LEXICON GRÆCO-LATINVM NOVVM

IN QVO EX PRIMITIVORVM ET SIMPLICIVM fontibus DERIVATA *atque* COMPOSITA *Ordine non minùs Naturali, quàm Alphabetico, breuiter & dilucidè deducuntur.*

IOANNIS SCAPVLAE
OPERA ET STVDIO.

EDITIO VLTIMA, PRIORI LOCVpletior & correctior:

CVM AVCTARIO.

Dialectorum omnium à IACOBO ZVINGERO *Phil. & Med. Basil. in expeditas succinctasque tabulas compendiosè redactarum.*

LONDINI,
APVD SOCIETATEM BIBLIOPOLARVM.
M. DCXIX.

Harvard College Library
Gift of
Julia R. Gilman
Brookline
May 13, 1932

AMPLISSIMIS AC MAGNIFICIS VIRIS CONSVLIBVS ET SENATORIBVS INCLYTÆ Bernatum reipublicæ, dominis suis plurimùm obseruandis.

NON vos latet, viri amplissimi, tuendæ pietati, sine quâ nullum regnũ, nulla respub. diu stare potest, perne cessariam esse legitimam puerorum institutionem, siquidem iam inde ab initio quum vos Deus optimus maximus ex densa errorum & superstitionum caligine ad apertam verbi sui lucem euocare dignatus est, scholas erexistis, Bernæ potissimùm & Lausannæ, quibus omni pietatis & eruditionis laude insignes viros hinc inde accitos præfecistis. Quinetiam studiosos vndecunq; aduenerint, in vestram tutelam susceptos, summa benignitate complexi estis, pauperiores verò non exiguo numero si modò bonæ indolis speciem præ se ferrent, idoneis stipẽdiis ad literarum studia inuitastis. Quod vt summa animi alacritate à vobis institutum fuit, ita etiam in eo nõ minori constantia persistitis: quippe qui dirutis ac solo æquatis veteribus ædificiis, quæ vestris scholis inseruierant, noua vestro splẽdore digna, Bernæ extruxeritis, atq; etiamnum Lausannæ extruatis, nullis q; sumptibus parcatis, vt & Musæ & Musarum cultores vtrobiq; commoda aptaq; habeant domicilia, vnde colligunt ij quibus ex prætériti temporis recordatione nota perspectáque est vestra in literarum studiosos munificentia, nihil à vobis prætermissum iri, vt vestræ illæ Academiæ, viris pietate omn'que eruditionis genere præstantibus abundent, in eisque tum diuinarum tum humanarum literarum scientia accuratiùs quàm antea vnquam tradatur. Ad quod efficiendum, præter gloriam immortalem, quam vestræ illæ scholæ vobis pepererunt, & cumulatiorem in dies reddituræ sunt, non parum animos vestros accendere atq; inflammare debet fructus longè vberrimus, quem ad vos vestramq; regionẽ, necnon ad alios longo locorum interuallo à vobis dissitos dimanasse non ignoratis. Nam si agricolæ tantum laboris, operæ & diligentiæ ijs agris, aut arboribus excolendis impendere consueuerunt, ex quibus fructum aliquem se percepturos sperant, quid in re tam fructuosa fieri decet? Ex ijs certè qui partim in vestra ditione, partim apud exteras nationes rerum publicarum ecclesiarúm ve gubernacula tenent, permultos esse constat, qui non aliunde quàm ex vestris illis gymnasiis, tanquam ex quo Troiano prodierunt. Nec dubium est, si sincerioris doctrinæ, optimarúmque artium atque linguarum studia vestro fauore complecti, vestra autoritate tueri, vestris opibus iuuare & ornare

indefessis animis perrexeritis, quin multò plures multóque doctiores in posterum prodituri sint. Quæres patriæ ornamento, Ecclesiæ emolumento, Deoq; in primis honori cedet. Enimuerò si in me vel tãtillum est eruditionis (quod planè sentio quàm sit exiguum) id vestro beneficio me consecutum esse profiteor. In vestra enim Lausannensi schola à pueris sum educatus, illic me vestra liberalitate aliquandiu iuuistis, studiaq; mea promouistis, illic primùm me ad publicam functionem euocatum vestro præsidio fouistis. Quum igitur studiorum meorum fructum vobis acceptum ferre merito debeam, nec pro vestrorum in me beneficiorum magnitudine gratiam referre valeam, nemo opinor erit qui audaciæ aut temeritati vertat, si hunc primum fœtum, qui & apud vos natus est, & cuius absoluendi causa me à mea prouincia tandiu feriari permisistis, quandiu necessitas postulauit, vobis nuncupem dedicemq;: vt meæ erga vos obseruantiæ & gratitudinis testimonium apud omnes extet, meoq; exemplo veluti classico, complures alios, non minus vobis deuinctos, ad eandem gratitudinis significationem excitem. Eum vt pro vestra humanitate & in literarum studia amore æqui bonique consulatis, etiam atq; etiam obsecro: idq; futurum mihi persuadeo, si eum iuuentuti, cùm alibi, tum in vestris scholis (in quarum potissimum gratiam susceptus editusq; est) literis Græcis operam danti prodesse intellexeritis. Nam si parentibus accepti sunt qui liberorum vtilitati consulere nituntur, minimè vereor quin hic meus conatus vestræ amplitudini gratus futurus sit: quum hoc vnum spectauerim, vt vestris scholis aliquid vtilitatis afferrem, quas non secus ac liberos vestros singulari beneuolentia complectimini. Et quemadmodum in augusto ædificio struendo, qui minutis lapidibus, terra, arena, & alijs id genus importandis manum admouent, opus cum præcipuis illius architectis promouere dicuntur: ita huic vestro tam præclaro cœpto, quo adolescentum studia iuuare magis magisq; cogitatis, hanc meam qualemcunq; operam quasi symbolam nonnihil subsidij allaturam esse existimaui, donec maiora præstare mihi concedatur.

Deus opt. max. vestræ reip. statum quàm diutissimè incolumem sua virtute tueri & conseruare, vestraq; consilia suo spiritu gubernare dignetur: vt vestro præsidio pietas sarta tecta vigeat, literarum studia floreant, omnia denique tum publicè tum priuatim vobis felicissimè succedant. Basileæ octauo Kalendar. Decembr. M. D. LXXIX. *quo anno Bernensi schola coronide imposita, Lausannensis gymnasij fundamenta iacta sunt. Quod faustum felixq; esse velit præpotens rerum omnium opifex & moderator Deus.*

VESTRÆ AMPLITVDINI
addictissimus IOANNES SCAPVLA.

LECTO-

LECTORIBVS GRÆCÆ LINGVÆ STVDIOSIS S. D.

DVABVS potissimùm de causis, vt mihi quidem videtur, plerique Græcarum literarum studium aspernãtur, aut certè segnius amplectuntur. Vna est, quòd earum præstantiam & vtilitatem non satis perspectam habeant. Verissimè enim cecinit poeta, *-ignoti nulla cupido.* Quum autem earum laudes à multis decantatæ circumferantur, hoc vnum dicam quod omnino persuasum esse debet, absque Græcæ linguæ peritia saltem mediocri doctum haberi posse neminem, quantamcunque in aliis rebus eruditionem fuerit consecutus. Nulla enim est ars, nulla scientia, quæ illius adminiculo carere possit. Altera est, quòd Græca lingua permultis longa, salebrosa, ac difficilis ad discendum videatur. Nam quum vitæ huius curriculum Deus opt. max. breuissimis terminis circumscripserit, facilè ab earum rerum studio absterrentur adolescentes, quas non nisi multo labore longóque temporis interuallo percipi posse arbitrantur: vt ad ea, quæ minus difficultatis præ se ferunt, minúsque temporis requirunt, animum adiiciant. Hinc illa liberalium artium & disciplinarum compendia emanârunt, quæ studiosis non solùm vtilia, sed etiam necessaria esse docti semper iudicârunt. Quum igitur prolixitatis prætextu multorum adolescẽtum animos, ab huius linguæ tam eximiæ, tam vtilis, nam necessariæ studio, deterritos fuisse atq; etiamnũ deterreri constet: operæprecium me facturum existimaui, si eam (contra vulgarẽ illorum opinionem à quibus immensa atq; inexhausta esse prædicatur) tum breuem tum facilem esse demonstrare conarer. Ad quod efficiendum, quum nulla compendiosior neque expeditior via occurrisset, omnes eiusdem originis voces, quæ in superioribus Lexicis alphabetico ordine scriptis sparsim leguntur, in vnũ veluti fasciculum cõgessi: primariæ tanquam basi ac radici cæterarũ primum locum assignaui: huic reliquas inde ortas primò simplices, deinde compositas certo ordine digestas subiunxi. Hoc enim pacto futurum speraui, non solùm vt singulis (quæ tanquam membra hinc inde dispersa atque dissipata cernebantur) suo loco collocatis, integrum corpus repræsentaretur, quod vno intuitu cerni posset, sed etiam vt primitiuorum, in quibus intelligendis omnis aut certè præcipua versatur difficultas, exiguum esse numerũ cuiuis pateret. Primitiuorum enim propria & natiua significatione cognita, deriuatorum quantocunq; fuerint numero significationes assequi quàm nõ sit difficile, nemo ignorat: siquidem deriuata suorum primitiuorum vim sequi, composita suorum simplicium significationẽ retinere solent: non secus ac liberi parentum ex quibus progeniti sunt, ingenium referre, riui fontium ex quibus scaturiunt, proprietatem resipere, surculi stirpium, & radicum ex quibus pullulant, naturam seruare cõsueuerunt. Singula autem ad suũ primitiuum ita reuocaui, vt interim quæ remotiori ratione ab eo deducuntur, illic indicata tantùm sua serie tractanda reseruauerim. Nam quum ex his plurima multiplicem ac diuersam sortiãtur originem, sæpenumero dubium incertúmq; est quò potius referri debeant. Varia enim sunt hominum iudicia, verissimúmq; illud est quod vulgò iactari solet, quot capita, tot sententiæ: adeóque quotidiana experientia testatur tam varium & mutabile esse vnius eiusdémque hominis iu-

dicium vt quod modò probârit, idipsum mox improbet, & contrá. Multa etiam sunt quorum etymon licet vnicum afferatur, ab aliis recipitur, ab aliis verò repudiatur. malui autem suum cuique iudicium liberum relinquere, quàm audaciùs quidquam pronunciare. Etyma verò ex optimis quibusque scriptoribus desumpta adscripsi, non quidem quæcunq; inueniri poterunt (quum ex iis non pauca sine dubio sint futilia & ridicula) sed quæ rationi magis consentanea visa sunt: cuiusmodi etiam nonnulla adieci, de quibus penes alios erit iudicium. Qua in re eò audacior fui, quòd pleraque ex iis quæ à me profecta esse putabam, ab aliis iam annotata postea animaduerterim. Enimuerò idem nobis faciẽdum arbitror, quod antiquos illos Platonem, Aristotelem, Plutarchum, & alios clarissimos viros fecisse videmus, qui vocum origines diligenter inuestigârunt, & ex nominis notatione veritatem rerum scrutati sunt. Refert A. Gellius Labeonem Antistium Latinarum vocum origines rationésq; percalluisse, eáq; scientia ad enodandos plerosque iuris laqueos vsum fuisse. At quisquis Græcarum dictionum origines rationésque percalluerit, haud dubiè ea scientia instructus plerosq; nodos, qui apud probatos autores passim occurrũt, enodabit: errores plurimos præsertim ex cacographia natos emendabit: de propria cuiusq; vocis significatione rectè iudicabit. Quamuis autem illi plurima etyma solerter excogitata tradiderint, minimè tamen dubium est, quin multa posteris inuestiganda reliquerint.

Primam sedem interdum nomini, interdum verbo minus scrupulosè assignaui: sequutus ordinem qui mihi in quaque classe visus est commodior & facilior.

Nonnunquam deriuata in duas pluréssve classes pro diuersa primitiui significatione distinxi: vbi tamen obseruandum est vnum idémq; deriuatum aliquando in singulis classibus adscribi, prout ad diuersas significationes extenditur: vt videre licet in Ἄγγελος, in Ἄγγος, in Αἰτία, in Ἅλς, in Ἅπλοω, in Ἀρχή, in Κῆδος, in Κλείω, & aliis nonnullis.

Composita à suis simplicibus seiuncta iuxta seriem alphabeti collocaui, eáq; pro variis formis in varias itidem classes distribui.

Inter composita ea tantùm adscribere placuit in quibus primitiuum, cuius tractatio præcessit, vltimum locum occupat, ne eadem sæpius iterarentur.

Multa superflua, multa νόθα καὶ κίβδηλα, quæ Lexicis perperam intrusa sunt, rescidi: & peregrina & barbara non pauca, (qualia sunt Hebraica aut Syriaca ἀδάρ, ἀῤῥαβών, γέεννα, πάσχα, σίκερα, σίκλος, σάββατον, σάτον: item Latina, vt ἀρτεμών artemo, ἀσσάριον assarius, ἄλιξ alica, δέκοκτα decocta, δηνάριον denarium, δικτάτωρ dictator, ἔγεστα egesta, εἰδοῖ idus, ἴουστος iustus, κάγκελος cancellus, κεντυρίων centurio, κῆνσος census, κοδράντης quadrans, κολωνία colonia, κουστωδία custodia, λεγεών legio, λέντιον linteum, λιβερτῖνος libertinus, μάκελλον macellum, μέλκα melca, μεμβράνα membrana, μόδιος modius, μοῦστον mustum, νοτάριος notarius, νόμμος nummus, ξεστὴς ξέστος sextarius, vnde ἡμιξέστης semisextarius, ὀξυγγίον axungia, ὄγκια vncia, πραικόκια vel πρεκόκια præcocia, πρητώριον vel πραιτώριον prætorium, πωμήριον pomerium, ῥῆμος remus, ῥέδα rheda, σαξιφράγον saxifragum, σικάριος sicarius, σημικίνδιον semicinctium, σουδάριον sudarium, σπεκουλάτωρ speculator, σοῦβλα subula, ταβελλιὼν tabellio, ταβέρνη, ταβερνάριον taberna, τραβέα trabea, τρακτὸς tractus, τίτλος titulus, τέσσερα tessera, φέκλη fex, φενεστέλλα fenestella, φενόλης penula, φόρον forum, φραγέλλιον seu φραγγέλιον flagellum, φραγελλοῶ flagellare) hæc, inquam, non nisi à recentioribus Græcis vsurpata qui ea à Romanis sumpserunt, excluſi. Hebraica enim ab Hebræis, Latina à Latinis dictionariis non à Græcis petenda esse duxi. Ex his tamen omnibus nonnulla

nulla in suam seriem irrepsisse deprehendentur.

Hominum & locorũ propria (nisi quum fiunt appellatiua) nõ adscripsi: quòd peculiares de iis extent libri. Verbalia à præteritis passiuis formata (quorum quæ à prima singulari fiunt, vel in μα, vel in μην, vel in μος desinunt: quæ à secunda, vel in ις vel in ία præcedente σ, aut ξ, aut ψ: quæ à tertia, vel in της, πτος vel in φος, vel in τήριον, vel in ζων finiunt) verbis passiuis proximè subiunxi, vt formationis ratio melius appareret.

In hoc autem opere absoluendo quum plurimum temporis contriuissem (remorante me partim operis ipsius prolixitate, partim functione mea, partim denique priuatis occupationib.) incidi fortè in thesaurum ab Henr. Steph. cõstructũ: cuius sola inscriptione lecta, existimaui me actum egisse. verùm quum thesaurum illum penitus introspectum, præter alia multa à meo consilio discrepantia, diuerso etiam ab eo quem secutus fueram ordine scriptum fuisse, re ipsa cognouissem, idque amicorum oculis subiecissem, eorum iudicio fretus, multísque rationib. adductus hæc tandem in lucem prodire permisi. At verò ne thesauri illius Herculeo sanè labore compositi autorem bene de literis meritum debita laude fraudare, aut me alienis plumis venditare videar: quid illi acceptum feram, fateri non grauabor. Quum enim in eo thesauro tanquam *in penu* locupletissimo dictionum vim & proprietatem melius exprimi, significationes distinctius collocari, pluribus aptoribúsque exemplis confirmari, diuersas constructiones diligẽtiùs obseruari, denique quæ tum veteres tum recentiores lexicographi, scholiastæ, grammatici, & alij in Græcæ linguæ cognitione excellentes viri, ad hoc argumentum pertinentia scripserunt, pleniùs cõtineri & accuratiùs quàm in superioribus Lexicis collecta exhiberi cõperissem, ea inde potissimum deprompta meo instituto accommodaui, consultis iis quoque authoribus ex quib. illa in thesaurum fuerunt relata, paucissima ex plurimis exempla selegi: loquendi formulas nõ nisi magis necessarias apposui, ne liber in nimiam molem excrescẽs lectori tædiũ afferret, emptorémve pretij magnitudine deterreret. Sic autem in eo thesauro multa vocabula adiecta sunt quæ in aliis Lexicis desiderantur: ita etiã non pauca testimonio munita huc accessisse, si quis collationem instituat, sæpius deprehendet: atque adeò quamplurima ab iis qui diurna nocturnáque manu versant exẽplaria Græca quotidie adiici posse non est dissimulandum: præsertim verò ex cõpositis, in quorum numero, vtpote penè infinito, sitæ sunt illæ Græcorum diuitię tantopere iactatæ: verùm de eorum significatione, quantocunque agmine inueniantur, ex aliis eiusdem formæ compositis, quæ satis numerosè hîc inserta sunt, quum non solùm iudicare, sed etiam (quod semper licuit sempérque licebit) innumera ad eandem formam fingere & in vsum proferre cuiuis in Græcis authorib. vel mediocriter versato facile sit, non est quòd ea quisquam cum studiorum suorum detrimento hinc abesse putet.

Quoniam porrò propositum initio mihi fuerat, primitiua cum simplicib. deriuatis ordine alphabetico disponere: ideo deriuata à primitiuis recedentia (quod ad initiales literas attinet) nec nõ obscuriora quædam composita duabus lineolis iuxta eorum seriem inclusi, arbitratus quamlibet vocem à quolibet repertum iri: simplicẽ quidẽ aut suo loco, aut in illis de quib. dixi lineis: cõpositam verò in simplici, considerata posteriore eius parte, atque ideò terminationes compositorum in quib. simplicia nõ ita facilè apparerent, peculiari indici inferere decreuerã. Verùm ab amicis monitus me hoc compendio tyronibus non satisfacturum, alium

indicem ita construxi. Dictionibus alphabetica serie dispositis, primitiuas maiusculis literis descripsi: deriuatas idem literarum initium habentes, & primitiuum suum proximè vel præcedentes vel sequentes, in suo primitiuo quærendas esse ostendi, adiectis his vocibus, *cum deriuatis*. Exempli gratia: quum ἀγλαρφα, ἀγλαρφεν, ἀγλαρβυτης, ἀγλαρβεω, ἀγλαεφς sese in sua serie proximè sequantur, eorum primitiuum ΑΓΓΑΡΟΣ solùm adscripsi, addito, *cum deriuatis*: reliqua ibidem quærenda esse indicans. Sic φιλοσοφεω, φιλοσοφια, φιλοσοφικος, φιλοσοφικως, φιλοσοφος, quæ initiales literas & syllabas similes habent, in suo primitiuo φιλοσοφος simili ratione notato inueniri innuo. Voces etiam non paucas in eodem indice explicaui, partim obliuione, partim aliis de causis prætermissas. Dictiones per dialectum aliquam à communi vsu deflectentes (quæ poëtis sunt familiares, necnon inter solutæ orationis scriptores, Herodoto & Hippocrati Ionica dialecto vti solitis) indicabit tractatus de dialectis, vt eas hîc annotare non fuerit necesse. Passiuæ verborum terminationes sæpius in actiuis erunt quærendæ. Quæ habent duplex σ aut duplex τ, alterutro duntaxat modo scripta inuenientur. Quæ verò Attico more ξ pro σ habent, cum σ scripta quærentur.

Hæc sunt de quibus vos, candidi Lectores, admonendos esse existimaui: vt & scopum mihi propositum & methodum à me seruatam intelligeretis, ac proinde minore cum molestia in hoc opere versari possetis: ex quo si quid opis & adiumenti vestris studijs accedere sensero, me suscepti laboris, quidquid molestiæ & tædij attulerit, nequaquam pœnitebit, vos autem Deo omnium bonorum autori gratias mecum agetis. Quæ verò oscitanter aut perperam scripta offendetis (præter ea quæ in calce Operis notata sunt) eorum veniam me à vobis impetraturum spero, si errare humanum esse cogitaueritis: si quamuis tenues & perexiguæ sint vires iuuandi studium mihi non defuisse vobis persuaseritis: si denique temporis & otij in hisce perficiendis demensi breuitatem cognoueritis.

Non enim quod volumus id possumus, neque quod possumus id per otium præstare semper licet. Valete.

IN

IN IOANNIS SCAPVLAE LEXICON GRÆCOLATINVM ad Lectorem.

Atlantem memorat vatum veneranda vetustas
Impositum scapulis sustinuisse polum.
Nempe quòd astrorum motus, Solisq; labores,
Et lunæ instabiles nouerat ille vias.
At SCAPVLAM, quem nulla probè non cognita Graci
Vocula sermonis, syllaba nulla fugit,
Quidni (par causa est) commentum imitata priorum,
Hellada posteritas sustinuisse ferat?
Pondus vtri grauius? dicat quem pressit vtrumque
Vtilius sed vtrum? Græca reuolue, scies.
Tu tamen hæc inter, SCAPVLÆ gratare fauéque,
Tot peregrè aductas dum tibi promit opes.
Quas si quis numeret, numero contendat eodem,
Discere quot stellas axis vterque rotat.

In idem.

Assere nunc geminos vario sed tempore Atlantas:
Cælifer ante fuit, Græcifer alter adest.
Scilicet ille vagos cæli percalluit ignes:
Edocet hic voces Græcia quotquot habet.

In idem.

Quæ SCAPVLA ex variis veterum penetralibus olim
Carpserat, in propriam condiderátque penum,
Nunc eadem reserans, magno sibi parta labore
Prodigus exiguo dat potiunda tibi.
Quotquot enim superant Græca vel frustula linguæ,
Hic totidem Latijs reddita, Lector, habes.

AD STVDIOSAM IVVENTVTEM ex Horatij consilio.

Graijs ingenium, Graijs dedit ore rotundo
Musa loqui, Graijs sponte Minerua venit.
Hauriat è puris Graiorum fontibus ergò,
Qui sophiæ omne genus, qui sitit eloquium.
Vos inquam iuuenes, vos exemplaria Græca
Versate assidua nocte diéque manu.
At cuncta vt pateant, nec quicquam fortè legenti
Occurrat, cœptum quod remoretur iter:
Sit SCAPVLA hicce comes, quo fido interprete voces
Quamlibet abstrusas, quilibet excutiat.

Bellumbrani.

In

In eiusdem Lexicon.

Κείνθμον εἰνὶ λόγοις Ἑλλήων πλοῦτον ὀκριόν
Περφερονέες ἡμῖν πολλοὶ ἐδάφξαν ἀεί.
Περφερονέως μὲν ἐδάφξαν ἔμιξαν δ' ἐθελακκχοῖσι,
Μέτρα βίβλων ποίης ἀγνοέοντες ὅλως.
Ἄλλοι ταῦτα νόοιο ἀμέλει πόνον οὐκ ἐτάλασσαν
Ἀντλφν, δ' ἔστιν ἔργα πάσῃ ἀρχαλέα.
Πρῶτα κλυτὸς ΣΚΑΠΥΛΗΝ νέῳ φοίβος φωτὶ ἔφαινε
Δφκνύμνον μεθόδῳ ῥήματ' Ἀχαιὰ νέη.
Οὗτος ἄρ' εἰν ὄρχοις δυσημοσι πᾶσαν ἔθηκε
Λέξιος ὑποκλίνω, τ' κόπον ἔξαρύων.
Ὄρχατον εὐανθῆ τεύξεν, σιωπάλφρεν ἁπάσας
Εὐπάκλως φωνὰς Ἑλλάδος ἐλλογίμυ.
Ἀμφοτέραις ποίνιω πλεῖ δέλτον χερσὶν ἕλοιντο,
Ἑλλάδος εὐμαθίης πάντες ὅσσοισι μέλῃ.

In idem.

Naturæ miraris opus, quo germina ſtirpi
Artifici nexu tam bene iuncta vides.
Naturam ſequitur, methodo qui compare voces
Explicat, annectens ordine quamque ſuo.
Qui fontes harum reſerat, riuóſque ſequentes
In ſua deductis flumina cogit aquis.
Is SCAPVLÆ *labor eſt. fruere & mirare viciſſim:*
Hoc duce namque tibi Græcia tota patet.

Viti Merkelij.

IOAN. SC. LECTORI.

Momus ait nihil eſſe noui dare lexica: verùm
Hoc ego contendo Lexicon eſſe nouum:
Eſſe nouum nihil eſt, inquit, niſi conferat: atqui
Non caret hæc nouitas vtilitate ſua.
Quæ prius hîc illîc variè diſperſa iacebant,
Hîc ſunt ad proprium cuncta reducta locum.
Hîc voci ſedes defertur prima parenti,
Quam certo ſoboles ordine ſubſequitur.
Hîc multa à nullis tractata prioribus inſunt,
Fertilis ex doctis Hellados hauſta libris.
Nil igitur temerè ſtatuas: ſed perſpice, Lector,
Maturo expendens ſingula iudicio.
Tum ſi quod ſtudiis opus afferat hocce leuamen:
Fauerit optatis aura ſecunda meis.
Si minùs id proſit, ſequere vtiliora docentem:
Ingenij res quod potuêre, dedi.

LEXICON GRAECO-LATINVM.

A.

Prima est apud Græcos litera quã vocãt ἄλφα, à prima Hebrorũ Aleph. Præfixo articulo neutrius generis, in vtroq. numero declinatur, quũ alioqui sit indeclinabile: idẽ & de reliquis est intelligẽdũ. ¶ Interdũ est nota numeralis, significãs primum, sicut ϛ̓ῶ secũdũ, γάϊος tertiũ: & sic de cæteris. Peculiariter verò primus liber Iliados siue Odyssęę vocatus fuit. ἄλφα. Iucũdus ϛ̓ῶ. tertius γάμμα, & sic deinceps. Vt autẽ hę literę quũ numerales sunt, ab aliis discernãtur, lineolã illis quidã superponũt, alii accentũ acutũ. ¶ In Apoc. c. 1. ἐγώ εἰμι τὸ Α', καὶ τὸ Ω ἀρχὴ & τέλος. dicitur Christus esse A, quia omniũ rerũ principio sit antiquior: dicitur esse Ω, quia sit omni fine posterior, vt verè sua illi cõstet ęternitas.

In compositione verò multiplicẽ habet vsum. ¶ Aliquando est στερητικὸν, (q.d. priuatiuũ.) i. priuãdi vim obtinet. vt ϛ̓βεστος, stabilis, ἀϛ̓βεστος, instabilis. sic κακὸς, ἀκακος. σοφὸς, ἀσοφος. γάμος, ἄγαμος. φθαρτὸς, ἄφθαρτος. Sic & in verbis, ἀδέω, ἀπορῶ, ἀχαριστῶ, &c. Quòd si dictio, cui præfixum est α, à vocali incipiat, inter vtrãq; vocalẽ plerũque interiicitur ν. euphoniæ gratia: vt in αὐδάξ, αὔιος, ex α & ἄξ, ἴτος. Aliquãdo in hac significatione opponitur particulæ σύ: vt σύμφορος, ἄκαιρος, σὐχαρις, ἄχαρις. ¶ Cõtrà est aliquãdo ἐπιτατικὸν. (q.d. intẽtiuũ) h.e. vim addit significationi, vel magnitudinẽ, vel multitudinẽ denotãdo, vt in ἀγαθὸς, ἄγιος, ἄγελος, ἄξυλος, &c. ¶ Interdũ est ἀθροιστικὸν, q.d. coaceruatiuũ seu coalectiuũ. vt in ἅπαξ, ἀθρόος. In his tamẽ poterit α cẽseri ἐπιτατικὸν. In quibusdã etiã vocibus ὁμᾶ (i. simul) significare traditũ est, vt in ἀδελφὸς, ἀκόλουθος, &c. ¶ Interdũ indicat similitudinẽ vel æqualitatẽ, vt volũt quidã in ἀδελφὸς, ἀγάστωρ, ἀγάλλω. ἀβάλλω. ¶ Interdũ significat μόνωσιν, inquit Eustat. qui ἀμφίζωνας dictas esse vult quasi μονοζώνους. Sic & in ἀπλᾶν, quod sonat μόνον πλοῦν, i. ἓν q.d. ἅπλουν. ¶ Interdũ significat ὀλίγον, vel μικρὸν, vt ἀμφιδὴς pro ὀλιγοδὴς, sic ἄφυνὴς pro μικροφυὴς. ¶ Aliquãdo idẽ quod δύς, vt ἄδυλος. ἀ δύσβατος, & ἀπέρχεσθαι pro δυσπερᾶσθαι, itẽ ἀδύμορος quasi δύσμορος. ¶ Aliquãdo significat κακὸν, vt in ἄδηλος & ἀδηλία apud Sophoc. Et in ἄδηκτος, vt ἄδηκτος δῆξαι apud eundem. Sic in ἀφυὴς, ἄξεινος, &c. ¶ In vna eadémq; voce nõnunquã dupliciter accipit interpretationem: interdum enim vel τέρπειν vel κακὸν significat, vt in ἀκηδὴς. Aliquãdo vel ἐπιτατικὸν vel ἀθροιστικὸν esse posse cẽsetur: vt in ἀσκὸς, ἅπας. In quibusdã vocibus accipitur vel priuatiuè, vel pro ὁμοῦ. vt in ἄκηλος, ἀλόχος. In aliis significat vel μικρὸν vel κακὸν. vt in ἀφυὴς. Vbi verò nullũ ex præcedẽtibus vtym habet, pleonasticũ esse putatur: vt in ἄστεμφες pro στέμφεσθαι. pro στερῆσαι. pro στερέμνιον. ἀλαπάζω pro λεπάζω. ¶ Interdũ α geminatur, & est aut vtrumq; priuatiuũ: vt in ἀλίζω apud Hom. ex nomine ἄτη, in ἀάατος pro ἄπατος ex πατέω. in ἀάσπετος pro ἄσπετος ex πωτάομαι: aut est prius ἐπιτατικὸν, & posterius στερητικὸν, vt in ἀάσχετος, inquit Fust.

A', (cum spiritu aspero & accentu) articulus est postpositiuus neutr. gen. plur. nu. significans quæ: ab Ὅς, de quo vide suo loco. ¶ Est & pronomen possessiuum pro ἑᾶ, sua: vt τὰ ἃ σφῶϊν ἑκάστου, apud Homer. Sic ἃς pro ἑὰς etiam ponitur.

Ἇ (cum aspero & circumflexo) est adu. apud Dores significãs, quòd ὅσσα vt Theocr. Idyll. 13. Ὃ δ' ἃ πέδας ἄγαν ἰκάρᾳ, quò pedes duecbã, ibat. ¶ Apud eũdẽ poëtã ἃ πάχας, scholiast. exp. τὸ πάχος. addens subaudiendũ esse imperatiuũ ἔχε σε. ¶ Est etiam aduerbium similitudinis apud Hom. Iliad ξ. Αἴκε κακὸς ὦ, νόσφιν ἀλυσκέτω πολέμιοιο: vbi tamẽ quædã exemplaria habent ὡς pro ἃ. ¶ Est & particula admirantis, inquit Suid.

Ἇ (cũ tenui & circũflexo) vox est hominis succẽsentis, quiritãtis aut cõmiserãtis, vt Lat. ah. hei, heu. Est etiã perterriti ac perturbati: vt Lat. ehem. vel eho. Est & admirãtis, vt Lat. vah, aut eho. vt sæpe apud Hom. Ἆ ἄλλοι, & Ἆ ἄλλοι, &c. Est etiam optantis, vtinam: vt testantur Hesychius, Suid. & Eustath.

Ἄ Ἄ (geminatum, tenui & circumflexo notatum) aduerb. hominis perterriti, vel deterrentis, seu deprimẽtis, Aristoph. in Pluto, ἄ ἄ, πάνυ δάδα μή μοι ἀφῇς. Et in Vesp. ἄ ἄ, τί μ' ἐκπλήξεις, Εurip. in Oreste, Ἄ ἄ, τί δῆτα μ' ἐξανεγείρετ' αὖθις ἐκ πετρῶν. ¶ Item ἆ ἆ, vel ἃ ἃ. ...xpe est dolentis atque ingemiscẽtis aut quiritantis aduer. vt Lat. heu. heu. Eurip. in Helo, Ἆ ἆ, ὀδυνῶμαι πάνυ. & in Oreste. Ἆ ἆ, ἄδικος ἄδικα τοὶ ἀμπλακεῖν: Ἆ ἆ, aduerb. ridentis: vt & apud Lat. ha ha he. Eust.

Ἀ Ἀ ΖΩ, Fut. ἀάσω, Præt. ἀαμι, exhalo, propriè calidum halitum efflo. Aristotel. in probl. sect. 34 φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχραὶ, ἀάζουσι δὲ θερμαί. *fictum à sono quem inter exhalandum edimus.

Ἀάσμα, ατος, τὸ, exhalatio, halitus, calidi efflatio.

Ἄανα, vide in Ἀ πάω Ἀ ἄκιον, &c. in Ἀ ἄαξ.

Ἀ Βά Ἀξ. vinam. Hesych. ¶ Est etiam idem quod φεῦ, heu: vt in Epigr. Ἀ βάλε χθαμαιὰς με κατέπλυσε πύμασι πόντος,

---

Ἄ Βαξ, ακος, ὁ, abacus. Pertio est tabula in qua mathematici numeros, lineas, aut quasuis figuras seu diagrammata ducũt. Pythagorica mẽsa, veteribus dicta, ex Martiani autoritate. Accipitur etiã pro quauis tabula calcularoria. vide ἄβακιον. ¶ Item abacus Macrobio, tabula aleatoria, siue alueus aleatorius. σανὶς πεπλανημένη, inquit Eustath. ¶ Ité tabula siue mensa, cui vasa quæ libet ad vsum quotidianũ comparata imponebantur, Ammon. ¶ Item canistrum, vt colligitur ex Poll. l. 6. c. 12. Numeratur etiam inter vasa siue instrumenta coquinaria, apud eundem eiusdem libri c. 13. ¶ Vitruuio abacus significat tabulam quandã, quæ supponitur episty...is siue capitulis columnarum. Idem abacum in podiis vocat planitiẽ, quę sedilis vicem præbet. ¶ Obseruatum & illud, solis latitudinem scientes abacum dici, eadem, qua diticus, notione, inquit Cęl. Rhod. ¶ Ἄ ἄξ pro ἄλαλος, vide in Βάζω.

Ἄ ἄκιον, ου τὸ, pro ἄβαξ, tabula calcularoria. Polyb. lib. 5. ὀντων γὰρ ἐν αὐτοῖς ἄβακες παρακλήσιοι τοῖς ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψήφοις. Hinc ortum, vt peritiam iupputandi, quam Plato λογιστικὴν appellat, abacum vulgaris consuetudo vocauerit. ¶ Item tabula in qua Mathem. &c. vt suprà in Ἀ ἄξ Plut. in Catone, πρῶτα μὲν ἀβακίοις τὰ γραμμικὰ παρεκτίθησι. ¶ Item vas ad ferenda optonia commodum. Poll.

Ἀ ξακίσκος, ου, ὁ, tessella paimenti, apud Athen. lib. 5.

Ἀ Βαρ, ακος, τὸ, placentiæ genus, apud Aeschylum.

Ἀ Βρα, siue ἄβρη, ης, ἡ, ancilla, famula: quales matronæ ditiores ad honestiora ministeria domi suæ alunt, quibúsque vtuntur pedissequis. Eustathius annotat esse vocabulum ἑῴκον, à Græcis (vt & alia multa) vsurpatum. Legitur apud Menandrum in Pseuderacle, & Genes. 24. Exod. 2.

Ἀ Βρὸς, ὴ, ὸν, mollis, effœminatus, delicatus: vt ἁβρότερος γυναικῶν, apud Lucianum. ¶ Item pulcher, cultus, elegans. Herodot. in Melpomene, Ἀγαθύρσεοι ἁβρότατοί εἰσι, & χρυσοφορέουσι τὰ μάλιστα. Dicitur & de re. vt ἁβρὴ κλίνη, Achæo apud Suidam. Et ἁβρὸς λιμὴν exp. κομψότερος καὶ εὐθυδρομώτερος, quoniã prara, quòd floridiora & viridiora, eo sun. pulchriora. Ἁβρὰ πέπλα exponitur πολυτελῆ. ¶ Item festinus, lepidus. Luc. in Iudicio deorum, πρὸ γὰρ τοῦ κρίνειν ἁβρὸν ἦν ἀδρὰν μᾶλλον ἢ ἀσκεῖν. ¶ Item magnificus, grauitatem præ se ferens, elatus: vnde ἁβρὸς βαίνειν apud Eurip, in Med. magnificè sese inferre. * Etymologicus deducit ex α privatiuo & βάσις, vt sit quasi ἄβασις, ὁ κάθοδος βαίνων. alij ab ἅπτω, vt sit q. ἁβαφὴς, qui facilè tangi potest.

Ἁβρῶς, molliter, delicatè, festiuè, magnificè, &c. Eurip.

Ἁβρότης, ητος, ἡ, mollities, deliciæ, luxus. Xenoph. Pæd. lib. 8.

Ἁβροπώλιον, ου, ἰδem. Eurip. Exponitur etiam φαυδότης.

Ἁβρύνω, ὕνῶ, orno, splendidum reddo. Aeschyl.

Ἁβρύνομαι, ornor, nitesco, cultũ mihi cõparo. Cum dativo rei, Athen. lib. 12. διὸ καὶ ὁ τῶν γυναικῶν ἁβρυνόμενος ζῆλος. Item glorior, insolesco, magnifice me infero. Vsus in Apollonio ἑῴκασι δ' ἀκάμαντι ἐοικότες ἠὲ Θεῷ περ, ἁβρυνόμενοι κατὰ δῆμον.

Ἀ Βρύνομαι, idem quod ἁβρύνομαι Hesych.

Composita.

Ἐναβρύνω, idem quod ἁβρύνω.

Ἐναβρύνομαι, idem quod ἁβρύνομαι.

Παναβρὸς, omnino mollis, omnino delicatus.

Πλόκαμος, qui mollibus delicatisque pedibus est. Themist.

Α'ΒΡΟΤΗ, ης, ἡ, ἀυξ. All quado per se pronitur, aliquando cum nomine νὺξ, & cum plenus est sermo: vt Il. ξ. εἰσόκεν ἔλθῃ Νὺξ ἀβρότη. * derivatur à βορὰ, i. mortalis, præfixo α privativo, quòd noctu lateant mortales ἐν ἢ βορὸς ἢ σῖτος, inquit Eustath. i. in qua mortalis non prodit. Suidas autem, παρὰ τὸ ἐσπέρας βορᾶ, i. quod priuata sit mortalibus. Alias etymologias vide apud Eustathium, & Etymol. (pecco.

Α'ἔβρητον, ῶ, Γ. νου, P. πκε, noctu occurro. Hesych. Significat etiã

Α'ἐβρητὴν, ονος, ὁ vel ἡ, peccator, peccatrix. Hesych.

Α'ἔβρητον, ἡ, peccatum, ἁμάρτωλὸν, idem Hesych.

Α'ἐβρήτευε, Ε. ξω, P. χα. aberro in via, aut in nocte euagor. Il. κ. μετὰς ἀβρητεύοντε μάλ' ἀλλήλοισιν, i. ne aberremus alter ab altero. vbi Eustath. ait ἀβρητεύειν esse aut τὸ σφῶν δοκιμαζόντων εὐοδεῖ. i. à mortali aberrare in via: aut τὸ εὐφρήνη δοκιμάζειν, i. in nocte euagari. Hesychius dicit, δοκεῖ δὲ δοκιμεῖν τὸ βορὸν τῶν βορτῶν ἐπὶ τῶν σωφρόνων, i. ex eo quòd homo ab homine aberret post occurtum.

Α'ἐβρήτευε, ως, ἡ, aberratio, deflexio de via Eustath.

Α'μεβρήτω, (assumpto μ) aberro, vt & ἀβρητεύω. Il. ψ. ἐβρήσε μὲν γὰρ ἵππος Ἡμεβρητ' ἀκέλευστος. Il. ε, Ἡ'ἐβρητε, ἀντ' ἐπῆρε. vbi annotat Eust. hæc prouerbialiter dici in eos, qui aberrant ab eo, quod sibi propositum erat: atque idem his duobus verbis significari ἐν παροιμίαις: fierique ἠμεβρητε vel ex ἀβρητω, per pleonasmum ἐ μ, vel ab ἠμφεπε, mutando α in ο, & traiiciendo ε, nec non inferendo β, ad elegantiorem tonum, vt fit in χαμαδὶς, & in μισημβρία, aliisque huiusmodi.

Α'μβρητὸν. cum μ. exp. ἀμφιτὸν, & ἀπατηλὸν βορτῶν. Ité κρύπτειν. apud H. Sych.

Α'ΒΡΟΤΟΝΟΝ, siue ἀβρότονον, ε, τὸ, abrotonum, herba teu plãta perpetuò virens: * sic nominata, διὰ τὸ ἀεὶς θάλλειν φύλλοις ἀβρότη ἢ ἁπαλὸν, quòd aspectu sit mollis & tenera. Nicander in Ther. Μαὶ μὲν ἀβρότονοιο, τό, τ' ἄγχιστα ἴρισι ῥάπτει Α'ερόλλῳ ὑπὸ ῥάκεσσιν. Vide Theoph. Hist. plant. lib. 6. c. 1. apud quem annotant legi etiam ἀβρότιδον, vide & Dioscor. l. 3. c. 129.

Α'ἐβρότονον & ἀβρότονίτης, ου, ὁ, confectus ex abrotono. vt ἀβρότονον ἔλαιον siue ἀβρότονον μύρον, apud Dioscor. lib. 1. cap. 66. Et ἀβρότονίτης οἶνος, apud eundem lib. 5.

Α'ΒΡΥΝΑ, πὸ, Hesychio συκάμινα μόρα. Sic & apud Athenæum lib. 2. Α'βρυνα, συκάμινα ἃ πολλοὶ τινες μόρα.

Α'ΒΥΡΤΑ'ΚΗ, ες, ἡ, barbarismus edulium, ex Dorico ad Atticismum, granis mali punici: & eiusmodi aliis quibus inest τὸ δημῶδες. Theopomp. in Theseo, Η'ξεὶ δ' Μάλλον γεῦμα, ἢ ὅτι παρέδωκεν Πλείων πιττὴν & σέρκον ἀβυρτικὴν. Vtitur eo vocabulo & Menander in Cecryphalo, teste Suida: & Alexis apud Athen. lib. 3. Luc. in Lexiph. ἀκριβείας annumerat hanc ἀβυρτικὴν, itemque Plutarch. Symp. 4.

Α'γάαμαι, ἀγάζομαι, vide in Α'γάω.

Α'ΓΑΘΟΣ, η, ὁ, bonus, probus: vt ἀγαθὸς αἰὴρ, & ἀγαθὴ γυνή. i. lat. & Xenoph. Dicitur & de re. vt ἀγαθὸς οἶνος, ἀγαθὴ ὁδὸς. ¶ Item fortis, strenuus. Il. ρ, Τῶν δ' ἀγαθὸς μὲν πάντοθεν βέλε' ἀπὸ τῆσ' ὅσις ἀφείη, Η' κηρὸς, ἢ ἀγαθὸς. Et Thuc. lib. 2. οἱ ἢ ἀγαθοὶ πρῶτον τὴν σωφρονοῦσαν ἄθλοις ὑφεῖτο. ¶ Item prudens. Apud Hom. Il. 1. Μάλ' αὖτως ἀγαθὸς ἐσσὶ θεοείκελ' Α'χιλλεῦ. annotat Eustath. significare vel strenuum vel prudentem. ¶ Α'γαθὰ πράγματα, res fœcundæ, apud Thuc. lib. 3. In eadem significatione viurpatur & ἀγαθὰ sine substãtiuo, Xen. sic ἀγαθὴ τύχη Lat. quod faustum felixq; sit. ¶ Ἀγαθὴ δαὶς, Il. ψ, lautum & opiparum epulum. ¶ Item præstans, excellens. vt βοῦς ἀγαθὸς, apud Hom. Sic Xen. ἀγαθοὶ πὶ πολεμικά. Et pro eodem, ἀγαθοὶ πρὸς τὸ πόλεμον, apud Plut. & αἱρῆς εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀγαθὸς, apud eundem. ¶ Item peritus vel aptus: vt ἀγαθὸς πρακτῆρας, ἀγαθὸς τοξότης, ἀγαθὸς σκυτοτόμος. Et cum infin. ἀγαθὸς ἐν δίκαις. Plut. peritus equitandi. ¶ Item vtilis. Cum genit. Theophrast. ἀγαθὸς τὰ ἱερὰς νόσε, vtilis ad versus comitialem morbum. Cum dat. vt Od. ρ, Αἰδῶ δ' οὔτ' ἀγαθὸς φὴς' ἐμεμμεναι οὔθ' ἱκέτῃσι. Et cum præpositione πρὸς vt ἀγαθὸς πρὸς τὰ ἔλκη. Theophr.

Α'γαθὸν, ῶ, τὸ (substantiuè) bonum: vt ἀγαθὸν ὀρέγεσθαι. Cic. interpr. ipsum bonũ crescendi accessionem nullam habet. Tradunt quidã ἀγαθὸν non præfixo articulo de quolibet bono vsurpariat τὸ ἀγαθὸν, vel τ' ἀγαθὸν de summo illo bono. ¶ Item commodum, emolumentum, vtilitas: vt ἐπ' ἀγαθῷ ἢ Κύρου. Xen. Pæd. 7. commodo Cyri. Ité Pæd. 3 σὺ δὲ τοῦ σεαυτοῦ, ἢ σοὶ τὰ σὰ ζημία. cum infin. Il. ω, ἀγαθὸν ἢ γυναικὶ θεῷ ἐν φιλότητι Μίσγεσθ', vtile est, iuuat, confert. ¶ Α'γαθὰ (plur.) opes, facultates, & cuiusuis generis bona. Xen. πολλῷ ἢ ἄμεινον ἐστὶν ἀγαθῶν μεσταὶ. ¶ Pro beneficiis: vt ἀγαθὰ ποιεῖν vel ἐργάζεσθαί τινα, beneficia conferre in aliquem, apud Hoer. & Luc. ¶ Pro virtutibus & dotibus. Hoer. de pace: τοῖς μὲ ἀγαθοῖς εἶς ἐγκῶμ ἐν τῇ ψυχῇ, τέτρις κτήμασιν ἐν τῷ ὠφελίας ἕν διόρθμοι, τυγχάνομεν.

* Fit ἀγαθὸς ex ἀγασὸς (quod est verbale ex ἄγαμαι seu ἀγάζομαι) abiectione σ, & mutatione τ in θ, inquit Etym. & Eust. Hic tamen ἄγαν hac voce includi traiit, atque ideò nullum nec comparat. nec superl. habere. Irregulares autẽ comparatiui sunt: ἀμείνων, ἀρείων, βελτίων, κρείττων, κρείσσων, λώων, χείρων. Et superl. ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος.

Α'γαθὸς, viliter. Hippocr.

Α'γαθότης, ητος, ἡ, bonitas, probitas. Et pro θεότης (de Deo dicitur) Greg. Α'γαθοποιὸν idem. Rom. 15.

Α'γαθὸς, ἡ, ὁν, probus ἀγαθὴ, proba, rectè & cum virtute facta vel dicta. Suid. (reop.

Α'γαθύνω, Γ. νῶ bonum efficio, beneficio afficio. Dionys. Α'γαθυνόμενος, bene affectus sum. Nehem. cap. 2. & Dan. 6.

Α'γαθίδιον, bona dicu. Aristoph. δῶπὸς ὑπόρρυτος κἀγαθιδιομβρίας λαθεῖν.

Α'γαθὶς, ίδος, ἡ, Hesychio fasciculus fili seu staminis colligati glomus. vnde. ἀξιαδὶν ἀλιαδίδες, bonorũ glomi, apud Poll. prouerbiũ de opibus extructis & affatim cumulatis: fũpta metaphora à glomere textorio, qđ ex plurimi filorũ cõuoluto rũ gyris cõstat. Apud Suidã i gitur etiã αὐτ' ἀγαθὶς ἀξιαδίδες: ad prouerbiũ esse dicen tẽ τὸ ὃ παχύτατον αὐτ' ὧν δικτύται σαν ἀφ' ἑαυτῶν. si ἀγαθίδες id est: ut seu conuoluti bonorũ. ¶ Significat. ἀγαθὶς etiam τὸν σπερμίδιον. Eust. Hesych.

Composita

Α'νδραγαθία, ἡ, strenuitas, fortitudo Aristoph. in Pluto. Item actio vnius fortis viro. quasi ἀνὴρ ἀγαθὸς ἔργον. Xen. & Plut. Item officium viri boni, probitas.

Α'νδραγαθίζομαι, fortem virum me præsto, fortiter me gero. fortem virum me præsto. Thuc. l. 3.

Α'νδραγάθιον, ῶ, idem, & quidem frequentius. Plut. ὁ δ' ἰσπλάσιον ἢ ἀνδραγαθεῖν τοῖς ἀπὸ σωτ' ἡμέρᾳ. Et cum accus. apud eundem, & πολλὰ ἐν Λακεδαίμονι χαίρειν διδράγαθήκασι ἐπιπεμπόμενοι. Dicuntur viri ἀνδραγαθεῖν, qui autem res ἀνδραγαθίαζ. fortiter gerì.

Α'νδραγαθήμων, ον. facinus viro forti dignum, actio viri forti & strenuo iter vel præclarè gesta.

Α'νδραγαθητὸς, ὴ, ὸν, qui facinora edit viro forti digna, virum se cum fe præstans, fortiter se gerens.

Α'ὐτάγαθος, ipse per se bonus. Greg. Naz. de Deo.

Κἀγαθὸς, vt καλὸς κἀγαθὸς, id est, καλὸς & ἀγαθὸς, bonus, strenuus & prudens.

Καλοκἀγαθὸς, (id est, καλὸς κἀγαθὸς,) probus, bonus, honestus, & absolutæ & cõsummatæ probitatis. Aristot.

Καλοκἀγαθία, ἡ, probitas, integritas & honestas. Xen. Apud Hoc. est καλοκἀγαθία τρόπων, morũ honestas seu integritas.

Καλοκἀγαθικὸς, ὴ, ὸν, vsurpatur pro καλοκἀγαθὸς, apud Plut.

Μισοκἀγαθία, ἡ, odium bonorum, seu bona omnia odium.

Παναγαθὸν omnino bonus, optimus. Plat. epist. 8.

Πατραγαθία, ἡ, paterna strenuitas, patris aut patrum strenuitas & probitudo. Plut. in Apoph.

Φιλαγαθὸς, amans bonorum. (tate carens.

Α'φιλάγαθος, qui non est φιλαγαθὸς. Exponitur &, benignitate carens.

Ε'κχωρᾷγαθὸς, qui honestus delectatur studiis, & virtutem amplectitur. apud Strab.

Α'γᾶῦ, ἀγᾶϊε, &c. vide in Α'γάω.

Α'ΓΑΛΛΟΜΑΙ, ῶμαι, Γ. λῶ. lætor, ornor, insignio, decoro. Plat. de leg. li. 11. τὰ ὧδε ἀγάλλεσθαι λέγεται. Aristoph. in Pace. καὶ σὺ θυσίαισιν ἀγαλλόμενος ἀεί * Eust. ex ἄγαλμα deductum vult. Alibi verò scribit ἀγάλλομαι dici quasi ἀεὶ ἄγαλμα ἑαυτὸν ἀναλόμενος.

Α'γάλλομαι, ornor, insignior, decoror: sed vsurpatur potiùs de ponẽtibus ornamẽta. Il. σ, ὃς κεν ἀγαλλόμενος τεύχεσι καλὰ Ἀρηΐ ὄρνυται ἀγαλματι). ¶ Ité glorior: vt ἀγαλλομαι τινὶ, vel ἐπί τινι, glorior hac re aut de hac re. Hesiod. Thuc. Xen. Et cũ infin. apud eũdẽ Xen. Hell. 6. ἀγαλλόμενοι ἢ δοκῆσαι ἀεὶ ἀγαθοῖς. ¶ Item obiecto me re aliqua, gaudeo, exulto. Cũ dat. rei, Od. ε, νῆϊς ἀγαλλομένη Διὸς ὄρκῳ. Xen. οἱ ἢ γεραίτερον τῆς ἢ νῦν ἡμᾶς ἀγαλλονται. Inuenitur & cũ accus. Eoigr. li. 4. et cũ infin. apud Non.

Α'γαλμα, τὸ, ornamentũ, obiectamentũ. Hom. & Æsch. hyll. ¶ Ité simulachrũ, statua, Herod. & Plat. Ponitur & pro imagine picta, inquit Suid. Apud Plat. ἀγάλματα Cicero formas interpretatur & metaph. vt κρηδύας ἀγάλματα, Syn.

Α'γαλμάτιον, ου, τὸ, statua parua, imagunculus. Luc.

Α'γαλματῶν, ῶνος, in statuam verto. Lycophr. in Alex.

Α'γαλλίαμα, ῶ, & ἀγαλλιάσεμα, ὄμεμα, frequẽtia sunt apud Eccl. scriptores pro exulto, lætitia gestio, ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου. Luc. 1. Luc. 10. ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι. Item Act. 16. ἠγαλλιᾶτο πανοικὶ πεπιστευκώς. Et Apoc. 19 χαίρωμεν & ἀγαλλιώμεθα. Et 1. Pet. 4 χαρῆτε ἀγαλλιώμενοι. Greg. Naz. πέφηνε ἢ χαρᾶ ἀγαλλιᾶσθε.

Α'γαλλίασις, ως, ἡ, & Α'γαλλίασις, εως, ἡ, exultatio. Luc. 1. & ἔσται χαρὰ σου καὶ ἀγαλλίασις. Greg. Naz. ἀκτινοβόλησε ἀγαλλίασιν καὶ ὀλοφύρσασθαι κακὰ θέσεως.

Α'γλαὸς. quomodo huc pertineat vide suo loco.

Ε'πιγαλλόμενος (compos.) pro ἀγαλλόμενος, exulto. Il. π. Μηδ' ἐπιγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δίοπι. Item superbior, efferor, μὴ ἐπιγαλλόσθω ἀνωτέρω. apud Basil.

ΑΤΑΛΑ-

Α'Γ'ΑΛΑΟΧΟΝ, lignum quoddam est, quod ex India atque Arabia deportatur, thuiæ ligno simile, odoratum, & gustu adstringens, vt inter alia tradit Dioscor. lib. 1. cap. 21.

Α'γαμαι, vide in Α'γάω.

Α'ΓΑΝ. aduerb. nimis, immodicè. supra modum. vt ἄγαν λυπεῖσθαι, apud Plat. nimis mœrere. ¶ Ponitur & pro valde, vehementer. Xenoph. Pæd. 1. ἀκοὴ ἀφροδισίων ἢ ἀλγεινοτάτων ἀφῆς τῆς ἄγαν ἡδέος. ¶ Præfixo articulo induit formam nominis adiectiui: vt ὁ ἄγαν, nimius, immodicus, vel vehemens. Sic in fœm. ἡ ἄγαν, & in neutro τὸ ἄγαν. Idemq; accidit cæteris aduerbiis. * In compositione aliquando ν amittit, aliquando in aliam mutat: vt ἀγασκλὴς, ἀγάλεος, &c.

Α'ΓΑΝΑΚΤΕ'Ω, τῶ, Γ. πήσω, P. πηκα, doleo, i. doloris sensu afficior. Dioscor. lib. 5. cap. 76. ἀγανακτῶσι τὰς ὀδόντας ἐν τῇ γνάθῳ. ¶ Item indignor, stomachor, ægre fero. Et conqueror, Hoc. de Pace, ἀγανακτήσομαι εἰ μὴ τὸν αὐτὸν ὀκείνοις τιμὸν ἴξομαι. Sæpe etiam dicitur ἀγανακτεῖν ἐπὶ τινι. Et cũ præpositione τινὰ per ἀνάθημα δὲ τοῦτο ἀγανακτήσει ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς. ad prouerbiũ esse dicen tẽ ἐπὶ τῷ παχύτατον αὐτῶν ἀγανακτήσαι ἢ ἀγαθίδες. si ἀγαθίδες id est: ut seu conuoluti bonorũ. ¶ Significat. ἀγανὶς etiam τὸν σπερμίδιον. Eust. Hesych.

Composita

Α'γανακτησία, ἡ, dicitur voce media pro ἀγανακτῆσαι. Luc.

Α'γανάκτησις, εως, ἡ, dolor, doloris sensus. Plat. ¶ Item indignatio. Item ichatio. Thuc.

Α'γανακτητὸς, ὴ, ὸν, vnde ἀγανακτητὸν, indignè ferẽdum, querendum.

Α'γανακτητικὸς, ὴ, ὸν, querulus, qui facilè queritur & ægrè fert casus incommodos. Plat.

Composita.

Διαγανακτῶ, ῶ, perægrè fero, indignor.

Ε'κπαγανακτῶ, ῶ, indignor ob.

Περιπαγανακτῶ, valde indigne fero. Hippocr. ep. ad Demag.

Συναγανακτῶ, ῶ, condoleo. B.

Συναγανάκτησις, condolescentia. apud Aristot.

Υ'περαγανακτῶ, supra modũ indignor, vehemẽtiùs stomachor vel cõqueror. Et τὸν ἐφεστραγανακτῶ τοῦτο μ' ἀγανακτῶ ὑπὲρ ἔβη.

Α'γαλὸν, vide in Α'γω, i. frango.

Α'γαὶὸς, vide in Γαῖ'ος. At ἄγαιος in Α'γω, i. frango.

Α'γάομαι, vide in Α'γάω.

Α'ΓΑΠΑ'Ω, ῶ, Γ. ήσω, P. ηκα, amo, diligo. De honesto & inhonesto amore vsurpatur. Xen apomn. 1. ὡς πόρρω ἀγαπᾶσθαι μᾶλλον ἢ τὸν ἐπίρρυτα. Dicitur aliquando ἀγαπᾶ τοῦτο ἀντὶ τοῦτου, vel ἀγαπᾶ τοῦτο πρὸ τοῦτου, prætero hoc illi. Et pro eodem ἀγαπᾶ τοῦτο πρὸ πολλοῦ ἢ τοῦτου. Item ἀγαπᾶ μᾶλλον δέξειν ἢ ἐρέσσειν. Et cum infinit. ἀγαπᾶ τοῦτο ποιεῖν. Aristot. Oecon. 2, ἀγαπᾶσθαι τρόμῳ φέρειν. ¶ Item amicè & hilariter accipio, Od. ψ. Οὔτε κακὸν ἔπος ἐκλύδην, δ' ἐμὲ ἀγάπησε. ¶ Ité osculor, vt ait Eust. ¶ Item ἀγαπᾶν, contentum esse, & pro satis esse, sufficere. Plut. in Public. ἀγαπᾶν τὴν ὁδὸν τέραν πάλιν, secundo cursu contentum esse. Et Thuc. lib. 6. σὺν ἀγαπῶσιν τὸν τῆ παρόντι ἴσυχίᾳ. Et cum dat. Luc. ἀγαπᾶν πῖς παῖδι. Sic ἀγαπᾶ πῖς δεδιηγημένοις, acquiesco arbitrorum sententiæ. In qua signif. ἀγαπᾶ idem est cum ἀρίσκομαι. Et cum infin. ἀγαπήσας λαβεῖν ταῦτα, apud Herodian. Et cum partic. Luc. ἀγαπᾶ σωὰν γυναῖ.

Α'γαπίουσα, ῶσα, amo, diligor. Aristot. Rhet. 1. Nonnunquam de amore venereo: vnde ἀγαπώμενος & ἀγαπωμένη pro, ἐρώμενος & ἐρωμένη, amasius & amasia seu amica. Luc.

Α'γάπησις, ἡ, dilectio. Item res seu persona quæ diligitur. Crates philos. in quodam Epigr. χαῖρε ἀπὸ ἑλαττον' ἀνθρώπων ἀγαπῶν ἀγάπησις. (toria.

Α'γάπησις, ἡ, pro ἀγάπη. Plut. ἀγάπησις ἐρωτικὴ, q. d. dilectio amatoria.

Α'γαπητὸς, ὴ, ὸν, idem cum ἀγάπητος. Suid.

Α'γαπητὸς, ὴ, ὸν, dilectus, charus, vel amabilis, gratus, iucundus. Arist. Eth. lib. 9. cap. 12. πῶς ἐρῶσι καὶ πῶς ἀγαπητὰ ἐνίοις. ¶ Exp. & vnicus: vt Χ. ν. πῶς ἀγαπητὸς, & πῶς ἐν ἀγαπητῇ. Et Homer. ἀλλ' ἀγαπητὸς γὰρ, cũ in fin. boni consuluerit. Aristot. Eth. lib. 9. cap. 10. ἀγαπητὸν ἢ φίλως ἀδέλφος ἀδελφὸν, i. bene nobitcum agi putandum est, si vel paucos nueniamus amicos.

Α'γαπητῶς, gratè, amabiliter. Plat. interdum cupidè & libenter. Dem. item satis, sufficienter. Herodian. ἐξὸν ἀγαπητῶς ἔχειν ἑκάστοις τὰ αὑτῶν, oportet vnumquemq; suis contentum esse.

Α'γαπῆνος, vim diligendi habens. Hesych.

Α'γάπητος, ὁ, ἡ, amandus. Plat. de Rep. lib. 2.

Α'γαπητὸν, subaud. ἐστὶ. interdum dicitur pro, acquiescendũ est, contentum esse oportet.

Α'γάπη, ἡ, amor, dilectio, charitas. Plut. Item ἀγάπαι, communia Christianorum conuiuia, sic vocata quòd retinendæ mutuæ charitatis caussa essent instituta. Iud. epist. vide Tertul. ¶ Ité ἀγάπη, pro φιλήματι. Eustath.

Α'γαπίζω, apud poëtas pro, ἀγαπᾶω, amo. Musæus, ἀγαπίζε μειλίχοισι ἔπεσσιν ἑοῖσιν. Ité comiter & blandè atq; hilariter aliquẽ excipio, beneuolentiæ signa alicui exhibeo, amplector seu amplexor. Od. π, Ω'ς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει. ¶ Eurip. in Hœn vtr fauit pro procurare, ἐπιμελείας ἀξίων. νίκων τὶ παῖδος ἀγαπίζων ἐμῷ, & c. cadauer condens seu procurans, exequias præbens.

Α'γαπάζομαι, idem cum ἀγαπάζω, Od. χ.

Composita.

Α'μφαγαπάω, deamo, valde amo, charissimũ habeo. poeticum

Α'μφαγαπάζω, idẽ. Α'μφαγαπάζομαι, voce media, pro eodẽ.

Πεμαγαπάω, valde amo.

Υ'περαγαπάω, idem quod ἀμφαγαπάω. Herodian. li. 1. ὑπερηγάπα δὲ αὐτὸ ὁ Κόμμοδος. vtitur & Dem.

Α'ΓΑΡΙΚΟ'Ν, ὸ, ἡ, agaricum: radicis seu potiùs fungi arboris nomen apud medicos: de qua Dioscor. initio libri 3. & Plin. l. 52. cap. 9. Est & ἀγαρικὸν μέλαν, lethalem vim habens: de quo rursum Dioscor. in præfatione libri 6.

Α'ΓΑΣΥΛΛΙ'Σ, frutex vnà cum radice, vnde Ammoniacum humorem eliciunt, vt tradit Dioscor. lib. 3. cap. 98.

Α'γαιὸς, &c. vide in Α'γκω.

Α'ΓΑ'Ω, γῶ, Γ. ήσω, P. ηκα, (quod magis est in vsu) Α'γάομαι, ῶμαι. demiror, cum stupore miror, stupeo. Od. π, Οἷόν τι θαυμάζεις ἀθέσφατον, ὦ ἀγάασθε. ¶ Item pro inuideo vel μεμφομαι, teste Eustath. Od. ξ, Οἵ τε θεοῖς ἀγάασθε πεφ' ἀνθρώποισι δύεσθαι. ¶ Idẽ Eust. ann. significare etiam odisse, apud Hom.

Α'γη, ἡ, admiratio, stupor, obstupefactio. Od. γ. ὦγε μ' ἐχεῖ. Sic & Od. π. Apud Tragicos, honor, veneratio. Hesych.

Α'γητὸς, ὴ, ὸν, admirabilis. item inuidiosus. Suid. Hesy. Etym.

Α'γητὸς, ὴ, ὸν, admirabilis, stupore excitans. Il. ε. ἐπεὶ ὃ ἀγητὸς ἔστ. Et Plut. in Pericle, ἀξιόμενον ἦσαν ἀγητοί.

Α'γωνὶς, ίδος, ὁ, (Aeolice pro ἄγασς, i. γάω. secundum alios tamen a γεύω) admirabilis, præclarus, illustris, Hesy. Item venerandus. στερεὸς, Eust. Il. γ. κήρυκες ἀγωνοί. ¶ Ponitur pro superbo & arrogante, apud Hom. ἀγωνοὶ μενεπῆες.

Α'γώμενος, admiror. Opp. Hall. 4. Εἶδες ἀγωνόφρονα πολυήρατον Α'γωνῆς, vide in Γωῆς. (ge.

Α'γεύω, pro ϝωμράζω, admiror, inquit Eust. Idẽ alibi exp. ἐκπλήττω, obstupefacio, vel perterrefacio. ¶ Item exp. alibi & μεμφομαι, succenseo, indignor.

Α'γάμενος, vt statius cũ quàm ἀγάω, & significat etiam, admiror, inquit Etym. Od. υ. ἀγαυοῦσιν κακὰ ἔργα, exp. χαλεπαίνοντ', alij μεμφομένους. ¶ Idem succenseo, indignor, vel inuideo. Cum dat. Hesiod. in Erg. Τῷ δὲ Ζεὺς ὠτὸς ἀγάσθη. vbi tamen exponitur etiam μεμφόμενος. item ἐργάζεται. Et cũ accus. Plut. ἐδὲ ἀγάσμιον ϑεῶν ἔργα, neque deorum operibus inuideo. ¶ Item inuideor, φθονοῦμαι, Suid.

Α'γάμαι, idem in prosa quod in carmine ἀγάομαι, vel ἀγάσμιον admiror. Construitur cum accus. vel rei vel personæ. Dicitur enim ἄγαμαί σε τὸ φρόνημα, & ἄγαμαί σε ϕρονήματος, (tubaudito aduerbio εὖ καὶ) i. admiror tuam prudentiam, vel admiror te ob tuam prudentiam. Et cum genit. Plut. ἀγάμεθα τῆς παρεύσας. Sic & Dem. pro cor. Τὸ ϑῆ δεῖν αὐ ἀγάσασθε τὸν ἀνδρῶν ὁκείνων ἢ ἀρετῆς. Vide & ἀγάζομαι infrà. ¶ Item laudo, probo, Plat. ἄγαμαί σε τὸν λόγον. ¶ Afferuntur & aliæ significationes pro, indignor, inuideo, reprehendo: quæ pertinẽt potiùs ad ἀγάζομαι, ex quo sumit hoc verbũ sua tẽpora.

Α'γαμβῶν, mirabiliter, mirificè, cum admiratione: vt ἀγαμβῶν λέγειν. Aristor. Rhet. 3.

Α'γάσμιον, poëtico pleonasmo dicitur, pro ἄγασμα. Od. π. Οὐτί τι ϑωμάζειν ϑέσπιόν ἐστιν, ἀντ' ἀγάασθε.

Α'γάζομαι, eiusdem cum præcedentib. significationis & originis à quo hæc tempora frequentia sunt apud poëtas (quædam & apud oratores) præt. imperf. ἠγαζόμην. fut. ἀσόμην. aor. 1. ἠγασάμην. aor. med. ἐγασσάμην. Et part. ἀγασσάμενος. ἀγασσάμενοι, & ποëticè ἀγασσάμενος. Significat igitur admiror, tuspicio, Variè construitur. Cum accus. rei. Il. ϑ. Μὴ ϑῆ ἀγασσάμενοι. Sic Isoc. in Paneg ἀγασθῆναι τὸν ἀρετὸν αὐτῶν. Et cum aut. rei, Xen. Pæd. 6. ἀγασθεὶς τὴν λόγοις. Iungitur & personæ cũ accus. vel genitiuo: Xen. ἀγασεῖσθε αὐτῶ ϗ ἐπιμελεῖς φίλος αὐτῶ εἶναι. Vel dat. Xen. apud Suid. ὅταν τινὶ ἀγασθῶ ἢ φιλῶ ἢ σπουδάζω μᾶλλον ἢ πρὸς ἐκεῖνον, inquit. Vel accus. idq; Frequentissime. Il. γ. ἦ οὐ δ' ὁ γέρων ὀμὸν σεῖο, φίλον τε νόον. Sic Xen. Pæd. 7. ἀγασθεὶς τὸ γνωσιμον. Interdũ iungitur casibus rei & personæ simul. Xen. ἠγάσθην αὐτῶ ἢ σπουδῆς. vel ἀγάσθην τῶν ἀγαθῶν ἕνεκα αὐτῶ. ¶ Item vereor. Anth. epig. li. 1. οὐ ϑῆν χρυσωμὶς νηῦ, Ω'ς ϑῆμις ἡ τὰλμων Γλαῦκ' ἠγασάμεν. ¶ Item indignor, succenseo. Il. γ, ἕνεκα τοσσήδων ἀγασσάμεθ' Η'μῖν. Et cum acc. Od. ϑ. ἀμοιβὸν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔεργα, vbi volunt quidam subaudiri ϗ. ¶ Item inuideo. Il. ψ. ἀγασσάμενοι ϑεοὶ ἐστὲ νίκησε. Et cum accus. rei. Od. δ. Ἀλλὰ τὸ μὲν ϑῆ τι μέλλει ἀγάσσεσθαι ϑεὸν αὐτῆς. Vide & ἀγάομαι. suprà. (ftath:

Α'γασμὸς, ὁ, veneratio, vel qđ veneramur. Suid. Hesyc. Eu-

Α'γασὸς, ή, όν, admirabilis, admiratione summa dignus. Xen. Hell. 2. οὐείνο ϑ' κρίνω ϑ' αὐτῆς ἀγασὸν. Apud Hom. εἰδ' ὅμα-

σὸν, vel ἐκπληκτικὸν, i. stuporem afferens: vel ἐπίφθονον, inuidiosum Eustath.
Ἄγαθις, Ἀγάλλω, Ἄγος, quomodo huc pertineant, vide suis lo-(cis.

Composita ex Ἄγαμαι & ἀγαστός.

Ἀξιάγαστος, admiratione dignus, admirabilis. Syn.
Ἐξάγαστος, admirandus, Hesych.
Ἐπάγαμαι, admiror ob.
Ὑπεράγαμαι, demiror, vehementer & supra modũ miror. Suid.

Ἀγγεῖον, &c. vide in Ἄγγος.

ἌΓΓΑΡΟΙ, οἱ, Persico vocabulo, a Græcis tamen postea recepto, dicebantur regum nuntij seu tabellarij: tabellarij qui ex successione literas perferunt. Solebant enim reges Persarum certis stationibus dispositos habere tabellarios & nuntios, quorum alter alteri traderet mandata, vt ita celerius perferretur. Aeschylus ἄγγαρον πῦρ, adiectiuè dixit pro ignibus, quibus aliquid nuntiatur. ¶ Ponitur, ἄγγαρος latiùs etiam pro quouis, qui aliquid baiulat: exponiturq́; ἀχθοφόρος, ἐργάτης, ὑπηρέτης. ¶ Neutro autem genere ἄγγαρα dicuntur οἱ σταθμοὶ, hoc est, mansiones ac diuersoria in quæ οἱ ἄγγαροι peracto diei penso diuertebant.
Ἀγγαροφορέω, ῶ, baiulo veluti ἄγγαρος. Suid. Eust.
Ἄγγερος, idem cum ἄγγαρος.
Ἀγγαρεύω, cogo seu adigo ad ministerium ἀγγάρων præstãdum. Interpres Matt. cap. 5. annotat ἀγγαρεύειν esse cogere ad currendum, vel ferẽdum aliquid: quoniam cursoribus illis Persarum, quos ἀγγάρους vocabant, fas erat cuiusuis equos vel naues, aut ipsos etiam homines rapere ad cursum, vt hodie apud Turcas. Idem Matth. cap. 27. simpliciter accepit *pro*, cogo, adigo, compello.
Ἀγγαρευτής, οῦ ὁ, qui aliquid angariat & cogit ad cursum aut aliquod aliud seruitium obeundum. Hesych.
Ἀγγαρεία ἡ, dicitur officij illius præstatio. hoc est: quum quis ad currendum vel baiulandũ aliquid adigitur. Et coacta ac inuita seruitus, & seruitium quod aliquis vi adactus obit. Legitur in Pand.
Ἀγγαρεῖον τὸ, dicitur ipse cursus angarorum, pro quo Ionicè dicitur ἀγγαρήϊον. Herodot. lib. 8

ἈΓΓΕ΄ΛΛΩ, λῶ, P κα, nuntio, nũtium affero. Dicitur ἀγγέλλω σοι τόδε, hoc tibi nuntio, Hom. & Thuc. Et apud Plut. in Paral. ἀγγέλλειν ἐς τὴν πόλιν νίκην. Participiũ ἀγγέλλων, nũcians, qui nunciat. Ponitur interdum pro ἄγγελος. Herod.
Ἀλέγω fit ἀλλέγω & καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀγγέλλω, mutato λ in γ, inquit Etym. Eustathio autẽ ἄγγελος videtur ab ἄγω deduci.
Ἀγγέλλομαι, nuntior. Dicitur ἀγγέλλεσθαι aut res, aut persona, de qua nuntius affertur. Thuc. Xen. ¶ In voce media pro ἐπαγγέλλομαι polliceor. Soph. in Aiace, Τεῦκρος τ' ἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι.
Ἄγγελμα, τὸ, nuntium. res quæ nuntiatur. Herod. 7. τὰ ἀπόρρητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα.
Ἄγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuncius, nuntia. Xen. Pæd. 2. τότε μὲν δὴ ἄγγελον ἐπιστείλας ταῦτα, ἔπεμψε. Et Il. ω, ἄγγελος μήτηρ. Sic ἄγγελος Ἶρις, Il. β. ¶ Pro nuntio Dei, κατ' ἐξοχήν. Phil. de mundo. Et Naz. ¶ Item pro ἄγγελμα seu ἀγγελία, nuntium, nuntius. Thuc. 7.
Ἀγγελικός, κή, κόν, angelicus, ad angelum pertinens. Greg. Naz. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις. ¶ Ἀγγελική, saltatio quædam, quæ inter pocula exercebatur. Athen lib. 14.
Ἀγγελίας, ου, ὁ, poet. idem quo ἄγγελος.
Ἀγγελιώτης, ου, ὁ, idem. Callim. & Musæus. Et fœm. gen. ἀγγελιῶτις, ιδος, ἡ, nuntia. Callim. ¶ Ἀγγελιῶτις τάξις, dixit Areth. in Apoc. pro ἀγγελική. (Ἀγγελίεια θεῶν.
Ἀγγελίεια, ἡ, idẽ poet. pro nũtia. Orph. in hymno Auroræ.
Ἀγγελία, ἡ, nuntium vel nuntius, i. res quæ nuntiatur. Thuc. 3. ἦλθε μὲν καὶ ἀπὸ τῆς Ἐρυθραίας ἀγγελία. ¶ Item mandatum à nũtio perlatum. Il. ο, ἀγγελίην φέρειν. Et Luc. ἀγγελίας διαφέρειν. ¶ Item rumor, fama. Thuc. lib. 6. ἐκ νῦν αὗται αἱ ἀγγελίαι ἐλθοῦσαι ἦσαν. ¶ Pro relatione, secundum quosdam, apud Herodot. lib. 1. ἐπειρώτησιν καὶ ἀγγελίην, exp. primas partes in consulendo oraculo & referendo.

Composita ac primùm ex ἀγγέλλω & verbalibus cum præposit.

Ἀναγγέλλω, annuntio, renuntio, nuntio expono, refero, narro, Cum datiuo rei & accusatiuo personæ, sicut ἀγγέλλω.
Ἀναγγέλλομαι, nuntior, nuntius de me affertur. Plut. in Pericle, ἀνηγγέλθη τεθνεὼς αὐτός.
Ἀπαγγέλλω, idẽ quod ἀναγγέλλω. Il. ι. ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα Χρὴ μῦθον Δαναοῖσι. Sic Xen. ἀπαγγείλατε τῷ Ἰνδῶν βασιλεῖ. Et ἀπαγγέλλω ἐπὶ τὰ χρεῖα. Plut. ἀπαγγέλλω εἰς ὑμᾶς. Demosth. Dicitur & ἀπαγγέλλειν περί τινος. Plut. ¶ Item renuntio, vt legati faciunt à legatione redeuntes Plut. ¶ Pro denũtio. vt ἀπαγγέλλω σοι ἀγῶνα, affertur ex Libanio. *pro*, denuntio tibi litem. ¶ Itẽ pronuntio, enuntio. i. cæptum mentis eloquor, Dem. οὐδεὶς ταῦτ' ἀπαγγέλλων, δύναιτο τὸ δεινὸν παραστῆσαι τοῖς ἀκούουσι. Item memoriter recito. Synes.
Ἀπαγγέλλομαι, pro ἀγγέλλομαι, Plat. Xen. Plut. Et voce media pro ἀπαγγέλλω, Plat. Pol. lib. 2.
Ἀπαγγελία, ἡ, enũtiatio, pronũtiatio, Videtur sumi ab Hermog. pro ἑρμηνεία. Significat etiam recitationem quæ fit me-

moriter, Syn.
Ἀπαγγελτὴρ ῆρος, nuntius, index. in Anth. Epigr.
Ἀπαγγελτικός, enuntiatiuus. Affertur ex Seneca. & τὸ ἀπαγγελτικόν, pro enuntiatione.
Διαγγέλλω, nuntio circunquaque, vel per diuersa loca diuulgo, Plut. in Cam. ἡ φήμη διαγγέλλουσα τὴν πρᾶξιν εἰς τὰς πόλεις. A Bud. exp. etiam, denuntio, offero, prodo. ¶ Item pro edico, vel indico, vt ἐπαγγέλλω. Herodian. li. 1. τῆς δὲ ἐξόδου διαγγελθείσης.
Διάγγελος, internuntius, Bud.
Εἰσαγγέλλω, renũtio, refero. Xẽ. Pæd. 8 εἰσαγγέλλετε πρὸς ἐμέ. ¶ Itẽ defero, postulo, accuso, in ius voco. Isocr. περὶ ζεύγους, Εἰσαγγέλλοντες εἰς τὴν βουλὴν λέγοντες, ὡς ὁ πατήρ μου, &c. Et εἰσαγγείλας περὶ delatore, apud Isæũ Dicit. & εἰσαγγέλλω τι περί τινος. Plut. Εἰσαγγέλλομαι, renũtior, referor. Dẽ. Itẽ deferor, accusor. Dem. Plu.
Εἰσαγγελία, delatio, accusatio. De quibus autem criminibus peculiariter diceretur. Εἰσαγγελία. vide Harpocr. & Pollucem.
Ἀπεισαγγελίας φεύγων δίκην citatur ex Plut. in Moral. pro, criminis læsæ maiestatis reus.
Εἰσαγγελεύς, έως, ὁ, qui nũtiat aduentũ alicuius. Peculiariter dicitur de eo qui apud regẽ aut principẽ hoc munere fungitur nũtiãdi ei alicuius aduentũ, & illũ ad eũ admitiẽdi. Bud. admissionalẽ vocat, αὐτὸς εἰσαγγελεύς. apud Herodot. & Luc. ¶ Item delator propriè ὁ τῶν δημοσίων καὶ μεγάλων μηνυτής, inquit Suid.
Εἰσαγγελτικός, ad εἰσαγγελίαν pertinens. Poll.
Ἐξαγγέλλω, renuntio, certiorẽ facio. Propriè est nunciare ijs, qui foris sunt, ea, quæ intus fiunt. Plat. ἵν' ἐξαγγέλλοιεν τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ ποίμνια. In malã partem interdũ. ἐξαγγέλλειν τὰ ἀπόρρητα efferre arcana seu secreta, vel prodere. euulgare. Dem. Phil. 1. Sic Plut. in Themist. ἐξαγγέλλειν εἰς τοὺς πολλούς. Item nuntio, seu nuntium perfero, seu iussa perago. apud Xen. Pæd. 7. ¶ Item enuntio, indico. idẽ quod ἑρμηνεύω & ἀπαγγέλλω. Herm.
Ἐξάγγελτος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo nuntius allatus est, detectus, patefactus per nuntium. Thuc.
Ἐξαγγελτικός, nuntiatiuus. Apud Aristot. in Probl. ἐξαγγελτικὸς τῇ διανοίᾳ, qui ad intelligentiam referri potest.
Ἐξάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, propriè qui vel quæ nuntiat, ijs, qui foris sunt, ea, quæ intus fiunt, Hesych & Amm. Sumitur & generalius. Thuc. 8. αὐτὸς προφθάσας τῷ στρατεύματι ἐξάγγελος γίγνεται. ¶ Item ind. x, qui in fabulis est nuntius aliquid de scena afferens: vt in Trachiniis nuntius Deianiræ.
Ἐξαγγελία, ἡ, nũtiatio, vel nuntium. Item euulgatio. Item enuntiatio, ἑρμηνεία. Hermog.
Ἐπαγγέλλω, denuntio, indico: vt, ἐπαγγέλλω πόλεμον. vel πολεμεῖν Polyb. Sic Thuc. στρατιὰν ἐπαγγέλλων ἐς τοὺς ξυμμάχους. ¶ Item denuntio & condico, hoc est, constituo. Plut. in Demet. ἐπεὶ δὲ εἰς Λάρισαν ἧκεν, αὖθις ἀλλήλοις ἐπήγγελλον ἑστιάσεις ¶ Itẽ denuntio & edico. Cum in fin. Dem. πρὸς Μακάρτ. ἐπαγγελλέτω ὁ δήμαρχος τοῖς προσήκουσιν ἀναιρεῖν καὶ θάπτειν. ¶ Item pronuntio, i. promitto in publicum. Herodian. τῷ τε δήμῳ τὰς νομὰς ἐπήγγειλε. i. congiaria pronuntiauit. ¶ Item indico profiteor, vel significo me velle. Xen. Pæd. 8 πολλάκις δεόμενοι οὐκ ἐπαγγέλλουσιν οἱ φίλοι τοῖς ἑταίροις, sæpe amici non significant in rebus necessarijs quid sibi opus sit. Item defero, nomen alicuius defero. vt ἐπαγγέλλειν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας.
Ἐπαγγέλλομαι, denũtior, indicor, cõdicor. vt δεῖπνον ἐπηγγελμένον, cœna condicta. Itẽ promittor, οὐδὲ τὰ ἐπηγγελμένα, οὔτε τὰ ἠπειλημένα neq: promissa, neq: minæ, Greg. Itẽ deponens sig. posco, vel significo me velle, significo, quid mihi opus sit, quod vim habet verecũdę petitionis. Dem. pro cor. ἀεὶ αὖ αὐτὸς ἐπαγγείλαιτο ἡδέως, ἐᾶν μὲν ἐπὶ Φιλίππῳ δοῦναι. ¶ Item dep. polliceor. Polyb. 5. ἐπηγγείλατο δὲ Πτολεμαῖος αὐτοῖς ἀργυρίου τάλαντα τριακόσια. Et Xen. ἐπαγγέλλομαι διδάξειν, polliceor me docturũ. ¶ Itẽ profiteor, vt ἀρετὴν ἐπαγγέλλομαι. Xẽ. Apõn. l. 1. Itẽ ἐπαγγέλλομαι ἐπὶ τούτῳ, vẽdito me. glorior. Xen. Oecon.
Ἐπάγγελμα, τὸ, pollicitatio, promissio, Isoc. Item professio, Plat.
Ἐπαγγελτικός, ad promissionem pertinens.
Ἐπαγγελτικῶς, per promissionem. B.
Ἐπαγγελία, denuntiatio. Item promissio. Plut. Et sæpe in nouo Test. Item genus quoddam accusationis, apud Poll.

Decomposita. Ἀνεπάγγελτος, non denunciatus, non indictus. vt πόλεμος ἀνεπάγγελτος, Polyb.
Αὐτεπάγγελτος, sua sponte aliquid faciens. Isocr. ad Dẽ. αὐτεπάγγελτος ἐν τοῖς καιροῖς τοῖς φίλοις βοηθῆς, vltro subuenias, non expectes dum rogeris. (Plut.
Καταπαγγέλλομαι, polliceor. vel etiã effusè promitto. Dem. &
Καταγγέλλω, interdũ idem quod ἀγγέλλω, vel ἐξαγγέλλω, nũtio. in Actis Apost. sæpè pro annũtiare. ¶ Itẽ indico. vt καταγγέλλειν πόλεμον, Plut. ¶ Et pro obnũtio. vnde καταγγελεύς, & κατάγγελος. ¶ Itẽ defero, accuso, Herod. δῆλοι δὲ ἦσαν καταγγελλόμενοι.
Καταγγέλλομαι, patefio per nuntiũ. Itẽ indicor. Itẽ accusor.
Κατάγγελτος, patefactus per nuntium. Thuc.
Καταγγελεύς, annuntiator, denũtiator. Act. Ap. cap. 12. Exponitur & obnuntiator.
Κατάγγελος, obnuntiator. Plut.

Decomposita. Ἀκατάγγελτος, nõ indictus. vt ἀκατάγγελτος πόλεμος, Plut. idem quod ἀνεπάγγελτος.

Ἐκκα-

Ἐκκαταγγέλλω, pro καταγγέλλω, Plut. in Rom. ἐκκαταγγείλας ἀγῶνας, qui ludos indixit.
Προαγγέλλω, prænuntio, antè denuntio. Act. c. 3. & 2. Cor. 9.
Μεταγγέλλομαι, promitto. (μετάγγελος ἀθανάτοισι.
Μετάγγελος, internuntius, seu nuntius. Il. Iris dicitur θεοῖσι
Παραγγέλλω, denuntio, condico, vt constituentes solent. Plat. in Phæd. παρηγγείλαμεν οὖν ἀλλήλοις ἥκειν ὡς πρῳαίτατα εἰς τὸ εἰωθὸς καὶ ἥκομεν. ¶ Παραγγέλλω ἐπὶ τὸ δεῖπνον, apud Luc. condico cœnam. inuito ad cœnam. ¶ Item in Pand. Græcis, mulier prægnans post diuortiũ dicitur παραγγέλλειν τῷ ἀνδρὶ, quum marito denuntiat se prægnantem esse ex eo: & maritus ἀντιπαραγγέλλειν, quum ex se prægnantem esse negat. ¶ Παραγγέλλειν εἰς δίκην, diem dicere in iudiciis publicis, denuntiare iudiciũ. ¶ Item iubeo, impero, denuntio hoc esse faciẽdum Xen. Pæd. 6. παρήγγειλε τοῖς ἑαυτοῦ ἐφόροις. Et παραγγέλλειν denuntiare dicitur quum milites per manus dãt præceptũ imperatoris. παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα, edicere suis vt arma capiant. Xen. ¶ Et pro interdico. Act. cap. 5. Item denuntio, i. accerso amicos, Lys. pro Eratosth. φόνου, καίτοι γε εἰ προῄδειν, οὐκ ἂν δοκῶ ὑμῖν τοὺς ἐπιτηδείους μεθ' ἡμέραν παραγγεῖλαι, ἵν' ὡς ἀσφαλέστατα μὲν αὐτὸς εἰσῄειν. Hinc factum (inquit Bud.) vt παραγγέλλειν petere significet, i. ambire magistratum, καὶ δεξιοῦσθαι. Denuntiabant enim amicis & eos accrescebant ἐπὶ τῷ συναρχαιρεσιάζειν. Plutarchus οἱ τὰς ἀρχὰς παραγγέλλοντες, ἐνδεῖν χρώμενοι ... Idem in Cæsare, αὐτὸς μὲν ὀκνῶν ... παραγγέλλειν εἰς ὑπατείαν ἀπῄει, διὰ τῶν φίλων. Alicubi etiam apud eundem παραγγέλλειν dicitur absolutè qui ambit, & est candidatus. ¶ παραγγέλλω εἰς ἄνδρας, refero in virorum numerum, virilem togam sumo. Syn.
Παραγγέλλομαι, vnde τὸ παραγγελλόμενον, quod imperatur, mãdatum, vt παραγγελλόμενα ποιεῖν. Xenoph.
Παράγγελμα, τὸ, præceptum, Xen. Est etiam interdictum vetitumque, Dem. & pro hortamento consilióque. Isocr. ad Dem.
Παραγγελματικός, præceptiuus, denũtiatiuus, itẽ adhortatiuus.
Παραγγελματικῶς, præcipuè. denuntiatiuè, tanquam præcipiendo, vel denuntiando. Exponitur & adhortatiuè.
Παραγγελτικός, præceptorius. Item prohibitorius. Bud.
Παράγγελσις, præceptum, mandatum, vel ipse præcipiendi actus. Xen. & Plat.
Παραγγελία, idem. Arist. eth. 2. Itẽ ambitus, prehẽsatio, petitio magistratus cũ prehẽsatione. App. Itẽ ambitus vel preces amicorum pro reis causam dicentibus. Dem. de falsa leg.
Decomp. Ἀντιπαραγγέλλω, vide παραγγέλλειν, de muliere dictum. ¶ Item competitor sum alicui magistratum petenti. Appian. συμπαρῆν δὲ ἐς τὴν ὑπατείαν ἀντιπαρήγγειλε Δομίτιος. ¶ Ἀντιπαραγγελία, ipse actus τοῦ ἀντιπαραγγέλλειν, siue de marito dicatur, siue de competitore.
Ἀπαράγγελτος, sine mandato, sine cohortatione. Polyb.
Συμπαραγγέλλοντες, competitores, apud Dionys. Halyc.
Περιαγγέλλω, nuntio circumquaque. Thuc. περιαγγέλλοντες τὴν ἐκκλησίαν. Idem lib. 2. ναῦς τε περιήγγελλον καὶ πόλεις, per vrbes denuntiabant. Περιαγγέλλομαι, vt παρασκευὴ περιαγγελλομένη καὶ πόλεις, apud eundem Thuc, lib. 4. apparatus bellicus, qui per vrbes denuntiatur.
Προαγγέλλω. prænuntio. Xen. Pæd. 3. εἰ μὲν θεοὶ μάχην ἔσεσθαι προαγγέλλουσι (γέλλουσι
Προάγγελμα & προάγγελσις, prænuntiatio.
Πρόαγγελος, prænuntius vel prænuntia. προάγγελοι καὶ πρόδρομοι νέων. Plut.
Προσαγγέλλω, nuntio, vt ἀγγέλλω ¶ προσαγγέλλειν ἑαυτὸν, deferre se, (ipsum apud Luc.
Προσαγγελεύς, emissarius. B.
Προσαγγελία, nũtium. pro ἀγγελία, apud Polyb. exp. & προσαγωγή, ab Hesych.
Συναγγέλλω, simul nuntio.
Συνάγγελος, qui vnà mittitur nuntius.
Ὑπαγγέλλω, q. d. clãm nuntio. Musæus. Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγέλλουσα Λεάνδρῳ.
Ὑπάγγελτος, patefactus, detectus, manifestus, apud Suid.

Alia composita ex Ἄγγελος & ἀγγελία sine præpositione.

Ἀνάγγελος, nuntio carens. Apud Suid. Ἀνάγγελος μάχη, pugna nuntio carens, i. ex qua ne vnus quidem euasit, nuntius cladis futurus. (exequitur.
Ἀρχάγγελος, archangelus. qui angelicam functionem primus
Αὐτάγγελος, qui sibi nuntius est, qui sine aliorum opera sua ipse nuntiat. Thuc. lib. 3. αὐτάγγελοι δ' αὐτοὶ ἰδόντες.
Αὐτάγγελος, nuntius qui rei interfuit, qui nõ alio vtitur nuntio. Arrian. 4. αὐτάγγελοι τῆς ἁλώσεως ἧκον. (Plut.
Εὐάγγελος, lætus & faustus nuntius, qui fausta nuntiat. Eurip. &
Εὐαγγέλιον, ου, τὸ, faustũ felixq; nuntiũ, lætũ nuntiũ. App. de nece Ciceronis τῷ Ἀντωνίῳ εὐαγγέλιον διαφέροντες. veteres plurali numero sæpius vsurpaunt. ἐπ' εὐαγγελίοις ἐστεφανωμένος κῆρυξ. Aristides, τῶν εὐαγγελίων χάρις, Luc. gratia quæ habetur pro læto nũtio. ¶ Peculiariter aũt εὐαγγέλιον κατ' ἐξοχὴν dicitur à Christianis annũtiatio insignis illius beneficij à Christo in humanũ genus collati, quũ sua ipse morte illud à morte æterna liberauit. Interdum per metonymiã pro historia ipsa de Christo accipitur, cuiusmodi Euangelia quatuor numeramus. Interdũ etiam ipsam doctrinæ Euãgelij promulgationẽ decla-

rat. vt 1. ad Cor. 9. ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν. Et ad Cor. 10. Sic eiusdem epistolæ 8. ¶ Item præmium quod datur lætum afferenti nũtium, Od. ξ, v. 152. εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω. Et Ὦ γέρον, οὔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω. Plut. opusc. Vtrum Athẽ. &c. εὐαγγέλιον ἐκ Φιλίππου χρείας ἀπέστειλαν. ¶ Item εὐαγγέλια. plur. num. sacrificiũ ob lætũ nuntiũ. Isocr. in Areop. ἐπὶ τοιαύταις πράξεσιν εὐαγγέλια μὲν δὶς ἤδη τεθύκαμεν. Xen. Ἑλλ. 1. ἔθυε τὰ εὐαγγέλια.
Εὐαγγελικός, euangelicus, ad euangelium pertinens.
Εὐαγγελίζω & εὐαγγελίζομαι, lætum nuntium affero, læta nuntio. Vox media vsitatior est apud veteres scriptores, quam actiua, Aristoph. in Equit. λόγους ἀγαθοὺς φέρω, εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι. Aliquando simpliciter exp. nuntio. In qua signif. adiunctum habet accus. Antiphon. ὡς περὶ τῆς πατρίδος μεγάλας εὐτυχίας εὐαγγελιζόμενος. ¶ Item εὐαγγελίζομαι, victoriã nuntio. Bud. ex Luc. ¶ In sacris literis significat annuntiare Christi doctrinam, quæ εὐαγγέλιον dicitur κατ' ἐξοχήν. Interdum absolutè, vt 1. Cor. 9. Interdum cum accus. vel personæ, vt Act. 8. vel rei, vt Act. 10. Gal. 1. & Act. 5. Interdum cum dat. vt ad Rom. 1. Ponitur etiam passiuè, vt 1. Per. 1. & ad Heb. 4.
Εὐαγγελιστής, οῦ, ὁ, Euangelista. Sic vocãtur in nouo Testamẽto qui erant secundi ab Apostolis, quósq; illi tanquã asseclas & collegas habebãt in fungendo suo munere promulgandi Euangelij, ideoque nulli ecclesiæ erant addicti: vt ad Eph. 4. Postea verò ædificatis iam ecclesiis, quũ & Apostolorum & Euãgelistarũ munus desiisset, translatũ est nomẽ ad quatuor illos historiæ Christi scriptores, ac peculiariter Ioanni tributum pro cognomine, vt ab altero Ioanne distingueretur.
Θεαγγελεύς, qui promulgat vel denuntiat solennitates quæ πανηγύρεις dicuntur.
Ἰσάγγελος, angelis par & æqualis aut similis, Luc. 20. cap.
Ἰσαγγέλως, vt ἰσαγγέλως βιοῦντες apud Areth. non aliter ac angeli.
Κακάγγελος, malus nuncius, mala nuntians.
Κακαγγελία, malus nuntius.
Κακάγγελτος Soph. dicit τὰ κακὴν ἀπαγγελίαν ἔχοντα.
Παλινάγγελος, nuntius qui postquam nuntiauit quod iussus est, ad eum redit à quo missus est. vide Hesych. [Aristoph.
Ψευδάγγελος, nũtius mẽdax, falsa nũtiãs. ὁ ψευδῆ ἀγγέλλων. apud

---

ἌΓΓΟΣ, εος, τὸ, vas quodlibet: velut dolium, mulctra, vina, &c. Il. β, Ὅπλισσόν τ' ἤια καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα. Aristot. de mundo εἴ τις ἐξ ἄγγους ῥίψειε σφαῖραν, &c. in prosa tamen sæpius vsurpatur ἀγγεῖον.
Ἀγγεῖον, ου, τὸ, vas, conceptaculum. Plut ἀγγείοις τε βραχυστόμοις. Et Diosc. ἀγγεῖον ὀστράκινον, vas fictile. Apud Herodotum dicuntur etiam ἀγγήϊα, Ionicè pro ἀγγεῖα, in quę reconduntur pecuniæ κατὰ δέκα τῶν χρημάτων τὰ ἀγγήϊα. Apud Aphrod. Probl. li. 2. ἀγγεῖα ἰατρικὰ exp. medicinales cucurbitæ. ¶ Item ἀγγεῖον pro vena, quæ est conceptaculum siue receptaculum sanguinis. Vnde ἀγγειολογία. Gal. ad Glauc.
Ἀγγειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vasis formam vel vasis capacitatem habens. Et substantiuè τὸ ἀγγειῶδες, capacitas tanquam vasis.
Ἀγγείδιον, ου, τὸ, diminut. vasculum, τὸ μικρὸν ἀγγεῖον, Suid.

Composita.

Ἐξαγγίζω, euacuo è vase. Hippocr.
Καταγγίζειν, in vas defundere vel condere. Diosc.
Κενεαγγία, & Ionicè κενεαγγείη, ἡ, vasorũ vacuitas, & inanitas, & peculiariter vasorũ corporis: pro, inedia, fames, Hippocr. Pollux l. 6. c. 6. scribit Plat. comicum dixisse & κενεαγγεῖν. (γεῖναι
Κενεαγγικός, vt κενεαγγικὰ πάθη, apud Hipp. idẽ quod κενεαγ-
Κενεαγγικῶς, eorũ more quib. vasa sũt vacua. in Coac. prgn.
Κενεαγγεῖν, habere vasa vacua & inania. Hippocr. A Gal. exponitur etiam ἀσιτεῖν.
Μεταγγίζω, in aliud vas fundo. Latini elutriare dicunt, decapulare, deplere & transfundere. Græci synonymo verbo ἐρᾶσαι, Diosc. Μεταγγισμός, οῦ, ὁ, elutriatio, decapulatio. Diosc.

ἈΓΕΙ΄ΡΩ, F. ερῶ. P. ἤγειρα, & Att. ἀγήγερκα (ab ἄγω, vt vult Eustathius & Etym.) congrego, colligo. Hom. Il. γ, πέντε ἐπιπλώσας ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας. Thuc. ξυμμάχους τε ἀγείροντες: sed frequentius συναγείρω in prosa dicitur. ¶ Item pro, mendicando colligo, mendicorum more colligo, corrogo, circulatorum more peto. Cum accus. rei. Od. ρ. ὡς αὖ πύρνα καὶ μνηστῆρσιν ἀγείροι. Eust. annotat hinc esse ἀγυρτάζειν & ἀγύρτης & ἀγυρμός. Et cum datiuo personæ. Luc. ὡς ἀγείροιεν τῇ μητρὶ σὺν αὐλοῖς. Sic & Plut. ἀγείρειν τοῖς θεοῖς. ¶ Item vagor victoriæ aut rei talis causa: vt refert Eust. ex Ælio Dionys.
Ἀγείρομαι, congregor, colligor. Hom. ¶ Ἀγείρεσθαι θυμὸν ἐς φρένα, dicitur idem. vt Lat. recolligere se, vires, animum &c.
Ἀγερμός, οῦ, ὁ, & Ἄγερσις, ἡ, collectio, congregatio. Poll.
Ἀγερέθω, poët. pro ἀγείρω, congrego, cogo.
Ἀγερέθομαι, congregor. Il. α, ἐς Ἀτρείδας υἷες Ἀχαιῶν Ἠγερέθοντο.
Ἠγερέομαι, ἔομαι, item poët. pro ἀγείρομαι Il. κεῖνα γάρ σφιν ἐπισχεδὸν ἠγερέθονται.
Ἀγρόμενος, part. per syncopen pro ἀγειρόμενος, congregatus, qui congregatur. Od. θ, ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι ἀγρομένων.
Ἀγορά, Ἄγυρις, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita, ac primùm ex ἀγείρω cum præposit.

Διαγείρω, colligo, congrego.

Εἰσαγείρω, vel εἰσαγείρα, pro ἀγείρω, colligo, congrego.

Εἰσαγείρομαι, colligor, congregor. Od. ξ. εἰσαγείρατο λαός. Itē actiua signit. pro recolligo: vt, εἰσαγείρασθε θυμῷ Il. ο & φ.

Ἐπαγείρω, itidem pro ἀγείρω. Il. α, λαὸν ἐπαγείρειν.

Ἐπαγερσις, idē quod ἄγερσις Herod. ἐπάγερσιν ἢ σφαῖ πολίτων.

Περιαγείρω, circunquaq; congrego, vndiquaque colligo.

Περιαγείρομαι, à circūfluentium multitudine circūdor. Plat. Poll. lib. 9. ἄπαντες οἱ νικηφόροι περιαγείρονται ὑπὸ ἀθλητῶν.

Συναγείρω, itidem pro ἀγείρω. (gregor. &c.

Συναγειρωμαι, idem. Od. ξ. ὕσσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς. Itē cō-

Alia composita formata tanquam ab ἄγερωμαι syncopen passo pro ἀγείρομαι.

Αὐτοσχεδιάζω, ἀ, ἄσω ἡ, quē quis pro suo arbitrio eligit & cepit. ὁ αὐτοσχεδιάζων. Od. π. Εἰ δ' ἄρα τις εἰν αὐτοσχεδίῃσιν ἀείρεται.

Ζωρεύω, ῶ, vegeto, viuifico. quasi ζωὸν ἀγείρω, inquit Eust. vide & in comp. ex Α' γερω.

Ἰπποπυρίτης, in Lacedæmoniorum rep. ab equitatu congregando dicebantur viri tres ætate florentes, qui ab Ephoris eligebantur, vt tradit Xenoph.

Παλινάγρευτος. Eust exp. ὁ ἐκ μεταμελείας ἀναπαλιν ἀγρεύθεις. Dicit παλινάγρευτον, quod reuocatur, retractatur. quod reuocari, retractari potest. Il. α, ὃ δ' ἰὼν παλινάγρευσεν, ὃσ' ἀπατήλιον, &c.

Παύσγερον, ου, τὸ, retis genus: quasi τὸ παῦον ἀγείρον, vel παύεσθαι ἀγρεύοντα, quòd vndiq; contrahatur ad comprehendendam prædam. vide & in comp. ab Α' γερω.

Συναγερώμενος, pro συναγόμενος, vel συναγερθείς, congregatus.

Ὑπαγρεύω, quomodo huc pertineat, vide in com. ab Α' γερω,

Aliud genus compositorum ab ἠγείρομαι formatorum.

Θυμηγερέω, idē quod θυμῷ ἀγείρω. Od. π. Ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων.

Ὁμηγερεῖς, congregati simul. Il. α, Οἱσὶ τέτιε θεὸς ἔτρεφε, ὁμηγερέες τ' ἐκάλεσσε.

Νεφεληγερέτης, υ, ὁ, nubes cogens. Iouis epith. apud Hom. ὁ νεφέλας ἀγείρων. vide & in comp. ab Ε' γείρω.

Στεροπηγερέτης, qui fulgur suscitat. Itidem Iouis epith. Hesych.

Περηγερέων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

-Α' ΓΕ' ΑΗ, ἡ, armentum, grex. Propriè boum, apud Hom. qui passim dicit βοῶν ἀγέλη. vt Il. λ, & σ. Od. μ. Vtitur & sine hoc genit. Od. ξ. Δώδεκ' ἐπ' ἀκείρω ἀγέλαι ἔσαν πώεα οἰῶν. Apud cūdē dicitur etiam de equis. Il. ψ, Ἵπποι δ', εἰς ἀγέλην ἐλάσαν θρῴσαντες ἀγωνί. Dixit etiā λάκαν ἀγέλαν Bianor in epigr. ¶ Dicitur & de auibus. Sic Soph. in Aiace. πτίλων ἀγέλαι. Et Aristot. de perdicibus loquens, κατ' ἀγέλην, gregatim. ¶ Dicitur & de hominibus, vt Lat. grex. Sic Pind. παρθένων ἀγέλαι. Et Athen. ἀγέλη μειρακίων. * Etym. deducit ab ἄγω, i. duco.

Α' γελαῖος, ex armento, è grege. Apoll. Rhod. (Phil.

Α' γελαῖος, gregatim Iliad. π. Et metaph. turmatim, aceruatim.

Α' γελαῖτης, ου, ὁ, armentalis, qui est ex grege. vt ἵππος ἀγελαῖτης.

Ἀγελαῖος, ου, ὁ, idē. vt ἵππος ἀγελαῖος, Od. π. Et ἀγελαῖα ζῷα, quę Cic. cōgregata & cōgregabilia vocat, quidā gregalia, alij localia interp. apud Arist. Pol. 1. vbi his opponūtur σποραδικά ¶ Item triualis, vilis. vt ἀγελαῖος ἰχθύς, ἀγελαῖος λίθος, ἀγελαῖον ἰμάτιον, Hesych. Suid. Eust. Et ἀγελαῖα ἐξῆλθε. Athen. Dicitur & de hominib vt Lat. gregari. vt ἀγελαῖος στρατιώτης. Ifocr. in Panath.

Α' γελαιών, ῶνος, ὁ, locus armenti. locus in quo pascitur armentum: vel in quo stabulatur. Suid.

Α' γελεῖς, ἰδος, ἡ, congregatilis. Athen. lib. 7.

Α' γελάζω, ἔσω, congrego. (τὴν δὲ αἰγὸς τεύχεσι. &c.

Α' γελάζομαι, cōgregor, aggregor. Arist. ἀγελάζονται ὥς φάτναι.

Composita.

Α' πηγελαεύς, ὁ, Hesych. exp. ὁ ἀπομόσχων καὶ τῇ ἀγέλῃ μὴ συμπορευόμενος, i. qui spernit gregē & ab armēto se abgregat. in Epigr.

Ἀπηγελαῖος, gregem sperno, armentum fastidio, seorsum pascor à grege. Quidam vertunt, abarmentor, abgregor. Aristot. hist. an. lib. 9. cap. 31. ἀπήλαυνται ὑπὸ αἰτιῶν, ὅταν ἀπηγελαῖσασιν ἀποπλανηθῶσιν τῶν θρεμμάτων.

Συναγελάζω, idem quod ἀγελάζω. Exp. & confocio.

Συναγελάζομαι, itidem pro ἀγελάζομαι. exp. gregatim viuo, apud Aphr. de anim. lib. 2.

Συναγελασμός, aggregatio, argumenti siue gregis in eundem locum congregatio. Item confociatio in Geop. (λαῶν.

Συναγελαστικός, cōgregabilis. vt συναγελαστικὰ ζῶα, quę & ἀγελαῖα.

Α' ΓΕ' ΟΜΑΙ, vide in ἄγω, duco.

Α' γεμός, &c. vide in Α' γέω.

Α' γερέθων Α' γείρω.

-Α' ΓΕ' ΡΩΧΟΣ, ου, ὁ, ἡ, superbus, insolens, aut valde honoratus. Apud Hō. ἀγέρωχοι dicūtur πρῶτες, Il. γ. Et ῥόδοις, Il. ζ. Apud Plut. in Artox. ἀδὲ πατρὸν, ἀδὲ τὸ γενναῖον, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀγέρωχον & ἀγάμενον ἐλπίζε. Eustathius ἀγερώχους scribit dici quasi ἀξιόπιστους ἄγαν ὑπὸ ἐαυτῶν, vt ἀγερώχους ἐν ἀγέλαις contractū fuerit. Quidā hominē incompositis moribus & ostentatorē fic appellare solent, vt fit translatio ab eo quod elatū est & leue, vt fit ἀγέρωχος quasi ὃς ἄγαν αἰῶρεῖται ὑπὸ ὄγκου, i, quem facilè vehat currus. Idē Eust.

---

ait Periclymenū ab Homero dici ἀγέρωχον, quasi ἀγαθὸν ἡρῶον καὶ χρήσιμον εἰς τὸ αἰθάλαιδ quod videlicet in quolibet animal & quamuis arborem se trāsformare posset. Hesych. vertit rhodios dictos esse ἀγερώχους, quòd quum insulares essent, extrinsecus ex continente ἀγείροντες ὀχλῶ (i. cōgregantes cibaria) vitam tolerabant. Sunt qui putent in prosperendū ferox. Apud Etym. est, παρὰ τὸ ἄγαν αὐχεῖν, aut παρὰ τὸ ἄγαν γερυχεῖν. (ναι.

Α' γερώχως superbè, ferociter. Polyb. 2. ἀγερώχως καὶ λίαν ὑπερφάνως.

Α' γερωχία, ἡ, superbia, ferocia, Philostr. Item pro strenuitate, apud eundem.

Α' γημα, vide in ἀγέλομαι, inter der. ab Α' γω, i. duco.

Α' γης, ἀγέσω, &c. vide in Α' γω. Α' γητὴρ, in Α' γω, duco.

Α' γνίσω, vide in Α' γω, i. duco.

-Α' ΓΙΟΣ, α, ον, sanctus. Item purus, venerādus, pius. Plut. in Probl. τῇ ὑμᾶς ποιῆσαι αὐτὸ ἱερὸν καὶ ἅγιον καὶ ἄσυλον. ¶ Α' γιος, ου, ὁ, (substantiuè) ἅγιε ἀγίων, sancta sanctorum, locus templi sanctissimus, apud septuaginta interpr. Pro quo apud Paulum dicitur simpliciter ἅγια

* Etym. dicit ab ἄζω fieri ἅζιος, deinde ἅγιος. Alij formare malunt ab ἄγος significante item sacram. Sunt & qui deducant ab α priuat. particula & γῆ, quasi à terrenis rebus se-

Α' γίως, sanctè. (gregatus.

Α' γιότης, ητος, ἡ, sanctitas sanctimonia. Pro quo & ἁγιοσύνη vel potius ἁγιωσύνη dicitur apud D. Paulum.

Α' γιόω, ῶ, sanctificio, sanctum reddo.

Α' γιάζω, σω, sanctificio consecro, item veneror.

Α' γιάζομαι, sanctificor. consecror.

Α' γιασμός, ὁ, sanctificatio: purificatio. Greg.

Α' γίασμα, τὸ, item. Suidas accipit pro templo, in Psal. Dauid.

Α' γιασία, ἡ, sanctitas, sanctimonia. Chrysost.

Α' γιαστήριον, ου, τὸ, exp. sanctuarium.

Composita.

Καθαγιάζω, consecro. Suid.

Πανάγιος, omnino sanctus vel purus.

Τελεσάγιος, ter sanctus, sanctissimus. Damasc. ἁγιοσάγιος ὁ θεός.

-Α' ΓΚΑΙ, αί, vinæ inusitatus nominatiuus *secundum quosdam*, à quo est accusat ἀγκὰς apud Poëtas. vt ἀγκὰς ἰλεῖν, Od. η, in vlnas sumere, vlnis complecti. Et ἀγκὰς ἐχεῖν, Il. ξ, habere in vlnis, amplecti. Alij tamen ἄγκας aduerbiū esse putārunt, eiusdem formę cū ἀνδρακὰς & ἐκὰς. * Etym. ex ἀγκὼν deducit.

Α' γκάζω vel potius ἀγκάζομαι, voce media, in vlnas sumo, vlnis amplector, vlnis attollo. Il. ρ, οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀγκάζονται ὀπιθεν καὶ ἐπὶ μῶλα μεγαλως.

Α' γκάλη, ἡ, vlna. Ex ἀγκὴ factum interiecta syllaba αλ tradit Eust. Luc. in dial. Nept. & Nereid. ἴχνεσα ᾗ δ' ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. Pirarius est plurali numero ἀγκάλαι. Sic Xen. Ped. 7. οὐ παῖς ἀγκάλαις ἀφιέμενον αὐτὸν ἀμαπῶντες. Dicuntur etiam λαιψίδιον ἀγκάλαι, sinus portuum.

Α' γκαλικὸς, q. d. vlnatim, vel vlnari quadam complexatione. amplexabundē. Eust.

Α' γκαλίζομαι, vlnis amplector, in vlnis gesto. Α' γκαλισμὸς, ὁ, quod vlnis amplexamur, vel qđ in vlnis gestamus. apud Luc.

Α' γκαλὶς, ἴδος, ἡ, idē apud poëtas quod ἀγκάλη. itidemq; visitatior est plur. num. ἀγκαλίδες, sicut & ἀγκάλαι. ¶ Item manipulus, Plutarcho interprete. fasciculus quem cū ἀγκάλαις gestare possis. Plut. in Romulo. vide Hesych. Poll. & Eust.

Α' γκελος, idem quod ἀγκαλὶς, fasciculus. Hom.

Composita ex ἄγκελη & derivata.

Ἐναγκαλίζομαι, Bud. interp. amplexabundē gesto, amplexor, accipio in vlnas, vlnis complector. Greg.

Εὐάγκαλος, ὁ, ἡ, quem facilè complecti possumus. Item portatu facilis. Aelian. Hesych.

Παραγκαλίζομαι, idē quod ἀγκαλίζομαι. ¶ Dicūtur baiuli & calones παραγκαλίζειν, quū de onere suo aliquid subducūt. Poll. Παράγκαλισμα, res quam amplexamur. Apud Soph. oc. in Antig. γνώμη κακὴ dicitur ψυχὴν παραγκαλίσασα.

Περιαγκαλίζομαι, idem esse videtur Polluci quod ἀγκαλίζομαι siue ἐναγκαλίζομαι.

Τἀπαγκαλὶς παῖς, puer qui in vlnis gestatur apud Suid.

-Α' ΓΚΙΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, hamus. Od. θ. ἰχθυάασκον ἔναμπτὸς ἀγκίστροιν piscabātur vncis hamis. Et Luc. in Tim. ἡ πεῖρα ὥσπερ ἀγκίστρια ἐκπεφυκὸς ἐξ ἄκρων τῶν δακτύλων ἔχουσα, ὃς πολυπόθητος δώδεκ' ἔτεσιν, & μὴ ἔχῃ ῥᾳδίως ἀποπηδᾶν. i. hamos permultos ex omni corporis parte exertos habet. &c. ¶ Capitur & pro qđuis vnco, secundū quosdam. * Etym. ab ἄγω deriuat. Forsan quia hamo educuntur pisces.

Α' γκιστρον, pro ἄγκιστρον, apud Basil. (cuntur pisces.

Α' γκιστρόω, ῶ. f. ώσω, hamo capio. Η' γκιστρωμένος, hamo captus. Syn. Et p. metaph. qui ita detinetur vt elabi seu effugere nō possit. velut, hamo captus piscis. Apud Plut. ἠλιτεχειρημένας ἀκίδες τῶν ὀϊστῶν, hamatæ cuspides sagittarū, pro hami formā habentes.

Α' γκιστρωτὸς, ή, όν, hamatus, hami formam habens.

Α' γκιστρώδης

Α' γκιστρώω, hamo piscor. Itē cum accus. pro ἀγκιστρόω, adhamo, interp. ete Bud. ¶ Per metaph. est Hesychio ψηφίζειν, venari & ἁλιεύειν, inescare, quia ἁλιεύω, hamo præsigi solet.

Α' γκιστρεία, ἡ, piscatio quæ fit hamo, hamatilis piscatus, apud Plat. de leg.

Α' γκιστρευτὴς, hamiota. Α' γκιστρευτικὴ (sub τέχνη) ars piscandi, ars hamatilis. Poll.

Α' ΓΚΟΙ' ΝΗ, ἡ. vlna. Et frequentius ἀγκῶνη in plur. idem quod ἀγκάλαι, vlnæ. Poëticè οἱ Od. λ. Γείνατ' ἐν ἀγκώνῃσι Δί᾽ μεγάλοιο μιγεῖσα. Et Iul. in Epigr. Ἐν χθονὸς ἀγκώνας ἄλιτε μητέρα σεμνάς. * Fit ex ἀλικὼν quasi ἀλικώνη, mutato ω in ο, inquit Eust.

Α' γκωνίζω, vlnis amplector. idem quod ἀγκαλίζομαι.

Α' ΓΚΟΣ, ους, τὸ, vallis, conuallis. Il. υ, Ὧς δ' ὅτε πυκνὰ βάξ' ἄγκεα θηητῆσιν σὺν Οὔρεσι· ἀζαλέοιο Xen. ἀσκὸς dicit ἐν τοῖς ἄλσεσί τε καὶ ἀγκείοις τῶν ὀρίων. Plato in Cratylo dicit ἄγκη esse διάστασιν ἐν πρανεῖ καὶ λαπτῇ. ¶ Item editus locus montis, vt inquit Bud. * Dicit ἀπὸ συγκλείσεως, (quod pro αἰσκάσεως per syncopen à poëtis vsurpatur) tradit Eustath. Etym. verò ἀπὸ τοῦ συγκλείεσθαι ἢ συμπλέκεσθαι ὕλαι.

Α' γκιον, ου, τὸ, vallis parua, vallicula. Aristot.

Composita.

Βαθυάγκης, ους, ὁ, ἡ, profundas valles habens. vt in Anth. epigr. βαθυάγκεας dicentur Alpes.

Μεσάγκελος, ὁ, exp. vallis.

Μισοάγκεια, locus in valle in quo fit mistio aquarum seu in quē confluunt & ingurgitantur aquæ. item ipse aquarum gurges ibi collectus. Hom. Il. φ.

Συνάγκεια, conuallis, i. locus in quo duæ valles inter se conueniunt. Sunt qui idē esse putent cum μισοάγκεια. A Suida exp. συνάθροισμα τόπου· vnde apud Theophr. συνάγκειαν φυτεύειν.

Α' γκὶς, &c, vide in Α' γκὼν

Α' ΓΚΥ' ΛΗ, ης, ἡ, inter i genus. Sic visus videtur Eurip. in O este, fcribens, Ὁ δὲ πάσσων, ὁ δ' ἀγκύλας, Ὁ δ' ἐξίφου σφῶν τὸν χρεὼν ἔχων. ¶ Α' γκύλη fuisse lorum inter iaculi alligatum, (Latinis amēntum dicitur) vide ex his scholiastæ Eurip. idis verbis posse colligi. ἀγκύλας τὰ ἀκόντια· λέγει δὲ ἱστηκυλίδας, ἃ διόπ λέγει δὲ μέσον ἀγκύλης λαμβανόμενος ῥίπτουσιν. Quin etiam ἀγκύλαι dictam fuisse ansam aliorum iaculorum (id est lorum illis alligatum, quo prehendebantur) ex his Strabonis verbis colligitur, li. 4. ἴσα δὲ καὶ ῥοιζοφόρα τοῖς ξύλοις ἐκ χερὸς σὺν ἱξ ἀγκύλης ἀφιέμενα. Xenophon. de Cyri Parsis canum loquens dixit, οἱ δ' ἱμάντες ἀγκύλας ἐχόντες τῇ χειρὶ, i. ansas, lora videlicet quibus digiti inseri solent. Hesychius quoque ἀγκύλας testatur dicta lora in caleis. ¶ Γ' ωνία, incuruatio cubiti, inflexio cubiti ἢ κάμπη τοῦ ἀδικῶνος, inquit Hesychius. In qua significat scipitur in Hippiatria. Suidas ait ἀγκύλαι significare opus quoddam rabernaculi Mosis, i. opificium quoddam circa structuram tabernaculi. hoc autem dicit, quia LXX. Interpr. vocem Hebraicam לולאות transtulerunt ἀγκύλας. Exod. cap. 26. ἑξ ἀγκύλαι (inquit in lex. Bud.) pro suffragine accipi videtur apud Basil. vel potius pro poplitis flexu. Sic Theodor. in hist. eccles. 5. ἄμοσε ἐπὶ ἀγκύλας ἐκκοπήσεσθαι ἐπὶ δεξιᾷ. poplitibus dextris succisis. ¶ Item genus poculi, inquit Athen. lib. 15. Hesych ait esse genus poculi cottabis aptum. Item Aristophanis scholiastes ait ἀγκύλαι appellari ipsam cottabi proiectionem. ¶ Α' γκύλαι præterea dicuntur contracti articuli, inquit Celsus lib. 5. Sic & Paulus Ægineta ἀδύναμαι & ἀγκυλώσεις vocatas ait articulorum astrictiones ἐπὶ τὸ ἄρθρον κοχλάζουσαι. ¶ Α' γκύλη ἐν γλώσσῃ. siue ἀδύλιον, est Æginetæ vitium linguæ, vide Α' γκυλόγλωσσον, in Γλῶσσα.

Α' γκύλιον, ου, τὸ, hamus catenæ ἀγκυλίδια, ἐκ κρίκοι τὸ ἁλύσεων. ¶ Α' γκύλια, ancilia, genus quoddam scuto. ũ seu peltarum, vt Plut. vult in Numa. ¶ Α' γκύλιον, vitium quoddam in lingua, quod & ἀγκύλη dicitur & ἀγκυλόγλωσσον.

Ἀγκυλομηρία, ἡ, ας, F. ισμῶ, Pῖ. μηρ, vnde ἔρως κερκιωτὸς ἠγκυλομήρου, apud Athenæum, manu teneus quasi iam vibraturus: vt διηγκυλημένος.

Α' γκυλόμηρος, ὁ, ἡμῶν, vnde Η' γκυλομηρία, qui morbo laborat, ἀγκύλη & ἀγκύλωσις dicto.

Α' γκυλίζομαι, iaculor, ἀγκύλῳ vibro.

Α' γκυλιστὴς, οῦ, ὁ, iaculator. Etym. Eustath.

Α' γκυλωτὸν, pro ἀγκύλιον ἴππου apud Hippocratem, i. ansulatum, siue ansulam vel annulum habens.

Composita.

Διαξυκυλίω & Διαγκυλίζω, & Δ. αγκυλόω, idem significāt. Dicitur διηγκυλίσθαι, teste Hesychio, digitos amento iaculi inseruisse: & generalius etiam, paratum esse, nimirū more iaculatorum qui immissis in amentum hastæ digitis, iaculari parati sunt. Reperiuntur apud Xen. Herod. &c.

Ἐναγκυλόομαι, idē quod ἀγκυλοῦμαι, & quidē frequentius Plut. ἰδὼν ὅσα τῶν τραλλιανῶν τὰ ἀκόντια ἐναγκυλούμενα. i. amentantem.

Μισάγκυλον, amentum iaculum μισοάγκυλα δίκτυα. Arrian. in 6.

Α' ΓΚΥ' ΛΟΣ, ου, ὁ, aduncus curuus, vt ἀγκύλαι τόξα. Il. ζ. Item curuus, incuruus, & σκολιὸς. i. tortuosus. vt exp. Hesych. ¶ Metaphor. etiam aliquando vtur patur, vt Latinè tortuosus: vt ἀγκύλα ἐφαπτόμενος τῶν σοφισῶν, apud Luc.

Α' γκύλος, aduncè, tortuosè.

Α' γκυλοειδὴς, ὁ, ἡ, ους, ὁ, in fœm. g. ἀγκυλοείδεια, in neutro ἀγκυλοείδες, poeticæ pro ἀγκύλος, η, ον.

Α' γκυλόω, ῶ, curuo, incuruo, tortuosum reddo,

Α' γκυλόομαι, ῶμαι, recuruor, incuruor. Aristop. ἀγκυλωμένους, curuatos seu curuos habens vngues. Et Gal. ad Glauc. πολλὰ γὰρ ἤδη τελέως ἠγκυλωμένα τε καὶ κεκαμμένα. ¶ Item ἠγκυλωμένος in alia signif. vide in Α' γκύλη.

Α' γκύλωσις, incuruatio, recuruatio. Item peculiariter morbus quidam in articulis apud P. Aeginetam.

Ἀγκύλη, quomodo huc pertineat. vide suo loco. (minc.

Κατηγκυλωμένος. (comp.) pro ἠγκυλωμένος dicitur à Greg. de ho-

---

-Α' ΓΚΥΡΑ, ας, ἡ, ancora. Hinc ἄγκυραν εὔρειν, ancoram soluere. vel potius eximere, euellere, tollere: quod fit quum in alrum nauis agitur è littore. Plut. in Pompeio, ἄγκυραν εὑρεῖν κελεύσας, αὐτὸς ὑπνώσειν, πρὶν ἀδάγκη ζῆν σὺν ἀδάγκῃ. ¶ Metaph. vsurpatur pro præsidio, leu subsidio. vt apud Eurip. Hecuba filium suum vocat ἄγκυραν οἴκων, præsidium & quasi columen suæ familiæ. Luc. μία μοι ἴσως οἰκείνη ἄγκυρα ἐν ἀβεβαίοις. i. vna mihi fortasse illa ancora adhuc non made facta est. nōdum omnia expertus sum; nondum omnia consumpsi defensionis subsidia. ¶ τὸ νεκυς. Theophrastus de amputatione loquēs, ὃ χρησιμώτατόν ἐστι πρὸς κιλλώσεις ἀφαιρεῖν. ¶ Item membrum genitale, apud Epicharmum. (huo.

* Grammatici deducunt ἀπὸ τοῦ ἀγκύλος & ῥίω, à curuitate &

Α' γκυρόω F. ώσω, ancora siue ancoris firmo, aut fundo. Per metaph. ἀγκυροῦσθαι λόγῳ· dicta est oratio Epiphanij, quæ ancoræ vicem præbet ad fidem Christianam aduersus eius hostes fir mandam & fulciendam.

Α' γκυρίζω, F. ίσω, supplanto verbum est palæstricum, vt inquit Aristo. h. fcul. in Equit.

Α' γκυρισμὸς, ὁ, supplantatio. Suid.

Α' γκύριον, ου, τὸ, item ancora parua Lu. ἀγκύριον ἀδαπανήσωμεν.

-ΑΓΚΩ, ωνος, ὁ, cubitus siue cubitum. Tradunt propriè esse locum curuatū æ, seu flexus brachij, ἀπὸ τοῦ ἀγκοειδὲς ὀστέον τὸ ὦπον. i. quòd superiacet vnum os alterī: sed promiscuè cubito accipi. Gal. in lib. περὶ χρείας μορ. 2. refert Hippocratem dicere ἀγκῶνα esse quo innitimur. Sic Hom. Od. ξ. Ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν. Et Athen. lib. 4. ὀκνεῖν δ' ἀξιοῦσι τὴ ἐπὶ τὸ σφυρὸν πτῶσιν ἀφιλόσοφον ἐρείδειν. ¶ Significat etiam, vt volunt quidam curuaturam manus. Sic accipi putant quidam. Il. λ. Νῦξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην ἀγκῶνος ὀϊστῷ. Ponitur & pro quocunque flexu membrorum. vt τὸν χεῖρα σφοντήσαι τὸ πολεμεῖν. περὶ τὸν ἀγκῶνα & ὦμα. In equis genuum flexura sic appellatur in Hippiatr. ὁ μέσος φλεβοτομεῖν ὅτι τὸ ἀδύνατον & ἐπιχώριον. ¶ Α' γκῶνες Vitruuius appellat confluxum qui rectum angulum describit. Transfertur & ad alia. Vnde Plinius Latinè cubitum appellat, lib. 3. & lib. 2. Tribuitur etiam parietibus, muris, promōtoriis, flumini. Sic Il. κ. ἐπ' ἀγκῶνι βῆ πύλης. Et Herod. in Euterpe, Νείλου ἀγκῶνα. Nili flexum seu brachium appellat. Transfertur & ad littorum sinus. vt apud Soph. in Aiace mastig. Οἱ ἰπτῆρες ἀδικῶνας, οἱ δ' αὖ ῥηλίδες Σαπεῖρ' ἴσπερες. Item ἀδικὼν, rupium siue petrarum sinus, apud Apoll. Argon. 2. Item flexus scorpionum ac catapultarum. item ἀγκῶνες, cornua citharæ. Hesych. Item in foribus pars quæ alio nomine στρόφεις appellatur.

Α' γκωνίσκος, ὁ, (dim.) paruus cubitus. ¶ Metaphoricè, Exod. 26. ὁνὸ ἀγκωνίσκους τῇ σύλῃ τοῦ ἑνὸς αἰσπίπτειν ἐπὶ τὸ ἕτερον τῇ ἑτέρῳ. Vbi vetus interp. ces incattaturas vertit: quidam recentiores, articulos. alij cardines: alij, ex Vitruuio commissuras & catenationes. ¶ Α' κωνίσκοι inquit Suidas, instrumenta ad afficiendum supplicio, instrumenta tortoria.

Α' γκωνίζομαι, sinuo me, vel sinuor, per sinus quosdā quasi flexus me verto. De fluuio dictum ab Eustath. in Dionys. de sit. orb.

Α' γκών, Α' γκὰς, Α' γκὶς, quo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α' πηγκωνίζομαι, cubitos intendo. Hesych.

Ταλιάγκων, qui est breuibus lacertis. siue ἀπὸ τῆς ταλιᾶς, i. à festis. duo. siue aliunde deducto nomine, inquit Gal. vide Poll.

Διαγκωνίζομαι, cubito innitor, sedeo in cubitum reclinatus vel recumbens. apud Suid.

Διαγκωνισμὸς, reclinatio in cubitum.

Ἐναγκωνίζω, cubito incumbo, inclino.

Ἐξαγκωνίζω, manus latetibus infero, vt cubiti emineant. Aristoph. in Concionant.

Ἐπαγκωνίσομαι, exp. ἐπικόψομαι.

Παραγκωνίζομαι, cubito repello siue submouco, aut arceo. importunè cubito propello. & obuios vel admotos protrudo. Luc. in Timone, de quodam helluone, ἀπαρπαζῶν ὥσπερ ἐκπίνων ὧν ἐπῆψα, & τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος. Capitur & generaliùs pro, repudio, vt & Δημοσθένης: cubito enim solemus ob-

lata reijcere, quum pudet accipere. Alciphr. in epist. πεφυγκαμεν τὰς ἰδρῶτας θαλάμῳ, ἀρυσίνων πέμπτῳ. i. summouere ab amica & longè amoliri tanquam idem Bud.

Ὑπογκάνια, πλ. cubitalia, quæ cubitis supponuntur. apud Gal. com. in 2. ἐπιδ. ἀγωνίων.

Α'ΓΑΑΟΣ, ὸν, splendidus, clarus fulgens, illustris. Arist. Ἀὴρ μὲν οὖν φαεινὸν τε καὶ ἀγαλὲς, Cic. inter. p. fulgentem sine nubibus aëris sic Od. ἀγλαὸν ὕδωρ, aqua limpida. ¶ Item metaph. clarus, illustris, insignis, pulcher, vt Od. ξυνίφατο ἀλλήλοισι πάντα. Et Hesiod. in Eg. ἀλλὰ μεγέθει.

* Ab ἄγλαος. i. spiendor vel ab ἀγάλλω per metathesin literarum factum voluat.

Α'γλαΐα, ᾶς, splendor, Nitor. Hom Hesiod. ¶ Item pulchritudo, κάλλος. Hom. ¶ Item ornatus decus Hom Od. ᾳ. Sic & Xen. ἀλλαγὴ καὶ ἄγλαια. ¶ Item voluptas, siue lætitia & gloria apud Soph. in Electra, Μηδέ ποτ' ἀλλάμα δύσνυμφα πρόμοι, αἰσύμνητα ἔργα. Sic Hesiod. in scutc, τοὶ δ' αὖτε σὺν ἀλλήλοις πτερόεντα τε πεζά τε μάχην. ¶ Ité vna ex tribus Gratijs. apud Hesiod. in Theog.

Α'γλαΐζω, fut. ίσω, illustro. i. illustrem & splendidum reddo spendidcere facio apud Dionys. Areop. ¶ Item honesto, decoro ornato. Hom. Od. σ.

Α'γλαϊόομαι, splendeo vel splendesco, niteo, splendidus reddor. Apud Dionys. Areop pro irradior. Item illustror, illustris reddor ornor, decoror. Plud. de Olymp. 1, ἀλλαΐζεται ὁ ἐμὸς μισητὸς οὐ ἀτεκ. Exponitur &, gaudeo.

Α'γλάϊσμα, τὸ, ornamentum. honesta mentum. Aeschyl.

Α'γλαΐτης, ου, bilis preciosis. Hesych.

Α'γλαὸς, ὸν pro ἀλλαὸς, splendidus, pulcher. Nicand. in Ther. vbi tamen quidam legunt ἀλλαοῦς.

Composita ab ἀλλαίζω.

Α'παλλαίζω de honesto. Anth. Epigr.

Ε'παλλαίζομαι, exulto ob vel intolerabilis me effero ob, me iactito ob. Il. σ, ὃ ἐφ' ἑκυρῇ Δηΐῳ ἐπαλλαιέσθω.

Ε'ξαλλαίζω, obiecto. Aristoph.

ἀκατάλλαιζόμενος adornor.

Α'ΓΑΛΗ, ἡ, apud Hippocr. in Prorrh. maiore, ἡ οὐ φλυκταινοῦσι ὑπόλευκος ὑαλοειδὴς ἐπὶ παχεῖα, vt in lexico Hippocratem tradit Gal.

Α'ΓΑΘΕΣ, οἱ, alliorum capita, seu nuclei: quæ alio nomine βάσεις dicuntur, à Theophr. γλαγὸς, ab alijs ὄνυξ & σκόροδα. à Columella spicæ. Diosc. lib. 2, cap. 182. de allio, σκόλοπ ὃ ἐν αὐτῷ τῷ κάρᾳ τοῖς ἀλλίοις. Aristoph. in Archarn. Ἅ (ticilicet σκεφάλους) πὰς ὑμεῖς ἐμὲ πάσασκε ἐκ' ἀλλίου ἐξερύσειν, quorū alliorum capita veluti agrestes mures paxilo effoditis.

* Corinthus scribit hanc vocem esse Doricam.

Ἐγλίδες, bonas seu pulchras habens spicas seu nucleos: de capite alij. Nic. in Alexiph. Ἐγλίδι τάδ' ἔξανθεν νίσσεται ἐρέβεος πεδίοιο.

Α'γμα &c. vide Α'γνυμι. frango.

Α'ΓΝΟΣ, ὸν, castus, ourus, pudicus. vt ἁγνὸς γάμος, apud Plut. Et ἁγνὸς ἀγάλη, corpus castum, seu impollutum apud Naumach. Et cum genit. vt ἁγνὸς τῆ ἀφροδίσιων, pure à rebus venereis. Plut. Sic ἁγνὸς γάμων, purus à nuptijs, Plat. de leg. ¶ Item purus nullo scelere contaminatus. Soph. in antig. ἐμοὶς ἁγνὸς τόπὸ τῶνδε τῶν νεκρῶν. Et cum genit. vt ἁγνὸς φόνων, cæde nō contaminatus, purus à cæde. Plat. de leg. Sic ἁγνὸς Δίκης τε, apud Eurip. purus à Celere, panis expers. Item qui nullo quouis modo pollutus est. Plut. ἐν καθ. λόγ. negat ἁγνοὺς fuisse eos quorum funus curarum fuisset, & quibus ritu cum sepulchrum tanquam mortuis.

* Apud Etym. scribitur ἁγνὸς & dicitur esse ab ἁγάζω, facto inde à quo per syncopem ἀγνὸς, vt à πάζω fit παγὸς, ἁγνὸς & ἁγνὸς.

Α'γνὸς ὁ καὶ ἡ, pro ἁγνὸς siue ἁγνὴ etiam dicitur apud poëtas.

Α'γνεύω, esse pure, pudicè. Ifoc. in Erg. ἁγνεῦε καὶ σωφρόνει. (patru.

Α'γνεύτης, ου, ὁ, castitas castimonia, ꝑ quā ἁγνεία ipius vsurpatur.

Α'γνεύω, castus fum, castitatem siue castimoniam colo, purus & impollutus viuo, vt faciunt sacerdotes. Plut. ἐν τῷ μὴν ἁγνεύειν τὰς ἀγελούσας ἡμέρας ἀπέχεσθαι. Hesychius significare ait, purus fum à rebus venereis & à mortuo. ¶ Item cum genit. purus fum, impollutus fum hac vel illa re. Plut. ἐπειδὰν ἐκ θρεβείων ἀγνεύσωσι καὶ οἱον αἱ ψυχαὶ τῶν ἀγελούσων ἐκ τοῦ σώματος ἐμέσωσι, μηδὲ πάλιν ἐμῶσι. Et ité in actiua sign. pro ἁγίζω, purum reddo, excipio, lustro. vt ἁγνεύειν τὸν πόλεμον, apud Antiph.

Α'γνεία, ἡ puritas castitas, castimonia. Ifocr. Soph. Item in actiua signif. expiatio, lustratio.

Α'γνισμα pro ἁγνεία, apud Eurip.

Α'γνόπαγος, ὸ, castitatis aliquid habens, castitatem aliquatenus seruans. Α'γνόπαγος ζῶν. Aristot. opponit ζῆν ἀφροδισιαστικῶς, i. casta libidinosis.

Α'γνότριον, ὸ, locus in quo mens expiari debet & à contagione vitæ ciuilis expurgari, vel locus religiosus in quo animi à contagione vitæ ciuilis purgantur. Greg.

Α'γνίζω purifico, lustro, expio. Plut. in Rom. καθημερινῆς ἁγνίσεως δεῖν πόλεις. ¶ Item adoleo. Apoll. Rod. ἁγνίσαι ἐνθένδε μηλον, ¶ Item corrumpo, apud Soph.

Α'γνίζομαι, purificor, expior. vnde ἁγνισθὸς, expiatus, purificatus. apud Greg.

Α'γνισμός, ὸ, purificatio, expiatio, lustratio, Plut. Item adolitio. i. ro eodem dicitur etiam ἁγνισμα, τὸ.

Α'γνιστὴς, ὸ, expiandi siue lustrandi vim habens. expiandi facultate præditus. vt ἁγνιστὴς πῦρ, Eust. in Hom.

Α'γνιστήριον, ου, τὸ, locus vbi fit expiatio. vel id quo fit expiatio.

Α'γνίτης, ου, ὁ, expiatus à scelere, aut qui expiauit aliquem, Hesyc. vt ἁγνίτης ἀνὴρ, diuinum sal. apud Lycophr.

Α'γν, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Composita.

Α'καγνος, non castus, impurus, Greg.

Ἀ'φαγνίζω, purifico, expio. Greg.

Δύσαγνος, malè castus, hoc est, impurus, spurcus.

Καθαγνίζω, purifico, vel expio. Eurip. πυρὰ καθάγνισαι δέμας, exp. καθαγίζεται ἢ καθίσταται. Apud Soph. in Antig. κωὐ καθάγνισε σὺν πυρὶ βωμὸν ἐκφυσήσασ' inquit schol.

Πανάγνος, omnino castus, castissimus, purissimus.

Προαγνίζω, prius purifico seu lustro.

Α'ΓΝΟΣ ὸ, ἡ, frutex quidam in arborem assurgens, qui Latinè vitex. * Dicitur quasi ἀγνὸς, vt colligi potest ex his Dioscoridis verbis, lib. 1. cap. 133. καὶ ἐγκαυμα ἢ ἄγνου ἁλὶ καὶ ὄξει ὀφθὲν ἀφροδισιαστικὰς γυναῖκας εἰς σωφροσύνην ἀγαγεῖν λέγουσι. Pro quibus Plinius hæc, ait, ἀγνα vocant, quoniā matronæ Thesmophoriis Atheniensium castitatem custodientes, his foliis cubitus sibi sternunt. Scholiastes verò Nicandri ἄγνον tanquam ἄγνον dictum tradit. Apud Theophr. ἄγνου exp. amentum. Item pro pice, apud Athen.

Α'γνίδες, ῶν, πλ. viticcus.

Ἐλαίαγνος, ου, ἡ, oleagnus. agni seu viticis speciebus similis plāta in Orchomeno lacu nascens: cuius descriptionem habes apud Theophr. de hist. pl. lib. 4. cap. 11.

Α'ΓΝΥΘΕΣ, lapides quos stamini inter texendum appendunt textores: qui & λᾶπα nominantur. Pol. lib. 7. cap. 10.

Α'γνυμι. &c. Α'γνυμι, &c. vide in Α'γω.

Α'ΓΟΡΑ, ἡ, forum. Locus εἰς ἀγείρεται ὁλαὸς (i. in quem congregitur populus) inquit Eust. deriuans ab ἀγείρω, vt & Etymol. Ὁ δὲ κηρύσσειν ἀγορεύειν καιρηκυμένως Α'χαιούς. Peculiariter sic dicitur locus in quo exercentur iudicia. forum iudiciale. καθ' ἣ βασιλικὴν siue δικαστικὴν. Xen. Heil. 5. ἐν ᾗ ἢ ἄλλοι ὁ κύριος ἐν τῇ ἀγορᾷ κατέδικον. Dem. pro cor. κῆ τοὺς ἀγορᾶς παρέλιπον. Α'γορὰ πλήθεσα, apud Aristot. hora qua refertum est hominibus forum. ¶ Item concio, i. ipsa multitudo congregata. Il. α. λίσσετο δ' ἀγορὴν πᾶσιν ἐπιπρὸ ἰέναι. Sic apud Æschin. ἀγορὰ πολίτων. concionem in aduocatio. ¶ Item concio. i. oratio quæ apud concionem populi habetur. vt Od. δ' ἀπὸ πάντων δ' ἄνδρας ἀγορὰν καλέσασθαι. Item propria facultate concionandi, quæ & ἀγορεύειν vocatur. Il. ἦ, ἐπεὶ ἀγορὴν τε θέμις ἦεν Α'χαιοῖς, Et il. σὺ δὲ ἀγορὴν δέ τε δημόνδε εἶσι ἐς ἄκλεα. ¶ Ité locus in quo res venales exponuntur. Forum rerum venalium. Dem. Philip. 3. ἐξ ἀγορᾶς ἐκκόπτειν θοίνην. Et cum genit. Arist. 7. polit. ἀγορὰ τῶν ὠνίων. forum rerum venalium. Sic Thuc. lib. 7. ἡ ἀγορὰ τῶν πολεμίων. ¶ Item annona, commeatus, quæ ad victum necessaria in foro venire solent. Aristo. Οἱ κατασκευάσαντες τὴν ἀγορὰν τῶν πολεμίων ἢ ἐλαύνειν ἢ ἄγειν ἢ τὰλλα ἀπλῶς ἀγορᾶν. Xen. ἀγορὰ οἴνου, annona vinis. Item emptio. Hol.

Derivata ab ἀγορὰ, forum iudiciale.

Α'γορᾶν, ὼνος, ὁ, forensis ad forum iudiciarium pertinens. Herodian. τὰ ἀγορᾶνα ἀγορικὰ λέγουσι. Et Plut. in Fab. ἀγορᾶνος χάρις, forensis gratia. ¶ Ité forensium rerū peritus, vel forensibus rebus aptus. Plut. in Pericle, ἀγορᾶνος ὢν καὶ πολιτικός. ¶ Vide & alias significan. derivatis ab ἀγορὰ, i. forum rerū venaliū.

Α'γορεύω, fut. εύσω, consulto, delibero. Propriè de deliberationibus quæ nant ἐν τῇ ἀγορᾷ, in foro iudiciali. Hel. vide & alias signif. in derivatis ab ἀγορὰ. i. forum rerum venalium.

Α'γορεύομαι, ειμαι, vnde ἠγορώοντο primo versu Il. ἐξ videtur esse pro conveniebant, aut consultabant simul & concionabantur. vide Eust.

Πλαγορεύω, qui circa forum versatur circumforaneus, rabula lo. justicleur. Suid.

Α'γορὰς & ἀγόρους, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

y Derivata ab ἀγορὰ, oratio. quæ, &c.

Α'γορεύω, ἀγορεῦσω Fut. κῶμαι Perf. pass. concionor Il. Δημηγορεῖ, Il. α, ὃς σφιν ἐὺ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν. ¶ Ité simpliciter pro λέγω, i. dico. poëticum.

Α'γορητὴς, ὸ, ὁ, cōcionator. orator. Il. α. ῥητὴρ Πολίων ἀγορητὴς, vocatur Nestor. Α'γορητικὸς, ὴ, ὸν, concionabilis siue facultas. eloquentia in concionando, eloquentia. Od. ἐπεὶ φυλὸν ἦτ' ἀγ φέρεται, ἀγορητικὸν τε, eloquentissimus, disertissimus. Hesych.

Α'γορεύω, Fut. σω, idem quod ἀγορεύομαι, verba facio pro concione: ac propri in consessu hominum verba facio & cōcionor. Dem. pro cor. ἐρέπτε δ' ὁ κήρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; Dicitur & λέξαι ἀγορεύειν, orationem habere. apud Philostr. in Heroicis & ἀγορᾶ ἀλορεύειν. Il. λ. Per catachresin ponitur & simpl. pro dicere, loqui, verba facere. Interdum cum accus. rei, & dat. personæ. Il. α, οὐκ ἐν' ἐμοὶ φίλα εἴδοτ' ἀγορεύειν. Sic Herodot. lib. 6. πέμπει κήρυκα ἠγησάμενον ἀγορεύσοντα. Apud Aristoph. autem in Ranis, ἀγορεύω τὴν Ε'μὲ μὴ βακχεύσειν, veto, seu prohibeo ne quis me torqueat.

Α'γορίω, Fut. ήσω, eiusdem cum ἀγορεύω est significationis: sed in compositione duntaxat vsitatum: nisi quis composita, quæ huius verbi terminationem habent, malit ex ἀλορεύω deducere cum Eust. qui μειηγορεῖν ex ἀγορεύω deducit.

Composita ac primùm ex ἀγορὰ & ἀγορίω, sine præpositione.

Α, κλητήριον, ῶ (quasi ἄκλα ἀγορᾶν. i. ἀγορεύω) aliis verbis significo. sub aliis verbis allegoricè signifio, apud Aretham, in Apoc. 15. Vel aliud verbis, aliud sensu ostendo. Sæpe etiam est aliter interpretari quàm verba præ se ferunt, Sic ἀλληγορεῖν τὰ μῦθον, apud Synes.

Α'λληγορία, dicuntur ea quorum interpretatio affertur diuersa à verbis quib. scribuntur aut dicuntur. Eust. Est etiam allegoricè dici.

Α'λληγόρημα, τὸ. interpretatio allegorica. Bud.

Α'λληγορητὴς, ὸ. interpres allegoriæ.

Α'λληγορία ἡ, figura qua aliud dicitur, aliud significatur.

Α'λληγορικὸς allegoricus, per allegoriam dictus. ἀλληλοκινοῦ θνειρον. Eust. F. ἀλληλοκικὴ μὴ δὴ, apud Hermog

Ἀναλληγορητὸς (decomp.) qui citra allegoriā exponitur. Eust.

Δημηγορῶν, ὼ, ὁ, qui ad populum in cōcione verba facit. orator. concionator. Xen. &c. Accipitur & pro adulatore populari. Plat. in Gorg. ¶ Ité adiectiuè, q. d. cōcionatorius, oratorius. vt δημηγορικὸς πνεῦμα. apud Eurip. & δημηγόρων ἤθη. in Epigr.

Δημηγορία, oratio ad populu. i. concio. Item ars oblectandi studiosa potius quàm commodandi, vt Bud. ex Platonis Gorgia colligit.

Δημηγορικὸς, concionalis, concionarius, concionatorius. Plat. 2. de Rep. σοφίαν δημηγορικὴν τε & δικανικὴν δίδοντες. Item cōcionandi & verba ad populum faciendi peritus. Xen. ἵνα δημηγορικὸν ἢ δικανικὸν ᾖ νίον. ῶ.

Δημηγορίων, ῶν concionem ad populum habeo, verba ad populum facio. Demosth. δημηγορῶ τοὺς λόγους οὐ τῆ δήμῳ. Et οἱ δημηγοροῦντες, concionatores. Est & δημηγορῶν, ad gratiam populi loqui. populariter magis quam vere aciter loqui. Plat. in Gor.

Ε'τυμηγόρων, verídicus, ὁ ἔτυμος ἀγορεύων.

Εὐηγόρων. q. d. benedicus. exp. facundus. Εὐηγόρους, benedicè.

Εὐηγορία, benedicentia. Item sermonis elegantia, facultas ornatè loquendi. Suid. Hesych.

Θεηγόρων, diuina loquens, digna Deo loquens, vates, propheta. Dan. 37. Et pro theologo apud eundem.

Ἰσηγορίων ex æquo loquor. i. æquè liberè loquor, pari libertate loquendi vtor. Ἰσηγορίαζ μετὰ πάντων, ex æquo loqui, in Ecclesiastico.

Ἰσηγορία, æqua loquendi libertas siue potestas. Et generaliter pro iuris æquabilitate, quia illis inter quos ea est, licet pari libertate loquendi vti. (Rep. 2.

Κακηγορία, maledico, vitupero, cōuitior. κακηγορεῖν πινα, Plat. de

Κακηγόρων, maledicus, obtrectator. Athen. Κακηγορίστερον & κακηγορίστατον, apud Poll.

Κακηγόρος, maledicè. cum maledicentia, apud eundem.

Κακηγορία, maledicentia, obtrectatio. Item maledictum. vnde κακηγορίας δίκη, apud Dem. actio iniuriarum.

Κακηγόρων, ὼ, ὁ, pro eodem. & ibid.

Κενεαλογία, vanorum verborum funditatio, inanis sermo, vaniloquentia: seu vana & futilia verba. Plat. pol. 10.

Κεκμηλογία, verba ardua & grandia fundito.

Κυλικηγορίων, ῶ. inter calices seu scyphos loquor. Athen. lib. 11.

Κυλικηγόρων, qui inter scyphos verba facit. qui inter pocula fabulatur.

Λαοδεγορῶν, procaciter loquor. vel præceps fum in loquendo, inconsinens fum in loquendo, vt λαοδεγορίαι.

Λαοδεγόρης, ὁ, procaciter loquax. vel qui incontinentis est oris, ὁ λαοδεγὸς ὢν τῆ ἀγορεύειν, vt Eust. exp. il. ψ.

Μακηγορῶν, longa vti oratione, prolixè dicere, multa verba facere. Phil. de mundo, τί δεῖ μακηγορεῖν, ἐᾶσι πυρός;

Μεγαληγορία, magnificè loquor, magna loquor. exp. etiam magna iacto. Luc. de sacrif. πρίαπ. 9. (εἶπεν) ἀπαθῶς μεγαληγορεῖν. ¶ Interdum μεγαληγορεῖν τι, pro magnificè de re aliqua loqui,

φέρειν. ἄτ' ἀγορητὼ. Α'γορητὸς, ὸ, ὁ, vnde superl. ἀγορητώτατος pro λογιώτατος, eloquentissimus, disertissimus. Hesych.

Α'γορῶ, Fut. σω, idem quod ἀγορεύομαι, verba facio pro concione: ac propri in consessu hominum verba facio & cōcionor. Dem. pro cor. ἐρέπτε δ' ὁ κήρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; Dicitur & λέξαι ἀγορεύειν, orationem habere. apud Philostr. in Heroicis & ἀγορᾶ ἀλορεύειν. Il. λ. Per catachresin ponitur & simpl. pro dicere, loqui, verba facere. Interdum cum accus. rei, & dat. personæ. Il. α, οὐκ ἐν' ἐμοὶ φίλα εἴδοτ' ἀγορεύειν. Sic Herodot. lib. 6. πέμπει κήρυκα ἠγησάμενον ἀγορεύσοντα. Apud Aristoph. autem in Ranis, ἀγορεύω τὴν Ε'μὲ μὴ βακχεύσειν, veto, seu prohibeo ne quis me torqueat.

Α'γορίω, Fut. ήσω, eiusdem cum ἀγορεύω est significationis: sed in compositione duntaxat vsitatum: nisi quis composita, quæ huius verbi terminationem habent, malit ex ἀλορεύω deducere cum Eust. qui μειηγορεῖν ex ἀγορεύω deducit.

Composita ac primùm ex ἀγορὰ & ἀγορίω, sine præpositione.

Α, κλητήριον, ῶ (quasi ἄκλα ἀγορᾶν. i. ἀγορεύω) aliis verbis significo. sub aliis verbis allegoricè significo, apud Aretham, in Apoc. 15. Vel aliud verbis, aliud sensu ostendo. Sæpe etiam est aliter interpretari quàm verba præ se ferunt, Sic ἀλληγορεῖν τὰ μῦθον, apud Synes.

Α'λληγορικὸς, dicuntur ea quorum interpretatio affertur diuersa à verbis quib. scribuntur aut dicuntur. Eust. Est etiam allegoricè dici.

Α'λληγόρημα, τὸ. interpretatio allegorica. Bud.

Α'λληγορητὴς, ὸ. interpres allegoriæ.

Α'λληγορία ἡ, figura qua aliud dicitur, aliud significatur.

Α'λληγορικὸς allegoricus, per allegoriam dictus. ἀλληλοκινοῦ θνειρον. Eust. F. ἀλληλοκικὴ μὴ δὴ, apud Hermog

Ἀναλληγορητὸς (decomp.) qui citra allegoriā exponitur. Eust.

Δημηγορῶν, ὼ, ὁ, qui ad populum in cōcione verba facit. orator. concionator. Xen. &c. Accipitur & pro adulatore populari. Plat. in Gorg. ¶ Ité adiectiuè, q. d. cōcionatorius, oratorius. vt δημηγορικὸς πνεῦμα. apud Eurip. & δημηγόρων ἤθη. in Epigr.

Δημηγορία, oratio ad populu. i, concio. Item ars oblectandi studiosa potius quàm commodandi, vt Bud. ex Platonis Gorgia colligit.

Δημηγορικὸς, concionalis, concionarius, concionatorius. Plat. 2. de Rep. σοφίαν δημηγορικὴν τε & δικανικὴν δίδοντες. Item cōcionandi & verba ad populum faciendi peritus. Xen. ἵνα δημηγορικὸν ἢ δικανικὸν ᾖ νίον. ῶ.

Δημηγορίων, ῶν concionem ad populum habeo, verba ad populum facio. Demosth. δημηγορῶ τοὺς λόγους οὐ τῆ δήμῳ. Et οἱ δημηγοροῦντες, concionatores. Est & δημηγορῶν, ad gratiam populi loqui. populariter magis quam vere aciter loqui. Plat. in Gor.

Ε'τυμηγόρων, verídicus, ὁ ἔτυμος ἀγορεύων.

Εὐηγόρων. q. d. benedicus. exp. facundus. Εὐηγόρους, benedicè.

Εὐηγορία, benedicentia. Item sermonis elegantia, facultas ornatè loquendi. Suid. Hesych.

Θεηγόρων, diuina loquens, digna Deo loquens, vates, propheta. Dan. 37. Et pro theologo apud eundem.

Ἰσηγορίων ex æquo loquor. i. æquè liberè loquor, pari libertate loquendi vtor. Ἰσηγορίαζ μετὰ πάντων, ex æquo loqui, in Ecclesiastico.

Ἰσηγορία, æqua loquendi libertas siue potestas. Et generaliter pro iuris æquabilitate, quia illis inter quos ea est, licet pari libertate loquendi vti. (Rep. 2.

Κακηγορία, maledico, vitupero, cōuitior. κακηγορεῖν πινα, Plat. de

Κακηγόρων, maledicus, obtrectator. Athen. Κακηγορίστερον & κακηγορίστατον, apud Poll.

Κακηγόρος, maledicè. cum maledicentia, apud eundem.

Κακηγορία, maledicentia, obtrectatio. Item maledictum. vnde κακηγορίας δίκη, apud Dem. actio iniuriarum.

Κακηγόρων, ὼ, ὁ, pro eodem. & ibid.

Κενεαλογία, vanorum verborum funditatio, inanis sermo, vaniloquentia: seu vana & futilia verba. Plat. pol. 10.

Κεκμηλογία, verba ardua & grandia fundito.

Κυλικηγορίων, ῶ. inter calices seu scyphos loquor. Athen. lib. 11.

Κυλικηγόρων, qui inter scyphos verba facit. qui inter pocula fabulatur.

Λαοδεγορῶν, procaciter loquor. vel præceps fum in loquendo, inconsinens fum in loquendo, vt λαοδεγορίαι.

Λαοδεγόρης, ὁ, procaciter loquax. vel qui incontinentis est oris, ὁ λαοδεγὸς ὢν τῆ ἀγορεύειν, vt Eust. exp. il. ψ.

Μακηγορῶν, longa vti oratione, prolixè dicere, multa verba facere. Phil. de mundo, τί δεῖ μακηγορεῖν, ἐᾶσι πυρός;

Μεγαληγορία, magnificè loquor, magna loquor. exp. etiam magna iacto. Luc. de sacrif. πρίαπ. 9. (εἶπεν) ἀπαθῶς μεγαληγορεῖν. ¶ Interdum μεγαληγορεῖν τι, pro magnificè de re aliqua loqui,

magnificis verbis rem aliquam extollere. Herodian.

Μεγαλήγορος, magnificè loquens, iactabundus Xen Luc.

Μεγαληγορία magni loquētia, magnificentia verborū. Plut.

Νυκτηγορία, noctu aliquid nuntio. Propriè de custodibus. Eurip. φύλακες νυκτηγορῶσι.

Νυκτηγορεῖα, quum noctu aliquid nuntiatur. Eurip.

Σεμνηγορίω, magnificè loquor seu prædico eum grauitate loquor. apud Phil.

Σεμνηγόρων, qui grauiter loquitur seu magnificè.

Σεμνηγορία, oratio grauitatem præ se ferens.

Τοπηγορία, apud rhetores loci alicuius tractatio. Dyonys. Long.

Υμναδόγος, ὸ, ὁ, qui carmina dicit seu pangit. vt ὑμναγόρης Α'πόλλων, in Epigr.

Υ'ψηγόρης, vel ὑψηγόρος, ὸ, ὁ, & apud poëtas ὑψαγόρης aut ὑψαγόρος, q. d. altiloquus. qui magnificè & tanquam ex alto loquitur, Hom Od. α. & Od. ρ. & Basil. Pro eodem est ὑψηγόρων apud Suid. & Etym. (Greg.

Υ'ψηγορία, q. d. altiloquentia. Etgeneraliter pro superbia.

Χρησμηγορίω ῶ, vaticinor, oracula edo. Luc.

Χρησμηγόρων vel χρησμαγόρης aut χρησμολόγης, vates, oraculorum editor, Epigr.

Ψευδηγορίω ῶ, mendacium dico, mentior. Damasc. & Aeschyl. in Prometh.

Ψευδηγόρων, qui mendacia dicit. mendax. Hesych. (phr.

Ψευδηλορία, ipsa mendacij actio, seu mendaciū dicere. Alci.

Alia composita. ex inusit. ἀγορίω. cum præpositi.

Α'πηγορίω, accusationi respondeo, ἀπόλογ ὑμαι. Quod & vocē media dicitur ἀπηγορέμην. Aristot. in Probl.

Α'πηγόρημα, τὸ, responsio ad accusationem. Plat. de leg. 6. κατηγόρημα & ἀπηγόρημα opponit.

Εἰσηγορία, accusatio querimonia. apud Suid.

Ε'πηγορῶ, accuso, incuso. Item queror seu conqueror.

Ε'πηγορία, accusatio seu incusatio querela. Dion. Legitur & apud Suidam ἐπηγορίαν ἴχειν.

Κατηγορῶν, ὼ, accuso, reprehendo, aduersus aliquem loquor. In qua signif. variè construitur. Interdum cum genit. personę. vt Ifocr. κατηγορῶσι. Ἰνες ἡμῶν ὡς οὐκ ὀρθῶς θεωλογοῦμεν, vel cum genit. rei. vt Dem. κατηγορῶ τῆ πατρῴδων. Et cum duplici genit Phalaris Megarenſi. κατηγορῶ ὁ ἐμοῦ τῆ αὐλητρίδος, ὅτι, &c. stupiditatem meam condemno, inter dum cum genit. personæ & accusatiuo rei. Plut. in Lycurgo, τοῦτο κατηγόρουν Α'ρχιτέλους. Et contrà annotatur dici κατηγορῶ τε φόνου. iungitur etiam accusatiuo vel personæ. vt Chrys. est. ad Rom. 4. ὁ θεὸς τὰ δίκαια κατηγορεῖ. vel rei. vt Xen. τῆ ἄλλων μοιχείαν κατηγορεῖ. Nonnunquam cum præpositione. Dicitur enim κατηγορεῖν κατά τινος, apud Dem. accusote Et κατηγορεῖ σε ὧδε τάδε. apud Thuc. Et κατηγορεῖ τούτῳ περὶ τε ἀπ. apud Plut. ¶ Item indico arguo. Dem. ἔστ' ἢ τοῦτ' αὐτὸ τὸ δηλῶν & κατηγορῶν ὅτι πάσχω μακάτατος; Apud Luc. πολλὰ κατηγορήσαντες ἀπήγαγον ἀκίαν. exp. inepriam magis præse ferentes. ¶ Κατηγορεῖ τῶν ἐκείνου, vel ἐκείνου, vel ὧδε ἐκείνου, prædico hoc de illo, vel dico hoc de illo. Phil. Aristot. Plut.

Κατηγορίων, ῶμαι, accusor, reprehendor. Dicitur τῶν κατηγορεῖται σε, de hoc accusaris. q. d. hoc dicitur aduersus te. Plat. in Apol. Socr. ¶ Item prædicor de, dicor de, Aristot. Dicitur etiam κατηγορεῖσθαί τινος pro, appellatione ipsa significari & declarari vel nomine ipso indicari, apud Gal. Ther. lib. 14.

Κατηγόρημα, τὸ, id de quo quis accusatur, crimen quod alicui objicitur. Dem. Plut. ¶ Citatur etiam pro accusatione ex Plat. de leg. lib 6. ¶ Apud Dialectícos, quod dicitur vel prædicatur de aliquo. Vulgò prædicatum. Aristot.

Κατήγορος, accusator. Aesch. in Ctesiph. & Xen. apomn. lib. 1.

Κατηγορία, accusatio. Κατηγορίαν ποιεῖσθαι, accusare, vel accusationem instituere, apud Thuc & alios. Κατηγορίαν ἴχειν, accusari, reprehendi. Κατηγορία μεν. Dem. accusatio mei in pass. signif. ¶ Apud Dialectícos sunt κατηγορίαι, decem ad quas vox omnis simplex refertur. vulgò prædicamenta vocant.

Κατηγορικὸς, accusatorius, ad accusationē pertinens. Ité pro accusatore, siue delatore, apud Plut. ¶ Κατηγορικὴ ἀκόπασις, pro ἀποφατικὴ, cui opponitur ἀποφατικὴ, dedicatiua & abdicatiua.

Decomposita A'κατηγόρητος, nulli obnoxius accusationi, irreprehensibilis. Phalar. epist.

Α'ντικατηγορῶ, vicissim accuso reciminor. Α'ντικατηγορῶμαι, vicissim accusor. ¶ Α'ντικατηγορία dicuntur apud dialecticos quę vicissim prædicantur, i. quæ inter se vicissim prædicati & subiecti vicem obtinent. Arist. & Philop.

Α'λληκατηγορία, mutua accusatio reciminatio.

ὑπατηγόρητος, ὸ, ὁ, qui vel quæ facilè accusari potest. aduersus quem facilè reperiri accusationes possunt. Thucyd. πλὴν τῶν Α'θηναίων ὑπατηγόρητον ἦσαν πόλιν.

Παρακατηγόρημα, vox dialecticorum propria.

Προκατηγορία, præcedens accusatio. Thucyd.

Προκατηγορίων, in super accuso, vltrà accuso. Xenoph. ἐπὶ δὲ σὲ προκατηγορήσω ὧδε, &c.

Συγκατηγορίων, simul accuso. ¶ Ité simul prædico, ea signification qua, vulgus κατηγόρημα prædicamentum vocat. Συγκατ-

κατηγόρημα apud dialecticos.q.d.comprædicamentum.A quibusdam redditur vox confignificatiua, i. fignificans aliis adiuncta,non per se: vt omais,nullus,quidam. Συγκατηγορηματικῶς,confignificatiuos.Συγκατηγορήματα,confignificatiuè.

Παρηγορία,horror. παρηγορῶ.Hefychius.Apoll.Rh. Arg. 2. παρηγορέοντες is ἀλκὴν, uortantes ad fortitudinem. Apud Herodotum etiam in uoce paffiua ita fumitur, vt παρηγορέσθαι ἀπὸ τοιούτου δεῖ ἕκαστον. ¶ Item,conſolor. Item conſolandi gratia dico.vt apud Apoll.Rhod.τί δὴ μοι τῶνδε παρηγορίας, ὑποφευγόμενος λιγύς; conſolatorie dicis:ſtem lo o.. (eo ſenſu quo dicitur aliquis ſucceſſus ſolari priorem calamitatem) Plut.in Publ. χαλόντος δὲ τοῦ πεῖσαι παρηγορεῖ Item. lenio, mitigo, quod & Lat.ſolor.Plut.τὸ μὲν ἄφρον ἐπιφοβῶ πρᾴοντι δὲ καὶ παρηγορῶ καὶ παραμυθοῦμαι αὐτόν. (men.

Παρηγόρημα, adhortatio.Itē conſolatio. Vel hortamentum,ſolatium.

Παρηγορητὴς ex Cicer.citatur,pro,conſolabilis.

Παρηγορητὴρ,hortator vel hortatrix. Itē conſolator vel cōſolatrix. Apoll.Rhod.Arg.2. παρήγορες μ' ἠνίοντα, vel hortatrix vel conſolatoria.

Παρηγορικὸς adhortatio, item conſolatio , mitigatio. Plut. de exitio. παρηγορίαν ἔνιοι, μὴ σωφρονίαν ἔχοντες. [Gal.

Παρηγορικὸς cōſolatorius,ſi,ōis.andi vel leniendi vim habēs.

Decomp. Ἀντιπαρηγορία, vicißim conſolor, mutuam conſolationem affero.

Ἀπαρηγόρητος,infolabilis , qui cōſolatione flecti non poteſt. Plutarch.in Galba , ἀπαρηγόρητοι τῆς ὀργῆς ὄντες, exp. nullam principum conſolationem admittebant.

Ἀπαρηγόρητος,infolabiliter.

Δυσπαρηγόρητος,vix conſolabilis,conſolatu difficilis..

Δυσπαρηγορήτως, vt δυσπαρηγόρητος ἰᾶσθαι, vix poſſe conſolatione ſecti,hinc leniri.

Εὐσπαρηγόρητος, æquo animo.q.d facilē ſe præbendo cōſolantibus.vel facilè conſolationem admittendo.in epiſt.Phalar.

Παρηγορία exp,compello,ſaluto παρηγορέω.

Παρηγόρημα,alloquium. Et apud Euripidem,ſalutatio.

Παρηγορητὴς,compellator,alloquutor,ſalutator. Æſch.in Prom. Τέρας τ' ἄπιστον οὐ παρηγορεῖ ὁρᾶν, quercus quę vnumquenque venientem ad ſe compellabant,oracula fundentes.vnde fatidicæ vocantur à Seneca.Cū genitiuo apud Soph.in Antigona,Ὅπως ἀκούσῃ δύσμαχόν σε παρηγορῶν: ſupplex precib.vt ſalutarē ſit. Apud Them. Phyt.l.b.5. ἀεὶ δ' ὁ πλοῦς ἐναντίος τῇ ἐπ' αὐτῇ ἰσχυρᾷ, ἀλλ' ἃ μᾶλλον εἰκὸς τε καὶ παρηγορεῖ, exp. familiare.

Παρηγορικὸς,compellatiuus,ſalutatiuus. παρηγορικὸν, quo vtimur in compellando,vel ſalutando.

Παρηγόρια. alloquutio,alloquium:appellatio,compellatio. Item appellatio quod eſt nomē,vt quū dicitur aliquid παρηγορίαν ἔχειν ἀπό τινος,appellationem habere ab aliquo, denominari eſſe ab aliquo.Apud Hermeg.nomen appellarium.

Decomp. Ἀντιπαρηγορητὴς,inſalutatus. Cicero in epiſt de Pompeio fugiente loquens, vrbem,omnes nos ἀντιπαρηγορήτους,experies ſui conſilij reliquebat.

Ἀντιπαρηγορητὴς,qui ſe cōpellari ſiue ſalutari non permittit pre morofitate.vel actiuè,qui non lubenter cōpellat ſiue ſalutat.

Ἀντιπαρηγορία.neglectum ſalutādi officium.q.d.inſalutatio. vide prouerb.apud Eraſ.παρὰ φίλοις ἀντιπαρηγορία δίλυσον.

Δυσπαρήγορος, non affabilis qui te difficilem præbet in alloquiis.cui opponitur εὐπαρήγορος.Poll.

Δυσπαρηγόρως,ita vt alloqui difficile ſit.Poll.

Εὐπαρήγορος,libenter ſalutans,affabilis,qui benignè & comiter appellare ſolet,Iſocr.Εὐπαρηγορία.affabilitas. Iſocr. ad Demon τὸ μὲν πρόσω γὰρ φιλοπαρηγορεῖσθαι, τὸ δ' ἆγχι μὴ δυσπαρήγορον. ἔστι δὲ φιλοπαρηγορία μὲν, τὸ πᾶσι φαιδρῶς τοῖς ἀπαντῶσι δύσκολον ἡγεῖσθαι, τὸ δὲ λόγοις αὐτοῖς εἰκαίοις ὑπολαμβάνειν.

Φιλοπαρήγορος,ſaluandi ſtudioſus.Iſocr. Φιλοπαρηγορία, ſalutandi ſtudium.Iſocr.

Συνηγορέω,ῶ,patrocinor,patrocinio meo defendo , cauſam alicuius ago. Dem. & alij,cum dat.inuenitur etiam συνηγορεῖν τινὶ περί τινος,apud Ariſt.in Rhet.lib.1. ¶ Interdum eſt aſſentior, aſtipulor,apud Dem.

Συνηγόρημα aff.pro,defendor,patrocinio.

Συνήγορος aduocatus,patronus.ita dictus quòd veluti loquatur cum eo cuius cauſam defendit & tuetur. Æſch. in Ctesiph. ¶Fair & magiſtratus quidam.Meminit Ariſt.& Harp.

Συνηγορία.patrocinium;defenſio cauſæ.Syn.

Συνηγορικὸς,pertinens ad συνηγορίαν. ¶ Τὸ συνηγορικὸν,patrocinij merces,vilitatē drachma.Ariſtoph.in Veſp.

Α'συνηγόρητος,(*comp.*)patrocinio deſtitutus.Baſil.

Compoſita ex ἀγορεύω.

Α'ναγορεύω, publicè pronuntio, proclamo , per præconem declaro,vt denuntio,vel ſignifico.prædico. Demoſt.pro corona, ὃ αὐτὸς ἀναγορεύσας ἐν τῷ θεάτρῳ, ὑπὸ τῶν ἑλλήνων ἀναγορευθεὶς ὁ δῆμος ἐστεφάνωσε. Et p o appello,ſalūm appello. ſeu voco. Plut. in Demetrio. καὶ ἐκάλουν τοὺς ἐπιλοίπους λοιδορούμενοι τὸν Δημήτριον, συνῆγε καὶ διώκτους αὐτοὺς ἀναγορεύοντες. ¶ Item ſaluto. eo ſenſu quo dicimus ſalutare imperatorem. Et pro , declaro vel renuntio, vt declarare conſulem, vel renuntiare. Plutarch.in Galba, αὐτὸν ἐκέλευσε Γάλβαν αὐτοκράτορα ἀναγορεῦσαι. Herodian. στρατιὰν τε αὐτοκράτορα

ἀνηγόρευε, καὶ πατέρα καλεῖ, i.auguſtum illum declarat.

Ἀναγορεύεται, paſſ. ſequitur,actiui ſignificationes.Demoſt. pro corona. στρατηγὸν δὲ καὶ ὑπὲρ ἀπόρρητα ἀναγορεύουσι. qui cautas agunt. ¶ Apud Plut in Fabio,ὅταν ἀεὶ τὰ ἱλαρὰ καὶ θεῶν σωτηρίοις ἐπιφήμοις, ἐπιφθέγγῃ, quæ vates fieri renunciabant.

Ὑπαγορεύω,verba iubitio, viciſſim reſpondeo,ſermonem excipio, Lucian. Ité ſubijcio, i. poſt factum verba addo, apud Theodor. in hiſt. Eccl. ¶ Item.nuncupo, dicto. Plut.de Alexandrēs Κασσάνδρου ὑπαγορεύοντος. Xen.in Oecon. τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν. et proiacto,i ſuadeo,horror. Gal.ad Glauc. ὑ.τατος μὲ ἀεὶ καὶ κατὰ τὸν ὑπαγορεύοντα. τὴν δ' ἐπιστρεπτικὴν ἐνίοτε μὲν σύμπασαν ἀποτρεπτικὴν. Apul Synesium. ἀεὶ ἐκφαίνῃ δ' ἑαυτὰς ἐν τοῖς ὑπαγορευομένοις exp. vt facultas ſuppeditauit. ¶ Item pro ἐρεμνιῶ.ſuid.

Ὑπαγορεύομαι, idem quod ὑπαγορεύω apud Baſil.

Ὑπαγόρευσις,dictatio,ipſa dictandi actio. Itē hortatio. Ioſeph.ὑπαγόρευσις Ἀντιπάτρῳ, Antipatri hortatu ſiue impulſu.

Ὑπηγορεύω προς,loquor pro aliquo, i. in defenſionem alicuius,patrocinor alicui. Ariſtot.

¶ *Derivata ab ἀγορᾷ, i.forum rerum venalium.*

Α'γοραῖος,pro εἰς ἀγορὰν (cum cē proeis ἀγορᾶς)in forum.Hom. Α'γοραῖόν, τὸ ἐς ἀγορὴν,ſ.foro idem.

Α'γορεῦ ὁ, ἡ, ὸν, in foro verſans, ad forum rerū venaliū pertinens,circuforaneus, ἀγορεῦ ὄχλος. Xenoph. Hell. 6. turba in foro verſans,turba circumforanea. Ariſtot.pol.4. tertiam vrbis partem vocat ἀγορεῖον , quæ in vēlendo & emēdo occupata eſt. Sic Luc. Act.. 7. σοσικλεῖδήμου τῶν ἀγορείων πάνυ ἀφῆκας. Dicitur & ἀγορᾶιος Me curtius.qui & ἰμπυλαῖος, qui colitur in foro. ¶ Item ἀλογίμος (vt & Lat.circūfōraneus) pro vulgari,trituli,vili,contēpt. Ariſtoph.in Ranis. Μὰν' ἀλογίμως, μάτ' ἀγοραίως, ὡς οὐκ νῦν μισῶ τὸ πυιήσειν σε. Ἀ ἀλογία καὶ κοπηλικὸς ὀνόμωξε,ſpud Lucian.E. Ariſt. Etl. 8. φιλίαι opponit τὴ ἐλευθεριότητι. Ἀ'λογιάτερος, ὁ, ὁ, pro ἀγορεῖος, circumforaneus,in foro verſans. A hen.lib. 0. ὡς καὶ πολῖται τῶν ἀστρατοπέδων εἰσὶ τῶν συκοφαντῶν. potest & accipi pro ijs qui inter circu ntoraneos contemptiores erant.

¶ Α'γορᾶιος,(paroxyt.)dies in qua forum agitur, Suid.

Α'γορᾶιος,(q.d.circūforanei) ſcurriliter,nō grauiter,Plut.

Α'γορᾶζω,in foro ſor.Herodot.in Mel. καθημένους ἀγοράζοντας ἀλλήλους. Sic Thuc.l.6. ἐπιθήσεσθαι ἠγόρασον τῶν πολεμίων. Sic Aristoph. ἀγοράσων τ' ἐν τοῖς ὀνείροις ἰέναι. A'γοραζόμενος. ¶ Item,emo,mercor. Ariſtoph.in vesp. τοῖς ἀκούσασιν ἀγοράζειν χρήσιμον. Iſocr. ad Nicocl. δυεῖν ὑμεῖν πολὺ πλείονα ἀγοράζειν χρήματα περὶ τὸ δίδοναι ἢ πωλοῦντα.

Α'γορασμὸς, emptio.Ariſtot.in Oecon. Et res empta. Plut. num. ἀγορασμοῖς dicitur merces,mercimonia, res venales. Aeſch. aduerſus Cteſiph. τῶν τε ἀγορασμοῖς ὀλυμπιάδι ἀγορᾶζοντος. ¶ Polluci & Heſych. ἀγορασμὸς & tunc ἅπαξ, Suidæ autem αἱ τὰ ὠνούμενα ὕδατα.

Α'γορασμὸς, emptio.

Α'γορασίς,ιος,ἡ, emptio.Poll.ex Plat.

Α'γορασία,ας,ἡ,emptio:vt ἀγορασία καὶ πρᾶσις,emptio & venditio.in Pand.

Α'γορασὴς,emptuarius:vt ἐβδὲ ἐν ἱερῷ πολιτικὰ ἀγορασείων φαίνεται.

Α'γορασὴς,ὅ,ἡ, emptor. Ariſtot.in Oecon. ἀφεῖσθαι τῆς συνηθείας τὸ ἀγοράσειν ἀλογῆσαι.&c. Et peculiariter emptor opſoniorum,opſonator.Iul.Poll.& A hen.lib.4. Sic apud Menand. in Phania.φειδωλὸς ὢν καὶ μίσθιος ἀγορασής.

Α'γορασικὸς, κὴ, κὸν,ad emptionem pertines. Plato in Soph.

Compoſita ab ἀγορεύω,

Α'ντιγορεύω, viciſſim emo.

Ἐ'ξαγορεύω,pro ſimplici,ἀγορεύω. Interdum pro redimo cum genit.rei & accuſ.perſ.vt ἐξαγορεύσει κόσμῳ μεγάλης πηλῆς.

Παναγορεύειν.opſonia cuēmere.

Ὀ'ψηλοδόσμου γαλαθηνὸς, porcuſ. ſubrumi, (*hoc eſt*)qui adhuc ſub mammis habentur) qui matutinis horis venales circumferuntur.Athen.lib.4. Laconicum eſt vocabulum.

Πολυαγόρας ὁ, multa emens,emax.vide Poll.

Πωλαγορεύω,q.d.præmeno.

Πωλαγορασία,præmptio.

Πωλαγορασὴς,ὁ,præmptor.

A'ΓΟΣ,ους,τὸ, veneratio, res quam veneramur , res ſacra, res venerationē digna. Item puritas,vel purificatio & luſtratio, apud Soph.in Phæd. ¶ Item piaculum ſceleſtus: per antiphraſin,vel potius per εἰρήμισμὸν,vt vult ſcholiaſtes Sophoclis. ¶ Exponitur & piaculare crimen: vt apud Herod.lib.6. αὐτὸν ἐν τῷ ἕρκει σὺν τοῖς ἄγεσι κτείνουσι. A'γος ἐλαύνειν,apud Thuc. ſcelus expiare, *hoc eſt*, ſceleratos ipſos, qui piaculum admiſerūt exterminare, pro quo dicit Soph. vno verbo ἀγιλατεῖν. In qua ſignif. ſcriptum inuenitur etiam ἄγος, cum tenui.* Euſt deducit ab ἄζω,i. veneror. At Sophoclis ſcholiaſtes ab ἄγαιομαι videtur velle deducere,citans hoſce Homeri locos,ἄγη μ' ἰχῆ & ὡς σιγιόωσ' ἀγαμαι.

Ex derivatis autem & compoſitis quadam alterum tantùm, quædam utramque retinent ſignificationem.

Α'γὴς,ίος,ὁ,ἡ,ὸν,(pro quo frequētius vſurpatur,comp.εὐαγὴς) ſceleſtus:deuotus,facer.qui piaculum commiſit. Hipponax, Ὅ τ' οὐ μόνον ἀγὸς ἐστὶ βαπτὸν κατηξιωτο.

Α'γίζω,Fut.ίσω,ſanctifico,conſecro.Item adoleo,ſanctè vro. Ariſtoph.in Pluto,Ἐ'πῆξε θοῦθ' ὕψιζυγὶς εἰς σώπασι πυρί.

Α'γιστὸς,ſanctifico, item peragu quæ ad ſacrificium pertinēt: Suid. Exponitur etiam,venetor.Item pictatem colo. Plat.de leg. ἀγιστὸς οὖν ἀεὶ θεῷ ὁ θεῖος. Item caſtimoniam ſeruo.Dem.cōtra Neær. ἁγίσαι δὲ καὶ ἐφ' ἡμῖν ἐστὶ τὸν ἄνδρα, ἢ κρῖναι ἀνόσιον καὶ ἀπ' αὐθρὸς σωιστέα. Scribitur & ἀγιστεύω,ῶ,apud Heſ.

A'γιστεία ἡ ſanctimonia puritas.Item cultus deorum. Suid.Exponitur etiam,ſacrorum peractio,ceremoniarum peractio, item ſacrum,res diuina.Plut.in Romulo,ἡ ἀδελφὴ τοῦ πάππου ἀγιστίαν ἔσχε.

Et ipſæ ceremoniæ ἁγιστεῖαι dicuntur apud Iſocr.in Buſir.

A'γοστὸς,immundus ſam & ſordibus inquinatus. Il. ξ. ἐπεὶ ἀγοστὸς ἐπὶ φάτνῃ. At ἀγοστὸς vide ſua ſerie.

A'γιος, A'γνος, quomodo hinc pertineant,vide ſuis locis.

Compoſita.

A'ναγὴς,ὁ,ὸν, ἡ, impurus,Suidæ.item purus. Heſych.

Ε'ναγὴς,idem quod ἀγὴς,impurus & ſacer, piacularis. Plut. ἀδελφὸν Ἡσιόδου καὶ. vocat Φιλοπάτριδα ἐναγῆ Thuc. ἐ λόγῳ τούτῳ ἐναγεῖς ἐς ἀλπίσιον ἐ θεὸ ἐμελήσαν, quaſi quorum capita deuota deæ atque ſacrata eſſent. Sic Aeſchin. ἐναγὴς ἐσω ἐ Α'πόλωνι. ¶ Item pro pio & ſancto,vt ὁσιαγὴς.

Ε'ναγὸς, ὁ, ἡ, ſanctè. Philo de vita Moſ. lib. 3. ἐναγῶς ἀχθῆναι κελεύει μόχον καὶ κεάκες δύο.

Ε'ναγισμὸς, piaculare id de re dicitur, vt ἐναγὴς de perſona. Plut. pro præc. εἰς τῶν χρημάτων ἐναγισμὸν ὠφελησθῆναι τὸν κάτω νεκρὸν ἐναγισθέντων.

Ε'ναγίζω,tacra mo tuis facio,parento. Pauſ. τότε ὁ Ε'παμινώνδας Σκιδίτην καὶ τοῖς παισὶν ἐνήγιζε τε & ἐτίμα. Item cum acui pro immolare. vel ſimpliciter pro oſſerre parentandi cauſa,ſiue pro parētatione.vt apud Plut.in Solone. ἐνάγιζεν ἑαυτὸν. Et apud Herod. ἥρωα ἐναγίζουσι,heroici parentant. Etym. vult inter cætera ſignificare φονεύειν,i.occidere.

Ε'ναγισμὸς,ὁ, parentatio. Plut. πομπὴν ἐναγισμοῦ τοῖς πεθνηκόσι, pro cenotaphiis mortuis. Pro eodem dicitur & ἐνάγισμα, vel pro libamine quod parentationis gratia offertur. Exponuntur etiam ἐναγίσματα.inferiæ.

Ε'ξάγνος.ε ὁ & ἡ, ſceleſtiſſimus,impuriſſimus Dem.& Aeſchin.

Ε'ὐαγὴς, ſanctus,ſacer:purus,vt εὐαγὲς ἱερσυλέων. Nonn. Sic apud Phi εὐαγὴς πᾶξις Apud Ariſtot.de mundo , κόσμος λαμπρότητι εὐαγέστατος. .xp. mundus claritate ſinceriſſima præditus. ἐκ ἀπὸ εὐαγὲς ἐσήγαγε,exp.fas eſt Plut. Alias ſignif. vide in comp.ex ἅγω.

Εὐαγέως, ſanctè,purè,ritè.

Εὐαγίαν ὦ ſanctè ago,purus ſum. Theocrid.17. Αἰσὺς τ' εὐαγίαν, ὁ εὐαγίαστι ἄδυμοι.

Εὐαγὴς ὁ, ἡ, ὸν, purus. ſplendidus. Ariſtoph. in Nub. ὅλοσφιρᾶ φῶτα σ' ἐεργὲν. Vide itidem comp.ex Α'γω.

Καθαγίζω, ὁ ecto,Exponitur etiā, ſoluo iuſta,peragō exequias. one o mortuo facrificium aut epulū ſuper ſepulcro. Lucia, de luctu. τῷ φοιτῶντι τοῖς τοῦ πυρὶ ἡμῖν κρῶ καὶ τοῖς κάμνουσιν ἐπὶ τῷ πάθει. Ponitur ſæpe pro adoleo,vrgo. ἐκαθαγίζειν τὸ σῶμα. apud Plut. Item vro ad odorē excitandū: vt ap. d Pauſ. τῶν ἡ ἱερεῖων τὰς μηρὰς ἔθνσαν τὰ πρῶτα ἡ ἀρκάδων ξύλοις καθαγίζουσι καμμιθέντες ἡ ὁμοῦ τοῖς μηροῖς φύλλων τὰ πυθέσταθ' συλλαμβάνουσι ¶ Apud Soph. ſignificat,polluo,teſte Heſych.

Καθαγισμὸς, confecratio. Item parentatio:parentalia, apud Luc.de luctu.

Συγκαθαγίζω (*dec.*) vnà confecro,vna adoleo. Item vnà vro,apud Pauſ.vide in καθαγίζω.

Παναγὴς, omnino ſanctus vel purus ſanctiſſimus. Pauſ.

Παναγὶς ἡ Ὁ.ν exp.dies ſacra. [Heſych

-Α'ΤΟΣ τὸ Ὁ ἔ.ὁ,ſecundùm quoſdā eſt interior manuum pars: alijs manus pars extrema:aliis cubitus,vlna:alii palma,ἴνα δὲ ἀδάρτητα ὦ ὅσα τ' δακτύλων. ἢ ἀγκωνικὰ ἢ τὰ σκυβαλίδια καμπτόμενα,inquit Eustath.alludēs ad etymon.Hom Il.λ.Il. ν. li. ξ. Il. ἐπὶ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἴλα χεῖρα ἄγοσδ'. Sic apud Theoc.idyll.17. Νυμφίον ὦ μεγάφωνε, γυνὰ ἐξεύλατ' ἀλοιφᾷ.

-Α'ΤΡΑ.ας,ἡ, captura,venatio,præda venatu capta. Luc.in ial. ἀλιεῖς inſcripto.σιώπησον , ὦ φιλοσοφία. ἐ τῶν ἄγρᾳ εἰθισμένων: Sic Xen.in Cyn. σὺν ὠκυπόδων ἄγραι Item ipſe venatus. Od. χ. χαίρεσι δὲ τ' ἀείρες ἄγρῃ. vt Plut.ſymp.8. πυρὸς ἰχθὺς ἄγρᾳ & ἀνεμώνια. A'γρη πόντου,marina piſcatio.ſ.Nor. Εὔπλοιαι ἄγρᾳ facilis & ſecunda venatio. in Epigr. * Ἀπὸ ἀγρᾶς quidam deriuant, fortaſſe quòd agri ſint venationi apti.

A'γρηθεν ex venatione,ἀπὸ τῆ ἄγρας. Apoll, Argon,z.

A'γρεύω, F.εύσω. Prēt.ηυκα, venor ſiue feras ſiue aues ſiue piſces. venatu capio. Xenoph.in Cynegetico. τὰς πιωτικὰς μὲ καλύσει, ἐκ ἐ μενδεῖ ἐπὶ τῇ γῇ φυομένων ἀγρεύειν. Item apto, per metaph.(vt apud Lat. venor & aucupor) vt ἀγρεύειν δίκην, apud Phal.in epiſt. Sic ἀγρεῦσι ὕπνον,in Epigram.

A'γρεύμενος, venatu capior. Hiodor. in Epigr. de polyb. & lépore, α'γρεύθεὶς δ' ὕγρῃσι,captus cœpit.

A'γρεύμενος

Ἄγρευμα τό, quod venatu captum est, præda venatu quæsita, [...] item metaph. vt præda Lat. captura, res quouis modo capta & studio ac labore parta. Ἀγρεύματα, spolia vocat Eurip. in Androm. inquit. Hesych.

Ἄγρευσις, εως, ἡ, venatio, ipse venandi actus, prædatio, captura.

Ἀγρευτής, ὁ, venator. Callim. & Theocr.

Ἀγρευτήρ, idem, apud poëtas.

Ἀγρευτικὸς καὶ κὸν, venandi peritus, vt Ἄρτεμις ἀγρευτικὴ τῶν θηρίων. Eust.

Ἀγρεύς, έως ὁ, qui est super venationem, i. venationi præfectus, [...] epith. apud Lucian.

Ἀγρέμων, venator, Hesychio.

Ἀγρεμὼν ab Aeschylo dicitur ridica, vel lampas aut hasta, ἀπὸ τοῦ ἀγρεύειν ἢ λαμβάνειν.

Ἀγρέω ῶ [...] idem quod ἀγρεύω. vt in Epigr. Phaniæ. Αἴτε σὺ γ᾽ ἐν κύρτῳ μελανερδέας αἴτε τι ἀγρεῖς Μερμύρει. Imperat. ἄγρει [...] habet, idemq. valet apud Poëtas, quod age, age dum, agesis. estq; translatum à celeritate, quæ adhibetur in venatione. Iliad. ε. Od. φ. Et in plur. ἀγρεῖτε. Odyss. υ.

Ἀγρεσία ἡ, idem quod ἄγρευσις. venatio in Epigr.

Ἀγρώσσω [...] idem quod ἀγρεύω

Ἀγρώσσω idem quod ἀγρεύω, & de omni genere venationis dicitur, vt de pisce in venatione. Od. ε, Ἰχθῦς ἀγρώσσων.

Ἀγρώστης, ου ὁ, venator. Item operarius, Hesych. ¶ Item genus phalangij, Nicand. in Theriac.

Ἀγρωστήρ, idem quod ἀγρώστης, apud eundem in Alexiph.

Ἀγρωστῖνος, ου ὁ, venator, item rusticus.

Ἀγρίζομαι [...] Factũ est ἀπὸ τῶν ἀγρευομένων ζώων, inquit Erotianus, qui ἀγριωθῶσι apud Hippocr. exp. ἀγρίας χρήζωσι.

Ἄγρευς, Γρίπος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναγρία ἡ, tempus non venandi, apud Xen.

Ἀνδράγρια, τά, spolia quæ quis homini (qui in prælio occubuit) [...]. Hom. Iliad. ξ, Ὅς τις δὴ πρῶτος βροτόεντ᾽ ἀνδράγρι᾽ Ἀχαιῶν Ἤρατ᾽ ἐπεί, &c. Eustath. huius duplex etymon afferens exp. σκῦλα τὰ παρὰ ἀνδρῶν ἢ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρευόμενα ἢ ἀγρόμενα.

Ἄπαγρος, infelix circa venationes, infelix venator. Hesych.

Ἀπαγρεύω, spolio vnde ἀπαγρευθείς. Hesych. exp. ἀφαιρεθείς.

Βαλανάγρα ἡ, clauis dicitur: παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον: Xenophon Hellen. 5.

Βοάγρια, τά, spolia, quæ ἐκ τῶν βοῶν ἀγρεύονται, i. ex pugna colliguntur, inquit Etym. Βοάγριον, ου, τό, clypeus è boum agrestium pellibus, vt docet Eust.

Γαλεάγρα ἡ, accipitur pro decipula vel potiùs pro cauea ferrea & quodam carceris genere. apud Athen. Pollux lib. 10. numerat inter σκεύη.

Δυσαγρέω ῶ, infelici captura vtor, malè & infeliciter venor.

Δυσαγρία, mala seu infelix captura & venatio.

Εὐαγρέω ῶ, in captura felix sum, prædæ copiam habeo. Athen. & Plutarch.

Εὐαγρία, ἡ, felicitas & bonus successus in captura, prospera captura. Item pro feritate & rusticitate: apud Lucian.

Ζαγρεύς, à poëtis dicitur Bacchus, quasi ὁ πάνυ ἀγρεύων. Intelligunt autem τὸν χθόνιον Διόνυσον, quem Plutonem esse existimant: Pluto enim defunctorum animas venatur & captat.

Ζωγρέω ῶ, Fut. ήσω, Pr. ηκα, viuum capio, à cæde conseruo, vitæ alicuius parco in bello, ζωὸν ἀγρέω, ἀγρεύω Iliad. ζ. Ζώγρει Ἀτρέος υἱέ. Thuc. lib. 2. ἄνδρας τε τοὺς μὲν ἀπέκτειναν ἔστιν οὓς δ᾽ ἐζώγρησαν. Sic apud Xen. & cæt. ¶ Itẽ viuifico, vegeto, vegetum reddo. Il. ε, περὶ δ᾽ ἡ πνοιὴ Βορέαο Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. V[...] Plut. [...] αὐξάνει, ζωπυρεῖ, ἀγείρουσα τὴν ζωήν. Alibi dicit ζωγρεῖν esse τὸ ζῶντας ἐᾶν αἱρεῖν αἰχμαλωσίας νόμῳ. Vide & in comp. ab Ἀγείρω.

Ζωγρία, ἡ, ipse actus capiendi viuum aut viuos: vnde ζωγρίᾳ λαβεῖν, apud Herodot. idem quod ζωγρεῖν, capere aliquẽ cũ vitæ conseruatione. Scribitur & ζωγρεία apud Polyb.

Ζωγρεῖον, ου, τό, viuarium, Eustathius scribit peculiariter dici de piscibus. Dicitur tamen & de aliis animalibus.

Ζωάγρειον, ου, τό, præmium pro vita seruata. Herodot. δῶρα λάμψονται ζωάγρια Κροίσου, muneribus donabuntur ob seruatam Crœso vitam. ¶ Item præmium ob redditum vitalem vigorem spiritum vix trahenti. Hom. Od. θ, ὅ μοι πρῶτα ζωάγρει᾽ ὀφέλλεις.

Θηράγρα, ἡ, ferarum captura, venatus. Item captura, i. res capta.

Θηραγρέτης, ου ὁ, venator.

Κρεάγρα, ἡ, instrumentum ad eximendas ex aheno carnes fuscina & harpago. παρὰ τὸ τὰ κρέα ἀγρεύειν. Aristoph. in Equit. Ἐκ τῆς κρεάγρας τῶν ὀπτανίων ἐλκομένων ἐς κεραμεικόν.

Κρεαγρίς, ίδος ἡ, Item in Epigr.

Μοιχάγρια, quæ persoluit, qui in adulterio est deprehensus. vel quæ pro comprehensione mœchorum persoluuntur. Od. θ, τὸ καὶ μοιχάγρι᾽ ὀφέλλει.

Μυάγρος, ου, ὁ, qui mures venatur seu captat. idem cum μυοθήρας, serpentum species. Est & herbæ nomen.

Μυάγρα verò, muscula, decipulum, instrumentum quo mures capiuntur.

Μυίαγρος, qui capit muscas. Nicand. in Ther. Est & herbæ nomen. Diosc. lib. 4. c. 117.

Ὀδοντάγρα, instrumentum chirurgicum ad euellendos dentes, forfex, forficula. Plut.

Ὀρνιθαγρεύτης, ου, ὁ, auceps.

Ὀστάγρα, ἡ, forceps seu vulsella qua ossa eximuntur. Gal.

Πανάγρον, ου, τό, retis genus, sic dictũ quasi πᾶσαν ἄγραν ἀγρεῦον, omne genus prædæ capiens, Iliad. ε. vide & in compositis ab Ἀγείρω. Dicitur & πανάγρα.

Ποδάγρα, laqueus ad capiendas feras [...] Xen. pæd. li. 1. & apud Plut. in E[...] θήρατρον ἐπὶ τοὺς πόδας [...] παρὰ τὸ ἀγρεύειν τοὺς πόδας. vel quasi ἡ τῶν ποδῶν ἄγρα. ¶ Est etiam cuiusdam morbus: quũ pedũ articulos noxius humor infestat. Athen. lib. 12. κατακλινόμενον ὑπὸ ποδάγρας τρεῖς ἡμέρας. Et Plut. ποδάγρας ἀπαλλάξει

Ποδαγρὸς [...] ποδαγρικός, qui podagra tentatur, qui podagra laborat, podager, podagrosus. Diosc. Τὰ ποδαγρικά, sub. πάθη, podagrici dolores, seu morbus podagricus. podagra apud Theophr. Idem Diosc. lib. 1. c. 138 ποδαγρικὰς δυνάμεις vocat medicamenta quæ podagram lenire possunt.

Ποδαγράω, siue ποδαγριάω, ῶ, podagra laboro, podagricus sum. Verum quæ legitur apud Plat. in Alcib. minore. Et apud Dionem, δεινῶς ποδαγρῶν. Et Diosc. l. 1. c. 39. ποδαγριῶντας καὶ [...] ἀφελεῖ

Πολύαγρος, qui multam capit prædam. in Epigr.

Πυράγρα, forceps quo ignita tenemus, aut ex igne eximimus. [...] Od. γ. Pro eodem in Epigr. dicitur πυραγρέτης καρκίνος.

Ῥίζαγρα, instrumentũ quo chirurgi spicula extrahũt. Paul. Aeg.

Σύαγρος, qui sues capit, qui apros venatur, apud Athen. l. 9. ex Soph. Dicitur etiam substãtiuè de apro. vt ibid. Ath. annota.

Συάγρειος siue συάγρειος, aprugnus, qui est ex apro: vt συάγρειον στέαρ, apud Diosc.

Συαγρίδες, αἱ, piscium genus, apud Athen. lib. 7.

Χειράγρα, articularis morbus qui manus velut captas & irretitas tenet, vt ποδάγρα pedes, q. ἡ ἄγρα χειρὸς, ἡ ἄγρα ποδὸς seu ποδῶν. Sunt tamen qui hæc deriuari malint ἀπὸ τοῦ ἄλγους, vt sit quasi χείραλγα, πόδαλγα, &c. posito ρ pro λ.

ἈΓΡΟ'Σ οῦ, ὁ, rus, ager. Od. α, ἐπ᾽ ἀγροῦ νόσφι πόληος, Herodian. lib. 1. ἐπ᾽ ἀγροῦ διαιτᾶσθαι, ruri ago. Aristot. pol. 5. ἐπὶ τῶν ἀγρῶν οἰκεῖν. Aliquando ager quem quisque possidet. Od. ψ, Ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον. Exponitur etiam, fundus, prædium. ¶ Item rusticitas. vt ἀγροῦ πλέως, plenus rusticitate, Hesych.

* Etym dicit παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀροτριῶ fieri ἀρὸς & ἀγρός. Paulò post deducit παρὰ τὸ ἄρω, ὃ σημαίνει τὸ σίδηρον, vt sit ὁ τῷ σιδήρῳ τεμνόμενος.

Ἀγρόθι, ἀγρόθεν, ἀγρόνδε, aduerbia, pro quibus in prosa sæpe dicitur ἐν ἀγρῷ, ἐξ ἀγροῦ, εἰς ἀγρόν. i. in agro vel ruri, ex agro seu rure, in agrum seu rus.

Ἀγρίδιον ου τό, agellus apud Arrianum.

Ἀγρότερος, ου, ὁ, agrestis, rusticus. vt ἀγροτέρη ἐλαία, in Epigr. pro ἀγρία, [...] olea. Homerus & αἶγας (capras) & ἡμιόνους (mulas) ἀγροτέρας vocat ad differentiam cicurum. At ἐλάφους (ceruas) idem Hom. dicit ἀγροτέρας, quòd natura agros & syluas colant. vnde & cerua syluicultrix apud Catullum. Sic Diana cognominatur ἀγροτέρα, Il. φ. cui Xenophon vota facere venatores. Solet etiam exponi venatrix, vt sit idem quod ἀγρέτης.

Ἀγρότης, ητος, ἡ, rusticitas. Ἀγρότης, ου, ὁ, rusticus. vir. Od. π, οἷσί τε τέκνα Ἀγρόται ἐξείλοντο, id homines rustici. Exp. etiam, venator ab Hesych.

Ἀγρότις ἡ, rustica mulier, i. ruri educata. In Epigr. ἀγρότις κούρη Diana. Et ἀγρότις αἰγανέη, ibid. Exp. & venatrix.

Ἀγροιώτης, ου, ὁ, pro ἀγρότης, homo rusticus. Il. λ, κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται.

Ἀγρεῖος, ου, ὁ rusticus, idem quod ἀγρότης Suid ex Aristoph.

Ἄγροικος, ἀγροῖκος, Atticè, rusticus, qui in agro viuit. Aristoph. in Nub. ἄγροικος ὢν ἐξ ἄστεος. ¶ Item adiectiuè, rusticus. vt ἄγροικος βίος, apud eundem. Et apud Luc. ἄγροικος γυνή. Item imperitus, inscitus, illepidus, inurbanus: qua in signif. dicitur etiam rusticus metaphoricè. Plat. in Symp. περὶ σοῦ ἂν ἐγὼ ἄγροικον δοξάζων. Et Plut. in Artox ἔδοξεν ἂν [...] τοῖς παροῦσιν εἶναι καὶ ἄγροικος. Apud Aristot. Rhet. 1. opponitur τῷ πεπαιδευμένῳ. In hac autem signif. metaph. sæpe vsurpatur compar. quum innuitur non planè rusticus, sed duntaxat aliquantum rusticus & subagrestis Lat.

Ἀγροίκως, rusticè, rustico more, Theocr. in Bucolisco. [...] Ἀγροίκως φιλέει. Item imperitè, illepidè. Philostr. in epist. ἀγροικοτέρως subrusticè, Plat. Pol. 2.

Ἀγροικία, ἡ, rusticorum habitatio, locus in quo rustici habitant. ἡ τῶν ἀγροίκων οἴκησις, inquit Eust. ager, rus, villa. Plut. ¶ Item rusticitas, inurbanitas. Arist. in Eth. & Rhet. lib. 3.

Ἀγροικικός. οῦ, ὁ, rusticanus. vt ἀγροικικὴ παροικία, in can. 17. Chalcedon.

Ἀγροικίζομαι, Fut. ίσομαι, rusticè ago vel loquor, ineptio Plat. in Theæt. ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι.

Ἀγροικόομαι, sum ἄγροικος, sum rusticis & agrestib. moribus. Hes.

Ἄγριος

Ἄγριος, ου, ὁ, agrestis, rusticus, ruralis. De rebus dici solet quæ agri producũt. vt sunt herbæ, quibus Latini satiuas seu hortenses opponunt. Sic ἀγρία μαλάχη. quæ & ἀγριομαλάχη. Sic ἀγριέλαια siue ἀγρία, quæ & ἀγριελαία dicitur. Sic & animalia quædã, ad differentiam aliorum eiusdem generis quæ inter homines alũtur, & οἰκοτροφῆ vocantur. vt ἄγριοι ὄνοι, qui & ὄναγροι. item oues ἄγριοι, apud Xenoph. Sic ἄγριοι σῦες, qui & σύαγροι, vt plurimum verò ἄγρια opponuntur τοῖς ἡμέροις, animalia præsertim. nõnũquam & quæ terra gignit. vt apud Xẽ. in Cyneg. ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συγκεκόμισται, τὰ δὲ ἄγρια γῆρα διαλέλυται. ¶ Itẽ ἄγριος Bud. exp. rusticus, qui vrbanitatẽ non nouit nec ferre potest: qui & ἄγροικος vocatur. Aristot. Eth. 4 ὁ δ᾽ ἄγριος εἰς τὰς τοιαύτας ὁμιλίας ἀχρεῖος. Quidã exp. agrestis moribus, incultus, horridus, & infulsus. ¶ Itẽ ἄγριος (sicut Lat. agrestis) per metaphorã pro fero sumitur. Propriè aũt ἄγριος dicitur feritatẽ habens, qualis est animalium quæ fera dicuntur. Nam ἄγρια interdum absolutè dicuntur ipsæ feræ, subaudiendo ζῶα, vt Latinè feræ absolutè dicitur, subaudito subst. bestiæ, aut belluæ, aut animantes. Hom. Il. ε, Βάλλειν ἄγρια πάντα τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη. Alioqui dicitur & ἄγρια θηρία. ¶ De homine dictum exp. ferus, immanis, immitis, atrox, barbarus, ferox. Apud Hom. Il. α, itidemque apud Plat. in Minoë, copulantur ἄγριος & χαλεπός. Apud Xenoph. ἄγριοι & πρᾶοι opponuntur, Pæd. 1. ¶ De rebus dictum exp. atrox, ferus. Il. ρ, ἄγριος πόλεμος. Ἄγριος θυμός. Il. 1. Et ἄγριον μῖσος, apud Lucia. Ἄγριον ἕλκος, Theophr.

Ἄγρια ponitur etiam pro ἀγριότης, feritas. Il. ω, λέων δ᾽ ὣς ἄγρια οἶδεν. Item aduerbialiter pro, ἀγρίως. Hesiod. in Asp. Ἄγρια ἐρχόμενος. Fœmininũ est ἀγρία, agrestis, sylvestris, fera. Item ἀγρία, arboris nomen, apud Theophr. hist. pl. l. 1.

Ἀγρίως, ferè, immaniter.

Ἀγριάς, άδος, ἡ, pro ἀγρία, agrestis. Nicand. Apollon. Arg.

Ἀγριόεις, εντος, ὁ pro ἄγριος, agrestis. Itẽ pro ἀγριοποιός, i. ferum siue feros reddens, feritatem inducens. apud Nicand.

Ἀγριότης, ητος, feritas, immanitas, cui opp. πρᾳότης apud Plat. in Symp.

Ἀγριωσύνη, idem in Epigr.

Ἀγριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ferus. vel feritatem præ se ferens.

Ἀγριόω, F. ώσω, agreste reddo. Item effero, i. efferatum reddo, vel simpl. exaspero. In passiua voce & signif. frequentius vsurpatum reperitur ἀγριοῦμαι.

Ἀγριωτός, οῦ ὁ, efferatus.

Ἀγριαίνω. F. ανῶ, idem quod ἀγριόω. sed minus vsitatum. ¶ Item tyrannũ facio, inquit Bud. apud Plut. in Galba. Item neutraliter positũ, ferocio, ferociter ago, efferor. Plu. de aud. ἀγριαίνουσι πρὸς τοὺς παρόντας. Don. Hal. Archæol. 1. ἡ δὲ λύκαινα οὐ μάλα ἀγριαίνουσα τῶν ἀνθρώπων τῇ προσόδῳ.

Ἀγριαίνομαι, οῦμαι, idem quod ἀγριαίνω neutraliter positum. Plut. Plat.

Ἀγριάζω, ferus sum, vel potiùs ferus fio. Hesych.

Ἀγριμαῖος, ου ἡ, ferus, ferinus. Opponuntur enim ἀγριμαῖα τοῖς ἠθάσσοις, vt ostendit Eust.

Ἄγρωστις ἡ, herbę species, de qua Diosc. lib. 4. c. 30. & Theophr. l. 1. hist. pl. & Aristot. l. 5. de nat. pl. & Hieronym. in c. 10. Oseæ παρὰ τὸ ἀγρὸν dicta, quòd ibi proueniat: hinc comp. Καλαμάγρωστις, arundinaceum gramen, de qua Diosc. l. 4.

Ἄγρα, quomodo huc pertineat; vide suo loco.

Composita.

Αἴγαγρος, ου, ὁ, vel ἡ, caprea, capra vel caper sylvestris. Dicitur & αἰγάγριος, pro αἲξ ἄγριος.

Ἀπαγριόω, ῶ, agreste seu sylvestre reddo. Item effero vel exaspero, irrito. Theophr.

Ἀπαγρίωσις, ipsa actio qua aliquid sylvestrescit, mutatio in sylvestrem naturam. Item efferatio, exasperatio. Theophr.

Ἀπαγροικίζομαι, ad mores rusticos redigor. Gregor.

Βόαγρον, ου, τό, clypeus è boum agrestium pellibus, vt docet Eust.

Διαγριαίνω, effero, vel exaspero, exacerbo.

Διαγριαίνομαι, efferor vel exasperor, exacerbor.

Ἐξαγριόω, ῶ, idem quod ἀπαγριόω.

Ἐξαγρίωσις, idem quod ἀπαγρίωσις.

Ἐξαγριαίνω, idem quod διαγριαίνω, sed magis vsitatum.

Ἐπάγριος, pro ἄγριος, agrestis ferus.

Ἐπαγριόω idem quod ἀπαγριόω, sed minus vsitatum.

Ἵππαγροι, equi sylvestres seu feri.

Ὄναγρος, ου, ὁ, asinus ferus.

Ὀνάγρειον χρῶμα, color qualis est onagrorũ, i. color cilicinus.

Πανάγριος, omnino ferus, præferox, apud Phocyl. [...] πανάγρους.

ἈΓΥΙΆ, ἡ, vicus, via. ea significatione qua dicuntur viæ vrbis pro vicis. Il. ε, Ἰλίου ἐξαλαπάξαι πόλιν, χήρωσε δ᾽ ἀγυιάς. Xen. pæd. 2. ἐπεὶ δὲ κατενόησε τὴν ἀγυιὰν τὴν πρὸς τὸ βασίλειον φέρουσαν στενοτέραν οὖσαν ἢ ἐπὶ μετώπου παίζειν. * Hesych. ἀγυιὰν ait appellari ab ἄγειν & γυῖα, quòd per eam ducamus γυῖα (membra) i. incedamus. Etymol. & Eust. simpliciter ab ἄγω deducunt: vt αἴθυια ab αἴθω, & similia. A Suida autem ἀγυιαὶ exp.

αἱ ἐπιμήκεις ὁδοί, i. longæ viæ: quod non habeant γυῖα (i. membra:) neque καμπὰς, flexus, anfractus. Vel ab ἀΐσσω deriuatur. ¶ Ἀγυιὰ item vicinia, inquit Hesych. addens exponi etiam στενωπός. Idem exponit etiam ἄμφοδον: quæ duo tamen ab hoc diuersa sunt.

Ἀγυιεύς, έως, ὁ, ara, stans pro foribus, formam columnæ habens, inquit Hesych. Vel (vt alij) columna ante fores stans, in summa parte acuta. Vel (vt Eust.) columna Apollini sacra stans pro foribus. Apollo quoq; sic nominatur; quasi vijs præpositus vrbanis. vel quia in vijs colitur, q.d. viarius. Pherecrates, ὦ δέσποτ᾽ Ἀγυιεῦ, ταῦτά σοι μεμνησόμεθα. Sic & apud Aristoph. in Vespis, vide & Suid. & Macrob. In accus. plu. facit ἀγυιέας & ἀγυιᾶς per syneresin, vel per synalœphen. vt apud Aristoph. & Dem. κνισᾶν ἀγυιάς.

Ἀγυιάτης, Apollo dictus, eadem significatione qua ἀγυιεύς.

Ἀγυιάτις, ιδος, ἡ, vt ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι, aræ pro foribus in gratiam Agyiei Apollinis erectæ: qui ante portas colebatur. vt ἀλεξίκακος, inquit Eust.

Ἀγυιῶ, -ῶ. Non coniungatur vltra præt. imperf. vt nec ὀπυίω, & similia.

Εὐρυάγυια, (comp.) ου, ὁ & ἡ, latas vias habens, vt Il. β, πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων.

ἌΓΥΡΙΣ, εως, ἡ, cœtus, multitudo collecta atq; congregata. idẽ quod ἀγορά, & ab eadẽ origine, παρὰ τὸ ἀγείρειν vnde ἀγορὰ ἄγορις & Aeolicè mutato ο in υ ἄγυρις. vt tradũt grãmatici. Od. γ, ἶξον δ᾽ ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας. Et Il. ω, Ἐν νηῶν ἀγύρει.

Ἀγυρίω, congrego, in vnum cogo & colligo. Hesych. (ἀγύρω.

Ἀγυρίζω, idem. Hesych.

Ἀγυρισμός, οῦ, ὁ, congregatio, collectio. Hesych.

Ἀγυρμός, οῦ, ὁ, idẽ cum ἄγυρις, eiusdemq; originis. Hesych. ¶ Itẽ circuitio quæ fit ad colligendam stipem, à verbo ἀγείρειν significante inter alia περιιέναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑτέρῳ ζητήματι, vt apud Eust. tradit Aelius Dionys. Hal. Vtitur Athen. lib. 8.

Ἀγύρτης, ου, ὁ, is qui congregat & cogit in vnum. ὁ ἀγείρων. Et peculiariter qui populum cõgregat. Hesych. & Suid. ¶ Ἀγύρται nominantur etiam circulatores & præstigiatores circumforanei, qui congregata multitudine pharmaca aliqua ostentant, eaque prædicantes diuendunt, miserè simplici populo imponentes. Eust. Sic dicti non tam quòd ἀγείρουσι & συνάγουσι τὸν ὄχλον, quàm quòd ἀγείρουσι καὶ περιΐασι. Sic nominãtur etiam qui oppida circumeunt & diuinandi peritiam iactant, apud Suidam ¶ Ἀγύρτης, exponitur etiã ab Hesych. & Suid. προσαίτης, ἐπαίτης, πλάνος, mendicus, qui circumit & stipẽ petit. Apion in Epigr. Κειράμενος γονίμην τις ἀπὸ φλέβα μητρὸς ἀγύρτης. ¶ Est etiam nomen iactus tesseraij, teste Suida. Hes. & Eust. ¶ Adiectiuè quoq; exp. συρφετώδης, confusaneus, item φιλοκερδής, item ἰδιώτης, Hesych. & Suid.

Ἀγυρτικός, & ἀγυρτώδης, pertinens ad ἀγύρτην vel qualis est ἀγύρτου. vt ἀγυρτικὸν πλῆθος, turba & multitudo τῶν ἀγυρτῶν. Plut. Et ἀγυρτικὸς μάντις, apud eundẽ. Et ἀγυρτικαὶ λογοποιΐαι quales sunt circulatorum.

Ἀγυρτώδης, exp. & συρφετώδης, à Suida.

Ἀγυρτεία, circulatio, præstigiæ, impostura.

Ἀγυρτός, οῦ, ὁ, congregatus, collectus.

Ἀγυρτάζω, idem quod ἀγυρέω & ἀγυρίζω & ἀγείρω, congrego, cogo & colligo in vnum. Od. τ, ἀλλ᾽ ἄρα οἱ τόγε κέρδιον εἴσατο, θυμῷ χρήματ᾽ ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι, pecunias cogere seu colligere.

Composita.

Μητραγύρτης, ου, ὁ, ὁ μητρὸς ἀγύρτης, qui matri deorũ colligit. Μητραγύρται [inquit Bud.] qui stipem cogebant matri deorũ tympana gestantes. Quo nomine οἱ φιλοκερδεῖς καὶ ἀπατεῶνες significantur, natioq; hominum præstigiatrix, & circulatrix & flagitatrix stipis. Aristot. Rhet 3. ἔφη ἀμύνην αὐτὸν εἶναι. οὐ γὰρ ἂν μητραγύρτην αὐτὸν καλεῖν, ἀλλὰ δᾳδοῦχον.

Μητραγυρτέω, ῶ, matri deũm cogo stipem Athen. l. 12.

Ὁμήγυρις, εως, ἡ cœtus, multitudo hominum congregatorum. Il. υ, Ἀψ ἴμεν Οὔλυμπον δὲ θεῶν μεθ᾽ ὁμήγυριν ἄλλων.

Ὁμηγυρίσασθαι, congregare, in eundem locum cogere, Od. π, πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς Εἰς ἀγορήν.

Πανήγυρις, εως, ἡ, publicus cœtus seu conuentus, publica celebritas. vt quum die festo, ludis solennibus aut celebri mercatu, tota aliqua gens vnũ in locũ conuenit, velut in Græcia ludis Olympicis, Isthmiacis, Pythicis, Nemeæis: festo item sacrorum Eleusinorum, Panathenæorum & similium. Apud Demosth. pro cor. in psephismate Byzantiorum, ἐς τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι πανηγύριας, Ἴσθμια καὶ Νέμεα καὶ Ὀλύμπια καὶ Πύθια. Apud Greg. δεινὸν παρελθεῖν πανήγυριν, καὶ τηνικαῦτα τὴν πραγματείαν ἐπιζητεῖν, miserũ est præteriisse celebrem mercatum & postea negotiationem requirere. Pompas etiam, spectacula aut conuiuia quæ publicè à regibus principibúsve exhibentur πανηγύρεις nominant. Athẽ. l 5. de Antiocho, ἀρχὴν δ᾽ ἐποιήσατο τῆς πανηγύρεως τὴν πομπείαν οὕτως ἐπιτελεσθεῖσαν. Herodian. l. 3. θυσίας τε καὶ ἑορτὰς, θέας τε καὶ πανηγύρεις τῷ δήμῳ παρεῖχε. Dicitur autem διαλύειν πανήγυριν, apud Xen. Et contra, πανηγύρεις

ὁρμεις σωιάζειν. apud Isocr. Sic παυηγύρεις συλλογεῖν, apud Herodian. Et πανήγυριν σωπτελεῖν apud Athen. ¶Hesychio est etiam laus encomiúmve alicuius in publico conuentu dictantatum: pro, παυηγυρικὸς λόγος. Tales sunt Protagoridæ ἐπὶ δείξει παυηγύρεως apud Athen. lib. 4.

Παυήγυρικος, ή, ὁ, panegyricus, panegyri proprius, panegyri conuentus. Isocrate celebris, festus, item theatralis, pompaticus, splendidus. vt παυηγυρικὴ ὄψις, apud Plut. Et apud eundem παυηγυρικὸς πρόλογος. Sunt etiam λόγοι παυηγυρικοί, laudē personæ recte alicuius in cœtu celebri decantantes. Plut. & Isocr. Dicitur etiā παυηγυρικὸς ὄχλος, pro turba promiscua, qualis est in panegyricis celebritatibus, Isocr. Metaph. verò & πρωτοχρισικὸς Plut. in Symp. 4. τὸ ὅτως παμμιγὲς σῶμα καὶ παυηγυρικὸν: quod ex multis diuersisque mixtum & conflatum sit, vt παυήγυρις, ex omnigena hominum colluuie.

Παυηγυρικῶς, panegyricè, pomposè, splēdidè. Gre. Pol. Plur.

Παυηγυρίζω. idem quod παυηγυρι ἄγω siue σωπτελῶ, festum panegyrin agito. festum ludósve panegyricos celebro. ferior. Herodian. lib. 1. ὁ δῆμος ἀεὶ τὰ ἱοχτὰς ἐπαυηγύριζε. Item panegyricas orationes habeo Poll. Transfiuè quoque vsurpaunt Greg. pro panegyrica oratione laudo, in celebri cœtu prædico. vbi ait παυηγυριθήτω τὸ δῦ εθος.

Παυηγυρισμὸς, festi Panegyrici celebratio. Panegyrica pompa vel ostentatio. Plut.

Παυηγυρίσης, ου, ὁ, qui panegyricū festū ludósve celebrat. Luc.

Decomp. Ἐμπανηγυρίζω publicos, festosq; cōcētus celebro.

Συμπανηγυρίζω, una festum ludósve panegyricos celebro. Exp. & conceiebro. (scunt.

Πανηγεπαγῶς) dicuntur qui confratriæ diuæ virginis stipem pocωιάν υστου ὕδατος. aqua collecta. Plato in legibus.

Α ΓΧΙ, (aduerb.) propè, iuxta. Cum Genitiuo, vt ἐγχὺς & πλησίον. τοῦ πύντια μάπης. Interdum cum datiuo. vt iliad. ψ. πέμε δὲ σφιτὸ ἀξιχρόοιο. Item fine casu. Iliad. π. Α' ἐγχι πατρὸς ὄλεσσε θύελλα. Dicitur etiam de tempore. vt iliad. π. ἀ ἐπὶ ἐγχὺ ἦλθε νὺξ ἀδηφαγέουσα, i. & venturus est valdè propè, i. breui.

Α' ἐγχιστα, proximè. iungitur itidem genitiuo, vel datiuo. Οἱ ἐγχιστα τοῦ χρόνος ὄντες. idem quod οἱ ἐγγύτατα χρόνου ὄντες & οἱ ἐγγύτατα χρόνῳ. qui proximo gradu contingunt defunctum. Nonnunquam & sine casu ponitur: vt ἄξιστα ἰρινὸς, apud Hom. proximè similis, i. maximè similis. nam & Erotianus apud Hippocr. ἀξιστα exp. μάλιστα.

Α' ἐγχιστος, η, ὁ & ἡ, propinquissimus, proximus. Apud Euripid. Α' ἐγχιστος τοῦ χρόνου genere proximus patri.

Α' ἐγχιστὸς ἐστι, ἡ. cognatus, propinquus. Luc. in Timone. ἔστι τῶν γνήσιων Δικαίας ὁ ἔπτωρ συνεχρῆς ἀξιχιστὸς καὶ μοχθηπὸς αὐτῷ ὤν. ¶Ponitur etiam pro συνεχρῆς. vt vult Hesych.

Α' ἐγχιστέων, genere propinquus sum. H. ¶Item propinquitatis iure ad successionem venio. Ilæus, γνώσεσθε δ' ὅτι ἐμοὶ μᾶλλον ἀξιχιστέοισιν ἐστ' ἐξ οὐείων παγοῦσιν εἶναι δῶ iure propinquoritatis hæreditatem cernere, aut petere. ¶Item cum accus. Iosue 20. iure cognationis rem venditam redimo: & Ruth. cap. vlt. propinquitatis iure duco vxorem vel retineo. ἐὰν δὲ μὲ βόλῃ) ἀξιχιστέω σε ἐγώ.

Α' ἐγχιστεία ας, ἡ, propinquitas, vel propinquitatis ius, propinquitas generis, cognatio. Item ius successionis legitimæ. Ilæus, ὁ νόμος κελεύει ἀξιχιστέων δῶναι τοῖς ἀεὶ πατρὸς αὐτῷ τοῖς, lex refert hæreditatem amicitiis vel parruelibus, vel agnatis. Item exp. ius succedendi ab intestato. ¶ Α' ἐγχιστεία ἡ ἐδίδου θεῖον, Plutarchus de flamine dixit, qui accedit Deo proximè.

Α' ἐγχιστέων, ου, ὁ, idem. Soph. in Antig. κατ' ἀξιχιστέαν, pro κατ' ἀξιχιστεῖαν, vt notat Schol.

Α' ἐγχιστεύς, έως, ὁ, (adiect.) ad ἀξιχιστέων pertinens, ad cognationem pertinens. ἀξιχιστεῖ δίκαια apud Ammonium, iura eorum qui sunt ἀξιχιστεῖς, quæ debeatur alicui nomine ἀξιχιστείας.

Α' ἐγχιστεύω, secundum gradū propinquitatis, pro gradu propinquitatis. Mosch opulus, Α' ἐγχιστεύω γαμεῖ τὸν εἰς γάμου Α' γοντα τῶν ἰξιχιστα δ' χθόνος, i. Α' ἐγχιστεύω, matrimonium contrahit, quum ducit eam quæ genere proxima est. ¶ Α' ἐγχιστεύω. iurans, i. propè aras iuranss, apud Solonem. Hesych.

Α' ἐγχιστος, η, ὁ, vel Α' ἐγχιστὸς: q.d. propè stans. Il. 6. de ouib. Αἱ μὲν τ' α' ἐγχιστοιαι ἰσ' α' πάλληι πέκμαρται, i. aliæ propè alias stātes, & minimo spatio inuicem dittantes, aliæ aliis contiguæ, addensatæ, coacerutæ & quasi conglobatæ, aut ad differentiam caprarum, quarum αἰπόλια πολύτια dicit Hom. quòd aliæ ab aliis longiùs distantes pascantur. Eustathius admonet, vocis huius antepenultimam per η scribi, vt ab α' γχι & ἐγγὺς factam, mutando ι in η: quum cętera deriuata ab α' γχι seruent eius ι.

Α' ἐγχι, idem quod α' ἐγχι. Herodot. l. 1. πανσίνης δὲ πυθόμενος ὡς ἐγχὺ εἴησε τοῦ ὄχεσφι φίεσθαι ἐς κόμαλον. Comparat. ἀξιχτέρω, propinquius. Vnde nomen Α' ἐγχότερος, propinquior. Superl. ἀ ἐγχότατος, proximè. Et οἱ Α' ἐγχότατοι ἀδελφιδοῖ, genere proximi.

Α' ἐγχόθι, idem quod Α' ἐγχι siue Α' ἐγχὺ. Od. ν. Α' ἐγχόθι δ' αὐτῆς.

Α' ἐγχόθεν, cominus, è propinquo.

Ε' ναγχος, (comp.) paulò antè, modò, nuper. Aristoph. in Nub. ἐναγχος δ' ποτ' ἐσ' ἐλφίβολος παρισπάλω. Dionys. Halic. l. 6. ἐναγχος δὲ περὶ ζρένων, exponitur, nunc autem.

-Α' Γ Χ Ω, F. ξω, P. ξα, strangulo, suffoco, constringo fauces, Luc. in dial. ἀμάξα. Ἰὼ ἄγχες ὦ ἀσφπαλὲς τὸν ἰλίνλω ἀφανασιῶ; quid strangulas Helenam, &c. ¶ Accipitur & pro, quouis modo constringo siue coerceo. pro ἀξιαφρίζω siue ἐλίσσω, Luc. in Lapit. ἐδὲ ἄγχει τὸς μηδιτίδες, ἰὼ μὴ κῦ καιρὸν δοπθῆσι τὸς μισθός, ab Hesych. ἄγξει exp. etiam frænare.

Α' γχομαι, strangulor, suffocor, &c. Item mœrore afficior. Libā.

Α' γχόνη, ἡ, suffocatio, strangulatio. Diosc. l. 6. cap. 24. ¶ Item laqueus, restis. Luc. in Tim. ἀγχόνη δὲ αὐτῷ πᾶν μᾶλλον ἢ αὐτὸς ἀῦτῷ, ad restim res rediret. Et pro suspendio, cupta actione est in suspendendo Philo de mundo, ἀνάγκη ἐ κρεμῆσθ' ἢ δὲ ἀγχόνης ὑπερβῆναι. Item pro re quæ angit, & cruciat aliquem. Aeschin. ἀξιὼ ἀναφπὸ τοῦτο ἢ ἐφ' ὧ ἀγχόνη καὶ λύπη τοῦτο. i. hoc illum angebat vel cruciabat.

Α' γχονιμὸς, ὸν, ὁ, ad laqueū pertinens, vt ἀγχονιμαῖος θάνατος, mors laqueo illata.

Α' γχονίω, ῶ, F. ήσω, strangulo, suffoco. Suid. Item suspendo.

Α' γκτὴρ, ῆρος, ὁ, in quo constringimus aliquid. Hinc pro vinculo ponitur. apud Gal. Meth. 3. exp. fibula. ἀγκτῆρες ὑποπτήσεις, fibulas imponere. ¶ Item ἀγκτῆρες, loca in collo quibus fit suffocatio, Poll. Etym. Hesych.

Α' γκτηρίζω, F. σω, anctere constringo, cōstringo fibula quæ ancter dicitur.

Α' γκτηριασμὸς, constrictio per ancterem.

Α' γκυλίζω, F. σω, suffoco, strangulo, ἀ γχω. Hesych.

Α' γκυσα, ἡ, anchusa herba. de qua Diosc. l. 3. c. 23. Quidam ἄγχουσαν, vocant ad differentiam participij ἀ γχουσα. Dicta παρὰ τὸ ἀ γχειν, videtur, quòd habeat vim suffocatoriam & strangulatoriam.

Α' γχουσίζω, anchusa inficio, anchusa fuco & coloro. Ψιλὰ δὲ ἀγχουσα herba quæ veram anchusam mentitur speciei similitudine. Vide Plin.

Ο' γχνη siue ὄχνη, quomodo huc pertinet, vide suo loco.

Compositæ.

Α' νδηναγωτὴς, ου, ὁ, virorum strangulator. ὁ τὲς ἀνδρας ἀ γχων, carnifex, tortor.

Α' νδραγχω, idem, vt vult Eust.

Α' νάγχη, q.d. præfocatio obluctans & obsistens. Sic appellantur inuicerati faucium tumores, qui difficulter non possunt, ex Vlp.

Α' ναίρω, suffoco, strangulo, laqueo interimo, suspendo strāgulans. Od. τ. ὁ μὲν λὰς ἱμάντι ἀνάιρεν ἀγχόθι δώμων.

Α' ναγχομαι, suffocor, strangulor, si equēter pro strangulare seipsum, mortem sibi laqueo conscisce re. Thuc. ᾧ οὐκ ἂν ἀναβῆναι ἐκὶς ἀπάγχοιτο Et Theocr. idyll. 3. ἀπάγχεσθαί μοι ποιήσω.

Α' παγχονίζω, idem quod ἀπάγχω. Α' παγχονίζομαι, strangulor, suffocor. cum strangulatione. Laert. in Diog. ἰδὼν παγχομένας ἀπ' ἐλάιας ἀπηξονισμένας.

Α' παγχονάω, ῶ, idem quod ἀ παγχονίζω. Chrysost. ἀ πηξονῶσι ἑαυτὲς τὸ σῶμα.

Ἀ ργυφόγχη, fictitia vox, q.d. argentangina. Vsurpatur de iis qui muneribus corruptitacent. Vide Gall. lib. 11. c. 9. & Plut. in vita Demosth.

Διεγχωνίζω, ὁ, ἐ ἡ, collum constringens & suffocans.

Διάγχω, offoco, tuffoco, strangulo. (τὸν κρύον.

Κατάγχω, offoco, suffoco. Basil. λιμῷ κατέγχεσθαι, πανυπόμενον

Κυνάγχη, anginæ species, quando interni musculi gutturis inflammantur. Sic dicitur & alia anginæ species, quam scribit Actius propriè à veteribus appellatam fuisse, quòd lingua à sua radice mota, factaque difficili respiratione, cogantur ęgri aperto semper ore respirare, & canum in morem linguam exercere. Quidam apud Hippocratem significare putant morbum acutum in gutture consistentem, cum anguitiæ sensu & spirandi difficultate.

Παραγκυάγχη, anginæ species, quum externi gutturis musculi laborant inflammatione.

Λιμοκτόνω, fame neco, inedia neco. q. d. fame strangulo. Pro eodem dicitur λιμοκτονῶ. Vnde λιμοκτονήθρων, apud Basil.

Ορεοβάγχη, dicitur caulicus quidam, quoniam eruo adnascens ipsum πυγχὴ ἐξελαμβάνων & ἐξελαμβάνων, vt docet Dioscor. & Theophr. Vide & Plin.

Παραλιαγχὲς, aconiti genus pantheras suffocans & strangulans. Plin. l. 18. c. 27. & l. 27. c. 2. & Aristot. de anim. lib. 9. c. 6. Diosc. l. 4. c. 77.

Περιάγχω, præfoco, obtorqueo. q. d. circumstrāgulo, circumiectis manibus strangulo.

Συνάγχη, anginæ species, quum interni faucium musculi inflammati sunt. Vide Paulum Aegin.

Συναγχὴς, qui laborat ea anginæ specie. Gal. ad Glauc.

Παραπναγχὴ, alia anginę species quum exteriores faucium musculi patiuntur inflammationem. Vide eundem P. Aeg.

Τ' άγχη, angina porcina, anginæ species qua sues corripi solent. Plin. l. 8. c. 51.

Σέφυρος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α' ΓΩ, F. ξω, P. ἦξα, & Atticè ἄγηξα, & pleonasmo literæ ο, ἀγήοχα. Sic aor. 2. ἤγαγ, & Atticè ἤγαγον, quod maximè est in vsu. Varias habet significationes. De animatis propriè dici tradunt Grammatici, & tunc exp. duco, adduco. Dicitur autem ἄγω σὲ τῶδε, vel ἄγω τῶδε σὲ ος, adduco tibi hunc. Et ἄγω σε simpliciter, & ἄγω σε εἰς τὴν πόλιν, vel εἰς τὴν οἰκίαν. Ipsa etiam οἶδε (i. via) dicitur ἄγειν εἴς τινα τόπον, i. ducere aliquō: quo sensu & ferre vsurpatur Latin. vt apud Plat. in Apol. ἐπὶ Τροίαν ἀφαγόντες τὸν πολεμικὸν φαπτὸν, i. qui maximas copias duxit ad Troiam. Cic. interp. Dicitur aliquando ἄγειν subaudito accusatiuo, vt ἄγειν ἐπὶ φίλακας apud Xen. ¶ Dicitur etiam de inanimatis, & tum exp. affero. vt ἄγειν δῶρα πνὶ, afferre alicui dona, apud Xen. Sic apud Isocr. Τίνι δικαιολόγων ἐσθῆτες ἄγειν, ἢ χαλκὸν, ἢ χρυσὸν εἰσφέρειν. Et pro requæ angit, & cruciat aliquem. Aeschin. ἐδὲν ἀναφπὸ τοῦτο ἢ ἐφ ὧ ἐδ ἄγχόνη καὶ λύπη τοῦτο. i. hoc illum angebat vel cruciabat.

Α' γχομαι, ῶ, ὁ, ad laqueū pertinens, vt ἀγχονιμαῖος θάνατος, mors laqueo illata.

Α' γχόνη, ὁ, ad laqueū pertinens, vt ἀγχονιμαῖος θάνατος, mors laqueo illata.

Α' γχόνη ῶ, F. ήσω, strangulo, suffoco. Suid. Item suspendo.

Α' γκτὴρ, ῆρος, ὁ, in quo constringimus aliquid. Hinc pro vinculo ponitur. apud Gal. Meth. 3. exp. fibula. ἀγκτῆρες ὑποπτήσεις, fibulas imponere. ¶ Item ἀγκτῆρες, loca in collo quibus fit suffocatio, Poll. Etym. Hesych.

Α' γκτηρίζω, F. σω, anctere constringo, cōstringo fibula quæ ancter dicitur.

Α' γκτηριασμὸς, constrictio per ancterem.

Α' γκυλίζω, F. σω, suffoco, strangulo, ἀ γχω. Hesych.

Α' γχουσα, ἡ, anchusa herba. de qua Diosc. l. 3. c. 23. Quidam ἄγχουσαν, vocant ad differentiam participij ἀ γχουσα. Dicta παρὰ τὸ ἀ γχειν, videtur, quòd habeat vim suffocatoriam & strangulatoriam.

Α' γχουσίζω, anchusa inficio, anchusa fuco & coloro. Ψιλὰ δὲ ἀγχουσα herba quæ veram anchusam mentitur speciei similitudine. Vide Plin.

Ο' γχνη siue ὄχνη, quomodo huc pertinet, vide suo loco.

Compositæ.

Α' νδηναγωτὴς, ου, ὁ, virorum strangulator. ὁ τὲς ἀνδρας ἀ γχων, carnifex, tortor.

Α' νδραγχω, idem, vt vult Eust.

Α' νάγχη, q.d. præfocatio obluctans & obsistens. Sic appellantur inuicerati faucium tumores, qui difficulter non possunt, ex Vlp.

Α' ναίρω, suffoco, strangulo, laqueo interimo, suspendo strāgulans. Od. τ. ὁ μὲν λὰς ἱμάντι ἀνάιρεν ἀγχόθι δώμων.

Α' ναγχομαι, suffocor, strangulor, si equēter pro strangulare seipsum, mortem sibi laqueo conscisce re. Thuc. ᾧ οὐκ ἂν ἀναβῆναι ἐκὶς ἀπάγχοιτο Et Theocr. idyll. 3. ἀπάγχεσθαί μοι ποιήσω.

Α' παγχονίζω, idem quod ἀπάγχω. Α' παγχονίζομαι, strangulor, suffocor, cum strangulatione. Laert. in Diog. ἰδὼν παγχομένας ἀπ' ἐλάιας ἀπηξονισμένας.

Α' παγχονάω, ῶ, idem quod ἀ παγχονίζω. Chrysost. ἀ πηξονῶσι ἑαυτὲς τὸ σῶμα.

Ἀ ργυφόγχη, fictitia vox, q.d. argentangina. Vsurpatur de iis qui muneribus corruptitacent. Vide Gall. lib. 11. c. 9. & Plut. in vita Demosth.

Διεγχωνίζω, ὁ, ἐ ἡ, collum constringens & suffocans.

Διάγχω, offoco, tuffoco, strangulo. (τὸν κρύον.

Κατάγχω, offoco, suffoco. Basil. λιμῷ κατέγχεσθαι, πανυπόμενον

Κυνάγχη, anginæ species, quando interni musculi gutturis inflammantur. Sic dicitur & alia anginæ species, quam scribit Actius propriè à veteribus appellatam fuisse, quòd lingua à sua radice mota, factaque difficili respiratione, cogantur ęgri aperto semper ore respirare, & canum in morem linguam exercere. Quidam apud Hippocratem significare putant morbum acutum in gutture consistentem, cum anguitiæ sensu & spirandi difficultate.

Παραγκυάγχη, anginæ species, quum externi gutturis musculi laborant inflammatione.

Λιμοκτόνω, fame neco, inedia neco. q. d. fame strangulo. Pro eodem dicitur λιμοκτονῶ. Vnde λιμοκτονήθρων, apud Basil.

Ορεοβάγχη, dicitur caulicus quidam, quoniam eruo adnascens ipsum πυγχὴ ἐξελαμβάνων & ἐξελαμβάνων, vt docet Dioscor. & Theophr. Vide & Plin.

Παραλιαγχὲς, aconiti genus pantheras suffocans & strangulans. Plin. l. 18. c. 27. & l. 27. c. 2. & Aristot. de anim. lib. 9. c. 6. Diosc. l. 4. c. 77.

Περιάγχω, præfoco, obtorqueo. q. d. circumstrāgulo, circumiectis manibus strangulo.

Συνάγχη, anginæ species, quum interni faucium musculi inflammati sunt. Vide Paulum Aegin.

Συναγχὴς, qui laborat ea anginæ specie. Gal. ad Glauc.

Παραπναγχὴ, alia anginę species quum exteriores faucium musculi patiuntur inflammationem. Vide eundem P. Aeg.

Τ' άγχη, angina porcina, anginæ species qua sues corripi solent. Plin. l. 8. c. 51.

Σέφυρος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α' ΓΩ, F. ξω, P. ἦξα, & Atticè ἄγηξα, & pleonasmo literæ ο, ἀγήοχα. Sic aor. 2. ἤγαγ, & Atticè ἤγαγον, quod maximè est in vsu. Varias habet significationes. De animatis propriè dici tradunt Grammatici, & tunc exp. duco, adduco. Dicitur autem ἄγω σὲ τῶδε, vel ἄγω τῶδε σὲ ος, adduco tibi hunc. Et ἄγω σε simpliciter, & ἄγω σε εἰς τὴν πόλιν, vel εἰς τὴν οἰκίαν. Ipsa etiam οἶδε (i. via) dicitur ἄγειν εἴς τινα τόπον, i. ducere aliquō: quo sensu & ferre vsurpatur Latin. vt apud Plat. in Apol. ἐπὶ Τροίαν ἀφαγόντες τὸν πολεμικὸν φαπτὸν, i. qui maximas copias duxit ad Troiam. Cic. interp. Dicitur aliquando ἄγειν subaudito accusatiuo, vt ἄγειν ἐπὶ φίλακας apud Xen. ¶ Dicitur etiam de inanimatis, & tum exp. affero. vt ἄγειν δῶρα πνὶ, afferre alicui dona, apud Xen. Sic apud Isocr. Τίνι δικαιολόγων ἐσθῆτες ἄγειν, ἢ χαλκὸν, ἢ χρυσὸν εἰσφέρειν. Et pro inuehere, vt Dem. pro cor. πολεμῶν εἰς τὴν Α' τικὴν ἄγειν, bellum in Atticam inuehis. Quum autem inanimata (veluti naues aut curtus) dicuntur nos ἄγειν, tunc exp. vehere: vt Xen. ἀμφότερα ἐμ ἄγοντα ἐκὶ γυναῖκας. ¶ Metaphoricè vsurpatur etiam pro adducere, vt ἄγειν ἐπὶ τὸν δίδυμον μέτρον. Xen. adducere ad felicitatem. Item pro abducere. Il. 1, Τίνα δὲ τ' ἄπαλὸν ἄγοντα ἐωθυζόωντα τ γυναῖκας. Et pro educere, extrahere, elicere, ciere. vt apud Dioic ἄγειν ἔδος, ἐμμελέα χάλαζαν, ciere vrinam, menses, lac. Sic κινῆλαν ἄγειν, ciere aliquem, apud eundem. Item pro inducere, impellere, agere. vt Il. 6, νήφεις γὸ ἄγων μέλαν & θανάθιον Interdum cum accus. & infinit. Apoll. Arg. 1. Εὖτ' αὖ ἀγυρχείου αὐδῆσαι ὑπὸ ἄλαο νεικέσσας. Significat interdum & quandam violentiam, & exp. rapere, trahere: vt apud Æschin. contra Ctesiph. ἄξειν ἐπὶ τὸ βῆμα ὃς αὐτοκράββατον δεσποτέσας, ad tribunal & iudicium rapere. Α' γὼν ἀγῶνος ἐστὶ diripere, populari & expilare. Isocr. in Archid. ἄγειν καὶ φίρειν, est diripere, populari & expilare. Ifocr. in Archid. ἄγειν καὶ φίρειν τὲς πολεμίους. Metaphoricè etiam vsurpatur ἄγειν καὶ φίρειν, sumpta à bello translatione, pro, quasi hostili more vexare. Dicunt etiam ἄγειν καὶ κύειν. vt Xen. Ε' κ'. 3. ἡγεῖτο καὶ ἔκεινον τὸν Βιθυνίδα. ¶ Item prout varia significantibus accultatiuis iungitur, varie reddi tur. Interdum exp. ago: vt Gal. ἐδέησεν ἄγων ἐκείνου τὸν νόσον, septimam agens noctem. Sic ἄγειν ἡμέραν, agere diem: & ἄγειν ἑορτὴν, agere festum: ἄγειν ἀπραξίαν, ferias agere. At ἀδικεῖν ἄγειν, in fecutitate agere. Aliquando vtendum est verbo, cum: vt ἡσυχίαν ἄγειν, Dem. quietum esse. φολλὰ ἄγειν, otiosum esse ἄγειν ἀπαίσιον, ieiunum esse, apud Aristoph. ἄγειν πόθος, in luctu esse. quæ phrases vno verbo etiam exprimi possunt hoc modo, quiescere, otiari, ieiunare, lugere. ¶ Iungitur & variis præpositionibus. Cum ἀμφὶ positum, sæpe exprimitur per verbum habeo. vt ἀμφὶ πυρὶ ἔχειν ἕκαστον apud Syn. habere honorem alicui, vel in honore aliquem habere. ἄγειν δὶ σύχης, apud eundem, in votis habere. Quæ tamen locutiones exprimi possunt etiam hoc modo: honore prosequi vel honorare, optare. Sic ἀμφὶ φορυτὸν ἄγειν, curæ habere, vel curare. ἀμφὶ φυλακὴν ἔχειν, custodiam agere vel custodire. Cum σὺν. vt ἄγειν σὺν τιμῇ, Paul. pro ἄγειν ἀμφὶ τιμῆς, in honore habere. Sic ἄγειν σὺν ἀδελφοῖς, Syn. in fororum numero habere, fororis loco habere. ¶ interdum ponitur pro ducere, i. æstimare: vt ἄγω σ ἴσον ἐμαυτῷ, duco te æqualem mihi, te æquè ac me æstimo. Arrian. Sic περὶ οὐδὲν ἄγειν. pro nihilo duco. Sic Chrysost. τῶν πολὺ ἀπὸ χρημάτων ἄγωμεν, hoc pluris æstimemus quàm pecunias. ¶ Item pro, appendo, ὥρα. vt apud Plut. in vita Demosth. de Harpali calice, πόσου ἄγει; Dem. contra Timocratem, ὃ ἀκινάκιον ὃ Μακεδονὶς ὃς ἦν τριακοσίους δαρεικούς. ¶ Item duco, i rego, moderor. Plut. ὃ Ῥωμαίων δῆμος ἄγειν καὶ ἀρχθῆν. Sic opp. ἄγειν τὸν ἵππον, gubernare nauem, Hal. 2. ¶ Apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἄγειν τὲς παγετὲς, exp. tractare. ¶ Item pro formare, instituere. Luc. in Anach. τῶν παιδείας ἰλδοῦσι ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ¶ Item pro delectare, oblectare, ductare. Plut. Videtur aliquando peculiariter fumi pro allicere seu pellicere. Herodian. lib. 3 πανῖας ὑπαγαγὼν δὲς ἀμηνίαν. ¶ Item absolutè, i. fine casu positum, ire, agere fe: vnde & ἄγωγὸν, i. vicum seu viam vrbis dici volunt. Sic vitur Hom. vt notat Hesych. Sic & Matth. cap. 26. & Ioan. cap. 11.

¶ Item Α' γω, F. ξω, P. ἦξα, Aor. 1. ἤξα, & Atticè ἴαξα, significat frango, rumpo. vt ὕλλυν ἄγχι, apud Hom. 1. κλάω, vt exponi posse ait Eust.

Huius posterioræ significationis deriuata & composita separatim apponentur, posti omnium derivatorum & compositorum ad præcedentes significationem enumerationem.

Deriuata ab Α' γω, i. duco.

Α' γε, aduerb. hortantis, factum ex imperatiuo verbi ἄγω: idem quod Latin. age, agedum, agesis, eia, quando compellatur vnus: quum autem plures, dicitur ἄγετε, agite. Sed nonnunquam ἄγε sermoni ad plures accommodatur. Sic apud Lat. agedum pluralitetiam iungitur. Od. ἑ. Α' λλ' ἄγε Φαίηκων ἡγήτορες. Sæpe additur particula δή vt Xen. Α' γε δὴ ἀκούσατε ὦνδρες. Sic Aristop. in Plut. ἄγε δὴ, ἦ μοι, πρὸ ἄγε, εἰπέ μοι. In plur. Od. Φ. ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες. Et Xen. Παιδ. 5. ἀγετε δ' εἶπω κρίνατε πρῶτον.

Α' γαγή, F. ἀξαγμη. v. ἦγμη, ducor, i. feror, afferor, aduehor. Dicitur non solùm de rebus animatis, sed etiam de inanimatis Xen. Pæd. 3. ὧν τὰ χρήματα ὅτου σοὶ αὐτὸς ἀγαθὰ ἄγαγε. ¶ Vsurpatur & pro adducor, abducor, deducor, ἄγεσθ' τῶν ἐπὶ θάνατον, apud Paul. rapi vel trahi ad mortem. vbi tub. ἀδὴν. ¶ Interdum vsurpatur & pro habere, vt & φίρεσθαι. Sic Greg. in epit. Basilij, τὰ δ' ὧν ἡμέτερα ὕπαν τοῦ ζῆν φίλον ἀγέσθω. i. hic res nostræ esse habeant. sic nobiscum agatur. ¶ Item ἀγεσθαι & φίρεσθαι, diripi, spoliari, vexari hostili more. Aristoph. & Isocr. ¶ Α' γαδὸς φόνου apud Plut. homicidij accersi, siue arcessi. ¶ Item regor, gubernor. ¶ Item formor, instituor, educor. Xen. οἱ ὀν παίδων ἀκολῶς ἀχθόμενοι, à puericia bene instituti. Et Aristot. in Eth. ἀγωγὴ ἀκολῶς ἄγεσθαι. Vsurpatur & de canibus à Xen. in Κύνηγ. 4. ¶ Item obiector, ducor delectatione alicuius rei. Plut. in Ant ὁρῶν γὸ ἑ δῆμον ὑπ' ἐρωτὸς ἀχθόμενον καὶ κηλούμενον. ¶ Item ἄγεσθαι deponens pro ἄγω, duco. vt πόσον δὴ ἀ γεσθε στάσιμον ὁ Κῦρος, apud Xen. ¶ Item mecum duco, vt comitia vocatus vmbram ducit. Xenoph. Pæd. 2. κελευσάσας γὸ ἑ πελέαρχον σὺν ἑκατὸν ἀγέσθαι αὐτῷ τοὺς ἱππέας. Item, alteo. Od. ζ, ἵνα κλυθὶ ἑμμορ' ἀ γαμεμνονίδαο Εἰς πόλεμον ἀμφίκομον. ¶ Α' μεθαι οὐ πρὸ πρὸ, apud Herodotum, idem quod ἀ γω οὐ λμὴ, honore prosequi. ¶ Item veho, traiicio, Xen. γέμει γὸ τὸ πλοῖον φορτίων ὅσα νεώκληρος κέρδος ἐνεκα ἀ γεται. ¶ Item in nexum ab iuco. ¶ Item pro recipere, admittere. Xen. Pæd. 1. ἵσασι γὸ ἑ' οἷς ὁ Κυαξάρης αὐτὲς ἀ γεται ξυνεσόμενος, i. quibus conditionibus in societatem ascisit. ¶ Item pro fouere & protegere, vt gallina pullos suos. ex Aristot. an. 9. αὐαπαύονται ὃ ὑφ' ἑαυτὲς πτερύγων τὲς νεοττὲς καὶ οἱ περδικες ὡσαυτῶς οἱ ἀλεκτρυόνες. ¶ Item pro accipere mulierem in matrimonium, ducere in vxorem: vt γαμετὴν ἀγαθὴν ἄγειν. Plut. in Solone, i. seni puellam vxorem ducenti. Sic apud Aristoph. νύμφην ἀ γαγὲ. Et Α' γαγὲ γυναῖκα, vxorem ducere, matrimonium contrahe. vnde ἀγωγὸν γυναῖκα, pro marito, Arrian. Aliquando tamen non additur accusatiuus γυναῖκα. Interdum vsurpatur ἀ γαγὲ de eo qui dat vxorem, i. de patre filio suo vxorem stipulante, hoc est, μνηστευθῆναι. Paulan. Α' γαθοκλῆς τοῦ υἱῷ Λυσάνδραν γυναῖκα ἠγάγετο. Sic Herodian. ἀ γεται αὐτοῦ γυναῖκα. Et Plut. in Catone, τοῦ γὸ υἱοῦ τὸν Σκιπίωνος ἀδελφὸν ἠγάγετο ὁ πατὴρ γάμου, stipulatus est, desponsit, hoc est, desponsandam curauit.

Η' γεμόνιος, Suidæ πεπαιδευμένος, eruditè.

Α' γωγή, ἡ, ductus, adductio: & abductio, item portatio siue importatio, vectio, vectura, aduectio. vt ἀγωγὴ σίτου, ἢ οἴνου, apud Suid. Significat etiam onus quod vehitur, inquit idem Suid. ¶ Α' γωγὴ τῶ νόμου, Aristot. Rhet. 1. ductus & sensus legit. ¶ Item eductio. vt ἀγωγὴ ἐμμηνίων, eductio menstruorum, ipse actus ciendi menstrua. Diosc. ¶ Item mutatio, apud Aristot. quum dicit, χθόνος ἐσὶν ἀγωγὴ εἰς ὑσίαν. Ita Alex. Aphrod. in Top. 6. ¶ Item institutio, educatio. vt ἀγωγὴ παίδων, Plut. Et Luc. in Nigrino, ἡλικίας τε καὶ ἀ κεστέου ἀγωγῆς ἐσχηκότ. ¶ Item ratio victus, diæta. vt ἐμεθυσλικὴ ἀγωγὴ, apud Gal. & αὐσκληρικὴ ἀγωγὴ apud eundem. Et ἀγωγὴ ῥεπτικὴ, apud Diosc. ¶ Item pro ἄσκησις & δίαιτα, Aristot. ¶ Item cultus in herbis & arboribus sine cultura. Theoph. hist. pl. 1. ¶ Item contextus ductūsque & structura orationis oratoris. Dion. Hal. ¶ Item via & processio nouæ nuptæ ad maritum, Rhodiis, inquit Hesych.

Α' γώγιμος, ὁ, ἡ, ducibus vehi facilis, ductilis. Xen. Pæd. 6. πᾶσιν ἐλάφοισιν, τὸ ἀγώγιμον, experiebatur quàm facilè aut qua ratione ea vehi possent. Et metaph. qui facilè duci vel adduci potest. Plut. in Alcib. ἀσθὲς ἡδονῆς ἀγώγιμος, proclivis siue pronus ad voluptates. ¶ Item quem aduehere licet, aut qui aduehi solet. vel qui importari potest ex vno loco in alium, vt Plut. in Lycurgo, ἀγώγιμον εἶπε λῦ τὸ σιδηρᾶν νόμισμα ἀσθὲς τὰς ἀ λλας Ε' λλάδας. ¶ Item ἀγώγιμον, onus quod vehitur. apud Basil. ἀγώγιμα, merces quæ naui vehuntur, meres, apud Dem. ¶ Item ἀγώγιμοι, dicuntur quasi ductiles, οἱ καθεδεδιδασμένοι, iudicati: aliqui in quos ius est reprehendionis, vel pro crimine, vel pro ære alieno, vel aliam ob causam. ἵνα μὴ ἀγώγιμος ᾖ ὠμῶν. Dem. ἀσθὲς Νικησθ. i. ne addicat cui debeo.

Α' γωγὸς, ὸν, ὁ, ἡ, dux viæ, ὁδηγὸς, inquit schol. Thuc. l. 2. A Suida exponitur ἀσφαλτικὸς. ¶ Item valens ad adducendum atque attrahendum aut illiciendum. vt apud Max. Tyr. ἐδὲν ἀσθὲς ἀρετῶν ἀγωγώτερον, nihil ad virtutem magis alliciens. ¶ Item educendi vim habens siue eliciendi aut ciendi: vt ἀγωγὸς ἰρεμιόων, apud Dioic. Et Plut. in Lycurgo, δώδεκα αὐτῷ πῶν ἀγωγὸς, vis pelliciendi homines, facultas homines oratione ducendi quò volumus. Vocatur etiam homo ἀγωγὸς, qui habet hanc δύναμιν ἀγωγὴν. Ab Hesych. exp. ἐπιθετικὸν.

Α' γωγὸς, ὸ, ὁ, subti. aquæ ductus. vt ἀγωγὸς δημόσιος, aquæ ductus publicus.

Α' γωγεύς, έως, ὁ, dux viæ sicut ἀγωγὸς. ¶ Item qui litem intendit, actor. Suid. ¶ Item lorum quo trahitur equus, habena vel lorum equi, Xen. pro eodem dicitur ῥυθμωγὸς.

Α' γώγιον, ὸ, τὸ, onus quod curru vehitur, apud Xen.

Α' γόμιμος, ὁ, ἡ, vnde ἀγώγιμος. pro ἀγώγιμος, ductus vel qui ducitur. apud Herodot.

Α' γμὸς, ὁ, agmen elephantorū, equitum & peditū quod regem antebat, Hesych. & Suid. Apud Eust. exp. cohors ex selectis

equitibus & grauis armaturæ militibus. Plut. in Eumene, τὸν ἱππομαχιστὰς ἱππεῖς τριακοσίους εἰς ἄγημα συστῆσαι. Et Xen. in Laced. Pol. λαβὼν τὸ ἄγημα τῶ περὶ τὸν μῆκος ὁ βασιλεύς. Exp. & cohors ex selectis equitibus & grauis armaturæ militibus.

Ἄγητηρ, ῆρος Ὁ, vector. item pars colli quæ est inter πρηκῖδας & φάρυγα, à vehendo, vt quidam putant. Vide Poll.

Ἄγημων, dux. Eurip. φοῖβος ἀγήτωρ μελίων.

Ἀγκάω, (poet. pro ἄγω, a quo fit ἄγκωμι, vt οἰχνῶ ex οἴχω: deinde per pleonasmum literæ ι, ἀγκιῶ) affero, apporto, aduecho. Od. ξ, ὑκρὸς ἐπ' ἤπειρον μέλαν ἀγκιῶ.

Comp. Ἀπαγκιάω, idem quod ἀγκιάω, vt ἀπαγκεῖν φορτία, apud Herodot. Et ἀπαγκίαιον δεῖγμα vel φόρον, pendere tributum, apud eundem.

Ἐπαγκιάω, adducere, admouere. Herodot. ἐπαγκίειν σφίσι αἶγας, admouere ipsis capras.

Καταγκιάω, deorsum fero vel veho, deueho, è loco superiore ferro. Od. ἀρ' ὑφ' ἡλικῶν, ἑρίων καταγκιόωσιν ὑλαί.

Ἄξω, pro ἄγω formatum è futuro. vt αἶσα pro φέρω. Od. ξ, Ἄξεσθ' ὕδωρ τ' ἄρασθαι. Et Il. θ. Ἐκ πάλιν οἱ ἄξασθε βίας.

Comp. Ἀνάξω pro ἀνάγω: vnde ἀνάξιος. Ceres dicitur quæ munera ex terra subuehit & submittit.

Ἀγάομαι, Ἀγείρω, Ἀγών, Ἀγωνία, Ἀγωγή, Ἀγωγεύς, Ἀγωγός, Ἀγωγή, Ἡγέμων, Ἧγος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνάγω, sustollo, tollo, subuecho, erigo, sursum veho. q. αὖ ὦ ἄγω. Retinet tamen in quibusdam signif. vim præpositionis ἀνά. Ilioct. in Helene, εἰς ὕβριν ἀνήγαγε, inter deos retulit. Plut. in Numa, ἀνῆγθη εἰς ἡμιθέους, ad honores euehebat. Ἀνάγω τὴν ναῦν, nauem subduco vel subuehо, pro, è portu in altum educo, è portu soluo. ¶ Item reduco, refero, Aristot. pol. 5, πάντα γὰρ ἀνάγεται πὸς αὐτὸ τοῦτο τὸ τέλος. Item refero (eo sensu quo dicitur referre ad Senatum) vt εἰς τὸς ἄρχοντας ἀνάγω. ¶ Ἀνάγω ἐπὶ πέδα, referre pedem, Xen. item redhibeo, apud Platon. ¶ Itē offero. ἀποστόλῳ, Act. 7. ¶ item pro ἀπάγω, abduco. apud Xen. ¶ itē reijcio, emitto, vt ἀνάγειν ὄμμα. Gal. & Diosc. ¶ item educo, extraho, eijcio. itidem apud Diosc. vt ἀνάγει σκίλοπας. ἀνάγει πὸ ὀσῶν & ἀνάγει πὸ ὠτὸς μύωπα. ¶ item euado. apud Aristot. lib. de part. an. 4. ¶ item retrocedo, εἰσάγω, Xen. Pæd. 3, παρηλθόντι ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω δίκης. ¶ Item instituo, educo, doceo. Xen. ¶ Item indico scelleris autorem & in eum tendo, Harpocr. ¶ Item pro ἄγω, apud Hom. sæpe quod est Ionicæ linguæ, vt ait Eust. Sic. Il. ε, Οἱ δὲ τὸν εἰς Ἐλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῦ ἀνάγοντα.

Ἀνάγομαι, sustollor, tollor, &c. Greg. & Matth. cap. 4. item reducor, referor. Aristot. item educor, extrahor, elicior. apud Alex. Aphr. ἀνάγεται τὸ πλοῖον. item instituor, educor. Xen. καλῶς αὐτοῦ ἀνήκοντος κυνός. item absolutè positum, soluo, è portu soluo. Nam qui soluit è portu, in altum educitur siue subducitur aut subuehitur. Il. α. ἀνάγομαι ἐς πατρίδ' ἐμοὶ ἀνάγεσθαι. Et Xen. Hel. 1, ἀνάγεσθαι δὲ Ῥόδον. Interdū cū δόπ. vt ἀνάγεσθαι δὸπ Βοιωτοῖς apud Plut. de leg. solui à brundusio. Dicitur etiam ἀνάγεσθαι ἱστίοις, apud Xen. Et apud eundem ipsæ naues dicuntur ἀνάγεσθαι. Apud Plut. de leg. ἀνάγεσθαι ὡς ἐρωτήσων, pro, paro me ad interrogandum, accingor ad interrog. item pro, ἄγομαι, vt ἀνάγεσθαι γυναῖκα, Herod. ducere vxorem.

Ἀναγωγή, ἡ, subductio, subuectio, elatio. apud Greg. Naz. Peculiariter sic appellatur à theologis intellectus nostri veluti subuectio ad inuestigandum recōditorem alicuius loci sensum. item sic dicitur ἔκπλους, exitus è portu, vel q. d. solutio è portu. quia tum naues è portu in altum subuehuntur. Dicitur & ἀνάκτωσις τῶν νεῶν, à Dem. Item reductio, relatio. Aristot. ἡ πὸ φυσ. lib. 4. Item reiectio, emissio. vt ἀναγωγὴ αἵματος, Gal. & Diosc. item redhibitio. Plat. item institutio, disciplina. vt ἡ τῶν παίδων ἀναγωγή, Plut. Sic & ἀναγωγὴ τῶν φυτῶν, apud Theophr.

Ἀναγωγὸς ζωή, dicta est à Dionysio theologo vita quasi sublimipera. ¶ Δυάμεις ἀναγωγὸς, exp. subductrix facultas siue potentia. Sic apud Athen. lib. 1, ἡ πλωὰκη ἐστὶν ἀναγωγὸς, vim habet extrahendæ seu eliciendæ saliuæ. At ἀνάγωγος, vide in comp. ex ἀγωγή sine præpositione.

Ἀναγωγεῖον ὁ, q. d. subuectiuus, subuectitius. Areth. in Apoc. cap. 16. Ἀναγωγικὸ (inquit Bud.) dicuntur mystica, & quæ à sensibus nos ἀνάγουσι (i. subuehunt) ad intellectualia. Vnde νῆες ἀναγωγικὸς apud theologos, quum sensus literalis, vt vocant, in spiritualem verritur. & αἰσθητικὴ interpretatio, quæ sensus remotissimos aeq; abstractissimos exquirit. Ἀναγωγικῶς, mystice, apud Greg. Naz.

Ἀναγωγὸς, ἐως, ὁ, quod alligatur alicui rei, quasi ad eam sustollendam. Eust.

Decomp. Ἀνταπάγω, & αὐταπάγομαι, ex aduersō in hostem prodeo, obuiam hosti prodeo. Propriè sonat, soluo ad prodeundum in hostē. Thuc. l. 8, ὁκ ἐθέλὸτε αὖξωσῖν ἐς αὐτό.

Ἀνυπάγωγος, qui ægrè reijcitur vel excreatur. Dioſc.

Ἐπανάγω, reduco vt ἐπαναγάγε πὸς φυγάδας εἰς ἓς πατρίδας. apud Plat. ἐπαναγάγε πὸς τὸ φῶς, in lucem reducere. item reuoco. vt Plat. epist. 7, ἡμᾶς τὸ ἐπαναγαγεῖν δὸπ τότε κωλῦσαι, me reuocaui à malis quæ tum erant. Apud Aeschin. in Ctesiph. ἐπαναγάγε ἡμᾶς τὸ ἐπὶ τὸν εἰρήνην, me refero ad pacem, i. orationem retro. item reduco, i. retrorsus ago, vt Xen. ἐπαναβάντας πὶ δεύτερον ἐπαναγαγεῖν δὲ πὶ δεξιά. item reijcio ad maiorem potestatem, vt & ἀνάγω, Arist. Pol. 4, ἀλλ' ἐπαναγάγε πάλιν ἐπὶ τὸς ἀρχοντας, reijciantur plebiscita ad magistratus. item positum ἀμείβεσθαι πρὸς redire, Hesych. Ἐπαναγαγόμην idem quod ἀνταπάγω. nam exp. è portu ersūpo in hostē, vt cum eo conflictur us. Polyb. & Herodot. Ἀνταπάγω, vicissim seu è cōtrario reduco & reueho. Thuc. lib. 4, ἀνταπαγαγόμενοι πρὸς Ἀθηναίων ναῦς ἐκκαίδεκα.

Εὐαπάγωγος, qui facilè reijcitur siue excreatur. Dioſc.

Ὑπεξαπάγομαι, clàm è littore soluo & enauigo, nauem ascēdens lateo, & me mari subduco. Thuc.

Ἀπάγω, abduco. Sæpe oppositum habet προσάγω. vt Aristot. Probl. sect. 31, ὁ ῥιπίζων προσάγει αὖθι βύλῃ) ἰδίᾳ, ὁ δὲ πέρᾳ ἀπάγει. Interdum pro, auoco, vt & Lat. abduco. Thuc. lib. 2, ᾧ δὲ τὰ παρόντα δεινὰ, ἀπάγῃ τῶ γράμμα. ¶ Interdum *significat peculiariter*, abduco in carcerem, vel ad pœnam abduco, ad supplicium rapio aut ad iudicem. Demosth. ¶ item reduco. Aristoph. in Nub. Ἄπαγε τὸ ἵππον ἐξελάσας εἴσω δε. Et Aristot. Oecon. 2, οἰκεῖος πάλιν εἰς τὸ χωρίον ἀπῆγε. ¶ Ἀπάγω φόρον, pro afferre tributum, citatur ex Aristoph. Et ἀπάγειν δωρεάν, Xen. pendere tributum.

Ἀπαγωγή, abducor. itē ad suppliciū rapior. itē reducor. itē actiua signif. pro, abduco mecum. Xen. item pro, auerto, depello. vt apud Lysiam, ἀφῆν ἀπαγωγὰς & ἀποδιοπομπήσεις.

Ἄπαγε, apage, apagesis. Aduerbium est reijcitētis, siue abominantis: vel potius imperatiuus verbi ἀπάγω aduerbialiter positus, siue vsum aduerbij habens. Interdum cum accusat. vt apud Greg. ἄπαγε τῶ δόλῳ σύνεσιν ἀστήριπτε, i. absit vt de eo tanquam Deo quicquā seruile intelligas significatum à scriptura. Et cum genit. frequenter. vt Philo de vita M. l. 3, ἄπαγε ἐκβάλλειν τῆς ἀνοίας ἐνθυμημάτων. Sic Syn. ep. 3, ἄπαγε τῆ νόμου. Et cū εἰς, vt ἄπαγε εἰς μυρεψεῖον, prouerb. apud Arist. Vide Erasm.

Ἀπαγωγὴ, abductio. item peculiariter, abductio in carcerē, coniectio in carcerem. apud Polyb. & Esaiæ 4. cap. item scriptum quod magistratui exhibebatur de conijciendo quopiā in carcerem. Vide Suid. Hesych. & Poll. item reductio. vt εἰς τὸ ἀδύνατον ἀπαγωγή. Bud.

Ἀπαγωγὴ vocatur etiam syllogismus apud Aristotelem, in quo de minoris certitudine dubitatur, quæ tamen æquè aut magis credibilis est ipsa conclusione: vide c. 18. l. 2. pr. anal. vbi aliam τῶ ἀπαγωγῆς speciem constituit.

Ἀπαγωγὸς, ὁ, ἡ, abductor, expulsor, expellēdi vim habēs cui opponitur εἰσαγωγὸς. Gorg. in Encom. Hel. αἱ γὰρ ἡδοναὶ λόγων πλησιάζουσαι, εἰσαγωγοὶ μὲν ἡδονῆς, ἀπαγωγοὶ δὲ λύπης γίνονται, i. adductrices voluptatis, abductrices mœroris.

Ἄπακτος, abductus, Ἀπακτέω, ῶ, pro ἀπάγω, abduco. Soph. in Aiace, Καὶ δῆτ' ἀπάκτει.

Decomp. Συναπάγω, simul abduco, simul abripio. Vnde συναπαγόμενος, simul abducor, simul abripior. ad Gal. cap. 2. Et 2. Pet. 3.

Διάγω, traduco, traijcio, transmitto, vt διάγειν πὸν στρατὸν. item διάγειν σε πρὸς ἕτερον, transmitto te, vel adduco, apud Syn. Dicūt etiā διάγειν τὸν βίον, traijcere vitā. Sic διάγειν τὸ γῆρας, τὸ σῶμα, τὸ χρόνον τῶν ἡμέρων, apud Xē. Ponitur absolutè & pro degere, vitam traducere, viuere. vt διάγειν ἐν εὐδαιμονίᾳ. Aristoph. Et apud Dem. διάγειν ἡδέως. Et generaliter pro verfari, vt Lat. dicunt agere in aliquo loco. Herod. lib. 1, τὸ πελασγικὸν διάγοντο ἐν θεσπρωτοῖς & Κορινθίοις. ¶ Itē rego, vel facio vt viuas Iocr. ἐχὲ τοὺς Σκαλδιούσιους ὡς πόλεις εὖ ὑμετέρας πειρᾶσθαι διάγειν, i. ita regere & ducere vt in concordia viuant. ¶ Item abduco, dirimo, remoror, detineo. Philostr. διάγειν δὲ τὸν λόγον, à sermone te auoco. ¶ item diduco, diuarico. Ezech. cap. 17.

Διαγωγὴ, traductio, traiectio, transportatio. item traductio, *eo sensu quo dicimur vitā traducere*. Aristot. Pol. 8, πρὸς τὴν οὖ τῆ σχολῆ διαγωγήν. ¶ Est etiam institutum vitæ Aristot. in Polit. Et Plat. itidem in Polit. ¶ item oblectamentum quo tædium vitatur, vt sunt ludicræ actiones & παιδιαὶ, inquit Bud. ex Aristot. & Strab. ¶ item statio. Herodian. lib. 4. ὑπνῳ διὰ τῆ πρὸς τὸ ἀφαλὲς διαγωγὰς πὸς ναῦς χρεσθαι τῶ.

Διαγωγὸν πλοῖον, vectigal. Strab. l. 14.

Διάκτωρ, ὁ, internūtius. A Suida & Hesych. exp. etiā διάκτορον. Ex huius genitiuo factus nominatiuus Διάκτωρ, exp. qui transmittit nuntia. Mercurij epith. il. Ζεὺς δῶκε διάκτορον ἀρίστην φύτην. Apud Non. δῖε διάκτορ ἠέρι. horæ vitæ nuntia, vel administra. Διακτόρως, ab Η. exp. pacificè. Diactorica functio perferendi mandata, vt faciunt internūtij. vel id ministerium, apud Theophr. de hist. pl. l. 4. c. 12.

Decomp Ἐκδιάγω, agito seu dego in. vel for in.

Εὐδιάγωγος, citatur pro, qui est iucundi conuictus. ex Dioſc.

Περιδιάγω, aquæ ductus longior, Plut.

Συνδιάγω, simul dego. vt συνδιάγων ὑμῖν, vobiscum dego seu verſor. Dioſc. & Aristot.

Εἰσάγω, induco, introduco, intromitto. Iſocr. ad Nicocl. τὰς σπ δῶρα εἰσαγούσας. *Sic* Xen. τοὺς πρέσβεις εἰσαγούσας. ¶ Item introduco, vt quum in scriptis nostris personas introducimus loquentes. ¶ Item in iudicium sisto. Dem. εἰσάγω εἰς τὸν ἀγῶνα. Dicebatur autem εἰσάγειν interdum actor, interdum iudex, qui & εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστήριον dicitur à Dem. ¶ item in vnum adduco. vt Il. μ, πᾶσιν μὲν θοὸν εἰσαγάγητε. Item pro εἰσπίνειν, vel ὑπάγειν accipitur. Il. τ. Ἀλεξίκλεον εἰσάγετε δυσπαρῆῶν ἄδος ἀρίστου.

Εἰσαγωγὴ, actiua etiam significatione vsurpatum reperitur. vt Aristot. ἀλλὰ μὴν εἰσαγωγαί γε ἐφ' ἑαυτὰς οἱ ἰατροὶ κρίνουσι τὰς ἄλλας ἰατρείας, i. introducunt. Exp. & accersunt. item palliuē pro, introducor, &c.

Εἰσαγωγὴ, introductio, intromissio, importatio. Synes. Item constitutio iudicij in aliquem. Item scriptio qua prima artis alicuius, elementa traditur, & ad eam lectores velut introducimur, i. ad eius cognitionem.

Εἰσαγωγός, qui actionem rei dare potest, & lege agere iubere. Demosth.

Εἰσαγώγιμος, (cui opponitur ἐξαγώγιμος) vt εἰσαγώγιμος τροφή, apud Aristot. in Rhet. qui aliunde importatur & aduehitur. ¶ Εἰσαγώγιμος δίκη, lis contra cuius exordium præscriptio obiici iure non potest. Dem. & Iſocr.

Εἰσαγωγικὸς, q. d. introductorius. Sic dicitur liber aliquis seu tractatus, quo aliqui adhuc rudes ad aliquā disciplinā velut introducūtur. itē τὸ εἰσαγωγικὸν, quod datur p. importatione.

Decomp. Ἀνταπάγω, vicissim introduco, vel in alterius locum introduco. ἀνταπάγω τῶ ἑαυτὸ γνώμῳ. Greg.

Ἀνταπαγωγὴ, introductio quæ fit vicissim vel in alterius locum. Est & figura quædam apud Aq. Rom.

Ἐπαπάγω, superinduco, superintroduco, aliunde inueho, asciſco. Athen. Φίλιππος τῆ Ὀλυμπιάδι τὸν Κλεοπάτρας ἐπαπαγόν. Sic & Chrysost. & Basil. Ἐπαναγωγή, q. d. superinductio. Dicitur quum aliquid præterea introducimus vel aliunde inuehimus siue asciſcimus. in epist. ad Heb & apud Thuc.

Ἐπεισαγώγιμος, inuecticius, importatus aliunde, q. d. superinductius. Sic Plat. lib. 2. de rep. πὰ ἐπεισαγώγιμα quæ merces peregrinas, quæ aliunde importantur. Ἐπείσακτος, ὁ, ἡ, ἰδέ quod ἐπεισαγώγιμος. Dem. ἐπείσακτα εἴτε ξενίαν. Et apud Herodot. lib. 6. duo exercitum aduersus Persas. ¶ Ἐπάγω, ωτος Ὁ, ἡ, arietno, trochlea in cuiusdam machinæ radice collocata. Vitru. l. 12.

Ἐπαγωγὴ, introductio siue induco, apud Thuc. item importo. Thuc. lib. 1. ¢ ὁκ ἀναλόσκῃς ἂν δίοντα ἐπαίροντας. item accerſo & aſciſco. Demosth. αὐθαίρετον αὑτῆς ἐπαγόμενα δουλείαν, sponte sua seruitutem sibi aſciſcunt. Huic significationi vicina est qua ponitur pro, cito autorem & laudo testem. qui enim citat autorem, eum velut aſciſcit. Arist. de part. an. l. 3. τῶν γὰρ λόγους ἐπαγόμενοι τινὲς, ἐπαγόμενοι ἀριθμοὺς ἢ τὰ Ὁμήρου. Apud Xenoph. exponitur etiā, adipiſcor. Item pro interiecere, intercalare apud Herodotum in Euterpe. Item pro, superinduco, superinuecho. Plat. de leg. lib. 11. μετεχειὰ μὴ ἐπαγόμενον. Accipitur & pro mecum duco. Herodot. lib. 7. πολλὰ τῶν ἄλλων ἐπαγόμενον στρατόν. Et pro, flecto, perſuadeo, Philo de vita M. lib. 1. πὸν γὰρ ὑπάγοντα καὶ συναναστρέφοντα. Citatur ex Plut. ἐπάγοντες ἑαυτὸς πολεμίους, pro congreduntur cum hostibus. Dicitur passiua signif. πὰ ἐπαγόμενα, quæ sequuntur, quæ adiiciuntur.

Ἐπάγωμον, ionica syncope pro ἐπαγώγιμον.

Ἐπαγωγὴ, importatio. vt Thuc. l. 5 ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων. item inuasio hostilis, apud eundem Thuc. item pellacia & illecebræ. Plat. lib. 2. de Rep. Item ordinum series & consequutio deinceps continuata. vt in exercitu composito agmine procedente, quum ordines deinceps alij post alios procedunt. Ex quo ἐπαγωγὴ dicta est argumentatio quæ ex concessis sensim laqueos texit ad irretiendum eum qui semel se interrogandum præbuit. A Cic. & Fab. inductio appellatur. Aristot. top. 1.

Ἐπαγωγὸς, inductiuus. i. vim habens inducendi. vt ἐπαγωγὸς ἡδονῆς. item vim habens perluadendi, persuasorius, blandus, pellax, illecebrosus. frequens est apud Thuc.

Ἐπαγωγεῖς, dicti certas quasdā lites ἐμβάλλοντες. Poll.

Ἐπαγώγιον, ὁ, τὸ, præputium. Diosc. lib. 3. c. 25. vbi ἐπαγώγιον ira dictū annotat Marcell. quod ducatur & reducatur. vel διὰ τὸ ἐπάγεσθαι, quod sit idem cum ἐπιποδάς, vt videtur Hen. Steph.

Ἐπακτὸς, aduentitius, translatitius & profectitius, vt apud Herodot. in Polym. Χρεὼ ἐπακτὸς, virtus quæ aliunde accessit.

Ἐπακτὸς αὐλὴ, apud Soph. externus vir item ἐπακτὸς ὄμβρος, imber impetuosus & procellosus, teste Suida. Ἐπακτοὶ ἡμέραι, interiecti dies, qui inierclares appellantur. Lingua vernacula epactam appellat rationem vulgarem qua colligitur cursus lunaris ab imperitis. Ἐπακτὸς ὄρχης, apud Iſocr. ad Demosth. exp. iusiurandum delatum, & ab alio impactum, nonsponte susceptum.

Ἐπακτήριος, ὁ, ὁ, venator. Eustathius ait sic dictos esse venatores

Διξάγω, traduco, Διάγω, vt διξάγειν τὸν βίον, apud Syn. vitā traducere, sed apud Polyb. est vitam tolerare, victitare. ¶ Item rego, transigo. *eo fere sensu quo dicitur negotium transigere.* Et passiuē διξάγομαι, transigor. Plut. de fato, εἱμαρμένην εἶναι τὸμος ἀνθρώπους τῆ σπερ φύσει, καθ' ὃν διξάγεται τὰ γινόμενα. Per rectum naturam aguntur & traducuntur, inquit Bud. Διξάγω τὸν ἀριθμὸν. Polyb. controuersiam dirimo. Διξαγωγὴ, traductio, vt & Διαγωγή. Syn. ¶ Item, transactio, compositio. controuersiæ diremptio, apud Polyb.

Δυσεξάγωγος, qui difficilè educitur vel exportatur. difficilis exportatu.

Ἐπεξάγω: Dicitur & ἐπιξάγω peditatus quum progreditur vt ἐπιμανὴς equitatus. De exercitu dicitur viam facere composito agmine. Apud Plut. exp. educere exercitum. Thuc. l. 2. ἀλλ' ἐκαίκιζον ὅπ σφᾶς ἐπεξῆγε.

Ἐπεξαγωγὴ, prog. ellio exercitus compositio agminē, vel eductio exercitus. Bud.

Ἀνταπεξάγω, ex aduerso progredior, vel in occursum. inuadenti hostiliter occurro. Thuc. lib. 8.

Περιεξάγω & αὐτοπεριεξάγω, duco exercitum in hostes, infesto exercitu eo in hostes. Dem. in epist. Philippi.

Προεξάγω, prior educo, vt vulgò exponitur.

Συνεξάγω, simul educo. vt συνεξάγει τραφέν. Exponitur etiam, simul expello.

Ὑπεξάγω, subduco, subtraho, Chrysost. de sacerd.

Ἐπάγω, induco, inueho, infero. Plat. in Timæo, ᾧ νόσος γένοις τὸ ὑπάρχον φθίσει πιεῖν. Item importo, ἐξωθεν ἄγω. Interdum asciſco, vel accerſo. In qua signif. frequentius dicitur ἐπάγομαι. Et pro, cito autorem & laudo testem. ¶ Ἐπάγειν κίνδυνον, periculum afferre, Greg. Sic & ἐπάγειν δίκλιν πνὶ, apud Dem. dicam impingere alicui. Et πληγὰς ἐπάγειν πνὶ, plagas infligere alicui. Item, pro, impingo, vel illido. vt Aristoph. in Vesp. ἀλλ' ἐπαγε τῶν σῶν γνάθων, impingere dentes tuos molares, vt exedas rete quo cinctus es. ¶ Item porto, veho. Thuc. l. 1. δίον δ' ἄμαξαν ἐναπίναι ἀκάλλης τὰς λίθας ἐπῆγον. ¶ Item adduco vel affero post aliud, adiicio, alia atque alia redo. Plut. in Lycurgo, ἐπάγων πῦ λόγῳ ἔργον, verbi opus subiungens. ¶ Item stipo, obtruo. Theophr. ὡς ἔωθεν ἐπαίροντες τῆ ὕλῃ. ¶ Item impello, incito. Thuc. l. 1. αὐθὶς δ' Ἀθηναίων ἐπῆγον αὐτὸς κρίφαν. Et pro, flecto, perſuadeo, vt Lat. adduco. Od. ξ, Ἦ μοῖρά τις ἔμ' ἐπάγουσα, θεὸς ἐπάγουσα. ¶ Ἐπάγω Πέρσας, apud Herod. lib. 6. duco exercitum aduersus Persas. ¶ Ἐπάγων, ουσα Ὁ, ἡ, arietno, trochlea in cuiusdam machinæ radice collocata. Vitru. l. 12.

Ἐπάγομαι, introduco siue induco, apud Thuc. item importo. Thuc. lib. 1. ¢ ὁκ ἀναλόσκῃς ἂν δίοντα ἐπαίροντας. item accerſo & aſciſco. Demosth. αὐθαίρετον αὑτῆς ἐπαγόμενα δουλείαν, sponte sua seruitutem sibi aſciſcunt. Huic significationi vicina est qua ponitur pro, cito autorem & laudo testem. qui enim citat autorem, eum velut aſciſcit. Arist. de part. an. l. 3. τῶν γὰρ λόγους ἐπαγόμενοί τινες, ἐπαγόμενοι ἀριθμοὺς ἢ τὰ Ὁμήρου. Apud Xenoph. exponitur etiā, adipiſcor. Item pro interiecere, intercalare apud Herodotum in Euterpe. Item pro, superinduco, superinuecho. Plat. de leg. lib. 11. μετεχειὰ μὴ ἐπαγόμενον. Accipitur & pro mecum duco. Herodot. lib. 7. πολλὰ τῶν ἄλλων ἐπαγόμενον στρατόν. Et pro, flecto, perſuadeo, Philo de vita M. lib. 1. πὸν γὰρ ὑπάγοντα καὶ συναναστρέφοντα. Citatur ex Plut. ἐπάγοντες ἑαυτὸς πολεμίους, pro congreduntur cum hostibus. Dicitur passiua signif. πὰ ἐπαγόμενα, quæ sequuntur, quæ adiiciuntur.

Ἐπάγωμον, ionica syncope pro ἐπαγώγιμον.

Ἐπαγωγὴ, importatio. vt Thuc. l. 5 ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων. item inuasio hostilis, apud eundem Thuc. item pellacia & illecebræ. Plat. lib. 2. de Rep. Item ordinum series & consequutio deinceps continuata. vt in exercitu composito agmine procedente, quum ordines deinceps alij post alios procedunt. Ex quo ἐπαγωγὴ dicta est argumentatio quæ ex concessis sensim laqueos texit ad irretiendum eum qui semel se interrogandum præbuit. A Cic. & Fab. inductio appellatur. Aristot. top. 1.

Ἐπαγωγὸς, inductiuus. i. vim habens inducendi. vt ἐπαγωγὸς ἡδονῆς. item vim habens perluadendi, persuasorius, blandus, pellax, illecebrosus. frequens est apud Thuc.

Ἐπαγωγεῖς, dicti certas quasdā lites ἐμβάλλοντες. Poll.

Ἐπαγώγιον, ὁ, τὸ, præputium. Diosc. lib. 3. c. 25. vbi ἐπαγώγιον ira dictū annotat Marcell. quod ducatur & reducatur. vel διὰ τὸ ἐπάγεσθαι, quod sit idem cum ἐπιποδάς, vt videtur Hen. Steph.

Ἐπακτὸς, aduentitius, translatitius & profectitius, vt apud Herodot. in Polym. Χρεὼ ἐπακτὸς, virtus quæ aliunde accessit.

Ἐπακτὸς αὐλὴ, apud Soph. externus vir item ἐπακτὸς ὄμβρος, imber impetuosus & procellosus, teste Suida. Ἐπακτοὶ ἡμέραι, interiecti dies, qui inierclares appellantur. Lingua vernacula epactam appellat rationem vulgarem qua colligitur cursus lunaris ab imperitis. Ἐπακτὸς ὄρχης, apud Iſocr. ad Demosth. exp. iusiurandum delatum, & ab alio impactum, nonsponte susceptum.

Ἐπακτήριος, ὁ, ὁ, venator. Eustathius ait sic dictos esse venatores

tores,vel ὡς ἀεὶ τὰ ὑπαγόμενα, οἷον κύνας ἢ ὄρνιθας: vel, ὡς ὑπαγόμενοι τῆς θηρέως, ἤγουν πολεμίου δίκλω ὑποῦσι. Hesychius autē habet, ὑπακτῆρες κυνηγοὶ οἱ τὰς κύνας ὑπάγοντες, ἢ δίκτυα ἢ δόλους.

Ἐπακτῆρες, venatores, i. idem qui & ὑπακτῆρες, Hesych. (λαος. Ἐπακτῆρες, ἰδιωτικῶς, (& apud Nicād. ὑπακτῆρ, ῆρος, ὁ) nauigiolū, nauigiū piscatoriū. Xen. Hell. 1. σὺν πέντε πεντηρεσι καὶ ὑπακτίδι.

Ἐπακτικὸς ἡ, ὸν, illex, illecebrosus: vt Dioſc. ὑπακτικὴ ἀλφιτώδη, τοῖς ἰκτέροις ἐπὶ παρόδους, ignari suauitate eius magnopere trahūtur, vel alliciuntur: & ἐπακτικὸς λόγος, habētes ὑπαγωγὸν, i. inductionem. Ἐπακτικῶς, per inductionem, vtendo inductione, singula æstimando percurrendoque. Aristot.

Decomp. Καπάγω, aff. *pro*, induco, inuito, infero.

Συνάγω, exp. colligo, constringo, adduco. Συνεπάγομαι, vnà mecum duco.

Κατάγω, deduco, deorsum ago siue duco, quasi κάτω ἄγω. Plut. in Numa κρίζειν τὸν Δία μὴ σύσπορα ἐκείνης, deduxisse Iouem arte magica, sicut Virg. dicit, *cælo deducere lunam*. Apud Lucian. περὶ τῶν κρίζειν, & ἕρια κατάγειν, deducere filum, lanas. Apud Nicarchum epigr. lib. 2, ὡς Ἑρμῆς κατάγει τοὺς θνητοὺς, deducit ad inferos. Dicit Bud. in comm. κατάγειν esse deducere à capite ad finem: vt κρίζειν τὸ σῖτος, ab origine gentis deducere. Idem Bud. ibidem scribit, *pro*, deorsum agere, esse theologicum verbum, cui opponūtur ἀνάγειν. ¶ Κατάγειν τὸν ναῦν (sub. εἰς λιμένα) appellere nauem seu applicare. At κατάγειν εἰς ἁλιεῖς apud Herod. lib. 3. in mare deducere seu deuoluere, item. duco vt apud Syn. κατάγειν πομπὴν, ducere pompam. Sic κρίζειν θρίαμβον, apud Plut. in Fabio, ducere triumphum. Apud eundē in Lycurgo, κατάγειν ὀκ ἐν πολίτῃ χρυσὸν, exp. qui ex bello aurum reportauit. ¶ Item reduco. Plut. in Camillo, κρίζειν τὸν πολιτικὸν εἰς ἑαυτὸν, qui vrbem in pristinum statum reduxit. Et peculiariter reduco domum ab exilio. reduco in patriam. sæpe apud Thuc. Xen. Paus.

Κάτειμι, deducor, descēdo. hinc κρίζομαι ἀπὸ γένους, exp. à genere descendentes. Et apud Plut. in Numa, καὶ ἐξ αὐτῆς εἰς τοῦτο κρίζεσθαι τὸ σεμνότατον ἀκριβῶς δοκοῦντας, ad hunc deduci item. ait. item appello in, &c. appello in portum siue applico. κρίζεσθαι: cui oppon. ἀπέχομαι, soluo è portu. itē reducor in patriam. Hinc κατηγόρημος. reduces. item diuersor, hospitor. Quod à Cicerone dicitur etiam, deducor. Vide B.

Κατηγεῖν, appulsus in portum, applicatio. Arist. Est etiam reditus exulum in patriam. item mansio & diuersorium. stratio. apud Herodot. Appian. & Herodian. item sedes, i. locus sedendi. apud Lucian.

Κατηγεῖον. diuersorium. Καθηγητὴς, cui opponitur ἀναγωγεὺς. i. mysticus, apud Areop.

Κάθαγμα, τὸ, quod uetur, glomus.

Decomp. Ἐπαθάγομαι, post alium applico vel appello. Dicitur à Thuc. nauis ἐπαναγαγεῖν, quæ appellitur post aliā. lib. 4.

Συναγάγω, vnà reduco, adiuuo in reducendo exulem, vel reducentes adiuuo. Isocr. & Æschin.

Μυκάομαι, transfero, traduco. Interdum, dimouco. Herodian. l. 3. πᾶσαν τὴν δύναμιν Ῥωμαίων εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς παῖδας μεταγαγεῖν. Item sequor cum exercitu. Xen. Pæd. 7.

Μεταγωγὴ, translatio, traductio. Μεταγωγὸς, translator, apud Dionys. Areop.

Παράγω, produco, profero, in medium adduco. Dem. τὰ ἰκρινῶς παρήκαιον, in medium produxerunt. Luc. παράγειν ὀκ μὴ ὀστοῦν τὸ αὐθρωπον, hominem ex nihilo produxit Plato de leg. lib. 4. παρήκαιον αὐτὸν εἰς τὸ μέσον τοῖς λόγοις. Lysias θέτον παρήγαγε τὸ δῆμον, testem produxit in medium. ¶ Item deduco. Plut. in Lycurgo, παραγαγὼν ἄχρι τὸ τέκνα τὸν αὐθρωπον, quum ad partum viq. mulierem deduxisset. Accipitur etiam pro deducere, i. deriuare. vt apud Plut. in Camillo, παράγειν τὸ ὕδωρ, ὀρύξαντα εἰς τὸ πέδιον, aquam fossis in planiciem deriuare. Vsurpatur & à grammaticis pro deriuare: vnde παράγωγα deriuata. ¶ Item promouco, prouecho. vt παράγειν εἰς ἀξίωμα ἐπιτιμᾶν. Chrysost. ¶ Item differendo & dilpitando fallo. Alex. top. 1. Item, verba do, & à proposito subdola oratione abduco. Est etiam oratione blanda vel muneribus perducere quò quis velit, hoc est, persuasione subdola obrepere. vt παράγειν αἰσχυνόμενος. apud Plat. 2. de Rep. Sic Plut. in amat. narrat. οἱ τὰς ἐρέσεις ψευδεῖς λόγοις παραγάγοντες. Item pro prauare vel potius peruertere. apud Philostr. & Antiphontē. Accipitur & pro peruertere, in propria significatione. vnde παραγωγὴ. peruersio. Est etiam verbum militare significans, puriò agere & promouere ordines ab altitudine in longitudinem, atque etiam transuersos agere. id quod fit ad porrigendam frontem & circumueniendos hostes. Xen. ἐκ τούτου παρῆλθον οἱ διχόθεν ἀρχοὶ ὡς μάγιστα. Citatur ex Xenoph. & pro ἀπάγειν. ¶ Item neutrali significatione, transeo, prætereo. vt Matth. 9. & 20. cap.

Παράγομαι, in errorem abducor, subdola persuasione decipior. Thucyd. lib. 2. ὑμεῖς δὲ μήτε τοῖς τῶνδε πολιτῶν παραγομένοις. Item lib. 1. κἀλλὰ οὐ τοῖς μὴ λόγοις μᾶλλον παραγομένοις. Et alibi, ὥστε ἁπάτῃ μὴ παραχθεὶς τοῦ αὐτῶν. Item pro præterco, vt παράγων. 1. Ioh. 2. ὁ νῦν ἡ σκηνὴ παράγει. Et post, ἐ ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ.

Παράκτης, qui canes venatorum ducit venatum. Hesych.

Παρακλώδης, qui vel quæ vim habet producendi in lucem siue profetendi.

Παρέλκω, productio, *quo sensu dicitur producere in medium vel in rerum naturam*. Item deductio, derivatio, apud grammaticos. Volunt item nonnulli ab iisdem sic appellari, quum aliquid fini vocabuli adiicitur: dicitur & παρήκασμος pro eodem. Itē deceptio. Dem. ψευδὴς ἢ παρέλκωσις λόγων. Item peruersio in Hippiatria, εἰκὼς ἐν ἑαυτῷ παρέλκωσιν. Item coegerunt ab exigendo portorio.

Decomp. Ἀπαράγω, hostium exercitum captans, cū exercitu ipse adequito. Polyb. ἀπαπαρῆναι τῆς πολιορκίας. Hinc ἀπαπαράγωγὴ, apud eundem Polyb.

Εὐπαράγωγος, qui vel quæ facilè decipitur. cui verba dare facile est. Aristoph. in Pluto.

Περιάγω, circunduco, circumago. Plato de leg. lib. 10, ὡς ἐπειδὴ ψυχὴ μία ἐν ἑκάστῳ ἡμῶν πάρεστι, quòd quum anima sit vna nobis omnia circūagat. Aristoph. in Vespis, Φησὶν σε πεῖσαι τοῦ ζωγράφου θέσθαι. ¶ Item circumago, *id est* verto, vnde περιάγεσθαι. ¶ Item circumeo, lustro. vt Matth. 9. περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς ὅλας τὰς πόλεις πάσας. Et alibi ἰæpe. Sic & ex Cebete citatur, ὁρᾷς ὡς περιάγουσιν, *pro*. vides circumagantes. Est etiam ambito. Plat. fol. 2, τυχεῖν τοῦ σφενδόνου ἢ δακτυλίς περιαγαγόντα αὐτὸν εἰς τὸ ἐσω ἢ χρῆσθαι. Cic. Off. 3. interpr. ibi quum palam eius annuli ad palmam conuerterat. ¶ Item perduco, tandem deduco vel adduco. Arist. Pol. , μὲχρι ἀφικόμενοι ἐπὶ τὸν ἴσον πολιτείαν. Et Herodian. lib. 4, εἰς αὐτὸν τὸ μέσον περιαγαγεῖν, τὸν ὄχλον. ¶ Περιάγω τὰς χεῖρας ὑπίσω attrahere manus post tergā. vel retorquere. ¶ Item redigo, atticistam. item appello in, &c. appello in portum siue applico. καθέλκω: cui oppon. ἀνάγομαι, soluo è portu. itē reducor in patriam. Hinc κατηγόρημος. reduces. item diuersor, hospitor. Quod à Cicerone dicitur etiam, deducor. Vide B.

Καταγωγὴ, appulsus in portum, applicatio. Arist. Est etiam reditus exulum in patriam. item mansio & diuersorium. stratio. apud Herodot. Appian. & Herodian. item sedes, i. locus sedendi. apud Lucian.

Καταγώγιον. diuersorium. Καθαγωγὴς, cui opponitur ἀναγωγὴς. i. mysticus, apud Areop.

Κάθαγμα, τὸ, quod uetur, glomus.

Decomp. Ἐπαθάγομαι, post alium applico vel appello. Dicitur à Thuc. nauis ἐπαναγαγεῖν, quæ appellitur post aliā. lib. 4.

Συναγάγω, vnà reduco, adiuuo in reducendo exulem, vel reducentes adiuuo. Isocr. & Æschin.

Μυκάομαι, transfero, traduco. Interdum, dimouco. Herodian. l. 3. πᾶσαν τὴν δύναμιν Ῥωμαίων εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς παῖδας μεταγαγεῖν. Item sequor cum exercitu. Xen. Pæd. 7.

Μεταγωγὴ, translatio, traductio. Μεταγωγὸς, translator, apud Dionys. Areop.

Παράγω, produco, profero, in medium adduco. Dem. τὰ ἰκρινῶς παρήκαιον, in medium produxerunt. Luc. παράγειν ὀκ μὴ ὀστοῦν τὸ αὐθρωπον, hominem ex nihilo produxit Plato de leg. lib. 4. παρήκαιον αὐτὸν εἰς τὸ μέσον τοῖς λόγοις. Lysias θέτον παρήγαγε τὸ δῆμον, testem produxit in medium. ¶ Item deduco. Plut. in Lycurgo, παραγαγὼν ἄχρι τὸ τέκνα τὸν αὐθρωπον, quum ad partum viq. mulierem deduxisset. Accipitur etiam pro deducere, i. deriuare. vt apud Plut. in Camillo, παράγειν τὸ ὕδωρ, ὀρύξαντα εἰς τὸ πέδιον, aquam fossis in planiciem deriuare. Vsurpatur & à grammaticis pro deriuare: vnde παράγωγα deriuata. ¶ Item promouco, prouecho. vt παράγειν εἰς ἀξίωμα ἐπιτιμᾶν. Chrysost. ¶ Item differendo & dilpitando fallo. Alex. top. 1. Item, verba do, & à proposito subdola oratione abduco. Est etiam oratione blanda vel muneribus perducere quò quis velit, hoc est, persuasione subdola obrepere. vt παράγειν αἰσχυνόμενος. apud Plat. 2. de Rep. Sic Plut. in amat. narrat. οἱ τὰς ἐρέσεις ψευδεῖς λόγοις παραγάγοντες. Item pro prauare vel potius peruertere. apud Philostr. & Antiphontē. Accipitur & pro peruertere, in propria significatione. vnde παραγωγὴ. peruersio. Est etiam verbum militare significans, puriò agere & promouere ordines ab altitudine in longitudinem, atque etiam transuersos agere. id quod fit ad porrigendam frontem & circumueniendos hostes. Xen. ἐκ τούτου παρῆλθον οἱ διχόθεν ἀρχοὶ ὡς μάγιστα. Citatur ex Xenoph. & pro ἀπάγειν. ¶ Item neutrali significatione, transeo, prætereo. vt Matth. 9. & 20. cap.

Παράγομαι, in errorem abducor, subdola persuasione decipior. Thucyd. lib. 2. ὑμεῖς δὲ μήτε τοῖς τῶνδε πολιτῶν παραγομένοις. Item lib. 1. κἀλλὰ οὐ τοῖς μὴ λόγοις μᾶλλον παραγομένοις. Et alibi, ὥστε ἁπάτῃ μὴ παραχθεὶς τοῦ αὐτῶν. Item pro præterco, vt παράγων. 1. Ioh. 2. ὁ νῦν ἡ σκηνὴ παράγει. Et post, ἐ ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ.

Παράκτης, qui canes venatorum ducit venatum. Hesych.

Παρακλώδης, qui vel quæ vim habet producendi in lucem siue profetendi.

Παρέλκω, productio, *quo sensu dicitur producere in medium vel in rerum naturam*. Item deductio, derivatio, apud grammaticos. Volunt item nonnulli ab iisdem sic appellari, quum aliquid fini vocabuli adiicitur: dicitur & παρήκασμος pro eodem. Itē deceptio. Dem. ψευδὴς ἢ παρέλκωσις λόγων. Item peruersio in Hippiatria, εἰκὼς ἐν ἑαυτῷ παρέλκωσιν. Item coegerunt ab exigendo portorio.

Decomp. Ἀπαράγω, hostium exercitum captans, cū exercitu ipse adequito. Polyb. ἀπαπαρῆναι τῆς πολιορκίας. Hinc ἀπαπαράγωγὴ, apud eundem Polyb.

Εὐπαράγωγος, qui vel quæ facilè decipitur. cui verba dare facile est. Aristoph. in Pluto.

Περιάγω, circunduco, circumago. Plato de leg. lib. 10, ὡς ἐπειδὴ ψυχὴ μία ἐν ἑκάστῳ ἡμῶν πάρεστι, quòd quum anima sit vna nobis omnia circūagat. Aristoph. in Vespis, Φησὶν σε πεῖσαι τοῦ ζωγράφου θέσθαι. ¶ Item circumago, *id est* verto, vnde περιάγεσθαι. ¶ Item circumeo, lustro. vt Matth. 9. περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς ὅλας τὰς πόλεις πάσας. Et alibi ἰæpe. Sic & ex Cebete citatur, ὁρᾷς ὡς περιάγουσιν, *pro*. vides circumagantes. Est etiam ambito. Plat. fol. 2, τυχεῖν τοῦ σφενδόνου ἢ δακτυλίς περιαγαγόντα αὐτὸν εἰς τὸ ἐσω ἢ χρῆσθαι. Cic. Off. 3. interpr. ibi quum palam eius annuli ad palmam conuerterat. ¶ Item perduco, tandem deduco vel adduco. Arist. Pol. , μὲχρι ἀφικόμενοι ἐπὶ τὸν ἴσον πολιτείαν. Et Herodian. lib. 4, εἰς αὐτὸν τὸ μέσον περιαγαγεῖν, τὸν ὄχλον. ¶ Περιάγω τὰς χεῖρας ὑπίσω attrahere manus post tergā. vel retorquere. ¶ Item redigo, atticistam. item appello in, &c. appello in portum siue applico. καθέλκω: cui oppon. ἀνάγομαι, soluo è portu. itē reducor in patriam. Hinc κατηγόρημος. reduces. item diuersor, hospitor. Quod à Cicerone dicitur etiam, deducor. Vide B.

Περιαγωγὴ, circumductio, circumactio, vel circumactus. Aristot. & Plut.

Περιαγωγὸς, circumductor, circumactor.

Περιηγητικὸς, ὸ ὸν ἡ, (*apud poetas*) rotundus, q.d. circumactus aut circumactilis. idē quod περιφερὴς vt σφαῖρα περιηγητικὴ. Significat & curuum. vt apud Apoll. Rhod. περιηγὴς ἀκτὴ, exp. curuum littus. Sic περιηγὲς τέλεον apud Dionys. de situ orbis. item astrictus, circumuinctus, q.d. circumadductus: vt περιηγέες χεῖρες.

Ἔρατος, apud quendam poetam.

Περίακτος, ὸ, ὸν ἡ, versatilis Athen. κορίαξ εἰς τὸ περιάκτους ἄγοντας ὄχλους.

Dec. Ἀπεριάκτως, in contrarium conuerto. Syn. ad Anast.

Ἐμπεριάγω, circumdo.

Εὐπερίαγωγος, circumactu facilis.

Συμπεριάγω & συμπεριαγωγὴ, mecum duco. vel mecum quoquo versum duco. Xen. in Hierone, ἀναπαυόμενον ἀεὶ οἰκοῦντα δὲ συμπεριάγειν ἀναφέρεσθαι συμπεριαγόμενος. Συμπεριαγωγὸς, qui vel quæ adiuuat in deducendo aliquo, vel circunquaque ducendo. Plat. Pol. 7.

Προάγω, deduco, perduco, promouco, prouecho. Xen. προαγαγεῖν ἐπ' ἀρετὴν. apud Plut. προάγειν εἰς ἀξίωμα, prouehere ad dignitatem vel honores. Sic & apud eundem in Galba προῆγε πολλοὺς ἐφ' ἡμερότητας. ¶ Item prouecho vel impello, incito, stimulo. Isocr. ad Philip. ἐπὶ τὸν ὁμόνοιαν προάγειν. Sic Aristot. Rhetor. 3. προάγειν εἰς γέλωτα, & προάγειν εἰς πάθος. Et cum infinit. Thuc. προάγειν τινὰ κινδυνεύειν. ¶ Προάγω εἰς φῶς, Plat. epist. 7. in lucem profero vel produco. ¶ Item prodūco, de lenone dictum: vnde προαγωγός. ¶ Item educo, abduco. Cum accuf. & genit. Aristot. Occon. 2, προάγειν αὐτὸς τὸ πόλεως μακρὸν. Sic Eurip. προάγειν δάκρυα ὀμμάτων, emittere siue effundere lachrymas. ¶ Item *neutraliter*, præco, prægredior, præcedo. Plut. de musica, μήτε προάγοντος μήτε ὑστερίζοντος, nec præcedere nec subsequi. Xen. in Cyneget. ἐφ' ὅτῳ ἂν τοῦτο προάγωσι. temerè procurrunt. Et cū accuf. frequentè apud Math. & Marcum. ¶ Item, progredior, procedo. Aristot. Occon. 1, τῶν δὲ τόπων προηγῆσθαι, ad hunc modum progressum faciebat. Sic Luc. προάγειν ἐπὶ τὸν ἄνω, Et metaph. Dē. ἐπὶ πολὺ προάγειν τὴ τῶν ἔργων ὠμότητα, magnopere in violentiam erudelitatemq; euadit. ¶ Προάγω etiam dicitur ductor exercitus cum agmine procedens. Polyb. 9 Item præcello, ante eo. Dioſc. προάγει δ' πασῶν τὸ ῥηδιὸν ἡ ἰρεμισθίη.

Προάγομαι, prouchor, euado. Demoſt. ἐπὶδὴ εἰς τοῦτο προῆχθε τὸν λόγον, quando huc vsque ego dicendo prouectus sum. Apud Xenoph. λόγων. 1. εἰς φιλοσοφίαν προαχθῆναι, exp. delapsos. Item prouchor, vt prouehor ad honores. Plutarc. Idem Plut. actiua significatione copulauit, πρῶτον ἀξιοῦσθαι καὶ προάγεσθαι τοῦ πολίτου ὑπὸ τοῦ πολίτου ποιοῦντα καὶ προάγοντα, i. allicit, impellit.

Προηγμένα & ἀπροηγμένα, Stoicis peculiaria verba, quæ Cicer. promota & remota interpretatur. Idē προηγμένα vertit etiam, producta, præposita & præcipua: ἀποπροηγμένα, reiecta. De finibus lib. 3.

Προαγωγὴ, promotio prouectio. Et peculiariter, prouectio ad honores Plutarc. οἱ ὑπ' ἀξιώματος φίλοι, ad dignitatis gradum promoti. Item pro institutione (quæ ἀναγωγὴ appellari solet quasi ductus) apud Polyb. Item perductio mulierum qualis à lenonibus fit. lenocinium, προαγωγεία.

Προαγωγὸς, perductor, siue producto, leno, postitutor, qui alio nomine μαστροπὸς. Aesch. contra Timarch. ἡ τῶν ἀναγωγῶν γραφὴ καλεῖται.

Προαγωγικὸς, q. d. ad lenocinium aptus. Aug. exp. qui vim habet concilianti amoris, apud Dyonys. Areop.

Προαγωγὸς, idem.

Προαγωγεύω, perduco, perductor sum, prostituo, Phocyl Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον, Metaph. pellicio quibusdam verborum lenocinijs aut alijs artibus. Apud Xen. οἶδα ἐγὼ, ὅτι Καλλίαν τοῦτον προαγωγεύσας τῆς σοφίᾳ. Περσῶν.

Προαγωγεία, perductio, lenocinium, προαγωγὴ. Cicero introductiones mulierum atque adolescentulorum nobilium appellauit προαγωγείας, Epist. ad Att. lib. 1. Legitur & προαγωγία, apud Pol. & Suid.

Προσάγω, adduco, admoueo. cui opponitur ἀπάγω. Arist. de l. Plob. sect. 11 ἐμβίγνεσθαι προσιόντι καὶ τὴ ὄβλητῃ ἰδέᾳ, ὁ δὲ πέμπων ἀπίσω. Luc. προσάγεσθαι τὸ βωμὸ, vt admoueri. item omitto. vt Aristoph. in Plut. προσάγειν τὸ μέσον ἀναγκάζειν. Et Chryſ. τὰς ὕμνους τῆ διανοίᾳ προσάγειν. ¶ Item adhibeo, admitto, ἢ καὶ οὔτε δῶρα προσάγειν. ¶ Item iniungo, impono, apud Herod. προσάγειν ὅρκους, defere iusiurandum, iure iurando adigere. ¶ Προσάγω ἐαυτὸν ἢ δῆμῳ, referre ad populum, -ri tor. ¶ Item *neutraliter passiuum*, accedo, propè accedo, appropinquo. Plutarchus in Galba προσαγόντων ἐαυτοῖς εἴς ἑξήκοντα. Idem in Pomp. εἰς πεντακοσίους ἔτεσι προσῆκεν, proximos fuit 40. annis. Et cum ἐπὶ: vt apud Hippocr. ἐπὶ τὸ ὀδυνῶδες προσάγει. Item allicio, concilio, Plut. in Public ἐμιμεῖτο προσάγων φόβῳ καὶ ἀιδῷ.

Προσαγωγὴ, ad me attraho. Plat. l. 5. de Rep. ἐκείνου τε προσαγάγοι, &c. Item accerso, προσκαλοῦμαι, vt apud Plut. in Rom. προσαγαγὼν τὸν πολίτην. Item allicio, concilio. Isocr. in Plat. ἀξιώσεται προσάγεσθαι τοὺς Ἕλληνας; idem παρῆλθε τὸ ἐκπεπλαῦσθαι, τοὺς μὲν τοῖς ἄλλοις ἡγεμόσι προσάγεσθαι. Item pro accedo. vt προσάγω, apud Greg. Nyſ. ἐπὶ μᾶλλον προσάγωμεν τῇ ἀληθείᾳ. Citatur ex Aristot. in probl. προσαγαγὼν τοῦ ἀφλοῦ, *pro*, cibum capio.

Προσαγωγὴ, accessus, aditus. Iut Item accessus & aditus ad principes qui datur per illorum emissarios hinc προσαγωγεῖς dicti, ad Ephes. 1. c. & ad Rom. 5. Sic qui admitti onem verant. item appropinquatio. vnde προσαγωγὴν ποιεῖσθαι dicitur imperator à Polybio, i. appropinquare, vel propriùs admouere copias suas. Item exp. adiunctio, apud Thucyd. lib. 1. Ἐπὶ προσαγωγῆς aliquid fieri dicitur, quum accessione fit sensim crescente. Luc. in Zenxide.

Προσαγωγὸς, vim habès alliciēdi, pellax, illecebrosus. Thuc. προσαγωγὸς, qui aditum, præbet, admissionalis. Item conciliator, interpres, sequester, emissarius. Plut. in lib. περὶ πολυπρ. dicit tyrānos inuisissimos reddi per eos qui aures illorum & προσαγωγὰς appellantur. Christum Gregorius nostrum προσαγωγέα vocat, i. conciliatorem & interpretem.

Προσαγωγίδης, idem qui & προσαγωγὸς. Plut. in lib. περὶ πολυπρ. Eralm. προσαγωγίδας interpres exploratores.

Προσαγώγιον, ου, τὸ, insti rumentum fabri'e quo admoto ligna curua dirigunt, inquit Suid. Est etiam ἀλφιτόπωλις. Hesych.

Συνάγω, congrego, colligo. vt συνάγειν συκλησίαν, apud Thuc. Sic συνάγειν τὰ κεφάλαια, summam colligere, apud Aristot. Συνάγειν εἰς ἐν, aff. ex Dem. *pro*, in vnum colligere. Συνάγειν φῦλον, apud Dem. conflare inuidiam. ¶ Item concludo, ratiocinor, quod & colligere dicitur. Philop. in Proclum. 9 Item contraho quod apertum est, *id est*, claudo. Sic συνάγειν τὰ ὀφρῦς, Aristoph. in Neb. contrahere supercilia. Et συνάγειν τὸ σῶμα, apud Plut. Et συνάγειν τὸ ἄνω, apud Xen. Apud Aristot lib. 2. hist. an. διοίγοντες καὶ συνάγοντες ἠρεῖσιν τὸ ἰχθύδιον ἐν μικρῷ. ¶ Item intendo, augeo. Greg. ἀεὶ τὸ πόθον ἀκόλουτος συνάγοντες ἡμῶν ἐπὶ τὸ βιβαιότερον. ¶ Item contungo, contocio. Aristot de mundo, τὰ ἄρρητα συνήγαγον ἡ φύσις εἰς τὸ ἥδιον. Xenoph. autem alia constructione dixit συνάγειν αὐθρώπους εἰς κινδύνους. Hom. συνάγειν ὁσμιλὸν & συνάγειν ἔριδα (ꝑ) conserere pugnam. q. d. consociare pugnam. Plutarchus autem συνάγειν εἰς χεῖρας *pro* conferere manus, dixit in publ. Ponitur & pro concilio, apud Herodian. lib. 4. συναγάγειν ἀδελφὸς ἡμῶν τὴ συμμάχῳ ἐπιθεῖσθαι. ¶ Item compoto, apud Plat. in Timæo.

Συναγωγὴ, collectio congregatio, ipse colligendi seu congregandi actus, vt apud Thuc. lib. 1, συναγωγὴ δὲ πολέμου, collectio eorum quæ ad bellum pertinent. ¶ Item coetus, concilium, conuentus. In testamento nouo dicitur *peculiariter* de conuentu iudæorum seu loco ipso in quem conuenire solebant ad scripturam tractandam. Quidam ex. collegium. Matth. 10. ¶ Item cumulus, aceruus. basil. συναγωγὴ εἶς σωμα γινόμενον. Apud Alex. Aphrod. συναγωγὴ δ' γάλακτος, exp. copia lactis. ¶ Item contractio vt σημεῖον ὡς ἐ τοῦς δ' περὶ ὅπνα συναγωγαῖς, &c. apud Isocr. ¶ Et conclusio, συμπερασμὸς, apud Themist.

Συναγωγὸς, collectiuus, aptus vel colligendum vel coniungendum. vt δυσμὸς συναγωγὸς, Plat. in Timæo.

Συναγωγεύς, collector, coactor. Lyſ. συναγωγεῖς τῶν πολιτῶν. Item congregator & conciliator, apud Plat. in Symp.

Συναγώγιον, coniuinium quod ex symbolis fit comportatio. Athen. l. 8.

Συναγώγιμος, collectilis, collatitius vt συναγώγιμος δεῖπνος, apud Athen. quæ τὰ συναγόμενα.

Συάγωγιμος, sedimentum, lotij quasi collectio. Gal. Hippoc.

Συλλεξις, collectio, congregatio, conuentus. Euſt. Sic peculiariter dictus est à quibusdam theologis conuentus qui fiebat ad celebrandum cœnam Domini: item celebratio ipsius cœnæ.

Συναικτήρ, collector vel contractor & astriſtor. Peculiariter sic vocatur subligaculi seu fœmoralium quoddam genus quod describitur à Iosepho in Antiq. Συναικτῆρες, οἱ, ὁ.

Συναικτὸς, collectiuus, coactiuus, congregatiuus, aptus ad colligendum seu cogendum. vnde συναικτικὴ δύναμις, vis cogendi aut contrahendi.

Decomp. Ἀποσυνάγω, disgrego dispello. 4. Reg. c. 5.

Ἀποσυνάγωγος, synagoga motus, qui interdictum est synagoga Ioan. c. 9.

Ἀρχισυνάγωγος, princeps synagogæ. vel præfectus synagogæ apud Marcum & Lucam. Ponitur & adiectiuè: vt ἀρχισυνάγωγος εἰρήνης, apud Areopag. quæ est præcipua autor congregationum.

Ἀσυνάγωγος, à synagoga alienus. à synagoga exclusus.

Ἀσυνάκτος, qui vel quæ congregari non potest. insociabilis. Actiuè etiam dici putatur *pro*, ὁ μὴ συνάγων, i. συμπαθῶν, vt apud Eurip. ἀσυνάκτοις λόγοις.

Δυσσυνάκτος, qui difficulter cogi seu colligi potest.

Ἐπισυνάγω, aggrego post alium colligo leu congrego, vel insuper colligo. In eredum simpliciter pro συνάγω. Polyb. Et Matth. 23. & Ma c. 13. c. Ἐπισυναγωγὴ, aggregatio. 2. Thessal. 2. cap.

Εὐσυνάγωγος, qui vel quæ facilè cōgregari potest. Item εὐσυνάγωγος πόνος ἐστὶ πεπιεσμένος, Aristot. Pol. 7. Locus in quem facilis est importatio.

Ὑπάγω, subduco clàm eximo. Il. λ. Ἐκ δὲ οἱ' ὑπ βιλίων ὕπαγε Ζεὺς ἐκ τε κηδίης Ἐ' κτ' αὐθροκτασίης. Et metaph. ὑπάγειν πολλὰς, Dioſc. subducere aliquem. Sic Gal. ὑπάγειν τοῦ χορείου. Apud Hom Il π, ὑπάγειν ζυγὸν ἵππων dicitur pro iugo eius posteri dixerunt (vt annotat Eust.) ὑπάγειν ζυγὸν, subiugum ducere, subdere iugo. Sic apud Luc. ὑπάγειν πονηρὸν τῇ διαίτῃ. in Timone. ¶ Item subijcio, subdo iugo. Aristid. ὦ δῆλα πᾶς ἀθλίους ὑπάγει. ¶ Item clàm induco, paulatim compello, perpello. pellicio. Xen. in Hipp. πεῖσαι τοὺς πολεμίους εἰς ὑπάγειν ὑπάγειν. ¶ Item defero, in iudicium adduco, accuso. Xen. ἡμεῖς δῆλον ἦν τοῦτ' ὑπάγοντα ὡς ἀποδώσοντα ὑμῖν. postulamus proditioni. vel reum facimus. pro eodem dicitur & ὑπάγειν εἰς δίκην, apud Thuc. 3. quod aud. exp. deferre & ad iudicium exhibere iudicandum. Dicitur & ὑπάγειν τινα θανάτῳ, apud Herodot. & Xenoph. accuso te criminis capitalis. Et ὑπάγειν δημοσίους, apud Luc. subijcere iudicijs. ¶ Item neutraliter positum *pro*, ire subduco, retrocedo. vt ἀναγκάζομαι ὑπάγειν apud Aristot. Citatur ex Aristoph. ὑπάγε' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, *pro*, subducite vos è via. ¶ Item de animalibus dictum subsido, demitto & clunem submitto in coitu. Aristot. lib. 5. an. ¶ Item pro πορεύομαι, procedo, progedior. Plut. ¶ Et simpliciter pro, eo. Aristoph. in Nub. ἤπιαλε, πὶ μέλιτος, Et sæpè apud Math. Marc. & Ioan.

Ὑπάγωμαι, subducor. Iugo subdor. vt apud Luc. ὑπάγεσθαι τοῦ ζυγοῦ. Item pro, subijcio mihi, subiugo. apud Luc. Item pro, clàm induco, &c. vt ὑπάγω. apud Herodian. αὐτὸς ἐφ' ἁβάλαιν ὑπάγεσθαι. Apud eundem legitur ὑπάγεσθαι εἰς φιλίαν. Demoſth. pro cor. dicit. εἰς ἐχθραν τὰ μὲν ἐξ ἀπίσιας ὑπάγομαι ὑπὸ τούτου, impulſus & prouectus. Et curtè infinit. apud Demoſth. ὑπαχθεὶς πόλεμον ἐκφέρειν. impelli ad bellū inferēdum. Et pro, dolo adduci, decipi. Plut. Apud Dem. ὑπάγεται exp. à aud, productus est vel adductus. protrusus. Itē

prosuadere.apud Xenoph.αἰσχρ. lib.2. Item deferor, accusor. Xenoph. ¶ Item, infurgo, apud Xenoph.

Υπαγωγή, subductio, vt ὑπαγωγὴ κοιλίας. Dioſc. Eſt etiam χρῆσις, quod ſit quũ recepti ui cantur. cui opponitur ἡ ἔλξις apud Thuc. quæ quia interdum ſubdola eſt ad pelliciendum hoſtem in inſidias, ideò ὑπαγωγὴ ponitur pro deceptione vel ab ὑπάγω ſignificante ἐξαπατῶ & pellicio. ¶ Item ſubmiſſio & facilitas exceptio maris. Vnde ἐχείαν ποιεῖσθαι ἐξ ὑπαγωγῆς. Ariſtot.de hiſt.an.l.6.

Υπαγωγὸς, ſubductiuus, vim habens ſubducendi, vt ὑπαγωγὸς κοιλίας Dioſc.

Υπαγωγός, inſtitum rotum fabrile. Sunt qui tomentum eſſe putent aut aliquid huiuſmodi quod calones oneri ſupponunt, vt puluini uſum præſtet; quale eſt quod Feſtus ceſticillium appellat. Ariſtoph. in Aub.

Decomp. Ἀ'γοδικάω, ut criminor, viciſſim accuſo. Thuc.3. αἰσχύνομαι ταῦτα τοὺς παρελθόντας πάντα αἰσχρὰ.

Υπάδακρυς, ſupero, excello. apud Suid.

Υπάδακρυτος, (q.d. exuperanter) ſupra modum.

Alia compoſita : formata ex ἄγωγή ſeu ἀγωγὸς, citra præpoſit.

Ἀγχιπλιδαγωγὸς, ὁ ὁ ἀγχιπλίδας ἄγων, qui manipulos ſeu faſciculos, proprie ζευγαίων) vehit nauigio aut ſuper iumento. Poll.

Ἀγχιπλιδαγωγία, manipulos ſeu faſciculos vehere. Euſtat. ex Paſian.

Ἀάγωγος, (accentu poſito in antepenult.) ὁ, ἡ, ὁ, q.d. ineducatus, qui inſtitutus nõ fuit, qui carnit inſtitutione. Eſt enim compoſitum ex α priuat. & ἀγωγὴ. Exponitur etiam cui non contigit inſtitui vt decebat. vt ἀπαίδευτος ἀπείθης. & ἀάγωγοι νόες. apud Xenoph. ¶ Item contumax. intractabilis, quaſi qui duci nequeat. vt ἀάγωγος ἵππος, equus indomitus. apud Xenoph. ¶ Item diſſolutus, intemperans, petulans. Plutar. ¶ Item indoctus. imperitus, ἀπαίδευτος. apud Athen. Expon. etiam ineptus. At ἀάγωγος, vide in ἀάγω. Ἀτάγωγος, contumacior. Item petulantior, iniuriosè, contumeliosè. Athen. l 3. Item imperitè, indoctè, ineptè, apud eundem. Item citra inductionem & certam quandam cohærentiam, quæ ſpecies argumentationis dicitur ab Ariſtot. quum quis per plura ſingularia progrediens, vniuerſale aliquod probat: id quod Platoni frequentiſſimum eſt.

Ἀταγωγία, defectus diſciplinæ. Item diſſoluta vita, & animus iuuenis indomitus. Plut.

Γεροντοπαιδαγωγὸς, qui ſemen inſtituit ſeu erudit.

Γηροβοσκαγωγεῖν, ſenem inſtituere, mores ſeniles formare. Plut.

Δημαγωγὸς, q. d. plebis ſeu populi ductor. qui plebem ſcit ducere quo vult, cuius conſilio & quaſi ductui plebs obſequitur vtpote qui ſit gratioſus Ariſtot. l.4. & Plat.5.

Δημαγωγία ἡ, popularitas, gratia & auctoritas qua quis valet apud populum: aut etiam artes quibus quis ad conciliandum ſibi populum vtitur. Plut.

Δημαγωγέω, populum duco & impello quocunque volo. Dicitur & de eo qui fauorẽ populi aucupatur, per quem eum ſibi obſequentem reddat. Plut. in Alcibiade, ὁ δὲ δημαγωγῶν, ὃ χαλεπὸν ὂν, τοῦτ' ὅπως ὁ δῆμος δημαγωγεῖται, σκοπεῖ πολλοὺς ἀπολλύοντα τῆς πόλεως ἀπιστότερος. Apud Iſocr. exp. populum ſine remp. moderari. in hoc ad Nicocl. Ἐκεῖνο χαλεπὸν δημαγωγοῦντα καὶ μὴ τὸ ἥδιστον ὑποβλέπειν ἵνα σοι μὴ τὸ βέλτιστον ἀφανὲς ᾖ.

Ἀ'πηδημαγωγέω, viciſſim populum mihi concilio. Euſt.

Decomp. Ἐ'νδημαγωγῶ, idem

Καθοδημαγωγῶ, idem Synel. vnde καθοδημαγωγήθρος. Plut. in Pericle. cum accuſ. ſuperans populari gratia.

Συνδημαγωγῶ, vnà concilio gratiam. vel ad conciliandam gratiam iuuo. Plut.

Δαμάω, in ſeruitutem redigo. Theophr. cum accuſ.

Δυσάγωγος, ὁ, ἡ, ὁ, qui difficilè ducitur & impellitur quò volumus, intractabilis, indocilis, contumax. ¶ δυσάγωγος ἵππος, contumax equus.

Ἐλεφαντηγωγὸς, qui elephantem agit. ὁ ἄγων ἐλέφαντα. Poll.

Ἐὰν γαγ-ὸς, ductilis, qui facilè duci poteſt: vnde pro tractabili & docili accipitur. Ariſtot. poll.7.

Θεαγωγία, exp. deorum ſeu ſuperorum euocatio, apud Naz.6.

Ἱππαγωγὸς, q.d. equorum ductorius. vt ἱππαγωγὰ πλοῖα, naues ad traiiciendos equos. Philoſtr.

Καφαγωγὸς, leue onus ferens. Xen. de re eq.

Κωμαγωγὸς, canum ductor. Xen.

Λοχαγὸς ductor λόχου, i. turmæ.

Λαφυραγωγέω, ſpolio, prædor, deprædor, diripio, Propriè eſt ſpolia abduco. Plutarch. de lib. ed. πόλεμος δὲ ἐλαφυραγωγεῖ δρυτέων.

Μυσταγωγὸς, ὁ, ὁ, vel ἡ, initiator ſicut μύστης, qui initiatur ſeu initiatus, ſacris *videtur*. Greg. Eſt etiam is qui hoſpites ad ea quæ viſcenda ſunt, ducere ſoler. ſi credimus Ciceronis oratioui in Verr. 4.

Μυσταγωγία, officium eius qui μυσταγωγὸς vocatur. vel actio

illa initiandi ſacris, Vnde exp. &, initiatio in ſacris. Greg.

Μυσταγωγέω, ũ. initio ſacris. miſteria doceo ſeu ſacra. Greg. cumacculat. Μυσταγωγητὴς, ad ſacra myſteria iam introductus initiatus.

Μειαγωγέω, ũ, ſignificat τὸ μεῖον ἄγειν, minus pondero. In Apatuſijs patres pro filijs offerebant ouem. eam ferunt oportuiſſe aliquanto minus pendere ſolito põdere. ideoque τὸν φέροντα ἐπὶ τῷ σταθμῷ τὸ ἱερεῖα ὑπορθοῦσθαι μεῖον. Inde μειαγωγεῖν eſt dicere ἄγειν μεῖον, pendere minus. A μειαγώγιος, χρεῖος, res quæ non minus ponderare dicitur: ſeu quæ non ponderatur. cuius pondus non examinatur.

Νεκραγωγέω, mortuos duco. Luc.

Νωθαγωγὸς, dorſo vehens, dorſuarius, in Hippiatr,

Ξεναγὸς, ductor hoſpitium idem cum ξεναγὸς, de quo infrà. ξεναγεῖν. eſſe dicuntur qui hoſpites ad ea quæ viſenda ſunt ducere ſolent: quos Bud. perductores vocat.

Ξεναγέω, ũ, duco hoſpitẽ ad ea quæ viſcenda ſunt. Item, hoſpitem ſuſcipio, hoſpitio ſuſcipio,

Decomp. Ἀ'ξεναγήτωρ, non ductus ab hoſpite. Euſtat. in proœm in Iliad.

Ὀδηγέω, ũ, dentidu. um. Cęl. Aurel. Chron, l.2.c.4.

Οἰναγωγὸς, vinum vehens. ſeu vehendo vino aptus. vt, οἰναγωγὸν πλοῖον, nauigium quo vinum comportatur. Poll. ex Cratino.

Ὁπλαγωγὸς, militibus grauis armaturæ vehendis aptus. milites armatos vehens. vt ὁπλαγωγὸς ναῦς.

Ὀχλαγωγὸς, qui populærem turbam concitat vel congregat, vt faciunt adulatores populi vel circulatores. Ioſeph. contra Apionem lib.3.

Ὀχλαγωγέω, ũ, populum ſeu populærem turbam concito, Strabo lib.4. Eſt etiam idem quod δημαγωγῶ. Vnde Bud. vertit etiam, plebem ad res nouas ſolitio. factioſæ turbæ ducem me præbeo.

Ὀχλαγωγὸν, quum turba popularis concitata in vnum locum conſluit. In Pand.

Παιδαγωγὸς, pædagogus, pueri inſtitutor ſeu puerorum, & eorum quaſi educator. Quidam exp. pueri morum formator. Alij exp. ductor pueri ſeu puerorum. Sunt & qui ex Terentio exponant, magiſter. Frequens apud Plutarch. Luc. & Xenoph. Inuenitur & παιδαγωγὸς παράδοσις. apud Athenæum. ¶ Interdum metaphor. vt quum rabius Annibalis παιδαγωγὸς appellabatur. Plutarch.

Παιδαγωγία, ἡ, inſtitutio puerilis quæ profiſcitur à pædagogo. ipſa actio inſtituendi pueros & mores eorum formandi. Plut. Et generaliùs etiam, inſtitutio vnde παιδαγωγίας ἕνεκα ἢ θέσιν, idem Plut. in Numa. Translatum eſt etiam ad plantas ab eodem Plut. in lib. de pueris educandis: τὴν δ' ἀβέλτερα ὀξύτητα παιδαγωγίαις χαρᾶσι γίνεται & πλειόφορα.

Παιδαγωγικὸς, ἡ, ὁ. ad pædagogũ ſeu pædagogiam pertinens. παιδαγωγικὸς λόγος, oratio qualis eſſet ſolet pædagogorum.

παιδαγωγικῶς. pædagogorum more, Naz.

Παιδαγώγιον, τὸ, q.d. locus in quo pædagogus puerum inſtituit. Et pro ludo literario, apud Dem. pro cor.

Παιδιωμαγέομαι ũ, inſtituo pueros. vel inſtituo tãquam pueros aut puerum, lutip. in Bacchis. Ἐγὼ γὰρ σοῦ παιδαγωγὸς σ' ἐγώ. Quidam interpr. erudire apud Luc. & pro moderor & rego, Greg item pro fræno. item à veſtigio ſequor ſectorque Plato de Rep. 10.

Παιδαγωγέμαι ἅμα, ego puer inſtituor. vel inſtituor vt puer item generaliùs pro inſtituor, erudior ad rem aliquam, apud Plutarch.

Decomp. Ἀπαιδαγώγητος, ὁ, ἡ, ὁ, qui inſtitutus non fuit in pueritia. qui ſeruit inſtitutione pædagogi. Item qui regi nequit. vel qui rectorem & moderatorem non habet. Apud Ariſtot. eth l. 4.c. 1.

Διαπαιδαγωγέω, ũ, idem quod παιδαγωγῶ, præſertim verò in metaphi. ſignificatione: vt διαπαιδαγωγεῖν τὸ κωμῳδεῖν. Plutar. in Sertorio, moderati occaſionibus dirigere opportunitatem vel accommodare ſe tempori, ſeruire tempori. Sic & in Numa, διαπαιδαγωγεῖν τὸν πολιτεύεσθαι.

Μεταπαιδαγωγέω, ũ, aliter erudio & inſtituo. mutato inſtitutionis genere erudio, apud Luc.

Παραπαιδαγωγέω, ũ, in nouerſum inſtituo, apud Lucian.

Πομπαγωγέω, pompam duco.

Ρύσιγγος, lorum quod fræno inſeritur & quo equus ducitur, habena vel lorum equi. Xenoph. in Hipp. Dicitur & ſimpl. ἄγωγος.

Σιτηγωγὸς, frumentum vehens, ſeu frumento vehendo aptus. vt σίτηγωγὰ πλοῖα, Thucyd. naues frumentariæ. Sic & Xen. Hell. 5. σιταγωγὰ πλοῖα.

Σιτωγωγία, frumenti aduectio.

Σιτηγωγέω, ũ. frumentum veho, commeatus aduecho. σίτηγωγὸν σῖτα ἀγωγέα. Buc. rem frumentariam aduehere.

Σκαδαγωγὸς, vaſa ſeu inſtrumenta vehens. vt σκαδαγωγὸν ἄμαξαν Poll. Dicuntur & σκαδαγωγὰ, qui vaſa & vtenſilia caſtrenſia baiulant aut vehunt. Xen. Præd. 8.

Σκ 5-ι

Σκευαγωγία, vaſorum, vtenſiliúmque caſtrenſium vectio.

Σκευαγωγέω, ũ, vaſa & vtenſilia caſtrenſia veho ſeu baiulo, ſarcinas & impedimenta veho. Apud Dem. & Æſchin. σκευαγωγὸν ὄντ' ἀρχῶν.

Σκληραγωγέω ũ, durè educo. Luc. de Danao, σκληραγωγεῖ δὲ ὑπ' ἀνάγκης τὸ αὐτόχειρα εἶναι διδύμης.

Σκληραγωγία, dura educatio, dura tractatio. Chryſoſt. de Sacerd. σκληραγωγία τῶν σιμῶν.

Συλαγωγέω, prædas ago, deprædor, ſpolio. Heſ. & Euſt.

Ὑδραγωγέω, aquam educens, vt ὑδραγωγὸν φέρεσθαι. apud Actuar. Exp. etiam aquator, i. cui aquandi ſeu aquæ aduehendæ cura commiſſa eſt. Accipitur & ſubſtantiuè pro aquagio ſeu aquæ ductu, id eſt. ὑδραγωγία. & ὑδραγωγεῖον, vt Eccleſiaſtici c.24. Et 4. Reg. c. 18.

Ὑλαγωγὸς, qui ligna vehit, vel materiem comportat. Poll.

Ὑλαγωγία, ipſa lignorum vectura ſeu materiei comportatio.

Ὑλαγωγέω, ũ, ligna conueho, materiem comporto. B.

Φωταγωγὸς, lucem adducens, lucem afferens. Et ſubſt. in fœm. genere fenestra. vt apud Luc. Δεῖ τὸ φωταγωγὸν.

Φωταγωγία, lucis ſeu luminis allatio. item illuminatio, apud Gregor.

Φωταγωγέω, ũ, illumino. & *pro*, inſtituo in diuinis, Areop.

Χαλιναγωγῶ, fræno duco, vt ſeſſor equum. Et *pro* fræno, rego ac moderor. Metaph. moderor ac rego veluti fræno, fræno, refræno. Luc. cum accuſ. & Iacobi c. 3.

Χειραγωγὸς, qui manu ducit: vt cæcum ducere ſolemus cui viam præimus, ὁ χθὲς ἄγων. vt act. Ap. c. 13. Et apud Plut. Interdum generaliter pro deductore ſeu duce, vt apud Areop.

Χειραγωγία, actio illa ducendi manu ſeu deducendi. A Suida exp. auxilium.

[Χειραγωγέω, manu duco, et cæcus duci ſolet. Luc. Greg. Dicitur etiam metaphoricè de fortuna, quæ viam parefacit hominibus felicibus, quaſique viam præit ad ornamenta magnáque faſtigia aſſequenda. Herodian. lib. 6. κατ' ὀλιγον αὐτὴν χθεραγωγήσασ ἡ τυχη.

Ψυχαγωγὸς, ductor ſeu deductor animarum, ὁ καθάγων ἐις ψυχὰς εἰς ἅδου, Heſych. Mercurij epith. Item qui animas ex inferis educit & cuocat, reſponſáque ab ipſis de rebus queſtis poſtulat, Plutarch. item qui animos hominum flectit & ducit quò vult. vt Gallicus ille apud Lucianum Hercules. Pro deceptore etiam interdum poni aiũt. vt ſit qui animas captiuas in ſuum ſeruitium abripit.

Ψυχαγωγικὸς, habens vim ducendi & flectendi animum, alliciens, oblectatorius. Ariſtot. de arte poëtica, ἡ δ' ὕλας, ψυχαγωγικὸν, appoſitiſſima res ad alliciendos & oblectandos animos.

Ψυχαγωγία, animarum eductio, vt quum animæ ſacrificiis & carminibus educuntur ſeu euocantur ab inferis, & interrogantur de futuris vel de præteritis quæ incognita ſunt. Gregor. Naz. contra Iul. Item animi allectatio: nec non animi recreatio & oblectatio. Athen. lib. 4.

Ψυχαγωγέω, animas duco ſeu educo. Luc. Item animum flecto & attraho ſeu allicio: animum oblecto. vt apud Athen. lib. 13. Interdum cum accuſ. conſtruitur, & exp animum oblecto, ſeu animum allicio. vt apud Polyb. λαμβάνειν εἰς ἑαυτὸν ἐις ψυχαγωγήσαι. Et Iſocr. in Euag. encon. τῆς συμμετρίας ψυχαγωγοῦσα τοὺς ἀκούοντας.

Ὑδραγωγὸς, bilem ducens ſeu educens. Gal.

Alia compoſita ex ἄγω, it idem ſine præpoſ. diuerſam à ſuperioribus terminationem habentia: quorum tamen quædam retinent à verbi ἄγω, quadam id mutant in η.

Ἀρχὸς ὁ, ὁ, præſes, dux, autor. Iſocr. ad Nic. ὁ τῶν ἡμῶν ἀρχηγὸς, autor generis vel princeps generis. Ἀρχήκοος, principalis, præcipuus. Areop.

Ἀρχηγέτης, ὁ, ὁ, præſes, princeps, dux, apud Herodot. & Xen. Doricè ἀρχαγέτης pro eodem. Ἀρχηγέτις, fœm. gen. vt ἀρχηγέτις Ἀθηνᾶ. Plut. in Alcib.

Ἀρχηγέτιον, principatum obtineo, præſum. Ἀρχηγέτεω, idem. Ἀρχηγετίων, incipio, auſpicor.

Βυζάγλωσσος, ὁ, armenti ductor. Βυζαγὲν, ἡ, ὑπὸ βοῶν εἰλκυσθὲν ὄλυρον, vt tradit Heſychius dicens Laconica eſſe hæc duo vocabula.

Εὐαγὴς, ὁ, ὁ, ἡ, apud Suid. exp. δεῖ ἀθεκτρίβου. Sic εὐαγὲς μέλισσαι, in An. hol. Epigram. lib. 1. exp. agiles apes, quòd per aërem citò ferantur & facilè. Sic εὐαγὲς μέρος apud Herodor. in Euterpe. ventus ſecundus, & ad optatum portum ducens ſeu ferens. Vide etiam aliam ſignifi. in comp. ex Α'γω.

Θερίγαυον, ου, τὸ, currus quo meſſis importatur. ἄμαξα ἡ ἄγουσα τὰ θέρη, vt à quibuſdam exp. teſte Heſych.

Ἱππάγης. idem quod ἱππαγωγὸς. Diodor.

Κορασγὸς, puellam ſeu virginem abduco. Heſych.

Κωναγὸς, venator, venatrix: q.d. canum ductor.

Κωναγὰ, ἡ, venatio, venatus. Sophoc. in Aiace. Κωνάγιον pro eodem Plut. in Alex.

Κωναγέω, ũ, venor. Athen. l. 12. ἐπὶ θήρας ἐκωνάγουν. Et pro vestigare hominem, apud Plat. in epiſt. Κωναγίσια, & Κωναγίσιος venatio venatus. Xen. Plut.

Κωναγέτης, venator, Κωναγέτις, idis ἡ, venatrix. Hom & Xen. Κωναγετικῶς, ad venationem ſeu venatorem pertinens, venatorius. Item venationis ſtudioſus. vel venationi deditus & aptus, apud Athen. Item (ſubaudito ſubſt. λόγος) liber de arte venandi Xen. κωναγετικῶς (quaſi dicas venatorìè) venatorum more, vel venatoria arte.

Decomp. Συωκωναγέτης. ου, ὁ, venationis ſocius, ſimul venans.

Συωκωναγίω, ũ, ſimul venor. Inde συωκωναγίτης, idem quod συωκωναγὸς.

Φιλοκωνάγος, venationis amans, venationis ſtudioſus. Plut.

Λοχαγὸς, qui ducit cohortem ſeu centuriam quæ λόχος dicitur. Ductor λόχου: ſeu ὁ ἐπὶ τοῦ τέλους ἄρχων τοῦ λόχου. Ariſtot. Xenoph. Plutar.

Λοχαγία, præfectura cohortis. Ariſtot. pol. 6.

Λοχαγέω, ductor ſum λόχου, cohortem duco. Item inſidiis ſtruendis ſum præfectus. Xen.

Λοχαγίω, Ionicè prolοχαγίω Λοχαγτέω, ductor ſum λόχου.

Λοχαγίτης, Doricè pro Λοχαγίτης, cohortis ductor, ſeu λοχαγὸς

Μοιραγέτης, parcarum dux ſeu qui fatum præuius anteit. Alciphr. ὦ μοιραγέτα θεοὶ & μοιραγέτιναι δαίμονες.

Μυσταγέτης, Muſarum ductor. Apollinis epith. Plutarch. Vide Pauſaniam.

Ναυαγὸς, nauium ductor. claſſis præfectus. Item naufragus. Vide & comp. ab ἄγω, frango.

Νεκροπαγὸς, mortuorum ſeu manium ductor, qui mortuos traducit Charontis epith. in Epigr.

Ξεναγὸς, idem quod ξεναγαγὸς, de quo ſuprà. ¶ Item ductor ſeu dux externorum militum qui præeſt ſeu imperat externis militibus. Thuc. & Xen.

Ξεναγέω, ũ, idem quod ξεναγαγέω, ũ, duco hoſpitẽ ad ea quæ viſenda ſunt apud Lucian. cum accuſ. Heſychius & Suidas volunt ſignificare etiam ξενοδοκεῖν. Greg. & Plat. Item, peregrinos inſtituo moribus patrijs. Theod oretus hiſtoriæ eccleſiaſt. l.1.

Ξεναρία, munus eius qui eſt dux militum externorum. Ita vocatur etiam certus militũ numerus: de quo lege Aelianũ.

Ξυλαγὸς, qui ligna vehit, lignator vel etiam qui ligna baiulat. ξυλαγὰ naues apud Vlpian. naues lignariæ, quæ ligna conuehunt. Ξυλαγέω, ũ, ligna veho vel porto. ligna conueho vel baiulo. poll. lib. 7.

Ὁδηγὸς. dux viæ ſeu itineris. Plut. in Alex. Ὁδηγία. deductio.

Ὁδηγικὸς, dux itineris ſum. duco. τὸ ὁδηγεῖν. Cum accuſat. Phocyl. & Act. c. 8.

Decomp. Καθοδηγὸς, idem cum ὁδηγὸς. Καθοδηγέω, dux viæ ſum, deduco.

Καθοδηγία, deductio. vt ὁδηγία.

Μεθοδηγέω, aliter duco & monſtro viam. Epigr.

Περιοδηγὸς, dux viæ perductor.

Οὐραγὸς, in exercitu dicitur is qui extremum agmẽ ductat. (quòd ἀεὶ nominatur) ſeu extremi agminis dux. Cui opponitur λοχαγὸς. Xen. & Polyb. Vide & lib. de vocab. milit.

Οὐραγία, extremum agmen. Polyb. & Plut.

Οὐραγέω, extremum agmẽ duco. apud Suid.

Ἀ'πουραγέω,) *decomp.*) idem cum ἀφηγέομαι. Bud. ex Polyb.

Ὀχετηγὸς, qui riuos ducit, Il. φ. Nonn. generaliùs etiam vſurpauit fœm. gen. *pro*, ductrix, vt ἑξῆντα ὤρῃ Εὐσεβίης ὀχετηγός.

Ὀχετηγία, riuorum ſeu aquarum ductus, irrigatio.

Ὀχετηγέω, ũ, riuos ſeu aquas duco, irrigo per rinos.

Ποδηγὸς, (pro quo Doricè ποδαγὸς) q.d. pedum ductor, i. qui pedibus viam monſtrat præcundo. idem cum ὁδηγὸς, dux, in Epigr. Et *pro* aſſecla, Soph. in Antig.

Ποδηγέω, ũ, idem cum ὁδηγέω. viam pedibus monſtro. Plato epiſt. 7. αὐτὸν χρεὼν ἐστὶ & ἀδέωντας ποδηγεῖν, ſe abſque viæ indice dirigere. ſeu aggreſſum ſuum dirigere abſque duce, vt ij, qui norunt quà eundem ſit, nec duce egent.

Ποδηγέομαι, deducor & dirigor viam faciens. Vel ducor ab aliquo præeunte & pedes meos veluti ducente, i. via mihi monſtratur, ducor. Gal. & Athen. Συμπεποδηγῶ, (*decomp.*) vnà duco ſeu deduco, & viam commonſtro.

Ποδηγέτης, ὁ, ὁ, idem cum ποδηγὸς, Lycophr. ποδηγέτις σκότου λαμπὰς, fax deductrix pedum in tenebris.

Ποδηγετέω, ũ, idem quod ποδηγῶ. vt ποδηγετεῖν ὡσεὶ τὸν ἀληθειαν. Philo de vita Moſ. l. 3.

Πυρακτέω, ũ, in igne verſo & candefacio. Hom. item vro & incendo, apud Baſil.

Πυρακτὼν, ũ, pro eodem, πυρέκτωσις, actio ipſa in igne verſandi.

Σιτηγὸς, ὁ, ὁ, idem cum σιτάγωγος. Σιτηγία, idem cum σιτάγωγία: Dem. σιτηγηκότα ὡσεὶ τὰς θοίνας, qui frumenta Rhodum vexerunt.

Στρατηγὸς ὁ, ὁ, dux exercitus: ſeu qui exercitum ductat. ὁ ἄγων & στρατὸν. imperator. vt ἀγαθὸς στρατηγὸς, Xen. en Cyn. Et cum genit. vt ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς. Athen. l. 10. Sic ὁ στρατηγὸς & ἱερᾶς, Act. 4. præfectus templo qui præeſt cuſtodiæ templi.

Στρατη-

Στρατηλὶς ναῦς, interdum exp. prætoria nauis.

Στρατηλάτης, imperatorium munus, exercitus præfectura, aut prætura. Plut. & Aristot. Et pro peritia τῶ στρατηγεῖν. Lucian. & Plutarchus.

Στρατηλατιάω, affecto seu ambio στρατηλάτης, imperatoris officio fungi cupio, exercitum ducere cupio: vel etiam præfecturam seu præturam affecto. Ioseph.

Στρατηγικός, ὴ, ὸν, imperatorius, vt στρατηγικὴ σοφία μηχάνη. Plut. in vit. Callidæ machinæ, quibus dux circumuenit: id est στρατηγήματα. ¶ Item peritus scientiæ imperatoriæ, qui imperatoris seu ducis officio fungi probè nouit, vel aptus ad obeundum munus imperatorium. plut. Ifocr. Aristot. ¶ Item qui vel gessit dignitatem imperatoriam, vel ad eam gerendam deligi solet: quomodo apud Latinos prætorij dicuntur & consulares. Plut. & Luc. Item prætorius, (acceptum possessiuè) vt οἱ στρατηγικοὶ στρατῶται Apud Herodian. milites prætoriani. Item (absolutè fœm. gen.) dicitur στρατηγική, (sub. ἐπιστήμη seu τέχνη) peritia imperatoria, peritia quæ in duce seu imperatore bono requiritur, peritia ducendi exercitus: quæ & στρατηΐα. Aristot. Ethic. 1. cap. 1. Dicitur & substantiuè ἡ στρατηγική, sicut τὰ πολεμικὰ στρατηγικῶς, imperatoriè.

Στρατηλὶς, ίδος, ἡ, idem quod στρατηγική, vt στρατηλὶς πύλη, porta impetatoria seu prætoria, id est, per quam imperator aut prætor educere exercitum solet, plutarchus. Et στρατηλὶς ναῦς, nauis qua prætor seu imperator vehi solet. Thucydides & plutarchus.

Στρατήριον, ε, τὸ, domicilium ἢ στρατηγῶ, tentorium aut domus imperatoris, Suidas ex Plut. Accipitur & pro prætorio, apud eundem plut. & Synes. pro castris accipitur apud Sophoc. in Aiace. pro eodem scribitur & στρατήριον.

Στρατηγέω exercitum duco, ὁ στρατηγῶν, dux sum exercitus, exercitui præsum, imperatoris & præfecti officio fungor. Interdum absolutè. vt Ifocr. ad Philipp. οἱ πάντες ἀμφότερα ἀπ' ἐκείνων τῶν πολιτειῶν ἢ στρατηγεῖν. Et apud Athenæum lib. 10. στρατηγεῖν ἐπὶ ἱππέας. Interdum cum datiuo personæ ejus, cujus nomine bellum geritur, vt apud Plutarchum, στρατηγοῦντι Ουιτελλίῳ, pro Vitellio ducentes exercitum. Sæpe cum genit. vt apud Plutarchum, τῆς πατρίδος στρατηγεῖν, patriæ ducem se præbere. Et Thucyd. libr. 1, ἱσταμένῳ τὸ ναῦν, naualium copiarum dux erat, classi præfectus erat. Interdum cum accusat. it idem pro, dux fum. Demosth. στρατηγεῖ παῦτα ὑπὲρ Φιλίππου, omnia gerit pro philippo, vel omnia molitur. Interdum cum infinitiuo, & signif. ftratagemate molior, militari astutia machinor. Plutarch. in Crasso, λαβὼν δὲ Κράσσος ἀπιόντα ἢ πατρὸς στρατηγοῦντες, arte imperatoria affectantes & molientes.

Στρατηγίσμαι ἄμμι. imperio ducis pareo, imperatori subiectus sum, vt milites & cohortium præfecti, regor ducis imperio. Demosth. στρατηγεῖσθ' ὑπ' αὐτοῦ. Apud Synes. τοῦ λιμοῦ στρατηγοῦντος. Dicitur & πόλεμος στρατηγεῖσθαι pro, geri. administrari, apud Plutarch. ¶ Accipitur etiam pro κρίσεται στρατηγικῶς, stratagemate vincor, seu vincor arte imperatoria, Greg.

Στρατήγημα, τὸ, res à duce exercitus gesta, facinus ab imperatore editum, vel facinus in quo imperatoriæ artis specimen editur. Nam peculiariter ita dicitur calidum facinus seu folers, consilium quo imperator exercitus hostem circumuenit. Plutarch. Ifocr. Στρατηγηματικὸν, idem quod στρατηγικὸν. vt στρατηγικὰ libri quos frontinus conscripsit.

Στρατηγὸς, idem quod στρατηγός.

Decomp. Ἀντεπιστράτηγος, ὁ, qui est loco imperatoris, vicem gerens imperatoris, &, proprator, legatus prætoris, legatus consulis, apud Dem. ¶ Item contrariæ partis imperator, hostium imperator, apud Thucyd. & Plutarch. Ἀντιστρατηγὸς, imperatoris locum obtineo. Item, fum hoftium imperator.

Ἀπεστράτηγος, cui imperatoria dignitas est abrogata, imperatoris loco motus vel ducis, cui imperium est abrogatum, exautoratus. Dem.

Ἀρχιστράτηγος, fummus imperator qui inter alios duces & imperatores principem obtinet locum. I. Reg. cap. 12.

Ἀστρατηγικὸς ὴ, ὸν, imperatoriæ artis ignarus, malus imperator, vnde fuperl. ἀστρατηγικώτατος, imperatoriæ artis imperitissimus. aff. ex Cic. epift. ad Atticum. Ἀστρατηγία, ἡ, imperatoriæ artis imperitia, seu ductandi exercitum imperitia.

Ἀστρατηγητὸς, artis imperatoriæ imperitus, imperitus ducendi exercitum. Cic. epist. ad Att. 13. lib. 7. Exp. & duce carens ἀβασίλευτος καὶ ἀστρατήγητος οἰκέτης.

Εὐστρατήγητος, iff. pro, bene impero exercitui.

Καταστρατήγημα, ατος, ftratagemate supero, folerte & imperatorio aliquo facinore fubiugo, bellica astutia decipio. Plut. cum accus. Inde particip. κατεστρατηγημένος, ftratagemate circumuentus, astutia imperatoria oppressus.

Παρεστρατήγημαι, imperatoris exercitus assessor fum & collega, præter summum imperatorem etiam ipse dux fum exercitus, idem quod συστρατηγῶ, Plutarch. alf. παρεστρατηγηθῆναι cum *pro*, qui adhærent imperatoribus exercitus.

Συστράτηγος, qui & ipse στρατηγὸς est. qui & ipse ducis seu imperatoris officio fungitur. seu colleg a imperij militaris. aut collega in prætura. Thuc. lib. 2. Συστρατηγῶ, ῶ, vnà στρατηγῶ, sum etiam ipse στρατηγὸς. collega fum in ductando exercitu, seu in prætura præfecturâ ve collega fum. ¶ interdum cum accuf. vt & στρατηγῶ. *pro*, vnà & ego ftratagemate aliquo molior seu machinor. Strabo l. 6. συνεστράτηγε τῇ πυκνῇ τῶν νηῶν, vnà cum patre ftratagematis quibusdam alturis moliebatur reditum Syracusas.

Ὑποστράτηγος, (cui opponitur ἀρχιστράτηγος) imperator qui summo imperatori paret. Alij exp. imperator secundarum partium. Poll. l. 1. c. 10. Ὑποστρατηγῶ, sum ὑποστράτηγος, secundum locum ab imperatore obtineo.

Ταμιηγὸς, qui falsamenta adueht. Apud Athen.

Τέρηγρος, fulcus aquarius, aquæ ductus. aquarum. Hesych.

Φορτηγὸς, item Φορτιαγωγὸς, sub. νῆες, onera vehens nauis. & q.d. onerum vectrix: quæ Lat. oneraria.

Φορτηγὸς, de baiulo etiam dictum fuisse ab Aeschylo testatur Pollux.

Φορτηγία, aff. pro ea mercaturæ genere quæ exercetur nauibus onerarijs. affertur ex Aristot. Polit. 1, Φορτηγικὸς, vt φορτηγικὸ πλοῖον. apud Xen. onerariæ naues.

Φορτηγῶ, ῶ, onera fero.

Χοληγὸς, bilem educens, seu bilem euacuans & purgans. bilem expellens. Hippocr. apud quem & χληγωγὸς, pro eodem & χληναγωγὸς.

Χορηγὸς, aux & magister chori, qui chorum ducit. qui chorum auget, choragus. Item is qui ornamenta sacris choreis necessaria suis præbet sumptibus, seu qui choros celebrandos agitandosq; certa mercede suscipit à populo. Vide Demet. Byzantium libro 4. ἐξέκ κοινῶν τόπων, & Athen. lib. 14. & Libanij argumentum in orat. Dem contra Mid. Ab his choragis sumpta metaphora, generaliter χορηγὸς vocari fuêre qui sumptus aliquos præbent, quinis suppeditatores seu subministratores. Plut. in Pericle, διὰ φιλίας ἐῶ χορηγὸς τῆς γνώμης ἦ largus subministrator. Est Chrysost. ὁ τῶν ἄλλων ἀπάντων ἡ ἀφθονίας χορηγὸς, omniumque aliorum suppeditatrix est oratio. Dicitur & χορηγὸς, pro χορηγῶν. qui chorum ducit. ὁ χορὸν ἄγων. Hesych.

Χορηγία, munus choragi. Item accipitur pro errogatione sumptuum in ludos choricos. vt apud Plutarch. ἡ χορηγία πολυτελὴς παρασκευάζεσθαι. Hinc generaliter ponitur pro quauis erogatione & largitione seu suppeditatione, nec non pro ipso sumptu seu impensa. Philo de vita Mos. lib. 1 χορηγίαις ὑδὲν ἀπέτιμον, nullum sumptum recusãs. Polybius, πάσαις ἀναλίσκειν καὶ χορηγίαις.

Χορηγίον τὸ, χρῆμα, ον, χορηγεῖον, ὸ, τὸ, locus in quo chori seu choreæ ducuntur. locus choris destinatus. Item locus in quo chorus è choragi fuis ornamentis instruitur & apparatur. Vitruuius lib. 5. cap. 9. Vide & Poll. lib. 4. cap. 15. Significat ipsum etiam instrumentum chori, hoc est, ea quę instruendo adornandoque choro necessaria sunt. ornamenta & instrumenta chorica quę choragus suppeditat ἕξις ἀγωνιζομένοις Latinis choragium. Dem. pro cor. Interdum & pro apparatu. vel etiam loco vade apparatus depromitur, accipi potest apud Athen. lib. 12. Et generaliter pro quauis schola & ludo. & χορηγὸς pro quouis magistro.

Χορηγῶ, ῶ, chorum dux fum, chorum duco, choro præeo, seu chorum erudio & doceo. Aliquando & generalius *pro*, doceo, erudio, Dorica dialecto. veluti Epicharmus in Vlysse tranfuga vsurpasse comperitur. ¶ Item choragus fum, choragi munere fungor, hoc est choris sumptus præbeo. choros adorno meis sumptibus, ludos choricos meis sumptibus publicè edo seu exhibeo. Demosthenes, Ifocr. Plutar. Item *pro*, sumptus præbeo & magnas pecunias erogo, more choragorum. Cum datiuo personæ, Aristot. Ethic. 4. cap. 2. & κομῳδοῖς χορηγῶν. Item, præbeo, suppedito, subministro. largior. Demosth. ad epist. Phil. ἔφασκλιε τοῖς Περσῶν χρήμασιν ἐμοὶ χορηγεῖν ἐμὲν ἀφορμὴν τοῦ πολεμεῖν. Et Polyb. l. 3. τοῖς δὲ Καλλικρατίδαις ἐφόδια χορηγεῖν τὸ παράπαν ἔξις ὑπεπείθοντο, liberaliter suppeditabat exercitui res ad victum necessarias.

Χορηγίαις dicitur aliquis cui sumptus præbentur & subministrantur. seu cui suppeditantur omnia seu cui suppeditant & suppetit omnia vel qui instructus est, aut cui affluit copia. Antiph. ὅπως ἅπασι χορηγοῖς οἱ πεῖδες. vt pueris optime suppeditentur. Et cum Dat. instrumen. Aristot. Etic. 10. cap. 9. dicit Solonem beatos ceasere τοὺς μετρίως τοῖς ὑκτὸς κεκτημένους, qui mediocriter externis bonis instructi sunt, vel suppeditantur. Sic & Diodor. σωτὴρ ἀγαθὸν ἡγεμὼν χορηγηθήσῃ. Item res aliqua χορηγίαις dicitur pro, præberi, suppeditari, subministrari. Theodoret. hist. eccles. lib. 3. τοῖς ἄρτι χορηγουμένοις ἐξεργάζεσθαι ἱκανοῖς ὁρμὰς πεκάμνοντα.

Χορήγημα id ipsum quod χορηγοῦσιν id quod subministratur seu suggeritur. Vel etiam id ipsum quo aliquid suppeditatur & instruitur. suppeditatio, Plut.

Decomp.

Decomp. Ἀντιχόρηγος, antichoragus, æmulus alterius choragi. qui ὠν τῇ χορηγίᾳ certat cum alio chorago splendore & magnificentia choragij. Exp. &, qui contrà suppeditat.

Ἀντιχορηγῶ, ῶ, sum antichoragus, in choragia certo. Dem.

Ἀχορήγητος, qui non χορηγεῖται & suppeditatur. cui nõ subministratur. cui non suppetit. vt apud Aristot. Polit. 4. ἀχορήγητοι τε ὦσιν καὶ τῶ αὐτῶ κακῶν, rebúsque etiam necessariis non suppeditari, id est, carere seu egere rebus necessi. Ponitur & sine casu. Ethic. lib. 1. Ἀχορηγία, ἡ, aff. pro inopia commeatus, ex Polyb.

Ἐπιχορηγῶ, insuper præbeo, insuper subministro & suppedito, insuper sufficio & suggero. Exponitur & suppedito, subministro. ad Coloss. cap. 2. ἐπιχορηγοῦσᾶς Paulus transfiuè vsurpat pro suppeditari, id est, rebus suppeditatis subministratísque instrui.

Ἐπιχορήγημα, τὸ, quod insuper suppeditatur. additamentum ad priorem vel legitimam suppeditationem. suppeditationis corollarium. Budæus significare ait etiam corollarium legitimi & constituti cibi: posséque etiam ἐπιχορηγήματα vocari ea quæ peculiarem locò præbentur sodalibus. vt τὰ ἐπιδόρπια quæ vltimo loco eduntur. Athen. lib. 4. Ἐπιχορηγία, eiusmodi suppeditatio qua aliquis suppeditatur institutúrque re aliqua. ad Ephes. c. 4.

Καθυποχορηγῶ, absumo suppeditando, absumo in chorágia, consumo in magnificentia & apparatu ludorum choricorum. item suppedito, largior, erogo: vel etiam effundo & largè contribuo, teste Budæo. Plut.

Παραχορηγῶ, idem cum χορηγῶ, suppedito, subministro, præbeo. Athen. 4. παραχορηγήσαντος, Poll. lib. 4. cap. 15. dicit fuisse οἱ τὰπιτήδεια τοῖς ἀσκηταῖς ἢ παρεφόδιάζοντες, vt in Æschyli Agamemnone.

Συγχορηγῶ, ῶ, simul præbeo seu subministro, confero. Vel simul choragus fum. confeio & ipse aliquid in choragium.

Composita remotiora.

Ἀ μᾶξα, Ἀ ἄγκη, Ἀ ναξ, Θίλω, Θῶμα, Σιαγὼν, quomodo huc pertineant, vide singula suis locis.

* *Derivata ab ἄγω, i. frango.*

Ἀγνύω, & ἄγνυμι, frango, rumpo. Vtur patur potius quàm ἄγω. sed tempora, simit ab ἄγω, F. ξω, P. ἦχα, Aor. 1. ἦξα, & Attice ἔαξα. Eustath. ait apud Hom. θλίω ἄγνυ exponi posse κλᾶν, id est, frãgere. Il. ρ. Τὰς δ' ἐξ αὖθις ἔαξε.

Ἀγνυμῆ, rumpor. Od. ν, νῆῶν θ' ἅμα ἀγνυμένων. Hesiod. ἀδὲ ἢ σφέων ἄγνυτο ἦχη. Herod. πόλεμος ἀδὲ κακῶν πολλὰ ἀγνύμενος. Præt. med. ἦκα inusit. pro quo Attice ἔαγα in vsu est. Il. δ. πάλιν ἄραι ὀΐστὸς ὀχνῇ, pro ἐὰγνυται, fracti sunt.

Ἀγνὴ ἡ, fractio, ruptio. fractio fluctus. in quit Suid. & Etymo. ἀγνὴ ἀφρώσιων, curruum fracturæ siue fractiones. Eurip.

¶ Ἀγὴ littus, quoniam fluctus ibi infringuntur. ¶ Item vultus, quasi fractura cutis, Helych. Vide & in Ἀ γάω.

Ἄγμα, τὸ, fractio, vel potius fragmentum. Exp. & κάλαγμα.

Ἄγμὸς, ὁ, ὸν, idem quod ἄγμα. fractio. vnde Hippocratis libri ἀγμῶν. ¶ Ἀ γυιὰ, loca montosa & præcipitium habentia. abrupta siue præcipita loca. Nicand. in Ther. κρίλη τε φᾶραγγές τε πεφρίκασι ἀγμοί. ¶ Apud eundem in Alexiph. Κνώδακα θυμώδεις ἀεὶ ἀνδιόντα ἀγμὰς exp. αἰγιαλὸς, littora.

Ἀγμαλὸς, ὸν, ὸ, pro quo dicitur ἠγμαλὸς, exp. mutilus, ruptus, fractus, cauus, qui facilè frangi potest. vnde, ἠγμαλέω κάλαμον ἀειφύλλου, apud Etym. ex quodam poëta.

Ἄγνος, fractus. Suidæ ξύλον ἄγνυον vocatur lignum fractum. vel virgulta quæ facilè frangúntur. Sic κάγκανα ξύλα vocantur secundum quosdam τὰ εἰς τὸ κάγκελ κεφάλαιον, i. κάγκελμα. κτὴ, Ἀ κτὴν, Ἀ ξίνη, Ἀ ξὴν, quomodo huc pertineant, vide singula suis locis.

Composita.

Ἀγκτικὸς, ὸ ἢ ὸ, qui vel quæ frangi non potest, infragilis, validissimus. Od. ε. Χειρὶ ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἄκαμᾶς. Sic Apoll. Rhod. Δέρυ ἄκαμᾶς dixit, pro ἄῤῥηκτον. * Ab Etym. exp. & πολύβρωτον, vt & vim augendi habeat.

Ἀκτὴ, loca in quibus stantes naues à ventorum iniuria tutæ esse possunt. vbi ἴων. id est, πνοὴ ἄγνυσα, quòd ventus non possit illuc peruenire. inquit Eustath. Od. 4.

Ἀκτίζω, (pro quo dicitur κάγκανόω & κάγκανυμι) confringo, perfringo, diffringo: vel simpl. frango. Plat. in Phædro, ἢ μὴ ἐπιχειρῇ κάγκανᾶν μᾶλλον μηδὲ, &c. Et Xen. ᾧ δὲ ψυχὰς κάγκανῶσι καὶ πτοῶσι frangunt animos, metaphoricè pro, eneruant. Καθυπτίζω ὅσπερ δὲ πτοῶ. apud Gal. os fractum.

Κατάγνος τὸ ἄδαμ apud Philost. in Heroicis, aures fractus. pro fractas habens aures. Dicitur & κατάγνυμι, vnde κατάγνυμος apud Lucian. in Timone.

Κάταγμα. fractura. Diosc. ὀστῶν κάθιγμάτα. Pro eodem dicitur κάτηγμα apud Hippocr.

Καθακτὸς, ὴ, ὸν, fragilis. Dioscor. Καθακτὸς, fractor.

Decomp. Ἀμυγδαλοκαθάκτης, ου, ὁ, amygdalorum seu amygdalorum fractor. Et de homine & de instrumento ligneo aut lapideo quo confringuntur. Athen. lib. 2.

Καρυοκαθάκτης, q. d. nucifrangibulum. Instrumentum quo

franguntur nuces. Athen. lib. 2.

Δυσκάθακτος, difficilis fractu, apud Dioscor.

Ἐπικατάγνυμι, aff. pro, insuper frango, ex Aristot.

Περικατάγνυμι, q. d. circunfringo, pro, circunquaque frãgo: vel in circuitu. Interdum pro κατάγνυμι, aut ἄγνυμι. Theoph.

Ὠτοκάτεξις, ουος, ἡ, auriũ fractio. Poll. lib. 2. Exponitur & aurium contusio ex ictu & plaga. ὠτοκάτεξις, ὁ δ', ὁ, dicitur in cui aures fractæ sunt. vt ὠτόκλαδος. Hesych. Suid. Eust.

Κυματαγὴς, dicitur pro ἀκτὴ, vbi πολὺ κῦμα ἄγνυται. Herodot.

Ναυαγὸς, ὸν, ὸ, naufragus. Xen. Hell. 1. ὑπὸ ἀσελγείας τῶν ναυαγῶν.

Ναυαγία & ναυάγιον, naufragiũ. Lucian. ναυαγίαι χρηστομαθοῦς, ἀνθίστης, ex naufragio seruati. Ponitur & metaph. Plut. in lib. πῶς πολυπ. ναυαγίαι οἴκων, ὀκκατάσθε ὑμεῖς ὧν. ¶ Sed ναυάγιον frequentius accipitur pro fragmento nauis; aut iis quæ facto naufragio reperiuntur & colliguntur, vt sunt tabulæ ex naufragio. Thucid. πάντα ναυάγια ἐς τὴν πόλιν ἀσελγοῦ. Sic & Xen: Hell. 1. ἀφορμὰς ἐκ ναυαγίων. Et Plut. ἐπὶ λάπτε ναυαγίοι ἀφεφερόμενοι, Metaphoricè in hac quoque sign. capitur. Plut. in Pollit. præc. Δημόδης τὰ ναυάγια λόγων πολιτικῶν.

Ναυαγίω, naufragium facio. Dem. Et Metaph. pro iacturam facio. vel naufragio amitto. Gregor. ἐν ὀλίγῳ ναυαγήσας τὴν ὑποτιμίαν.

Ναυηγὸς, ὸν, ὸ, Ionicè pro ναυαγὸς, naufragus. In Epigram. ναυηγὸς ναῦς, & ναυηγὸν ἄνεμος. & ναυηγὸς ὀφθ. Vide & in compos. ex Ἀ γω. i. duco. Ναυηγὸς & ναυήγιον, naufragium poeticè pro ναυαγία & ναυάγιον, Ναυαγίαν pro ναυαγὸν, reperitur & apud Polyb.

Περιαγνύμι, vel περιάγνυμι, circumfringo, confringo torquendo, contorqueo. Chion in epist. ad Matridem, κὴν περιάγνυον ἢ βραχίονα.

Περιαγὴς, pro circumfracto citatur ex Anth. epigr. Σπυρὶ γὰρ, contringo. Od. ξ. νῆας ξυνίαξαν ἄελλαι.

Ἀ ΓΩ Ν, ῶνος, ὁ, certamen, solennes ludi, vel certamina ludorum. Expon. & simpl. ludi. Varia autem ἀγώνων genera distinguuntur additis adiectiuis, vt apud Xenoph. ἀγὼν ἱππικὸς, κὴ γυμνικὸς, certamen equestre & gymnicum. Sic apud Plut. ἀλλὰ λυπρὸσίας, & ἀγὼν πολυφαγίας. Interdum per ἀγῶνας intelliguntur peculiariter ἀγῶνες cognominatiἐγῶ. i. certamina sacra; quæ quatuor erant; Nemæa, Pythia, Isthmia, Olympia. Apud Lucian. in Anach. metaphoricè ἐξω ἦ ἀγὼν, aliena à re & instituto, pro quo idem dicit ἔξω ἦ περίοδος. ¶ Significat & ipsam spectantium certamen aut ludicrum: vt Il. ω Αὐτὰρ ἐπ' ἀγὼν. λαοὶ ἦσαν ἐπὶ νῆας ἐκέοντο Ἑλλήνων. ibi annotat Eust. ἀγῶνα εἶδε τὸ πᾶν. Dicitur & de congregatarũ navium multitudine. vt Il. π. Αὐτὰρ ἐπ' ἰὼν ῥθμὸν ὁδὸν ὁ ἀγὼν. ¶ Significat & locum in quo certamen ipsum editur, iidem apud Hom. sæpe & Thuc. ¶ Ponitur & pro templo, Il. η, (vt volunt Etymo & Eust.) Ἀτ' τε μοι ἐν Δήλῳ περὶ βωμὸν ἀγὼν. aff. ex ver. gramm. & pro κύκλος, ἢ κυκλοπορὴς τόπος. item certamen, bellum. Demosth. pro cor. ἀφεὶς ἐ Φίλιππ' ἐῶ ἡμῶν ὁ ἀγὼν. Ibidem ἀγῶνα ποιῆσθαι dicit. ¶ Eit & generaliter cõgressio quæuis seu contentio, studium & contentio vehemens circa rem quampiam. Qua in signif. Isocrates pluralem etiam numerum vsurpat. siue pro conatibus qui summa contentione fiunt. Apud Plut. εἰς ἀγῶνα κρῆσαι ἀφεὶ πάνυ, quod Cic. in cõtentionem venire de re aliqua. Dicitur & ἀ γῶνα ἀ γωνίζῃ. ¶ Item actio fabulæ in scena. videlicet de qua certatur in theatro. Arist. de poetica. ¶ Item actio forẽsis. Ifocr. in Paneg. ἀφεῖς τὰς ἀ γῶνας τὰς ἀφεὶ τῶν ἰδίων συμβολαίων σκέπτων. ¶ Item periculum, iudicium, reatus, vt εἰς ἀ γῶνα κρῆσθαι. periculũ creare, in discrimen vocare, accusare. & κρῆσθαι εἰς ἀ γῶνα, postulatus, seu qui in reatu est. Demosth. Interdum coniunguntur ἀ γὼν, & κρίσις, ab Ifocr. & Demosth. ¶ Item periculum discrimen, in prima signif. vt ἀ φεὶ ψυχῆς ἀ γὼν, vitæ discrimen, Xen. & apud Eurip. in Med. κὰν πρὸ' ἀ γὼν μίγισθ' κρὴ κακῶν λαβεῖν ἢ χρηστὸν. &c. Et in hoc maximum discrimen est, vtrum malum capias an bonum, vel potius res est plena aleæ & periculi.

Ἀ γῶνα παρίχῃ, Esa. c. 7. *pro* molestiam exhibere.

* Grammatici hanc vocem deducẽtam putant ex γωνία & α priuat. vt sit, ὁ γωνίαν οὐκ ἔχων τόπου, & proinde κυκλοτερὴς vel à verbo ἄγω, i. φέρω, quod afferat molestiam.

Ἀ γωνίζομαι, F. ίσομαι, (& Attice ἀ γωνοῦμαι) P. ἐσάμην, certo certamen ineo, in certamen venio, dimico. Apud Philost. ἀ γωνίζόμενος τὰ ὁλύμπια. Sic ἀ γωνίζομαι ἀ γῶνα apud Plat. & ἀ γωνίζομαι μόχθον apud Plut. Dicitur & ἀ γωνίζομαι ὑπὲρ ἀφεὶς τινος. apud Xen. Pæd. 1. pro, hac de re tecum cerco. Et ἀ γωνίζομαι ἀφεὶ ὑμῶν ἢ λόγου. Dẽ. pro cor. 2. certo de honore & gloria, aut consequenda aut conseruanda. Dicit idem Dem. ibidem ἀ γωνίζοῦ ὑπὲρ ἐλευθερίας, dimicare pro tuenda & conseruanda libertate. ¶ Item prælior, prælium ineo, πολεμῶ. apud Xen. in Apomn. & Thuc. lib. 1. ¶ Item ago fabulam, i. ὑποκρίνομαι ἀ γωνίζε-

ος, ὁ ἀγών, actione fabulæ certare aduersus alium, Dem. Aristot. ¶ Item certo iudicio, vt faciunt qui causam orant apud iudices. apud Dem. & Plut. Apud Lucianum autem ἀγωνίζεσθαι ἐφέσει, pronuntiationis causam iudicio persequi, appellatione in iudicium deducere. ¶ Item causam dico, periclitor iudicio, vt ἀγωνίζεσθαι ψευδομαρτυρίων. Demosth. falsi causam dicere, reum fieri. Et generaliter pro, periclitor.

Α᾽γών, ῶνος, ὁ, certatio, certamen. Plut. ¶ Item palma, i. præmium certaminis, vt tradunt Suid. & Hesych. ¶ Item à Suida exp. studium diligentia. Sic Aristid. in Panath. ἐν ἅπασι τοῖς ἀγῶνι μὲν πειρᾶσθαι, in hoc vnum omni studio incumbens. ¶ Item ostentatio quæ fit in turba, siue apud turbam, ab eo videlicet qui specimen ingenij sui vult edere. Dicitur de sophistis fæpissimè ingenij ostentandi causa decertantibus orationum politarum & compararum scriptione. Ab Hesych. exp. ἀγαλματοποιΐα. ¶ Item actio fabulæ. Apud Aristotelem ἀγωνίσασθαι, habiam agere. item recitatio ab Aristot. ita dicitur, vt Bud. ait.

Α᾽γωνιᾶν, ῶ, ὁ, certatio. idem vt ἀγώνισμα. Dion. hist. l. 6.

Α᾽γωνισμός, ὁ, certatio, concertatio. Thuc. l. 5.

Α᾽γωνιστής, οῦ, ὁ, certator, qui certat gymnica certamina, athleta, pugil. Apud Plut. ἱππικοὶ ἀγωνισταί, equi certatores, i. ad certamina exercitati. Et cum genit. apud eundem, ἀγωνισταὶ ἀληθείας, propugnatores veritatis. Item actor scenicus, iudex, histrio. Demosth. & Athen.

Α᾽γωνιστήριον, ου, τό, locus certaminis, i. in quo certamẽ cõmittitur. Arist. in Panath. Item quod datur certatoribus, Hesych.

Α᾽γωνιστικός, ὴ, ὸν, certatorius, ad ἀγωνιστὰς pertinens. apud Arist. Rhet. l. 1. ἀγωνιστικὴ διάθεσις, apta corporis constitutio ad obeunda gymnica certamina. Sic etiam dicitur si qui aptus est ad certamina. Α᾽γωνιστικῶς, certatoriè, certatorum more.

Α᾽γωνία, ἡ certamen, ἀγών. Isocr. in Euag. εἰ ἐβουλήθη μοναδικὴν, καὶ ἁπλῆν ἀγωνίαν ἑλέσθαι. ¶ Hesychius ait significare palæstram, siè bellum, apud Eurip. in Troadibus. ¶ Item angor, trepidatio, animi æstuatio. Proprièest timor quo corripitur is qui in certamen descensurus est: sed per catachresin ponitur pro quouis timore. Aristotel. in Probl. ait esse timorem quendam quo percellimur opus aliquod aggressuri. Laërtius exponit timorem rei incertæ ac dubiæ. Dimasc enus est: dicit φόβον δόκησις. Demosth. pro cor. Τίμαν δ᾽ ἐκ ὁ Φίλιππος ὁ φόβος καὶ πολλὴ ἀγωνία.

Α᾽γώνιος, ος, ον, ὁ, ἡ, ad certamen pertinens. Pind. in Isth. hym. 4. ἀγωνίοις ἄεθλοις vocat labores qui sunt circa certamina. Α᾽γώνια ἄρουρα vocat Greg. Naz. bona contentione summa comparanda. ¶ Sic etiam dicitur Mercurius, certaminum præses, à Pind. in Isth. hym. 2. Eustathius autem ἀγώνιος Ζεὺς vult esse apud Æschylum τὸν ἀσφαλῆ, i. forti præsidio. aut (vt & Suidas) qui in foro colunturr. ¶ Item trepidationem aut angorem afferens seu habens, ἀγωνίαν καὶ φόβον ἐμποιῶν. Sophoc. in Aiace. ¶ Item angulo carens. vide in compositis ex Γωνία.

Α᾽γωνίως, ἐπ. certo. ἀγωνίζομαι, apud Isocr. teste Suida. Item anxius sum, deleo vel angor metu. Plut. in Demetrio. ὡς εἴκοσι ἢ τριάκοντα τῶν φίλων ἀγωνιῶντας πλείονα τῶν ἑπτὰ καὶ ἑβδομήκοντα ἀγωνιῶντα. Et cum vereor, timeo. Polyb. ἀγωνιῶν τὸν ἐκ τοῦ παντὸς κίνδυνον. Et cum infin. vt apud eundem, τὰ δὲ ἀγωνίας λέγειν ἀγωνιῶ. Et cum μὴ, apud eundem. ἀγωνιῶντες μὴ ἀλλοφυλόφωνοι ἐπιθῶνται. Dicitur etiam ἀγωνιᾶν is qui alioqui meru vacuus sit, quum nimirum aut sperato bono excidit, aut in ipso periculo quod metuebat, est constitutus. Item ab Hesych. exp. periclitor.

Α᾽γωνιᾶσμα, τὸ ἀγωνιᾶν. Aristot. Rhet. 1.

Α᾽γωνιάτης, ου, ὁ, trepidator. formidator, apud Diog. Laërte.

Α᾽γωνιάω pro ἀγωνιῶ, itidem ἀγωνιάζομαι pro ἀγωνιζόμαι, aff. ex Philostrato.

Composita: ac primùm ex ἀγὼν & ἀγωνίζομαι aut verbalibus.

Α᾽καγώνιστος, ου, ὁ, ἡ, qui non certat. qui certamen non experitur, iners. vt ἀθάνατος ἀθλητὴς, apud Xenoph.

Α᾽ντιαγωνίζομαι, in certamine oppono me alicui. præsio aliquem exc. pio. Cum dat. Xen. Pæd. 1. Item pro, aduersor, tefragor. apud Thucyd.

Α᾽ντιαγωνιστής, οῦ, ὁ, qui in certamen prodeunti se opponit. qui certamen tuspicit aduersus alium. aduersarius. Plut. Exponitur etiam æmulus. vt apud Isocr. Ὑπερέχειν αὐτὸν ἀντιαγωνιστὴν, superiorum æmulus.

Decomp. Α᾽ναντιαγώνιστος, ὁ, ἡ, cui nullus in certamine se opponit, vel supponere potest. aduersus quem nemo certare potest. Vnde pro inexpugnabili & inuicto ponitur. Thucyd. lib. 1. & Herodian.

Δυσπαραγωνιστής, exp. molestus aduersarius.

Δευτεραγωνιστής, qui secundæ fabulæ partes agit. Demosth. & Luc. pro, secundarius, qui secundas partes agit. Dem. & Luc.

Δευτεραγωνιστεῖν, secundas fabulæ partes ago. Item secundam orationem habeo in iudicio. Δευτερολογεῖν Bud.

Διαγωνίζομαι, desero, dimico, præsto. vt Διαγωνίζεσθαι περὶ τῆς πολιτείας apud Xen. Pæd. 1. Dicitur & Διαγωνίζομαί σοι τοῦτο, apud eundem. ¶ Item certo ad finem, siue ad extremam dimicationem. Aeschin. & Et pro conari, apud Gazam.

Ε᾽ναγωνίζομαι, vt ἐναγωνίζομαι τύπτεσθαι τύπτῃ, hoc in loco certo. Plut. Apud Thuc. ἐναγὲς ἔφασκε εἶναι τὸν γένος περίοικον αὐλητὴν ἀναγωνίζεσθαι τοῖς Ε᾽λλησι, qui faustis Græcis aduersus Medos pugnantibus.

Ε᾽ξαγωνίζομαι, vnde decomp. ἀπεξαγωνίζομαι, antè pugno, prius certo. Aristot. Rhet. 3.

Ε᾽παγωνίζομαι, post alium certo. Greg. in Encomio, Macc. ἀπαγωνίσασθε ὑπὲρ, ὑπαγωνίσατε παῖδες. Et ἐπαγωνίζεσθαι, secundo loco causam orare, vel perorare, apud Liban. in argum. orat. ia. Androt. Apud Plutarchum in Fabio, ὑπαγωνιζόμενον τῷ Α᾽νίβᾳ. exp. certamen cum Annibale repetens, iterum cum Annibale certans.

Κατεπαγωνίζομαι, certamine vinco, expugno, debello. Cum accus. apud Luc. Plut. & ad Heb. 11. cap.

Κατεπαγωνιστής, expugnator, tubactio. Thuc.

Decomp. Ἀνεπαγώνιστος, inexpugnabilis. Chrysost.

Δυσκαταγώνιστος, expugnatu difficilis. Thuc.

Εὐκαταγώνιστος, expugnatu facilis, vndeex consequenti accipitur pro parum valido.

Προαγών, præludium certaminis. Plut. Item præludio actionis oratoriæ. Plut.

Προαγωνίζομαι, ante alium certo, aut pugno. Greg. Item antea pugno, Herodian. & Thuc. ¶ Item certo pro aliquo, siue pugno, propugno. Philo, ὃν ὑπερμαχεῖν καὶ προαγωνίζεσθαι καθῆκε τὸν πόλεμον.

Προαγωνιστής, propugnator, defensor. Luc.

Προαγωνιστικός, præiudicialis causa, vt vulgò exp.

Πρωταγωνιστής, histrio qui primas partes fabulæ agit, qui primas partes in scena agit. Plut. Interdum additur genitiuus ὑποκριτῶν, vt apud Lucianum de cal. Exponitur & actus princeps & quasi præsultor. Item antesignanus Occumenio in Act. Transfertur & ad quemlibet qui primùm in quouis certamine atque adeò in quouis negotio locum tenet, princeps que est.

Πρωταγωνιστεύω, οῦμαι, πρωταγωνιστὴς εἰμι, primas partes in scena ago. Non solum autem de actoribus scenicis dicitur, sed etiam de oratoribus, ἐπὶ τῶν τὰ πρωτεῖα λογίων λεγόντων, primam orationem habeo in iudicio. Liban. apud Demosth.

Συναγωνίζομαι, vna cum alio certo, q. d. concerto, certamen adiuuo, certaminis socius sum. Ponitur pro, opem fero, auxilior, apud Thuc. sæpe. Συναγωνίζομαι τούτοις, apud Demosth. ad hæc confiscienda operam meam vnà impendo. ¶ Item pro, patrocinor. Apud Platonem in epist. πολλοῖς συναγωνιστὴν ἐμοὶ, multos meo patrocinio iuui.

Συναγωνιστής, certaminis socius, certanti opitulans.

Τριαγωνιστής, qui tertias fabulæ partes agit & victimas. vt in vita Aeschinis legitur. vnde hoc illi Demosthenes pro cor. probrosè obiicit. Item de vili & contempto homine dicitur.

Τριταγωνιστὴς, tertia fabulæ partes ago. Dem. pro cor.

Υ᾽ποσυναγωνίζομαι, cum genit. vt ὑποσυναγωνίζομαι τῆς πόλεως, pugno pro ciuitate, propugno seu defendo vrbem.

Composita facit. ex ἀγωνία & ἀγωνιῶ.

Διαγωνιῶ, ῶ, valde anxius sum. Citatur ex lib. 2. Macc. c. 3. ἀγωνιῶντες pro, trepidantes. Item Διαγωνιῶ μὴ, vereor ne, apud Suid.

Ε᾽παγώνιος, ος, ον, ὁ, ἡ, ad certamina pertines, certaminibus seu ludis aut spectaculis conueniens. Plut. Lucianus autem ἐπαγώνιον νόμον dixit legem athleticam. Sic & ἐπαγώνιος appellatur Mercurius ab Aristoph. in Pluto, tanquam certaminum præfectus. & ἀγωνοθέτης, vel ἀγῶνας πομπεύων. ¶ Item qui in certamine versatur. Chrysost. ¶ Item ad certamen compositus & comparatus, certamini accinctus. Synes. A Plut. ἐπαγώνιος ἐσθὴς appellatur quæ in prælio gestabatur. Lat. paludamentum. ¶ Interdum interdum & pro forensi. vt à Dionys. Halic. ¶ Item pauidus, apud Basil.

Ε᾽ξαγώνιος, ος, ὁ, ad certamen non pertinens, qui est extra certamen, ἐξὸν τοῦ ἀγῶνος. Metaphoricè ἐξαγώνιος vocantur quæ ad causam non pertinent, vel ad ipsam quasi concertationem causæ: sunt *generalius* quæ ad rem de qua agitur non pertinent quæ sunt παίγνια, vel ἀσυσσώδη ὀνόματα. Luc. ἀλλὰ ταῦτα ἐξαγώνια καὶ πάρεργα ἡμῖν πράγματος.

Συναγωνιῶ, vna cum alio anxius sum, anxietatis alicuius vel trepidationis particeps sum, aut socius. Plutarch. de Socr. dæmonio, οὐκ ἂν ἓν τοῖς φίλοις συναγωνιᾶν ὄκνῳ δ᾽ οὐκ ἂν παρέσχον.

Α᾽δελφός vide ἀδελφός, in Ο᾽δύς. Α᾽δελφεός.

Α᾽ΔΑ᾽ΡΚΗΣ, ες, ὁ, adarces: quædam quasi concreta sallilago. Vide Dioscor. l. 5. c. 173. & Plin. l. 32. c. 10. & l. 20. 22.

Α᾽ΔΕΛΦΟΣ, ὁ, ἡ, frater propriè, frater vterinus. fit enim à dictione δελφὺς (i. vterus) & α significante ὁμοῦ pro ὁμόδελφος. Quod etymon traditur ab Aristotele. Pollute, Athenæo, Etymologo, & aliis. aut etiam à nomine Δελφός, quod prisca Græcorum lingua (vt Numenio placet) vnum significat. vnde ἀδελφὸς dicitur frater quasi iam non vnus. Vide Macrob. Saturn. lib. 1. c. 17. Apud Plat. de leg. ὁμοπάτριοι ἀδελφοὶ, fratres ex eadem patre progeniti. Et ἀδελφοὶ ὁμομήτριοι, fratres ex eadem matre nati. Apud Thuc. ἀδελφὸς μητρός, aununculus. ¶ Item adiect. pro, geminus Xen. χρῆσθε τε καὶ πάλιν καὶ ἀδελφοῖς καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ἔρωσιν ἀνθρώποις, quæcunq. gemina hominibus creauit. ¶ Itidem adiectiuè, similis, congruens, germanus. Plato in Phædone, καὶ τοῦ ἄλλου δὴ ζῴου τὰ τοιαῦτα ἀδελφὰ, καὶ ἀδελφῶν ἐπιθυμιῶν ἐπιθυμητικὸν. Sic Isocr. in Busir. ἀδελφὰ τὰ ἐπιτηδεύματα. Et cum dat. Basil. ἀδελφὰ τοῖς.

Α᾽δελφὴ, soror, germana, ὁμομήτριος ἀδελφὴ, soror ex eadem matre Aristoph. in Nubibus. ¶ Item similis, congrua. Plato epist. 7. ἀσφαλεστάτη ἀδελφὴ τοῦ σώματος.

Α᾽δελφότης, ητος, ἡ, fraternitas. Apud Ecclesiast. scriptores.

Α᾽δελφικὸς, fraternus, Chrysost.

Α᾽δελφικῶς, fraternè. Ioseph.

Α᾽δελφίζω, Ἴωσι, fratrem meum appello. fratris appellatione voco, fratrem esse dico. Isocr. in Æginetico, ὅταν τις ἀδελφίζειν αὐτὸν ὑπηρέτου πειρᾶται. ¶ Α᾽δελφίζειν est etiam ἀπατᾶν, apud Hippocr. vt Gal. & Erot. exp.

Α᾽δελφίς, fraterna communio & societas, qualis est fratrum: seu fraternitas, germanitas. apud Hippocr.

Α᾽δελφίδιος, ου, ὁ, poëtis idem quod ἀδελφός. Il. C. ᾧ τρόμος ἀδελφείου. Vitur & Herod. Dicitur & ἀδελφιδοῦς ab iisdem, Α᾽δελφὴ, soror. Sophoc.

Α᾽δελφίδιον, τό, diminut. fraterculus. apud Aristoph. in Nub.

Α᾽δελφιδοῦς, οῦ, ὁ, nepos ex fratre vel sorore: aut fororis filius, inquit Poll. Exponitur à Suida, ἀνεψιὸς. Plut. in Publ. ὁ τοῦ ἑαυτοῦ ἀδελφοῦ ἐξάγονος κατὰ γραμμὴν. fit per contractionem ex ἀδελφιδίου, vt docet Etym. Legitur autem ἀδελφιδοῦς, apud Herodot. lib. 6.

Α᾽δελφιδῆ, neptis ex fratre vel sorore.

Composita.

Α᾽πάδελφος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, frate careus seu fratribus. Xen.

Α᾽νδράδελφος, leuir, mariti frater.

Α᾽ντιάδελφος, qui est loco fratris, vicem præstans fratris.

Αὐτάδελφος, frater germanus, frater ex vtroque parente. Soph.

Ε᾽ξάδελφος, patruelis. Pro quo ab Atticis ἀνεψιὸς dici scribit Phrynicus. Ε᾽ξαδέλφη, ἡ θυγάτηρ τοῦ θείου, ἢ θείας, in Pand.

Ἀνεψιάδελφος, dicti filij ἐξαδέλφου. Bud.

Μητράδελφος, matris frater, aununculus.

Πατράδελφος, fratris seu fratrum sobor.

Πατραδελφίδιος, fratris seu fratrum odium. Plut.

Πατρᾴδελφος, patris frater, patruus.

Συνάδελφος, qui fratrem seu fratres habet. cui opponitur αὐτάδελφος apud Xenoph.

Φιλάδελφος, fratris seu fratrum amans. Φιλαδελφία, amor erga fratrem, fraterna charitas, animus in fratrem seu fratres propensus. Plut. Apud Christianos sic vocatur amor quo esse prosequuntur ceu fratres. Greg.

Ψευδάδελφος, falsus frater. qui fraternitatem Christianam mentitur, 2. Cor. 11. & Gal. 2.

Α᾽ΔΕΩ, ῶ, F. ἄσω. P. ησα, placeo. Item gratificor. Il. γ, Ὦ ἐ φίλον ἦτορ μὴ ἀδύτει κακέῳ. Et apud Hipponact. ἄδησε θεὸν. placuit consilium. Et Herodot. in Terps. καὶ πολίοις ἔδοξε Σπαρτιήτῃσι ἀδέσαι, i. & hæc faciens Spartanis gratificaberis, à Spartanis gratiam inibis. Idem & pro, assentior, in Calliope, ἐγὼ δ᾽ ἐν τούτῳ ἔτεϊ μήτε Αἰγυπτίοισι ἀδέσομαι, μήτε τοῖσι ἔσθ᾽ ὑπερβάντεσσι. Vbi obseruandum ἀδέσομαι tanquam ab ἄδω barytono. ¶ At ἀδέω cum tenui vide in Α᾽δέω.

* Formatur ex ἥδω, (i. delecto) cuius fut. 2. ἀδέσω, inquit Eust.

Α᾽δονή, ῆς, ἡ, lætitia, gaudium. εὐφροσύνη, inquit Etym. Ab eodem exp. & ἡδυσμάτα.

Α᾽δυσμός, ὁ, voluptas. Hesych.

Α᾽δύω quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α᾽θῦμάδης, (comp.) ες, ὁ, ἡ, (q. d. sibi placens) arrogans, superbus. De eo proprie dicitur qui sibi placet, sibi plaudit, sibi est pulcher. (vt quidam dixit) sic vt cæteros omnes præ se contemnat. Exp. & peruicax. Sic dicitur quasi αὐτάδης, id est, αὐτῷ ἀδύων, ex eo quòd sibi placeat, & quidem ita vt etiam congressus aliorum viret & cum nemine commercium habeat, vt scribit Aristot. eth. lib. 1.

Α᾽θῦμάδως, arrogantèr, superbè.

Α᾽θῦμάδεια & αὐθαδία, ἡ, arrogantia, superbia, peruicacia. Plat. in epist. ἡ αὐθάδεια, ἐρημία ξυνοικοῦσα. ¶ Opponitur comitati à Theophr. inquit Bud.

Α᾽θῦμάδομαι, arrogantèr me gero, superbè me gero. pertinaci superbia vtor & contumacia, vt qui supplicare iudicibus non sustinet, Plat. in Apol.

Α᾽θῦμάδομαι apud Greg. exp. pertinaciter resisto.

Α᾽θῦμάδομος, ον, arrogantia: vel potius arrogans dictum seu factum. Æschyl. in Prom.

Composita.

Α᾽παυθῦμάδομαι, idem quod αὐθῦμάδομαι. Ἐπαυθῦμάδομαι, idem apud Suid. Τραυθῦμάδομαι, i. d. subarroganter me gero.

Α᾽ΔΗΜΟΝΕ᾽Ω, ῶ, F. ησω, grauissimè angor & præmœrore concido animo. penè exanimor ac deficio præ dolore. Eust. deducit à nomine ἄδην. (i. facietas) vt sit, quasi nimia dolorum facietate fatisco. Item terreor, terrefio, pauesco, Xen. Hell. 4. dixit ἀδημονῆσαι ταῖς ψυχαῖς. Et Matth. 26. ca. de Christo dixit, ἤρξατο ἀδημονεῖν καὶ ἀδημονεῖν. ¶ Quidam exp. fum externus & extra populi confortium viuo. tanquam fit compositum ex α & δήμιος.

Α᾽δημονία, ἡ, anxietas animi, mœror ingens & tristitia. vt ἀδημονία ψυχῆς, Plut. in Numa. æger animus.

Α᾽δημονᾶν, ῶ, idẽ quod ἀδημονεῖν seu ἀδημονίᾳ κεκράσθαι. Hesych.

Α᾽ΔΗΝ & Α᾽ΔΗΝ, (adverb.) affatim, abundè, largiter. vnitur interdum absolutè, vt Il. 4. Α᾽νδρῶν εἰλαδὸν ἐκθόρε ἐθέλοντα μάχεσθαι. Sic & in prosa sæpè. Interdum cum genit. vt Il. τ, ἀδὴν ἐλάσσαι πολίων, Et Plato in Charmide. ἐμοὶ τούτων ἀδὴν ἐφιέμην, de iis satis superque. Sic dicitur & ἀδὴν ἔχω τῷ φαγεῖν. Ab Hesych. exp. etiam ἀθρόως & ἀδιαλείπτως.

* Etymologistes deriuat ab aduerbio ἄδω, quod signif. diu: vel præfixo α congregandi significationem habẽte, & cum pleonasmo literæ δ, fiat ἄθροος. Eustathius vult ἄδην significare propriè ad satietatem vsque: & cognationem habere cum verbo ἀδέω ac nomine ἄδω tenui spiritu notatis, existimat: vnde & simplici δ scribi mauult, sicut ἀδὴν ab eo deductum. Alicubi etiam dicit, fortasse ab ἀδέω deriuatum esse ἄδην. Idẽ annotat germinari δ propter mœrum. Alio loco idem refert ἄδην esse Atticam vocem, pro ἀναλῶσαι. Reperitur etiam aspirata prima huius aduerbij litera.

Α᾽δὴν, ἄδος, ὁ, Α᾽δὴς, ὁ, Α᾽δὴς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Α᾽ΔΗΝ, ἕνος, ὁ, ἡ, glandula: pars corporis simplex, spongiæ modo mollis, rara & friabilis. Autori definit. med. est σπογγώδης ἔγκριμα ὑγρόν. Vide & Ale. Aphr. Probl. 1. 2. l. 12. & Poll. l. 2.

Α᾽δηνώδης, ες, ὁ, ἡ, glandulosus. vt ἀδηνώδης σὰρξ, apud Gal.

Α᾽δὴς, vide in Α᾽ΐδης.

Α᾽ΔΙΝΟΣ, ὴ, ὸν, confertus, densus. multus. frequens. vt Il. 6. μυλιοστάων ἀδινάων. Et ibidem, μυῶν ἀδινάων. *Etym. ait esse ab ἄδω significante ἀπαλείπτως, i. semper, vnde ἀδῖνος pro ἀπαλγήτος, i. continuus & intermissionem non habens. ¶ Α᾽δῖνος, ου, ὁ. Il. ψ, confertim veniens gemitus. Α᾽δῖνα πᾶρ, Od. π, Hetychius vult esse animum qui assiduè contristatur. Α᾽δῖνα δάκρυα, Apoll. Arg. 3. confertæ & densæ lachrymæ. vel miserabiles lachrymæ. ¶ Α᾽δῖνες μῆλαι, Od. α, ab Etym. exp. oues non magnæ. à Didymo exp. graciles. ¶ Etymol. ἄδινον vult significare etiam ἁπαλὸν, i. molle.

Α᾽δῖνῶς, confortim, vnde comparat ἀδινώτερον. Od. π. ¶ Eustath. vult significare etiam ἐρήμως. Il. τ. ἀδινῶς δ᾽ ἀέκοντες. vbi tamen quidam exp. confertim & miserabiliter.

Α᾽δμωλίη, &c. vide in Γ᾽ομάω.

Α᾽ΔΡΑ᾽ΧΝΗ, ἡ, adrachne: arbor quædam, de qua Plin. lib. 13. ca. 22. & Theophr. hist. pl. libro 1. cap. 7. & lib. 3. cap. 16. & lib. 4. cap. 4.

Α᾽ΔΡΟ᾽Σ, ὴ, ὸν, à Suida & Hesychio exp. multus, magnus, abundans, opulentus, crassus. Apud Herodotum lib. 1. κάρπιμος ἀδρὸς. exp. fruges adultæ. ἀδρὸν δένδρον, apud Dioscor. lib. 1. cralla arbor, dura arbor, spectosa & fortis. Apud Plutar. opponitur μικρογέρων, in Lycurgo. ἱππάσασθαι ἤδη τοῖς ἀδρὰς ἔχουσι φρένας, τοῖς ἤδη μικρογενείοις λόγοισι. Et apud Athenæum copulantur μέγας & ἀδρὸς, lib. 6. Idem Plutarchus in Solone πᾶσι ἀδροῖς appellat inguem validum. Apud Aristophanem ἀδρὸς πόλεμος, magnum bellum. i. acre seu vehemens. Α᾽δρότης, explicatur etiam habitior. & ἀδρότερον ἀμέλγειν, liberalius & largiùs ciba re, apud Gal. * Etymol. exp. χορδὸς, derinans ab ἥδω, delecto. nam (inquit) ἡδέως ἐσθίουσι τοῖς μεγάλοις καὶ χορδοῖς, delectamur magnis & χορδοῖς. ¶ Metaphoricè transfertur ad res ad animum pertinentes. Athen. ὁ μέγας & ἀδρὸς τὴν ψυχὴν. Isocr. in Panath. Τοῖς ἀδροτέροις οὐ καὶ πολὺ βελτίοσιν ὄντες δοκοῦσι χαριεστέρως ἀδρὸς, character vber, Gell. interpr.

Α᾽δρότης, ητος, ἡ, magnitudo, robur, proceritas. Exp. & crassitudo, abundantia: Hom.

Α᾽δροσύνη, ἡ, idem, sed magis poeticum. Hesiod. in Erg.

Α᾽δρύνω, F. υνῶ. crassum reddo, in iustam magnitudinem vel crassitudinem adduco. Theophr. de causis pl. 4. ἀδρύνειν τὸν ἀγρὸν, exp. crassiores reddit. Aliquando neutraliter ponitur pro ἀδρύνομαι, apud eundem:

Α᾽δρύνομαι, crassesco, crassus fio. iustâ crassitudine aut magnitudinem acquiro, aut ad iustam crassitudinem peruenio. turgesco, grandesco. Herod. lib. 1. Ἐπαυθῦμάδεσθαι (comp.) ad perfectam

F. ctam venire granditatem seu maturitatem. Hippocr.

Α᾽ρμοτὶς ωος, ἡ, crassatio, maturitas, perfectio fructuũ. apud Aristot. & Theophr.

Α᾽ρόω, ῶ, F. άσω, ad maturitatem vigoremq; perduco.

Α᾽φίημι, ῦμαι, ad maturitatem pervenio, adolesco. Plat. Pol. 6. πῶν δὲ σωμάτων τὸ ᾧ βλασταί τε ἐ ἀφίεται.

Α᾽φίω, ῖς, F. ίσω, idem quod ἀφύω. Nonnunquam & neutraliter ponitur, sicut ἀφύω. vnde ἠφυκώς, adultus, apud Dioſc. l. 2.

Α᾽φρότης, ωος, ἡ. maturitas, apud Basil.

Α᾽ΔΩ, F. ἄσω, latio, expleo. Il. 2. σῖτόν τε ἄσωμι ἄρηϊ. Et Il. 5. Ο᾽ψὲ τ᾽ ἄσωμι ἀρώμενον, ἐ εἶσιν ἐπαρόων. In pall. voce idem significari videtur. Il. 7. Μή μι πρὸς αἶσιμα εἰδότι μηδὲ πάσασθαι Α᾽σωὸς φίλοισι νόῳ ἐπιπείθοντα. Nicand. in Alexiph. Α᾽σαι δὲ πολίου μενεηνέα ἄρσενα πῶλον, i. πρέσβυτον. Schol. Ar. ᾶδω cum ᾰ diphthongo impropria, vide in Α᾽ωίδω. " Dictum quasi ἀείδω per contractionem, ex adiectiuo ἠδύς. Vide & ἀδύω, infrà.

Α᾽ση, ας, ἡ, fastidium, (quod sæpe consequitur fatietatem) ité nausea. Dioscorides ἀναρεῖται ἐπὶ τοῦ ἐμέτου ἐ ναυσίαν ποιοῦσι. De animi etiam moletia dicitur apud Platonem. Λυ᾽πας ἐ ἄσας παρέχῃ. Volunt quidã esse idẽ quod Hippocrati ἄλυσις ἢ ἄλυσμός. Α᾽σπρος, ᾶ, ὁ, fastidium afferens, molestus. Ἀσηρῶς, molestè.

Α᾽σώδης, ες, ὁ, ἐ ἡ, fastidio & nausea laborans. ex replerione cibũ fastidiens. Gal. in Præd. Hippocr. Ἀ᾽πᾶς μὲν ἡδυσμὸς ἀσώδη τὸ κορέσαντας, &c. Et ἀσώδεις ἀλγηδόνες, nauseosæ affectiones, vt quidam exponunt. Nauseosa etiam res ἀσώδης dicitur, vt κρέμμυον ἀσῶδες, apud Dioſc.

Α᾽σώμαι, ῶμαι, F. άσομαι, nauseo. fastidio laboro. vnde Α᾽σῶντα apud Hipp. Gal. ὁ τῆς γλώσσης ἐξονὶ πυῶδης. item σφοδρὸς ἐ ἰσχνὸς ἀλγηδὼν ἐγένετο. Et ἀσῶδρυα idem quod ἀσώδεις. Gal. li. 7. περὶ τῶν Παιῶνος ὀνομάτων. Dicitur etiam de animi moleſtia. vnde apud Herod. ἀσῶδεσθαι τῷ ψυχῷ.

Α᾽σῶν, ῶνος, ὁ, (vel Α᾽σὼν, ῶδος, ὁ, iuxta Etym.) fatietas, defatigatio (quæ est laboris velut satietas) tædium fatietatem sequens, id est, fastidium. Il. λ. de lignatore, ἐπεὶ τ᾽ ἐπορίσσατο δοῦρα θεᾶων δὺν᾽ ἄτερ μοχθήσας, ἀσῶν τε μιν ἵκετο θυμόν. Apud Dion. Α᾽σὼν ἀπὸ τοῦ ἄδω, quod dici fertur pro ἀείδω. alij contrà à nomine deriuatum esse verbum existimarunt. Nonnulli verò ab ἄδην quidam & ab ἀδέω. ¶ Ab Hesychio exponitur quoque ἄξος, i. acetum, citante Dinolocho.

Α᾽σῶν, ῶντος, ὁ, abundans, largus, satietatem adducens. Aff. ex Sophrone.

Α᾽τάω, abundé. Vide suo loco.

Α᾽τέω, (tenuato α) F. άσω, tædio afficior. proprièpro defatigationẽ. Il. κ. Μήζευ μὴ κακότητα ἀδηκότης ἠδὲ ἐ ὕπνῳ, labore fatigati in somnia. Od. α, μὴ ξεῖνον ἀτειδέα ἐρυσσήσῃ δόμον Δαίτης δηλήσε. i. ἀφλοῖσῃ. Vult enim Eust. ἄδην per crasin factum esse ex ἀάσθω. Quidam ab ἄδην deduxerunt. Nam ἀδηκότης, Hesychio sunt ἄδην ἐχοντες ἢ πεπληρωμένοι. Dicitur & ἀδηκότης pro ἀδηκότες. vt Il. κ. κρωσσὸν ἀδηκότης. At Α᾽δην cum aspero, vide suo loco.

Α᾽δημόνιον. quomodo hinc pertineat, vide suo loco.

Α᾽τος, ος, ὁ, ἡ, insatiabilis: per crasin pro ἄατος, ex ἀ priuat. & ἄσω. Iliad. 5. τόσσ᾽ ἐβρίθομεν Α᾽ρηι ἄτος πολέμοιο. At ἄατος vide in Α᾽ημι.

Α᾽ΕΘΛΟΣ ὁ, certamẽ. Herod. 1. ἐποιήσαντο δὲ τῷ Πυθίῳ τὸ ἀκουσμάτων ἄεθλον. Od. 9. Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντες ὑπεφθίμεθ᾽ ὁμῆς ἄεθλοις. Etymol. ait significare etiam locum certaminis. ¶ Item labor. vt ἄεθλοι Vlyssis. Od. α. Vbi Eustathius ait ἄεθλος appellari quasi ἅς ἐστι πόνος ἰδίωσι, quos quis nolit. vt sit ex α priuatiuo & verbo ἰδίλειν. At Etym. ἄεθλον (in neutro genere pro præmio certaminis) vult ex ἰδίλειν esse compositum & α epitatico: vt sit quasi quod quis valde velit & cupiat, τῷ πολὺ ἰδιλητόν. Idem dicit à τλᾶω (tolero) factum esse τλόν, & α præfixo ἄτλον, mutato τ in θ, ἄθλον.

Α᾽θλιος, ᾱ, ὁν, præmium certaminis de quo reportata est victoria. Il. ψ. Νικῶν ἕνεκ᾽ ἄθλια λίζεσθαι τε τρίποδάς τε. Theocr. Idyl. 22. Χρύσοδρὶς δ᾽ ὃν ἐπιθὴν χρόνον ἄθλιος ἦεν ἀέθλων; ¶ Item ἄθλια pro, ἄεθλοι, i. labores. vt in Anth. Epigr. Χαῖρ᾽ Ἰθάκη μετ᾽ ἄθλα, μετ᾽ ἄλγεα πικρὰ γαλάσσας.

Α᾽θλοσύνη, ας, ἡ, certamen, certatio. Item κακοπάθεια, miseria. ab Hesychio exp. ἀγωνία.

Α᾽θλιος, ᾱ, ὁ ἡ, præmium reportans. ἀθλοφόρος. de homine & de equo dicitur. Callim. Potest & ἄθλιος ἱππος intelligi simpliciter ἀγωνιστής, certator equus, aptus ad certamen.

Α᾽θλιος, ᾱ, idem quod ἄεθλος, certaminis præmium. Il. χ, ἅσπερ πρὸς ἄθλια γίνεται ἀνδράσιν.

Α᾽θλόω, F. ώω, certo, dimico, pugno. Il. Ἦ Α᾽ἰ᾽ ἔγ᾽ ἀεθλόσαι ἀφ᾽ ἁμαξιζύγε. ¶ Item, mala perfero, mala tolero, malis exerceor. Il. ω, Α᾽ἰθαδίοιο πόνους ἀνακάμπτε ἀμοιβῇ.

Α᾽θλοφόρος, ὁ, certator. ἀθλοφόρος in prosa.

Α᾽θλιος, ᾱ, ὁν. P. ραιος idem quod ἀθλόεις. Herodot. 1. σωτῆρος ἀεὶ κρατὸς ἄθλιος ἐστὶ τὸν Τυφῶνα.

Α᾽θλοφόρος, ᾱ, ὁν, ὁ, idem quod ἀθλοφόρος. Α᾽θλιοφόρος, idem.

Α᾽θλος, ου, ὁ, certamen idem in oratione soluta, quod in carmine ἄεθλος, ex quo etiam fit crasi literarum α & ε. Α᾽θλοι Ὑλλικοὶ, Soph. in Electra; certamina Pythica. Α᾽θλοι ἱππάδιοι, Herculis labores, apud Iocr. Dicitur & de quouis labore seu laborioso negotio. vt Plut. in Cam. ἔργα τοσαῦτα ἐ ἄθλοι ἐκείνοις.

Α᾽θλος, ου, ὁ, certaminis præmium, quod victori datur. idem quod νικητήριον apud Xen. Hell. δ. Vsurpatur & pro cuiusuis egregij facinoris præmio. Thuc. l. 2. οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἡρώτων τοὺς σφετέρους ἄθλους ἀριστῆς. In malam partem etiam vsurpatur pro mercede alicuius sceleris, i. pœna. apud Lysiam. Item pro ἄθλος, i. labor, ærumna, in Epigr.

Α᾽θλόω, certo, certamen in eo: (vt ἀεθλόω.) apud Apoll. li. 1. Aliquando significat κακοπαθῶ, i. mala tolero, exerceor malis.

Α᾽θλέω. F. ήσω, P. ρῶ, idem in prosa quod ἀεθλέω in carmine.

Α᾽θλησις, ὁ, certatio, certamen. Aliquando ipsum certamen athleticum quod certatur. Plut. in Symp. Aliquando ipsa certandi actio, i. ἄθλευσις.

Α᾽θλήσις, ipsa certandi actio, certatio athletarum, siue exercitatio athletica. Aliquando & de quauis certatione siue exercitatione. pro ἄσκησις.

Α᾽θλητὴς, οῦ, ὁ, certator, athleta. propriè certator gymnicus, inquit Poll. ¶ Item qui in quolibet certaminis genere exercitatus est. vt ἀθλητὴς πολέμου, apud Suid.

Α᾽θλητικῶς, ὁ, idem. sed poeticum est.

Α᾽θλητικός, ὴ, ὸν, athleticus, ad athletas pertinens. athletis cõueniens. vt ἀθλητικὴ ἀγωγὴ, apud Plut. ¶ Α᾽θλητικὴ ἕξις, athletica corporis habitudo, i. firma, Aristot. Pol. 8.

Α᾽θλητικῶς, athleticè, athletarum more. Plut. in Apophth.

Α᾽θλιος, ᾱ, ὁν, miser, ærumnosus, malis exercitus. vt ἄθλιος ὁ λῃστὴς, apud Plat. Apud Iocr. ad Nic. copulatum ἀθλιώτερος ἢ δυστυχέστερος. Α᾽θλίως, miserè, ærumnosè. vt ἀθλίως ἀλγηδόνι, miserè me habeo, Dem. Α᾽θλιότης, ητος, ἡ, miseria, ærũna.

Compositæ.

Α᾽θλοβόλος, ὁ, ἡ, ὸν, imbellis, certaminibus inhabilis.

Ἀρίστεθλος, præstantissimus in certaminibus in Epigr.

Διαθλίω, ῶ, certo, concerto. Hesych. cum accus.

Ἔπαθλος, ου, ὁ, idem quod ἄθλιον. præmium certaminis. Et generaliter pro quouis præmio seu mercede. Herodot. lib. 1.

Εὐαθλος, ου, ὁ, strenuè certans. Pind.

Καθλίω, ῶ, athleticis certaminibus aut exercitationibus operam do, aut me exerceo. Plut. de liber. educ. οὐ ἀκριβῶς μοῖς αὐτὸς καθεθλίωσε, iaculandi peritia inter se certantes.

Παθλος, omnium certaminum peritus.

Παναθλος, omninò miser, miserrimus. Soph. in Philoct. Et in fœm. παναθλία Eurip.

Πεντάθλον siue πένταθλον, quinquertium. quinq; certamina, τὰ μιᾶ ἡμέρᾳ ὄντα, ἅλμαν, δίσκον, πάλην. Herod. πένταθλόν τι ποιησάμενος.

Πεντέθλος, siue Πένταθλος, ου, ὁ, quinquertio. qui illis quinq; certaminibus victor euasit. vel victor quinque gymnasticorum certaminum. Plut. Item qui se illis quinque certaminibus exercet. Paus. Eliacῶν 2. ¶ Metaphoricè apud Laërt. in Democr. ὁ τῇ φιλοσοφίᾳ πενθλεύων, qui omnes philosophiæ partes complexus est. B.

Πενθλίω, quinque certaminibus me exerceo, quinque generibus certaminum certo. Paus. Eliacῶν 2.

Πολυάθλος, qui multa vicit certamina.

Συναθλος, certaminis socius. certaminis adiutor.

Συναθλίω, simul certo sum particeps certaminis aut adiutor. Ex Chrysost. de sacerd.

Τεταθλος, ter miser, miserrimus, infelicissimus. Luc. in Philopatr. amans certaminum aut etiam laborum. (Sũ.

Α᾽ΕΙ Γ, adverb semper, perpetuò. Demosth. contra Midiam, ἀεὶ δὲ πάντας ἡμᾶς ἐχθροὺς ἔ βλάψον, semper & vbiq; diis inuisum. ¶ Ponitur aliquando cum articulo præpositiuo. vt ὁ ἀεὶ χρόνος, sub. ὤν, æternum tempus. Sic οἱ ἀεὶ ὄντες θεοὶ, immortales dij. apud Xen. ¶ Nonnunquam dicitur ἀείποτε pro ἀεὶ, apud Thucyd. Dicitur & ἐς ἀεὶ itidẽ pro ἀεὶ, & aliquando pro, in perpetuum. Scribitur & εἰσαεὶ coniũctim. ¶ Item ἀεὶ pro σωτὴρ ἐ sine vlla intermissione. Od. β, δῖος δ᾽ οὐτος ἔχυτο πατρώιος ἔγκατ. Dicitur ἀεὶ etiam de breui tempore, vt docet Suid. ex Hom. ἕως κόνις ἐμεβρίθει ἀεὶ. Idem annotat & Eust. Il. ψ. & alibi. Sic & αἰσιεὶ apud Soph. τὸν αἰσιεὶ λειψανισμὸ χρόνον. ¶ In compositis interdum amittit ι, vt ἀίσιος quod vide in Νάω. Apud Eurip. in Medæa, ἀλλ᾽ ἀεὶ accipitur pro, ἰσῶς ἀεῖ, huc usque.

Αἰεὶ apud poetas pro ἀεὶ, dicitur. Nonnulli tamẽ ἀεὶ ex αἰεὶ factũ esse contendunt, abiecto. Il. β, ἐπαῖξαι πωτηέσσιν ἀφ᾽ ὑψόθεν αἰὲν ἀΐσσῃ. Idem apud poetas quod αἰεί. Il. α. ἦσαι αἰὲν ἐόντες.

Α᾽ίδιος, ὁ, ἡ, ὸν, sempiternus, perpetuus, æternus. vt ἄϊδιος πόνος Hesiod. Et ἀϊδιος δόξα, immortalis gloria, Plut. in Pericle. ¶ Τὸ ἀΐδιον substantiuè ponitur pro, æternitas. Hinc ἐξ ἀϊδίου ab æterno, ab æuo, ἐς ἀΐδιον, in æternum, in æuum. Ab ἀεὶ deriuat. H. Steph. sicut à semper fit sempiternus.

Α᾽ΐδιως. sempiternè, in perpetuum.

Α᾽ϊδιότης, ητος, ἡ, æternitas, perpetuitas. vt apud Aristot. de mundo. ἀϊδιότης τῆς ψυχῆς, æternitas animæ.

Συναΐδιος. (comp.) coæternus. vnà æternus: vt Christus à theologis dicitur Patri συναΐδιος.

Α᾽ΕΙΔΩ, F. σω, P. ρῶ, cano, canto, carmine celebro, apud poëtas: ex quo fecerunt scriptores prosæ ᾄδω. Interdum sine casu: vt Odyss. θ. ὥστε τοὺς ἐπιόντας ἐπιείδειν. Sæpe cum accusatiuo: vt Il. initio, Μοῦσα θεὰ μοι ἔννεπε πολύτροπον ἀείδειν. Item cum dat. vt ἀείδω σοι, cano tibi, id est, in tuam gratiam: Odyss. ξ, Ὄς τε θεοῖσι τε οἰδὸν ἀείδῃ. Propriè dicitur de poëtis, vt de oratoribus λέγειν. " Fit ex α epitatico & verbo εἴδω, cognosco: quò rerum multarum cognitio poëtis tribueretur.

Α᾽εῖρω, τὸ, idem quod ἀείδω, cantilena seu cantatum. vt οἰνωτὸς ἄειρος apud Greg.

Α᾽ειδὴ, cantio, cantilena, carmen. vt ἀοιδὴ νεαρὴ, Od. α. Et ἀοιδῆς ἐπιτερπέος, Od. φ. ¶ Exp. & fama. Od. γ, Οἱ δ᾽ ἀγαθοὶ οἵσιν πολὺ φέρτατος ἀνὴρ ἔσεται ἀοιδὴν ἐσθλὴν ἀείσωσιν ἀοιδοί. Et Od. ω, contingit ἀοιδὴν ἀείδειν & φῆμιν.

Α᾽οιδὸς, ὁ, ὁ, cantor. Homer. & Hesiod. ¶ Item poëta. Apoll. Argon. 1. οἱ πρὸ ἐμεῖο ἀοιδοὶ, antiqui poëtæ. ¶ Item adiectiuè, ὁ, ἡ, ὸν, canorus. Callim. Μουσέων ὀργῆσι ἀοιδοτέροις. Item celeber, magni nominis, idem quod ἀοίδιμος. vt ἀοιδοτέρη πόλις, in Epig. vrbs decantatissima.

Α᾽οιδοσύνη, ἡ, idem quod ἀοιδή.

Α᾽οίδιμος, ος, ὁ ἡ ὸν, decantatus, carminibus celebratus vel celeber. Et generaliter pro eo qui quouis modo celebratur, & cuius clarum est nomen. Tam de re quàm de persona dicitur. apud Plut. ἀοιδιμώτερον ἔργον ¶ Apud Hom. in malam etiam partem vsurpatur, vt & famosus & nobilis apud Lat. Il. ζ, Α᾽λλὰ σὺ πόσει μεθ᾽ ἀοιδιμος ἐσσομένοισι, i. famosi.

Α᾽οιδύσσω, ξω, idem quod ἀείδω. Od. ω, Καλὸν ἀοιδύσσῃ.

Α᾽οιδὰ, idem quod ἀείδω seu ᾄδω. Annotat Hesych. Atticos peculiariter de gallinaceis dicere.

Α᾽ὸς (cum ᾰ) F. ᾄσω, & ᾄσομαι, P. ᾱσω, idem quod ἀείδω, & ex eo factum vnde & α habet, subscriptum ᾄδω, cano, canto. ᾄδειν ἀστὸν αὐλὸν, canere ad tibiam, apud Athen. lib. 4. ¶ Item cum accus. nonnunquam pro, cano, interdum pro, decanto, celebro. ᾄδειν τὰ ἐλεγεῖα, apud Dem. Sic ᾄδειν ἐγκώμιον. Aristophan. in Nub. canere carmen de laudibus alicuius. Pro, celebro, in passiua præsertim voce ponitur. vt Luc. in Somn. ἐμὲ δ᾽ ἐπαιρόντων ὁ πατὴρ πάντων ᾄδεται. Propriè autem ᾄδειν dicitur quod versibus decantatur.

Α᾽σμα, τὸ, canticum, cantio, cantilena, carmen. vt ᾆσμα ἐραστὸν, Luc. & ᾄδειν ᾆσμα, Plut.

Α᾽σμάτιον, ου, τὸ, cantiuncula. Α᾽σμὸς, ὁ, idem quod ᾆσμα. Poll. lib. 4 cap. 9.

Ω᾽δὴ, ἡ idem quod ᾠδὴ μα. Xen. Pæd. 1. Ἀλλὰ σίγα τοῦτον ὄζειν καὶ οὐλόγυα καὶ ὀφθαλμούς.

Ω᾽δὸς, ὁ, ὁ, cantor. Plat. Sic etiam dicebatur poculum quod pro scolio (id est, cantilenæ genus) dabatur apud Athen.

Ω᾽δικὸς, ὁ, ὁ, canorus. vt ᾠδικώτερος τῶν κύκνων, apud Luc. ¶ Item cantandi peritus, musices peritus. Athen. 12. Ω᾽δικῆς, canorè. Aristot.

Ω᾽δεῖον, ου, τὸ, q.d. cantilenarium. Locus (inquit Hesych.) in quo rhapsodorum commissiones fiebant, item citharœdorũ priusquam theatrum esset constructum. Vel locus (vt alij exponunt) formam theatri habens, in quo solent poëtæ sua poëmata recitare antequam in theatro recitent. Vide Suidam, & schol. Aristoph. in Vesp.

Α᾽ηδὼν, &c. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ ac primùm cum præpositione.

Α᾽νᾴδω, contrà cano, occino. Capitur etiam pro, compono carmen aduersus aliquem, apud Luc. teste Budæo.

Α᾽νᾳδὴ, cantus quo alteri occinitur. cãtus alteri respõdens. Apud Comicos sic vocatur κύντροφος, inquit Suid.

Α᾽νᾳδὸς, qui cantu mutuò respondet, qui occinit. Suidas ex Epigr.

Α᾽πᾴδω, in cantu discrepo, dissono, sum absonus. Interdum sine casu, vt apud Aristotelem, obiicm. Interdum cum dat. vt Plat. de leg. lib. 7. ἀνάγκη τῇ ἁρμονίᾳ ἀπᾴδειν. ¶ Et metaph. pro, discrepo, dissentio. itidem cum dat. apud Dionys. Areop. Et cum genit. apud Iustin. Mart. Τῆς Ὀρφέως ἀπᾴδει πανήγυρις, ab Orphei poëti discrepat. Et cum ἀπὸ, vt Plutar. ἀπᾴδουσι ἀπὸ τοῦ πάθους πολιτείαι, ὥσπερ ἀφ᾽ ἁρμονίας. Et sine casu apud Luc. οὐ σφόδρα ἀπᾴδειν pro, abhorrere.

Α᾽πηδὴς, ὁ, ὁ, ἡ, absonus, dissonus. Item abhorrens. Item non placens. hæc & qui malum sonum edit.

Α᾽πηδέω, ῶ, idem quod ἀπᾴδω.

Διᾴδω, itidem pro ἀπᾴδω, dissono. vt Heracl. apud Aristot. ὠιδὴ ψυχῆς συμφερομένων ἢ διαφερομένων, συμῴδων ἢ διᾴδων.

Ἐξᾴδω, excanto, i. incantans nocere, carmine obligatum alio carmine soluo. Cui signif. opponitur ἐπᾴδω. Item incantationibus siue cantibus nocio aut expello. Luc. Item percanto, decanto, Plut. in Symp.

Ἐπαοιδὴ, poëtice ἐ ἐπᾳδὴ, in prosa, accino. Cum dat. Xen. ἃ ἡδὺ μὲν ἂν ἄκουσαν ἐπῇδεν τῇ Ὀ᾽δυσσεῖ, ἄκουσα δ᾽ Ὀμήρῳ. Et apud eundem, ἐπῳδὰς ἐπᾴδω ἐμοί. ¶ Item incantato. Chrysost. κἂν μυρίαις ἡμᾶς ἐπῳδαῖς ἐπᾴδωσι ἕως ἂν ζῶμεν, inculco tibi hoc, Plat. Item admoneo frequenter & instò adhortando. Ἐπῳδῶμαι, incantator, carmine illicior. Et pro actiuo, vt ἐπῳδῶμαι ὑμᾶς, apud Luc.

Ἐπαοιδὸς & ἐπαοιδὴ, incantamentum. Greg. Vocantur item ἐπᾴσματα, cantilenæ quales pueris nutrices canunt, vt vulgò annotatur.

Ἐπαοιδὸς & ἐπαοιδὴ apud poëtas, & ἐπῳδὴ in prosa, incantatio, Cic. cantio, & Gell. incentio, incantamentum, carmen ad aliquem aliquid noxium, vel simpl. carmen. Od. τ. ἐπ᾽ ἀοιδῇ σ᾽ οὐμὸς κλαυτὸν Ἐρχήσιον. Polyb. apud Suid. πάσης ἐπῳδῆς κρείττονες οἱ σέβεσθαι τὸν θεὸν ἐπιλεξάμενοι. item versus incantatoris, qui & ἐπιπλαδήμιος, & ἀοιδάριος, vt scribit schol. Theocrit.

Ἐπᾴδιον, quod odæ accinitur. vulgò verficulum vocant, Bud. annot. in epist.

Ἐπᾳδὸς, incantator. Eurip. in Hippol. Λᾷ σὸν ἐπᾳδὸς ἐ ζόης πίφυκ᾽ ὁδε; Item Lyrici carminis pars, apud Find. inquit Bud. Ἐπῳδῶν librum veteres grammatici ad Horatio appellatum putant, quòd singulis longioribus versibus singuli breuiores accinantur, qui ἐπῳδοὶ vocantur. Docent enim carminis vnum genus esse in quo versus ita inter se connexi sint, vt alter sine altero audiri non possit: quorum prior ἀοιδηκός, i. præcinens: posterior ἐπῳδικὸς. quasi succinens vocatur: vt in elegiis hexameter est ἀοιδηκὸς: pentameter ἐπῳδικός.

Decomp. Ἐξεπᾴδω, excantare, seu incantationibus permulcere & delinire. Sophocl. in Œd Colon. Φίλων ἐπῳδοῖς ἐξεπᾴδοντας.

Καπεπᾴδω, incantato. Plat. in Gorg. ὃς κατεπᾴδει τε ἐ ἐπᾴδοντες. item mulceo vt incantatores faciunt, sic tamen vt in bonam partem nonnunquam accipiatur. vt apud Greg. κατεπᾴδειν λογισμοῖς, rationibus lucere tanquam carminibus. Dicitur & κατεπᾴδω σε, pro, cantu te oppugno, vel cantu expello. apud eundem Greg.

Συνεπᾴδω, simul incantato, vnà cum alio incanto. Et τὸ συνεπᾴδειν, hoc simul accino.

Καθοιδὸς, poeticè, & κατᾳδὼ in prosa, occino, cantu obstrepo. Eurip. Et pro, incantato, vt apud Herodot. κατοιδεῖσιν αἰτίημα. Vide Παρῳδεῖν, vt παρῳδεῖν σοι. cano apud te. Od. χ. [Bud.

Παρῳδέω, ῶ, canticum vel carmen ad alterius imitationem compono. Parodias scribo. Laert. in Bione. ¶ Ab Hesych. exp. etiam χλευάζω.

Παρῳδὴ, canticum vel carmẽ ad alterius similitudinẽ compositum, apud Athen. lib. 14. Abusiuè etiam in versificationis ac sermonum imitatione seruatur. Vide Quint. lib. 9. cap. 2.

Παρῳδὸς, parodiarum scriptor, vt Sopater apud Athen.

Παρῳδία, idẽ quod παρῳδὴ vnde παρῳδῶν ποιητὴς. Athen. lib. 15. Εἰπ᾽ (inquit Camer.) quum alterius poetæ versus iocosè in aliud argumentum transferuntur. Est etiam παρῳδία Hermogenianum quis vbi partem aliquam versus protulit, reliquum à se (id est, de suo) oratione soluta eloquitur.

Παρῳδικὸς, adiect. ad parodiam pertinens, parodiæ formam habens.

Περιᾴδω, circunquaque cano q. circuncino. Plut. κωνώπων περιᾳδόντων, culicum turba perstrepens.

Περίᾳσις, ᾱ, d. circuncentus, vel circunsonantia. Plut.

Περιᾴσιδος exp. ἡ ἐγκύκλιος ᾠδὴ, ab Hesych. & Suid.

Περιᾴδω, ῶ, incantamentis & magica arte circumuenio & obtundo. Bud. ex Luc.

Προᾴδω, vnde προῴδιον, τὸ, præcentio, hoc est, cantus præludium. id quod cantui præmittitur, quod in ribiarum inflatione προαύλιον dicitur, in citharæ pulsatione προαυάκρουσις & προκίνησις.

Προῳδικὸς, vide suprà cùm ἐπῳδὸς. [ελσιμῳ.

Προσᾴδω, accino. vt προσᾴδω ζεφύρῳ, apud Aristoph.

Προσῳδὸς, qui musicis instrumentis accinit. Προσῳδὰ ὄργανα, Poliuci instrumenta musica quæ pulsantur. quia tolet illis vox accinere. ¶ Item consonus, congruens, non discrepans. quasi cantu congruens, vel cantum congruentem habens, Pro quo frequentius dicitur σύμφωνος.

Προσῳδία, accentus, apud gramm. Modulatio quæ syllabis adhibetur. Vide Gell. ¶ Item cantus ad citharam, apud Critiani, teste Polluce.

Προσῳδικὸς ad accentus pertinens. vt προσῳδικὸν κανόνες, apud grammi.

Προσῳδίον, canticum quod diis canitur. A Suida exp. ὕμνον. Vide & ἀοιδάριον in comp. ex ἄδω.

Συνᾴδω, concino, consono, consonum cantum edo. cui opponitur διᾴδω. Metaphoricè ponitur pro, consentio, astipulor. Cum dat. Aristot.

Συμῴδος, concinens, consonus, cantus socius. Luc. Apud Arist. Eth. 1. lib. Non absonus, congruus. Apud Aristoph. συμῳδὰ σοὶ φρονεῖ, pro, συμῴδω σοι, tibi astipulor.

Συμῳδία, concentus. Luc.

Ὑπᾴδω, succino. Apud Luc. ὑπᾴδειν & περιᾴδειν copulantur.

Alia compositæ: ex ᾠδὴ & ᾠδὸς facta sine præposit.

Ἀρίωιδὶ dicti rhapsodi, vtpote quibus agnus proponeretur præmium recitationis versuum. Eust.

Αὐλῳδὸς, ὁ, ὁ, tibicen. Athen. lib. 12.

Αὐλῳδίκε tibiarum cantus.

Αὐλῳδικός, ad tibiarū cantum pertineas. vt αὐλῳδικὸς νόμος. Item tibiarum cantus peritus vt αὐλῳδικὸς πανηγύρ.

Θαμυρῳδε , & poëticè Θαμυριαδης, vates fatidicus. Idem quod θέσπις ἀοιδὸς, apud Hom. Poetarum & vatum epith.

Θαμυρίδιω, ω. vaticinor, oracula cano seu fundo. In Axiocho, οἱ πεπηγασι δ'ἐφετμῆσιν, πὰ σοῖσι θ'ὑστερομοῖσιν, carminibus vitæ miserias canunt.

Θεσμῳδὸς, leges & institutа sacra cano seu do. Areth.

Θρηνῳδὸς, qui carmen lugubre seu carmina lugubria canit. Et peculiariter, qui conductus plorat in funere, vt ait Horat. Alij θρηνῳδὲς propriè dictos putant quos Hom. vocat ἀοιδὲς θρήνων ἐξάρχους, qui lugubria carmina alijs præcinunt.

Θρηνῳδία lugubris cantus, lugubre carmen, lamentum.

Θρηνῳδίω, ω. lugubre carmen cano, lugeo deploro. Areth. in Apocal.

Κιθαρῳδὸς & κιθαριστὴς, οῦ, citharœdus. qui cithara canit. vel qui citharam pulsans simul etiam voce accinit. Item qui cithara canendi peritus est. citharæ pulsandæ eique accinendi peritus. Aristoph. in Vesp. & Plut.

Κιθαρῳδία ἡ, citharœdica modulatio, citharæ cantus. Plut.

Κιθαῳδικὸς, citharœdicus, Aristoph. in Ran. (Plut.

Κιθαῳδίω, ῶ, cithara cano, vel citharam pulso eique accino.

Κωμῳδὸς, q. d. ὁ κῶμας ᾴδων, qui per pagos cantat carmina, comœdus, comœdiæ actor. Alij tamen partim à κῶμος seu κωμάζω, partim à κῶμαι deducunt. ὅτι ἐν κώμαις κάμπτον ᾖδον.

Κωμῳδία, ἡ, comœdia vide Aristot. in lib. de poet. & scholiasten. Aristoph. & Eustath. & Etym. nec non Donar. Suidas κωμῳδίας ait dici etiam ὕβρεις & λοιδορίας & ἀκρατῆ λοιδορίαν, itidemq; Eustath. tradit. κωμῳδίαν veteres definisse ψόγον, & αἰσχύνην.

Κωμῳδικὸς pro, comicus, ad comœdiā pertinens, aut comœdiæ conueniens. vt κωμῳδικὸ ἔπη, apud Aristoph. comica carmina. Κωμῳδικὴ παίγνια. Demetr. Phal. comediæ conuenientia. Ab Eust. exp. etiam ψογερός.

Κωμῳδέω, mordacibus dictis incesso, mordeo, noto, taxo, subsanno, irrideo: vt videlicet in vetere comœdia fiebat. idē quod σκώπτω, cum quo etiam copulatur apud Aristoph. in Pluto. & apud Athen. Κωμῳδήμενος, ὁ, quod dicitur mordendi causa seu notandi aut subsannandi. Dicitur de omni ludicra musica & ridicula, Bud.

Decomp. Α'ναμωμῳδέω, ῶ, comicè decauto vel dico: vel etiam comicè taxo. Basil.

Διαμωμῳδέω, idem quod κωμῳδέω.

Ἐπικωμῳδῶ pro eodē vel etiā, insuper irrideo. Plat. in Apol.

Παρεγκωμῳδέω, obiter perstringere & taxare seu aliquo modo taxare & perstringere, idq; comico more.

Υποκωμῳδέω, ῶ, subrideo more comico, tacitè mordeo dicterio comico seu scommate.

Ἀοιδὸς & λυρῳδὸς, ὁ, ἡ, lyricen. qui lyra canit. In Epigr.

Λυρῳδὸς, lyricè, seu more eorum qui lyra canunt.

Λυρῳδία, lyræ cantus, lyrica modulatio.

Μαγῳδὸς, Histrionum genus ad Comicum accedens. Athen. l. 14. Et μαγῳδία, ibidem.

Μελῳδὸς, cantor seu modulator carminum quæ μέλη vocantur. vel generaliter, modulator. Luc. in Alcyone. A Cam. exp. etiam modorum artifex.

Μελῳδία, modulatio, item harmonia. apud Athen.

Μελῳδέω, modulor, cano cum modulatione qualis est carminum quæ μέλη vocantur. Athen.

Μελῳδικὸς, qui carnitur cum modulatione. Plut.

Decomp. Ἐμμελῳδέω, ῶ, modulando pronuntio, modis musicis mando. Greg.

Προσμελῳδέω, ῶ, admodulor.

Μονῳδὸς, poeta qui sub vna tantùm persona argumentum aliquod exponit. Lycophron in sua Alexandria. vnde μονῳδικὸν πόημα, poema eo modo compositum. Item μονῳδὸι, qui soli cantant aliquid sine choro, vt Electra Sophoclea in luctu & dolore.

Μονῳδία & Μονῳδία est quum vnus tantùm in scena canticum recitat & non totus simul chorus. Id quia in tragicis scenis fieri solebat ὁπόταν ἡλικίους, factum inde est vt μονῳδίαν vsurpaium fuerit pro ἡλικίῳ, & μονῳδίαι pro ἡλικίοις, nenia, carmen funebre.

Παλινῳδέω, ῶ, recanto. Pro quo dicitur prouerbialiter, palinodiam cano, retexo orationem. ¶ Item metaph. apud Luc. περὶ παλινῳδίαν ἐστὲ τ χρέος, de ijs quæ virtutibus ad vitia prolabuntur velut vitam bene actam retractantes vitijs se dedendo.

Παλινῳδία, recantatio vel cantus priori contrarius, inquit, Hesyc. Vel sententia priori contraria. ᾧ δὴ παλινῳδίαν, apud Suid. canere palinodiam. Apud Ilocr. in Helenæ encomio παλινῳδία, vocatur Stesichori recātatio de vituperatione Helenæ, vel eius liber quo illa continebatur.

Ποικιλῳδὸς, ὁ, ἡ, ὁ, vario modulamine canens. cantum variare peritus. ποικιλῳδὸς σφιγξ, Soph.

Ῥαψῳδὸς, carminum contexior & quasi consutor, qui ea poemata quæ rhapsodiæ apellantur, componit. Hoc nomine appellatur Hesiod. à Luciano, ὡς ὁ ὑποῦς φησὶ, σὺ μὲ Ἡσίοδο ὁ ῥαψῳδὸς. Sphinx quoque appellata est ῥαψῳδὸς à Sophocle in Oedipo de tyranno. Frequentiùs pro rhapsodiarum recitatore. Budæus ῥαψῳδὸς interpretatur carminis heroici recitatores, apud Plat. de republica 3, ὡδὲ ῥαψῳδὸὶ τ ἄνδρ τ ὑποκριτὰὶ ὄντως δυνάμενοι. Vocabantur ῥαψῳδοὶ etiam Ὁμηρισταὶ, vt scribit Athenæus lib. 14.

Ῥαψῳδία, cōtextura carminum (hexametrorum præsertim) & quasi consarcinatio de qua lege in Ῥαψῳδῶ, Aristoteles de poetica. πρὸ ὀλίγου Χαιρήμων ἐποίησεν ἐν πολιτικῷ λόγῳ, μίκτειν ῥαψῳδίαν ἐλεγείων τ μέτρον dem Rhetoricā, καθ' ὃν εἰς τὸν προκείμενον ῥαψῳδίαν ἀφ' ἑτέρου παρέλθῃ. Sunt qui ῥαψῳδίαν propriè dictam putent Homeri poesin, in vnum quasi corpus consutam, quæ antea eius membra diuulsa à quibusdam circulatoribus poetis recitarentur: (& citatur ex Luciano ῥαψῳδία τ ἰλιάδ & ὀδυσσείας Eustathius) veteres totam Homeri poesin eo nomine appellasse, sed ita inscribuntur singuli etiam libri. ¶ Est etiam inanis loquacitas. Vide Suid. & Hes.

Ῥαψῳδέω, carmina contexo, & quasi consuo aut consarcino. πικρὸ τ ῥάψῳ ᾠδάς. ad quod etymon alludens Pindarus rhapsodum vocauit ῥαπτὸν ἐπέων ἀοιδόν. ¶ Accipitur & pro, carminibus decāto. siue recitando: proprie autem, carminibus heroicis & quidem ita contextis. Aristophanes, ῥαψῳδεῖν ἐστι τοῦς παιδικοὺς τῶν αὐθρώπων ὁτῳοῦν πολέμῳ. Interdum etiam significat scribere carmine heroico perscribo, vel trado. vt apud Lucianum, ἐπεὶ δὲ μηδὲ ἐλαθῆ ἐπὶ τοσοῦτον ἀφῖξ ὁ μηδὲν Ἡσίοδο ἀδόκητος ἐπιῤῥαψῳδήσειν. ¶ Frequentissimè vsurpatur pro rhapsodias recito, vel carmina recito alicuius poetæ. ex eorum videlicet numero qui rhapsodi vocantur. Ilocr. in Panath. ἐῤῥαψῳδηκὼς τοῦς ὑπολοίπους, de Homeri & aliorum poesi loquens. Et apud Luc. Alexander dicitur Ὅμηρον ἐῤῥαψῳδῶν. Ipsimet quoq; autores sua poemata ῥαψῳδεῖν dicuntur. vt apud Platonem Homerus & Hesiodus, Politicān 10 Lucianus autem quendam Homeri versus sermoni suo accommodantem, ῥαψῳδεῖν itidem dicit. Inuenitur dictum & de recitatione scriptorum historicorum. vt apud Lucianum ἀδὲ τ ἐπὶ τ μ. &c. διὸ δ' πολλοὶ τ ἀκροατ τοῦτ' ὀνείδιζον, ὅτι ἐπὶ τ μ. &c. ¶ Item Ῥαψῳδῶν, loquacitate aliquid recensere, oratione redundanti vti. apud Greg. in Epist.

Ῥαψῳδήμενος, mendacium, nugæ, Hesychio & Suidæ.

Decomp. Α'ποῤῥαψῳδῶ, verba fundito, inaniter multa proloquor. Xen. Pæd. 3.

Ἐπῤῥαψῳδῶ recito more eorū qui ῥαψῳδοὶ appellātur. Luc.

Καπῤῥαψῳδεῖν, nugari.

Ῥᾴδῳδοὶ pro ῥαψῳδοὶ & ῥᾳδῳδία pro, ῥαψῳδία quidam scribendum putauerunt, quòd in componendis vel recitandis rhapsodijs virgam lauri manu tenerent. Vide Eust.

Σῖλοχῳδὸι, ijdē qui & ῥακεδῳδοὶ, per σίλφη intelligendo ῥάκεδον. Eust.

Τραγῳδὸς, qui cantando caprum meretur. Erat enim tragœdiæ præmium caper, qui τράγος dicitur. Nōnulli ex amurca olei face tragœdiam vocari maluerunt, ideoq; primùm vocatam fuisse τρυγῳδίαν. Extat libellus de tragœdia & comœdia, quē consule. Vide & Athen. lib. 2. & Eustath. apud quos plura reperiuntur de etymo huius vocis. Porrò τραγῳδὸς propriè sunt nominari actores tragœdiarum. Visurpatum reperitur tam de poeta quàm de actore tragœdiæ.

Τραγῳδία, dicitur ἡ ἐπὶ τράγῳ ᾠδή. Passim. ☞ fabula ponitur quæ à tragœdo conscripta est. Vide Plat. in Minoe, & Aristot. in lib. de arte poet. & Erasm. in Chiliad. Vt plurimum circa res graues & atroces versabatur id fabulæ genus: ideoq; interdum pro, δυνατείαις accipitur, teste Suida ex Aristoph.

Τραγῳδάριον, q. d. tragœdiola, i. parua vel leuis tragœdia.

Τραγῳδικὸς, pertinens ad tragœdum: seu tragœdorum proprius. Aristoph. in Ran. Pro quo dicitur sæpiùs τραγικὸς.

Τραγῳδέω, ῶ, tragœdia decanto. Plut. Exp. & tragicè decanto. apud Luc. & Demosth.

Decomp. Α'ποτραγῳδῶ, ᾷς, ᾷ, ἡ, qui tragicè decantatus aut exaggeratus non est. tragico fastu & ostentatione carens, Luc. Ἐξαγῳδέω, tragicè decanto vel exaggero. vt τραγῳδίαν A Bud. exp. cum ingenti commiseratione narro, Greg. Item tragicè aliquid narro, apud Theophr. Item admirationem cieo, vel ita narro vt in admirationem euadere rem velim, Polyb. Item tragicè augeo & amplifico, apud Polyb. πὸς ἐπιπλήξεις τ ἠγημόνων ὑπερτραγῳδοῦσι τ συναυξήσεις.

Ἐπιτραγῳδῶ, idem quod præcedens, apud Theoph. & Plut. in Pericle. Περιπεπιτραγῳδῶν, pro eodem.

Προτραγῳδῶ, tragicè exaggero vel exclamo. grandiatre verborum tragica rem effero. Παρατραγῳδῶ. exp. tragicus.

Περιτραγῳδῶ, tragicè exaggerans addo. vt Strabo. περιτραγῳδῶν ὁ τύπος Καλλιθύιας. Exp. etiam, tragicè alloquor.

Τρυγῳδὸς, tragicus. qui nimirum ob musti vtrem certat carmine. seu qui poemata agit canitque peruncti fæcibus ora. vt loquitur Horat. Aristot. de arte poet.

τρυγῳδίαν, exp. κωμῳδῶ. Sunt qui dicant esse cōuitijs & dicterijs incessere perūctum fæcibus ora, quoniam olim plaustris insidentes & perūncti fæcibus ora inuehi solebant in obuios, quosque. vnde & prouerb. ex plaustro loqui:

Τρυγῳδία, olim dicta fuit quæ postea τραγῳδία, ἀφ' τ μὴ ὕδατος τοῦ πρὸς τὰς τρυγὰς, τουτ' ἐστὶν ἀφ' ἡδυσμάτων, id est, vino olim. sunt enim & qui mustitem eis præmij vice datum fuisse dicant. Vide Athen. lib. 2.

Ὑμνῳδὸς, hymnorum cantor, qui carmina pangit, qui carmina decantat. Greg. Naz. cum genit. dixit, ὑμνῳδὸς θείας δόξης, quod exp. hymnos de diuina maiestate canens.

Ὑμνῳδία, hymnorum decantatio: vel etiam hymnus qui decantatur apud Phalarin epist. 53.

Ὑμνῳδέω, ῶ, hymnos canto, carmina decanto. Plat. de leg. lib. 3. Interdum pro, oracula edo, responsa do. vt Eustath. apud Dionys. de situ orbis annotat. Et pro ἀμύνομαι & ᾄδω, Eust.

Ὠιδεῖος, studiosius cantus, Aristoph., Φιλοιδὸς, idem.

Χορῳδία, chori cantus. Plat. de leg.

Χρησμῳδὸς, q. d. oraculorum cantor. qui oracula edit. fortilegus, fatidicus. Plato in Apol. Socr.

Χρησμῳδία, vaticinium, oraculum. vel vaticinatio. Poll.

Χρησμῳδιάω, oraculum edo, vaticinor, diuino, Xen. in Apol. Socr. Οὗτοι γὰρ οἱ τοῦ χρηστηρίου τοῦ Ἀπόλλωνος λέγουσι δικτυ quod oraculo editur seu respondetur. Plat. in epist. τὸν δὲ πεῖθ ἀναχρησμῳδῆσαι ἴσως modò edita oracula rata sunt futura. Apud Aretham χρησμῳδήματα. Bud. exp. oraculum mihi datur, diuinūs mihi reuciatur.

Χρησμῴδημα, quod oraculo editum est, oraculum, vaticinium. Suid.

Ψαλμῳδὸς, qui psalmos canit.

Ψαλμῳδία, psalmorum cantatio, decantatio carminum seu cantilenarum. carmen peculiariter quas Dauid cecinit olim psallens sen lyram pulsans. Greg.

Ψαλτῳδὸς, videtur esse ὁ πὸ Ψαλτὸ ᾠδων, & idē cum Ψαλμῳδὸς, qui canit carmina seu cantilenas quæ fidibus seu psalteriis adhibiti solent. Vel etiam qui voce simul canit & psallit. vt fit ex Ψάλτης. Paralip. lib. 2. cap. 5.

Ψαλτῳδέω. cano simul voce & psallo. Paralip. lib. a. cap. 6.

Ψαλτῳδία, idem cum Ψαλμῳδία.

Ἄειρω, F. ἀωρῶ, tollo, attollo, erigo, cueho, κυφίζω, quasi ὁἰέω αἴρω, inquit Eust. Il. ἀθηναίοισι φίλοισι ἀνὰ χεῖρας ἄειραι. Et Il. θ, Διὸς ἀῶτα πελάσσιον ἐγχος ἄειραι. attollere.

Ἄειρειν τ ὄγκον, apud Apoll. in Argon. quidam exp. toliere arma seu ferre. At Il. τ. ἔντεα (i. arma) dicuntur ἀείρειν Achillem; id est, pennarum more in altum erigere. Θάρσος ἀείρειν metaph. dicitur, vt Lat animos attollere. ¶ Item pro afferre, præbere: vt Il. ζ. Μάχ μοι οἶνον ἄειρε. ¶ Item simul necto. de qua signif. vide in compositis ex Εἴραιν. necto.

Ἀείρομαι, in significatione actiua pro ἀείρω, vt Il. ζ, Τῶν δ' ἀνεφρίκθη Ἔκτωρ φάρη δῖος Ἀθήνη. ¶ Apud Hesiod. od. 17. ἀειρόμενοι πόλεμον τε μάχην τ' ἀναείρομεν, bellum barbaro inferentes. Alij exp bellum aduersus barbarum suscipientes. Item pass. tollor, attollor, erigor, cuehor, apud Hippocr. Hom. & alios.

Ἀείρω, aduerb. cum portatione, vel portando.

Ἀ'φ'ὧ, idem quod ἀπ'ὧ, & ab eo formatum: quo vsi sunt Attici pro ἀφ' οὗ. ¶ Interdum etiam pro χρόνῳ, i. suspendo, vt vult Eust. Α'εἰρομεν pro ἀπείχομεν, vnde ἠερίθυρον. Il. ζ, pro eodem reperitur & ἠερίθυμεν in præsenti, formatum ex præterito imperfecto; secundum quosdam. vt Il. χ. φεύγεις, ἠερίθυμε. Expunitur autem interdum, ὅτε ἄέρα πίσσωμεν in aëtem attollor. vt Il. φ. ἀκρίδες ἠερίθυσιν. Exp. & κρίνομεν, id est, pendeo, pendulus vel suspensus sum, in propria signif. vt Il. β, ὑπαὶ δὲ πυγχρύσεοι ἠερέθονται, à qua pendebant vel suspensi erant. Accipitur & metaphoricè pro, inconstantem esse, vel nihil certi & constituti habere. animi dubium esse. vt Latinè, suspenso animo esse dicitur, qui nihil certi de re aliqua statuere apud se potest. vt Ἐ, Α'ὰ δ' ὑποστάσεν αἰόλον φρένες ἠερίθυσιν, iuuenum mentes ex eo pendentes.

Ἄ'ειρω, F. ἀωρῶ, tollo, attollo; porto. Apoll. Argon. 2. ἐπικρὸν δὲ ἄειρε δ' ἐξείρων ἀλεξήτειρα κόρη, portabat subtalarum in humeros.

Ἀ'ερόω, idem quod ἀείρω, ἀέρω. Vnde pass. ἀερόομαι, ῶμαι, cuius præt. ἠέρωμαι. Et simpl. pro, attollo, sustollo.

Ἀ'ναείρω, contrà attollo.

Ἀνέρομαι pro eodem. Hesychius quempiam attollo. Et ἀνῃρέμεθα, excitamur, excitollo, eleuo. Hymn. Ἀφροδίσιος. ἀνέρομαι ἐπὶ σφίσι χάριτας.

Ἐξαείρω, exattollo, eleuo.

Ἐπαείρω, superattollo, attollor.

Ἐπαείρω. Et simpl. pro, attollo, sympono. Herodot. ἐπαείραν ἀρμάτιον. Et ἐπαείρομαι & παραείρομαι, attollo & excito, sollicito.

Παραείρομαι & παραιωρέομαι, attollo & excito, sollicito. (pendor: vnde Il. π, παραιωρεῖτο ζ κορυθ.

Alia comp. ex ἀείρω in ἄορος desinen.

Ἀείρω improprium. Vtraque ἄορος cum ᾱ diptongo reperitur. Ἀτρυ-

Ἀ'πήορος, ὁ, ἡ, ὁ, ex alto dependens, item altus, sublimis, in alto situs.

Α'πήορ, ὁ, ἡ, ὁ, idem vt in Epigr.

Ἐπήορος, sublimis. Apollon. Arg. 2. ἐπήορος δ'ἐφαῖ' ὑπαΐξειν. Reperitur & ἐπήορος apud Greg. ☞ κρημνὸν μ' ἔθηκεν ἐπήορος.

Κατήορος, de. endens emissus. Apoll. Arg. iib 2.

Δυσείμων πλημμύρα κατήορος.

Μετήορος, sublimis apud poetas pro μετέωρος. Il. θ, πὰ δὲ Νὺξ μετήορος πόλεμόν τ' ὄρσειε. ¶ Capitur etiam pro, suspenso & animi dubio. Item μετήορος quod instabile est tanquam in aere suspensum vt, μετήορος ἀνὴρ φίλων.

Μετέωρος, autem, vide sua serie.

Παρήορ & Σκαν'ορ, quamuis sint eiusdem terminationis, nō sunt eiusdem originis. Vtrūq; vide inter comp. ex Εἴρω. necto.

Α'ΕΛΛΑ, ἡ, procella, turbo. Dicta putatur ἀπὸ τ ἄειν, i. spirare; & αἰλεῖν conuoluere seu intorquere. Vnde & exp. ἄημα πνευματῶδες, & αἰόλημα συστροφή. Secundum quam etymologiam ἄελλα est turbo velut crispans mare. Il. γ, Οἱ δ'ὥστε ἄελλαν ἀνέμων αἴθυσσομένῳ ἐπέπληγε. Il. λ, ὡς τε ἐφ' ἱππείοις ἔστη ἄελλα Iliad. θ, ὡς ποθ' ἅμαθον ἔμπεσε ἄελλα.

Α'ελλάδες, τες, ὁ, ἡ, procellosus. Exp. & velox, à Suida.

Α'ελλήεις, ὁ, ἡ, procellosus, turbinis in morem conuolutus. vt Il. γ, πρηνέα δ' ὄρνυτ' ἄελλὴς.

Α'ελλήεις, ντες, ὁ, ἡ, idem. Vnde ἴσαμ. ἀελλήεσσα, procellosa vt apud Nonn. ἀελλήεσσα πορεία. cita via & velox.

Α'ελλίω, ῶ, F. ήσω, conuoluo, vario. Hesych.

Α'ελλομαι, flo, spiro.

Α'ελλω, nomen vni ex harpyis inditum, quòd pernicitate sua æquet ἄελλας ventos rapidissimos. Hesiod.

Ζέλλα & Κυίσελλα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Α'Ε'ΞΩ, augeo accumulo. Od. ο, ἀλλά μοι αὐτοῦ Ἔ'ργον ἀέξειεν θεός. ¶ Item procuco, promouco. Hesiodus Ἔργον ἐπὶ ἔργῳ ἀέξειν. Pindarus δ' ἀέξηλον ἐπὶ ἔργοις ἀέξει i. facilè, (Iupiter) illustrem attenuat & ignobilem promouet. & in hoc Callimachi versu, Οὐκ ἀγαθὸν ἄστυ ἄλεθ' ὑπίστασις αὐθάμις ἀέξειν, Etymon vide in αὔξω.

Α'ίξομαι, pall. augeo, vt Il. ε. ἐπεὶ ἴδ' ἀίξετο μᾶλλον ἀυτή.

Αὔξω F. αὐξήσω, & præteritum ηὔξησα. Aor. 1. ηὔξησαν tanquam ab αὐξέω. Idem quod αἴξω, aug. o vnde oppositum αὔξειν & μειοῦν apud Aristotelem Rhetor. Liber. in Panathenaico, ὧν δὲ μικρὰ τ πρὸ μικρῶν ῥᾳδίως ἂν λόγῳ αὐξήσειε. i. res parvas verbis augere. Et αὔξειν τοῦς τιμίους, augere honoribus, ornare, apud Xenophontem. ¶ Item in pall. sign. f. augeor, cresco vt apud Alexandrum Aphrod. αὔξεσι τρίχες, crescunt capilli. *Eustathius postquam dixit αἴξειν esse ποιητικὸν verbū αὔξειν, (quod & de act voce intelligendum est) addit, esse ἴσως ἴξω, pro ἵκω, & αἴξω pro οἶκ ἵκω, ac per crasin αὖξω, sed ne coincidat cum αὔξω futuro verbi αὔρω, dici αὔξω cum p. le. f. amo Aeolico literæ υ. & αἴξειν esse τὸ μὴ ἐπιτελεῖν τ κατ φύσιν αὐξησιν, ἀλλ' εἰς μικρὸν ποτρέπειν μέζον τ κρίνεσθαι.*

Αὔξομαι pall. augeor, cre co in rementum accipio. Dem. Xen. Hoc. Item vires accipio inual. ro r borur. X n, Pæd. 6. πὸ δὲ ἡμέτερον ἀδυνέσερον γίγνεται, πὸ δ' τ πολεμίων αὔξεται. Item Nonnianum ponitur pro, inclarescere & potentiorem fieri.

Αὔξησις, εως, ἡ augmentum, incremen. ntum. Athen. 7.

Αὐξητικὸς, ὴ, ὸ, augendi vim habens. Vt αὐξητικὴ δύναμις, apud Aristot. ¶ Accipitur etiam passiuè, pro, crescens excrescens, vel crescendi aut excrescendi vim habens. Theophr. ἐπ μὲν ἓν τὸ εἰς μῆκος αὐξητικὸν μᾶλιστα μέγα, οἷον ἐλάτη, κυπάρισσος, ἢ ὅλως τὸ μονόξυλον. id est (Plinio interprete) in longitudinem crescunt abies, dalma; cupressus, & si qua vnistirpia.

Αὔξω, ὁ, incrementum apud Suidam qui exponit etiam ἐλάσσωσις. i. detrimentum.

Αὐξὶς, vnde αὐξίδες apud aristot. de animal. lib. 6. thunnorū piscium fœtus, quia paucis diebus adolescunt.

Αὔξομος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, idem quod αὐξητικὸς. A Bud. in lex. exp. ad auctum & incrementum accommodatus. Xen. in Cyneg.

Αὐξάνω idem quod αὔξω.

Αὐξάνομαι, idem quod αὔξομαι, vt αὐξανόεν) πρίνες. apud Arist.

Αὐχμὸς, quomodo huc pertinet, vide sub loco.

Comp. ex αὔξω & derivatis inde.

Α'μφαυξις, εως, ἡ, dicitur truncus abietis infra quam rami fuêre præcisi, vt tradit Theoph. hist. pl. lib. 3. c. 8.

Α'ναυξήσω, ὁ, ἐ, ἡ, qui augeri non potest, incremento carens; Aristot.

Α'ναυξὴς, ὁ, ἐ, ἡ, qui non auget; qui incrementum non dat. vt αἰσυλὴς πόσις, apud Theophr. ¶ Accipitur etiam passiuè pro qui non augescit; qui incremento non augetur. Arist. in 1. de cælo, ἀνήνυτος ὁ ἀπείρατος ἐ αὐξὴς ὁ ἀπέραντος. Reperitur & αὐξητὸν neutro genere; idem significans quod αὐξητὸν. Plut. de anim fol. ert. ἀλλὰ ἀπλῆς μᾶλλ ἰσχὺ ἀτελὲς ἐστὶ καὶ αὐξητόν.

Δυσαύξητος, qui difficulter augescit & increscit. Theoph.

Δυσαύξητος, idem Theoph.

Ἐξαύξω, siue ἐξαυξάνω, exaugeo, auctius reddo, seu supra modum augeo.

Ἐπαυξάω, immodicè augeri & excrescere. Bud. ex Theophr.
Ἐπαυξάω, siue ἐπαυξάνω, adaugeo, intuper augeo. Theoph. de causis pl. lib. 1. περὶ φύτ. αἰτ. ἐπαυξάνει δ' ὡσαύτως τὰ σωτικὰ μέρη. Et Dem. ἐπαυξήσειν πατρίδα, patriæ gloriam augere & amplificare.
Ἐπαυξάω, augeri, amplificari, crescere.
Ἐπαύξησις, incrementum, accrementum, seu accretio, augmentum.
Ἐπαυξάω, idem Plar. de leg. (gmentum.
Εὐαυξής, qui bene seu facilè augescit & increscit. Theophr.
Ἡλικιαυξής, recrescens, renascens. Non. Παλιναυξὲς μικ.
Παραυξάω, siue παραυξάνω, augeo, vel obiter augeo.
Παραύξησις, incrementum, accretio, Diosc.
Πολυαυξής, multum augescens, qui multo incremento augetur, qui est multi incrementi. (pud Theophr.
Προαυξάω siue προαυξάνω, antè augeo. Et in pass. προαύξεσθαι augescere. Theophr.
Προαυξής, vt προαυξίτης morbi dicuntur ab Hippocr. quia accidunt ætate iam progressis, vt Gal. exp.
Προαυξάω siue προαυξάνω, adaugeo, intuper augeo.
Προαύξησις, accretio, accrementum.
Συναυξάω siue συναυξάνω, simul augeo. ¶ Item augeo, locupleto, vbertorem reddo. Aristot. in Eth.
Συναυξάνομαι, simul cresco seu augeor, cum aliquo cresco seu accreico. Herodian. lib. 1.
Ὑπαυξάω siue ὑπεραυξάνω, supra modum augeo.
Ὑπαυξάομαι, supra modum augesco vel cresco. Vel (vt interp.) nimium cresco. Andoc.

Ἀ ἐρδίω, ἀερίσω, ἀερέω, ἀερόω, vide in Ἀ εἴρω.
Ἀ ἐρῆ Θ, ἀερίζω ἀείρω Θ, &c. vide in Ἀ ἴρω.

ΑΕΤΟΣ, ὁ aquila de cuius auis generib. vide Plin. lib. 10. c. 3. & Aristot. hist. an. lib. 9. cap. 32. Ἀετὸς ὑπὸ πυφίλαος, prouerb. de quo vide Suid. & schol. Aristoph. & Aristid. in Panathen. ¶ In ædificiis ἀετὸς vocatur τὸ κῶν τ ὀροφοι, dictum etiam ἀέτωμα, vt Suidas tradit. ¶ Hesychio est etiam vniuscuiusque radij in rota ferramentum, vt Poll. quoque lib. 1. ait.
*Etym. deduci, παρὰ τὸ ἀΐσσω τὸ ὀρμῶ, vel παρὰ τὸ ἀεὶ ἱστὸς ἵναμ, quod posterius etymon affert etiam Eust.
Ἀετιδῆς, εως, ὁ ᾗ ἡ, aquilinus. Item τὸ ἀετιδὲς. aquilarum genus. interdum etiam mos aquilinus.
Ἀέτωμα, τὸ idem quod ἀετὸς peculiariter dictum de fastigio ædificiorum aquilæ volatilis specimen repræsentâte. Eust. Galeno est illud quod triangulari forma supra tectū eleuatum est. in lex.
Ἀετιδεύς, pullus aquilæ. (Hip.
Ἀετίτης λίθος, lapis aëtites. de quo Dioscor. & Plin.
Ἀετῖνος, aquilinus. vt ἀετῖνον πτερὸν, & ἀετῖνον κρέας. apud Suidam.
Ἀετὸς, pro ἀετὸς (Attice vel Ionice) aquila. Odyss. ο, δεξιὸς ὄρνις.
Ἀετός. Vtitur & Herod. ¶ Item aquila: piscis nomen & genere cartilagineo, apud Aristotelem hist. animalium, lib. 5. cap. 5.
Ἀετώδης, ους, ὁ, qui ex aquilarum genere est, seu aquilis similis, Oppianus de venat. lib. 3. Ἀετώδης φύλα πολύζωοί τε κορύσσω.
Composita.
Ἀλιάετος, siue ἁλιαίετος, aquila marina. Aristot. de animal. lib. 8. cap. 3. Et Leuit. cap. 11.
Βωτορνίθων, ab Aristoph. dicitur Cleon. ἀκὶ τὸ βύρσης καὶ ὃ ἀφπάζει, teste Hesychio. q. d. aquila raptrix ὃ βύρσης: per iocum aduersum βύρσαν vocat Athenarum vrbem.
Γυπαιέτος, quidam exp. adūca aquila apud Aristoph. in Ranis.
Τυτυρίτης, aquila vulturis speciem referens. Aristot. de animalibus lib. 9. cap. 32.
Τραπάζης, graudis aquila. aut monstruosum animal ex aquila & Μιλαιμέλανος, aquila nigra aut pulla. (equo.
Νυκτιαίετος, aquila nocturna.

Ἀ ΖΩ. pro vario spiritu varia significat. Ἀ ζω igitur cum tenui sig. sicco, arefacio: vt tradunt Etym. & Eust. deriuantes ex α priuat. & ζῶ, quoniam πᾶ ξηρὰ ἱσάρπητος ζῆν. Hesiod. γύναῖκα σείρηνον ἄζεσθαι ξηράνει. ¶ Significat etiam τὸ ἀρίους ποιεῖν πᾶ ὠμὰ καὶ θερμὰ, inquit Eust. & Etym. à qua est verbale ἄσμα, de quo vide suo loco.
Ἀ ζω, verò cum aspero significat veneror, colo, σέβομαι: vt tradunt Etymol. & Eust. deriuantes à χάζω significante ὑποχωρῶ, quoniam ἐν σεβόμενοι, τότε ὑποχωροῦμεν. i. quem veneramur, via ei cedimus. vt apud Soph. ὀδὸν ἄζου σε, exp. σεβόμενος. Sed magis est in vsu vox passiua.

¶ *Deriuata ex Ἀ ζω cum tenui.*

Ἀ ζομαι, siccor, aresco. Il. δ. de populo *arbore* succifa. Ἡ δὲ τ' ἀζομένη κεῖτ' ποταμοῖο παρ' ὄχθας. ¶ Ab Hesych. exp. etiam ἀγναικᾶται ex Eurip. Sic & Hesiod. in Theog. ἀνοκηδὲς θυμοῦ ἄζεται.
Ἄζω & Ionicè ἄζομαι, fuligo, sordes ex ignis flammis adhærentes camino aut vasi. ab Hesych. exp. ξηρασία. κρυιοφτὸς, σύρως. Od. χ. στίνος ἰυὸν χέρσῃ πεπαλαθμένον ἄζῃ. Exp. etiam, nigror ex putredine ortus, aut squalor, apud Nicand. in Ther. Δείρῃ δὲ συφεοῦ, ἄζηται δὲ ἑ σῖτος μορμύλ.
Ἀζαλέος, ἀσῶ, ariidus, siccus. Il. λ. Πολλὰς ὃ φῦσε ἀζαλέας, &c. Et Od. ε. φίρε δ', ἐβδομάτῃ δ' ἄζητο Ὑλης ἀζαλέης, Et Il. π, ἐὼν ἀζαλέῳ.
Ἀζαλέος, ἀσῶ, ariidus, siccus. Il. λ. Πολλὰς ὃ φῦσε ἀζαλέας, &c. Et Od. ε. φίρε δ', ἐβδομάτῃ δ' ἄζητο Ὑλης ἀζαλέης, Et Il. π, ἐὼν ἀζαλέῳ. feuum sicco bouis tergore intectum.
Ἄζηνα, idem quod ἀζαλέος. Suid.

Ἀ ζαίνω, idem. Ἀ ζαίνομαι. aresio seu aresco, siccor, sicceseo. Hom. hymno in Venerem. Ἀ ζαίνῃ δὲ παρῇσιν ἐπὶ χροὶ δενδρέα κομᾶ.
Ἄ ζαις, Αὐχμῶδες, quomodo huc pertineant, vide suis locis.
Ἀ ζαλέω, (comp. ex μάκρος) vestimenta defico. Hesych.

¶ *Deriuata ex Ἀ ζω, cum aspero.*

Ἀ ζόμαι, idem quod ἄζω. sed magis in vsual. ἀλλ' ὃ γὲ δεῖδ' ἔτι μᾶλλον ἀζόμενος, &c. Et Il. α, Ἀ ζόμενοι Διὸς ἠνίπ. reuerentes.
Ἀ γ Θ, ἀ γέ Θ, Οἱ σι Θ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΑΗΔΩΝ, ὁνος, ἡ, luscinia, ab ἀείδω, Aeolica mutatione diphthongi ει in η. Hesiodus ad Etymologiam alludens videtur ἀηδὼν vocasse ἐπιθηλυκῶς ἀοιδὸν Odyss. τ. χελιδὼν ἀηδὼν. Lycophron ἰ renas appellat ἀηδόνας, ὡς καλὸν ἀείδουσας, inquit Eust. 1. scientes canentes. ¶ Helych. aut ἀηδόνας esse tibiarum lingulam, & λ πίνας ἀηδόνας, tibias. * Sunt qui ab ἀεὶ & ᾄδω deriuari velint quòd luscinia semper cantet, vbi semel incœperit.
Ἀηδών, όος, & ῶος, per contractionem, idem quod ἀηδών. Sophoc. in Aiace, Οὐδ' αἰκτᾶς χόος ἐρημῖᾳ ἀηδὼς Η' σὰ δύσμορος.
Ἀηδονίς, luscinia, vel luscinia. Theocritus Idyl. η. ἐγὼ δ' ὁμοῖος Μικίδᾳ Δαφνὶς πᾶσιν ἀηδονίσι, si tā vocalis sit Daphnis in musica, quàm sunt luscinię. (μῦσαι ἐπὶ δενδ
Ἀηδονιδεύομαι. ὁ, idē quod ἀηδόνι. Theocritus, Οἷοι ἀηδονίδες ἐφίζ
Ἀηδόνιος, ὁ, ὁ ἡ, ad luscinian pertinens, ἀηδόνιος ὁ ᾠδὴ, luscinia cantio, & pro eodem ἀηδόνειος μέλος. Var.

Ἀ ήμερ. ἄπρει, &c. Vide in Ἀ ω.

Ἀ Ἡ Ρ, ἀέρος, ὁ, aër, *vnum ex quatuor elementis.* ἀέρος ἄκρατος, apud Athen. lib. 8. aëris vel cœli temperies. apud Plut. dicit quidā poëta, ἀσᾶν τ' ἀέρα. Lat. haurire aërem. ¶ Πεῖν τ' ἀέρα ἀμέτρητον apud Aristoph. hāc dio commorari. apud Plut. ὕπνος ἐν ἀ ἀέρι καὶ ἀὴρ qui vndique patet. ¶ Vsurpatur etiam in plur. num. vt ἀέρες φθερεῖ, aërum corruptiones, pestilētiæ. sic ἀέρων δύκρασία apud Chrysost. ¶ In fœminino genere sig. caligo, aër tenebrosus. vt Il. ε, Οἵη δ' ὑπαὶ φθὶ ἰφθίμου φαείνετο φέγγος ἀ ἠῆ. Et Od. Α' ἠῶθεν δὲ νηυσὶ θοῇσι λῶ, quem locum vide apud Gell. lib. 18. c. 19. Exponitur etiam ἀ ὀροφία. Sunt qui accipiant pro inferis seu infernis tenebris apud Theocr. Idyl. 17. Ἀέρα πᾶσι κρυπτὰν, ὅθεν πάλιν οὐκέτι πόδ Θ, vbi tamen potest & pro tenebris accipi. Iuxta Erotianum in suo lex. ἀὴρ est etiam nostra spiritus, τὸ ὑμῶν πνεῦμα. Sophoclis schol. dicit ἀὴρ ὃ αἰωρούμενον. Ibidem ait esse graueolentem halitum per sedem. ¶ Notatur etiam poni pro balnei parte, apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἐν τῷ ἀέρι ὃ βαλανείῳ χρονίσας. * Etymol. dicit deriuari vel ἀέρω, quia in aëre animalia quædam ἀέρονται, i. sursum attolluntur, aut quòd aër fit πᾶρ Θ. i. leuis (nam αἴρει est κουφίζω aut ex ἄω, i. spiro, quòd eius motus ventum efficiat. Quod posterius etymon affertur etiam ab Eustat. quem vide Il. ε. Quo dam grammatici censent deriuari ab α priuat. & ὀρᾶω, quòd aër sit per se obscurus, sed illuminetur à stellis & sideribus. Quæ etymologia conuenit cum ea signif. qua ἀὴρ exp. ἀέρωσία, & ponitur pro tenebris. Plato autem in Cratylo etymon huius vocis inuestigans dicit, ἢ ὅτι αἰφρὰ τὸ ἄνω τὸ γῆς, ἢ ὅτι ἀεὶ ῥεῖ, ἢ ὅτι πολὺ μᾶλλον ἐξ αὐτοῦ γίνεται ῥεῦσις.
Ἀέριος, ὁ, ὁ ἡ, aerius, qui est in aere, ad aerem pertinens. apud Aristot. de mundo, ἀέριον φῦσις, aeria natura. Ibidem ἀέριος ζῶα, i. in aere viuentia.
Ἀερία, ἡ, *substant.* caligo, apud Æolos, vt inquit Hesych.
Ἀεριάδης, idem quod ἀέριος, aërius. Dicitur & Ἀεριάδης pro eodem. vt Diosc. ξ. ἀεριάδης πλῶ χρόαν. ¶ Ἀεριάδης significat etiam obscurus, caliginosus. Hesych.
Ἀερίζω, ὁ, ὁ ἡ, idē quod ἀεριάδης. Item multus, immensus. Hes.
Ἀερόεις, εντος, ὁ, obscurus, caliginosus. poeticum est.
Ἀερίζω, aerius sum. aut aeria sum natura præditus. vt ἀερίζει ἄμμος, apud Dioscor. Item qui purus est aeris modo, non crassi
Ἠερίζω, ὁ vel ἡ, pro ἀὴρ apud poetas. p tenebris, caligine, u nubilo aere vt plurimum vsurpatur, idque fœminino genere potius quàm masculino. & opponitur τῇ αἴθρῃ. Il. ρ.
Ἠέριθεν, *adverb.* ex aere pro ἀπ' ἀέρος, in Anth. Epigr. l. 6.
Ἠερόεις, εσσα, ὁ, tenebrosus, caliginosus. vt πέφρικε δ' ἠερόεις
Ἠέριος, ου, ὁ, aerius, per aerem gradiens aut potius ens. qui est in aere. Il. γ. Ἠέλιος χάλκεος, aeriæ grues. ¶ Ἐστὶ ματutinus. ab ἦρ, de quo vide in Ἀ ἴρω.
Ἄ ερα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Διαίρω, pro ἀείρω, à Luciano nouè &c. ¶ dictum pro Δι ηέριος, ρ. ἠέριος, aerius. vnde διήεριος ἄβυσ.
διάερος, ου, ὁ, ἡ, malum habens aerem. s. Idem Strabo.
δυσαερία, ἡ, malus aer, aeris intemp
Ἀ ταίρια, τὰ, quæ sunt in aere, aeria. ὑχίοις μετεωρίζε
Ἐ ταιρίζω, in aerem subuehere. m abire. euanescere. Hip
Ἐξαερόω, in aerem conuerti, ἐξαερῶ ὃ ἀήρ. pocr. de nat. infant. ἐξαερῶσι.
Εὐαερία, ἡ, tranquillitas co

ἐν Ἀ ω.

Ἀ ησις. ἄνεμ. Sc. ad Etymol. pleonasmum habere τὸ ἡ scribit

Ἀ Η ΣΥΛΟΣ, Οτι

scribit pro ἄσυλος, ab ἄσυ significante βλάβην exponit autem ἀ ήμερ. ἀ Θ. ἀ Θ, in quo peccatum est inconueniens. Idem Etymol. scribit ἀήσυλα dici ἐκ τοῦ μὴ πάσχειν, facta cōpositione ex α priuatiuo & verbo ᾄδω. vt idem sig. quod ἀπόνητα, molesta & ing. ata. Hom. Il. εἶτ' αὖτε ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν.

Ἀ ΗΤΟΣ exp ἀνήρετος Θ ἄπαντος Θ, insatiabilis, inexplebilis. Item πολυμήχανος, δεινός. Il. φ. Θάρσος ἄπονον ἴχμασι. Sic & Hesych. ἀάατος Aeschylium in Athamante pro μεγάλα vsurpasse annotat.

Ἀ ΘΑΡΑ, & Atticè ἀθήρη. Aeolicè autem ἀΐθερα transpositis literis (vt tradit Schol. Aristoph. in Pluto) pultis seu polentæ quoddam genus. Galen. ad Glauc. li. 2. scribit multos apud Alexandriam inter alia ἀθήρας edere. Apud Plinium ἀθήρας legitur, qui hanc vocem Aegyptiam esse tradit. Quidam tamen ab ἀεὶ θῆρ deriuari putant.
Ἄ ηρωμα, (quod & ἀθήρωμα) tuberculum in capite nasci solitum, cui subest aliquid pulticulæ simile, vt scribit Celsus lib. 6. cap. 6.

Ἀ ΘΕΑΓΩ. i. go, vel mulgeo, fuctu vel mulctu detraho. Exponitur enim ἀμέλγω, item θηλάζω, ab Hesych. Legitur apud Hippocr. initio libri de humoribus. Vide Gal. & Erotian.
Ἀ θηλής, pro attractione poni videtur. apud Hippocr. de artic. χρονιώτερα δὲ ἡ ἄθρωξις, &c.

Ἀ θρεμίζω, Ἀ θρεῖν, ἀθρεπτόδης, vide in Ἀ θέω.

Ἀ ΘΗΡ, έρος, ὁ, arista, pars spicæ acuta. A Galeno exp. quod in hordeo acuminatum est, Ab Erotiano autem, ἀθῆρες illa tenuissima quæ sunt in summitate hordei. Sic Dioscorides quoque ἀθῆρας de auena vsurpat. ¶ Generaliter & de frumēti aristis (quæ propriè dicuntur Latinis arista) à Xen. vsurpatur, quum dicit τὸ πλῖον τῆς ἀθέρας δηκλίζειν. Sic & à Luciano in Anacharside, τὸν μὲν σῖτον ἐκ τῆς ἀθέρας λικνίσαντες. Vnde & ἀθήρεις, expositeruntquidam veteres grammatici, στάχυις ἀκροκόμοις. (quasi spicæ degeneres) vt sint ita dicti quasi οὐς σὺν ἴσῃ θερίζειν. Quæ etymologia ponitur ab Eust. ¶ Ἀ ῆθη (inquit Gal.) significat apud Hippocratem non solùm quod in hordeo acutum est, vt in lib. 2. de morbis: sed & eius partis summum quæ in cuspide sagittæ πάγωνι (barba) appellatur, vt ἐπιπλ. lib. . Citatur etiam pro mucrone gladij, apud Plut. in Cat. ne, ἐπὶ τὴν ἀθέρα λαβὼν ἐπαπασθῆς ὡς δ' εἶδεν ἐσῶν τὴν ἀθέρα ἐπὶ τῷ ἀκμῇ διαβόσσων. vbi tamen alij aliquid particulare esse putant. Hesychius Aeschylū ait ἀθέρας vocasse τὰς ἐπιδορατίδας, lancæ cuspidem, (Gazæ,
Ἀ θερώδης, ους, ὁ ἡ, aristatus. vt ἀθερώδης στάχυς, aristata spica,
Ἀ θερίζω. Fūtu, vilipendo, paruidendo, contemno. Propriè contemno tanquam ἀθέρας. Eustathius dicit ἀθερίζειν dici tumpta translatione ἀπὸ τῶ ἀθέρος. quas agricola σὺν ἀξιοῖ θερίζειν, i. metere dedignatur. Iungitur accusatiuo, vt Iliad. α ᾗ ἑ τοτὲ μ' οὔτ' ἀθερίζει, Od. θ. Τῶν δ' ἄνδρων ἃ πὰρ πᾶ οὐσήνορα δῆμ' ἀθερίζω. Apud Apol. Rhod. Arg. 2. genit. iungitur, νυμφίος ἀθερίζε θέσκελα λαβὼν ἐπαπάτης, piscis. Aristæ. Gazæ apud Aristt. li. 6. de hist. anim. cap. 17 Eust ab ἀ θερίζω, deductum videri ait.
Ἄ ζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.
Ἀ ῆξις, & per pleonasmum literæ ν, ἀνήξεξις ικρος. ὁ, idem quod ἄσῆρ. arista Hesychius αὐχένιον inter cætera significare ait nō solùm τὰ τῆ πτερύγων ἄκρα, sed etiam ὃ ὐ τοῖς στάχυσι κίντρα. Hesiodus de Ipheicio loquens, ἄκρον ἐπ' αὐθερίοιαν κορυθὸν θέμεν, ἀδὲ κατέκλα, ἀ' ἀλλ' ἐπὶ πυρομάχων ἀγέρων θρομάσασι πόδεσσι, &c. Sic quidam ἀαθερίκαν. li. v.
Ἐξαθερίζω (Comp.) idem quod ἀ θερίζω.

ἀ ῆκεν, vide in ἀ ήκεμι.
ἀ θαλέος. ἄθλιος. ἄθλιον. &c. vide ἄεθλος.

Ἀ ΘΑΡΑΓΗ, ἡ, nomen arboris, ex qua optima igniaria fiunt. Vide Theophr. hist. pl. lib. 5. cap. vltimo.

Ἀ ΘΕΩ, ῶ. Fut. ήσω. Pass. ήκα, video, cerno, intueor. Cum accus. vt Aristoph. in Nub. ἀ ῆπνος πᾷσιν ὃ πιδᾷ. Interdum cum præpositione εἰς. vt Il. κ, πρὶν ὅτ' ἐς πόλιον τὸ Τρώϊκὸν ἀ θήσομαι. ¶ item dispicio, circunspicio, considero, perpendo. Itidem cum accusf. vt Hocr. ad Philip. εἶλες ἀ ῆσομαι ὃ συμβαίνει τοῖς τῶν ἄλλων συμφοτοῖς. interdum fiat casu, vel cum ὅπως: vt Xen. in Symp. ἀ ῆσεται ὃ ἡδιστος, ὅπως ἀπόσει, &c. vel cū πότερον, vt Plat. in Crit. ἐν τούτων δὴ μᾶλλον ἀ ῆσει πότερον, &c. vel cum μὴ idem in Gorgia: ἄρα μὴ τοῦτο ἡ ὃ ἀ ῆσθον, &c. * Deducitur esse putatur à verbo θάομαι per syncopen præfixo α epitatico vel à θῶ (cerno) Præfixo itidem ὁ epitatico, & ὁ verso in θ. Vtranque etymologiam habent Etymol. & Eust. A spirari autem illud α secundum Aticos tradit idem Eust.
Ἀ θήμαλος, videntur esse dona quæ offerebanrur sponsæ quum sete primum reregebat & dempto velo sponsō & cognatis Pæbeat conspiciendam, quæ & θεώρημα eandem ob rem nominabantur. Hesychio sunt munera quæ à cognatis mit-

---

tuntur virginibus nubentibus apud Lesbos.
Ἀ θρίω, videre cupio. Suid.

Composita.

Ἀ θρίω, ῶ, perspicio. attentè considero Thuc.
Διαθρίω, ῶ. dispicio A ristoph in Neb. φρύντις δή κ διαθρεῖ.
Ἐπισθρίω ῶ, conspicio, conspicor. Il. γ. Εἴπερ ἐσαθρήσειν ἀ λέξανδρον θρόν.
Ἐναθρῶν. fixis oculis intueri. H.
Καθοθρίω, ῶ. inspicio vel perspicio. Hesych.
Περιαθρίω. ῶ, circunspectio. attentè siue diligenter cōsidero. Hes.
Περιάθρησις, circunspectio, diligens consideratio.
Ἀ ὴρων Θ, quomodo huc pertineat, vide suo loco in fi.

Ἀ ΘΡΟΟΣ, ος, ὸν, confertus, in vnum collectus, coacervatus, aut densus frequens, aut vniuersus, simul totus, simul omnis. vt ἀθρόα πόλις apud Thuc. Sic ἀθρόος ὀλκάς. Sic δῆμος ἀθρόος, in Epigr. ¶ Frequēter in Plur. num. vsurpatur, ll. τ. ἀλλ' ἀέρροι ὁρμεῖσθε. Luc in Pseud. δισμυρίων πεζῶν ἀθρόων ὁπλοφόρων. Apud Xen. ἀέρροι opponuntur τοῖς διὰ σκευοφόρων. i. dispersis: apud Hom. ἠερέθετο παῖδες, vt Il. χ, Od. β. Apud Gal. ad Glauc. l. 2. ἀέρροις κινήσεσι. exp. effusæ euacuationes. Sic & κίνησις ἀθροωτέρα. ibid. ¶ Ἀ θρον aiunt Eust. & Etym. sign. etiam μεθρίδιον repentinum, εἰσοικ τὸ ἄγχε ῆθῶ. In qua signif. tradit idem Eust. Atticos solitos tenuare, ob α priuatiuū: at quū sig. ficat ὁμᾶ, tunc aspirari (vt moris est α collectiuum) vt sit ἀέρροον quasi ἄμμον ῆθῶ, i. vnà cum strepitu: vel ἀέρροον dicatur quasi ἄμμον ῆθῶν, πηθῶσαν. Ait præterea Etymologicus hāc vocem pro repentino ἀθρωπεξεικάζ, pro collecto παρεξεικάζ, simul & ἀθανικάζ. ¶ Ἀ θροος autem proparoxytonon vide in compositis ex Θρίω.
Ἀ θρόως, confertim, vniuersè, summatim exp. & cōfertim. Luc. ἐμπιπτῶν ἀέρροως, totus repentè lapsus. Pro ἀέρροως dicitur interdum ἀέρροον aduerbialiter vt apud Thuc. ἀέρροον ἐπανῆκον τες.
Ἀ θρότης, ητος, ἡ, vniuersitas. q. d. comfertitudo. Alex. Aphr.
Ἄ ῆρες. idem quod ἀέρροες & est factum ex eo per synæresin: ideò quidem cum circum flexo scribendum putā unt: sed cō suetudo obtinuit vt cum accuta priore proferretur. quemadmodum & vt tenui spiritu notaretur, licet Attiçé aspiretur. Aristoph ἐσῶσωσεν τοὺς ὀρεινομεῖς ἄ ῆρας. Sic ἄ ῆρων τραπέδων pro exercitu con. ertim copijs instructo. Habet & comparat ἀ ῆρότερος. apud Athen. & Gal.
Ἀ θροίζω, Fut. σω. P. κα. congrego, colligo, congero, coacerno. Plato epist. 7. εἰς μίαν πόλιν πᾶσιν Σικελίαν ἀθροίζειν. Et Hocr. de pace, μὴ ἐς ἀκ αὐτῶν αὐθρώπων εἰκῆ πολλὰς πόλεις ἀθροίζουσιν.
Ἀ θροίζομαι, congregor. colligor. Plut. in Ro. ἀθροιζόμενοι πᾶσι αὐτοῖς, confluentes ad illos. Plat. ἀθροιζόμενος εἰς ἑαυτόν, Bud. exp. contrahi in seipsum, hoc est, apud se esse.
Ἀ θροισμός, ὁ, cōgregatio. i. res congregata cœtus vel acervus seu congeries. Exp. & πολλῆς multitudo. vt ἄθροισμα πλῶν.
Ἀ θροισμός. ῶ, ὁ, & ἄθροισις, εως, ἡ, congregatio, i. ipsa congregandi actio.
Ἀ θρύσμος. q. d. congregatorius, siue congregatiuus. vt ἀθροίσμιος ἡμέρα. apud Greg. dies quo populus congregatur.
Ἀ θροιστὴς ὁ, congregator, collector. collector.
Ἀ θροιστήριον. ὁ, ἡ, congregationis locus. (habens.
Ἀ θροιστικὸς, congretiuus, collectiuus. vel vim congregandi
Συναθροίζω (comp.) coacervuo, colligo. Synes. ep. 141. ἐπεὶ σὲ ἅ μὲν δὴ τὰ μνήμης αὖτὸ συναθροίσῃ. Apud Plat. in Phædone: συναθροισθὲν ψυχὴ αὖτὸ εἰς αὐτὸ, videtur esse quod Cic. dicit Tusc. 1. animus a negotio omni seuocatus, & secum esse coactus. Συναθροισις & συναθρόησις, coaceruatio, congeries. Est tamen συναθροισις potius ipse coacernandi actus. Et συναθροισμὸς, id quod coacernatum est, ideoq; recte exponitur, congeries. Est etiam nomen figurę apud Rhetores. Vide Quintil. lib. 8. c. 4. vide & apud Rutil. Lup.

Ἀ ΘΥΡΩ, ludo, lusito. vt pueri quisquilias colligentes humi & construentes. Apud Herodian. παῖδιον ἀθύρων exp. puer ludibundus. Dicitur de quouis lusu puerilis generis. Philo, ὡς παῖδες παρ' εἰσιακοῖς ἀθύροντες. οἱ ψάμμους χωλόφως αἰτίζει. Generaliter etiam de quouis ludente dicitur, & exp. παίζω. * Eust. vult ex α priuat. & de nomine θύρα esse factum, quasi qui ἀθύρει priuatam ianua mentem habeat. cuius deriuationis rationem nimis longè petitam esse fusè prosequitur. Hesych. dicit ἀθύρειν ideo significare ludere, quòd extra fores domus potius quàm in ipsa domo ludi soleat. Idem Eust. tamen etiā ait à θύω deriuari, i. proruo, prorumpo. Etymologus quoque ἄθυμμα dicit esse παρὰ τὸ ἄγαν θύειν & additum esse ρ, vt in ἄ ύφας pro ἄ ύας, Et tunc α erit epitaticum.
Ἀ θυρμα Θ, ludus, lusus, ludi, ludicrū. Propriè ludus puerilis. Il. ε. πεπλοὶ ἀθύρματα ἐν παστάδι. ¶ Item oblectamentum. Od. σ. δῶρ' ἀ ἀθύρματα ὁμῷ. Exp. & ἄγαλμα, i. ornamentum. Suid. ex Epigr.
Ἀ θυρμάτιον, τὸ, diminut. Luc. in dialogo Doridis & Galateæ de Cyclope loquēs, ἰδοὺ δὲ ἄθυμμάτιον ἀγκύτ σκόλυμος, gestabat vrsi catulum, oblectamentum suum, vel delicias suas.
Ἀ θυρσόομαι, idem quod ἀθύρω. Exp. & σκιρτῶ, saltito, nempe lndendo. exultim ludo.

Compositæ.

Ἀναθυμιᾶμαι. ὀδ, idē quod ἀθυμιᾶμαι. ludus. vel id quo quis ludit. Eust. Παιγνιδιᾶμαι. ludo cum, colludo cum. Heſych.

Συγκαθυμᾶμαι, ludibundus fodio ſeu fodico, vel fodiens ſeu fodicans ludo cum aliquo. Fit enim ex σκάπτω ſeu σκαλεύω & ἀθύω. Alicubi tamen iig. vel fodico vel ludo. Vt exp. ab Heſych. Ariſtoph. in Pace. ἐκτὸς ἰδίων ἐπιθυμιῶν καὶ βάλτιον σκαλαθῆναι. vt exp. Sch. Σκαλαθυμᾶν. q.d. fodicatio ludicra. Σκαλαθυμήσονται, ludicra ſeu ludicræ nugæ. Ariſtoph. in Nub.

Συναθύειν. ſimul cum alio vel aliis ludo. Moſch. Idyll. 2. Τῶν ἀεὶ συναθύειν.

Α', pro εἰ, ſi. Vtuntur hac particula Dores. Theocrit. Α' γὰρ πεσοῦσαι. Apud Thucydidem, Dorico ſermone, εἰ μὴ τὸ ἐς Λακεδαιμονίους ἀφίξθαι παῖδα ἐχρῆν. Plutarchus in Lycurgo. εἰ δ' ἀληθεύομεν λέγοντες. Item εἰκὼς Dorice. vt apud Thucydidem, eodem libro, εἰκὼς αὐτοῖς δοκῆ. Apud Hom. frequenter cum particula κε ſine κεν. Iliad. φ. & ω. εἰ κε πίθηαι. ſi parueris, ſi pareas. Iliad. θ. εἰ κέ τι Φοῖβε Δαναοῖσι δώσεις. Et εἰ κεν τως, apud eundem, ſi quo modo, ſi forte aliqua ratione, Iliad. κ & β. Apud eundē, εἰ μὴ πού θι, vacare poſſe, Aimè, niſi ei μὴ, apud Theocritum, Idyll. ι. Αἰ μὴ τὸ φλάσαμι. Vt autem εἰ, pro ἐὰν interdum ponitur, ſic & αἰ. Fere autem ſubiungitur τῷδ'. vt Iliad. β. Αἴ γὰρ Ζεὺς τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων. Η' τοῖοί γ' ὅσσοι. & c. Odyſſ. υ. Αἰ γὰρ ἔγὼ ἔτι καὶ πυκιὸς Κρονίων. & Hero. 1. αἰ γὰρ ἔγε θεοὶ ποιήσειαν ἐπὶ νέον ἡνιόχησιν ἰδεῖν. Gregor. Naz. iunxit cum ſi noctis indicatiui, Αἰ δαίων, οὐ τί με μὴ τῆος ἐπὶ κλάγγοισιν ἐδήσας. eſt autem αἰ pro αἴθε per apocopen, vt ſuprà tradit. Etymologicus vult αἰ dici pro εἰ ſignificante ἐάν. mutato ε in α. At αἰ. eſt plurale articuli præpoſitiui ſœm. g. a ſing. ὁ ἡ ν οἱ γυναῖκες.

Α', vel Α᾽, hebr. Heu. Α᾽ (inquit Euſtathius) eſt etiā ὀνοφεσιν, quo vtimur nos aliquid ægrè ferre ſignificantes. Item μεσωτικῶς, i. quo vtimur alicui ſuccēſentes, vt apud Ariſtoph. οἰ οἰοῖαν. nei miſer. Suidas autem ſcribit, αἰ cum tenui & circumflexo eſſe ἰδιωτικὴν luctus ſignificationem habens, vel Iuctui aptum. Itidem ſcholiaſtes Eurip. eo Herod. annotat hanc in ſignificatione circunflecti. At Euſtat Eius, αἰ pro αἴθε veniāt & pro εἰ. ſi rem quum eſt ἰδιωτικῶς, δὲ φορικῶς μεσοτικῶς, eodem accentu acuto notat. Raro autē ſolùm poſitum, frequēter geminatum reperitur. In Adonidis epitaphio inuenitur & ſolum & geminatū. vt Κάτθανε δ' ἀμφοῖν σύ Α' Ἀδωνὶ Κύπριδι. αἰ αἰ in verſu ſequenti, Σ' ἔγρα πάντα λέγων π. Ε αἰ ἀδύτες αἰ τ' Ἀδωνιν. ibidem circa finem, Υμεῖς αὖτις' ἀειδόμενον μέλος ἀείρατε, αἰ αἰ. Αἰ αἰ γὰ τ' Ἀδωνιν ἐπ' οὔρεσι. αἰ ὀμόμεσθα. Ponitur & abſque eiu, ac tamen ſi geminari ſolet, Soph. in Aiace, Α' εἰ, πάτ αὖ πατ', &c. ¶ Interdū vterque quaterque reperitur. vt apud Luc. in dial. Philop. αἰ αἰ τὰ κεφάλ' ἐλπίδων. A αἰ eſt plurale artic. poſtp. fœm. g. a ſing. ἡ, quæ. Apud poetas ſignificat interdum etiam, hæ, vel illæ.

Αἰάζω, Αἰάσδε, quomodo huc pertineant. vide ſuis locis.

Αἶα vide in Γαῖα.

Α'ΙΑΖΩ. Ε. ξω, lugeo, lamentor. Fit ab αἰ. i. heu, vt docent grammatici. Soph. in Aiace. πολλὰ δ' αἰάζει τὸν δὶς οἰχόμενον ἱμοί. Cū acc. vt in epitaphio Adonidis. αἰάζω τὸν Ἄδωνιν. ἐπαιάζουσιν ἔρωτες.

Αἴαγμα, τος, τὸ, gemitus, lamētatio Euſt. Αἴαγμα dictū ait παρὰ τὸ ἄξια αἰάζεσθαι πάθη. ex eo quòd paſſus eſſet digna gemitib.

Αἰακτὸς, ὴ, ὸν, deflendus. gemitu dignus, lamentabilis, luctuoſus, lugubris. Ex Ariſtoph.

Compoſita.

Δυσαίακτος, ος, ὸν ἡ, grauiter aut miſerabiliter deflet us. Exponitur & qui nō facilè lugeri. & qui vix ſatis lugeri poteſt. Citatur ex Macch. 3. παρὰ πᾶσι δυσαίακτον ἐκάλει. Reddit & lugubris. vt ſit pro αἰακτός. item qui non facilè luget. ἀπαραμύθητος.

Ε'παιάζω, aliamentor, illacrymor. Lucianus de hyacintho loquens ait ἐς ὑφόρμισιν ἔχει ἐπαιάζοντα τὸν ὑάκινθον. idem in libro de luctu, ὡς τὸ μὲν ἐπαιάζοντας.

Υπαιάζω, ſi. d. lubilamentor. Ex Epigr.

Α'ΙΑΝΟΣ. ὴ, ὸν, vel Αἰανὸς ος, ὸ, ἡ, ὸν, grauis & acerbus vel luctuoſus. Nam Pindari ſcholiaſtes vult eſſe ab αἰ. αἰ. Fictum. Idē ait λυπηρὰ αἰανὰ appellari vel famem grauem & moleſtam, ab αἰ. αἰ. vel perpetuū ab αἰών. At Sophoclis ſcholiaſtes in hæc ex Electra verba. ὡς ἐμοὶ τὰς αἰανὰ τῷ γε. vult contrà ex nomine factā eſſe illam particulam αἰ, & eſſe hic αἰανὰ pro ἰδιωτικῶς. Idem in hoc Aiacis hemiſtichiū, -νυκτὸς αἰανὲς κύκλος. aut αἰανὴς κύκλος ſonare ὁ σκοτὸς vel ἀδιάλειπτος, i. tenebroſus vel perpetuus.

Αἰάνες quomodo huc pertineat. vide ſuo loco.

Α'ΙΒΟΙ, adverb. indignantis ſeu dolentis, vt οἴμοι teſte Suida & Heſychio. Ariſtoph. Αἰβοῖ, ἰὼ λαμπὰς. Idem αἰβοῖ πέπαις, hei miſer. interdum admirantis, teſte eodem H. Ariſtoph. in Neb. Αἰβοῖ πονηρὸν γ' εἶδε. &c. i. papæ. Ponitur & ἐπὶ ἡδονῆς. vt annotat Suid. afferens ex Ariſtoph. Αἰβοῖ, ὡς ἡσυ ἥδιὸ τῦ πτίσιος.

γλυκύπερον.

Α'ΙΓΑΝΕ'Α, ης, (& Ionicè αἰγανίη, & Αἰγάνεη, ης, ἡ. iaculum vel ſpiculū, tragula. Heſych. Δόρυ τῦ αἰγανέως ἰμάσιον ἠγκυλωμένον. quod haſtarum ſeu iaculorum aut ſpiculorum aliquod ſic flecti. Vide & alias ſignif. in comp. ex εἰδω, i. video.

Α'ϊς. ἀϊδος, pro ἄϊδης. Il. α. ψυχαὶ δ' ἀϊδὸς εἰρύσσατο. Et Od. κ. ψυχὴ δ' ἠΰτε καπνὸς ἀϊδος ἀΐσσων. (μον. Α'ϊδος δὲ & Α'ϊδος δῶμα, aduerbialiter ponūtur. εἰς ἄϊδος δόμον. Α'ϊδωνεύς, ῆος, ὁ, Pluto, deus inferorum. Heſ. ἀπὸ Α'ϊδωνεύς ἥ ἕρπυσα. Α'ϊδώνιος, α, ὸν ἡ, lethalis. Heſych.

Α'ϊδης (cum α habente ι ſubſcriptum) ου, ὁ, in profa idem quod ἄϊδης ex quo factum eſt per lynæreſin. Ponitur ſæpe ἐκκατ' ἐξοχὴν. Dicitur enim εἰς ἄϊδου, ſub. οἶκον, & εἰν ἄϊδι, ſub. οἴκῳ.

Α'ϊδέω vide in Α'ϊσσω.

Αἰδὴν ὑφ' ἁρπῆς &c. vide in Αἴξ

Α'ΙΓΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, populus. ſed *propriè* populus nigra. nam alba λεύκη dicitur, vt videre eſt apud Theophr. hiſt. plan. lib. 1. cap. 1. & de cauſ. pl. lib. 1. c. 8. item que apud Dioſc. lib. 1. c. 82. & Ariſtot. de gener. anim. lib. 1 cap. 18. Homeri ſchol. d. δοκεῖ δὲ ὁ ἱέραξ ὡς αἰγεῖρος σκοπιὰν ἐπιπάλλειν. Homer, hanc arborem vocat μακρόφυλλον. Od. κ. μακρὰ λέλογε Od. η. Gaza lib. 4. gram docet a verbo αἴρω. ſchol. vet. Apollonij παρὰ τὸ ἐπὶ πᾶν εἶδος ἐπὶ τὸ κυπτὸν ἐκ παρόντος κατακρημνίζεσθαι τὰ φύλλα.

Ε'ξαγρίαιος, ἀείτυς ἠλαδς, (populus alba). in nigram mutari, feraſt. Theophraſtus eadē lib. 1. c. 1.

Α'ΙΓΙΑΛΟΣ, ὁ, ἡ, ὸν, maritima. A hen. ex Theoph. ἡ ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ. * Quidam deducerunt παρὰ τὸ τὰλλα πάντα εἶναι ἐπ' ἀλός. Mihi facilior & ſimplicio. videtur deducta παρὰ τὸ ἄγειν καὶ ἄλα. vt & ſynonymum ἀκτὴ ab eodem. ἀγὼ deducitur.

Αἰγιαλίτης, ου, ὁ, litoreus: vt αἰγιαλίτης ἄμμος. Dioſc. lib. 5. exp. & Ionicè habitans in ſœm. gen. αἰγιαλίτης, ιδος, litorea vt αἰγιαλίτιδα χαλῦβ dixit Archi. 5. in Anthologia.

Αἰγιαλόδης, ὁ, ἡ, idem.

Αἰγιαλὸς, ὁ, litoreus, quæ ſit in litore degēs. apud Alcipl.

Παραγιαλίτης, (comp) exp. v αἰγιαλίτης. apud Athen.

Α'ΙΓΙΟΘΑΛΟ'Σ, ὁ, parus aut minima ex auibus, Apud Arist. Hist. an. lib. 8. c. 3. & lib. 9 c. 15. & 40. Vide & Plutarch. in l. de odio & inuidia.

Α' ΓΙΘΟΣ ægi huius auis de qua vide Arist. hist an. lib 9. ca. 1. & Plin. lib. 11. cap. Scribitur & αἰγίθαλος, a Gaza vocatur tahu.

Αἰγιόνες ἀειγλεῖς, &c. vide in Αἴξ

ΑΙΓΛΗ ης, ἡ. Igur splendor. v. χαλκὴ ἄιγλη. Il. β. ἀτὰρ ἄιγλη κλέος ἠὲ στεφάνη. Od. ζ. ἀμφὶ δὲ μορφὴ ἄιγλη ἐκάκτο. Et Od. λ. ἴδον δ' ἄιγλην ἀμφιπολεύσας. Ariſtides in Romæ encomio. πόλεις τε ὧν ἥδη λάμπουσιν ἄιγλη & χάρις. Poetarum tamen eſt. Heſychio eſt etiam χρόνων, apud Soph. in Tereo. χρόνῳ τ' ἀπλῆ, apud Epicharmum Bacchus. ¶ Αἴγλη ſed ἄιγλη mutilè, idem quod μυσίλη. Poll. lib. 6. cap 12.

Αἰγλήεις, ντος, ὁ, fulgens splendidus, corruſcus. Il. α. ἀιγλήεντ' ὀλόμενον. in ſœm. gen. ἀιγλήεσσα ſplendida. In obliquis ſi cum craſi. Reperitur enim ἀιγλῆτος pro ἀιγλήεντος, vt ἰμμιῶν προμήνυτος. apud Hom.

Α'γλαὸς. Γλαῦκη, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Παναιγλήεις. omnino lucidus ſplendidusq; Eurip.

Στεροπηγερέτης. ὁ, ἡ, fulgorem auertens. Ariſtoph. in Neb.

Α'ΙΓΥΠΙΟΣ ου, ὁ, ἡ, veteribus dicebatur qui ἀπὸ ἀετοῦ ortus erat. Suidas, i. vultur: auis prædatrix & rapax, ex aquilarum genere. Iliad. π. ἀιγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοπτέλαι. Soph. in Aiace, πτηνῶν ἄτε πᾶσιν ἀγκυλοχείλαις μόρον ἀγοραῖσι τεύχουσα. Herodot. ἀιγυπιῶν δύο ζεύγεα. Agathias quoque Scholaſticus ἀιγυπιὸς & γύπα de eadem volucre dici hoc epigr. indicit. Καὶ ἡ μὲ τετρὸ κῦ γλῶ δύο γῶπες ἰδ' ὑπὸ. Η' μᾶς ἢ ζῶντας πέσ' ἐρεα αἰγυπιοί.

Α'ΙΓΩΛΙΟ'Σ, nomen auis nocturnæ ſeu noctuagē. vluam Latini appellant. Scribitur & ἀιγώλιος. vide Ariſtot. hiſt. anim. lib. 9. cap 17

Αἰδέομαι, ἄιδρις, ἀιδήμων, &c. vide in Αἰδώς.

Α'ΙΔΗΣ, apud poetas, & ἄϊδης in ſoluta oratione. ου. ὁ. Orcus tartarus inferi. Od. κ. εἰς Ἀΐδαο δόμον ἀΐδηος. Et Il. φ. Πέρσεφόνη ἀΐδηος. vbi ſubauditur δόμος vel alius eiuſmodi accuſatiuus gr. ¶ Nonnunquam eſt ipſe deus inferorum Plut. Il. ο. Ζεὺς δ' ἐγὼ πρίσπος δ' Ἀΐδης ὑπένερθε ἀνάσσων ¶ Item mors in Anth. Epi. Η' ἐὸν ἀϊδήν μιλτοκάρη ἀσεβέσσατο Θήκρος ἀδελφ. ¶ At ἀϊδὴς vide in comp. ex Εἶδω. video. * Fit ex α priuat. & ἰδεῖν aoriſto 2. verbi εἶδω. i. video. Eſt enim ἀϊδὴς locus tenebricoſus, & (vt dixit Virg.) ſine luce domus. Vide etiā ἄϊδης in fine huius claſſis.

Α'ΐδηλος

Α'ϊδηλος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, tenebroſus, vt Soph. in Aiace, ἀϊδήλοι ἀϊδῶν. Vide & alias ſignif. in comp. ex εἰδω, i. video.

Α'ϊσ. ἀϊδος, pro ἄϊδης. Il. α. ψυχαὶ δ' ἀϊδὸς εἰρύσσατο. Et Od. κ. ψυχὴ δ' ἠΰτε καπνὸς ἀϊδος ἀΐσσων. (μον. Α'ϊδος δὲ & Α'ϊδος δῶμα, aduerbialiter ponūtur. εἰς ἄϊδος δόμον. Α'ϊδωνεύς, ῆος, ὁ, Pluto, deus inferorum. Heſ. ἀπὸ Α'ϊδωνεύς ἥ ἕρπυσα. Α'ϊδώνιος, α, ὸν ἡ, lethalis. Heſych.

Α'ϊδης (cum α habente ι ſubſcriptum) ου, ὁ, in profa idem quod ἄϊδης ex quo factum eſt per lynæreſin. Ponitur ſæpe ἐκκατ' ἐξοχὴν. Dicitur enim εἰς ἄϊδου, ſub. οἶκον, & εἰν ἄϊδι, ſub. οἴκῳ.

Α'ϊδέω vide in Α'ϊσσω.

Α'ΙΔΩΣ, ὁ, ὦ, & per crafin ἆς. in dat. αἰδοῖ. in accuſ. αἰδῶ, vel αἰδοῖ, vt quidā, pudor, verecundia. Interdū in bonā partem, vt apud Soph. αἰδὼ λαβεῖν, pudore tangi. Et Il. ο. Ζεῦ φίλοι. αἴθρης ἐσὶ καὶ αἰδοῦς ὑπὸ. ἐσὶ δ' ὑμεῖς Α'χαιοὶ τ' αἰδέεσθε. Et cū genit. ibidem, & αἰδὼ ὑπὸ ἐσὶ ὑμεῖς Α'χαιῶν αἰδῶ πάντων, i. verecundiā vobis incutiāt alij homines. Quatenus ſit laudabilis αἰδὼς, vide Ariſto. Eth. li. 3. c. 11 & lib. 4. c. 15. Interdum in malam partem. vt apud Hom. Αἰδοῦς οὕνα ἀμφὶ κεχρημένῃ αἰδοῖ παρεῖναι. ¶ Item reuerētia, veneratio, obſeruatio, per quam ætate aut ſapiētia aut honore aut aliqua dignitate antecedentes reueremur & colimus. Xen. Pæd. 1. ὥσπ' ἐν ἄλλῃ αἰδοῖ τε & δέει. Od. ε. Ἰλιόθι ὑμεῖς μὲν ἐμὸν κῦδος καὶ αἰδῶ ἔσχετε. Apud Plut. in Rom. αἰδὼς ὑπὸ βασιλικῆς reuerentia. Idem in Solone αἰδοῖ δὲ ἔργα τῷ ἡμέρᾳ παρὰ πᾶσι, i. reuerebantur & honorabant eum omnes. ¶ Item membrum genitale inguen. pudenda. Il. Θ. Χαλκείῃ τ' ἠδὲ χρυσείῃ ἐπ' αἰδοῖ ἀμφιπεπλῶσθαι. Et Dion. Hal. in αἰσχ. Υπεζωσμένοι τὰς αἰδοῖς τῇ δορᾷ. *Etym. & Euſt. πλὴν αἰδοῦς dictam volunt à non videndo, ex α priuat. & verbo ἰδεῖν. quòd pudor cogat oculos auertere. vnde prouerb. αἰδοῦς ὁ ὀφθαλμός. de quo vide Eraſm. in Chil.

Α'ΐδω. ὼ, ὼσω, idem quod αἰδέομαι.

Αἰδιὸς, ὼ, ὸν, venerabilis, veneratione dignus, venerandus, reuerendus. Odyſſ. ρ. φίλε & πάσσυτον ἠβαιόν. Δευὸς τ' αἰδιὸς πε. Et Od. λ. Καὶ κ' αἰδοίοτερος & φίλτερος ἀνδράσιν εἴην. Item in actiua ſignif. verecundus. Od. ε. μηδὲ σὺ αἰδοῖ & ἀλήτῃ. Et Il. Θ', πικρὸς τ' & αἰδοῖος. A Gaza exp. teſticuli, coles.

Αἰδοῖος, aduerb. cum reuerentia, cum obſeruantia. Od. τ.

Αἰδοῖον, ὼ, τὸ, ſubſt. inguen. in plur. αἰδοῖα. pudenda. Quæ tamen quidam dicta putant παρὰ τὸ αἰδεῖσθαι ὑπὸ τῆ σωμασίᾳ ὀργῶμενα. quaſi αἰδεῖα. Thuc. 1. Διαζώσμενοι ἐχρῶντο οὕτω καὶ τὰ αἰδοῖα αἰδεσθέντες. Et Herodot. 1. ὁκόσοι τὰ αἰδοῖα ἀπὸ ἐκτάμνουσι. A Gaza exp. teſticuli, coles.

Αἰδοιόδης, ὁ, ἡ, formam inguinis habens. inguinis ſpeciem referens. Athen. 7.

Αἰδοιοειδὲς, ὁ, ἡ, idem. inguinis ſpeciem habens. Αἰδοιώδης, ὁ, ἡ, ὸν, ad inguen pertinens. vt αἰδοιώδη φάρμακα apud Æginet.

Αἰδοῖος, ὁ, ἡ, ὸν, poëticè pro αἰδοῖος, vt ὀμοιόος, pro ὁμοῖος, venerabilis.

Αἰδοποιέομαι, Ε. ήσομαι, & ήσσομαι, p. ἠδοποίημαι. aor. 1. ἠδοποίησα. idem quod ἐντρέπομαι. reuereor, pudeor. cum reuerentia profequor. Cum accuſ. Xen. Pæd. 1. αἰδοποιοῦμαι τὸς πρεσβύτερους. Sic αἰδοποιοῦς ἥβης, apud Hom. Et ἥς, πάλαι σ' αἰδοποιεῖσθαι. ¶ Interdum eſt potius, timeo, vereor. vt Il. χ. Αἰδοποιεῦμαι Τρῶας & Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. Sic Iliad. β. Αἰδεσθεὶς Θεοκλῆα ἐνὶ πρώτοισιν ἀριθμεῖ. ¶ Item pro, pudet me, verecundor, verecundia tangor. vt αἰδοποιεῦμαι πάθη, horum me pudet. Plut. Od. ζ. αἰδοποιεῦμαι γὰρ Γυμνὸς. ¶ Item timeo, non audeo. Od. ζ. ἡ & παρίστ' ἀνομαίνειν Αἰδοποιεῦμαι. ¶ Item placor, & iniuriam remitto, iram condono, inquit Bud. Apud Greg. φιλίαν οἱ δεῖξε & αἰδοῖος, dicitur is qui amico ſe exorabilem præbet. Significat etiam placo, exoro Dem. contra Ariſtocr. ἐκ φθόνῳ τῶν σὺ αἰδεῖσθαι ἔνια. & οὐ ῥᾴδιον ἦν πεισθῆναι. Vide Harpocr. & Heſych. Vſurpatur & in ſignif. paſſ. vtpote cuius inueniatur act. αἰδῶ. & compoſitum κατανδέω. Sic apud Dem. ἠδοποιῆσθαι, exoratus. placatus.

Αἰδήμων, ονος, ὁ, ἡ, ὸ, verecundus. Athen. de Iſocr. ὁ τῷ ὄντι καὶ αἰδημονέστατος. Ponitur in virtute apud Ariſt. in eth. lib. 2. & 4.

Αἰδήμοσυνος, verecundè, pudenter. cui opponitur ῥηκτικῶς apud Xen. in ſymp. Αἰδημοσύνη, ης, ἡ, ὸν, verecundus ſum, verecundiam ſeruo.

Αἴδιος, ος, ὸν, ἡ, veneratio, reuerentia. Item (vt inquit Bud. venia & miſericordia. & perſonæ periclitantis reſpectus & venia & miſericordia. & perſonæ periclitantis reſpectus & tuitio, vltionis animaduerſionisque remiſſio. Dem.

Αἰδήσιμος, ὼ, ὸ, ἡ, ὴ, in oratione ſoluta, pro poëtico αἰδοῖος, venerabilis, reuerentia dignus. Apud Greg. eſt, dignus qui exoret. ¶ Apud Paulan. αἰδήσιμον, id quod reuerentiam inuiolatum, intactum, δέουσαν.

Αἰδεσιφόρος, ὁ, ἡ, ὸν, ſyn. veneratio. q. d. venerabilitas. Pro quo elegantius vſurpatur τὸ αἰδήσιμον. vt apud Lucian. in Nigrino, ἐν ἀνδράσιν ὡς αἰδήσιμος, Latini ornis dignitatem dicunt.

Αἰδήεις, ὼ, ὸ, reuerentia dignus. idem quod αἰδήσιμος; ſed minus vſitatum. Plut.

Αἴδηλος etiam dicitur pro αἰδήλιμον. vt Od. ρ. Αἴδηλ' ὃ γὰρ Φαίηκες. Et Plut. in ſymp. 3. ἐκδέκεσθαι τὸ ὁμιλητὴν τὸ αἰδήλιμον.

Compoſita.

Α'ναιδὴς, ὁ, ἡ, ὸ, impudens, inuerecundus. Od. ε. Ὦ ς πε ἄναιδες

ἄλλος ἀφ' ὑμέων ἐσὶν ἀναιδέσ τε. Apud Dem. ἀπὸ τῆς ἀναιδείας ἐς ἀφεδρῶνας. Aff. & pro eo cuius nos non puder. vt ἀναιδέσερος τῆς ἀνομίας, minimè pudendus intemperantibus. Metaph. tribuitur etiam rebus ſenſu carentibus. vt λίμνας ἀναιδεῖς. Il. ψ. & Od. λ. Et ἀναιδὴς πόντος, Il. γ. Τὸ ἀναιδὲς pro ſubſtantiuo ἡ ἀναίδεια, impudentia. Interdum aduerbialiter ponitur. vt ἀναιδὲς βλέπειν, impudenter aſpicere. ἀναιδέως ἔχειν, impudenter ſe habere.

Α'ναιδέως, & ἀναιδῶς, impudenter.

Α'ναίδεια, ἡ, impudentia inuerecundia. Hom. Demoſth.

Α'ναιδομάχομαι, impudentia vtor, impudenter me gero. Hinè ὑπερεφανοφρονέομαι, impudentia vincor. Ariſtoph. in Equit.

Α'ναίδητος, ὁ, ἡ, accipitur pro ἀναιδὴς. impudens.

Α'ναιδυόμενος, abſque vlla reuerentia, & q. d. irreuerenter: ſeu abſque vllo pudore. impudenter. Gal.

Α'ναιδώσατο, q. d. pudenda mutilo, præputium ſeco, circumcido. Pol. (lib. 2.

Ε'παιδέομαι, ῶμαι. pro ſimplici αἰδέομαι, erubeſco, verecundia afficior, vnde ἐπαιδεσθησόμενος, apud Eurip. me pudebit. Ε'παιδεσθείς reueritus. Plat. de leg.

Κατ αἰδῶ. ὼ, (quod & αἰδῶ, ſed rarius) erubeſcere facio, pudore perfundo, & ad venationem cogo vel impello, flectoque animum. Plut.

Κατ αἰδέομαι, ῶμαι, reuereor, valde reuereor. Ariſtoph. in Nub. κατ αἰδεσθῆναι παρὰ τὸν Δία. Item pro, perpudet, Plut.

Κίναιδος, cinædus, pathicus. Latini quoque cinædum de puero meritorio dicunt ita dictus ἀπὸ τῦ κινεῖν τὸν αἰδοῖ, i. τὸ αἰδοῖον. vel quaſi κινὸς αἰδῶς. Plut. in Polit. ¶ Sic dicitur & gemma quæ erythraxa etiam lapilles appellatur. Arrian.

Κιναιδία, cinædica obſcœnitas ſiue impuritas aut impudicitia. Aeſchin:

Κιναιδεύομαι. cinædicè me gero impuritate & obſcœnitate cinædo imitor. Κιναίδημα, obſcœnitas cinædica. apud Euſt.

Κιναίδιον, auicula quæ & ἴυγξ, teſte Heſych. παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον. vnde & αἰσχυντὴν dicitur Lat. moracilla.

Α'κίναιδος (decomp.) exp. ὁ μὴ κινῶν τὸ αἰδοῖον. ſed ὁ μὴ κινῶν τὸ αἰδοῖον, qui cinædus non eſt, ſed caſtus & pudicus. Suid.

Κυναίδης, impudens vt canis, Heſych.

Κίναδος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Αἰεὶ, αἰέν, vide in Α'εί.

Αἰέρες, vide in Α'ειρω.

Α'ΙΖΗΟ'Σ, ὴ, ὸ, (pro quo & ἀζηὸς) Iuuenis, qui inuenili roborē viget. παρὰ τὸ ἄρας ἢ ἀεὶ αὔξεσθαι ζέειν. facta compoſitione ex α epitat. & verbo ζέω, quòd iuuenes ferueant & calidiores ſint atque animoſiores. Il. υ. τὸν δ' ἐρικυδὴς ἐγείνατο Ζεὺς Ἀΐζηον. Heſiod. in Erg. τὸν δ' ἐπιγηράσκοντα τὸν ἄλλον ἀΐζηον. iuuenis quadragenarius. Rurſum pro νέος ſeu ἀκμάζων. adiectiuè. Iliad. α. Α'νέρα εἰσαφίκανεν ἀΐζηῶ τε κρατερῷ τε, iuueni, & robuſto; ſeu floreuti annis & valenti viribus. Dicitur ἀΐζηίος quoque pro ἀΐζηος. vt ὁμοίιος pro ὁμοῖος. Heſiod. ἀϊζηίοι ἀσπὶς.

Αἰζηΐλη, &c. vide in Αἴθω.

Αἴζῆε vide Εἴθε.

Α'ΙΘΗ'Ρ, έρος, ὁ. æther. vt apud Eurip. Ὁ ζεὺς τ' ὑγρὸς τὸν ὁ' ἀπέχθ' αἰθέρα, Cicero interpr. Vides ſublime ſuſum immoderatum æthera. ¶ Interdum aer. vt Od. ο. Λάθρῃ ὑπαιθρίοισι δι' αἰθέρος: illud Arati, ὑπ' αἰθέρος αἰθριάζειν, Cicero vertit, Naribus humiferum duxere ex aere ſuccum. Aliquando apud Hom. exp. ab Euſt. altiſſimus aer, & lucē reſplendens aer, ſine ſplendor qui eſt circū aerem, vt Il. θ. ἠέρα δ' ὄβριμος ὁλ' ἔχεν ὑπὸ νύκτερος ἠερίης. Nonnunquam etiam αἰθέρα, aer ſerenus & ſudus, ac minimè nubilus. vt Il. ρ. Ἐξ ὑπερτάτου πολέμιζον ὑπ' αἰθέρος. Vſurpatur & fœminino genere, vt Il. π. Αἰθέρες οὐ δύσε. Capitur etiā pro cœlo, deorum domicilio. vt & ἀether Latinè. Apoll. Arg. 1. ἐς αἰθέρος χεῖρας ἄειρον, ad cœlum manus tollebant. Et apud Sophoclem, αἰθέρα θνῄσκειν, cœlum ſubire. Idem periphraſticè dicit ἔρματον αἰθέρος pro ἀέριον. Heſychius ſcribit etiam ſignificare inflammationem, atque ita vſurpaſſe Eurip. in Troad. Dariuum αἰθέρα, poetæ aduerbialiter interdum vſurpant, pro εἰς αἰθέρα. Sic & accuſ. αἰθέρα pro ἐς αἰθέρα. Homer. * Anaxagoras à verbo αἴθω deducit, ætheris nomine ignem ſignificans, quod ſuperiora igne ſint plena. At Arist. in lib. 1. de mundo ait cœli & ſiderum ſubſtantiam appellari ætherem, non ab αἴθειν, i. ardendo, ſed ἀεὶ θεῖν, ex eo quòd ſemper currat.

Αἰθέρεος, ὼ, ὸ, ἡ, æthereus. ad æthereum pertinēs. Interdum eſt epitheturn Iouis apud Ariſtot. & Luc. Pro αἰθρίᾳ ponitur itidem apud Arist. in lib. de mūdo, ἡ ὑπὸ αἰθέρεον & ὑπὸ αἰθρίην.

Αἰθρίος, pure & mundè, inſtar τῦ αἰθρίου quæ terrenis ſunt puriora.

Αἰθερώδης, ες, ὁ, ἡ, ætheris naturam habens, æthere referēs; vt apud Gal. ad Glauc. 2. αἰθερώδεσ τε πάντως καὶ ὑάλῳ, pro ſpiritu tenuiſſimo. Item pro αἰθρίος. apud Iuſt. Martyrem.

Αἰθρώδης etiam aff. pro αἰθερώδης.

Αἴθρη, quomodo huc pertineat. vide ſuo loco.

Αἰθρα, vel Ionicè αἴθρη, aëris serenitas, aër serenus & sudus: cui opponitur ἀὴρ. Il. ρ. ἀλλὰ σὺ μοῦνος ὑπ' ἠέρι ἧσο Ἀχαιῶν, Πείσεσθαι δ' αἴθρης. * Fit ab αἴθω, vt tradit Eust.

Αἰθρη, ης, ὁ, pruina, frigus matutinum. Od. ξ. Ἀ δ' ἐκ νεφέων γένετο κρυόεσσα χάλαζα ἐξαπίνης, ἐπὶ δ' ἔπλετο κῦμα θαλάσσης. A Suida exp. τὸ κατάψυξις.

Αἰθριος, α, ον, dans à serena parte cœli ventus. Hes.

Αἴθριος, α, ον, matutinus, Hes.

Αἴθρις, εως, ἡ, contur bo tempestate seu procella. Hes. & Suid.

Αἴθριος, α, ον, serenus, sudus. vt apud Dioscor. αἴθριον κατέσχε μέρος. Theocritus, Il. 4. Καὶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν τε πέλει αἴθριος ἄλλοκα δ' ὄμβρῳ νυκτὶ δ' ἐπὶ νύκτα φαεννὸς ἐπιστέφεται πολυαστὴρ. nunc pluit & claro nunc luppiter æthere fulget. ¶ Αἴθριος ὑπνος, apud Nonn. periph. rafticè pro tonitru. ¶ Item subdialis, qui est sub dio, qui est sub aere, vel sub Ioue frigido. vt apud Luc. τὸ αἰθριαῖον τῆ αὐλῆς, subdialis pars atrij. ¶ Item frigidus. Soph. in Antig. ἐ δ' ἐν αὐλῶν πάγων αἴθρια ἐ δύσπεμπτος φόβης βέλη. Et tunc fit ab αἴθρη.

Αἰθρία, ἡ, aër sudus & serenus. serenitas, sudum. Vide Aristot. de mundo. Huic opponitur ἀμίχλη. ¶ Exp. & nocturnum serenum, apud Herodot. in Euterpe. Apud eundem, ἐν αἰθρίῃ, exponitur etiam subdio.

Αἰθριάζω. F. άσω, sereno, serenum reddo, illustro. Aristoph. in Probl. αἰθριάζειν τ' ἀέρα & ὑπνοφλ πιεῖν opponit. ¶ Item pro, sereno cœlo vesci or, apud Greg.

Αἰθριάω. nocturno sereno expono. seu sub dio per noctem expono Hippocr.

Composita.

Ἀλεξαίθριον. aff. ex Soph. pro θερμὸν σκέπασμα, tectum calidum. nempe ad arcendum frigus nocturnum.

Ἀπαιθριάζω. sereno Aristoph. ὁ Διὸς ἀπαιθριάζει ἕως τὰ φίλτατα.

Διαιθρίζω. absolutè ponitur apud Xen. pro diserenare. Exp. & sub dio agere. (phrast.

Ἐνταῦθα, subdialis, qui est sub dio, vt ἐναίθριοι τόποι. Theo-

Ἐξαιθριάζω. sereno cœlo expono. Exp. &, in sereno habeo sub dio teneo. Item ad solem expono, insolo.

Σωκξαιθριάζω, (decomp.) sub dio vnà pono.

Μιξαίθριον, vel (vt alij) μιξαυθρία, serenitas pluuiis hyemalibus permixta. Affertur ex Hippocr. & Theophr.

Ὑπαίθριος & ὑπαίθριος, idem quod ἐναίθριος. vnde ὑπαίθρεσις & ὑπαίθρια Luc. Item ὑπαίθριον. Xen. sub dio. Ὑπαιθρεῖν, pro castris Polybium dixisse putat Bud.

Αἰθυια, & Ionicè Ἀέθυη, ης, mergus: auis de qua vide Aristot. hist. an. lib. 5. cap. 60.

Αἴθω, vro, incendo, accendo. Cum accusatiuo. Herodot. in Melpomene, τὰ ἕλκεσσι ἐκκεῖν τε ἐς τὸν χαλκέα καὶ τῷ αἴθοντι ἐπιπλέειν. ¶ Interdum est neutrum absolutum, ardeo fulgeo pro αἴθομαι. Sophoc. in Aiace, ἰώ γᾶς ἔσοπτος Λαμπάδος ὡς αἴθει πῦρ, ardebant, vel fulgebant.

Αἴθουσα, ἡ participialiter. quæ vrit aut vritur. quæ ardet, quę splender. ¶ Interdum transit in nomen substant. & significat porticum domus: diturque αἴθουσα vel qua ἀνηφλίκται τοῦ ἡλίου, quæ calefit aut illustratur à sole: vel ἀπὸ τοῦ αὐτὰ τὰ κρύεσθαι, quòd hyeme calefiant homines in ea, vt Etimol. ait. Od. σ. Ἔνθ' ἐκάτ' ὠκὺ κιὼν τὸ πρὸς Διὸς ἱκόμεθα τε δῶμα. Ἐνθάδε οἵ τε δόμοι καὶ αἰθούσαι τε θύραι τε ἐφαίνοντ' ἰόντι. Ἐσσὶ δὲ αὐθούσης ἐφίζανον: Sunt autem αἴθουσαι ἕξεις vt Eustathius ait, subdiales porticus ex poliris lapidibus factæ. Idem alibi Homerum αὐθούσας appellare συνηθῶς ἰέρηκε ait.

Αἴθω, παθ. ardeo, vror. vt ἀιθόμενον πῦρ, Iliad. π, & apud Pind. initio Olymp hymni 1.

Αἰθων, ωνος, ὁ. incensor, qui incendit. Opp. de pisc. lib. 5. Δαλὸν ὑφ' ἑπτάπτυχα μεμφόμενον ἀιθῶνι φέρωνται.

Αἴθος, ους, τὸ, ardor. æstus, Hesych. ¶ Dicitur etiam ἀπὸ τοῦ καίω ἡ φλόξ, inquit schol. Apollonij Argon. 3. τὸ δ' ἀμφὶ τε δέμας αἴθος Βάλεν· ὥπτε πεφυκώς.

Αἰθων, ωνος, ὁ, ardens, flagrans. Item âmbustus. Eusthatius ait ἀιθὼν apud Aristoph. significare ἀπὸ τοῦ βεβραγκισμένον, i. in carbones redactum. Callym. in hymno in Dianâ ἀποδιδῶ αἰθῶ. appellat cinerem nigrum, vt ait schol.

Αἴθων, ωνος, ὁ, ex vstione niger vel etiam ruber. vt apud Nicand in Alexiph. αἰθὼν ἐστ' ἰγνύη.

Αἴθων, ωνος, ὁ, ἡ, quid facilè cõburritur. vt αἴθονα ξύλα apud Et.

Αἴθωνες, pituitæ in summa cute, ex igni, aut aliunde. dictę ἀπὸ τοῦ αἴθειν. Vide Erotiani & Galeni lexicon in Hippocr.

Αἴθων, ωνος, ὁ, ardens, flagrans. Item κωνωπὸς (combustorius) comburendi vim habens vt apud Lycoph. ἀστεροπὴ αἴθων. ¶ Significat & splendidum. vt αἴθων αἰθὴρ, apud Hom. ex p. ferrum splendidum aut nigrum, vt inquiunt, gramm. αἴθωνες λέβητες lebetes splendidi & nitētes, aut qui in igni vrūtur, vt ait Eust. ¶ Item methaphoricè αἴθων dicitur æquus, leo, homo à colore niger seu rutilus. aut feruidus, qui cum ardore fertur vel ardente impetu, apud Hom. & Soph.

Αἰθων, ωνος, ἡ, suligo. ἀκτὴ ὑδρὸς, apud Dioscor. & Gal & Luc. Exp. & cinis, & nigrum illud quod ex camino colligitur. Vertitur etiam fauilla à Gaza, in Alexandr. aphrod. probl. lib. 1.

Αἴθων, ωνος, ὁ, subst. idem quod ἀιθὼν, apud Athen. ¶ Item adiect, vstus, tostus, ardens, apud Pind.

Ἀἰθωλόεις, εσσα, όεν, fugilinosus, fugiline oblitus. vt Vulcanus Ἀιθωλόεις θεὸς dicitur ab Hesiodo. item ardens, resplendens, coruscus, splendidus. vt αἰθωλόεις κεραυνὸς, apud Hesiod. αἰθωλὴν μίγαδα. Od. χ, domus resplendens igni.

Ἀἰθωλώδης, ὁ, ἡ, fugilinosus, fumeus obscurus. Aristot.

Ἀἰθαλόεις, α, ον, cineritius. παρὰ φρεάτων, inquit schol. Nic. in Ther.

Ἀἰθαλόεις, εσσα, εν, ardens. aut ardorem seu æstum sectans. ardore gaudens. vt πάντες αἰθαλόεσσι apud Theocr. Idyll. ζ.

Ἀθαλόω, ω, F. ώσω, P. ωκα. vro, cõburo apud Eurip. & Lycoph. Item nigrefacio, nigrum reddo. Proprie fuliginosum facio. in cinerem & fauilliam redigo. apud Dioscor. vt Bud. ait) est vsq ad fuliginem colligendam apud eundem αἰθαλῶ λιγνύ, ci, ponitur colligo fuliginem facio fuliginem.

Ἀἰθάλωσις, εως, ὁ, vstus combustus. apud Licophr.

Αἰθύσσω, splendeo: vr in Anth. Epigr. lib. 4. Αἰθύσσων λειπαρὲς ὦπα ὑπὸ βλεφάρῳ κάμυς. ¶ Item calefacio. item incẽdo, apud Suidam. Exp. & moueo, item concutio. vt apud Athen. αἰθύσσειν φρένας. ¶ Item. in signif. neutra prorumpo apud Suid. Exp. & ῥιπίζω. item extendo. Vide Hesych. & Suid.

Αἴθυγμος, ὁ, Suidas ait de igne dici. Exp. & κίνησις, ὄρεξις, ῥίπισμα. & Latinè, suscitabulum vel fomes & incendium. Metaphoricè pro incitamento seu incitabulo. & citatur hîc Polibij locus, ἐξαγριάσαντα πᾶν τὸ κίνημα καὶ τὸ αἴθυγμα τῶν ἀνδρῶν ὑπὸ τῆς ὀργῆς.

Αἶθος, Αἶμα, Ἡ, Θ, quomodo vt pertinent, vide suis locis.

Composita.

Ἀναίθω, vro accendo. Moschus in amore fugitiuo, Βαῦκα λαμπὰς ἐοῖσα τ' ἄλλων αὐτὸ καὶ ἀναίθει.

Ἀναθύω, idem cum αἴθυσσω. Etym.

Ἀνατίθημι, comburo. apud Basil.

Καταίθω, idem quod αἴθω. Eurip.

Καπνίθω, idẽ quod αἴθω. Apud Luc, dicitur Vulcanus κατηθαλωμένῳ τὸ σφυρὸν, ὑπὸ τοῦ ἄστρου, vstulatam faciem habens fuligine.

Κόρυθος, ὁ, ἡ, cuius coma ignei coloris est Lycophr.

Κυνέαθος, capræ seu vaccæ nomen apud Theocr. Acolicè vt putatur pro κύνεθος, παρὰ τὸ ἕω, κύνεω αἴθομαι, idque ἔκ τινος ἴσως ἔχει.

Παύεσθος, totus lucidus splendidusque. Hesych.

Παραθύω, idem cum ἀνθύσσω. Epigr. Apud Pind. Ὑμεναίου παραθύσσει φλὸξ μέγαν, tumultum magnum excitauit. παραθύσσω, ignem facio, ignes excito.

Ἀἰκάλλω, F. αλῶ, blandior assentor, adulor, palpum obtrudo. Cum accusatiuo apud Philostratum de vita appollonij lib. 2. cap. de elephanto, ὥστε σοὶ ὑπὸ τῆ ὥσπερ μὲ αἰκάλλει, adblanditur proboscide. Sic & apud Aristoph. in Equit. Τὰς λόγῳ αἰκάλλει μου. Hesych. & Suidas exp. ψωποῦσι. idem Aristoph. dicit in illa eadem comœdia, Ἡ κακὼ, ὑβρίσθ', ὑπαλάσθ', ἐμπέπλασθ'. vbi sch. ait idem de his verbis significari, & esse αἰκάλλειν proprie canis qui auribus & cauda blandientis signum præbet. Addit idem schol. posse à gallinaceis esse translatum hoc verbum quorum barba κώλακας vocantur. Eurip. in Andromache, ἐσσὶν αἰκάλλων νεώς, i. assentans impudenti mulieri, vt schol. ait. * Ἀκάλλη deduci quidam putauerunt, i. demulceo. Hen. Steph. suscipiatur à κάλλος deductum esse, quòd assentatores pulchrè & bellè in ore habere soleant, atq; adeò pulchritudinem turpibus etiam rebus attribuant.

Αἰκαστὴς, οῦ, ὁ, assertator. adulator. Hesych.

Τ' παικάλλω, (comp.) q. d. subassentor, clàm assentor.

Ἀἰκία, ἡ, verbera, verberatio, pulsatio, plaga. Propriè significat indigna verbera, i. quibus aliquis indignè afficitur, aut pullationem indignam contumeliosam. Generaliter autem est iniuria quæ fit alicui cum cædendo aut pulsando. Dicitur αἰκίας δίκη (inquit Bud.) actio iniuriarum ob verbera, apud Ilocr. cõtra Lochir. Plato de leg. βίαιον καὶ τὸ αἰκίας ποιεῖν ῥᾴδιον. Ibidem αἰκία τραύμασι, pulsatio pauentũ. Dem. in Euergũ & Mnesibuliũ ait αἰκίαν esse χεῖρας ἀδίκους, i. vim quæ manu infertur. * Fit αἰκία ex ἀεικία, (i. indignitas, in decentia) inquit Eust. At contra schol. Soph. vult dici ἀπὸ τοῦ μὴ ἰσοκίνητος. Vide ἀείκελος in comp. ex. Εἰκω, i. similis sum.

Αἴκιον, ου, τὸ, læsio. damnum, apud Herodot.

Αἰκίζω, F. ίσω, verberibus indignè afficio, pulso, crucio. Bud. ait, poni pro, contumeliosè tracto, sæuio in aliquem. item contumeliosè mutilo & trunco. item flagris cædo Soph. in Aiace ἀλλὰ μ' ἀ Διὸς ἀλκίμα θεὸς ὀλίῳπον κἠκίζει. Sed vsitatior est vox pass. αἰκίζομαι, actiua significatione. Plut. πᾶσαν αἰκίαν αἰμαξόμενος ἀπέκτεινε. Isoc. in Paneg. ἐδεῖτε γὰρ ἡμῶν ὕστερ οἰκέτας αἰκιζομένους τοὺς ἐχθρούς. Apud Soph. in Aiace, Καὶ νῦν ἥκετ' οἴκους σωθέντας αἰκίζειν τινὰ, i. μισεῖσθαι. ¶ Item ἀκίζομαι in pass. signif. pulsor verberor, crucior &c. vnde ἐκτὸς τοῦ ῥίνας, mutilati naribus. Strab.

Αἴκισμος, ὁ, verbera, pulsatio, plaga, flagellatio. Dem. Phil. 4. πολλῷ μᾶλλον ὁ θάνατος αἰκισμός. Αἰκισμὸς, ὁ, idem A' Lysia ponitur pro mutilatione corporis.

Αἰκίσμη, ἡ, quæ pulsat. &c. Suid.

Αἰκιστικὸς, ἡ, όν, ad pulsandum procliuis contumeliosus.

Καταικίζω. (comp.) defœdo. contumeliosè iniurieq; fœdo. Od. τ'

Αἷμα,

Αἷμα, ἕος, τὸ, sanguis, cruor. γυῖα μὲν αἵματι κλύζω. Il. ὑ, & ο. & υ. Item αἷμα μὲν ἐξ ἀκμόνος. Iliad. δ. Iliad α. Ἀλλὰ θεοῖσιν πλαγιὸν ἰφθίμοισι μάχεσθαι. * Etym. deducit ἀπὸ τοῦ αἴθειν. fortasse propter calorem cuius sanguis fomes est. ¶ Item cædes, homicidium. vnde apud Demosthenem, ἐφ' αἵματι φόνῳ, ob cædem exulare. Sic vtitur & Sophocles. item Eurip. in Oreste. ¶ Hesychius ait Sophoclem in Electra αἷμα vocasse πᾶν μίασμα, i. enfem quod & Suidas annotat. ¶ Item, consanguinitas. Aristoteles Pol. 2. ἐπεὶ δὲ πλείους αὐτῶν ἦσαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν ἀποκτείναντες, ἡ κατ' ἄλλα πάντα φιλία ἐγένετο, ἡ δὲ κατὰ τὸ αἷμα καὶ τὸ κηδεμονικόν. Apud Sophoclem αἱ κατὰ αἷμα τροφαὶ, consanguinei. ¶ Item genus. Iliad. ζ, & υ. Τοῖσιν δὲ γένος τε καὶ αἷμα τὸ σὸν καὶ ἐμὸν ἔσσεται. vbi per γένος pater consideratur, in αἷμα autem mater. vt Hesychius tradit. Et pater filium vocat sanguinem suum. Od. π, Εἰ ἐτὸν γ' ἐμὸς υἱὸς ἔοι καὶ ἐμὸν αἷμα τε γυῖα.

Αἱμάδιον, ου, τὸ, q. d. sanguiculus, exiguus sanguis.

Αἱματώδης, ες, ὁ, sanguineus, constans sanguine. vt αἱματώδης χυμὸς, Alex. Aphr.

Αἱματόω, ω, ὁ, ἡ, idem, sed minus vsitatum.

Αἱματηρὸς, sanguinolentus, cruentus. Soph.

Αἱματώεις, υσσα, ὁεν, sanguinolentus, cruentus. Hom.

Αἱματοπάδης, ες, ὁ, ἡ, sanguinolentus: sanguini permixtus, apud Gal. Nonnunquam idem est quod sanguineus, sanguine prędictus, apud Aristot.

Αἱματόπυρος, ὁ, ἡ, ius nigrum, quod vsitatissimum Lacedæmoniorum erat edulium: vt ait Poll. Αἱματόπυρος χρὴ, apud Athen. intestinum fartum sanguine, apud Athen.

Αἱματίτης, ου, ὁ, hæmarites: lapis sic dictus vel quòd sanguinis colorem referat, vel ab effectu, quòd sanguinem reprimat. Vide Plin. libr. 36. cap. 16. & Dioscor. lib. 5. ¶ Item pro vena. ¶ Fœm. αἱματῖτις, sanguinaria. vnde αἱματιτικὸς φλέβις apud Hippocr.

Αἱματοκτὰς, ὁ, enfis, gladius. apud Soph.

Αἱματοκτὰω, sanguinem elicio. Aristot.

Αἱματόω, ῶ, F. ώσω, cruento, cruore seu sanguine inficio. sanguinolentum reddo. item interficio, vt Hesych. & Etym. tradunt.

Αἱματωτὸν, cruentor. Item in sanguinem vertor. Gal.

Αἱματωσις, & ἐξαιματωσις. aff. pro sanguificatio, sanguinis generandi munus. x Gal.

Αἱματόεις, ες, Attice αἱματοῦς, F. ξυ, P. χα, idem quod αἱματώδης. Soph. ὡς ἔοικε ἢ χεῖρας αἱματόεις ἔσεσθαι, manus cruentare. ¶ Interdum significat, vellicando sanguinem elicio. vellico ita vt sanguinem eliciam.

Αἱματοῦμαι, cruentor, sanguine inficior. apud Soph. & Luc. Exp. & occidor. aquè eundem Soph.

Αἱματοῦς, οῦσσα, sanguinolentus. vt αἱματοῦσσαι ῥαιδίως. apud Eur.

Αἱματώδης, ες, sepes. Propriè (inquit Suid.) sepes quæ spinas habet. Sic dici aiunt, quia αἱματόωνται earum spinis qui eas ingrediuntur. Theocr. ¶ Item macelia, septum murale exponitur apud Herodot. li. 1. Αἱματώδεσι, ὁ, ὁ, ἡ, sepis vel macelia formam habens, Aut ex eadem materia factus quasi μάνδρα. Exp. & macer totus, apud Plat. de leg.

Αἱμάσσω, ττω, ξω, salgamarius, apud Dioscor.

Αἱμαχθὲς, idem quod αἱματηρὸς, suprà, Hesych. Suid.

Αἱμάω, ω, idem quod αἱματόω, ῶ, Hesych.

Αἱμαλέος, sanguineus, cruentus. in Epigr.

Αἱμόεις, ὁ, locus arboribus densus aut fruticibus, dumus.

Αἷμων, ονος, ὁ. cruentus, Eurip. At αἷμων pro ἀνάμων, i. peritus, Il. ἀ. ἄφρων ἠδὲ νήπιος.

Αἱμέσκα σῦκα ficuum genus in Paro insula, ita dictum ob ruborem, inquit Athen.

Αἱμύλος, Αἱμύων, Αἱμύσσω, quo huc pertineant, vide suis locis.

Composita. Ex quibus desinentia in μων poetica sunt.

Ἄναιμος, ὁ, ἡ, sanguine carens. Aristot. exp. & exanguis.

Ἀνάμων, sine sanguine.

Ἀναιμία, ἡ, sanguinis priuatio. q. d. carentia sanguinis.

Ἀνάμων, ονος, ὁ, ἡ, idem quod ἄναιμος. Hom. Il. ε.

Ἀνάμων, ονος, ὁ, ἡ, idem apud Athen.

Ἀναιμωδὴς, nõ cruentus aut cruentatus, nõ sanguinolentus. Vnde & ἀναιμωδῶς aduerb. non cruentè, sine sanguine. Hes.

Ἀναιμωτὶ, q. d. incruentatè, absque cruentatione. Latini dicere solent, incruenta pugna, vel Marte incruento. Ennius dixit, sine sanguine & sudore. Scribitur & ἀναιμωτὶ. Hom. & Apoll. item Luc. Herodian. Plut. & alij.

Ἀνήιμων, ονος, ὁ, vel ἀνήιμος, ου, ὁ, ἡ, ruta syluestris. Sic dicitur quòd eius flores, si digitis terantur, sanguineo succo manent. Vide Dioscor.

Ἀπαίμων, qui est eiusdem sanguinis, ἐ αὐτῷ αἷμων ἐν. vnde ἀπαίμονες, fratres, Hesychio. Citatur ex Anthol. Epigr. & ἀδιάκοπος, idem, apud Lycophr.

Ἀφαίμων, sanguinem elicio, sanguinem detraho. vt ἀφαιμάξειν τὸ ἕλκος, in Hippiatria. Ἀφαίμαξις, sanguinis detractio.

Δίαιμος, ὁ, ἡ, ὸν, sanguinolentus, cruentus, apud Erotian.

Ἔναιμος, ὁ, ἡ, ὸν, sanguine prædirus. Herod. τοῦτον ἐκ τοῦ ῥίγεος τοῦ ἐναίμου τὸν ἐκ τοῦ σπλάγχνου. ¶ Item sanguinolentus, cruentus.

sanguine adhuc stillans. vt ἐναιμος ἔλκος, & ἔναιμον τραῦμα. apud Dioscor. ¶ Item ἔναιμον φάρμακον, medicamentum quod adhuc cruento vulneri iniicitur, vt tradit Gal. Ideò exponi solet, medicamentum stillans sanguini aptum.

Ἐξαιμος, sanguine destitutus. sui multum sanguinis effudit, exanguis. Plut.

Ἐξαιμόω, in sanguinem verto. apud Aphr. in Prob. Ἐξαιμάτωσις, ipsa actio vertendi in sanguinem sanguinis effectio, à Bud. exp. sanguinis generatio, apud Gal. ad Glauc. 2.

Ἐξαιματοποιέω, vim generandi sanguinis habẽs. apud Aphr. in Probl. Σωνεξαιματόω, (decomp.) nõ, vnà cruento. Et pass. συνεξαιματοῦμαι, vnà cruentor. Philo de vita Mos. lib. 1, συνεξαιματοῦνται δ' αὐτοῖς λίμναι.

Ἐξαιμόομαι, cruento. vel valde cruento. vt apud Synes. ἐξαιμόῦται τ' ἵππαται.

Ἴσχαιμος, (quasi ἴσχων αἷμα) sistens sanguinẽ, sistendi sanguinis vim habens. aut aptus ad sistendũ sanguinẽ. vt ἴσχαιμον φάρμακον apud Gal. & Aegin. Item herba à sistendo sanguine sic appellata, quæ & ἰσχαίμων, apud Theophr. hist. pl. lib. 9. c. 15.

Καθαιμος, sanguinolentus, cruentus. vt καθαιμος πανόμενος apud Euripidem.

Καθαιμόω, cruento.

Καθαιμόωσα, itidem pro, cruento, vel valdè cruento. Καθαιμωσάντες, cruentatus cruentus.

Ἀνάφαιμος, (ὁ λοιπὸν ἀφαιμος) cui sanguis deficit. cui minus est sanguinis quàm oportet. Gal. Exponitur etiam decolor & pallidus.

Ἀναφαιμία, ας, sanguine destituor. exanguis & pallidus reddor. Aristot. in Probl.

Ὀλιγαίμων, vel potius ὀλίγαιμος, cui parum est sanguis. apud Aiex. Aphr.

Ὀλιγαιμία, sanguinis paucitas.

Ὅμαιμος, consanguineus: frater vel soror, apud Soph. Interdũ & adiectiuè ponitur. vnde ὅμαιμον αἷμα, apud Soph. in Antig.

Ὁμαιμων, idem Poetica sunt.

Ὁμαιμοσύνη, consanguinitas, in Anthol. Epigr. Est item fraternitas.

Decomp. Αὐτόμαιμος, idem quod ὅμαιμος.

Συνομαιμων, frater, vel soror.

Πολύαιμος, multum sanguinis habens. sanguine abundans. Gal. ad Glauc.

Πολυαιμία, sanguinis abundantia.

Πολυαιμέω, abundo sanguine. Arist. de gen. anim. lib. 4.

Πολυαίμων, idem quod πολυαιμος. Plut. in symp. πολλὰ αἵματα τε ἤπειρ.

Συναιμος & συναίμων, consanguineus, frater, vel soror. Poetica sunt ambo.

Ὑπαιμία, nimia sanguinis abundantia. Poll.

Τ' φαιμος, subtus sanguinẽ habens. cui subest sanguis, in Epigr.

Φιλαιμων & φιλαίματος, sanguinis amans, sanguinis auidus. sanguinarius. φιλαί τ' αἷμα. Hesych.

Κύαιμος. Πόλαιμος. quam ad hæc huc pertineant, vide suis locis.

Αἰμύλος, ὁ, ἡ, blandus, festiuus. Ἀλεξίδιος, ἀπάτιος. ab Hesychio exp. ἀστεῖος. Itè σωτὴρ, δ, ἐξὸς ὦν τοῦ λόγου. Vsurpatur nonnunquã de persona, vt Plutarchus in Eumene. εἰσεκρίθη δὲ ὁ Εὐμένης αἰμύλος τ' ἐ πιθανός. Anthol. Epigr. Αἰμύλον. ἀστεῖον de ipsa oratione. Plut. in Solone, ἐ γὰρ αἰμύλον τ' ἐ ἀστεῖον ἐδὲ ἁπλοῦν ἀλλὰ μικτὸν ἐκ τούτων ἁπάντων ἐστὶ τὸ τοῦ Σόλωνος ἦθος. i. aliquid affabile, aliquam affabilitatem. Lucianus. αἰμύλη τ' γλυκεῖα πρὸς τὸ λόγον σῦ. ¶ Item in malam partem illecebrosus, deceptor, blanditijs decipiens. Hesiod. in Theog. Δόλον φρένας ἐξαπατήσαι Αἰμυλίοισι λόγοισι. Sic apud Plat αἰμύλος ἵππος, exp. impostor, fallax. Exp. & assentor. * Quidam volũt esse tanquam formã diminutiui factum ab αἷμων, pro δαήμων, i. peritus. Eustathius autem ab αἷμα deducit, quem vide.

Αἰμυλία, ἡ, festiuitas, lepor. Plut. ὥστε αἰμυλίαν ἐ σωτήριος ἐχεῖ θορύβου αἰμυλίας τε καὶ χαρίεντος.

Αἰμύλιος, α, ὁ, ἡ, idem quod αἰμύλος. vt αἰμύλιοι λόγοι, apud Hom. & Hesiodum.

Αἰμύλως, decipio. vnde ἀμφιμύλος vir quidam dictus ab Aristoph. quasi αἰμύλως τοὺς ἀμφιελίττας. i. decipiens creditores.

Αἴμων, vide in Δαίμων.

Αἶνος, ὁ, apologus, dictum fabulosum, aut prouerbiale, sermo seu oratio prouerbialis. Eustathio est oratio fabulosa & obscura & figurata: quæ & γρῖφος & ἐνίγμα dicitur. Idem ait veteres tradere quæ suquuntur, Αἶνος est oratio fabulosa quæ à brutis animantibus, aut à plantis ad hominum admonitionem traducitur. vt ait Lucillius Tarræus in prima de prouerbiis. A brutis animantibus, vt apud Archilochum, αἶνος τις αἰθόπωπος ὡς ἀϊ ἀλώπηξ, &c. Sic Hesiodus, πωῦ δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω. ὧδ' ἴρηξ, &c. A plantis autem, vt apud Callimachũ. Ἄκανθ' ἢ τί κύων τὸν Πόλεμ' ἀφορᾷ. &c. Videtur pro παροιμία poni à Theocrito quum ip Κωκύτιον dicit. Αἶνος, ὅλα λάχανα τις, ἢ βοῦς ἢ ζωόν τι ἄλλο. ¶ Item simpliciter pro quolibet

libet dicto capitur vt inquit Eustathius. Od. ξ, ὅ᾽ ἀμόργνυ᾽ οἶνον ἐμῷ τε καὶ ἀνδρείῳ δι᾽ ἀσκοῦ. ¶ Item assentio, συγκατάθεσις, vt ait Eustathius hinc fieri dicens αἰσιάζω, pro μὴ συγκαθατίθεσθαι. Sic & αἰνεῖν pro assentiri vsurpatur. ¶ Item laus encomium, aut oratio laudatoria. Od. φ. τὰ μὲν ἐκ μαντῆος αἴνη, quid opus habeo laude matris seu laudatione à apud Athen. 15, quidam poeta Εἰσοῖσιν γλάσσας δόσπαλ μεγαυχέος εἰς μέγαν ἄρσον.

Αἰνίσσομαι, & αἰνίττομαι (Atticè) obscure significo, obscurè vel occultè innuo, inuolucro quodam verborũ significo, ænigmaticè significo. Item alludo ad aliquid. Cum accus. vt Plato in Apol. τοῦτ᾽ οὐ δύνᾶμαι ἐγὼ φράσαι αἰνίσασθαι. Ibidem, τί λέγει ὁ θεὸς καὶ τί ποτε αἰνίττεται, Greg. Naz de bapt. τὸν δεσπότην αἰνίττεσθαι. Interdum cum præpositis vel ἀπὸ vel ἐκ apud Aeschin, αἰνιττόμενος εἰς ἐμὲ, i. occultè me significans. Et αἰνίττομαι τῶν ἀπὸ τῆς ὄψεως per hoc significo aerem Plat. aliquando & cum infinit. vt apud Plut. in Themist. αἰνίττομαι βουλεύειν ἐγκλήματα. Dicitur & αἰνίττομαί τι τῶν ἐπὶ pro. occultam seu obscuram do huius rei significationem., ponitur etiam absolutè. Arist. Rhet. 3. μεταφορᾶς δὲ αἰνίττονται. ¶ Vsurpatur & in passiua signif. vt χρησμὸς ἢ παροιμία apud Aristoph. oracula obscurè edita. Et apud eundem, τὰ δὲ ὑπαινίγματα quæ aptis ænigmatis significata sunt

Αἴνιγμος ὁ & ἀνιγμα. Athen. 10. Sæpè dicitur δι᾽ αἰνιγμῶν, i. per ænigmata, obscurè apud Plat. Plut. Aristoph. &c.

Αἴνιγμα, τὸ, idem Quidam exp. scripturas, ambages verborum, oratio verborum inuolucris tecta apud Athen. 10. Dicitur δι᾽ αἰνιγμάτων, vt & δι᾽ αἰνιγμῶν. Et ἐν αἰνίγμασι, i. obscurè, occultè. ¶ Item pro occulta significatione alicuius rei apud Areth. in Apoc. ¶ Thebanis λόγοι etiam significabatur, vt refert Eust. quia οἱ λεγόντες βούλονται κρύπτειν καὶ μεταθέσει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοῦτο ποιοῦσι.

Αἰνιγματώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, ænigmaticus ænigmaticè) i. obscurè) dictus vel scriptus. Aristot. Rhet. 2.

Αἰνιγματωδῶς, ænigmaticè, per ænigmata. Athen. 10.

Αἰνιγματίζομαι, ænigmaticè loqor, sermone obscuro vtor.

Αἰνιγματισμός, sermone ænigmarico vti solitus. qui sermone ænigmaticovti gaudet. apud Greg.

Αἰνικτῶς, ὦ, ænigmaticè & obscurè dictus, ænigmaticus, obscurus Said-ex. Soph.

Αἰνικτηλόγος, ὁ καὶ ἡ, idem. Αἰνικτηλεύειν, ænigmaticè, obscurè, eum inuoluer is & ambagibus verborum. Aeschyl. in prometheo.

Αἶνη, idem quod αἶνος, laus. Apud Herodot. lib. 3, ἐν τῇ αἴνῃ μεζόνῃ τε φατηρὸν ὁ Θεμιστοκλῆς, i. esset in maxima existimatione inter duces.

Αἰνίω. F. ἰσω vel ἤσω, sed ἤσω magis antiquum est, & à poetis Ionicè vsurpatur, potius quàm insoluta oratione. P. ἤνησεν laudo. Exp. & approbo. seu comprobo. Od. π. Οἱ δ᾽ αὖτε αἰνήσειαν ἀκούοντες κακὰ ἔργα. ¶ Item assentior. Cum datiuo personæ apud Apoll. Arg. 2. Α᾽ γενέῃ ἢ πέλεαι ἤνησεν ἑτάροισιν. i. Annæo multi ex sociis assensi sunt. ¶ Interdum pro παραιτοῦμαι. renuo, recuso. Sic sumi dicit Plut. appud Hesiod. Νὴ ἀλήθειαν αἰνῶ μεγάλη σ᾽, ὦ φορτὶς Ἡσίοδε. ¶ Item subigo ordea, madefaciens aqua vt ait Aelius Dionysius apud Eust. At in hac signif. Pausanias ibidem scribit αἰσῶ non αἰνῶ, dicens αἰσῶ significare πλίσσειν apud Pherecratem & Aristoph. in Pace. vnde comp. πελιοσαίνη.

Ἀνέω pro αἰνέω, interiecto ι.

Αἴνομαι, ᾶμαι pro αἰνῶ: Hesych.

Αἴνημι pro αἰνέω dicunt Aeoles, inquit Corinthus, Hom. ἔ μεν ἔμμορε Αἴνημί. & 3ῷ. &c.

Αἰνετός, ἡ, ὁ, laudabilis, laude dignus. Hesych. Αἰνετὸς, ἡ, ὁ, laudator, deprædicator. Hippoc. ἐπαινέτης.

Αἰνέσιμος, F. σιμος, idem quod αἰνῶ, laudo. Exp. & admiror, ab Hesych. Il. ν. ἐπεὶ δὴ σὺ βροτῶν αἰνέσιμος ἀκτέαντον. Sic & Il. ϖ. ¶ Item pro αἰνέσιμος, pro quo & αἰνέζω, obtusè significo, apud Eust. & Suid.

Composita ab αἶνος & αἰνῶ.

Ἐπαινος, ου ὁ, laus laudatio, vt apud Plat. ἐπαινον ἔχειν, laudari. Et Xen. οἱ δὲ νίοι τὸ πρωτεῖον τοῦτο κτήσονται. ¶ Item pro oratione quæ habetur in laudem alicuius, citatur ex Plut. in Lycurgo. Ἔπαινὴ Hesych. ἐπαινετὴ δυνὴ καὶ ἔπαινος. Vide in Α᾽ ΝΟΣ.

Ἐπαινῶ, ῶ. F. ἤσω & ἠσομαι (& interdum apud poetas ἰῶ laudo. Isocr. in Panath. ἐξεστιν ὑπὸ τῶν ἐπαινεῖν. Dicitur & ἐπαινῶ τι ἐπὶ τοῖς pro τοῖς, in his te laudo apud Plat. Et ἐπαινῶ τι τῶν ἔργων, sub ἔπαινος apud Iulian. Imp. in epist. ¶ Item approbo, assentior vt exponit Eust. Il. β μύθῳ τε ἐπαινήσωμεν. Et cum dat. Il. σ, Ἐπαινῶ μὲ 3ὸ ἐπήνησεν καὶ μετέπειτα.

Ἐπαίνῳλογέω, laudor. Interdum cum accus. solo, interdum & quidem sæpius cum accus. præpositione interiecta, vt Rhetor. ἐπαινῶμεν τὸν ναυπηγὸν. Apud Luc. ἐπαινεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν. laudatur ob pulchritudinem. Ἐπαινόμενος, qui laudatur, qui laudem meretur. Ἐπαινετῶς, laudabiliter, cum laude. Citatur ex Diodoro.

Ἐπαινετὸς, laudandus, vel laudabilis.

Ἐπαινετὸς, τὴ, τὸ, laudabilis, laude dignus: laudatus. Chrysippus. τὸ δ᾽ ὄρεξιν ἐπαινετὸν. Et ἐπαινετὰ τὰ ἤθεα, pro ἔπαινος τῶν ἤθεων.

Ἐπαινέτης, laudabiliter. ita vt laudem mereatur. Ἐπαινέτης, ου, ὁ, laudator. Ἐπαινητικὸς, laudatorius vel ad laudandum propensus.

Decomp. Α᾽ντεπαινῶ, ὦ, vicissim laudo. Xen.

Ἀξιέπαινος, vel ἀξιεπαίνετος, laude dignus, laudabilis, præcandus, commendabilis Xen.

Παρέπαινος & παρέπαινος, dicuntur esse verba Rhetorica rum apud Plat. in Phædro.

Προεπαινῶ, priùs laudo, vel ante alium laudo.

Συνέπαινος, adiect. astipulor vel astipulatrix. qui vel quæ assentitur aut cõprobat. vt συνέπαινός εἰμι τῇδε, cõprobo hoc.

Συναινέω, ῶ, collaudo. Aristot. Rhet. 3. Item comprobo, stipulor, assentior. Plut. apud Herodot. συναινέοντος, dissentiente vel dissuadeo.

Τὸ ὑπερεπαινῶ, ὦ, supra modum laudo, apud Aeschin. & Arist.

Κατανέω, ῶ, cõprobo, annuo, assentior, acquiesco. Thuc. lib. 1. Ἀρίστου μὲν ἂν ἔοικε ἅπαντα κατανέειν. ¶ Item concedo alicui petenti, annuo petitioni alicuius. vt πλουσιάδῃ δὲ οὐκ ἐθέλει κατανέειν. Eurip. & Plut. Sunt qui interpr. spondeo vel despondeo.

Κατάνευσις, exp. assensus vel approbatio: item sponsio.

Decomp. Συγκατάνευσις, adiect. qui vel quæ assentitur, astipulator vel astipulatrix. Demosth. Συγκατανεύω ὦ, simul approbo, vel simpl. approbo, assentior, astipulor. Xen.

Συγκατάνευσις, idem quod κατάνευσις.

Παρανέω, ῶ, suadeo, hortor. Item admoneo. Dicitur παρανεῖν τινὶ, vel παρανεῖν σε παύεσθαι τοῦδε. Plat. Xen. Thuc. Plut. interdum solo datiuo personæ pro, consilium do alicui. Et παρανέσαι ἄμεινον ἦν πολίτῃ, consilium tibi do, vel admoneo te quomodo faciendum sit. ¶ Interdum pro, admoneo simul & præcipio, vel præcepta do. vt Bud. exp. apud Isocr. ad Philipp.

¶ Interdum etiam videtur esse iubentis pro imperio, sive imperantis aliquid fieri, inquit Henr. Steph. vt apud Aristoph. in Ranis. παρανῶ σοι σκοπεῖν.

Παραίνησις, adhortatio, admonitio, cõsilium quod datur. Thuc. Xen. Isocr. Gellius ad castigationem & emẽdationem pertinere vult. lib. 6. cap. 14.

Παραινητὴς, ὁ, adhortor, suasor, admonitor.

Παραινητικὸς, ἡ, ὸν, adhortatorius, suasorius, monitorius, παραινητικὸς λόγος. Isocr.

Παραινητικῶς, exhortatiuè, exhortatoriè, more exhortantis vel cum exhortatione.

Συμπαραινῶ, (decomp.) simul exhortor, vnà cum aliis hortor. vel simpliciter pro παραινῶ. Suid.

Πολύαινος, ὁ & ἡ, multũ laudatus, multa laude dignus. vt Vlysses apud Hom. Il. ϰ. Ex eodem aff. & pro, loquax, garrulus. Il. ν. ποτὲ μὲν πολύαινος ἀναΐσσεται. Hesiod. in Ergois, ἐπεὶ καὶ λέπτ᾽ αἰνῇ τ᾽ ἐπὶ αἴνῃσι. Od. λ. Ὦ σὲ μὲν αἰνήσειν ἠδὲ κλυτὸν ἔμμεν ἀοιδὴν. Sic αἰνήσειν τὸς Κορίνθης, lil. α & ξ. In compositione grauem seu horrendum. item malum & infelicem significat, vt in αἰνόμορος, αἰνόθυμος, &c. Significat etiam vehementiam, vt in αἰνόβροτος. ¶ Αἰνὸν ἔπειγε, apud Homerum exponit Eustathius obscurus & ænigmaticum. ab αἶνος quod pro ænigmate ponitur. Αἰνὸν adueth. pro αἶνος. vt αἰνὸν κλαῦσα apud Callimachum hymn. in Delum, grauiter succensuit.* Fieri volunt à δεινὸς, abiecto δ, & mutato ι in ϰ. cuius etymologiæ meminit etiam Eustathius vel à δεῖσις, pugna. vt fiat δεινὸς & δεινὸς, abiecto autem δ. αἶνος. H. Steph. ab aduerbio αὖ mauult dẽdúcere: erit etiã ex αὖνος ab αὖ deriuato per syncopen factum esse dicit.

Αἰνῶς, grauiter horrendé. Il. ϰ. αἰνὰ κέλα᾽ αἰνῶς δείδω, grauiter metuo vel grauissimé. Potest etiam exponi valde. Il. γ. Αἰνῶς ἀθυμαίνω ἧς ἐπὶ ἔπεσι, immortalibus, deabus valde similis est facie. Od. ϰ. φιλήσαι 3ὸ αἰνῶς, diligebat vehementer.

Αἰνῶν

Αἰνῶν, à re graui & horrenda. Il. η, Η᾽ ἒ δὴ λάθη πεδὶ γ᾽ ἔστε ἀπὸ αἰνῶν ἀμφὶς αἰτῆς, ex malo malè, vel, cum graui malo, à grauibus malis. siue post grauia mala.

Αἰνότης, ητος, ἡ, gratuitas. Exp. & δειότης.

Αἴανος, quomodo huc pertinear, vide in Α᾽Ι.

Α᾽ΙΝΥΜΑΙ, capio: idem quod λαμβάνω & αἱρέω. Od. φ, Νῦν πασσάλῳ αἴνυσο τόξον, è paxillo detractum capiebat arcum. Et Od. ξ. Ἀλλ᾽ οὐ σοὶ 3ὸ πάρος γε μετ᾽ ἀνδράσιν αἴνυτο, capit ine desiderium Vlyssis. Sic Hesiod. in Asp. Τοῖσ᾽ ἐν δὲ κορυθάϊξ πόρος αἴνυτο πομπὸς ἀκοῦσαι. Affertur & αἴνυμαι καρπὸν χθονὸς, fructus terræ capio, seu percipio fructus quos terra dat.

Composita.

Ἀπαίνυμαι, aufero, detraho, adimo. ἀφαιρῶ.

Ἀπαφαίνυμαι, idem. Il. ν, Τεύκεα, τὰ κλυτὰ δῶρα δοτὴν ἀπαφαίνυμαι. quæ interfectis adimo, seu detraho: arma nimirum. Et Od. ξ, θεὸς δ᾽ ἀπαφαίνυ τόσον, tedium adimebat. ἀφαιρεῖτο.

Ἐξαίνυμαι, eximo, vel extraho. Hesych.

Παραίνυμαι, aufero. Hesych.

Ἀπαναίνομαι, denego, demo. idem quod ἀπαναίρομαι. Exp. & ἀπαρνέομαι, ἀπεῖπον.

Α᾽Ι Ξ, αἰγός, ἡ, capra. Interdum & ὁ αἴξ caper. vt apud Herodot. in Euterpe, σίδοντες ὃ παῖδες τὰς αἶγας οἱ Μενδήσιοι. Et Aristot. de nat. anim. 3. αἰγὸς ϝυσὶν ἢ τράγου. Apud eundem de nat. an. l. 8. αἴξ ἄρρην, caper sylvestris. Et apud Hom ἐξ αἰγὸς ἀρρένα, Lat. caprea. Eust. vult Attico more in masculino genere vsurpari. Fieri aiunt à verbo ἄϊσσω: vt sit primùm ἀϊξ, deinde per synæsin αἴξ. ¶ Item αἴξ, capra, signum cœleste. Vide Proclum. ¶ Item auis quædam in aquis versans. Citatur ex Aristot. de nat. anim. lib. 8. cap. 3.

Αἴγιος, ὁ, ὸς ἡ, caprinus, hircinus. Il. ψ, & Od. ζ, Α᾽σκὸν ὑπ᾽ αἰγείην. Apud Athen. πυρὸς ἀγγεῖον. Sic & κέρας αἰγεῖον. Αἴγα ὁ eadem dicitur. vade fœmininum αἰγὰν, quod absolutè non nunquam ponitur, pro, pellis caprina: subaudito nomine δορᾶ, Herodot. in Melp. Dicitur & αἰγῆ per contractionem, vt Διονυσιακῶν pro Διονυσιακῶν, &c.

Αἰγιπόεις, ἐν ἔσσα, ὁ, (adiect. poët.) capris abundans. vt αἰγιπόεντα θέρεα, apud Hom.

Αἰγίσκος, ὁ, caper iuuenis, qui Lat. dicitur hœdus, & à Græcis etiam ἐριφος. Αἰγίδιον, τὸ, idem.

Αἰγίς, ίδος ἡ, pellis caprina. idem quod αἰγὰν. ¶ Item ægis, munimentum pectoris. Quidam scutum esse volũt, vt docet Eust. Il. α. In qua signif. nonnulli volunt αἰγίδα dici ἀπὸ τῆς αἰγὸς, sed ab ἄϊσσω, vocari volunt. ¶ Item rete contextum ex τερμώσιν, inquit Dionysius apud Eust. ¶ Item quiddam quod meditullio pini arboris innascitur, apud Theophr.

Αἰγὸν ἄν, ὁ, caprile. At Αἴγων, ωνος, nomen pastoris, Theocr.

Αἰγίλωψ, herba quædam cap is grata. Theocr. Id. 5. ὃς ἐμοὶ κυπάσσι τε καὶ αἰγίλωπι μέλοντι.

Α᾽ΙΟ᾽ΑΟΣ, ὁ, ἡ, various, variegatus. Il. η, στέφος αἰόλον. Et il. ε, τεύχεα αἰόλα. Sic & nox dicitur αἰόλη à Soph. in Trach. quòd (vt volunt grammat.) diuersis stellis sit veluti variegata. ¶ Aliquando etiam varius, metaph. i. multiplex implicitus, ambagiosus. vt apud Lycophr. Ἐλυσε ϝεγραμμὲν, ὡς πεὶν αἰολον σῆμα, vnde αἰολοστομος. Eust. in Od. κ. ait memoriæ proditum, virum prudentem fuisse Æolum: à quo prouerbialiter dicatur etiam qui versutus sit. ¶ Porphyrius vult significare velocem, & deduci ab ἄϊσσω. vnde αἰολόπωλος exp. τὸν πόδας αἰόλος. Itidem Eust. Il. ν, annotat πεδὰς αἰόλος ἵππος, idem esse ac πεδήεις, i. celer pes. ¶ Ita etiam dicitur scari pisces altera species, vt refert Eust.

Αἰόω, vario, variego, Nic. in Ther. Α᾽λλα σ᾽ ἐγκλοάσσα λεπὶς αἰόωσα κύκλοι ποικίλον αἰόλλει. ¶ Exp. &, verto, voluo. Od. σ, μαστροὶ ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόονται, Exp. & πολεῦσθαι.

Αἰόλλομαι, vario, variegor. Item varius fio. Hesiod. in Asp. ὄτ᾽ ὄμβρακος αἰόλλοιτο.

Αἰολίω, ῶ, idem quod αἰόλλω. Hinc αἰόλλης apud Apollon. metaphoricè pro, curis agitatus erat & turbarus.

Αἰολάω seu αἰολάομαι, vagor, erro. vt exp. Gal. apud Hippocr.

Αἰολίζω, exp. ποικίλλω, vario, variego. item versutè ago. Item Æolico sermone vtor ἀπὸ τῶν Αἰολέων.

Αἰολίης ου, ὁ, piscis nomen apud Athen. lib. 1.

Composita.

Κορυθαιόλος, ὁ & ἡ, variam habens galeam, id est, variegatam, vt κορυθαιόλος Ἕκτωρ. Il. β. Exp. & ornatam habens galeam. ¶ Vel qui cit αἰόλος ἐν μάχῃ μὴ ἄπαλον, quæ ἄπαλα per κόρυθα indicantur, αἰόλος declarante πολύ: qui armatus, celer est ad pugnam, i. agilis & expeditus, q. d. expeditè pugnam ciens. bellicosus. Scribitur & κορυθαίολος. ¶ Κορυθαίολε νείκη. Aristoph. in Ran. ἐκ οὗ δὴ αὖθις ἀμφὶ κορυθαίολον Hectorem alludens. i. acres & asperæ pugnæ, Steph.

Παναοίολος, omnino varius, multum variegatus, ornatu multum vario insignitus. vt σάκος παναοίολον apud Hesiodum. Exp.

Παμποίκιλος, ab Hesych.

Α᾽ΙΟΝΑ᾽Ω, ὦ, aspergo. perfundo. κατασπείρω. Gal. αἰονᾶσαι ἐλαίῳ. Idem, ἐλαίῳ αἰονᾶσαι ἐ χρῆ idem cum alia constructione vsus est. αἰονᾶσαι ὃ τε μὴ πάλαισε δὶ ὕδατος θερμοῦ. Exponitur etiam de super irrigo, & superfundo. Etymol. αἰονᾶσαι exponit. κατέχεαι & λούει, item κατασπείρει.

Αἰόνησις, εως, ἡ, perfusio, κατάχυσις, vt Erot. exp. apud Hippoc.

Composita.

Ἐπαιονάομαι, ῶμαι, perfundo, irrigo. Nic. in Alexiph. v. 462.

Ἄλουτο πυθελέοισι ὑπαιενάεσσο λοετροῖς, aliàs calidis perfunde lauacris.

Καταιονάω, ῶ, idem quod αἰονάω: nam Gal. καταιονᾶσι ἐλαίῳ & αἰονᾶσι pro eodem dicit.

Καταιόνησις, perfusio, fotus. καταιόνησις ἡ κῶ κεφαλῆς, in balneis, Bud. ex Eust.

Α᾽ΙΠΥ᾽Σ, ίος, ὁ, (ἰων. n. gen. αἰφήεια. neut. αἰπύ), altus, excelsus, in edito loco positus. Il. β, Δίκτ᾽ αἰπὺ πτολίεθρον ἐπὶ πόντῳ πεδίοιο apud eundem. αἰπὺς ἅλὸς apud Hesiod. αἰπεῖα κελεύθη, Il. β. ¶ Item grauis, ingens. Item difficilis, vt Lat. arduus, grauis, vt αἰπὺς πόνος. Sic αἰπὺς ὀλέθρου, grauæ exitium, Il ϱ.

Αἰπύτατος, η, ὁ, idem cum αἰπύς, altus.

Αἶπος, ους, τὸ, altitudo, celsitas. Ψ. Apud Eurip. ἄκρος ὄρους ἵζει κορυφαῖς, exp. in arduum tendit. ¶ Item cacumen montis. Item κάμαθος. labor. Hesych.

Αἰπεσπόθι, adv. idem quod αἰπὺς, πεῖα, πύ. vt πόλιν αἰπεῖαν. Il. ν.

Α᾽πήνις, ενος, ὁ, idem. vt Apoll. Arg. 2. Καὶ πασσὰν αἰπήνιον. in anth. epig. αἰπήνιστα κατασκὶς, alta procella.

Αἰπήνος ὃ ὁ, idem quod αἰπὺς. vt Γλαυκὸν αἰπήνιλλ, Il. ϱ. πόδεσσιν αἰπήνιλλ, Il. ζ.

Αἰπυόεις, idem Æschyl. in Prometh.

Α᾽ΙΡΑ, ας, ἡ, malleus, σφῦρα, vt Etymol. exp. ita vt ens ex Callimacho. λάθρη δ᾽ ὑπὸ Η᾽φαίστου κρατέοις Ἐ ϝρίου αἰφήεσσα ἔρυσε δ᾽ δικόμβροι, Hesychio quoque est σφῦρα, nec non ἀξίνη, securis: apud quem tamen paroxytonos scriptum αἶρα. * Deriuat Etymologus vel ab αἴρω, quoniam tollitur inter cudendum. vel per metathesin à ῥάω, pro ῥέω. quo itidem ϝεφήρ dicitur malleus, παρὰ 3ὸ ῥάειν καὶ ἀλλοιοῦσθαι τὸ τυπτόμενον. ¶ Est etiam semen frumenti cum fruimenti corruptione proueniens: quod Latini vocant lolium. denominatum etiam à ῥάω, i. φθείρω, vt tradit Etym. Suidæ est frumenti corruptio: Hesych. verò αἶρας exp. ἀκρίδας βοτάνας, herbas agrestes seu sylvestres, vnde & σῖτοι κεῖνται αἶρεῶν, apud Theoph. hist. plant. l. 8. ca. 5. & αἰρεῶν ἄλοάρια apud Hippoc. Est & aliud vitium, quod Siculo frumento peculiare esse tradit Theoph. in loco citato: veruntamen ἀζαλεῖς καὶ ἀκρ ἄπαγε αἰρεῶν Θερὸ καὶ κεφαλαγὰς. At φλοιὸν 3ὸ αἶρας esse μονόλοπον scribit idem lib. 1. eiusdem operis, cap. 8.

Αἰραιὸς, ὸν, ὁ, loliaceus.

Αἰρεῶν, ὼν, ὁ, loliaceus, è lolio confectus. vt αἰρεῶνον ἄλοάρεον apud Diocl.

Αἰρώδης, ες, ὁ, ὸς ἡ, lolio plenus, in quo multum est lolij: seu permixtus lolio, Theophr. ¶ Exp. & lolioceus.

Ἐξαιρόομαι, (comp.) ῶμαι, in lolium vertor seu transeo. Theophr.

Α᾽ΙΡΕ Ω, ῶ, Ἥσω, Ρ. ηκα (aor. 2. εἷλον, & Fut. 2. ἑλῶ, ab infinitato ἕλω, quæ tamen tempora grammaticorum iudicio magis recepta sunt quàm quæ ab αἱρῶ deducuntur) capio, prehendo, comprehendo, corripio, vel inualido; occupo. Il. α πόλεις ἔλε πληείονας, coma prehendit Peleiden. Xen. Paed. i. ἥρει τινὰς αὐτῆς. Apud Plat. αἱρεῖν τὴν ἀρχὴν, occupare imperium. Nape significat cursu capere, id est, currendo assequi & comprehendere, Xenoph. Paed. 4. ᾗ δὲ φεύγων αἱρεῖν. 3ὸ ὑπερβάλλειν ἀκατάσπ. Hinc & venatores apud Hesiodum dicuntur αἱρεῶν ἥρες, & apud Lucianum in dial. Ven. & Cupidinis, de Diana, ἐρᾷ θήρας καὶ ἐλάφων καὶ νεβρεῶν αἱρεῖν τε διώκειν καὶ κυνηγετεῖν. Per metaph. inanimata quoque (vel ut ἀμυχος, δεῖν, λάθη, &c.) apud poëtas præsertim dicuntur nos αἱρεῖν. vt Iliad. λ. μηδὲ πω ὕπνος Ἀχαιὸν αἱρέτω, nequè somnus quenquam occupet. Il. β, μηδὲ σε λήθη Ἀχαιὸν αἱρέτω, neque te capiat obliuio. Iliado. Ἰκανὸ μεγ᾽ λυκὸς ἄμεσος αἱρεῖ, incessit me cupido, siue desiderium. Od. α, ἰμὲ 3ὸ χρεῖος δόμον ἥρει. ¶ Item, deturbo, euerto. Et expugno, subigo. vt αἱρεῖν πόλιν, apud Herod. & Thuc. Sic Greg. Naz. in epist. Basilij, ἂς ἡμᾶς γε ὐκ αἱρήσεις, nos non expugnabis. ¶ Item vinco, obtineo, teneo. Αἱρεῖν τὴν δίκην, apud Dem. vincere iudicio, reum peragere. Sic αἱρεῖν τὴν ψηφῖδα apud eundem, obtinere causam fuam in acculando aliquo. vincere accusando. ¶ Item, conuinco & damno, pro quo dicitur & ἁλίσκω. Æschin. in Ctesiph. λήδ᾽ αἱρεῖτε παρανοίας ὑναντίον 3ὸ Ἐλκιῶνα 3ὸ δῆμον 3ὸ Α᾽θηναίων. Sic & Aristoph. in Nub. κλέπτα δίκαιον ἑλόντες. & metaph. conuinco, euinco. vt ὁ λόγος αἱρεῖ. apud Herodot. & Plut. vel ὁ λογισμὸς αἱρεῖ apud Aeschin. ratio euincit vel dictat. ¶ Item. pro αἰσαμῶ. interficio. Sophocles apud Suidam. πόλεμος 3ὸ δὲν αὖθις ἀνδρὰς ἐκὼν αἱρεῖ πονηρὸν, i. nullum improbum occidit vltrò.

Αἱρέομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, aor. 1. ἠρεθλω. aor. 2. εἱλόμην (in actiua figuif. capio, sumo. Od. ξ, δέκτον ἑλοῦς. Thuc. τὰς δ᾽ ὕπνου τε καὶ

σπεν αἱρεσιάζ, cibum & somnum capere. Aliquando exp. capesso, vt αἱρεσιάζ τὸ πράξεις. Sic & apud Xen. αἱρεῖμαι τὸν ὀδόν. vbi tamen quidam malunt vertere, eligo. ¶ Item antepono & pluris facio, aut etiam malo. In qua signif. iungitur interdum cum μᾶλλον: vt Aristot. eth. 9. αὐτὸ πάντων αἱρετὸν τὸ καλὸν, honestatem præferens omnibus rebus. Xenoph. ἰλιάζ δυλεύειν μᾶλλ' ἢ πολιμεῖν τοῖς κρείττοσι, malle seruire quàm bellare. vel præferre seruitutem bello. Interdum cum μᾶ Herodot. 1. πόλεμον μᾶλλον αἱρεῖσθαι. Sic Plut. ἡσυχίαν μᾶλλ πρᾶξιν αἱρεῖσθαι. Interdum cum particula μᾶλλον hoc modo, αἱρεῖμαι τὸδε μᾶλλον ἢ τόδε. Sic Xen. αἱρήσεται πλοῦτον μᾶλλον ἢ πενίαν μᾶλλον ζῆν. Poni etiam pro volo annotatur. vt apud Hom. in Etag αἱρέομαι κατελπτεῖν. Sic ἐκ αἱρέομαι, nolo, apud Laërt. ¶ Item, eligo, deligo. Dem. αἱρεσιάζ φίλους, αἱρεῖμαι τὸν ὀδόν. Xen. Sic αἱρεσιάζ δικασ῀ὸν, apud eundem, elige. e iudicem. vel (vt alij) deligi are, creare. ¶ item, opinor, censeo, statuam aliquam coniector, vt philosophi faciunt. ¶ item, in passiua signif. capior, comprehendor. item reus peragor, conuincor, manifestus sum. ἁλίσκομαι. item eligor, deligor, vel designor, creor, frequentissimè de magistratibus.

Αἵρεσις, εως, ἡ, expugnatio. vt αἵρεσις πόλεως, Thuc. ¶ item electio, vel optio. Ilocr. de pace, ὥσ῀ πᾶς αἵρεσις ἦ πραγμάτων ἀμεταμέλητος. in electione rerū errantes. Aiρσιν διδόναι, optionem dare. Dicitur etiā αἵρεσις στρατηγ῀, electio vel creatio imperatoris. ¶ item, conditio, vt in Panath. καλὴ αἵρεσις, bonis conditionibus. ¶ Idem est etiam quod γνώμη, animus, hoc est, voluntas & propositum, apud Polybium. ¶ tem secta, dogma. Nonnulli quum de philosophis dicitur, exp. opinio de aliquo dogmate, firmata hæresis. Apud Gal. μεῖζον ἀγαθὸν αἵρεσις, & ἐμπειρικὴ αἵρεσις. ¶ Item apud eccles. scriptores, dogma orthodoxæ fidei consonum.

Αἱρετιστ῀ης, ου, ὁ, hæreticus, in Pand. Et αἱρετισ῀ῶς, fœm. gen. vnde αἱρετισ῀ῆς πολιτείαζ, recepta apud hæreticos.

Αἱρέσιμ῀ος, ου, ὁ, electus. vnde αἱρεσιμ῀ότης, electrix, Sapient. 8. αἱρέσιμ῀ος ἔργων.

Αἱρετικ῀ὸς, ῆ, ὁ, qui eligit aut qui aptus est ad eligendum. Exp. & passiuum deligitur. Αἱρετικὸν συμβόλαιον, sub conditione factum in Pand. ¶ Apud Eccles. scriptores sic dicitur qui à recepta sana doctrina ita aberrat vt contempto Dei & Ecclesiæ ipsius iudicio in sententia permaneat, & Ecclesiæ concordiam violet.

Αἱρετίζω. Fut. Pass. αἱρεθήσομαι. eligo, deligo. optabile iudico, amplector, vt ἀγαθὸν αἱρετίζειν apud Hippocr. ep. ad Damag. Sic & Matth. 13. ¶ item, tectæ hæreticorum adhæreo. Suid.

Αἱρετίζομαι, eligo, potius duco, malo. Arethas, οὐκ ἔστιν ὅπου αἱρετιεῖ ἄρειν.

Αἱρετὸς, ὸ, ὁ, qui sectam aliquam suscipit. Laert. item sectator. qui partes alicuius sequitur, Polyb.

Ἑλεῖν, ἕτ, qui capi seu prehendi potest. Hom. Il. ι.

Ἕλαχε. Ἐ λελόχει, Ἐ λαχεῖν, Ἐ λαχον quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναιρέω. ῶ, aufero, tollo. Plut. in Numa, οὐ τὸ πόλεως αὐτὰς τῶν. Item euerto, vt αἰσχρὰν πόλεις, Dem. Dicitur & αἰσχρὸν τοὺς νόμους, abrogare leges, apud Æschin. ¶ item, è medio tollo, interficio. vt αἰσχρὸν ἐστιν. Plut. ¶ Capitur etiam pro condemnare quempiam: proprie quasi sententiam pronuntiare de eo tollendo è medio. vnde & αἰσχρὸν ψῆφον, quibus opponitur ζῆσαι. ¶ item, capio, in manus sumo. Proprie tamen est, è terra sublatum accipio, seu tollo de terra. Thuc. αἰτλόπτος ὀστὸ ἐξιόκλον. ¶ Ἀναιρεῖ, dicitur etiam Apollo, reddens oracula. Plut. in Solone, αἰτίλεν ἀμφοτέρους ἡ Πυθία, vtrisque responsum dedit. Dicitur & αὐτὰς τὸ μαντικὸν, apud Herodot. Et cum accus. vt Plato de leg. ϛ. ὃν δ' ἂν ὁ θεὸς αὐτὰν.

Ἀναίρεμαι, ῆμαι, actiua signif. pro αἴρομαι, aufero, tollo. apud Plat. de leg. lib. 11. αἰσχρὸν τὸν παρακαθήκην. Et pro tollere, è medio tollere, abolere, abrogare, & pro circumducere, vel expungere. vt αἰσχρὸν τὸν συγγραφὸν. Et pro interficere. apud Polyb. ¶ Vsurpatur & pro auferre, i. vt sortem propriam accipere. apud Paul. Pro verbo αἰσχρὸν (quum vinco, & reporto præmium significat) Cicero solet dicere, auferre. ¶ Ἀναιρεῖν παῖδας, tollere liberos. dicitur duplici signif. pro, suscipere. Sic Plut. in Ant. παῖδας ἐξ αὐτῆς διδύμους αὐτολόβον, & pro, non exponere, sed educandos curare. Sic Hermog. ἀσεσ῀ίστων. Ἐ πὶ τ῀ῆ τριακοστ῀ῆ τεμαίων ἐξέθηκεν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν χθόν, Μεγαρεῖς αἰσχρὸν ἐφερον. Est præterea αἰσχρὸν, tollere mortuos ad sepeliendum. Dicitur autem vel αἰσχρὸν πνὰ, vel αἰσχρὸν τὸς νεκρὸς, siue τὸς πεπελοπονησ῀ίους. Isocrate, apud Ilocr. & Dem. Sic dicitur & αἰσχρὸν τὸς νεκροὺς, apud Xen. ¶ item capio, sumo in manus. Et proprièe, è terra sublatum capio, siue tollo de terra. vt αἰσχρὸν supra Hesiod. Χερσὶν ὅγ' ἀμφοτέρησιν αἴειλετ' λόνδον ἀλειφαρ. Et Aristot. de mundo, ἐκ μὲν ἀσσίδα αἰσχρὸν τὸν. ¶ Item suscipio, aggredior. vt αἰσχρὸν τὸν πόλεμον, Plat. Ἀναιρεῖσθαι ἐχθρας, apud Xen. Ἀναιρεῖσθαι πόνος apud Herodot. ¶ item, pro excipere, recipere ad se. Bud. ¶ Citatur & pro eligere, ex Chrysost. ¶ item, pro demereri sibi aliquem, conciliare sibi aliquem, conciliare sibi gratiam alicuius. Xen. Pæd. 2, πόλυ δὲ ἐρᾷ αὐτὸ τ῀ῶν αὐτ῀ῶν τῶν. ¶ item pro concipere & grauidam esse. apud Herodot. ¶ item in passiuo signif. auferor, tollor. vt αἰσχρὸν ἡ ἀμφότερα. Greg. item euertor. Dem. & αὐτὸ τὸ πόλεις αὐτὰς. Dicitur & νόμος αἰσχρὸν, abrogari. item, interficior. vt αἰσχρὸν ὑπὸ τινὸς, Philoni, item, tollor, (de puero exposito dictum) apud Ilocr. ad Philipp. Ἀναιρεῖσθαι etiam dicitur quod oraculo editur, siue quod à vate editur. Ἀναιρεθῆναι χρεσμὸν, recepiæ & dissolutæ pecuniæ. apud Demosth.

Ἀναίρεσις, ἡ, ablatio, sublatio. item, euersio. vt αἰσχρὸν τῆ πόλεων, item, abrogatio, antiquatio, abolitio. resciffio. vt αἰσχρὸν τῶν νόμων. item, interfectio. item αἰσχρὸν τῆ νεκρῶν, sublatio cadauerum ad sepeliendum, vel (vt alij) cadauerum collectio vnde αἰσχρὸν τῆ νεκρῶν δίκη.

Ἀναιρετικ῀ός, ὸ, ablatiuus, sublatorius. item, euersor, & interfector. interemptor. Ἀναιρετικὸς, exitiosus, lethalis, mortifer. vt αἰσχρὸν νόσημα, apud Aristot.

Decomp. Ἀνταναιρ῀ῶ, vicissim sumere seu accipere.

Ἐπαναίρομαι ῆμαι ignif. act. suscipio, capesso. Luc. ¶ item, de medio tollo & neco apud Polyb. ¶ item signif. pass. vltro concipior. de fœtu dictum apud Herodot. Ὑπαναίρεσις, occisio, cædes. apud Polyb.

Περιαναίρω, ῶ. in tip. procedo Herodot. lib. 1, περισπειλόντι τὸς ἀμφὶ τὰς Κλεάνδρε ἴππους, insuper rapi. de oraculo dictum. Vide de detectu orac. τὸν Πυθίαν περιαναιλεῖν.

Περιαναίρομαι, insuper suscipio, Thuc. lib. 7.

Συναναίρω. ῶ. simul perimo, simul aufero. Al. Aphr.

Ἀνάριθμος, ου, ὁ, ἡ, in locum alterius eligo. sufficio in locum alicuius. Plato de leg. lib. 6, ἄνευ αἰσχρὸν ἀριθμὸν ἢ ταῦτα. Et cum genitiuo personæ. αἰσχρὸν τούτε, apud Syn. ¶ Interdum etiam significat, antefero. componeno. q. d. præeligo cum accus. & genit. apud eundem Syn.

Ἀφαιρέω, ῶ, aufero, adimo. Dicitur ἀφαιρ῀ῆ τῶν, & ἀφαιρ῀ῶ σὺ τινὸς, frequentius ἀφαιρ῀ῶ σε τῶν. Reprtur & ἀφαιρ῀ῶ λόγ σε, apud Plut. in lib. de Rep.

Ἀφαίρωμαι, ῶμαι, (pro quo & λαμβάνομαι apud Hom. & Herodot.) Vsitatum pro, tuli ro, adimo, de raho. Dicitur ἀφαιρ῀ῶμαί σε τῶν. & ἀφαιρ῀ῶμαί σε τῶν: interdum etiam ἀφαιρ῀ῶμαί σε ἔτος, apud Ilocr. Xen. ¶ Ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν apud Dem. & ἀφαιρεῖσθαι ἐλευθερίαν apud Luc. est vindicare in libertatem vel asserere in libertatem. ¶ Ἀφαιρεῖσθαι τινὰ, apud Dem exp eius animo aliquam opinionem eximere. ¶ Item pass signif. ἀφαιρεῖμαι τῶν, auferrur mihi hæc res. Sic ἀφαιρεθεὶς τὸ ζῆν apud Plut. in Public. regno spoliatus est regnum ademptum est.

Ἀφαίρεμα vel ἀφαίρεμ῀ον, ablatio, vel potius quod aufertur. Greg. ¶ item, quod pro donatio eximitur & seligitur. Exod. cap. 35. item, alicæ genus ita dictum à cortice siue tunicis cæ ablatis, apud Plin. Ἀφαιρεμ῀ῶνες & ἀφαιρεμ῀ῶνες. q. d. ablatiuus. Apud philosophos pro abstracto quasi dicas abstractorius. Vide Bud. Cō. Ἀφαιρεμ῀ῶς vel ἀφαιρεμ῀ῶν, q. d ablatorie, vel abstractorie per abstractionem. apud Phil.

Ἀφαίρετος, ου, ἡ, ademptio, ablatio, detractio cui opponitur πρόσθεσις, apud Plut. & Aristot. Apud gramm. est figura, quæ principio vocabuli aliquid detrahitur. ¶ item, quod ex cæ animalis iteraneis extrahitur. Athen. lib. 8.

Ἀφαίρετ῀ος, ὸ, ὁ, ἡ, qui vel quæ auferri potest. item exemptilis, vel texa beris exemptilis. cui oppon. ἀδαφαίρετ῀ος.

Ἀφαιρ῀ῶν pro ἀφαιρ῀ῆς, apud Herodot.

Decomp. Ἀναφαίρετ῀ος, qui vel quæ auferri non potest. vi virtus dicitur ἀδαφαίρετ῀ος κτῆμα.

Δυσαφαίρετ῀ος, ablatu difficilis, qui ægrè adimi potest.

Ἐξαφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, in libertatem asserere. Dem.

Ἐπαφαιρέω. ῶ, insuper demo seu detraho. Gal.

Παραφαίρεσις, ademptio.

Παραφαίρεω, ante adimo seu aufero, præcerpo.

Προσαφαίρεω ῶ, insuper aufero. Dem.

Διαιρέω. ῶ, diuido, distribuo. Plut. in Pericle, εἰς ἑκτὸν μέρη διελὼν τὸν πᾶν δῆμον. Apud Plat. de leg. διαιρεῖν κλήρους. ¶ Item pro, fido, vel seco. vt. διαλύπτε τὸν ἰχθῦν apud Thuc. & Xen. Sic Gal. διαιρεῖν τὸν φλέβα. ¶ διαιρεῖσθαι, explano hoc. B. ex Theoph.

Διαίρεσις, εως, act. sig pro, diuido, partior. apud Platonem in Phæd. Et pro, explico, differo: itidem apud Plat. de Rep. Vide exempla apud Bud. item pass. pro diuidi, distribui: vt διαιρεσὸς εἰς μέρη, apud Plat. διηρημένος, diuisim, separatim.

Διαίρεσις, diuisio, distributio, Aristotel. Apud gramm. opponitur συναιρέσει. Exponitur & discriminatio, differentiarumque adnotatio, earumq; rerum quæ ad rem constituendam pertinent. apud Theophr.

Διαιρ῀

Διαιρετὸς, τὴ, τὸν, q.d. diuisibilis. qui diuidi potest. Exp. & separabilis. Arist. Eth. 1. συμβεβὸς & διαιρετὸν inter se opponit. Apud Xenoph. Pæd. 4. oppositur συμβάτῳ, & exp. διαιρετὸς ἐπιπολὺ μᾶλλον. qui diuisus est. ¶ Item, fissilis. ¶ Διαίρεσις λόγου, explicabilis sermone, Thuc. lib. 1. Διαιρετὸς, diuisim, separatim.

Διαιρέτης, ου, ὁ, diuisor, distributor. apud Gregor. Naz. Διαιρέτης, vim aut facultatem diuidendi habens vel separādi. aptus ad diuidendum. Plut. de primo frigido ὁ ὅλως τὸ πῦρ διαιρετὸν ἐν τῆ διακρίσει, i. omnino dirimit ac dissipat ignis.

Διαιρετικὸς, q.d. cum quadam diuidendi facultate. Exp. & diuisim. Plut.

Decomp. Ἀδιαίρετος, indiuiduus, inseparabilis, ἀχώριστος. Aristot. Item pro non diuiso, citatur ex Aristot. Pol. 2.

Ἀδιαίρετος, ex opposito diuido, oppono ad diuisionem. Aristot. top. 6. Ἀδιαίρετος, diuiso ex opposito, apud Gal.

Δυσδιαίρετος, difficilè diuisibilis, cuius diuisio difficilis est.

Εὐδιαίρετος, qui facilè diuidi potest. facilè scissilis. Theophr.

Καταδιαίρω. ῶ, diuido.

Περιδιαίρομαι, insuper diuido, noua diuisione vtor, aliam diuisionem adiungo. Aristot. Rhet. 3.

Συνδιαιρέω, simul diuido, simul distinguo, apud Greg. Naz.

Ὑποδιαίρεσις, subdiuido, particularius diuido. Ὑποδιαίρεσις, subdiuisio. Apud Dialecticos vtrumque.

Ἐξαιρέω, ῶ, eximo, eruo, educo, extraho, aufero. Plato in Cratylo, ἐξαιρεῖν τὸ ῥεόμενον & ὑπερῴδιον inter se opponit. Ilocr. in Panath. πρεσβείας καὶ λόγους ἐξαιρεῖν ὑπερῴου τὸν Δημοφῶντος. ¶ Item secerno, seligo, deligo tanquam eximium. Il. π. Κυρίλλ ἐξαίρ μοι χέρσον ὕης Ἀχαιῶν. Xen. Pæd. 7. ἀκροβολιστὰς ἐξαιρεῖν ἐκ τῶν ὁπλιτῶν ἐξελόν. ¶ Item, diripio, populor. Thuc. lib. 4. τὸν Νίσσαιαν οὐκ ἐξαιρεῖ ἐχθρὸν, νομίζοντες, εἰ μὴν βοηθήσαι λιμῷ, ἐξέλοιεν, &c. Et Herodian. lib. 3. πιστὰ ὄντα πέρι μὲν τὸ τὴν πόλιν ἐξαιρεῖν. Dicitur & de hominibus pro subiugare. apud eundem Thuc. lib. 8.

Ἐξαίρεμα, in act. sig. eximo, extraho: vt apud Hom. & Hesiod. ἐξίμο. Sic apud Plat. in Ione, Δεῖ δὲ ὁ θεὸς ἐξαιρεῖμθ' τούτων τὸν, τοῦτο χρῆναι ὑπηρέτας ἐξηγητὰς ἀποδιδόναι. Sic Ilocr. τὰς φύσεις ἐξαιρεῖ τῆ πολιτεῖ. Dicitur & ἐξαιρεῖμαί σε τούτου: vt apud Plut. in Romulo. βίας ἐξελεῖσθαι τὰς ἀδικουμένους. ¶ Item, secerno, seligo. vt apud Hom. Iapc. Sic apud Xen. Pæd. 5. λοίπὸν ἐξηρημένῳ σοι αὐτῷ. ¶ Item effero, expono, vt Demosth. in Dion. ἐξαίρεται τ' οὖν οὐ τὴ ῥόδῳ κἀκεῖ λοιδόλιται. ¶ Ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν apud Lysiam. Ilocr. Dem. exp. vindicare in libertatem. ¶ Item, seligo, deligo tanquam eximium. Od. ξ, καί μοι ῥίμα πύγχην πάντ' ἐξαίρεσ' ἐμοῦ μνοεντὰ. Et Xen. Pæd. 5. λοίπὸν ἐξηρημένῳ σοι αὐτῷ. ¶ Item in pass. sig. eximor. extrahor. vt ἐπεδὰ σ' ἀνὴρ ὧν ἐξαιρεθῆ. Cicer. inter pr. quum dolor detractus esset. Interdum cum accus. vt apud Plat. in Gorg. ἐξαιρεῖσθαι τὸν ἀδικίαν τὸν ἐν ἑαυτοῖς, i. quibus exempta est iniustitia. Item deligor, secernor. vt apud Thuc. lib. 3. Δημοσθένει ἐξηρῆσθαι. Demostheni exemptæ sunt.

Ἐξαίρετος, exemptio, eductio. vt ἐξαίρεσις λίθε, apud Herod. Peculiariter autem οὐκ exenterando eximuntur. vt apud Eust. ὁ δὲ πᾶσι τὰ ἐνέδια ἀφῆ. ἢ ὁ ἐξαίρετος. ¶ Item locus in portu in quē merces è nauibus eductæ exponuntur. Poll. lib. 9. ¶ Ἐξαίρετος δίκη, actio qua quis experiebatur aduersus eū qui seruum abduxisset, & liberum asseruisset. Suid.

Ἐξαιρέτως, ὸ, ὁ, ἡ, exemptilis, qui eximi potest. vt ἐξαίρετοι μοιχοὶ. quibus opponuntur ἐμφάνιμοι. Vide Aristot. in Oecon. & Cic. in Verr.

Ἐξαίρετος, exemptus è numero, selectus, eximius, præcipuus. vt ἐξαίρετοι γυναῖκες, Il. β, & κρεῶν ἐξαίρετοι, Od. ι. Apud Thuc. ἐξαίρετὸν ποιεῖν. feligere, seponere. Significat etiam receptum. id est, exceptum, & qui non venit in sortem. Bud. ¶ Item, peculiāris, apud Dem. qui & copulat cum ἴδιος. ¶ Apud Aristidem, ἐξαίρετος ἢ ἁλὲ δυνάμεν, exemptum à Solis occasu.

Ἐξαιρέτως (oxytone) qui ciicitur, vel potius ciectitius. Suid.

Ἐξαίρετος, eximiè. Item præcipuè, præsertim, in primis, vel potissimùm peculiariter. Herodot. & Plut. Ἐξαιρετ῀ος, euertendus, dignus qui euertatur. Polyb.

Ἐξαιρέτως, eximendi vim habens. vel exceptiuus.

Decomp Παρεξαιρέομαι, insuper eximo seu deligo.

Συνεξαιρέω, ῶ, vna diripio siue populor. adiuuo in diripiendo. Demosth.

Ὑπεξαίρω, ῶ, & Ὑπεξαίρομαι ῶμαι, clàm aufero vel auerto, interuerto, subduco, subtraho. Luc. ¶ Est etiam ὑπεξαίρεσθαι, excipio siue recipio, id est, retineo mihi in re alienanda, apud Luc. Est etiam (vt vult idem) excipio, id est, in pacto contineri nolo. vt apud Athen. lib. 10. Ὑπεξαίρεσις, subtractio, detractio. Quintil. vertit exceptionem lib. 3. cap. 8.

Ἀφαίρεμαι, ῶμαι. post eligo. post alium eligo, id est, substituo in locum alius qui fuerat electus, vel pass. post eligor, &c. Thuc.

Καθαίρω, ῶ, deicio, derurbo, deduco. Aristoph. in Neb. κρῆδιον ἐνύπνιον τὸν σκόλιον. Ponitur etiam metaphoricè vt & deicio, Lat. Theodor. Ecc. hist. 2. καθεῖλεν τὸν ὑπόστασιν, episcopum abdicauerunt & deiecerunt. ¶ Item, euerto, diruo. Thuc. 3. τὸ τείχ καθεῖλον. Item euerto, subuerto, pessundo, metaph. signif. apud eundem. ¶ Item pro, abrogo, rescindo. vt καθαιρεῖν τὸ ψήφισμα apud Plut. in Pericle. ¶ Item, damno. apud Basil. Item occido, interimo apud Soph. in Trach. ¶ Item comprimo, reprimo, cohibeo, deprimo, imminuo. extenuo. vt καθαιρεῖν τὸν ὑπερφίαιαν, apud Gal. Sic, καθαιρεῖν τὸν δυναστείαν apud Luc. Et καθαιρεῖν τὸ ἀξίωμ. apud Plut. Καθαιρεῖν ὀφθαλμὸς, Il. λ, & Od. ρ, claudere oculo. mortientium, comprimere. ¶ Καθαιρεῖν ἀγῶνα, vinco certamen subscriptum. Plut.

Καθαίρεσις, deiectio, deturbatio. Item euersio, subuersio, cædes. vt καθαίρεσις ἱλιακὴ, apud Herodian. lib. 3. Item damnatio. apud Basil. Item depressio, cui oppon. ἔπαρσις, apud Greg. & αὔξησις apud Aristot.

Καθαιρετὴς, deiector, euersor. Thuc. Exp. & demolitor, vastator, interfector. Καθαιρετικὸς, euertēdi vim habens. vnde καθαιρετικὴ φάρμακον Gal. quibus reprimuntur & minuuntur quæ supra modum aucta sunt.

Decomp. Ἀκαθαίρετος, exp, inexpugnabilis, vel qui pessundari nō potest, qui euerti non potest. vt πύργος ἀκαθαίρετος. Suid. διακαθαίρετος, qui vix euerti potest.

Εὐκαθαίρετος, qui facilè euerti potest.

Δυσαφεληκαθαίρετος, qui difficulter detrahi seu demi potest. Theophr. lib. 5. hist. pl.

Συγκαθαιρῶ, vnà euerto, in euertendo adiuuo. Theophr. ¶ Aff. ex Herodoto συγκαθαιρέει ἀγῶνας pro συγκαθαιρῶ, exp. certamina obtinet, vel vincit. (Alis pro detraxisti.

Παραιρέω, ῶ, diruo, off. ex Thuc. Inuenitur & apud Eurip παρεῖρε.

Παραιρέομαι, admo, aufero. Cum accus. apud Dem. & Arist. Interdum cum duobus accu. vt Aristid. in Panath ὁ παρείλοτο Σίφλιν ἐκ τῆ ἀκρὸ αὐτὸς, Xerxi spem suam expectationémque abstulerunt. Item cum accusatiuo & genitiuo: Xenophon. ἐξελόμθ' τὸς συμπολίτας αὐτὸ παρείλεσθ. Dicitur & παραιρεῖμαί τι τούτε, priuo te hac re, adimo tibi hanc rem.

Παραίρεμα, quod adimit aut detrahitur. Exp. & recisio. Thuc.

Παραίρεσις, ademptio, detractio. Arist. diminutio, apud Thuc.

Περιαιρέω, ῶ, circumaufero vel in circuitu. Item pro circuncido, amputo. Theophr. de causis pl. lib. 3. cap. 16. περιαιρεῖν τὸν φλοιὸν ἢ κλάδον. Item detraho. vt Herodian. lib. 2. περὶ τῆ ἐμφανείας αὐτῶν.

Περιαιρεθεὶς, idem. vt περιαιρεῖται τὸ αἰδήμονα, ab homine auferr. Et cum accus. (sicut ἀφαιρεθεὶς) vt Demosth. in Midiam. ἐπὶ περιαιρεθεὶς ὅσ τε ὄντας, ὥστε μὲ σὲ οὐ δόξειν. Item pass. auferor. item euertor. περιαιρεθεὶς ἔμπλοκ, vnus putata. Περιῃρημθ' exponitur etiam euersus, vel profligatus. apud Thuc. Aff. ex Demost. & pro, excutio, abstergo.

Περιαίρεσις, detractio, circumamputatio. Theophr. de hist. pl. lib. 4. cap. 17. περιαίρεσις τὸ φλοιῦ. Περιαιρεσὴς, exemptilis. vt περιαιρεῖ ὀφθαλμοὶ. Luc.

Εὐπερίαιρετος, (decomp.) qui facilè detrahitur. Theophr.

Περιαιρέω. ῶ, promo, depromo. vt apud Luc. κρῆδε ἀφ' ὧν ἐκ ἱμείνοι περιαιρῶν.

Προαιρέομαι, ῶμαι, in signif. act. præfero, antepono, præopto, malo. q. d. præligo Herodot. lib. 6. τὸ πανσῦρ κινδύνε τὸ μᾶλλον περιαλόμθ' αὐτὸ ἢ ξεῖνε τὸ ἡμέτε. Interdum cum αὐτὸ aut μᾶλλον. vt Xenophon. εἶν' αὐτὸ προαιρεῖσθαι μᾶλλον κερδαίνειν. ¶ Item constituo, statuo, mihi certum est. Item consulto seu certa deliberatione aliquid facio. Afferuntur & aliæ expositiones pro loco. Dicitur autem προαιρεῖμαι πράξιν τνὸ, mihi propositum est hoc facere. Et προαιρεῖμαι τὸ, (non sequente infinitiuo) quod quidam exp. in animum in fixi hoc facere, vel in animo habeo. Apud Aristot. in ethicis. προαίρεσις, quidam exp: eligere: alij consilium capere: alij cōiectari seu amplecti certo cōsilio. aut etiā consectanda proponere. * Dicitur autem προαιρεῖσθαι quasi ἀφ' ἑτέρων αἱρεῖσθαι, vt tradit Aristot. de voce προαιρετὸν. gens.

Προαιρετὸς, spontis humanæ & arbitrarius Arist. in Eth. Προαιρετὸν, quidā exp. id de quo consiliū capitur, alij id ad quod certo proposito ferimur. vel id quod cæteris posthabitis amplectendum nobis proponimus. ἀπὸ τ῀ῆ προαιρεῖσθαι. Προαιρετικὸς, qui certo animi proposito ad rem aliquam fertur. cum genit. Apud Aristotel. Eth. 5. ¶ Apud Philonem de mundo, προαιρετικὴ σύστασις exp. actiones à proposito proprio manātes. Apud Gal. προαιρετικὴ κινήσις, voluntarij motus.

Decomp. Ἀπροαιρεσία, ἡ, temeritas, inconsiderantia. Hippocr. ep. ad Demag.

Ἀπροαίρετος, inuoluntarius. Dicitur ἀπροαίρετον, quod non fit ex certo proposito & consultò. Arist. Ethic. cap. 8.

Ἀπροαιρέτως, inuoluntariè, non sponte, non consultò, non de industria.

Αὐτοπροαίρετος, libero arbitrio agens. Αὐτοπροαίρετος, suo ipsius arbitratu, sua sponte. Bud.

Περιστέλλομαι, allego, insuper lego, siue deligo. ad numerum antiquum addo & mihi coopto, inquit Bud. Plut. in Camillo, ἵππαρχον αὐτὸ προστελόμθ' Κορνήλιον. Sic & in Public. προστείλατ' αὐτῆ συμβέρουσι, allegit sibi collegam.

Συναιρέω, ῶ, simul euerto, simul profligo. Thuc. lib. 2, ἀλλὰ πάντα ξυνῄρει, καὶ τὰ πίστη διαίτῃ θεραπευόμενα. ¶ item contraho in vnum. item simul complector quasi contrahendo. Od. υ, χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα κάτθετ' ἐνὶ δόμῳ. Dicitur & de sermone. vt Thuc. πολλὰ ἄν τις ἔχοι εἰπεῖν, ξυνελὼν μάλιστα ἂν δηλώσειεν, id est, contrahens in pauca paucis complexus. Et per dat. vt apud Xen. ὡς δὲ συνελόντι εἰπεῖν. Et per accus. Greg. in Iul. lib. 1, καὶ συνελόντα φάναι τὴν ταύτην, &c.

Συναιροῦμαι, simul euertor. Thuc. lib. 8, τὰ τῶν Ἀθηναίων πράγματα συναιρεθήσεσθαι, simul vniuersa euersum iri. ¶ item contrahor. Ἀ Gramm. συναιρεῖσθαι dicitur vox in qua fit synæresis figura.

Συναίρεσις, contractio, complexio. Greg. Apud gramm. est figura quum duæ vocales in diphthongum contrahuntur.

Ἀσυναιρέτως (dec.) q.d. incontractè, pro, absq; cõtractione, Eust.

Ὑφαιρέω, ῶ, subtraho. Il. β ὑπὸ δ' ἥρεον ἕρματα νηῶν. Apud Thuc. pro, subduco, lib. 4, καὶ Ἀθηναίους ῥᾷον καθαιρήσοντε, ὑφαιροῦντες αὐτῶν τοὺς ξυμμάχους.

Ὑφαιροῦμαι, pro eodem. Plut. in Themistocle, ὑφῃρημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας. ¶ item surripio, suffuror. Arist. de an. lib. 9, ὑφαιρεῖται τοῦ κόρακος ὁ ἰκτῖνος ὅ,τι ἂν ἔχῃ, suffuratur coruo.

Ὑφαίρεσις, subtractio, subductio. item diminutio. Hesych.

Ὑφαιρέτρια, ἡ, obstetrix, Hesych.

Ἀνθυφαίρεσις, (decomp.) subtractio, aut subductio mutua. quũquid vicissim alicui subducimus aut surripimus. Greg.

Alia comp. ex αἵρεσις, sine præpos.

Ἀρχαιρεσία, ἡ, & in pl. ἀρχαιρεσίαι. item Ἀρχαιρέσια, τά, comitia. q.d. electio magistratuum. Aristot. & Plut. & Herodot.

Ἀρχαιρεσιάζω, comitijs intersum, ad comitia eo. item creo & designo in comitijs magistratum, Plut. Exp. & magistratum ambio. Plut. in Othone, ἀρχαιρεσιάζοντες ὑπὲρ Ὄθωνος, pro Othone ambientes.

Συναρχαιρεσιάζω, in petitione adiuuo, candidato faueo. Plut.

Σιτηρέσιον ου, τό, demensum, id est, frumentum quod quis singulis mensibus à στρατηγῷ aufert, stipẽdium, Dem. Herodian. Plut.

Σιτηρεσιάζω, frumentũ & stipendiũ præbeo. Aristot. Oecon. 2.

Alia comp. ex αἱρετός. itidem sine præpos.

Αὐθαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, voluntarius, spontaneus, sponte inuectus, vt θάνατος αὐθαίρετος, Xen. αὐθαίρετα πήματα. Pyth. in carm. aur. ¶ Apud Thuc. lib. 1. ἕως ἔτι αὐθαίρετος ἀμφοτέροις ἡ εὐβουλία, in amborũ arbitrio & potestate posita. Ἀ schol. exp. αὐτεξούσιος.

Αὐθαιρέτως, vltro, sponte.

Εὐαίρετος, expugnatu facilis, facilè expugnabilis. Xen. item qui facilè eligi potest, electu facilis.

Παλιναίρετος, rursum creatus. qui post abrogatum ei magistratum, rursum creatur magistratus. Vide Hippocr. & Suid.

Παλιναίρετα οἰκοδομήματα, ædificia quæ fuerunt diruta, deinde instaurata, Pindaro in Dith. inquit idem Harpocr. Citatur & ex Plat. in Tim. παλιναίρετα γὰρ πάντα γεγονότα καὶ διεφθαρμένα.

ΑἼΡΩ, F. ἀρῶ, P. ἦρκα, tollo, i. attollo, sursum tollo, eueho, subueho. Il. ρ, ὡς εἶδον τὸ νίκην αἴροντας Ἀχαιούς. Apud Aristoph. in ὀκλὰξ χεῖρας αἴρειν, exp. manus attollere, vel porrigere. ¶ itẽ augeo, amplifico. Demosth. contra Midiam, πρᾶγμα ἐγὼ νῦν αἴρω καὶ φοβερὸν ποιῶ. Nonnunquam dicitur λόγῳ αἴρειν, amplificare oratione, exaggerare dicendo. ¶ item capio, sumo. Soph. in Antig. μύδρους αἴρειν χερί, sumere in manum. Aristophanes in Ranis, αἶρε πλῆκτρον, cape plectrum. Sic & metaphoricè, vt αἴρειν θάρσος, apud Eurip. sumere fiduciam, sumere animos. Contrà αἴρειν δειλίαν, apud Sophoclem in Aiace, concipere timiditatem, metum in se admittere. ¶ Significat & afferre: vt Aristoph. in Pace, Αἶρ' αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ. ¶ item tollo, id est, aufero, de medio tollo, euerto: vt apud D. Ioann. ἀροῦσι τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος. Et Lucam 23, αἶρε τοῦτον, ἀπόλυσον δὲ ἡμῖν τὸν Βαραββᾶν. ¶ item, moueo, id est, soluo, proficiscor, abeo. In qua significatione interdum absolutè ponitur, nonnunquam cum datiuo ναυσὶ, aliquando cum præpositione ἐκ aut ἀπὸ, iuncta genitiuo. Thuc. Dicitur & αἴρειν τὴν ναῦν, vt Latinè soluere nauẽ. & ἀπὸ τῆς γῆς aliquando additur: vt apud Thucydidem lib. 1. itẽ αἴρειν, castra mouere. item de quauis profectione terrestri. Plutarchus in Publicola, ἄραντες μεγάλῳ στρατῷ. Thucydides, ἄρας ἐπορεύετο ἐπὶ τὴν Μακεδονίας. * Putatur factum ex ἀείρω, sicut φαίρω ex φαείρω. ¶ Obseruandum est autem aoristum ἆραι & ἄρασθαι interdum habere ι subscriptum, interdum non habere, & sic in cæteris modis, itidemq; in compositis.

Αἴρομαι, F. ἀροῦμαι, P. ἦρμαι, (in actiua signif.) tollo, erigo: vt αἴρεσθαι τὰ ἱστία, erigere vela, Plutarcho. item, porto, gesto, vel potius gestandum tollo. Plutarchus in Antonio, τὴν δὲ δούλην ἤδη μεμετρημένοις φορὰν μέλλουσιν αἴρεσθαι. Apud Demosth. ἀράμενοι ἐπὶ τῶν ὤμων. Nonnunquam tamen αἴρεσθαι nihil aliud est quàm φέρειν: vt apud Aristophanem in Ranis, Οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι, id est, quos ferre non possint, quos non tulerint vel centum Ægyptij. Sic apud Euripidem in Oreste, Ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις. quod non natura humana patiendo ferat. ¶ item, sumo, capio, capesso, πόνον αἴρεσθαι, laborem sumere, Soph. in Aiace, Δίκας ἀρέσθαι τῶν φονευσάντων πέρι, pœnas de interfectoribus sumerem. Sic apud Euripidem in Rheso, φυγὴν αἴρεσθαι, fugam capescere. ¶ item, fero, reporto, vt αἴρομαι κλέος apud Homer. & Hesiod. Sic αἴρεσθαι νίκην apud Plutar. in Themist. Et μισθὸν αἴρεσθαι. Il. μ. Accipitur & in malam partem: vt κακὴν φάτιν ἄρῃ, apud Soph. in Aiace, reportes infamiam. ¶ item suscipio, id est, incepto, aggredior, vt apud Dem. ἄρασθαι πόλεμον, suscipere bellum aut aggredi. Possit etiam exponi, bellum inferre, vt apud Thuc. πῶς χρὴ πρὸς τούτους ῥᾳδίως πόλεμον ἄρασθαι, his bellum inferre. Apud Antiph. κίνδυνον ἄρασθαι, suscipere periculum. quod & adire vel subire dicitur. ¶ item, (pass. signif.) tollor, attollor, euehor. item erigor. Luc. in Somnio, ἀρθεὶς δ' εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν. Item metaphoricè Demosthenes de Philippo, Olynth. 2, διὰ τούτων ἤρθη μέγας, q.d. per hæc euectus est ad magnam potentiam, vel, euasit magnus. Vsurpatur μεταφορικῶς etiam aliter: vt quum dicitur ἀρθεὶς ταῖς ἐλπίσι. Interdum & αἴρεσθαι per se ponitur, vt apud Plutarchum in Fabio, ὁ δὲ δῆμος ἦρτο, καὶ ὑπὸ χαρᾶς εἰς ἀγορὰν συνέτρεχε, populus autem erectus erat, & cum gaudio in forum concurrebat. ¶ item, tollor, auferor: vnde ἀρθεῖσα τράπεζα, sublata mensa vel remota.

Αἰρομένου ἡλίου, apud Aristot. exp. sole abeunte.

Ἄρσις, εως, ἡ, eleuatio, sublatio, euectio. vt ἄρσεις τῶν κυμάτων apud Arist. de mundo. Sic ἄρσις τῆς ζύμης apud [illegible] tumor ferméti. ¶ itẽ ablatio, detractio. Diod. l. 5, c. 157, αὐτὸς τειχῶν ἄρσει.

Ἄρδην, exp. altè, agiliter, apud Soph. in Aiace, Πηδῶντες ἄρδην Ἔκπερος πέφευγ' ὕπερ; Ab Eust. exp. φοράδην, apud Euripid. in Alceitide, νικῶν ἤδη σὺ φέρουσιν ἄρδην ἐς τάφον τε καὶ πυράν. ¶ item penitus, funditus, prorsus, omnino. Aeschin. contra Ctesiph. τὴν δὲ δὴ Ἑλλάδα καὶ τὴν πόλιν ἄρδην ἀνατετράφθαι. Et Eurip. in Phœnissis, σύ μ' ἄρδην ἀπεκτείνεις Κρέον;

Ἀρτῆρες, arteres: massæ lapideæ vel metallicæ, ansa vel manubrio addito, quò commodè leuari possint ab athletis. Artemid lib. 1. Vide ἀλτῆρες in Ἅλλομαι.

Ἆρα, Αἰωρέω, Ἀείρω, Ἀήρ, Ἄρθρον, Ἄρτος, Ἁρμαλιά, Ἀρνέομαι, Ἀορτή, Ἦρ, singula quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναίρω, sustollo, sursum tollo. Eurip.

Decomp. Ἀντεπαναίρω, contrà attollo, sustollo, erigo. Exp. & contrà destruo.

Ἐπαναίρω, eleuo, attollo. Thuc. l. 7, ἐπαναείρας τὴν βακτηρίαν.

Ἀνταίρω, contrà attollo, aduersus quempiam attollo. vt ἀνταίρειν τὰς χεῖρας. ¶ Dicitur etiam scopulus ἀνταίρειν, contra assurgere, apud Strab.

Ἀνταίρομαι, idẽ quod ἀνταίρω. vt χεῖρας ἀνταιρόμενος, Thuc. 3, Et ὅπλα ἀνταιρόμενοι, apud eundem lib. 1. ¶ Capitur etiam pro, resisto, reluctor, renitor. Dicitur autem ἀνταίρειν seu ἀνταίρεσθαί τινι, vt apud Luc. & πρός τινα, apud Plut.

Ἄνταρσις, insurrectio. q.d. ipsa actio attollẽdi manus aduersus aliquem.

Ἀνταίρτης, Hesych. tyrannus qui insurgit aduersus regem.

Ἀπαίρω, proficiscor naui, soluo. item aliquando simpliciter discedo, abeo. Polyb. lib. 2, ἀπῆρε μετὰ τῶν φίλων εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Sic ἀπαίρειν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν, proficisci ad legationem, apud Dem. Dicitur & ἀπαίρειν ἐπ' οἴκου, vel, οἴκαδε, soluere domum, redire domum. Interdum cum genit. vt apud Herodianum, ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ἀπάρας τῆς Συρίας, ἦλθεν εἰς τὴν Νικομήδειαν. Sic apud Eurip. ἀπῆρας πατρίδος. Interdum etiam sine casu Dem. καὶ οἱ πρέσβεις ἀπήρεσαν οἱ τοῦ Φιλίππου. Interdũ ἀπαίρω τὴν ναῦν dicitur, vt Lat. soluo nauem. Herodot. ἢν ἀπαίρωσι τὰς νῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος. item tollo, aufero, detraho.

Ἀπαίρομαι, auferor. vt apud Euangelistas, ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος.

Ἄπαρσις, profectio, abitio, discessus. Num. c. 33.

Ἀπαρτία, ἡ, supellex qua sese instruunt οἱ ἀπαίροντες, sarcinæ & vasa quæ secum ferunt ij qui alicunde proficiscuntur: quę in exercitu vocantur impedimenta. Exod. 37, & Iudith. 2. item supellex domus. Vide Poll.

Ἀπαρτικός, ad profectionem paratus. Hesych.

Συναπαίρω, Decomp. simul abeo, simul migro.

Διαίρω, tollo, attollo, erigo. vt διῆρας τὸ ῥόπαλον, apud Luc. Interdum dicitur διαίρειν ἄνω, vt apud Xen. in Ἱππ. & διαίρειν εἰς ὕψος, apud Greg. & Theoph. ¶ Διαίρειν τὸ στόμα apud Dem. in Mid. aperire os: hiscere, mutire. ¶ item traijcio. Polyb. 1, καὶ διάραντες τὸν πόρον ἀσφαλῶς.

Διαίρομαι, tollo, &c. Apud Arist. de mundo, διαραμένη pro διάρασα. Διηρμένος, erectus, sublatus. item pro διηρκώς, vt apud Luc. & Plut. διηρμένος τὰς ἀγκάλας.

Δίαρμα, elatio. Hermog. item traiectus. Strabo lib. 4. Et Polyb. apud Suid.

Δίαρσις, elatio, sublatio. Peculiariter de sublatione ensis ad ictum. vnde ἡ ἐκ διάρσεως μάχη Polybio lib. 2.

Εἰσαίρω, infero. Εἰσαίρεται ἡ τράπεζα apponitur mensa. Can.

Ἐξαίρω, effero, extollo, attollo. vt ἐξαίρειν ἐκ γῆς, Aristot. de mũdo. Exp. & in sublime rapio. apud Luc. ¶ item effero, exporto. vt apud Euripidem, ἐξαίρετε θανεῖν, efferte ad moriendum, & θῆρας ἐξαίρει χθονὸς pro, à terra feras excitat. ¶ item aufero eximo.

Plato in Cratylo, Σωκράτην δ' ἐξαίρω τοῦ λόγου. Xen. ἐξαίρειν τοῦ ἵππου τὸν χαλινόν. Et Gal. ἐξαίρειν τὸ καθάπλασμα. ¶ Item moueo castra. Polyb. 2. ἐξάραντες παντὶ τῷ στρατεύματι.

Ἐξαίρομαι, efferor, extollor. ἁπλῶς τε ἐξήρθη μέγας. Gal. εἰς ὄγκον ἐξαρθείς, Plut. ἐξαρθεῖσα ὑπὲρ κεφαλῆς ἀσπίδος, apud Aristidem. ἐξαίρεσθαι ἐλπίσι, erigi spe, Soph. Itidem apud Plat. de leg. ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας, fastu elatus. Item, effero, exporto. Od. ι. ¶ Item, è medio tollo apud Plat. eximo vel promo, cum præpos. ἀπὸ apud Synesium.

Ἔξαρσις, sublatio, ipse extollẽdi actus. Itẽ ablatio, exẽptio.

Ἔξαρμα, sublatio. Et peculiar. poli sublatio siue elatio. cui opponitur ἔγκλισις, inclinatio. Dicitur πόλου ἔξαρμα & ἔξαρμα ἡλίου, apud Strab. Exponitur & impetus.

Decomp. Ὑπεξαίρω & ὑπεξαίρομαι, eximo, summoueo, reiicio. Plato in Theæt. εἶπε ὑπεξαίρομαι καὶ ἀποβάλλω. Item clàm de medio tollo. Xen. ὅταν δὲ τοὺς ἀνδρείους διὰ τὸν φόβον ὑπεξαίρωσι.

Ἐπαίρω, (& apud poëtas ἐπαείρω) attollo, erigo. vt ἐπαίρειν τὴν φωνήν. Dem. pro cor. ¶ Item metaph. vt Lat. erigo. Item impello, incito, stimulo, accendo. Dem. pro cor. οὐχ ἐλπίς, οὐ φόβος, οὐ χάρις, οὐκ ἄλλο οὐδὲν ἐπῆρε. Idem in Mid. ἃ νυνὶ ἐπαίρει αὐτὸν ὑβρίζειν. Et Ἐπαίρομαι dicitur pro ἐπαίρω, attollo, erigo. Dem. pro cor. τὰ περὶ τούτων πολλοὺς καὶ θρασεῖς ἐπηρμένος τῇ πόλει τοὺς λόγους. Sic præt. ἐπηρμένος pro ἐπηρκώς, apud Plut. Itẽ metaph. impellor, adducor, erigor. Thucyd. lib. 3. ἢ κέρδει ἐπηρμένος. Sic ἐπαίρεσθαι ἐλπίδι, erigi spe, seu excitari. Et cum infinit. Isoc. ad Phil. ἐπήρθην πάλιν συγγράψαι περὶ αὐτῆς. Item pro efferri, inflari. vnde ἐπηρμένος & ἐπαρθείς, elatus. Dicitur autem ἐπαίρεσθαι ἐπί τινι, apud Polyb. Et aliquando ἐπαίρεσθαι ἐπί τινι. vt apud Xen. apomm. lib. 1, ἐπηρμένος ἐπὶ πλούτῳ, sed frequentius ἐπαίρεσθαι. Xen. Thuc. & Herodian.

Ἔπαρμα & ἔπαρσις (quod frequẽtius est) elatio, eleuatio, sublatio in altum. Apud medicos ἔπαρσις μαστῶν, extuberatio mammarum. Item ἔπαρσις, elatio animi, insolentia. Greg. Voluptatis etiam habet signif. vt quum Stoici definieruut ἡδονὴν, ἄλογον ἔπαρσιν ἐφ' αἱρετῷ δοκοῦντι ὑπάρχειν.

Decomp. Ἐξεπαίρω, idem ferè quod ἐπαίρω, impello, induco, incito, accendo, stimulo. apud Aristoph. in Lysistr.

Συνεπαίρω, vnà attollo. Exp. & vnà excito. Xen.

Ἐξεπαίρω, attollo. subueho in altũ. Item effero animo. Plut.

Καταπαίρομαι, efferor, seu effero me aduersum. Greg. Naz.

Καταίρω (de nauigantibus) appello, applico, deferor. Polyb. l. 5. κατῆρε μετὰ τοῦ στόλου παντὸς εἰς Κόρινθον. Et pro, descendo, sæpe apud eundem. vt testatur Bud. Exp. etiam, aduenio, proficiscor, & alijs modis quũ de iis dicitur qui terra iter faciunt. vide B.

Κάταρσις, appulsus nauium. Bud. ex Plut.

Ἐπικαταίρω, (decomp.) decumbo, delabor, q.d. desilio super. Plut. in Pompeio, εἰθισμένον ἀλλοτρίοις νεκροῖς, ὥσπερ ὄρνιν ἀργὸν ἐπικαταίρειν. Exp. & descendo, & deferor.

Λογχήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, lanceatus, qui lanceam fert: à λόγχη & αἴρω: apud Eurip. Vide in comp. ex Ἄρω.

Μεταίρω, transfero. inquit Bud. Theophr. de caus. pl. l. 1. τὸ γινόμενον ἐν τῷ ξηρῷ τὴν φύσιν μεταίρειν εἰς τὸ ὑγρόν. vnde μετηρμένος, translatus. Est etiã muto, trãsmuto. vt scribit idẽ Bud. ex Dem.

Μέταρσις, translatio. vt μέταρσιν δέχεσθαι apud Theophr. Est etiam mutatio, transmutatio.

Μετάρσιος, sublimis, altus. Dicuntur peculiariter μετάρσια, quæ à circulo lunæ ad situm vsque terræ pertinent, vt scribit Plut. lib. 3. de placitis philos. ¶ Apud Herodot. in Polym. μετάρσιαι νῆες, quæ altum tenent & in salo sunt.

Μεταρσιόω, ῶ in altum vel sublime tollo. vnde apud Herodo. μεταρσιωθὲν φέρεσθαι, in sublime euectum.

Ξιφήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, ensifer. Ἀ ξίφος & αἴρω. Vide & comp. ex Ἄρω.

Πεδαίρω, è solo in sublime eueho. Aff. ex Eurip.

Πεδάρσιος, qui è solo in sublime euehitur; sublimis. Aristoph. in Auib. & Luc.

Πεδάορος, idem. apud Nicand. in Ther.

Προαίρω, progredior. Plut. in Apoph. Lacon. ἐκέλευσεν ὡς φίλον προαίρειν.

Προσαίρω, affero. exhibeo. vt apud Pherecr. προσαίρει τὸ κρανίον. Item sumo. vt προσάρασθαι τροφήν, Gal.

Πρόσαρμα, cibus qui exhibetur. Hippocr.

Πρόσαρσις, exhibitio cibi vel vsus cibi. Hippocr.

Συναίρω, vnà cum alio attollo, adiuuo in attollendo. Item cum alio tollo, id est, aufero. mecum tollo. vt apud Aristot. de gen. an. lib. 2. ἐπ' ὅταν συναίρῃ ἄλλα περὶ τὰ πνεύματα. ¶ Item συναίρειν & συνᾶραι λόγον μετὰ τῶν δούλων, Matth. 18. conferre rationes cum seruis. ¶ Item adiuuo, opitulor. Philop. in Procl. lib. 2. ἄλλως τε καὶ συναίρει τῷ Πλάτωνι περὶ τοῦ κόσμου γνώσεως ἐπαγγελλόμενοι. Vbi Bud. verti posse existimat vel opitulari vel astipulari.

Συναίρομαι, itidem pro opitulor. (& quidem frequentius quàm συναίρω.) Herodian. lib. 7. συναίρεσθαι τῇ κοινῇ πατρίδι. Dicitur etiã συναίρομαί σοι τὸν κίνδυνον vel τοῦ κινδύνου, apud Thuc. tibi opem fero in periculo.

Ὑπαίρω, attollo, eleuo.

Ὑπεραίρω, extollo vel effero suprà. Interdum simpl. extollo siue effero. vt Luc. in dial. Ἑρμότ. καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρὺν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερῄρκασι. ¶ Item, excedo, supergredior, antecello, supero. Plut. in Lyc. ὑπερῆρε τῇ δόξῃ τοὺς πάντας. Interdum cum genit. vt Pauf. τὰ μὲν γὰρ Ῥωμαίων θέατρα πολὺ δή τι καὶ ὑπερῆρε τοῦ πανταχοῦ τοῦ κόσμου. Interdum sine casu ponitur: vt ὑπεραίρουσα ἁμαρτία apud Greg. dicitur & de nauigantibus, sicut καταίρω, Polyb. lib. 1. Ἄννων τὸ πέλαγος ὑπεράρας ἐνέβαλε τῆς τῶν Πειραιέων, id est, superato pelago.

Ὑπεραίρομαι, exuperor, superor. Greg. καὶ τὴν ὑπεραίρουσαν ἡμῶν ἁμαρτίαν κάτω βάλλειν ὑπεραιρομένην τῷ κρείττονι. Item efferor, extollor, vel me extollo, me effero, 1. Thess. c. 2. & 2. Cor. c. 12.

Ἀμείρω, Βάρις, Ἧπαρ, Μάγειρος, Ὄναρ, Ὕπαρ, quomodo huc pertineant singula. vide suis locis.

Ἄϊς, vide in Ἅιδης.

ΑἾΣΑ, ἡ, interdum est Parca, id est, dea fati præses, vt Il. υ, ἅσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ. Sic & Od. η. Interdum ipsum fatũ, vel quod fatale est. Cum infinitiuo. Od. ξ, ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι, id est, adhuc mihi fatum est viuere: vel potius fatale est. Sic Il. ω, εἰ δέ μοι αἶσα Τεθνάμεναι. ¶ Item sors: vt κακὴ αἶσα, mala sors, dura sors vel aspera, Od. ι & ψ. ¶ Item pars, portio, vt Od. ι, λαβὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν. ¶ Item officium, vnde κατ' αἶσαν, officiosè, decenter, vt ait Bud. Il. ζ, Ἕκτορ ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. ¶ Aff. & pro insania, ex Soph.

* Αἶσα, sors, dicitur quasi ἡ ἀεὶ οὖσα, vt docet Arist. de mundo. Autor Etym. vult esse quasi ἡ ἀεὶ ἴση, i. par semper, & quæ nunquam mutatur. Vel à δαίω, i. diuido, quasi δαῖσα abiecto δ quasi ἡ ἑκάστῳ μεμερισμένη, i. vnicuique diuisa.

Αἴσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, faustus, auspicatus, fortunatus. vt Xen. Pæd. 1. ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ αἴσιοι. Sic ὄρνιθες αἴσιοι, Plut.

Αἰσίως, faustè, auspicatè. Item decenter.

Αἰσιόω, ῶ. F. ώσω, auspicatum reddo siue faustum. Αἰσιόομαι, οῦμαι, exp. auspicium accipio. Et cum accus. αἰσιούμενοι τὸ χωρίον, loci captantes auspicium.

Αἴσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fatalis. vt αἴσιμον ἦμαρ. Il. θ, & χ. Nonnunquã dicitur αἴσιμόν ἐστι, pro αἶσα ἐστί, vt Il. φ. Itẽ αἴσιμος, decens, quod est ex officio. ab Hesych. exp. δεξιόν, ἀγαθόν, συμφέρον. Il. ρ, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ. Od. θ, Τίσιν αἴσιμα πάντα. ¶ Od. ξ, αἴσιμα ἔργα. exp. pia opera. ¶ Item αἴσιμος, de homine dictum qui colit officiũ. vel qui facit qđ decet. Od. ψ, πρὶν δὲ φρένας αἴσιμα ᾔδη.

Αἰσιμία, ἡ, diuinatio, μαντεία. Exp. & τὸ καθῆκον, officium quod decet. Suid.

Αἰσιμόω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀπαίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, infaustus, mali augurij, inauspicatus. vt ὄρνιθες ἀπαίσιοι Eust. Et σύμβολος ἀπαίσιος, omnem infaustum. Syn.

Ἐναίσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (diuersè accipitur pro diuersitate significationum primitiui αἶσα) fatalis, fatale aliquid portendens. vt ἐναίσιμοι ὄρνιθες. Od. β, Et ἐναίσιμα σήματα φαίνων. Il. β. ¶ Itẽ qui decenter & ex officio aliquid facit aut dicit. qui se decenter gerit, qui scit quid deceat, idque obseruat. Item æquus, æqui amans. Il. ζ, Δαιμόνι' οὐκ ἄν τίς τοι ἀνὴρ ὃς ἐναίσιμος εἴη, Ἔργον ἀτιμήσειε μάχης. Et Od. ρ, ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι, facere, quæ sunt ex officio. Apud Apoll. Rhod. ἐναίσιμος μῦθος, decens oratio. ¶ Ἐναίσιμον aduerbialiter positum pro ἐναισίμως, Il. ζ οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον ὡς ἐκέλευες.

Ἐναισίμως, decenter. Ἐναισιμία, ostentũ, prodigium. Hesyc.

Ἐξαίσιος, quasi ἔξω ὢν τῆς αἴσης, iniquus, qui fit aut dicitur contrà quàm deceat. vt πρᾶγμα ἐξαίσιον, Od. δ. Et ἐξαίσιος ἀρὴ Θέτιδος, Il. ο. ¶ Item ingens, immensus, vt ἐξαίσιον κακόν. Syn. Apud Polyb. ἐξαίσιος πλοῦτος. Apud Xẽ. ἐξαίσιοι ὄμβροι. Dicitur & μέγεθος ἐξαίσιον, inusitata quædã vis, apud Plat. ep. 7. & Luc. in Alcyõe.

Παραίσιος (& παραίσιμος) infaustus, inauspicatus, dirus, idem quod ἀπαίσιος. vt Il. δ, παραίσια σήματα. Dicitur & παραίσιμον. quod fit contrà quàm decet, siue præter officium. Hesych.

ΑἸΣΆΛΩΝ, æsalo: accipitris species apud Arist. hist. anim. lib. 9. cap. 36. Meminit & Plin. lib. 10. cap. 8.

ΑἸΣΘΆΝΟΜΑΙ, (F. αἰσθήσομαι, P. ᾔσθημαι, aor. med. 2. ᾐσθόμην) sentio, propriè sensu corporis. Cum genitiuo: vt αἰσθάνομαι τοῦ ψύχους, sentio frigus. Interdum de iis quæ aurium sensu percipiuntur pro, audio: vt apud Xen. αἰσθάνομαι κραυγῆς, audio clamorẽ. Aristoph. in Nubib. ᾔσθου φωνῆς. Dicitur & cũ accusatiuo, αἰσθάνομαι τὴν φωνήν. Sic Aristoph. in Plut. dixit αἴσθῃ ψόφου, & ᾔσθετο τὸν ψόφον. Thuc. dixit αἰσθάνομαι τῇ ἀκοῇ, q. d. auditione audio. Latinè fando audio. Refertur & ad alios sensus: sicut & sentio Latinè. Nonnunquam absolutè ponitur, vt apud Aristoph. in Ranis, Καὶ πολύ γε μᾶλλόν ἐστι μαστιγωτέος. Εἰ γὰρ θεός γ' ἐστιν, οὐκ αἰσθήσεται, i. quin & multo magis flagris cędendus est: nam si deus est, nõ sentiet. ¶ Frequenter ad animũ transfertur (vt sentio Latinè) pro, mẽte percipio, intelligo, animaduerto, cognosco. Iũgitur cum participio, vel nominatiui casus, vt αἰσθάνομαι φερόμενος ἔξω τοῦ καιροῦ, sentio me ferri. Aristoph. αἰσθάνομαι ἕξων, sentio me habiturum, vel accusatiui casus, vt Aristoph. in Plut. λυπούμενον γ' αἴσθοιτό μου, si mœrẽtem me anima diuertisset. Xenoph. αἰσθάνομαι δὲ ταῦτα οὕτως ἔχοντα, intelligo hæc ita se habere. Interdum cũ participio genitiui casus,

casus. Idem, ἄνθρωπος ὢν πρὸ ποτοῦ μεθ' ἡμέραν γενόμενος, ἡ, &c. Nōnunquā cū accusatiuo, absq; participio. idē Pæd. 1, αἰσθάνομαι πολλοὺς ἤδη ἐπὶ πολλοῖς. Isocr. ad Demonicum, ὅταν πρὸς ἀνθρώπους γενόμενον αἰσθήσῃ. sic illorum mentem cognoscēs. Habet & genitiuū in similibus phrasibus, vt αἰσθάνομαι τοῦ λόγου ἡδύτητος. Plutarchus in Fabio, αἰσθανόμενος τῆς πρὸς αὐτὸ ἀδοκησίας, suam imbecillitatem sentiens, luæ imbecillitatis cōscius. Apud Thucyd. iungitur genitiuo, interiecta præpositione πρὸς, lib. 1, πρὸς ἓν οὐκ αἰσθανόμενος ἡμῶν γε δυνάτε. ¶ Vſurpatur etiam pro, ſcio, apud Areopagitam, vt ait Bud.

Αἴσθημα, ατος, τό, ſenſio, ipſe ſentiendi actus. Ariſtot.

Αἴσθησις, εως, ἡ, ſenſus, vt, εἰσὶ γοῦν αἱ αἰσθήσεις αἱ μικραὶ τῶν ἀνθρώπων. Plutarchus, αἴσθησις ἀκοῆς, ſenſus audiendi. Apud Athenæū pro eodem αἰσθησις ἀκοῆς. ¶ item, ſenſio, ipſa actio vel paſſio ſentiendi. Thuc. 2, τὸ μὲν λυπεῖν ἴσχε ἥδη τὴν αἴσθησιν ἐκείνην, mœror ſeu moleſtia ſenſum habet vnicuique, i. vim hanc vt ſentiatur, vel vnuſquiſque mœrorem ſentit. Apud Plutarchum, πῶς οὐ πάσχουσι ἴσχυρ. &c. πλὴν κωφοῦσι καὶ ὑγκωνίοις (οἱ χοῦτες) αἴσθησιν οὐκ ἴσχυσι. non ſentiunt. Sic apud Galenum ad Glauc. 1, ψόφους πᾶσι αἴσθησιν ἴσχυσι, exp. frigoris ſenſu afficiuntur, i. frigus ſentiunt. Αἴσθησιν παρέχειν dicitur itidem quod ſentitur, Xenoph. Hell. 5. Αἰσθησιν λαμβάνειν, ſenſu affici alicuius rei. vel rem aliquem ſentire, Iſocrates ad Demonicum. Dicitur ἀληθὴς λόγος τῆν αἴσθησιν πολὺς, qui non ſentit hoc vel illud. apud Greg. Naz. ¶ Αἴσθησις redditur quidam & cognitionem, notitiam, intelligentiam, iudicium: *pro loco.*

Αἰσθητός, ή, ὸν, (ſenſibilis, ſenſilis) ſub ſenſum cadens qui ſenſu percipi poteſt: vt αἰσθητὸν ἀκοῇ. cadens ſub ſenſum aurium. αἰσθητὸν. Cicero interpretatur ſenſus mouētia. Αἰσθητὰ & νοητὰ opponi ſolent.

Αἰσθητός (q.d. ſenſibiliter) ita vt ſenſu percipiatur. Plut. de primo frigido, ἢ μᾶλλον οὐ δεῖ μόνιστα τὸ ψυχρὸν αἰσθητὸς σκληρὸν εἶτ.

Αἰσθητικός, ή, όν, ſentiendi vim habens, ſenſu præditus. ἡ αἰσθητικὴ δύναμις, apud Galenum, ſentiendi facultas. ¶ Αἰσθητικὸν exp. etiam paſſiuè, quod ſenſu percipi poteſt, quod ſub ſenſus cadit. Sic apud Gal. ad Glauc. 2, ἐνδεὴς αἰσθητικὰ explicatur, dolor qui ſentitur.

Αἰσθητήριον, ου, τό, ſentiendi inſtrumentum. Nonnulli exp. domicilium ſenſus. Interdum cum genit. exp. ſimpl. inſtrumentum. vt αἰσθητήριον ἀκοῆς, inſtrumentum audiendi vel auditus: *id eſt*, auris. Sic αἰσθητήριον ἐφόσεως, inſtrumentum videndi ſeu viſus, *id eſt*, oculus. Interdum dicuntur αἰσθητήρια μέρη, partes per quas ipſi ſenſus agunt.

Compoſita.

Α'ναισθησία, ας, ἡ, carentia ſenſuum, defectus ſenſuum, ſtupor. ſenſuum ſiue ſenſus vacuitas. Athen. 12. ¶ item, ſtoliditas, dementia, ſtupor, ſtupiditas. Demoſth. in Timocratem.

Α'ναίσθητος, ή, όν, carens ſenſu, expers facultatis ſentiendi, non ſentiens. Galenus, ἀναίσθητον ὑπάρχῃ οὖν πάσχῃ, non ſentit quæ patitur. Apud Platonem, ἀναίσθητος τῶν κακῶν, nihil mali experiens, nihil mali ſentiens. item in paſſiua ſignificatione, qui non ſentitur, ſenſum effugiens, qui ſub ſenſum non cadit. Sic ἀναίσθητος ὑπάρχειν apud Thuc. lib. 4. ¶ item ſtupidus, quaſi ſenſu communi carens, ſtolidus. Demoſth. pro corona, ἀλλὰ ποῖος ἡμῖν ὅτου σκαιὸς οὕτω καὶ ἀναίσθητος ἦν; Aiſchin. Apud Thuc. τὸ ἀναίσθητον (ſubſtantiue pro ἡ ἀναισθησία.

Α'ναισθήτως, ſine ſenſu, ſine ſentiendi facultate. Metaphoricè *pro*, ſtupidè, ſtolidè. vnde ἀναισθήτως ἔχειν & ἀναισθήτως διακεῖσθαι, ſtupidum eſſe, apud Iſocratem.

Α'ναισθήτως, ſum ſine ſenſu, interprete Cicerone. Apud Baſilium ἀναισθήτως cum genitiuo, *pro* οὐκ αἰσθανόμενος, non ſentio, ἀλλ' ὑπὸ αὐτῆς τῆς ἡλικίας ἀναισθητότερος τοῦ συμφέροντος. Capitur & metaphoricè. Demoſth. pro corona, ὑπερεῖδον οἷ' ὑπ' ἐρημίας, πολὺ μᾶλλον ἀναισθήτως ὑμᾶς δ' ὑπερεῖσαμεν, ſtupidus, & quaſi communi ſenſu carens.

Α'ναισθητόλογος, idē quod ἀναισθητός, ſed Atticos tradūt grāmatici ἀναισθήτως ἔχειν dicere vel ἀναισθητεῖν, nō ἀναισθητόλογος.

Διαισθάνομαι, perſentio, perſpicio percipio, vel planè ſenſu percipio. Ariſtot. de gen. anim. lib. 5. λέγεται γὰρ τὸ ἐξῆς ὀφᾶν, εὖ μᾶλλον δὲ καὶ ἀληφοφορᾶν ὅτι μάλιστα τῶν ἰδρυμάτων διαισθάνεται.

Δυσαίσθητος, ſenſu non valens, hebetem ſenſum habens. Apud Aphrod. δυσαίσθητον δέρμα. exp. cutis hebes. Et τὸ δυσαίσθητον (ſubſtantiuè) hebetudo ſenſus.

Δυσαισθησία, vix ſentire. ſenſuum labefactatio. Gal.

Ε'παισθάνομαι, ſentio, pro αἰσθάνομαι. Greg. ὥστε μὴ ἐπαισθάνεσθαι τῶν κρύων ἀλλὰ πλὴν ἐπτεσεῖν. Et de rebus quæ ſenſu animi percipiuntur: vt apud Sophoclem, οὐδὲν τῶν δ' οἷ' ἐπαισθάνη πρακτέον. Apud Alex. Aphrod. ἐπαισθανόμενος τοῦ συμφορᾶς. Et cū accuſatiuo intelligo, audio: vt Soph. τὸν δὲν ὡς ἐπαισθόμενον μόγην. E'παίσθησις, exp. ſenſus, effectus ſenſus, *id eſt*, ſenſus. Plut. *Decomp.* A'νεπαίσθητος, qui non ſentitur. Luc. & Areopag.

A'ναπαίσθητος, ita vt non ſentiatur. Συναισθάνομαι, vnā ſenſum & fructum percipio, vt exponitur apud Greg.

Εὐαίσθητος, ſenſu valens, ſenſum acrem habens. Sic dicitur ἄνθρωπος εὐαισθητότατος τῶν ἄλλων ζώων. Et τὸ εὐαίσθητον (ſubſtātiuè) ſenſus vigor, apud Galenum.

Εὐαισθησία, *pro* eodem, vt apud Laertium, ἐχούσι, εὐαισθησία, λεπτότης, ſenſuum vigor & integritas.

Κατασυναίσθομαι, ſentio, intelligo. Soph.

Παραισθάνομαι, in ſenſu fallor, non ſum ſatis cōpos exacti ſenſus, Plat. in Theæt. ὅσα τε παραμανόμενοι καὶ παραφρῶν, ἢ ἀπὸ τῆ παραισθάνεσθαι λέγεται. Exponit etiā percipio, certior fio, cū genit. Xen.

Περιαισθάνομαι, præſentio, antè ſentio. Plut. in Publicola, περιαισθανόμενοι. Apud Thuc. cū genit. περιαισθανόμενοι τῆ πρασσομένης. præſcire aduentum exercitus. Περιαίσθησις, præſenſio.

Συναισθάνομαι, vnā cum alio ſentio, *id eſt*, ſenſu percipio. Plut. de ciuili charitate loquēs, συμπαθητικὸς καὶ συναλγεῖν ἀλλήλοις, ſenſu rei alicuius vnā tāgi. ¶ Dionyſ. theol. ὅτου γὰρ καὶ ἡμεῖς ἐσμεν αὐτῆ συναισθόμενοι & ἐσμεν, nobis cōſcij noſtri ſumus & ſic noſmet Suid. Etym. vide in A'νεπαίσθητος, comp.

Συναίσθησις, apud medicos, q.d. cōſcientia morbi Bud. (uimur.

-Αἰ'ΣΙΜΟΣ, Ω, Ω. F. ἄσιμος, P. ωτος, inſumo, impendo, κατανάλισκω, in quit Suid. Etym. vide in A'νεπαίσθητος, comp.

Compoſita.

A'ναισιμόω, ῶ, *pro* eodem. Euſt. vult. αἰσιμᾶν eſſe ſumptus facere in ea quæ non decet. Sumitur tamen αἰσιμοῦν & pro eo quod eſt plurimum pro αἰσιμᾶν: vt αἰσιμοῦν τὰ ἔργα ἐργαζόμενος, in operarios abſumptum eſt, ſiue impenſum. Apud Herodot. autem αἰσιμοῦν τὸ πάφον ἐν γῇ, exp. egeſta eſt è foſſa humus.

A'ναισιμόω, Heſych. exp. ἀναλίσκω, ſumptus. (καλίσκω) Καθαναισιμοῦν, vnde apud Hippoc. κατανεισιμοῦσται, Gal. exp. κατανάλισκεται.

A'ΙΣΣΩ, F. ἄσσω, ruo, cum impetu feror, irruo, ingruo. Ité erūpo, proſilio. In vſu eſt potiſſimùm apud poetas in Anth. epigr. de Lacæna quæ filium occidit, A'ντίον αἴξασα δὶ' ἀπατόρ· ἰὼν λόγχῃ. Euſtathius vult apud Homerum eſſe, feſtinare, & *pro* ἀπείναι. Vtitur tamen & in aliis ſignificat. Il. ε, ἵ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἴασσε. Apud Soph. κατ' ἴχνος αἴσσω, vulgò exp. per veſtigia feror. Hom. φασγάνῳ αἴξας, exp. enſe inſiliens. item αἴξας τινὰ ἄνδροις, concuſſis armis propiens ſeſe. & αἴξαντες δόρυ, apud Euripidem, Marte perciti. Citatur ex Georgi vagari interpretatus eſt in hoc Homeri loco, τοὶ δὲ σακεσφόροι ἄϊσσον. Eſt in vſu & in ſolutā oratione, licet rariùs. Laert. ἄϊξεν ἐπὶ τὸν κυνικὸν Φιλοσοφίαν, impetu contendere, vt Bud. exponit. idem apud Plat. ἄϊξεν ἐπ' αὐτόν. exp. cum impetus ſubire poſſit dicere. Apud Plut. in Pompeio, ἐπὶ δὲ Πομπήιον ἄϊξας, interpret. ἄϊξας, inſiliens.

A'ϊσσομαι, idem quod ἀΐσσω, ruo, proſilio, exilio. Il. χ, ὡς ὅτε μ' ἔγχος Η'φαίστ πολύμηφον ὑπόσσυτο, *id eſt*, exilijt. Heſiod. in Theog. ἔγχεϊ ἐπ' ὠμον ἀΐσσοντε, i. cū impetu erumpebāt, vt exp. Steph.

A'ϊγδην, adverb. impetuosè, irruendo cum impetu. Apoll. Arg. 1, ὑπεστ μεταὶ αἴγδην.

Αἴξας, proceila. vide κραιπάλη. vide & in Αἴξ.

A'ικτή, motus alicuius qui irruit. violentus motus, impetus. Il. ο, ὑπὸ δ' ἔβραχε γαῖα Τέλεμ αἰπὺς ἀμφὶς ῥήξασ ὑδὲ τ' ἀκόντων.

A'ίκτης, idem quod ἀΐκτωρ ὁρμητὴ, à nominat sing. ἀΐξ.

Αἴσσω etiam dicitur *pro* ἀΐσσω, irruo & c. Vnde & αἰξέω. irruam, & ἄξεται. irrui. Citatur ex Eurip. μητέρων ἄξεται *pro*. fruſtra laborauit. apud Soph. in Aiace, ᾗ φῶς τί δυσλόγιστον ὧδ' ἄξεται χάρᾳ, *id eſt*, manum violentè admouit ſeu cum impetu, vt exp. Steph.

Αἴξ. Αἶνος, Αἰξικὴ, Αἰσυπίης, Α'ίτης, Α'γνὸς, quomodo huc pertineant, vide ſingula ſuis locis.

Compoſita.

A'νείσσω, ruo, proſilio, prorumpo. Item, exurgo cum impetu. Od. σοὶ δ' ἄμφ' ἀστὴρ αὐτίκα χαλόωντες. Et Il. χ, 148. dicitur fontes ἀνάσσειν, erumpere. Apud Xen. ὁ δ' ἐξαίφνης ἀνίσσει, ἐφ' αὐτὸ ὑλαγμὸν ποιησόμενος. A'νάσσω etiam *pro* eodē dici annotatur, & aff. ex Ariſtoph. Pluto. ἴφοιγ' ἀνάσσει.

A'πίσσω, proſilio, cū impetu abeo. Ex Soph. citatur *pro*, vi irruo.

Διαΐσσω, cum impetu tranſeo. Aeginet. Exponitur & emico, vt ἀξιέσσω ἀστραπὴ, emicans fulgur.

Εἰσΐσσω, irruo aliquò, irrumpo. E'σσύσσω *pro* eodem aff. ex Ariſtoph. in Nub.

E'ξαΐσσω, proſilio alicunde, cum impetu prodeo. E'ξαΐσσω, idem. Apud Ariſtoph. in Pluto, ἐξηυτύπλω ὧν δύο ἡμέρας τ' ἐκ τῆ πόλ. Περιξαΐσσω, prior prorūo.

Ε'παΐσσω, irruo in aliquem, impetum in aliquem facio. Od. ξ, Η' ῥά μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίῃσι, in me irruebant haſtis. Citatur ex Apollonio, ἐπαΐσσων ξίφεϊ, *pro*, eaſem cum impetu mouens in aliquem.

Καθαΐσσω, cū impetu delabor, deferor cum impetu. Et ſimpl. *pro* Κατάϊξ, procella, vt quæ cum impetu ingruat. (irruo.

Κατωρίς, idem quod αἰγὶς, ſed vſitatius eſt. Ariſtot. de mundo, τὸν γὰ μέλι ζωῶν πτηνῶν κατωρίς ῥᾴδιον πτεροῖς ἐξαίφνης. Κατωρίζω, de vento dici ſolet ſeu procella ingruente aut delabente cum impetu. Hom. Il. β, Ω. ς οἳ ὅτ' ἀνὴρ ζεφυρος κατὰ λαίλαπι λίθρῃ κατωρίζῃ. Καθαΐσσω, impetuosè ſeu irruendo. Apollon.

Decomp. Περιφοβοκλεΐσ, δω. exp. antrorſum cum impetu. Apol. Arg. 2. ἴστηρ κύμασι λάβρῳ Περιφοβοκλεΐσθω κῶλις ὀϊστ.

Κορυθαίξ, κος, ὁ, galeam quatiens cū impetu, vel cuius galea vrgetur agitatur. Vnde pro impetuoſo vel violento, pro ſtrenuo denique ac forti accipitur, vt κορυθαιόλος.

Μιλτοπάρῃς, atro nimbo ſeu procella horrens, præ turbulentā vi & horrore nigricans. ex Plut.

Μιτοφόνος, exp. μιτοβάθιον, inſequor. Il. φ, Καί μιν μετπίξας μάχεται πεδίοιο.

Μετάϊσσω, inſequendo cum impetu. Apol. Arg. 2.

Παρίσσω, prætereo, pertranſeo. Propriè autem cum impetu præterire. Exponitur etiam, proripio me raptim, prorumpo. Il. ε, Α'μὰ πεζοὺς καὶ ἀνδρας ἐλαύνομεν, &c.

Πολυάϊξ, exp. ἱμπετυόσας, varios impetus ſeu motus habens, πολυόρμητος, ὁ πολλὰς ἴσασι ἔχων. Exp. & valde turbulentus: vt νόμφας πολυάϊξ. Il. ε. Sic πολυάϊξ πόλεμος, Il. ω.

Συναΐσσω, ſimul irruo, vnde apud Heſiod. Καὶ τε συναΐκτλω ἀστεϊ ζωὸς ἐόντες, i. ſimul irruebant. vel, in ſe mutuò irruebant.

Συναΐσσω, ſimul, vno impetu. Vide Suid.

Τειχίαϊξ, (Od. τ, Δωρίης σε τειχίαϊξ) volunt eſſe ὁν αἰὲν ἀθανάτοις θεοῖσι αἴσσουσι πανὸν σείοντα καὶ πόλεμον, id eſt, è quorum galeis propendentes ſetæ agantur in prælio. Quidam annotant ita dici, qui aſſiduè verſantur in prælijs, veluti aſſiduè concutientes ac motantes criſtas: è quibus plerunq; capillorum quadam ſimilitudine propendent equinæ ſetæ. Exp. &, capillati & quaſi antes crines. Sunt & aliæ expoſitiones, quas vide apud Euſt. (Βωμὸν ὑπαΐξας.

Υπάϊσσω, clàm proſilio. Exponitur & ſubrepo, apud Hom. Il. β, A'νὰξ & Πανθόωσα, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Αἰσχέμεν, vide in Αἶσα.

A'ίσ, &c. vide in Εἶδω, i. ſcio.

A'ΙΣΥΛΟΣ, ον, ὁ, iniquus, nefarius. flagitioſus. Odyſſ. α & ι, Μή τις ἔτι κρατερὸν ἀγγυαλὸς ἐν ὑπνῷ ἔπλω Σκηπτοῦχος βασιλεύς, μηδὲ φρεσὶν αἴσυλα ῥέζοι. A'λλ' αἰεὶ μειλίσσοι καὶ ἵλαος ἔστω ἑοῖς ἀρτιφρονέων, ὡς Η' περ μάλα ἦν ὁ δ' αὖ σὺλα μηδήσατο. * Euſtat. deriuat παρὰ τὸ ἀεὶ σύλα, quaſi αἰσισύλα. aut ſimpliciter παρὰ τὸ συλᾶν, vt ſit ἀ epitet. & pleonaſmus τῆ ι, aut παρὰ τὸ ἄσυλον (quod eſt βλάβην) ὁ αἴσυλος, hoc eſt, δίκαιον. aut ſimpliciter παρὰ τὸ ἄσυλ, i. βλάβην, pleonaſmo τῆ ι vnde & ſynonimum ἀσύλων deductum putatur, pleonaſmo τῆ η. Eadem habet etiam Etym.

A'ΙΣΥΜΝΗΤΗΣ, ου, ὁ, vel ὁ αἰσυμνητὴς ἄρχος, ὁ, certaminis præſes & curator. ἀγωνοθέτης, ſiue βραβεύτης, apud Homer. Od. θ, αἰσυμνῆτ ἔ ἀγαθὸν ἐνὶ τὰ πάντες πάϊτων Δήμιοι: vt ſit αἰσυμνήτης quaſi ὁ αἰσίμως νεμόμενος τὰ δικαῖα τοῖς τὸν ἀγῶνας, vt ait Budæus. Euſtathius autem ex Ariſtarcho docet αἰσυμνήτης eſſe dictum παρὰ τὸ αἴσιον μεταλαμβάνειν. Affert & alias etymologias, vt αἰσυμνήτης fit ὁ ἐπ' αἴσιον μεταλαμβάνων παρὰ τὸ αἴσιον ὑμνεῖν. Fuerunt autem ita appellati olim reges. Scribit enim Ariſtoteles Polit. l. 3. c. 10. Tertium genus monarchiæ quod erat apud veteres Græcos, eorum quos vocant αἰσυμνήτας. Idem eius operis lib. 4. ait quoſdam μοναρχεῖσθαι à veteribus Græcis appellatos αἰσυμνήτας.

Αἰσυμνήτης, ου, ὁ, regina: eodem modo quo αἰσυμνήτης, rex certo genere regiæ dignitatis.

Αἰσυμνητεία, ας, ἡ, regia poteſtas, data cuipiam per electionē nam Ariſtot. Pol. 3. c. 11. quadam βασιλεῖαι genera conſtituēs, tertium locum τῆ αἰσυμνητείᾳ tribuit, quæ eſt (vt inquit) αἵρετη τυραννίς.

Αἰσυμάω, ῶ, regno, impero, Euripidi in Medea: vt docet Heſ. Euripid. verba hæc ſunt ſtatim ab initio, πάντας πρίσθος πεῖθ' ὅς αἰσυμᾶ χθονός.

Αἰσυπάω, ῶ, ὁ, ſiue Αἰσυπάσω. Secundum quoſdam idem qui & αἰσυμνητὴς: vt quaſi ὁ πρῶτ τὰ αἴσια. Sic apud Ariſtoph. in Pluto, dicitur adoleſcens, qui valde eſt robuſtus: ex a epitatico & σάω, i. uo, vel cum impetu feror. Vel αἰσυπτήρ, decens, moderatus: deriuando ab αἶσα. Secundum quoſdam, paſtor. Aut, qui facilè hucillue mouetur, ab ἀΐσσειν. Hęc Euſtachius in illum Iliadis α verſum, Βᾶ δ' ἰέναι κάρη αἰσυπητῆρ' ἐοικός.

A'ΙΤΕ'ΩΣ, ῶ, F. ἄσω. P. ησα. peto, poſtulo, poſco. Cum acc. rei: vt Xen. Hell. 1. περὶ αὐτῶν ἀξιώσαι λεγεῶν. Cum accuſ. perſonæ. vt Xen. pæd. 4. σὺ δὲ ἐμὲ ἠξίωσας ἢ σὺ ἐμοὶ, ὅτι λαμβάνεις. Cum accuſ. perſonæ & rei ſimul, vt idem Xen. Pæd. 8. ἰμὲ πολλοὶ μὲ οἰκέται σῖτον αἰτοῦσι, πολλοὶ δ' πῶν. Sic Aeſch. in Cteſiph. μείλιττε αἰτοῦσ' τὰ ἐκ πάντων. Dicitur etiam αὐτὸ τοῦτο παρὰ σοῦ. peto hoc abs te. Et cum infinit. Il. ζ, ἡ τις σῆμα ἰδὲ δέ. petebat videre. Sic & αὐτὸ λαβεῖν, apud Iſocr. in Areop. & Ariſtoph. in Pluto.

Αἰτόμαι, ὑμαι, idē quod αἰτῶ, eandemqi ſeruat conſtruct. vt δίκαιος αἰτοῦμαι, apud Ariſtoph. in Nub. æqua poſtulo. Et αἰτοῦμαι

Αἰσχύσσω, πτ Θ, ἡ, turpitudo, fœditas. Expon. & obſcœnitas.

Αἰσχήμων, ον Θ, ὁ ἡ, turpis. in Anth. epigr. Αἰσχήμων ὑπνωτὴ καὶ ἀπ' αὐτοπλεῖν ἀφύκτων.

Αἰσχύνη, ἡ, pudor. Propriè dicitur, quum ob turpia erubeſcimus, Vnde à philoſophis definitur, metus iuſtæ reprehenſionis. Vide Gell. lib. 19. cap. 6. Interdum tamen eſt αἰδώς, id eſt, verecūdia ſeu honeſtus pudor, vt apud Soph. in Aiace, ὅθ' ὧ πάτερ αἰσχύνη σ' ἐμοῦ. Et apud Iſocr. ἡγοῦ κρίνεσθαι σωτῆ πρὸς ἡδονὴν ἀκούσαι, αἰσχύλα, δικαιοσύνῃ. ¶ Item dedecus, probum, infamia, ignominia. Dem pro cor. ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖσθαι πόλιν, dedecore afficere ciuitatem. Quod Plato in Apol. dicit αἰσχύλω τῆ πόλει ἐφεδρεύειν. Interdum ſignificat ſturpum alicui illatū. Iſocr. in Paneg. ἐπὶ τῇ πολλῇ ὕβρει καὶ τῇ αἰσχύνῃ τῇ παρ' ἐκείνων, ἐξ ὧν ἐκακῶς ἀκούσαμεν.

Αἰσχύνω, F. υνῶ, pudefacio, erubeſcere facio. Ité dehoneſto, fœdo, deturpo, cui opponitur καλύπτω. Il. ζ, χάλεπα, οἳ' ἔχυσε καὶ αἰσχύνασπαι. Significat & infamo, dedecoro, dedecore afficio. Il. ζ. Μηδὲ σὺ γ' ὦ Θ πατρὸς ἀκαχυῖα μῆμ. Interdum ſturpum offero, vitium offero, ſtupro. Lyſ. ἐὰσσης πολλὰς αἰσχύνῃ ἕτερ. Αἰσχύνομαι, F. ῦμαι, pudefacio, mepudet. Cū. inf. Her. 1. αἰσχύνομαι λέγειν τοιαῦτα. Sæpe cū parti. Xen. Pæd. 3. αἰσχύνομαι τὴ ἀπορίᾳ. Dem. pro cor. πεπιστάκατ' ὦ σὺν αἰσχύνῃ κρατησόμενοι. apud Xen. Pæd. 5, αἰσχύνομαι τῆ ἀπορίᾳ. Ariſtoph. in Nub. αἰσχύνομαι τοὺς ἀκούοντας. Et ſæpe cum accuſ. Od. φίλ' ἀπ' αἰσχύνομαι φάσθαι ἐπέεσσιν. Greg. πλὴ μετανοήσειν αἰσχυνόμενος Θ. Cum hoc caſu ſæpe ſignificat reuerert. Interdum cum præpoſ. ὑπὸ vel ἐν. v. Aeſch. contra Cteſiph. αἰσχυνεῖται ἐφ' οἷς ἡμάρτηκε', cum ſuorum peccatorum pudet. at Thuc. lib. 1. ἐν οἷς ἐδεῖτο ἐξήσεις αἰσχυνόμενοι. Sic ad Philip. 1. ὧν ἐν οὐδενὶ αἰσχυνθήσομεν. ¶ Item pro αἰδέομαι, reuereor. Iſocr. ad Dem. τῶν ἀρχόντων πρεσβυτέρων ἢ φίλων αἰσχύνου. Sic Xen. Pæd. 1. αἰσχύνου ἀνθρώπους ἢ πατέρας. (Phoeyl.

Αἰσχύνω τὸ, ὁ, pudendus, cutus non pudere debet. citatur ex Αἰσχύνω λόγος, ὁ, ὁ, pudendus, pudibundus. Ariſtoth. in Eth. pro eodem ponit, τίνες ἀνδρώπων & ἀναίσχυντοι. Item, ἀναίσχυντον, pudorem mouens ſeu aſſerens, vel pudendum. Ariſt. Rhet. 2.

Αἰσχυντηλία, verecundia habitus quidam animi ad verecundiam propensi. Plut. Αἰσχυντηλῶς, verecundè, pudibundè.

Αἰσχυντηρός, idem quod αἰσχυντηλός. Plato, αἰσχυντηρότερ Θ ἐμοῦ οὐ γέγονε Θ.

Compoſita.

Α'νεπαίσχυντ Θ, ος, ὁ ἡ, impudens, inuerecundus. Dicitur & de perſona & de re. Dem. Thuc. &c.

A'νεπαισχύντως, impudenter, verecundè. Plat.

A'νεπαισχυντία, ἡ, impudentia, inuerecundia. Plato in Apol. & Ariſtot. Rhet. lib. 2.

A'νεπαισχυντάω, impudenter ago, impudentia vtor, impudenter me gero. ſungitur cum præpoſ. ἐπὶ & εἰς. vt αἰσχυντᾶν ἐπὶ τοῖς ἀληθέσιν, impudenter & reſiſto veritati. Apud Iſocr. αἰσχυντᾶν εἰς τοιοῦτον, huius rei me non pudet.

A'νεπαισχυντηλία, idem quod ἀναίσχυντία.

Decomp. A'πεπαισχυντάω, impudenter me gero, impudentia vtor. Plat. in Apol.

A'πεπαισχύνομαι, imprudenter & attento. apud Chryſoſt.

Δι' αἰσχύνομαι, vereor, erubeſco, vt αἰσχύνομαι.

Ε'μπαίσχυ Θ, ος, ὁ ἡ, cum turpitudine coniunctus, turpis. Suid.

Ε'μπαισχύνομαι, erubeſco, verecūdor, me pudet vel valde erubeſco, ἐπαισχύνομαι τῆ ὑπέρμοῦ. Herodot. Et cum accuſ. vt ad Rom. cap. 1. οὐκ ἐπαισχύνομαι τὸ δικαιωμάτων. Sic Marci 8. Cum partic. apud Soph. ὦ σ' ἐπαισχύνῃ λέγων. Cum infinit. vt ἐπαισχύνομαι κρύπτειν.

A'νεπαίσχυντ Θ, (ἐπαισχύνω) inuerecundus, impudens, nauſi. in epiſt. pro αἰσχύνω Θ A'νεπαισχύντως, inuerecundè, impudenter, pro, αἰσχρῶς, Naz.

Κατασχύνω, pudefacio, dedecoro, probro afficio, fœdo. Κατασχύνασα πατρὸς ἡδυεῖαν, apud Plut. in Numa, quæ virginitatē polluit. A Bud. exp. notam & infamiam inuro. apud Antiph. μηδὲ κατασχύνειν τὸν πατρῷδα' ἀφῶς ἀπαυθος. ¶ Item vitium vel ſtuprum offero Lyſ. πῶς πρὸς τῆς τόκους ἐκ ἀκολάστως κατασχύνασι γυναῖκας. Κατασχύνομαι, pudeſio, dedecoror, probro afficior. Interdum *pro*, erubeſco, me pudet. Iſocr. κατασχύνθητε γὰ οἱ Πελοποννήσιοι τὸν αὐτὸν Θ ἡμετέρων, quum cos virtutis noſtrorum puduiſſet.

Παναισχής, omnino fœdus, penitus turpis, turpiſſimus. πανταίσχεσ Θ, ſuperlat. in Anth. epigr.

Υ'περαισχύνομαι, ſupra modum turpis ſeu fœdus, apud Xenoph.

Υ'περαισχυνόμως, ſupra modum verecundor.

πάρεδρε παρὰ Θεῶν. apud Xen. Pæd. 1. Et cũ infinit. apud eundem Xen. significat etiam vtendum peto, apud Suid. ¶ Item in pass. signif. petor, &c. apud Thuc. Plut. & alios.

Αἴτημα, τό, petitio, postulatio, postulatum. Vide Bud. in Pand.

Αἰτήτης, ου, ὁ, idem. Isocr.

Αἰτητής, οῦ, ὁ, petitor, postulator. apud Suid. Αἰτητὴς ὢν, ὁ, petendus. qui peti d. bet vel potest. αἰτητὸς, ὴ, ὸν, petax id est, propensus ad petendum, flagitator & procax, apud Aristotel. in eth. lib. 4.

Αἰτίζω, idem quo! αἰτέω (sed apud poetas duntaxat), id est, peto, vel etiam mendico. Aliquando absolutè & neutraliter. vt Od. ϱ, & τ. Aliquando cum accus. vt Od. ϱ. Αἰτίζων ἀκήλεες.

Αἴτηλος, ὁ, tecto scommate ponitur pro οὔτις. vt Eust. annotat. Od. ξ. alioqui nomen est proprium.

Composita.

Α'παιτέω, ῶ, reposco, repeto, exigo. Cum duobus accus. Aristoph. in Nub. ἀπαιτῶ με ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ. Et ἀπαιτῶν δίκας, pœnas expetere dicitur & ἀπαιτῶν λογον, rationem exigere. Luc.

Α'παιτησις, reposcor, exigor. Cum duobus itidem accus. dicitur enim ἀπαιτῆσαί τι χρέος.

Α'παίτησις, repetitio exactio. Α'παιτητὴς, promptus ad reposcendum vel qui frequenter reposcit. seu qui reposcere solet.

Decomp. Α'ξιαπαιτέω, vicissim reposco, seu exigo. Thuc. 3.

Ἐπεξαπαιτέω, insuper reposco, seu exigo.

Ε'ξαιτέω, ῶ, posco, mihi dari peto. Dicitur ἐξαιτεῖ τοῦτο, & ἐξαιτεῖ σε τοῦθ'. ἐξαιτεῖ ἐπὶ πομπείᾳ, exposco ad pœnam. Ε'ξαιτεῖ εἰς βάσανον, exposco ad quæstionem. in qua signif. ἐξαιτεῖ frequentissimè vsurpatur sine adiectione; apud Isocr. Plut. &c.

Ε'ξαιτέωμαι, exposcor ad pœnam vt Demosth. dicit se ἐξαιτεῖσθαι ὑπὸ Φιλίππου. Dicitur & significatione act. pro ἐξαιτεῖν, i. deposcere ad pœnam, apud Plut. de orac. defectu. ¶ Item (significatione itidem actiua, & quidem præcedenti contraria) pro deposcere reum, deprecari ad pœnam noxæ & periculo teli eximere. Aeschin. ἐξαιτῶν χαρίζε͂σθαι παρανόμων, postulante reorum delationes precibus suis condonari. Xen. anab. lib. 1. ἢ ἵ μὴτις ἐξαιτησαιτο αὐτὸν, δεσπότην πάλιν ἐπὶ τὸν δεσμὸν ἰέναι. deprecata. vel cum deprecatione sua periculo cum liber. sset. Et simpliciter pro impetrare. vt apud Eurip. ἐξαιτούμενον τὸ σῶμα μόνον. Et Plut. ἐξαιτήσασθαι τοῦ Α'λεξάνδρου δεηθεὶς τὴν δίκαιον, à iudicibus exoraui, vel deprecarus est. ¶ Sumitur & passiuè in hac posteriori significatione apud Lysiam.

Ε'ξαίτησις, ipsa actio deposcendi aliquem ad supplicium vel deiectionem postulatio ad quæstionem. Item, deprecatio pro reo. Bud. ex Dem.

Α'ντεξαιτέω, ῶ, (decomp.) contrà seu vicissim exposco.

Ε'παιτέω, ῶ, insuper peto vel post aliud peto. Il. ψ. Item stipem peto. mendico. Athen. l. 8.

Ε'παίτησις, mendicatio.

Ε'παίτης, ου, ὁ, qui stipem petit seu corrogat. mendicus. Item, circulator & γοητοποιὸς, inquit Bud. apud Chrysost.

Μεταιτέω, ῶ, inter alios peto, vel vnà cum alio vel aliis peto. Vnde etiam ponitur pro, partem peto: sicut μεταδίδωμι. pro, partem do, inquit Bud. Sic Dem. ἢ παρὰ τούτων ἀρ' ὧν εἰλήφατε μεταιτεῖν. Item, stipem peto, mendico. quasi vnus post alterum peto. vel post petitum vnum alterum peto, vt exponi posse scribit Steph. Ponitur interdum absolutè, interdum cum accusatiuo, vt apud Luc. οἱ τὸν ἱφικλεῖον τροφὸν μεταιτῶν.

Μετάιτης, mendicus, idè qui & ἰκάτης apud Suid. ex Polyb.

Παραιτέομαι ὦμαι, deprecor. Exp. & recuso, auersor, repudio. vt παραιτοῦμαί σε, ἀλλὰ μὴ ἀποκτείνῃς με. Plut. deprecari & recusare supplicium. Sic παραιτοῦμαί τ' ἄρχειν. Aristid. & Plut. παραιτοῦμαί τ' πόλεμον apud eundem in Pericle. Sic παραιτοῦμαί σ' ἄνδρα apud Halic. recusare prandium. παραιτοῦμαι γυναῖκα apud Plut. in Apoth. vxorem repudiare. Et cum infinit. citatur ex Porphyrio, παραιτοῦσθαι λέγειν pro, superfedebo dicere. ¶ Item, deprecor, veniam peto. vel veniam impetro, exoro. vt παραιτοῦμαί τὸν ψυχλὸν apud Herodor. in Clione, deprecari vitam, orare vt vitæ parcatur. Sic dicitur παραιτοῦσ' ἰὼν. apud Plut. Dicitur etiam παραιτοῦμαί σε, à te veniam impetro, te exoro apud Aristoph. Herodot. Plut. &c. Dicitur etiam παραιτοῦσ' εἶναι τινα. id est, aliqua de re, apud Aristid. ¶ Idem, deprecor, i. deprecando seu remouendo quasi deprecando. vt παραιτοῦμαί σε τὸ μὴ μιμεῖσθαι, quod exp. libero te crimine. Exponitur etiam excuso. apud Lucam cap. 14. ¶ Item, pro simplici αἰτοῦμαι. precor, rogo, vt deprecor (interdum pro simplici precor) vel pro postulo aut posco, vt docet Bud. Sic Aristoph. in Equit. ὁ δ' αὖτὸς παραιτησάμενος, vnum hoc eos rogemus. Sic παραιτοῦμαί σε συγγνώμην apud Menand. Dicitur & cum infinit. παραιτοῦμαί σε τῶν πολιτῶν & παραιτοῦμαί σε μὴ ποιεῖν.

Παραίτησις, deprecatio. sæpiùs pro vehementi precatione, quam pro recusatione. vt apud Plat. in Gorg. οὐκοῦν μὲ ὃν ἡδὺ λιτεῖν ἢ φίλαν παραίτησιν ὧν ἤκουε παρ' ἐμοῦ ἄσσα τ' ἀρίστα χρήσιμα, amicorum preces supplices & deprecatio apud pop. multum valent. Item, veniæ petitio. apud Thuc. lib. 1. & Plut. in Numa. Est etiam venia, i. gratia & indulgens concessio, inquit Bud. ex Plat. de leg. lib. 11. Item, excusatio, apud Synes. & Basil.

Παραιτητὴς, deprecator. παραιτητὴς, q. d. deprecabilis, apud quem deprecationes valent, exorabilis. Plat. de leg.

Decomp. Α'παραίτητος, ὁ, ὴ, indeprecabilis, inexorabilis, durus, inclemens. Plato. ἡσὶ παρὰ τὸ δίκαιον παντάπασιν ἀπαραίτητοι. Sic apud Antiph. ἀπαραίτητος δικαστής. Apud Plut. in Pericle, ἀπαραίτητος ἐπὶ τοῖς ἐμοὶ δοκοῦσι, leuerus in exigendis rationibus. apud Phil. de vita M. ἀπαραίτητος τῶν ὀργῶν, implacabili ira præditus. Dicitur etiam de re, vt ἀπαραίτητος ἐστι, & ἀπαραίτητον ἡμέρᾳ, apud eundem Phil. Apud Plut. ἀπαραίτητον πάρεσι profectio quæ recusari non potest. Apud Dioic. ἀπαραίτητον κίνδυνον. exp. ineuitabile periculum. Α'παραίτητος, inexorabiliter, cum leueritate inexorabili. Thuc. Plut. Δυσπαραίτητος exoratu difficilis. Item, pro ἀπαραίτητος, inexorabilis, implacabilis. Aeschyl.

Εὐπαραίτητος, facilè exorabilis, placabilis, non durus de precantibus.

Ἐπεπαίτησα, ῶ, insuper peto. Xen. in Apol. Socr. τὸ ζῆν ἐπεπαιτῶ. ¶ Item, iisdem pro. mendico. vt ἀπαιτῶ & μεταιτῶ. Isocr. in Areop. οὐδὲ ἐπεπαίτουν τοὺς ἐν τυγχάνουσι. Πενιπέτης, qui stipem petit mendicus. Plut. Chrysost.

Α'ΙΤΙΑΣ, ου, ὁ, ὶς qui amatur, amore nimirum veneror. Apud Theocritum Idyll. 12. inscribitur Αἶτνα, vbi annotat Scholiastes τὰς ἐρωμένας à Thessalis vocari αἴτας (sicut Alcman etiam ταῖς ἐπιφόρους κόραις appellat αἴτιμα παρὰ τὸ ἐφ' ἑαυτὰ αἴτεισθαι καὶ ἐπιστρέφειν τὸ ἐραστὴν πρὸς ἀγάπην. Sic & Etym. & Eust. apud quos plura vide ¶ Suidæ est etiam ὀρμητὴς, impetuosus.

Α'ΙΤΙΑ, ὴ, causa, ratio. Plato in Timæo, ἀλλ' ἐν τῷ αἰτίαν καὶ λογισμὸν ἐπικτᾶσθαι, hâc rationem habuit vt abstolueret. Ciceronе interprete. Idem αἰτίαι πρῶται, causæ primæ. Dicitur etiam apud Isocr. τοῦτο τῷ αἰτίαν ἴσχειν. vel τοῦτο τῷ αἰτίαν σπουδαίοις, aut ἐπιζῆν. pro, hoc mihi acceptum fertur, huius rei causa fum vel dicor esse. ¶ Item. culpa crimen. Plut. in Pericle, αἰτίαν ἴσχειν τῆ πολέμῳ, culpam belli sustinuit, culpatus fuit de bello. Dicitur & αἰτίαν ἴσχειν ἐπί τινι, apud Xen. Et αἰτίαν ἴσχειν ψεύδεσθαι, apud Luc. insimulor mendacij. Apud Dem. αἰτίαν ἴσχειν τοῦτον, accusor hoc nomine, crimen hoc in me confertur. Dicitur & αἰτίαμαι ἴσχειν τινός τινος, Thuc. accusari ab aliquo. Αἰτίαν ἴσχειν τι, vel εἰς αὐτὸ τι ἴσχειν. capitur pro, accusso, insimulo, culpo, apud Thuc. Pro eodem dicitur & ἐν αἰτίᾳ ἔθημι & αὐτὸν εἰς αἰτίαν ἀνάγκημι, apud Isocr. His contraria sunt, αἰτίας ἀπολύειν, αἰτίας ἐξαιρεῖν, culpa liberare, crimine absoluere. Αἰτίαν ἐνδέχεσθαι (inquit Bud.) in se crimen recipere. In plurali, sæpe dicitur αἰτίας μεγάλας ἴσχειν, & ἐν μεγάλαις αἰτίαις εἶναι, grauia crimina mihi obiiciuntur.

Derivata ex ἰσία i. causa.

Αἴτιον, ου, τὸ, subst. causa, ratio. vt αἴτια κύριος & αὐτοτελὴς. causæ principales & perfectæ, αἴτια συνεργὰ καὶ συναίτια causæ antecedentes αἴτια αἰτιωτέρα. proximæ causæ. Gregorius Naz. τὰ ἐσχατώτερα αἴτια vocat Deum.

Αἰτιᾶος, ὁ, ὸν, ὴ, causalis: vt αἰτιᾶος εἰς συμβάσεως, apud Gramm.

Αἴτιος, ου, ὁ. fœm. αἰτία. neut. αἴτιον, qui vel quæ vel quod in causa est. vel causa rei alicuius. autor. Aristop. in Plut. πάσων αἴτιος ἐστὶ κακῶν καὶ τῶ ἀγαθῶν. Dem. τί ποτ' ἦν αἴτιον ὅτι, &c. quid in causa est cur, &c. interdum αἴτιος. fœm. gen. ponitur pro αἰτία. Arist. de mundo, ἡ ἐν ἑρμοῦ διάμεσις σύμπασιν αἴτιος γίνεται συντηρίας. Aliam signif. vide in Αἰτία, i. culpa. Comparat. αἰτιώτερος. qui magis est causa vel in causa. Super. αἴτιώτατος, qui maximè est in causa. Xen. & Thuc.

Αἰτιάομαι, ῶμαι, F. άσομαι, causam attribuo seu assigno, causam esse dico, acceptum fero, imputo. Aristot. de nat. an. 8. αἰτιᾶσθαι δὲ προφὰς, causam cibis attribuunt. Apud Theophr. de causis plant. lib. 5. c. 8. ἀμφὶν τοῦτο αἰτιάσαιτ' ἂν τὸ ἀθέμιτον, vtrumque aliquis imbecillitati imputauerit. Plato in Phædro, ἡ ἴσμεν αἰτιάμενοι τὸν Σίβυλλαν θεὸν, hoc accepium geniti loci refero. Exp. etiam, causor. vt apud Dem. pro cor. ὃ τί ποτ' ἐστὶν ἐγὼ τοῦτ' ἔργον. Aliam signific. vide in αἰτία, id est culpa.

Αἰτιατὸς. q. d. causatus. i. ex alio tanquam ex causa procedens. τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἕτερον αἰτιατὸν: ἀπ' αἰτίας δ' ἐν πάσιν ἐστὶν ἄλλοις ἀπ' ἄλλων. Dicitur etiam αἰτιατὸν. id cuius causa seu ratio redditur. Exp. &, id quod pro causa fiue ratione affertur.

Composita.

Α'ναίτιος, ου, ὁ, ὴ, causam non habens, cuius causa nulla est. vt ἀναίτιος κίνησις. apud Alex. Aphr. Hoc sensu dicitur θεὸς ἀναίτιος apud Damasc. & Greg. Naz. Item, qui in causa non est cur aliquid fiat. qui non est autor, qui in causa non est huius vel illius rei. Cum genit. vt apud Plut. ἀναίτιος τῶν κακῶν. Aliam signif. vide in comp. ab αἰτία, culpa.

Α'ναιτίως, absque causa, fine causa, nulla præcedente causa. ab Alex. Aphrod. μηδὲν ἀναιτίως γίνεσθαι. Sic à theologis dicitur Deus esse ἀναίτιος.

Ε'παιτιάομαι, causam seu causas assigno. Plato. in Phædro. ἐπ' ἰμ ας

ἰσας αἰτίας ἐπαιτιάσθαι εἰς τὸ ἀξιοκρεμὲν τὸ σῶμα μόνον. aliam signif. vide in Αἰτία, i. culpa.

Μεταίτης, qui vnà cum alio in causa est alicuius rei. particeps. Xen. Hell. 5. οἱ μὲν σφαγεῖς ἐξ οἰκείας μεταίτιοι τοῦ ἔργου. Exp. & simp. autor & causa alicuius facti, à Bud. & citatur ex Herodoto ὃς μόλιστα μετέσχε τῆ φόνῳ βίας.

Συμμεταίτιος, (comp.) vt συναίτιος, adminiculum primæ causæ inquit Bud. ex Plat. in Tim.

Παραίτιος, qui ex parte in causa est: vel qui in causa est, autor, pro αἴτιος. Exp. &, ὁ αἰτίαν παρέχων. Plut. τῷ δ' ἐξ ἀρχῆς τὸ ἀρχικὸν καὶ θεῖον παραίτιον ἡγούμενος εἶναι τοῦ ἔργου.

Παραιτίως, ως, τὸ, subst. causa adiutrix vel adiuuatur causa.

¶ *Derivata ab αἰτία, i. culpa, crimen.*

Αἰτιῶτος, ου, ὁ, F. αἰτίας, neut. αἰτιῶτον, culpæ affinis, culpandus, accusandus, qui culpari debet ob rem aliquam, vtpote eius autor. Il. ω, οὐκ μοι αἰτίη ἐσσὶ, θεοὶ νύ μοι αἰτιόωνται, non mihi in culpa es, dij certè culpandi sunt. Herodot. lib. 1. ἑδὲν ἰόντες αἰτίως αὐκαὶ τὰ ἐπιόντα. Ab Eustath. exp. sons vel reus, & supplicio dignus.

¶ Apud Dioic. κηφῆνες αἰτιοι, exp. veterno obnoxij.

Αἰτιάομαι, ῶμαι, E. άσομαι, accuso. culpo, criminor. Dem. pro Ctesiph. ἐγὼ δ' Αἰσχίνου δέδικος αἰτιᾶμαι τὸ ἐν πολέμῳ πταῖσθαι. Apud Chrysost. αἰτιᾶμαί σε ὡς ὑπερηφανίαν. accuso te superbiæ, item, in pass. signif. accusor, culpor. Gorgias in Helenæ encomio, εἰ λόγῳ τὸν θεὸν αἰτιῶτο καὶ ὁ αἰτιώμενος, i. si dignus est qui accusetur vel reprehendatur.

Αἰτίαμαι, τὸ. criminatio, accusatio. Plut. in Publ. τὸν δὴ περὶ τῆς αἰτίαμα τοῦ Οὐαλερίου λαμβάνουσι. Vsurpatur & pro αἰτία, crimen. Hesych.

Αἴτασις, ως, ἡ, idem quod αἰτίαμα. A Bud. exp. accusatio & querela.

Αἰτιατήριος, ον, ὁ, criminatorius, accusatorius, vt αἰτιατικὴ πτῶσις, apud gramm.

Αἰτιάζω, idem quod αἰτιάομαι.

Αἰτιάζομαι, accuior, culpor. vt exp. Bud. apud Xen. Hell. 4. ἐξέλιπε τὸ αἰτιάζεσθαι ὑμᾶς ἐκεῖνον, qui ob id incusabantur quasi id obstitissent.

Composita.

Α'ναίτιος, ου, ὁ, ὸς, ὴ, à quo culpa rei alicuius abest, culpa vacans, non accusandus, vt ἀναίτιος ἀφροσύνης apud Xen. dementiæ non accusandus. Item, insons, crimine vacans, nulli culpæ affinis. Il. ρ, ἐπεὶ ἐγὼ ἀναίτιος αἰσχύνομαι αἰτιάζειν.

Α'ναίτιος, inculpatè.

Ε'παίτιος, qui est in culpa, culpandus, vt ἐπαίτιος τούτου. Thucyd.

Ε'παιτιάομαι, ῶμαι, criminor, accuso. vel incuso, insimulo, culpam in aliquem confero. Dem. in Mid. ἐπαιτιασόμενος με φόνου, criminatus me homicidij. Et Plato in epist. ἐπαιτιᾶμαι τὴ μήκους τῆ πορείας, in longitudinem itineris culpam reiicio.

Συναιτιάομαι, (comp.) simul criminor, simul vel vnà accuso. Plin. in Pericle, τὸ συναιτιᾶσθαι καὶ ἐλεεῖσθαι.

Κατηγορέομαι, οῦμαι, criminor, accuso, insimulo. Cum accusat. apud Dem κατηγορέμενον ἐμοῦ, hæc criminis loco obiiciens.

¶ Κατηγορεῖσθαι, passiua significatione apud Polyb. lib. 3.

Α'κατιατίατος, (decomp.) ὸς, ὴ, ὸν, q. d. non accusabilis) inculpatus, culpa carens, crimine vacans. Hesych.

Μικρολογέομαι, οῦμαι, de paruis rebus expostulans, vel paruam ob causam.

Προσεγκαλέομαι, οῦμαι, ante criminor, ante accuso. ad Rom. cap. 3.

Προσπαραιτέομαι, οῦμαι, insuper accuso vel criminor.

Ὑπαίτιος, obnoxius criminis seu facinori, non insons, nec extra noxam. Philo de vita M. lib. 1. ὑπαίτιον εἶναι δικῆ. Dicitur etiã ὑπαίτιός εἰμί σου, obnoxius sum tibi. Xen. & ὑπαίτιός εἰμι τοῦδε. Plut. Τὸ ὑπαίτιον, (subst.) culpa. Bud. in epist. 1. Γ' παίτιος, reddondo se crimini obnoxium, reprehensionem merendo.

Α'υταίτιος, (decomp.) innoxius, culpæ non affinis: vt αὐτοπάθεια ὑπαρξίας. Philoni de mundo, innoxia muneris functio.

Φιλαίτιος, querulus, qui leui de causa quemuis culpare solet. Xen. Exp. etiam, contentiosus, litigiosus, apud Xen. Τὸ φιλαίτιον, subst. exp. propensio ad accusandum, apud Plut.

Αἴφνης, αἰφνίδιος, &c. vide in tertia classe compositorum ex φαίνω.

Α'ΙΧΜΗ, ἡ, cuspis, mucro. vt αἰχμὴ λόγχης. ¶ Sæpe etiam (ponendo partem pro toto) pro hasta siue lancea vsurpatur. Exponitur & hastile, spiculum, telum, vt Il. μ, κρὶ ἀκωκὴν ζόεσα χαλκείη Αἰχμὴ ὃν χερῶν. Pro bello etiam sumitur, vt τὸ εἶδος αἰχμῆς, quod bello ceperat vel armis. Et Plut. in Numa, αἰχμὴ καὶ στασιαστικῶ πολλῶ χρῶν. * Dicitur δὲ τὸ αἷμα χλιὸν, id est, à fundendo sanguine, vel ab αἴσσω, vt tradit Etym.

Αἰχμητὴς, οῦ, ὁ, bellator, bellicosus. Il. β, αἰχμητὴς κορυστής. Αἴχμητὴς, bellatrix, hastæ perita.

Αἰχμάζω, F. σω, iaculor, vibro. Il. σὶ δ' Αἰχμὴς σὶ' αἰχμήσασι γεφύρης

Composita.

Δ'ηϊχμος, ου, ὁ, ὸς, ὴ, socius in bello, commilito.

Ο'μηϊχμία, ἡ, belli societas. Herodot. ὁ μηχμίαν συνιστάμενος τοῦδε τ' Περσέως Ο'μαίχμιος pro eodem Hesych.

Μεταίχμιος, ου, τὸ, spatium inter duas acies, vt ἐστὶ μεταξὺ ἀμφοτέρων. Vel quasi μετοαίχμιον, vt tradit Eustath. Eurip. in Phœnissis, κἄν μεταιχμίοις Ο' ἔχθος σωθῆναι ἐμοὶ δόξῃ πραπιδῶν. Per catachresin dicitur & de interstitio quod est inter res quaslibet. Herod. ἐξαίρετον ἐν μεταίχμιον τῶν γῆν κατηρῶν.

Πεντάχμιον, quinque cuspides seu mucrones habens, in quinque cuspides seu mucrones diuisus. Epigr.

Σιδήραχμος, idem quod σίδηρος. Suid. & Hesych.

Αἰ'ΨΑ, (aduerb. temporis poet.) statim, continuò, vel citò, celeriter. Il. ϵ, αἶψα δ' ἔπειτα δ' ἔπειτα ἀρορεῖν, &c. Sic alibi sæpè. * Eustat. deducit ab ἅπτω.

Αἰψηρὸς, ὸν, ὁ, celer, citus. Od. θ. αἰψηρὸς ὃ κῆρες κραιπνοῖο ῥόοιο.

Λαψηρὸς etiam dicitur pro αἰψηρὸς: vt docet Hesychius. vnde λαψηρὸν ῥοιζεῖν, & λαψηροὶ πόδες, & λαψηρὸν ἕλκειν, apud Hom. Schol. Arist. & Suid. deducunt à λάψω.

Α'Ι'Ω (poeticum) audio. Cum genit. Od. ξ. οἱ ἔβαν ἄϊοντες. Aristoph. in Nub. ἄϊε σὸ πατρὸς, patri tuo ausculta. Cum accus. Il. κ. Νέστορ' ἔγωγε κτίνον ἄϊε. A' ἴοντες, Hesychius exponit etiam ἀϊσθανόμενοι. ¶ Item exp. ἀκούων, in qua signif. deriuatur ab ἄϝω, Il. ο, ὑπεὶ φίλον ἄϊεν ἦτορ. Eust. exp. ἀπήντων.

Α'ΐσ'Ω (pro quo dicitur & αἴσω) idem quod ἄϊω, i. ἀκούω, αἰσθάνομαι, & ex eo factũ esse tradit Eust. Itè, pro ἀπαντῶν, vide in A' ω. Οὔω, & ὦ quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Εἰσάϊω, audio. Cum genit. apud Nonn. φθόγγης εἰσάϊουσα. Cum accus. Epigr. lib. ω, τετρίγων εἰσάϊουσα μέλος.

Ε'πάϊω, audio. Item, intelligo, sentio. Aristoph. in Vesp. κλάζων λέμβῳ δ' οὐκ ἐπάϊεις, non sentis te ludibrio haberi. Cum genit. Luc. τῆς ῥᾳδιμάνθυος φωνῆς ἐπάϊον, sermonem Rodamanthi intelligo. Cum accus. Soph. τὸν Βαρβάρων γλῶσσαν οὐκ ἐπάϊων. Sic Plat. in Gorg. οὐκ ἐπάϊεσ ὅ δὲ σὺ ἐμοὶ μυκᾶσθαι.

Ε'παΐστωρ, ορος, ὁ, ὴ, is de quo auditum est, qui innotuit. Her. in Euterpe, ὡς ἐπαΐστορ' ἐγένετο τῆ ἀρχαιολογίᾳ, quod vbi rescitum est cum fecisse. Apud eundem ἐπαΐστοι ἐγένοντο, exp. fuerunt deprehensi.

Α'νεπάϊστος, (comp.) non inauditus. vel qui inauditi nequit. Athen. lib. 9. Exp. & ἄγνωστος, ab Eust.

Αἰ'ΩΝ, ῶνος, ὁ, æuum, æternitas. Dicitur quasi ἀεὶ τὸν ὤν, vt docet Aristot. l. de cœlo. Phil. de mundo, οὐ γὰρ ἐστὶν ἢ ὅτε περιελήλυθε ἐνιαυτὸς, ἢ τὸν μέλλοντα, ἢ τὸν μόνον ὑφίστησι. Hinc dicitur ἐξ αἰῶνος, ab æuo, ab æterno, & εἰς αἰῶνα, in æternũ pro quo & ἐξ αἰῶνος. ¶ Itè, seculum, i. 70. annorum spacium. iuxta Hieron. ἀπὸ αἰῶνος, apud Arcop. ante secula. ¶ Itè vita, tempus vitæ hominis, vt & Lat. æuum, apud Hom. Herod. & Xen. in hac sign. ponitur etiam fœminino genere apud poëtas. Il. χ. ἀλλ' ἐπὶ ἢ φίλης αἰῶνος ἀμαχητὶ. ¶ Item. spinæ medulla, apud Hippocr. vide Erotianum.

Αἰώνιος, ου, ὁ, ὴ, æternus, sempiternus. Plat. Plut. & alij. ¶ Item, seculares ludos à Romanis dictos Græci vocabant αἰωνίους: vt Herod. testatur lib. 3.

Αἰωνίζω, æternum reddo, æterno. Et in pass. signif. perenno, duro perpetuò, in æternum maneo. Suid.

Composita.

Δεκαέτων, ονος, ὁ, ὴ, longæuus annosus Hesych.

Διεωνίσιος, idem quod αἰώνιος. Plat.

Διεωνίζω, idem quod αἰωνίζω, perpetuò duro, in æternum maneo. Themist. & Greg.

Συνδιεωνίζω, (decomp.) vnà sum æternus, æternitate cum æuo seu aliis fruor. Greg. (ser. Soph. in Oedip.

Δυσαίων, cui ærumnosa est vita, qui vitam miseram degit, miser.

Εὐαίων, cui vita est beata, qui beatam vitam degit, beatus. Apud Soph. in Philoct. vocata ὕπνος εὐαίων. i. ὁ κοιμώμενος ἐν ὕπνῳ τὸν αἰῶνα, vt scribit schol. in Epigr. Εὐαίων βίος, q. d. vita æui felicis.

Μακραίων, longæuus, annosus. Soph.

Προαιώνιος, qui fuit ante omne æuum seu ante secula; omnia æternitate prior. Greg. Naz.

Α'ΙΩΡΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, in sublime attollo, sursum tollo, eleuo, efferо, dueho, subueho. Item, suspendo. Demosthenes pro corona, ἄφεις τὰς παρούσας θλίβαν δ' ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. Antipater in Anth. epigr. Τίσεαρες αἰωρῶσι τοιοῦτερύγων ὑπὸ νῶτα Νίκαι ἰσηλέμενος ἱέρας ἀθλιάτου. * Ab ἄειρω fieri αἰωρῶ, interiecto ω, grammatici quidam tradunt.

Αἰώρημα, sursum vel in sublime attollor, euehor, subuehor, voluor, spe suspensus sum, & rebus nouis immineo, Plut.

Αἰώρησις, τὸ, elatio, eleuatio, exaltatio, subuectio. Item, suspensio, in Anth. epigr. Et pro gestatione accipitur & pensili quodam exercitamento, apud Dionem.

Αἰώρησις, ως, ἡ, idem quod αἰώρημα. Gal:

Αἰώρα

Ἀ, ὁ, ἡ κρεμάθρα, hoc est , vas pensile apud Plat. in Phædone. ¶ Item gestatio, vel pensilis exercitamenti genus, vt sunt lecti pensiles quibus ægroti vtuntur. Plut & Plat. leg. 7. ¶ Item ἀγχόνη. i. suspendium, vel ipse funis, quo quid ad suspēdium vtitur. Item ἔκφυσις ἔπαρσις. id est, elatio, exaltatio. Suid. & Eust.

Ε'ώθασι pro οἰώθασι scribunt Græci lexicographi. Sic ἐωσθημι, ἰώρημαι, ἐώρησις ἐωρίζω & ἐωρίζομαι.

Composita.

Α'ναπωρῶ ομαι, ῶμαι, in sublimi protendor, vel pendeo. Exp. à Budæo in dependeo suspensus sum. Luc. ἀνέκειτο ὁ πολὺ τῆς ἀσπιδηφορίας. Apud Hesiod. ἐπὶ ὁ ζώνῃ ἀναπωρώντες Διοὺς ἀστραπηφόρου, dependebant.

Α' πάνω ὀλίγον quod ἀπηωρημένος Od. μ, ἀπήορα δ' ἔστιν ὄζοι.

Α' πωρέομαι, suspensus sum, qua aliquid suspenditur, & dependére fe finitur.

Ε'πηωρος ομαι ῶμαι, suspensus agitor. Apud Hipocr. ἐναιωρέμενοι ἐφ' ἑλκει. exp. oculi instabiles & qui perpetuò mouentur

Ε'παωρημα, apud Alex. Aphr. est quod in vrina sublime suspernatat specie aranearum

Ε'παιρομαι, ῶμαι, attollor, efferor, erigor Herodian. κάφεις ἢ ματτύης ἐπαιρόμενος ἐλπίσι, spe inani elatus & gestiens. ¶ Item impendeo immineo, ingruo. Herodian. l. 5. ξίφος ἐπιστᾶσ τοῖς αὐχέσι ἐπαιρόμενον. Apud eundem, κίνδυνος ἐπαιρόμενος, periculum impendens. Item immineo, hoc est, occationem quæro. Plut. in Timol ἐπαιρόμενοι τοῖς πράγμασι. (νοῖ. κατωμοτόκιον, ὄμον, dependeo. Hesiod. Ἡσαιεὺς ὁ κατηρεμιστὶ φαέθων Μιτύεργος, sublimis; quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Παρωμορία ῶ, suspendeo, eo sensu quo dicitur colo suspendere. Παρωμορεῖσθαι. suspendi Herodian. Polym. ἐγχειρίζεται παρὰ τὸ δεξιὸν μηρὸν παρωμορούμενα ἐν τῷ ζώνῃ. Apud Herodian. lib. 3. παρεκόπτετο τὰ αὐτοῦ ξίφη, enses acrimus erat.

Παρωμαίνω, id quod suspenditur, id quo aliquis cinctus est Item laqueus suspendio aptus. Poll.

Υ'πωρωμαι, ῶμαι, super extendo. supperapendo Dioſc.

ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ, siue Α'κηδήμεια, Athenis dictus fuit locus quidam publicus ab Academo quodam qui eum consecrauit, vel ab Echedemo, vt quidam volunt, vnde & Ε'κχαδήμεια vocata fuit, & Ε'κηδήμεια, siue Ε'κηδήμια. vt Plut. in Theseo refert. Consitus hic locus erat arboribus multis pulcherrimis, monumentis etiam fortium virorū ornatus erat, ibidemq; erat gymnasium in quo sese philosophi in primis exercebant, vt & in Lyceo, Vnde Plut in Sylla dicit, ἐπὶ λεπτότατος ὁ τῆς ὕλης ἐπιχείρησις ἔδοξε τοῖς ἐξῆς ἅπασι, καὶ πᾶσι τὰ Α'κηδημίᾳ ἐκείνῃ δενδροφορήσαντα τῶν παραστάδων ἔσαι καὶ τὸ λύκειον. Et Artstoph. in Nub locū fuisse indicat etiam exercitij genus dicatum. ait enim , ἀπ' ἔν λιπαρεῖς ἕως ἢ οὐ μισῇς σὺ γυμνασίοις Πραξιλύειος, ὃ συμῤῥάκαι τῷ πλὶ ἀγρέαν τριόδοντ' ἐκτρεχῶν', οἰσ' ἀπ' ἐν νῷ ἀπ' εἰς Α'κηδήμειαν κρίνειν τοῦ τῆς μαθήμης δικτύχειν ἀεὶ τρέχουσ sub sacris Minervæ oliuis Vide & Paus. in Attic. Α'κηδήμεια dicta fuit noua secta philosophorum qui in Academiæ gymnasijs docebant. vt apud Plut. initio Brut. Πραξιφάνης ὁ ἰατρὸς ἐπικλ τῆς δόξ Πλάτωνος, ἐς τῷ νέαν ἐ μέσῃ λεγομένην ἀκαδήμειαν ἐ πάνυ σεσιτμένον ἐξήκοντα ἐ πολεμῶν.

Ακαδημικοὶ nominabantur qui sese in academia exercebāt docendo & disputando. Athen. l. 11. Λέοντος ὁ Α'καδημικοῦ. Et aliquando pōst. Ἐκεῖθε δέκατ ἐ πρῶτ Α'καδημικῶν ἦσαν οἱ ἀπ' ἐκείνης ὁρμώμενοι. Item Luc. in Pifcatore, διὰξομαι γὰρ οἱ Α'καδημικοὶ ὅσα τ ἄλλων ἰσχυρὰ ἱερασκώπτουσι.

Α'κάζω. Α'κάχη, vide in Α'κή

Α'ΚΑΚΑΛΙΣ. acacalis, semen fruticis cuiusdam nascentis in Aegypto. Dioſc. lib. 1. cap. 119.

-ΑΚΑΛΗ'ΦΗ, ἡ. vrtica: herba quæ & κνίδη appellatur, de qua Dioſc. lib 4. 5 Est & animal marinum, de quo Gell. lib. 4. c. 11. Vide & Aristoph. hist anim. lib. 4 & Athen. lib. 3.

* Sic dictam volunt vel παρὰ τὸ μὴ ἰσχὺ κολλᾶσθαι vel per antiphrasin παρὰ τ' ἔχειν ἀκολλα ἀφλὼ, quippe ἧς σὺκ ἔστ ἀκολλᾶς ἀπτεσθ. Scribitur & ἀκολόφη.

Α'κκλος, vide Ἄγκλος in H^ng.

-Α'ΚΑΝΘΑ, ἡ. spina, vepris, lentis, aculeus, ἄκανθα ἀγρία, spina syluestris, Dioſc. ἄκανθα λευκὴ, spina alba, Dioſc. in plur. ἄκανθαι εἶδος spinæ quales sunt in rubis. Dioſc. ἡ δὲ ἄκανθος ἀκανθώδης μικρὸς ἐχόντα. Dicuntur & ἄκανθαι τ ξίδων, apud Luc. & Theophr. ¶ Metaph. ponitur & dicitur etiam de aculeis quorundam animalium. vt hystricis, echini, pilcium, &c. apud Athen. & Plutar. ¶ Est & spina dorsi. Herodot in Melp. ἐπὶ τὸν νῶτον ἐκάστου ἀκάνθαι ξύλεος ὀξέος διωλάκωσι μάλιστα ἐ τραχύλου. Vide Galen. ¶ Item proverbium τὸν δράκοντα, inquit Schol. Nic. in Ther. ¶ Dedicatio ἀκανθῶν edicti sunt per metaph. (vt Lat. spinæ) difficultates, molestiæ, siue falebræ. scrupuli. vt apud Athen. ἀκάνθας ἐ ζητήσεων ἐκλύειν. * Dicta est ἄκανθα παρὰ τὸν ἀκλὼ quia spinæ sunt accutæ seu acuminatæ.

ἄκανθ, frutex est qui (vt ait Dioſc.) spinæ albæ similis esse creditur. Dicitur & Arabica spina seu Aegyptia, ¶ Est etiam auis nomen, apud Aristot. quam alij luscinian esse volunt, alij carduelem, dicta à spinis quibus pascitur. Theocr. Idyl. 7. ἄκανθοι κορυδοὶ καὶ ἀκανθυλίδες. Eadem dicitur & ἀκανθυλίς, teste schol. Theocr. ¶ Sunt etiam qui adiectiuum esse putent, apud phaniam in Anthol, Epigram. χαλκίδες δύο ὑ φέρεις φίλε ἀκανθίδας.

ἀκανθόεις, εσσα, ὸν, q.d. spinula. ¶ Est etiam herba similis albæ spinæ. Dioſc. Scribitur & ἀκανθόεν.

ἄκανθος, ου, ἡ, acanthus arbor, de qua Theophr. lib. 3. hist. pl. c. 4, sic dicta quia spinis plena est. Sunt qui fruticem, sunt qui spinosam esse herbam tradant. ¶ Item echinus seu erinaceus vel (vt alij) erinaceus genus. Habet enim erinaceus aculeatū totum ferè corpus. Item dicitur & ἄκανθος, ου, ὁ, Gal.

ἀκανθώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, spinosus, spinis abundans. vel spinas habens Theophr. item dumosus, senticosus, Herodot. 1. δῦμος ἀκανθώδης τ Περσικὸς ἀκανθώδης. Item aculeatus, aculeis horrens ¶ Item, metaph. difficultatibus & molestiis plenus, vt ὁδὸς καὶ ὑλὴ &c. apud Suid.

ἀκανθῶδης, ὁ, ἡ, ὸν, spinosus, idem quod ἀκανθώδης, apud Theophr. ἀκανθολὴ appellatur & lachryma helxines herbæ. Plin.

ἀκανθολόγος, ὁ, idem quod ἀκανθώδης, vt ἀκανθῶν πτόλεμος Nic. in Ther.

ἀκανθόω, ῶ ὁ ἡ, spineus, ex spinis factus, ex spinis contextus. ἀκανθῶν ὁ στέφανος, apud Euang, Et ἀκανθίνας ξύλα, Dioſc.

ἀκανθῶδες, ώδους, ἐπινετum, senticetum. Moschop. & Eust.

ἀκανθῶν, οῦ, ὁ. Ἄσσυ, spinosum seu aculeatum sedo.

ἀκανθώδομαι, spinosus seu aculeatus fio vel sum. spinis seu aculeis horreo. Theophr.

ἀκανθόω, ῶ. spinosum reddo. exp. & spinosus sum, spinis horreo. ἀκανθώδης, ες, ὁ, cicadæ species, vt ait Hesych. At Suidas traditetus epithetum, ex eo quòd inter spinas canat. ¶ Item, spinis piscis, apud Arist. de nat. anim. lib. 6. c. 10. Vide & Athen. lib.

Composita.

Α'νάκανθος, ὁ, ἡ, spinis carens seu aculeis, non aculeatus, apa

Ε'ξάκανθος, idem quod ἀκανθῶν. Theoph

Ε'ξακανθώδομαι, aculeis horreo. Sumitur & metaph. vt apu Basil. in epist. ad Libanium. μέμψεται δέ που καὶ ἡ γλυκύπικρα τὰ ἐξακανθοῦντα.

Ε'ξακτὸς, ὸν. (q.d. exspino) spinis primo, spinas euello.

Ε'πακανθίζω, leuiter aculeatus, spinis subhorrens. Theophr.

Ε'ρύπακανθα, herba quæ & ἄβρωτος. Putatur ita vocata quòd folius longius serpat, hæreat & vitatur. Dioſc. lib. 3. c. 19.

Κυνάκανθος vel κυνακάνθη, sentis canina. de qua Arist. anim. li. 5.

Λεύκακανθος, spina alba. ἄκανθα λευκή. Vide Dioſc. lib. 3. c. 122.

Μονάκανθος, ὁ, ἡ, vnicam spinam habens. Aristot.

Οξυάκανθα vel ὀξυάκανθος, acuta spina, arbor est, de qua Dioſc. l. b. t. c 123.

Πλευρακάνθιον, spinas habens in vitio fructum cingens Theophr.

Μυάκανθος, myacanthus. A Theophr. hist. pl. lib. 6. c. 4. numeratur inter suffrutices qui præter spinam folium habent, phleos, ononis. tribulus.

πολυάκανθος, genus suffruticis. sic dictum à multitudine spinarum. Theophr. hist. pl. lib. 6.

σπερμάκανθος, ramos habens spinosos seu aculeatos, apud Theophrast.

πυρράκανθα, arbor alio nomine λύκιον, dicta.

πυρακάνθα, pyracantha, planta quædam. Dioſc. & Nicand.

Τερμακάνθα, (q.d. hircina spina) frutex est, de quo Dioſcorid. & Theophr.

Φυλλάκανθος. ου, ὁ ἡ, ita dicitur planta quæ foliis est spinosa seu aculeatis: vt acanus, eryngium, cnicus Theophr. hist. lib. 6. cap. 1.

Χειράκανθος, spinam habens ex cartilagine seu spina cartilaginea habens, cartilagineus.

Α'κανθ, vide in Α'κή.

Α'ΚΑΡΝΑ, ἡ, carna, genus suffruticis apud. Theophr. hist. lib. 6. cap. 3. & 4. pro. quo quidam legunt ἄκαρνα, Hesychio δάφνη. laurus.

deduci ab ἄγω, duco, quasi ἀκτὸς pleonasmo Ϝ ω, (vt & Lat. actuaria nauis, quæ facilè huc illuc agi & duci potest) vel à nomine ἀκτὴ, vtpote quæ ἀπ' ἀκτῆς εἰς ἀκτὴν φέρεται.

Α'κάπων, ωνος, ὁ, parua acatus. Apud Thuc. ἀκάπονα ἀμφιφανῆ, schol. annot. esse nauigiolum: quod vtinque remis agatur, in quo vnusquisque remigium binos remos ducat. Vide Bayf.

Α'κήχεμι, &c. vide in Α'χος.

Α'κκιτος, vide in comp. ex Κτάομαι.

Α'ΚΕ'ΟΜΑΙ, ἔσομαι, Ῥίσομαι & ἠσομαι, sano, medicor, medeor: vt Il. π. Α'λλὰ σὺ πρόφρων ἄκεσαι τόδε κηρόθεν ἕλκος ἀκοντος, vlcus hoc sana, vlceri huic medere. Apollon. Argon. 2. ἑλκεσὶ τ' αὐθῶν Οὐδεμόθεν ἀκίοντο. Rursum Hom. dicit ἀκέσσαι δ' ἦν, Il. χ, sedare siue restringere stim. ¶ Item mederi, metaphoricè, Herodot. in Thalia, ἄτην δὴ ἀκεσόμενος τὴν ἐπιφερομένην. Od. κ, ἀλλ' ἀκέσασθε φίλοι. δύομεν γὰρ ἐν ὑμῖν. Idem Il. υ. Α'λλ' ἀκεσάμενοι χόλον ἔστον ἀκέσσεσθαι φρένας ἠδὲ θυμόν. ¶ Capitur & pro, expiare, apud Platonem Pol. 2. θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς εἰ τὰ ὑπάρχοντα ἢ νόσους αὐτὸς ἢ πατρόθεν ἀκέεσθαι, mederi sceleribus, i. scelera expiare. ¶ Item pro, tarcire, refarcire. Aristotel. de phalangio, πάλιν δρομεῖ ἐφ' ἃ τὸν ἱστὸν ἀκέσασθαι. Idem μισθὸν ἀκέσθαι τὸ σαρῶσαι ἢ ὑποδήσασθαι. Sic Lucianus ἀκέσασθαι τὸ ὑπόδημα. Xenoph. Δαπανᾶν τε φίλων ἕνεκα δεῖ ἀγαπᾶν ἐπιδοῦσι γνώμην ἀκέσεσθαι. i. damna quæ amici in re familiari passi erant ignorantia, farcire consilio conabatur. A'κέω etiam inuenire testatur Hesychius, qui ἀκέσσι exponit ἰήσεσι, quo A'κέσθαι interdum passiuè accipitur pro, sanari. Item pro farciri, vnde ἡ ἀκεσθέσις apud Pausaniam, sanato autem morbo. & Hel. ἀκεσόμενα apud Oribasium ἰήσεσι δόμενα.

Α'κεσμος, ὁ, ἡ, ὸν, ἀκεσμός, ὰ, ὸν, sanatio, medicatio, medela. Exponitur & ὑγίασμα. sanitatis recuperatio. q.d. conualescentia.

Α'κέσιμος, ὁ, ἡ, sanabilis. idem quod ἀκέσιμος.

Α'κεσμα, ατος, τὸ, idem quod ἄκεσμος. Erotianus apud Hippocratem ἀκέσιμα, exponit ἰάσιμα. Exponitur etiam ὑγίασμα, valetudinis recuperatio, apud Plutarchum in Lycurgo.

Α'κέσιμος, ὁ, ἡ, sanabilis, medicabilis. ἀκεστός. Item valens ad sanandum.

Α'κέσιος dicitur Apollo quasi ἀκέσιμος, à facultate sanandi quæ præditus est. nam & arti medicæ præesse fertur.

Α'κεστός, ὸν, ὁ, sanabilis, medicabilis. idem quod ἀκέσιμος. ¶ Il. ν, Α'λλ' ἀκέσασθε θάσσον ἀκουσὴ δὲ φρένες ἐσθλῶν, exp. faciles emēdatu sunt mentes virorum bonorum.

Α'κεστής, ῆ. ὁ, medicus. Et metaph. sartor, Xen. Pæd. 1.

Α'κεστήριον, ἡ, fornacis ferreæ genus, in qua κεραμεῖς ὁ χαλκὸς, vt habet Dioſc. lib. 5. cap. 84.

Α'κεστικὸς, ὸν, ad medicinam pertinens. vel medicandi peritus. Item q.d. sartorius, vel ad farciendum aptus: aut farciēdi peritus, Α'κεστικὴ (sc. τέχνη) ars medicandi, vel ars farciendi. Plut.

Α'κεστρίς, ίδος, medicatrix. Item sartrix.

Α'κέστρια, ὁ, acus. Luc. in dial. Merc. & Char. ᾗ ἀκέστρια ὑπὸ ἐ τῶν ἰσίων, acum ad velum farciendum.

Α'κέστρος, ου, ὁ, idem quod ἀκεστὴς medicus. Apud Eutip. ἀκέστρα φάος. Α'κεστικὸς, ἡ, medicina, ars medica. Apoll. Arg. 1.

Α'κεστρικὸς, medicinalis, ad medicinam vel medicinam pertinens Α'κεστρικῶς, q.d. medicinaliter. Α'κεστρεύω, & per syncop. ἀκέστρις, medicatrix. vtrumque apud Hippocr.

Α'κέσμων, ονος, ionica epenthesi Ϝ, dicitur pro ἀκέσμων. Il. π, ἰητῆροι ἕλκη ἀκεσμόνες. Et metaph. Od. ξ. Νῆας ἀκεσόμενον ἢ οἱ ξυνίασεν ἄνακτα, refarcientem naues. Sic Apoll. Rhod. 4. κρηπῖν κακῶ ἀκέσσομένην.

Α'κος, ους, τὸ, medela, remedium, ἐμβρύθ ἄκος. vide apud Colum. lib. 7. cap. 3. Et metaph. κακὸν ἄκος, Il. ι. ἄκος πολίεσσ apud Plat. remedium afferre.

Composita.

Α'νήκεστος, ον, ὸ ὴ, ὸν, insanabilis, immedicabilis. cui nullum remedium adhiberi potest. vt ἀσθένειαν νόσημα. Dicitur & ἀκέσασθαι ἀλεφορὴ & ὀρχὴ ἀκέσασθαι, à Plut. Dicitur & ἀκέσασθαι κακὸν, malum grauissimum, vel inexpiabile, apud Ifoer.

Α'πήκεσος, insanabiliter. vt ἀσθένησε ἔχω, insanabili morbo teneor. Item grauissimè, exitialiter. Exp. & crudelissimè, apud Herodot. & Plut.

Ἀλλάκων, ωνος, ὁ, ὸ, q.d. relorum remedium. Sic à quibusdam dicitur ; διὰ μόσυς, vt habetur apud Dioſc,

Ε'ξακεσιος, ία, ιον, medeor, sano, vel persano. Metaph. dicitur χόλον ἐξακέσασθαι. Il. δ. & Od. χ. placare iram. Et pro farcire, Eust. Inuenitur eadem fig. in Pyth. carm. aureis, ἐξακέω, ῶ.

Ε'ξάκεσις, sanatio.

Ε'ξακεστήρ, ῆρος, ὁ, sanandi vim habens. Exp. & expiatorius.

Πάνακες, ὁ pro ἀσύκης, apud poëtas interdum. [Strab.

Παυάκεια, ἡ, omnium sanans, omnib. morbis medens. ex cuius. metaphoricè fidicīni a magnitudine vel à concauitate Eustathius scribit esse φιάλαι πλουσιῶν. * Tradit Etym. dedici

---

Παυάκεια, ἡ, omnium morborum curatio. Item herba quædam ita dicta quasi omnia sanans. de qua vide Dioſc. lib. 3. & Theophr. & schol. Nicand. Eadem herba dicitur & πάνακες & πάναξ à Galen. ad Glauc, lib. 2. vnde ὑποπάναξ, panacis succus Dioſc.

Παυακίτης οἶνος, vinū ex panace cōfectū Dioſc. lib. 4. c. 72.

Α'νακες, Φάεμμονος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Α'κέω & ἀκέω, vide in comp. ex Χείμω.

-Α'ΚΗ ἡ. ἡ, mucro, cuspis, acies ferri. In compositione præsertim vsurpatur, hinc formantur & deducuntur sequentia. Etym. deducit ab ἵκω, vt sit quasi ἵκνη vel ἵκλη, ἡ ἀφ' ἃ πικνὸν ἵσται.

Α'κήζω, acuo. Α'κίζομαι, acuor, vnde ἠκασμένος, & sine incremento, ἀκασμένος: deinde ἀκαχμένος, mutato σ in χ. acutus. Od ω, Εἰλίξ δ' ἄλκιμον ἔγχος ὀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, id est, ἠκονημένον, vel ἐτοιμοῦμενον, inquit Hesych. vide Eust.

Α'κὶς, ίδος, ἡ, generaliter ponitur pro acumine siue acie, vt ὀνύχων ἀκίς, in Auth. epigr. apud Dioſc. lib. 3, ἀνάγκη ἀκίδας, alij exp. aculeos, alij cuspides, quidam & spicula. Quidam volunt peculiariter esse sagittæ cuspidem,

Α'κιδοδήκης, ὁ, ὸ, ἡ, cuspidis sagittæ formam habens, acuminatus in modum cuspidis sagittæ.

Α'κιδότευκτος, ὁ, ἡ, q.d. cuspidatus : (tanquam ab ἀκιδεύω,) vt ἀκιδωτὸς Gal.

Α'κωκὴ, ἡ. idem quod ἀκὴ, (& ab ἀκὴ formarum per reduplicationem, vt tradit Etym.) mucro, cuspis, acumen. Il. χ, Α'λλ' ἐμοὶ σὴ ἀκωκὴ ἀμφοῖν ἤλυθ' ἀκαχεῖν. Et Luc. in dial. Antisth. & Cereris, τῇ πέπτη ἀπικρίσαντε τὴν σφετερολλὼ ἐ παρέλθητε ἡ ἀκωκὴ

Α'κωτὰ, ἡ, & Ionice, ἀκωΐη, idem quod ἄκαινα, telte Hesychio. eiusdemque est originis, nimirum παρὰ τὸν ἀκλύ. Itē virga pastoralis aculeo præfixa à Thessalis primùm inuenta, vt annorat schol. Apollo. lib. 3. Ab huius similitudine fic dicta est etiam virga illa decempedalis qua mensores in agris dimetiendis vtuntur, vt idem schol. tradit, afferens hunc Callimachi versum quo ambas illas signif. complexus est, ἀμφότερον κίνητόν τε βαῖν ἠμὲν ὀρύσσειν. Hæc ἀκαΐνεα, Eustath. scribit esse κοινωνικὰς denominatas παρὰ τ' ἐκφύσειν τὴν καρπὸν τὰς ἐκλεζούσας ἐξ' γῆς, οἷς δὴ καὶ τ ἡ ἴση διέρισεται. Quod etymon affert etiam Etymol.

Α'κων, ωνος, ὁ vel ἡ, idē quod ἄκαινα & ἀκωκὴ. eiusdemque originis. Hesychius Euripidem ita nominare ait spinas quibus dorsum piscis horret, addit tamen esse etiam κυνῆσιν εἶδος. ¶ Est etiam herba quædam seu frutex spinosus & aculeatus. Theophr. hist plant. lib. 6. cap. 1. & lib. 1. cap. 16. ¶ Sic dicitur etiam illud quod veluti malum extuberat in carduorū genere. Theophr. ist. pl. lib. 6. cap. 4.

ἀκανικὸς, acanicus, qui accani est, vel qualis est accani Theop.

Α'κανίδης, d. d. acanaceus, speciem acani. gerens, seu qui ex acani genere est, vt quum dicitur planta aliqua esse ἀκανιδώδη,

Α'κάνιον, diminut. spinula. Hesych.

Α'κανίζω, acanum imitor, acani speciem gero. Theophr. hist. plant. lib. 7. 4.

Α'κάνη, Α'κανθ & ἄκυος, ἀκανταζω, &c. Α'κμὴ, ἀκμάζω, &c. Α'κμων H^ng. singula quomodo vt pertineant, vide suo loco.

Composita.

Α'κὴς, ὁ, ὸ, ἡ, acien non habens, non acutus, cui cote non est fact a acies, seu qui cote non est factus acutior, obtusus, hebes. vt ἡ, ἄκνος ξίφος, apud Suid.

Α'φάκης, ὁ, ὸ, vtrinque acutus, anceps, ex vtraq; parte incidens, quasi ἀμφακὴς, vt ἄμφκνες ἔγχος apud Soph. in Aiace. apud Aristoph. in Neb. ἀμφάκης γλῶττα, metaph. lingua an, ceps, i. ancipitem vsum habens.

Α'νακωχὴ, inducie, pars sequestra, requies à bello. Herodian. l. 6, ἔχειν τ' ἀσφαλῆ καὶ μέλπειν τὰ ἔαρος ἔργα. ¶ Et generaliter, requies, laxamentum. vt ἀνάπαυλα καὶ κακῶν. Thuc. Dictum παρὰ τὸ εἶναι ἄκακος ἔχειν. (id est, quod sursum versus habeantur telorum cuspides, induciarum tempore) tradunt schol. Thuc. Suidas & Etymologus. atq; alij quidam grammatici. Vide & ἀσύχια inter composita ab ἴχνη.

Εὐήκης, valde acutus, q.d. bene acutus. Apol. arg. 2. εὐήκεα φαίσγανα. Sic alibi εὐήκης αἰχμὴ exp. εὖ τῆς ἀκῆς ἠϊγμένα.

Νηήκης, vt νηῆκες ξίφος, ensis quem aliquis nuper fe urecens exacuerit, acutus vel admodum acutus. (acuit, Hesych. παρὰ τὸ νέον ἠκῆσθαι.

Παυάκης, & ταυνήκης, protensam habens aciem siue longam. παρὰ τὸ ἀκλὺ ἔχων παρατεταμένον, vt ξυνάκης χαλκὸς, & ξυνήκης ἄορ. apud Hom. ¶ Item protensus, longus : tanquam per μακρολὼ duntaxat à ταυῦν factum, minimeque nomen ἀκὴ inclusum habens, vt scribit Eustath. Il. π. ταυήκεσι δ' ζυγὸς, id est, ὀκτάζυγος.

Ταυακίδης, protensam habens aciem, ab ἀκὶς. idem quod ταυάκης, siue ταυήκης, apud Hesych.

Α'κιδοῦς, vide in comp. Κιγκίνω.

-Α'ΚΙΝ Α'ΚΗΣ, Etymologo iaculi Persici genus, παρὰ τὸν ἀκλὺ Hesychio est non solùm hasta Persica, (vt Suidæ quoquè) sed etiam ensis. Et in ea significatione potius accipi liquer ex Hē

redoto,

rodoto,qui in Polym.ait,ᾧ Πετσικὸν ξίφος,ᾗ ἀκινάκιον καλέσασι. Scythis quoque peculiaris fuit nic ἀκινάκης,atque adeò pro deo cum habuerunt & per eum iurarunt. Luc.in Anacharſ. ἐστησε δὲ ὁ μὲν πρῶτον ἀνιζάκιστος τὸν ἀκινάκην. Et in Scytha. ἐσθὴς ἀκινάκης ᾗ Σαυροματικὸς. ᾗ πεντεφώνη ἡμῖν θρᾴξ. Apud Herodotū perᵉ ſcribit ἀκινάκης, annotat Etymol. quaſi nimirum ἀκόνιον id eſt, ξέσιον, ἴσον τῷ ἀκονῇ.

A'KINOΣ,acinus:herbæ genus quod & ἄκνῳ nominatur, Latinè ocimaſtrum. Vide Dioſc.lib.1.cap.5.& Plin.lib.21.c.27.

A'κὶς, vide in A'κὴ.

A'KKΩ',ῦς,ἡ,Acco.mulier quædam notæ ſtultitiæ, quæ ſolita ſit ad ſpeculum cum imagine ſua, perinde atque cum alia muliere conſabulari:vt hinc vulgò,quæ ſtultius aut ineptius aliquid agerent, ἀκκίζειν dicerentur, & A'κκᾶς nomine compellarentur. Illud etiam moribus huius muliercis adfuit, vt recuſaret quæ tamen cupiebat.

A'κκίζομαι ſimula.è recuſo,fictè aſpernor,fingo me nolle quum maximè velim. Eſt etiam generaliter,ſimulatione vtor,idem quod σχηματίζομαι. Plut.in tymp.ὁ δὲ ἐκκίσας ἐκκίσαι τὸ σχηματίζόμενον. Et Syn.epiſt. 121. οὐ γὰρ ἀκκιῇ ᾗ κατέρικεν. Sæpe de mulieribus dicitur, & ſcortis quæ vt plurimùs ſe addicant moroſiora ſe præſtant,nec facilè ſe exorari ſinunt. Significat etiam(ſi Suidæ credimus)idem quod γναμπτίζομαι & μαρμάρω. Vide Eraſm.in proverb.

A'κκισμός,ῦ,ὁ,ficta recuſatio,ſimulatio qua quis vtitur fingens ſe accipere nolle quod tamen velit.philoſtr.in epiſt.ἀκκισάμενος δὲ οὐ τὰ ἀκκισμὸν ἀφιλῶς τῶν σίφρα.Eſt etiam ficta recuſatio in alia qualibet re. Luc. παῦε δὴ ἀκκιζόμενος ἀκκισμῶν, ſublata omni tergiverſatione,vt exponit Eraſm.

A'KMH,ἡ cuſpis ſine acies.ili.ἐπὶ ξυρῷ ἑστὼς ἀκμῆς. Sic dicitur a Plut.ἀκμὴν ἐνίχνων, pro quo Plin.dixit ¡aciem vnguium. Sic ἀκμὴ δαιμόνιον.apud Aelian. ¶Item vigor ætatis vel flos, firma ætas.Exp & νεότης à Suida Medici ἀκμὴ ætatem conſiſtentiæ & virilem appellant.ab anno 28.ad 42. Sic quidam accipiunt & apud Ariſtot.Ethic.8.cap.1.vbi amicitiam τὴν ἐν ἀκμῇ ποῖς ἐπὶ καλὰς πράξεις conferre ait.Interdum dicitur ἀκμὴ τῆς ἡλικίας & ἡλικία τῆς ἀκμῆς,apud Gal. Sic ἀκμὴ τῷ βίῳ apud Xen. Et ἀκμὴ τῷ ζῆν, apud Athen. Dicitur etiam abſolutè non nunquam:vt αἱ ἐν ἀκμῇ ὄντες, qui firma ſunt ætate & vigente.exp & iuuenes, adoleſcentes. Sic apud Luc.εἰς ἀκμὴν πεπίση. Sic apud Ioſeratem ſæpe.Dicitur & de aliis:vt νοσήματος ἀκμή, morbus iam adultus.ἀκμὴ ὀδωδὼς,ἀκμὴ κακῶν. A'κμὴν ἄγων,Bud.exp.intenſio certaminis.apud Fauſ. Sic ἡσυχίας ἀκμή, æſtatis vigor, id eſt, illud æſtatis tempus quò maximè viget calor.¶Fit etiam cuiuſque rei ſummum incremẽtum. inquit Bud.quem vide. ¶Eſt etiam καιροῦ, inquit idem Bud. i.punctum ſiue articulus temporis quo res aliqua agi debet. momentum.vt apud Heſiod.ἀκμὴ καλὴ καιροῦ κομίζειν. Dicitur interdum ἀκμὴ καιροῦ: interdum καιροῦ ὠὴ τὴν ἀκμὴν: nonnunquam etiam ſolum ἀκμὴ cum infinit.Dioſc.ad Nic. κράτιστον δὲ τῆς ἀκμῆς τῆ καιρῷ τυγχάνειν.Idem ad Philipp.σφόδρα δὲ καλῶ εἰς τοῦτο τὴν ἀκμήν dicuntur etiam variiquia floruerint ætatis tempore in facie exoriuntur,vt docet Caſſius Probl.33. * Deducitur ab ἀκὴ, pleonaſmo literæ, quod etymon conuenit propriæ ſignificationi,aut à κάμνω,vnde per ſyncopẽ κμὴ & α priuatiuo, quod inuentus non facilè defatigetur, vt nec ſol qui ideo ἀκάμας ab Homero dicitur. vel à κάμνω ſignificante πονῶ α epitatico, quòd in vigore ætatis labores faciliùs ſuſcipiantur & perficiantur. Quod etymon conuenit ſecundæ ſignif.

A'κμαῖος,α ὁ.vigens ætate, florens ætate. integer ævi De eo dicitur qui ætate viget ſimul & robore ἀκμαῖον λέγειν apud Plut. Dicitur interdum ἀκμαῖος τῷ ἡλικίαν. Transferrur & ad alia. vt ἀκμαῖος τὸ χρώμα,maximè vigens hyems. apud Greg. μετεμβάλλω τὰ θέρη ἀκμαίζοντα. Apud Luc. ἀκμαῖος τῷ ὀργίλῳ. Et ἀκμαῖος ἐπὶ ἐρωῖα.in Anth.epigr. ¶Item pro,tempeſtiuus vt in Anth. epigr. ἀκμαῖος ῥοδίη τὴ ὁρόμος. Et Soph.in Aiace.Πᾶ τάφος ὡς ἀκμαῖος,ὡς βαῖη μόλοι,quam tempeſtiuus, ſi acceſſerit,aduenit. ¶ Item maturus.vt ἀκμαῖα πυρία apud Luc.nubilis virgo.

A'κμάζω.F.σω,vigeo vel floreo ætare, ætate ſum firma.Item ſum vegetus & validus per ætatem.polluo iuuenili robore Ioſer. de pace,πᾶς ἡ νεατέρους ἐ μᾶλλον ἀκμάζουσι ἢ γέρα. A'κμάζοντος νεότητι πίσας.Thuc.2.Sic ἀκμάζοντα ἡλικία. Et per metaph.pro florere,vigere pollere quacunque re.vt ἀκμάζειν πλούτῳ.apud Herodot. Et apud Aeſchin. in Cteſiph. ἀκμάζειν ναυσὶ καὶ ἀγέμασι καὶ πεζῇ στρατιᾷ. Apud Plut.in Fab.ἀκμάζειν ἐπὶ δυνάμεσιν. Dicitur & variis etiam rebus:ſicut & ἀκμὴ.vt ἀκμάζειν νόσοις, ἀκμάζων πόλεμος.A'κμάζοντος ἡμέρας apud Herodian.ipſo meridie. Et apud eundem ἀκμαζούσης νυκτὸς, nocte intempeſta. Xenoph ἀκμάζοντες τὰ σίτα,adultis iam frugibus. Apud eundem ἀκμάζειν τὸ πρόγνωθι, exp. res ſunt in ipſo articulo, res ſunt in cardine.

A'κμηνὸς.ῆ ὁ,ſtrenuus,validus,robuſtus. Herodian.lib.1. εὐείκον γὰρ ἀνὴρ τε & ἀκμηνὸς πάντων.

A'κμήνως,ε.ὁ.adultus vel florens & exuberans. vt inquit Bud. Od.ψ,A'κμήνως ἰκνεῖσθαι,Pro ieiunus,vide in I'κμὸς.

A'κμὴν,adhuc,etiam nunc,idem quod ἔτι. Videtur hoc adhibium dici κατ' ἔλλειψιν,quaſi κατ' ἀκμὴν, in ipſo negotij fuore.vt ἀκμὴν φιλεσοφεῖν apud Ioſer.ad Dem. ſedulo, ſtrenuè aſſiduè,ſummo ſtudio philoſopharis. ¶Item etiam eo tempore,apud Poly.b.vbi tamen quidam exp.aliquandiu.

Compoſita.

E'νακμὴς & ἔνακμος,vegetus,robuſtus.

E'νακμάζω vigorem accipio.vegetus reddor,inualeſco. Suid.

E'νακμάζω.idem quod πυρακμάζω,vigere deſino.

E'πακμος,ε.ὁ & ἡ,idem quod ἔνακμος. Dioſc. E'πακμον. Bud. ſe dicit, quod eſt acie exactum. vel quod aciem ſeu cuſpidem habet.ex Dioſc.

E'πακμάζω,vigeo,vegeta ſum ætate.et ἐπακμάζων, vigens, adoleſcens,validus,vegetus.

E'πανακμάζω,inualeſcens paulatim.vel ſenſim efferueſcens. apud Gal.

Παρακμὴ.vigoris remiſſio,languor,quum res aliqua inclinat,minuitur.apud Gal.παρεξετάσεων παρακμαί, acceſſionum remiſſiones, quas vulgò declinationes medici appellant. ἡ παρακμὴ πυρετῶν,& cuiuſuis morbi:tempus quo ſe remittere incipit.ἡ Item ſenilis ætas & flaccenſcens,quam iam robur conſenecſit.

Παρακμάζω,vigorem languidiorem habeo,vigor meus langueſcit.ut iacet,vel vigorem amitto, flacceſco hoc aquia fit in tenectute præcipuè,exponitur & conſeneſco,tacelco ætate,florem ætatis amitto,ad effœtam ætatem vergo. Particip.παρακμακὼς propriè,vigoris tempus egreſſus antegetam ætatem.Exp.& emeritus,qui conſenuit. ¶Transfertur & ad alia, vt & Lat. marceſcere, flaccelcere. Xenoph. Symp.τὸ δὲ ὥρας αὖθις ἔρχῃ ὅταν παρακμάζει. Sic apud Plut. in Bruto.ὅταν παρακμὴν ᾗ πυρρὸν τὸ ὀργῆς,i.quum deſſuerit ira.

παρακμασις,vigoris amiſſio. q.d. effœtatio, vt & quidam exp.apud Theophr.

παρακμαστὸς, cuius remiſſus eſt vigor. vt παρακμαστικὸν κἀκεῖ apud Gal.ætas iam vergens & inclinata.Et παρακμαστὰ πυρετῶν.

Συμακμάζω,ſimul vigeo & ætate floreo, vt συμήκιας Γοργίας συνακμάσαι φησὶν ὁ Φιλόστρατος. Epigr.lib.2. Synonymorum autem exp.τὸ περιβιοῦν eius ſ.oruit ſeu ciaruit.Metaphoricè etiam dicitur συνακμάζουσα ὀπώρη. Epigr.lib.2.

Τὸ ἀκμάζω, ætatis florem egreſſus, vel qui exceſſit ætatis vigorem,ætatem vegetam egreſſus,1.Cor.cap.7.

Υ'περακμάζω, ætatis vigorẽ excedo. vel vegetior ſum quam &c. Vtitur hoc verbo Myron prienenſis apud Athen. lib.11. ἐὰ πινὶ ὑπερακμάζοντι τῶν οἰκείων ἐπιφανείαν.

A κὴ, vide in A'κὼ.

A'KO'ΛΟΥΘΟΣ,ε ὁ & ἡ,pediſſequus, vel pediſſequa, comes. f.ctator. Demoſth.contrà Midiam, ἀκολούθες ἀρῶν ἢ πέπαυμαι ὑμῖν ἴσχων.Lucianus in Nigrino, φοβοῦμαι ἀκολούθων ὄχλῳ, impſus ſiue odioſus ob comitum turbam. Apud Platonem Sympoſio, διὸ δὴ καὶ τὸ Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων ἔρως. Dicitur etiam ἀκόλουθος quicquid ſequitur vel cõſequitur conſequens. Cum genitiuo,vt τύπτε ἀκόλουθον, apud Xen. Apud Plutarchum ἀκόλουθον & στρογγύλῳ opponuntur.

¶ Item ἀκόλουθος,conſentaneus,congruens,conueniens, Homerenes ᾧ μάλιστα ἡδίστης ἀκόλουθος,Demoſthenes pro corona ἀκόλουθα τούτοις πεφύκει. Apud Xenophon. in Oecon cum pugnitio ἀκόλουθα ἀλλήλοις exponitur coniuncta inter ſe. Ariſtot.vult Suidas ſignificare ſimile,hoc in loco. ἀκόλουθον ἐστὶ βοῦ τέλος τῷ σφυρᾷ ὀλεκράνῳ. A'κόλουθον, ſub.ἐστὶ, conſentaneum eſt,ve. reliquum eſt.Greg.de diuinitate εἰκότως ἂν ἀκόλουθον ἡμῖν. Apud Baſilium,ἀκολουθότερον ἐὼ, magis conſentaneum erat. * Componitur ex particula α ſignificante ὁμοῦ & κέλευθος.

A'κόλουθος,conſequenter,vt apud Dioſc.6.ἀκολούθως τούτοις, conſequenter his.poſt hæc. ¶ Item conuenienter, conſentaneè. Plutarchus,ἀκολούθως τούτῳ οὔφησιν.

A'κολουθία: ἡ affectatio,comitatus. Syneſepiſt. 101.οὐκ ἐπὶ πᾶσι,ἀγνοοῦσι δῆλα τῶν ἀκολουθίαν ᾗ διαιτῶν. A'κολουθία φύσεως ἀστοχήσασα. Philo de vita Moſ. lib.1. vbi exponitur,ſectam. ¶Item conſequentia,conſequutio. Philo de mundo, ἀκολουθία τῆς φθορᾶς ἴσχῃ, i. continet diſſolutionis conſequentiam. Κατ' ἀκολουθίαν. Herodianus dicit pro, per gradus ſocordiam. ¶Item conuenientia,congruentia:κατ' ἀκολουθίαν,congruenter conuenienter. Philo de vita Moſis,lib.3.

A'κόλουθος,ὁ,F.ἡσω,P.ησα.ſequor,aſſector,comitor. Dicitur autem ἀκολουθεῖν ἴσως ἀ μετὰ ἴσος, interdum & καθάπαν πολύ. Luc. in dearum iudicio.ὑμεῖς ᾗ μὴ θεραπεύειν ἀκολουθεῖτ᾽ μοι. Demoſth. in Androtionem, γνῶναι ἀκολουθεῖν μοὶ ἐκωτῷ. ¶Exponitur etiam famulor, pediſſequus ſum, vel à pedibus ſum, aut à quo

---

A'KO'NH,ἡ,cos.Ioſcr.ᾧ δὲ ἡ ἀκόνη αὕτη ᾗ ἀ τέμνει, τὸ ξ ξίφη ὀξέα ποιεῖ,cos.non ſecat,ſed gladios non acuit.Ἐνεῦσε εἰς ἀκόνλυς, ſub.ἵππος.& ἀκόνλυς σπίζας,vide Eraſm. ¶Item thyra arbor apud Hippocr.in appendice libri de diæta,& apud Theophr. hiſt.pl.li.8.vt annotat Gal.in lex. * Etym.deducit ab α epit. & κνῶ ſignificante φθείρω ᾗ λειπαίνω, aut etiam idem quod σπεύδω.vel ab ἀκὴ.

A'κονάω.ῶ.F.ήσω,P.ἤκησα,acuo,exacuo.Luc.in Tim. ὥσπερ ἂ κεραυνὸν ἀκονῶσιν ἐπισκόπουσιν. ¶Metaph etiam pro,incito,impello. Herodianus.εἰς ὁρμὴν ἀκόνησαν τὸν τῶ Μαξιμίνου ψυχήν.

A'κονάομαι.ῶμαι,acuor,exacuor.Item in act.ſig.Xen.Hell.7. πάντες ᾗ ἠκονῶντο ᾗ λόγχας.

A'κόνημα,τὸ,incitamenium.Metaph.

A'κόνιον,ν,τὸ,cos ſeu coticula.Dioſc.lib.1.cap.130.

A'κόνιτον,ν,τὸ, aconitũ herba venenata, de qua Dioſc.lib.4. & 6. * Sic nominatam volunt,quoniam in cautibus ſeu ἐν πέτραις ἀκόναις prouenit.Quod etymon ſequutus Ouid.Metam.lib.7. cecinit : Quæ quia naſcuntur dura viuacia caute.Agreſtes aconita vocant.Et Plin.lib.27.cap 3. Naſcitur(inquit)in nudis cautibus;quas aconas nominant: (& ideo aconitum aliqui dixêre)nullo iuxtà ne puluere quidem nutriente.hanc aliqui rationem nominis attulere.Alii,quoniam vis eadem in morte eſſet quę cotibus ad ferri aciem deterrenda,ſtatimque admota velocitas ſentiretur. Theophr.hiſt.pl.lib.9.cap.16. ἀκόνιτον appellatum ſcribit ab Aconis,pago quodam Mariandynorum,quoniam ibi præcipuè proueniat.Steph.ᾧ Ἀκόναι eſſe dicit oppidum prope Heracleam, ita nominatum ἀφ᾽ τῆ πολλῶ τῶ ἐν αὐτῇ ποῦς ἀκόνας πεποιημένων λίθων , quoniam ibi multi ſiunt lapides apti exacuendo ferro. Additque hinc nominari τὸ ἀκόνιτον venenum alio nomine dictum κάνειον ἀφ᾽ τὸ (inquit) ποῦ φύεσθαι ἐν τῇ πέτρᾳ Ἀκάνας πολυφθόν.

A'κονιτικὸς. ex aconito confectus, vel Aconiti aliquid miſtũ habens.Xenoph.de rent.ἀνλοπὲ ᾗ τὰ ἐν τοῖς ὄρεσι φάρμακα ἀφ᾽ ἧς δηλοῖται ἀκονιτικὴν,propter aſperitatem regionis capiuntur aconito.

Compoſita ab ἀκονάω.

Ἀφακονάω,acuo,ſiue exacuo.

Κατηκονάω. ῶ,acuo,corrumpo & attenuo attendo , vt eos acuens ferrum,illud atterit & attenuat.Eurip.

Νιπακόνητος.ὁ ᾗ ἡ,recens acutus.ſchol. Soph.in El.& Heſych.

Νιπκονής,idem Heſych.

Παρακονάω. ῶ, exacuo, incito. Xenoph.Pæd. 6.παρακονᾶν ψυχὴν dicit pro,animum exacuere ad fortitudinem.

Περιακονάω.inſuper acuo.

A'κοντίζω,&c. vide iu A'κων.

A' KOPNA.ἡ, nomen plantæ quæ reponitur inter φυλλάνθεμα, à Theophr.hiſt.pl.lib.1.cap.16.Vide & lib.6. cap.3.& 4.

A'KOPON,herba quædam de qua Dioſc. lib.1. cap.1. & Theophraſt.hiſt.pl.lib.2.& Plin.lib.25.cap.13.

A'κορίτης οἶνος, apud Dioſc. lib. 5. vinum ex acoro confectum ſeu acoro conditum.

A'κος, vide in A'κέομαι.

A'KOΣTH',ῆς,ἡ, hordeum:Item,generaliter quiuis cibus,ſeu quoduis alimentum.vt Euſt.docet.Il.ζ.Heſych.Cypria dialecto τὸν κριθὸν vocari ἀκοστὸν annotat.Vtitur tamen eo vocabulo Nicander in Alexiph. Πολλάκι δ᾽ ὀλίγῳ ψεύσας ὁ ὀπαλίσηται ἀκοστῷ:id eſt,ὁ πφευγμένος ἀκοστῷ,inquit ſchol.qui κριθίνῳ πλουσίῳ his verbis indicari ait,& ἀκοστὸς dici ἀφ᾽ ἧς κρίθας, παρὰ τὸ ἄκος ποιεῖν τοῖς νοσοῦσι πυρέσσουσι.

A'κοστὸς,ὁ,multis modis exponitur apud Homerum,Il.ξ. vbi ait Ὡς δ᾽ ὅτε τις ἵππον ἀκοστὸν ἐπὶ φάτνῃ.Alisquo modo ἀποῤῥήξας θείῃ πεδίοιο κροτήσῃ,Εἰωθὼς λούσασθ᾽ ἐύῤῥεῖ ποταμοῖο lib.enimEuſtat.annotat, ἀκοστὸν ſecundum veteres eſſe abundare eſſe hordei. Alios verò ἀκοστὸν interpretati χρῖν ἄκος ἔχοντα ὡς τὸ ἴσχος: quoſdam λαυθὲν ἄχθος vel potius ἄκος τῇ ἐσθῇ ᾗ τῇ τροφῇ ἀπολαύσῃ. Alios autem velle hoc ἀκοστὸν per ſyncopẽ dictum pro ἀκολαστὸν ſeu ἀκολάσως ἀβρυπίζοντα. nonnullos interpretari ἡσυχάσαντα,nimirum πταιῶ ὁ ἀκὼ,ἤγουν ἡσύχως(τοῦτο.Eſſe alios qui ſcribant ἀβρυθέντα,& exponant ῥυπαινθεὶς,ſordibus coinquinatus:deriuantes hoc verbum ex α priuatiuo & βρῖν ſignificante ſordes ideóque poëtam ſubiunxiſſe,εἰωθὼς λούσασθ᾽. Meminit & Heſychius harum interpretationum,ſed præfert eam quæ ἀκοστὸν accipit pro ἐν ἄχῃ ζῳύσθω,quaſi ἀχοστὸν:quàm Ariſtonici eſſe ait.alios verò gloſſographos exponere κεκλιάσατε,ἀδθὲν φαγόντας,ἀδθὲν πεπωθότες,videlicet ἀπὸ τῶ ἄκου πάσας,hoc eſt,λαμέδωκεν.poni autem ἀκοῦ ἐπὶ τῆ ἀπαπαύστως ᾗ τῆ λιμῷ ᾗ τῆ δίψης:patere ex Homerico hoc hemiſtichio ,πίσυτ᾽ ἀκόιτητε δίψαν.

A'κρεος,&c.vide in A'κρεων.

A'KOY'Ω.F.σω.P.κα.Aor.2.ἤκουσα,audio,auribus percipio.Cum genitiuo perſonæ:vt Il.τ᾽ ἀκόοντες βασιλῆος. Xenophon.αὐτὸς ᾗ τοῖς φίλοις ἀξιολόγοις ἀκούειν.audivi ipſum de amiciis etiam differentem. Cum genitiuo rei: Plut.in Othone,ἦκουσε ὑφοῦσα καὶ βοῆς ἐπὶ θύραις, pro foribus tumultum & clamorem audiit. Cum accuſatiuo rei,Xen.ἀκόειν τὰ ἀνεγκλ. Sic ἀκόειν φωνῆς τινος, Dem. & Ioſcr. Od.χ, αὐδὴν ἄκουσας. Cum genit.perſonæ & accuſ.rei;Xen.ἐμοῦ πολλὰ ἤφη ἀκόειν, hoc ſe ex multis audire dicebat.Sic & Plut.& Dem.& alij.Cum præpoſitione: vt τοῦ ἀκόειν παρόντος, vel σοῦ ὄντος,hoc audio ex te, apud Herodor.&c.Dicitur & ἀκόειν ἔοικε σοῦ ὄντος.& ἀκόειν ἔοικε σοῦ ᾗ παραγιγνόντων. & ἀκόειν ἔοικε σῦ πέρι & ἀκόειν ἔοικε ᾗ παραγίνεσθαι πέρι. & ἀκόειν σῦ φίλε τύπτοντος , & ἀκόειν φίλε σοῦ, non præcedente accuſ. Cum participio accuſatiui caſus.vt ἀκόειν σὲ ἰόντα, audio te ire. Ponitur etiam interdum abſolutè. Iliad.ο, Οὐδὲ᾽ ἀκούομεν ὑπὸ ¶ Item audio, i. mihi dicitur. vt Heſiod. ἐμοὶ δ᾽ ὄπποις,

εἰπεῖς, πολλὰ κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσας, si malum verbum alij dixeris statim ipse aliud peius audies, si tibi dicetur. Sic & Plutar. λέγοντες ἃ ἥδεσιν, ἀκούσιοι ἃ μὴ ἥδεσιν. ¶ item audio, i. intelligo, ex audito scio aut reteisco, vel didici. vt Xen. Pæd. 1. ἤκουεν αὐδᾶν ἐξ ἧς τε ἔφασ Δᾶρ. περσεπόλεμον τὸν Κῦρον, Cyrũ iam res viro dignas gerere audijt vel intelexit. Et li. 2. Καὶ σε μάρων τὸ παῖν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι ¶ Item audio, auditor sum, discipulus sum Laert. Α' ναξιμάνδρ. Μιλήσι ἤκουσε Α' ναξιμάνδρου, οὗ τὸν ἐν ἡμῖ Παρμενίδ. ἀκήκοεν ¶ item, audio, dicto tum audiens, auscuito, obtempero. Plut. in Lycurgo, σὺν ἀκόσμῳ τινὶ πλήθει τὰ μὲν ἐπιτάττειν μὴ ἐθελόντων, imperare nescientibus parere non iustinẽ. ¶ item, audio, i. intelligo & interpretor, vt docet Bud. Themistius in 2. de anima, ἀπλᾶς ἐστὶ ἀκοῦσαι τέτου ἀπίστευ τοῦ ὁτιοῦν τὸν, hæc simpliciùs intelligenda. ¶ item audio, i. vocor, appellor, dicor. vt ἰδοὺ λὰς ἀκούει, apud Theoc. Sic Luc. δεῖ, εἰ μὴ νομίμη πλοκαμίδ ἀκούειν. Apud Herodot. τότε δὴ Ἀργεῖοι ἤκουσι εἶναι ἀνδρῶν ἀρετῆτοι. Dicitur & κακῶς ἀκούω δὰ τύτ. malè audio, vituperor & contrà. εὖ ἀκούω, bene audio, laudor, Plut. & Plat. & Thuc.

A' κούσμ pass. audior. Hom. & Plur. &c. item media voce, (vnde F. ἀκούσιμαι, P. Atticum ἀκύομαι) actiuam habet signif. vt ἀκούω, Luc. πῶ δ' ἂν ἔτι ἔωσ ἔχειν δύναιμ' ἐφόρτιν ἀκόσ τε. Plut. in Camillo, πολλὰ δ' τῶν καθ' ἡμᾶς ἀκηκοότες αὐτῶν πάντων. Dem. pro cor. ὥσπερ εἰκότως ἀκηκοέναι, quæ meritò ex me audietis.

A' κουσμ. τὰ, tes quæ auditur. Apud Xen. ἴσως δ' dicitur esse ἥδιον ἀκούσμα. Exp. & auditio. ¶ item, auditio discipuli, id est quod audit discipulus ex præceptore. Apud Isocr. ad Demquidam exp. præceptum. ¶ item, auditio, fama, rumor. Hesych. A' κουσμάτιον, auditiuncula. Exp. & narratiuncula, sermunculus. Luc.

A' κουσ-ής, ές, auditor Isocr. item discipulus. Dionys. Hal. 1.

A' κουσ-ὸς, ὴ, ὸν, (q. d. audibilis) sub auditum cadens, qui audiri potest Xen. & Isocr.

A' κουσικός, ὴ, ὸν, ad auditum pertinens, siue sensum audiendi. vt ἀκουσικὴ αἴσθησις Plutarch. auditus sensus, siue audiendi. Sic πέρ- ἀκουσικὸν appellatur foramen teres quod est in medio aurium, meatus auditui accommodatus. Itidem ὁ ἐγκέφαλ ἀκουσικὸν apud Alexandrum Aphrodisæum. ¶ Exponi ut etiam auditu valens, aeri auditu præditus. ¶ A' κουσικὴ appellabantur Pythagoræ discipuli illo quinquennio quo taciti auscultabant.

A' κοὴ ἡ, auditus, sensus audiendi, vel aurium, vel auditus. facultas audiendi. item, auditus, auditio, id est, ipsa audiendi actio. Thuc. 7. ἐκπλῆξίν τε ἅμα καὶ δόσιν ἐκποιεῖ ἀκοῆς, perterrefactionẽ simul & auditus priuationem. A' κοῆς ἄξι-, auditu dignus, siue auditione, id est, qui audiatur. Sic ἀκοῆ εἶδα, auditu noui vel accepi. Thuc. 1. Μίνως γὰρ παλαιότατ- ὧν ἀκοῇ ἴσμεν. Plato codem dicitur & ἀκοῇ εὐδοκιμῆσ. Plutarch. de audit. ndo, ἀμείβε τῆς ἀκοῆς ἐξέξιν τῷ ἤθει. simul auditionis voluptas effluxit, id est, quæ audiendo seu auditu percipitur, vel ex auditione. ¶ item, auris. vt plurimum autem in plurali ponitur ἀκοαὶ p o auribus, vt ὄψεις, pro oculis. Luc. in Vhilop. τὰς ἀκοὰς δότ φερ μὴ πω ἐπ ἀκούσαμι ζωῆ, aures obturo, ne auhuc audiam ista. Aeschin. in Ctesiph. κλίναντες ζωῆ ἀκόας ὑμῶν, obrepentes vestris auribus. ¶ item, aures, Cicerone interprete. nam quod Plato in Timæo dicit· ἐσθ' ἀκοῆς ἐπεδέτο, vertit, nec auribus egebat. ¶ item, auditio id est, rumor, fama. Plat. in Timeo, ἐσ δ' ὧν ἡμῖ λόγ εἰσηγήσ ὐκ παλαίας ἀκοῆς, ex fama vetusta. Et numero etiam plurali Thuc. lib. 1. ζωῆ ἀκοὰς τῶν προγεγονότων ἢ ἀ' λλων δύναντ, rumores rerum præteritarum, siue de rebus præteritis ¶ item, obedientia, citatur ex 1. Reg. cap. 16. Ακοὴ, ἡ, apud Hom. idem quod ἀκοὴ, auditus, auditio. Il. π, ἐκ δὲ τε χίτω' ἀκοὴ. Et Od. σ', ὁσ', ἐὸν μ' παῖδος ἀκοὴν.

A' κπόζω. F. ἴσω, apud Græcos bibi orum interpretes exp. audire facio. Psal. 50. ἀκέπεῖς μοι ἀ' γαλλίσιν. In Cant. Sol. cap. 2. ἀ' κέπατόν μ τῆς φωνῆς σ. ¶ A' κούζω, ἢ λόγ, citatur ex Aristot. pro, obtemperare rationi.

A' κπτικὸς ἤ, ὸ obtemperans, obediens. Bud. ex Aristot.

A' κκάζομαι, audito, in prima fig. Od., Διαπυμπόνεσ ὀ' αὖα δὴ μάτ' ἀ κκάζοντα ἀ' οιδ ἤ. At Il. ἀ κκάζεαι δ' ωρ, vocari ad cœnam.

A' κρόκρυφ. quemodo huc pertinenat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpositione.

A' νακούω. idem quod ὑπακούω, inaudio, vel ausculto. Sophocles in Electra. ἡλῶ Μέναλφ αὐδᾷ, κἀνακωλῷ γόων.

A' ντακούω. vicissim audio. Sophocles, Σὺ δ' αὖ ἀκούσ ἤτω, ὡς πρὸ ψῆφ. hoc vicissim audies, id est, hoc tibi vicissim dicetur.

Διακούω, audio, (vt discipulus loquentem præceptorem audit) Plut. in Cicerone. διήκουσε Α' πόλλω ἥ ῥητορες, auditor fuit Antiochi, id est, discipulus. Interdum cũ genitiuo reiquæ à præceptore docetur: vt Δᾳκώσσ μουσικῶν λόγων, ibidem. Sed frequentiùs cum accusatiuo: cui interdum additur præceptoris nomen in genitiuo: vt apud Laertium, de Eudoxo, ἦτ πὸ μὲν γεωμετρικὸ Α' ρχύτε σύνκοινε ζῶ ἰατρικὸ, Φιλιστίων. Sic apud Platonem epist. 7. Δίωνός τ ἀ' τὰ Δᾳκηκόοτες, exp. qui à Dione nonnulla fuerant edocti. ¶ item, ad finem vsque audio. Xenoph. ἴσα δ' καλῶ πάλαι αὐδᾷν ἔφα πάλιν Δᾳκώσασ κφ

κηκοᾷν. videtur tamen posse & pro simplici ἀκούειν sumi. ¶ item pro ἀ' κόω. Plato Polit. φῶς ἐν ἰωῖν Δᾳσπήσας, huc ex quibus audiuntis, vel audita cognoscimus. Xen. Mem. 1. 3. διαπολέμ. Kursum Plat. 1. de Repub. Δᾳκήσεις τ λόγων, sermones audire. Et in pass. voce Δᾳκηκοᾷ σ ωπίων. auditu rarum.

Εἰσακούω, vel Ε' σακούω, exaudio. (ea significatione qua dicimus a Cicerone, vt idem omnes exaudiant, voce clarissima dicit) Thuc. lib. 5. ᾧ Α' λκιβιάδ κρ ἐβόων τ ὑπήκοον. Ponitur & pro pareo, ab eodem Thucydide lib. 1. & alibi in testamento Iesu, & apud LXX. interpretes, pro, exaudio (illo etiam sensu quo dicitur Deus exaudire preces.) Sic & pass. Εἰσακούσθησαν exaudior, preces meæ exaudiuntur: vt Matth. 6. ὅτι ἐν τῇ πολλ λογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται. Dicitur & ipsa precatio εἰσακουσθῆναι, vt Luc. 1. δέον εἰσακούσθη ἡ δέησίς σου. ¶ item, simpliciter pro ἀ' κόω, apud Sophoclem, ᾧ δ' εἰσάκουε τ' αὐδᾷς.

Ἐπακούω, q. d. inaudio, audio.

Ἐπήκοος, exp. audiendi facultate prædirus. Poll.

Ἐξακούω, audio, exaudio. Plutarchus in Fabio, ἐξακέσαντες τ φήμ τὸν κ' κλῶσιν, quum vocem clarè non exaudissent.

Ἐξάκουσ- φωνὴ apud eundem in Numa, vox quæ vel cuiusquam auditu percipi potest.

Ἐπακούω, exaudio, vt ὑπακούσας τ ὀζῦς ὁ Θρὶς, apud Plutarchum. Sic Lucianus in Timone, ὑπερψόησι τ πλῆξιν ὁ Ζεὺς ὑπακούσ τ ὀζῦν. it. audio, id est, tum dicto audiens. Hesiod. ἐργ νεῖκος ὑπακουε. ¶ item, ex præceptore audio & discor. vt, ἤκουσ τ μάτηκον εἰ μουσικὴς ὑπεκκοεν. ¶ item, pro, ἀ' κούω, audio. Florus Odyss. ξ. v. 328. Δι. ς βουλὴ ὑπακοῦσ- ἐπιτάσσοντ- ὧν. Sic & ἀκούω ἐπὶ τοῦτο τ δικῶν. Apud Xen. autem αὐδᾷ τ, ἐπὶ δ' ἐξηγοῦ τ πόνοι. Ioannes vide exaudiri posse.

Κατακούω, exaudio. Plato in Euthydemo, ἐ γὼ οἶδ τε ὧν σοφῶν κατακούειν τῶν ἐ ἐχέων. Sic vetitur & Thuc. lib. 2. ¶ I. modicè audiens obtempero. Demosthenes Olynth. ... κ γὼ α' κήκοα ἐ κ ξυνιέναι πρ εἰσ.

Κωφ-ὸς, ὴ, ὸν, dicto audiens, morigerus. Plato pol. lib. 7. κωφὸν τῇ πόλει. Vicissim verò πόλις dicitur κωφὴ τ φρονοῦντ- à Plutarcho in Fabio consilio prudentis obtemperãs. ¶ item, subiectus alicui, qui est in ditione ac potestate alicuius. Pausanias in Atticis, ὄντες Α' θηναίων κωφοὶ. itidem ex Herodoto citatur, κωφὸς σὺ εἰμὶ, pro, tum tibi subiectus. ¶ Item, attentus. vt ἑτοῖ κωφὸν ἐκ Epigr citatur, attentus, si, audi. Sic apud Platonem in Axiocho, κωφὸν λόγων, pro α' κοωτὴς, auditor.

Παρακούω. per audio, vel non rectè audio, fallitur meus auditus, seu falluntur aures meæ. Plato in Thæteto, παρᾶσι τ μ παρακηκόοτι ἢ παρεγένσι πολίτ, in plurimis eos occulti, aures meas frustratur. vel, eorum oculi, aures & mensis plurimis falluntur. Plato in Protagora, ἀ' κούει ἢ παρακούει inter se opponit Budæus apud Galenum, παρακούσ μ' ὧν ἐπ πολλῶν ξυνεχῶς ἐκ κακῶς σπουδῇ. ἢ ὅτι ὑφ' ἡδονῆς ἐπιπόν τ λεγομένων. Sic & Plutarch. in lib. vtra anim. prudent. παρακούσ τοῦ ἐνίοι δεόμεν ὑπ' ἐξ οἴοντ ὡσ ὑπὸ ὀργῆς ἢ πόνου. ¶ item, fallor, Exponitur etiam, ofcitanter & negligenter audio, apud Polybium, παρακούσ- τ λεγομένων. Et, ὥσπερ ἐ παρακλήσ ἀ' ὸ τῶ Κλεομένους παρῆκεν. ¶ Item, audiens sic transmitto quasi non audierim, apud Syn. epist. 5. ὃ τε πρ α' ὐτοῦ πεισθέν ἰδὼν παρῆκεν ἢ α' κόσας παρῆκεν. Vbi vetiti etiam potest, se audisse dissimulauit. Sic etiam Lucianus initio orat. qui inscribitur, Iudicium vocalium, ᾧ παρῆκον ἐνια τ λεγομένων ὥσπ τ μεσημέρ τ ὑπν, audire me dissimulabam. ¶ Item, audire nolo. apud Polybium. Hinc & pro, dicto audiens non sum, non obtempero non pareo. Luc. in Caucaso, α' λλ' ὅ εἰ αὐσκολαπτοῦσιν αὐτὴν παρακούσ τῶ ἐπιτάγμ τ θ-. Sic. Matth. 18, ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν. ¶ Item, clàm & quasi furtim audio, clàm fermonem subiego. Sic Plato in Euthyd. ὁ Κτήσιππ- παρ' αὐτὸ ζῶτα παρακηκόει, hæc clanculum audiendo cognouerat. Exp. & subauscultо vt Aristoph. in Ranis, ᾧ παρακύων διατρίβ ὅταν λαλῶσι. Et in Epigr. παρακήκοα πᾶν ὁλ πάτρ. Sic apud Luc. in lib. de merc. cõd. ἓ ὧν ἐπῆσπε, οὐδὲν ἠπιώτερ μᾶλλ παρακούσ τῶ διακόν τε. Apud Aristotelem Ethic. 7. cap. 6. ἴσ τις ᾧ θυμὸς α' κούει μᾶλλ τῶ λόγ παρακύειν ἢ, κρίσεῖς οἰόμεθ ἓ Δᾳκηκοέναι. εἰ πᾶν α' κούσας τῶν τ λεγομένων, σκέψασθ, &c. quidam παρακύειν exp. non plenè audire. Alij negligenter & oscitanter audire. ¶ Item, pro α' κόω Herodot. παρακύω ὀκείου τῶν τέκνων audio de illius artificio. Item. Plat. epist. 7. δεῖν ἡσυχίαν παρέχειν ἀνθρώπου παρακούοντ, ἐ ἐξέοντ λόγ ἐ πτυγμένου, ὁμῶς δ' ἐμ ἐκ τὸ ἐκθεῖν τὰ θελόντ εἰσ, audiretur de rebus magnis sermones.

Παραίνεσις, prava doctrina, quam quis à malo præceptore didicit vel exitiosum aeroama, quum quis malè audiendo, mala opinione imbutus est. Plato in epistola ad Dionis propinquos, πάντ τοὺς τυραννικοὺς πρέπει, ἄλλως τε ἐ τοῖς τ παραινεσάντ μεγίστ. & alibi, ἄλλοι παραινεσάμενοι ἐκείνων ἤμελησ τοῦ φιλοσοφίαν. vide Bud.

Παρήκοος, vide Bud. παρήκοος μι. Plat. epist. 7. Δᾳ ἓ ὧν τοῦ παρήκοος. ¶ item inobedientia, inobsequentia. Exp. & contumacia. Syn. epist. 67. ἀπὸ γὰρ ζωῆς, ᾗ ἥκατ- ἡ παρήκοη.

Παρήκοος, idẽ, ac παρακούων & ἀπήχης, immoriger, inobediẽs. παρὼν, prius seu prior audio, antè audio & cognosco, præsentio. vnde participium præs. med. προαπηκόοτες, qui priores audierunt, qui præsenserunt vel præsenserant.

Προακούω, insuper audio. Plut. in lib de audiendo, σὺν αὖ ἀπ ἴδιε, ἀλ' οἰμαί σε προακούσαι πᾶν τὰς ἀκουσιήσ εἰφθόνους.

Συνακούω, simul audio.

Σωήκοος, q. d. coauditor.

Ὑπακούω, aures præbeo ad audiendum. q. d. subauscultо. Simpliciter ponitur pro, auscultо. Sic ianitor dicitur ὑπακούειν, auscultare ad fores, apud Plat. in Phædone. Sic & Act. cap. 12. item, respondeo, apud Hom. Od. δ'. & Theocr. in Hyla. Quæ significatio sumpta est ex consequente. item, dum dicto audiens, auscultо, pareo. Cum genit. Thuc. Α' θωναῖων ὑπακούοντες, Athenienſibus subiecti. Apud Theophr. ὑπακούειν ψύχεσι, obnoxium esse frigori. Sæpiùs cum dat. Thuc. ἀ' κοις ὑπακούσαμ. Sic Dem. ὑπακούσομέ σοι. Dicitur & ὑπακοὴ ῥᾳ pro χῇ ῥᾳ. & ὑπακόω σοι ῥᾳ, Thuc. Metaphoricè dixit Luc. ἐπεὶδὴ ὑπάκοος μοι τὸ σῶμ, postquã res successit mihi ex animi sententia. ¶ Γ' πακόειν ζῶις λόγοις apud Plat. de leg. 10. orationis sensum assequi & mente comprehendere, item intelligere, quam aliquid extrinsecus cogitatione assumitur. Vulgò subaudire vocant. Ptolem. μεγάλης συντάξεως. lib. 1. ᾗ ὑπὸ τῶν ἐξῆς δὲ λαμβανομένων σαφηνείᾳ τὸ μέσον ὑπακούσθω. Sic & apud gramm. passim. ¶ Item, pro ἀκούω. Iliad. ξ. v. 484. ὁ δ' ἐμ μάχοιτο ὑπ' ἀκοστ. Sic & in principio Iliad. θ, Ἥοι δ' ὑπ' πώτε μῦθον.

Ὑπακοὴ, obedientia. Rom. cap. 5. vbi opponitur τῇ παρακοῇ.

Ὑπήκοος, morigerus, subiectus, qui paret, qui imperio subest. Arist. in Pluto. Α' πανθ' τῷ πλουτεῖν γὰ ἰδ' ὑπήκοα. Sæpiùs cum genit. Herod. ὑπήκοος ἓ βασιλέως. Sic πόλις ὑπήκοος τ Α' θηναίων, ciuitas q̃ est in ditione Ath. Apud Xẽ. ὑπήκοον ἔχειν, habere in potestate, & ὑπήκοον ποιεῖσθαι, in potestatem redigere.

Decomp. Α' νυπήκοος, inobsequens. vt αὐυπήκοος ἓ λόγ, Plat. in Tim.

Περσυπακούω, præterea subaudio, apud gram.

Φιλυπήκοος, qui libenter morem gerit.

Alia comp. formata ex tertia præt. pass. sine præpositione.

Ἀ' κουσ-τὸς, ὴ, ὸν, non audibilis, qui audiri non potest. ¶ Α' κουστον (ait Bud.) non auscultãdum, & idem ferè quod ἀπείθητον non perficiendum, non concedendum, in hoc Antiph. loco, δυνάτων ἀδήλιστα ἢ ἀ' τέλεστα ᾗ ἀνύκητα ᾗ ἀοίητα ἐ ὐμῖν. Citatur ex Epigram. ἀνήκουστε πόλ, pro, non obedientia.

Ἀνηκουσία, contumacia, q. d. peruicacia, contemptus seu dedignatio aurem præbendi: citatur ex Platone de legibus 2, πολλὴ ἀνοία ἐμπέφυκεν τῇ ἀνηκουσίᾳ ὐ τῷ ζώστ- τῶν πέλας. Citatur & ex lib. 6.

Ἀ' νηκουσ-ὸς, propriè quidem non audio: sed capitur pro, non obtempero, non fum dicto audiens, non auſculto. Iliad. ε, ἀλ' ἄ ἐμ πατρὸς ἀνήκουστον ἀ' πόλλων. Pro quo poetæ dicunt etiam νηκοῦσ. vt Iliad. υ, ὀφ' ὑσσίχῳν Νηκούσησι θνᾷσι. Ἀνήκουσ-ος, auditu dignus: Xenophon, ἀξιοθέαθ' τε καὶ ἀξιάκουστον, digni qui spectentur, & digni qui audiantur. Α' ξιάκουστον exp. etiam memorabile.

Ἀνηκοΐ, ῶ, ὁ, delator seu corycæus principis alicuius, qui quæ passim audit, notat, & ad dominum suum defert. Plutarchus & Aristot.

Ὠτακουσ-ὸς, intentis auribus sermones hominum subleges, ad dominum meum deferam: ficut ἀτακουσταί. Herodot. & Xenoph. & Plut. vide & Athen. lib. 6.

Alia composita: formata ex ἀκοὴ seu Aor. 2. ἤκουον itidem sine præpositione.

Ἀ' κόω, ῶ ὁ ἡ, qui non audit, vel qui non audijt, expers auditionis. vt apud Xenoph. ἐκπέμπ ἰωνὸς αὐτὸν ὁ ἀ' κόος, nullam tui laudem audis. Interdum omittitur genitiuus: vt σὺν ἰσόσ αὐτῷ μοῦσ ἀπιδεῖν, non me fines priusquam te audiero, abire. Alicubi exponitur etiam ignarus, imperitus, vt apud Synesiũ de insomnijs, ὅτι φορτικὸς ἀμελὴσ τὴ ποιὴσ ᾗ αὐκόος ἐσι τῆς κατ' αὐτὸν φιλοσοφίας. ¶ Exponitur etiam, qui audire & auscultare monenti non vult. immorigerus.

Ἀ' πήκοος, vt αὐπήκοος ἦχθ pro αὐήκοον εἶναι, non audiuisse. item αὐπήκοος ἔχω ἀτροκλοκίας. ignarus sum astrologiæ.

Ἀ' πηκέω, (q. d. auditionis carentia) non audire. Plur. l. de Garr. ᾧ ὅτο ἐχθ ἀσθένει πολὺ ἢ ἀσιγησία, τὸ αὐηκοεῖν. Idem circa initium libri qui ἀσθενῆ ἀκοὴν inscribitur, σὺν αὐηκοΐαι ὑδὲ καθ' ὑπνῶ σωμάτ ὑμῶν. poeticum.

Ἀ' νήκοος, valdè attentè audiens, vt apud Nonnum, Φθογγῆς ἡ μιτέρας ἀρίηκοος. poeticum.

Ἀ' ὐτήκοος, qui ipsemet audiuit. q. d. qui suis ipse auribus, audiuit. vt apud Thuc. lib. 1. αὐτήκοοι δ' βελομένοισι ἴσ ῥᾳδίᾳ αὖθις Πασσανίᾳ λέγειν. q. d. suis ipsi auribus audire. Plut. de lib. educ. αὐτοὶ τὰ τότων μᾳθήσεις οὔτε αὐτήκοι οὔτε αὐτόπται. ἀναγκαῖον τὸ πιθανὸν καὶ φιλοσοφίαν. vide Bud. ¶ item, qui est sui iuris, qui nullius est subiectus imperio. Suid.

Βαρυήκοος, qui graui est auditu, cui hebetes sunt aures. Et βαρυήκοοι τότοι, obtundentes auditum & hebetantes venti, Hippocr. aphor. lib. 3.

Βαρυηκοΐα, auditus hebetatio, auditus tarditas, seu grauitas. ibidem.

Δυσήκοος, qui difficilè audit, qui acutè non audit. vel, qui auribus parum audit. Ponitur & pro immorigero seu inobsequẽte. Δυσηκοΐα, difficultas auditus. A' quibusdam exp. etiam, aurium tarditas. item, inobsequentia.

Δυσηκοεῖν, difficilè audire. ¶ item, immorigerum esse.

Εὐήκοος, facilè audiens, auditu valens. vt apud Hippocr. aphorism. lib. 3. aquilones faciunt πάμπολλα δύσηκοώτερα. ¶ item, qui facilè auditur. Accipitur & pro, morigero seu obsequente. Arist. Ethic. 1. πεῖσμ γ ὧν τῷ λόγῳ τῷ ᾗ ἐγκρατῆς, ἐν δὲ τῷ ἥττ δύσκοώτερόν ἐσι τὸ ᾗ σώφρον ᾗ αὐδρεῖον. Sic Theophr. εὐήκοώτατ- ἵππ πρὸς μάστιγα.

Εὐήκοΐα & Εὐηκοΐη, contrarias habent signif. proximè precedentibus Δυσηκοΐα & Δυσηκοΐη. (κοιν ᾗ ζώων.

Ὀξύηκο-ος, qui acuto est auditu, qui acutè audit. Basil. τὸ δὲ ὀξυήκοον.

Ὀξυηκοΐα, acumen audiendi, facultas acutè audiendi, cui opp. βαρυηκοΐα.

Φιλήκο-ος, audiendi cupidus, qui audire cupit. qui libenter audit. Interdum cum genit. vt φιλήκο- μύθων.

Φιληκοΐα, audiendi cupiditas, audiendi studium. Isocr.

Φιληκοΐη, auditionis studis teneri. Polyb. lib. 3.

Α' κρεμονήκ-ος, ὁ, ramus maior, grandis ramus, vel prægrãdis. Virgultum vertit Hieronymus in Esaiæ cap. 13. Reddetur & stipes à Gaza, apud Theophr. de causis plantarum, πρὸ δὲ δότ παράπαν' ὁ- ἐ μίζης ἐ κλόν-, ὃ πάντες ὀνομάζ αὐ ἐ δόξ ἐ ἄκρεμον-, ᾗ πᾶσ ἐ μπολ- ἐ συνῇ. Bud. in Pãdalicubi ἀκρέμονας, an esse ramos prægrandes in quos arbor à caudice ſe partitur. A' Suida & Hesychio ἀκρέμονες exponuntur ὄλασοὶ κλάδοι. Sic & ἀκρίμων apud poetas interdum generaliter pro quouis ramo. ¶ Dioscorides ἀκρίμονας dixit μᾳκρότερε, id est, fœniculi lib. 3. cap. 18. ¶ Metaphoricè ἀκρίμονες σοφίας quidam dixerunt, imitantes Homericum illud, ἐξέφ- ἄ- ρη-, vt tradit Eustathius. * Etym. deducit ab ἄκρ-ν. summus, quòd sit in summitate arboris. ὁ ἐπ' ἀκρ ᾗ δένδρ ὤν. Quidam verò dictum volunt quasi ὁ ἐπ' ἀκρῳ ῥέων.

A' κριμωνήκ-ος, ὁ, ἡ, adiect. vt ἀκριμωνικὴ λόπεφόρος apud Theophr. lib. 4. amorum grandium prouentus.

-A' κρίβ' Σ, ἐσ- ὁ ἡ, diligens, accuratus, exquisitus. Hoc. ad Nic. ἀκριβεῖς ποιῆ τὰς δικαιοσύνας τ σωόντων. A' κριβὴς λόγ-, exquisita & accurata ratio, apud Arist. A' κριβὲς ἔγρ, apud Demost. pro cor. Dicitur & de persona, vt ἀκριβὴς τῶν ἱστοριῶν, apud Luc. Et pro, certus, exploratus: vt ἀκριβὴς σημεῖον ἀκριβῆς μνήμη, certa memoria, apud Dem. ¶ item, plenus, iustus, inquit Bud. vt apud Gal. ἀκριβῆς τιτθί-, & ἀκριβὴς ἐφυσιπλασ. Πρὸς τ ἀκριβὲς & εἰς τ ἀκριβὲς, interdum ponuntur pro ἀκριβῶς. * Quidam deducunt παρὰ τ εἰς ἀκρον διῆναι, quòd ab imo ad supremum ascendatur. Quod est exquisitæ perfectæque diligentiæ.

A' κριβῶς, diligenter, acquisitè, accuratè, Dem. ¶ item planè, plenè & perfectè. penitus. vt Luc. κρόσω λάνθανε ἀκριβῶς. Idem ἀκριβῶς μέλαν. Item certò. vt ἀκριβῶς οἶδα, Dem. ¶ item summo iure. q. d. supra modum accuratè, nimis accurato studio, apud Hesych. cui oppon. ἐπιπόλ-. Sic ad Nicocl. ἀκριβῶς ὑμᾶς ἐρέσθαι. Apud Thuc. lib. 1. ἀκριβῶς πρὸ ὀσεν, exponitur αὐσ νῦν, teuerè.

A' κριβέω, ῶ. Γ. ὤσω. planè cognosco, compertum, exploratumque habeo, probè calleo, accuratè perquiro, diligenter exploro. Herodian. ἴσ τε Γ' ωμαίων σὸν ἀκριβῶσιν. Xenoph. Pæd. 2. αὐάγκη ἡμᾶς ἓ λίαν ἀκριβῶ τοῦτ' ἐπίδειξι. ¶ item summa & exquisita diligentia aliquid facio, omnibus numeris absolutum reddo. Interdum etiam, facio vt qui sit accuratus; exquisitus: Sic Dioſc. li. 1. ἀκριβῶ ζωὸν αἰθόπόζ dixit. ¶ Iũgitur etiam cum ᾗ Aristot. lib. 5. de gener. an cap. 1, ἀκριβῶ ᾗ ζῶ ἀλφάβητ χρωμάτων, accuratè colorum differentias perdisco; aut pernosco. Et cum παρὰ apud Math. c. 2.

A' κριβῶζ, dicitur res aliqua, i. accuratè fieri; summa cura & diligentia elaborari. ¶ item pro, penitùs cognosci, pernosci; Hinc præc. ἀκριβωμένος, accuratè elaboratus, exquisitus.

Ἀ' κριβωμένος, accuratè, idem cum ἀ' κριβῶς.

Α᾽κελεύζω, idē quōd ἀκελεύω. Sed Pollux ait esse ἀπὸ ἐγκελεύω. Citatur ex Ecclesiast. cap. 46. ἀκελεύστῳ, quod exp. probatus est.

Α᾽κριβασμός, exquisito perpensio & examinatio, inquit Bud. Dionysius etci hic᾽. Item exacta limitatio. Prouerb. Sal. ca. 8.

Α᾽κριβωτής ὁ ὁ, diligēs inquisitor, accuratus explorator. Bud.

Compositæ.

Α᾽πακριβόω, ῶ, diligenter aliquid facio, summo studio aliquid elaboro, ad amussim facio. Apud Luc. exp. etiam, ad normam exigo.

Α᾽πακριβῶμαι, idem Greg. τὴν δρετὴν εἴδος οὐ πάσιν ἀπακριβωτόν. exquisita & compositum. Sumitur & passiuè. vnde particip. Α᾽πηκριβωμένος ὁ, factus ad amussim vel vnguem, affabre factus. Apud Plut. ἀπηκριβωμένοι λόγοι, exp. dilucidè & planè exornata oratio.

Α᾽πηκριβωμένως, absoluta & perfecta diligentia, ad amussim. A Bud. in annotat. exp. etiam, bona fide, citra vllū figmētum.

Διακριβόω, ῶ, idem quod ἀπακριβόω, Aristot. in Eth. 10. ¶ Item, diligenter caueo, & exactè stipulor, inquit Bud. Item, exactè respondeo, id est, statis horis euenio. Aristot. de hist. an. lib. 7. Apud Plut. διακριβωμένη ἐπανάδοσις τῆς αὐομαλίας.

Διακριβωμένως, idem quod ἀπηκριβωμένως. Citatur ex Arist. in Rhet.

Ε᾽ξακριβόω, ῶ, idem quod ἀπακριβόω.

Ε᾽ξηκριβωμένως, idem quod ἐξακριβῶ. Vtitur Liban. in ep. ad Bas.

Κατακριβόω, accuratè & exquisitè rimor.

Υ᾽περακριβής, supra modum accuratus.

Φιλακριβής, amo accuratam diligentiam, accuratam diligentiam libenter adhibeo.

Α᾽ΚΡΙ᾽Σ, ίδος, ἡ, locusta. Theocritus βάσταγον δὲ ποτ᾽ ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω. Et Matt. cap. 3. * Dicta παρὰ τὸ ἄκρας τὰ ἀστερίων καὶ τὰ φυτῶν νέμεσθαι.

Α᾽κρίδιον, ου, τὸ, locustu'a, paruula locusta.

Α᾽ΚΡΟΑ᾽ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. άσομαι, idem quod ἀκούω, audio. Cū genit. personæ. Plat. in Apol. ἐμοῦ λίγου γε ἀκροάσεται οἱ νέοι. Cū genitiuo rei: vt apud Hoer. in Plat. μεῖ᾽ ὀλιγίστας ἀκροάσασθε τῆς λιγομένων. Cum rei accus. Æschin. contra Ctes. ὥσπερ ἐπαθόν τι ἀκούσαντες τοιαῦτα ἀκροώμενοι. Sic Luc. ἀκροώμενον δὲ ἄπαντα. Interdum sine casu ponitur, vt apud Hoer. Et ἀκροώμενος, auditor. plut. ¶ Ité, audio discenda causa. Damascen. ὁ δὲ ἀκροᾶς τὸν λόγον χαπηκούτων δὲ σοφίαν ἐκεῖ κεκτημένων. ¶ Item audio, auisculto, pareo. Apud Plut. in Lycurgo. ἀκροᾶσθαι δὲ πατρὸς τοῦ᾽ ἐπιτάττοντος, parere imperanti. Sic Aristid. in Panath. βασιλέως ἀκροᾶσθαι. Sic & Thuc. li. 3. * Etym. dicit ex ἀκοῆ fut. 2. verbi ἀκόω, fieri ἀκροᾶ, pleonasmo literæ ρ.

Α᾽κρόαμα, τος, quod auditur, idem quod ἄκουσμα, & in bonam & in malam partem. Sic Xenoph. dicit laudem esse ἀκρόαμα ἡδύτατον, at conuitium, χαλεπώτατον ἀκρόαμα. ¶ Item ipsa persona quæ auditur, apud Athen. & Plut. Sic & acroama à Cic. vsurpatur pro Sestio, & Vera. 6.

Ε᾽Α᾽κροαματικός, ad auditionem pertinens, vel in auditione cōsistens. vt ἀκροαματικὴ δύναμις. Plut.

Α᾽κρόασις, εως, ἡ, auditio, ipsa audiendi actio. vt apud Æschin. & Hoer. ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, audire. Ité, recitatio. vt ἀκρόασις ἐπιδεικτικὴ apud Luc. Et ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, recitare. vt suprà significauit audire. Item, pro ipso loco vbi fit ἀκρόασις videtur Stephano sumi à Plut. de disc. am. ab adul. ὥστε δρᾶν ἐστι αὐτὸς ἐφ᾽ ἅπασι τὸ ποιεῖσθαι τὰς ἀκροάσεις ὑπὸ τῶν ἐρωμένων καθαπερ ἐν θεάτροις.

Α᾽κροατής, οῦ, ὁ, auditor, qui audit. Isoc. & Dem. Et pro discip. Isoc. Α᾽κροᾶσθαι, ad audiendum pertinens. vt ἀκροατικὸς μισθὸς apud Luc. merces quæ pro audiitione datur.

Α᾽κροατήριον, ου, τὸ, auditorium. locus in quo audiuntur recitationes, aut in quo auditur præceptor. Plut. de aud.

Compositæ.

Α᾽ξιακροατος, ου, ὁ καὶ ἡ, dignus auditu. Xen.

Ε᾽παυσκόμαι, auisculto. Ε᾽παυσκάσις, auscultatio, auditio.

Παρακροάομαι ῶμαι, idem quod παρακούω, perperam audio. & non audio. non obedio.

Παρακρόασις, inobedientia, contumacia. Ioseph. παρακρόασις ζητεῖται φησί.

Παρακροᾶτης, ex Cyrillo affertur pro eo qui audita aliter interpretatur quàm dicta sunt, & falsò defert.

Φιλακροάμων, audiendi cupidus, qui acroamatis delectatur.

Α᾽ΚΡΟΣ, ὰ, ὸν, summus, *id est*, extremus. ἄκρους δακτύλους ἅπτεσθαι, *prouerb.* summis digitis attingere. Sic, ἐπ᾽ ἄκρων ὀνύχων βαδίζειν, summis pedum vnguibus ingredi. Apud Apollonium Arg. l. ἄκρα ἴχνη, summa pedum vestigia. vel summæ pedum plantæ. ¶ Item, summus, *id est*, supremus, in summo positus, altus: vt ἄκρῳ κορυφῇ ὄρους, apud Aratū, pro quo dicit Homerus ἀκρῃ κορυφῇ. Sic apud eundem Aratum ἄκραι γηλαί. Apud Sophoclem autem in Aiace ἄκρας νυκτὸς, prima parte noctis. ¶ Item metaphoricè. summus, summum siue supremum gradum obtinens in re aliqua perfectus, præstantissimus, excellentissimus, singularis: vt πυγμαχητὴς ἄκρος. Sic ἄκρος ἰατρὸς Ἀκρων, summus medicus. Acron. Sic ἄκρος νομοθέτης. Dicitur etiam aliquis ἄκρος τὴν ἰδίαν τὴν τέχνην, sub τῷ, summus in arte, artis suæ peritissimus. Et ἄκρος ὁ ἐς φιλοσοφίαν, Plat. de pub. 6. Vsurpant etiam de re: vt ἄκρος πρόφη, apud Platonem. ἄκρος φιλία, apud Basilium. ἄκρον ὑπ. τὸ, (substātiuè positum) extrema pars, extremitas, & ἄκρος extremitates cuiuslibet rei: item, ἄκρος termini, fines, τὰ πέρατα. Est etiam ἄκρος summa, summa pars siue suprema, vertex, cacumen. vt Hom. ἄκρος δὲ ὑψηλὸς, cacumen Idæ cellæ. Dicitur autem ἄκρος ὑπὸ τοῦ ἄκρα τοῦ ὄρους. Reperitur & per se positum ἄκρα. vt apud Hesiodum. Ponitur ἄκρος & pro ἀκρότης, i. summus gradus: vt ἄκρος σοφίας ἱλικλεκώς, qui ad summum sapientiæ gradum peruenit. Item ἄκρος, pro τὰ πρωτεῖα: vt ἄκρος φίλος, in Anthol. epigr. primas partes obtinere.

Α᾽κρος, summè, perfectè. Gal. ad Glauc. 1. ὅταν ἄκρως ἡ ἕξις quum est summè siccum. Dioscor. lib. 3. ἄκρως ἁρμόζει πρὸς τὰ ῥήγματα. &c. adeò conducit vt nihil supra.

Α᾽κρον. ου, ἡ, (substantiuum) summitas, culmen, fastigiū. Biaueus Anthol. Epigr. Ἔστηκεν ἐξ ἄκρης δόμος ἐξηρτ᾽ ἄκρον κεφάλαιον, apud Dioscor. lib. 5. cap. 77. summitatem leuitatis habens, summum gradum leuitatis. Item, summitas montis, vertex, seu acumen. Greg. ὅτι πᾶσι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡ ὄρους περιφέρεια, πρὸς ὑπηλὴν πόρρωθεν. ¶ Item promontorium. Pausan. ἀπικὼ ἐπὶ εἶδος εἴκοσι ἄκρα κωλιάδ. ¶ Item ἀκρότατος. Hesiarx Æschinis Socr. de ἐνθουσιασμῷ. Ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ἄκρου ὁ πυρίδουσα. Plut. in Crassano, ὡσανεὶ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τοῦ ἄκρου, ἀνῆς ἄκρου πρὸς τὸ ὑπολειφθὲν φάραγγος. ¶ Capitur ἄκρον, & pro extremitate.

Α᾽κρος, ου, ὁ, idem quod ἄκρον. vnde & τὸ ἀκρωτήριον substantiuè pro τὸ ἄκρον, extremitates corporis apud Galenum μέρη ἄκρεμον ψύξεως. ¶ Venus ἀκραία apud Pausaniam quæ cognominatur ἐπὶ τῷ ἁλίων ἱδρυμένῳ. Vel venator, vel qui Athenis colitur Eryn. ¶ Item ἄκρος & ὑπάκρος. Apollo à loco quodam Magnesio dicto ἀκτή author Steph.

Α᾽κτίης, ου, ὁ, littoralis, commorans in littore vt apud Phaniam in Anthologia epigrammatum ἀκτίης κελαμεύτης.

Α᾽κτιὰς, ἀδος, ἡ, littoralis, maritimus, actæus, apud Hesych. ἀκτιάδες ἰχθύες, littorales pisces.

Α᾽κτίζω, vnde participium ἀκτίζων exp. ἐξαναστὰς ὁρῶν, exurgens, sese eleuans. Plut. verò Symp. 4. Probl. 4. τὰ δ᾽ οἱ πολλοὶ βάλον ἐκτὸς θεῶν ὅταν ἡδέως ῥοθιάζ πυρσοκλύστης ἀκκίλως λίγωσι. Σάμεσον ἀκτίζουσιν ὑμῖν τὸ παρ᾽ ἀκτῆ δεῖπνον ἡδίσιν δὲ προφέρουσιν, ὡς ἐκ ἐστι; quia nimirum piscium copiam præbet. Innuit igitur ἀκτίζειν esse, in littore indulgere genio.

Compositæ.

Ε᾽πάκτιος, α, ὁ καὶ ἡ, (quasi ἐπ᾽ ἀκτῆ ὤν) ad littus situs, littoreus, littoralis, maritimus. vt apud Soph. in Trach. ἐπακτία Τίρυνθι schol. exp. πλησιόκτιος, Sic ἐπάκτιος οἶκος. Et ἐπάκτια πόλις, exp. oues iuxta littus pascentes. Apollo autem ἐπάκτιος, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ πυθόμενος, apud Apoll. Rhod. Arg. lib. 1.

Παράκτιος, ὁ ὁ ἡ, idem quod ἐπάκτιος, littoreus, littoralis, maritimus. Æschyl. in Prom. Ἐντεῦθεν οἰσήσουσι τὴν παρακτίαν Κίλικες. Sic Soph. παρακτίας λειμῶνας. Παρακτὶδ᾽ ὄρνις pro παρακτία (sicut παρεμπλακτίδιος pro παρεμπλακτικὸς) vt παρακτίδιον κῦμα in Anthol. epigr. littoreus fluctus, *id est*, qui fert littus.

Α᾽ΚΤΙ᾽Ν ῖνος, ἡ, (idem ab ἄγω, frango, secundum quosdam) radius Solis. Luc. in Anachar. ἐπὶ τὴν πίλαι δέδυκυῖαν. ὃς τὴν ἀκτῖνα καλοῦσι κεφαλὴν τῆς κεφαλῆς. Od. ι, Οὐδὲ ποτ᾽ ἠέλιος φαίνων ἀκτῖνας ἔβαλλεν. Iliad. κ, Αἰνῶς ἀκτὶ νέων ἰοειδέα δῆλος ἐέλσαι. ¶ Capitur & pro radio fulminis. Luc. in Timone, κεραυνοβολίαν δὲ αὐτῷ (τὴν τριαινὼν) καὶ ἀστεροπηφόρον εἰσὶ δὲ ἀκτῖνες αἱ μέσαι.

Α᾽κτὶς etiam dicitur, pro ἀκτίν. Antiphilus in Anthologia epigr. Ἡ δὲ σοφὴ φύσις μόρια κεπφόβιον ἀκτίς. Exp. & fumbucus. vide Α᾽κτή. ¶ Sic etiam vocatur (teste Pausania apud Eustath.) vas in quod coniiciuntur oboli.

Α᾽κτίνειος, ου, ὁ, radiatus, tanquam, à verbo ἀκτίνω.

Α᾽κτινῶδες, in formam radiorum vel radij, apud Lucianum.

Εὐάκτια, (comp.) pulchros habens radios apud Moschop.

Α᾽ΚΤΑΟΣ, ου, ὁ, glans iligna, fructus ilicis. vt Theophr. docet. Hist. plant. lib. 3. c. 6. Et Amphis apud Athen. lib. 2. Itidémque Theocr. Idyl. 5.

Α᾽κωκὴ. vide in Α᾽κή.

Α᾽Κ Ω Ν, & Α᾽κκεων, ωνος, ὁ, iaculum, spiculum, missile telum. In Anthol. epigr. Κῦρε βέλος ἐλαστὸ δεινὸς ἔκων. (Ab ἀκὴ significante ὀξύτητα. Sic ἄκων, inquit Eustath. vnde & ὀξὺς dicitur tanquam per etymologiam) Od. ξ, Εἰλάθη δ᾽ ὀξυὸς ἄκοντα, κιόων ἀλκτῆρα καὶ ἀρωγὸν. Aristid. in Romæ encomio, οἱ ἀκοντες, οἷον ὧν Διὸς ἐξαπίνης ἐντες, ἀκμὴν ἐγκαλλαμοδαίσιοι. ¶ Α᾽κων verò, id est, iaculus, vide in comp. ex Ε᾽κων.

Α᾽κόλμη, ης, ἡ, idem quod ἄκμη, sed frequentiore in vsu, præsertim in prosa. Xenoph. Hell. 4. ἡγεῖντο ἐδόκει ἐξ ἀκοντίε βολῆς. Sic & Thuc. lib. 5. Et Callim. apud Athenæum, Πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἔκαν ἐφηζε. Οἰνοπότας. Interdum pro teli iactu sumitur, vt apud eundem Xenoph. καὶ ὅπως μὲ αὖ εἰς ἀκόντιον ἀφικνῆται, ἀκοντίζη τ᾽ φιλοτιμεῖσθαι. ¶ A Macedonibus dicta fuit & spina dorsi, teste Hesychio.

Α᾽κοντίας, ου, ὁ, iaculus, serpentis genus. Luc. de dipsad. Συρίσιος καὶ ἀκοντίας καὶ ἀμφισβαίνης καὶ δράκοντες. Nicand. in Ther. σωθῆ ὄφιος ἀκοντίας ἠδὲ μόλυβδος. vbi schol. dicit ἀκοντίας εἶπε τὸν καὶ ἀκόντιον ἀλλαχοῦ, addens esse & alia animalia quæ ita vocentur ἀλλὰ τὸ ὁρμᾶν ὡς ἀφ᾽ τὸ ἀκόντιον. ¶ Item ἀκοντίαι, stellæ sic dictæ quod iaculi modo ferantur.

Α᾽κονίας, herba quæ medetur canib. morsis à serpentibus, Hes.

Α᾽κονιάκη, medicamentum quoddam, quod à fanandis ἀκόντιος vulneribus ita dictum videtur. Hesych.

Α᾽κονίζος. Hesychio idem ferpens qui & Α᾽κοντίας.

Α᾽κοντίλη, idem Nicand.

Α᾽κοντίζω, iaculor, iaculum vibro, vel intorqueo, seu spiculum, aut telum. Xenoph. Pæd. 1. ἀφεὶς ὁ τούτοις μηχάνησιν ἐξεύρε τὸ ἀκοντίζειν. Interdum cum accusatiuo rei vel personæ: vt Iliad. ξ, ἀκόντιζον ἠμαθόεντα λίκμησε. Sic ἀκοντίσας τὶ δέρυ, apud Plutarchum, ἀφεὶς τ᾽ Η᾽εγδ. κακὸν. Cum personæ accusatiuo signif. iaculo petere seu ferire. vt apud Herodotum ἀκοντίζων τ᾽ σῶν, ἢ μὴ ὁμοφρονῇ. Sic Xenoph ἀκοντίζειν τ᾽ φιλοτιμεῖσθαι. Dicitur & ἀκοντίζειν εἰς τινὰ. vt Thuc. lib. 7. Interdum cum datiuo rei, vt apud Hom. ἀκοντίζειν ἰγχεῖ. & δορί. Interdum & cum genitiuo personæ subaudita præp. κατ᾽. vt Il. φ. Ἐκτορ δ᾽ αὖτ᾽ Αἴαντ᾽ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. ¶ De ventis dicitur à Musæo, ἀκοντιζόντες ἀήται.

Α᾽κοντισμός, ἀδος, τὸ, & Α᾽κοντισμὸς ὁ ὁ, iaculatio, iaculi seu teli iactus. Xen. Hell. 4. ὡς ὑπὸ ἀκοντίε μᾶλλον ἢ ὑπὸ σιδήρου τοῖς ὁπλίταις. Idem ἀκοντισμὸν pro eodem dicit. Α᾽κόντισμα (q. d. iaculamentum) pro vulnere quod est iaculatione teu iaculando inflictum. Plut. in Alex. πολλῶν ἀκοντισμάτων κεκολωλυκώς.

Α᾽κοντιστὴς, iaculandi peritus. Suidas.

Α᾽κοντιστὴς ὁ, iaculatori. Interdum, iaculandi peritus, vt ἀκοντιστὰ ὑπλῖται, apud Theocr. Od. σ, Ἡ᾽ μὲ ἀκοντιστὴν ἠδὲ ῥυτῆρας ὀίων Thuc. lib. 1. πολλὸς ὁ ἔξεῖος τε καὶ ἐμέτοκος ἀκοντιστής.

Α᾽κοντιστὸς, ὴ, ὸν, iaculatio. vel, iaculādi ars, seu peritia. Hom. Il. ψ. de iaculatione. Ἐνθα δὲ ἀκοντιστὸς ἐρικυδέα κεῖτο ἄεθλα, πλὴν ἐρικυδέα κεῖτο ἄεθλα τοῖς ἀκοντιστῆσι. Iaculandi peritus. Xenoph. Pæd. 7.

Compositæ.

Α᾽ναικοντίζω, eiaculor. Herod. metaphoricè dicit in Melpomene. αὐανακοντίζει ὁκ μ. σε τὰ ἄλος ὕδωρ ψυχρὸν ἀγλυκὺ, aqua erumpit.

Α᾽πακοντίζω, p. ο ἀκοντίζω. exponitur etiam iaculor.

Δᾳκοιτίζω, iaculo. idem quod ἀκοντίζω. Potest etiam δᾳὲ esse ἐπιβλητικὸν. sicut ἐξ τὸ ἐξακοντίζω. Xenoph. ex eodem δᾳκοιτήμενος ὑπὸ δᾳβληθῶσιν passiuè. (Thuc. lib. 2.

Εἰσακοντίζω, iaculor in aliquem locum. Exp. & missilia ingero.

Ε᾽ξακοντίζω, iaculor, iaculum emitto, seu telum. Plut. ib Arroxene, ἐξακόντισεν ἐπ᾽ αὐτὸν. Xen. Hell. 4. τοῖς δόρασιν ἐξακοντίζοντες.

Ε᾽ξακόντισμα & Ε᾽ξακοντισμὸς, iaculatio. Annotatur esse etiā fulgoris genus in aëre, Aristot. de mundo. Esse itē scatebram sanguinis ductum, apud Eurip. in Iphig.

Ε᾽πακοντίζω. itidem, pro iaculor. (& βάλα ὄνομα.

Ε᾽πακοντισμὸς, pro ἀκοντισμὸς, iaculatio. Hesychius esse dicit Ἐπακοντισταὶ equestres iaculatores, q ex equis pugnant iaculis.

Κατακοντίζω, iaculis confodio, seu telis, vel missilibus. Herod. libro 4. διὰ ξωντες τ᾽ Μαρπαλίοι κατεκέντεσαν.

Καθακοντίζω, Græg. οἱ δὲ ᾧδ᾽ ἐκατὸν παῖσιν αὐτ᾽ κατακοντίζαδ᾽ φασίν. παζακοντίζω, iaculis vndique ferio.

Συσσυακοντίζομαι, in super iaculis confīcior.

Υ᾽περακοντίζω, supra iaculor, seu vltra, aut vlteriùs iactu iaculi vnico. Frequentius est in metaphorica significatione pro supero. Exponi etiam potest, antecello. Aristoph. in Auib. Υ᾽περακοντίζει σὺ γ᾽ ἢ τὴν Νικίαν τῆς μηχανῆς. Idē in Pluto, τὰς βάλτους ὑπερεκοντίζ.

Υ᾽περακοντίζομαι, eadem signif. metaphorica apud Alex. Aph. cū genit. τ᾽ Α᾽σκληπιᾶδ᾽ ἄξιαν πυοῦν τ᾽ κ᾽ τ᾽ βίον χρεῶν ὑπερηκοντίσθη κ᾽ τὰν ἀξίαν.

Α᾽ΛΑ᾽ΒΑΣΤΡΟΝ ου, τὸ, vel ἀλάβαστρος ου, ὁ, vel ἡ, alabaster vasis vnguentarij genus iongitudine fattigiata in pleniorem ordem definens vel forma turbinata sine ansulis. Sic appellatur vel quasi ἅ λαβίδα (prehendere) propter læuorem sit ἀδιάβλητον. vel ἀλὲ τ᾽ μὴ λαβαῖς ἔχειν, quòd ansas non habeat: vt tradit Methodius apud Etym. Vtitur Plut. in Alexandro. & Matt. c. 26. ¶ Apud Herodian. lib. 3. ἀλάβαστρον, accipitur pro lapide alabastride.

Α᾽λαβάστριον ου, τὸ, paruus alabaster. Poll.

Α᾽λαβαστρίτης, ὁ, sub. λίθος, alabastrites lapis marmoris genus ita dicti, quòd ex eo alabastra conficerentur. Dioscor. l. 5. Et fœmin. ἀλαβαστρίτις sine ἀλαβαστίτις: vt ἀλαβαστίτις πίτρα, cadē quæ ἀλαβαστρίτις λίθος. Athen. lib. 5.

Α᾽λάβαστρον, abs q. g. apud Hesych. & Menandrū inuenitur pro ἀλαβάστρος.

Α᾽ΛΑΖΩ᾽Ν, όνος, ὁ καὶ ἡ, iactator, ostentator, gloriosus, venosus, superbus, arrogans. Xenophonti Pæd. 2. vidit vocat nomen

hoc inditum fuisse ijs qui se & ditiores esse simulant & magis strenuos quàm sint: & ea quæ præstare non possunt, polliceantur: vt ἀλαζὼν τραπάτης. A' Greg. Naz. ζωὸς dicitur ἀλαζὼν ἕρμις. Et ἀλαζὼν γωνὴ. Plut. in Pericle. * Ab Eustath. exp. ὁ πλὴν ἄλλως ζωὸς, vagus erro, planus, circulator. Errones certè mendacijs intructissimi esse solent, & sese vbique iactando fallaciarum veris intermiscent. Hinc factum vt, qui maiora de se fuis q; le prædicant quàm veritas patiatur, ἀλαζόνες dicantur, quocunq; tandem consilio id faciant, siue mentiendi libidine ducantur, siue spe lucri, honoris, &c. Suidæ dicitur ἀλαζὼν, ὁ ἄλλως ζῶν, i. vanè & inaniter viuens. Quidam malunt deducere ab ἀ epitat. & λάζομαι (sumo) vt sic dicatur qui sibi multum assumit tribuitque.

A'λαζονικὸς, ὁ, ostentatorius, iactatorius, ad ostentationē pertinens. Est ostentationi deditus. Et pro ἀλαζὼν ostentator. Xen.

A'λαζονίζομαι F. ἐζόπτομαι me ostento, me vendito, iactator sum, siue ostentator, de me falsa prædico, glorior. Isocr. de soph. νυνὶ δ' οἱ τὰ μαλιστα τῶν λόγων ἀλαζονιζόμενοι, τὴν ποίησιν ἐᾶσι. &c. Apud Aristoph. exp. ψιλὰ ἀλαζονίζομαι. Apud Arist. in Oecon. I, τὴν ἢ ἀλαζονίζομαι. exp. mores mētiri & sibi effingere falsó.

A'λαζονισμὸς, iactatio, ostentatio, gloriatio propter aliquod factum, vel de aliquo facinore. Item facinus insolētiæ, insolenter factum. Aesch. in Ctesiph.

A'λαζονεία ἡ, iactantia, iactatio, ostentatio, vēditatio, gloriatio, hominum est plura quàm præstare possint pollicentium: cui contraria est εἰρωνεία, quæ dissimulat ea se præstare posse quæ potest. Vide Aristot. in Eth. & Rhet. 2. Exp. etiā vanilo quētia.

Composita.

Ἐπαλαζονεύομαι, vt ἐπαλαζονεύομαι τούτῳ, iacto me hac de re.

Εὐαλαζονεύομαι, Eutilis ad ostentationem. Aristot. het. lib. 2.

Καθαλαζονεύομαι, iactabundè aliquid dico vel facio. Ità arrogāter & vane commemoro. Demosth. ἅπαξ φησὶ τις καθαλαζονεύεσθαι τοὺς ἐμοὺς αὐτὸς ἐμοῦ μόνου. Apud Isocr. ἀβελτερώτατος καθαλαζονεύεσθαι ἐπὶ πλείστοις, iactare se & gloriari de diuitijs.

Προαλαζονεύομαι, q.d. mendicus ostentator. Apud Athen. lib. 6.

Φιλαλαζὼν, ostentationis amator. Bud.

-A' Α Α Α Η, ῆς ἡ, alala, vox quædam inarticulata, quæ à militibus ante pugnā editur. Apud Etymol. exponitur, & ἀλάλη tumultus, & inarticulata vox ab ἄλμα accusitiuo nominis ἅλης, i. mare: quod perpetuò strepitum edit inde faciendo ἄλη, deinde per reduplicationem ἀλάλη, vnde (inquit) ἀλαλάζω, & ἀλαλητός. Eustathius citans hunc locum, κλῆδ' ἀλαλὰ πολέμοιο θοῦ παρὰ ἰεγάοντι ἀχοῦσαι, esse Doricū ait, verso η in α. Suidas ἐκβοηθησιν chori esse dicit ἀλαλαλαὶ ἐν πομπῇ. Reperitur & apud Plutarchum, ex quodam poeta. μετέωρα τ' ἀλαλὰ τ' ὀρθοκόρυμβα ἐνθυμίαν ἐπὶ σφὼ κλόνον.

A'λαλητὸς, ὸ, ὁ, clamor militum dicentiū ἀλαλά. Generaliter dicitur fremitus militum in pugna, vociferatio militaris apud Homerum sæpe. Il. π οἱ δ' ἀλαλητῷ Παῖε πεδίον κορυθαίολα μαχόμενοι κλισίηνδε. A' χμὴς. Ix. δ'. Ὡς Τρῶων ἀλαλητὸς ἀϋτὴ σφετέρης ἐφόβησε. Hesiod. in Theogonia, οἱ ἅ ξυὸ ἐστιν μεγάλου ἀλαλητοῦ. Quibusdam placuit (ex quib. fuit Apollonius grammaticus) α esse πλεονασμὸν in hoc nomine, deducentibus à λαὸς. Alijs autem esse α pro πολὺ, vt sit ἀλαλητὸς quasi πολυλαλητός. Alijs pro ἐυαῆ, vt sit quasi ὁμοβλαλητός.

A'λαλάζω, F. ξω, clamo alala, fremitum edo inter pugnandum, clamorem ἀετum tollo in committendo prælio. Xen. Heil. 4. ἀλαλάξαντες οἱ Θηβαῖοι, ὁρόμῳ ἐμέσι ἐφέροντο. Est autem propriè clamorem tollo cum animi alacritate, & exultabundè, atque in signum victoriæ: Plat. in Publicola, ἔζε ἐδὲ ἀλαλάξας πέφευγε μέχρι τοῦ Τιβερίδος. Apud Iul. Pollucem, ἀλαλάζειν τὸ εὐνικίοιον Apud Arrianum autem lib. 6. legitur ἀλαλάξειν τὸ εὐναλίῳ. Dicuntur autem ἀλαλάζειν generaliter quicunque exultātes clamorem tollunt. Vnde & ἀλαλάξαντες. Suidas expiicat κραυγάσαντες i. plaudite. ¶ Interdum pro clamorem tristem tollo. Vnde & vlulo exponitur. vt Marci cap. 5, item Hierem. cap. 4. Nonnus, Ταῦρος ἀλιοῖ σ' ἀλαλάζει. ¶ item, tinnio. Paulus 1. ad Cor. c. 13. χάλκεος ἠχῶν, ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Quā signif. quidam ex Græcis grammaticis propriam esse putauerunt.

A'λαλαγμὸς, ὁ, vel A'λαλαγμὸς, ᾶτος τὸ, clamor lætus militum. Veget. & quidam recentiores barritum vocant, alij iubilationem. Cæsar vlularum lib. 5. de bello Gall. ¶ item, victoria lis hymnus, vt tradunt Suidas & Hesychius.

A'λαλαγὴ, ῆς, ἡ, lætus clamor. Apud Sophoclem autem in Trach. ἀλαλαγαῖς schol. exp. ταῖς ἐπὶ θυσίαις ὠζυγαῖς.

Composita.

A'ναλαλάζω, vicissim vel contrà clamorem attollo, sc. clamando alala. Aeschyl.

Ἐπαλαλάζω alala clamo ob. vel lætus acclamo. Aeschyl.

-Α'λαλκεν. vide in A'λκεν.

A'ΛΑ'ΟΜΑΙ, ᾶμαι, vagor, erro, sum vagus & erro: vt Il. ζ, Η'ρε ὃ κατ' πεδίον τὸ ἀλάων ἠδ' ἀλώμενος. i. solus vagabatur. Et Ulysses ἀλᾶσθαι, Odyss. 5. i. rem metaphoricè apud Sophoclem pro πλανᾶσθαι τῷ νῷ, incertus sum quid agam, animi pendeo.

-A'λήμεν, ατος, τὸ, vagatio, erratio. πλανήματα, vt ait Eustathius, ita exponēs & hūc Sophoclis locū, κἀκοπιᾶσατόν τ' ἄλημα φαῦλ

A'λήμων, ονος, ὁ ᾗ ὁ, erro, vagus. Od. τ. Τοιῶπι πτωχοὶ & ἀλήμονες ἀνθρωποι ἔασιν. Exponitur ἀλήμονες etiā πτωχοὶ vt Anth. Epigr. l. 1. ἡμῖν δ' πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες. * Apud Nonū ἀλήμονες trāllatè sig. peccatores. nā qui peccant, errant, & à recta via desiectūtur.

A'λημεσύνη, ης, ἡ, idem quod ἄλημα, vagatio, erratio. ¶ Apud Apollonium autem schol. ait figuificare peritiam locorum.

A'λη'τεως ὁ, vagus, erro. Od. ρ, καὶ πολλὰ μὲν δύεσκε ἀλᾶτα & ξ. ἀνδρὶ ἀλάτῃ Ψεύδεσσιν. ¶ Aliquando tanquam adiectiuum ponitur vt ἀλᾶτον βίον ἔλκειν, apud Herodot. vagam vitam malui sti. A'λᾶτος, ἰδ' ον, ἡ, vaga errabunda. Suid. ¶ item mendicus, apud Basilium.

- Ἀλητεύω. F. εύσω, vagor, erro. Od. ρ, Ξείνε ἐπεὶ δὴ μοι δίεστεν ἀλητεύειν κῆ θαῦμα A'ιήτεω εἰσιδέσθαι.

A'λητεία verbale, erratio, vagatio. Ionicè ἀλητείη.

A'λητες, ἡ, erratio, vagatio. Od. φ, Η' ἤδη μοι ὀλέσσει ἄλητ' ἀκαμάτοιο. Od. ο. ὅτε μ' ἔπεσε ἄλητος ἐ οἴζυς ἐ ἀνίης. Item metaphoricè pro anxietate animi, quæ est veluti eius vagatio.

A'λάομαι. idem quod ἀλάομαι, erro, vagor. Apud Eurip. ἀλώμενε μαῖρε.

A'λημι, idem quod ἀλάομαι, vagor, infinitiuus ἀλῆμεναι, vnde ἀλήμων. Il. 5. A'ργείους ἐπὶλοιδοσε ἀλητ' ἀλήμονι σὺν δὲ πᾶσιν. Hesych. exponit συστρέφειν. item πλανᾶσθαι. Magis tamen receptus est explicatio q. d. ἀθροίζεσθαι, congregari.

A'λάλημι, ab ἄλημι, per redopplicationē. vnde passiuū. A'λάλημαι idem quod ἀλᾶμαι sine ἄλημι, vagor, erro. Vnde ἀλάλητο. Od. ο. δέεσκον ἄπτοδ' ἰδὼ ἀλάλητον. & infinit. ἀλάλησθαι. Od. ι. ἐδέπα δὲ ἔρξε τ' ἀσχέτως κακὰ πάσχων, ἠδ' ἀλαλήσθαι.

A'λωλύκτημι. i. quo ἀλαλύκτημαι apud Homerū, vide in A'λύω. post A'λύω.

A'λύω, A'λᾶς, Η'λίης, Η'λίθιος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

A'παλαόομαι, deerro, vagor. Hesiod. in clyp. Herc. αὐτὸς δ' ἀπάλαπτεν ἀλὴν χάρμ αὐτῆς ἰών.

Ἐπαλαόμαι, peruagor, peragro: vt Od. ο, πολλὰ' πολῖν & πολλ' ἐπαλήθεις, οἰκαδε νεῖσαι.

-A'ΛΑΟΣ, ᾶ, όν, cæcus, luscus, secundum quosdā à verbo ἀλάομαι ἀφ' τὸ ἀλᾶσθαι καὶ τὸ πορεύειν, secundum alios ex α priuatiuo, & λαὸς quod est videre. Od. ϛ, Καί μ' ἀλαὸν & ξεῖνε ἀφικόμενον ἐ ἀνίκητε τὸ σῆμα A'μφιφόβην, vel cæcus. Itidemque Odyss. α, μνωστὸν ἀλαὸν. Hippocr. quoque pro πυφλὸς vtitur, teste Galeno in lex. Hippocr. Apud Apoll. Argon. 2, ἀλαὸν νέφος, nubes obscura, seu caliginosa & atra.

A'λεὸς, ὁ, idem quod ἀλαὸς cæcus, captus oculis. Galeno enim teste. Hippocrates in lib. de locis in homine, ἀλεὸν nominavit ὃ ἐν τῷ ἀλᾶσθαι καὶ τῷ πορεύειν, secundum alios ex α priuatiuo, & λαὸς quod est videre. Od. ϛ, Καί μ' ἀλεὸν & ξεῖνε ἀφικόμενον ἐ ἀνίκητε τὸ σῆμα A'μφιφόβην, vel cæcus. Itidemque Odyss. α, μνωστὸν ἀλεᾶν. Hippocr. quoque pro πυφλὸς vtitur, teste Galeno in lex. Hippocr. Apud Apoll. Argon. 2, ἀλεὸν νέφος, nubes obscura, seu caliginosa & atra.

A'λεὸς ὦ, cæcū reddo, excæco τυφλόω. Hom. ei genitiuū ὀφθαλμὸς etiam addidit. Od. ο, ὀφθαλμοῖσιν ἀλεῶσει. priuauit, orbauit.

A'λεωτὴς, οῦ ὁ, ἡ, cæcitas, oculi seu oculorum priuatio seu orbatio. Odyss. ι, αὐ κεν τὸς τε πρόβλητον ὑπὸ βλεφάρων Ο'φθαλμὸν ἐξεπρὸ ἀλεωτῶ, si quis te mortalium interroget de turpi cæcitate & luminis orbitate: Φαίδης Ο'δυσσῆα πολυπήμονα ἰξέμεν λαῶσιν, die Vlyssem te excæcasse.

Ἐλεώω ὦ, (comp.) excæco. Vide ἀλεωτὴς.

-A'ΛΓΟΣ, ους τὸ, dolor, mœror, tristitia, molestia. Il. β. Θῆτ' ἐφ' ἔτ' ἐμοὶ τε καὶ ἄλγεα' πι τετυχεῖς τε Τρωσὶ. Sic & Od ζ. Aristoph. in Plutone τοῦτ' ἐφ' ἅπασι δὴ θεοῖς ἐμοὶ ἄλγος. Item ἄλγεα calamitates, mala. Il. α, ἡ βύρε A'χαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. * Fit ex ἀλίγω (curā gero vel solicitus sum) vt vult Etymol.

A'λγίων, ἄλγιστος, molestior, molestissimus, grauior grauissimus. Isocr. in Hel. Enc. ἡ γὰρ ἐστιν ἄλγιον τοῦ ζῆν αἰεὶ δεδιέναι. Soph. Ω' πάντων δὴ θνητῶν ἐμοὶ ἄλγιστα (ἀλγέων).

A'λγινόεις, ῆτος ὁ, molestus, acerbus. Hesiod. & Nic. Scribitur & A'λγεινὸς. F. ωῶ, dolore vel mœrore afficio.

A'λγυνόμαι, mœrore afficior vel oppon. δὼ φρεσὶν ἀλγυνόμην, Xen. νόσοις ἀλγυνόμενον.

A'λγέω, ῶ, F. ήσω. doleo. Ad animum refertur, & ad corpus. Cum dat. vt ἀλγῶ ἔτε κακοῖς ἐ φίλοις. Cum accus. ἀλγῶ ὅτε τοῦτο γυναικός. Iulian. in epist. ad Amerii. Sic ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν. Gal. A'λγῶ ἐ δάκτυλον, mihi dolet digitus, apud Themist. Dicitur & ἀλγῶ ἐπὶ ἔτε κακοῖς apud Dem. ponitur etiam ἀλγῶ absolutè apud eundem Dem. & Il. ζ. & θ.

A'λγηδὼν, όνος ὁ, ἡ, dolor, ægritudo. vt ἄλγημα ἐ κεφαλῆς, Gal. & Hippocrat.

A'λγηδὼς, ἐδόνος ὁ, ἡ, dolor, cruciatus. Plut. & Xen.

A'λγεινὸς, ἠ ὁ, molestus, dolorem afferens. Hetych.

A'λγήεις, ἠ ὁ, molestus, asper, grauis, dolorem siue tristitiam afferens. Xen. & Plut. Ἐτ' ἀλγήεντα dolor: & πάλαγγεα, dolores, ærumnæ.

A'λγήνως, molestè, cum dolore.

A'λεγέινος, pro ἀλγηνὸς, grauis, molestus. Il. ζ. itē difficilis. vt Il. μ.

A'ρημαι ὦ, quomodo huc pertineat, vide suo loco. Vide item χρέσσεται in comp. ex A'γομαι.

Compo-

Composita.

A'λαλγὴς, ἐος ὁ ᾗ ὁ, ἡ, vel ἀδάλγητος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, indolentia præditus, doloris expers, carens dolore, dolorem nullum sentiens. Interdum ei adiungitur acc. vt apud Luc. in Timone, εἰ μὴ παραζῶσαι ἀδάλγητός ἐστι τὸν ὀσφῦν, nisi est is cui lumbi dolere nequeant. Sic ἀδάλγητος τὰς ὀδόντας. Item qui nullum animo dolorem concipit ex re vlla, qui nullo re non tangitur, aut tangi non potest. Thuc. lib. 3. ἡ μὴ πολλὰ ἀναλγητότεροι εἰ ἀλφδύγοντες τῶν ἐπιβουλευόντων φαυλίαν vnde capitur pro stupido, & torpente. item pro crudelis, & inhumani consideratione affectum habente. vt ἀναλγήτων A'ηδονῶν. apud Soph pro ἀσυμπαθῶν. Item, ἀναλγὴς ἢ ἀναλγὴ dicitur res quę dolorem nullum affert. vt. ἀνάλγητον πῶμ. apud Eurip.

A'ναλγήτως, citra dolorem, nullo cum sensu doloris, stupidè. Expone humanè & crudeliter accipitur, apud Soph.

A'ναλγησία, ἡ, indolentia, vacuitas doloris. Item stupiditas, stolliditas. Plut. & Dem.

A'πηλγεν, ῶ, dedoleo, dole e desino. Suid. ex Thuc. Sic & ad Ephes. cap. 4. Exp. & ἀπεπόνεσα, apud Polyb. id est, animum despondeo.

Βαρυάλγης, graui dolore pericitus, qui grauiter dolet.

Βαρυάλγητος idem, inter dum dicitur βαρυάλγητος quod grauem dolorem affert. Soph.

Γλωσσαλγία, q. d. linguæ dolor siue morbus. Capitur pro linguæ prurigine, seu petulantia verborum, & loquaci maledicentia. apud Euripid. in Med. & Phil. de vita Mosis 3. Et pro nugis. Bud. ex Gal.

Γλωσσαλγέω, lingua prurio, linguæ venenum promoueo, vt quidam exp. Naz. orat. 2. αἱρετικοὶ γλωσσαλγεῖτουσιν.

Διαλγὴς, qui perdolet & vehementi dolore excruciatur. Plut. in Alex. Διαλγὴς γδόνῳ.

Διαλγέω, ῶ, perdoleo, vehementi dolore discrucior. Plut. de differ. inodo amico ab adul. ἐπεὶπων πικρῶς ἤκουον ὧν παρεῖδον ἐξονειδίζοντες, ὥρεις δ' Διαλγήσας ὁ ἀνθρωπος ὑπὸ λύπης ὡς ὀργῶς, ἀμφοτέρας τὰ ἐξοιδεῖν καὶ μιαίνειν ἀφεῖλεν.

Δυσαλγὴς, graveni & difficilem afferens dolorem, ideóque ægrè tolerabilis Plut. & Philo. vel qui ægrè afficitur dolore alterius. sicut δ. ἀπαλγήσε quoque exponitur, difficilis ad dolendum, poll. ex Eupol.

Θυμαλγὴς, afferens dolorē in animo. Od. ψ ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες.

Καρδιαλγὴς, cui cor dolet. aut dolore cordi affectus. Gal. ex Hip.

Καρδιαλγία, ἡ, dolor cordis vel potius dolor oris ventriculi & mortus ab humoris acrimonia.

Καρδιαλγέω, dolore cordis afficior. Hippocr.

Καρδιαλγικὸς, cum cordis dolore coniunctus. vel cordis dolorem inuehens. Hippocr. protreth. lib. 1.

Κακοπαθέω, dolore & molestia affici.

Κεφαλαλγὴς, caput dolens, cui caput dolet. Plut. in Symp. sepr. sap. σωθέντα δ' ἢ κεφαλαγὴς ἢ βαρὺς ἐ αὐτόματος, &c. Capitur & actiuè pro dolorem capitis afferens. dolorem capitis excitans. Dioscor. de vino teffinato. πάντες ἢ κεφαλαγεῖς οἱ ῥέπλεες. Sic Philo de vita Mos. lib. 1. ἐχεφὴς τε γαρ ἐστι κεφαλαλγὴς. Reperitur & κεφαλαλγὲς, ὃ ὁ, apud Plin. in præf. tant ἔ ἀῦ γδ ἐγκέφαλον ἔ φλεγμα κεφαλαλγὲς λίγκιον εἶναι. pro quo Xenophon dici. κεφαλαγὴ. Κεφαλαλγικὸς, idem Gal.

Κεφαλαγία caput dolor. Hippocr. Aphor. lib. 3.

Κεφαλαγέω ῶ, caput doleo, caput mihi dolet, doleo ex capite. Hippocr. in aphor. lib. 5.

Κεφαλαλγικὸς, idē qd κεφαλαλγὴς, & κεφαλαλγικὸς. Athē.

Ὀδιναλγία, idem quod dolor. Dioscor.

Ὀδυναλγέω ῶ, dentibus doleo, dentium dolore afficior.

Πεμαλγὴς, qui valde dolet. Vtitur Plato.

Πεμαλγέω ῶ, ægerrimè doleo, vel fero. Apud Thuc. πεμαλγήσαντες πολλῷ, cæsum ægrè ferre.

Ποδαλγὴς, dolore pedum laborans, quem pedum dolores cruciant, qui ex pedibus dolet.

Ποδαλγὲς & ποδαλγικὸς, idem Dioscor.

Ποδαλγία pedum dolor, podagra. Chrysost.

Ποδαλγέω, ῶ, pedum dolore, seu podagra laboro.

Σθενοκαρδιαλγὴς, qui ex robustis & morbus. Item loquacibus. Poll.

Συναλγέω, ῶ, (condoleo,) vna doleo. Aristot. rhet. lib. 2. οἱ γδ φίλοι συναλγοῦσιν. Dicitur & συναλγῶ σοι, doleo tuam vicem. Apud Soph. ἔτε ξυναλγῶσι τύχαις.

Τοσθαλγὴς, qui supra quam dici potest dolet.

Τοσθαλγέω, perdoleo, supra modum doleo. Aristot. Rhet. 2. ἐκεῖ τῷ ὑπερβολῇ ἐπ' ἀλγεῖν, καὶλακον σημεῖόν ἐστι, vel vicem alicuius doleo, vt ὑπερφλογέω σῶ, vicem tuam doleo. Appian.

Ὠτιαλγὴς, aurium dolor. Dioscor. lib. 2.

Ὠτιαλγὴς, aurium dolori obnoxius. Si de re aliqua dicatur, significat dolorem aurium inferens.

Ὠτιαλγέω, doleo ex auribus, aurium dolore crucior, aures mihi dolent. Dioscor. lib. 2. Ὠτιαλγέω, pro eodem. Dioscor. lib. 2.

-A'ΛΔΕ' Ω, ῶ, F. ήσω, augeo, do incrementum. Eustathius ponit ἀλδέω vel ἀλδάω, Etymon vide in ἀλδήσκω.

A'λδήσκω, augeor, cresco, incrementum accipio: vt Il. ψ, Λαῖτε ἀλδήσκοντ. Vbi Eust. vult propriè dici de augmēto quod fit irrigatione seu humectatione, tanquam ex ἀέρδω deductū, mutatione literæ ρ in λ. Idem alibi ex ἀλδῶ deducit: ἀλδῶ ait ab ἄλλω siue ἄλμομαι, quod ea quæ crescunt veluti in altū rebus mittunt.

A'λδαίνω, augeo, do incrementum siue augmentum. Od. σ, & ω, μᾶλι' ἀλδαίνει πουλὺν λαὸν.

A'λδάνομαι, augeo, cresco. Hesych.

A'λλω, a'λμω, a'λσω, quomodo huc pertineant, vide suis locis

Composita.

A'ναλδὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, non crescens, incrementum non capiens, apud Hippocr.

A'ναλτος, exp. ἀσαλδὲς & ἀσαλθὲς. οὐ αὐξῆς. vt αὔαλτον ἄλφιτον, apud Hippocr. apud Hom. Od. σ. χασὶν αὐαλτον Epith. aptè explebilis seu infatiabilis venter. vide & in comp. ex A'λις.

A'ναλδήσκω, succresco, augeor. Apoll. Rhod. Arg. 3. Λάμπει ἀναλδήσκοντος ὑδὲ χθονός.

A'ναλδαίνω, idem quod ἀλδάνω, apud Nonn. ἄρ' ἀναλδαίνει καρπόν.

Ἐναλδὴς, q. d. intrinsecus augeo. Nic. Δεινὸν βρομάων ἐναλδήσασι κηρὸν ἄλυκι.

Εὐαλδὴς, bene & feliciter crescens. bonum incrementum accipiens. Hesych.

Εὐαλδίνω, exp. feliciter & cum profectu. Hippocr.

Μιξαλδήκω, affertur ex Apoll. pro, produco.

Νεοαλδὴς, nuper auctus vel qui recens excreuit. Hesych.

-A'ΛΕ'Α, & Ionicè ἀλέη, ἡ, propriè calor siue tepor qui est ex Sole, in locis apricis: transfertur & ad quemlibet calorem. vt Od. ϱ, Αὐτὰρ ἐπεὶ κε πυρὸς θερμὸν ἀλέη τε χρήσῃσι. Apud athen. 9. χειμῶνι δ' ἀλέᾳ θὸ ἐ ὥρᾳ τῶν ἀμυδρῶν ἀσθενεστέρᾳ. Apud Theoph. lib. 4. de caus. pl. c. 3. τῶν ἀλέων δώκει. vt & Hippocr. ὅταν ὑπ' ἀλέη γένηται. * Dicitur autem quasi ἅλεια. à verbo ἁλῶ, inquit Etymologicus. A. ἀλεὴ, vide in A'λέω, i. fugio.

A'λεεινὸς, ὸν, ὁ, calidus, tepidus. vt ἀλεεινὴ χώρα, Herod. & Xenoph. A'λεῖνος, pro eodem A'λεὲς, idem.

A'λεάζω. coco, caleo, calore fuor. Arist. in Probl. sect. 1. θερμὴ γδ λέγειν δεῖν ποιησὶ ἀλεάζειν. Exp. etiā θερμαίνω, ab Hes. & Gal.

A'λεαίνω idem quod ἀλεάζω caleo. Arist. in Probl. διὰ ἀλεαίνουσα ἡ κοιλία ῥᾳδίον πέπτει ὅταν ᾖ ἐ ἀλυπρὸς μᾶλλον. Habet & signif. ἀέτ. pro, calefacio. Hesych

A'λεάομαι, calefi. Hesych.

A'λεὸς, ὸν, calidus, tepidus. Hesych. Interdum pro ἠλεὲς. Doricè.

Συναλεαίνω, (comp.) concaleracio, caleon adiuuo apud Plut. Exp. confoueo, ex Catone.

Η'πιαλὸν, quomodo huc pertineat, vide suo loco

-A'Λ' Γ Ω, F. ξω curo, tractationem habeo alicuius. cui ma gentis. lib. 8. σὺ τὸν ἐγὼν Σκυζοκόβης ἀλιγεῖ. Apoll. Arg. 2. ἢ ἔτ' ἐὸν ἀλίγῃ. Cum acc. vel Ion. θεὸν ὀπὶ ἔον ἀλιγεύτε. Cum præpos. ὑπὲρ pro Od. οἷοι ἐπὶ ψυχῆς ἀλίγουσι ὑῶσῖ.

A'λιγέω, ῶ. Ion. ήω, curo, paro, apparo, vt ἀλεγύνειν δῦῖῶ. Od. ν.

A'λεγηδὼς, curæ plenus, molestus, ἀλγηδὼν. Vide in A'λγος.

A'λγος, quomodo huc pertineat, vide in suo loco.

Composita.

A'πλεγὴς & ἀπλεγὴς, adiect. b. idem quod ἀπλειγὴς & ἀπλεγέως. sed fuit rariora.

Νηλιγὴς, etiam dicitur & νηλεγὲς pro iisdem apud Hesych.

A'πλεγὴς, ὸν ὁ, ἡ, atróx. fæuus, quasi nullius curam & quasi respectum habens Epith mortis apud Greg. Naz.

A'πλεγέως, atrociter, fæuè: item apertè, intrepidè: quia quos nullius curæ seu respectus mouet, non trepidant, ideoque apertè agunt. Od. α, ἐν ὑμῖν μύθῳ ἀπηλεγέως ἀποείπω. Apoll. Arg. 2. Ὡς φάτ' ἀπηλεγέως, vbi exp. ἀσαλῶς & κατ' ἀλήθειαν. A'πηλεγὲς etiam pro ἀπηλεγέως ponitur apud Nicandr. in Ther.

A'πλεγέως, non curo, contemno. Apoll. arg. 2.

Δυσπλεγὴς, Eustath. putat posse intelligi dictum quasi δυσπλειγὴς, ab ἀλίγω. Vide & in comp. à λίγω, i. cubo.

-A'ΛΕΙΣΟΝ, ῶ, τὸ, poculum. Suidæ: Hesych. poculum tonno factū, vel potius calatū. (nominatum dicitur quasi ἄλεσον seu λιτὸν, non laue, sed πλαγὶ τῆς ἐμπεσίμασι, seu ξωστὶς διαβλαμμένα ἐμπαισιδίων. poculum enim emblematis & cœlaturis ornata, fuit ante priora.) Od. γ, Τέυκτά τε ἀστερόεν ἄλεισον χρύσεον ἄλεισεν. Et libro sequente Menelaus Telemacho loquens ait, Δώσω κελὸν ἄλεισον· ἔνα αὐτὸν ἔχῃς Ἀφαιτέος· ἐμεῖο δὲ μνημεῖον ἔμμεναι ἠμὲν πάντα. Dicitur & malagen. ἄλεισ. vt Eust. annotat ex quibusdam grammaticis sicut σιμέλιον & σίμελος. ¶ Est etiam acetabulum: sique coxendicis. Apud Ath. l. 11.

-A'ΛΕΙΦΩ, F. ψω, P. act. ἀλίλιφα, vngo, lino, illino. vt ἀλείφω μύρῳ. vngere vng. cerro. vt ἀλείφειν μιλτον. Eust. χρῶτα. χρυσίῳ ἀργείῳ. Interdum ponitur absolutè vt Il. ω, ἀμφί τ' ἀλείψαν ἠσυχίῃ ἀρείων. Item, incito, instigo, accendo, excito, exhortor. apud Basil. Theodor & Appianum, inquit Bud.

A'λείφομαι, linor, vngor. vnde apud Xen. ἀλειφόμενος μίλτῳ. Po-

nitur fæpè absolutè. vt Xen. Hell. 4 πάντες δὴ ἀλείφοντο, πλὴν ὃ ἐδίδου πᾶσιν. In voce med. ἀλειψάμενος, qui se vnguento vnxit, vnguento delibutus. Dicitur & de athletis qui se vnxerunt oleo ad certamen.

ἄλειμμα, τὸ, vnctio, ipsa vngendi actio. Plut. ¶ Item id quo vnguntur, apud Ath. l. 10, ἀλειμματοῦδες, vnguenti formam habens. Hipp.

ἀλειψις, εως, ἡ, vnctio. Plut.

ἀλείπτης, ου, ὁ, vnctor, qui vngit, peculiare fuit hoc nomen vnctorius athletarum in gymnasio. Plut. Vsurpatur etiam metaph. vt apud Plut. in Pericle, τῶ πολιτικῶν ἀλείπτης καὶ διδάσκαλος. ¶ Item excitator, cohortor. Greg. ἀλειπτῆρα.

ἀλειπτήριον, ου, τὸ pars quædam balnei, inquit Poll. ἀλειπτηρίου, ου, τὸ, valis vnctuarij genus, apud Athen.

ἄλειφ κρ ἄτος τό, id quo vngimur, vnguentum. Interdum oleũ item adeps, apud Hom. & Hesiod.

ἀλειφαλίπης, ου, ὁ, vt panis ἀλειφαλίπης, cum a lipe commixtus.

ἀλειφής, ῆ, ὁ, tectorium parietum. Eust. (Eust.

ἀλοιφή, idem quod ἀλειφας, Od. ξ & σ. & Il. ι.

ἀλοιφῶιον, ου, τὸ, quo vtebantur ἀλειπτῆς. Eust.

Composita.

ἀνηλιφὴς, ους ὁ, ἡ, non vnctus, non illitus. Νηλιφὴς, idem. Dicitur peculiariter de naue.

ἀνηλιφία, ὁ, non vngi, vel non vnctum esse, vnctionis intermissio aut iqualor ex diutius intermissa vnctione, Polyb. l. 3.

ἀνηλιπτος, indelebile. Et prp eodẽ ἀφαπάλειπτος, apud Eust.

ἀπαλείφω, l. d. deungo, i. quod vngendo, seu illinendo adhæserat, absterho. vnde pro deleo, seu oblitero ponitur. Interimo. Sumitur & metaph. Phocyl. in admon. Μὴ μισὴ κακότητα· δίκη δ' ἀπάλειψον ἀμωμον. vbi tamen quidam malunt legere ἀπάμειψον. ἀπαλιμψήφου ἔγκλημα, iudicium obliteratum & circumductum. ἀπαλοφὴ, litura, deletio.

Διαλείφω, exp. deleo. vt ἐξαλείφω. alioqui significat etiam peruogo, perlino.

Ἐπαλείφω, inungo, illino. Ammonius vult dici de oculis.

Ἐπάλιμμα, τὸ, id quod illinitur. seu id quo illinimur.

Ἐξαλείφω, idem quod ἀπαλείφω. Sed vsitatius est, Xen. Hell. 2. τοσοῦτο ἐξαλεῖφαι σὺν ᾧ κρεμάλῃ τὴν τῶν σπουδῶν φιλίας ὀδύ· αὖθ' ὑπὸ πᾶς αὐτὸν ἐξαλειφθήναι. ¶ Interdum & pro ἀλείφω vngo, lino. vnde apud Thuc. ἐξαλιμμένοι τάφοι, exp. κεκονιαμένοι.

Ἐξάλειψις, oblit eratio, deletio.

Ἐξάλιπτρον, vnguentarium vas, apud Poll. & Suid.

Ἐξαλίπτης, qui calce vel alio tectorio illinit.

Decomp. ἀνεξάλιπτος, indelebilis.

Δυσεξάλειπτος, qui difficilè deletur, seu obliteratur. Herod. lib. 2. metaph. τῷ δὲ λυπηρῶν δυσεξάλιπτον.

Εὐεξάλειπτος, facile debilis. Xen. Hell. 2,

Ἐπαλείφω q. d. super inungo, superlino, aut superillino, vel pro ἐπάλλομαι φω. ¶ Metaph. pro, acuo, exhortor, excito. Vide Bud.

Ἐπάλιμμα, τὸ, inunctio, vel potius id quod ad inungendum adhibetur. id quod inungimus.

Ἰατραλείπτης, medicus vnguentis & perfrictionibus corporis morbos curans, medicus renector, vel vnguentarius. Plin.

Ἰατραλειπτικὴ, professio illa curandi vnguentis, & perfrictionibus.

Καθαλείφω oblino, illino. Gal. ex Hippocr. Sic πρτάλειπτον μύρου ex Aristoph. pro, illitus vnguento, seu inunctus.

Μελιπαληφὴς, ὁ, ἡ, minio illitus, rubrica, illitus, miniatus rubricatus. (bricatus

Μυρωλειφία, vnguentorum illitus. Plut. Symp. 4.

Νεηλιφὴς οἰκίαι, domus recèns illitæ. Aristot. in Probl.

Ξηροληφιῶ, exp. siccè vngo in sicco vngo, vel vngo absque balneo, id est balnei vsu. vel sub dio, & ad solem vngo, vt fiebat in palæstra. Plut. vide Eust. & Suid.

Ξηρολειφία, q. d. ficca vnctio. Suid & Eust.

Ξηρολιψὰς, idem Hesych. (ὅπως πασαλείφω, illino. Arist. rhet. 3. μὴ ἴκτηαι, τὸ στέλω πᾶσιν ἃ πασαλείφαλείφω. circũlino, circũungo. vt ἀλειφάλειφα τῶ πλοῖα, Thuc. ἀλειφαλείφαμαι, illinor. vnde ἀλειφαλίπτης, illitus est, apud Aristot. de anim. lib. 9.

Πασαλιστὴς, pice vnctus. peculiariter dicitur, de naui, vt & ἀσπλιφὴς apud Eust.

προαλείφω, priùs vngo, ante inungo.

προσαλείφω, allino, seu illino. Od.

Συναλείφω, simul vngo, collino. Frequenter metaph. ponitur pro, simul misceo, commisceo, cõfundo, in vnum contraho, Quæ significatio potissimum reperitur apud Theologos. ¶ Item, pro ἐξαλείφω metaphoricè sumpto, citatur ex Aristot. Rhet. 2. τὰ δὴ φαῦλα λείφειν.

Συναλοιφὴ, commixtio apud theologos. ¶ Apud gramm. duarum vocabulum in vnam syllabam coalescentia.

Ὑπαλείφω, sublino, subterungo. & q. d. subungo. vt ὑπαλείφειν ὀφθαλμούς. Greg. Et apud Xen. ¶ Item ὀφθαλμοὶ ὑπαλοιφὴν ἔχοντες ἀπὸ τῶν δακρύων, metaph. pro incitare, concitare. apud Aretham.

Ὑπάλειμμα, τὸ, sublitio, inunctio. Ὑπάλιπτρον, quod illinitur

Α' Gal. exp. ἔγχεισον φάρμακον. Sunt qui apud Hippocr. ἀγωγαίων esse scribant medicamentũ quod specillo illinitur.

Ὑπάλειπτρον, ου, τὸ, q. d. illitorium. id quo ad illinendum vtimur, siue specillũ, siue spathe, siue ἀλφίφλοιον, vt scribit Gal.

Φιλαλειπτέον, ὦ, vnctor esse cupio, aliptas amo, vel inter aliptas versari amo. Exp. & delector pigmentis & vnguine.

Φιλαλειφὴς, de iectari pigmentis, & vnguine.

Α'ΑΕΞΩ, vel ἀλιξέω, ὦ. F. ἥσω, arceo, depello, propulso. Il. ϛ ἀλλὰ σὺ κεν κῆμος, arceat exitialem diem vel depellat. Sic & Il. ¶ Interdum opitulor, auxilior, opem fero. vt Il. α, ἀλλὰ ξύμβλητο μεμαῶτε. Et Il. ζ, Φᾶεν δὲ ἵν' ἄζωνται ἐξ ὄρεος ἀσπερχὲς ὀϊστῶ. Τ ρωὰς ἀλεξέτην τε κατὰ δῆμον. Xen. Pæd. 4. πᾶσιν φασιν αὐτὸς κλυ ὑπὲρ τῶν ἀδίκως ἀλιξέειν. ¶ Fit ex ἄλκω, interficiendo ejus futuro ἄλξω.

Α'λιξέμεν & ἀλεξῆμεν, in voce media idem quod ἀλίξω vel ἀλεξῶ. Il. ο, ἀλλὰ λεξάσθω μήμονα. Plut. in Rom. ἀλλὰ καὶ λησὸς. Quis ruitinus reperitur & apud Hippocr. & Herod. & apud Xen. Itidem ἀλιξητός, ου, ὁ, & apud Xen. αἰσὸ. 7.

ἀλίξημα, τὸ id quod arcet, q. d. propulsamentum aut defensaculum. Syn. ὁ κυκεὼν τῆ θερινῆς ὥρας ἀλίξημα, æstatis odorem arcens. Paul. in Phocicis. ἄλξημα εἰς ὀδύνας.

ἀλίξησις, εως, ἡ propulsatio, defensio, opitulatio. Hesych.

ἀλεξητὴς ἥμιος ὁ, qui arcet, propulsator, depulsor. Item defensor, auxiliator. Il. μ. ἀλεξητὴς μάχης. Apoll. arg 2. λοιμοῦ ἀλεξητὴρ ὁ τέχνη.

Α'λεξητήριος, ου, ὁ, ἡ, defensorius, propulsatorius, depulsorius, remedũ p ætians. vt ἀλεξητήριος πικρημία. Ath. l. 15.

ἀλεξητήριοι ῥίζαι, radices remedia referentes.

ἀλεξητήριον, ου, τὸ, subst. (), munimen. Quidam exp. amuletum, remedium. Xenophon antias equinas ἀλεξητήρια ἀπὸ τῶν δεινῶν vocat, & aures asini appellat ἀλεξητήρια πρὸς ὀφθαλμῶν. Apud Nicand. ἀλεξητήρια νόσων remedia morborum.

ἀλεξητικὸς, depellendi arcendique vim habens.

ἀλίξω Ὁ, ὁ ἡ, defensorius. Ex Anth. epigr.

ἄλιξον, ου, τὸ, idem quod ἀλεξητήριον. Nicand. in Ther.

ἀλεκτης & ἀλκτὴς, idem quod ἀλεξητὴρ. Pind. poeticum est.

Composita

α'παλίξω & α'παλιξέω, ῶ, propulso repello. Il. ω, α'λλ' ἐδύνατο ῥίπτε κρατὸς, α'λλὰ καὶ ἄλλων Σεῦ ἀπαλιξήσουσι. ¶ Item pro opitulor, auxilior. Hom. vir. 10, caueo. In qua tamen signif. vnus patet potius ἀλίομαι. Item, congrego. nam α'λίεσθαι Gal. apud Hippocr. exp. ἀθροίζεσθαι.

Derivata ab α'λίω, i. molo.

Α'λίομαι ὅμαι. molor vnde α'λιῶδες, moditus, apud Dioſc. Apud Aristot. probl. sect. 6. α'λικρὸν ἀλίου, lapis qui molitur. i. qui mola frangitur (Dioſc.

α'λιστὸν, molendũ est. α'λιστὸν σῖτα ἑῖον, molendus, da, dum, α'λιστὴ, ἡ, exp. acus, gluma, apud Iosephum. antiq. lud.

α'λιτὸς, ὴ, ὁ, molitio, molitura, ipsa molendi act. Plut. in Probl. α'λιτὸν ὦι, ὁ, pistrinum apud Athen. (Rom.

α'λιτὶς, ίδος, ἡ, molitrix, molitoris, vxor. Od. υ α'λιτὰς δίδωμι quod α'λέω. Od. η, αἱ δ' ὦ α'λιτὰς ἐσαν μύλην ἐπὶ μύλα πυρὸν ἀλέσαι, α, τὸ, farina: propriè frumenti, vt α'λφὶτον hordei, Eust. ἄλευρον, ου, τὸ, propriè idem esse volunt quod α'λεισα. Plato lib. 2. de rep. ῥηϊδιον τὴν ὦ κεφὴν ἀλφίτῳ ἐποίησαν, ὀψὶ δὲ πυρῶν α'λεύρου. Herod. α'λεύρῳ τε καὶ α'λφίτῳ ἐποίευν. apud Diod. 4. ἄλευρον ἢ α'λφιτον, farina aut polenta, vt quidam exp. Dicitur tamen de farina etiam hordeacea. reperitur enim & κρίθινον ἄλευρον, apud Aphrod. probl. lib. 2. Generaliter etiã de qualibet farina dicitur. vnde α'λεύρου κύαμε. Diosc. lib. 3. Sic α'λεύρου αἰγῶν, farina lolij, & α'λεύρου ὀρόβων, apud Gal. &c.

α'λιθέπτης, ου, ὁ, farinaccus. ex farina constans. vt α'λιθεπτὰ ἐρόβι. apud Athen.

α'λοῦμι. F. ήσω, P. πκα, & Atticè α'λῶ, molo. in Anth. Epig. α'λπλασμένος ὦτ', molitũ frumentũ, apud Herod. Thuc. α'λετρον, ου, τὸ, pro α'λεύρου Erotian. Erym. α'λίσιον, quidquid moli potest. Hesych.

Composita.

Ἐπαλιστέω, idem quod α'λιτέω. Apoll. Rhod.

Καθαλῶ, commolo, molo frango. Herodor. & Hippocr.

Κεγχραλίτης, & πυκναλίτης, ου, ὁ, milij molitor. qui milij granã mola frangit, Gal. apud Hippocr.

Νεήλατος, recens molitus. Νεήλατα, per ellipsin dicuntur pro νεήλατα ἄλφιτα. hoc est, τὰ πρωϊνὰ ἀληθρίδια, recens molitæ farinæ, apud Demosth, pro Crespin. testc. Harpoc. Vide & comp. ex Ἐ λαύω.

Derivata ex α'λέω, i. vito caueo.

α'λίομαι, viro, caueo. Il. α, Δὲς α'λεώμεθα μᾶλλον.

α'λίη, ἡ, vitatio effugium. Il. χ, v. 300. Ab Hesiod. in Erg. Νήμερτὲς dicuntur

---

ὑπὸ τῶ ἀλιὴ, q. d. vitatio pluuiæ, i. præsidium aduersus imbrem.

Α'λιωρὴ (Ionicè pro ἀλιωρὴ) idem quod ἀλιὴ, cuitatio. Il. ω, ὥστε φῶτε μεμνημένοι σὺν' ἀλιωρῆς. Et Hesiod. in Erg. χρειῶν τε λύσιν, λιμῶ τ' ἀλεωρὴν. Item (vt ait Bud.) suffugium, tutamen, munimentum. apud Aristot. l. 4. de part. τῆν σάρκα ὡς ἐσθῆτα ἀλεωρὴν.

Α'λάομαι, per epenthesin σῶ τ, idem quod α'λῶ, inquit Eustath.

Α'λάλκω, in voce media itidẽ pro, vitare, cauere. vt Il. π. Μυσῶν ἀλάλκοιθ'. Et Od. ξ, Οἵ φεύγω κῆ ἄλκον ὑπ' κακὸν ὃν α'λάλκοι. Item pro α'λάομαι. sæpe vsurpat Hom. vt Il. υ μὴ μοιρίδιον εἶς' α'λάλκῃ. Et alibi.

Α'λεινω, effugio, euito. Od. π, α'λέινε σ' ὀ ὀφοῦσιν. Et cum inf. Il. ζ, Κτάνω δ' ὃ ῥ' α'λέεσκε.

Α'λεινὸς, ὴ, ὁ, vitandus, effugiendus, fugiendus: (& ex consequenti) malus, perniciosus, Phocyl. ἀνερῶπινον σ' α'λεινεῖ. Λιπεῖν. Plurarchus vult esse dictum, ὃν α'λάομαι ἀλλ μηχανήσεσθαι καλὸν, ἐκφ id est, quem vitare ob improbitatem, bonum & vtile erat. vide & comp. à Τηλεῖον.

Α'λύσκω (F. ξω, tanquam ab α'λύζω) euito, effugio, declino. Od. χ, α'λύσκων κῆρας μέλανας. Cum genit. apud Soph. σὺν α'λύξεν μόρε κακὸς. Aliquibi non significat vllam (vt annotat Eustat.) sed simpliciter declinare, & esse extra conspectum alicuius propter loci interuallum: vt Od. μ, Α'λλ' ὅτε δὴ α'λὸς νήσου ἰὼν ἔλυξε πέτρας.

Α'λυσκάζω, idem quod α'λύσκω. Od. ϱ, ὕθεσι α'λυσκάζειν. Interdum absolutè ponitur pro φεύγειν, fugere. Il. ψ, νόσφι α'λυσκάζων πολλῶν. Et Il. ε, Οὐ γάρ μοι γένεσθον α'λυσκάζοντε μάχεσθαι. Exp. & πάντα ἄμυμ, ab Hesych.

Α'λκὴ, ις, ἡ, euitatio, effugium, fuga mali, anxietas apud (Hipp.

Composita.

Α'πάλκιος, ου, ὁ, ἡ, similis, ὅμοιος. Il. ζ. Ἐκτορίδῶλον ἀχαιοῖσι, ἀλιγκιον ἀθρέεσκε καλῆ. *Composita.*

Ἐναλίγκιος, idem, Od. ν. Α'νδρα φίλεσθαι θεοῖς ἐναλίγκια μηδὲ ἴοικεν. Et cum accus. rei, præter dat. pertinæ. Od. α. ἀοιδὸ Τειρεσίῃ οἷον ὄδ' ἐσὶ θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδὴν. Hesiod. in aspide, ὅτε φυλὰ ἐναλίγκιοι ἐσὶ νόημα Γενέσθαι.

Παναλίγκιος, omnino similis Nicand.

Α'λίζω, vide in α'λὶς & ἄλης.

Α'λικὸς, ἀλινὸς, & c. vide in ἄλας.

Α'λινδέομαι, vide in ἀλιὰ.

Α'λις, paulo Aeginetæ & recentioribus medicis dicitur quæ Latinis, alica, Græcis χόνδρος.

α'λὶς, & c. ide in ἄλας

Α'λίσαιτος, ου, ὁ, locus in quo crescunt ἄλιες ὄρυοδες, Tetis quercus. Sic ἄλιες ἀφύης, apud Suid. Et apud Eurip. ἄλιες ὀδυρμῶν ἐμῶν. Sine genit. pro, affatim, magna copia. vt Od. ρ, ὃ ὄχ' ἄλιες ἡμὶν α'λήμενες εἰσὶ κῆ ἄκμοι, Od. υ, Χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλις ἐθέλω πόθ' ὑφαντῶν. Interdum dicitur ἐφκὰς, tubi ea non tot est, Prò quo dicitur etiam, parum hoc tibi videtur, nisi etiam, & c. vt Il. ρ. Η' ὄχ ἄλιες ὡς κῆ τε μ' ὀχ' ἐχῆ ἐ ἐπ' ἄλγεα πάσχειν. Item confertim, coaceruatim. Il. β Αἱ δ' ὦ τ' εἴσι ἄλιες πετεηνῶν, αἵ τε νέαται. Il. ν Α'μφὶ δὲ μιν ζωλῶν τε κῆ εἰναετῆρες ἄλιες ἥασιν. ¶ Fit ὅτι τὸ ἄλος, vt potè ὑπὸ τῆ α'ῆρόον ἐσὶ τὸ ὕδωρ, inquit Etym.

ἄλιε ἀεὶ, congregatio, cœtus, concilium, apud Herodotum, vt ἀλίλιν ποιησάμενοι, & ἀλίλιν ἐποιήσαντο τῆ πρησίων, Persarum concilium coegit. alias signif. vide in ἄλας mare.

ἀλίζω, congrego, coacerno. In qua sig. vsurpatur potius σωναλίζω. Vide & inter deriuata ex ἄλις, sal.

ἄλης siue ἀλὴς, ὁ, ὦ ἡ, condensus, confertus, coacernatus, frequens est apud Hippocr. qui & aliquando dicit ἄλιες ἀῆρόον, & ἄλιες ὀχῆνον. Sic & apud Hom. Il. ψ, ἀλὴν ὕδατος, aqua collecta & coacernata. Frequens est & apud Herodot. plur. num. ἀλίσες τῶν vnem congregari. Item conferti, frequentes, densi.

ἄλισις, Gal. apud Hippocr. exp. ἀθροίσεις, confertim.

ἄλσος, ἄλωσις, &c. ἀλσέω, Η' λίθ, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

θελίαλ. Interdum passiuè, verè dicor, verus sum Greg. δὲς τ' ἐτεὸν ἢ ἀληθοδίκος μύθον ἢ ψεῦδος.

Α'ληθοτυπικὸς, ἡ, ὁ, verax, ad veritatẽ dicendã proclivis. Aristot.

Α'ληθινὸς, ἡ, ὁ, verus. verax. vt ἀληθινὸς λογισμὸς, apud Plut. ¶ Item non fictus, non fucatus, nihil fictitii habens. vt ἀληθινὸς φίλος. Dem. Philipp. 5. ¶ Exp. etiam, germanus, genuinus. v. ἀληθινὴ πόλις, & ἀληθινὴ σοφία apud Plat. Sic ἀληθινὰ μᾶλα, Diosc. l. 1. c. 161.

Α'ληθινῶς, vere, veraciter. Hieron.

Composita.

Α'ποληθεύω, verum dico, vera prædico.

Ἐπαληθεύω, verũ esse declaro, confirmo. Cum accus. Thuc. Luc.

Παναλήθης, omnino verus. Plato de rep. lib. 9. (Aristot.

Συναληθεύω, simul sum verus. vt συναληθεύειν τοῖς σοφίσταις, apud

Φιλαλήθης, (non φιλαλήθης) veri seu veritatis amator vel amatrix. Veritatis studiosus vel studiosa. Laert.

Φιλαλήθως, veritas amore vel studio. Euseb.

Φιλαληθεία, amor veritatis, studium veritatis.

Α'μύλω, vide in Α'λέω, molo. Α'λὴς, vide in α'λις.

Α'νήμων ἀνύμων, & c. vide in Α'λάομαι.

Α'Λ ΑΟΩ, & ἀλθάω & ἀλθαίνω, sano, medeor, ab ἄλθω, vt traditEust, & etym. ¶ hîc etiam augeo.

Α'λθίεσσα & ἀλθήεσσα, sanor. Il. ε, Α'λθέτε χεῖρ, & c.

Α'λθησις, ὁ, ἡ, sanatio, medela, medicamentum. Hesych.

Α'λθητὴς, sanati conferens, saluber, θεραπευτικὸς. Nicand.

Α'λθητήριον, idem quod ἄλθησις, medela, remedium. Nic. in Ther.

Α'λθαρα ἡ, maluæ fylueſtris genus. Sic appellata est ob eam quã pollet medendi vim. Sunt qui & ἀριστολοχίαν dictum tradant. Vide Dioſc. & Theophr.

Α'λθήσκω, idem quod ἀλθάω siue ἄλθω.

Α'λθήξις, sanatio, apud Hippocr. vt annotant Erot. & Gal.

Composita.

Α'ραλθὴς, aff. pro immedicabiec, insanabile, ex Hippocrate, Idem vsurpavit & pro, non augens non crescens.

Α'ποληθόμαι, idem quod ἀληθόμαι. Il. δ. Ἄλλο δὲ ἀποληθήσεσθον.

Τυαλθὴς, ὁ, ἡ, membra sanans, membra sanitatem afferens.

Δυσάλθης, sanatu difficilis, ægrè sanabilis. vt δυσαλθὴς ἴλκη, apud Dioſc. Sic δυσαλθέες νόσοι. Διόσκορ. Item per metaph. in epigr. δυσαλθὴς αὐτῆ. Δυσάληθτος, idem Nonno.

Ἐ'παλθέω, curo sano.

Εὐάλθης, sanatu facilis. Hippocr.

Πολυάλθης, multa vi medendi pollens. varium ad medendum præbens vsum Dioſc. lib. 3. c. 163.

α'λίη, ἁλιαρὸς ἁλίης, vide in Α'λς.

Α'ΛΙΚΓΙΟΣ, ου, ὁ, similis, ὅμοιος. Il. ζ. Ἐκτορίδῶλον ἀχαιοῖσι, ἀλιγκιον ἀθρέεσκε καλῆ. *Composita.*

Ἐναλίγκιος, idem, Od. ν. Α'νδρα φίλεσθαι θεοῖς ἐναλίγκια μηδὲ ἴοικεν. Et cum accus. rei, præter dat. pertinæ. Od. α. ἀοιδὸ Τειρεσίῃ οἷον ὄδ' ἐσὶ θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδὴν. Hesiod. in aspide, ὅτε φυλὰ ἐναλίγκιοι ἐσὶ νόημα Γενέσθαι.

Παναλίγκιος, omnino similis Nicand.

Α'λίζω, vide in α'λὶς & ἄλης.

Α'λικὸς, ἀλινὸς, & c. vide in ἄλας.

Α'λινδέομαι, vide in ἀλιὰ.

Α'λις, paulo Aeginetæ & recentioribus medicis dicitur quæ Latinis, alica, Græcis χόνδρος.

α'λὶς, & c. ide in ἄλας

Α'λίσαιτος, ου, ὁ, locus in quo crescunt ἄλιες ὄρυοδες, Tetis quercus. Sic ἄλιες ἀφύης, apud Suid. Et apud Eurip. ἄλιες ὀδυρμῶν ἐμῶν. Sine genit. pro, affatim, magna copia. vt Od. ρ, ὃ ὄχ' ἄλιες ἡμὶν α'λήμενες εἰσὶ κῆ ἄκμοι, Od. υ, Χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλις ἐθέλω πόθ' ὑφαντῶν. Interdum dicitur ἐφκὰς, tubi ea non tot est, Prò quo dicitur etiam, parum hoc tibi videtur, nisi etiam, & c. vt Il. ρ. Η' ὄχ ἄλιες ὡς κῆ τε μ' ὀχ' ἐχῆ ἐ ἐπ' ἄλγεα πάσχειν. Item confertim, coaceruatim. Il. β Αἱ δ' ὦ τ' εἴσι ἄλιες πετεηνῶν, αἵ τε νέαται. Il. ν Α'μφὶ δὲ μιν ζωλῶν τε κῆ εἰναετῆρες ἄλιες ἥασιν. ¶ Fit ὅτι τὸ ἄλος, vt potè ὑπὸ τῆ α'ῆρόον ἐσὶ τὸ ὕδωρ, inquit Etym.

ἄλιε ἀεὶ, congregatio, cœtus, concilium, apud Herodotum, vt ἀλίλιν ποιησάμενοι, & ἀλίλιν ἐποιήσαντο τῆ πρησίων, Persarum concilium coegit. alias signif. vide in ἄλας mare.

ἀλίζω, congrego, coacerno. In qua sig. vsurpatur potius σωναλίζω. Vide & inter deriuata ex ἄλις, sal.

ἄλης siue ἀλὴς, ὁ, ὦ ἡ, condensus, confertus, coacernatus, frequens est apud Hippocr. qui & aliquando dicit ἄλιες ἀῆρόον, & ἄλιες ὀχῆνον. Sic & apud Hom. Il. ψ, ἀλὴν ὕδατος, aqua collecta & coacernata. Frequens est & apud Herodot. plur. num. ἀλίσες τῶν vnem congregari. Item confertí, frequentes, densi.

ἄλισις, Gal. apud Hippocr. exp. ἀθροίσεις, confertim.

ἄλσος, ἄλωσις, &c. ἀλσέω, Η' λίθ, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Composita. ex ἀλίζω.

Ξεναλίζω, Suidæ συναθροίζω, congrego. Propriè est ξένους ἁλίζω.

Προαλίζω antè congrego & in vnum cogo. Ioseph.

Συναλίζω, congrego, coaceruo, cogo. Herodot. in Euterpe. ἐς μίαν πόλιν ταὺς γυναῖκας συναλίσαντα, i. συναγαγόντα. Xen. Pæd. 1, καὶ πεζοὺς πολλοὺς καὶ ἱππέας συναλίσας.

Συναλίζομαι, congregor. Luc. de luctu, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοί.

Ζάλη, quomodo vt pertineat vide, suo loco.

Aliud genus compositorum.

Ἄναλτος, vt Od. σ. ὄφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἄναλτον. Eust. exp. inexplebilem seu insatiabilē, καὶ μηδέποτε ἅλις ἔχουσαν. Vide & in comp. ex Ἄλθω & Ἄλδω.

Βιοθάλμιος ἀνήρ, diuturnæ vitæ vir. Hom. in hym. q. d. βιότου ἅλις ζῶν.

Σμίνθαλις, Φιάλη, Φύξηλις, quomodo huc pertineant, vide suo loco. Θαλία, vide in Θάλλω.

ἈΛΙΣΓΈΩ, ῶ, contamino polluo. Verbum vsitatum Græcis Bibliorum interpretibus. vt cap. 20. Ecclesiastæ: ἀλισγῆσαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν ἐδέσμασιν ἀλλοτρίοις. Sic Daniel. c. 2, ἀλισγηθῇ, polluatur contaminetur. Et Malach. 1, ἠλίσγησαν, contaminaui: & ἠλισγημένος, pollutus.

Ἀλίσγημα, τό, contaminatio seu contagio ex cibo vetito. vt & cùm aliquis sese idolothytorum esu polluit. Act. cap. 5.

ἉΛΙΣΚΩ, capio. F. ἁλώσω, P. ἥλωκα & Atticè ἑάλωκα, tanquam ab ἁλόω, aorist. 2, ἧλων, vnde particip. ἁλοὺς, tanquam ab ἅλωμι. Sed hæc duo tempora (præt. & aorist. 2.) habent signif. pass. Xen. Pæd. 7. ἑαλωκυῖαν τε τὴν πόλιν, καὶ τὸν βασιλέα τεθνηκότα. Et Il. β, & δ. πόλις ἁλοῦσά τε περθομένη τε. Cum dat. vt ἁλοὺς ἔρωτι, captus amore apud Luc. Cum genit. vt ἁλῶναι αὐτοῦ λέγεται, apud Philostr. in Heroicis. Sic ἁλῶναι τῆς κόρης, puellæ amore captus fuisse quasi subaudiatur datiuus ἔρωτι. Et cum genitiuo rei. vt apud Luc. τῆς κλοπῆς ἁλούς. Interdum ἁλῶναι exp. corripi vt apud Gal. ἁλῶναι τεταρταίοις, corripi tertianis febribus. Sic ἁλοὺς μανίᾳ apud Soph. correptus insania. ¶ Item, deprehendo, conuinco, reum perago, damno. vnde ἡλωκὼς siue ἁλοὺς, deprehensus, conuictus, damnatus. Demosthenes, ἀσεβῶν τοῦτο ἥλωκε, conuictus est, tenetur, damnatus est impietatis apud Aristophanem, ἁλοὺς μοιχός. Demosthenes, μιᾷ ἁλῶναι ψήφῳ, vnica sententia damnari. Dicitur & κλέπτων ἡλωκε, item κλοπῆς ἥλωκε. sicut apud Plutarchum, ἁλόντες δωροδοκίας. Interdum huic verbo iungitur præpositio ἐπὶ cum datiuo, vt ἁλόντα ἐπὶ στάσει apud Herodianum, damnatum seditionum, vel ob seditiones. Sic Plut. in Pericle. ἐπὶ κακοῖς ἔργοις ἁλούς.

Ἁλίσκομαι, capior, conuincor, &c. Xen. in Cyn. ἁλίσκεται δὲ τὰ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσιν, &c. Idem Hell. 3, τοὺς ὑπὸ τῶν λῃστῶν ἁλισκομένους. Ἁλίσκεσθαι ψευδομαρτυριῶν, conuinci falsi testimonii, Aristot. in Rhet. Ἁλίσκομαι ψευδόμενος, conuincor mendacii Xen.

Ἅλωσις, q. d. captura, Τροίας ἅλωσις, apud Plat. exp. Troiæ expugnatio vel euersio. aut excidium. ¶ Exp. & deprehensio apud Plat. de leg. lib. 11.

Ἁλώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui potest capi seu expugnari. expugnabilis vt ἁλώσιμος πόλις, Plut.

Ἁλωτὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἁλώσιμος. Philo de mundo, τὰ νόσοις καὶ γήρᾳ σώματα ἁλωτά, morbis & senio obnoxia.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀναλίσκω, absumo, insumo, impendo. Cum accus. vt ἀναλίσκειν χρήματα, aut ἀργύριον, &c. Et ἀναλίσκειν χρόνον, aut πόνον, aut λόγους, &c. Dicitur & ἀναλίσκειν εἰς τοῦτο. Xen. ἀνήλωκα τὰ χρήματα εἰς τοὺς στρατιώτας. Sic Aristoph. εἰς τὰς τριήρεις δεῖ σ' ἀναλοῦν ταῦτα καὶ τὰ τείχη. Ducitur & αὐθ' ἀλίσκειν ἐπὶ τούτῳ, apud Plat. ¶ Item, mercedem do, vel impensas suppedito. Inquit Bud. ex Dem. καὶ συχνὸν ἀργύριον ἀναλίσκειν. ¶ Item, consumo, extinguo, perdo. Isocr. πόλεμος γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε. Xen. Pæd. 1. ταχὺ δὲ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἀνηλώκει.

Ἀναλίσκομαι, absumor, &c. Item in act. sig. pro ἀναλίσκω, apud Plat. in Gorg.

Ἀνάλωμα, τό, impensa, expensa, sumptus, Dem. Thuc.

Ἀνάλωσις, insumptio, consumptio. vt ἀνάλωσις ἰσχύος apud Luc.

Ἀναλωτὴς, οῦ, ὁ, consumptor, absumptor, impensor, apud Plat.

Ἀναλωτικὸς, οῦ, ὁ, absumptiuus, consumptiuus, apud Greg.

Decomp. Ἀπαναλίσκω, idem quod ἀναλίσκω Thuc.

Ἐξαναλίσκω, absumo. item exhaurio, Phil. de mundo, Δυσεξανάλωτος, qui non facilè consumitur.

Ἐπαναλίσκω, insumo.

Καταναλίσκω, consumo, absumo, impendo. Isoc. κατανάλωσε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν λόγων φιλοπονίαν.

Παραναλίσκω, obiter & præter destinatum impendo. perperam consumo Greg. de bapt. ἢ πόλεμος παραναλώσει. Παρανάλωμα, sumptus superuacaneus & inutilis Plut. Exp. & additamentum ac velut appendix impensæ destinatæ.

Πολυανάλωτον, ου, τό, in quod multa insumuntur.

Προαναλίσκω, priùs consumo, antè absumo Herodian. lib. 6.

Προσαναλίσκω, insuper consumo Dem.

Συναναλίσκω, vnà sumptum facio. Xen.

Ὑπαναλίσκω, sensim vel clàm consumo.

Φιλαναλωτής, qui lubenter sumptus facit. cui opp. Φειδωλὸς apud Plat.

Καταλίσκομαι, citatur ex Herodoto pro, conuincor.

Παραλίσκω, capio.

Προαλίσκομαι, priùs capior. antè capior. Plut.

Προσαλίσκομαι, insuper capior. item insuper condemnor. Arist.

Composita: formata ex ἁλωτὸς, sine præposit.

Αἰχμάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. αἰχμῇ ἁλωτὸς, hasta vel cuspidæ hastæ captus) armis captus, captiuus. vt αἰχμαλώτοι γυναῖκες. Plut. Et αἰχμάλωτοι νῆες. & πόλεις αἰχμάλωτοι, apud Isocr. & Plut. Et αἰχμάλωτα σώματα, mancipia quæ & αἰχμάλωτα absolutè dicuntur apud Xenoph. Dem. & Philostr. in Heroicis.

Αἰχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, idem quod αἰχμάλωτος in fœm. genere. αἰχμαλωτίδες χεῖρες, captiuæ manus id est, eius qui est captiuus vel eius quę est captiua. Sophocl. in Aiace.

Αἰχμαλωτεύω, & Αἰχμαλωτίζω, captiuum abduco, vel in captiuitatem bello captum abduco, vel in seruitutem abduco. Rom. cap. 7.

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ, capitiuas. Apoc. c. 15.

Συναιχμάλωτος, (decomp.) concaptius, capitiuus socius, Paulus ad Rom. 1. v. 7.

Ἀνάλωτος, qui capi vel expugnari nequit. inexpugnabilis. Isoc. in Busir. enc. ἀνάλωτος μὲν ὢν καὶ δυσμάχητος τοῖς ἐπιβουλεύουσι. ¶ Interdum etiam, non captus non expugnatus. vt apud Thuc. διώκομεν τὴν Νίσαιαν ἔτι καταλήψεσθαι ἀνάλωτον. Et metaphoricè ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων. Plut in Pericle. qui pecuniis expugnari nequit vel corrumpi.

Δηιάλωτος, bello captus. Eurip.

Δικτυάλωτος, reti captus irretitus. Synes. (alij.

Δορυάλωτος, hasta captus. idem quod αἰχμάλωτος. Xen. Plut. & Δυσάλωτος, difficilis captu. vt δυσάλωτον χωρίον, Plut. Et δυσάλωτος ταῖς νόσοις, apud Diosc. qui difficile morbis corripitur.

Εὐάλωτος, qui facilè capi potest expugnatu facilis. vt εὐάλωτοι κλέπται. Naz. Apud Gal. ad Glauc. εὐάλωτοι ἀμφημερινοῖς, obnoxii febribus quotidianis.

Θηριάλωτος, à bellua captus.

Νεάλωτος, nuper captus. Hesych. affertur & νεαλὴς pro eodem: vt νεαλὴς piscis. Apud Polyb. & Plut. νεαλὴς miles recens & integer, & qui nondum depugnauit. Vide & in comp. ex Ἅλς.

Κρόκαλον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἍΛΙΣΜΑ, ατος, τό, alisma: plantæ nomen apud Dioscor. lib. 3. cap. 169. & Plin. lib. 25. cap. 10.

Ἁλισμὸς, vide in Ἅλς.

ἈΛΙΤΈΩ, ῶ, F. ήσω. vel Ἀλείτω, cuius aor. 1, ἤλιτον pecco, delinquo. Exp. & scelus admitto. Propriè (secundum quosdam) admitto quippiam in Deum. Exp. etiam violo. item offendo. Etym. dicit à λιτὴ fieri ἀλιτῶ & esse λιτῆς καὶ ἱκεσίας στερούμενον precatione & supplicatione priuor, ἢ ἀπὸ τοῦ πλάνης. Il. ι. Ἐξ γὰρ δή μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν. vbi Bud. putat posse etiam exponi decipere seu fallere. ¶ Ἀλιτεῖν est etiam aberrare, vt inquit Eust. inde deriuans plurima. ¶ Item vagari.

ἀλιτέομαι, οῦμαι, vel ἀλείτομαι, aut ἀλίτομαι vnde aor. 1, ἠλιτόμην, idem quod ἀλιτέω, pecco. Od. ι ἀθηναίην ἀλίτοντο, peccârunt in Mineruam. Et Od. δ. ἀλλά νυ μέλλω ἀθανάτους ἀλιτέσθαι. Et Il. ω. Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς, pecc. in Iouis mandata. ἀλιτήμενος (pro ἀλιτούμενος esse traditur per metaplasmum) peccans, peccator, vel nocens idem quod ἀλιτήμων. Hom.

ἀλίτημα, τό, peccatum, scelus, flagitium. ἁμάρτημα.

ἀλιτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, peccator peccatrix. Nonn. Quidam exp. ἀλιτανόητος, id est qui supplicari non potest. qui supplicando exorari non potest. inexorabilis. Il. ω, Οὕτω γάρ τ' ἐς ἄφρων οὔτ' ἀλιτήμων. Ab Eust. exp. etiam, qui sponte ab officio aberrat. Budæus vertit. qui sciens prudensque peccat.

ἀλιτηρὸς & ἀλιτήριος, οῦ, ὁ, peccator sceleratus flagitiosus, Eustathius ex ἤλιτον vult esse factum vtrumque. At Plutarchus vult esse dictum, ἀλεύασθαι διὰ μοχθηρίαν καλῶς εἶχε, id est, quę vitare ob improbitatem bonum & vtile erat.

ἀλιτήριος, (inquit Bud.) pernicies, internecio, pestis, de homine dictum. Aeschines de Demosthene, ὦ τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριε. Sic & Demosthenes vocauit Aeschinem. Sic dicitur etiā, qui piaculum admisit in Deum. vt ἀλιτήριος τοῦ θεοῦ, apud Synes. & Thuc. ¶ Item erro, Hesych.

ἀλιτηριώδης, εος ὁ καὶ ἡ, execrabilis, piacularis, vt οἶστρος ἀλιτηριώδης, apud Plat. de leg. Item exitialis, pestifer cum dat. apud eundem.

ἀλιτρὸς, οῦ ὁ, peccator, sceleratus. Il. θ αἰὲν ἀλιτρός. Hesychius ex ἀλιτήριος per synæresin esse deductum putat, sicut Etymol. per syncopen.

ἀλιτρεία, ἡ, peccatum: & pro eodem ἀλιτροσύνη. Hesych. ἀλιτρέας, ὁ, peccator. Hesych.

ἀλιτραίνω, pecco, sceleratè ago. Hesiod. ὅς τις ἀλιτραίνει. ἀλιτραίνομαι, idem apud eundem.

ἀλιτεύω

Ἀλιτεύω, idem quod ἀλείτω, siue ἀλιτέω, pecco, Suid. & Eust.

Ἀλιταίνω, idem. Inuenitur & ἀλιταίνομαι pro eodem. Hesiod. in Erg. Ὅς τε τευ ἀφραδίης ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα, qui peccat in orphanos.

Ἀλείτης, ου, ὁ, idem quod ἀλιτρός. Od. φάτο γὰρ οἴσεσθαι ἀλείτας. Scribitur etiam ἀλίτης apud Etym. item ἀλοίτης, Ἀλίτης, exp. etiam ξένος, peregrinus, ab Hesych.

Composita.

Νηλιτὴς, peccati & culpæ expers. ex νη priuat. & ἀλίτομαι. Hesyc. exponitur & contrario sensu pro nimiū delinquens, scelestus. Od. π, & τ, Αἵ τε σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσί, i. improbe scelestę.

Παραλιτέω, offendo, pecco, seu delinquo in. Ex Apoll. Rhod. Arg. 2. παρήλιτες τοὺς θεούς.

ἈΛΊΩ, F. ίσω, voluo, voluto, Plut. idem quod εἰλέω, & fortasse ex eo factum.

Ἀλίστρα, ἡ, volutabrum. locus vbi se volutant animalia. Pol.

ἀλινδέω, ῶ, idē quod ἀλίω, & ex eo formatū sicut κυλινδέω ex κυλίω

Ἀλινδέομαι οῦμαι, idem quod εἰλινδοῦμαι, voluor, volutor. Plut. ἵππος οὐ τρέχων ἀλλὰ ἀλινδούμενος ἐφαίνετο.

Ἀλίνδηθρα, ἡ, idem quod ἀλίστρα. Aristoph. in Ranis.

Ἀλίνδησις, volutatio. apud Hippocr. de diæta.

Composita.

Ἐναλινδέω, inuoluo. Hippocr. ἐναλινδέονται πολλῇσι συμφορῇσι.

Ἐξαλίω, euoluo, voluendo eiicio, seu emoueo. Item, è volutabro excito. Aristoph. in Nub. Strepsiades filio suo in somnis dicenti, Ἄπαγε τοὺς ἵππους ἐξαλίσας οἴκαδε, respondet. Ἀλλ' ὦ μέλε, ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν. Sic & Xen. in Oecon. ὁ παῖς ἐξαλίσας τὸν ἵππον, οἴκαδε ἀπάγει.

Ἐξαλίστρα, idem quod ἀλίστρα. Poll.

ἈΛΚΉ, ῆς, ἡ, robur, vires. Hom. Il. τ, de pane & vino loquens, τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Od. ι, Ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν. Apud Plut. aliquando copulantur ἀλκὴ & δύναμις. Est etiam animi robur, fortitudo, strenuitas, animi præstantia. Il. ν, Ἔνθ' Ἀχιλλεὺς Τρώεσσι φέρε φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν. Sic & Thuc. εἰς ἀλκὴν τρέπομαι ¶ Item auxilium, remedium. Od. χ. οὐδέ τις ἀλκὴ Γίνεται οὐδὲ φυγή Hesiod. in Ergois, κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή, idem in Theog. κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκὴ Ἀνδράσι. Ab Hippocr. quoque sæpe ita vsurpatur.

Ἄλξ, insusitatus nominatiuus, cuius dat. ἀλκὶ frequens. vt Il. ν, aper, & Od. ζ, leo dicitur ἀλκὶ πεποιθώς. Alij ἀλκὶ pro ἀλκῇ ab ἀλκὴ per metaplasmum deriuant.

Ἀλκήεις, εντος, ὁ, robustus, fortis, strenuus, præditus robore corporis vel animi Apoll. Argon. 1. ἀλκήεις Μελέαγρος.

Ἄλκιμος, ου ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀλκήεις, sed magis vsitatum. Il. π, ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ Iliad. ε & ν, ἄλκιμον ἦτορ. Xeno. Hell 7. τῶν μὲν συμμάχων ἀλκιμώτατοι ὄντες. Et Pæd. lib. 1. ἄλκιμος εἰς ἀλκήν, viribus præualens.

Ἄλκαρ, ατος, τό, auxilium, remedium. Itē tutamen, munimentum, præsidium. Il. λ, ἄλκαρ Ἀχαιῶν. Apoll. Arg. 2. οὔτοι ἔμμεναι ἄλκαρ.

Ἄλκω, baryt. F. ξω, vel Ἀλκῶ circumfl. F. ἀλκήσω, themata inusitata, vnde formantur sequentia.

Ἄλξις, εως, ἡ, defensio, apud Polyb. lib. 5. vt inquit Bud.

Ἀλκτὴρ, ῆρος, ὁ, propulsator, depulsor, vindex, propugnator. Cum genit. vt ἀρῆς ἀλκτῆρα, Il. σ, & apud Hesiod. Item χρειῶς ἀλκτὴρ apud Hom. ¶ Ἀλκτῆρες adminicula ad transiliendam fossam apud Arist. in Probl. & Gal. & Luc. ¶ Ἀλκτήρια exercitium in quo adhibentur ἀλκτῆρες, apud Artemidorum lib. 1. cap. 59. Ἀλκτήριον, ου, τό, remedium, auxilium, q. d. propulsatorium seu depulsorium. vt ἀλκτήρια νόσων, apud Nic. in Ther.

Ἀλάλκω, & interdum ἀλαλκῶ (factum ex ἄλκω, vel ἀλκῶ per reduplicationem (depello, propulso, arceo. Il. φ, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι. Et Il. τ, τὸ μὲν ἐγὼ πειρήσομαι ἀλαλκέμεν ἄγρια φῦλα Μυίας.

Ἀλαλκτήριον, ου, τό, idem quod ἀλκτήριον.

Ἀλκάζειν, fortiter agere, pugnare. apud Etym.

Ἀλκαία, ἡ, cauda leonis: quoniam eam quatiendo sibi animos, & robur excitat, vt Homerus quoque docet.

Ἀλκέα, ἡ, alcea: herba ex syluestrium maluarum generè, apud Diosc. lib. 3. cap. 164. & Plin. lib. 27. cap. 4.

Ἀλέξω, vel ἀλεξέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνάλκιδος, ὁ καὶ ἡ, instrenuus, ignauus, imbellis. cui opp. ἄλκιμος, Od. γ & Il. ε.

Ἀναλκεία, ἡ, ignauia. Il. ζ.

Ἀπαλάλκω, propulso, repello, abigo. Od. δ, Μνηστῆρας δ' ἀπαλαλκε κακῶς ὑπερηνορέοντας. Il. χ, Ὡς οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι.

Γυιαλκὴς παλαισμοσύνη, lucta requirēs membrorum robur. Cam. ex Opp. vel (vt mauult Steph.) quę nititur membrorū robore.

Ἔπαλξις, pinna, propugnaculū muri. Hom. Herod. Thuc. Ἐπαλξίτης λίθος, q. d. pinnalis lapis, lapis qui est supra pinnā. Etym.

Ἑτεραλκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vt ἑτεραλκὴς νίκη μάχης. apud Hom. Il, η, victoria ancipitē martem habens, & q. d. anceps robur. Volunt ita appellatam ἑτεραλκέα victoriam, quia (vt idem alibi scribit) ἐπαμείβεται ἄνδρας. Eust. vult esse quæ alteri parti semper

tribuit ἀλκήν. Alibi tradit ἑτεραλκῆ vocatā quæ per vices vni parti, deinde alteri acquirit & comparat ἀλκήν. Affertur & alia expositio, vt νίκη ἑτεραλκὴς, dicatur, ἡ τῷ ἀλκίμῳ διδομένη. Apud eundem Homer. ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες, exponitur ἑτέροις εἰ ἀλκὴν διδόντα, B. interp. qui nobis victoriam restituat, vel nos in pristinas vires restituat. Greg. (vt testatur idem) ἑτεραλκέα νίκην dixit pro: uictoriā in alteram partem inclinare. Apud Nicand. in 2, versu Theriacōn: λύσιο θ' ἑτεραλκέα κήδεος, schol. exponit ἀντιπαθῆ ἀλκὴν τοῦ πόνου, quasi ex altera parte præsidium afferat. ex Nonno citatur ἑτεραλκέϊ θεσμῷ, pro diuerso.

Ἑτεραλκέως, ancipiti marte, vt apud Hero. ἑτεραλκέως ἀγωνιζόμενοι ancipiti marte pugnantes.

Μεγαλαλκὴς, magni roboris. Hesych.

Παναλκὴς, omnipotens, robustus. Hesych.

Χάλκης, quomodo huc pertineat. vide suo loco.

ἈΛΚΙΒΙΆΔΙΟΣ, siue Ἀλκίβιος, f. γοτίνη, dicta anchusæ quædam species & τὸ ἔχιον, ab Alcibio seu Alcibiade quodam, qui quum à serpente ictus esset, eo commanducato & plagæ imposito sanatus est, vt tradit scol. Nicand. sic canentis in Ther. Ἐσθλὴν δ' Ἀλκιβίου ἔχιος περιφράζεο ῥίζαν. Meminit & Diosc. lib. 4, cap. 24. 27. & Plin. lib. c7. cap. 5.

Ἀλκυὼν, &c. vide in compos. ex Κύω, in vterogesto.

ἈΛΛΆ, coniunctio aduersatiua, sed, at, verùm, autem. ¶ In principio sententiæ significat, at, atqui. Dem. περὶ πυρετοῦ. Ἐὰν μὲν ἂν κατορθοῖ τις, ἡμῖν ἔσται. ἐὰν δὲ ἀποτυγχάνῃ, σκήψεις καὶ προφάσεις ἐρεῖ. ἀλλ' οὐ δίκαιον, sin ei conatus non successerit. hæc atque illa causabitur atqui id iniquum est. ¶ Item, imò vero. Dem. Νὴ Δί', ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἕστηκε, at enim ipsæ literę obscuro quodā loco temereque positæ sunt. Cui hypophoræ his verbis respōdet. Ἀλλ' ὅλης οὔσης ἱερᾶς τῆς ἀκροπόλεως ταυτησί, παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἕστηκεν, imò verò, quum tota arx ipsa sacra sit, propter Mineruam collocatæ sunt. Interrogationibus etiam adhibetur pro, an. vtrum. Demosthenes pro corona. Τί γὰρ καὶ βουλόμενοι μετεπέμπεσθ' αὖ αὐτοὺς ἐν τούτῳ καιρῷ. ἐπὶ τὴν εἰρήνην. ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν, ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον, ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε. quam tandem ob causam eos euocaretis? ad pacē? ad pax erat omnibus. an ad bellū potius? at ipsi de pace in consilium ibatis. Exponitur &, quamobrē. Plat de leg. 7. ἀλλ' ἐς τις τοῦ ζῆν ἡμῶν καὶ τοῦ φρονεῖν μάλιστα ἐστι κηδεμών. Exponitur & nempe, cum est assentientis & approbantis quod dictū est Plato Politicōn 2. ἀλλὰ μοι δοκεῖς ἔφη καλῶς λέγειν. Ibidē, λόγῳ παιδεύωμεν τοὺς ἄνδρας ἀλλὰ μή, ἔφη, nempe sic oportet, vel sic decet. ¶ Exponitur etiam tamē, vel quanquā, Apud Apoll. Arg. 2. οὐδέ τις ἔτλη καὶ μὴ λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ Ἑστηώς. ¶ Item adhortantis aduerbiū ait esse Corinthus apud Atticos. vt apud Hom. Ἀλλ' ἄγε μουνὶν ταῦτα λεγώμεθα. vbi tamē adhortādi vim habere videtur ἄγε potiùs quam ἀλλά, sicut & in multis aliis locis hæc duo coniunguntur apud eundē poëam. ¶ Item pro δὲ autem Od. π, Εἰ δ' ὑμῖν οὐδὲ μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ ἔασθε, Αὐτὸν τε ζώειν καὶ ἔχειν κτεάτια πάντα. Eust ¶ Item pro δὴ sequente γὰρ, paulò pòst vt Od. κ Ὦ φίλοι οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ' ἀχνύμενοί περ Εἰς Ἀίδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ. Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηὶ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε, Μνησώμεθα βρώμης. vide Eust. ¶ Interdū est superuacaneū in principio. sententiæ: vt Il. ψ, Ἀλλ' ὃς μὲν ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθώς, Eust. ¶ Ἀλλὰ καὶ sed etiā, verumētia præcedēte οὐ μόνον, vel μὴ μόνον, vel. οὐχ ὅτι, vt οὐ μόνον ἔπραξεν ἀλλὰ καὶ ἔγραψεν Theophr οὐχ ὅτι αὐτὸς ἀλλὰ καὶ δυνατωτέρους καὶ καλλίους ἐποίησε. Sępe ἀλλὰ est quū est solū, ex. sed etiam. Isocr. in Areop. οἵ γε τὰς οὐσίας ἔχοντες οὐχ ὅπως ὑπερεώρων τοὺς καταδεέστερον πράττοντος, ἀλλ' ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις, non solùm non contemnebant eos qui ad inopiam redacti erant, sed etiam eorum inopiæ succurrebant. Demosth. οὐχ ὅπως χάριν ἔχεις αὐτοῖς. ἀλλὰ μισθώσας σαυτὸν μετὰ τούτων πολιτεύῃ. ¶ Ἀλλὰ καὶ, in principio orationis, quin etiam. Xenoph. ἀπομν. 2. ἀλλὰ καὶ καμνόντων φίλων τε καὶ οἰκετῶν ὁρᾶν τινὰ ἔφη, τοὺς μὲν οἰκίας &c. ¶ Ἀλλὰ δὴ καὶ, atque etiam quinimo, vt ait Budæus citans hunc locum Libanii. ἀπῄειν ὅποι ἂν βούλωμαι ἀλλὰ καὶ δὴ καὶ πολεμίους. ¶ Ἀλλὰ γὰρ sed etiam, at enim. Demosthenes pro corona, ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ἂν τὴν πενίαν ἀφ' ἧς ἐστ' αὐτῆς, sed enim omissis quorum, &c. Aut verum enimuero iis & omissis. Nonnunquam inter ἀλλὰ & γὰρ intercedit vocabulum vnum, aut duo Plato in Apologia, ἀλλ' οὐ γὰρ ἐπίσταμαι. & in Protagora, ἀλλ' οὐ γὰρ δύναμαι, at enim nequeo. Aristoph. ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν. Nonnunquem in principio anthypophorh ponitur. vt, annotat Budæus Andocides contra Alcibiadem, ἀλλὰ γὰρ ἴσως μετὰ μικρᾶς διαβολῆς ἠφάνισαν κατηγόρων ἐκινδύνευεν, ἀλλ' οὐ, &c. at enim ego fortasse in iudicium tractus eram leuis criminis, aut, &c, ἀλλὰ γὰρ habet etiam interdum notam interrogationis. Politicōn 12. ἀλλὰ γὰρ φησί τις, οὐ ῥᾴδιον λανθάνειν κακὸν ὄντα οὐδὲν γὰρ ἄλλο οὐδέν. &c. Interdum ἀλλὰ pro ἀλλὰ γὰρ vsurpatur. Lucianus, ἀλλὰ κακοῦργοί τινες (φὴς) εἰσὶν ἐν αὐτοῖς, ait enim improbi quidam sunt inter eos. ¶ Ἀλλὰ δὴ, pro ἀλλὰ γὰρ, at enim in interrogatione. Plato Politicōn 2. ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν, οὔτε βιάζεσθαι δυνατόν. ¶ Ἀλλά τι ἀλλὰ

μὴν

μὲν, at verò, atqui, enimuero Plato Pol. 6. ἀλλὰ δι, ναὶ ὀ, ὃ πᾶ ἐλέγετο αὐ ἀξιοπιστότερος ἀπαιτάσειεν, at verò (inquit ille) qui ita pertunctus fuerit vita. maximum quid peregerit & confecerit. ¶ Ἀ'λλὰ μὴν, at verò etiam in consequentia orationis. Idem Pol. 2. ἀλλὰ μὴν οὐμαγ ἢ τῶν ἄλλων ὁσ' ἐκείνης ὑπὸς πολλῷ ἐγγυς καιρῷ, ὁ δὲ πόντος, at verò etiam illud notum est. Item, atqui nue at verò in assumptione. Lucianus. Εἰ γάρ εἰσι Σαμοθρᾳκες, εἰσὶ καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσι Σαμοθρᾳκες· ἄρα καὶ θεοί, si enim sunt aræ, sunt etiam dij. Atqui sunt aræ sunt ergo etiam dij. Item pro, enimuero, in principio orationis. Nonnunquam etiam interpositis inter ἀλλὰ & μὴν duobus tribúsve vocabulis: vt apud Plat. in epist. ἀλλὰ ποιόν μὲν τὸν ἐγὼ τὸν τρόπον· ἀλλὰ μὴν ὠδὲ, neque verò, sed neque Xen. ἀλλὰ μὲν ὠδέ γ' ἐκείνῳ ἔχει. ¶ Ἀ'λλὰ μὴν δὴ, atqui, vt exp. in hoc Plat. de Rep. loco. ἀλλὰ μὴν τοῦ δὲ οἶμαι. Σιμωνίδη γε ὃ ῥᾴδιον ἀπιστεῖν, τῶν μὴν τι οὔ ποτ' ἀληθὲς ἐγνω. ¶ Ἀ'λλ' ἄρα ἀλλ' ἐνίοτ', at certè ialtem. Item, sed tamen. Gregorius, Καίτοι μὴ μεταξὺ σ' ἀλλ' ἐμοιγ' ἔτι, at certè exiliter, vel ialtem exiliter. Ilocrates, εἰ μηδὲν ἄλλο πλουτεῖ σοι, ἀλλ' ὅν γ' ἐπίσταμαι ἀπεδημηκὼς ὑπ' ἐμοῦ, si nulla alia re melior est eorum conditio, at eo certè quòd bona spe fruuntur. Et pro ἀλλά γε positum nonnunquam ἀλλὰ περιτταὶ, id est, at certè, ialtem. Aristot. ἀ εἰ μὲ πᾶσι θνατοῖς, ἀλλά γ' ὅμως, sed tamen attamen. Apud Demosth. identidem pro, at nihilominus. & tamen, nec minus tamen & pro eodem ὅμως οὖ ὧν. ¶ Ἀ'λλ' ἢ Δία, in antypophora pro ἀλλὰ μὴ ἴσως, at fortasse, at enim fortasse. vel, sed scilicet. Demosthenes ὡσεὶς Αἰσχίνου· Ἀ'λλὰ νὴ Δία σκέπτου αὐ ἴσως εἶπεν ὡσεὶς ἔμοιγε, ὅτι ἀξιῶ τ' ῥᾳδίως ἴξεπαπατᾶσθ' ὑ ἔμοιγ', ἀξιῶ τοῦτ' ἴσως ἢ νομίζω· sed scilicet hoc dicturus est vel. at fortasse ad hæc ipse obiecturus est. Pro eodem dicitur νὴ Δί' ἀλλὰ, posita in fine particula ἀλλὰ. Demosthenes, νὴ Δί' ἀλλ' ἴσως ἔνιοι ἔμοιγε ἴσως atenim ipsæ literæ obiecuro quodam loco teneri requisitæ sunt. Cui hypophoræ his verbis respondet, ἀλλ' ἔλεγε ἴσως. &c. Bud. ¶ Ἀ'λλ' ἢ, nisi, præterquam. Plato de rep. ἐ δὲν ἕλοιτ' ἐπαγαθόν, ἀλλ' ἢ τὸ ἐπένειν, nihil volentes laudare, nisi diuitias, vel præter diuitias. Aristoteles Et hic. 5. οὐκ ἀδικεῖ ἀλλ' ἢ κτ συμβιοῦσης non facit iniuriam nisi per accidens. Item post ἄλλος, Xenophon. τίνες ἄλλοι αὐτοῖς κριθεὶ ἐπόντων χρηταὶ ἀλλ' ἢ ἀδικοῦ τε καὶ ἀκρατεῖς, Dicitur pro eodem πλὴν ἀλλ' ἢ & pro ἢ simpliciter poni, item nonnunquam pro ἀλλ' ἄρα, & interdum pro ἄρα simpliciter, vt apud Platonem, ἀλλ' ἢ τὸ λεγόμενον κατ' ἐπὶ ἴσοτῆς ἥκομεν ἢ ὑτερῳδῶμεν. ¶ Ἀ'λ' εἰ ἄρ', eodem modo quo ἀλλ' ἢ exponitur nisi. ¶ Ἀ'λ' ἢπ, nisi quòd Synesius, ὃ ἢ παρ' πόδας ἐπείσθ' ἢ κίνδυνον, ἀχ' ἑτερῳ δὲ ἀλ' ἢπ πᾶσιν ἐναισ ἢ καὶ ἀκερατεῖς, Non aliud erat nisi quòd: vel, quam quòd ¶ Ἀ'λλὰ μὴ, interrogatiuum est pro, nunquid igitur? sed nunquid? idem quod ἄρα μή. Xenoph. in 4. Κύρου. Ἀ'λλὰ μὴ ἰατρὸς ἥκεις ὑγιάζων ἡμᾶς ὧν Οὐκοῦν ἐγωγ' εἶπ. Ἀ'λλὰ μὴ, γναμπτῆρς ἐπῆκεσθε, ἔφη, ὦ ἄνδρες. Ἀ'λλὰ μὴ (absque interrogatione positum non aut. m Ilocrate. τῶν αὐτοῦ, ἀλλὰ μὴ τ' φαύλων, non autem improborum Plato in Apologia, ἰδίᾳ δ' εἰσὶ, ἀ'λλὰ μὴ δημοσίᾳ. ¶ Ἀ'λ' ἄρα, inquit Budæus, idem ferè quod ἀλλὰ μὴ. Plato de leg. 10. ἀλλ' ἄρα ποὶ ἀφορμεῖς τ' δεχόντων, ὑπνος τάξεις ὧν, &c. vtrum tandem similes sunt: &c. ¶ Ἀ'λ' ἢ & ἀλ' ἢρ' interrogatiuè ponitur pro nónne, annon. Lucianus, ἀλ' ἢρ' οὐ τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἔαρος ἥδιον, annón tu talis? certè quidem tunc ipse non negabis. Demosthenes, ἀλ' ἐστ' οὐ τοῦτ' ἀληθὲς εἶπον; Imò verò nónne statim hoc dicere? ἀλ' ἐστ' (sine interrogatione) pro, non etiam, vel non item & pro, non autem vel non potius, vt ἀλλὰ μή. Gregorius, ἀλλ' ἢχ' ὁμοιοῦσθ' ἐκείνῳ, non etiam sic fecit beatus ille vir. Μ' ἀλλὰ, pro μὴ ἀλλὰ, apud Aristoph.

Ἀ'ΛΛΑ'Σ αὗτος, ὁ. farciminis genus, lucanica (secundum quosdam) seu botutias, aut botellus. Tucetum alij vertunt. Budæus ἀλλαῶσις vult esse exta & intestina bubula & veruecina. Apud Athenæum lib. 14. σημεῖα ἀλλαῶσ ἔστ μοι. Aristophanem in Equitibus ὁ ἀλλαντοπώλης αὐτοῖ μ' ἢ φαῦ ὁ πλωσιον ἐᾶσ ὡς κοιλίας πωλᾶσ τ' τὰς ἀλλαῶσ. Fiebat autem ἀ'λλοῖ (vt in schol. Græcis legitur) ex carnibus & farina subacta, quæ in φύσκλα (id est, intestinum crassum) coniiciebatur. ¶ Videtur & pro ὑτερῳ generaliter accipi, ex Suida, qui hunc affert incerti nominis autore locum. αὐτὴ προσπὶς ἱσχυρὸ τῷ σπαταγῶ σημεῖον, ἀ'λλαῶσ τε αὐτὸ ἀπεκρεμάσαντες ζίς πολιμίοις σιν γέλωτι ὑπτιο ῥαζον.

Ἀ'ΛΛΑ'ΣΣΩ (& frequentius Attico more Ἀ'λλάττω) F. ξω, P. ξω, muto, immuto. Plato Pol. 2. ἀ'λλάττειν τ' ἐωυτὸν ἐλάχ ἐς πολλὰς μορφὰς, suam faciem in varias formas mutare. ¶ Item, permuto. Vt ἀ'λλάττειν χρυσὸν ἄργυρον, permutare auro argentum. Exodi 13. πᾶν διανοῖγον μήτραν ὑτὸ ἀ'λλάξεις αὐτὸ θεῷ ἔσται, omne quod aperit vuluam asinæ, mutabis oue. ¶ Apud Euripidem reperitur etiam ἀ'λλάττειν τι αὖθι πος: vt, καὶτὶ τ' δὶ μοι χάρεν πεισθεὶ ἀλλαξάντων, talem gratiam mihi retulerunt pro his. * Fit ab ἄλλος, inquit Etym.

Ἀ'λλάττομαι, F. ξομαι, mutor, immutor: vt 1. Cor. cap. 15. πάντες δὲ κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα. Reg. 4. c. 15. ἀλλαττόμενα σκευή. ¶ Item muto, immuto, apud Platonem. ¶ Item commuto, permuto: vt σὺν ἀλλάξαντα τ' ἐλαθηρίας τῶν ἀξιῶν ἔπεσθαι, apud Plutarchum in Apophth. Lac. Persarum regnum libertati non permutârit, vel libertati haud prætulerit. Thucydides, τῶν ὃ πρεσπίκα ἐλπίδα ἐδίεις αὖ ἀλλάξαντ, Sæpe etiam cum ἀεῖν. vt ἀλλάττεσθαι τὸ χεῖν ἀεὶ πόνῳ. Aristides, ἡδίονες ἀεὶ τ' ἀλλάττειν ἢ ἀλλάξαι. ¶ Exponitur interdum, r. dimoueo apud Luc. in Ty annicida, ἀλλαξόμεθα τῶν ἐλαθηρίαν σφαγῆς τ' ἐμῆς, redemturus libertatem cæde à me perpetrata. ¶ Item (inquit Budæus) permuto, vendo, eme, comparo. Aristot. Pol. 2. ᾧ γὰρ ὁ ἀλλαττόμενος τῷ ἀγεμόνι τοσοῦτος ἀνομίσμασ ἢ πρᾶσις, χρῆται τῷ τοσοῦτῳ ἀεὶ, qui vendit aliquid, vel qui permutat cum eo qui eaicem indiget, Plato de Rep. 2. τὰ δὲ αὖ· χρυσίῳ & ἀργύρῳ ἀλλάξασθ ζίς ἢ δημίοις λόγοις, argento emere abiis qui aliquid vendere opus habent. Ibidem, ζίς δικαίοις τῷ περὶ αὐτῶ ἀλλάξασ. ¶ Interdum exp. redimo: vt apud Lucianum dicit tyrannicida, ἀλλαξόμενος τὸν ἐλαθηρίαν τ' σφαγῆς τ' ἐμῆς, redemturus libertatem mea cæde, i. cæde à me perpetrata. ¶ Pro instauro, citatur ex 3. Regum cap. 21.

Ἀ'λλαγμα, ἄτος τὸ, ἀ'λλαγή. mutatio, commutatio, permutatio, quidam exp. precium. vt Matth. 6.

Ἀ'λλαξις, εως, ἡ, idem.

Αλλακτικὸς, ὴ, όν, commercialis, ex contractibus manans. apud Aristot. Ethic. 5.

Ἀ'λλακτὸν, τὸ, lignum quo gestabantur onera: rita dictum permutatione gestorum ex vno humero in alterum. Vide Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 3.

Ἀ'λλαγὴ, ῆς ἡ, mutatio, commutatio, permutatio, vnde ἀλλαγὴν ποιεῖσθ pro ἀλλάττειν, permutationem facere, permutare. ¶ Item, contractus & commercium, Aristot. Ethic. 5. ¶ Item, κόλλυβον, teste Polluce. ¶ apud Gregorium exponitur, similitudo: vt ἀλλαγὴ χρονικὴ, ἀ'λλαγὴ ἀνθρώπων, vicissitudines temporum anni. ¶ Ἀ'λλαγὴ apud historicos interdum appellantur τροπαὶ, certæ mansiones in quibus quiescunt qui iter faciunt, vt docet Eustarhius.

Ἀ'λλὶξ, adverb. permutatim, mutatis vicibus, vicissim. Ab Hesychio exponitur ὀπηλλαγμένως.

Composita.

Ἀ'ναλλάττω siue Ἀ'ναλλάσσομαι, & sæpius Ἀ'ναλλάττω & Ἀ'ναλλάττομαι. Attice immuto, Item ἄλλην αὖτ' ἄλλην ἀναφέρειν, Budæus. Plut. ἀ'ναλλαξ. τῇ διαφορᾷ τ' ὀνομάτων ἀξίωσιν εἰς τὰ ἔργα, Demetrius. pro corona, ἀ'ναλλάττειν τοῖς λοιδορίαις ἡδονὴν ἢ χάριτος τ' τ' πόλεως συμφέροντ' αὐτοῖς ἀναλαττόμενος.

Ἀ'ναλλαγὴ, ἀτος, ἡ, capitur etiam pro compensare. sicut & Ἀναλλάττομαι, inquit Budæus.

Ἀ'ναλλαγὴ, ῆς, ἡ, permutatio, commutatio. exponitur etiam conuentio, & citatur ex Gaza de senectute.

Ἀ'ναλλαγὸς, ὁ, ὁ ἢ pro alio permutatus. Suidas.

Ἀ'ναλλαγμὸς, ὁ, τὸ, commutatio, permutatio, quod pro alio datur in permutationem. Exponitur etiam id quo datur aliquid redimur. Matthæi capite 16. Marci capite 8. ἀντάλλαγμα τ' ἀπολλαγμ τ' ψυχῆς αὐτῆ. ¶ Pro reconciliatione citatur ex Ecclesiastici capite 44. Νῶε οὐ κατελ' ὀργῆς ἐγένετ' ἀποκαταλλαγμ.

Ἀ'ναλλακτικὸς, permutatorius, commutatorius, vel permutatiuus, ad permutationem pertinens. Apud Gazam ἀ'ναλλαγμὸς verba sunt ἀντίγραφα, πωλᾶ, ἀ'λλάττω, & alia huiusmodi.

Ἀ'ναλλάττω, dimitto, abire iubeo, vel permitto: vt ἀπολῦν. Sic Thucydides legatos ἀ'ναλλάττειν dixit. Et Plutarch ἀ'ναλλάξας τὰς γραικὰς τριήρας, abire à se iubens clientes & comitatu. Demosthenes, ἀ'ναλλαξ τὰς χρήσεις, dimisit creditores, vel liberauit, vel etiam ablolvit creditores. ¶ Interdum est dimitto placatum & munere corruptum apud Demosthenem & Τιμοκράτες. ¶ Nonnunquam est, amitto, summoueo, expello. Thucyd. 1. Ἐκελεύσαν αὐτὸν τῶν τ' Δακεδαιμονίων σπονδεῖαν παρηλαθεῖν, Μιχάσιτὸν ἀ'ναλλάξαντα ὃς ἐπίστεγον ἔχει. ¶ Aliquando cum accusatiuo personæ genitiuum rei habet dicitur què ἀ'ναλλάττω σε τούτου, & tunc pro significatione genitiui vel sonat itidem, summoueo: amoueo, aut remouco vel (quod multo frequentius est) libero. Herodot. 4, οὐδ' ἀφαρὸν ἀ'ναλλάξας τ' οὐ Μισοπτοβμίας ζωῆς, quum exercitum Mesopotamia summouisset. Plutarch. in Solone, ἀφελῶν βασάνων ἀ'ναλλάττειν τὸν πολίτας, ciues ac liberalibus artificiis remouere. Cum iisdem casibus est frequentissimum & pro libero: vt σῦμφερῶν ἀναλλάττειν πινὰ, & ἀναλλάττειν τ' δικαίων & ἀπαλλάττειν φόβου vel δίκης, & δανεισμ, apud Iloer. Sic apud Demosthenem Philipp. 1. διὸ ἀπαλλάξαι αὐ τ' ζημίαν πεφυγότων ὑμᾶς ἡγοῦμαι. Apud Aristoph. in Pluto. Τοῦτο ἀναλλάξειν σε τ' ὀφθαλμίας. Inuenitur & cum accusatiuo rei pro, tollo, aufero aboleo. vnde apud Dioscoridem, κεφαλαίας ζοὶ χρονὸς ἀπαλλάττειν. Sic apud Demosthenem & Plutarchum ἀπαλλάττειν αἰχμαλῶν. ¶ Interdum sumitur & pro tollo, id est, è medio tollo, interimo, vt Theophr, de hist. plant. lib. 9. de radicib. exitialibus loquens, οἱ δὲ παραχρῆμα ἀπαλλάττουσι τὸν ἀφυτευσαμένους. Alicubi reperitur etiam cum accusatiuo pariter & genitiuo rei: vt apud Euripidem, Ἐπισχεῖν τὸν ἀπαλλαξαι χερῶν. ¶ Item, pro ἀπαλλάττομαι, euado, defungor, liberor. Aristot. Probl. sect. 5. Διὰ τί τὰ συμμετρα τ' ἀναμότων κόμιον τὰ πολλάκις & ἀπαλλάττει ῥᾴον, facilius euadunt è morbo, vel faciliùs morbo liberantur, quàm ἀσύμμετρα? ἀναμότων κόμιον τὰ πολλάκις & ἀπαλλάττει ῥᾴον, facilius euadunt è morbo, vel faciliùs morbo liberantur, & defunguntur. Xenoph. Rep. 4. κομᾷ πότερον οἱ μὴ χαλῶ ἥλιοτες ῥᾴον ἀπαλλάττουσιν ἢ οἱ σὺν ἡβάλοτες. fungitur ἀπαλλάττω & cum aliis aduerbiis: vt apud Demosthenem, μόλιον ὃ πάντες χρῆσθ' ἡμῶν ἀπηλλαγὰτ, quod exponitur, quia potius omnes deterius nobis sunt defuncti. id est, maiore incommodo affecti. Ex Aristide quoque affertur ἀπαλλάττω κακῶν oppositum τῷ εὖ πεζέιν. Et ex aliquo quopiam, ἀπηλλαξεν ὁ πονηρῶς, non incommodè rem gessit. Quod item Aphthonius de Antiphonte scripsit, ὅτι ὧ αὐ συνέβαινεν ἡβάσθ' ἕκαστον ἐκείνῳ ἀπήλλαττον ἢ ζοὶ δίκαις, Bud. interpretatur, exitum optimum controuersiarum referebat. Huius autem contrarium Æschines Demostheni obiiciens, eodem loquendi genere vsus est, orat. in Ctesiphontem, οὔτε πόλις ζδ' οὔτ' ἰδιώτης, οὐδὲν ὑδὲν πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε Δημοσθένους συμβόλων χρησάμενον. Ex Xenophonte præterea affertur αἰσχρῶς τε & κακῶς ἀπαλλάξαι pro, turpiter & malè incœpto abire. Citatur ἀπαλλάξαι τῶ κρήσσονος, defungi officio. ¶ Interdum ponitur pro, intereo, morior. Theophr. χρίσεται ὃ ἀπαλλάττειν τὰς, &c. In Axiocho Platonis, ὃ ἂν ὦδε ἔλεγε πολίτης ποιῶν, θᾶττον ἀπαλλάττοιτο τῶν ζῶν.

Ἀ'παλλάττομαι, dimittor. Item discedo, abeo, exeo, digredior. Xenoph. Rep. 8. ὡς ἡ ψυχὴ, ὅταν δὲ αὖ ὁ θνητὸς σώματ ἡ ζῆν, ὅταν ἢ τότε ἀπαλλαγὴ, πέφυκεν, sic apud eundem apomn. libro 1. σκέπτε ἀπαλλαττόμενος, ab illo digressi. Apud Aristophanem, ἀπαλλάγητον ἀπ' ἐμοῦ. Apud Aristot. Oecon. 2. ἀπαλλάττεσθ' ὁν τ' χρέος. Dicitur & ἀπαλλάττεσθ' ἐκ τῶ πατρίδων, in patriam abire, se recipere. Interdum etiam per se ponitur pro, discedere è vita. Dicitur & ἀπαλλάττεσθ' τῶ βίω, decedere, mori. Aliquando citatur, defungor, perfungor: vt ἀπαλλαγεὶς τ' δεχῆς, magistratu perfunctus. Sic apud Platonem de repubi. lib. 2. λόγω ἀπηλλάχθαι, disputatione perfunctum esse. ¶ Item, abhorreo, vt apud Lucianum, ἀπηλλάχθαι τ' χρεαφάγιν, & τ' ῥητορικῆς ἀφιερισάμενον. Sic & apud Thucydidem & Herodianum. ¶ Item, liberor, soluor vt ἀπηλλάχθαι δικαίως, liberati sunt seruitute, Iloc. Et φόβου ἀπαλλάξαντα Xenoph. Pæd. 5. Ibidem νόσου ἀπαλλαγὴσαι. Apud Iloc. atem, ἀπαλλαγεὶς τούτων, solutus his, vel potius, qui hæc missa fecit. Apud Thuc. lib. 3. αἰχμῶν ἀπηλλαγμένοι, exp. ex nobis quicunque commercium habuerunt cum Athenienlibus. Ἐπαλλαγμένος, ordine permutato, seu commutato, ordine inuerso. Naz. πολλὰς τ' χρονικὰς ἀναμιξάμενον, συναλλαγμένοις ἀσφαλῶς).

Ἐνάλλαγμα, exp. permutatio, & pretium in lib. reg.

Ἐ'ναλλακτὸς, immutatio, commutatio, ordinis permutatio.

Ἐ'ναλλάξις pro eodem. Aristoteles de part. animalium li. 3. Διὰ τ' τὸ φλοῶδ συναλλάξεις.

Ἐ'ναλλὶξ, permutato ordine, seu inuerso, alternatim, variatis vicibus. Item, vice versâ, & contrariâ, vt interpretatur Budæus; apud Aristot. συναλλὰξ τὰ θηρίατα τ' δόντων ἐπερέχοντα, τ' δὲ κατηβρεικῆς, τ' δὲ λοφαπωῆς. Citatur & ex Aristophanis Nubibus, ἴχειν τὰ πόδ' συναλλὰξ, vicibus mutatis, alternis.

Ἐ'ναλλάσσω, idem quod συναλλάξ, apud Agathiam Suidas exp συμπεπλεγμένως.

Ἐξαλλάττω, muto, immuto. Dicitur ἐξαλλάττω τ' χρῶμα, muto colorem, & ἐξαλλάττ' τ' χρῶμα, (passiua signif.) mutor color. Apud Theophrastum, immutor & degenero, itidem absolutè. Vide Bud. Comm. ¶ Interdum pro διαφέρω. differo. Themist. in lib. 1. de anima. μέχρις δὲ μέχρ' οὗ τ' ὑπακούοντα ἐξαλλάττει. Et apud Aristot. ἐξαλλάττειν τ' ὀρχομένας μορφῆς, à priſtina forma diuersum esse. ¶ Ἐξαλλάττειν τ' ἐναντίων τινὰ ἐωυτῷ γιγνώσειν, ex Thucydide affertur pro, nudam sui partem ab hoste subducere. Ex Philostrato autē, ἐξαλλάττω δ' ἐγὼ δὲν τ' πόνων, à naue huc abscedo. Apud Gal. ἐξαλλάττειν, exp transire.

Ἐξαλλακτὸν, ἡμερ. mutor, immutor. Spohocles in Aiace, Καιρίοισιν ὅσ' τις μηθὲν ἐξαλλακτὸς ἦ. Ἐξάλλαγμα, immutatus sum, diuersus sum, differo. Dioscorides, ἐξάλλαγμα τῷ καυτὶ τ' ἡμέρᾳ.

Ἐξαλλαγὴς, ὁν, diuersus, differens, itidem cum genitiuo. Interdum cum ὡσεὶ· vt apud Theophrastum de historia plant. lib. 4. ἐ πάντων ἐξαλλαγὴς τ' ἄλλων ἐστὶν ἐκείνη. Interdum cum genitiuo, abhorrens, alienus. Iloc. de pace, ἐ παραπλὴ τ' τ' ἄλλων ἐξαλλαγὴς ἀνθρώπων ἀνοίας. Ponitur & sine adiectione pro peregrino, inusitato & inaudito, apud Diodorum.

Ἐξαλλαγὴ. immutatio, diuersitas, degeneratio, apud Theophr. ἐξαλλαγὴ ἐς ὕστερα ῥᾳδίως.

Ἐξαλλαξις, idem, apud Strabonem.

Decomp. Διεξαλλάσσω, ἄγειν mutabilis, qui in aliam naturam verti vix potest.

¶ Item differo: vnde διαλλασσόμενοι, differens, diuersus: vt apud Thucydidem, ἐς τοῖς ἤθεσι διαλλαγήσεται. ¶ Item reconcilior, in gratiam redeo cum aliquo: vt Διαλλάττεσθ' τοῖς λοιποῖσι, Iloer. in Euagora. Apud eundem in Paneg. Διαλλάττεσθ' ὡσεὶς ἴνιμα. Dicitur & Διαλλάττομαι ὡσεὶς τὸ πρὸς τοῦτο.

Διαλλαγὴ, differentia. D. Halic. in Iloc. εἰ δὴ Διαλλαγὴν ἤθελε ἔχειν οὐ ῥᾴστον. Item reconciliatio: vt Διαλλαγὴ ἐγίνετ'. Vlurpatur potius plur. num. vt apud Iloer. πιεῖσθ' Διαλλαγαὶ ὡσεὶς ὑμᾶς & εἰς Διαλλαγὰς ἔρχεσθαι, reconciliari, in gratiam redire. Item pro sententia compromissariorum iudicum. Bud. Comment. ex Dem.

Διάλλαξις, differentia, discrepantia, & dissidium. Item commutatio, permutatio. Item reconciliatio, conciliatio. Empedocles apud Plut. in lib. ad Col. Ἀ'λλὰ μόνον μίξις τε Διάλλαξις τε μιγέντος Ἐ'στί.

Διαλλακτὴς, οῦ, ὁ, reconciliator, pacificator. Vel conciliator. Item arbiter in quem litigare nolentes compromittunt. Demosth. Διαλλακτὰν ὠδέναι φόβου, primo cuique arbitrium eius rei permittens.

Διαλλακτὴρ, ῆρος, ὁ, poëticum pro Διαλλακτὴς. Æschylus in trag. cui titl. ἐπὶ Θήβαις.

Διαλλακτήριος, ὁν, ὁ καὶ ἡ, aptus ad reconciliandum, vel reconciliandi vim habens. Et Διαλλακτήριοι δίαιτητοὶ quos cōpromissarios iurisperiti vocant: quoniam compromissum videtur pactum & conuentum partium arbitrum eligentium, non tauquam iudicem futurum, sed quasi amicitiæ iure pacificatorem pro potestate futurum. Bud. in Com.

Decomp. Ἀ'διαλλάκτως (q. d. irreconciliabilis) implacabilis, cum quo rediri in gratiam non potest, vnde ἀδιαλλαξίᾳ ἐχθρός. Demosth. Philipp. 4. & ἴνθρα ἀδιαλλάκτως, capitalis hostis, & capitales inimicitiæ, seu capitale odium. Ἀ'διαλλάκτως, q. d. irreconciliabiliter, implacabiliter, capitali odio.

Ἀ'ντιδιαλλάττω, contrà permuto, muto in contrarium modū.

Ἀ'ντιδιαλλάττω, quidam exposuerunt etiam variare. in neutr. signif.

Δυσδιάλλακτος, difficilis reconciliatu, non facilè placabilis. Cui opponitur εὐδιάλλακτος.

Εὐδιαλλάττω, immuto. Aristot.

Εὐδιάλλακτος, facilis reconciliatu, placabilis.

Συνδιαλλάττω, concilio, reconcilio.

Ἐ'ναλλάττω, immuto, permuto. Sophocles in Aiace, ὠδὲ γὰρ Τῶν τῶδ' ὕβρεων ὡσεὶς μᾶλλον ἢ πείσεως πεσεῖν. Redditur etiam vario, vices alterno: & vsurpatur neutraliter. Vide Bud. Com.

Ἐ'ναλλάσσομαι, immutor, permutor. Vnde participium ἐναλλαγμένος, permutatus, cuius ordo permutatus est, inuersus. Apud Thucydidem, lib. 1. ἡμῶν ὃ ὕστ' ἂν ἀ'θυμώτερος ἐναλλάγηται, exp. ex nobis quicunque commercium habuerunt cum Athenienſibus. Ἐπαλλαγμένος, ordine permutato, seu commutato, ordine inuerso. Naz. πολλὰς τ' χρονικὰς ἀναμιξάμενον, συναλλαγμένοις ἀσφαλῶς).

Ἐνάλλαγμα, exp. permutatio, & pretium in lib. reg.

Ἐ'ναλλακτὸν, immutatio, commutatio, ordinis permutatio. Budæus.

Ἐ'ναλλάξις pro eodem. Aristoteles de part. animalium li. 3. Διὰ τ' τὸ φλοῶδ συναλλάξεις.

Ἐ'ναλλὶξ, permutato ordine, seu inuerso, alternatim, variatis vicibus. Item, vice versâ, & contrariâ, vt interpretatur Budæus; apud Aristot. συναλλὰξ τὰ θηρίατα τ' δόντων ἐπερέχοντα, τ' δὲ κατηβρεικῆς, τ' δὲ λοφαπωῆς. Citatur & ex Aristophanis Nubibus, ἴχειν τὰ πόδ' συναλλὰξ, vicibus mutatis, alternis.

Ἐ'ναλλάσσω, idem quod συναλλάξ, apud Agathiam Suidas exp συμπεπλεγμένως.

Ἐξαλλάττω, muto, immuto. Dicitur ἐξαλλάττω τ' χρῶμα, muto colorem, & ἐξαλλάττ' τ' χρῶμα, (passiua signif.) mutor color. Apud Theophrastum, immutor & degenero, itidem absolutè. Vide Bud. Comm. ¶ Interdum pro διαφέρω. differo. Themist. in lib. 1. de anima. μέχρις δὲ μέχρ' οὗ τ' ὑπακούοντα ἐξαλλάττει. Et apud Aristot. ἐξαλλάττειν τ' ὀρχομένας μορφῆς, à priſtina forma diuersum esse. ¶ Ἐξαλλάττειν τ' ἐναντίων τινὰ ἐωυτῷ γιγνώσειν, ex Thucydide affertur pro, nudam sui partem ab hoste subducere. Ex Philostrato autē, ἐξαλλάττω δ' ἐγὼ δὲν τ' πόνων, à naue huc abscedo. Apud Gal. ἐξαλλάττειν, exp transire.

Ἐξαλλακτὸν, ἡμερ. mutor, immutor. Spohocles in Aiace, Καιρίοισιν ὅσ' τις μηθὲν ἐξαλλακτὸς ἦ. Ἐξάλλαγμα, immutatus sum, diuersus sum, differo. Dioscorides, ἐξάλλαγμα τῷ καυτὶ τ' ἡμέρᾳ.

Ἐξαλλαγὴς, ὁν, diuersus, differens, itidem cum genitiuo. Interdum cum ὡσεὶς· vt apud Theophrastum de historia plant. lib. 4. ἐ πάντων ἐξαλλαγὴς τ' ἄλλων ἐστὶν ἐκείνη. Interdum cum genitiuo, abhorrens, alienus. Iloer. de pace, ἐ παραπλὴ τ' τ' ἄλλων ἐξαλλαγὴς ἀνθρώπων ἀνοίας. Ponitur & sine adiectione pro peregrino, inusitato & inaudito, apud Diodorum.

Ἐξαλλαγὴ. immutatio, diuersitas, degeneratio, apud Theophr. ἐξαλλαγὴ ἐς ὕστερα ῥᾳδίως.

Ἐξαλλαξις, idem, apud Strabonem.

Decomp. Διεξαλλάσσω, ἄγειν mutabilis, qui in aliam naturam verti vix potest.

Ἐπαλλάττω, alterno, varius sum, non eodem tenore procedo, vicissim hoc atque illo modo procedo. vt ἐπαλλάττοντες ὀδόντες, apud Aristot. dentes serrati, *id est*, breuiores alternis & longiores. ¶ Ἐπαλλάττειν τῇ φύσει τῶν ἰχθύων, apud eundem de hist. an. lib. 2, alternatim naturam habere & quæ in piscium naturam quodammodo transeat. Idem in polit. ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν dixit *pro*, in vicinia esse & confinio, ita vt facilis transitus sit ab alteris formis ad alteras. Apud eundem in Probl. ἐπαλλάττουσιν ἀλλήλοις inter se nō cohærescunt. Ἐπαλλάττειν etiam dicitur, alterū pro altero accipi, & loco alterius esse apud eundem de vitæ breuitate, ἐπαλλάττει τὰ νοσώδη τὴν φύσιν σύμφυτα τοῖς βραχυβίοις.

Ἐπάλλαξις, alternatio & indiscretus ab altero in alterum transitus, alterius vicissim & alterius motio indiscreta, ita vt oculū fallat. Sic apud Aristot. δακτύλων ἐπάλλαξις, celerrimus motus duorum digitorum, quum alternos tollimus & demittimus. Vnde Bud. Exponitur etiam medicatio digitorum.

Ἐπαλλὰξ, pro ἐναλλὰξ, Xen.

Decomp. Ἀνεπάλλακτος, non alternans, seriem continuam habens. Aristot. de anim. lib. 2. de dentibus loquens, ζῷα ἀνεπάλλακτα, vocat quibus sunt dentes continui, vt bos, equus, &c.

Καταλλάττω, commuto. Pro qua signif. tamen dicitur potius καταλλάττομαι. ¶ Item, reconcilio. Interdum & concilio. Aristot. Oecon. 2, καταλλάξειν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους. Apud Paulum epist. 2. ad Cor. cap. 5. ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ. A Budæo exponitur etiam, ad concordiam & contubernium adduco. Greg. καὶ τούτους τοὺς βίους ἄρισα κατήλλαξεν ἀλλήλοις & συνεκέρασε.

Καταλλάττομαι, reconcilior, redeo in gratiam: diciturq; itidē καταλλάττομαι πρός σε & καταλλάττομαί σοι, Apud Soph. in Aiace θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου. subaudiri volunt ἕνεκα ante χόλου vel præpositionem ἀπό. ¶ Item commuto, permuto. Aristot. Ethic. 3 τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττονται. Exponitur & comparo, cōcilio. ex Dinarcho. καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων, ob istorum gratiam emerendam leges istis condonare. Ponitur & *pro*, addico, vendoq; & à me alieno. Herod. lib. 2, ἐπ' ἀργυρίῳ κατηλλάξατο.

Καταλλαγὴ, commutatio, permutatio. Aristoteles Oeconomicōn. 2, τῶν νομισμάτων τῶν καταλλαγήν. Item, reconciliatio. Paulus in loco modò citato, καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς, apud Aristoph. καταλλαγὴ πολέμου pacificatio belli. Apud Philonem exponitur redintegratio, in hoc loco de vita Mosis lib. 2, ἀτρέμα τι ὑπολειπόμενος πρὸς καταλλαγὴν καιρὸν τῆς αὖθίς ποτε γενησομένης.

Καταλλάγδην, per commutationem seu permutationem, mutuò, vicissim, è conuersō.

Καταλλακτικὸς, reconciliatu facilis. Ex Aristot. Rhet. lib. 1, citatur, pro placidus & facilis.

Decomp. Ἀκατάλλακτος, qui reconciliari non potest, quo cum rediri in gratiam non potest, implacabilis. Ἀκαταλλάκτως, irrecōciliabiliter, implacabiliter: vt ἀκαταλλάκτως πολεμεῖν, Dem. Et, δαίμων ἀκαταλλάκτως πρὸς ἡμᾶς ἔχων, qui odio capitali nos prosequitur.

Ἀντικαταλλάττομαι, itidē vt καταλλάττομαι, cōmuto, permuto, Aristot. Eticōn 8. ἢ ἕτερον ἀνθ' ἑτέρου ἀντικαταλλάττονται, οἷον ἡδονὴν ἀντ' ὠφελείας, sic Antiphon, τὴν ἰδίαν ψυχὴν ἀντὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀντικαταλλάττεσθαι. Isocr. ad Philippum, ὑπὲρ ἄλλου μὲν οὐδενὸς αὐτὸ ζῆν ἀντικαταλλαξομένους &c. Apud Dein. Philipp. μηδὲ ἀντικαταλλάξασθαι οὐδεμιᾶς χάριτος μηδ' ὠφελείας τὴν τοὺς Ἕλληνας εὔνοιαν longiore & genitiuo pro compensare: vt ἀντικαταλλάσσομαι τοῦ ἐκείνου. Itē mercari, apud Herodian. ἀπὸ χρημάτων ἀντικαταλλαττόμενοι τὴν ἀρχήν. Passiua etiam significatione citatur ex Aristotele magn. moral. lib. 2, ἀντικαταλλάττεται τοῦ συμφέροντος ἡ ἡδονή, voluptas commodo rependitur seu compensatur. Et ex lib. 1, τὰ παρ' αὐτοῖς ἀντικαταλλάττεσθαι τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις, vt quæ apud eos sint, commutentur cum illis quæ apud alios. Ἀντικαταλλαγὴ commutatio. Item, commercium emptio, mercatio.

Ἀποκαταλλάττω, recōcilio, gratiam direptam & solutam sarcio. & amicitiam reduco.

Δυσκατάλλακτος & Εὐκατάλλακτος (opposita) difficilis reconciliatu & facilis reconciliatu. Placabilis, implacabilis.

Προσκαταλλάττομαι, reconcilior. Aristot. rhet. lib. 1.

Μεταλλάττω, muto, immuto. Thucydides lib. 8. ὕστερον δὲ πολὺ μεταλλάξαντες τῆς τοῦ δήμου διοικήσεως, Isocrates ad Demonicum, ὁμοίως γὰρ αἰσχρὸν μηδένα φίλον ἔχειν, καὶ πολλοὺς ἑταίρους μεταλλάττειν. Sic & μεταλλάττειν τὸν βίον, vitam cū morte cōmutare, mori, apud eundem. Pro eadem signif. dicitur & sine illo accus. βίον, qui tamen subauditur, vt Polybius lib. 2, Ἀντιγόνου δὲ μεταλλάξαντος. Plutarch. τὸ δὲ φιλεῖν τὸν μεταλλάξαντα καὶ στέργειν. Dicitur etiam μεταλλάττειν ἑτέραν χώραν, mutare aliam regionem, migrare è sua regione Antiph. οἱ δὲ πρόσθεν ἀποθνήσκειν μᾶλλον ἢ ζῶντες ἑτέραν μεταλλάξαι χώραν. Apud Platonem (inquit Budæus) μεταλλάττειν est inuerso ordine aut immutatis vicibus aliquid facere: & quum alter alterius fungitur officio & alter alterius præmia occupat. Quæ enim sic fiunt, μεταλλαττόμενα ab eo dicuntur.

Μεταλλαγὴ, & Μετάλλαξις, mutatio, immutatio. Xenophon Pæniæ 6, ἡ κατὰ μικρὸν μετάλλαξις. Et in Cynegitico, μεταλλάξεις τῶν σημάτων.

Παραλλάττω, alterno, alternatim seu permutatim vario, alternis hoc & illo modo facio: vt fabri παραλλάττουσιν ἀλλήλους τοὺς ὀδόντας apud Aristot, i. dentes serræ alternos variant, vel alternis hinc & illinc prominētes faciunt. Item alterno (neutraliter positum) apud Isocratem in Euagora: τὴν δόξαν παραλλάττειν, alternare opinionem aliquorum de homine quopiam. ¶ Item, prætereo, pertranseo. Xen. Hell. 5. ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν. Sic apud Synes. καὶ τὸν Φαέθοντα μικροῦ παρηλλάξαμεν, præteriimus, vel superauimus. Et pro superare, *id est*, vincere. Aristot. Meteor. 2, πολὺ δοκεῖ τῷ τάχει παραλλάττειν ἄστρα τε καὶ σελήνην καὶ ἥλιον, vincere celeritate. Affertur ex Cebete Thebano, τούτους τοὺς μαθηματικοὺς παραλλάττουσι *pro*, prætereunt, vel præuertunt, anteuertunt. Et ex Plutarcho in Themist. παραλλάττειν τόπον ἐκεῖνον, locum illum declinat. Et ex eodem in Camillo, παραλλάττων ἀεὶ τὰς ἐγρηγορσεις τῶν φρουρῶν τεκμαιρόμενος, pro vigiles fugiens. Et ex eodem in Romulo, παρήλλαττεν εἰς μοναρχίαν, degenerabat in monarchiam. ¶ Item aberro, per errorem in aliud incurro quàm constitueras. Herodot. ὀλίγον τῆς χώρης παραλλάξαντες, qui modico spacio ab orcursu aberrauerūt. Item εἶτα οὐ παραλλάττει τὰ αἰσθητήρια τὰ σημεῖα, non aliud pro alio offendunt & nanciscuntur. ¶ Item (neutr. positum) pro διαλλάττω, differo, discrepo. Item vario. Theophr. de hist. pl. lib. 6, ἡ δὲ ῥίζα τοῦ κνίκου πολύ τι τῶν ἄλλων παραλλάττει ἀνωμαλίᾳ. Plutarch. in Dion γυναῖκα μηδὲν ἑαυτοῦ τραγικῶς παραλλάττουσαν. Et παραλλάττει (sine casu) refert, i. differentiā facit, & ad rem pertinet apud Theophr.

Παραλλάττομαι, à quo participium παρηλλαγμένος, differens cum genitiuo, item (sine casu,) inusitatus. Diodorus, παρηλλαγμένους τοῖς μεγέθεσιν ὄφεις.

Παραλλαγὴ, Παράλλαξις. differentia. Theophr. Apud Platonem in Theæt. παραλλαγὴ διανοίας πρὸς αἴσθησιν, exp. discrepantia cogitationis à sensu. Plato pro allucinatione etiam & aberratione posuit, vt scribit Bud.

Παράλλαγμα, idē Ex plutarchi Numa affertur παράλλαγμα τῆς ἀνωμαλίας, vicissitudo inæqualitatis.

Παραλλὰξ, alternis alternatim. Item alternante, seu alterna serie. Apud Thucydidem, ὥστε παραλλὰξ καὶ οὐ κατὰ στοῖχον κείμενα non recta serie porrectæ, sed situ alternante. Soph. in Aiace ἔρπει παραλλὰξ ταῦτα hæc vicissitudinem habent.

Decomp. Ἀπαράλλακτος, non differens non euarians, per omnia similis: vt apud Gregorium εἰς βιβλία Christus dicitur ἡ ἀπαράλλακτος εἰκών. Ἀπαραλλάκτως, absque vlla differentia, similiter per omnia, apud Damasc. Ἀπαραλλαξία, non mutari, immutabilitas, constantia.

Συναλλάττω, paciscor cum aliquo. contraho pactiones, apud Aristot. in Ethic. ἀλλ' οἷον δεῖν στέργειν, τοὺς κατὰ πίστιν συναλλάξαντας, qui bona fide in rebus contractis versantur. Et apud eundē συναλλάττειν & διαλῦσαι, cōtrahere pactiones & contractas dissoluere. ¶ Item congredior cum aliquo, rem habeo: itē verba facio, apud Sophoclem in Oedipo, μὴ ξυναλλάξαντα. ¶ Item, coniunctionem cum aliquo concilio, *simpliciter* concilio. Sophocles, εὐνῆς τε τῆς σῆς συνηλλάχθης. Et apud Euripidem συναλλαχθεῖσα γάμοις. Interdum & *pro*, cōcilio. vt Thucyd. lib. 1: ἀλλὰ τοὺς τε φεύγοντας δεόμενοι συναλλάξαι σφίσι. Et apud eundem συναλλάσσεσθαι, reconciliari.

Συναλλαγὴ commercium. Item conciliatio. apud Soph. ἀπὸ ξυναλλαγῆς λόγου, exp. in commercio sermonis, in cōmutandis verbis

Συνάλλαγμα, commercium, id propriè quod permutatione exercetur. Item, contractus, Aristot Ethic. 5. ¶ Item, peculiari significatione, γαμικὸν συμβόλαιον, vt scribit Hesych. Ab eodem Hesychio exponitur & σύναξις.

Συναλλαγματικὸς, q.d. cōmercialis, ad contractus pertinens.

Συναλλαγματικῶς, per commercia vel per contractus.

Συνάλλαξις, idem quod συνάλλαγμα. Item commutatio Plato de legibus.

Συναλλακτὴς, cōciliator A Basilio (inquit Budæus) pro consorte & socio negotiationis poni videtur, vel simul cōtrahente, *id est*, pasciscente.

Συναλλακτικὸς, conciliatiuus, ad conciliationem pertinens, vel ad conciliandum aptus seu efficax. Item commercialis, vt συναλλακτικὸς νόμος.

Decomp. Ἀσυνάλλακτος, cum quo contrahi, vel cōmercium haberi non potest. A quibusdam redditur insociabilis. Dicitur etiam cui nihil est commercij cum vita ciuili, quales decet esse τοὺς μοναχούς: vt inquit Budæus, ex Basilio. Exponitur etiam qui reconciliari non potest, implacabilis.

Εὐσυνάλλακτος, apud Plutarchum, cum quo facilè commercium haberi potest.

Ὑπαλλάττω, muto, immuto. Apud Galenū ὑπαλλάττω αὐτὸν

χείμαρον ὀθόνιον. Gregorius in Iulianum, καὶ ῥᾳδίως ἑαυτὸν ὑπαλλάττων τοῖς εἴδεσιν, in alias aliásque formas immutans. Sæpe etiam pro ἀνταλλάττω, vnum loco alterius pono.

Ὑπαλλαγὴ, immutatio. Est & schema orationis.

Ὑπάλλαγμα, commutatio subsidiaria, res succedanea & quæ vicem alterius præbet. Aristot. eth. 5.

Ὑπαλλακτικὸς, permutatiuus, alternatiuus: vt ὑπαλλακτικὴ σύνταξις apud rhetores.

Decomp. Ἀνθυπαλλαγὴ, commutatio mutua: vt apud grammat. ἀνθυπαλλαγὴ πτώσεων.

Ἀλλήλων, ἀλλοῖος, &c. vide in Ἄλλος.

ἍΛΛΟΜΑΙ, F. ἁλοῦμαι, salio, salto. Xenoph. de eq. arte, ἀλλ' ἤδη μέντοι ὅπισθέν τινα ἐπελθόντα, ἁλεῖται. Idem, κἂν εἰς πῦρ ἅλληται, vel in ignem saliat, aut insiliat. Sic & apud Lucian. Arist. in Nub. ψύλλ' ἂν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτοῦ πόδας, pulex quot pedes suos saltaret, i. saltando emetiretur. Ἆλτο apud Homerum sæpe *pro*, saliit, ex ἅλατο (pro ἥλατο, ex ἡλάμην) factum per syncopen; tenuatur autem ob sequens τ, vt docet Eustathius. ἆλτο ἐπί (cum accusatiuo) insiliit, apud Homerum ἆλτο κατά (cum genitiuo) desiliit, apud eundem. & ἆλτο χαμᾶζε, in terram desiliit, vel prosiliit, apud eundem, Iliad. γ.

Ἅλμα, τος, τὸ, saltus. Od. θ, ἅλματι δ' Ἀμφίαλος πάντων προφερέστερος ἦεν, saltibus omnes antecellebat. ¶ Item apud Hippocratem, primus motus, vel prima agitatio fœtus in vtero, vt ait Hesychius. ¶ Item, pro ἄλσος, Etym. ¶ Item κλάδος, apud Æoles, vt ait idem Etym. ab ἄλδω deducens, vnde & scribit ἄλμα.

Ἅλσις, εως, ἡ, saltatio, saltus. Item palpitatio. Aristot. de anim. li. 5. cap. 3. μέχρι τοῦ ἅλσεως κύειν. Exp. &, αὔξησις.

Ἁλτικὸς, ὁ, ἡ, saltatorius, ad saltationem siue ad saltum pertinens, vt ἁλτικὴ ὄρχησις. ¶ Item, homo ad saltationem habilis, saltationi aptus, exercitatus ad saltus. Xen. Pæd. 8. καὶ γὰρ οὐδ' ὅπως πῶ ἁλτικὸς εἰμί Exp. & saltator.

Ἁλτῆρες. οἱ, halteres: sunt pilæ siue massulæ plumbeæ, quibus vtraque manu se librabant qui certabant halmate, *id est*, saltu, vt certius assilirent, inquit Bud. in Pand. Sed reprehenditur à Coronario in comment. In libros Gal. κατὰ τόπους. Etymologus ἁλτῆρας fuisse dicit κατασκεύασμά τι quo vtebantur οἱ σωμασκοῦντες ἐν ταῖς γυμνασίαις, denominatum παρὰ τὸ ἅλλεσθαι, quoniam βαστάζοντες αὐτοὺς καὶ περιφέροντες ἥλλοντο ἐν τῷ γυμνασίῳ. Vide Gal. & Paul. Ægin.

Ἄλδω, Ἄλσος, Ἀρτηρία: quomodo huc pertineant, vide singula suis locis.

Composita.

Ἀγάλλομαι quomodo huc pertineat, vide in Ἀγάλλω.

Ἀνάλλομαι, assilio vel insilio, & q.d. supersilio Xen. de art. eq. καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι. Sic dicitur & ἀνάλλεσθαι ἐφ' ἵππον. Huic oppon καθάλλεσθαι

Ἀφάλλομαι desilio, ex vno loco in alium salio. Item resilio. Aristoph. ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Σωκράτους ἀφήλατο.

Ἄφαλσις, resultatio. Ex Aristot. Probl.

Ἄφαλτος, resiliens. Hesych.

Διάλλομαι transilio, apud Xenoph.

Εἰσάλλομαι vel ἐσάλλομαι. insilio: vt ἐσήλατο πυρὸς κρατῆρας, id Anth. epigr.

Ἐνάλλομαι, insilio. Apud Greg. λὰξ ἐνάλλεσθαι, calcibus infestis aliquem impetere & ferire. Apud Aristoph. in Vesp. exp. etiam exilire. ¶ Metaphoricè dixit Synes. ἐνάλλεσθαι τοῖς νόμοις, insultare legibus.

Ἐξάλλομαι, desilio, exilio, apud Ioseph. hinc ἐξάλμενος pro ἐξαλλόμενος, exiliens, erumpens, Il. ο, & Apoll. lib. 2. Argon.

Ἔξαλμα, (q.d. exultio siue desultio,) eruptio.

Ἔξαλσις, exultus, saltus. Hippocr.

Ἐφάλλομαι, insilio, supersilio. Item irruo. Dicitur ἐφάλλεσθαι ἵππον, pro, ἀνάλλεσθαι ἐφ' ἵππον. Et ἐφαλλόμενος, qui insiluit.

Ἐπάλμενος apud poëtas pro ἐφαλλόμενος, insiliens, irruens. Sic *decomp.* καταπάλμενος, itidem exp. insiliens. Apollon. Argon. lib. 2.

Ἔφαλσις, insultus.

Ἐφιάλτης, siue ἐπιάλτης, q.d. insultor seu insultator. Incubū nonnulli & incubonem vocāt. Malum est quo correpti inuadi se ab aliquo & magno pondere opprimi, atque adeò suffocari imaginantur. Vide & Macrob. lib. 1. in somn. Scip.

Ἐφιαλτία vel ἐφιάλτιον dicta herba Pæonia, quòd aduersus ἐφιάλτην valeat.

Ἴξαλος, ab aliis exp qui saltu ingreditur, saltator, impetuosus, ab aliis salax, & (vt etymologi volunt) ὁ περὶ τὰς τῶν θηλειῶν ἰξύας ἤτοι ὀσφύας ἀλλόμενος, vt τράγος ἴξαλος in Epigr. caper saltator, seu salax, quidam exp. τέλειος, apud Hom. Il. δ, τόξον εὔξοον ἰξάλου αἰγός.

Ἰξάλη, ἡ, (substant.) vestis est pelle caprina, apud Hippocr. de fractur. scribitur & ἰξαλῆ, vt παρδαλῆ, λεοντῆ, &c.

Καθάλλομαι, desilio, cui oppon, ἀνάλλομαι. Xenoph. ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι.

Μεθάλλομαι, vnde apud poëtas μετάλμενος sicut ἐπάλμενος, exp. ἐφαλλόμενος.

Προάλλομαι, prosilio, vel præsilio, apud Suid.

Προαλὴς, exp. decliuis. Il. φ χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ.

Ὑπεράλλομαι, supersilio, transilio, vltra salio. Arist. de anim. li. 9.

Ὑπεράλμενος, per syncopen apud poëtas pro ὑπεραλλόμενος.

Αἰγιαλὸς, Ἀσκάλια, Παμφαλάω, φάλαγγα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ἌΛΛΟΣ, ἄλλη, ἄλλο, alius, alia, aliud. Od. ξ, ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις, alius aliis delectatur studiis. Il. π, ἄλλος Ἀχαιῶν, alius ex Achiuis. Τὶς ἄλλος, quispiam alius, εἴ τις ἄλλος, si quis alius. Ἄλλος παρ' ἐμὲ, vel ἄλλος ἢ ἐγὼ, vel ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ, alius à me, alius quàm ego. ¶ Item, alter, vt apud Arist. in eth. ἔστι δὲ φίλος, ἄλλος αὐτὸς, est amicus alter ipse. ¶ Item reliquus, vt ἄλλος ὅμιλος, ἄλλο σῶμα. Et ἄλλη κοιλίη apud Hippocr. Et τἆλλα per τὰ ἄλλα, reliqua, cætera. ¶ Apud Eurip ἄλλα exp. rationi non consentanea. Dicitur etiam ὥλλος pro ὁ ἄλλος per synalœphen, apud Suid.

Ἄλλως, aliter, alio modo, alia ratione. Aristot. de mundo, ἄλλως πλὴν λογισμῷ ἀόρατος ὤν, non aliter aspectabilis quàm, Ἄλλως πως ποιεῖν. Xen. aliter facere. ¶ Item, alioqui. Aristoph. in Ran. ἐν φύσει δ' ἄλλως κράτιστοι. Dem. οὔτε γὰρ ἄλλως καλὸν, οὔτε πρέπον ὑμῖν. ¶ Ἄλλως τε καὶ, præsertim, & præsertim, apud Xen. Luc. Plat. & alios. Interdum sign. deinde, præterea, ad hæc, vt apud Luc. & Areop. ¶ Item, ἄλλως, frustra, incassum. Plato in Phædone, ταῦτά μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως λέγειν Sic sæpe, οὐκ ἄλλως, non abs re, non temerè. Apud Luc. ἄλλως πλανώμενος, temerè vagans.

Ἄλλῃ, aduerb. interdum pro ἄλλως, aliter, vt Il. ο, Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ. Plato de rep. 4. οὐκ ἄλλῃ ἔμοιγε δοκεῖ ἔχειν ἢ ταύτῃ ¶ Item, aliò, ad aliam partem, ad alium locum. Od. ε, ἢ ἀπῆλθ' ἄλλῃ. Sic Hen. Hell. 1. ἄλλαι ἄλλῃ ᾤχοντο ἐπ' ἀργυρολογίαν, aliæ aliò discesserunt. Dicitur & ἄλλῃ ποι, aliò aliquo. Interdum *pro*, alibi, alio in loco, alia in parte: vt ἄλλῃ τοῦ τείχους alia in parte muri. Dicitur & ἄλλῃ πῃ, vt ἄλλῃ πῃ τῆς οἰκίας, alia in parte domus.

Ἄλλην, accusatiuus aduerbialiter positus reperitur. Plat. in Euthyd. ἄλλην καὶ ἄλλην ἀποβλέποντες εἰς ἡμᾶς, exp. hinc atq; illinc.

Ἄλλυδις, aliò, vel aliò siue aliorsum, vt ἄλλυδις ἄλλος & ἄλλυδις ἄλλα. apud Hom.

Ἄλλοθι, alibi, alio loco. Od. ξ. ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὄληται. Apud Dem. Philipp. 3. ἄλλοθι δ' οὐδαμοῦ, alibi nusquam. Reperitur & ἄλλοθι γαίης, alibi terrarum.

Ἄλλοθεν, aliundé. Od. ι. ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος. Apud Dem. οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, aliunde nusquam.

Ἄλλοσε, idem quod ἄλλῃ, alió. Thuc. ὅπως μὴ ἐπιβοηθοῖεν ἄλλοσε. Et ἄλλοσέ ποι, aliò quopiam.

Ἀλλαχόθι, & ἀλλαχόθεν, & ἀλλαχόσε, idem quod ἄλλοθι, ἄλλοθεν, ἄλλοσε.

Ἀλλαχῇ idem quod ἄλλῃ, alibi, vel alió. Xen.

Ἀλλαχοῦ alió. vt ἄλλοτε ἀλλαχοῦ πορευόμενος.

Ἄλλοτε, alias, alio tempore. Luc. in Anach. ἄλλοτε ἢ νῦν. aliàs quàm nunc. Apud Gal. ἄλλοτε ἄλλα χρώματα. Ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, subinde, identidem.

Ἄλλοκα, pro ἄλλοτε, interdum, dicunt Dores, vt ὅκα pro ὅτε; & πόκα pro πότε. Theoc.

Ἄλλο τι, verum, nunquid. Plato pol. 1. ἄλλο τι οὖν οὐδὲ ἰατρὸς οὐδεὶς καθόσον ἰατρός, &c. nunquid igitur ne medicus quidem quatenus medicus est. Idem in Critone, ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν, nunquid fateri necesse est? vel quid aliud quam fateamur?

Ἀλλοῖος, ου ὁ, alius atque alius, diuersus, varius. Odyss. π, Ἀλλοῖός μοι ξεῖνε φάνης νέον ἠὲ πάροιθεν, diuersus ab eo qui eras antea. Plato in apol. εἰ μή τι ἔπραττες ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοί, nisi quid agebas diuersum à vulgo. Et pro eodem ἀλλοιότερος, apud Thucyd. lib. 4, ἀλλοιότεροι ἐγένοντο τὰς γνώμας.

Ἀλλοιότης, ητος, diuersitas. Exp, &, variatio, à Bud.

Ἀλλοιόω, ῶ, F. ώσω, P. ωκα, diuersum reddo, immuto, vario.

Ἀλλοιοῦμαι, immutor, alius atque alius fio. Plato probl. 2. ἥκιστα ἀλλοιοῦταί τε καὶ κινεῖται. Thuc. lib. 2. ἀλλοιοῦσθαι τὰς γνώμας, mutari animo, non esse eodem animo quo antea.

Ἀλλοίωσις, εως, ἡ, mutatio, immutatio. Polyb. Ἀλλοιωτὸς, οῦ, ὁ, mutabilis, mutationis capax, mutari aptus.

Ἀλλοιωτικὸς, οῦ, ὁ, immutatorius, immutatiuus, ad immutandum aptus, vt ἀλλοιωτικὴ δύναμις. Alex. Aphrod. li. 2. Probl. 60.

Ἀλλότριος, ου, ὁ, alienus, non proprius, qui est alterius. Æschines contra Ctesiphonem, Μὴ οὖν ὑπὲρ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς ὑπὲρ οἰκείας τῆς πόλεως βουλεύεσθε, nolite igitur tanquam de aliena, sed tanquam de propria ciuitate deliberate. Odyss. ω, ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, in naui aliena. Apud Demosth. pro corona, οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, οὔτε τοῦ τρόπου, nihil agēs alienum neque à sua patria, neque à suis moribus *vel*, nihil dissentaneum, nihil discrepans. Nonnus ὕδωρ πίδακος ὑραίης ἀλλότριον, aqua diuersam naturam habens à fonte terrestri, Apud Athenęū lib. 3. Ἐρῶμεν ἀλλοτρίων, παρορῶμεν συγγενεῖς. Ex Herodoto citatur ἀλλοτριώτατος, pro qua

remotissimo est, necessitudinis gradu. ¶ Apud Homer. ἀλλόφυλος exp. externus vir, à nonnullis hostis, Od. π, & σ.

Ἀλλοτρίως, alienè. item alieno animo (cui opponitur οἰκείως) vt apud Isocr. ἀλλοτρίως διακεῖσθαί τινι, alieno animo esse ab aliquo, vel alienum animum ab aliquo habere.

Ἀλλοτρίοτης, τητος, ἡ, q.d. alienitas, sumitur ferè pro alienatione animi. Plato. Demosth. Plut.

Ἀλλοτρίος, alieno, abalieno, alienum reddo. Xen. Pæd. 6. ὥσπερ ἤδη τοῖς μὴ πολιτικοῖς ἀλλοτριοῦσι τὸν λόγον. Ἀλλοτριώμενος, alienor, abalienor. Dem. & Thuc. Ἀλλοτρίωσις, alienatio, abalienatio. Thuc.

Ἄλλος (ἄλλη, λοις, (& fœminino gen. λης) λας (& neut. gen. λε) exponitur Latinè interdum per aduerbia, inuicem aut mutuò, interdum per nomina, alter alterum, vel alij alios, vt φιλᾶσιν ἀλλήλους, amant se inuicem vel mutuò. Apud Isocr. τοῖς δέξασι ἀλλήλων διαφέρειν, opinionibus inter se dissidere. Ponitur & cum præpos. vt σὺν ἀλλήλοις, & μετ' ἀλλήλων, mutuò, inter sese. Dicitur & ἐξ ἀλλήλων, Xen. Τὰ ἐκ τῶν θεῶν ἄλληλα, Quint. exp. lib. 5. cap. 10. quæ ex rebus mutuam confirmationem præstantibus ducuntur, Cicero, sub eandem rationem cadentibus. Interdum exp. vitro citroq;. vt ὅσῳ πέμπεται ἀφ' ἑαυτοῦ ἀλλήλοις, vltro citroq; mittunt munera.

Ἀλλήλειν, aliud atq; aliud dicere, aliter atque aliter loqui, inquit Hesych.

Ἀλλάττω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex primum ex ἄλλος.

Ἀλλαλάκαστος, à Suida exp. ὡς ἔτυχεν.

Ἀλλοσυστικός, ὸν, ὁ ἡ, ab alio ad alium se conferens, nũc huic nunc illi adhærens, qui est modò harum, modò illarum partium, murabilis, instabilis. Martis epith. apud Hom. Il. ε.

Ἀμύσκανος, difficilis & morosus, vtpote qui ἄλλῳ ἢ μύσταται, vnde ἀμύσκανοί τε γάρουτες, apud Etym.

Ἀνωτικός, ὸν, ὁ ἡ, exp. alius post alium, ex Aristot. de an. lib. 9.

Ἑτερόκλινος, inuerius & contrarius, præposterus. Theocr. Id. 1.

Πάντα δ' ἑτερόκλινα γίνεται, ἢ ἄπιτος ὀχνεῖ σκέλεται.

Ἐξάλλος, ab aliis diuersus, inusitatus, egregius. Item ἐξαλλοι, peregrinum. ex lib. 2. Reg. cap. 6. & Iudith. cap. 3.

Ἐξάλλως, alio modo & planè inusitato, inusitatè. item μίαν in modum, vel supra modum. Suid. ex Polyb.

Παρεξάλλως (*decomp.*) omnino alienum.

Περίαλλος, alijs præstans, eximius. Vnde περίαλλα aduerbialiter pro περὶ ἄλλους, eximiè, supra alios, vel supra modum, vehementer, apud Hom. & Soph.

Μᾶλλον, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Composita ex ἀλλεῖσθαι.

Ἀνταλλοίωτος, immutabilis, inuariabilis.

Δυσπαλλαίτατος, qui vix immutari potest, apud Alex. Aphr.

Ἐξαλλοιόω, altero, muto.

Εὐαλλοίωτος, qui facilè mutari potest.

Προαλλοιόω, prius altero, antè immuto.

Συναλλοιόω, simul immuto.

Composita ex ἀλλότριος.

Ἀπαλλοτριόω, abalieno, alieno. Aristot. rhet. lib. 1.

Ἀπαλλοτρίωμα, abalienor.

Ἀπαλλοτρίωσις, abalienatio, alienatio. ibid.

Ἐξαλλοτριόω, abalieno, i. emancipo & diuendo alienis. Strab.

Composita ex ἀλλήλων.

Ἐπάλληλος, ὁ, ἡ, ὸν, q. d. alius super alium, vel post alium: aut alteri super vel post alterum, creber & continuus, vt Budæus exponit apud Alciphr. epist 24. ἀλλ' ἤδη ἔχων πυκνὴ καὶ ἐπάλληλος φιλοφρόνησις. Ἐπαλλήλως item plur. num. crebri, frequentes, alij super alios, vel alij ex alijs, vt apud Herod. libro 1. ἐπαλλήλοις δὲ ἀκούσασι τὰ σύμφορα ἦν ἡδονή. Apud Phil. ἐπαλλήλοις ἀσπασμοῖς καὶ φιλήμασι. exp. fulgetra & tonitrua alterna crebraq;

Ἐπάλληλα (inquit Bud.) alia alijs superposita sine intercessione aut interstitio & intercapedine. Et ita opponuntur τοῖς ὑπαλλήλοις. (cap. 167.

Ἐπαλλήλως, serie cõtinua & sine intercessione. Diosc. lib. 1.

Ἐπαλληλία, series continua & sine intercessione, vicissitudo perpetua Bud.

Decomp. Ἀλλεπάλληλος, creber, pro ἐπάλληλος· ἀλλεπαλλήλους κύμασι. Basil. crebris fluctibus. Interdum ἀλληπάλληλοι, alterni.

Ἀλληπαλληλία, ἡ, q.d. alternitas. item continuitas. Bud.

Καταλλήλως, ordine consentaneo compositus, apud Aristot. item congruus vel cõgruens, consentaneus sibi, respondens. Aristot. Apud Diosc. κατάλληλα φάρμακα, exp. idonea remedia, congrua medicamenta. Apud Polyb. καταλλήλως adueriabiliter ponitur pro καθηκόντως.

Καταλλήλως, congruenter, conuenienter, cum quadam ordinis vel ut consequentia, vel congruenti serie. Naz.

Καταλληλότης, ητος, ἡ, congruentia, series congruens. item cohærentia quadrans.

Decomp. Ἀκαταλλήλως, incongruus, dissentaneus, nõ habens respondentes inter se partes. item inconcinnus, concinnitatem sibi consentaneam non habens. Aristot. de mundo. πεῖ ἐπὶ γῆς ἑαυτὸν ἀδίδωσι καὶ ἀκαταλλήλως εἶναι.

Ἀκαταλλήλως, incongruenter, inconcinnè exp. & ἀκαταλλήλως ἔχειν.

Μισαλλήλαι, mutui odores. Μισαλλήλια, mutuum odium.

Παραλλήλος, exp. à bud. æquidistans, apud Polyb. Ἐκπαραλλήλως apud Syn. exp. ex altera parte, vel alterinsecus. Grammatici ἐκ παραλλήλου poni dicunt voces synonymas quæ non inter se componuntur, vt τυφλὸς ἴσως. Παραλλήλως & παραλλαξ, inter se composita, vt quæ sibi mutuò respondeant. Παραλλήλοι, circuli. Plin. lib. 6. cap. 33. Vulgò παράλληλοι, exp. circuli æqualem distantiam ex omni parte inter se habentes. Itidem παραλλήλως in sphæra, lineæ rectà paribusq; inter se spatijs in altum surgentes.

Παραλλήλως, per duorum inter se compositionem, duorum inter se componendo. Exponitur etiam compositè, compositè. Aristot.

Παραλληλία, apud gramm. literarum in eadem voce consonantio, aliarum iuxta alias.

Παραλληλίζω, compono inter se & comparo, apud Eust.

Παραλληλισμὸς, apud cundem.

Ὑπάλληλος, subalternus, vt ὑπάλληλοι ἐπιστῆμαι, apud Arist.

Φιλάλληλοι & φιλαλλήλως, mutuò se amantes, & mutuus amor.

Ἄλμη, vide in Ἅλς.

Ἄλμη. ἁλμυρὸς, &c. vide in Ἅλς, sal.

Ἅλξις, vide in Ἀλέω.

-Ἀ Λ Ο Ἀ Ω, F. ήσω, vel άσω, trituro: vt 11, ad Timoth. cap. 5. ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, non obligabis os boui trituranti. Sic Xen. ἀλοᾶν τὸ σῖτον. Exp. & tero, contero. ¶ item, commingo, & quasi varijs ictibus contundo, pulso, verbero. Gris cædo. Aristoph. ἢ μεντὸς ἠλάσησε, ἢ τὰ παρὸν γνάθον ἐπάισε matrem pulsauit. Apud Aelianum, οἱ ῥᾴδιοι τῶν μυῶν, οἱ κορυφαῖοι, οἱ δ' ἀλήθεις ἀλοῶντες αὐτὸν, i. tundentes, percutientes. Deriuatur à nomine ἄλως, vnde exp. ἐπὶ τῆς ἄλω πατεῖ βοῦς τὸν σῖτον, ideoq; quidam aspirandum censent.

Ἀλοάομαι, ῶμαι, trituror, teror, apud Theoph. ἀλοώμενος πόδεσσι, exp. trita femina, vel tritura excussa. Item verberor, flagellor, cædor. Synes. ἀλλ' ἕως ὁ πᾶς οἰκτρὸς ἐκεῖθεν ἐξ ἀξυσίου ὕσσου κατόπιν ἠλόητεν.

Ἀλοητὸς, ὴ, όν, tritura, apud Xen. ἐκ τριτοῦ τέφυς, apud Soph. Ἀλοισίδιον, ἀλοάω. pro ἀλοάω. per pleonasmum literæ, percutio, tundo. Il. 1, Πολλὰ δὲ γ' ἀγάμεν πολυφόρβιον μύρσιν ἀλοίης.

Ἀλοιητὴς, ῆρος, ὁ contusor, item percussor. pulsator, vt ἀλοητῆρα σιδήρῳ, apud Nonn. Et in Anth. epigr. ἀλοιητῆρες ὀδόντες, molares dentes.

Composita.

Ἀπαλοάω ῶ, reperitur pro ἀλοάω, tero. item contundo, confringo, apud Hom. Ἀπηλοιβῶ σῖτον, apud Demosth. dicitur frumentum ex area conuectum postquam tritum fuit.

Ἀπαλοιάω, idem cum ἀπαλοάω cõtundo & confringo. Il. τ. 122 ἀπηλοίησεν, Eust. exp. κατεπόησε.

Ἐπαλοᾶς, apud Xen. in Oecon. qui bubus terentibus mercatur. vt scribit Bud.

Καταλοάω, ῶ, idem quod ἀπαλοάω Eust. Καταλοιάω, ῶ, idem Etym.

Μητραλοίας, matris percussor vel interfector, matricida.

Πατραλοίας, patris percussor seu pulsator. idem parricida parricida, interfector, vel etiam patriæ perditor, apud Aristot. Rhet. & Aristoph. in Nub.

Συναλοάω, contero, contundo & confringo, vnde συναλοιασμὸς apud Plut. Συναλοιάω, idem. apud Athen. lib. 8.

Ἄλοη, ὁ, aloë: herba quam describit Diosc. lib. 4. cap. 25. Plin. lib. 27. cap. 4. Sic etiam dicitur eius succus.

Ἀλοηδάριον, medicina ad ventrem soluendum, aloëm habens.

Ἀλοίπης, à quibusdam dicitur ἀλόη Γαλλική.

Ξυλαλόη, (*comp.*) lignum aloes, quod ἀγάλλοχον appellatur.

Ἀλοιάω, &c. vide in Ἀλοάω. Ἀλοιπὸς, vide in Ἀλοίπης.
Ἀλοιφὴ, &c. vide in Ἀλείφω. Ἀλοκίζων vide in Αὔλαξ.

Ἄλς, ἁλὸς, mare. In qua signif est gen. fœm. vt apud Hom. Ἁλὸς πολιῆς ἀλός. ¶ item sal. in qua signif. est gen. masc. vt Ἅλς θεῖος. Apud Aeginetam ἅλς Γαδηνὸς, sal. Indicũ. Ἁλὸς ἀφίος salis, vide Diosc. Sed sæpius vsurpatur pluraliter. Odyss. λ, & ψ. ὧδέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον ὕδατι ἔδεσθαι. Plut. ἐβέβαπτον ἁλμυρὸν ὄξος ἐκείνοις χρῶσι τῷ ἁλῶν συγκρίτει δηδοκὼς μᾶζάμενον. ἅλες, sales, sermonis lepos & vrbanitas. Plutarch. in symp. Vide Bud. item ἅλες, conuictus & communio, & sodalitas necessitudo, apud Aesch. de falsa leg. apud Chrysost. ἁλῶν συνήθεις, sodales, conuictores.

¶ *Derivata ab Ἅλς, mare.*

Ἁλέομαι, ex mari, ἐξ ἁλὸς. Hom.

Ἁλεδὴ, ad mare, εἰς ἅλα. vt ἅλαδε σεσῳσμένοι, apud Hom.

Ἅλιος, ὁ, ἡ, marinus, vt ἅλιος γέρων appellatur Proteus apud Hom. & ἅλιαι θεαὶ, marinæ deæ, Il. α, & σ. ¶ item vanus, inanis, irritus: ducta significatione à mari, vt volunt grammatici: vel quòd mare res quædam vana & inutilis esse videretur, ante inuentas naues, vel quòd ad pontum inutilis sit aqua marina, vt apud Hom ἠχὴ ἁλίοιο βίηφι. Sic ἐξ ἁλίου ἴστος, Il. ω.

Ἅλιον, aduerbialiter etiã ponitur pro, frustra, incassum. Il. ν. λὰς apud Syn. exp. ex altera parte, vel alterinsecus. Grammatici ἐκ παραλλήλου poni dicunt voces synonymas quæ non inter se componuntur, vt τυφλὸς ἴσως. Παραλλήλως & παραλλαξ, inter se composita, vt quæ sibi mutuò respondeant. ¶ παραλλήλοι, circuli. Plin. lib. 6. cap. 33. Vulgò παράλληλοι, exp. circuli æqualem distantiam ex omni parte inter se habentes. Itidem παραλλήλως in sphæra, lineæ rectà paribusq; inter se spatijs in altum surgentes.

Ἁλίως, frustra, incassum, Soph. in Philoct.

Ἁλίως ἀφανum reddo, irritum reddo, effectum habere non sino. Il. α. Οὐδ' ἅλιον βέλος, non irritum emisit telum.

Ἁλιεύς, έως, ὁ, Piscator. Hom. Est etiam piscis cuiusdam nomen, apud Plut.

Ἁλιεύω, F. σω, piscor. Sæpe absolutè. interdum & cũ acc. Basil.

Ἁλιεία ἡ, piscatio, piscatus. Aristot. Pol. 1. οἱ μὲν δὴ λῃστικὸς ζῶσιν οἱ δ' ἀπὸ ἁλιείας. Pro eodem reperitur & ἁλιεία.

Ἁλιευτικὸς, ἡ, όν, piscatorius, ad piscationem aut ad piscatorẽ pertinens. Ἁλιευτικὴ, sub. τέχνη, ars piscatoria. Inuenitur etiam ἁλιεύτικον. & in plur. ἁλιευτικὰ, pro tractatu siue tractatibus de arte piscatoria, Athen. 7.

Ἁλιάς, άδος, ἡ, nauticul, cymba. Quidam piscatoriam nauiculam interpretati fuerunt, quasi ab ἁλιεύς deriuatum sit. Apud Aristot. lib. 4. anim. cap. 37. ἁλιὰς ἐλάττων, exp rana piscatrix.

Ἁλιάδης, ου, ὁ, propriè piscatorum filij. Capitur pro ipsis piscatoribus. Soph. in Aiace. Τὰς αὖ δὴ μοι τὰς αὖ φιλοπόνους ἁλιαδᾶς.

Ἅλιμος, marinus seu maritimus. Hesych. Ἅλιμος siue ἄλιμον dicitur etiam quidam ἰχθὺς μόρος· φορυμίτης, ex eo quòd ὁ πυρὸς ἁλιμοῖσιν ἐφορμᾶται φύτοις, vt testatur Diosc. lib. 1. c. 121.

Ἅλμη, autem vide in comp. ex ὑμός.

Ἁλίς, ἀλίδος, ἀλίζω, ἅλιδος, Σάλος, quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Composita.

Ἀγχίαλος, ὸν, ὁ ἡ, marni vicinus, ad mare situs, maritimus, littoralis, vt σάφιρα ἀγχίαλα. Apoll. Arg. 2.

Ἀμφιθαλάσσια, ἡ, τὰ ἐξῆς, ἀπὸ συστρόφου τὸν θαλάσσης δ' ὅσον μὲν ἐπὶ τῶν ἄκρα περᾶσι, seu quia οἱ τῶν ἄκρα περῶντες εἰ nequent ἀμφιλύειν.

Ἀμφίαλος, circunquaq; habens mare, circundatus vel cinctus mari vt circundantur insulæ. Epithetum insulæ.

Ἀνάλιος, ὸν, ὁ ἡ, (interdum & εἰναλία fœm. gen.) marinus, vt ἀναλίαι ζῶαι. Aristot. de mundo. marina animãlia. Apud Soph. ἀνάλιος exp. in mari versans. Plut. ἀνάλιον ὕδωρ appellat rem in mari gestam. ¶ Item, maritimus, vt apud Aristot. de mundo. βρύουσα γῆ νήσοις τε ἀναλίοις καὶ ἠπείροις. Pro eodem dicitur & εἰνάλιος. metri causa inserto: vt εἰναλίοι φᾶγες, in Anth. epigr. piscatæ.

Ἐξάλος, extans mari, extra mare positus, cui opponitur ὑφάλος, apud Luc. ¶ Item, è mari exiliens. Oppian. ἐξάλεα δίστεσσι.

Ἔφαλος & ἐφάλιος, ad mare situs. maritimus. Il. β Κύφανόν τ' ἐφαλόν Sunt qui ἐφαλον opponi etiam velint τῷ ὑφάλῳ.

Ἐφάλιος, maritimus. Soph. in Aiace. πάφλασε δ' αὐτῷ. Sic πάφλασον ἠῆ apud Thuc. ¶ Πάφλιος item, nauis apud Atheniẽses, quã ad certos tantùm status adhibebãt, prout varia occurrebant publica negotia. Fuerunt dicti πάφλιοι & qui in paralo naue remigabant, seu propugnabant, vel etiã parali nauis vectores. Et pro quibusuis remigibus. Aristoph. in Ranis.

Παφλιος, idem quod πάφλιος, maritimus. Philo de mũdo. ὁ παφλιος μόνος ἀπὸ ἐξ μισθοφόροι μοῖραν ἡμιτέλειον. Et παφλιάσιον, maritima pinus. Theophr. Dicitur & παφλία, sub. χώρα, maritima ora, Plut. & Aristot. Rhet. 3. Et metri causa παφλιάδα, Παφλίοις ὄφεσι, apud Soph. marinæ aues.

Πλησίαλος, maritimus, mari vicinus, idem quod ἀγχίαλος apud poëtas. πλησίαλος subst. maritima ora, apud Athen.

Πρωτάλως, primùm mare expertus. πρωτάλως. Hesych.

Παράλιος, & metri causa ὑπαιγιάλιος, inaritimus. q.d. qui est supra mare, mari impositus, vel mari imminens, vt ὑπαιγιάλιοι πόλισμα, Dionys. Alex.

Ὕφαλος, (cui opponitur ἐξάλος) qui est sub mari, sub mari latens, vel qui est intra mare, vt in Epigr. ὕφαλος πίτυς. Apud Alciphr. ὕφαλον δίκτυον, Ὑγρὸς in mare demissum conditum. ¶ Per metaph. subdolus, versutus. q.d. sub pectore latentem habens fraudulentiam, vt ὕφαλος ἦθος, quod & ὑπαλον. ¶ Item, aliquantum salsus. Diosc.

Ὑπάλιος, verox in mari velociter per mare currens. Nauis epith. apud Hom.

Χερσαῖος, Σάκη, Η πίτυλος, Κορύθαιολον, Κυδάλιμον, quomodo huc pertineant vide singula suis locis.

Derivata ab Ἅλς, sal.

Ἁλάω, affertur ex Symmacho pro, in salis modum contero. Vide & in Ἅλς mare.

Ἁλίς, ίδος, ἡ, vas in quo sal terebatur, aut in quod reponitur. Hesych. Ἅλίδες, sale conditus. Eust. Ἁλίδες, vasa buxina in quibus sal terebatur vt ait Iul. Poll.

Ἁλίζω, F. σω, salio, sale conspergo, sale condio.

Ἁλίζομαι, salior. Marci 9. Apud Aristot. de anim. lib. 8. ἀλίζηται ἀσθενῶς, oues quæ salem cum pabulo deuorauerunt. Et ἁλισθεῖς, salitus, in anth. epigr. Vide & aliam significationem in Ἅλς, suprà.

Ἁλισμὸς, ὁ, salitura, ipse actus saliendi seu sale condiendi. Item maris iactatio. Bud. ex Diosc.

Ἅλυκος, ὁ, ἡ, ὸν, qui è sale est, confectus è sale, apud Herodot. ἁλύκῃσι χρήσθαι.

Ἅλυκες, ῶν, sal, vt ἀλάσιν ὕες, apud Suid.

Ἁλυκὸς, ὴ, όν, salsus, vt ἁλυκὴν ὕδωρ, apud Aristot. Et ἁλυκὸς τῇ γεύσει, apud Dioscor.

Ἁλυκότης, ητος, ἡ, salsugo, salsedo. Theophr.

Ἁλυκίς, ίδος, ἡ, (vt quidã annot.) idẽ quod ἁλυκότης, ἁλυκίδα tamen apud Strabonẽ sibi videri appellatas salinas scribit B.

Ἁλυκώδης, ους, ὁ, ἡ, ὸν, apud Theophr. exp. salsus. Scripti reperiuntur etiam per αι. Item plenor humor Ἅλμη, ἡ, Apud Hippocr.

Ἅλμη, ἡ, salsugo, salsilago, vel abusa salsi. Od. ε. ἀλὸς ἕλμη. vbi tamẽ quidã exp. mare. Theophr. φαίνεται δ' ἡ ἅλμη καὶ ὅλως ἐπιπολάζειν. ¶ Item muria. Dioscor. περὶχ οὖσται ὧν οἱ ἅλμη. Sic & apud Athen. sæpe. ¶ Item metaph. pro lepore, vetustate & vrbanitate. Sic apud Eust. ἡ ἅλμη τῶν ἔργων αὐτῶν.

Ἁλμάδες ἐλαῖαι, in muria conditæ oleæ. Quidam exp. conditæ. Ἁλμώδη, τος, ὁ & ἡ, salfuginosus. Theophr. (ditaneæ.

Ἁλμαία, idem quod ἅλμη, muria, apud Diosc.

Ἁμύω, muria cõdio, in muria seruo. Ἁλμύομαι, in muria seruor, vnde ἁλμύσεις apud Diosc. in muria seruatus.

Ἁλμύστις, ιος, ἡ, muria, propriè ipsa actio seruandi in muria. Ἁλμυστὸς, ὴ, όν, qui cõdituras quasdã facit in muria, qui in muria seruat quæpiã. Esp. & salgamarius, apud Diosc. l. 1. c. 27.

Ἁλμυρὸς, ὰ, όν, salsus, salfuginosus, ὠλυκής. Homerus ἁλμυρὸν ὕδωρ. (i. salsam aquam) appellat marinam aquam, Od. ε. Apud Xen. Pæd. 6. ἀλμυρὰ δύνασθαι, salsa opsonia. Item, amarus, vt ἁλμυρὰ θυμήνεα. Et metaphoricè ἁλμυρὰ λόγια, amari sermones, vt exponit Erasm.

Ἁλμυρώδης, ους, ὁ & ἡ, salfuginosus.

Ἁλμυρότης, ητος, ἡ, salfugo. Alex. Aphrod.

Ἁλμυρίζω, idem quod ἅλμη, muria, apud Diosc.

Ἁλμυρίζω, idem. Theophr.

Ἁλμυρίζω, salis saporem refero.

Composita.

Ἄναλος, sale carens insulsus, non salitus. Aristot. in Probl. Et Marci cap. 9.

Ἀνάλως, vt apud Hippocr. ἀναλῶν ἀναφίων, Galenus exponit ἀχρήστων ἀλῶν ἢ ἀχρ ἁλμυρῶν. salis expers. Sic & apud eundem ἀναλῶς ἔντος, & ἀφάλως ἐνόντος. Similiter & Dinarchum vsurpasse hanc vocem ἀφῶς τὸ χωρὶς ἁλῶν, testatur Suidas. Aliam signif. vide & in comp. ex Ἀ λέω, &c.

Ἄναλμος, ὸν, ὁ ἡ, non salsus idem quod ἄφαλος. Citatur ex Xenoph. Τὰ ἄφαλμα, quæ non fuerunt in salsuginem immersa. q.d. salfuginis expertia apud Theophr.

Ἐφάλμιος, muria conditus, vt ἐφάλμιος βερέκυνθος, apud Plut.

Κάθαλος, salsus. Dioscor. lib. 4.

Καθάλμιος, salsus vel aliquantum salsus, aliquanta imbutus salsedine, ex Nic. Alexiph.

Μυσάλμιος, ὁ, exp. auarus quasi victitans è diuisione salsamentorum, à μυσάλμη & ἅλμη.

Νικάλμη, nuper sale conspersus, ὁ νεωστὶ ἁλὶ πεπασμένος. Vide & composita ab Ἀ λέω.

Ὀξάλμη, acida muria. Quidam exp. acetum salsum. Apud Dioscor. & Aristoph. Vide Athen.

Θυμοξάλμη. (*Decomp.*) oxalme cum thymo trito, siue confectio ex thymo trito & oxalme. Dioscor. lib. 5.

Σκορδάλμη, muria in qua tritum allium. Aristoph. in Equit.

Συναλίζομαι, aff. pro, κοινωνῶ ἁλῶν & τραπέζης, vt quidam interpr.

Ὑφαλος, aliquantùm salsus. q.d. subsalsus. Dioscor. lib. 3. c. 153.

Ὑφάλμη, subsalsus. aliquantùm salsus, vel potius aliquantum salfuginis habens.

Ὑφαλμύζων, ὑπόπικρος, concreta salsilago, gelata salfugo, apud Dioscor. lib. 5.

Ὑφάλμυρος, subsalsus, salfuginosus, vt ὑφάλμυρος ὑπνος. Dioscor. lib. 3. cap. 153.

Ὑφαλμυρίζω, aliquãtũ saporẽ salis refero. Plut. in causis nat.

Ἅλσις, vide in Ἀ λλομαι.

Ἄλσος, εος, τὸ, lucus. locus omnis arboribus consitus alicui Deo consecratus. Od. ζ. ἀγχόθι δ' ἄλσος ἦεν Ἀθήνης. Plut. in Numa, ὧν ἄλσεσι θεῶν καὶ λειμῶσιν ἡσθείς. Sunt qui ἄλση exp; saltus, vel nemorum saltus. * Eustathius deducit ex ἀ λλομαι, quòd stirpes & arbores ibi sponte saliant, id est, crescant.

Ἀλσώδης, ους, ὁ & ἡ, vt ἀλσοβόσις τόποι, apud Athen. loca lucorum amœnitatem imitantia. Dicuntur etiam ἀλσώδη, quæ per lucos meliùs proueniunt, quasi lucis accommodata.

Ἀσπάνδιος νύμφη, nemorum nymphæ. Apoll. Rhod.

Ἀσπάνη, ἡ, allsine, herba ita vocata quòd in lucis nascatur. Dioscor. lib. 4. & Therphr.

Ἀλτήρης, ἀ λτικὸς, vide in Ἀ λλομαι.

Ἀ ΛΤ' Η, ἡ, lignum cui infigitur stiua. Poll. lib. 1.

Ἀλυκὸς, &c. vide in Ἅλς, sal. Ἀλύσκω, & c. vide in Ἀλέω, vito.

-Α'ΛΥ'ΩΣ, ῶ, errabunda mête afficior & incerta, impotentiq; consilio, mœrore confectus & ob id inquietus oberro, vt Bud. interpretatur. Lucian. de Tyr. ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀπολλυμένη. Sic Il. vltimo (de Achille Patroclũ lugente) τοτὲ δ' ὀρθὸς ἀναστὰς Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. ¶ Item, oberro & temerè expatior: apud Plut. vbi de Antonio loquens, qui in Lybiam aufugerat: ait, ἀπολαύων ἐρημίας ἀφθόνου σὺν δυσὶ φίλοις ἀλύων καὶ πλανώμενος. Eustathius inter alia significare ait ἐν ἄλῃ εἶναι περὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν. Etymologus deducit vel ab ἀλῶ (vagor) quòd qui anxij sunt, vagari soleant, vel ex λύω & α priuatiuo: vt sit ἀλύω, quasi solutionem malorum non inuenio. Erophilus medicus ἀλύειν & πλανᾶσθαι synonyma esse voluit, vt tradit Erotianus. Sic ἀλύων & πλανώμενος copulat Plutarch. in loco paulò antè citato. ¶ Item, animo concido, & langueo præ consilij inopia & mœrore, vt apud Plut. in Cicerone, αὖθις δ' ἀλύων καὶ μεταβαλλόμενος κατῄει εἰς θάλασσαν, quasi spe deplorata confectus. ¶ Interdum (inquit Plut. de poet. aud.) significat δάκνεσθαι (morderi, angi, vel ringi, animo) & ἀπορεῖσθαι, anxium esse: vt apud Hom. Ὣς ἔφαθ' ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσετο τείρετο δ' αἰνῶς. Od. ι. Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ ἑο χερσὶν ἀλύων, Bud. exp. stomachans. ¶ Item gaudeo, exulto, superbio. Odyss. σ, Ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; an superbis quòd Irum mēdicum superaueris? vel, an te gaudio effers? Sic & Soph. ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν, permittite me sic lætari. ¶ Significat etiam, insanio: secundum veteres, vt tradit Eustathius. ¶ Item, μηδὲν πράττειν, nihil ago otiosus sum, viuo in otio, vt apud Plut. in Romulo, ἀλύων ὑπὸ σχολῆς, & ἀλύειν σχολῆς οὔσης, in Artoxerxe.

* Ἀλύειν quidam (Eustathio teste) aspirandum contenderũt, quum significat ἐκφέρεσθαι, i. efferri: tenuandam autem pro λυπεῖσθαι, mœrore affici. Suidas quoq; tradit pro χαρῆναι aspirari, ἀπὸ τῆς ἁλίας: pro ægrè ferre, tenuari. Alibi testatur idem Eustath. scribi solitum ἀλύειν cum υ.

Ἀλυσμὸς, idem quod ἄλη anxietas, animi, mœror.

Ἀλυσμώδης, dicitur is qui est in ἀλυσμῷ, ὁ ἀλύων, Hippocr.

Ἄλυσις, idem quod ἀλυσμός. Gal. in lex. Aliam signif. vide in comp. ex λύω.

Ἄλυς, ὁ, vel ἡ, oberratio & expatiatio quę temerè fit, vt ab ijs qui nō habent quod agāt. Plut. in Probl. Rom. καὶ παλαίστρας πολλὴν ἄλυν καὶ σχολὴν ἐντεκούσας τῇ πόλει καὶ ῥᾳθυμίαν. ¶ Itē, anxietas mentis, mœror. Plutarchus, πῶς ἄν τις αὐτὸ ἑαυτοῦ προσάπτοι. Αἴτε ἐξάρσεις τοῦ φρονήματος διαλύουσι τὴν ἄλυν καὶ τὴν ἀδημονίαν.

Ἀλύσσω, anxius sum, vel anxio sum animo, indignor. Aut, rabie percitus sum, insanio. ¶ Item, tremo. Hes. vide Eustathium in hūc versum 70. Homeri, Il. χ, Οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ. Hinc Ἀλαλύκτημαι præt. pass. ab ἀλυκτῶ facto ex ἀλύσσω, interiecta syll. λα nisi malis ab ἀλύκτημι. vide Eust. vbi exp. ἀλαλύκτημαι apud Hom. διαταράττω & ἀδημονεῖν. Cic. interpr. non sum compos mentis.

Ἀλυσθαίνω, imbecillus sum, viribus sum cassus. Hesych. Eustath. Scribitur & ἀλυσθαίνω, apud Nic. in Ther.

Ἀλυσκάζω, idem quod ἀλύω. Hesych.

Ἀλύσκω (vnde ἀλυσκάζω) deductum itidem ab ἀλύω quidā tradiderunt, quod negat Etymologicus, vide in Ἀλέω, vito.

Ἀλυδμαίνω, Hesychio est ἀλύω, ἀπορῶ, animo sum perplexo & dubio quid agendum sit. ¶ Item χαίρω, gaudeo.

Ἀλύζω, idem cum ἀλυδμαίνω & ἀλύω.

Ἀλύζεται apud Hippocr. exp. ῥιπτάζεται, ἀπορεῖται. Gal.

Ἀλυκτοπέδη, Hesych. exp. ἀκοσμία, incompositus status, tumultuatio.

Ἀλυκτάζω, exp. metuo anxius sum. Apud Herod. Budæus exp. animo concido, consternatus sum.

Ἀλυκτέω, Erotianus apud Hippocr. exp. οὐκ ἠρεμῶ, non sum quietus, vide & in comp. ex λύω.

Ἄ'ΛΦΑ, primæ alphabeti Græci literæ nomē. Accipitur & pro eo qui primas teneat aliqua in re, vt initio libri dictum est.

Ἄλφω vel Ἀλφαίνω, inuenio. ab alpha deductum secundum nonnullos: secundum quosdam contrà, ἄλφα ab ἀλφαίνω. Verbo ἀλφαίνω vtuntur apud Suidam Eupolis & Aristophanes & Menander. Habetur & apud Eurip. in Medea, φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ. Ἄλφω autem habetur Od. ο. ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον Ἄλφοι & Od. ρ. ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι. Et Il. φ. ἐπὶ τρίβοιον δέ τοι ἦλφεν.

Ἀλφαίνω, pro eodem dicitur, apud Hesychium.

Ἀλφαίω, idem quod ἀλφαίνω siue ἀλφαίνω. Hesych.

Ἀλφαδέω, ῶ, idem apud Hesychium.

Ἀλφάζω, excogito. νοῶ, ἐπινοῶ, Varinus.

Ἀλφέω, ῶ, inuenio, idem quod ἀλφαίνω, & sequentia.

Ἀλφὴ, exp. inuentio. item honor.

Ἀλφηστὴς, οῦ, ὁ, inuentor, excogitator. Hesiodus ἀνδράσιν ἀλφηστῇσι. Dicũtur autem generali epitheto homines ἀλφησταὶ, quòd artes & scientias inuenerint. Sic item dicuntur (vt scribunt Etymol. & Hesychius) honorati viri. ¶ Item, piscis quidam, à quibus homines etiam petulantes & in venerem procliues appellati fuerunt ἀλφησταὶ, vide Athen, Etym. & Eustathium.

Ἄλφιτον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀναλφάβητος, qui ne ἄλφα quidem nouit, illiteratus. Athen. l. 4.

Ἐξάλφω, idem quod ἄλφω. Hesych.

-Ἄ'ΛΦΙΤΟΝ, ου, τό, farina hordeacea, propriè: vt ἄλευρον triticea. Plato lib. de rep. 2, ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα. Od. ξ, Καὶ τὰ μὲν πυρὶ βάλλε παλύνων ἀλφίτου ἀκτῇ. Bud. annotat ex Etymologista & Dioscoride ἄλφιτον esse pultem, vel farinam hordeaceam, prius tosto hordeo: vt ὠμήλυσιν ex crudo: & Plinium ἄλφιτον polentam itidem vertere. ¶ Ἄλφιτα (plur. num.) victus ad victum necessaria. vt τὰ ἄλφιτα ἐκ πορίζειν, victũ suppeditare. Aristoph. in Nubibus, Τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα; Quid verò me iuuabunt numeri ad quærendum, victũ? vide Erasm. in prouerb. τὰ πρὸς τἄλφιτα; Luc. in Gallo, πρόσοδος ἔστη τῶν ἀλφίτων πεπονηκώς. Repe itur in alio loco Aristoph. ἄλφιτα πατρῴων οὐσία: vbi dicit, εἴπ' κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων.

Ἄλφι per apocopen pro ἄλφιτον apud poetas interdum reperitur, vide Hesych. & Suidam.

Ἀλφιτεὺς ἔως, ὁ, farinam faciens Suid.

Ἀλφιτεῖον, ου, τὸ, pistrinum. Bud. ex Polluce.

Composita.

Διαλφιτόω, ῶ, farina conspergo. Aristoph. in Nub.

Ἐπαλφιτόω, idem, apud Athen. lib. 10.

Πολυάλφιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt πολυάλφιτος κριθή, Theophr. hordeum multam farinam reddens.

Φειδάλφιτος, qui farinæ parcit: parcus, tenax.

Φειδαλφίτως, parcendo farinæ: parcé. Suid.

Ἀ'ΛΦΟ'Σ οῦ, ὁ, albæ vitiliginis species, vide Cels. lib. 5. cap. ... Diosc. lib. 3, cap. 52.

-Ἀ'ΛΩ'ΠΗΞ, εκος, ἡ, vulpes. Ab ἀλῶ (i. decipio) & ὤψ ὠπὸς, oculus, ita nominata, à fallendis oculis. Vel à παίζω ἡ ἐν τῇ ... παίζουσα, Etymol. Eustathius deriuat παρὰ τὸ ἀλᾶν, τὸ πλανᾶν ... ¶ Meraph. homo astutus: aliquando etiam, fraudulentus. ... Lucæ cap. 13. εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ dicite vulpi illi. ¶ Item vulpecula quædam volucris. Aristot. lib. 2. de an. ¶ Item, ... scis quidam. ¶ Item, genus quoddam saltationis apud Hesych. ¶ Item alopecia, Callim. vide ἀλωπεκία. ¶ Item ἀλώπεκες partes quædam carnium musculosæ circa clunes, ... Bud. Alij exponunt interiores lumborum musculos, ex ...

Ἀλωπὸς, exp. astutus, fraudulentus Hesych. ex Soph.

Ἀλωπέκιον, ου, τὸ, vulpecula.

Ἀλωπεκὶς, ίδος, ἡ, catulus vulpis Item canis è vulpe & cane progenitus, qui & κυναλώπηξ, teste Xenoph. in Cyneg. ¶ Itē, ... genus, quæ vnde nomē acceperit, indicat Plin. lib. 14. cap. ...

Ἀλωπεκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vulpinus. Item vulpem imitans, astutus & fraudulentus more vulpis, dolis & imposturis vtens.

Ἀλωπεκῆ, ἡ, vulpina pellis. Ex ἀλωπεκέη, per contract. Et metaph. pro astutia seu fraudulentis artibus, apud Plut.

Ἀλωπεκίας, ου, ὁ, q. d. vulpinaris.

Ἀλωπεκίζω, vulpinor, astutè ago, fraudulenter ago, dolis vtor. Aristoph. in Vespis, οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν.

Ἀλωπεκία, ἡ, defluuium capillorum, aut generaliter pilorum. vide Gal. ¶ Item vulpis latibulum seu cauernula. Hesych. & Etym. Exp. & galea, à Suida.

Ἀλωπεκίασις, idem quod ἀλωπεκία.

Ἀλωπεκίας, ου, ὁ, piscis quidam ex genere τῶν σελαχίων. Plin. lib. ... cap 11, & Athen. lib. 8.

Composita.

Ἐχιναλώπηξ, echino vulpes.

Κυναλώπηξ, q. d. canivulpis.

Πιθηκαλώπηξ, q. d. vulpisimia, vel simivulpa. animal apud ...

Χηναλώπηξ, q. d. vulpanser.

-Ἄ'ΛΩΣ, ω, ἡ, area, in qua teritur seu trituratur frumētum. Xen. in Oecon. δι' ὅλης τῆς ἅλω εἰσιτά σοι τὰ ἄχυρα, & ibidem aliquoties Plut. in Amat. narrat. ἐντυχοῦσα γεωργοῖς ἐν ἅλῳ σῖτον ... θεῖσι. * Eustathius vult ab ἅλς seu ἁλίζω deriuari, docet ideo spiritu aspero notari. Etymologistes quoque ita scribit. Ἅλως, ἡ ἁλωὴ καὶ ἡ ἁλωνία, παρὰ τὴν τῶν ἀσταχύων συνάθροισιν. ¶ Item, corona, circulus siderum, Aristot. de mundo. Exp. etiam circulus apparens circa solem & lunam. Secundum Hesych. solis aut lunæ circumferentia. Item clypei circumferētia & ... bis apud Aeschilum. Item circulus in oculis inter σφενδόνην & ἴριδα, vide Iul. Poll.

Ἁλωεινὸς, οῦ, ὁ, arealis, cuius vsus est ad areas. In anth. epigr.

Ἁλώϊος, ου, ὁ & ἡ, idem, vt ἁλώϊα ἔργα, apud Nicandrum.

Ἁλῶα, festum Athenis in honorem Cereris agi solitũ ab agricolis iam comportatis frugibus. Philochorus ita nominari ait, quòd illius festi tempore homines morarentur in areis.

Ἁλωὰς, άδος, ἡ, Cereris epith. q. d. arealis.

Ἅλως, ωνος, ἡ, area, idē quod ἅλως. Matth 3. & Luc. 3. Reperitur etiā scriptũ ἅλων, ἅλωνος. ¶ Ἅλων θερινὴ, Dan. 3. exp. area æstiua.

Ἀλωνίζω

Ἀλωνίζω, in area versor siue commoror. Hesych.

Ἀλωνία, ἡ, idem quod ἅλων, Athen. Exponitur & tanquam fœm. ab ἀλώνιος, quæ areæ est, vel ex area.

Ἁλωὴ vel ἀλωὴ, area. idem quod ἅλως & ἅλων. Vt εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, apud Hesiod. in Erg. Et Il. ε. ἱερὰς κατ' ἀλωάς. ¶ Item locus vitibus aut arboribus consitus, vinea, arbustum, viridarium. Item campus frumentarius. Vel sata, segetes, vt quidam exponunt. Il. ι, Χωσαμένη οἱ ἐπὶ θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς Οἰνεὺς ῥέξ. Il. σ, Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς. Od. η, ἔνθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ Ἐρρίζωται. Item Iliad. ε, ἔρχεται ἔχει ἀλωάων ἐριθηλέων. Reperitur etiam cum spiritu aspero, sicut & ἅλως, ἅλων, ἁλωνία.

Ἀλωεὺς, έως, ὁ, qui in area frumentũ terit. Pro vinitore etiam accipi volunt. & generaliter pro agricola. Citatur ex Nonno.

Ἀλεάω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Εὐαλωσία, (Iud.)

Εὐρύαλως, ωος, & εὐρύαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) latam seu amplam aream habens, latus, amplus. Nonn.

Ἄλωπις, ἀλωτὸς, vide in Ἀλίσκω.

Ἄ'ΜΑ, (aduerb. temporis) vnà cum, simul cum, eodem tempore. Cum dat. ἅμ' ἠελίῳ, apud Aratum, pariter cum sole, simul cum sole. ἅμ' ἐμοὶ, apud Aristoph. mecum. Σόλων ἅμα ἐγένετο Ἀναχάρσιδι, Solon eodem tempore quo Anacharsis natus est. Interdū aliter exponitur: vt ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, apud Xen. simul atq; dies illuxit. diluculo, prima luce. ἅμα τῷ ἦρι, apud Thuc. ineunte vere. ἅμα τομῇ, simulatque incisio facta est. ἅμα τῷ φανῆναι, simulatque visus est vel apparuit. ¶ Cum subiunctiuo ἅμα αὖ ἡβήσῃ, apud Plat. simulatque ad pubertatem venerit. ¶ Cū participio, Xen. Hell. 4. ἅμα δὲ ταῦτα λέγων καὶ ἐβεβόητο. dum hæc diceret, inter loquendũ. ἅμα δὲ λαβὼν ἐσίγησε μικρὸν, simul atq; accepit, aliquantisper conticuit. ¶ Sequente καὶ, variè exp. Dem. ἅμα ἀκηκόαμέν τε καὶ καθιστάμεθα, simulatq; audiuimus aliquid, cōstituimus. Apud Plut. de primo frigido, ἅμα γὰρ ἀπιὸν τὸ πολὺ φαίνεται, καὶ ψύχεται τὸ ὑπολειπόμενον, simul ac magna vis eius excessit, corpus statim reliquum refrigerari videtur. ¶ Ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον, simul dictũ & factum, vel dictũ factum.

Ἄμυδις, Æolicè, idem quod ἅμα, simul, vnà, pariter. Od. ξ, Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν. ¶ Quidam etiam exp. ἐξαίφνης.

Ἀμάω, & Θαμά, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἄμαθος, &c. vide in Ἄμμος.

Ἀ'ΜΑΙΜΑ'ΚΕΤΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, quidam exp. ὁ ἄγαν μαιμάων, qui animo est in prælia admodum prono. Alij exp. inexpugnabilis, indomitus, inuictus, deriuantes itidem à μαιμάομαι, impetum facio, & α particula augmenti. vt Il. ζ, χίμαιρα ἀμαιμακέτη. Et Hesiod. ἀμαιμάκετον πῦρ. Nonnulli exp. immensus, deriuantes ex μῆκος. vnde fit: μάκος, μάκιστος, μαιμάκιστος, ἀμαιμάκιστος. Sic Od. ξ, ἱστὸς ἀμαιμάκετος νηός. vide Eust. & Etym.

Ἀ'ΜΑ'ΛΘΕΙΑ, ας, ἡ, dicta fuit capra cœlestis, à qua lactatũ fuisse Iouem perhibent. vnde Callim. hymno in Iouem, σὺ δ' ἐθήσαο μαζὸν Αἰγὸς Ἀμαλθείης. Eius cornu omniũ rerum copia abundasse fertur: vnde prouer. Ἔνθ' ἵνα μοὶ βίος ἐστὶν Ἀμαλθείας κέρας αἰγός. Quid reuera fuerit κέρας Ἀμαλθείας, docet Paleph. in libello περὶ μύθων seu ἀπίστων ἱστοριῶν. Allegoricè & translatè Cic. ad Attic. li. 1. epist. 12. dicit, Cæsis apud Amaltheam tuam victimis. Ab eodem Cic. Ἀμάλθεια & Ἀμαλθεῖον dicitur bibliotheca omnis generis libris referta, vt epist. 15. eiusdem libri.

Ἀμαλθεύειν, ditare, propagare aut nutrire in modum τοῦ τῆς Ἀμαλθείας κέρατος. Hesych. & Etym.

Ἀ'ΜΑΛΛΑ, ἡ, manipulus, fasciculus manipulorum. Citatur ex Soph. * παρὰ τὸ ἅμα ἀολλίζεσθαι χερσὶ τοὺς στάχυας, ἢ παρὰ τὸ ἀμᾶσθαι, vt scribit Eust. quæ & apud Etym. habentur.

Ἀμαλλεύω, in manipulos colligo, εἰς ἀμάλλας δεσμῶ. Ab Eust. expon. δραγματεύω.

Ἀμαλλοδετῆρες, ... ad ligandas ἀμάλλας. Eust.

Ἀ'ΜΑΛΟ'Σ οῦ, ὁ, mollis, tener. Item debilis, imbecillis. Reperitur & ἁμαλὸς cum spiritu aspero: (licet ab ἁπαλὸς aspirato deductum putetur) quam scripturam & deducta ab eo verba retinent. Od. υ. Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα. Il. χ. Ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν.

Ἀμαλῶς, molliter, imbecillè. Exp. etiam μετρίως, εὐκόλως, ἁπλῶς, ab Etym. & Hesych. Quid significet Hippocrati. vide in Gal. (lex.

Ἀμαλόω, ῶ, aboleo, ἀφανίζω. Hesych.

Ἀμαλάπτω, perdo, corrumpo. Propriè, corrumpo veluti tenerum quiddam & molle. Lycophr. ἠμάλαψε κάρχαρος κύων.

Ἀμαλδύνω, idem quod ἀμαλάπτω itidem ab ἀμαλὸς deductum, vt vult Eust. ¶ Capitur & pro, demolior, euerto, solo æquo. vt Il. μ, Τεῖχος ἀμαλδύνας. Exp. & deleo, oblitero.

Ἀμαλδύνομαι, corrumpor. Item euertor, destruor. Il. η, Ὥς κεν τοῦτο μέγα τεῖχος ἀμαλδυνθῇ Ἀχαιῶν. Apud Hippocr. ἀμαλδυνθῆναι

λέγεται ἀμαλδύνεται, exp. ἀφανίζεται & ἀμαυροῦται.

Ἀμάνδαλον etiam fit ab ἀμαλδύνω, ex quo fit primùm ἀμαλδανὸν, euanidum, abolitum: deinde per transpositionem literarum ἀμάνδαλον, quo vtitur Alcæus.

ἀμανδαλόω, ῶ, aboleo, lædo. Hesych.

ἀπαμαλδύνω, [comp.] dicitur itidem pro, perdo, corrumpo, aboleo, Greg. in Carm. Ἄστρασιν ἠλίθιος, ἠελίῳ δὲ νέφος Κάλλος ἀπημάλδυνε.

Ἀ'ΜΑ'ΜΥΞ, vuæ genus quoddam. Quidam exp. vitis arbustiua quę arbores scādit. vide Hesych. & Suidam qui dicit hoc vocabulũ legi apud Epicharmum & Sapphonem. vide & Etym.

Ἀ'ΜΑΝΙ'ΤΑΙ, οἱ, dicuntur fungi quidam, apud Diosc. Oribas. P. Aeginet. Nic. Myrepsum.

-Ἄ'ΜΑΞΑ, ης, ἡ, currus, plaustrum. Od. η, ἅμαξαι τετράκυκλοι, currus quatuor rotarum. Sic apud Herod. ἅμαξα τετράκυκλος. Ἐξ ἁμάξης λαλεῖν, vide Erasm. reperitur etiam ἄμαξα cum tenui. vnde λίθον ἐπ' ἄμαξαν & apud Hesiod. δοῦρατ' ἀμάξης. Eustathius tenuari dicit secundum hanc etymologiam παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ἀμώμενα, ab aduehendis messibus: aspirari autem secundum hanc παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἄξων. ¶ Item ἄμαξα, septentriones, à figura plaustri. Gell. lib. 2. cap. 21. Il. σ, Ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.

ἁμαξήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, plaustrarius plaustralis. vt ἁμαξήρης τρίβος apud Eurip. via plaustraria.

ἁμαξία, vel potius ἁμαξιὰ, ἡ, via qua plaustrum agitur.

ἁμαξιαῖος, ου, ὁ, plaustralis, plaustrum implens: vt ἁμαξιαῖοι λίθοι. Xen.

ἁμαξικὸς, οῦ, ὁ, plaustralis, ad plaustrum pertinens. Exponitur etiam plaustrarius siue carpentarius

ἁμαξίτης, ου, ὁ, plaustralis, currulis. vt ἁμαξίτης φόρος, in Epig.

ἁμαξιτὸς, οῦ, ἡ, via vehicularis, via plaustraria, via per quam agitur currus vel agi potest. Apud Herodotum, spatij quantum opus est ad agendum currus. Vnde & sic appellata fuit via publica. Il. χ, τεῖχος αἰπὺ ὑπὲρ καθ' ἁμαξιτὸν ἐσσεύοντο. Vtitur & Xen. Hell. 2.

ἁμάξιον, ου, τὸ, plostellum, apud Suid. & Hes. & Eust.

ἁμαξιεὺς, έως ὁ, aurigator, auriga. Hesych.

ἁμαξεία, ἡ, onus quod vehitur curru. sarcina quæ vehitur plaustro. Suid.

ἁμαξεύω, plaustrum duco, aurigor. Plut. in Eumene. & Arrian. l. 2. de Alex.

ἁμαξεύομαι, plaustro, vehor.

ἁμαξεία, idem quod ἅμαξα factum κατὰ παραγωγήν. Eust.

ἁμαξὶς, ίδος, ἡ, plostellum, paruus currus, apud Aristoph. in Nub. ¶ Item placentæ genus. vt annotat schol. Aristoph.

Composita.

ἀναμάξευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἀναμάξευτος τόπος, locus per quem agi plaustra nequeunt, q. d. plaustris imperuius. Herodot.

Ἐξαμαξόω, aff. pro, conuitior, quasi de plaustro conuitia fundo.

Καθαμαξεύω, curru tero, currum agito per: vnde ὁδὸς καθημαξευμένη, via plaustris trita. Hinc per metaph. καθημαξευμένον dicitur quicquid est tritum, triuiale. Scribitur & καταμαξεύω.

-Ἀ'ΜΑ'ΡΑ, ἡ, & Ionicè ἀμάρη, aquæ ductus, sulcus in prato vel horto per quem aqua ducitur irrigandæ terræ gratia. Iliad. φ, Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου ἂμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύει, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων, id est ὀχετοῦ, Hesyc. & Etym. dic: scribunt quasi ἁμαρὴ, παρὰ τὸ ἅμα καὶ ὁμαλῶς ῥεῖν δι' αὐτῆς τὸ ὕδωρ. vel παρὰ τὸ ἀμᾶν αἴρεσθαι, ligone enim seu rutro fiunt eiusmodi sulci. A quibusdam exponitur etiam, cloaca, meatus subterraneus. Exp. etiam, meatus & fossa. ἀμάραι Etymologo sunt etiam cauitates illæ & meatus in auricula: metaphoricè ἀπὸ τῶν ὀχετῶν δι' ὧν τὸ ἐν τοῖς κήποις φέρεται ὕδωρ. per eas enim, veluti canales & tubulos sordes & retrimenta capitis deferuntur.

ἀμαρία & ἀμαρὶς, idem cum ἀμάρα.

ἀμαραῖον ὕδωρ, aqua quæ per ἀμάραν ducitur aqua per aquæ ductus influens. cuiusmodi sulci aquarij à nonnullis vocantur colliquiæ, incilia & inciles, seu inlices & inlicia, quoniam per eos aqua illicitur. Theophr. hist. pl. lib. 2. c. 8.

ἀμαρεύω, permeo more aquarum quæ per aquarios sulcos deriuantur & deducuntur, ab Hesych. exp. διοδεύω.

ἀμάρευμα, aquæ aut sordes quæ per aquarum sulcum defluunt Exp. & cloaca, Hesych.

ἀμαρεῖν, idem. Hesych. exp. sequi: more nimirum aquæ quæ per aquarium sulcum τοῦ ὀχετοῦ ductum sequitur.

Ἀ'ΜΑ'ΡΑΚΟΣ, ου, ὁ, siue ἀμάρακον, ου, τὸ, amaracus seu amaracum: herbæ nomen est, quę & σάμψυχος seu σάμψυχον dicitur vt Diosc. testatur. l. 4. c. 74. & Plin. l. 21. c. 11.

ἀμαράκινος, ου, ὁ, amaracinus ex amaraco confectus, aut amaraco conditus. vt ἀμαράκινον ἄνθος, flos amaricinus, seu flos amaraci apud Diosc. lib. 2. c. 94. Et ἀμαράκινον μύρον apud Athen. lib. 5. & 12. Et ἀμαράκινον ἔλαιον apud Diosc. lib. 9. c. 19.

ἀμαρακόεις, εντος, ὁ, amaraco similis. Nicand. in Ther.

Α'ΜΑΡΤΑ'ΝΩ, F. ἁμαρτήσω, Aor. ἥμαρτον, aberro vt apud Isocr ἁμαρτάνειν τὴν ὁδόν, aberrare à via. Sic dicitur ἁμαρτάνειν τῶν δικαίων, abe. rauiſſe ab omni æquitate. Item aberro, non attingo ſcopum aut metam. Il. χ. τὸ μὲν γὰρ δὴ πάντηθεν ἁμαρτες. Sic apud Xen. Pæd. lib. 8, ὑφ' ἡμῶν μὲν βάκης οὐκ ἂν ἁμάρτοις παίσας ἀγαθόν. apud Hom. Od. λ. ἁμαρτάνειν μύθων, erran in verbis: vel circa verba. Item, δόκησιν ἁμαρτάνω, fruſtror, vt ἁμαρτὼν τῆς ἐλπίδος, qui fruſtratus eſt ſua ſpe. ¶ Item erro, fallor, hallucinor, erratum committo. Plato Pol. 1, ἁμαρτάνουσι οἱ ἀνθρωποι περὶ τοῦτο, in hoc errant homines. Et cũ accuſ. apud Gal. ad Gl. 8, ἡμεῖς γ' οἱ πολλοὶ τῆς τοιαύτης ἁμαρτάνομεν. Sic apud Soph. Τοιαῦτ' ἁμαρτάνουσιν οἱ λόγοις ἴσοι. Abſolutè etiã ponitur. vt Plut. in Lucullo. Apoph. οὐκ ἴσως οὐ πολλὰ δεῖν ἁμαρτεῖν, nũ liceat in bello bis errare. Sic Plat Polit. 1, ἁδύνατον δὲ δημιουργὸν ἀμαρτανεῖν. ¶ Item pecco, delinquo, peccatum admitto. vt Xen. Pæd. 3. ἀνθρώπινόν μοι δοκεῖς ἁμαρτεῖν. Α'μαρτεῖν εἰς τὸν θεόν, peccare in parentes. Apud Thu. ἁμαρτεῖν πολλὰ εἰς ἐμαυτόν, multa in nos peccat. Ponitur etiam abſolutè interdum apud Hom. & Iſocr.

Α'μαρτάνειν, peccor. ἁμαρτανόμενος dicitur quod peccatur, quod perperam ſeu improbè fit aut dicitur. ὃν οὐκ ἐπὶ πόλιν ἁμαρτανόμενον, apud Xen. apud Thuc. ἔργα ἁμαρτανόμενα. & ἁμαρτανόμενα. opponuntur, vt & apud Plut. ἰδὼ ὀρθοδοξήσαι & ἁλαρτανόμενα. ¶ apud Porphyr. ἁμαρτηθῆναι γεγραφὼς, deprauatæ ſcripturæ. Interdum impersonaliter ponitur ἁμαρτανεῖ, vt Lat. peccatur. ¶ Item ἁμαρτάνομαι, prjuor. Od. ι. Χειρὶ δὲ Ο'δυσῆος ἁμαρτάνοιτ' ὀπιθήσι, ne priuatim iri oculis.

Α'μάρτημα, τὸ, erratum, peccatum, lapſus. Ariſtot. Rhet. 1, ait ἁμαρτήματα eſſe quæ non committuntur improbitate, & quæ non ſunt πειρώλοια, vide eundem & Eth. 5.

Α'μαρτηκὼς, ὼτος, ὁ, offenſator, qui ſæpe offendit in re aliqua, errare ſolitus in re quapiam. Ariſtot. Eth. 2.

Α'μαρτίς, ἀδος, ἡ, apud Iones idem quod ἁμαρτία ſiue ἁμάρτημα. vt ἁμαρτὶς ἓν ἁ ἔξαμον, apud Dionys. Hal.

Α'μαρτηρὸς, ὸν, ὁ, erroneus. Bud.

Α'μαρτωλὸς, ὸν, ὁ, ἡ, peccator vel peccatrix. In Nouo Teſt. ponitur pro, qui peccatis eſt deditus.

Α'μαρτία, ἡ, error, peccatum, delictum, Iſocr. Dem. Plut. & alij.

Α'μαρτίον, ὦ, vide ἁμαρτία.

Compoſita.

Α'ναμαρτησία, ἡ, non peccare aut peccauiſſe, vel peccare non poſſe.

Α'ναμάρτητος, ὁ, ἡ, qui non peccauit. Gal. ad Glauc. lib. 1, μηδ' αὐτὸς εἰς ἀνθρωπίνην δύναμιν ἀναμάρτητον εἶναι τὸν τέλειον, ſolus hic in medit. ando non peccauerit, quantum quidẽ id ab homine fieri poteſt. Itẽ qui peccare nequit. Plato de rep. lib. 1, πότερον ἡ ἀναμάρτητος εἶναι οἱ δίκαιοι ἢ ὅσιοι ἢ ἁμαρτάνειν δύνασθαι. Et Xen. Hell. 6. ὅτῳ δὲ τὸ ἀδικεῖν μὴ ἔνεστι, τοῦτον ἀναμάρτητον λέγειν. Dicitur etiam τὸ ἀναμάρτητον pro ἀναμαρτησία, ſeu ἀναμαρτησία εἶναι. Res etiam aliqua & actio dicitur ἀναμάρτητος, in qua nihil peccatum eſt vel peccatur. Xen. Pæd. 8.

Α'ναμάρτητος, ſine peccato, ita vt non peccaris vel non pecces vel peccare nequeas. rectè & iuſtè. Sic Xenophon dicit ἀναμαρτήτους ἢ πιθεῖν. Et Iſocr. ἀναμαρτήτους ζῆν.

Α'φαμαρτάνω, aberro, ἀπατηχάνω. Antiph. ἀφαμαρτάνοντες ὧν ἐπιτιμῶσι ἢ φεύγουσι. Il. χ. φίλῳ δὲ πικτερὸν ἁμαρτὸν, orbatus patre. Eſt enim δὸν ἁμαρτὸν pro ἀφαμαρτὸν.

Δ[illegible]μαρτάνω, aberro. vt Δ[illegible]μαρτάνειν τοῦ θεοῦ. Thuc. Sic Δ[illegible]μαρτάνειν & πάντες apud Plut. tota errare via. ¶ Item aberro, alteri nec queo vel efficere quod conor, excido. Iſocr. ad Philip. οἱ δ' χοντὴν σε μὴ Δ[illegible]μαρτεῖν ὧν ἐπῄνησας. Δ[illegible]μαρτάνειν τῆς ἐλπίδος apud Luc. dicitur qui excidit ſua ſpe, quem ſua ſpes fruſtratur. Apud Iſocr. Δ[illegible]μαρτάνω τοῦ δίκης λύειν ἔχων ἀδίκως σῶν συγγράφων. fallit me quam de te concepi opinio. Interdum proeiro, allucinor. Sic γλώττης dicitur Δ[illegible]μαρτάνειν apud Iſocr.

Δ[illegible]μαρτία, ἡ, aberratio. item error. vt Δ[illegible]μαρτία τῆς γῆς, apud Plat. aberratio à loco.

Ε'ξαμαρτάνω, erro, pecco. Xenoph. Pæd. 3, ὁπόταν δ' ἀγοράζωσι σῖτον πολλάκις ἐξαμαρτάνουσι, πολὺ τὸ κέρδος ζητοῦντες ἐμοὶ δοκοῦσι. Plato de rep. 1, ἐξαμαρτάνουσιν ἐν τῇ τέχνῃ σκέπτεσθαι. Et pro, aberro, nũ aſſequor: idque opponitur, κατορθοῦν, apud Iſocr. Ἡ δὲ pecco, delinquo, admitto aliquid in quempiã, iniuria afficio. vt Plato in Minoe, πολλὰ εἰς θεοὺς & λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Interdum dicitur ἐξαπατᾶν ἁμαρτάνοντας τι, vel ὥστε, apud Iſocr. ¶ Item, peccare ſacio. vt 4. Reg. 10. οὐκ ἐξέμαρτε τὸ Ἰσραήλ.

Ε'ξαμαρτάνομαι, cuius potius vſurpatur præt. ἐξημαρτημένος pro mendoſo & in quo erratum ſeu peccatum ſit. Apud Ariſtiot. pol. 4.

Ε'ξαμαρτηδρὸς, mendoſé. Item perperam. Plato de leg. *Deiomp.* Α'πεξαμαρτάνειν, peccare, delinquere.

ἀποξαμαρτάνω, præterea et ro. Gal. ad Glauc. lib. 1.

Συνεξαμαρτάνω, vnà erro, vnà delinquo. Iſocr. τοῖς συνεξαμαρτάνουσι τολμᾶν, conſuetudinem habere cum iis qui vnà delinquunt.

Νημερτὴς, verus. q.d. in quo dicendo non erratur. Il. α. Νημερτὲς δὲ μοι ὑπόσχες καὶ κατάκουσον. Et Od. χ. ὅπως νημερτέα εἴπῃ. Euſtathius tradit νημερτὴς eſſe τὸ μὴ ὁμαρτηδρὸν. Ἀφ' τοῦ ψεύδεσθαι, ἀλλ' ἀληθές. Ponitur νημερτὲς adverbialiter etiam pro vere. Νημερτέως, verè. vt Od. α. Νέμε μτέως ὃ μῦθον ὑποσπόμην.

ἁμαρτοεπὴς, aberro.

ἁμαρτοεπέω, ſimul erro, vnà erro. apud Phal.

Α'ΜΑΡΥΣΣΩ, splendeo, fulgeo: Heſiod. in Theog. οὐ δὲ ἀάσσω, Θεσπεσίης κατακλήσιν ὑπ' ὀρφνοῦ πᾶς ἀμάρυσσε, ex oculi ſi gebacieu micabat. Nonn. Κασίλλα ἀμάρυσσε λίθου ἐπεφόρτο ἀγγέλῳ, fulgorem emittebat, ſue fulgore nitebat columi Epigr. lib. 4. ἀμαρύσσετε αὖθι μένοντες, Ho ibus ſplendet.

Α'μαρυγὴ, ἧς, ἡ, & Α'μάρυγμα, ατος, τὸ, ſplendor, fulgor, ſeu micans fulgor, micantes radi. Apud Apoll. Rhod. Argon. Ἀμαρυγὴ ὀφθαλμῶν ſunt crebræ vibrationes & micationes cutorum, ſeu σωμάτων κινήσεις. Et ἡλίου ἀμάρυγμα apud eun Argon. 4. Sic & Heſiodus, Χαείτων ἀμαρύγματ' ἴχνια micantes & vibrãtes oculos. Minus propriè ποδῶν ἀμαρύγματα dicuntur & ἀμαρυγαὶ, quum aliquis tam citò riter in curſu mutat pedes, vt iis micare videatur: ſumpta taphora à ſtellarum aut oculorum vibratione quæ celem mo motu fieri ſolet. Ariſtoph. ἀκεῖα μεσσὶν φάεσ οἷα ἀβῆ ἀμαρυγά. Odyſſ. 9, Μαιμαζυδαὶ ἠκέες ποδῶν, pro τῶν κραταιλλοι & ὠκείαι κίνησιν. ¶ Ἀμαρυγαὶ dicuntur etiam fruntis peraiæ rugæ, apud Pollucem lib. 2. alio nomine ῥυτίδες dicũ ¶ Α'μάρυγμα Suidæ eſt etiam ὄφθαλμος.

Α'ΜΑΥΡΟΣ, ᾶ, ὁ, obſcurus, qui non bene videtur & appare interdum et am, euanidus & ſimilis ei qui extinguitur. v. μαυρὸς λυχνίδιον. apud Luc. lychnus obſcurus & parum luc prælens. Sic Philo de vita Moſ. lib. 2. ἡ ἀκοὴ δηλήθη φῶτ μαυρὸς κρῆναι Δ[illegible]μυκλαίῳ πυρὸς, obſcura caligine f Et Plutarchus (de lo. φαίνεται ἡμῖν ὑπὸλίγων ὑποφαινόμ ἀμαυρὸς. Odyſſ. 9. ἐὐθλον ἀμαυρὸν. Metaph. ſic & quoque vi patur. Plutarchus in Public. ἀμαυρότερος ἀεὶ τοῦ δέξαν, obſc rior & ignobilior. Itidẽmque Heſiod. in Erg. Τὸ δὲ τ' ἀμαυ πέρι χθονὶ. Dicitur & ἐλπὶς ἀμαυρὰ, ſpes obſcura & non pen certa. Arrianus.

ἀμαυρῶς, obſcurè & ita vt oculis vix percipi queat: metaph rice & generaliter, ita vt vix ſentiatur. Plut. de deo Socr. ἀπατικὴν ἀμαυρῶς ῥοΐζῳ τὸν ἐφ' ἡμῖν περιφαλλαγοῦσι.

Α'μαυρόω, ῶ, obſcuro, obfuſco, infuſco, obtero, & tantum extinguo: vt ἀμαυρωθεὶς ὑπὸ ἀχλύος, cui tenebræ obfuſæ ſunt culis & hebetata atque retuſa acies viſus. Itidẽmque ἀμαυρ dicuntur ea quæ diſparere & deinteriere incipiunt, paulatim que euaneſunt obruta tenebris. Item metaphoricè, vt qu Plutarch. de Herodoto dicit, ᾧ Λεωτύβη τὴν μεγίστην ἡμαυ κὶ πρᾶξιν. Itidẽmque ἀμαυρότητα quæ euaneſcunt & diſp reuntpaulatimque in oblivion rediguntur. vt quum Ariſto dicit Ethic. 10. c. 4. διὸ καὶ ἡ ἡδονὴ ἀμαυροῖ). Philo de vita Mo lib. 1. πάχυλα τὰς διῦθολίας ἐκκαίσας ἀμαυροῦσιν. coniectu ſagacitas obſcurat. Sic Plutarchus in Pericle, τὸν πολίτ μαυρωθέντος τῷ ἀξίωμα, à multitudine orbatos ſua dignitat

Α'μαύρωσις, ἡ, obſcuratio. metaph. etiam, hebetatio & ſ tuſio. Dioſc. lib. 7, cap. 17. ὀφθαλμοῦ τε ἀμαύρωσις ἐπιγίνε oculi hebetatorem, ſeu oculorum caligo ſi oritur.

Α'μαυρωλὸς, ὴ, ὁ, obſcurandi vim habens: ſeu obſcuran hebetans.

Μαυρόω, ῶ. per aphæreſin pro ἀμαυρόω, obſcuro: item deleo tingo. præſtando. Heſiod. in Erg. Γ' εἰά τε μιν μαυρώσι θεοί.

Μαυρὸς pro ἀμαυρὸς. Heſych. & Suid.

Ε'ξαμαυρόω, ῶ. (comp.) obſcuro, obtiero.

ε'ξαμαυρωσις, obſcuratio, Plut.

-Α'ΜΑ'Ω, F. ἥσω, meto. Ariſtoph. in Equit. α' πάντ' ἐλαιον ἀ' μὴν ἔχει alienam metens meſſem. Euſt. quoidam ab ἄμη dc tuaſſe dit, vt eſſet ὁφ' ἓν πολλὰ ἄλλα. Heſychius δὲν ἄμη ἀμᾶσθαι. tem colligo, accumulo. Il. ω. Λαχήσετ' ἄεσθον λέμενοι ἐν ἀ σωστε. Et Apoll. arg. 1. ἀέσπετα μήσατο Φυλάδα. ¶ Item ſcindo, demeto. Heſiodus in ſcuto. οἱ δ' ἄμων ἀμῶντο ἀ οἱ κραιπνὸν ὦρτο πάτηλα. Od. φ. α' ἄλλ' ἐπαλλόμενοι ἀ σαντες, abſcindentes.

Α'μᾶσιμος, ἄμεμ, metor. Theophr. de tithymallo, ὃ μᾶσιμος ὑπὸ ἀρὶ ἀεθηλῶν πανυκή. Frequentiùs vſurpatur in ſignif. actio pro α'μᾶν. interdum abſoluté. Heſiod. in Erg. χωλεὸν δ' ἀ' ἀμᾶσθαι. Et ibidẽ cum accuſ. τὸ δ' ὄφρα κεν πρῶτα ἀ' μᾶσθ. ¶ Itẽ metap fructum & vtilitatem decerpo. vt Plut. αὐτὴ ἔφυτος (ἔφη) ἐ τοῖς τῶν ἐλευθέρων ἀ' μᾶσθαι, fructum libertatis decerpim fruimur libertate.

Α'μητὸς, ὴ, ὸν, meſſis. ea quæ metuntur vel colligtio, frugum Item ipſa metendi actio. Heſiod. in ἡμερ. Εἰ δὲ σὺ κε ἀ' μήτ. tempore meſſis. Apud Luc. ἐδεῖ κομᾶν ἀ' πάντ', deinetendi tempo ribus. Α'μητὸς, ὸν, ὁ, meſſis tempus, tempus reconditionis fr gum, καιρὸς ἀ' μήτ. Heſych.

Α'μήτηρ, ηρος, ὁ, meſſor. Il. λ. Α' μήτῆρες, mulier quæ metit.

Α'μᾶν, exp. fulx meſſoria. item farculum, ſeu rutrum. Æſch Cteſiph. ἐχούσας ἄμας καὶ δικέλλας. Reperitur & aſpiratum ἅπα Alij ab ἄμα adverbio, alij ab ἀ' μᾶν deducunt. Eſt etiam ha ſtorium inſtrumentum, apud Plut. in lib. de ſol. anim.

Α'μάσσω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α'παμήσω, ſ, vel potius ἀπαμήσομαι, ῶμαι, demeto. Heſych.

Διαμῶμαι, ῶμαι, & Δ[illegible]μησόμομαι, ῶμαι, demeto. Et metaphoricè interdum pro abſcindo. Il. χ, v. 359. Α'λλ' ἐκεῖνο ἢ παρὰ λαπτίδων Δ[illegible]μήσε χροὸς ἄγχι, abſcidit. Polyb. autem Δ[illegible]μήσασθαι dixit pro, euertere & accumulare, vt Bud. ſcribit.

Ε'ξαμῶμαι, & ἐξαμήσομαι, ῶμαι, demeto, abſcindo. Soph. Γίνες ἄπαστο ἐξ ἐξαμήσομαι, exp. radicem habens exectam.

Ε'παμῶμαι, vel potius ἐπαμήσομαι, ῶμαι, colligo, coaceruo, accumulo metentium more. Od. ε, δὲ λὺ ἐπαμήσασθε χρεοί. Citatur ex Herodoto. Theophr. & Xen. ἐπαμήσασθαι γλῶ, terram aggerece.

Καθαμῶμαι, ῶμαι, accumulo, aggero. Il. ω.

Περιαμῶμαι, ῶ, circumcirca meto ſeu demeto. Hefych.

Περσαμῶμαι, ῶ, vel potius περσαμήσομαι, ῶμαι, inſuper aggero vel accumulo. (σπαμήσασθε τὴν γλῶ.

Α'ὐταπροσαμῶμαι, (decomp.) è contrario aggero. Xen. αὐτα

Πυρόμηθ, falx quatriticum demetitur, falx meſſoria.

Πυρομητὸς, meſſis tritici vel tempus meſſis.

Κάλαμος, Πόλεμος, Φοινικιὰς, quomodo huc pertineant, vide ſingula ſuis locis.

Α'ΜΒΗ, ης, ἡ, ſupercilium petræ, ſupercilioſa eminentia petræ. Hippocr. iu li. περὶ ἀέρων, ὕδατος ἢ ἰχῶρ τὸ μικρὸν ὑπὸ ἐρίχοσιν ὑπὸ τοῦ ἰσίου τοῦ ἀκρωτηρίου. Galenus ſcribit τὴν ἄμβην & τὸ σκίμπτειν Hippocrati eſſe ἐδὲς & ἀκρωτήλιος & ὀφρύδιον. Idem comment. in lib. Hippocr. de artic. meminit etiam μηχανικῆς ἄμβος. Cur autem ἄμβη nominetur, idem docet his verbis, conim. 1. in l. de articulis, τὴν κοτυληδόνα τοῦ ἤλου χρόαν σκαφὰς. ὥσπερ πέρας ὑπακοῆς ὀφρὺς ὀφθαλμοῦ περιφάλασις, ὅλον ὑπὸ τοῦ περιγράφοντος ἀμβλὺ οἱ ἰατροί. Quibus subiungit, διοιδὴ δὲ ἴσα ἡ ὀφρὺς εἶσι κύτος λοπάδιον πέρας τὸ οὖν γίνεται ὥσπερ τὴν σκέπης ὑπερκείμενον τοῦ ὀστέου: additq; comicum quendam ὑποκαθεζόμενος ὑπαιθεῖν, ἵνα ποδῶν ἦδη τὸ λοπάδιον τὰς ἄμβωνας ἀδελεῖται: dicere autem masculino gen. ἄμβωνας Atticos, fœminino verò Iones eiuſmodi χήμασι vocare ἄμβας. vide ἄμβων.

Α'μβων, ωνος, ὁ, idem quod ἄμβη. Heſychius teſtatur Æſchylum ἄμβωνας vocaſſe acculiuitates & faſtigia montium. Dicuntur ἄμβωνες etiam τὰ κρύλη τῶ λοπάδων. inquit Ælius Dionyſ. πικρὰ τὸ οὐ αἰσθάσθαι εἶναι, quaſi αἰσθάνεσθαι, inquit Etym. vide Euſt. & Poll. lib. 6. c. 6. & Athen. lib. 11. & Erotianum. Vide plura & in Α'μβη, ex Galeno, Vide & Plut. in Lycurgo. ¶ Pro pulpito aff. ex concilio Laodic. can. 15.

Α'ΜΒΛΙΣκω, ὁ, ab Heſychio exp. olla, cadus, à Plinio calix interpretante verba Dioſcoridis quæ ſunt lib. 5. c. 110. Itidem ab Athenæo numeratur in poculorum cenſu, lib. 11.

Α'ΜΒΛΥΣ, ἐος, ὁ, obtuſus, hebes. propriè de ferro cuius acies eſt obtuſa. Plut. in Artoxerxe, ᾧ κοβάσαι ἀμβλαῖ ξιφιδίῳ μάλις αὐτῷ τὸ αὐχένιον αὐτὸ ἐρκεῖ, quo tanquam obtuſo pugione interfecit. Transfertur ab acie ferri ad aciem oculorum. vnde ἀμβλὺς ὁρᾶν. ¶ Metaph. languidus, remiſſus, vt ἀμβλὺς πρὸς δρόμον, Eurip. remiſſus ad curſum, nou acer. Sic apud Plut. ἀμβλυτέρας ἐπιτάσεις πρὸς μάχην.

Α'μβλύνω, ξω. adverb. obtuſiſſimè. vt ἀμβλύτερον ὁρᾶν, Plut. de leg.

Α'μβλύτης, ητος, ἡ, obtuſitas, hebetudo. Item, tarditas, remiſſio animi, per metaph.

Α'μβλυὼν, obtundo, retundo, hebeto, obtuſum reddo & hebes. ¶ Item. tardo & impetum frango & retundo. Plut. in Pericle, κατὰ τὴν δύναμιν ἀμβλύνοντα.

Α'μβλυώπω, obtundor, hebetor. Item metaphoricè, ſicut & actiuum. Thuc. lib. 2. τὸ τε ξυμφορᾶς τοῦ δέους ἀμβλυώσας.

Α'μβλυωπὴς, ῆς, ὁ, hebetatiuus. hebetandi vim habens, vel vim hebetatiuam. Dioſc.

Α'μβλυώπης, ου, ὁ, hebetatio & obtuſio viſus oculorum, non cerno acutum, hebetem habeo aciem oculorum. Luc. ἵστω κατὰ σοὶ ἀμβλυώπιά ὡσεὶ τὸ φῶς. Et Hippocr. de locis in hom. ἴσιοι ὀφθαλμοῖσι γένῃ. Α'μβλυωπίη, ὁ, hebetudo & obtuſio viſus oculorum, retuſa acies, & veluti cæcutientia. Hippocr. Α'μβλυσμὸς, reperitur pro eodem apud eundem.

Α'μβλύσκω, etiam dicitur pro ἀμβλυόω. & ex eo factũ eſt, ablato per ſyncopen υ. Nicand. in Ther. ὄμμασιν ἀμβλώσσῃ. ¶ Item abortior, abortiunm pario. Vide ἀμβλόω.

Α'μβλυὸς, ῆ, ὸν, idem quod ἀμβλὺς. Arat. ἀμβλυῆσι κεραίαις.

Α'μβλόω, F. ώσω, obtundo & hebeto, idem quod ἀμβλύνω. ¶ Itẽ, abortior, abortiuum pario, ſed frequẽtius vſurpantur comp. ἀπαμβλόω & ἐξαμβλόω. Dicitur ſecundum Euſtat. mulier ἀμβλοῦσα, quaſi ἀφαίρεσιν τοῦ ὀν τῆς μήτρας τῇ ἐμβρυοτοκίᾳ.

Α'μβλόωμαι, ῶμαι, hebetor, hebeſco. Theophr. in 4. de pl. ἀμβλοῦνται δὲ οἱ ὀφθαλμοί.

Α'μβλωμα, ατος, τὸ, vel ἄμβλωσις, ωσεως, obtuſio & hebetatio. vt ἄμβλωσις τῆς ὀφθαλμῶν. ¶ Item, abortio, partus abortiuus. partus abortiui infantis. ἀμβλώσεως κινδύνως apud Greg. abortionis pericula.

ἄμβλωψ, ῶπος, ὁ, ἡ, idem quod ἄμβλωπος, fœtus abortiuus. Item medicamentum quod arbortum prouocat, vel ad partum abigendum, ſiue elidendum.

Α'μβλώσκω & ἀμβλίσκω, idem quod ἀμβλόω, Plato. ᾧ ἰσὰ νέοι ψ δέξη ἀμβλίσκειν. ἀμβλίσκουσιν, faciunt abortiri. ἀμβλύσκω, etiã legitur apud Heſych. in eadẽ ſign. ἀμβλυνοῦσιν, idẽ apud Poll.

Compoſita.

Α'παμβλώω, hebeto, obtundo: ſeu hebetiorem & obtuſiorem reddo. vnde, ὀπαμβλώσας ἐὸς τὸ πρόγμαθος, dicitur is cuius veluti acies ad res gerendas neceſſaria obtunditur. Plut. Item acuo id quod obtuſum fuerat acutum reddo quod fuerat hebetatum, ſeu hebetudinem demo. Suid.

Α'παμβλόω, idem quod ἀμβλόω. Plut.

Ε'ναμβλώω, hebeto & obtundo. in. hebetem & languidum reddo in.

Ε'ξαμβλόω, apud Ariſtoph. & Plat. idem quod ἀμβλόω.

Ε'ξάμβλωσις, & ἐξάμβλωμα, abortus. Hippocr.

Ε'ξαμβλόσκω & ἐξαμβλώσκω, abortio, abortum facio ſeu pario. illud apud Aelianum, hoc apud Dioſc

Ε'ξαμβλόσκω τὸν καρπὸν, aff. *pro*, excutio imnaturos fructus. reddo præcoces fructus.

Καθαμβλώω, hebeto obtundo. Soph. καθαμβλωθὲν κίαρ.

Κραμβάλη, braſſica: vt pote ἀμβλωτικὸν τοῖς κήτεσι. Pro eodem dicitur per ſyncopen κράμβη. κραμβάβολον, ου, τὸ, diminut. Κωκραμβη, canina braſſica.

Τ'αμβλώω, q.d. ſubobtundo.

Α'μβεύω, &c. vide in comp. ex Βεύω.

Α'μβων, vide in Α'μβη.

Α'ΜΕΙΒΩ, Ε. ψω, commuto, permuto, muto. Iliad. ζ. Ο'ς ποθὲ Τυδείδῃ Διομήδεα τεύχεα χαλκεῖα, qui cũ Diomede Tydei filio ſua permutabat arma. aurea permutans æreis. Apud Hermog. ἀ' μείβειν ὄνομα ἀπὸ τοῦ ὀμοιοτόνου, nomen cum nomine commutare, nomen aliquod alio mutare. Apud Iulianum. πολλὰ ἀ' μείβην χρώματα, ὥστε πρὸ χαμαιλέων, multos mutans colores, chamæleontis more, vel colorem ſubinde mutans, Sic Luc. in Anacharſide, ἀ' λλο τι ἀλλω γλῶ ἀ' μείψων, ſubinde terrans mutans. ¶ Item, alterno. vt Il. λ. Ἐ'ντροπαλιζόμενος, ὀλίγον χρόνου γοῦν ἀ' μείβων, paulum alternans genua, i. paulatim & ſenſim progrediens. ¶ Item ſuccedo, ἀ' λλος ἀ' μείβοντος ὀχυγόφοι, ſibi inuicem ſuccedentes librarij celeres. Α'μείβει exp. itidem Δ[illegible]ότης à ſcholiaſte Euripidis, in hoc eius verſu, Καὶ μὴν ἀ' μείβει κυμὸν οὐ καίνων ὀδί. ¶ Item, prætereo, per tranſeo: vt πολλὰς θ' ἥπας ἀ' μείβειν, & ἀ' μείβειν τὸν ὀδὸν, pro quo dixit Nonnus. αἶψον ἀ' μείβειν quod exp. etiam viã pergere. Apud Apollonium, γαῖαν ἀ' μείβον præteribant, præteruehantur. Ariſtid. in Panat. καὶ Δ[illegible] τὸ ἡμιερωτῶντων, ὡσπερεὶ πολῖν, σπεῖσθαι καὶ σώζεσθαι πόλεις ὥσπερ οὐ ἠπείρου ἀ' μείβοντος ἐστὶν ἃ πρατερευντας δύο πρὸς τέκνων Δ[illegible]ότας ὑλυπλοΐᾳ.

Α'μείβομαι (actiua ſignificatione) permuto, commuto, Plut. de exilio, ἀ' μείβομαι γλῶ ἐν ἀγορᾷ, cœlũ cũ terra cõmuto. Plato. in Apologia, ἀ' λλυ ἐξ ἄστεος πόλεως ἀ' μείβεσθαι δόμους, ciuitatẽ ſubinde mutans. Sic ἀ' μείβομαι γυναῖκας. muto, vxores, identidẽ vxorẽ muto. in Anth. epigr. κύκνου ἀ' μειψάμενος exp. in cygnũ mutatus Eſt etiam muto, more mercatorũ vt apud Apol. lib. 2. ἄνων ἀ' μείβου] βιοτήσιον exp. merces eſculẽtes permutant. ¶ Itẽ (abſolutè ponitur) alterno. Il. ι. Οἱ δ' ἀ' μειβόμενοι φυλακὴς ἔχον, alternantes agebant vigilias, vel alternis agebant vigilias, id eſt, viciſſim. At Od. α. ἀ' μειβόμενοι κῆδε' οἴκοις exp. alij alios per ſucceſſionem excipientes. Apud Gregorium, ἔφατεν τοῦ α' χρυσίπου εἰς ὕπνος δ' ἡδίων ἀ' μείβεται, exp. his vigiliis ſuccedit, has vigilias excipit. has ſequitur. ¶ Item, tranſeo, pertranſeo. Il. ι. & κ. & alibi, ἀ' μείψαντες ἴρκος ὀδόντων, perträſierit vallũm dentium. Il. ὁ. Θρῄκων δ' ἄνδρ' ἐπ' ἀ' κρον ἀ' μειβόμενος. Capitur etiam μεταλλακτῶς pro, traduco traiicio, quod eſt quaſi dicas tranſire facio vt in Anthol. epigr. κακὸν φάος ἀ' μειψαμένη. exp. quæ traieci, tranſuexi. Apud Eurip. ἀ' μείψασα πύλας, ingredi ianuas. Alij tranſire hic quoque ineptia malunt, ¶ Itẽ remuneror, gratiã rependo vices refero. par par. refero. Apud Dem. ἀ' μείβομαι τοῖς ὁμοίοις, par pari refero. vel paria facio Dicitur pro eodẽ τοῖς ἴσοις ἀ' μείβομαι. à Baſilio Dicitur & ἴσοις ἴσα ἀ' μείψασθαι. Α' μείβεσθαι τοῖς ἀνωτάτω apud Chriſoſtomũ, cõtraria rependere. vt quũ malũ beneficio reddimus. Interdũ habet accuſatiuũ: vt Herodian. δίκαιος τὰ αὐτὰ μεγαλοπρεπῶς ἡμείβεσθαι, i. donis eos remunerabatur. Α' μείψομαί τε τῶνδε τ' ἀνικαιοσύνης, apud Luc. reimunerabor iſtã æquitatẽ, vel remunerabor iſtã tuam æquitatem. digna iſta tua æquitate tibi rependã Sic dicitur ἀ' μείβομαί σε τὸ φιλίας, & ἀ' μείβεσθαι αὖτον τοῦτων ἢ τύχη, pro his gratiã illi refert fortuna. Interdũ cũ participio ponitur: vt ἀ' μείβεσθαι δῶρον, vices refert in cõferendis beneficiis, beneficia rependit beneficiis, beneficentia reſpondet alteri. ¶ Item, vſces ſermonis reddo. i. reſpondeo, reſponſum do. apud Homerũ ſæpe: vt Od. μ. Α'υ-

πίνε σὺ Εὐρύλοχος σοιγε μ' ἠμέλξιπε μέθυ. Od.β. -ἐδέλις ἔτλη Τηλέμαχε μύθοισι ἀμείψασθαι χαλεπῖσιν. interdum absolutè, vt Il. α. Νέστορ ἦ οὐ καλὸν ἀμείβεο μῦθον ὁπὶ κραῖν. Sic & apud Plut. in Othone, ὀλίγων τῶν περιτρέχοντων μὴ παύσης πολεμικῆς ἀμοιβῆς, quum illi clamore bellico salutationi respondissent. vel, quum illi clamore bellico salutationem excepissent, Sic ἀμείβεσθαι dicitur apud Luc. is qui salutatus resalutat: ἀπεστόμωσε δίκαια μὲν ἡ γυνὴ καὶ ἀμείβεται αὐτὸν ὁμοίως, ego illi respondeo similiter vicissim saluto, saluto me reddo. Apud Synes. ἀγγέλλειν ἀγγελίαν ἀμείβεσθαι, sibi inuicem respondere mittêdo nuntia, sicle mutuò certiores facere. ¶Item (passiua significatione) vt ἀμείβεται φόνος, apud Eurip. reponditur cædes, vicissim fit cædes.

Ἀμοιβή, ἧς, ἡ, mutatio permutatio. apud Dionys. Halicarnass. Item, retributio compensatio. ἀμοιβὴν.

Ἀμοιβαῖος, α, ον, mutatio, permutatio. Apud Plut. ἀμοιβαῖα δίκαι μετὼν exp. permutatio decem minarum. quod decem minis permutari potest. ¶Item vicissitudo: vt apud Plat. de legib. 2, αἱ τῶν ἑορτῶν ἀμοιβαί, festorum vicissitudines. ¶Item compensatio, retributio. In bonam partem, pro gratiæ relatione, remuneratione, pensatione meritorum, vt Od. α. σοὶ δ' ἔξω ἴσαγ ἀμοιβῆς. Luc. in Caucaso. ἐμοὶ τῶν μοι τῶν ἄμοι τῶν κακοδεδύκατε δ' εὐκλεΐμασιν. hanc mihi pro confilio gratiam retulistis. Item, retributio (*in malam partem*) pœna, supplicium. Od. μ, Εἰ δέ μοι ὃ πάσσοβοῶν ὑπεικεῖ ἀμοιβῶ. Hesiod. in Ergois. Ἔργον δὲ κακὸν κακαπτολὺ ἐπίγνωσι ἀμοιβῶ.

Ἀμοιβαῖος, ᾶ, ὸν, ἡ, vt ἀμοιβαῖος χάρις, gratia mutua, gratia quę vicissim refertur: αὐτὶς ἐρᾶς.

Ἀμοιβαῖος, ᾶ, ὸν, mutuus, alternus: vt ἀμοιβαῖα λόγοι. Dicitur & ἀμοιβαῖα χάρις. pro ἀμοιβὸς χάρις. sic ἀμοιβαῖ. Dionys. Areop. ἐγὼ ὃ ὅτι ἀμοιβαῖαν ἔξει τὴν δοσληφίαν ἐκεῖθεν οὐ δῆλα, nouì pro meritis præmium & pœnâ latum ibi quenque. Apud Nonū, ἀμοιβαῖος δίζυος exp. paries respondens & è regione positus.

Ἀμοιβαῖος, ἀδνετὸ, vicissim, alternis, sud.

Ἀμοιβαῖε, ἄδος, ἡ, mutatoria, permutatoria: vt Odyss. ξ χλαῖνα ἀμοιβάς.

Ἀμοιβαδὸν, idem quod ἀμοιβαίως. Apoll. lib. 2. Ὡς οἳ γ' ἀλλήλοισι ἀλοιδαδὸν ἠγερέωντο. sic illi vicissim compellabant.

Ἀμοιβαδὶς, idem quod ἀμοιβαδὸν, sed magis est poeticum. Apoll. Arg. 2. ἀλλὰς δ' ἐρίεινον ἀμοιβαδὶς. Pro iisdem vsurpant poetæ etiam ἀμοιβηδὶν & ἀμοιβηδὶς, vt producant penult. Reperitur etiam ἀμοιβηδὶν, vt apud Apoll. Arg. 2. ἀμοιβηδὶν ἰκάνεσκον, alternis remigabant.

ἀμοῖον, quomodo huc pertineat, vide sup. loco.

Composita.

ἀλφιτοπαμώσος, ὁ, ὁ, permutator farinæ, venditor farinæ. Aristoph. in Nubib.

ἀντιμείρομαι, gratiam rependo, compenso. idem quod ἀμείρομαι. Theocr.

ἀντίμειψις, compensatio. ἀντάμοιβὴ idem.

ἀντιμείσομαι, Fut. μαι, vicissim respondeo. Potest exponi etiam respondeo. Et frequens apud Homerum. Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, vt Il. κ, & Od. εφ. & ϑ. Et apud Xenoph. αἰβ. 1. Κλέαρχος δὲ ὑπολαβὼν εἶπε. Τί οὖν ἀφίεντες ἦλθες ἀπαγγέλλοντες; Decomp. ἀνταπαμείβομαι item.

ἀργυρομοιρόσος, nummularius, agentarius. Theocr. id. 12. ἀργυρομοιρικῶς nummulariorum more.

Ἀλλαμείβω, vel potius Ἀλλαμείβομαι, permuto. vt Plut. in Aristide, ἐν τούτῳ δ' οἱ ἀθλοθέται προθυμούμενοι διημείβοντο τοῖς Σπαρτιάταις τὰ ἔξεια, permutârunt cum illis locum, Idem in Cimone, διημείβετο πρὸς αὐτὸν τὸ ἱμάτιον. Alicubi dicit, πάντα πρὸς ἄλλα μεταφέρειν καὶ ἀλλάττειν τὸν βίον, permutare pecunia. Et inuerla cõstructione, Ἀλλαμείβασθαι δ' ἀλλήτην τὸ δεινὸν τῶν ἀνθρώπων. apud eundem Plutarchum, Batilum, & alios, pro Ἀλλαμείβασθαι τὸν δεινὸν τοῖς ἀνθρώποις. Ἀλλάμειψις, permutatio. Plutarch. in rabie.

Ἐναμειβαῖος, permutatis vicibus, vicissim, apoll. Rhod.

Ἐξαμείβω, vel Ἐξαμείβομαι, immuto inuarias formas muto. Item rependo, retribuo. Æschyl. in Prometheo. κρακτῆσι πονηρῶν τοῖς ἐμ' ἐξημείψασθε, retribuit mihi istas tã graues pœnas. ἐξάμειψις, immutatio. item vicissitudo: vt apud Plutarch. de def. orac. αἱ κατ' ἤπειρον ἐξαμείψεις καὶ ἐξοδοι, exp. cœlestes vicissitudines & conuersiones.

ἐξημοιβὸς, ὁ, ὁ, permutatorius: vt εἱματία ἐξημοιβὰ apud Homerum quæ permutatis vicibus induuntur, modò hæc, modò illa. Od. θ. v. 249.

Decomp. παρεξαμείβω, prætereo, præterueho. Apoll. Rhod.

ἐπαμείβω, vel ἐπαμείβομαι, permuto. Iliad. ζ. v. 230, τάχα δ' αὖ' ἀλλήλοις ἐπαμειψόμϑα, arma inter nos (vel inuicem) permutabimus. Item, Iliad. ζ. v. 339, νίκη δ' ἐπαμείβετο αἴσιμα victoria alternat homines

ἐπαμοιβὸς, ὁ, ὁ, alternans. Apoll. Arg. 2. -ἄλλος ἐμᾶς ἐπαμοιβὸς ἀνὴρ ἀ. πω.

ἐπαμοιβαδὸν & Ἐπαμειβαδὸς, (q.d. permutatoriè) per vices. Odyss. ἐνῶς ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἴφια ἐπαμειβαδὸς, exp. ἐναλλὰξ & ἐπαντολογήμασι. (μειβοὶ π χτῶπες.

Ἐπαμοιβὸς, permutatorius: vt Od. ξ. ἀ δὲ πολλὰ χλαῖνα ἐπα-

Γεφάμειβεν, faceri vates. Hesych.

Μεταμείβω, transmuto. Mosch. idyll. 2. ὡς βοὸς ἀδικεόσιο πάλιν μεταμείβεν γωναῖκα.

Μετάμειψις, transmutatio.

παραμείβω, vel παρημείβομαι, permuto. Apoll. Arg. 2. -πάρεα γυνὸς ἀμείβων, vel pro παραμείβων, vel pro παρεξαμείβων. ¶Item præterco, prætergredior. -ἐρέτμοις ἐπὶ πόντον παρημείβεν, apud Apollonium. Et apud Nonnum, παρημείβεν ὀδόμην. Syn. παραμείβω τὸν σφέλωτα Sæpe etiam in patriua voce παραμείβεσθαι eadem fignificatione. vt apud Xenoph. Pæd. 1. παραμειβόμενος τὸ τῶν πόλιν τὸ ἔργα δύναται. Plut. παραμειψάμενος ἦ ἐκ Δάκωνας. Apol. A. -τες παραμειβόμενοι. interdum tm. casu, vt παραμειβόμενοι πόρρωθεν. Plut. Sic apud Hesiod. Ἠ' ὅ γε παραμείβηται, μινυθῦ δὲ τε ἔργον. vt dicitur tempus præterire, labi, & fugere.

παραμείβομαι, responsione præcouio.

Χρυσαμείβομαι, qui aurum alio metallo permutat. mensarius nummularius.

ἀμείναν, vide in ἀγαθὸς.

Α'ΜΕΊΓΩ, F. ξω, mulgeo. Ἐ'ζόμβῳ δ' ἠμελγὸν ὅτις ἐξ μυκήσαι ἀγνας. Theocr. in Cyclope. τὸν παῖσσον α μάλγα, mulge eã, ne adsit. Suidas & Euit. ex ἀμιργα factum esse volunt. ¶ Peculiari significatione capitur pro, extra legitimum tempus fruſtra immaturos auello (quod fures facere solent) vt annotat Suidas & Aristoph. scholiastes in Equit. ἢ σὺ τὰς δίκας ἀμέλγεις ἢ τὰν τὰς ἡφεπίμας; i. eos deceptis tanquam fructum.

Ἀμελγάδιος, α, ον, mulctra. Theocr. id. 8.

ἀμελγάδες abiect. vt ἀμελγάδων μοσχὼν in Anth. epigr. mammæ quæ mulgentur. Apud Hesiod. ἀμελγάδων μαζῶν. ex -ἀπεθήλασε ἀμελγάδι, ὁ, ὁ, tempus quod mulgendum est pecori. Quia aũ mulgentur veiperi & extrema nocte, ideò pro vtroque tempore ponitur inquit Eust. Dicitur interdum per se, scilicet tempus genit. νυκτὸς. vt Il. ο, & χ. & Od. ο. alibi νυκτὸς ἀμελγῆ.

ἀμελγίζω, ab Hesych. exp. μεταβάλλω.

ἀμείρομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

ἀναμίλγητος, non mulctus vel qui mulgeri nequit.

ἀνήμελκτος, non mulctus. vel qui non mulgetur. Od. ι.

Βουμολγὸς, bumulgus, qui vaccas mulget. Epigr.

Ἱπποκολγὸς, ὁ, ὁ, qui mulgis vel equimuliga.

Α'ΜΕΊΡΓΩ. xugo. Proprièexugo oleas, & amurca exprimo. vt probant posse videtur ex ἀμέργω. Dicitur & μίργω, vt tradit Eustat addens vtrum ab altero factum sit non cognitare. Sed & quì ἀμελγω, pro ἀμέργω dici velint, sunt qui contra. Exponit Eust. & κακολογῶν. Fructum decerpere.

ἄμεργη, ἡ, vel potius ἀμέργη, amurca, oliuæ expressę recrementum, apud Dioſc. & alios. apud Theophr. de pl. lib. 1, c. 13, & Gal ad Glauc. exp. fæx. olei. ¶ Item ἀμέργη, herba quædam purpurea, vt scribit Etym. apud eundem colotis gen. esse scribit Methodius. Hinc ἀμέργιος ἵδιος ἡ, Hesychio teste ἡλιάμη quædam ex qua fit ἐνδυμα, ἢ ἱμάτιον. vestis ἀμέργινος ἀμέργινος, ὁ, ὁ, ἡ, color. m habens. ἀμέργινος, purpureus, ruber. vt apud Xenoph. χιτωνίσκος. ἀμεργίδιον, vestimentum ex amorgide, apud Aristoph. in Lysist

ἀμέργω, ὁ, ὁ, ἐς, ὁ, qui exugit oleas. qui amurcam exprimit.

ἀμέργω, ὁ, ὁ, qui exugit. ἀμέργω (vt inquit Eustath.) dicebantur oratores qui ad rempub. pertinentia velut exugebant. Dicebantur iidem & μέργω.

ἀμέργης, ου, ὁ, lacenæ genus. Hesych. & Athen.

Μόργυμι & Οὐμέργυμι & ἀμίλγω quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ἀμίεδον, vide in comp. ex Μείρω.

-Α'ΜΕΤΩ siue ἀμάομαι, transeo, pertranseo: Quæ significatio datur verbo ἀμείβω & ἀμείβομαι, vnde & deducitur hoc verbum secundum quosdam. Etym. exp. πρὸ δόμοιο, i. vado.

ἀμάσπορος, α, ὁ, ἡ, pertransibilis. vt ὕπνῳ καὶ ἀμάσπορον, apud Apoll. Rhod. qui transiri potest.

ἄμη vide in ἀμάω. ἀμᾶς, &c. vide in ἀμάω.

Α'ΜΗΣ, πος, vel ι, ὁ, placentæ genus lacteæ, apud Aristoph. in Pluto, ἀμητὸ τε ϑεοσέπειν, ἠμὶν τυρόν. vide schol. & Athen. lib. 14.

ἀμπίσκος, ι, ὁ, paruus ἄμης, apud Athen. lib. 14.

-Α'ΜΙ'Α, ας, ἡ, amia: piscis genus apud Athen. lib. 7. & Plin. l. 9. c. 15. & Arist. hist. anim. l. 6. c. 17.

* Dictas ἀμίας. Athen. vult ὅτι ἐ μίαν φέρουσιν, ἀλλ' ἐγγηλῆν. Sed & Aristotelem scibit nominatas dicere. παρὰ τὸ μία εἶναι τῆς παρασκευασίας. esse enim σωσκευασικὸς. Laicam in Epigr. dicitur interpretatus esse amentum.

Α'ΜΙΑΔΑ. ἡ, certamẽ cõtentio. Aristot. Rhet. 1, -ὅπου δ' ἀμιάδα ἐνδέχεται εἶναι, vbi est certamen, ibi est victoria. Plutarch. in Symp. 4. -περὶ τὸ ἱππικὸν γυμνάσιον ἀμιάδας, certaminibus aduersus feras, vel cum feris. Apud Plat. de leg. ἀμιάδα ἀρετῆς, exponitur studium virtutis. Ilocr. in Panegyr. -περὶ τούτων ποιήσωμεν τὴν ἀμιάδαν, de hoc contendentes. Apud Demoſth. τὴν ἀμιλλαν ταύτην ἐπὶ τοῖς παρὰ τῶν δήμων δωρεαῖς, Budæus reddit certatim contendere.

Ἀμικτήρες, contentiosiores. Hesych.

Ἀμιλλάομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, certo, contendo. Plut. in Apoph. ἀμιλλώμενοι πρὸς ἀλλήλους, certantes inter se de victoria. Idẽ in Numa. ἀμιλλᾶσθαι τὴν ἀρχὴν ὁμοίστατος. Interdum dicitur ἀμιλλᾶσθαι τινὶ pro πρὸς ἄνδρα. Aliquando cum datiuo instrumentali. vt ἀμιλλᾶσθαι ἅρμασι τοῖς ἵπποις, quæstri certamine contendentes. ¶ Ἀμιλλᾶσθαι πρὸς τὸν, certare ad hoc, certarim contendo ad hoc. Ilocr. in Areop. ¶ Pro æmulari, *id est*, inuidere, poni videtur apud Greg. cum datiuo, inquit Bud.

Ἀμίλλημα, τὸ, certatio, contentio.

Ἀμιλλητὴρ, ῆρος, ὁ, certator. Soph. in Antig. Ἀμιλλητῆρ, ῆρος, ὁ, ἡ, q.d. certatorius, certatiuus. vt ἀμιλλητῆρες ἵπποι, apud Aristidem, certatores equi.

Ἀμιλλητὴς, οῦ, ὁ, certator.

Composita.

Ἀμιλλητὸς, ὁ, ὁ, ἡ, de quo certamen & contentio non est. non controuersus. Exp. & non contentiosus.

Ἀμιλλοδρόμος, ου, qui alicui in contentione, seu certamine aduersarius est æmulus.

Ἀμιλλοδρομέω, dicitur qui in certamine seu contentione alicui se opponit, & αἰζηωσίζεται, vt apud Xen. Hell. 6.

Ἀμιλλοδρόμος, ου, ὁ, decertio & contendo cum. Plut. in Themistocle. Ἀμιλλοδρόμος τοῦ Κίμωνι ἐδέκετο.

Ἀμιλλος, certans, & contendens cum, non cedens, par respondens ex æquo, seu contendendus, cõparandus. Aristot. Pol. 3.

Ἐναμιλλος, ita vt contendi & comparari in certamine possim, pariter. Ilocr. in Panath.

Ἐξαμιλλάομαι, ῶμαι, per contentionem exigo seu eiicio: vel in certamine expello. Eurip. Τίνες πολισσ' ἐξαμιλλῶνται σε γῆς; expon. ἐλαύνουσι.

Ἐφάμιλλος, de quo certatur, ob quod contenditur, apud Dem. pro cor. Item, par, æqualis in certamine & contentione. Ilocr. ad Dem. ὅπως ἐφάμιλλος ἡμῖν τοῖς τῶ πατρὸς ἱππασάμενοις, vt æs patris studiorum æmulus. vt apud Dem. in Epit. φιλοτιμίας, ἐφάμιλλος. Et Ilocr. in Hell. enc. ἐφάμιλλον τῶν ἑαυτῶ δίξαν ποιῆσαι τὸν ὑπόλοιπον κατέστησε. Sic τὸ ἐφάμιλλον dicitur paritas & æqualitas in aliquo certamine, apud Plut. & Isocr.

Ἐπάμιλλος, in contentione par, æqualis in certamine.

Παράμιλλος, citra certamen victor.

Α'Μί'Σ, δος, ἡ, matula seu matella: vas vrinarium. Suid. ex Aristoph. Legitur & apud Athenæum lib. 1. Eustathius ab antiquis Atticis aspiratum fuisse ait.

Ἀμαθωμὶς, ἰδος, ἡ, vas in quo ventris onus deponitur. Aristoph. in Concion.

Ἀ'μμος, &c. vide in Ἄ'ατος.

ΑΜΜΙ, ωος, τὸ, nomen feminis cuiusdam cumino minoris: de quo Dioſc. lib. 3. cap. 7. & Plin. lib. 20. cap. 15. ¶ Ἄμμι etiam & ἄμμει Æolicè dicitur, nobis.

Ἄμμιγα, ἀμμίγδην, vide in comp. ex Μίγνυμι.

ΑΜΜΙΟΝ, ου, τὸ, minium. Dioſc. lib. 5. cap. 110. vbi tamen quidam leguns ἀμίλιον.

Ἄ'μμος, &c. vide in Ψάμμος.

ΑΜΜΙ'ΟΝ, ου, τὸ, membrana fœtui proxima, ipsum totum à vertice ad imos pedes inuoluens. Vide Gal. & Theophilum anatom. li. 5. cap. 18. & Poll.* Quidam ab ἀμνὸς, ab eius videlicet mollitie seu teneritudine, alij à ῥῆς deduxerunt, vt sit quasi τὸ ἀῦδι ῥῆνες. ¶ Euſtat. Od. ϱ. ἀμνίον dici scribit vas quo iugulatis animantis sanguis excipitur, quasi ἀῤῥῆνος ὄν, hoc est, ῥῆνος siue ἄμνος τετρόδων: Cretenses verò ἄμνιον dicere ἀγγεῖον εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν ἱερείων ἐδέχοντο εἰμνιόν ἐν ὃ ὄν, παρὰ τὸ αἷμα.

Α'ΜΝΟ'Σ, ὁ, ὁ, agnus. ἀμνὸς κριόσης, apud Nic. in Alex. Attice aspirari scribit Eust. * Etym. a μνῶ deducit. præfixo α priuatiuo, vt dicatur quasi ἄμνῶος. vel, à μνῶς significante mollem pilum, seu tenerrimam & mollissimam lanam cum qua nascitur: vt sit ὁ ἐστερημένος τῆς νηπίου τριχῶν.

Ἀμνὸς, ἡ, agna. Orph. Argon. ἐπ' αὐτῷ ϑ' γλάγος ἀμνῆς. Scribitur & ἄμνη.

Ἀμνοῦδ', ος, ἡ, & ἀμνεῖδ', ἄδος, ἡ, idem quod ἀμνή. i. agna. Theocr.

Ἀμνὸς, ὁ, ὁ, idem quod ἄμνος, agnus.

Ἄμνημος, ος, ὁ, negos: Suidas & Etym. propriè dici volunt de ouibus, vtpote deriuatum ab ἄμνος. Pollux lib. 3. cap. 2. poëticum esse ait.

ἄμνιον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἀμοιβὴ, &c. vide in ἀμείβω.
ἀμολγὰς, &c. vide in ἀμέλγω.

Α'ΜΟ'ΡΑ, exp. similago cocta cum melle. opus pistorium ex melle. Athen. l. 14.

ἀμορίτης ἄρτος, panis ex similagine cocta cum melle, panis melitus & dulciarius. Paralip. l. 1. c. 14.

-Α'ΜΟΡΒΟ'Σ, ὕ, ὁ, pro diuersa sign. diuersam habet etymologiam. Exponitur enim σκοτόδης, tenebricosus, obscurus. In qua signif. scholiastes Nicandri esse ait παρὰ τὸν ἀρρῶδη, exponit & verso φ in β conuerso. ¶ Exponitur & ἀκόλαστος, comes, assecla, sectator. παρὰ τὸ ἅμα παρεῖσθαι, inquit schol. Callim. Suidas ἀμορβὸς est ὁ ἅμα ἄλλοις ὁρμῶν, mutatione vnius literæ ex ἀμοιβεύς. Calli. hym. in Dian. Οὔτινας Ἀητοΐδι ϑοατέρας πάμπαν ἀμορβὰς. *Derivata ex ἀμορβὸς, ὁ. σκοτόδης.*

ἀμορβαῖος, α, ὁ, ἡ, tenebricosus, obscurus. Exp. & Βυκολικὸς seu ποιμενικὸς. Nic. in Ther. ἀμορβαίης τε χαμαιπάγας.

ἀμορβὴς & ἀμορβεύς, significat mediam noctem, teste Etym. qui ex ἐφορᾶ, ὁ deriuatum air, quasi ἀμορφνός.

¶ *Derivata ex ἀμορβὸς, ὁ. ἀκόλαστος.*

ἀμορβὰς, άδος, ἡ, pedissequa, sectatrix, comes. Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. Τῇ δ' ἅμ' ὑμηρμένη ὑποστὰ ἀμορβὰς ἔπετο.

ἀμορβεύω, sequor, assector. Nicand. Βυκολίοι ζυγέοντι ἀμορβεύσουσι δ' ἀρῆνας. Idẽ in Ther. Νωθεῖ γὰρ κήνεντες ἀμορβεύοντο λεπίεσσιν. Ἄδηκε. Vide schol.

ἀμορβεύομαι, etiam dicitur pro eodem item ἀμορεύομαι, sequor, comitor, vnà proficiscor. vnde in Epigr. ἀμορβεύσασα pro συνοδεύσασα.

ἀμορβεύς, exp. pastor. apud Oppian. lib. 3. de venat φῶτες ἀμορβῆες. Potest tamen etiam exponi sequaces.

ἀμόργη, &c. vide in ἀμίεργω.

Α'ΜΟΣ, ὄν, ὸν, vnus, aliquis. Esse Ionicæ vel Doricæ dialecti tradit Eust. Od. α. ¶ Doricè pro ἡμέτερος, apud Poetas. ¶ ἅμος autem, i. quando, vide in Ἡ'μος.

ἀμόθεν, alicunde. apud Hom. Od. ι. & Plat. lib. de leg. 7.

ἀμὴ, & ἀμᾶς, & ἀμᾷ, quæ compositæ cum aliis particulis vsurpantur. vt ἀμηχάνη, quodammodo, quadantenus, quoquo modo. vel quouis modo. vt Agathias apud Suidam. Ἰδοξίη οἱ ἀμηχάνη ἐπαπηρῶσϑαι ϑ' ἑφεμένῳ.

ἀμαυρόπους, pro eodem apud Plut. in Pericle.

ἀμηχάνη, apud Aristoph. in Acharn. Τ'μῶς μὲ ἤδη μισθαφορεῖς ἀμηχάνως, scholiastes exp. vbique, vbiuis.

ἀμηχάνως, quemcunque ad locum. Hesych.

Composita.

Μηδαμοῦ (tanquà μηδ' ἀμοῦ) ne vnus quidem, nullus. Herodot. Μηδαμοῦ, nusquam, nullo in loco. Luc.

Μηδαμόϑι, nusquam, nullo in loco.

Μηδαμοῦϑι, idem.

Μηδαμοῦϑεν, nullo ex loco, nulla ex parte.

Μηδαμῇ, nusquam, nulla in parte.

Μηδαμῶς, nullatenus, nullo modo. Interdum dicitur μηδαμῇ μηδαμῶς, & tunc vehementia significationi additur.

Μηδαμοῦσε, qui nullius est pretij. Hesych.

Οὐδαμοῦ, quasi οὐδ' ἀμοῦ, ne vnus quidem, nullus. idem quod μηδαμοῦ. vnde apud Herodot. οὐδαμοῦ, pro οὐδένες. Et genit. οὐδαμοῦ αὐτρώπων.

Οὐδαμᾶ, idem quod μηχαμᾶ, apud Lucianum. Dicitur & οὐχαμᾶ χῆς, apud Aristidem.

Οὐδαμόϑε, idem quod μηχαμόϑε.

Οὐδαμοῦϑι, idem ¶ quod μηδαμοῦϑι. Dicitur & οὐδαμοῦϑι τ γῆς apud Luc. vt Lat. nusquam terrarum.

Οὐδαμόϑεν, idem quod μηδαμόϑεν. vt οὐκ ἄπιϑεν οὐδαμόϑεν, Demoſth. ex nullo alio loco.

Οὐδαμῇ idem quod μηδαμῇ nusquam. apud Dionys. Areop. Hinc οὐδαμῇ ἄκρῃ, nusquam alibi. Sæpius sign. nullatenus, nullo modo, Plato de rep. lib. 1. τῶν μὲ οὐδαμῇ συγχωρῶ. Dicitur & οὐδαμῶ οὐδαμῶς.

Οὐδαμῶς, idem quod μηδαμῶς. Xen. Sæpe etiam dicitur οὐδαμῇ οὐδαμῶς. ¶ Accipitur & pro, nequaquam, minimè.

Οὐδαμοῦδ, ὅ, ὁ, qui nullius vsi pretij, contemptus, qui nullo habetur loco. Dicitur etiam aliquid οὐδαμοῦδ, apud Chrysost. & οὐδαμοῦστερον apud eundem:

Ἄμπελος, ου, ἡ, vitis, vinea. Od. ι, ἠδ' ἄμπελοι αὖτε φέρουσιν οἶνον ἐλαστὸν. Apud Dioſc. ἄμπελος οἰνοφόρος, ἄμπελος λοῦδη, ἄμπελος μέλαινα.

ἀμπέλινος, η, ὸν & ῆ, viteus, vitigineus, vinealis. vt ἀμπέλινα φύλλα. Aristot. Apud Herodot. οἶνον ἀμπέλινον, & ἀμπέλινον κρασπεδωτὸν ἀμπέλεον, idem. vt ἀμπέλεος βότρυς. §

ἀμπελόεις, εσσα, ὁ, vitifer, vineas habens. ἀμπελόεσσα γῆ & ἀμπελόεν πεδίον, solum vitibus consitum, vinetum.

ἀμπελῖτης

πίνε σὺ Ε᾽ὐήλοχος συγιερὰ μ᾽ ἡμείβετο μείλ᾽α, Od.β, -ὀδύλλιε δῖτλα Τηλέμαχ᾽, μύθοισιν ἀμειψάσθ᾽ χαλεπῖσιν. interdum absolutè, vt Il. ε, Μεσσάων δ᾽ οὐ τόν γ᾽ ἐείδεν ἀμειβόμενον ὀπὶ κλυτῆ. Sic & apud Plut. in Othone, ὀλίγων τῶν ἀστρατήγητων βοώντων πολεμικῶς ἀμειψαμένων, quum illi clamore bellico salutationi respondissent. vel, quum illi clamore bellico salutationem excepissent, Sic ἀμείβεσθαι dicitur apud Luc. is qui salutatus resalutat: ἀσπασάμενος γοῦν με καὶ ἀμειβομένου αὐτὸν ὁμοίως, ego illi respondeo similiter vicissim saluto, salutem reddo. Apud Synes. ἀλλήλους ἀσπάζεσθαι ἀμείβεσθαι, sibi inuicem respondere mittédo nuntia, siue se mutuò cerciores facere. ¶Item (passiua significatione) vt ἀμείβεται φόνος, apud Eurip. reprenditur cædes, vicissim fit cædes.

ἀμοιβή, ῆς, ἡ, mutatio permutatio. apud Dionys. Halicarnass. Item, retributio compensatio. ἀμοιβαί.

ἀμοιβήν, ῆνος, ὁ, mutatio, permutatio. Apud Plut. ἀμοιβὴ δίκης μνᾶν exp. permutatio decem minarum. quod decem minis permutari potest. ¶Item vicissitudo: vt apud Plat. de legib. 2, αἱ τῶν ἑορτῶν ἀμοιβαί, festorum vicissitudines. ¶Item compensatio, retributio. In bonam partem, pro gratiæ relatione, remuneratione, pensatione meritorum, vt Od. α, σοὶ δ᾽ ἐξίσω ἔοικε ἀμοιβήν. Luc. in Caucalo. ὥστ᾽ ὦ μοι τῶν ἀμοιβῶν ἀπεδείκνυτε. Et βυκόλοι μητρὸς, hanc mihi pro consilio gratiam retulistis. Item, retributio (*in malam partem*) pœna, supplicium. Od. μ, Εἰ δὲ μὴ ὃ πᾶσι βοᾶν, ὑπεικέ᾽ ἀμοιβῆι. Hesiod. in Ergois. Ἔργων αὖτ᾽ ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.

ἀμοιβός, ὄν. ὁ ἡ, vt ἀμοιβὸς χάρις, gratia mutua, gratia quę vicissim refertur: αὐτὰρ ἐγὼ.

ἀμοιβαῖος, α, ὁν, mutuus, alternus: vt ἀμοιβαῖαι λόγοι. Dicitur & ἀμοιβαῖα χάρις. pro ἀμοιβὸς χάρις. si vt ἀμοιβαῖ. Dionys. Areop. ἐγὼ ὃ ὅτι σὺ ἀμοιβαίαν ἴδῃς τὴν ἀπαλλαγὴν ἡκουσας δὲ εἰδῆσαι, noui pro meritis præmium & pœnã latui chi quenque. Apud Nonũ, ἀμοιβαῖος ζυγὸς exp. paries respondens & è regione positus.

ἀμοιβαῖς adverb. vicissim, alternis. sud.

ἀμοιβαῖ, ἀδες, ἡ, mutatoria, permutatoria: vt Odyss. ξ χλαῖνα ἀμοιβάς.

ἀμοιβάδην, idem quod ἀμοιβαίως. Apoll. lib. 2. Ὡς οἳ μ᾽ ἀπάλαιστ᾽ ἀλοιδήσαντε ἔοικε, ita illi vicissim compellabant.

ἀμοιβαδίς, idem quod ἀμοιβαδόν. sed magis est poeticum. Apoll. Arg. 2. ἀπάλαι δ᾽ ἱερῆιον ἀμοιβαδὶς. Pro iisdem vsurpant poetæ etiam ἀμοιβηδὶς & ἀμοιβηδίς, vt producant penult. Reperitur etiam ἀμοιβηδὶν, vt apud Apoll. Arg. 2. ἀμοιβήδὶν ἐκάκεσκον, alternis remigabant.

ἀμοῖραι, quomodo huc pertineat, vide sup. loco.

Composita.

ἀλφιτεμπορος, ὁ, ὁ, permutator farinæ, venditor farinæ. Aristoph. in Nubib.

ἀντιμείβομαι, gratiam rependo, compẽso. idem quod ἀμείβομαι. Theocr.

ἀντιμέτρησις, compensatio. ἀντάμοιβα idem.

ἀπαμείβομαι, F. ψομαι, vicissim respondeo. Potest exponi etiam respondeo. Et frequens apud Homerum. Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη, vt Il. κ, & Od. αγ. & δ. Et apud Xenoph. καὶ ἅμα τοιαῦτα εἶπε. Τοσαῦτα μὲν ὁ Σωκράτης ἀπεκρίνατο.

Decomp. ἀντιπαμείβομαι. idem.

ἀργυρομοιβικός, nummularius, agentarius. Theocr. id. 12. ἀργυρομοιβικᾶν nummulariorum more.

Ἀλφεμείβω vel potius Ἀλφειβομαι, permuto. vt Plut. in Aristide, οὐ τοῦτο δ᾽ οἱ Ἀθηναῖοι πεποιήκασι διαμείβοντες τοῖς Σπαρτιάταις τὴν ὄψιν, permutárunt cum illis locum, Idem in Cimone, ἀλφειβόεις πρὸς αὐτὸν ὦ ἱμάτια. Alicubi dicit, πάλιν ἀπέλαμψαν πρὸς ἀρχαῖον ἦθος, permutata pecunia. Et inuerta cõstructione, Ἀλφειβαῖς τὰ πλάστρα τῇ ὄψεσι. apud eundem Plutarchum, Batillum, & alios, pro Ἀλφειβαῖς τὴν ὄψεσιν τὰ πλάστρα.

Ἀλφεμείη, permutatio. Plutarch. in Fabio.

Ἐναμοιβαῖος, permutatis vicibus, vicissim, apoll. Rhod.

Ἐξαμείβω, vel Ἐξαμείβομαι, immuto inuarias formas muto. Item rependo, retribuo. Aeschyl. in Prometheo. κακῶν τοι ποινὰς τῶνδ᾽ ἐξαμείψασθαι, retribuit mihi istas tã graues pœnas. ἐξέμειψε, immutatio. item vicissitudo: vt apud Plutarch. de def. orac. αἱ κατ᾽ ἐνιαυτὸν ἐξαμείψεις καὶ μεταβολαὶ, exp. cœlestes vicissitudines & conuersiones.

ἐξαμοιβός, ὄν, ὁ, permutatorius: vt ἐξ μαζὰ ἐξημοιβὰ apud Homerum quæ permutatis vicibus induuntur, modò hæc, modò illa. Od. θ. v. 249.

Decomp. παρεξαμείβω, prætereo, præteruehor. Apoll. Rhod.

ἐπαμείβω, vel ἐπαμείβομαι, permuto. Iliad. ζ v. 230, τεύχεα δ᾽ αἱ᾽ ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, arma inter nos (vel inuicem) permutabimus. Item, Iliad. ζ v. 339, νίκη δ᾽ ἐπαμείβετο καὶθι victoria alternat homines

ἐπαμοιβαῖος, ὄν, ὁ, alternans. Apoll. Arg. 2. -ἄκρος ὑμᾶς ἐπαμοιβὸς ἀ᾽ ρηρεν ἀκωκή.

ἐπαμείβαδὸν & Ἐπαμειβαδὸς, (q.d. permutatoriè) per vices. Odyss. ὡὼς ἄρ᾽ ἐς πυκνὸν ἀλλήλοισι ἴφθιμοι ἐπαμειβαδὸς, exp. ἐναλλὰξ & ἐπαπτώσσοντες. (μοιβαὶ τε κρᾶτηρες. Ἐπημοιβός, permutorius, vt Od. ξ, ὁ δὲ πολλὰ χλεύῃσιν ἐπημοιβὸν ἔπεσσιν.

Ἐπεσμοιβάων, sacri vates. Hesych.

Μεταμείβω, transmuto. Mosch. idyll. 2. ὦ βοὸς ἀνικάτου πάλιν μεταμειβομένη γυναῖκα.

Μεταμειψις, transmutatio.

παραμείβω, vel παραμειβόμαι, permuto. Apoll. Arg. 2, -πρὶν γενεὸν ἀμείβων, vel pro παραμείβων, vel pro παρεξαμείβων. ¶Item prætereo, præterlabor. -παρέμειναν ἑταῖροι, manebant. ἡνίκα παρῆμεν, apud Apollonium. Et apud Nonnum, παρεμείβετο δ᾽ ἔγχος. Syn. παραμείψαι καὶ παρῆλθε. Sæpe etiam in passiua voce παραμείβεσθαι eodem significationis. vt apud Xenoph. Pæd. παραμειβομένων δὲ τῶν πολιτῶν τὰ ἐναντία δίκαια. Plut. παραμειψάμενος δὲ καὶ τὸν Δάειλον. Apoll. Arg. -τες παραμειβόμενοι. Plut. interdum tm. cum, vt παραμειβόμενοι πεζομάχοις. Et Luc. Sic apud Hesiod. Η᾽ δ᾽ ὅγε παραμειβόμενος, μινύθει δὲ τε ἔργον. vt dicitur tempus præterire, labi, & fugere.

παραμείβομαι, responsione præoccupo.

Χρυσαμοιβος, qui aurum alio metallo permutat. mensarius, nummularius.

ἀμείναν, vide in ἀγαθὸς.

Ἀ᾽ΜΕΊΓΩ, F. ξω, mulgeo. Ἐξέωθε δ᾽ ἡμελγε δὲ ἐς μυχὸν ἄντρου, οἷ᾽ ὁσα. Theocr. in Cyclope. τὸν παῖδα ἀ μελγε, mulge ea quę adest. Suidas & Eust. ex ἀμελγω factum dicit. ¶Peculiari significatione capitur pro, extra legitimum tempus fructus immaturos auello (quod fures facere solent) vt annotat Suidas & Aristoph. scholiastes in Equit. ἢ σὺ πῖς δίων ἀμέλγεις τὴν ὠραν τῶν κηρπίμων, eos deceptis tanquam fructum.

ἀμολγαῖος, α, ον, mulctra. Theocr. lib. 8.

ἀμολγεῖος abiecit. vt ἀμολγαῖος μαστὸς in Anth, epigr, mamma quæ mulgetur. Apud Hesiod. ἀμολγαίη μάζα. ex tacte facta.

ἀμολγὸς, οῦ, ὁ, tempus quod mulgentur pecora. Quia aut mulgentur vesperi & extrema nocte, inde pro vtroque tempore ponitur inquit Eust. Dicitur interdum per se, interdum cum genit. νυκτός. vt Il. ι, & χ, & Od. λ. ὄφρ᾽ ἂν ἀμολγὸς ἔλθῃ νυκτὸς ἀμολγῶ.

ἀμολγίζω, ab Hesych. exp. μεσονυκτέω

ἀμείχω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

ἀναμίλυκτος, non mulctus vel qui mulgeri nequit.

ἀνήμελκτος, non mulctus. vel qui non mulgetur. Od. ι

Βυκόλγος, bumulgus, qui vaccas mulget. Epigr.

Ἱπποκόλγος, ὁ, ὁ ἡ, equimulgus vel equimuiga.

Α᾽ΜΕΓΓΩ, exugo. Propriè exugo oleas, & amurcã exprimo. vt probari posse videtur ex ἀμέργω. Dicitur & μεργω, vt tradit Eustat addens verum ab altero factum si non comitare. Sunt & qui ἀμελγω, pro ἀμέργω dici velint, sunt qui contra. Exponit Eust. & κφπαλογέω. fructum decerpere.

ἀμέργη, ἡ, vel potius ἀμεργή, amurca, oliuæ expressę recrementum, apud Dioscor. & alios. apud Theophr. de pl. lib. 1, cap. 13, & Gal ad Glauc. exp. fæx. olei. ¶Item ἀμέργη, herba quædam purpurea, vt scribit Etym. apud eundem coloris genus esse scribit Methodius. Hinc ἀμεργὸς. ὁδὸς ἡ, Hesych hio tũ esse ἡ κλίμη ἢ μᾶλλον ἐκ qua fit ὀδμὴ, ἡ ὕδατος μὴ, ἰχῶρ τοῦ ἀμέργοντος, ὁ, ὁ ἡ, color. m habens ἀμέργης, purpureus, ruber. vt ἀμέργοντος χιτωνίσκος. ἀμεργίδιον, vestimentum ex amorgide, apud Aristoph. in Lysist

ἀμεργάς, ὁ, ὁ, qui exugit oleas. qui amurcam exprimit.

ἀμεργὸς, ὁ, ὁ, qui exugit. ἀμέργει (vt inquit Eustath.) dicebantur oratores qui ad rempub. pertinentia veluti exugebant. Dicebantur iidem & μεργεῖ.

ἀμεργίτης, ὁ, ὁ, lacenia: genus. Hesych. & Athen.

Μέργυμι & Οὐεργνυμι & ἀμίλγω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ἀμίεβω, vide in comp. ex Μείβω.

-Α᾽ΜΕΤ Ω siue ἀμέω μι, transeo, pertranseo: Quæ significatio daturverbo ἀμείβω, & ἀμείβομαι, vnde & deducitur hoc verbum secundum quosdam. Etym. exp. περάω μι, i. vado.

ἀμέω μι, ὁ, ὁ ἡ, pertransibilis. vt ὕπνῳ κεν ἀμέω μεν, apud Apoll. Rhod. qui transiri p oteſt.

ἄμη vide in ἀμάω. ἀμᾶν, &c. vide in ἀμάω.

Α᾽ΜΗΣ, ητος, vel ι, ὁ, placentæ genus lactææ, apud Aristoph. in Pluto, ἀ μητοι τε ἀθύτοπίμψει ἡμῖν τυρου. vide schol. & Athen. lib. 14.

ἀμητόγηος, ι, ὁ, paruus ἄμης, apud Athen. lib. 14.

-Α᾽ΜΙ᾽Α, ας, ἡ, amia: piscis genus apud Athen. lib. 7. & Plin. l. 9. c. 15. & Arist, hist. anim. l. 6. c. 17.

* Dictas ἀ μίας. Athen. vult ὅτι ὁ μίαν φέρουσιν ἀκ᾽ ἀγγηδὸν. Sed & Aristotelem scribit nominatas dicere παρὰ τὸ ἅμα ἰέναι τῷ πορθμείῳ. esse enim σωματοειδεῖς. Laicaris in Epigr. dicitur interpretatus esse amentum.

Α᾽ΜΙΛΛΑ, ης, ἡ, certamẽ cõtentio. Aristot. Rhet. 1, -ὅπου δ᾽ ἀμίλλα ἐστὶν ἔνθα ἴσον, vbi est certamen, ibi est victoria. Plutarc. in Symp. τοῦτο τὰ ἥκιστα γινομένας ἀμίλλας, certaminibus aduersus feras, vel cum feris. Apud Plat. de leg. ἄμιλλα ἀρετῆς, exponitur studium virtutis. Ifocr. in Panegyr. ἐξεῖ τάχα πολέμους τῶν ἀμιλλῶν, de hoc contendentes. Apud Demosth. τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς παρὰ τῶ δήμῳ ἀμίλλης, Budæus reddit certatim contendere.

Ἀμιλλητης, contentiosior. Hesych.

Ἀμιλλάομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, certo, contendo. Plut. in Apoph. ἀμιλλᾶσθαι θεοῖσιν ἀπὸ κλίνης, certãtes inter se de victoria. Idẽ in Numa. ἀμιλλᾶσθαι τὴν ἀγχίνοιαν ἐπὶ τὴν ὀμοιότητα. Interdum dicitur ἀμιλλᾶσθαι πρὸ pro ἀγωνίζεσθαι. Aliquando cum datiuo instrumentali, vt ἀμιλλᾶσθαι ἵπποις, equestri certamine contendentes. ¶Ἀμιλλᾶται ὧδε τάδε, enitor ad hoc, certarim contendo ad hoc. Ifocr. in Areop. ¶Pro æmulari, *id est*, inuidere, poni videtur apud Greg. cum datiuo, inquit Bud.

Ἀμίλλημα, τος, certatio, contentio.

Ἀμιλλητικὸς, ὁ, ὁ, certator. Soph. in Antig. Ἀμιλλητικὸν, ὁ, ὁ ἡ, q.d. certatorius, certatiuus. vt ἀμιλλητικὸν ἵππον, apud Aristidem, certatores equi.

Ἀμιλλητέος, α, τέον, locus in quo certatur. Suid.

Composita.

Ἀταμίλλητος, ὁ, ὁ ἡ, de quo certamen & contentio non est. non controuersus. Exp. & non contentiosus.

Ἀντίμιλλος, ὁ, qui alicui in contentione, seu certamine aduersarius est æmulus.

Ἀντιμιλλᾶσθαι, dicitur qui in certamine seu contentione alicui se opponit, & αὖ ξωκρωτίζεται, vt apud Xen. Hell. 6.

Διαμιλλᾶσθαι, ῶμαι, decerto & contendo cum. Plut. in Themistocle. Διαμιλλᾶσθαι μὲν πρὸς Κίμωνα ἐβούλετο.

Ἐναμίλλιος, certans, & contendens cum, non cedens, par respondens ex æquo, seu contendendus, cõparandus. Aristot. Pol. 3.

Ἐναμίλλιος, ita vt contendi & comparari in certamine possim, pariter. Ifocr. in Panath.

Ἐξαμιλλάομαι, ῶμαι, per contentionem exigo seu eiicio: vel in certamine expello. Eurip. Τίνες πολιᾶς ἐξαμιλλᾶσθ᾽ σε γῆς; expon. ἐλαύνουσι.

Ἐφάμιλλος, de quo certatur, ob quod contenditur, apud Dem. pro cor. Item, par, æqualis in certamine & contentione. Ifocr. ad Dem. ἔσπερ ἐφάμιλλοι ὁρμῶσιν ὀλυμπιάδι μέσῃ, vt ἐφάμιλλοι ὁρμῶσιν πρὸς ἀλλήλους. Et ἐφάμιλλοι τοῖς τῶ πατρὸς ἐπιτηδεύμασι, vt ἐφάμιλλοι τοῖς πατρῴοις πράγμασι. Et Ifocr. in Hell. enc. ἐφάμιλλον τῶν ἐαυτῶ δίξειν ἀσθενῶν ἐκείνῃ κατέστησε. Sic τὸ ἐφάμιλλον dicitur paritas & æqualitas in aliquo certamine, apud Plut. & Isocr.

Ἐσάμιλλος, in contentione par, æqualis in certamine.

Παραμιλλος, citra certamen victor.

Α᾽ΜΙΣ, ίδος, ἡ, matula seu matella: vas vrinarium. Suid. ex Aristoph. Legitur & apud Athenæum lib. 1. Eustathius ab antiquis Atticis aspiratum fuisse ait.

Σκαμμίς, ίδος, ἡ, vas in quo ventris onus deponitur. Aristoph. in Concion.

Α᾽μμος, &c. vide in Α᾽ατος.

Α᾽ΜΜΙ, ως, τὸ, nomen feminis cuiusdam cumino minoris: de quo Dioscor. lib. 3. cap. 7. & Plin. lib. 20. cap. 15. ¶Α᾽μμι etiam & ἄμμι Ælicè dicitur, nobis.

Ἄμμιγα, ἀμμίγδολα, vide in comp. ex Μίγνυμι.

Α᾽ΜΜΙΟΝ, ι, τὸ, minium. Dioscor. lib. 5. cap. 110. vbi tamen quidam legunt ἀμίλτιον.

Ἄμμε, &c. vide in Ἐγώ μεις.

Α᾽ΜΜΊ᾽ΟΝ, ι, τὸ, membrana fœtui proxima, ipsum totum à vertice ad imos pedes inuoluens. Vide Gal. & Theophilum anatom. li. 5. cap. 18. & Poll.* Quidam ab ἀμυνος, ab eius videlicet mollitie seu teneritudine, alij à ἀβὶς deduxerunt, vt sit quasi τὸ ἀβύς μόριον. ¶Eustat. Od. γ, ἀμνίον dici scribit vas quo iugulationi animantis sanguis excipitur, quasi ἀρνίον ὂν, hoc est, ἀβύς sine ἀβύσσου serpsit: Cretenses verò ἄμνιον dicere ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰ ἅγια ἔρχεται ἱερεῖων ἐδίδοσαν οἱ μνοὶ ἢ ὂν, παρὰ τὸ ὄμνυμι.

Ἀμνός, ὁ, ὁ, agnus. ἀμνὸς κυρίως, apud Nic. in Alex. Atticè aspirari scribit Eust. * Etym. ἀβύσσου deducit. præfixo α priuatiuo, vt dicatur quasi ἄβυσσος. vel, à μνᾶς significante mollem pilum, seu tenerrimam & mollissimam lanam cum qua nascitur: vt sit ὁ ἐστερημένος τῶν ἐνίων τριχῶν.

Ἀμνὸς, ἡ, ἀγνα. Orph. Argon. ἐπ᾽ αὐτοῖ ὃ γελάσσας ἀμνὸς. Scribitur & ἄμνη.

Ἀμνίς, ὁ, ἡ, & Α᾽μνειὸς, άδος, ἡ, idem quod ἀμνή, i. agna. Theocr.

Ἀμνειος, ε, ὁ, idem quod ἀμνὸς, agnus.

Ἄμνιος, α, ὁ, negos: Suidas & Etym. propriè dici volunt de ouibus, vtpote de riuatum ab ἀμνός. Pollux lib. 3. cap. 2. poëticum esse ait.

ἀμνίον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἀμνίδη, &c. vide in ἀ μείβω.

ἀμνολὸς, &c. vide in ἀ μείγω.

Α᾽ΜΟΊΑ, exp. similago cocta cum melle. opus pistorium ex melle. Athen. l. 141.

ἀμοιάτης ἄρτος, panis ex similagine cocta cum melle, panis melitus & dulciarius. Paralip. l. 1. c. 14.

-Α᾽ΜΟΡΒΟ᾽Σ, ὄν, ὁ, pro diuersa sign. diuersam habet etymologiam. Exponitur enim σκοτεινὸς, tenebricosus, obscurus. In qua signif. scholiastes Nicandri esse ait παρὰ τὸν ἀφορῶ, ex pro & verso φ in β, vel ex ἀ μορφος, mutato accentu & φ itidem in β conuerso. ¶Exponitur & κόλαξ, comes, assecla, sectator. παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι, inquit schol. Callim. Suidæ ἀμορβὸς est ὁ ἅμα ὢν ὁρμῶν, mutatione vnius literæ ex ἀμορβεύς. Calli. hym. in Dian. Οὕνεκα Λητοίδη ὀπαστήρες πίτνον ἀμορβοί.

Derivat. ex ἀ μορβὸς, ὁ. σκοτεινός.

ἀ μορβώδης, ες, ὁ ἡ, tenebricosus, obscurus. Exp. & ἐκκολάπτω seu ποιῶ μικρὸς. Nic. in Ther. ἀ μορβώσης τε χροὸς ἔμπας.

ἀ μορβὸς & ἀ μορβεύς, significat mediam noctem, teste Etym. qui ex ἐφορῶ, ὢ derivatum ait, quasi ἀ μορφόνης.

¶*Derivata ex* ἀ μορβὸς. ι. κόλαξ &c.

ἀ μορβάς, άδος, ἡ, pedissequa, sectatrix, comes. Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. Τῇ δ᾽ ἅ μα νύμφαι ἕποντο μορβάδες.

ἀ μορβεύω, sequor, assector. Nicand. Βακτίῃ ζυγέοντι, ἀ μορβεύουσι δ᾽ ἐοῆν. Idẽ in Ther. Ναθέῃ δὲ κάμοντες ἀ μορβεύουσι λιπέσχον. Δώρῳ. Vide schol.

ἀ μορβεύομαι, etiam dicitur pro eodem item ἀ μεμφόμην, sequor, comitor, vnà proficiscor. vnde in Epigr. ἀ μορβεύσιος pro συνοδοιπόρος.

ἀ μορβεύς, exp. pastor. apud Oppian. lib. 3. de venat φῶτες ἀ μορβῆες. Potest tamen etiam exponi sequaces.

ἀ μόργη, &c. vide in ἀ μέργω.

Α᾽ΜΟΣ, ὄν, ὁ, vnus, aliquis. Esse Ionicæ vel Doricæ dialecti tradit Eust. Od. α. ¶Doricè pro ἡμέτερος, apud Poetas. ¶Ἄμμος autem, i. quando, vide in Η᾽μος.

ἀ μόθεν, alicunde. apud Hom. Od. ι. & Plat. lib. de leg. 7.

ἀ μῆ, & ἀ μῆς, & ἀ μῇ, quæ compositæ cum aliis particulis vsurpantur. vt ἀ μηχάτη, quodammodo, quadantenus, quoquo modo. vel quouis modo. vt Agathias apud Suidam. Ἐδοξίαν οὐ ἀ μηχάτη ἐδιπτεύσας ἢ φρενῶν.

ἀ μυσχάπος, pro eodem apud Plut. in Pericle.

ἀ μηχάτη, apud Aristoph. in Acharn. Τυφὼς ἢ ἤδη μιθοφορεῖν ἀ μηχάτη, scholiastes exp. vbique, vbiuis.

ἀ μηχάποι, quemcunque ad locum. Hesych.

Composita.

Μηδαμὼς (tanquã μηδ᾽ ἀ μὼς) ne vnus quidem, nullus. Herodot. Μηδαμῇ, nusquam, nullo in loco. Luc.

Μηδαμόθι, nusquam, nullo in loco.

Μηδαμοῦ, idem.

Μηδαμῶθεν, nullo ex loco, nulla ex parte.

Μηδαμῇ, nusquam, nulla in parte.

Μηδαμῶς, nullatenus, nullo modo. Interdum dicitur μηδαμῇ μηδαμῶς, & tunc vehementia significationi additur.

Μηδαμινὸς, qui nullius est pretij. Hesych.

Οὐδαμὼς, quasi οὐδ᾽ ἀ μὼς, ne vnus quidem, nullus. idem quod μηδαμὼς. vnde apud Herodot. οὐδαμοὶ, pro οὐδένες. Et genit. οὐδαμῶν ἀνθρώπων.

Οὐδαμῇ, idem quod μηχαμῇ, apud Lucianum. Dicitur & ἐχαμῇ χῆς, apud Aristidem.

Οὐδαμόθι, idem quod μηδαμόθι. Dicitur & οὐδαμοῦ τῆς γῆς, apud Luc. vt Lat. nusquam terrarum.

Οὐδαμῶθεν, idem quod μηδαμῶθεν. vt σὺν ἄπλοῃ οὐδαμῶθεν, Demosth. ex nullo alio loco.

Οὐδαμῇ idem quod μηδαμῇ. nusquam. apud Dionys. Areop. Hinc οὐδαμῇ ἄλλῃ, nusquam alibi. Sæpius sign. nullatenus, nullo modo, *Plato de rep. lib. 1.* τῷ ὦ οὐδαμῇ συγχωρῶ. Dicitur & οὐδαμῇ οὐδαμῶς.

Οὐδαμῶς, idem quod μηδαμῶς. Xen. Sæpe etiam dicitur οὐδαμῇ οὐδαμῶς. ¶Accipitur & *pro*, nequaquam, minimè.

Οὐδαμινὸς, ὄν, ὁ, qui nullius est pretij, contemptus, qui nullo habetur loco. Dicitur etiam aliquid οὐδαμινὸν, apud Chrysost. & οὐδαμινίστερον apud eundem:

Α᾽ΜΠΕΛΟΣ, ι, ἡ, vitis, vinea. Od. ι, ἠδ᾽ ἄμπελοι αὖται φίεσιν οἶνον ἐρεπτὸν. Apud Dioscor. ἄμπελος οἰνοφόρος, ἄμπελος λόγκη, ἄμπελος μέλαινα.

ἀ μπέλινος, ὁ, ὁ ἡ, viteus, vitigineus, vinealis. vt ἀ μπέλινα φύλλα. Aristot. Apud Herodot. οἶνον ἀ μπέλινον, & ἀ μπέλινος κρατὴρ.

ἀ μπέλιος. idem. vt ἀ μπέλιος βότρυς.

ἀ μπελόεις, εντος, ὁ, vitifer, vineas habens. ἀ μπελόεσσα γῆ & ἀ μπελόεν πεδίον, solum vitibus confitum, vinetum.

ἀμπελίπης

Ἀμπέλινος γῆ, vinealis terra quæ & Φαμμακῖτις, vt citatur ex Dioſc.lib.4.cap.173.Sic dictaquod aduerſus innaſcentes vitibus vermes illini ſolear,

ἀμπέλιον, ου, τὸ, viticula, apud Ariſtoph.

ἀμπελών, ῶνος, ὁ. vinetum, vitibus conſitus locus. Pro eodem dicitur & ἀμπελὼν Atticè.

ἀμπελὶς: ἴδος, ἡ. auis quædam cuius meminit Ariſtoph. & Poll. lib.6 .eadem dicitur & ἀμπελὼν, ῶνος, ὁ, Pol.l.6.c.9.

Compoſita.

ἀγριάμπελος, q.d. ἄγρια ἀμπελος, labruſca,

Κισσάμπελος, herba quædam, de qua vide Dioſc.

Ξηραμπέλινος, vt ξηραμπέλινος χιτὼν, colorem habens vitibus arefactis ſimillimum. vide Suid.

πολυάμπελος, vitibus abundans.

ΑΜΠΟΝ, ῶνος, ὁ, funis per iuga tentus, ad quem iugatis bobus magna onera curribus impoſita trahuntur. Helcium vocat Apulcius, vnde helciarij, qui funibus veluti boues iugati onera trahunt. dictũ quaſi ἀμπεχὸν ἢ ὂν ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ζυγῶν δεδεμένον, inquit. Etymol. qui tamen addit ita etiã dici poſſe lignum quod inmentorum ceruicibus imponitur.

ἀμπεζεύω, traho more boũ ſeu immentorum τῷ ἀμπεζῷ ἀφεσδεδεμένων. Sic vſurpauit Callim. teſte Etym. Itidemque Lycophron dixit, ἀχλαινον ἀμπεζύσεσιν ἥλκε. Ειλεν, nudam trahent ituli vitam. Abuſiuè dicitur etiam pro baiulare & ſuccollare, inquit Suid.

Συναμπεζόω, vnà traho, vt iumenta trahunt plauſtrum. in trahendo a iiuuo. Ariſtot. hiſt. an. lib. 6, & Plut. in Cat. maiore.

ΑΜΠΥΞ, υκος, ὁ, vel ἡ, funiculus aurea tus quo comæ in equorum frontibus parte colligantur. Tributus etiam mulieribus, & ſic nominatum fuit vinculum illud quo conſtringebantur fluxi crines, & vitta quæ comis iam colligatis ſuperinducebatur: ἀπὸ τοῦ ἀμπέχειν ὅσα τρίχας, τὸ quòd cohibeat crines, teſte Euſt. vid. l. υ, Τρῶες, γ' ἀπὸ λακτὸς χέι δέσματα εἰραλέησι. ἀμπυκα. κικεφάλοιο χρ, ἰδὲ ταλαντῶ ἀσάλευτον. Idẽ Euſt. rurſum addit ἀμπυκες, dici κῦ μεταφορικῶς in equis fræna. ¶ Metaphoricè etiam ἄμπυξ a Sophocle in Philoctete dicitur rota. Ἀφ' τὸ κυκλοτρὲς, Ariſtoph. ſchol. ἀμπυκα generalius etiam dici ait τὸ ἁρμάτιον. & apud ipſum comicum ita dici operculũ vaſis, παρὰ τὸ σκιάπτειν καὶ κακλύπτειν τὸ οἶνον, ſed κατηχρηστικῶς Locus eſt in Acharn.

ἀμπυκτῆρες, idẽ quod ἄμπυκες & quidem peculiariter in equis, apud Aeſchylum in tragœdia quæ ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας inſcribitur. vbi vide ſchol. ἀμπυκτῆρα φάλαρα, apud Soph. in Oedipo coloneo vocantur phaleræ vel ipſi ἀμπυξ ſeu ἀμπυκτῆρες.

ἀμπυκτύω, pro ἀφδημάω.

ἀμπυκάζειν, religare. item frænare, & coronare. Euſt.

ἀμπυκάζειν, Euſt. annotat dici τὸ ἀμπίσχειν ἢ τείχειν. idque ipſũ ſua ætate vſurpatum fuiſſe pro ἀμφιπεδοῦσας τρίχας ἀσαλεῖν. *hoc eſt*, antias & capronas (ita enim dicuntur vnteriores crines qui in faciem defluunt) religare & adſtrictos tenere.

Compoſita.

ἀνάμπυξ, non habens ἄμπυκα. Callim.

Κωναύαμπυξ, ceruleum habens ἄμπυκα. Theocr.

Αἰ παιξίμπυκα Θασίαν, Ariſtoph. in Acharn. vocat lagenam ſeu phialam vini Thaſij.

Μονάμπυκες πῶλοι, vnum tantùm habentes ἄμπυκα ſinguli. Euripides ita vocare dicitur τὰς κέλητας.

παραμπύκια, Euſtath. annotat vulgarem linguam ſolere dicere ἐπὶ τριχῶν.

παραμπυκτίζειν, idem Euſt inueniri ait *pro*, crines implicare.

Χρυσάμπυξ, habens vinculum vel reticulum ex auro ad cohibendos & conſtringendos cines ne diffluant & latius ſpargantur: item aureis fræniis inſignis (de equo dictum.) Vide Euſtathium.

ἀμπελος, &c. vide ἀσκάπτειν in comp. ex πίνω.

ΑΜΥΓΔΑΛΕΑ, & Ionicè ἀμυγδαλίη, & per contract. ἀμυγδαλὴ amygdalus ſeu amygdala arbor, quæ & nux græca dicitur. Dioſc. lib. 1. cap, 177. Etymon. vide in ἀμυγδάλη. Eadem dicitur & ἀμύγδαλος, ἡ, ἡ, apud Luc.

ἀμυγδάλη, fructus illius arboris, qui & ἀμύγδαλον, à Latinis itidem amygdala & amygdalum nominatus. Dioſc. Vocatas ἓνα ἀμυγδάλας. Herodian, gram. ait παρὰ τὸ ὀν τοῦ μῆλο χλωρὸν ἀπορρέον ἀμυχαὶ ἴσχει πολλὰς, teſte Atheneo lib. 2.

ἀμυγδάλινος, ἡ, ὁ, amygdalinus, *hoc eſt*, confectus ex amygdalis. Vt ἀμυγδάλινον ἔλαιον, apud Dioſc. l.c. 39.

ἀμυγδαλίς, ίδος, ἡ, idem quod ἀμυγδάλη, amygdalum. fructus amygdalinæ arboris. Plut. in Symp. 1. Probl. 6.

ἀμυγδαλίτης, ου, ὁ, amigdalites, aliquam ſimilitudinem habens cum amygdala. Plin. l. 2. 6, c. 8.

ἀμύγδαλον, ου, τὸ, amygdalũ: fructus amygdalinæ arboris, qui & ἀμυγδάλη, apud Athen. lib. 2, & Theophr. & Dioſc.

ἀμυγδαλόεις, εσσα, εν ἢ, amygdalæ ſpeciem gerens.

ἀμυγδαλέες, ασσες, ὁ, idem. Nirand.

ἀμυγμὸς. vide in ἀμέσσω. ἀμαδὶς vide in ὄμαξ.

ΑΜΙΔΑ. Ὁ, ὁ, obſcurus, fabuloſus. vix apparens, exiles tenuisidem quod ἀμαυρός. Nicand. in Ther. σπερμῆσι ἀμυδροῖσι ἄκεων, obſcurioribus & exilioribus ictibus. Idem, de aſp. de ἀμυδρότερον ὄφιος ἄλλων, exilius & tenuius cæteris venenatis ſerpentibus. ἀμυδρὸν φάος, lux obſcura & cæca, quæ non multum ab ipſis differt tenebris. Sic Thuc. li. 5. ἔτι γὰρ καὶ δηλόν ἐστι ἀμυδρῶς γεγράμμενα λίγαι δ' ἂν. obſcuris literis quę vetuſtate attricæ & exeiæ vix apparent. Plutarchus copulatè dicit ἀλαμπὲς & ἀμυδρὸν, item ἀμυδρὸν & δυσφαίνετον. Ἐλαπάμυδρον obſcura & cuius aliquæ adhuc exant reliquiæ; Plutarch. in Alcib. metaphora ſumpta ab iisquorum leuia adhuc cernuntur veſtigia. At ἀμυδρότατόν εἰδεν ſunt οἱ κῆρυκες ἄχαρι ῥέοντες, παρὰ τὸ μυεῖν, (inquit) ὃ ἐστι ῥεῖν. Pro quo habetur ἄμυσσε, apud Etym. apud Heſych.

ἀμυδρῶς & ἀμυδρὰ, obſcurè, exiliter. vt quum ἀμυδρῶς ſeu ἀμυδρὰ βλέπειν dicitur, quod & ἀμαυρῶν ſeu ἀμαυρὰ ὁρᾶν.

ἀμυδρόω, ῶ, obſcuro, hebeto. vnde ἀμυδρώθη apud Dionyſ. Arcop. hebeſcens, deficiens.

ἀμυδρωσις, εως, ἡ, obſcuratio, hebetatio. ἀμαύρωσις. Gal.

ἀμυδρώδης, ες, ὁ, idem quod ἀμυδρός. Nicand.

ΑΜΥΜΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, dictum putatur quaſi ἀμύγμων, vtpote ὀρὴ ἔχων τὰ μυγμῆς, hoc eſt, τῶ ἀξιοκατέχων ἔχειν, quo irrideri aliquem ſolemus & ſubſannare: aliis etiam dictum volentibus quaſi ἀμάμων. Vtut ſit, ſignificat eum, in quo nihil laudari reprehendiq; poteſt. nihil derideri. & ſubſannari. Odyſſ. ξ, Ω' γέρον, αἶσ' ἐμὲ μᾶλλον ἀμύμονα εἴδεϊ, τῆδε τε κλισίῃ ἠδὲ ξείνια φορίσαι. Apud eundem ſæpe propriis nominibus iunctum legitur & tunc exponi poteſt etiam, laudabilis, aut laudatiſſimus, celeber, præclarus. vt Il. ζ, ἀμύμων Βελλεροφόντης. Odyſſ. ϖ, Ὀδυσσῆα ἀμύμονα. Exponi poteſt etiam, egregius, ſtrenuus. vt ι, ἀμύμονά τε κρατερόν τε. Opus quoque aliquod ἄμυμον dicitur elegans, ſcitum. vt Il. ε, Δαιδάλου ἣ ἐπὶ γαίῃ ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας. ¶ Apud Hom. Od. ο, ἦσιν ἀμύμονα πομπὴν exp. fauſtis deorum auſpiciis, bono ductu.

ΑΜΥΝΩ, auxilior, opẽ fero, ſuppetias eo, ſuccurro, aliquem defendo, vel ab iniuria defendo. Illiad. φ. ἀεὶ γάρ τοι ἀμύνω καὶ ibid. Τρωσὶ παρεστὶ μάχῃ καὶ ἀμύνειν. ἦτοι αὐτοὶ, ἴσοισ. ἔπειτ' ἐμὲ ἀμυνοῦσι τε, venerunt vobis auxiliaturi, venerunt vobis ſuppetias. Xenophon. Pæd. 3. μὴ φθόνῳ κωλύωμεν αὐτοὺς, αὐτοὶ ἀμύνειν τοῖς πόνοις καὶ ἑαυτοῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ¶ Item propulſo, propulſo, arceo. paſſim apud Hom. cum accuſ. & dat. vt Od. θ. κεῖσ' ἐς τελίσσετ' ἀμύνων ὑλιὸς ἦμαρ, ab vrbe & liberis arcere crudelem diem, vel propulſans. Aic Il. ζ. ἀμύνειν νηυσὶ δῆιον Πῦρ. ἐθέλοις, arcere vis ignem à nauibus, defendere naues ab igni. Aliquando pro dat. ponitur genitiuus, vt Il. ἀλλ' αὖ τοι ἐγὼ ἀμυνέω Ἀχαιῶν. Il. ο. Τρώων ἀμυνε νεῶν. Interdum additur præpoſitio, vt Od. ἀμύνομαι ἀνδρῶν ἔκας ἀμυνε νεῶν. Sic & apud Apoll. Arg. 1. ἀλλὰ μεταξὺ ἄμυνον λαοῖσιν. ¶ Item vlciſcor: vt ἀμύνειν ἑῷ πατρὶ πεφνόντι, vlciſcor te mortuum, vlciſcor mortem tuam. q. d. propugno pro te mortuo.

ἀμυνόμενος, dimico pro, propugno pro, tueor, defendo. Apud poetas aliquando cum genit. vt πάτης ἀμυνόμενος. Il. μ. Et cum accuſ. vt Il. ἐμὲ μὲν δὴ ἐγὼ ἀμυνόμενος κτανέεσθαι. aliquando cum præp. περὶ, vt ἀμυνόμενος περὶ πατρίδος, pugnare pro patria. Sic Il. ε. ἐμὲ δ' ἀμυνόμενον περὶ παιδὸς καὶ ἀκοίτης. in proſa etiam ſic vſurpatur. Cum præpoſ. ὑπὲρ vt apud Plut. ἀμυνόμενοι ὑπὲρ τῆς βασιλέως. Sic & apud Dem. & Xen. cum præpoſ. πρὸς. vt ἀμυνόμενος πρὸς ἀδελφὸν, pro ſorore propugno, ſororem defendo. apud Plut. in probl. Et cum accuſ. vt ἀμυνόμενος τὴν ἐπιβουλὴν. apud Plut. de leg. pro Græcia dimico vel propugno. Græcium tueor, vel defendo. ¶ Item iniuriam propulſo, vim arceo, reſiſto, tueor me aduerſus aliquem. Cum accuſat. Xen. ἐπὶ κτίσιν οἷς ἀμύνονται τοὺς ἀδικοῦντας, habent arma quibus iniuriam infereotibus reſiſtunt, vel iniuriam illatam propulſant. Sic ἀμυνόμενοι τὰς ἐπιθήκας, tueor me aduerſus eos qui me adoriuntur. ¶ Item vlciſcor. Cum accuſ. vt Hom. Odyſſ. μ. τὸ δέ κ' ἀμυνάμενον. Demoſth. Phil. 3. ὅπως ἀσφαλίσηται ῥᾴστε αὐτὸν ἀμύνασθαι, tutiſſimè & facillimè ipſum vlciſcetur. Herodianus, τὸ ἰχθῦν ἡμυνα' μὲν. Dicitur etiam ἀμύνεσθαι τὸν ὑπὲρ τούτου. Iſocr. ad Philippum, ἡμεῖς δ' ὑπὲρ ὧν ἐπάσχομεν ἀμυνάμενοι, ἀμυνόμενοι ζηλωθησόμεθα αὐτοῖς, vlciſcendo ob iniurias quibus nos affecerunt. vel pœnas ab eis repoſcere iniuriarum. Dicitur & ἀμυνόμενοι σπείρειν vt apud Lucianum, ἀμυνόμενοι δὲ ἐγέλασαν, vlciſcor te ob riſum, vel vicem reddo riſui. ¶ Item arceo, propello, propulſo. vt ἀμυνόμενος ὑηλιὸς ἦμαρ Il. λ. & ν. Sic apud Plutarch. in Publicola, ὅτε ἐπὶς ἀφ' ἑστίας φέρας ἠμύνετο τὰς πολεμίας, hic ſtans pro ponte hoſtes arcebat. ¶ In bonam etiam partem ſumitur pro ἀμείβεσθαι: vt ἀμυνόμενος τοῖς ἴσοις, par pari referre, apud Ariſtot. in Probl. Sic & apud Thuc. ἀμυνόμενος τοῖς ἐμφύτοις.

ἀμυνόμενος

Ἀμυσάζω, Atticè pro ἀμύω. vt διωκήσω pro διώξω. Ariſtoph. in Nebulis, ἀμυσάζετέ μοι τυπτόμενον. opem ferte mihi vapulanti.

ἄμυσις, εως, ἡ, vltio, vindicta propulſatio iniuriæ. Aliquando abſolutè ponitur: nonnunquam cum genitiuo, vt Alexander Aphrod. θεὸς ἄμυσιν τῶ ἀδικούντων. Item gratiæ relatio, beneficij compenſatio, retributio. Suid. Euſt.

Ἀμυσίς, ιδος, ἡ. pro ἀμυντικὸς, Heſychius & Suid. Hinc ἀμυσίως ὑμᾶς apud Comicum, inquit Euſtath. animus vltionis cupidus, vel vlciſcendi.

ἀμυντικὸς, ἡ, ὁ, ad iniuriam propulſandam aptus, inſtructus ad defenſionẽ ἀμυντικὴ δύναμις ἡ πρὸς τὰς πονηρὰς, Plat. in Epiſt.

ἀμυντὴρ, ῆρος, ὁ, ἡ, auxiliator, vel vltor. Iliad. ἀμυντῆρ Ζεὸς, Od. π. Καὶ φρονεῖ οἱ κῆρ τῶν Α' ὀλίῃ σὺν Διὶ πατρὶ Ἀρείσῃ. ἠὲ πὰρ ἄλλοι ἀμυντῆρες μαρνηνται. ¶ Cum genitiuo, propulſator, expulſor vt Simonides οἶνον dixit eſſe ἀμυντῆρα θρασυκαρδίας. apud Diodorum, arma quibus vis repellitur.

ἀμυντὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀμυντὴρ, auxiliator, vel vltor, vel propulſator. ¶ Item pars cornu cerumi, apud Ariſtotelem in 6. de hiſtoria anim. vt in ſuo lexico Budæus ſcribit.

Ἀμυντὴριος, α, ὁ, ἡ, id. auxiliatorius, propulſatorius, expulſorius. ἀμυντήρια ἐδύντες, exp. dentes exerti ſerratiue. ſic dicuntur quaſi ad vim propulſandum apti. Ἀμυντήρια ὅπλα, apud Diodorum, arma quibus vis repellitur.

Compoſita.

ἐξαμυνόμενος, vicissim auxilior.

ἐπαμύνω, propulſo, propello, arceo. vt Il. α, ἠμὲν ἐγὼν λοιγὸν ἀπαμῦναι. ſic & apud Herodot. ἀπαμύνειν σφι τὸ κακόν.

Ἀπαμυνόμενος, iniuriam propulſo, reſiſto, vlciſcor hoſtem. Od. π, ῥ, λ. & apud Baſil.

ἐπαμύνομαι, defenſo, tueor. Aſſ. ex Eurip.

παραμύνω, defendo ab iniuria, auxilior, ſuccurro. Cum dat. apud Iloci. ¶ In Epigr. τῶ δούλῳ ὑπάμυνον, vlciſcor.

Ἐπαμυντὴρ, idem quod ἀμυντὴρ.

περαμύνω, protego & defendo à circumſtantibus periculis. Plutarch. in Alcib.

προαμύνω vt προαμῦναι σε, q.d. ἀμύω πρὸ σε, protego te.

προσαμύνω, vel προσαμυνόμενος, inſuper auxilior. Il. β. & Plutar. in Romulo.

ὑπαμύνω, vnà opitulor. Eurip.

χειμαμύνω. hyemis iniuriam arcens. Ita dicitur læna quædam craſſa, quam Homerus ἀλεξάνειρον vocat, inquit Euſt.

ΜΥΣΣΩ, vel Ἀμύττω, F. ξω, rado vnguibus, vellico, lacero, diſcerpo, carpo. Prouerbium eſt apud Suidam. μὴ ἄνωθεν ἀμύξῃ τὰς ἀγαθὰς, probus ne ſpina quidẽ vellicabit, ſed ſanè punxerit. Il. τ. χροῒ δ' ἄμυσσε Σπῆϊ τ' ἠδ' ἀπαλῷ δειρῇ ἰδὲ κολπῳ ἀθέσπεσα. Ab ἀμύω, inquit Etymolog. fit ἀμύσσω, σ. mutato α in υ, ἀμύσσω. ¶ Exponitur etiam lancino. Item (inquit Budæus) ſcarifico. Pollux. ἤτοι γὸ ἐλεγον τὸ ἀμύσσειν ὃ οἱ νεῦ κορυφάζειν. ¶ Item, metaphoricè animum exulcero, fauciо animi alicuius, apud Baſilium. Æſchines in epiſtolis, μὴ μενδὲ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόπτευμα ἔχῃ ὃ τῶν γνώμην ἀμύξει, quòd mente ex ſeceſſu (ſeu ex videlicet ſcrificado.) Homerus Il. ω, οὐ θ' ὑπὸδρα ὄμμα ἀμύξεις.

μυχμὸς, ὁ, ſcarificatio & laceratio cutis, propriè. Soph. vetò dixit etiam πολλὰ ἀμύγματα χαίτης, *pro*, vellicatus ſeu euulſionis canæ comæ. Item & ἀμυχὴ dicitur.

μυξις, ιος, ἡ. vellicatio, laniatio, laceratio. Item ſcarificatio.

μυξυγξ, ὁ, ἡ, idem quod ἄμυξις.

μυξωτὸς, ἡ, ὁν. q.d. vellicatim, diſcerptim. Nicand.

μυκτὴρ, ῆρος, ὁ. vim habens dilacerandi & dilaniandi. Cæl. Aurel. ch. on. lib. 1. cap. 6.

Ἀμυκτικὸς, idem quod ἀμυξις. Nic.

μυχὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἀμυξις. Plut. ἀμυχαὶ κρηπῖδῶν ἀφέλαι, lacerationes plangentium ſuſtinit. ¶ Ἀμυχὴ Dioſcoridis interpretes partim lacuna ſiue hulcuſcula vertunt. quidam hulcuſcula cutis. vt li. 7. c. 3 ἐκ ὕπω δ' ἀλαθηπίων τε μεγάλα πρώτης ἐπὶ τῇ λυσοδήκτου, ὡς τε μικρὰ κ τῆς ἀμυχῆς ἐμφυσῆ. Sunt & qui rubera humentia interpretantur.

Ἀμυχῇ. adverb. cum vellicatione, ſuperficialiter: quaſi radendo tantùm cutem.

Ἀμυχθὸν, adverb. apud Etymologiſten exp. ἄκρως δακτύλοις, primoribus digitis, vel ſummis digitis. Videtur tamen potius ſignificare, in laceratione aut vellicationis modum, aut per vellicationem, & quaſi quis diceret, vellicatorie, ſeu vellicatim, diſcerptim.

Ἀμυχώδης, ες, ὁ, ἡ, ſimilis τοῖς ἀμυχῇσι, in quo cutis veluti carpta ac vellicata vnguibus videtur. Hippocr. Coac. progn. τὰ ἀμυχώδεα ἐξαναθήσεται.

μυχλία, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

ἐξαμύσσω, lacero, laniatu ſaucio, perſtringo. (Ita videlicet vt aratrum terram, & telum cutem perſtringit leuiterq. ſaueiat, non profundum imprimens ſulcum. quod & ἔξειν dicitur) Iliad. ι. Πρὶν ἐχεμυθῆσαι πεδὸν κορυθαίολον ἔγχος ἀρραιῶ. Athen. lib. 2.

προμυχλίζειν τῶ κυνὶ λίνον τὸν κυνοσάκτην

ἐκμύσσω, siue Περιαμύττω, circumſcarifico, circumcirca fau-

cio. Metaphor. in Axiocho. Διὸ μὴ ποικίλως περιαμύττων τ' ἤθη, faucians, lacerans.

ΑΜΦΙ, præpoſitio quæ variis caſibus iuncta varia ſignificat. Cum Genit. ſignificat. de. Od. θ. Ἀ μφ' Ἀφροδίτης. Luc. in Aſtrol. ἀμφὶ τ' ἀστέων ἠ χαφῆ. Item propter. Apoll. Arg. 1, τὸ δ' ἀμφὶ δέλῳ ὑμέτερον βαρέσαν, propter hanc, huius cauſa vel gratia, huius nomine. Itẽ ἀφὸς per. Apollon. Arg. 2. Φοῖβε τ' ἀμφὶ γ' αὐτ' εἴνεκεν Ἡ ρης Λέσσομαι, oro atq. obteſtor per Phœbum. Item, circa. ἀμφὶ πόλιν εἰκόσι. exp. circa vrbem habitant. apud Herodot.

Cum dat. ſignificat etiam ἀφὸς de. vt apud Sophoclem in Aiace, ἀμφὶ ῥ' τύξοισιν δ' ἀγνὸς, id eſt, ἀφὸς τύπτων. Sic & Herodotus, ἀμφὶ ῥ τῇ θανάτῳ αὐτῆς δῆξὸς ἐκφέρεται λόγος, de eius morte duplex vulgatur fama. Od. ξ. κακὰ φρεσὶν ἤδέασι ἔκλαι Ἀμφ' ὑμῖ. pro ἀφὸς ὑμᾶς. Sic & ἀμφὶ βοηλασίῃ & ἀμφὶ χρόμῳ apud eundem. Ponitur etiam *pro*, circa vel circum, idq. frequentiſſima & maximè recepta ſignificatione præſertim apud poetas. Heſiodus, Οὐκοῦν σὶ ἀμφ' ἄμαξιον αἶσα ἀλκτῆρος σίδηρον. Hom. Od. ξ, ἀμφὶ πόδεσιν τοῖς ἀγαθοῖσι πέδιλα. Apoll. Arg. 2. Ἀμφὶ ῥ' χαλκείας κόρυθας κεφαλῆσιν ἔθηκε, areas galeas circum capita poſuerunt vel, capitibus circumpoſuerunt. Sic & apud Theocritum, ἀμφὶ γὰρ ἄρθρα, circa pectus. Item propter: vt ἀμφὶ φόβῳ apud Euripidem ſcholiaſtes exponit ἀφὸ τ' φόβου. Sic ἀμφ' Ἑλένῃ μάχεσθαι nonnulli exponunt propter Helenam pugnare, vel Helenæ cauſa. Item pro κῦ, contra Sophoc. in Aiace, λόγους αὐτοῦ τοὺς ἀφ' Ἀτρεΐδαν κρίσει. Τὰς δ' ἀμφ' Ὀδυσσέῖ, id eſt, κῦ τῶ Ὀδυσσέως, aduerſus Vlyſſem.

Cum accuſ. (apud proſæ ſcriptores potius quàm cum dativo) ſignificat circa. vt ἀμφὶ τὴν πόλιν, circa vrbẽ. Apud Xen. Pæd. lib. 5. ἀμφὶ δεῖπνον ἔργα, circa cœnam occupatus erat. Dicitur eodem ſenſu nonnunquam, ἐπὶ τὰ ἀφὶ ἴλιον, & χύσεσθαι ἀφὶ πόδας. Apud Thucididem, τὰ ἀμφὶ ἄξιον quæ ad prandium pertinent. Οἱ ἀμφὶ Πείσανδρον (ſubaudi ὄντες) pro ὁ Πείσανδρος, Priamus, il. γ. Sic οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, Socrates. Sic & in aliquibus caſibus. Synefius, παρὰ τῶ ἀμφὶ τὸ ὑπάρχον Παῦλον καὶ Διονύσιον, pro παρὰ τὸ ὑπάρχον Παῦλον & Διονύσιον. Aliquando hac phraſi denotatur & homo & comitatus eius: vt apud Thucydidem, οἱ ἀμφὶ Περικλέα, Pilander cum ſociis. Sic ἀμφὶ Κῦρον apud Xenophontem, Cyrus & eius milites. vel Cyri milites. Sic apud Platonem, οἱ ἀμφὶ τὴν Ὀρφέα, Orpheus & eius ſectatores. vel, Orphei ſectatores. Item per circiter. Lucia. ἀμφὶ τὰς πεντηκοντάδας. Idem, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη τῶ ὄντος ἀπήγματος quum annos eſſes natus circite: quinquaginta. vel quum circa quinquageſimum eſſes annum.

Ἀμφὶ ἀδὲ, cum accuſ. ofiæ, ὲν τῶ παρακλᾶσ. pro alterutra ſola, Iliad. β, Ἀ μφὶ δὲ κρηνίαι. Interdum ἀδὲ præponitur, poſita poſt ipſum particula τε, itemque poſt ἀμφὶ, vt Il. ε. ἀδὲ τ' ἀμφὶ τε ἕφεσσιν. Sic Apoll. Arg. 1. ὄφρα ἀδὲ ἀμφὶ τ' ἴχνια Ἀ γήνωρ. Sunt & ἀμφὶ ἀδὲ exp. ex vtraque parte.

Ἀμφὶ pro ἀδὲ & ὲν & ἐπὶ & pro δύο, in compoſ. Euſt.

Ἀμφὶ, *adverb.* ſine caſu, vt & circùm Latinè aliquando. Exponitur & circumcirca. Apol. Arg. 2. ἀμφὶ ῥ πήληξ ibidem, ἀμφὶ ῥ Κόλχων Ἐ'θνεα ναιετάουσι.

Ἀμφὶς, (aliud adverb. ex ἀμφὶ præpoſitione factum, addita litera σ) Vtrinque, ab vtraq. parte. Ilia. ς, σιδήρεϊ' ἄξονι ἀμφὶς, id eſt ἀμφοτερωθεν, inquit Euſt. At Il. η. Ἦ χ' ὑπτιος ἐ λεὼν ἐρυκάσῃ ἀμφὶς ἐὼσα. vbi ἀμφὶς idem ait ſignificare vel in circuitu, aut circùcirca: vel pro ἀμφὶ (circum) accipi: vt intelligatur ἀμφὶ τὸ τεῖχος ὢσα. Apud Heſiod. in Erg. Πασσὶ μὲν ἀμφὶς ἰδυῖαι. ¶ Item ſine, ſeorſum. Cum genit. vt ἀμφὶς Διὸς, abſque Ioue, vel ſeorſum à Ioue, apud Homerum. Interdum cum verbo iũctum idem ſignificat: vt ἀμφὶς φρονέειν, ſeorſum deliberare vel conſultare. Diuerſa conſilia agitare. Sic ἀμφὶς φρονεῖν exponitur διχοτόμειν, quaſi διχῇ φρονεῖν. ¶ Item extra, itidem cum genit. vt apud Hom. ἀμφὶς ἐὸν ὁμιλεῖσθαι, id eſt. ἐκὸς, inquit Euſtath. ¶ Item inter, in medio. Il. γ, ὁλίζῃ δ' ὧδ' ἀμφὶς ἔρεσσε, parum erat terræ inter vtroſque.

Διαμφὶς (*comp.*) verinq. Item ſeorſim. Dionyſ. de ſitu orbis. Διαμφὶδρόμους, (q.d. ſeorſim poſitus, ſeparatus) diuerſus, alienus. Heſych.

Ἄμφω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΕΩ, F. ήσω, controuerſor; contendo de re aliqua, diſcepto. vt apud Plat. in Protag. ἐ ἐθέλῃ τὸ λόγου ἀμφισβητεῖν μηδ' ἐλέγχειν ὁ μὲν. Sic apud Ariſtot. Rhet. 1. ἐπεὶ ὁ πολλοὶ ὁμολογοῦντες ἀμφὶ συμβήσθαι ἐθέλ τὸ μῆθον οὐ μφισβητοῦσιν. Iungitur & datiuo rei. Ariſtot. Ethic. 6. οὐ μφισβητεῖ τοῖς φαινομένοις ἐνάρχῃς, controuerſatur de iis quæ euidentia ſunt, vel adducit in controuerſiam ea quæ, &c. Et infinitiuo: vt apud Demoſth. in Paragr. ad Apat. ὅτι μφισβήτησιν ὅπως μὴ ἕξειν ἡμεῖς διαπεῖσαι αὐτούς. Apud eundem, οὐ μφισβητεῖ μὴ οὐ λῃθῆ λέγων σε, contendo te non vera dicere. ¶ Item, contendo in iudicio, litigo, ambigo. Iſocr. ad Nicoclem, ἴσως ἀμφίβολος ποιῶ ἐθέλ ὧν αὐ ἀφὸς σ' ἁπάντων ἀμφισβητῶσιν ἀφὸς χάριν, non ad gratiam de iis de quibus inter ſe ambigunt, ſententiam ferre, vel de

quibus inter eos ambigitur. Aristot. Pol. 4. ὁ γὰρ περὶ τοῦ μείζονος ἀμφισβητούμενον, πῶς ἔστ' ὀλιγαρχία. ¶ item ἀμφισβητεῖ ἔστω, vel τοῦτο, aut πρὸς τοῦτο, contendo de hoc tanquam ad me pertinente, hoc mihi vendico. vt apud Themistium, εἰ δὲ πράγματ' ἠμφισβήτουν, si rem vendicarem mihi, vt Bud. interpr. Apud Demosth in epist. Phil ἀμφισβητεῖν ἐπὶ τοῖς ὑπὲρ ὑμῶν πεπραγμένοις. Isocrates in suagora, ἀμφισβητοῦσι πρὸς βασιλέα. Aristot. Pol. 3. ἀμφισβητοῦσι τοῦ πράγματος ἰσότιμοι. Additur interdum datiuus personæ, vt apud Isocratem, ἀμφισβητεῖ τοῖς λέγουσι, certo tecum de imperio, vel contendo tecum. ¶ Item dubito, ambigo. Aristot. Rhet. 2. ἢ ἀμφισβητοῦντες πότερον ἡδέως ἢ τοὐναντίον.

* Ἀμφισβητεῖν, inquit Suid. est μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ' οἷον χωλὸς βαίνειν πρὸς ἀμφιβάλλειν. quasi ἀμφὶ σαίνειν. Affertur & aliud etymon, παρὰ τὸ ζητεῖν, quasi ἀμφιζητεῖν.

Ἀμφισβοῶ μαι, ambigor, in controuersiam venio seu adducor. vt τὸ ἀμφισβητούμενον, hoc controuersum est, vnde τὰ ἀμφισβητούμενα, res controuersiæ. Exp. & controuersia mihi mouetur, apud Demosthen.

Ἀμφισβήτημα, τό, controuersia. item, quæstio inter disputantes agitata.

Ἀμφισβήτησις, εως, ἡ, controuersia, disceptatio, contentio. Isocr. item dubitatio frem, actionis quoddã genus apud Poll.

Ἀμφισβητητικὸς, ὸν, ὁ, ἡ, controuersus, in controuersia positus de quo controuersia est, de quo disceptatur. dubius, de quo dubitatur. Xen. Demosth. Aristot.

Ἀμφισβητητικῶς, ὸν, ὁ, contentiosus, id est, contentionib. deditus.

Composita.

Ἀ-αμφισβήτητος, non controuersum. quod constat & conuenit.

Ἀ-νυμφισβητήτως, sine controuersia, citra controuersiam, procul dubio, indubitanter. Dem. pro cor.

Διαμφισβητέω, controuersor, disceptro. Dem. pro cor. αὐτὸς μὲν πρὸς ἄλλους διαμφισβητεῖν πρὸς τὴν ἀρμοδίαν.

Διαμφισβήτησις, altercatio, vel dubitatio.

-Α' Μ Φ Ω, ambo, vel ambæ. Odyss. σ. τὼ δ' ἄμφω χεῖρας ἀείραντ'. Apud Hesiod. ἄμφω γε μὴν ἐοῖσιν. Dual. genit. vel dat. ἀμφοῖν vt ἀμφοῖν χεροῖν. ambabus manibus : qui datiuus χερσὶν interdum subaudit ur. * Fit ab ἀμφὶς

Ἀμφότερος, ἀμφοτέρα, ἀμφότερον, vterque, vtraque, vtrumque. Il. δ. Ἀμφότεροι, τῶν μὲν ἔπαρα ἰλαπλὴ πεδίονδε. Sic & Od. ο, Ἀμφότεροι καὶ δὺς τε καὶ ἀγχάλη, &c. In duali : Iocr. in Panegyr. ἀμφοτέροιν αὐτοῖν ὧν τῆς Ἑλλάδος ὀφείλω. ET Od. δ. Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μύρεσθ' καὶ ἀμῦναι. In plur. ἀμφότεροι, vtriq; frequentissimum est apud vtrosque scriptores. Ἀμφοτέροισι χερσὶ, ambabus manibus. qui tamen dat. χερσὶ læpissimè subaudit ur & in prosa, & in carmine.

Ἀμφοτέρως, vtroq; modo. Aristot. rhet. 2. Pro quo interdum ponitur ἀμφότερον adueribialiter, vt Il. δ, & ι.

Ἀμφοτερόπλους, ου, ὁ, ἡ, m.

Ἀμφοτεροῦ, vtrobique. Ἀμφοτέρωθεν, vtrinque. Ἀμφοτέρωσε, vtroque, in vtramque partem.

Ἀμφοτερίζω, in vtramque partem vergo. item vtrinq; cingo vel arcingo, Strab. lib. 6.

Composita.

Ἐξαμφοτερίζω, vtraq; re excido. item in dubio pono. dubium facio.

Ἐπαμφοτερίζω, cum dat. (inquit Bud.) in vtramq; partẽ vergo, ancipitem me præbeo, & mediam naturam habeo. inter duo aut plura genera ita intercedo, vt nullo in genere planè censeri possim. Aristot. de part. anim. lib. 3. φανεῖσι γὰρ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς ὄρνισι τὸ ἦμαρ καὶ ὁ πτερωτὸς. vbi quidam interpr. ancipiti inter hæc esse specie. Cõstruitur & cum ἐπὶ vel πρὸς, cũ significatione ancepsi & ambiguũ esse. vt Aristot. in Ech. 7. ¶ item vtriq; sufficio. Aristot. de gen. li. 4, ἡ δὲ φύσις ἐπαμφοτερίζει πολλαχῆ καὶ πρὸς τὸ ἐπιμφοτερίζειν. B. Et pro alternare. Plutarch. ἐπιμφοτερίζων τοῖς λογισμοῖς, alternantibus in eo sententijs. ¶ item, in neutras partes transeo, integrum me & medium præbeo, vt apud Plut. τοὺς δὲ θεωτοὺς ὁρῶν ἐπιμφοτερίζοντας.

Συνάμφω, ambo, q.d. simul ambo. Polyb. lib. 1.

Συναμφότερος, q.d. simul vtrumq;. Et pro ἀμφότερος, vtrumq; Plat. Thuc. Dem.

Α' Μ Ω Μ Ο Ν, ου, τὸ, amomum : nomen fructus cuiusdam & aromatis, apud Dioscor. & Theophr. Κινάμωμον, vide suo loco, infrà.

Ἀμωμίτης, ου, ὁ, amomum similitudine aliqua referens. Dioscor.

Ἀμωμὶς, ίδος, ἡ, herba quædam ex eo dicta quòd amomo similis sit. Dioscor. lib. 1. cap. 14.

Καρδάμωμον, aromatica, planta, à cardamo denominata. vide Plin. Dioscor. Theophr.

Α' Ν, coniunctio interdum potentialis, interdum expletiua. vt Demosth. ad Aphobum, ἐὰν δὲ τὸ πρᾶγμ' αὐ ἐξελίγξαι ζητῶ, ἐζήτησεν αὖ με τὸν πᾶππα τὸ χρέοφοῦς πὰς μαρτυρίας. Hîc alterũ αὖ est δευτέρως, alterum πρᾶγμ' ἀναλαμβανομένου, inquit Bud. Sic apud Aristot. in 10. Ethic. μᾶλι ς' αὖ ἔστ δυσὶ δεῖ τῶν εἰρημένων τοιοῦτόν. Et apud Aristophanem Vespis, ἐγὼ δ' ἐδ' αὖ ὀργῶν γάλα αἰτῶ βίᾳ λαμβάνειν. αὖ ἢ μὴ δύνεσθαι. Eius vsus exemplis colligendus est. ¶ Cum Indicativo tui præt. imperfecto, Demosth. contra Midiam, ἐγὼ δ' αὖ τοῦτ' ἀπαντᾶν, essent enim omnium vtilissimi. Vel, possent. Cum præterito perf. Idem ἐπεὶ δέ γε ὑμῖς αὐτὸς ἐλαύνων ἐλαύνω καὶ δεδίωκα, iampridem perijstis. vel, iam pridem potuistis vt perijstis. Cum præt plusquam perf. Demosth ἐὰν δὲ ἀδικημάτων αὖ ἐμέμνηθ' τῶν ἐμῶν ἐκεῖνα ἐμέμνητο, si factum, certo tecum de imperio, vel contendo tecum. ¶ Item dubito, ambigo. Aristot. Rhet. 2, ἢ ἀμφισβητοῦντες πότερον ἡδέως ἢ τοὐναντίον. Additur interdum datiuus personæ, vt apud Isocratem, ἀμφισβητεῖ τοῖς λέγουσι, certo tecum de imperio, vel contendo tecum. ¶ Item dubito, ambigo. Aristot. Rhet. 2, ἢ ἀμφισβητοῦντες πότερον ἡδέως ἢ τοὐναντίον.

* Ἀμφισβητεῖν, inquit Suid. est μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ' οἷον χωλὸς βαίνειν πρὸς ἀμφιβάλλειν. quasi ἀμφὶ σαίνειν. Affertur & aliud etymon, παρὰ τὸ ζητεῖν, quasi ἀμφιζητεῖν.

Ἀμφιβαθὴς μυρ. ambigor, in controuersiam venio seu adducor. vt τὸ ἀμφισβητούμενον, hoc controuersum est, vnde τὰ ἀμφισβητούμενα, res controuersiæ. Exp. & controuersia mihi mouetur, apud Demosthen.

Ἀμφισβήτημα, τό, controuersia. item, quæstio inter disputantes agitata.

Ἀμφισβήτησις, εως, ἡ, controuersia, disceptatio, contentio. Isocr. item dubitatio frem, actionis quoddã genus apud Poll.

Ἀμφισβητητικὸς, ὸν, ὁ, ἡ, controuersus, in controuersia positus de quo controuersia est, de quo disceptatur. dubius, de quo dubitatur. Xen. Demosth. Aristot.

Ἀμφισβητητικῶς, ὸν, ὁ, contentiosus, id est, contentionib. deditus.

Composita.

Ἀ-αμφισβήτητος, non controuersum. quod constat & conuenit.

Ἀ-νυμφισβητήτως, sine controuersia, citra controuersiam, procul dubio, indubitanter. Dem. pro cor.

Διαμφισβητέω, controuersor, disceptro. Dem. pro cor. αὐτὸς μὲν πρὸς ἄλλους διαμφισβητεῖν πρὸς τὴν ἀρμοδίαν.

Διαμφισβήτησις, altercatio, vel dubitatio.

Α' Μ Ω Μ Ο Ν, ου, τὸ, amomum : nomen fructus cuiusdam & aromatis, apud Dioscor. & Theophr. Κινάμωμον, vide suo loco, infrà.

Ἀμωμίτης, ου, ὁ, amomum similitudine aliqua referens. Dioscor.

Ἀμωμὶς, ίδος, ἡ, herba quædam ex eo dicta quòd amomo similis sit. Dioscor. lib. 1. cap. 14.

Καρδάμωμον, aromatica, planta, à cardamo denominata. vide Plin. Dioscor. Theophr.

Α' Ν, coniunctio interdum potentialis, interdum expletiua. vt Demosth. ad Aphobum, ἐὰν δὲ τὸ πρᾶγμ' αὐ ἐξελίγξαι ζητῶ, ἐζήτησεν αὖ με τὸν πᾶππα τὸ χρέοφοῦς πὰς μαρτυρίας. Hîc alterũ αὖ est δευτέρως, alterum πρᾶγμ' ἀναλαμβανομένου, inquit Bud. Sic

apud Aristot. in 10. Ethic. μᾶλι ς' αὖ ἔστ δυσὶ δεῖ τῶν εἰρημένων τοιοῦτόν. Et apud Aristophanem Vespis, ἐγὼ δ' ἐδ' αὖ ὀργῶν γάλα αἰτῶ βίᾳ λαμβάνειν. αὖ ἢ μὴ δύνεσθαι. Eius vsus exemplis colligendus est. ¶ Cum Indicativo tui præt. imperfecto, Demosth. contra Midiam, ἐγὼ δ' αὖ τοῦτ' ἀπαντᾶν, essent enim omnium vtilissimi. Vel, possent. Cum præterito perf. Idem ἐπεὶ δέ γε ὑμῖς αὐτὸς ἐλαύνων ἐλαύνω καὶ δεδίωκα, iampridem perijstis. vel, iam pridem potuistis vt perijstis. Cum præt plusquam perf. Demosth ἐὰν δὲ ἀδικημάτων αὖ ἐμέμνηθ' τῶν ἐμῶν ἐκεῖνα ἐμέμνητο, si factum, certo tecum de imperio, vel contendo tecum. ¶ Item dubito, ambigo. Aristot. Rhet. 2, ἢ ἀμφισβητοῦντες πότερον ἡδέως ἢ τοὐναντίον. Additur interdum datiuus personæ, vt apud Isocratem, ἀμφισβητεῖ τοῖς λέγουσι, certo tecum de imperio, vel contendo tecum. ¶ Item dubito, ambigo. Aristot. Rhet. 2, ἢ ἀμφισβητοῦντες πότερον ἡδέως ἢ τοὐναντίον.

* Ἀμφισβητεῖν, inquit Suid. est μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ' οἷον χωλὸς βαίνειν πρὸς ἀμφιβάλλειν. quasi ἀμφὶ σαίνειν. Affertur & aliud etymon, παρὰ τὸ ζητεῖν, quasi ἀμφιζητεῖν.

Ἀμφιβαθὴς μυρ. ambigor, in controuersiam venio seu adducor. vt τὸ ἀμφισβητούμενον, hoc controuersum est, vnde τὰ ἀμφισβητούμενα, res controuersiæ. Exp. & controuersia mihi mouetur, apud Demosthen.

Ἀμφισβήτημα, τό, controuersia. item, quæstio inter disputantes agitata.

Ἀμφισβήτησις, εως, ἡ, controuersia, disceptatio, contentio. Isocr. item dubitatio frem, actionis quoddã genus apud Poll.

Ἀμφισβητητικὸς, ὸν, ὁ, ἡ, controuersus, in controuersia positus de quo controuersia est, de quo disceptatur. dubius, de quo dubitatur. Xen. Demosth. Aristot.

Ἀμφισβητητικῶς, ὸν, ὁ, contentiosus, id est, contentionib. deditus.

Composita.

Ἀ-αμφισβήτητος, non controuersum. quod constat & conuenit.

Ἀ-νυμφισβητήτως, sine controuersia, citra controuersiam, procul dubio, indubitanter. Dem. pro cor.

Διαμφισβητέω, controuersor, disceptro. Dem. pro cor. αὐτὸς μὲν πρὸς ἄλλους διαμφισβητεῖν πρὸς τὴν ἀρμοδίαν.

Διαμφισβήτησις, altercatio, vel dubitatio.

Α' Μ Ω Μ Ο Ν, ου, τὸ, amomum : nomen fructus cuiusdam & aromatis, apud Dioscor. & Theophr. Κινάμωμον, vide suo loco, infrà.

Ἀμωμίτης, ου, ὁ, amomum similitudine aliqua referens. Dioscor.

Ἀμωμὶς, ίδος, ἡ, herba quædam ex eo dicta quòd amomo similis sit. Dioscor. lib. 1. cap. 14.

Καρδάμωμον, aromatica, planta, à cardamo denominata. vide Plin. Dioscor. Theophr.

Α' Ν, coniunctio interdum potentialis, interdum expletiua. vt Demosth. ad Aphobum, ἐὰν δὲ τὸ πρᾶγμ' αὐ ἐξελίγξαι ζητῶ, ἐζήτησεν αὖ με τὸν πᾶππα τὸ χρέοφοῦς πὰς μαρτυρίας. Hîc alterũ αὖ est δευτέρως, alterum πρᾶγμ' ἀναλαμβανομένου, inquit Bud. Sic

runt, quàm facere potuissent si suum agrum populantes videssent. Affert enim particularia hæc compendium orationi. Plato in Philebo, δέξαι μὲν ἡμᾶς ὑπ' ἐμοῦ συλλαμβάνοντας αὖ, ὑπερ ἐκεῖνα μὴ ἂν, non etiam, non concederem. ¶ Interdum ponitur ἂν præcedente εἰ. vt Demosth. ὅτι δ' ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἐμῶν εἰ ἐβούλετ' χάρισαι. Plato in Apologia, εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολλὰ, πάλαι ἂν ἀπολώλειν. si iam pridem ἔκπωμα. tractare aggressus fuissem, iam pridem perijssem. Æschines, εἰ ἐπιφθονώτερον δ' ἂν ὀνομάζω ἕκαστα τῶν δήμων, si faceretis, ne nominarctur quidem populi nomen. ¶ Quædam sunt genera in quibus ἂν in priore, εἰ μὴ in posteriore collocatur, vt apud Xenophontem libro δ. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀσθένειᾳ ἐγένετο μείζονι ἢ ὥστε ἀλυσιτελῆ. Interdum verò, πλήν εἰ. vt apud Isocratem, οὐ ῥᾴδιον ἐλαθεῖν, πλὴν εἰ δέοιτο, &c. ¶ A' γ geminatum. ait Budæus ibi magis παραπλήσιον videri quàm διωνυμίαν in hoc Xenophontis loco. Pæd. 5, ὅτῳ δ' ἂν κυφότερον συνακολουθοῦμεν ἢ εὐτελίστερον, πόσῳ ἂν ἐπιθέσεως ἡδίων ἂν ἀφικοίμεθα ἢ καὶ ἀνυπόπτως κυβεύσομεν. Idem alibi ἂν esse πλουτοῦσι dicit in hoc Platonis loco, in Alcib. 2. ἀλλὰ καὶ δίκαιός ἂν ὑμῖν εἶ τὸν μὲν πατέρα τυγχάνοι. ¶ A' ν pro ἐὰν si, vide in Ei. ¶ Item pro ἀνὰ. vide in A' νά.

Α' Να', (*præpositio*) per. Odyss. ξ. Κᾶδεν ἀν' ὑλήεν, per locum sylvosum. Et ἀνὰ ὄμιλον, Odyss. ρ. per populum, inter ciues. Item, Ἐρχόμενοι δ' ἀνὰ ἄστυ θέον ἀς ὑποφῆναι, incedentem per vrbem. Sic apud Plutarchũ, ἀνὰ βίβλους σκληρὰ μόλυβδος, palantes per montes. Sic ἀνὰ τ' ἄστυ, per viam, in vita, & apud Dioscoridem, ἀνὰ πᾶν τόπον per singulos anuos, quotannis. Exponitur & apud. vt πάλαι δ' ἐγάμεσχε χρόνον ἀν' Ἀργείην, apud Ægyptios multum pecuniarum colligi. Α' νὰ σὺν ἵππῳ, in ore habere, pro σὺν ἵππῳ ἔχειν, inquit Eustathius, Iliad. β. Sic & ἀνὰ μίσον exp. σὺν μέσῳ, & ἀνὰ μέσον εἶναι μέσῃ : Inuenitur sæpe scriptum ἀναμέσον coniunctim, & ἀναμέσῳ. ¶ Apud poetas cum datiuo, sig. cum, vt Il. α. Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, vnà cum aureo sceptro. Vel (secundum alios) ἀνὰ pro ἄνω. Sunt & qui pro circa hic accipiant. Significat & super apud eosdem, sæpe quidem cum datiuo : interdum tamen & cum accusatiuo, apud Homerũ, ἵπποι ἄμμορε ἀνὰ ζυγὸν. & ἀνὰ μεγάρῳ ἄνεμι. & apud Pind. ζυγούσας ἀν' ἵππους. Cum accus. vt ἀνὰ τ' ἴτεα καὶ μίλακα ἄμυδ. Eustath. Idem in hunc locum. Iliad. α. Ὡς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβαινε, ait ἀνὰ νηὸς esse pro ἐπὶ νηός, posita præpositione vna pro alia : aut elle pro ἀπὸ νηός, subaudita ἐπί. ¶ A' ν pro ἀνὰ interdum ponitur à poetis, sequente etiam consonante. Cum datiuo. vt ἀν βωμοῖσι, apud Hom. Cum accus. vt ἀν πύργους, & ἀν δύνακας, apud eundem. Sic & apud Hesiodum, ὀπώρᾳ φερέοικον ἀν φυτὸν ἔαφη. Sæpe & in verbis ex ἀνὰ compositis, vbi tmesis ponitur pro ἀνὰ : vt Odyss. ξ. ἀν ῥ' ἔβαλε, ἀν δ' ἐκόμισσε. Ἔστιν δὲ pro ἀνίστησι ὁ συβώτης. ¶ A' νὰ πόταμὸν πλέειν, apud Herodot. exp. aduersus flumen nauigare, vel aduersũ flumine nauigare. ¶ A' νὰ cum accusatiuo declarat etiam æqualem quandam distributionem : vt apud Dioscorid. lib. 2. cap. 91. ἀσαπελλάθη τε ὁ ξυλοβαλσάμος ἀνὰ δακλὰν μίαν. αἴξου ἢ κηὶ κινναμώμου κηὶ νάρδου ἀνὰ νάρδου ἀνὰ κύαθον μίαν, xylobalsami atque alpalathi singulæ drachmæ cinnamomi, cardamomi & nardi singulorum vncia vna. Sic ἀνὰ δραχμὴν ιβ, apud eundem, singulorum drachmas duodecim. Sic & Matth. cap. 20. ἀνὰ δηναρίον ἐλάβοσι. acceperunt singuli denarium. Luc. 9. μηδὲ ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν, singuli binas tunicas. Ioan. 2. ἐχώρουν ἀνὰ μετρητὰς δύο ἢ τρεῖς, hydriæ capientes singulæ binos aut ternos metretas. Rursum Luc. 9. κρᾶβαττον αὐτὸς κλιθὲς ἀνὰ πεντήκοντα, facite vt discumbant per singulos quotque discubitus quinquageni. ¶ Vacat etiam interdum, vt Apocalyps. cap. 21. ἓξ οἱ δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρῖται· ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. & duodecim portæ, duodecim margaritæ, vnaquæque portarum erat ex vno margarite. vel, & singulæ portæ è singulis erant margaritis. ¶ In compositione sæpe significat iterationem & velut redintegrationem : vt in ἀναβλαστάνω, repullulo. ἀναειδῶ vel ἀναειδόσκω, reuiuisco. Interdum sig. retrò vt in ἀνίλκω. Frequenter ponitur pro ἄνω, sursum vt in ἀναβάλλω, attollo : ἀνίσχομαι, ascendo : ἀνίστημι, surgo, surgo. Aliquando simplicis significationem auget. vt in ἀναδοάω, ἀναθηλῶ. ἀσαζητῶ. Sæpe etiam vacat : vt in αἰσαπτίζω. αἰσαγκαλεύω, αἰσαγγέλω. Interdum mutatur in ἀμ, sequente β vel π : vt in ἀμβάλλω, ἀμπίνω pro αἰσβάλλω. αἰσπίνω. vel mutatur in ἀγ, sequente κ, vt in ἀγκρίνω pro αἰνκρίνω, aut χ. vt in ἀγκυλάζω pro αἰσκυλάζω. Et in αὶ sequente alia vocali : αἴδημι pro αἰάδημι. αἰσίζω pro αἰασίζω. ¶ A' νὰ verò est vocat. nominis αἰάς, Il. γ. Od. ρ. & alibi. Ponitur & per apocopen pro αἰάτα, furge.

Ἀ'ν. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α' Ν Α Γ Α Α Α Γ' Σ, ίδ ος, ἡ, Anagallis : herbæ nomen, de qua Dioscor. lib. 1. ca. 209. & Plin. lib. 25. cap. 13. Meminit Suid. etiam & Gal. 6. simpl.

Α' Ν Α Γ Κ Η. ης, ἡ. necessitas (vel ab αὐάσσω, i. regno : vel ab ἄγω, ἄγη, deinde αἰάζειν, plegnasmo literæ ν, quasi ἡ πάσῃ κρατοῦσα

σα, vt vult Etymol. Aristot. de mundo aliud etymon sequutus dixit, εἵμαρμένη δ' ἐστὶ πᾶσιν ἀνάγκη λόγος τις διὰ τοῦ ἀναγκαίου ἀκίνητος ὢν ὁ ὄντως ὄντος. i. existimo etiam ἀνάγκην non aliud appellari quàm deum, veluti qui sit immobilis substantia.) Xenoph. Pæd. 2. ἐγὼ δ' οὐκ οἶδ' ὅτι τοῦτο ἐστὶν ἀνάγκη τῆς αὐξήσεως, non est magistra vlla horum melior quã necessitas. Demosth. Olynth. 1. εἰς ἀνάγκην ἐλθεῖν πολεμεῖν, veniamus in necessitatem faciendi, cogamur facere. Apud Euripidem. εἰς ἀνάγκην κέσθαι, ad necessitatem adducor, imporitur mihi necessitas, cogor. Dicitur & ἀφίκεσθαι μοι τῆς πείθειν, necesse est mihi hoc facere, cogor hoc facere, apud Demosth. Xenoph. & alios. Dicitur & πᾶσα ἀνάγκη, omnino necesse est, apud Greg. Pro eodem vsurpantur ἀνάγκη ἐστὶ, ἀνάγκη ἐστὶν, ἀναγκαῖον, ἐξ ἀνάγκης, necessitate, necessariò, coactè, inuitè. ¶ Exponitur etiam fatum, fatalis necessitas. Plutarch. εἰ δὴ τῇ Λ' ρεῖῳ κατέλαβεν ἀνάγκη ῥῦσαι Μακεδόνων ξύμμορον. Euripides ἀνάγκας θεῶν appellauit calamitates fatali quadam necessitate à diis impositas. ¶ Item αἰκίαι, tormenta, quæstiõ, vt in epitome Polybij, τοὺς ἀνθρώπους ἀνάγκαις ὑποβαλεῖν. quæ alibi τοὺς ἀνθρώπους βασάνοις ὑποβαλεῖν dicit. Et Plutarch. in Publ. ἀνάγκαις οὐκ ἐξηνάγκασεν dicit. ne quæstio quidem hoc illi expressisset.

Ἀναγκαῖος, α, ον. necessarius, necessariò eueniens, coactus. item ἀναγκαῖον, quod ex necessitate fit, & vitari nequit. Demosthenes pro corona, ἀναγκαῖα ἁμαρτήματα, peccata quæ necessariò consequuntur, peccata quæ vitari nequeunt. Et ἀναγκαῖοι πολῖται qui ex necessitate & coacti pugnant. Odyss. α, ἀλλ' ὃς ἀναγκαῖος exp. ἀναίκαστος, quo imponimus necessitatem, & cogimur aliquid facere, Od. ρ. Dicitur & ἀναγκαῖόν ἐστι, necesse est. ¶ Item necessarius, cuius vsus est necessarius, vt πῦρ ἀναγκαῖον τῆς βίου ἐστὶ καὶ εὐθρεψίας. Apud Thucydidem, πᾶν τὸν ἐκ τῶν ἡμερῶν ἀναγκαῖα, res quarum vsus singulis diebus est necessarius. Sic ἀναγκαῖα τὰ βίου, res ad vitam necessariæ apud Isocratem Panegyr. item τὰ ἀναγκαῖα, dicuntur quæ præcipuè ad rem faciunt, quæ sunt in aliquo negotio præcipua, & quæ maximè conducunt. Demosthenes pro corona, μικρὰ δ' ἀναγκαῖα ὕμεις ποιεῖτε τὰ ἀναγκαιότατα. Interdum ἀναγκαῖα exponitur vtilis, fructuosus. Sic apud Homerum ἀναγκαῖα δρήτης. ¶ Item necessarius, necessitudine coniunctus. Xenophon Hell. 5. ἀναγκαῖα μοι ὄντ' ἐς ἐκεῖνον ἦτε. Et Isocr. ὅσοι μηδ' ὀνομᾷ συγγένειαι ἦσαν ἀναγκαῖοι. Et ἀναγκαῖος ἀνὴρ, necessariò ignis calidum est & lac candidum. Isocrates ἀναγκαίως ἔχειν παρ' ὑμῶν τῶν δικαίων τυγχάνειν πολιτῶν, i. necesse est. Cicero ἀναγκαίως ἔχειν vertit, sic iubet necessitas.

Ἀναγκαιότης, ητος, ἡ, necessitudo, id est, propinquitas generis. Lysias.

Ἀναγκάζω, F. σω, cogo, compello, adigo. Isocr. ad Philippum, τῶν δὲ συμβήσεται πείθοντας, ἢ δι' ἀπορίαν κακῶν ἀναγκάζοντάν, vtilitate suadente, cogendus autem malis præsentibus. exponitur etiam à Bud. vrgeo, vexo.

Ἀναγκάζομαι, cogor. Plat.

Ἀναγκαστέος, ᾶ, ὸν, coactus, non voluntarius. Thuc.

Ἀναγκαστὴς, coactè. 1. Pet. 5.

Ἀναγκαστικὸς, ὸν, ὁ, qui cogit, qui necessitatem imponit.

Ἀναγκαστικῶς, idem.

Composita.

Ἀ-ναναγκάστως, voluntarius, minimè coactus. item ἀναναγκάστως ἐξ voluntate manans, quod præter voluntatem non fit. Arist.

Ἀβιαναγκάζω, inuitum cogo.

Εἰσαναγκάζω, idem quod ἀναγκάζω. Plat.

Ἐξαναγκάζω, cogo, compello, excito, vrgeo, instigo, apud Xen. τῶν δ' ἄλλων πλήν ὀλίγων ἐξαναγκάζειν.

Ἐπαναγκαῖος, ον, necesse, necessarium. Demosth. ἃ δὴ ποιεῖν τοὺς εὖ φρονοῦντας ἐπάναγκες. Et in quadam lege, τὰς δ' ἀσθενοῦς χρωμένους ἐπάναγκες. Plutarchus in Solone ἐπανάγκαιος μὴ εἶναι τῇ πόλει τὸν πατέρα, necesse non esse. In Act. Apolt. cap. 15. πλὴν τ' ἐπαναγκες τοῦτων, præterquam hæc necessaria. item aduerbialiter, necessariò. apud Dem.

Ἐπαναγκάζω, cogo, compello. Dem. & Andot.

Κατανάγκη, violentior amoris illecebra. vnde ἐφιλήκησ κατανάγκῃ. Synes. ¶ Item catanance, herba, cuius duæ species, quæ ambæ fernatur ad amoris illecebras facere, inquit Dioscorides, lib. 4. cap. 134. Meminit & Plin. lib. 27. cap. 8.

Καλαναγκάζω, idem quod ἀναγκάζω.

Πεδωναγκάζω, perfuasio cum necessitate coniuncta, i. cui vis adhibetur. Vtitur Cic. ad Atticum.

Περιαναγκάζω, insuper cogo. Et simpl. cogo. Plat.

Συναναγκάζω, simul cogo, vel simpl. cogo. Polyb. & Xen.

Σκεπάγνη, nomen emplastri seu vnguenti ad mouendum alvum. Aet.

A'ΝΑΓΥΡΙΣ,ιος,ὁ,& A'ναγυρ-ος,ου,ὁ ἡ, Anagyris siue Anagyrus:nomen fruticis βαρυόσμου apud Dioscor.lib.3. cap.117.& Plin.lib.27.cap.4.

-A'ΝΑΓΝΟΜαι,abnuo,renuo,recuso,detrecto. Item inficior. Interdum cum infinit.vt Iliad.σ.Et Aristides, οὐκ ἀναίρετας μὴ ἀ ηστοῖν.Sæpe cum accusatiuo.vt Odyss.γ,de Clytemnestra, τ ατὸν μὲν ἀνοίγειν ἔργον ἀεικές.Xenoph.Pæd.2. ὡς μηδὲν ἀναίρεσθ ἔργον, ἀλλὰ παῖδα νομίζειν αὐτὸν πᾶσάγ'ὅτου ἂν ὁ ἄρχων πρόσταττῃ,i.vt nullum opus detrectent,sed existiment decere se agere quicquid imperator iusserit. Habet & accusatiuum personæ,ἀπο.repudio,respuo,& (secundum quosdam) aspernor.ϑ,Odyss.Τὸν δ' ἔπ ον οὐπίσω ἀναίνομαι εἰδέ' ἀληθέα.Demosth.εἰ δὲ ϑεὸς δέξαι τ ἠθέλετ ἀναίνομαι ἐκ ἐθέλω, i. respuis fœcerum præ nobilitate tua, vel, non agnoscis esse fœcerum tuum, vt interpretatur Budæus.

* Eustath. deducit ex ἀ-ου-(i.assensio) prefixo ἀ priuat.& interiecto ν euphoniæ gratia.Quidam volunt proprie dici de recusatione circa nuptias,aut concubitum : & ex ϑεσμῷ factum dicunt ϑ νησμαι,deinde sublato ρ,ἀ.σμαι.

A'π-αίνομαι,(comp.) Aor.2, ἀπ-ηνάμην,renuo,respuo,recuso, rejicio.Cum accusat.Odyss.κ,ἴ'ὑτα σὺ μηκέτ' ἐπτ' ἀπ-αινέσϑω ϑεὸς δόλῳ.Et Iliad.η. Οἱ δ' ἐ χιάδοισιπε ἀπ-ηνήσαντ ἐ ἐθέλησε.Hesiodus,Ρ'κίδιον γὰ ἐπ-ον εἰκεῖν,ὃν δὲς ἐ ἀμ-ξεται.Ρ'κίδιον δ' ἀπ-αινέσϑ.Vti sunt hoc verbo etiam interpretes Bibliorũ, vt Ecclesiastici capite quarto,ἐκπτῶν ϑλιβομένων μὴ ἀπ-αινήσῃς.Citatur & ex Psalmo 76 ,cum infinitiuo , ἀπ-ηνήσατο παρακληϑῆναι ἡ ψυχή μο.

A'ΝΑΞ-ὁ,ὁ, (pro αὐ-ακ-ος, inserto τ per pleonasmum) rex. Odyss.ρ,Πασι πάλαι βασιλεῦσι καὶ ἀνδράσιν πᾶσιν ἄναξι.Iliad.α. Ἀ'γαμέμνονι τε ἀνακτι ἀνδρῶν.Tribuuntur dijs quoque,vt Iliad.β.Ἐρμείᾳ δὲ μάλιστα ἄνακτ.Odyss.μ. Φαῖακ'ἀκικλῆσκον ἄνακτον , In vocativo ἄνα. vt Odyss.ε, Ζεῦ ἄνα ἴδιον.In Euangeliorum encomio, ϗ τὸ μέγιστον , ὑπ-ατ-ὸν ἐξ ὑπ-ατ-ὸν τῆς ἡμῶν ἀδίκως κατελύπ-ην ἰδιώνυμος ὑπ-ηρχ-ος ἀπ-ηρχ-ος ἀνάγκ-ης, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐμῆς βασιλικ-ῆς ἀκολουθίας,τ-ας δὲ ἀνάγκ-ας ἐκ δὲ ἀπάτ-ας Ὡ-νακ-τ-ιανὸν ταχὺ ἐκβαλὼν ὑπ-ὸ ὠκ-ὺ τὸν ἐπὶ Ἀργον. Ὀ πheus, Ὡ-νακ-τ Πυθ-ῖ-ον μελέων ἐκφαντ-ῆρ,μαιό-π.Vbi scribitur etiam Ὡ-νακ-τ & Ὠ-νακ-τ,tanquam coalescente α cum ο Soph.οἴκτιρε σ' Ὦ-νακ-τ πάϑεα τ' ὀν.¶ Item herus,dominus. Odyss.ν, Ὡ-ς σ' ὁ-τ' ἂν ἀμφ' αὐτὸν κακὸς δαίσηται ἰδὼν ἑὸν Ἀνακτα' αἰεὶ,&c.& Odyss.ρ, -ὁ-μεῖς δ' ἄνακτες appellantur famuli & domini.Item Odyss.α, οἰκηίο ἄνακτ-ος omnis dominus.

A'νακτ-ορ-ίη,-ης,ἡ,regina. Apud Homerum ab Vlysse vocatur ἄνακτα regis etiam filia.Od.ζ,Ἀλλὰ σύ μοι ἄνακτ' ἐλέαιρε.

A'νάκτ-ω, E. ξω. regno,impero:regno potior,siue imperio : tam cum genitiuo,quàm cum dativo. Iliad. α.-Τενέδοιό τ ἰφι ἀνάσσεις. Odyss. λ, Ζωὸς φαίηκιος φιλέρεμμοιν ἀνάσσω. Hesiod.οὐ ἀ-ξανάζωστοι ἀνάξειν. Iliad. α , Πάσσυ μὲν κρατέῤ ἰφέλεις,π αντεσσι δ' ἀνάσσεις. Πᾶσι δ' σημαίνῃς.

A'νάκτ-ωρ,ορ-ος,ὁ,rex,vel herus,dominus.Item Deus, Hesych.

A'νακτ-ορί-α,ας,ἡ,regnum, imperium. Item dominium.

A'νακτ-όρ-ιον,ὁ ὁ ἡ,siue ἀνακτ-όρ-ειος,regius,vel herilis. Od.α. Δεσπ-ότας ἐμὸ' ἔκτισε ἀνακτ-όρι-ον ἐπίδα.

A'νάκτ-ορον,ου,τὸ,regia, palatium. Et plurali numero pro eodem.ἀνάκτορα.Est etiam ἀνάκτορον,templum.Apud Dionysium Areopagitam habetur ἱερὸς ἀνακτ-ορ-ικ-ὸς.Et peculiariter templum Cereris secundum Hesychium.¶ A'νάκτορα,(inquit Budæus) Theodoritus Eccles. hist. lib. 5, pro gradibus altaris magni ponere videtur, vel loco edito aut pro adyto altaris.

A'νακτ-ορ-ιον, (substantiuè) idem quod ἀνάκτορον, templum. Citatur tamen ex Herodoto ἱερὸν ἀνακτ-ορ-ιον.

A'νακτ-ώς,regiè,regaliter.Suid. ¶ Item sedulò,cum cura & diligentia.vt ἀνακτ-ῶς ἴχνη ἴνος,curam alicuius gerere,apud Herodot. & Thuc.

Compositæ.

A'μφιαναπτ-ες dicti dithyrambici poetæ,quòd subinde his verbis vterentur.ἀμφὶ μοι αὖτα φοῖβ-ε αὖ-ακ-τ Δήλη.Suidas.

A'μφιαναπτ-ίζειν, procemio vti, ϑεσπιωιδ-ίζειν , inquiunt Suidas & Aristophanis enarrator, quem vide in Nebulis.

Χειρ-άναξ,opifex,operarius,q.d.manuum suarum dominus , qui manibus imperat vt hoc vel illud agant. Plut. in Polit præc. πᾶσι ϑεῖς βαναύσοις ϗ χειρώναξι.

Χειρωναξί-α,ἡ,opus quod manibus fit. Apud Aeschyl. & Herodotum.

Χειρωνάξιον,ου,τὸ,aff.ex Aristotel.Oecon. lib. 2, pro vectigali quod exigebatur viritim à vulgo.

Χειρωνακτικ-ὸς βί-ος, vita eorum qui manuum labore victum quærunt.

A'νάγκη,quomodo huc pertineat, vide suo loco.

-A'ΝΑΡ'ΤΗΣ,ι.ὁ,animal è cohlearum genere. Athen.lib.3. meminit huius ἀναρ'τ-ου. Ibicus quoque & Epicharmus.

* Sunt qui σ' ϑεπιον existiment ἀναρ'τ-ου dici quasi ἐ πηρτ-ου, quoniam scopulis tantùm adhærescat, nec vt ceriæ innatet: vt & ἀπηρτίσ Etymol. à Νηρεὺς deriuatum ait.

-A' ΝΑ A' Ν Ω.placeo. Il.α.Α'λλ' οὐκ Α'χιλῆϊ Α'χαιμένοισι λάϑ ϑυμῷ.Et Od.ϑ.πρῆα δὲ σφίσιν ἴδμεν βαλὴ. * Annotat Eust. ab ἴδω, eodem modo quo λαϑεῖν ex λαβ-ὼν,& μαϑεῖν ex μαν-ὼν. Alibi tamen annotat , ex Heraclidis grammatici sententia esse ab ἀδω, vt λαμβάνω à λάβω.

Compositæ.

A'φαν-δάνω, displiceo.

A'φάδ-ιος,hostis,Hesychio.Pro quo & A'φαδ-ὸν dici ait. A'φαδία (codẽ autore) est ἡ πλημμελὴ τοῦς, dicta ἀφ' ἡ ἁδ-άνῃ.

E'παν-δάνω , complaceo, gratus sum. Il. ϗ,ἡμῖν ἐπαν-δανέ ϑεὸς Odyss.π.ἔϊσα δ' ἐπιθύσαι μάλ' ἐ.E'φαν-δανε,idem Il. ϗ, ἡ ἑᾷ σίοι ἐφιλώδανε μειλίοισι.

A'ΝΑΗΡΩΝ,ωνος,τὸ,Hesychio est summitas , cacumen : item labrum.Scholiastes Theocriti, exponens hoc hemistichium. Idyll.5,de rosis & anemone,πολὺ καὶ ὦδηκε παρ' ὑμμετέρῳ φόβῃ,scribit ὦδηκε ibi dici flores vel cacumina:propriè tamen τὸ ὦδηκε esse τὸ ἐπάνω τοῦ ἀγγείου τῶν ὀρχάτων,παρὸ τὸ ἄνω δηλοῦν εἶναι,hoc est,labra seu aggeres ambientem:Idem scribit Etymologus,& Eustathius,nec non Harpocration & Suidas.Thomphr. parietibus etiam tribuit sub finem lib.7.hist. pl. videtur Poll. lib.2.

A'φδ-ιος,αἰδ-ήμεις-αὐδ-όων,&c. vide in A'υδ-.

-A'ΝΕ'ΑΗΝ, Hesychius exp. effusè,afferens ex Aeschylo τὸ ἀνιόλιν,addensq;, dici ϗ γέγονεν ἔ ἔσω , quod est ἐσ-ώπιον ἐ νασκίτες ἡμοιβίμες ἦσι ὑπ ἔ ἐδάφες ἀνεφαλές. Itidemque Etymologus:qui præterea exponi ait ὀλιγανδρίως,& derturiat ἀνέμοι:Eustathius etiam exp. ἀνίπτως ϗ ἰλαδῶς , licenter, punè & nullo prohibente, ac quasi ulcas taxatis plenis habenis.velut in hoc apud Suidam Arriani loco, ζῆς φέμενος ἐν νεκ-ύεσσι ἐπίφημος ὡς μὴ ἀνίδιμος ὅπως πε ἰφίλαξ ὑδρόεσσαν.Et rursum, ἰδὼν ἐξεπέφευε ἔ ἀρώπτ-ον. ¶ Exponitur etiam promiscuè nullo discrimine:item largiter, ad satietatem vsque. ¶ Item & pro palàm,apertè,apud Demosth. πεπεῖσϑαι τῆς ἀνέδ ϑαι σι χαλῶς ἔχειν.

A'ΝΕΜΟΣ,ε ὁ vētus. Aristot.de mundo,scribit,τὰ δὲ ὑ πνέοντ-ες καλοῦμεν ἀνέμους. ὥσπερ δὲ τὰς ἐξ ὑρῆς φύσεις ὀνόμασι,flatus qui in aere fiant, vocamus ἀνέμους : at verò ἐ ρους,ex humore prodeuntes expirationes. Idem ibidem quæ sic siue ἀνεμ-ος,siue πνεῦμ. docet his verbis:ὅτ τῆς ξηρᾶς ἀναθυμιάσεως) τὸ ὑγρὸν ἀέριον ὅταν ῥέῃ,ἀνεμος ὀνομάζ ὅταν πολὺ ἀπὸ τοῦ αὐτ πολλὰ ἀπὸ τοῦ μέν ϗ ἀβρὸν-ὅσας μὲν ϗ πυκνὰς ἀνέμους ὀνομάζ id est,a sicca (exhalatione) oriri solet ἀνεμ-ος, quum à frigore ita protrusa est illa vt fluat, nihil enim est hic aliud quàm aer multus fluens & coacervatus : qui etiam πνεῦμ. nominatur. Poetę dicũt interdum πνοιὰς αὐρας siue ἀνέμους pro ἀνέμ siue ἀνέμ-ους,simpliciter,vt Homerus Odysseæ β,πίθϑ ἔ πνοιὰς ἀνέμ-ους. Et Odysseæ δ,λιάδα Ε'ς πνοιὰς ἀνέμων. Apud eundem habentur ἀνέμοι ϑύελλαι siue ἄελλαι,venti procellæ: Od.κ.αἱ δ' ἐ ϑύελλαι ϗκαὶ ἀνέμοιο ϑύελλαι.Aratus, - εἰ δέ κε πῃ Υ'λύζῃσι ἐμεπλήσῃ ἀνέμοιο ϗ ἀνέμοιο ϑύελλα.(Cicero interpr.) Sin grauis incident ventorum flamine ventus.

* Ab ἄν siue ἄνημι (id est,flo,spiro) deriuatum putatur quasi ἄνεμ-ος & interiecto ν,ἀνέμ-ος.

A'νεμόεις,εντ-ος ὁ,ventosus. Poeticum est : sed vsurpatur poni ἰώνυμος. (habens

A'νεμώδ-ης,ες,ὁ ἐ ἡ , vento plenus , ventosus , venti naturam

A'νέμ-ω,ῶ,ventilo,vento agitari facio. Luc.

A'νεμ-ιο-ς,ὁ ϗ ἡ,item ἀνεμιῆ-ος,item ἀνεμωδ-ης, vento plenus vanus,euanidus,fubuẽtaneus. vt ἀνεμιὸν ὕδ-ρ. A'νεμιώδ-ης ἀνεμ-ος, exp. fœtus euanidus. Metaphoricè ἀνεμωδ-ης ἀνθρωπ homo leuis, inconstans.

A'νεμ-ίζω, vento impello , siue agito.

A'νεμίζ-ομαι,vento impellor,siue agitor.in epist. Iac. cap.1.

A'νεμώλι-ος,q.d. ventulus.Plat. in Theæt. γόητος ἀνεμώλιος τυγχάν

A'νεμώνη ἡ,anemona.herba quædam apud Dioscor.lib.2.cap.207. Sic dicta quòd vento flante aperiatur. ¶ Item metaphoricè vanitas.Luc μηδὲ σ ϑελήσῃ ἀνεμώνια τῶν λόγ,ϗ εἶπ ναι verba,friuola,nugatoria,inquit Bud.

A'νεμώλ-ιος,α,ὁ,ἡ,ventosus, vanus, irritus, inanis . (quasi ἐπ μέν-ος.inquit Etymol. Od.ϑ,& λ,ἀνεμώλια βάζειν. Vide & in comp.ex ὄ-ω.

H'νεμ-ος,poet. pro αὔρ-ος.

H'νεμόεις,εντ-ος,ὁ,ventosus,ventis perspirabilis. Odyss.τ,πέ ρα δ' ἠπειρο πόροιο διϊκόμεϑα λιγυφώνοιο. ¶ Et metaph. altus, quòd loca altiora ventis magis peruia sint:vt λιγυφώνοιο ϗλ-ος. ¶ Item celer,& ventos velocitate æquans,apud Oppian. lib. 3, ἀ ρειδὴς λιγυφώνοιο.

H'νεμώδ-ης , idem quod ἀνεμωδ-ης.

Compositæ.

A'ν-εμώμ-ος,ου,ὁ,ἡ,ventos arcens.Odyss. ξ,χλαῖναι ἵστασ' ἀλ λεξάμεν-ος.

A'νλίμ-ος, ventorum expers , tranquillus. vt ἀνλίμ-ου ϗλιμένος in Epigram.

A'νλίμ-ια, ventorum expers tranquillitas.Aristot.in Probl. A'πημ-ος , ventos non habens , aut à vento procul remotus. Hesych.

A'νημ-όω, idem quod αὐτμόω. Exponitur etiam, ventis expono. in epigr. Δέκ-ατον μὲν βόες ἠνεμόωσε.iubas vento expassas.

A'νήμ-ων, difficiles & malos ventos habens , ventis vexatus. ἀνήμ-ονες χῶραι , apud Dionys. de situ orb. ventis vexata regio. Exp.& grauiter olens & fœtens.

E'ξανίημ-αι, vel potius ἐξ-αν-ιεῖμαι, pass. de segetib. dictũ quum iam matureſcẽtes perflatu nimio exinaniuntur & quasi euẽtilantur.apud Theophr. de hist.pl. lib. 8, cap.10. Ab Aretha dicitur ἐξιέμενος ϑέρ-ος ἀπ-ὸ ἀκρέων,i.in vẽtum euanescẽs,vt tradit B.

E'πίνημ-ος, ventosus,vanus,euanidus,talis qui in ventos abiturus sit.apud Suidam.

Εὔνημ-ος seu εὔνητ-ος , bonos & prosperos ventos habens. Et metaph. ferenus,pulcher. Apud Eurip.εὔνημ-ος λιμὴν,à ventorum iniuria tutus portus.

Εὐπνέω,par vento,velocissimus.apud Eurip.

Εὐπτώσ-ος,ventis obnoxius seu expositus,ventosus.

Καλυκτήριος, seu καλυκωπίμας, fuit ira dictus Empedocles, quòd ventos prohiberet,seu arceret. Laërt.

Λιπάνημος ἄρα , tempus quo silent venti. clementia temporis. apud Aristot.hist.anim.lib. 5.

Λιτνάνημ-ος πόλ-ος, pullus equinus, qui pedum perniciate vel cum ventis contendat , vt illi qui apud Homer. πίθϑ μαντὸ παῖδ αὐμοιο.

Λίπνημος, ventos non habens. Item serenus,tranquillus. idem quod ἀπήνη-ος.Item ἄδηνος,Hesych.vt ἢ ϑ,πήνημος αὐδήϛ.

Νλωρίμα,ventos non habens,serenitas.Propriè de serenitate aëris dicitur. Νλωρίμ-ιον,quod à ventis non amplius agitetur:traquillum.Hes.

Παυσάνεμ-ος , ventos sedans seu placans. Æschylus vocauit Παυσάνεμ-ους ϑυσίας , sacrificium quo impetramus fœdationem ventorum.

Πέζ-ιππ-ος, q.d.pedibus(i.pedum velocitate)ventos æquans: pedibus celer. vt πεζ-ίππ-ους ἵππ-ους, Il.ε.

Πρόσπνημος , vento exp-ositus , auræ patens. προσπνέω-ὁ ἄνεμ-ος. Xen.προσπνεῦσαν δὲ πνεῦμα τοῦδε, Theophr. & ὑ προσπνέωμαι in aura.Xen.in Oecon. λιμαίνῃ οὖν τὸ ὑπνίωμαι μέσης τ ἄλω. ϲσπ ϲπ ϗ προσπνέωμαι.

Πρόπνημος,ignem ventilans: vt πυρπνέωμος ἡμίθεος in Epigr.

Πτέρν-ος, auræ patens , i. vento expositus : vt ὑπτέρνιος ναυτίλ, vento expositus nidus, hoc est, non occultus & in terra defossus.Aristot. de hist.anim. Nonnunquam προσπνέωμαι opponitur,vt apud Xenoph.in Oecon.& apud Theophraitum.

Ῥιπίζ-ω,ventosus(q.d.subuentaneus) cui subest ventus. Dicitur de ouis irritis & ex quibus nihil gignitur. quæ fœminæ mutua inter se libidinis imaginatione concipiunt. Plin.li.10,c.58.Aristoph.apud Athen.lib.9,πολλαχ ἅλικτροόν-ὑπ λώμαι βίᾳ πόθων ὠὰ πολλάκις Legitur & apud Aristot. aliquoties. Hùc autem Lucianus alludens in lib. de sacrificiis , dixit Iunonem sine congressu virili concepisse Vulcanum ὑπ λώμεν πεῖδα. Ab illis ouis ducta metaphora dicitur ὑπ λώμεν quicquid est inane , vanum & futile. vnde ὑπ λώμ-ος , λόγος , Plut. de audiendo. Sic Lucianus , ὑπ λώμεν ἀνεμ-ος dixit futilia. At Græci poëtæ ὑπ λώμεν variè vsurpant. vnde μάνημ ὑπ λώμ-ος ἔπ-ους, & ὑπ λώμεν πνεῦμ.

ΝΕΤ,(adverb.)absque,sine. αὐτὸ ἰχῆτ-ος,sine sono,sine vllo sono. Interdum exponitur citra : vt,αὐτὸ τ ἀπὸ αὐδῆς ὁμιλίας, citra virilem congressum, Α'νὸ πτερύγων,exceptis alis. Hæc Epicuri verba,σὺν ἔσω ἡ Νων ζῇν αὐτὸ τ φρονήμες, Cic.exp.non posse iucundè viui,nisi sapienter viuatur. Idẽ hunc ex Timæo Platonis locum , χωρεῖσϑ δ' ἐ π πυρὸς ὑδὲ αὖ ποτ' ὀφϑ ἡλίοιτο ὑδὲ ἀπ-ηπαῶσ ἴνος σχεῖν-σχεῖν ϑ σὺν αὐτὸ γῆς:sic reddit,nihil porrò ignoti vacuum videri posse, nec verò tangi quod careat solido:solidum autem nihil quod terræ sit expers. Postponitur nonnunquam:vt ὃν αὐτὸ, & τύπων αὐτὸ.

Α'υδή & A'υδ-ης (apud poetas tantùm) pro eodem. Iliad. χ, Οἳ δ' αὐδὴ ἔπ-ον. Iliad ϗ, Μὴ σύγ' αὐδήτη ἐμεῖϑ. Interdum ponitur sine casu.

A'υδ-ος poeticè αὐδ-ὸς. Nic.in Alexiph.

Compositæ.

A'-αυδ-ὴς & ἀ-παυδ-ὴς,ἐς fine. vel procul à,aut seorsum. vt Iliad. ϗ,ἀπαυδήσω πάν. Iliad.υ Εἶος μὲν γ' ἀπαυδᾷ ϑεοῖ ὑπ-ατ-ὸν ἴσαν αὐδ-ὴν. Od.ζ,οὐ δ' ἀπ-αυδήσω ἴσαν.

Δι-ηνεκ-ὲς, (Doricè pro ὲς αὐδ-ὲς,etiam sine.Aristoph.in Acharn.πρῆσϑε πάντ-ες πῦ πικτῆς πάφνη ἰφ' ἁλὶ τὸν ῥιζέαν.Apud schol.verò scribitur διάνυσ,duplici ν,exponentem itidem ϗ μάκρ.

ΕΝΕΊΟΣ,ι.ὁ, confobrinus, amitinus,patruelis,fratris vel sororis filius. Dicitur interdum ὁ ϑεὸς πατρὸς αὐτ-ὸς,& ὁ ϑεὸς μητρὸς ἀνεψι-ὸς. Ifæus,ὁ νόμος δίδωσι ἀγχιστεύειν τοῖς πατρὸς αὐτ-οῖς, lex refert hæreditatem amitinis,vel patruelibus,vel agnatis.Plutarchus de Theseum & Herculem appellat ἀνεψι-ὼς. Homer.Il.ω, Ἦ μὲν πολλὰ ἔτλη ϗ πάντ-ων ἀμφὶς ἑὸν-τ-ος , vbi Eusta-

thius ait dici ἀνεψι-ὼς , τὸν τῆ ϗλίκ-ως ὁμοῖ μέρ-ες τ ἀνεψι-ὸν.esse autem ἀνεψι-ὸς qui postea nominati sint ἐξαδέλφοι.

* Etymologistes deducit πιϑὸ τ ἀπὸ ϑεσμ , vt sit ὁ ἀνεψι-ὸς σπερματικῶς εἰς συγγένειαν.

A'νεψιά,-ᾶς,ἡ, consobrina,patruelis. Xenoph. σπουδαιότατον ἐστ ἰσότ ἀδελφοῦ τ ϗ ἀδελφοῦ τ ϗ ἀνεψι-ᾶ. Plutarchus in Solone; ἀνεψιὰν μητρὸς,consobrina matris.

A'νεψι-ότης,-ήτ-ος,ἡ, q. d. consobrinitas,patruelitas;gradus propinquitatis quam αὐτ-οῖ faciunt & αὐτ-αὶ. Apud Demosthenem; μέχρ ϗ ἀνεψι-ότητ-ος.

A'νεψι-ὸς,ὁ, filius consobrini, siue consobrinæ, siue patruelis; vel amitini. Demosthenes fratris & sororis liberos inuicem αὐτ-οὺς appellat, & eorum filios αὐτ-ανεψι-ὸς, in oratione aduersus Stephanum.

A'νεψιὰδ-ῆ, filia consobrini, vel consobrinæ , siue patruelis, vel amitini.

A'νεψιάδ-ης,vide apud Poll.& Suidam in vita Hesiodi.

Compositæ.

Αὐξανεψιὸς pro αὐτ-ανεψιὸς,Bud.putat poni apud Plat.in Euthyd. Ab Eustath. dicitur Glaucus αὐτ-ανεψι-ὸς , Sarpedoni , quorum Glaucus ex Hippolocho, Sarpedon verò ex Laodamia Hippolochi sorore natus erat.

E'ξανεψιὸς,ex parte consobrinus.Iul.Poll.lib. 3.

A'ϊτέω,vide in Αἰνέω,& in comp.ex E'ω, mitto.

A'ϊτης,ου vide in Αὔω,clamo.

A'ΝΗΘΟΝ.ι.τὸ, anethum, herba quæ sic appellatur secundum Etymologistem,παρὸ τὸ αὖω Σ-ειν,quòd citò crescat.Aristoph.in Nub. ὃσ' αὐ αὐσηνῶν Σ πεισϑυτέρων ἀφικνῆται.

A'νήϑ-ιν-ος,ι.ὁ ϗ ἡ,anethinus,ex anetho confectus,ex anetho cõstans:ut μύτ-ϑιν-ος,σίφων-ος,apud Theocr. Et μύτ-ϑινον μέρος,apud Dioscor.lib.ca.62.Item αὐτ-ϑιν-ος οἶν-ος;ex eiusdem l.5. c.67.

A'ΝΗΡ,ἀνδρ,vir(in obliquis casibus αὐτ-ερος,αὐτ-ερι,αὐτ-ερα,dicunt poëtæ:siu prosa autem vsurpantur αὐδ-ερος,αὐδ-ερι,αὐδ-ερα. Vocatiuus est αὖτ-ερ.)variè sumitur,vt & vir apud Latinos.Interdum simpliciter pro ἀθ-ρωπος,homo.vt ἰχ-αλὸς αὐδ-ερῶν. Sic dicitur αὐτ-ερ ῥήτωρ,& ἀνδρὶς ἀγωνιστ-ὴ à Demosthene : & passim ἀνδρὸς Α'ϑηναίου. Sic & κατ' αὐδ-ερα , in singulos viros, per singulos viros, viritim. Vsurpatur itidem pro ὑπ-ατ-ος , apud Gregorium identidem:vt ὦ,π γὰ αὐτ-ὲ σῴδ-ερα ἀμφ-ορεῦ, aduersus illum. ¶ Item virago, mas, masculus. Plato de legibus, ϗ αὐδ-ρῶν ἄπαις, carens liberis maribus,masculaprole carens. De tauro etiam dicitur in Anth.epigr.vt Virgil.dixit.Vir gregis ipse caper. ¶Ité vir, i.non euiratus, habens sua virilia,non eunuchus. vt in ænigmate quod ex Clearcho profert Athenæus , αὐτ-ὲ π κεῖν ἀ-ὴρ ὀρϑρί-ῳ π κεῖν ὄρνῖϑ-ε ἰδὼν τ κεῖν ἰδὼν,&c. ¶ Item vir,i.virilè ætatem habens,vir ætate. Plutarchus in Alcib. ϗ σῴδ-α ϗ μεγέϑ-ιον ϗ αὐδ-ρα πάϑη σωσαῖ-ηπαν τῇ ἡλικί-α Hinc illa loquẽdi genera.εἰς αὐδ-ερας τελεῖν, εἰς αὐδ-ερας ἐκφέρειν,εἰς αὐδ-ερας ἀναμιμνήσκ-ειν, εἰς αὐδ-ρας ἐκχωρεῖν-αι, ad virilem ætatem pervenire.ætatem virilem attingere. Dicitur etiam εἰς αὐδ-ρας ἐλθεῖν & ἀφικέσϑαι ab Aphthonio,item εἰς αὐδ-ρας ἀφικνεῖσϑαι Romani dicebant virilem togam sumere.Dicitur & αὐτ-ερ τελεῖν apud Xen.Pæd.8. ¶Item vir,i. virili animo prædituς, strenuus,fortis, magnanimus. Il.ϑ, Α'ίδης ἴστ φίλοι,μενοπ-αῖ-ϑ ϗ Σϑενέλ-ῳ ἀλκῇ.& apud Thucydidem scholiastes αὐδ-ρεῖ-ος exponit αὐδ-ήσιο. Dicuntur etiam aliquando αὐδ-ρεῖ-ος quicunq; aliquid dignum viro vel dicunt vel faciunt : & non esse αὐδ-ρεῖ-ος , qui seruile quidpiam & abiectum facere sustinent: vt Xenophon in Hierone, αὐδ-ρεῖ-ος ϗ σὺν τ αὐδ-ρωπ-οι μόνοι νομιζόμεϑα. Herodotus in Polymnia, δῆλον δ' ὑπ-οιεῖ-ϑ ὅτ-ι πολλοὶ μὲν αὐδ-ρωπ-οι εἰσι,ὀλίγ-οι δ' αὐδ-ρες,multos quidem esse homines, paucos autem viros. Æschines in Ctesiphontem,πᾶσϑαι ϗ αὐδ-ρὸς ϗ στρέξεις. ¶Item vir,i.maritus. Plutarchus in Lycurgo , μόνοι τῶν αὐδ-ῶν ἄρχειν ὑμεῖς αὐ Λάκαιναι.μόνοι γὰ ὑμῶν ἄνδ-ρα ϗ ἄνακτ-α ὁμοφρονοῦσιν ὑπάντ-αν E'ϑελοῦ.Et Odyss. ϗ,μοῖ μάλιστα μνηστὴρ ἄδ-ιτο. Cum genitiuo : vt αὐτὸς ἐκείνης,maritus illius, Athen.12. Dicitur item αὐδ-ρὸς ἀφεῖμαι virgo nubilis,tempestiua viro.

* Etym.deducit ἀὸ seu αὔω, perficio.

A'νδρεῖ-ος,(adu.poët.)ex viro.in Anth.epigr.

A'νδρεῖστ-ης,-ήτ-ος,ἡ,virilitas,fortitudo.Il.ϗ.

A'νδρόμ-ος,ι.ὁ,humanus.Iliad.υ.χρεὼς αὐδρομείοιο. Odyss.ξ, ψεῦμοί αὐδρόμειοι.

A'νδρωπικ-ὸς, (aduerbium poeticum) viritim , pro quo in prosa dicitur κατ' αὐδρα. Odyss.ι,Α'λλ' ἴϊϗ ἐπ ἐξ ἀδρῦν τελέσϑω μέγαν ἐδὲ λίξῃσ πα A'νδρωπικ-ὸς.

A'νδρεῖ-ος, ι. ὁ, virilis, i.ad virum pertinens, vt μέρ-ος αὐδρεῖ-ον apud Xenophontem. Idem Pæd. 8. ὑπ-οδημ-ὰ ϗ πᾶσι ἁρμὸ αὐδρεῖα,ὁ ϑ γυμνικῆα. Inuenitur etiã τὸ αὐδρεῖ-ον μέρ-ος, pro membro virili apud Lucianũ,ἐπεί σου τὸ αὐδρεῖ-ον μέρ-ος αὐκ-ῶ. Numero plurali αὐδρεῖ-α erant σπάνια quædam apud Cretenses, sicus φειδίτια apud Lacones.Athen.lib.5. Verũm ἀντιφιτίας Lacones non φειδίτια vocabant ; sed αὐδρεῖα , sicut & Cretenſ

ses, vt inquit Aristoteles. Pol. lib. 2. Dicebantur autem ἀνδρεῖαι fodalitia publicè epulantium, à virorum appellatione: quòd soli viri huiusmodi epulis interessent, nec ad eas accederent mulieres, vt quidam tradunt. ¶ Item ἀνδρικὸν, virile, i. strenuus, fortis, virum se prębens. Cui opponitur ἀνανδρ. Plato in Epitaphio, ὅτ' ἦσαν ὁ σώφρων, καὶ ὅτ' ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος. Hic est ille moderatus, hic fortis, hic sapiens. Interdum dicitur ἀνδρῶδες. ¶ Ἀνδρικὸν absolutè, virilia.

Ἀνδρίως, viriliter, strenuè, vt virum decet. Aristot. Rhet. 1.

Ἀνδρεία, ας, ἡ, virilitas, i. strenuitas, fortitudo, animi robur, animi præstantia. Aristot. Rhet. 2, ἡ σώφρων δὲ ἀνδρείας, καὶ ἀνδρεῖοι μὲν σωφρονισταί. Inuenitur autem scriptum modò ἀνδρεια, modò ἀνδρία. item ἀνδρεία, virilitas virilis ætas. Harpocration ex Antiphonte. Ionicè dicitur ἀνδρηίη pro ἀνδρεία. & ἀνδρηίη pro ἀνδρεία.

Ἀνδρικός ή, όν, idem quod ἀνδρεῖος, virilis, i. ad virum seu viros pertinens. Apud Xenophontem Hell. 6. χρῆσθε ἀνδρικοῖς. ex viris constans. ¶ Item virilis, i. strenuus, fortis, ἀνδρεῖος. Platoni μέλλοντες dicuntur esse ἀνδρικοί. Tradit Eustathius, quamuis ἀνδρεῖος & ἀνδρικὸς item valeant. dicitamen ἀνδρικὴ γυνὴ, nō ἀνδρεία γυνή. Dicitur etiam ἀνδρικὸν quicquid est viro forti dignum. ἀνδρικὸν τὸν apud Lucianum, labor virilis, i. virum fortem decens, viro dignus.

Ἀνδρικῶς, viriliter, strenuè, fortiter. aliquando etiam validè, robustè, vt apud Aristophanem in Equitibus, πᾶς ἀνδρικῶς. Budæus exponitur vehementer apud Dioscoridem, ἀνδρικῶς δὲ ποιεῖ ἐσθῆτα παλαιὰ ῥύσιμος.

Ἀνδρόμορφον, virilē ætatē ingredior, ad firmā & robustā ætatem perueniō. Budæus ex Polluce exponit, vir fum. Apud Luc. in Anachar. ἀνδρόμορφον τῷ σώματι exp. corpore corroborati, robur virile assumere corpore. ¶ Item viriliter ago & fortiter, viriliter me gero, apud Platonem in Theæteto. Idem in Phęd. ἀλλ' ἀνδρεῖόν γε ἀποθυμεῖσθαι ἐχρῆν. Et ἀνδρεῖόν γε (inquit Bud.) ago more viri: vt ἀνθρωπικὸν γε, ago more hominis vel more humano. ¶ Item, ad fortitudinē me cōparo. vt Aristot. Ethic. 3. ἄμωσ γ' ὡς ἀνδρείως ἐν οἷς ἐστι ἡ ἀλκή, ἢ κρείττων τὸ ὑποθυμεῖν. Dicuntur ἀνδρεῖόμορφα mulieres naturam muliebrem fortibus factis superantes, quales à Latinis appellantur viragines.

Ἀνδρίζω, virile quippiam ago. Suid.

Ἀνδρικὸς, viriliter, strenuè. Aristoph.

Ἀνδρῶος, ᾱ, ὁν, virilis ad virum pertinens. Leo imperator constit. 20, πλὴν τῶν γυναικείων καὶ τῶν ἀνδρώων.

Ἀνδρόω, ῶ, virilem reddo, virile robur ministro. Bud.

Ἀνδρόωμα, ατος, virile robur, vel ætatem virilem assumo. Ad virilem ætatem peruenio, vir fio, togam virilem sumo Herodotus. τὸ δὴ ἀνδρωθῆναι δῆθεν πεισθεῖσα. & Aristot Ethic. 10.

Ἀνδρωθῆναι etiam dicitur quæ cum viro cōsueuit, cui virginitatē vir eripuit. Hesych. Idem ἀνδρώσασθαι exponit συγγενέσθαι.

Ἀνδρώδης, ες, ὁ, ἡ, virilis, virum decens, forti viro dignus. forti animo præditus, magnanimus, Plut. & Aristot. Ἀνδρῶδες, τὸ, virilitas, virile robur. Et pro ἀνδρεία.

Ἀνδρωδῶς, viriliter, fortiter, vt virum decet. Isocr. in Panath.

Ἀνδρών, ῶνος, ὁ, domus pars in quam viri seorsum à mulieribus se recipiunt. Aristoph. τὰ δὴ παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνδρῶνας καλοῦσι. Græci ἀνδρῶνας appellant οἴκους vbi comitia virilia solent esse, quòd eò mulieres non accedant: vt scribit Vitruu. lib. 6. cap. 9.

Ἀνδρωνῖτις, ιδος, ἡ, idem quod ἀνδρών. Plutarch. De non irascendo. δεῖ δ' οἶνον τὸ θυμὸν ὥσπερ ἐν τῇ γυναικωνίτιδι τὸν ἐν τῷ ἀνδρωνίτιδι κατέχειν. (δεῖσιος καὶ ἀνδρεῖος.

Ἀνδρεῖον, ου, τὸ, homulus, homuncio, homunculus. Aristoph. ἀνδρεῖον, (aliud dim.) homulus, Synes. ἀνδρεῖα καὶ παιγνιῶδη.

Ἀνδρίσκος, horiuncio.

Ἀνδριάς, άντος, statua, simulachrum. propriè statua viri. In epistola Phil. apud Demosth. ἀνδριάντας χρυσοῦς ἀνέστησαν εἰς Δελφούς. Aristot. Poll. 5 ἀνδριάντα τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ καθίδρυσε. Copulantur sæpe ἀνδριάντες & γραφαί apud Plutarchum.

Ἀνδριαντοποιός, ου, ὁ, parua statua.

Ἠϊθεία, seu Ionicè Ἰωνίη idem quod ἀνδρεία sed est poet. hinc dat. Ἰωνείῃ. Pro eodem dicitur & ἀνωρία, apud Theocr.

Ἀνήρ, ὁ, virilis, fortis, Soph. ἀνὴρ ὁ πόλιν ὠφελῶν, pro Ἰώνιος.

Composita: ac primum retinentia ἀνδρ.

Ἀνανδρος, ος, ὁ, ἡ, qui non se præstat virum, parum virilis, minimè fortis, instrenuus. ignauus. Item effœminatus, mollis. Isocrates in Encomio Euag. ἐξ ἀνάνδρων δὲ πολεμικοὺς. Aesch. in Ctesiphontem, τὸν ἄνανδρον καὶ λελοιπότα τὴν τάξιν. Plutarchus in Solone, ἀνάνδρους καὶ γυναικώδεις παῖδας. Et τὸ ἄνανδρον (substantiuè) ignauia. Thuc. lib. 3 ¶ Item (secundum quosdam) dicitur qui est cuiratus. ¶ Ἄνανδρος γυνὴ, innupta mulier, viro carens mulier, i. marito apud Platonem. Cui opponitur ὕπανδρος apud Chrysost.

Ἀνάνδρως, non viriliter, ignauè. Isocr.

Ἀνανδρία, ignauia, instrenuitas. Demosth.

Ἀνανδρόομαι, ᾶμαι, ignauus reddor Ἀ Gregorio poni videtur pro cuirari seu virilitatem deponere, vbi de Gallis factis dotibus loquens, dicit, ἢ Φρυξὶ τὸ κεζοπτισμοῦ τὸν ἀνδρὸν καὶ ἀνανδρούμενος ὑφ' ἁπαλῆ.

Ἀνήρ, ὁ, alius vir locum substitutus, succidaneus.

Ἀνηνδρία, Hesych. despicari & fastidire virum.

Ἀϋτανδρος, vt nauis capta αὐτανδρος. id est, cū ipsis hominibus. Sic Polyb. lib. 16. συνέβη τοὺς μὲν πεντήκοντα αὐτανδρον κομισθῆναι.

Αὐτανδρί, (inquit Hesych.) σὺν αὐτοῖς ἀνδράσι.

Αὐτανδρὶ vnà cum ipsis viris. Polyb. 55, à tergo, τ' ὄπισθεν δὲ καὶ κατόπιν ὑπερχόμενοι γίνεται θεῖς ἐκ βοηθείας.

Δειλανδρία, timiditas. Δειλανδρίαν, ῶ, terreor, pauco. 2. Macchab.

Ἐξανδρόομαι, ῶμαι, vir fio, in virum euado. Aristoph. (Ἐξ-

Ἐπανδρος, virilis virilitatem præ se ferens. Palæphatus de Ideæ nerua, ἐμβὰς ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐς τὸ ἐπανδρον καὶ ἐς μεγεθος ἀνακαλλίαστα παλαιὸν ἐχόν. (Arg. lib.

Ἐπανδρόω, ῶ, vt is impleo. virili prole habitatum reddo. Apol

Εὐανδρος, vt Εὔανδρος πόλις, strenuos seu fortes viros habe ciuitas. quę à strenuis viris incolitur. Aristoph. in Nubib. Εὔανδρον γῆν Κίκυννος.

Εὐανδρία, abundantia fortium virorum, copia virorum p stantium. Georg. Leont. in Helenes encomio, κόσμος Εὐανδρίας. ¶ Item virilitas.

Εὐανδρίων, ῶν, bonis viris & acribus abundo, apud Strabo de Alexandria loquentem, inquit Bud.

Εὐανδρώομαι. pro eodem. Plut. ἃ μόνον πολυανδρεῖσθαι τὰς ἀνεγκλήτους ἐν τῷ πλείονα τῆς γῆς τοῦτο καθορᾶσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ μὴ Εὐανδρεῖσθαι. Item Εὐανδρῶ, vigeo & virilis sum, Suidas. & tarchus in Camillo.

Ἠμίανδρος, semivir (eo sensu quo facerdotes Cybeles vocatur semiviri) Lucianus, ὁ Δίδυμος ἡμίανδρος.

Θεανδρικὸς, dicitur de Christo apud Areop. Et θεανδρικὴ ἐνέργεια apud eundem & Damasc.

Καυχανδρία, ας, ἡ, idem quod ἀνανδρία, ignauia. Soph. in Aiac

Κεκιανδρία & κεκιανδρίασις coniungit, timiditatem & ignauiam.

Κένανδρος, viris vacuus. A Suida exp. vir vanus, & futilis.

Κενανδρία, vacuitas virorum, Aeschyl.

Δεσπανδρεῖν, viris defici, virorum penuria laborare.

Λιπανδρία, virorum penuria. Suid. Λιπάνδρεια, idē. Hesych.

Λιπανδρέων, quidam exp. decretum de virorum penuria mendanda latum. Vide Suid.

Μεγαλανδροι, magni viri & fortes.

Μίανανδρος, qui virum in se irruentē excipit & sustinet. in Epig

Μονανδρία, ῶ, vnicum maritum habeo. Suid.

Νομανδρία, aff. pro, cœtus virorum pastoritius.

Ὀλιγανδρία, ῶ, virorum paucitate & penuria laboro. Plut. μόνους τοὺς ἁλόντας ὀλιγανδρῆσαι, ad paucos viros redactū. Thucydides, πολλοὶ γὰρ φθορεῖσιν ἐν τῷ παυσαγίᾳ τῷ στρατῷ καὶ πολιορκήσαντι, ὡς ἐς τὸ παλαιὸν ὀλιγανδρῆσαι κατέπεσεν.

Ὀλιγανδρία, per quod Budæus interpretatur τὸ ὀλιγανθρωπεῖσθαι.

Πολυανδρος, multos viros habēs, vt apud Nōn. γυνὴ πολύανδρος. Πολυανδρέιῳ, ῶ, multos viros habeo, viris abundo, cui opponitur λιπανδρῶ. Strabo lib. 8. Πολυανδρίαμαι, idem.

Πολυάνδρα πόα, Hesych. πολυανδρεῖ, qui multos capit. Et subst antiuè apud Suidam πολυάνδρειον, τὸ περιφερόμενον, coemiterium, & κοιμητήριον, locus sepulturæ destinatus, quò mortuorum virorum corpora mortua feruntur. Acl. ἐκέλευσαν τὰς πυκρὰς, εἰσχέασθαι κοινὸν πολυάνδρειον. Nazianz. ἐν τάφοις βαθυτάτοις ἐν τῷ πολυάνδρῳ. Ἐν ἡροσθήκαις αὐτὸ τῶν πολυάνδρεια.

Σκηνανδρος, pudendum muliebre. Aristoph.

Υἱανδρος, qui vel quæ sub viro est, viro subiectus, viro obnoxius: vt ὑπανδρος γυνὴ, Paul. Rom. 7.

Φίλανδρος, amans viri. vt φίλανδρος γυνὴ, quę mariti amorem netur. In malam quoq; partem φίλανδρος γυνὴ & μοιχάς, à Platone dicitur in Sympof. virola & impudica. (Homer

Φιλανδρία, ας, ἡ, amor mariti, Plutarch. de Penelope in ver

Aliud compositorum genus, in ἀνεμος.

Ἀμαζόνανδρος, Amazonum epithetum, quòd viris aut pares esse & æquiparandæ, aut aduersariæ, eorumque confuetudinem abnuentur. Latini viragines dicunt.

Βαλιανδρος, ὁ, ἡ, alens & educans viros. vnde Φῶν Σαπιανδρος, Ilia virorū strenuorum & fortiū educatrix. Cōp. ex Βάσκω & ἀνήρ.

Δηϊάνειρα, ἡ, nomen proprium vxoris Herculis. Compositum Δηΐ & ἀνὴρ. Δηΐ τε καὶ ἀνδρὶ μαχησαμένη πρὸ ἀνδρὸς Eustath.

Κυδιάνειρα, gloriam viris afferens, claros viros habens, vt Ἀλξάνειρα ἀγαθὸν, apud Homerum & alibi. Κυδιάνειρα κυδαλίμοισιν.

Aliud compositorum genus, in ἄνωρ.

Ἀγάνωρ, ορος, ὁ, Hesych. interpretatur, ἀγαπητὸν ἐπὶ ἀνδράσιν ὢν καὶ ἀνδρείοις ἀγωνισμένοις. Vide Ἀγλώνωρ.

Ἠμάνωρ, semivir, idem quod ἡμίανδρος.

Μεγάνωρ, magnos viros faciens, & (ex consequenti) superbos, epithetum diuitiarum apud Pindarum, μεγάνορος ἔξοχα πάντα. Μεγαλίωρ, idem. (ti viris.

Πολυάνωρ, multos viros habens Eurip. ἡσὼν πολυάνορος, frequens

Στυγάνωρ, odio profequens viros. Aeschyl. in Prometh. Amazonum exercitum συγάνορα vocat.

Τρυπάνωρ, virum atterens, i. conficiens, excrucians, emaceransSoph. in Philoct.

Aliud compositorum genus in λώιος.

Ἀγαπλώιος, vtilitatis & fortitudinis amans: vel virorum amans. Ducis epith. Il. 2.

Ἀγλώνωρ, admodum virilis, seu strenuus, fortissimus. vel, superbus, ferox, præfidens, q.d. nimium virilis. modò in laude, modò in vituperio ponitur. vt fit ὁ ἄγαν τῆ ἰωοφίῃ χρώμενος. Vel est compositum ex ἄγαν & ἰωοφίη, vt sit qui virilitatem admiretur, aut qui aliis ob virilem animum admirationi sit. vel ex ἄγαν & ἀνὴρ, vt sit qui viros ducat, qui viris præsit & imperet. Sed in vitio potius ponitur. Sic Il. 1, ὁ δ' ἀγλώνωρ ἦσι ὁ ἔδακεν. Sic Od. 11, proci dicuntur ἀγλώοροες, Apud eundem ὑμῖν ἀγλώνωρ in laude potius dicitur. Od. η.

Ἀγλωοφία, virilitas, strenuitas. Et interdum audacia, seu præfidentia, superbia. Il. χ. Καὶ δή μιν κρατερὸν ὑπὸ ἀγλωοφίης ἐλάνθανε. Et in plurali num. ἀγλωοφίας, Iliad. Νῦν αὖμιν πολὺ μᾶλλον ἀγλωοφίησιν ἐπῆται. Ἀγλωοφίων, superbio.

Ἀκέλωνωρ, Æsculapij epith. apud Aristoph. q. d. adiuuans viros.

Ἀλώνωρ, idem quod ἀέκανδρος, ignauus. Exp. etiam inualidus, imbellis. Hom. & Hesiod.

Ἀπατώνωρ, virum decipiens. Nonn.

Ἐλώνωρ, bene virilis seu bene viriles & strenuos faciens. Epithetum apud Homerum τὸ οἶνον. Est etiam χαλκὸς dictus. Εὐλώνωρ, vt ait Eustathius, quod armis quæ antiquitus ex ære fiebant, muniti, viriliores & animosiores fimus. quomodo & qs quod ad lebetes & triporias conferebatur, Εὐλώνωρα χαλκὸν, apud Homerum vocari ait: & εἶνον Εὐλόφους: vt item σίδηρον.

Ἀστεινώνωρ, maritum deserens, adultera, ex scholiaste Euripidis in Oreft.

Ὀλεθρώνωρ, viros perdens, hominibus perniciem afferens. Hesiodus in Theog.

Ἀξώνωρ, viros frangens. Vel, virilitate & strenuitate frangens & perrumpens hostium agmina (ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τὰς αὐτῶν φάλαγγας. Vel, ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τὴν ἰωοφίην.) Fortis, strenuus, bellicosus. Sed peculiariter dici putatur de eo qui fortitudine acies hostium perrumpat. Sic Hom. Il. η, Achillem vocat ῥηξήνορα, συμφλοιοῦντα.

Ῥηξήνορία, fortitudo. Peculiariter tamen illa fortitudo perrumpendi agmina. Od. ξ, ἡμέτερος μὲν ἔπειτα μετ' ἄνδρας ἦεν ἀοιδὸς ἐν Τροίῃ ἐρικυδέϊ, ἔνθα περ ἔμπης ῥηξήνορες ἔμμεν Ἀχαιοί.

Ὑψίνωρ, ορος, ὁ, alta seu celsa virilitate præditus, celsos viros faciens: vt apud Nonnum ὑψίνορος πειθώ.

Φθορώνωρ, homines perdens, hominib. exitiosus. Epith. belli. Il. 8.

Ἀνθερικὸς, vide in Ἀνθέω.

Ἀνθοκόσκινον, ου, τὸ, flos. secundum Etymologicum παρὰ τὸ ἀνθεῖν ἐν τῷ αὐξεσθαι, quòd fursum ascendat dum crescit, Od. κ, γαλακτὶ δ' εἰκέλη ἐστὶν ἀνθοκοσκίνῳ. Il. ρ. αὐθεῖ λελυσμένοι. Il. β, αὐθεῖσιν εἰκασμένοι. In genitiuo plurali dicitur ἀνθέων non ἀνθῶν, ad differentiam τοῦ ἀνθῶ, item participij ἀνθῶν à verbo ἀνθέω. Plut. in præc. de san. ὥσπερ οὖν τὰ ἀνθῶντα ὀσμεῖ. Reperitur tamen etiam ἀνθῶν. vt apud Athenæum lib. 2. ἐκ τοῦ τὰ ἀνθῶν ἀνίστασθαι ἐξ ἀνθῶν ἐσθίειν. Apud Theophrastum lib. 2. ἄνθος τὸ ἀνθῶν νύκτωρ ἐξίσταται. Et 3. ἀμφισβητεῖ δὲ τὸ ἀνθῶν τοῖς οἴνοις. Xen. in Cyneg. τὰ ἀνθῶν ἔλκει ὀσμαί. ¶ Dicitur & aliarum rerum quàm herbarum & stirpium, vt ἄνθος ἁλός, flos salis, Dioscor. lib. 5. & apud Iulium Pollucem ἀδάμας χρυσοῦ ἄνθος. Apud Plutarch. πυρὸς ἄνθος. Apud Hom. πυρὸς ἄνθος. ¶ Capitur etiam metaphoricè. vt ἥβης ἄνθος. Il. 1, Καὶ δ' ἔχεν ἥβης ἄνθος, ἅτε κρείων ἐπὶ μέγιστον. Quo etiam modo dicitur ἄνθος πᾶσι φῶς. vnde apud Platonem αἱ θύραι οὐ θύρας. Item decor corporis, apud Plat. in Sympoſi., καὶ αὐ ἐπεικὴς ὢν τὸν ψυχὴν ἴδῃ, καὶ ἐὰν σμικρὸν ἄνθος ἔχῃ, ἱξαρκεῖ αὐτῷ καὶ ἐρᾷ καὶ κήδεται. ¶ Item, pro ἄσμα. vt apud Aeschylum initio Promethei, Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνῳ πνοῇ σέλας.

Ἀνθερικὸς, ὁ, ὁ, herbalis, herulentus. Dicitur ἀνθερικὸν non solùm herbæ & stirpes, sed aliarum metaphoricè: vt colores. Plut. de adul. discer. ἀεὶ γὰρ ἔοικε αὐτοῖς χρώμασι & βάμμασι μιγνύσι. Ἀνθηρὸν etiam dicitur quidquid amœnum est & iucundum aspectu. vnde ἀνθηρὸς & τερπνὸν copulanatur nonnunquam, vt apud Plutar. in Pericle, τὰ χρήσιμα τῶν ἀνθηρῶν ἀμοιρα καὶ τερπνὸν. Interdum etiam quod est iucundum auribus. vnde apud Isocr. ἀνθηρότερον καὶ χαριέστερον λέγουσιν. Plutarchus hominem quoque ἀνθηρὸν dixit, de adul. discer.

Ἀνθηρὸς, floridè. Item amœnè, iucundè. vt ἀνθηρῶς λέγειν, Isocrates aduersus Sophistas.

Ἀνθινος, ἡ, ὁ, vel αὐθέντος, floridus, florens, vt αὐθέντες στέφανοι apud Plut. floreæ coronæ, i. factæ ex floribus. Vocatur mel. αὐθινος, quod vere factum est, ἀφρῷον autem, quod æstate.

Ἀνθινοι, dicuntur etiā vestimenta, αὐθινοι χιτῶνες apud Athen. lib. 2. αὐθινοις στρωμνῇ apud eundē lib. 4. στρωμνὴ αὐθινη, Plut. in Hel.

Ἀνθώδης, flore plenus, florulentus. Theophr. hist. lib. 1. c. 21.

Ἀνθεμὼν, ῶνος, ἡ, Ἐποικ. Ἰδοριδάτας. Citatur ex Anth. epigr. pro herbis luxuriantibus.

Ἀνθέω, ῶ, F. ήσω, floreo. Vsurpatur sæpe metaph. αὐθοῦσαι παρειαὶ, florente. genæ vel floridæ genæ, quæ & ἐυανθεῖς. Od. λ. πρὶν σφωϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰόλας Ἀνθῆσαι, συνέσσυτο χάνος ὀδαμῆϊ λαίλαπι. Hinc & αὐθέοντες οὐ ὠχρὸς, apud Platonem, & αὐθέοντες ἀκμῇ, citatur ex Dioscoride, lib. 1. c. 151. flórentes ætate. Item floreo, splendesco, niteo. Xen. Pæd. 6. ὡς τε πῦρπατον τὸ χαλκῶ, ἄνθει ἢ φοινικίδι πῶσα ἡ γραμμή. Item floreo, i. inclaresco, celebror, & illustris fum, in pretio & honore fum. Aristoph. ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λίγων ἐθέλων ἀνθεῖν ἀεὶ ἐλάμβανε τυπτόμενος. Demosth. Olynth. 2. ἐπειδὴ εἰς ἐξουσίαν ἦλθε καὶ ἐπὶ τοῦτο ἐπιτηδείως ἔχειν ἐπῆρε τὴν σφετέραν γνώμην ἐπὶ τοῦτο ἐπὶ τὴν ἐλπίδα, αὐτὸς ἐκ τοῦ κρείττων ἀνθεῖν, &c. ¶ Item cum Dativo, scateo, exubero. Lucianus, ἢ ὁ δεσπότης ἔνεστιν ὑμῖν ἢ χρήματα ἢ ἀνθεῖ πολλῷ. αὐθεῖ πολλῷ τῷ ἀγαθῷ ὑπὸ ὑμῶν. Ἀνθημα, ατος, τὸ, vel Ἀνθηστήριον, ἡ, florū emissio, florū productio, vel floris. q. d. efflorescentia, floréscentia, ipsa florendi actio. Et αὐθημα τῶν potius vsurpatur pl. num. pro ἐξανθήματα.

Ἀνθηλὸς, ή, όν, ad florendū aptus, siue idoneus, florendi vim habens. item floribus fœcundus.

Ἀνθηλώδης, ες, ἡ, est flos euadens in languinem, πάπαυρον à quibusdam appellatam. Dioſc. lib. 3. A quibusdam panicula exponitur, & dicitur esse in frugibus certis (vtin panico & milio) item in plantis quibusdam lanosus flos, qualis in summa arundine per autumnum floret. Legitur apud eundem Dioscoridem αὐθηλα κολεμῶν.

Ἀνθήλιον, ου, τὸ, floſculus. Difcor. lib. 3. ἀνθήλια μακρὰ καὶ ἀνθήλια μικρὰ μήλινα lib. 4. κεφαλίον ἔχει ὡς τὸ αὐθήλιον σφόδρα ἐλάδες. αὐθη pro αὐθησις capitur Suida teste. Theophr. hist. pl. l. 7. ἡ ἐνίων ὥς τὸ δένδρον τῶν αὐθῶν αὐθέων ποιεῖται. αὐθη tamen pro αὐθος, flos, vt docet Nicandri scholiastes, ex Phnisotrato citatur.

Ἀνθεστήρια, ων, τὰ, (q. d. floralia) Jita dicebantur Bacchanalia. Hesych. Etymol.

Ἀνθεσφόρων, ῶνος, μέσις octauus apud Atticos, quo ἀνθεστήρια, celebrabātur, ducta appellatione ἀπὸ τῶν ἀνθῶν, quod nunc terra florere incipiat, vt Etymologistes scribit: siue quòd terræ fœtus magna ex parte tunc floreant. Volunt enim hunc octauum mensem fuisse Aprilem ex Macrob. Satur. lib. 1. c. 14. * & ex Philostrato. Gaza tamen Nouembrem esse censuit. Vide Erasmum in prouerbio, Θέρους καιρὸς σίτου ἀνθεστήρια.

Ἀνθίζω, floridum reddo, floribus conspergo, varietate distinguo, multiplici materia & venustate exorno. Halic. in Isocrate, αὐθίσαι βιβλάριμοι τῶν λέξιν, concinnitatem & nitorem orationi addere.

Ἄνθεμον, ου, τὸ, flos, ἢ γλαῦκιον, vt vult Euſt. vnde fit αὐθεμίδες. Apud Aristoph. ἴων τε φόβους αὐθέμων, Suidas exp. rosarū ¶ Item, herba quædam. de qua Theophr. de pl. lib. 7, cap. 13. ¶ Ἄνθεμα saltatio quædam apud Athen. lib. 14.

Ἀνθεμὶς, ιδος, ἡ, herba quæ & gith, vt vulgo annotatur.

Ἀνθεμὶς ἴδος, ἡ, idem quod αὐθεμον, flos. ἡ λεῖ, anthemis, quæ ab aliquibus ai gemona. Vide Dioſc. lib. 3. cap. 154.

Ἀνθεμόεις, εσσα, εν, ὁ, floridus, vernans. Il. β, λειμῶν αὐθεμόεις, pratum floridum. Hesiodus itidem γαῖαν αὐθεμόεσσαν dixit. Λίθος αὐθεμόεις, (secundum gramm.) aut variegatus & veluti florum coloribus pictus aut pro αὐθεμώδης, ab αὔθεμα pro αὐθέμιον, quod idem sit αὐθήμιον. Vide Eustath.

Ἀνθεμώδης, ες, ὁ, ἡ, floridus. idem quod αὐθεμόεις. Hesych Ἀνθεμίζομαι, F. ίσομαι, pro eoquod Liuius defloraridicit, & Græci τὸ αὐθος ἀποθέμενος, apud Aeschyl.

Ἀνθίας, ου, ὁ, piſcis quidam a floriditate dictus. Aristot. lib. 6. anim. cap. 17. Vide Athenæum.

Ἀνθηπκα, τὰ, flores. & ἄγγεια λάχανα, τὰ παρεμπλόκια αὐθηκίς, νέ quidam annotant. Apud Etym. scribitur αὐθηνάκια per υ.

Ἀνθυλλὶς, ίδος, ἡ, herba quam salsolam vocat Kuellius. De qua vide Gal. 6. Simp. Dioſc. l. 3. c. 153. Plin. li. 21, cap. 29, & thyllio vocat: & anthyllida lib. 26. cap. 8. Ἀνθύλιον, ου, τὸ, idem Pinio.

Ἀνθερεών, ῶνος, ὁ, mentum ἀπὸ τοῦ αὐθέιν, quòd in eo barba efflorescat. vnde & αὐθώνιος παρειαὶ dicuntur & ἔλαυθεῖς. Suida teste sic dicitur etiam λαὶ γυγ: quo cum facit Cæl. quoq; Aurelianus, sic scribens Chron. lib. 1, cap. 3. ex vtraque parte gutturis quam Græci, αὐθερεῶνα vocant, nos rumam. Et acut. morb. lib. 3. cap. 3. gutturi, vel tonsillaqum vicinati; quam Græci αὐθερεῶνα. vocant. Homerus tamen aperte discrimen facit inter λάρυγξιν seu λαιμὸν, qui Latinis est gula seu guttur, Il. ν, ἀλλ' ἄμυ φθάμενος βάλε δι' ἀμφὶ λαιμὸν τε καὶ αὐθερεῶνα, guttur, seu gulam sub mento. Quo modo accepit & Il. γ. canens, ὅς οἱ ὑπ' αὐθερεῶνα ὀξὺς τέτμε χαλκὸς τετραφαλήνης. Submento enim lorum galeæ stringi solet. Nonnus & pro ὀρε posuit κατακλησικῶς: dicens ὑπὸ πώγωνος ἡνίοχον αὐθερεῶνα.

Composita ac primùm in ἀνθής desinentia.

Ἀνθαρής ὁ ὁ, ὁ ἡ, florē carens. vt Theophr. hist. plant, li. 1; ἀνθοφόρος, ἄνθινον. Et metaph. αἰσωτεῖν σώματα & ψυχή. Plato in Sympos. Exponitur etiã floris infœcundi: florē non proferens.

Διανθής, dupticem, florem habens. vt apud Theophr. αὔξησις, hist. plant. lib. 1. c. 21. de rosa & lilio.

Ἐνανθής, florem insiliua edens: in folliculo florens.

Εὔανθής, pulchrè floridus, εὐθηλής. Inuenitur & superl. εὐανθέστατος. Accipitur & pro venusto: vnde εὐανθὴς γλῶσσα apud Suid.

Εὐανθῶς, bene & fœliciter seu pulchrè floreo.

Κολοβανθής, mutilum florem habens. vulgo exponitur minutulum florem edens, & dicitur ononin herba. flore pumilio & in siliqua, ob idque κολοβανθῆ & ἰσχανθῆ dici à Theophrast. lib. 6. c. 5.

Κολοβανθεῖν, florem sessilem gerere, ex Gaza expositione affertur, apud eundem Theophr. hist. plant. lib. 8.

Λεύκανθής, florem album habens. vnde λεύκανθὲς κάρηνον apud Soph. canum caput, per catachresin.

Λεύκανθος, albi floris more candeo. Hesych.

Ὀλιγανθής, seu ὀ florens, tardè florens. Theophr. Huic oppon. πάσχειν ἄνθη.

πολυανθής, multos habens flores, floribus abundans: vt ἔαρ dicitur πολυανθὲς passim à poetis. Sic ὕλη πολυανθὴς Od. ξ.

Πορφυρανθής, qui purpureo flore est.

πρώιανθος, maturè florens, vel præmaturè, exponitur in hoc Theophrasti loco, de narcisso loquentis, ὀψιανθὲς ὂν σφόδρα, & ἀγλαόκαρπον· πρώιανθὲς ὁ πατέρας ἐκ λαμβάνει τὴν ὥραν.

Φυλλανθής, hirta inter ὑπογύφυλλα, apud Theophr.

Aliud genus compositorum in ανθος & ανθη.

Ἅπανθος, ὁ, ἡ, Hesych. dicit esse florē & purpureũ quendã colorẽ. Ἁπάνθινον ζῷμα, color purpureus seu violaceus. Plin. lib. 21. c. 6. & 8.

Μελάνθιον, siue Μελάνθιον, melanthiũ: herba de qua Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 22. & Dioſc. lib. 3. c. 93.

Μίλανθος, ὁ, ὁ, mensiflora, apud Theophr. hist. plant. lib. 4. c. 11. vbi tamen & μίνανθος scribitur.

Μηλάνθη siue μιλολάνθη, scarabeorum quoddam genus. Eust. scribit esse animal vespa maius, & nasci ἐκ τῶν ἀγελῶν αὐθίσεως, aut μηλίσεις aduolare, quum florere incipiũt. Dicitur & μιλολάνθη. Est & lusus puerilis genus. de quo vide Schol. Aristoph. in Nub. item Suid. Eust. & Poll.

Οἰνάνθη, flos vitis: seu vua germinans. apud Aristoph. & Eurip. Plerique dicũt esse f. orē labruſcę seu vitis agrestis. vel vuas ex labrusca pullulantes. Dioſc. lib. 5, cap. 2. & 5. ¶ Est etiam herba de qua vide Dioſc. lib. 3. c. 131. & Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7. ¶ Est etiam auis nomen apud Aristot. hist. an. lib. 9. c. 49.

Οἰνανθύη, œnanthinus, ex œnante factus. vt οἰνανθύινον ἔλαιον. Dioſc. l. 1. c. 57. Et οἰνανθύινον μέθυ. Et οἰνανθύη, ὁ, ἡ. apud eun

Οἰνανθίς, ίδος, ἡ, flos vitis seu vana germinans. (dem.

Πίσσανθος, picis flos. Vide Gal. lib. 2. de simpl. medic. faculr.

Φάλανθος, caluus. Suid. φαλακρός.

Χάλκανθος, ὁ, ὁ, & Χαλκανθή, ἡ, & Χάλκανθον, τὸ, atramentum sutorium. vt interpretatur Celſus. eſt fuccus concretus, ex chalsitide genitius & efflorescens. Vide Dioſc. lib. 5. cap. 114.

Ὅνθος, quomodo hue pertineat, vide suo loco.

Comp ex ανθέω cum prepoſit.

Ἀνανθέω, ῶ, refloresco.

Ἀπανθέω, ῶ, defloresco florem seu flores amitto. vt λευκῶνες ἀπανθήσαντες, parta quæ florere desierunt. Plato in Sympos. metaph. vſus eſt αἰσωθεὶς γὰρ ἡ ἀπανθήσῃ ἡ ψυχὴ ἡ ἄκαυ ἀτμοῦ εἰσι εἰμὶ ἔρως.

Ἀπάνθησις, floris seu florum amiſſio, ipſa defloreſcendi actio Exponitur etiam florum marcor. Theophr. de cauſ. p. lib. 5. ὅταν ἐπιπροθῇ τὴν ἀπάνθησιν, eo tempore quo defloreſcit.

Ἐξανθέω, ῶ, efflorefco. ex Nunn. 17, cap. Interdum contrà *pro*, defloresco, ἀπανθῶ. In metaph. ſignificatione multo frequentius eſt. interdum *pro*, ſcateo, vt apud Thucyd. lib. 2. Φλυκτίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσι ἐξανθήσας, puſtulis paruis & vlceribus ſcat. ns Greg. de leproſo ſcribit, μὴ πάλιν ἐξανθήσῃς κηκῖδι. Interdũ *pro*, pullulo vel emergo. Plut. in Theſeo, ἐξανθήσαν αἱ κεφαλαί. Ariſt. Metap. 3. ὅτε γὰρ θάνατος τὸ ὑπολήψιμον ἐξανθήσαν ἡ ἀκρασία δῆλον ἦν ἐφιεμένων ἢ τῶν φασκόντων ἡδυπαθεῖν. A Baſilio ponitur etiam (inquit Bud.) *pro*, per ſummam eminco & erumpo. Interdũ & acc. iungitur *pro*, emitto. Plut in Alex. de naphtha loquens, ὅπερ τοῦ ἁλὸς ὄντος ἐν Σιδῇ, ἐξανθῆσαι φλόγα τὸ σῶμα & πυρὶ κατασχεθῆναι. Sic vſus eſt in lib. qui inſcribitur γυμνασίων ἀρετή.

Ἐξάνθημα, quod efflorait. q. d. efflorescentia. Laert. in Diog.

Ἐξανθήματα, dicuntur puſtulæ ſeu papulæ, permeraphoram Ex Ariſtot. citatur etiam ἐξανθήματα ἐν κριθαῖσιν λεπρὰ. de anim. 3.

Ἐπανθέω, ῶ, ſuperfloreo. Ἐπανθῶν dicitur quod ſuperfloret ſeu ſuperfloreſcit, i, quaſi in ſuperficie efflorescit. vt Ariſtoph. in Nub. τὰς μέλισσας ἐπανθοῦσαν χρῆν, lanugo malis ſuperfloreſcebat Metaphoricè frequentius vſurpatur pro enitere, effulgere, exiſtere. conſpicuum eſſe. Ac primùm de colore. Lucian. (de facie muliebri loquens) ἔχρῃ δὲ καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν, i. ἐπαναβλύειν. Sic dixit Syneſius, ἡ ἐνθὺς ἐπανθοῦν μηδὲ τὸ πυρῶδες ἐρύθημα. Apud Herodotum. ἐπανθήσασα ἄλμη exponitur exudans ſaliugo. Ad alia etiam multa transfertur vt apud Ariſtoph. τῶν τυραννίδων ἀπηνθηκότων ἐπανθεῖ Luc. de narratione diluciter loquens. ἐπάνθει τὸ σοφὸν ἐπανθοῦσα τῇ λέξει,

Ἐπανθήσασα, q. d. ſuperfloreſcentia.

παραμαραίνω, ὦ, idem quod ἀπανθῶ, defloresco. Theophr. Item metaph. apud Plut. in Bruto, ὅταν παραμαρανθῇ καὶ παραπεσῇ τὸ πάθος, quum conſenuerit ira & deferbuerit.

προανθέω, præfloreo: ante alia floreo, flore præuenio.

Συνανθέω, ſimul floreo vnà floreo.

Comp ex ανθίζω.

Ἀπανθίζω, decerpo flores, defloro. Metaphoicè. decerpo ſcolligo. (apis more flores legentis.) Lucianus, αὐτὰ γὰρ ἐκεῖνα ἀπανθίζειν πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβών, ἢ κατὰ τὸν μελισσῶν παραπλήσιον. Plutar, de audiend. poet. ὁ δὲ ἀπανθίζων τὰς ἱστορίας, ὃ ἐμφύσησι τοῦ κρίνειν καὶ τῆ κρίσεως τὸ ἀνομοίους.

Διανθίζω, floridis coloribus pingo, inquit Bud. vnde κεκραμένοις διανθίσμασι Plut. in Philoqœmene. Idem interpr. eleganter & variè concinno, item elegantia & varietate distinguo. & concinno, in hoc Herodiani loco, πρὸς δὲ κεφαλὴν ὑπόσιμον εἰκότως λέξις πολυτελὴς διανθισμένος. Basil. ad diuites, ἐδέησε τῆς ἐκείνων φύσεως διανθίσαι, vel miculatum pauimentum.

Ἐξανθίζω, floridis quibuſdam coloribus tingo.

Ἐξανθισμός, exp. eruptio puſtularum.

Ἐξανθίζω, Floridum reddo, i. colorem hilariorem illino. Lucianum, inquit Bud. Idem floridis coloribus illuſtribus ſpargo. apud Greg. in lib. de homine, τίνων ἐκείνων ἐπανθίζει τὴν ἡ κακὴ συμπεφορημένη ἕξις τῶν γνώσεων, τοῦτο δὲ ἐμβάπτων ἀνθοῦσι χρώμασι διανθίζων.

Ἐπανθίζω, exp. natio seu illuſtratio quæ fit adhibendo floridos colores Citatur ex Dioſc. pro flore.

Ἀνθανθίζω, floribus vndique orno. vt floridis quibuſdam coloribus. Greg. teſte Bud. ἀνθανθισμένον dixit τὸ ἀνθανθισμένον ἡδονῇ καὶ ἡδυσμοῖς καὶ ἰουκυνδῷ colore. Item translatè, ornato. apud Cyrillum, ἀνθίζειν λόγοις τὰ ἀληθείας δόξας.

Compoſita ex ανθημων.

Βοάνθημον, herbæ nomen idem quod βοώνιθημον.

Ἡδάνθημον, ου, τὸ, anthemidis ſpecies, ſ. cundum Dioſc. lib. 3. c. 154. Plinius quoque anthemidem ab aliquibus eranthemon vocari tradit, quoniam vere floreat.

Κηφάνθημον, annotatur Dioſcoridi idem eſſe quod Ariſtot. lib. hiſt. cap. 40. ὃ κηφάνθημον, Varroni Erithace, Plinio cerinthus ſandaraca, Gazæ & Marcello cerago.

Κυστάνθημον, herba quidam, de qua Dioſc.

Λευκάνθημον, anthemidis ſpecies, vt tradit Dioſc. lib. 3. cap.

Μιλάνθημον, Plinius anthemidem ſic ab aliquibus vocari ſcribit. lib. 21. cap. 21.

πολυάνθεμος, ἄβρη, floridum tempus. ex poematis Mimnerui.

Χρυσάνθημον, ου, ἀργυράνθημον, ου, τὸ, herba eſt quæ alio nomine helichryſon dicitur & amarantus, item buphthalmus & chiz Latinis caltha dicitur: ab herbarijs verò quibuſdam calendula, & cotula non fœtida, vel anthemidis ſpecies coloris eſſe putatur. Vid. Dioſc. lib. 4. c. 57. 58. Plin. lib. 21. c. 6. & 15.

Ἀνθρακάζω, decarbono, vel carbonem facio. Ariſtoph. Item, ἀνθρακάζειν, ſignificat ἀνθρακιὰν ἔχειν, apud Athenæum lib. 3. Apud eundem lib. 8. αἱ ἐξ ἀνθράκων & οἱ ἀπὸ πηλίνου opponuntur. ἀνθρακικὸς ἡμιφθὲς, carbones accenſi. i. prunæ. Interdum tamen ἀνθρακικὸς [sine adiectione] dicuntur prunæ. ¶ Item carbunculus gemma quædam ἀνθρακίτης σφραγὶς. Eccleſ. cap. ¶ Item, carbunculus, hulcus quoddam, ſiue exulceratio milis ijs quæ vſta ſunt, vt Paulus Aegin. poſt Galenum dot

¶ Scidæ piſcis genus eſt quod ſuper carbones aſſatur.

ἀνθρακίς, ίδος, ἡ, pruna, ignis ex congeſtis carbonibus. Suid. ἀνθρακίδας dicit eſſe piſces minutulos ſuper carbonibus aſſari ſolitos.

ἀνθρακιὰ, ἡ, carbonum ſtrues, carbonum congeries ſeu prunarum. Hom. ἀνθρακιὰν σφίσας ὀδύνας ἰφθίμῃσι τάνυσσ. Athen. lib. 8. τὸ ἐχ θύων πυὸς ἀποθηγόντα εἰς ἀνθρακιάν. Apud Dioſc. lib. ἀνθρακιὰν ἀποσπερμάτων. ¶ Item, carbonaria fornax. Theophr. in 5. πέμπτον δὲ ἐξανθῶσαι εἰς ἓξ ἀνθρακιὰν τὸ ἰυβίκι τὸ ἔρυθρὸν νέα. Idem ὡς δὲ τὴν ἀνθρακιὰν τὰ τοιαῦτα ζητοῦσι.

ἀνθρακίας, ου, ὁ, ater vt carbonarius, titionarij ſecundum habent. Luc. de Empedocle, ἀνθρακίας τὴν ἰδέαν, καὶ ὥσπερ ἀποδεδαλυσμένος ἐκ πυρὸς καὶ πεπυρωμένος, Bud.

ἀνθρακίτης, ου, ὁ, ἡ, niger vt carbo, colorem carbonis habens.

ἀνθρακώδης (poeticum) vt ἀνθρακώδης πυρὸς, apud Nonnum, ignis ex carbonibus factus.

ἀνθρακώδης, ους, ὁ ἡρὴ ἡ, carbonem referens, carbonis more ardens, vel rutilans.

ἀνθρακώδης, ους, ὁ, carbonarius eadem forma qua dicitur κεραμεὺς pro laterario.

ἀνθρακόω, carbones conficio. Theophr. φαῦλον ἡ τὸ ξύλον ἀφὸς τὸ καίειν καὶ ἀνθρακοῦν. Exponitur etiam, titionés facere.

ἀνθράκιον, ου, τὸ, carbunculus paruus carbo. Et interdum gemma. ¶ Item paruus caminus. Item μικρὸν τρικάδιον. Item χύτρα πίλινον. Hesych.

Ἀνθρακόω, ῶ, F. ώσω, in carbones redigi, in carbones conuerto; Ἀνθρακῶ, in carbones redigi. [torreo, aſſo.

Ἀνθρακίζω, idem quod ἀνθρακόω, apud Aristoph.

Ἀνθρακίζω, apud Aretam in Apoc. carbonis seu carbunculi ſpeciem præferens aut colorem habens, πέπυζον ἰερυθρὸν καὶ ἀνθρακίζων.

Compoſita.

Ἀπανθρακόω, ῶ, in carbones verto ſeu redigo, incendo ita vt in carbones redigam.

Ἀπανθρακόομαι, in carbones redigor. vt ἀπὸ ἀπηλιώτου ἀπανθρακόμενα ἐξ ἐλαίας, apud Lucianum.

Ἀπανθρακίζω, idem quod ἀνθρακίζω. vt apud Aristoph. βῦν ἀπηλιώτου ἅλον πανικὸν ἄπτε. Apud eundem ἀπανθρακίζω δρυὸς exp. ἀνθρακας ζωπυρῶ δρυός. vt ὀπὸς ἐδίου δρυός. Suidas dicit eſſe comedere ἀνθρακας piſcium genus quod aſſum editur. item ἀπὸ ἐδίων, vel ἀνθρακας ζωπυρῶν.

Ἀπανθρακίζω, quidquid toſtum eſt in prunis, teſte Bud.

Ἀπανθρακίς, ίδος, ἡ, piſcis cui conuenit aſſatio. Eſt & placentæ genus, ſecundum Heſ. Vide & Athen. lib. 3.

Καταπανθρακόω, ῶ, F. ωσω idem quod ἀπανθρακόω. vnde καταπανθρακῶσθαι apud Soph. citat B. in ſuo lex. Heſ. addit, καταπεπανθρακῶσθαι eſſe etiam κεκαπνῶσθαι.

Ἀνόρνη, crabro, veſpa. Vtroque modo enim exponit Gaza. Aristoph. in Nub. τῶν ὀφθαλμῶν κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνόρνων. Suidas ait eſſe genus veſpæ, ſed poëtas abuti pro ape. Heſaia, eſſe genus apis.

Ἀνόσιλιον, ου, τὸ, fauus veſpæ. Suid. & Heſycla.

Ἄνορωπος, ου, ὁ & ἡ, homo. Ἄνθρωπος ἐγκρὶς apud Platonem in Minoë. Ἄνθρωπος πίνης ῥηΐτης ἢ ἀπεράμων, ἄπλους ἢ ἐπιπνεῖς ἀλλὰ & πάνυ ζητεῖς, apud Dem. aduersus Midiam Æſchines tamẽ ἀνθρωπος pro viro dixit, ſcribens, ἀνθρωπος ἐγωὶ. Cicero ἄνθρωπον hominis naturam aliquando vertit. vt ἀλλοιοῦμαι ἢ ἐξ ἀνθρώπου φύσις, quum hominis natura morte diſſoluitur. Apud eundem ἀνθρώπου φύσις, humana natura. De muliere etiã dicitur. Demoſt. ἀδελ πατρωας (de matrona loquens) ἀνθρωπότατος ἢ ἐκ ἀνθρώπου. Plut. in Alcib. Τοιοῦτος ἦρως κρείττων τῶν ἀνθρώπων. * Apud Platonem in Cratylo ἐπιμολογεῖ quaſi ἀνθρωπον ὀπωπώς. Ab Etymologiſte dicitur ita nominatus παρὰ τὸ ἀνω ἀθρεῖν, i. à ſurſum aſpiciendo. Ad quam etymologiam pertinet illud Ouidij: Pronéq; quum ſpectent animantia cæteras terras, Os hominis ſublime dedit, cœlúq; videre iuſſit, & erectos ad ſidera tollere vultus. Apud Theophr. πατρὸς ἀληθῶν τῶν ἀνθρώπων ἤθους apud Luc.

Ἀνθρωπίνη, ης, ἡ, humana natura, humanæ naturæ conditio.

Ἀνθρώπιος, α, ὁ, humanus, ad homines pertinens, ad humanum genus pertinens. vt ἀνθρώπια πράγματα apud Plat. ἀνθρώπιον ἦθος apud Luc.

Ἀνθρωπικὸς, humano more, hominum more. vel vt homines decet, humanitus. Ἀνθρωπίνως φρονεῖν, apud Ariſtot.

Ἀνθρωπίς, Ionicè pro ἀνθρωπίνη, humanus. Ἀνθρωπίνη ſub. δοξα. Pellis hominis, vel corium hominis. apud Herodot. Dicitur & per contractionem ἀνθρωπῆ, ſicut τραγῆ, λεοντῆ, λυκῆ, pro τραγίνη λεοντίνη, λυκίνη, hircina, leontina, lupina, ſub. pellis.

Ἀνθρώπιος, α, ὁ ἡ, idem quod ἀνθρώπινος. vt ἀνθρώπινον ἦθος apud Plat. Apud Dem. ἀνθρώπιον λογισμὸν. Rurſum apud Plat. ἀνθρώπια ἁμαρτία. Dicitur etiam interdum ἀνθρωπίνη. in fœm. vt ἀνθρωπίνη σοφία apud Xen. ἀνθρωπίνη φύσις. apud Plat. Dicitur etiam ἀνθρώπινον, humanæ naturæ conueniens. quod eſt ſecundi conditionem humanæ naturæ, apud Xen. Præd. 5. ἀνθρώπινον δὲ τὸ χαλεπαίνειν πολίταις. Et Præd. 3. ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἀμφοτέρω, i. ab humana natura non aliena, Inuenitur etiam τὸ ἀνθρώπινον pro, conditio humanæ naturæ. vel res humanæ. vt Plat. in epiſt. τὸ δὲ ἀνθρώπινον ἐ πάνυ βέβαιον. Apud Thuc. τὸ ἀνθρώπινον, vt ſunt res humanæ. Ἀνθρωπινώτερος, ſuperl. gradu vſurpatur pro ἀνθρωπικώτερος, à Strab. lib. 5.

Ἀνθρωπινῶς, humanitus. hominum more, vt fert humanę naturę conditio. vt ἀνθρωπίνως λαλεῖν, apud Athen. Videtur etiam interdum accipi pro φιλανθρώπως, i. humanè, vt decet humanam naturam. Dem. in Ariſtot. νόμῳ ἀνθρωπίνως ἢ κηλῶς κεῖσθαι, quidam exp. clementer.

Ἀνθρωπικῶς, ὁ, idem quod ἀνθρωπίνως. Ariſt. Plut. Ἀνθρωπικῶς, idem quod ἀνθρωπίνως. Luc. in Zeuxide, ἀνθρωπικῶς.

Ἀνθρωπίτις, ἡ, humana pellis. Et per contractionem ἀνθρωπῆ, ſub. δορᾷ. Herodot. Vide ἀνθρωπίνου ſuprà.

Ἀνθρώπιον, ου, τὸ, diminut. homuncio, homunculus, homulus. apud Dem. & Xen. Idem ſignificat ἀνθρωπάριον, ου, τὸ, & ἀνθρωπίδιον, ου, τὸ, apud Ariſtoph.

Ἀνθρωπεύομαι, more hominum ago, ea quæ ſunt hominis vſurpo, vt Bud. exponit apud Ariſtot. ethic. 10. Quidam interpr. ex natura humana ago, vel ea ago, quæ ad hominem ſpectant.

Ἀνθρωπίζω, homines imitor, humano more ago, aut humano ingenio præditus ſum. Et *pro*, humaniter ago, humanum me præbeo, apud Architam in epiſt. ad Dionyſ.

Ἀνθρωπιζόμην, (apud Theologos Græcos) homo fio. vt apud Greg. & Damaſc. Chriſtus dicitur ἀνθρωπισθείς.

Ἀνθρωπισμός, οῦ, ὁ, humanitas, i, humani & compoſiti mores, hõn efferi. Ariſtoph. οἱ δ' ἀπαιδεύτως αὐθρωπισμὸν Νοστιμ.

Ἀνθρωπώδης, verbum fictitium, apud Plut. ad Colotem.

Ἀνθρωπώδης, ους, ὁ & ἡ, humanus, vel ad hominem aut humanam naturam proximè accedens.

Compoſita.

Ἀπανθρωπος, ους, ὁ & ἡ, inhumanus, immanis, crudelis, Soph. Item carens hominibus ſeu hominum frequentia. Luc. in Caucaſo, ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος ἡ χώρ.

Ἀπανθρωπία, inhumaniter, crudeliter.

Ἀπανθρωπία, ης, ἡ, inhumanitas, crudelitas. Lucian.

Ἀπανθρωπίζομαι, inhumanus ſum. vel à conſortio hominum abhorreo Hippocr. in epiſt. ad Philop.

αὐθεάνθρωπος, ου, ὁ, homo ipſe. per ſe hominis idea. Ariſt. eth. 1.

Ἐναυθρωπέω, ῶ. F. ήσω, & Ἐναυθρωπίζω F. ίσω, inter homines verſor & ago. Peculiariter hoc verbo vtebãtur veteres theologi de Chriſti inter homines conuerſatione loquentes.

Ἐνθρωπος, cõuerſatio vtriuſq; Domini noſtri hominis inter homines, ſeu æ: umnoſa dei inter homines apparitura dei incolatus, deus per ora hominũ æ: umnosè traductus ſub integumẽto & perſona iuſtæ humanitatis, apud Dion. & Greg. mine ratione prædito inſanam bellum efficiat propemodũ; vel quæ ex hominum numero tollat,

Ἐξανθρωπόω, ex homine in aliam quaſi naturam verti. ex hominum numero eximi, hominem eſſe deſinere,

Ἐξανθρωπίω, ῶ, exp. ad humanum cultum traduco. Plut. de Soer. dem.

Ἡμιάνθρωπος, ſemi homo. Luc.

Λυκανθρωπία, ης, melancholia quædam. qua qui laborant, luporũ de more noctu egrediuntur, & donec illuſcerat circa mortuorum corpora verſentur.

Λυκάνθρωπος, fœm. gen. pro eodem morbo. Alij exp. in maſc. gen. qui eo morbo laborat. Idem morbus dicitur & κυνανθρωπία & κυνανθρωπος.

Μισάνθρωπος, oſor hominum. inhumanus, quo nomine dictus eſt Timon apud Luc.

Μισανθρωπία, odium hominum, inhumanitas, odium in homines Hippocr. epiſt. ad Demag.

Μισανθρωπίω, ῶ, odi homines, alieno in homines animo ſũ. idem quod ἀπανθρωπεύομαι.

Ὀλιγανθρωπία, paucitas raritasq; hominum Thuc. lib. 5.

πολυάνθρωπος, multos homines habens, frequens hominibus. Ariſtot. Pol. lib. 7.

πολυανθρωπία, multitudo & frequentia hominum.

Συναυθρωπέω, ῶ cum hominibus conuerſor & conſuesco. Plut.

Συναυθρωπέω & συναυθρωπίζω, idẽ ὁμιλῶ, idem Theophr. 3. de pl. καὶ τὰ δὲ ἄγρια, τὰ δ' ἥμερα, σπανίως τῶ ζώων τὸ συναυθρωπεύεσθαι καὶ τὸ ἐκ τῆς ὄψεως πιθανόν. Theologi quoque quum Chriſti hominis aut angelorum cum hominibus conuerſationem declarare volunt, hoc verbo vtuntur.

Ὑπεράνθρωπος, qui eſt ſupra hominem, qui humanam conditionem excedit.

Φιλάνθρωπος, amans hominum, ſtudioſus hominum; humanus, Syn. Herodian. Res quoque ea quę humaniter & beneuolè præſtatur, φιλάνθρωπος, dicitur: vt apud Dem. φιλάνθρωπος ἡ ποίησις, & φιλανθρωπα λέγειν apud eundem. ¶ Eſt etiam herbæ nomen inde dictę quòd hirſuta quum ſit, veſtibus hominum adhæreſcat, vt tradit Plin. Vide Dioſc. lib. 3. cap. 104. & Plin. lib. 27. cap. 5.

Φιλανθρωπία, amor hominum, humanitas, dexteritas quędã beneuolentiaque erga omnes homines promiſcua.

Φιλανθρώπως, humaniter. Plut.

Φιλανθρωπίω, ῶ, humanus ſum, humanum me præbeo. Poll. lib. 1. Et *pro*, humaniter tracto, apud eundem Poll. lib. 3.

Φιλανθρωπεύομαι, idem Dem. ἀπὸ πανδημοσιεύσεως φιλανθρωπεύόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν, exp. in comitatemibenignatẽq; compoſitus.

Φιλανθρώπως, liberale ſacinus & benignitatis plenum (vt exp. Bud) Plut in Dem.

Decomp. A' Φιλάνθρωπος, humanitati non ſtudens, inhumanus. ἀφιλανθρωπία, inhumanitas. ἀφιλανθρώπως inhumaniter.

Ἀνία, ἡ, mœror. triſtitia Odyſſ. ἀνίη κραὶ πολὺς ὕπνος. Et alibi αὐδᾷς πάντ' ἐπὶ ἀνίης. Soph. ὕπνος ἀνίας μοι πεφιλωτέρας φ Synes. * Etym. deducit ab ἰάω, (i. ſano) vnde fit ἴαι, & præfixo α priuat. interiectoj, ἀνίη. Plato in Cratylo. παρὰ τὸ ἰμποδίζειν τὸ ἰέναι. quòd impediat ire.

ἀνιαρὸς, ὰ, ὸν, mœrorem afferens, triſtis, inceſtus. ἀνιαρὸς τοῖς ἐχθροῖς apud Ariſtoph. hoſtibus, grauis & moleſtiam afferens, Xen. Præd. 1. ἀνιαρὸς ὁ σωθεὶς ὢν σωτὴρ δῆλος. Apud Dem. pro cor. πανιαρὸς, res aduerſæ. Apud Herodot. & poetas ἀνίητος, (pro ἀνιαρὸς) vnde comparat. ἀνίητότερος.

ἀνιαρῶς, moleſtè, accerbæ, cum mœrore. Xen. ἀνιαρῶς ζῆν.

ἀνιγρὸς, idem quod ἀνιαρὸς & ex eo factum per ſyncopen, deinde per pleonaſmum literæ γ, vt vulg. Etym. Sed pro pernicioſo potius accipitur. Vtitur Nicandet.

ἀνιηθὴς.

A'νάδην, ς Θ, ὁ ᾰ ή, molestus, iniucundus. Theophr.

A'νιάω, ῶ, molestia afficio, mœrore afficio, tristitiam affero, Xen. Pæd. 1, ἰχθῦς αἰῶν. Item pro lædere & dolorem inferre corpori apud Gal.

A'νιάομαι, ῶμαι, pass. mœrore afficior, contristor, doleo, Xen. Pæd. 8. ἅπαντα τὰ ἰχυρὰ αἰνιεῖ. Cum dat. Od. ὁ δ' ἀεὶ σφ τε τοῖσι τε αἰνίσσετο πυρσίνη.

A'νιάζω, idem quod αἰνίω. Od. τ-τῆς αἰνιάζῃ, capitur & pro pass. αἰνιάζε vt ὑμεῖ αἰνιάζον, Il. φ, & Od. χ. Item Od. εἰ' αἰνιάζοιτο ἑτοῖσιν. *Compositæ.*

A'νανδ-, seu αὐλιδ-, ὁ, ἡ ᾰ, non habens αἴσαν, mœrore carens Exp. etiam ἀβλαβὴς, innocuus, innoxius. Quæ significatio ex consequenti sumpta videtur. Nam, quod est innocuum, tristitiam non affert. ¶ Exp. & superbus, ab Hesych. & Etym. sed tunc ab ἰώνια potius deducitur.

Δυσαν-Θ- qui & δύσανις, qui mœrorem leui de causa concipit. vel (vt inquit Gal.) cui res paruæ tristitiam afferunt, vel magnæ vehementiorem, aut diuturniorem quàm alijs hominibus. Exp. & anxius. Vtitur Hippocr. Antiph. Aristot. Gal.

Εὐαν-Θ- qui moderatè dolores ferit. lenis. Hesych.

Κυναν-ίας, ου, ὁ, mœrores & tristitias soluens. Apud Aristoph. in Nub. Κυναν-ίας πιστὰς μεγάλων κακῶν, diffolutor mœrorum quos pater ex magnis his malis percipit.

Συναν-ιάομαι, οῦ μαι, simul mœrore afficior, simul contristor.

Υ'παν-ιάω, dolere facio, dolore afficio. Υ'παν-ιᾷ μοι, doleo, indoleo. Aristoph. in Nebr. ὑπανιᾷ τῇ γυναικί. Βαλανεῖον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

A'ΝΙΣΟΝ, ου, τὸ, seminis cuiusdam nomen. anisum, Vide Dioscor. lib. 2. cap. 65. & Plin. lib. 20. cap. 17. Scribitur etiam ἄνισον.

A NOΠΑΙΑ, siue A'νοπία, ἡ, legitur. Od. (de Minerua) Ὅρμις δ' ὡς ἀνόπαι ἀδίτοιτο Vbi quidam dicũt nomen & genus elle auis ἀπὸ τοῦ νῦ καὶ φλίω ἰσικέναι: quidam accipiunt pro ἀόρατος, ἀφανὴς, ἐ πάρεστ' ὄψεσι. Herodianus proferit πνεύματι, scribit ἀνοπαίᾳ, dicens esse neutrum plural. aduerbialiter positũ pro ἀνοπαίως, hoc est, ἀσφαλῶς καὶ εὐλαβῶς. Alij aduerbialiter itidem accipiunt, pro ἀνὰ τὰς ὄπας. Alij accipiũt pro ἀνὰ τὸ ὀπλὸν τῶν ἐμάντων ἐ ὀφθῆναι. Item magis Eustath. exponi annotat ἀλλ' ἐ ὀπαίσας κεκραμένῳ ἢ τῷ κρανίῳ ὤχθη. Hiq. diuisim videtur scripsisse ἀν' ὀπαίᾳ, vel ij etiam qui exponunt ἀνὰ τὰς ὄπας. Alij rursum qui ὀφ' ἓν legunt & nomen esse volunt, pro αὐρᾳσίᾳ vsurpatum aiunt, occasione sumpta ex eo quod apud Empedoclem de igne legerunt, Καρπαλίμως δ' ἀνέπαιον. Quidam πνεύματα scribũt, & eo numine intelligunt hirudinem. Vide Eustathium, breuium scholiorum autorem & Etymologum. Hesychius etiam exponit ἀνὰ τὸ ὀπλὸ τ' ὄψεως, siue ἀνὰ τὸν ὀφεὸν (item ἄφωνον, ab ὄψ significante vocem. Eustathius montis etiam nomen esse ait apud Herodot.

A'NTI, [præpositio] pro vt Iliad. γ. σχεδὸν ἐνὸς α'ντὶ πυρὸς ἄζ tres pro vno interfectos esse Xen. Hell. 7. ἄλλου ἕνεκα φίλον α'ντὶ βασιλέως ζητῶν, alium quempiam amicum quærere pro rege, vel aliũ amicum quàm regem. Sic sæpe exp. loco, vice, instar. vt Alex. Aphrod. αὐθ' ἱμοτίων ἀβλαβέστερον πεφὰς vestimentorum loco aut vice. Il. ε. α'ντὶν πολλῶν Διὸς ἶσιν α'πηύρ τε Ζεὺς κάκ φιλόφρ, loco multorum populorum, vel instar multorũ populorum. Sic α'ντὶ πολλῶν ἀνθρώπων, multorũ instar, fuerit, vel esse possit. ab Hesych. α'ντὶ πολλῶν exponitur ἴσως πολλοῖς. ¶ exponiur etiam, propter, [vel per ablatiuum] gratia. Aristoph. in Nubibus, α'ντὶ φάτνε τῶ ὀδόντων μὴν διακρίνων σε κύκλῳ τῷ πρόσωπον, i. huius præcepti gratia, vel propter hoc præceptũ. Demost. pro corona, εἶπε μ' ἐρωτᾶς α'ντὶ τοίας δέρτης α ξιῶ ὑμᾶς; Sic α'ντ' ὄτε exp. cuius rei gratia. quamobrem Demost. ὡς ἐγὼ μὲ ἴσε ἅπας σὸκ οἶδα α'ντ' ὄτε. Lysias, ἥλθ ἐ αὐτοῖς ἀφ' ἑτῶν πολλῶν ἐχθρὸς α'ντ' ὄτε τοιαῦτα ἐ ἐλεγκτὸς εἰς αὐτοὺς ἐξαμαρτών. Sic dicitur ἐχθρὸς α'ντ' ὄτε, causa est quamobrem. Pro α'ντ' ὄτε dicitur etiam α'ντ' ὧ, quod exponit Budæus, pro eo quòd, propterea quòd, idcirco quòd Lucian. λοιδορεῖ α'ντ' ὧν σε ἐ διαπεμφόμενος μισοῦμέλω. ¶ Accipitur etiam pro ὑπὲρ, & commodum ac vtilitatem declarat vt Matt. 17. οὐκοῦν λαβὼν δὸς αὐτοῖς α'ντὶ ἐμοῦ καὶ σοῦ. Et c. 20. δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον α'ντὶ πολλῶν. Sic & Marci 10. cap. ¶ interdum finem designat: vt 1. Cor. 11. ἡ γὰρ α'ντὶ ἐξουθενημένη δέδοται αὐτῇ. pro velamine, i. vt esset velamen. Sic & Heb. 12. ¶ In compositione æqualitatem indicat, vt in α'νάψιος, α'λλάττω, α'ντάζω, sæpe significat vicissitudinẽ: vt in α'ντικείσθαι. α'λλήλοις α'ντιπάσχω. Sæpissimè signif. contrà, aduersus: vt in α'ντίλεγε καὶ α'ντίλεγε, &c.

A'ντίος, α, ὁ, aduersus. ex aduerso stans, è regione positus, vel ex aduerso, qui est in conspectu. Exponitur etiam obuius. Aliquando sine casu vt Il. α. α'λλ' α'ντίος ἴσθι ἄπαντας. & Il. λ. ἐπεὶ τοῦθ' ἕ μ' ἐκέκασο, σ' α'ντίος. Sic Xenoph. Pæd. 7. ὡς ἐς ὄδὸν ἐκ τῶ ἐναντίου πᾶσι θεοῖς φίλον, α'ντίος ἰλαῖνε. Aliquãdo cum genitiuo vt Il. ι. Ἀμύμονος α'ντίος ἦλθε. Inuenitur in prosa α'ντίος λέγειν, pro vt Il. γ. ὡς ἔμ τοι α'ντίος ἐστὶ qui est è regione Lesbi. Apud Plutar. cum datiuo in Camillo ἔχων ἐ πολὺ ἐλάττω, ἐξέλκοντα αὐτῷ καὶ αὐδὲ μεγάλων, i. tendens aduersus magnum virum. Herodotus, αὐτὸς ἔφυτο τὸ ἔναντι αὐτοῖς.

Ἀντιάδες, ὁ, ἡ. & in plurali ἀντιάδες contilæ, vt Cellius vocat quæ & παρίδομαι dicuntur. Est partem corporis propriè, non morbum, declarat Ruffus Ephes. lib. 1. de part. corp. hum. Vnde autem dictæ sunt, testatur idem lib. 2. αὐλιάδες δ λέγ-ται ἀπὸ τοῦ διαύλου τῶ ὤμου τε καὶ ἀγκῶνος ἀλλήλας ἐναυλίας φερούσας τὰς ὀστᾶ φλεγμαίνοντος.

Ἀντίον, aduersum. ex aduerso, è regione. αὐτὸς δ' αὖ Ἀντίον Ὀδυσσῆος. Capitur & pro, contra. aduersus: vt αὐτὸς ἐπιβὰς αὐτῷ δ', & αὐτὸς ἐπεῖπε, Apud Homerum. Sed & αὐτῷ δ'. Od. α. exponitur: & Il. α. αὐτὸν εἶπα, contra dixerunt αὐτὸν, ὠθεῖν apud eundem poetam est ἀπωσαι. Eustathio. obuiam veni. c. ¶ Est etiam liciatorium, hoc est, lignum tenuc quo circumacto textores licium intenduni. vt Poll. quod docet, lib. 7, cap. 10. In qua significatione legitur lib. 1. Re cap. 21. Itidemq; paralyb. lib. 1. cap. 11. Nec nõ apud Aristo in Ἠθικῷ. Hinc μιτραῦλον lib. 1. Reg. c. 17.

Αὐτίως, aduerbium aliud, significationem eandem habe Herodotus, αὐτὰ ἐζώντο τάφοις. αὐτὰ δὲ πενίης φάσ. Oda dam exponunt coram domina, alij aduersus dominam; αὐτὰ πολεμίους μάχας apud eundem, Iliad. υ. & ἐναντία τῶν Iliad. χ.

A'ντάω, ῶ, idem quod αὐτάω, occurro, obuiam eo vel obuio venio, obuius fio. Apoll. Arg. 2. αὐτάουτε καὶ ὀρσόντι ἐυξ Gregorius, Ἢ πνεῦσ ἢ ἰκτῖνο τάχος. αὐτὰ δὲ πενίης φάσ. Vel in ign vel in Deum incurrere. ¶ Capitur item pro, allegor, quor, vt in Antologia epigr. αὐτάουσ γραῦν, senectutem sequutus. Sic Il. ω. δεινὸν κίνδυς ὀφρύσι τε πλείοι Βλέπ Sophocles, ὅτι ἕ πάρ αὐτάσας, ὅτι χθὼν ναμ & item preco: supplex, supplico Soph. in Aiace, Κοῖ σω ὡς τ' ἰφτοῖς Διός.

Αὐλιάομαι, etiã inuenitur. Apoll. Arg. 2. ὡς ὑπόσχετο αὐλιά occurrere armatus, contra tendere, tenocre aduersus cum altera autem significatione. Il. ω. πάντες δ' α'λιάδε ἴσαν μ A'λιάς. (Iidem quod α'λιάω) obuiam prodeo. Plutarch Dione. ἄκων ὑπ' ἄλλου α'λιαζόντων, & διορθοῦν ὑπεῖχεν τ Apud Lucianum quoq; cum datiuo sicut & ὑπαντιάζω. Herodotum cum accusatiuo pro obuiam procedo infer tendo aduersus aliquem: vt αὐλιάζει δ' ἐ ἐκείνοι τρισ'. Item ἐλάζομαι δ' ὑπὸ τῶν. Apud eundem αὐτιάζει εἰς πλαγος, exp. pelagus obuiam contendit.

Αὐλίω, ῶ, vel potius ἀλιάω, ῶμι, aduersor. sto contrã do aduersus. Apud Herodotum, αὐλῶμαι τ βάρβαρο, te aduersus barbarum.

Αὖπερ (aduerb.) contra aduersum. Cum genit. vt Il. Ἐ κτορος αὖπερ. item ex aduerso, è regione: vt αὖπερ Χα regione intulæ quæ dicitur Chios, ¶ Item, aperiè. palam αὖπερ δ' Ἀσκάφιπι φανεσσι, Hesych. Eust. ¶ Item, penitus Il. γ. αὖπερ δ' πικρὸ καπάρδιο λέμασε χιτῶνα.

Αὖπερυς. pro αὖπερ, ponitur aliquando. i. è regione, ex uerto. vt apud Thucyd. in. 1. αὐτόμοροι πόλεως ἐκ ἐκείνος τ ἐναν τος ἐπεκ. & αὖπερυς δίεδον ἐς τὸ ἔξω. frequentissimè pro, apc palam apud Luc. & Flutar. Demosthenes αὖπερυς & copulat in Aristocrate.

Αὖθι (aduerb. poet.) coram, palam. ante oculos, in conspe Item aperte, manifestè. ἄλλα ἰδὼν, Il. p. Et χ ἰς αὖπαι ἰδὼν, e. Sunt tamen & qui ἐναντι, continctim scribant hic & ἀ ficut & ἐναντίος quod. Hesych. exp. φανερῶς. ¶ Cum genit. vt ἀλλ' παρεῖπεν ἀγορῆθεν λιπαρὸν κρηδέμνα, i. ante genas, regione genarum. Dicitur etiam αὖπαι ἐνὸς ἐναν, vel ἐστὶν ex, duersi parte, stare contrà, esse aduersus aliquem, sari alicui. il. ε.

Ἄντην etiam pro αὖθι vsurpatur. vt Od. Ζεῦ ἐναλίγκιε ἀντὴν. Et Iliad. τ. αὐτὸν ἐσιδέδει, quod Eust. esse idem ait q αὐτοπρόσωπον.

A'ντηος, aduersus. Item aduersarius, hostis. Eurip. πολεμίη. Et Apoll. Rhod. ἀντιήν δ' ἡμεν. Vide Hesych.

A'ντία ὦν, F ὦσ. occurro, obuius fio, obuiam eo. Cum Soph. Μόσει γέ πω δίσλωσ αὐτὸν σε ἥκει, tibi obuius factus cum genit. Il. π. A'ντίην δ' ἴχω ἕ δ' ἀντίος. ¶ Exp. & consequ nanci cor. itidem cum genit. vt Od. ε. ὧδέ μ ὡς ὑπεπρόφρ Sic & apud Herod. λύπης ἐς ξυσίην μεγάλων.

A'ντίω. Ionicè pro αὐτάω. Il. η. οἱ δ' ὑπ' ἀθηναίοισι A'ντίοι. A'ντίωσις, occursus. ¶ Item αὐτήσεις, supplicationes, supplices. Hesyc. A'ντιόλλω, suppliciter. Hesyc.

A'ντομαι, itidem quod αὐτάω, occurro, obuius fio. Sed magis vsu est αὐτάομαι. Il. ε. ἀλλήλοισιν ἀντόμεθ' ἐν πολέμῳ. ¶ Item suppl co, Eurip. in Med. ἀλλ' αὐτόμαί σε τῆ θεῶν ἰκετίδες, precor per istud mentum.

Composita ac primum ex αὐτάω formata.

A'παντάω, idem quod αὐτάω vt ἐς τὸν ἀπαντῶν in vlteriorem licet continentem. Κατανῶν pro eadem signi. citatur ex Epi κατανῶν ὅμως βαλόντες.

Ἐναντι-Θ-ος, ου, ὁ, ἡ, pro ἐναντίος, aduersus, qui est in conspectu seu

ram, qui est è regione, oppositus. Il. ζ. v. 251. Ἐ'γθιός ὑπόδυθε ἐναντία ἠλυθε μήτηρ. Sic & paulò ante, ἵκλαμεν κεφὰν ὑπεροπλὸν ἐναντίος, Sic & apud Xenophontem, ἐναντία πολέμιοι ἐς πολεμίους, obuertere hostibus. q. d. aduersa hostibus ponere. Thucyd. lib. 1. δύο γὰρ ἄμαξαν ἐναντίαν ἀλλήλαις τὸν λίθον ὑπῆγον. Et Diosc. ἐναντία ἀλλήλοις φύλλα. lib. 4. aduersa inter se folia. Εἰς ἐναντίας (aduerbialiter) ex aduerso, è regione, aduersa fronte. quod & vna voce scriptum inuenitur Ἐ'ξεναντίας. Aristot. de mundo, ἡ ἐξαίφνης ἐξεναντίας φύσιν ἠλέ τε καὶ στέλωσι. Ponitur Ἐ'ξεναντίας & pro, econtrario, contrà. Ἐ'ναντιος (auuerbium) itidem pro, ex aduerso, aduersum, coram. Odyss. ζ. αὐτὰρ σ' οὔτοι φάτις ἐναντία. Et Iliad. α, σφῶϊ παρὸς ἐναντίος exp. obuiam suo patri. Thucydides lib. 6. ἐκ' ἐναντίον ἀπαντῶν ἤδη λέγειν. Plato in epistola, καίμε τῶνων ἐναντίων δηκώτησας, & me coramittis intertogasti. Ἐ'ναντίος βλέπειν. Demosthenes. ¶ Ἐ'ναντι-Θ-, aduersarius, hostis. Hesiodus in Theogonia, Ἢ'δη γὰρ μέλα δημῷ ἐναντίοι ἀλλήλοισι. Xenophon, οἱ γὰρ ἐναντίοι κρατῆσαι ἔ μέλλουσι. Et ἐναντίον πὶ στρέπεσθαι dicitur quod hi aduersus aliquem, apud Demosthenem pro corona. Et ἐναντίον aduersus. vt Il. ε. Ἐ'πτορ α Τρώεσσιν ἐναντίον. In proœmio dicitur etiam ἐναντία aduerbialiter. Thucyd. 3. καὶ γὰρ ὀλίγοι ἐβοήθουν ἡμῖν ἐναντία Θηβαίοις. ¶ Item, Ἐ'ναντι-Θ-, aduersus, contrarius. Luc. in Herc. οὔτε ἄλλος αὐτῷ ἐναντίος, ἢ ἐξ ἐπὶ αὐτὸν ἐρεθισθεὶς, ὥσθ' τὸ ἐναλίου τὸ ἀρωγὸς ἐξεναντίζοντες. Cicer. apud Platonem, καὶ ἐ ἐναντία & καὶ πάνυ ἐναντία, exp. contrariè & contrariis cursibus. Xenoph. Hell. 4. ἀπερχόμενος ὅτι πὶ ἐναντία λέγοιτο τῇ συμφέρουσῃ, contraria vtilitati. Sed frequentius dicitur πάνυ ἐναντία, & πάνυ ἐναντίον. Æschin. πάνυ ἐναντία ἐ καλῶν. Plat. de rep. 1. πῶ ἢ ἀδίκῳ πάντων πάνυ ἐναντία ἐστὶν ἀρχή. Dicitur & cum datiuo. vt Arist. Pol. 5. ἐδὲν ἂν ἢ ἐναντία ζωοτι, εἰ κέρδος ἴμιλ, καὶ πάνυ ἐναντία τέλει. Isocr. τὰ ἐναντίον ἢ πίπτοντα ἐπὶ τὰ πάντων. Interdum sequentem habet particulam ἢ (vt Latinè contrà habet partic. quàm) Plat. in Symp. ἢ ἐδὲν ἐν τοῖς ἐναντίον εἰ πᾶν ἢ ἐ ἐλεγθῆ; Sic Demosthenes, ἐναντία ἢ ἐδὲ. Aristoph. τὰ ἐναντία ἐδρᾶν ἢ μεστόκνει. Habet & comparatiuum ἐναντιώτερ-Θ-, & superlatiuum ἐναντιώτατ-Θ-. Aduerbialiter ponitur τὰ ἐναντίων pro, ecõtrario, contrà: vel πὰ ἐναντία Xenoph. ἐ, πὰ ἐναντία τούτων, ἐγκεκτὸς μὴ εἰ τι ἐ ἀλῇ τῶ σώματ-Θ- ἡδονῶν. Contrà quam isti. Sed & καὶ ἐναντία exponitur etiam, contrariè. vel contrario modo.

Ἐ'ναντίως, contrariè, contrario modo. Cum genitiuo. Aristo. in Probl. ἐναντίως αὐτῷ ἔχει.

Ἐ'ναυλότης, τ-Θς, ἡ, contrarietas, apud philosophos.

Ἐ'ναυλόομαι, ὥμαι, aduersor, repugno, obsto. Isocr. τὰ ἐις μὲν ἔις τὸ νόμοις ἰωναυλῶ-Θ. Dicitur etiam ἐναυλῶμαί σοι εἰς τὰ τῶν. Thuc. 1. Et ἐναυλωθεὶς ἀεὶ τῶν, huic rei aduersarius. Plut. in Pericle. Et apud eundem in Camillo, ἐναυλῶ-Θ- ἀεὶ αὐθρώποις. Et cum infinitiuo apud Platonem in Apologia, μὴν-Θ- λώσειτέμλω ὑμῖν μηδὲν πεῖν παρὰ τὰς νόμους, repugnabam vel obstitebam quominus facerem. Et res quæ contrarium exitum habet ei quem cupimus, dicitur nobis ἐναυλῶ-Θ-, apud Thucydidem lib. 8. Nonnunquam etiam ἐναυλῶμαι ἀεὶ τοῖς est contradico his, vt apud Plat. Item ἐναυλῶ-Θ- dicitur aliquid pro ἐναυλίω ἐναι, contrarium esse.

Ἐ'ναντίωμι, τὸ, quod aduersatur seu obsistit. Thucyd. Dem. Item repugnantia in dictis aut factis. Athen. lib. 5.

Ἐ'ναντίωσις, repugnantia. Isocr.

Decomp. A'πάναυλος, ex aduerso, è regione, contra, Et coram, in conspectu. Matth. 21. & 27. Item aduersus, apud Plut. Dictor & ἀπαναυλίας, pro eodem, apud Chrysost.

Κατέναυλος & κατεναντίος, & κρεναντία, idem quod præcedentia. sunt tamen vsitatoria. Lucian. κατέναυλος Ὀλυμπίοις, ex aduerso Olympiorum. Et Greg. κατέναυλος κυρίῳ τραχηλίᾳ, aduersus dominum. Apoll. Arg. 2. κρατναντίον ἄρκτοι, i. è regione. ex aduerso. Ibidem κρατναντίαι ἵπποι. In anth. epigr. κρατναντίοις ἐλθὼν ἀρῶν-Θ-, exp. descendentes in certamen. Cum dat. significat aduersus, apud Hesiod.

Ἐ'ναντιώσις, contrarietas, contrarium. idem quod ἐναντίωσις. Hippocr. lib. 2. apud Gal.

Ὑπεναυλί-Θ-, pro ἐναντί-Θ-, aduersarius, hostis. Hesiod. ὑπεναυλίοι ἀλλοιοι. & Polyb. τὸν τέλεων αὐτὸ καθιστάνειμένων τῶν ὑπεναυλίων. Exp. & subcontrarius, apud Aristot. Pol. 2. Ὑπεναυλίους, aduerb. vt ὑπεναντίως ἀλλήλοις ἔχ, sibi mutuò aduersantur, inter se repugnant. Ὑπαυλίωμι, item pro ἐναυλίωμι: vt ὑπεναυλίῳ δ' ἐκείνοις, Plutarch. in Pericle, aduersans illis.

Καθαύλιον, pro αὐλίον, citatur ex Epigr. κρίνιον ἄμμα Σελήνης.

Συναυλίζω, occurro, idem quod συναυλίω in prosa. vade συλλαμβάνω, apud Soph.

Ὑπαυλιάζω, occurro, obuiam eo. idem quod ὑπαυλίω & ὑπαντάω. Luc. ἵπεὶ ἢ ἀφικόμεθα, καὶ ὑπαλυπάζον ἡμῖν, ἠπατάζοντες μὴ δικρύοντ' εἰ ὑπάρχει. Item hostiliter occurro, incurro (sicut & αὐλιάζω) vt apud Plut. ὑπαυλιάζειν τὰς πολιτείας, in aduersos hostes incurrunt.

Ὑπαυλίω, idem quod in prosa, ὑπαντάω, occurro.

Comp. ex αὐλικῷ.

Ἀπαυλικῷ, è regione, ex aduerso. Paul. in Lac. ἀπαυλικῷ ἢ ἤπε ὀπαμφοζυδρὰ πολάνα. Dicitur etiam ἐκ ἢ ἀπαυλικῷ pro ἀπαυλικῷ. Καθαυλικῷ, è regione ex aduerso. vt κρατικῷ τ' ὄψεως. Arist. de mundo, καθαυλικῷ ἀκόλων δύο σημεῖα. Pro eodem dicitur & ἐκ ἢ καθαυλικῷ.

Composita ex αὐθις & αὐτος.

A'παντάω, ῶ (F. ἀπαντήσω & ἀπαντήσομαι, apud Thuc. & Xen.) venio obuiam, obuiam procedo, occurro. Dicitur ἀπαντῶσι. vel ἀπαντῶσοι ἐς ἐκείνοι τ' πόρον, apud Thucyd. Dicuntur & οἱ ἀπαντῶντες, obuij, qui occurrunt apud Lucianum in Nigrino, ᾧ ἐξπαντᾶν etiam, me confero, me offero, præsto sum eum eis, vel πρός Aristoteles Ethicã 9. ᾧ εἰς τὸ κοινὸ ξ ἐφέλκεσ ὅλον τὸν συγγενεῖς ἀπαντῶν, καὶ ἐπικαλεῖσθαι & ἐπικαλεῖσθαι & offerre. Et ἀπαντᾶν ὥσθ' τῷ κινδύνῳ, vel ὑπὸ τὸν κινδύνον, obire diem vadimonij. Exponitur & adesse ad iudicium die vadimonij. Item, ad vadimonium: vel ad vadimonij diem occurrere. Sic ἀπαντᾶν ὑπὸ τὸν ἀγῶνα. Demosth. in Midiã. Et discipuli ad scholam venientes ἀπαντᾶν à Laertio dicuntur in Theophr. vita. A Budæo ponitur pro conuenire, coire, cogi, ex Aristotele ¶ Item ruo, inuado & erumpo. Greg. ἐπ' αὐτὸ κεφάλαιον ἀπαντᾷ τ' ἐαυτὸ συμφορᾶν. Citatur ex Reg. li. 1. cap. 22. ἀπαντᾷ εἰς τέτρες, irruit in hos. Et ex Plat. ἀπαντᾶνεις τ' ἀγῶνα. Et Luc. ἀπαντᾷν ὑπὸ τὸν μητέρων. Ex Demosth. ἀπαντᾶν εἰς τὸ τίμημον, obuiam ire & deprecari pœnam. Ex Aristot. Pol. ἀπαντᾶν ὥσθ' τὸ τέλ-Θ-, contendere ad finem. ¶ Item contingo, euito. Alex. de fo t. ἐκ ἀπαντᾷν ὁκ ἔ, σκάφη ἀν θυσιῶν ὅρισις. Et ἀπαντᾶν ἄμα. apud Xen. Obiata & Exquisita, non arrogata aut impetrata, vt auguria oblata & auspicia. Item (de persona dictum) pro, incido, eo sensu quo dicitur aliquis incidere in librum aliquem, & eum legere. Sic Athen. ἀπαντᾶν συγγράμμασι & ἀπαντᾶν τοῦ δυσκόλου. ¶ Item respondeo. Isocr. in Busiri. ἐπιστᾶσι τοῖς εἰρηθεῖσι ἀπαντήσει ὅλε ὁ. Plut. ὥσθ' ὑπὸ ἐξαλλάττειν ἀπαντήσω. Pontus & pro, ad ejus eum conuenio & congruo. Syne. ᾧ τῶν λόγων τοιφίλῳ & παρὰ τύχης σὸν ἀφαντᾷ λόγῳ, cui in literis educato fortunæ b ni, v. par. adjuncta respondent.

Ἀπάντημα & ἀπάντησις, occurrus, obuiam initio. Item responsio. Plut. in Pol. p. æc.

A'παντάζω, vsitatius. Citatur ex Eurip.

A'παντίζω, vnde & συναπαντίζω, concurro, apud Themist.

Decomp. προαπαντάω, (q. d. præoccurro) obuiam præcurro. προαπάντησις, obuiam trio qua præuenitur aliquis. Est etiam quum præpositero ordine prius se offert quod posterius est: vt in Lexicis annotatur.

Δυσαύστος. ὁ, ἡ ᾰ ή, cuius malus seu sinister est occursus, cui occurrere malum est & periculosum. Vel cui occurrere difficile est. vt δυσαύστῳ ἡμέρᾳ apud Lucianum.

Δυσαύτης (vel Δυσαυστὴς) pro eodem apud poëtas, vt Opp. de venat. lib. 3. φρήσῳ δὲ δύο φῦλα δυσαύτεα κρεμάσθην, sinistri & inauspicati occursus. Citatur & ex Nonno.

Εὐαύτης, contrarium præcedenti.

Κατανταάω, ῶ. deuenio, euado. Polyb. in 4. πολλάκις τὸ κλμᾶς πίεσθον εἰς ἀέσιον καὶ εἰς τὸ μηδὲν κρίνοντες ἐὐσθαι. Κατανταάσειμεν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ad Cap. Peloponnesum. Κατανταῖν εἰς ἑαυτὸν τὴν δεξιοσύνην, retorquere in se ipsũ, cruciare ex Matt. c. 1. 2. 4.

Συναντάω, occurro, obuius fio, incido in aliquem. Hesio. ὃ, οἱ κεν σὺν αὐτῷ σὺν αὐτῷ pro eodem. Herodian lib. 1. καὶ δὴ Ἴλιον ἐείμενοι συνιόντων τὴν Μακρίνῳ τὸ πολέμιον, occidit in M ¶ Item pro, eueuin. L. Eum Digene, ἀφέλεσθ' ὡς δεῖ αὐτῷ συνιόντα εἶναι γῦν ἴσως ἀπόρως, &c.

συναντᾶν εἰς citatur apud Nonn.

συναντᾶμαι, occurrus, euentus, Eccl. 2.

συναντᾶμενος, occurrens. idem quod συναντάω in prosa.

Ὑπαντιάω, ῶ. v. ὑπαντιάσομαι, ᾶμαι, obuiã procedo. Herod. ὑπὸ τῶν ὑ διαφημοφερόντες. idem, ᾗ δὲ δίμενος ἀφικνέεσθαι. ὑπαντιάμενος αὐτῷ ἐς. Sunt qui exponant, honoris causã obuiam procedo.

Ὑπαντία pro eodem in Anth. epigr, ὑπαλιότητι Ἡ ἐκκλῆι.

Ὑπάντησις, occursus.

Ὑπαντάομαι, occurro. Herodian.

Decomp. A'νυπαντίαστος, acurro.

ἀσύμπαντος, venio in occursum, obuiam eo.

Aliud genus compositorum in αὐτος desinentium: quæ vel ex αὐτὸς seu αὐτὸν, vel ex αὐτὸν formata videntur, licet ob eorum significationem recedant.

A'ράτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ ἄπαντες, accliuis, arduus, sursum tendens. vt εὐάρατος ὁδὸς, vt Plat. 2. de rep. Annotat Suidas, quicquid sit ἀπάντες. id etiam esse ἀσύμφυτος, at nõ viceuersa, id enim quod ἀσύμφυτος sit, abruptum esse & inaccessum, quódque non recipiat eum qui ascendere cupiat: contrarium verò huic esse πάντες. Hinc metaphoricè, quum ea quæ acclinia sunt & in arduum tendunt, accessum habeant difficilem, eidem Suidæ significat δύσβατον, λυπηρὸν καὶ δύσκολον, quodque opposita habeat ῥᾴστα, ἡδέα, περπνὰ, ἀνεμπόδιστα. Ἀ, pucr. pro ἀναύστη, acclinia, arduia, alta. Suid. etiam δυσκόλῳ interpr. & Hesych. ἐμὲ ὁρίζομβία. apud Soph. verò in Inacho, τὲ μὲ κεκρυμμένοι, παρὸ τὸ εἰσπεῖν ἐστ κρημνὸς ἐστ κρημνὸς πόσων.

Ἐ'πάντης, accliuis, Suid. interpretatur ὑψηλὸς, apud Thuc.

Κατάντης, decliuis, procliuis, deorsum vergens: cui oppon, αὐαν-

τὸς & προσάντης, vt Suid. testatur, vt κατάντη ὁδὸν apud Aristoph... κάταντες, è regione. apud Hesych. autem ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. Xen. Hellen. καὶ ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπεκυλίνδουν πέτρας ἐς τὸ κάταντες. Item metaph. pronus, facilis, vt καὶ χρήμασιν, apud eundem Hes. Κάταντα (poeticè) κατωφερῆ, Suid. & pro κατάντη ἢ κατάντης. Κάταντα, aduerb. sursum deorsum, ἄναντα κάταντα. Luc. σὺ δὲ ἄθλιος εἶ παραδραμὼν, τὰ δὲ βάδην ἄναντα πολλὰ καὶ κάταντα, [τοιαύτη γὰρ ὡς οἶσθα, ἡ πόλις] περιελθὼν ἱδρώσας καὶ πνεύσας, i. sursum deorsum cursitans. Sic apud Homer. Il. ψ, Πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον.

παράντης ac. linis pariter & decliuis, obliquus.

παράντα, poeticè pro παράντη: & (vt Hes. exponit) τὰ παρὰ τὸ ἀντικρὺ οἷον πλάγια καὶ παρατετραμμένα τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

προσάντης, arduus, aduersus, præruptus. vt προσάντες χωρίον. Metaph. etiam à locis difficilibus transfertur ad personas, res aut verba. Xen. in Apol. Socr. οὐκ ἦν πρὸς τἄλλα τἀγαθὰ προσάντης. item λόγος προσάντης.

προσάντως, asperè, hostiliter, infestè. vt apud Diod. προσάντως λέγειν.

ἌΝΤΛΟΣ, ου, sentina. Dicitur & Ἀντλία. Odyss. Ἄντλῳ δ' ἐν δύπησι πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κήξ. vbi Didimus exponit τῇ ἀντλίᾳ τοῦ πλοίου. ¶ Pro mari citatur ex Eurip. in Hecuba, Ἀλίμενον ὥς τις εἰς ἄντλον ἐμπεσὼν λέχος. Sunt qui ita accipiant. Odyss. μ, ὁ πλατὺ πάντα Εἰς ἄντλον κατέχευε. ¶ Item, aceruus manipulorum. Hesych.

* Etym. scribit deduci ἐκ τοῦ ἀντλεῖν ἐκ καρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῶν ἐσφιγμένων τόπων εἰσερχόμενον.

Ἀντλίον, ου, τό, vas quo aqua sentinæ exhauritur. quod alio nomine vocatur ἀντλιαντλητήρ. Eust.

Ἀντλία, ας, ἡ, secundū Budæum, ministeriū & pœna exhauriendæ sentinæ. Artemid. in Oniroc. εἰς ἀντλίαν καταδικασθῆναι.

Ἀντλέω, ῶ, haurio, exhaurio. Propriè, exhaurio sentinam, vt vsurpatur à Luciano. Aristot. Oecon. 1. τὸ γὰρ ἡθμῷ ἀντλεῖν τοῦτ' ἐστί. D. Ioannis c. 2. ἀντλήσατε νῦν καὶ φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ. Reperitur ἀντλεῖν positum etiam pro infundere, in Anthol. ep. gr. Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος, εἰς ὃν ἁπάσας, ἀντλῶν τὰς χάριτας εἰς κενὸν ἐξέχεας. ¶ Item pro exaurire laborem, exantlare. Aeschylus in Prometh. vincto, Ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην. Sic apud Euripidem, ἀντλεῖν βίον, æ... vitam exantlare. Lucianus, ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων.

ἄντλημα, ατος, τό, haustus. Exponitur etiam pe... fio apud Diosc. lib. 4. c. 64. καὶ τὸ ἄντλημα δὲ αὐτῶν ἀντληθὲν ὑπνοποιόν ἐστι. ¶ Est etiam vas ad hauriendam aquam, haustori... ve haustrum D. Ioann. cap. 4. ἄντλημα οὐκ ἔχεις, pro ἀντλητήριον.

ἀντλητὴς, οῦ, ὁ vel ἀντλητὴρ ῆρος, ὁ, haustor. ἀντλητὴρ exponitur etiam ab Hesichio, cadus nauticus. Secundum Eustath. autem ἀντλιαντλητὴρ vas quo aqua sentinæ hauritur. ¶ Est & cyathi nomen apud Athen. qui & ἀρυστὴρ dicitur.

ἀντλητήριον, ου, τό, idem vas quod & ἀντλητήρ. Dion. ὅτι γὰρ πολλὰ ἢ καὶ μεγάλα τὰ ἀντλητήρια εἶχο..

Composita.

ἀπαντλέω, ῶ, haurio alicundè, exhaurio. Capitur etiam metaphoricè pro, hauriendo minuo: vt apud Aeschylum in Prometheo vincto, τί σοι Οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων. Apud Euripidem, ἀπαντλοίην ἂν βάρος ψυχῆς, i. ἐπικουφίσαιμι, alleuârim, alleuare possim. Vel leniam.

ἀπάντλημα, quod haustum est. ἀπάντλησις, εως, ἡ, haustio, exhaustio.

Διαντλέω, exhauritio: vnde metaph. apud Eurip. in Herc. fur. Μακρὰς διαντλοῦσ' ἐν δόμοις οἰκουρίας, exhauriens domus custodias, i. tolerans, sufferens.

Διαντλέομαι, idem apud eundem in Androm.

Διαντλήσομαι πόνους εἰς ἀίδαν, labores exhauriam.

Ἐξαντλέω, ῶ, exhaurio, haustum aquam aut aliud effundo. Luc. πρὶν ὅλως εἰσρυῆναι μετὰ σπουδῆς ἐξαντλῶν. Item in Hermotimo. ἐπιρρεῖ γὰρ μετὰ τὴν παγγυμίαν τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν. Et metaphoricè apud eundem in Timone, πρὸς ἐνίων ... ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος καὶ ἐξαντλούμενος. ¶ Item pro exantlare & perferre, inquit Bud. Sic Euripides ἐξαντλεῖν γόους, exantlare luctu...

Decomp. Μετεξαντλέω, ῶ, haustum transfundo. Athen. lib. 5.

Ἐπαντλέω, ῶ, contrarium præcedenti ἐξαντλῶ, vt ἐπαντλῶ ὕδωρ, haustam aquam infundo. Luc. εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. Et metaphoricè pro, impleo. vnde apud Plutarchum, ὅρα δὴ καὶ τοῦ βίου τὸ ὀνειρῶδες καὶ τὸ πολλῆς φροντίδος ἐπηντλημένον. Et τῶν λόγων ἐπαντλεῖν eodem metaphoræ genere dicitur à Synesio. vt Lat. funditare verba. Philo de vita Mosis lib. 1, ἀναπεπταμένοις ὠσὶ τοῦ πάππου μυρίας διαβολὰς ἐπήντλουν. ¶ Apud medicos ἐπαντλεῖν, & καταντλεῖν & ἐπιβρέχειν, καταιονᾶν, infundere ad fouendum, vel infusione fouere Gal. & Diosc.

Ἐπάντλημα & Ἐπάντλησις, infusio aquæ, vel aliûs liquoris, fouendi potissimùm gratia. vel ipsa actio perfūdendi quempiam aqua, vel alio liquore, seu fouendi eo aliquam corporis partem. Fotus etiam redditur, & fomentum. Diosc. li. 2. ἐπάντλημα γαγγραίνης ἐστὶ χρήσιμον, eius fotus gangrenæ vtilis

est Ἐπάντλησις, infusio aquæ in hominem qui lauatur, ... ex Galeno.

Κάταντλος idem quod ὑπέραντλος, de quo infrà. Poll.

Καταντλέω, ῶ, hausta aqua perfundo, & propriè cum magna quadam abundantia. Dicitur metaphoricè, vt apud Aristophanem in Vesp. ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος ταυτά σου καταντλῇ... accusationibus asperget. has accusationes in te fundet. Plato de rep. lib. 7. καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν maiore ludibrio philosophiam afficiemus. ¶ Apud medicos καταντλεῖν ὕδατι θερμῷ, perfundere seu fouere aqua calida, ... passim dicitur ὕδωρ vel ἔλαιον καταντλεῖσθαι, infundi fotus gratia, i. eo foueri pars ægra.

Κάταντλημα & κατάντλησις, idem quod ἐπάντλημα & ἐπάντλησις. Diosc. lib. 1.

Περιαντλέω, ῶ, circumfundo. Plut. περὶ ἀδολεσχ. Item περιαντλούμενα ... pra κατηντλημένον. Diosc. lib. 2.

Προσαντλέω, ῶ, haurio idem quod ἀντλέω. Affertur & pro fo... re, ex Alex. Tralliano.

Ὑπέραντλος, vt ὑπέραντλον σκάφος, cuius sentina exundat ... quit Bud. Transfertur & ad alia pro, redundans, exuberans, circumfluens. vt ὑπέραντλος ὕβρις τοῦ βίου. apud Luc. Cum ... uitiuo interdum ponitur: vt ὑπέραντλος συμφορᾶς apud Euripidem, in Hippol. cui calamitas exuberat. & maior est quam vt ei ferendæ par sit.

Ὑπεραντλεῖσθαι, apud Lucian. pro ὑπέραντλον ἔχειν...

Φρεάντλης, ου, ὁ, q. d. putei haustor, qui aquam ex puteo haurit. Vide Laertium & Suidam.

ἌΝΤΡΟΝ, ου, τό, antrum. locus subterraneus aut profundus. Luc. de hist. ... καὶ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε κιττοῦ καὶ μυρρίνης καὶ δάφνης ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων.

ἀντρειάς, άδος, ἡ, quæ libenter in antris versatur. Suid.

ἀντρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, antris plenus cauernosus, σπηλαιώδης, ...

Ὕπαντρος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp. qui sub antro est vel in antro degit. ὕπαντρος γῆ, & ὕπαντρος πέτρα.

ἌΝΤΥΞ, υγος, ἡ, apud poetas, ambitus & circumferentia ... priè currus. Hes. Ἅρματα δ' ἐπποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον ... καὶ ἄντυγες αἱ περίδιφροι. Interdū p... cu... Epig. Transfertur & ad alia. Est ... ἄντυξ ἀσπίδος, ... bis clypei. Il. ζ. Dicitur & ἐπὶ ζυγοῦ τῆς κιθάρας. inquit Eustath. vnde & ἄντυγα χορδῶν dixit Euripides. Item ἄντυγι μήνης Anthol. epigr. pro circumferentia seu ambitu ... rotunditat. Dicitur etiam οὐρανοῦ ἄντυξ. sicut & οὐρανοῦ ἀψὶς ... coe... Denique & temporis ἄντυγα dixit Nonnus, ... temporis seu circuitum, quòd tempus circumagi & circumuolui videatur.

ἀντυγωτὸς, οῦ ὁ, colligatus, alligatus in modum τῶν ἀντύγων.

Composita.

Εὐάντυξ υγος, ὁ καὶ ἡ, pulchram circumferentiam aut orbem habens. εὐάξων, Suid.

Θραυσάντυξ, frangens canthum seu orbem currus. apud Aristoph. in Nebulis.

Ὑψάντυξ, altè cameratus, altos fornices habens.

Ἄντω, vide αὐτάω, in ἀντί.

ἈΝΎΩ, item ἀνύτω, vel ἀνύτω, perficio, efficio, cōficio, perago, expedio. vt ἀνύειν τὸ ἔργον, ἀνύειν τὴν ὁδὸν, & ἀνύειν δρόμον, passim inuenitur. Apud Dem ὡς δ' οὐδὲν ἤνυε, exp. quum frustra conaretur, quum nihil promoueret. ¶ Cum participio accipitur pro, prosum, cōfero. Thuc. lib. 2, ἐφόρει δὲ ὕλην ἐς αὐτὸ, καὶ λίθους καὶ γῆν καὶ εἴ τι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον. ¶ Exponitur etiam impleo: vt ἤνυσε γῆρας, in Epigr. ¶ Item consumo. vt Odyss. αὐτὰρ ἐπειδή σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο. Capitur etiam pro, ... do, festino, vt docet schol. Soph. item pro, occido. ¶ Item impetro obtineo, consequor. vt in Anth. epigr. ἠνυσάμην τοῦτ' ἐκ μοιρῶν, hoc à Parcis impetraui. Et Aristoph. in Pluto, ... τάλαντον. ¶ Item pro σπεύδω, festino, propero. vt Aristophanes in Pluto, ἀλλ' οὐ μέλλειν χρή σ' ἀλλ' ἀνύτειν. Et particip. ἀνύσας pro confestim properè. vt apud eundem in Nub. ἄνοιγ' ἄνοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον. In qua signif. scribi, cum spiritu aspero docet Suidas. item Eust. ex Aelio Dionysio.

ἀνύομαι, perficior, &c. Apud Soph. ἀνυσθεὶς, exp. occisus. ¶ Item pro ἀνύω. Od. π, ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα vnde ἠνυσάμην pro ...

ἄνυσις, εως, ἡ, perfectio, effectio, seu affectus. Il. β, ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτοῖς, Item profectus. Odyss. δ, ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίς τις ... ὀδύρομαι, quia non nanciscemur aliquid commodi ex fletu.

ἀνύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, efficax, effectum magnum habens. Item conducibilis, vtilis. Plato de leg. 4. τοῦτο κάλλιστον καὶ ἀνυσιμώτατον πρὸς τὸν βίον τὸν εὐδαίμονα. Apud Lucianum ἀνυσιμώτατον φάρμακον, i. præsentissimum.

ἀνυσίμως, efficaciter, perfectè, Suid.

ἀνυστὸς, οῦ, ὁ, qui effici potest. & ἀνυστὸν καθέστηκε, effici potest ... ἀνυστὸν ἐστὶ quoad fieri potest, pro viribus, Plutarchus in Lycurgo. Item ἀνυστὸν, promptum, facilè. Budæus ex Phalaridis epistolis.

ἀνυ-

Ἀνυτικὸς, ἡ, όν, vel Ἀνυτικὸς, efficax, effectum magnum habēs. Xen. ἀνυτικωτάτη χρηματίσις ἀπὸ γεωργίας, efficacissima & promptissima opum comparandarum ratio.

Ἄνω, poeticè pro ἀνύω. Od. γ, ἔνθα δ' ἔπειτα Ἤνυον ὁδὸν, id est, ἤνυον καὶ ἐπλέον. Inde & apud Aristophanem partic. ἀνῶν. Ἄνω aduerb. vide sua serie.

Ἄνομαι idem quod ἀνύομαι. Apol. Arg. 2. νέον ἤματος ἀνομένοιο. exp. recens desinente die, i. in crepusculo. Apud Herodot. ἀνόμενον ἔτος, exactus annus.

Ἄνη, idem quod ἄνυσις, apud Callim.

Ἤνυστρον, ου, τό, vnus ex ventribus animalium cornigerorum & ruminantium, ex eo dictus (vt putatur) quoniam in eo διανύεται καὶ πέπτεται ἡ τροφή, conficitur & concoquitur cibus. Aristoph. in Equit. Ἐγὼ δέ γ' ἤνυστρον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑείαν Καταβροχθίσας, κᾆτ' ἐκπιὼν τὸν ζωμὸν ἀναπόνιπτος, Λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας. Vide & Aristot. de part. animalium lib. 3. c. 14. & histor. animalium l. 2. c. 17. Pro eodem dicitur & ἔνυστρον.

Ἀνύς, Ἀνώγω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀνήνυτος, ὁ καὶ ἡ, qui perfici nequit, qui ad finem perduci nequit: ἀτέλεστος. Od. π, ἀνήνυστον ἐπὶ ἔργα.

Ἀνήνυτος, idem. vt ἀνήνυτον τέλος λαμβάνει, ad finem non perducitur. Et ἀνήνυτος αἰών, in epist. Phalar. Hesychio etiam est ἀδόλεσχος & ἀκατάργητος. ¶ Item, inanis, μάταιος. ea enim quæ perfici non possunt, frustra quum fiant vana sunt: vt Philo de mundo, ἐννοίας ἀνηνύτους κατασκευάζουσιν εἰς τὴν τοῦ ἑνὸς αἵρεσιν. ¶ Suidæ significat etiam, multus, innumerabilis, infinitus, immensus. vt μόχθος ἀνήνυτος apud Hippocr. in ep. ad Demag.

Διανύω, seu Διανύτω, conficio, perficio: vt διανύειν τὴν ὁδὸν, καὶ τὸν πλοῦν. Xenophon, ἃ πόδες διανύουσι. Διανύεσθαι significatione actiua citat Bud. ex Ptol.

Διάνυσμα, τό, iter, itineris confectio, Polyb. Quidam exp. progressus. Διάνυσις, idem. apud Ptolem.

Δυσάνυτος, effectu difficilis, Suid. & Hesych.

Ἐξανύω, perficio. Soph. πάνθ' ὅσα θέσμι' ἐξήνυσεν. ¶ Item occido. vt Il. λ, ἤθελε δ' ἐξανύειν γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας.

Decomp. δυσεξήνυτος, effectu difficilis. δυσεξήνυτος δεσμὸς, inenodabilis nexus Eurip.

Συνεξανύτω, simul perficio.

Ἐπανύω, perficio. Hesiod. νίκη ἐπηνύσθη, i. ἐπληρώθη.

Εὐήνυτος, effectu seu confectu facilis.

Κατανύω, conficio, perago. vt κατανύειν τὴν πορείαν, & κατανύσαι δρόμον. Plutar. Apud Synesium epist. 73. quidam interpretantur consumere in hoc loco, ὁ δὲ λιμὸς καὶ ὁ πόλεμος οὔπω πάνθ' ὅσον ᾔδει κατήνυσαν. Apud Sophoclem, φίλης γὰρ πρὸς ξένου κατήνυσαν, duplicem (vt annotat interpres) admittit expositionem. nam vel significat nacti sunt, (qui enim aliquid peragit, idipsum adipiscitur postquam perfecit) vel contra illam peregerūt id quod volebant. Neutraliter quoque & absolutè reperitur: vt κατανύω εἰς λιμένα, peruenio in portum: vt Budæus annotat.

Κατάνομαι, Eust. exp. absumo, Od. ρ, πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον Μαψιδίως τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται.

...νυτος, qui omnino effici potest. Suid.

Προανύτω, ante vel citius perficio. Xenoph. Pæd. 2. οὕτω γὰρ ὁρῶμεν εἰκὸς πλέον προανύτειν ἂν χρῄζομεν.

Ὑπανύω, ministro.

ἌΝΩ (aduerbium loci) suprà, vel sursum: cui opponitur κάτω, infrà. atque vt hoc à κατὰ sic illud fit ab ἀνά. Significat tam in loco, quàm ad locum. οἱ ἄνω ὄντες, qui sunt in superioribus locis. ἡ ἄνω πόλις dicitur pro ἀκρόπολις. Item à Philostrato & aliis rex Persarum vocatur ὁ ἄνω βασιλεύς. Od. λ. Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. Cum articulo, ὁ ἄνω, vel ἡ ἄνω, superior. τὸ ἄνω, superius. τὰ ἄνω τῆς οἰκίας, partes superiores domus: apud Xenophontem de arte eq. Habet interdum genit. vt ἄνω τῆς πεδίου κάτω apud Æschinem περὶ παραπρ. Copulantur sæpe ἄνω & κάτω. Lucianus, ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστῶν, sursum deorsum vagor. Apud Platonem in Hippia minore, ἄνω καὶ κάτω πλανᾶσθαι vult Budæus esse, toto cœlo errare. Sic ἄνω καὶ κάτω τοὺς νόμους στρέφειν, Demosth. in Midiam. Plato in Philebo, ἀεὶ γὰρ πάντα ἄνω τε καὶ κάτω ῥεῖ. Dicitur etiam ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλειν ... Gal. denique ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν vel ποιεῖσθαι, sursum deorsum facere, i. miscere, turbare. Demosth. Vide Erasmum in prouerbio sursum ac deorsum. ¶ Est etiam ἄνω aduerbium temporis. vnde οἱ ἄνω χρόνοι apud Demosthenem, superiora tempora. Pro eodem verò dicitur οἱ ἐπάνω χρόνοι; apud Diodorum Sicul. Apud Philostr. οἱ ἄνω πρὸ αὐτοῦ, eius maiores. Ἀνωτέρω (pro quo & Ἀνώτερον comparatiuus gradus, superius, altius: vt μικρὸν ἀνωτέρω εἴρηται. Et pro, superioribus temporibus, vel altius repetita temporum memoria, apud Herodot. ἀνωτέρω οὐ ... τῶν πραγμάτων ...

Ἀνώτερος, superior. vnde & ἀνωτερικός: vel ἀνωτερικὰ μέρη, superiores partes. Apud Gal. ἀνωτερικὰ φάρμακα sunt contraria τοῖς ὑπηλάτοις. Ἀνωτάτω, superlatiuus est gradus, i. in supremo loco. Philo de mundo, ἀνωτάτω εἶναι πρὸς αὐτῷ τῷ αἰθέ-

ρι. & ὁ ἀνωτάτω summus, supremus.

Ἄνωθεν, desuper, supernè, è superiore loco. Apud Herod. ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου, è loco quo supra exercitum. In nouo Test. sæpe ponitur pro οὐρανόθεν. Ὁ ἄνωθεν, superior, qui est è superiori loco. ¶ Temporis quoque significationem habet. vnde οἱ ἄνωθεν, maiores aui. Capitur etiā pro, à principio, apud Dem. Item, pro, altius repetendo, vt docet Bud. ex Dem. & Themistio. Item pro, denuo, de integro. vt apud Ioan. cap. 3. ¶ Aliquando exp. retro: vt οἱ ἄνωθεν ἄρχοντες, retro principes, inquit Bud.

Composita.

Ἐπάνω, cum genit. supra. vt apud Ceb. Theb. ἐπάνω πάντων ἐστί. Sic ἐπάνω τούτων εἰμί. Interdum significat, supra quàm, amplius quam. 1. Corinth. 15. ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς. Marci 14 ἠδύνατο γὰρ τοῦτο πραθῆναι ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων. Additur etiam aduerbiis temporis, vt 1. Cor. 15. ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπάνω, ab eo die & deinceps.

Ἐπάνωθε, cum genit, idem: vt in Epigr. Τῆς κήλης δ' ἐπάνωθε τὰ φορτία πάντα πεδεικώς.

Ἐπάνωθεν, desuper. Bud. in hoc Thuc. loco, καὶ τἄλλα ἔθνη ἐπάνωθεν. exp. in vertice montis.

Ὑπεράνω, cum genit. supra. Gal. ad Glauc. μικρὸν δὲ ὑπεράνω τῶν πεπονθότων χωρίων ἐπιτιθέναι σπόγγον. Paul. Ephes. 4. ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν: vt & cap. 1. καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς: vbi vetus interpres exponit longè super. Quum autem absolutè ponitur, accipitur pro, sursum in cœlis.

Ὑπεράνωθεν, de loco superiori, desuper.

Οὐρανὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἈΝΩ΄ΓΩ, F. ἀνώξω, aor. 1. ἤνωξα, præt. medium ἤνωγα seu ἄνωγα. iubeo, hortor, suadeo, instigo. Od. ε, Ἐρρέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. Od. τ, Αὐτὸς πεπτνίω τοὺς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω. Od. κ. δὴ τότ' ἔπειθ' ἑτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι. Præteritum med. sæpe pro præsenti accipi solet. vt Od. γ, ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα. In passiua quoque significatione reperiri testatur Hesych. qui ἀνῶχθαι exponit κελεύεσθαι. * Eustath. ab ἄνω, id est, ἀνύω deriuatum esse scribit, vt ex τρῶ, τρώγω.

Ἀνωγέω, etiam pro eodem dicitur. vt Od. ξ. Αἴγυπτον δέ με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι, Il. β, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, populum iubebat silere.

Ἀνωγὴ, ῆς, ἡ, iussum, adhortatio, παρακέλευσις, Suid.

Ἄνωξις, εως, ἡ, idem. Item βούλευσις. Hesych.

Ἄνωχμον, τὸ παρακελευστικόν Hesych.

ἈΞΙ΄ΝΗ, ης, ἡ, ascia, dolabra. Exponitur etiam securis. Il. ο, Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο Xen. Hell. 3. πολλὰ δὲ ξίφη, πολλοὺς δὲ ὀβελίσκους, πολλοὺς δὲ πελέκεις καὶ ἀξίνας. Rursus Il. ν, Ἀξίνην εὔχαλκον ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ Μακρῷ, ἐϋξέστῳ. * Vult Eustathius ab ἄγω significante κλᾶν, frangere, deriuatum esse.

Ἀξινάριον, ου, τό, item Ἀξινίδιον, parua ascia, dolabella, securicula, secundum quosdam.

ἌΞΙΟΣ, ου, ὁ, dignus. Xen. Pæd. 5. οὐκ ἂν ἐκεῖνος σοὶ ἄξιος εἴη μᾶλλον ἢ μέμψεως. vbi præter genitiuum ponitur datiuus personæ. Idem apomn. lib. 1. ἄξιος εἶναι θανάτου τῇ πόλει dignū morte censebat ciuitas. Verùm sæpius ponitur cum solo genitiuo. Dem in Mid. δείξω πολλῶν θανάτων οὐχ ἑνὸς ὄντα ἄξιον. Xen. Pæd. 5. ἄξια ἐπιμελείας, digna studio & cura. ἄξια σπουδῆς, apud Plut. Dicitur etiam aliquis πλείστου ἄξιος, & ἄξιος τοῦ παντὸς apud Aristoph. cui opponitur ἄξιος οὐδενός. Aliquando additur dat. vt ἄξιος πλείστου καὶ πλούτῳ καὶ γένει, maximi faciendus ob diuitias & nobilitatem. Ἄξιος πλείστου πᾶσιν, maximi faciendus ab omnib. qui maximo est in pretio apud omnes. In neutro gen. πλείστου ἄξιον. exp. operæpretium. vt apud Andocidem, ὥστε μοὶ πλείστου ἄξιον ἐγένετο. Cum infinitiuo, vt apud Plat. in Apolog. τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι; Et Soph. ἄξιος θρήνων τυχεῖν. Aristot. eth. 3. ἄξιον ζῆν τὸν ἀνδρεῖον, æquum est vt vir fortis viuat. Xen. ἄξιόν ἐστιν ἐμοὶ μισεῖν αὐτ. par est vt eum oderim. ¶ Itē pro ἀντάξιος, æquiparandus. vt Il. θ, νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἕκτορος. Sic & Il. ο. ¶ Item æstimationem habens & pretium, æstimabilis. Plut. ἐπὶ τριῶν ἄξια ταλάντων κεκτημένος, valentia tribus talentis, quæ æstimari possent tribus talentis. Xen. Hell. 4. Φαρνάβαζος ἧκεν ἔχων στολὴν πολλοῦ χρυσοῦ ἀξίαν. Demosthenes, ἄξια σύμπαντα εἰς μυρίας δραχμάς. ¶ Item, pretiosus, magni pretij. Xenoph. Pæd. 3. καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες ὅτι ἕκαστος ἄξιον εἶχε. ¶ Apud Atticos, capitur etiam pro ὤνιος, (vt discimus ex Polluce, Suida, Eustathio, & aliis) i. vilis. vnde ἀξιώτερον & ἀξιώτατον, vilius, vilissimum. Lysias, καὶ ἀξιώτερον τὸν σῖτον ὠνήσεσθε. Aristoph. in Equitib. Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

Ἀξίως, dignè pro dignitate. Ponitur interdum sine casu; vt Demosthenes Philipp. 2. πάντες μὲν ἀεὶ γλίχονται λέγειν ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνηται. Frequentius cum genitiuo, vt apud Isocratem, μετὰ σοφιστῶν, ὃς ἂν ἀξίως μὲν λέγῃ τῶν πραγμάτων. Xen. Pæd. 5. ἀξίως τῶν καλῶς πεποιημένων. Et ἀξίως τοῦ ἀδικήματος, apud Æschin. pro dignitate sceleris. ¶ Item, pro ὠνίως, vili precio. vt ἀξίως πιπράσκειν, apud Poll.

Α'ξία,ἡ,Dignitas,meritũm. vt τὸ τῶν ἀξίων apud Plat. Isocr. & alios,p.o dignitate,pro meritis. Dicitur & ὡσὲι ἀξίων pro eodem. Et ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ,vltra quàm meremur, apud Areop. Et παρὰ τὴν ἀξίαν, indignè,immeritò,Dem.¶ item, dignitas, i.dignatio,inquit Bud.Demosthenes pro cor. τὸ φρόνημα ἀρτίως τῶν ἀξίων τῶν ἑαυτῶ. Et οἱ ἐπ' ἀξίαις, magistratus, Lucian. ἡ item æstimatio. Apud Basil.in epist. παρ' ἀξίαν ὠνεῖσθαι, exp. æstimatu vile. Sic & apud Xen.& Plat. ¶ item, iustum pretium.Xen. ἀπ' ὀλίγου τοῦ ἀξίους πωλῶν , minus iusto pretio. Et apud Aelchinem ,τὸ ἀξίας πλείονος ἀποδίδοσθαι , iusto pretio vendere. Et apud Aristotelem ethic.9.τὴν ἀξίαν ποιεῖν, indicare(quod instituris est & venditantis merces.)item iusto merces, digna merces. Aristot. Ethic. 9.ὁ γὰρ θεὸς ἐφ' ἑκάστῳ τὴν ἀξίαν μετρεῖται, neque enim digna merces philosophiæ pecunia reponditur.

Α'ξιότης,ητος,ἡ pro ἀξία,dignitas,dignatio.

Α'ξιόω,ῶ,Fut.ώσω. Dignum esse censeo. Cum genit. Plato in apologia, οὐκ εἴδετ μοι ἀμείνονα ἀξίαν κρατῆσαι ἐνόντος. Sæpius cum infinit. pro,æquum esse censeo. Xen. ἀξιῶσιν οἱ πόλεις ζῆν ἀσφαλῶς, ὥσπερ ἐγὼ τοῖς αἰκίσασι χρῆσθαι. Luc. in Anach. ζῆν ἔφασκον πολλοὶ κρεμαγυμνίζειν αὐτοὺς ἀξιοῦντες . vbi quidam exp. operæ pretium esse exitimamus:alij exp.volumus.¶ item peto,postulo : vt χρόνον ἀξίουν λαβόντες ἀπολογήσασθαι , petebant sibi dari spatium ad respondendum ijs quæ obiecta ipsis erant. ¶ item existimo,puto. Plato in Apologia Socr. ἀξιῶσαι οὖν ὑμᾶς ἅπαντας μὴ κατηγορεῖν ἐμοῦ. Et pro δικαίως οἱ δημοκρίτῳ. ὡς quasi axioma constituo, apud Aristot.in Probl.

Α'ξιόμισθος,ον. dignus censeor, dignus habeor: vt apud Plutarchum in Publicola,ἀξιωθεὶς ὕπατος , dignus habitus senatu, dignus habitus qui in senatum reciperetur.Item ἀξιωθεὶς τοῦ ἐπιμήδου τύπου , qui hæc emeruit, qui hæc est consequutus tanquam ijs dignus,ἀξιωθεὶς πάθης , affectus honore , quo dignus est habitus, quem dignati sunt alij honore. ἀξιωθεὶς καὶ τοῦ πρωτείου. dignus habitus qui ad communem mensam admitteretur.ἀξιωθεὶς τῆ δωρεᾶν, donatus muneribus quibus dignus censebatur.

Α'ξίωμα,τὸ, dignitas, autoritas , amplitudo οἱ ἐν ἀξιώματι, magistratus , qui honores gerunt. & εἰς ἀξίωμα παραγάγ , ad honores prouehere.¶ Apud Dialecticos , enunciatio , enunciatum,effatum,pronunciatum. Veteres verbum appellârũt, inquit Donat.in Terent. Vide Bud.

Α'ξιωματικὸς,ἡ,ὸν,habens autoritatem , autoritate præditus, plenus maiestatis, augustus. Dionys. Halicarn. de Isocrate, ὑψηλότερός ἐστι Λυσίου καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ μεγαλοπρεπέστερος καὶ πρεπόντως ἀξιωματικώτερος. Item, dignatione & maiestate venerandus , dignitate oris præditus, vt apud Plutarchum de Pompeio loquentem. Ponitur etiam τὸ ἀξιωματικὸν subſtantiuè pro amplitudine & dignitate, vt ait Budæus, referuandum. Idem in commentarijs scribit,autoritas est ἀξίωμα , τὸ ἀξιωματικὸν τὸ καθ' ὅλης τῆς πόλεως , vt autoritas instrumenti. Item ἀξιωματικοὶ, qui in dignitatibus sunt constituti.Bud. ex Pand.

Α'ξιωματικῶς, cum autoritate,cũ dignitate.idem apud dialecticos ἀξιωματικῶς ἢ λιτῶς, aliquid vt axioma ponere, quod vulgò dicunt aliquid pro vna maxima ponere.

Α'ξιοπιστος,ον , idem quod ἀξίωμα. vnde οἱ ἐν ἀξιώματι & οἱ ἐπ' ἀξίοσις ijdem sunt.Est etiam amplitudo , vt ait Bud. Et ἀξίωσις. Plut. in Cæsare non semel vocat postulatum , vt ait idem. Apud Thuc. est existimatio vel præsumptio & fiducia esse non spernentis. *Compositæ.*

Α'ναξίως,ον.ὁ,ἡindignus.Itidem cum genit. Dem.

Α'ναξίως,indignè,secus ac dignitas ac merita postulant.immeritò. Ifocr.in Busir.τῆς ἀσεβείας ὑπερβάλλον. item cum genit.vt ἀναξίως ὑμῶν,non pro vestra dignitate.

Α'ντάξιος, æquiparandus,æqualis pretij : vt χρυσὸς τῶν αὐτοῦ τῷ δέοντος,aurum non est æquiparandum cum virtute. Il.λ, Ἰητῆρος γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.Xenophon, πολλῶν ἕνεκα τῶν οἴκοι καὶ ἀντάξιον ἕνεκα , existimo multorũ seruorũ instar esse.

Α'νεξίωτος,ον,vicitilim peto.Bud.

Α'πάξιος,ον.indignus,Plato epist.7, τῶν ἀπάξιων ἀκούειν ἥκω καὶ μὴ Α'πάξιε,ἡ.indignitas. (νέος.

Α'παξιόω,ῶ,dedignor,non dignor, indignum iudico , contemno. Ponitur interdum absolutè , vt μηδὲ ἵνα ἀπαξιώσω τὸ χρὴ πιστεύειν νομιζέτω, ὦλι,&c. Interdum cum infinitiuo , vt apud Herodian.lib.7, τὸ δὲ δίκαιον ὑπάρχειν πᾶσιν ἐξεῖναι ἀπαξιῶσι τοῦ ὀλίγου κρίνεσθαι ἕτοιμος εἶναι. Interdum cum accuſ.vt apud Appian. ὁ δὲ ὅμιλος τὸ Μάρκιον μεῖζόν τι τῶν κατ' αὐτὸν ἀπαξιῶν ἐκάλει τὸ φρόνημα δηλῶν αὖθις. Plut. de defect.or. πᾶν μᾶλλον ἀπεκρίνατο ἢ ἀπαξιοῦν τὸν ἡγούμενον, τὸ δὲ πάλιν αὖ σεμνύνεσθαι,auerlantem & aſpernantem vitia. Interdum cum genitiuo rei & accuſatiuo perſonę,vt apud Aristot de mundo ὁ δὲ αὐτὸν τῶν κακίων ἀπαξιώσας, ἐνιοις indignans. Plut. αὐτὸς δὲ Μίκων μεῖζονα ἐαυτὸν ἐποίει φεύγων ἀπαξιώσαντα.

Α'πάξιωσις,d. dignatio,contemptio,deſpicientia.Polyb.

Α'πάξιος,ον.indignus. vt ἐπάξιος ἐμοῦ apud Sophoclem. Græcorius,ἅτε τῶν ἀνδρῶν ἐξεφῦν ἢ φύσιν τὴν αὐθάδη ἐπάξιον, dignius & magnificentius.

Ε'παξίως,dignè,pro dignitate & meritò. Nazianz. ἢ κατ' ἀξίαν.

Ε'παξιόω,ῶ.postulo,rogo,vt exp.apud Soph.

Καταξίως,dignè, pro dignitate : vt καθ' ἑαυτὸν καταξίως ἐμαυτοῦ ἐπαξίως.

Καθ' ἑαυτὸν,ῶ,diguor dignum iudico. πρὸς ἀξιῶ. Suid.in pr. significat prorsus quæ genit.construitur, & significat dignum iudicor aut sum qui, &c. vt Lucæ. κατ' ἐμαυτὸν ἐπ' ἐκφυγὴν ἐλθεῖν πανῶς. Eiusdem 10. οἱ κατ' ἐμαυτὸν ἐσμεν ἐμοὶ οὐδενὸς πρᾶξαι τερdum cum genit vt 2, Thess. 1, εἰς τὸ κατ' ἐμαυτὸν ἐλθεῖν ἐμοὶ ἐπὶ Θεσσαλονίκης ἐμοῦ ἐμοῦ.

Α'ξων,ονος,ὁ, (ab ἄγω,aor.1.verbi ἄγω) axia rotæ Iliad.ν. ἐπὶ τοῖσιν ἑκάστου ἅρμασι κάλοι ἄξονες.Xenoph.Pæd.6.de bellicis ribus loquens,τροχοῖς τε ἰσχυροῖς,ὡς μὴ σωστοὶ ἔσονται, ἀξόνια καὶ κοῖς. Per metaphoram ἐπὶ ξένου ἢ νόμου vocatur axis ad apud Aristot & Procl. ¶ Sic vocatur etiam spondylus secundus qui est immobilis. Poll.¶ Apud Athenæos ἄξονες erant axes ligneæ in quas leges Solonis erant incisæ. Gell.lib.2,cap.12,& 3nd.in comm. ¶ In Solomonis prou bijs legitur pro tramite & orbita.

Α'ξόνιος,α,ὁ,ἡ, ad axem pertinens. In Epigr.

Compositæ.

Α'κροξόνιον,ε,τὸ,ὁ,ἡ. τὸ ἄκρον ἢ ἐπὶ ἄκρου , summa pars axis,apud terpr. Appollonij.

Α'μφάξονες, (inquit Eust.) prouerbialiter λέγεται ἐπὶ ἀξόνων, ἐπὶ τῶν ἐχόντων οὐδὲν εἴτε ἀμείνων εἴτε ἀμοιβῶν , dicitur τὸ μὴ πρὸς ὀρθὸν ἀγόμενον, non recta incedere leu progredi: exorbitare, cundum Paſan. vſurpatur de iis quibus genua infirma fracta sunt.

Α'ὐλιξαν,ονος,ὁ , axis seu polus qui nostro oppositus est : ἀεὶφανὴς quoq; dicitur. budæo aura australis nobis ex Cic.Tusc.quæstion.

Ε'πάξων,ονος,ὁ pro ἅρμα,currus qui in axem voluitur.

ἁπαλὸς οἶνος,vinum molle seu tenerum,apud Dioſc.Quidam tamen pro nouo vino accipiunt.Dicuntur & σπία ἁπαλικὸν cibi delicati.Item φωνὴ ἁπαλὴ pro μαλακὴ. ¶ Item mollis,id est,non vehemens,lenis.vt ἁπαλὸν πῦρ, apud Athen.In anth. epigr.ἁπαλὸν ἀνδρόμημα,mollis aura. Α'παλὸν γελᾶσαι, Od.ξ,molliter ridere.

Α'παλόω,ῶ,molliter.

Α'παλότης,ητος,ἡ,teneritudo,mollities,Plat.in symp.

Α'παλύνω,tenerum reddo,mollio, emollio. Xen.in Laced. Pol. ἀπαλύνειν δὲ καὶ μαλθάττειν posuit pro ,emollire & quasi deliciis frangere. Capitur etiam pro, delicatè & molliter attingo & tero, vt ait Bud.ex Xen.

Α'πάλιος,ὁ,ἡ,hœdus,tenellus seu delicatus, hœdus adhuc mollis & teneræ ætatis.vt Diog.Laërt.tradit.

Α'πάλιον ὄρνιθος,Hesych.ἁλφάκιον, porcellus, porcus delicatus.ea enim victima est tenerrima & delicatissima.

Α'πάλλος, quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Α'πάλλων.(comp.tenerrimus,mollissimus.Hom.

Α'παξ,semel:vt Od.μὲ ὅτε τ' ἄλκιμος ἄπαξ θνήσκων' ἀνθρωπος, quum alij homines semel moriantur,non bis.Ponitur cum genitiuo interdum:vt ἅπαξ ἢ δὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ,semel in anno , & ἅπαξ τῆ ἡμέρας,semel in die. Apud Herodot.ἅπαξ ἐν τῆ ζωῆ,semel in vita. ¶Exp.& omniao prorsus.

Compositæ.

Δισάπαξ(quod & diuisim ἐς ἅπαξ)apud Dem.Olynth.2. semel, vel semel duntaxat.

Ἑφάπαξ,idem.

Ἁπάπαξ,semel,omnino,prorsus.Dem.

Α'παργία,ἡ, apargia:herba inter ὑποχόνδρια, apud Theophr. lib.7.cap.9.

Α'παρίνη,ἡ, aparine:herba de qua Theophr.hiſt.pl.lib.7. cap.14.& Dioſc.lib.3.cap.92.& Plin.lib.27.cap.5.

Α'πατάω,ῶ, F.ήσω, fallo, decipio,impono,seduco.ſonat quasi ἀπάτης ὃ πατῶ.Od. ἐ,οὐκ ἀθ' ὑμῖν Α'λκὶ πειρῆς ἐπέεσσι πικρὸν ἀπατήσαι, μηδ' ἀπειπεῖν.

Α'πατεών,ῶνος,ὁ,deceptor, fallor: Thuc. lib.2. ἀπατηῶντες τοὺς αὐτῶν λόγοις πιστούς.

Α'πάτη,ἡ,fallacia,impoſtura,captio.

Α'πατηλός,fallax, fallendi arte inſtructus.

Ἀπάτη ἡ,deceptio,fallacia,fraus,dolus. Hom.Plat.Xen.Plut.&c.

Ἀπατηλὸς ἡ,ὸν,fallax,deceptorius. Exp. & fraudulentus;doloſus, captioſus.Hom.Plat.Luc.

Α'πατήλιος,α ὁ ἡ,idem.Od.ξ.

Ἀπατὼν,ῶνος,ὁ,deceptor,impoſtor.Xen.Plut.

Ἀπατωλία,τὸ , fallaciarum ſolennitas , inquit Bud. ex Euſeb. chronic.Vide Suid.& ſchol.Ariſtoph.

Ἄπαφε,quomodo huc pertineat,vide ſuo loco.

Compositæ.

Ἀπαπαῖνω,ῶ,fallo,decipio.idem quod ἀπατῶ. Ex Plat.de legib.

Ἀπαπατία,ἡ,ſeruorum ſeductio.

Ἀπαπατήτης,ου,ὁ ἡ,difficilis deceptu.

Ἐξαπαῶνω,idem cum ἐξαπατῶω,Dem.Olynth.3. αὐτὸν ἐξαπατήσας, ſeipſum decipere.Xen.Pæd.3. οὐ γὰρ οἶδεν, ὦ ξεῖνε, ἥτις ἐξαπατᾶ ἐξαπατήσασα αὖτ',ἢ τίνας ἐξαπατήσασ' ἄνωχ' ἑαυτὸν τυφλὸς ἢ ναφὼς ἢ μηδ' ὅλως ὁρῶν ὑπάρχει ἐξαπατηθείς.

Ἐξαπατῶμαι,Paſſor,decipior.Xen.Pæd.8. ἄλλοι ἄλλας πείσεσθε ἐξαπατηθῆναι ἀπόλογ. Actiuè etiam vſurpatur ab Ariſtot. in Probl.ſect.2.8.

Ἐξάπατις, fallacia, deceptio, Greg. Naz. ἀσὲι ἐξαπάτιδι τῆ ἀνθρωπίνων.

Ἐξαπάτημα.poëticè dicitur pro ἐξαπατῶ. Heſiod.

Decomp. Α'ναξαπάτητος,qui falli non poteſt ſeu decipi. Ex Ariſtot.Pol.8.pro eo qui non decipitur.

Ἀνεξαπάτητος,idem quod ἀνοκπίπτητος.

Εὐεξαπάτητος,facilis deceptu.

Συναπατάω,ῶ,ludo,contrario ſenſu eludo,illudo,Ariſtot. Rhet.3.

Συναπατεών,ῶνος, ſimul decipio.Demoſth.

Ἐπαπάτητος,qui facilè decipi poteſt.Ariſtot.lib.2.

Ξενάπατος,vel ξενοπατία, deceptio hoſpitis, vel hoſpitum. Illud affertur ex Eurip.hoc ex Plat.epiſt.

Ξεναπάτης,ου,ὁ,hoſpitum ſeu peregrinorum deceptor.apud Eutipid.

Ψευδαπάτης,ου,ὁ,mentis deceptor,ſeu mentium.In epiſt.ad Tit.

Ψευδαπάτας, vnde ἀ ὀρπηδεὶς in Anth.epigr.appenſus loco affin

Α'ρπαξ, appellatur ab Hipp.pars pulmonis vtrinque ſuſpe ſeparata,quam & ἀ ὀρπηξὶν dictam fuiſſe diximus ex Dioſc.

Α'παλὸς,ἡ,ὸν, tener, delicatus , mollis. A nomine ἁφὴ, ſ ἅφη) ſecundum Etymologiſtem & Euſt:fit ἁφαλὸς , d mutata in tenuem aſpirata ἁπαλὸς , quaſi tactui cedens: enim mollia ſunt,tactui cedunt : contrà quæ ſunt dura, cantur ἀθίγητα. Dicitur tam de perſona,quàm de re.Ο χέρες ἀ'σχίστως ἁπαλάς. Et Iliad.τ,ἁπαλοὶ πόδες.molles ſ Sic & τυφὸς ἁπαλὸς,calcus molliſin Anthol.epigramm.

Α'πάφω,idem.vnde ἀπάφοις apud Hom.

Α'παφίσκω,idem quod ἀπάφω,decipio, fallo. *Compositæ.*

Ἐξαπάφω & ἐξαπαφῶ,& ἐξαπᾶφίσκω,idem quod ἀπάφω Apoll. lib.2. Φείλω ἐξαπαφῶν παρελίξω. Heſiod.in Theog. Δίος νόον ἐξαπαφίσκων.

Ἐξαπάφωμαι,pro eodem.vnde ἐξαπάφιος apud Hom.

Παραπάφω,liue παραπαφῶ,idem.Apoll.Arg.li.2.Α'πόλλωνα παρὰπαφι Apud Hom.Od.ξ παρὰμ' ἦπαφις δόμενον,per meſin.

Α'ΠΕΙΑΕ'Ω,ῶ,F.ήσω,minor,minitor,interminor.Aliquando ponitur cũ ſolo datiuo perſonæ,aliquando cum datiuo perſonę & accuſ.rei.Od.υ,μήλοις δ' ἡμῖν ἀπειλήσας ἀπερύκοι. Xenophon. Pæd.6.ᾧ τοῖς δὲ ᾧ δέον πείθειν ἐπικελεύειν, τοῖς δὲ κακίαν μέμφεσθαι ἀπειλεῖν ἰσχυρῶς. Iliad.ο,ἀλλαδὲ ζωὸς ἐρέω καὶ ἀπείλησιν ἐπ' ἐμοὶ. Alicubi datiuus perſonæ ſubaudiendus relinquitur. Iliad φ.ἀπειλήσαν δ' ἀκάπεμπτ. Demoſthenes Philipp.1. ἀπειλεῖ καὶ λόγους ὑπερηφάνους,ὡς φασι λέγ. Itidem nonnunquam cum ſolo accuſatiuo rei.vt ἀπειλεῖν θανάτῳ, apud Herodotum mortem minitor. Dicitur etiam ἀπειλᾶν σοι εἰ μή.vt apud Xen. Pæd.4. Apud Ariſtophanem autem in Pluto , ἀπειλησ' ὅπως τὰς κόρμιδας μόνας βαδιεῖσθε. Et cum infinitiuo,vt apud Æſchinem, ἀπειλᾶ εἰσεμβάλλ. Interdum pro datiuo perſonæ ponitur genitiuus cum præpoſitione κατὰ : vt apud Plutarchum in Camillo , μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν καὶ δεινὰ ὑπανατείνων, ingentes multas minitãs ei qui non pariuiſſet. ¶ Item,pro αὐχεῖν ſiue καυχᾶσθαι,gloriari. vt Il.ὦ.Ω'ς σπὶ ἀπείλησ'. Et Od.θ.Η' ἔ ἀπείλησ' ἐνθάδε ἐρμῖναι εἶναι δρῆστας.

Α'πείλημα,minis terreor,vt apud Xen.in ſymp. σὺν ἓν ἢ ἀπείλημμα ἀπὸ τοῦ ἀπειλᾶν ἄμεινον.

Α'πειλητικὸς,ὸν,minax.vt ἀπειλητικὸν ὀφθαλμὸν apud Plat.de legminaces leges,vel plenæ minarum.

Α'πειλητήριος,ὁ,minator,minax,cuius fœm. ἀπειλητήρια , cõminatrix.vt ἀπειλητήρια φωνὴ,apud Nonn. ¶ Item,iactator,vanus,vt accipit Euſt.Il.π, Ω'μοι ἀπειλητῆρες.

Α'πειλητήρ, idem quod ἀπειλητικὸς , vt ἀπειλητῆρες λόγοι apud Herodot.

Α'πειλή,ἡ,comminatio minæ.Hom. Dem.Plut. apud Alex. Aphr. ἀπειλὴ τὸ πνίμα , exp. periculum ſtrangulationis. ¶ Eſt etiam gloriatio,καυχησις,inquit Euſt.

Compositæ.

Ἀπειλαλέω, ῶ, interminor , interpoſitis minis territo : vel etiam ſimpliciter , minitor. Æſchin.in Timarch.p.12. Ἀπειλαλήσομεν τῶ Μιτυλήνῃ καὶ τῶ Φαίδωνι καὶ τοῖς ξένοις.

Ἐπαπειλέω,ῶ minor,commminor.Il.α,λλ' ἐρέω τοῦτον ἐπιπειλήσω' Α'χιλῆι δῶρ. Soph.in Aiace,μοὶ τὸ δεινὸν ἐπαπειλήσῃ ἔπη , mihi aſperis verbis .cominanatus eſt.

Προσαπειλέω inſuper minitor,minas addo.

Προσαπείλη,adiecta interminatio,minæ additæ.

Συναπειλῶ & συναπειλέω,comminor.Euſt.

Α'πελλαι', Heſychio fana & lacraria , conciones , cœtus comitia.

Α'πελλάζειν.Laconibus σύκλησιάζειν, concionari.Heſych. apud Plut.in Lycurgo.

Α'πελλάκης,qui ſacrorum participes ſunt. Heſych.

Α'ΠΕΛΟΣ,dicitur hulcus & vulnus:παρὰ τὸ μὴ σφαιρωλάζειν τοῦ σαρκὸς,ἀλλὰ διηρῆσθαι.Vel τὸ ἀφιλόβρωτον, Ionicè φ verſo in π , Vel ita dicitur διὰ τὸ θλασπάλικῶν ἀπίλων ἄσθ' ἑστὶ πολυφάρμακος.vt ſignificet τὸ ἀθεραπεύτως incurabile,Etym. & Euſt.Vtus eſt Calli.

Α'ΠΗ'ΝΗ,ἡ,rheda,vehiculum mulare , vehiculum , quod mulæ iunctæ trahebant. vt Pauaſn.docet. Homerus quoque eã vocat ἡμιονείῳ ἅρμασιν: Od.ζ.Idem Iliad.ι, dicit, ἀσὲι δὲ ἅ ἡμίονοι ἕλκον πυρὰκυκλον ἀκροίῳ.

Α'πήνη ἀρώτερος , certamen quod fit τῆ ἀπλῆ ; quum mulæ rhedæ iunctis certatur , ſeu quum certatur vehiculo mulari. Pol.lib.7.

Α'ΠΗ'ΝΗ,ἡ,immitis.inclemẽs, ſævus, crudelis. Od. π. Οὐ μὲν δὴ ἰωὴς αὐτὸς γε ἡ ἀπήνη εἰδῆ. Et Il.ψ , ἀλλ' οἱ ἀπήνη ἰφθίμους ἐπέεσσιν ἀπειλεῖ. Iliad.ο, ἀπήνη μῦθον. Apud Ariſtophanẽ in Nub.ὅπως ἔσται ἡμῖν ἀπήνη ἐν ἀστοῖς: exp. acerbum ſeu aſperum, inſolens. * Dictum τῶ ἀπήνη volunt quaſi ἄπνοον ὄντα τὸν ἀγέλης, vel quaſi ἰωὴς μὴ ἐνόντα, metaphoricè ὡσὲι τὸ ἀνήμερον ἦτορ.

Α'πήνιος,inhumanus,durus,ſeu immitis idẽ atq; ἀπήνης, Heſ.

Α'πηνία.ας,ἡ,Suidæ ἀπανθρωπία,inhumanitas.

Α'πηνόω.ῶ, vnde ἀπηνώθη, quod Suidas affert & exp. ἀμὸς ἐγένετο, immitis & crudelis factus erat.

Α'ΠΙΟΣ,ου,ἡ, pirus arbor, propriè pirus ſatiua, nam ἄγριος eſt pirus agreſtis : quæ tamen differentia non ſemper obſeruatur.Item pirum fructus,apud Athen.& Dioſc. lib. 1.c.168. Sic dicitur(inquit Euſt.) quaſi non habens πόπτα. Alij ab Apia regione deducunt,quòd ex ea primùm allata fuerit hæc arbor pro fructu legitur ἄπιος etiam maſc.gen.apud Plat.in

legib. vt testatur schol. Aristoph. Α᾽πιοι πάντες, pira matura, Dioſc. lib. 5. ¶ Ex Theophr. affertur pro herba quæ & ἰσχὰς dicitur. Et pro fungi ſpecie. ¶ Item ἄπιος, ὁ, ἡ, longinquus, remotus. Vide in Α᾽πό.

Α᾽πιον, ε, τὸ. pirum. Suid.

Α᾽πίνης οἶνος, vinum ex piris factum.

Α᾽ΠΑΓΟΣ, & per contract. ἀπαλῆς. in genit. ἀπαλοῦ, ſimplex, non inuolutus. vt ἀπαλὴς λόγος. apud Iſocr. & ἀπαλῶς μυθεῖσθαι, apud Eurip. Sæpe etiam dicitur ὡς ἀπαλῷ λόγῳ, vt aperte breuiterq; dicam. ¶ Α᾽παλὴς αὐλὴ, exp. etiam candidus, ingenuus. Et pro ſtulto apud Iſocr. ad Nicocl. ἀπαλὸς ἦ τὴν γνώμην τοῦτον ὑπολαμβάνειν. ¶ Item, ἀπαλὸν, planè verum & ſine controuerſia, vt ait Bud. ex Plat. in Phædro. Α᾽παλὸς verò vide in comp. ex Πάλαι. * Euſt. cenſet dictum ab α particula μέγιστον ſignificante, & πάλαι, ſum. quaſi ἀ πάλαι.

Α᾽πλῶς, ſimpliciter, ſimplici via & ratione, non accuratè: vt ἁπλῶς εἰπεῖν apud Iſocr. cui opponit. ἀκριβῶς. ¶ Item, leuiter, Eurip. ἁπλῶς φέρειν. ¶ Item, ſimpliciter, vno modo. Plut. de poët. aud. οὐ πάντων ὁμοίως τῶν ἀπλῶς ἢ τῶν πολλαχῶς λεγομένων ἐστὶ παρ᾽ αὐτοῖς. ¶ Item, ſimpliciter, id eſt, per ſe, ſine adiectione. apud gramm. ¶ Item, ſimpliciter, i. candidè, ſine fuco. Dem. pro cor. ὥσπερ αὐτὸς ἁπλῶς καὶ μετ᾽ εἰρωνείας πολλῆς εἰρηκὼς τοὺς λόγους. ¶ Item, omninò, prorſus. vt ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν, vt ſummatim dicam. Dem. Philipp. 1. πλὴν τὰ ἀγγελθέντα πάνυ ἀπλῶς, δεῖν ὑπαρχόντων, πεπαίρεσθαι μοι.

Α᾽πλότη, ἡ, ſimplicitas, Synef.

Α᾽πλότης, ητος, ἡ, idem. vt ἀπλότητι καὶ πίστει.

Α᾽πλοϊκὸς, ἡ, ὁν, ſimplex, candidus, apertus. vt ἀπλοϊκὸς αὐτὸς apud Luc. cui oppon. πανοῦργος. Et ἀπλοϊκὸς λόγος, ſicut & ἁπλῶς.

Α᾽πλοϊκῶς, cum ſimplicitate, candidè, ſine fuco.

Α᾽πλοῦς, οῦ, ὁ, veſtis ſimplex. cui opponitur διπλοῦς. Hom.

Α᾽πλότερον, ſimplicem & candidum me exhibeo, ſimplicitate vtor Xen. Apomn. 4.

Α᾽πλόω, expando, explico, extendo.

Α᾽πλόομαι, ἅπαξ, expandor. Vnde particip. ἠπλωθὸς, expanſus. Capitur etiam à Dionyſio Areop. pro, ſingularis & ſimplex, & λειωθὲν, inquit Bud.

Α᾽πλόος, ου, ὁ, ſimplex. idem cum ἁπλῆς, ex quo & deriuatum eſt. Eupolis, οὔτ᾽ ἂρ᾽ πολυπράγμων ἐστὶν ἀλλ᾽ ἁπλόος.

Α᾽πλῆς, οῦς, ὁ, ἡ, idem cum ἁπλοῦς, ſimpliciter, non admodū ampla, ita vt duplicari ſeu corrugari nequeat, vt ἁπλῆς χλαῖνα, Suid. apud Ariſtoph.

Compoſita.

Α᾽ναπλόω, ῶ. explico, expando. Dioſc. l. 2. c. 189.

Α᾽παξαπλῶς, in vniuerſum, omnino. Exponitur etiam ſine delectu à Budæo in hoc Luciani loco, οὐ ἁπαξαπλῶς ὑδρίζων.

Ε᾽ξαπλόω, ῶ, expando, explico.

Φιλάπλους, ſimplicitatis amans. Φιλαπλοϊκὸς, pro eodem. apud Lucianum.

Α᾽ΠΟ, (*propoſito ſolum genitivum regente*,) ὁ, abs, ab. Propriè & ſæpiùs iungitur inanimatis, vt ἀπὸ animaris. vt ἀπὸ νηῶν, à nauibus. Α᾽πὸ σώματος εἰπεῖν, vel ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, Cicero dicit à memoria exponere. Α᾽π᾽ οἰκίου ἢ χρέους, ab illo tépore. ἀπὸ γλώσσης, à natiuitate ἀπ᾽ ἐξ ἧς μέζεα πάλαι, à principio vſque ad finem. Iungitur tamen & inanimatis: vt Iſocr. de pace, πολὺ συμφορᾶς ἧκε ἀπ᾽ αὐτοῦ γεγονέναι. ¶ item poſt. qua ſignificatione dicitur etiam à: vt ἀπὸ δείπνου. poſt cœnam, à cœna. Apud Plut. in Catone, ἀπὸ τῶν στρατειῶν γεγονὼς ἔγημε γάμον, poſt munera militaria peracta. vel poſtquam munera militaria obiiſſet. ¶ item, è: vt ἀπὸ τείχους μάχεσθαι. ἀπὸ πόλεως. pugnare è muro vel è nauibus, Xen. ¶ item, ex. vt Xen. λαμβάνουσιν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, nihil percipimus neque ex terra neq; ex domibus. Α᾽πὸ ἴσου, apud Thuc. idem quod ἐκ ἴσου, ex æquo, i. æquo iure. ſic ἀπὸ τῆς ἴσης, ex æqua conditione, vel æqua conditione. Α᾽πὸ μέρους, ex parte. Α᾽πὸ πολέμου διατίθεσθαι, Xen. Pæd. 3. ex bello viuere. Sic apud Iſocr. ἀπὸ δίκης πράττειν. ¶ item de. vt apud Iſocr. ἀπὸ τῶν σῶν ἀκολούθως, abſumo de tuis bonis, vel de tuo. Sic ἀπὸ τῶν σῶν δαπανᾶν. cœno de tuo. ¶ itē per: vt Il. 8 Τόξα ἀπὸ κραιπνὰ. Τρῶων ὀλίγους φαλάγγας. Plut. de Alex. fort. I. 1. ἡ γὰρ φύσις ἀρκεῖσθαι ἐστιν ἐφ᾽ ἑαυτῆς ποθὲν τὰ πρῶτα. ¶ Item abſq; Thuc. lib. 6. ἅλιπρῳ ἢ τῶν Α᾽θηναίων αὐλίζεσθαι ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐν τῇ πόλει. χωρὶς ὅπλων, inquit ſchol. Sic ἡ ἀπ᾽ αὐτοῦ ἔσε, quæ caret viro, vidua, ὁ ἀπ᾽ ἐμοῦ ἀνήρ, qui eſt ſine oculis, oculis captus. ¶ Item pro ὑπὸ, præ, vt ἀπὸ χαρᾶς. præ gaudio. Sic ἀπὸ τῆ λύπης κομᾶν. præ mœſtitia dormiens. ¶ Α᾽πὸ cum genitiuo ſuo aliquando nomine vno reddendum: vt οἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων apud Laërtium, mathematici. ſic οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων, philoſophi & literati. vel ſtudia literarum tractantes. Sic οἱ ἀπὸ τῆ στοᾶς, Stoici & οἱ ἀπὸ τῆ ἀκαδημίας, Peripatetici. Sic οἱ ἀπὸ βήματος. concionatores. ¶ Aliquando redditur per aduerbium, vt ἀπὸ ξυμφορᾶς. vel ἀπὸ τύχης, fortuitò. Sic ἀπὸ σοφίας pro σοφῶς apud Thuc. & ἀπὸ τύχης pro τυχηρῶς apud Hom. ¶ Apud Ariſtoph. in Pluto, ἐμοὶ σοὶ τοῖς ἀπὸ σμικρᾶς ἀλαπαδνῆς ὀλίγα ἀλαπαδνῶς ὀλίγον. i. parua impẽſa, paruis ſumptibus. ¶ Interdum abundat, vt ἀπ᾽ ἐρημίας ὁδὸν, & ἀπὸ νέφους, apud Hom. pro ἐρημίης & νέφεος. Sic ἀπὸ μακρᾶς ὁδοῦ, Matt. 26. ¶ Α᾽πὸ, tertio loco in priorem ſyllabam accentu ſunt qui velint proprie ſeparare, ἀ πόθεν, i. procul, vt in illo dicto, ἀπ᾽ αὖτ᾽ εἰσὶ τοῦ ἀπ᾽ ἰλιπόδων, procul à ſpe. ἀ πὸ πατρίδ᾽ ὄντα, procul à patria. Et etiam longè, ἀ πὸ γνώμης, longè à ſententia animi. ¶ Sic pro eodem ἀ πὸ ξυμβῶ. Item cum ἀπὸ vacante: vt apud Hom. ἀ πὸ πρὸ οἴκων, procul ab ædibus ¶ In compoſitione interdum ſignificat ex: vt ἀποπλύζω, ſpero ex, apud Lucam, cap. 6. Interdum ſig. extra, vel; procul, vt in ἀπέρχομαι. ¶ Interdum ponitur pro rurſum, vt in ἀπόκρισις, & ἀπόκρισιν δίδωμι, & ἀπόκρισιν λαμβάνω. Interdū priuat: vt in ἀπίστου. ἀπόδικος, ἀπήμαντος, &c. aut negat: vt in ἀπέρχομαι, ἀπειρόκαλος. Aliquando ſignificat intrò vel extrò, ſiue inter: vt in ἀπολεμοῦσιν, ἀπορρήγνυμι, ἀπαντίον λαμβάνω. Aliquando auget: vt in ἀπόθεστος, demiror. Aliquando minuit: vt in ἀπόγηρως, ἀπόλυτος.

Α᾽πόθι vel ἀ πόθεν, è longinquo, eminus, procul. Plut. in Romulo, ἀ πόθεν τὸ Α᾽λβης. procul ab Alba. Ponitur & ſine caſu.

Α᾽πώτερος & ἀπώτατος, remotior, remotiſſimus, quæ vſitatiora ſunt ἀδυρθία ἀπωτέρω, ἀπωτάτω, magis procul, maximè procul. itidem cum genit.

Α᾽πος, longinquus, remotus, vt ἀπία γῆ, apud Hom.

Α᾽πύ, poëticè pro ἀπὸ: vt Il. ἀπὺ νοὸς ἔο.

Α᾽πολαύω. vide in comp. ex Λάω.

Α᾽ΠΟΣ, ου, τὸ. Euſt. ex Eurip. affert pro κάματος, labor. Sed mel tantùm apud eum reperiri ait. Locus eſt in Phœniſſ. Creon. Tireſiæ ad ſe peregrè feſtinanti ait, ἀπὸν σύναξιν ἐκ ποδὸς μολεῖν. Κωπηδὸς ἀθρόοισι κώπαις ἐναλίων ὀδόν, vires colligè & ſimul ſumum, deponeque ex itinere contractam laſſitudinem ſic. quoq; ibi exp. πάμασιν: alios tamen pro ὕλῃ accipere tantans, addensq; abuſiuè hic dici poſſe pro μάκης quoq; poſſe.

Α᾽ΠΤΩ, necto, annecto, alligo. In anth. epigr. lib. 1. Χειμέριον ἴλιπα δέσμαν. αὐτὸς ὀχευσόμενον. ὃν λίπεν ὀκτὰ θύελλα ἐν δέσμοις ἀπάντων. i. laqueo collum nodauit, vel alligauit. Et Plato in Cleitylo, τὸ δὲ ἅπτειν, ᾧ δέον, ἕνεκά του ἐστι. Sunt qui ſumi putent pro σφίγγειν: ſed multò frequentior eſt vſus compoſitorum. item accendo. Ariſtoph. ἅπτει πῦρ λύχνον. Sic λύχνον ἅπτειν, Luc. 8. & 11, & 15.

¶ *Pertinentia ad priorem ſignif.*

Α᾽πτεσθαι, nector, annector, vnde ἀπτὸν ὄρος & ἡμιθὲς, annexus, aptus, apud Ariſtot. de part. an. lib. 2. Citatur & ex Plut. ἁπτὸν δὲ λογίζεσθαι πφυκότ᾽ ἄπιστον, cum rationali animali parte coniungitur. Affertur etiam pro συμφύομαι. i. hæreo, conglutinor, ex Theophr. ¶ Aliam ſignif. vide poſt huius. riuata.

Α᾽μμα, τὸ, nexus, vinculum, nodus. item illaqueamentum. Dionyſ. Alex. αὐαλοῦ᾽ ἅμμα φρεσίσσης. Legitur & apud Plut. in lib. de prud. an. τὸν ἅμμαν τῆ ᾠδῆς, de arundine piſcatoria. Et ἅμμα κορείας, vinculum virginitatis, in Anth. epigr.

Α᾽μμαζω, nexibus & vinculis inuoluo. Heſych.

Α᾽ἔμμα, τὸ, neruus, arcus, chorda qua intenditur arcus. Iliad. & arcus, item veſtimentum. Callim.

Α᾽ψις, ἴδος, ἡ, exp. connexio, vinculum, vt ἀψὶς λίνεα. Exp. etiam teſtudo, fornix, arcus. Sic ἀψὶς περιπομφόδης, annulus triomphalis, Dion. ¶ Item, curuatura rotæ, Heſiod. Dicitur item ἀψὶς circuli in ſtellis, teſte Plinio.

Α᾽ψος, ους, τὸ, membrum. Od. οἳ. Εὖδε οἳ αἰσαλιηθῆσαι λίνα. ei ἄψια πάντα, id eſt, ſoluta ei ſunt omnia membra dormiendo. Vult Etym. ἄψια, propriè eſſe iuncturas membrorum.

Α᾽πτομαι, tango, attingo. vt ἁπτόμενος ἵππου, Il. Ε, Et 1. ad Cor. 7. γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι. ¶ Item metaph. taxo, increpo. Herod. Therpſich. ἐσιόντα ἐπὶ τὸ ᾠκίσιον ἄπτονται πατρικῶν. Exp. etiam inuado. Sic dicitur à Plut. in Publicola, ἅπτεσθαι πολιτικῶν λιμένος, ſomes inuadere ciues. ¶ Item attingo & tracto artem aliquam & illi ſtudeo, inquit Bud. vt α᾽πτεσθ᾽ ἢ ῥητορικῶν, apud Plut. Sæpe exp. capeſſo. vt apud Plut. ἁπτεσθαι πολιτείας, α᾽πτεσθ᾽ ὅπλων. Exp. & aggredior. vt apud Thuc. α᾽πτεσθ᾽ τ᾽ ἀγαθοῦργου, & α᾽πτεσθ᾽ τ᾽ πολέμου. ¶ Item attingo, gutte, eſito Bud ex Plut. & Luc. Sic & apud Thuc. lib. 2, in deſcriptione peſtilentiæ, πρὶν ἢ ἅψασθαι ἑκάστου ἐν τῇ νόσῳ ἢ παθεῖν ἀφ᾽ ἑτέρου ἀπρόσκοπα ἅπτεσθαι.

Α᾽φὴ, ἧς, ἡ, tactus. Item contrectatio & attrectatus. apud Ariſtot.

Α᾽πτὸς, ὴ, ὸν, qui tangi poteſt ſub tactum cadens Plato. Plut.

Α᾽πτικὸς, ἡ, ὸν, tangendi vim habens, tangendi facultate præditus, vt ἀπτικὴ αἴσθησις.

Α᾽φὴ, ἧς, tactus, ſenſus qui manuum miniſterio fit. contrectatio. vt ἀφὴ ἐνδίδωσι. tactum ſui præbet, tangi potest. Significat etiam manum functionem, apud Plat in Axiocho. ¶ Eſt etiam ictus, percuſſio. Aliam ſignif. vide in ἁπτὸς.

Α᾽φάω, ῶ. Fάασω, contrecto tracto. Il. ζ. ἀλλὰ μὴ σὺ γε ἄφαα. Item demulceo, incendo.

Α᾽πτὸς, ἡ, ὸν, idem Apoll. Arg. a. ἐν χρεῖσι ἀφαυσέτ. Item demulcens manu & leuiter attingendo: & à Cœlio Aurel. Chron. lib. 1. ca. 4. mantibium vocari.

Χορδαπύλος, ὁ, ὁ, ſiue Χόρδαπυλος, tumor tenuis intestini vt videatur ad chordæ ſimilitudinem inuolutum, vt ſcribit Gal. lib. 6. de locis affectis. Vide & Aetium l. 13. Sic autem dicitur quòd qui manum loco dolenti admouerit, is veluti ἁπτὸς ἀπτῆ. Aretæus tamen deriuat ab ὑπνος ſignificante μαλάκωσις & χρεῶδη quod eſt ὑπνερον.

Α᾽πύλιος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Sequuntur comp. ex ἅπτομαι, nectо.

Α᾽ναπτω, adalligo, religo, appendo, ſuſpendo ad. Od. γ. πολλὰ δὲ ἀρμὰλιαι᾽ αὐτῷν. ¶ Item, circumpono, appono alicui quaſi ei alligans. vt in Epigr. lib. 1, μέμφεται αὐτ᾽ πτὸν ὀνεῖ. ¶ Item, attribuo, tribuo, acceptum fero. Plut. in Probl. τὸ μὲν πολίτας ἢ χαμικὼν εἰς τὸν Η᾽ραν αὐτῆς. Ibidem, Μουσέων τὸν ἀρχὸν ἀναπτόντες. beneficium acceptum ferens. Idem in Lycurgo, τὸν ἀρχὸν ἀναπτόντες τὸν εὐρέαν ἢ πολιτείας εἰς ἢ Πύθιον αὐτῆς. Alex. de fato, αἰτίαν ἀναπτόντες εἰς ἑαυτ᾽ αὐτὸν ἢ χαμοβίων, i. ſibi cauſam vendicare. Exponitur etiam αἰτίαν πτὸν ἐνὶ, referre ad aliquem, i. referre rem quampiam ad aliquem tanquam eius autorem.

Α᾽ναπτομαι, adalligor, &c. Od. μ, ὡς δ᾽ αὖτε πέσεσθ᾽ αὐτῆφιν. Ita act. ſignif. religo. vt Eurip. in Medea, Ε᾽κ ἢ σ᾽ αἰνεῖν μεθ᾽ ἁπτομένης πόλεων. Et ex Philoſtrato, αἰνεῖν μοι τὸν ἀλοιον. Item circumincio, induo. vt Epigr. lib. 6. ἐφεῖσι πέδιλ᾽ αἰναπτόμενος. vnde metaph ἐφόβου αἰναπτόμενος! Apollonio pro ἀδεῶς ἥσσομαι.

Decomp. Ε᾽ξαναπτω, appendo, aut ſuſpendo ad vel ex. Eurip. Iphig. Taurica, οἱ δ᾽ ὑπαὶ δὲν ἀγκύρας ἐξαναπτῶσι.

Α᾽φάπτω, ſuſpendo. vnde ἀναπτὸς, ſuſpenſus, Herodoto. Item applico, admouco. Suid. Apud Appianum, ξύλα ἀ ἐμαυτὸν ἁπτόμενος ἐπ᾽ χθονὸς ἐς τὰς ἐλιφαῦσας ἀφαπτήν, idem Suidas exponit ἀφοσιούμενος.

Ε᾽ναπτω, alligo, adalligo, itē illigo. Baſil. τῷ πώλῳ ἐναπτας ὀχεῖ. Exponitur etiam à Bud. innecto, committo, adiungo.

Ε᾽ναπτομαι, allegor, annector. Item committor, coagmentor. vnde apud Ariſtoph. ἡσυχίᾳ κὐτὰ ἐναπτομένων, commiſſo, & coagmentato. Eſt ἐναπτὸς & indutus. vt apud eundem comicum. Δηφθέραν ἐνπτὸν τὸν τὰ λίσσης. Et in eiuſdem Timone, ἐναπτὸν τὸν δηφθέραν τὸν γλῶ ἱερὰ ζώμενον.

Ε᾽ναπτομα. vinculum. Ε᾽ναπτὰ ἀγκύλης apud Plutarchum in Philop. amentum iaculi, vel nodus amenti iaculi.

Ε᾽ξάπτω, adnecto, innecto, alligo. item, appendo. Lucianus in Hercule, ἐκ δὲ ὕπνου ὁ ζωγράφος ὤφη ἐξάπτῃ τοῖς ὠσὶν ἐξ ἀσημάντου δέρκου, quum enim picto. i. reliquum iam nihil eſſet vnde catenularium extrema innecteret. Apud Alexand. Aphr. ἐξάπτειν τὰ βάρη, appendere pondus.

Ε᾽ξάπτομαι. actui ſignificationem retinet. vt ἐξημμένον κορυφῆς apud Areop. à ſummitate dependens. Apud Polyb. & Plut. ἐξάπτεσθαι τῆ πολεμίου, exp. hærere veſtigiis.

Ε᾽φάπτω, alligo. Ε᾽φάπτομαι alligor. Item impedeo, Il. β. Τρῶεσσι δ᾽ κηδὲ᾽ ἐφάπτῃ.

Ε φαμμα, τὸ, amictus, indumentum. Polyb.

Ε᾽φαψις, exp. vinctura, apud Gal.

Ε᾽φαπτὸς, ἡ, ὸν, veſtis militaris genus. Athen. lib. 5. A nonnullis exp. ſagus, paludamentum. Mulieribus etiam tribuitur, apud Strab. lib. 7.

Καθάπτω, annecto, alligo, appendo. Xenoph. ἐμεχανήσατο τὸν ὑπὸ λόφον εἰς ἑαυτὸν ὀδὸν καθάπτων τὰς ἀσπίδας ἐπὶ τῶν ὤμων. Synefius metaph. καθάπτων ὑμᾶς ἐμαυτῷ τῆ ὑπηκόους. i. copulo & inuicem deuincio. Item induo, Soph. in Trach.

Καθαπτὸς, ὴ, ὸν, ligatus, vinctus, adnexus. Item inductus, amictus. apud Ariſtoph.

Καθάμμος, vinculum, nodus, vt καθάμματα λύειν, prouerb.

Decomp. Α᾽μφικαθάπτω, alligo, vel circumalligo. apud Dioſc.

Α᾽μφάπτω, circumnecto. circumappendo, adalligo. vt ἀμφὶ᾽ πτεῖ βοσκήσοι λίθοι, Dioſc. lib. 2. Item pro, amuleto appendo. Vide Bud. ¶ Item, acquiro, concilio, comparo. Xen. τῆ πόλῃ ἀμφάπτηται ἀγαθὸν. Et μεγάλας ἢ πιμὰς τῆ πόλει ἀμφαπτόμενος. Et in malam partem aliquando pro, impono, imprimo, iniungo: vt Plat. in Apologia, τῆ πόλῃ αἰχμωλίαν ἀμφάπτει. Sic Ariſtoph. in Plut. πολὺ τ᾽ πονίας πᾶσιν ἀμφῆκε κἀχθος αὐτοῖς ἀμφάψας. ἀμφάπτεσθαι, act. ſignif. circumnecto, &c. vt Luc. ἀμφάπτεσθ᾽ τ᾽ Γοργόν᾽ κιφαλὴν ἐν τῷ σήθει. Sic Plut. in Pericle, ἀμφαπτόμενη λίθος πολυτελεῖς.

Ἀμφίμμα, quod circumnectitur & circumalligatur alicui, ſed peculiariter ἀμφιμματα appellantur quæcunque ad arcendas noxas alicui corporis parti (præſertim autem collo) alligantur. vnde amuleta integr. Budæus. Dioſc. de hippoglosſo, δύνασι δ᾽ ἡ κόμη ἀμφίμματα εἶναι χρήσιμον κεφαλαλγέσιν.

Ἀμφάπτος, circumnexus, circumalligatus. Peculiariter dicitur τὸ ἀμφάπτου pro ἀμφίμματος. Dioſc.

Ἀσσάπτω, alligo, appendo, affigo, ἀσσαπτῶ. Et metaphoricè apud Luc. ἐξ ἀσσαπτὸν τῆ μνήμῃ τῆ παρελπυθότων. de iis quianimi intentionem defigunt in præteritæ voluptatis recordationem. Apud Sophoclem ἀσσάπτω σοι πόθος, tibi honores attribuo, te honoro, te colo. In malam par-

tem interdum vt apud Isocratem in Busiridis encomio, πολιτικὰ λέγω αὐτῷ τὰ μέγιστα παρανομήσαντα ἀσεβήσαι. Et ἀσεβεῖν ἐστι τοῦτο, hoc tibi attribuo, tanquam autori. huius te autorem facio. Lucianus de literarum inuentione loquens, Σημαίνῃ δὲ ἴσως καὶ ἀσεβεῖν τὸν ἀσημάντοις τοῖς γράμμασι τοῖς ἀνθρώποις.

Συνάπτω, colligo, coniungo. Synectus epist. 57, τὰ δὲ συνάπτειν ἀξιοῖ τὸ κεφάλαιον τῷ μακρῷ. Plutarchus in Lycurgo, συνάπτει τοῦ αὐτοῦ λόγου τὴν μουσικὴν. idem de puer. educ. ἐν ἐφήβοις δὲ ἄλλα τοῦ φιλοσόφου μέρη τοῦ περὶ τὸν νέον ἀγωνίζεσθαι συνάπτων. contungam, coniungam adiungam, attexam. Et metaphoricè συνάπτειν εἰς τὸ μὴ τῆς νίκης ἀπολλαγῆναι. in Philostratis epist. Xen. Δεῖ γὰρ τοῦτο ἡμᾶς ἀμφοτέρους συνάπτειν τῇ κλίνῃ τὸ κεφάλαιον. Bud. exponit etiam coalescere facio, ferrumino, conglutino, apud Theophr. Apud Plut. συνάπτειν τῷ κεφαλῇ, conferre pretium, manus conferere. Sic & συνάπτειν τὰς πλευρὰς vel ἀσπίδι τὰς σ. Eurip. Thuc. item συνάπτω τι εἰς χεῖρας. Plut. in Pericle. ¶ Exp. etiam contrahо. vt συνάπτειν μάχην, Eurip. & κλῆθρα συνάψαι, apud eundem. item συνάπτειν κρηνῇ ἴσα apud Eurip. ¶ item neutraliter hæreo. vt apud Theophr. ὁ συνάπτει τῇ γῇ, quod non hæret solo. ¶ Apud Herod. συνάπτει τῷ πεδίῳ, pianitici contiguus est. ¶ item conuenio, congruo, quadro, consentaneus sum. vt apud Aristot. περὶ συνάπτοντος εἰς ἓν, meatus in vnum coeuntes. ¶ item appropinquo, aduento. Polyb. lib. 5, συνάπτοντος ἤδη τοῦ χρόνου. Et συνάπτειν εἰς Σελεύκειαν.

Συνάπτομαι, colligor, connector, contungo. Syn. item voce media pro contrahere. vt συνάπτεσθαι κλῆθρα Thuc. contrahere affinitatem. Sic συνάπτεσθαι τὰς δυνάμεις τοῦ χρόνου. Luc.

Συνάπτω, copulo, vinculum. Plut. Aristot.

Σύναψις, conuinctio, connexio. A' Bud. exp. cohærentia, apud Aristot.

Συνεχὴς, continuus. vt συνεχὲς ὄνειρον, in Pand. item pro συναπτὸς, colligans, connectens, apud Aristoph. in conc.

Συνεκτικὸς, colligatorius, colligandi vim habens.

συνεκτὸς ἡ, idem quod συνάψις, cui opponitur διάζευξις. vt apud Plut. de Fat. am. κρήνασθε ἐν διαζεύγμενα μεσικὰ φθόγγοις διάζευξιν ἢ συναφὴν ποιεῖσι. Interdum peculiariter dicitur de coniunctione corporum maris & fœminæ. vnde ἡ κατὰ τοῦτο συναφὴ ἡδονὴ, voluptas, quæ est in coitu.

συνάφεια Idem. Basilius vsurpauit de coniunctione coniugali. nam virum & vxorẽ vocat etiam συναφεῖσθαι καὶ σὺν θεῷ. Chrysostomus συνάφειαν μίλιος dixit metaphoricè.

συνακτὸς ὁ, ἡ, ὁ, coniunctus, contiguus.

Dicomp. A' συνάπτος, non coniunctus, non cohærens. vel qui coniungi & cohærescere nequit, incoibilis, insociabilis. Et πανσυνάπτως, infiniter adnecto. Plut. in Camillo, πάλαι μὲν σὺν ὀλίγοις πανσυνάπτως.

Πολυσυνάπτω, continuo, connecto: apud Hermog. vel connecto præter aliud. Vnde πολυσυνάπτωτος συνδέσμου, subcontinuatiua coniunctio.

Τερέτρον, ου, τὸ, textum quoddam tenue & bombyciuum magni pretij, quod ex inibus obducebatur. Ezech. cap. 16.

Compos t ex ἅμμιγα sine prepositione.

A'γάμιγκτος, ὁ, ἡ, vinculo seu nodo carens. enodis. Xen.

Διαχρίμπτω, apud eundem Xen. decem ἀμμιγῆ habens.

Τελαμῶνοπλήμμυρος, apud eundem, constans triginta ἀμμιγσι.

¶ *Deriuata ex ἅπτω, accendo.*

A'πτόμαι, accendor, ἡμμένος σφλοιὸς, palus accensus vel ignitus, Aristoph. in Pluto. item metaph. vt ἀπτόμενος τῆς μήνης, quum incalesceret ebrietas.

A'φή, incensio, accensio. vt apud Herodot. lib. 7, ἐκ λόγων ἀφαί. Aliam signif. vide in A' πτω, tango.

Composita.

A'νάπτω, accendo, incendo. Plato in Timæo, φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν εἰς τὴν ἀπὸ γῆς ὑπὸ τὴν ἕδραν, Deus ipse solem quasi lumen accendit secundum tuprà terram ambitum. Et πυρὶ ἀνακαπόμενον ὑπὸ τοῦ παιδίου, apud Plutarchum in Camillo. item incendo (metaphoricè) fuscito, excuscito. Chrysostomus, μηδὲ τὸ καινοῦν κέντρον πάλιν ἀνάπτωμεν πάλιν. Aeschines, καὶν ἔωσιν αἰνάφετε δῆμε καὶ πάλιν ὑπνοῦτε. A' καπνὸν ἀνάπτω, spiritu traho. citatur ex Aristot. in Probl.

A'νεπτόμην, incendor. item metaph. exuscitor.

Ἐξάπτω, idem. A' cuius pass. ἐξάπτομαι συνεμῶν, apud Aristoph.

Ἐπάπτω, accendo, succendo. Plato epist. 7, ἐξαπτεῖν χυμούς. Et ἐξάπτωμα & σβεσμὸς, apud Synes.

Ἔξαψις εως, ἡ, accensio, inflammatio. apud Alex. in Probl.

Εὐάπτως, accensu facilis. Eust.

Ἐφάπτω, idem ἐφαπτῶ, accensus, ardens. Et metaph. Il. φ, Ἐξ ἧς ἀσπασίοιο ἔρως καὶ νὺξ ἐφάπτῃ. contentio exarsit.

Λυχνοκαΐης ου, ὁ, qui lychnum seu lumen accendit.

Λυχνοκαΐα, ἡ, lychni seu luminis accensio.

Υφάπτω, accredo. Xen. Ped. 5, τῷ δὲ πατρὶ τῆς ἀπεδημίας πρώτῃ, οἱ δὲ καλοὶ τῶν ἀπόντων ἡσθήμενοι ὑφάπτουσι. vbi metaphoricè accipiendum. Quomodo huc pertineat, vide suo loco. (tur.

-A'ΠΥΩ, F. ὕσω, sono, sonitum reddo: interdū & vociferor, clamo. Epigr. lib. 1, (de hirco vitis palmites rodēte) Τῷ σὶ ἴπ᾽ ὦ χαίρῃς τόσσ᾽ ἄπυε, Τεῖρε κάκιστε Γραθμεῖς ὑμέτερον κλῆμα Διώνυσε Κύκλοι ἀεροίποτοι μικρὰν ἴκηνον. Interdum & cipitur pro loqui. loquor. vt apud Herod. ἵνα γλῶσσαν ἄσσον ἀπύσῃ, ἀπύσῃ, significat etiam dico. vt apud Sophocl. in Aiace, cheu Aiacem investigans ait, Πῇ ποῦ δὴ μοι τὸν ἀμφίγυον, γαιάοχον πατέρα ἔλειπε ναῦς, πόθεν ἔλαπτον, κἀτύοις quis tandē dicat tam rem Aiacis ubi cubi errantem videri? * Ex ἴπω deriuatum volunt κύω, vt Σφηκοκλέων ἔγεγον.

A'τύπης, ου, ὁ, a vetere quodam ἐπιθέτης dictus est præco, viator cuius proprium fit clamare. viae Eust. Il. ι.

Hατύω, idem quod ἀπύω, sono, clamo, voco. Od. κ.

Hατύπης, vociferator, clamator. Il. ἀπύτης κέκευθε.

Comp. A'νατύω, idem quod ἀνατύω apud Moleth. Idyl. 2.

Βελατύω, dicitur ὁ θέλαρχος ἠτύων, vehementer clamans. Mosch. epith. Iliad. ν.

-A' ΠΗΥΣ, a pueris dicitur ἠτ᾽ ἴπποδρόμων παιδιάς᾽ ἀπύων φυκιὸν, vt annotat schol. Theocr. Idyl. 13. vide & Eust. ibi.

A'πφὼ, vetus Suida, est fororis & fratris ἐπωνόμασμα.

A'πφίον, Eust. dicit esse ἐπωνόμασμα ἐρωμένης.

A'πφάδελφον, idem esse dicit ἐρωμένης ἐπωνόμασμα, apud Ath. lib.

A'πφὼν, quoq; pro patre accipi Hesych. lib. 4. Reg. cap. 2. tamen non est Græcum vocabulum, sed retentum ex Hebraico, in cuius versione exp. etiamnum.

A πυθεν, ἀπύπτης ου, &c. vide in A' πύ.

A'PA, fæptissimè vacat apud Hom. vt Ἦ ῥα Ὠς ἔφατ᾽ οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐσίγησαν σιωπῇ. Et Od. ζ. Ὣς ἄρα τὴ μακάρτη. quoq. vacare docet Bud. ex Dem. Alicubi vult exponi dem. vt apud Xen. ὦ Ζεῦ καὶ πάντες θεοί, οἵας ἄρα ἐγὼ ἐμαυτῷ Præcedente autem εἰ vel εἰ exponit forte. vt Dem. ἐὰν ἄρα ἐξεῦρε τὸν λεγόμενον. Sic & Xen. ἐὰν μὲν ἄρα ἐπιτε. Apud eundem Xen. πῶς ἄρα exp. quisnam. ¶ Interdum gustat vim, nempe. Luc. ἆρ᾽ οὐ τὸ ἐπὶ τοῖς εἰκάσμασι; Et ἐφ᾽ ἡμῖν ἄρ᾽ ἔσται. ¶ A' ρα, vel ἄρα ἐστὶν ἄρα, igitur, ergo. Interdū præpositum, interdū positum: Plato de rep. lib. ἄρα ἂν οὐ τόδε ξυνδεῖ γίνεται. Philo de mundo, ὥστε πᾶσι τοῖς εἴδεσι κοσμικὴ σκέπη ἐστίν, vbinam igitur radices egerit deriandem. Apud Xen. εὖ γέ γε ἄρα γῆ, Bud. exp. ita nec quidem. Pro ἄρα dicitur apud poetas aliquando ἄ ῥα, & lato α in fine vel in principio.

A'ρα (interrogatiuum) an, vtrum: Aristoph. ἆρα παίοις φίλον; Xen. desines ne imponere? Sed frequentius adiungitur aliquam particulam. Idem Aristoph. in Neb. A' ρ᾽ οἶμαι ἐγὼ περ᾽ ὄψομαι; ¶ A' ρ᾽ ἆ & ἆρ᾽ ἄν, vtrum, ἆρα ponitur pro, num quid de qua signit. vide paulò pòst in ἆρα μή. Interdum ἆρ᾽ ἄν, nónne igitur? ἄρ᾽ ἄπτη; vtrum tandem? Synes. docet Bud. ¶ A' ρα μή, nunquid & vtrum, quod in confectia sermonis ἀλλὰ μὴ dicitur. Sic & ἆρα exp. nunquid in Aristoph. in Pluto ἆρ᾽ οὐχ ὑπὲρ ἐμοῦ, &c. Sic in Neb. ἆρ᾽ ἔσαισ᾽, &c. ¶ A' ρ᾽ οὐκ, nónne. Interdum verò ἆρ᾽ ἔ, & proclo. Καὶ ἐπεῖα, seu καὶ οἱ, ἄρα, poetica & Aeolica syncope pro καὶ ἄρα.

A' PA, ᾶς, preces. vel supplices preces. Od. ὀρθαὶ δὲ εἰ ἐκατὸν ἀρὰ Et Il. ἐξ᾽ ἀρὰν αἴνυν. Herodotus in Erateno, A' ράσασα ἀρὰς ἐποιήσατο παιδὸς ἀμύντορος. ¶ item imprecatio, diræ. Aeschines, τὴν τῶν ἱερῶν ἀναγκαίαν ἐφεῖναι ἀρὰν καὶ ἐπάρασθαι. Plato, Νόμοι Διὸς ἀρὰν ἔχουσι. ¶ item noxa, damnum. Od. ε, ἀλλὰ δὰ οἵκαδε ἄλυσσε. Il.

A'ράομαι, ῶμαι, F. ἀσομαι, precor. vota facio, il. α. Πολλὰ δ᾽ ἀνεκτὸς ἐρεώτατο. Et Il. ζ, Δευκίωνι ἀράσσατο, ὑπερφιάλῳ οἱ ἐκγεγάασι. Distinguo. Od. τ, Καὶ δὴ μ᾽ ἐξ ἀπίτοιο πάλιν ἐλθέμεν ὠκέα μέγαρα Φαίηκες, ὅτε πομπὸν ἀνὴρ θοὸς οὐκ ἀτίταλλε ἐπὶ ἄλλοθεν ἐλθόντα, ἀμύμονες ἐξερύουσι. Vnde etiam μεσαρίφον appellatur quod idē est atus, μεσοπόριον. ¶ Ἀράομαι autem, vide in Ἀράω.

A'ραιότης ητος, ἡ, rare, raris interuallis. Iconiet. Item μὴ ἁρμοσθῆναι, apud Suid.

A'ραιόσπογγος, ου, ὁ, ἡ, rarus, laxitas spongiosa: cui opponitur πυκνόσπογγος, densitas, ἀραιότης τῆς γλώσσης, linguæ fungositas. Bud. de Placit. phil. lib. 4. Δεῖ πόρον τῆς γῆς, raritatis terræ.

A'ραιόω, ῶ, F. ώσω, arefacio, r. luxo. Gal. τὸν δὲ πύκνωσιν ἰᾶσθαι χρὴ τοῖς ἀραιοῦσι. τοῦτο τὴ πόλωσιν ἔχει τοῖς χρῶσι. Aphrodis. lib. 1. Probl. τοῦτο τὴ πόλωσιν ἔχει ἀραιώσεως, ad finem prandij relaxamur. Sic ἀραιωθῆναι τόπων.

A'ραίωμα, ατος, τὸ, interstitium, rima, hiatus, raritas. Luc.

A'ραίωσις, rarefactio, attenuatio. Aristot. de mundo.

A'ραιωτικὸς, rarefaciendi vim habens.

Μεσάραιον, ου, τὸ, idem quod μεσοπόριον, quasi in medio interstitium tenuium vel ventre positum. Alij dicunt esse membranam venis, arteriis, nerusique contextam, per cuius vasa (quæ μεσοπορίαι inde dicuntur) alimentum è ventriculo in hepar diffunditur.

Ἀρήτωρ, ορος, ὁ, seu δημήρατος, ου, ὁ, populi votis expetitus. Herodot.

Ἀρησσω, mala seu dira dantes. Hesych.

Ἀρητὸς, ὴ, όν, ὁ, ἡ, diris deuotus. Hesych.

Ἀρητὸς, ου, ὁ, ἡ, vota persoluere, inquit Suid.

Ἀρητὸς, ὁ, ἡ, imprecatio, execratio. Il. ι.

Ἀρητόω, ῶμαι, imprecor. Æschin. ἐπαρώμην αὐτῷ τῷ ἰδίῳ παιδὶ. Dicitur & ἐπαράσθαι ἀρᾶσθαι.

Ἐπαρατὸς, execrabilis. Phocyl.

Ἐπάρατος, ου, ὁ, ἡ, execrabilis diris deuotus. Thuc. Æsch. Et ἐπαρατότερος, apud Synes.

Ἐπάρημα, imprecatio, execratio. Plut.

Καταράομαι, ῶμαι, execror, diris deuoueo, imprecor. Interdum sine casu, vt apud Aristoph. in Vespis, Ἐμὲ μὲ δίκην εἰς σε βλέψαι ἐᾷ τὸ παιδίον, ὅπτε ἄρνιον πιεφθὲν Καλλιγενεῖ ἐκάθευδον. Interdum cum dativo personæ solo, vt apud eundem in Nebulis. κρατεῖ σὺ τοῦ διδασκάλου; interdum cū dativo personæ & accus. rei, vt l. 2. epigr. Η' ὦλε' ἴσχε ἰσχίον Διονύσε, μὴ κατάβαινε τῶν ἴσω τοιούτων. Et A' μφικράτην, ne imprecetis. Interdum cum accusa tiuo rei aut personæ solo, vt κατεράσθαι τοῦτο τὸν ἄνδρα apud Aristidem Math 5. ὁλοῦσθαι τοὺς κατερωμένους ὑμᾶς.

Κατάρατος, diris deuotus, execratione dignus. Demosth.

Decomp. Δυσκατάρατος, à populo diris deuotus, populo execrabilis & inuisus. Naz.

Ἐπικατάρατος, execrabilis. Ioh. 7.

Παρατὸς, cui supplicatur. aff. ex Cyrillo.

Πολυάρητος, multis votis exoptatus. Od. ζ.

Ἀράσσω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΡΑΒΔΟΣ, ου, ὁ, strepitus, κτύπος. Ψόφος. Sigeus. Eustathius dicit ῥάβδος non tam apertum significare tonitum quàm ἄχος. Homerum enim ἐ ἐπεῖν de corpore in terram cadente dicere, de armis ἀκοντίζειν. Il. ε. ὄφρα μὲν ἀμφότερον ἦ τε ῥάβδος ἰσταμένοιο Hesiodus, ἐπεὶν δὲ τρ᾽ ἰαχῇ. ἀκμὸς δ᾽ ἄμυδις γένετ᾽ ὀδόντων. Est gutturale (inquit Camer.) strideri dentium, vt in frigore & contremorione. Quomodo Hom. Iliad κ, vsus est, quum de Dolone dicit, ἀμφὶ δὲ σφιν γνὺξ᾽ ὀδόντων ἔλεφας ἴσατο καὶ ἐρύθης. * Etymologista ἀρ. ὁ ἐστὶ ἡ οἷον ῥοή, vt fit quasi ἀρρόδον. Vel, ἡ οἷον ῥοή, quasi ἔρρυδον.

Ῥαδικὸς, ὴ, όν, ἀρωδικὴ πολή, Hesych. interpretatur τυφανική: vt sit ventus, pertinens ex procellosus.

Ῥαδίας, ου, ὁ, ventipulus. rem excitantes, εἰς μεγάλην ὀργὴν παροξύνοντες, Hesych.

Ῥαιδιὰ, ᾶ, F. ασω. ἐπιτίμησον seu fragorem edo. Il. ε. δέσποινα ἦ πάνυ, ἀρώσατε ἦ τάχα ἵππ᾽ ἐπὶ νῶϊν. Repetitur etiam cum accusat. vt μάτην ἀρᾶσθε σαυτοῖς, apud Apoll. Argon. 2.

Ἀμφαρᾶσίζω, ιδεν. (comp.) cit cumstrepo. Il. φ.

Ἀμφαρᾶσίζω, idem. vt apud Hesiod. in scuto. Herc. Ἀ' ρηκτοῦ δ᾽ ὑπὸπτος ἦ αὐτυζε ἀμφαραῖσίζον.

ΡΑΔΟΣ, cordis pulsus post vehementem exercitium, vt Nicandri schol. annotat in Ther. ἀρᾶδες κενῶν ἀπόπτε τύμπανα. vide & Gal. comment. 2. in lib. de victu in morb acut. Videtur ab ἀράσσω deriuatum, significaréque strepitum seu crepitum eorum quæ inter se colliduntur.

Ῥαδίω, ῶ, turbo seu commoueo & conturbo. Hesych.

ΡΑΙΟΣ, ία, όν, rarus, tenuis, spongiosus, cui opp. πυκνός. Iliad π Λάψεται γλάσσαισι ἀραιὸν αἷμα μ. λὼν ὕδωρ. Dioscor. li. 5. c. 102. ὀθόνιον πάσσειν ἀραιόν. Sic ἀραιὸς σφυγμὸς apud medicos, pulsus rarus, & ἀραιὸν πνεῦμα, spiritus qui longo tempore trahitur, apud Hipp. lib. 1. περὶ ἑπιδιῶν. Hesiin Erg. Τειρόμενοι δ᾽ ἀραιὰς νύας πήγνυσιν ἀρωῆς, leues, agiles. Item, tenuis & angustus apud Hesiod. ἀραιὸς δ᾽ ἐστάδες ἦεν. ¶ Item, imbecillis. Il. σ. de Vulcano, χωλοῦσιν ὑπὸ ἦ κνημαὶ ἰφθὸν ἀραιαί. 5 Ἀρεῖα, ᾶς, ἡ, significanit apud veteres, vt scribit Ruff. ventrem & vniuersa intestina. Nic. in Ther. loquens de viperæ fœtibus, Δηρὸ μητρὸς ἀρειῇσι γαστέρι ἀπαφόμενοι. ἀμύμονες ἐξερύουσι. Vnde etiam μεσαρέιον appellatur quod idē est atus, μεσοπόριον. ¶ Ἀρεῖσ᾽ autem, vide in Ἀρέω.

Ἀραιότης, ητος, ἡ, rare, raris interuallis. Iconiet. Item μὴ ἁρμοσθῆναι, apud Suid.

Ἀραιόσπογγος, ου, ὁ, ἡ, rarus, laxitas spongiosa: cui opponitur πυκνόσπογγος, densitas, ἀραιότης τῆς γλώσσης, linguæ fungositas. Bud. de Placit. phil. lib. 4. Δεῖ πόρον τῆς γῆς, raritatis terræ.

Ἀραιόω, ῶ, F. ώσω, arefacio, r. luxo. Gal. τὸν δὲ πύκνωσιν ἰᾶσθαι χρὴ τοῖς ἀραιοῦσι. τοῦτο τὴ πόλωσιν ἔχει τοῖς χρῶσι. Aphrodis. lib. 1. Probl. τοῦτο τὴ πόλωσιν ἔχει ἀραιώσεως, ad finem prandij relaxamur. Sic ἀραιωθῆναι τόπων.

Ἀραίωμα, ατος, τὸ, interstitium, rima, hiatus, raritas. Luc.

Ἀραίωσις, rarefactio, attenuatio. Aristot. de mundo.

Ἀραιωτικὸς, rarefaciendi vim habens.

Μεσάραιον, ου, τὸ, idem quod μεσοπόριον, quasi in medio interstitium tenuium vel ventre positum. Alij dicunt esse membranam venis, arteriis, nerusique contextam, per cuius vasa (quæ μεσοπορίαι inde dicuntur) alimentum è ventriculo in hepar diffunditur.

A'ΡΑΚΟΣ, ου, ὁ, in leguminum censu ponitur à Gal. de aliment. facult. lib. 1. c. 17. Vide & eiusdem libri c. 27. & Theophr. hist pl. lib. 8. c. 8.

Ἀράκιος, ία, όν, ὁ, species leguminis, Gal. Dicitur pro eodem & ἀράκινος & ἀρακίνος, apud Gal.

A'ΡΑΚΤΟΝ, ου, τὸ, atramenti fatorij species quædam Dioic. lib. 5. c. 114.

ἀράομαι, &c. vide in Ἀρά.

A'ΡΑΣΣΩ, vel ἀράττω, F. ἄξω, Eustathio propriè est τὸ ἀπὸ σκέληος τέμνω. παρὰ τὸ ἄρης, impuro, abscindo. Il. ν, Ἀκίπτομαι οἷ Ἐλένοιο ξίφει κράδην ἄλασε κόρυθι Θρηϊκίῳ μεγάλῳ ὑπὸ ἦ ἀκμὴ ἀλεύασε ὄλεθρον. ¶ Item pulso. tundo. Syn. (de quibusdam fere modum superbo & elato (ὅτ᾽ ὦν ἀράσσει τὴν κεφαλὴν τὸ ἔρωτος. ¶ Et etiam illidere. συγκρούειν. Lucianus, ἵνα κεφαλὰς ἀραττίσει πρὸς τὸ ἔδαφος. Metaphoricè item de verbis probrosis dicitur, vt apud Soph. ἐκείθεν ἤρασσον. conuitijs impetebant. Dicitur & ῥάσσειν pro eodem: quod vide suo loco.

ἀρέσσομαι amputor. Item pulsor. vt Greg. τῶν θυρῶν ἀρεσσομένων. Item, collidor, vt apud Alciphr. in epist. κἀγὼ οἱ αὖ μοι πρὸς ἀκμὴν ἀρεσσόμενοι.

Ἄρεγμὸς, ῦ, ὁ, collisio, pulsatio, strepitus, ἀρεγμὸς δεσμῶν apud Euripidem, fragor vinculorum, ἀρεγμὸς τῶ στέρνων, percussio pectoris, planctus, apud Sophoclem in Oedip. Col.

Ἄρεκδον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ.

ἀπαρέσσω, deiicio, deturbo, depello. Iliad. ξ. ἀπέρεσσεν ὃ χαμᾶζε αὐτὸν σὺν πήληκι κορυθ. Sic Hesiod. in Vrania τὸν ἐπιπλόμενον τῷ κεφαλῷ σάσης νόος ἀλλοτε ἀπήρρασεν.

Διαρέσσω, pertundo, perrumpo, perfringo. Hesiod. in scuto Herc. Δεξιὸ δ᾽ ἐπὶ μέσον στέρνον ἄρασε διαρέσσας. per tmesin pro διήρεσε.

Ἐναρέσσω, illido, Paulsan. in Medic.

Ἐξαρέσσω, extundo, effingo, apud Suid. Metaphoricè etiam ἐξαρέσσειν λόγους ἴσους, dicitur pro, verbis probosis incessere. Aristophanes in Nebulis. ἀλλὰ δίβῆς ἐξαρέσσειν Ποικίλοις κακοῖς κ᾽ αἰσχροῖσι.

Ἐξάρεσμα, ατος, τὸ, fractura, συντέμνειν, vt Gal. apud Hippocr. exponit.

ἐπαρέσσω, irruo, illidor, impingor, incumbo: vt Bud. in Comm. exp. & Synesio.

ἐσαρέσσω, repello, vnde ἐσαρέσσατες ἐς ἓν ἴσας.

Κατεράσσω, idem quod ἀρέσσω.

Κατάρεσις ἀνίμος, ab Alcæo & Sapphone dicitur τὸ πνεῦμα ῥέμβον πνεῦμα ἢ καταῤῥέσσον. Δεῖ δ᾽ κατιφερῆ ὁμαλὸ ἐχθ.

Μεσορεσσόω, alitudo, μεσορεσσώσω, Suid. μεσορεσσῶσαι συγκρέσω. Bud. Alc. ἢ δὲ κυμάτων ὦ δὲ ἀπὸ τῆς πόντου ἀπορεσσόω ὦ ὡς ἴσα αἰσὶ ἐν ἐρήνῃ. Greg. de homine, τῆς ἐνδοθεν ἀπορεσσούμενοι ἀπορεσλοῦσι.

συναρέσσω, collido, συγκρούω, confringo. Luc. ἀβίωτα ἦν συναρεσσόμενα τοῖς ὀδοῦσι. Item confligo vel confligor. Aristot. de mundo. συναρεσσόντων αὐτῶν παντίων.

συναρέσσομαι, collidor, confringor. Luc.

Ὑπαρέσσω, succutio, apud Suid.

A'ΡΑΧΙ'ΔΝΑ, ἡ, planta quædam ex genere τῆ ἀμφικάρπου, de qua Theophr. pl. lib. 1. & 11. & Plin. lib. 22. cap. 15.

* Denominata videtur ab ἄραχνος ob similitudinem aliquam, vnde Plinius per κ scribit ἀρακιδνα. & Theophr. dicit cap. 11. τῆ ἀραχνοειδεῖ καὶ τῆ ἐμοίᾳ τὸ φύλλον.

A'ΡΑΧΝΗΣ, ου, ὁ, araneus vel aranea. Hesiodus in Erg. εἰς ἑσπέρην τ᾽ ἀεροπότητος ἀρίζηνος. Suidas distinguit inter ἀρίζηνος & ἀράχνην. ita vt ἀράχνης sit animal culum ipsū ἀρίζηνος. tamen differentia non semper obseruatur, sicut videre est apud Plutarchum in lib. vtra anim. prud. ἢ ὁ ἀράχνης ἔρια (inquit) κρύον ἴσον γυναικὶ ἢ ἔριος σκεῦος ἀρχαῖον.

* Dictam volunt aut παρὰ τὸ ῥαφίζειν ἔχειν, aut παρὰ τὸ εἰς τὸ εἶναι εἴρειν τὸ ἔργον.

ἀράχνιον, ου, ἡ, aranea. tela propriè, vt volunt gram. item aranea, sicut ex precedent. patet, & ex Dioscor. lib. 2. cap. 68. Pro aranea tela ponitur in Epigr. Καὶ ζῶς᾽ αὐ ἱρρίζωθ᾽ ὁ δ᾽ ἀθρήσας εἶμὶ ἀράχνιον Τὰς πόδας ἱμειόεσσι ὑπλοις σκρίπ ατο.

ἀράχνιος, ου, ὁ, ἡ, aranean pertinens, aut ab aranea factus, vt ἀράχνιος μίτος in Epigr.

ἀράχνιος, pro eodem: testatur. Suid. ἀράχνιος ἀράχνιος quoque idem Suidas ex Callia citat.

ἀράχνιώδης, ους, ὁ, ἡ, araneosus. Citatur ex Aristot. lib. 5. Animal. cap. 23. exponiturq. aranea speciem imitans.

ἀράχνιον, ου, ὁ, aranea tela. Odyss. π, Ὃ᾽ ἀνοῖος δὲ πᾶν οἴνῳ χάπτει ἐνδυκέως ἀνίων κάκ᾽ ἀράχνια κάτθετ᾽ ἐόντα. Item, araneus & aranea. Aristot. Τὸ δὲ ἀράχνιον τῶν γλυκέων καὶ ὑφαντῶν ἀράχνιον πυκνὸν. διὸ εἰς ὀθόνη.

ἀραχνοειδὴς, ους, ὁ, ἡ, araneosus.

h 4 ἀραχνίον

Ἀραχνίδιον, ῳ, τὸ. Dim. Et pass. ἀραχνιῶμαι, araneis squaleo, araneis vitior, vt annotat. Bud. ex Arist. de apibus, εἶτ' ἀραχνιῶσιν τὰ κατάγματα.

ἀναπέρκασθαι, vide in ἀπέρκασθαι.

Α'ΡΒΗΛΟΣ, ου, ὁ, scalper sutorius, seu scalprum sutorium: vt exp. schol. Nic. in Ther.

Α'ΡΒΥΛΗ, ης, ἡ, calceamenti quoddam genus cauti & profundi, denominatum (vt Galen. comm. 4. in lib. Hippoc. de articulis testatur) παρὰ τὸ ἀρυλίζ-ειν τοῖς ποσίν, quasi ἀρμύλη, vt vult Etym. Eurip. in Oreste, Σίμα τὸ λειπὸν ἴχνος ἀρβύλης τάδε, μὴ κατείπῃ μηδ' ἑὸς κτύπος Καππάδοξος χλιδήσας, apud Soph. in Troilo exp. Talaribus ad ipsa vsque calceamina demissis.

ἀρβυλίς, ίδος, ἡ, idem apud Theocr. Idyll. 7.

ἀργαλεῖος, vide in Ε'ργον.

Α'ΡΓΑΣ, ερπens, aut genus serpentis: quidam draconis epithetum esse volunt. Hoc nomine vocavit Demosthenem Aeschines propter mores ferinos & agrestes, vide Hesych. Suid. Harpocr. & Plut. in vita Demosth. Pro ἀργὰς dicitur & ἄργης apud Gal. in lex Hippocr.

Α'ΡΓΙΛΟΣ (ἤτοι ἄργιλλος) ου, ἡ, terra alba & pura, ab adiect. ἀργός, albus, vel ab ἄργης pro ἄργυρος, ignauus: propter sterilitatem. Arist. in Probl.

Ἀργιλώδης, ους, ὁ & ἡ, argillosus, argillaceus. Exp. & ἐυπαγές. Item Ἀργιλώδης γῆ, λόκυθος καὶ κρᾶμος. Suid.

Composita.

Ἀδιαφόρως λεγόμενον vocant Græci candidam argillam qua in Megarico agro vruntur, sed tantùm in humidâ frigidaque terra. Plin. lib. 17. c. 7.

Ὑπάργιλλος, subargillus, vel subargillaceus. Theophr. lib. 9. c. 4

Α'ΡΓΟΣ, ῆ, όν, albus. vt Il. ϖ, Οὐδ' ἔπεσ' ἀργὸς ἀπὸ χροὸς ἀργέτι λαίνου. Od. ζ. 91. Ἀργὸν ἔπος φάτο. Eust. exp. album anserem. vel pigrum & desidem. vel domesticum, & cicurem, manluetum. ¶ Item otiosus, piger. in qua sign. vide inter comp. ex Ε'ργον.

Ἀργάντες (ὡς φασι) albicantes tauri, apud Pind. v. refert. Eust.

Ἀργῖνος, ἡ, ὁ, albus candidus. Il. χ, ἀργῖνον etiam reperitur in eadem sign.

ἀργᾶς, ῆτος, ὁ, albus. Noti epith. Item velox. Item ventus quidam, Hom. Arist. vide Gell lib. 2.

ἄργης, ῆτος, ὁ, albus, candidus. Il. γ, κεκλῆσθαι ἐπὶ καὶ ἀργῆτα φωτῶν. Item velox. vt ἀργῆτες κύνες, apud Arist. de mundo.

ἀργός, ἴτος, ὁ, ἡ, ὸν, per μεταβολὴν & συστολὴν dicitur pro ἀργῆς, apud Hom. Il. λιὰ ἀργὸν δόμον. Et Il. φ, ἀργὸν δόμον.

ἀργηπής, έος, ὁ, albus, splendidus, & idem quod ἀργῆς. Hesych.

ἀργήεις, εντος, ὁ, albus. Luc. ὁ αἰθαλόεις & ἀργήεις κυκνος.

ἀργινόεις, εντος, ὁ, albus, splendidus. Il. β. hinc ἀργινόεσσα, per contract. pro ἀργινόεσσα dicta: insulæ quædam ob terra argillaceam.

ἄργιος, ου, ὁ, albus, celer. Hesych.

ἀργιφεγγής, ἐς. Ap. Rhod. lib. 2. & Opp. de ven. l. 3. Ταῦρος δ' ἀργιφέγγεσιν ἴσκε.

ἄργεμον, ου, τὸ, seu ἄργεμος, ου, ὁ, secundum Poll. seu ἄργεμος, ου, ὁ, oculi hulcusculum quod in iridis circuito nascitur, partem aliquâ candidi, partem etiam nigri comprehendens. Eos autem qui vitio illo laborant, ἀπεργέμους vocat Poll. lib. 2.

ἀργεμώνη, argemone herba, sic dicta quòd argema & nubeculas sanare dicitur. Dioscor. lib. 2. c. 208. & Plin. lib. 24. c. 6.

ἀργόφις, albus. Mosch. Idyll. 2.

ἄργιλλος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Κνήμεργος, ου, ὁ, ἡ, albas habens tibias, apud Theocr.

Κωϊσαργυρᾶς, gymnasium quoddam Athenis olim dictum à cane albo, inquit Eust.

Λίπεργος, ου, ὁ & ἡ, albus, παρὰ τὸ λαμπηνὸν τὸ λίπας, inquit Eust.

Νίφαργος, niue candens, albens ex niue qua obrutus est. Exp. & albus instar niuis.

ποδάργος, albos velociferes pedes habens.

πῑάργης, nates albas habens. vnde & pro effœminato accipi queat. Substantiuè verò sic dicitur aquilæ genus cauda albicante, quæ albicilla Latinè dici posse existimatur. apud Eust. est vna ex tribus ἰρακῶν speciebus.

Χηλάργης, qui est velocib. seu albis chelis vel vngulis. Equi epit.

Ὠκάργης & πάλαργος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Α'ΡΓΥΡΟΣ, ου, ὁ, argentum. Od. ζ & ψ, Ως οἱ ὅτε δὴ ἔκρυσεν ἀφνειὸν ἄργυρον ἀνὴρ ἰδὲ χρυσόν. Et Od. δ. Χρυσὸν τ' ἠλέκτρου τε & ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος. Xen. Pæd. 8. τὸ δὲ ἱερὸν σῶμα, ὦ παῖδες, οὔτω πλοῦτον μήτε ὑγιεινὸν ὄντα μήτε εὐάγωγον. Ath. 6. ὁ δ' ἄργυρος ὀλίγου δεῖν τοῖς μεστύλοις. Παρὰ τὸ ἀργὸν, τὸ λευκόν.

Ἀργύρεος, ου, ὁ, argenteus. vt ἀργυρᾶς κρατῆρ. Od. δ & ω. Hesychius vult significare etiam splendidum & pulcherrimum, item splendidum & nitidum. In prosa per contractionem dicitur, ἀργυροῦς, ᾶ, ὁ, vt ἀργυρᾶς ἅλας. Plut.

Ἀργυρῶμα, τος, τὸ, argento, dea, gento. Plut.

ἀργυρώμασια, vata argentea, apud Laert. in Areel. Item Poll. & Athen. pro vasis argenteis, seu ornatu vel supellectile argentea. Quidam exp. argentum mensale.

ἀργυρόω, (inquit Bud.) argentum effodio, i. μεταλλεύω. Strab.

ἀργυρόβιον, τὸ, argentifodina. item argentiarij officina, & argentaria. Strabo. Athen. & X. n.

ἀργυρικός, ὸν, ὁ, pecuniarius. vt ἀργυρικὴ ζημία, Plut.

ἀργυρίς, ίδος, ἡ, argentea phiala. Ath.

ἀργυρῖτις ψάμμος, argentea arena, Dioscor.

ἀργύριον, ου, τὸ, argentum, nummi argentei. Matth. c. 26. Et generaliter pecunia, ex quocunque fit metallo. Xen. Plut.

ἀργυρίζω, nagito vel aufero argentum. Exp. & concutio.

ἀργυρίζομαι, capturas facio. mundinor, lucror. Bud. ex Dem.

ἀργυρισμός, capturarum conceptio.

ἀργυρολόγος, ου, ὁ, pecuniola. Aristoph. in Pluto.

ἀργυρώνης, qui pecunia abunda..

Composita.

ἀνάργυρος, ου, ὁ & ἡ, argento carens, pecuniis destitutus, pecuniam non habens. Plato de leg. 3.

ἀπάργυρος, in argentum verto. hoc est, argento muto. Artem.

ἀπαργυρίζω, ἄττε inuto, id est, vendo. Themist. in Sophista.

ἀπάργυρος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, ἀπάργυρα ἀ-παργυρίζων. Est etiam exigo pecuniam, in Rhet.

Ἐξαργυρόω, adarceo, ἄττε ἀττιμο. Bud. in Pand.

Ἐξαργυρίζω, in argentum redigo, i. pecunia permuto, pecuniam voco. Thuc. lib. 8.

Ἐπάργυρος, inargentatus. Herod.

Ἐπαργυρόω, inargento, argento obduco. Athen. lib. 8.

Καταργυρόω, inargentatus, argenteus. Athen. lib. 4. Dipnos.

Κατάργυρος, argento.

Λαβάργυρος, qui pecuniam accipit, qui nihil nisi ad cepta pecunia facit. Athen. lib. 9.

Λιθάργυρος, ου, ὁ, spuma argenti: medicamentum metallicum non sponte quidem nascens, sed in secundis fornacibus emergendum plumbum vel eius arena ab argento aut auro secernentium. Dioscor. lib. 5. c. 122. & lib. 6. c. 27.

Λιθαργύριον, exp. ὁ πεδινὸς ἄργυρος. Ath. lib. 10.

Ὁλάργυρος, totus argenteus, qui totus ex argento est. Athen.

Πανάργυρος, totus argenteus, ex solido argento constans. Hesych.

Πολυάργυρος, argento circumobduco. Athen. lib. 11.

πολυάργυρος. multum argenti habens.

Τριάργυρος, trigentum viuum, vt exp. apud Dioscor. lib. 5. c. 101. & lib. 8. c. 9. Metallum est in argentifodinis nascens, albus aquæ instar inquidem & valde mobile. Nomen ex aqua & argento ductum est, quòd argenti quidem colorem referat, tamen vt argentum vno loco consistat, sed aquæ modo defluat. Alex. Aphro. vide & Plin.

Τπάργυρος, subargenteus: in quo argentum mixtum est, vt Ennius, ὑπαργύρους χθόνας, propter metalla.

Φιλάργυρος. inans argenti, cupidus pecuniæ, auarus. Plut.

Φιλαργυρία, ας, ἡ, auaritia.

Φιλαργυρώδης, apud Xen.

Φιλαργυρία, amor, pecuniæ cupiditas, auaritia. Plut.

Φιλάργυρος, ου, ὁ, pecuniæ auidus sum. 2. Mach.

Locomp. Α'φιλάργυρος, non amans pecuniæ non auarus.

Χαλκάργυρος, adulterinum argentum ex Strab.

Α'ΡΕΙΛΩ, vide in Αἴρω.

Α'ΡΔΙΣ, ὁ, ὁν, ὁ, cuspis teli. apud Herod. Exp. & aculeus sagittæ. apud Plut. ἄρδεις ex Herodoto pro, pharatræ.

* Etym. deducit ab ἄρω, quod est, ἀερίζω.

Α'ΡΔΩ. F. ῶ irrigo. ¶ Item potum præbeo, adaquo, aquam duco, vt Bud. interpr. apud Herodot. καὶ ἄρσας τὸ ἔππον.

ἄρδημος, irrigor, vt Ibycus apud Athen. lib. 13. κυδίοισιν μυθοις ἀρδόμενος ροαῖσι ὀκ πόθεμεν.

Ἄρδμός, ὁ, irrigatio. item aquatio. Il. σ. & Od. ν. Ἀρδμὸς ἐπὶ νήσου, eodem, Nic.

Ἀρδαλίον, τὸ, vas in quo pecudes adaquantur. Vel potius cuius pars vasis quod κεράμιον appellabatur. Lege Poll. Eust. Hesych. Suidam.

Ἀρδάω, idem quod ἄρδω, irrigo. Item adaquo, Theophr.

Ἄρδασις & ἄρδεια, irrigatio vel adaquatio.

Ἄρδα, inquinamentum, apud Gal. in leu. Hippocr.

Ἄρδαλος, idem. Exp. & qui mundè non viuit. Hesych.

Ἀρδαλόω, inquino, conspurco, apud Erot. & Gal.

Ἄρδις, vel ἄρστις. Ἀλδέω, &c. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Διάρδω, idem quod ἄρδω.

Ἐπάρδω, idem. Arrian.

Κατάρδω, idem. Citatur & metaphorica signif. pro, perfundo laudibus, ex Aristoph. in Acharnens.

Νεαρδὴς, ές, ὁ & ἡ, nuper irrigatus. Il. φ.

ἐγαρδὸν, irrigo, vnde dass. Παρὰ ῥόδα μὴ ἀρδόμενα, irrigor & alluor.

Ἀρείων, vide in Ἀρά. Ἀρείων, vide in Ἄρης.

Ρ'ΕΣΚΩ. F. ἴσω, P. ερῶ, placo, amicum reddo. vt Il. ι, & τ, Α'ψ ἰφθίμους ἀρέσσας. Ité ἀρέσσας (apud Homeri posteros) placeo. Xen. τοῦ γνῶναι ὅτι καὶ σοὶ ἀρέσκω; Dicitur & ἀρέσκω σε, apud Thuc. Plut. Synes. placeo tibi, probo me tibi. Dicitur & ἀρέσκει μοι πειθόμενος, placet mihi iudere vel liber, vt apud Herodian. Et τὰ ἀρέσκοντα, placita. Plut. * Ab ἄρω formari volunt, vel potius à futuro ἄρσω. Nam quum alicui placemus aut ei gratificamur, ei quodammodo nos accommodamus.

Ἀρεσκόντως, adverb. grate. Eurip. ἀρεσκόντως σοι, ex animi tui sententia.

Ἀρέσκομαι, voce media, idem quod act. ἀρέσκω, placo, amicum reddo, vt Od. θ, Τοὶ γάρ τοι ξεῖνοι ἀρέσκονται. Sic & Xen. dicit ἵνα μὴ ἀρέσκωσιν. ¶ Ἀρέσκομαι τούτῳ, hac in re satis fit mihi, acquiesco, placet conditio. Luc.

Ἀρεστὸς, ἤ, όν, placitus, gratus. Plut. Ἀρεστὸν, Bud. idem esse ait quod Latinis decretum & placitum.

Ἀρεστήρ, ῆρος, ὁ, libum genus placentæ diis consecratum. Etymol. Eustath.

Ἀρεστήριον, τὸ, exp. sacrificium.

ἀρεστὸς, ὁ, blandus, placendi studiosus, gratiæ aucupator & captator, qui apud omnes gratiosus esse cupit, ab omni búsq; gratiam inire. Aristot. in Eth. lib. 2. 3. & 9.

Ἀρεστοδουλεία, F. δοσυλεία, comiter appello, comiter cum aliquo ago & blandior. Plut.

Ἀρεστόδουλος, ὁ, ἡ, blanda appellatio, & adulatoria. Plut.

Ἀρεστικὸς, ἡ, ὸν, Bud. interpr. comitas assentatrix, facetosa vrbanitas, lepos in sermone. Theophr. Laërt.

Composita.

Φιλανθρωπόστομος, ου, ὁ & ἡ, hominibus placere studens, hominum auorem aucupans. idem quod Φίλτρον, ι. Cor. 6.

Α'φιλανθρωπικεία, ας, ἡ, studium placendi hominibus.

Ἀνθρωπικὸς, ἡ, όν, displiceo, non placeo, improbor. Thuc. Ἐ δῆλον ὅτι ἐπὶ τοῖς πλείστοις ἀρίστοις ἐφθόνησε, τοῖς δ' αὖ μάγοις ὅσοι ὀρθῶς ἀπηρέσκησαν. Dicitur etiam ἀπαρέσκει μοι τοῦτο, displicet mihi istud. item ἀπαρέσκει μοι πάσῃ. Et cum accus. vt Plato, ἐν μοὶ ἔσι μὲ τοῦτον ἀπαρέσκει. Cum accus. rei, significat improbo, repudio, vt apud Bibliorum interpr. Eccles. 21.

Α'παρέσκομαι, ἀρῶ ἐ fero vel implacidè. Item improbo, cum dat. Item placo, demereor, cum accus. vt Il. τ.

Α'πάρεσος, ου, ὁ & ἡ, ingratus, iniucundus, talis vt placere nō queat. Ité ὁ, ἡ, sibi ipsi placens. Hesych. [possit.

Διαπαρέσκομαι, displiceo.

Δυσάρεσκος, ineptus gratiæ aucupator. Apud Athen.

Δυσάρεστος, cui placere difficulter queas, morosus. Isocr. Et neutro gen. δυσάρεστον, morositas, offensio. δυσαρέστως, morosè, offenso animo.

δυσαρεστέω. ῶ, nō hilariter affect' sum, implacidè me habeo, morosum me præbeo (vt ægroti qui in lecto acquiescere nequeũt & iactãtur.) Synes. Ité offenso sum animo, apud Polyb.

δυσαρέστησις, displicentia sui & tædium. Plato in Axiocho & Polybius.

Εὐαρέσκομαι, placo. Xen. in Oecon. ἐ τοῖς θεοῖς εὐαρέστως ἤσθησθε.

Ἐξαρεσκολογέομαι, idem.

Καταλλάσσομαι, placo, reconcilio.

Κόλαξ, ὁ, blandus, placere cuilibet volens. Item placidus, obtemperans, Bud. ex Xen. Εὐάρεστος, blandè, vt δ' ἀρέστως ἔχειν.

Μάρεστος, bene placens, gratus, placidus. Basil.

Εὐάρεστος, gratè, in epistol. ad Hebr. cap. 12. δ' ἀρέστως τῷ Θεῷ, adeò vt grati simus Deo.

Εὐαρεστέω, ῶ, libens acquiesco & hilariter comprobo. Plut. Ité placeo, apud Basil.

Εὐαρεστῆσαι pro δύαρεστῆσαι, apud Diodorum. Εὐαρέσησος, placabilitas, animus non æger, & placidè composita mens. Aristo.

Εὐαρεστιακὸς, placatorius.

Συναρέσκομαι, (impersonale) complacitum est, συνήρεσκε ταῦτα μοι. Dem. & Xen.

Α'ΡΕΤΗ, ῆς, ἡ, virtus: propriè virtus bellica. Nam vt virtus à viro; sic ἀρετὴ ab ἄρης deduci existimatur. Afferuntur tamen & alia etyma, nimirum vt dicatur ἀρυτὴ, παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ ἐραστὸς, καὶ τὸ μισητὸν. Ὃ συγκείμενον, ὀρέγεται ἡ ἐπιφορὰς κτήσεως, ἧς ἐρᾶσιν ἡ αἰρετὸν τινα πάντες, ἢ παρὰ τὸ ἀρίσκω. ἢ πᾶσιν ἀρίσκεσθαι. ἢ παρὰ τὸ ἐίρω τὸ σπείρω. Il. ψ, αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τε καὶ ἐσσυμένως ἐρύσσαν. Et ἀρετὴ ἐπὶ πᾶσι, Il. ψ. ¶ Apud profanè scriptores ἀρετὴ interdum est virtus generali appellatione, vt & apud philosophos oppositam habens κακίαν, interdum peculiarius, prout de hac vel illa re agitur. Ἀρετὴ σῶμάτος, regionis præstantia aut bonitas. i. feracitas, apud Plat. de leg.

Ἀρετόω, virtutis felicitatem assequor. i. quæ virtutem comitatur, vt quidè interpretatur H. Steph. Alij exp. feliciter procedo. Od. ϑ, ὧν ἀρετῇ κομέω ἔχω, vulgò exp. non rectè succedunt. Alij, nō reddunt beatū, vel ad felicitatē nō peruenimus.

Ἀρίτιμος, apud Eust. videtur idem esse.

Composita.

Αἰναρέτης, ου, ὁ, cuius grauis est virtus & perniciosa, qui virtute abutitur, qui virtutem habet ad malos vsus, Il. π.

Ε'μάρετος, ου, ὁ & ἡ, virtutis particeps, vel virtute præditus. Herodian. lib. 2. ἐνάρετον ἄγκλιον dixit, imperium commendabile virtutis ergo.

Φιλάρετος, virtutis studiosus. Arist. eth. lib. 1. c. 8.

Α'ΡΗΓΩ. F. ξω, auxilior opem fero, propriè in bello: nam ab Α'ρης deducitur. Iliad. α, ἦ ῥά μοι αὖθις ἀρηγέμεν & in Oecon. ἀφήκατε τὴν χώραν. apud Eur. ἀρήξει φόνου δικεῖ μοι τέκνοις, arcere cædem à filiis vel propulsare.

Ἀρηγών, όνος, ὁ, ἡ, auxiliator, auxiliatrix, vel defensor. Il. φ.

Ἀρωγὸς, idem quod ἀρηγών. Hom. Ἀρωγὸ, ῆ, auxilium. Il. δ, & ψ,

Composita.

Α'παρήγω, auxiliando propulso.

Α'παρωγὸς, opitulator.

Ε'παρήγω, idem quod ἀρήγω, auxilior. Il. α, ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι, prō ἐπαρῆξαι.

Ε'παρηγὼν & ἐπαρωγὸς, pro ἀρηγὼν & ἀρωγὸς, Apoll. Sic ἐπαρωγὴ pro ἀρωγὴ. Apoll.

Συναρήγω, simul auxilior. Συναρωγὸς, auxiliator.

Α'ΡΗΣ, εος, ὁ, Mars. Il. α, Δαιτὸς δὲ θεοὶ πάντες Α'ρηος. Et Il. ε. ἄρες ἄρες, βροτολοιγὲ μιαιφόνε σθαρσαλέηϑε. ¶ Ité prælium. Il. ϑ Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα. Et Il. σ. εἰρύσι πως σὺν νηυσὶ σόον ἄλοχόν τε ἰδοίην. Sic & apud Sophoclem in Antigone ἄρης pro πόλεμος. Significat & peculiari significatione τὸν ἀπὸ πόλεμον ὁρμῶν, inquit Eust. vt Il. p. δῦ δέ μιν ἀμφὶ ἄρης Δαναὸς ἐνυάλιος. Schol. Soph. in quodam Aiacis loco vult accipi pro λύσσα siue μανία. ¶ Item vuinus, plaga, Il. υ, ὄφρα μιν μάλιστα γνῶτ' ἀ'ρης ἀλεγεινὸν, ὃ οἱ ζυγίην ἔσηλεν.

Ἀρήϊος, άδος, ἡ, Martia, bellicosa, ex Apoll. Arg. ἀρηϊάδα Μεναλίππην.

Ἄρειος, α, ὁ, Martius, ad Martem pertinens Il. δ. pro eodem dicitur & Ἀρήϊος, vt τὰ ζώπυρα ἀρήια, & ἵππαι ἀρήιαι, apud Hom. item bellicosus, vt Il. π. ἀρηίοι ἀγχεμάχοι.

ἀρείων, ονος, ὁ & ἡ, præstantior. Propriè, Marte præstantior. armis præstantior. Exp. & melior. Sic & ἄμεινον præstantius, melius. Hesych. in Erg. δικαιόσυνον καὶ ἄμεινον.

Ἄριστος, η, ὁ, præstantissimus, optimus. Propriè Marte præstantissimus seu armis. Dicitur tamen à Plut. ἄριστος ὢν πολεμικῶν. vel ἐν τοῖς πολεμικοῖς. Et ita capitur generaliter. Sic & Il. τ, Ζεῦ πατὴρ καὶ θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστε. Et Il. γ ἔδος ἄριστε. Et Il. ψ, νείκεα ἄριστε. Apud Thuc. ἄριστος ἀπαππεῦς, lib. 3. maximè idonei qui fallamini. De re etiam dicitur, vt ἄριστον σῖτος, Xen. apud Hom. ἄριστη βολή.

Ἄριστε, adverb. præstantissimè, optimè Od. ρ.

Ἀριστίνδην, præstantissimus vel optimos quosque deligendo. Aristot. Isocr. Plat.

Ἀριστεύω, præstantissimus sum fortissimè me gero. Xen. cum genit. Ité strenuum me præsto, fortissimè dimico. Plut. in Solone, ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, apud Theocr. ἀριστεύοντες ἱρομηϊς præstantissimi arte remigandi.

Ἀριστοδίκης, ου, ὁ, ὸ, qui quasi ita comparatus sit natura, vt omnium fortissimè se gerat.

Ἀριστοῦς, οῦ, ὁ, qui omnium præstantissimè se gerit, omniũ fortissimus vt Ἀριστὴς Δαναῶν apud Hom. item pro ἀριστὴς pro optimatibus seu proceribus, & quibusuis qui primarij sunt inter alios, vt Od. ζ. & ω.

Ἀριστεία, ας, exp. fortitudo, strenuitas. Soph. Herodian.

Ἀριστεῖον, ου, τὸ, fortitudinis præmium, præmium quod datur fortitudinis ergò. Xen. Hel. 1. Item pro alio etiam præmio, vt σοφίας ἀριστεῖον, Plut. in Themist.

Ἀριστεύς, quomodo vt pertineat, vide suo loco.

Ἄριστον. ἀρήγω, ἀρύτω, ἀρόω, Ῥήσω, ἀρῶ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex Ἄριστος.

Παναρίστος, q. d. omnino præstantissimus, longè præstantissimus, quam optimus. Hesiod. in Erg.

Τελεσιουργὸς, pro, ὁ τελὴς ἀριστοῦσας, qui ter palmam strenuitatis obtinuit fortissimus. Hermog.

ἀρίθμιος, &c. vide in ἄρω.

Α'ΡΘΡΟΝ, ου, τὸ, artus articulus, naturalis ossium cõpages, vt definit Galen. libro de ossibus, Soph. in Trach. Μάψ ὡς πόδες νιν ἀ'ρθρων ἀπὸ λύζεσκε, vbi lentescit vinculum compagis. Apud Dioscor. ἀ'ρθρων ἀλγήμασιν, ἀ'ρθρα λελυμένα. Herodotus naturam equæ ἀ'ρθρα etiam vocauit in Thalia τῆς ἵππου τῶν τὰ ἄρθρα ἐπιφαίνεται τῇ γαστρί. Metaphoricè dicitur etiam de voce, vt ἄρθρον

φθογ. τὸ φωνῆς ποιεῖν, vocis articulum formare, Aristot. lib. 4. anim.¶ Est etiam vox grammaticorum.

* Etymologistes deducit ab ἀ. ω. τὸ ἁρμίζω, παρὰ τὸ ἀρηρέναι ἀλλήλοις, aut ab ἄρθρον verso ρ in θ

ἀρθρικός, ή, ὸν, articularis, articulis quadrans & conueniens. Hip. poer. item ex articulis laborans. podragicus vel chiragricus articularius.

ἀρθρῖτις, ή, artuum seu articulorum dolor : articulorum morbus. vel morbus articularis vel articularius. Herodian. lib. 3.

ἀρθρόλυσις, ε. ὁ, articulorum morbo laborans. Aretæus Dioscor.

ἀρθρόω, ῶ, Ion. ῶσω, articulo, fingo, formo, vt ἀρθρῶν τὴν φωνὴν Et etiam articulatim, distincteq; formo & explico, explano.

Composita.

ἀνάρθρος, ε, ὁ & ἡ, q. d. inarticulatus, articulis carens, aut malè articulatus Aristot. item metaph. debilis, artuum beneficio destitutus, apud Soph. & Eurip. in Oreste. Dicitur etiam de voce, vt ἄρθρον, apud Plut.

ἀναρθρία, ή, articulorum seu artuum debilitas.

Διαρθρόω ῶ, articulis suis distinguo. Apud medicos est, iungo. annecto. Est etiam effingere & conformare, exprimere: vt apud Plat. in Symp. Item membratim & artuatim absoluo, compono, exactè fingo. Item explico. Budæus ex Eth. 7. Ponitur & per explanare, lib. (Metaphy. 9. & in de gener anim

Διάρθρωσις, articulatio, artuum commissura. Et pro artuum agilitate. Plur. Est etiam explanatio bud.

Διαρθρωτικός, ἡ, όν, artitulādi & mēbra cōmittendi vim habēs

Decomp. ἀδιάρθρωτος, inarticulatus, articulis nodisque nō distinctus, vt pedes elephantorum. ἀδιαρθρώτως, articulis membrisque suis non distinctus, Luc.

ἔναρθρος, articulatus. Athen lib. 8. ἐνάρθρως, articulatè seu articulatim.

ἐξάρθρος, ex articulis suis emotus, luxatus. Suid. significat etiam eum cui articuli naturaliter extant & prominēt. Hippocr. & Galen.

Ἐξάρθρημα, τὸ, luxatio, in qua totus articulus à sua sede recessit. Ἐξάρθρησις, idem.

Ἐξαρθρόω, ῶ, artus suis locis emouco. Aristot. ἐξάρθρημα siue ἐξάρθρωσις dicitur, quū os citra fracturā suo loco mouetur.

Καθαρθρόω, articulo.

παραρθρόω, ῶ, ex articulis parum dimoueor aut dimotus sum & detortus, paululum luxatus sum. Gal.

παράρθρημα, τὸ, parua luxatio, per quam scilicet articulus paululum à suo loco naturali excessit. παράρθρησις idem.

περιαρθρόω ῶ, per articulos annecto Hippocr.

περίαρθρος, ossium mororum commissura naturalis, idem quod Διάρθρωσις, Hippocr.

Συναρθρόω ῶ, q.d. coarticulo, compingo ex Ethyc. 1.

Συνάρθρωσις, compages ossium. Hippocr.

Α Πι, vocula quæ præfixa vocabulis apud poetas significationem auget significans idem quod ἄγαν, valde. vt in ἀ ἐλίλαθ. ἀ ἐλέδεκτος. &c.

Α'ΡΙΘΜΟΣ, ε, ὁ, numerus. (Etym. deducit παρὰ τὸ ἄραι, vnde ἀρμὸς mutato spiritu, & pleonasmo θ & ς in ἀ ἐαθμὸς, quòd fiat ὁ μοναδῶν ἀ ἐμορῶν.) In quibusdam loquendi generibus accusatiuus efferetur per ablatiuum Xen. Hell. 3. παρέμειναν ἐπὶ Ε' ἡμέρας τὸν ἀ ἐριθμόν. Sic δέκα vel δύοδεκα εἰσὶ τὸν ἀ ἐριθμὸν, numero sunt decim vel duodecim. Ο' δέκα ἀ ἐριθμοὶ, denarius numerus. Sic ὁ πενθέκις ἀ ἐριθμὸς, &c. duodenarius numerus, &c. Item numerus, pro hominibus nullus prætij vt apud Aristoph. in Nub ἔστιν κἀγὼ πολλοὺς ἀριθμῶν ἀπόβαλε. Sic apud Horat. nes numerus sumus.

ἀ ἐριθμέω, ῶ. F. ήσω, numero. Cum accusatiuo hom. Xenoph.

ἀ ἐριθμία, pro eodem ponitur, apud Thuc. & Aristot. vt docet Bud. Item passiuè, numeror Hom. Luc.

ἀ ἐριθμησις, εως, ἡ, numeratio enumeratio.

ἀ ἐριθμητός, numerabilis. ἀ ἐριθμητὸς, numerandi peritus. Ité ἀ ἐριθμική, sub. τέχνη, numerandi ars, arithmetica. Interdum ἀριθμητικὸς, κὴ, κὸν, ad arithmeticam pertinens, vt ἀριθμητικὴ ἀναλογία, apud Aristot.

Composita.

ἀνάριθμος, ε, ὁ & ἡ, inumerus. & pro eodem ἀνήριθμος apud poetas. Accipitur etiam pro homine qui id nullo numero est, *id est*, pro vili vt apud Soph. in Aiace.

ἀναριθμέω, ῶ enumero, dinumero. ἀναριθμῶμαι pro eodem, ex Dem. ἀναρίθμητος, inumerabilis· Item immensus, vt Soph. in Aiace. ἀναρίθμητος χάρις.

ἀπαριθμέω, ῶ, pernumero, percenseo, vel simpl. numero, enumero recenseo, Xen. Hocr.

ἀπαριθμῶμαι, idem apud Xen. ἀπαριθμησάμενος ἅπαντα, τὰ ἐμὰ ἀναλώματα, quum recensuisset vniuersum exercitum. Item numeror, enumeror, apud Isocr.

Ἀπαρίθμησις, numeratio, enumeratio, recensio. Item pro πολλοῖς.

Διαριθμέω, ῶ, & Διαριθμῶμαι, dinumero, distinctè numero, merando discerno, enumero. Plato lib. 7. de leg.

Διαριθμητικός, dinumeratio. supputatio. Vitru.

ἐνάριθμος, non vulgaris, qui aliquo in numero habetur. Plut. Philuebo.

ἐναριθμος, qui annumeratur, annumeratus, in numerum bitus. Hom. Basil.

ἐναριθμέω, annumero.

ἐναριθμοῦμαι, idem cum ἐναριθμέω.

ἐξαριθμέω, enumero, recenseo. Isocr. de pace.

ἐξαριθμησις, pro eodem, Greg. ἐξαρίθμησις, enumeratio.

ἐναρίθμιος, numeratu facilis. Item paucus. Plato in Apol. & Sympos.

Ἰσάριθμος, numero par & æqualis. Herodian. Ἰσάριθμος ἡμέρα, eodem. In plur. ἰσάριθμοι, totidem.

Καταριθμέω, enumero, connumero, vel simpl. numero. Plut.

Καταριθμοῦμαι etiam dicitur pro eodem, tam in passiua quam in media, apud Isocr. Aeschin. & Polyb.

Decomp. συγκαταριθμοῦμαι, simul enumero, ex Aristot. prædicamentis.

Μεταριθμέω, annumeratus, connumeratus, ex Apoll.

Νηριθμος, idem quod ἀσύναριθμος.

Ὁμάριθμος, qui eiusdem est numeri.

περιαριθμησις, prænumeratio, Greg.

συναριθμος, qui eodem numero continetur & eum augens. Phalar. συναριθμοῦμαι, idem. in Epigr.

συναριθμέω connumero. Arist. Thet. lib. 1.

Ὑπαριθμησις, q.d. subnumeratio. Ex Greg. Naz.

Ὑπεράριθμος, qui est vltra numerum. q.d. supernumerarius.

Α'Ρ. ΟΒΑΡΖΑ'Ν: ΟΣ, nomen empiastri, de quo vide Galen. in παῦ κῦ πάνυ, & Paul. Aegin. lib. 3. c. 23.

Α'ΡΙΣ, ίδος, ἡ. Suidas dicit esse instrumentum fabrile. Mens. & Poll. lib. 7. Est etiam herba quædam. Gal.

-Α'ΡΙΣΤΕΡΟΣ, ε, ὁ, sinister, ἀ ευ., ἐπ' ἀριστερὰ χέρα, ad sinistram manum Apoll. li. 1. ἐν ἀριστερῷ, li. β. sinistrorsu. Herodo. ἀριστερὸς ἐσιόν, ad sinistrā manum intranti. Dicitur & ἐπ' ἀριστερὰ sinistrā versus, sinistrorsus, apud Plut. in apoph. Et ἐς ἀριστερὰ ad sinistram, apud Herodot. ¶ Ἀριστεροὶ veteres vocabant, eo, vt contrà δεξιὸς ῥωμαῖος, vt annotat schol Soph. in Aiac. pud Hom. Od. υ. ἀριστερὸς ὄρνις, infausta auis. * Ἀπὸ τοῦ ἀείρω αἴρομαι, ἢ κατ' ἀφαίρεσιν, inquit Etymol. & Eust.

Composita.

ἀμφαριστερὸς, ε, ὁ. læuus vtraq. manu, qui dextra vt sinistra tur. q.d. ambisinister, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἀριστερὸς, ex Aristoph. ponitur etiam sinister & infelix.

Ἐπαριστερὸς, sinister. ineptus. Pro quo Phrynich. vult dici Ἐπαριστερήσης, (q.d. sinisteritas) ineptia, insulsitas. Arist. lib. de virt. & vitiis.

Ἐπαριστερῶς, sinistrè, ineptè. Plut.

ἀριστάω, &c. vide in ἄριστον.

-Α'ΡΙΣΤΟΝ, ου, prandium. (Sic dictum quasi ἀριστόν, pote ἀφ' οὗ ἀείρεται καὶ αἴρεται, vel quod ἀπὸ τοῦ ἄρτι (i. ad bellum) ficiscentibus apparetur, vel à nomine ἀρωῆ, i. à precibus: veteres nisi deos precati ad prandium non accedebant. Plut. in Symp. lib. 8. cap. 6.) apud Thuc. ἄριστον ποιεῖσθαι, dere, quod frequentius dicitur ἀριστοποιεῖσθαι.

ἀριστάω, idē quod ἀριστοποιοῦμαι, prandeo. Athen. lib. 4. &

ἀριστίζω, prandio excipio, prandium præbeo. Aristoph. in

ἀριστητὸς, ή, όν, prandij tempus. Hesych.

Composita.

ἀνάριστος, ε & ὸς, ὁ, ἡ, impransus, non pransus, qui prandium sumpsit. Possit etiam exponi, prandio carens. Vtitur Xen. Plutarchus.

ἀπριστάω, non prandeo, vnde partic. ἀπριστῶν, qui non est. Hippocr. ἀπριστίαι, impransus. Aristoph.

Καθαριστᾶν prandere. Athen. lib. 10.

Ὀψαριστία, ή, prandium præparcum, quum pauculo cibo prandio contenti sumus.

προαριστάω, prius prandeo. Laërt.

συναριστᾶν, comprantor, qui simul prander. Xen.

συναριστάω, simul prandeo.

Α'ΡΚΕΥΘΟΣ, ε, ή. iuniperus, dicta παρὰ τὸ ἀρκεῖ πάλιν. id βάλλω, quòd celer noxam. habet enim spinas occu quibus pungit Sic appellatur & arbor & eius fructus, vt quit schol. Nic. in Ther.

ἀρκεύθις, bacca seu fructus iuniperi. Et pro bacca cedri. scoridi est etiam ipsa arbor. 1. cap. 104.

ἀρκεύθινος, iuniperinus, vt ἀρκεύθινος οἶνος, Dioscor. lib. 5. κεύθινα ξύλα lib. 3. cap. 6.

ΡΚΕ Ω, prepulso. vt Iliad. α, Οὖς οἱ μὴ πατὴρ πομπὸς ἀπὸ χερὸς ἧρκεσ' Et paulò ante ἀκυπόδων ὃ οἱ ἧρκεσι δίφρῳ, vbi sub. accus. Διὸς ἧρκε. ¶ Item auxilior, opitulor, βοηθῶ, vt ἀρχὴν φίλοισι apud Soph. ¶ Item sufficio, satis sum, item par sum, sufficio. Plato de rep. 2. πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσοῦτον πολεμεῖν; Chrys. ἐὰν ἀρκῶ αὐτῷ τὰ πρὸς τροφήν ὄντα. Cum dat. Synes. πῶς ἀρκέσω μεγέθεσι χιλίωσις σωμάτων, par esse potero olicitudinibus. Ἀρκεῖν res etiam dicitur, vt δρυκὶ μὴ βοῦς, sufficiunt mihi ista. Exp. &c, his sum contentus, vnde τὰ ἀρκοῦντα, quæ sufficiunt, quæ satis sunt, apud Xen. In hac signif. frequenter additur nominatiuus, vt Isocr. de pace, σὺν ἡμῖν σὴ τιμὴ ἱκανὴ ἐστὶ βοηθεῖν ἅπασιν.

ἀρκούντως, adverb. sufficienter, satis abundè. Thuc.

ἀρκοῦντως, ἡμῖν, sufficio, par sum. Thuc. Frequentius est pro, consentus sum, acquiesco. Nam qui contentus est aliquibus reous & acquiescit, illæ oj sufficiunt. hinc ἐχειδὲν πόθεν apud Plut.

Α'ρκεσμος, ὁ, auxilium Hesych. Α'ρκεισις, εως, ἡ. idem. Item vtilitas. vt exp. apud Soph. in Oedipo. Col.

Ἀρκτός, ὁ, ἡ, sufficiens. Ἀρκτὸν, sufficit, satis est. Matth. 6. Et adverb. ἀρκτῶς, sufficienter, satis. Hesych.

Ἀρκτικός, ὸν & ὴ, propulsatorius, vim propulsandi habens. Nic. Item adiuuans, vtilis, apud eundem Nic. Item sufficiens, in Anth. epigr. Dicitur de re & de persona. Exp. & ἑτοιμος, paratus, ab Hesychio.

Ἄρκιος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

ἀπαρκέω ῶ, sufficiunt mihi vires ad resistendum, par sum ad resistendum. Et simpl. pro resisto, apud Suid. Budæus vult ἀπέπεφυκε esse ad vltimum vsque obsistere, & non cedere, apud Plat. in epist. ad Dionys.

ἐπαρκέω, sufficio. Α'παρκεῖ pro ἱκανῶ, sufficit, satis est.

Α'παρκὴς, sufficiens.

ἀπαρκὴς, ὸν & ὴς, sufficiens (q.d. sibi sufficiens, vel per se sufficiens) sufficientes ad aliquid vires habēs. Cum inf. vt apud Herodot. lib. 8. κάπτειν ἱππίδιον ἀπαρκὲς ἐὸν τοῖσι ἵπποισι δέκα. Item pro ponitur cum præpositione ἀπὸ habente accusat. apud Thuc. Xen. & alios. Item qui sufficere sibi putat quæ habet. qui sua forte contentus est, vt quum dicitur, μόνον ἐν αὐτῷ πάντα ἀπαρκὲς ὁ αὐτάρκης. Item qui habet quo contentus esse possit. vnde ei opp. ἐνδεὴς, apud Aristot. eth. 10.

Αὐτάρκως, adverb. satis, sufficienter. Herodian. vnde αὐτάρκειαν apud Xenoph. apomn. l. 1.

Αὐτάρκεια, animus sua forte contentus. Exp. & frugalitas, apud Polyb.

Αὐτάρκης, ὸν, sufficio, satis sum, duro, *id est*, non deficio.

Βίος, ad vitam sufficiens, vitam & victum suppeditans.

Ἔρκος, membris valens & vegetus.

ἐρκέω, ῶ, sufficientes vires habeo, par sum. Luc. Ἀμφοῖν ἐρκεῖ τὸ δίκαιον Et Ἀμφοῖν ἐν τοῖς κεφαλίοις, apud eundem. Et Ἀμφοῖν ἐρκεῖ Phalaris. ¶ Item duro, perduro, permaneo. Luc. Δημοσθένει ἐρκεῖ ταῦτα ἡμέρας Ἀμφοῖν οἱ πολλοί. ¶ Item suggero, suppedito, vt τοῖς ἀμφοῖν ἐρκεῖ τὰ χρήματα, ex Plut. in Solone.

Ἔρκιος, sufficiens, abundè instructus, qui satisfacere potest. Theophr. de cauf. pl. lib. 2. Ἀμφοῖν ἐρκίοις ἄμφω ἡ φύσις. Item durans. perdurans. Gal.

Ἀμφοῖν, sufficienter, perseueranter. Xen.

Ἀμφοῖν, exp. perpetuitas. continuatio. Hermog.

Ἐπαρκέω, sufficio: sum satis. Xen. Ἐπαρκεῖ μοι ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ὧν ὑπάρχει ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη. Item cum ἀπὸ aut εἰς. Et cum infin. Ἐπαρκέντως, sufficienter, satis, quadrū satis est, abundè. Isocr.

Ἐπαρκὴς, sufficiens. Hesych.

Προκέω, ῶ, propulso. Il. β, ἀλλὰ οἱ πὰν' ὑπήνεικεν λυγρὸν ὄλεθρον. Sic Apoll. Arg. 2. ὑπερέσσατο κακότητα, ἀτυμνam propulsare, defendere ab æruma. Et pro opitulor, opem fero. Soph. πότνι' ἀμοὶ πατρὶ πάρεσσ' ὑπερκότοισιν, opem laturam. Eodem modo. Eurip. in Hecuba, φίλοις ὑπερκέσειν. At in Oreste, cum accus. loco dativi, εἴ σε μὴ ὑπερκέσειεν. ¶ Item suppedito. suggero. vt Xenoph. ὑπερκεῖ μοι ὁπόσον ἔθυμάμιλλα φίλοισι. Et cum Attico genitiuo apud eundem. πάσαν ὠφέλειαν ὑπερκεῖ τοῦ ἰωτῆ. Sic Aristot. Ethic. 9. ὑπερκεῖ δ' τροφῆς ἔξω γοητεύειν. interdum cum solo dativo, ὑπερκεῖν τοῖς δεομένοις, subuenire egenis, vt Aristoph. in Pluto. Isocr. & Dem. ¶ Οὐκ ὑπερκεῖ πίνειν μοι. Alex. Aphr. non sufficit venter ad concoquendum.

Ἐπαρκέντως, sufficienter. Ἐπαρκέντως μοι, Soph.

Ἐπάρκεια, auxilium: Eurip. apud Polyb. Sæpe pro suppeditatione.

Ἐπάρκιος, auxiliator. Ἐπάρκιος, pro ἄρκιος. Epigr. lib. 1.

Ἐπαρκὴς πόλις, vrbs munita, & ad propulsandos hostes sufficiens Strabo.

Ζωάρκης, vtrum adiuuans, vel ad vitam sustentandā sufficiens, vt ζωαρκὲς πνεῦμα apud Nonn.

Καθαρκεῖ, sufficit.

Ὀλιγάρκης, paucis contentus, modico contentus. Et pro fugalis vel homine frugi.

Ὀλιγαρκία vel ὀλιγάρκεια, animus paucis contentus. Greg.

Pro eodem dicitur & τὸ ὀλιγαρκὲς substantiuè, Luc.

Παναρκὴς, vndequaq; sufficiens, vel sufficientes vires habens.

παυσάρκης, omnibus sufficiens seu omnes iuuans. Aeschyl.

πολυαρκὴς, ad multa sufficiens, vel multum sufficiens. Item diu durans pertinacis vsus, inquit Bud. ex Luc.

ποδήρκης, pedibus suis valens: pedibus celer. Il. α. Poeticum.

προσαρκέω, ῶ, auxilio venio, ad opem ferendam venio, auxilior.

-Α'ΡΚΤΟΣ, ε, ὁ & ἡ, (vel Α'ρκος, de qua infrà) vrsus, vel vrsa, Luc. in Demonact. τὸν ἄρκτον ἐν ἀρκτῳ θηρεύειν φιλοσόφως. ¶ Est etiam nomen piscis apud Aristot. & Oribas. quem interpreter vrsam vocant. ¶ Est præterea signum cœleste quod Latini Septentrionem. Vrsam, & Græci à similitudine ἅμαξαν etiam, i currum vocant. Accipitur etiam pro parte orbis septentrionali: vt apud Herod. lib 2. Διοτιμνὴν τὴν εἰς πολέμαρχον ἐν Ἴθυι, πρὸ ἄρκτου πνέοντος τοῦ ἀέρος ἐκπεσοῦσαν ἐς Λιβύην. * Etym. ab ἀρκῶ deriuatum vult Proclus. τὸν πρὸ ἄρκτου quoniam ἑαυτὴν ἐπικρεῖ ἑαυτῇ, & hyemem transigit sine congesto victu.

Ἄρκτος, ε, ὁ, vrsinus, vt ἄρκτειον γένος.

Ἄρκτη, sub. δορὰ vrsina scil. pellis.

Ἀρκτικός, ὸν, ὁ, septentrionalis, vt πόλος ἀρκτικός. cui oppositus ἀντάρκτικος.

Ἀρκτῷος, ον, ὁ, arctous, septentrionalis, Herodot. lib. 2.

Ἄρκτοι, in vrsæ occiuæ honorem virgines Dianæ consecro, vide Harpocr. Suid. & Hesych. itē Poll. & Cæliū lib. 2. 6. cap. 19.

Ἀρκτεῖα, illa consecratio virginum Dianæ.

Ἄρκιον, herba de qua Dioscor. lib. 4. cap. 106. & Gal. simpl. 6. & Plin. lib. 27. cap. 5.

Ἄρκτιος, ε, ὁ & ἡ, septentrionalis, vt ἄρκτιος πόλ. Eust.

Ἀρκτῖος, ε, ὁ, idem quod ἀρκτῷος, vt λίπος ἄρκτιον.

Ἀρκτλοι οἱ, vrsorum catuli. Eust.

Ἀπαρκτίας seu ἀπαρκτίης, ου. ὁ, (comp.) ab vrsa seu septentrione flans ventus. Gel. lib. 2. cap. 22. Aristot de mundo.

-Α'ΡΚΥΣ, υος, ἡ, rete. Xen. in Cyneget ὡς ἡ ἄρκυς Φασιανῶν ἢ Καρχηδονίοις λεπτὸν λίνον· τὸ δὲ σύνδεσμα ἐστὶ δίκτυον. Et οἱ ἐπὶ τοῖς ἀ ἐρκυσι, retia ferentes, vt apud interp. Polluxvult ἀ ἐρκυς magnitudine inferiores esse quàm δίκτυα & σύνδεσμα, κεφαλὰς autem καὶ χύτρας similes. * Eustath. & Pautaniæ auctoritate adꝰ ἐρκος deriuatum vult. vt pote vrsis venandis destinarum. vidas vel ab ἕλκω, verso λ in ρ. vel ab ἀρέσσω vel ab ἄρσω. τὸ καλῶν. ¶ Hesychius exponit etiam μακρὸν κυνηγέσιον· & in plur. ἄρκυα δίκτυα λίνα. Idem etiam exp. reticulū ornamentum muliebre.

-Α'ΡΜΑ, ατος, τὸ, currus quadrigæ. De equis propriè dici annotat Eust. Odyss. ϛ. Ἅρματα πρὸς ἵππους καὶ ἡμιόνους καὶ ὄνους Xen. Paed. 1. Μισθὸν τέττιξ ἐφύτανεν ἄρμασι λιγὺν ἀοιδοῦ γόνον. Accipitur etiam (vt annotat vulgo) pro pondere & onere. Hierem. cap. 24. * Ἀπὸ τοῦ ἄρω deriuari docet Eust & Aristarcho.

Ἁρμάτιος, ε, ὁ, curulis vt ἁρμάτιον μῖλος apud Eurip. in Oreste.

Ἁρμάτιππος, ε, ὁ, idem. Xen.

ἁρμαμάξιος, ε, ὁ, curulis athen. lib. 1.

ἁρμαμαξόω, F. άσω, aurigo, Eurip. in Oreste.

ἁρμάμαξος, ε, ὁ, curriculum, paruus currus.

Composita.

Βελεσήρματος, ε, ὁ & ἡ, currum trahens. apud Hesych. in Asp.

Εὐσύρματος, currum trahens. Il. σ, ἱππεύσομαι εὐσύρματος ἀνὴρ ὑπασπὶς per metaplasmum pro ἐυσυρέματος. inquit Eust.

Ἡμιάρματος, ἅρματα, certamen quod citato & celeri curru fit Soph. in Oedip. Colon.

ἁρμαλιὰ ἁρμάλιος, ἁρμαλίζω, ἁρμαλιστὴς, &c. vide in ἀ ρω. ἀ γκος, &c. vide in ἀ γκ.

Α'ΡΝΕ'ΟΜΑΙ, οῦμαι, Ε. ήσομαι, recuso. Item nego, inficior, Od. α, Η' οἳ ὄτ' ἐρεύτιμι γυναῖκ' ἀγάμοιο· Et Od. 9. Οὐκ ἔσ' ἀλλ' ἴσως τὸν ὕπος ἀρνήσασθε. apud Demosth. in orat. pro corona, καὶ ὅσα ἀριθμὸς παῦσε ἢ ὕπνος ὧν χρόνον ἔφυτλον τῶν χρείων exp. recusans, & detrectans. Apud eundem Philipp 3, ὃν ἀν δέηται ἔτους ὅς οὐκ εἰσὶ ζωῦσι. apud eundem, νικᾶν ὧν δέηται μὴ λαβεῖν. * Ἀπὸ τοῦ ἔρειν ἢ ἐρεῖν ἐπὶ τῆ παραγωγῆ. Etym. Solemus enim quum quid petenti recusamus, tollendo aut remouendo manum id significare.

Ἄρνησις, εως, ἡ, recusatio. Item (frequentius) negatio, inficiatio. Lucian.

ἀρνητικὸς, κὴ, κὸν, negatiuus. vt ἀρνητικὸν μόριον apud gramm.

Composita.

ἀπαρνέομαι, οῦμαι, pernego, vt apud Plat. ἀπαρνούμενος ἐπιορκεῖν. Ponitur absolutè apud Plat epist. 7.

ἀπαρνητὸς, ὸν, ὁ & ἡ, qui prorsus inficiatur, qui pernegat. Suid.

Ἐπαρνέομαι, οῦμαι, idem quod ἀπαρνοῦμαι. Et interdum pro simplici ἀρνοῦμαι. Aeschin. σὺν ἐξαρνοῦμαι πᾶσιν.

Ἔξαρνησις, negatio, inficatio.

Ἐξαρνητὴς, inficiandi peritus. Aristoph. in Nub.

Ἔξαρνος, ε, ὁ & ὸς ἡ, ὸν, q.d. negator, inficiator. Pomit cū verbo εἰμὶ, pro

προ ἐξαιτοῦμαι, inficior. Dem. ἔξαιτος ἢ μὴ πεθεικέναι. apud Isoc. ἐξαίτου εἶναι ἀδικεῖ τὸ χρεωφείλοντα. Dicitur & ἔξαρνος εἰμὶ τοῦ, vt apud Dem. Isoc. &c.

-Α ΡΝΥΜΑ, capio, recipio, cõsequor. Propriè aũt volunt esse, dato ἀ ἐναντίο eo aliquid vicissim accipere: per catachresin verò permutare. sic & à πρᾶξις esse πραγμα, & ab ὠνὸς secundũ quoddam ὁπότε, quòd in pecoribus veterum diuitiæ & commercia cõsisterent. Hinc μισθὸν ἀ γυναῖκ, mercedẽ capere, apud Arist. & Plut. quod & vno verbo μισθαρνεῖν dicitur. Et ἀ ἔργον καὶ ὁ ἀργὸς apud Eur. consequor gloriam. Apud Hom. videntur potius significare, capto & consequi seu adipisci conor, quã capio & consequor. Iliad χ ἐπεὶ οὐχ ἑκηλον ἕ ὃ βοείλυ ἀρύσσαι. Sic ἕμελλε ἀ γνωμῃ, conor pœnas sumere. Iliad. α. & 2. item pro αἴρεσιμι, apud Plat. de leg. lib. 12. ζωὴ αἰσχρὰ δουλείᾳ ὁ θανάτου ἀ κρείττων ἡγεῖσθαι. Composita.

ἐπαίρνυμι, aufero, ἀφαιρέω, Hesych.

Μισθαρνεῖν, vnde vocem dicitur pro, μισθὸν ἀ γενναζ, mercedẽ capere, mercede operam suam locare. Aeschin. contra Ctesiph. τὸ ἢ μεδέμιαν παρελκεῖν ὑμεροσ. ἐφ' ᾧ μισθαρνήσει. Dicitur & de meretricio quæstu, vt apud Onilon. de vita Mol. lib. 1.

Μισθαρνικὸς, ὼ, ὁ, ad eos pertinens qui mercede operam suam locant.

Μισθαρνικὴ, scil. τέχνη. ars mercenaria, seu vitæ genus mercenarium, quod μισθαρνικὸν βίον, Plato appellat. Dicitur etiam μισθαρνέω, eadem significa. qua μισθαρνῶ, vnde μισθαρνοῦμαι, idem cum μισθαρνήσομαι.

Μισθαρνὸς, mercenarius, qui mercede aliquid facit. Et μίσθαρνον, aff. pro eodem.

Μισθαρνία, ἡ, mercedis acceptio vel opera mercenaria, aut locatio operæ suæ, quum videlicet aliquis mercede accepta operam alicui suam locat. Arist. Polit. 1. c. 7. Accipitur pro quauis etiam opera quæ mercede alicui, locatur, Dem. Bud. est, opera quæstuaria, locatio operæ suæ.

Α ΡΟΝ, ὰ τό, arum: herba ex dracunculi generibus apud Theophr. hist. plant. lib. 2. c. 10. & Dioscor. lib. 2. c. 197. Plin. lib. 24 16. vnde & Athen. lib 9. ἀρακηλίου [inquit] ὁ ἐνιοι ἀ ἔργον. ἀφανίζ. Hesychio est etiam τυβλὸν μίζα.

ἄρισαρον, herba pusilla, ciuitdem ferè cum aro generis.

Η ἄρτερον, f. utex qui & πλεκτὸν, Lat. f. cundaca: sic dictus à suauitate odoris. Vide Dioscor. lib. 1. c. 147.

Α ΡΟ Ω, ῶ. F. ὥσω, aro. vt ἀρότης χθονὸς. Hesiod. in Erg. et Od. 9. οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν οὔτ' ἀρόωσι Vtuntur & prolæ scriptores. * Παρὰ τὸ ἄρπη ὁ σιδηρὸς σίδηρος γὰρ πέμπτη ἡ γῆ, Etym.

ἄρουρα, ratio, vt γῆτ' ἀρούσῃ. apud Aristoph. Exp. & ager frumentarius.

ἀρόσιμος, arabilis. ἀρόσιμος γῆ, exponitur etiam aratus seu cultus ager.

ἄροτος pro ἄρουρα, aratio. Apoll. Argon. βοῦς ἄροτος μέλει, boum aratio. Ité annus, Soph. secundum Eust. ἀρότου, καὶ ἀρανδι tempus, apud Theophr. Item ἀροτὸς τόπος, arabilis, qui arari potest. ἀρότης ἄροτος, arator. vt ἀρότης. Hesiod.

ἀρότης, ὁ, idem quod poeti- ἄροτηρ.

ἀροτήριος, α, ὁ ἢ, arabilis, in Epigr. ἀροτήριος, α, ὁ ἢ, ad arationem pertinens. apud Arat. ἀρότου ἄρα, arationis tempus.

ἄροτρον, ου, τὸ, aratrum. Hom. Plut.

ἀροτρικὸς, ὴ, ὁ, ad aratores pertinens. rusticus, agrestis.

ἀροτρεύς, έως, ὁ, idem quod ἄροτηρ.

ἀροτρόω, aro, apud Nonn. ἀροτρεύτης, arator. in Epigr.

ἀροτρίαω, idem Puod ἀροτρόω, sed vsitatius. ἀροτριάζω, idem. vnde ἄροτριασις, aratio.

ἀροτρίδω, aro, aratro findo ἀροτρίωσις, aratio.

A ἔσειον, apud Gregor pro ἄρειν, arere.

ἄρουρα, ἡ, aruum, arata terra, ager. Exp. & campus. Hom. Soph. Pro segete poni scribit Bud. apud Aristot. Generaliter etiam pro terra, vnde ζείδωρος ἄρουρα, apud Homer. & Hesiod. Item terræ mensura centum cubitorum, Eustath. ex Herodot. apud quem & Bud. scribit idem ferè esse quod iugerum.

Ἀρουραῖος, α, ὁ, ad aruum pertinens, in aruo nascens, ruralis.

Ἀρίσαρον, ου, τὸ, rusculum. agellus, in Anth. Epigr.

Cump. Ε ἀρίστερος, qui circa aruum opus facit. agricola, Hom. Exp. etiam. hortulanus mercenarius. ex Hesych.

ἀρχεῖς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α ῥιγέτης, inaratus. Hom.

Α ῥοτέω, ῶ. idem quod ἀρόω.

Γεωάρητης, ὰ, ὁ. qui terram arat, agricola, in Epigr.

Δυσήρητος, α, ὁ. aratu difficilis.

Εὐήρητος, aratu facilis, vel bene aratus. Εὐάρετος, etiam dicitur apud Arch. in Epigr. & Εὐάρετος πεδίον, apud Apoll. Arg. lib. 2.

Καταρόω, ῶ, idem quod ἀρόω, ex Aristoph.

Ὀλιγηρόαλος, ὴ, tenue aruum Epigr.

Ὀψιάρητος, qui serò arat. ierus arator. Hesiod. in Erg.

Περιαρόω, ῶ circumaro. Citatur ex Plut.

Πρόσαρμα, sacrificii quæ ante aration-m fiebant. Suid.

Πρωτόαρτος, qui primus arauit vel arat. Hesiod. in Erg.

Α ΡΠΑΖΩ, F. σω, (& Doricè ξω, in quit Eust.) rapio. Aristoph. Plut. μὰν ἢ κίκλοφας ἀπὸ ἅρπαγμα. item corripio. Luc. σπόμβος ὑπ' ὄβελὸς ἁρπαζόμενος τὰς λαμπὰς τῶν ἀγκώνων, corripuit. Et metaphoricè pro, citò intelligo & mente percipio si mente corripio, ex Sophocle citatur, ἁρπάζω σ. ᾧ πάρειμι τὸ ἐξ ιγνωτ.

ἅρπαγμα, τὸ, rapina. Plat. de leg. ἁρπαγὲς ὃ, ὁ, q. d. rapitivus.

ἅρπαγμα, τὸ, idem quod ἅρπαγμος, quod raptum est, rapina præda rapta. Joseph. Item turrum, concussione quæstus pecunia, inquit Bud. apud Aetchin.

ἁρπαγμὸς, ὃ ὁ, raptus ipsa rapiendi actio, direptio, in quo genit. vitiatus est ἅρπαγῆ.

ἅρπακτὸς, ὃ ὁ, raptus, ereptus. furto ablatus. Hesiod. in Erg.

ἁρπακτὴρ ἠρος ὁ. rapitor: pro quo in prosa ἁρπαστὴς. Ita ἅρπακτρια, raptrix. in Epigr.

ἅρπαλεος, rapiendi peritus. rapax. Et aduerb. ἁρπαλέως, paciter, cum rapacitate. Item festinanter, raptim. Et præterea dicitur ἁρπάζ. ἁλῶν apud poetas.

ἁρπαγὴ, ἡ, raptus, ipsa rapiendi actio, ἁρπαγμός. vt ἐφ' ἁρπαγῇ τοιαύτῃ, apud Thuc. & Xen. Et ἁρπάζω ποιεῖσθαι, apud Thuc. ἁρπάζομαι, rapto quæritus. Item abreptus, vt ψυχὴ ἁρπαγεῖσα, in Epigr.

ἁρπάζη, harpago, instrumentũ vncos habẽs quo vasa & alia teris retrahuntur, vt inquit Hesych. exp. & κερὰστρα, vide ibi. ἁρπάζαι dicta quædam vasa, itidem à rapiendo, de quibus Alex. aphr. Probl. lib. 1.

ἅρπαξ ἀρπακος, ὁ, rapax. Interdum cum genit. vt ἅρπαξ τῶν ἀνθρώπων, apud Arist. in Neb. Reperitur & ἁ, παξ ἅπαξ τινος, superi. ἅρπαξ sub. rapina, Hesiod. ὧδε ἀναθλήσαρπαξ ὁ ἡμεῖν. item harpax, idem quod ἁρπαγμὸς Poll.

ἁρπαλέος, ὰ, ὸν, ἡ vt ἁρπαλέα κύρδη, apud Hom. ἁρπαλέα quæ rapiuntur hoc est, quorum ii cupidissimi sumus.

ἁρπαλίως, rapidum cum festinatione, ἁρπαλέως, ἁρπαλίζω, luben er accipio.

ἁρπαλιζόμενος, celer. Καρπαλίμως, celeriter, raptim, citò. Hesych. vt ibi. ἁρπαλίμως τὸ φερειν ἀ ἐναντίως.

ἅρπη, falx. Item ensis falcatus. Hesiod. Διὸς πέλεκυν ὃ πελάζομεν βίην ἅρπην, &c. ¶ Item auis quædam aquilæ similis, fuscæ quidam genere. Il. τ. ¶ Item stellæ quædam paruæ & citæ quæ in summa Persei dextra manu notantur (vnde illa τοῦ ἀστέρος κεφαλὴ ἑστηκεν.) nam harpen poetæ Perseo attribuunt. ¶ Item apud medicos [vt in lexicis annotatur.] hujusmodi quidam ex flauabile totum corpus late corripiens.

ἁρπᾶν. aff. pro rapio. Et ἁρπᾶσαι pro falce vtor, rapio.

ἁρπεδόνη, ἡ, funiculus, apud Suid.

ἁρπεδὼν, όνος ἡ, funis, laquens. Xen. Est etiam instrumentum quo fiuum rotu. a glomeratur, in Epigr.

ἁρπεδονίζω, laqueo. Hesych.

ἅρπηκες, ες, ὁ, rapaces quædam deæ. Hesiod. in Theog. Eust. fuisse dæmonia alata quæ etiam homines vi raperent, vnde quis ex hominum oculis abreptus esset, ab Harpyis diluisse dicebatur. Scribit idem esse etiam ventos κατηγορεῖται ἁρπακικούς.

Composita.

ἀναρπάζω abripio, sursum rapio. Il. ι, ὅτε μιν ἐκρέουσα ἀνήρπασε Φοῖβος ἀπόλλων. Interdum subitò è medio tollo. ¶ It. madnam rapio, vel de medio tollo. Item sedibus cu. llo. ἀναρπάζομαι, abripior, sursum rapior. Sic Plut. in Rom. ἀνήρπασε εἰς θεοὺς, sublimis raptus ad deos. Item subitò è medio tollo. Luc. ἀφ' ἑνὸς ἡμέρας ἀναρπασθῆς. Item ad pœnam rapior. Dem. Phil. ὑπὸ τῶν ἀναρπασθέντων εἰς δεῦρο ὑπὸ τοῦ χρόνου. Item sedibus euellor. Aesch. Futurum ἀναρπασόμαι ponitur interdum pro ἀναρπάσω. vt apud Plut.

ἀνάρπαστος, ὰ, ὸν ἡ, abreptus, sursum raptus. Item repentè & subitò raptus. Luc.

Decomp. ἁρπαναρπάζω, antè seu prior ἁρπάζω. Dem. in Mid.

Συναναρπάζω, simul rapio, corripio, trahendo sursum.

ἁρπαρπάζω abripio, rapio. Aristoph. in Pluto.

ἁρπαρπάζομαι. abripior, rapior.

Διαρπάζω, diripio. Item discerpo. apud Xen. Διαρπάζειν τὰ ἐπιτήδεια, Διαρπαγὴ direptio.

Decomp Εὐδιάρπαστος, direptu facilis, direptioni expositus.

Ε ξαναρπάζω eripio, cum accus. & genit. Plut. Ε ξαρπάζομαι, eripior. Demosth.

Ὑφαρπάζ. ων, ὁ ὧ ἡ, qui sacra rapit. sacrilegus.

Καταρπάζω, corripio ex Aristoph.

Μεσοδάρπαξ, muris epith. apud Hom. in βατραχομυομ.

ἁρπαστύζω, præripio. Greg. ἀφαρπαγὴ, præreptio.

ἁρπαστύω, corripio. Aristoph. in Nub. συκῆς τε πιεῖν ἁρπαστύσαι.

ἁρπαστύω, rripio, clàm rapio. Aristoph. in Nub.

Α ΡΡΑΒΩΝ, δ, ὼν, ὁ, arrhabo, arrha. Hebræi, à quibus Græci hoc vocabulum sumpserunt, ערבון vocant id omne quo dicto confirmatur promissio. ideo quidam exp. pignus. Arrhabo tamen, inquit Hieronym. futuræ emptionis quasi quoddam testimonium & obligamentum datur: pignus verò, (hoc est ἐνέχυρον) pro mutua pecunia opponitur, vt quum illa reddita fuerit, reddenti debitum pignus à creditore reddatur. Vitur Paulus ad Eph. cap. 1. & 2. Cor. c. 1. & 5. & Plut. in Galba.

Ἀρραβωνίζω, arrhabone confirmo contractũ emptionis. Hesych.

Α ΡΤΗΝ. vel Α ἔρσην, ενος, ὁ ὧ ἡ, mas, masculus, de sexu dictum. apud Aristoph. ὥσθ' ἅτ' ἀνομώτων μηδεῖν σε δεῖ σπεῖρε ἐσὶν, ἄπλα ἐ' αὐτὸν, θήλεα. Dicitur etiam de plantis: apud Theophr. vt quum dicit duo genera σφυρίδων esse. ἄρρενα καὶ θῆλυ. Et φοίνικες ἄρσενες iidem apud Athenæum. Α ῤῥενα verò ἄῤῥ, masculorum edentia. Metaphoricè significat strenuum, fortem, & qui effœminatus non sit. Synesius, ἴνα γε εἰ τὸ ἄῤῥ ἄλκα ἄῤῥεν εἶναί. Plutar. μακεμνῦντ. Παφλαγόνα ἀδρὸν αὐτὸν ὑπομένειν ἀῤῥένως καὶ γλυκέως. Et ἄρσεν δὲν ἄρσεν ἐμοὶ, ἄρσεν ἀκμή. Α ῤῥένα vel ἄρσενα Hesychio, significat etiam τὸ κρηδέμνιον τὸ ἐξιχνοῦν ἐφ' ᾧ τὸ εἰς κοιλίαν ἐμπίπτον ζεῦγος. * Eustath. ab ἄρδω, deriuat, (sicut ab ὑμὴν ὑμένος) Δεῖ τὸν σαφέστερον λόγον ἐροῦντα.

Ἀρσενικὸς vel Ἀρσενικὸς, ὴ, ὸν, masculinus. vt ἀρσενικὸν ῥῆμα apud grammaticos. Ἀρσενικὸν verò seu Ἀρσενικὸν (quod Eustath. ἰδιωτικῶς ἀρσενικὸν dici tradit) Latinis auripigmentum vocatur, τὸ χρυσοειδὲς φάρμακον, vt tradit idem Eustath. De quo Dioscor. lib. 5. c. 121. Plin. l. 33. c. 4.

Ἀῤῥενικῶς vel ἀρσενικῶς, masculino genere. Athen.

Ἀνδρεῖος, ὰ, ὸν ὧ ἡ, virilis, fortis. Ἀῤῥενωδὴς, masculè, fortiter.

Ἀρσενόω, Ε. ωσα, masculũ reddo. Syn. epist. 146. ἐπῄρμενος ἀῤῥενωτέρῳ ἐρασθῆναι ψυχῇ. Et in pass. ἀῤῥενόομαι, masculescere.

Ἀῤῥενίζω, (comp.) idem cum ἀῤῥενόω.

Ἄρσην, ionicè pro ἄρσεν, seu ἄῤῥην, Herodot. ἐρσένων βοῶν. Idem ἐρσένα τὰ ἔρσενα. & τὸ ἔρσεν, proles virilis.

Α ΡΤΙΧ Α ΣΘΑΙ, in altũ scãdere manibus & pedibus, (quod αὐξάνεσθαι dicitur) Hesychio. Etymon vide in sequenti.

Ἀρτηρίζω, idem, Suidæ. Aristoph. simpl. pro scandere vsurpatur, in race, Ε ἐπὶ τὸ λεπτὸ κλιμάκια ποιεῖ ἀναρτᾶσθαι, ὥσθ' ὁμοῦ τ' αὐαρτᾶσθαι ἐπὶ τὸ ὑψηλὸν. vbi tchoi. annotat, deriuatum esse ex ἀρτή τῶν ὑποδεδεμένων, quasi ἀρτηρίαν. Suidas αὐαρτήμενον, exponit etiam ἐρασσόμενον. aptum, prehendens.

Α ΡΤΙΧΟΣ, ὰ, ὸν, ἡ, cophinus, seu vas vimineum. Etym. Eustar. & Hesychio. Non idem tamen prorsus esse quod κόφινον, ex Aristoph. patet, dicente in Auib. Α'λλ' ὡς ὄβριμος οὐ τὸ ἰὼν ὠθεῖ χόφινος, καὶ τὸν κοφῖνον ἄνωθεν ἐμπίπλαν πτερῶν. Eustat. & Etym. addunt Atticos masculino genere dicere τὸν ἄρτιχον, Ionesque item feminino ἡ ἄρτιχος. Plut. lib. ἀδὲ φιλοπαιδίας ἄνω ἐνέβαλε ἄρτιχον ἠκολουθηκὼς κομίζων. vide Aristoph. schol. & Suid. dicitur etiam ἄρτιχος, apud Diod. Siculum, vbi exponitur locus. Exponitur etiam cista lignea & arcula seu capsula.

Α ΡΝΟΣ, ὸ, ὁ ἡ, agnus vel agna. Il. χ. Οἵοντε ἄρν' ἔτεραι λαὸν ἰτὶν μέλαιναι Il. α. Αἰόλιν πᾶς ἔσκεν κυίσας αἰγῶν τε πελείων Βάλλ' ἀπάσας. vbi Eustath. dicit addi πελείων, vt poëta significet agnos grandiores, quum ἄρνες sint immaturiores adhuc & minores. * Eust. tradit ἄρνες non habere nominativum monosyllabum, sed Ἀβλὸ ἀ ὸν, & per synecopen ὸς: eúmque vel ab ἐρὸς esse, quòd in votis faciendis precibúsve agni sacrificari soleant. vel à βλὸν, vt ἀσαφὴς à σαφὴς & similia.

Ἀρνακὶς, ίδος, ἡ, Suidas exp. agnina pellis vnà cum lana. Aristophan. item calceamenti genus hyberno tempore ex agninis pellibus confecti, apud Plat. in Symp.

Ἀρνειὸν, ὸ, propriè locus vbi agninæ carnes venduntur, macellum agninarum carnium. Hes.

Ἀρνειὸς, ὰ, ὸν, ἡ, agninus, ἀρνεια κρέα. Luc. ἀρνειὸν φόν, agnina cædes. Sophoc.

Ἀρνειὸς ὁ, agnus adultior. Il. β, vide Eust.

Ἀρνίον, ὸ, agnellus.

Ἀρνοσκόπος, ὁ, vrinator. vide Etym. & Eust. Il. π.

Ἀρνοσκοπικὸς, exp. vrinatorum exercitia.

Ἀρνοτηνεῖς, ὁ, pisces, qui & ἴσκιοι. Eust. ex Athen.

Ἄρνυμι, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita.

Ἀγέλιος, ὰ, ὸν, ὁ ὧ ἡ, pulchras habens agnas seu oues. Dicitur & ἀγέλιος, λος.

Ἀμνειὸς, ὰ, ὸν, ὁ ὧ ἡ, multos agnos habens. Il. β. Et per consequens, dues. Dicitur & πολύῤῥηνος, Od. λ. & πολύῤῥηνος.

Ἀμνὸς, agnũ sub se habens. vt ὕπαμνος, πάμμνον apud Hesych.

Ὑπόῤῥηνος, idem.

Μέρναμαι, quomodo huc pertineat, vide suo locõ.

Ἀρτινὸς, ἄρσιλος, &c. vide in Α ῥῖλος

Α ῥσης, vide in Α ῖλος. Α ῥσις, νος, ὁ ἡ, vi le in Α ῥῖλος.

Α ΡΤΑ ΒΗ, ης, ὁ, artaba: mensura Persica, tribus chœnicibus Atticis capacior quàm Atticus medimnus, teste Herodoto, lib. 1. pag. 49. Apud Ægyptios autem artabam facere modios viginti, scribit Hieron. in cap. 5. Ezechiæ.

Α ΡΤΑΜΟΣ, ὸ, ὁ. lanios, coquus. Apud Lycophr. interfector. vt πατρὸς ὑφ' ὧμος κληθήσεται. * Eust. dictum tradit quasi ἢ εἰς ἄρτα τέμνοντος.

Ἀρτεμίσιον, ῶ, cõcido in frusta: Item trucido, ἀρτεμίσειν αὐδήσας. Eurip. Διαρτεμίσιον, ῶ, (comp.) idem.

Α ΡΤΑΩ, ῶ. F. ήσω, appendo, suspendo. * A verbo ἄρω.

Ἀρτήσομαι, ῶμαι. appendor, suspendor, pendeo: vt apud Synesium: ἐπεὶ ἐν τῷ ἑνὶ δὲ πολέμου πάντ' ἀνὴρ ἀγαθὸς ἀρτήσεται ἐκ ζωῆς ἐρεθίζων illis è tenui filo vitam esse suspensam aiun. Greg. Naz. ἐν ἡμῖν ἀρτήσει ἑνὸς, vnum ex altero pender. Metaph. est etiam pendeo animi, & spem meam in aliquo collocatam habeo, vt inquit Herodian. lib. 4. ἤρτητο γὰρ πάσα ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ τῆς ἀνδρείας τε καὶ πίστεως. vbi tamen Polit. interpr. nunc totum Romanum imperium in virtutem vestram recumbit & fidem. Ἀρτώμενος ἑαυτοῦ, adiunctus sum alicui, socius vel comes sum alicui, & assecla. Xenoph. Hell. 6. ὃς ἢ ἐξ ὑμῶν ἠρτημένων πόλεων.

Α ἔρτημα, τὸ, quod suspensum est vel appensum. Item appendix. Item peculiari signif. lorum ex quo marsupium dependet, vide & Hesych.

Ἀρτανὴ, ἡ, laqueus. Item suspendium. Soph. in Antig. ¶ Poll. est etiam σπαρτίον ὃ λαμβάνει ὁ ἅλως εἰς τὸ αὐλικὸν ὁ ζυγὸν.

Ἄρτεμον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α ναρτάω, ῶ, suspendo. vt ἀπαρτὸ ἐμαυτὸ θοίγω, suspendo me laqueo. Α ναρτᾶν ἑαυτὸν εἰς ὑπὲρ apud Dem. Metaph. dicitur pro, spem suam & præsidium in aliquo locare, & cum eo vitæ fidis sociare.

Α ναρτώρημαι, ῶμαι, suspendor, vt αἰωρητηρίῳ ἢ θρόνῳ, suspendo me laqueo. Α ναρτᾶν ἑαυτὸν εἰς ὑπὲρ apud Dem. Metaph. dicitur pro, spem suam & præsidium in aliquo locare, & cum eo vitæ fidis sociare.

Α ναρτώρημαι, ῶμαι, suspendor, vt αἰωρητηρίῳ ἢ θρόνῳ, apud Philostr. suspensus è curru. Et metaph. Dem. αἰωρεῖσθαι ὑμᾶς ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς λόγοις ἐξ ὑπαίθρου. Dicuntur & ἐλπίδες αἰωρηταὶ, spes pendere. Et apud Luc. ὅλη τῇ ἐμῇ νεῴμορος αἰωρητηρίῳ, ὁ αὐτὸ meo pendentes. Et apud Plut. in Oth. πάντων ὄντων αὐτῷ αἰωρητηρίων τῇ ὄψει, quum omnes ex eius vultu penderent. Apud Herodot. αἰωρητηρίῳ, cum inf. suspẽsus sum deliberatione aliquid agendi. ¶ Item pro αἰωρῶ, suspendo. Item concilio mihi & alicui, amicitiáque deuincio. Xen.

Α ναρτησις, εως, ἡ, suspensio. Item metaph. obstrictio, deuinctio, quæ fit bene merendo de aliquo.

Α ναρτίζω, ῶ, suspendo, appendo. vt ἀπαρτὸ ζωὴ ἐλπίδας ὧν τότε. Lucian. Item (q. d. deorsum suspendo) dirimo, dirtraho, dissocio. Lucian.

Α ναρτίομαι, suspendor. Item dirimor, separor, disto. Item aberro, longius digredior. apud Xen.

Διαρτάω, ῶ diduco, dirimo: interuallo quodam intercipio. Plut.

Ε ξαρτῶ, ῶ, suspendo, alligo, annecto. Herodian. ἐξαρτήσας ἢ ἐπιφορᾷ ζώνης τὸν τράχηλον εὐ θοίγω. Et metaph. Synes. epist. 109. Τοσούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κεφαλῶν, ex tot iudicibus nos suspendunt, ex tot hominum iudicio pendere nos faciunt. Item deuincio, id est, amicitiam alicuius concilio quasi cum suspendendo ex meo nutu Synes. epist 98. ἐξαρτῶσι σωτῆρ ἢ ἐπίσκοπος εἶναι σᾶς. Item eleuo, tollo sursum. vt interpr. Bud.

Ε ξαρτίζομαι, ῶμαι, dependeo, pẽdeo. Aristid. in Panath. ὃ ἢ τῶν ἐξαρτήσεται, ex hoc dependet. huius est appendix. Et pro, magnopere deditus sum. vnde præt. ἐξήρτημαι, coniunctus sum, adhæreo. Plut. in Anth τὰ μεγάλα πεδία τῶν λόφων τούτων ἐξήρτηται, ingens planities his collibus adhæret, vel subiacet. Item coniunctus & connexus sum, coniunctam habeo rationem. Bud. ex Plat. Apud Strab. ἐξήρτηται ἢ χώρα ὥσθε νέφη, assurgit, attollitur, Bud.

Ε ξάρτημα, appendix Ε ξάρτησις, suspensio.

Ε πιαρτάω, ῶ suspendo desuper. vnde ἐπιαρτᾶσθαι dicitur quod impendet. Æschin. in Tim. ὃ φόβος ἐπῆρτηται τοῖς ἀνδράσιν ὁμοίως, metum iniecit. Et ἐπιαρτηθῆναι κίνδυνον apud Herodian. periculum impendens.

Παραρτάω, ῶ, suspendo è cingulo, vel succingo vt ensem. Luc. de Herc. κηὐ τ' ξιφος παρῆπτο.

Παράρτημα, quicquid ita suspensum gestatur. quidquid ab alio dependet & annexum est vt appendix. quicquid applicatur & admotum suspenditur. Luc.

Περιαρτάω, circum appendo, seu alligo.

Προσαρτάω, ῶ, appendo. προσήρτηται μόνος, appensus. Et metaph. deditus alicui rei & velut ex ea pendens.

Προσάρτησις, q. d. appensio, additamentum.

Συναρτάω, ῶ, appendo, annecto. Eurip. in Med συναρθήσας ὄμμ'.

Συναρτῶμαι, appendor, annector, connector. vt συνήρτηται τῇ

φλεβὶ, venæ connectitur, Aristot. item adhæreo. item sequor. Bud. ex Plut.

Συνάρτησις, connexio rerum & colligatio, quum vna ab altera dependet. Plut.

Decomp. Ἀσυνάρτητος, non connexus, non cohærens: seu qui connecti & cohærescere nequit. Et *pro*, non cõsentaneus, non conueniens, ineptus, ex Greg.

-ἈΡΤΕΜΗ´Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, incolumis, integer. Il. η. Ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα. * A nomine ἄρτος, vel q. ἀπημής.

Ἀρτεμία, incolumitas, salus, sanitas. Epigr. libr. 4.

Ἀρτεμέω, ῶ, incolumis sum, valeo, sum integris viribus. Nonn.

-ἈΡΤΕ´ΜΩΝ, ονος, ὁ, artemo: hoc est velũ nauis maius: vtitur Lucas Act. c. 27. item trochlea quædam in illo tractoriæ machinæ genere quod πολύσπαστον nominatur. Vitru. l. 10. cap. 5. * Prior ἀρτέμων dicitur παρὰ τὸ ἠρτῆσθαι: posterior παρὰ τὸ ἀρτῆσαι, quoniam eo ingentia pondera tolluntur, vt Alciatus sentit.

-ἈΡΤΕ´ΟΜΑΙ, οῦμαι, apparo, paro, vt apud Herodotum, ἀρτέεσθαι νέας, & ἀρτέετο ἐς πόλεμον ἐξ ἀρχῆς. * Ab ἄρω.

Composita.

Ἐπαρτής, έος, ὁ καὶ ἡ, paratus, qui est in promptu. vt Od. θ, καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι. Sic ἐπαρτέες νῆες, ἐπαρτέα πάντα apud Apol.

Ἐπαρτία, ἡ, apparatus, κατασκευή. Hesych.

Παραρτέομαι, οῦμαι, præparo, struo, apud Herodotum. Et παραρτέετο στρατιήν, comparabat exercitum, apud eundem.

-ἈΡΤΗΡΙ´Α, ἡ, arteria, spiritus semita, spiritus conceptaculum. vt apud Soph. πλεύμονος ἀρτηρίας. Et τραχεῖα ἀρτηρία, apud Alex. Aphr. in Probl. asper canalis quo vox editur, i. fauces Ruffus Eph. tradit arterias à vetustis Græcis venas vocatas fuisse. * Volunt dictã ἀπὸ τοῦ τὸν ἀέρα τηρεῖν, vt refert etiam Phalar. vel ab ἀλλάσσω, quasi ἀλτηρία, verso postea λ in ρ.

Ἀρτηριακός, οῦ, ὁ, arteriacus, ad arteriam pertinens. vt ἀρτηριακὸν πάθος, raucitas, vt scribit Paulus l. 3. c. 28. De homine verò intellectum, idem est quod βραγχώδης, raucus. Est enim raucitas proprius arteriæ asperæ affectus. Ἀρτηριακὴ (nõ addito vel τῆς ἀντιδότου vel alio quopiam nomine) dicitur à recẽtioribus medicis (vt ait Gal.) τὸ τῆς ἀρτηρίας τραχείας φάρμακον.

Ἀρτηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arteriosus, vt anatomici interpr.

Ἀρτηριάζειν, in Hippiatr. de equo hydrope laborante, ὅταν δὲ ἀπεῤῥύη τὸ ὑγρὸν ἀρτηριάζεσθαι καὶ θερμαίνεσθαι ὡς τραῦμα. Bud.

Ἄ´ΡΤΙ, modò, paulò antè, nuper Aristoph. in Nebul. ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης, modò interrogabat. in Epigr. ἐς φάος ἄρτι μολόντος, recèns nati. Cum verbis præsentis temporis verti solet, nunc, iam, primùm. Xen. in Apol. Socr. ἦ ἄρτι δακρύεις; an nũc fletis? Theophr. ὅταν ἄρτι φύηται, quũ primum emergit. Sic Ioh. 9. πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Ἀπ' ἄρτι, ab hoc tempore, in posterum, vt Ioh. 1. & Matth. cap. 26. Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας, vsque in tempus præsens, 1. Cor. 4. Ἕως ἄρτι, item. Ioh. 5. ¶ In multis comp. significat perfectionem, ab ἄρτιος: vt in ἀρτιεπής, ἀρτιμελής, &c.

Ἀρτίως, idem cũ ἄρτι, modò, nuper. Sic Plato ἀρτίως εἶπον. Apud Aeschin. ὅτι ἀρτίως κατεληλύθει ὁ δῆμος, exp. quũ recèns rediisset, vel paulũ antè. Aliam signif. vide in Ἄρτιος.

-Ἄ´ΡΤΙΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, propriè dicitur de numero pari, qui suis partibus aptè inter se cohærentibus ita componitur vt nihil neque desit neq; supersit. quẽ τέλειον appellant geometræ, qui τοῖς ἑαυτοῦ μέρεσιν ἴσος ἐστί. vt ἄρτιος ἀριθμὸς, par numerus, cui opponitur περισσὸς, impar. Plut. de defect. orac. τοῦ περιττοῦ τοῦ ἀρτίου κρατηθέντος. Sed & illi quorum par est numerus dicuntur ἄρτιοι. vt apud Luc. in Hermot. οὕτω μὲν γὰρ, ἣν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. Hinc factũ quidã existimant, vt ἄρτιος per metaph. significet integrũ & perfectũ. vt Luc. de Vulcano loquẽs in lib. de sacrif. καὶ οὐδὲ ἄρτιον τὼ πόδε. Et 2. Tim. 3. c. ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, i. vt perfectus sit homo Dei, &c. Exponitur & ἡρμοσμένος. Il. ε. φρεσὶν ἄρτια ᾔδει. Et Od. θ. ἄρτια βάζειν, i. consentanea loqui, vt interpr. H. Steph. Atque adeò grammatici deducunt ab ἄρω.

Ἀρτίως, aduerb. integrè, perfectè. Item cohærenter & aptè. item pro ἄρτι.

Ἀρτιάκις, pariter, i. pari numero. Ἀρτιάκις καὶ περισσάκις, Plut.

Ἀρτιάζω, ludo par impar. Aristoph. in Pluto, στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζουσι χρυσοῖς.

Ἀρτιασμὸς, οῦ, ὁ, lusus eorũ qui ludũt par impar. Arist. Rhet. 3.

Ἀρτίζω (cum suis compositis ἀπαρτίζω, ἐξαρτίζω, καταρτίζω, quæ sunt vsitatiora) significat non solum compingere seu componere ac coagmentare sed etiam cõplere, perficere, & absolutum reddere. Apud medicos vsurpatur etiam *pro* sarcire quod ruptum est & dissolutum.

Ἀρτίζομαι pro eodem, apud Theocr. in Styla [illegible] ἀρτίζοντ.

Composita.

Ἀνάρτιος, impar, οὐκ ἄρτιος.

Ἀπαρτίως, exp ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς, apud Hipp. Ἀπάρτιαν ἀποφέρειν, Plut. auctionem bonorum facere, auctionari. Vide Bud.

Ἀπαρτίζω, perfectũ & absolutum reddo, omnibus numeris expleo. τὸ ἀρτίως, id est, ἐναρμόστως συμπληρῶ. ferè absolutè ponitur. inquit Bud. vt Arist. Pol. 5, ὥστε ἀπαρτίζειν πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς, vt æquare prudẽtia & grauitate morum possit magnitudinẽ dignitatis & principatus. Quare & pro quadrare ponitur. vt apud Aristot ἐν τῇ ἀπαρτιζούσῃ ὥρᾳ. Et pro adæquare. vide Bud. item pro dispertire, diuidere.

Ἀπαρτιζόντως, aduerb. perfectè, expleto numero. ita vt nihil desit, nihil supersit, inquit Suid. (té. vide Suid.

Ἀπαρτὶ, exp. ἀπηρτισμένως, id est, plenè, omnino & q. d. explete.

Ἀπαρτίζομαι, pass. perficior, absoluor. vt κόσμος ἀπαρτιζόμενος, apud Basil. item diuidor. Ioseph. de antiq. ἀπαρτίζεται εἰς τὰ κεφαλάς.

Ἀπαρτισμὸς, perfectio. vt Lucæ 14. cap.

Ἀπαρτιστικὸς, q. d. absolutorius, ad perfectionem & cõsummationem rei alicuius conducens.

Decomp. Συναπαρτίζω, idem quod ἀπαρτίζω, B. ex Themistio.

Ἐξαρτίζω, absolutum reddo, absoluo, expleo. vt act. Apost. c. 21. Item apparo, adorno, instruo, vel perfectè instruo. 2. Tim. 3.

Καταρτίζω, pro ἀπαρτίζω, perficio, absoluo, absolutè cõpono. vt Lucæ 6. cap. Interdum pro accommodare & concinnè aptare, & agmentare, aptè componere. vt ad Hebr. 10, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι. & 1. ad Cor. c. 1. & ad Rom. 9. item ex multis vnum compono. vt Diosc. in præf. libri 6. τὰ κατηρτισμένα ἐδέσματα, edulia è multis rebus concinnata & composita. Hinc ducta metaphora, ad concordiam atq; vnanimitatem reduco, perturbatos & seditionem agitantes sedo ac compesco. Herodot. in Terpsich. μέχρι οὗ μιν Πάριοι κατήρτισαν, compremptos consociârunt, dissidentes conciliârunt. item reconcinno, resarcio, instauro. vt Matth. 4. & ad Gal. vlt.

Κατάρτισις, εως ἡ, perfectio, absolutio. item instauratio. vt 2. ad Cor cap. vlt.

Καταρτισμὸς, idem. Apud Aeginetam, restitutio luxatorum in naturalem situm legitimumque. item reconciliatio. ita reconcinnatio, ipsa resarciendi actio, instauratio.

Καταρτιστὴρ, reconciliator. Herodot. in Terpsich.

Decomp. Δυσκαπάρτιστος, in Hippiat. exp. qui conceptum non perficit.

Προκαταρτίζω, antè absoluo. 2. ad Cor. c. 9.

Παραρτίζεσθαι, apparari. Hesych.

-ἌΡΤΟΣ, ου, ὁ, panis. Ab αἴρω significante προσφέρω, inquit Etymol. quasi ὁ καθ' ἑκάστην τῷ σώματι ἡμῶν προσφερόμενος. Cui etymo assentitur Eustathius quoque. Sed additur & alia ratio ab Etymol. vid licet. διὰ τὸ αἴρειν καὶ κουφίζειν τὴν δύναμιν. Videtur etiam ab ἄρω deduci posse, vt sit ἄρτος cibus corpori congruus: sicut ab eodem ἄρω deducitur ἄρμαλιά, cibus.

Ἄρτος ναυτικὸς, Luc. panis nauticus. ¶ Quidẽ est etiam ψωμὸς, panis frustum, buccella. Alex. Aphrod. in Probl. πάσχουσιν αὐτὸ καὶ ἀθρόως μέγιστον ἄρτον καταπιόντες.

Ἀρτίσκος, ου, ὁ, paruus panis. aliis, pastillus. Athen. l. 4.

Ἀρτίδιον, paruus panis. Laërt.

Composita.

Διαρτίζω, subigo & panem informo, vt quum massa in panes informatur. Bud.

Ἡμίαρτον, Hesych. esse dicit speciem panis hemicycli figura, id est, lunata. Legitur & ἡμιάρτιον.

Μεγάλαρτος, magni panis dator. Μεγαλαρτία, festum magnorum panum.

Ὀλιγαρτία, ἡ, penuria panis, q. d. paucitas panis. Suid.

Τρωξάρτης, ου, ὁ, paniuorus. nomen muris. ἀπὸ τοῦ τρῶξαι ἄρτον, id est, ex eo quòd panem edat, seu rodere soleat apud Hom. in Batrachomyom.

-ἈΡΤΥ´Ω, & ἀρτύνω, (interiecto ν) apparo, adorno, instruo, struo. Od. π. v. 448, τῷ δ' ἤρτυον αὐτῷ ὄλεθρον. Et ξ, λόχον ἤρτυον. Ἀρτύναντες, i. παρασκευάσαντες vel συντάξαντες, Hesych. apud Herodot. ἤρτυον τὴν ἐπιβουλὴν, insidias struxerunt. Il. ο. v. 303. Ὑσμίνην ἤρτυνον ἀριστῆας καλέσαντες, Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον, quod Eustath. exponit ἀσφαλῶς ἡρμόζοντο. ¶ item condio. Soph. ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. * Eust. ab ἄρω deducit posse & ab ἀρτίω deduci. vt χύω à χέω.

Ἀρτύομαι & ἀρτύνομαι, apparor. item condior. item *pro* apparo. vt Iliad. β. v. 55.

Ἄρτυμα, τὸ condimentum. Plutar. de lib. instit. ἡ γὰρ πάντων πόνοι ἄρτυμά ἐστι.

Ἀρτυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, in condiendis cibis vsum habens, ad condiendos cibos accommodatus.

Ἄρτυσις, ipsa actio condiendi.

Ἀρτυτὸς. exp. condimentarius seu conditaneus. Diosc. lib. 4. Ἀρτυτικά pro [illegible] cinaræ (qui vulgò artichaux) affertur ex Alex. Trall.

Ἀρύω

... ης, exp. amicitia: item συνέταξις. Ἄρτυνος, exp. ἄρχων. Sed tradunt alii ἀρτύνους fuisse λεγόντων. Epidauriorũ peculare nomẽ. Ἀρτῦναι ex Herodoto aff. pro quibusdam Argiuorum magistratibus.

Composita.

...αρτύω, adorno, struo, molior.

Ἐξαρτύω, adorno, apparo, instruo. Polyb. 5. καὶ ζεύγας ἐξήρτυε δεῖ πατρὶ σκευάσαι. Sic Herodian. ἐξήρτυε δὲ καὶ στόλον ναυτικόν. Apud eundem ἐξαρτύσαι ponitur interdum significatione act. vt l. 1. ναυτικόν τι ἐξαρτύσαι ἡ Ἑλλάς.

Ἐξάρτυσις, apparatus. Suid.

Ἐπαρτύω, apto, adapto. Od. θ. v. 446.

Καταρτύω, compono, coagmento, instruo. Plat. de leg.

Decomp. Προκαταρτύομαι, compono, ex multis vnum facio.

Ὀψαρτύω, opsonia condio & instruo vel apparo. apud Suid.

Ὀψαρτυσία, ἡ, conditio & instructio opsoniorum. vel etiam ars condiendi & apparandi opsonia.

Ὀψαρτυτὴς, οῦ, ὁ, opsoniorũ conditor vel instructor. Poll. l. 6.

Ὀψαρτυτικὸς, pertinẽs ad eũ qui opsonia condit vel instruit. popinalis, culinarius. vt ὀψαρτυτικὸν βιβλίον, apud Athen.

Ὀψαρτυτικὴ, ars coquinaria seu coquorum artificium.

Συναρτύω, compono, accommodo. Ex Basil. epist.

Συνεξαρτύω, apparo, instruo, adapto. Apoll. Arg. 2.

-ἈΡΥ´Ω, & ἀρύτω, F. ύσω, haurio, ex profundo traho. Item simpl. traho: nam grammatici ab ἐρύω deriuant verso ε in α, Hesiod. Οἱ μὲν ἐπέπινον, τοὶ δ' ἤρυον, hauriebant. Epigr. l. 4. ἰδὼν ἀρύοντα βοώτην, haurientem intuitus pastorem. Et metaph. apud Apoll. Argon. lib. 3. Καί νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ σηθέων ἀρύσσατο ψυχὴν, i. exhauriens. Passiua quoque vox actiuam significationem habet. Aristoph. in Neb. Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέοις ἀρύτεσθε πρόχουσι. Plato de leg. ὧν ὁ μὴ ἀρυτόμενος ὅθεν τε δεῖ καὶ ὁπόσου καὶ ὁπότε.

Ἀρυστὴρ, ῆρος, ὁ, cochlear, concha, haustrũ, i. instrumentum coquinarium quo ex aheno hauritur aliquid. Diosc. lib. 2. c. 94.

Ἀρυστὶς & ἄρυσις & ἀρύστιχος, Aristoph. schol. est vasculum aptum ad hauriendum: vt cotyla, cyathus, calix. Athen. lib. 2. & Aristoph. in Vesp.

Ἀρύταινα, ἡ, est εἶδος λεκανίδος, vt Eust. annot. Numeratur & inter vasa balneatoria. Poll. l. 10.

Ἀρυσάνη, ἡ, idem videtur significare quod ἀρύταινα. Athen.

Composita.

Ἀναρύτω, haurio, idem quod ἀρύτω.

Ἀναρυστὴς, vas in quod vinum hauritur. Hesych.

Ἀπαρύω vel ἀπαρύτω, haurio ex. Interdum metaphoricè *pro*, detraho velut hauriendo, seu minuo. Plut. Pro eodem vsurpatur etiam interdum ἀπαρύομαι.

Ἐξαρύω, exhaurio. item exprimo.

Ἐξάρυσις, exhaustio. Gal. in lex.

Ἐπαρύω & ἐπαρύτω, haurio. Et pro eodem ἐπαρύομαι seu ἐπαρύτομαι.

Ἐπαρυστὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀρυστὴρ seu ἀρύταινα, vasculum quo oleum lychno infunditur. Exod. 25.

Ἐπαρυστρὶς, ίδος, ἡ, idem. Exod. c. 37. & Num. c. 4.

Ἐτνήρυσις, dicitur tudicula seu cochlear quo τὸ ἔτνος ἀρύομεν sive ἀρύτομεν, id est, quo pultem ex olla haurimus. Aristoph. in Acharn.

Ζωμήρυσις, εως, ἡ, vasculum quo ius hauritur vel despumatur, quod cochleare à quibusdam appellatur. Athen. l. 7.

Κοτυλήρυτος, siue κοτυλήῤῥυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vola haustus. vel quantum vtraque manu haurire potes. Hom.

Κυλικήρυτος, calice haustus. vel tam exundans vt calicibus hauriri queat. Hesych.

Οἰνήρυσις, vasculum quo vinum hauritur. Aristoph. in Acharn.

-ἈΡΧΗ´, ἡ, principium, initium, exordium. Il. λ, κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή. Plat. Pol. 2. ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. Ἀρχὴν ποιήσασθαι, initium facere, incipere, Isocr. Ἀρχὴν λαμβάνειν, initium sumere, apud Plat. de leg. à quo & ἀρχὴν ἄρξασθαι dicitur in Tim. Exponitur & fundamentum: vt ἀρχὴν βάλλεσθαι, Plat. in epist. fundamenta iacere. Ἀρχὴν, interdum aduerbialiter ponitur, significans principiò, ante omnia, in primis, primò: vt apud Plat. in Axiocho, & apud Luc. & Ioh. c. 8. vbi variè afferuntur expositiones ab interpretibus. Apud Thuc. οὐδὲ πειρῶνται ἀρχήν. exp. ne tantulum quidem conantur. Apud Xen. Pæd. 1. τοῦ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ κάμνειν τὸ σῶμα, τούτου σοι δεῖ μέλειν, tibi danda est opera vt prorsus non ægrotet. ¶ Item ἀρχὴ, principatus, imperium, dominatus, ditio. Thuc. lib. 2. τῆς ἀρχῆς ἀπολυθῆναι, liberari dominatu. Ἀρχὴ ναυτική, Plat. de rep. imperium in nautas. Item magistratus. vt in illo Biantis dicto, ἀρχὴ ἄνδρα δείξει, Aristot. in eth. lib. 5. c. 3. In qua signif. dicitur & plur. num. ἀρχαὶ apud Thuc. lib. 2.

Deriuata ab ἀρχή, *principium.*

Ἀρχῆθεν (*aduerb. poeticum*) ab initio. Herodot. in Thal. & Philo.

Ἀρχαῖος, ὁ, pristinus, antiquus. vt εἰς τὸ ἀρχαῖον, Aristoph. in pristinum statum. Et ἀρχαῖος ὕπνος, apud Xen. Item antiquus, vetustus, priscus. vt apud Synes. ...

stultus, ineptus. Plato in Euth. καὶ ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος.

Ἀρχαῖον, ου, τὸ, sors vsurarum. Subauditur autem substãtiuum δάνειον siue δάνεισμα, quod aliquando additur. Dicitur ἀρχαῖον etiam de bonis alicuius pro sorte & capite vnde fructus & reditus maneat, adeò vt τὰ ἀρχαῖα vocet Demosth. τὰ πατρῷα, auita bona.

Ἀρχαίως, antiquè, antiquo more, antiqua morum simplicitate, absque malitia. Interdum *pro*, stultè. Dem.

Ἀρχαιότης, ητος, ἡ, antiquitas. Pausan.

Ἀρχαϊκὸς & Atticè ἀρχαιϊκὸς, οῦ, ὁ, antiquitatem seu antiquam simplicitatem aut rusticitatem præ se ferens, siue in moribus; siue quod artem attinet. Plat. in Public.

Ἀρχαϊκῶς, antiquo more, antiqua simplicitate seu rusticitate. Item stultè.

Ἀρχαΐζω, antiquitatem seu antiquos imitor.

Ἀρχαϊσμὸς, veterum seu priscorum imitatio: in primis autẽ in sermone seu dictione. vnde figuræ nomen est apud gramm.

Ἄρχω, incipio, initium facio. Od. γ, μύθων ἦρχε. Et Il. α. ἦρχ' ἀγορεύειν, uerba facere cœpit. Item sum principium seu origo. vel autor sum. Thuc. ἥδε ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει. Item priores partes occupo, apud Thuc. ἄρχω τῆς μάχης, prior pugnam capesso. Sic ἄρχειν πολέμου apud eundem. Sic apud Dem. dicitur ἄρξαι χειρῶν ἀδίκων, qui prior lacessiuit aut rixam aut bellum, & qui prior percussit, vt Bud. interp.

Ἄρχομαι, incipio, initium facio, vel initium sumo. Od. ο, ἤρχετο μύθων. Sic ἄρχομαι συγχύσεως. Et ἄρχομαι ἀπὸ τύπου. Dem. & Lu. Et ἄρχομαι ἐκ τοῦ δὲ τῆς ἀρχῆς, apud Xen. ¶ item pro ἀπάρχομαι. Od. ξ, Παντόθεν ἀρχόμενος μελέων. ¶ Item *pro*, initium habeo. Greg. de theol. lib. 1. οὐκ ἄρχεται γὰρ ἀπὸ χρόνου ὁ χρόνων δεσπότης.

Ἄργμα, τὸ, vel potius ἄργματα, τὰ, primitiæ ἀπάργματα. Od. ξ.

Composita.

Ἀγαθαρχία ἡ, boni principium. vel boni principatus. De Deo dicitur à Dionysio Areopag. Hinc ἀγαθαρχικὴ τριὰς ab eodem appellatur.

Αἱρεσίαρχος vel αἱρεσιάρχης, hæresis autor, *id est* sectæ, à quo secta quæpiam initium cœpit. Et apud Eccles. scriptores, autor dogmatis à religione Christiana alieni.

Αἱρεσιαρχεῖν, esse autorem sectæ.

Ἄναρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, principio carens. de Deo solo dicitur. Exp. & æternus. Greg. Vide & aliam signif. in ἀρχὴ principatus.

Decomp. Συνάναρχος, vnà cum alio carens principio. coæternus. vt Christus dicitur Patri συνάναρχος.

Ἀπαρχαιόω, ῶ. F ώσω, antiquum reddo, obsolescere facio.

Ἀπαρχαιοῦμαι, antiquus fio, obsolesco. vnde ἀπηρχαιωμένη λέξις.

Ἀπαρχαΐζω, antiquum reddo, antiquo nomine appello. Item antiquitatis formam tribuo, apud Athen. dipnosoph. lib. 1.

Ἀπάρχομαι, primitias soluo & decrepo. Cum genit. apud Herodot. Item libamenta facio, apud eundem. vide Bud. Et cum ἀπὸ, apud Phil. de vit. M. l. 1. Et cum accus. Il. ψ. & Od. ξ. ¶ Item pro ἄρχομαι, primas partes accipio, primitias occupo. Itidem cum geniti. apud Gregor. Ἀπαρχὴ, ἡ, & frequentius ἀπαρχαὶ, primitiæ. Plutar. & Plat. Ἄπαργμα, vel potius ἀπάργματα, primitiæ. Gregor.

Γενάρχης, ου, ὁ, generis princeps, gentis & familiæ autor: à quo genus (i. familia aliqua) originem & initium sumpsit.

Ἐνάρχομαι, incipio, auspicor. Plut. in Cic. καὶ μόλις ἐνήρξατο τοῦ λόγου.

Decomp. Προενάρχομαι, ante incipio.

Ἐξαρχῆς pro ἐξ ἀρχῆς, ab initio, à principio.

Ἐξάρχω, incipio, auspicor. Od. δ, μολπῆς ἐξάρχοντες Et Xen. Pæd. 7. παιᾶνα ἐξάρξαι. Ἐξάρχομαι, idem. vt Xenoph. ἐξάρχομαι παιᾶνα, Hellen. 3.

Ἔξαρχος, inceptor. Item princeps rei alicuius conficiendæ. Basil. ἔξαρχοι τῶν καθελόντων αὐτούς. Exp. & præcentor.

Ἐξάργματα, τὰ, primitiæ. Item dicuntur exteriora membra quæ prima amputantur in truncatione corporis alicuius.

Ἐπάρχομαι, auspicor, cœpi. Il. α.

Ἠραρχικὸς à vere incipiens.

Θεαρχία, ἡ, suprema diuinitas. Deus supremus, ad quem omnia referuntur. apud Areop.

Θεαρχικὸς, qui supremæ diuinitatis est, qui summi Dei est, diuinus. vt θεαρχικὸν πνεῦμα. Areop.

Κατάρχω, primus facio vel dico. Interdum absolutè. Interdum cum genit. Interdum cum infinit. loco genitiui. vt Xen. lib. Ἀπομν. 2. κατάρχοιμι τοῦ καλεῖν ἐκεῖνον, prior illum inuitarẽ. Item autor sum alicuius rei, exemplum præbeo. Athen.

Κατάρχω μάχης apud Eurip. & κατάρχω τοῦ πολέμου apud Plut. Inuenitur & κατάρχειν λέγων apud Plat. in Euthyd. Item pro ἐξάρχειν. Aristot. vnde ὁ κατάρχων, præcentor, præsultor.

Καταρχὴ, initium, exordium. Polyb. Exp. & libatio, primitiæ.

Κατάρχομαι, incipio, inchoo. vt κατάρξασθαι τῆς μάχης apud Polyb. Est etiam victimam ferire, & ad alia transfertur, inquit Bud. apud Lucian. & Plut. ¶ Item hostiam & sacrificium libo, quod fiebat antequam hostiam ferirent. Herodot. ἐπεὶ δὲ αὐτοῦ πρὸ τοῦ βωμοῦ κατήρξατο.

Κατάργματα, primitiæ. Eurip.

Decomp.

προ ἐξαιρέτου, inficior. Dem. ἔξαιρος ὧν μὴ πεθεικὼς. apud Isoc. ἐξαίρετον ὀνομάζειν τὸ χρυσίον. Dicitur & ἔξαιρος εἰμὶ τοῦτο, vt apud Dem. Isocr. &c.

-Α'ΡΝΥΜΑΙ, capio, recipio, cõsequor. Propriè aũt volunt esse, dãto ἀ pro eo aliquid vicissim accipere: per cathachresin verò per mutare, sic & à πάλιν esse παιδί, & ab ὄνος secundũ quoddam ἀναλογία, quòd in pecoribus veterum diuitiæ & commercia cõsisterent. Hinc μισθὸν ἀροῦσθαι mercedẽ capere, apud Arist. & Plat. quod & vno verbo μισθαροῦσθαι dicitur. Et ἀ ῥῆμα κλίσ apud Eur. consequor gloriam. Apud Hom. videntur potius significare, capto & consequi seu adipisci conor, quã capio & consequor. Iliad χ ἐπεὶ οὐχ ἑκὼν ἑκόντα λάβοι ἀρνούμενον. Sic ἱμείρω ἀ ῥῆσθαι, conor pœnas sumere. Iliad. α. & ι. item pro αἰρεῖσθαι, apud Plat. de leg. lib. 12. ζωὸν αἱρεῖσθαι ἀνδρὸς μὴ πύλας ῥηγνύναι μετ' αὐδρείας καλὸν καὶ ὁ ἀμφοτέρα ῥάιδιον.

Composita.

ἀπάιρνυμαι, aufero. ἀφαιρεῖσθαι, Hesych.

Μισθαρνέω, vna voce dicitur pro. μισθὸν αἱρεῖσθαι, mercedẽ capere, mercede operam suam locare. Aeschin. contra Ctesiph. οὐ μεδέμιαν παραγλιτὼν ἡμέρας ἱερᾶς ἐμβῆναι καὶ μισθαρνῆσαι. Dicitur & de mercenario quæsto, vt apud Union. de vita Mos. lib. 1.

Μισθαρνικός, ή, όν, ad eos pertinens qui mercede operam suam locant.

Μισθαρνικὴ, scil. τέχνη. ars mercenaria, seu vitæ genus mercenarium, quod μισθαρνοδουλείαν, Plato appellat. Dicitur etiam μισθαρνία, eadem significat. qua μισθαρνεῖα, vnde μισθαρνοδουλικός, idem cum μισθαρνικός.

Μισθαρνικὸς, mercenarius, qui mercede aliquid facit. Et μίσθαρος, dff. pro eodem.

Μισθαρνία, ή, mercedis acceptio vel opera mercenaria, aut locatio operæ suæ, quum videlicet aliquis mercedẽ accepta operam alicui suam locat. Arist. Polit. l. c. 7. Accipitur pro quauis etiam opera quæ mercede alicui, locatur, Dem. Bud. est, opera quæstuaria, locatio operæ suæ.

Μισθαρνικὸς, ή, όν, ad eos pertinens qui operas suas mercede locant. Arist. Polit. 8. c. 1.

Decomp ἀναμισθαρνία, ῶ. mercedem capio.

Α'ΡΟΝ, ὁ ἦ, arum: herba ex dracunculi generibus apud Theophr. hist. plant. lib. 2. c. 10. & Dioscor. lib. 2. c. 197. Plin. lib. 24. c. 16. vnde & Athen. lib. 9. ἀρακόνδιον [inquit] ὁ τινες ἄρον. ἀφωνίαν. Hesychio est etiam πρωβλέον μέγα.

ἄρδαγον, herba pusilla, cuiusdam ferè cum aro generis.

Η'δύσαρον, f. utex qui & πλεκτὸν. Lat. f. curidaca: sic dictus à suauitate odoris. Vide Dioscor. lib. 1. c. 147.

Α'ΡΟΩ, ῶ, F. ὄσω, aro, vt ἀρότης χθονὸς. Hesiod. in Erg. et Od. α. Οὔ τε φυτεύσαι χερσὶ φυτὸν οὔτ' ἀρόσαι Vtuntur & prolæ scriptores.

* Παρὰ τὸ ἄρης ὁ σίδηρος· σημεῖον γὰρ πέφυτευκὴ γῆ, Etym.

ἄρορος, ratio, vt ὄρος ὀρόρος. apud Aristoph. Exp. & ager frumentarius.

ἀρόσιμος, arabilis. ἀρόσιμος γῆ, exponitur etiam aratus seu cultus ager.

ἄροτος pro ἄρορος, aratio. Apoll. Argon. βῶν ἄροτον μίλαι, boum aratio. fœcundus. Eust. ἀρότης, ὁ, ὁ arandi tempus, apud Theophr. Item ἄροτος τῆς γῆς, arabilis, qui aratri potest. ἀπὸ τοῦ ἄρης ὁ σίδηρος· σημεῖον γὰρ πέφυτευκὴ γῆ, Etym.

ἄροτος, ratio, vt ὄρος ὁρόρος. apud Aristoph. Exp. & ager frumentarius.

ἀρότιμος, arabilis. ἀρόσιμος γῆ, exponitur etiam aratus seu cultus ager.

ἄροτος pro ἄρορος, aratio. Apoll. Argon. βῶν ἄροτον μίλαι, boum aratio. fœcundus. Eust. ἀρότης, ὁ, ὁ arandi tempus, apud Theophr. Item ἄροτος τῆς γῆς, arabilis, qui aratri potest. ἀπὸ τοῦ ἄρης ὁ σίδηρος· σημεῖον γὰρ πέφυτευκὴ γῆ, Etym.

ἀρότης, ὁ, idem quod poeti- ἄροτος.

ἀροτήριος, ὁ, ἡ, ἐν ἢ, arabilis, in Epigr. ἀροτήριον, ὁ, ὁ ἦ, ad arationem pertinens. apud Arat. ἀροτήριον ἄρης, arationis tempus.

ἄροτρον, ὁ, ἦ. aratrum. Hom. Plut.

ἀροτρεύω, ὁ, ὁ, ad aratores pertinens. rusticus, agrestis.

ἀροτρεύς, ἴως, ὁ, idem quod ἀροτήρ.

ἀροτρεύω, aro, apud Nonn. ἀροτρευτὴς, arator. in Epigr.

ἀροτρίαω idem Puod ἀροτρεύω, sed vitiatus. ἀροτριάζω, idem. vnde ἀροτρίασις, aratio.

ἀροτρίω, aro, aratro findo ἀροτρώσις, aratio.

Α ἔστιν. apud Gregor pro ἄρδειν, arere.

ἄρουρα, ἡ, aruum, arata terra, ager. Exp. & campus. Hom. Soph. Pro segete poni scribit Bud. apud Aristot. Generaliter etiam pro terra, vnde ζείδωρος ἄρουρα, apud Homer. & Hesiod. Item terræ mensura centum cubitorum, Eustath. ex Herodoto. apud quem & Bud. scribit illum ferè esse quod iugerum.

Ἀρουραῖος, α, ὁ. ad aruum pertinens, in aruo nascens, ruralis.

Ἄρουλον, ὁ, ὁ, musculum. agellus, in Anth. Epigr.

Cump. Ε'πάρουρος, qui circa aruum opus facit. agricola, Hom. Exp. etiam hortulanus mercenarius. ex Hesych.

ἄρχις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'ναροτος, inaratus. Hom.

Α'ροω, ῶ, idem quod ἀρόω.

Γεωάροτης, ὁ, ὁ, qui terram arat, agricola, in Epigr.

Δυσάροτος, aratu difficilis.

Εὔαροτος, aratu facilis, vel bene aratus. Εὐάροτος, etiam dicitur apud Arch. in Epigr. & Εὐάροτος μέλισσα, apud Apoll. Arg. lib. 2.

Καζεύγω, idem quod ἀρόω, ex Aristoph.

Ο'λιγηροτία, ή, tenue aruum Epigr.

Ο'ψιαροτος, qui serò arat. terus arator. Hesiod. in Erg.

Περιαροῦν, circumaro. Ciratur ex Plut.

Προηρεσία, sacrificii quæ ante aration-m fiebant. Suid.

Πρωτηροτης, qui primus arauit vel arat. Hesiod in Erg.

Α'ΡΠΙΑΖΩ, F. σω, (& Doricè ξω, in quit Eust.) rapio. Aristoph. Plut. ὧν ὁ κίκλοψ ἀπὸ ὄρπακος. item corripio. Luc. πρὸς ἄλλους δὲ τὰξα κρατεῖ δόντα τῷ λαμπῷ τὰς ἀχμὰς, correptus eu. Et metaphoricè pro, citò intelligo & mente percipio, quasi mente corripio, ex Sophocle citatur, ἁρπάζω σε ἃ βούλει μαθεῖν pro te exigue.

ἅρπαγμα, τὸ, rapina. Plat. de leg.

ἁρπαγὴ, ἡ, ὁ, q. d. rapitus.

ἅρπαγμα, τὸ, idem quod ἅρπασμα, quod raptum est, rapina præda rapta. Eloquii. Item furtum, concussione quæsita pecunia, inquit Bud. apud Aeschin.

ἁρπαστὸς, ἡ, ὁ, aptus ipsa rapiendi actio, direptio, in qua ignis. vitiatus est ἅρπυια.

ἁρπακτὸς, ἡ, raptus, ereptus. furto ablatus. Hesiod. in Erg.

ἁρπακτὴρ, ῆρος, ὁ. rapitor: pro quo in prosa ἅρπαστὴς. ἡ, ἁρπάκτειρα. raptrix. in Epigr.

ἁρπακτικὸς, rapiendi peritus. rapax. Et aduerb. ἁρπακτικῶς, pacifer, cum rapacitate. Item festinanter, raptim. Et pronom. ἁρπάγιος, ία, ον apud poetas,

ἁρπαγὴ, ἡ, raptus, ipsa rapiendi actio, ἁρπαγμὸς. vt ἡ ἁρπαγὴ τροφῶν apud Thuc. & Xen. Et ἁρπαγὴ πεποιεῖσθαι. apud Thuc. ἁρπάσμος, rapto quæsitus. Item abreptus, vt ψυχὴ ἁρπασμένη in Epigr.

ἁρπάγη, harpago, instrumentũ vncos habẽ. quo vasa extrahuntur, vt inquit Hesych. exp. & κρεάγρα. vide Pol. Alex. aphr. Probl. lib. 1.

ἅρπαξ, αγος, ὁ, rapax. Interdum cum genit. vt ἅρπαξ τῶν δημοσίων apud Arist. in Neb. Reperitur & ἁ, παγίστατος superl. ¶ Limbus. rapina, Hesiod. δῶς ἀγαθὴν ἁρπάξ ὃ κακὴ τέκε πατρὶ φίλῳ. idem quod ἁρπαγὴ Poll.

ἁρπαλέος, ὁ, ὁ, ἡ vt ἁρπαλέα κέρδη, apud Hom. ut ea quæ auide rapiuntur hoc est, quorũ in cupidissimi sumus.

ἁρπαλέως, ra im cum festinatione, rom, τὲ. Itẽ auidè. Od.

ἁρπάλιμος. Hesych. idem cum ἁρπαλέος.

ἁρπαλίζομαι, luben er accipio.

Καρπαλιμῶς, celer. Καρπαλίμως, celeriter, raptim, citò, Hesych. Καρπαλίμως τε φιλεῖ ἁ ἔρας.

ἅρπη, ης, ἡ, aix. Item ensis falcatus. Helio. Διξήτερ ὃ πιλάρμοι ἵαται βίη ἅρπαο, &c. ¶ Item auis quædam aquilæ similis, siue ex quilarum genere. ll. τ. ¶ Item stellæ quædam paruæ & crebræ quæ in summa Persei dextera manu notantur (vnde illud, πλὴν ἐμπλὴν κωφοτερίζοντας.) nam harpen poetæ Perseo affinxerunt. ¶ Item apud medicos [vt in lexicis annotatur.] humor quidam ex flauabile totum corpus latè corripiens.

ἁρπᾶν. aff. pro rapio. Et ἁρπάμην pro falce vtor, rapio.

ἁρπεδόνη, ἡ, ὁ, funiculus, apud Suid.

ἁρπίδιον, ὁ, ἦ. funis, laquens. Xen. Est etiam instrumentum quo situm totũ a glomeratur, in Epigr.

ἁρπεδίζω, laqueo. Hesych.

ἅρπυιαι, ῶν, ἡ, apaces quædam deæ. Hesiod. in Theog. Eust. scribit fuisse dæmonia alata quæ etiam homines vi raperent, vndeb quis ex hominum oculis abreptus esset, ab Harpyis dilanitus dicebatur. Scribit idem esse etiam ventos κατηγορικῶς ἁρπαλικούς.

Composita.

ἀναρπίζω abripio, sursum rapio. Il. ε, ὅτε μιν ἐκρέρησε καὶ ἀνέρπασε φοῖβος ἀπόλλων. Interdum subitò è medio tollo. ¶ It. in ad penam rapio, vel de medio tollo. Item sedibus eu. llo. ἀναιρέω, ἀναρπίζω, abripior, sursum rapior. Sic Plut. in Rom. αἰσχρὰ ἀναρπασθεὶς εἰς ὕβρις, sublimis raptus ad deos. Item subitò è medio tollor. Luc. πρὸ ὥρας ἀναρπασθῆς. Item ad pœnam rapior. Dem. Phil. 4. ὅταν αἰσχρὰ ἀναρπασθῇς εἰς τὰ ὁ ζῶσθ' ἡμᾶς. Item sedibus euellor. Aeschi. Futurum ἀναρπάσομαι ponitur interdum pro ἀναρπασθήσομαι. vt apud Plut.

ἀνάρπαστος, ὁ, ὁ ἦ, abreptus, sursum raptus. Item repentè aut subito raptus. Luc.

Decomp. μεταναρπάζω, antè seu prior αἰρπάζω. Dem. in Mid.

Συναναρπάζω. timul rapio, corripio, trahendo sursum.

ἀφαρπάζω abripio, rapio. Aristoph. in Pluto.

ἀφαρπάζομαι, abripior, rapior.

Διαρπάζω, diripio. Item discerpo. Apud Xen. Διαρπάζειν πᾶσι Διαφθορὰν direptio.

Decomp Ε'ξαναρπάσας, direptu facilis, direptioni expositus.

Ε'ξαρπάζω eripio, cum accus. & genit. Plut. Ε'ξαρπάζομαι, eripior. Demosth.

Θυελλαρπαξ, ακος, ὁ ἦ, qui sacra rapit. sacrilegus.

Καθαρπάζω, corripio ex Aristoph.

Μεγαλαρπαξ, muris epith. apud Hom. in βατραχομυομ.

Παραρπάζω, præripio. Greg. παραρπαγὴ, præreptio.

Συναρπάζω, corripio. Aristoph. in Nub. συναρπάσας τὸν ξυναλαπαστὴν.

Ὑπαρπάζω, ripio, clàm rapio. Aristoph. in Nub.

Α'ΡΡΑΒΩΝ, ῶνος, ὁ, arrhabo, arrha. Hebræi, à quibus Græci hoc vocabulum sumpserunt, ערבון vocant id omne quo dato confirmatur promissio. ideo quidam exp. pignus. Arrhabo tamen, inquit Hieronym. futuræ emptionis quasi quoddam testimonium & obligamentum datur: pignus verò, (hoc est ἐνέχυρον) pro mutua pecunia opponitur, vt quum illa reddita fuerit, reddenti debitum pignus à creditore reddatur. Vitur Paulus ad Eph. cap. 1. & 2. Cor. c. 1. & 5. & Plut. in Galba.

Ἀρραβωνίζω, arrhabone confirmo contractũ emptionis. Hesych.

Α'ΡΡΗΝ, vel Α'ρσην, ενος, ὁ ἦ, mas, masculus, de sexu dictum. apud Aristoph. ἀεὶ δ' ὁ νοῦς τῶν μηδέπω σε δεῖ ἄπ' ἄρρεν' ἐστὶν, ἄπαξ δ' αὖτὸ θήλυ. Dicitur etiam de plantis: apud Theophr. vt quum dicit duo genera ἀγρίελαίου esse. ἄρρενα καὶ θῆλυ. Et φοίνικος ἄρσενα. Item apud Athenæum. Ἄρρενα verò ἀά, masculos edentia. Metaphoricè significat strenuum, fortem, & qui effœminatus non sit. Synesius, ἐγω γέ εἰ τὸ ἄρρεν ἄρρεν εἰμί. Plutar. παρακινδυνεύειν. Παραφασκάζειν αὐτὸν ἐπιτηδείως ἄρρενα καὶ γδυναμένα. Et ἀρσενικὸς ἀρσενικῶς, ἀρσενικὴ ἀκμὴ. Ἄρρενα vel ἄρσενα Hesychio, significat etiam τὸ κονδύλων τὸ ἐξερχόμενον καὶ τὸ εἰς κοιλίαν ἐμπίπτον. * Eustath. ab ἀρρὴν derivat, (sicut ab ὕαινος) ὑαινικὸς καὶ ὑαινικῶς.

Ἄρσενικὸς vel Ἀρσενικὸς, ἡ, ὁ, masculinus. vt Ἀρσενικὸν γένος apud grammaticos. Ἀρσενικὸν verò ἓν Ἀρσενικὸν (quod Eustath. ἰδιωτικὸς ἀρσενικὸν dici tradit) Latinis auripigmentum vocatur, ἀπὸ τοῦ χρώματος φέροντος, vt tradit idem Eustath. De quo Dioscor. l. 5. c. 121. Plin. l. 33. c. 4.

Ἀρσενικῶς vel Ἀρσενικῶς, masculino genere. Athen.

Ἀρσενικὸς, ὁ, ἡ, ὁ, virilis, fortis. Ἀρσενικῶς, masculè, fortiter.

Ἀρσενόω, ὦ, ὁ, ὦσα, masculi reddo. Syn. epist. 146. ἐπιθυμήσας ἀρρενῶσαι τὴν ἐμὴν τε καὶ ψυχήν. Et in pass. Ἀρρενοῦσθαι, masculescere.

Ἀπαρσενόω, (comp.) idem cum ἀρρενόω.

Ἔρσην, ionicè pro ἄρσην seu ἄρρην, Herodot. ἐρσένων βοῶν. Idem παῖς τὸ ἔρσενα. & ἔρσεν, proles virilis.

Α'ΡΡΙΧ Α'ΣΟΑΣ, in altũ scidere manibus & pedibus, (quod & ἀνόρυσσε dicitur) Hesychio. Etymon vide in sequenti.

Ὀρύσσω, idem, Suidæ. Aristoph. simpl. pro scandere vsurpatum. Πᾶς δ' ἐπὶ τὰς κλιμακίδας ποιεῖ φόρτον, ὥσθ' ὑπὸ τοῦ αἰωρεῖσθαι τὸ οἶκος ὀρύσσειν δοκεῖν. vbi Scholiast. annotat. deriuatum esse ex ὀρύσσω τὸν ἐξόπισθεν μηρὸν, quasi ἀορχήσειν. Suidas αἰωρεῖσθαι μὴ, exponit etiam ἐμπεσεῖν μὴ· ὑπὸ τῶν ἐμπιπτόντων, prehendens.

Α'ΡΡΙΧΟΣ, ὁ, ἡ, cophinus, seu vas vimineum. Etym. Eustar. & Hesychio. Non idem tamen prorsus esse quod κάφινος, ex Aristoph. patet, dicente in Amb. Α'λλ' ὡς ὄλιγος σὺ ἐν τῷ ἀρρίχῳ κάφιμνος. Καὶ τὰς κεφάλας ἅπασας ἐμπίπλη πυρῶν. Eustat. & Etym. tradunt Atticos vimineum genere dicere τὸν ἄρριχον, Ionas autem fœminino ἡ ἀρρίχη, Plut. lib. περὶ φιλοσοφίας ἄνδρ. ἐξελθὼν ἀρρίχου ἠκολούθει κοπτίζων. vide Aristoph. schol. & Suid. dicitur etiam ἄρτιχος, apud Diod. Siculum, vbi exponitur loculus. Exponitur etiam cista lignea & arcula seu capsula.

Α'ΡΣΗΝ, ενος, ὁ ἦ, agnus vel agna. ll. ι, Οἵοντε ἄρν' ἕπεσθαι λοιγὸν, ἐπεὶ ἔφυ ῥ μίλιστα. Il. α, Ἀλλὰ τὰς ἄρνας ἀγέμεν καὶ πάσσονας αἶγας ἐς πλείονα βῶν ἀπόνασθαι. vbi Eustath. facit addi πλείων, vt poëta significet agnas grandiores, quum ἄρνες sint immaturiores adhuc & minores. * Eust. tradit ἄρνες non habere nominativum monosyllabum, sed Ἀρνὸς ἀπὸ, & per syncopen ἄρς· eúmque vel ab ἀρὴν esse, quòd in votis faciendis precibusve agni sacrificare ntur. vel à ῥέω, vt ἀστραφὴς à στερῶ & similia.

Ἀρνακὶς, ίδος, ἡ, Suidas exp. agnina pellis vnà cum lana. Aristophan. item calceamenti genus hyberno tempore ex agninis pellibus confecti. apud Plat. in Symp.

Ἀρνειὸν, ὁ, ὁ, propriè locus vbi agninæ carnes venduntur, macellum agninarum carnium. Plut.

Ἄρνειος, ὁ, ὁ, agninus. ἄρνεια κρέα. Luc. Ἄρνειος φόνος, agnina cædes. Sophoc.

Ἀρνειὸς, ὁ, ὁ, agnus adultior. Il. β, vide Eust.

Ἀρνίον, ὁ, ὁ, agnellus.

Ἀρνοτρόφος, ὁ, ἡ, vrinator. vide Etym. & Eust. Il. σ.

Ἀρνοτρόφος, ὁ, ὁ, ἡ, vrinatorum exercitia.

Ἀρνοτρόπος, ὁ, ὁ, piscis, qui & ἴσπηρος. Eust. ex Athen.

Ἄρνυμαι, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita.

Ἀρτίαρνος, ὁ, ὁ, ἡ, pulchras habens agnas seu oues. Dicitur & ἀρτίαρνος, ὁ, ὁ.

Πολύαρνος, ου, ὁ, ὁ, ἡ, multos agnos habens. Il. β. Et per consequens, dives. Dicitur & πολυάρνιος, Od. λ. & πολυάρνιος.

Ταυρ- agnũ sub se habens. vt ὑπταυρ- πελμὴν apud Hesych. Ὑπόρνιος, idem.

Μάραναμαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀρτινὸς, ἄρελον, &c. vide in Α'ρέλλω

Α'ρσος, vide in Α'ρέω. Α'ρσος, vi le in Α'ρέω.

Α'ΡΤΑΒΗ, ης, ἡ, artaba: mensura Persica, tribus chœnicibus Atticis capacior quàm Atticus medimnus, teste Herodoto, lib. 1. pag. 49. Apud Ægyptios autem artabam facere modios viginti. scribit Hieron. in cap. 5. Ezechiæ.

Α'ΡΤΑΜΟΣ, ὁ, ὁ, lanius, coquus. Apud Lycophr. interpr. Scho. vt πυτέος ἄρταμος καθήσεται.* Eust. dictum tradit quasi ἀ εἰς ἄρτια τέμνοντος.

Ἀρτεμιῶν, cõcido in frusta. Item trucido, ἀρτεμισὸν αἷμα. Eurip.

Διαρτεμίω, (comp.) idem.

Α'ΡΤΑΩ, ῶ, F. ήσω, appendo, suspendo. * A verbo ἄρω.

Ἀρτάομαι, ῶμαι, appendor, suspendor, pendeo: vt apud Synesi. cp. 4. ὃς ἐν σὺν τοῖ ζυὶ δὲ πολέσιον δόπὶ λεπτᾶ φαοὶ μέτα τῇ ζῇν ἠρτῆσθαι illis è tenui filo vitam esse suspensam aiun. Greg. Naz. ἐν ὕπνοις ἠρτῆσθαι ἐνόμιζε. Vnum ex altero pender. Metaph. est etiam pendeo animi, & spem meam in aliquo collocatam habeo, vt inquit Herodian. lib. 4. ἤρτητο γὰρ πᾶσι ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ τῆς ὑμετέρας αὐθρίας τε καὶ πίστεως. vbi tamen Polit. interpr. hunc totum Romanum imperium in virtutem vestram recumbit & fidem. Ἀρτᾶμαι ἐκ τινος. adiunctus sum alicui, socius vel comes sum alicui, & affecta. Xenoph. Hell. 6. ἧ ἂν ἐξ ὑμῶν ἠρτημένοι πόλεων.

Α'ρτημαι, ὁ, quod suspensum est vel appenditur. Item appendix. Item peculiari signif. lorum ex quo marsupium dependet, vide & Hesych.

Ἀρτεών, ῶνος, ὁ, laqueus. Item suspendium. Soph. in Antig. ¶ Poll. est ἀρτηρίου ὁ λεμβάνει ὡς ἐκ ἐπὶ ὠτὸς ἐπὶ ζυγόν.

Ἀρτίαιον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'ναρτάω, ῶ, suspendo. vt ἀναῆπτο ἱμασθ' ὑψόχε, suspendo me laqueo. Α'ναρτᾶν ἑαυτὸν εἰς ὄρος apud Dem. Metaph. dicitur pro, ipsum suam & præfidium in aliquo locare, & cum eo vitæ subsidia sociare.

Α'ναρτάομαι, ῶμαι, suspendor, vt αἰώρητηφιν ἔ ἄρμασι, apud Philostr. suspensus è curru. Et metaph. Dem. αἰώρητοι ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων. Dicuntur & ἐλπίδες αἰωρητοὶ, spes pendere. Et apud Luc. ὁκ τὸ ἱμᾶς τοῦμαχθε αἰωρητῆφιοι. è nutu meo pendentes. Et apud Plut. in Oth. πάντων ἀπὸ αὐτὸν αἰωρητῆφιον τῆς ὄψεως, quum omnes ex eius vultu penderent. Apud Herodot. αἰώρητμαι, cum inf. suspectus sum deliberatione aliquid agendi. ¶ Item pro αἰωρεῖσθαι. suspendo. Item concilio mihi & ascisco, amicitiáque deuincio. Xen.

Α'ναρτησις, εως, ἡ, suspensio. Item metaph. obstrictio, deuinctio, quæ fit bene merendo de aliquo.

Α'ναρτίω, ῶ, suspendo, appendo. vt ἀναρτῶ ἐλπίδας ὁκ τότοις. Lucian. Item (q. d. seorsum suspendo) dirimo, distraho, dissocio. Lucian.

Α'ναρτῶμαι, suspendor. Item dirimor, separor, disto. Item aberro, longius digredior. apud Xen.

Διαπτίω, ῶ. didnco, dirimo: interuallo quodam intercipio. Plut.

Ἐξαρτίω, ῶ. suspendo, alligo, annecto. Herodian. ἐξαρτῶσαι ἐς ὑπερφερῆ ζώνης τὸν τράχηλον σὺν βρόχῳ. Et metaph. Synes. epist. 109. Τοσαῦτα ἡμεῖς ἐξαρτῶτες κρατεῖν, ex tot iudicibus nos suspendunt, ex tot hominum iudicio pendere nos faciunt. Item deuincio, id est, amicitiam alicuius concilio quasi cum suspendendo ex meo nutu Synes. epist 98. ἐξαρτῶσι σωτῆρ ἡ ὑπόστασις εἶναι σὲς. Item eleuo, tollo sursum. vt interpr. Bud.

Ἐξαρτίομαι, ῶμαι, dependeo, pẽdeo. Aristi. in Panath. ὁ ἐξ τότε ἐξήρτηται. ex hoc dependet. huius est appendix. Et pro, magnopere deditus sum. vnde præt. ἐξήρτημαι, coniunctus sum, adhæreo. Plut. in Anth τὰ δὲ μεγάλα πεδία τῶν λόφων τούτων ἐξήρτηται, ingens planicies his collibus adhæret, vel subiacet. Item coniunctus & connexus sum, coniunctam habeo rationem. Bud. ex Plat. Apud Strab ἐξήρτηται ἡ χώρα θεοῖς νόοις, assurgit, attollitur. Bud.

Ἐξάρτησις, appendix Ε'ξάρτησις, suspensio.

Ἐπαρτίω, ῶ. suspendo desuper. vnde ἐπαρτῆσθαι dicitur quod impendet. Æschin in Tim. ἧ φόβος ὑπῆρτηται ὅτε ἀνεφαμβίοις, metum iniecit. Et ὑπαρτηθῆναι κινδύνῳ apud Herodian. periculum impendens.

Παραρτίω, ῶ, suspendo è cingulo, vel succingo vt ensem. Luc. de Herc. κηλῆ τ' ωμοιῦ παρῆρτο.

Παράρτημα, quicquid ita suspensum gestatur. quidquid ab alio dependet & annexum est vt appendix, quicquid applicatur & admotum suspenditur. Luc.

Περιαρτίω, circum appendo, seu alligo.

Προσαρτίω, ῶ. appendo. προσηρτημένος, appensus. Et metaph. dedítus alicui rei & velut ex ea pendens.

Προσάρτησις, q. d. appensio, additamentum.

Συναρτίω, ῶ, appendo, annecto. Eurip. in Med συναρτῆσαι χθόνι.

Συναρτώμαι, appendor, annector, connector. vt συνήρτηται τῇ

φλαβὴ, venæ connectitur, Aristot. item adhæreo. item sequor. Bud. ex Plut.

Συμπάγησις, connexio rerum & colligatio, quum una ab altera dependet. Plut.

Decomp. Α' συμπάγητος, non connexus, non cohærens: seu qui connecti & cohærescere nequit. Et pro, non cõsentaneus, non conveniens, inaptus, ex Greg.

-Α'ΡΤΕΜΗΣ, ίος, ὁ, ἡ, incolumis, integer. Il. ἠΩ᾽ς εἶδεν ζῶόν τε καὶ ἀρτήμεα φαίνεσθε. * A nomine ἄρτος, vel q. ἀπτεμὴς.

Αρτεμία, incolumitas, salus, sanitas. Epigr. libr. 4.

Αρτεῖος, ᾶ incolumis fum, valeo, fum integris viribus. Nonn.

-Α'ΡΤΕΜΩΝ, ονος, ὁ, artemo: hoc est velũ nauis maius. vtitur Lucas Act. c. 27. item trochlea quædam in illo tractoriæ machinæ genere quod πολύσπαστον nominatur. Vitru. l. 10. cap. 5. * Prior ἀρτέμων dicitur παρὰ τὸ ἀρτᾶσθαι, quoniam eo ingentia pondera tolluntur, vt Alciatus sentit.

-Α'ΡΤΕΌΜΑΙ, ᾶσμαι, apparo, paro, vt apud Herodotum, ἀρτίσασθαι πᾶσι, & ἀρτᾶσθαι εἰς πόλεμον ἐξ ἀρχῆς. * Ab ἄειρω.

Composita.

Ε'καρτῆς, ίος, ὁ, ἡ, paratus, qui est in promptu. vt Od. θ, ἐκ τοῦ παρεόντος εἶσι ἑτοῖμος. Sic ἑπαρτὴς νῆες, ἑπαρτία πᾶσιν apud Apol.

Ε'πάρτισις, ἡ apparatus. παρασκευὴ. Hesych.

Παρασκευάζω, ᾶσμαι, præparo, struo, apud Herodotum. Et παρασκευάζω τράπεζαν, comparabat exercitum, apud eundem.

-Α'ΡΤΗΡΙΑ, ἡ, arteria, spiritus semita, spiritus conceptaculum. vt apud Soph. καλάμου δίκην. Et πρόχεια ἀρτηρία, apud Alex. Aphr. in Probl. asper canalis quo vox editur, i. fauces Rufus Eph. tradit arterias à vetustis Græcis venas vocatas fuisse. * Volunt dicta ἀπὸ τοῦ ἀείρω πνεῦμα, vt refert etiam Phalar. vel ab ἄασθαι, quasi ἄλτηρία, verso postea λ in ρ.

Αρτηριακὸς, ὴ, ὸν, arteriacus, ad arteriam pertinens. vt ἀρτηριακὴ πάθος, raucitas, vt scribit Paulus l. 3. c. 28. De homine verò intellectum, idem est quod βραγχώδης, raucus. Est enim raucitas proprius arteriæ asperæ affectus. Ἀρτηριακὴ (nõ addito vel τῆς κοιλίας vel alio quopiam nomine) dicitur à recentioribus medicis (vt ait Gal.) τὸ δριμὺ καὶ πεπεμένον πεφυκὸς φάρμακον.

Αρτηριώδης, ες, ὁ, ἡ, arteriosus, vt anatomici interpr.

Αρτηριάζειν, in Hippiatr. de equo hydrope laborante, ὅταν δὲ ἀρτηριάσῃ τὸ ὑγρὸν καὶ πεπαιωθῇ καὶ ἤδη ἀπὸ τῶν πλευρῶν ὡς τρώμα. Bud.

Α'ΡΤΙ, modò, paulò antè, nuper Aristoph. in Nebul. ἀρτίως ἦσαν Χαιρεφῶντος Σωκράτης, modò interrogabat. in Epigr. ἐς φίλον ἄρτι μολόντα, recèns nati. Cum verbis præsentis temporis verti solet, nunc, iam, primùm. Xen. in Apol. Socr. ἢ ἄρτι ἀκούεται; an nũc fletis? Theophr. ὅταν ἄρτι φύσῃ, quũ primum emergit. Sic Ioh. 9. πῶς ἂν ἄρτι βλέπει; Α'π' ἄρτι, ab hoc tempore, in posterum, vt Ioh. 1. & Matth. cap. 26. ἀπ' ἄρτι τῆς ἄρτι ὥρας, vsque in tempus præsens, 1. Cor. 4. Ἕως ἄρτι. item. Ioh. 13. ¶ in multis comp. significat perfectionem, ab ἀρτίω: vt in Ἀρτέμης, Ἀρτεμίδωρος, &c.

Αρτίως, idem quod ἄρτι, modò, nuper. Sic Plato ἀρτίως εἶπεν. Apud Aeschin. ὅτε ἀρτίως κατελήλυθε ὁ ἄγγελος exp. quũ recèns rediisset, vel paulò antè. Aliam signif. vide in Α'ρτίως.

-Α'ΡΤΙΟΣ, α, ὸν, ἡ, propriè dicitur de numero pari, qui suis partibus aptè inter se cohærentibus ita componitur vt nihil neque desit neq; superfit. quũ τέλειον appellant geometræ, qui τῶν ἴσων ἔχει μέρη ἴσα ἴσοις. vt ἄρτιος ἀριθμὸς, par numerus, cui opponitur ἄρτιος ἄρτιος, impar. Plut. de defect. orac. τῷ ἄρτιον ἢ περισσὸν ἄρτιος προσηγόρευε. Sed & illi quorum par est numerus dicuntur ἄρτιοι. vt apud Luc. in Hermot. οὗτοι μὲν γὰρ, ὦ ἄρτιοι ὄντες οἱ ἀριστερωτέρου ὄντος, ἢ πλατάμης, ἢ διάδημα. Hinc factũ quidã existimant, vt ἄρτιος per metaph. significet integrũ & perfectũ. vt Luc. de Vulcano loquẽs in lib. de sacrif. ἀεὶ δὲ ἄρτιος τοῦ πέδε. Et 1. Tim. 3. c. ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος. i. vt perfectus sit homo Dei, &c. exponitur & ἠρτισμένος. Il. ἐφρόνεε ἄρτια καὶ ἠδέα. Et Od. Σ. ἄρτια βάζειν, i. consentanea loqui, vt interpr. H. Steph. Atque adeò grammatici deducunt ab ἄειρω.

Αρτίως, adverb. integrè, perfectè. Item cohærenter & aptè. item pro ἄρτι.

Αρτιάκις, pariter, i. pari numero. Αρτιάκις καὶ περισσάκις, Plut.

Αρτιάζω, ludo par impar. Aristoph. in Pluto, στιππάρι δ' οἱ θεράποντες δελεάζουσιν χρυσοῦν.

Αρτιασμὸς, ὁ ὁ, ludus eorũ qui ludũt par impar. Arist. Rhet. 3.

Α ἀείρω (cum tuis compositis ἀπαείρω. ἐξαείρω, καθαείρω, quæ iunt vsitatiora) significat non solùm compingere seu componere ac coagmentare sed etiam cõplere, perficere, & absolutum reddere. Apud medicos vsurpatur etiam *pro* sarcire quod ruptum est & dissolutum.

Αἴρω μαι pro eodem, apud Theocr. in Nyla, νύμφαι λιγὺ δ' ἀείσατε. Ἀείρω, exp. amicitia: item σωτηρίᾳ. Α'ειρω, exp. ἄεσμαι. Sed tradunt alij ἄειδω fuisse ἀείρω. Epidauriorũ peculare nomẽ. Αἴρω μαι ex Herodoto aff. pro quibusdam Argiuorum magistratibus.

Composita.

Ἀειρτὴν, adorno, struo, molior.

Ἐπαείρω, adorno, apparo, instruo. Polyb. 5. ἐπὶ ζωΐδιον ἐξέρυσε δεκαπλάσιον. Sic Herodian. ἐξέρυσε ἢ ἐς τόλμαν ταύτην. Apud eundem ἐξαείρειν ponitur interdum significatione act. vt l. 1. ταύτην τε ἐξηρτύσατο ἡ Ε'μὰ.

Ἐξαείρω, apparatus. Suid.

Ἐξάειρτος, apto, adapto. Od. σ. v. 446.

Συναείρω, compono, coagmento, instruo. Plut. de leg.

Συναρτύω, compono, componendo, instruo. Plut. de leg.

Decomp. Προσυναρτύω μαι, compono, ex multis vnum facio.

Ὑπαρτύω, opsonia condio & instruo vel apparo. apud Suid.

Ὀψαρτυτικὴ, ἡ, conditio & instructio opsoniorum. vel etiam ars condiendi & apparandi opsonia.

Ὀψαρτυτικὸς, ὴ, ὸν, opsoniorũ conditor vel instructor. Poll. l. 6.

Ὀψαρτυτικὸς, pertinẽs ad eũ qui opsonia condit vel instruit. popinalis, culinarius. vt ὀψαρτυτικὸν βιβλίον, apud Athen.

Ὀψαρτυτικὴ, ars coquinaria seu coquorum artificium.

Παρατίθημι, compono, accommodo. Ex Basil. epist.

Παρασκευάζω, apparo, instruo, adapto. Apoll. Arg. 2.

Α'ΡΤΩ, & Α'ρτύω, F. ύσω, haurio, ex profundo traho. Item simpl. trahi: nam grammatici ab ἐρύω deriuant verso ε in α, Hesiod. Οἱ μὲν ὑπὲρ πόντοιο, τοί θ' ἅλμην ἀρύονται, hauriebant. Epigr. l. 4. ἰδὼν ἀρύσω βεβύσθιον, haurientem intuitus pastorem. Et metaph. apud Apoll. Argon. lib. 3. Καί νυ κέ οἱ πᾶσαν δόξαν ἐπήλυθεν ἀρύσσαι Ψυχὴν, exhauriens. Passiua quoque vox actiuam significationem habet. Aristoph. in Neb. Νεῖλα καταρρεῖ ὑδάτων ἀρυσσίοις ἀρτηθ' ἑκάστοις. Plato de leg. ὧν ὁ μὲν ἀρυσθεὶς ὑφ' ἑτέρου ἄλλου ἐπαύσατο ἀντλῶν.

Ἄρυτὴρ, ὁ. cochlear, concha, haustrũ, i. instrumentum coquinarium quo ex aheno hauritur aliquid. Dioscor. lib. 2. c. 94.

Ἀρυστὴρ, & ἄρυσις, & ἄρυστρον, Aristoph. schol. est vasculum apertum ad hauriendum: vt cotyla, cyathus, calix. Athen. lib. 2. & Aristoph. in Vesp.

Ἄρυτρα, ἡ, est εἶδος ὑλικοῦ, vt Eust. annot. Numeratur & inter vasa balneatoria. Poll. l. 10.

Ἀρυτὴν, idem videtur significare quod ἀρύστρινα. Athen.

Composita.

Ἀναρύω, haurio, idem quod ἀρύτω.

Ἀπαρυσὶς, vas in quod vinum hauritur. Hesych.

Ἀπαρύω vel ἀπαρύτω, haurio ex. Interdum metaphoricè *pro*, detraho velut hauriendo. seu minuo. Plut. Pro eodem vsurpatur etiam interdum ἀπαρύομαι.

Ἐξαρύω, exhaurio. item exprimo.

Ἐξάρυσις, exhaustio. Gal. in lex.

Ἐπαρύω & ἐπαρύτω, haurio. Et pro eodem ἐπαρύομαι seu ἐπαρύσσομαι.

Ἐπαρυστὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀρυστὴρ seu ἀρύτταινα, vasculum quo oleum lychno infunditur. Exod. 25.

Ἐπαρυσὶς, ίδος, ἡ, idem. Exod. c. 37. & Num. c. 4.

Ἐπίρρυσις, dicitur tudicula seu cochlear quo τὸ ἔτερον ἀρύσαιμι siue ἀρύσσῃμι, id est, quo pultem ex olla haurimus. Aristoph. in Achar.

Ζωμάρυσις, εως, ἡ, vasculum quo ius hauritur vel despumatur, quod cochleare à quibusdam appellatur. Athen. l. 7.

Κοχλιάρυσις, siue κοχλιάρρυσις, ε, ἡ, ὁ, vola haustus. vel quantum vtraque manu haurire potes. Hom.

Κυλικάρυσις, calice haustus. vel tam exundans vt calicibus hauriri queat. Hesych.

Οἰνάρυσις, vasculum quo vinum hauritur. Aristoph. in Acharn.

Α'ΡΧΗ, ἡ, principium, initium, exordium. Il. λ, καὶῦ δ' ἄρχε οἷσι πόλιν δέχῃ. Plat. Pol. 2. ἀρχὴ πάντος ἔργου μέγιστον. Ἀρχὴν ποιήσασθαι, initium facere, incipere, i. socr. Ἀρχὴν λαμβάνειν, initium sumere, apud Plat. de leg. à quo & ἀρχὴ ἀρχῶν dicitur in Tim. Exponitur & fundamentum: vt ἀρχὴν βάλλεσθαι, Plat. in epist. fundamenta iacere. Ἀρχὴν, interdum adueŕbialiter ponitur, significans principiò, ante omnia, in primis, primò. vt apud Plat. in Axiocho, & apud Luc. & Ioh. c. 8. vbi variè afferuntur expositiones ab interpretibus. Apud Thuc. ἀπὸ πόρου ἀρχὴν. exp. ne tantulum quidem conantur. Apud Xen. Pæd. 1. τῶν δὲ πάνυ ἀρχὴν μὲν πόνων τε καὶ μόχθων τὰ σφάλιμα, τάττειν σοι δῆλα μέλειν, tibi danda est opera vt prorsus non ægrotet. ¶ Item ἀρχὴ. principatus, imperium, dominatus, dirio. Thuc. lib. 2. τὴν ἀρχὴν λύσασθαι, liberari dominatu. Ἀρχὴ ναυτῶν, Plat. de rep. imperium in nauas. Item magistratus. vt in illo Biantis dicto, ἀρχὴ ἀνδρὸς δείξει. Aristot. in eth. lib. 5. c. 3. In qua signif. dicitur & plur. num. ἀρχαὶ apud Thuc. lib. 2.

Derivata ab ἀρχὴ, *principium.*

Ἀρχὴθι, (*aduerb. poeticum*) ab initio. Herodot. in Thal. & Philo.

Ἀρχαῖος, ὰ, ὸν, priscus, antiquus. vt εἷς τῶν ἀρχαίων, Aristoph. in prisinum statum. Et ἀρχαῖος ἱστορία, apud Xen. Item antiquus, vetustus, priscus. vt apud Synes. ἴδιον ἀρχαῖον καὶ πάτριον. Item

stultus, ineptus. Plato in Euth. καὶ ἀρχαιότερος ἂν τοῦ Δίωνος.

Ἀρχεῖον, ὰ, τὸ, fors vsurarum. Subauditur autem tributum δανείων siue δανείσμα, quod aliquando additur. Dicitur ἀρχαῖον etiam de bonis alicuius pro sorte & capite vnde fructus & reditus maneat, adeò vt τὰ ἀρχαῖα vocet Demosth. τὰ παταῤῥᾳῶα. auita bona.

Ἀρχαῖως, antiquè, antiquo more, antiqua morum simplicitate, absque malitia. Interdum *pro*, stultè. Dem.

Ἀρχαιότης, τητος, ἡ, antiquitas. Pausan.

Ἀρχαῖος & Attice ἀρχαιῶνης, ου, ὁ, antiquitatem seu antiquam simplicitatem aut rusticitatem præ se ferens, siue in moribus, siue quod artem attinet. Plat. in Public.

Ἀρχαϊκῶς, antiquo more, antiqua simplicitate seu rusticitate. Item stultè.

Ἀρχαΐζω, antiquitatem seu antiquos imitor.

Ἀρχαϊσμὸς, veterum seu priscorum imitatio: in primis autẽ in sermone seu dictione. vnde figuræ nomen est apud gramm.

Α'ρχω, incipio, initium facio. Od. γ, μύθῳ δ' ἄρχε. Et Il. α. ἦρχε δ' ἀπορρέειν, verba facere cœpit. Item sum principium seu origo vel autor sum. Thuc. ἥδε ἡ ἀρχὴ τοῖς Ε'λλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει. Item priores partes occupo, apud Thuc. ἄρχω τῆς μαχης, prior pugnam capesso. Sic ἀρχὴν πολέμου ἄρχειν eodem. Sic apud Dem. dicitur ἄρξαι χρὴν ἀδίκων, qui prior lacessiuit aut rixam aut bellum, & qui prior peccauit, vt Bud. interp.

Α'ρχομαι, incipio, initium facio, vel initium sumo. Od. ο. Ἤρχεο μύθων. Il. ἄρχονται συήσσειν. Et ἄρχομαι ἀπὸ τούτου. Dem. & Lu. Et ἄρχομαι ἐκ τοῦ δεῦρο ἔρχεσθαι, apud Xen. ¶ Item pro ἀπαγορεύομαι, Od. ξ, Πειρὸν ἐγὼ ἀρχόμενος μᾶλλον. ¶ Item *pro* ἀρχὴν ποιοῦμαι. Bud. Greg. de theol. tibi. ἐστι ἀρχὴ γὰρ τῶν ἀρχόντων ὑπόκειται δεσπότης.

Ἄγαμαρχία, ἡ, boni principium. vel boni principatus. De Deo dicitur à Dionysio Areopag. Hinc ἀγαθαρχικὴ τριὰς ab eodem appellatur.

Αἱρεσιάρχης, vel αἱρεσιάρχου, hæresis autor, siue sectæ, à quo secta quæpiam initium cœpit. Et apud Ecclesiasticos scriptores, autor dogmatis à religione Christiana alieni.

Αἱρεσιαρχεῖν, esse autorem sectæ.

Α'ναρχος, ὁ, ὴ, ὸν, principio carens. De Deo solo dicitur. Exp. & æternus. Greg. Vide & aliam signif. in ἀρχὴ principatus.

Decomp. Συναναρχος, vnà cum aliquo principio coæternus. vt Christus dicitur Patri συναΐδιος.

Α'παρχαιόω, ῶ. F. ώσω, antiquum reddo, obsoleſcere facio.

Α'παρχαιότης, antiquus flo, obsoleſco. vnde ἀπαρχαιωθὴς λέξις.

Α'παρχαίζω, antiquum reddo, antiquo nomine appello. Item antiquitatis formam tribuo, apud Athen, dipnosoph. lib. 1.

Α'πάρχομαι, primitias soluo & decrepo. Cum genit. apud Herodot. Item libamenta facio, apud eundem. vide Bud. Et cum δὲ, apud Phil. de vit. M. l. 1. Et cum accus. Il. τ. & Od ξ. ¶ Item pro ἄρχομαι, primas partes accipio, primitias occupo. Itidem cum genit. apud Gregor. Α'παρχὴν, & frequentius ἀπαρχαὶ, primitiæ. Plutar. & Plat. Α'παρχομαι, vel potius ἀπάρχομαι. primitiæ. Gregor.

Γενάρχης, ου, ὁ, generis princeps, gentis & familiæ autor. à quo genus (i. familia aliqua) originem & initium sumpsit.

Ε'πάρχομαι, incipio, auspicor. Plut. in Cic. ἐς μέλιτι ἐπήρξαθ' ὃ λόγος.

Decomp. Προεπάρχομαι, ante incipio.

Ε'ξάρχω pro ἐξ ἀρχῆς, ab initio, à principio.

Ε'ξάρχω, incipio, auspicor. Od. οἳ μὲν μολπῆς ἐξήρξαντες Et Xen. Pæd. 7. παιᾶνα ἐξάρξαι. Ε'ξάρχομαι, idem. vt Xenoph. ἐξάρχομαι παιᾶνα. Hellen. 3.

Ε'ξάρξας, inceptor. Item princeps rei alicuius conficiendæ. Basil. ἐξάρχειν τῆς κωλυλήπνου αὐτός. Exp. & præcontor.

Ε'ξάρχομαι, τα, primitiæ. Item dicuntur exteriora membra quæ prima amputantur in truncatione corporis alicuius.

Ε'πάρχομαι. auspicor, cœpi. Il. α.

Ἡμάρχηθε à vere incipiens.

Θεαρχία, ἡ, suprema diuinitas. Deus supremus, ad quem omnia referuntur. apud Areop.

Θεαρχικὸς, qui supremæ diuinitatis est, qui summi Dei est. diuinus. vt θεαρχικὸν σκέλος. Areop.

Καθέρχω, primus facio vel dico. Interdum absolutè. Interdum cum genit. Interdum cum infinit. loco genitiui. vt Xen. lib. Δάκων. 2. καθέρχομαι τῶν καλῶν ὀνείων, prior illum inuitarẽ. Item autor sum alicuius rei, exemplum præbeo. Athen.

Καπάρχω μάχης apud Eurip. & καθέρχω τῶν πολίων apud Plut. Inuenitur & καθέρχω λόγων apud Plat. in Euthyd. Item pro ἐξάρχω. Aristot. vnde ὁ πρωτάρχων, præcentor, præfulgor.

Καπάρχω. initium, exordium. Polyb. Exp. & libatio, primitiæ.

Καθάρχομαι, incipio, inchoo. vt καθάρχεσθαι τῆ μάχης apud Polyb. Est etiam victimam ferire, & ad alia transferri, inquit Bud. apud Lucian. & Plut. ¶ Item hostiam & sacrificium libo. quod fiebat antequam hostiam ferirent. Herodot. ἐπεὶ δ' αὐτὸς ἐκαθάρχετο τῷ βωμῷ κατὰ ἐχνὸς.

Καθάρχομαι, primitiæ. Eurip.

Decomp. Προυπάρχω,(q.d. præexisto) anteuerto, antegredior. Gal ἅπαντα τὰ προυπάρχοντα τῆς νόσου. item præpolleo, antiquiore loco numeróque habeor. Areop.

Προύπαρξις, principium, origo. Sic προυπαρκτικὸς, principalis, originalis, primarius. Basil.

Προκατάρχομαι, auspicor. Synes. Προκατάρχεσθαι δίκης, in Pand. contestari litem. Προκατάργματα, libamina quæ ante hostiæ percussionem & sacrificium fiebant.

Οὐσιαρχία, principium substantiæ, vel substantiarum. aut dominium seu imperium in substantias. Areop.

Πατριάρχης, ου, ὁ, primus patrum. Dicitur interdum non tam generis quàm præstantiæ ratione. Sic n. Dauid patriarcha vocatus putatur.

Πατριαρχικὸς, ad patriarchas pertinens.

Πατριαρχεῖον, patriarchæ domus.

Πατριαρχία apud Dionys. Areop. paternitatis principium.

Προάρχω τῆς ἀδικίας, prior iniuriam facio. in epist. Phalar.

Ὑπάρχω, initium do, primus facio aut dico. autor sum vel initium rei do. vt Andoc. οἱ ὑπάρξαντες τῆς ἐλευθερίας ἁπάσῃ τῇ Ἑλλάδι. Et Dem. pro cor. διὰ τὰς ἀδικίας ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς. Capitur & in malam partem. vt apud Herodot. ὑπάρχω ἀδικίης, prior infero iniuriam. Sic ὑπάρχω βίας apud Plutarch. ¶ Item sum, existo. Aristot. de part. an. lib. 1. πολλὰ κοινὰ πολλοῖς ὑπάρχει τῶν ζώων. Et Poll. 5. ὑπάρχει μῖσος εἰς τυράννους, in tyrannos odium existit. ¶ Expon etiam suppeto. vt Demosth. ὑπάρχει σοι τοῦτο παρ' ἐμοῦ. Et apud eundem, τὰ ὑπάρχοντα, vel ὑπάρχουσα οὐσία, quæ suppetunt facultates, bona quæ adsunt, vel præsentia bona. § Ὑπάρχω σοι, apud Dem. adsum tibi, i. sto à tuis partibus. Ὑπάρχειν est etiam (inquit Bud.) licere, contingere, euenire. vt ὑπάρχει μοι τοῦτο ποιεῖν. Item pro necesse esse: vt ὑπῆρχεν αὐτῷ ἢ φεύγειν ἐκ Χαλκίδος, ἢ τεθνάναι. &c. Apud Æschin.

Ὑπαρχὴ, ἡ, initium, ortus. vnde ἐξ ὑπαρχῆς, denuo, ab integro. Aristot. item beneficium vltrò collatum, *id est*, prior beneficentia, quæ & προυπαρχὴ, Bud.

Ὑπάρχομαι, incipio. v. Gal. γράφειν ὑπαρξάμην, scribere cœpi.

Ὕπαρξις, εως, ἡ, q.d. existentia. A Bud. exp. substantia, subsistentia. Aphrod. Item bona facultates. Polyb. & ad Hebr. 10.

Ὑπαρκτὸς, existentiam habens.

Ὑπαρκτικὸς, q.d. substantiuus.

Decomp. Ἀνυπαρξία, q.d. inexistentia. Apud Areop. pro interitu. Ἀνύπαρκτος, non existens, vel qui existere non potest, seu in rerum natura esse. Plut. de prud. anim.

Αὐθύπαρκτον, per se subsistens. Hesych.

Προυπάρχω, interdum pro ὑπάρχω, vt οἱ προυπάρχοντες τοῦ ποιεῖν εὖ, qui beneficentia præueniunt. Sic & cum genit. apud Isocr. προυπάρχειν τῶν εὐεργετῶν. Hinc τὰ προυπηργμένα apud Dem. beneficia in quem iam antea collata. ¶ Item sum ante, præcedo tempore. vt προυπάρχοντες νόμοι. Dicitur & προυπηργμένα pro προυπάρξαντα, antecedentia facta, Dem. προυπαρχὴ, antegressa beneficentia, beneficentia qua quis præuenit alterum. Aristot. Eth. 9. Προύπαρξις, q.d. præexistentia. Propriè Deo tribuitur, vt qui sit ante τὰ ὑπάρχοντα. Damasc. vide Bud.

Συνυπάρχω, simul sum vel vnà sum. Philo de mundo.

Φιλάρχαιος, antiquitatis amator, antiquarius. Athen. 3.

§ *Deriuata ab* ἀρχὴ, *i. principatus*

Ἀρχικὸς, οῦ, ὁ, (inqt Bud.) imperii peritus vel cupidus. vnde ἀρχικώτατα ἔθνη Isocr. in Paneg. Cum genit. ἀρχικὸς ἀνθρώπων. Xē. apomn. l. 1. qui hominib. dominari nouit. ... simpliciter pro imperatore vel gubernatore. apud Synes. & Aristot. in Pol.

Ἀρχεῖον, ου, τὸ, magistratuum curia. Paus. Et pro ipso magistratu, Bud. ex Aristo. ¶ Item tabularium, i. armarium & instrumentum publicum in quo acta publica asseruantur. Plut.

Ἀρχίδιον, ου, τὸ, (q.d. imperiolum) paruum imperium. Item paruus magistratus, magistratus pedaneus, vt Bud. vertit apud Demosthen.

Ἄρχω, principatum obtineo, impero, imperium teneo, dominor præsum. Item magistratum gero, seu magistratu fungor. Il. ι. Ἀτρείδη σὺ μὲν ἄρχε. Et Il. π, Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι. In prosa cum genit. vt Xen. ἀνθρώπων ἄρχειν. Et Thuc. lib. 2. ἄρχειν τῆς στρατιᾶς, ducem esse seu imperatorem.

Ἄρχων, principatum obtinens seu imperium, qui præest vel præfectus est, magistratus. Aristot. de mundo. οἷον στρατιᾶς ἄρχοντα, ἢ πόλεως, ἢ οἴκου. Et sine genit. apud Polyb. & alios. Item peculiariter sic dicebatur Athenis, qui ita præerat iudicibus, iudiciorúmque moderator erat, vt Romæ prætor. vide Bud.

Ἄρχομαι, sum sub principatu seu dominatu, sum sub imperio, subsum imperio, mihi imperatur. Sæpe exp. paro, obtempero. vt Plut. in apoph. ἄρχομαι ὑπὸ τῶν νόμων, obtempero legibus. Et ἄρχομαι τούτῳ. Plat. de leg. in his pareo. Ἀρχόμενοι, qui sunt sub imperio vel dominatu seu ditione alicuius, subditi, qui & ὑπήκοοι Xen.

Ἄρχιμος pro ἀρχηγὸς, Etym.

Ἀρχὸς, οῦ, ὁ, princeps. qui imperium obtinet, dux. vox est poëtica. ¶ Item podex. Item intestinum rectum, apud Aristot. in 4. de gen. animal.

Ὄρχαμος pro ἀρχὸς, i. princeps quasi ἄρχαμος. Odyss. ξ. συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν.

Ἀρχεύω, idem quod ἄρχω, dominor, impero. Il. ε. Ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.

Composita.

Ἀγωνάρχης, ου, ὁ, certaminum præses. Soph. in Aiace.

Ἄναρχος, principe seu duce vel domina ore carens. qui nullius dominatui subest. Il. β, & Plat. de leg. lib. 12.

Ἀναρχία, status eorum qui principe seu dominatore carē... Philo de vita M. lib 3 & Xen. Hell. 8 ¶ Item contumacia ad... uersus eos qui nobis præesse debent. detractatio imperij. I... tem soluta licentia, qua vnusquisque pro libidine omnia... git. Bud. ex Aristot.

Ἀνάρχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullius imperio subditus. Thucyd. li...

Ἀριστάρχω, ῶ, optimè impero, vel optimè gero magistratum. Bud. ex Aristot. Pol. 2.

Ἀριστάρχειον, templum Dianæ sacrum.

Ἀσυλάρχης, ου, ὁ, inuiolabilis & sacer magistratus, quales erāt tribuni: idem quod ἄσυλος ἄρχων, quem spoliare aut violare nefas est Dionys. Hal. lib. 7.

Βίαρχος, victui seu commeatui præfectus.

Βουλαρχέω ῶ, consilij vel curiæ sum princeps. Aristot. Pol. 4.

Γυμνασιάρχης vel γυμνασίαρχος, gymnasij perfectus. Æsch. Dem...

Γυμνασιαρχία, gymnasij præfectura. Isocr.

Γυμνασιαρχέω, gymnasio præfectus sum.

Δεκάρχης, siue δέκαρχος, & δεκαδάρχης siue δεκάδαρχος, decem militibus præfectus, decurio, decanus. Item decem viri. Pri... re vtitur. Herodot. pro decano seu decurione.

Δεκαδαρχία seu δεκαρχία, eiusmodi præfectura. Item decemuiratus, *hoc est*, decem virûm collegium & potestas. Plut.

Δεκαδαρχεῖν, decurionem vel decemvirum esse, apud Hesy...

Δωδεκαδάρχης, qui 12. viris præest duodenarius præfectus. Xen.

Δωδεκάδαρχος, apud Hesych. exp. dux duodecim virûm.

Δήμαρχος, populi princeps, *id est*, tribunus plebis. Plut.

Δήμαρχοι, apud Athenienses erant cuiusq; municipij principes qui agros describebant & album asseruabant, & municipes quum opus erat conuocabant, & suffragia dabant & pignora capiebant. Suid. vnde apud Aristoph. in Neb. ... δημαρχεῖς ... Impropriè dicitur & δήμαρχος στρατιᾶς, tribunus militum.

Δημαρχία, tribunatus plebis. Plut. Item populare imperium.

Δημαρχικὸς, tribunitius, ad tribunum plebis pertinens.

Δημαρχέω ῶ, tribunus plebis sum, tribunatum plebis gero. Appian. Et particip. δημαρχῶν, idem quod δήμαρχος.

Δικαιαρχία, iustū imperiū, Hesychio. vel etiā iustorū imperium.

Ἀδικαίαρχος, (*decomp.*) iniustus magistratus, vt exp. apud Cic. ad Att. lib. 2.

Διοστάρχας βασιλεῖς, vocat Sophocles Menelaum & Agamemnonem: quoniam illi duo reges erant & imperatores Græcorum copiarum. Ideò & δικρατεῖς.

Δύσαρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperij habenas difficulter admittens. qui regi sese imperio vix finit, contumax.

Δυσαρχία, difficultas imperandi, quando imperatori milites vix obediunt. Appian. bell. ciuil. lib. 5.

Ἐθνάρχης, gentis præfectus. Luc. in Macr. & 2. ad Cor. c. 11.

Ἐθναρχία, præfectura gentis. In lib. Macab.

Εἰκοσάρχης, viginti virûm præfectus. Hesych.

Εἰλάρχαι, idem qui ἰλάρχαι, turmarum præfecti.

Εἰρηνάρχης, magistratus quidam apud Iuriscōsultos, inquit Bud.

Εἰρηναρχία, idem Bud. affert ex Dionysio, de Deo dictum ... θεαρχία.

Εἰρηναρχῶ, fungor irenarchia, corrigendis morib. præsum...

Ἑκατοντάρχης siue ἑκατόνταρχος, centurio. ἑκατόνταρχοι τῶν ... Xenoph.

Ἐνωμοτάρχης, quasi συνωμοτάρχης, qui præest certo numero militum, qui ἐνωμοτίαι erant, vide Ælian. Hesych. Suid.

Ἔξαρχος, dux, princeps, vt ἔξαρχος τῶν ἱερῶν, Plut. in Numa.

Ἐπάρχω, impero, imperito, dominor. Xen. χώρας ἐπάρχω ... Sic Εὐφράτης ἐπῆρχεν, Isocr. in Paneg. Item præsum præfectus sum. vt Herodian. ἦσαν δὲ αὐτοῦ ἐπάρχοντες τῶν στρατοπέδων δύο.

Ἔπαρχος, præses, præfectus. vt ἔπαρχος πόλεως, apud Herodian. Sic ἔπαρχος τοῦ στρατοῦ, vel τῆς αὐλῆς, &c. apud Plut. Po... tur & sine adiectione, apud Herodian.

Ἐπαρχία, præfectura, prouincia. Plut.

Ἐπαρχιώτης, prouincialis, qui est ex prouincia. Et ἐπαρχιῶτις, ἡ, prouincialis mulier. in Pand. vt scribit Bud.

Decomp Νυκτέπαρχος, præfectus vigilium. in Pand. De... na etiam dici potest. Bud.

Ἐρανάρχης, qui stipibus erogandis præest, vel qui est caput col-[lectæ. Ex Laërtio

Ἐργαστηριάρχης, manceps officinæ. Bud.

Εὔαρχος, bonus ductor & imperetor. Item moriger, imperiis parens, regi facilis.

Εὐαρχία, ductus principatúsque probus.

Ζυγαρχία, duo currus. Ælian.

Ζῷαρχος, qui animanti præest, qui vni præest elephanti.

Θήραρχος, qui præfectus est feris seu belluis, rector ferarum seu belluarum. Sed peculiari signif. rector elephantorum, seu qui præest elephantis.

Θηραρχία

Θηραρχία, imperiū eius q̄ præest belluis, imperiū in belluas.

Ἐπιθηράρχης, (*decomp.*) qui aliis θηράρχαις præest. A Gaza expon. duplaris ferarius.

Ἐπιθηραρχία, duplaris feraria.

Θιασάρχης, sacri chori princeps, princeps & antistes sacrificantiū vel solenni cœtu Deum colentiū. Luc. in Nigr. (Areop.

Ἱεράρχης, qui sacris præest, vel qui sacris præest ordinib. Dion.

Ἱεραρχία sacrum imperium, seu in rebus sacris imperium,

Ἱεραρχικὸς, ad eum qui sacris præest pertinens,

Ἱεραρχικῶς, more eorum qui sacris præsunt.

Ἱεραρχέω, ῶ, præsum sacris ordinibus, sacro imperio fungor sacróque magistratu. Bud. ex Dionysio. Et ἱεραρχεῖσθαι, huiusmodi imperio ac præfectura regi.

Ἰλάρχης, præfectus agmini equitum 64. Ἰλαρχία, functio illa.

Decomp. Ἐπιλαρχία, duæ turmæ, seu agmen militum 128. vt in ord. mil. annotatur.

Ἵππαρχος & ἱππάρχης, equitum magister seu præfectus. Xen.

Ἱππαρχία, magistri equitum dignitas, q.d. magisteriū equitum, præfectura equitum, seu præfectura equestris. Xen.

Ἱππαρχικὸς, ad magistrū seu præfectum equitum pertinens. Xen. Item præfecturæ equestris peritus.

Ἱππαρχέω, ῶ, præfectus equitum sum, magister equitum sum. Xen. Interdum cum genit. pro ἄρχω, capitur. vt Dem. ὧν ἱππαρχεῖν παρ' ὑμῶν ἠξίωσεν ἱππέων.

Ἱππαρχεῖσθαι, regi ab Hipparcho. Aristot. Pol. 3.

Decomp. Ἐφιππαρχία, turma equitum 1024. vt traditur in lib. de ordinibus milit.

Καθάρχω, imperito, dominor, præsum. Plat. in Protag. οὐ γὰρ καθάρχεις τοῦ λόφου.

Κειμηλιάρχης, qui pretiosæ supellectili præest. thesaurarius.

Κειμηλιαρχεῖον, ου, τὸ, locus in quo pretiosa supellex reconditur.

Κώμαρχος vel κωμάρχης, pagi præfectus. Xen.

Λαγυνάρχος, cui lagenarum seu vini dispensandi cura commissa est. Hesychio.

Ληξίαρχοι, magistratus quidam Athenis qui tum alios tum eos qui iam suæ tutelæ facti erāt & iā poterāt ἄρχειν τῶν λήξεων, *id est* hæreditatis paternæ, in album ciuitatis inscribebāt. vide Pol.

Ληξιαρχικὸν, liber in quem puerorum nomina referebātur, qui iam tutelæ suæ facti erant. παρὰ τὸ λήξεων ἄρχειν, *hoc est*, τῶν κλήρων τῶν ἰδίων. Bud. ex Isæo. Demosth. & Æschin.

Λῄσταρχος & λῃστάρχης, princeps prædonum, princeps latro. Posteriore vtitur Plut. prius aff. ex Clem. Alex.

Λιμενάρχης, portus seu portuum præfectus, qui præest portui seu portubus.

Λιμεναρχία, portus seu portuum præfectura, munus eius qui est portus seu portuum præfectus.

Μεραρχία, agmen constans è viris bis mille quadraginta octo. Huius agminis dux dicitur μεράρχης. Ælian.

Μόναρχος vel μονάρχης, monarcha. qui solus dominatur seu imperat, Æschyl. Thuc. Aristot. Ionicè μούναρχος, apud Herod.

Μοναρχία, solus dominatus, vnius imperium, monarchia. Herodotus.

Μοναρχικὸς, ad monarcham pertinens seu ad monarchiam. Et monarchiæ fauens. Appian.

Μοναρχέω, ῶ, solus impero, seu dominor. Interdum genitiuū habet. vt apud Strab. l. 5. ὑπὸ τοῦ Σύλλα μοναρχήσαντος Ῥωμαίων. Et pass. μοναρχοῦμαι, ab vno solo regor, vnius duntaxat dominatui subsum.

Μυριάρχης siue μυρίαρχος, qui decem virûm millibus præest, decem millium præfectus. Xen.

Ναύαρχος, nauium præfectus, nauarchus, classis præfectus. Thucyd. Aristot.

Ναυαρχία, præfectura nauium seu classis. Thuc.

Ναυαρχὶς, ίδος, ἡ, nauis quæ classis præfectus vehitur. quidam prætoriam nauem appellant.

Ναυαρχέω, nauibus præsum, nauarchum ago. Xen. Isocr.

Νομάρχης, præfecturæ imperium obtinens, rector præfecturæ. Aristot. in Œcon. lib. 2.

Νομαρχία, dignitas eius qui præfecturæ imperium obtinet. aut ipsa præfectura.

Ὀλιγαρχία, ἡ, paucorum dominatus. Thuc. Peculiariter etiam, paucorum eorúmque diuitum dominatus. Plat. de rep. lib. 8.

Ὀλιγαρχικὸς, ad oligarchiam pertinēs. Et oligarchiæ fauens, paucorum dominatu gaudens.

Ὀλιγαρχέω, vnde ὀλιγαρχοῦντες, pauci dominatum obtinentes. Et ὀλιγαρχούμεναι πόλεις, ciuitates dominatui paucorum subditæ, apud Plat. & Aristot.

Οὐσιαρχία, vide in comp. ex ἀρχὴ, i. principium.

Παντάρχας, ου, ὁ, omnib. imperans, omnium dominus. Aristoph.

Πανηγυριάρχης, qui præest πανηγύρει. cui commissa est cura τοῦ συνάγειν καὶ συντελεῖν πανήγυρίν τινα. Plut. in Symp. 5.

Πέζαρχος, peditum præfectus. Xen.

Πειθαρχέω, ῶ, pareo, obedio. Act. Apost. c. 5. Propriè esse videtur parere præfecto seu principi aut magistratui. [Aristot. & Plut.

Πειθαρχία, obedientia, apud Phil.

Πειθαρχικὸς, qui facilè paret, qui promptus est ad parendum.

Πεντάδαρχος, siue πενταδάρχης, ου, ὁ, qui quinque viris præest. quincurio. Xenoph.

Πενταρχία, quinqueuiratus. Aristot. Pol. 5.

Πεντηκόνταρχος, qui puinquaginta millibus præest. Thuc.

πεντηκονταρχία, munus & dignitas qua quis militibus quinquaginta præest. vel quinquaginta virorum principatus.

πεντακοσίαρχος, quingentorum militum præfectus. Plut. in Alex. Idem dicitur πεντακοσιάρχης. Ælian.

Περιπολάρχης, siue περιπόλαρχος, præfectus circuitorum, qui præest circuitus excubiarum. Thuc. l. 7.

πολέμαρχος, dux belli. penes quem belli administrandi summa potestas. Bud. annot. in Pand. scribit hodie mareschallum nominari, tribunum militum Latinè posse vocari. vide & Harpocr. item Suid. & schol. Thuc. item Aristot. Polit. 6.

πολεμαρχία, munus polemarchi.

πολεμαρχεῖον, ad polemarchum pertinens. Athen. l. 5.

πολίαρχος, præfectus vrbis vel vrbium. princeps vrbis vel vrbium. Eurip.

πολιαρχέω, ῶ, vrbis præfectus sum, vrbi præsum. Syn.

πτολίαρχος, poeticè, pro πολίαρχος. Et πτολιάρχης, idem.

πολύαρχος, qui multis dominatur. Et τὸ πολύαρχον. subst. pro πολυαρχία, multorum dominatus. Naz. τὸ πολύαρχον στασιῶδες, vbi multi dominantur, ibi seditio esse solet.

Σίταρχος, siue σιτάρχης, præfectus annonæ. apud Athen. lib. 4.

Σιταρχία, munus præfecti annonæ.

Σιταρχέω, ῶ, annonæ præfectus sum.

Σιτάρχημα, idem quod σιταρχία, Athen. l. 6.

Σκοπάρχης, siue σκόπαρχος, speculatorū seu exploratorum præfectus. qui speculatorib. seu exploratorib. præest. Xen. l. æd. 6.

Σπουδάρχης, magistratibus gerendis studens, i. qui magistratus ambit. Xen. in Symp. Σπουδαρχίδης, idem Aristoph. in Acharn.

Σπουδαρχία, studium gerendorum magistratuum, ambitio.

Σπουδαρχίας, ου, ὁ, idem quod σπουδάρχης.

Σπουδαρχέω, siue σπουδαρχιάω, ῶ, magistratibus gerēdis studeo, magistratus ambio. Syn. Aristot.

Στόλαρχος siue στολάρχης, dux classis, qui præest classi. Hesych.

Στρατάρχης, dux exercitus. Philo de vita Mos. l. 4.

Στραταρχέω, ῶ. dux sum exercitus, exercitui præsum.

Στραταρχία, præfectura exercitus. Phil. de vita Mos. l. 1.

Στρατοπεδάρχης, præfectus castrorum, qui castris præest.

Στρατοπεδαρχία, præfectura castrorum.

Συνάρχω, vnà impero, seu dominor, vnà magistratu fungor, collega sum in magistratu. Dem.

Συνάρχων & σύναρχος, collega.

Σχολάρχης, scholarcha, i. qui scholæ præest.

Σχολαρχέω ῶ, scholarcha sum; scholæ præsum. Laërt. in Epic.

Ταγματάρχης, qui cohorti præest seu turmæ aut legioni.

Decomp. Συνταγματάρχης, qui præest illi militum numero qui dicitur σύνταγμα, vede Suid.

Ταξίαρχος vel ταξιάρχης, ordinum ductor. Quidam exp. centurio. Pro decurione vsum esse Polyb. & Plut. testatur Bud.

Ταξιαρχία, cohortis præfectura.

Ταξιαρχέω, ῶ, centuriæ præfectus sum; sum centurio, vel cohortis præfectus sum. aut etiam, ordines duco.

Τεκτόναρχος, fabrorum materiariorum præses. Soph.

Τελετάρχης, tanquam ceremoniarum conditor appellatur Christus a Dionysio Areop.

Τελεταρχία, principatus in cōdendis ceremoniis. Pro summa diuinitate atque adeò pro trinitate poni à Dionys. tradit Bud.

Τελωνάρχης, publicanorum princeps, qui & ἀρχιτελώνης. Cyrill.

Τετράρχης, qui quatuor λόχοις præest, tetrarcha, Luc. 9.

Τετραρχία, eiusmodi munus, apud Ælian.

Τετραρχέω, ῶ, sum tetrarcha. Luc. 3.

Τοίχαρχος, qui præest nauis parietib. vel potius, qui præest laterib. nauis, seu remigibus qui sunt in latere nauis. Poll. lib. 1.

Τοπάρχης, locis præses. qui loco alicui præfectus est, seu præest. vt quem rex vel princeps in loco aliquo constituit iuris dicendi causa. Gen. c. 41. & Dan. c. 4.

Τριήραρχος seu τριηράρχης, triremis seu triremium præfectus. Item qui in publicam triremem seu publicas triremes sumptum suppeditat. Poll.

Τριηραρχία, præfectura triremis seu triremium.

Τριηραρχικὸς, ad trierarchiam pertinens. vt τριηραρχικὸς νόμος, Demosthen.

Τριηραρχῶ, fungor trierarchi munere.

Τριηράρχημα, sumptus qui fit in trierarchiam.

Decomp. Ἐπιτριηραρχῶ, vltra iustum tempus obeo munus trierarchiæ. vt Bud. interp. ex Demosth. [Suid.

Τριττυάρχης, qui præest tertiæ patri tribus. vide Harpocr. Poll.

Ὑπάρχω, impero, imperium gero. præsum. Strabo de Sybaritis loquens, τοσοῦτον δ' εὐτυχίᾳ διήνεγκεν ἡ πόλις αὕτη ὡς τεττάρων μὲν ἐθνῶν τῶν πλησίον ὑπῆρξε.

Ὕπαρχος, præses, præfectus, rector prouinciæ. Herod. Xen. Propriè qui sub rege aut principe imperium obtinet.

Decomp. Συνύπαρχος, (q.d. compræfectus) collega eius qui est ὕπαρχος.

Φαλαγγάρχης, præfectus phalangis qui præest phalangi.
Φαλαγγαρχία, imperium quod habet is qui phalangi præest. Item, Διφαλαγγάρχης, seu Διφαλαγγάρχου, præfectus duarum phalangium. Διφαλαγγαρχία, eius modi præfectura.
Φιλαρχῶ, imperij seu imperandi cupidus.
Φιλαρχία, imperij seu imperandi cupiditas, aut dominandi.
Φυλαρχίαρχος, præfectus curiæ seu fodalitij quod φρατρία vocabatur. Demoth.
Φεσσεραχης, sine φεσσεραρχος, qui præsidiariis militibus præest, præfectus coh rtis præfectus. Xen.
Φεσσερας ω, ᾶ, præsidiarius miliţib. præsū seu perfectus sum.
Φύλαρχος & Φυλάρχης, tribus præfectus. qui tribui præsit. princeps tribunus Herodot.
Φυλαρχία, præfectura tribus.
Φυλαρχικός, sum tribus præfectus seu princeps. præsum tribunitium tribunus. Aristot. Pol. 4. & Xen. de arte eq.
Χιλίαρχος, sine χιλιάρχης, qui mille viris præsit. mille militum tribunus seu simpliciter, tribunus. Plut.
Χιλιαρχία, imperium in mille viros. præfectura mille virûm seu militum, seu tribunatus militum, apud Plut.
Χιλιαρχῶ, ᾶσ, mille viris seu militibus præsum. sum tribunus militaris.

Α Ρ Ω, ιρτο, adapto. Vel neutra signif. cõgruo. Thema quidem est inusitatum, at ab eo formata quædam tempora non rarò apud p ëas sunt in v.u. Futurum Aeolicum est ἄρσω (pro ἀρῶ) vnd infinit. ἄρσαι, & particip. ἄρσας & ἀράσμενος: vt Il. α, ἄρσαντε πρὸ ἧμῖν, i. animo & desiderio congruentes. Odyss. α, Νῦ ἄρτως ἐρτύσαι ἐέλκετον: vbi ἄρσαι ἰδὲ est munire & instruere. quo i qui facit, aptam reddit. Sic Apoll. Argon. 2, ἀασσίνοι πόρτε νῆα.
Αρμα, aptor, adaptor, hinc ἄρθρον pro ἄρτημα, id est, συναρμόσημα, apud Hõ. Il. π, v. 210. Μακρὸν ὃ εἶχε θάρσος, &c. Aor. Med. ἀρσάμην pro ἄρασα, apud Hesiod. Ἄρτε μὲν πανάμωτι, id est, ἀρ ἐ Fib. icarus. vt quidam interpr. Prater. med. ἄρτηρ, vnde Od. ι, Ὃ δ' αὖ μὲν κὶν δύνατ' ἐν ἀρμονίῃσιν ἀρήρῃ. Et Il. γ, ὁ οἱ πολλὰ μόθῳ ξυήρει. vbi exp. ἤρμοσε, hastam quæ eius manui quadrabat. erat, quam facile vibrabat. Apud Apoll ἄκρον ἄρτηρεν ἄκρῳ, exp. cohærebat. Od. η, Ἀρτήσῃς σκολόπεσσιν ἐπιστοπόδεσσι τετυγμα. i. munita. Aff. ex Harip. ἄρηρε pro, decretum & statutum est. In actiua signif. Odyss. ψ, ἀρμονίῃσιν ἄρηρε, compegit. Item ἄρηρα pro ἄρτηρα. vt Il. ο, Ἦρηρε πεκτὸν, adaptauit. Et Od. ι, ᾗ ῥ' ἔφατ' ἔπλετο θυμὸν ἐδωδῇ. quidam interpr. confirmauit. alij exhilarauit. alij satisfecit animi sui desiderio. Item ἄρηρα pro ἤρτηρα, vt in Epigr. Ἀρήρει πόδα exp. accommodauit pedum. hinc apud Hom. ἀρηρὸς cum dat. pro, compactus, aptatus, innexus. vt Il. γ, & alibi.
Αρεσω (præsens ut præt. med. ἄρεσα formam) idem quod ἄρω, apto, adapto. Il. π, Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵππους ἐϋκήμους ἀείρας. Δώματος ὑψηλοῖο βίας αἰθούσας ἀλεείνων. Ὡς ἄρεσεν κεφαλῇσι τε & ὤμοισιν ἀμφελίσσειν.
Αρεσίκω, idem Od. ξ. Αὐτὰρ ὅ γ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀρέσκετο πέδιλα.
Αρμὸς, congruens, aptus, accommodus, per syncopen pro ἀραρισμὸς. Hesiod. in Erg. μάλα γάρ τοι νέος ἐστὶ ἀρμὸς ὅπα. Apud eundē in Alp. Οἱ μὲν ἁπαξάντες πρὸς ἀρμὸν πάντα παρῆραν. quidam exp. necessaria ¶ Ἀρμὸς, ὁ, ἡ, & ἀρμὸν ὁ, ἡ, ὃ. velum, carbasus, Eust. ex Odyss. vnde comp. περίαρμος, ὁ, ὃν, trinis velis instructa nauis. ¶ Hippocrati ἄρμιον, idem est quod ἄρτανον. vt ἀρμία μυκτικὰ ἄκρα.
Αρ ος, vestitus, apud Aeschyl.
Αρμα ἡ, Hipperati dicit πᾶσι σαίνεσθαι πρωκτοῦ πρωκτοῦ, teste Erot. Apud eundem, Galenus exp. futuram in capite.
Αρμὸς, ὁ, ἡ, amicitia. Inde ducta signif. quòd per amicitiam aptæ voluntatum coniunctio & velut cohærentia quædam esse soleat. Etymol. affert ex Apollon. Ἁρμὸς· ἡ φιλία παρὰ τὸ σφίσιν.
Ἁρμονία, ἡ, amicitia, concordia.
Ἄρμιος, ὁ, ἡ, amicus. Herodot.
Ἀρμόσιος, ᾱ, amicitiæ vinculo iungor cum alio. Il. ψ v. 302.
Ἁρμός, ὁ, ἡ, apta commissura, coagmentatio, compages. Xen.
Ἁρμοῦ (dialect.) cõgruente: Ἁρμοῦ autem, (cum tenui) nuper: apud Aeschyl. in Prom. & Theoc. Id. 4. Eultachius tamen etiam in hac signif. ἁρμοῦ scribit, & ait exiſtimari vocem esse Syracusanorum, & dici per systolen pro ἁρμεῖ, vt ἰξεῖ pro ἴξῃ, & ἐνδεῖ pro ἔνδῃ, apud Theocr. Vide & Etym.
Ἁρμόζω vel ἁρμόττω, Ion. quadro, congruo, conuenio, vt pote apte cohærens. Xen. Ped. 1. p. 7. ἴσχναι δίκαιον εἶναι ἀμφοτέρους τὸν ἁρμόζοντα ἐκφέρειν ἐχὶ χαπῶνα. Apud Isocr. τοῖς ἀστοῖς ἁρμόττει ἀστοῖς ἁρμόττειν, hoc ad vitæ conſuetudinem accõmodum est. Et sæpe cum infinit. vt Isocr. de pace, ἐ μὲν ἀλλ' εἰ ἐ ἀδίκων ὑμῖν ζῆν ἁρμόζει πεφυκότες. ¶ item apto, adapto, aptè coagmento. Od. ε, Τέσσηρσι σὺν ἄρμα πάλῃ ἐ ἤρμοσεν ἀλλήλοισι. Apud Luc. ἁρμόττων τῷ πλοίῳ. Bud. interp. conſtituere & temperare ciuitatem. ¶ item iungo connubio, nuptui do, despondeo. Appian. ἤρμοσεν δ' αὐτὸ τὸ δίπτυχ τῷ Πομπηίᾳ θυγατρὶ Μαρκέλλῳ.
Ἁρμόζομαι, aptor, adaptor, aptè coagmentor. vnde ἡρμοσμένη ψυχὴ apud Plat. de rep. 8. item actiua significatione pro ἁρμόζω, apto. vt Odyss. ϑ, Ἁρμόζει χαλκὸς Εὐρείῃ πρηΐδῃ, i. aptè cõpinge. Sic & Plut. in Solon. τὰς νόμους ἁρμόζειν τοῖς πολίταις, leges accommodat ciuibus. Dicitur etiam vt ibi ἁρμόζειν τοὺς παῖδας τῇ φωνῇ, puellam vel vxorem. vt apud Herodot, in Terpsich.
Ἁρμόζοντως, congruenter, conuenienter.
Ἁρμογή, apta iunctura, compages, coagmentatio. Luc.
Ἁρμοδιός, ὰ, ὸν, moderator. quo nomine Lacedæmonij appellabant quos suis vrbibus præficiebant. Xen. Dem. Plut.
Ἁρμοσὴ. idem, Hesychio.
Ἁρμόσιος, ᾱ, ὸν, conueniens, congruens. Apud Athen. lib. 13.
Ἁρμοδίος, ᾱ, ὸν, congruus, aptus.
Ἁρμονία ἡ, idem quod ἁρμὸς, compages, &c. Hom. Arist. ¶ Apud multos exp. concentus. Vide Aristot. de mundo, Plat. de l. g. lib. 2. Apud eosdem dicuntur particularius esse ἁρμονίαι esse quatuor de quibus Luc. in harm.
Ἁρμονικὸς, ad harmoniam pertinens. harmoniam habens. Interdum musicus, musicæ peritus. Plat. in Phæd.
Ἁρμοκλία, ἡ, ἡ, ctibus, παρὰ τὸ ἁρμόζειν κλίσεις τὰ μέλη, Hesych. ἢ παρὰ τὸ ὄμφαι τὰ σώματα, ἢ ὅτι δύκλιν ἄρμοττον φέρει τὰ μέλη, Etym. Hesiod.
Αρμενος, Α ῆμος. Α' ρμὸς, Ἀρτέω. Α' ρτος, Ἀρτύω, Ἀρτέω, Α' ρτος, ἁρτέω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α'νάρσιος, ᾱ, ὸν, hostis, cui cum altero non conuenit. Il. ω, v. 360. Οἵδε δ' ἐπ' ἀμφοτέροις ἀνάρσιοι ἐγγύθεν ἦσαν. Sic & Od. ξ. Item absurde ab inuitam iniqua. Suid. & Hesych.
Ε'πάρω. idem quod ἄειρω vt Il. ξ. πυκινὸς δὲ θώρηξ στεῖνεν ἐπ' ἠϊθέοις κλισίῃ κρυτὸν, ἐφ' ἑπτὰ βοείαις: inquit Eust.
Ε'πάρμοσ or pro ἁρμόσω. ex Hesiod. aff.
Ε'παρμὸς, Homero ἐπήρμοσμένος.
Ἐρίηρες ἑταῖροι. apud Homerum sepe, apti socij sodales quorum nobis apta est societas. Vel socij cum quibus bene nobis conuenit. Exponitur etiam qui amicitia inter se aptè iuncti sunt. vel quodam amicitiæ vinculo inter se iuncti.
Εὐήρας πεζοὶ δίης, apud Pausan. in Att. l. 1. exp. affabrè elaborati anus. inti forte legend. ἐύαρσις. (bene.
Ἐρίηρος, vt ἐρίηρος ἀοιδὸς, Od. α, cuius cãtus harmoniam habet.
Θυμηδὴς, ὁ, ὁ ἡ, animo conueniens, animo placens, gratus. Rom. Pro eodem dicitur & Θυμήρης, vt Od. κ. Et Θυμήρεις ἑταίρους apud Herodian. lib. 8. carissimos.
Θυμήρειος, ᾱ, animo meo placet. Theocr. Idyl. 27. v. 9.
Θυμήρεμμος, idem. Nic. in Alex.
Κλιντῆρες, ὁ ὁ ἡ, qui lecto affixus est. Dicitur plerũque de eo qui aduerſæ valetudinis gratia diu lectulo affixus est. Plut.
Λογχάρης, qui lanceæ manum aptat, vt is qui vagina ensem ducturus est. Herodian. Vide in comp. ab λόγχη.
Πειθήνης, omnibus placens. Hesych.
Πάσσαρ ος, ὁ ἡ, non bene compositum corpus habẽs, vel non bene compositam mentem habens apud Theocr. vide Etst.
Πεδήρεις, ὁ, ἡ ἡ. idem cum πεδίλοισι, ad ipsos vsque pedes pro mitius, ad ipsos pedes pertingens, seu dependens. Xen. Ped. 6. σὺν ἀσπίσι τοῖς πεδήρεσι. Plutarch. πεδήρης πώγων nodosa, barba ad talos vsque promissa dependet. Sic πεδήρεις χιτῶνας apud Xenoph. Vide & comp. ex Εἵματα.
Περαίρω, apto, adapto Exponitur etiam conuenio vt, περαίρειν Hesiod. in Erg. Τέμφουσιν πλάσας ἀστοχεῖν ἐ περαίρει ἰσόθεον.
Πυλαί ρης, ὁ, ὁ, habens portas validas & bene compactas. Epith. Platonis. Il. θ. Od. λ.
Σαυνάρω coagmento, compingo. Apollon. lib. 2, θοῇς σαυνάρῃ τε ξυμφορὶ, compacta, coagmentata,
Τειχήρης, qui se continet intra muros, Thuc.
Τοξήρης, arcu & iaculis instructus. Eurip.
Τυμβήρης, aptarus & conditus monumento.
Φρενήρης, ὁ, ὁ ἡ, mentis cõpos, aut cordatus. Herodot. Luc.
Χαλκήρης, græcus conglutinatus ære, ære compactus. Hom.
Χαίρης, aptus τῇς χειρὸς, Eurip.
Χρυσήρης, ex auro aptatus & fabricatus. Eurip.
Ε'ταρος, Λαρος, Ο' αρ, Ο' μαρτο, Ὁ μορος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex ἁρμὸς, & ἀμαρία.

Α'ναρμόζω, seu Α'ναρμόττω, adapto, copulo. Halicarn. lib. 4, ἀστιβοῦντες τῷ πρὸς αὐτὴν αἰσχρῷ.
Α'ναρμος ὁ, ὁ ἡ, incongruus, inconcinnus, inconueniens, minimè conueniens, non quadrans, non habilis, Xenoph. scitum inhabile vocat ἀσύμφορον. vt ait Bud. ¶ Item incompositus ineptus. Aristoph. in Nub.
Α'ναρμόστως, incongruè, inconcinnè, ineptè.
Α'ναρμοσία, ἡ, incongruentia, incouenientia. Plat. Plut. Apud Luc. ponitur pro ineptia. Budæo teste.
Α'ναρμοστῶ, ᾶς, sum ἀσύμφορος ὁ, i. non congruo. non conuenio, non quadro. Plato de leg. 4.
Α'ναρμόδιος, ᾱ, ὸν, ὁ ἡ, non idoneus. Theophr. Exp. & inconueniens & incongruens.
Α'φαρμόζω vel ἀφαρμόττω, non conuenio, dissonus sum. cui opp. ἐφαρμόζω. Basil. Exponitur & accommodo, apud Luc.
Ἀφαρμοσίης, Hesychio sunt ἀγροικοι οἱ μὴ πολὺν ὀρχήμενοι, dicti ἀπὸ τοῦ μὴ ἁρμόζειν βαίνειν: quoniam apto & concinno gressu incedentes saltant. Od. θ, Α'λλ' ἄγε Φαιήκων βυθέρμητες ὅσσοι ἄεθλοι σφῶν πάσσατε. Βυθέρμητες dicitur saltatio ista quam οἱ ἐνθέρμητες defaltant, apto & concinno incedentes gressu. Apoll. Rhod. Arg. l. 1.
Διαφαρμόζω vel διαφαρμόττω, disiungo, disgrego. Eurip. in Oreste ἄλλοι ἄλλοσε διαφαρμόσας δόλιον ἕτοιμος, auellens, peculà domina.
Ἐναρμογὴ, ἡ, apud Plut. de viro & vxore discordibus.
Ἐναρμόζω, vel Ἐναρμόττω. concinno, coapto. Halicarn. de Isocr. εἰς ἁπλοῦς ἐναρμόζων ἅπαντα τὸ τοῦ μήκους. Est etiam adiungo, adapto. id est, cum aliis apto, apud Synes. Plut. Paus. Item apto, accommodo. Synes. Neutraliter quoque vsurpatur, apud Greg. & Plut. pro conuenire, quadrare, cohærere, &
Ἐναρμος ὁ, concinnus, aptus.
Ἐναρμόνιος, ᾱ, ὸν, ὁ ἡ, harmoniæ musicæ modulis inclusus, imitatus. Suid. εἰναρμόνια μέλη, ἐναρμόνιον δὲ τὸ μὴ ἐκτρεμμένον κρῆμα. Transfertur etiam ad alia & significat, concinnus, aptè compositus. Philo de mundo, ἐξῆς ἐναρμόνιος τὰ τοῦ κόσμου μέρη εἴληχε, continuam digestionem & cohærentem. Sic Plut. de defect. oracul. ἐναρμόνιος δ' ἡ τοῦ κόσμου σύνταξις.
Ἐναρμόνιος, compositè ad musicæ melodiæ modulos. vt ἐναρμονίως ἄδειν Eust.
Ἐναρμονίστος, ᾱ, ὸν, ad harmoniæ musicæ modulos compositus. & ἐναρμονιστὴ, melodiæ musicæ quoddam genus. de quo Macrob. l. 2. c. 4. in Somn. Scip. Ptolem. in Mus. Plut. Vitr. l. 5. c. 4. & Cæl. Rhod. l. 9. c. 3.
Ἐξαρμῶ vel ἐξαρμόττω, harmonico concentui non sum consonus. exp. & aucllo, dissuo.
Εὔαρμος ὁ, aptus, habilis, dexter, quadrans. ἁρμὸς πάντα εὔαρμοστος, apud Isocr. & Basil.
Εὐαρμόστως. aptè, concinnè. Isocp.
Εὐαρμοστία, aptitudo, dexteritas, lepos, Plut. in Pomp. & Plat. 3. de rep.
Εὐαρμοστέω, ῶ. sum εὐάρμοστος & concinnus. Hippocr.
Ἐφαρμόζω, vel ἐφαρμόττω. adapto, accommodo. Hesiod. πάντῃ δ' ἐέργει κόσμον ἐφαρμόσσασα παλαιὰ δόλῳ, Philo de vita M. lib. 2. ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐφαρμόζοντα λάξεις. Apud synesium exponitur inserere vel adiungere, epist. 4. ἀλλ' ἐὰν τῷς ἐφαρμόσῃ τοῖς ἐπιβάλλουσι τῷ ἐπιπλῷ ἐφαρμόσας. ¶ Item neutraliter, cõgruo, conuenio, cohæreo, quadro & consentaneus sum. cum dativo vel cum ἐπὶ aut πρὸς, habentibus accusatiuum.
Ἐφαρμοστὴ, ἡ, conuenientia, cohærentia, quadratio. Plut.
Καθαρμόζω, adapto, compono.

Decomp. Συγκαθαρμόζω, idem. apud sophoclem, πάντῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι. exponitur πρόσεδρεύειν.

Μεταρμόζω, vel Μεταρμοζομαι, transmuto adaptando aliter. Interdum etiam exp. apto, accommodo: vt apud Basil. Interdum exp. commuto, verto, transfero. vt sæpe apud Plut. Item apud Luc. emendo & castigo, i. meliorem reddo, inquit Bud. idem Bud. μεταρμόζομαι tradit in malam partem poni à Greg. pro, in deterius formo, vel in peius digero.
Ποικιλορμονία, ὁ, ὁ ἡ, omnibus harmoniæ numeris constans, admodum concinnus. Suid.
Περιαρμόζω, circumapto, circumadapto, aptè circumpono. Plut. in Camillo, τοῖς θυρεοῖς περιήρμοζε λεπίδα χαλκῆν.
Πολυαρμονία, multas harmonias habens. Bud. ex Plat.
Προσαρμόζω, vel προσαρμόττω, adapto, accommodo, Plat. in Timæo, μίαν μίσγει ξυνῳδὰν προσαρμοττων. Cicero interpr. atque ita medio modum accommodans copulabat. Plut. in Sol. πάγκαλόν γε νόμοις προσαρμόζον.
Συναρμόζω vel Συναρμόττω, (q. d. coapto) coagmento, concinno, aptè compono. vt Deus dicitur hominis corpus. συναρμόσας. ¶ Item neutraliter, congruo. conuenio, quadro. Xen. ἐὰν ὦσι θεοῖς ἔρρωσθαι πάντα συναρμόζοντα εἰς φιλίαν.

Συναρμόσασθαι, apud Plat. in Timæo, Cicero exp. copulantur.

Συναρμοστὴς, coagmentator, cõcinnator. Ex Naz. affertur pro, conciliator, ἐγὼ τότε συναρμοστὴς ἐγὼ γυμφοστόλος. Ex Luciano in Anacharside πολιτείας συναρμοστὴς ὢν, reipubl. moderatorem.

Decomp. διασυναρμόσαι, qui facilè aptari & coagmentari potest.

Ἀρωγὸς. vide in Ἀρήγω.

Α'ΡΩΜΑ, ατος, τὸ. aroma, odoramentum (fortasse ab ἄω, seu ἄημι particula intensiua, & ὄζω seu ὀδμὴ. vnde & à Suida exp. εὐωδιασμα μυρελαιου.) Plut. in Alex. ὀδμὴ δ' ἡδίστου οἷον τοῦ ἀρώματος, ὃ μύρον ὁ οἶνος. ¶ Apud Aristoph. pro ἀρωτῆρμα, & apud Eupolidem pro ἄλφιτα, ad Ἀρῶω pertinet.
Ἀρωματικὸς, ὰ, ὸν, aromaticus, odoratus. Plut. διαθέτεσθαι τὸ ἀρωματικὸν ὄψιον.
Ἀρωματίτης, ὁ, aromatites. Dioscor. li. 4. c. 64 ἀρωματίτης οἶνος, aromatites vinum, i. ex aromatis confectum, lib. 14. cap. 16. Aromatites etiam gemma à Plinio cõmemoratur l. 37. c. 10.
Ἀρωματώδης, ὁ, ὁ ἡ, aromata redolens, odoratus, Athen. lib. 1.
Ἀρωματίζω, Ion. aromata respio. Aphr. Probl. l. 1. ἡ δοκοῦσα κόπτειν ἀρωματίζει. Significat etiam, aromatis seu odoramentis imbuo. Dioscor. Ἀρωματιζέτω ὁ τόνος μόγιστον καὶ ἐυώδεστον, οἷόν τὸ ἀπὸ φοίνικος, ἢ μυρεῖον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον.
Ὑπαρωματίζω, (comp.) subodoratus sum, aromata aliquatenus redoleo. Dioscor.

Α'ΡΩΝΙΑ, ἡ, à quibusdam dicitur mespilus arbor, teste Dioscor. l. 1. c. 171.

Α'ΣΑΜΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, solium balneatorium, peluis, Od. δ, Ἐς ῥ' ἀσαμίνθους ἔβαινε ἐϋξέστας λίσσοντο. * Eustath. dictum vult, παρὰ τὸ ἄσαι seu αὖλω (in Iliade enim duplicater à veteribus illud vocabulum scribi testatur) μιλύειν, à foribus diminuendis. i. eluendis. ¶ Est & poculum, inquit Pollux.

Α'ΣΑΡΟΝ, ου, τὸ, alarum: herba quæ & νάρδος ἄγριος dicitur, quia nardi vim habet, vt post Dioscor. testatur Plinius. l. 21. c. 13. Alij esse Virgilianum baccar volunt, quia & ipsum appellari nardum rusticum Plin. testatur. ¶ Hesychio est etiam ἀσάρετον, pauimenti genus, sic dictum quòd is opus non veretretur, sed spongijs mundaretur. vide Plin. l. 36. c. 25.
Α'σπεδίτης οἶνος, vinum alaro condimento, apud Dioscor. l. 5. c. 60.

Α'ΣΒΟΛΗ, ης, & Α'σβολος, ὁ, ἡ, suligo. Quidam exp. λιχῆνες, strates ex Galeno esse vaporem tenuissimum ex materijs immodicè assis vtilisque. Ath. l. 13. Τὰς ὀφθῦς πυρίτας ἐγχλιαίνουσι μᾶλλον ἀσβόλης. Aphr. l. 1. probl. Δεχόμενα ἀσβόλας ἢ ἔσχαρα. * Eust. dictam vult quasi πλοῦ ἀσυ, (οσι ῥύπος) ὃ πλύνειν μὴ δύναται.
Α'σβολόεις, εντος, ὁ, ἡ, fuliginosus, apud poetas.
Α'σβολώδης, ες, ὁ, ἡ, idem in prosa.
Α'σβολόω, ῶ, Ion. ώω, fuligine inficio. Ath. l. 3. Α'σβηπτον ἐκχρῶ, ἢ στέμμα ἢ ἠσβολωμένον. Α'σβολῶ etiam reperitur, vnde Α'σβολωθὲν apud Hesychium. Item præterea μέλαν exponit etiam μέγα ἢ ὑψηλόν.
Α'σπιοβολόεμμα, ἄτων, ἡ, Ion. ώεμμα, [comp.] fuligine excutio, vt Ruellius interpr. apud Dioscor. l. 5. cap. 87. Apud eundem alibi, ἀσπιοβολωθὲν exp. ἐς fuliginem euanescat seu transeat.

Α'ΣΕΛΓΗΣ, ιος, ὁ ἐ ἡ, petulans, insolens, pro. ercus, improbus seu petulanter & proterue iniurius. idem enim prorsus est atque ὑβριστὴς. Isocr. in Panath. τὰς μὲν δίκαιος ἢ σεμνὸς τὰς δ' ἀσελγεῖς & λίαν φιλαπραγμόνας. Demosth. in Mid. ἀσελγὴς καὶ βίαιον εἰς ἐμε. Pollux quoq; annotat Eupol. ἀσελγὴ αὐτὸν vocasse τὸ σῖνον, ventum violentum. Interdum specialiter pro lasciuo ponitur, & eo qui petulanter indulget libidinibus, stuprisque violentis. Luc. ἀσελγέστερος τοῦ ἔνου, alinis lasciuiores. Itidem Bud. scribit ἀσελγὲς poni pro obscœnitate & stuprorum flagitiosa consuetudine & Dem. comment. τὴν ἀσελγείαν accipi pro αἰχμαρσίᾳ. * Denominatum volunt ab vrbe quadã Selge, tuntque à hic esse στρεπτὸν, quod omnes eius vrbis incolæ probi & modesti essent, alias contrà epiraticon πᾶν esse dicebatur, omnesque illos ciues fuisse improbo & petulãtes.
Α'σελγάνω, seu ἀσελγῶ, petulanter, proterue, improbè. Plut. in Hellen. Dem. in Mid. Isocr.
Α'σελγάω, ἡ, petulantia. proteruia, improbitas, seu petulans & proterua iniuria. Dem. & Aesch. Item pro lasciuia & proterua libidine. Philo de vita M. l. 1. ὥσπερ τὴν γυναικῶν ἀσελγείας καὶ ἀκολασίας.
Α'σελγάω, ῶ, petulanter & insolenter ago, seu proteruè & improbe ago. Dicitur etiam ἀσελγεῖν εἰς ἕνα pro petulãter in quempiam esse iniurium. per petulantiã aliquẽ pulsare aut conuitiis proscindere. isem pro petulanter & lasciuè agere & lasciuire, proteruis libidinibus indulgere. apud Plat. in Symp.
Α'σελγαίνω, etiam dicitur pro ἀσελγάω eadem sign. apud Dem. & Aesch. Et pass. Α'σελγαίνεται Budæus affert pro, petulantem iniuriam vel contumeliam patiquod & ἐκπολυφθορίζεται dicitur.
Α'νεπελεγήμων, [comp.] petulantiã iniuria afficior. petulanter & lasciuè in me agitur. Aristoph. in Vesp.

Α'ση ἀσαμῶ, &c. vide in Α'ὦ, satio.

Α'ΣΘΜΑ, ατος, τὸ, flatus, anhelatio. Apol. Arg. 2. ἐλαὸν ἄσθμα καὶ ἀμφοτέρης ἐθείρησιν. Est etiam vocabulum medicum: anhelationem & suspirium appellant Scribonius, Plin. Seneca, Celsus l. 4. ca. 4. difficultatem spirandi vehementiorem nominat, vt spirare æger sine sono & anhelatione non possit. Vide Gal. & Aret. * Deriuatur à verbo ἄω, i. flo, spiro, vel ab ἄζω, significante τὸ ἀθρόως πνεῦσαι πολλῷ πνεύματι.
Α'σθματικὸς, ὸν, ὁ, ad anhelationem seu suspirium pertinens, vt ἀσθματικὸν πάθος. Et ἀσθματικοὶ, anhelatores Plinio, suspiriosi, Marcell.
Α'σθμάω, anhelo. Snid.
Α'σθμαίνω, idem. Aret.

Composita.

Ε'πισθμαίνω, idem.
Υ'περασθμος, admodum anhelans.

Α᾽ΣΙΝΗ,ἡ,asinae,apud Theophr. lib. 1. cap.25.de caus.pl.herba quæ aliis sese implicat. Quidam vocant clematitidem & conuolulum.

Α᾽ΣΙΡΑΚΟΣ,apud Dioſc.lib.2.ca.57. loculitæ genus est pinnis carens & prælonga habens crura.

Α᾽ΣΙΣ ιδος,ἡ,limus,cœnum ἰλύς. Eust. dicit esse fordes siccas in qua,παρὰ τὸ ἄζω,τὸ ξηραίνω.Il.φ ποσὶν οἱ ἄπο κηδιστῆφι κελεύθου. Nicand.in Ther. οἱ δ᾽ὑπὸ ποσσὶν ἑοῖς ἅλα νειλοῦ πλησιόμβρου κεκτήμενοι ἄσιν. ¶ Α: ἄσις(cum i subscripto)est ab ἄζω,sano.

Α᾽σιος.ὁ limosus.ἰλυώδης, vt Eustat. inter alias multas expositiones,hunc ii,ἀ,ocum. Α᾽σίᾳ δὲ λειμῶνι exponit.

Α᾽ΣΚΑ᾽ΛΑΒΟΣ,siue Α᾽σκαλαβώτης, animalculum simile lacertæ,domus parietes perreptans. Plin.stellionem vocat. Vide & Arist.hist.an lib.9.

Α᾽ΣΚΑ᾽ΛΑΦΟΣ,alcalaphus:auis nomen,apud Arist.hist.an.l.2. *Suid.dictum ait παρὰ τὸ ἀσπαλὶς τὸ ἀφῆς,& significare λίαν σκληρόν.Iridemque Etym.

Α᾽ΣΚΑΛΩ᾽ΜΑΣ.gallinago:auis gallinæ magnitudine. apud Aristot.l.9.hist.anim:

Α᾽ΣΚΑΝΤΗΣ exp.: grabatus, vilis lectulus. Aristoph. in Neb. ἔξει τ᾽ ἀσκαντῶν λαῶν.Dicitur esse & species δίφρου. In Epigr. pro sepulchro etiam poni tradunt.

Α᾽ΣΚΑΡΙΣ,ίδος,ἡ genus vermis. Vide Galenum in lex. Hippocratis.

Α᾽σκαριδώδης,scatens ascaridibus.Hippocr.

Α᾽σκεδής,vide in comp.ex ἄχω vnde κέχυμαι.

-ΑΣΚΕ᾽Ω,ῶ,Ε᾽κησα,exerceo. Xen. Pæd.2, ἀσκεῖν τὸ σύμπαν σῶμα ἰσχύι. apud Herodot. ἀσκέων πεντάθλους, exercens pentathlon vel exercens se pentathlo.Xenoph. Pæd.lib.8. ᾧ ἀσκεῖν αὐτὴν τε καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτῆς τὰ πολεμικά apud Isocr.ἀσκεῖν τὰς ἀνθρωποις. Interdum etiam exp.colo. vt ἀσκεῖν τὴν γῆν τὴν, Xen. colere virtutem.Sic Isocr.ad Nicoclem,ἀσκεῖν δικαιοσύνην,& ἀσκεῖν σωφροσύνην. Nonnunquam exp.ope am do, vaco, vt λόγους ἀσκεῖν.& ἀσκεῖν τὴν τέχνην.Et ἀσκῶ ποιῶν,apud Xeno. ¶ Item doceo(inquit Bud.)apud Plas.in Euthyd. σοφίαν σε ᾧ δεστὸν ἀσκεῖν. Sic Aristoph. ἀσκεῖν τ᾽ ἦν τ᾽ ἐπιχώριον τρόπον. Item ἀσκεῖν κρατεῖν, Aristot. vincere docens. Item elaboro, concinno elaboratè concinno,orno. vt ἀσκήσασα χρυσῷ κόσμῳ. Od. α.v.440.Philo de vita M.l.3.ὡς ἂν τοῖς ἐθάσειεν ἥσκηται αὐτούς. Herod.in 4.κόμας τε τῇ κεφαλῇ ἐπιπλέκει ξανθὰς, καὶ εἰς κυρβασίην τὴν Γελωνικὴν ἀσκημένας.Apud eundē ἀσκεῖν βέλεσιν.exp.nutrire barbam. * Quidam λόγος δ᾽ ἀσκεῖ (ab vere) deductum volunt, vt propriè de iis qui vires conficiunt, enuntietur. Metaphoricè etiam de reliquis artibus mechanicis,& sedentariis.

Α᾽σκέομαι ῆμαι,exerceor.Item doceor,studeo,Sic παιδεύομαι.Sic apud Greg. λόγους ἀσκέμενοι, literis studentes.Sic & apud Athen.ἀσκηθεὶς τὰ πολεμικά Et apud Luc. ἀσκῶν ᾠδὰς ἀσκούμενος. Item ornor.στε.νικήμασι ἠσκημένος.apud Herod.in 4.

Α᾽σκημα,τὸ,id in quo nos exercemus.Xenoph.

Α᾽σκησις.εως,ἡ,ipsa actio se exercendi,exercitatio.Xen.Plut. Et peculiari signif. ponitur pro studio quod certæ cuipiam philosophiæ sectæ impenditur, apud Luc.Item pro exercitatione mentis rebus diuinis , & earum meditatione , apud Basil.

Α᾽σκητὴς,οῦ ὁ. q.d.exercitator.Cū genit.apud Xen.Sine adiectione pro athleta,apud Plat.de rep.l.3. Et apud ecclesiasticos scriptores,qui in diuinarū rerum meditatione se exercet.

Α᾽σκήτρια ἡ,puella aut quæuis mulier quę meditationi rerū diuinarum se dicauit. Moniales quidam vocant.

Α᾽σκητικὸς,ἡ,όν, ad exercitationē cōparatus,exercitationi vacans.Intelligitur autē peculiariter de exercitatione animi in meditandis rebus diuinis vnde ἀσκητικὸς βίος apud Theod.

Α᾽σκητήριον.ου,τὸ, (q.d.locus meditationis seu exercitationis)secessus exercitatorius , secessus, quem incolebant οἱ ἀσκηταί.cœnobium,monasterium.Greg.

Α᾽σκητὸς,ἠ,ὸν, elaboratus,arte elaboratus, affabre factus.vt Odyll.ᾗ᾽ ἀσκητὸν ἴδηκε. Sic ἀσκητὸν λίχος. item ornatus.apud Theoc.Dicitur ἀσκητὸν, quod exercitatione consequi possumus Aristot.eth.1.& Xenoph.apomn.l.1.

Composita.

Α᾽ασκησία ἡ , non exerceri vel exercitatum esse: inertia,imperitia. Poll.

Α᾽άσκητος, in exercitatus. Xen. Pæd.8.phil.de vita M.lib.1. & Plut.

Α᾽ασκήτως, in exercitatorum more,sine exercitio. vt ἀσκημόνως ἀλλὰ μᾶλλον ἀσκήτως.

Διασκίω,ῶ,exorno vnde διασκηθῆναι τοὺς κόμης χρυσοῦ κόσμῳ, compti ornati,apud Athen.

Ἐξασκίω,ῶ,exerceo.Item exorno. como.Item elaboro,affabre-facio.Bud.& Athen.& Luc.

Ἐξάσκημα,exercitor.Xenoph. ἐν ᾧ οἱ ἵπποι ἐξησκημένοι εἰσὶν οἱ ἱππικοί.

Ἐπασκίω,ῶ,exerceo colo,do operam. Herod. ἐπασκήσας πεδίον.Apud Aristoph.in Nub.σοφίαν ἐπασκῶν.

Ἐπασκητὴς,exercitator.athleta.

Κατασκίω,ῶ,exerceo, erudio. Κατασκηθὼς, exercitatus, eruditus.Basil.

Παγασκίω, ante exerceo. Apthon.

Σωμασκεῖα, corpus exerceo. de gymnasticis exercitationibus, quales sunt athletarum peculiariter dicitur. Athen.lib.11.

Σωμασκία,corporis exercitatio,Xen.

Φωνασκὸς.οῦ ὁ, qui vocem exercet: *id est* , vocis exercendæ magister . Alex. Aphrod.& Gal.

Φωνασκία,ἡ exercendæ vocis.Theophr.

Φωνασκίω,ῶ,vocem exerceo sub magistro.Dem. Φωνασκήσω,ῆσω,q.d.vocem exerceor sub phonasco.

Χειμασκίω,ῶ, hybernis exercitiis incumbo , hyeme exerceor. Pol.

Α᾽ΣΚΟΣ,οῦ ὁ vter vtris. Il. π,Α᾽σκῷ ἐν οἰνήϊον in vtre caprino. Et alibi ἀσκὸς βοὸς, pellis bouis.De hominis corpore etiam dicitur vel viuo vel mortuo. Vide Eust,Item de homine obeso,& vini gurgite,Antiph.apud Athen.

ἀσκίτης ὑδρωψ , hydropis species in quo humoris aquosi copia cum pauciſſimo spiritu in membrana abdominis interiore inter peritonæum & intestina veluti in vtre quodam continetur.

ἄσκωμμα,τὸ , pellis muniens remos qua parte scalmo incumbunt Hesych. Suid & scol.Aristoph.exp.& lorum quo remus scalmo al igatur,apud Aristoph.in Acharn.Vide & Pol.

ἀσκωλία τὰ , festum Bacchi Athenis,in quo super ἀσκοὺς inflatos & vnctos vnico pede saltabant vt debentes ritum eluctarent.sunt qui deriuent ab ἀσκὸς & ἄλλομαι.

ἀσκωλιάζειν,super vtrem saltare item saltare vnico innitendo pedi apud Aristoph.in Pluto.& Plat.in symp.Exp,& claudicare.Vide Poll.Hesych.& Eust.

ἀσκωλιασμὸς , saltatio illa τῶν ἀσκωλιαζόντων.

ἀσκίον ου,τὸ, vtriculus paruus vter. Plut. ἀσκίδιον, idem apud Aristoph.

Α᾽ΣΚΥΘΟΝ,ου,τὸ , siue ἀσκυγεσίδες, vperici genus est.de quo vide Dioſc.lib. 3.cap.1 [illegible] Plin lib.2 7.cap.4.

ἄσμενος,ἀσμένου [illegible] ἀσμένως.

-Α᾽ΣΜΕΝΟΣ, ν. ὁ , gaudeo. Item volens.Il.ὃς καὶ νῦν ἄσμενος ἔπλετο Δαναοῖσιν. Plat.in symp. ἀσμένῳ ἥκειν. * Aliis præterito verbi ἥδομαι fit ἠσθέμην.ex quo ἄσμενος,inquit Homol.Irregul.comparat.ἀσμενίστερος ppro ἀσμενώτερος,itidemque superl.ἀσμενίστατος pro ἀσμενωέστατος.

ἀσμένως.cum gaudio, libenter. ἀσμενίστως, libentissimè. Plin pro quo & ἀσμενωέστως.

ἀσμενίζω.Fut.ιῶ, libens susc ipio & comiter accipio , idemque φιλοφρονοῦμαι. vt apud Aesc.epist.5. ὁ σοφιστὴς ἠσμένισεν ἡμᾶς. Et *pro* acquiesco.vt in eadem epist.cum dat. σφέτερα ἀσμενίζει τῇ συμφορᾷ.Apud Plut.ἀσμενίζω ἰδίοις, libens comedo.

Composita.

Ἐπασμενίζω,delector aliqua re,acquiesco.cum dat.

Τερπασμενος,admodum lubens,lubentissimus.Xen.Anab.l.

Υπερασμενίζω,libentissimè amplector,& suscipio.Plut.

Α᾽ΣΠΑ᾽ΖΟΜΑΙ.F. ἀσπάσω, amplector , amplexor , comiter accipio,amicè excipio,amanter complector. Item saluto.Il.ω 542.τὼ δ᾽ἐμφρόντε Διὸς ἔπεσον ἵπποι τε μεληϊόνιοι. vbi Eust. scribit esse ἐφεστηλικῶς , & quasi εἰς ἑαυτὰ σπᾶσθαι. Od.χ.v.38 Χεῖρε δ᾽ ἀσπάζοντο καὶ ἰφθίμους ἐκύσσων. idem schol.exponit.ἀσπάσιτο καὶ εἴλκοι δεξιώσεως εἵνεκα ἑαυτόν. Scribit etiā pro oscularī,labra veteres addere datiuū φιλήματι. Xen. Pæd.6 ἵνα σοῦ ἀκούωσιν ὡς εἰκὸς ὅτι δυσελπίστου. Aristoph.in Nub. Στίλβοντα δ᾽ ὦ ἀσπάζομαι.exponitur saluere iubeo,Synes.ἔστιν ὅτε καὶ τὸν νεκρὸν παῖδα ἰδεῖν , salutat illum verbis meis. ἀσπάζεσθαι αὐτοκράτορα salutare imperatorem,salutando appellare.Plut. ¶ Item amplector,amo,cupidè apprehendo.vt ἀσπάζομαι χιόνα πίπτουσαν de rep.lib.1,Et Xen.de canibus fallacibus loquens , ἀσπάζονται δὲ καὶ ψεύδονται, fallax vestigium amplectentes pro certo.

ἀσπασμὸς.οῦ ὁ,amplexatio,salutatio, 1.ad Cor.cap.16.& alibi ἐν ἀσπασμῷ τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου.Matt.23.& Mar.12.& Luc.11.πρὸς ἀσπασμὸν ἐν ταῖς ἀγορᾶις.

ἄσπασμα,res quam amplexamur.Plut.in consol.ad vxorem. τοιαῦτα ἐδίδου ἡμῖν ἄσπασμα καὶ ῥίσσμα ἔκεσμα παῖζων ἑαυτῷ.

ἀσπαστὸς, ὴ, όν. quem quis amplecti velit, amplectendus,optatus acceptus.Od.ψ,Herodot.comparatiuo ἀσπαστέστερος, vsus est pro gratiore.Apud Hesiodum ἀσπαστὸν adueniat liberter etiam.

ἀσπαστῶς.libenter.Herodian.lib.2.οἷς πεσόντες ἢ ἁλόντες ἡμεῖν ὑπεδέξατο ἀσπαστῶς.

Ἀσπασμός, ὁ, salutatio, apud Callimach.
Ἀσπάσιος, α, ὁ, poetis idem quod ἀσπαστός.
Ἀσπάσιος, iubenter. Il. φ.
Ἀ;πασπάζομαι, (comp.) resaluto, vicissim amplector. Aud. ex Plut.

Ἀσπείρω, vide in σπείρω.

ΑΣΠΑΛΑΘΟΣ, ου, ὁ, aspalathus : frutex multis spinis horrēs. vide Dioſc. l. 5. c. 19. & Plin. l. 12. c. 24. & l. 24. c. 13. Theocriti ſcholiaſtes eſſe ſpinæ genus ait venenatæ: quippe quo percuſſi ſerui emoriantur. * Dictum παρὰ τὸ μὴ ἔρασθαι ὑπὸ τῶν πληγέντων, ἀποσπᾶσθαι δὲ, ἀφαιρεῖσθαι, quod non factiè euelli ſiue eximi queat e corpore eorum qui in eam impegerunt. Plat. l. 10. de rep. refert tyrannos aſpalathi ſpinis apud inferos laniari.

ΑΣΠΑΡΑΓΟΣ, ſiue ἀσφάραγος, (Attice) ου, ὁ, aſparagus. Ita dicitur quòd primùm in lucem paodit oleris germē priuſquam in folia explicetur: ſiue recentiſſimus turio qui ēdēdo eſt, Galenus de aliment. facult. l. 2. c. 58. Et athen. l. 2. ¶ Item planta quædam, cuius meminit Dioſc. l. 2. c. 152. Gal. de alim fac. l. 2. c. 9. & ſimpl. medic. l. 6. Meminit Theophraſt. & alius aſparaga quem in cenſu τῶν ἀκανθωδῶν ponit hiſt. pl. l. 1. c. 16. & l. 6. c. 1. & 7. Item ἀσφάραγος. gula, guttur: ſecundum quoſdam παρὰ τὸ σφαραγεῖν. ἠχεῖν. quoniam δι' αὐτοῦ ἡ φωνὴ φέρεται. Il. χ. Vide & σφάραγος.
Ἀσπαραγιὰ ἡ, aſparagi plantarium. Theophr. pl. l. 6. c. 3.
Ἀσπαραγιὰς, ramuſculus aut frons ex aſparago illo ſpinoſo Plut.

Ἄσπετος vide in Ἔπω ſequor.

ΑΣΠΙΣ, ίδος, ἡ, clipeus, ἀσπὶς ὡρικὴ. π. ποδυδαιδαλον ἀσπίδα βύρσης. Il. λ. Et φασὶ δ' ἀσπὶς, ὡς χ. τὰ σπίδια εἰκύκλος. Ixion, a ἀσπίδες, epitheta vide apud Pollucem, παρ' ἀσπίδα κρίνεσθαι in clypeum ſe locare, apud Xenoph. idem eſt quod ad ſiniſtrum. Ponitur etiam pro ipſo clypeatorum agmine, ſeu ipſis clypeatis, Herod. ἀσπὶς ὀκτωκαιδεκάπλη Luc. ἀσπίδες φοινίσσης ἄρχης. Item ſerpentis genus. aut Acgin. l. 5. c. 18. * Euſtath. deriuat ab α στερητικὸν, & σπίζω. id eſt. σκοτεινωτὴ μὴ πολὺ δὲ μειζόνως μιμησκυσθρὴ ἢ κυκλοειδὴς δὲ μικρὸς οὐ πεφυκὼς. Ariſtoph. verò ſchol. etiam ab ipſa alpide. Δέρκεται δὲ εἰς κύκλους πολλοὺς ἑλικοειδῶς (τὸ ζῶον τοῦτο) κατειδὲν. κυκλικὴν γὰρ ἔχουσι τὴν ὄψιν αἱ ἀσπίδες τὸ παλαιὸν ἐκ ὀχύλου ἄλκα ἢ πολλὰ ἀσπίδος κύκλου λέγω.
Ἀσπιδιώτης, ου, ὁ, clypeatus. Item miles. Euſt.
ἀσπιδίσκος, ου, ὁ, ἡ, in clypei modum rotondus. Od.
ἀσπίδιον, ου, τὸ, clypeatim, teſtudine facta.
Ἀσπίδιον, ου, τὸ, paruus clypeus ἀσπιδίσκος, ου, ὁ, idem Et ἀσπιδίσκιον etiam pro eodem Heſych.
Ἀσπίζω, F. ίσω, clypeo protego & defendo,
Ἀσπιστὴς, οῦ, ὁ, clypertus Soph. ἀσπιστὴς, οῦ, idem. Il. δ.

Compoſita.

Ἀργύασπις, ιδος, ὁ, ἡ, argentum clypeum geſtans. Athen. l. 12.
Γλῶσσασπις, qui ſe lingua in clypeo defendit, cui lingua clypeus eſt qui ſe facundia tuetur. Bud
Ἐνασπίδωσις, clypeo armo. apud Phauor.
Ἐνυάσπιδες, exp. ſcuta.
Λάκασπις album clypeum habens. Il. χ.
Μίασπις, vna cum alio clypeum geſtans. commilito. Epigr.
Παρασπίζω, e latere ſtans clypeo munitus pugno. Plut.
Παρασπὶς qui à latere ſtans clypeo munitus pugnat.
Προασπίζω, clypeo obiecto protego. propugno, Herodian.
Προασπὶς & προασπιστὴς, propugnator. qui inter clypeatos primus certamen init.
Πτύασπις, clypeum abiiciens & fugiens, ignauus. Poll. ex Plat.
Συνασπίζω, cōfertis clypeis pugno, teſtudine facta pugno. Luc
Συνασπισμὸς, quum confertis clypeis pugna initur.
Συνασπιστὴς, qui vnà ſic pugnat.
Συνεπασπίζω, (decomp.) ſimul dimico. Luc.
Ὑπασπίζω, vn. le Ὑπασπιστὴς. clypeatus, ſatelles. Eſt etiam adiutor, defenſor, apud Eurip. in Phœniſſ.
Ὑπασπιδῶ, clypeo tectus. Hom. Soph. Eurip.
Decomp. Ἀρχυπασπιστὴς, primarius & princeps inter ὑπασπιστὰς. Plut. in Eumen.
Ὑπερασπίζω, clypeo protego, propugno. Polyb. Baſil,
Ὑπερασπισμὸς, defenſio, propugnatio.
Ὑπερασπιστὴς, propugnator.
Φερασπὶς, clypeum ferens clypeatus. Hom. hymn. in Mart, Item bellicoſus. in Epigr.
Χάλκασπις, æreum clypeum geſtans. bellicoſus. Eurip. in Iphig. Aulid.
Χρύσασπις, aureum clypeum geſtans. Poll, Eurip. in Phœniſſ.

Ἄστα, vide ἄστυ.

ΑΣΣΟΝ, dicitur pro ἧσσον ſeu πλησίον, i. propè, eu propius Iliad. ζ & υ, Ἀσσοτέρω ὧς κεν ἥκιστον ὀλίζῃ πείρηθ' ἑκηαι, propius accede vt eò citius ad extitiſſ metam peruenias. Cum genit. Il. χ. Τείχεος ἀσσον ἴοιεν σάκεϊ ὤμῳσι κλίναντες. Compar. ἀστότερος, & Superl. ἀστάτατος, Athen. l. 13. vnde aduerb. ἀστοτέρω & ἀστοτάτω, in propi. propiùs, & proximè.
Ἐπασσητὴρ, facere aliquid dicuntur qui id faciunt vnus poſt alium continua ſerie ſequentes. Il. οἱ, ἅτε τὸ ἐπασσύτερον δεναὸν κίνωσι φάλαγγες. Et Iliad. α, Θῆκον ἐπασσύτερον, ὲ veltigio vnus ſuper alium, vel etiam conferti, crebri: vt ſchol. exp.

ΑΣΤΑΚΟΣ, ὁ, aſtacus. ex genere τῶν καρκίνων apud Ariſtot. anim. l. 4. c. . & Plin. l. 9. c. 31.

ΑΣΤΑΝΔΗΣ, nuntius, apud Tarentinos, inquit Heſych. Suid. Perſicum eſſe vocabulum ait vt & ſynonymum ἄγγαρος.

Ἀστεῖος, &c. vide in Ἄστυ, vide in comp. ex ἑστιεῖ.

ΑΣΤΗΡ, έρος, ὁ, ſtella. Il. δ. v. 75. Οἷον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Ἥ ναύτῃσι τέρας Iliad. 6, Ἀστὲρ ὀπωρινὸν ἐπαλύγιον, pro ſydere quod canicula dicitur.
Ἀστερίζειν reperitur pro κατασκοπεύειν quod eſt viſitarius, in ſtellam vertere. vnde ὑστερικίαν, apud Plut.
Ἀστέριον, ου, ὁ, ſtellans ſydereus. Suid.
Ἀστέριος, ου, ὁ, ſtellans. ἀστέριος λίθος, aſteria gemma. de qua vide Plin lib. 37. c. 9.
ἀστέριον, phalangium, apud Nic. in Ther.
Ἀστερίας ου, ὁ, ſtellaris. ἀστερίας ἰχθύδιος, auis de qua Ariſt. an. l. 9. c. 1.
Ἀστερίσκος, ου, ὁ, ſtellula, alteriſcus. Erat nota (vt refert Euſt.) literæ Χ ſimilis, quatuor punctis diſtincta, ſingulis in ſingulis angulis. ſolebat addi locis mūgnibus, quemadmodum contrà obelus εἰς ἀφηρημένοις. ¶ Eſt & herbæ nomen apud Theophr. l. 4. c. 13.
Ἀστερώδης, ους, ὁ, ſtellatus. Suid.
Ἄστρον, ου, τὸ altrum, ſydus, ſignum ſeu ζῴδιον, multos habens ἀστέρας. Ponitur & pro ἄστρῳ, vt apud Lucyd. pro ſtella. Iliad. κ. ἄστρα ᾗ δὴ περὶβόσκηται. Arift. de mund. ἅ τε μεὶ ἄστρων τὰ μὲν ἀπολαυεῖ, τὰ δ' πλανᾶται. ¶ Peculiariter etiam appellatur ἄστρον canis ſeu canicula. vt apud Xen. ἅ τε ἄστρα πόνους.
ἀστρικὸς, ἡ, όν, ſideralis.
Ἀστρῶος, α, ὁ, ſidereus. vt ἀστρᾶα πύμαθα. Alex. Aphr. in Probl.

Compoſita ex ἀστὴρ.

Διάστερος, ου, ὁ, ἡ, ſtellis diſtinctus, ſtellatus. Metaph. apud Luc.
Ἑξάστερον, Pleiades, à ſex ſtellis, licet ſeptem videantur. Euſt. ex Arato.
Κατάστερος, ſtellatus. Naz. or. de cauda pauonis.
Καθαστερόξυστellis diſtinguo. vt Bud. interp. apud Proclum. Exponitur etiam, in ſtellarum numerum refero.

Compoſita ex ἄστρον.

Ἄνυδρος, ου, ὁ, ἡ, aſtris carens, non ſtellatus. Damaſc. Item obſcurus.
Εὔαστρος, aſtris apertus. Theophr. de cauſ. pl. l. 5. c. 18.
Κυνάστρον, canicula, Poteſt eſſe etiam diminutiuum à κύων.

ΑΣΤΡΑΒΗ, ἡ, ab Heſych. exp. ligulea ſella ſeu ephippium ligneum quod manu tenent ſellores. Euſtathius etiam interpretatur ſellam & σαγμάριον, apud Athen. lib. 3. Dicitur etiā de mulis aut aliis iumentis doſſuariis. vt apud Dem. in Mid. * Dictam ἀστράβην volunt παρὰ τὸ μὴ στρέβλης μηδὲ τριβόλου, vt ſcribit. Demoſth. comment.
ἀστραβεύειν, mulionum proprium eſt qui iumenta agunt doſſuaria. Poll.

ΑΣΤΡΑΓΑΛΟΣ, ου, ὁ, idem quod σφόνδυλος ſeu σφόδυλος, ſpōdylus, vertebra. Il. ξ, τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ ὤμων οὐ σὺν τοῖς μετὰ Νείλῳ ἀστραγάλοιν. ¶ Item, talus, officium poplite quadratum intra imimos tibiæ & furæ proceſſus comprehenſum, vt neq; videri neq; tangi poſſit. Talum latini appellant. Xen. de re eq. ὀκλάζειν μὲ τὰ ὀπίσθια ὡς τοῖς ἀστραγάλοις. Et Luc. τῷ ὄν τῶν ἀστραγάλων μόνοις πάσχοντες. Pro tormenti genere quæſtionibus pecuniari accipiunt apud Diod. ¶ Item ἀστραγάλοι quidam ludorij ſunt, quos Latini ſtidem talos appellat, & taxillos. iliad. ψ, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χαλωθείς. Et Plut. in Alc. παίζειν ἀστραγάλοις ἐν τῷ στενωπῷ. ¶ Sunt & apud Architectos ἀστράγαλοι quidam, à ſimilitudine τῶν ἐπὶ τὰ ὀφυρὰ & eorum quibus pueri ludūt. Vitruu. l. 3. c. 3. ¶ Denique ἀστράγαλος dicitur frutex quidam partuus ramo & folio ciceris. Latini talum, grandulam & ficum terræ vocant. Vide Dioſc. lib. 4. cap. 26. & Plin. lib. 26. cap. 8. ¶ Adiectiuè etiam vſurpauit Theocritus Id. 10, πάϊδες ἀστράγαλοι.
ἀστραγαλίτης, ου, ὁ, aſtragalo ſimilis, aſtralagum ſimilitudine referens. fœm. gen. ἀστραγαλίτης dicitur à quibuſdem ἡ ἴσις quā aliqui, ἰκμυελικὸν appellant. ex Gal. l. 1. τῶν ψυσικῶν.
ἀστραγάλιον, ου, τὸ, taxillus, paruus talus.
ἀστραγαλίζω, talis ſeu taxillis ludo. Poll. l. 9. & apud Athen. l. 6. Pro eodem & ἀναστραγαλίζω.
ἀστραγάλισις, ludus taxillorum. Ariſtot. Rhet. l. 2.

ἀστρά-

Ἀστραγαλωτὸς, ὁ, talos implicitos habens. vt ἀστραγαλωτὴ μάστιξ, flagellum cui officula eiufmodi implicita funt ad duriores incutiendas plagas. Plut.

Ἀστρὶς fiue ἄστρις, tax.. Euſt. Scribit Etym. ἄστρις ex ἀστράγαλος dictum eſſe. vt λάστις ex λάσταυρος, &c.

Ἀστριχος, idem quod ἀστράγαλος. Hefych.

Ἀστρίζειν pro ἀστραγαλίζειν, Hefych. Euſt. Poll. lib. 9.

Compoſita.

Ἀναστράγαλος, talo feu talis carens.

Ἀναστραγαλίζειν propriè eſſe videtur τὸ τοὺς ἀστραγάλους ἀναρρίπτειν, feu τοῖς ἀστραγάλοις ἀναρριφθεῖσι παίζειν. Ponitur pro ἀστραγαλίζειν apud Athen. lib. 6.

Ἡμιαστράγαλον, femitalus.

-ἈΣΤΡΑ'ΠΤΩ fulguro. Ἀστράπτειν (inquit Euſt.) videtur fieri παρὰ τὸ ἀστέρας ἰάπτειν, i. ἀστεροειδεῖς ἠχὰς πέμπειν. Il. ι. Ζεὺς ἀστράπτει. Et Il. ρ, Ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε. Ariſt. rhet. 2. οἷον εἰ ἤστραψε καὶ ἐβρόντησε. Itē fulgeo, corufco, mico, -καὶ ἀστράπτει σίδηρον. Opp. de ven. lib. 3. Xen. in Cyn. ἀστράπτουσι τοῖς ὄμμασι. Ariſtot. de mundo, πεποίκιλον χρυσῷ καὶ ἠλέκτρῳ καὶ ἐλέφαντι ἀστράπτει.

Ἀστραπὴ, ἧς, ἡ, fulgur, fulgetra, feu fulgetrum. Ariſtoph. in Nub. βροντὴ δ' ἐστ' ἀστραπῆς. Vnde oriatur ἀστραπὴ, docet Ariſtot. de mundo, & Alex. Aphrod. Probl. lib. 1. ¶ Item metaph. fulgor, fplendor, vt ὅπλων ἀστραπή.

Ἀστραπαῖος q. d. fulguralis: vt ἀστραπαῖα ὕδατα, Plut. in fymp. aquæ fulgurales, i. quæ cadunt quum fulgurat. ἀστραπαῖος ἄνεμος Ariſt. meteor. 2. (q. d. ventus fulguralis) ventus qui fulgura ciet. ἀστραπαῖος Ζεὺς fulgurator Iupiter, apud Ariſtot. de mundo.

Ἀστεροπὴ, ἡ, poetis idem quod ἀστραπὴ, fulgur. vnde ἀστεροπητὴς, Iupiter fulgurator Il. α.

Στεροπὴ pro eodem & στέροψ, Soph. Itē pro fulgor, fplendor. vt χαλκοῦ στεροπή. Hom. Sunt qui ἀστεροπὴ factum dicant ex στεροπὴ, non contra: στεροπὴ autem dici velint παρὰ τὸ στερεῖν ὀπωπῆς, fiue παρὰ τὸ στερεῖν τοὺς ὦπας τοῦ ὁρᾶν.

Compoſita.

Ἀμφιαστράπτω fulguro, corufco, vel circunquaque fulguro. Neutrum. In eodem actiuum fit, ficut ἀπολάμπω, fulgorem eiaculor. Luc. in fomn. εἶχεν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτειν.

Decomp. Ἀνταπαστράπτω, fiue ἀντιστράπτω, contrà fulguro. è contrario fulguro, vel ex aduerfo, fulguro aduerfus fulgurantem vt apud Luc. ἀντιστράπτων τοῖς κεραυνοῖς.

Διαστράπτω, fulguro. q. d. diffulguro.

Ἐναστράπτω, (q. d. infulguro) exp. interno fplendore radio.

Ἐξαστράπτω, (q. d. effulguro) fulgur emitto.

Καταστράπτω, fulgore vel fulgetro illuſtro, inquit Bud.

Κατήστραψε, imperfonaliter pofitum pro, fulgurauit: affertur ex Plut. in Galba.

Περιαστράπτω, fplendore circundo, illumino, illuſtro. vt Bud. interp. apud Greg. Ponitur etiam tanquam neutrum, Act. c. 22.

Προσαστράπτω, affulgeo, vt προσαστράπτει τεῖχος, affulgere muro.

Συναστράπτω, pariter corufco, Naz. (Nazianz.

Ἄστρον, &c. vide in Ἀστήρ.

-ἌΣΤΥ, ἄστεος, τό, vrbs, aſtu. Il. β. πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι. Et Thuc. lib. 1. καθ' ἕκαστον ἄστυ. Peculiare fecerunt Athenienſes vrbis fuæ nomen per antonomaſiam, fiue per exochē: ficut πόλις peculiariter vocata eſt Alexandria. * Eumolpus deducit παρὰ τὸ αὔω ἱστάναι, ἐπὶ μετεώρου γὰρ κεῖνται αἱ πόλεις, inquit fchol. Apoll.

Ἀστὸς, ὁ, ciuis. Fœm. ἀστή. Xen. Plut. ἀστοὶ & ἀσταί, peculiariter vocari funt ciues Athenienſes.

Ἀστικὸς, ὁ, (& aliquando ἀστυκὸς) qui in vrbe habitat, cui opp. ἄγροικος, apud Luc. Item vrbanus, fcitus, feſtiuus. Item prudens, circumſpectus.

Ἀστικῶς, feſtiuè & prudenter apud Suid.

ἀπαστικὸς pro ἀστικὸς, aff. ex Sozomeno. ἀπαστικὰς πανηγύρεις.

ἀστεῖος, ὁ, idē quod ἀστικὸς, vrbanus. Euſt. Hefych. Et metaph. feſtiuus, lepidus. Item comis. Iſocr. Xen. Item venuſtus, elegans, honeſtus. act. Apoſt. 5.

ἀστείως, vrbanè, feſtiuè, &c. Plut.

ἀστειότης, ητος, ἡ, feſtiuitas vrbanitas. ἀστειοσύνη, idem.

ἀστεΐζομαι, vrbanitate fermonis vtor, facetus fum. Plut.

ἀστεϊσμὸς, ὁ, vrbanitas feſtiuitas.

Compoſita.

Ἐναστεΐζομαι, inhabito. Hefych.

Προάστειον, τό, fuburbium, fuburbanum. Reperitur & προάστιον, metri cauſa.

Προαστιασιμήτερος, Suid. ἀστεῖόν τι προαστεῖον.

-ἈΣΦΑΛΤΟΣ, ἡ, ἡ, bitumen: pinguis & oleofus fuccus plurima aerea & ignea fubſtantia temperatus: ideoq; flammam promptiſſimè concipiens. Vide Diofc. lib. 1. c. 100. & Plin. lib. 35. c. 15. Alex. Aphr. Probl. l. 2. dicitur ἄσφαλτον neut. gen. vfurpaſſe. * Dici παρὰ τὸ σφάλλεσθαι. Suidas innuit, dum eam fcribit τοσαύτην ἀσφάλειαν παρέχειν τοῖς κτίσμασιν· ὥστε τῆς ὀπτῆς πλίνθου καὶ

τοῖς λεπτοῖς λίθοις συμμιγεῖσαν ἰσχυροτέραν γίνεσθαι παντὸς σιδήρου.

ἀσφαλτίτης, ὁ, cuius fœm. ἀσφαλτῖτις: vt ἀσφαλτῖτις λίμνη, lacus bitumen fundens. Suid.

ἀσφάλτιον dicitur quoddā τρίφυλλον feu ὀξυτρίφυλλον, quoniā eius foliorū, vbi adoleuerūt, ἀσφάλτου ὀσμὴ ἐστί, teſte Diofc. l. 3. c. 113.

ἀσφαλτίζω, bitumen refero, bitumini fimilis fum. Diofc. l. 1.

ἀσφαλτόω, ῶ, bitumine illino. Genef. c. 6.

ἀσφάλτωσις, bituminis illitus, q. d. bituminatio.

πισσάσφαλτος, (comp.) pix bitumine mixta. bituminis genus picem odore referens, Vide Plin. & Diofc. Marcellus empiricus Latinis dici fcribit rubricam Scythicam.

ἀσφάραγος, vide in ἀσπάραγος.

ἈΣΦΟ'ΔΕΛΟΣ, ὁ, ὁ, afphodelus: planta ex genere τῶν βολβωδῶν. Vide Teoph. hiſt. pl. l. 7. c. 12. & Pl. 21. c. 17. & Diofc. l. 2. c. 199. ¶ At ἀσφοδελὸς, oxyton, prati epithetum eſt apud Hom. vt Od. λ & ω, -κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα, videlicet vbi aſphodeli proueniunt.

ἀσφοδελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aſphodelo fimilis. feu qui de aſphodeli genere eſt.

-ἈΣΧΑ'ΛΛΩ, mœreo, doleo, triſtitia affectus fum. Item indignor, ægrè fero. vt ἀσχάλλειν ἐπὶ τῷ διδόναι δίκην, Dem. in Mid. apud Xen. de re eq. ἀσχάλλων τῇ ταραχῇ. * ab ἄχος deducunt Etymol. & Euſt. vt fit ἀχῶ, ἀχάλλω, deinde interiecto σ ἀσχάλλω, addit Euſt. ἀσχάλλειν eſſe ἄχους ἅλις ἔχειν.

ἀσχαλάω, ῶ, idem fig. fed eſt magis poeticum. Il. β.

Συνασχάλλω (comp.) condoleo. Συνασχαλάω, ῶ, idem. Aefchylis Prom. vincto. σοῖσιν οὐ συνασχαλᾷ μόχθοις.

ἀσώδης, vide in ἄση. ἄσωτος, &c. vide in comp. ex σώζω.

-ἈΤΑΛΟ'Σ, ὁ, ὁ, tener, iuuenilis. παρὰ τὸ ἀταλός, καὶ πρὸς πόλεμον ἐσχηκὼς, παρὰ τὸ τλῆναι, ὁ μηδὲ πω δυνάμενος κακοπαθεῖν, qui per teneram ætatem tolerandis laboribus nondū par eſt, iuuenis. iuuenilis. apud Hefiod. παῖδες ἀταλὰ φρονέοντες, exp. puerum puerilia fapientem. Sic & Il. σ, v. 567.

Ἀτιτάλλω (vel ἀτάλλω) delicatè nutrio, tanquam tenellū puerum magna cura educo. Soph. νέαν ψυχὴν ἀτιτάλλων. Exp. & adolefco, crefco. apud Hef. in Erg. Eſt etiā σκιρτᾶν. Il. ν ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ, vbi exp. luſitabant. Ἀτιτάλλω, idem. vt Od. ο & ξ.

Ἀτάλματα, puerilos lufus, faltus pueriles. Hefych.

ἈΤΑ'Ρ, pro coniunctione δὲ vult fumi Euſt. Il. χ, Ἕκτορ' ἀτάρ σε ἔφης, &c. Item pro, fed, verùm, cæterum. Plato de rep. 2. ἀεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ Γλαύκωνος ἠγασάμην ἀτὰρ οὖν καὶ τότε πάνυ γε ἥσθην, i. quum aliàs femper, tum præcipuè per id temporis ingenio Glauconis fum oblectatus. Vide plura apud Bud.

Αὐτὰρ, pro eodem, vide fuo loco.

-ἈΤΑ'ΡΜΥΚΤΟΝ, Etymologus propriè eſſe dicit τὸ μὴ ἀτάρμυκτον, παρὰ τὸ ἀτὰρ καὶ τὸ μύειν. vt apud Euphorionem, ἀτάρμυκτον ὄμμα. vel τὸ ἄφοβον, παρὰ τὸ ταρμύσσειν τὸ φοβεῖν. Item quod ἀταρβὲς feu ἀτάρβητον, intrepidum imperterritum, impauidum. vt fchol. quoque Nicandri exp. in hoc Alexiph. ξὺν μέλος βούωσιν ἀταρμύκτῳ φρενὸς οἴστρῳ. Significat etiam ἀθαμβὲς, vt Etym. addit.

Ἀτραπὸς, &c. vide in cōp. ex τρέπω. Ἀταρπιτὸς, vide in Ἀτ...

-ἈΤΑ'ΣΘΑΛΟΣ, ὁ, ὁ & ἡ, damnorum magnorum autor, perniciofus, improbus, fceleſtus. Item vecors. ἀτασθάλῳ αἰδεσθῆναι Od. θ. Et ἀτάσθαλος ὕβρις. Od. π. Et ἀτάσθαλα μηχανόωντο, ibid. & apud Hefiod. in Erg. Et ἀτάσθαλοι ἔρωτες apud Hippocr. epiſt. ad Demag. * παρὰ τὸ ἄτῃ τὸ βλάπτειν vel παρὰ τὸ τῷ ἄτῃ θάλλειν, id eſt, πονηρὸς, inquit Etym.

Ἀτασθαλία, ἡ, improbitas damna inferens feu damna inferre gaudens. Item proteruia, petulantia. Exp. & temeritas, item vecordia, Hom. Hefiod.

ἀτασθάλλω, improbè ago. proteruè me gero. Hom. Od. τ.

ἀτασθαλέω idem. Greg. in Carm.

ἈΤΑ'Ω, F. ἤσω, lædo, noceo. noxam feu damnum infero. Dicitur & ἀτέω pro eodē, vt Il. υ αἰρεῖται τις ὁ ὦδε θεῶν ἀέκοντα κελεύει, &c. ἀτάομαι, ῶμαι, lędor, dāno afficior. Soph. in Aiace, ἀτώμενοι. ἀτώ, & per pleonaſmum τοῦ α ἀάτω, idē quod ἀάω. Od. λ. ἄατος δαίμονος αἶσα κακή. Od. κ. Ἆσάν μ' ἕταροί τε κακοί. Et alibi paſſim. ἀάσκω, idē quod ἀάτω, aor. 1, ἄασα, med. ἀασάμην, paſſ. ἀάσθην Ionico & poëtico more, fine augmento, fæpe apud Hom.

ἄτη, ἡ, damnum, clades, Il. ζ, & ι, Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. Itē dea quædam dāna & infortunia hominibus immittens, cuius deſcriptio eſt. Il. ι. Et Il. τ, -ἄτη ἣ πάντας ἀᾶται.

ἀτηρὸς, ὁ, ὁ, noxius, damnofus. Et pleonaſmo fyllabæ ἀταρτηρὸς, pro eodem. vt apud Hefiod. ἀταρτηροῖο γυναικός. Et ἀταρτηρεῖν, Il. α, Aff. & ἀταρτᾶται pro, nocet, fatigat, Hefych.

ἀτη-

...τη, quomodo huc pertineat, vide fuo loco.

Compoſita

Ἀάτης, ὁ καὶ ἡ, innocuus, innoxius, noxæ feu damni expers: ab α priuat. & ἄτη, vel contrà, valde noxius, ab α intenſiuo.

Ἄαατος, innoxius: vel non innocuus, noxius. vel valde noxius. Nam ab ἄτη (inquit Euſt. per priuationem fit ἄατος, innoxius: & per fecundam priuationem ἀάατος, non innoxius, fed noxius. vel multum noxius, ab ἄατος. i. noxius & per epitaſin ἀάατος. Il. ξ, ἀάατον στυγὸς ὕδωρ. Et Od. χ, ἀεθλος ἀάατος.

Ἀναταομαι, damno afficior, lædor. Hefych.

Ἀκήρατος, immortalis, incorruptus. Euſt. vult eſſe dictum à κὴρ & ἄτη.

Ἀκηράσιος, pro eodem, idem deducit à κὴρ & ἄση. vide in compof. à κηρ.

Ἄνατος, aff pro ἄατος, innoxius: damnofus. ex Soph. in Oed. Col.

Ἀνατεί, fine damno, impunè. Scribitur & ἀνατὶ, id eſt, αὐτὸς ἀπαθὴς καὶ ἀβλαβὴς, apud Soph. in Antigone. & Plat. de legib. lib. 9.

Ἐξάντης, indemnis (quaſi ἔξω ἄτης) qui incolumis euaſit. qui defunctus eſt molo. Plato in Phæd. ἐξάντη ἐποίησε τὴν αὐτὴν ἔχοντα. Item fanus, apud Hippocr. teſte Gal. item mente motus & furens, apud Etymol.

ἌΤΕ, quippe, vtpote, nimirum, vel quando, quia. vt apud Plat. in Tim. ἅτε οὐκ ἀπολείποι ἑαυτό. quia nunquam deferitur à fe. Poſſit etiam exponi, quippe quod, vtpote quod. Aliquando exponitur tanquam. vt ἅτε μανικός.

ἈΤΕΜΒΩ, contriſto, triſtitia afficio. Od. β. Ἐξ οὐ ἀτεμβὲς θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀχεύων. Item priuo. * Vult Euſt eſſe dict. m quaſi εἰς ἀτίμαν ἄγειν... ἀτέμβεσθαι quaſi εἰς ἄτην ἐμβαίνειν.

ἀτέμβομαι pro ὀδυνῶμαι. Et pro στέρομαι apud Hom.

ἌΤΕΡ fiue, abſque, citra, idem quod ἄνευ. Od. μ ἄτερ καμάτοιο πλεῖσθαι. Interdum poſtponitur fuo genitiuo. vt apud Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. πάλαι ἄτερ ἐγγυαλίξαι.

Ἀτερθε fiue ἄτερθεν, idem quod ἄτερ abfque, fine, Soph. in Aiace, ἀπάτερθεν, præter hunc. interdum fign. feorfum ab.

Ἀπάτερθε & ἀπάτερθεν, (comp.) feorfum ab. Il. ε, αὐτὰρ ὁ ἀπάτερθε θεοῖο... Sic & Il. β.

ἀτὴ, ἄτη. ἀτηρὸς. vide in ἀτάω. ἀτίζω. vide in ἀτιζω. ἀτιτάλλω. vide in ἀταλός.

ἄτλας, in comp. ex τλάω.

ἈΤΜΕΝΟΣ, ὁ, ὁ & ἀτμήν, ἐνος, ὁ, famulus, feruus, illud apud Hefych. & Euſt. legitur, hoc apud Etym. & Suid. * Etym. fcribit dici ἀτμὴν per fyncopen pro ἀτιμὴν à τιμή: quoniam οἱ δοῦλοι funt ἀτίμητοι & inhonorati.

ἀτμενία, ἡ, feruitus: interdum etiam infortunium, calamitas. Aff. etiam pro, adminiſtratio, ex Epigr.

ἀτμήθεις ἔχεσθαι, fchol Nic exp. πολυκτέρχαστος, πολυδύλευτος, μετὰ κακοπαθείας ἀγόμενος. Epithetum ..., apud Nic.

ἀτμεύω, exp. δουλεύω. per fyncopen pro ἀτιμεύω. Etym.

ἈΤΜΟ'Σ, ὁ, ὁ, flatus. halitus, vapor, fumus. Plutarchus. ἀδημονοῦσι τῶν ἀτμοὶ πονηροὶ καὶ ἀναθυμιάσεις πικραὶ συνιστάμεναι τῆς τε ψυχῆς ἀνακραθῶσι παρόδοις. Apud Ariſtot. (... pittacæ confectione) ὅταν ἐκ τοῦ ἀναφερομένου ἀτμοῦ γένηται διάβροχον (τὸ ἔριον) Plin. vertit, ... ellet ibus fupra halitum eius expanſis. * Factum eſt ab ἄω, flo.

ἀτμὴ, ἡ, & ἀτμὶς ἴδος, ἡ, idem quod ἀτμὸς, Hefych.

ἀτμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vapores multos emittens. vaporiferus.

ἀτμίζω, ίσω, vaporo, exhalo. Hefych.

ἀτμισμὸς, ὁ, ὁ, vaporatio.

ἀτμισις, εως, ἡ, idem.

ἀτμιάω, ῶ, vaporo, vapores emitto. Hippocr. de morb. lib. 4.

Compoſita.

Ἀνατμίζω, exhalo vaporem, emitto in vaporis modum. Capitur & paſſiuè feu neutraliter, ficut ἐξατμίζειν pro euaporari feu expirare apud Ariſtot. teſte Bud.

Ἐξατμίζω, exp. vulgò, exforbeo. Eſt tamen potius, vaporem elicio. Bud. exponit, exhalationem fubduco. ex Ariſtotel. Probl. 1.

Ἐξατμίζεσθαι, euaporari, exuctius reddi, arefcere, q. d. ἐξικμάζεσθαι, expirare idem quod ἀναθυμιᾶσθαι. Ariſtot.

Decomp. Συνεξατμίζω, mecum exhalando aufero, vt Bud. exp. Ariſtot. in meteorol.

Ὑπατμισμὸς, fuffitus vaporem eliciendo factus. Diofc. lib. 3. cap. 26.

ἄτος. vide in ἄω.

ἌΤΡΑΚΤΟΣ, ὁ, ὁ, vel ἡ, fufus. Plut. in Probl. Rom. de fponfa εἰσφέρει μὲν ἠλακάτην καὶ τὴν ἄτρακτον ἐρία δὲ περιστέφει τὴν θύραν τοῦ ἀνδρός. Ariſtot. de mundo, τὰ περὶ τὰς μοίρας καὶ τὸν ἄτρακτον εἰς ταὐτό πως τείνει, quæ de Parcis & fufo feruntur, huc tendunt. ¶ Metaphoricè à fufi aut colus fimilitudine ἄτρακτος dicitur iaculum feu fagitta. Soph. in Philoct. ὃ μοι βάλοι Νώνερατα-

τοις ἄτρακτος. ¶ Item mali nautici pars quædam, nimirū quod fupra antennam eſt.

Ἀτρακτυλὶς, ίδος, ἡ, dicitur fpina quædam enico fimilis, quoniā antiquæ mulieres fufos inde aut colos fabricabantur. qua de re vide Theophr. & Diofc. & Theocr. fchol. ac Plinium. Theocr. metri cauſa dicit ἀτρακτυλλίδος gemino λ, Idyll. 4. quomodo & apud Diofc. fcriptum eſt.

Ἀτραπὸς, ἀταρπιτὸς, vide in comp. ex Τρέπω.

ἈΤΡΑ'ΦΑΞΙΣ feu ἀτράφαξυς, atriplex oleris genus, de quo vide Diofc. lib. 2. c. 145. Legitur & ἀνδράφαξις & ἀνδράφαξις, apud Theophr. & Hippocr.

Ψευδατράφαξις, fictitia & ementitia atriplex. Ariſtoph. in Equit.

-ἈΤΡΕΚΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, verus certus. Euſtathius ἀτρεκὲς αἷμα exponit τὸ ἀληθὲς καὶ μὴ ψευδῆ τὴν ὄψιν. Iliad. ε, ἐκ δ' ἀμφοτέρων ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσευα βαλών. Ex Euripide affertur ἀτρεκὴς δόξα, fama tam certa vt negari non poſſit. Interdum, ἀτρεκὲς aduerbialiter ponitur pro ἀτρεκῶς. Sic apud Theocritum, εἰδέναι ἀτρεκές. * Ex quatuor etymologiis, quas affert Etym. hæ duæ videntur magis probabiles, vt fiat vel à τρέχω, quaſi ἀτρεχὴς, i. ὁ μὴ παρατρέχων τὴν ἀλήθειαν, feu ὃν οὐδεὶς δύναται παραδραμεῖν ὡς φεύγων, vel à τρέω (timeo) quaſi ἀτρεὴς, & per pleonaſmum literæ κ ἀτρεκής. quoniam qui vera loquuntur, non verentur reprehenſionem, ficut ij qui mentiuntur.

Ἀτρεκέως, verè certò. vt ἀτρεκέως ἀγορεύειν. Od. α, & Il. ο. apud Herodot. ἀτρεκέως ἐπίσταμαι, compertum habeo, certò fcio, pro eodem dicitur & ἀτρεκῶς.

Ἀτρέκεια, ἡ, veritas. Herodot. Nonn. Epigr.

Compoſita.

Νητρεκὴς, idem quod ἀτρεκής. Νητρεκῶς, verè, certò. Lycophr.

παναρεκὴς, omnino verus, veriſſimus, certiſſimus. in Epigr.

πανατρεκῶς & πανατρεκέως, veriſſime, certiſſime.

ἌΤΤΑ, Atticum eſt pro ἅσσα, quod quidam ex ἃ & σα Megarenſium lingua fignificante τινὰ, compofitum ... vtitur Hom. Il. α, φράζεαι ἅσσ' ἐθέλησθα. ¶ Ἄσσα vero vel ἄττα, fignificat τινὰ, aliqua, quædam. Od. τ, Εἰπὲ μοι ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο vbi tamen fuperuacuum eſt, ſiquid ... ὁποῖα ἄσσα nihil aliud fignificat quam qualia. Demoſthenes quoque & aliqui lingua Attica fcripſere, vſurpare. ¶ Ἄττα ... ſit etiam vocabulum quo iuniores com. ellant ſenes quaſi patres: vt Achilles. Il. ι, Φοῖνιξ ἄττα γεραιέ. Sic & Od. π.

ἈΤΤΑΓΑ'Σ fiue Ἀτταγᾶς, auis ex picto ... o. Vnde ... tnos ſtigmaticos feu Thracicis notis cōpunctos Ariſtophanes in auibus per iocum ἀτταγᾶς nominat. De hac aue vide apud Athen. lib. 9. Legitur & ἀτταγὴν apud Ariſtot. hiſt. anim lib. 9. cap. 26.

ἈΤΤΑ'ΡΑΓΟΙ, οἱ, paſtulæ feu minuta fragmenta quæ panis ... mium coctio decadunt aut ſponte decidunt. Vide Poll. lib. 7. c. 5. & Athen. l. 14. & Euſt. Od. ι & ρ.

ἈΤΤΑΤΑΙ, interiectio eſt, quæ idem valere dicitur quod arit apud Latinos & βαβαὶ feu φεῦ, apud Græcos. Ἀτταταιὰξ autem, flentis interiectio feu exclamatio eſt.

ἈΤΤΕ'ΛΑΒΟΣ, fiue ἀττέλεβος, fpecies paruarum locuſtarum. Vide Hi... ron. comment. in Nahum proph. c. 3. Videtur ita dici παρὰ τὸ ἄττειν. i. à fubſiliendo.

ἌΤΤΩ proſilio, fubſilio, fubtulto. Demoſth. ἄττω. δεῦρο κἀκεῖσε, huc illuc proſiliens. * Scribit Etym. ex ἀΐσσω pro αἴσσω fieri ἄσσω, deinde mutatis σσ in ττ, ἄττω.

Compoſita.

Διάττω, proſilio, deſilio huc & illuc, emico. Ariſtot. de mundo, ἐν δὲ τῇ πυρώδει οὐσίᾳ τὰ τε σέλα διάττει καὶ φλόγες ἀκοντίζονται.

Διάττομαι, proſilio, emico, & quaſi raptim elabor. Plat. in Cratylo, τὸ γὰρ διαττόμενον καὶ τὸ ἠθούμενον πηγῆς ἀπείκασμά ἐστι.

Εἰσάττω, exp. inſilio.

Ἐξάττω, exilio, fubſilio, ἐξάττουσιν ἐν τοῖς ὕπνοις, exp. in fomnis excitantur.

Decomp. Διεξάττω, erumpo, proſilio, raptim emico. Ariſtot. de mundo εἰ δ' ἐκ κόλπων διεξάττοντες ἄνεμοι ἐγκολπίαι καλοῦνται.

ἈΤΥ'ΖΩ, F. ύξω, terreo, metu percello vel etiam perturbo. Item, obſtupefacio, ſtupore percello, attono. Theocr Idyll. 4. Αἰολικὸν τὸ θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι, animum tibi percellat & obſtupefaciat.

Ἀτύζομαι, terreor, metu percellor: vel etiā metuo, horreo. Homerus Il. ζ, Ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης Ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθεὶς, territus conſpectu patris, exhorrefcens conſpectum patris. Frequentiſſimus apud eundem eſt vſus participij ἀτυζόμενος, pauefactus, attonitus, conſternatus. Interdum cum infinit. Iliad χ, Αἰεὶ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι. metuentem interire. hoc eſt, metuentem fibi ab interitu. Contrà aliquis οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζεσθαι dicitur

quum

qu[illegible]m ne tantillum quidem metuit, seu, ne tantillum quidem sollicitus est aut curat. Apoll. Argon. lib. 2.

Ἀτυκλος, ὁ, terribilis, terrificus. Apoll. Rhod. Arg. lib. 2.

Αὖ τω, vide in Ἄζω.

ΑΥ, rursum. Item retro, retrorsum, apud poetas. vnde αὖ ἐρύειν apud Hom. quod & coniunctim αὐερύειν scribitur. Interdum αὖτε. αὖ ponitur ex παραλλήλω. Dem. καὶ ἀποστείλατ' αὖθις αὖ τοὺς πρέσβεις. Ponitur etiam, pro vicissim: & pro contra, vt Dem. [illegible] ¶ Item pro, vicissim. Ac itid. Il. [illegible] ¶ Item δ' αὖ respondens, ἀντιστοιχεῖ τῷ μὲν, apud Aristidem, [illegible] ¶ [illegible] αὖ fictitiæ vocula ad imitationem latratus canum, ex Aristoph. in Vespr.

Αὖτε pro αὖ, rursus. Apoll. Argon. 1. [illegible] Il. γ. Δεῦρ' αὖτ' [illegible] ¶ [illegible] H. Steph. Il. 2 εἰ δὲ κ' αὖτε [illegible] ἄλις, &c.

Αὖθις, rursus, iterum, αὖ. Item αὖθι, & αὖτις pro αὖθις, apud Homerum frequentissimum est. Interdum cum πάλιν ponitur, vt Il. β, [illegible] πάλιν αὖθις (vel αὖτις) [illegible]. Ita & apud Aristoph. Sic etiam Dem. αὖθις, αὖ. Rursum Iliad. [illegible] αὖτις [illegible] Od. ξ, pro ἐπανελθὼν. ¶ Item, in posterum, posthac, postea. Od. ξ αὖθις [illegible]. Plato in Apol. [illegible] αὖθις ζητήσητε [illegible] οὕτως εὑρήσετε. Sic εἰς τὸ αὖθις χρόνον, in posterum. Et ὁ αὖθις χρόνος, posterum tempus, sequens tempus, apud Philosophum. Item οἱ αὖθις, posteri, ex Isocrate. Item retro, vt tradit Eustath. Il. γ. ¶ Item pro αὐτόθι vide in Αὐτός.

Composita ex αὖθις.

Εἰσαῦθις (εἰς αὖθις) in posterum, in futurum, posthac. Plat. de rep. lib. [illegible] εἰσαῦθις [illegible]. Plut. in Romulo, τῆ εἰσαῦθις [illegible]

Ἐξαῦθις, pro [illegible] αὖθις, rursus, denuo. Il. γ, ἐξαῦτις [illegible]. Hinc dictum ἐξαῦθις ἀμείβεσθαι.

Αὐαίνω, vide in Ἄνω.

ΑΥΓΗ, ἡ, splendor, lux. Il. [illegible] ¶ Αὐγὴ ἠελίου accipitur etiam pro die, vt apud Nicand. in Ther. ¶ Item αὐγαὶ oculi, vt ex. apud Nic. in Alex. [illegible] ab ἄγω deducit Etymol. [illegible]. Possit & ab ἄω deduci, quod affertur pro splendeo.

Αὐγήεις, εσσα, εν, ὁ, splendidus. Accipitur etiam pro eo qui oculorum acie valet, vt apud Nic. in Ther.

Αὐγάζω, F. άσω, illustro. Naz. in orat. de pascha, [illegible] ¶ Item video, aspicio, intueor, apud Soph. & Phil. ¶ Neutraliter etiā reperitur pro splendeo, illucesco. 2 Cor. 4. Αὐγάζομαι illustror. Ita pro, video, contemplor. Hom. Hesiod. Αὔγασμα, τὸ, & αὐγασμὸς, ὁ, splendor.

Αὔδω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀναυγὴς obscurus, ater. Æschyl. in Prometh.

Ἀνταυγὴς, έος, ὁ, ἡ, lucis seu splendoris reflexionem habens.

Ἀνταυγέω, ῶ, lucem reflecto vel splendorem.

Ἀνταύγεια, ἡ, lucis seu splendoris reflexio, lux reflexa, q.d. obfulgentia, vel effulgentia, apud Plut.

Ἀπαυγὴ, ἡ, splendor lucis, effulgentia, fulgetra, inquit Bud.

Ἀπαυγάζω, splendorem reddo vt corpus splendidum, vel lucem edo.

Ἀπαύγασμα effulgentia, relucentia. Greg.

Ἀπαυγής, ὁ, ἡ, fulgidus, lucidus, apud Hesych.

Decomp. Συναπαυγάζομαι, vna effulgeo. Basil.

Διαυγὴς, pellucidus, translucidus, limpidus. vt διαυγὲς ὕδωρ, in Epigr.

Διαύγεια, perlucens splendor. Διαυγία pro eodem.

Διαυγάζω, illustro, illumino. Item diffulgeo, transpareo, Plut. de fac. [illegible] διαυγάζει. Neutraliter quoque, diluceo, dilucesco. Polyb. [illegible] διαυγάζειν. Sic & 2. Pet. 1.

Διαυγασμὸς, ὁ, translucens splendor. Plut. de Plac. phil. de [illegible]

Ἐπαυγάζω, luminis radiis illustro & splendorem affero, idem quod αὐγάζω In voce pass. aliquando signif. splendesco. aliquando splendeo.

Ἐπαύγασμα, splendor.

Ἐπαυγάζω, inspicio, affertur ex Epigr.

Καταυγάζω, illumino, illustro. Nonn. Et neutraliter pro luceo, resplendeo.

Καταυγάζομαι, illuminor, illustror. Greg. Item video, aspecto, aspecto. vt Epigr. lib. 1. Ζῆνα κατηυγασάμην, Iouem spectaui,

Καταυγασμὸς, illustratio, illuminatio.

Κυαναυγὴς, cæruleum splendens. Eurip. in Alcest. Et in Epig. [illegible]

Λιπαυγὴς, splendore seu lumine defectus, obscurus. Orph.

Λυκαυγὴς, crepusculum matutinum. Luc. in Somn.

Μαρμαυγέω, exp. perstringi lumina. Vtitur Plut. aliquoties.

Μελαναυγὴς, atrum splendens, ater. Eurip.

Παναυγὴς, omni ex parte splendidus.

Παραυγάζω, repræsento, seu imaginem repræsento. Dionys. [illegible]

Περιαυγὴς circumquaque splendens, perlucidus. Plut.

Περιαυγὴς, ὁ, ἡ, vndiquaque splendidus. Arist. de mun.

Περιαυγάζω, splendore luceque circumfundo, circumquaque illumino, collustro. Heliodor.

Πυραυγὴς igni fulgens vel qui ignei fulgoris est, igne rutilans.

Σκιαυγία, ῶ, caecutio more eorū qui ex vmbra aut tenebris prodeuntes ad lucis aspectum caligant. Gal. in gloss. Hipp.

Συναυγία, corradiantia, vt Bud. interpr. apud Plut.

Τηλαυγὴς longè splendorem suum spargens, eminus splendens. Hippo. in epist. ad Cemag.

Τηλαυγέω, splendorem suum largè spargendo. Hes.

Τηλαυγάζω, longè splendorem spargo, eminus splendeo.

Τηλαύγημα, & τηλαύγησις, splendor longè dispersus aut eminus apparens.

Ὑπαυγὴς qui est sub luce.

Ὑπαυγάζω, q.d. subsplendesco.

Φεραυγὴς & φεσαυγὴς, lucifer, lucem ferens seu afferens splendorem. Item lucidus. Ex Epigr.

Φαεσαυγὴς, splendidus.

Φαεσαυγία, splendor. Suid.

Χρυσαυγὴς, auri in modum splendens.

Χρυσαυγέω, ῶ, auri in modum splendeo. auro splendeo & [illegible] Epigr.

Χλοαυγὴς, virore nitens. vel virentium splendorem referens. Ex Luc.

Ψεφαυγὴς, obscuram lucem reddens. Hesych.

ΑΥΔΗ, ἡ, vox oratio, sermo. Il. α, [illegible] ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. * Quidam deducunt ab αὔω significante [illegible] alij à nomine αὐγὴ [illegible]

Αὐδήεις, εσσα, ὁ, voce præditus, vocalis. Il. τ. 407.

Αὐδάω, ῶ, F. ήσω, vocem edo, loquor. Interdum absolutè, vt Il. [illegible] Interdum cum accus. vt. Il. σ. Et pro alloquor. ex Od. ο.

Αὐδάομαι, ῶμαι, pro eodem, apud Soph. & Eust. Citatur & ex Herodoto pro, loqui.

Composita.

Ἄναυδος, ὁ, ἡ, voce carens, mutus. Od. [illegible]

Et ἄναυδον ἔργον apud Soph. in Aiace, exp. nefandum factum.

Ἀναυδεὶ [illegible], tacitè. Hippocr.

Ἀναυδία, ἡ, loqui non posse. Gal.

Ἀναύδητος, ὁ, ἡ, ineffabilis, aut non fandus nefandus. Item actiue pro, non loquens, mutus.

Ἀναύδητος, ὁ, ἡ, non dicendus, non commemorandus, apud Soph. in Aiace. Item pro ἄναυδος, apud Nic. in Alexiph.

Ἀνταυδάω, ῶ, vicissim loquor, respondeo.

Ἀπαυδάω, ῶ, veto, interdico, prohibeo. vt apud Aristoph. [illegible] A quibusdam exp. iubeo: contraria prorsus significatione. ¶ Item deficio. Plut. de lib. educ. [illegible] Apud Luc. [illegible] ἀπηυδηκὼς, tridiana fame confectus vel qui deficit præ fame. ¶ Item loquendi facultate destitui, apud Hippocr. vt vult Erot.

Decomp. Προαπαυδάω, ῶ, prius deficio vel defatigor. Estque tantum apud solos poetas & quidem tragicos præsertim [illegible] tatum.

Ἔναυδος, voce præditus, vocalis. Hesych. Pro quo & ἐναυδής. Exp. & [illegible], spirans.

Ἐξαυδάω, ῶ, eloquor. Il. α, Ἐξαύδα μὴ κεῦθε νόῳ.

Ἐπαυδάω, insuper dicere. Alii exp. alloqui.

Καταυδάω, ... exp. vociferatio.

Μεταυδάω q.d. interloquor. cum dat. vt Od. Φαιήκεσσι μετηύδα. Item alloquor: cum accusatiuo personæ. vt Apoll. Arg. 2. Αὐτὰρ ὁ τὸν γ' [illegible] μετηύδα.

Παραυδάω, ῶ, alloquendo consolor. Od. ο.

Προσαυδάω, ῶ, alloquor, compello. vt Odys. ξ, [illegible]

Decomp. Ἀπροσαύδητος, non compellatus. Item insalutatus. Exp. & colloquii expers.

Συναυδάω, ῶ, (q.d. simul loquor) consentio, assentior. Item pro confiteor, apud Soph.

Ὀμφαὸς, quomodo huc pertineat, vide in Ὀμφή.

ΑΥΘΕΝΤΗΣ, ου, ὁ, diuersam habet signif. & etymologiam. Idem enim est quod αὐθέντης, (ex quo & factum est) qui sua manu perimit, qui sua ipsius manu cædem infert. seu ὁ ἐξ ἑαυτοῦ [illegible] φονεύς [illegible], veluti αὐτοέντης τις ὤν, inquit schol. Apollonii, vt apud Eurip. αὐθεντῶν χέρες, manus eorum qui illi sua ipsi manibus

manibus cædem patrârunt. Apoll. Arg. 2. αὐθέντῃ Ἀμύκῳ, percussores Amyci. Etymol. [illegible] est ὁ φονεὺς, ὁ ἑαυτὸν κτείνων, seu ὁ [illegible] & Eurip. schol. ὁ δὲ αὐτὸ [illegible] Dicitur adiectiuè & φόνος αὐθέντης de cæde quæ propria manu fit. Æschyl. in Eum. Οὐκ αὖ [illegible] ὅμαιμος αὐθέντης φόνος, consanguineorum cædes propria manu patranda non est. ¶ Apud recentiores significat, dominus. qui pro arbitrio & autoritate sua quiduis agendi potestatem habet. ὁ ἑαυτοῦ [illegible] Etym. deriuans παρὰ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἕντης Exp. etiam autor.

Αὐθεντία, ἡ, potestas, autoritas. Basil. Synes.

Αὐθεντικὸς, authenticus. Apud iurisconsultos authentica instrumenta & scripta dicuntur quæ certam & iustam habent autoritatem.

Αὐθεντικῶς, cum autoritate. Cic. ad Att. lib 9. epist. 18.

Αὐθεντέω, ῶ, autoritatem meam accommodo. seu autoritate mea probo. aut autorem me præbeo. Basil. Apud Pal. 1. ad Tim. cap. 2. vxor vetatur αὐθεντεῖν ἀνδρὸς, autoritatem sibi in virum vsurpare.

Ἐναυθεντέω, ῶ, (*comp.*) autoritatem obtineo inter, autoritate valeo in, vel apud Greg.

Αὖθι, αὖθις, vide in Αὖ.

ΑΥΛΑΞ, ακος, ἡ, sulcus, ἡ τοῦ ἀρότρου εἰς μῆκος τομὴ, vt explicat Eust. dicens. διὰ τὸ [illegible] ἐκ τοῦ αὐλοῦ παρωνομάσθαι. Hesiod. αὔλακ' [illegible]. Et Philo, αἰχτεμόντες εἰς αὔλακας. Pro quo Doricè dicitur & ὦλαξ ακος, ἡ, & ὦλοξ, [illegible], seu per metathesin ἄλξ, quod metaphoricè etiam accipitur: vt apud Eurip. in Phœniss. μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ.

Ἀλοκίζω & ἀλοκίζω, F. ίσω, sulco, apud Aristoph. ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν [illegible]

Composita.

Διαυλακίζω q.d. persulco, peraro.

Καταυλακίζω & κατ[illegible]ολοκίζω, sulco. vnde per tmesin apud Eurip. κατ' ἐνόσ' [illegible]

Ὀλιγαύλαξ, paucos sulcos habens, & (per consequens) paucos agros. Suid.

Ὁμαύλαξ, qui eodem sulco comprehenditur. vicinus. & per syncopen ὁμῶλαξ, κος, ὁ καὶ ἡ, idem. Apoll. 2.

Ὑδραῦλαξ, sulcus aquarius. Bud.

ΑΥΛΗ, ἡ, aula, atrium. Athenæus lib. 5. tradit αὐλὴν ab ἄω appellari locum apertum & vacuum ante ipsas ædes expositum, quia ventis perflatur. vnde & de subdialibus locis vsurpatur apud Hom. Sic Philo de vita Mos. lib. 3. τὸ ὕπαιθρον appellatum dicit αὐλήν. ¶ Quoniam autem in eiusmodi locis subdialibus, stabulari solent animalia, ideo ponitur αὐλὴ pro stabulo. vt Il. [illegible] πληπτάμενος αἰγὸς ἐν αὐλῇ Μυσίας [illegible]. Sic & Od. ξ. ¶ Item aula, domus regia, domus principis: sic dicta quòd ante eiusmodi domus essent ampla loca subdialia. vel quòd satellites ibi solerent παραυλίζεσθαι, vt scribit Athen. Sic apud Polyb. μέγα [illegible] κίνημα περὶ τὴν αὐλὴν εἶναι. Herodianus passim dicit βασίλειον αὐλήν.

Αὔλειος, ου, ὁ, ἡ, vt αὔλειος θύρα apud Plat. in Symp. exp. ianua vestibularis & atriensis. Dicitur & ἡ αὔλειος sub. θύρα, vt apud Plut. in Pompeio.

Αὐλικὸς, οῦ, ὁ, aulicus. qui est ex alicuius principis aula. Plut. in Polit. præc. [illegible] αὐλικοὶ κόλακες. ¶ Aliquando in malam partem. vt Plut. [illegible] τὸ αὐλικὸς καλεῖσθαι & στρατιωτικός.

Αὐλαία, ἡ, aulæum, item tentorium. Plut.

Αὔλιον, ου, τὸ, stabulum. Item domicilium, propriè quod est ruri. Apoll. Arg. 2. σταθμούς τε καὶ αὔλια.

Αὖλις, ιδος, ἡ, domicilium, locus vbi pernoctatur. Item tentorium, castra, Il. ι.

Αὔλιος ἀστὴρ, qui ad αὖλιν ducit animalia. vesper. Eust.

Αὐλίτης, ου, ὁ, villicus.

Αὐλίζομαι, stabulor. de ouibus, Od. μ, de suibus, Od. ξ, Ipsi etiam homines dicuntur αὐλίζεσθαι in aliquo loco, i. pernoctare, cubare, apud Thuc. & Xen. sæpe. A Bud. exp. & stationem habeo. item excubo.

Αὐλισμὸς, pernoctatio. Hesych.

Composita.

Ἄγραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, in agro siue in agris stabulans, ἐν ἀγροῖς αὐλιζόμενος, in agro pernoctans. Sic βοῦς ἄγραυλος dicitur. Od. μ, & Il. ω. Ipsi quoque pastores apud Homerum & Hesiodum, ποιμένες ἄγραυλοι.

Ἀγραυλής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄγραυλος. vt ἀγραυλεῖ κοίτῃ, apud Nicandrum, quæ fit in agro.

Ἀγραυλία, ας, ἡ, stabulatio in agro, pernoctatio in agro.

Ἀγραυλέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, stabulor in agro, pernocto in agro. vt ποιμένες ἀγραυλοῦντες, apud Lucam Euang. cap. 2.

Ἀπαυλίζομαι, seorsum stabulor, seorsum stationem habeo. Item de hominibus dictum, seorsum pernocto.

Ἀπαυλόσυνος, seorsum stabulans, vel à stabulo discedens. in Anth. epig.

Ἀπαυλιστηρία χλανὶς, apud Poll. quam spōsa mittit ad sponsum eo die qui ἀπαύλια dicitur.

Ἀπαύλια, τὰ, dies quo spōsus apud socerū seorsum à sponsa pernoctat. item dona quæ sponsæ dantur, teste Polluce. Acron dicit fuisse diem quo nupta ad parentes redire solebat.

Βοαύλιον, ου, τὸ, boum stabulum, bubile. Poll. Βόαυλος, idē Theocr.

Ἔναυλος, ου, ὁ stabulum, & spelunca, Hesiod. Itē domicilium. Hesiod. item ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. Vide Eust. Vide & in comp. ex αὐλός.

Ἐναυλίζομαι, stationē habeo, castra metor, inhabito. Thuc.

Ἐναυλισμὸς, domicilium. Suid. Ἐναυλιστήριον ἄντρον, stabulare antrum.

Ἔπαυλος, ου, ὁ, stabulum. item casa. Il. ψ.

Ἔπαυλις, εως, ἡ, villa, casa. Plut. Ἐπαύλιον, villa. Plut.

Ἐπαυλίζομαι, vt ἐπαυλίζομαι τῇ πόλει, castra ad vrbem pono. Plut. in Sylla. Dicitur & sponsa ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ, i. pernoctare apud maritum.

Ἐπαύλια, τὰ, quidam volunt idem esse quod ἀπαύλια. Vide Hesych. Suid. Poll. Eust. Pausan. Bud.

Θύραυλος, ου, ὁ καὶ ὁ, ante fores iacens, seu excubans. Item foris pernoctans. Hesych.

Θυραυλία, ante fores pernoctatio: seu ante fores pernoctare, aut iacere. Luc. de merc. cōd. πολλῆς [illegible] τῆς διαδρομῆς, συνεχοῦς τῆς θυραυλίας.

Θυραυλικὸς, adiect. vt θυραυλικὸν ἔργον, quod foris fit. seu sub dio. Bud. ex Philost. epist.

Θυραυλέω, ῶ, ad fores seu ante fores pernocto, aut iaceo. Item foris ago, extra domum versor. Xen. in Oecon [illegible] γυναικὶ κάλλιον ἔνδον μένειν ἢ θυραυλεῖν. Itē, in castris & statiuis permanere, vrbē non ingredi, nec sub tecto esse, apud Arist. & Plut.

Καταυλίζομαι, stationem habeo, castra metor. Plut.

Μαυλίας vocabant τὰς μαχαίρας, quasi ὁμαυλίας, διὰ τὸ ὁμοῦ αὐλίζεσθαι. inquit Thuc. schol. & ex eo Suidas: vterque cultros intelligens. ij enim plures in vna vagina veluti stabulari possunt. Nicander verò μαυλίδας appellat. à nomine μαυλὶς: in Theriac. κεφαλῆς ἀπὸ θυμὸν ἀράξῃ Μαυλίδι χαλκείῃ vbi schol. quoque exp. æreo seu ferreo cultro. Rursum μαυλὶς, Hesychio est quæ mercede aliquid facit. Vnde μαυλίζειν, mercede prostituere. Μαυλιστὴς, Suid. qui mercede alterius corpus prostituit, vt leno.

Μέσαυλος, ου, ὁ, vel Μέσαυλον, ου, τὸ, locus in medio stabulo, seu in media caula, aut etiā casa. Bud. Alia propriè voluēt esse ianuam quæ sit inter duas αὐλὰς, sed pro tota casa seu tugurio accipi. Apud Euripidem legitur & adiectiuè θύρας μεσαύλους.

Μέταυλον etiam dixerunt Attici pro μέσαυλον.

Μεσαύλιον in eadem significatione apud Suidā. Item μεσαύλιον vocabatur [illegible] τῆς αὐλῆς αὐλόθυρον, inquit Eust.

Μόναυλος, qui solus stabulatur aut habitat.

Μοναυλία, vita solitaria, i. cœlibatus. Plato de leg.

Ὀρείαυλος, in montibus stabulās, monticola. Opp. l. 3. de venat.

Ὀρεσαυλος, idem. Nonn.

Παραυλίζομαι, iuxtà cubo vel excubo. Athen. lib. 5.

Πρόαυλον, seu προαύλιον, ου, τὸ, aulæ vestibulum. Poll. Suidas. Item προαύλια plur. num. dies qui nuptias anteit: sicut ἐπαύλια dies qui eas sequitur.

Προσαυλίζω, in aula sto,

Προσαύλειος, ad aulas pertinens.

Συναυλία, cohabitatio. Item contubernium coniugale, coniugium apud Aristot. in Polit. & Greg.

Συναυλίζομαι, vnà commoror, contubernalis sum. Item congregor, conuenio. Propriè conuenio ad idem habitaculum. Luc. Xen. Vsus est & voce actiua. idem Xen. Hell. 1. συναυλίζων πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαυτοῦ.

Ὕπαυλος, qui in aula est. Apud Soph. in Aiace exp. qui est in tentorio.

Χώραυλος, qui in agro vel regione versatur. Suid.

ΑΥΛΟΣ, οῦ, ὁ, tibia. Il. κ, Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων. Sic apud Athen. lib. 8. αὐλῶν βόμβος. Apud Luc. in Harm. ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν εἰς τὸ ἀκριβές. idem ad dicent. Prom. [illegible] πρὸς αὐλόν. * Deducitur vel ab ἄω, (i. flo.) vel ab αὔω, i. clamo. ¶ Item αὐλὸς, quicquid est angustum & in rectitudinem productum. Od. χ, αὐλὸς αἵματος, pro sanguine quem ex aliqua corporis parte velut eiaculamur. apud Hom. Od. τ. Bud. exp. annulus fibulæ.

Αὐλικὸς, οῦ, ὁ, fistularis, tibialis. Et αὐλικοὶ, tibicines. Suid.

Αὐλίσκος, ου, ὁ, parua tibia aut fistula. Dicitur generaliter de quauis fistula & tubulo. Αὐλίσκοι, οἱ, inaures. Hesych.

Αὐλέω, ῶ, tibia cano. Plut. in apophth. [illegible] ψάλλειν καὶ αὐλεῖν. Et in Lycurgo, [illegible] μέλος αὐλεῖν. Et in Galba, αὐλεῖν αὐλῳδ'.

Αὐλέομαι, οῦμαι, tibia canentem audio, tibiæ cantum audio, mihi canitur tibia. Xen.

Αὔλημα, τὸ, carmen ad tibiarum sonum. Poll.

Αὔλησις, ipsa tibiæ inflandæ actio. Aristot. Rhet. 3.

Αὐλητὴρ, ῆρος, ὁ, tibicen. Αὐλητηρία, theca tibiarum. Hesych.

Αὐλητρὶς, ἰδ-ος, ἡ, tibicina. quæ tibia canit. Αὐλητρίσιον, q.d. tibicinula. Αὐλητρὶς, ὐ, ὁ, tibicen. Dem. Xen. & c.

Αὐλητικὸς, ad tibicinem pertinens. Αὐλητικὴ, (sub. τέχνη) tibia canendi. Item αὐλητικὸν, tibiarum inflandarum peritus.

Αὐλητικῶς, more tibicinum, more eorum qui tibias inflare norunt, apud Athen. lib. 14.

Αὐλὶς, ῖδ-ος, ὁ, & apud poetas ᾰ, paronymum est τῷ αὐλὸς, significans πυρρίχην τινα, vt Eustathius tradit. Sic ποντὶς αὐλῶνες Schol. Sophoclis in Thrac. esse dicit mare longum & arctum: teu tractus maris longos & angustos, vt f. erta sunt, exponens tamen etiam loca maritima angusta: vt sunt isthmi. Hesychius Æschylum dicit αὐλῖνα vocasse fossam: vt & Eust. quoque. Sit enim fossa oblonga, angustæ, eaue in modum τῶν αὐλῶν, Dicuntur αὐλῶνες, etiam valles conuallesreferunt enim & ipsæ sua figura αὐλὸν, vtpote quæ sint arctiores cæteris campis & oblongiores. Theophrast. hist. plantarum lib 9. cap. 7. Plut. in Fab. & Strab. lib. 5. Exponitur etiam canalis, tractus strictus & longus per quem aqua ducitur.

Αὐλανίσιον, ᾰ, ὁ, parua vallis.

Αὐλανὶζω, in valle dego. Suid.

Αὐλαντὴς, ᾶ, ὁ, tibiatus, fistulatus, instructus tibiis seu fistulis. vt αὐλαντὴ φῖμον. Apud Aeschil. Vide Hesych. poll. & Eust.

Αὐλαξ, quomodo vt pertineat vide suo loco.

Composita.

Α'ναυλ-ος, ᾰ, ὁ & ἡ, tibiarum expers. Plutarch. ἡυσίας δὲ καὶ ἀχέρδους καὶ αὐσάλλης ἴσ' ὕμν, quæ sine tibiarum cantu fierent. A'ναυλα adverb. sine tibiis idem Plut. κεφ. Γ' ὑμ. Καίτοι ἁπλῶς, ὅ ἐστιν ὀμφικὸν, ἢ περὶ ὄναυλα ἡδέσθαι. A'ναυλ-ος est etiam imperitus artis tibicinariæ, apud Luc.

Βομβαύλ-ος, tibicen, qui nouit βομβεῖν αὐλόν. Hesych.

Διαύλιος, (pro quo apud Suid. scribitur, Διαύλειος, ᾰ, ὁ,) Aristophanis schol. esse dicit, quum in Scena tacentibus omnibus, intus tibicen caneret.

Διαυλανία. Eustathio est locus angustus in quo aues sylvestres capiuntur.

Διαυλανίζειν, Suidas esse dicit fluere per angustias. Budæus ex Basilio affert pro, meatus longos transire, dicique tradit de aqua marina terras subeunte & in fontes percolata. Vide & Athen. lib. 5.

Δίαυλ-ος, ου, ὁ, circumactus curriculi huiusmodi, vt quum ad metam peruenissent, flectentes eò rursus recurrerent vnde cursum inierant: i. curriculum duplex. Ita Bud in Pand. vbi addit Vitruuium δίαυλον vocare duorum stadiorum ambulationis circuitionem. Metaph. apud Eurip. Δίαυλοις κομίσσαι φωνὴν ῥοθίοις, reciprocis fluctuum cursibus. ¶ Est etiã mensura duorum stadiorum, hoc est, mille & ducentorum pedum.

Διαυλίσκ-ος, ου, ὁ, canaliculus in dioptris quo vilus dirigitur, apud Polyb.

Decomp. Κατ-ᾰ-διαυλ-ος, ου, ὁ & ἡ, q.d. in diaulo reciprocans.

Δολίχαυλ-ος, ου, ὁ & ἡ, longas tibias seu fistulas habens. Eust.

Δύσταυλ-ος, infelix ob tibias. vt δύσταυλ-ος ἔρις, in Epigr.

E'ναυλ-ος, tibiis personans. Metaphoricè etiam capitur pro eo quo veluti post tibiarum cantum aures adhuc personant. vt ἐναυλοι λόγοι apud Eust. ἐναυλ-ος φονὴ, apud Luc. Item flumen per angustum iens. Et fossa augusta. Vide Eust.

E'ξαυλ-ος, cui tibia exempta aut effracta est. qui tibiæ sonum amplius non edit. Pol. lib. 4.

E'ξαυλίω, ᾰ', q.d. extibio vnde ἐξευλημένος, q.d. extibiatus, metaph. de inueteratis rebus dicitur, vt docet Etym.

Decomp. Πεζ-ε-ξαυλίω, ῶ, idem. Πεζευλακρέ-ος, extritam fistulæ linguam habens. extrius. Aristoph. in Achar.

E'παυλίω, ῶ, incino seu præcino. accino tibia. Luc. de sacr.

Ἐπάμβαυλος, lambis adhibere tibiam.

Καλαμαύλης, ου, ὁ, qui calamo in tibiam formato canit. Eustathio idem quod μόναυλ-ος.

Καῦσαύλιον, ῶ, tibiæ sono permulceo. Nonnunquam metaphoricè de quibuslibet molliboribus aurium titillationibus dictum reperitur. vt apud Greg. μὴ ἐκχεῖν καῦσαυλήσεσθαι.

Καῦσαύλισμα, tibiæ cantum audio, aut tibiis persono. Luc. Strab. Plut. Item exibilor & derideor.

Καῦσαύλισις, ωσ-ε-ως, tibiarum inflatus seu incentio. Theophr. lib. 4. cap. 12.

Decomp. Περικαῦσαύλισις, quum tibiæ recenter factæ vtiles redduntur ludicra & exercitatoria lusione antequam in theatrum afferantur: quum deteruntur & leniuntur. vt Bud. exp. Theoph.

Κεραύλης, qui cornu in tibiam aptato, canit, cornicen. Dicitur & κερασταύλης.

Μίμαυλ-ος, videtur dici qui mimos tibia exprimit. Ath. lib. 10.

Mimaulêr exp. imitari tibiarum cantum.

Μόναυλ-ος, tibialem quendam cantum vnicum & simplicem edens. vt quidam interpr. μόναυλ-ος κάλαμος apud Eust. Item qui cusmodi organo vtebantur, quem Eust. καλαμαύλην & βακτριαύλην quoque dictum fuisse tradit. Et τὸ μόναυλον, apud Athen. vnius tibiæ concentus.

Μουσαύλιον, ου, τὸ, organum quoddam tibiale vnius & simplicis cantus. Athen. lib. 4.

Μουσαύλιος, ῶ, tibia vnius concentus cano. Plut. in Cæs.

Ο'μφαυλ-ος, consonus Soph. in Oed. tyr. στενάσασα χρῆσον ὁμφαυλ-ῶ

Πάταυλ-ος, a tibiæ sono discrepans, absonus. Soph. in Aiace.

Πλαγίαυλ-ος, qui obliquis tibiis canit. Est subst. obliqua tibia, apud Theocr. idyll. 23.

Πλαγιαυλίζω, obliqua tibi cano. Eust.

Προαύλιον, ου, τὸ, præludium in tibiarum cantu. Aristot. Rhet.

Προαυλέω, ῶ, in tibiarum cantu præludo Aristot. Rhet. 3.

Πρόσαυλίω, accino tibia. apud Athen.

Πυθαύλης, ου, ὁ, qui Pythium carmen tibia canit. vel qui tibia quodammodo persuadet.

Πυροβολικὰ ὄργανα, Bud. vocat bombardas, quòd fistulas referant & ignem emittant.

Ρ'αψαύλης, qui tibias compingit aut inflat. Eustathio idem quod μόναυλ-ος.

Στομαυλίω, ῶ, ore tibiam inflo. Plat in Cratylo.

Συμφαυλ-ος, consonus. vt ξυμφαυλ-ος ἔοικ, apud Aristoph.

Συναυλία, vel ξυναυλία, consonantia. id est, tibiæ cantus cum alio quopiam musico instrumento coniunctus. aut quum vel duo tibicines idem canunt, vel cithara & tibia συμφωνῶ. Athen. lib. 14. Transfertur etiam ad fletum & lamenta. vt apud Aristoph. in Equit. & Synes. pelit. ap fratr.

Τυμβαύλης, dicitur ὁ ἐπὶ τύμβοις μέλπ αὐλῶν. Gal. Hos τυμβαύλας Latini fitinices vocant. Scribit enim Nonius fitinices dici apud funerators & sepultos, hoc est, iam sitos canere solitos honoris causa tantus lamentabiles.

Υ'δραυλίσιος, ᾰ, ὁ, siue ὑδραυλικὸν ὄργανον, hydraula: musicum instrumenium vide Athen. lib. 4. & Vitruu. lib. 10. cap. 13.

Υ'δραυλης, qui eo hydraulico organo canit.

Υ'παυλιον, ου, succino tibia. Luc. Athen. lib. 6.

Φιλαυλ-ος, amans tibiarum cantus. Aristot. Eth. 10.

Χοραύλης, qui tibias in choro inflat. Præter fides enim chorodiæ etiam adhibebantur, vt testatur Aristot. Polit. 8.

Αὔξανω αὔξω, &c. vide in Α'ὔξω.

Αὖδ-ος, αὐόντος, &c. vide in Αὔω.

Α'ΥΤΜΗ, ἧς, ἡ, aura, vetus leuior. expitatio ex humido prodiens vt Aristot. in lib. de mundo definit. Gaza accentu acuto in penult. notari scribit. Sic Aristoph. in Ranis, Αὔρας ἵν' εὐπνοῶ μυσικῶτατ' ᾖ. Inuenitur tamen & αὔρας, Xen. Hell. 6 εἰ μὴ αὔρα τις ἐγένετο ἡνίκα. Idem Δέκα αὔρας dixit in Sympos. Et αὔρας ἐφόλου apud eundem. * Etym deducit ab ἀήρ Quidam a verbo ἄω, spiro.

Composita.

A'γλαυξ-ος, aff. pro pulchras auras habens. ἀγλαυξ αὔρας ἰχ Pro quo incta metathesi literarum tradit Schol. Nicandri. ἄγραυλ-ος.

Ἀγχαυξ-ος, diluculum, crepusculum. πυρὸν ἀγχαῦ τέτ σὺν τῷ αὔρᾳ, vt Suidas exp.

A'ναυξ-ος, auræ expers. Item subst. torrens. Apoll. Arg. lib. 1.

Α'ποαυρίσω, eripio, aufero vt ἡμῖν ἀποῤῥαυ, Il. ζ. & apud Hesiod. Quidam ab αὔρᾳ deducunt vt resonet αὐόντ' ἀποῤῥαῦσαι ἀφαυρότερον Alij ab ἀείρω

E'ναυρ-ος, in quo auræ sunt, auris apertus seu peruius. Theophr. hist. pl. lib. 8. cap. 11. χωρίον εὔυδρον καὶ ἔναυρον καί.

Επαυρίω, ῶ, & ἐπαυρέσκω, item ἐπαύρομαι, fruor, vt litarem & fructus a percipio. Cum genit. vt ἐπαύρας ζωΐδιο apud Apoll. & Hippocr. Ἡ φῶν ὄλβου ἐπαύρας. Interdum cum accus. Ancides, ἢ ποτε δῆτ' ἐπαύρωμεν ἐὴν ἐμοὶ ζῳὴν ἀγαθὸν ἠδὲ ἐπαύρῃ; si vos opportet aliquid fructus & vtilitatis ex me percipere. Ponitur & absolutè apud Hom. & Hippocr. ¶ Accipitur & in malam partam pro, damnum accipio, pœnas luo. Interdum absolutè: vt Il. ζ. τὸ μὲν μιν ἐπαυρήσασθαι οἷος. quare suspicor fructus eius mali percepturum, i. damna inde passurũ & pœnas daturum. Interdum cum genit. Hesiod. in Erg. Πολλὰ ἐξήμπαυσε πόλις κακῶν αὐδήσ' ἐπαυρεῖν. Et Il. α, ἵνα πάντες ἐπαύρωσι τῆς ἀσπαίρης. Item cum accus. Od. σ, μή πω ἴδ' ἀκάκητα καὶ μὴ ἐπαύρῃ πόνον, ne forte & malus damnũ capias. ¶ Item assequor & sequor, contingor. Il. ο, πάρ δ' ἐχέπλα κραδίτι ἐπαυρεῖν, &c. antequam attingerent & assequerentur corpus. Il. ψ, λίθε δ' ἀλίαστ' ἐπαυρεῖν, caue, saxum attingas. Item pro consequi, nancisci. Apoll. Arg. 2. εἰν ἰαθλείο πυθέσθαι τῆς ἐπαύρῃ, i. τύχῃ.

Επαύρεσις, fruitio. Thuc, lib. 2. Scribitur & ἐπαυρέσεις.

Μαψαύραι, aι, leues auræ, venti leues. Hesiod. in Theog.

Πόδαυρ-ος, qui velocitate pedum auras seu ventos æquat.

Πέζαυρος, & Σπεζαῦρος, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Α'ΥΡΙΟΝ, cras, crastino die. Odyss. α, Αὔριον εἰς ἀγορὴν κάλεσ' ἥρωας Ἀχαιούς. Dicitur interdum ἡ αὔριον, (sub ἡμέρᾳ) crastini dies. Sic dicitur ἐς τὴν αὔριον in diem posterum. Et ἐς αὔριον pro eodem. * sustath. vult fieri ab ἄω significante spiro, deo, fulgeo. Etymologus deducit etiam ab αὖθις: iuxta illud Αὖθι δ' οὐκ ἐθέλω ἐγχεῖ πτόλιν ἐν δ' ἐπιτεῖ.

Αὐρίζω

Αὐριάζω, procrastinare, in crastinum differre. Item algere. Etym.

Composita.

Ἐπαύριον siue ἐπαύριον. quod & disiunctim εἰς αὔριον, cras, vel in posterum diem, postridie.

Ἐπαύριαν, postridie. Dictur & ἡ ἐπαύριον, sicut ἡ αὔριον.

Περίαυρον, periodie, vt scribit Budæus. Dicitur & ἡ μεθαύριον, sub. ἡμέρα.

Προαυρίζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Υ'ΣΤΗΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, austerus: vt αὐστηρὸς χυλὸς, austerus sapor. Et αὐστηρὸς εἶν-ος, austerum vinum, Diosc. Et αὐστηρὸς αὐθρωπος, austerus, severus, rigidus. Apud Plut. αὐστηρὸς ἐν λιτῇ τραπέζῃ, exp. frugalis & tenuis mensa. * Deducitur ab αὖω sicco. Nam αὐστηροὶ solent linguam ξηραίνειν καὶ τραχύνειν βαθέως, vt docet Actius.

Αὐστηρὸς, austerè, severè. Item tenuiter. Plut.

Αὐστηρότης, τῆτ-ος, ἡ, austeritas: item severitas. Alex. Aphrod.

Υπαυστηρ-ός. (comp.) subausterus. apud Diosc.

Α'ΥΤΑ'Ρ, autem. sed, item, cæterum, apud Hom. sæpe. Pro eodem dicitur & ἀτὰρ, ex quo & Eustath. factum esse putat interiecto υ.

Αὖτε vide in Αὖ, Α'ὖτὲ, vide in Αὖω.

Α'ΥΤΜΗ, ῆς, ἡ, halitus, spiritus. (πυρὸς τὸ ἄω, τὸ πνέω, inquit Eustat.) Il. ε, ἐπεὶ αὐτμὴ ἐν σήθεσσι ἰάλλει. ¶ Item vapor, fumus. Odyss. π, ὄσσε πυρὸς ἔκιεν· αὐτμὴ δ' οὐρανὸν ἷκε. sic apud Hesiod. in Theog. καιρίῃ γενέσθαι αὐτμὴ ἐπαΐσσουσα πυρὸς ἀμπνοιῆτε θύος. vbi tamen quidam ardorem significare volunt.

Αὐτμὶω ὑ-ῶ, idem quod αὐτμή. Il. ψ. Od. γ.

Α'ΥΤΟΜΑΤΟ Σ, ὸ, ὴ & ἐ, ex, seipso aliquid faciens, non alieno impulsu, spontaneus. vl ro neus. vt Il. ἢ, αὐτόματος ἦλθε, sponte venit. Et morbi apud Hesiodum in Erg. αὐτόματοι φοιτῶσι, non accersiti. Αὐτόματοι μεταγραφὴ dicuntur, quæ per se mouentur: vt horologia. Apud Dem. αὐτόματος θάνατ-ος, exp. mors naturalis quæ nullaexterinsecus vi coacta venit. Interdum αὐτόματον dicitur quod fortuitò euenit. Dicitur & τὸ αὐτόματον pro eodem. Quid sit αὐτόματος & quomodo à τύχῃ differat, docet Aristot. Physic. 2. & Plut. in lib. de fato. Vide & Themist. & Alex. Ἀβ. * Composita dicto pleriisque videntur ex αὐτὸς & μάομαι, (exitor, promptus sum) vt soner quasi ἀφ' ἑαυτῆς σπουδαζόμενος, à seipso inductus, & excitatus: vel ex αὐτὸς & μάτην, in qua sententia fuit Aristoteles, & Eust. Hippocrates de arte, quasi alludens ad etymon dicit, τὸ δ' αὐτόματόν, ὦ φαίης ἂν ἰδὼν, ἀπάτη ἔοικεν· ἐπιμένει γὰρ ὀλίγον χρόνον, οὐκ ἐς μακρὸν μένον, vt dicatur αὐτόματος quasi αὐτὸ μὴ ὄν.

Αὐτοπάτης, ου, ὁ, sponte. vitro. sine alieno impulsu. Item fortuitò, temere. Plut. pro eodem aff. αὐθαιμάτου & αὐθαιματεῖ seu αὐτοματεῖ.

Αὐτοφυΐα, ἡ, fortuitæ temeritas, euentus fortuitus. Plut.

Αὐτόφυτος, sponte facio. Xen. Aristot.

Αὐτοφυτ-ῶ, (comp.) sponte subministro. Philo de vita Mos. lib. 1 πᾶν ἀπαυτοματίζοντα.

Υ'ΤΟ'Σ, αὐτὸ, αὐτὸ, ipse, ipsa, ipsum. Pronomen est relatiuum. Xen. Pæd. 1. σημεῖόν τοι τῆς Λ'υσάνδ' ὅτι πολεμίοι εἰσὶ σὺν τῇ ἡμέρᾳ, ἐλαύνοντες οὐ αὐτοὶ ἐπὶ τὰ ἔργα σὺν τοῖς ὅπλοις αὐτῶν, ἀλλ' οἱ ὑπὸ αὐτῶ ὠσόμενοι. ¶ Interdum est demonstrativum. Luc. in Hermot. αὐτὸ ἐφαίνετο ὦ Λυκίνε τὸ χαλκοῦμβρον. Interdum pronomini demonstrativo additur: vt Α'βδωμίῃσι αὐτοῖ ἔπεσι, Thuc. lib. 6. Sic apud Plut. de Socr. dæm. ἐκείνου δὲ αὐτοῦ ἐφησε. Iungitur interdum & cum ἐγώ, & cum σύ, quod & Latini imitantur. Inuenitur αὐτὸς & apud Aristoph. vt ipsissimus apud Plautum. ¶ Interdum ponitur cum numeralibus personis, Thuc. lib. 8. ὧν ἥρχε Δωριεὺς ὁ Διαγόρου τριῶν αὐτῶν. ¶ Affertur & pro, ipsemet, ex Il. γ. & Ioh. cap. 4. ¶ Item qui sponte aliquid facit. vt apud Hom. τά μοι αὐτόθεν ἐστὶ καὶ αὐτὸ Ὀ'φρα εἰδῆτε. ¶ Ponitur & pro, solus. aliorum ope non auxilus. vt apud Hom. αὐτὸς ἐφ' ἵππων ἀφορμᾶσθαι ἐπέεσσιν. ¶ Item pro, idem apud Eurip. & Soph. In qua significatione interdum præponitur articulus ὁ, vt Xen. Hell. 5. τὸ αὐτὸν μὲν ἐχρῆν καὶ φίλον Λακεδαιμονίοις νομίζειν. Sic εἰς τὸ αὐτὸ, ἐπὶ τὸ αὐτὸ, in vnum eundémque locum.

Ὁ αὐτὸς, idem. Neut. τὸ αὐτὸ, pro quo dicitur & ταυτὸ, vel ζαυτὸ, idem, vt Aristoph. τὸ ζαυτὸ. Plat. de leg. ταυτὸν δίκαιον εἶναι.

Ταυτότης, ητ-ος, ἡ, identitas. Aristot. eth. 8.

Ταυτόζω, pro εἰς ἓν πάντα, tanquam vnum & idem censeo & pono, apud Philop.

Τῆδε (adverb.) ibi, illic. Interdũ etiã pro, hîc. Hom. Thuc. & Xen.

Τῆνος, illue, huc. Item eodem, vt exp apud Plat. de rep. lib. 2.

Τῆσι, ibi, illic, vel istic. Αὐτῆσι, illic, inde, vel istinc. Alicubi exp. & ab hoc tempore. Item ex tempore, teste Bud. Item pro, confestim, protinus (vt idem Budæus scribit) vel iam inde. apud Polyb.

Αὖθι, idem quod αὐτόθι, & ex eo per syncopen factum. Hom. Item pro huc, apud Apoll.

Α'ὖτις siue αὖτως, sic, hoc modo. Hom. Soph. Item eodem modo, itidem, pariter. Significat etiam ἀσφαλῶς ὡς ἔτυχεν, vtcunque. item temerè, frustra. Hom.

Αὐτίτης οἶν-ος, apud Hippocr. quidam exp. vinum vernaculum. Vide & in comp. ex E'τ-ος.

Αὐτίκα, statim, illicò. vt αὐτίκ' ἔπειτα. Item primo quoq; tempore: tum apud poëtas tum apud prosæ scriptores Item in præsens, in præsentia, sæpe apud Thuc.

Αὐτὸς, ionicè dicitur pro αὐτὸς, ipse: apud Herodot.

Composita.

E'αυτῶ, sui ipsius: ἑαυτοῦ, sibiipsi ἑαυτῷ, seipsum. Plur. ἑαυτῶν sui ipsorum: ἑαυτοῖς, sibiipsis: ἑαυτοὺς, seipsos. Quæ pro fœm. ac neutro genere mutantur secundum declinationem simplicis pronominis αὐτὸς Interdum ponitur αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, & αὐτῷ pro ἑαυτῷ. pro quibus sunt qui malint scribere αὑτοῦ & αὑτῷ cum spiritu aspero. Ponitur etiam ἑαυτοῦ in secunda persona pro σεαυτοῦ, itidémque ἑαυτῷ pro σεαυτῷ, &c.

E'αυτὸν lones dicunt pro ἑαυτὸν, seipsum. Sic & ἑαυτοῦ pro ἑαυτοῦ. apud Hippocr. & Herodot.

E'μαυτ-οῦ, meipsi: usi: ἐμαυτοῦ, mihi ipsi: ἐμαυτὸν, meipsum. In duali & plur. declinatur diuisim, integris videlicet casibus vtriusque vt: νῶϊ αὐτὼ, νῶϊν αὐτοῖν, & sic deinceps. Ponitur & αὐτὸς pro ἐμαυτοῦ, itidémque in cæteris casibus.

E'ξαυτῆς, vel disiunctim ἐξ αὐτῆς, continuò, statim. q. d. ex hac ipsa hora. Videtur enim subaudiri ὥρας. Marci cap. 6. & ad Philem. cap. 2.

Κατασχεθὴν, ibi, Apoll. Arg. 2. κραδαντὸν δὴ ἐπενθέμεν.

Καθαυτὸν pro καθ' αὑτὸ, per se. tua sponte, vel seorsim.

Καῦτὸς, Attica syncope dicitur pro καὶ αὐτὸς, & ipse in Epigr.

Μίξωτιπερ, mox, statim, post.

Πανσυντὶ (quod & παγκοινὶ) simulatque. Et pro παραυτίκα.

Παραυτόφωρ-ος, confestim, & quasi iam hinc ex hac ipsa hora: Arrian. παραυτίκα. idem quod αὐτίκα, apud Dem. & Xen.

Σεαυτοῦ, tui, filius: σεαυτὸ, tuipsi: σεαυτὸν, teipsum. Dicitur pro iisdem, σεαυτῆ, σεαυτοῖ, σεαυτὸν. Talis autem est huius pronominis vsus in secunda persona, qualis ἐμαυτοῦ in prima.

Φίλαυτ-ος, sibi charus, sui diligens. qui se diligit, qui nimis sibi placet. Aristot. Rhet. 1, & Eth. lib. 9. cap. 8. Est etiam φίλαυτος οὐκ ἐθέλει πάντα στράτιον ὑπὸ τοῖς κρ τὸ λυσιτελές.

Φιλαυτία, ἡ, amor suiipsius, nimius sui amor, nimium sui amantem esse.

Ὡσαύτως, eodem modo.

Α'ΥΧΕΩ ῶ, F. ήσω, glorior, iacto me. Thuc. lib. 2. πάντας αὐχῆσαι ἀπαθῶς gloriantur omnes pulsos esse. Et eum accus. Aristid. μόνοις γὰρ ἡμῖν ὑπάρχῃ καθαρῶς σώζεσθαι τε καὶ πολιτεύειν αὐχῆσαι. * H. Stephan. ab αὐχμὸ deducit: alij contrà αὐχμὸ ab αὐχῶ deriuant.

Αὐχὴ, ἡ, gloriatio, iactatio, animi elatio.

Αὔχημα, τ-ος, idem. Thuc. lib. 2. Accipitur & in bonam partem, à Damasceno.

Αὐχμώδης, ες, ὁ, q.d. iactabundus, gloriabundus, vel ad iactantiam comparatus.

Αὐχήνις, ιντ-ος, ἡ, idem quod αὐχμώδης, in Epigr. Ex Nonn. aff. pro alacri & cui cernix est erecta.

Ἐαυχάζομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Δυσπαχὴς, ἐ-ος: ὲ ες, ἡ, difficilis gloriator, molestus sese iactando. Apoll. Rhod. Arg. lib. 3.

E'ξαυχέω, ῶ, glorior, vel valde glorior.

E'παυχέω, ῶ, glorior ob. aut efferor ob. vt ἐπαυχῶ τοῖς σοῖς λόγοισι glorior ob ea quæ dicis. Aristoph.

Κενεαυχὴς, cane iactabundus, vana iactans. Il. θ.

Μεγαυχὴς, magna iactans. In Epigr. Μεγαλαύχ-ου, idem. vel simpl. iactator. Item μεγάλαυχα, res magnæ iactantiæ plenæ apud Luc.

Μεγαλαυχία, ἡ, iactantia. Plut. de instit. lib. μεγαλαύχους ἐμπιμπλαμένους.

Μεγαλαυχέω, ῶ, vel μεγαλαυχέομαι, οῦμαι, magna iacto seu gradia. vel iacto me de magnis rebus. aut simpl. iacto.

Τ'περαυχέω, ῶ, valde glorior, vel me iacto. Phal. in epist. ὑπερηυχεῖν ἐπὶ χρήσταῖς.

Τ'ψαυχέω, ῶ, idem quod ὑψαυχένα, ceruicem effero. Phocyl. ὑψαυχεῖ οὐ ὁ πλὸς πολὺ-ος.

Α'ΥΧΗ'Ν, ἐν-ος, ὁ, ceruix. τὸ μεταξὺ κεφαλῆς & ὤμων. inquit Aristot. anim. 1. ¶ Item metaph. angustia loci, angustus locus, vt Latifauces. vt apud Herodot. in Melp. αὐχένα βοσπόρου. Et in Erat. αὐχένα μεσοτήκτου. ¶ Item pars clauis & gubernaculi in quam gubernator iucumbit. Poll. lib. 1. * Deducitur ab ἀυθμὸς, ob sicitatem & duritiem, dicitúrque ἀυχλὸς quasi ἀυχμλὸς.

Αὐχήν-ος, ὁ, ὴ, ὸν, (q.d. ceruicalis) ad ceruicem pertinens. αὐχένιος πόνος. Od. γ.

Αὐχήνιον, (sub. st. Eustathio est πηδάλιον.

Αὐχενίζω, ceruicem in-ido, ceruicem frango. Soph. in Aiace. ¶ Est etiam (inquit Bud.) loro caput equorum complecti &

qu.. m ne tantillum quidem metuit, seu, ne tantillum quidem sollicitus est aut curat. Apoll. Argon. lib. 2.
Ἀτυζηλός, ὁ, terribilis, terrificus. Apoll. Rhod. Arg. lib. 2.

Ἄτω, vide in Ἄζω.

ΑΥ͂, rursum. Item retro, retrorsum, apud poetas. vnde αὖ ἐρύειν apud Hom. quod & coniunctim αὐερύειν scribitur. Interdum αὖτε. αὖ ponuntur ex παρέλκον. Dem. καὶ ἀπεστείλατ' αὖθις αὖ τοὺς πρέσβεις. Ponitur etiam, pro vicissim: & pro contra, vt Dem. οὐδ' ἔστιν οὐδὲν τῶν ἡμετέρων ἐχθρῶν πέπονθεν οὐδὲν ἀφ' ἡμῶν τε κεκρίνας, [illegible] αὖ ἀπὸ πολλῶν [illegible]. ¶ Item pro, vicissim. At Iliad. 11. αὐτ' ἂν αὖ καὶ [illegible] πόλιν ἤδη ἐμμεναι [illegible] τοῖς τῶν θεῶν [illegible]. ¶ Item δ' αὖ respondens particulae μὲν apud Aristidem, [illegible] τοὺς [illegible], οὕτω δ' αὖ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιλήσοντες [illegible]. ¶ [illegible] αὖ fictitiae vocula ad imitationem latratus canum, ex Aristoph. in Vesp.
Αὖτε pro αὖ, rursus. Apoll. Argon. 2. [illegible] αὖτε [illegible] ἄλλος ἔμμεναι [illegible]. Il. γ. Δ [illegible] αὖτ' [illegible]. ¶ Item pro, postea. [illegible] H. Steph. Il. 4. εἰ δὲ [illegible] αὖτε [illegible] ἀλαπάξαι, νῦν ἄλις, &c.
Αὖθις, rursus, iterum. αὖ. Item αὖθι, & αὖτις pro αὖθις, apud Homerum. [illegible] ponitur, vt Il. ρ, ἤθελον [illegible] αὖθις (vel αὖτις) [illegible]. Ita & apud Aristoph. Sic etiam Dem. αὖθις, αὖ. Rursum Iliad. α. [illegible] αὖτις [illegible] Od. ξ. [illegible]. ¶ Item, in posterum, postea. Od. ξ. αὖθις [illegible]. Plato in Apol. [illegible] αὖθις [illegible] ὅπως [illegible]. Sic εἰς τὸ αὖθις χρόνον, in posterum. [illegible] ὁ αὖθις χρόνος, posterum tempus, sequens tempus, apud Philo. etiam. Item οἱ αὖθις, posteri, ex locum. Item retro, vt tradit Eustath. Il. γ. ¶ Item pro αὐτό-θι vide in Αὐτός.

Composita ex αὖθις.

Εἰσαῦθις (vel [illegible]) in posterum, in futurum, posthac. Plat. de rep. lib. [illegible] εἰσαῦθις [illegible]. Plut. in Romulo, τὸ εἰσαῦθις [illegible].
Ἐξαῦθις, pro αὖθις [illegible] αὖθις, rursus, deduo. Il. γ, ἐξαῦτις [illegible]. Hom. [illegible] ἐξαῦθι, ἀμείβει.

Αὐαίνω, vide in Αὔω.

-ΑΥΓΗ, ἧς, ἡ, splendor, lux. Il. χ. Ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ ἢ πυρὸς αἰθομένου ἢ ἠελίου ἀνιόντος. Α. [illegible] πυρὸς Eust. in. alii [illegible] exponunt [illegible] cum qui ab igne [illegible] vt Od. ζ. ἡ δ' ἧστ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ. ¶ Αὐγὴ ἡλίου accipitur etiam pro die, vt apud Nicand. in Ther. ¶ Item αὐγαὶ oculi, vt exp. apud Nic. in Alex. [illegible] αὐγάς.* ab ἄγω deducit Etymol. vt pote δι' ἧς ἀγόμεθα. Possit & ab αὔω deduci, quod affertur pro splendeo.
Αὐγήεις, εντος, ὁ, splendidus. Accipitur etiam pro eo qui oculorum acie valet. vt apud Nic. in Ther.
Αὐγάζω F. άσω. illustro. Naz. in orat. de pascha, [illegible] κόσμον ὅλον αὐγάζων. ¶ Item video, aspicio, intueor. apud Soph. & Phil. ¶ Neutraliter etiã reperitur pro splendeo, illucesco. 2 Cor. 4.
Αὐγάζομαι, illustror. Ita pro, video, contemplor. Hom. Hesiod.
Αὔγασμα, τὸ, & αὐγασμὸς οῦ, ὁ, splendor.
Αὐδὴ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀναύγητος, obscurus, ater. Æschyl. in Prometh.
Ἀνταυγής, έος, ὁ & ἡ, lucis seu splendoris reflexionem habens.
Ἀνταυγέω, ῶ, lucem reflecto vel splendorem.
Ἀνταύγεια ἡ, lucis seu splendoris reflexio, lux reflexa, q. d. oblucentia, vel offulgentia, apud Plut.
Ἀπαυγὴ ἡ, splendor lucis, effulgentia, fulgetra, inquit Bud.
Ἀπαυγάζω, splendorem relido vt corpus splendidum, vel lucem edo.
Ἀπαύγασμα effulgentia, relucentia. Greg.
Ἀπαυγὴς, ὁ καὶ ἡ, fulgidus, lucidus, apud Hesych.
Decomp. Συναπαυγάζομαι, vnà effulgeo. Basil.
Διαυγής, pellucidus, translucidus, limpidus. vt διαυγὲς ὕδωρ, in Epigr.
Διαύγεια, perlucens splendor. διαυγία pro eodem.
Διαυγάζω, illustro, illumino. Item diffulgeo, transpareo, Plut. de fug. [illegible] διαυγάζει. Neutraliter quoque, diluceo, dilucesco. Polyb. [illegible] διαυγάζειν. Sic & 2. Pet. 1.
Διαυγασμὸς, οῦ, ὁ, translucens splendor. Plut. de Plac. phil. de fulgure.
Ἐπαυγάζω, luminis radiis illustro & splendorem affero, idem quod αὐγάζω. In voce pass. aliquando signif. splendesco. aliquando splendeo.
Ἐπαύγασμα, splendor.
Ἐσαυγάζω, inspicio, affertur ex Epigr.
Καταυγάζω, illumino, illustro. Nonn. Et neutraliter pro luceo, resplendeo.
Καταυγάζομαι, illuminor. illustror. Greg. Item video, respecto, aspecto. vt Epigr. lib. 1. Ζῆνα κατηυγασάμην, Iouem spectaui,

Καταυγασμὸς, illustratio, illuminatio.
Κυαναυγής, cæruleum splendens. Eurip. in Alcest. Et in [illegible] [illegible].
Λιπαυγής, splendore seu lumine defectus. obscurus. [illegible]
Λυκαυγής, crepusculum matutinum. Luc. in Somn.
Μαρμαυγέω, exp. perstringi lumina. Vtitur Plut. aliquoties.
Μελαναυγής, atrum splendens. ater. Eurip.
Παναυγής, omni ex parte splendidus.
Π[illegible]αυγάζω, repræsento, seu imaginem repræsento. Dion[illegible].
Περιαυγής circunquaque splendens, perlucidus. Plut.
Περιαυγής, ὁ καὶ ἡ vndiquaque splendidus. Arist. de m[illegible].
Περιαυγάζω, splendore luceque circunfundo. circunq[illegible] illumino, et illustro. Heliodor.
Πυραυγής igni fulgens vel qui ignei fulgoris est. igne[illegible].
Σκιαυγία, ῶ, [illegible] more eorũ qui ex vmbra aut tenebris prodeuntes ad lucis aspectum caligant. Gal. in gloss. Hipp.
Συναύγεια, corradiantia. vt Bud. interpr. apud Plut.
Τηλαυγής longè splendorem suum spargens, eminus splendens. Hippo. in epist. ad Cemag.
Τηλαυγῶς, splendorem suum largè spargendo. Hes.
Τηλαυγέω, longè splendorem spargo, eminus splendeo.
[illegible] appare̅ns.
Ὑπαυγής qui est sub luce.
Ὑπαυγάζω q. d. subsplendesco.
Φεγγαυγής & φεραυγής, lucifer. lucem ferens seu afferens splendorem. Item lucidus. Ex Epigr.
Φαεσαυγής, splendidus.
Φαεσαυγία, splendor. Suid.
Χρυσαυγής, auri in modum splendens.
Χρυσαυγέω, ῶ, auri in modum splendeo. auro splendeo. Epigr.
Χλοαυγής, virore nitens. vel virentium splendorem [illegible] Ex Luc.
Ψεφαυγής, obscuram lucem reddens. Hesych.
ΑΥΔΗ', ῆς, ἡ, Vox oratio, sermo. Il. α. Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. * Quidam deducunt ab αὔω significa[illegible] alij à nomine αὐγὴ [illegible], vt pote δι' ἧς αὐγάζεται [illegible].
Αὐδήεις, εσσα, ὁ, voce præditus, vocalis. Il. τ. 407.
Αὐδάω, ῶ, F. ήσω, vocem edo, loquor. Interdum absolutè, [illegible] Interdum cum accus. vt. Il. σ. Et pro alloquor. ex Od. ο.
Αὐδάομαι, ῶμαι, pro eodem, apud Soph. & Eust. Citatur [illegible] Herodoto pro, loqui.

Composita.

Ἄναυδος, ου, ὁ καὶ ἡ, voce carens, mutus. Od. ἄναυδος [illegible] Et ἀναύδητον ἔργον apud Soph. in Aiace, exp. nefandum fac[illegible].
Ἀναυδὶ [illegible], tacitè. Hippocr.
Ἀναυδία, ἡ, loqui non posse. Gal.
Ἀναύδητος, ὁ & ἡ, ineffabilis, aut non fandus nefandus. Item actiuè pro, non loquens, mutus,
Ἀναύδητος, ὁ καὶ ἡ, non dicendus, non commemorandus apud Soph. in Aiace. Item pro ἄναυδος, apud Nic. in Alexiph.
Ἀπαυδάω ῶ, vicissim loquor, respondeo.
Ἀπαυδάω, ῶ, veto, interdico, prohibeo. vt apud Aristoph. [illegible] δεῖ μὴ διδόναι. A quibusdam exp. iubeo: contraria prorsus significatione. ¶ Item deficio. Plut. de lib. educ. [illegible] ἀπαυδῶντες [illegible]. Apud [illegible] [illegible] ἀπαυδηκὼς, triduana fame cõfectus vel qui deficit præ fame, ¶ Item loquendi facultate de[illegible] apud Hippocr, vt vult Erot.
Decomp. Προαπαυδάω, ῶ, prius deficio vel defatigor. Ea[illegible] tem apud solos poetas & quidem tragicos præsertim [illegible] tatum.
Ἐναυδος, voce præditus, vocalis, Hesych. Pro quo & [illegible] Exp. et ἔμπνους, spirans.
Ἐξαυδάω, ῶ. eloquor. Il. α, Ἐξαύδα μὴ κεῦθε νόῳ.
Ἐπαυδῆσαι, in super dicere. Alii exp. alloqui.
Καταύδησις, exp. vociferatio.
Μεταυδάω. q. d. interloquor. cum dat. vt Od. Φαιήκεσσι μετηύδα. Item alloquor: cum accusatiuo personæ. vt Apoll. Arg. 2. Αὐτὰρ ὁ τὸν γ' ἐπέεσσι [illegible] μετηύδα.
Παραυδάω, ῶ, alloquendo consolor. Od. ο.
Προσαυδάω, ῶ, alloquor, compello. vt Odys. ξ. [illegible] ηὔδα.
Decomp. Ἀπροσαύδητος, non compellatus. Item insalu[illegible] tus Exp. & colloquii expers.
Συναυδάω, ῶ, (q. d. simul loquor) consentio. assentior. Item pro confiteor, apud Soph.
Ὄμαδος, quomodo huc pertineat, vide in Ὅμος.

-ΑΥΘΕ'ΝΤΗΣ, ου, ὁ, diuersam habet signif. & etymologiam. Idem enim est quod αὐθέντης, (ex quo & factum est) qui sua manu perimit, qui sua ipsius manu cædem infert. seu ὁ ἐξ [illegible] ἐπίβατος φόνον εἰμένος, veluti αὐτοέντης τις ὤν, inquit schol. Apollonii, vt apud Eurip, αὐθεντῶν χέρες, manus eorum qui illis ipsi manibus

manibus cædem patrârunt. Apoll. Arg. 2. αὐθέντας Ἀμύκοιο, percussores Amyci. Etymologo est ὁ φονεὺς, ὁ ἑαυτὸν κτείνων, seu ὁ [illegible] βάλλων τοῖς ἔπεσι, i. [illegible] & Eurip. schol. ὁ δὲ αὐτοῦ εἰς τὸ ξίφος. Dicitur adiectiuè & φόνος αὐθέντης de cæde quæ propria manu fit. Æschyl. in Eum. Οὐκ ἂν γένοιθ' ὅμαιμος αὐθέντης φόνος, consanguineorum cędes propria manu patranda non est. ¶ Apud recentiores significat, dominus. qui pro arbitrio & autoritate sua quiduis agendi potestatem habet. ὁ ἑαυτῷ ἐ[illegible] παρὼς εἰς πάντα, καὶ ὢν αὐτεξούσιος, καὶ μὴ ἄλλου, ἀλλ' ἑαυτοῦ ὢν [illegible] qui. Etym. deriuans παρὰ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἕντης Exp. etiam autor.
Αὐθεντία, ἡ, potestas, autoritas. Basil. Synes.
Αὐθεντικὸς, authenticus. Apud iurisconsultos authentica instrumenta & scripta dicuntur quæ certam & iustam habent autoritatem.
Αὐθεντικῶς, cum autoritate. Cic. ad Att. lib 9. epist. 18.
Αὐθεντέω, ῶ, autoritatem meam accommodo. seu autoritate mea probo. aut autorem me præbeo. Basil. Apud Pal. 1. ad Tim. cap. 2. vxor vetatur αὐθεντεῖν ἀνδρὸς, autoritatem sibi in virum vsurpare.
Καθαυθεντιάω, (comp.) autoritatem obtineo inter, autoritate valeo in, vel apud Greg.

Αὐθι, αὖθις, vide in Αὖ.

ΑΥ͂ΛΑΞ, ακος, ἡ, sulcus, ἡ τοῦ ἀρότρου εἰς μῆκος τομὴ, vt explicat Eust. dicens. διὰ τὸ συσσπάμενος ἐκ τοῦ αὐλοῦ παρωνομάσθαι. Hesiod. αὔλακ' ἐλαύνοι ἰθεῖαν. Et Philo, αὐχετεύοντες εἰς αὔλακας. Pro quo Doricè dicitur & ἄλαξ ακος, ἡ, & ὦλαξ, ακος, ἡ, seu per metathesin λάξ, quod metaphoricè etiam accipitur: vt apud Eurip. in Phœniss. μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ.
Αὐλακίζω & ἀλοκίζω, F. ίσω, sulco, apud Aristoph. ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν [illegible] τῷ χειρί.

Composita.

Διαυλακίζω, q. d. persulco, peraro.
Ἐπαυλακίζω & κατᾳλοκίζω, sulco. Vnde per tmesin apud Eurip. κατ' ὄνυξι ἠλοκισμένα.
Ὀλιγαύλαξ, paucos sulcos habens, & (per consequens) paucos agros. Suid.
Ὁμαύλαξ, qui eodem sulco comprehenditur. vicinus. & per syncopen ὁμῶλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, idem. Apoll. 2.
Ὑδραύλαξ, sulcus aquarius. Bud.

ΑΥΛΗ', ῆς, aula, atrium. Athenæus lib. 5. tradit αὐλὴν ab ἄω appellari locum apertum & vacuum ante ipsas ædes expositum, qui à ventis perflatur. vnde & de subdialibus locis vsurpatur apud Hom. Sic Philo de vita Mos. lib. 3. τὸ ὕπαιθρον appellatum dicit αὐλήν. ¶ Quoniam autem in eiusmodi locis subdialibus, stabulari solent animalia, ideo ponitur αὐλὴ pro stabulo. vt Il. δ, ὅτις πληθύμενος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ Μυῖαι ἐστήκασι. Sic & Od. ξ. ¶ Item aula, domus regia, domus principis: sic dicta quòd ante eiusmodi domus essent ampla loca subdialia. Vel quòd satellites ibi solerent παραυλίζεσθαι, vt scribit Athen. Sic apud Polyb. μέγα δὲ καὶ δυσχερὲς κίνημα περὶ τὴν αὐλὴν εἶναι. Herodianus passim dicit βασίλειον αὐλήν.
Αὔλειος, ὁ & ἡ, vt αὔλειος θύρα apud Plat. in symp. exp. ianua vestibularis & atriensis. Dicitur & ἡ αὔλειος sub. θύρα, vt apud Plut. in Pompeio.
Αὐλικὸς, οῦ, ὁ, aulicus. qui est ex alicuius principis aula. Plut. in Polit. præc. οἱ μὲν ὄν αὐλικοὶ κόλακες. ¶ Aliquando in malam partem. vt Plut. οὐδὲ φοβηθῆναι τὸ αὐλικὸς καλεῖσθαι καὶ στρατιωτικός.
Αὐλαία, ἡ, aulæum, item tentorium. Plut.
Αὔλιον, ου, τὸ, stabulum. Item domicilium, propriè quod est ruri. Apoll. Arg. 2. σταθμοὺς τε καὶ αὔλια.
Αὖλις, ιδος, ἡ, domicilium, locus vbi pernoctatur. Item tentorium, castra. Il. ι.
Αὔλιος ἀστὴρ, qui ad αὖλιν ducit animalia. vesper. Eust.
Αὐλίτης, ου, ὁ, villicus.
Αὐλίζομαι, stabulor. de ouibus, Od. μ, de suibus, Od. ξ. Ipsi etiam homines dicuntur αὐλίζεσθαι in aliquo loco, i. pernoctare, cubare, apud Thuc. & Xen. sæpe. A Bud. exp. & stationem habeo, item excubo.
Αὐλισμὸς, pernoctatio. Hesych.

Composita.

Ἄγραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, in agro siue in agris stabulans, ἐν ἀγροῖς αὐλιζόμενος, in agro pernoctans. Sic βοῦς ἄγραυλος dicitur. Od. μ. & Il. ω. Ipsi quoque pastores apud Homerum & Hesiodum, ποιμένες ἄγραυλοι.
Ἀγραυλής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄγραυλος. vt ἀγραυλεῖ κοίτῃ, apud Nicandrum, quæ fit in agro.
Ἀγραυλία, ας, ἡ, stabulatio in agro, pernoctatio in agro.
Ἀγραυλέω. ῶ, F. ήσω, P. ηκα, stabulor in agro, pernocto in agro, vt ποιμένες ἀγραυλοῦντες, apud Lucam Euang. cap. 2.
Ἀπαυλίζομαι, seorsum stabulor, seorsum stationem habeo. Item de hominibus dictum, seorsum pernocto.

Ἀπαυλόσυνος, seorsum stabulans, vel à stabulo discedens. in Anth. epig.
Ἀπαυλιστηρία χλανίς, apud Poll. quam spõsa mittit ad sponsum eo die qui ἀπαύλια dicitur.
Ἀπαύλια, τὰ, dies quo spõsus apud socerũ seorsum à sponsa pernoctat. item dona quæ sponsæ dantur, teste Polluce. Acron dicit fuisse diem quo nupta ad parentes redire solebat.
Βοαύλιον, ου τὸ, boum stabulum, bubile. Poll. Βόαυλος, idẽ Theocr.
Ἔναυλος, ου, ὁ, stabulum, & spelunca, Hesiod. Itẽ domicilium. Hesiod. Item ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. Vide Eust. Vide & in comp. ex αὐλός.
Ἐναυλίζομαι, stationẽ habeo, castra metor, inhabito. Thuc.
Ἐναύλισμα, domicilium. Suid. Ἐναυλιστήριον ἄντρον, stabulare antrum.
Ἔπαυλος, ου, ὁ, stabulum. item casa. Il. ψ.
Ἔπαυλις, εως, ἡ, villa, casa. Plut. Ἐπαύλιον, villa. Plut.
Ἐπαυλίζομαι, vt ἐπαυλίζομαι τῇ πόλει, castra ad vrbem pono. Plut. in Sylla. Dicitur & sponsa ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ, i. pernoctare apud maritum.
Ἐπαύλια, τὰ, quidam volunt idem esse quod ἀπαύλια. Vide Hesych. Suid. Poll. Eust. Pausan. Bud.
Θύραυλος, ου, ὁ καὶ ὁ, ante fores iacens, seu excubans. Item foris pernoctans. Hesych.
Θυραυλέω, [illegible] seu ante fores pernoctare, aut iacere. Luc. de merc. cõd. πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχοῦς δὲ θυραυλίας.
Θυραυλικὸς, adiect. vt θυραυλικὸν ἔργον, quod foris fit, seu sub dio. Bud. ex Philost. epist.
Θυραυλέω, ῶ, ad fores seu ante fores pernocto, aut iaceo. Item foris ago, extra domum versor. Xen. in Oecon τῇ μὲν γὰρ γυναικὶ κάλλιον ἔνδον μένειν ἢ θυραυλεῖν. Itẽ, in castris & statiuis permanere, vrbẽ non ingredi, nec sub tecto esse, apud Arist. & Plut.
Καταυλίζομαι, stationem habeo, castra metor. Plut.
Μαυλίας vocabant τὰς μαχαίρας, quasi ὁμαυλίας, διὰ τὸ ὁμοῦ αὐλίζεσθαι. inquit Thuc. schol. & ex eo Suidas: vterque cultros intelligens. ij enim plures in vna vagina veluti stabulari possunt. Nicander verò μαυλίδας appellat. à nomine μαυλίς: in Theriac. κεφαλῆς ἀπὸ θυμὸν ἀράξῃ Μαυλίδι χαλκείῃ vbi schol. quoque exp. æreo seu ferreo cultro. Rursum μαυλίς, Hesychio est quæ mercede aliquid facit. Vnde μαυλίζειν, mercede prostituere. Μαυλιστής, Suid. qui mercede alterius corpus prostituit, vt leno.
Μέσαυλος, ου, ὁ, vel Μέσαυλον, ου, τὸ, locus in medio stabulo, seu in media caula, aut etiã casa. Bud. Alia propriè voluit esse ianuam quæ sit inter duas αὐλάς, sed pro tota casa seu tugurio accipi. Apud Euripidem legitur & adiectiuè θύρας μεσαύλους.
Μέταυλον etiam dixerunt Attici pro μέσαυλον.
Μεσαύλιον in eadem significatione apud Suidã. Item μεσαύλιον vocabatur χωρίον τι μεταξὺ τῆς αὐλῆς αὐλώμενον, inquit Eust.
Μόναυλος, qui solus stabulatur aut habitat.
Μοναυλία, vita solitaria, i. cœlibatus. Plato de leg.
Ὀρείαυλος, in montibus stabulãs, monticola. Opp. l. 3. de venat.
Ὀρεσαυλος, idem. Nonn.
Παραυλίζομαι, iuxtà cubo vel excubo. Athen. lib. 5.
Προαύλιον, seu προαύλιον, ου, τὸ, aulæ vestibulum. Poll. Suidas. Item προαύλια plur. num. dies qui nuptias anteit: sicut ἐπαύλια dies qui eas sequitur.
Προσαυλίζω, in aula sto,
Προσαύλειος, ad aulas pertinens.
Συναυλία, cohabitatio. Item contubernium coniugale, coniugium apud Aristot. in Polit. & Greg.
Συναυλίζομαι, vnà commoror, contubernalis sum. Item congregor, conuenio. Propriè conuenio ad idem habitaculum. Luc. Xen. Vsus est & voce actiua. idem Xen. Hell. 1. συναυλίζων πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαυτοῦ.
Ὕπαυλος, qui in aula est. Apud Soph. in Aiace exp. qui est in tentorio.
Χώραυλος, qui in agro vel regione versatur. Suid.

ΑΥ'ΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, tibia. Il. κ. Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων. Sic apud Athen. lib. 8. αὐλῶν βόμβος. Apud Luc. in Harm. ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν εἰς τὰ ἀκροατής idem ad dicent. Prom. καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. * Deducitur vel ab ἄω, (i. flo.) vel ab αὔω, i. clamo. ¶ Item αὐλὸς, quicquid est angustum & in rectitudinem productum. Od. χ, αὐλὸς αἵματος, pro sanguine quem ex aliqua corporis parte velut eiaculamur. apud Hom. Od. τ. Bud. exp. annulus fibulæ.
Αὐλικὸς, οῦ, ὁ, fistularis, tibialis. Et αὐλικοὶ, tibicines. Suid.
Αὐλίσκος, ου, ὁ, parua tibia aut fistula. Dicitur generaliter de quauis fistula & tubulo. Αὐλίσκοι, οἱ, inaures, Hesych.
Αὐλέω, ῶ, tibia cano. Plut. in apophth, ἀλλὰ ψάλλειν καὶ αὐλεῖν. Et in Lycurgo, καστόρειον μέλος αὐλεῖν. Et in Galba, αὐλεῖν αὐλόν.
Αὐλέομαι, οῦμαι, tibia canentem audio, tibiæ cantum audio, mihi canitur tibia. Xen.
Αὔλημα, τὸ, carmen ad tibiarum sonum. Poll.
Αὔλησις, ipsa tibiæ inflandæ actio. Aristot. Rhet. 3.
Αὐλητήρ, ῆρος, ὁ, tibicen. Αὐλητηρία, theca tibiarum. Hesych.

Αὐλητρὶς, ἰδ⊙ν, ἡ, tibicina. quæ tibia canit. Αὐλητρίδιον, q.d. tibicinula. Αὐλητὴς, οῦ, ὁ, tibicen. Dem. Xen. & c.

Αὐλητικὸς, ad tibicinem pertineus. Αὐλητικὴ, (sub. τέχνη) tibia canendi. Item αὐλητικὸν, tibiarum inflandarum peritus.

Αὐλητικῶς, more tibicinum, more eorum qui tibias inflare norunt, apud Athen. lib. 14.

Αὐλὶς, ἴδ⊙ν, ὁ, & apud poetas, ἡ, paronymum est τῷ αὐλὸς, significans παρεμφερὲς τέρπνον, vt Eustathius tradit. Sic ποντίδες αὐλῶνες Ichol. Sophoclis in Thrac. esse dicit mare longum & arctum: seu tractus maris longos & angustos, vt fœta sunt, exponens tamen etiam loca maritima angusta: vt sunt isthmi. Hesychius Æschylum dicit αὐλῖνα vocasse fossam: vt Eust. quoque. Sūt enim fossæ oblongæ, angustæ, caue in modum τῶν αὐλῶν, Dicuntur αὐλῶνες, etiam valles conualles referunt enim & ipsæ sua figura αὐλὸν, vtpote quæ sint arctiores cæteris campis & oblongiores. Theophrast. hist. plantarum lib 9. cap. 7. Plut. in Fab. & Strab. lib. 5. Exponitur etiam canalis, tractus strictus & longus per quem aqua ducitur.

Αὐλωνίσκ⊙ν, ν, ὸ, parua vallis.

Αὐλωνίζω, in valle dego. Suid.

Αὐλωτὴς, οῦ, ὁ, tibiatus, fistulatus, instructus tibiis seu fistulis. vt αὐλωτὸν φῦλον. Apud Aeschil. Vide Hesych. poll. & Eust.

Αὐλωξ, quomodo vt pertineat vide suo loco.

Composita.

Ἀ-αυλ⊙ν, ν, ὁ ᾳ ἡ, tibiarum expers. Plutarch. Ἀ-αύλοις δὲ καὶ ἀχέρδοις αὐλοῖς ἐχρῶμ, quæ sine tibiarum cantu fierēt. Ἀ-αύλως adverb. sine tibiis idem Plut. Ἀμφ. Ῥωμ. Καίτοι ἱππίῳ, φέρε δ' ἀμφοῖν, τῷ ἱερέων ἄναυλα ῥιπτοῦντι. Ἀ-αυλ⊙ν est etiam imperitus artis tibicinariæ, apud Luc.

Βομβαύλ⊙ν tibicen, qui nouit βομβεῖν αὐλόν. Hesych.

Διαύλιος (pro quo apud Suid. scribitur, Διαύλειος, ν, τὸν) Aristophanis schol. esse dicit, quum in Scena tacentibus omnibus, intus tibicen caneret.

Διαυλαπία. Eustathio est locus angustus in quo aues sylue-stres capiuntur.

Διαυλαπίζειν, Suidas esse dicit fluere per angustias. Budæus ex Basilio affert pro, meatus longos transire, dicique tradit de aqua marina terras subeunte & in fontes percolata. Vide & Athen. lib. 5.

Δίαυλ⊙ν, ν, ὸ, circumactus curriculi huiusmodi, vt quum ad metam peruenissent, flectentes eò rursus recurrerent vnde cursum inierant. i curriculum duplex. Ita Bud in Pand. vbi addit Vitruuium δίαυλον vocare duorum stadiorum ambulationis circuitionem. Metaph. apud Eurip. Δίαυλος κυμάτων φορεῖ μέλ⊙ν, reciprocis fluctuum cursibus. ¶ Fit etiã mensura duorum stadiorum, hoc est, mille & ducentorum pedum.

Διαυλώνη, ἡ, ὁ, canaliculus in dioptris quo visus dirigitur, apud Polyb.

Decomp. Καμψιδιαυλ⊙ν, ν, ὸ ᾳ ἡ, q.d. in diaulo reciprocans.

Δολίχαυλ⊙ν, ν, ὸ ᾳ ἡ, longas tibias seu fistulas habens. Eust.

Δύσαυλ⊙ν, infelix ob tibias. vt Δύσαυλ⊙ς ἔρως, in spigr.

Ἐ-ναυλ⊙ν, tibiis personans. Metaphoricè etiam capitur pro eo quo veluti post tibiarum cantum aures adhuc personant. vt ἔναυλοι λόγοι apud Eust. ἔναυλ⊙ν φόνῳ, apud Luc. Item flumen per anguitum iens. Et fossa augusta. Vide Eust.

Ἐ-ξαυλ⊙ν, cui tibia exempta aut effracta est. qui tibiæ sonum amplius non edit. Pol. lib. 4.

Ἐ-ξαυλίων ὁ, q.d. extibio vnde ἐξυναυλιῴδ⊙ν, q.d. extibiatus, metaph. de inueteratis rebus dicitur, vt docet Etym.

Decomp. Παρεξαυλίω, ῶ, idem. Παρυναυλιῴδ⊙ν, extritam fistulæ linguilam habens. extritus. Aristoph. in Achar.

Ἐ-παυλίω, ῶ, incino seu præcino. accino tibia. Luc. de sacr.

Ἐμβαυλίζω, lambis adhibere tibiam.

Καλαμαύλης, οῦ, ὁ, qui calamo in tibiam formato canit. Eustathio idem quod μῴναυλ⊙ν.

Καθαυλίω, ῶ, tibiæ sono permulceo. Nonnunquam metaphoricè de quibuslibet molliboribus aurium titillationibus dictum reperitur. vt apud Greg. μὴ ἐκπλὼ κηθευλίσεσθαι.

Καθαυλῶμαι, tibiæ cantum audio, aut tibiis persono. Luc. Strab. Plut. Item exibilor & derideor.

Καθαύλησις, εως, ἡ, tibiarum inflatus seu incentio. Theophr. lib. 4. cap. 12.

Decomp. Περικατάυλησις, quum tibiæ recenter factæ viles redduntur ludicra & exercitatoria lusione antequam in thea trum afferantur: quum deteruntur & leniuntur. vt Bud. exp. Theophr.

Κερα⊙ύλης, qui cornu in tibiam aptato, canit, cornicen. Dicitur & κερατ⊙αύλης.

Μίμαυλ⊙ν, videtur dici qui mimos tibia exprimit. Ath. lib. 10. Μιμαυλεῖν exp. imitari tibiarum cantum.

Μόναυλ⊙ν, tibialem quendam cantum vnicum & simplicem edens. vt quidam interpr. μῴναυλ⊙ν πάλαμ⊙ν apud Eust. item qui ex usmodi organo vtebantur, quem Eust. πηλαμαύλιν & βακτριαύλιν quoque dictum fuisse tradit. Et τὸ μῴναυλον, apud Athen. vnius tibiæ concentus.

Μουσαύλιον, ν, τὸ, organum quoddam tibiale vnius & simplicis cantus. Athen. lib. 4.

Μουσαυλίω, ῶ, tibia vnius concentus cano. Plut. in Cat.

Ὁμαυλ⊙ν, consonus. Soph. in Oed. tyr. ταυτόσοσα γῆρυς ὁμαυλ⊙ν.

Παράσαυλ⊙ν, a tibiæ sono discrepans, absonus. Soph. in Aiace.

Πλαγίαυλ⊙ν, qui obliquis tibiis canit. Est subst. obliqua tibia. apud Theocr. idyll. 23.

Πλαγιαυλίζω, obliqua tibi cano. Eust.

Προαύλιον, ν, τὸ, præludium in tibiarum cantu. Aristot. Rhet.

Προαυλίω, ῶ, in tibiarum cantu præludo Aristot. Rhet.

Πρωτοαύλιν ῶ, saccino tibia. apud Athen.

Πυθαύλης, ν, ὸ, qui Pythium carmen tibia canit. vel qui modo quodammodo pertinader.

Πυρσαύλακα ὄργανα, Bud. vocat bombardas, quòd fistulas referant & ignem emittant.

Ῥαψαύλης, qui tibias compingit aut inflat. Eustathio idem quod μῴναυλ⊙ν,

Στομαυλίω, ῶ, ore tibiam inflo. Plat. in Cratylo.

Συμφωνοαύλ⊙ν, consonus. vt ξυμφωναύλ⊙ν ᾠδὴ, apud Aristoph.

Συναυλία, vel ξυναυλία, consonantia. id est, tibiæ cantus alio quopiam musico instrumento coniunctus. aut quum duo tibicines idem canunt, vel cithara & tibia συμφωνοῦσι. Athen. lib. 14. Transfertur etiam ad fletum & lamenta. vt Aristoph. in Equit. & Synes. epitt. ap frater.

Τυμβαύλης, dicitur ὁ ἐπὶ τύμβοις μέλπ⊙ν αὐλόν. Gal. Hos Latini fitinices vocant. Scribit enim Nonius fitinices dici apud funeratos & sepultos, hoc est, iam fitos canere solitos honoris causa tantus lamentabiles.

Ὑδραυλαύλης, ὁ, siuei ὑδραυλικὸν ὄργανον, hydraula: musicum strumenium vide Athen. lib. 4. & Vitrun. lib. 10. cap. 13.

Ὑδραύλης, qui eo hydraulico organo canit.

Ὑπαυλίω, succino tibia. Luc. Athen. lib. 6.

Φίλαυλ⊙ν, amans tibiarum cantus. Aristot. Eth. 10.

Χορεύλης, qui tibias in choro inflat. Præter fides enim chorabiæ etiam adhibebantur, vt testatur Aristot. Polit. 8.

Αὖξαω αὔξω, &c. vide in Α῾ξω.

Αὖσ⊙, αὑσσης, &c. vide in Αὔω.

Α῾Υ Ρ Α, ας, ἡ, aura, vētus leuior. expitatio ex humido proiectus vt Aristot. in lib. de mundo definit. Gaza accentu acuto penult. notari scribit. Sic Aristoph. in Ranis, Αὔρᾳ ἴος κατὰ μυσηρὸν ἴσμ. In quibusdam tamen & αὔρᾳ. Xen. Hell. 6 εἰ μὴ πνεύσειε ἡ ἴσοντες. Idem ἀλεξάνδρᾳ αὔρᾳσι dixit in Sympos. Et ἐμπνεύσω ἀνδρὶ αὔρᾳ apud eundem. * Etym deducit ab ἀήρ Quidam a verbo ἄω, spiro.

Composita.

Ἀ-αυρ⊙ν, aff. pro pulchras auras habens. ἀ-αύλακα αὔρᾳν. Pro quo facta metathesi literarum tradit schol. Nicandri ἄ-αυρ⊙ν.

Ἀ-αυρ⊙ν, ν, ὸ, diluculum, crepusculum. πρὸ τῆ ἀ-αύρᾳ τῆς ἡμέρας, vt Suidas exp.

Ἀ-αυρ⊙ν, ν, ὸ ᾳ ἡ, auræ expers. Item substant. torrens. Eust. Arg. lib. 1.

Α῾-παυρίω, ῶ, eripio, aufero vt ὑμᾶς ἀπαύρᾳ, Il. ζ. & apud Hesiod. Quidam ab αὔρᾳ deducunt vt resonet αὐρᾶ πνεύσειεν ἀῆται. Alij ab αἴρω

Ἐ-ναυρ⊙ν, in quo auræ sunt, auris apertus seu peruius. Theophr. hist. pl. lib. 8, cap. 11. χῶρος εὔυδρος καὶ ἔναυρος ἀεί.

Ἐπαυρίω, ῶ, & ἐπαυρέσκομαι, item ἐπαύρᾳμαι, fruor, vt illitarem & fictum percipio. Cum genit. vt ἐπαύρᾳσι δώδεκα apud Apollon. Hippocr. Περὶ τῶν ἄλλων ἐπαύρᾳσι. Interdum cum accus. Ἀ-ἐπαύρᾳσι δὲ γενεὴν ἐπὶ πᾶσαν ἀνθρώπους, ἢν μὴ τοῖσι ἐπιεικέσι ἐπαύρᾳσι. Et Il. α, ἵνα πάντες ἐπαύρωσι τὴν ἔπειτα. Item cum accus. Od. σ, μή τι καὶ ἄλλο πάθῃ καὶ μὴ ἐπαύρᾳ τι μάχης, ne forte & maius damnū capias. ¶ Item assequor & consequor, contingor. Il. ο. πάρ⊙ν χρέα κελεύει παυρέειν, &c. antequam attingerent & assequerentur corpus. Il. ψ, λίθῳ σ' ἐπαύρᾳ παυρέῃς, caue, saxum attingas. Item pro consequi, nancisci. Apoll. Arg. 2. ὧν ἐθέλει κυδροτέρης ἐπαύρᾳ, i. τύχῃ.

Ἐπαύρ⊙ις, fruitio. Thuc. lib. 2. Scribitur & ἐπαυρ⊙σις.

Μαψαύραι αἱ, leues aurę, venti leues. Hesiod. in Theog.

Πόδαυρ⊙ν, qui velocitate pedum auras seu ventos æquat. Πόδωρ⊙ν, & Σθωρ⊙ν, quomodo hæc pertineant vide suis locis.

Α῾Υ Ρ Ι Ο Ν, cras, crastino die. Odyss. α. Αὔριον εἰς ἀγορὴν κάλεσον κομόωντας Ἀχαιούς. Dicitur interdum ἡ αὔριον, (sub ἡμέρᾳ) cras dies. Sic dicitur εἰς τὴν αὔριον in diem posterum. Et εἰς αὔριον pro eodem. * Suffath. vult fieri ab ἄω significante φαίνω, deo, fulgeo. Etymologus deducit etiam ab αὔρᾳ: iuxta illud Αὔρᾳ δ' ὁπ πεδόθεν ψυχρὴ πνεῖ ἀπ' Ὠκεανοῖο.

Αὐρίω, procrastinare, in crastinum differre. Item algere. Etym.

Compositа.

Ἐπαύριον siue ἐπαύρᾳον, quod & disiunctim ἐπὶ αὔριον, cras, vel in posterum diem, postridie.

Ἐπαύρᾳος, postridie. Dicitur & ἡ ἐπαύριος, sicut ὁ αὔριος.

Ἐπαύρ⊙ν, perindie, vt scribit Budæus. Dicitur & ἡ μεθαύριον, subaudiente ἡμέρᾳ.

Ἐπαυρ⊙ς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α῾Υ Σ Τ Η Ρ Ο῾Υ Σ, ὁ, austerus: vt αὐστηρὸς χυλὸς, austerus sapor. Et αὐστηρὸς οἶν⊙ς, austerum vinum, Dioic. Et αὐστηρὸς αὐθρωπος, austerus, seuerus, rigidus. Apud Plut. αὐστηρὸς ᾗ λιτὴ τράπεζα, exp. frugalis & tenuis mensa. * Deducitur ab αὕω, sicco. Nam αὐστηροὶ solent linguam ξηραίνειν ἢ τραχύνειν βαρύνοις, vt docet Etym.

Αὐστηρὸς, austerè, seuerè. Item tenuiter. Plut.

Αὐστηρ⊙τὴς, ἡ, austeritas: item seueritas. Alex. Aphrod.

Αὐστηρ⊙τ⊙ν, (comp.) subausterus. apud Dioscor.

Α῾Υ Τ Α῾Ρ, autem, sed, item, cæterum, apud Hom. sæpe. Pro eodem dicitur & ἀτὰρ, ex quo & Eustath. factum esse putat inconcrecto ν.

Αὖτε vide in Αὖ. Α῾ὖτὰ, vide in Αὖω.

Α῾Υ Τ Μ Η, ἡς, ἡ, halitus, spiritus. (πιθανῶς ἄω, τὸ πνέω, inquit Eustat.) Hesiod. ἐκ δ' αὖτμὴ ὑπὸ γῆθεν ἀθῇ. ¶ Item vapor, fumus. Odyss. π, Καθαυτὸν pro καθ' αὑτὸ, per se. Item spontè, vel seorsim.

Καὐτὲ, Attica syncope dicitur pro καὶ αὐτὲ, & ipse in Epigr.

Μεθαυτικὰ, mox, statim, post.

Παραυτὰ (quod & παρ' αὐτὰ) simulatque. Et pro παραυτίκα.

Παραυτόθεν, confestim, & quasi iam hinc ex hac ipsa hora. Arrian. Παραυτίκα, idem quod αὐτίκα, apud Dem. & Xen.

Σεαυτὸν, tui ipsius: σεαυτοῦ, tui ipsi: σεαυτὸ, tui ipsum. Dicitur pro iisdem, σεαυτῶν, σεαυτοῖ, σεαυτὼ. Talis autem est huius pronominis vsus in secunda persona, qualis ἐμαυτὸν in prima.

Φίλαυτ⊙ν, sibi charus, sui diligens, qui se diligit, qui nimis sibi placet. Aristot. Rhet. 1. & Eth. lib. 9. cap. 8. Est etiam φίλαυτος ὁ αὐτὸ ὅτιοῦν πάντα πράττων ἐν τοῖς ἢ τὸ λυπεῖν δόξαι.

Φιλαυτία, ἡ, amor sui ipsius, nimius sui amor, nimium sui amantem esse.

Ὡσαύτως, eodem modo.

Α῾Υ Χ Ε Ω ῶ, F. ἤσω, glorior, iacto me. Thuc. lib. 2. πάντες αὐχοῦσιν ἀπαθεῖς γοῦν εἶναι τῆς ἀφέλειας κρείσσονι ξυμβόλῳ αὐχήσασθαι. * H. Stephan. ab αὐχμῶ deducit: alij contra αὐχμῶ ab αὐχῶ deriuant.

Αὐχή, ἡ, gloriatio, iactatio, animi elatio.

Αὐχημα, τὸ, idem. Thuc. lib. 2. Accipitur & in bonam partem, à Damascæno.

Αὐχήμων, ῶν, ὁ, ᾳ. ὁ, q.d. iactabundus, gloriabundus, vel ad iactantiam comparatus.

Αὐχήνες, ωντος, ὁ, idem quod αὐχηνίας, in Epigr. Ex Nonn. aff. pro alacri & cui cernix est erecta.

Καυχάομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Δυσαυχὴς, ές, ὁ ᾳ ἡ, difficilis gloriator, molestus sese iactando. Apoll. Rhod. Arg. lib. 3.

Ἐ-ξαυχάομαι, glorior, vel valde glorior.

Ἐ-παυχάω, ῶ, glorior ob. aut efferor ob. vt ἐπαυχῶ τοῖς σοῖς λόγοισι, glorior ob ea quæ dicis. Aristoph.

Κενεαυχὴς, canè iactabundus, vana iactans. Il. θ.

Μεγαυχὴς, magna iactans. In Epigr. Μεγαλαύχ⊙ν, idem. vel simpl. iactator. Item μεγάλαυχα, res magnæ iactantiæ plenæ apud Luc.

Μεγαλαυχία, ἡ, iactantia. Plut. de instit. lib. μεγαλαυχίας ἰάματα.

Μεγαλαυχάω, ῶ, vel μεγαλαυχόομαι, ῶμαι, magna iacto seu gradia. vel iacto me de magnis rebus. aut simpl. iacto.

Ὑπερμεγαλαύχ⊙ν, ῶ, valde glorior, vel me iacto. Phal. in epist. ὑπερεμεγαλαύχει ἐπὶ τοῖς ἀγροῖσι.

Ὑψαυχὴς, ές, idem quod ὑψαυχένιος, ceruicem effero. Phocyl. ὑψαυχὲς οἷ' ὁ πλοῦς πολλάκτ⊙ν.

Α῾Υ Χ Η Ν, ἔν⊙ς, ὁ, cerui cervix. τὸ μεταξὺ κεφαλῆς & ἄμων, inquit Aristot. anim. 1. ¶ Item metaph. angustia loci, angustus locus, vt Latinè fauces. vt apud Herodot. in Melp. ἀυχένα βασιλέως. Et in Erato ἀυχένα τρασσόντων. ¶ Item pars clausi & gubernaculi in quam gubernator iucumbit. Poll. lib. 1. * Deducitur ab ἀυθμὸς, obsticcitatem & duritiem, dicitúrque ἀυχὴς quasi ἀυχμὴς.

Αὐχήν⊙, ν, ὸ ᾳ ἡ, (q.d. cerulicalis) ad cerulcem pertinens. αὐχένιοι τένοντες. Od. χ.

Αὐχένιον (subst. Eustathio est κηδεμόνιον.

Αὐχενίζω, cerulcem in-ido, cerulicem frango. Soph. in Aiace. ¶ Fit etiam (inquit Bud.) loro caput eouorum complecti &

Αὖτμος siue αὔτμος, sic, hoc modo. Hom. Soph. Item eodem modo, itidem, pariter. Significat etiam ἀπλῶς ἁπλῶς ἐπ' ἔνεγκον, vt cunque. item temerè, frustra. Hom.

Αὐτόπυρ οἶν⊙ν, apud Hippocr. quidam exp. vinum vernaculum. Vide & in comp. ex Ε῾τ⊙ν.

Αὐτόχρ, ἡ, ἡ, ὁ, ᾳ. ὁ, ὸν. Item primo quoq; tempore: tum apud poëtas tum apud prosæ scriptores. Item in præsens, in præsentia, sæpe apud Thuc.

Ὦτος, Ionicè dicitur pro αὐτὸς, ipse: apud Herodot.

Composita.

Ἑ-αυτὸν, sui ipsius: ἑαυτοῦ, sibi ipsi: ἑαυτὸν, sei ipsum. Plur. ἑαυτῶν. sui ipsorum: ἑαυτοῖς, sibi ipsis: ἑαυτὼς, seipsos. Quæ pro fœm. ac neutro genere mutantur secundum declinationem simplicis pronominis αὐτὸς. Interdum ponitur αὐτὸ pro ἑαυτὸ, & αὐτῷ pro ἑαυτῷ. pro quibus sunt qui malint scribere αὐτὸ & αὐτῷ cum spiritu aspero. Ponitur etiam ἑαυτὸ in secunda persona pro σαυτὸ, itidémque ἑαυτῷ pro σαυτῷ, &c.

Ἐ-αυτὸν Iones dicunt pro ἑαυτὸν, seipsum. Sic & ἑαυτῷ pro ἑαυτῷ. apud Hippocr. & Herodot.

Ἐ-μαυτὸ. meipsius: ἐμαυτοῦ, mihi ipsi: ἐμαυτὸν, meipsum. In duali & plur. declinatur diuisim, integris videlicet casibus vtriusque vt: νῶϊ αὐτὼ, νῶϊν αὐτοῖν, & sic deinceps. Ponitur & αὐτὸ pro ἐμαυτὸ, itidémque in cæteris casibus.

Ἑ-αυτῆς, vel disiunctim ἑ ᾗ αὐτῆς, continuò, statim. q. d. ex hac ipsa hora. Videtur enim subaudiri ὥρᾳ. Marci cap. 6. & ad Philem. cap. 2.

Καταυτὸν, ibi, Apoll. Arg. 2. κρᾶθεν δ' ὑπεγνάθιδιον καταυτὸν ἐπὶ ῥοθόνῃ.

Καθαυτὸν pro καθ' αὑτὸ, per se. Item spontè, vel seorsim.

Καὐτὲ, Attica syncope dicitur pro καὶ αὐτὲ, & ipse in Epigr.

Μεθαυτικὰ, mox, statim, post.

Παραυτὰ (quod & παρ' αὐτὰ) simulatque. Et pro παραυτίκα.

Παραυτόθεν, confestim, & quasi iam hinc ex hac ipsa hora. Arrian. Παραυτίκα, idem quod αὐτίκα, apud Dem. & Xen.

Σεαυτὸν, tui ipsius: σεαυτοῦ, tui ipsi: σεαυτὸ, tui ipsum. Dicitur pro iisdem, σεαυτῶν, σεαυτοῖ, σεαυτὼ. Talis autem est huius pronominis vsus in secunda persona, qualis ἐμαυτὸν in prima.

Φίλαυτ⊙ν, sibi charus, sui diligens, qui se diligit, qui nimis sibi placet. Aristot. Rhet. 1. & Eth. lib. 9. cap. 8. Est etiam φίλαυτος ὁ αὐτὸ ὅτιοῦν πάντα πράττων ἐν τοῖς ἢ τὸ λυπεῖν δόξαι.

Φιλαυτία, ἡ, amor sui ipsius, nimius sui amor, nimium sui amantem esse.

Ὡσαύτως, eodem modo.

Α῾Υ Χ Ε Ω ῶ, F. ἤσω, glorior, iacto me. Thuc. lib. 2. πάντες αὐχοῦσιν ἀπαθεῖς γοῦν εἶναι τῆς ἀφέλειας κρείσσονι ξυμβόλῳ αὐχήσασθαι. * H. Stephan. ab αὐχμῶ deducit: alij contra αὐχμῶ ab αὐχῶ deriuant.

Αὐχή, ἡ, gloriatio, iactatio, animi elatio.

Αὐχημα, τὸ, idem. Thuc. lib. 2. Accipitur & in bonam partem, à Damascæno.

Αὐχήμων, ῶν, ὁ, ᾳ. ὁ, q.d. iactabundus, gloriabundus, vel ad iactantiam comparatus.

Αὐχήνες, ωντος, ὁ, idem quod αὐχηνίας, in Epigr. Ex Nonn. aff. pro alacri & cui cernix est erecta.

Καυχάομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Δυσαυχὴς, ές, ὁ ᾳ ἡ, difficilis gloriator, molestus sese iactando. Apoll. Rhod. Arg. lib. 3.

Ἐ-ξαυχάομαι, glorior, vel valde glorior.

Ἐ-παυχάω, ῶ, glorior ob. aut efferor ob. vt ἐπαυχῶ τοῖς σοῖς λόγοισι, glorior ob ea quæ dicis. Aristoph.

Κενεαυχὴς, canè iactabundus, vana iactans. Il. θ.

Μεγαυχὴς, magna iactans. In Epigr. Μεγαλαύχ⊙ν, idem. vel simpl. iactator. Item μεγάλαυχα, res magnæ iactantiæ plenæ apud Luc.

Μεγαλαυχία, ἡ, iactantia. Plut. de instit. lib. μεγαλαυχίας ἰάματα.

Μεγαλαυχάομαι, ῶμαι, vel μεγαλαυχόομαι, ῶμαι, magna iacto seu gradia. vel iacto me de magnis rebus. aut simpl. iacto.

Ὑπερμεγαλαύχ⊙ν, ῶ, valde glorior, vel me iacto. Phal. in epist. ὑπερεμεγαλαύχει ἐπὶ τοῖς ἀγροῖσι.

Ὑψαυχὴς, ές, idem quod ὑψαυχένιος, cerulcem effero. Phocyl. ὑψαυχὲς οἷ' ὁ πλοῦς πολλάκτ⊙ν.

Α῾Υ Χ Η Ν, ἔν⊙ς, ὁ, cerui cervix. τὸ μεταξὺ κεφαλῆς & ἄμων, inquit Aristot. anim. 1. ¶ Item metaph. angustia loci, angustus locus, vt Latinè fauces. vt apud Herodot. in Melp. ἀυχένα βασιλέως. Et in Erato ἀυχένα τρασσόντων. ¶ Item pars clausi & gubernaculi in quam gubernator iucumbit. Poll. lib. 1. * Deducitur ab ἀυθμὸς, obsticcitatem & duritiem, dicitúrque ἀυχὴς quasi ἀυχμὴς.

Αὐχήν⊙, ν, ὸ ᾳ ἡ, (q.d. cerulicalis) ad cerulcem pertinens. αὐχένιοι τένοντες. Od. χ.

Αὐχένιον (subst. Eustathio est κηδεμόνιον.

Αὐχενίζω, cerulcem in-ido, cerulicem frango. Soph. in Aiace. ¶ Fit etiam (inquit Bud.) loro caput eouorum complecti &

constringere, ad hoc vt venæ intumescant & sanguis detrahatur scalpro. Et αὐχενιστὴς, lorum quo id fit.

Αὐχέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀναύχην, ceruice carens. Aristot. de an. lib. 3.

Ἀπαυχενίζω, idem quod αὐχενίζω. Apud Philostr. in heroicis, ἀπαυχενίσαι ταῦρον, quidam exp. frænare taurum. Et *pro*, contumaciter reluctari. apud Phil. de mundo. vt Bud. interpr.

Βυσαύχην, qui humeros adducens ceruicem contrahit, quales in iudicio naturarum Aristot. insidiosos esse ait.

Γυλιαύχην, qui collo est gracili & prælongo. Aristoph. in Pace.

Διαυχενίζομαι, ceruicem attollo seu erigo, quod de equis primum, deinde per metaph. de superbis dicitur. Vide Poll.

Διαυχένιος μυελὸς, exp. ceruicis medulla, q.d. ceruicalis medulla apud Plat.

Δολιχαύχην, ceruicem prælongam habens. Eurip. in Iphig. Aul.

Ἐναυχένιος, qui in collo est. vel collo iniectus, collo insertus. vt ἐναυχένιος βρόχος, in Epigr.

Ἐξαυχενίζομαι, vnde Ἐξαυχενισμὸς, exceruicatio, & contumacia peruicax. ex Hieron. in cap. 3. Nahum. Proph.

Ἐπαυχένιος ζυγὸς, iugum quod ceruici imponitur.

Ἐρiαύχην, ceruicē elatam & arduam seu procerā habens. Hom.

Κυρτaύχην, cui incurua est ceruix.

Λασιαύχην, hirtam & villosam ceruicem habens. apud Hom. & Aristoph.

Μακραύχην, cui collum est prælongum. Eurip.

Μεσαυχένης, exp. media ceruice ligati.

Μεταυχένιον, ου, τὸ, quod post ceruicem est. Poll. l. 2.

Παραυχένιος, collo impositus & aptatus. vt παραυχενίη φαρέτρη in Epigr.

Παραυχενίζω, exp. ceruicē demitto, propendeo collo deuexo.

Περιαυχένιος στρεπτὸς, torques, quæ ceruici circumponitur.

Σκληραύχην, qui dura est ceruice, cui indomita est ceruix. Suid. Plut. περὶ τῆς ἀγωγῆς.

Στεναύχην, pro στεναύχην, arctæ ceruicis seu angustæ. Epigr.

Ὑπαυχένιος, ceruici subactus, qui est sub ceruice. Ὑπαυχένιον, (subst.) ceruical, quod ceruici supponitur. Luc. in Somn.

Ὑψαύχην, elatam ceruicem habens. Et metaph. superbus, quòd superbi elata ceruice incedere soleant.

Ὑψαυχενέω, ῶ, & Ὑψαυχενίζω & Ὑψαυχέω, ῶ, ceruicem effero, ceruice erecta incedo. Propriè de equo dicitur: metaphoricè autem & de superbis hominibus. Plut.

Ὑψηλαύχην, idem cum ὑψαύχην. vnde Ὑψηλαυχενία. Xen.

Φριξαύχην, habens ceruicem horrentem setis. vt κάπρον φριξαύχενα quidam poëta vocat apud Plut.

Χλωραύχην, luscinia, quia luteus orbis collū eius circūdat. Sim.

ΑΥΧΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, siccitas ex vehementi æstu, cui opponitur ἐπομβρία, apud Aristoph. in Nub. Philo de vita Mos. lib. 1, τῆς δ' αὐχμόν τε καὶ φλογμὸν ἐν μέσῳ χειμῶνι φέρειν. Exp. & squalor. vt αὐχμοῦ πλέως, squalore obsitus. * Fit ab αὔω (sicco) pleonasmo literæ χ. Etymol. tamen affert & alias duas etymologias: vel ab ἄζω significante itidem sicco, pleonasmo τοῦ υ. vel ab αὔξω augeo, per antiphrasin. ex siccitate enim nihil producitur, nihil augetur.

Αὐχμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, æstuosus, aridus præ æstu. Item squalidus. Synes. Gal.

Αὐχμήεις, εντος, ὁ, squalidus. Hom. in hymn.

Αὐχμηρὸς, ῦ, ὁ, squalidus. Luc. Itē obscurus, caliginosus. 2. Pet. 1.

Αὐχμάω, ῶ, areo præ æstu. Synes. item squaleo.

Αὐχμέω, ῶ, idem.

Ἐξαυχμέω, ῶ, idem. Ἐξαυχμῶσαι, squallescere, exarescere, apud Theophr. lib. 5. de caus. pl. Ἐξαυχμοῦται, exsiccatur. apud Diog. Laërt. in Zen.

Αὐχλῶ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΑΥ'Ω, sicco, arefacio. item accendo. In qua signif. quidam scribunt potius αὕω cum aspero. vt Od. ε, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. ¶ item clamo, resono, boo. vt Il. υ, αὖε δ' Ἀθήνη. & paulò pòst, αὖε δ' Ἄρης. ¶ item splendeo, λάμπω, vt vult Etym. vnde & deducit αὔριον. quidam etiam αὐγὴ & ἠὼς, de quibus vide suis locis. ¶ item flo, spiro, vt ait idem Etym. In qua signif. itidem est inusit. & dicitur ἄω. ¶ Eust. αὖσαι ait significare etiam tangere: vnde esse χραῦσαι, significans χροὸς αὖσαι. ¶ Itē dormio, vt inquit Etym citans ex Nic. in Ther. ἐν δ' ἀμάθοισιν ἢ καὶ ἀμαρτεσοχῆσι κατ' εἴβει ἐνδυκὲς αὔει. In qua signif. dicitur ἰαύω.

¶ Deriuata ab αὔω, i. sicco, accendo.

Αὖος, ου, ὁ, siccus, aridus. vt ξύλα αὖα, Od. ε, & σ. Et apud Plat. de leg. ὕλη αὔη καὶ ξηρά.

Αὐότης, ητος, ἡ, siccitas, ariditas. Αὐόνη, idem. Etym.

Αὐαλέος, ου, ὁ, idem quod αὖος. Hesiod. Αὐσταλέος idē. Nonnunquā & pro squalidus, squalens. Apoll. Arg. 1, αὐσταλέος κονίησι.

Αὐαίνω, arefacio. Αὐαίνομαι, arefio.

Αὔασμὸς, exiccatio. Item siccitas.

Αὔανσις, arefactio. item senium & tabes plantarum.

Αὐανστικὸς νόσος, morbus exiccans corpus.

Αὐστηρὸς, Αὐχμὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναύω, aff. *pro*, accendo.

Ἀφαύω, idem. Et *pro*, exarefacio. apud Aristoph.

Ἀφαυαίνω, idem. apud Theophr.

Decomp. Ἐπαφαυαίνω, exsicco, desicco. Aristoph. in ...

Διαυαίνω, pera refacio, desicco. Suid.

Ἐναύω, accendo, torreo. vt πῦρ ἐναύειν, Herod. Xen. Dinarch.

Ἐναύεσθαι, accendi. Plut.

Ἔναυσμα, τὸ, id quo ignis accenditur, igniarium. item ... tabulum, vt quidam interpr. ex Nonio. item metaph. ... fax, *id est*, incitamentum. Herodian.

Ἐξαύω, accendo, torreo ὀπτῶ. Eust. ex Plat. comico. Ἐξ... exarefacio, Συνεξαυαίνω, simul arefacio, simul exicco.

Καταύω, torreo. item ἀφαυίζω. Eust. ex Alcmane.

Καθαυαίνω, arefacio. Vide Bud.

Πύραυνον, ου, τὸ, instrumentum quo prunæ ardentes infer... mensæ, vel igniarium. materies arida accendendo igni. ... παρὰ τὸ πῦρ ἐναύειν ἐν αὐτῷ.

Πυραύστης, ου, ὁ. bestiola, quæ candelam circumuolans, vt ig... attingat, aduritur.

Ἀφαυρὸς, Βαλανεῖον, Βαύνος, Κεραυνὸς, quomodo huc ... neant, vide suis locis.

¶ Deriuata ab αὔω, i. clamo.

Ἀΰω, per dialysin, idem quod αὔω. vt Il. ζ, ἄϋσεν ἄϋτευν ὑπ' Ἀχ...

Ἀϋτέω, ῶ, idem. vt Il. μ, v. 160.

Ἀϋτὴ, clamor, vox. Od. ρ, v. 434. Interdum ex consequ... pro bello vt Od. λ, v. 382.

Αὐδὴ, Αὐλὸς, Οὖας, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀμφαύω, circumsono.

Ἄναυος, ου, ὁ καὶ ἡ, vocis expers. Et propriè clamoris expers. ... mutus.

Ἄνεως, idē quod ἄναυος, ex quo deducitur Atticè pro ... vt Il. γ, αὐτὰρ ἐγὼ ... Ἄνεω, aduerbialiter *pro*, mutè. Od.

Ἀναύω, exclamo. vnde ἀναύειν, Theocr.

Ἐνεὸς, ῦ, ὁ, mutus. Aristot. in probl. ἐνεοὶ καὶ κωφοὶ γίνονται.

Ἐνεότης, ητος, ἡ, q. d. mutitas. Scribuntur hæc & gemin... apud Aristot. & Plat.

Λαὸς. quomodo huc pertineat, vide suo loco. Περιώσιος, ... in Οὖς.

ΑΦΑ'ΚΗ, ἡ, inter fruges reponitur ac legumina, viciæ ... est, de qua Diosc. lib. 2, & Theophr. hist. pl. lib. 7, cap. ... Gal. de alim. fac. lib. 1, cap. penult. Vide & Plin.

Α'ΦΑΡ, (*aduerb.*) statim, continuó. vt in Od. ἄφαρ κ... θεσιν, exponunt εὐθύ. Sunt qui ab ἅπτομαι deriuent, expo... tes ταχέως καὶ ἅμα τῷ ἅψασθαι. Etymologus quatuor signi... re ait: τὸ ταχέως, vt, ἄφαρ δέ σε πάμπαν ἔγωγ' ἐμῷ: item τὸ ... ερον καὶ παρακρῆμα, vt, ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμείνω εἰσὶ καὶ ἡμῖ... non τὸ αἰφνίδιον, vt, Ως δ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλάσαι ... ἵππους: deniq; τὸ ῥαδίως, vt ἄφαρ δ' εἰ ἄγγελος ἦλθε. Indeć... par. ἀφάρτερος, celerior, velocior, pernicior. vt Il. ψ, Τῶ... ποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι.

Ἀφαρεὶ. idem. Etym. & Suid. Apud Eust. scribitur ἀφαρί.

ΑΦΑ'ΡΚΗ, ἡ, apharca: arbor semper virens, apud Theop... hist. pl. lib. 5, cap. 15. & lib. 3, cap. 4.

Ἀφάσσω, ἀφάω, vide in Ἅπτομαι.

ΑΦΑΥΡΟ'Σ, ῦ, ὁ, imbecillis, debilis. Hesiod. ἀφαυρότ... αὐδῆς. Et Il. η ἀφαυρότερος χεῖρας τε μένος τε. * Eust. de... ab αὔω significante ξηραίνω. Etymologus autem ab α ... παῦρος, quasi ὁ ἄγαν παῦρος καὶ ὀλίγος κατὰ δύναμιν.

ΑΦΕΛΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, simplex. Luc. ὡς ἀφελὴς παῖς ... χὸς. Item ἀφελὴς δίαιτα ἢ λιτὴ dicitur quæ est simplex ... nuis & frugalis, omnique luxu carens. Et ἀφελὴς λόγος ... rhetores, oratio simplex & fuco carens. Hesychio est ... purus, integer, cui nec superfluum quippiam in corpor... nec deest. Idem πεδία ἀφιλῆ dici scribit τὰ ... bus consita. vt apud Aristoph. in Equit.

Ἀφελῶς, simpliciter, nudé.

Ἀφέλεια, ἡ, simplicitas. Plut.

Ζαφελὴς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΑΦΕΝΟΣ, ὁ vel τὸ, diuitiæ, opes: seu reditus, census, & ... dem propriè vnius anni, vt volunt grammatici. Dicunt ... esse τὸ ἀπ' ἐνὸς ἔτους (ὅ ἐστιν ἐνιαυτοῦ) συνηγμένον πλοῦτον, seu ... τὴν ἐνιαυσίαν συνηγμένην, τὴν ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ πρόσοδον: ... ρὸ τὴν ἀπὸ πολλῶν. Il. α, ἄφενος ἢ πλοῦτον ἀφύξειν. Hesiod. ... Erg. Εἰς ἄφενον ...

Ἄφενος, εος, τὸ, idem cum ἄφενος ex eoq; per syncopen fact... Pind. οἱ δ' ἄφνει πεποίθασιν.

Ἀφνειὸς, siue ἀφνεὸς, ῦ, ὁ, diues, opulētus. Modò cū genit. ...

dò cum accus. passim apud poëtas. Superl. ἀφνειότατος & ἀφνέστατος.

Ἀφνειοῦμαι, ditesco. Cratin. Pro eodem aff. ἀφνέω seu ἀφνῶ.

Ἀφνόω, dito, πλουτίζω.

...φνής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) cui affluunt opes, vel affluens opibus, opulentus. Dionys. de situ orbis.

Ῥυηφένεια, opulentia, affluentia diuitiarum seu opum. apud Callim. παρὰ τὸ ῥυῆναι τὸ ἄφενον, inquit Etym.

Ἀφὴ, &c. vide in Ἅπτομαι.

ΑΦΘΑΙ, αἱ, sunt in oris superficie vlcera maligna & serpentia, ignea quadam caliditate prædita, quæ præcipué infantes vexant. Vide Gall. Poll. & Cæl. Rhod. Occupant aliquando & alias partes, veluti testes: vt videre est apud Gal. lib. 9. τῶν κατὰ τόπους, & apud Paulum lib. 3. cap. 54. Hippocrates & de fistula pulmonis vsurpauit lib. 2. de morbis. * Fortasse ἀπὸ τοῦ ἅπτεσθαι, (accendi) propter igneam illam caliditatem.

Ἀφθάω, aphthis, laboro. Hippocr.

Ἄφθος, idem cum ἄφθαι. Cæl. Rhod.

Ἀφθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aphthis laborans. Hippocr.

ΑΦΙ'Α, ἡ, planta quædam, de qua Theophr. hist. pl. lib. 7. ca. 8.

Ἄφλαστον, vide in comp. ex Φλάω. Ἀφνειὸς, &c. vide in Ἄφενος.

Ἀφρὸν, vide in comp. ex Φαίνω. Ἀφρίζω, &c. vide in Ἀφρός.

ΑΦΡΟΔΙ'ΤΗ, ης, ἡ, Venus. Ita dicta quòd è maris spuma ortum habuerit, teste Hesiodo, quem & Plato atque alij in hoc etymo sequuntur. Aristot. autem ita vocatam tradit, quòd seminis natura sit ἀφρώδης, i. spumosa. At Hecuba apud Euripidem etymum detorquens ἀφροδίτην dici ait, quòd sit ἀφροσύνης τὰ. ¶ Pro venerea libidine (quam & ἀφροδίτης ἔργα vocant poëtæ) interdum ponitur. ¶ Item venustas, lepos, gratia, decor, vt & Lat. Venus. Lucian. in Scytha, τοσαύτην ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει.

...ρὼ, apud Nicand. pro ἀφροδίτη.

...ροδίσιος, ου, ὁ, venereus. Soph. Plat. Τὰ ἀφροδίσια, res venereæ. Luc. item festum veneris, apud Athen. Ἀφροδίσιον, ου, τὸ, sing. num. statua seu signum Veneris, vt scribit Bud. & Veneris sacrificium apud Athen.

Ἀφροδισιακὸς λίθος, aphrodisiaca gemma. Plin. lib. 37.

Ἀφροδισιάς, ab Apuleio vocatur acoron, quam ab Italis veneriam appellari addit.

Ἀφροδισιάζω, & ἀφροδισιάζομαι, venerem exerceo, vtor rebus venereis. Xen. Item ἀφροδισιάζεσθαι pass. muliebria pati. apud Athen.

Ἀφροδισιασμὸς, rerum venerearum vsus. Aristot. Hippocr. aphor. lib. 6.

Ἀφροδισιακὸς, ῦ, ὁ, salax, libidinosus. Aristot. Athen. Apud medicos est etiam, venerem ciens, libidinem mouens.

Composita.

Ἀναφρόδιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, à venere alienus, inuenustus. Luc.

Ἀναφροδισία ἡ, rerum venerearum nulla cupido. Item inuenustas, inelegantia.

Ἐπαφρόδιτος & ἐπαφρόδιτος, venustus, iucundus. Xen.

Ἐπαφροδισία, ἡ, venustas, lepos, elegantia. Appian.

Ἑρμαφρόδιτος, hermaphroditus. Ita dicitur qui vtriusque sexus membrum habet, & virile & muliebre, q. d, mixtum genus è Mercurio & Venere.

ΑΦΡΟ'Σ, ῦ, ὁ, spuma. Luc. in pseud. ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα. Nonn. ἀπέπτυεν ἀφρὸν ὀδόντων. Sic ἀφρὸς θαλάσσης, ἀφρὸς νίτρου, &c. Aristoph. ἀφρὸν vocat etiam spumosum excrementum, teste Hesych. ¶ Item piscis qui & ἀφρύη. & ἀφύη.

Ἀφρόεις, εντος, ὁ, spumosus, ἀφρόεν γλεῦκος. Epigr.

Ἀφρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem Poll. lib. 4. Hippocr. aphor. lib. 7.

Ἀφρέω, ῶ. F. ήσω, spumo. Hesych.

Ἀφρίζω, F. ίσω, idem spumesco, spumam excito.

Ἀφλοισμὸς, ῦ, ὁ, pro ἀφρισμὸς, mutatione literæ ρ in λ, & pleonasmo τοῦ ο. inquit Etym. & Eust. idem quod ἀφρός.

Ἀφρύη, seu ἀφρίτης seu Ἀφρὸς, apua piscis. ita dictus quòd è spuma nascatur. Dicitur & ἀφύη. Vide Athen. & Plin. Vnde ἀφυώδης χρῶμα, Hipp. apuæ modo albidum, apuam referens. Et ἀφύομαι, apud Hipp. exp. dealbor. Et ἀφύδιον, dimin. apud Athē.

Composita.

Ἄναφρος, spumæ expers, non spumeus seu spumosus. Hippocr. lib. περὶ χυμῶν.

Ἀπαφρίζω, despumo.

Ἐξαφρίζω, despumo. Ἐξαφρίζεσθαι, in spumam redigi.

Ἐπαφρίζω, despumo, in epist. Iudæ. Ἔπαφρος, super quo spuma est, apud Gal.

Ὕπαφρος, spuma tectus, spumosus, non manifestus, ex Eurip.

ΑΦΥ'Ω. F. ύσω, haurio, hauriendo promo. Od. ι. πολλὸν οἶνον ἠφύσαμεν. Et Nonn. ἤφυσεν ὕδωρ. ¶ Item (ab ἀφύης, i. apuæ piscis, de quo suprà in ἀφρὸς. colore) significat dealbor, ἀπολευκαίνομαι. vt testatur Gal. in lex. Hipp.

Ἀφύομαι. idem quod ἀφύω. haurio. Od. ι, & κ, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ.

Ἀφυσμὸς. ῦ, ὁ, haustio, exhaustio. Suid.

Ἀφύσσω, idem quod ἀφύω, vnde & deriuatum est, i. haurio, promo hauriēdo. Il. α, Οἰνοχόει γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων. Et metaph. ibidem ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, acquisiturum esse.

Ἀφύξιμος, qui hauritur. Nicand.

Ἀφυσγετὸς, haustus. vt apud Nic. νέκταρ ἀφυσγετόν. Ἀφυσγετόν. Hesychius exp. συρφετὸν ἀκαθαρσίαν. κόπριον, deriuátque vel ab ἀφύω, vt sit τὸ ἀφυσσόμενον ὑπὸ τοῦ ῥεύματος: vel à φύρω, vt sit τὸ μὴ ἀποφύρον τῇ καταφορᾷ τοῦ ῥεύματος. Il. λ. de torrente montano, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει. Vbi Eust. quoque significare ait τὸ ἰλυώδη συρφετὸν, esséque αὐτοκαταπεποιημένον ὡς ἀπὸ τοῦ ἀφύσσω.

Composita.

Διαφύσσω, Hesych. exhaurio, expromo. Il. ρ, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε. Est enim tmesis pro διήφυσε. Od. τ, πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι, dente multum carnis exhausit seu extraxit velut haustu.

Ἐξαφύω exhaurio. Od. ξ. οἶνον ἐξαφύοντες.

Ὑπεξαφύω, clàm exhaurio. Apoll. Arg. 2. πολέες δὲ πόροι νῶιν μογέουσιν ὅπῃ ὑπεξαφύοιτο.

ΑΧΑ'ΝΗ, ἡ, genus mensuræ frumentariæ apud Persas, teste Hesychio & Eust. Vtitur Aristoph. in Acharn. ἀχάνας ὀδύνης χρυσίου λέγει.

Ἀχανὶς, ίδος, ἡ, diminut. apud Eust.

ΑΧΑ'ΤΗΣ, achates: sub. λίθος. gemmæ nomen, teste Suida: ita dictæ quòd in Sicilia primùm iuxta flumen eiusdem nominis reperta fuerit. Plin. li. 37. c. 10. dicit eam esse numerosam, varietatibus diuersis mutantibus cognomina eius. vocatur enim (inquit) φασσαχάτης, κηραχάτης, σαρδαχάτης, αἱμαχάτης, λευκαχάτης, δενδραχάτης, velut arbuscula insignis: αὐταχάτης, quum vritur, myrrham redolens: χρυσαλλαχάτες, guttis aureis sapphiri modo distincta, qualis copiosissima in Creta, sacra appellata.

ΑΧΕΡΔΟΣ, spina quædam. Hesych. Od. ξ, ἐθέλγωσιν ἀχέρδῳ. Etym. tradit eam pleonasmo τοῦ δ dictum fuisse quasi ἀχερὸς vt pote δυσχερῆ ταῖς χερσὶ λαβεῖν.

Ἀχερδούσιος. Etym. exp σκληρός

ΑΧΕΡΩΙ'Σ, populus alba, ab Acheronte denominata putatur. Il. ν. Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν ἢ ἀχερωὶς Ἠὲ πίτυς βλωθρή.

Ἀχέω, vide in Ἄχος. Ἄχνη vide in compositis ex Ἔχω.

ΑΧΘΟΣ, εος, τὸ, pondus, onus, Il. σ, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, telluris inutile pondus. ¶ Item metaph. dolor grauis, molestia, Soph. ἄγαν γ' ὑπερβαλὲν ἄχθος λύουσιν, dolorem & molestiam intulerunt. * Ab ἄχος factum esse docet Eust. pleonasmo τοῦ θ.

Ἀχθεινὸς, ῦ, ὁ, onerosus, grauis, molestus. Xen.

Ἀχθηρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem Hesych.

Ἀχθηρῶς, grauatè vel grauatim. Poll. lib. 3.

Ἄχθομαι. F. έσομαι vel ήσομαι (tanquā ab ἀχθέομαι, ῦμαι) grauor, pondere premor, ingemo sub pondere. Od. ο, ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλη νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι. Itē eadē metaph qua Lat. grauatè fero. *pro* molestè fero, ægrè fero. vt ἄχθομαι τῆς οἰκίας, apud Plut. Sępius cum dat. vt Aristoph. in Nub. σὺ τούτοις τοῦ χρόνου ποτ' ἄχθεσαι. Aliquando cum ἐπὶ. vt Xen. ἐπὶ τοῖς οἰκέταις ἀχθομένους. Interdum cum accus. Atticè, vt Il. ε, Αἴνω ἄχθομαι ἕλκος. Et cum particul. Xen. Pæd. 3. ἐγὼ ἄχθομαι περὶ ὑμῶν ὑμᾶς. Cū ὑπέρ. vt apud Plat. in Apol. ὑπὲρ τῶν ποιητῶν ἀχθόμενος, i. vicem poëtarum dolens. ¶ Item succēsco. Plat. in Apolog. καί μοι μὴ ἄχθεσθε λέγοντι τὰ ἀληθῆ.

Ἀχθηδὼν, όνος, ἡ. dolor, tristitia. Plat. Thuc.

Ὀχθέω, ῶ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνδραχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, viro ponderosus, viro grauis, virum grauans siue onerans, aut sufficiens ad onerandum virum (id est, virile robur) desiderans. Od. κ.

Ἀπαχθὴς, grauis, molestus.

Ἀπαχθίζω, grauo.

Δειραχθὴς, collo onerosus, apud Soph.

Δυσαχθὴς, onerosus, molestus, grauis: & ita quidem vt non nisi ægrè & difficulter sufferri queat. Hesych. Suid.

Ἐπαχθὴς, onerosus, grauis. Item molestus, inuidiosus. Æschin. Plat. Plut.

Ἐπαχθῶς, molestè.

Ἐπάχθεια, ἡ, molestia, offensa.

Ἐπαχθίζω, onero. Philo.

Ἐπάχθομαι, idem quod ἄχθομαι, aut valde ἄχθομαι.

Decomp. Ἀνεπαχθὴς, non onerosus, non molestus. Ἀνεπαχθῶς, non molestè, non grauatè. vt ἀνεπαχθῶς φέρω, non grauatè fero, Thuc. Item non inuidiosè. vt apud Hermog.

Καταχθομαι, pro ἄχθομαι, aut valde ἄχθομαι.
Μολιβαχθὴς, q.d. plumbigrauis. ex epigr.
Νουσαχθὴς, morbo grauatus. æger. Oppian.
Οἰναχθὴς, vino grauatus, ebrius. Hesych.
Σεισαχθεία, ἡ, q.d. onus excussum. Plut. in Cæs.
Σπειραχθὴς, cui spira (caudæ) granis & ponderosa est. Nicand.
Συναχθομαι, condolesco, vicem alicuius doleo. Isocr.
συναχθομαί σοι τῆς ἀπαλλαγῆς.
Ὑπεραχθομαι, aff. pro, valde doleo.
Ὠμαχθὴς, humeris grauis, humeros pondere suo & grauitate premens. Epigr.

Α'ΧΛΗΣ, ύος, ἡ, caligo, nebulosa quædam obscuritas. Gal. comment. 2, in Proreth. lib. 2, ἀχλὺν, nominari dicit acris perturbationem, cuius crassamentum sit medium inter nubem & nebulam nebula spissius, tenuius autem nube. A cuius similitudine ἀχλὺν, dici oculi quoddā πάθος, in quo nimirū διά τινος ἀχλύος οἷον ὁρᾶν ἐλίπειν. accipitur & generalius pro tenebræ, obscuritas. Od. υ, ἠέλιος δὲ Οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς, sole operto nubibus subsequuntur tenebræ, & caligo.
Α'χλυόεις, όεσσα, ἡ, caliginosus, nebulosa obscuritate tectus. Hes.
Α'χλυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀχλυόεις. Hippocr. aphor. lib. 3.
Α'χλύω, caligo, obtenebror, offuscor. Od. μ, & ξ, ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς. Actiuè etiam vsurpatur pro, obtenebror, offusco caligine nebulosa. apud Greg. in carm.
Ε'παχλύω, (comp.) idem quod ἀχλύω. Apoll. Rhod. Arg. lib. 4. ὡς ἥ γε νέας ἐπὶ κυανέῃ [illegible] Ἠ' ἰδέειν [illegible] ἐπαχλύουσιν [illegible]
Ἐπαχλυόω, obtenebro, apud Arat.

Α'ΧΝΑ, siue Α'χνη, ης, ἡ, gluma, acus: tenue illud spicæ inuolucrum, aut tenues paleæ quæ frumento permixtæ dum trituratur, ventilādo ab eo segregantur. Iliad. Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς. Α'νδρῶν λικμώντων. Α'λὸς ἄχνη, spuma maris quæ ei fluctanti innatat, Il. δ, & alibi. Et δακρύων ἄχνη apud Soph. in Trachin. qui & pro rore ἄχνην vsurpasse dicitur Et Aeschylus πυρὸς ἄχνην pro fumo. Denique & alia tenuissima ramenta aut frustula ἄχνης, nomine dicuntur vt χαλκίνδος ἄχνη, minutissimæ particulæ & veluti flos, aut etiam fauilla. Plut. symp. lib. 3. Et pro lanugine, in Epigr. lib. 7.
Α'χνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis τῇ ἄχνῃ Hesych.

Composita.

Α'λοσάχνη ab Arist. & aliis composita voce dicitur, quam Hom. ἁλὸς ἄχνην vocat, sed aridam maris spumam intelligunt.
Α'νδράχνη, portulaca. Diosc. lib. 4. cap. 91.

Α'ΧΟΣ, εος, τὸ, dolor, mœror tristitia, παρὰ τὸ ἀ στερητικὸν μόριον. καὶ τὸ χαίρειν, vt Eust. tradit dicē tamen alibi esse τὴν ἄγαν συνοχὴν, ἐκ τῆς ἀ ἐπιτατικοῦ, καὶ τοῦ χῶ τὸ χέω. Od. δ. Τὴν δ' ἄχος ἀμφιχυθὲν θυμοφθόρον. Xen. Pæd. 6. ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν.
Α'χθηρὸς, ὁ καὶ ἡ, dolorificus, molestus. Suid.
Α'χέω, ε, ήσω, doleo, ægrè fero, tristor. Cū gen. vt Il. ε, τόσα κεῖτ' ἀχέων, Et cum accus. Hesiod. in clyp. Herc. ἣν ἄτην ἀχέων, calamitatem suam dolens. ¶ Item pro ἠχέω, de quo in ἠχος.
Α'χεύω, idē: inde enim & deriuatur, interiectione, Od. π, & φ.
Α'χνυμαι idem quod ἀχέω. Od. ξ, ἦ γάρ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμεῖσιν ἄχνυμαι. Α'χνυς, ύος ἡ. mœror.
Α'χέω, dolore afficio. Od. σ, ἢ ἐ μάλιστα ἤκαχ' ἀπεφθινύθειν, i. mœrore & tristitia afficit.
Α'κάχημαι, pass. vnde ἀκάχησθε, apud Hom. 1, λυπεῖτο. Et ἀκαχήμενος, Od. λ.
Α'καχέω ῶ. F. ήσω. Et ἀκάχημι, tristitia afficio. Vnde Pass ἀκάχημαι, tristitia & mœrore afficior. Od. θ, ἐγὼ δ' ὀρέων ἀκάχημαι.
Α'καχίζω, F. ίσω. idem quod ἀκάχημι, vnde in passiuo Il. ζ, μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ.
Α'κήχεμαι, tristor. Il. ε, Ἡ' δ' εἰς δίφρον ἔβαινεν ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.
Α'κηχεδὼν, όνος, ἡ, tristitia, mœror.
Α'χαία, Cereris epith. apud Aristoph. in Achar. vbi vide schol.
Α'χάλλω, ἀχαλάω, Α'χθος, Φάρμαχον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Α'ΚΡΑΣ. άδος, ἡ, pirus: syluestris, quam quidam pirastrum vocant. Diosc. lib. 1, cap. 169. Dicitur de fructu quoque pirastri. vt quum Aristot. hist. anim. lib. 8, cap. 6, dicit ἀχράσι πιαίνονται αἱ ὗς, sues saginari piris syluestribus. Sic & Aristoph. id cōc. & Diosc. loco citato.
Α'χράδιον ξύλον, lignum pirastri. apud Diosc. lib. 6, cap. 24.
Βαλλαχράδες, (comp.) qui pira syluatica iactu decutiunt. Sic sese Argiuorum pueri per iocum in quodam festo vocabant, vt Plut. refert in Hellen. quæst.

Α'χρι, vide in Μέχρι.

Α'ΧΥΡΟΝ, ου, τὸ, palea, acus, festuca. Xen. in Oecon. ἣν δὲ τὴν λικμᾶν ἐκ τοῦ ὑπολοίπου ἀρχόμενος, δῆλον, ἔφην ἐγώ· ὅτι εὐθὺς ἐν τῇ ἀχυροδόκῃ ἔσται τὸ ἄχυρον. A Budæo exponitur etiam folliculus tritici. Idem annotat ἄχυρα, à Xenophonte vocari etiam aristas cum culmo excussas id est, stramenta. ¶ Apud Hippocratem ἀπὸ τοῦ τοίχου ἄχυρα ἀποξύειν, Celsus exp. in adiun-

cto pariete si qua minuta eminent carpere.
* Quidam quasi ἀέχυρον, alij, ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχειν [illegible] dici putan[t]
Α'χυρών. ῶνος, ὁ, item Α'χυρμιὰ, Hom. (quasi ἀχυριὰ) idē q[uod] ἀχυροδόκη, q.d. palearū receptaculū. Exp. & aceruus palea[rum]
Α'χυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, acerosus, Aristot.
Α'χυρόω, ῶ, paleis tego & respergo. Aristot. in Probl. item [pa]leas admisceo, apud Theophr.
Α'χύρωσις, (q.d. paleatio) constructio quæ fit paleis. Exp[.] paleata constructio. apud Aristot. de nido hirundinis.
Α'χυρίδες, pateolæ.
Α'ναχύρωτος (comp.) vt ἀναχύρωτος πηλὸς, lutum aceribus seu [pa]leis non subactum, lutum nō maceratum, lutum non pa[lea]tum. apud Poll. lib. 7. ex Aristoph.

-Α'ΧΩ'Ρ, ῶρος, ὁ, manans capitis vlcus, Celso & Plinio. [I]d nomen habuisse Galen. prodidit, quòd non amplum χ[ῶρον] locum) occupet, sed angustis spatiis cōclusus, tenuem [ac] humorem contineat. Exp. & furfur, sordes capitis: qu[asi] χιὼρ ab ἄχνη, inquit Etym.

Α'Ψ, retrò, retrorsum, in auersum. vt ἂψ ἰέναι, regredi, re[d]ire Od. ο, οὐ δέ σε φημὶ Α'ψ ἰέναι κεινόν. ¶ item, rursus, iterū. Il. ἂψ ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος, iterum in vaginam intrusit, in va[gi]nā reposuit seu recondit. Et alibi, ἂψ δ' αὖθις, rursus ite[rum] ἐκ παραλλήλου positis his duabus particulis synonymis.

Α'ΨΙ'ΝΘΙΟΝ, ου, τὸ, absinthium: herba summæ amaritu[dinis] vnde & βαθύπικρος nomen inuenit, de cuius generibus [vide] Diosc. lib. 3. cap. 25. 26. 27 Plin. lib. 27. cap. 7. Pro eodem [dici]tur & ἄψινθος, in Apocal. Ioan. cap. 8. * Ita dictum [pu]tur quasi ἀπίνθιον, ὁ οὐκ αὐτὸς πιεῖν διὰ πικρότητα.
Α'ψινθίτης οἶνος, vinum absinthio conditum, de quo Diosc[.] 5. cap. 49. Colum. lib. 12. cap. 35. & Constant. Cæs. Geop[on.] lib. 8. cap. 20.

Α'ψις, ἄψιδος, vide in Α'πτω.

Α'Ω, F. ήσω, flo, spiro. Apoll. Arg. lib. 2, δίχα δ' ἤνς ἄεν ἦρος.
Α'ημι, idem quod ἄω, sed multò vsitatius. vnde ἄ ει, flabu[nt] μ, v. 325. Et partic. ἀεὶς ἄεντος. Legitur & ἀΐουσα, Od. γ, v. [1]83. cuius tamen thema esse inusit. ἀέρω tradit Eust.
Ἄημαι pro ἄημι. vnde ἄηται. Apoll. Arg. 2, μέγας σφίσ[ιν]
Α'ημα, τὸ, flatus, spiritus. Soph. Α'ησις, idem Eurip. [illegible]
Α'ήτης, ου, ὁ, vētus. Od. δ. Interdū dicitur ἀνέμοιο ἀήτης, [illegible]
Α'ήτη, ἡ, idem apud Hesiod. in Erg.
Α'ητος, flatibus & ventis expositus. Suid. Exp. & insatia[bilis] item magnus apud Aeschyl. Et Il. φ, θάρσος ἄητον ἔχουσα.
Α'σθμα, ἀτμὸς, αὐτμὴ, αὔρα, αὐλὸς, αὐλὴ, ἀὴρ, ἄνεμος, ἀΐω, ἄσ[θω] quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α'κραής, έος, ὁ καὶ ἡ, dicitur ventus flans in superficie, flan[s in] summa. ὁ ἄκρως ἀεὶς Od. β. Sunt tamen qui exponant, [ἀκμαῖος] τος & ὁ ἀμιγὴς ἢ καθαρὸς seu ἀκραής. vide Eust.
Α'λιαὴς per mare flans, in mari flans. vnde ἁλιαέες venti, [illegible]
Διάημι, perflo, perspiro. Hesiod. in Erg. cum genit. Διαεὶ[ς] Od. ε, Τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων.
Δυσαὴς, grauiter spirans, grauiter strepens in spirando. vt [Od.] ἀνέμων δυσαήων. pro δυσαέων. Et δυσαὴς ζέφυρος. vide Eu[st.]
Εὐαὴς (q.d. bene spirans) vtiliter spirans, salubriter spirans [He]rodot. in Euterpe, διαί τε πνεῦμα εὐαγεστάμενος. Apud He[s.] χέρσω ἐν διαί.
Ζαὴς, vehementer flans seu impetuosè flans. Iliad. μ, [ἀνέμου] ζαής.
Ὑπεραὴς, desuper flans.
Δίαιξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco. Ε'ελάη, [illegible] Ο'κω.

-Α'ΩΤΟΝ, ου, τὸ, flos, ex ἄω, significante πνέω. nimirum [quod] ἀποπνεῖ. Et per metaph. cuiusque rei præstantissimum, [vt] ἀώτου οἰὸς ἄωτον, Od. α. itē simpliciter pro ἔριον. vide Eu[st.] Theocritus Herculem vocat ἄωτον ἡρώων. & Pindarus [in] patriæ suæ athletam quendam. Hesychius masculino [quoque] genere ἄωτον accipi indicat pro ἄνθος & ἔριον. ¶ Α'ωτος [i.] i. auribus carens, vide in comp. ex Οὖς.
Α'ωτέω, ῶ, flores carpo seu decerpo. Hesych. Suid. Eustath. [Ex]que ὕπνον ἀωτεῖς, apud Hom. esse ait dormire somnum su[a]uem & curis solutum ac veluti floridum. vt Il. κ, & Od. κ.
Α'ωτεύω, idem, Hesych. item pro texere & dormire, affert [idem] ex quodam veteri Lexico.

B

Nota est secundæ apud Græcos literæ, qu[am] βῆτα appellāt: ex Hebraico Beth. Ea Delp[hi] pro π vti dicētes βατεῖν & βικρὸν pro πατεῖν [&] πικρὸν: Macedones autē pro φ, dicentes Βί[λιπ]πον, Βερενίκην & βαλακρὸν, pro Φίλιππον, Φε[ρε]νίκην & φαλακρὸν, testatur Plutarchus in [Gr.] [quæst.] Item

lenicis quæst. ¶ Est numeralis etiam nota, significans duo: idque vel sola, vel iuncta alij, significanti decadem, hecatontadem, chiliadem aut myriadem: at si acutum accentum præfixum habeat ima sinistri lateris parte, δισχίλια notat, id est, duo millia, seu bis mille, hoc modo, ͵β.

Βᾶ, apud Hermippum est vocula risus sonum imitans. Est etiā eorum qui se mutuò inclamant. vide Eust.

ΒΑΑ'ΡΑΣ, radix quædam apud Ioseph. de capt. Iud. nomen habens loci in quo nascitur.

Βαβάζω, vide in Βάζω.

ΒΑΒΑΙ', papæ, admirantis aduerbium. Plato, βαβαί, ἦν δ' ἐγὼ ὦ φίλε Γλαύκων, ὡς ἐξαμβλος, &c. Interdum cum genit. vt βαβαὶ τῆς ἀδυναμίας. Nonnunquam etiam geminatur, vt apud Athen. lib. 4. Βαβαὶ βαβαιὰξ. Schol. Aristoph. ait esse σχετλιαστικὸν pro φεῦ φεῦ, in hoc Aristoph. loco in Pace, Βαβαὶ βαβαιὰξ ὡς μεγάλα καὶ δριμέα Τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλε τὰ κλαύματα.
Παπαὶ (synonymum τοῦ βαβαί) quo & Latini vtuntur. Luc. cum genit. παπαὶ τῆς ἐπαρίων Ὁμήρ.
Ῥυππαπαὶ, nautica acclamatio, apud Aristoph. in Ran. & in Vesp.

Βάζω, Βαβάζω &c. vide in Βαίνω.

ΒΑ'ΖΩ, (poet.) F. βάσω & ξω, P. βέβαχα, loquor, dico, verba facio. Interdum sine casu, vt Od. λ, Αἰεὶ ἀτρεκέως ἔβαζες. Interdum cum accus. rei. vt Od. θ. ἄρτια βάζειν. Et cum gemino accus. rei & personæ. vt Il. π, [τίπ]τε μ' ἀγαλλόμενοι ταῦτ' ἐβάζετε.
Βέβακται, vnde βέβακται, Od. δ, v. 407. quod Eustat. exp. πεφλυάρηται, nugaciter dictum est, & q.d. deblateratum est.
Βάξις, εως, ἡ, sermo, oratio. Soph. in Electra. ¶ Item rumor, fama. Eurip. & Soph. in Aiace. ¶ Exp. & vaticinium, apud Apoll. Arg. 2. Γλαυκοῖό τε βάξιν.
Βαβάζω, inarticulate loquor, inarticulatam vocem edo. Hesych.
Βάβαξ & Βαβάκτης, loquax. Item nugator. Eust.
Βάζος, Βαυβάω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.
Α'βακέω (comp.) F. ήσω, ignoro. taceo, ob ignorantiam quod dicam non habeo. Od. δ, οἱ δ' ἐβάκησαν πάντες.
Α'βακὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, taciturnus, mutus. Item, quietus, placidus, mitis. Sappho, ἀλλ' ἀβακῆ τὰν φρένα ἔχω. Α'βακέως, quietè, placidè. Etymol.
Α'βακήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mutus. Item stultus. Hesych. Suid.
Α'βακίζω, idem quod ἀβακῶ. Α'βακιζόμενος apud Anacr. quietus, non tumeltuosus. Etym.

Βαθμὸς, &c. vide in Βαίνω.

ΒΑ'ΘΟΣ, εος, τὸ, profunditas. Xen. Pæd. 7. βάθος τοῦ ὕδατος. Ab eodem τὸ βάθος τῆς φάλαγγος dicitur quod à fronte introrsus protenditur, vt inquit Bud. Qui etiam tradit βάθος altitudinem dici quę referatur ad τὸ μῆκος, vt in hoc Polybij laco. de castrametatione Romanorum loquentis. ἥμισυ ποιοῦντες τὸ βάθος τοῦ μήκους ἑκάστης σημαίας, dimidiata ad longitudinem altitudine signi vel cohortis cuiusque. Sæpe etiam exp. locus penitior, vel locus penitissimus, seu intimus. Et apud Gal. ad Glauc. li. 1. ἐκ τοῦ βάθους ἀναφέρεσθαι. exp. ex imo. Et εἰς βάθος penitus vel introrsum. Interdum etiam profundè, altè. ¶ Item metaph. vt κακῶν βάθος apud Naz. apud Plut. in lib. de aud. καὶ βάθος ἔχουσα αἰδώς.
Βαθὺς, ἐος, ὁ, profundus. vt βαθὺς ποταμός. Hæc significatio partim per metaph. partim per catachresin ad multa extenditur, vt εἰρήνη βαθεῖα, apud Herodian. Et ὕπνος βαθὺς apud Lucam. Et βαθὺ γῆρας, apud Syn. & Bas. exp. longa vel extrema senectus. ¶ Item crassus, plenus, vt inquit Bud. ex Theophr. Comparat. βαθύτερος & βαθίων, item βάσσων, profundior. Superl. βαθύτατος, & βάθιστος, profundissimus.
Βαθέως, aduerb. profundé.
Βαθύτης, ητος, ἡ, profunditas.
Βαθύνω, profundum facio, in profundum fodio, profundè excauo. Il. ψ. v. 421.
Βάθυσμα, τὸ, profunditas, altitudo. Theophr. pl. lib. 4.
Βένθος, profunditas, fundum, idem quod βάθος, vnde & deriuari scribit Etym. vt πένθος ex πάθος, pleonasmo, τοῦ ν, & τροπῇ α in ε. Od. α, θαλάσσης βένθεα οἶδεν. Et alibi sæpe.

Composita.

Α'βαθὴς ἐος, ὁ καὶ ἡ, profunditate carens, Gal. lib. 2. ad Glauc.
Α'γχιβαθὴς, vicinus profundo, qui prope fundum est: id est, profundus. altus. Od. ε.
Α'μετροβαθὴς, immensa profunditate præditus.
Βαθύβουλος, sapians, prudens: sapientes enim profundas habere solent cogitationes, & res quasi altè introspicere. Hesych.
Ἰσοβαθὴς, qui paris & æqualis est profunditatis.
Μελαμβαθὴς, niger ex profunditate. Æschyl. Apoll. l. 4.
Ὑψιβαθὴς, altè profundus seu altè prominens. Oppian.
Πολυβενθὴς, multas profunditates habens: vnde πολυβενθέος ἐνδοθι λίμνης, apud Homer.

ΒΑΙ'ΝΩ. F. βήσομαι, P. βέβηκα, à βάω. Aor. 2, ἔβην à βῆμι, gradior incedo, eo. vnde μεγάλα βαίνειν. de incessu superbo. Et ἁβρὰ βαίνειν de incessu molli, apud Luc. Sic & ἴσα βαίνειν, Demosth. Sic & βαίνειν ἐν ῥυθμῷ apud Luc. & Plat. Et. βαίνειν πρὸς ῥυθμόν, apud Plut. item abeo. Il, βοῦς μὴ ἠνεσσῖβαν θανάτοιο φέρουσαι. ¶ Præt. βέβηκα, situs & fixus sum, fundatus & firmatus sum. vt βεβηκυίας τῆς οἰκίας ἐν ἀσφαλεῖ, Xen. Et βεβηκὼς pro firmo & constanti. vide Bud. Et βεβηκὸς pro firmitate & securitate, ex Plut. ¶ Item βαίνειν & βαίνεσθαι de animalium coitu dicuntur pro inire & iniri. apud Aristot. de anim. lib. 5.
A βάω autem licet inusitato reperiuntur formata quædam tempora apud poetas. Nam pro βέβηκα dicunt βέβαα, vnde particip. βεβαὼς Reperitur & βέβαμεν pro βεβήκαμεν. Sæpe etiā dicitur βῆ, pro ἔβη, & βάν pro ἔβαν seu ἔβησαν. Et in imperat. βᾶ pro βῆθι.
Βῆμα, τὸ, gressus passus. Xen. ¶ Item locus dicendi in concione aut iudicio tribunali. vt apud Aristoph. in Pluto ἐπὶ τοῦ βήματος καθίζεται: in castris verò suggestum vocant. vnde apud Plutarch. οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος, concionatores.
Βηματίζω, F. ίσω, exp. τὸ βήμασι μετρεῖν Budæo est, per passus metiri vt quum millia passuum Romani distinguebant per octona stadia, vt inquit Polyb. lib. 3.
Βηματιστής, οῦ, ὁ, qui per passus metitur. Athen. ¶ Item qui sedet. pro tribunali, iudex.
Α'κροβηματίζομαι, (comp.) sto in summo suggesto vel tribunali. Hesych.
Βάσις. εως ἡ, gressus, apud Soph. Item pes. vt apud Plat. interpr. θεὺς βάσεις ὑποθεῖσαι ταλαίνας. Vnde metaphoricè in iis quæ rhythmo constant. pedem quoque significat, seu (vt Bud. vocat) clausulam rythmi, & rhythmū ipsum, & partē rhythmi. Vide Bud. comm. ¶ Est etiam vocabulum mathematicorum, vt βάσις κέντρου, basis centri, punctum medium. ¶ Item apud architectos, fulcimentum & quidam veluti pes columnarū, statuorum, seu fabricarum, quæ à fundamento consurgunt & super positæ fabricæ sustinent pondus.
Βάσεις etiam vasorū dicuntur ea quæ eorum collocandorum causa parata sunt: vt sunt orbiculi. Huic oppon. ἐπίβασις.
Βάσιμος, ου, ὁ & ἡ. peruius. Gal. item stabilis, fixus. constans. vt βάσιμος πῆξις apud Naz.
Βατὴρ, ῆρος, ὁ, qui graditur seu incedit Hesych. ¶ Item limen apud Poll. ¶ Item in πυνπέδλῳ ἀλλὰ εἶσι, vnde cursores desiliebant. Hesych. & Eustath. ¶ Item meta. apud Poll. lib. 3. cap. 10. ¶ Apud Nic. in Ther. exp. βακτηρία.
Βατήριος, ου, ὁ, scansorius Phocyl.
Βατὸς, οῦ, ὁ, peruius. vt βατὴ γῆ apud Naz.
Βατέω, ῶ, F. ήσω, vado, inusitatum est, nisi in compositione. Item calco pro πατέω, lingua Delphorum. Plut. in Gell.
Βατεύω, F. εύσω, ineo. Dicitur de coitu animantium. Theocr. Idyll. α, Ὦ' πόλος ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται.
Βάδην, gradatim, pedetentim, lento gradu. Xen. Plut.
Βάδω, F. άσω, vado. Βάδος, ου, ὁ, iter Aristoph. in Auib.
Βαδίζω, vado, eo. Dem. βαδίζω ἐπὶ τὸ βῆμα. Et Plut. βαδίζει πρὸς οἰκίαν.
Βάδισμα, & βαδισμὸς, incessus, gressus. Luc. βάδισις, εως, ἡ, idem Aristoph. in Pluto.
Βαδιστής, cursor. Eurip. Βαδιστικὸς, pro eo qui ferendo ambulationis labori est idoneus, apud Aristoph. in Ran.
Βαθμὸς, οῦ, ὁ, gradus. Hesych. Metaph. accipitur etiam pro gradu dignitatis & honoris. Greg. Item limen. Est etiam nomen militare. Etym.
Βαθμὶς, ίδος, ἡ, gradus, vt in scala. Soph. Βαθμίδες, sunt etiam bases quædam ac sinus in brachij siue humeri osse, vtrinque singulæ, in quas quum extenditur flectiturque tota manus, vlnæ ipsius coronæ siue processus ingrediuntur.
Βαθμηδὸν, gradatim.
Βάθρον, ου, τὸ, gradus, scala. Herodian. ¶ Item sedes, scamnum, subsellium. Dem. Luc. Plut. ¶ Item fundamentum, basis. Plat. in Phæd. ἐν ἁγνῷ βάθρῳ βεβῶσαι. Item solùm, vt Soph. in Aiace, ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον.
Comp. Πρωτόβαθρος, ου ὁ, qui in primis subsellis sedet, aut qui in subsellius iudicialibus primus sedet. Aristoph. Πρωτοβαθρέω, ῶ, F. ήσω, in primis subselliis, aut subselliis primum colloco. in lib. Esther.
Βάσκω, apud poetas pro βαίνω, vt Il. α. βάσκ' ἴθι.
Βιβάω, ῶ, & Βίβημι pro βαίνω. sunt itidem poetica. vt Il. γ, μακρὰ βιβὰς.
Βιβάσθω, idem vt μακρὰ βιβάσθων, Il, ν. (βιβῶντα.
Βιβάζω, F. άσω, admissario admoueor, admitto animalia ad coitum, Aristot. hist. an. 6 Est etiam in eo.
Βιβάζομαι, admissario admoueor, ineo. Aristot.
Βίβασις, εως, ἡ, erat Laconicæ saltationis genus, quasi admissionem dicas, & in hac victoribus præmia proposita non modò pueris, sed etiam virginibus. Subsiliendū tamen erat ac pedibus attingendæ nates. & numerabantur saltus, vide Pol.
Βαιὸς, Βαλβὶς, Βάραθρον, Βινέω, Βέβαιος, Βηλὸς, Βῆσσαι, Βωμὸς, quomodo huc pertineant, vide singula suo loco.

Compositaac primùm ex βαίνω & deriuatis, cum præpositione.

Ἀμφιβαίνω, circumambulo, circumeo, obeo, circũgradior, circumincedo. Euripid. ὡς ἀμφιβαίνει μοι δρόμος, sic pedibus me circumit, vel potius circuit, incedit me inducta. Il. ζ. πόσις φερέτω ἀμφιβαίνων, mentem meam inuasit, vel occupauit. Item metaphorice, protego, tueor, defendo, (in cõpositione quidem, cum accus. vt Il. α. ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκεν: at quum sit dialysis, cum datiuo, vt Il. ε. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖεν) sumpta metaphora (inquit Eustathius) a brutis animantibus quæ suos catulos circumire solent, pro iis propugnantia.

Ἀμφίβασις, circumuentio, Il. ε. Item protectio, defensio, Eust. Et, omittur etiam disceptatio, contentio, altercatio. apud Herodot. Dicitur & ἀμφιβατία pro eodem.

Ἀμφιβάδεον (poeticum thema ex prat. ἀμφιβέβαα) idem quod ἀμφιβαίνω.

Ἀμφίβαινα, ἡ, serpens quædam ita dicta, quasi vtrinquégrada dicitur enim antrorsum & retrorsum incedere.

Ἀναβαίνω, ascendo, conscendo. Il. α ἀνὰ βῆ μίσα ἐκαιόν. Sic ἀναβαίνειν ἵππον, Od. ο. & Xen. Pæd. 6. Ε. ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον conscendere equum, apud eundem, Pæd. 7. Dicitur & absolutè pro conscendere nauem. vt Il. α. ¶ Item ineo. vt τὸν ἵππον ἀναβαίνει. vnde οἱ ἀναβαίνοντες τῶν ἡλείας ἵππων, admissarij equi. ¶ Item peruado, perambulo, incedo per. Od. ζ. Ἐκ γάρ τε τοῦ φᾶλες ἀνθρώπους ἀναβαίνει Ε. Ὀδυσ. ¶ Apud D. Matth. ca. 13. ἀνέβησαν ἄκανθαι, exp. emerserunt spinæ, vel fuerereuerunt.

Ἀναβαίνομαι, ascendor, conscendor: vt ἵππος ἀναβαινόμενος, apud Xen.

Ἀνάβασις, ascensus, ascensio. Xen.

Ἀναβατός, qui conscendi potest, scansilis.

Ἀναβάτης, ου, ὁ, ascensor, conscensor. Et peculiariter, qui conscendit equum. Xen. Ἀναβάτης, equus admissarius.

Ἀναβαθρος, ου, ὁ, ascensus. Suid. Item gradus scalæ. Interdum & sedilia vocantur ἀναβαθροὶ. Poll.

Ἀναβαθμὶς, ίδος, ἡ, gradus scalæ. Exod. 20.

Ἀναβαθμικὸς, ἡ, ὁν, gradualis, gradatim factus.

Ἀναβαθμὸς, idem quod ἀναβαθρὸς, Hesych.

Ἀναβάτρον, ου, τὸ, pulpitum, scala, item subsellium.

Ἀναβάθρον, scala nauis. Luc.

Ἀναβάλλω, scansim, Aristot, Ἀναβάλλω, pedibus in altum exporrectis siue extensis. Aristoph.

Ἀμβαίνω etiam dicitur per syncopen pro ἀναβαίνω, vt Il. ν. νηχορίς ἀμβαίνοντες. Ἀμβασις, pro ἀνάβασις, apud poetas.

Ἀμβάτης pro ἀναβάτης.

Decomp. Ἀμβλυ-ίππος, pro ἵππος μὴ ἀμβαίνων, equus qui sessorem non habet, qui caret equite. Alijs, qui conscendi non potest.

Ἀποβαίνω, idem quod ἀποβατέον.

Εἰσαναβαίνω, insendo, ascendo. Hom.

Ἐπαναβαίνω, superascendo. Item supergredior. Arist. Item de corpore animalium pro, posit alium in eo. Aristot. de anim. 6.

Ἐπαναβασις, pro ἀνάβασις. Synes. epist. 11. & 96.

Ἐπαναβατικὸς, gradus. Plat. in Symp.

Προαναβαίνω prius vel prior conscendo.

Συναναβαίνω, simul ascendo.

Ἀντιβαίνω, contra eo, in contrariam partem gradior, contrà tendo. Capitur pro, aduersus, refragor, renitor. Alex. Aphr. ἀντιβαίνοντες τῇ πειθοῖ. Et Plutarch. in Lyc. ἀντιβαίνω τοῖς δημοκρατίαν. Dicitur etiam ἀντιβαίνειν, (teste Bud.) reuitere quum homo impulsus, tamen renititur. Luc. Ἐ ἐπὶ τοῖς κρίνοι οὐδὲν ἂν ἐμοὶ, ὅμως οὐ βαίνοντες ἀντιπαρατρίβονται. Et res aliqua dicitur nobis ἀντιβαίνειν, i. obstare, vel malè cedere, vt idem scribit, ex Pausin. Arcad.

Ἀντίβασις, q. d. contrà itio, vel ex aduerso itio, vnde etiam occursus exponitur. Captur & pro refragatione.

Ἀντιβάτης, capitur pro repagulo ianuæ, quod veluti renititur & obstitit. Ἀντιβατικὸς, vulgò exp. obuius.

Ἀποβαίνω, descẽdo. Il. γ. Ἐξ ἵππων ἀποβαίνειν ἐπὶ χθονα. Legitur & ἀποβαίνειν ἀπ' ἵππων, apud Luc. descendere ex equo. Sic & ἀποβαίνειν νεὼς, & interdum ἀπὸ τῶν νεῶν. vt & ἀποβαίνειν ἀπὸ τῶν πλοίων, apud Herodot. Dicitur & ἀποβαίνειν εἰς τὴν γῆν, a Thucyd. descendere in terram, i. è naui in terram. ¶ Item discedo, abeo. vt Il. ζ. Ὡς ἄρα Φοίνισσα ἀπέβη. Interdum & morior. vt exp. Suid. ¶ Item euenio, contingo, accido. Hoc. de pace. ὡς μὲν γὰρ πλημμελῶς ἐβίω ἀποβέβηκεν, interdum etiam ἀποβαίνειν est succedere: vt apud Phalarin. ἀπέβη τὸ δέξαι. Contra ne eo quod not. successit, & cuius euentus nobis voris non respondit, dicitur σὺκ ἀπέβη. ¶ Item euado. Luc. ἔμεγον αὐτὸς ἀποβαίνειν. Et Theocr. in Hyla. ἰς ἀλαθέαν αὐτὸ' ἀποβαίη. ¶ Item erumpo, effundor Theophr. ὅταν τὸ ῥεῦμα ἀποβῇ. ¶ Item certo certamen quod ἀποβάσεως appellatur.

Ἀπόβασις, defensus. Thuc. Hoc. item euentus, exitus. Plutarch.

Ἀποβάτης, q. d. descensor. Ita vocatum fuit quoddam certaminis sequestris genus, quod qui certabat, dicebatur ἀποβάτης, teste Suidæ. Ex hinc ἀποβατικοὶ τρόχοι dicebantur.

Ἀποβατήριος, Iouis est cognomentum. Hesych.

Ἀποβάθρα, ἡ, scala qua è naui descenditur, Luc. Thuc. Item olla pecus nabens, inquit Suid.

Decomp. Ἐξαποβαίνω, descendo ex. Od. μ.

Εὐαποβατος, facilem habens descendum.

Διαβαίνω, tranieo, traicio. Herodian. 6. Διαβαίνειν τὰς πόλεις. ¶ Item diuaricato, sito cruribus deuaricatis, Plut. Xen. Arist. & alij.

Διάβασις, transitus, traiectus, traiectio. Xen.

Διαβατὴς, traiector.

Διαβατὸς, qui transi i & traiici potest. vt fluuius vadosus.

Διαβατικὸς, q. d. transitiuus, qui transeundi & penetrandi vim habet.

Διαβατήρια, ὧν, sacrificio pro transitu, seu sacra ante expeditionem. Thuc. Plut. Xen.

Διαβάθρα, scala nautica, pons. ¶ Item scala qua scandimus in maios. Strab.

Διαβάθρον, ου, τὸ, calceamenti quoddam genus. Athen. lib. 4. & 10 ll.

Διάβημα, τὸ, transi us seu transitio. Item gressus. Naz.

Διαβητέον (q. d. transiturio) transire cupio. Suid. ex Aga.

Διαβητὸς ὁ ὁ, Plut. In Polit præc. pro perpendiculo quo vtuntur. ¶ Est item circinus, à diuaricatis cruribus. Aristoph. Ecol. in Nub. ¶ Item tipho, vt Columel. lib. 10. scribit, vide Gal. de loc. affect. lib. 6. & Paul. Aegin. lib. 3. capite 45.

Decomp. Ἀ-διάβατος, qui transiri & traiici nequit.

Ἐμπαραβαίνω, post alium qui transiit, etiam ipse transeo. Xen. Ecl. 5.

Προδιαβαίνω, prior seu priùs transeo. Xen.

Εἰσβαίνω, ingredior, ἰσοβαίνω, ἰσπεσῶν, Herodot. ἰσβαίνειν ποιεῖσθαι, actiua etiam significatione proimponere. Il. ω. ἐς ἐκατόμβοιον Βόας ἷσε, imposuit naui.

Εἴσβασις, ingressus.

Εἰσβατὸς, τόπος, locus quem ingredi possumus.

Decomp. Ἐπισ-βαίνω, etiam ipse ingredior. Sæpe etiam ἐπιβαίνω. Xen. Hell. 3.

Συνεισβαίνω, simul ingredior. συνεισβήσομαι σκάφος. Eurip.

Ἐξαίνω, egredior, ex eo. Od. 4, Μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ. Item μενδίνα ἐκβῆναι ὀκ ἐθέλουσι. Et cum genit. non addita præpositione, sæpe. ¶ Item digredior. Xen. Hell. 7, τὸν αὐτὸν ἐξιέναι ὑπάνεμον. Sic & cum aduerbio ad locum, aut potius, εἰς, Eurip. Plut. ¶ Item transgredior vt Plat. Polit. τὸ τοῦ ἐκβαίνοντος κολάζειν. ¶ Item exitum habeo, eueniem. item euado Dem. Olynth. 1. πάσῃ δὲ τοῦτ' ἐκβαῖνον ἐκάστῳ. ¶ Item educo. q. d. egredi facio. Odyss. ω. οἱ δ' ἐκβαῖνον ἐβήσαν.

Ἔξβασις, egressus. Odyl. ν, 410. Item exitus euentus apud Aeop. Et euasio, Apol. 2. item figura apud Quintilibro quinto.

Ἐξάσιος, Apollo consecratis ab argonautis ad Cyrenaicam. apud Apoll. lib. 1.

Decomp. Ἀ-ἐκβατος, ex quo non egressus.

Ἐπεξαίνω, egredior.

Εὐεξβατὸς, facilis egressu. Hippocr.

Μετεπαίνω, transcendo, migro, apud Herod. Bud exp. ἐπὶ τὴν ναῦν transeo, apud Aniph.

Παρεξαίνω, digredior, abscedo. Hesiod. Ἐ μὴ τι παρεξίοιμι δικαίης. ¶ Item excedo. vt παρεξαίνειν τὸ μέτρον, apud Ant. apud Plut. in Numa, παρεξαίνειν τὰ νενομισμένα, transgredi.

Παρέξασις, digressio. Item transgressio, excursus. Theophr. Arist. Apud Rhet. digressio à proposito, & quasi euagatio.

Παρεκβατικὸς λόγος, quæ dicuntur per digressionem.

Παρεκβατικῶς, per digressionem.

Ἐμβαίνω, ingredior, vt apud Plut. ἐμβαίνειν εἰς ἴδιον κίνδυνον. Εἰς τὰ ἐμβαίνειν εἰς τὰ ἐξ ἀνάγκης, subire periculum. ¶ Item ingredior vel gradum facio. vt ἐμβῆς εὐθυμὸν ἐμβασίαν, apud Il. ¶ Ἐμβαίνειν τινὶ, insultare alicui, Od. ω. ¶ Apud Herodot. lib. 1. ἐμβαίνειν ἐς φρενῖτιδα in solicitudinem conicci, cura affici.

Ἐμβατὴς ὀνομασὸς, in Pand. in ordinarius iudex, Bud.

Ἔμβασις, ingressus, introitus. Item solium in quo nos lauamus, ex Dioscor. lib. 6. & Alex. Aphr. Ἐμβάσεις Ἀπόλλωνος, insidere contractus quum nauem conscendunt essent.

Ἔμβατη, itidem exp. solium. Ἐμβάτης, sessor, Eurip.

Ἐμβατὴ, calcei quidam vel cothurni. Poll.

Ἐμβατὸς, qui ascendi potest.

Ἐμβατὸν, pro balistæ foramine citatur ex Vitruu.

Ἐμβατικὸς, q. d. ingressiuus. vt ἐμβατικὸν ἐνεργὸν, & ἐμβατικὸν ποιεῖν. Plut. ad quos præsium committebatur.

Ἐμβάδες, pedestri innere. Il. ε. ¶ Est & nomen significans τὸ ἱππικὸν ἀρχαίοτατον χάρτης. Boetio est arca, inquit Bud.

Ἐμβάδες, cothurni. Poll.

Ἐμβάδιον, calceus vel solea Aristoph.

Ἐμβαδικὸν, calcamenta quædam.

Ἐμβατεύω, pedem infero, pedem pono. Aliquando accusl. aliquando cum dat. aliquando cum εἰς.

Διε-

Decomp. Ἀ-ἐμβάτευτος, cui inambulari insistive nequit. Alij exp. inaccessus.

Δυσεμβατὸς, in quo incedi ægrè potest. Hesych. qui teri pedibus & calcari nequit. Aliis, inaccessus, inuius.

Ἐπεμβαίνω, ingredior. vt νηὸς ἐπεμβαίνειν apud Nonnum & apud Dem. ἐπεμβαίνειν dicuntur nautæ & remiges. Item insulto, premo. Soph. in Electra, Ἐχθροῖσιν αὐτὸ ζῶν τ' ἐπεμβῆναι πατρί. Exponitur etiam ἐφεδρεύειν, quod & significat interdum insulto in metaph. signif. Ἐπεμβασις, ἡ, incursus. Ἐπεμβαθὺς, ascendendo, in Epigram. Περιεπεμβαίνειν, insuper insciendere, vel insuper insultare.

Εὐεμβατὸς, ingressu facilis. Hippocr. de victu in morb. acut.

Κατεμβαίνω, per inane gradior. Plut.

Μεταβαίνω, transcendo, vt qui vno mutato nauigio aliud conscendit. Plut. μεταβαίνειν εἰς μυσταγωγίαν.

Ἐπιπαραβαίνω, insuper insulto. Soph. in Electra. Apud Dioscor. ἐπιπαραβαίνω εἰς ὕδωρ, exp. descendo in aquam.

Συμβαίνω, conscendo. vt ἵππων ἐπισυμβῆναι. Il. ε. Et Luc. ἐπιβαὶς τῶν ὤμων. Apud Thuc 1. ἐπὶ δὲ ναῦς ἐπέβαινον. Item cum accusatiuo præpositi, interdum pro conscendere, interdum pro ingredi. vt κελεύσας τὸν ἐπέβαινε, Apoll. 2. Et λειμῶν' ἐπέβαινε, Soph. in Aiace. Item cum dat. vt ἐπιβαὶς ἕζετο ῥαιμάσιν, ex Plut. apophth. ¶ Aliquando exp. inuado. vt ἐπιβαίνειν χαίνει. Odyss. ξ. Sic ἐπιβαίνειν τῷ Ἄλκιδι, apud Dem. Et cum dat. vt Xenoph. Pæd. 5. ἐπιβῆναι τῷ Ἀστυάγει. Et cum accus. vt apud Sophocl. in Aiace. ἐπὶ δ' ἔτλαν πλάγχ' ἐπιβῆναι. ¶ Apud Matth. 21. ἐπιβιβάσαντες ἐπὶ ὄνον, exp. insidens asinæ. ¶ Item peruenio, vt Xenoph. ἐπιβῆναι ἀφνιμένων βιαίων, ad rebonum iactum peruenerunt. Et ἐπιβῆναι ἐπὶ ἐλπίδας, Iliad. 9. facere vt quis ad gloriam perueniat. ¶ Item ingredior, i. gradior, incedo. vt Plutarch. in Lyc. ἐνθυμῶ τὸν ἀνθρωπον ἐπιβαίνοντα.

Ἐπιβάσεις, species saltationis. Hesych.

Ἐπιβάτης, ὁ, qui insciendit, insessor. Od. σ, v. 262. Item pro insessu seu insessione. item pro mobili & agili. Accipitur & pro ἐχθρὸς, vt Od. ψ.

Ἐπίβασις, scansio. Phil. de mundo, item basis, fundamentum. Et ἐπιβασία, occubatio rei alienæ. Hyperidi apud Poll.

Ἐπιβατήριον, scansorius. vt ἐπιβατήριοι μηχαναὶ, machinæ scandendis muris accommodæ, quæ & ἐπιβατήρια dicuntur. Quo vocabulo Synes. metaphorice vsus est pro honoribus & iis rebus quibus ad maius fastigium ascenditur.

Ἐπίβατης, insessor, vector, eques, equo insidens. Greg. Item qui naue aut sua aut conducta vtitur. Plerique pro classiario milite capitur, & qui non remigandi causa sed, tantum pugnandi nauem conscendit. Polyb. lib. 16.

Ἐπιβατικὸς, ad epibatas pertinens. Et τὸ ἐπιβατικὸν, milites classiarij apud Aristot.

Ἐπίβατος, qui conscendi potest. vt ἐπιβατὸν τόπος. Plut. Ἐπίβατος (proparoxit.) subditus, obnoxius. Areth.

Ἐπίβολος, naulum, merces pro conscensa nauj. Od. ο.

Ἐπιβόλη, ἡ, pons qui machinis admouetur ad muros vrbiũ scandendos, vt Bud. apud Arrianum interpr. Item metaphor. pro gradu & via ad rem aliquam. Suid.

Ἐπιβατεύω, sum epibates aut vector. Item ascendo. vt apud Luc. cum genit. ¶ Item vehor, supergredior, inuitor, insisto, incumbo. Greg. ¶ Item inuado, & occupo. mihi vsurpo. vt Plut. in Ant. Συείας ἐπιβατεύοντες ἱμείλου. ¶ Item pro inire de animalibus dictum: vide schol. Aristoph. in Ran. ¶ Apud Xen. in Symp. ἐμβατεύειν τὴν γῆν, percurrere.

Πόθεν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Decomp. Ἀ-ἐπίβατος, inaccessus, ad quem accedere non licet. Plut. in Lyc.

Ἀντεπιβαίνω, vicissim insciendo: vel connrà conscendo.

Καταβαίνω, descendo. Xen. καταβαίνειν ἀπὸ τοῦ ἵππου. ¶ Item descendo, i. demitto me. Basil. ad ilb. Ἅτε δυσπέπτου τοῖς παιδείοις ὡσὶ καταβαίνοντα. ¶ Item incutio, competo, congruo, apud Aristot. Pol. 7.

Καταβασις, ὁ, descensus.

Καταβάδην, tanquam descendendo.

Κατάβασις, descensus.

Καταβάτης, q. d. descensor.

Ἔμβασις, etiam dicitur apud poëtas, pro καταβασις, item καταβάτης pro καταβάτης. vt καταβάτης Διός, καταβάτης κεραυνοῦ, de quibus Eustath. Et fœm. gen. καταβάσις κλιμακὸς apud Apoll. exp. decliuis via. Item καταβαὶς pro καταβατὴς, vt καταβαὶς ὁδὸς κατὰ πρανὲς, per quas descendere possunt homines.

Decomp. Ἀ-συγκαταβαίνω. exp. descendo.

Ἐπικαταβαίνω, exp. itidem, descendo.

Προκαταβαίνω, ante descendo.

Ὑποκαταβαίνω, q. d. insuper descendo. Affertur ex Cebet. pro descendo.

Συγκαταβαίνω, vnà descendo. A Polibio ponitur pro, descendo in locum hosti æquum. ¶ Apud Aristot. Pol. 7. cœo, consentio, incurro, i. competo. A Polybio ponitur pro, demitto me, dedo me, flecto animum meum. Συγκαταβάσεις, demissio synes. Greg. Συγκαταβαίνω. cum demissione apud Areth.

Τποκαταβαίνω, clam descendo. Thuc. ἐκ τῆ τῶν πολεμίων ὑποκαταβῆναι, exp. è muris descenderunt.

Μεταβαίνω, digredior, transgredior, transeo: Arist. Pol. 7. ἐκ τῆ οἰκίας μέρους δύνῃ μεταβῆναι.

Μετάβασις, transitio.

Μεταβατικὸς, q. d. transitiuus. vt μεταβατικὸν αἴτημα, apud Phil.

Μεταβατικῶς, vt μεταβατικῶς κινῆται, apud Phil. quæ transitu moueri & quasi locali motu vti queunt.

Decomp. Ἀ-μετάβατος ῥήματα, apud gram. verba intransitiua

Ἀ-ὑπερμετάβατος, obluctatio in transitu. Plut.

Παραβαίνω, transgredior; transcendo. vt παραβαίνειν τοὺς νόμους, violare leges. ¶ Item prætereo. vt Arist. in Oecon. 2. παρίβαινε τῆς ἡμέρας.

Παραβαίνομαι, transcendor. vnde παραβασὶς νόμου, Thuc. 3. violata lex.

Παράβασις, transgressio. vt παράβασις τῶν νόμων. ¶ In comœdiis quid significet, vide apud schol. Aristoph. Hinc παραβασικὸς μελῳδία, versiculi quibus huiusmodi παράβασις constat.

Παραβασία, poetis idem quod παράβασις. vnde & pro delicto apud Hesiod. in Theog.

Παραβάτης, transgressor, violator legis. ¶ Item qui è curru pugnat. Xen. Pæd. 7. pro eodem dicitur & παραβάτης apud Homer.

Decomp. Ἀ-παράβατος, vt ἀπαράβατος νόμος, apud Epictetum, lex quam nemo transgreditur, vel transgredi potest.

Ἀ-παράβατον ἱερωσύνην in epist. ad Hebr. c. 7. exp. sacerdotiũ quod præterire non potest: & ex sequenti, sacerdotium perpetuum. Ἀ-παράβατος ἀνάμνησις pro ἀπέλπιστος, apud Galen. τὸ ἄπνευς, & apud Paulum Aegin. compositio cuius facultas non fallit.

Περιβαίνω, circumeo. Et apud Homer. circumeo protegendo, vel circumeundo protego.

Περιβάδην ex Polluce exponitur pedibus alternatim motis.

Περιβαίνω, prægredior, antegredior, præcedo. Arist. ὁ περιβαίνων τῇ ἡγεμονίᾳ τὸ δεξιὸν, ἀλλ' ὑπαναβαθεῖ. Et metaph. antegredior, antecedo, antecello, supero. vt Il. ζ. v. 125. ἀπείρῃ μὲν νιῶ γε πολὺ περιβήσεται ἄπαντων ἐν δήμῳ. Ab Hesiodo accipitur & pro, præsum, imperium obtineo: Τρηχὺν περιβήναι. ¶ Item progredior, prouehor, metaph. etiam Polyb. καὶ πῶς εἰς τὴν περιβάσαν ἀμφοτέρων ἀδικίας καὶ πλεονεξίας ἦλθε τις, &c. Et περιβαίνειν ἡ qui progressus est au. progressum ad aliquid fecit. Determpore etiam dicitur. vnde περιβαίνοντος χρόνου, progressu temporis. Itidem περιβαίνειν τῇ ἡλικίᾳ vt τῇ χρόνῳ, qui est ætatis prouectæ. Vitiatisis tamen περιβαίνειν vel περιβεβηκέναι sine adiectione. Item progredior, i. prodeo. vt περιβαίνειν τὸ οἰκίσκου apud Chrysost.

Περίβασις, prægressio vel progressio. Exp. & βουπαμφότων κτήσεις ab Hesych.

Περιβάδην, inter progrediendum, inter eundem, apud Hesiod.

Περίβημα, exp. progressus. A Suida exp. saltus apud Aristoph. in Pluto.

Περιβαίνω, ascendo conscendo, Il. β, Ἠΰτε μέμβλετε θεὸς περιβήσεσθαι μακρὸν ὄλυμπον. Cum dat. in. soluta or. vt Plut. περιβῆναι τῇ κατὰ πολέμῳ & πανδέσμῳ ἰσχυρᾷ μεγάλῃ. Est etiam accedo. vnde περίβασις pro accessu apud Polyb. At Il. ε. λαὸς περίβασις est pro λαὸς ἐμάχας, calcibus insultans.

Περίβασις, ascensus. Item accessus, apud Polyb.

Περιβατὸς, vt χωρίον ὑπὸ ἑκατοντάδων ἡμάτων, ex Xen. locus quem mors conscendere, vel ad quem accedere nequeat.

Decomp. Ἀ-περίβατος, inaccessus. vt Luc. in Cauc. δόκιμος πέτρας καὶ ἀπερίβατος.

Συμβαίνω, congredior, pedem confero. Soph. in Aiace, Ὅ' ἀδαμὰς φῆς ἀδάμαντος συμβῆναι ποδί. vbi schol. exponit. συμπλακῆναι. ¶ Item conuenio, trantigo, paciscor, fœdus ineo. Thuc. συμβήσεται τοῖς πλατταῖσι σὺς τὰ αὐτὰ παραδοῦναι καὶ ἄπολα, dum illis pepigerunt. vel fœdus inierunt. Alibi cum ἀπὸ iungit, ξυνίεσαν ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων. Et συνίσησαν εἰς πολὺ ex Herodoto in Clione. Et ex Aristoph. κοινῇ ξυνίεμεν, inter nos conuenit. Idẽ in Ranis. Οὐκ ἂν δὲ ἀθλιώτερος συμβαίνοι ἀκροάσεως, non conueniebat athenienibus cum aeschylo. ¶ Item consentio. vt apud Synes. epist. 58. Ὁ γὰρ ὄγκος ἡ γλαῦξ τῇ γνώμῃ συμβαίνει, lingua cum mente conscribat. Et συμβαίνει, conuenit, consentaneum est. sæpe apud Aristot. ¶ Item contingo, euenio. Dem. συμβαίνει παρὰ γνώμην λέγειν. Et Thucyd. lib. 2. ξυνέβη καὶ ἀθλιώτερος τῶν, hoc Athenienibus vsu venerat. Sæpissimè ponitur cum infinit. Apud Plat. epist. 7. cum participio, ξυνίεσι ἡγούμενος. Et impersonaliter συμβαίνει, contingit, euenit. τὰ συμβαίνοντα & τὰ συμβαὶ, seu συμβάντα, quod contigit, interdum, euentus exp.

Συμβιβαστὸς, per accidens.

Σύμβασις, compositio, pacificatio Thuc. lib. 1. ἀφ' ἑτέρας ξυμβάσεως ἐχώρησαν Et ξύμβασιν ποιεῖσθαι, lib. 1. Item fœdus, pactum

ctum, conuentum, sæpe apud Ioseph. Συμβατέον, compositionis desiderio teneor, apud Thuc.

Συμβατικὸν λόγος, apud Thuc. & Plut. sermo de pace componenda. Συμβατικὸς, q.d. pacificatorie, Plut. Συμβατικὸς λόγος, vt συμβατικῶς, apud Thuc.

Vide comp. Ἀσύμβατος, qui compositionem non admittit, qui à pacificatione est alienus, Plutarch. τὸ ἀσύμβατον, Greg. quæ dissident. Item non conuenientes, non congruens, incohærens, Ἀσύμβατος, alieno à compositione animo. Plut. Δυσύμβατος, ægrè coiens seu conueniens, ægrè sociabilis, Plut. Syn. p. 4.

Ἐπισυμβαίνω, q. d. superaccido. insuper accido. Bud. exp. potest accidere, accedere, vt qualitas subsantiæ. Basil. vide Theophr. Παρασυμβαίνω, idem quod σύμβαινω. Luc. (mistocl.

Ὑπερβαίνω, (ambi)gredior, præter gredior, transcendo. Herodot. ὑπερέβησαν ἐς πύργον, turrim transcenderunt. Iungitur tamen potius accus. vt Chrysost. τὰς ἐφοδους ὑπερβῆναι. Apud Arr. autem lib. 1. cum ἐς habetur, ὑπερεβησαν ἐς τὸν τειχος, muros transcendisse, & ita peruenisse in vrbem. Et peculiariter pro ascendere tuggestum, ex Aristoph. Conc. Est etiam excedo, supero. vt ὑπερβῆναι πάσαν ἀδικίαν. Plutarch. in Numa, omnem absurditatem excessit. Genit. Etiam habet pro supero, antecello, præsto, vt πάντ' ἔτι ἄλλων ζώων ὑπερβέβηκεν ἀνθρωπος, Aristot. de mun. Ὑπερβεβηκότες. dies intercalares. Bud. ex Macr. Idem 8. ὑπερβαίνω, exponit etiam prætereo, apud Æschinem. ¶Item transmitto, i. non dico, Ilocr.

Ὑπερβασις, pro quo Ὑπέρβασια apud Poëtas, transgressio. & metaph. delictum. Hesiod. ὑπερβάσιας ἀλεύειν.

Ὑπερβατὸς, qui transcendi seu transiri potest. Sed ἀπερβατὸς, à Rhetor. dicitur traiectus verborum ordo, quæ quasi transcendant. vide Fab.

Ὑπερβατὸς, exp. in transitu, in transcursu, i. defunctorie, perfunctorie. Hippocr.

Ὑπερβατὸς ἡμέρα, supergrediens. Areth. in Apocal. 890. Et alibi pro immodico. Bud. Ὑπερβάθμιον πέδα πίμπλη, non iusto passu gradatim progredi, sed transultare aliquem locum. Ammon. in Aristot. Categ.

Ὑποβαίνω, (q.d. subgredior.) descendo. vnde ὑποβήναι subesse & inferiorem esse, vnde ὑποβῆναι apud Hermog. subest, secundarium est, *id est*, minus præcipuum est: vel, tanquam species est sub genere, vel est tanquam fundamentum. Et apud Platonem, ὑποβεβηκέναι, descendere, i. decrescere, inferius esse. & apud Suidam, inferiore conditione esse. Item apud Dionē Areopagitā, ὑπερβεβηκὼς, cum gen. inferior. cui opponit ὑπερβεβηκώς. ¶Item pro retrogradi apud Gal.

Ὑπόβασις, subucula, subligaculum, Hesych. ¶Pro basi ponitur apud Areop. in schol.

Ὑπόβαθρον, τὸ, fulcrū, vel potius solum, ex Xen. Apomn. 1.

Ὑποβάθρα, ἡ, idem. Cyril. Exponitur etiam fundamentum & scabellum. Quidam exp. etiam subsellium.

Ὑποβάθμις, scabellum. Hesych.

Comp. nomina, in βας desinentia.

Χιονόβατες, per niues gradiens.

Ἀλίβατος, Κορύβας, Λυκόβας, Ὀκείβας, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Alia comp. in βαίνων desinentia.

Ἀκροβάθρων ωνος, ὁ καὶ ὤ, summis pedum digitis ingrediens, erectus incedens. Prop. id, erectus in summos pedum digitos, apud Basilium.

Βεβηβάθμων. panis epith. apud Theocr. idyll. 32.

Δίβατος, ου. ὁ & ὤ. qui duobus pedibus incedit. bipes. Eurip.

Ἱππόβατος, qui equum conscendit, eques. Eurip. πρὸς ἱππόβατα ἅρματα, equestres copias. apud Aristoph. ἱππόβατα ῥήματα, grandia verba & quæ quasi equo inuehuntur sublimi & magnifico.

Λοξοβάτων, obliquè incedens. Hesych.

Μονοβάτων, vt μίτρᾳ μονόβατος in quo Simmiæ Rhodij, metrum singularis incessus.

Ὀπισθοβάτων, qui retrorsum redit, qui retrò cedit, retrogradus. in Epigr.

Οὐρανοβάτων, qui cœlum scandit, vel qui per cœlum graditur, Suid.

Ταχυβάτων, celerigradus. vnde πυκνὸν βάτων ὄρνις, apud Suidam.

Τετραβάτων, quadrupes. Eurip. in Phœniss. ἅρμασι τετραβάτοισι, quadrigis, curribus quatuor rotarum, vel quadrijugis currib.

Τετρασβάτων, hircinis incedens pedibus, hircinos pedes habens. Panis epith. est apud Aristoph. Latini capripedem vocant.

Ὑψιβάτων, sine ὑψίβατος, altigradus. altè gradiens, altè vel in alto incedens. Hesych.

Alia comp. in βάτος. βατίων, βάτης desinentia.

Ἀβατος, ὁ καὶ ἡ, inaccessus, inuius, impervius, auius. vt ὁδὸς ἄβατος, via inuia. Ἄβατος Ἐλάς, Ilocr. ad Nicoclem, inaccessa Græcia liberum & tutum accessum non habens. ¶Item accessu vel aditu difficilis, accessum siue aditum difficilem habens: pro δύσβατος. vnde ἄβατος ἰρημία apud Æschyl. ¶Item facer, non adeundus, Suid. Sic apud Plutarch. ἄβατ πολυπρ-

πρὰξις ἄβατ τις πικτῶν. Sic & Dei templum ἄβατος sibi esse dicit Theodosius apud Theodoritum, quod ipsis et iam seruiens fecerat αὐτοῖς. Hinc & ἄβατος substantiuè positum apud Phot. Probi. pro adyto, ὁ τοῦ ἀβάτου θεοῦ Διός. ¶Item desertus, deuius. Suid.

¶Ἄβατος ἴλαφος, non inita cerua. Luc. Idem ἵππος ἄβατος vocat quibus nondum quis insedit.

Ἀβρόβατος, dicitur à Plat. animal terrestre, quod terram suis pedibus tangit. Ἀβρόβατος, q.d. fyluigradus. qui per fyluas graditur. apud Athen.

Ἀγχίβατος, q.d. altigradus, altus. vt ὑψίβατος πρίτνος, Sophoc. in Aiace.

Ἀδιβατέω, ῶ, super phallo incedo. Luc.

Ἀδιβάτης, ου. ὁ καὶ ἡ, qui æri seu æreis fundamentis insistit. vt κολοσσὸς ἀδίβατος, Il. 8.

Ἀγρόβατος, dicitur Pan. in Epigr. quod exp. initor capellarum.

Ἀγυιβατέω, ῶ, choros agitatum vado. Suid.

Ἀγυιεύς, Πρόβατον, quomodo huc pertineant, vide suis locis:

Composita ex βάω & ναω, βαδίζω.

Ἀναβαδίζω, abeo, discedo.

Ἀναβαίνω, pertranseo. Bud.

Ἀναβάσιος, quæ montes pererrant, ferarum epith.

Ἀναβατὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Comp. ex βάσκω.

Ἀναβάσκω, pro ἀναβαίνω. A Suida exp. ἀδιείρημαι & ἀδιέπω.

Ἀναβάσκω, actiua signif. fumitur. Il. β. κρανὸν ὑπεβασκίμβυ ἥας Ἀθήνας, inducere in exitium. q.d. imponere super exitium, quasi ad alcensum dando. Ducta metaphora ab iis qui imponuntur equis.

Ἀναβήσκω, apud Hom. pro πεπρωμένον εἶναι.

Composita ex βαίνω.

Ἀναβαίνω, progredior. idem quod ἀναβήσσω. Od. α.

Ἀναβαίνω, accedo. Plat. in Phædro, ἀφ' οὗ ἂν μὴ ἐπὶ τοῦτο ἀναβῇς τὸ σοφιστικὸν ἐξ quibus si quis fidem non habeat.

Ἀναβαίνω, vnà eo, comitor. Hesych. Item συμβαίνω, pro συναναβαίνω, & διαβαίνω, apud eundem.

Comp. ex βιβάζω.

Ἀναβιβάζω, ascendere facio, simpono. vt ἀναβιβάζω ἐφ' ἅρμα. Apud Xenoph. ἀναβιβάζειν τὴν ἱππίαν, instruere equo, dare equum. Metaphoricè vtitur paul. Plut. ἀναβιβάζειν εἰς ὕμνους προγόνους, ornare honoribus. promouere seu prouehere ad honores. ¶In voce media ἀναβιβάζομαι, ascensurum produco, prodire facio, produco. Andoc. Ὅτε δὲ ἀναβιβάσαιμην δυπεράλυρον ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν. Item passiuè imponor, attollor. Item in equum tollor. apud Xen. Item producor in medium.

Decomp. Ἐκαναβιβάζω pro ἀναβιβάζω, q.d. superascendere facio. Thuc. 3. ἐκαναβιβάσαντες αὐτῶν πρὸς τὰς πλίνθους, sublatis in turres pluribus.

Καταβιβάζω, descendere in terram facio, expono in terram. Thucyd. lib. 7. ἐς τὴν Ταυρικὴν ἀποβιβάσαι αὐτούς. Et apud Plut. Δημοσθένους τὸν στρατὸν καταβιβάσαντος εἰς τὴν Αἰτωλίαν. Quidam etiam exp. tralicio. trāsmitto.

Μεταβιβάζω, traiicio, transmitto, μεταβαίνειν facio. Xen. Herodot.

Decomp. Συμμεταβιβάζω, vnà traduco.

Μεταβιβάζω, inficiendere facio. Ilocr. de pace, τὰς θήκας ναυσὶν ἀναβιβάζειν.

Ναυβατέω, ῶ, ἐ, naui educo & emitto, exire facio. Xen. Hell. 1. idem quod ἀναβιβάζω. Ἐναυβατέω τὸ ἀφέδρημα, Bud. in Pand. exp. exequi.

Ναυβάτης, ου, ὁ, idem Eud. exp. exactor rei iudicatæ, exequutor sententiæ, apparitor, viator qui in ius vocat.

Decomp. Μεταπεναβιβάζω, alio expono, transpono. Thuc.

Παραβιβάζω, impello: induco: introduco: cui opponitur ἐξάγω. Plat. παραβιβάζω εἰς τὸν πόλεμον. Sic & apud Dem. & Xen. Apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἀμελέστερον παραβιβάζουσι τὸν ὕδρωπα.

Decomp. Ἀντιπαραβιβάζω, vicissim seu in locum alterius impono, substituo. Dem. Philip. 1. διὸ ἐκαλεῖτε πάλαι αὐτὸν βιβάζειν.

Προβιβάζω, ascendere facio, induco; adduco. Plat. in epist. 7. εἰς τὸν ἵππον προβιβάσας. Sic & Luc. 10:

Συμβιβάζω, descendere cogo, deduco. Plut. in Them. συμβιβάζει τὸν πόλεμον ἐκεῖσε Ἀθηναίων. Synes. cum accus. & genit. dixit. συμβιβάσαι τινὰ τοῦ πολιτεύεσθαι. Apud Diosc. verò, συμβιβάσθαι ὄζῃ τῆς πόας τὸ τῇ ἰσχίῳ, exp. reducatur ad tertiam partem decoquendo.

Συναναβιβάζω, transfero, auerto, alio abduco. Aristoph. in pace ἐκεῖ δ' ἅπαν φασὶ πρὸς σὲ συναναβιβάζεσθαι. Est etiam; ab opiniones deduco, μεταβιβάζω εἰς ἄλλο. Apud Alex. Aphrod.

Προβιβάζω, produco, ob oculos pono. Act. 19. ¶Item produco; defatigo, impello & porrò ire facio; promoueo, hoc est, augeo, & amplioram prouecho, apud Greg. Item proficere facio & prodesse. Xen. Apom. 1. Cliens itidem & litigator patroni causam acturi os faciens atque instruens, αὐτὸν προβιβάζει διδάσκων. apud Arist. neutraliter capitur pro, prius ineo, in re. de hist. animal. de capro: ἐκβάλλῃ δ' ἐπὶ θηλείας προβιβάσας. Item, admouco, adiungo, accedere facio, promouco, sito, statuo, loco. Plut. in Pompeio, ὡς οἱ μὲν πόλεις προβιβάσαντες ἐπὶ τὸν Ἀρμενίων βασιλέα ἔζωσιν ἐξέστασι. Item, incito, impello; adduco, verbis videlicet. Luc. Aristoph. Xen.

Σχοινοβατέω, ῶ, ἐ, ἡ, qui funi iunceo inambulat, funambulus. Σχοινοβατέω, idem quod πεζοβατέω, q.d. celerigradus, pernix. Eurip. pides.

Σχοινοβατέω, & Ionicè τεχνοβατέω, per aspera incedo. Hippocr. ep. au Demag.

Σχοινόβατος, per humida ambulans. vnde ὑγροβατικὴ ζωὴ, quæ hūmida permeant. Apud Athen. Plat. in Volit.

Σχοινοβατέω, q.d. fyluigradus. qui per fyluas graditur. apud Athen.

Τελοβάτης, q.d. altigradus, altus. vt ὑψίβατος πρίτνος, Sophoc. in Aiace.

Ὑπερβαίνω, ῶ, super. Hesych. Nub.

Ὑπερεβατέω, pea ætherem incedo, Luc. Ὑπερεμβατέω, idem. Epigr.

Ὑπερβατὸς, ὁ καὶ ἡ, per spinas seu sentes gradiens, q.d. spinigradus. vt ἀκανθοβατὴς πτερὸς ὀπῆς, in Anth. epigr. in form. geo. Ἐμὲ ἀκανθοβατὴς ἀκρὶς.

Ὑπερβατέω, ῶ, summis pedum digitis gradior. in digitos erigor. Luc. Item superbè incedo, apud Suid.

Ὑπερβατικὸς, exp. scansorios, ex Vitruuio.

Ὑπερβατὸς, marigradus apud Athen.

Ὑπερβατέω, ῶ, per colles gradior seu incedo.

Ὑπερβοβατέω, arbores scando. Epigr.

Δυσβατὸς, qui difficulter adiri aut scandi potest. imperuius. Rhodian. lib. 4. Δυσβατὸς, substantiuè neut. den. adeundi seu scandi difficultas apud eundem lib. 2.

Δυσεπαναβίβαστος, difficilem aditum aut transitum facio. Ilocr.

Ἐμβατήριος ὦδὴ, hydraulica organa quæ aquam bibentia ascensu mouent figilla ceteraque. quæ delectationibus oculorum & aurium seruiunt ebla ndiuntur, teste Vitruu. lib. 10. c. 12.

Ἐναυβατέω, qui per paludes graditur. Aeschyl.

Ἔφοδος, qui facilè adiri aut transiri potest, peruius. Xen.

Ἡλιοβατέω, ῶ, accedo. Plat. in Phædro, ἀφ' οὗ ἂν μὴ ἐπὶ τοῦτο ἀναβῇς τὸ σοφιστικὸν ἐξ quibus si quis fidem non habeat.

Ἱππεύω, ῶ, vnà eo, comitor. Hesych. Item συμβιβάσαι, pro συναναβιβάσαι, & διαβαίνω, apud eundem.

Comp. ex βιβάζω.

Ἱππεύω, ascendere facio, simpono. vt ἀναβιβάζω ἐφ' ἅρμα. Apud Xenoph. ἀναβιβάζειν τὴν ἱππίαν, instruere equo, dare equum. Metaphoricè vtitur paul. Plut. ἀναβιβάζειν εἰς ὕμνους προγόνους, ornare honoribus. promouere seu prouehere ad honores. ¶In voce media ἀναβιβάζομαι, ascensurum produco, prodire facio, produco. Andoc. Ὅτε δὲ ἀναβιβάσαιμην δυπεράλυρον ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν. Item passiuè imponor, attollor. Item in equum tollor. apud Xen. Item producor in medium.

Decomp. Ἐκαναβιβάζω pro ἀναβιβάζω, q.d. superascendere facio. Thuc. 3. ἐκαναβιβάσαντες αὐτῶν πρὸς τὰς πλίνθους, sublatis in turres pluribus.

Καταβιβάζω, descendere in terram facio, expono in terram. Thucyd. lib. 7. ἐς τὴν Ταυρικὴν ἀποβιβάσαι αὐτούς. Et apud Plut. Δημοσθένους τὸν στρατὸν καταβιβάσαντος εἰς τὴν Αἰτωλίαν. Quidam etiam exp. tralicio. trāsmitto.

Μεταβιβάζω, traiicio, transmitto, μεταβαίνειν facio. Xen. Herodot.

Decomp. Συμμεταβιβάζω, vnà traduco.

Μεταβιβάζω, inficiendere facio. Ilocr. de pace, τὰς θήκας ναυσὶν ἀναβιβάζειν.

Ναυβατέω, ῶ, ἐ, naui educo & emitto, exire facio. Xen. Hell. 1. idem quod ἀναβιβάζω. Ἐναυβατέω τὸ ἀφέδρημα, Bud. in Pand. exp. exequi.

Ναυβάτης, ου, ὁ, idem Eud. exp. exactor rei iudicatæ, exequutor sententiæ, apparitor, viator qui in ius vocat.

Decomp. Μεταπεναβιβάζω, alio expono; transpono. Thuc.

Παραβιβάζω, impello: induco: introduco: cui opponitur ἐξάγω. Plat. παραβιβάζω εἰς τὸν πόλεμον. Sic & apud Dem. & Xen. Apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἀμελέστερον παραβιβάζουσι τὸν ὕδρωπα.

Decomp. Ἀντιπαραβιβάζω, vicissim seu in locum alterius impono, substituo. Dem. Philip. 1. διὸ ἐκαλεῖτε πάλαι αὐτὸν βιβάζειν.

Προβιβάζω, ascendere facio, induco; adduco. Plat. in epist. 7. εἰς τὸν ἵππον προβιβάσας. Sic & Luc. 10:

Συμβιβάζω, descendere cogo, deduco. Plut. in Them. συμβιβάζει τὸν πόλεμον ἐκεῖσε Ἀθηναίων. Synes. cum accus. & genit. dixit. συμβιβάσαι τινὰ τοῦ πολιτεύεσθαι. Apud Diosc. verò, συμβιβάσθαι ὄζῃ τῆς πόας τὸ τῇ ἰσχίῳ, exp. reducatur ad tertiam partem decoquendo.

Συναναβιβάζω, transfero, auerto, alio abduco. Aristoph. in pace ἐκεῖ δ' ἅπαν φασὶ πρὸς σὲ συναναβιβάζεσθαι. Est etiam; ab opiniones deduco, μεταβιβάζω εἰς ἄλλο. Apud Alex. Aphrod.

Προβιβάζω, produco, ob oculos pono. Act. 19. ¶Item produco; defatigo, impello & porrò ire facio; promoueo, hoc est, augeo, & amplioram prouecho, apud Greg. Item proficere facio & prodesse. Xen. Apom. 1. Cliens itidem & litigator patroni causam acturi os faciens atque instruens, αὐτὸν προβιβάζει διδάσκων. apud Arist. neutraliter capitur pro, prius ineo, in re. de hist. animal. de capro: ἐκβάλλῃ δ' ἐπὶ θηλείας προβιβάσας. Item, admouco, adiungo, accedere facio, promouco, sito, statuo, loco. Plut. in Pompeio, ὡς οἱ μὲν πόλεις προβιβάσαντες ἐπὶ τὸν Ἀρμενίων βασιλέα ἔζωσιν ἐξέστασι. Item, incito, impello; adduco, verbis videlicet. Luc. Aristoph. Xen.

Σχοινοβατέω, ῶ, ἐ, ἡ, qui funi iunceo inambulat. seu simpl. funi inambulo.

Σχοινοβάτης, idem quod πεζοβάτης, q.d. celerigradus, pernix. Eurip. pides.

Σχοινοβατέω, & Ionicè τεχνοβατέω, per aspera incedo. Hippocr. ep. au Demag.

Σχοινόβατος, per humida ambulans. vnde ὑγροβατικὴ ζωὴ, quæ hūmida permeant. Apud Athen. Plat. in Volit.

Σχοινοβατέω, q.d. fyluigradus. qui per fyluas graditur. apud Athen.

Τελοβάτης, q.d. altigradus, altus. vt ὑψίβατος πρίτνος, Sophoc. in Aiace.

Ὑπερβαίνω, ῶ, super. Hesych. Nub.

Ὑπερεβατέω, pea ætherem incedo, Luc. Ὑπερεμβατέω, idem. Epigr.

Ὑπερβατὸς, ὁ καὶ ἡ, per spinas seu sentes gradiens, q.d. spinigradus. vt ἀκανθοβατὴς πτερὸς ὀπῆς, in Anth. epigr. in form. geo. Ἐμὲ ἀκανθοβατὴς ἀκρὶς.

Ὑπερβατέω, ῶ, summis pedum digitis gradior. in digitos erigor. Luc. Item superbè incedo, apud Suid.

Ὑπερβατικὸς, exp. scansorios, ex Vitruuio.

Ὑπερβατὸς, marigradus apud Athen.

Ὑπερβατέω, ῶ, per colles gradior seu incedo.

Ὑπερβοβατέω, arbores scando. Epigr.

Δυσβατὸς, qui difficulter adiri aut scandi potest. imperuius. Rhodian. lib. 4. Δυσβατὸς, substantiuè neut. den. adeundi seu scandi difficultas apud eundem lib. 2.

Δυσεπαναβίβαστος, difficilem aditum aut transitum facio. Ilocr.

Ἐμβατήριος ὦδὴ, hydraulica organa quæ aquam bibentia ascensu mouent figilla ceteraque. quæ delectationibus oculorum & aurium seruiunt ebla ndiuntur, teste Vitruu. lib. 10. c. 12.

Ἐναυβατέω, qui per paludes graditur. Aeschyl.

Ἔφοδος, qui facilè adiri aut transiri potest, peruius. Xen.

Ἡλιοβατέω, ῶ, accedo. Plat. in Phædro, ἀφ' οὗ ἂν μὴ ἐπὶ τοῦτο ἀναβῇς τὸ σοφιστικὸν ἐξ quibus si quis fidem non habeat.

Ἱππεύω, ῶ, vnà eo, comitor. Hesych. Item συμβιβάσαι, pro συναναβιβάσαι, & διαβαίνω, apud eundem.

Comp. ex βιβάζω.

Ἱππεύω, ascendere facio, simpono. vt ἀναβιβάζω ἐφ' ἅρμα. Apud Xenoph. ἀναβιβάζειν τὴν ἱππίαν, instruere equo, dare equum. Metaphoricè vtitur paul. Plut. ἀναβιβάζειν εἰς ὕμνους προγόνους, ornare honoribus. promouere seu prouehere ad honores. ¶In voce media ἀναβιβάζομαι, ascensurum produco, prodire facio, produco. Andoc. Ὅτε δὲ ἀναβιβάσαιμην δυπεράλυρον ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν. Item passiuè imponor, attollor. Item in equum tollor. apud Xen. Item producor in medium.

Decomp. Ἐκαναβιβάζω pro ἀναβιβάζω, q.d. superascendere facio. Thuc. 3. ἐκαναβιβάσαντες αὐτῶν πρὸς τὰς πλίνθους, sublatis in turres pluribus.

Καταβιβάζω, descendere in terram facio, expono in terram. Thucyd. lib. 7. ἐς τὴν Ταυρικὴν ἀποβιβάσαι αὐτούς. Et apud Plut. Δημοσθένους τὸν στρατὸν καταβιβάσαντος εἰς τὴν Αἰτωλίαν. Quidam etiam exp. tralicio. trāsmitto.

Μεταβιβάζω, traiicio, transmitto, μεταβαίνειν facio. Xen. Herodot.

Decomp. Συμμεταβιβάζω, vnà traduco.

Μεταβιβάζω, inficiendere facio. Ilocr. de pace, τὰς θήκας ναυσὶν ἀναβιβάζειν.

Ναυβατέω, ῶ, ἐ, naui educo & emitto, exire facio. Xen. Hell. 1. idem quod ἀναβιβάζω. Ἐναυβατέω τὸ ἀφέδρημα, Bud. in Pand. exp. exequi.

Ναυβάτης, ου, ὁ, idem Eud. exp. exactor rei iudicatæ, exequutor sententiæ, apparitor, viator qui in ius vocat.

Decomp. Μεταπεναβιβάζω, alio expono; transpono. Thuc.

Παραβιβάζω, impello: induco: introduco: cui opponitur ἐξάγω. Plat. παραβιβάζω εἰς τὸν πόλεμον. Sic & apud Dem. & Xen. Apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἀμελέστερον παραβιβάζουσι τὸν ὕδρωπα.

Decomp. Ἀντιπαραβιβάζω, vicissim seu in locum alterius impono, substituo. Dem. Philip. 1. διὸ ἐκαλεῖτε πάλαι αὐτὸν βιβάζειν.

Προβιβάζω, ascendere facio, induco; adduco. Plat. in epist. 7. εἰς τὸν ἵππον προβιβάσας. Sic & Luc. 10:

Συμβιβάζω, descendere cogo, deduco. Plut. in Them. συμβιβάζει τὸν πόλεμον ἐκεῖσε Ἀθηναίων. Synes. cum accus. & genit. dixit. συμβιβάσαι τινὰ τοῦ πολιτεύεσθαι. Apud Diosc. verò, συμβιβάσθαι ὄζῃ τῆς πόας τὸ τῇ ἰσχίῳ, exp. reducatur ad tertiam partem decoquendo.

Συναναβιβάζω, transfero, auerto, alio abduco. Aristoph. in pace ἐκεῖ δ' ἅπαν φασὶ πρὸς σὲ συναναβιβάζεσθαι. Est etiam; ab opiniones deduco, μεταβιβάζω εἰς ἄλλο. Apud Alex. Aphrod.

Προβιβάζω, produco, ob oculos pono. Act. 19. ¶Item produco; defatigo, impello & porrò ire facio; promoueo, hoc est, augeo, & amplioram prouecho, apud Greg. Item proficere facio & prodesse. Xen. Apom. 1. Cliens itidem & litigator patroni causam acturi os faciens atque instruens, αὐτὸν προβιβάζει διδάσκων. apud Arist. neutraliter capitur pro, prius ineo, in re. de hist. animal. de capro: ἐκβάλλῃ δ' ἐπὶ θηλείας προβιβάσας. Item, admouco, adiungo, accedere facio, promouco, sito, statuo, loco. Plut. in Pompeio, ὡς οἱ μὲν πόλεις προβιβάσαντες ἐπὶ τὸν Ἀρμενίων βασιλέα ἔζωσιν ἐξέστασι. Item, incito, impello; adduco, verbis videlicet. Luc. Aristoph. Xen.

Συναβιβάζω, concilio, coire in amicitiam facio, ad amicitiam fœdúsque adduco. Thuc. συναβιβάζω ἐς ὁ τι ἂν Περδίκκαν Ἀθηναίοις. ¶Item compingo, coagmento. Fabri enim lignarij seu tigurarij ligna συμβιβάζουσι, quum illa inter se committendo aptandóque coire faciunt. Item accommodo & ad cohærentiam adduco; conuenire facio, cōfero. Greg. contra Iul. Apud Plat. in Hipp. min. συμβιβάζω τὰ λεγόμενα, mente recolo quæ dicta sunt, eáque inuicem confero, vt si consentanea sint, intelligam. ¶Item conijcio. Act. Apost. cap. 16. ¶Item doceo, instruo, apud Platonem 40. & 1. Cor. 2.

Συμβιβάζω, concilior, cōciliatus. Item compingor, coagmentor, &c. vt ad Col. 2. & ad Eph. 4.

Συμβιβασμὸς, pactum, translactio, concordia. in Pand.

Συμβίβασις, ep. κτίσεως, διάθεσις, πῆξις. Hesych.

Συμβιβαστικὸς, pacificatorius. Plut.

Ὑπερβιβάζω, exp. traduco, traijcio, transfero, transcendere facio: Ὑπερβιβασμὸς, ὁ, figuræ nomē apud grammaticos: vt quum vel accentus vel litera ex vna syllaba in aliam traducitur: quemadmodum in ὕραξα, quod fit ex ὑακίνθου pro ὑρακίνθου. Sic & Plutarchus in vita Homeri ὑπερβιβάζειν τὸ νοούμενον καὶ μὴ λεγόμενον vocat quum κράδιος pro κραδίης ponitur pro κραδίῃ.

Ὑποβιβάζω opponitur τῷ ἀναβιβάζω, vt Bud. scribit. ¶Est etiam subduco. Dioscor. lib. 1. cap. 35. ὑποβιβάζει ὑδρωπικοὺς τὸ χολῶδες. ¶Item minuo. Hesych.

Ὑποβιβαστὸς, subducendi vim habens.

Decomp. Ἀνεκυποβιβάζω, subducitu difficilis. Dicitur de cibo qui ægrè per aluum subduci potest.

Composita remotiora.

Ἀβαξ, Ἀκρόβατος, Ἄμβων, Ἀμφισβατέω, Ἀπάτουρος, Θάλαμος, Κίβδος, Λάβη, Πεζόβατος, πτίσβυς, Γαμβὸς, Σκαμβὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Βαῖος, ου, ὁ, paruus. Βαιὸς ἰδεῖν, paruus aspectu. βαιὸς πίναξ. paruum saxum. Et κατὰ βαῖον, *id est*, κατὰ μικρὸν, apud Dionys. de situ orbis. Oppian. in comparat. dixit βραχύτερος τέρμοσι τ' ὀφθαλμοῖσι παῦρα λεπτοῖς, in minoribus lepores termantur. ¶Item modicus, paucus, seu (quod proprie βαιὸς significare Suidas dicit) vnus: vt apud Soph. σπάνιος γὰρ ἐφάνη βαιὸς. ἢ παῖδες ὄζων λεπτὸς αὖ βαῖος: idem in Aiace. Ὁ δ' ἢ εἷπε ποῦ μοι βαῖ, ἀείσῃ' ὑμεναίους. & aduerbialiter apud eundem, Τί βαιὸν ὕστερ' ἀνέτεινα τῆς συμφορᾶς; Quid tam parum curas? * Etym. deducit à βαίνω. Vide & sequens ῥάβδος.

Ῥάβδος, idem quod & βαῖος. Proprie verò ῥάβδος esse tradunt τὸ ἀπὸ σημειώσεως βάσιν μὴ ἔχον, q.d. ἀσήμου πάθους: vel per ἀφαίρεσιν τοῦ β. à βαΐος factum. Il. β. ἐστεπτο δ' ἀβαΐων, ne tantillum quidem.

Βάτος, siue βάϊον, rāmus palmæ; arboris. Ioan. cap. 12. ἔλαβον τὰ βάια τῶν φοινίκων. Sic Macch. lib. 1. cap. 13. μετὰ βάϊων.

* Etym. deducit παρὰ τὸ βίος πίνομαι; quod non facilè reuelli possit.

Βάττα siue βάττη, ἡ, lana cōsuta ex torio seu pellibus. Idē quod ἄκτιος σισύρα. vide Sch. Aristoph. in Vespis. & Poll. lib. 7. & 10.

Βαῖνος, ου, ὁ, piscis gobio assimilis, alio nomine dictus ἔλαφος, vt refert Etym. Huius meminit Athen. lib. 7. vide & Eust. Il. ν. & Erasm. Adag.

Βάκανον, apud Alex. Trall. & P. Aegin. dicitur esse raphani, i. brassicæ semen: seu ἡ σπερμή. Apud eundem P. Aegin. est medicamentum quoddam hepaticon ἀφ' οὗ βακάνου, quod & à Nicol. Alex. describitur.

Βάκκαλος, ου. ὁ, Suid, & Hesyc. qui magnæ quidem staturæ est, sed stultus & mulierosus. Menandrum in Hymnide pro mulieroso posuisse testatur idem Hesl. idem exp. eunuchus; exsectus. euitatus, spado; castratus. * Etym. Ἐκ τοῦ βαλλοῦ pleonasmo ϝ & diei tradit pro βάκκαλλον, i. e. ἀφροδίσιον τὸ αἰδοῖον μὴ ἔχοντα. Nam βάλλαν, inquit, τὸ αἰδοῖον dicitur. Sic vtitur Antiph. apud Ath. lib. 4.

Βάκκαρις, siue Βακχάρεια. baccar seu bacchar, baccaris, siue baccharis: herba odorata, de qua Dioscor. lib. 3. c. 21.

Βακκάρινον siue Βακχάρινον ἔλαιον, oleum seu vnguentum ex baccari. Hippoc.

Κυστοβάκχαια, qui nates sibi baccari inungit. Hesych.

Βακτηρία, ας, ἡ, bacculus, scipio. Plutarch. in Lycurgo, φέρειν βακτηρίαν ὑπολαμβάνοντες ἀπιμανῆναι; baculum gestare. Xen. Hellen. 6. τὸν ἰδιωτικὸν βακτηρίαν, τὸ τῆς ὑπερτάτης ἐπιπλέξιν. Ité βακτηρία γεροντική apud Theophr. scipio senilis, baculus quo senes innituntur. Reperiri tradunt & βακτήριον, neutrō genere apud Aristoph.

Βακτηρίων, baculo inniti, scipionte se fulcire, ὑπεστήριζεν ἐμαυτὸν, seu στηρίζω. Gregor. Naz. de baptismo βακτηρίζοντες πεζεβατικῶς, senum more baculis innitentes.

Βάκτρον, ου, τὸ, idē quod βακτηρία seu βακτήριον, ex quo & per syn-

copen factum est, *id est*, baculus, scipio. Eurip.

βακτρεύω idem quod βακτηρεύω.

βάκτρευμα, τὸ, nixus ille in bacculum. Item baculus ipse quo nitimur & quo quo fulcimus nos. Eurip.

βακτριασμὸς, ὁ genus lasciuæ saltationis apud Poll. l. 4.

BA'KXOΣ, ου, ὁ, furore à dæmone quopiam immisso percitus ἐκ τοῦ βάζειν, significante φλυαρεῖν, vt sit βάκχος, qui furore agitatus nugas multas deblaterat. Alij ad immanem bacchantium vlulatum seu boatum referre malunt: deriuatæ tanquam à φοάζω. ¶ Item Bacchus, ipse Liber pater seu Dionysius. ¶ Item piscis nomen apud Athenæum & Plinium, lib. 11. cap. 17.

βάκχη, ἡ, furore percita. Item peculiari nomine βάκχαι, quæ & Mænades, Bacchi sacerdotes quæ furore ab illo immisso agitabantur. Et βακχίδες pro eodem. Aristot. & Plut.

βακχεῖος, ου, ὁ, furore Bacchio afflatus, Bacchicus, ad Bacchum pertinens. vt βακχεία ὄργια, Plat. ¶ Item pes quidam ex breui & duabus longis constans, vt μεθήμων, eo quòd hymnis in Bacchum & dythyrambis esse visitatissimus. Hinc παλιμβάκχιος & ἀντιβάκχιος, apud Fab. l. 9. c. 4.

βακχεῖον, templum Bacchi. Plutarch. βακχεῖα, sacrificia Bacchica, Aristoph.

βακχικὸς, κὴ, κὸν, bacchicus.

βακχεύω, βακχεύομαι, bacchor, bacchanalia ago, furore bacchico agitor: vel furore afficior seu rapior. Plat. in Ione. ¶ Interdum generalius *pro*, furo bacchantium more. Theodor. hist. eccl. lib. 1. Nonnunquam *pro*, insolesco cum quodam furore, vel furibunda quadam insolentia feror. vt βακχεύσας ὑπὸ ἐξουσίας. ¶ Item βακχεύω, interdum transitiuè *pro*, bacchari facio, in furorem bacchicum impello. vnde βακχεύομαι, in furorem bacchicum impellor. Theodor. hist. eccl. 3.

βάκχευσις, ἡ, bacchatio. Plut. Heroicum.

βάκχευμα, τὸ, idem, τὰ βακχεύματα, plurinum bacchationes. item bacchanalia. Plut.

βακχευτὴρ, Dionysij epith. in Epigr.

βακχευτὴς ῥυθμός. bacchicus.

βακχευτικὸς (q. d. bacchatiuus,) ad bacchationem seu ad bacchantes pertinens.

Composita.

A'βάκχευτος, ου, ὁ & ἡ, alienus à baccho. vel bacchici numinis expers. aut malè bacchans. Eurip. in Oreste. exp. & , valde bacchans. Nonnus ἀβάκχευτον τράπεζαν appellat vino carentem.

Βακχέβακχος, acclamatio quæ fiebat Dionysio in sacrificiis. Aristoph. vide Eustath.

E'κβακχεύω, vehementer bacchor, debacchor. vel transitiuè, in bacchicum furorem impello.

E'κβακχεύομαι, bacchor, debacchor.

παραβάκχος, att. *pro*, furore corruptus debacchans.

Συμβακχεύω, vna bacchor. vel vnà cum aliis bacchanalia celebro.

BAΛANEI'ON ου, τὸ, balneum, balneum. Plut. ὅτι γὰρ βαλανεῖον, ὅτι λόγου μὴ καθαίροντος ὄφελός ἐστι. * Dictum volunt παρὰ τὸ τὰς βαλανείας ἀνιεῖν. Suidas enim glandibus veteres victi solitos fuisse docet, earum que putamina succendisse. D. August. in libris confess. refert βαλανεῖον appellari, quoniam βάλλει τὰς ἀνίας, *id est*, anxietates pellit ex animo. Quod etymon habetur, & apud Etymol.

Βαλανεὺς, έως, ὁ, balneator. Plut. Pol. 1.

Βαλανεύω, F. εύσω, prop. iè, aquam in balneo ministro: deinde de quouis ministerio dicitur. Aristoph. in pace, κἀγὼ μαυτῷ βαλανεύσω, ipse mihi ministrabo.

Βαλανείτης ου ὁ, balneator. Suid. Βαλανειώτης, pro eodem, Suid.

Βαλανὶς, ίδος, & βαλάνισσα, ἡ, balneatrix.

BA'ΛANOΣ, ου, ἡ glans, Propriè quercus fructum esse volunt: deinde ad similes aliarum quarundam arborum fructus transferri. Marcellus tradit fructus longiores hoc nomine contineri: vnde βάλανοι δρύιναι, πρίνιαι, & Σαρδιαναὶ quæ castaneæ (vt Plinius docet) dicuntur, & Εὐβοϊκαὶ, pro iisdem: item βάλανοι φηγοῦ, & φοινίκων (quæ comp. voce φοινικοβάλανοι appellantur & δάκτυλοι) & Διὸς βάλανοι, quas Diosc. castaneas vocat, Hermonax autem & Timachidas apud Athen. nuces Ponticas. Apud medicos est etiam celebris βάλανος μυρεψική, quàm Plin. & Aët. μυροβάλανον dicunt: glans vnguentaria: fructus arboris myricæ similis, magnitudine auellanæ nucis: quæ quòd in Aethiopia, Aegypto, Arabia & Petra oppido iuxta Iudæam nascatur. Αἰθιοπική, Θηβαϊκὴ, Ἀραβική, Πετραία, Συριακὴ, & Αἰγυπτία dicta est. ¶ Est etiam glàs. id est, arbor ipsa glandifera: specialiter arbor quædam apud Theophr. lib. 4. cap. 2. quam à fructu nomen obtinuisse scribit. Est etiam ex aquatilium animantium genere, ἀπὸ τῆς πρὸς ἐρίναις βαλάνους ὁμοιότητος, vt Athen. indicat. lib. 3. & Arist. lib. 4. anim. ¶ Est præterea medicamentum quod in glandis formam effictum, sedi imponitur ad deiiciendam aluum. ¶ Est item extremi penis carnosa substantia in glandis simi-

litudinem facta. ¶ Itē obex, pessulus, μοχλὸς, propriè Aristophanes & Thuc. schol. esse vult τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μοχλὸν σίδηρον, quod & μάγγανον vocetur, ferrum quod init. μοχλὸς a claue ducitur ac reducitur. Thuc. τὰς πύλας ἔκλεισε βαλάνῳ ἀκοντίου αἰχμῇ βαλανὸν χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν.

Βαλανηρὸς, ρὰ, ρὸν, quæ in glandario genere comprehenduntur, περὶ τῶν καρπῶν βοτρυηρῶν σταχυηρῶν, Theoph. & ὀσπρηρῶν, Aristot.

Βαλανώδης, εος, ὁ & ἡ, glandibus plenus.

Βαλανίζω, glandes excutio. Epigr. lib. 2. Item glandem sedi iicio, apud medicos.

Βαλανίτης, balanum seu glandem referens. vt βαλανίτης λίθος, apud Plin. lib. 37. c. 10.

Βαλάνινος, qui è glande vnguentaria fit. vt βαλάνινον ἔλαιον.

Βαλανόω, ῶ, obice traiecto obsero, vt annotat schol. Aristoph. in Auibus.

Composita.

A'ντιβάλανος, Hesychio est ἡ κηκὶς, galla, quoniam eam fert δρῦς ἀντὶ βαλάνου, loco glandis. Qua de re vide Plinium lib. cap. 6. & 7.

Μυροβάλανος, glans vnguentaria. de qua Aet. lib. 12. c. 11. Aristot. de pl. lib. 2. cap. vlt. μυροβάλανοι, arbores quædam de quibus eum vide.

Φοινικοβάλανος, fructus palmæ Aegyptiæ postquam maturuit.

Κρυσοβάλανος, glans aurea. Gal. lib. 8. τῶν μετὰ τόπους.

BAΛA'NTION, seu βαλλάντιον, ου, τὸ, crumena marsupium. Plat. republica 1, τὸ βαλάντια ἀποτέμνειν, (quod & βαλλαντιοτομεῖν) Herodian. 5 βαλάντιά τε χρημάτων μεστὰ δείξας προέθετο. Et lib. 7. τὸ σὸν βαλλάντιον οἶδεν. * Deducitur à verbo βάλλω. Plutarchus velut ad eius etymum alludēs in lib. περὶ φιλ. scripsit. ἀλλὰ συστέλλειν ἢ ἀποῤῥάπτειν ὥσπερ βαλλάντιον, ἵνα στέγῃ καὶ φυλάττῃ τὸ εἰς βληθὲν δυνηται. Quibus subiungitur, κἀκείνου βαλλάντιον ἐμβληθέντος τὸ δεχομένου γίνεται συμπεσὸν καὶ ...

Βαλλαντίδιον, ου, τὸ, crumenula. Eupol. apud Poll.

BAΛAY'ΣTION, flos mali punici syluestris, vt tradit Diosc. l. c. 151. & Plin. lib 13. c. 19. & lib. 33. c. 6.

BAΛBI'Σ, ῖδος, ἡ, est locus vnde ij qui cursu certant, mittuntur, vt docet Pollux: carceres Latini vocant. Aristophanis scholiastes scribit dictum hoc vocabulum esse vel διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γῆς τῆς ὑπὸ ὕσπληγξ βεβηκέναι τοὺς δρομέας: vel ἀπὸ τοῦ εἰς βάδην. (quia primum lento gradu incederēt antequam currerēt) vel ab ἅλλομαι quasi ἀλβίς. & facta περὶ γραφὴν ... Eustathius etiā à βάλλομαι deducit. Aristoph. in Equit. ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονί. ¶ Metaphoricè accipitur principio. vt apud eundem Aristoph. in Vespis, καὶ μὴν ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ὀργῆς ἀποδείξω τῆς ἡμετέρας. ¶ Apud Soph. Antig. βαλβίδων ἐπ' ἄκρων ἤδη νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι, scholiastes exponit κρηπίδων τοῦ τείχους, metaphora sumpta à cursoribus. ¶ Βαλβίδες. Eustathio sunt etiam incisuræ & eminentiæ quas in puteos descenditur. ¶ Apud Hippocratem βαλβὶς concauitas oblonga, autore Galeno: & τὸ ἔχον ἐγκατέχουσαν κοιλότητα. vt Hesychius scribit. ¶ Est etiam βαθμὸς ἐπίσημος idem Hesychio, gradus & nixus.

BA'ΛΛΩ, F. αλῶ, P. βέβληκα, iacio, iaculor. Interdum absolutè. Dem. Philipp. 5. κἂν μήπω βάλλῃ μηδὲ τοξεύῃ. Interdum cum accus. vt βάλλειν λίθον. Sic & metaph. βάλλειν λόγον, apud Pythagor. Et cum datiuo instrumenti. vt Xen. βάλλειν βώλῳ. Et βάλλειν πέτροις, petere lapidibus seu incessere aliquem. Sic σ, βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν. Dicitur etiam metaph. λόγοις βάλλειν. ¶ Interdum *pro*, attingo, item ferio, figo. Il. ε ὁ δ' ἔβαλ' αὐτόν. Et Il. β. Βεβλήκει κεφαλῆς κατ' ἰνίον ὀξεῖ δουρί. Inuenitur & βάλλειν σκοπὸν à Xen. ¶ Item iacio, proiicio, iacto. vt Il. α ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, sceptrum in terram proiecit. Et Od. ζ. Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, in ignem iaciebat. Apoll. Arg. 2. ῥέον εἰς ἅλα βάλλει, iacit, deuoluit. ¶ Item cum vt βάλλειν δάκρυ apud Hom. & Eurip. emittere lacrymas, profundere. ¶ Item pono, immitto. vt Il. ρ, ταῦτα ἐν χερσὶ βάλω. Et εἰς οἶον βάλλειν, Od. δ. Sic & metaph. βάλλειν ἐν θυμῷ, ἐν φρεσὶ, passim apud Hom. *pro*, versare in mente, in animo cogitare. Apud Matth. cap. 25. βαλεῖν τὸ ἀργύριον τοῖς τραπεζίταις, tradere vel committere mensariis: aut ponere apud mensarios. Apud Liban. βάλλειν δύο ὀβολοὺς, soluere duos obolos pro ... ¶ Il. θ. v. 326. ἑτέρωσε κάρη βάλεν, quidam in alio caput vertit, seu flexit.

Βάλλομαι, iacio, proiicior, &c. ¶ Item pro actiuo βάλλω: vt βάλλεσθαι ἐν θυμῷ seu ἐν φρεσὶ, apud Hom. sæpe. Et pro eodem βάλλεσθαι εἰς νοῦν apud prosæ scriptores, quod exp. animaduerto, intelligo, item animum impello. Apud Herodot. βάλλεσθαι ἐς ἑωυτὸν, apud se cogitare. in animo versare. Item iacio. vt βάλλεσθαι κρηπῖδα ἐλευθερίας apud Plutar. iacere fundamenta libertatis. Et Phocyl. Μηδὲ τις ἢ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βαλέσθω, nemo manum iniciat.

Βλῆμα, τὸ, iactus, vel potius ictus.

Βλητὸς, ὁ, ictus. item attonitus. Hippocr. Βλητικὸς, ictibus seu vulneribus patens.

Βλῆτρον, ου, τὸ, clauus ferreus, pessulus. Suid.

Βλητρίζειν, sunt qui accipi putent pro ῥιπτάζειν, i. iactare. apud Hippocr. lib. 3. de morbis. Βλητρισμὸς, οῦ, ὁ, iactatio. Hippocr.

Βλήδην, q. d. iactim, iaciendo. Hesych.

Βολὴ, ἡ, iactus, coniectus, coniectio. vt βολὴ ἀκοντίου, βέλους, λίθου, & c. ¶ Item, ictus, plaga. vt Od. ω. v. 160. & Od. ρ, v. 283. ¶ Item, pro ἀποβολὴ, abiectio, amissio. ex Theophr. de caus. pl. αὐθωρεὶ βολήν.

Βόλος, ου, ὁ, iactus. A Bud. exp. retis iactus, rete piscatorium, i. funda, Plut. & Arist. Reperitur & βόλος δικτύου. apud Aristoph. ¶ Item, βόλος πεσσοῖς καὶ κυβευτικὸς pro aleæ iactu, Bud. ¶ Item, βόλος ὀδόντων, dentium amissio, Aristot. de hist. an. 6.

Βολαῖος, ου ὁ, impetuosus, vt βολαῖος θύννος apud Eust.

Βολὶς, ίδος, ἡ, iaculum, Suid. βολίδες ἀστραπῶν, Sapient. 5. ¶ Itē, funis alligato plumbo quo naturæ deprehendunt fundum maris. βολίζω, bolidem demitto, bolide fundum maris exploro. Act. cap. 27.

Βολέω, ῶ, iacio. Il. ι, ἄχεϊ βεβολημένος ἦτορ.

Βολεὼν, ῶνος, ὁ, fimetum, sterquilinium, ἀπὸ τοῦ βάλλεσθαι ἤγουν ῥίπτεσθαι. Eustat dicit Atticum esse & βολὴ deriuari, eique ἀκόλουθον esse καὶ τὸ βόλβιτον ἐπὶ κόπρου νοούμενον.

Βόλιτον, ου, τὸ, (secundum Eust.) βόλιτος, ου, ὁ, (secundum schol. Aristoph.) stercus bubulum, vt Pollux ostendit. Theophr. lib. cap. 7. οὐ κ βολίτῳ φυτεύηται σπέρμα. Βολιτινος, ου, ὁ, stercorens. Aristoph. (c. 89.

Βόλβιτον, ου, τὸ, seu βόλβιτος, ου, ὁ, idem quod βόλιτον. Diosc. li. 2.

Βολβιτίνη, polypodum genus, Hippocr. teste Gal. Idem βολβίτιον nominatur.

Βαλλέω, ῶ, inusit. vnde fut. βαλλήσω apod Aristoph.

Βαλλητὺς, ύος, ἡ, iactus. vt, λιθίνη βαλλητὺς, Athen. lib. 9.

Βαλλίζω, tripudio, pedibus plaudo, tripudantium more salto, apud Athen. lib. 8. Legitur & in can. 52. concil. Laod.

Βαλλισμὸς, tripudiatio, chorea. Athen.

Βαλίος ου, ὁ, nomen equi Achillis, apud Hom. Item varius. Exp. & velox, & deriuatur à βάλλω, quia ταχὺ φέρονται τὰ βαλλόμενα. Scribitur & βαλίος, in Epigr. βαλίαι ἔλαφοι, exp. varij cerui, maculosi. βαλίαι αὖραι exp. ταχεῖς & rapidi.

Παρασημ. Βέλος, Βελόνη, Βαλβίς, Βαλλάντιον, Βολὴ, Βλὰξ, Βληχρὸς Βλαβὸς, Ὀβελὸς, Ὀβολὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex βάλλω, ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιβάλλω, circumiicio, circumpono, circumdo. Od. ξ, Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον, per anastrophen pro ἀμφίβαλον ἐμοὶ, mihi circumposuerunt, mihi circundederunt. ¶ Item, comprehendo, amplector. complector. Od. ρ. Καὶ κρέας, ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντε. ¶ Item, induo, vt ἀμφιβαλοῦσα κάρᾳ συννοίᾳ δυστυχίαν, apud Euripidem, induens capiti tristem seruitutem. ¶ Item dubito, ambigo, Greg. de homine, ὅτι γὰρ ἄλλο τι παρὰ τὰς αἰσθήσεις ὁ νοῦς ἐστιν, οὐκ ἂν οἶμαί τινα, τῶν ἐμφρόνων ἀμφιβάλλειν.

Ἀμφιβάλλομαι, pass. circumiicior, circumponor, circundor. ¶ Item accingor, induor. vel accingo me, induo me. cum acc. significante (vt plurimū) aliquod armorum genus. vnde Hes. exponit etiam ὁπλίζομαι. Od. χ, Καὶ κυνέην πάγχαλκον ἐπὶ κρατὶ ... ξίφος ἀμφεβάλοντο. τὸ ἀμφιβαλοῦμαι ἰών. Phocyl. Τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν, præcingere se.

Ἀμφίβλημα, τὸ, indumentum, vestimentum. Apud Eurip. in Phœn. πάνοπλα ἀμφιβλήματα, indumenta armorum omnis generis, vel indumenta cuncta quibus quis armatur.

Ἀμφίβληστρον, ου, τὸ, omne instrumentum ad circundandum. Peculiariter autem rete, vel (vt quidam volunt) retis genus. Quidam exp. verriculum, alij funda. Matt. 4. ¶ Item metaph. tunica, apud Soph. in Thrach. Ἀμφιβληστρευτική, ars piscatorum qui vtuntur ἀμφιβλήστρῳ.

Ἀμφιβολεὺς, έως, ὁ, piscator Esa. c. 29.

Ἀμφίβολος, ου, ὁ & ἡ, qui vndique feritur. Thuc. l. 4. ἐπεί τε ἀμφίβολοι ἤδη ὄντες, οὐκέτι ἀντεῖχον. hi quum vndique ferirentur, nō iam hoste resistere poterant. ¶ Item metaph. ambiguus, anceps, dubius: vt λόγοι ἀμφίβολοι Isocr. ἀμφίβολος, φήμη, Plut.

Ἀμφιβόλως, ambiguè. Athen. Ἀμφιβολία, ambiguitas in sermone. Item incertitudo consilij de re quapiam.

Ἀναμφίβολος (*decomp.*) qui nō est ἀμφίβολος; minimè dubius, nō ambiguus seu anceps, indubitatus. Vnde ἀναμφιβόλως ἴσθι dicitur quod ἀμφίβολον non est, dubiū & ambiguū non esse.

Ἀναβάλλω, quasi ἀναβάλλω, sursum tollo, attollo, erigo, ἀναβάλλειν τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον, apud Xenoph. idem quod ἀναβιβάζειν, tollere in equum Apud Aristotelem in Probl. ἀναμβάλλειν τὰ ὄμματα & καταβάλλειν τὰ ὄμματα opponuntur attollere oculos & demittere oculos Apud Xenophon. Pæp. 8. ἀναμβάλλειν γῆν, egerere terram fodiendo. Apud eundem dicitur à Callimacho fons aquam ἀναβάλλειν, erumpere aquam quasi subsilientem. ¶ Item, sterno & excutio, vt equus sessorem, inquit Bud. apud Xen. ¶ Item, remoror, protraho. Dem. τοὺς λόγους οἷς ἀναβάλλεται ἡμᾶς, ¶ Item, differo, vt in prouerbio, ἐχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλει. Sic & Od. τ.

Ἀναβάλλομαι, sursum tollor, attollor, tollor. vt ἀναβάλλομαι εἰς ἵππον ¶ Item, induor, Aristoph. in Vesp. ¶ Item, resupinor θρύπτομαι, Dionys. Halyc. ¶ Capitur & *pro*, differo, prorogo procrastino. Plut. in Them. πᾶν ἀνεβάλλετο εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Et cū inf. Xen. Hell. 1 ἀεὶ ἀνεβάλλετό μοι διαλεχθῆναι Vsurpatur & passiuè *pro*, differor. Isoc. & ὅ εἰς τοὺς παῖδας ἀναβληθήσεσθαι τὰς τιμωρίας. ¶ Item, ad iudicium alterius reiicio, arbitrio alterius permitto. Luc. ¶ Item idem quod προοιμιάζομαι præfationem dico, præludium cantus facio cū accus. apud Isocr. in Panath. & cum inf. Od. α. ¶ Apud Herod. ἀναβάλλεσθαι μάχας πρὸς Μεσσηνίους exp. aduersus Messenios prælia suscipere.

Ἀνάβλησις, dilatio, procrastinatio. Il. β.

Ἀναβληδὸν, amictim. vt ἀναβληδὸν ἐνδύεσθαι, induere in modum amiculi, amicu circumiacere.

Ἀναβολὴ, egestio. Capitur & pro terra egesta. ¶ In prosa frequentissimè, idem quod ἀνάβλησις in carmine, vnde ἀναβολὴν ποιεῖσθαι, differre. ¶ Item, cunctatio, vt vult Eust. ¶ Item, amictus, Synes. ¶ Item. prœmium carminis, siue initium, Aristoph. in Pace.

Ἀναβολεὺς, id in quod imposito pede conscendimus equū: Item homo cuius ministerio vtimur ad hoc ipsum. Plut.

Ἀναβόλαιον, ου, τὸ amictus, pallium. Ἀναβολάδιον, ου, τὸ amictorium quo humeri operiuntur: inde dictum quòd ab inferioribus partibus ad superiores eleuetur.

Ἀμβάλλω, Ionica & poëtica syncope pro ἀναβάλλω. Sic Ἀμβλήδην pro ἀναβλήδην, seu ἀναβολάδην, quod exp. ἀπὸ προοιμίου, Iliad. χ, Ἀμβολάδην pro ἀναβολάδην. procrastinatio. Item cunctanter, & segniter. Herodot. Ἀμβολὴ pro ἀναβολὴ, dilatio, cunctatio, Luc. Et pro terræ egestione. Ἀμβολίη, item, i. cunctatio & mora, in Epigr. & apud Apollon. Arg. lib. 3. ἀμβολαδὸς, ἡ, terra egestitia seu fossitia. Suid.

Decomp Ἐπαναβάλλομαι, de die in die differo. Item superinduo, vel induo. Suid Ἐπαναβληδὸν, q. d. superiniectim. Herod. ἐπαναβληδὸν εἵματα φορέουσι. Bud exp. amictim superiecta veste.

Ἐπαμβλήδην, differendo, tergiuersando. Hesych.

Προαναβάλλομαι, preludo. Isocr. in Panath.

Προσαναβάλλω, insuper sursum iacio. Aristot. de mundo.

Ὑπαναβάλλομαι, cunctor. ex Phalar. epist.

Ἀντιβάλλω, contrà iacio: ex aduerso iacio. Item in alterius locum iacio, vnū pro alio iacio vel iniicio, ¶ Itē vicissim iacio, vt ἀντιβάλλειν λόγους πρὸς ἀλλήλους. Luc. conferre sermones inter se.

Ἀντιβολὴ. collatio. vt ἀντιβολὴ λόγων. ¶ Citatur etiam pro ἀντιπροσβολὴ, ex Plat.

Ἀντιβολέω, ῶ, occurro. Cum dat. vt Il. π, Τοῖσιν δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν. Et alibi sępe. Iungitur, etiam genit. pro μετασχεῖν & ἐπιτυχεῖν. vt Il. δ, μάχης ἀντιβολήσῃ. Et Od. φ, ἐπιτυχὼν ἀντιβολήσεις. Item supplico, oro, obsecro. παρὰ τὸ αὐτὴν ποδὶ βάλλεσθαι τοὺς ἱκετεύοντας, i. ῥίπτεσθαι, inquit Eust. cum accus. vt Aristoph. in Nub. ἀντιβολῶ σε. Demosthenes in Mid. pro obtestari & obsecrare, ἀντιβολοῦντος τούτου καὶ λιπαροῦντος οὐκ ᾔτησα.

Ἀντιβόλησις, supplicatio, deprecatio, Plat. in Apol. Ἀντιβολία, idem. Eust. apud Eupol.

Decomp. Καταντιβολέω, ῶ, precor. Προσαντιβολῶ, vltra supplico vel obsecro.

Ἀποβάλλω, abiicio, reiicio, repudio, apud Plat. ¶ Item amitto: cui opponitur σώζω, interdum & ἔχω, item, κτῶμαι, apud Xen. ἀποβάλλειν τὴν κεφαλὴν, capite plecti.

ἀποβάλλομαι, abiicior, reiicior, repudior, respuor. Item amittor. ¶ Item actiua sig. abiicio, &c. vt ἀποβάλλεσθαι δόξαν. Luc.

ἀπόβλημα, τὸ, quod abiicitur, seu reiicitur, q. d. reiectamentū.

ἀπόβλητος, ου, ὁ, καὶ ἡ, abiiciendus, reiiciendus, repudiandus, respuendus. spernendus. vt ἀπόβλητα δῶρα. Il. γ, & Luc.

ἀποβλητικὸς, exp. qui admitit, vel qui amittere potest aut solet cum genit.

ἀποβολὴ. abiecto reiectio, repudiatio, Plat. de leg. lib. 12. καὶ τὸ τῶν κατὰ πόλεμον ὅπλων ἀποβολῆς. Item amissio. iactura. vt χρημάτων ἀποβολή.

ἀποβολεὺς, abiector reiector. vt ἀποβολεὺς ὅπλων apud Plat.

ἀποβολιμαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro ἀποβολεὺς, apud Aristhophanem de pace, -σύθ' ὡς ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγένετο.

Decomp. ἀναπόβλητος, qui amissus nō est vel amitti nequit; Laert.

ῥιψασπιδαποβολής, οῦ, ὁ, qui clypeum abiicit desertor militię, Aristoph. in Vesp.

Προσαποβάλλω, insuper amitto. Aristoph. in Nub.

Συναποβάλλω, simul, abiicio, vel simul amittor.

Διαβάλλω traiicio, transmitto, transfreto. Herodot. ὡς διαβάλοι ἐς τὴν Νάξον. Thuc. καὶ ἐκ Πατρῶν τῆς Ἀχαΐας πρὸς τὴν ἀντιπέρας ἤπειρον διαβαλλόντων, Plutarchus cum accusatiuo, διαβαλὼν τὸν Ἰόνιον, ἀπολλωνίαν εἷλε. ¶ Item, traiicio, i. transfigo. vnde Diosc. lib. 4. c. 76. καὶ ὁ φλοιὸς διαβληθεὶς λίνῳ. ¶ Item calumnior obtrecto, apud Luc. in lib. περὶ διαβολῆς. item generaliter, criminor, insimulo. Dicitur autem διαβάλλω σε, ὡς φαρμακία, vel ὡς φαρμακία ὄντα, vel ὡς φαρμακοὺς εἶς, v. l φαρμακία εἶναι. Dicitur & διαβάλλω σε ἐπὶ τούτῳ item διαβάλλω σε εἰς τοῦτο, & περὶ τοῦτο. Dicitur & διαβάλλω αὐτοῦ τὴν μητρότητα, Plut. in Othone.

 ¶ Exponi-

¶Exponitur etiã inuidiam conflo, in inuidiam adduco, odiosum reddo. Quinetiam res quæpiã dicitur ἀβούλως, cum qui propter illam malè audit. Herod. l. 6. hinc & ἀβουλημίᾳ, qui inuidiã laborat vel infamia, infamis, ignominiosus. Et ὁ ἀβούλημος β, Herodot. li. 7. Generalius etiã ἀβουλία dicitur res de qua fama sparsa est: vnde apud Herod. lib. 7. τῷ δ' ἐπ' ἐπ τῷ παρὰ πάντας ἀβούλῳ, exp. tritũ iam vulgatumq; apud omnes erat. Item pro εὐηθείᾳ (apud Platonem) inimicos reddo Plato de rep. lib. 6. μὴ ἀβούλως ἰρὲ ἀρ Θρασυμάχου ἄρα φίλως μοι ἔχῃ. ¶Item, decipio, fallo. Herodot. in Terp.

Διαβολή, ἡ, calumnia, criminatio, obtrectatio. Herod. in Polymn. Διαβολὴ μὲν ἰσὶ δύο λόγοι. ¶Item, accusatio, delatio. vt apud Hesiod. ἀλλοτε δὲ τε διαβολὴ, καὶ ψεύδεα ῥέσι.

Διάβολος, calũniator, criminator, obtrectator. apud Athẽ. vnde superl. διαβολώτατος, Aristoph. in Equit. ¶In sacris literis ita dicitur qui Satan Hebræis. vel quòd Deum apud homines calũnietur, vel quòd hominib. Deũ infensũ reddat.

Διαβόλως, calumniatorie, criminatorie, Thuc. Διαβολικὸς, ad diaboium pertinens, diabolo conueniens, vel à Diaboio prodiens.

Διαβολίαι, ὡ, exp. pilum, apud Herod. lib. 2.

Decomp. Ἀδιάβολητος, ὁ, ἡ, ὁ, quem calumniari non possumus, in quem calumnia non cadit.

Ἐνδιάβολος, calumniator, plus tamen est quàm διάβολος.

Εὐδιάβολητος, quem facilè calumniari possumus, qui calũ-

Εὐδιάβολος, idem. Aristot. Rhet. 1. (niæ patet.

Πρὸδιάβολος, antè calumnior. anteuerto in calumniandõ. vnde apud Arist. rhet. 3. προδιαβεβλημένος αὐτῷ ἐστι, homo de quo aduersa concepta est opinio.

Πρὸσδιάβολος, insuper calumnior, calumniam augeo. Plu.

Εἰσβάλλω, inuado, irruo, aggredior. vt εἰσβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικὴν, Thuc. Εἰσβάλλω, Ionicè vel Atticè pro eodem.

Εἰσβολὴ, ingressus, introitus, frequentissimè de hostili ingressu, vnde & exp. incursus, irruptio, item expeditio. Polyb. & Herod. Est etiam aggressio, vnde & εἰσβολὴ & συμπτῶσις. Et locus ad aggrediendum seu inuadendum opportunus. apud Herodian. lib. 3. Item ingressus fluminis & ostium. Item ingressus & principium, pruœmium, vt εἰσβολὴ & λόγων, & εἰσβολὴ τῆς λόγου. D. Hal.

Decomp. Δυσείσβολος, & Atticè δυσίσβολος, in quẽ irrumpi ægrè potest, inuaiu difficilis, vt regio inaccessa exercitui. Plu.

Εὐείσβολος, ingressu facilis, aggressum facilem habens. vt εὐείσβολος χώρα.

Παρεισβάλλω, lateraliter inuado, clàm aggredior. Bud.

Συνεισβάλλω, simul aggredior seu inuado. Gal. ad Glauc. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀλλήλοις συνεισέβαλλεν.

Ἐκβάλλω, eiicio, expello, vt Dem. ἐκβάλλειν ἐκ τῆς πατρίδος, pro quo & ἐκβάλλειν per se interdũ ponitur apud eundẽ. Dem. ablegare, patriæ finibus expellere. item excutio. vt ἐκβαλεῖν τὴν ψυχὴν. Dem. excusso ostio. ¶Item, peculiari significatione, partum eijcio, seu fœtum abigo aut expello. Theophr. ¶Item, reiicio, repudio, Plat. ¶Item, exeo, erumpo. Plato in Phædone. πρὶν ἢ πεῖσαι τοῦτον καὶ μὴ οἴχεσθαι ἐκβάντα.

Ἐκβλητὸς, eiiciendus, reiiciendus, eiectandus, dignus qui reiiciatur. vt apud Heraclytum, οἶκοι ἐκ πολίων ἐκβλητότεροι. Item ἐκβλητὸν, apud Eurip maris eiectamentum.

Ἐκβολὴ, eiectio, expulsio. Item eiectio mercium in tempestate, iactura. Bud. ex Dem. Item eruptio, vt ἐκβολὴ σίτου. Thuc. Item exitus. vt ἐκβολὴ ποταμοῦ, exitus fluminis, ostium. Itẽ digressio, vt ἐκβολὴ & λόγου, digressio ab instituto sermone. Thuc. lib. 1. Item luxatio artuum. Item χάλασμα, Bud.

Ἐκβολαῖος, ὰδ' ος, ὰ, pro purgamento argenti. Strab.

Ἐκβόλιος, ὰ, ὸν & ὸς, ὸ, eiectiuus. Ἐκβόλιμος, & ἐκβολιμαῖος βρέφος, expositus infans.

Ἔκβολος, ὸν, ὸς, (q.d. eiectorum) medicamentum eiiciens seu abigens ex vtero fœtus enectos. Dioscor. l. 2.

Ἐκβόλιον, οὶν, vinum, quo partus eiicitur.

Decomp. Ἀδιάβλητος, ὁ, ἡ, ὁ, pro purgamento argenti. Strab.

Διαβάλλω, traiicio, per medium emitto & traiicio. Bud. ex Gal. Διαβολὴ, traiectio. Item eruptio & exitus per locum angustum & interceptum. Bud. ex Diodoro.

Προδιαβάλλω, antè eiicio, prius emitto.

Προδιαβολὴ, vnde προδιαβλῆσαι γραμμὴ, lineę vlterius productæ apud Geometras.

Πυρίκαυστος, ignem eiiciens, seu euomens, igniuomus. Item filex (genus ædes. πυρίκαυστος, ignis elisus. Bud.

Συνεκβάλλω, vnà eiicio.

Ὑπεκβάλλω, pro παρέχομαι & ἀμείβομαι apud Apol. Rhod.

Ἐμβάλλω, iacuior in aliquem inicio, immitto. vt ἐμβάλλειν πῦρ, apud Thuc. Sic dicitur χαλινὸν ἐμβάλλω τῷ ἵππῳ, inicere frænum equo. Item coniicio. impello, intrudo. vt ἐμβάλλειν ἵππα εἰς τὸ πλοῖον. Xen. ¶Item, insero, intersero. Item introduco. Dem. ἐμβαλεῖν τῷ δεξιᾷ, inserit dextrã. item insero, de arboribus dictum, vnde Demosth. ὅσα εὐθὺ φυτὰ ἐμβεβληκότες, ingreditor cum impetu, irrumpo. impetum in incurro. Sic flumina dicuntur ἐμβάλλειν εἰς τὸν θαλάσσαν. ἐμβάλλειν εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν. Antiph. Apud Hom. ἐμβάλλειν exp. incumbo remis.

Ἐπιβάλλω pro ἐμβάλλω, injicio. vt εἰς νέα ἐπιβάλλειν, & Dem. & Plut. in animum inducere, animo cõcipere. ἐπιβάλλω, vt στέγα ἐπιβάλλειν Luc.

Ἐγκόλπιον, emblema: quod operi cuipiam injicitur & ornatus gratia. Magis autem peculiari significatione ἐγκόλπια fuerunt appellata vasorum aureorum argentorũ q; ornamenta, quæ his ita inserebantur, vt quoties libet esset, reuelli potlent. Vide Bud. in Annot. pr. & Cæl.

Ἐμβολὴ, iniectio, & q.d. insertio vt ἐμβολὴ τῶν ξηρῶν. irruptio, impressio, impetus irruentis aciei. vt ἐμβολὴ ἵππου. Dicitur & de aliis rebus. vt ἐμβολὴ χολέρης, ex Aristide. ἐμβολὴ ἐτησία interpr. rostrũ nauis. Item ostiũ fluminis, vt ἐκβολὴ.

Ἐμβολὰς α' ὁ ὁ, ὰ, vt ἐμβολαῖος ἵππος. Aristoph. para

Ἐμβολάδιος, q.d. iniector, Epigr. Item aggressor. inuasor.

Ἐμβολιμος, (q.d. iniectitius) intercalaris, infertus. latus. vnde ἐμβολιμαῖος ἡμέρα. Plut. Ἐμβολιμεύω, ὰ, ὁ, idem.

Ἐμβολίσμα, panni diuersi hinc inde consuti. q.d. menta pannorum. Ἐμβολισμὸς, intercalatio.

Ἐμβολεὺς, (q.d. iniectorium) instrumentum rusticum ciendum in terram & depangendum. Exponitur pa vel paxillus quo semina depanguntur, apud Theop hist. pl. lib. 2. ¶Item vectis, repagulum.

Ἔμβολον, vel ἔμβολος, rostrum nauis. Polyb. item Aeliano, acies cuneata, item, in curru dicitur illud quo insertum rotam continet ne excidat. Poll.

Decomp. Ἀντεμβάλλω, vicissim injicio. vel in locum rius injicio seu repono. Rependo, refundo, vicissim re Bud. ex Theophr. ¶Item, contrà irruo, contrà facio imp vt ἀντεμβάλλειν τοῖς ἐμβολῆς apud Synes. impetũ ex ad moliri. Ἀντεμβολὴ, iniectio, seu repositio vnius in locum rius. item incursus seu incursio quæ fit vicissim. impet fit ex aduerso. item ἀντεμβολὴ, summæ cardinis partes cauum induuntur. vel eæ partes ossium quæ in vert prominent, inquit Bud.

Δικέμβολος, denis instructus rostris. Sic & Aeschylus

Δικεμβάλλω, injicio seu injicio per. (uit Nei.orist

Δυσίμβολος, in quam non facilè irrumpere hostes sunt. apud Aristot. polit. 7.

Ἐπεμβάλλω, q.d. superinjicio. Alium super alium imm intercalo, interfero. Plat. Luc. Itẽ ἐμφυτεύω. vt ἐμβάλλω, Itẽ superadjicio seu auctuariũ addo. Luc. Itẽ ἐπεργάζομαι. Xen. Item in alium irrumpo, super aliũ ingredior. vt ἐπεμβάλλειν in alium fluuium incidens. Ἐπεμβολὴ, figura oratoria non admodum absimilis pare fi de qua Hermog. & Bud in comm.

Εὐεμβολος, facilè irrumpere hostes po

Καταβάλλω, vocabulũ militare est, ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος φαλαγγίζειν τὸ μὲν ὑπόδημα κέρδος σωτηρίας, τὸ δὲ ἡγεμόνα ἀβεβαίου

Κυανοβολος, ὁ, ἡ, cæruleum rostrum habens. Aristo in Equit. & Ran.

Παρεμβάλλω, interjicio latenter, interfero, clàm immit Gal. & Theophr. item intercalo. vt παρεμβεβλημένον, C epist. exp. intercalarem. Et *pro*, inculco extra rem. vt Dem. Tim. εἰσηγεῖς ὑποψίας παρεμβάλλειν. ¶ Παρεμβάλλειν ἑαυτὸν ὑπὸ τὰ ἵππον, in Pand. interc edere, fideiubere. ¶ item παρεμβάλλειν dicitur imperator quum in acie instruenda milites ord certo locat. Polyb. hist. 2. ¶Itẽ, tentoria colloco ordinibu stinctа, atque inter se paribus spatiis cõgruentiq; positu spondentia. Polyb. Et generalius *pro*, castra loco: apud Po terpr. Παρεμβολὴ, interiectus, interiectio. item intercalatio terstitio subdola, & interiectio rei nihil ad rem pertinen Dem. ¶ item, tentoriorum positus & metatio ordinat castrensi constans. item intercalatio subdiariorum inter dines primæ aciei. item castra. Plur.

Παρεμβολικὸς, castrensis. Plut. Παρεμβόλια τὰ, intercalatio ticulorum, verbum venaticum. ex Poll.

Περιεμβάλλω, interpono, interijcio. Aristot. Rhet. l. 3. Περιβολὸς, ὁ, & περίβολος, ὁ, ὸν, & περιμβολὸς ἰδ' ον, ὁ, lignum quo dam eminens ad prorã nauis, cui rostrum affigitur, quo petum faciunt in hostium classes. Hesych. Suid.

Προσεμβάλλω, insuper adjicio impello.

Συριγξίμβολον, vel συριγξίμβολος, canalis subterran quo aqua in castella obiicflorum ducitur. Συρίμβολον per f copen, idem vt Eust. docet.

Τριέμβολον, tribus instructum ἐμβόλοις. triplici armatu rostro. Aristoph.

Ὑπεκβάλλω, intermitto.

Χαλκέμβολον, æreum seu æratum rostrum habens. vt χάλκεμβολοι νῆες, rostratæ naues. & χαλκεμβολὰς, α' ὰ ὸν, in ge gen. idem apud Eurip.

Ἐπιβάλλω. injicio, vel potius superinjicio. vt ἐπιβαλεῖν ὅπλα

ἀσπίδα apud Luc. iniicere manum alicui. Sic ἐπιβάλλω ξεῖ ὄψιδι, apud Synes. & Herodian. ¶Item impono. vt ἐπιβάλλειν σφραγῖδα apud Herodot. ἐπιβάλλειν φόρους apud Gal. Et ἐπιβάλλειν ἐπὶ φόρῳ apud Aristot vectigal imponere. ¶Item, addicio, addo. de tempore, aut pretio dictum. apud Plut. & Aristot. ¶Item, tendo aliquò, vel aliquò perueniо felici rectóque cursu & quasi collimato. Od. ο. v. 295. Ἦ ὑέας ἐπιβάλλειν. vide Eust. ¶Item, incumbo, ingruo. Plato in Phædro, πτέρωσιν ἐπιβαλλαις ἐπιβάλλειν ἐπιβάσεων. Exponitur &, incido. vnde τὰ ἐπιβαλόντα, quæ incidunt. ¶Item, aggredior, capesso, incœpto. vt ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐπιβαλοῦσι πρὸς ἡμᾶς. Plut. ¶ Ἐπιβάλλει μοι νῦν τὸ πρᾶγμα, hæc res ad me pertinet. Herodot. Sic & Lucæ cap. 15. Διαβὰς ἐπιβαλλόν σοι, sub. μέρος, quantum in te est. ¶ item, claudor superior, Bud. ex Arist. lib. de part. anim.

Ἐπιβολὴ, supe iicier, iniicior: & interdum actiuè *pro*, iniicio. Hesiod. in Op. ἔπειγ γ' ἐπιβουλὴ θαλάσσιο. ¶Item induor, el induo. vt apud Gal. ἐπιβολὴν σινδόνα, indutus sindone. Et pro iacere, seu mittere. vt apud Theophr. ἐπιβάλλειν πέτρας ἐπὶ τὰς ὕλας. ¶ item, capesso, aggredior. Item inicio. Et nidem interdum *pro* manum admoueo, tum in propria, tum n metaph. signif. apud Poly b ¶ Interdum cum genit. *pro*, cuio: vt Il. ζ. Μήτε τιῦ ἐπιβάλλειν ἐπιβαλόντος. Affertur & ex Arist. Ἐπίβλημα, quod adiicitur seu additur, additamentum & auctuarium, Matt. 9. ¶ Item, vestimentum exterius. amiculum, ἐπίβλημα τοῦ ἱματίου. Polyb. ¶ Item transfero. Plut. in Ann. Ἐπιβολὴ, adiectitius.

Ἐπιβολαῖος, dicitur de mente in aliquam cogitationem incumbente. Philop.

Ἐπιβολάδιον, q.d. iniectim, vel superiniectim. Apoll. Arg. 2.

Ἐπιβολὴ, iniectio, impositio. vt χρῆσις ἐπιβολῆ, in Pand. apud Thuc. ἐπιβολὴ τῶν τειχῶν, exp. impositiones laterum. vel structu Ἐπιβολὴ πόνου seu φόρου, impositio tributi, qua in signif positur etiam sine adiectione, vt ἐπιβολὴ ἐπιβολὴ apud Lys. imponere mulctã. Item incubitus, eo sensu quo dicitur mens incumbere in rem quampiam, applicatio intellectus. Et pro notione ac conceptu mentis. Gal. Est item infestus & hostilis accessus, impetus & incursus aciei. Plut. Item aggressio, inceptatio, inceptum, propositum, institutum. Diodor. Polyb. Item defensio, propugnaculum. vt exp. apud Theophrast. de caus. pl. l. 3. c. 12. Exponitur &, transitus, apud Polyb.

Ἔμβολον, compos. Et pro fibula quæ axi indita ipsum imedit n tis excidat. Vide ἐμβολὸν infrà.

Ἐπιβάλλομαι, idem quod ἐπιβάλλομαι. ex Ezech. cap. 13.

Ἐπιβολὸν pro ἐπίβολον (licentia poëtica) propriè dicitur compos factus est rei alicuius, & ad eam veluti collimauit: ed generaliter apud Hom. capitur pro eo qui aliquid adeptus est. Οὐ δ' ἐπιβολὸν ἐπιβολος, δὲ' ἐρίθων γίγνεσθαι. Arist. in Rh. li. 2. ἐπιβολὸν κεῖσθαι ἐπιβολοι. ἐπιβολος, ab Eust. exp. ἐπιβυσσε. Ἐπιβολὴ, fibula. *pro* τὸ ἐπιβάλλειν & τῷ ἱματίῳ, vnde & ἐπίβολον dicuntur.

Ἐπιβολὸς, coniectu difficilis, quem contingere casse. ni difficile est. apud Suid. (rectè. Suid.

Εὐεπιβολος, idem quod ἐπιβολος, Suid. Εὐεπιβόλως manifestè,

Μεγαλεπιβολος, qui magnis rebus manum admouet. ardua appetens, magna aggrediens. Suidæ.

Περιστιβάλλω, q.d. præiniicio. Polyb.

Συνιστιβάλλω, competo, incurro eodem. Συνιστιβάλλομαι, vnà aggredior. Luc. συνιστιβαλεῖσθαι μοι τὸ ἔργον, vnà mecum opus aggredi.

Βάλλω, deiicio, deturbo, prosterno, euerto. Thuc. l. 3. κατέβαλε κεφαλίδα. Et metaphoricè *pro* euertere. vt καθαλεῖν τὸ κράτος ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν. apud Synes. & καθαλεῖν ἀπὸ δόξαν ἔπαινε, apud Xen. ¶Item coniicio. vt καθαλεῖν εἰς φόβον, coniicere in metum, terrere. Si Plat. καθαλεῖν εἰς φθόνον, coniicere in inuidiam. Et Eurip. καθαλεῖν εἰς συμφοράν. ¶ Itẽ abiicio aut proiicio. vt apud Xen. Pæd. 2. καθαλεῖν ἀπὸ ἑαυτῶν τὸν ὀλίγως κατέκλαον. Xen. ἡ δὲ ψυχὴ ἀπορίπτουσα, καὶ πολλὰς αὐτῶν κατεβάλλον. Apud eundem Xen. Pæd. 4. κατεβάλλειν ἀπὸ τῶν ἀφεντῶν, exp. sternit vel conficit. ¶ Item, soluo, persoluo, pendo. vt κατεβάλειν τὰ ἐπιτίμια, Luc. naulum soluere. Sic Demosth. ζημίαν καθαλεῖν. ¶ Apud Herodian. l. 1. ἐπεὶ ἦ κατέβαλον αὐτὸ ἡ ἡλιος ἡμέρας, τὸ ἐμπεφυκὸς πτερύγωσε. quidam exp. postquam spectaculis adfuit. Καθαλεῖν ἄδουσι, deiicior, prosternor. Et metaph. *pro*, despectui habeor, negligor. vnde καθαλεῖσθαι ὑπὸ φρόνησιν, ἰpiritus abiecti & demissi. Item *pro*, coniicior seu retrudor. citatur Theophr. de caus. pl. l. 3. Item actiuè *pro*, ordior, præmolior. auspicór que, præstruo, & quasi fundamenta iacio, vt καθαλεῖν ἀπὸ ἡμελίου.

Καθαλεῖσθαι, quicquid exterius parti superiicitur, siue fimbria, siue aliud quid simile, apud Hippocr. in lib. de arte. Κα-

θαλεῖσθαι, in theatro dicebantur aulæa aut tabulæ pictæ quę ad argumentum fabulæ facerent. Poll. l. 4. c. 19.

Καταβλητικὸς, deiiciendi & proiiciendi vim habens. Xen.

Καταβολὴ, iactus qui fit ex alto deorsum. vt ad Eph. c. 1. κατα βολῆς κόσμου. Καταβολὴ σπέρματος, iactus seminis, s mentis, ¶ Item, pensio. vt κατα βολὴ ἀργυρίου, ἢ κατα βολὴ εἰς τὸ Θελουτήριον, Dem. pendere pensiones. Et & vocaoulum per metaph. ductum ab eorum similitudine, quibus statis diebus in orbem redeuntibus certas summas pecuniarum dependere solemne est, vt sunt καταβολαὶ τῶ τελωνοσίτων, apud Plat & Aristot. ¶ Καταβολὴ πυρετῶ, accessio febris. Dem. & Hal. ¶ Pro calumnia, citatur ex Cleobuli iambico. ψεύδεις καταβολὴ & βίον λυμεώνη.

Καβόλιον, ὰ, τὸ, quoduis emporium & mercimonium oppidum quod olim dicebatur ἐπίνειον, inquit schol. Thucyd.

Καθόλικὸς, aptus ad deiicendum, pro καθολικὸς, ex Plut. Καθόλημα, pro καθόλημα. Hesyc. vsurpari ait pro ἀσέβημα.

Κατηβολέω, ῶ, animam ago, linquor animo, vt exponitur apud Nicand. in Ther. Vide schol.

Decomp. Ἀκαθαλεῖτος, qui deiici non potest. Metaphoricè apud Aristoph. in Nub. ponitur ἀκαθαλεῖτος λόγος.

Ἐξαναβάλλω, demitto. vt Xenoph. de canibus, ἐξαναβάλλεται ἢ τὸ ὦζε.

Παρακαθαλεῖν, depono aut abiicio aliquid propè suum locum. vt Il. ψ. Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντα παρακαθαλεῖν ἄεθλα Ἦλιν. ¶ Παρακαθαλεῖν, etiam dicebãtur qui de bonorũ aliquorũ possessione disceptantes, certam pecuniam pro litis æstimatione deponebãt, qua is qui in iudicio vinceretur, temeritatis pœnam lueret. vt tradit Pol. vt παρακαθαλεῖν οἱ ἐξ κλήρῳ. apud Hesum. Latini dicunt sacramento agere vel contendere. Vide Bud. in comm. Παρακαθαλεῖν, actio hæc, qua qui experiri volebant, pecuniam deponebant, Dem. contra Pant.

Περικαθαλεῖν, q.d. præiacio, Chrys. περικαθαλεῖν τὸ πίστεως τὸ ἀσφαλοῦς. ¶ Item repręsento, ante oculos. Περικαθαλεῖν, præstruo. Greg. in sul. 1. Περικαθαλεῖν, quod solebatur ante diem. Sic appellabatur Athenis repræsentatio pensionis vectigalium. Περικαθαλεῖν, idem Suid.

Προκαταβάλλω, est quod ob moram mulctę nomine dependebant publicani & alij qui altero tantum mulctabantur. B. Item recessio, corollarium, accessio fortis. apud Demosth.

Ἀπόβλητος.

Μεταβάλλω, inuerto, rel obuerto, vt μεταβαλεῖν τὸ νῶτον. Il. θ. 94. & apud Greg. Apud Xen. μεταβαλεῖν τὸν γῦν, verrere solum arando. ¶ Item, muto. Aristot. in Probl. ὁ οἶνος μεταβαλεῖν τὸ πίνοντας ὁπ πρὸς αὐτοὺς. Item mutor. Thuc. 2. ὑμεῖς ἢ μεταβαλεῖν, vos autem mutamini. Sic & Aristot. polit. 6. μετέβαλεν ἡ ὠφελία, mutatus est ordo. ¶ Apud Alex. Aphr. μεταβαλεῖν τὸν τροφὸν, exp. concoquo cibum. ¶ Item, migro. in aliam regionem commeo. vt apud Aristot. de hist. anim. 8.

Μεταβαλλομαι, muto Xen. οἱ μεταβαλλόμενοι τὰ ἱμάτια, ψύχους & θάλπους ἕνεκα μεταβαλεῖν. Sic Aristoph. in Vesp. μεταβαλεῖν τὰς τρόπους. Item mutor, conuertor. Plut. μεταβαλεῖν πάσων μεταβαλεῖν, in omnes facies se vertere. Et protransitere aff. ex Xen ἢ τὸ δεῦρο εἰς ἐμὲ πίστιν μεταβαλεῖν. Item transferor. ¶ Item transeo, in alium tran. fugo. Plut. in Ann. ἀπὸ Ἀτταλίς μεταβαλεῖν ἐπὶ Σύλλαν. Item transeo & degenero de vna specie in aliam. Gal. ¶ Item, me pœnitet, muto mentem. Thuc. ¶ Item vendo & permuto. Aristoph.

Μεταβλητικὸς, mutabilis. Theophr. lib. 6. de caus. pl. Et qui mutationem facit, Aristot. Μεταβλητὸν, permutatoria ars, apud eundem Aristot.

Μεταβολὴ, mutatio, commutatio. Eurip. Thuc. Item paraphrasis. Μεταβολεὺς, qui merces mercibus aut etiam pecunia commutat. Μεβόλιον, ὰ, ὸ, negotiator, propola; idem quod μεταβολεύς. Μεταβολικὸς, mutabilis, commutabilis.

Decomp. Ἀμεταβλητὸς, immutabilis, semper idem. Ἀμεταβλησία, immutabilitas. Ἀμεταβολὸς, idem quod ἀμεταβλητος. Ἀνημεταβλητὸς, ex aduersio mutatio.

Δυσμεταβλητὸς, difficilis mutatu. Plut.

Εὐμεταβλητὸς, facilè mutabilis. Aristot. Rhet. lib. 1. Εὐμεταβόλος, idem.

Συμμεταβάλλω, vnà mutor. Συμμεταβάλλομαι, exp. deficio, abicedo, ἀφίστεμαι.

Παραβάλλω, obiicio (eo sensu quo dicitur obiicere edẽdũ brutis) Plat. in Phædro, παρίβαλε ἕξις ἵππους τὸν ἀμβρόσιαν. ¶ Item, proiicio, vel coniicio, vt exp. apud Thuc. lib. 2 & 6. ¶ Item, flecto, detorqueo, vt ἀφθαλμὸς παραβάλλειν apud Aristoph. & Luc. à Platone dicitur παραβάλλειν τὸν κυβαλὸν, de eo qui auscultandi gratia conuertit caput & admouet. Exponitur &, admoueo apud Theoph. τοῖς ἀμπέλοις ἡδὺν παραβάλλειν, ¶ item, committo. vt Aristid. παραβάλλειν μέτρῳ τοῖς & πολίμοις κινδύνοις πόλιν. item, depono. i. deposituin do, & apud sequestrem depono. ¶ item, accedo & appropinquo, ad aliquem me applico. Plut. in Demetr. Κλεονύμῳ παραβάλλοιες ἐς ὦζε θάλασσαν. Ita παραβάλλειν εἰς ἡδονάς, Aristot. applicare se ad voluptates. ¶ Item transmitto, trancio. Thuc. κατὰ εἰς Ἰωνίαν παραβαλεῖν, traiecturas esse, vel appulsum iri. ¶ item, confero,

comparo. Dicitur autem παραβάλλω τούτῳ & πρὸς τοῦτο. Luc. Isocr. Aristot. Item laxo. Suid. ex Aristoph.

Παραβάλλομαι, obijcior, vt παραβληθεὶς ζώοις, apud Ath. obiectus bestijs. ¶ Item obijcio & ostento, ut apud Dionē, τὸ ῥαθυμ... ἀρχὴν ἐλευθερίας παραβαλλόμενος Συρακουσίοις. Item proijcior. vnde apud Thuc. παραβεβλημένοι λίθοι. Item depono, i. depositum do, vt apud Herodot. ἡμέων ἀμφοτέρων παραβαλλομένων τὰ τέκνα, exp. vtroque deponente liberos suos. Item decipio, Suid. ex Thuc. ¶ Item, conferor, comparor. Xen. πρὸς ποῖον κτῆμα τῶν ἄλλων παραβαλλόμενος φίλος ἀγαθός. Item proiecta audacia periculum adeo, & ῥιψοκινδυνῶ. Il. ι. Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν. Sic & Thuc. l. 3. dixit παραβάλλεσθαι τὸν κίνδυνον. Nonnunquam etiam dicitur παραβάλλομαι πρὸς τοῦτο.

Παράβλημα, quod obijcitur animantibus comedendum, pabulū. Hom. Παράβλητος. & παραβλητικός, adiectitius, comparabilis. Παραβλήδην, per comparationem. Item simulatè, dolosè, obliquè. Il. δ.

Παραβολή, cōparatio, collatio. In Euangelio significat ænigmaticam vel allegoricā comparationē, aut etiam allegoriā & ænigma. ¶ Item, concursio. Est etiam sectionis conicæ appellatio. Itē apud Arithmeticos & geometras, partitio seu diuisio, contraria ratio multiplicationi. Παραβολικός, comparatiuus, apud Eust. & cæteros grammaticos. Παραβολήδην, & per syncopen metri causa παρβολάδην idem quod παραβλήδην vel παραβεβλημένως. Παράβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, audax, confidens, temerarius periclitator, ad audendum proiectus. Frequentius de re dicitur, quàm de persona. παράβολον ἔργον, Polyb. audax facinus. Item periculosus. vt παράβολον φάρμακον. Plut. παραβόλως, temerè, audacter, proiecta audacia. Plut.

Παραβόλιον ὃ παράβολον, ab Aristot. vocatur, sportula quæ in prouocatione ad aliud iudiciū ab appellatore deponit'. Poll.

Dec. Ἀντιπαραβάλλω, ōfero, cōfero inter se. Plat. in Apol. ἀντιπαραβάλλοντι τὰ ἐμαυτοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων, casus meos cū illorū casibus conferenti. Et Plut. in Them. ἀντιπαραβάλλει τὰς ἑαυτοῦ τῆς ἐκείνου πράξεσι. Ἀντιπαραβάλλομαι, cōparor, conferor.

Ἀντιπαραβολή, comparatio, collatio. Aristot. Rhet. 3.

Ἀπαράβλητος, qui comparari cum alio non potest, dissimilis. Theophr.

Ἐμπαραβάλλομαι, iniicio, indo, Phalar. in epist.

Προσπαραβάλλομαι, vt apud Thuc. προσπαραβάλλονταί σφισι λίθους, aggerunt in suum vsum lapides. (in Phil.

Φιλοπαράβολος, qui proiectæ audaciæ facinora amat. Plut.

Περιβάλλω, circūijcio, cingo, circūdo, vt περιβάλλειν τὰ δεσμὰ τοῖς σκέλεσι, Gal. ad Glaut. Apud Aristot. περιβάλλειν τεῖχος τῇ πόλει q. d. circūdare mœnia vrb. vrbē mœnibus cingere. Metaph. apud Isocr. συμφοραῖς περιβάλλειν τινὰ irretire, implicare, vel inuoluere calamitatibus. ¶ Induo, amicio. Herodiā χλαμύδι περιβάλλουσι ¶ Item, amplector, amplexor, amo. Cū acc. Plut. Xen. Synes. Item supero, ὑπερβάλλω, Od. περιβάλλει ἅπαντας ἀνθρώπους.

Περιβάλλομαι, circumijcior, cingor, item actiuè, circūijcio, cingo. vt ξίφος περιβαλέσθαι ὤμοις, Od. ξ. Sic περιβάλλεσθαι τάφρον τῇ πόλει & περιβάλλεσθαι ἔρυμα, apud Xen. ¶ item induo, vel assumo, capesso. vt Plut. ἐκ τούτων περιβαλλόμενος σεμνότητα καὶ ὄγκον. Apud Luc. & Isocr. περιβάλλομαι δύναμιν, exp. cingo me & circundo sepioq; potentia & copiis. περιβέβλημαι τὸ σχῆμα, personā indui, Xen. Legitur & περιβαλέσθαι ἐσθῆτα vel ἱμάτιον, vt Act. Apost. c. 12. ¶ itē amplector, i. colligo, cōparo, quæro. vt δόξαν περιβάλλεσθαι. Xen. Et πλοῦτον περιβάλλεσθαι. Polyb.

Περίβλημα, quòd corpori circumijcitur, indumentum, amictus, & idem quod περιβόλαιον. Anacharsis. περιβλητικός, vox rhetoribus vsitata. vt περιβλητικὸν σχῆμα, quod περιβολὴν τοῦ λόγου facit, cui opp ἀπερίβλητος λόγος.

Περιβολή, amictus, vestitus. itē cultus gestamen. vt à B. exp. apud Basil. idem pro copia sumi posse tradit. ¶ item amplexus, fotus, Bud. ex Xen. ¶ item, cōprehensio & summa rei. Itē ambitus orationis & periodus, Isoc. Et schema quoddā orationis & sententię, Hermog. περιβόλαιον amictus, amiculum, indumentū. Soph. περίβολος, ου, ὁ, ambitus, septum. Thuc. Syn.

Decomp. Ἀπερίβλητος λόγος: oratio cui περιβολαὶ adhibitæ non sunt, Herm.

Ἐμπερίβολος λόγος, cui opponitur ἀπερίβολος καὶ καθαρός.

Προσπεριβάλλω, insuper circūdo, circūdo, circūplector, circūuallo. Thuc. προσπεριβάλλω τεῖχος τῇ πόλει. προσπεριβάλλομαι, idē. vt apud Plu. in Them. προσπεριβάλλεται τὸ πεζὸν στρατὸν τῆς ναυσί. item vltra modum amplector. Bud. ex Dē. Phil. 1.

Προβάλλω, proijcio. Aristoph. in Plut. τρωγάλια τοῖς θεωμένοις προβάλλειν. Diosc. l. 7. c. 2. φλέγμα ἐκ τῶν στομάτων προβάλλει. Item antè iacio. vt vult Eust. ¶ itē, emitto, profero, produco. vt αὐθις προβάλλει, Diosc. l. 1. c. 189. item promo, depromo, profero. vt Matth. 12. ¶ item, propono, obiicio, in quæstionem adduco. Sic ἐρώτημα προύβαλε. Plut. in Lyc. Apud Soph. προβάλλω ἐμαυτὸν εἰς ἀράς exp. obijcio me imprecationibus. Apud Luc. προβάλλω ἐς μέσον, sisto, repræsento.

Προβάλλομαι. profero, itē sisto, vel præsētē sisto, vt προβάλλεσθαι μάρτυρας, apud Isocr. & Dem. proferre vel producere te-

stes. ¶ item, designo, creo. Vide Bud. ¶ item, præfero, vel pr... me fero. Dem. pro corona, τὴν ἀγαθὴν προβαλλόμενος ... Et Greg. καὶ λεόντειον μὲν τὸ εἶδος προβεβλημένα. ¶ item, ob... obtendo. item protendo seu prætendo. Aeschin. προβάλ... γέ τι πρὸ τῆς αἰσχύνης, prætendunt saltem aliquid turpitu... Dem. pro cor. ταῦτα προὐβαλόμην ἐγὼ πρὸ τῆς Ἀττικῆς, hæc obtendi Atticæ, i. hæc propugnacula opposui, hi... propu... culis agrū Atticū circūmuniui. Sic & προβεβλημένος τῆς ἐκκλη... σίας, apud Naz. defensor seu propugnator ecclesiæ. Al... exp. oppono. Xen. προβάλλεσθαι πρὸ τούτου ὅταν ἡμῶν ... Sic & Naz. προβαλοῦ τὸ ὕδωρ ἐν τῷ πνεύματι. item metaph. ... do. & prætēdo, i. prætexo, apud Basil. ¶ itē, insimulo, po... reū defero, diē dico. Dem. εἰ μὴ προυβαλόμην αὐτόν. ¶ item, ... spuo, auersor, execror. Plut. Vide Bud. ¶ itē, pro ὑπερβάλλ... supero. Od. τ v. 218. ¶ itē, passiuè, designor, creor, propo... τὰ προβαλλόμενα, quæ proponuntur & in quæstionem ... cūtur, quæ & προβλήματα. Dicitur etiam προβεβλημένα ... mihi ob. entum est vel prætentū. itē pro obduci. Naz. ... χὼ τοῦτο σαρκίον προβεβλημένοις, crassa hac obductis carn...

Πρόβλημα, obiectaculum, quod obijcimus pro munim... seu tutamine munimen seu munimentum, tutamen, pr... gnaculum, tegmē. Sæpe cū gen. vt πρόβλημα κακῶν. Ari... in Vesp. propugnaculum aduersus mala. Et προβλήμ... ματος. corporis munimen. Et metaph. propugnato... sor. vt πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος, apud Luc. ¶ itē, prætextu... Soph. in Phil. ¶ itē, quod explicandum proponitur, qu... propositum. Aristot. 5 item, periculum. Polyb. ἀπέλυσε ... γίστου προβλήματος, liberauit maximo discrimine. προβλη... τώδης. in quæstione & disceptatione positus. Plut.

Προβλῆσι, ῆτος, ὁ & ἡ, proiectus, prominens. Il. & Od.

Προβλητος, proiectus, vt dicitur foràs proijci. Soph.

Προβλητικός, proijciendi vi præditus. Greg.

Προβολή, obiectus. i. ipsa velut actio objiciendi & oppo... di aliquid, seu prætendendi. Plat. Sæpe accipitur pro ... μα. A Budæo exponitur munimentum tutelare, tutela... gumentum, lorica. item propugnaculum & castellum ... tusq; mœnium hostilē impetū arcēs vt Xen. τὰ ὄρη ... κῆς προκείμενα appellat προβολὴν τῆς χώρας. ¶ item pro... & protectum, prominentia, pars prominens vel tectiu... grundæ vel rei cuiuscunq;. Et metaph. prætextus. quo... tenditur & prætexitur. ¶ item, status pugilis in proc... stantis, occasioniq; inferendæ plagæ imminentis, vt a... risin carceribus equos currumq; sustinentis. Plut. in ... προβολῇ στῆναι, in procinctu esse. ¶ item, intentio & ob... iudicij dictati, quasi petitio digladiantis. Hermog. Eti... pro intentione accusatoris. Et apud Isocr. pro actione ... tenditur κατὰ τῆς συκοφαντοῦ αὐτῶν. ¶ Fuit etiam actio An... aduersus eos qui aliquam iniuriam die festo & solennia... lissent. vt annotatur ex Vlpiano in orat. Dem. contra ... ¶ item nominatio & proditio, ex Greg.

Προβόλαιον, tutamen. προβόλαιος autē dicitur in oratio... hasta directa quasi ad pugnam. apud Herodot. in Pol...

Πρόβολος, scopulus eminens qui æstum maris frangit ... picè verò pro tutore, propugnatore, defensore, & præs...

Πρόβολοι sunt etiam in pontis constructione trabes p... turis, atq; pali lignei fistuca adacti, quas vblicas à Cæs... Liuio sublicia vocari scribunt. Plut. in Cæs.

Προβόλιον, venabulum. Xenoph.

Προβολεύς. exp. productor, apud Dionys. Areop. & Gre...

Decomp. Ἀντιπροβάλλομαι contrà propono & nomin... signandum. Plat. de leg. 6. Ἀντιπροβολή, comparatio in ... nando, quæ & ἀντιβολή dicitur.

Ἐπιπροβάλλω, superinijcio. Plut. in Rom.

Προσβάλλω, adjicio, i. figo, applico. vt προσβάλλειν τὴν ὄψιν ... Naz. adijcere oculos, obtutum figere. ¶ item, admoneo ... σικύαν μεγίστην ὑπὸ τοὺς ὤτους προσβαλών. Apud Plut. προσβά... λειν ἀτιμίαν τινί, exp. irrogare infamiam, inurere ignomi... ¶ item allido, collido, impingo, cōfligo. Plut. de Bruto ... ξίφει γυμνῷ προσβαλὼν τὸ στέρνον ἀπέθανεν. ¶ item neutr... irruo, adorior, inuado, impetum facio, irruptionem vel ... pressionem facio. vt προσβάλλειν τοῖς πολεμίοις, & προσβάλ... πόλει, vel τείχει, seu ἐρύματι, &c. sæpe apud Thuc. vel πρ... πόλιν τεῖχος, ἔρυμα. &c. apud eundem. Dicitur & de ac... minimè violento & infesto. vt Luc. τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ... πόρρωθεν; quæ vox aures nostras incessit?

Προσβάλλομαι, adijcior. vt προσβαλλομένη ὄψις, oculi qui ... ciūtur, obtutus qui figitur. itē inijcior, imponor. vt Dio... 8. προσβάλλεται τοῖς δήγμασι. Item προσβαλλόμενον dicitu... in quod quippiam incurrit, vel incidit vel incumbit & ... pellitur, & id quod oppugnatur.

Πρόσβλητος. adiectus seu adiectitius. Ierem. cap. 10.

Προσβολή, adiectus seu adiectio, cōiectus. vt προσβολαὶ ... ὀμμάτων, Plat. in Theæt. itē admotio. vt σικύας προσβολή. Di... scor. li. 7. Apud Plut. symp. exp. contagio. item commiss... itē inflictio. vt προσβολὴ τῆς ἀτιμίας. itē appulsus. vt προσ... ἡλίου προσβολὴ τῆς νεώς. item impressio ruentis aciei impetu... milit...

...militum cuneatim incurrentium. vnde ἐκ προσβολῆς, apud Philostratum, primo statim impetu. Est & athletarum, quum inter se aggrediuntur. Et petitio gladiatorum ad vulnera infligenda. Exp. & oppugnatio, apud Thuc. Apud eundem προσβολαὶ exp. alicubi, tumultuariæ pugnæ. Item violentia, & impressio præpotentis aut tyranni, Greg. apud Gal. πυρετοῦ προσβολή pro accessione febris. Bud. pro εἰσβολή poni scribit. item noxa, offensio, Synes.

Ποτιβάλλομαι Doricè pro προσβάλλομαι, adorior, aggredior. item coërceo, castigo vel simpliciter, increpo. Il. ε. v. 874.

Dec. Ἀπρόσβλητος, Suid. strenuus. Itē οὐκ ἔχων λόγον μεθοδικόν...

...βάλλω, coniicio. vt apud Theophr. de caus. pl. 4. συμβάλλειν τὰ ... εἰς τὰς νέας. Frequentius metaph. *pro*, coniicio, i. conie... ctura consequor. Plato in Crat. εἰ οὖν πῃ ἔχεις συμβαλεῖν τὴν Κρα... τύλου μαντείαν, ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. Item, intellectu assequor, vt apud Cebetem, δι' ἑρμηνείας συμβάλλομεν τὰ λεγόμενα. ¶ Item, coniungo. vt συμβάλλειν τὰς δεξιάς apud Eurip. Item connecto, contexo. Philostr. in Heroicis, συμβάλλω στέφανον ἐκ λειμῶνος. Item commisceo. vt quum ab Arriano fluuij quatuor dicuntur συμβάλλειν τὸ ὕδωρ εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. Item neutraliter *pro*, ...co: de rebus quæ inter se coniunguntur & commiscentur. Aristot. de venis loquens, καὶ συμβάλλουσιν ἀλλήλοις. Item *pro*, congredior, & occurro. vt apud Appian. ἔνθα αὐτῷ συμβάλλει. Item, committo, vt committimus aliquos ad certamen. vt συμβάλλειν τὰς δυνάμεις apud Plut. & ἀλεκτρυόνας συμβάλλειν apud Xen. & Æschin. Interdum & *pro*, committo aliquos. i. sibi inuicem inimicos reddo. vt συμβαλεῖν ἄνδρας φίλους, Xen. Pæd. 6. & apud Eurip. συμβάλλω σοι ἀγῶνα. Et *pro*. committo pugnam, pugno, prælior: vt συνέβαλον τοῖς πολεμίοις apud Polyb. & apud Isocr. πρὸς τοὺς πρέσβεις συμβάλλοντες. ¶ Item, confero vt apud Eurip. συμβάλλειν τινὶ λόγους, conferre sermones cum aliquo. Item comparo, apud Herodot. cum dat. Apud Aristot. eth. 2. cum πρός. vt πρὸς πολλοὺς συμβάλλοντες. ¶ Item, vtendum do, commodo. Et fœneror. Aristoph. in Conc. Item paciscor, contractus conuentáque ineo, Bud. ex Isocr. & Dem.

Συμβάλλομαι, cōiectura assequor. Paus. in Mess. οἱ μάντεις ἀπεῖπον εἰκὸς συμβάλλεσθαι τὸ εἰρημένον Item intellectu assequor. Plut. ... amat. narr. συμβάλλεσθαι τὴν πρᾶξιν ἐκείνων. Item computo, rationem subduco, supputo. Herodot. in Erat. συμβάλλεσθαι ἐπὶ δακτύλων τοὺς μῆνας. Item occurro. vnde συμβεβλημένος, & pro eodem συμβλημένος, obuius. Item confero, i. contribuo. Xen. Hinc metaph. & *pro*, prosum, adiuuo. Dicitur autem συμβάλλομαι τούτῳ, vel πρὸς τοῦτο, siue εἰς τοῦτο apud Herod. Xen. Plat.

Σύμβλημα, commissura. Esaiæ cap. 42.

Σύμβλησις, idem. Exod. 26.

Συμβλητός, cōferendus, qui cōparari potest. Theocr. Aristot.

Συμβλητικός, qui potest conferre.

Συμβολεύς, έως, ὁ, piscatorū instrumentū, circa quod retia texūt.

Συμβολή, ipse actus cōiiciendi. item coniectura, Plut. item coniunctio, commissura. vt συμβολαὶ τῶν ὀστῶν. Plat. in Tim. item locus vbi confluunt fluuij velut aquas coniungentes. cōcursus confluentium. Arr. item commissio seu parium comparatio ad pugnam. Herodian. item commissio prælij, conflictus, congressus apud Herod. & Xen. item collatio quæ fit à singulis in commune. collecta. apud Athen. & Plut.

Σύμβολον, ου, τὸ. nota, signum, indicium. De variis rebus dicitur. De signo militari. Herodian. 4. τὰ τῶν στρατοπέδων σύμβολα. Et pro eo quod potius insigne appellatur apud eundem Herod. l. 2. Et pro tessera. ¶ Dicebatur etiam signum quoddam, vel tessera quam publicè dabant ciuitates quibusdam hominibus sibi amicis, vt hospitaliter & amicè acciperentur in oppidis fœderatis. Bud. ex Lysia. Apud Poll. l. 9. accipi putatur pro ea tessera, quam numariam Suetonius appellat. itē tessera theatralis, quæ in congiariis iaciebatur à principe, largitionísque speciem numerumque notis ostendebat, quæ omnia principis liberalitate obtinebat is, prolata tessera, cui fortuitò obtigerat. Dion. item pro omine: quòd rei futuræ signum sit. Exponitur & præsagium. item auguriū. Apud Plut. & alios σύμβολα, Pythagorica signa sunt occultæ cuiuspiam rei. vnde & quidam exp. ænigmata. item similitudo & quædam naturæ communitas. Aristot. de gen. & interitu lib. 2. Ducta (vt volunt quidam) ab hospitalibus symbolis metaphora; vt sit velut societas quædam & necessitudo ex hospitio contracta. item commissura. apud Plat. in symp. itē quod confertur, collecta, collatio, sicut & συμβολή. Hinc σύμβολον Apostolicum, quia (inquit August.) collata in vnum totius catholicæ legis fides symboli breuitate colligitur. item pactum, conuentum. Aristot. Pol. 3.

Σύμβολος, ου, ὁ, vel σύμβολον, ου, τὸ, omen. apud Synes. & Greg. Exponitur & augurium, auspicium. Plat. & Xen. Σύμβολος exponitur etiam obuius. vnde συμβολεῖν & συμβολῆσαι, obuium fieri, occurrere. apud Hesych.

Συμβολικός, ænigmaticus, allegoricus. item significatiuus.

Συμβολικῶς, ænigmaticè, allegoricè. item coniecturaliter, i. per comparationem præteritorum & futurorum.

Συμβόλαιον, (frequentius quàm σύμβολον) pactum, conuen-

tum. Demosth. καὶ συμβόλαια πολλοῖς συμβάλλοντες. Exponitur & cōmercium, item negotium. apud Synes. & Basil. Συμβόλαιος δίκη, controuersia vel iudicium de pacto & contractu. Thuc.

Συμβολία, occursus. pro συμβολία. Item casus vel successus. vt exp. apud Poll. pro συμβολία. Est autem η pleonasticum.

Συμβαλλωτά, texta, vide Hermol. in cap. 48. lib. 8. Plinij.

Decomp. Ἀσύμβλητος, non conferendus, non comparandus, non æquus, impar. Bud. ex Aristot.

Ἀσύμβολος, qui symbola nō cōfert. Gell. l. 6. c. 13. Sic ἀσύμβολον δεῖπνον, in quo cōuiuæ symbola non conferunt. Metaph. pro inerti & inutili, & qui nihil in mediū attulit. Bud. ex Plut. in Coriol. Ἀσυμβόλως sine symbolo. vt ἀσυμβόλως δειπνεῖν.

Ἀποσυμβολάω ῶ, occurro. Hesych. (in Epigr.

Βραχυσύμβολος, qui paruum symbolū ad conuiuium cōfert.

Δυσξύμβολος, cum quo non facilè pacta ineuntur. Xen.

Εὐξύμβολος, cum quo facilè paciscimur, facilis in commercio. Xen. Item εὐξύμβολον σημεῖον, signum fausti ominis. signū faustum. Εὐσύμβλητος, facilis ad coniectandum. Æschyl.

Σχοινοσύμβολος, qui funem nauticum in spiram conuoluit & complicat. Schol. Aristoph.

Ὑπερβάλλω, (q. d. superiicio) exupero, excello. item supero, vinco. Cum accus. personæ & datiuo rei. & tam in bonam quàm in malam partē. vt ὑπερβάλλειν τῇ φιλοπονίᾳ apud Xen. Et ὑπερβάλλειν πάντας τόλμῃ τε καὶ μιαρίᾳ. item peculiari signif. auctione supero, pluris liceor. Bud. ex Andoc. ¶ Item, excedo. cui opponitur ἐλλείπω, & ἀπολείπω, apud Aristot. in eth.

Ὑπερβάλλομαι, exupero, Xen. Pęd. 5 τοὺς δ' εὐεργετοῦντας ἀγαθοῖς ὑπερβαλλόμενοι. Itē in aliud tempus reiicio, differo, apud Luc.

Ὑπερβεβλημένως, supra modum.

Ὑπερβλητος, excellens. Demosth. Ὑπερβλήδην, exuperanter.

Ὑπερβολή, exuperatio, exuperātia. Isocr. Aristot. & alij. Est & figura apud Rhetores. ¶ Item excessus. sæpe apud Aristot. cui opponitur ἔλλειψις vel ἔνδεια. Interdum exp. quod est nimium. Item transmissio, apud Polyb. ἡ τῶν Ἄλπεων ὑπερβολή. Et apud eundem, ὑπερβολαὶ τῶν ὀρῶν, & ὑπερβολαί (sine adiectione) cacumina montium, iuga, vt quæ exuperantem quādam altitudinem habeant. itē dilatio. Herodot. ὑπερβολὴ κακοῦ ἐγένετο Καρυστίοισι, Carystiis clades dilata fuit. Item sectionis conicæ appellatio, ex Archim. Ὑπερβόλαιος superlatus. Plut.

Ὑπερβολικός excedens, nimius. Ὑπερβολικῶς supra fidē. Plut.

Ὑπερβολάδην, supra modum. Theogn. Ὑπερβολία, excessus, iniuria. Hes. Ὑπερβολιμαῖος, i. ἐν ὑπερβολῇ ὤν, vel ὑπερβολαῖς χρώμενος. Ὑπέρβολος, (s. λίθος) saxum quod iniici solebat iis qui in mare demergebantur. Aristoph. in Equit.

Decomp. Ἀνυπέρβλητος, qui superari non potest, quem nihil antecellit. item nimius. Dem. & Isocr. ἀνυπερβλήτως, vltra modum. Aristot. Rhet. lib. 1.

Εὐυπέρβλητος, superatu facilis, facilè superabilis.

Ὑποβάλλω, subiicio, cui opponitur ἐπιβάλλω vt apud Athen. κάτω μὲν ὑποβάλλετε τῶν Μιλησίων ἐρίων, ἄνωθεν δ' ἐπιβάλλετε ξυστίδα. Et metaph. ὑποβάλλουσι σφᾶς αὐτοὺς ὑπὸ τὰς συμφοράς, apud Isocra. seipsos calamitatibus subiiciūt. ¶ Itē suggero. *videlicet* cōmonefaciēs. Xen. καὶ ὑποβάλλειν δυνήσεσθε ἂν τι ἐπιλανθάνηται. Et ὑποβάλλοντός τινος. Herodian. cuiusdā admonitu. Itē pro interfari, sermonē interpellare, & præproperè excipere. vt Æsch. in Ctes. αὐτοῖς ὑποβαλεῖν. ¶ Item, suppono. Vide ὑποβάλλομαι.

Ὑποβάλλομαι, supponor vel subiaceo. vt ὑποβάλλεσθαι τὰ τέχνῃ, ex schol. Aristoph. item subiicio, substerno. vt ὑποβάλλεσθαι πορφυρίδας. Luc. item suppono. vt mulieres αἱ τὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι. Basil. item falsò quippiam mihi adscribo. Strabo πολλὰ τεῖα ὑποβαλλόμενος. item per interpretem loquor, Bud. item pro προβάλλομαι & ὑποτίθεμαι. Vide Bud.

Ὑπόβλημα, substramen. Bud. ex Hippiatr.

Ὑπόβλητος, suppositititius, subdititius. vt ὑπόβλητα βρέφη. Et metaph. fictus, falsus. vt ὑπόβλητος λόγος, & ὑπόβλητον στόμα, apud Soph. Et ὑπόβλητον πρόσωπον, homo subdititius, apud Platon. Ὑποβλήτως, supposititiè.

Ὑποβλήδην, subiiciendo, vel interpellato sermone, excipiendo verba dicentis nondum finita, obstreperè, intersando. Iliad. α.

Ὑποβολή, subiectio, & q. d. substratio. apud Athen. 2. item subiectio rei falsæ pro vera, fraus. Basil. item admonitio. Xē. Pæd. 3. item subiectio, *hoc est*, sermonis interpellatio. vnde ἐξ ὑποβολῆς. Diog. Laërt.

Ὑποβολιμαῖος, supposititius, subdititius. cui opp. γνήσιος, apud Dem. Metaph. etiam capitur. vt ἔννοια ὑποβολιμαία apud Plut. & ὑποβολιμαῖος λόγος.

Ὑποβολεύς, monitor qui admonēdo atq; hortādo subiicit & suggerit. Plut. & Phil. item interpres. Eust. ὑπόβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, pignerationi obnoxius, obiectus pro pignore ὑπόβολον etiam vocatur in Pand. προγαμιαία δωρεά, vt tradit Bud.

Ὑπόβολον, apud Suid. pro ὑπόβολον reperitur in priore signif.

Ὑββάλλω, Doricè pro ὑποβάλλω. Iliad τ.

Dec. Ἀνθυποβάλλω, vicissim vel è cōtrario subiiciō. in sermone etiā dictis alicuius ἀνθυποβάλλειν, aliquid dicimur, i. cōseu vice versa subiicere aut obiicere. vt apud Æsch. in Ctes.

Κ.λ.πεβάλλω, subijcio.

Προ.πεβάλλω, q.d. præsubijcio. ferè idem quod præstruo, præmolior, & fundamenti loco pono, Themist. de anim. 2.

Alia composita sine præpositione, ac primùm in Βολ'ς *aut* βλητ'ς *desinentia.*

Α'βολ'ς, ητ'ος, ὁ, ἡ, nondum iactus, nondum coniectus. vt ὀὸς ἀβλὴς, Od. σ'.

Α'βλητ'ος, η, ὁ, ἡ, idem. vt ἄσπλητα βέλη, tela nondũ missa. itẽ non ictus. vel non ictus sagitta, quem sagitta seu telum non ferijt. Il. σ'.

Α'πτ.κωνόβλητ'ος & Χ.πτικιδόβλητ'ος, vide in στελλω'βλητ'ος.

Α'στροβλητ'ος, sidere caniculę percussus, sideratus. Propriè dicitur de pilatis nouellis quũ siccata tellure humorẽ trahere nequeunt aut sidere quocunq; modo afflantur. vnde homines arescente corpore ἀστροβλῆτες, i. sideràti dicũtur, vt Bud. in Pãd. docet.

Α'στρόβητ'ος, idem. Theophr. lib. 5. de caus. pl. c. 10.

Δι.όβλητ'ος, à Ioue ictus, i. fulmine tactus. Eust.

Κεραυνοβλήτ'ος, fulmine ictus. Theophr. hist. pl. lib. 3. cap. 9.

Λιθοβόλησ'ς, lapidibus petitus seu impetitus. Epigr. lib. 1. At λιθοβλητ'ος δύσημέρ, de iactu lapidum quasi collimante. seu de collimatione cum iactu lapidum facta.

Νιφετοβλὴς, niuosus, niuibus tectus. Epigr.

Νιφοβλὴς, in quem niues iactatæ decidunt, niuibus obrutus. vt νιφοβλῆτες ἄκαπες in Epigr.

Πο.ηόβλητ'ος, desiderio tactus vel captus. vt πο.ηόβλητ'ος μείρομαι apud Nonn. item cupidinis telis ictus, in Epigr.

Σεληνόβλητ'ος, (q.d. à luna percussus) lunaticus, lymphaticus. dicitur frequẽtius σεληνιακός. De mulierib. dicitur σεληνόβλητ'ος & Χ.πτικιδόβλητ'ος, vt δαιμονιόβλητ'ος & ἡλιόβλητ'ος de viris.

Τ.χυσθόλητ'ος, ὁ, murorum seu mœnium deiector. Hesych.

Χιονόβλητ'ος, niue obrutus siue conspersus. niuibus tectus, Aristoph. in Nub.

Alia composita ex Βολὴ, *aut* Βέλ'ς, *aut* Βολὶν *facta, itidem sine præpositione.*

Α'βελ'ς, ὁ, ἡ, qui nondum amisit dentes ætatis indices, ob idq́ne adhuc iuuenis est. Bud. ex Aristot. Ait Suidas ita etiam dici pullum qui nondum habeat dentem γνάμφα.

Α'βολήτωρ & ἄβολ'ς, idem quod ἄβέλ'ς. Suid.

Α'γκυροβόλιον, ancora, Bud. Ait Suid. esse ferrũ nauigij. Plut. Sunt qui esse scribãt instrumentũ ad iaciendã vel tenendã ancorã.

Α'κανθοβόλ'ς, iacens spinas, vel emittens spinas. Nicand.

Α'κοντοβέλ'ς, iaculi vibrator, iaculator. Opp. de venat. lib. 3.

Α'κοντοβόλ'ς, ὁ, ἡ, ὸ, iaculator, propriè qui è summitate loci alicuius iaculatur, vel summitatem vertus. Α'κοντοβολὸς, idem, vnde in Anth. epigr. ἀκοντοβολῆς ἀκίδες.

Α'κοντοβολίζω & frequentius ἀκοντοβολίζομαι, iaculor. Propriè ex edito quopiam loco iacula emitto: quasi ἐξ ἄκρου βάλλω. aut summitatem vel cacumen aliquod versus iaculor. & iaculationem dirigo, quasi τὸ ἄκρον βάλλω. Item missilibus pugno, velitor, velitarem pugnam ineo. Exponitur etiam certaminis præludia facio, ferentariorum dimicatione vtor. Sunt & qui exp. pugnam lacesso. apud Luc. Xen. Thuc. & c. Metaphoricè etiam capitur ἀκοντοβολίζομαι (vt & velitor apud Latinos) vt apud Herodian. l. 8 ἀκοντοβολισάμενοι ἔξω τ'ποι. Α'κοντοβολισμὸς, ὁ, iaculatio. Plat. de leg. l. 7. item velitatio, velitaris pugna, præludium pugnæ. Luc. Xen. Et metaph. pro velitatione quæ fit verbis. Α'κοντοβολητ'ς, ὁ, iaculator, veles, fere ntarius. apud Aelian. Α'κοντοβολιστικὸν, velitum tela, apud eundem.

Α'κτινοβόλ'ς, radios iaciens, radios eiaculans. Α'κτινο βολία, radiorum eiaculatio, apud Plutarch.

Α'κτινοβολίαι, radios iacio, radios eiaculor, radio. Α'κτινοβολῶμαι, apud Athen. irradior.

Α'νθοβόλ'ς, flores iaciens vel emittens.

Α'νθοβολιὼν, ὥνος, flores iacio, i. spargo flores.

Α'στόλη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α'στροβολία, ἡ, (q.d. sideris percussio) sideratio. Theophrast. de caus. plant. lib. 5. c. 11.

Α'στροβολισμὸς, ὁ, ἄνος, sidere (caniculæ) percellor. Theophr. de caus. pl. lib. 5. c. 11 Α'στροβλησια idem quod ἀστροβολία. ibidem.

Α'στρόβλητ'ος, sideratus. Hesych.

Α'στροβολισμὸς, q.d. sideris percussio, sideratio, morbus arborum afflatarum sidere, quocunq; modo id acciderit. Bud. in

Δεξιοβόλ'ς, qui dextra manu iacit telum. (Pand.

Δόντοβόλ'ς, qui secundum dentes indices iacit. Poll.

Δίβολ'ς, ὁ, ὸ, ἡ, vt δίβολ'ς ἄκαν, apud Eurip. alij exp. telum anceps. Alij rectà bina. Δίβολος χλαῖνα, idem quod δίπλη. Hesych. & Poll. Διβολία, apud Plut. in Erot. idem quod δίπλη, seu δίβολ'ς χλαῖνα esse videtur.

Δικτυοβόλ'ς, qui rete iacit, piscator retiarius. Poll.

Διόβολος, à Ioue missus. vt exp. apud Eurip. Possit esse etiam idẽ ac διόβλητ'ς.

Δισκοβόλ'ς, qui discum iacit, qui discum in sublime iaculatur.

Δροσοβόλ'ς, rorem iaciens, rorem spargens. vt δροσοβόλ'ς ἀὴρ, Theophr. l. 3. c. vlt. de caus. pl. aër roscidus, rorulentus. Et δροσοβόλαι χεῖρες apud eundem. (dit. Poll. l. 9.

Δύσβολ'ς, cui iactus malè cedit. vt cui alea infelici iactu ceci-

Εἰκηβολέω, Etymol. Athenienſibus esse dicit conijcere ſeu iectari, παρὰ τὸ εἰκαίως καὶ ὡς ἔτυχε βάλλειν. Metaph. ab ijs qui metẽ & prout casus fert, tela conijciunt.

Ε'κηβόλ'ς, eminus iaculãs, ab ἑκὰς & βολὴ, mutato α in η causal. Il. ε. epith. Apollinis proquo & ἑκηβόλος Φοῖβος dicitur.

Ε'κηβολία, iaculatio è longinquo. Il. ε. Ε'κηβόλος, longe procul iaculando. Synes. epist. 133.

Ε'λαφηβόλ'ς, qui ceruos iaculis figit. vt ἐλαφηβόλ'ς Α'ρτεμις apud Plut. Generaliter pro quolibet ferarũ agrestium venatore capitur, vt Eust. annot. Il. ο. Ε'λαφηβολία, ceruorum iactus. ceruorum venatio. Soph. in Aiace. Ε'λαφηβόλια, ἀ, festa apud Phocenſes in honorem Dianæ venatricis. Plut.

Ε'λαφηβολιὼν, ὥνος, ὁ, Februarius mensis, quẽ à figendis ceruis dictum volũt. qui illo mense Dianæ ἐλαφηβόλα immolarentur. Dicitur autem poeticè ἐλαφηβ.λ. pro ἐλαφοβ.λ. vel ἐλαφομετρι causa, vt annotat Eust.

Ε'πιβόλ'ς, verba probrosa in aliquem iaciens. verbis petitus. Eust. exp. Il. ζ. Ε'πιβολία, ἡ, conuitium, nugæ. Od. σ'.

Ε'πιβολίαι, ὧν, verbis probrosis impeto. Ε'πιβολίων, ἰάτρ. ἐπιβόλ'ς.

Εὐθυβόλ'ς, appositus: metaphora sumpta ab arte iaculatoria ad scopum, ad quem iactus dirigitur, tendens. Εὐθυβόλως, recto & destinato iactu, rectè iden. Et Basil. Εὐθυβολία, rectus iactus, recta coniectura. Εὐθυβολεῖν, directè conijcio. idem Philo.

Η'λιόβλητος, qui Solis radijs quasi feritur, Soli expositus. Theophr. Ο.ηρόβολος, feras icere seu ferire, vt faciunt venatores, in Ἰθύβολ'ς, qui rectà iacitur seu proijcitur.

Ι'ὸβολ'ς, qui sagittas eiaculatur. item venenum eiaculans. venatus, vt ἰοβόλα θηρία, apud Herodian. lib. 3.

Ἰόβολον, ῶ, sagittas iaculor, sagittas emitto. Epigr. item num iaculor seu emitto. veneno inficio. Ε'νιοβολία pro eodem. Hipp. ep. 10.

Ἰχθυοβόλ'ς & ἰχθυοβολικὸς, qui tridenti pisces figit. piſca Ἰχθυοβόλιον, ῶ, pi ſcor.

Κεραοβόλ'ς, vt κεραοβόλος σπέρμα, semen quod cornu rit, seu in cornu incidens. Theophr. de caus. pl. lib. Metaph. significat durum, præfractum, intractabilem Platonem, vt docet Plut. Sy mp. 7. Probl. 2.

Κεραυνοβόλ'ς, fulminis iaculator. ex Luc. Κεραυνοβολία, nis iaculatio. Κεραυνοβολίαι, ὧν, fulmen iaculor, fulmine

Κερασοβόλον ὄργανον, ad cornices petendas instrumentum. funda. Epigr.

Λαγωβόλ'ς, lepores impetens. vt πόλιὰ λαγωβόλα, in Epig

Λαγωβόλον, ου, τὸ, lignum quo lepores fugientes petun exp apud Theocr. Idyl. 4. & 7. Λαγωβολία, venatus lep quo videlicet lepores figuntur. apud Callim. Λαγωβόλιον locus vbi lepores figuntur. Suid.

Λιθοβόλ'ς, lapides iaculans, lapidibus impetens, vt λιθ μηχανὴ, apud Ioſeph. Et λιθοβόλος αὐτῶν ὀ.ὼν, qui lapid Theocyd.

Λιθοβολίαι, ῶν, lapido, lapidibus peto, lapidibus obruo.

Μηλοβολίαι, ῶν, malo seu malis peto. Et pro, ad rem vene lingua illecebra inuito seu incito: quòd μῆλον Veneri

vide schol. Theocriti & Aristoph.

Νιφόβολος, idẽ quod νιφοβόλ'ς, suprà. vt νιφόβολον πεδίον, apud

Οἰστροβολίαι, ῶν, œstro exagito, stimulo, Epigr. (in Sc

Ο'ξυβόλων, celeriter iaculor, in iaculando celer sum.

Οἰ.όβολ'ς, qui rectà proijcitur. idem quod ἰθύβολ'ς. Hesych

Ὀρμιεύβολ'ς, piscator, quoniam τὸν ὁρμισμὸν, i. lineam piſcat in aquam iacit ad capiendos pisces, in Epigr. (Rhe

Ο'φιοβόλ'ς, serpentis percussor. epith. Apolli. in ouo Sim

Ὀφθαλμοβόλια, oculos iacto seu conijcio.

Παλιμβολ'ς, veteratorius, veterator. Plut. in Themist. παλιμβολ'ς αὖ'ς. Exponitur etiam, inconstans, mutabilis facilè in diuersum resoluitur. Παλιμβολία, dolus, inconſtantia fluctuatio animi. Suid.

Πετροβόλ'ς, lapides eiaculans. Xen. Polyb. Et apud Ioſeph. tiq. lib. 9, πετροβόλα τε δημόσια ἑ. ὄργανα, machinæ quæ des eiaculantur. Πετροβολικὸς, idem. vt πετροβολικὸν ὄργανον pud Polyb.

Πλειστοβόλ'ς, qui taxillis ludens plurima puncta sortiturae cit. πλειστοβολεῖν, ludere taxillis. πολειστοβολὶς παιζ. vide πολειστοβολίδα, apud eundem.

Πρωτοβόλ'ς, qui primus iaculatur. epigr. πρωτοβόλ'ς equus qui primos dentes emittit. Eust.

πρωτοβολίαι, primus iaculor. Plut.

πυροβόλ'ς, ignes iaculans, vel aptus ad iaculandos ignes. πυροβόλα μηχανήματα.

Ρίζοβόλ'ς, radices emittit & quasi eiaculatur.

Ρίζοβολέω, radices mitto, radices ago. vt ῥιζοβολὲ πᾶ ἐν epigrammat.

Ῥιπτοβόλ'ς, vt ῥιπτοβόλῳ πατάγῳ. in epigr. expon. ſono nariba dito & impulſo.

Σιδηροβόλ'ς, ferrum iaculans. vt σιδηροβόλ'ς μηχανή.

Σιτοβόλιον, ῶ, & σιτοβολὼν, ῶνος, ὁ. horreũ in quo frumenta reponuntur. granarium. Pol. Suid. apud Plat. in Gracco ἠχῶσι σιτοβολῶν. Σ.γὴ σ.βόλιον, Bud. putat signif. tesseram frumentariam.

Σκιροβόλ'ς, coniitiatorius, impoſtorius. Item conuitiator, impoſitor. Callim. Σκιροβόλων, conuitior, cor impeto verbis mordacibus. Est enim apocopè ex ἐς κιαροβόλων, vt tradit Eustath. Item σπυ.ίδων. vt Aristoph. schol. exp. in Equit. ἀς μὴ σκίζοντας σπυ.ίδας. Et σκιροβολίαι ῶν, idem Hſtſych.

Σπυ.ιβολέω, locus in quem coniectæ vuæ calcantur. Scribitur & σπυ.ιβοβολίαιον, pro loco vbi vuæ reconduntur. Poll. 7.

Σπυ.οβολέω, ῶ, spicas iacio, seu spicas emitto, protrudo aristas. Theophr.

Στιβόλ'ς, longè seu procul iaculans, eminus feriens. Strab. lib.

Στιμβολάπερ, ὁ, ἡ, ὸ, λος. Et πολύβολ'ς, ὁ, ὸ, λος. lib. 6. Epigr.

Τοξόβολ'ς, qui iaculis ex arcu emiſſis impetit, iaculator, seu qui arcu petit, ὁ τοξεύς βάλλων.

Τριβόλ'ς, ὁ, ὸ, tribulus, herba, de qua Theophr. hist. pl. l. 4. cap. 12. & Diosc. l. 4. c. 15. Nomen à triplici cuſpide habet ad cuius formam fractę sunt machinulę ferreæ tetragona forma, quę quancunque in partem incubuerint, vnum aut duos aculeos semper protendunt, murices à Latinis dicuntur: sic vtitur Plut. in apophth. de Scipione. Item τριβόλοις in fœnis sunt, quę impatis adduntur, vt sua asperitate equos oris durioris coërceant. Poll. l. 1. (Theocr. in Idyll. 11.

Τρυφοβόλ'ς, ὁ, ἡ, id in quod coniiciuntur calcei. fiscella. schol. Ὑποβολεύς, qui super amicum se coniicit, officij gratia: vt qui in corporis iniectu febricitantis horrorem cohibet. Aff. ex Aristot. Probl.

Φυλλοβόλ'ς, folia abiiciens, folia amittens. cui folia decidunt.

Φυλλοβολία, foliorum amiſſio.

Φυλλοβολίαι ῶν, folia amitto, folia mihi decidũt. apud Theophr. Item folia ſpargo. Herodian. Φυλλοβολεῖσθαι apud Herodia. foliis conſpergere seu frondibus. Sumitur & passiuè apud Φυλλοβολίαι ῶν, grandine ferio. in Epigr. (eundem.

Χιονοβολὼν, ὥνος, qui niues cœlitus iaculatur. vt Iupiter qui ningit. Potest dici & de ipso cœlo seu aëre. apud Plut. in Apophth.

Χιονόβλητ'ος, ὁ, niuibus dejectis obrno, Diodor. Sicul.

Ὠκυβόλ'ς, celeriter feriens, pernix Aristot. & in Epigr.

Alia composita remotiora.

Ἀβάσκω, aff. ex Aristoph. in Equit. pro marsupio ab ἀφύειν & βάσκειν. vide Poll.

Ἀμφι.υβόλ'ς, Σκύ.αλον, Σύμβολ', quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἀ.ΑΛΩΤΗ, ῆτ'ς, ἡ, m. rubium nigrum, teſte Dioſc. lib. 3. c. 117.

Ἄ.ΑΣΑΜΟΝ, ου, τὸ, balſamum. de quo Theophr. hist. pl. lib. 9. ca. Dioſc. lib. 1. c. 18. Plin. li. 12. c. 25. Gal. de antidotis lib. 1 Strab. Geogr. l. 16. Iuſtinus hiſt. lib. 36. & Pauſan. in Bœoticis. Ἀμπελόεσσα, appellata est ἡσυχία quædam, ab odore ſimili, teſte Plin. lib. 12. cap. 19.

Ἀμπέλινον, dicitur à quibuſdam τὸ βάφ.λμον. Ex Dioſc.

Composita.

Ἀμπελάσυμον, balſami fructus. Dioſc. & Gal.

Ἀμπελίτης ξύλον, lignum balſami, seu quod è balſamo cæditur, vt armenta & furcuti. vel ipſe etiam frutex integer. Vide Dioſc. lib. 1. cap. 18. & Plin. lib. 12. cap. 25.

Ἀμπελίτινον ὑγρόν, ſuccus qui ex balſamo manat. Dioſc. Plin. Theophr.

Ἀμβαΐνω, inarticulatè loquor, confuſum quendam ſonum edo, balbutio. Bion in quodam idyllio. Βαμβαίνει μὲν γλῶσσα, ὡς πάρος ἦνιν' ἀείδῃ. * Ab βάζω, quidam deducẽtum putant. Item dentes quatio præ metu, teu crepito dentibus: vt exp. Il. ϰ. Vide Euſt.

Ἀμβλίσκω, præ frigore tremo. Vide Euſt.

Ἀμμιχ, γ'ς. vide in Βάπτω.

Ἀ.ΝΑΥΣΟΣ, ὁ, ἡ, ὸ, ἡ, compoſitum ex nomine βαῦς, i. caminus, fornax, & verbo αὔω, i. incendo: quasi βαύνωσος) q.d. qui caminum accendit ad conficienda ſua opera. qui igne ad cõficiẽda ſua opera vtitur. Generaliter itavocatur artifex mechanicus, qui quàpiã artẽ mechanicã tractat. siue qui manibus sibi victum quærit. Exp. & artifex illiberalis vel ſordidus. Itẽ ſedẽtarius artifex: ſeu ſellularius. Luc. de ſacrif. ἀλλὰ βαύνωσοι καὶ πανδοκεῖς καὶ πωλῶται. Dicitur & de re: vt βαύνωσος τέχνη. Ariſtot. Et βαύνωσος ἐργασία, apud eundem. Et βαύνωσος βίος, apud Luc. Apud Plat. βαύνωσος φιλοπόνος, exp. triualis amicitia. ¶ Item propinquè magnificus, apud Ariſtot. ethic. 4. inquit Bud.

Βαύνωσος, aduerb. vt βαύνωσος πραφίγγες citat Bud. ex Chryſoſt. quod esse ait, q.d. πεχυμερέως.

Βαυνωσία, ἡ, ars quæ ad caminũ exercetur. vel opus quod ad ignẽ conficitur. Exp. & ars illiberalis. Plat. Item pro inepta magnicentia & quæ aliquid prodigalitatis habet. Ariſtot. eth. 4.

Βαυνωσικὸς, ad eos pertinens qui βαύνωσοι appellantur, vel ad eorum artem. Apud Xen. in Oec. βαυνωσικὴ τέχνη, eædem quæ & βαύνωσος.

Χειροβαύνωσος, (comp. idem qui & βαύνωσος. Poll.

Βα'ξις, vide in Βα'ζω.

ΒΑ'ΠΤΩ, ψω. mergo, immergo. vt apud Arat. τὸ μὲν εἰς κιφαλὴν μολὸν πεσεῖν Βα'πτων ὠκείωσεν. Pro quo Cicero. Hic caput & ſuperas potis est demergere partes. ¶ Item tingo (quod fit immergẽdo) Od. ρ. Ὡ.'ς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον Ἐν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ. in Epigr. ἐν ὕδατι κρυόεντι ἔβαψε. Dioſc. lib. 1. βάπτειν τερέτας. Apud Soph βάπτειν ὕγρας, inficere, imbuere. Apud D. Luc. c. 36. v. 24. ὑπὲρ βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος, vt intingat extremum digitum ſuum in aquam. ¶ Item lauo. Suid. ex Ariſtoph. ¶ Βάπτειν etiam neutraliter nauis dicitur apud Eurip. in Oreſte. pro ὕφαλος γίνεσθαι. ¶ Βάπτειν schol. Nicandri exponit etiam δύνειν & χαμίζω. i. haurio, impleo hauriendo, in Alexiph. ἢ αὐτὸν ἄλλα βάπτ. Lic apud Eurip. in Hecuba, Βα'ψασ' ἑτέρᾳ, &c.

Βα'πτισις, mergor. item lauor.

Βα'μμα, τ'ος, tinctura, seu idẽptum quod tinctum est. Plat. de leg. 12. Est etiam idem quod ἔμβαμμα, intinctus, i. liquor in quo panem vel opsonia intingimus. Dioſc. lib. 3. cap. 94. Schol. Nicand. annotat sic vocari omne ὑγρὸν: & si ſolum sine adiectione ponatur, ſignificare *acetum.*

Βα'ψις, εως, ἡ, q.d. tinctio, ipse tingẽdi aut mergẽdi actus, Βα'ψις χαλκέως καὶ σιδήρου, τέρεατα ἀεris & ferri. Poll. ex Antiphõte.

Βαπτὸς, ὸ, ὁ, tinctus, infectus. f. colore aliquo. Ariſt. in Pluto. Apud Eurip. βαπτὰ κρύπλιον πέπλων. quæ. fontem hauriendum ſitulis. ¶ Eſt etiam lapis ſeu gemma sic dicta ex tinctura. Plin.

Βα'πτρια, ἡ, tinctrix. poll. ex Eupoll.

Βαπτικὸς, ὸ, ὁ, tinctilis.

Βαφὴ, ἡ, immersio. Soph. in Aiace. Item tinctura, color, Philoſtr. Theophr. Apud Plut. metaphoricè pro macula. Item color fucatus. apud Philoſtr. & Herodian.

Βαφικὸς, ὸ, ὁ, tinctorius. vnde βαφικὴ, ſ. τέχνη, tinctoria ars.

Βαφεὺς, έως, ὁ, tinctor.

Βαπτίζω, mergo seu immergo: vt quę tingẽdi aut abluendi gratia aquæ immergimus. Plut. de ſuperſt. πῶς βαπτισθὲν σωτὴρ εἰς ἡλικίαν. Item mergo, ſubmergo. obruo aqua. Item abluo. Marci 7. & Luc. 11. apud Christianos autem βαπτίζειν de ſolenni illo myſterio initiationis dictum qua Christo initiamur, nomen ſuum retinet. Nam baptizare dicimus.

Βαπτίζομαι, mergor, ſubmergor. Et metaph. pro, obruor. Plat. in Euthydemo, ὑπὸ τῶν γνώσεων βαπτιζόμενον & μεταβαλλόμενον, & c. 11. argumentis ſophiſt eis obruti. Et Plut. in Galba, de Orhone, πεντακισχιλίων μυριάδων ὀφλήμασι βεβαπτισμένον.

Βαπτισμὸς & Βα'πτισμα. mersio, lotio, ablutio, ipse immergendi item lauandi seu abluendi actus, Marci 7. Item baptisma apud Christianos ſcriptores.

Βα'πτισις. pro lauacro, ex Luciano.

Βαπτιστήριον, lauacrum. Βαπτιστὴς, ὴ, ὸ, qui immergit, qui abluit. Item baptizator.

Comp. ac primùm cum præpositione.

Ἀναβαπτιστὴς, q.d. rebaptizator. Sic dicitur diabolicæ cuidam ſectæ deditus.

Ἀ.αβαπτίσω, intingo, immergo leniter. Dioſc. lib. 5. ἀπὸ δὲ ὕμης εἰς ὕδωρ.

Ἐμβα'πτω, immergo, intingo. Ariſtoph. in Nub. σὺ βαψὶν εἰς ἅλα κηδὼν αὐτῆς τὸν πόδα. Ἐμβα'πτημα etiam pro eodem.

Ἔμβαμμα τὸ, intinctus, embamma. Xen. præd. 1.

Ἐμβα'φιον, ὸ, zb. bibulus. Ἐμβα'φιον ὕ, vas in quod intingitur. Caleno apud Hippocratem idem eſt quod ὀξύβαφον.

Ἐμβαπτίζω, immergo. Metaph. apud Synes.

Ἐπιβα'πτω, immergo, intingo. Ἐπιβαπτίζω, idem.

Καθαβα'πτω, demergo. obruo.

Καθιβαπτίζω, idem. Καθιβαπτιστὴς, opponitur Βαπτιστῇ, apud Greg.

Alia composita, sine præpositione facta ex ἴβαφον *aut ex* βαφεὺς.

Α'βαφος, ὸ, ὁ, ἡ, non tinctus.

Αἱματοβαφὴς, ἑος, ὁ, ἡ, sanguine tinctus, cruentus. Soph.

Ἀκροβαφὴς, ſumma parte tinctus. In Anth. epigr.

Ἀ.υβαφὴς, exp. tinctor.

Δίβαφος. bis tinctus: vt δίβαφος πορφύρα.

Δρυοβαφὴς, quercu (i. quercus cortice) tinctus.

Κισσοβαφὴς, hederaceo colore tinctus.

Κοκκοβαφὴς & κοκκινοβαφὴς, cocco tinctus, coccineo colore inſectus. Athen.

Κροκοβαφὴς, croce tinctus. Aeſchyl. (

Μελαμβαφὴς, exp. niger ex tinctura, ſeu nigro colore imburus.

Ὀξύβαφος, seu ὀξύβαφον & ὀξυβα'φιον, acetabulum. Athen. lib. 2. Propriè dictum fuit vaſculum in quo acetum infundebatur ad intingendos cibos. vide Poll. Hinc ad menſuræ nomen translatum est, quæ quartam heminæ partem contineret. quadrantale. Item sinus profundiores oſſium capita excipientes anatomici vocant ὀξύβαφον & κοτύλην.

Ὀ.υβάφον, ὸ, ῶ, vaſculum in quo opſonia apponuntur. Poll

Πολυβαφὴς, multùm tinctus. Poll. lib. 7.

Πορφυροβα'φος, qui purpuræ liquore tingit veſtes aut lanam,

Υακινθινοβαφὴς. hyacinthino tinctus colore, Xen. Pæd. 6.
Υελοβαφὴς. aqua tinctus. Poll.
Υσσινοβαφὴς. tinctus colore hyssigni herbæ. Luc. in somn.
Χολόφαρ, felle seu bile tinctus. χολοφαῖνα felle seu bile imbutatide iq; flauo seu aureo colore imbuta. Talis enim fellis & bilis naturalis color est. Aquatos etiam seu ictero & aurigine laborantes χολεβάφους nominari aiunt. videtur enim eorū facies perfusa esse flauabile & felle.

Χολοίβαφον. Poetice metri causa inserto ι, pro χολόβαφον apud Nic. in Ther.

Χρυσόβαφος, auro tinctus seu imbutus, vel etiam imbutus aureo colore, auratus.

Ψυχρόβαφος, frigida tinctus seu imbutus, in frigidam demersus. Aliter cōp. eidem sine præpositione, retinentia πρ.

A'βάστον ὄνος ἢ ὁ ἢ νε ἄβαστος εἶδος, non temperatum ferrum
A'βλαπτος ος, ὁ ἢ, inuulnerabilis, qui vel quæ mergi nequit. Hadrianus hoc epith. suberi tribuit.

A'βλαπτον τὸ (subst.) terebella, chirurgorum instrumentū sic dictum quasi quòd non mergatur. Nam ita confectum, fuisse aiunt vt altius dissecti nō posset, ne cerebri membranam læderet.

Ἀβλαπτος, idem quod κεκραμένος. Ἠλεκτρυόνος ἀβλαπτος, purpureo colore imbutus aut tinctus. Ath. li. 2.

BA'BAOPON, ου, τὸ, exp. fossa, profunditas, fouea in terra excauata. Sed peculiariter dicitur de fossa aut hiatu terræ pro fundiore. Athenis peculiariore adhuc nomine sic dictus fuit locus profundus in quē noxii & capitis damnati deturbabantur. Suid. & Harpocr. Sic apud Xen. Hell. 1. ἐκ τοῦ κρημνοῦ δ' ὀλίγου διέπιπτον ἐς τὸ βάραθρον ἐμοὶ δοκεῖν ἐμβληθέντα. Et apud Aristoph. in Nub. ἀδίκου τι κακοῦργοῦντ' ἐμοὶ δοκεῖς ἐς τὸ βάραθρον μᾶλ' ἰόντα. Metaphorice pro exitio seu pernicie vsurpatur Demost. in Philip. vt annotat Harpocration. Propriè aiunt βάραθρα vocari excauata loca, in quæ demerguntur flumina: παρὰ τὸ βαίρειν, ab aquarum ingressu. vel quasi ἄβατα, quòd ex qualitate petuia non sint, nec adeunda. vel παρὰ τὸ βαθὺς, vt est apud Etym. ¶ Item pro herba quadam accipi tradunt.

Βαραθρόβατος, ὁ ἢ, qui barathro similis est, profundæ nimirum astutiæ & voraginosus. Plut. in Lyc.

Βάρεθρον τὸ, Attè pro βάραθρον dici tradunt. Iliad. θ, ὄφρα κάθηται ὑπὸ χθονὸς εἰς βάρεθρον, vbi terra profundissimo hiat baratro. vtitur & Theophr. hist. pl. lib. 3. cap. 1.

Βόθρον quoque dicitur per syncopen, reste Etym.

BAPBAPOΣ, α, ον, ὁ ἢ, barbarus, prenuntiatione vitiosa & inflauit vtens literaque malè exprimēs blæsorum balborumq; more. Hanc enim primam vocabuli huius signif. fuisse Strabo lib. 14. scribit, per onomatopoeiam factum esse addens. Quum Græci (inquit) hoc vitium peregrinis linguis animaduerterent, eos per comitium βαρβαρίζειν, appellare cœperunt quasi craſſilingues seu durilingues: standem vero ōnes qui diuerso ab illis sermone vterentur, hoc nomine appellārūnt. Quidam tamen scripserunt peregrinos homines Athenis linguam Græcam discentes, cum aliquid ex ea proferre conarentur in hanc vocem βάρβαρ subinde incidere solitos. Βάρβαροι opponuntur Græcis apud Plut. in Consol. & apud Philostr. in epist. Dicitur βάρβαρος & pro barbaricus. vt βάρβαρον γλῶσσα. Sophoc. βάρβαρος πόλεμος. Thucyd. bellum barbaricum, id est barbaris illatum. Et βάρβαροι ἐμπαιγμοῦ pro barbaricis emplastris. Interdum βάρβαρος sub γῆ vel πόντῳ. probabarica regione. Affertur & τὸ βάρβαρον pro barbaris apud D. Paulum βάρβαρος, cuius est peregrinum & ignotum idioma vt. 1. Cor. cap. 14. v. 11. ¶ Item qui barbarè loquitur qui barbarismum committit. Luc. in Solœc. ¶ Item agrestis, qui agrestibus moribus est præditus. item inhumanus, ferus. Plut.

Βαρβαρόω, ῶ. barbarum reddo, i. agrestē vel ferum, vel ferocem efferū, efferatum reddo. Exponitur etiam barbarorum potestati subiicio. βαρβαρῶμαι, efferor, barbarus fio. Eur. in Or. Βεβαρβάρωται χρῆναι ὧν οὐ βαρβάρους. Sic & in Machab.

Βαρβαρίζω, barbaris faueo, a barbarorum partib. sto, Xen. Hel. 5. Item barbaros imitor, barbarorum mores vel cultum imitor. Et peculiariter de iisdicitur qui barbaros in suo sermone imitantur eum videlicet corrumpentes. Plut. ὥσπερ δυσπιθήσας.

Βαρβαρισμός, Barbarismus. Eust.

Βαρβαρικὸς, barbaros imitando, barbaricè. barbarico more. Plutarch. de Alfort.

Βαρβαρικός, κὴ, κὸν, barbaricus. Interdum, ad barbarorum mores accedens aliquid barbaricum habens. vt βαρβαρικὸν πάθημα.

Βαρβαρικῶς, barbarico more, barbaricè.

Composita.

Ἐκβαρβαρόω, idem quod βαρβαρόω. Ifocr. in Euang. πλὴν ἐξεβαρβάρωσε. Et ἐκβαρβαρωμένος, effectus barbarus, qui barbaros mores induit ibidem.

Μιξοβάρβαρος, mixtus barbaris. semibarbatus.

Μισοβάρβαρος, osor barbarorum.

Τερβάβαρος, ὁ ἢ, ter barbarus, valdè barbarus, vt Ειν. τρισβάρβαρος. Plut. de lib. educ.

Φιλοβάρβαρος, barbaros amans. Item barbariem amans, & consequenti) osor elegantiæ.

BA'BIAOΣ, proprie vocatur arbor ex osse mali Persici nas. tradit Florent. Geop. lib. 10. Apud Eust. legitur neutro βάβιλον: quo nomine à quibusdā dici scribit fructum quo aliis nominari ait πέπλιξιν, ab aliis

BA'BRITOΣ, ὁ vel ἢ, & βάβριττον, τὸ, barbitus seu barbitus instrumentum muticū multus intentū chordis. vnde & Thr. dixit, βάβριττα ἐς πολίχνιον. Neanthes apud Athen. lib. 4. i. πρίστ ὀξύμυρος esse traditur τὸ βάρβιτον. * Etym. scribit quasi βαρύμιτον, vtpote qui ἔκρισιν τῷ φωνῷ τῷ τῆς ἀφίτο μένης enim dictas fuisse νεῦρα νοήσεις. quoniam ex horum vtiū vtebantur linris stamineis.

βαρβιτίζειν barbitum pulsare, barbito canere. Poll. ex Arist

βάρδιστος, vide in βαρδύς.

BA'PΣ, ος vel ιδος, ἡ, nauigium, nauis: vox Ionū propria testatur Corinthus, Herodotus vero aegyptiacum quo fluuialis nauigij genus ex spina, βάρις, nominari ait. ¶ Suidæ & Hesychio βάρεις sunt etiam πέτρης τραχὺ ἀλλοῖα item & σφῆρες. Hieronymus in Hieremiæ caput 17. dicit esse turrias domos: & in Oseæ cap. 9. magnas & dum turrium ædificatas domus vide eundem & in Ps.

Compositæ.

A'βαρις, cui non est βάρις, ideoquin continente degens. Hes. βεβαρις. Hesych. cui magna est baris. Dicitur etiam de magno & stupido. Vide & in compos. βάρ.

BA'POΣ, ους, τὸ, pondus, onus, παρὰ τὸ βίᾳ αἴρεσθαι inquit vtpote ad quod tollendum opus sit magna vi & robore. to. Xen. Pæd. 6. εἰ φοίνικες ὑπὸ βάρους αὖθις κυρτοῦνται. § pro molestia. Xen. ἐχθρὸν δ' ἔφυς μοι δεῖνα τοῖς φίλοις, Aristot. eth. 9. cap. 12. ¶ Item alia metaph. (vt pondus La.) Plut. in Pericle. ὁδὸς βάρος ἔχουσι τοῦ ἱππεύειν ἐν τοιούτῳ ἐγχειροῦντι κίνημα ἐφαρμόζ. Item, gravitas, Plut. in Demetrio. τὸ δ' αὖθις μὲν χρόνον ὡς βάρος ἐ ὕστερον, lò pòst. σπουδῇ δὲ βασιλικὴ ταῦτα δ re dicit.

βαρέω ῶ. grauo. degrauo, deprimo pondere. Luc. βαρύνει τὸ πορεῖον σωμα πεσόντα.

βαρύομαι ὑμαι, grauor vt ὑπὸ ἐλεφαντιάσεως, in Epigr. Herodian. pro βαρεῖσθαι. grauari ferre, seu indignanter accul. ἐμβαρύνεται αὐτῶν τῇ εὐδοξίᾳ.

βάρημα, τὸ grauitas pondus.

Βαρύλλιον, pendulculum. B, ex Synes. 16.

βαρὺς ὑ, ὁ, ponderosus, grauis. cui κῶφος à Platone ca tur in Crat. & in Minoë. Apud Nic. βαρὺς ἀνὴρ exp. ¶ De sono etiam dicitur. Xenoph. in Cyneg. ὅσῳ τοῖς πο μβροις ὀξὺς βαρὺ μικρὸν, μέγα. Sic apud Platonem, βαρέσι συλλαβαῖς opponuntur. ¶ βαρεῖαι χεῖρες. Il. a. manus violentæ. ¶ Item grauis. i. molestus, odiosus: de na & de re. apud Herodian. lib. 7. & 2.

βαρέως, grauiter, molestè. βαρέως φέρειν τι, grauiter ferre quo animo Xen. Pæd. 2.

Βαρύοπες, ωπος, ὁ, graukas. Plut. Exp. etiam morositas. vt apud Eust etiam ichema orationis, apud Hermog.

Βαρύνω, grauo, premo. Od. ι, ἥμενος ἐν δ' ἐβάρυνε. Apud Ath. βαρύνειν τὴν κεφαλὴν, capitis grauedinem afferre. ¶ metaph. molestia afficio. vt βαρύνειν τὰς δυναστείς, Xen.

Καρηβορέω, grauor, premor. vt βαρυβορεῖν τὴν κεφαλὴν tis grauedine afficior. Exp. & ingrauesco. Sic Polyb. μβροις τῆς ἡλικίας. Item molestia afficior, grauidoloncior. Thuc. lib. 2. ἐκεκωφώκεσαν ἔκ τε πληγῶν ὧν ἔφερον Et cum da Xen. ἐκεκωφώκεσι τοῖς πεπτωκόσιν. Sæpe & cum accus. viter fere. Pic. Plut. in Camill. ἐκεκωφώκεσι τὴν διανοίαν.

βαρύβορος, pro ἐκεκωφωμένος. grauor, premor. Hesiod. in Eg. ἦ δ' ὅτ' αὖτ' ἀπὸ. Apoll. Arg. 2. κεκώφητο τε καὶ ἐφρενὰς ἐκπέφυκε

Βάρβορος, barbarus, piscis genus quod nec ouum parit, nec genitale seu fœtificum habet. Aristot. hist. animal. lib. 4.

Βορβόρῳ, βορβόρου, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ.

A'βαρὴς ους, ὁ ἢ, non onerosus, minimè grauis, lenis. vt εὐβαρὴς. Aristot. in 1. de cœlo. Item metaph. non molestus grauans. 2. ad Cor. 11. item stultus. Hesych.

βαθυβαρὴς, qui instar bouis est grauis, i. tardus & stupidus. μεγαλοκάρηνος πᾶσιν ὁ μεγάλῳ βαίρων ἢ μέτρῳ ἐκ βαρὺς ἰχθύ. Hes βυσσοβαρὴς, in profundum dei. bens præ pondere. Hesych.

Ἐκβαρεῖν, aggrauo, ingrauo, vel degrauo, premo, gra derrimentis implico, graui damno afficio. Bud. ex App civil. bell. lib. 4.

Θυμοβαρὴς, animum grauatum habens, animo dolen Epigr.

Καρηβαρέω, graue dine capitis laboro, vel grauor capite

tor. Luc. in Hermot. καρηβαρήσῃ ὑπὸ τῶ σάλπ. Plut. in Artox. ἢ τὸ σῶμα καρηβαρῆσαι ἢ σφακιδόμυον. Dicitur & καρηβαρεῖν apud Aristot. de part. an. lib. 2. Pro eodem dicitur & καρηβαρεῖν, ῶ, & καρηβαρίαν, & καρηβαρεῖν, apud Eust.

Καρηβαρία vel καρηβάρεια, grauedo capitis. Gal. & Hippocr.

Καρηβαρικὸς, (q. d. grauedinosus) grauedinem capiti inducens, caput grauans. Diosc. lib. 5. & Hippoco. aphor. lib. 3.

Καρηβαρίζει οἶνος, vinum quod cerebrum pertundit. vel capitis grauedinem afferens.

Καρηβαρέω, idem quod καρηβαρῶ. apud Poll. lib. 2.

Καρήβαρος ος, ὁ, degrauo, pondere deprimo. Καρηβαρῶ, idem.

Οἰνοβαρὴς, vino grauis, vino grauatus, ebrius. Il. α.

Οἰνοβαρὲς, vino grauis sum, vino sepultus sum. Od. ιδ. κ.

Χαλκοβαρὴς, ære grauis, firmus, solidus. Il. ο, ἴος χαλκοβαρής.

Χειροβαρὴς, onerande manui satis esse possit. quantus onerandæ manui satis esse possit.

Χθονοβαρὴς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΒΑΝΟΣ, ου, ἡ, lapis quo probatur aurum, lapis index, lapis Heraclitus, seu Lydius, quem coticulam appellant. inquit Plinius, libro 33. cap. 8. ¶ Item probatio, exploratio, inquisitio, examen. Synes. epist. 44. τὸ μὲν δὴ πάσης ἰλιγγῆς βασάνου μεῖζόν τε καὶ ἀληθέστερον τῶν ἀλλήλων. Philo de vita Mos. lib. 3. τὸ δ' ὧν ἄφθονος ἐπιστήμων ἐπιστήμη διαλογῆς, index certissimus. Dicitur & βάσανος διδόναι τινί, apud Xen. Pæd. 7. & βάσανον λαμβάνειν, apud Plut. periculum facio. ¶ Item peculiariter, inquisitio quæ fit per per tormenta quæstio. Item tormenta. Ifocr. καὶ μηδὲν ἐλάττους μηδὲ βάσανοι ἢ ῥήσεις εἶδεν αὐτῶν. Pro tormentis sæpius plurali numero ponitur apud Dem. & Herodot. Generaliter de quibuslibet etiam cruciatibus dicitur, vnde βάσανοι Matth. 4. etiam morbi appellantur, qui nimirum agros acerrimis doloribus excruciant.

Βασανίζω, exploro, probo, examino, periculum facio. Aristoph. in Ranis, κατ' ἔπος βασανιεῖν φησὶ δεῖ πρᾶγμ' ἑκάστου. Plato βασανίζειν ἐν ἐμπειρίᾳ ἴσχυσε, experientia probare. ¶ Item torqueo ad quæstionem veritatem, quæstionem habeo de aliquo. Plut. de tranquil. βασανίζῃ δ' ὑφ' ἑαυτοῦ τὸν ἄλλον. Generalius etiam accipitur pro, torqueo, afflicto & quocunque modo vexo.

Βασανιστὴς, explorator, probator, ος. Apud Plat. de rep. 2. βασανιστὴν δὲ ἐς διαγνωσιν, quasi quodam examine ad iustitiam probatus. Et Thuc. lib. 8. βασανιζόμενον ὑπὸ τῶ πεπειρκότων. Generalius etiam accipitur pro torqueri & quocunq; modo vexari, apud Matth. & Marcum. Quinetiam à Matth. nauigium dicitur βασανιζόμενον ὑπὸ τῶ κυμάτων.

Βασανισμὸς, ὦ, exploratio, quæstio seu tormenta, cruciatus. Apoc. cap. 9.

Βασανιστὴς, explorator, Bud. ex Themistio. Est etiam tortor, qui tormentis veritatem elicit. Apud Dem. τὸ βασανιστὴ Μηλίαι exp. quæstionis habendæ moderatorem & arbitrum.

Βασάνισμα, fœm. eadem signif.

Βασανιστήριον, (q. d. exploratorium) instrumentū ad explorā dum vt βασανιστήριον λίθου, est lapis Lydius. ¶ itē, locus in quo tebatur quæstio, item generalius, locus cruciatus. ex Synesio. βασάνου, idem quod βασανίζω. Hesych.

Βασάνιστος, (comp.) ωτερος, ον, inquit Suid. nō examinatus. vel non exercitus, & non probatus. Apud Antiphontem ἀβασάνιστον ἔργων, res tormentis non examinata, de qua quæstio nō est habita. ¶ itē expers doloris, apud Ælian. in lib. de prouidentia, inquit Suid. Apud Hesyc. exponitur etiam μὴ κραζόμενος, qui non ponitur: item ἄτρωτος, inuulnerabilis.

A'βασανίστως, inexplorate, re non examinata, vel nō discussa. ne certa probatione, absque examine, aut examinatione. Thuc. & Plut.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ, ὁ, ὁ, rex. Il. ζ. διοτρεφὴς βασιλῆς. apud eundem tom. βασιλῆς & κάπετες dicuntur etiam quilibet clari & excellentes viri. vt inquit Eust. apud quem pluta vide. * Quidam deuxerunt à βάσις & λαὸς, vt qui fit βάσις τὸ λαῷ. quòd in eo fundata sit populi salus. Ammonius vult dici quasi ἀσινεῦς, vt qui sit inuiolabilis. Plura vide apud Etym. ¶ Item regulus, duis. Aristot.

Βασιλεύς, qui regiam maiestatem magis præ se fert quàm ceteri, augustior. item pro βασιλικώτερος. i. regio dignior, vel aptior. Il. ι, Od. ο.

Βασιλεύτατος, regno dignissimus. Il. ου γὰρ βασιλεύτερός ἐστι.

Βασιλικὸς, ὸν, ὁ ἢ, regius, regalis. Herod. lib. 3. & Βασιλῆος, Ioni a dialysi. idem. vnde Βασιλικὸς, ίδος, ἡ, regia, adiect. vt βασιλικὴ μεγαλοκάρηνος πᾶσιν ὁ μεγάλῳ βαίρων ἢ μέτρῳ ἐκ βαρὺς ἰχθύ. Hes βασιλικὸν, ἡ, & Hes. in Theog. & Βασιλικὴ στρατιὰ, apud Eurip.

Βασίλεια, ων, τὰ, regia, sc. domus. vt in Græco quoq; subintelligi videtur. Xen. Pæd. 7. Βασιλήιον. Ionice pro eodem.

Βασίλεια, regina, seu (vt apud antiquos Eust. vsurpatum fuisse tradit) domina. Od. ρ.

Βασίλειος, regis filius. Suid.

Βασιλὴς, ὸς, pro βασίλεια, Hesych. citat ex Soph. Iphigenia.

Βασίλειος, ος, ὸν, regalis, basilicus, regius. Ifocr. Plut. & alij tam de

re quam de persona dicitur. Βασίλειοι, à recentioribus appellatur ocymū. item genus satyrij quod palmā Christi vocant. & ἄμπελος apud Hipoc. vt multi volunt. Est & emplastri nomen.

Βασιλικὴ, ἡ, regia domus. Et Basilica peculiari significdomus ampla & spatiosa causarum cognitioni destinata, quòd principes eò ad ius dicendum venirent. Plut.

Βασιλικῶς, regiè, regaliter. Ifocr. ad Phil.

Βασιλεύδεια, iudigenus est in quo qui sorte rex factus est faciendi imperat: cui verò seruum esse sorte obuenit, imperata facit. Poll. lib. 9 de coniu. ludis

Βασίλεινα, ἡ, regina, apud Menand.

Βασιλεῖδιον, ἡ, substantiuè reginam significat: vt apud Athen. δόσθ' ἕδραν βασιλεῖδι, adiectiuè verò dicuntur βασιλεῖδες ἰχθύδες apud Eustath. ἐμπεπτωκὼς βασιλείων σύκων. Item βασιλεῖδες, calcea menti genus. Poll.

Βασίλεινα, ἡ, regina, Plut. in Apophth.

Βασιλίσκος, ὁ, regulus Athen. item stella in corde leonis: & auicula quædam: & serpens de quo Plin. lib. 8. cap. 21

Βασιλεύω, F. εύσω, regno, dominor, imperio, Interdum absolutè ponitur, vt apud Plut. Α'νηρὼνν βασιλεύοντος. Plerunq; cum genit. vt Ifocr. βασιλεύειν τῆ Α'σίας. Et cum dat. apud Hom. Il. β. v. 206. Peculiariter in sacris literis significat, regem creo. vt i. Reg. 8. βασιλεύσειν αὐτοῖς βασιλέα.

Βασιλεύομαι, regor, regio dominio gubernor, sub regio imperio sum. Plut. & Synes. Βασιλεύεσθαι χρὴ ὁ ἀνθρώπων, quæ ferre regnum apti sunt natura. apud Aristot. Polit. 3.

Βασιλεία, ἡ, regnum; regia potestas Plat. Xen. βασιλείη resolutione Ionica pro eodem: apud Herodot.

Βασιλεύειν, F, εύσω, q. d. regnaturio, regnum affecto. Eust.

Βασιλίζομαι, rego me ago, regiam speciem præfero. Appian. in Mithr. & 3. bel ciuil.

Compositæ.

Βασιλεύτωρ, ος, ὁ ἢ, regem non habens, sub rege non viuens. vt Θεῷκλες ἀβασίλευτος. apud Xen. 5. Hellen.

A βασίλευτος, a uerb. sine rege, sine regio imperio.

A'νηβασίλευτος, ίδες, ὁ, (q. d. prorex) qui regis locum obtinet.

Διαβασιλεύομαι, idem quod simplex. Eust.

Ε'μβασιλεύω, egno in, regno inter. Od. ο, τῆσιν δ' ἐμπεπότηται πάντῃ ὑπὸ κυμάτων.

Μισοβασιλεύς, inter ex. Μισοβασιλεία. ἡ, interregnum Plut.

Μικρὸς βασιλεύς, paruus rex; minor rex. Eust.

Μισοβασιλεύς, regis aut regum osor. Plut.

Παμβασιλεύς, omnium rex. summus rex. Aristot. in Polit.

παμβασιλεία, ἡ, regia potestas plenissima aut summa, meraq; tumimum imperium. Aristot lib. 3. Pollit. cap. 11. 12.

παμβασίλεια. omnium regina, summa regina, Aristoph. in Συκοφάντῃ. τὸ ἐγὲ ficus. τὸ βασίλεια σῦκα, Athen. (Nub. συμβασιλεύω. vnà regno. simul regno. 1. Cor. 4, 2. Timoth. 2.

Φιλοβασιλεύς, regis amans. Plut. in Aristoph. Φιλοβασίλειος, ὁ ἢ, regiæ potestatis amans. Plut.

Ψευδοβασιλεύς, q. d. rex tribuus seu tribuum Poll.

Βάσιμος βάσις, vide in βαίνω.

ΒΑΣΚΑΙΝΩ, F. ανῶ, P. να, fascino, quod & à Græco factum quidam putant. Volunt plerique grammatici dici quasi φασκαίνω. (παρὰ τὸ φάσει καίειν) oculis occido i. aspectu. Sic apud Aristot. sect. 20. Probl. 43. ἐπιλήσει γὰρ, ὥσπερ οἱ βασκαίνοντες τοῖς ἰδίοις πάσσοφίσμασι μεῖζον δυνάμενοι, ἢ ἐν μὴ βασκαίνῃ μη. Sic & apud Al. x. Aphrod. lib. 2. Probl. 52. Δι' ἣν αἰτίαν οἱ πάντες βασκαίνουσι τοὺς μάλιστα παῖδας. Sic & apud Plutarch. in Symp. lib. 5. Probl. 7. ¶ Item inuideo; quoniam qui fascinant, id faciunt quòd inuideant, vt colligere est ex iis quæ leguntur apud Alex. Aphr. li. 2. Probl. 53. Dicitur aût βασκαίνω ano. apud Dem. & βασκαίνω σοι τῶδε aut τάδε, apud Philostrat. & βασκαίνω ἐπὶ τάδε, apud Luc. Reperitur & cum genitiuo solo, apud eundem. ¶ Item criminor, reprehendo. apud Dem. & Plut. vt testatur Bud.

Βασκαίνομαι, fascinor. Theocr. Id. 6.

βασκανῶ, ὁ ἢ, fascinator, fascinatrix. ὁ τοῖς φάσει καίων, quasi φασκαίνων, vt βάσκανος ὀφθαλμός, Plut. in Sympl. 5. Probl. 7. ¶ Item inuidus Plutar. Exp. & obtrectator, maleuolus, apud Dem. vsurpatur in fœm. gen. apud Aristoph. in Plut.

βασκανόω, inuidè, animo inuido.

βασκανία, ἡ, fascinatio. Aristot. sect. 20. Probl. 34. Item inuidia seu inuidentia. Phil. de vita Mos. lib. 1. Item obtrectatio, apud Dem. pro cor.

βασκάνιον, ου, τὸ, fascinum. Exp. & odium. vide Poll.

Compositæ.

A'βάσκανος, α, ὁ ἢ, inuidia vacuus, non inuidens, non inuidus. Exp. & ἀφθόνῳ apud Suid.

A'βάσκανος, cui nemo inuidet; tutus ab inuidia, inuidiæ non obnoxius. Item pharmacum ἀβάσκανον dicitur, quod inuidias hominū auertit. seu quod fascinationes ab inuidia profectas auertit. Diosc. lib. 3. A'βασκάντους, citra inuidiam. Epigr. lib. 1.

Καθυβασκαίνω, idem quod βασκαίνω. Plut. Symp. 5. lib. Probl. 7. ἀπὸ τοῦ βασκανίου

Πηγοβασταίνιον pro βατηγάνιον à nonnullis vsurpatum fuisse ex Phrynico notat.

Βάτραχος βατράχου. vide in Βαΐρω.

-ΒΑΣΣΑ Ρα, fi. βασσάρη, nomen calceamenti cuiusdam ita dicti παρὰ τὴ βάσιν ἀγειραι. vt Etym. tradit. ¶ Idem annot. proprie significare τὰν βάκχιν, & Lycophronis schol. eodem modo. Eustathius vero βασσαρίδας ait dicit Bacchi nutrices, ita nominatas. Δηλοῖ δὲ οὐτος ἐν αὐτῷ παιδιᾷ. Δηλοῖ δὲ μανιώδεις. ¶ Item pro meretrice poni traditur, quòd vel in furore quodam in libidinem ruat, vt αἰσχύνομαι, quæ, βασσάραι dicuntur, Bacchio quodam & lymphato furore perhibentur agitatæ fuisse. ¶ Accipitur & pro vulpe: in qua significat. dicitur & βάσσαξ eundem Herodoto, vt refert. Etym. itidemq; Suid.

Βασσαρεύς, vulpinus. Hesych.

Βασσαρίς, (diminut.) significat non solùm τὴν βασσάραν τὴν ἑλκυστρίδα, etiam τὴν βασσάραν τὴν ἀλώπηκα, vt Etym. testatur. Item pro meretrice ex Epigr.

Βασσαρικός, idem quod βακχικός, bacchius in Epigr.

ΒΑΣΤΑΖΩ porto vt bajuli onera portantes. Aristot. de mund. βαστάζειν γέγονε ἀπὸ τῆς ὄψεως. Hinc αἱ βαστάζουσαι, baiuli, gerulæ. Scribit tamen Suidas βαστάζειν. atticis non esse ἄραι, sed rem aliquam manu contrectando eius pondus explorare. vt Od. φ, v. 405. Αὐτὰρ ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασεν ἠδὲ ἴδε πάντη. ¶ Idem Suidas exponit etiam δεκτικός. ¶ Vtò tepeine affertur ex Soph. in Aiace, κακῶν φάτιν τοὐμὸν φέρον τε δὶς μὲ βαστάσαι.

Βάστα, ος, ὁ, onus quod portatur.

Βαστακή, onus, ὁ, Hesych.

Compositæ.

Α'βάστακτος, ὁ, ἡ. (q.d. importabilis) portatu impossibilis, vt ἀβάστακτον φόρτον.

Α'βάστακτος. ita vt portari non possit Hesych.

Α'ναβαστάζω, idem quod βαστάζω, vel porto sublatum in altum, seu tollo in altum ad portandum. Luc. in Anach. ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸ ἀστρολάβον.

Διαβαστάζω, idem quod βαστάζω.

Δυσβάστακτος, portatu difficilis, vt Matt. 23. Δυσβαστάκτους, cum difficili portatione, ita vt vix portari possit. Hesych.

Εὐβάστακτος, portatu facilis, Aristot. Rhet. lib. 1.

Συμβαστάζω, simul porto, simul fero. Exp. & confero. item comparo, ex Iobi cap. 18.

Ὑποβαστάζω, sustineo.

Φαεθοβάστακτος, ὁ, baiulus, apud Suid.

ΒΑ'ΤΑΛΟΣ, ὁ, exp. mulierosus, cinædus, effœminatus. Ab Aristomene hoc nomine Demosthenes vocatur, quoniam κιναιδίαν τινὰ ἐπὶ μαλακίᾳ. vt scribit Harpocration, vide & Plutarch. in vita Demosth. A Batalo quodam tibicine, qui mollis esset & effœminatus, significatio illa tracta est. ¶ Item podex. apud Eupol. vt scribit idem Harpocration.

Βαταλίζομαι, mollem effœminatamq; & turpem vitam deducere.

Βατεύω, ἔσπευν, &c. vide in Βαίρω,

-ΒΑ'ΤΟΣ, ὁ, rubus, fentis. Od. φ. Βάτος ὕστερος, propter rubos. apud Dioscor. lib. d 4. ca. 39. est βάτος Ἰδαία, rubus Idæus. Sic dicitur per antiphrasin quasi βατός, quòd sit prorsus ἄβατος, i. inaccessus propter minores & nocentes spinas. ¶ Est & piscis nomen, qui & βατίς, Aristoph. schol. ¶ Est & mensuræ genus, Hebræis peculiare. vt Luc. cap. 16. ¶ At βατός, ὁ, ἡ, vide in Βαίρω.

Βάτιον, ου, τὸ, per diminutionem pro βάτος dicitur, vt Aristophanes docet in Pluto, vide schol.

Βάτινον dicitur fructus rubi, teste Gal. de alim. facult. lib. 2. cap. 13. ¶ Item βάτινος, adiect. rubeus, i. qui est è rubo.

Βατρεύς, υτος ὁ, rubeus, i. qui ex rubo, vel rubo assimilis. apud Theocr.

Βατυδής, ὁ, ἡ, ἰδ, q. βατώδης, idem apud Athen. lib. 2. vt βατυδὲς μόρον.

Βατεία, ἡ, Il. ε. in Bœotia collis quidam circa Troiam, dictus ἀπὸ τῆς βάτου αὐτοῦ ἢ βάτων, q.d. rubetum.

Βατίς, herbę nomen à rubi similitudine aliqua. Plin lib. 22. cap. 15. ¶ Item piscis qui & βατίνος, apud Athen. lib. 4. & 7. ¶ Est & auis apud Aristot. hist. an. lib. 8. cap. 3.

Compositæ.

Κυνόβατος, ὁ, ἡ, & κυνόβατος, ου, τὸ, rubus caninus, q.d. sentis canis Theophr. ist. pl. lib. 3. cap. vul. & lib. 9.

Πολυβάτος, rubis abundans, Nicand.

Χαμαίβατος, rubus humilis, rubus humi serpens. Theophr. ist. pl. lib. 3, cap. 18.

-ΒΑ'ΤΡΑΧΟΣ. ὁ, rana dicta quasi βοᾶ τραχύς (quemadmodum & βότρυχος pro βάτραχος apud Hip. scribi Galenus autor est) παρὰ τὸ βοᾶν τραχύτερα ἐχειν. vt Etymol. docet, autor Batrachom. βάτραχος ὑψώσας αὐχένα δίμνας ὕδατα λάβρως. ¶ Est

etiam piscis nomen quem Plinius modò. batrachum, modò ranam vocat. Aristot. autem inter στελάχη recenset. ¶ Item amor sub lingua maximè pueros infestans: de quo Hesychio est etiam species ἐχμὰ ἐρώς.

Βατραχίδιον, ὁ, ἡ, q.d. ranalis, vt βατραχίδιον μῦρον. apud Suid.

Βατραχίς, ίδος, ἡ, vestis ad ranarum colorem accedens tinctura. apud Athen. lib. 12.

Βατραχίων, ωνος, ὁ, pars quædam in cithara. Hesych.

Βατραχίτης λίθος, batrachites lapis Plin. lib. 37. cap. 10.

Βατραχίζω, in morem ranæ nato. Apud Hippocr. accipitur in modum natantis ranæ extendor, quum de luxationibus brorum agitur.

ΒΑ'ΤΤΟΣ, ου, ὁ, Battus nomen cuiusdam Cyrænæorum principis, qui exilii voce præditus & balbus fuit, vide Herod. Hinc βαττολογέω, loquor vt Batus ille.

Βαττολογέω, idem cum βαττολογίαν, balbutio. lingua titubo. Suidas ita loquendo sum impeditus instar Battiillius. Cicero Att. l. 6. ep. 5. & L. Crassus in lone tragœdo, de Timocle quodam. Hesychius tamen τὸ μίμησιν τῆς φωνῆς vultfactum effictum. Βαττίζειν & παττίζειν. Ponitur & pro blaterare, garrire, effutire.

Βαττάρισμός, ὁ, titubantia & hæsitantia linguæ impedimentum & offensio in loquendo. Theophylact.

Βαττάριστής, ὁ, titubator, hæsitator, qui impeditè loquitur, vel etiam augurator, blatero.

ΒΑΥ'ΖΩ. latro, ὀλακτῶ. verbum fictum ex canum voce latrando edunt, nimirum ζαῦ ζαῦ vt & baubari apud Latinos. Dores ζαύσδειν dicunt. Theocr. Idyl. 6. Ἀ'στὶ ζαῦν οἷαν ἐπὶ πόδ' ἀ ζαῦσδει εἰς ἄλλα ἑερπόμενα. Et Plut. in lib. an. seni resp. πρώτιστα μὲν ζαύζουσιν ὁ ὠὰ μὲν γαυόμενοι, κρὸ' Η'ράκλεα. Hesych. exp. & obscurè seu occultè loquor.

Βαυβαλίων, ωνος, ὁ, baucalium: dicitur vas augustioris à fundo, edit dum aqua ei infunditur, tunc enim veluti ζαύζει. Vtebatur Alex. Aphrod. Plob. 94. lib. 1.

Βαυβηκίς, pro vase ad refrigerandum ponitur in Epigr.

Δυσβαύκαλος, (comp. quem canes vix minimo latratu sinunt sequuti.

-ΒΑΥΚΟΣ, ὁ, ὁ, iucundus, Hesych. delicatus, Etym.

Βαυκάλαν, idem Etym.

Βαυκίζω, del. cior, lascivio, Hesych. Etym.

Βαυκισμός, delitiæ.

Βαυκισμός, species saltationis, Hesych. Etym. Poll.

Βαυκίδες, calciamenti genus Poll. lib. 7.

Καταβαυκηλήσης, cantiones quibus nutrices sopiunt pueros, teste Athen. l. 14.

-ΒΑΥ'ΝΟΣ, ὁ, ὁ, fornax, caminus, Eust & Aristoph. schol. Videtur Peloponnensium vocabulum esse putarunt Etymologus ab αὖν significante καῦμα, deduci putat.

Βαυνεύω, idem Hesych.

Βαυνευτὸς Κρίβανος, quomodo huc pertineant. vide suis locis.

Βαφή, &c. Βάψις vide in βάπτω.

ΒΔΑ'ΛΛΩ. F. βαλῶ, mulgeo, fugo. Plato, οὐδὲν μᾶλλον βαλεῖ πολὺ ἐδάλοντος. Ab Aristot. de muliere etiam dicitur Bud. a fertur & ἐδήλκω pro eodem.

Βδάλκεται, mulgeor, ἔδηε ἐδάλκοι γάλα, apud Aristot. Ideæ ἐδάλκη ἀμφορέα, ampheræ lacte implet. item voce medianteo. Nic in Alexan. ἢς οὐ δὲ ἐδήλατο νέον γλαγόν ἔνδυθι κάδοις ἐδάλεσιν, mulctus. Item succus. Gal. de sympt. 4.

Βδέλλα, ἡ, hirudo, sanguisuga. Theocr. Idyll. 2. Etym. à βδῆναι fieri scribit, mutato α in ε. ¶ Est etiam bdellium arbor. Dioscorides teste Sic & apud Arrianum: Dioscor. Gal vide & Plin. Dicitur & ἐδέλιον. Dioscor. lib. 1. cap 81.

Νεοδέδαλτον γάλα, lac recenter mulctum.

ΒΔΕ'Ω. F. ἴσω & ἴσω, flatum ventris emitto, pedo. Aristoph. Pluto, ὥσπερ τὸν ὄνον ἔδεσται ὁρμιθοπτηγὸν γαυᾶν. Ibidem cum acc. à λιθιῶντον τὸ ἔδειν. Sunt qui accipi etiam pro fœtere put. ex consequenti, vt σιλφὸν βδέουσα, apud Gal. & Act.

Ἔδδλον, flatus ventris. exp. & crepitus. Item fœtor extinctæ cerræ.

Γαλεόδδλον, (comp.) frutex vrticæ similis: de quo Dioscor. lib. cap. 95. Sic dictus quoniam folia eius manu trita γαλεῶν ὀδορε foreruntur.

Ἐδδινοῦς, apud Suidam. & Ἐδδιεῦς, flatum ventris emittens. Ἐδέα.

Ἐδδίκω, idemquod ἔδδω. Hesych. ¶ Item timeo. tremo. Aristoph. in Equit. ᾗ γὰρ οἱ τὸ πρῶτον διδόασιν αὐτὸν, ὥστε μὴ ἐδδίκειν λιᾴδε.

Comp. Ὑποδδίκω, clàm flatum ventris emitto, Luc. ὑποδδίκειν τὸν ὄνον.

Βδελύσσομαι. & βδελύττομαι, execror, abominor, detestor. Propriè horror, ob fœtorem. Aristoph. in Pluto. τὸ δ' ἐξ αὐτοῦ δ' ὑδὼρ ἐδελύττετο. Exp. etiam, formido, exhorreo. Idem in Nub. Afferor & βδελύττω ex Can. 9. Conc. Antiocheni.

Βδελυγμὸς & βδέλυγμα, execratio, abominatio. Item res execranda ieu abominanda. Lucæ 16. Est etiam fœtor. Etym.

Βδελυγμία, ὁ, execratio, abominatio. Chrysost. Item pro nausea, apud Xen. Exp. & fœtor.

Βδελυκτός, execrabilis, abominabilis. ad Tit. cap. 1. cui opponitur ἀξδελύκτου, apud Æschyl.

Βδελυρός, qui est frontis prostitutæ, proteruus, flagitiosus, impurus. Aristoph. in Ran. & Nub. & Dem. in Mid. De eo prodigè dicitur qui perdita quadam impudentia præditus est. vt apud Theophr. in Charact. & Plut. de Inst. lib. Βδελυρὸς, flagitiosè, impurè vt βδελυρῶς βιῶναι. Dem. Βδελυρία, ἡ, summa & perdita impudentia, ingens proteruia. Plut. in Demetr. item flagitiosa & impura vita. Æschin. in Timarchum.

ΒΕΒΑΙΟΣ, ὁ, ἡ, stabilis, firmus. vt βεβαία εἰρήνη. Isocr. & Xen. firma pax. item (de persona dictum) is de quo fiducia conciperatur, is de quo nobis aliquid certò persuademus. Vnde βεβαιόω, οῦμαι τῷδε πιστεύειν, certa fides habetur mihi hoc facturum esse, vt apud Thuc. 3.* Deducitur à βαίνω, sed à βίβαμαι pro βέβαμαι formatur.

Βεβαίως, fimè, vnde βεβαίως ἔχειν à Plat. dicitur quod firmum est. Exp. & certò, exploratò.

Βεβαιότης, τος, ἡ, stabilitas, firmitas. Aristot. Ethic. 1. cap. 10. Exp. etiam constantia.

Βεβαιόω, ῶ. F. ώσω, ἡ, stabilio, firmo, firmum reddo, tutum reddo. item confirmo. vt βεβαιῶσαι τὴν εἰρήνην. Herod. 4. Sic & νόμους βεβαιοῦσθαι. Dem ¶ Apud lutricò fultos, præsto vt habere liceat cum stipulatione & spōsione cuictionis cautum est. vide B. Βεβαίωσις, fidem facio, pro comperto habeo, affirmo. confirmo. Plat. & Paul. item, stabilio, ὥστε. Thucid. lib. 6. τὴν δὲ βεβαίωσιν ποιεῖσθαι.

Βεβαίωσις, confirmatio, firmamentum. Thuc.

Βεβαιωτής, ὁ, confirmator, fautor, Plut. Βεβαιωτὴς, confirmatuus. Eustath.

Compositæ.

Ἀβέβαιος, ὁ, ἡ, instabilis, inconstans. Exp. etiam, minimè firmus, non hæsitans firmiter. Plut.

Α'βεβαίως, inconstanter.

Διαβεβαιόω, affirmo. Phal. & Plut.

Ἐμβεβαιόω, constabilio, confirmo. vt, ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα, dicitur in Lyc.

Ἐμβεβαίωμα, item ἐπιβεβαίωμα, confirmationem addo. q.d. postfixismo.

Ἐπιβεβαίωσις, affirmo. Plut.

Βέλεμνον. vide in Βληδός.

Βελεσσός. vide in Βεσσός.

ΒΕΛΟΣ, ους, τὸ, telum, iaculum, sagitta, hasta missilis, παῖε τὸ πρῶτον βελεσσόμενον. Eust. explicat. Alibi tamen scribit propriè τὸ τῶν ὀϊστῶν σκέπασμα: indèque ipsum totum βέλος nominari frequens apud Hom. Ἐ'νθ' ἔβαλ' Ἰλιόνῆος ἑταῖρος, exp. intra teli iactum. Βέλος cui opponitur τὸ ἐκ βελῶν ἐκτὸς apud Herodot. ¶ Item quum eo tribuitur fulmen. vt apud Herodot. Βέλος οὐρανίου πῦρ. Hesych. fulmen iaculatus est. ¶ Eustathio est etiam ipse ictus & dolor ex ictu illatus. vt Il. ξ, κεῖ δὲ οἱ ὀϊστὸς Νὺξ ἐκάλυψε μέλαν βέλος· οἱ' ὅτε γυναῖκα τίκτουσαν ὠδὶς ἔμβαλε. ¶ Βέλος ὠδὶς, metaph. extremus dolor parturientis. Il. λ.

Βέλεμνον, τὸ, idem quod βέλος Il. 9. ¶ At Βέλεμνον piscis quidam apud Athen. lib. 7.

Βέλεμνος, ὁ, lapis qui sagittæ effigiem repræsentat, ex ampla edifice definens in tenuissimam aciem.

Βελόνη, acus. Eupol. apud Poll. 9. ¶ Est etiam nomen piscis apud Aristot. & Athen. Βελονίς, ίδος, ἡ, acicula.

Βελτερός, veru, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ.

Ἀβλήμων, ονος, ὁ, ἡ, arcens siue depellens sagittas, in Anth. Epigr.

Βελίδιον, iaculi genus, Suid.

Διαβλής, intercapedo & interstitium quod est intra teli iactum, id est, quod teli iactum non excedit. Polyb.

Ἐκβλήμων, ονος, ὁ, ἡ, eminus iaculans, ὁ ὑπερβὰς βέλεμνα, vel ὑπερβὰς βέλη. Βέλεμνον, de Apolline, Il. α.

Ἐκβλής, ῆτος, ὁ, ἡ, acutam habens cuspidem. Il. ο. Exp. etiam celeriter iaculum mittit. apud Diodor. lib. 20.

Ἐκβλητός, tres cuspides habens. Epigr.

Χρύσεος, aureis instructus iaculis, aureis sagittis iaculans in Epigr. dicitur de Apolline.

-ΒΕ'ΛΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, melior, præstantior. Hesiod. in Erg. Οὐκοῦ βέλτερόν ἐστιν, domi esse, melius est. Phocyl. Βέλτερόν ἀλκήεντος ἐφεστάμεν ἀνέρος. Aristoph. scholiastes in positiuo gradu exponit φερόμενον.

Βέλτιων, ονος, ὁ, ἡ, idem Dem. Thuc.

Βελτίονως, melius.

Βελτίωσις, meliorem seu melius reddo. Philo de vita M. lib. 3.

Βελτίωσις, ὁ, ἡ, in melius prouectio. Phil. de vita M. lib. 2.

Βέλτιστος, optimus. Thuc. Plut. Βέλτιστε, optimè.

Α'βέλτερος, ὁ, ἡ, stolidus, amens, stultus, vecors, vesanus. Suidas & Hesychius exponunt, ὁ μὴ βέλτιστα μὴ γινώσκων. Simplicius in Epictetum ait. ἀβέλτερον appellari quempiam, ὅτι οὐκ ἔχει τὸν συγκριτικὸν θεόν. Βέλτιον φαινόμενον i. quum non habet cui collatus, melior videri possit. Apud Athen. ἀβέλτερος & ἔμφρων opponuntur.

Α'βελτέρως, stolidè, stultè. Plut.

Α'βελτέρως pro ἀβέλτερος. Eust. ex Herodiano.

Α'βελτερία, vel potius ἀβελτηρία, stoliditas, stultitia, amentia, vesania. Plut. ¶ Pro ignorantia quæ prudentiæ opponitur, sæpe apud Demosth.

ΒΕ'ΜΒΗΞ. πηγός, ὁ, turbo, trochus. instrumentum quod pueri se exercentes torquent. Scribitur & βόμβιξ per ι. Suid. ex Aristoph. βεμβηκιάω, ῶ, circumeo, aut in gyrum eo in modum turbinis, circumuertor & circumagor. Suid.

Βεμβηκίζω, circumuerto, & circumago in modum βέμβηκος, in gyrum ago velut turbinem. apud Suid. ex Aristoph. in Vesp. βέμβιξ etiam per ι scribitur, & dicitur non solùm de trocho & turbine quem verbere rotant pueri, sed etiam de turbine aereo & de aquarum vortice. Hesych. ¶ Est & insectum quoddam volucre (quod & βόμβις nominatur. vnde Σεμβίδιον diminut.) Nic. in Ther.

Βίνθος, vide in Βάθος.

ΒΕ'ΠΒΕΡΙ, Indica lingua dicitur, teste Eustathio, concha & ostreum, quod vni nes & baccas continet. Athen. lib. 3.

Βίρεθρον. vide in Βάραθρον.

ΒΕ'ΤΟΝ, betium herba, de qua Dioscor. lib. 3. cap. 17.

ΒΕΤ'ΔΟΣ, vestis genus varium aut purpureum. vt scribit Etymol. afferens ex Callimacho, Ε'ν τῷ Πάρῳ κριὰν τὸν τοικίλον βέτδδ' ὕφασαν. Didymus verò, Βέτδδα exponit βάμματα, dici scribens quasi βαφίδια, vt sint βάμματα. in quibus est βάπτειν, vel etiam βάπτειν ποικίλοντα ἱμάτια. Herodian. pleonasmo τὸ βάπτειν τὸ βάπτειν dici autumat. Apud Poll. lib. 7. scribitur Βέτδδ', quod inter genera vestium numerat.

ΒΗ', Suida teste est imitatio vocis ouium apud Atticos: vt apud Cratinum in Dionys. Alexandro, Ὃ' δ' ἀλίθιος ὥσπερ ἐσθίων ἐν τῇ λίμνῃ βαδίζει.

Βήζω, Hesych. exp. φωνέω.

Βῆκα, Hesych. capra. Βῆκα quoque dicta sunt παρὰ βαίνειν, teste eodem Hesych.

Ελαφοβῆκα, vide suo loco.

ΒΗΛΟΣ, ου, ὁ, limen domus. Il. Δόμοι Ἡφαίστοιο, à diuino seu cœlesti limine.* A βαίνω deriuatum putatur.

Βήβηλος, ὁ, ἡ, ος, quem (q.d. cuius limen) ingredi cuilibet fas est. Et ex consequenti exp. profanus. Orph. apud Iust. Mart. βύεσθ' οἱ ἀπόῤῥητοι Βεβήλοις.

Βεβηλόω. profano, contamino. Hesych. & Suid.

Α'βέβηλος, ὁ, ἄβατος καὶ ἀνέφικτος. Eust. Et ex consequenti, non profanus & interdum etiam sacrosanctus. Et de re & de persona. Plut.

Βῆμα, &c. vide in Βαίνω.

ΒΗ'Σ, ῆτος, ἡ, tussis. Dioscor. lib. 1, cap. 158 βῆχα χειρόνειον. Masculino etiam genere reperitur apud Thuc. κρὸ βαρὸς ἰσχυρὸν.

Βηχικὸς, iad tussim pertinens, tussicularis. vt βηχικὰ φάρμακα, & βηχικοὶ δυσώδεις. Dioscor.

Βήχιον, herba tussilago dicta, & tussicularis. Cæc. Aurel. & Dioscor. in præfat.

Βήχω, tussio. Xenoph. Pæd. 1. βῆχμα, id quod tussiendo expuitur. Quidam scribunt eum ρ βράσσω & βρῆγμα.

Compositæ.

Α'ναβήχω, extussio, tussiendo expuo, seu excreo: vel simpliciter, expuo, excreo. vt apud Gal.

Α'ναβήχισμα, extussior, expuor, reijcior. apud eundem.

Α'ναβήχω, extussio, tussiendo eijcio. Hippocr. in Progn. μήτε πύον ἀναβήσσοι.

Ἐκβήχω, extussio, apud Gal.

Ὑποβήχω, subtussio. Luc. in somn.

ΒΗ'ΡΥΛΛΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, beryllus: gemmæ seu lapidis pretiosi nomen

nomen, Triphiod in poemat. de excidio Troiæ. Γλαυκῶπις Βηβρύκειο κ) ὁμηρίνης ἀμαθύσιο. ¶ Est & herbæ genus teste Hesychio, apud Dionys. de situ orb.

Βηβρύκιος λόφος, idem cum βέργιος, Ezech. cap. 28.

ΒΗΣΣΑΙ αἱ, vt Græci lexicographi & schol. tradũt, dicuntur αἱ βάσεις τῶν ὀρῶν, loca in montibus per quæ gradi possumus seu loca arboribus fructiferis condensa qui: Latinis dicuntur saltus. Sunt qui interpretentur etiam convales, valles profluas Iliad. ε. ὅς τ' ἐν ὄρεσσι κύνας ἠλεγέας τ' αἰζηὸς ῥηϊδίως ἐπιδεύεται ἐλθέμεν ὧρμῆ ἀμφὶ βήσσας. Et Iliad. γ. Οὔρεσι ἐν βήσσης.

Βησσήεις, ντος, ὁ. Saltuosus: vel flexuosus, habens multas semitas. Hesiod. in Erg. ἀγκεα βησσήεντα.

Βί Α, ας ἡ, tis, robur. Il. η & λ & Od. ξ βίη δὲ μοι ἔμπεδος εἴη, vtitur. & Xen. Hellen. 6. ¶ Item vis, violentia. Item violentus impetus Il. α. τῷ ῥα βίῃ ἀέκητι ἑκηβόλος ἀπέπαυεν. Dem. ἐπὶ πολὺ σφόδρα τῇ βίᾳ & ὠμότητι. Dicitur βίᾳ & σὺν βίᾳ per vim. Hinc βίᾳ ἐμῶν. Thuc. nobis in iras. Sic βίᾳ τῷ πολλῶν inuita multitudine. Et σὺν βίαν ἐπινομῶν, coacti bibebamus. Apud Aristoph. ¶ Item βίαι, iniuriæ, contumeliæ, quæ per violentiam fiunt. Od. ϖ, βίας ὑποδέγμενος ἀθρήσειν. Βίαιος, ὰ, ὲ, (& interdum ῆ) violentus, iniurius, vt ἔργα βίαια apud Hom. Apud Plat. de leg. τὰ βίαια, quæ vi aguntur. Apud Xen. & Luc. βίαιόν τι πάσχειν, vim & iniuriam inferre. cui respondet βίαιόν τι πάσχειν apud Thuc. Hinc & βιαίων δίκη, actio de vi illata. Dicitur & de persona, apud Thuc. Item coactus, vt βίαιος φωνὴ apud Greg. Βιαίως, vi violenter, βίᾳ.

Βιάζω, F. σω, vim, affero, vrgeo vel violenter vrgeo, opprimo. Il. ϖ, πείσει δ' ἄρες βιάζεται ἀχαιούς. Βιάζομαι ἄγαμαι. Od. λαοὶ μὲν βιάζονται. Ex Hesiod. an pro. vim infero. vtio.

Βιάζω, idem quod βιάω. Od. μ. μὴ βιάζεσθαι μᾶλλον ἐόντα. Βιάζομαι, pro eodem frequentius vsurpatur in prosa, cum accus. vel personæ, vel rei. Redditur interdum etiam violo. Item eluctor. Item exprimo. Item cogo, cum infinit. apud Luc. & Plut. Item conor, nitor, summa vi contendo. it idem cum inf. vt βιάζομαι ἔρχεσθαι. Plut. Item stupro, stuprum infero. quod & Lat. dicitur vim infero, cum accuf. Plut. ¶ Item pass. fimè opprimor, cogor, &c. Xen. & Plut.

Βιατμὸς ὁ. violatio, vis adhibi a seu illata. Dioscor.

Βιαστὴς, ὰ, ὲ, qui vim infert, violator. Naz. Βιασταὶ κῆρες qui vim afferre possunt, vt βιασταὶ νόμοι, lex quę cogit, ex Plat.

Βίος & Βίος, & Βλαζὼς. quomodo huc pertineant vide suis locis.

Composita.

Ἀβιος, ὰ ὁ κ) ἡ valde robustus. Ex α augente, & βία, i. robur: pro πολύβιος, vel contrà inualidus, minimè robustus, imbecillis, si α. priuatiuum. Item non violentus, violentia non vtens. Item qui violentiam aut vim non nouit, vel cui vis non infertur vel qui coactus & per vim nihil agit, liber. aliam signif. vide in compos. ex Βίος.

Ἀβίαστος, ὸ ὁ κ) ἡ, non factus per violentiam, non violentus. Item non coactus. ¶ Item in expugnabilis, in eluctabilis robustus.

Ἀβιάστως, sine violentia, non violenter, non coacte.

Αἰνοβιαιος, ὰ ὁ. immani robore & vi præditus, strenuus, bellicosus in Anthol. epigr.

Ἀντιβιος, aduersus contrarius, aduersarius, quasi ἀνταίαν βίαν ἔχων, vel secundum Etym. ὁ ἀναλίσκων τὴν βίαν. id est, διαφέρων. Il. α, & β, ἀνάβιβλοι ἔπασι μάχεσθαι. Ἀντίβιος & ἀνίβλητος & ἀνίβλητα adverb. contrà, è contrario, ex oppositio. Item ex aduerso, è regione, coràm, in conspectu. Il. γ. & π & Γ. φ.

Ἐναντίβιος (decomp.) aduersarius. q. d. vim & potentiâ contrariâ habens: Et aduerb. ἐναντίβιον. aduersus, contrà, apud Hom.

Ἀνβιάζομαι, reluctor vim adhibens, vi obstito. Philo de mundo.

Ἀναβιάζομαι, vim affero, vi cogo. Plut in Coriol. ὅπως δ' ἡμᾶς ἡ ἰσχὺς πολλὰς ἀναβιάζεται. ¶ Enitor vt mulier in partu, apud Aristot. de hist. anim. 7. inquit Bud. ¶ Passiuè etiam capitur pro, vi cogor. apud Plut.

Διαβιάζομαι, per vim cogo, vt adigo.

Εἰσβιάζομαι, vim infero violenter aliquid facio. Dem. ¶ Item vi ingredior. q. d. per vim irrumpo. Sic Plut. in numa, εἰσβιάζονται εἰς τὰς οἰκίας. (lium. Plut. Symp. 4.

Ἐκβιάζω, vi exturbo, vi compello ex vno loco seu statu in aliud. Ἐκβιάζομαι, vi adigo. per vim compello. apud Herodian. & Plut. Item exprimo, extorqueo, Budæo.

Decomp. Ἀβιάβαστος, qui vi compelli nequit, cui vis nulla fieri potest. inuiolabilis, Plut. Ἀβιαβίαστος, inuiolabiliter.

Δυσκαβίαστος, cui non facilè vis afferri potest, quem non facilè eluctari possis, pertinax, Plut.

Κύκλοβίης, cuius vis & robur latè se extendit, latè potens. Hesiod.

Κατὰβιάζω, vi compello opprimo, vrgeo. Κατὰβιάζομαι idem. Item passiuè, opprimo, vrgeor. Plut. (cap. 16.

Παραβιάζομαι, vi detorqueo. Plut. Item vrgeo, cogo. Plut. & act.

Περιβιάζομαι, antè vim infero. Plut. in Camillo.

Περιβιάζω, adurgeo. instando cogo. Thuc. περιβιάζομαι apud Plut. Symp. 4. ἡμᾶς περιβιάζονται τῇ φύσει, vim afferens naturæ. Item passiuè cogor. Thuc.

Συμβιάζω, seu συμβιάζομαι, simul vim infero. vnde συμβιασμὸς, apud Dem. exp. simul occupata,

Ὑπερβίη, ἡ, modum excedens vis, iniuria. Suid.

Ὑπέρβιος, omnem vim excedens, omni vi superior, violentus, vt il. α. θυμὸς ὑπέρβιος, Od. α, ὑπέρβιος ὕβρις. Hesiod. in Ἔ. ὑπέρβιον ἀζηχὲς ἀέσπες.

Ὑπέρβιον, aduerb. vltra vires, per vim. Ὑπερβίως, idem. Il.

Ὑπερβιάζομαι, vi supero, vim inferẽdo præpolleo. Thuc.

Ὑποβιάζω, exp. violenter depello.

Βιβάζω, Βιβάω vide in Βαίνω.

ΒΙΒΛΟΣ ὁ. ἡ. liber. Demosth. pro cor. τὰς βίβλους ἀνέγνωκα Luc. in Herod. de libris eius loquens, ἃ γράφει τῷ ἐ μόνος κύριος τῶν βίβλων αὐτῶν. * Etym deducit ἀβλὲ τὸ τῶν βίβλων βλάβος ἐν αὐτῷ. Eustathius autem ἐκ τῆς βύβλου ex qua olim fiebant libri.

Βιβλαρίδιον & βιβλαζίδιον, ὰ, ὸ, libellulus, in Apocal. cap. 10.

Βιβλίον ὰ τὸ, libellus sæpe pro βιβλος, liber. Luc. de hist. scrib. ῥᾴδιον τι ἐπιχειρεῖν ὀλίγῳ δεῖν μακροτέροις ἢ βιβλίοις ἐπιχειρεῖν. Λεπτογράφα βιβλία, apud eundem. Item idẽ quod, χαρτίον. Exponitur & tabellæ. Bud. ex Plut. affert pro libello supplici. βιβλιαρχὸς, librorum volutator, in librorũ lectione verfatus. Suid.

Βιβλίδιον ὰ τὸ, libellus. Demosth. βιβλιδάριον. idem apud Eust.

Βιβλὶς, ίδος, ἡ, libellus, aut funiculus è papyro plexus. Etym.

Βιβρώσκω, vide in Βρώσκω.

ΒΙΚΟΣ, ὰ ὁ. ab Hesych. exp. vas aut vina habens ansas. Hieronymo apud Esa. cap. 19. exp. doliolum. Eubulus apud Athen. lib. 1. σφικᾶρια & βίκος pro sodem accipit. Sic & apud Suid. ἐπιμηκέβικος ἐπιδεὴς οἴνου.

Βικίζω, κ. σ. vnula. vrceolus, doliolũ: vel lagenula, aut etiam feculum. Dioscor. l. 1. c. 96. βικίδιον, idem apud Suid. Ἐπὶ ἔβικίσθη cia, apud Asianos, ut tradit Gal. de alim. facult. lib. 1. c. pen.

ΒΙΝΕΩ, ῶ, inco, coco, idem quod βύνω vnde deriuari putatur Aristoph. in inin Ran. πῶς δ' ὑγρὰ ῥήσεις; εἰ σὺ γε μὴ βινήσεις κρᾶ ἐκεῖνο μόνον.

Βινητιᾶν, ῶ, inire seu coire cupio. coitus libidine prurio, apud Luc. Aristoph. & Athen.

Βίνημαι, idem quod βινέω. & ab eadẽ origine desexnm. Hesych. βεινεῖν, apud Solonem esse dicit τὸ βιάζεσθαι, per vim coire. Suid. & βεινῆμαι pro εἰσῆμαι.

Composita.

Ἀκπόβινος, ὰ ὁ, in modum æquarum coiens, i. valde libidinosus. Aristoph.

Ὑπερβινῆσαι τρέμασι, edulia qui libidinem proritant. extat apud Nicandrum.

ΒΙΟΣ, ὰ. ὁ. vita: cui opponitur mors, vt πόρε Ζεὺς ἐσθλὸν μὲν βίοτον, ἐσθλὸν δὲ θάνατον Xen. Ped. 8. Ἐκ βίου ἐλεύθερον, per totam vitam, Plut. ¶ Item vita mortales & humanum genus. Aristot. de mundo. σωτηρίαν τοῖς ἐν βίοις ἅπασι, πλὴν οὐκ ἐμοὶ δοκοῦσι θεοῖς. i. assentior mortales omnes. ¶ Item victus, annona. Item bona, facultates. Et generaliter res ad vitam necessariæ. Xen. Hellen. 6. ὁ δὲ βίος ἦν πλείστης ὑμῖν ὑπὸ τῆς γαλάσσης. Sic dicimus πορίζεσθαι & συναγωγὰς & πομπὰς, victum quærere. comparare apud Aelchin. Dem. Herodot. Xen. * Βίος volunt παρὰ τὸ βιῶ θέσθαι ἀπὸ τῆς χρείας ἔχειν. ¶ Alii ἐκ τοῦ βιῶ, exp. arcus. δοκεῖ τὰς κῆρας τοῦ βίου εἶναι, vi enim intendus. Alij exp. nervus arcus, itidem παρὰ τὸ βιῶ, quia vel vita cui addit, vel vi contenditur. Il. οὔτε μοι βίος ἔκβλητος Νόμῳ δ' ἐξέρρηξε πόρπακα φορ.

Βιῶ, F. βιώσω. βίωμι, κατ' ἀφαίρεσιν βῶ, Luc. Reperitur etiam βιόω & βίημι & βίομαι (apud poëtas & Herodotum) quorum tempora in vsu non est.

Βιόομαι, ῶμαι, idem. vt apud Plat. ad Col. Ἠθέων βίος βιόωμαι. ¶ Transitiuè apud Hom. pro viuifico. Od. ἐ, σὺ γάρ μιν βιώσεαι ἠδὲ σαώσεις. ¶ Item passiua significatione, vt ἡμῖν ἐν ἀνθρώποις βίος, bene acta vita.

Βιώσιμος, viuisco. Apud Aristot. in Meteorolog.

Βίωσις, ωσ. ἡ, vita, i. ipsa viuendi actio. Act. ap. c. 26.

Βιώσιμος, ὰ ὲ ὴ, vitalis. i. qui viuere potest, aut superiorem spem habet, apud Suid. Βιώσιμον, ὄφιος, vitalis insania.

Βιώσιμος βίος Σωσίμων, vitalis fum, Σωσίμων ἴχω, vitalior apud Naz.

Βιωτὸς, ὰ. ὁ, vitalis, vt Plato in Apol. ὁ δὲ ἀνεξέταστος βίος οὐ βιωτὸς τοῖς ἀνθρώποις. A liquando. Βιωτὸν in neut. gen. viuendum. ὧν τὸν βιωτὸν αὐτοῖς.

Βιωλικὸς, ὴ, ὸ, ad vitam sustentandam & victum comparandum sustentandam & victum conquirendum pertinens. i. Cererem industrius aut intentus. Aristot. hist. an. lib. 9. Item, ad vi

Apud theologos pro, secularis, itẽ pro eo qui laicus est, i. profanus, non monachus. seu pro eo qui huius vitæ fecularis negotiis addictus est, aut eo qui ad huius mundanæ vitæ sum tantummodo spectat. vt annotat Bud. ex Basil.

Βιωλυτὸς, vt fit in communi vita. Item populariter.

Βιωλυτέω, ῶ, (apud poëtas idẽ quod βίοτον) vita. Il. η, δύσφρον πλαδόω, ῶ, ὰ, ὸν, ἡ, ὸν, (apud poëtas idẽ quod βίοτον) vita. Il. η, δύσφρον πλαδόωντα. Item victus id vnde viuitur, res ad vitam sustentandã necessariæ, bona, fortunæ. Od. α, δικάσσομεν ἀνυτὴν βίον. Apud Plut. in Public. ἀφ' ὧν ἀβιοτεύσουσι φεύγοντες, quibus exilium sustentare poterunt.

Βιωτεύω, ῶ, q. d. inuiuisco. Theoph. Et in pass. voce, ἐμβιωτεύομαι τῇ Ἐμβίωσις, q. d. inuiuiscentia. (γῇ.

Ἐπιβιόω, ῶ, superuiuo, vltrà viuo, superstes sum, ἐπιζῶ. Plato in epistol. οἷς αὐ ἐγὼ ἐπιβιῶ. Et ἐπιβιώσεταί σοι ἐπὶ πεσσαρώκοντα, pro ἐπιβιώσῃ.

Καταβιόω, ῶ, vitam transigo. vel vitam ad exitum perduco. Herodian. & Plutarch.

Decomp. Ἐγκαταβιώσιμος, vitam consumere in. Plut.

Συγκαταβιόω, ῶ, vnà vitã transigo, vel extremam vitam transigo.

Ἀβιόω, ῶ, incolumis viuo, vel superuiuo, superstes sum, vt ἐπιβιόω. Plutarch. in Antonio, ἀπλανοφυΐλλω δὲ τότε, μὴ ἀβιώσαντος.

Προβιωμένη, τὸ vita anteacta, Plutarch. de lib. instit. τῶν δέξεως προβιωμένων, gloriam vitæ anteactæ. Sic & apud Synes. & Herodian.

Συμβιόω, ῶ, cõuiuo. Luc. in Vitarũ vend. συμβιῶναι δεῖσις κ) συμπίειν ἱκανός. Iũgitur συμβιόω dat. vi præpositionis, vt Demosth. ἐγὼ μὲν δὴ τοιοῦτον συμβιῶ ἑλίκῃ τύχῃ. Idem pro cor. ἀμαθὴ δὲ (ὡς ὁρᾷς,) τύχῃ συμβιώσασα, τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης κρατησάσης.

Συμβίωσις, conuictus. inter illos qui simul viuunt & contubernales sunt, dicitur esse συμβίωσις. Redditur etiam contubernium, item vitæ consuetudo. Plutarch. de marito & vxore dixit, in Pericle, εἶπε τῆς συμβιώσεως σὸν οὖσης αὐτοῖς ἀρίστης. Vius est & Cicero ad Atticum, lib. 13.

Συμβιωτὴς, conuictor, contubernalis. Plutarch. Mæcenatem συμβιωτὸν τῆ Σεβαστῆ (i. Augusti appellat. Interdum compotor exponi potest. veluti quum de parasito dicitur: vt apud Athenæum.

Alia comp. ex βιωτὸς, *sine præposit.*

Ἀβίωτος, ὰ, ὸ κ) ἡ, non viuens, non vitalis. vt ἀβίωτος βίος, apud Dem. Aristoph. Synes. Sic ἀβίωτον αἰῶνα, apud Xen. Pæd. 3 Exp. & miser, iniucundus. Ἀβίωτον subst. absolutè ponitur pro ἄβιος βίωτος. Apud Aelchin. in Ctes.

Ἀβιώτως, cum tædio vitæ. Plutarch.

Ἀξιόβιωτον, dignum vita.

Ξηροβιωτικὸς, qui in sicco viuit. terrestris. Ex Platone.

Χειροβιώτης, vide suprà in Χειροβίτης.

Βλαβερεύς, βλάβη, &c. vide in Βλάπτω.

-ΒΛΑΙΣΟΣ, ὸν, ὲ, valgus. cui distorta sunt & praua crura, & cui genua ac tibiæ conuersæ sunt. Gal. de causis morborum, κυλλὸν δὲ βλαισὸν ἐξῃ τὸ ὑπὸ τὸ ὀκτὼ ῥέπον, βαιὸν δὲ τὸ ἐπὶ πέντε πλέον. Xenophonti sunt equi βλαισοί. quod vitium est tale vt interius atterantur pedes, quando gradiuntur ac procurrunt. * Autor etymologici affert ex quodam, ὁ τὸς πόδας ἐπὶ τὸ ἔξω ἐστραμμένος, & addit, qui literæ λ similis est. Et subiungit Ἐλαιῶν dictũ esse τὸν βιβλαμμένον τὸ ἴσον τῶν ποδῶν. Vide Bud. in prior. annot. in Pand. & Alex. Aphrod. Probl. 24. lib. 2.

Βλαισότης, ητος, ἡ, distortio. Aristot. in Probl.

Βλαισόω, ῶ, distorqueo. Aristot.

Βλαίωσις, idem quod βλαισότης, blæsitas.

Βλαίσπα, in apibus Aristoteli sunt eadem quæ βλαισοὶ, blæsa hist. an. lib. 9. cap. 40.

Βλαισὸς, idem cum βλαισός. A plerisque exp. cui mẽbra sunt resoluta. Sic dicitur & cui lingua impedita est, qui & τραυλός. Vtitur sæpe Hipp. & Gal. Scribitur & Ἐλαισὸς apud Poll.

-ΒΛΑΞ ακὸς, ὁ, piscis quidam omnino inutilis & qui nulli animanti est esui. Etymol. dicit ne canibus quidem edulem esse. Hesychius eum fœtidum esse tradit. ¶ Item qui submissus est aut abiectus præ luxu vel præ fatuitate, vt exponit Eustathius. Βλαξ per syncopen fācto ex Βάλαξ esse βλάζω, vnde fiat βλάξ. Affertur apud Etym. etiam aliud etymon a μυλακός. Exp. etiam, socors, hebes, ignauus, iners, supinus. Xen. Pæd. 1. δέδοικα μὴ παντάπασι βλὰξ ὢν κ) ἀλίθιος φανῶμαι. Dicitur & βλὰξ ἵππος apud eundem. cui opponitur θυμοειδὴς. Legitur & super. βλακέστατος, apud eundem in Apomnem.

Βλακικὸς, ὴ, ὸ, socors, ignauus, iners, piger apud Xenoph. Apud Luc. stolidus.

Βλακικῶς, ignauè, ignauorum & inertium more. Aristoph. in aub.

Βλακώδης, ες, ὁ κ) ἡ, idem quod βλακικός. Poll. Βλακωδῶς, idem quod βλακικῶς.

Βλακῳδία, socordiæ me dedo & inertiæ, socorditer me gero. Xenoph. in Laced. Polit. Erotianus ait esse ἐπὶ πλεῖστον ἀμαθίζειν, metaph. ab illo pisce, quia ἐν τῷ σωυσπάζειν θύσει πολύτιτος

ἔχει. Item ὀλιγωρεῖν (contemnere) & μετὰ ῥαθυμίας καὶ ὀλιγωρίας τι πράττειν. ¶ Item per delicias consumo bona, per nequitiam viuo, inquit Bud, (ῥαθυμῶ.

Βλακεύειν, Eust. ait esse μωραίνειν, desipere. apud Xen. autem,

Βλακεία, ἡ, socordia, inertia, ignauia. Xenoph. Pæd. 7.

Βλάκευμα, quod per socordiam fit.

Καταβλακεύομαι. (comp.) idem quod βλακεύομαι seu βλακεύω. Hinc καταβλακευθέντες καὶ κάτω ῥέοντες, Greg. socordiæ deditι. vel in mollitiem inertiámque effusi. item luxui deditι, vel in deliciis vitam agentes.

Καταβλακευμένως, socorditer, per socordiam, remisso animo, remisse. Aristoph. in Pluto.

ΒΛΑ'ΠΤΩ, F. ψω, lædo, damno afficio, noceo. Plat. in Apol. οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψετε ἢ ὑμᾶς αὐτούς. Dicuntur & dij βλάπτειν quum cladem seu noxam aliquam immittunt, vt Il. ψ, βλάψεν γὰρ Ἀθήνη. Et Xen. in Symp. ὧν μὴ θεὸς βλάπτῃ. Cum gen. vt Od. α. βλάπτειν κελεύθου, ab itinere quempiam impedire, seu itineri alicuius impedimentum afferre.

Βλάπτομαι iniuria afficior, damno afficior, vel detrimentum aut cladem accipio. Thuc. Xen. Item pro προσκόπτειν & ἐμποδίζεσθαι.

Βλάμμα, τὸ, detrimentum. (vide Eust.

Βλάψις, damni illatio, noxa. Plat.

Βλαπτικός, nociuus, lædendi & damnũ inferendi vim habẽs.

Βλάβω, idem quod βλάπτω: vnde Il. τ, βλάβεται δὲ γέρων ἐόντα.

Βλάβη, ἡ, noxa, damnũ, detrimentum. Plat. Thuc. Aristoph. Plut.

Βλάβος, εος, τὸ, idem. Plat. de leg. 8. & Aristoph. in Ran.

Βλαβερός, οῦ, ὁ, noxius, damnosus, detrimentosus. Plat. & Xen.

Βλαβόεις, εντος, ὁ, idẽ. Nicand. in Alexiph. κακοὺς βλαβόεν πῦμα.

Βλαισός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄβλαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, noxæ expers, cui non nocetur. Apud Nicand. non nocens, innoxius.

Ἀβλαβής, έος, ὁ καὶ ἡ, innocuus, innoxius, non nocens, vt ἡδοναὶ ἀβλαβεῖς, Plat. 2. de rep. Item incolumis, illæsus, inoffensus, noxæ expers. Xen. 5. Cyri Pæd. καὶ τοὺς ἑαυτοῦ ἄνδρας ἀβλαβεῖς διὰ τὸ πείθεσθαι παρέχεται.

Ἀβλαβῶς, innocue, innoxiè. Item inoffensè, illæsè.

Ἀβλάβεια, ἡ, innocentia. Cic. libro 3. Tuscul. Item incolumitas, indemnitas.

Ἀντιβλάπτω, vicissim lædo seu noceo, læsus lædo.

Ἀποβλάπτω, lædo, oblædo Ἀποβλάπτομαι, lædor, damnum accipio, item, priuor, iacturam facio, apud Soph. in Aiace, Τοῖς δ' ἀποβλαφθεῖσιν ἀρτίως φίλου, priuatam tali amico.

Ἐπιβλάπτω, insuper noceo & damnum infero. Thuc. lib. 3.

Ἐπιβλαβής, noxius, damnosus, detrimentosus.

Decomp. Συνεπιβλάπτεσθαι, vnà lædi. Ex Aristot. Polit.

Εὔβλαπτος, qui lædi seu cui noceri facilè potest.

Θεοβλαβής, q. d. cui à Deo damna & pœna infliguntur. Item peculiariter, cui Deus abstulit intelligentiam. Bud. exp. aduerso numine agens, à Deo reprobatus. Herodot. in Clione.

Θεοβλάβεια, ἡ, exp. dira stoliditas. apud Æsch. (Rhet. 3.

Καταβλάπτω, lædo, detrimentis afficio. Naz in Orat. Aristot.

Νοοβλαβής, mente læsus, cui læsa est mens. qui non est sanæ mentis, mente captus.

Παραβλάπτω, oblædo, noceo. Chrysostom.

Φρενοβλαβής, mente læsus, mente captus. Hippocr. epist. ad Demag. Φρενοβλαβῶς, dementer, insanè, more eius qui mente est læsus, & mente captus. Herodot. & Hippocr.

Φρενοβλάβεια amentia, dementia, apud Hesych. & Suid.

Κεράμβλαξ, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex Ἀμβλύς.

ΒΛΑΣΤΑ'ΝΩ, F. βλαστήσω. Aorist. 2. ἔβλαστον. germino, frutico vel fruticο, *de plantis*. Et generaliter *pro*, nascor, originem duco. vnde apud Soph. ἐξ ἀρίστοιν δυοῖν βλαστών. Idem, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστών. Æschylus, Ἀφ' ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα. ¶ Itẽ produco. Alex. Aphr. τὰ κάθυγρα χωρία βοτάνας οὐ βλαστάνει.

Βλάστημα, τὸ, germen. idipsum quod germinando prodiit. Gregor. Isocrat. (tio.

Βλάστησις, εως, ἡ, germinatio. Theophr. Exp. & fructuum inchoa-

Βλαστητικός, οῦ, ὁ, germinandi vim habens. Theophr.

Βλάστη ἡ germen, propago. Theophr. βλάστην ζώων metaph. Plato incrementũ vocat. Et Plut. de Niobe, βλάστας τέκνων ἐστερημένη.

Βλαστεῖον, ου, τὸ, pro eodem. Nicand.

Βλαστός, οῦ, ὁ, germen. Theophr.

Βλαστικός, ad germinandum propensus. Theophr.

Composita: ac primùm ex βλαστάνω.

Ἀναβλαστάνω, repullulo, regermino, renascor. Interdum pro βλαστάνω. Plat. de leg. l. 8. ξυντροφα τῆς ἐκ γῆς αναβλαστανόντων.

Ἀναβλάστημα quod renascitur. Poll.

Decomp. Συναναβλαστάνω, vnà germina protrudo. Theophrast. hist. plant. lib. 3. cap. 6.

Ἀποβλαστάνω, germino, *vel potius*, egermino.

Ἀποβλάστημα, germen. Et generaliter per translationem, pro prole, vt apud Plat. in Symp.

Ἀποβλάστησις, germinatio.

Διαβλαστάνω germino, pullulo. Theophr. l. 4. de caus. pl. c. 5.

Διαβλάστησις, germinatio.

Ἐκβλαστάνω, egermino. Theophr. de caus. pl. lib. 1. cap. 3.

Ἐκβλάστημα, τὸ, germen, id quod egerminauit.

Ἐκβλάστησις, egerminatio. Diosc. lib. 1. ἐκβλάστησις τῶν φύλλων.

Ἐπιβλαστάνω, super germino, insuper germino. Theophr. l. 3. c. 7. Ἐπιβλαστία, idem. Ἐπιβλάστησις, supergerminatio.

Ἐπιβλαστικός, supergerminandi vim habens. Theophr.

Decomp. Προσεπιβλαστάνω, incrementũ germinum ac[...]

Μεταβλαστάνω, germen muto, mutato germine pullulo.

Παραβλαστάνω, circumpullulo, & renascor. seu (vt alij exp.) adnata emitto. Theophr. hist. pl. lib. 3. cap. 8.

Παραβλάστημα, quod ita circũpullulat & renascitur. Pl[...]

Παραβλάστησις, circumpullulatio illa. Theophr.

Παραβλαστὴ ἡ, exp. ramulus, nepos. Quibusdam παραβλασταὶ sunt adnata, aliis adnascentia siue appendices, atque ra[...] qui iusto germini adnascuntur & succrescunt, quasi [...]les noua atq; ascititia, è caule sponte pullulant quos [...]dice pullulent, stolones potius Latinè dici iidẽ scribo[...] ipsi Plinio inutilis sit fruticatio. Theophr. hist. pl. lib. [...]

Παραβλαστικός, οῦ, ὁ, q sic adnascitur & circũpullulat. Theo[phr.]

Decomp. Ἀπαράβλαστος, nullam sobolem proferens, [...] renascens. Theophr.

Προβλαστάνω, prægermino, prius germino. Theophr. de caus[...] tar. lib. 1 cap. 16.

Προβλάστημα, quod prægerminauit, præcedens germ[...]

Πρόβλαστος, q. d. prægerminans. Bacchum ita vocari [...] tat Cæl. Rhod quia egerminantibus vitium palmiti[bus] fieret diuina res, vel quum easdem forent putaturi.

Ὁμοιοβλαστάνειν, similiter germinare, germinis ratione co[...]

Ὑπερβλαστάνω, germinationis modum excedo. Theophr. [de] caus. pl. lib. 1. cap. 25.

Ὑπερβλαστής, germinationis modum excedens. Theoph[r.]

Ὑποβλαστάνω, suppullulo.

Alia compos. facta ex βλαστὴ seu βλαστός.

Ἀβλαστής έος, ὁ καὶ ἡ, non germinans, sine germine, nõ pul[...] infœcundus. Theophr. cui & opponit βλαστητικός.

Ἄβλαστος, idem quod ἀβλαστής. Theophr.

Ἀβλαστέω, ῶ, non germino, vel malè germino. Ἀβλ[...] non germinans, germinare non valens. Theophr.

Ἀειβλαστής, semper germinans.

Ἀειβλαστέω, ῶ, semper germino. Ἀειβλάστησις, perpetua g[erminatio.]

Ἀκρόβλαστος, germen in cacumine habens.

Ἀνάβλαστος. vt ἀνάβλαστον ἀφίησι, germen emittit. ex Theo[phr.]

Ἀρτιβλαστής, recens germinans. Theophr.

Δυσβλαστής difficiliter germinans. Δυσβλαστέω, ῶ, difficul[...]

Εὔβλαστος, & εὐβλαστής, bene germinans. Theoph a Εὐβλ[...] & εὐβλαστία, ἡ, copiosa germinatio. Theoph. Εὐβλαστέω, [be]ne germino. Idem.

Κακοβλαστής, & κακόβλαστος, malè germinans. Κακοβλαστέω, [ma]lè germino. Theophr.

Λεπτόβλαστος. tenuia germina edens.

Νεόβλαστος, qui nouissimè germinauit.

Ὁμοβλαστής, simul germinans.

Ὀψιβλαστής & ὀψίβλαστος, serò germinans. Ὀψιβλαστέω, [serò] germino. Theophr.

Παλιμβλαστής, & παλίμβλαστος, iterum germinans. Theophr.

Πολυβλαστής, multum germinans. πολυβλαστία, vberrima ge[rmi]natio.

Περιβλαστής, & περίβλαστος, maturè germinans. Theophr.

Περιβλαστία, matura germinatio, seu præcox germina[tio.]

Περιβλαστέω, ῶ, maturè germino. Idem.

Πυκνόβλαστος, densè germinans.

Συμβλαστής, congerminans. Itẽ germinationẽ iuuans. Theo[phr.]

Ταχυβλαστία, germinandi celeritas. Theophr.

ΒΛΑ'TTION Βυζάντιον pud Actua ium [...] ores m[...] Græcos dicitur os anterius narium purpuræ. Causam [...] lationis huius exposui Leonh. Fuch. de compos. medic. li[b.]

Βλάψις, vide in Βλάπτω.

ΒΛΑΥ'ΤΑΙ, αἱ, genus calceamenti. [...] ut & βλαυδὲς Hesych[...] to in Symp. ἔφη γάρ οἱ Σωκράτη ἐντυχεῖν λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύ[τας] ὑποδεδεμένον, &c. Et apud Athen. l. 12. βλαύτας σύμ[...]

Βλαυτίον, ου, τὸ, crepidula seu sandaliorum. Athen. lib. 8. Legit[ur] apud Aristoph. & in Epigr.

Βλαυτοῦν, induere aut verberare sandalio. Hesych.

Ἄβλαυτος, (comp.) exp. excalceatus, discalceatus. qui nudis p[edi]bus incedit. Hesych.

Βλέμμα, &c. vide in Βλέπω.

ΒΛΕ'ΝΝΑ, ης, ἡ, mucus: frigidus humidúsque succus quem [...] nes φλέγμα vocant, vt scribit Gal. lib. 2. de facult. natur. H[ip]pocrates ita nominare consueuit crassiorem pituitam, q[uæ] è cerebro per palatum & nares descendit.

Βλεννώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mucosus. Hippoc. Βλεννής adiect. idẽ. [...]

[...]iter de homine ignauo & stulto, seu segni & fatuo. teste [...] βλεννὸς & βλέννος vnico σ scripta reperiuntur. (Hesych. [...] quoque & βλεννώδης reperiuntur pro βλέννα & βλεννώδης, [ap]ud Hippocr. Πλέννα, idem quod βλέννα, mucus.

Πλεννώδης, mucosus. Gall. in lex. Hippocr.

[Ἄβλεννος (comp.)] muco carens. Apud Athẽ. l. 7. est piscis nomẽ.

[ΒΛ]Ε'ΠΩ, F. ψω, aspicio, intueor. (ἀπὸ τοῦ βάλλειν ὦπας, vt tradunt [gr]ammatici) Cum εἰς, vt Dem. & Æschin. βλέπειν εἰς τὰ τῶν [...]. Et cum πρὸς, vt Xen βλέπω φιλοσόφως πρὸς σε. ¶ In[ter]dum βλέπω πρὸς τι, rationẽ huius rei habeo. Bud. ex Arist. [...] Dicitur & βλέπειν πρός τινα vel εἰς τινα *pro*, aliquid ab eo expe[ct]are, aliquid sibi de eo polliceri. ¶ Cum aduerbio, vt ἄνω βλέ[πειν] & κάτω βλέπειν, sursum vel deorsum intueri, vel attollere o[cu]los, & deijcere oculos in terram. Res etiam inanima dici[tur] βλέπειν κάτω, deorsum vergere. Aristot. de anim. lib. 2. ¶ Itẽ [...] acumine sum præditus. vt Aristoph. in Pluto, Οἱ γὰρ [...] ¶ Interdum *pro*, viuo. vt Soph. in [...] Θανόντ' αὖ οἰμώξειαν. Et Eu[rip.] in Hecuba, βλέποντα φίλον, cui itidem op. mortuus. ¶ Item [...] apud Marcum c. 8.

[Βλέμμα, τὸ], aspectus, intuitus, vultus. τὸ βλέμμα ἱλαρόν, Luc. qui est [...] aspectu.

[Βλεμεαίνω], trucibus oculis circumspicio, vt tradit Eustath. [...] leonum esse proprium, significaréque terrere vel so[...] aspectu, aut huc & illuc conuersis oculis circumspicere. [...] in Βριαρ & Φλεψ. Iliad θ, & μενεαίνει βλεμεαίνων. A[p]ud Greg. [...] Bud. expo[...] facta facie tantum, ferris. Hinc comp. Ἀβλεμής, έος, ὁ καὶ [ἡ], idem. Eust. est ἀδρανής, ἄνορμος, ὁ πεποιθώς, ἄτολμος, ἀσθενής: [q]uibus omnibus βλεμεαίνειν contrarium est. Exp. & νωθρός, [...] item ἄτεχνος & κακός. Nicand. Vnde aduerb. ἀβλε[μέως] [...] remisse. Poll. Suid.

[Βλέψις], intuitus, ipsa intuendi actio.

[...] piscis nomen. apud Athen. lib. 7.

[...] idem quod βλέμμα. Suid. ex Aristoph. in Nub.

[...] idem. Eust.

[...] quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

[...], ὁ καὶ ἡ, exp. despectus, vilis, nihili, malus, indignus [q]ui videatur.

Ἀβλεψία ἡ, cæcitas. Theophyl. epist. 20. Item considerantia.

Ἀβλεπτέω, ῶ, F. ήσω, non video, nõ intueor, oculos auerto, a[p]ud Suid. ¶ Itẽ cæcutio. Euseb. Apod. 8. ¶ Itẽ pecco, delinquo.

[Ἀβλέπτημα], peccatum, delictum.

[Ἀναβλέπω], suspicio, sursum aspicio, oculos sursum attollo, quasi [...] Xen. Pæd. 6. ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐπεύξατο. Et [...] ἀναβλέπειν πρὸς τὸν πάππον. ¶ Item, rursum cerno vel [v]ideo. visum recupero. apud Aristoph. Plat. & Matt. 20. Exp. [et]iam à Bud. post cæcitatem oculis restituor.

Ἀνάβλεμμα, aspectus vel intuitus in sublime. Xen in Cyn.

[Ἀντιβλέπω], obtueor, contra aspicio, ex aduerso intueor. Quidam [ex]p. aduersis oculis intueor. Apud Luc. in piscat. ἀντιβλέπειν πρὸς [...], contra lumen aspicere. Et cum accus. apud Synes. [...] ἡμᾶς ἀντιβλέψεται. Bud. exp. nos rectà aspiciet? vel [a]spectum nostrum sustinebit?

Ἀντίβλεψις, obtutus.

Decomp. Ἀναντίβλεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, in quẽ defigendi non sunt oculi, contra quem oculi nõ sunt attollendi. vel contra quem non ausit quisquam oculos attollere.

Δυσαντίβλεπτος, obtutu difficilis, i. terribilis. Plut.

[Ἀποβλέπω], respicio, intueor, oculos conuerto ad. Xen. καὶ εἰς τὴν [...] ἀποβλέπει. ¶ Item suspicio, i. admiror & colo, teste Bud Apud Luc. καὶ θαυμάζειν καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει. Apud Xen. Hell. 6. ἡ σὴ πατρὶς εἰς σὲ ἀποβλέπει, patria tua te respicit, i. à te pendet, in te spem suam collocat. ¶ Item rationẽ habeo. vulgò dicitur respectum habeo. Isocr. ad Philipp. ἀποβλέπεις εἰς τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν δεῖν ἡ δικαίως ἂν ἅπαντες συγγνώ[μην] [...] rationem ætatis meæ habere par est, cui meritò veniam omnes dederint. Rursum οὐ πρὸς τὰς τούτου κτήσεις ἀποβλέψας πείθομαι τοὺς λόγους. ¶ Item specto, i. mihi ante oculos propono. Æschin. in Ctesiphontẽ, ζητῶ τὴν ἰδέαν πρὸς τί ἂν ἀποβλέποντες ἀποψηφίσαισθε τὴν γραφήν. i. quò spectantes, vel qua ratione moti. vel quid vobis ante oculos proponentes. Gal. Glauc. ἀποβλέπω εἰς ὅλην τὴν νοσημάτων φύσιν. ¶ Item specto, prospicio, prospectum habeo Plut. ἀπέβλεπε πρὸς θάλασσαν. Item specto pertineo. Gal. τὰ εἰς ὑγείαν καὶ ζωὴν ἀποβλέποντα.

Ἀποβλέπομαι, voco pass. significatione actiua. Lucian. εἰς σε [...] ἀποβλέψονται.

Ἀπόβλεμμα respectus. Poll. ex Phrynicho comico.

Ἀπόβλεπτος, conspicuus, celeber, apud Suidam.

Διαβλέπω, perspicio: vel despicio, visu penetro.

[Ἐμβλέπω], intueor, oculos figo. Plato ep. 7. ἐμβλέψας μοι καὶ μά[...]

Ἔμβλεμμα, intuitus, rectus aspectus. Xen. [... τυραννικῶς.

[Ἐπιβλέπω], intueor. cum accus. vt ἐπιβλέπειν τὴν γῆν, Luc. Item ad animi oculos translatum, vt ἐπιβλέπειν εἰς τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας.

Καταβλέπω, deorsum aspicio, & desixis in terram oculis despicio. Poll.

Καταβλέπων, οντος, ὁ, catoblepon: bestia tauro similis, terribilis aspectu, non directè, sed ad terram versus intuens, [...] nomen. Ælian. hist. an. lib. 7. cap. 5. A Plinio catoblepas dicitur, lib. 8. cap. 21. (Athen. lib. 9.

Κατώβλεψ, deorsum respiciens. Sic dicitur Mercurius apud

Κυνοβλὼψ, ῶπος, ὁ, cui est caninus aspectus. Dicitur de impudente.

Ὀξυβλεψία ἡ, visus acutus, seu visus acumen. Hesych.

Παραβλέπω, limis aspicio, strabonum more. vel obliquis oculis aspicio. cui opp. ἀντιβλέπω, apud Aristot. Meteor. 1. ¶ Exp etiam, malè video, negligenter aspicio. item pro ὑποβλέπω, torue aspicio. ex Aristoph.

Παράβλεψις & παράβλεμμα, aspectus qualis est strabonum.

Παραβλὼψ, ῶπος, ὁ strabus [...] strabo. [...] παραβλῶπες τ' ὀφθαλμώ, strabæ oculis. Luc. παραβλῶπας ὀφθαλμούς, strabi oculi. Luc. de Thersit.

Περιβλέπω, circũspicio. πάντη περιέβλεπεν, Luc. ¶ Item metaph. *pro*, affecto, apud App. Bell. ciuil. 3. ἀρχὴν ἑαυτῷ καὶ [...] περιέβλεπε, i. affectabat, circumspiciebat vnde potiretur. [Apud] eundem, στρατὸν περιβλέπεσθαι, exp. lustrare, recognoscere. ¶ Est etiam admiror. ¶ A Synes & *pro*, cõplector, positum est in Bud.

Περίβλεπτος, (q. d. circumspicitur) conspicuus, spectabilis, spectatissimus. Item illustris, celeber. Item qui est admirationi. Xen. Plut. Isocr. Lucian. (Suid.

Decomp. Ἀπερίβλεπτος, incircũspectus, non circumspectus.

Προβλέπω, prospicio, præuideo. Ad Heb. 11. τοῦ θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου.

Προσβλέπω, obtueor, intueor, aspicio. Aristoph. in Pluto, προσέβλεψέ με της. Et Plut. in Public. προσέβλεψεν αὐτὸν ἱλεω προσώπῳ.

Ὑποβλέπω, (q. d. subaspicio) deiectis oculis aspicio. A Bud. exp. limis oculis aspicio sicut & παραβλέπω. apud Aristot. item apud Luc. ὑποβλέπειν ὥς ἐς τὸν [...] Apud eũdem exp. &, improbè vel toruè aspicio. Quoniam autẽ sic intuemur eos quos suspectos habemus & auersamur, ideo exponitur etiã, suspicior, suspectũ habeo, auersor, contemno. Luc. in conuiuio.

Ὑπόβλεψις, & ὑπόβλεμμα, aspectus qualis est limis oculis vel toruè intuentium.

Ὑποβλεπτικῶς, limis oculis aspiciendo vel toruis pro quo dicit Hom. ὑπόδρα. Bud. ab Oecumenio in acta scribit accipi *pro*, oculis inuidis & maleuolis.

Βλεσός, vide in Βλαισός.

ΒΛΕ'ΦΑΡΟΝ, ου, τὸ, palpebra, i. pellis oculis obducta & illos tegens. Marcellus in Diosc. lib. 1. cap. 82. βλέφαρα exp. cilia vtrinque oculum in somno & in occursu noxæ alicuius claudentia. Od. φ, βλεφάρων ἐξ ἀπολάκεσθαι ἧκε. * Etymol. dictum vult quasi τὸ βλέποντος φάρος, vnde a poëta quodam Græco non illepidè ὀμματοφυλακ appellatur: aut παρὰ τὸ ἐν τῷ βλέπειν αἴρεσθαι.

Βλεφαρίς, ίδος, ἡ, seu βλεφαρίδες, in plurali frequentius, cilia pili palpebrarum, palpebræ. Aristoteli est & palpebra, vt de part. anim. 4. οὐκ ἔχουσι δὲ τὰ ζῶα ἄνω τε τινὶ αὐω βλεφαρίδα.

Βλεφαρίζω, F. ίσω, idem quod σκαρδαμύσσω, nicto, i. crebrò conniueo. quod timiditatis indicium putatur, inquit Camer.

Composita.

Ἀγανοβλέφαρος, ου ὁ καὶ ἡ, blanda supercilia habens. Et blandos oculos habens. apud Athen. lib. 13.

Ἀγκυλοβλέφαρον, ου, τὸ, à Celso lib. 7. c. 7. dicitur quum inter se palpebræ coalescunt, aperirique non potest oculus: seu quum palpebræ cum albo oculi cohærescunt.

Καλλιβλέφαρον, (sub φάρμακον) medicamentum ad ornatum & venustatem palpebrarum faciens. Gal.

Λιποβλέφαρος κύκλος, orbis cui palpebræ desunt: apud Nonn. pro eo qui oculo est destitutus.

Σοβαροβλέφαρος, superciliosus, superbus.

Σοβαροβλέφαρος, qui fastuoso & superbo est supercilio. Nam supercilia maximè indicant fastum. in Epigr.

Χαριτοβλέφαρος, cuius palpebris gratia aliqua inest. Scribit Laërtius ita vocatum fuisse Demetrium. ¶ Item fruticis nomen apud Plin. lib. 13. cap. vlt.

Βλέψις, vide in Βλέπω.

Βληδὼν, βλῆμα, βλητός, βλῆτρον, vide in Βάλλω.

ΒΛΗΧΑ'ΟΜΑΙ ῶμαι, F. ήσομαι, balo. Tribuitur ouibus & capris vt apud Aristoph. in Pluto, βληχώμενοί τε προβατίων αἰγῶν τε κιναβράντων μέλη. Aristophanes in [...] ad puerulorum vagitum transtulit. τὸ δὲ παιδίον συγκύπτοιθ' ἅμα βληχᾶται. * Eustat. vult à βῆ deriuatum esse βληχή includens ei & nomen ἦχος, vt βληχὴ sit ὁ τοῦ βῆ ἦχος.

Βληχημα, ατος, τὸ, & βληχὴ, balatus. Od. μ, οἰῶν τε βληχήν. Æschyl. in trag. quæ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας inscrib. βλαχὰς (Doricè pro βληχὰς) vagitus infantium appellauit.

Βληχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. balatiuus vel balatorius) mente similis ouibus, Suidas.

Βληχὼ & βλήχων, à Theophrasto & aliis nominatur ἡ γλήχων, dictamnus, seu pulegium syluestre. de quo vide Plin. lib. [illegible] o. c. 14. vbi dicit gustatum à pecore caprisq; balatum concitare.

Βληχωνίας κυκεὼν, potio cui pulegium admistum est. vt apud Aristoph. in Pace.

Βληχρὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀβληχὴς, ἐ͂ος, ὁ καὶ ἡ, balatus expers, in Epigr.

Καταβληχάομαι, ῶμαι, Theocr. pro βληχῶμαι.

-ΒΛΗΧΡΟ'Σ, ȣ͂, ὁ, debilis, imbecillus. Alcæus βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί. Nicander, βληχρὸν μυὸς οἷα μυληβόρȣ ἐν χροΐ νύγμα. Et apud Gal. βληχρῷ πυρετῷ. quo & Alex. Aphr. vtitur. * Quidam deducunt παρὰ τὸ βεβλῆσθαι, vt sit ὁ καταβεβλημένος καὶ πεπτωκώς. ¶ Quidam contra, βληχρὸν pro valido & robusto acceperunt: ex quibus fuit Heraclides Milesius, tanquam à βέβληκα, vt βληχρὸς sit ὁ καταβάλλων.

Βλῆχρον ȣ, τὸ, filix herba, schol. Theocr. pro quo βλῆχρον habet Nic. ¶ Βληχρὸν seu βλήχων, leguminis quoddam genus, apud Hippocr. vt à Gal. exponitur.

Ἀβληχρὸς, aut (vt alij) Ἄβληχρος, itidem pro, imbecillus, inualidus, infirmus. Iliad θ, Νήπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο. Ἀβλήχρ' οὐδενόσωρα. Ἀβληχρὸς θάνατος, inualidos reddens mortuos, autore Eust.

Ἀβληχρὰ νόσος, morbus non vehemens, morbus lentus, remissus & quasi languidus, apud Plut. in Pericle. ¶ Item robustus, validus, Etym. ex Pindaro. In hac signif. α est priuatiuum, in illa autem superuacaneum.

Ἀβληχρὴς, ἐ͂ος, ὁ καὶ ἡ, idem. apud Nic.

Βλιμάζειν, vide in Θλίβω.

-ΒΛΙ'ΤΟΝ, ȣ, τὸ, blitum: genus oleris insipidi & vile. vnde prouerbio dicitur, blit. [illegible] pectior. Dioscor. & Theophr. Apud Suidam scribitur βλῖτον * Fortasse ita dictum quasi βλητὸν, i. abijciendum, propter inertiam & inutilitatem, seu vilitatem. Festus tamen blitum à βλὰξ deducit.

Βλίτας & βλίτωνας. Hesych. dici scribit stultos. Βλιτάδας Suidas à veteribus ait vocatas viles mulierculas.

Βλιτομάμας, fatuus. Aristoph in Nub.

Ὀνόβλιτον, species bliti, linguæ similis.

-ΒΛΙ'ΤΤΩ, aufero exprimendo. more eorum qui mel aut lac è fauis aut vberibus pressis auferunt: fieri enim putatur à θλίβω. vt βλίττω τὸ μέλι, apud Aristot. lib. 9, anim. mel adimo, castro fauos. Aristoph. in Equit. ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις. Vide Poll. lib. 2

Βλίττομαι, vt βλίττεται σμῆνος δύο χόας, castrantur faui vnius aluei tribus sextarijs.

Ἀποβλίττω, (comp.) idē quod βλίττω. Aristoph. in Auib. ὁ δ' ἀπέβλισε θυμάτιόν μου. vbi vide schol.

ΒΛΥ'ΖΩ, & Βλύω, F. ύσω, scaturio, mano in Epigr. κύλιξ βλύσειε λυαίῳ, scateat & manet multo vino. ¶ Item actiuè, effundo, emitto abundanter Nonn. ἔβλυε πηγὴ ὑγρὸν ὕδωρ. Et in Epigr. ἡδὺ μέθυ βλύζων. Metaph. apud Eur. λιγυρὰ μύθȣς ἂν βλύσαν ἀφικόμην. * Dictum à murmure & sono scaturientium aquarum tradunt quidam.

Βλυστηλὶς, ίδος, ἡ, q.d. scaturitrix. vt in Epigr. βλυστηλίδι χειρὶ, manu scaturiente & fluente.

Composita.

Ἀειβλύω, perpetuò scaturio. Hesych.

Ἀναβλύζω, sursum erumpo scaturiendo, scaturio sursum. vel simpl. scaturio. Propriè dicitur de fonte. Athen. ἀνέβλυζον δὲ ἐξ αὐτȣ͂ κρουνοὶ δύο. Aristoteles tamen de mundo, dixit φλόγες ἐκ γῆς ἀναβλύσασαι, flammæ quæ è terra eruperant.

Ἀνάβλυσις, scaturigo. Aristot. de mundo: πηγῶν ἀναβλύσεις.

Ἀναβλύες, fontes. Hesych.

Ἀποβλύζω, scaturio, emitto aquas. vt fons dicitur ἀποβλύζειν, sicut & βλύζειν. ¶ Item euomo, per vomitum effundo. Iliad, ι, οἶνον ἀποβλύζων.

Ἐκβλύζω, exscaturio, emano. Bud. ex Plut.

Ἐπιβλὺξ, abundè, affluenter. apud Athen. lib. 6.

Ὀμβροβλύζων, pluuiam fundens.

Παραβλύζω, scaturiginis instar refundo & reijcio, euomo, apud Suid.

Περιβλύζω, scatebris affluo. vbique ac passim scateo, Aristot. de mundo.

Ὑπερβλύζω, supra modum scateo. seu exundo, redundo, exubero, circumfluo. Areop. Chrysost. Greg.

Ὑπέρβλυσις, exuberantia.

Βλωθρὸς, vide Βλώσκω.

-ΒΛΩΜΟ'Σ, ȣ͂, ὁ, buccella, ofella, vel fragmentum.

* A βλώσκω deducit Eustath.

Βλωμίαιοι ἄρτοι, panes qui incisuras habent, à Romanis dicti quadrati. apud Athen. lib. 3.

Ὀκτάβλωμος ἄρτος, panis octo bucellarum, seu octo [illegible] rum. apud Hesiod.

-ΒΛΩ'ΣΚΩ, F. ώσω, aduenio, vel eo. Nicander in Ther. [illegible] κοντα καθ' ὕλην Διεκπτυ. schol. exp μολοῦσα, αὐξηθεῖσα. Etym [illegible] exp. αὐξάνω. qui & deriuatum ex μολεῖν dicit & συγκοπή.

Βλῶσις aduentus, παρουσία, Hesychio. Ab Etym. exp [illegible] in hoc semijambo. Δίφρȣ πέπυκται βλῶσις.

Βλωθρὸς, ȣ͂ ὁ, altus, celsus, procerus: Hesychio βλωθρὴ [illegible] ἢ προβαίνουσα καὶ ἄνω θρώσκουσα: itidemq; schol. [illegible] τȣ͂ αὔξιμος μολίσκουσα [illegible] tribus παρὰ τὸ βλώσκω [illegible] ὅρπηξ ὡς ἀχερωὶς ἢ πίτυς βλωθρή. Od. ω, Στὰς ἀρ' [illegible] ἔγχελυν. Apud Nicand. in T[illegible] βλωθροῖο πυελπίδος, [illegible] non solùm μακρᾶς & μεγάλης, sed etiam χλωρᾶς.

Composita.

Ἀποβλώσκω, discedo. Apoll. Rhod. Arg. 1. ὥρη ἀποβλώσκω[illegible] φάος ἠελίοιο Δύη, &c.

Καταβλώσκω, percurro seu decurro in. Od. π, Οὐκ ἐμεῖο [illegible] & μεγάλαισιν καὶ ἔργα Ἄστυ καταβλώσκοντα. Ab Hesych. [illegible] τεῖχος ὑποφεύγω.

Προβλώσκω, exp. in. prodeo vel exeo Od. φ. μή [illegible] σκεῖν. Ex [illegible] prouberō.

ΒΟΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, & sæpe, ήσομαι, [illegible] clamo, vociferor [illegible] καὶ βοᾶν. Et Plut. an sen. adm. [illegible] καὶ μέγα βοῶν ἐν ἐκκλησ[illegible] te [illegible] m, clamando seu clamans [illegible] Thuc. 8. ἀλλ' ἀποκτείνειν ἐβόων τοὺς τὸν δῆμον καταλύοντας. Soph. βοᾶν μέλος, clamore tubæ [illegible] ¶ Item [illegible] clamando [illegible] vt Thuc. in M[illegible] τί με βοᾷς; Et apud [illegible] dem, οὐδεὶς περὶ ἑαυτοῦ δεῖται βοᾶν. ¶ Item celebro. vnde [illegible] μένος, celeb[illegible] celebre redditus. ¶ Ad inanimata [illegible] fertur. vt κῦμα βοάα. i. ξ.

Βόημα, τὸ, (pro quo [illegible] βόαμα) clamor. vt apud Ar[illegible] in Nub. τηλέπορόν τε βόαμα.

Βοητὺς, ύος, ἡ, clamor, vociferatio. Od. α.

Βοὴ, ἡ, clamor, vociferatio. Hom. Thuc. Xen. ¶ Item pugna [illegible] quòd cum magno clamore confligi[illegible] βοὴν ἀγαθὸς, apud Hom. bello strenuus. Vide Eust. ¶ [illegible] xi [illegible] ex Aeschyli schol.

Βόης, ὁ, clamosus, vociferator. Luc. in Symp.

Βῶσαι, quoque reperitur & βώσομαι & βώσατο apud [illegible] onicos scriptores pro, βοῆσαι, βοήσομαι [illegible] βοήσατο per [illegible] ctionem facta. Apud Herodot. in Tha[illegible] βεβωμένα, fam[illegible] bita, celebria.

Βωστὺ quoq; idem quod βοῶ facto βοητὺ à βοήσω. deinde [illegible] tractionem βωστὺ. vnde ἐπιβωστὰ apud Herodot. inquit [illegible]

Βωστρῶ eiusdem signi ficatio [illegible] est, quod [illegible] riuat idem Eustath. & exp. ἀναβοῶμαι vel ἐπικαλοῦμαι [illegible] Hom. Od μ & Theocritus idyl. ς.

Βόαξ, ακος, ὁ, piscis qui à Plinio box vocatur. Athen. lib. [illegible] τὴν βοὴν dictum esse scribit. Pro eodem dicitur & βῶξ per contractionem.

Βάζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composito: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιβόητος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, circumquaq; celebratus. Idem quod [illegible] βόητος, in Anthol. Epigram.

Ἀμφιβώτης, etiam reperitur pro eodem. Citat Hesych [illegible] Ione in Teucro.

Ἀναβοάω, ῶ, exclamo, vociferor, magna voce clamo. est [illegible] epitaticum. ¶ Interdum significat, clamando profero [illegible] voce dico vel elata voce declamo. vt Plat epist. 7. [illegible] βοᾶν. [illegible] m, clamando voco, inclamo. apud Aristoph.

Ἀνάβοησις, exclamatio, vociferatio, vel inclamatio.

Decomp. Ἐπαναβοάω, acclamo: Aristoph. in Pluto.

Ἀντιβοάω, ῶ, contrà clamorem edo, clamando respondeo: vicissim clamo. Item reclamo.

Διαβοάω, diuulgo, rumorem dissemino. Et q.d. per clam[illegible] huc [illegible] spargo. Thucyd.

Διαβοάομαι, ῶμαι frequentissimum est tam in bonam [illegible] in malam [illegible] celebror, fama per [illegible] crebresco. Pl[illegible] epist. ταῦτα διαβεβόηνται. Plut. in Pericle. διεβοήθη [illegible] τὸς αὐθρώπȣς

Διαβόητος, diuulgatus, rumoribus crebris dissemi[illegible] Herodian. Item celebratus, nobilitatus, tam in malam [illegible] bonam partem. Lucian.

Ἐκβοάω, exclamo. Basil. οἱονεὶ παιδία τινὰ ὑπὸ πληγῶν ἐκβοῶν[illegible] proclamo. vnde ἐκβεβοημένος, fama celebratus. celebe[illegible] Herodoto. Item cum clamore erumpo. apud Thuc. lib[illegible]

Ἐκβόησις, exclamatio. Synes. epist. 67.

Ἐμβοάω, ῶ, inclamo, clamorem tollo Thuc lib. 4.

Ἐπιβοάω, inclamo. Thuc. l. 5. τοῦ Ἄργιδι ἐπεβόησε.

Ἐπιβοάομαι, ῶμαι, inuoco, imploro auxilium cum cla[illegible] obtestor. Thuc. lib. 3. θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν [illegible] ἐπιβοώμενοι Ponitur & pro, celebro, in ore habeo, apud [illegible] περὶ εἵματα.

[illegible]βόημα, τὸ, acclamatio. Thuc. lib. 5. (tem. Thuc.

[illegible]βόητος, celeber, diffamatus. & in bonā & in malā par[illegible]

[illegible]βοάω, reclamo, clamore obruo, clamore vinco, clamoribus [illegible] ctor. Thuc. κατεβόων αὐτȣ͂ πολλὰ περὶ τὸν ὄχλον οἱ δήμαρχοι [illegible] chebantur in ipsum. ¶ Exp. etiam imploro. apud Plut. in [illegible] narrat. κατεβόα τὸ Βακχιάδων.

Καταβοάομαι, idem quod καταβοάω, reclamo, &c. apud Ari[illegible] ph. in Equit. Particip. καταβοώμενος (inquit Bud.) dicitur [illegible] omnium clamore in inuidiā vocatur. Appian. in 5. ciuil.

Καταβόησις, conuitium, incusatio, vt militum in imperato[illegible] m. Plut.

Καταβοὴ, idem quod καταβόησις, seu (vt Bud. exp.) reclamatio, [illegible] ctio, querela, Thucyd.

[illegible]βοάω, acclamo.

[illegible]βοάω, celebro, diuulgo, decanto. Greg.

[illegible]βόητος, celebratus, decātatus, nobilitatus, tam in malam [illegible] in bonam partem. Plut. in Themist. περιβόητος νίκη. Et a[illegible] d Dem. pro Ctesip. αἰσχρᾶς & περιβοήτȣ στάσεως. Pro eodem [illegible] citur Ionicè περίβωτος: vt περίβωτος Ἴλιος, in epigr.

[illegible]βόητος, clarè, manifestè, ex Demosth.

[illegible]βοάω, q.d. præclamo, cohortor.

Alia composita, sine præpositione.

[illegible]τος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, tacitus, silens, mutus, q.d. clamore carens.

Ἀβοητὶ, tacitè, sine clamore.

[illegible]βόας, ȣ, ὁ, loquax, blatero. q.d. qui intempestiuè clamat.

[illegible]βόας, in vrbe clamans. vel per vrbem clamans. Epith. κή[illegible] κος, παρὰ τὸ ἐν ἄστει βοᾶν.

[illegible]βοάω, ipse me mea voce prædico, ipse mei præconem ago. [illegible] Phil.

Αὐτοβόητος, qui ipse sua voce de se testatur. Αὐτοβόητος δάκτυ[illegible] apud Nonn. exp. vocalis.

Αὐτοβοεὶ, q.d. cum ipso clamore, Vrbem capi dicunt αὐτοβοεὶ, [illegible] statim capitur & quasi primo incursu. Thuc. 3.

[illegible]βόητος, dictus est ἀλέκτωρ (gallus gallinaceus.) q.d. voce [illegible] ans.

[illegible]βόας, iucundam clamitans, vel suauem vocem edens. cano[illegible] rus in Epigr. lib. 1. κόσσυφος ἡδυβόας.

[illegible]βόας, q.d. calamostrepus. Sic quidam dictus per contem[illegible] apud Plut. περὶ ἀδολεσχ.

[illegible]βοάω, ῶ, vertigine laboro seu caligo, & caput clamoribus [illegible] um habeo. Æl. Dionys apud Eust.

[illegible]βόας ὄρνις, gallinaceus à Sophocle dicitur, teste Eustath. [illegible] ἐν τῷ βοᾶν κοκκύζων, inter vociferandum cucurriens.

[illegible]βόας, qui matutino tempore vociferatur. ante lucem vociferans. Epithet. gallinacei, qui ab Ouid. dicitur lucis prænuntius ales. Apud Athen.

[illegible]βόας, ære canens seu clamans. Soph.

[illegible]βος, Θόρυβος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Βοάγριον βοὴν-βοῦς, vide in Βȣ͂ς.

[illegible]ΗΘΕ'Ω, ῶ, F. ήσω (q.d. ἐπὶ βοὴν θέω) ad clamorem accurro) suppetias eo, auxilio venio, seu ad auxiliandum. Apud Xen. βοη[illegible] ἐπὶ τὸν ἀγρὸν, Bud. exp. suppetias eunt vel mittunt. Sic βοη[illegible] ἐπὶ τὰ Μέγαρα, Thuc. lib. 4. Interdum cum ἐς. vt Xen. in Hellen. 1. εὐθὺς ἐς Χαλκηδόνα ἐβοήθει. Interdū cum dat. vt Thuc. [illegible] τοῖς Ἀθηναίοις ἐβεβοηθήκεσαν. Exp. & occurro hostibus, vel propugnatum accurro, apud eundem Thuc. & Xen. & Isocr. ¶ Item (sine motu) auxilior, opem fero. vt βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις. Isocr. apud Xen. additur accusatiuus rei, τοῖς φίλοις τὰ [illegible] βοηθεῖν δύναται. Dicitur & βοηθῶ σοι τοῦτο, hac re te adiuuo: vt apud Xenoph. Hell. 6. & alibi. ¶ Item patrocinor. Æschin. in Tim. μὴ βοηθήσαι τῇ τε πόλει πάσῃ & τοῖς νόμοις καὶ ὑμῖν [illegible] ἐμαυτοῦ.

[illegible]μαι, pass. auxilio iuuor, mihi feruntur suppetię. Plat. Diosc.

Βοήθημα, τὸ, auxilium. Aristot. Rhet. l. 3. Item remedium. Plut. Exp. & medicamentum. apud Gal. ad Glauc.

Βοηθηματικὸς, auxiliatorius, auxiliandi vim habens.

Βοηθητικὸς, auxiliaris, qui auxiliari potest. vel qui lubenter auxiliatur, aut aptus ad auxiliandum. Aristot. Rhet. 1. βοηθητικοὺς εἶναι τοῖς φίλοις.

[illegible]ός, & (apud poëtas) βοηθόος, auxiliator, opitulator. Thuc. βοηθοὺς πέμπω, subsidia mitto. Et Xen. βοηθὸς ὁρμῶμαί σοι.

Βοήθεια, ἡ, auxilium, subsidium. Sæpe de auxilio quod fertur in bello, & quidem pro iis qui auxilio veniunt. Demosth. βοήθεια ἡ εἰς Πύλας. Et βοήθειαν μεταπέμπεται. Isocr. in Atchid.

Composita.

[illegible]ητος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, auxilio carens, ope omni destitutus. Epict. Item remedio carens, immedicabilis. Polyb. lib. 1. & Diosc.

Ἀβοηθητὶ, citra auxilium.

Ἀβοήθητος, ȣ, ὁ, & ἡ, cui succurri nō potest. vt ἀβοήθητον φάρμακον, immedicabile venenum. apud Theophr. lib. 5. hist. pl. Sic & [illegible] πληγὴ, apud Polyb. lib. 6. (τῖς ὐδεὶς

[illegible]βοηθέω, vicissim auxilium fero. Xen. Hell. 7. ἀντεβοήθησε δ' αὐ[illegible]

[illegible]βοήθητος, cui vix succurri potest: vix medicabilis.

Δυσβοήθητος, idem.

[illegible]βοηθέω, ingredior ad ferendum auxilium.

Ἐκβοηθέω, ad opitulandum procurro, auxilium fero. Plut.

Ἐκβοήθεια, ἡ, exp. proruptio, apud Thuc. lib. 3.

Decomp Ἐπεκβοηθέω, idem quod ἐκβοηθέω. Thuc. lib. 8.

Ἐμβοηθέω, auxilium fero.

ἐπιβοηθέω, auxilium ferēdum superuenio. cum dat. Thuc. Herodian.

ἐπιβοήθεια, auxilium.

Εὐβοήθητος, cui facilè est opitulari facilè medicabilis.

παραβοηθέω suppetias fero. Thuc. Polyb.

παραβοήθεια suppetiæ, auxilia. Polyb.

προσβοηθέω ad oppitulandum accurro. Thuc.

Συμβοηθέω, ad auxilium ferendum conuenio. Thuc.

Συμβοήθεια, ad auxilium ferendum concursus.

Συμβοηθὸς, qui ad suppetias ferendas vnà cum aliis conuenit auxiliaris.

ΒΟ'ΘΡΟΣ, ȣ, ὁ, fouea, scrobs: cauitas profundior in terra aut lapide. Od, ζ. Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι: de lotricibus quæ in saxorum scrobibus vestimenta calcabant. Et Od. κ, Βόθρον, ὀρύξαι, ὅσσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. Ion. trag. apud Plut. in Consolat. ad Apoll. βόθρȣς λιποῦσα πιθητηρίȣς. Est etiam tormenti genus apud Basil. teste Bud. παρὰ τὸ βάθος, quasi βάθρος, inquit Etym.

Βοθρεὼν, tumor dicitur apud Galen. quum pressus digito in modum scrobis relinquit cauum & lacunosum vestigium.

Βόθριον, ȣ, τὸ parua fouea seu scrobs. à cuius cauitate dentis alueolus & cauitas βόθρον nominatur, teste Galeno. ¶ Item in oculo sic nominatur vlcus corneæ tunicæ cauum, angustum, puncturæ rotundæ simile.

Βοθρίζω, obruo. B. ex Cyrillo, sonat q.d. in foueam traho.

Βόθυνος, ȣ, ὁ, idem quod βόθρος, sed Ἀττικώτερον. Xenoph. περὶ φυτείας loquens, ποδιαίȣς βοθύνȣς, pedales scrobes. Et βοθύνȣς βαθυτέρȣς τρίποδες ποδῶν, scrobes sesquipede altiores. Βόθυνοι apud Aristot. de mundo numerantur etiam inter figuras quæ in elemento ignis apparere solent.

Composita.

ἔμβοθρος, foueam in se habens vel qui in fouea est.

ἐμβοθρεύω fieri ἔμβοθρον, incauari in scrobē seu foueam. Hipp.

Μεταβοθρεύω, mutato scrobe planto, transplanto, Hesych.

περιβοθρόω, ῶ, scrobem seu foueam duco circum, circumfodio, abiaqueo. Theophr. de caus. pl. lib. 5. cap. 8.

Βοιδάριον, βοΐδης, βοΐδιον, βοικὸς, vide in Βȣ͂ς.

Βοιλαῖος, &c. in Βάλλω.

ΒΟΛΒΟ'Σ, ȣ͂, ὁ, bulbus ἄγριόν τι κρόμμυον vt Eust. explicat, addens ex Herodiano gramm. dici [illegible] ὁ βίᾳ γῆθεν ἀναβαλλόμενος. Aristoph. verò schol. exponi ὕδνον, i. tuber terræ. Theophr. ἀπὸ ῥίζης δὲ, σκόροδον & κρόμμυον & βολβὸς καὶ ἄρον. Bulborum genera vide apud Theoph. hist. pl. lib. 7. [illegible] 3. Plin. li. 19. cap. 5. ¶ Omnes etiam radices rotundæ & tunicatæ, vt lilij, croci, squillæ, arundinū & similes aliæ, βολβοὶ dicuntur. Apud Dioscor. verò lib. 1. c. 1 4. βολβȣ͂ς καλάμȣ Marcellus oculos vocat, quo nomine veteres in radice arundinis dixerunt eam partem vnde soboles quotannis nascitur. ¶ Βολβὸν etiam ὀφθαλμοῦ Paulus Ægin. dicit lib. 6. cap. 17. de pterygio, ἐλάττω δὲ τὸ ὀφθαλμὸν τοῦ τε κωλύειν τῇ συνολκῇ τοῦ βολβοῦ τὴν κίνησιν.

Βολβίνη, ἡ, bulbine, bulbi quædam species, vt Theophr. lib. 7. ca. 13. docet, & Plin. lib. 19. cap 5.

Βολβώδης, εος, ὁ & ἡ, bulbosus. Theoph.

Βολβάριον, ȣ, τὸ, bulbus. Epict.

Βόλβιον, ȣ, τὸ, idē Hippoc. verò li. 2. γυναικείων aliud est: scribit enim de hoc, cōspici ἐν πυροῖς, Αἰγύπτιοισι δὲ μάλιστα δηιμὸν, ὅμοιον κυμίνῳ Αἰθιοπικῷ. vide Galen ἐν τῇ τῶν Ἱπποκρ. γλωσσ. ἐξηγήσει.

Βολέω, βολεὼν, βολὴ, βόλιτον, &c. vide in Βάλλω.

ΒΟ'ΜΒΟΣ, ȣ, ὁ, bombus, sonus quem edūt apes. Vnde βομβεῦσα μέλισσα. in Epigr. Transfertur & ad alios sonos, vt ad sonum tonitrus. * Factum est per onomatopœiam. ex sono βομ, βόμ: ex imitatione soni literæ β, vt ῥοῖζος à ρ, & σιγμὸς à σ

Βομβέω, ῶ, F. ήσω, bombum edo, vel bombum facio. Apud Aristoph. in Pluto, ψύλλαι etiam βομβοῦσι περὶ τὴν κεφαλὴν αἰωροῦ. Transfertur & ad alios longè diuersos sonos: nam & tonitru dicitur βομβεῖν, item δίσκος, nec non remi, quum pulsant æquor, seu sulcant. Odyss. μ, Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν πέπτατ' ἐρετμά. Βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον. Apol Arg. 2. Κοίλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχείας Κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον, i. ἤχουν. Quod autem Sappho dixit βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι, Catullus interp. sonitu suopte tinniunt aures.

Βομβήεις, εντος, ὁ, bombum edens. vt in Epigr. βομβήεσσα μέλισσα: Exponitur etiam, stridulus.

Βομβήτης, idem quod βομβήεις.

Βομβηδὸν, aduerb. edendo bombum, cum bombo. Apoll. Arg. 2. de apibus, βομβηδὸν κλονέονται.

Βομβὰξ, aliud aduerb. iocose ab Aristoph. fictum ad similitudinem aduerbij βαβαὶ, inquit Eust. Βομβαλοβομβὰξ apud eundem Aristoph.

Βομβάσιον, videtur esse, sonum bombo similem edo, apud Basil. βομβαίνοντες τῇ γλώσσῃ.

Βομβύλη, ἡ, apis quoddam genus magis obstreperæ quàm sint cæteræ, vt quidam tradunt. ¶ Item poculum quoddam angusti oris. vide schol. Apoll.

Βομβύλιος, aut etiã βομβυλίες, idem quod βομβύλη. Sunt qui culicẽ interpr. apud Hoer. vbi scribit quosdam βομβυλίων laudationem scripsisse, vide Athen. & Suidam. Polluci βομβυλὸς est illud etiam poculum angustioris, βομβεῖν ὀπῇ πάσῃ, vt ille ait. Et βομβυλίους αὐθρωπους proberbiariter de inutili. Suidas.

Βομβυλίζω, vẽtris murmur edo. Aristot. in Probl. διὰ τὴ βομβυλιάζειν οἱ ἀλῶπες ἀηδόνας.

Βόμβυξ, υκος ὁ, bombyx. vermis ille qui telas araneorum modo texit ad vestem luxumque fœminarum quæ bombycina appellantur inquit Plin. quem vide lib.11.c.22.item Aristot. Poll. & Athenæum.

Βομβύλιον, diminut. idem, ex Aristot. de animal. 5. Item βομβύλιον, quæ & Plinio bõbycina. Aristoph. in Nub. loquẽs de cicadis & culicibus & ijs quæ ὑγκιλαδᾶν vocãtur. ait ἢ τὰ φιλοῦπα ζῶα καλύπτει ἐδὲ παφῶσι βομβύλια. quoniam videlicet bombam aliquem edunt.

Βομβυλίας κόλαμος, bombycia arundo. Theophrast. hist. pl. 1.4.c.12,& Plin.l.16.c.36.

Composita.

Διαβομβᾶν, vt Διαβομβῆσαι πλῆξίς τὴν τχείλη & τὰς ἀκοάς. Dionys Areop. stridentes vel stridulę, tinnuię, sonorę. Bud.

Ἐμβομβίω, bombos edo in, resono, in. Synes.

Ἐπιβομβῶ, bombu seu bombis assono. Exp. & bombos edo & strepitum facio.

Περιβομβῶ, bombo circumsono. item, circũstrepo. apud Suidã. Περιβομβῆσαι, persono, apud Nazianz. περιβομβῆσαι τὴν τῶν λόγων πασῶν ἀηδόνα.

Βοῦ ΝΑΣΟΣ, siue βόναασος, animal syluaticum & cornigerum est, teste Aristot. hist. animalium lib. 2. c. 1. de quo multa idem eiusdem operis lib. 9. cap. 45. & ex eo Plin. lib. 8, c. 15. Reperiri aiunt & βόνασσον & Σόνασσον.

ΒΟΡΑ, pabulum, esca, cibus, sed propriè brutorum Aristot. Ethic. 3, ὁ δὲ λέων σίτου καὶ βορᾶς ἕλαφος ἢ ἄγριος αἶγα χαίρει ὑπὸ τοιαύτης ἕξεως. Herod. ῥίψαντες τὰ αὐτῶν σώματα τοῖς θηλαφόροις εἰσβεβλῆσθαι, ἵνα σφι τοῖς κυσὶ τε & ὄρνισι βορὰ εἴη. Ex Herodoto citatur & pro cibo humano. * Etym. deducit παρὰ τὸ βόω.

Βορὸς (vel βόρος vt alij) edax. vnde superl. βορώτατος, Luc. γυπῶν ἀκμαιότατον & ὀρώτατον ἐπιτηδεύσαντα.

Βόρεος ὁ Βορέας, quomodo hue pertineant, vide suis locis.

Composita.

Αἱμοβόρος, sanguiuorus. pro αἱματοβόρος.

Ἀνδροβόρος, ὁ, ἡ, viriuorus, virorum deuorator, homines vorans. vt ἀνδροβόροι κύνες.

Ἀνθρωποβόρος, q.d. hominiuorus. homines vorans.

Ἀνθρωποβόρως, homines voro.

Τμηβόρος, membra depascens. vt τμηβόροι πῦρ in Epigr. Et τμηβόροι μιλιάδωνες, curæ membra depascentes.

Δημοβόρος, q.d. populiuorus, qui bona populi absumit & profligat. vt δημοβόρος Θασπλοῖς, Il. α. Δημοβορία. populum voro.

Decomp. Καθοδημοβορία, idem.

Διάβορος, peresus seu exclusus: vel qui pereditur seu exeditur. Sophocl. in Trach. ἰτὲ περαδῆς, exedens apud eundẽ in Philoct.

Δωροβόρος, qui dona quasi vorat, doniuorus. Hesiod.

Θεοβόρος, à feris adesus seu comesus. Θηρόβορος. idẽ. Phocyl.

Θυμοβόρος, animum vorans seu rodens. vt θυμοβόρος ἔρις. Il. τ. Θυμοβορίων, animum exedo tristitia, macero me ingritudine animi. Hesiod. in diebus. Καθοδημοβορίων. idem. Pythag.

Ἰξοβόρος vel ἰξοβόρος, visco vescens, q.d. visciuorus.

Ἰοβόρος, venenifer, venenatus. Oppian.

Κυκλοβόρος, circulator qui in circo declamitat & inde quæstum facit. Aristoph.

Κυκλοβορίω, circulatorem ago. circum quæstui habeo: vel circuitu ago. is modo aliquem clamoribus eneco. Aristoph.

Λεπτόβορος, exp. tenuiter & frugaliter eductus. vili & tenui assuetus victui.

Λυχνοβόρος, lychni vorator: vel ellychnij vorator. vt λυχνοβόρος μύς. in Epigram.

Μολοβρός, dici putatur quasi ὁ μηλίσκων ἐπὶ τὴν βορὰν. qui cibi causa ventitat aliquò, vt sunt mendici & parasiti: ideo exponitur etiam gulosus, vorax.

Μυκηβόρος, qui in cauernis seu latibulis comedit.

Νεκροβόρος, mortuos deuorans. Greg.

Νεόβορος, recens aduesus Hesych.

Νυκτοβόρος, noctu vorans. Nicand.

Ξυλοβόρος, qui lignum exedit seu vorat, vt vermes. Hesych.

Σαρκοβορος carnituorus. Greg.

Σκηνοβόρος, dolosus, subdolus: quasi qui hostem in tenebris & clàm deuoret. Eustath.

Χολοβόρος, bilis in modum exedens & erodẽs. Nicand.

Ὠμοβόρος, crudiuorus. ἰχθῦς ὠμοβόρους, Apoll.

Λάβρος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΒΟΎΡΒΟΡΟΣ, ου, ὁ, cœnum limus. Plut. de Socr. dæm. παντὸς ἀζηροῦ βορβόρου ἀθέλκυσον. Sic & in Prou. ἐκ κυλιθεὶς, apud Naz. Et 2. Petr. c. 2. ὗς λουσαμένη, εἰς κύλισιν βορβόρου. Luc. in Lexiph. ἢ ὑὸς βόρβορον σαυτῷ περιπάσας ἐπὶ σεαυτοῦ μᾶλλον. * Propriè ἡ ὑὸς τῆς βορβόρου κύλισις.

Βορβορώδης, εος, ὁ & ἡ. cœnosus. cœno plenus, fœculentus. cœnum referens. vt πηλὸς βορβορώδης ῥύαξ. Plat.

Βορβορόω ῶ, cœno obduco, in cœnũ conuerto. Item cœno obduco. Βεβορβόρωμαι. cœno obducor. Aristot. Item cœno coinquino apud Chrysost.

Βορβορίζω, cœnum refero. vt Dioscor. lib. 5. βορβορίζει τὸ ὕδωρ. cœni saporem refert. ¶ Est etiam cœno inquino.

Βορβορίη, cœnosa, lutosa.

Composita.

Ἀναβορβορίζω, exclamo. Aristoph.

Καταβορβόρωσις, cœni oblitio: vel deiectio in cœnum. Plut.

Ὑποβόρβορος, ὁ & ἡ, cœnosus. q.d. cui subest cœnum.

ΒΟΡΒΟΡΥΖΩ, strepitum edo: sed peculiariter de murmuratibus seu crepitantibus. * Verbũ est à sono.

Βορβορυγμὸς, quidam intestinorum tumultus humoribus. Dioscor. lib. 6.

Βορβορυγὴ, idem. Pro eodem dicitur & κορκορυγή.

Κορκορυγὴ idem quod βορβορυγή, apud Hesych. Accipitur naribus pro strepitu. vt annotatur ex Aeschylo.

Κορκορυγεῖν, de ventre dictum apud Aristoph. pro latrare. Vnde κορκορυγμὸς, strepitus ille.

Διακορκορυγέω, (comp.) strepitum edere cogo. apud Physicos in Nub.

Διαβορβορύζω idem quod βορβορύζω. Hippocr. aphor.

Διαβορβορύζομαι, idem Hippocr. lib. 5.

ΒΟΡΕΑΣ, ου, ὁ, boreas, ventus frigidus, ξηρὸς, καθαίρων τὸν ἀέρα. Aristot. de mundo. βορέαι οἱ ἀπὸ ἄρκτου πνέοντες ἀνεμοι. ¶ Item, pars à qua flat βορέας pro quo. Item, aquilonalis. vt apud Thucyd. τοῦ βορέου τοῦ πόλεως exponuntur. Item, septentrionalem vrbis partem.

* Apud Etym. deducitur a βοσκῶ, vel quod nos vidiores ac edaciores reddat. vel quod frugibus inimicus præbens βορὰν (alimentum) nobis ministret. alij dicunt ἀπὸ τῆ βοᾶν ἢ βόαν, quoniam vt violenti flatus clamorem sonori. Vide Gell. lib. 2. c. 22.

Βορέηθεν, apud poetas, è parte septentrionali. à borea.

Βορεάπαδες ἄνεμοι, aquilonaria littora. ex Dionys. Alex.

Βόρεος, α, ὁ & ἡ, borealis, aquilonaris. vt βόρεια πνεύματα phrast. Το βόρειον (substantiuè) aquilonaris pars, septentrionalis. Et Plut. πρὸ βορείας. pro eodem. Βορειαῖος, idem. inf.

Βορίης apud poetas pro βόρειος. Apollod. Arg. 1. Item Βορείας pro eodem.

Βορρᾶς, idem quod βορέας Βόρραθεν, à borea, ab Aquilone. dor. histor. Eccl. 4.

Βορρέας, apud Xenoph. in Cyneg. positum legitur. Βορρέαι κατὰ στοὰς τὰ ἀέρος, borealis constitutio aeris. borealis vel potius pro. βόρειος πνεῦμα.

Composita.

Αἰζοβορέας, ipse boreas.

Καπνοβορέας, ου, ὁ & ἡ, boreæ expositus, boreæ obuersus. Βορέος οἰκία. Aristot. in Oecon. 1.

Παραβορέω, qui transuersò borea perflatur, qui à latere eodem perflatur à borea, apud Theophr.

Προβορέω siue πρὸς βορέω, qui à borea perflatur. aliàs vergens. ex Theophr.

Ὑπερβορέος siue ὑπὲρ βορέα, q.d. super borealis, superaquilonaris. Dicti perborei populi quidam Scythię, quia supra eos flat vt Seruius etiam testatur. Et pro ijs qui ex remotis piam regionibus aduenerunt. apud Luc.

Βόσκω, βόσκομαι. & vide in Βόω.

ΒΟΎΣΤΙΧΟΣ, ου, ὁ, & Σόστιχος, ὁ, cincinnus capillus modo tortus. Sunt tamen qui propriè cirrum muliebrem putent. Aristoph. in Nub. ἢν δὲ ἴδῃς ἀδελφὸν τῷ βοστρύχῳ. * Etym deducit à Σόστος, vt dicatur quasi Σόστρυχος (inquit) μεῖζον χύμασι Σόστος ἀπάστης. vnde apud Luc. ἐκατὸν πλοκαῖς Σοστρυώσης ἐπιρρόωτο. Sic apud Luc. ἐκατὸν πλοκαῖς βοστρυώσης ἐπιρρόωτο. ¶ Item βρύχησις, cirri animalculæ pediculi genere insectorum. ex Aristot. de anim. lib. 5.

Βοστρυχηδὸν, ὁ, ἡ, cincinni seu cirri formam habens.

Βοστρυχίζω, in cincinni modum seu cirri, in formam cincinni. Βοστρυχίζειν in cincinnos plecto, capillum compono, calamistris inuro. Etiam methaphoricè. vt Dyonysius Platonem suos dialogos κτενίζειν & βοστρυχίζειν. ¶ Sæpe accipi putent pro, cirros gestare.

χωμος, vnde partic. Βοστρυχωμένος, cirratus, cincinnatus.

Βοστρυχώδης, q.d. cincinnulus.

Composita.

Βοστρυχωμένος, idem quod βοστρυχωμένος. Archil.

Βοστρυχώδης, ες, ὁ & ἡ, pulchros habens cincennos seu cirros. Poll.

Βοστρυχος, cirros habens fusci coloris aut nigri, apud Pind. in Nymp.

Βοστρυχος, crinium cincinnis obtectus. Suid.

Βόσκημα, &c. Βοσκὴ, βοσκὸς, &c. vide in Βόω.

Βότρυς, ὑος, ὁ, botrus seu botryo, vua. Theophr. de caus. pl. lib. 2. c. 22. ὅταν ἄφυστη ταῖς κάμαξι οἱ βότρυες. Aristoph. in Ran. βότρυς ἐπὶ τοῦ κλήματος. ¶ Est & herbæ nomen, quam botrya quoque etiam vocat. de qua vide Dioscor. l. 3. c. 130.

Βοτρυώδης, ὁ, ἡ, qui è botryfero genere est, qui botryfero genere constat. Βοτρυώδεις ἀμπελοι. botryfera vitis. Plut.

Βοτρυοφόρος, ὁ, ἡ, & Βοτρυόφορος, ὁ, ἡ, botryfer. & botryfitis. vt βοτρυόφορος ἄμπελος, botryfera vitis.

Βότρυς, botryes, gemma.

Βοτρύδης, racemarus, racemosus, racemi in modum colligatus & intortus. Athen. lib. 10. & in Epigr. Metaph. apud Poll. Rhod. Arg. 2. βοτρύδεσσι κόμαι βοτρυόεντες.

Βοτρυδὴς, ους, ὁ, ἡ, racemosus. Athen. Dioscor.

Βοτρυήρης, ὁ, botryo.

Βοτρυήρης, vindemia. Hesych.

Βοτρύης, botri acinorũ pediculus, seu radixè palmite prodiens, hinc acini ipsi dependent Gal. 2. de alimentis.

Βοτρυηρὸς, ὁ, acinus. Dioscor.

Βοτρυῖτις, in modum racemi. instar acinorum. Il. ζ. de apibus, Βοτρυῖτις ἐπὶ κηρίον ἐστὶ μέλισσα.

Βοτρυοειδὴς, ες, exp. racemor. Theophr. lib. 1. de caus. pl. c. 22.

Βοτρυώδης, ες, ridiculum post calcatarum vuarum pressuram.

Βουβάλιον, &c. vide in Βῆς.

Βουβών, ῶνος ὁ, inguen. Luc. ἄσσον εἰς βουβῶνας, vsque ad inguina. Βουβῶνες ἐκδύσεως, Alex. Aph. l. 12. Probl. 2. φύματα περὶ τοὺς βουβῶνας. ¶ Sic etiam dicitur tumor qui oritur circa inguina. Gal. lib. 2. & Alex. Aphr. lib. 2. Vsurpatur & pro tumore qui alia quauis corporis parte oritur, vt in axillis & collo.

Βουβώνιον, ου, τὸ, bubonium dicitur aster Atticus, quoniam inguinum præsentaneum est remedium. Dioscor. l. 4. c. 120. Plin. l. 27. c. 5.

Βουβώνιος, ου, ὁ, bubone laboro, laboro tumore circa inguina. vel applicuer, tumore laboro. Aristoph. in Ran. νῦν δ' ὁ πόνος βουβῶνα περῷα τοῖσιν, tumores & inflãmationem in inguinibus sentio.

Βουβώνιος, ου, ὁ, confinium. vt ἐσθλὴ βουβωνία. apud Hesych. Βουλὴ ἀγαθὴ apud Dem. pro eodem. Et διδόναι βουλὴν ἀδελφοῖς, dare consilium de realiqua. Xenoph. Pæd. 7. Exponitur & γνώμη, sententia, voluntas, decretum: vt Il. α, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. & Il. ι. ἐπεὶ οὐ βουλὰς ἐπίσσυεται. ¶ Aliquando exp. consultatio, deliberatio. Aristoph. in Pluto Et ἐπιβουλεύειν τοῖς φίλοις. ¶ Item, consilium, consensus eorum qui consilium dant senatus. Item locus in quem conueniunt. Il. ϛ. βουλὴ δ' ἀρχοῦσι μεγαλήτορσι. Et Dem. pro cor. εἰ μὲ περὶ ἐνὸς τῶν βουλῶ ἐκκλησίαν ἐποίουν. Et apud Herod. l. 2. κρατῆναι ἐπὶ τῇ αὐτοῦ βουλῇ. Et ἐκ βουλῆς, ex eorum consilio. Et ἐκ βουλῆς ἐποιεῦντο, consulebant, apud Herodot. lib. 2. Sic & βουλὴν ἔχειν, consilium habere. Et βουλὴν ἔχειν περὶ τινος, de aliquo consultare. Et βουλὴν ἔχειν τοῦ μὴ ἀποθανεῖν, consilium habere ne moriatur. Et βουλὴν ἔχειν ἐπὶ τοῦ ἀποθανεῖν, consilium habere vt moriatur. Apud Plat. ἐπ. 6. ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, immineret, affectare tyrannidẽ. apud Plut. in amat narr. ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, insidiari tyranno. Accuf. etiam iungitur pro insidiari, vt Dem. ἀλλ' οὐχὶν ἐπιβάλουσί με, τῇ Alicubi exp. etiã simpliciter, cõsiliũ ineo seu capio, delibero, vt apud Thuc. 3. ἐπιβουλεύουσι ἐξελθεῖν. Et ἐπιβουλεύομαι, insidiis peto. seu appetor, mihi struuntur insidiæ. Dem. de falsa leg.

Ἐπιβούλευμα, τὸ, molimen, aggressio, conatus. Item insidiæ.

Ἐπιβούλευσις, insidiatio, insidiæ. Plat. de leg ἐπιβουλεύσεως ὀλοφύρομαι φόνον, ex insidiis, vel consultò, certo consilio.

Ἐπιβουλευτὴς, insidiaror. Soph. ἐπιβουλευτὴς στρατοῦ. qui exercitui insidiatur (φάσμα νυκτὸς Luc.

Ἐπιβουλεύτορος, insidiatorius, insidiosus. vnde ἐπιβουλευτόριον

Decomp. Ἀνεπιβούλευτος, cui insidiari nemo potest, insidiis non obnoxius, ab insidiis tutus. Τὸ ἀνεπιβούλευτον, q.d. immunitas ab insidiis. (tendo insidias.

Ἀντεπιβουλεύω, viciſſim insidior, insidtanti insidior, contrà

Ἀντεπίβουλος, pani insidians. nomen muris apud Hom.

Ἀντεπίβουλος, suis ipsius captus insidiis. Hesych.

Δυσπιβούλευτος, qui insidiis peti circumueniriue difficultes potest, cui non facilè strui possunt insidiæ Xen.

Εὐπιβούλευτος, cui facilè strui possunt insidiæ.

Περιεπιβουλεύω, insidiis præuenio, seu præuerto. insidias anticipo. Thuc.

Προεπιβουλεύομαι, insidiis præuenior, prior incido in insidias: Σωκρατεῖ προεπιβουλεύω, vnà insidior.

Εὔβουλος, cuius bonum est consilium seu felix. Item consultus, Εὐβούλως. prudenter. (prudens Thuc.

Εὐβουλία, bonum consilium seu prudens, consilij felicitas.

Ἑκάβολος, proptio consilio nitor.

Κακόβουλος, cuius malũ est consiliũ. Apud Aristoph. exp. stultus

Βούλευσις, consultatio, deliberatio. Aristot. Rhet. li. 1, Βουλεύσεως δ' ἐλάχη, lege Harpoc.

Βουλευτὴς, ου, ὁ, in consultationem seu deliberationem cadẽs. Aristot. in ethic. [Luciano.

Βουλευτὴς, οῦ, ὁ, senator. vt βουλευταὶ dicuntur Areopagitæ à Βουλευτήριον, cõsiliũ. apud Aristot. eth. 6. ¶ Item senatorius, ad senatum seu ad curiam pertinens. vt Βουλευτικὴ πόμπη. Dem. Βουλευτικὸς ὄρκος, Xen. Βουλευτικὸν, τὸ, senatorum concilium. de eius scholia & Poll.

Βουλευτήριον, ου, τὸ, curia. Plut.

Composita.

Ἄβουλος, ου, ὁ & ἡ, consilij carens, consilij expers, inconsultus; inconsideratus non circunspectus, imprudens. Item stultus, amens. Significat & κακόβουλον, i. malo consilio vtentem, vel malo consilio præditum. Soph. in Trach. Τίς ὧδε πέπνυται Ζηνὸς ἄβουλον εἶδαρ. Sic apud Thuc. ἀβουλοτέρων exp. κακοβουλοτέρων.

Ἀβούλως, sine consilio, inconsultò, inconsideratè, non circũspectè, stultè, imprudenter, imperitè. Ἀβουλότερον, comparatiui gradus) inconsultius, imprudentius. Ἀβουλότατα, superl. inconsultissimè.

Ἄβουλεῖ, idem quod ἀβούλως, Suid.

Ἀβουλία, consilij inopia, incogitãtia, temeritas, imprudentia. Item amentia, stultitia. Ifocr. Item pro δυσβουλία, seu κακοβουλία, vt exp. apud Soph. in Electra.

Ἀβουλόβουλος, virili & generoso consilio vtens.

Ἀβουλόβουλος, varius & versutus in consiliis suis. qui consilia sua variare & vertere nouit prout res exigit. idem cũ πολυμήτης.

Αὐτοβούλως, cuius optimum est consilium. (Oppian.

Αὐτόβουλος, sua sponte, suo instinctu: ipse nimirũ per se volens, non ab alio vt id vellet instigatus.

Βαθύβουλος, profundi consilij. prudentissimus. Nicand.

Διαβούλιον, consilium, sæpe apud Polib. inquit Bud. Item consultatio seu deliberatio. Item pro temerario consilio, pro consilio seu cogitatione. Suid.

Διαβουλία, idem. Διαβουλὸς pro διβουλος. Hesych.

Διαβουλόομαι, exp. delibero, decerno, διαγνώσομαι.

Δίβουλος, qui duplicis est consilij. Hesych.

Δύσβουλος, cuius malum vt infelix est consilium.

Δυσβουλία, ἡ, malum consilium, inf. licitas consilij. Aristoph.

Εἰκαιοβουλία, vanum consilium; temeritas in capiendo consilio. Hesych.

Ἐπιβουλὴ, (q.d. consilium aduersus quempiam initum) insidiæ. Luc. Herodian. Ἐξ ἐπιβουλῆς apud Thuc. & Plat. ex insidiis.

Ἐπίβουλος, insidiosus. Xen. Pæd. 1. Ἐπιβούλως, insidiosè, dolosè. Cuius superl. ἐπιβουλότατος apud Synes.

Ἐπιβουλεύω, (q.d. consiliũ aduersus quempiã ineo) insidior, insidias struo. Item insidiosè molior. Cũ accus. Herod. ἐπιβουλεύσαι ἐπανάστασιν, rebellionẽ moliri. Sic ἐπιβουλεύειν, δόκησιν, Thuc. Item accus. & dat. ἐπιμελείαν ἐποιεῦντο τινί. Herodot. Et cum inf. ἔῶν ἐπιβουλεύειν ποιεῖν. Aristoph. in Pluto Et ἐπιβουλεύσαι λαθεῖν. Demost. Cum dat. itẽ iunctũ significat, etiã, molior cap. illo, immineo: vt à Bud. exp. apud Lys. ὃ δὲ ἐδὲ αὐτὸς, ἐδὲ τοῖς ἱερεῦσι ἐπιβουλεύοντα. mori debebat; qui talia moliretur. Apud Syne ἐπιβουλεύειν πολίτῃ. exp. inhiare diuitiis. Apud Plat. ep. 6. ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, immineret, affectare tyrannidẽ. apud Plut. in amat narr. ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, insidiari tyranno. Accuf. etiam iungitur pro insidiari, vt Dem. ἀλλ' οὐχὶν ἐπιβάλουσί με, τῇ Alicubi exp. etiã simpliciter, cõsiliũ ineo seu capio, delibero, vt apud Thuc. 3. ἐπιβουλεύουσι ἐξελθεῖν. Et ἐπιβουλεύομαι, insidiis peto. seu appetor, mihi struuntur insidiæ. Dem. de falsa leg.

Ἐπιβούλευμα, τὸ, molimen, aggressio, conatus. Item insidiæ.

Ἐπιβούλευσις, insidiatio, insidiæ. Plat. de leg ἐπιβουλεύσεως ὀλοφύρομαι φόνον, ex insidiis, vel consultò, certo consilio.

Ἐπιβουλευτὴς, insidiaror. Soph. ἐπιβουλευτὴς στρατοῦ. qui exercitui insidiatur (φάσμα νυκτὸς Luc.

Ἐπιβούλευτορος, insidiatorius, insidiosus. vnde ἐπιβουλευτόριον

Decomp. Ἀνεπιβούλευτος, cui insidiari nemo potest, insidiis non obnoxius, ab insidiis tutus. Τὸ ἀνεπιβούλευτον, q.d. immunitas ab insidiis. (tendo insidias.

Ἀντεπιβουλεύω, viciſſim insidior, insidtanti insidior, contrà

Ἀντεπίβουλος, pani insidians. nomen muris apud Hom.

Αὐτοπίβουλος, suis ipsius captus insidiis. Hesych.

Δυσπιβούλευτος, qui insidiis peti circumueniriue difficultes potest, cui non facilè strui possunt insidiæ Xen.

Εὐπιβούλευτος, cui facilè strui possunt insidiæ.

Περιεπιβουλεύω, insidiis præuenio, seu præuerto. insidias anticipo. Thuc.

Προεπιβουλεύομαι, insidiis præuenior, prior incido in insidias: Σωκρατεῖ προεπιβουλεύω, vnà insidior.

Εὔβουλος, cuius bonum est consilium seu felix. Item consultus, Εὐβούλως. prudenter. (prudens Thuc.

Εὐβουλία, bonum consilium seu prudens, consilij felicitas.

Ἑκάβολος, proptio consilio nitor.

Κακόβουλος, cuius malũ est consiliũ. Apud Aristoph. exp. stultus

Κακοβουλία, malum consilium, consilij peruersitas.
Κακοβουλεῖν, malorum consilium.
κακοβούλως, ἐξ, communiter consulto.
Μεταβουλεύομαι, qui citò mutat consilium. Aristoph.
Μεταβουλία, μεταβούλευμα, mutò consilium, me pœnitet. Luc.
Παραβουλεύομαι, perperam consulo. Philipp. c. 2.
Ποικιλόβουλος, in consiliis suis varius & callidus, seu simpliciter, astutus, versutus, callidus, vafer. Promethei epith. apud Hesiod.
Ὀρθόβουλος, recta consulens. (siodum
Πολύβουλος, qui multum est consilij. valde prudens, vt πολύβουλος Ἀθήνη. Il. 8. & Od. π.
Προβουλεύω, qui prò alio consulit & in eius cõmodum. A Bud. exp. primarius in consilio apud Herodot. Quidam exp. Senatus princeps, primarius in vrbe consul & prouisor. Plut. Apud Aristot. προβούλους sunt qui consiliis suis populo prospiciunt ne quid peccetur ab eo decernatur, aut aliàs incommodo afficiatur.

Προβουλεύω cõsilio prospicio, vel prouideo. vel simpliciter, prospicio, prouideo. Thuc. προβουλεύσας ὃ ὅτι μηδὲν αὐτῶν δέοιτο. Lucian. Cansaco, ἀεὶ γάρ τι προβουλεύει εἰς τὸ χεῖρον. Aristot. rolit. 4 ὥ ἐπιμελὲς ἐστι καὶ δῆμῳ προβουλεύειν ὅπως ἀγορᾶν ἔσται. apud Dem. verò & Plutarch. in Sol. προβουλεύειν ἑ δῆμῳ, exp. consilio seu deliberatione populum præuenire, consultare de re quapiam prius quam populo consultatio proponatur. Bud. scribit προβουλεύειν dici solitam curiam athenis, quando ante comitia populi ea res consulendo censendoque in curia agitabatur, qua de re populus in concione rogandus erat. Hinc προβούλευμα, id quod prædeliberatum. Apud Aristot. autem libro 5. cap. 8. generaliore sig. προβουλεύσεις seu προβουλεύσεις μὴ aliquid facit, qui certo consilio id facit, & præcedente deliberatione.

προβούλευμα, decretũ quod ex consultatione consequitur, & quidpiam deliberatione. Dionysio. Halic. senatus fultum.

Decomp. Ἀπροβούλευτος, vt ἀπροβούλευτα χρήματα de qua nõ consultatum est in curia antequam ad populum referretur, Et ἀπροβούλευτος ψήφισμα. Harpocr. ex Dem. in Androt. ἀπροβούλευτον est apud Aristot. in Ethic. quod fit non prœmeditatè, non præcedente consultatione, seu deliberatione. ¶ Item, ἀπροβούλευτος act dicitur (vt Lat. inconsultus) qui res incõsulte agit, vnde & ex Cebete affertur pro temerario. Ἀπροβούλευτως non prœmeditatè, absque prœmeditatione, vt apud Plat. de leg. lib. 9 φεύγω ἀπροβουλεύτως πατραγρεῖν.

Συμβουλὴ, (& συμβούλιον. Xen.) consilium quod alicui datur. A Bud. ἀφ' οὗ ἐστι λαμβάνειν, consultatio, admonitio. Plat. in Protag. χρὴ συμβουλὴν τοῖς φίλοις ἀεὶ παρακαλεῖν.

Σύμβουλος qui cõsilium dat, cõsiliarius cõsultor. Apud Dem. pro cõsiliario πειθόμενος. in consilium adhibere. Dicitur & σύμβουλον ἐμαυτὸν, pro συμβουλεύω σοι. (cõsilij Math. 12.

Συμβούλιον, cõsilium quod aliqui simul incunt, simul initum

Συμβουλεύω, cõsilium do, consulo, suadeo, hortor, aurhor sum. vt συμβουλεύω σοι ποιῆν. Dem. Itẽ συμβουλεύω σοι ἐμοὶ τοῦτο. Plat. & Xen. cõsilium tibi do de hac re. Itẽ pro ὑποτίθεμαι, insidior.

Συμβουλεύομαι, consilium peto, in consilio adhibeo, consulo. Xen. συμβουλεύομαι τοῦτο σε περὶ τούτου. Apud Plat. συμβουλεύομαι τοῦτ' ἀπὸ σοῦ, consilium haberi de quopiam quæ

Συμβουλεύσης, idem quod συμβουλή. (conducunt.

Συμβούλευμα, consilium quod datum est. Xen.

Συμβουλευτὴς, senator.

Συμβουλευτικὸς, vt συμβουλευτικὸς λόγος. oratio quę cõsiliũ dat. vel oratio suasoria. Aristot. Apud Herm. συμβουλευτικὸν εἶδος genus deliberatiũ. Συμβουλευτικὸς, dando consilium hortatiuè. Dicomp. Ἀπροβουλεύτως, consilio vacans, inconsultus.

Ἀπατρυβουλεύω, de hortor, dissuadeo. Ex Phalaride in epist.

Ταχυβουλεύω, qui celeris est consilij, i. qui citò & repentè consilium capit aut qui citò ex vno consilio ad aliud transit.

Ὑποβουλεύω, insidias struo, insidior. Lucian. in somn.

Ὑστερόβουλος, qui post factum consulat.

Ὑστεροβουλία, serum consilium, sera pœnitentia. in prouerb. Salom. 6. & apud Greg. teste Bud.

Ὑστεροβουλεῖν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

BOΥ'ΛΟΜΑΙ, in 2. persona βούλει. F. λήσομαι. Pluquem. volo cum inf. vt βούλομαι δηλῶσαι ὑμῖν. Xen. Et βούλομαι κεκτῆσθαι. Luc. in somn. ¶ Cum accus. rei, exp. etiam, cupio, aliisque ità modis Greg. βούλεσθαί σοι παῦλαν ἀγαθὴν, omnia tua causa cupio. Thuc. βούλεσθαι τὰ Συρακουσίων. studiolum esse Syracusanorum. Itẽ malo, præopto. Il. α. βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἐμμεῖναι ἢ ἀπολέσθαι. ¶ Item volo, cẽseo. Them. Phy. 1. βούλοιντ' ἂν εἶναι ἀθάνατοι οὐ μᾶλλον ἢ ἐμὲ θνητόν. ¶ Item, possum vt Aristot. rol. 2. ἐ βούλεται γ' ἡδὴ τοῦτ' εἶναι πόλις ὅταν αὐτάρκη συμβαίνῃ τῶν ἡγουμένων εἶναι.

Βούλημα, ατος, τὸ, idem quod βούλησις. Synes.

Βούλησις, εως ἡ, idem Xen. Pæd. 5. Exp. & sententia. apud Thuc. 1.

Βουλητὸς, ἡ, ὁν, ab voluntate cadens. Aristot. eth. 3.

Βουλὴ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀβούλιος, ῶ, ὁ, f. ἡσω, nolo. Plato de rep. 4. & Dem. epist. 3.

Ἄβουλητος, ε, ὁ ἢ, qui non vult, vt ait Suidas. Item quod nolumus, quod præter voluntatem accidit, in cuius rium. cui opponitur βουλητὸν, apud Plat. de leg. ἀβουλησία, aduersæ res. Dion. Hal. ἀβουλ. 11. Ἀβούλητα non placens, non optabilis ex Alex. Aphr. ἀβούλητος, inuoluntariè, non ex animo præter vo cui oppon. ἑκουσίως, apud Dem.

ἀβουλητικὸς, inuoluntariè, vnde tamen ἀβουλίαλα apud Hom. malo. Il. κακὸν μᾶλλον ἢ ἐσθλὸν Κλυταιμνήστρῃ ἀβουλίαλα Κυρίῃ eã malo quam Clytemnestram, antepono Clytemnestr

---

BOΥΝΟΣ, ὁ, collis, tumulus, clivus. Epigr. li. 2. ἐπὶ βουνὸν Ὑψηλὸν σὺν ὕλῃ, κύπτον ἐσεφόμενον. Exposi cumulus, acervus. Hesych. verò βουνοὶ sunt βωμοὶ, ἀπὸ ria. Vocem esse Aphricam, & a Græcis vsu receptam thius ait sub initium. Od. τ.

Βουνώδης, εως, ὁ & ἡ, collibus seu tumulis frequens, clivo colli similis, tumuli speciem gerens.

Βύνιος & βυνὸς vtrumq; napi genus est Dioscor. & Athen. βύνος, (comp.) herba quæ buniũ verum mẽritur, Vide Dio

Βυνίτης οἶνος, vinum ex bunio. Dioscor. lib. 5. c. 56.

Βυνὸς γῆ apud Aeschyl. exp. terra collibus frequens.

Βυνίζω, accumulo, aggrego. Ruth. 2.

BOΥΡΑΣΣΟΣ, siue βόρασσος, fructus qui clauditur clare, i. palma suo inuolucro inclusa. Dioscor. l. 1. c. 141. ζύμῃ δ' ὑπ' αὐτῆς καρπὸς, ὑλάτη καλέεται ὑπ' οἴνων

BOΥ-Σ, οὐος, ὁ, & βᾶς. Doricè, bos, vacca. Il. ψ. πολλοὶ δ' ἐρίζητον ἀμοιβὴ σηδέρε Σφωΐν ἐμμεν. Od. ο. ἦλασε βᾶς ἰφθιμος. * Ἀπὸ ἓ βόω seu βόσκω, quod homines pascat laborib ¶ Synecdochicè in fœm. gen. capi pro pelle bouina tradit: indeque apud Hom. βᾶς τυκτὴς, & βᾶς αὐκ peos ex bubulo corio. Il. μ. Οἱ δ' ἐπεὶ ἐβόηλες ἔσφ βόεσσι Il. η. Οἱδ' ἐπὶ δεῖπνα εἶσ' ἐν ἑσπερίοις νομεῦσι βοῦ vnde & Hesychio est μάστιξ flagellum, sub. ex bubulo Ἐστὶ. ¶ Metaph. dicitur de homine stupido. vt Eust. & βᾶς οὐ κιθάρα κρίνεται. prouerbium ἐπὶ ἐζητήσεως. cis nomen quem bouem Plin. etiam appellat, de q lib. 5. de hist. animal. & lib. 6. cap. 12. Item placent pud Eustath. vnde βοῦς μος βᾶς. ¶ Olim erat etiam Atticum, bouis non præcultum: vnde ἐκφέρεια Homerum & βᾶς ἐπὶ γλαῦκα βίβασκεν. prouerbii in cunia corrupti aut metu mutatur dicenda reticẽt, Bud. in lib. de asse, & Poluc lib. 9. ¶ Et χωτρόπους dem Pollucem βᾶς dicitur. ¶ Item, in veribus commissuras βᾶς vocatas fuisse idem autor testatur

Βοάζομαι, ἐ. ἀ, ad boues pertinens, boarium.

Βοειος, ε. ᾶ, ὁ & βόεος. poeticè, bubulcus, bouinus. Odyss βόειον. Sic βόεια κρέα, pro quibus absolutè βόεια citii phrod. dixit. Et metaphoricè apud Aristoph. βόεια dia verba, sesquipedalia. Βοεία siue Ionicè βοείη, exempro.) βοείη. sub ἀσπὶς, bubula pellis. item clypeus corio factus. Il. χ. ἐπεὶ οὐχ ὑείῃσιν ἐδὲ βοείῃσι μάχονται

Βοεικὸς, & Βοεινὸς, ἠ, ὁ, ε bubula pelle factus. item bu Thu. γ. δ. l. 4. βόειοι ἐρεικτοὶ, iugis boum. Item βόεος κρέας, bubula. vt ὑεινὸν suilla, Bud.

Βοέος, ἐως ἑ, lorum è bubulo corio factum. Odyss. ἐ ἱμὰς ἀπὸ κληῖδος ἐπιπρὸ βοείου.

Βοϊκὸς, ἠ, ὁν, bubulus, vt & βοεικός.

Βοϊκὸς, ἠ, ὁ, bucula, buculus. Athen. lib. Βοΐδιον etiam reperitur in tribus syllabis.

Βύβλια, bubulæ carnes. κρέα βοεια. Hesych.

Βύβλος, ὁ, ἡ, & βύβλις, ἰδος, ἡ, bubalus Aeschyl. βύβλοι πνείοντες. Soph. βύβλῃ βεβλαμ. De boc animali lib. 3. hist. anim. Herodot. ¶ Βυβλίνη, pudendum & cucumis syluestris apud Hippocr. teste Hesych. verò in lex. Hipp. legitur βυβλίνες, σίκυοι ἄγριοι. Etym. numeratur inter brachialia ornamenta.

Βύσπις, ὁ, bubuleus. Suid. adiectiuè verò capitur quod tragicè dici posse pro ἐκφέρεια tradit Eustath lam cædem, seu bouum mactationes & immolationes.

Βῶνος, & βωνίσκος. ὁ, ἡ, idem Theocr. idyl. 1. Dericè dicitur pro eodem, i. bubulcus, messor. apud Theocr.

Βοτάνης, ὁ, bubuleus rusticus. Hesych.

Βοτδᾶς, ᾶ. ὁ, σος, ἐο. Ὁ ἡ Eust. ex Menand.

Βὲ particula nominum quibus præponitur significatio gens: à bouis magnitudine (vt & ἵππος) veluti in βάτραχος βυκάνεσθαι. βύκλιος. βύπους. βύπαις, βύφαγος, &c.

Composita.

Ἀβότης, ε, ὁ bobus carẽs. Hesiod. in dieb. κορυθίλλω δ' ἐν Ἀβότῃσι. Ab etym. exp. ἀκτήλιον, ἄπορος. Vide & in comp. Ἀφοσιβοκολ. οἱ, quæ bones inuenient. Apud Hom. παρθένοι. virgines ἀλφισβοίαι, quæ propter formam inueniant, à quibus munera accipiant boues potiss Boues enim fuerunt præcipuæ opes antiquorum.

Δεκάβοιος, ὁ, decem boum (i. eius nominis nummûm) pretio æstimabilis. Plut. in Theseo.

Δωδεκάβοιος, duodecim boum [i. eius nominis nummûm] pretio æstimabilis.

Ἑκατόμβοιος, siue ἑκατομβοεὺς [per pleonasmum βοῦς, & περιττῶς ἑκατόμβοιος ἀγὼν] viginti boum [seu eius nominis nummûm] pretio æstimabilis. Il. α.

Ἑκατόμβοιος, centum boum [seu eius nominis nummûm] pretio æstimabilis. Il. 3. & Bud. in lib. de asse.

Ἑκατόμβοιον, bouum boum [seu eius nominis nummûm] pretio æstimabilis. Il. ζ.

Ἱερόβοτος, ὁ, ἡ, sacrificium centum boum seu pecorum, per sycophantiam partem capiendo pro toto. Alij intelligunt sacrificium ἐξ ἑκατὸν βάπτων, id est, ποδῶν, in quo immolarentur animalia quadrupeda 25. quorum pedes numero 100. Alij finitimum numerum pro infinito acceperunt.

Ἑκατόμβοιον, τὸ, festum quo hecatombe peragebatur. Eust.

Ἑκατόμβοιος, bouum boum [seu eius nominis nummûm] pretio æstimabilis. Il. ζ.

Ἱερεῖον, ὁ, ἡ, ἡ, vt ἱπεῖον θῦμα, sacrificium post seu præter bos immolationem factum apud Lycurgum.

Ἱππόβοτος, ex septẽ bubulis pellib. fictum. Il. η. Metaphoricè catur pro impenetrabilis & infractus. vt θυμὸς ἱππόβοτος, apud nisoph. in Ran. Pro eodẽ reperitur & ἱπποβότου apud Soph.

Ἰσόβοιος, ὁ, lorũ aratru bouẽ adiungens & applicans. Poll. l. 1. βοῦς, ὁ, ἡ, lignum aratri longius quod inter vtrumque bouem medium est. & cui boues quasi affixuntur. tc no, quod enim in curru & ἄπλοῳ est ὑμάς, id in aratro est ἰσόβοιον, vt tradit Eust. Hesiod. in Erg.

Μισόβοιον & μίσσεος [Poëtice] ε. ᾶ, medium inter boues iunctos lignum. vt Suid. exponit. Aliis lorum quo temo iugo alligatur. Hesiod. in Erg.

Μισόβοιος, iungo boues. Abusiuè verò ad aliqua quoque animalia transfertur. Varin.

Πολύβοτος, multas boues seu multa pecora habens. Il. ι.

Τετράβοιος, quatuor boum [seu eius nominis nummûm] pretio æstimabilis.

Τρίβοιος, siue τριώβοιος, siue τριώβοιον ὁ crudo corio factus. Epigr. lib. 2. Heliodor. Ὠμοβοίου, ἀσκοῦ, pro runda bouis pelle.

Ἀγέλη, ἐως ἡ, ἐον [vt tradit Eust. deducés inde ἀγὸς ὁ ἀγητὴρ, ἀγὼν ἀγὼν] pascu. Thema inusit. pro quo in vsu est ἔβοσκον inde ἐβόσκετο, ατος, τὸ, pastus, cibus. Il. τ. [derivatum.

Βουκόλος, ὁ. pastor. hinc fœm. βούκολος. apud Eust.

Βουκολικὸς, ἠ, ὁ, pastoralis.

Βουκολία, ας, ἡ, cura pastorum, gurgustia. Plut.

Βοῦς, χρ. ἀφελῆ seu βοσκὴ. Suid.

Βοτὴρ, ῆρος, ὁ, pecus, idem quod βόσκημα. propriè pecudes quæ pascuntur. Soph. & Aristoph.

Βοτάμια, τὰ, pascua. Thuc. ὧν τὰ βοτάμια, pascuorũ nomine.

Βότης ὀρεὸς, pastor. idem qui ὁ βοτὴρ. Ἐ.

βότης, ὁ, ὁ, pastor, cuius fœm. βώτις. & βώτη. Eust.

βώτωρ, he, herbaceus. Hom. Theocr. Dioscor. Plut. & alij.

Βοτάνη, he, herbaceus, vel he botus, i. vel ad herbarum genus accedens: vel herbi. abundans, herbidus.

Βοτανικὸς, herbarius. ad herbas pertinens, seu qui de herbis est. vt βοτανικὴ φάρμακα. Dioscor.

Βοτάνιον, ε, ὁ herbula, herba pusilla seu parua.

Βοτανίζω, herbas carpo seu vello, quod Columella dicit exherbare & runcare. Βοτανιζομένῳ ... pusilio herbarum, runcatio.

Βοτάω, ῶσω, pasco. Od. ξ. ὑπόλια πάντα ἐμῷ κρέσσονι ξείνοι. Item alo, sed more pecudum. Od. α. πολλοὺς δὲ σοὶ γεῖρε. Passiuum quoque frequenter vsurpatur in eadem significatione. Od. φ. ἔνθ' ὅ Ἀριστοτέλους ἀκροάσεως ἐπποβόσκομαι. Aristot. de mundo, ζῶα τὰ ἐν ἀέρι ἢ ἐπὶ γῆς ἢ ἐν ὕδατι βόσκηται.

Βοσκὸς, ὁ, pastor. Βοσκὸς, ὁ, pastus, pabulum. apud Athen. l. 13.

Βοσκὰς, άδος, ἡ, pascens, pastui indulgens. Nicand. in Ther. ¶ Est & auis marinæ seu palustris nomen, similis anati, vt scribit Aristot. hist. an. lib. 8. ca. 3. ¶ Est etiam picis aridæ species quædam, de qua Dioscor. l. 1. c. 98.

Βοσκάδιον, ὁ, pascua carpens, altilis. apud Nicand.

Βόσκημα, ατος, pecus, animal quod pascitur. Xen. Hellen. 4.

Βοσκηματοτρόφης, ὁ ἢ ἡ, exp. pecuarius. vt βοσκηματοτρόφης ὠνὴρ Βόσκησις, pastio. [ὄμβρος. Eust.

Βόσκησις, pascendum.

Βόσκω, & βιβάσκω, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Composita ex primum ex βόσις.

Βοσιβόρος, voracitas. Hesych.

Βοσίστιον, ου, τὸ, locus vbi boues pascuntur. Callim. Strab.

Βοσκὴ, ἡ, pabuli bonitas seu vbertas: bonum nutrimentum. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 8.

Βοσκηρὸς, ὁ, ἡ, grex suum qui pascuntur. Il. λ. v. 679. & Od. ξ. v. 101. Item suile, hara, stabulum in quo fues nutriuntur, Suidæ.

Βοσκὰς, anserum pastio.

Composita ex βοτὴς, βοτὸς, &c.

Βοτὸς, pascuis carens. in quo pecudes pasci nequeunt: vel etiam qui depastus non est. Hesych.

Ἄβοτος, ε, ὁ, egenus, nõ habẽs vnde pascatur, vel non habens pecora. vt ἄβοτος αὐλὴ, apud Hesiod. Vide & in comp. ex βῶς.

Ἀγροβότης, ε, ὁ, qui in agris pascit. Soph.

Αἰγίβοτος, ε, ὁ ἢ, capris pascendis apta. Od. ν. Αἰγίβοτον δὲ ἀγαθὴ κὴ Βιβοτον.

Αἰγιβότης, capras pascens, vel caprarum pastor. in Epigr.

Βύβοτος, bobus pascendis aptus. Od. ν.

Γηρυονοβοσίαι, grex gruum pascentium.

Δαιμονήβοτος ἄκρη, depastus à buculis. in Epigr.

Εὔβοτος, pascuus, pascuis abundans, pascendis pecoribus aptus. Plut. in Gam. θρέμμασιν εὔβοτος χώρα. ¶ Item bene pastus Theocr. Id. 5. (bus Hesych.

Ζεύβοτος, admodum abundans pascuis. Item abundans pecoribus, ἀ feris depastus in Epigr. Item feris pascendis aptus.

Ἱπποβότης, ε, ὁ, qui equos pascit, qui equos alit, videlicet ad equestria certamina, eques. Eurip. in Or. Ἀτρείας ἱπποβότας. Apud Plut. ἱπποβότην in Chaltidentium repub. vocantur qui opibus & gloria præcellerent.

Ἱππόβοτος, equos pascẽs seu alẽs, equestris. vt ἱππόβοτον Ἄργος apud Hom. ab equorũ qui ibi alebatur copia. Itẽ equis pascendis aptus. vt ἱππόβοτος χώρα. Od. δ. Sic ἱππόβοτον πεδίον apud Eurip.

Λειποβοτικὸς, deficitus herbis, gramine & pabulo caret. apud Plut. in apophth.

Λιβότης & λιβοτὴρ qui segetem depascit. Fœm. λιβότειρα siue λιβοτείρη. Ionicè, quæ segetes depascitur & arua vastat. Rhomanũ vocat λιβοτείρην.

Μηλοβόβοτος, ab opibus depastus. Nonn.

Νηλεβότης, vel μηλοβοτὴρ, ouium pastor, opilo, apud Hom. Il. σ. & in Anth. epigr. Μηλοβοτῶν ᾶ. oues pasco.

Μηλόβοτος, ab ouib. depastus, seu quem vel quam oues depascuntur. Exp. etiam, vastus, desertus. vt μηλόβοτος ὕφος, apud Ilocr. & Herodian.

Οἰοβότης solus seu solum ab aliis pascens. Soph. in Aiace.

Παμβώτης, ὁ, ἡ, omnes pascens, omnium altrix. Soph. in Phil.

Παμβότανος, totus herbatus (πᾶς, ἅπας apud Nonn.

Περιβόβοτος, pastu seu cibo superabundans. vt περιβόβοτος πόλεμος. multis pascẽdis aptus. πολυβότειρα, ut horum altrix, quæ multos pascit seu alit. Il. ι. ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ.

Σύμβοτος, compascuus

Συβώτης, suũ pasto, subulcus. apud Hom. in Od. & Plat. Pol. 2.

Συβωτικὸς ad subulcos pertinens, subulcis proprius. vt συβωτικὸν μέλος seu αὐλημα, carmen seu cantilena porcatorum. Poll. l. 4. c. 7. ex Plat. comico. Συβώτεια ἡ subulcorum propria, vel subulca, mulier quæ porcos pascit.

Ὑοβότης, qui, sues pascit subulcus

Χλοοβοτία, grex anserum qui pascuntur. Plat. in polit.

Composita ex βόσκω

Ἀγροσκοπὸς, ῶ, ὁ, caprarius. caprarũ pastor. idem quod ἀγροβότης.

Ἀποβοσκέομαι, depasco. Aristoph.

Ἐκβοσκὸς, qui aliquem in infantia alit. vt liberi qui parentes senes alunt dicuntur ἐκβοσκοὶ. Xen. in Oecon.

Ἐκβοσκεῖα, ὁ, ἡ, ἐκτὸ illa nutrimenta. Plut.

Ἐκβοσκέω, ῶ, in senectute alo. Bud. Ἐκβοσκεῖσθαι, in senectute alor. Plut. an senes administr. resp. Sc. ἐκβοσκ.

Ἐκβόσκω, depasco, abripio. Alex. Aphrod. ἐκ πολλῆς ὑγρότητος ἐκβοσκησάσης τὸ ὑγρὸν χύσιν ἡ δύψα. In participio vsus eadem significatione vtitur pro quo eundem διεφθαρμένος ἐκβοσκήμενος ἥλιος, exhaurientes.

Ἐλαφοβόσκιον ε, elaphoboscon, herba valẽs cõtra serpẽtum omnium qui aculeatorũ ictus. quippe fama est hoc pabulo cervos resistere serpentibus. vt Plin tradit. Vide & Diosc. l. 3. c. 8.

Ἐπιβόσκω, pasco, seu pasco super. Homerus in Batrach. Οὐ τόλμαλος χλωρῷσι ἐπιβόσκομαι, non pascor betis viridibus. in pass. voce capitur etiam pro depasco. ablumo. Herodian. l. 1. πάντα ἐπιὼν τὰ πῦρ ἐπιβόσκοιτο. Ἐπιβόσκησις, εως ἡ. depastio Theophr. de caus. pl. lib. 5. c. vlt. χαλεπὰ ἐστὶ τὰ ἐπιβοσκήσεσθαι, ὅτι σωπηκόσιν ἅμα τῇ ζωῇ κὴ ἀφαιρεῖσθαι.

Ἐπισοκὸς, ἰδος ἡ promuscis. Aristot. lib. 4. de partibus animal.

Ἐπισώπιρος, ὁ, idem quod ἐώπωρ & βωπὴρ, pastor. Od. ν, περὶ ἐπιβοσκομένων.

Καταβόσκω & κρεβοσκέομαι, depasco.

Πανδιβοσίος, q. d. puerorum altor. apud Luc.

Πολυβόσιος, Terræ epith. Pind. q. d. multialtrix: (situ orbis.

Πορβόσκομος, circumpascor. Item circũhabito. apud Dionys. de

Πορνοβοσκὸς, ὁ ἢ, leno, lena: qui vel quæ scorta & meretrices apud

Πορνοβοσκία, ας, ἡ, lenocinium. Aeschin. contra Ctesiph. (lit:

Πορνοβοσκέω, ῶ, lenocinii facio, i. meretrices & prostibula alo. lenocinor, alieno amori seruio. Hermog. Aristoph. & Plut. in apophth. (lupanar.

Πορνοβοσκεῖον, ε, ὁ, locus in quo meretrices & scorta aluntur;

Συβοσκὸς, promuscis. Cicero elephantorum manum appellat. Tribuitur & muscis, item sepiis, loliginibus, & loliis piscibus ab Aristot. anim. lib. 4.

Ὑοβοσκὸς, suum pastor, subulcus, suarius; porculator, porcarius; idem quod συβώτης.

Χλοοβοσκὸς

Χηνοβοσκὸς, qui anseres alit vel pascit. apud Athen. lib. 9.

Χηνοβοσκία inserum pastio seu pastura, [illegible] Hesych.

Χηνοβοσκεῖον, [illegible] ex anserum qui pascuntur.

Χηνοβοσκεῖον, ου, in quo aluntur altiles anseres, inferarium.

Χοιροβοσκὸς [illegible] pastor, subulcus, porcorum pastor.

BPABEΥ'Σ, [illegible] ὁ, qui dat præmium certaminis, iudex certaminis [illegible] moderator. Plat. de leg. l. 12. γυμνικῶν ἀγώνων [illegible] καὶ [illegible] Soph. Ο [illegible] βραβεῖς [illegible] eum qui anatam rerum arbiter, atque [illegible] præmia. Eurip. in Oreste, δικῶν βραβῆς [illegible] ctores, i. iudices. * Volunt gram. à ῥάβδος [illegible] quam βραβευτὰς & gymnasiarchas [illegible] apparet ex Plut. in Ant. Quinetiam [illegible] ῥαβδοῦχος pro eodem poni a Platone in Protag. [illegible] Bud.

Βραβεὺς, [illegible] βραβευτὴς, vt in epigr. antiquo apud Demosthenem, [illegible].

Βραβεύω, [illegible] certaminis sum arbiter & moderator. [illegible] Plut. in lib. de prud. animal. apud Greg. [illegible], βραβεῦσαι δικαίας γνώμης καὶ [illegible] ¶ Generaliter ponitur [illegible] (more eorum qui braueutæ dicuntur) [illegible] sum & dispensator, sum arbiter, sum præses. [illegible] a nobis loquentes, ὡς ἂν ὁ καιρὸς βραβεύσειεν, quorum [illegible] Isocr. in Areopag. [illegible] βραβεύειν arbitrari statuere pro [illegible] Dio. [illegible] ἄλλων εἰκαία βραβ[illegible] βραβεύειν τὰ δίκαια, vt in Pompeio & in Cic. exp. [illegible] ei qui præesse, & iure iudicem esse.

Βραβευθῆναι [illegible] superari, regi tanquam à brabeute. Polyb. & Plut. [illegible]

Βραβευτὴς, [illegible] quod βραβεύς. Et metaph. vt Aristot. Rhet. [illegible] βραβευτὴς [illegible] i. arbitris moderator.

Βραβεία, [illegible] moderandi certamen & de eo statuendi. [illegible] dijudicatio seu disceptatio. ex Eurip. in Phœnissis.

Βραβεῖον, [illegible] certaminis præmium. 1. Cor. 9. ¶ Item, sceptrum regium. Etymol.

Composita ex βραβεύω.

Καταβραβεύω, H. Steph. exp. [illegible] brabio priuo seu fraudo. Apud [illegible] Paulum ad Col. 2. μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω. vide [illegible] interpretationes, in [illegible].

Καταβραβεύομαι, brabio brabio fraudor, Demosth. in Mid.

Παραβραβεύω [illegible] significare putatur, quod καταβραβεύω, Hesych.

BPA'BΥΛΑ, [illegible] pruna Damascena. Suid. & schol. Theoc. Clearchus apud Athen. lib. 2. dicit Rhodios & Siculos βράβυλα nominare [illegible] Sic & Theocr. Idyl. 7. [illegible]. Et Idyll. 11. [illegible]. Vide Gal. li. 2. de alim. & [illegible]. * Sic [illegible] dicta esse. [illegible] idem Athen. ex Seleuci glossis, [illegible].

BPA'ΓΧΟΣ, [illegible], raucedo, raucitas, [illegible] nomine βράγχος (q. d. vitium in βρόγχῳ) quoniam faucibus accidit. Aristot. in Probl. βράγχος [illegible]. Apud Alex. Aphr. Probl. lib. 1. [illegible].

Βραγχαλέος, raucus. Vnde φωνὴ βραγχαλέη. Aphrod. vox rauca & [illegible].

Βραγχώδης, idem.

Βραγχάω, raucesco. Aristot. in Probl. Βραγχιάω, idem Poll.

Βράγχια, branchiæ quibus pisces spirant (inquit Bud.) quæ [illegible] sunt loco pulmonis datæ, vt scribit Aristot. de respir. ¶ Item, pro faucibus porci apud Aristot. inquit idem B. qui & βραγχίων [illegible] apud Plut. interpr. intestinis [illegible].

Α'μυγδαλοβράγχια (comp.) [illegible] circum tonsillas. Gal. in lex. Hipp.

BPA'ΔΥΣ, [illegible], ὁ, tardus, cui opponitur celer. Od. θ. κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν. Plato in Apoll. βραδὺς ὢν & [illegible]. ¶ Item, tardus, segnis, cui opponitur ὀξύς. Thuc. 8. E. τὸ βραδὺ pro segnitie apud eundem lib. [illegible] ¶ Item, tardus ingenio. Suid. ex Aristoph. Comparat. βραδύτερος & βράσσων apud Hom. pro [illegible] βραδίων. Superl. βραδύτατος & βράδιστος, pro quo & [illegible] dicunt poëtæ metri causa traiectis literis. vt Il. [illegible]. * Quidam deduxerunt a βαρὺς, metathesi τοῦ ρ, & pleonasmo τοῦ δ.

Βραδέως, a de, [illegible]. Item segniter, cunctanter: vt βουλεύεσθαι βραδέως, apud Thuc. Isocr. & Arist. Βραδύτερον, tardius, serius, segnius, Att. & βράδιον pro eodem ex Hesiodo. Βραδύτατα, tardissimè lentissimè, apud Aristot.

Βραδύτης, ητος, ἡ, tarditas. Item segnities. Il. τ. Herodian. 3.

Βραδυπειθής [illegible] vt [illegible] ταχύς. Xen. de arte eq. μήτε [illegible] βραδύ[illegible].

Βραδύνω, [illegible] cunctor Philostr. in epist. [illegible] βραδύνω. Herodian. lib. 3. [illegible] πατὴρ ἐπὶ πολὺ νοσῶν & [illegible] βραδύνων.

Composita.

Ε'μβραδύνω, immoror, moror in vt ἐμβραδύνειν τῇ πηγῇ.

Ε'πιβραδύνω, immoror, vltra moror. Luc.

BPA'ΖΩ, [illegible], efferueo, bullio. Apud Suidam ἔβρασε, [illegible] fluendo expulit aut vi æstus & agitationis eiecit. Pro [illegible] ponitur & βράσσω. Hesychius enim exp. [illegible]. Vtitur [illegible] A'ναβράζω [illegible]. Neutr. absol.

Βράσσω, vi æstus & agitationis expellor. Epigr. lib. 3. [illegible].

Βράσσω, idem. apud Apoll. Argon. [illegible] efferuescens. A Bud. exp. agitari, iactari, concuti, apud [illegible] & Gregor. Et βρασσόμενος ὑπὸ τοῦ γέλωτος, risu concuti, vide ex Luc.

Βράσμα & βρασμὸς, ebullitio, feruor. Item agitatio aquæ bullientis, vt inquit Bud. ex Greg.

Βρασματώδης γέλως, risus immodicus quo ita concutimur vt ventre doleamus. reg. de iul.

Βρασματίας, qui fit cum βράσματι aut βράσμαν [illegible] βρασματίας σεισμὸς [illegible] & βράσται.

Βρασματίαι σεισμοὶ, Aristot. de mundo sunt sursum deorsum [illegible] gulos rectos iactantes: a similitudine aquæ efferuescentis [illegible] idem & βρασματίαι dicuntur quia βρασμάτων modo [illegible].

Composita.

Α'ναβράζω & ἀναβράσσω, ferue facio, bullire facio, [illegible] facio D [illegible]. Et Aristoph. [illegible].

Α'νάβρασις, æstuatio, ebullitio, aquæ æstuantis seu feruentis subitanea [illegible] in aqua feruenti bullire [illegible]. Α'νάβραστος, ὁ, ἡ, efferuefactus. vt ἀνάβραστον ὕδωρ [illegible] apud [illegible].

Α'ποβράζω, vel potius ἀποβράσσω seu [illegible], feruendo [illegible] expuo seu eiecto, per æstum expuo. A Bud. [illegible] ex æstu sex lustrno. Α'ποβράζω etiam pro [illegible] capitur. Budæo teste.

Α'ποβράζομαι, per æstum expuor seu euomor, aut [illegible] Philo [illegible] eiici in littora.

Α'πόβρασμα, spuma. Item fursur tritici. Hesych.

Ε'κβράζω, bullire seu feruere facio.

Ε'κβράζομαι, ebullio, efferuesco. Chrysostom. [illegible]

Ε'κβρασμὸς, ebullitio. Ε'κβρασμα, quod erumpit quasi [illegible] ἐκβράσματα papulæ ardentes, ex Gal.

Ε'κβράσσω æstus impetu eiicio seu expuo. Ε'κβρασμὸς, [illegible] eiiciendi actio quæ fit ab æstu. Ε'κβράσματα θαλάσσης, [illegible] menta maris.

BPA'ΘΥ sine βράθυς, herba quæ Sabina siue Sauina dicitur. Græcis alio nomine [illegible], βάρατρον, βάρυθον, vt [illegible] Dioscoridem lib. 1. cap. 105. & apud Apuleium [illegible] nominibus virtut. herb.

Βράσσω, βρασσω vide in Βράζω.

BPAXI'ΩN, [illegible], ὁ, brachium, lacertus. Eurip. in Hecuba [illegible] βραχίονι. * Etymol. dicit quasi βραχυμήκων, vel quod sit βραχίων, (i. βραχύτερος [illegible] τοῦ μέρους τοῦ χειρὸς.) Quid autem propriè veteres βραχίονος appellatione comprehenderint, docet Camer. ex ver.

Βραχιόνιον & βραχιονιστὴρ, ornamentum brachij. armilla. Xen.

Composita.

Λευκοβραχίων, ονος, ὁ καὶ ἡ candida brachia habens. Item [illegible]

Περιβραχιόνιον idem cum βραχιόνιον. Xen.

Σκυτοβραχίων, coriaceū seu scuteū brachium habens. Athen.

BPAXΥ'Σ, [illegible], breuis, cui opponitur μακρὸς, longus, [illegible] exiguus. vt Hippocr. ὁ βίος βραχὺς, ἡ τέχνη μακρὴ. Apud [illegible] ἐν βραχεῖ exp. breui tempore, subito, repente, sed [illegible] gnificat quod Latini dicunt, paucis: pro quo dicitur frequenter διὰ βραχέων, vt apud Dem. & Luc. Κατὰ βραχὺ exp. sensim, paulatim. Βραχὺ, (item βραχύ τι) aliquantum, [illegible] lum. interdum & paulisper. vt Act. Ap. cap. 5. Exp. & pro [illegible] vt βραχὺ φροντίζειν, Aristophani & Dem. parum curare. [illegible] tur denique βραχὺ quod est paruum. i. parui momenti, [illegible] pretij. vnde βραχέως ἄξιος apud Plat. de legib. pro [illegible] do. ¶ Βραχέα [illegible] (vt Virg. In breuia & Syrtes) [illegible] [illegible] βραχὺ, vt apud Plutarch. de anim. prud. [illegible] βραχέα [illegible]. Et Polyb. [illegible] Bud. scribit βραχέα à Polluce nominari interdum [illegible] gandi offen [illegible], & subiungit ex Herodoto, [illegible] ἀπὸ βραχέων.

Βραχέως, breuiter, paucis. Exp. & modicè, leuiter. apud Gal. [illegible] Glauc. 2. βραχέως δεῖται [illegible].

Βραχύτης, ητος, ἡ, breuitas. cui opponitur μῆκος apud Plat.

Βραχύνω, breue reddo corripio.

Βραχυντικὸς, breuiandi vim habens.

Βραχίων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'μφίβραχυς, vtrinque breuis, vtraque ex parte breuis. Pes est in [illegible] mine sic dictus, quòd primam & vltimam habeat breuem, longam autem mediam cui opp. ἀμφίμακρος.

Βραχὺ, paruum, minimum. Suid. Item, prorsus, vt vno verbo [illegible] dicam.

Ε'πὶ βραχὺ seu ἐπὶ βραχὺ, ad breue tempus.

Κατὰ βραχέως, paulatim. ex Plat. in Tim. Καταβραχὺ idem. Item haud ita multo pòst. Scribitur & diuisim κατὰ βραχύ.

Τρίβραχυς, pes in carmine tribus breuibus syllabis constans.

BPE'XΩ, (verbum ὀνοματοπεποιημένον) sono, sonitū seu crepitum [illegible] do, teste Etymolog. Hesiod. ἀμφὶ δ' οἱ βράχε τεύχεα. Il. ε, μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων βριθοσύνῃ, crepuit gemuitq; sub pōdere.

Βρέγμα, vide in Βρέχω.

BPE'MΩ, [illegible] μῶ, fremo murmuro. Il. ι, κῦμα θαλάσσης Χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει. Transitiuè apud Nonnum πολύστομον ἴβρεμον ἠχὼ, q. d. vocem cum fremitu edebant. ¶ Item, fremo, i. fremebundè minor. vt Bud. interpr. in his Greg. τοῦτο βρέμοντι [illegible] ἐκκλησίας & λεόντιον βρυχωμένων, ὁ γεννάδας εἰσαγεται.

Βρέμομαι, idem vt, Il. β, βρέμεται, pro βρέμει.

Βρόμος, ου, ὁ, fremitus, ingēs sonitus, fragor. De sono maris dici [illegible] item de ventis in Epigr. itē de terræ motu, apud Aristot. De [illegible] gnis etiam crepitu seu fremitu. apud Strab. vt inquit Bud.

Βρομίη, idem quod βρέμω. Apollon. Arg. 2.

Βρόμιος, Bacchus Dionys. Βρομιάζομαι, bacchor. Ex Epigr.

Βρόμος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'βρομος, ὁ, & ἡ fremitus seu strepitus nullos edens.

Α'βρομος, ου, ὁ & ἡ, fremitum vel strepitū magnū edens, valde perstrepens. Item valde vociferans, multum clamans, clamosus, tumultuosus vt fit à βρόμος, præfixo intēsiuo α. Hom. Iliad. ν. de Troianis, Ε'κτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο, ἄβρομοι, αὐΐαχοι, i. πολύβρομοι καὶ πολύηχοι, vt habetur in paruis scholiis ab Eust. exp. ἅμα βρόμῳ ἅμα ἰαχῇ. ¶ Item fremitum seu strepitum nullum edens. Hesych.

Α'λίβρομος, (q. d. marifremus) marinū quendā fremitum edens.

Βαρύβρομος, grauifremus, grauistrepus, horrisonus. Aristoph. [illegible] κελάδοντα, βαρύβρομον. Et βαρύβρομος βροντὴ, apud Luc. in Timone.

Ε'μβρέμω, & pass. voce. Ε'μβρέμομαι, infremo.

Ε'πιβρέμω, q. d. adfremo. Sed Il. ρ, Ε'ν σπῆϊ μεγάλῳ τὸ, τ' ἐπιβρέμει ἄνεμος, actiuè sumitur de flamma quam ventus cum fremitu insufflat, vel quam sufflando fremere seu stridere facit.

Ε'πιβρομέω, idem quod ἐπιβρέμω. Oppian. de venat. lib. 3.

Ε'ριβρεμέτης, q. d. grādifremus, grandistrepus, vt Iupiter ἐριβρεμέτης apud Hesiod. magno cum strepitu seu fragore tonans.

Ε'ρίβρομος, idem.

Μελίβρομος, melleum & dulcem sonitum edens. vt μελίβρομος [illegible] in Epigrammat.

Περιβρέμω & περιβρομέω, circumfremo. apud Apoll. Arg. 2.

Πυριβρεμέτης, igni strepens, vel in igne stridens. Il. ξ, v. 396.

Ὑψιβρεμέτης, Iupiter ab Hesiodo & Hom. dicitur, q. d. altifremus, altistrepus. Exp. & altitonans.

BPE'NΘΟΣ, auis quædam quam nonnulli κόσσυφον vocāt. Sunt [illegible] qui anatem esse putent, Aristotelis, hist. animalium, li. 9. c. 8. [illegible] θαλάσσης ζῶντες, πολέμιοι ἀλλήλοις. οἷον βρένθος & λάρος. ¶ Sic dicitur etiā ὁ τῦφος, fastus, arrogantia. Sic Eust. accipi [illegible] apud comicum tradit. Sic etiam vsurpatur apud Athenæum sub finem lib. 13. * Etymon vide in βρενθύομαι, quod sequitur. [illegible] dici μύρον τι πολυτελὲς [illegible] tradit Eust.

Βρενθύομαι, fastuosum & arrogantem esse, superbire. Aristoph. in Nubibus, ὅτι βρενθύῃ τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ φθαλμὼ παραβάλλεις, fastuosè in cedis, soperbè te infers. Cuius loci meminit & Plato in Sympofio sub finē. Rursum apud Aristoph. in Pace, [illegible] δ' ὑπὸ φρονήματος, Βρενθύεταί τε & φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ. Possit etiam exponi, ira tumet, indignatur: nimirum superborum more. Exponitur etiā, fremo, grauiter mecum immurmuro. [illegible] apud Luc. βρενθυόμενός τι. ab Erasmo exp. magnū quiddā secum murmurans. * Παρὰ τὸ μετὰ βάρους θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν, inquit Etym.

BPE'TAΣ, τὸ, simulacrum: dictum παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι, teste Hesychio, & Ammonio. Aristoph. in eq. Θεῶν ἰόντε πρὸς ἄττα προσπίτνειν ποι [illegible] βρέτας. Aliquoties reperitur apud Athen. lib. 15. Pollux tamen reiicit, sed immeritò. Vtitur enim & Eurip. in Iph. Taur. in Ione & alibi.

BPE'ΦΟΣ, εος, τὸ, infans, fœtus recèns editus. Plut. in Lyc. οὔτε [illegible] βρέφη, ἀλλ' οἷον πρόσεδρον αἱ γυναῖκες. Apud Luc. νήπια [illegible] βρέφη. Ε'κ βρέφους, ab infantia, Greg. Dicitur etiam de fœtu breui edēdo. vt Diosc. l. 5. c. 74. τοῦτο & βρέφη ἐκτιτρώσκει, fœtus expellit & abortus facit. Sic & Lucæ c. 1. Dicitur & de animātiū ratione carentium fœtu. vt apud Herodot. de fœtu mulæ. Et Il. ψ, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν ἵππον, mulino grauidam fœtu.

* Traditur factum vel ex τρέφος, mutato τ in β: vel ex φέρβος, κατὰ μετάθεσιν.

Βρεφύλλιον, ου, τὸ, infantulus.

BPE'XΩ, [illegible] ξω, madefacio, intingo, macero. Item irrigo. ¶ Item, bibo. Athen. ex Antiph. δεῖ γὰρ φαγόντας ἀφθόνως βρέχειν. ¶ Item pluo, apud Matth. Lucam, Iac. Et in Apoc. ἔβρεξεν ὑετός.

Βρέχομαι, irrigor. vt Antiph. arbores quæ sunt παρὰ ῥεῖθροισι χειμάρροις dicit die nocteque βρέχεσθαι. Et βεβρεγμένος, madefactus. Exponitur & ebrius.

Βροχὴ, ἡ, madefactio. Item pluuia. Matth. 7.

Βρεχμὸς, οῦ, ὁ, & βρέγμα, sinciput. Il. ε, Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους Δηθὰ μάλ' ἑστήκει. Vbi Eustath. scribit hanc partē ita vocari, quod in infantib. sit nō solùm tenera, sed & valde humida, vt videri quodammodo possit βεβρέχθαι, i. madefacta esse.

Βρέγμα, pro eodem. Alex. Aphr. Probl. lib. 2.

Βρύχιος, submersus, Suid. Apud Apoll. Rhod. βρυχίης ἁλὸς, exp. βρυχώδους, q. d. submersorij maris. Vide & in Βρύχω. Eustathius per onomatopœiam factum esse scribit. Sed Etymol. à βρέχω deducit.

Βρόγχος, & βρόχθος, itē βρόχος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α'βρεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non madefactus, siccus. vt ἄβρεκτος παλάμη, Nonno manus non madefacta.

Α'βροχος, idem. vt ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, Luc. ¶ Significat etiam interdum ἄνομβρον, i. imbre seu pluuia carentem.

Α'βροχία, ἡ, siccitas humoris, aut imbrium penuria.

Α'λίβρεκτος, mari immersus, vel aspersus, aut madefactus in Anth. epigram.

Α'λίβροχος, mari irriguus: qui mari abluitur. vt apud Apoll. Rhod. Arg. πέτραι ἁλίβροχοι.

Α'μφίβροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, vndique madefactus. omni ex parte madidus. Item vndique madidus, i. vino madens.

Α'ναβρέχω, madefacio.

Α'ναβρόχω, fut. ξω, sorbeo vel potius resorbeo. Inusitatum est thema, vt ait Eust. à quo tamē formatū reperitur apud Hom. ἀναβρόξειε, ἀναβρόξασα, ἀναβροχέν, & ἀναβέβροχεν. vt Od. μ, Α'λλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Et ibidem ἀναβρόξασα χάρυβδις, i. καταπιοῦσα, inquit Eust. & Od. λ, ὕδωρ ἀναβροχέν.

Α'ποβρέχω, perfundo, madefacio, intingo, imbuo, macero. Diosc.

Α'ποβρέχομαι, perfundor, madefio, aqua diluor vel maceror.

Α'πόβρεγμα, dilutum. aqua ea qua aliquid perfusum est vel prolutū, vel in qua madefactum fuerit aut innatārit. vt apud Diosc. ἀπόβρεγμα σμύρνης, myrrhæ dilutum, maceratæ myrrhe liquor. aqua in qua myrrha macerata fuit. Sic ἀπόβρεγμα θέρμων, apud eundem, vt ἀπόβρεγμα φύλλων.

Α'ποβροχὴ, perfusio, madefactio. Gal.

Decomp. Ε'ναποβρέχω, macero, perfundo. pro ἀποβρέχω ἐν.

Προαποβρέχω, prius irrigo & humecto. Gal. ad Glauc. lib. 1.

Α'ρτιβρεχὴς, nuper madefactus. nuper irrigatus. in Epigr.

Διαβρέχω, idem quod ἀποβρέχω. In Geopon. σῖτος διαβρεχεὶς macerātu facilis.

Διαβροχὴ, idem quod ἀποβροχή. Διάβροχος, madidus, vuidus, madefactus. cui opponitur ἄβροχος.

Δίβροχος, bis madefactus, bis intinctus seu immersus.

Ε'μβρέχω, (q. d. immadefacio) immergo: Apud Diosc. ἐμβρεχόμενα μύρα, exp. inspersa vnguenta.

Ε'μβροχὴ irrigatio: quæ videlicet fit intingendo linum vel xylum in aliquem liquorem. Et simpliciter pro irrigatione seu perfusione.

Ε'μβρεγμα, id in quo aliquid tingitur & madefit. vel etiam quod in liquore aliquo madefactū parti affectæ applicatur.

Ε'πιβρέχω, perfundo. vt Diosc. ἐπιβρέχειν τὸ σίμαχον τοῖς δι' ἀψινθίου. ¶ Ε'πιβρέχειν ἁμαρτωλοῖς, pluere super peccatores, apud Naz.

Ε'πιβροχὴ, perfusio.

Η'μιβρεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dimidia ex parte rigatus. semimadidus, apud Theocr. de caus. pl. lib. 3. cap. 28. Item ἡμιβρεχεῖς θέρμους, ex Epigr. eadem signif. Η'μίβροχος, idem.

Καταβρέχω, perfundo. Item mergo. Theophr. Προκαταβρέχω (decomp.) antè perfundo.

Καταβρόχω, idē quod ἀναβρόχω. Od. δ', Ο'ς τὸ καταβρόξειεν ἐπὴν κρητῆρι μιγείη.

Πολύβροχος, multum madefactus.

Ποντόβροχος, mari madefactus, in mare immersus. Item in mari submersus. Ex Maccab. 3.

Προβρέχω, præmadefacio, priùs macero. Vnde προβραχεὶς, præmadefactus, antè maceratus.

Προσβρέχω, insuper irrigo, seu madefacio.

Ὑποβρέχω, q. d. submadefacio, aliquantū madefacio, vel irrigo, aut imbuo. ὑποβεβρεγμένος, imbutus leuiter vino, aliquantulum appotus. subuuidus vinoque madens. Luc. in som.

Ὑποβρύχιος, idem quod βρύχιος, sed vsitatius. Apoll. Arg. 2. Κεῖται ὑποβρύχιος Στεφανίδος ὕδασι λίμνης.

Βρῆγμα, βρύσσω, vide in Βήξ.

BPI', particula est epitatica significans ἄγαν. Ex hac vult Eust. esse βριαρὸς, ὄβριμος, βριμοῦμαι siue, βριμάομαι, atq; alia: quorum tamen

tamen alia quoque affertur derivatio. Strabo autem autor est βρῖθος pro βαρὺ & βαρεῖν ab Hesiodo dici, sicut κρῖ pro κρίνον Homerus dixit. Sophocles βρῖ pro βάρος.

ΒΡΙΑ'Ω, F. άσω robustum reddo, robur indo. item robustus fum, robore polleo. Vel, potentem reddo. item, potens fum. Vtrangue autem fignif. habet in hoc Hefiodi verfu initio Ergon. Τὸν δ' ἂν βλάπτει, βίᾳ δ' βλάπτει χαλεπὸς ἐπ' ἀνδρὶ βριάων. Apud Theogn. Ἐξ ὀλίγων βριάσει, ὃς ὐκ πολλῶν μείων ἔφυτεν, exp. ex paucis multiplicat. * Etym. vide in Βιαιοφόρος.

Βριαρεύς. ῦ, ὁ, robuftus, validus. Hom. Erymologus deducit à βία, quafi βιαρεύς. Euftathius à part. βρῖ.

Βρίμη, ης, ἡ, robur, potentia. Etymol. ex Apoll. Argon. Μηδείης πότ' ἐβρίμα φασμοῖσιν.

Ο'βριμος, (vel Ο'μβριμος) robuftus, validus, præualidus. Item, impetuofus. Il. ι, Ὄβριμον ἔγχος, validahafta. Iliad. δ. Ὄβριμον ὕδωρ, impetuofa aqua, vel rapida. In malam partem fæpe ponitur pro violento, feu eo cuius violenti funt & furentes impetus. Hefiodus in Theogonia. Τρεῖς παῖδες μεγάλοιο, κραταιοῦ τε βριμοῦ, τὸν ὀνομάσσω. Vbi legitur & ὀμβριμοῦ. * Euftathius à βρῖ deducens ὄβριμος, dicit per pleonafmum & παραγωγὴν fieri. Vide & in Ο'μβριμος.

ΒΡΙ'ΖΩ, F. ίσω vel ίξω, poft cibum fomno grauatus dormio aliquantillum, propriè enim effe tradunt τὸ μὴ βαρὺ κοιμᾶσθαι (quafi βαρίζω) generalius autem καθεύδειν. Home. Il. δ. Ἐ'νθ' ἂν αὖ βρίζων μ' ἐθέλοις ἀγαμέμνονα δῖον. Hefychius tamen βρίζει, exponit etiam ἐσθίει, πτίζει, κύει.
Βρίζω, fomniorum vates. Athen. lib. 8.

Compofita.

Α'γρηστος, vigil, infomnis. Item furdaſter. Hefych. & Suid.
Α'πορρίζω, idem cùm βρίζω. Opp. de venat. l. 3. ἄπορα δὲ δὴ Υ' πνου ἐπὶ βλεφάροισιν ἀποβρίζαντες ἰλυσῖ. In Epigr. ἀποβρίζει ὕπνος. Suid. ἀ'πόρριξεν exp ἀ'φύπνωσεν, edormiuit.

ΒΡΙ'ΘΩ, F. σω, fum grauis, ingraueſco, enuſtus fum. item deorſum vergo præ pondere, propendeo. Hefiod. in Erg. Ἐ'κπαλαι βρίθουσι δικαίης ἱερὸν ἀ'κτῖνι, id eſt. ἔκαιρωσεν, inquit Tzet. Philo de vita M. lib. 3. ἅπασα δὲ ὕδρις ὅλασεν ἰξιφυσι. Ἐ'ν ὑπ' δίφοισιν ἁρπᾶν ἐβρίθη, ingraueſcebat. Synet. De inſ. ἄγε δ' ἐβρίθην ὑπὸ κάκης συγκλασθεῖσα πλὴν ἐφῆσεν αὐτοῖς βαεμοβλᾶβες ψυχλό. Item deorſum vergo, inclinor, propendeo. Ariſtot. robl. ſect. 15. ὅταν ὁ ἐβρίσῃ ἐπὶ ῥοπὴν μίαν. Philo de mundo, τὰ δὲ δὴ προῖδες σωμαϊκὴν γλῶ, ὑπὸ δὲ πᾶσι αὐτῶν ὑσῖτος ἐβρίσει ἀναγκαίως), deorſum vergere, vel peſſum ire. In hac vergendi ſignificatione adiungitur ſæpe κάτω. ¶ Interdum eſt cum impetu inclino, ideóque exp. incumbo, ingruo, impreſſionem facio. vt Plut. in Cæſare, οἱ ὑ ἱππεῖς ἅπαντες ἐπὶ τὸ ᾗττημένον ἐβρασαν ¶ Interdum exp. onuſtus ſum, plenus ſum, abundo. vt Il. σ. Ε'ν δ' ἐπίθει ςαφυλῆσι μέλι ἐβρίθοισαν ἀλωλῆ. * Schol. Apollonij factum dicit ex particula βρᾶ. H. Steph. à βαρὺς deductum eſſe arbitratur per ſyncopen pro βαρύθω mutato υ in ι. ¶ Item metaph. polleo. Soph. in Aiace, Μηδ' ὄγκῳ ἄρμ' ἐπ' ἀνδρὶ μηδὲν' ἐπὶ πλέον βρίθε. Hᾶ γὰρ ἐβρίθεις, ἡ μικρᾷ πλέον ἐβρῖ.

Βρίθομαι, idem quod βρίθω, ſum grauis, &c. præt. med. Ε'βρίθεμαι. Il. π. Ὡς εἰ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσαι κλονέωνται ἐβρίθεται ὕδατι χθών. ¶ Item, plenus ſum, onuſtus ſum. Dionyſ. Alex. βεβρίθῃς ἀκάνθαις. Et ἐβρίθην ὀλυρᾷ in Epigr. Ibidem, ἐβρίθησ λιθαρίῃ metaph. Heſiod. in aſp. πάντα δεβρίθαμεν σταχύων.

Βι'βρίθως. grauatè, Heſych. (Hom. Il. ι. & μ.

Βρίθος, ους, τὸ. pondus, grauitas. Ariſt. Βεληχμοσύνη, idem, apud Βρίθυς, ύος, ὁ. ponderoſus, grauis. Il. ε. ἄγχος ὀβριθὺ, μέγα, σιδήρεον.

Βρῖ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α'βρίθης, ους, ὁ ἡ ἐ. pondere ſeu grauitate carens, leuis, apud Euripi.
Α'πορρέω, deg. rauo: vel præ pondere & grauitate deuergo, vt & ῥέω. actiuè & neutraliter capitur.
Διαβρίθω, grauo, onero. Heſych.
Ε'μβριθὴς, ponderoſus, grauis. Plut. de orac. defectu, πὸ ἐμβριθὲς καὶ πολυμερὲς De animi etiam rebus dicitur. vt Plato epiſt. 7 ἦθος φύσει ἐμβριθὲς, mores natura graues. Perſonæ quoque tribuitur, & exp. grauis. item conſtans, apud Plut. in Demetrio, apud Herodian. lib. 3. ἐμβριθὲς καὶ ἥμερον πρόσωπον. exp. ferocem & audacem iuuenem. Apud Phyl. ἐμβριθέστερος ἐπαναστάσεως ἰδίων. exp. aſperius inſurgendum fuit.
Ε'μβριθὴς, ponderoſè, cum pondere. Item metaph. cum grauitate, grauiter, conſtanter. Item aſperè. Herodian. 4.
Ε'μβριθεια, ἡ, grauitas, ponderoſitas. Item metaph. grauitas, conſtantia.
Ε'πιβρίθω, ingruo magno cum pondere, vt Il. ε, Ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος. Et Il. Μή ποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος. Item impreſſionem facio. App. De bello ciuili l. 4. ὅσοι ὑ πολλῶν ἐπιβεβρίκασιν εἰς ἀπιθανοι, πολλὰς ἀποδείξεις, multis vnà impreſſionem facientibus oppreſſus. ¶ Item actiuè degrauo, prægrauo. Chryſoſt. γαστρὸς αὐτὸν ἐπιβρίθων φαυλότητος.
Κατα βρίθω, i. grauiſco. Item onuſtus ſum. apud Heſiod.
Πε βρίθω, vndiquaque grauo & onero.

Σιδηροβρεθὴς, ſerro grauis.
Τ'ανυβρεθὴς, præponderoſus, grauiſſimus. Soph. grauiſſima moleſtia.

ΒΡΙΜΟ'ΟΜΑΙ. βρίμημ, fremo ira, excandeſco. Xenoph. Παρεκάλουν δὲ ἡ ἐβριμᾶτο τοῦ τε Κύρου ὡς ἕκαστος Μήδοις, τοῦ κομιδῇ ἐβριμᾶτο τὸν ἐρημον οἰκεῖος, excandeſcebat, fremebat ira in Cyrum. Item ſanius dicit βριμᾶσθαι eſſe μετὰ πνὸς ἀ'σχάλης ὀφθαλμῶν. Dionyſius exponit ἀσχαλᾶν. * Euſt. deducit à particula βρῖ. Poſſit & à βρίμη deductum videri.

Βριμᾶσχ, etiam dici ex quorundam ſententia refert Euſt.
Βριμηδὸν. cum fremitu, & q. d. fremebundè. apud Nonn.
Βριμηκτὴ, ab Heſych. exp. ἐπίπληξις.
Βριμώδης & Βριμωδυσμὸς, exacerdeſco.
Βριμόω leonis vocem vtor. Heſych.
Ε'μβριμῆσθαι (comp.) vt ἐμβριμᾶσθαί τινι, (q. d. fremere in aliquem) comminari, grauiter interminari. vt exp. apud Matth. & Marcum. Apud Ioh. 11. ἐνεβριμήσατο. exp. infremuit.

ΒΡΙΣΣΟΣ, briſſus: echini marini genus eſt apud Ariſtot. hiſt. animal. l. 4, cuius mentio apud Athen. quoque l. 3.

-ΒΡΟ'ΓΧΟΣ. ου, ὁ, guttur. Galenus tradit Hippocrati eſſe nomen tam aſperam arteriam, vel guttur duntaxat. Autor eſt Gorgias appellat in hirco, quod Varro gurgulionem vocat. Etymologiſtes ἀπὸ τῆ βρῦχᾶσθ deducit.
Βρύγχια (diminutiuoni, forma) aſperæ arteriæ cartilaginis circulares in totum pulmonem diuiſæ. Exp. & pulmonis cauitates, ex Alex. Aphr. Inuenitur & βρόγχια pro eodem.
Βρογχωτὴρ, ῆρος, ὁ, veſtimenti apertura qua collum inſertur inter induendum. ex Ioſepho de antiq. Iud.
Βρόγχος. ου ὁ. idē quod βρόγχος, guttur. Theocr. Ω'ς μάλιστ' ἐπὶ τᾷδε κὴ βρόγχοιο ἥλοιβε. Et pro lagena. ex lib. 2. epigr. ſignificat etiam ὀλίγον πόμα, inquit ſchol. Nicand.
Βροχθίζω, ſorbeo, glutio, voro, helluor, inquit Budæus. Ariſtot.
Βρόχθος & Βρόχθ, quomodo huc pertineant, vide ſuo loco.

Compoſita ex Βρόχθίζω.

Α'μπροβρόχθίζω. idem quod βροχθίζω.
Κατα βροχθίζω, deglutire, vorare. Lucian.

Βρόμος, vide in Βρέμω.

ΒΡΟΝΤΗ'. ῆς. ἡ, tonitrus. vel tonitru. Iliad. φ. Δεινὴ δ' ἐνὶ πᾶσι βροντὴ Διὸς ἐξ οὐρανόθεν. Ariſtoph. in Nub. βροντὴ δ' ἐξέμηκε δι' ἀσφαλοῦς. Et βροντᾶν. num. apud eundem, item apud Xenoph. & cæteros.
* παρὰ τὸ βρίμειν.
Βροντᾶν Ζεὺς. q. d. tonitrualis Iupiter, tonitruum auctor.
Βροντεῖον, ου, τὸ, tonitrus officina, machina in ſcena tonitrum edens, i. fragor tonitrum imitans. Vide Poll. & ſchol. Ariſtoph. item Euſtath.
Βροντίαι. lapis, quidam à tonitru nomen habens. Vide Plin.
Βροντάω, ῶ. fut. ήσω. tono. Od. ξ. Ζεὺς δ' ἐ μεγάλα βροντήσας ἔ πεσε χειρὶ κεραυνῷ. Et βροντᾷ impersonat. tonat. item βεβροντῆσθαι. tum eſſe. Βρόντημα. τὸ, tonitru. Aeſchil. in Prome.

Compoſita.

Αἰολοβρόντης, ου, ὁ, variè ſulminans. Iouis Epith.
Ε'κβροντάω. ῶ tonitru omitto.
Ε'λασιβροντᾶν, à tonitru agitatus, impetu quodam agi. qualis eſt tonitrus. vt ἐλασιβροντᾶν ἔπη apud Ariſtoph. & ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενα.
Ε'μβροντάω, ῶ. attonitum reddo, (in propria ſignific.) Vide βεβροντῆσθαι dicitur qui redditus eſt attonitus. Et apud ἐμβεβροντῆσθαι, attonitum eſſe. i. ſtupidum quaſi fulmine perfactum. Apud Luc. item. εἰσῆλθεν δὲ ὅμως ἀκαιρῶς ἐ ὑπὸ γαλαφωνίας ἐμβεβροντημένος.
Ε'μβροντησία, ſtupor quo percelluntur attoniti. vel qualis eſt attonitorum. Vnde pro veſania ponitur.
Ε'μβρόντητος, attonitus. Item, veſanus. Demoſth. Item ἐμβεβροντῆσθαι ἐδὲ τοῦ λέγειν.
Ε'πιβροντάω. ῶ. vnde ἐπιβρόντητος, Soph. idem quod ἐμβρόντητος. Exponitur etiam vecors, velanus. cui tonitrua moueant cuiêre.
Κατα βροντάω. ῶ. aduerſus aliquem tono. vel tonitru obſtrepo, ſeu attonitum reddo.

-ΒΡΟΤΟ'Σ. Ξ. ὁ, mortalis, vt βροτὸς αὐτῷ. Iliad. α. Sed frequentius βροτὸς ſine adiectione vt Latinè mortales pro hominibus. Odyſſ. β. εἶον δή νυ θεὸς βροτοὶ αἰτιόωνται.
*Quidam deriuant à βίος, vt dicatur quaſi βιοτὸς i. ὁ βίῳ quòd nihil ſit magis fluxum quàm homo. ¶ Βρότος vide in Βροτὸς.
Βρότος. ὁ ἐ ἡ, & Βρότεος, mortalis, ad mortalem ſeu humanum pertinens, humanus. vt βρότεος χρὼς. Heſiod. in diebus. Et tale corpus.

Βροτόω, idem. vnde βροτόωσα ἔργα, Heſiod. humana opera.
Βροτώδ, facio Βροτὸν, reddo hominē mortalē. vnde apud Greg. Naz. in Trag. Χριστὸς βροτωθείς, mortalem fieri. Et βροτωθὲν ἄιδῳ, factus homo. ¶ Item inficio βρότῳ & cruore cruento. vnde Ἐκβεβροτωμένα τὰ ἄρματα, Odyſſ. λ. (Nam. Βρότ. ὁ, ἡ, eſt ſanies, puluerulentus ſanguis, i. puluere permixtus. vt Odyſſ. α. Οἵ κ' ὀστέα φύσαντα μέλαν βροτὸ' ἐξ ἀτελείων. Vnde & βροτέος, ᾶ, ον, ſanioſus, ſanie reſpertus. vt ἵππος βροτόεσσα paſſim apud Hom. & Heſiodum. Et comp. Καταβροτόω, cruore inquino, cruento.)

Βρότος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀμβροτοεργὸς, ὁ, ἡ, ὁ, mortales fanans. Orph.
Ἄμβροτος, (inſerta litera μ, euphoniæ gratia) immortalis. quaſi eſt deorum immortalium. vel diis immortalibus dignus. Exp. etiam incorruptus, diuinus. Dicitur enim θεὸς ἄμβροτος, & ἄμβροτα εἵματα, ἅ ἄμβροτα τεύχεα apud Hom. & ἀμβροτον ὕδωρ. Stobæus apud eundem. Inuenitur etiam ἄβροτος pro eodem. vt in carm. Pythag. θεὸς ἄβροτος. Item pro, fine mortali. nullum mortalem, (i. nullum hominem) habens. vt ἄβροτος ἰωκὴ, apud Aeſchyl. Item ἄβροτος exponitur à Suida, ἄψυχος, ἀνάισθητος, inanimatum, ſenſu non præditum. Exponitur & ἀκατάσκοπος, inhumanum.
Ἀβρότος. ου, ὁ, immortalis. diuinus, idem quod ἄμβροτος, ciuſdemque originis. vt κρῆμνος ἀμβρότοιο, Odyſſ. ε. ¶ Interdum pro, dubius, aut placidus. vt ἀμβρότοισι ὕπνοι, Iliad. α. Et ἀμβρότοιο νύκτας, Il. β.
Ἀμβροσία, ἡ, immortalis, diuina. apud Hō. ¶ Item, ambrosia, cibus deorum, (vt nectar, potus.) vt ex Sapphone, ἀμβροσίας ἐπασεν ἐκπωτὸν & ex Anaxandride, θεαῖσιν τ' ἀμβροσίαις. Quidam exiſtimarunt fuiſſe etiam aliquid liquidam, & de potu dici. vt vicißim, πόκτας de cibo alicubi dictum inuenitur. Et pro quodam ſuaueolēte oleo ſeu vnguento accipi ab Hom. quidam putarunt. Vide Euſt. ¶ Item, flos quidam: vnde ἀμβροσίη, floridus. Vide Euſt. item Dioſc. ¶ Eſt etiam nomen malagmatis contra febres efficacis, de quo apud Paulū li. 7. cap. 18. ¶ Eſt & antidoti nomen apud Celſum l. 5. c. 23. ¶ Eſt & potionis ſpecies, de qua vide Gal.
Ἀμβροσιάω, à quo fœm. ἀμβροσιῶσα apud Hom. vt ἀσπὶς ἀμβροσιόωσα, clypeus circundans ſeu circuntegens hominem, vel vndique tegens.
Ἀμβροσιμβροτὸς, Sparte, virorum domitrix Sparte. Plu. in Ageſil.
Ἀνδρόμβροτος, interfector hominum, vel interfectrix. vt ἀνδρόμβροτος ἀρκυὰ.
Ἀνθρωπόμβροτος, plurimos mortales ſeu homines habens, abundans hominibus. apud Euſt.
Ἀνθρώπόμβροτος, ſeruans homines.
Ἀρπάμβροτος, delectans ſeu oblectans homines. vt πορφύμβροτος ἀοιδὴ, Od. ρ.
Ἀστυβροτὸς, lucens hominibus, lucem hominibus præbens. vt ἐκλιπὼν ζόφον ἀλλοῖον, Od. κ. & apud Heſiod.
Βροτοκτόνος, hominum interemptor, vel interemptrix.
Βροτὸς, quomodo, huc pertineat, vide ſuo loco.

ΒΡΟ'ΤΟΣ, Ionibus eſt ſpecies locuſtarum, teſte Heſychio, qui etiam addit, Cyprios viridem locuſtam vocare βρῶκον. Scribitur & βρῶχος lib. 3. Reg. cap. 8. * Deriuatur autem ἀπὸ τῦ βρύκειν τὸ ἐσθίειν, quaſi βρύκος. vnde & μάστιξ σιτοβίης à Nicandro vocatur.

Βρόχη, vide in Βρέχω. Βρόχθος, vide in Βρύχω.

ΒΡΟ'ΧΟΣ, ου, ὁ, laqueus, Thuc. 2, βρόχος τε ἀφεβάλετες. Proprie eſſe volunt laqueum, i. reſtim ad ſuſpendium, quia circumponitur gutturi, quod βρύχω dicitur. Od. χ, ἀμφὶ δ' πάσαις Δειρῇσι βρόχον ἧκαν. Herodian. 7. Ἀ'ρτησίας ἧς ἐπαφῆκτο ξώνης τὸν τράχηλον, ὃ βρόχος τῷ Σὰ ἀφανίσειεν. A Bud. exp. ἐτiam, tranſcana, tendicula. Idē ex Polluce. interpr. macula retis quatuor modis conſtans: & apud Xenoph. βρόχοι maculas.
Βροχίς, ίδος, ἡ. q. d. laquearis mors, apud Nonn. Θωϋκῆς ὑδάτος βροχὶς, ἐδὲ ὁ. in Epigr. idem quod βρόχος. (χρὼ μόρον.

Compoſita.

Ἀμφιβροχίζω, illaqueo, laqueis implico, ex Epigr.
Ἀμφίβροχος, illaqueati, laqueis implicati.
Βρόχος. ου, ὁ, nexus multos habēs laqueos. Epigr. pro laqueos

---

ΒΡΥ'Κ Ω, mordeo, rodo, mando, apud Ariſtoph. initio auium, Βρύκεσ' ἀπαλὸν ἀσφάραγον μὴ ξηὸ λιπαύχενας. Et Athen. lib. 3. ἐνδάκτοις ἦσι τὸ σῶμα σῶ τῷ κεκλῶσι, βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἰχθύν, mandentem ſeu mordentem dentibus. Item: deuoro, ſeu deglutio & κατεσθίω, apud eundem Athen. l. 7. μεσημέριον ἐρῶν πάλαι, τὰ πεφὰ βρύκειν, καὶ σπανίζειν ἀλᾶς. Et li. 8. βρύκει γὰ πᾶσα τὸ παρὸν. Euſt. βρύκειν eſſe dicit πᾶσθαι τὸ μὴ ἔχειν πεῖ ἑαύτου.
Βρύκασμα. τὸ, morſus, δῆγμα. Nicand. in Ther.
Βρυκόδαις, εδος, vorax. Heſych.
Βρύκω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α'πορρύκω, demordeo, abedo, apud Athen. lib. 13.

Καταβρύκω, commando, comedo. Apud Athen. lib. 14.

ΒΡΥ'Ν, vox infantium, ſeu puerorum adhuc balbutientium quum potum petunt, vt apud Ariſtoph. in Nub. εἰ μὴ γε βρῦν εἰσπτε, ὁ δὲ χοᾶς ἀπ' ἐπεῖν ἐπίσχον.
Βρύω. potito. ſeu ſubbibo. Ariſtoph. in Eq. Αὐτὸς τὸ χοᾶ ἤδη μου βρύων τοῦ κῳθ' ἡμέραν. Ibi. n. Synimachus exp. ὑπονίνων, dicens hoc vocabulum factum eſſe ἐκ μιμήσεως τῆς τῶν παίδων φωνῆς.
ΒΡΥ'Ο Ν, ὁ, τὸ, muſcus. Ariſtot. lib. 8 anim. ἡ φύκος ἢ τὸ βρύον, & algæ ſpecies & muſcus. Βρύον θαλάσσιον, muſcus marinus, alga. ¶ Item, herba lupus ſanctarius dicta, officinis autem lupulus. ¶ Item herba quæ & λειχὼ, quæ ſuper ſaxa naſcitur & rorulentis petris adhæreſcit. ¶ Item, vua. i. fructus populi albæ, ex quo populneum vnguentum conficitur. ¶ Βρύων Democrito dicta etiam ἀ κακόγαλος, teſte Dioſc.
Βρυώδης, ες, ὁ, ἡ, ὁ, muſcoſus. Item, mollis, friatilis, fluxus, Galen. ad Glauc. lib. 1. Βρυώδη ἢ διαῤῥέουσαν σαρκα cos habere dicit qui facile afficiuntur medicamētis vel ſanguinis miſſione. Eidem Gal. lib. 3. Meth. med. Σαρκώδης dicitur quod molle nimium eſt, & more algæ fragile, vel potius in morem algæ cedens.
Βρυώδ, q. d. muſco oppleo, ες, ωθείς, i. muſco oppletus, muſco obſitus. Ariſtot. de color. 386.
Βρυόεις ὁ ἐντ, ὁ, idem quod βρυώδης, muſcoſus.
Βρυωνία, ἡ, bryonia, vitis alba, Dioſc. lib. 4. cap. 184. Rurſum l. 3. cap. 140, tradit τὸ φύλλον ſiue ἀκίδα vallē à nonnullis Ἀγριάμπελος vocitari: & quod in eius genere Σπιλογόνου vocatur, φύεσθαι ἐν πέτραις ἀσκαρεῖ ὄρεσι. vnde & nomen ei impoſitū eſſe videtur.
Βρωνία, à Nicand. in Ther. dicitur bryonia, i. vitis alba.

ΒΡΥ'Τ Ο Ν, τὸ, ſiue Βρύτος, ου, ὁ, genus potionis ex hordeo, vinū hordaceum, ceruiſia. Athen. enim l. 10. τὸν κρῖθὲν ὀνόμασι ἀ nonnullis vocari Βρύτον ait, nimirum Aeſchylo, Sophocle, Archilocho ibidem Hecatæus Pæonas dicit πίνειν Βρύτιον ὕδωρ κεκραμένον. vt Theophraſtus quoque hiſt. plant. lib. c. cap. 10. ἐν Βρύτῳ τῷ ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἐκπωτῷ in bryto hordaceo decoquunt.

ΒΡΥ'Χ Ω, F. ξω, frendo, ſtrideo. vt βρύχειν ὀδόντας, frendere dētibus, act. Ap. 7. Apud Apoll. Arg. 2, βρύχουσιν, *abſolutè*, frendentes. Dicitur apud Hom. de fluctuum ſtrepitu. Il. ρ, βρύχιος μέγα κῦμα. ¶ Item βρύχειν (aut cum Etym. βρῦχειν) Athenienſes dicebant eos qui febricitabant Hinc βρυχιᾶν. febris.
Βρύχιος. ον ὁ ἡ ὁ. frendens, fremens, vt apud Apollon βρυχίοις ἀλέξω. Vide & in Βρύχω.
Βρυχμίζω. ῶ, ſtridor dentium, Suid. Heſychio eſt etiam.
Βρύχμος, quidam exp. cum ſtridore dentium. Alij exp. ſtrictim. Aſſ. ex Epigr.
Βρυχώμαι, ῶμαι, rugio, propriè de leonibus. ſed dicitur & de nonnullis aliis feris.
Βρύχημα & Βρυχηθμός, rugitus.
Βρυχὴ, idem apud Apoll. Βρυχηδὸν cum rugitu. Item cū fremitu. in Epigr. Βρυχηθῶ. rugiens.
Βρυχανδόμαι, άσομαι, apud Nic. ſchol. exp ciulo.

Compoſita ex præmiſſis ex Βρύχω.

Ε'μβρύχω, exp. infremo. Aſſ. ex Epigr. ἐμβρύχων ὀδόντας.
Ε'κβρύχης, valde mugiens. Heſiod Theog. v. 832. Ταῦρε ἐκβρύχιε μάχᾶ. ἄκρατον. Dicitur etiam ἐκβρυχιᾶν. vt ἐκβρύκιος. Suid. ex Epigr. de tuba. ἐκβρύχων πανσυρίγων καλάδων, quod exp. πολυήχων.
Καταβρύχω, pro βρύχω de leone dictum in Epigr.
Πε βρύχομαι, exp. circumfrendo.
Τ'υπτοβρύχω, idem quod βρυχιῶ. Apoll. Arg. 2.

Compoſita ex Βρυχάομαι.

Α'ναβρυχάομαι, infremo, fremitus ſeu rugitus edo. idem quod βρυχάομαι. Apud Suidam accipitur *pro*, cum fremitu & rugitu defleo.
Ε'κβρυχάομαι, πόμαι, rugio, vel vehementer rugio.
Τ'αβρυχάομαι, valde rugio ſeu mugio.

ΒΡΥ'Ω, F. σω, ſcateo, ſcaturio, pullulo. Ariſtot. de mundo, ἐξῆς ἢ ἐπὶ φυτοῖς βρύουσι καὶ ζώοις πηγαῖς τε καὶ ποταμοῖς, i. ſcatens, inquit Bud. Dicuntur etiam βρύειν, & πηγὴ βρύει τὸ γλυκύ. apud Baſil. Item cum dat. βρύει ἡ πηγὴ ὑδάτων. Cum quo caſu ſignificat & circūfluo, diffluo, plenus ſum. vt apud Ariſtoph. Βρύων μακρότητι ἢ φορτότητος. Sic πόλεις πᾶσι ἐβρύουσι χρυσίου. Liban. ad Baſil. Et in vet. prouerbio, (quod à Plut. & Galeno aliisque multis refertur) ἄλλων ἐκβρύει, αὐτὸς δ' λιμῷ βρύων. lungitur & accuſ. vt apud Greg. εἰ λέγοιμι τὰς τῶν πλησίον ποιηρίας, ἀπαξιώσῃς ἢ τῆς κακῆς ὕλης. Sic in lac. epiſt. ca. 1, πηγὴ βρύει τὸ γλυκύ. Abſolutè etiā ponitur: vt quum βρύειν terra dicitur, germina emittēs. Xen. ὅτε καὶ ὁ χῶ ὑρηκμάζων πάντα τὰ ἐν ἔαρι βρύει. Et βρύουσα ἄμπελος apud Dioſcor. pubeſcens vitis: Item φυτὰ βρύοντα planta pullulans. Sed βρύειν propriè dici de florente olea, ex quorundam ſententia tradit Euſt. Vult. & Poll. dici μάλιστα ἐπὶ βρύσει, q. d. ſcaturitio, apud Euſt. (ἐλαίῳ.
Βρυάζω, pro βρύω, apud Euſt, ab Heſych. exp. θάλλω. Affertur & pro γαυριᾷ, ἡδομαι.

Composita.

Α'ναβρύω, saturio, subsilio. Hom.

Ε'μβρυον, τό, (q.d. τὸ ἐντὸς τῆς γαστρὸς βρύον) infans vtero conclusus, infans qui in vtero gestatur. Lucianus, ὁ ἔτι ἐκείνη ἐχόμενος τῇ ὑστέρᾳ. Et passim apud Dioscor. ἔμβρυα κτείνει, & ἔμβρυα ἀζῇ vel κατασῇ, item πεσσοὶ εἰς ἔμβρυα ἐκβάλλει. ¶ Et generaliter, fœtus qui est in vtero. Dicitur enim & de brutis, vt ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ ὑστέρᾳ ἔμβρυον, apud Aristot. ¶ Apud Hom. dicitur pro βρέφος, de fœtu qui à paucis diebus ex vtero prodierit: Odyss. 6. de brutis, ἐρίφοις δ' ἅμα λοχὸν δὸς ἢ μηκάδα δίψας. Πάσσε δὲ μείξασ' ἢ ὀπὸ ἔμβρυα ἔλεε λιμόν. Aristot. de auibus etiam exclusis ἔμβρυον dicit Phocyl. Ἐρίφου δ' ἔμβρυον pro solo ἔμβρυον dixit.

Ε'μβάλλω adiectiuè (vt καὶ λαμπὰς ἐμβάλλουσα in Hippiatria, σκύλακας λαβὼν ἔμβαλον κρατῆρος μὴ πίνουσας.) Item genitalis, vel prolificus, vt Bud. vertit apud Theophrast. de caus. pl. libr. 1. cap. 1. δεῖ γὰρ τὸ μόνιμα βλαστὰ καὶ ἔχειν τὸ δεῖ τοῦ ἔμβρυον ὑγρότητα, humorem prolificum, vel σύμφυτον, inquit Bud.

Ε'πιβρύω, pro ῥέω, fœteo, plenus sum. Aleiphr. Βυμιᾶσι κρίμνα. μελίσσαις πᾶν ἡμῖν πολὺν ἐπιβρύσασα.

Περιῤῥυτίδωτος, ὁ, ἡ, e fonte scaturiens.

Βρύω, &c. vide in Βρύκω.

B P Υ Μ O Σ, ὁ, grauedo lentia, fœtor. apud Dioscor. idem ὄζη, & apud Cyrillum, οἱ δίκροοι ἅλες ὄζειν. οἱ δὲ ὑπερπαλαιοὶ ζέουσι καὶ βρυωδιῶσι. * Videtur factum esse per contractionem pro βρεμύωμος à βρεμύω, ὄζω seu ὀδμάω.

Β ρ ῦ γ μ α, τό, fœteo. Idem Cyrillus, πῶς ἐρωῶσι τῆς ἀκροθώρακος τὸ σῶμα καὶ τὰς λαγόνας ἐμπύου τοῦ βρύγματος.

Βρομώδης, ὁ, ἡ, graueolens, virus redolens, fœtidus, sæpe apud Dioscor. & Athen. Βρωματώδης pro eodem aff. ex Dioscor. l. 4. c. 247.

Compositæ.

Α'βρόμυρος, vt ὄδωρ ἀβρόμυρον apud Athen. qui opponuntur τοῖς ζέουσιν. Item mare dicitur apud Dioscor. ἄβρομον γίνεσθαι, i. virus deponere & fuliginem, vt interpr. Bud.

Υ'πόβρομος, q.d. subuirosus, aliquantulum fœtidus. vt ὑπόζεμα & τὸ ὑπόβρομον, qui est odore subuiroso.

B P Ω' Σ K Ω, & Βιβρίσκω, & Βιβρώσκω, Fut. comedo, depasco. Il. χ. Βιβρωσκὰς κακὰ φάρμακ' ἰδὲ δῖτα μιγῆναι σίτῳ. Callim. hymno in Iouem, ὅθι ἡ γλαυκὴ κυμβίον ἔβρωσεν. Il. η'. Μῶν βιβρῶσθαι Πελάσγιόν τι κρέας. In passiua βιβρωμένα, comesta, adesa. * A βίβω lit ἔσπω, vnde ἐρώσκω, & ἐπίβρωσκω.

Βρῶσις, cibus, edulium, esca. Xen. Pæd 4. Item quod exesum & erosum est Dioscor. lib. 1. cap. 142.

Ἐρωσιμόζω, cibum do. Greg.

Βρῶμα, cibus. τροφή. Odyss. κ. ἰδίως ἐρώσιμα.

Βρῆσις, ἡ, cibus, & ipsa comedendi actio. Hom. & Xen. Item adesio & erosio. vt Matth. 6.

Βρωτὸς, ὸν, ὁ, ἡ, edulus, esculentus, qui comedi potest.

Βρωτεία, esurio, edere cupio.

Βρωτὴρ, ῆρος, q. d. comestor, qui comedit. vt βρωτῆρες ἐξέτασις. Nic.

Βρωτὸς, ὸς, ὁ, qui comedi potest, vescus, edulis, esculentus. apud Athen. In genere neutro ῥωτὸν vt frequentissime pro edulibus seu esculentis capitur. Βρωτικὸς, ἡ, ὸν edax, cibi auidus.

Ἐρωτύς, ύος, ἡ, cibus, esca, ll. τ. Odyss. ε. Βρωτύν, apud Athen. pro pane furfuraceo.

Βρωσιόμωρ ὄψον, esca m appeto, vel escâ apperens & famem sentiens rudo, aut præ fame rudo. de afinis enim proprie dicitur. Vide Paus. apud Eust. vide & Etymol. Suid. Schol. Aristoph. Affertur & τρώ, fœteo: & dici traditur proprie de leonibus & hircis & similibus male olentibus.

Ἐρώσιος, ruditus. Poll.

Βρωσιμώτης, ου, ὁ, q.d. ruditor. Nic. Pro eodem & Ἐρωσιόπωρ dicitur ab eodem Nic. habetur & βρεμητὴς apud etym.

Composita: ac primum cum præpositione.

Α'ναζρώσκω, (pro quo & ἀναβιβρώσκω dicitur) corrodo, exedo.

Α'ναζρώσκομαι, vel ἀναβιβρώσκομαι, exedor, corrodor, vnde ἀναβιβρωσκόμενος ἕρπης dicuntur à Gal. qui & κατεσθίμενοι.

Α'ναβρωσις, corrosio vel exesio. Alex Aphr. ἀναβρωσιν ἰσχάδος.

Α'ναβρωτικὸς, corrosiuus, exesiuus, corrodendi seu exedendi vim habens, vt apud Alex. Aphr. ἀναβρωτικῆς κρασέως.

Α'ποζρώσκω, comedendo absumo, abedo. Α'ποβρωθεὶς, exesus, erosus, Epigr.

Διαβρώσκω seu διαβιβρώσκω, peredo, vnde διαβιβρῶσθαι, peresumesse.

Διάβρωσις, peresio, erosio. Act.

Διαβρωτικὸς, peredendi seu erodendi vim habens. vt διαβρωτικὴ φαρμακεία.

Ε'κβρώσσω, edulium quod editur. A Soph. in Thrach. scobs seu scobes metaphorice dicitur ἐρίων ἐκβρωσις, q. d. edulium vel esca ferræ, seu quod ferra comedit.

Ε'μβρώσσω, exp. ientaculo. Itè erosio. seu idipsum quod erosum est. vt ἐμβρώματα ὀδόντων apud Dioscor. causernæ dentium.

Ε'μβρωματίζω, cibum edo. idem quod ἐρωσιτίζω.

Ε'πιζρώσκω, insuper comedo. Callim.

Κατεζρώσκω seu κατεβιβρώσκω, deuoro, deglutio. Hyperid. τὸν ἔντερα κατεβιβρωκότα.

Κατάβρωμα, esca, cibus.

Περιζρώσκω circumcirca adedo, circumrodo.

Περιέρωσις, erosio in ambitu, circumrosio.

Προζρώσκω antè comedo vnde προζρῶσθαι, antè comesus.

Τραγάλιον, q.d. fugedo, aliquantulum edo. vnde τραγαλίζω, laboriosus est.

Aliud genus compositorum, cuius præpositionem.

Α'ζρωτος, ὁ, ἡ, ὸν, non exesus, non adesus. In Anthepigr.

Α'βρωσία, ἡ, cibi penuria, Poll.

Α'ζρωτος, ὁ, ἡ, non exesus. vel qui exedi non potest, vel solet. cariem & teredinem non sentiens. Dioscor. ¶ Item, qui esculetus, nõ aptus esui. Plut. symp. 3. Αἰθ. & πρὸ τοῦ πάντων ἄζρωτον Sophocles vocauit quod Hom. ἀδηφάγον vertit Eust. At Hesychius dicit esse cochlear quo agitur in olla pulmentum quodam ἄβρωτον dicta siue ἀδηφάγον.

Α'λίζρωτος, al. comedeus, ὁ ἅλας ἐσθίων. Item à mari exesus, quo dicitur ἁλίζρως.

Α'νδρόζρωτος, hominum vorator.

Βίζρωτος, ον, ὁ, magna fames. Item tristitia, acerbus dolor. Plut. & Nicand. in Ther.

Εὔζρωτος, qui comedi facilè potest, vescus, edulis Athen.

Ἡμίζρωτος, semiesus, semiadesus. Epigr. Ἡμιζρωτος, idem. Ἡμιζρωτὸς χόλος, apud Xenoph. anab. 2.

Θοιναζρώστης, à teris vorator.

Θηριόβρωτος, corrosus & exesus à vermibus qui σῆτες dicuntur.

Ἱππόβρωτος, ab equis deuoratus. (Theocr.

Ἰχθυόβρωτος, à piscibus depastus aut depascendus. Plut.

Κυνόβρωτος, à canibus exesus.

Λυκόβρωτος, à lupo manssus aut rosus aut morsus. Plut. in Sert.

Νεόβρωτος, modo pastus, qui non ita dudũ cibum sumpsit. Eustath.

Οἰωνόβρωτος, ab auibus deuoratus, quem alites depasti sunt. apud Hesych.

Παιδόβρωτος, puerorum vorator. Saturni epith. Eust. (cod.

Σητόβρωτος, à tinea adelus vel comesus, à σὴς τινός, tinea. Σιδηρόβρωτος, ferrum edens, seu ferrum adedens. Cotis epith. apud Soph in Aiace.

Σκωληκόβρωτος, à vermibus exesus seu erosus, corrosus à vermibus. Act. Ap. cap. 22. & apud Theophr.

Τερεβρώτης, pilos arrodentes. Ita dicuntur tineæ, teredines id genus animalcula. Aristoph. in Acharn.

Ὠμόζρωτος, qui crudus comeditur. Nic. Alex. apud Eund. Hesych. fin. λέσχαι ὠμόζρωτοι.

B T A Σ ι ν ό, bubonis nocturna, de qua Aristot. hist. anim. Dion. in hist. Rom. Εἶνα ἐβδόμῃσι τε πέσῃ ὀλοὴ, ταῦλε ἐπ' Ἀχαιοῖσι. Βύζος seu Βύσσος est τὸ βύβλινον, i. bubonis. quem genere & gemellari carmine dicunt Latini poëtæ, bubulare. Dion. ἐβύσσησε πᾶσα πόλις, ἐβύζησε. Aliam signif. vide in Βύβλος.

B Y' B A O Σ ι ν ό, papyrus Aegyptia. Item, herba quædam ex papyro. Vide Eust. & Suid. Quoniã autem chartæ ex papyro fieri solebant, ideo βύβλος pro libro accipitur, sed frequentius & βίβλος: de quo vide suo loco.

Βύβλινος, ἡ, ὸν, papyraceus. Exp. & cannabeus. Item scirpeus. Κάννα βύβλινα apud Herodot. Apud Hesiod. in Erg. βύβλινος οἶνος, vinum ex Byblo ciuitate.

Βυβλιοχάρτης, papyracea charta in qua nihil scriptum est. Cicero, funiculus nauticus, nõ tamen ex byblo (i papyro Aegyptia) confectus, sed ex herba ei simili.

Βυβλάριον, diminut. chartula ex papyro. in Epigr.

Βύβλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Βύζλιον, Βύζλος, vide in Βύω.

B Y Θ O' Σ, ὁ, fundum, ima pars, imus gurges. Soph. οἱ δ' ἐπὶ πυθμένι. Et ἐκ βυθοῦ, funditus. Metaph. apud Plut. in Fab. ἐκ βυθοῦ τῆς καλλίστης τὴν συγῆν ἐκείνην.

Βύθιος, qui est in profundo, profundus. Luc. Et Βύθια τὰ ἐν τῷ βυθῷ in Epigr. quæ sit sub fluctibus. Et τὰ βύθια, aquatilia.

Βυθίως, sub fluctibus.

Βυθίζω, in profundum iacio, demergo. Polyb. 2.

Βυσσὶς, Ionice, idem quod βυθὸς, apud Herodot. inquit Suidas. εἰς βυσσὸν χωρεῖν, pessum ire. q.d. in imum gurgitem delabi.

Βυσσόθεν, ex profundo, ex imo.

Βύσσωμα, τό, profunditas. Ex Epigr.

Composita.

Κῆρυβδος, ὁ, ἡ, ὸν, profundissimus. Propriè, fundo carens. Plato in Parmenide.

Α'βυσσος, ὁ, ἡ, ὸν, idē. vt λίμνη ἄβυσσος, Aristoph. in Ran. lacus profundus palus fundo carens, immensæ altitudinis seu profunditatis. Itidem ἄβυσσον βάθος, immensa profunditas. Strab. lib. 17. ἄβυσσα χάσματα apud Eurip. in Phœnissis. & ἄβυσσοι πόντου apud Aeschylum. Quidam tamen non à βυσσὸς deducũt, sed à σύω (tego, operio) & α intendendi vim habente, vt sit locus qui à multitudine aquarum operitur. ¶ Item (*substantiuè sumptum*) abyssus, vorago aquarum. Aliquoties extat in nostro testamento.

Ε'μβύσσω

ἐμβύσσω, idem quod ὑβίζω. vt ἐμβύσσει πέτρα. in Epig.

κατεμβυθίζω, idem quod βυθίζω. Hippocr. in Demag.

Τ K A' N H, ἡ, buccina. Suidæ ὄργανον μουσικὸν : qui Mosen dicit βυκάνην τὴς σάλπιγγα ἑρμηνεῦσαι.

Τρομπίζω, buccinam inflo, buccina cano, buccino.

Τρομπίτης, ὁ, buccinator: apud Dionys. Halicarn. Apud Polybium verò legitur & Βυκανίτης lib. 2.

Βυκανιστὴς, idem quod βυκανίτης.

T'N Η Σ, ὁ, Aetius lib. 10. cap. 39. esse dicit hordeum madefactum quod germen emisit: deinde cum lupulis enatis tostum est. Euphorion verò βυσσὸν appellat mare: vt πολύτροπα βύσσοιο ῥεέθρα.

T'P Σ Α, ὁ, corium, pellis. vt Ζώνη, Σίφων. Dioscor. bubula coria. Plu. in Alex. Σίφωνα καὶ ὑγρὰν ἢ κρατικλείσασαν, idē τὸν ἐκ Λακεδαίμονος εἰς Σίφωνα ὑγρὰ πέμψαντα κατεπόντισα, i. in culeum. * Forsan ἀπὸ τοῦ βύω.

Τρσινος, ὁ, ἡ, coriaceus. Apud Aristoph. Σύριττα λῶμα, exp. flagellum.

Τρσεύς, coriarius. Act. 10. (lium.

Βυρσεύω, corium concinno seu apparo.

Τρσόω & τρσόομαι, corio contego.

Τρσίον (diminut.) corium, pellis, δέρμα, Hesych.

Composita.

Ε'ὐβυρσὴς, ὁ, ἡ, non concinnata pellis.

Ἐπιβυρσεύω, idem quòd Συρσεύω, apud Thucyd. 7. τὰς τῶν ἀσπίδων ἢ τὰς τέγας ἀπὸ τῶν πολλῶν κατεβύρσευσαν.

T' Σ Σ O Σ, ὁ, byssus: lini quoddam genus apud Indos. teste Pollux lib. 7. * At βυσσὸς vide in Βύθος.

Βύσσινος, byssinus, qui ex bysso est. vt Βυσσίνη σινδὼν apud Herodot. Et Βύσσινα ἐσθήματα apud Plu. Apud eundem Βύσσινα ῥήματα, exp. grauia atque ornata verba.

Τ'N Ε, ἔσω, obturo, obstruo. Bud. ex Athen. ἔβυσσε σῦκα τῷ σέβατι. ¶ Item, impleo. * Est etiam tertio, vnde ἐπίβυσις.

Βύσμα, obturo, &c. Dioscor. lib 5. ca. 31. πρῶτα γίνεται βύσματα, foramen lineo obturatur. Itè impleor. vnde ὑπνωτικὸν ἀσκευτίου βύσμα μέγιστον, Od. θ'. Apud Herod. ἐβύσατο τὸ σῶμα. exp os turgidũ erat.

Βύσμασις, q. d. obturamentum. Et pro genere marsupij seu peræ, Poll. Βύσσα pro eodem. (σακκίον.

Βυσσὶς pro βύσσινος, appletus, refertus. ex Aristoph. τὸ βυσσὶν ἐσθῆτος.

Ἐμβύω, idem quod βύω (vnde & deriuatum est) confertim impleo & veluti intrudendo. * Budæus tradit esse etiam τῆς ἐριουλκίου, vagire. Aliam signif. vide in Βύω.

Βύζω, confertim densè more τῶν ζυγίων seu ζευγνυμένων. apud Artianum & Thuc lib. 4.

Βύκτης. Homerus appellat ventos qui velum implẽt & distendunt turgido suo flatu, vt refert Etymol. vel qui mugire & murmurare videntur Od. κ.

Βύω quoque dicitur pro βύω, confercio, oppleo, obstruo. Aristophanes in Pace, Χρυσίῳ τοῦ στόμα πανύστατον τοῦτον τὸ σῶμα.

Composita.

Α'κρόβυστος, ὁ, ἡ, (q.d. in extremitate tectus, i. extremam colis partem tectã habens) præputiatus, præputium habens. Chrysost.

Α'κροβυστία, ἡ, præputium. cui opponitur ἀκροποσθία, ad Rom. 2.

Α'ποβύω, obstruo. Suid.

Ε'μβύω, idem quod βύω.

Παρεμβύω, (*Decomp.*) q. d. interobturo. Item interfarcio & per media spacia inculco, apud Luc.

Ε'πιβύω, obturo, obstruo. Aristoph. in Pluto, τὸ στόμ' ὑπενύσας κέρμασι τῷ μισθῷ. (Lexiph.

Ε'πίβυσμα, obturamentum, vel obturatrix, obstructrix. Luc. in Lexiph. Συῤῥίζουσι. dicitur vel obstructus τοῦ κυλίκιος, & fordibus autium, vel cui οἱ κυλίκιοι, aurium foramina & auditorij meatus obturati sunt. Luc. in Lexiph.

Νεβρεμὲς, mente refertus. Νεβρεμένως, exp. prudenter. Per iocum ficta ab Aristoph.

Παρεμβύω, inculco, infercio, & quidẽ iuxta seu præter alia. Luc. in Lexiph. ζωμίοις ἢ τῷ ἀπὸ μὴ ἐσθιόντος αὐτὸ πω ἡδὺ τὸ ὑποψῦχον μηδ' ὅπως ἐσθίειν. Sic idem rursus κρεπίδι ἀπὸ ἐβύσθυνον. Et inter comedendum ἐβύσθυ τοὺς ἐνθένδε, qui buccas inculcat ori.

Παρεμβύσματα, id quod aliis infercitur, inculcatur, intrudi tur, vt τὰ ἐν τοῖς ὑστέροις ἐσβύσματα, ea quæ magnis farcinis inferciuntur.

Παρεμβύω κλίνη, Hesych. dicitur lectulus, quoniam maiori lecto velut inculcatur. Item ἐμβύσσω, occultus, latens. vt apud Synes. de insomn. εἰ τι περίσσιον ζῆς ἢ ἐνθένδε ἐν ἐσβύσσοις αὐτοῦ τι καὶ τρέφεται, in occulto tetrax marisue loco. Propriè verò in coniugio ἐσβύσσω, sedere vel ἐν ἐσβύσσοις dicitur is, qui aliis coniunx velut intruditur à coniuratore, aut qui superueniens seipsum intrudit, vt οἱ ἐσβύσσοι & οἱ ἐπεισακτοποιήσαντες, interdum etiam familiares. Plut. symp. lib. 1. Probl. 2. ὁ Λεμπρίας ἐν ἐσβύσσοις καθεύδων.

Περιβύω circũ obturo. Apud Luc. in somn. ὑπαυχένια περιβύσαντες ἑαυτοῖς καὶ ὦτα δήσαντες, exp. ceruicalia illi supponentes.

Περιβύσσω τὸν λύχνον, emungere lychnum ardentem & elychnii promeueres. Poll. à ἐσθίω. Vtitur Aristoph. in Velp.

Α'ζυγος, quomodo huc pertineat vide in compos. ex Βυδός.

Σιτώνη, vide suo loco.

B Ω' Λ O Σ, ὁ, ἡ, gleba. Geopon. ἔτιον οἱ ἐδῶλοι θλασσόμενοι ἄχρι ἐπιφανείας τὸν κονιορτόν. Pro quo Columella, quum omnis gleba refringitur & resoluitur in puluerem. Theoph. li. 5. c. 13. θλάσσειν τοὺς ἐδώλους, diffundere glebas. Xen. Pæd. 8. ὡς ἐκεῖνο γε ταυτηγὶ τῷ ἐδώλῳ αἰσχρόν. ¶ Et ἐδῶλος Ἀρμένιος, apud medicos gleba Armenia, seu bolus Armeniaca lapis colore pallidus, friabilis velut calx & after Samius. De qua Act. lib 2. ca. 12. Vide & Βωλίτης. ¶ Synecdochicè pro agro seu fundo capitur. Synes. epist. 58. πᾶσι πατρῴοις ἐδώλοις ἐπιστατῶν τοῦ συγκλήρου σπουδῆς ἐξίω. ¶ Metaphoricè massam significat, vt ἐδῶλος στόρθυγος. Eccles. cap. 21. Et βῶλος χρυσίου. Apoll. Rhod. schol. ex Euripide citat pro sole. ¶ Περίτος ἐδῶλος, & σφύρος, & sic deinceps, in nauì quid sit tradit Pollux lib. 1. (rens.

Βωλαίδης, ου, ὁ, ἡ, glebosus seu glebaceus. & glebæ speciem gerens.

Βώλαξ, ακος, ὁ, gleba. idem quod ἐδῶλος. Βωλάκιον, ου, τό, glebula. Bud. ex Strab.

Βωλοειδὴς, ὁ, ἡ, glebula. idem quod βωλάκιον.

Βωλίτης λιθίας, Hesych. dici scribit lateritias domos: coquuntur enim lateres è gleba q.d. glebaceos nidos, domicilia è gleba.

Βῶλος, ου, τό, idem. Aristot.

Βωλώδης, glebæ modo.

Βωλίτης, ὁ, boletus, fungi genus sic dictum quòd conuolutum sit & quasi globosum: (voluam enim, vt scribit Plinius, terra prius gigni, ipsum postea in volua, ceu in ouo est luteum) vel à colore & ἐδῶλος, hoc est, rubricæ illius qua pictores aurum operibus suis inducunt.

Composita.

Α'βρόβωλος, ὁ, ἡ, qui crassis ac grandibus glebis est, vel plenis glebis. Dioscor. lib. 1. cap. 81.

Βραχύβωλος, paruas seu paucas glebas habens. Epigr.

Εὐβωλος, globosus, admodum globosus. Il. φ.

Ε'υβωλώδης, ες, ὁ, ἡ, idem. Il. α.

Κλασίβωλος, glebas frangens. Epigr.

Μακρίβωλος, qui longis est glebis, cui opponitur μικρόβωλος.

Μεγαλόβωλος, qui magnis est glebis.

Μελάμβωλος, γῆ, terra nigris glebis, ideóque fertilis. Opp. de venat.

Μικρόβωλος, qui paruis est glebis. (nat. lib. 3.

Ο'λεσίβωλος, glebas perdens. glebis nocens.

B Ω' M O' Σ, ὁ, basis, seu (vt Eust. explicat à βάω deducens) κτῆμά τι ἐπὶ τῶν θεῶν καὶ ἀνάθημα ἐπ' ὀνόματι θεοῦ τινος καὶ τιθέμενον Odyss. ν. χρύσειοι δ' ἄρα κρητῆρες ὑπέμμενον ἠδὲ βωμοὶ ἑστασαν ἀθρόοι ἀλλήλοισι δαίτας μὲν χρεῖν ἔχοντες ¶ Item, ara. Eurip. in Hecuba, ἐπὶ σοῖς βωμοῖς Et Herodot. Σωμοὺς πεπιθεῖν, aras erigere. Synecdochicè capitur & pro ipso templo, apud Soph. in Oedip. tyran. ἐρᾷς μὴν ἡμᾶς πλίνοις ἐφεδρεύειν βωμῶν ἐπ' ἔσχατα αἰσθομένους δαίτας ἐπὶ ξένοις ἔχοντας. Βωμοῖσι τοῖς σοῖς.

Βώμιος, ὁ, καὶ ἡ, q. d. altareus. Euripides, βώμιοι ἐφέδραι, q. d. foci altarei. Apud eundem Θώμιξ ἱππόκρατες, aratæ præfecti.

Βωμὶς, ίδος, ἡ, (*diminut.*) q. d. arula. Herodot.

Βωμιστεία, ἡ, quæ ad aras facta peragit, sacerdos fuit sacerdotissa, Nicand. in Alexiph.

Βώμωσις, ως, ἡ, aræ extructio. Hesych. (ara capitur.

Βωμοῦς, ὁ, ὁ idem quod Σωμοκόλαξ, sacrilegus. Item, pro parua

Βωμοκατυμα, τό, fcurrile factum aut dictum. Hesych.

Composita.

Α'μβωμοῖς, Aeolica syncope poetæ dicit ἀλὰ βωμοῖς, ad altaria. Il. θ. Α'μβατα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει i. ἔτιθει αἰεὶ Σωμοῖς.

Α'πόβωμος, ὁ, καὶ ἡ, ab aris alienus seu remotus, profanus. Hes.

Ε'πιβώμιος, ὁ, καὶ ἡ, altari impositus. Greg. Ἐπιβώμιον πῦρ αἰώνιον. ignẽ super ara accendens. Et ἐπιβώμιον μέλος, carmen ad aras.

Ε'πισωμίζω, ad aras sacrifico. Hesych.

Ο'μοβώμιος, ὁ, καὶ ἡ, cui ara cum alio communis est, idem quod σύμβωμος. Thuc. lib. 3. Θηβαῖοι δὲ ὁμοεθνεῖς καὶ κοινοὶ τῆς Ἑλλάδος ὄντες ὁμόβωμοί τε.

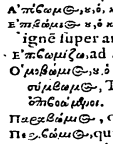
Παρεμβώμιος, qui apud aram est, qui à latere aræ est. Soph. in

Περιβώμιος, qui circum aram est. (Oed. tyran.

Σύμβωμος, qui in eandem cum alio ara collocatus est, eiusdem aræ particeps. Bud. in lex.

Βᾶξ, βᾶκος, vide in Βάξ. Βάκτις, βάκτρον, vide in Βάκω seu βάσκω.

Γ

, Tertiæ apud Græcos literæ nota est, signum idem numeri ternarij: at præfixam à sinistri lateris ima parte habens acuti accentus notam, trinarium millenarium significat, hoc modo, Γ, seu γ.

Γ A Γ A' T H Σ λίθος, gagates lapis: nomen habet loci & amnis Gagis, Lyciæ, teste Plin. lib. 36. cap. 19. De eodẽ multa Dioscor. l. 5. c. 146. & Orpheus in poematio περὶ λίθων. Item Alex. Aphr. Probl. l. 2. quæst. 64.

ΓΑΓΓΑ'ΜΗ, Hes. sagena, seu rete piscatorium. Idem & γάγγαμον dicitur & γαγγάμων. Vide Poll. lib. 10. cap. 3. & lib. 2. Ponitur & pro omento, quoniam neruorum plexu refert piscatorii γαγγάμοις figuram. (nans.

Γαγγαμεὺς, qui rete ipsum in aquam iniectum extrahit, pisces ve-

ΓΑΓΓΙ'ΤΙΣ λίθος seu γαγγίτης, gangitis gemma, quæ in Gange fluuio Lyciæ reperitur.

Ε'γγαγγὶς πέτρη, idem. Nican. in Ther. Α'λλοτε δ' ἀζαλέην καίων ἐγγαγγίδα πέτρην.

ΓΑΓΓΛΙ'ΟΝ, ου, τό, nerui præter naturam contortio. Vide autorem definitionum medicarum qui Galenus esse creditur. Paul. Actuar. & Poll. lib. 4. Vide & Cels. lib. 7. cap. 6.

γαγγλιώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, ganglio similis, qui è gangliorum genere est. Hippocr. de artic.

ΓΑΓΓΡΑΙ'ΝΑ, ης, ἡ, gangræna: partis alicuius mortificatio cui nisi opportunè succurratur, non modo pars ipsa quæ laborat, sed & aliæ vicinæ partes, ipseque totus homo denique intereat. Vide Gal. comm. 7. in Aphor. Hipp. sect. 7. art. 50. de tumoribus, cap. 8. Paul. Aegin. lib. 4. cap. 9. Actuar. περὶ διαγνώσεως παθῶν lib. 2. cap. 30. Cels. lib. 5. cap. 26. * Etymologus esse dicit πάθος διαβρωτικὸν σαρκῶν, deriuatū esse tradens ex γράω significante ἐσθίω, per diplasiasmum.

γαγγραινικὸς ὁ, ἡ gangrænicus, gangrænæ similis.

γαγγραινοῦσθαι, gangræna laborare, aut gangræna corripi. Diosc. lib. 1. cap. 18.

Γαγγραίνωσις, εως, ἡ, dicitur αὐτὸ τὸ γαγγραινοῦσθαι. Hippocr. de fract. Gall. comm. 2. in eum librum.

ΓΑ'ΖΑ, ης, ἡ, Persica vox est, teste Hesychio, significans apud eos regiam cum suppellectile, & instrumento suo, seu tributa & reditus, aut res pretiosas. Idem exp. etiam opes, diuitiæ: Suidæ θησαυρὸς, thesaurus, i. supellex & opes pretiosiores quas recondimus. Diodor. ὁ δὲ Πτολεμαῖος βασίλεια περιάγων ἐπεδείκνυτο καὶ τὴν ἄλλην τὴν βασιλικὴν γάζαν. Et Theophr. Hist. plant. lib. 8. cap. 11. τὰ ἱμάτια καὶ τὴν ἄλλην γάζαν κέκτησθαι.

ΓΑΙ'Α siue γαίη, ἡ, (poet.) terra, tellus. Od. ε, & ἐγεῖρε ὁμοῦ καὶ πόντον. Et Hesiod. in Erg. πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα. ¶ Itē regio patria. vt Od. θ, εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε. Et Od. ι, ἔπι ἔγωγε Ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι. Sæpè etiam dicitur πατρὶς γαῖα. ¶ Itē terra. i. ipsum terræ solum & illa quasi terræ superficies quæ à nobis calcatur, quacunque re sit strata. vt Il. φ, ὁ δ' ἄρ' ἐπὶ πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ Κεῖτο ταθείς. & Il. α, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ. ¶ Dicitur & αἶα, per aphæresin pro γαῖα, vt φυσίζοος αἶα, Il. γ.

γαιῆιος, ου, terrestris, terrenus. γαιήιος αἰὼν, Nonn.

γαιώδης εος, ὁ, καὶ ἡ, terrenus. γαιάθεν, à terra.

Γαιήοχος, ὁ, Ἐπίγειος αἶμος, & γαιήοχος βοῦς, ὁ ἐργαστικὸς, Eust.

¶ *Deriuata tanquam à γέα, quod extra compositionem inusitatum est.*

Γεηρὸς, ὁ, ἡ, terrenus, Suid.

Γεώδης, εος ὁ, καὶ ἡ, terreu-, terrenus. Plat. in Axiocho, σῶμα γεῶδες.

Γῆ, ἡ, in prosa vsurpatur pro γαῖα, terra. Factum per contract. tanquam à γέα. Doricè δᾶ pro γᾶ. Theocr. Id. ζ.

Γήϊνος, ου, ὁ καὶ ἡ, & Γάϊος, terrenus.

Γηΐτης, ου, ὁ, agricola, rusticus. Hes. Γήτης, per contract. pro eodem, apud Soph. in Trach.

Γήδιον, ου, τό, agellus, fundus exiguus. Xen. Pæd. 8.

Γῆθεν, è terra.

Γείτων, Γῆρας, Γύα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α'γχίγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, terræ nostræ vicinus. Affertur ex Dionysio pro, conterminus.

Α'μφίγειος, vicinus, finitimus, quasi circumterraneus. apud Dion. de situ orbis.

Α'νώγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, qui supra terram est ὁ ἄνω τῆς γῆς, vt ἀνώγεων οἴκημα apud Suidam.

Α'νώγεον, vel ἀνώγαιον, ου, τὸ, cœnaculum, ὑπερῷον. Mar. 14. & Luc. 22. Dictum sic volunt tāquam partem domus non infimam, sed supra solum eminentem: quod veteres in superiori ædium parte cibum sumerent. Quidam vero scribunt sic vocatum quod subductius sit à solo. Pro eodem scribitur & ἀνώγαιον.

Α'πόγειος, à terra remotus. Plut. & Aristot. Α'πόγεια, τά, retinacula nauium. funes quibus nauis alligatur in littore, vnde ἀπόγεια λύειν, apud Luc. oram soluere. ¶ Α'πογεία, ἡ, ventus qui è terra exortus in mare fertur. cui contrarius est qui dicitur ἐπογεία. Aristot. in Probl. ¶ Α'πόγειον, vocabulum mathematicum, vide in ἐπίγειον. (ἀπογαία.

Α'πόγαιος, idem quod ἀπόγειος. vt ἀπόγαιος ἄνεμος, ventus qui &

Α'πογαιόω, ῶ, f. ώσω, in terram verto, vnde ἀπογαιοῦσθαι citat Bud. ex Artemid.

Βαθύγειος, cuius solum profundum est. Βαθύγειος, idem Phil.

Ε'γγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in terra est, qui in ipso solo est. Plut.

Ε'γγειος, idem. vt ἔγγειοι πηγὰς ἔχων, in ipso solo fontes habens. Ε'γγειος κτῆσις, possessio quæ in terra est. Ε'γγεια Suidæ est etiam ἀγαθά.

Ε'ννοσίγαιος, quatiens terram, concussor terræ, motor terræ. Neptuni epitheton παρὰ τὸ ἐνόσαι τὴν γῆν, secundum quosdam ob terræ motum qui fieri existimatur ab aquis. Il. ν. Geminatur autem litera ν, ad fulciendum metrum. Dicitur & εἰνοσίγαιος pro eodem.

Ε'πίγαιος, qui super terram est, humi repens.

Ε'πίγειος, idem vt ἐπίγειον φυτὸν apud Philonem. Ε'πίγειον, apud Ptolemæum dici traditur apsis ima Planetarum, & circulis qui eccentri vel eccentrici dicuntur, pars terris cominus, in cuius curuatura atque margine quum planeta stationem fecerit, terrę propinquissimus tunc comparet, vt remotissimus cum euagatione in ἀπογείῳ in summaque apside constiterit. vulgo augem vocant. Ε'πίγεια, τά, rudentes & funes quibus nauis litori alligatur.

Ε'πιγεῖτις, ιδος, ἡ, à nōnullis dicitur ἡ κληματὶς, vt est in appendice Diosc. ad lib. 4. cap. 7. Nominis ratio esse putatur quod humilis sit & per terram spargatur.

Εὔγειος, ω, ὁ, καὶ ἡ, cuius solum bonum est, fertilis.

Εὔγεως idem. Diosc. lib. 3. cap. 53.

Ι'σόγαιος, terræ æqualis. (nitur ἀνώγεω

Κατάγαιος siue καταγειος, & κατώγειος subterraneus, cui oppo-

Κατώγαιον, cœnaculum in ima domus parte, vt ἀνώγαιον, in suprema. Genes. 7. Dicunt καταγαίους vt ὑπογαίους vocari ædificia quod non plano pede construitur, sed vt in substructionibus subterraneisque operibus. Καταγεῖται, Hes. qui inhumant mortuos.

Λεπτόγαιος & Λεπτόγειος, cuius solum tenue est & non pingue, vt λεπτόγαιος πατρὶς, apud Lucian. cuius solum macrum est: cuius agri sunt parum feraces. Λεπτόγειος, idem. Athen.

Λευκόγαιος, cuius terra alba est.

Λιπαρόγειος, qui pingui solo est, pinguem terram habens.

Λυπρόγαιος, gracile & macilentum solum habens. Λυπρογαιότης soli gracilitas. apud Suid.

Μαλακόγειος, mollem terram habens. Strabo.

Μελάγγειος, cuius solum nigrum est. Μελάγγειος, idem. Theophr.

Μεσόγαιος, & μεσόγειος, mediterraneus. Paul. & in fœm. gen. μεσόγαια mediterranea regio. Thuc. lib. 6.

Μεσόγειος, idem quod μεσόγαιος. Phil. de mundo. Μεσόγεια, idem quod Μεσόγαια. Thuc. lib...

Περίγειος, qui circum terram est, qui terram suo circuitu ambit Alex. Aphr. lib 2 Probl. Item qui circum terram est, nec in altum eleuatus, terræ proximus, circum terram hærens. Philo de vita M lib. 2.

Πρόσγειος, terræ propinquus & contiguus, humilis. Aristot. de mundo, & Philo de vita Mos. lib.

Σκληρόγειος, durum solum habens ἡ σκληρόγειος etiam dicitur pro ἡ σκληρὰ γῆ, solum durum. Philo de mundo.

Υ'πέργειος, qui supra terram est.

Υ'πόγαιος, subterraneus. Herodian. lib. 1. Υ'πόγειος, idem apud Athen. lib. 2. Υ'πόγειον, ω, τό, locus subterraneus, Suid.

Χρυσόγαιος, aureum habens solum, seu auream terram.

Α'γος, Μ. γας, Πίλαγος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΓΑΙΣΟ'Σ, Suidæ & Hesychio est genus armaturæ: itidemque Polluci, qui Lybicum esse ait. Legitur in libro Iudith. cap. 1. ἔλαπτον ἐν ἀσπίδι καὶ μαχαίρᾳ καὶ τόξῳ καὶ σαυνίοις. Reperitur & paroxytonos scriptum, vt Iosuæ cap. 8. ἔκτεινον τὴν χεῖρα ἐν τῷ γαίσῳ τῷ ἐν τῇ χειρί σου ἐπὶ τὴν πόλιν. Et apud Athenæum lib. 6. de Romanis, καὶ παρὰ Σαυνιτῶν δὲ ἔμαθον θυρεοῦ χρῆσιν, παρὰ δὲ Ἰβήρων γαίσων. Latini neutro gen. gæsum seu gesum dicunt.

ΓΑΙ'Ω, glorior, superbio, efferor. Iliad. α, & κύδεϊ γαίων.

Γαῦρος, Γηθέω, quomodo huc pertineant. vide suis locis.

Βεγαῖος, ου, ὁ. (comp.) qui valde se iactat, magnus iactator. Il. ψ 824. Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βεγαῖε, νόον ἔσσεαι. Vide varias huius nominis expositiones apud Eustathium. A Plutarcho in quodam Gr. exponitur μεγάλαυχος.

ΓΑ'ΛΑ, ακτος, τὸ, tanquam à γάλαξ) lac. Il. δ. ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. Apud Diosc. γάλα ἐμπολιασθὲν, lac cui admistum est coagulum. & γάλα σχιστὸν, lac scissile. * Dicitur quasi γάνα, διὰ τὸ γάνος. inquit Eust.

Γαλακτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lacteus. Apud Diosc. τὸ γαλακτῶδες, exp. lac.

Γαλακτοῦμαι, οῦμαι, lactesco, in lac vertor, ad lactis naturam colorem transeo, seu degenero in naturam lactis. Theophr.

Γαλάκτωσις, εως, ἡ, degeneratio illa.

Γαλακτίζω, candorem lactis imitor, candore lac refero.

Γαλακτιάω, ῶ, lacte plenus vel plena sum, Hesych. (τὸ

Γαλακτικὸς, lac referens, lacteus, vt γαλακτικὸν αὖθος, Diosc. lib. 4.

Γαλάκτιος, ου, ὁ, καὶ ἡ, vnde τὰ γαλάκτια, lacticinia.

Γαλακτίτης, lapis ita dictus, quòd lacteum quendam succum mittat. Diosc. lib. 5. cap. 150.

Γαλαξίας κύκλος, lacteus circulus in cælo, lacteus orbis. Item γαλαξίας

γαλαξίας, lapis qui & μόροχθος dicitur, itē λευκογραφίς. Diosc. lib. 5. cap. 152.

Γαλαθηνὸς, ὁ, ἡ, lacteus. vt νεβροὶ γαλαθηνοί, Odyss. δ.

Γάλιον, ου, τὸ galium, herba quædam sic dicta ἀπὸ τοῦ γάλα πηγνύειν αὐτὸ πηγὰς, teste Diosc. lib. 4. cap 9. vbi & γ... nominari ait & γαλλίεριν.

Γλάγος etiam dicūt poëtæ pro γάλα. vt Il. β. γλάγος ἄγγεα δεύει.

Γλαγόεις & γλαγερὸς, lacteus.

Γλαγόων, lactescens & nondū satis adultus. in Epig. de femine.

Γλαὺξ, est species herbæ lactificæ. Etym dicta per syncopen quasi γάλαξ. Apud Diosc. lib 4. cap. 141 nominatur γλαύξ.

Γαυλὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco

Composita, ac primùm ex γάλα.

Α'γάλακτος, ὁ, ἡ, carens lacte. vt γυνὴ ἀγάλακτος apud Hipp. Apud Non de cæco significat, qui nondum gustauit lac.

Α'γαλακτοι νομαὶ, autore Galeno, pascua quæ lacti inepta sunt. ¶ Item lacte abundans: vt α hic epitaticum sit.

Α'γάλακτες, ων, οἱ, (ex α sumpto pro ὁμοῦ) fratres: quasi qui sint collactanei: aut qui idem lac suxerint. Exp. & consanguinei, æquales, i ætate pares.

Α'γαλακτοσύνη, consanguinitas. Hesych. Α'γαλακτία, ἡ, lactis penuria, aut etiam lactis abundantia.

Α'πογαλακτίζω, ablacto, à lacte depello. Α'πογαλακτισμὸς, ablactatio.

Α'φρόγαλα, κτος, τὸ, spuma lactis, seu lac spumosum: *hoc est*, tantopere agitatum, vt totum in spumam versum sit. Gal. meth. med. lib. 7 & Aetius.

Ε'γγάλακτος, lac habens ouis, pro ἐγγάλακτος Hesych.

Ε'γγαλακτοῦμαι pro γαλακτοῦμαι. Theophr.

Εὐγάλακτος, bene lactati.

Οἰνόγαλα, potionis genus ex vino & lacte mistis, cuius mentionem Hippocr. fecit, cedrim Creticam scribens fœminarum incommodis auxiliari ἐν οἰνογάλακτι. (Artox.

Ο'μογάλακτος, collactaneus. Ο'μογάλακτες, collactanei, apud Aristot. lib. 1. polit. cap. 1.

Ο'ξύγαλα, κτος, τὸ, lac acidū, lac quod acuit seu coacuit, Plut. in

Ο'ξυγαλάκτινος, ex oxygalacte factus, ex acido lacte confect⁹. vt ὀξυγαλάκτινος τυρὸς. Gal. de aliment. facult. lib. 3. cap. 17.

Ο'ρνιθόγαλον, herbæ nomen apud Diosc. l 2. c. 174.

Πολυγάλακτος, & apud poëtas πουλυγάλακτος, lacte abundans. Πολύγαλον, autore Diosc li. 4. c. 141. δαμνίοι est ex eo denominatum quòd δοκεῖ πλεῖον ποιεῖν. Plinius polygalam vocat, tradens & ipse eam potam lactis abundantiam facere.

Πρωτόγαλα, colostrum, i. lac primum post partum, quod sponte (concrescit.

Συγγάλακτος, idem quod ὁμογάλακτος.

Τυρόγαλα, serum. Hesych.

Composita ex γλάγος.

Πολυγλαγὴς, ὁ, ἡ, lacte abundans. Athen. lib. 11.

Πουλυγλαγὴς, idem. Il. π.

Πολυγλαγὴς, idem.

ΓΑΛΕ'Η, (in prosa γαλῆ) feles, catus. in Batrach Μῦς ποτε διψαλέος, γαλέης κίνδυνον ἀλύξας. Et apud Theocr. in Adoniaz. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδειν. Lucian. ἁρπακτικώτεροι τῶν γαλῶν. Plutarch. de curios. καθάπερ ἔφη γαλῆς παραδραμούσης αἴρεσιν ἐκ μέσου καὶ ὑπερχύσεσι. ¶ Expon. & mustela. vt γαλῆ κατοικίδιος. apud Dioscor. mustela quæ in domibus nostris oberrat. Et γαλῆ ἀγρία, syluestris mustela.

Γαλῆ, mustellus, piscis de quo Aristot. hist. ani. 6. Idem & γαλεὸς dicitur Suidæ.

Γαλεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt τὰ γαλεώδη τῶν ἰχθύων. Aristot. de an. 2. vocat inter pisces mustellinum genus.

Γαλεώτης, ου, ὁ, stellio, vt interpr. Donat. in Ter. Aristoph. in Nub. ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν. Dicitur & ἀσκαλαβώτης. Vide Plin. Item pro fele apud Philostr. Item Athen. piscis qui & ξιφίας.

Γαλιδεὺς, ιος, ὁ, catulus felis. Hesych. ex Cratino.

Μυγαλῆ, (comp.) mus araneus. Diosc. lib. 2. c. 73. Dicitur etiam μυγάλη, & μυγαλὶς, Diosc. lib. 7. c. 9. τοῖς ὑπὸ μυγαλῆς δηχθεῖσι, à mure araneo morsis. Nicand. in Ther. Τυφλήν τε σμερδνήν τε βροτοῖς ὀλίγοισιν ἄγουσαν Μυγαλέην. Sic autem dicitur, quoniam ἐκ μυὸς καὶ γαλῆς γίνεται. vt Amyntas apud schol. Nicandri scribit Apud Plut. reperitur etiam μυγάλη paroxytonos.

ΓΑΛΗ'ΝΗ, ης, ἡ, serenitas, tranquillitas. Odyss. ε, Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη Ἔπλετο νηνεμίη. Et κύματος γαλήνη, Plutarch. Γαληνέω Eustath. apud Hom. accipit etiam aduerbialiter pro γαληνῶς. Od. κ, οἱ δ' ἰλόωσι γαληνῶς. Metaphorice etiam dicitur de serenitate vultus & hilaritate. apud Plut. * Eustath. à γελάω deriuat, vt dicatur quasi γελαλίνη. Sic Ouid. dicit, ridet vultu fortuna sereno. Idem Eust. etiam à γάλα deriuat. vt & Etym. fortasse respicientes ad illud Od. κ, λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.

Γαλήνιος, ου, ὁ, serenus, tranquillus. vt γαλήνιον πέλαγος apud Luc. Metaph. Eccl. hist. lib. 2. γαληνίῳ βλέμματι, vultu sereno.

Γαληναῖος, idem.

Γαληνιάω, serenus sum, tranquillus sum. vt θάλασσα γαληνιῶσα: & metaph. apud Greg. γαληνιῶντι νῷ.

Γαληνίζω, (q. d. serenesco) serenus fio, tranquillor. τὸ γαληνίζον τῆς θαλάττης λευκόν.

Γαληνισμὸς, οῦ ὁ, serenitas.

Γαληναίη, poët. pro γαλήνη. Eust.

Γαληνὸς, οῦ, ὁ, idem quod γαλήνιος. Luc. γαληνὰ ἅπαντα ἔστω. Et metaph. Plato in Ax. γαληνὸς δέ τις καὶ κακῶν ἄγευστος βίος.

Γαληνῶς, tranquille, tranquillo animo. Eust.

Γαληνότης, ητος, ἡ, serenitas. Luc.

Γαληνόω, ῶ, sereno, tranquillo. Plut. in Cæs. καὶ γαληνώσας τὸ περὶ αὐτὸν ῥεῦμα.

Γαλαρὸς, item pro γαληνὸς. Arist.

Γαλερὸς, idem quod γαληνὸς Etym. Hes. item Eust. Γαληρὸς, idē Hes.

Γαλλων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex γαληνίζω.

Διαγαληνίζω actiuè, & metaph. signif. sereno, tranquillo. Aristoph. εὐθέως δ' εὐθέας πρόσωπα διεγαλήνισεν.

Ε'γγαληνίζω, idem quod γαληνίζω.

ΓΑΛΙ'ΟΨΙΣ, εως, ἡ, frutex vrticæ similis, qui & γαλεόβδολον dicitur: teste Diosc. lib. 4. ca. 95. & Plin. lib. 27. cap. 9.

ΓΑ'ΛΛΟΣ, ου, ὁ, Hesychio cui amputata sunt virilia, exectus, eunuchus, spado. Peculiariter ita dicebatur ὁ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ὀργιαζόμενος, quasi ἄλλος τις γενόμενος καὶ μεταβαλὼν τὴν φύσιν· ἢ ὅτι οὔτε ἀνὴρ ὢν οὔτε γυνή vel etiam à Gallo flumine Phrygiæ, apud quem initiabantur. Etymol. Sic in epigr. γάλλος νήτομος. Et Plut. in libro aduersus Coloten. οὐδὲ μάγυρος ἐλαύνει σε δρόμος, ἀλλὰ τῆς ἀστραγαλωτῆς ἐκείνης, ἣ σὺ γάννυσαι πλημμελοῦντας ἐν τοῖς μητρῴοις κολάζουσι.

Γαλλικὸς, ου, ὁ, pertinens ad gallos, qui gallorum est, vt γαλλικὰ Κυβέλη. apud Naz quoniam ei οἱ γάλλοι ὀργιάζονται.

ΓΑ'ΛΩΣ, ῶ, vel ωος, ἡ. Et γαλόως ὅω, glos, soror mariti, vel vxor fratris. Hom. Vide Eust. & Poll.

Γαλαόνη, Suid. pro eodem.

ΓΑΜΒΡΟ'Σ, οῦ, ὁ. gener. item socer. νυμφίος. Item frater vxoris: nec non maritus sororis, secundum quosdam, vt inquit Bud. Odyss. ε, Οἷος σοὶ γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσι. Et apud Sophr. κηδεύσας καλοῖς γαμβροῖς. Item generaliter pro affini, apud Hom. & Herodot. Vide & Poll. & Eust. *Quidam gramm. volunt à γαμῆσαι fieri γαμερὸς, deinde per syncopen & epenthesin literæ β, γαμβρὸς.

Γαμβρεῖον, ου, τὸ, vnde γαμβρεῖα, dona aut conuiuia generi. Hes.

Γαμβρεύω, connubio iungo. Item connubio iungo vel socio, vt exp. vulgo Deut. cap. 7.

Composita.

Ε'πιγαμβρεύειν, ex 70. interpr. affertur pro, generum esse (qua in signif. & ἐπιγαμβρεύεσθαι citatur) item generum facere dando filiam. Et ἐπιγαμβρεύσαι αὐτὴν, ex Gen. pro, duc eam vxorem. Vide & Matth. cap. 22.

Ε'πιγαμβρεία, connubiorum iunctio.

Μελλόγαμβρος, ου, ὁ, qui breui futurus est gener. i. dicturus est vxorem Hesych.

Ο'μόγαμβροι, qui simul generi sunt, *hoc est*, vnius eiusdémque soceri socrúsue generi. qui duxerunt sorores. Poll.

Σύγγαμβροι, mariti duarum sororum. idem quod ὁμόγαμβροι. Poll.

ΓΑΜΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, vxorem duco, vel duco in vxorem. Il. ι, Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος, Thuc. ἐγεγαμήκει θυγατέρα Θεαγένους, filiam Theagenis duxerat in vxorem, vel sibi matrimonio iunxerat. Eustathius annotat γαμῆσαι esse mariti qui dicitur γυναῖκα λαβεῖν. γαμίσαι autem parentum esse, qui dicuntur γυναῖκα δοῦναι. ¶ γαμεῖσθαι dicitur quæ nubit. Plut. de Herod. ἀγαθοῖς γαμεῖσθαι. Idem in Lyc. ἑτέρῳ γεγαμημένη. * Etymon vide in Γάμος.

Γαμησείω, nupturio, nubere cupio, quum de muliere dicitur: At quum de viro. vxorem ducere cupio. Alciphr.

Γαμήλιος, ου, ὁ, καὶ ἡ, nuptialis, coniugalis, connubialis, vt γαμήλιον λέχος, γαμήλιος ᾠδὴ, γαμήλιον αὔλημα. ¶ γαμηλία, sportulæ nuptiales, Bud. Apud Dem. ¶ γαμήλια, τά, festa nuptialia, vel epulum nuptiale. Greg.

Γαμηλιὼν, ῶνος, à celebratione nuptiarum dictus mensis October, vel Ianuarius, vt vult Gaza.

Γαμέτης, ου, ὁ, maritus. Xen. Pæd. 4. γαμετὴ, vxor. Dicitur & γαμετὴ γυνὴ, apud Lys. γαμέτης idem, in Epig.

Γάμος, ου, ὁ, vel γάμοι, οἱ, nuptiæ, apud Xen. ὡραία γάμου puella, cui oppon. ἄωρος πρὸς γάμον apud Plut. in Lyc ¶ Item, pro celebritate nuptiali & epulo. Od. α. Εἰλαπίνη ἠὲ γάμος. Dictum putant γάμον nonnulli quasi δάμον παρὰ τὸ δαμάζειν, domare: vnde dicuntur virgines ἀδάμαστοι, & Hom. dicta est παρθένος, ἀδμὴς, nondum à marito domita. Eustat. ait παρὰ τὸ δεδμῆσθαι ἀλλήλοις τοὺς συζύγους, quia sibi deuincti sunt coniuges.

Γαμικὸς, nuptialis, ad nuptias pertinens. vt apud Plat. γαμικοὶ

μικεί νόμει. Τὰ γαμικά, nuptiæ. Thuc. lib. 2.

Γαμῶ, pœtice, pro γαμέω. vt γαμὶν ὃ, ἢ, Oppian. de venat. 3.

Γαμίζω, nuptui colloco, iungo matrimonio. Greg. ἐδὲ τὰς υἱας γαμίζεις γάρας. Dicitur & γαμίσκω pro eodem: vnde γαμίσκεσθαι, Marc. 12. quo vius est Aristot. in Polit. Pass. γαμίζομαι, nuptui collocor, nubo.

Γαμβρός, quomodo huc pertineat, vide suo loco. Δάμαρ, vide in Δαμάω.

Compositæ.

Ἀγάμητος, ὁ, ἡ, ὁ, qui vxorem non duxit, vel quæ non nupsit.

Ἄγαμος, ἰδῶ, cœlebs. vel fœmina innupta. Il. 7. v 40. & Xen. in Symp. Et ἄγαμος γάμος, Soph. in Oedip. tyr. Ἀγαμία & ἀγάμου, cœlibatus. Hesych.

Ἀϊνίγαμος, ὁ, ἡ, ὁ, iunctus vel iuncta infelici matrimonio.

Ἀμβίγαμος, nuptus priuans. Nonn.

Ἀπέγαμος, nuptias non expertus vel non experta, nuptiarum expers. Sic ab Aretha dicitur virgo Maria.

Ἀρτίγαμος, qui nuper vxorem duxit, vel noua nupta.

Δευτερογαμεῖν, secundo nubere, secundas nuptias celebrare. in Pandect.

Δίγαμος, veteres Latini dici putárunt eum qui prima vxore mortua alteram duxerit, aut contrà. Quidam ex recentioribus δίγαμος dici viros censent qui viuente vxore, eáq. vel adhuc legitime coniuncta, vel iniusto diuortio separata, alteram superinducunt: mulieres vero δίγαμος, quæ à viris meritò repudiatæ, aliis postea nuberent.

Δισγαμία, ὁ, iecundæ seu iteratæ nuptiæ.

Ἐπιγαμίω, idem quod γαμίζω in Pand.

Ἐπιγαμίζω, idem: vnde ἐπιγαμίζειν, Matth. 22. Ἐπιγαμίσκω, idem: vnde ἐπιγαμίσκεσθαι apud Lucam, pro γαμίσκεσθαι apud Marcum.

Ἐπιγαμέω, ῶ, q. d. superduco vxorem, vel insuper duco vxorem. Andoc. ἐπιγαμεῖν τῇ γυναικὶ τὴν μητέρα.

Ἐπίγαμος, nuptui proximus vel proxima, nubilis. Herod. & Dem. Ἐπιγαμία, affinitas, cognatio: Aristot. rhet. l. 1. Et ius contrahendi affinitatem, apud Xen Pæd 3.

Εὔγαμος, felix in nuptijs, cui prosperum euenit cõnubiũ. Etym.

Θεογαμία, τὰ, festa Proserpinæ.

Θνητογαμία, nuptiæ à dea cum mortali contractæ. Ita enim dicit Thetidis & Pelei nuptias.

Κακόγαμος, ὁ, τὸ, nuptiæ malæ, i. in quibus contrahendis non habita fuit, quarum haberi debuit rerum ratio. nuptiæ malo consilio contractæ. vt exponit H. Steph.

Κδδογαμέω, ῶ, lucri gratia vxorem duco, habeo lucri rationem in ducenda vxore.

Κοινογαμία, communes nuptiæ & promiscuæ apud Athen. lib. 13.

Λυτογαμος, soluens vel qui soluit nuptias. Epig.

Μονόγαμος, qui vel quæ breui nuptias contrahet.

Μοιχογαμία, pollutæ nuptiæ: ita vocat Suid. filiorum Sethi & Enochi coitum cum filiabus Caini.

Μονόγαμος, qui vnicas nuptias cõtraxit. vnicam habens vxorem.

Νεογαμία, idem quod ἀρτίγαμος.

Οἰογαμέω, idem quod μονόγαμος. Exponitur & de fœmina vnum habente virum. Epigr.

Ὀψίγαμος, qui serò vxorem ducit. & quæ serò nubit.

Ὀψίγαμος, seræ nuptiæ. Apud Poll. ὀψιγαμία dixit.

Πεμίγαμος, cui aceibæ nuptiæ contigerunt. Od. α.

Πενίγαμος, cui multæ sunt nuptiæ, i. qui multas vxores duxit. vel qui multis viris nupsit. Πενταγάμις, q. d. nuptiarum multitudo, i. matrimonia cum multis contracta. vel ipse actus multas nuptias contrahendi.

Πρόγαμος, qui vel quæ prior nuptias contraxit.

Προγαμεία, dona quæ ante nuptias dabantur. Item sacrificium quod ante nuptias celebrabatur, Poll.

Σύγαμος, vxor, q. d. nuptiarum socia. Item σύγαμοι, inter quos est affinitas. Item σύγαμος pro riuali. Eurip.

Τελεσίγαμος, nuptias perficiens. Nonn.

Τριγαμία, seræ nuptiæ, Suid.

Φιλόγαμος, nuptias amans.

ΓΑΜΜΑ, gamma: nomen tertiæ apud Græcos literæ, quæ Latinis ge dicitur. Xen. Pæd. 7. ὅπως ὥσπερ γράμμα ἐκατέρωθεν τὴν ἰσωφῆ τάξιν πολύσοντες πάντοθεν ἅμα μάχοιντο. Et apud Plut. in Proble. Romanis. Romani δὲ τὸ ἐπίσημον τὸ γράμμα.

Δίγαμμα, (comp.) digamma, duplex gamma. Aeolica litera, & figura & vi similis Latinæ F. tic dicta quòd duorum γ sibi super impositorum formam gerat. Priscian l. 1. cap. 3.

Γαμψωνὺξ, γαμψόκ., &c. vide in Κάμπω.

ΓΑ'ΝΟΣ, ους, τὸ, lætitia, gaudium, voluptas, oblectamentum. In Epigr. vinum dicitur βότρυος γάνος ἐν σκυτάλῃ. ¶ Item, splendor, fulgor. Hesych.

Γαίω, lætitia afficio, voluptatem affero. vnde pass. ἐγαάσθαι, apud. Aristoph. exp. ἐχαίρω, lætus sum. ¶ Item splendeo, vt γαέοντες ἀσπίδες in Epigr. splendentes clypei.

Γαῦμα & γαύωσις, lætitia. Item splendor, nitor.

Γανύσθαι, ᾗ γλίσχρως, exponitur plenum & lentum solum, apud Theophr. (dem

Γαυάω ῶ, luceo, splendeo, niteo: Hesych. Aff. & γαυόω pro eo

Γαίυμαι, gaudeo, lætor. Inuenitur & γαίνυμαι cum ν. Proprie læto quodam vultu aduenientem profequor. vt Il. ξ. Ἀλλ' φίλῳ ἐλθόντι γανύσσατο.

Γαύομαι pro eodem, vnde ταύσομαι, Il. ξ A quo fit γαύσασθαι vnde ταύσασθαι apud Eust.

Γηθοσύνη, hilaritas, item iucundus, Hesych.

Compositæ.

Ἀγανὸς, ὁ, ἡ, ὁ, comis, mitis, lenis, placidus, mansuetus. Od. α, ἀγανὸς ἐπὶ πᾶσι ἔσσο. Et ἀγανὸ ἔπος. Iliad. β, blanda verba dicuntur. Eustathius annotat deduci à verbo γαίνυμαι, præfixo α privativo. q. d. verba quibus quis γαύνται. ¶ Item, per antiphrasin pro fœuo, vt est in lex. rhet.

Ἀγανὸς, ὁ, ἡ, ὁ, pro eodem.

Ἐπιγήθυμος, insulto. Exp. & χαίρω, gaudeo, lætor. Apud Apol. l. 2. νῦν γὰρ ἐπιγήθυμος εἶσα ἀπηρείσιον δίεσθαι.

Περιγαυέω, ῶ, lætitia & voluptate circumfundo, exhilaro. Theophil. περιγαυῶ τὸ εἶδος δῶ αὐτοῖς τὸ ἐκκρῦσον ᾗ ἐκκρῦσον.

Ὁ ἐγγαυτ. quomodo huc pertineat. vide suo loco.

Γά, enim. Frequens particula, quæ in oratione semper iungitur, vt Latinè. enim. ✱ Adhibetur etiam interrogationibus, Plato de rep. 2. ἔστι σ' εἰπεῖν ἔμπροσθεν ἢ χάρις τοῦ, inquit a. Sic & Il. ρ. Ἀλλ' ἄγε δή μοι, τίς γὰρ τοι Ἀχαιῶν δυῶν ὁμαίμων, &c. Budæus.

ΓΑΡΓΑΡΙΖΩ, splendeo, moueor seu vibro, palpito: item mulceo. Hesych. Significat tamen neutraliter potius plenè refertum esse, abundare. vt apud Cratinum, αὐχῶν ἐκ πάσης ἀρχαίρεσιν πλήρης. i. πλοῦτῳ. Et apud Sophron. ἀ δ' οἰκία πᾶσ' ὁ σφυρὸν ὑπὸ γαργαρίζει.

Γαργάρα ponitur pro multitudine. vt in Αἰμιλιος, Ἀνεθῆκε ἐπὶ πάσαις γαργάραις ἑορτὰς. Et in tragœdia, - χρυσὸν πάντα τὰ γαργάρα. Item Aristophanes ψαμμακοπηγαργάρα dixit pro ἀφάτως πολλάς, ἐξαίσια. compositis duobus vocabulis quorum vterque denotat multitudinem.

Καρκαίρειν & Καρκᾶν, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

ΓΑΡΓΑΛΙ'ΖΩ, F. ίσω, titillo. vide pass. Item metaph. titillo, lacesso, tia afficio. Ceres Theb de voluptate loquens, ἵνα μὲ δηχθῇ ἡδονὴ ἀσθενῶν.

Γαργαλίζω ᾗ, titillari. Alex. Aphr. εἰ δὲ γαργαλίζόμενοι τὰς μασχάλας, ἐξίστανται & pro prurire. ex Plat. in Phædro.

Γαργάλισμός, ὁ, ῦ, titillatio. Plato.

Γαργάλῃ ᾗ, pro ἀγχόνῃσι, apud Luc. in somn.

Δυσγαργάρ ᾗ, ῖ, ῦ, ἰῶ, δύσγαργάρος, & δυσγαργάρ ις, ὁ, (comp.) qui fefellari & contrectari manibus ægre finit, vt equus qui non difficulter finit se fricari manibus vel distringi frigilla. γαργάρῃσι ἵππος apud Xen. in hib de re eq.

ΓΑΡΓΑΡΕΩ'Ν, ῶνος, ὁ, gurgulio, guttur, fistula qua ipse vide Alex. Aphr. Esse à iono fictum vocabulum tradunt Aphrod. & Etym. & Eust.

Γαργαρίζω. gargarizo. vnde ἀφαργαρίζόμενοι, γύρεις, Dioscor. lib. 1. dum garizatur.

Γαργαρισμὸς, ipsa gargarizandi actio, gargarizatus.

Ἀναγαργαρίζω, (comp.) gargarizo, fauces collao. vt ἀναγαργαρίζων μαθύσαι, colluere os aqua. & ἀναγαργαρίζειν ὕδατι ἐν τῷ στόματι, quam in ore gargarizare. Dicitur etiam ἀναγαργαρίζειν, de fauces colluuntur. Dioscor. lib. 2 cap. 67.

ΓΑ'ΡΟΝ, τὸ, garum: liquamen seu fanies piscium sale condi rum & maceratorum, primùm è garo pisce fieri solitum. vnde & nomen habet. Vide Gal. & Dioscor. Dicitur & γάρος apud Athen. lib. 2. & Alex. Aphr. lib. 1.

Compositæ.

Οἰγάρειον, garum vino mistum. vide Act. lib 3. c. 85.

Ὀξύγαρον garum aceto conditum. apud Athen. lib. 9.

Τἀριχήρειον, garum quod aqua dilutum est. Act. l. 3 c. 84.

ΓΑΣΤΗ'Ρ, ῆρος, & per syncopen γαστρὸς, γαστρὶ, accus. γαστέρα, vocat. γάστερ, (fœm. gen.) venter & Od. σῖ' & μ' ἐτέρη γάστερ ἐπιμύσσει. Dicitur mulier grauida ἐν γαστρὶ ἔχειν, vt apud Herodot. & Paul. vel ἐν γαστρὶ φέρειν, vt apud Plat. de leg. Et ἐν γαστρὶ λαμβάνειν, quæ concepit, in Epigr. ¶ Item ventriculus in quem cibi geruntur & concoquuntur, apud Gal.

Γάστρις gulosus, lurco, ventri deditus. Aristoph. in auibus. Ca tur & compar. γαστρίστερος, ex Plat. comico. ¶ Item quem instant vermes dicti ἀπὸ τῆς γαστρὸς. Suid.

Γαστρίζω, ventrem expleo, ventrem faburro. Item opiparè & lauté accipio Luc. ἐγὼ δὲ ὅλῃ γαστρίσομαι & δόμοισι. Item in ventrem cædo. Aristoph. in Vesp.

Γαστρίσμα, ventrem meum faburro, helluor. apud Athen. & Basil. Item in ventrem cædor. Aristoph. in equit.

Γαστρισμὸς, ventris impletio, ingluies.

Γάστρων, ωνος, ὁ, idem quod γάστρις, gulosus, lurco, &c.

Γαστρώδης, ους, ὁ, ventrosus, ventriosus.

Γαστρίδιον, τὸ, parvus venter. Aristoph.

Γάστρα & γάστρα. fundum vasis. vt γάστρα πείσοδε apud Hom. Dicitur & de naui, significatque eius fundum, i. carinam vel (vt alij vocare malunt) alueum.

Compositæ.

Ἀγγάστριμος, ὁ, frater qui ex eodem ventre prodiit. vterinus. quasi ὁμογάστριος. Hesych.

Λαλογαστωρ seu λαλογάστωρ, qui lingua victum quærit, qui linguæ ministerio ventrem alit.

Ἐγλαλογάστωρ, (decomp.) pro eodem. Aristoph. in auib.

Ἐπιγάστριον, τὸ, (q. d. superuentrale) quod est à pectore ad pubem vsque, vel pars supra vmbilicum. a Quidam ita vocant totam eam carnem quæ ab imis costis ad pubem vsque protenditur, quòd ventri incumbat. Exp. & abdomen.

Ἐγγάστριος, ingentem habens ventrem. ventrosus, ventriosus.

Κοιλογάστωρ, qui est cauo ventre.

Μεσογάστωρ, medio ventre cinctus. Hes. ζωὸς ὁ μεσόγαστωρ, pro eodem.

Ὀλιγόγαστωρ, ventre beatus, qui se ventre bene curato beatum existimat. qui beatitudinem in suo ventre ponit, i. ventris sui voluptate metitur. apud Athen. lib. 9.

Ὀμφάλιος & ὁμφάλιος, idem quod ἀγάστωρ. Il φ & ω.

Πλατυγάστωρ & πλατυγάστριος, qui est lato ventre. Aristot.

Πρόγαστωρ, cui venter prominet, ventriosus.

Περιγάστριδιον, ventrale, tegumentum ventris. Aff. ex Luc.

Τιτυρογάστωρ, laturor Poll.

Τυπογάστριος, (q. d. iubuentrale) imus venter, pars infra vmbilicum vsque ad pubem. A quibusdam exp. pubes. vide Poll.

Χειρογάστωρ & ὑγχειρογάστωρ, cui manuum labor ventri alimentum suppeditat, qui manum labore viuit. Hesych.

Ὠγαθὸν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓΑΤΑΔΟ'Σ, ὁ, ἡ, ὁ, mulctra, quæ & mulctrum, & mulctrale. vas lacti recipiendo. vnde τὸ γάλα. Od. ἐπεὶ δ' ὄρυ' ἀγλαὰ πάντα, ἔστησε τὰ σκεύη τὰ πανυστάτα πὰρ ἐκάμινον. ¶ Γάλα δ' autem priore circumfl. nauigij genus. Aristoph. in Auib. γαῦλον κτῆμα ᾗ ναυκλήρου. ¶ Item lentina, Eust.

Συβηγάλα, (comp.) apud Ioseph. in Antiq. lud. exp. labrum concha ipecie.

ΓΑΤΡΟΣ, ὁ, ἡ, superbus, arrogans, ferox. Item qui elatus est & exultat alij qua re. γαῦρος λέων apud Dionys. Areop. ferox leo. Euripides, γαῦρος δὲ ὑπὸ τὰ λόγου ᾗ μετέωρος εἶμι. Plut. in apopht. λακωνικ. ᾗ γαῦρος. Dicitur & γαῦρος τὸ σῶμα, elatus animo, apud Aristoph. Itidemque ipium φρόνημα appellatur γαῦρον, in Epigr. Et τὸ γαῦρον pro animi elatione apud Plut. in Ant. ¶ A γάω fit γαύω (sicut ἀγαίω fit ab ἀγάω) deinde γαῦσ, & interiecto ρ γαῦρος. Alij deriuant ab ἀγαυός, abiecto α.

Γαυρόω & Γαυρόομαι, superbio, glorior, efferor. Phocyl.

Μεγαυρόσφιν. Plut. in Cor. γαυρούμενον δυσμένειά τε καὶ φθόνῳ.

Γαῦρος & Γαῦρος. Hesych. idem quod γαῦρος.

Γαυρίαμα, superbio, glorior, efferor, me facto. Dem. pro corona, γαυριᾶν δ' ἔπαρκεί σοι ταῦτα γεγονότες, ἐφ' οἷς ἔχεσθ' ὧν κατέλεκτο πρεσβύτης. Plut. in Luc. γαυριῶντες δὲ τῇ συμμαχίᾳ τὸν σατράπαν ἐπολέμουν. Et γαυριάσθαι de eque exultante apud Xen. de arte eq.

Γαυρίαμα, gloriatio, exultatio.

Γαυρικὸς, ὁ, ἡ, elatus, superbus.

Γαυρότης, ητος, ἡ, superbia, elatio, gloriatio.

Compositæ.

Ἀγαυρὸς, ὁ, ἡ, superbus, insolens. Nic. in Ther. fit à γαῦρος, præfixo α intensiuo, vel ab ἀγαυὸς, interiecto ρ. Vtriusque etymologiæ meminit. Eust.

Ἀγαυρόω, ῶ, valde insolesco, valde me effero. Etym. ex Methodio. Ἀγαυρίαμα, τὸ, insolentia, elatio animi. Hesych.

Ἀγαύρισμα genus luctæ esse tradit Eust.

Ἐπαγαυρόομαι, insolesco, insolens vel superbus fio, aut arrogans, superbio. Item actiue, effero, iacto. Aff. ex Eurip. ἐπαγαυρῶσιν τῷ ἴσῳ πάντες, dignitatem viri exaggero.

Ὑπερμεγαυρόομαι, efferor animo & ferocior reddor ob. Apud Xen. Pæd. 2. ὑπεργαυρούμενος exp. lætior factus.

ΓΑΤΣΟ'Ν, Hesychius exp. σκαμβὸν, στρεβλὸν, κυρτὸν, curuum, tortuosum, intortum. Vtitur Hippocrates: sed Gal annotat vocẽ hanc non esse vsitatam Græcis, ideóque ambiguum esse de bear'ne ἐξωκισθαι an ὀφρῦσι κυρτὸν εἶναι.

Γαυσόω, reddo γαυσὸν, incuruo, intorqueo. Hesych.

ΓΕ, syllabica adiectio, quidem, certè, vtique. Sæpe vacat, præsertim aliis vocibus adiuncta. articulo autem τε frequentissimè. ¶ Item, saltem. Dem εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε, si non summam, saltem partem. Sæpius sine accentu scribitur. ¶ Pro γε dicitur Doricè γέ. vt apud Aristoph. in Acharn. ἰοὺ γε, pro ἰού γε, ego quidem.

ΓΕΊΝΝΑ, præt. med. verbi γείω, metathesin habens pro γέγονα. Significat autem illud γείω, licet inusitatum sit, γεγῶτος βίου, seu ἐξ' κεγωτος βίου, teste Eust. ita clamo seu vociferor vt intelligar, seu vt audiatur & intelligatur clamor meus, ideóq. clare vociferor. Od. ι. & ζώοντ' ἀκούειν γεγωτὸς βοάσας. Et Il. ε. γεγωτὸς ἐν πᾶσι κλεινὸν ὄνομα. Didymus inquit γεγωτὸς, εἰδὼς τὸ εἰς πάσους γινόμενον φθόγγον ἀκούεσθαι τοῖς ἐγγίον.

Γεγάασι (præterito medio in præsens transeunte) idem quod γέγονα. Affert enim Eust. ex Soph. τί γεγάασι; pro eodem dicitur etiam, γεγονέασι, ῶν, sæpe apud Hom. Vius est & Xen. in Cyneg. ὁ ἀρχύων ὅσος γεγονέτω, vociferetur, clamet.

Γεγώνισις, vociferatio, altus clamor Plut.

Γεγωνίσκω, idem quod γεγωνέω. Thuc. lib. 7.

Γεγωνός, ὁ, ἡ, alto clamore enuntiatus, seu clarus: ita pronuntiatus vt audiri & intelligi possit. vt γεγωνὸς λόγος apud Philonem.

Ἀνταναγωνίω, ῶ, (comp.) reclamo. in Epigr.

ΓΕΈΝΝΑ, vocabulum Hebraicum, ex duobus compositum vallem Hinnon declarat, in qua olim Israelitæ superstitionibus vicinarum gentium addicti, filios suos diis adolebant, inaudita quadam immanitate. Inde factum vt acciperetur pro loco cruciandis in æternum reprobis destinato, atque adeó pro ipso supplicio & cruciatu quo afficiuntur cum Satana & angelis ipsius, sicut Erasmus & alij multi annotarunt. Vtuntur noui Testamenti scriptores & Theologi hac voce: de qua vide & Ierem. cap. 7.

ΓΕΊΝΟΜΑΙ, gignor, nascor. Od. ζ, - τῷ μὰ γείνεσθαι ὄξιον. Il. ε. - ἐοικὸς εἰ ὧσα γείνεσθον ὑπότροπα νίεσι πατρὸς. Et μὴ τέκε μητὴρ ἐμὴ, τέκε μοι κακὸν ἄλγος. Hesiod. Γείνατο δ' ὧν φρένας ἐκπάγλως οὐτε νόημα. Præt. med. γέγαα, (solis poetis in vsu) natus sum: interdum & sim. pliciter pro sum. vnde γεγαὼς particip. Apoll. Arg. 2. κρείσσονα γεγάασι Od. ζ. - ἐν γεγαῶτ' εὐ εἰδὼς. Et in infin. Dorico γεγαμμεν, ἀορ. medius ἐγάμαν in frequenti vsu est in actiua signif. pro, genui, procreaui, dicitúrq. & de viro & de muliere, Il. ε, Ἡ ὄλιγον εἰ παῖδα δοιὼ γείναντο Τρῶες. Il. ε, Ἐκ γὰ μιοῦ γίγνεσθον, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ. Sic Iliad. ω. Θεὰς δ' οὐ γείνατο μήτηρ. Xenophon in Apologia Socratis, de vtroque parente simul dixit ἐξ οὗ πέπαυται ἐν τοῖς παῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς γεγαόσιν. idem in Apomnem. τοὺς γεγαόσιν appellant matres, feribens, μητέρες ᾗ παῖς γεγαόσιν ἐφ' ἑκατέρῳ.

Γίγνομαι & γίνομαι (fut. γενήσομαι, præt. γεγένημαι, Aor. 1. ἐγενήθην, tanquam à γενέομαι ωμαι. Aor. 2. med ἐγενόμην, præt. med γέγονα, tanquam à γένω: nascor, orior. Plat. epist. 9. ἔγκυρος ἡμῖν ἐγένετο μόνη γίγνεσθαι. Apud Xen. γεγονὼς ἔτη εἴκοσι, natus annos: o. τὰ γεγενημένα, quæ proueniunt, fructus, prouentus. Thuc. ¶ Item fum, fio, vnde γέγονα, fui vel factus sum. Thuc. ἰσοπαλὴς ἢ μᾶλλον γίγνεται. Et εἰ ἐν συνόμει γενόμενοι, Dem. qui sunt in imperio γενομένοι σοὶ δι' ἐχθρᾶς, Aristoph. sum tibi inimicus. Idem Aristoph. γέγονας ἀνηνδὸς οἷς λέγουσι πολύσοφος; itáne factus es diues? ¶ Pro loco varie vertitur habita ratione præpositionis cui adiungitur. vt apud Theophr. de caus. pl. 3. γίνεται πῦρ ἐπὶ πῦρ. ignis igni adiicitur. γίνεσθαι ἐφ' ἑνὸς ἑ. Thuc. aliis ioniti, in aliis sim collocare, γίνεσθαι ἐπὶ πᾶσι, ab aliquo diiungi. Itidẽ sine præpositione: vt γίγνεται τῆς πόλει ὄνομα, nomen vibi inditũ est. Frequenter exp accidere, euenire, cõtingere, vt τί γένοιτ' ἂν; quid accidit? Xen. Hel 5 ἐπὶ τοῦτο ἐγένετο ἡ ὀργὴ. Cum inf apud Ioor. γίγνομαι ἐπὶ τοῦτο πονεῖν. ¶ Γίγνομαι ἐκεῖς τύπτειν, vel ἐς τοῦτο ἦλθον, verior in hac re, incumbo in hanc rem, occupatus sum in hac re. Plut. Ioc. Plat. ¶ Item venio, peruenio, accedo. vt Herodot ἐπεὶ ἐγένοντο ὀλίγῃ ποτ' αὐτῶν, vbi venit vel peruenit. Sic Thuc. ἐγένοντο ἐκεῖσε τῇ ἐπ' ἔμοῖ. Plut. in Fabio, ἐγένοντο πάλιν ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις, veniunt in potestatem, vel rediguntur in potestatem. ¶ γίνεταί σοι κακόδε, bene tecum agitur. Dem.

Γίνεσις, εως, ὁ, ἡ, origo, ortus: vt γένεσις κόσμου, πολέμων, &c. apud Plat. Est etiam id ipsum quod ortum est. vt apud Plat. in Tim. ὅ, τι δὲ ἐκεῖσε γένεσιν ἐσέλα, πᾶν ἐκεῖσε πᾶν ἀλλόθεν, Cic. exp. quantum enim ad id, quod ortum est, æternitas valet, tantum ad fidem veritas. Item genitura, natiuitas. Eurip. lib. 2.

Γενέσια, τὰ γενέθλια, dies natalitius, apud Herodot.

Γενεσιακὸς, ὁ, ἡ, idem quod γενεθλιακὸς.

Γενετήρ, ῆρος, ὁ, genitor. Aristot. γενετειρα, genitrix.

Γενέτωρ, ορος, ὁ, genitor. Plut. Est item ἐκγονος, Hesy. vnde apud Soph ὁ Διὸς γενέτης. (Ilot.

Γενέτυλλις, ίδος, ἡ, ortus & generationis antistes dea, Aristoph.

Γενίτωρ, ορος, ὁ, genitor. Aristot. (in Tim.

Γενητὸς, ὁ, ἡ, qui ortum habet. qui gignitur aut genitus est. Plat.

Γένος, ους, τὸ, genus, progenies. γένος δὲ μοι ἐστὸν ὅσον σοι, Herodian. lib. 1. ἔμοιγε ᾗ τὸ σὸν γένος. Exponitur etiam natio, Synes. epist. 61. Σύρος τὸ γένος, Syrus natione. ✱ Metaphorice etiam capitur. vt Lat. genus. vt apud Plat. epist. 3. τὸ τῆς φιλοσοφίας γένος. Et ibidem, τὸ θνητὸν γένος, mortalium genus. ¶ Est etiam artis vocabulum, cui correspondet εἶδος. vnde γένος διαφέρειν, genere differre, Aristot. ¶ Item sexus. Plato in Symp. πρῶτον γένος τὸ τῶν ἀνθρώπων κατὰ φύσιν vocat. ¶ Item γένη, liberi, Bud. ex Hermog.

γενῆται,qui eiusdem generis & familiæ sunt, gentiles.ex Ifæo. Sic etiam in Athenienfium repub. dicebantur qui eiusdem γένος e..ent.Vide Poll. lib.7.

Γενικὸς, ῆ, ὁ, generalis. vt γενικαὶ ἀρεταὶ πίσουρες apud Suid. Item genitiuus.vt γενικὴ πτῶσις apud gram.γενικῶς,gene. aliter.

Γενέσης, ε, ὁ, idem quod γενέτης, πρόγονος, ἔκγονος, Suidæ.Plato in Philebo,τὸς δὲ γενέσεις τε παντων αἰτία λεχθέντος.

Γενεὰ,ἡ, genus, progenies ταύτης τῆς γενεᾶς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. Et Philo de vita Mos. καταλείπει ἐφ' πατρίδα καὶ γενεὰν καὶ πατρῷον οἶκον.Item generatio, genitura. vt φύλλων γενεὴ. Il.ζ.Exp. etiam ætas,seculum:quod temporis spatium alij triginta annorum, alij centum, alii septem faciunt.Alii quantulācūque hominis ætatem intelligunt. vt ἐπὶ τ ἡμετέρας γενεᾶς, nostro seculo,nostra memoria. Dem.

Γενέθλη,ἡ, genus, ortus, origo. vt ἀργύρου γενέθλη, Il β. Et γενέθλον, progenies,γέννημα. Oppian.de ven.3.& Soph.in Elect.

Γενέθλιος,ε,ὁ,καὶ,ἡ, natalis,natalitius.vt γενέθλιος ἡμέρα. Et γενέθλιοι θεοὶ apud Plat.de leg.8. γενέθλια τὰ, natalitia,i. conuiuia solennia in honorem natalis. Lucian.

Γενεθλιακὸς,ad natalem diem pertinens.vt γενεθλιακὸς λόγος.

Γενεθλιὰς, ἀδ@,ἡ, idem quod γενέθλιος.Nonn.

Γενεθλίδιος,ε,ὁ,natalis, natalitius.Epigr.

Γέννα,ἡ,progenies,genus. Xen.

Γεννάδας,ε,ὁ,generosus.Aristot. eth.1.cap. 10.& Luc.de cal. Item ingenuus. Aristoph.in Ran.

Γενναῖος,ε,ὁ, i. προγονικὸς,seu(secundum antiquos)συγγενὴς καὶ ἔμφυτος. Il.ε,Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι. Item ingenuus. Plat.2. de rep. item nobili & generosa stirpe ortus. Thuc. lib. 2. Sic & apud Plut. γενναῖος ἰχθύς. & γενναῖος ἵππος. apudHerodian.Item generosus.i.strenuus Herodian.l.2.γενναῖος καὶ θυμοειδής.Item validus vehemens. vt γενναία δύη, apud Soph.in Aiace.

Γενναίως, generosè,fortiter.Herodian.lib.3.

Γενναιότης,ητος,ἡ,generositas.Eurip.Polyb.

Γεννικὸς, ῆ,ὁ, generosus. Plat. in Phædro. γεννικῶς,generosè, fortiter.Item ingenué.

Γίννας,ε,ὁ, auunculus,frater matris,Hesych.

Γεννάω, ῶ,F.ήσω,genero,gigno.Xen. εἰδῆμα τὸν γεννήσαντα σε. De mulieribus etiam dictum reperitur.vt Lucæ 1.Sic & γεννήσασα dicitur genitrix.Metaphorice quoque capitur, vt pario apud Lat.Plat.in epist. βλαβῶν ἡδονὴ καὶ λύπη γεννᾷ.

γεννάομαι,pass. nascor.vt ἐγεννήθη Τελαμῶνος, Isocr. Item mediæ vocis, idem quod γεννάω. vt apud Plat. in Tim. διδάγματα θεὶς αὐτὸν ἐγεννήσατο.

γέννημα, τὸ, quod natū seu procreatū est,progenies γεννήματα. plur.num. dicuntur liberi apud Plut.de leg.& alibi. Exp. etiam fructus & fœtus terræ ac enascentia germina. Polyb.

γέννησις,εως ἡ, generatio,procreatio.Plat.in Symp.

γεννητὴς, ῆ, ὁ, generator. Plat. γεννήτωρ,ορος, ὁ, genitor,parens. Plat.de leg. γεννήτειρα ἡ, genitrix. γεννητὸς,ῆ,ὁ, generatus, genitus. Plat. de leg. Item mortalis, apud Luc. γεννητῶς, aduerb. q.d.genitè,in modum geniti seu generati.Naz. γεννητικὸς,generandi vim habens,cui vis inest genitalis.Alex.Aphr.

Γονὴ, ἡ, genitura, fœtus, seu fœtura, proles. vt γονὴ παίδων.Il.ω.sic γονὴ τέκνων, apud Eurip.Item genitura, fœtus,i. infans editus. Luc. Dicitur & de brutorum fœtura. apud Aeschin. in Ctes. Extenditur & ad fructus. vt in Plat. axiocho, ἀρδεύει ἐφ' ἄρας παγκάρπε γοναῖς βρύουσι, abundant fructuum omnis generis fœtu. Exponitur & genus apud Athen. & Soph. Exp & partus, apud Eur. in Phœn. πρὶν ἐς φῶς κοῦρον ἐκ γονῆς μολεῖν. Item semen prolificum, genitura. Hesiod. Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος. γοναὶ. ab Hippocr. vocari etiam partes naturales quæ generationi inseruiunt, tradit Gal.comm.3.εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. γονὴ est etiā nomē pessi ad cōceptū perutilis. Aegi.l 6.c.24.

γόνος,ε,ὁ,(itidem vt γονὴ,)exp. generatio,apud Hom.Od.λ, & σ. vbi tamen exponi etiam posse γένος scribit Eust. Apud Hom. γόνος sæpe signif.qui generatur,fœtus,proles.Sic dicitur Achilles θεᾶς γόνος. Il ω.Item semen,quod genitura etiam dicitur.Aristot.γονὸς autē oxyt.(a quo γουνὸς Ionica epenthesi apud poëtas) fœcundus, γόνιμος. Est & subst.pro fœcundo & fertili loco,vel solo,apud Hom.vt quū dicit γουνὸν Ἀλωάων.

γονόεις,εντος,ὁ, fœcundus,fertilis.

γόνιμος,ε,ὁ,καὶ, ἡ, genitalis, prolificus,fœtificus. vt γόνιμος θερμότης, apud Plat.de leg. Et γόνιμος ὑγρότης apud Theophr ¶ Item fœcundus,fertilis. vt apud Phil de vita M.lib.1.γῆ πρὸς πάντα γονιμωτάτη Item metaph.(sicut & fœcundus Lat.) vt γόνιμος ποιητὴς apud Aristoph. Interdum cum genit.vt Arist. de mundo, νότος δὲ παχὺς γόνιμος ὕδατος. γονίμως, fœcundé.

γονεὺς, έως, ὁ, genitor, pater. γονεῖς, pater & mater. parentes. Hesiod. Aristoph.Plut γονεύω, fœtico, gigno, item concipio. Bud.ex Theophr. γονεία,ἡ, fœtificatio.

Γνήσιος,ε,ὁ,originem habens legitimā,& minimè spurius,legitimus.vt γνήσιοι παῖδες & γυνὴ γνησία. Exponitur & germanus. Sic γνήσιος ἀετὸς. Aristot.aquila germana,& incorruptæ originis.Bud. Exponitur etiam non adulterinus, non fucatus,genuinus Dictum videri potest quasi γενέσιος,vel etiam γενέσιος.

Γνησιότης, id quod est legitimum.Aristot.rhet.l.1.

Γνησίως, germanè,legitimè,non adulteriné.

Γόνυ,γωνὶα, quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Composita: ac primùm ex γίνομαι, qua terminatione quidem eadem sunt cum compositis ex γένος,ac significatione sunt diuersa.

Ἀειγενὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, qui semper fuit & erit, sempiternus. Plato Symp.

Αἰθρηγενὴς,idem quod αἰθρηγενέτης,Il.ο, & τ.

Ἀλιγενὴς, è mari ortus,mari genitus. Sic dicitur Venus ἁλιγενὴς, quia est orta mari, vt canit Ouid.

Ἀρτιγενὴς, recens genitus,modò ortus.

Αὐθιγενὴς, indigena. apud Luc.in Hermot. & Plut. de prud. Item perennis, vt αὐθιγενὴς ποταμός. Philo de vita Mosis lib.

Αὐτογενὴς,sponte sua natus,qui ipse ex se est,non ex alio.Epitum Dei apud Orpheum.

Ἀφρογενὴς, è spuma ortus.Veneris epith.Ἀφρογένεια etiā dicitur

Βουγενὴς, è boue ortus seu genitus. Apibus hoc epith.tribuitur quod ex bouinis ossibus nascantur.

Γηγενὴς, è terra ortus seu natus.Soph.γηγενεῖς, peculiariter dicuntur etiam gigantes illi terræ filij.Aristoph.in Neb.

Διογενὴς,è Ioue ortus, Ioue editus. vt διογενὴς τέκνον, apud Soph. de Pall. διογενὲς φῶς apud Eurip.

Ἐγγενὴς, innatus, ingenitus,apud Soph.in El. Vide & in comp. ex γένος. Ἐγγενῶς,i.γνησίως,apud eundem.

Ἐνδογενὴς, intus genitus, seu domi natus.

Ἐπιγενὴς, affertur pro indigena Potest exponi etiam,natus post

Ἡμιγενὴς, semigenitus.apud Plat.in Tim.

Ἠεριγενὴς, manè ortus. ὁ ἐν ὄρθρῳ γενόμενος. vel aëre genitus, aëre natus.Apol.Argo.2.de aurora, ἐφαάνθη ἠεριγενής. Hesych. pro eodem Iliad α.

Θεογενὴς,Deo genitus.Deo natus Nonn.

Θηλυγενὴς,è fœmina ortus,muliebris.Plato de leg.

Ἰθαγενὴς,rectè,i legitimè natus. Od. ξ Et ἰθαγενὴς πολίτης,indigena ciuis. Ἰθαιγενὴς,etiam scribi annotat Eust.

Κυπρογενὴς, in Cypro natus. Κυπρογένεια,ἡ, epith. Veneris,quod ibidem & nata esse credatur & religiosè colatur. Hesiod. Theogon.

Μεσογενὴς, qui mediæ est ætatis ὁ ἐν μέσῃ τῇ ἡλικίᾳ γεγονώς. Hesych.

Μοιρηγενὴς, felici fato natus. Il.γ.

Μονογενὴς, vnigenita,vnigenitus. Plato in Tim. Μουνογενὴς, per υ metri causa inserto, pro eodem. Μουνογενὴς δὲ παῖς, apud Hesiod.

Νεογενὴς, nuper natus, recens natus. Plato in Theatr. Νεηγενὴς apud poëtas pro eodem. Dicitur & Νεογιλὴς pro eodem. & νεογιλὸς in λ mutato. Et Νεογιλαῖος pro eodem.

Νεογνὸς, idem. Factū esse per syncopē pro νεογενὴς, tradit Eust.

Νεφεληγενὴς, nube genitus, nubigena. Epithetum est Centaurorum, item Phryxi & Helles: quorum illi ex nube qua Ixion deceptus est, hi ex Nephele nati fuerunt. Vide Eust.

Οἰκογενὴς, domi nostræ natus,nō emptitius seu aduētitius, vernaculus.Plut.& Aristo.Interdum pro verna seu seruo vernaculo.Plut.Itē cognatus,propinquus,vel etiam domesticus Hesych.

Ὀφιογενὴς, serpentigena. Strab.

Ὀψιγενὴς, serò genitus,tardè natus.

Παλαιγενὴς. q. d. olim genitus: vnde ponitur pro prisco seu vetusto, vt apud Apoll. Arg. 1. παλαιγενέων κλέα φωτῶν μνήσομαι Item pro annoso seu sene, Apud Aristoph.

Παλιγγενὴς,renatus. Nonn.

Παντογενὴς, ῶν οἱ, diuersis parentibus nati.

Πρεσβυγενὴς,priscus.q.d.antiquus natu. Πρεσβυγένεια, ἡ, antiquitas Plutarc. Symp.2.

Πρωτογενὴς, primigenitus, primigenus, primitiuus. Comparat. πρωτογενέστερος,antiquior,senior.

Πυριγενὴς, igni satus igni genitus. Apud Eurip. πυριγενὴς μέγα exp. ἀπὸ ἡ σίδηρος.nam quum ignis sit res sæua, sæua quidem sunt quæ ex eo nata sunt. Innuit autē per πυριγενῆ μάχαιραν,ensem, quoniam in igni ferrum molliri & cudi solet.

Πυρογενὴς ex frumento ortus.Epigr.

Τριτογενὴς & Τριτογένεια,ἡ. Mineruæ epith.ita dictæ quòd vel ad Tritonem fluuium seu paludem nata sit, cuius accolas ei sacrificari tradit Herodotus. vel quòd e Tritone, i. Neptuno orta sit, vt Libyæ incolæ opinantur. vel quòd è capite Iouis prognata existimetur. Τριτὼ enim caput Cretensium lingua.vel quòd tertia mensis die nata esse credatur.vel (active accipiendo) quòd tria hominibus ingeneret.νοῦν,μνήμην,διάνοιαν, seu (vt Empedocles vult) εὖ λογίζεσθαι, λέγειν καλῶς τὸ ποιεῖν ὀρθῶς προσθεὶν αὐτῇ. vel quod τὸ πρεῖν ἐγέννησε τοῖς ἐχθροῖς, inquit Eust. ¶ Τριτογένεια apud Aristoph.in Neb.(vt schol.tradit)est genus saltationis.

Ὑλογενὴς. ex materia ortus,Orph.

Ὑστερογενὴς,posterior natu seu ortu.Synes. epist.105.

Χαμαιγενὴς, humi natus,è terra ortus,humo prognatus.Hesiod in Theog.

Secundum compositorum genus ex verbo γίγνομαι.

Ἀπογίγνομαι, absum, vt ἀπογιγνόμενος τῆς μάχης. Herodot. qui abest

abest à prælio. Thucyd. 1. τῶν ἁμαρτημάτων ἀπογενόμενοι, qui à maleficiis abfuistis. ¶ Item,decedo, cui opponitur προσγίγνομαι, accedo: apud eundem lib. 2. προβουλεύω δὲ αὐτοῦ ἀπογίγνεσθαι μὲν ὅσα ἐν τῷ στρατῷ,εἰ μή τι κάτω, προσγίγνεσθαι δέ. Apud Aristotel.autem in Physiognom. ἐπιγίνεσθαι opponitur τῷ ἀπογίνεσθαι & ἀπολείπειν.Et apud Greg. ἐπιγίνεσθαι,& ἀπογίνεσθαι accedere seu aduenire,& abscedere. ¶ Item pro, desum apud Andocidē. ¶ Item,morior,Thucyd.lib.2.τὰ μὲν ὅσα περιτίθενται τῶν ἀπογινομένων.

Διαγίγνομαι, intersum, (eo sensu quo dicitur spatium aliquod temporis interfuisse) Plut.ἐτῶν διακοσίων διαγεγονότων,ducentis annis interlapsis. ¶ Item duro, permaneo,perenno.Plat.in Apol. πάντα τὰ ἔτη διαγενέσθαι. Plut. in Fab. ἀσφαλὴς διεγένετο, per totam vitam tutus fuit.Et pro,tolero vitam,apud Plut.Et pro, euado apud Synes εἰ καὶ διαγενοίμεθα ἐκ κλύδωνος.

Ἐγγίγνομαι, insum, vel innascor. Plat. de rep. 1. ἐν ἐλευθέροις καὶ δούλοις ἐγγιγνομένη ἡ ἀδικία μισεῖν ποιεῖ ἀλλήλους, apud Xen. ὁρῶ τῶν διδασκαλικῶν λόγων τοῖς ἀμελοῦσι λήθην ἐγγινομένην. ¶ Item intersum, interiicior, (de tempore dictum vt διαγίνομαι Thuc.1. χρόνου ἐγγενομένου. Idem lib. 8. διατριβῆς ἐγγιγνομένης. Et χρόνων ἐγγεγενημένων apud Demosthen. elapsis interim multis annis. ¶ Ἐγγίγνεται cum infinit. licet. facultas est. Aeschin.ἵνα δ' ἐγγένηται Δημοσθένει περὶ αὐτῆς εἰπεῖν παρίημι, Sic Plut. ὡς ἐγγίνεται τῷ ἀνδρὶ συμβῆναι.

Ἐκγίγνομαι, enascor,oriundus sum, vt in hoc hemistichio, εἰ γῆς ἐξεγένοντο, qui è terra nati sunt. Plut.in lib.de virtutibus mulier. ἐς γὰρ ἐνταῦθα γε δεῦρο καταδῦναι φεύγοντες, ὅθεν ἐξεγένεσθε, in vteros matrum vnde editi estis. Sic Artemid.Onirocr.1. τοῦτο δὲ σημαίνει τὴν πατρίδα ἧς ἐξέφυ τις καὶ ἐξεγένετο. Ἐκγίνεται cum infinit. licet,&c.vt ἐγγίνεται. Aesch. in Ctes. ὑμῖν γὰρ ἐξεγένετο αὐ ποιῆσαι. Et apud Herodotum, ἐκγενέσθω μοι Ἀθηναίους τίσασθαι,facultas detur,contingat mihi Atheniens.vlcisci.

Ἐπιγίγνομαι, supernascor, seu postnascor. vnde οἱ ἐπιγινόμενοι dicuntur posteri, Isocr. in Helene, τοιαύτης δὲ τῆς γυναικὸς ὑπὸ τῶν ἐπιγενομένων ἀξιωθήσεσθαι. Sic apud Thucyd. sæpe. ¶ Item adnascor.vt Theoph. de caus 6 ζητήσειεν ἄν τις διὰ τί ποτε ἰνίοις ἐγγίγνεται ἡ ἐπιγίνεται καὶ πόθεν ἡ ἀλμυρίς. ¶ Item succedo, subsequor, sequor, apud Thucydidem sæpe. vt τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους,& χειμῶνος. Item τῇ ἐπιγιγνομένῃ ἡμέρᾳ. Pro superuenio apud eundem Thucyd. accipitur hic, οἱ ἐκ τῆς ἐκκλησίας Ἀκαρνᾶνες ἐπιγενόμενοι αὐτοῖς μετὰ νότου. Philo de mundo, ζώοις ἐπιγίνεται πλάσμα. Item exorior,existo: vt apud Xen.ὕδωρ δ' ἐπιγενόμενον πολὺ καὶ βροντὴ διεκώλυσε τὴν ἀναγωγήν. Ἐπιγίνομαι opposituum τῷ ἀπογίνομαι,vide suprà.

Ἐπιγέννημα,τὸ,quod ad aliquam rem quasi superaccedit. Sic in morbo dicitur affectus ille, qui ex primario affectu consequitur.

Καταγίνομαι, versor & sum occupatus. vt γεωμετρία ἐστὶν ἐπιστήμη περὶ ποσὸν καταγιγνομένη, συνεχὲς, ἀκίνητον. Item Gregor.in Epitaph.in patrem suum,θαυμάζειν ὅτι περὶ ὑφ' τούτων οὕτω καταγεγόναμεν ὡς μόνα πρὸς ἀφορμίαν ἔχοντες. Apud Demosth.in Midiam, in testium quorundam verbis, ponitur pro moror, i. habito.

Μεταγίνομαι,sum post.Hesych.

Μεταγενὴς,vnde μεταγενέστερος,qui post natus est,minor natu.

Παραγίνομαι, adsum, intersum. vt ἐκκλησίᾳ παραγίνεσθαι apud Aeschin. Et cum dat personæ,Plat. de rep. Σοφοκλεῖ ποτε παρεγενόμην ἐρωτωμένῳ ὑπό τινος, adfui Sophocli quum interrogaretur.vel, interfui interrogationi propositæ Sophocli. vel, me præsente interrogatus fuit Sophocles. Bud. apud eūdem Plat. παραγίνεσθαι δίκῃ exp. sisti iudicio. Dicuntur παραγίνεσθαι & qui adsunt alicui in iudicio, vt aduocati. Plato de rep.2.παραγενόμενον δικαιοσύνῃ κατηγορουμένῃ. A Budæo exponitur & præsidio esse, apud eundem Plat. de rep. 10. ¶ Item superuenio, Xen. παρεγένετο (Ἱππίας) τῷ Σωκράτει λέγοντι πρός τινας. ¶ Item euenio: apud Synes.lib. de insomn. τί,τε ᾔδηνται πρὸ τῶν πραγμάτων, καὶ τὸ παραγινομένοις ἐπισταμένως χρῆσθαι. ¶ Item aduenio,venio, accedo, eo vt apud Xen. Pæd.8.ταχὺ ἐφ' ὅποι ἂν δέει παραγιγνόμεθα. Et παραγίνεσθαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, Aesch. Rursus Xen. l. 4. ἡ ἀπουσία τοῦ ὑμῶν παραγεγένηνται. ¶ Παραγίνεσθαι præterea dicuntur fata quæ è terra erumpunt & germinant, Theophr.de caus.li.4.διὸ ταχὺ τε παραγίνεται καὶ ταύτην τὴν φοράν.Et sic identidem eum vti scribit.

Συμπαραγίνομαι, (Decomp.) simul adsum,simul aduenio. ex Chrysost.in epist.ad Philip.

Περιγίγνομαι, supersum. vt apud Aristoph. in Pluto,περιγίγνεσθαι & ἀπολείπειν opponuntur, sicut Lat. superesse & deesse. Sic & apud Plat. de leg. lib. 5. περιγίγνεσθαι & ἐλλείπειν sunt opposita. Et pro superesse,reliquum esse,restare. Demost.in Aphobū, ἃ ἔσται ἐκ αὐτῶν περιγένοιτο, & quæ inde superfuissent. Sic τὸ περιγιγνόμενον ἀργύριον,Isocr. ¶ Item supersum, i.euado, saluus euado,incolumis sum,seruor à morte. Demosth.ὅτι οὐχ οἷός τε ἔσται περιγενέσθαι.Thuc.1.ἐκ τῶν κινδύνων κἂν περιγενέσθαι.¶Item Bud. περιγίνεσθαι.interpr.etiam superesse,promptum esse,integrum esse, πλέον εἶναι. vt, Aristippus interrogatus τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας,i. (inquit) τί πλέον ἐγένετο, & τί ἐπλεονέκτησε τῶν ἄλλων. Exponitur &,obuenire,contingere,vt apud Thuc.4. ὥστε

ἀμαχητὶ ἂν περιγενέσθαι αὐτοῖς ὧν ἕνεκα ἦλθον.Herodian.8.ἐπεὶ καὶ τῆς νίκης πᾶς ὁ καρπὸς αὐτοῖς περιγίγνεται. Vtitur & in malam partem eodem libro, ὅθεν αὐτῷ περιεγίνοντο τοῖς μὲν τῶν οἰκείων μῖσος τε καὶ ὀργὴ Περιγίγνομαι item, εἰς ἐναντίον συμβαίνω.Bud. ¶ Item Περιγίγνομαι,sum superior,vinco. Od.θ. v.10.ἔασον περιγίγνεαι ἄλλων Πύξ τε,παλαισμοσύνῃ τε, καὶ ἅλματι,ἠδὲ πόδεσσιν.Sic Thucyd.lib.8. περιγίγνεσθαι τῶν πολεμίων. & alibi sæpè,non addito genitiuo. Interdum additur & datiuus rei: vt Xenoph. περιγίγνομαί σε τάχει. Et cum accusat. περιγίγνεσθαι τὰ ἐλύμματα, apud Plutarchum.

Περιγενητικὸς, vincendi vim habens. vt εἱμαρμένη περιγενητικὴ ἁπάντων.Plutarch.

Προσπεριγίγνεσθαι, (decomp.) superesse,apud Dem.

Προγίγνομαι,sum antè, antecedo, præcedo (vnde οἱ προγενόμενοι vel οἱ προγεγενημένοι dicuntur maiores) Thuc.initio lib. 1. καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων, & omnium superiorum maxime memorabile.Aristot.ethic.3.cap. 2. προγίγνεσθαι & ἐπέρχεσθαι opponit. ¶Item procedo,vt Il.σ.οἱ δὲ τάχα προγένοντο.

Προγενέστερος, qui antè natus est, qui ætate antecedit, maior natu,in qua signif.Hom. addit datiuum γενεῇ. Il. ι. Ἠ' δ' ἔασον γενεῇ προγενέστερος εὔχομαι εἶναι. Et pro antiquior,vt προγενέστερα ὀνόματα. Synes. de insom. Apud Plut. in Rom. οἱ προγενέστεροι Λατῖνοι exp.prisci.Et superl.προγενέστατος,antiquissimus. A Budæo redditur etiam autor gentis apud Polybium,ἄρχεται ἀπὸ τοῦ προγενεστάτου τῶν παρόντων.

Προσγίγνομαι, adnascor, item accedo, Basil. Ei opponitur ἀπογίγνομαι apud Thucyd. Apud eundem προσγεγενημένου ναυτικοῦ exp. accessione classis. Sic προσγενέσθαι in Plat.Tim.accedere.Bud.vertit etiam accessionis vice cedere, apud Phil. Et προσγενόμενοι τῷ βασιλεῖ ex Plut. Themist.exp.regis societatem sequuti.

Συγγίγνομαι, simul sum, conuersor. Synes. θεωρία δὲ καὶ πρᾶξις οὐκ ἀξιοῦσι συγγίνεσθαι. Herodian. 7.τὴν τε θεραπείαν πᾶσαν ἣ συνεγίνετο τῷ Ἀλεξάνδρῳ. Sæpe dicitur pro,conuersor,(eo sensu quo dicitur & congredior, vel consuetudo mihi est cum aliquo, & venio in colloquiū) vnde apud Plat.de rep.1. χαλεποὶ καὶ ξυγγενέσθαι εἰσὶν,exp.difficilis est eorum consuetudo.Xen.Pæd.7.πρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάσαι καὶ ξυγγενέσθαι. Affertur & συγγίνεσθαι λόγῳ ex Aristot. Rhet.Et συγγίνεσθαι ἐς λόγους τινὶ ex Aristoph.in Nubib.q.d.venire in colloquium cum aliquo. Et cum dat. rei, vt συγγίνεσθαι τῇ παιδείᾳ,versari in studio literarum.Et συγγίνεσθαι τῇ πενίᾳ,Plato in Phil.versari in penuria, paupertate premi. ¶ Item,concumbo,coëo. (in qua signif. dicitur & congredior, consuesco, consuetudinem habeo) Plato de rep.1. οἷός τ' εἶ γυναικὶ συγγίγνεσθαι. ¶ Item, simul sum, adsum, auxilior. Sophocl. ὦ θεοὶ συγγένεσθε.

Προσυγγίγνομαι, (Decomp.) antè congredior seu colloquor. Thucydid.lib.8.

Tertium compositorum genus ex γένεσις.

Θεογενεσία,ἡ,regeneratio,baptismus,apud Dionys.Areop. Vocabulum theologicum, quasi diuinæ & pristinæ originis nostræ instauratio.

Παλιγγενεσία,ἡ,q.d.renascentia,secundus ortus,instauratio. Philo de mundo & Plutarch. περὶ σαρκός. Item vniuersalis resurrectio: & pro baptismo, apud Dionys. Areop. λουτρὸν παλιγγενεσίας apud Naz. lauacrum quo antiqua nostra origo instauratur.

Quartum compositorum genus ex γενέτης.

Ἀειγενέτης,ε,ὁ, qui semper extitit vel est sempiternus. Et αἰειγενέτης pro eodem, versus gratia inserto ι Il.ζ.

Αἰθρηγενέτης,frigus & pruinam, vel serenitatem inducens. Od.ε. Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων.

Γηγενέτης,idem quod γηγενής.Plut.in Apopht. (Eur.

Ἐκγενέτης, ε, ὁ, oriundus, ortus ex. vt ἐκγενέται Λακεδαίμονος apud

Εὐγενέτης,præstanti genere ortus,generosus.Epigr.

Τηλυγέτης,siue τηλύγετος,natus procul absente patre. Item quem parentes in senecta genuére, ideoque præ cæteris dilectus. interdum exp. vnicus.Hes.Suid. Plut.sæpe vtitur Homerus. Videtur dictum quasi τηλυγενέτης.

Παγγενέτης,omnium genitor,omnium pater.Nonn.

Quintum compositorum genus ex γενητός.

Ἀγένητος,ε,ὁ,καὶ ἡ,ortum non habens,cuius origo nulla est. Plato in Phædon.ἀρχὴ δὲ ἀγένητον,Cicer.interpr. principij nulla est origo. Est etiam non factus, infectus. apud eundem in Gorg.

Θεογένητος,à Deo ortum habens,à Deo ortus aut genitus. Peculiariter vero apud theologos,& Dion. Areop.baptizatus.

Διόγνητος à Ioue ortum habens,à Ioue genitus, ideoque nobilis, generosus. idem quod διογενής. Hesiod. Διόγνητος Γόλλος. Est autem per syncopen metri gratia factum ex Διογένητος.

Ἰφιγένητος,potenter factus.Ignis epith.apud Orph.

Κασίγνητος,ε,ὁ, frater,idem quod κάσις frater ex vtroque parēte, i.germanus.Il ζ & τ. Dicuntur etiam κασίγνητοι consobrini, fratrum vel sororum filii.Et generalius pro consanguineis poni testatur.Eust.Il ο. Fœmininum est κασιγνήτη, soror,germana.Iliad. δ, & π.Et Soph. ¶Accipitur κασίγνητος etiam adiecti-

adjectiuè *pro*, fraternus, germanus. Soph.in Antig.σὺν δὲ σοὶ κασίγνητον κρᾶτα.

Decomp. Αὐτοκασίγνητος,germanus,genuinus frater.Il.χ.&ω.

Αὐτοκασιγνήτη,soror germana,soror genuina seu natiua.

Μητραδελφιδοῦς,matris frater,auunculus.

Μητραδελφιδῆ,matris germana,i.matertera.

Πατρὸς ἀνεψιότης,patris fratrer,patruus. Hesiodus ,λίπε δ' ὃ πατρὸς ἀνεψιότητας.

Νόθογνήτης, qui genitus est nothus seu spurius , qui ita genitus est vt sit nothus.Hesych.

Sextum compositorum genus ex γνῶ.

Ἀγνώς,ῶτος,ὁ,ἡ,ὦ,cui γνῶι,i.liberi non sunt. ἄπαις. Suid.ex Isæo. Item ὁ μηδὲν αὐτῷ γνῶναι δυνάμενος, minime generosus, degener, cui opp.εὐγνώς.Herod.lib.4.& 7.& Plut.in Symp.

Ἀγνώτεια,ἡ,expon.δυσγένεια,Suid.

Ἀλλογνώς,qui vel quæ est alius gentis, aliunde genus habens,cui contr.αὐτόγνως.

Αὐτόγνως,indigena.Vide paulò antè in compositis ex γένεσις.

Γηγενὴς,cui gens è terra est.

Δισγνώς, qui duorum est generum , item qui duplicis est sexus. Theophyl.epist.43.τὸ δισγνὼς ἐμπίδιον.

Δυσγενὴς,qui claro genere ortus non est.Item degener, minimè generosus.

Δυσγένεια ἡ,ignobilitas.Plut.Item animus degener,ignauia. Philo de mundo & Plut.de lib.educ.

Ἔγγενὴς,exp.indigena,inquilinus,consanguineus, apud Aeschin. Aliam signif.vide in primo genere compositorum.

Ἑτερογνώς,qui alterius est generis,cui contr.ὁμογνώς.Aristot.

Εὐγνώς,claro & nobili genere ortus,generosus. Aristot. lib.1.anim.& Herodian.lib.7. Tribuitur & rebus inanimatis, vt εὐγνὼς ἡδύποτος,apud Phil.εὐγνώς πυρὶ apud Gal.ad Glauc. Item generosus,i.strenuus.Aristot.& Philo de vita M.3.item ingenuus.Aristot.& Philo.εὐγνώς,idem pleonasmo τῷ ν.Eust.

Εὐγενὴς,generosè.Plut. Εὐγένεια, nobilitas. Artistid.in Pan. Item ingenuitas.Synes.Epist 1.

Εὐμογέστερος, latas generationes habens.Nonn. (Diosc.

Ἰδιογνώς, proprium & priuatū genus habens,sui generis. Bud.ex

Ὁμογνώς , qui eiusdem generis est,propinquus , genere cognatus.Eurip.in Phœniss. ¶ Apud philosophos & logicos est,qui eodem genere comprehenditur. A quibusdam ὁμοεθνὴς vocatur ὁμοιομερὴς. Sic ὁμογνὼς μέρεσι apud Gal. dicuntur partes corporis similares.Ὁμογένεια,cognatio. Ὁμογνώς, eiusdem generis complexu,eiusdem generis ratione.

Ὁμόγνιος , per syncopen factum videtur pro ὁμογνώς. Et ὁμόγνιοι θεοὶ penates dij.apud Plat.de leg. Atὁμόγνιος Ζεὺς,exp. gentilius Iupiter,ex Synesio.

Ὁμογνὼς,qui similis & propriè eiusdem est generis.

Ὁμογνωΐα, generis similitudo.

Παγγενὴς , qui omnium generum est.παγγενῶς, aduerb. per omnia genera generaliter.

Συγγνώς , generis propinquitate coniunctus , cognatus. Plut.in Fab.Συγγνὼς τῷ Φαέθοντι. Metaphoricè etiam capitur , vt & Lat. cognatus,affinis,vt συγγνὼς τῷ σφέτερον ἄγαλμα,apud Plat.epist.7.

Συγγένεια ἡ,cognatio,affinitas.Plat.Luc.

Συγγενικὸς,ὴ,ὸν,idem quod συγγνώς. Plut.in Them. συγγενικὰ ἐγκλήματα,propinquorum crimina.Idem in Per. συγγενικὴ νόσημα , gentilis & hæreditarius morbus , συγγενικὰ πάθη apud Aristot.pili congeniti,qui & συγγνῶτες. (Se scribit.

Συγγνωΐζω,ἡ,cognata.Synes.epist.155. Pollux barbarū est.

Τριγνώς , tertia perfectus generatione , vt vermes insectorum. Bud.ex Gaza.

Τριγένεια,tertius generis gradus.Strabo lib.2.

Septenum compositorum genus ex γνῶθι.

Ἀγνώθη,ὁ,ἡ,cui γνῶθι aut γνῶθλα non est.

Ἀμφιγνώθη,ὁ χῶρος , locus in quo nascuntur optimi , qui optimos generat.in Epigrammat.

Ἀπογνώθη,ὁ idem quod ἀγνώς.

Αὐτογνώθη,cui ipsi ex seipso genus est.Nonn.

Καρποτοκογνώθη,Apollo,generator fructuum.in Epigr.

Προγνώθη, origine aut natiuitate antecedens , antè genitus. Nonn.

Τ'ψηγνώθη,in alto natus,vt ὑψηγνώθεος θεός,apud Nonn.

Octauum compositorum genus ex γνῶτ.

Ἀγνώτης,ὁ,ἡ,ignobilis,ignobili loco natus , vt ἀγνώτας ἀπὸ δυναστείας.Luc. Item degener,ignauus , minimè generosus , cui oppon.γνώσιος,apud Plat.Accipitur etiam *pro*, abiectus, vilis, humilis,& interdum copulatur cum πενιχρός. Dicitur de persona & de re. (animo.Dem.

Ἀγνωτία,ignauè,parum viriliter,remissè,remisso vel abiecto

Ἀγνώτεια,ignobilitas generis.Aristotel.Pol.6. Item ignauia, mollities animi.Exp.& timiditas,à Suida.Ἀγνώτης, (*substantiuè*) idem.

Ἀενγνώτης,sempiternus,cuius γνῶσις sempiterna.Plat.6.de leg.

Nonum compositorum genus ex γνῶσις.

Ἀγνώστος, non genitus,non generatus. Naz. in Orat. de Filio.

¶ Item non generans. Theophr. de caus.pl.l.6.ἀγνώστου τὸ ἀλλ-

μυρίν. ¶ Item ignobilis,ignobili loco natus.Hesych.

Ἄγνωσις,q.d.ingeneratio,ingenitum Naz.in orat.de Fil.

Φιλάγνωστος,cui τὸ ἀγνώστου placet.Naz.

Ἀναγεννάω, regenero,regigno. 1.Pet. 1. Ἀναγέννησις , regeneratio.i.baptismus. Greg.

Ἀναγονάω,genero,produco.

Ἀναγνώστος,modo natus, vt Luc.βρέφος ἀρτιγνώστου.

Ἐναγγενίω. adgenero,insuper genero. Ἐναγγένησις,ὁ, actus,i. ὕστερογονία, postea natus. Greg.

Περισπερμογνώμων,insuper adgenero,vel ingenero.

Προγονοποιός,ante genero. Προγονοποιία,ἡ,progenitor,Eur.

Πρωτόγνωμος,τὸ,quod primum enatum & editum est. Exodus.

Συγγονάω, congenero. Συγγονεύς q.d. congenitor, vt συγγόνους τίκτειν, qui procreationis liberorum partem sibi vendicat Plato de leg.

Vicesimum compositorum genus ex γονὴ, aut γόνος, aut proxima.

Ἄγονος,ὁ,ἡ,ὄν, non natus,cui γονὴ vel γόνος non est , infœcundus sterilis,cui oppon.γόνιμος Hom. Aristot. Luc. Interdum genit. Ἀγονία,sterilitas & infœcunditas.

Ἀγόνιος,ὁ, sterilis & infœcundus sum.

Ἀμφιγονος, ὁ,ὁ,ἡ,ὁν,priuignus,qui ex priore est vxore.Hesych.

Ἀμφίγονοι,οἱ,duabus matribus geniti. q.d. quorum diuersa genitura vel diuerso semine geniti. Hesych.

Ἀνδρογόνος, virum generans vel gignens.Hesiod.

Ἀνθρωπογονία,ἡ,hominum generatio,quo nomine fertur ipsi pisse quendam suum librum Aratus.

Ἀπόγονος,ὁ, ortus,oriundus , seu nepos , posterus. Hocrat. Euag. τίνων ὢν ἀπόγονος, quib. ortus maioribus? Paul.in Ep. πρώτῳ Κορινθίων, pronepos,δεύτερος τρίτος abnepos. Actiue etiam capitur, & ad res inanimatas transfertur, vt γονὰ πάσαι τῆς ἡμέρας, hæc e conuiuiis oriūtur.Apud Hipp. ἀπόγονα, (vt Gal. annotat)quidem exp.γόνιμα, alij ἄγονα.

Ἄπογονὴ, posteritas.Bud.ex Pand.

Ἀρίστογονος,ex Nonno exp.optimæ prolis parens , secundū quam signif. tamen scribendum potius videtur ἀρίστης.

Ἀρρενογόνος,ὁ,ἡ,ὄν, masculos procreans, mares generans. Iccrid.lib.3.

Ἀρρενογονία,masculorum generatio seu procreatio.

Ἀρτίγονος,idem quod αὐτογνώθης,modò genitus, modò natiuitan.de venat lib.3.

Ἀρχαιόγονος,antiquus.Aristot Ἀρχαιογονία, antiquitas, Basil. citur & Ἀρχαίγονος pro αὐχμήγονος. Greg.

Αὐτόγονος,ipse per se genitus ipse à se ortura habens.Nonn.

Βλαψιγονία,(q.d. *fœtus seu partus læsio*)dici fertur quū aperto boūgnauia aut infœcunditate naturali fœtum no peraga

Δεκαγονία ἡ,generatio ad decimum vsque gradum.Luc.

Δίγονος,geminus, seu bis genitus,Bacchi epith in Epigr.

Διγονία partus geminus. seu partus geminatio vel iteratio.

Διπλογονία,bina pario,seu bis pario.

Ἔγγονος,ὁ,ἡ,nepos.Plat. de rep 2. & Herod. lib.5.Ἐγγονή,ἡ,nepti

Ἔκγονον,ου,τὸ,fœtus,fœtura.Bud.ex Synes.

Decomp. Ἀπόγονος,pronepos.

Διτέκγονος,atnepos. Διστέκγονα atneptis.

Τεκτέγγονος,trinepos. Τεκτεγγόνη,trineptis.

Ἑτερογονος, ὁ,ὁ, ἡδὲ quod ἑτερόγονος apud Antiph & Plat. Adiecto etiam capitur. vt apud Plat. de rep. ἑτερογενεῖ χαίρει τροφῇ riundi è regione aspera.Et ἴσγονος παιδείας, disciplinis iustus & literarum quasi alumnus,apud eundem.

Ἀπόγονος, (*comp.*)alnepos.

Ἐπίγονος,ὁ,ἡ,post natus. Bud.ex Plat.de leg.5.

Ἐπιγονὴ, instauratio generis,subsidium generis.Luc.

Ἑπτάγονον ζῶον,dicitur mulus , quòd sit è diuerso semine gnatum animal, equino videlicet & asinino. Item de ceruario dici potest,qui Græcis ἔνδε est.

Εὔγονος,ὁ,ἡ,ὄν,fœcundus, ad generandū & procreandū habi Εὐγονία, fœcunditas.Xen.in Polit.Laced. Εὐγονίων,ῶ, Theophr. de caus. pl.lib.1.

Ζωογόνος, ὁ,ὁ,ἡ,vitalis, viuum & animale generans. vt ζωογόνον σπέρμα, apud Aretæum,genitale semen:cui opp.νεκρὸν.

¶Ἰτὲ numerus septenarius,quod infantes septimo mēse viuūt faciliùs quàm qui sequēti:qua dere Alex. Aph.in Pro

Ζωογονία,animantis procreatio.Item vermiculatio. Bud. Theophrast. Ζωογονικὸς , animantis procreandi vim habe Philo de vita Mos.lib.3.

Ζωογονέω animal procreo,animale & vinū gigno seu pro duco,animo.fœtifico.Theophr. de caus.pl.lib.3.c.20.27.Pe liariter vero dicuntur arbores ζωογονεῖν, plantæque & frug quum vermes procreant seu vermiculantur. Theoph. de tiis fruguū. Ζωογονέομαι actiua etiam signif.capitur pro ζωο τῶν,vt Bud.ann.ex Theophr.

Θεογονία , deorum generatio,Deorum ortus. Hesiod.

Θεόγνιος.τὸ, Dei natalis, vt exp.apud Demosth.

Θηλυγόνος,fœminam procreans, vt θηλυγόνα ζῶα, apud Aristot.

Θηλυγόνιον,à Diosc.dicitur phylli species quædam , quod ferat θηλυπετεῖν.

Θηλυγονία, ἡ, fœminarum procreatio. Item cognatio,i.propinquitas à matre.Herodian.2.

Καρποτόκος,fructum gignens,frugifer. Καρποτοκία , fructus editio. Item quum stirpes fructum pariunt.ex Polyb.

Κεφαλογενὴς,ὲς,ὸς τὸ κεφαλὴ γόνιμον ἔχων,in capite fœtum habens.

Papaueris epith. Nicandro in Alexiph.Κίκιννι autem per syncopen factum ex κεφαλὴ Macedonicè mutato,φ in β.

Κηρογένεια, ceræ generatio,ceræ opificium,cerificatio.Ioseph.de antiq. (neratio.

Κηρογονία apud Hippocr.ἀπὸ γονῆς,puerorum siue puellorum ge-

Κοσμογονία mundi generatio.Laert.

Νέος & νεότης, recens à partu , recenti partu editus, recèns natus.Legitur apud Herodot. Pro eodem affertur ex Isæo νεογνὸς.& ex Hom.νεοτὴς.Od.μ.

Ὀλιγόγονος paucos generans aut procreans, infœcundus. Arist.

Ὁμογενὴς germanus. Plato 8 de leg.At Ὁμόγονα,τὰ,quæ eiusdem sunt generis.ἀμφοῖν.

Ὁμόγονος idem cum ὁμόγνιος.

Ὄνειρος ,ου somnii genituræ profluuium.

Ὄνιθος,ὁ,ex aue natus. eurip. (dam.

Ὀρίγενης,ους,ἡ,ὄν generatio seu origo. Ita vocatur liber qui-

Ὄψιγενὴς dero genitus. Philo de mundo. ὀψίγονοι dicuntur etiam posteriores,ἐρόῃ longo post tempore nascuntur. Od.α, vnde ὀψίγονα ἔπεα pro posteritate capitur.

Παιδογόνος,inferiorum procreator,liberos procreans. aut ad liberorum procreationē faciens. Exp.& prolificus.Bacchi epith.apud Theocr.in Epigr.Item fœcundus.apud Theophr.

Παλιγγενὴς,periculum,vt παλιγγενὲς ἔπος κερτομίων.in Epigr. Dicitur etiam παλιγγενὴς pro eodem.

Παλλήγονος,cui genus e luto est , è luto natus. Παλλήγονοι dicuntur gigantes,quòd e terra creati esse putentur. Callim.

Πανόπη ς (vel forsan πανόπης) fœcundus. Oppian. lib.3. de ven.Et Herod. lib. 8. πανόπιον etiam herba est,quam Latini fangaminam vocant.Sic dicta (vt Plin.scribit lib.27.c. 12.) à quibusdā ob multitudinē seminis : vel (vt Scribonius Largus vult) quia multa est & vbique nascitur.Xide Diosc.4. cap.4.

Πανογενὴς,fœcunditas,Are p.

Πατρογόνος progenitor,idem quod πατροπάτωρ.Plat.10.de leg.

Πατρόγονος παρὰ ῥίζαις.auus. Plat. πατρόγονα πάππους.abauus.Item autoi gentis alicuius. vt apud Hocr. τὸ γὰρ ἀπὸ τῶν τοιούτων ἀφόρμης ὁ ἐπ' ἀνδρὸς πατρόγονος in plur.dicuntur ἀπὸ τοῦ πατρὸς,maiores, prædecessores vt vulgò vocant.Thuc.lib.2. & Herodian.li 2. Et metaphonice pro ἀρχηγοὶ. vt apud Soph.in Aiace. & apud Aristid. ¶ Πατρόγονος adiectiuè etiam capitur.vt σφέτερον γῆν πατρόγονον suum genus. ς Item.priuignus.B.

Πατρίγονος,priuignus.Theophr.in inst. ciuil. πατρογονικὸς, auitus. Philo de vita Mos.lib.1.& Herod lib.7.

Πατρόγονος primogenitus,primigenus,primitiuus.Il.4.

Πυρίγονος ignem generans.Plur.

Σπόγγος qui in eum vsum natus,vt esui sit. Nic.in Alexiph.

Σύγγονος cognatus idem quod συγγνώς.Item germanus.Eurip.

Τὸ ὀρθὸν ἐλεύθερος gigno seu procreo.in Epigr.

Τοκογονία liberorū procreatio.Hippoc.in Epist.ad Demag.

Τελεόγονος perfectus parien. Τελεογονία perfecta generatio.

Τελέγονος perfecte generatus,vitalis. Et τελέγονα, perfecti

Τελεόγονος fœtum perficiens,prolificus. (fœtus.

Τετόγονος in longinquo solo natus.

Τριγενὴς ,ὲς,tertium genus,vt nepos.Dem.

Τριγονία , τριγονὴ tertiò genero,vel pario.Theophr.de caus.plant. lib.1.cap.9.

Τυφογόνος,ὁ,ἡ,ὄν,quomodo huc pertineat vide suis locis.

Ἔτεος Ν, vel γέτεων,ωνος,τὸ. suggrunda seu suggrundium,i.pars tecti prominens qua stillicidia à parietibus arcentur. vide Poll.& Etym.Apud Eur.in Or. Ἢ πᾶς ὁ γέτεα κεράσας σαυτῷ σάτον, Ἐξῆς πασῶν γέτεα πεπτώκασι πόνων. Schol. dicit γέτεα idem esse quod στέγαι.τ. λίθοι πᾶς ἐξοχῆς τῆς δώματος ὑπακούοντες. Metaph.capitur pro eo omni quod suggrundarum in modū prependet.Sic in galea γέτεα vocatur τὸ ὑπὲρ αὐτῆς περιτεῖνον κύκλῳ. Et γέτεα ὀφρύων,ille quasi proiectus frontis cui oculi subsunt,quem Plinius ambitum dixit genæ superiorum.

Γεγγαμὼν, ὄνος, in suggrundæ modum conformor , grundis imbricor.Arist.lib.5.de generat.anim.

Γέγεσσον,τὸ,suggrundatio, q.d.suggrundamentum , imbricamentum.Aristot.de part.an.2.

Γέγεσσα,imbricatio.suggrundatio.

Γέγιννα,τὸ,Suid.idem est quod γέγεσσον. Item γέγιστος pro eodem apud eundem.

Compositæ.

Ἀλίγετος,suggrunda non instructus,vel nulla tectus lorica.Ety.

Ἀμφιγεγὼς,ῶτος,ὁ,ἡ,ὄν imbrico , imbricatim vel suggrundiorum modo facto vel tego. Aristot.de gen.anim.5.ἅπαν σκαφὴ ἢ κεραμὶς ἀμφιγεγὼς πέφυκεν, ὅπως ἂν ἐκ τῶν ὑδάτων ἀσφαλῶς ἀπορρέωσιν,aures longæ imbricatæque amplis suggrundiis.

Γ Ε Γ Ι Τ Ω Ν , ονος,ὁ,ἡ,vicinus. Hesiod.τὸν κακὸς γείτων. Plutarch.ὁ ἐξ ἴσου πάσαις ἀμελέσιν ὑπάρχων ὁμοίως σπουδαίοις γείτων ἐστί. Item vicinus,i. affinis , similis. Lucian.πάντες ἐσμὲν ἀλλήλων γείτονες ὅσῃ τῆς διαίτης. Et recta num inter se affinia sint & consentiant.

* Volunt deductum à γέα quasi γειάτων,vel à γῆ quasi γηΐτων.

Γειτανιάω,vicina,vt τὰς παρθένους.

Γειτονία ἡ,vicinitas , apud Plat. lib.8.de leg.& Aristot.rhet.l.2.

Γειτονιάω,vicinus fum.Plat.& Phocyl.

Γειτόνισσα τὸ,vicinitas,Plat.lib.2. de leg.Γειτόνισσος,idem.

Γειτονόω,idem cum γειτονία, Apud Alex. Aphr.Γειτονήσωμεν , idem apud Hippocrarem.

Γειτόπωλος,ὁ,ὁ vicinus.Epigr.

Γειτνία ἡ,idem quòd γειτονία,vicinitas,vicinia.

Γειτνιάω,& γειτνιάζω,vicinus fum,vt Herodot. l.6.σοφὸς τὰς γείτονας καὶ ὁμόφυλος βαρβάρους. Et γειτνιάζω τῇ ἠπείρῳ. Item metaph. vicinus fum , affinis seu cognatus fum,quoad similitudinem.Luc.de hist.scrib.

Γειτνίασις,ἡ,ὁ,vicinitas.Plut.in Pericle.

Compositæ.

Ἀγείτων,ονος,ὁ,ἡ,ὁ vicino carens,cui vicinus non est.

Ἀγρογείτων , habens vicinum agrum seu fundum , aut vicinari Ἀλογείτων,mari vicinus. (villam.Plut.

Ἀγρογείτων,ita editus,vt videatur astris vicinus. Aeschil.in Prometh.

Ἀγχίγειτων,vbi vicinus. Et generaliter pro finitimo,conterminopropinquo,vt apud Plut.in Rom.ἀγχίγειτον Ῥώμης πολιτεία Romæ propinqua.Apud Aristot. Pol.7. ἀγχίγειτοι πόλεμοι Ἀγχιγειτονικὸς ἀεὶ ἦκει πόλεμος.

Κακογείτων,malus vicinus,Soph.in Phil. (cap. 101.

Ποταμογείτων , fluuius vicinus.est & herba de qua Dioscor.lib.4.

Γ Ε Λ Α Ω , ῶ, ἔ.άσω & ἀσομαι,rideo.Luc.τί γελᾷς;quid rides? Dicitur & γελᾶν ἐπί τινι cum datiuo vel personæ,vel rei, vt Il.β,& ϕ.& apud Xen.in Oecon.& Aristoph.in Pluto. rideo de aliquo homine vel de re aliqua.Apud Soph.in Aiace , ἐπ' ἐχθροῖς γελᾷν.pro ἐπ' ἐχθρῷ .inde inimicis.de infortuniis inimicorū. Apud eundem γελᾶν κακοῖς vel ἐπὶ κακοῖς exp. ridere ob mala. inlutare malis. Xen. Pad.l.ταῦτ' ἐφ' ἑκατὶ μᾶλιστ' ἐγέλων.

¶ Item rideo, irrideo. Naz. γελᾶσαι καὶ τὰς θεομισεῖς. Apud Aristoph.in Nub.ἐξεπέτησαν γελῶ, his obiectatur , his gaudet.

* De inanimatis etiam dicunt poëtæ pro splendere, niterc, renitere , floridum esse. Hesi.& Eust. * Etymon vide in γέλως.

Γελασπολιτίζω.M.taph.apud Aeschil.in Prometh.ποιῆσαι τε κυμάτων ἀϊσσόντων γελάσπολιν.

Γελασπὸς,ὸν,ὸ,ἡ,ridiculus,risu dignus.Luc.

Γελαστικὸς,ὴ,ὸν,risor qui velut quandam ridendi,artem factitat,in qua signif.de Democrito dicitur. ¶ Γελαστοὶ dicti sunt & dentes qui in risu nudantur , quasi renidentes. Poll.lib.2. Item tugæ & veluti sulculi qui à ridentibus in ore fiunt.

Γελάσσιμος,ridere cupio.

Γελαστὸς ὁ, risu dignus,vt ἔργα γελαστά. Od.θ.γελαστὸς, ὴ,ὸν, risor vel risibil. Suid.

Γέλασσις ὁ,ὁ,ἡ,risus.Callim.γελασσικὲ,νηλεὲς , ridendi facultate præditus.Sic dicitur homo ζῶον γελαστικὸν, apud Sextum Phil. & Porphyrium.

Γέλασσος,ὁ, risus. (vel γέλασς, ως, vnde accus. γέλαν, & dat. γέλᾳ, quem tamen aliqui volunt per apocopen esse à γέλασον.) Od.σ πάσχειν γέλασσα, risum alicui mouere , quod & γέλασσα παρέχειν dicitur frequentissimè.Transfertur etiam ad mœstis serenitatem : de qua metaph.lege Eust. * Ab ἅλς deducunt,i.calor. Sic & Hom. è caloris copia risū profluere indicare videtur, vbi dicit γέλασσα ἀΐσσειν,i.risum maiorem quàm qui extingui possit : sumpta metaphora ab igne. Od.θ, Ἀΐσσετε δ' αἰθόμενον γέλασσα μακρότατον δαίεται.

Γελοῖος,ὁ,ὁ, ridiculus, risu dignus. Dicitur de re & de persona Plat. ¶ γελοῖα aliquando exp. ludicra; iocosa,vnde & opponuntur σπουδαῖς.vt apud Hocr.ἀφεὶς τὰ σπουδᾷ γινόμενα γελοίως.Sic & Xen.Pæd.2. ¶ Interdum & γελοῖος subtantiuè dicitur pro ioco,vt apud Plut.in Pol.præc.& alibi; & γελοῖα,qui est iocosus,facetus. Dion. Long. ¶ γελοῖον etiam vocatur quod ad ciendum risum aptum est,vt apud Plut.ἔνεκα τοῦ γελοίου exp.risus excitandi gratia.Dicitur & γελοῖα apud Poëtas.

γελοίως, ridiculè.Luc.Aristot.rhet.3. (Luc.

γελοιάζω , ridicula seu iocosa dico,iocor,Plut.in Apophteg.

γελοιασμὸς,iocatio,apud eundem Plut.

γελοιαστὴς,iocator.Item facetus.Basil.& Greg.

γελοῖα aff.pro fcurra.ex Epigr.

γελοῖον,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Compositæ.

Ἀγέλαστος , ὁ,ἡ,ὄν , risu minime dignus, sed indignatione,Suid. ¶Ἰτὲ *aff.sig.* risus expers.Sic aquarij fuerūt Heraclitus,Anaxagoras Clazomenius, Aristoxenus,vt qui nūquam risissent.

Α᾽γελασί.adverb. sine risu, citra risum. Plato in Euthyd.
Α᾽γελαστία, risus abstinentia, vel q.d. carentia risus.
Α᾽γελαστέω, non rideo, risus expers dego, risu abstineo. Hesych.
Α᾽γαλλάω, exp. rideo. (racl. in epist.
Α᾽χείγελως. ωτ-ος, ὁ, ἡ Suida exp. qui ob inutilia, & minimè seria ridet atque gaudet. Erasmus hoc prouerbiali nouoque compositio verbo dictum fuisse ait nugatorem, quique rebus ineptis oblectabatur.
Διαγελάω, ῶ, derideo, irrideo. cum accus. Lucian. ¶ Item metaph. de serenitate & tranquillitate. apud Plut. in Cæs. & Theophr. de hist. pl.
Ε᾽γγελάω, ῶ. irrideo, illudo. cum dat. vt ἐγέλα ἐμοὶ σοί, illudere alicui.
Ε᾽κγελάω, (dor.) vsitatius & significantius est pro, illudo, insulto. Plut. ἐκγελάσαντες αὐτοῦ οἱ ἐχθροί. Sic & Soph. in Aiace.
Ε᾽γερτίγελως. dicitur Bacchus risum excitans, in Epigr.
Ε᾽κχεάω, risum effundo seu emitto, in risum erumpo. Od. σ. Ε᾽κχεῶσι, risus effusus.
Ε᾽πιγελάω, ῶ, derideo. Xen. in Apoll. Socr. τὸν δ᾽ ἐπιγελάσαντα κατιδόντα αὐτὸ τοῦ παραλίου εἰπεῖν, ὦ ἄμμε ὑπογελάσας. Item pro, illudo, insulto. vt apud Luc. de Vulcano qui Martem & Venerem in adulterio deprehenderat, ὅσα καὶ ὑπογελᾷ αὐτοῖς ἑφεξῆς. Apud eundem, ὑπογελᾷ τὸ Σαρδάνιον. ¶ Ε᾽πιγελᾷ τὸ κῦμα. apud Aristot. in Probl. exp. fluctus superfringitur.
Η᾽δύγελως, q.d. dulce ridens.
Καταγελάω, ῶ, irrideo, derideo. Cum genit. apud Xenoph. Cum Dat. apud Herodot.
Καταγελᾶμαι, irrideor, ridiculus sum. Plato de rep. lib. 1. καταγελάμενοι μῦθοι, ridiculæ fabulæ.
Κατάγελως, derisio, irrisio, Xenoph.
Κατεγέλασμα τό, derisus. Poll. lib. 6. c. 4.
Κατεγέλαστος, ridiculus, i. in derisum incurrens, qui derideri solet, aut etiam derisione dignus. Plato, Plut. Isocr.
Καταγελάστως, ridiculè apud Aeschin. & Xen. Καταγελαστῶς, deridendo vel derisorum more. Poll. (in Ctes.
Decomp. Ε᾽γκαταγέλαστος, qui irridetur, ridiculus. Aeschin.
Εὐκαταγέλαστος, derisui facilis. Alij exp. ridiculus, cõtẽnẽdus.
Περισταγελάω, insuper irrideo.
Ταῤῥαγελάω, valde ridiculus Plut. (Hell. 7.
Καυσιγέλως, fletus cum risu. lachrimæ risui iatermistæ. Xenoph.
Παζήλιος, omnino ridiculus. apud Luc.
Πρᾴγελως. ωτ-ος, placidum ridens, placido vultu ridens.
Προσγελάω, ῶ, arrideo. Cum accus. vi præpos. Eurip. in Medea, ἡδὺν εἶκὼ προσγελῶσα σώματος, arridens imagini in speculo.
Σπουδογέλοιος, q.d. cuius studium est ridiculum. ex Strab.
Φιλογέλως, ωτ-ος, risus amans, qui lubenter ridet. Zephyri Epith. in Epigr. & Aristot. Rhet. 1.
Φιλογελοιος, qui iocos & facetias amat, qui libenter iocis vtitur. Arist. Rhet. 1.
Φιλογελωτιαστής, apud Poll. qui iocatores amat, qui facetis hominibus delectatur, vel qui iocationem amat, qui lubenter iocatur.

Γ᾽ΑΓΗ, ας, ἡ, exp. variæ & omnis generis merces: vel etiam sarcina variarum mercium. Pollux esse καπηλικὸν ait. Pro eodem dicitur ἔμπορος: de quo vide suo loco.

Γ᾽ΑΓΙΣ, ίδ-ος, & Γαλὶς, ίδ-ος, ἡ, allii caput seu nucleus aut spica, apud Theophr. hist. plant. lib. 7. c. 4.
Γαλιδιᾶν, in γαλίσιν euadere, seu in nucleos diuidi, in spicas discerni. Theophr. ibidem.

Γελαῖος, γέλοιος, &c. vide in γελάω.

Γ᾽ΕΜΩ, plenus sum, onustus sum. Propriè dici putatur de naui oneraria. vt Xen. γέμει φορτίων ὅσα ναῦλον κέρδος ἔνεκα ἀγόντων. De aliis etiam multis dicitur. Idem Xen. anab. 4. οἱ δὲ καπῖλοι ὅτε κάμιμε πολλοὶ ἐγκαθὼν γεμίσουσι. Plato in Apoll. Α᾽νεξεγόρε βελτίω γέμει τὰ τῶν πρὸ λόγων. Dicitur & de rebus animi, vt apud Plutarch. de exercitu Pompeii, in Pharsalia, πᾶς ἐλπὶς διεφθαρμένος, καὶ γέμοντες κἀκότα δρᾶσαι. Et apud Isocrat. πολλῶν ἀμφισβητούντων γέμοντες.
Γέμω, plenitudo, Hesych. (pono.
Γεμίζω, impleo, Iohan. 2. γεμίζατε τοὺς ὑδρίας ὕδατος. Item onus impleo. Γέμισμα, τό, q.d. impletio, vel implementum.
Γέμω, ῶ, onus nauis, merces quæ sunt in naui. Poll. Apoc. 18.
Γομόω, ῶ, onero. *Compositæ.*
Α᾽ποχέμω, depleo, demo ei quod plenum est.
Α᾽ποχεμίζω, exp. χεμίζω.
Κατεχέμω, idem quod χέμω.

Γενειᾶς, χείλιος, &c. χήτης, χήστης, &c. χήτα, χήτιος, χήτ-ος, &c. vide in Γεύομαι, γέυσις, &c. in γεύω.

Γ᾽ΕΝΤΑ, Hesychio sunt, carnes, viscera. Nicand. in Alexiph. Α᾽λθαίνει δὲ χῆτα σύες. Sic Callim. γήτεα βοὸς μαλάττοντες. vbi exp. etiam artus, μέλη.

Γ᾽ΕΝΤΙΑΝΗ᾽, ης, ἡ, gentiana: herba insignis amaritudinis: denominata à Gentide seu Gentio inuentore, teste Dioscor. 3. cap. 3. & Plin. lib. 25. cap. 7. Rursum Dioscor. lib. 2. cap. 12. γήτια δὲ ῥίζαι, gentianæ radicis.

Γ᾽ΕΝΤΣυ-ος, ὁ, mentum. Eurip. in Phæn. κἀπὸ δ᾽ ὑπείκουσ᾽ γήτ. σκιάζεται. Et apud Theocr. canities εἰς γήτιον ἵησι. ¶ Item mala, maxilla, apud Aristot. lib 3. de anim. ἢ σιαγὼν ἔλασσον, ἢ γήτιον quæ maxillæ cum faucibus coëunt. Et in Physiogn. ἐ ὑπὸ κάτω γήτιον. Tribuitur etiam lepori à Xen. ¶ Item acies, vt acies gladii. epigr. 6. ἡ ξυσίον εἰ ξυσίνακτος γήτιος. Item securis seu bipennis & gladius, teste Hesych. Cuius significationis hanc rationem esse suspicatur H. Steph. quòd vt γήτιος, (maxilla) mandendo absumunt & profligant, ita ferrum ictus inferendo.
Γένειον, ε, τό, mentum. Xen. in Symp. & Plut. in Camillo. ¶ Alicui exp. & γναθ-ος, maxilla, mala. ¶ Item barba. Il. 8, ἡ ὑπὸ γενείου γήτειος. Dicitur & de brutis. vt de leone apud Luc. Sæpe inuenitur γήτια plur. num. pro γήτιον. vt apud Paus. Plut. & alii.
Γενειασῆ, exp. lorum circa mentum equorum. ex Poll.
Γενείτης, ε, ὁ, barbatus. Ionicè pro γηγενέτης, cuius fœm. est γηγενίτις. Luc. Legitur & sine, γηγενέτης apud Athen. lib. 7.
Γενειάω. ῶ, f. άσω, barbatus sum, barbam gesto. Aristot. & Theocr. γενειάω, idem, Od. σ.
Γενειάσκω, barbam emittere incipio. Xen. Pæd. 4.
Γενειάς, άδ-ος, ἡ, lanugo prima qua genæ vestiuntur. Interdum generaliter pro barba. Na. οὐ θεῶ τὰς γενειάδ-ας διδάσκειν ἄρχοντες. ¶ Et γενειάδες, pili ipsius barbæ. Od. σ. ¶ Item γένειον. exp. mentum.

Comp. ac primùm ex γήτιος.

Ο᾽ὑγήτιος, id quod infra labra in maxilla inferiore eminet. Poll.
Καλκόγηυος ἄγκυρα, ærata anchora. q.d. æreas malas habens. reis armata maxillis. Pind.

Comp. ex γήτιος, i. mentum.

Διγήτιος, qui mento est bipartito. Bud. ex Gaza.
Λειογήτ-ος, læue mentum habens. Herodot. in Terpsich.
Μακρογήτ-ος, qui longo est mento. Bud.
Ο᾽ξυγήτ-ος, qui acuto est mento. Bud.
Περγήτ-ος, cui mentum prominet. Theocr. Idyll. 3.
Τ᾽αυγενειάζω, mentum prehendo eius quem rogo. Hesych. Apud Synes. de Vlyſſe & Cyclope, ὃ ὑπογενειάσας, ὦ Οὖτι, ἵνα μὴ ὑπ᾽ ὀφειλέτου αὐθρώπου ὦ αι. exp. mentum eius demulceo, erigens & vellicans, vt fieri solet.
Χαλκογήτια ἔμβολα, rostra æreas malas seu maxillas habentia pro rostris æratis. ex Epigr.

Comp. ex γήτιον, i. barba.

Α᾽γήτειος, ος, ὁ, imberbis. vt πυῤῥησιᾶ ἀγήτειος, Lysim. Τὸ ἀγήτειον, barbæ carentia.
Α᾽γήτειος, q.d. imberbiter. Philostr.
Α᾽μπογήτειος, qui nuduſtertius barbam emittere cœpit. Et ἀμπογήτ-ος in Epigr. q.d. lanugo barbæ nuper enatæ.
Βαθυγήτειος, q.d. profundam barbam habens.
Εὐγήτειος, pulchram barbam habens. Et simpliciter, barbatus. Item villosus.
Η᾽μιγήτειος, semibarbatus.
Η᾽δύγήτειος, idem quod ἁβρογήτειος, dissoluta particula εὖ. vt ἡδύγηυος. item πέριδλον ὑαγήτειον. Hom.
Κακογήτειος, (q.d. malè barbatus) qui est tenui barba.
Λειογήτειος, quidam exp. cui tenuis & mollis est barba.
Μαδαρογήτειος, qui est fluxa & rara barba. Camer.
Προγήτειος, exp. promiſſam habens barbam.
Τ᾽ανυγενειάσκειν, exp. τὸ αὖτε ἐξαυθῆσι τὸ γένειον.

Γ᾽ΕΡΑΝΟΣ, ε, ὁ, grus: auis vigilans & prudens. de qua Arist. ¶ Est etiam genus saltationis seu choreæ, teste Poll. l. 4. cui sic dictæ à quadam volantium gruum similitudine. Poll. idem. ¶ Item scenica quædam machina qua vrebantur scenis ad corpora rapienda è sublimi. Aliæ quoque machinæ subuehendis attollendisque oneribus comparatæ γερανοὶ vocantur, itemque grues apud Latinos. Dicitur esse & pila lignea in qua farina pinsitur seu tunditur. Hesych. * Etym. γέρανος: auem dictam vult quasi γήρανος, ὄντι τὸ τὰς γῆρας ἐμβιῶσι· ἐπὶ ταύτα: est enim μακρολόγος auis.
Γερανον, ε, τό, grus, idem quod γέρανος. machina. Item herba quædam sic dicta à gruini capitis imaginè in summo eius caulis mine visenda, de qua vide Dioscor. lib. 3. cap. 131.
Γερανίτης λίθος, geranites lapis: à gruis collo dictus. Plin. lib. 37. cap. 12.
Τ᾽αυγήτειος, qui magnis gruibus ceu equis inuehuntur. Lucian. in vera hist.

Γ᾽ΕΡΑΣ, ατ-ος, ος, & ως, præmium, munus, honorarium honor. Il. α, Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτὸς ὑποτρέσαντ᾽, ὄφρα μὴ οἱ ὃν αἶψα γέρας δῶσιν ἄκοντες. ibi dicitur de præmio quod ex manubiis capitur, sicut & alibi sæpe. Frequens est apud eundem poëtam. γέρας δοῦναί τινι, pro honore quo muneramur mortuos. Thucyd. 1. πρότερον δ᾽ ἢ τινα δῶσι μετοῦς γέρασι παρεκὼ ἐκείνοις. Ibidem. δίδοντες γέρας τὸ νομιζόμενον. Plut. in Camill. γερῶν ἐπιτυχεῖν ἄλλων. * Plutarch. lib. an seni resp. gerenda sit, deducit

γέρων, senex, quòd senes maximè sint venerandi. Sunt tamen qui contrà malint γέρων à γήρας deriuare.
Γερασμ-ος, ὁ, honoratus, honore & præmio dignus. Nican. in Ther. ¶ Item honorificus. γεράσματα ἱερᾶ Oiph. ¶ Aff. & pro senili. ex Eurip.
Γεραστός, honorandus, venerandus, augustus, ll. γ.
Γέρεθλα, præmio dono aliquem, muneror honoris causa. orno. Od. ξ. & Xen. Fæd. 8.
Γεραίρω, præmio donè vel honoro.
Γερήν-ος, Nestoris est epith. apud Hom. Il. Γερηνίῳ ἱππότᾳ Νέστορι. Et Eust. Exp. ἀπὸ τοῦ γέρας: vel γέρος, quomodo huc pertineant, vide suo loco.
Γέρος, & Γέρως, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Compositæ.

Γέρεσ-ος, præmio carens. Il. α, vide in Γέρας.
Γεράτερος, insuper muneror vel honore afficio, Xen.

Γ᾽ΕΡΡΟΝ. ου, τό, scutum Persicũ è vimine textũ. Apud Xenoph. in Pædia Cyri sæpè occurrit. Legitur & apud Herodot. Arrian. & Plut. de eiusmodi scuto. sunt qui crates interpretentur. nam reuera erant è vimine textæ crates quibus clypeorũ seu scutorum loco vtebantur. vnde & generalius quidã exp. ἄκανθ-ος, ῥάβδος, φραγμὸς. Per catachresin autem γέρρον nominatur omne defensaculum, teste Harpocratione, qui à Demosth. in orat pro Ctesiph. γέρρα vocari scribit τὰ ἐκ σκυτῶν σκεπάσματα ἢ ὅπλα ἐξ ὑλίνων. Strabo quoq; ligneas laminas, aut crates vimineas, quibus veluti fornicatis seu concameratis currus tegantur, γέρρα appellat.
Γερρία, Suidæ & Hesychio sunt floreæ ex vimine aut iunco.

Γ᾽ΕΡΩΝ, οντ-ος, ὁ. senex. Plato Pol. 2. ἡ γέροντος ἢ γραυσὶ καὶ παπποβύταις γηγενέσι. Senatores, curia Laced. constans ex senum 24. vel ex 28. vide Aristot. in Pol. & Plut. in Lyc. & Herodot. in Erat. Dicitur & de rebus inanimis. vt γέρων πόντ-ος, apud Theocr. Idyll. 7. pro peplo vetustate trito. ¶ Item pro colu ex quo nil, enat foleant ſtupæ & fuſo verſato fila trahi. Pollux. affert ex Pherecrate.
* Deducunt ait ἀπὸ τοῦ εἰς γῆν ἰέναι (vt Lat. filicernium) quòd senes præ cumitate terram inſpiciant. vel ἀπὸ τοῦ γῆρας ἔχειν, quod propinqui morti iam de ſepultura ſolliciti ſint. Alij à γέγηρα. ob honorem qui ſenectuti debetur.
Γερόντ-ειος, senilis. vnde γεροντεῖον παλάσσειν. ex Poll.
Γεροντ-ικὸς, idem. vt γεροντικὴ ἡλικία, & γεροντικὸν λατρεῖον. Plato de leg. 6. Γεροντικῶς, senilitèr.
Γερόντιος, senilis Poët.
Γερόντιος, patruus, apud Laced. vide Eust.
Γερόντ-ιον, τό, senium & debilitas ſenilis. vel, ſenile delirium reſipio. Laert. in Plat.
Γέροντ-ον, τό, senecio: liminut à γέρων. apud Aristoph. in Nub.
Γέροντ-ικὸς, ad senes pertinens. vel qui eſt senum. Item qui senes decet. Item qui sen. bus pro honorario datur. vt χρυσοῦν γέροντικὸν & χρυσοῦς γέροντικος apud Hom. vide Eust.
Γερουσί-α, senatus. Plut, Γερουσιαστής, senator. Polyb.
Γραῦς, senex vir. Et γραῖα, senex mulier, anus. apud Hom. ¶ Item senilis, vt γραῒα χεῖρ. Euripid Compar. γραΐτερ-ος. apud Xenoph. Et superl. γραΐτατ-ος. Aff. & γραῒς pro, senex honoratus. ex Epigr.
Γρᾶς, Γραὸς, & γρᾶος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ.

Γηβο-γέρων, qui in senectute literis operam nauare incipit: quia Minerua ſtudius præeſſe credebatur.
Δημογέρων, qui ex populo præ aliis honoratus eſt ob senectutem. ll. γ. & Aristot. 11. fine lib. 2. ethic. Alicubi δημογέροντες exp. etiam senatores.
Γεραίγηρως, senecio. herba cui nomen hoc datũ, quia vere canescit, vt docet Plin. lib 25. cap. vlt. vide & Dioſc. lib. 4. cap. 97. & Theophr. lib. 7. cap. 7.
Γεγηγορέτατ-ος, ὁ, filicernio ſomnolẽtũ, senex dormitator. Etymologicon. senex & edentulus. (vixit.
Γεγήρων, q.d. triſenex. in Epigr. dicitur de Nestore qui 3. ætates
Γηγενέτης, senex capularis, filicernium. idem qui ὁ γέρων τῶν ὀδόντων Euripidi.
Γηγήρων, saſtuoſus senex. Aristoph.
Γηγήρων, cui cruda & viridis ſenectus. vel (vt alij) cui licet seni caput non eſt canum. Il. ψ.

Γ᾽ΕΥΩ F. ω, gustare facio, gustum præbeo. Plat. Pol. 7. γλυκὺν ἡδονὴν ἐπὶ σκύλακος. Et cum accuſat. Eurip. in Cycl. Βάλανον γλῶσσαν ἄκεστον μέθυ; Metaph. apud Plut. in Numa, ἐδώδιμος ἡδονὴ ἐπὶ τὰ ἀδίκημα. ¶ Item pro γλύκαινω, intranſit. ex Heredoti Polym affertur. γλυκὺ γλῶσσαν ἐγεύσατο.
Γεύω, F. σω, gusto, degusto. Cum genitiuo ſæpe iungitur. Apud Soph. γεύεσθαι πανδάκρυα ἑρκτᾶς. exp. deglutire vniuerſum exercitum. * Item experior. vt γεύεσθαι χειρὸς ll. υ. Et γεύσασθ᾽ ἀμήτων, Eurip. Et γεύεσθαι τινὸς, pro honore quo muneramur mortuos. Il. ε. experiamur alter alterum. Et cum accuſ. vt ad Heb. 6. καὶ καλὸν γεύσαμένους θεοῦ ῥῆμα.

Γεῦμα, τό. gustus, & q.d. gustamentum. Eurip. in Cyclope.
Γεύματίζω. gusto.
Γευσμός, ὁ. gustus. apud Nicand.
Γεῦσις, ως, ἡ. gustus, gustatus. Aristot. eth. 3.
Γευστὸς, ἡ, ὁ, q.d. gustabilis, vel gustu perceptibilis. qui percipi seu sentiri gustu potest. Item, quem gustare & quo vti pro cibo possumus.
Γευστικὸς, gustatorius. vt γευστικὴ δύναμις. Alex. Aphrod.
Γευστήριον, gustandi instrumentum. Item poculum quo vinum degustatur, apud Athen. lib. 11. vide Poll.

Compositæ.

Α᾽γεύστ-ος, qui gustari non potest. vel qui gustatus non fuit: vt Plut. symp. 8. πολλὰ γὰρ ἄγευστον ἡμῖν ἀθεράπευτον ἀφίησιν ἡ γέννησις. Activa significatione sæpiùs ponitur pro eo qui non gustauit. vt Α᾽γεύστ-ου θύειν apud Suidam, pro ἄπειρ-ος. Et metaph. pro, expers, ἄπειρ-ος. vt apud Xen. ἡδὺ μὲν γὰρ πατρῶν ὑπάρχειν ἀγαθῶν ἄγευστ-ον ἔστι, πρὸ δ᾽ ἀχρήστων ἄπειρ-ον διαβιῶσαι. Sic & Luc. in Nigrino, ἀγαθοῦ μὲν οὐδ᾽ ὁτιοῦν ἐπιστάμενος, ἀγεύστ-ου δ᾽ ἀμοῦ. apud Soph. in Antig.
Α᾽γευσία, ieiunium, inopia: hoc eſt nihil gustaſſe.
Α᾽παγεύω, idem quod γεύω. Aristoph. in Nub. metaph. αἰσχύνῃ ὑπομεῖ, ſpecimen vobis præbere.
Α᾽πογεύομαι, degusto. Plat. de rep. 1. οἱ λίχνοι ἢ ἀεὶ ἀπογευόμενοι ἐπιθυμοῦσιν.
Οἰνογευσία, vinum gusto, Athen. 9. lib. ex Antiphane.
Παρεγεύω, gustum aliquem præbeo, q.d. obiter gustare facio, vt quidam exponũt ex Plut. in Lycurgo, παρέγευε δ᾽ φρυγάνων.
Περιγεύομαι, prægusto. Anaxilas apud Athen. 4. περιγεύσασθαι τοῦ φαγεῖν ἢ γεῦσαι δ᾽ ποτοῦ.
Περιγεύστης, prægustator, apud eundem Ath. ibidem.
Περιγευμα, τό, ante gusto. Aristot. de animal. lib. 2.
Περιγεύσις, idem cum περιγεύστης.

Γ᾽ΕΦΥΡΑ, ας, ἡ, pons. Il. ε. Οὐδὲ γὰρ ἀμφίδυτοι, ποταμῷ πλήθοντι οἰκυῖαι χειμαρρίῃσιν ὄμβρῳ ῥέῃ ἐπιδεύομαι γεφύρας τὸν σὺ θοῦ᾽ ἀστε γέφυρας ἐρύσαι ἐκτελέσσων. Apud Plut. in quæſt. Rom. ἡ ξυνὼν γέφυρα. Apud Herodian. ξυνωνεῖν γέφυραν, & λύειν, ſiue διακύειν, sæpe opponuntur. ¶ Γέφυραι, apud Homerum ſunt etiam interualla & semitæ inter binos aciei inſtructæ ordines, per quos vltrò citróque commeare licet, vt annotatur ex Eustathio in ll. δ. * Etym. deducit à γῆ & φυσῶ, vt ſit quaſi γήφυσα. λίαν γὰρ φυσᾶται ὑπὸ τοῦ ὑγροῦ τόπου κειμένη. vel ſic dicitur (inquit) ὅτι ὑγρὸν γῆν, quaſi γήφυρ᾽ εἶναι, quod Etymon traditur & ab Herodiano gram. apud Eust. Affertur & tertium ἀφὸ τοῦ νότου γῆς εἰς γῆν μεταφέρειν, quaſi γήφερα.
Γεφυρόω, ponte ſeu pontibus iungo, pontem impono. vt γεφυρῶσαι ποταμὸν, ponte iungere fluuium. Quidam interpr. pontem imponere fluuio, & pontem conſtruere ſupra fluuium, Herodianus lib. 7. Sic & apud Luc. δεῖ ποταμοὺς γεφυρῶσαι τακτοῖς, καὶ δαιδαλώδεσι ταῖς γεφύραις. Et γεφυρῶσαι τὴν ὁδὸν, dicitur itidem ποταμὸς, qui ponte iungitur ſeu cui pons imponitur. Herodian. & Plut.
Γεφύρωμα, τό, ipſum opus iungendi fluuium ponte. Vulgò expon. transitus.
Γεφυρωτὸς, ὁ, qui pontem ſeu potes conſtruit.
Γεφυρίζω, propriè è ponte ſcommata in aliquem iacio. Et generaliter pro, ſcommata in aliquẽ iacio, seu probra. derideo, cauillor, ſubſanno. Plut. ἐφύκιες ἢ τοῖς Α᾽θηναίοις ποσὶν ἐγεφύριζον ἐκκρούσαντες. ὅτι καὶ Μέτελλος ὁ τὴν τείχους γεφυρίζοντας ἐλοιδόρησεν. Aff. & ex Polyb.
Γεφυρισμὸς, οῦ, ὁ, actio illa iaciendi ſcommata & deridendi.
Γεφυριστὴς, οῦ, ὁ, qui ſcommata è ponte iacit in aliquem. Hesych. Item pro cauillatore ſeu irriſore. Plut. in Sylla.

Compositæ.

Α᾽ποχεφυρόω, ῶ, idem quod γεφυρόω.
Κάμιγγ-ος, ὁ, vt ποταμὸς κάμιγγος ὢν, fluuius pulchrum pontem habens, pulchro ponte iunctus. Eurip in Rheſo.
Γεφύδης, γεφυρίδιον, γεφύριον, vide in Γέφα.

Γ᾽ΗΘ F. ῶ, gaudeo, lætor. Od. σ. οἱ δ᾽ ἴδοντες γήθησαν. Et Il. α, γηθήσαι & κεχαρῆσθαι pro eodem. Interdum cum dat. vt Hesiod. μιῇ δὲ γηθήσαι. Interdum cum accuſat Il ε, τὸν καὶ πάλαι γεθήσειν. Interdum cum præpoſ. κατὰ, vt Il. γεγηθόσι κατὰ θυμόν. Interdum κατὰ ſubauditur. vt Il. θ, γήθησε δὲ τὸ ὁρίνα πατρὶλοι. Legitur & præt γήθησα, (per ſyncopen ex γεγήθησα) vnde γεγηθὼς apud Demoſt. pro corona, ὡς δεῖ μὲν ὑμᾶς τοῖς ἐπὶ σοῦ δυτυχήσασι φαίδρῳ ἰρὰ καὶ γεγηθέναι κατὰ τὰ δίκαια πειθομένους.
Γήθω etiam barytonè dicit. vnde eſt γηθέμεν-ος. vt tradit Eust.
* Fortaſſe à γαίω deductum eſt, ſicut κνήθω à κνάω.
Γεγηθητέω, adverb. cum gaudio, læto animo, Bud.
Γῆθ-ος, τό, gaudium. Hesych.
Γηθοσυν-ὴ, ἡ, pro eodem. Il. ὀχλίζεται ἢ οἱ φίλον ἦτορ ὑπὸ γηθοσύνῃ.
Γηθόσυν-ος, adiect. lætus, lætabundus. vt γηθόσυνοι θεράποντες. Il. υ.
Γηθοσυνως, adverb. lætè, lætabundè. Hippocrat. in epiſtola ad Demag.

Composita.

Α'μαγηδία, vndè Α'μαγήδιος, valde gaudens sum, q.d. circumquaque gaudens sum.

Δαφνηφόρος, ὁ Θ ὁ, lauro gaudens. vt Δαφνηφόρος Α'πόλλων, in Epigr.

Ε'πιγηθία, vt ἐπιγηθάσας τοῖς θη, lætatus super his, vel de his.

Εὐγήθης, Dorice pro ἐυγήθης, delectabilis, iucundus,

Λυρογηδής, lyra gaudens. Epithetum Apollinis in Epigr.

Μελιγηδία, siue μελιγηδίη, melie gaudens, melleus. Pind. apud Apollon. Παραγηδής, valde lætus. Hesych. (then.

Πολυγηθής, multum lætitiæ afferens. vt Hesiod. ἠδὲ μουσέων πολυγηθέων.

Γ Η'Τ Ο Ν, siue γήτειον, τό, est planta quædam similis ampelo prasо, teste Eustathio, qui eius etymologiam esse dicit τὸ ἐκ γῆς αἴρεσθαι, seu τὸ γῆθεν θύειν ἢ ἕλκεσθαι: addit etiam vocari & γηθυλίδα siue γηθυλλίδα & θηθυλίδα. Etym. γήτειον esse ait γλωσσῶν κρίμνον, dicíq. quasi ἐκ γῆς ἕτειον, vtpote αὐτοπαθὲς ἐκ τῆς ἕτ. vide & Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 4. Legitur & apud Aristoph. in Ranis.

Γηθυλλίδη, ἡ, idem cum γήθυον. apud Epicharm. in Philoctete & apud Athen. lib. 9.

Κερμυογήτειον, τό, crommyogetium: olus mixtæ naturæ ex getyo & cæpa. Vnde Gaza exp. cæpigetium, apud Theophr. histor pl. lib. 4.

Γᾶϊ Θ, γᾶί Θ, vide in Γαῖα.

- Γ Η'Ρ Α Σ, ατ Θ, τό, senectus. vt ὅτι γήρᾳ Θ ὑφῆκ apud Hom. & Xen. in Lace. pol. διὸ καὶ ξυλλεγόμενον ἐν τῷ γήρᾳ τὸ τῆς ἀκμῆς ὀπτᾶν ἰσχνότερον. Galeno γήρας τὸ ἐκ νόσου est, (inquit Budæus) quum in tabem æger ex febre hectica incidit, ita vt similis sit seni iam debili & arido. Et γήρᾳ ἔρρει ἐκλιπόντα apud Herodotum, serpentes exuunt senectutem Sic vtitur & Aristot.

* Sunt qui γήρᾳ à γήρᾳ, sunt & contra qui hoc ab illo deductum velint, vt dictum est in Γέρα. Aristot autem de animal. gen. lib. 5. hoc nomine indicari γυνὴν π. tradit, nimirum inde deducens.

Γηρηΐς, senex. Hesiod. Plat. Xen. Theophr.

Γηρηΐδ Θ, idem. apud poëtas. Aff. & ex Philone.

Γηράσκω, senesco. Γηράω, ῶ. F. ήσω. Idem. Hom. Xen. Plut.

Γήρασμα, τό, q.d. senescentia. Γήρεος pro eodem. apud Aratum.

Γήρεος, γήρως, & γήραος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α'γήρατ Θ, ε. ὁ ἢ ὁ, senectutis expers. Aristot. de mundo.

Α'γήρᾳ Θ, pro eodem apud poëtas. vt Hesiod. ἀθάνατ Θ νύμφα ἠδ' ἀγήρᾳ Θ.

Α'γήρεος, ε. ὁ ἢ ὁ, idem apud Hom. & Hesiod. Sic & Thuc. 2. ἀγήρεος ἔπαρθ Θ, immortalis laus. Accusatiuus ἀγήρεον sine γ reperitur interdum masc. gen. vt ἀγήρεον βίον apud Plut. interdum fœm. gen. vt ἀγήρεον ψυχὴν apud eundem. pro quo legitur & ἀγήρων. In genere neutro dicitur ἀγήρων. Thuc. 2. τὸ γὰρ φιλόπλουτον ἀγήρων μᾶλλον.

Α'πογηράσκω, idem. quod γηράσκω Hippoc. aphor. lib. 2.

Βαθύγηρος, ου, ὁ, profundam senectutem agens. decrepitus.

Ε'ξαγηράσκω seu ἐξαγήρω. ῶ. q.d. insenesco. Hippocr. aphor. lib 2.

Ε'πιγήρεος, id cui insenescimus. Plut. in Catone.

Ε'λίγηρως, ὁ. Cereris epith. διὰ τὸ δεῖσθαι τῆ ἐλαίᾳ ἕλκειν γηρᾶν. vide Eust.

Ε'ννεάγηρας, nouem senectutes (i. ætates) viuens. Cornicis epith. apud Arat. (peio.

Ε'χεγήτορος, extremâ senectutē agens, decrepitus. Plut. in Pomp.

Εὐγήρως, senio felix: seu cui commoda & beata senectus obtingit. Aristot & Plut. Dici putatur & ἄγηρ Θ, vnde fit superl. ἀγηρότατ Θ. Hesych. & Suid. (Rhet. l. r.

Εὐγηρία, ἡ, felix senium, commoda & beata senectus. Aristot.

Κατάγηρας, aff. pro, consenescens. Possit etiam significare, senex, senio confectus.

Κατηγηράσκω, senesco. Hesiod. Αἶψα γὰρ ἐκ κεφάλφιν βοτρυδὸν ἀκατηγήρασκεν.

Decomp. Σ'υγκατηγηράσκω, consenesco in. Bud. ex Dinarcho.

Συγκατηγηράσκω, consenesco, vnà senesco. Laert.

Παραγηράω, ῶ, deliro præ senectute. item senectute conficior.

Παραγήρασμα, deliramentum.

Παραγηράσκω, consenesco, inueterasco.

Συγήρως, ω. ὁ, ἢ, q.d. sociam senectutem habens. Affertur ex Epigr. pro, consenescens.

Συγηράσκω, citò senescens. vnde παγήρως apud Hippocr.

Τ'πέργηρος, (q.d. supra modum senex vel plusquam senex) decrepitus. Luc. in diat. Terpf. & Ditis.

Γ Η'Ρ Υ Σ, υ Θ, ὁ, ἡ, vox, φωνή. Iliad. σῆ, οὐ γὰρ πάντων ἴσον ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα μᾶλλον, nec vna vox. Plut. de orac. Pyth. ἡ γὰρ θεὸς θεοῦ ὁ γῆρυς οὐδὲ ὁ φθόγγος, οὐδὲ ὁ λόγος, οὐδὲ τὸ μέλος, οὐδὲ τὸ γαυσικὸν.

Γηρύω, sono, loquor, dico. Hesych.

Γηρύεται, idem Hesiod. in Erg. Γηρύετ' αὐθαίνοντα ἀδῖνας τόκε.

Τέρυξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Βροτογήρυς, ὁ, ἡ, mortalium vocem habens, i. qualis est homines qui mortales dicuntur. Ex epigr. de psittaco humanam vocem vsurpante.

Ε'ναύγηρος. Hesych. exp. μεγαλοφώνος.

Εὐγήρυς, ὁ, ἡ, vocalis cantus, apud Aristoph.

Μελιγήρυς, melleam vocem edens, suauilenus. Od. de Sirenibus. Περὶ γ' ἀμείνων μελιγήρυος ἄντο ἑοιμεν ἰὼν ἀκούσας. Et Pindarus Pythiad 11. μελιγάρυες ὕμνοι. hymni dulciloni.

Μελιγήρυος, blandam vocem habens. Tyrtæus de virtute bellica.

Γῆτος, vide in Γαῖα.

Γ Ι Γ Α Ρ Τ Ο Ν, ου, τό, acini vinacei lignum seu nucleus, i. cacino, vinaceo lignosum, offeúmve aut lapidosum ceratis, prunis, oluis. Athen. lib. 14. ἐξελὼν μὴ ᾧ βαλόντα τὸ γίγαρτον ἐξ ἀρέσεως. ¶ Sic dicitur etiam τὸ γαυμικὸν φίλτρον schol. quidam Aristoph. annotat in Acharnens.

Γιγαρτώδης, plenus γιγάρτων, multa habens γίγαρτα: vel similitudinis, pro ximè accedens ad γίγαρτα.

Composita.

Α'γίγαρτ Θ, βότρυς, botrus acinis carens. Geopon lib. 4.

Ε'κγιγαρτίζω, nucleum eximo. Diosc. li. 1. c. 14. ἐκγιγαρτίζειν τὰς ῥαφὰς eximo nucleos.

Κατατιγαρτίσαι, exp. acinos eximere vel conterere. Expressè κατατιγαρτίσαι in modum τ Θ γιγάρτων: dicitúrque ex consequenti significare σωωτρίψαι, coire. Aristoph. in Acharn.

Γ Ι Γ Α Σ, αντ Θ, ὁ, gigas: immanis inusitatæque procerinmo. quales olim Terra filios genuisse dicitur, vel ipsum oppugnare ausos. Od. ἀνὴρ ἄγριος αὐλὰ γιγάντων. Ε. κἀκὸν αὐθάδεσσι τοῖσδε, δῆλα γίγασι. * Eustath à γῆ τέκνα & γίγαντες, quia è terra nati ferebantur. Etym. ἀφ' οὗ τὸ αὐξάνεσθαι. Γιγαντιάω, γιγαντιῶ, ῶ, gigantæus seu giganteus. qui vis gigantum est, vt γιγαντιῶσις χερσίν. in Epigr.

Γιγαντώδης, gigantum similis. qualis est gigantum. Plutarchi vita Mos. lib. 1.

Γιγαντόω. ῶ. gigantes imitor. gigantum similis fiam: videlicet immani mole vel feritate. apud Suidam.

Γ Ι Γ Γ Α Μ Ο Σ, ὁ, ἡ, Hesychio est cardo portæ qui cum porta vertitur. vel potius ferramenta illa duo quæ pessulum inter se coëuntia clauo traiecto portam sustinent & in quibus ipsa ceu cardinibus vertitur. Inde ad theatra transfertur. vide Hippocr. de locis in hom. ¶ Item fusinus, Hesychio.

Γιγλυμαίνω, figuram habens ginglymi, similis τοῖς γιγλύμοις. peritur & γιγλυμώδης, apud Aristot. hist. anim. lib. 4 cap. liter & γίγλυμος apud Suidam.

Γ Ι Γ Γ Α Σ, ά. ὁ, paruula quædam tibia lamentabilem lémque emittens vocem. teste Polluce lib 4. cap. 10. Phœnicium quidem eam esse inuentum: Caricæ autem fæ φοίνικες, ita denominatum ab Adonide, quem Phœnices sua lingua appellant. Tryphoni quoq. apud Athenæum lib 14. γίγγρας est αὐλίσκος δίεμα. Ab eodem Athen 4 eædem tibiæ vocantur Γίγγρα etiam, iti ἑίμη ab Hesych nec non γιγγρίνα.

Γιγγρίων, tibia illa, quæ gingras dicitur, cano. vt apud Athen 4. γιγγρίνοισι δὲ οἱ φοίνικες.

Γιγγρικτὸς μέλος, carmina quæ ad gingras cantantur. Apud then. ibidem.

Γιγγρισμὸς, cantus seu sonus τ γίγγρου ab Hesyc. exp.

Γίγγρος, vide in Γείγρος.

Γίνομ Θ, vide ἐνῶ Θ. seu ὠῶ Θ.

Γ Ι Ν Ω' Σ Κ Ω vel γιγνάσκω, Γ. γνάσομαι, tanquam ἐγνάσθη. Aor. 2. ἔγνων (vnde γνῶθι in imperat. γνοίμι in oprat & γνῶναι in coniunct. tanquam à γνῶμι) nosco, cognosco, noui, intelligo, sentio. Xen. Pæd. 8. ἐκ πολλῶν ἤδη σοφὸς γιγνόμην. Cum participio. γιγνόμενοι οὐ θαυμαστοὶ, apud Xenoph. Apud Aristoph. Pluto γιγνώσκω ἅττων ἄν, cognosco me inferiorem esse. vide poni etiam potest, intelligo vel animaduerto. Et ἐγνωσμένος παρασκάψαι, apud Thuc. cognouerunt se dimitti. ¶ Aliquando & pro, agnosco. Cic. apud Democr. ὅτις με ἔγνωκεν, expa me quisquam agnouit. ¶ Item censeo, existimo, iudico. Xenoph. ἔγνωκας αὐθρίς αὐτοῦ Θ, τινὸς θεῶν μὴ φίλου πεῖσαι, i. censes, existimas, iudicas. Apud Plut. ἔγνωσαν ἅπαντες statuerunt hoc sibi faciẽdum non esse. Luc. in Prometheo, ἀλλὰ ἔγνωκα σοὶ ἐμοὶ ὁ ζεύς, inquia in me statuit Iupp

¶ Item

¶ Item sentio. Luc. lib de sacrif. ἃ γιγνώσκουσι περὶ ἀυτῶν, quæ de ipsis sentiũt. Sic apud Xen. apomn. l. 1. περὶ τούτων οὕτω γιγνώσκω, de his ita sentio. hæc mea est de hisce rebꝰ sẽtẽtia seu opinio. ¶ Itẽ cognosco, i. consuetudinẽ habeo, coëo vt apud Matt. & Luc. c. 1. Sic & Plut. in Alexandro, ἅτε δηλον ὄντων γάμων ἃ συνῆν γυναικὶ Βαρσίνῃ. Et in Romulo, ἔγνω τοῦ Λαρεντίαν, itidemque alibi. * Eustathius ex Heraclide tradit à verbo γάω fieri γνάω. & per synæresin γνῶσκω & addito Aeolicè, γ, γνώσκω: quia & pro aã Aeoles dicunt γνῶθι. vnde cum priuat α. ἀ-γνῶτος,) ex γνωτὸς autem omnino per reduplicationem fieri γιγνώσκω.

Γίγνομαι, & γιγνάομαι, præt ἐγνωσμαι, nosco, cognoscor, Xen. Item res aliqua dicitur ἐγνῶσθαι quæ constituta est seu decreta Thucyd. lib. 3 ὁμοῖα τοῦ βάθους καὶ μέχρι ἐγνώσθαι. Sic part. γνωστὸς Θ, decretus, statutus, apud Luc. & Isocr.

Γνῶσις, ω. ὁ, cognitio. Aristot. Luc. & alij. ¶ Item scientia, doctrina, sapientia. apud Græcos bibliorum interpretes, itidemque. 1. Cor. cap. 8.

Γνώστης, ου. ὁ, cognitor. itẽ gnarus. Pro ariolo, aliquoties apud Græcos bibliorum interpretes, in libris Regum.

Γνωστὸς Θ, ὁ, exp. cognitor, explorator. Vtitur Xen. Pæd. 6. γνωστὸς δ', qui cognosci potest. Xen. Hell. 1. Affertur & pro, cognitus. notus. ex Greg. ξυνῆλθ' γνωστὸν τινὸν.

Γνωστικὸς, ὁ, cognoscendi facultate præditus Greg Nazian. Item hæretici qui iam sic dicti ob insignem eruditionem quam sibi vendicabant. γνωστικῶς. cum cognoscendi facultate, ita vt addit cognoscendi vis. vt γνωστικῶς εἰδέναι apud Donysi. Areop.

Γνωτὸς, ὁ, notus, cognitus. Soph. in Oedipo tyranno, γνωτὰ δ' ἐν ἀστοῖσιν. Capitur interdum & pro consanguineo. vt Apollon. Arg. 2. γνωτοὶ παῖδοί ἄμμιν ἐόντες, exp. συγγενεῖς. Item pro fratre vt Iliad. γ. Θέμεναι γνωτοῖς τε λιποῦσι τε. Itidemque. l. 8. & 7.

Γνώμη, ἡ. sententia, opinio. vt ἐμὴ γνώμη Interdum exp. propositum, voluntas, consilium, cogitatio: aliisq. modis pro loco. Xen. apud 6. πάντα γνώμῃ ἔχειν περὶ τ Θ πολεμίους τ Θ ἐναντίους; quæ est tua sententia, quid sentis de? Thuc. lib. 2. γνώμῃ ἴσχειν τοῦ μὴ ἐκπλεῖν, sentientes non esse nauigandum. vel stantes non nauigare. Apud eundem sæpe γνώμην ποιεῖσθαι (sequente infinitiuo) statuo, delibero, cogito, vel decreui, statui. Apud Dem γνώμην ποιεῖσθαι, sententiam pronuntiare. Cum præpos. vt ἀπὸ γνώμης ἴσης, ex sententia & consilio alicuius, apud eundem Dem. Apud Thuc. lib. 4. ἀφ' ἑκατέρας γνώμης, exp. propter consilio. ἐκ μιᾶς γνώμης, apud Dem. vno consensu, ἀπὸ γνώμης, ex animi sententia. παρὰ γνώμην, contra animi sententiam At κατ' ἐμὴν γνώμην, mea quidem sententia, meo iudicio. Datiuus γνώμῃ ponitur interdum aduerbialiter pro consultò, de industria. ¶ Item decretum, senatusconsultum, Bud. ex Plut. ¶ Item consilium, prudentia Dem τῶν γνώμῃ χρωμένων αὐθρώπων ἐστὶ ¶ Item ingenium. Aristoph. κατ' ἐτ Θ νοῦν ἅπαν ἢ τ Θ γνώμης ὑπόπτερος. ¶ Item mens, animus, Syl. πάντα πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσφέρει, hæc mentem subibant. Thuc. lib. 5. γνώμῃ ἔχειν περὶ τῶν εἰρήνης, esse animo ad pacem propensо, inclinare ad pacẽ. Exp. & spectare ad pacem. Isoc. in Trapez. τὴν ὑπὸ τῶν γνώμῃ ἐχειν; idem in orat. de pace, τοιαύτην γνώμην ἴσχειν περὶ ἐμοῦ, eo fuerunt animo in nos, i. ita intentionem pertinens. vt γνώμας ἢ ποιεῖσθαι apud Isocr. & Aeschin. Hinc funt quæ sequuntur.

Γνωμικὸς, pertinens ad sententias, sententiosus. vt γνωμικὸς Θ. Damascenus γνωμικὸν βιβλίον vocat τὸ Διακτὸν, quod constituimus. propositum. Γνωμικῶς, sententiosè, Plut.

Γνωμάτιον, apud Eust. sententiam eloquor seu loquor, sentẽtiosum dictum profero. Exp. & dignosco, iudico, apud Philostr. in vita Apollonij, lib. 2. Inuenitur etiam apud Synes. & Themist. Γνωμάτιδιον, τό, dictum sententiosum. Eust.

Γνωμίδιον, τό, sententiola. Aristoph. in Equit. Exp. etiam, raunculla apud eundem.

Γνωμιδὸν, per sententias. vt apud Dionys. Hal. lib. 8. γνωμιδὸν ἀποδιδοῦσι, quum videlicet senatores singulatim rogantur per sententias.

Γνώμων, ονος, ὁ, ἡ, cognitor seu cognitrix, index. Exponi etiam potest explorator vel exploratrix. Xen. Apom. n. τὸς δ' ἀξιοῦντας ἰωῦ γνώμονας καὶ ἀριστέας, εἰ μὴ γλίσχρα τὰ τῶν γνώμων ἐκπλήσειν. Et Plut. de prud. anim. ἀμοιπὰς τοὺς γνώμονας τῆς τοῦ βίου σκέψεως. Exp. & prudens apud Soph. ¶ Item stylus horas indicans. solis umbilicus, cuius vmbra in terra contracta, quem Latini etiam gnomonem vocãt. Interdum cum genit. ὑδρολόγιον. vt apud Plut in Plat quæst. Exp. etiam, verutum quod stans in medio amussio' collocatur ad vmbras indagandas: vnde & σκιοθήρας dicitur. vide Vitruu. l. 1. c. 6. Ibi est & machinula quæ adhibetur in designandis vrbium viis, & auerten. Iam eius vim vêterum molestam. Exp. & norma, quæ est pars & geometrici & architectonici instrumenti, qua rectianguli deprehenduntur. vulgò quadra vocatur. apud Herodot. Sic & apud Luc. ἀπολογοῦ Θ τὰ κρινόντα Θ καὶ γνώμονα τῶν ἐμῶν βίων. ¶ Item dens pullinus: sic dictus, quoniam

ex eo pullorum equinorũ, item vitulorũ ætas cognoscitur, vt inquit Etym Frequentius tamen plur. num. γνώμονες. Xen.

Γνωμονικὸς, ἡ, ὁ, peritus, sciens, doctus. Xen. Apomn. l. 4. γνωμονικοὶ γὰρ αἱ φρένες ἡμῶν τοῦ ἀεί. Bud. in ann. scribit γνωμονικὴν esse partem astrologiæ quæ solariorũ diferiminatiu vmbris horas gnomone pernotat. Vitruu autem lib. 1. c. 3. architecturæ partem facit gnomonicen.

Γνωρίζω, nosceito, agnosco. Plutarch. in amat. narr. τὸν ἀδελφὸν μὴ γνωρίζειν ὅτι τὸν Φοίνικά ἐστι, vocem illam, vt quæ Phoci esset, agnouisse. Sic Herodian. l. 1. γνωρίσαντα ἢ τὴν Καμιλλοῦ χλαῖναν Commodi manu. ¶ Item, cognosco, noui. Isocr. περὶ ἢ γνωρίζειν ἅπαντας ἀναγκαῖον ἐστίν. Sic ad Philipp. c. 1. ἢ τί αἰφνιδίως γνωρίζω. ¶ Item notum facio, notitiam do siue præbeo, notifico, declaro, indico Greg. ἐκάστῳ γνωρίζειν τὴν ἀμαρτίαν. Sic sæpe in nouo Test. vt Ioan. c. 17. Rom. c. 9. Ephes. cap. 1. & alibi. ¶ Ponitur & pro συνίημι καὶ ἀκροᾶσθαι, vt exp. Bud. ex Plut in Fabio, ἢ γνωρίζει τὸν ἀδελφὸν ἤδη ἐ χαιρόμενον ἢ λυπούμενον, conciliat illi & insinuat.

Γιγνώσκομαι, agnoscor, vt Herodian. lib. 2. τὸ σῶμα ὑπὸκειμένου ὡς ἐκ γνωρίζεσθαι, detonsa barba ne agnoscereturItem cognoscor, vnde ἐγνωσμένος Θ, cognitus. Item notus fio, innotesco, patefio, apud D. Paulum.

Γνώρισμα, τό, id ex quo aliquem siue aliquid agnoscimus. indicium. Synes. Luc Plut. Xen. Gal. ¶ Item insigne, ornamẽtum, decus: id propter quod aut res aut ciuitas visenda est, apud Greg. in oratione de Basilio, Sic apud Alexand. Aphr. in Præf. Probl. l. 2. φιλοσοφίας φέρει γνωρίσματα, insignia gestat philosophiæ. Plur num γνωρίσματα sunt monumenta: accipiendo in peculiari quadam significatione. καπήλους etiam dicuntur vt apud Paul. in Atticis, κρατῆδας Αἰγίνῃ τὰ πάτερα ἢ γνώρισμα Θεῶν, γνωρίσματα τῆ Θ τοῦ πατρός.

Γνώρισις, ισεως, ἡ, agnitio. Item actio reddendi quempiam notum alij. Plato, πολλοῦ χρόνου εἶδόν σου τ Θ φιλανθρώπου γνωρίσεως, quòd mihi notum & familiarem feceris Theæteum.

Γνωριστικὸς, notitiam præbens, & q d. notificatorius. Poll.

Γνώριμος Θ, ου, ὁ, ἡ, notus, cuius notitiam habemus. Dem. Olynth 3. & Plut. in lib. de Pyth. orac. Exp. etiam, cognitu facilis. ¶ Item notus, i familiaris, focius. qui cum consuescimus apud Plat. Dem. Xen. Aristot &c. ¶ Peculiari magis signif. γνώριμοι appellabantur οἱ μαθηταί. apud Suid. Sic & Plut. in lib de virt. moral. ἀεὶ γνωρίμων καὶ μαθητῶν ἐφεστὼς καλλίστοις καὶ ἄνοσι. Γνωρίμως, familiariter. more eorum qui sunt familiares. Exp. & planè, liquidò.

Γίγωα, γηρῶ, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Comp. ac primùm ex γιγνώσκω cum præpositione.

Α'ναγιγνώσκω, agnosco. Aristoph. in Ranis, ἃ μὲν οὖν μὴ σοφὰ ἐδίδαξε, ὑπὸ κακοδαιμονίας εἶχεν, ἀναγνοὺς σ' ἔπι. ¶ Item pro, διαγιγνώσκω. dignosco, internosco, apud Herodianum, lib. 7. αὐτὸ τὸ ἀδέβαιον ἰδιαφηνίσειεν, ὅπερ δὴ σύμβολον εἰς τὸ ἀναγνῶναι τὰς βασιλικὰς ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν. ¶ Item pro simplici γιγνώσκω. vt Iliad. τ, μαίνεσθ' ἢ π' αὐτὸς ἀίεσκον, pro ἔγνω inquit Eust. ¶ Item suadeo, & persuadeo. Sæpe apud Herodot. vt ἀναγνώσεσθαι βασιλέα ἐφ' ἑωυτὸν, i. suades. Idem dicit, αἰτίωσιν πυθέσθαι λόγῳ, persuasit. Sed hæc significatio Ionum propria esse putatur. ¶ Item lego. ea signif. qua dicitur lego librum. vt apud Xen. in Symp. τότε δὴ τ Θ ἔρχε ἄρας τὸν βιβλίον γράφειν τε ἃ ἀπεγράψαμεν, Σωκράτει μᾶλλον τι δῶν.

Α'ναγνώσκομαι, agnoscor. Item dignoscor. item persuadeor. Item legor. vt apud Plut. in Public. ἀναγνῶναι τὰ γράμματα, literæ fuerunt lectæ.

Α'νάγνωσμα, τό, agnitio, ἀναγνώσεως. item lectio, i. quod legitur. Synes. item recitatio. Basil.

Α'νάγνωσις, agnitio. Item lectio, i. ipsa legendi actio. Plut. de præc. san. Item persuasio. Suid ex Herodoto.

Α'ναγνώστης, ὁ, lector, cuius munus est legere alicui scriptum quodlibet. vt ὁ ἀναγνώστης τ Θ Κλειδονίου, apud Plut. in Alexand.

Α'ναγνωστικὸν, exp. ad legendum aptus. Α'ναγνωστήριον, (q.d. lectorium) locus in quo legi solet.

Decomp. Α'ντιαναγνώσκειν, q.d. vicissim legere. Α'ντιαναγνώστης, qui vicissim legit. Exp. & qui relegit, recognitor, ex Bud. prior. epist.

Ε'ξαναγνώσκω, perlego, legendo euoluo. Plut. in Catone Vtic. ἐξαναγνὸς τὸ βιβλίον. (stoteles.

Ε'πανανγνώσκω, relego, vel etiam lego. Epist. ἐπανέγνω τὰ κρὸ Εὐκράτους Θ, lectu facilis. vt βιβλία ἀναγνῶ Θ βίβλος. Arist. Rhet. 3. Μετανανγνώσκω, de sententia deduco. Μετανάγνωσμα, de sententia deducor: vnde μετανάγνωσθη apud Soph.

Παραναγνώσκω, q d. iuxta lego. Aut, ex aduerso & alterinsecus lego. vt apud Dem. quum duæ leges à duobus leguntur, vt fiat contentio legum.

Πολυαναγνωσία, multa lectio. Athen. l. 14.

Τ'πανανγνώσκω pro προαναγνώσκω. præcognosco.

Φιλαναγνώστης, cupidus legendi. seu studiosus legendi Φιλαναγνωστῶν, cupidũ esse legendi, libẽter lectitare. ex Diod. Siculo.

Α'ναγιγνώσκω non agnosco, abuuo, improbo, reiicio. Synes. κατὰ τὴ Θ διαφθορὰν γεγράμμα ἐμμετρότερον ἐγινώσκε, κατὰ τοιούτους τοὺς χρόνους ἢ δέκα

ἡ Χπιγνῶσια εἰς ἦχος ἰδιότητα. i. naturâ humanam ipse damno inopiæ, nec istam agnosco heroicam cognationem. Et cum genitiuo. vt apud eundem Synes. in epistola ad Troilum, τίνων ὃν ἀνδρὸς ἀπηγκάνεις φερσίκλει τῆδε ἐκδημοῦντι τοῖς τόκοις, iam primùm isthi ab hac sorte reiiciendi. ¶ Item *pro*, statui vel statuo hoc nō esse faciēdū, vt apud Plut. cū inf. ¶ Item absoluo, *hoc est*, iudico crimē nō esse perpetratum, inquit Bud. cui opponitur κατακρίνω. vt Aeschin. aduersus Ctesiph. μόνα Χπιγνόντα μοῦσι, μόνα κατακρίνοντα φρὸς ἀκόλους. Sic apud Demosthenem iudices ἀπηγκάνεις & κατεψηφίσατης inter se opponuntur: item Χπιγνῶσκειν φυλῇ, & κατεψηφίσασθαι. In hac autem signif. iungitur interdum accusatiuo rei: vt Χπιγνώσκειν τὸν ἐνδεξεῖν, vel τὸν γράφοντα, apud Dem. aut accusatiuo personæ, vt Χπιγνώσκειν πικὲ ἐγκλήματος, absoluere aliquem à crimine. ¶ Item renuntio, valere iubeo, salutem vltimam dico, vt in tab. Cebet. Χπιγνόσκειν τῆς φιλοσοφίας. Est autem hæc signif. affinis primæ: nam valedicimus iis quæ reiicimus. ¶ Item desperо. quæ signif. frequētissima est. Sæpè cū genit. vt Dem. ἀπηγνώκατε ἐαυτά. Plut. in Alcibiade, φοβεῖμεν γ' ἂν ἐξ ἐγνῶς καὶ πανάπαυσιν τῆς παιδείας ἀπηγνωκώς. Interdum cum inf. vt Plut. ἀπηγνώκασι ἐκβιάζεσθαι τὸν πολεμίους. desperabat fieri posse, vt *pyrc.* Sic Χπιγνώσκων ἀκόσεσθαι, despero futurum vt audiam. Iungitur etiam accusatiuo. Aristot. ethic. l 3. c. 6. οἱ ὑφ' ἑαυτῶν ἀπηγνωκότες τὴν σωτηρίαν. Et sic sæpe apud Plut. Apud. Dem. Χπιγνώσκω σι, exp. spem nullam in te habeo.

Ἀποχνίσκομαι, desperatur de me. Plut. in Galba. τὰ Νέρωνος ἀπηγνίσθαι πάντα, res Neronis prorsus desperatæ erant, i. in desperationem adductæ. Ἀπεσκληκὼς desperatus, conclamatus, deploratus, apud Luc. & Plut.

Ἀπεσκέπτως, desperate, per desperationem. ἀπεσκέπτως ἔχειν, in desperationem adductum esse, spem omnem abiicere.

Ἀπόγνωσις, desperatio.

Ἀπογνώσις, exp. αἴλπικος, q.d. desperator, qui desperat vel qui desperare solet.

Ἀπόγνωτος, idem quod Χπίγνωστος. Thuc. lib. 3.

Διαγνώσκω, dignosco. internosco, diiudico, discerno. vt διαγνόντες τὸ δίκαιον, Aristoph. ¶ Item statuo, delibero. decerno. Herodian. 4. δίκην ὀβελοῦ τὰ πικρὰ διαγνῶναι, Et Luc εἰ κλαίοις διάγνωστι, si flere statuisti.

Διάγνωσις, dignotio, diiudicatio. Isocr. Thuc. Dem.

Διαγνώστης, diiudicator. qui dignoscit seu internoscit. Isocr.

Διαγνωστικὸς, qui est dignoscendi & diiudicandi peritus. Luc. in lib. de saltatione.

Διαγράμμα, statutum, decretum, scitum, vel deliberatio, disceptatio, consultatio. Thuc.

Διαγράμματος, ὁ ἡ ὁ, idem quod διαγνώστης, Suid.

Decomp. Ἐπαναδιαγιγνώσκω. exp. recognosco, iterum decerno.

Προσδιαγιγνώσκω, antè confidero seu perpendo, animo percipio. Thuc. lib. 1.

Συμφιλογιγνώσκω, ex Herodoto aff. *pro*, assentior.

Ἐπιγιγνώσκω, agnosco Basil. in epist. de vita solitaria, ἀπέγνων σε ἡ θέσπαλοι. ἐπιγιγνώσκειν τὸ πρᾶον, partum agnoscere. Verbum est iurisperitorum. Et pro simplici γιγνώσκω, vt Matth. 11. οὐδὲ ἡ πατὴρ ἐπιγινώσκει τὸν υἱὸν εἰ μὴ ὁ υἱός.

Ἐπίγνωσις, ἡ, agnitio. Herodian. l. 7. φόβος τὸν ἧβ σφοβήθην θάνατον. Sic apud D. Paulum. πίστις ἀληθείας, & ἐπίγνωσις ἁμαρτίας.

Ἐπιγνώμων, ab Hesych. exp. διάγνωστις. item συνήθων.

Ἐπιγνώμων, ονος, ὁ ἡ ὃ, cognitor, inspector. qui ad cognoscendum, iudicandum, seu arbitrandum aliquid accitus est. Luc.

Ἐπίπηνως, (*comp.*) cognitu facilis. Hesych.

Καταγιγνώσκω, cognosco, intelligo, percipio. Xenoph. ἐὰν ἡ γνώμη σωστικωτέρα ἦν μηχανήματος, ἡ ὅστ' τοῦ καὶ ἡδονὰ κατέχοντ' ἀφροσύνης. ¶ Item sentio de, seu iudico & existimo de. vt καταγιγνώσκω σου τόδε, hoc de te iudico & existimo, ex Dem. Item arbitror, iudico. vt καταγιγνώσκω σε ἀμαθῆ. vel κακὸν vel φαῦλον & similia, iudico te imperitum, *etc.* itidem ex Dem. apud Synes. φιλῶ καὶ δι' ἀμβλὺ καταγνῶσι, fugisse nos & perterritos fuisse arbitrabantur. ¶ Item arguo, reprehendo, Herodian. ὡς τοιαῦτα μὲ ἀδελφὸν καταγνώσεσθε. exp. ita timiditatis me arguere. Exp. & contemptui habeo. vt apud eundem, καταγνοὺς ἡμῶν ἀμφοῖν, alterum quidem vt desidem contemptui habuit. ¶ Item damno, condemno. vt καταγνῶναι ἐαυτοῦ, seipsum damnare, apud Dem. Apud eundem, ὅπως ἂν τοῦτον καταγνόντες ἔνδεκ, capite damnare. exp. & adiudicare mortі. Sic καταγνώσκω σου φόνου, damno te homicidij, vel vt homicidā. Pro quo dicitur etiam inuersa constructione καταγνῶναι σου φόνου, apud Lysiam. Apud Plat. in Apoll. πολλοὶ γάμε καταγνώσεσθ' ἀνοήτως, multo me infortunio mulctasti. ¶ In libro Iudith. καταγνῶναι ἡ μὴ ἐλθεῖν εἰς ἀπολέσαι με. exp. noluerunt mihi venire obuiam. (lib. 3.

Κατάγνωστος, exp damnatio, seu condemnatio. Greg. & Thuc.

Decomp. Ἀκαπάγνωστος, qui talis est vt damnari non possit, aut etiam reprehendi. in quem reprehensio non cadit. ad Tit. cap. 2.

Προκαταγιγνώσκω, antè damno seu condemno. Exp. & præiudico, præiudicio condemno. Dem. Thuc. Luc. Πρωτ damnatio seu condemnatio quæ fit quodam præiudic ex præsumpta opinione. Exp. & præiudicatio, item p ciuis.

Μετανγνώσκω, sententiam muto, consilium aliud cap terdum reddi potest, resipisco, me pœnitet. Thucyd. μεταγνῶναι τὰ ἀφρονέστερα. Sic & Eur. in Medea. μεταγνῶναι εἰρωνίᾳ. Inuenitur etiā μεταγνώσεσθαι, ἐπὶ τοῖς, apud Herodian. Et μεταγνώσεσθαι τινί, præposit. apud Philos epist.

Μετάγνωσις, mutatio sententiæ, vel pœnitentia. Pro qu tur etiam μετάγνοια, vt Χπίγνοια pro Χπίγνωσις.

Παρανγνώσκω, præter ius & æquum statuo, vel perpetuam & iudico. vt Xenoph. Apomn. lib. 1. ὑπὲρ Σωμφρονίσκ ἐπὶ αὐτῷ ἀθῳγνῶναι ἐπὶ δικαιοσύνῃ. Apud Philostrat. ca ἀθῳγνώσκοιτε ἢ δικαίᾳ, iniquè statuentes : quasi γνῶσιν ἢ δικαίᾳ γ' ἀσκοπτε.

Προγιγνώσκω prænosco, præcognosco vel præscio, præscisc præsentio, præsentisco. Thuc. lib. 2, ἡ ἐν τούτῳ ἀφογνώ ται μὲν. Vtitur & Hippocr. & Gal. (apud He

Προγνώσκομαι, prænoscor, præcognoscor. vnde ἀφ

Πρόγνωσις, prænotio, præcognitio, præscientia, præ De huius vocabuli vsu in arte medica, vide Gal.

Προγνώστης, præscius futurorum. cui est facultas pr

Προγνωστικὸς, adiect. vt ἀφογνωστικὴ δύναμις, præsagien tus vel præsciendi vis, Phil. de vita Mos. l. 3. Interdum facultate præsagiendi seu præsciendi. apud Gal. stικὸν, subst. præscitum. Extat & opusculum Hippocr appellatum.

Συγγιγνώσκω, q.d. simul sentio, i. eiusdem sum sententiæ, cō apud Plut. in Coriolano, συνέγνωσαν ὀρθῶς τὸν δῆμον διαλλαγὰς ἢ Μαρκίῳ πραπεῖσθαι, i. consenserunt, vel assen ¶ Item conscius sum. Herodot. συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἀπόστασιν ὀρθῶς. Greg. τοιαῦτα γὰρ οἱ συμπτωκότες καὶ κακῶς ἢ βεβιωκότες εὐθέως. vnde particip. συγγνωκὼς pro confe in plur. potius dicitur, præfixo articulo. ¶ Item ignosco do vel tribuo. Cum solo dat. vt συγγνώσῃ μοι, Aristoph. dat. & accus. vt συγγνώσεσθαί σοι ἢ ἁμαρτίαν, Eurip. apud συγγνώσεσθαι σοι τὰς ἀπάτας, ignosco quod deceptus sis.

Συγγνώμων, pro συγγνώσκων, i. conscius mihi sum. Here ἑαυτῷ συγγνωμόνως ἔχει ἢ ὡς τὸ εἰκὸς, sibi conscij se inter esse. Item *pro*, ignoscо, Euripides, συγγνώσεσθέ σοι τὸ μὴ Item pass. *pro*, mihi ignoscitur, mihi venia datur, aut re consequor. Synes. ἐμοὶ ὠκτίρατε συγγνώσεσθε, nec volo mihi sci. vel, nec dignum me venia existimo. Dicitur & συγ τοῖς μοι, mihi ignoscitur. (gum

Συγγνωστὸς, q.d. ignoscibilis, dignus cui ignoscatur, ite

Συγγνώμη, q.d. ignoscentia, venia. συγγνώμην ἔχειν, venia re seu tribuere, apud Dem. Thuc. Plat. Isocr. Aristot. Pa dem dicitur & συγγνώμην σιμβαίνειν, apud Polyb. & alios. dum tamen συγγνώμην ἔχειν passiuè dicitur is cui venia qui veniam impetrat aut qui venia dignus est. vt apud aduersus Colotem. & Thucyd. lib. 3. συγγνώμης τυγχάνειν χεῖν, veniam consequi vel impetrare. apud Isocr. Dicit συγγνώμην λαμβάνειν apud Dem. ¶ Apud Aristot. eth. lib. 6. 11. quidam exp. moderatio animi & æquitas. quidam im consensus, i. venia quæ datur errato. ¶ Exponitur etiam dulgentia. item concessio, permissio. 1. Cor. 7. κατὰ συγγνώμην συγγνώμην, οὐ κατ' ἐπιταγήν. ¶ Item subaudito vel additō quens est *pro*, venia dignus est vel dignum est (prout lat locus) veniam meretur, venia tribuenda est. ¶ Item vnus ex assumptiuis, quum reus crimen quod obn transfert in rem aut personam quæ iudicio non est xia, vt scribit Hermog. concessio à Trapez. exp. Latine etiam potest venialis status, & deprecatio.

Συγγνώμων, ad veniam dandam propensus. facilis in venia. facilis in condonandis peccatis. Exp. etiam indulge item clemens, mitis, misericors. Comparat. συγγνωμονέστερος vt συγγνωμονέστερον ψυχὴ, apud Synes. animus ad misericord pr openion.

Συγγνώμων, in neutr. gen. ponitur passiuè *pro*, συγγνώμ venia dignum, apud Thuc. lib. 3. ¶ Item συγγνώμων, confess qui est eiusdem sententiæ. Plato de leg lib. 6. ὑμεῖς ἂ ἡμῖν μαθὼν συγγνώμονα ἐμοὶ καὶ μαθητὴ γίγνεσθαι.

Συγγνωμοσύνη, idē quod συγγνώμη in prima signif. apud stot. eth. l. 4. c. 5. & Rhet. 2. Vlurpatur etiā pro συγγνώστ dignus, cui ignosci debet. apud Aristot. eth. 5. & 7. Συγγ νῶσι, animo ad veniam dandam propenso, clementer.

Decomp. Ἀσύγγνωτος, indignus venia. indignus cui scatur. Ἀσυγγνώστως, ita vt ignosci non possit vel debeat.

Ἀσυγγνώμων, qui non est ad ignoscendum propensus ani tiam, qui veniam non dat, apud Dem. Exp. etiam, immi immisericors.

Alia comp. formata ex secunda aut tertia persona sing. prat. pass. sine præpositione.

Ἄγνοια, ignoratio. vel non cognoscere. Thuc. & Eur. Ἄ

oll est etiam ignobilitas: seu ignobilem esse, inglorium, inclebrem.

ος, ὁ, ἡ, ὃ, ἐπὶ ὁ, incognitus, ignotus. Od. β & γ, & act. Ap. c. 17. apud Thuc. l. 3. ἀγνωτέστατοι ἢ γλῶσσαν καὶ ἀμουσότατοι εἰσὶν, ignotissimi lingua, ignotissimo sermone vtentes ¶ Nonnunquam de persona dicitur *pro*, ignobilis, inceleber, inglorius, apud poll. ¶ Actiuam quoque significationem habet apud Luc. in Alcyone, δοκιμαζόμενος γὰρ ὑπ' ἀγνῶτος καὶ ἀφανοῦς, vbi exp. ignaram. Ἀγνῶτως, ignotè. item ignobiliter, inglorié.

Ἀγνωτός, ὁ ἡ ὃ idem cum ἄγνωστος, ignotus. Cum dat. apud Hom. Plat. Xen. Aristot. & alios. Item ignobilis, inglorius, inceleber. apud Eurip. Item ignarus, insciis. apud Xen.

Ἄγνως. (*adverb.*) ignoranter, inscienter, per ignorantiam, per imprudentiam, Phoc.

Ἀγνοέω ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνοέουσι ὅτι ἐστὶ Χπιγνῶς ὃς δικαιοσύνῃ. Ἀγνωσέπιω, idem. vnde ἀγνόησις. Od. 4.

Ἄγνωστος, ὁ ἡ ὃ. idem quod ἀγνώς, incognitus. Soph. in ed. tvr. γνωτὸν ἐκ τῶν ἀγνωστ. ιων.

γνωσία, ven cognitio. Dionys. Areop. orthodoxam religionem ita vocauit, quam & ἀγνωσίαν.

γνωτος, alis notus, & (ex cōsequente) nobis ignotus. vnde ponitur pro extraneo siue peregrino. Od. β, ὑμῶν τοῦτ' ἐν δήμῳ, ἀστὰ θιο est etiam ὁ ἀγνῶτος, vel ὁ ἄβρ. γενόμενος ἢ ὑπερ ἡμᾶς.

γνωτος, valde notus vel celeber Od. ρ.

γνωτος, vnde apud Soph. in Antig. σὺ δ' αὐτόγνωτος, ὦ λιτ' ἀρ exp. αὐθάδης ὁ ἐξ ἀνάγκης, ὕβρ.

γνωτος, cognitu difficilis.

γνωτος, cognitu facilis. Exp & bene notus.

γνωσις, cognitio Dei. Damasc. Cyril. Item religio orthodo Bud ex Areop.

Θεόγνωτος, Deo cognitus. Epig. (Act. c 1.

Καρδιογνώστης, ου, ὁ, dicitur Deus cordis cognitor seu cognitus.

Πολύγνωτος, multis notus seu cognitus.

Comp. ex γνόος ἐγ γνώμων, item sine præpos.

Ἀγνώμων, ονος, ὁ ἡ ὃ, mente carens, consilio carēs. iudicio carens, solidus. apud Herodot. exp. & amens, apud Plut. ab Hesych. exp. consilii expers. & sensu carens. Sic Aeschines cōrra Ctesiph. ligna, lapides, ferrum appellat muta & ἀγνώμονα. Aliquando dicitur imperitus rerum: cui opponitur πολυγνώμων, apud Plat. in symp. Sic vlurpatur & superl. ἀγνωμονέστατος. apud Xen. apomn. l. 1. ¶ Item improbus, iniquus, vt ἀγνώμων ἀνὴρ apud Xen. ¶ Item pro ἀσύμφορος, & ἀπρόσφορος, qui vtilem non dat. & per consequens inclemens, Xenoph. Pæd. ἀγνώμων αὐτὸς ἢ καὶ ἀγνώμονα. ¶ Item non agnoscens debitum, inficians debitum, vel inficiator debiti. Poll. ¶ Item qui est eiusdem sententiæ, pro ὁμογνώμων. Sic quidam exp. apud Soph. in Col. Oedipo, Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ χθόνὸς' ἀγνώμονε. vbi men exponitur etiam ἀσύγγνωστε. ¶ Item à (nomine γνώμη, præfixo ε privatiuo) ἀγνώμων dicitur ejus, quasi non hagens gnomones, carens dentibus qui gnomones dicuntur. nnosus, aut certè non amplius iuuenis. Poll. Pro eodem afertur & Χπιγνώμων.

Ἀγνωμοσύνη, ἡ, q.d. consilij carentia. Apud Bud. exp. stolidi, apud Herodot. in Melpom. ἀφ' ἀγνωμοσύνῃ τετράπλωσι. ¶ Item pro imperitia, vt vult Poll. ¶ Item improbitas, iniquitas. Dem. pro cor. Item ipsum factum improbum & iniquum aut factum stultum. quod stultè, sine ratione & iudicio fit. Aristid. in Panath. προσθήτ' ἂ ἴστ' ἐν ἀγνωμοσύνῃ ἐν μείζοσι. vnde ἀγνωμοσύνη apud Plut in Pericle, ἀγνωμόνως facta. ¶ Item inficiatio debiti. Poll.

Ἀγνωμόνως, ὁ, ἡ, ὃν, ignoranter & imperitè ago, imperitè perfor in re aliqua. Poll. ¶ Item iniquè & improbè ago, inquit Bud. Significat etiam ἀχαριστεῖν apud Plut. in Camillo. Sic & apud Dem. affertur pro ἀχαριστῶ. pro cor. σοὶ ὧν ἀγνωμονέσ re it ὑμᾶς. ¶ Apud Liban. ἀγνωμονεῖν φῶ τὰ ἴκνια, non ignocere debitum, q.d. iniquè agere circa solutionem. ¶ idem bud. at etiam esse debitum inficiari.

Ἀγνωμοσύνη, ἡ, ἀγνωμοσύνης, ης, ἡ, ignorantia, patior, interpr. Bud. apud Plut. in Ant. Significare dicit & ἀχαριστίαν

γνώμων, qui contrariæ est sententiæ seu opinionis.

Ἀγνωμοσύνη, ῶν, contrariæ sum sententiæ, contraria sentio, dissentio, refragor, apud Xen.

γνώμων, idem cum ἀσυγγνώμων, Hesych.

γνώμων, argenti spectator, (vt Bud. exp. in annotat. pr. in and.) qui argentum ad Lydium lapidem probat. Luc. in Hermot & Aristot. rhet. l. 1.

γνώμων, ονος, q.d. qui suæ est sententiæ. i. qui suam duntaxat sententiam sentit etiam. A B id. exp. qui ex sui animi sententia iudicat, vel ex sua conscientia, ex Aristot. Polit. 2.

Αὐτογνωμονέω, ῶ, idem interpr. ex mei animi sensu & meo arbitratu facio vel iudico & decerno. (Suid.

Βαθυγνώμων, qui consilia sua alto pectore abstrusa habet, apud Δίγνωμος, ος, ὁ ἡ ὃ, qui duplici seu dubiæ est sententiæ, anceps: vt δίγνωμος λόγος. vel de homine dictum, cui nondum stat sententia, sed alternat.

Διγνωμοσύνη, cuius diuersa est sententia, cuius sententia dissidet ab alius sententia. Exponitur & duplici tractus sententia.

Διγνωμονέω, dissentio, dissideo. Xen. Exponitur & duplici sententia distrahor. (tiens.

Ἑτερογνωμοσύνη, qui alterius seu diuersæ est sententiæ, diuersa sen-

Ἑτερογνώμων, diuersa sententia. Ioseph.

Εὐγνώμων, æquus & bonus vir, vir proba mēte præditus, vel bonus rerū æstimator: Aristot. ethic. lib. 6. Exponitur etiā à Bud. qui fidem bonam agnoscit, item candidus. Dicitur autē non tantùm de persona, sed etiam de re, Apud Athen. lib. 12.

Εὐγνωμόνως, ita vt æquus sis rerum æstimator, ita vt æquum & bonum virum te præbeas, ita vt ex æquo & bono agas. Exp. & bona fide. Apud Luc. ἐγνωμόνως φέρειν, sunt qui exponendum putent, æquo animo ferre.

Εὐγνωμοσύνη, æquitas animi & probitas, bona mens. Itē virtus ea quæ beneficium & fidem bonam agnoscit. Quidam interpr. etiam, æquanimitas & candor. Aeschin in Ctesiph.

Εὐγνωμοσύνη, idem Bud. interpr. fidem bonam agnosco: apud Plut. in consol. ad Apol. Idem Bud. interpr. etiam, æquo animo esse. (Polyb.

Ἡδυγνώμων, exp. cōsiliis & responsis oblectans, i. prudens apud Ἰδιογνώμων, qui sibi propriam & peculiarem sententiam habet. A Bud. exp. qui ex suo arbitratu priuatóq. sensu statuit, Aristot. ethic. 7. cap. 9.

Ἰππογνώμων, qui equas grauidas ab aliis internoscit. Item ὁ μισχολογνώμων: ab ἵππος. epitatico.

Ἰσχυρογνώμων, obfirmatus in sua sententia siue pertinax. A Bud. exp. peruicax, tenax. q. proposīti. Aristot. eth. 7. cap. 9.

Ἰσχυρογνωμοσύνη, pertinacia seu peruicacia in sua sententia. A Bud. exp. propositum tenax & validum. Ioseph.

Λεπτογνώμων, cuius subtilis est sententia. Exp. etiam, acer, acutus.

Μεγαλογνώμων, qui molli est mente seu animo. i. mitis. Aeschyl.

Μεγαλογνώμων, qui magno est animo, qui animo seu mente res magnas cōcipit. Exp. etiā, qui est animo excelso. Xen. ¶ Item qui grandibus sententiis vtitur, apud Philostratum epist. 15.

Μεγαλογνωμοσύνη, magnitudo animi, magnus animus, aut animus magna cogitans, siue gerendis rebus magnis dedit⁹. Item, grandiras sententiarum. In qua signif. ponitur & τὸ μεγαλόγνωμον subst antiué. apud Xen. (dentes sententia.

Μονογνωμοσύνη, qui vnius sunt sententiæ, vel ab vna sola depen-

Νοσογνωμοσύνη, ἡ, τέχνη vel ἐπιστήμη, peritia cognoscendorum morborum cognitio morborum, apud Laërt.

Ὀλιγογνώμων, negligens, Hesych.

Ὀμογνώμων, qui eiusdem est sententiæ.

Ὀμογνωμοσύνη, ῆς, eiusdem sum sententiæ. idem sentio, consentio, assentior. Dicitur ὁμογνωμονῶ σοι, & ὁμογνωμονῶ σοι περὶ τούτου apud Xen de hoc tibi assentior. Dicitur & ὁμογνωμονῶ σοι ἀφὲ τούτου. apud Aristot. eth. lib 9. Ab eodem dicitur ἁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ, constare sibi.

Ὀρθόγνωμων, qui rectè sentit & iudicat: vt ὀρθογνώμων ψυχή, apud Hippocr. in ep. ad Demag.

Οὐρανογνώμων, cœli (i. cœlestium rerum) peritus.

Παθογνωμονία, vocatur quod propriè affectionis speciem significat. propriè quidem de signo dicitur, impropriè de symptomate & quatenus tantùm morbi naturam indicare potest. Gal. de diff. morb.

Πολυγνώμων, qui est multi consilii. Apud Platonem in symp. pro multùm perito seu multarum rerum perito, cui opponitur ἀγνώμων.

Πρωτογνώμων, qui est primæ sententiæ, qui primus sententiam dicit, princeps senatus.

Φυσιογνώμων, naturæ ex oris habitu cognoscendæ peritus. q.d. naturæ cognitor, vel peritus iudicandi de natura, qui hominum mores naturásq. ex corpore, oculis, vultu, fronte pernoscit. Aristot. in opere φυσιογν.

Φυσιογνωμία, & Φυσιογνωμοσύνη, naturas cognoscendi seu de natura iudicandi peritia, scientia qua naturæ hominum ex aspectu corporis ac præsertim vultus cognoscuntur. Aristot.

Φυσιογνωμονικὸς, ad scientiam illam pertinens vel conferens: Et τὰ φυσιογνωμονικὰ, scripta in quibus de hac scientia agitur.

Φυσιογνωμονικὸς, de natura iudicandi peritus sum, vel de natura iudico, ex aspectu oris videlicet. Frequens est apud Aristot. in physiog. Est etiā, (vt tradit Bud.) diligenter cognoscо faciem alicuius & adnoto, vt postea noscatur. Dem. or. 1. in Aristog. Φυσιογνωμονεῖ ἢ dicitur is cuius natura ex oris habitu cognoscitur, seu de cuius natura ex aspectu iudicatur aut saltem coniectura fit. Aristot. ibidem.

Composita ex γνωρίζω.

Ἀγνοήτως, non agnitus aut qui talis est vt agnosci non possit. Item, non notificatus, seu qui non innotuit, qui insnotitiam

non venit, vel qui talis est vt innotescere non possit. Vulgò exp.incertus, incognitus.

Ἀγνοῶ, ἀγνοίσω, agnosco. Plato in Polit. ἀγνοῶ δὲ ὦδ᾽ εὐλογεῖς ἡμᾶς ἃ δεῖ προσθεῖναι σῴζειν λόγον αὐξάνοντας σῴζειν.

Ἀγνόησις, ἐγνόωσα, agnoscor.

Ἀγνωρισμός, ὁ, ἀ, agnitio. Synes. epist 100. Ἀγνωρίσματα, τὰ, idem: interdū est potius specimē & documentum, teste Bud.

Ἀγνωρίσιτος, ὁ, idem quod ἀγνωρισμός, apud Plat.

Διαγνωρίζω, dignosco, internosco. Apud Lucam cap 2. ἰδόντες δὲ διεγνώρισαν περὶ τοῦ ῥήματος, exp. diuulgauerunt, notum fecerunt.

Δυσγνώριστος, agnitu difficilis, qui facilè agnosci non potest. vel qui non facile notificari potest seu innotescere.

Εὐγνωρίστως, agnitu facilis, qui facilè agnosci potest, vel qui facilè notificari queat seu innotescere.

Γλαῦξ, ῦγος vide in Γλαῦκος. Γλάμα, ατος, vide in Λάμια.

Γ

ΑΛΑΝΙΣ, ίδος, piscis genus, apud Athen. lib. 7. & Suidam & Aristoph. in Equit. vide & Plin. lib. 9. cap. 43. ab Hesychio scribitur γλανὶς. exponiturq. etiam αἰχμὴ, iners.

Γλανὶς ab Hesych. exp. inutilis. Est etiam hyæna, teste Aristot. hist. an. lib. 8. cap. 5.

Γλαξὶς, vide in Γλάξ. Γλαφὶς, vide in Γλάφω.

ΓΛΑΥΚΟΣ, ου, ὁ. glaucus, cæsius. Aristotel. de mantichora fera, τὸ δ᾽ ὄμμα γλαυκὸν, τὸ ἦχημα κιττυβαμόν. pro quib. Plinius, oculis glaucis, colore sanguineo. Dicitur etiam aliquis esse γλαυκὸς, i. oculis esse cæsius. vt apud eundem in Probl. sect. 10. διὰ τί οἱ λευκοὶ καὶ οἱ ξανθοὶ καὶ οἱ ὑπόπολιοι γλαυκοί. Dicitur & γλαυκὸς ὕδωρ ἀφθαλμὶς vel πῶμα τι, apud Basil. ¶ Γλαυκὸν ὕδατα apud poëtas, cæruleum mare. Pro quo dicitur & γλαυκὰ sine adiectione (sicut & ὑγρὰ) ab Hesiodo in Theogon.

Γλαυκότης, ητος, ἡ. glaucus color, seu cæsius. vt γλαυκότης ὀμμάτων, Aristot. 5. de gen. anim.

Γλαύκωμα, ατος, τὸ, ἡ Γλαύκωσις, εως, ἡ glaucedo (vt vulgus vocat) glaucoma Plinio. Vitium in oculo quum præter naturam glaucescit, vel (vt alij definiunt) trausmutatio humoris crystallini in glaucum, vide Galen. Ruf. Aegineta m, &c.

Γλαύκη, glaucus, vt γλαυκίων κόκκων, acinorum glaucorum. Theophr. lib. 2. hist. pl. c 2.

Γλαυκίον, ου, glaucis oculis terribiliter intueor, vt γλαυκίων leo Hom. & Hesiodo. Item pro, glauco. Dionys

Γλαυκίων, auis à glaucis oculis nominata. Eustach. ¶ Item herba quædam & eius succus eod. nomine, qui officinis mentha, sed pro herba inuenitur potius γλαύκιον. Hinc διαγλαύκιον, collyrium.

Γλαυκίσκος, piscis quidam apud Athen. & Plinium.

Γλαῦξ, vlula, noctua. vt in prouerb. γλαῦκ᾽ εἰς Ἀθήνας, vel Ἀθηναζε, noctuas Athenas. Et genus numismatis noctuam impressam habentis. Et herba quædam apud Dioscor. Engalacton etiam dicta, quòd lactis copiam præbeat, vide & γλάξ in ῥάξ. Item saltationis genus quoddam, Hesych.

Γλαυκίδης, ου, ὁ, & ἡ, noctuæ speciem gereus, Gaza interpr.

Γλαυκίζω, ad glaucum colorem accedo, in glaucum vergo. Ab Etym exp. obtusè video.

Composita.

Ἀπογλαυκόω, ῶ, cæsium reddo. vnde passiuum Ἀπογλαυκοῦμαι. Plutarch in Timol. Ἀπογλαυκωθείσης αὐτοῦ τῆς ὄψεως λέγει.

Ἀπογλαύκωσις, idem quod γλαύκωσις.

Διαγλαύκιον, idem in γλαύκιον.

Ἑτερόγλαυκος, altero oculo cæsius.

Ὑπόγλαυκος, subglaucus, aliquantum glaucus.

Ὑπογλαυκίσκος, subglaucus sum Mosch. idyl. 2.

Γ Α Λ Φ Ω, Ἕλφω, cauo, excauo, fodio. Item sculpo. Hesiod. in aspide, de leone loquens, πλάθωσε τε καὶ ὄμμε. Οὐρῇ μαιμήσει ποσὶ γλάφει. vbi exponitur, fodit. Hesych. vult. γλάφει esse γλύφει.

Γλάφον, antrū, spelūca, cauerna. Hesiod in Erg. καὶ γλάφον πυθέσθαι.

Γλαφυρός, ὰ, ὸν, cauus, profundus. vt γλαφυρὰς νῆας, & γλαφυρὸν πόντον. Hom. ¶ Item scitus, elegans, venustus. q. d. scitè & eleganter sculptus. A Bud. exp. etiam concinnus & varietate oblectans. apud Plut. Item lautus. apud eundem. vt ἀσκεῖν καὶ γλαφυρὸν βίον. ¶ Item aptus & appositus. apud Aristot. lib. 3. de part. an.

Γλαφυρῶς, scitè, eleganter, venustè. vnde γλαφυρωτέρως, Aristot. de anima, lib 1.

Γλαφυρία, elegantia, venustas, concinnitas.

Γλάφω. scalpo, sculpo. Arist ἔκλαπεν ἐνδον οἰκίας, ταύτῃ γλύφων.

Γλύφομαι scalpor, sculpor, vt γλυφεῖς ἀθύρμασιν, qui præ duritie scalpi nequit.

Γλύμμα, τὸ, sculptura, cælatura, vel, quod sculptum est. Poll.

Γλύπτης, ου, ὁ, siue Γλυφεύς, έως, ὁ, sculptor. Epigr. Γλύπτης, qui sculpi potest. Item pro sculpto apud 70. interpr. quum de idolis dicitur.

Γλυπτὸ, ὁ, sculptura. Item quod insculpitur. Plut. de primum. Γλυφὶς, sculptor Γλυφεῖον scalprum Luc.

Γλύφιος, sculptorius, in Epigr. γλυφεῖα κοπίδια.

Γλυφὶς, apud Hom. & Herodot. crena, fagittæ incisura quam neruus insertur. At γλυφὶς καλάμου in Epigr. de calamorum incisorij & velut sculptorij.

Γλαφίδες & λάξεις apud Sophoclem in Priamo sunt ferramenta, teste Poll. lib. 10. cap. 31. Etymologo quoque γλαφὶς instrumentum quo excauantur & expoliuntur lapides, significante κοιλάνειν, per syncopem pro γλαφύρειν, affert ex Callim. ἡ γλαφὶς σκευὴ τῶν λιθοξόων τὸ μολιβδίς. Latinum dicunt seu scalprum. Idem tamen Etymol. exp. σμιλίδιόν τι, ὁρυγμα.

Γράφω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex γλύφω.

Ἀγαλλόφω, sculpo.

Ἀνάγλυφον ποτήριον, sculptum poculum, asperum sculptura.

Ἀνάγλυπτος, ὁ, ἡ, ὸν, sculptus, cælatus, seu sculpturis cælatus, asper. Plin. lib. 33. cap. 11.

Ἀμπλυφὶς ἐκ ἡ, recens sculptus, vt ἀμπλυφὶς ξύσαι. Teren. in epigr.

Δακτυλιόγλυφος, ὁ, ἡ, ὸν, qui annulos sculpit aut cælat. Diog. Δακτυλιόγλυφία, annulorum sculptura aut cælatura. Plato.

Διαγλύφω, vndique sculpo, vel q.d. perfculpo.

Δίγλυφος, ὁ, ἡ, ὸν, bis incisus, vel gemina sculptura incisus.

Ἐγγλύφω, insculpo.

Ἐμμογλυφεῖς, ἑως, ὁ, & ἐμμογλύφος, (Mercurii sculptor, i, qui hic statuas sculpit.) statuarius, qui lapideas statuas conficit.

Ἐμμογλυφικὴ τέχνη, statuaria ars seu statuariorum.

Ἐμμογλυφεῖον, statuarii officina. Plat. in symp.

Εὐγλυφὸς, bene sculptus, bonam sculpturam habens.

Εὔγλυπτος, idem. in Epigr.

Ἱερογλύφος & ἱερογλύφης, ου, ὁ, (q.d. sacra sculpens) qui sculpturis peritus est sculpendi ea quæ hierographica vocantur. Ejus autem ἱερογλυφικὴ, apud Aegyptios (inquit Bud.) fuit quædam monumenta non literis vocabula, seu sculptus animalium quæ figuris significantia. Luc.

Καλαμογλύφος, calamorum sculptor. Καλαμογλυφεῖν, calamis sculpere. Etym.

Καρπογλύφος, parcus, teste Hesychio, vt qui ob parsimoniam e naturno quoque herba satis vili desculpat aliquid: qui etiam qui ob parsimoniam scalpendo collecto nasturtio tam toleret.

Decomp. Κομποσυρτικτοδαιμογλύφης, Aristoph. in Vesp. vt qui supra modum restricti sunt & sordidi, qui nō erubescunt etiam τὸ κύμινον κοπίσαι & τὸ κεφάδιον γλύφειν.

Κερασφογλύφος, qui ligna scalpendo poliendoque aluearia facit, qui κερίσκους dicuntur. Poll. ex Gratiani γνήσιον.

Κερατογλύφος, qui cornua sculpit, qui cornu scalpendo operatur.

Λιθογλύφος, in lapide insculptus. Λιθογλύφος, qui lapides sculpit seu incidit, statuarius. Luc.

Ὀδοντόγλυφος, ου, τὸ & Ὀδοντογλυφὶς, ίδος, ἡ, dentis scalpium, quæ dentibus inhærent, eximuntur.

Περιγλύφω, circumsculpo.

Πετρογλύφος, poculorum sculptor seu cælator, ex Euphron.

Σκιογλύφος, qui ligna sculpit, Hesych.

Ξυλογλύφος, qui ligna polit seu fculpit, Hesych.

Τοκογλύφος, fœnerator, qui fœnori dat, qui fœnus facit. Plaut. de aud. poem. Videntur Τοκογλύφοι, proprie dici qui in tabulas suas inscribunt pecunias fœnori datas. Τοκογλυφεῖον, tabulis insculpere nomina eorum quibus pecunia fœnori data est. item simpliciter, fœnerari, fœnori dare. Poll.

Τριγλύφω, (q.d. trisculptus) tres sculpturas habens. Sunt columnis sculpturā canalis culatam & striatam triplici ratione, dictam putent. Vide Vitr. Dicitur & πεντάγλυφος apud Athen.

Dec. Μεσηξυπογλυφὶς, ἴδος, vel μεσοπεριγλυφὶς, inter columnias. Ὠτόγλυφις, ἰδος, ἡ, auriscalpium. Plato comicus apud Pollucem.

Γυάλιον, vide in Γλάγος.

ΓΑΣΤΡΟΣ, ου, τὸ, mustum, succus dulcis. Theophil. ἐπὶ ἐρεθῆς πολλοὶ καὶ γλεῦκος, καὶ μελιτῶται καὶ πόματα.

Γλεῦξις, mustum decoctum, defrutum, οἷον πολὺ ἕψημα τοῦ γλεύκους. apud Fust.

Γλεύκιον μύρον, q. d. musteum vnguentum, de quo Dios. Γλεύκινον ἔλαιον, q.d. mustum oleum.

Γλεῦκος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀγλεύκης, ὁ, ἡ, ὸν, minimè dulcis. propriè musteam dulcedinem non habens. Luc. in Lexiph. ἐπῶν ἓν ἀγλεύκη.

Γλίσχρος, Metaphoricè pro infuaui & iniucundo. apud Hermogenem de Thucydide, διὸ καὶ ἀγλαΐσκος ἔδοξε φανῆναι σύνεσις.

Γλαγλαΐσκος, idem: vnde ἀγλαυλαΐσκος διήλασεν apud Nicandrum in Alexiph.

Γλαυκὸς, ἡ, ὸν, musto abundans.

Γλάω vide in Λάμια.

Γλήνη, pupilla oculi, vt volunt nonnulli. Secundū Pol. lucem verò lib 2. est ἡ ἐν κόρῃ αὐγή. Interdum pro toto oculo accipitur, vt Odyssææ, ὀλίγῃ τε ἐν βλέφαρ᾽ ἀμφὶ καὶ ὀφρύσι εὖσιν ἐοικὼς Ζηνὸς κεραυνῷ. ¶ Sunt qui exponant etiam puppam. apud Hom. Il. 5. ἐξῆρε κεκλῆσθαι Γλήνη, schol. exp. ἀσπὶς κύρη. ¶ Præterea sunt qui γλήνιον siue κυτάλιον ab Hippocr. in lib. de arte. nominari dicant cauitatem illā ossis quæ aliud os in suū locum recipit, quæ commissura γλήνυμον etiam vocari solet. Denique Γλήνης nominari etiam apū fauos testantur Etym. & Hesych. * Quidam deriuant ἀφ᾽ ἁλὸς αἰγλίου τὸ λαμπρόν τε καὶ πεπαρμένον, vt dicatur quasi αἰγλήνη alij ἀφ᾽ οὗ γαλακτίου per syncopen.

Γλήνια τὰ, vt Il. ψ, ἵε γλήνια πολλὰ καχλάσθη. quidam adiectiuè exponunt, spectaculo digna: alij substantiuum esse volunt & significare mundum visendum, aut imagunculas. Apud Arasper. Plin. lib. 33. cap. 11. Γλήνια, Cic. vertit quadruplices statuas.

Composita.

Ἀβλήν, bubulas pupillas habens, & synecdochicè, cæcus Nonn.

Βλήν, bubulas pupillas habens. Theocr. in Epigr.

Ἀβλήν, binas pupillas habens. Theocr. in Epigr.

Εὐβλήν, pulchras in oculis pupillas habens: item bonas in oculo pupillas habens, acutum cernens. Oppian. de ven. l. 3.

Εὐγλήνιος πυρὶ γλαυκῷ τε λίσσετε.

Καλλίβλην, pupillas oculi diuinas seu Deo similes habens, aspectu diuino præditus, os Deo similis. vt θεόπλοκον καρύσσοντα apud Nonn. diuina facies

Καλλίγλην, habens nigricantes pupillas in modum violæ quæ dicitur ἴον. Hesych.

Μελίβλην, melleas pupillas habens, dulcis aspectu. Hesych.

Μονόβλην, monoculus, Hesych.

Νεόβλην, nouas habens pupillas, i. qui visum recens recuperauit.

Περίβλην, vndique circumspiciens. Arat.

Περιγλαύκιος ὀφθαλμὸς, oculorum pupillis lustro, circumspicio. vnde apud Theocr. Περιγλαύκιος ἀΐσσω, de leone omnia colluftrante oculis.

Πύρβλην, igneas pupillas habens. Oppian.

Τρίβλην, tres habens pupillas. vt τριβλήνεα δέρματα, Il. σ, inaures triplicis pupillæ formam gestantes.

ΑΗΧΩΝ, ωνος, ὁ, ἡ, pulegiū: herba quam nonnulli βλήχωνα appellant. Βλαχῆ, ἡ, balatus, quòd pecoribus gustata dum floret, excitet balatum. teste Dioscor. lib. 2. cap. 36. Doricè γλάχων vocatur: vt βλάχων pro βλήχων, vnde Aristoph. in Acharn. τ᾽ αὖ τὰ τῶν γλάχωνος. Sic & Theocr.

Ἐγχύτης οἶνος, vinum è pulegio confectum seu pulegio conditum. Dioscor. lib. 5.

ΓΑΪΝΟΣ seu γλαΐ, genus aceris campestre præcipuo cādore ac crispum. Quidam exp. gallica. Vide Theopr. hist. plant lib 3. cap. 11.

ΓΑΙΣΧΡΟΣ, ὰ, ὸν, lentus, viscosus, tenax, glutinosus. Dicitur & de solidis corporib. & de humorib. Hipp. de nat. hom. καὶ φλέγμα γλίσχρότατόν ἐστι καὶ ἧκιστα ἀπίσσει ἀπὸ χολῆς αἰθούσης: num ὑπὸ πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπίσσουσι καὶ ἧκιστα τὸ γλίσχρον ἀφίσταται. teste eodem Hippocr. in eodem libro. Athen. lib. 2. τὸ ἔριον τὸ λευκὸν τὸ γλίσχρον: de exuuiis. Et apud Plat. in Crat. γλίσχρα ἐλαῖα. Et apud Dioscor. lib. 3. ῥίζα γλίσχρος, radix lenta. ¶ Exponitur & lubricus. ¶ Item tenax, parcus. Luc. γλισχρότερος: ὀβολὸς ἀπὸ δημίου. Dicitur & de re, & tunc exponitur potius, strictus. Plutarch. in Lycurgo, γλίσχρον τὸ αὐτοῖς δεῖν τὸ λίσσεσθαι. Apud Luc. γλίσχρα τέχνης, artes parum suppeditantes ad victum, artes ieiunæ. Ab Hesychio, exponitur etiam valde sordidus, vt ab Etymologo quoq; ¶ Etimologo est & ὁ πρὸς τὰ ἡδυπαθήματα ἐπίσχυρος: quasi ὁ λέων ἐπὶ ἅλωσι, vel γλίσχρος ἀπὸ τοῦ ἐπίσσω. Exponitur ab eo & ἀπηνὴς: vt γλίσχρον τὸ ἦθος quæ apud Aristophanem à nonnullis accipitur pro τῷ ἀηδεῖ, & tamen falsò. Reperitur & γλισχρότης. vnde γλισχρῶς.

Γλίσχρος, tenaciter, seu more eorum quæ viscosi & glutinosa sunt. apud Suid. Item lubricè. Hesych. & Suid. Item utrobique, tenaciter, tenuiter, vt γλίσχρως ζῆν: Arist. polit. 2. Item, vix, difficulter, ægrè. apud Plut.

Γλισχρότης, ητος, ἡ, ὁ, lentus, tenaxq; & viscosus in modum eorum quæ γλίσχρα nominantur. Hippocr.

Γλισχρώδης, ὁ, ἡ, viscositas, lentor tenacitásque glutinosa, apud Gal. Item lubricitas, apud Athen. lib. 5. Item tenacitas, parcitas. Plut.

Γλιττάω, γλίττω reddo, vnde pass. γλιττάομαι, viscosum seu glutinosum fieri. lentescere & tenaciorem reddi. Hipp. de art.

Γλιττάσμα, exp γλισχότης Hippocr & Gal.

Γλιττῶδες, parcus & restrictus sum, tenax sum & γλίσχρος, more nimirum τῶν σμικρολογουμένων. Bud & Rustath.

Γλίσχιστος, ὁ, ἡ, exp ὀπτὸν ἐπιπάστῳ. cupitor: ἀπὸ τοῦ γλίσχρου. Aristoph. in pace. γλίσχρων, vbi tamen exp. etiam, infelix, infortunatus, miser & ærumnosus.

Γλισχρία, ὰς, exp. miseria ἀπὸ τοῦ γλίσχρου.

Λίσχος etiam scribitur, & λίσχους, apud Suid. & Hesych.

Composita.

Ἀγλισχὴς, ὁ, ἡ, ὸν non lentus, non viscosus. Hippocr. in prorrhet. 1 & Gal. comm 3. in eum locum.

Ἐγλίσχος, viscosus, glutinosus, lentus, tenax, cui inest τὸ γλίσχρον.

Περίγλισχος, circumcirca lentus & viscosus. Hippocr, aphor. l. 4.

Ὑπόγλισχος, aliquantum lentus vel viscosus.

ΓΑΪΧΟΜΑΙ, cupio, affecto, appeto, ὀπτῶ θυμῷ. Interdum cum infin. Isocrates in Panath ζηλοῦσί τινες ἐμοὶ τῷ μιμεῖσθαι τοὺς γεγενημένους. Sic Demost: Philip. 2. πάντα ἐγὼ μᾶλλον ἢ τοῦτο δεῖ γίγνεσθαι λέγειν, ἀξίους δ᾽ εἶναι τοῦ δίκαιος ἀκούσασθαι. Itidemq. Plutarch. in Numa, γλιχόμενος ἐξετάσαι τοὺς τοιούτους, cupiens & Græcu deducere. Interdum cū accusatiuo. Philo de mundo, αἰσχρῶς οὖν ἔχει τῷ κόσμῳ φύσιν γλίχεσθαι τῶν ὅλων διαμονῆς, cupere & velle vniuersi incolumitatē. Aliquando cum genitiuo Aristot. de mūdo, ἡδέως ἔοικεν ἡ φύσις γλίχεσθαι, contraria appetit natura. Sic Aristoph. Τί δῆτα τῶν ἀπὸ τῶν κακῶν ὧν πᾶς γλίχει; Apud Herodot. γλίχεσθαι τοῦ ἐλευθερίης, sub& studiosus libertatis. Hes. γλίχεται exp. etiam παίζει, quo significatu & γλιχάδην dicitur.

Γλίσχεται, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓΛΟΙΟΣ, ὰ, ὸν, interdum est adiectiuū. & exponitur ab Hesyc. inualidus: ité sordidus. Aristophanis scholiastes (in hoc Nubium loco, κἀπὸ σῶν τεθύμιμαι δῶν, εἴτουν γλοιὸς) annotat γλοιὸς ἐπὶ τοῦ ἐν βαλανείοις ἐπιμελῶς διακειμένου. Ita id τὸς ὑπὸ τῶν λαμπρῶν ἀνοιγόμενος ἀνοιγόμενον πόμφυξ, ita & γλοιὸν dici qui tali præditus est ingenio, vt ἀνοιγόμενον elabíq; possit è creditorum manibus. Ad mores itaque trāslatum significare, qui mente seu ingenio est lubrico & mutabili. Exp. & malignus, malis imbutus moribus. item qui sordidis est morib. ¶ Interdum est subst. & significat fordes olei, *hoc est*, fordes quæ in balneis atque etiam palæstra ab hominum oleo vnctorum cute deradebantur, Latinis strigmenta. Aliæ quoq. fordes oleo permixtæ ac lubricæ hoc nomine dicuntur. Simonides apud Athen. lib. 7. ἀπὸ τῆς ὑγρᾶς καὶ γλοιᾶς.

Γλοιώδης, ατος, ὁ, ἡ, idem qđ γλοιὸς, adiect. Etym. Hesych. Et γλοιὸς à Sophocle dicitur equa maligno ingenio & praua indole, teste eodem Hesych.

Γλοιάζω, Gal. in lex Hipp. exp. conniuendo oculos obuoluo.

Γλοιῶδες, ὁ, ἡ, ὸν, strigmentosus, strigmentorum similis. strigmenti modo crassus & glutinosus seu viscosus. Dioscor. lib. 5. cap 92. Et τὸ γλοιῶδες strigmentum. Dioscor. lib. 1, cap. 205.

Γλοιοῦσθαι, ab Hesych. exp. more eorum qui nuunt capite inter dormiendum. item conniuenter.

Γλοιὸς θαι, lentescere ac viscosum reddi in modum strigmenti. Dioscor. lib. 5. cap. 92. βίβλος ἐστὶ ἔν γλοιοῦσθαι.

ΓΛΟΥΤΟΣ, οῦ, ὁ, nates, clunes: carnes in summa femoris parte protuberantes, quæ sedētibus puluini vicem præstāt. Hom. Il. ν. 338. Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἐπ᾽ ἠϊόνος τις ἐὼν σύος ἀγρίοιο δαΐζει λίτρον γλουτοῦ τε. Herodot. ἀπὸ τῶν γλουτίων τὰ κάτω.

Γλουτία, naticulæ. dicuntur corpora duo dura in cerebro eminentia, ad latera meatus illius sita. Nam perinde ac nates promineut, seseq. contingunt.

Composita.

Ἀγλουτεῖ, qui clunibus videntur esse destituti. qui exilibus sunt clunibus, depyges.

Ὑπογλουτίδιον, ὁ, ἡ, nates sub clunibus sunt, i. quiddam commune clunibus & femori, vt air Aristot. qui nomen huius partis dicit esse ὑπογλουτίδιον. de animal. lib. 1.

ΓΛΥΚΥΣ, έα, ὁ, dulcis, vt μέλι γλυκύ. Luc. in Vit. auct. τὰ γλυκέα τῶν ἡδέων, ἢ μάλιστα τὰς ἡδονὰς. Et γλυκὺς οἶνος, apud Dioscor. & Athen. Plut. ad Col. ἡ γλυκὺ τὸ μέλι, ἡ πικρὸς ὃ δηλοῖ. ¶ Transfertur ad multa, pro suaui seu iucundo. vt γλυκὺς ὕπνος apud Hom. & αὐδὴ γλυκίων μέλιτος. Et Il. 1. γλυκίων μόθου γόος. Dicitur & γλυκύτερος in comp. itidēm γλυκύτατος in superlat ¶ Item, γλυκὺ vini dulcis genus. Lat. passum. Dioscor. ἔστι δὲ καὶ οἶνος γλυκύ. Idem σωὶ γλυκεῖ ὃ οἶνος γλυκὺς ἔστω. ¶ Item γλυκὺ. fel. per antiohr. Plin. & Cæl. Aurel. Chron. lib 3. cap. 1. ¶ Etym. deducit ἀφὸ τῆ γλώσσης.

Γλυκεία, absolutè & subaudito substantiuo dicitur ἡ γλυκύτης. ζω. teste Hesyc. & Theophr. prædulcis enim est. Ab Hippocrate eadem vocatur γλυκύτης, vt Gal. in lex. Hippocr. annot.

Γλυκύτατος, ὁ, ἡ, dulcedo. vt γλυκύτης οἴνου apud Athen. Item schema orationis.

Γλυκερὸς, ά, ὸν, poëtis, idem quod γλυκύς. vt μῆλα γλυκερὰ, Odyss. ξ. Item metaph. γλυκερὸν φάος, Odyss. ρ. Et comparat γλυκερώτερος, Od. τ.

Γλυκύλος, ου Ⓒ, ὁ, dulciusculus, subdulcis, vel dulcis, vt γλυκύλος οἶνος. Nic. Alex. quod quidam pro passo accipiunt.

Γλυκαίνω, dulce reddo, edulco, dulco. Xen. in Oecon. ὑπὸ τῶν ἁλῶν γλυκαίνεσθαι τοὺς σταφυλούς.

Γλύκανσις, q. d. dulcificatio.

Γλυκίζω, dulceſco, vel ſubdulcis ſum, vt γλυκίζων οἶνος Ⓒ. Dioſc. & Ather.

Γλύκασμα ſiue γλυκασμός, dulcedo. Legitur & γλυκισμὸς apud Athen.

Γλυκυσίδιον, glycyſide, herba de qua Dioſc. lib. 3. cap. 157. & Plin. lib. 25. cap. 4.

Compoſita.

Ἀγλυκὴς, expers dulcedinis, amarus. Theophr. de cauſ. pl. lib. 6.

Ἀναγλυκαίνω, iterum reddo dulce.

Ἀπογλυκαίνω, dulce reddo.

Ἐγγλυκὲς Ⓒ, cui aliqua dulcedo ineſt. vt οἶνος ἐγγλυκὲς Ⓒ. Dioſc.

Ἐγβλύσκω, indulgeo, dulcedinem infero. Herodot. lib. 2. (de Iſaco) ἐγγλύσαντος ἤθεος ἀνθρώπου.

Ἐπίγλυκυς, dulcis, vel ſubdulcis.

Ἐπιγλυκαίνω, dulce reddo, condulco ſeu indulco.

Κατεγλυκαίνω, dulce ſuaue reddo. Item mulceo, apud Greg. πολλῇ μελέτῃ καὶ μικρῷ κατεγλυκαίνοντα τὸν ἀκοὴν.

Ὀξύγλυκυς, dulciter acris. vt ὀξυγλυκέα ῥοὰ apud Ariſtoph. Apud medicos ὀξύγλυκυ eſt potus qui paratur dulciſſimis fauis maceratis & decoctis. Reperitur & ὀξυγλυκὲς apud Gal. comm. 3.

Ὑπογλυκυς, ſubdulcis, aliquantum dulcis.

Ὑπογλυκαίνω, ſubdulcem reddo, efficio aliquantum dulcem.

Φιλόγλυκυς, qui dulcia amat, qui dulci vino gaudet. Ariſtotel. in Problemat.

Γλύμμα. γλύπτης. γλύφω. vide Γλάφω.

Γλῶττα, ſic & Attice γλῶσσα, ης, ἡ, lingua. Il. α. Τὰ δ' ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ ἴσορ. ad Demon. πολλοὶ γὰρ ἀ γλῶσσα φαρμάκων ἐστὶ διαφορώτερα. Apud Herodot. & Thuc. ἀπὸ γλώσσης εἶναι, ore ſuo dicere. ¶ Apud Ariſtoph. in Veſpis, πᾶσαν γλῶτταν βασάνιζε, excute omnem linguam, i. omnem dicendi facultatem. ¶ Item, lingua, i. ſermo vnicuique genti peculiaris, vel potius ſermonis forma. γλῶσσα χαρακτήρ. Herodot. ll. β. Ἀλλ' οἱ μὲν δὴ γλῶσσαν πολυτρόπιον ἀπέφαινον. Sic ἀφανέστατοι τῇσι γλώσσῃσι. Thucydid. 3. maximè ignoto ſermone vtentes. Plut. de defectu oracul. γλῶσσαν πολλὰς ἔχ ἕκαστο χρῆσθαι, ἀφ' ἑνὸς δ' ἁπὸ τὸ πλῆτος ἰδίας ζῆν. ¶ Item, peregrinum vocabulum. Ariſtot. de poet. ξενικὸν ἔχλιγε γλῶτταν ἢ μεταφορὰν. Ibidem γλῶττά eſt vocabulum alicuius gentis ſeu populi proprium, quod alij vſurpando ad ſe transferunt: vt σίγυνον, Cypriis quidem eſt proprium, at nobis eſt γλῶττα. Galeno eſt vocabulum obſoletũ. Idem interpretationem vocũ obſcuriorũ Hippocratis γλώσσων ἐξήγησιν inſcribit. ¶ Γλῶσσα αὐλὸς, lingua ſeu lingula tibiæ. Theophr. & Dioſcor. alio nomine γλωσσὶς ſiue γλωττὶς. Γλῶσσαι præterea ab Iſæo Socratico tributæ fuerunt ὑποδήμασιν, vt ſcribit Pollux γλῶσσας autem ὑποδημάτων intelligi calceamentorum vincula putat Camer.

Γλωσσημαῖον vocabulum, peregrinum vocabulum, &c. vt dictũ eſt in γλῶσσα. Dion. Halic.

Γλωττικὸς, ὴ, όν, ad linguam pertinens.

Γλωσσάδης, ου Ⓒ, ὁ ᾗ ἡ, lingularus, Vitr. linguæ ſpecie & forma. Item linguax & loquutuleius. lingulax. Bud. ex Eccleſ. c. 8.

Γλωσσίδιον, ου, τὸ, lingula ſeu ligula, parua lingua.

Γλωσσὶς ſeu γλωττὶς, ίδ Ⓒ, ἡ, lingula ſeu ligula tibiæ. Luc. in Hermot. Item lingulaca auis, dux cotурnicum, lib. 8. animal.

Γλωσσμὸς, ου, ὁ, oſculum quo linguæ baſiantium ſe contingunt mutuò. ex Epigram.

Compoſita.

Ἀγλωσσία, ας, ἡ, eſt vitiũ linguæ quod infantibus adnaſcitur: filum vulgariter nuncupatur. Dicuntur & ἀγλωσσοστομοι, i qui hoc vitio laborant quaſi ἀγλώσσους ſiue ἀγλώσσους ἐκ γλώσσ ἔχοντας. Vide Aeginetam & Aetium.

Ἄγλωσσος, ου, ὁ ᾗ ὸν, linguâ non habens, elinguis. vt ἄγλωσσος λαλῶν, apud Athen. ¶ Item, qui loqui non poteſt, qui obmutuit. apud Suid. ¶ Item, dicendi imperitus. apud Ariſtoph. ¶ Item barbarus. apud Soph. in Trach. οὐδ' Ἕλλησι, δ' ἄγλωσσος, nec Græca nec barbara. ¶ Ἄγλωσσος αὐλὸς, tibia lingulam non habens.

Ἀγλωττία, ας, ἡ, q. d. elinguitas, obmutеſcens taciturnitas.

Ἀγλωττίζω, ſic & Ἡſych. eſt ἡυσχάζω.

Ἀθυρόγλωσσος, vel ἀθυρόγλωττος, Attice, loquax, garrulus, cuius lingua nulla lana coërcetur, nullis foribus cohibetur, effrænem linguam habens. Eurip. in Oreſte, Ἀνὴρ τὸ ἀθυρόγλωσσον ἰσχύων δράσει.

Ἀθυρογλωττία, garrulitas, linguæ licentia, linguæ incontinentia. A Suida exp. effrænata lingua.

Ἀλλόγλωσσος, alia lingua vtens, ſeu diuerſa, externus, peregrinus.

Ἀμφιγλώσσος, vtramque linguã habens. In vtramque partem diſputans. Sic vocatur Zeno apud Plat. in Pericle.

Ἀνθρωπόγλωττος, qui humana lingua loquitur. Ariſtot. de [illegible] loquens.

Ἀργεμώνη, ης, τὸ, agnina lingua, ſeu plantago. Dioſc. lib. 2. cap.

Βαθύγλωσσος, diſertus. Suid.

Βαρύγλωσσος, cuius lingua grauis eſt, maledicus.

Βάλλωσσος, boum linguæ ſimilis herba, vt Plinius docet. Dic[illegible] neutro gen. βάλλωσσον vocat; linguam bubulam quidam [illegible] lant, Marcellus borraginem. ¶ Item, piſcis qui Latinè [illegible] Plin. & lingulaca ex Plauto & Varr.

Βραδύγλωσσος, cuius lingua tarda eſt, tardiloquus. π' βραδυγλωσσία, tarditas loquendi, linguæ debilitas.

Δίγλωσσος, bilinguis, duarum linguarum gnarus, Thuc. lib. 8. in Alex. ¶ Item, interpres, Bud. ex Plut. in Themiſt. ¶ Item [illegible] δυμ Ⓒ, Heſychio.

Διπτύγλωττ Ⓒ, duplicis linguæ. Διπτυγλωττ ία, ὁ, duplex lingu

Ἐπιγλωττὶς ſeu ὑπογλωττὶς, ίδ Ⓒ, ἡ, lingula ſeu ligula. Plinius [illegible] rem linguam interpretatur. Eſt autem Polluci carunc[illegible] lato annexa interius iuxta radicem linguæ, cuius [illegible] pars fauces verſus ſita, iter cibi impedit ne impetu [illegible] deferatur, & ne ad illud eperculum reſultet. Vide & G[illegible] vſu partium. item Plin. & Macrob.

Ἐπιγλωττίζομαι, exp. conuitiũ facio, ſeu λοιδορῶ & β[illegible] Suid. Ariſtoph. in Lyſiſtr. σοὶ γὰρ Ἀθῆναι σ' ἐπιγλωττίσονται.

Ἐπιγλωσσάζομαι, ὑμαι, lingua effero, deblatero. Aeſc[illegible] Prometh.

Ἑπερόγλωσσ Ⓒ, qui alterius & diuerſæ linguæ eſt 1 Cor. 14.

Εὔγλωσσ Ⓒ, ſeu εὐγλωττ Ⓒ, diſertus facundus. Ariſtoph.

Εὐγλωττία, rectè loquendi facilitas, facundia, [illegible] monis. Bud. ex Chryſoſt.

Εὐγλωττιῶ, facundus ſeu diſertus ſum.

Εὐθύγλωσσ Ⓒ, q. d. rectilinguis, verax & liber. Pind. Pyth. [illegible]

Ἡδύγλωσσ Ⓒ, ſuauè & iucundè linguã habens. Pro quo Dor. Σύβαρις Ⓒ, apud Pind. Olymp. ιγ. ἀνὴρ ἡδύγλωσσ Ⓒ θοὸς κἀρυκ Ⓒ.

Θεόγλωσσ Ⓒ, cui diuina lingua eſt, qui Dei lingua loquitur. [illegible] λωσσ Ⓒ βίβλ Ⓒ, dicitur ſacra ferij tura.

Θερσιλόγλωττ Ⓒ, q. d. audaci linguis, audax verbis.

Θρασηγλωττία, linguæ audacia, audacia verborum.

Ἱερόγλωσσ Ⓒ, ſacram linguam habens. In Epigr.

Ἱππόγλωσσ Ⓒ, linguam equinam habens, aut linguam equ[illegible]

Ἱππόγλωσσον, fruticis nomen. (vide

Κακόγλωσσος, malæ & ominoſæ linguæ. κακόγλωσσοι βοιὼ[illegible] biles querelarum clamores dixit Eurip. in Hecuba.

Κατογλωττίζω, ſuauior lingua ori inſerta, vt teſtatur Pollux. [illegible] la iungo columbatim, collabello oſculum. ¶ Item, eliere reddo, obturo os. Ariſtoph. in Achar. Δίβολα δ' ὑπὸ γλώσσ[illegible] γλωττηζί μου.

Κατεγλώττισμα, τὸ, eiuſmodi oſculũ, apud Ariſtoph. in [illegible] Exp. & obtundens loquacitas. Κατεγλωττισμὸς, idem. oſcul[illegible]

Κυνόγλωσσος, q. d. canina lingua, plantago minor, Dioſc.

Μελίγλωσσος, mellitã linguã habens, cuius ſuauis eſt oratio [illegible] pud Ariſtoph. in auib. μελιγλώσσων ἐπῶν, mellitorũ carmin[illegible]

Ὀμόγλωσσος, qui eiuſdem linguæ eſt. Xen. Pæd. 1.

Ὁμογλωσσία, ας, eadem lingua vtor.

Παχύγλωσσος, clamores, Camer. ex Pind. Olymp. β.

Παλιγλωσσος, qui eſt abhorrente lingua, i ſermone, Pindar[illegible] ἐν ταῖς βλάβαις Ⓒ. ὅτε παλιγλώσσους πολεῖς. Apud eund[illegible] Nem. α. ſignificat ἐκκοπέσιμον. Ex Polluce exponitur etia[illegible] ominans, ſeuis, maledicus.

Περίγλωσσος, eloquens. Pind. Pyth. α.

Περιγλωττία, ίδος, ἡ, inuolucrum linguæ, Athen. lib. 1.

Πικρόγλωσσ Ⓒ, cuius lingua eſt amara, maledicus.

Πλατύγλωττ Ⓒ, latam linguam habens. Ariſtot.

Πολύγλωσσος, qui multarum linguarum eſt. Plut. in ſymp. [illegible] multarũ linguarum peritus. Apud Soph. in Trach. πολύγλω[illegible] ἀφικὲς de quercu Dodonea. Et πολύγλωσσ Ⓒ βοὰ, in Electra, [illegible] multilinguis. Item multiloquus.

Πρόγλωσσις, ίδ Ⓒ, ἡ, linguæ extrema pars acuta.

Ταυρόγλωσσ Ⓒ, linguam extenſam ſeu protenſam habens, vt [illegible] βύγλωσσοι καρῆνοι. Od. ι.

Τροχιλόγλωσσ Ⓒ, ου, τὸ, q. d. ſublinguium. Ariſtot. lib. 2. anim. de cen[illegible] rum vermibus, ἢ ὑπογλωττὶς ὑπονόμου.

Τυρόγλωττος, laurũ Alexandrinã ab aliquibus vocari aut[illegible] eſt Dioſc lib. 4. c. 132. Ita nominatum ſcribit Gal. ſimpl. lib. [illegible] ὅτι σκληρότερος ὁ ἀπὸ τοῦ πυρὸς γλωσσηδὸν.

Ὑπογλωσσὶς ίδ Ⓒ, ἡ, intima lingua, i. ortus ac radix illius q[illegible] parte ad imam maxillam annectitur. Camer. ex Poll. ¶ Eſt [illegible] tiam morbi nomen, id eſt, (vt Poll. tradit) abſceſſus ſub [illegible] gua. ¶ Item genus arteriaci medicamenti. ¶ Item, coro[illegible] genus. Poll.

Χαριτόγλωσσος, ου, ſiue χαριτόγλωττίων, ονος, gratãi linguæ aucupator, [illegible] beo linguam gratiæ aucupatricem, quales eſt aſſentatorib[illegible] gua, ad voluntatem vel potius ad voluptatem loquor, [illegible] ad veritatem, ad gratiam loquor. Athe. lib. 4. ἡδὺ δὲ χαριτόγλω[illegible] σιν ὑμᾶς ὁρᾶμεν. Apud Aeſchyl. in Prom. vincto. ἐκεῖνος τοῖς [illegible] πυμοῖ γ', ὅθ' ἡδὺ μᾶλλον χαριτογλωσσῶν ἐτύγχανεν. Item, ſunt qui velint [illegible] goſicari gratiam fictã, eſſe enim (vt exp. ſchol.) μὴ γὰρ [illegible]

ἐπὶ χαρᾶς ἐσθαι τὸν ἔρωτα, non re factiſque, ſed lingua tantùm & verbo tenus gratiam gratificari. ſeu verbo tenus officioſum eſſe. pro eodem dicitur & γλωσσοχαριτέω.

Γλῶφ, ὸς, vel γλωφὶς, ῖδ Ⓒ, ἡ. expon. angulus, acies, cuſpis. Heſychius dicit proprie γλωφῖνας nominari τὰς τῶν ἀκίδων ἐξοχὰς ἢ τὰς ἐκ ζωνῶν γωνίας. Epigram. lib. 1. πλατὺ Ⓒ γλωφὶς ἐπὶ σιδήρου ἡ lati ferri cuſpidem.

Γλῶφος, ſpicæ vel ariſtæ, vt exp. ſchol. Heſiod. in aſp. Τῆμ Ⓒ δὲ κέγχροισι λόφος γλῶφες τελέθουσι.

Compoſita.

Πολυγλώφης, multos habens angulos, anguloſus. ſeu multas habens cuſpides. epith. ceruini cornu apud Nicand. in Ther.

Πολυγλώφιν, ῖνος, ὁ ᾗ ὶ, aculeos ſeu cuſpides extenſas habens. ac promiſſas. Od. ϑ, πολυγλώφινος σίγυος.

Τετράγλωφος, quatuor cuſpides ſeu angulos cuſpidatos habens. In Epigr. ἐμοὶ τετράγλωφον.

Τριγλώφης, tres cuſpides habens, tricuſpis, triſulcus. Il. ε, δίοιϛι τριγλώχινι.

Χαλκοβλώφης, æream habens cuſpidem ſeu æreum angulum. Il. χ, ἔπε δ' ἀμφὶ μετώπῳ χαλκοβλώφιν Ⓒ.

Γνάθος, ου, ὁ, mala, maxilla. Apud Hippocr. ἡ κάτω γνάθος inferior & ſuperior mala. (Vocant fieri à γνάπτω ſignificante idẽ quod ἁρμόζω. deriuatum à κάμνω. Ab Herodot. (vt tradit Camer.) ponitur etiam pro inferiore maxilla peculiariter. Interdum pro ipſis dentibus, vt Ariſtoph. in Veſp. ἀνὴρ ἔσκαψε τὴν γνάθον, impinge maxillam tuam. ¶ Item, bucca. vt ἐκ γνάθων φυσᾶν, apud Dem. buccas inflare. vnde φυσιγνάθος. De animalibus quoque dicitur, ac præſertim de equis vt Eurip. in Alceſt. de, de Diomedis Thracis equis, οὐκ ἄλμασι μίσγοντας ἱμέρτοις γνάθους. Sic & Xen. de art. eq.

Γναθὼν, ῶνος, ὁ, in malas ſeu maxillas. Heſych.

Γναθων, ωνος, ὁ, parаſitus, Heſich. Sic à bucca bucco, pro ſtolido apud Plautum dicitur. H. Steph. exiſtimat γνάθων dictum eum qui adulatione aliisque malis artibus quærit μόσιον καὶ πίε γνάθας, cui reſpondet ψωμολαχεῖν, i. parаſitus.

Γναθώδης, ὁ, ἡδεν quod γνάθος, mala, maxilla, & ab eo formatũ (vt volunt quidam) ſinteriecto μ. ἢ πλησθμὸν ἀκρίτως ὀμβρῶν. Et Od. υ dicuntur proci Penelopes ridere ἐναθμοῖς ἀλλοτρίοις.

Compoſita.

Ἀμφίγναθος, ἡδεν, (de equo dictum) qui non ſimiles habet γνάθους, Xenophonti (inquit Camer.) eſt equus oris contumacis, is plerunq. qui habet μὴ ἴσους τοὺς γνάθους. Is ab eodem Xenoph. dicitur ἄδικον τὸν γνάθον ἔχων, vt teſtatur Bud. Idẽ ſic alibi dici ſcribit, qui in latus vnum duntaxat flectitur. Ab Etym. & Heſ. exp. ὁ καμπτὸς μόνον. A Suid. ἀπιθὴς.

Γναθωτήριον, ου, τὸ, ornamentum quod apponitur maxillis equorum. Euſt.

Γναθωτὸς, maxillas implẽs ſeu buccas, vt ψωμοὶς πλησθεὶς γναθωτὸς. [illegible] βοὰς, buccas inflãs, ſuperbus. pro quo dicitur in proſa πολὺ γναθῶν φυσῶν. Eſt & nomen ranæ, apud Hom. in Bratrachom.

Γνάμπτω, vide in Κάμπω.

Γνάπτω, ſiue γνάφω. &c. vide in Κνάπτω.

Γνάφω Ⓒ, &c. vide in Γίνομαι.

Γνόφος, ου Ⓒ, ὁ, caligo, tenebræ ad Hebr. c. 12. ἢ γνόφος ἢ σκότος, ἢ θύελλα. Apud Ariſtot. de mundo, μιμήσεις τε γνόφου συμπλοκὰς, conflictationes aëriæ caliginis vel opacitatis. *A' τὸ πῦ γνόφος (inquit Euſt.) γνόφ Ⓒ, ὁ γνόφ Ⓒ, aſſumpto γ ex Aeolica dialectoi δνόφος. Etymologus quoque huius derivationis meminit. Addit etiam vel à νέφος, νέφ Ⓒ, & γνόφ Ⓒ, per pleonaſmum literæ γ. vel à δνοερὸς (inquit) & νὺξ Ⓒ. fit δνόφος. & per ſyncopen δνόφος. ac γνόφος.

Γνοφώδης, ὁ ᾗ ὸς, caliginoſus, tenebroſus. Aff. & pro, ater ex Euripid.

Γνόφος, caligine tego, obtenebro, obſcuro. Aff. & γνοφίω pro eodem.

Γνῆ, vide in Γένω.

Γνήσιος, &c. γνησιότης, γνήσις, &c. vide in Γίνομαι.

Γοάω, Ion. γοέω, gemo, deploro, deſleo, Od. κ. Ἐγὼ δ' ὄφρα μὲν ἦμαρ ἔην καὶ ἐπέρχετο φέγγος ἐέλδωρ, πολλὰ γοασάμην τε καὶ ἐπ' ἄλγεσι θυμὸν ἔρεξα. Et cum acc. Odyſſ. λ. τοῦτον γὰρ ἐγὼν γοάασκον. Verbum eſt poëticum, & à ſono fictum videtur. [illegible] pro γοάω. gemo, &c. Xen. Pæd. 4. τοὺς δὲ γονεῖς γοᾶσθαι. Reperitur & γοιάω. Il. ξ tanquam à γόος. ſeu γοάω. Affertur & ſignif. paſſ. genus. Poll. ex Epigr. ιτ Ⓒ, deflectus.

Γοάων, ωντος, ὁ ᾗ ὼσα, gemebundus, flebilis, in Epigr.

Γοερὸς, luctus. vt γοερὸς δὲ κατ' ἀμφοτέρους ἔχεν ἄχος. apud Hom. Luc. ᾠχετο δ' ἐς μυχὸν οἴκου γοερὸς ἔτι. apud Hom.

Γοερὸς, ὴ, όν, lugubris, flebilis, lamentabilis. Τοιγὰρ, idem, [illegible] quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀγόης Ⓒ, molles gemitus & mollia lamenta edens. Aeſchil.

Ἄγοος, luctus expers.

Ἀγοήτης, ου, ὁ, qui ob mazam. Heſych.

Ὀδυρογόη, antelucano tempore lamentans & quiritans. hirundinis epith. apud Heſiod. Scribitur & ὀδυρογόη, id eſt, ſublata & intenta voce flens.

Γόγγρος, ου Ⓒ, ὁ, congrus ſeu conger: piſcis de quo Ariſtot. hiſt anim. li. 8 & Plin. lib. 9. c. 20 & Athen. lib. 7. Ita dictus (inquit Ethym. ἀφ' ὧν τὸ γαστὴρ τὸ ὑδάτιον, facto diaplaſiaſmo, quoniam ἀπορδίνει τὸ πολυπόδιον τοῖς πνευστικοῖς. ¶ Sic dicitur etiam vitium quoddam arborum, præcipuè oleæ, teſte Theophr. hiſt. pl. lib. 1. ca. 13. hoc eſt, eminentia quædam rotunda in trunco arboris. à cuius ſimilitudine dicitur γογγρώνιά θεραπευτικὰ, tumor gutturis, apud Hippocr. epidem lib. 6. vbi vide Gal.

Γογγύζω, murmuro, vtuntur Euangeliſtæ, Matth. Luc. 10a. Dicuntur & columbæ γογγύζειν, teſte Poll.

Γογγυσμὸς, ου Ⓒ, murmuratio, Exod. 16.

Γογγυστὴς, ου Ⓒ, murmurator. Γογγυστικὸς, murmuratorius, ad murmurationem propenſus, Nazianz.

Compoſita.

Διαγογγύζω, idem quod γογγύζω, Luc. cap. 15.

Κατεγογγύζω, aduerſus aliquem murmuro, obmurmuro.

Γογγύλη Ⓒ, &c. vide in Σφογγύλη Ⓒ.

Γοητεύω, incanto, præſtigiis decipio, præſtigiator, præſtigiatorius, qui præſtigiis, aliisve malis artibus imponit. Herodot. in Melpom. κινδυνεύουσι ἢ οἱ ἀξιόπιστοι εἶναι γόητες Ⓒ. Ab Aeſchin. in Cteſiph. μάγ Ⓒ & γόης copulantur. A Plat. in ſymp. γόητ ἢ φαρμακεῖς ἢ σοφιστὴς. pro quouis etiam impoſtore capitur, atque interdum copulatur ἀπατεὼν & γόης, vt à Plut. de Sibyll. orac. * Euſt. à γόη Ⓒ deriuat dicens γόητα eſſe ἀπ' τοῦ γόου ἐπῳδοποιὸν, vnde apud Soph. Θρῃσσὰ γόητ ἐπῳδὸς ἀφ' ἑσπερίδων πάγων.

Γοητικὸς, incantatorius, præſtigiatorius, ad incantãdum ſeu decipiendum aptus.

Γοητεύω, incanto, faſcino, incantatione ſeu præſtigiis decipio, illicio, pellicio. vt γοητεύουσι τοὺς ἀκούοντας τοῖς λόγοις, Plut. de def. orac. apud Plat. Bud. exp. ſtupore affectum decipio.

Γοήτευμα, τὸ, in cantamentũ, præſtigiæ, fallaciæ. Plat. in Phil.

Γοητεία, ὁ, idem, vel ipſa actio incantandi & præſtigiis decipiendi. Plut. de prud. anim.

Compoſita.

Ἀγόητευτος, qui faſcinari non poteſt.

Δυσγόητευτος, qui non facilè faſcinari poteſt. Et qui non facilè vel illecebris vel ſtupore obligatur. Bud. ex Plat.

Ἐκγοητεύω, præſtigiis illudo, idem quod γοητεύω.

Κατεγοητεύω, idem.

Γόμος, &c. vide in Γίμω.

Γόμφος, ου Ⓒ, ὁ, cuneus, clauus. Od. ι. de naui, Γόμφοισι δ' ἀρμὸς τοῦτ' ἦν ἢ ἁβμοσύνοισι κάμψας. Ariſtot. Metaph. 9. pro clauo, μᾶλιστα ἢ ἐπὶ φύσεως τοιοῦτον ἢ μὴ βίᾳ, ὥσπερ ὅταν κόλλᾳ ἢ γόμφοις ἢ συμβήμασι. Cic. apud Plut. in Tim. γόμφους cuneolos vertit: vbi tamen (inquit Bud.) clauos potius ſignif. videtur, quum ſic appellet ἀδρομερῆ τοῦ σώματος.

Γομφίδιον, ου, clauis cõpingo. Item ſimpl. compingo, coagmento. Ariſtoph. in equit. γομφοῦσθαί γε τοῦ πράγματος ἀμηχάνως.

Γόμφωμα & γόμφωσις, coagmentum, coagmentatio, Bud. ex Plut. Exponitur, & compages, contabulatio. Item γόμφωσις apud medicos, ſpecies συναρθρώσεως, quum os oſſi claui modo infigitur, vt inquit Gal.

Γομφωτὴς, coagmentator, qui compingit.

Γομφωτὸς, coagmentatus, compactus Γομφωτήριον, ου, τὸ, q. d. coagmentatorium, i. id quo fit coagmentatio. clauus.

Γομφίος, ου, ὁ, molaris dens. Xen. anteriores dentes cibum dicit ſecare, at δοὺς γομφίους λαμβάνει. Ideo autem vocantur γομφίοι, quòd clauorum modo genis infigantur.

Γομφίασις, morbus gentium, vel gingiuarum molarium, vel (ſecundum alios) maxillarum à dentitione dolor. Sunt & qui, γομφίασιν de mobilitate dentium interpretentur. apud Dioſc. Et γομφιασμὸς, confractio dentium, vel ſtupor dentium. Heſych. & Suid.

Compoſita.

Ἀγόμφωτος, ου, ὁ ᾗ ὸν, nullis compactus clauis: vel etiam generalius, qui coagmentatus & compactus non eſt: ſumpta metaph. ab iis quæ clauis ſunt compacta.

Ἐγγόμφωσις, εως, ἡ, compages dentium, quæ & γομφίασις. Gal. lib. 5. περὶ χρ. πόνων, & Dioſc. lib. 2.

Πολύγομφος, ὁ ᾗ ὸν, multos habens clauos, ſeu multis clauis compactus. vt πολύγομφον ναυὶ, apud Heſiod. in Erg.

Γονὰς, γονὴ, γόνος, &c. vide in Γίγνομαι.

Γόνατ, τὸ, (genit. τοῦ γόνυ Ⓒ, & per metatheſin γουνὸς, pro quo dicitur & γόνατ Ⓒ, τάφαὶ à γόνες. Plur. nomin. γοῦνα pro γόνα: genit. γούνων pro γονῦσι. dat. γούνασι pro γόνασι) genu. γόνυ κάμπτειν, il. 1, genu flectere. Il. χ, πᾶ τοι ὑπέρβη μὴ ἐλαφρότερα γοῦνα. Plut.

Plut.in quæst Rom ἀφ' οὗ κατεπαύσατο τοῦ γόνατος. Dicitur & κατανεύειν τοῖς γόνασι. ¶ Γόνυ κλαίειν, apud Herodot.in Thalia internodium arundinis,apud Plin.& Colum.Dicitur etiam de vite apud Philostratum in Heroicis.* A plerisque deducitur γόνυ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τὸ ἐπιγόνειν δι' αὐτοῦ γὰρ τὰ ὄζα.

Γονίδιον, idem quod γόνυ, ex Arato.

Γονυπετῶ, -οῦμαι, genua amplectens oro,genua amplector supplex. Cum accul.Iliad.φ. Γονυπετῶ σ' Ἀχαιοί. Et Odyss.ρ. -πολλὰ δὲ δώρα γουνοῦμαί σε.

Γουνάζομαι, idem.vt Od.ν. Νωΐ Ν σε φοβεῖται γουνάζομαι. Et Il.χ. ὡς μὴ κύνες γύπες τε φάγοιεν, μή σε τοκῆες.

Γονατόδης ὁ, -ώδης ὁ ἡ, geniculatus, geniculis cinctus, nodis geniculatus. Theophr.hist.pl.lib.4.cap.12.

Γόνατος ζω, in geniculo,genicula flecto. apud Poll.

Γονατόομαι, -ώμαι, geniculor. in geniculum nodor. Theophr.hist. plant.lib.8.cap.2.

Γονύζ(adverb.)exp.ὀδὰ γόνυ sive ὀδὰ τὰ γόνατα.i.in genu,sive in genua.vt Iliad. ν. Γονύζ σ' ἵμερ' ἐμαίξας, exp.ὀδὰ γόνυ ἵπποι. Sic & Iliad. ι, & alibi.Exp.& genu flexo. Videtur dictum γονύζ per syncopen quasi γονύξ.

Γ'λύπα, Γωλέα, quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Compositæ.

Ἀγόνατος ὁ, ἡ καὶ ὁ, genu carens.cui non est genu. Aristot. in lib. περὶ πορείας ζώων. ¶Item,non geniculatus.

Βαρύγονυς ὁ, ἡ καὶ ὁ, grauis genibus.cui grauia sunt genua, ideóque tarda.Expon etiam cui genua sunt infirma.Βαρυγόνατος, idem,Theocr.

Διγόνατος, duplici geniculorum nodo cinctus.

Ἐνίγονατι, (aut disiunctim ἐν γόνασι)q.d.in genibus. ita dici annotatur stella quam Iul.Firm.ingeniculum vocat. Vide Arat. in Phænom.

Ἐπιγονατίς, siue Ἐπιγονατίς, αὐτὸ ὀπιγονατίς, ἰδ ὁ, ἡ, os toti genu superiectum.seu os quo tegitur genu. Latinè mola & patella ,dicitur.Item ὀπιγονίς,musculus ipsius genu.Sunt autem intelligendi illi teri qui circa genu in robustis corporibus apparent,bonæ constitutionis indices , inquit Camer. ex Od. σ, οἵτιν' ἐν βαΐοις ὑ γόνασι ὀπιγονίδες φαίνεται. Item genu,vt quidem exp. à Cicerone apud Aratum.

Ἐπιγονιδ ὁ, ἡ, (adiect.)impositus genibus. vt apud Pind. Pyth.ode 9 ὀπιγονίδι ἐν βρέφει.

Εὐγύατος, exp.pulchra genicula seu internodia habens. Pulchrè seu bene geniculatus.

Καμπύγονος incuruans genua.Sic dicta fuit Erinnys , quod genua peccantium incurueret.

Μεσογόνατον, siue μεσογόνατον, τό, q.d.quod est inter genicula.internodium calami seu arundinis.Theophr.l.4.hist pl.c.12.

Ὀλιγογόνατος κάλαμος, arundo paucioribus geniculis,& longioribus internodiis.Theophr.de histor.pl.lib. 12. Vide Plinum lib 16.cap.36.

Πολυγόνατος, multa genicula seu internodia habens , multū geniculatus, frequentibus geniculis cinctus. Πολυγόνατος, ὁ, ἡ, τό, subst.polygonaton,herba à geniculorum frequentia.

Περίγονος, existimatur dictum per syncopen pro περίγονυς, & hoc quasi περὶ γόνυ, adiuerb.exp. in genua, sicut & γονυξ , Iliad. ε. de matre Meleagri , diras illi imprecante , Κλαίουσα' Ἀΐδιόν τε θεὸν καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν , Περίγονα κάββαλε μᾶτερ. vbi expon. εἰς γόνατα. Accipitur & pro , funditus,radicitus:vt ὀλέσθαι περίγονα, interire funditus,Odyss.ξ & Iliad.φ.

Πυκνογόνατος densis geniculis constans.crebris distinctus geniculis & internodiis.

Ταχύγονος, cui velocia sunt genua,velox,celer.

Τ'πογονάτιον, ου, τό, qd' genibus subiicitur.Chrys.li.de de re diuina.

Γύ, vide in Γοῦς.

ΓΟΡΓΟΣ, ὸ, ὴ, velox,citus: vel agilis,facilè mobilis,versatilis. vt apud Hermogen.ὀξύπνοος καὶ γοργὸς λόγος. Frequentius rebus animatis tribuitur, exponiturque etiam, viuidus,acer: itè terribilis. vt in Epigr.γοργὸς ὄφις. Eurip.γοργὸς ὀπλίτης. Xen.de re eq.ἵππος γοργὸς ἰδεῖν. Et τὸ γοργὸν, motus citatus,agilitas:vel etiã acrimonia & viuacitas.

Γοργῶς, velociter,agiliter.

Γοργότης, ητος, ἡ, celeritas,velocitas,cursus citatus.Hermog.

Γοργύνομαι, fio γοργὸς,seu agiliorem & viuaciorem me præbeo, agiliùs & viuacius me infero,Exp.& ferocio,efferor.Xen.de re equestri, ἡ κυνῆ μάλιστα τῶν κεφαλῶν γοργύνει ἡμῖν.

Γοργώπις, gradum cito,velocius gradior,festino.Hesych.

Γοργώτις, ιδος, idē quod γοργόπις Hesychio. Est & nomen proprium mulieris apud poëtas vnde Γοργόπις & Γοργόνεος.

Γοῦν, vide in Οὖν.

Γουνάζομαι, &c. vide in Γόνυ.

Γουνοῦμαι, &c. vide in Γόνυ.

Γράδιον, vide in Γρᾶδις.

Γράδιος, vide in Γρᾶδις.

ΓΡΑ'ΒΙΟΝ, ου, τό, dicitur ilignum quernúmve lignum, quod fractum fissúmve & accensum iter facientibus lucem præbet,teste Athenæo lib.15. Γραβίδι meminit Eust.quoq; Athenæi illa verba referens,dicensque videri esse ἀφάσσοντα ξύλα τὰ φιλοῦντα τὸ πῦρ, quidem πίσσαν καταχέοντα, ἵνα ἐκ τούτου καίηται, vt patet ex Theodoridæ cusano sic canente,πίσσα δ' ὑπὸ γραβίδων ἴσχεο.

ΓΡΑΊΑ, ας, ἡ, anus,vetula.Apud Athen. lib. 6. Ἀθήναιος ὁ ὑπὸ γραΐας βασιλεύσας. Et Athen. 11. γραῖς φίλαις. * Dedit grammatici vel à γάος significante σφάγιον , vel à τῷ γεραίρειν:vnde γεραιὰ & per syncopen γραῖα. ¶ Item, cuniculus. vmbilicum,quod in ea rugæ senectutem indicent, vt scribit. Aristot.in loco paulò ante citato , τὸ δ' ὄμφαλος μᾶλλον τὰ σπερμὰ γίνεται κρεμάμενα ὥσπερ τοῖς ἐνδήμασιν ὁ καλούμενος γραῖα.

Γραῖδιον, anicula.Aristoph.in Pluto.& Demost.pro cor. Eodem γραΐδιον,per synæresin,Eust.

Γρᾳδίς, ὁ, anilis.

Γρᾳδιόομαι, anus fio,senesco.

Γραῦς, γραὸς, γρᾶϊ. idem quod γραῖα. Athen.li.11 γραῦς φίλαι. locus apud Plut. in Pericle, Οὐκ ἀπιθήσετε γραὸς ὑμῖν φθονοῦσα. ¶ Item crustula rugosa quæ concrescit & innatat pultæ, vt inquit Budæus ex Aristotele de gen.anim.lib.1. ὅταν τοῖς ἐψομένοις ὁ καλούμενος γραῦς. Aristoph. in Plut. ἡ χύδαξ ὁ γραὸς ὑπὸ αὐστηροῦ, i. crusta pultis , siue supernatat in olla.Dicitur & de lacte.vt apud Athen. τὸ δὲ ὑφιστάμενον γραῦς αὐτοῦ.Item de melle,vt scribit Eust.

¶ Eodem nomine dici aiunt & alarum fœtorem.

Γρᾳδώδης, ους ὁ, ἡ, anilis,senilis.

Γραῦς, γρηός. γρηΐ. ἐπὶ Γραῦς γρηΐδιον. per dialysin apud Hesych. quod γραῦδιον.Od.τ, Ἰὼ μοι γρηῒ δῖε παλαιγενὲς εἰδόμενε. Od.ω, ἀμφιπόνῳ. Od.σ, γρηῒ κατιοῦσι ἔοικε. Od β, ὡς τε γυνὴ ἐρατὴ μίσγασθαι ἐπιμύρῳ. Scribitur & oxytonos γρηΰς.

Γρηΐδιος, anilis,antiquus.Etym.& Hesych.

Ἀντιγραῖος, (comp.)vtitur scholiastes Nic. exponens poeta dixit,ὀνομάσαι ὅθεν τὸν γρηῢν,in Alexiph.

Γράμμα, &c. Γραμμίζω, &c. γραπτός, &c. vide in Γράφω.

ΓΡΑ'ΣΟΣ, ους, ὸ, fordes quæ in ouium lanis colliguntur, ὄϊσυν & etiam dicuntur Etymol.¶ Item alarum fœtor, & ipsarum grauis odor:itémque hircorum fœtor,vt docet lib.2.& Suid.Sic Aristot.in Problem.* Καλυκίδης γράσει hircivirus olent. Pro eodē dicitur & γρᾶσος & γρῶς. Plut.in apophth Alex.αὐτοῖ γὰρ μᾶλλόν ἐ γράσιον ὀχ ὑπῆρχεν. fœtorem qui militibus non discedit subter alas & pudendis sudore & puluere colligitur. ¶ Etymologo est etiam demens.

Γράσιον ἄνθρωπος, hircosus, cui fœtent alæ. vt παρὰ γράσσοντα apud Suid.Ab Hesych.exp.& fatuus,demens,

---

Γραῦς, vide in Γρᾶδις.

ΓΡΑ'Φ Ω, F ψω, P. φα. scribo,videlicet insculpendo literas, notas literarum loco)in lapidem aut ligoum.Latini scribere & perarare de literis etiam dicunt. Il. ζ, πέρι δ' ἴπνα λευγαλέ' ἔγραψε θεὰ πανσυδίῃ θυμοφθόρα πολλά. vbi vide Eust. antiqua inscribendi, i. insculpendi literas consuetudine. Il. ρ, γράψας ἐ τί οἱ ὀφθαλμὸν ἀφεῖλε λίγκλιμα Παλυδάμαντος. ¶ Item Homeri poëtæ os generaliter,scribere significat.Aeschin. in Ctes. ἅπερ ἀεὶ συμμαχίας μέλλων συναλεῖν γράψαι καὶ ἀναγνῶναι. Herodot.γράψειν εἰς διαθήκας. Demost.γράφειν εἰς ἐπιστολάς. Plutar in Sol. διὰ μάκρας ὁ νόμος ἐγέγραφε. Apud Antiphontem γράφειν περὶ ἀπορρήτων,de re aliqua scribere,i de ea tractare. Item scribere etiam exp.pro vario accus.vt γράφειν τὸν πόλεμον, Dem. cernere bellum γράφειν νόμον,Plut. legem ferre. γράφειν κακῶς,Dem.pro cor.rogationem ferre. διαθήκας γράφειν. Aeschin.iudicium dictare,controuersiam constituere. ¶ Item pro γράφεσθαι,accusare.Bud.ex Synesio.¶ Item adscribere numero , Xen. Pæd. 4. ἐμὲ μὲν οὖν, ἔφη, ἐγράψατο πρὸ ἑπτακοσίων μάστιγας.¶ Item describo , lineam duco. Aristot. in Probl. γράφει δίκαιος τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ κύκλῳ, i. describit lineas circulos,vel ducit.¶ Item pingo.vt τὰ κάνα γράφειν apud Herodot. Dicitur & γράφειν ὦ, (Attice pro γράφω)vnde γεγράφεται apud Synes.Et ἐγγεγράφθαι apud eundem.* Etym. deriuat.γράφειν significante ξύειν.

Γράφισμα, scribor, vnde γραφῆναι δύσκολα, Demosth. Et proscribi, vnde & γέγραμμαι pro γέγραφα apud Dem. & Pind.Et Luc γράμματα γράψασθαι. Et γράφεσθαι τὸν νόμον apud Plut. Dicitur & γράφεσθαι γραφὴν. ¶ Frequentissimum est accuso. vt γράφομαί σε φόνου δίκης. Plut.Item pro, accuso, ὀργὴν ἐσχηκέναι, τὸ ἁμάρτημα , Aeschin. ¶ Item , pingor. γεγραμμένον εἰκόνι.

Γράμμα, τό, scriptū, liber. vt Callim. ἀλλὰ Πιέσπιος Ἐπειὸς γράμμ' ἀδιαξέα δίδου. Sic γράμματα Σιβύλλεια, Plutar. Sybillini.¶ Item γράμματα, epistola seu literæ. ¶ Item γράμματα leges scriptas vocat, & artem scriptam , vt dicit Bud.¶ Item γράμμα alicubi scriptionem,i.ipsam scriptionem fignificat vt apud Bas ἰδεῖν σοι ἦν ἡμῖν τὸ γράμμα ἐν τῷ ἱματίῳ τοῦ ἀνδρός. ¶ Item , γράμμα , litera,vt quum Plut.dicit τὸ Ἐψιλὸν differre ἐπὶ γραμμαν. Ita dicuntur ἐλάττους γράμματα

sicut & Ρ'ωμαϊκὰ γράμματα. ¶ Item γράμματα,literæ,i.doctrina quæ literarum monumentis continetur.vt in hoc senario,ὁπόσοι ἄρτοι εἰ μεθύστερα γράμματα. ¶ Item γράμματα, literæ & acta publica,seu tabulæ publicæ.& tabellæ iudiciales.item rationes argentariorum & similium hominum.item exempla & κατ' ἐκλογὰς indices,quæ inuētoria & repertoria à Iurisc.vocantur.inquit Bud. ¶ Ἐπὶ γράμμασι pro δικαστηρίοις,apud Aristop in Pluto : quòd sortes per literas ducerentur de loco in quo quenque iudicia exercere oporteret. ¶ Ἐπὶ γράμμασι,pictura.apud Greg.in qua signif. vsurpatur potius γεγραφή. Item, scrupulum in Hippiatria,B.

Γραμματικεῖον, ου, q d.literarius, γεγραμμένον ποτήριον apud Athen lib.11.literis insculptum. Et γραμματικὴ (sub.τέχνη)grammatica,literatura. Luc.in Alc.γράψαι γεγραμμένον ᾠδήν, more grammatico. Item γεγραμμένος, qui literas docet. literator, grammaticus Plut. γεγραμμένος ὀδηνηθῆναι τοῦ παιδὸς ἕνεκα ἀδύνατα ἢ γεγενῆσθαι. Γεγραμμένως, grammatice Epigr.lib. 2.

Γραμματικῶς, grammaticum seu literatorem ago.Epigr.

Γραμματεύς, έως, ὁ, scriba.Dem.pro cor.ὁ γραμματεὺς τῆ βουλῆς.

Γραμματικός, in nouo Test.dicuntur legis interpretes, quòd sicut scribæ publicarum tabularum custodes erant,sic penes istos tanquam sequestres,libri legis esse at veluti depositi.Apud Phalar.in epist.exp.librarius.

Γραμματεῖον, τό, tabella, libellus, codicillus, album. Apud Dem quodcunque volumen,libellus , & tabella, inquit Bud. Et testamentum & testamenti exemplum.

Γραμματεῖα, significant & acta publica & documenta literaria,& syngraphan (vnde tabulæ nouæ dictæ) & tabellas iudicum.Bud. dem Bud γραμματεῖον , exponit chirographum, cautionem ex Pand.Item rationes argentarij. ¶ Item,γραμματεῖα (inquit Poilux)Attici dicebatur etiam in quo pecuniæ reponerentur, quod & γραμματεῖον βαλάντιον , appellabant: recentiores autem ἀγγεῖδιον. ¶ Apud Suidam est etiam,ludus literarius.

Γραμματεύω, Fut.σω,scribā ago.Xen Hell.5.& Dem.pro cor.

Γραμματικὴ, literatura ἐξαίρετος μουσικῆς.Suid.

Γραμματεῖδιον, epistolium.Anaphro.¶ Item, pro schedula testificantis.Bud. ¶ Ponitur etiam pro γραμματεῖον,i.tabella, libellus.apud Plin.& Suid. Sic Aristot.in Problem.* Καλυκίδης γράσει hirci virus olent. Pro eodē dicitur & γράσος & γρῶς. Plut.in apophth Alex.αὐτοῖ γὰρ μᾶλλόν ἐ γράσιον ὀχ ὑπῆρχεν. fœtorem qui militibus non discedit subter alas & pudendis sudore & puluere colligitur. ¶ Etymologo est etiam dementis.

Γραμματικός, ἡ, ὸν, literatorius,grammaticus.Themist.

Γραμμάριον, ου, τό, scrupulum,seu scrupulus,i.24.vnciæ pars.

Γραπτὸς, ὴ, ὸν, scriptor, Epigr.

Γεγραπτός, ὴ, ὸν, scriptus.γεγραπτὸς νόμος, Alcyd.γεγραπτὸς νόμος, Naz. vncom.Ἀγέραντος,non scriptus.

Γράπτωσις, ὁ, rugosus. Gal.

Γεγραπτὸς, ὴ, ὸν, inscriptio,(eo sensu quo dixit Plautus , corpus vulneribus inscribere) vel laniatio , scarificatio.Od.α, ἐκ δ' ἀκάστου ὀμφὴν.

Γραφὴ, ἡς, ἡ, scriptura,scriptio,Luc.de hist. scrib. ἡ παρ' ἑκείνου ἀπαίτησις μισθοῦ τῆς γραφῆς.Item scriptum.Thuc.lib. 1. Peculiariter inter eum,de scriptio,enumeratio.Laërtius in Stilpbone, ἡ βιβλιοθήκη παρ' αὐτῷ πᾶσι δόκιμος ἀκούσασι τῶν ἀναγεγραμμένων λόγων. Et liber census peracti. Plut. πλὴν ἡ πλείστη τῆς χρημάτων ἀναγεγραμμένη ἦν ἐν τοῖς ἱεροῖς καὶ παρὰ τοῖς ἱερεῦσι.In præfatione Dioscoridis(vt scribit Bud.) non semel pro commemoratione rerum & historica traditione. ¶ Item,perscriptio,acta,inquit Budæus,ex Aristot. Et Ἀναγραφαὶ δημόσιαι, acta publica.

Γραφεῖον, ου, ὸ, perscriptor,scriba,ἀναγραφεὺς τῆς πόλεως,apud Lysiam,magistratus ad leges Solonis exscribendas & in volumen vnum redigendas creatus,vt tradit B.

Γραφειοκατέζειν, trāspositis literis efferre aut dicere,vnde ipsa vox dicitur ἀναγραφειοκατέζει quæ traiectis literis effertur.

Γραφειομακτρία, ὸ, ὸν, literarum traiectio & transpositio : figura apud grammaticos qua vocabuli alicuius literis traiectis & transpositis fit alia & diuersum significans vox : vt λόκος.ἔχλο. ἀρίστη ἐρετμοῖσι κάλυπτε,φλαῦρε.ἀναέρε.ἐλαέρε. λόχε.ἔχλο. οὐδὲ γυνὴ ἀνδρὸς ἐπιμὶξ ἀπολυμένοιο χόλον.χολὸ.ἄτας,πάνας. Sic πάνας,λέπτας: μοῦσ ὁ.ἄγμὸς.ἀγματα. ἰᾶμα,ἰᾶμαι,ἠδομαι.

Γραφεῖον, τό, scalprum.Hesych.

Γραφεῖον, τό, ferramenti chirurgici genus, telis è corpore extrahendis accommodatum,à Diocle autore dictum. vide Cels.lib.7.cap.5.

Γραφὶς, ίδος, linea.Plut.in Protag. dicit γραμμὰς τοὺς παιδικοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς γραφίδι, lineas ducere.Γραφὶς ἀνὴρ ἐστὶν ἐν τῇ γραφίδι, exp. formauit opere fusorio. Γραφὶς etiam dicitur in eadem signif.qua γραφεῖον.

Γραφίον ὁ, διοκλῆς,ferramenti chirurgici genus, telis è corpore extrahendis accommodatum,à Diocle autore dictum. vide Cels.lib.7.cap.5.

Γραμμὴ, ἡς, ἡ, linea. Plut.in Protag dicit γραμμὰς τοὺς παιδικοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς γραφίδι, lineas ducere.Γραμμὴ κυκλοτερὴς, in oculo ὁ αὐτός. ¶ Item , γράμμα , litera,vt quum Plut.dicit τὸ Ἐψιλὸν differre ἐπὶ γραμμαν. Ita dicuntur ἐλάττους γράμματα leges scriptas vocat, & artem scriptam , vt dicit Bud.¶ Item γράμμα alicubi scriptionem,i.ipsam scriptionem significat vt apud Bas ἰδεῖν σοι ἦν ἡμῖν τὸ γράμμα ἐν τῷ ἱματίῳ τοῦ ἀνδρός. ¶ Item , γράμμα , litera,vt quum Plut.dicit τὸ Ἐψιλὸν differre ἐπὶ γραμμαν. Ita dicuntur ἐλάττους γράμματα

pellatur.¶Est etiam idem quod βάγις, i. carceres vnde decursores stadij cursum incipiebant.quoniam olim initium vnde cursus incipiebatur, ducta linea notabatur , sicut rursus extremũlinea itidem significabatur.vt apud Aristop.in Achar. ἀφεῖς γὰρ πᾶς ὅ τι δυνατὸς ἀπὸ γραμμῆς ἀγωνίσατο. ¶ Item, etiam in ludo tesserario quinque erant lineæ ab vtraque parte,quibus totidem imponebātur calculi, quarum media ἱερὰ dicebatur,vnde non nisi quum res posceret ,talus mouebatur.Quò pertinet quod Eust.ex Theocr.citat. Καὶ ἢ λίθοι γραμμῆς κινεῖ λίθον.lapidem à sacra linea mouet,i.extrema experitur.Vide Erasmi Chil.in prou.Mouebo talum à sacra linea. ¶ Γραμμὴ Poll.& Hesych.idem etiam tradit esse quod διαγραμμισμός.

Γραμμώδης ὁ, ὴ, ὸν, linearis,similis.Theophr.hist.pl li.4.c. 13. γραμμώδεις ὁ, ὴ, ὸν, linearis vt.γραμμώδεις κοπίδες apud Quint. l. 1.cap.10.demonstrationes seu probationes geometricæ per lineas.¶ Item,linearum peritus,ex Plut de exilio.

Γραμμίζω, tanquam à γραμμίζω,quod ramen ab Eust. ponitur) lusus ἀπὸ γραμμῆς.de quo vide Poll.lib.9.

Compositæ,ac primùm cum præpos.

Ἀναγράφω, conscribo,scribo, perscribo,literis mādo siue prodo. Dioscorides in præfatione itemtidem , & alibi. Athenæus quoque itemtidem sic vsurpat : vt Μοσχίων δ' ἀναγράφει κάλαμα Σωσίπατρον.id est prodidit. Sic & Libanius.Itidem ἀναγεγράφθαι βίζκον apud Galenum.¶ Item proscribo,vulgò edo.vt in programmate , inquit B. Sic ἀναγράφειν οὗ τόμως ἐν τῷ τοῦ, & ἀναγράφειν εἰς τὸν πῶρον ἢ ἐκπόδιον. ¶ Item,perscribo , in acta referro,vt docet Bud. Aeschines aduersus Timarchum , ἢ πάντες οὗ τόμως ἀναγεγράφατο.ὑμῖ. οὗ ψηφίσαντο, i. quum in acta retulissent,quum perscribenda in tabulario publico mandassent. ¶ Item,inscribo,vt apud Thucydidem , ἀναγράφειν εἰς τὸν πέπλον τῶν πόλεων,in tripode vrbem inscribere. Sic ἀναγράφειν εἰς κρατῆρα apud Isocratem. Ἀναγράφειν κληρωτὰς apud Plutarchum in Pericle,exp educere agri sortitiones. ¶ Item , adscribo,vt apud Dionem historicum , ἀναγράφειν ὄνομα ἐν τοῖς φίλοις,adscribere aliquem amicis,referre in amicorum numerum.¶ Itē,pingo.ἀναγράφειν τὰ ὑπὸ τοῦ ἥλιου πάσχοντα, pingere & effingere ea quæ delineata sunt,inquit Bud. Idem alibi ἀναγράφειν exp,colores addere formis vel imaginibus delineatis : ex Aristotelis Ethic.1.

Ἀναγράφομαι, perscribor.Lucianus in Anacharside,νόμος μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένος,leges grādibus literis perscriptæ,vel scriptæ.Item literis mandor,literis prodor.Luc. in Anach. ὡς οὐδ' ὑμᾶς ἀμνήμων ὁ αὐτὸς ἀναγράφοιτο , literis mandetur, literarum monumentis prodatur. Dioscor. ἀναγράφεται δὲ ὁ τοῦ φθαρτικῆς,i. (vt ait Bud.æus)adscribitur,censetur,proditur. Itē perscribor,i.in acta referor.Aristor.Pol. 6. Et ἀναγράφεσθαι, Aorist.1.medius pro ἀναγράψαι,in acta referre. Aristot. Oecon.2.κομιζόμενος τοὺς ὑμέτερους ὑπὲ ἐκείνου ἀναγράψασθαι.

Ἀναγράφω, ἢς, ἢ, perscriptus, literis proditus , memoriæ mandatus.vt ἀναγραφὴν νόμου,apud Theodoritum lib. Eccles. hist.1.Item perscriptus,in acta relatus.vt'ait Bud. ex Basilio. ἢ οἱ βίοι τῶν ἱερέων αἰῶνα ἀναγράφει σφίσι τὸν ἐπὶ πλεῖστον χρόνον.

Ἀναγραφὴ, ἢς, ἡ, scriptio vel perscriptio. Plut. in Pericle , τὰ ἐπὶ τοῖς βίνε ἀναγραφὴ ἐν διατάξαι. ¶ Item , commentarius,breuiarium,descriptio,enumeratio.Laërtius in Stilpbone, ἡ βιβλιοθήκη παρ' αὐτῷ πᾶσι δόκιμος ἀκούσασι τῶν ἀναγεγραμμένων λόγων. Et liber census peracti. Plut. πλὴν ἡ πλείστη τῆς χρημάτων ἀναγεγραμμένη ἦν ἐν τοῖς ἱεροῖς καὶ παρὰ τοῖς ἱερεῦσι.In præfatione Dioscoridis(vt scribit Bud.) non semel pro commemoratione rerum & historica traditione. ¶ Item,perscriptio,acta,inquit Budæus,ex Aristot. Et Ἀναγραφαὶ δημόσιαι, acta publica.

Ἀναγραφὶς, ίδος, ὁ, perscriptor,scriba,ἀναγραφεὺς τῆς πόλεως,apud Lysiam,magistratus ad leges Solonis exscribendas & in volumen vnum redigendas creatus,vt tradit B.

Ἀναγραμματίζειν, trāspositis literis efferre aut dicere,vnde ipsa vox dicitur ἀναγραμματίζει quæ traiectis literis effertur.

Ἀναγραμματισμὸς ὁ, ὸ, literarum traiectio & transpositio : figura apud grammaticos qua vocabuli alicuius literis traiectis & transpositis fit alia & diuersum significans vox : vt λόκος.ἔχλο. ἀρίστη ἐρετμοῖσι κάλυπτε,φλαῦρε.ἀναέρε.ἐλαέρε. λόχε.ἔχλο. οὐδὲ γυνὴ ἀνδρὸς ἐπιμὶξ ἀπολυμένοιο χόλον.χολὸ.ἄτας,πάνας. Sic πάνας,λέπτας: μοῦσ ὁ.ἄγμὸς.ἀγματα. ἰᾶμα,ἰᾶμαι,ἠδομαι.

Ἀνταναγράφω, rescribo,vicissim scribo ad eum qui ad me scripsit, scripto respondeo,apud Plut.& Iulian.imperat.

Ἀνταναγράφομαι, (inquit Bud.ex Polluce) obsequo , refero in commentarios. Pro eodem dicitur ἀντιγράφομαι. ¶ Ἀντιγράφομαί τι.præscribo tibi , exceptione te ab accusatione repello, apud Aesch.in Timocratem. (ptum.

Ἀντιγραμμάτια, cōtrariū scriptum.cōtraria scriptio, cōtrascriptum.

Ἀντιγραφὴ, rescriptio,ipse actus rescribendi,responsum quod datur per scriptum Athen. 14. Ἀντιόχῳ δωρεὰ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τῶν Ἀσσυρίων ὀθνηοπόλει ἀντιγραφῆ. Exponitur item ἀντιγραφὴ βασιλικὴ,rescriptum regium,rescriptum imperatorium.Item, rescriptio

scriptio & quasi contrascriptio, refutatio scripti. Plut. in Cæsare sic appellat Anticatonem Cæsaris. ¶ Item, pro αἴτημα ap. Platonem in Apologia, ᾧ ταῦτα ἡ δημώδης ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. Vide Hesych. & Harpocrationem. ¶ Ἀντίγραφα plur. nu. apud Aristoph. in Nub. ἀλαζονικῶν ἀσχημάτων κρίνετ' ἐγγράφα. Scholiastes tradit sic appellari solitas lites omnes propter oppositiones eorum quæ obiiciebantur.

Ἀντίγραφον, ου, τό, ἡ, exemplū descriptū continens Dem. πάντων δ' ἀπάντων τῶν αἰσχρῶν ἐστιν ἀντίγραφα μᾶλλον ἢ κακά, φι. vbi significare videtur (inquit Bud.) cippos eodē exēplo sculptos.

Ἀντίγραφεύς, έως, ὁ, exemplū libri & descriptio Capitur generaliter pro exemplo scripti cuiuslibet, vt αὐτὴ γραφὴ epistolæ apud Plutar. in Alexandro. Dicuntur etiam αἱ αὐτὴ γραφὴ pro exemplaribus scriptorum alicuius autoris Apud Athenæum lib. 2. & 6. ἐκ πολλῶν αἰτιῶν. Apud Eusebium, αἱ τῆς γραφῆς ἀντιμαρτυρίαι exemplaria mendosa. ¶ Item, custodis commentarius, qui vulgò contrarotulatus.

Ἀντιγραφεύς, obseruator coactorum, i. eorum qui pecuniam cogunt ad principem aut ad rēpublicam pertinentem: qui à Græcis ἀνδικῶν, vulgò receptores appellantur vel receptores particulares. & horum obseruatores qui à Græcis ἀντιγραφεῖς, vocare possumus custodes cum Cicerone in oratione pro lege agraria contra Rullum. & de rediru suo. Et αὐτὴ γραφὴ dicebantur eorum scripta, quasi conscripta. Dem. cōtra Androtionem, ὅταχοῦν αὐτὴ γραφεῖς ἡμῶν ἐνοῦσαι τοιοῦτ' εἰσηγήσονται.

Ἀντιγράφω, ab exēplari describo. i. exemplū scribo & ab exemplari tabula depingo. Athenæus de Phryne, ᾗ ἀπ' αὐτῆς Ἀπελλῆς τὴν Ἀφροδίτην ἀντιγράψατο. ¶ Item, in tabulas refero, perscribo. expensum fero, vel acceptum refero Lysias, ἀντιγράψει Ἀρίστων τῇ αὐτῆ ἡμέρᾳ τὸν ὀνόμενον. Dem. ἔχειν τοὺς ἀφεῖμαι ἀντιγράψας ἐκεῖ τὸν ἀντιγράποντα. ¶ Item enumero, indicem facio. Laert. de Aristot. συναγαγὼν ὁ πάμπλειστα βιβλία, τὰ μὲν ἀνέλισσεν ἐν αὐτῷ μέλῳ ἀντιγράψας ¶ Item, proscribo. Pollux lib. 8. δημοσίᾳ οὐσίαν, ἀντιγράψαι δημοσίᾳ δοῦναι γραφῆναι. ¶ Item defero & ἀντιγράφεται ἀντιγράφη, dicuntur homines qui delationes faciunt, Andoc. de mysteriis, ἐφ' ὅτῳ μὴ ταῦτα ἐμηνύετο, ἢ ἀντιγράψαι τούτοις. ¶ Item, nomen do & profiteor, inquit Bud. Arrianus, οὐκ ἐξὸν ἐλθεῖν ἐπ' ἀντιγράψαι σφᾶς εἰ πολλοί, ἀλλ' ὀλιγωρήσαι τῶν ἀπογραφῶν τῆς ἐκατοντάτης ἐκλογῆς.

Ἀπογράφομαι, vsurpatur sicut & ἀπογράφω, pro, nomen do & profiteor, Plut. in Antonio, ἀπογράφονται τὸ εἰ φίλοι σωσθῆναι βουλόμενοι ἐκαστοι. Est potissimum in vsu aoristus medius. Xenop. Hell. 6. ἀπογραψάμενοι δ' ἐς τὰς ὁπλομαχίας ἐς εἰ Θηβαίους, i quum autem Thebani nomen dedissent inter vrbes fœderatas, vel, quum autem Thebani inter fœderatos populos professi essent. Et ἀπογράφεσθαι, ad nomina vltrò respondere in delectu militum. Plutarc. in Agesilao, ἐν ἡμέρᾳ τῇ τῶν ἀπογραφομένων τὰ ὀνόματα ἐν βουλῇ βουλεύειν. ἀπογραψαμένων δ' πάντων ἀφορμαί, εἶδ' ἀκροατήριον ἐκκλεῖσθαι ἀπέγνωκαν. Dicebatur etiam de athletis. vnde ἀπογραφόμενοι πύκται, pugil qui nomen suum dedit, inter cæteros videlicet pugilles. vel, qui se adscripsit numero reliquorum. ¶ Item, nomen do, seu profiteor in cēsu, vel cēsum profiteor. Aristot. Oecon. 1. Κυβιλλᾶς ὁ Κορίνθιος ἀφεῖλεν τὰ ὄντα. Καρησίου πάντα τοῦ Διὸς αἰσθάνεται, ἐκεῖνος αὐτὰ δὲ ἀπογράψασθαι. ἀπογραψαμένων δ' πάντων, τὸ δὲ κρίτου μέρος παρῆκεν ἐκεῖ Sic & apud eundē Pol. 4. Et Lucæ cap. 2. ¶ Item scripto denuntio, & quasi proscriptione (i. programmate) promulgo. Isocr. in Areopagitico, ὧν ἅπαντ' ἐγὼ μὲν τοὺς λόγους μάλιστα, τοιούσδε, ᾗ τοὺς ἀφεστῶτας ἀπογράφομαι. i. denunciani & programmate edito profitēsus sum concionem me habiturum. Demosth. aduersus Euergum, ἔργῳ δ' οὐκ ἀπογράψατο φεύγειν αὐτὸν δικαιότατον. i. experiri nō institit cum eo, nec eorum petitorem se constituit. Inde Κτήσιππος ἀπογράφεται, repudium marito mittere, apud eundem. ¶ Item adnoto Basil. homil. 6. in Hexaem. de genethliacis loquens. τὰς μὲν γὰρ τῶν ἀστέρων ἐπιτολὰς τοῖς ἀνθρώποις ἀπογράφεται. ¶ Item in rationes & calendarium refero. vt ἀφὲς Τιμόθεον. Demosthen. scribit. ἀπογράψατο δ' τοῦτο τὸ χρέος εἰς ἐμὸν ὀνόματος ἢ λαγχάνω. Est etiam in acta referre. Basil. de ieiunio orat. 2. ἀγνοεῖ οὐκ εἰσὶ καὶ δ' ἐκκλησίαι ἀπογραφόμεναι τὰς παρούσας. Significat etiam in actis profiteri & promulgare, quod nunc iurisperiti insinuare vocant. Aristot. Oecon. 2. νόμος ἦν ὅτε ἐν αὐτοῖς ἀπογράφεσθαι τὰ χρέα εἰς τὸ δημόσιον. διεθέντες χρημάτων ἐβοήθουν τοῖς ἐφοδίοις τοῖς ἐπιόντοις πόλεσι. ¶ Est etiam (inquit Budæus) libello dato petere vt qui iudicium dictant. Plato de leg. 8. τὰ δὲ ἴσα ἢ βλάπτει ἀπογράφεσθαι. damnum iniuria datum certa pecunia æstimans. Ἀπογράφεσθαι etiam dicuntur petitores & candidati. Plutar. ἐπὶ τριακοστὸν ἀπογράφεται, præturam vibanam petere cœpit. ¶ Item. passiua voce & significatione, describor, deferor, annotor, in rationes & calendarium vel in acta referor, &c. Hinc ἀπογραφόμενος, apud Xenophontem Pæd. 8. ἐφ' ᾧ βασιλεῖ ἀπογραφόμενον. Et 6. ἵνα μὴ ἀπογραφόμενος παρ' ἐμοῦ τὰς αἰσθήσεις μάθοι.

Ἀπόγραφος, ου, ὁ, ἡ, (adiect.) ab exemplari, vel ad exemplar fictus. Laert. in Oneficrito.

Ἀπόγραφον, ου, τό, (substᵗ.) exemplum vel libri vel tabulæ tinē descriptum vel exscriptum dicitur. Cicero de scriptorum imaginē mve tabularum appellat in actione 5. in Verrem. τὸ δὲ ἀπόγραφον ᾗ τὸ αὐτὸ ἐγγεγραμμένον. Idem lib. epist. ad Att. 12. exemplum librorū suos philologicos ἀπόγραφα vocat, quasi Græcorum scriptorum imagines & exempla.

Ἀπογραφεύς, actorum tabularū & perscriptio. Demosth. Δεσθένης, καὶ τοῦτο ἐκ τῆς ἀβδελ τοῖς ἀπογραφεῦσι ἀπογράφεται ἐν ἐκείνῃ. Item ἀπογραφὴ τῶν ἐπιλογιστῶν, dicitur calendarium & numeris publicanorum, apud eundem. Est etiam ἀπογραφὴ documentarius quicūque & index in quo res enumerātur. Significat verò & ipsam rerum enumerationem seu recensionem. Significat αἰσχρεστ. apud eundem. Inuentarium & repertorium iurisconsulti vocant. ¶ Item, describo vel conscripto tum Lucam Euangelistam, initio capitis 2. ¶ Item, lectura, Polybio B.

Decomp. Ἀποπογραφῶ, ῶ ὁ ᾗ. publicano non censum scriptus, incēsus: inscriptus quoque hoc sensu dicitur Val. & Lucill Poll. lib. 9.

Προσαπογράφω, idem quod ἀπογράφω, defero Lysias ad Agoratum. ἐπειδὴ ὁ Ἅγνων τὸ ὑμέτερον ἐγχείρημα μέμνηται ὁ Μητροπολίτης προσαπογράφει ἐπιεικῆ τῇ πολιτείᾳ.

Σωναπογράφομαι, exp mittor ad suffragia magistratus. ¶ Item pictura Polybio.

Διαγράφω, describo, delineo. vt apud Platonem de rep. ἐν γράφει τῶν πόλιν. ¶ Item, conscribo, deligo. vt διαγράφεται στρατιώτας, delectum habere militum. ¶ Item, distribuo in plomatibus publicis largior & diuido. Plut. ᾗ πόλεσιν διαγράψας τὰς αἰχμαλώτους. ¶ Item deleo, expungo, inter Plut. in princ. libelli, vtrum Athen. in bello an. ἐγγ. ὑπὸ δήμου ἐστὶ διαγεγραμμένος, deletus à te fuerit Thucydides sidebri Thucydidis. Item pro ἀνασῶ, abrogare, antiquare, irritare, inducere, vt διαγράφειν τῶν ἀρμοστῶν. circūducere hominem & ex actis eximere. Et accusator dicitur διαγράφειν τῶν κατηγορίαν, quando non instat accusationi instituta. metaphora manaunt à tabulis actuariorum & scribarum, quibus litium actionum contestationes perscribebantur, hodie fit. Vide Bud.

Διάγραμμα, descripta forma in scientiis demonstrationum, quibuldam apud geometras exponitur simpliciter, sine Plat. Pol. 7. διαπορῶ διαγράμματα, quæ elaborata figuris ¶ Item perscriptio & breuiarium, qualia sunt conscriptiones collationes publicas fiunt, quum ex censu distribuuntur. B. ex Suida: apud quem διαγράφειν est, qui hæc scribendi officio fungitur. ¶ item διάγραμμα quod Cicero scripturā vocat, vide paulò post in Διαγράφω. ¶ Item edictum, in Marc Hinc τοιαῦτα διαγράμματα, apud eundem, i. edicta.

Διάγραφή, diuisio, interlitatio & inducta.

Διαγραφίς, vide in Διώγραμμα.

Διαγραφὴ τόπων, descriptio, delineatio. B. ex Plat. Est etiam Cic. scripturam vocat. hoc est, publicanorum acta & prescriptiones. Itē, antiquatio & perēptio rei cerpti vel iā percepti.

Διαγράφω, pro pictura in buxo. ex Plin. affertur.

Ἐγγράφω, inscribo. i. intrà scribo. X. ἐγγράψας εἰς ἐπιστολήν. Et geometras ἐγγεγραμμένη γραμμὴ, quod intus ita cōprehenditur vt tamen angulis lineam comprehendentem ſtringat. Item, inscribo, quo vtebantur in liberorum professione. ἐγγράφειν scribo. i in rationes refero, inquit Bud. eus ex Demosthene. καλεῖσθαι γὰρ αὐτὸ ἔτι ἐγγράφειν, ὅτι οὔτ' ἐκαβὸν οὔτε τῷ τὸ ἀργύριον αὐτὸν ἀπέδοσαν. Apud eundem, Dem. pro, in numeros mittere refero, aut inter classiarios. Et ἐγγράψας apud eundem in oratione contra Aristog. pro, inter ærarios referre. vnde exponitur multare: ἐγγράφεσθαι, multari. Demosthen. ἐγγραφὴν δισχιλίων, altero tanto multari. Et ἐγγεγραμμένος, in arcem relati. vel quorum nomina Atheniensium censem relata. vide Bud. in annotat. ¶ Item pro ἐφεγγράφω, inscribo, addo. vt Demosth. ἐγγράφει δ' τοῦτο εἰς τὸ ψήφισμα. Et in Publ. τοὺς δ' ἐγγεγραμμένους ὑπ' αὐτοῦ. Et ἐγγραφὴν δίκη, seu ἐγγεγραμμένη, Demosth. in album virorum referri. Item, inscribo, seu conscribillo, scarifico. B. ex Theophr. τὸν ἐπιλιθ. ὑποδυόμενον σκάπανον, ὅπως ἂν ἐγγράψαντα.

Ἐγγράμματος, scriptus, vt ἐγγράμματος φωνή.

Ἔγγραφον, inscriptio.

Ἔγγραφος, scriptus. scripto cōstās, in literas relatus, citatus ἐγγεγραμμένος. vt ἐγγραφος νόμος. Plut. in Lyc.

Ἐγγράφω, scripto, seu in scripto: aut cum scriptis.

Ἐγγραπτός, inscriptus.

Decomp. Μεταγράφω, transcribo quod vno loco scriptum est, alio transfero. vel, profitēsionem muto. ex Græco Græcum. baptizm. εἰ μὴ ἀδύνατον ἐγγράψαι ἢ εἰμὶ ἀπαγγέλλοντος ἐν ᾗ μετὰ μικροῦ.

Παρεγγράφω, falsò inscribo vel adscribo, subdolēter interponoque. Plut. in Antonio, ᾗ τούτοις παρεγράφατο τὸν Vnde παρεγγραφὴ, item, παρεγγραφὴς & παρεγγράφιμος. adscriptitius, ron germanus. vt Hercules & Bacchus Ganimedes à Lucian. dicuntur inter deos παρεγγραφὴς

Greg. παρεγγραπτοὶ ἐμπεῖς, qui obrepserunt. Et παρεγγραφὴ, πολίτων apud Athen. factitius ciuis, & quolibet modo ciuitatem adeptus.

Περιγράφω, insuper adscribo, B. ex Dem. εἰκότως δὴ ὁ ἀφεστὼς ἐγκλήματα τοῦ ἀποστῆναι περιγράφει.

Ψευδογράφος, falsa & ementita inscriptio. ψευδογραφεῖν δίκην, siue ψευδογράφεσθαι δίκην, lis aduersus quæstorem instituta qui falsò nomen debiti inscripserit. apud Suidam. Vide & Harpocr Poll. lib 8.

Ὑπογράφω, inscribo, superscribo. Luc. de hist. scrib. ὅπως δ' ἂν ἐπιγράφοι τὰ βιβλία. Et ὑπογραφὴ ὄνομα τὸ ὄνομα. apud Synes epistola hoc vel illud nomen inscriptum habens. Thucyd. ὑπογράφεσθαι τὰς πόλεις. ¶ Item, (inquit Budæus) epigrammata scribo. Plut. ἀνιγνώσας τὰ εἰς αὐτὸν ὑπογεγραμμένα μοι ἐπιγράμματα. ¶ Item, inscribo virgis. i. conscribillo, scarifico, perstringo, leuiter vulnero. Iliad. δ. v. 139. Ἀλλ' ἀγε τὸν σὺ μὲν οἷσιν ὑπογράψασα φαρέτρῃ. Hinc aduerb. Ὑπογεγραμμένως ¶ Item, vi itim collationem describo & indico, Aristot. Oecon. 2. ὑπογράψαι τοῖς πολιτικοῖς ἐπιστόλοις τὸν ὑπόρριψον. ¶ Ὑπογράφω τίμημα, inscribo pœnam, multam irrogo, &c.

Ὑπογράφομαι, adscribo mihi, titulum hunc mihi vendico. hoc mihi tribuo. Plut. in Demetr. ὑφὰ Δημήτριος ἔχωρις τῆς βασιλικῆς τοῦ Διὸς αἰσχυντίας τὸν ὑπογράψασθαι ἀφροσύνην. Item ὑπογράψομαι τοῦτο, hunc mihi ducem & autorem vendico & adscribo. Bud. ex Chrysost. Sic & apud Luc. ὑπογεγράφθω δ' ὁ Διόφαντος & Πλάτων. ¶ Ἐμαυτὸν ὑπογράψαμαι τοῖς σοφοῖς μαχόμενον, multiplice descripsi, mihi statui & imperaui. ¶ Item testum nomina do quos fum producturus, Bud. ex Demosth. καὶ ὑπογράψομαι μάρτυρας. ¶ Item, de scripto actionem intendo, libello actionis genus edo. Sic Dem. ἀφεὶς Λάμβιδον εἶπεν, ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς ἐγκλήμασιν ὑπογράψασθαι, tanti damnauerunt quanti eam litem æstimauerant.

Ὑπογραφὴ, inscriptio, ὑπογραφὴ Apud Aristot. autem Rhet. 1. τὸ μὴ ἀφορᾶν εἰς ὑπόκρισιν ἢ ὑπογραφὴν ἔστι exp litis inscriptionem non contendunt. eam quæ nomine illo appellatur se fecisse negant. Item peculiari signif. idem quod & Lat epigramma. Ἐπιγράμματα, apud Laert. epigrammate noto vel mordeo. Ἐπιγραμματίον, dimin. Plut.

Ἐπιγραφὴ, inscriptio, titulus. Athen. 13. ᾗ δύο ἐβδόματα Νεῖλος ἐπὶ τῆς τοῦ Ἔρωτος ἐπιγραφῆς ἔστι pro titulo meraph. Polyb. 1. τῶν ὑπογραφῶν τῶν ἀφεστώτων λαβεῖν. ¶ Item, indictio. Isocr. ¶ Item, scriptio tributi, & munus ipsum publicum. Ἐπιγεγραφὼς, qui hoc munere fungitur describendi tributum. B. Vide & Poll 8

Ἐπιγράφειν aduerb apud Hom. strictim, perstringendo.

Decomp. Ἀνεπίγραφος, ου, ὁ, ἡ, non habens ὄνομα γεγραμμένον seu inscriptionem. vt liber αἰσχρὸς, cui autoris nomen inscriptum non est, vel carens titulo. Et epistola αἰσχρὸς cui non est inscriptum nomen eius ad quem mittitur.

Ἀντιγράφω, vicissim seu loco alterius inscribo.

Παγγράφω, figuræ nomē est. apud schol. Aristoph. in Nub.

Συναπογράφω, simul inscribo (i. simul autorem esse dico) Plutarch. in polit. præc. ὅσοι οἱ μισθοὶ καὶ σοφισταὶ καὶ τύραννοι τοῖς ἀπὸ τῶν ἀδικιῶν συναπογράφουσιν, consortem laudis faciunt, laudem pertiunt. Συναπογεγραφὼς, qui vnà cum alio fungitur munere describendi tributum.

Ψευδεπίγραφος, falsò inscriptus, fictitium & ementitum genus titulum. Plut. Ψευδεπιγεγραφὼς, fallo nomine inscriptus.

Ὑπόγραφος, perscribo. vt νόμοις κατεγράφοντο εἰς ξυνίσιν ἀξίωσις. Plut. Solone. Item Κατεγράφετο γραπτοῖς, conscribebantur milites. vnde κατεγεγράφθαι γραπτοῖς, Polyb. Dicitur & de aliis quorum numerus perscribitur, vt apud Plut. καὶ καταγράφουσιν αὐτοὺς εἰς ἱερὰ ἀπόγραφα, τῷ ἀριθμῷ. ¶ Item, delineo. Paus. τῇ δ' Μυῒ ταῦτά τε καὶ τὰ ἐπὶ τῷ Περξέπτου κατεγράφη. Et καταγράφεσθαι εἰς πίνακα, Procl. de sphæra.

Καταγράφω, perscriptio. vt καταγεγραφὼς κατάλογον quidam Plut. ber vocatur. Et conscriptio vt καταγεγραφὼς τῆς γραπτῆς τοῦ στρατοῦ. Polyb. milites conscribere. Est item delineatio. Plat. in Sympof.

Κατάγραφος, perscriptus. Item, pictus, notis & punctis distinctus. Καταγραφὴ, idem. apud Luc. vt testatur Bud.

Ὑπογράφω, muto scriptum, Bud. ex Xenoph. Et μεταγράφω & ὑπαναγράφω, abrogo, refigo, idem ex Dinarcho. Idem μεταγράφειν interpr. arbitrium inducere & circumducere, hoc est, sententiam arbitrorum antiquare. Schol. exponit μεταγράφειν τῶν δικαστῶν, iam probatum arbitrium inducere. Item, pro γράφειν, exscribo, describo. Apud Thuc. significat etiam, in aliam linguam transfero: τοὺς Ἕλληνας μεταγράψαι εἰς τὴν Ἀσσυρίων γραμμάτων αὐτῶν γνώμην. ¶ Item transcribo, vt ἐκ τῶν ἐπῶν ἐς ἔπη. Pausan.

Μεταγραφὴ, describtio libri & exemplum. Iulian.

Μεταγραφὴς, ex scriptor, qui transcribere solet.

Γράφω, adscribo, iuxtà scribo, Syn τὸ ἀφεγγραμμένον τοῦ ἐπιγράφοντος καὶ χρεῶν. Est etiam annoto in margine. de qua signif. dein ἀφεγγραφὴ Item appingo. Bud. ¶ Item præscribo, exceptione summoueo: pro quo dicitur & ἀφεγγράφομαι.

¶ Item, perperam scribo. Demosth. pro cor. Item ἀφεγγράφω νόμον, legi iam latæ & rogatæ aliam legem obrogo & oppono. ¶ Item pro ἐγγράφω, inscribo & me esse profiteor. Vide Budæum. Exponitur etiam prætexto, apud Polybium, τὰ μὲν ἀφεγγράφειν ἐν ἀντίγραφ. τὰ δὲ Φιλίππου ὑμᾶς ὑπαναγράπτα φιλιππίσματα παραγράφειν, i. negotium vestrum humanitatis specie prætexitur.

Παγγράφομαι, præscribo, excipio, exceptione submoueo petitionem. Demosth. ad Pantæn. παραγεγράφθαι μὲν ἐν τοῖς ἀφεγγράφοις τῇ νόμῳ δίκαιον. Idem in Mid. Δημοδόκου τοῦ ἀφεγγράφου ἢ γένους ἀφεγγράφου, accusationem transcribere & transferre, vel Demosthenem præterea accusare, & in eū, præterito alio, accusationem criminque intendere. ¶ Item, præscribo finem, vt αὐτοκράτεια ἀφεγγράφου τὸν βίου, apud Iosi. ua manu vitæ finem sibi præscribere, i. sibi mortem consciscere. ¶ Item, sperno & reiicio, ex Nonno, ι. μὲ ἀφεγγράφατο.

Παγγράμμα, quod adscribitur vltra solitum & iustum, B. ex Dem. Παγγράμμα, & ἀφεγγράμματος (ἀφεγγράμματίζω) scripturæ inuersio, q. d. alliteratio. Aristot. Rh. 3. Dicitur & τὸ ἀφεγγράμμα σκῶμμα. Suidas ἀφεγγράμματος esse dicit quum γράμμα loco γράμματος ponitur, vt μυρσίνη pro βυρσίνη, & κακιστοδίκη, pro κακροδίκη. Vide & Aristoph. schol. Docet Budæus ex Eustathio, ἀφεγγραμματισμὸν dici & vitium literas peruerse pronūciantium, vt si quis κάπελον pro κάπηλον dicat. Παγγραμματίζω, pa. agrammate vtor, seu alliteratione.

Παγγράφω, adscriptio & annotatio in margine. Item, scholium annotationis signum in margine adscriptum. Isocr. Παρὰ αἰνίδια. Ἀξιόμβροτος ὑπὸ τῶν ἀφεγγράφων αἰσχρῶν τὰ ἐκεῖ ὀνόματα. Inde paragraphi vel paragraphæ iurisconsultorum. Est etiam schema quoddam quo, finito sermone vno, ad aliū fit transitus. Eustath. ¶ Item, præscriptio, præscribendi ius, exceptio Apud Demosthen. pro cor. Bud. exceptionem & translationem interp. Παγγραφικὸς ἀγών, litis contestatio super exceptione & translatione, quam Cic. translatiuam causæ constitutionem vocat Rhet. 2. Huiusmodi est controuersia apud Demosth. ἀφεὶς Παυσάνιον & ἀφεὶς Φορμίωνα.

Παράγραφος, figura quædam cuius nota velut in certas quasdam portiones comœdia diuidebatur, de qua lege Hephæst & schol. Aristoph. Sunt qui contra Budæum paragraphos iurisconsult. nomen hinc accepisse putent.

Παραγράπτους & παγεγράπτους, vocat Suid spurios, peregrinos videlicet perperam inscriptos.

Decomp. Ἀνεπαφεξαγράφομος, exceptione vtenti occurro.

Ἀντιγράφω, formula qua quis occurrit ei quē exceptione vtitur. vulgo replicationem appellari scribit Bud. in prior. an not in pand.

Περιγράφω, adscribo, iam scriptis addo, vt interpr. Bud.

Περιγράφω, circumscribo. Naz. ἄστρ. κύκλον κύκλῳ περιγράψαι τὸν πόλιν. Plut in Romulo. ἐς τὸ σύμμετρον περιγραφόμενοι. Et περιγραφὴ ὑπὸ γῆμα geomet. de quo Bud. ¶ Item, circumscribo, i. definio seu præfinio, quasi circumscribendo præstituo. Aristot. Metaph. 10. τούτων δ' ὑπερβολὴν ἐπάρχειν περιγραφὴν τὴν αὐτῶν. Xen. τοὺς ἐπὶ ἀφροδισίοις ἡδονὰς τοῖς θεοῖς θυσίαις περιγράφειν ἐς ἕνα χρόνον. Hinc & pro, coërceo, cohibeo. coarcto, vt Thucyd. ἐν βραχὺ δ' ἂν περιγράψαι, ex præscripto & non libere laxēque. Apud Greg. περιγράφειν τὸν λόγον, i. finire seu claudere. ¶ Item, pro delineare, vel describere ruditer, non exactè non describere, apud Aristot. περιγράφθαι μὲν ὡσὰ τραπεζοειδὲς τοῦτο. ¶ Item, deleo, oblitero, aufero è numero. Aeschin. περιγράψαι με ἐκ τῶν πολιτείας.

Περίγραφος, circumscriptus, & quasi certis finibus inclusus. Item qui circumscribi potest & finiri.

Περίγραφή, circumscriptio. Polyb. περιμέτρῳ & περιγραφῇ pro eodem posuit, de ambitu maris Pontici loquens, vt scribit Bud. Ex eodem affertur & pro κατασκοφή. ¶ Item, delineatio, deformatio quædam rudior, descriptio minus exacta. Arist. τὰ κινοῦντ' ἔχοντα τὴν περιγραφὴν, quæ rectè delineata sunt. ¶ Item, Poll. l. 4. est vitium quoddam in corpore.

Decomp. Ἀναπερίγραπτος, cui cont. περίγραπτος. vt Damasc. de Deo, ἀκατάληπτος ἐστὶ καὶ ἀπερίγραπτος.

Ἐμπεριγράφω, scripto comprehendo.

Περιγράφω, ante scribo, prius scribo. Paul. ad Ephes. 3. v. 4. καθὼς προέγραψα ἐν ὀλίγῳ. Sic & alibi, προγράφειν ἐν τοῖς πινακίοις dixit Aristoph. in auibus. ¶ Item pro, conscribo ex Aristot. Oecon. 3. γράψας προέγραψε. & ex plut. in Camil. προέγραψε γραπτὰς καταλόγους.

Πρόγραμμα, scriptum quod publicè propouitur, aliquid indicans aut fieri iubens. seu tabella publicè proposita vt quod in ea scriptū est, ab omnibus legatur. Luc. ¶ Interdum significat διάταγμα & quasi ἀφεγραμμα, edictum.

Προγράφω, proscriptio, vt Bud. apud Strab. interpr. de Sylla loquentem, ἀφεγράφατο ᾗ τοὺς ἀδικοῦντας ἐν τοῖς ἐπιτιμίοις πάντας, ἐπὶ ἐκ ἐλάσσοι Σωσιγένης δὲ διάφορος.

Προσγράφω, insuper scribo, scriptis addo, adscribo. vt προσγράφειν τῶν ἀφὲς τὸν Ἀβδηλλῶν. Exp. & adscribo seu allego, apud Plut. in publ. προσγράφειν τὰ βελτίω οὐδὲν ὄφελος. Et in Numa, Πυθαγόραν τῆς πολιτείας προσγράψαι.

Γέγραμμα τό, quod iam scriptis additum est.adscriptio.

Συγγράφω, conscribo,scriptis mando , historiam scribo. Thuc. lib 1.Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. Lucian.de hist.scrib.Ἃ γὰρ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ἐπιεικέσιν ἔδοκει συγγράφειν ἀξιῶσι. Et συγγράμμασι πατρῴοις. Plut. patres conscripti. ¶ Item,συγγράφειν,& frequentius συγγράφεσθαι, scripto cauere, quod syngrapha dicitur. stipulari. ex Ilocr, & Xen. ac Theophrasto.

Συγγράμμα, opus quod quis conscripsit.liber, opus.Xen.

Συγγραφή,scriptio.Aristid. ποίοπτε καὶ δίκῃ συγγραφῶ.Et peculiariter de scriptione historica. Paula. ὃ μὲν ὧν πόλις ἔδει τῶν Δακώνων μίαν ἡδέως ἂν συγγραφὴν παρεχόμην. Item scriptum, liber.vt idem Pausan. ἐν τῇ Ἀτθίδι συγγραφῇ. ¶ Item,syngrapha,stipulatio & cautio. Thuc. vide B. qui & affert ex Dem.ἐπιτροπὴ οὐ γέγραπται γοναικί.

Συγγραφεύς,scriptor,historicus.Item scriba, apud Thuc.

Decomp. Παρασυγγράφω, ῶ , contra syngraphæ conuenta facio, & fidem promissam in fatisfando fallo, B. ex Dem.

Τ ὑπογράφω, superpingo.

Τύπογράτω, subscribo, (tam in propria signific. q̃ in metaph.) astipulor,assentior, probo. Theodoritus,συμφώνοις γράμμασιν ὑπογράψαντες αὐτοκειρί. Item, ὑπογράψας τῇ ἐν Νικαίᾳ συνόδῳ. ¶ idem,q.d sub aliquo scribo, dictata excipio.Iul.imper. ὡς ἔγωγε ἐδὲ ὑπογράφοντα.Sic & Plut in Cæs. ¶ Item, delineo, lineamenta duco. Aristot.de gener. 2. καὶ τὸ εἰ γένεσις ὑπογράφαντας τὴν ἐκμαγεῖον , ὥσπερ ἐκπλείσαν πῶς χάλκωμα τὸ ζῷον.Hinc sumpta metaph. dixit Iloer. ὑπογράφειν χρώντας τοῖς ἐλάχιστα καὶ σμικρότατα σωματίοις , prima manu informare, & quasi primis lineis deformare. item exp. describo, apud Bas.in epist. ad Maximum, σοφῶς ὑπογράφειν τὰ λόγῳ τὴν ψυχὴν σου ἐν χαρακτῆρι, describens & quasi depingens animi tui formam. Sic & apud Plut. pro describere,vel breuiter definire.in lib de fato. ¶ Item,pro ἀναγράφω præscribo pueris, quos doceo scribere. Plato in Prota. ὑπογράψας τι γράμματα τῷ γραφεῖῳ. Et metaph. idem de leg. lib.4. αὐτὸν ἀφρόνων πάντα ὑπογράφοντα τὸ ἀφρόνειν, quasi præscribentem quæ agere debeant , & præleuantem quæ sequi eos oporteat.

Τ ὑπογράφομαι, fucor, fuco vel cerussa illinor,aut me illino. Lucian. καὶ πῶδ ἡμιῶ ὑπογεγράφθαι. Athen de Sardanapalo, ὑπαγόμενον ἐδὲ ὀδόμενος.

Τ ὑπόγραμμα, subscriptio.Item,quod subscriptum est. Apud Antiph, τὸ γὰρ τῆς ὑπογράμμα, Bud. interpr. τὸ αἰνιγματῶδες, ἐν τῇ σκιᾷ, addens esse fortasse idem quod ἀπόγραμμα.

Τ ὑπογραμματεύω, scribæ vicarius,vel scribæ administer. Τ ὑπογραμματεῦσα Bud.exp.facio scriptum.apud Antiph.

Τ ὑπογραφή.subscriptio. Et metaph.approbatio.assensio.Bas. Bosporio ὥστε τῆς ὑπογραφῆς τ πίστεως. ¶ Item,descriptio primæ manus & delineatio , rudis & crassa adumbratio, Plat. Et ὑπογραφὴ τῆς θεμελίων apud Aristot. fossa ducta & fundamenti circunscriptio. ¶ Item , figuratum dictum & ridiculum , ex Herodiano lib. 4. καὶ λέξις ἀστεῖον ὑπογραφὰς ἢ παιδιάς. ¶ Item, fucus apud Luc inquit Bud. Sic Chrysost. ὀφθαλμῶν ὑπογραφὴ καὶ παρειῶν ἄθην ἐφαῖ.

Τ ὑπογραφεύς amanuensis,qui dicta excipit Bud ex Syn.

Dec. Περιυπογράφω, insuper subscribo,vel vnà subscribo.

Alia composita facta ex γράμμα,aut derivatis inde citra præpositionem.

Ἀγράμματος, ος, ὁ καὶ ἡ, illiteratus, literarum rudis, aut indoctus. aut qui ne ipsa quidem literarum elementa nouit. Lucian. & Athen.10 Item literis carens, literis non constans. vt ἀγράμματον ὕδωρ.Athen 10.

Ἀγράμματα ζῶα , animalia quorum vox nullis exprimi literis valet,inquit Cæl.Rhod.

Ἀγραμματία ἡ, literarum imperitia.aut literarū penuria & q.d.carentia literarum.Aelian.

Δεκάγραμματος,decem literis constans.Athen.lib.10.

Ἑπτάγραμματος, qui septem literarum est.

Ἱερογραμματεῖς, q.d.scriba & velut commentariensis rerum sacrarum,i.mysticarum.facer scriba.Luc.in Macrob.

Πολυγράμματος , qui multarum literarum est.admodum literatus.Plut.in Pericle.

Τετράγραμματος, qui quatuor literarum est. quatuor literis constans.Sic apud Iudæos dicebatur Dei nomen ΠΠΠ, quod exprimere religio illis erat.

Φιλογραμματῶν,amans literas,literarum studiosus.

Φιλογραμματίων,ῶν,literas amo.Bud ex Plut.

Alia composita facta ex γράφω , eisdem , sine præpositione.

Ἄγραπτος,ὁ,ἡ ὁ ἡ, non scriptus. Ἄγραπτα δίκη Polluci est ἃ ὑπὸ τῶν νόμων ἐκτὸς ἀπηρίθμηται ἢ ἀνεγράφησαν.

Νεόγραπτος, recens scriptus seu pictus.

Νοτόγραπτος , cuius dorsum notis aliquibus inscriptum est. vt νοτόγραπτοι ἰχθύες, inquit Eust. οἱ ἰχθῦς γράμμασι τισὶν οἷον τὰ νῶτα. Athen.lib 7.ex Aristot. de hist.an. νοτόγραπτα λίχανα βοῶν, σκολιόγραπτα ἔ κεφαλαί.

Σκολιόγραπτος,tortuosis notis pictus.vide νοτόγραπτος.

Alia tempestiua facta partim à γράφω,partim à γράφω.eisdem sine præpositione.

Ἀγράφος,ὁ καὶ ἡ, q.d sanctoscriptus vt ἀγράφα βιβλία Dion.Areop.sacræ scripturæ libri. τὰ ἀγράφα ἔσται sancta scripta. Sic dicuntur certi quidam bibliorum libri.Vide Hieron.

Ἄγραφος, idem quod ἄγραπτος , non scriptus.vt ἄγραφον ἔθος Aristot.eth.8. Et ἄγραφα νόμιμα apud eundem. Ἄγραφα μέμφεται , crimina de quibus lex non scripta est, vt ait Hesych & Suid. ¶ Ἄγραφα,Iudæi vocabant quæcunq; quæ citra horum monumenta per manus tradebant viua voce , Erasm.ex Chrysost.

Ἄγραφον,τό, (*subst.*) vnde ἀγραφεῖν λέγειν. vt inquit Harpocratio aduersus eos,qui quum publico debitores essent, non in tabulas publicas inscripti essent , ante perfolutionem ex iis expuncti.Vide Dem.in orat. πρὸ Θεοκρίνη. Eorum logus dicit etiam fuisse aduersus eos qui inscribebantur rum nomina qui nihil deberent.

Ἀθάνατος ἐκτέθειμι, floridè scribi.Cic.ad Att.lib.2.epist.6.

Αὐτόγραφον,τό,scriptum manu propria exaratum.Plut. de

Βιβλιογράφος, librorum scriptor,librarius.

Βιβλιογραφία, librorum scriptio.Diosc.l.1.

Γεωγράφος ὁ, ἡ,qui terram seu terræ situm describit.

Γεωγραφία, ἡ,terræ descriptio.

Γεωγραφικός,ἡ,ὁ,ad terræ descriptionem pertinens,terræ scriptionis peritus.Et τὰ γεωγραφικὰ apud Ciceronem in epistola ad Atticum,de terrarum descriptione commentarii.

Γεωγραφῶ, F ὦσω,terram describo. Aristot. de mund. φασὶ ὁ γεωγράφησαντες.

Γλωσσογράφος, qui de γλωσσῶν seu glossematum interpretibus scribit.Athen lib.3.

Δασυγραφέω, tributi scriba. (

Δικαιογράφος, ὁ, causarum scriptor. Budæo idem est

Δικαιογραφία ας,ἡ,causarum scriptio seu concinnatio.Iloer. ἡ πάσης δὲ τῆς τῶν ῥητόρων δικαιογραφίας ἐπιστήμης ἐστὶν ἡ λόγους ποιεῖν ἐπὶ δίκῃ δικαίοις ἐφεξῆς.

Διαγραφεύς,ἡ,scriptorum prolixitas.Epigr.

Διαγραφικός,ἡ,ὁ,in Pand.videtur esse assertio in seruitutem

Διαγραφικὸν,τό,(verbum rhet.) rerum personarumve imaginum oratione describo.Dion. Long.

Εὐγράφος,ος, ὁ ἡ ὁ, bene seu pulchris literis scriptus aut

Item bene scribens seu pingens vt ὀλιγίστων κεφάλαιον

Ζωγράφος,ου,ὁ,qui animalia depingit,pictor. Luc.& Plut.

Ζωγραφία,ας,ἡ, pictura.Philostr. ep 39 ζωγραφίας σφριγώσης βαφαί.

Ζωγραφικὸς, pictorius. Et ζωγραφικὴ (τέχνη) pictoriana. τὰ ζωγραφικὰ, quæ pingi solent. ¶ item , pingendi peritus ex Polyb.

Ζωγραφῶ,ῶ pingo. Plato. Ζωγράφημα,τό, pictura, id quod pictum est.Plat.in phil.Et plut.de def orac.

Ζωγραφῶν,ῶνος,τό,officina pictoris.

Decomp. Ἀναζωγραφῶ,delineo,vel depingo.

Ἀποζωγραφῶ,depingo seu effingo.

Διαζωγραφῶ,depingo.Philo.lib.3.de vita M.

Ἠθογράφος , qui ipsos etiam mores & ingenium hominis gendo exprimit.Aristot.de poët.

Ἠθογραφῶ,mores scribendo exprimo. in vita Thes.

Ἰδιόγραφον,idem quod αὐτόγραφον.Gell.lib.9.

Ἱερόγραφος,seu ἱερογραφικὸς Dion. Areop.diuinarum,rerum gines seu adumbrationes.

Ἱερογραφία,rerum diuinarum adumbratio p quædam

Ἰχνογραφία, est quæ vulgo plana forma vocatur, Bud. Hanc Cælius vocat descriptionem operis futuri,à Cicero ens vocari formam.

Κομψογράφος,qui eleganter scribit,aut pingit.Greg.

Κομψογραφία, elegans scriptura , scribendi pingendi gantia.Plut.

Κομψογράφως,ῶς,eleganter scribo, κομψῶς γράφω, poll. Item Apud Aristoph. κεκομψογραφῆσθαι λέξεις , exp.oratio elegans &

Κηρογράφος,qui cera seu ceris pingit.

Κηρογραφία,pictura quæ ceris fit.Athen.lib.5.

Κηρογραφῶ,ῶ.ceris pingo Athen.lib.5.

Λεπτογράφος,exiguis & tenuibus literis descriptus.Luc.

Λευκογραφῶ,ῶ alio colore depingo. Aristot.de poët.

Λευκογραφία ἰδή,ῶ,leucographis, plin.quem vide & Arat

Λογράφος , qui orationes conscribit.orator.plut.de def

Interdum dicitur in contemptum. vt Lat. rabula,apud & Dinarch. ¶ Latius etiam accipitur. Nam Hermo platonem quoque vocat λογογράφον.& Thuc. λογογράφους cat historicos in sui operis præfatione.

Λογογραφία.orationum scriptio.aut etiam historiæ scri

Λογογραφικὴ, (*scilicet*) ars scribendi orationes.plat.lib. soluta oratione:Eust.

Λογογράφω, ῶ , scribo orationes forenses. aut scribo riam plut.de Dem. (cap

Μεγαλογραφία, magnarum rerum descriptio seu pictura

Μιμόγραφος, semiscriptus.

Μιμογράφος , qui mimos scribit, mimorum scriptor : quales fuerunt apud Græcos Sophron. & Xenarchus , apud Latinos Laberius.Vitur Diog.Laert.

Μυθογράφος.fabularum scriptor.Plut.

Μυθογραφία, fabularum conscriptio.Strabo.

Νομογράφος, q. d. legis seu legum scriptor. Legislator. Suid. ¶ Item, qui certos modos certámque modulationem præscribit.ex Plat.in Phædro.

Νωτογραφία,legum scriptio.Strab.

Νυκτογραφία,scriptio nocturna,lucubratio,compositio lucubratia.Bud.ex Plut.de Dem. ἀλγρυπνίας ἢ νυκτικογραφίας.

Νυκτογραφίον,noctu scribo.

Ὁλογράφιον ῶ,integrum scribo.Plut in Probl.

Ὀνοματογράφος,nominum scriptor seu inscriptor.

Ὀνοματογραφία,nominum scriptio seu inscriptio. Exp.& nomenclatura.

Ὀνοματογραφῶ,nomina scribo seu inscribo,i.in acta refero.

Ὀξυγράφος,qui celeriter scribit.

Παλίμβολος ἐστὶ,a tergo scriptus. Luc.in Vit.vend. ἡ πάλιν δὲ σου δέρμων ἴσως μετὰ ἡ ἐπαθοξέσματα ἢ.Ἰλιακῶν. Vide Hermol.Barb.

Ὀρθογραφία, recta scriptura,seu rectè scribendi scientia. In architectura est(vt Vitru.tradit.l.1.cap.2.)recta frontis imago,modicéo,picta rationibus operis futuri figura. De qua & Bud. in

Ὀρθογραφῶ, rectè scribo. (Pand.

Πεζογράφος,q.d.pedestris orationis scriptor,i.solutæ. qui aliquid oratione soluta scribit. (bo.

Πεζογραφῶ, pedestri oratione scribo,solutâ orationē scribo.

Πεπλασμογράφος, figmentorum scriptor.Eust.

Πλαστογράφος,qui scripturas fingit , seu qui ficta scribit.falsarius. Attemid.

Πολιτογράφος , ου, ciuium numero adscribo, ciuitate dono, B.ex Heraclii epist.ad Hermodotum & Ioseph.l.1. Πολιτογραφῆσαι, ἐν τοῖς ἐμοῖς πολίταις τὸν στρατηγὸν βλαστρικὸν.τὸν τῶν ἱππέων ἡγεμόνα ἢ λόγον τινὰς οὐ δεῖ τοῦτο δίκαιον ἐφεξῆς. (richus.

Προσβολογράφος,fordidarum rerū pictor.quo nomine dictus est pyrgographus.

Ῥαιμογράφος , exceptor actuarius , notarius. qui notis scribit, vt verba oratorum assequatur.plut.in Cat.

Σημειογράφος,ου notis vtor, scribendi compendiis vtor. notis verba orationis subsequor.

Σκιαγράφος,fillorum scriptor : i. carminū dicacium seu mordacium,& dicteriis ac conuitiis,atq. adeò maledicēria refertorum.qualis fuit Timon rhliasius apud Athen.Euseb.& Laert.

Σκιαγραφία,fillorum scriptio.

Σκιαγραφῶ, qui scenas pingit.

Σκιαγραφία,ἡ,scenæ imaginaria excitatio,seu frontis & laterum abscedentium prominentiúmq. adumbratio,& ad circini centrum omnium linearum responsus.plut.

Σκιαγραφικὸς.pertinens ad σκιαγραφίαν.Strab.

Σκιαγράφος, qui vmbram rei alicuius perscribit , i. qui rem aliquam adumbrat.

Σκιαγραφία ἡ, adumbrata descriptio.plat lib.2. de rep. σκιαγραφίαν τῶν ὅλων ἐφεξῆς ἐστίον. (tilis.

Σκιαγραφικὸς, ad vmbratilē descriptionē pertinens. vmbratilis.

Σκιάζω,adumbro, Greg.apud plat.l.9. de rep. ἰσυμάζοντας ἀσκιάζοντας,inanis & imaginaria.

Στηλογράφος,inscriptio in columnam seu cippum.

Στηλογραφῶ,in columna seu cippo inscribo.

Ταβλιαγράφος, tabularius,qui contractus scribit B.ex pand.

Ταμιογράφος, exceptor , actuarius.à scribendi celeritate dictus,

Τειχογραφία,ἡ,muros depingo. (Syn.

Τερατογράφος,in muro pingo aut scribo.Ex Strab.

Τερατογραφῶ,ῶ, monstrosa scribo.vel monstra describo.Eratost. apud Strab.lib.9.

Τεχνογράφος, scriptor artis alicuius. qui artis alicuius præcepta literis mandauit.

Τοπογράφος.locorum scriptor seu descriptor.

Τοπογραφία.loci vel locorum descriptio.Strab.

Τοπογραφῶ.ῶ,locum describo.Strab.

Ὑμνογράφος.hymnorum scriptor.

Ὑποκριτογράφος,tragœdiarum scriptor.apud polyb.

Χαλκογράφος , æreis literarum notis scribens , vel potius loco scripturæ vtens. (cuius scripta.

Χειρόγραφον, τό, chirographū. Quidā interpr. cautio manu alicuius.

Χειρογραφῶ,ῶ, chirographo cāueo , vel promitto: vel aliud chirographo conscribo.Bud.ex pand.

Χρησιμογράφος,vtilis siue bona scriptura aut scriptio.

Χρονογράφος, temporum seu annalium scriptor , qui describit quo tempore quæq. res gesta sit.

Χρονογραφία,temporum descriptio.

Χωρογράφος, loci seu locorum descriptor.regionis descriptor.

Χωρογραφία,regionis descriptio.

Χωρογραφῶ,ῶ. locos regionis alicuius describo , regionem aliquam describo singula loca commemorans. ptolem.

Ψευδογραφία , ficta descriptio & falsa qua geometræ vtuntur. Fab.lib.1.cap.10. Exponitur etiam falsa scriptura,& falsa delatio.

Ψευδογράφος, ῶ, falsò & mendosè describo.&,apud geometras,perperam describo.

Ψευδογράφημα, mendosum eiusmodi schema in geometria, seu falsa descriptio Themist

Ψηλογράφος,ῶ, scribo litera ψιλήν. vox grammaticorum.

Ὠγυγογράφος , qui res gestas describit & distinguit per quatuor anni ὥρας & tempora.vel etiam annalium scriptor,qui describit quid quoque anno euenerit.Plut.

Ὠρογραφία, eiusmodi descriptio seu annales.

Compositæ ex γραμμή.

Ἀγραμμος,ον,ὁ ἡ ἡ,lineis carens.

Αὐτογραμμή,linea mathematica,Philopono.

Διαγραμμίζω,diagrammisimo ludo.Eust.ex Philemone.

Διαγραμμισμός, ῶ,ὁ, ludi tesserarii species. de quo Eustath. & Poll.lib.9.

Ἐρυθρόγραμμος,rubeis lineis interstinctus.Athen.l.7.de salpa,ἐστὶ ἢ πολύγραμμος καὶ βυθόγραμμος.

Εὐθύγραμμος,ον,ὁ ἡ ἡ bene delineatus,lineamentis bene distinctus. Luc.πυγαῖδια εὐγράμμου τὰς γωνίας.

Εὐγραμμίας,ὁ,Athen.l.5. ἀμείβει πλὴν εὐγραμμίαν τῷ ἐνυφασμένῳ ἔκποσε ζωιδίων,i.lineamenta scite ducta.Bud.

Εὐθύγραμμος, rectis lineis distinctus,directis constans lineis.vt εὐθύγραμμον σχῆμα.Aristot.philop.Strab.plut.

Καμπυλόγραμμος,curuas lineas habens. (lib.7.

Μελανόγραμμος , nigris lineis interstinctus. Arist. apud Athen.

Μονόγραμμος, quasi delineatus tantùm non additis reliquis quæ iustam picturam absoluant. Vide Cæl.Rhod.lib.8.cap 19.

Ὀμόγραμμος qui earundem linearum est.

Πενταγράμμος, seu πεντόγραμμος, qui quinq.linearum est.Luc.

Παραλληλόγραμμον,τό,spatium quod lineis parallelis continetur, Bud.ex Boethio. Παραλληλόγραμμα πίναξ ptolemæo tabula est oblonga forma,vt scribit idem B.

Ποικιλόγραμμος,variis seu versicoloribus lineis distinctus,varius, pictus,maculosus.apud Athen.lib.7.

Πολύγραμμος,multis lineis interstinctus,apud Athen.lib.7.

Τύπογραμμος, ου, ὁ, forma delineata, præscriptum. Damascēde Christo incarnato,ὑπογραμμὸς ἦτὸν ὑπακοῆς γνώσθη.

ΓΡΑΩ,F.σω,comedo, ἐδίω.vt apud Callim. Καὶ γὰρ ἀμῶν ἔγραεν κνιδώνια.Sic Hesych. Cyprios ait γρᾶ dicere pro φάγε,comede. Etym. & perispmenos γρᾶ dici innuit,cuius fut. esse γρᾶσω. Inde Eustath deriuat πῶν γράειν, vtpote ὑπὸ τῆς ζώσης χλωρᾶ ὁ ἀπολλύμενον: deducens inde & πῶν χόρτα ἀπροβρωθέντα γρασῶ & πῶν γρᾶνα πλῆθυ. Etym. vult γράειν significare etiam ξύειν, sculpere,inde deducens γράφω.

Compositæ.

Παράγραφος, ὁ, instrumentum fabrile , denominatum ἀπὸ τοῦ πάρεξ γράφειν , i. ἐκδύειν seu γράφειν καὶ ξύειν τὰ ξύλα οἷς ὑπεύρυσμα ἐπίκειται. Eust.Latini circinum vocant.

Πολυγράφος,Hippoc.dixit pro πολυφάγος,multū comedenti,voraci.

Γραφεῖον,vide in ε΄γκαταγράφω. Γρηΐζω,vide in γέρας.

Γρίζω,γρυΐζω,vide in τερέω.

ΓΡΙΠΟΣ, ου,ὁ, rete. * Ab ἀγρεύω,vt vult Etymol.& schol.Theoc. sed Eust.ex veterum grammat.sententia à γρᾶω deriuat, quia ἁλιεύοντα ξύει τὸν ὑπ' αὐτόν.

Γριπάριος,ου,ὁ.piscator.in Epigr. Ab Hesych.Etym.& Eust. exp.etiam qui confuit vel sarcit retia. Γριπεύω,piscor.

Γριπική τέχνη,piscatoria ars,in Epigr.

Γρίπων,idem quod γριπεύς,piscator.in Epigr.

Γρίπτω, piscor Hesych.Γρίπωμα,τὸ,lucrum,Etym.Legitur & γρηπίζω.apud Basil. quod accipitur *pro* , lucrum seu quæstum facio,sed peculiari quodam modo.

Δυσγρήπτως, (*comp.*) è quo non facilè lucrum percipi potest.apud eundem Basil & Liban.in epist.

Γρῖς, ῖνος,ὁ, idem quod γρίφος,rete. Sunt qui sagenam interpr. ¶ Item conuiualis quæstio ænigmatica,pol. Hes.Eust.schol. Aristoph. Ad alios etiam ænigmaticos & ambagiosos sermones extenditur. Griphos Latini etiam appellarunt Luc. τὰ αἰνίγματα ἢ γρίφους ἀκούσας. Vide & apud Athen. Inuenitur & τὸ γρῖφος apud Hesych.

Γριφώδης , ambagiosus & obscurus more griphorum. Exp.& intricatus,apud Naz.orat.1

Γριφώδη,griphos disoluo.Athen.

ΓΡΟΘΩΝ, Hesychio & poll lib.4.cap.10. primum rudimentum tibicinum,modulus quem primùm docentur qui tibias inflare discunt.

ΓΡΟΣΦΟΣ,ὁ, apud polybium & Plutarchum teli genus est, quod exp.pilum , hastæ cuspis quam terræ infigimus.Polyb. καὶ τοῖς μὲν ὑπαντίοις παρίστασι μακίραν φορεῖν ἢ γέσφος.Apud plut. in Sylla.βιλοσφενδόνη καὶ γέσφος,exp. iagittæ & gladies.Scribitur & κρίσφος.

ΓΡΥ (vel γρῦ) quicquid minimum est.Hesych.& Suid.Item a

Hesych: exponitur &, Sordes quæ sunt sub vngue. Suid. exponit etiam, genus cuoddam parui numismatis. Sunt qui fusillam vocem esse dicant, quam edere solent i qui grauantur respondere. Hinc ὑδὲ γρῦ λέγειν dicitur, apud Aristophan. in Pluto, ne gry quidem respondere. id est, ne tantillum quidem. Interdum omittitur verbum, vt apud Dem. de falsa legat. Dicitur etiam de re quauis, vt à Iul. Imperatore, ἔμοι τε οὐ γρῦ μεταδόκει αὐτῷ.

Γρύζω, grunnio. Item hisco, vt apud Aristoph in Plut. Γρύζειν ἢ κὰ πολλοῦ τοῦ δεῖ κρεάτων; Apud Philostr. in vita Apollonii. οὐδαμοῦ φθέγξασθαι, ὑπὸ χρῆν γρύζειν, Erasm. exp. nequaquam loquutus est, neque adduci potuit, vt vel hisceret. Apud LXX. interpr. γρύζειν redditur etiam, mutire, vt Iosuæ cap. 11. Sed & canis apud eos dicitur γρύζειν τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ, Exodi cap. 11. Suidas γρύζω exponit θρῶσκω, item φοιῶ.

Γρυμισμὸς, grunnitus. Athen. lib. 9 de suc.

Γρυσσον ὄζει τινῶν, hiscere audetis. apud Suid

Γρυλίζω, grunnio, γρυλιζοντες χοῖρες, Aristoph. in Pluto.

Γρυλισμὸς, grunnitus. γρύλλισμα, eadem signif. Hesych.

Γρύλλος ac Γρύλλιον, porcus, apud eundem.

Γρύπη, ἡ, & γρυπάρα, τὰ, scruta, frinola. hinc γρυπολάκης scrutorum venditor. vilia scruta vendens. Et comp. ἐκγρυπτύω, scrutor. Hesychio ὀζῶδες.

Γρυμάια, peræ quoddam genus. Poll. lib. 10. Hinc γρυμαιοπώλης, apud Luc. in Alexiphane qui peras vendit.

Composita.

Α᾽γρύξια, ὰ. silentium quum ne hiscere quidem audemus. ἀδὶ γρύζει. Pindarus apud Plut in lib. Quomodo aliquis ex inimicis vtilitatem percipiat, τὰ μὲν ἄλλα ἀζημίως ἀδέρξει ἀγρύξια δίδηλ᾽, ne mutire quidem audent.

Α᾽γρύζειν. idem quod γρύζειν. Aristoph. & Xenoph.

ΓΡΥΦ, υπὸς, ὁ. gryps, gryphus, auis genus adunco rostro in morem aquilæ. de quo vide Herodot. lib. 3 & Paul. in Act.

Γρυπὸς, ὴ, ὸν. exp qui naso vel rostro est adunco & inflexo, qui naso est aquilino. vt apud Xen Pæd. 8 Cyrus dicitur γρυπὸς esse. Et Plut in apoph. dicit Persas τὴν γρυπὸτ. ἱρέτ. quod Cyrus fuerit γρυπὸς τὸ εἶδος. ¶ Item incuruus, inflexus, vncus. vt apud Xenoph. Pæd. 8. τὴν μὲν γὰ μικρὸν γρυπὴ ἡ γαστὴρ γίγνεται, τὴν δ᾽ ἀδύεπνον μό.

Γρυπότης ητος. ἡ, incuruitas, aduncitas, & peculiariter nasi vel rostri. Xen. ibidem & Aristoth. rhet. lib. 1.

Γρυπόω ῶ, aduncum reddo, incuruo & inflexum reddo. Alex. Aphr. & Haipocr. Γρύπωσις, incuruatio, inflexio ὄνυμμπί.

Γρυπαίνω, incuruor, idē quod γρυπᾶμαι Harpocr. ex Antiph.

Γρυπάλεος siue γρυπάλεως, senecio, Hesych. Harpocr. & Suid.

Composita ex γρυπὸς.

Κ᾽αμπύρτος, aduncus. vel nasum habens aliquantulum aduncum. Apud Plat initio Eutyphr.

Τ᾽υπόρτος, qui est subadunco naso.

ΓΡΩΝΗ, ης, ἡ, cauerna, fauum exesum. à γράω, vt vult Eustat. Nicand. in Ther. ὑπὸ γρώνῃσιν ἑδυκὸν Μυσοξύκεις. Eustat. refert ex Acl. Dionys. esse locum cauum in curru in quo scuticæ reponebantur.

Γρῶν ῶνος ὁ (radicit.) cauus, profundus, capax. Nic in Alexiph. Πάλιστι δὲ γρῶνα, ὅτ᾽ εἶναι πᾶν ἀμιλλᾶσθαι, Schol. enim ibi exp. πείλανα ἢ βαθέα ἢ πλατέα. Et Lycophron dixit, γρῶνα βέρεθρα. Ab Hesychio γρῶνα exp. qui audiunt & non loquuntur.

ΓΥ᾽Α (seu γύα Ionicè) & Γύαια, ὰ. aruum. vt πυρόφορα τὰ γύα. Et Eurip. in Hel de Nilo. Ἀδμῆτ᾽ ἀρότοις γύα ὑγρὰν ἐπιβαίνει γύας. ¶ Item aruus spatium seu iugerum. Hesych. & Eust. ¶ Hesychio est etiam via, & fossa. *Fit ἐκ τοῦ γαῖα, inquit Etym.

Γύαιος, ὰ, pro eodem. vt testatur Eust. Plato in 1. epist. ex quodam poëta affert. τὸ γοῦν βυρσιδᾶν γάμμα βαρύδονον αὐτόχρεως γύαιος. ¶ Est & aratri pars quam dentale quidam interpr. i. ligniū quod vomer inseritur. Hesiod. in Erg. ἀέφτις δ᾽ ἢ πέλεκυς ὁκάματος ἐρετμόν. Δρυὸς ἁλωμένου, ἐφοίνυσσε γύας. ¶ In corpore humano dicitur etiam teretum colli officulorum seu vertebrarum coetus, vt Camer. interpr. apud Poll.

Γύαλα, τὰ, funes quibus puppis terræ alligatur. in Epigr. Item vela, antennæ, Hesych.

Composita.

Α᾽μφίγυος, ὁ, ἡ, ὁ, aruis nostris vicinus, vicinus. Apoll. Arg. 1. ἀμφίγυοι ἀδελφεοί.

Αὐτίγυος αὐτόξεν, apud Hesiod. in Erg. & Apoll. Arg. 3. dicitur cuius γύαι clauis affixus non est, sed ἐνάρμοτα naturaliter adnatus.

Δίγυος seu δίγυως, qui duorum iugerum est.

Πεντηκοντίγυος, qui quinquaginta iugerum est. Il. λ.

Τετράγυος, qui quatuor iugerum est seu quatuor laterum, i. cuius vnumquodque latus est πεδίον. Od. ν.

Τ᾽πήργυος, qui iugeri spatium excedit. Hesych.

Τ᾽ψίγυος, alta iugera habens. ὄψιγυον ἄλσος, altum nemus, Pind.

Ε᾽γγύη. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓΥΑΛΟΝ, ου, τὸ, cauitas, καύλωμα, Eust. Propriè vola, vt Etymol. tradit. Od. ρ. Ἕδεξε δ᾽ Σάμηκος γύαλόνδε, τὸ κοῖλον Σαμήκου καὶ Hesych. & Eust. exp. seu τὸ μέσον τῆ Σάμηκος, vt Poll. Tribus & aliis rebus. vt apud Eurip. ἐν κρατῆρος γυάλοις. Et apud Xen. ὥσπερ ἐς πίδας γυάλους. Montibus etiam tribuitur & tunc significat, vt apud Hesiod. in Theog. γυάλοις ὑπὸ Παρνησσοῦ Eurip. γυάλοισι κορυφοῖσι τε vallibus.

Γυαλάξ, ὰδος, qui manu comprehendi potest. vt γυαλὰξ λαβὼν ἀγαθὸν δόρυ, apud Eust Γύαξ verò ab Etym. exp. κυβιστῶν ἀλλὰ τῶν. Ὑαδηφαγὰξ, Megarensium lingua pocula dicuntur, vt Athen. lib. 11. ex Phileta.

Composita.

Ε᾽γκυαλίζω, F. ίσω, vel ἐξω. q. d. in volam seu cauitatem manus in manum do. i. ἐγκυλῶ ἐγχειρίζω, vt Etym. tradit. vel (vt Camer.) concilio & tribuo quod quasi manu teneatur. Τεμιλὼ πὰρ μοι ἐφίλησε ἐνὶ μπὶ ἐγκυαλίξαι.

Κερκυρόκαξ, ὰκος ὁ, ἡ, ὁ, per syncopen pro κερκυρογύαλος, cuius firmū & forte est Il. σ. Θώρηκὰς τε κερκυρόκαξ, thoraces.

Α᾽ναγκυαλίζω, (adverb.) idem. Hesychio etiam est

ΓΥΙΟΝ, υ, τὸ, membrum. Sed propriè γύα, pedes, vt scribit etymol. seu (vt quidā alij) maiora mēbra, vt pedes manus deinde & de reliquis omnibus partibus dicitur. Eust. in hunc locum Il. ν. οὐ γὰ ἔτ᾽ ἔμπεδα γύῖα πεδῖοι ἰωΐζουσιν notat, quum γύῖα vocantur manus vt pedes, subaudiuntur χεῖρες seu πόδες. Vius est hoc nomine alioqui pedum etiam Plutarchus in Aristide ὁ μέντοι πλοῦτος κατέβαλε γύῖα καὶ τὰ γύῖα χειροῦσι μὲν αἱ τῶν ὑφῶν ἢ ἀνθρώπων κατατοξεύσεις dicitur etiam totum corpus, apud Hippoc. l. 6. Epidem. Galen. comm. 4 annotaut. Scribitur & sine ι. vt in contextis quibusdam videre est.

Γυόω. F. όσω. membra frango, claudū reddo. Il. Σ. Τυόωσι δ᾽ ὑφ᾽ ἅρμασιν ἵππους. Hesiod. in Theog. Ἠ᾽μπα γυώσει eneruo & vires exoluo, apud Hipp vt, exponit comm. ὁδοὶ δὲ ἀπὸ τῶν ὀξέων νοσ. Significat etiam γυιοῦσθαι eundem idem quod ἐκπίπτειν γόνασιν, decurtari, vt Gal. com. 3. in lib. de artic.

Γυῖος, ὰ, ὸν, claudus, mutilus. vnde apud Lycophr γυιὸς μοῦνος, morbidus. Hesych.

Γύϊπος, ὁ, claudus. Hesych.

O᾽ργυιὰ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α᾽γλαόγυος, ος, ὁ, ὴ, ὸ, pulchra membra habens. vt ἀγλαόγυιος Pind.

Α᾽γυῖος, membris carens, membris truncus & mutilus (ex quibus præcipuè & pedib.) Apud Hipp. ὀγυίοις, Gal exp. imbecillis & infirma.

Α᾽μείγυος, vnde ἀμείγυια ἐγγαῖα Od. ω. hastæ quæ possunt & lædere γύα, i. membra. Aliqui exp. quæ possunt vtrinq; claudos reddere. Quidam exponūt etiam. vtrinq. acutas. Sunt & qui exponant titubantes, & trepidæ dum vibrantur & quasi claudicantes: iuxta significationē epitheti ἀμείγυιος. Vide apud Eust. & alias expositiones.

Α᾽μφιγύεις ιος ὁ, vtrinque claudus, vtroque pedē debilis. Vulcani epithetum apud Hom. Il. α. quasi qui vtrinq; claudicet, i. claudus. Suidas autem exp. vtrinq. læsa habens. Hesych. qui vtrinque ferire potest & χωλὸς. Apud Etymol. est duus in incessu, tardigradus aut ambobus pedibus claudicans.

Α᾽μφιγύεσσι, vnde ἀμφιγυήσασι, quod exp. ἀκρωτηριάσασι, tremas partes amputare. Ab Hesychio exp. etiam, ἐφ᾽ ἑκάτερα τοῦ γόμφου πᾶξαι, i vtrinque terræ infigere, vtrinq. depressum.

Α᾽πογύεω. ῶ, dear tuo, delumbo, mēbra debilito, eneruo. Il. μ. Χερμαίοισι. Et Athen. l. 1. ὃ οἶνον ἐπιλύει τῶν ἰσχνῶν καὶ ἀπογυοῖ.

Ε᾽γγύεω ῶ, in γῆα. (i. manus) do Hesych.

Ε᾽νιγυὴς, vno membro seu pede mutilus aut mancus. Suid.

Θρασύγυος, audax membris. θρασύγυιοι νέκυες, fortis viri etiam. ex Pind.

Κατα γύεω. idem quod ἐγγύεω. Gal. apud Hippocr.

Λιπόγυος, artubus destitutus: & *specialius*, destitutus pedibus, mancus. in Epigr.

Λυσίγυος, membra seu artus dissoluens. Λυσιγύῃσι, membrorum luxatio & dissolutio. apud Hippocr. in lib de loc. in hom.

Πολύγυος, iuuenilia membra habens, iuuenis. πολυγύου φάσκων ὀ᾽ερ μάγυος, validos artus habens. ceteri epith. apud Oppian.

Τ᾽απόγυος, qui iam quasi in manibus est, seu infans. Item Pro quo & ὑπόγυος scribitur omisso τ. Hocr. ad lib. Iafid. ὑπογύῳ δόσει τ᾽ πελάτῃσι. Aristoth. eth. 3. καὶ ὅσα ἐν ὑπογύῳ γίγνεται ἐπιτ. Apud Herod. lib. ὑπογύῳ μνήμῃ recens memoria. ὑπογύῳ (ἔχρων) subito & ex tempore. Aristot. rhet. l. 1.

Τ᾽ποχύμος, nuper, recens. Hocr. Τ᾽ποχύματα, nuperrimè.

A᾽γυιὰ. ἐγγύη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΓΥΑ: ὁ Σ, ᾶ, ὁ, vasculum militare quo milites in itinere bantur ad reponenda sibi necessaria, inquit Etym. Ex Dicine. Itidem schol. Aristoph. dicit γύαν, fuitne vas vimineum quo milites asseruabant cibos, quum ad bellum proficiscebantur. Vnde Lamachus dux in Acharn. puero suo dicit

τοῦ θῆ᾽ ὄζῳ δίδερ ἢ γύαν ἰμοί. Item in Pace, ἄμοιρον γοῦν ἐγκατακεῖ. ἐγκατακεῖν πλέμα scholiastes ibi dicit esse ὑδίμυκες ἢ ἐς. ὁ. ἐμμ. Apud Hesych. scribitur γύαλ. Est & γύαλ. porcus spinosus, qui & χοιρογρύλλ. teste Suida.

ΓΥΜΝΟ᾽Σ, ὰ, ὸν, nudus. Hesiod. in Erg. -γυμνὸν ἀστερέειν, γυμνὸν δ᾽ βοωτεῖν, Ὑμνὸν δ᾽ ἀμᾶν, pro quib. Virg: nudus ara, sere nudus. Et cum genit. vt γυμνὸς ἐδῆτ᾽ ὁ, & γυμνὸς ὄπλων apud Herodian. ¶ Item peculiariter, nudus armis, inermis, apud Hom.

Γυμνότης, τητος, ἡ, nuditas. Chrysost.

Γυμνόω, nudo, denudo. vt γυμνώσασε τὸ ξιφίδιον apud Herodian. nudato pugione, i. euaginato. Et cum genit. γυμνῶ σε τῆς ὀ. ἀνδρὸς apud eundem. ¶ Item, spolio, priuo, apud Herodian. item exhaurio.

Γυμνῶμαι, ῶμαι, idem quod γυμνῶ, nudo, apud Thuc. Item pass. nudor. vt γυμνώσθη βασάνοις, exutus pannis. Item, spolior, priuor. Plat. 2. de rep. γυμνωτέον δὴ πάντων. Affertur & pro, exhaurior. ex Nonno. ἀμφιφορῆος ἐγυμνώθησαν.

Γύμνωσις, nudatio.

Γυμνάω exerceo. Ilocr. γύμναζε σεαυτὸν τοῖς πόνοις. Dicitur & γυμνάζειν τὰ ἐδέσματα, apud eundem. in Hel. enc. Apud Xen. γυμνάζω οὖν ἐπὶ τὰ καλὰ τὸ σῶμα.

Γυμνάζομαι, propriè exerceo me certamine gymnico, apud Thuc. Dicitur & de qualibet exercitatione. Cum genit. apud Philostr. & 2. epist. Pet. cap. 2. Cum ὑπὲρ, apud Aristot. Polit. lib. 6. Cum ἐπὶ, apud Ilocr. (then. 10.

Γύμνασμα, τὸ, exercitatio, vt τὰ γυμνάσματα τῆς ἀνθρώπου, Aristot.

Γυμνασία, ὰ, idem. Γύμνασιαι, ὰ. idem.

Γυμνάσιον, ου, τὸ, idem. apud Ilocr. Aristot. & Luc. Item locus in quo nudi se exercebant. Luc. ὁ μὲν χῶρος γυμνάσιον ὑφ᾽ ἡμῶν ὀνομάζεται.

Γυμνασιαρχὸς, ὁ, qui exercet pueros in palæstra, qui præfectus est exercendis pueris. Xen. Γυμναρχὰς, exercitatorius, ad exercitationem pertinens. vel exercitationis palæstricæ peritus. Plat. in Protag. Γυμναστικὴ (sub. τέχνη) ars docens quæ ad exercitationem pertinent. Plat. in Gorg.

Γυμναστικὸς, exercitationi dedita, qualis est palæstrica. Luc.

Γυμνήτης, ὰ, ὸ, gymnicus: vt γυμνικοὶ ἀγῶνες, Aristoph. & Thuc. & γυμνικὰ ἔπαθε. Xen.

Γυμνήτης ητος, ὁ, item γυμνήτης, ου, ὁ, miles leuis armaturæ. Et γυμνήτης βίος, nuda vita, ex Epigr.

Γυμνῆτις, ὰ, leuis armatura, i. milites leuis armaturæ. Thuc. 7.

Γυμνητικὸν, sum miles leuis armaturæ. Item nudus sum, apud Bas. & 1. Cor. 4.

Γυμνόπους ποδος, quæ & Baleares & Gallarides, ex Dioscor.

Γυμνοσία, eædem Steph.

Γυμνολὸς, inops, Hesych.

Composita.

Ἀγύμναστος, inexercitatus, qui nondum exercuit corpus. vt equi ἀγύμναστοι, Xen. Pæd. 8. vel qui non est assuetus exercere corpus. Gal. ad Glauc. 2. Et cum genit. apud Xen. Pæd. 1. ἀξίμαχοι τῶν πόνων. ¶ Item pro πολυγύμναστος, valde exercitatus, Hesyc.

Ἀγυμνασία, ὰ, inexercitatè, imperitè. vt Xen. ἀγυμνασίᾳ ἐχρῶντο ὑπὸ ἢ πρὸς θάλατ, non esse exercitatos ad tolerandum frigus & æstum

Ἀγυμνασία, cui opponitur γυμναστικὴ, apud Aristoph. in Ran. item pro inertia, & desidia.

Ἀγύμναστος, nudo. Σωμασκαγυμνόω, (decomp.) simul, nudo.

Ἀγυμνόω, idem. vnde κατηγυμνωθὲς apud Hesiod.

Ἀπογύμνασις, idem quod γύμνωσις.

Ἀπογυμνάζομαι, exerceor, me exerceo. Aristot.

Γυμνάζομαι, exercendo me agito. Gal.

Γυμνάζω, exerceo. Cum dat. rei, vt Ε᾽γὼ γυμνάζω τούτῳ, exerceo hac re. Plut. in Cæs. ὑγιεινὰ γυμνάσασθαι πολλοῖς. Sic ὑγιεινὰ γυμνασία τοῦ σώματος, exercitatus in rapinis.

Γύμνωσις, seminudus.

Γυμνωτὴς, exerceo. Luc. ὡ᾽ πολλοῖς αὐάγκαιος ἢ πόνοις αὐτ᾽χειν τοῦ γυμνωτοῦ τὰ σώματα.

Γυμνόω, nudo. Metaph. patefacio, reuelo. Naz.

Γυμνάζω, præexerceo. Luc.

Προγύμνασμα, præexercitatio.

Προγυμναστὴς, qui præexercet, q. præexercendo præparat. plat.

Συγγυμνάζω, multum exercitatus, vel in multis. (& Xen.

Συγγυμάζω, coerceo, simul exerceo.

Συγγύμνασις, coexercitatio.

Συγγύμναστος, socius exercitationis. Plat.

Φιλογυμναστία, amor exercitii, cupiditas exercitationis.

Φιλογυμναστέω, amo exercitationem, cupidus sum exercitationis. Plut.

Γύνη, ικὸς, ὁ, (tanquam à γυῖον) mulier, fœmina. Il. λ. Οὐκ ἀλίγῳ ἐπὶ ἐς γυνὶ βάξε ἢ πεῖς ἔφερεν. Et Σπλυτέρησι γυνῇξι. Od. ο. velut epitheticè. ¶ Item, vxor. vt Il. ζ. ἢ δὸν᾽ ὁμοφρονέοντε τόδ᾽ οἶκον ἔχητον. Α᾽νὰρ δ᾽ ἀλόχῳ. Pro quo dixit Eurip. Ὅταν γυνὴ πρὸς ἀνδρὸς μὴ ὀνήσεται. Plut. in Poll. pr. ἢ δὲ ἀνδρογύνη ἀμφὶ πᾶσι γυναῖξιν ἀνδρῶν. Sic ἔγημε γυναῖκα. Od. ο. & ἠγαγόμην γυναῖκα Od. ξ. Palsiuè autem γυνὴ γαμεῖν. Hes. in Erg. Hinc & γαμετὴ γυνὴ, pro γυνὴ simpliciter. * Dicta autem γυνὴ, quasi γονὴ, ἀφ᾽ ὧν τὰ γόνιμα, vt tradit Etymol. itidēmque Plato

Γυναικεῖος, ὰ, ὸν, muliebris, γυναικεῖος κόσμος, mundus muliebris. Plato, 2 de Rep. Et γυναικεῖα ἐφάπτε, Xen. Γυναικεῖα θεὰ, bona dea. Plut. in Cæs. & Cic. ¶ Τὸ γυναικεῖον (subst.) gynæceum, i. locus interior in ædibus in quo solæ mulieres versabantur. ¶ Τὰ γυναικεῖα, (sub. πάθη) muliebria, accipitur pro menstruis seu mulierum purgationib. Aristot. l. 7. de hist. an.

Γυναικεῖα resolutione Ionica pro γυναικεῖα. Γυναικεῖα, ὰ muliebre conclaue. idem quod γυναικεῶν.

Γυναικίας, ὰ, ὸ, muliebris, effœminatus. Luc. μὴ θαυμάζε αὐτὸς ἂν καὶ γυναικίας. (pro.

Γυναικώδης, ὰ, ὸ, ὴ, ὸ, muliebris, effœminatus. vnde cōparat. γυναικωδέστερος.

Γυναικών, ῶνος, ὁ, ἡ, mulierum conclaue, mulierum contubernium. Xen. Pæd. 5.

Γυναικωνίτης, ὰ, ὸ, & fœm γυναικωνῖτις, ιδος, ὰ, ὸ, idem quod γυναικών. plut. & Dionys. Longin. Aliquando pro cœtu ipso mulierum capitur. Plut. de Herod. μὴ τῶν γυναικωνίτιδος ὦδὰ οὖν ἐλάλουσ᾽ ἐφερέβοων.

Γυναικάριον, ὰ, τὸ, muliercula, vxorcula.

Γυναικίζω, F. ίσω, q. d. fœminam ago, cultu gestiq. fœminam repræsento, in mulierem degenero. Neutraliter ponitur, vt apud Dionem γυναικίζειν καὶ ἐκκλησιάζειν.

Γυναικίζομαι, fœmina fio, in fœminā degenero. Luc. γυναικίζεσθε τὸ ἐπιμελὲς, fœmina factus es quum priùs vir esses.

Γυναικισμὸς, ὁ, superstitio muliebris, meticulus muliebris. Plut. in Cæs. (Stoph. in Thesmoph.

Γυναίκισις, εως, ἡ, actus muliebris, imitatio muliebris. Aristoph. (adverb.) muliebriter, mulierū more. Athen. l. 12.

Γυναῖον, ὰ, τὸ, muliercula. Dem. de falsa leg. & Od. ο.

Γυῖος, ὰ, ὸ, semimas. semiuir, plut in Alex.

Composita.

Ἄγυως & ἀγυὸς, ὰ, ὸ, vxore carens, cælebs. apud poll. qui ἄζυως & citat ex Aristoph. Ἀγυΐα καὶ pro eodem apud poll.

Ἀνδρογύνης vel ἀνδρόγυνος, ὰ, ὸ, (q. d. marifœmina) vir pariter & fœmina. vtrunque habens sexum, vel vtriusq. naturæ. plat. in symp. ¶ Ἀνδρόγυνα vocantur etiam illi quibus excisa sunt virilia. Vide poll. ¶ Item, ἀνδρόγυνος. ab Hesych. exp. debilis & imbecillis, inualidus. ¶ Item, effœminatus, muliebri & molli animo præditus, Suid. In parabolis Solomonis capitur pro socorde & parum strenuo, vt scribit Bud.

Ἀπογυναίκωτος, ος, ὸν, effœminatio.

Ἠμίγυως, semimulier. Synes.

Καλλιγύναξ, ακος, ὁ, ὴ, ὰ, pulchras mulieres habens. Epithetum diuersis locis attributum à diuersis poëtis tradit Eust.

Κατηγυιάξ, mulierosus. Κατηγυιάς, idem.

Μισογύνης, ους, ὁ, osor mulierum, osor vxoris. Apud Athen. l. 13.

Μισογυναία, ὰ, odium mulierum.

Μισογύναιος, ὰ, ὸν, idem cum μισογύνης, Hesych.

Νεογύνης, qui nuper vxorem duxit. apud poll.

Ὀρθογύναικα, Bacchum poëta quidam dixit *pro*, concitator em mulierum, apud plut. symp. 4.

Πολυγύναιος, ὰ, ὸ, qui multas vxores habuit. Bud. ex Athen. 13.

Πρωτογύναικες, qui primùm vxores ducunt. Hesych.

Φιλογύνης, ὰ, & φιλόγυνος, ὰ, ὸ, mulierum amans, mulierosus. Athen. l. 11. & 13.

Φιλογύνια, pro eodem. Φιλογυνία, ὰ, mulierositas. Scribitur & φιλογυναία.

Φιλογυναίξ, ικος, ὁ, ἡ, ὸ, idem quod φιλογύνης. Plat.

Λάγυνος, &c. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓΥΡΑΘΟΣ, canistrum e vitili: qualus è vimine plexus. Luc. αἵτινες ἐκπλεκτικὰς ἐν γυράθῳ ἔχουσι. Athenæus l. 5. τούτοις δ᾽ ἐν πλεκτοῖς γυράθοις ἢ ἐν ἀσκοῖς ἀλφίτων ἐπὶ τὰ δεῖπνα ἐκόμιζον, in qualis è vimine plexis, vol. l. 7. c. 30. & l. 5. c. 35.

ΓΥΡΙ Σιος, ὰ, pollen. Ita autem appellant (inquit Plin. l. 18. initio cap 10.) in tritico quod florem in filigine. Dioscorides, ὃ ἐξ ἀπαλῆς πυρῶν γύρεε. Athenæus lib. 3. οἱ δὲ ἐν γύρεσι αὐτοῦ γλυφόμβοις ἐλιχρῆ ζῷα πυροὶ καὶ ὄνους ἐδήδοντο.

Γυρίτης, ὰ, ὸ, vt γυρίτης αὐτός. spanis è polline. in Geopon. l. 10.

Γυρὸς, ὰ, ὸν, curuus, incuruus. Item rotundus. Od. τ. γυρὲς ἔλυ ὦμοιιν. In anth. epigr. γυρὸν ὀδοντοφυῆ, exp. incuruum supercilium, vel inflexum. ¶ Item, pro ferobe. ex Theophr. γύρους ἀφρυόπιεν, de caul. pl. l. 3 c. 5. ¶ Γῦρος autem, gyrus, circulus, vel ambitus, vt exp. Bud. apud plut. τῷ κλίματι γῦρον ἐδεῖ αὐτὸν ὁ Ποσειδὼν ἐδεδιήγκειλεν. Item placentæ quoddam genus, Athen Scribitur & γύρος, in omnibus signific.

Γυρὸω ῶ, incuruo, vt exp. apud Op. de venat l. 3. Αὐχένα δ᾽ ὑπὸ ἀστερι τε ἠδὲ γυρώσας. Et ἐπὶ γῦρον ἐδεῖ αὐτὸν ὁ Ποσειδὼν ἐδεδιήγκειλεν. Item placentæ quoddam genus, Athen Scribitur & γύρος, in omnibus signific.

Γυρῶσθαι, apud Greg. exp. volui.

Τύρσις & Τύρσος, circumactio in orbem. Expon. & circus, apud Theophrast.

Γυμάω, aff. pro γυμόω. Et γύμεια pro fossione. Gaz. apud Cic. de se.

Γύρος, orbicularis & in gyrum se reuoluens. σφενδόνης apud Suid.

Γυρίνος, ranæ rotundæ species, cui videlicet nondum sunt pedes: inquit Eust.

Περιγυρήσιας, (comp.) exp. περιφορείας, circumferentias. Hes. & Suid.

ΓΥΨ, υπος, ὁ, vultur: qui & αἰγυπιός. Iliad. χ. - πάμπαν κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδοιεν Κεκλιότα. Plut. οἱ γῦπες ἀεὶ τοὺς ὀσφρησθέντας σωμάτων φέρουσι.

Γύπινος, η, ὁ, vulturinus. qui è vulture est. Cuius fœm. γυπίνη, vulturina.

Γυπιὰ seu γύπη, ῆς, vulturis nidus. Hesychio γύπαι sunt etiam, tuguria, lustra, domicilia subterranea, speluncæ. quas & γυπιάδας, nominari ait. vt apud Aristoph. in Equit. - ὀφιόγυπ' ἐν ταῖσι πυθμαίναις καὶ γυπιαῖσι κἀστὶ τὴν πυρριδίαις.

Γυπιάδιον, vide γυπιὰ præcedens.

Γυπόγυπος, ὁ. (comp.) qui magnis vulturibus inuehuntur. vt Luc. in vera hist. tradit populos esse quosdam.

ΓΥΨΟΣ, ου, ὁ, gypsum, cognata calci res, maximi vsus in albariis, teste Plinio. Vnde apud Pausaniam ἄγαλμα ἐκ γύψου: & apud Athenæum ἡμίτομα γύψινα. Apud eundem lib. 1. vinum zacynthium, ἐφ' ᾧ τὸ γύψον λαβεῖν κεφαλὴν ἐδήκατ: vt apud Dioscoridem quoque l. 5. cap. 9. ὁ πλὴν γύψου ἔχων οἶνος est πεφυθρωκώς.

Γυψόω, ῶ. gypso illino, gypso induco & dealbo.

ΓΥΑΛΑ, τὰ. speluncæ & latibula seu lustra ferarum. vt apud Nicand. in Ther. Η ὅτε σιμὸν πέλεκυν θηρευτὴρ ὀρέστης ἀβρώτοις θαλεροῖ λοχάσσῃ ἔνδοθι γυαλοῖ δυλὰς ἰούσης.

ΓΩΝΙΑ, ας, ἡ, angulus. Aristoph in Vespis. Χὠσπερεὶ γὰ εἰς τὰς γωνίας. Plut. de dæm. Soc. εἰς τινα γωνίαν ἢ ἐξοχὴν. Idem lib. de fratr. char. γωνίαν pro angusto loco dixit, ὑφ' οἰκοπεδικὴν καὶ γωνίας ἀφεῖς ἀλλαχοῦ διαμονὴν χρῆσθαι ¶ Ponitur etiam pro loco abdito. vt Act. cap. 26. λαθεῖν γὰ αὐτὸν τι τούτων ὑ πεπραγμένον οὐδέν· οὐ γὰ ἐν γωνίᾳ τοῦτο πεπραγμένον τοῦτο. Contrà verò, apud Matth. cap. 6. γωνίαις τῶν πλατειῶν sunt loca in quibus desinunt plateæ in angulos. vnde & quidam exp. angiportus. * Quidam grammatici à γόνυ deducunt.

Γωνιοσυρηματίας, vnde γωνιοσυρικός, apud Dioscor. l. 2. c. 9. (q. d. angulatus) exp. angulosus.

Γωνίσιον, τὸ, (q. d. angulus) paruus angulus, Luc. Sæpe pro loco non solùm angusto, sed pro abdito ponitur.

Γωνιαῖος, angularis.

Γωνιατὲς, angulus concurrentium parietum. apud Suid.

Γωνιώδης, angularis, angulosus. in angulum seu angulos exiens. Γωνιωδῶς, in formam anguli. Eust.

Composita.

Ἀγώνιος, ου, ὁ ἡ, angulo seu angulis carens. vel non angulosus. Theophrast.

Ἀκρογωνιαῖος λίθος, in extremo angulo positus lapis. summus vel imus angularis lapis. Ad Ephes. cap. 2. & 1 Pet. c. 1. significat potius imum angularem quàm summum.

Ἀμβλυγώνιος, obtusum angulum habens.

Ἀναγωνιᾶσθαι exp. in angulum se colligere. apud Theophr.

Διαγώνιος γραμμὴ, linea ab angulo ad angulum perducta. Vitr. l. 9 cap. 1.

Ἑξάγωνος, angulos habens.

Ἑξάγωνος, sexangulus, sex angulos habens. Greg. ἑξαγώνιος, idem. At ὀξυγώνιος, vide in comp. ex Ἀγών.

Ἑπτάφωνα, quædam organa musica, q. d. septangula, apud Aristot. lib. 4. Polit.

Εὐγώνιος, in quo anguli recti cõstãt, vt interpr. B. ex Xen. in Oec.

Ἰσογώνιος, q. d. æquiangulus, æquos seu pares angulos habens. Exp. & rectangulus.

Ὀξυγώνιος, acutum habens angulum, Aristot. in 3. de cœlo.

Ὀρθογώνιος, rectangulus.

Παντάγωνος, q. d. omniangulus, i. ab omni parte angulos habens.

Πενταγώνος, quinque angulos habens. vt πενταγώνου λίθου.

Πολύγωνος, & πολυγώνιος, multos angulos habens.

Τετράγωνος, quadrangulus, quadratus. vt τετράγωνοι πάξεις, Thuc. 4 τετράγωνα βέλη, sagittæ quadruplici acie armatæ, Hippocr. Et metaph. τετράγωνον σῶμα. item τετράγωνος ἀστὴρ apud Aristot. eth. lib. 1. & Rhet. 3. pro bono viro. Item τετράγωνον, locus quidam in manu. Cam.

Τετραγωνίζω, quadro, in quadram formam redigo. vt apud Philop τετραγωνίζειν λίθον. Et τετραγωνίζουσα γραμμὴ, neutraliter apud Proclum in Euclidem. Τετραγωνισμὸς, quadratio.

Τρίγωνος, triangulus. qui est triangulari seu triquetra forma. Et τρίγωνον, pro figura triangulari. Et instrumentum quoddam musicum à triangulari forma ita vocatum. Athen. lib. 4.

Τριγωνίζω, in trigonum formo, seu triangularem formã. Plut.

Ἀγών, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓΩΡΙΑΝ, ῶν, verbum est Laconicum quod exp. subsanno, amarulenter irrideo. apud Plutarch. in Lyc.

Δ

Δ, Quartæ apud Græcos literæ signum est, & numeri etiam quaternarij nota: acuti autem accentus apice præfixum à sinistri anguli parte, quaternarium millenarium denotat. hoc modo, ἀσεμ, ση Dores, & in primis Boeotia geminata vtuntur in medio dictionum eo τὸ ξ, dicentes θαλάσσδεσσι pro θαλάσσεσι. Abundat etiam in compositis, euphoniæ causa. vt πολυδίψιον pro πολυδίψιον.

Δ Α, particula est quæ per se nihil significat; sed in compositione auget, vt ἀφροσύνη.

Δ Α Γ Τ Σ, δηγος, crystallus, vel glacies. Sunt enim qui ἀκρύσταλλον interpretentur κρυστάλλῳ apud Theoc. Idyl. 2. Α'λλ' ἐπιχέομαι ἐν ἁμάλῃσι χιόνα πατρὸς ἔτας. Alii volunt esse ornamentum quoddam muliebre, quod & νύμφη & παρθένοι dicitur. Alii coronam: alii caput ambientem stringentémque. Alii bracteam in qua virginum pendulam intelligunt. Scribitur & δαντὲς.

Δ Α Γ Ξ, ικος, mensura sex chœnicum capax, Poll. l. 4. c. 3.

Δάδιον, δηδίως, &c. vide in Δάε.
Δαδόομαι, δαδώσω, in Δαίω.

Δ Α Η Ρ, ῆρος, ὁ, leuir, mariti frater. Il. γ, Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσσι.

Δαὶ, vide in Δέ.

Δ Α Ἴ Δ Α Λ Ο Σ, ου, ὁ, Dædalus, ingenioſus ille artifex Cretæ à poëtis celebratus: ita vocatus à δαίω significante, quasi δαήμων, teste Gaza. Item pro δαιδαλέος: vt Il. ξ, δηθὰ δαίδαλα πολλά. Et δαίδαλον subſtantiuè pro δαιδάλματα & τεύχεα Od. τ, πάσσεν δ' ἐν δαίδαλον ἦτορ.

Δαιδαλόω vel δαιδάλεος, ου, ὁ, artificioſus, artificioſè factus, elegans, affabre factus, vt ζωὸς δαιδαλέος, Il. σ. Et κυνέη δαιδαλέη Hesiod.

Δαιδάλεω, artificioſè facio, magna arte elaboro. Item variegato artificio distinguo, variego. Il. σ, πάντοσε δαιδάλεον.

Δαίδαλμα, τὸ, artificioſum opus, opus ſumma arte elaboratum, opus vario artificio confectum.

Δαιδάλεος, à Pindaro dicitur pro δαιδάλεος.

Compoſita.

Ἀδαίδαλος, ου, ὁ ἡ, artificio carens, non variegatus.

Λογοδαίδαλος, ου, ὁ, orationum ingenioſus concinnator, orationum peritus artifex, qui orationes vario artificio elaborat, quaſi variegat. Plato in Phædro, τὸν γε βέλτιστον λογοδαίδαλον ζαίνου ἀσθμα.

Ὀνοδαίδαλος, opſoniorum apparandorum peritus artifex. Athenæus Archeſtrati apud Athenæum: quod eſſe poterit, ſi non iuslibet periti coqui.

Πολυδαίδαλος, multo & vario artificio elaboratus. Hom. (ſus.

Χρυσοδαίδαλος, ου, ὁ ἡ, auro variegatus, Suidæ eſt pretioſus, ex auro fabricatus.

Δαΐζω, vide in Δαίω.

Δ Α Ἰ Μ Ω Ν, ονος, ὁ, ἡ, deus. (quaſi δαήμων, vt & Plato in Cratylo:) quidam tamẽ & δαίμονας dictos κατὰ τὴν δύναμιν διδιderũt, quod δύναται τὰ φαινόμενα πᾶσι ἀφθόγγοις. Sæpe in genera liter δαίμων vocatur, à poëtis præſertim) quiuis vel dea: vt Il. α, οὐσ' ὑπερφίαλος ἀφείς δαίμονος. Ité Il. & Od. pro eodem in vna eadémq; ſententia dixit, ὅτινα θέλει ἀφείς δαίμονα φωτῶν μάχεσθαι. Οὐ γὰ πω δύτε πομπὸς, πάρα οἱ πάρεσται ἐμὸς κυκλόεσθαι. Et de dea Venere, Il. γ, ἦρχε δ' ἄρα δαίμων. Plato tamen moderatorẽ deum μάγιστον δαίμονα appellat. Interdum & θεὸς tanquã diuerſa ponũtur: vnde apud Ariſtoph. in Plut. ὁ θεὸς ὁ δαίμονος. Aeſ. in Ctef. ὃν ὁ θεὸς ὁ δαίμων ἐπὶ τοῦτον ἔστησε βέλεσι ἀκαίροις τὰ καθ' ἑαυτὸν. Sic & Plato in Timæo & lib. rep. 3. atq; alibi. Sic & apud Plut. ſæpe. In hac autem figura dam deos indigetes vertunt. Philo exiſtimauit ἡγεμονικὰς δυνάμεις à Græcis appellatos fuiſſe quos Moſes angelos vocauerit. Heſiodus in Erg. δαίμονας itidem vocat aureæ ſeculi ros poſtquam vita functi ſunt, qui & φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων ab eo appellantur. Vide & Plat. de rep. lib. 3. Sæpe genus: vt ὁ δαίμων & βασιλέως apud Plat. & Athen. Bacchi δαίμονα eſſe dicit cuiuſque geniumpræſitem, conciliatorem fortunæ vel bonæ vel aduerſæ. vnde δαίμονας & ἀγαθοὺς δαίμονας eſſe appellatos. Interdum pro genio bono dicitur. Σὸς δαίμων, pro malo, κακὸς (vt Od. ν.) βαιὸς, συγχεῖ δαίμων apud Soph. ¶ Et pro fortuna ſæpe accipitur, vnde εὐδαίμων, apud Lac. forte fortuna, adeoq. interdum copulantur τύχη & δαίμων, apud Dem. Aeſchin. & Plut. tanquam ἀκόλουθα. Apud Hippocr. in epiſt. ad Damag ἐπεὶ καὶ ὁ δαίμων ὅτου ἐχεφρόνεον ἐπὶ πάντες. Bud. exp. quando omnino proſperis uis v elificata eſt. Eſt etiam ſors vitæ. vt idem Bud. apud Plat. lib. 10. de rep. ¶ In ſacra autem Scriptura ſæ

de ſpiritibus noxiis & imputis dicitur, qui & diaboli, itidém que δαίμονες & δαίμονια.

Δαιμόνιος, ου, ὁ ἡ, diuinus, ad dæmonem pertines. vt δαιμόνια ἀφροσύνη apud Plat in Apol. & apud Syneſ. Dicuntur & τὰ δαιμόνια (ſine adiunctione) res diuinæ, à Xen. Apomn. lib. 1. Et δαιμόνιον πῦρ in Epigrammat. à Deo immiſſus ignis. ¶ Item diuinus, qui diuinum aliquid habet. A Demoſthen. pro auguſto & venerando poni ſcribit Bud. Tribuitur autem & ſacri & perſonæ. Exponitur etiam, beatus. Iliad. β. Item admirandus, mirus. vt in Epigr. lib. 2. δαιμόνιος θαρσαλέος τε. ¶ In malam etiam partem ponitur pro, miſerandus, miſer: vt δαιμονίη ἀνία, pro dira & miſeranda fortuna, apud Plat. Sic ſæpe in compellationibus vt apud Herodot. in Melp. δαιμόνιε ἀνόητον. Sic Il. α, & β, & Ariſtoph. in Nub.

Δαιμόνιον, neut. gen. (ſicut & τὸ θεῖον) numen ſupremum, Deus ſupremus & diuinitas mundi moderatrix. Iſocr. πᾶμα δαιμόνιον. Apud Plut. in Galba. tonitrua. & fulgura κατὰ τὰ δαιμόνια proficiſcuntur. Apud eundem vide libellum qui inſcribitur περὶ τοῦ Σωκράτους δαιμονίου. ¶ Item pro ſpiritu impuro ſiue diabol o in nouo Teſt.

Δαιμονίως, mirabiliter, mirum in modum. apud Ariſtoph.

Δαιμονιώδης, ad dæmonia pertinens.

Δαιμονιακὸς, dæmoniacus, i. qui à dæmone ſeu dæmonibus poſſidetur. à dæmone inſpiratus ſeu afflatus. vt δαιμονιακὸν ἄγος, apud Plut. in Pericle.

Δαιμονικὸς, dæmonicus, qui eſt dæmonis. vt δαιμονικὸν οἶστρον ὑποφέρεις. Chryſoſt. de Sacerd.

Δαιμονίζω, pro dæmone habeo, i. pro Deo. Heſych.

Δαιμονίζομαι, à dæmonio teneor ſeu poſſideor. apud Euangeliſtas.

Δαιμονιαστὴς, ſum dæmoniacus, à dæmonio teneor. Luc. Generaliter accipitur pro, inſanio, furore correptus ſum. Plut. in Pericle, τὸν τοῦ Διὸς δαιμονιαστήν. Sic & apud Xenoph. apomn. l. 1.

Compoſita.

Δυσδαιμονιστεῖ, qui parcè bibunt. vide Eraſm. in hac voce.

Εὐδαιμονίσειν, Heſych. iterum ſortiri.

Θεοπαίδαιμων, De⁹ ex homine factus. Suidas ſcribit ἀνθρωποειδεῖς τινας fuiſſe dæmones qui humano induti corpore, atq. ſic & dæmones & homines exiſtentes, totum orbem concuſſerint.

Κακοδαιμονίζω, ab Heſychio exp. furo.

Κακοδαίμων, cui grauis & inimica eſt fortuna, infelix. vt κακοδαίμονα βασιλῆα apud Hom. in Epigram.

Κακοδαιμονία, grauis fortuna, graue infortunium. apud Lyſ.

Κακοδαιμονίαν, grauis fortuna premor, grauiter mihi eſt infenſa fortuna: miſerrimus ſum. ex Ariſtoph.

Κακοδαίμονες, vulgò exp. retortis oculis, horrificóq. aſpectu intuẽs. Cam. exp. Strabus, quaſi attonitus.

Κακοδαίμων, qui dæmones ſeu deos eſſe metu adactus credit. Plu. ἡ δεισιδαιμονία. Item qui meticulosè dæmones ſeu deos colit, ſuperſtitioſus. Naz. δεισιδαίμονα πλαίσιον.

Δεισιδαιμονία, dæmonum deorúmve metus ſuperſtitioſus. Plut. in Alex. Eſt etiam religio. Budæus enim apud Athen. δεισιδαιμονία· εὐσέβειαν θεῶν, religione teneri. Et apud Plut. δεισιδαιμονία ὄνομα τῶν πάλαι, religio ciuitatem inuaſit.

Δεισιδαιμονίων ὦ, deorũ metu ſuperſtitioſo teneor. apud Suid.

Δύσδαιμων, infortunatus. Δυσδαίμων τύχη, Plat. q. d. infortunatus caſus.

Δυσδαιμονία, infortunium. Antocid. (ſus.

Εὐδαίμων, fortunatus, felix, beatus. vt θεὸς εὐδαίμων τε καὶ ἐπίκλειος, Heſiod. in Erg. Plato & Iſocrates εὐδαίμονες & μακάριοι copulant. Apud Ariſtot. ethic. 1. c. 13 θεὸς εὐδαίμονες & εὐδαίμονες opponuntur. Item diues, opulentus, apud Herodot. lib. 1. & Xen. & Paul. in Phocicis.

Εὐδαιμόνως, fortunatè, feliciter. Plat. Iſocr. Ariſtot.

Εὐδαιμονέστερον, felicius. εὐδαιμονέστατα, feliciſſimè.

Εὐδαιμονία, felicitas, beatitudo, beatitas. Plato in Epitaph. πάντα τὰ ἐμὲ εὐδαιμονίαν φέροντα, omnia quæ ad beatè viuendum ſeruunt.

Εὐδαιμονίων, ῶν, beatus ſum, beatè viuo. Εὐδαιμονιῶντες ζῶμεν, Xenoph. Pæd. 4.

Εὐδαιμονικὸς, ad felicitatem idoneus, ad felicitatem pertineus. Item, beatus. vt Ariſtot. eth. 10. ἐνέργεια κατ' εὐδαιμονικὸν τέλος.

Εὐδαιμονικῶς, beatè. Ariſtoph. in Pace.

Εὐδαιμονίζω, beatum iudico, beatum prædico, Ariſtot τὸν τελευταῖον ἕκαστον ἀλλοτ' ἀλλοῖ εὐδαιμονίσαι. Dicitur & εὐδαιμονίζω ex τοῦ Luc. in Somn. εὐδαιμονιστὲς, opinio beatitudinis quæ de aliquo concipitur, vel prædicatio beatitudinis. Ariſtot. eth. 4. εὐδαιμονισμὸς, quod pro beatitudine habetur, ſiue id in quo felicitas collocatur. Plat. epiſt. 8.

Decomp. Ε'νδαιμονίσω, ῶ, feliciter viuo, felicem vitam dego in. Thuc. lib. 2.

Ἐπιδαιμονίζω, fortunatum dico, beatum prædico.

Παιδαίμων, omni ex parte beatus, feliciſſimus. Luc. in ſom.

Τριπλοδαίμων, ter fortunatus, i. fortunatiſſimus. Luc.

Τριπλοδαιμονία, ὁ, feliciſſimus ſum omnium. Lucia. in ſomn. & Rhet. l. 2.

Ὑπερδαίμων, inuiſus diis. Item infelix, apud Sophoc. vbi Oedipus de ſeipſo dicit, πᾶς ἐγὼ δαίμων μᾶλλον ἢ γέμειν' ἀνὴρ

Κακοδαίμων, infelix, miſer. Luc. de ſacrif. Ἐκεῖσε ἐγὼ φεύγω ἢ κακοδαίμονες. Exp. etiam malus dæmon ſeu genius, malus ſpiritus.

Κακοδαιμονία, infelicitas, apud Syneſ. Peius eſt, quàm μοχθηρία, apud Ariſtoph. in Pluto.

Κακοδαιμονίω, infelix ſum, aduerſa fortuna conflictor. Philo de vita Moſ. lib. 3. & Laërt. in Ariſtot.

Κακοδαιμονάω, malo genio agitor, ſum fanaticus, intemperiis agor. Ariſtoph. in Pluto.

Decomp. Τριακακοδαίμων, ter infelix, infortunatiſſimus. Ariſtoph. in Pluto.

Κακοδαίμων, quorum venter Deus eſt. Athen. 12. γάστρα ἢ καλλίστη μὲν ἀθεότης.

Ὀλοδαίμων, fortunatus. Il γ.

Σοροδαίμων, capularis dæmon, buſtuaria larua, ſepulchralis. nam σορὸς capulum, i. farcophagum ſignificat. Plutarch. de inſt. puer. ſcribit ſenes vulgato conuitio ſic appellari ſolitos fuiſſe, ſicut & κερτομήσεις.

Τρυσοδαίμονες, dæmones perunctí fæcibus ora. Sic vocantur poëtæ qui fæcibus ora perunctí ne cognoſcerentur, plauſtrisque inuecti ſua poëmata canebant. Ariſtoph. in Nub.

Φιλοδαίμων, dæmonum amans, dæmonum cultor. apud Greg.

Δαίνυμι, Δαίομαι, vide in Δαίω.
Δαίσσω, vide in Δίσσω ſeu Δίζω.

Δ Α Ἴ Ω, diſco, doceor. In hac quidem ſignific. inuſitatum eſt δάω, ſed vſitata ſunt formata ab eo tempora: ac primùm δίδαα (pro δίδηα) i. noui, vt apud Hom. Δεδάασι γεραιέων. Et pro docui vt Odyſſ. φ, - ὃν ἄρα σφιν δίδαεν ἠῦ Παλλὰς Α'θηναίη πάσῃσι τεχνήμασιν. Et partic. δεδαώς. Item δεδάηκε, quod quidam pro δέδηκε dictum putant. alij à δάϊω inuſit. formant. Odyſſ. Θ, τεύ τιν' ἀείδων οἶσθ' ἢ ἀκούων δεδαηκώς. Sic & paſſiuum δεδάεσμαι, vnde δεδαεσμένος cum genit. pro perito. vt δεδαεσμένος ἔπεσσιν. Apoll. Arg. 1. Et cum accuſ. vt πολλὰ μεμαθηκὼς ἀνδρὸς δεδαεσμένος. Epigramm. lib. 1. Reperitur & fut. δαήσομαι. Odyſſ. γ. Vſitatus & Aoriſt. 2. paſſ. ἐδάην vnde δαήμεναι & δαήμεν, vt δαήμεναι πολέμοιο, pro μάχεσθαι ἐπὶ πολέμῳ. ¶ Item epulum præbeo. vt δαῆσαι τινα epulum præbere alicui. Sic apud Herodot. lib. 1. τὸν Α'συάγεος αὐδιμὸν τροφεῖα ἐδάησαν. Δαῆσαι γάμον, epulum nuptiale celebrare. vt Iliad. σ, Δαῆσαι δ' ἔμμορε γάμου μετὰ μνηστῆσιν. Sic & Eurip. dixit δαίσαμεν ὑμέναιον. ¶ Item diuido, partior. (vt volunt Gramm.) propriè de eo partiendi modo qui in conuiuiis vſitatus erat. In hac ſignific. vſitatior eſt vox paſſ. ¶ Item comburo, incendo. Il. υ, Μήδ' ὑπόπιον τεῦχε μάλα μὲν πυρὶ πάσσε πόνον δαμασσάμενος δ' ἀρίστου ἔμπλεοι ἐγένεο Α'χαιῶν.

¶ *Dersmara ex δαίω, i. diſco, doceo, &c.*

Δαίμων, vide in Δαίω.

Δαείω, apud Hom. pro δαίω Il. φ, ὄφρα ἴδωμαι ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐμοῖσι δαείω.

Δαήμων, doctus, ignarus, peritus. vt Od. Σ, δαήμονι ἀνδρὶ ἔοικας. Superlat. δαημονέστατος, apud Xenoph. & Arrian. lib. 6.

Δαημοσύνη, ἡ peritia, ſcientia. Apoll. Arg. 2.

Δαΐος, peritus, ἠμπειρος. in Epigram. δαΐων τεχνίτης. Item hoſtilis, vide in δαίω, i. vro.

Δαίμων, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀδάης, ου, ὁ ἡ, ignarus imperitus. Herodot. in Terpſich. & Xen. Pæd. 1. Α'δάϊστι, imperitè.

Ἀδάητος, incognitus. Heſiodus: ὃς κ' ἀδάητα πεφάσσεται.

Ἀδαήμων, imperitus: vt μάχης ἀδαήμονι φωτί, Il. α.

Ἀδαημοσύνη, imperitia, apud Heſych.

Ἀβλαδάης, qui nuper didicit, qui nuper cognouit, vel qui nuper cognitus eſt ſeu mente perceptus, apud Suid.

Αὐτοδάης, qui ex ſeipſo & ſine magiſtro didicit. Et paſſ. αὐτοδαῆ ὀρχήματα, apud Soph. in Aiace, quorum ſcientia ſine magiſtro percepta eſt.

Ἐπιδαίομαι, cognoſco. Hom.

Πανταδάης, (q. d. omniſcius) qui omnia didicit Democriti epith, apud Laërt.

Προδαλόω, prænoſcere, præſcire. vnde partic. προδαλὼς apud Hõ.

¶ *Dersmara à δάϊω, i. epulum præbeo.*

Δαίομαι, epulor. Od. σ. v. 408, Α'λλ' οὔ δαισόμεθα κρατερὸν θέρος οὐδ' ἐρινεὸς ἱάνει. Ponitur & ſimpliciter pro edere. Phocyl. Μισθὸν ἐπιζεύξω δαίσομαί τε.

Δαίσιμος, ον, τὸ, edule. quod eſui eſt. Heſych.

Δαίσυμα, epulas do ſeu tribuo. Il. ι. Δαίσυ δ' ἐπὶ δαῖτα γένεσθον.

Δαίσυμος, epulor, comedo, depaſcor. Odyſſ. ν. Ἠμὲν ἐγὼν δαινύμενος κρέατ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ. Improprie apud Plut. ex Pind. δαίσιμον βροτοὶ πόκοισιν.

Δαίς, δαΐτος, ἡ, epulum, epulæ. Od. Σ, Αἰεὶ σ' ἐμοὶ δαῖτα θοίνη κιδνάμεν ἠδ' ὀάρεσσι τε. Heſiod in Erg. ἐπὶ φιλότητ' ἔπλετο δαὶς κρητήρ.

Δαΐτη, ὁ, idem quod δαὶς. Il. κ. Αἰεί σ' ἐμοὶ δαΐτη ἐν εἰλαπίνῃσι παρεῖναι. Et Apoll. Arg. 2. δαΐτην ἀμφίπυτον.

Δαίτη, ὁ, conuiuio, ex epulo. Od. κ.

Δαιτακλιδίαδε, ὁ, conuiua, epulo. Athen. lib. 6. & 14.

Δαιτακλίδαι, ῶν, epulor, conuiuor. Lycophr.

Δαίτυς, υδος, ὁ, idem quod δαὶς. Il. χ, v. 496.

Δαιτυμών, όνος, ὁ, epulo, id eſt, qui epulas inſtituit. Od. Δ. ἑστιμόρ

Γυηάϊος,aff.pro γυμνός,Et γυμεία pro fossione,Gaz. apud Cic.de se.

Γύϊος, orbicularis & in gyrum se reuoluens. Θεοφρ. apud Suid.

Γυγίς, ranæ rotundæ species, cui videlicet nondum sunt pedes:inquit Eust.

Πδιγυγιδισε.(comp.)exp.περιφερείας,circumferentias. Hes.& Suid.

ΓΥΨ, υπός,ὁ, vultur: qui & αἰγυπιός.Iliad. χ, - πάμπαν κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἰδόντες Κείμενον. Plut. οἱ γῦπες ἐπὶ τοὺς ὀσμὰς ἧκον διαδυόμενοι σωμάτων φύσεις).

Γύπινος,ιν,ὁ,vulturinus.qui è vulture est.Cuius fœm.γυπίνη, vulturina.

Γυπὸς seu γύπης,ὁ,vulturis nidus.Hesychio γύπαι sunt etiam,tuguria , lustra, domicilia subterranea, spelunceæ. quas & γυπιὰς, nominari ait.vt apud Aristoph.in Equit. - οἰκεῖν' ἐν ταῖσι παλαιαῖς καὶ γυπιαῖσιν ἠδὲ σπηλαίοις.

Γυπάριον, vide γυπὸς præcedens.

Γυπάγυιος,οις. (comp.) qui magnis vulturibus inuehuntur.vt Luc. in vera hist.tradit populos esse quosdam.

ΓΥΨΟΣ,ου,ὁ,gypsum, cognata calci res,maximi vsus in albariis, teste Plinio. Vnde apud Pausaniam ἄγαλμα ἐκ γύψου: & apud Athenæum ἀμίδιον γύψινον. Apud eundem lib.1.vinum zacynthium,φησὶ τὸ γύψου λαβεῖν κεφαλὴν ἀδύνατον : vt apud Dioscoridem quoque l.5.cap.9. ὁ πλὴν γύψου ἴσχνων οἶνος ἐστι κατάβασικός.

Γυψόω,ῶ,gypso illino,gypso induco & dealbo.

ΓΩΛΕΑ', τά, spelunceæ & latibula seu lustra ferarum.vt apud Nicand.in Ther. Η ὅτε σιμὸ τέκοισιν ὑπαιθρίοισιν ἀβρώσασι θαλεινὸ, λοχμῷσιν ἐπὶ γωλεὰς δι-ὰς ἰοῦσι.

ΓΩΝΙ'Α,ας,ἡ,angulus.Aristoph in Vespis,Χαιρεφῶντ' εἰς τὴν γωνίαν. Plut.de dæm.Soc. εἰς τινα γωνίαν τῆ ἐρημίᾳ. Idem lib.de fratr. char.γωνίαν pro angusto loco dixit, ὥσθ' οἰκοπεδεῖται καὶ γωνίας ἀφῆκε πλατείας διαμονὴν χρῶσι ¶ Ponitur etiam pro loco abdito.vt Act.cap.16. λαβόντες δ' αὐτὸν τῇ νυκτὶ ἀπήγαγον κατ' οἶκον εἰς γωνίαν παρεχειμάζουσι πᾶσι.Contrà verò,apud Matth. cap.6.γωνίαι τῶν πλατειῶν sunt loca in quibus desinunt plateæ in angulos. vnde & quidam exp. angiportus. * Quidam grammatici à γόνυ deducunt.

Γωνιαῖος,α,ον,vnde γωνιαιαῖος, apud Dioscor.l.3.c.9.(q.d.angulatus)exp.angulosus.

Γωνίδιον, ν. τὸ, (q.d. angulus) paruus angulus,Luc.Sæpe pro loco non solùm angusto,sed pro abdito ponitur.

Γωνιῶ,angularis.

Γωνιοπλὴς,angulus concurrentium parietum.apud Suid.

Γωνιώδης,angularis, angulosus.in angulum seu angulos exiens.

Γωνιωδῶς, in formam anguli.Eust.

Composita.

Α'γώνιος, ν, ὁ ἡ ὁ, angulo seu angulis carens. vel non angulosus. Theophrast.

Α'κρογωνιαῖος λίθος, in extremo angulo positus lapis. summus vel imus angularis lapis. Ad Ephes.cap.2. & 1 Pet.c.1.significat potius imum angularem quàm summum.

Α'μβλυγώνιος, obtusum angulum habens.

Α'ναγωνιάζομαι exp.in angulum se colligere.apud Theophr.

Διαγώνιος γραμμὴ,linea ab angulo ad angulum perducta.Vitr.l.9 cap.1.

Ε'ξάγωνος, hexangulus , fex angulos habens. Greg. Ε'ξαγώνιον, idem.At'ἑξάγωνος,vide in comp.ex Α'γών.

Ε'πτάγωνα,quædam organa musica,q.d.septangula,apud Aristot. lib.4.Polit.

Εὐγώνιος,in quo anguli recti cõstãt,vt interpr.B.ex Xen.in Oec.

Ἰσογώνιος, q. d. æquiangulus, æquos seu pares angulos habens. Exp.& rectangulus.

Οξυγώνιος,acutum habens angulum.Aristot.in 3.de cœlo.

Ορθογώνιος,rectangulus .

Παγγώνιος,q.d.omnis angulus,i.ab omni parte angulos habens.

Πεντάγωνος,quinque angulos habens.vt πεντάγωνος λίθος.

Πολύγωνος,& πολυγώνιος, multos angulos habens.

Τετράγωνος,quadrangulus,quadratus. vt τετράγωνος πέλεκις,Thuc. 4 τετράγωνα βέλη, sagittæ quadruplici acie armatæ, Hippocr. Et metaph. τετράγωνον σῶμα. item τετράγωνος ἀνὴρ apud Aristot.eth.lib.1.& Rhet.3.pro bono viro.Item τετράγωνος, locus quidam in manu.Cam.

Τετραγωνίζω, quadro , in quadram formam redigo. vt apud Philop τετραγωνίζω λίθον. Et τετραγωνίζουσα γραμμὴ, neutraliter apud Proclum in Euclidem. Τετραγωνισμὸς, quadratio.

Τρίγωνος,triangulus.qui est triangulari seu triquetra forma. Et τρίγωνον,pro figura triangulari.Et instrumentum quoddam musicum à triangulari forma ita vocatum.Athen.lib.4.

Τετραγωνίζω,in trigonum formo,seu triangularem formã.Plut.

Α'γὼν,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

ΓΩΡΙ Α'ζω,verbum est Laconicum quod exp.subsanno,amarulenter irrideo. apud Plutarch.in Lyc.

Δ

A, Quartæ apud Græcos literæ signum est numeri etiam quaternarij nota: acuti autem accentus apice præfixum à sinistri anguli inferiore parte, quaternarium millenarium denotat. hoc modo, Δ seu ,ϡ Dores,& in primis Bœotii ea geminata vtuntur in medio dictionum loco τοῦ ζ , dicentes Θεόδδοτος pro Θεόζοτος. Abundat etiam in compositis,euphoniæ causa.vt ποτοδδίψιος pro ποτοζίψιος.

Δ Α', particula est quæ per se nihil significat:sed in compositione auget, vt Δωρεάν.

Δ Α Γ Τ Σ,ίδος,ἡ,crystallus,vel glacies.Sunt enim qui Δαγάτιδι interpretentur κρυστάλλῳ apud Theoc.Idyl. 2. Α'λλ' ὑποκάλυμμα Δαγάτιδος ἠελίοιο χρόᾳ πεπτηῶτα ἴσκει. Alii volunt esse ornamentum quoddam muliebre,quod & νύμφη & πλοκίδιον dicitur. Alii corollam caput ambientem stringentémque. Alii bracteam in pectore virginum pendulam intelligunt.Scribitur & Δατάτ.

Δ Α'Λ Γ'Σ,ικος,mensura sex chœnicum capax,Poll.l.4.c.3.

Δάϊδιον,ἡλιδάϊον, &c. vide in Δάϊς.

Δαΐζομαι,δαΐσμαι,in Δαίω.

Δ Α Η'Ρ, ῆρος,ὁ,leuir,mariti frater.Il. γ, Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἐσσι.

Δαὶ, vide in Δῖ.

Δ Α Ι'Δ Α Λ Ο Σ,ου, ὁ, Dædalus,ingeniosus ille artifex Cretensis à poëtis celebratus : ita vocatus à δαίω significante τεχνάομαι, quasi δαιδάλεος,teste Gaza. Item pro δαιδαλεός: vt Il. ξ, πέπλον ἐϋπλοκάμοιο Θέτιδος δαίδαλα πολλά. Et ἡ δαίδαλος substantiuè pro ἡ δαίδαλμα & πάντα Od. τ, πάσσεπε ἓ δαίδαλος ἦεν.

Δαιδάλεος vel δαιδάλεος,α,ὁ, artificiosus,artificiosè factus,variè elegans,affabre factus,vt ζωστὴρ ἀμφὶ μέσῃσι δαίδαλος,Il.ε. Et κυνὶ ἀφαμένη Hesiod.

Δαιδάλόω, artificiosè facio,magna arte elaboro.Item variorificio distinguo,variego.Il.σ,πάντοσε δαιδάλων.

Δαίδαλμα,τὸ, artificiosum opus , opus summa arte elaboratum,opus vario artificio confectum.

Δαίδαλον,à Pindaro dicitur pro ἡ δαίδαλος.

Composita.

Α'δαίδαλος,α,ὁ ἡ ὁ,artificio carens,non variegatus.

Λογοδαίδαλος, ου, ὁ, orationum ingeniosus concinnator, oratorum peritus artifex.qui orationes vario artificio elaborat.quasi variegat.Plato in Phædro, τόν γε βέλτιστον λογοδαίδαλον ζῆλος αἱρεῖ.

Ο'φιοδαίδαλος, opsoniorum apparandorum peritus artifex.Athenæus theton Archestrati apud Athenæum: quod esse potest & iusliber periti coqui.

Πολυδαίδαλος,multo & vario artificio elaboratus.Hom. Od.

Χρυσοδαίδαλος,ου,ὁ ἡ ὁ,auro variegatus.Suidæ est pretiosus. Aut ex auro fabricatus.

Δαΐζω.vide in Δαίω.

Δ Α Ι' Μ Ω Ν,ονος,ὁ ἡ ὁ,deus. (quasi δαήμων , vt & Plato vult in Cratylo:)quidam tamẽ & δαίμονας dictos κατὰ τὴν ἐπιστήμην, quòd διανεμητὰς καὶ διοικητὰς τῶν ἀνθρώπων. Sæpe autem generaliter δαίμων vocatur:à poëtis præsertim) quiuis deus vel dea: vt Il.α,ὐδ' ἀπόκρυφα εἴδετε δαίμων. Itẽ Il.β,ἀνδρὶ & θεῷ pro eodem in vna eadémq; sententia dixit,ὅτ' ἀπὸ ἰδέλεσε φέρε δαίμονα φωτὶ μαχέσθαι Ο' κε θεὸς πεμέῃ, πάρα δ' αἰνὸς ἔμπεσε μῆλα κυνέσσιν.Et de dea Venere,Il.γ,ἦρχε δ' ἀρ' αὐτὸς δαίμων moderatoré deum μάχαων δαιμόνα appellat.Interdum δαίμων deus & θεὸς tanquã diuersa ponûtur:vnde apud Aristoph.in Plut. τὸν θεὸν ἢ δαίμονες.Aesch.in Ctes.ὦ ζεῦ τῶ θεοὶ κ, δαίμονες ἅπαντες ὅσοι βέβηκεν ἀνοικτὸν πάλαθρον.Sic & Plato in Timæo & lib. 3 de rep.3.atq; alibi.Sic & apud Plut.fæpe.In hac autem significatione quidam deos indigetes vertunt. Philo existimauit ἥρωας & δαίμονας à Græcis appellatos fuisse quos Moses angelos vocauerit.Hesiodus in Erg.δαίμονες itidem vocat aureæ secutæ ros postquam vita functi sunt , qui & φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων ab eo appellantur.Vide & Plat. de rep. lib. 3. Saepe etiam genus : vt ὁ δαίμων & θεότης apud Plat. & Athen. Bubulcus δαίμονα esse dicit cuiusque geniumpræstitem,conciliatorem fortunæ vel bonæ vel aduersæ.vnde δαίμονας & κακοδαίμονας esse appellatos.Interdum pro genio bono dicitur ὁ δαίμων δαίμων. pro malo,κακὸς (vt Od.ε.) βαρὺς, συγχεῖς δαίμων apud Soph. ¶ Et pro fortuna sæpe accipitur, vnde εὖ δαίμονα,apud Lac.forte fortuna. adeoq. interdum quoslibet εὐτυχεῖς & δαίμονας, apud Dem.Aeschin. & Plut.tanquam ἐπὶ τὸ πλέον. Apud Hippocr, in epist. ad Damag ἐπεὶ ἐγὼ δαίμονα ἔσχον ἐμοὶ ἐπιφθόνως ἀπὸ παίδος. Bud.exp.quando omnino prosperis quibusque vtimur & felicitate fruimur.Sic & apud Plut.lib.10.de rep. ¶ In sacra autem Scriptura sæpe

de spiritibus noxiis & impuris dicitur,qui & diaboli,itidém quæ δαιμόνια.

Δαιμόνιος,α,ὁ ἡ ὁ,diuinus, ad dæmonem pertinens. vt δαιμόνια ἀφορμὴ apud Plat in Apol.& apud Synes. Dicuntur & τὰ δαιμόνια(sine adiunctione)res diuinæ,à Xen. Apomn. lib. 1. Et δαιμόνιον πῦρ in Epigrammat. à Deo immissus ignis. ¶ Item diuinus,qui diuinum aliquid habet. A Demosthen. pro augusto & venerando poni scribit Bud. Tribuitur autem & rei & personæ.Exponitur etiam,beatus.Iliad.β. Item admirandus,mirus.vt in Epigr.lib.2, δαιμόνιος βροτῶν. ¶ In malam etiam partem ponitur pro,miserandus,miser: vt δαιμονία τύχη,pro dira & miseranda fortuna , apud Plat. Sic fæpe in compellationibus vt apud Herodot.in Melp. δαιμόνιε ἀνδρῶν. Sic Il.α.& β.& Aristoph.in Nub.

Δαιμόνιον, neut. gen.(sicut & τὸ θεῖον) numen supremum, Deus supremus & diuinitas mundi moderatrix. Ilocr. πίστα τὰ δαιμόνια.Apud Plut.in Galba.tonitrua. & fulgura ἀπὸ τοῦ δαιμονίου proficiscuntur. Apud eundem vide libellum qui inscribitur περὶ τοῦ Σωκράτους δαιμονίου. ¶Item pro spiritu impuro siue diabol o:in nouo Test.

Δαιμονίως,mirabiliter,mirum in modum.apud Aristoph.

Δαιμονιώδης,ad dæmonia pertinens.

Δαιμονικὸς,dæmoniacus, i. qui à dæmone seu dæmonibus possidetur. à dæmone inspiratus seu afflatus. vt δαιμονικὸν φόβητρον.apud Plut.in Pericle.

Δαιμονικὸς,dæmonicus,qui est dæmonis. vt δαιμονικὴν ὑπερηφανίαν. Chrysost.de Sacerd.

Δαιμονίζω,pro dæmone habeo,i.pro Deo.Hesych.

Δαιμονίζομαι,à dæmonio teneor seu possideor.apud Euangelistas.

Δαιμονιόλητος,sum dæmoniacus,à dæmonio teneor.Luc. Generalius accipitur pro,insanio,furore correptus sum.Plut. in Pericle,ἐδόκει τε θεῖόν δαιμονιόλητος.Sic & apud Xenoph.apomn.l.1.

Composita.

Δαιδαίμονιστὶ,qui parcè bibunt.vide Erasm.in hac voce.

Δαιδαιμονίζειν,Hesych. iterum sortiri.

Δαιμονοποίητος, De° ex homine factus.Suidas scribit ἀθάνατοδαίμονας fuisse dæmones qui humano induti corpore, atq.sic & dæmones & homines existentes,totum orbem concusserint.

Δαιμονοποιέω,ab Hesychio exp.furo.

Δαιμόσιμον,cui grauis & inimica est fortuna,infelix. vt ψυχὴ βαρυδαίμων.in Epigram.

Βαρυδαιμονία,grauis fortuna", graue infortunium. apud Lys.

Βαρυδαίμων,ων, grauis fortuna premor, grauiter mihi est infensa fortuna:miserrimus sum.ex Aristoph.

Κακοδαίμων,vulgò exp.retortis oculis,horrificóq.aspectu intuẽs. A Cam exp.Strabus,quasi attonitus.

Εὐδαίμων,qui dæmones seu deos esse metu adactus credit.Plut. ἀπὸ δεισιδαιμ. Item qui meticulosè dæmones seu deos colit, superstitiosus.Naz. ἀνοσιοδαίμονα πλανᾶσθαι.

Δεισιδαιμονία , dæmonum deorúmve metus superstitiosus. Plut.in Alex. Est etiam religio. Budæus enim apud Athen. δεισιδαιμονία εὐσεβείας religione teneri. Et apud Plut. δεισιδαιμονία δ' ἐστὶ τῶν πάλαιων religio ciuitatem inuasit.

Δεισιδαιμονέω ῶ. deorũ metu superstitioso teneor.apud Suid.

Δυσδαίμων,infortunatus. Δυσδαίμων τύχη,Plat.q.d.infortunatus casus.

Δυσδαιμονία,infortunium.Antocid. (fus.

Εὐδαίμων,fortunatus,felix,beatus.vt εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, Hesiod. in Erg. Plato & Isocrates εὐδαίμονες & μακάριοι copulant. Apud Aristot.ethic.1.c.13 εὐδαίμονες & εὐβίοτοι opponuntur.Item diues , opulentus , apud Herodot. lib. 1. & Xen. & Paus. in Phocicis.

Εὐδαιμόνως,fortunatè,feliciter.Plat.Isocr.Aristot.

Εὐδαιμονέστερον,felicius . εὐδαιμονέστατος,felicissimè.

Εὐδαιμονία,felicitas,beatitudo,beatitas.Plato in Epitaph. πάντων τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀγαθῶν ἡγεμονία, omnia quæ ad beatè viuendum ferunt.

Εὐδαιμονίζω,ῶ,beatus sum,beatè viuo. Εὐδαιμονιοῦντες γῆρᾳ, Xenoph.Pæd.4.

Εὐδαιμονικὸς,ad felicitatem idoneus , ad felicitatem pertinens.Item, beatus.vt Aristot.eth.10.ἐπιρρᾳδία εὐδαιμονικὸν πάντη.

Εὐδαιμονιστὴς,beatè.Aristoph.in Pace.

Εὐδαιμονίζω. beatum iudico, beatum prædico,Aristot τὸν τελευτήσαντα εὐδαίμονίζομεν.Dicitur & εὐδαιμονίζειν τε τῶν Luc.in Somn εὐδαιμονιστὸς,opinio beatitudinis quæ de aliquo concipitur,vel prædicatio beatitudinis.Aristot. éth. 4. εὐδαιμονισμὸς,quod pro beatitudine habetur,siue id in quo felicitas collocatur.Plat.epist 8.

Decomp. Ε'κδαιμονίζω,ῶ,feliciter viuo,felicem vitam degio in.Thuc.lib.2.

Ἐκπαιδαιμονίζω,fortunatum dico,beatum prædico.

Παμδαίμων,omni ex parte beatus,felicissimus.Luc. in som.

Τριπολυδαίμων,ων,ter fortunatus,i.fortunatissimus.Luc.

Τριπολυδαιμονία,ῶν,felicissimus sum omnium. Lucia.in somn. & thet.l.2.

Ἀβλαβοδαίμων,inuisus diis. Item infelix , apud Sophoc. vbi Oedipus de seipso dicit , πᾶς ἐγεροδαίμων μᾶλλον ἢ γέρων τ' ἄλλος

Κακοδαίμων,infelix,miser Luc.de sacrif.Ἐκεῖσε ἐγὼ φεύγω τὸν κακοδαίμονα. Exp.etiam malus dæmon seu genius,malus spiritus.

Κακοδαιμονία,infelicitas,apud Synes. Peiusque est, quàm κακία, apud Aristoph.in Pluto.

Κακοδαιμονίαω,ῶ,infelix sum, aduersa fortuna conflictor. Philo de vita Mos.lib.3.& Laërt.in Aristot.

Κακοδαιμονάω,ῶ,à malo genio agitor,sum fanaticus,intemperiis agor.Aristoph.in Pluto.

Decomp. Τελεσκακοδαίμων.ter infelix,infortunatissimus.Aristoph. in Pluto.

Κυκλοδαίμων, quorum venter Deus est. Athen. 12. γάστηρ ἡ κυκλοδαίμων αὐτοῖς.

Ο'λοδαίμων,fortunatus.Il γ.

Σοφοδαίμων,capularis dæmon,bustuaria larua,sepulchralis, nam σοφὸς capulum,i.sarcophagum significat.Plutarch.de inst.puer. scribit senes vulgato conuitio sic appellari solitos fuisse, sicut & κερτομέοντες.

Τριτοδαίμονες,dæmones peruncti fæcibus ora.Sic vocantur poëtæ qui fæcibus ora perunctis ne cognoscerentur, plausterisque inuecti sua poëmata canebant.Aristoph.in Nub.

Φιλοδαίμων,dæmonum amans,dæmonum cultor. apud Greg.

Δαίνυμι,Δαίομαι,vide in Δαίω.

Δαίσσω,vide in Δαίω.

Δ Α Ι' Ω,disco,doceor. In hac qudem significe. inusitatum est δάω,sed vsitata sunt formata ab eo tempora : ac primùm δέδηα(pro δέδαα) i.noui, vt apud Hom. Δεδάασι γεραιέσσιν. Et pro docui vt Odyss. φ, - ὃν ἄρα σφιν Δήδεκτο Παλλὰς Α'θηναίη πάντα δεδαιδαλμένον ἔργοις. Et partic. Δεδαώς. Item δεδάηκα , quod quidam pro δέδαγμα dictum putant. alij à δάω inusit. formant. Odyss. Ὄφρα τιν' αἰδέσσαιμι δεδαηκυῖαν τε νοῆσαι. Sic & passiuum δεδάημαι , vnde δεδαημένος cum genit. pro perito.vt δεδαημένος ἔπεσσιν. Apoll.Arg.1.Et cum accus.vt πολεμοφορτίδα δεδαημένος, Epigramm.lib.1.Reperitur & fut.δαήσομαι.Odyss. γ. Visitatus & Aorist. 2. pass. ἐδάην vnde δαήμεναι & δαήμεν , vt δαήμεναι πολίμοιο,pro χαλκῷ ἐδάην πολέμοιο. ¶ Item epulum præbeo. vt δαῖτα πατὴρ ἐδάησε epulum præbere alicui. Sic apud Herodot. lib.1. τὸν Α'συάγεος αὐδιμα τοκετόν τε ἰδόμενοι. Δαῖτα γάμων, epulum nuptiale celebrare. vt Iliad. σ, δαῖτα δ' ἐγὼν κατὰ μοῖραν ἐδήσομαι. Sic & Eurip.dixit δαίσπερθε ὑμέναιος. ¶Item diuido,partior.(vt volunt gramm.) proprie de eo partiendi modo qui in conuiuiis vsitatus erat. In hac signific. vsitatior est vox pass. ¶ Item comburo , incendo. Il. ὑμῖν δ' ὑπόπτευε Τρῶσι μαχεσσόμενος πυρὶ πάντα δαήμεναι.δαῆναι δὲ πρώτιστα νῆας Α'χαιῶν.

¶ *Desumuntur ex δαίω,ις.disco,σγω.*

Δαΐμων,vide in Δαίω.

Δαεῖος,apud Hom.pro δαίω Il.ρ.ὄφρα ἴδωμαι ἐπὶ ὀρτοὺς ἠδὲ δαείω.

Δαήμων,doctus,ignarus,peritus.vt Od.ϑ.δαήμονι ἀνδρὶ. Superlat. δαημονέστατος,apud Xenoph.& Arrian.lib.6.

Δαημοσύνη,ἡ peritia,scientia.Apoll.Arg.2.

Δαΐς,ῖδος.peritus,ἔμπειρος.in Epigram.δαΐδες τεχνίται.Item hostilis,vide in δαίω,i.vro.

Δαΐων,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Composita.

Α'δαήμων,ονος,ὁ ἡ ὁ, ignarus imperitus. Herodot. in Terpsich. & Xen.Pæd.1. Α'δαΐστί,imperité.

Α'δάητος,incognitus.Hesiodus:ἰὸς ἀδάητος πεφάνησαι.

Α'δαημοσύνη,imperitus:vt μαίχῃσι ἀδαημοσύνῃ φαντί,Il.ε.

Α'δημοσύνη imperitia,apud Hesych.

Α'μαθοδαής,qui nuper didicit,qui nuper cognouit , vel qui nuper cognitus est seu mente perceptus,apud Suid.

Α'υτοδαὴς,qui ex seipso & sine magistro didicit. Et pass. αὐτοδαὴς ἐπιχάρμοισι,apud Soph. in Aiace,quorum scientia sine magistro percepta est.

Ε'πιδαίομαι,cognosco.Hom.

Παμπρώδαὴς,(q.d.omniscius)qui omnia didicit Democriti epith, apud Laërt.

Προδαΐδαλος,præcognoscere,præscire.vnde partic. προδαϊδεὶς apud Hõ.

¶ *Desumuntur à δαίω, i.epulum præbeo.*

Δαίομαι,epulor.Od.σ.v. 408, Α'λλ' οὔ θαιτὸς ἄμεμπτος ὀπηδεῖ δαινυμένοισι. Ponitur & simpliciter pro edere. Phocyl. Μαζὸς δηρίζουσ' ἀπ' ἀγρίας.

Δαίσιμον,ν,τὸ,edule.quod esui est.Hesych.

Δαίνυμι,epulas do seu tribuo.Il.τ.Δαὶ γὰρ ἐγὼν τόσσον χάρισμαι.

Δαίνυμαι,epulor,comedo,depascor.Odyss. ι,ἡμεῖς δὲ μενοινῶμεν κρέατ' ἄασθαι καὶ μέθυ ἡδύ. Improprié apud Plut. ex Pind. δαίνυται βροτοὺς πόλεμος.

Δαὶς,δαισὸς,ἡ,epulum,epulæ.Od. ϑ.Αἰεὶ δ' ἐμοὶ δαὶς τε θάλη καθαρὴ τε χορὸς τε.Hesiod in Erg.ἡ πολύστονος ἐστὶ δαὶς καλεῖται. Δαίσ'τιος,ὁ.idem quod δαΐς.Il. ϰ,Αἰεὶ δ' ὃ δαίσιος ἧσται ἐπὶ δαῖτα πεπυκασμένην. Et Apoll.Arg.2.δαίσ'τιον ἀμφὶ τράπεζαν.

Δαίσιος,ὁ conuiuio,ex epulo.Od.κ.

Δαιτιλοιδορέω,ῶ,conuiua,epulo.Athen.lib.6.& 14.

Δαιτιλόβιος,ῶν,epulor,conuiuor.Lycophr.

Δαίτυς,ύος,ὁ,ἡ,idem quod δαΐς.Il.χ.v.496.

Δαιτυμών,όνος,ὁ,epulo,id est, qui epulas instituit.Od.η.Δαιτυμόνες δ' ἐν

νες δ' ἐς δεῖπνον' ἴτην θεῖε βασιλῆ@.Item epulo.i.qui epulatur,Od. χ,μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι. Eustath.apud Homeri posteros accipi scribit pro amicis qui ad epulum seu conuiuium vocantur.Plato lib.1.de rep ὥσπερ δαιτυμόνα τινὰ ἢ μέλλοντα ἑστιᾶσθαι.

Δαιτυμονεὺς pro eodem,Nonn. σοῦ ἐμὲ δαιτυμονῆα.

Δίαιτα,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Δαπανῶ,voro,helluor.Hesych.

Composita.

Ἀβροδαίς,mollibus dapibus seu cibis delicatis instructus. apud Athen.lib.1.

Εὐδαιτίομαι,ῶμαι,F.ήσομαι,(depon.)epulor,conuiuor.

Ἐπιδαιτρεύομαι,ῶμαι,pro eodem.Hesych.

Ἡμιδαής,έος,ὁ καὶ ἡ,semesus.in Anth epigr ἡμιδαὲς σκύβαλον. Item semiustus,à δαίω,i vro.

Καταδαίνυμαι,epulor,comedo.Nonn. (epuli.

Μεταδαίνυμαι, quidam interpr. inter alios epulor. particeps sum

Πανδαισία,ἡ, epulum, quum vnusquisque sua opsonia secum portans in medium conferebat.aut quum multis propositis edulibus,caperet quisque quod vellet,vt tradit Aristoph.scho. in pace.Apud Herod in Terpsich. pro conuiuio opiparo & veluti saliari,Budæus poni scribit.

Ἐπίβδα,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

¶ *Deriuata à δαίω,i.diuido.*

Δαίομαι,diuido,partior. Odyss. ο. v. 141. κρέα δαίετο,καὶ νέμε μοίρας. Item diuidor.Herodot.

Δαιτρὸς,ὁ,coquus.nam coqui est diuidere escas frustulatim & sedentibus in mensa distribuere.Plut.in symp.& Od. ρ. Item δαιτρὸν exp.μεμερισμένον ἐκ μεταφορᾶς τῶν κρεῶν μερίζοντος δαιτροῦ, vt Eust.tradit.Il δ.

Δαιτροσύνη,ἡ,scientia ministrandi more δαιτροῦ.Od.π.

Δαιτρεύω,more δαιτροῦ carnes distribuentis diuido.Item δαιτρὸν ago.Il.λ,τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν δαιτρεύειν.Apud Apol. Arg.2.ἀλλ' ἵπποις δαίτρευον exp mactabant.

Δαΐζω,ίσω,& ξω.Il.ο,χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι. diuido,patior.vt Od. ξ.v.434 Καὶ τὰ μὲν ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων.¶Item discerpo,lanio.vt Il.σ.v.27,-αἴσχυνε δὲ χερσὶ κόμην ἔχων δαΐζων. ¶Item occido:videtur proprie significare,occido discerpendo, vel tanquam membratim concidendo.apud eundem.

Δαΐζομαι,diuidor.Iliad.ι.v.8.Item occidor.vnde δεδαϊγμένος χαλκῷ, apud Hom.

Δαίομαι,diuido,partior,vt δαΐζω, ex quo fieri videtur. Od. γ. Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα. Et Ody.ξ.ο,κτήματα δασσάμενοι. Et Xen.Pæd.4. κἂν τι μεῖον ἡμῖν δάσωνται χείρονες ἡγήσασθαι.Apud Hesiod.σπέρματα δάσασθαι,dispertiri semina,seu dispergere. Exp. etiam assigno, quia videlicet qui partitur suam cuique portionem assignat.vt apud Hesiod. Ἔνθ' ἄρα οἱ δάσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν. Exp.& dilanio, discerpo.vt Il. ψ, Ἕλκε δ' ἀπ' ἰρύσας δάσοιν κνῆστιν ἀμφὶ δάσασθαι. Sic & Il.χ,Ἀλλὰ κυνές τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.

Δασμὸς,οῦ,ὁ,diuisio, partitio. Il. α, - ἢν ποτε δασμὸς ἵκηται. ¶ Item tributum,vectigal.quod qui tributum pendunt, illius solutionem inter se partiantur.hinc apud Xen. δασμὸν ἀποφέρειν,vel ἀποδιδόναι,tributum pendere.

Δάσμα,τό,partitio,Δάσμευσις,idem.Hesych.

Δατέομαι,ῶμαι,idem quod δάζομαι,(ex quo etiam formari videtur)diuido,partior.Il ι,-δατεύμεσθα λαοὶ δ' Ἀχαιοί.

Δάτησις,Hesych.diuisio,partitio.

Δατητὴς,οῦ,ὁ,diuisor,distributor.ex Aristot.Δατήριος, idem.

Δαίς,Δαΐς,διάζομαι,δίχασμα,Αἶσα,quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita:ac primùm ex δαίω.

Ἀμφιδαής,vtrinque secans.vt ἀμφιδαὴς μάχαιρα.apud Suid.

Ἀναδαίομαι,vt ἀναδαιομένη γῆ,ager qui diuiditur.

Γεωδαισία,ἡ,terræ partitio seu diuisio.Aristoph.metaph.2.

Ἐπιδαιτρόν οἶκον.Suid.ὁ ἐπίκοινος καὶ ὁ μεριστὸς,ὁ ἐξ ἴσου καταλειφθεὶς δυσὶν.Aliis est μεμερισμένος,apud Callim.hymno in Iouem.

Ἡμιδαής,semidiuisus.

Κρεωδαισία,carnium distributio, carnium in frusta concisarum distributio,visceratio. apud Athen.lib.10.& Plutar. symp. 2. Probl.10.Apud Synes.κρεωδαισίας ἀποχὴ,abstinentia carnium.

Κρεωδαίτης,ου,ὁ,carnium in frusta concisarum distributor. Plutarch.loco paulò antè citato.

Μεταδαίομαι,idem quod δαίομαι.

Χρηματοδαίτης,pecuniæ diuisor.

Composita:ex δαιτρὸς.

Ἄδαιτρον,non distributum,non diuisum.Hesych.

Ἀδαιτρευτος,ου,ὁ καὶ ἡ.q.d.δαιτρεύσεως expers: μετὰ δεῖπνον ἀδαιτρεύτου τραπέζης,apud Nonn.

Ἐπίδαιτρον,ου,τό,opsonium.Hesych.

Composita:ex δαΐζω.

Ἀδάϊκτος,non dilaceratus non dilaniatus.purus,Hesych.

Αὐτοδάϊκτος,à seipso interfectus.

Ἡμιδάϊκτος,semioccisus.

Συνδαΐζω,simul occido.Soph. ἀλλά με συνδάϊξον.

Χειροδάϊκτος,manu seu manibus cæsus,i. interfectus. Soph. in Aiace mastig.χειροδάϊκτα σφάγια.

Ψυχοδαΐκτης,Bacchus dicitur animorum diremptor. ex Ep...

Ὠμοδάϊκτος, crudeliter laniatus.vel qui crudus laniatus est. H...sych.

Composita:ex δάζομαι.

Ἄδαστος, non diuisus.Soph.

Ἄδασμος,non soluens tributum.Hesych.ex Aeschylo.

Ἀναδάζομαι, iterum diuido, rursus partior.Thucyd.l.5. ...μος τὴν γῆν ἐποίει ἀναδάσασθαι. ¶ Item pro δάζομαι, par... diuido,distribuo,vt exp.apud Plut.in Lyc. ἀναδάσασθαι τ... agrum diuidere.Apud Luc.ἀναδάσασθαι τὴν γῆν.Bud.exp.... tim diuidere.

Ἀναδασμὸς,diuisio seu partitio quæ fit de integro.Item ... uisio,partitio,distributio.Dem.Isocr.Plut.

Ἀνάδαστος,diuisus distributus,ἀνάδαστον χώραν ποιεῖν vel,... pud Aristot.Polit 5.exp.diuidere,vel viritim diuidere,... qua portione diuidere.Sic & apud Plat. ¶ Item rescisse... Dion.hist.ἀνάδαστα τὰ προςχθέντα αὐτῷ πάντα γίνεται.

Ἀποδάζομαι, diuido, partior, impertior.Il. ρ, Ἥμισυ ... ἀποδάσσομαι.Et Herodot.ἀποδασάμενος τῆς στρατιῆς μοῖραν.

Ἀποδασμὸς,diuisio,partitio.Item pars seu portio,apud ...

Ἀποδάσμιος,portionalis seu partialis,hoc est, pro parte... portione cedens alicui, vel in diuisionem cadens. cu... aut fieri debet diuisio,aut iam facta est.

Διαδάζομαι,dispertior,diuido,distribuo vt διεδάσαντο ἐς φυλ...

Composita:ex δατέομαι.

Διαδατέομαι,dispertior.Hes. in Theog. ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆ...

Ἐνδατέομαι,idem. (...

¶ *Deriuata ex δαίω,i.vro.*

Δαίομαι,incendor,vror,ardeo. Soph. in Thrac. Ὅπου δ' ... ζίαν ἐδαίετο φλὸξ αἱματηρά.

Δανθμὸς,incendium,Hesych.

Δανός. Hesy.est.θερμός. Itē λαμπρός,φαεινός. Et ...

Δαΐς,ίδος,ἡ,fax magna & ardens. Item κατὰ χρηστικῶς alij ... Gal.in gloss.Hippocr.

Δαΐς,ίδος,ἡ,fax accensa seu ardens.Hesiod.ἀπ' αἰθομένων δαΐδ... λας εἰλύφαζε.¶Item pugna,pugna ardens aut feruens.Il... ται δὲ τάχεσσι μάχην ἐν δαῒ λυγρῇ. vbi apocopen esse pro... tradunt grammatici.

Δᾷς,αδός, ex δαΐς per contractionem factum,tæda,fax.Xen. Pæd.7. πολλὰς δᾷδας ἔχοιμι ἂν ταχὺ πολὺ πῦρ τίξεται. Aristo... Nub.σὺ ἔργον δᾷς εἶναι πολλὴν φλόξα.

Δαδώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,tædaceus,tædæ similis. vt δᾳδώδης ... τι.apud Theophr.Item tæda abundans. vnde idem Theop... πεύκην δαδώδη dicit esse δαδουργεῖν.

Δαδόω,ῶ. F.ώσω.in tædam conuertor. Theophrast.de ... plant.ὅταν αἱ ῥίζαι δαδῶσι καὶ φθείρονται.Item actiuè, in ... conuerto. Idem Theophr. de caus.plant.l.5.c.15. ... δαδωθῶσι.

Δάδωσις,εως,ἡ,in tædam mutatio.Theophr.

Δᾳδίον,ου,τό. facula. Pro tædaria itē materia apud Diosc.a...

Δαδώδης,idem quod δαδώδης Theoph. (...

Δάϊος,ου,ὁ, hostilis. Eurip in Androm. ... μας τὴν ἔριν. Et ἀνέχου δαΐα μίγματα, apud eundem. Et... Τὸν ἐν δαΐαις ἀτρεστον μάχαις. Et δάϊος πολέμοισι, formido... hostibus, ex Eurip. Δάϊοι plur.numero, (vt πολέμιοι, ab... lutè & substantiuè capiendo) significat hostes Sophoc... Oedipo Colon. Πάλαι ... ποιεῖν ἐκχέων δαΐων,i.αἷμα τοῖς πολεμίοις χεῖσθαι. ¶ Atticè(... tradit schol. Sophoclis) capitur pro δύστηνος, vt in Aia... Ὦ δαΐα Τέκμησσα,δύσμορον γένος vbi tamen sunt qui pro ... αἰχμάλωτος,i.bello capta,accipiant.¶ Aliam signif. vide in ... i.disco.

Δάϊον,ου,τό.signum bellicum.item τέρας. Hesych.

Δηΐς,ίδος,ἡ,Ionice pro δαΐς.pugna.

Δήϊος,ου,ὁ,hostilis.infestus idem quod δάϊος. Il.δ, ... πόλεμον.Il.β,πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα,infesto igni. Il.α.

Ἀνδράσιν ἐν δηΐοισι. Et plur.δήϊοι(vt δάϊοι) hostes Il.γ, ...

Δηϊοτὴς ῆτος,ἡ,pugna,bellum.Iliad. ε,Εἴκε Διὸς θυγάτηρ ... μου καὶ δηϊοτῆτος.

Δηϊόω,ῶ,igni & ferro vasto,hostiliter depopulor aut oc... do,Il ψ,Τρῶας δηϊόων χαλκῷ δηϊόων.

Δῃόω,ῶ,per syncopen dicitur pro eodem, etiam in pr... Thu.lib.2,ὁρῶσιν αὐτὰς δῃουμένας τε καὶ τὰ κείνων φθείροντας. Media... tiam voce ponitur.vt δηώσασθαι τὴν νῆσον.insulā populari.ap... Herodot.Et in pass apud Thuc.lib.2.καὶ γῆς ἔξω δῃουμένης. E... πωγωνοτραγίας apud Luc.διαδηωθέντας τὸ πώγωνα,detonso mento.

Δηΐάω,seu δηϊάσκω pro eodem. vt Apoll.Arg.2 ...

Δηΐζω,idem. (...

Δαλὸς,οῦ,ὁ,titio torris.Od.ε,Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μ... Σπέρμα πυρὸς σώζων ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὔοι.Sic Athen.7 ... ψε δ' ὥσπερ δαλὸν,εἰς πολλὴν τέφραν. Ponitur & pro titione e... tincto,vt Bud.ex Luciano annotat.Δαλοὶ in cœlo ... ἀστέρες.Bud.ex Aristot.Meteorol.Hesychius ... hoc quoque nomine vocari scribit.

Δαυλὶς,etiam dicitur Eustathio teste, pro δαλὸς, pleonasm... Aeolico τοῦ υ. Ab Etym.ex.p.etiam ὁ ... quos...

... ¶ Δαῦλον verò exp.δασύ : item ... ab Hesych.Ab Etym.quoque dicitur esse hirsutū & hispidū,ex Aeschylo, Δαῦλος δ' ...

...(comp.)titione dedolare,vel contundere. Euripides dixit etiam ἀποδαυλίζω ξύλῳ.fuste contundo.

...exp.lumen,ignis,lámpas.vnde ... , apud Etymol.

...aridus, siccus. Etym & Hesych. vnde -διά τε ξύλα ... At Δαΐς vide suo loco.

...defuncti, ... ,vtpote ξηροί. Etym. ...Heraclydis Persicōn lib.2.Alioqui Δαναοὶ sunt Græci.

...nomen barbarici numismatis paulò plus obolo valentis,quod defunctis in os ponebatur & Charonti persol... ebatur pro Stygiæ paludis transmissione. Sic dictum quasi ...

...quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Composita:ac primùm ex δαίω.

...circumaccendo.Iliad. ζ, πόλεμός τε ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε, circumardet.

...diuinitus ardens.vel diuinitus lapsus aut immissus.vt ... apud Hom.

...semiustus.Vide & alias signif.sup à.

...locus vbi ignē accendunt.focus,culina. Hesych. ... siue ...,ignariū,titio ignitus qui cinerib.obruitur ad conseruandum ignem.Et pro,πυροδαισία.Hesych.

Composita ex δᾷς.

...tædam non habens.Theophr.

...qui tædam in se habet.Theoph.lib.9.de hist.pl.c.2.

...idem propè quod δαδόω seu ἐνδαδόω reddo vnde in pass apud Theophr.hist.pl.lib 9.c. 2. ... ὅταν ἐκπλεκίν... ἐνδαδοῦσθαι.

Composita ex δήϊος &c.

...ab Hesychio exp.q. deuastatum & bello infestatum nō est vel etiā quod deuastari & bello infestari nequit, nec βλά... ἐν δαῒ λυγρῇ.Ab eodem exp etiam,iniucūdum ignauū.

...idem.H affert pro ...

...non vastatus Xen. Hell. 3 ταύτην τὴν χώ... ...

...vasto,deuasto,deprædor,exscindo.Hes.

...bellicosus,belli patiens.Apol. Arg. 2. ...

...KAP,genus quoddam cassiæ ab Arabibus sic dictæ. Dioscor.lib.1.cap.12.

...KNΩ (F.δήξω.vel δήξομαι,potius ab inusitato δήκω) mordeo.vt δάκνεις καθάπερ αἱ γυναῖκες, apud Plutarchū in Alcib. Apud Aeschilum στόμιον δάκνειν, Ciceroni est mordere frænum.Metaphoricè etiam (vt mordeo apud Latinos) rebus inanimatis tribuitur corpus aut animam quasi pungentibus aut vrentibus.Dioscorid.ἡ δὲ ῥίζα δριμεῖα δάκνουσα τὴν φάρυγγα. Pro quo Plinius,radix gustu acri mordet. Il.ε, δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος.Personæ etiam tributiur,vt Aristoph.in Vespis, δάκνει σεαυτὸν καὶ τὸν ἀπολογούμενον.

...mordeor.Xen.Pæd.7 ... ὁ Κῦρος ἐδήχθη.

...mordax.Gal.δακνῶδες καὶ δριμύ. Item δακνώδης ... dicitur à calore mordace & acrimonia sua pungente atque rodente.

...(propriè)animal morsu aut ictu homini nocens. Nicand.in Ther promiscuè & de aliis beluis ac feris dicitur. Eurip.

...pro eodem.Theophr.l.9.c.21.hist pl.& Diosc. ...morsus.Plut.in Lyc. (lib.7.cap.1.

...pro eodem.Plut.in Pericle,& de discern.am.

...morsus,i.ipsa mordendi actio.rosio.Metaphoricè etiam capitur,vt & morsus apud Latinos.Plut.in Lyc.

...vermis lignum corrodens.vt tradit schol.Hesio.

...mordendi vim habens,mordax Eurip.

...mordens,mordax Plut.de discern.am.

...quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita:ac primùm cum præpositione.

...remordeo,seu mordeo.

...remosus,remorsio.

...vicissim mordeo,remordeo.

...demordeo,præmordeo.

..., morsus infero. Plato in Phædro, ἐνδακὼν τὸν χαλινὸν ...

...mordeo.

Ἀντιδακτος.(Decomp.) mordacitatis expers,non mordens seu erodens,vt apud Diosc lib.5. cap. 92. ... emplastris quæ sine erosione medentur.

Καταδάκνω.mordeo.Hom.

Συνδάκνω.commordeo.Particip.συνδακών,corrodens.

Ὑποδάκνω,submordeo,leuiter mordeo.

Alia composita:citra præpositionem.

Κυνοδακνῆ,Hesych.φαγεῖν.

Λαθροδάκνος,ου,ὁ καὶ ἡ.clàm mordens,Epigr.lib.1.

Ὀρσοδάκνη, bestiola quædam quam Gaza mordellam nominari posse scribit:quasi ad mordendum concitata.Aristot.hist.an. lib.5.cap.19.

Τρίδακνος,ter morsus aut mordendus.Plin.lib.31.

Composita:formata ex δῆγμα.

Θυμοδακὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,animum mordens seu remordens.Od.θ,θυμοδακὴς γὰρ μῦθος,ἐπότρυνας δέ με εἰπεῖν.

Λαιμοδακὴς,gulam mordens,Epigr.

Παμδακίτης,ου,ὁ,omnia mordicans,mordax.Plut.in Cat.

Compos.formata ex præterito pass.sine præpositione.

Ἄδηκτος,ου,ὁ καὶ ἡ,nō morsus, seu morsib. & rosionib. non obnoxius.Plut.de Herod. οὐδὲ τοῦτο ἄδηκτον παρῆκεν, ne hoc quidem præterire potuit quin morsib.insequeretur: Itē nō mordax, cui nulla inest mordacitas.vt ἄδηκτον ἔλαιον,Diosc.l.1.c.30. ...

Ἀδήκτως,sine morsu.

Ἀνθρωπόδηκτος,ab homine morsus Diosc.

Ἀσπιδόδηκτος,ab aspide morsus seu ictus.

Ἑρπετόδηκτος,à reptilibus seu serpentibus morsus.Diosc.

Ἐχιόδηκτος,morsus seu ictus à vipera,apud Ceb. Theb & Diosc. lib.2.

Θηριόδηγμα,τό, morsus à fera illatus : peculiariter verò morsus serpentis apud Diosc.lib.2.

Θηριόδηκτος, à fera seu bellua morsus: peculiariter verò à serpente Diosc.

Κυνόδηκτος,à carne morsus. Κυνόδηκτα,canum morsus.

Λαθροδήκτης,latenter & clanculum mordicans.

Λυσσόδηκτος à rabido cane morsus.Diosc.& in Geop.

Ὀφιόδηκτος,à serpente morsus.Diosc

Σκορπιόδηκτος,à scorpione morsus.Diosc.lib.1.c 4.& alibi.

Φαλαγγιόδηκτος morsus à phalangio,aranei genere.Diosc.

Ὠκυδήκτωρ,celer morsu.Limæ epith in Epigr.

ΔΑΚΡΥ,υος,τὸ lacryma. Od.δ, Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε.Iliad.ι,δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,& apud Thucyd.δάκρυσι πλησθεῖν. * A δάκνω deriuatum volunt, ὅτι δακνομένης τῆς ψυχῆς φέρεται.

Δάκρυον,ου,τὸ. idem quod δάκρυ, sed apud prosæ scriptores vsitatius est.Xen.Pæd.5 πολὺ ἔτι μᾶλλον ἐνεπίμπλατο ὑπὸ δακρύων.

Δακρυόφι,paragoge poetica pro δακρύοις.¶Tribuitur etiam plantis (vt & lachryma apud Lat.) significans humorem illum qui interdum ex eis erumpit.item succum qui ex eis aut eorum fructibus exprimitur.Theophrast. ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα.

Δακρυόεις,εντος,ὁ,lacrymabundus,lacrymosus. Hom.

Δακρυώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, lacrymosus, luctuosus. Luc. in vit. τὰ ἀνθρώπινα πράγματα οἰζυρὰ καὶ δακρυώδη. Item in lacrymæ modum formatus.ex Theophr.hist.pl. lib. 6. Δακρυῶδες autem ἕλκος ab Hippocrat.per metaph. vlcus dicitur ex quo sanies quædam tenuis & cruda emanat.

Δακρυάτατον,lacrymis & fletu dignissimum.Hesych.

Δακρύδιον,ου,τὸ.lacrymula.Peculiariter apud medicos dicitur lacryma scammonij,quam radice sua vulnerata fundit.

Δακρύω,F.ύσω,lacrymor.Xen. Hell. 3. πεῖν τε φεύγοντας καὶ ἅμα χαρᾷ δακρυούσας. Apud Dem. δακρύω τὴν τύχην. Dicitur & δακρύω τὸν ἀποθανόντα, & δακρύω ἐπὶ νεκρῷ. apud Luc. Δεδακρυμένος, lacrymis stillans,plorabundus.Aeschin.

Δάκρυμα,τὸ,lacryma.

Composita.

Ἄδακρυς,υος,ὁ καὶ ἡ, non lacrymans. Plut. de Socr. dæm. ... δ' ἄδακρυς καὶ ἄτεγκτος.¶Item,lacrymarum expers, qui sine lacrymis fit. Athen.12.Sic ἄδακρυς νίκη & ἄδακρυς πόλεμος.

Ἀδάκρυτος,ου,ὁ καὶ ἡ,non lacrymans.Soph.in Trach. Ἀλλ' ἀστένακτος κ' ἀδάκρυτος.¶Item multis dignus lacrymis, seu multum lacrymans.Soph. in Antig. τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς φίλων στενάζει. Ἀδακρυτὶ, aduerb. sine lacrymis, Isocr. in Plataico,οὐδεμίαν ἡμέραν ἀδακρυτὶ διάγοντες.

Ἀποδακρύω,lacrymis prodo.Aristoph. in Vesp. Ἐγὼ γὰρ ἀποδάκρυσα τὴν γνώμην ἐμήν.Exp.& illacrymo.

Ἀποδακρυτικὰ τὰ,medicamēta lacrymas mouentia,& postea expresso,vacuatóq;oculorum humore superfluo,ipsas etiam supprimentia & oculos exiccantia.

Ἀειδάκρυς.admodū lachrymās.Arist.in Probl. ὁ μὲν ... ὁ δὲ ἀεί- (δακρυς

Ἀειδάκρυος,ου,ὁ καὶ ἡ,idem.

Ἀειδάκρυτος,multum lacrymabilis. Item multum lacrymans Hesych.

Ἀρτιδάκρυς,qui recens lacrymauit Eurip.

Ἀτακτοδακρύω.inordinatè seu intempestiuè aut immodicè lacrymor. Ἀτακτοδακρύει,exp.affatim lacrymatur.

Βαρύδακρυς & Βαρυδάκρυτος,grauiter lacrymans.

Γλυκύδακρυς,dulce lachrymans,dulces fundens lachrymas. Ep. Amoris in Epigr.

Ἐνδάκρυον,ου,τὸ,lachryma stillans,gutta inter lacrymādū cadens,

Ἐνδακρύω,illacrymor.

Ἐνδακρυς,

Ἐ'δακρυ, q.d. qui in lacrymis est, cui lacrymæ oboriuntur.
Κ'ατα δακρύω, deflco, ϗδακρύω τὴν πρόφασιν, fleo super defuncto, i. propter def.
Ευ'δάκρυτος, pulchrè lacrymans. Philostr. (τὸ χλω.
Κατα'δακρύτος, omnino lacrymabilis, seu (add.) ad omnia lacrymas. Soph. πᾶς δάκρυτος, διατεὰ vitâ quæ tota in lacrymis degeretur.
Παναδακρύω, adfleo. πᾶς δακρύω σοι Luc.
Π'ολύδακρις, multum lacrymans. Item lacrymosus, seu multarum lacrymarum autor. vt Il γ, πολύδακρις ἄφνε. Sic & πολύδακρις πόλεμος dicitur.
Πολυδάκρυτος, multis lacrymis prosequendus. Il ω.
Πολύδακρυς, idem quod πολύδακρις. Apol. Arg. 2.
Συμδακρύω, collacrymor, vnà lacrymor. Plut. de fuga.
Τα'χυδακρις, citò lacrymans. Luc.
Τ'ηδακρύω, q.d. fublacrymor.
Φιλόδακρις, lacrymarum amans, i. qui libenter lacrymatur.

-Δ Α'Κ Τ Υ Α Ο Σ, ου, ὁ, digitus. Plut. de disc. ad. ἀπὸ κεφαλῆς δακτύλου τοῦ καρ αλίου, digito vno caput scabere. Dicitur & δακτύλου ἄκρα τοῦ καραλίου κνᾶσθαι à Luc. in Rhet. did. Et apud eundem de scr hist. δακτύλῳ ἄκρῳ ἅπτεσθαι, extremo digito attingere, i. leuiter attingere. ¶ Item dactylus, pes metricus, vnde ὁλοδάκτυλος verius totus ex dactylis, Eustat. Item rhythmus dactylicus. Aristoph. in Nub. & Plut. de musica. ¶ Item graminis aculeati nomen, quod κοινῶς ἅπασι appellatur: Dictum à quinis aculeis quos vt plurimum in cacumine habet, & quia digitis medetur. teste Plin. lib. 24. cap. 19. ¶ Item dactylus, conchæ genus, ab humanorum vnguium fimilitudine appellatum. Plin lib. 9. cap. 61. ¶ Δάκτυλοι, dactyli, palmæ fructus. Diofc. lib. 1. cap 67. ¶ Δάκτυλοι Ἴδαῖοι, dactyli Idæi, affectores matris Idææ, dicti quòd numerum digitorum manus æquarent, Euit vel quod fedulum Rheæ minifterium exhiberent. quia digiti manus funt rerum omnium artifices. Poll. Reperitur etiam δάκτυλα plur. num. pro δάκτυλοι, per metaplafmum poëticum. * Deriuari autem dicitur ἰδάκτυλος à verbo δάκνω, quafi δάκτυλος. δ' αὐ τὸ ὃ δίξις γίνεται. aut ἀπὸ τοῦ δήλους, aut etiam ἀπὸ τοῦ δήκνυσθαι, quafi δάκτυλος: digitis enim accipimus quæ dantur, inquit Etym.
Δακτυλιάδριον, ου, digitale, digitorum inuolucrum, Camer. ex Xen. Pæd. 8. ¶ Item tormentum quæftionibus adhiberi folitum: forfan quod digitis pedum manúmve iniceretur. Syneſ. ep. 58. ¶ Item annuli pala. Cam. i. σφενδόνη.
Δακτυλικὸς, digitalis. vt δακτυλικὸν ἔργαστρον, & δακτυλικοὶ αὐλοὶ apud Poll. & Athen. lib. 14.
Δακτυλικὸς, ου. ὁ. digitalis. Theophr. πολύχους ὃ δάκτυλος ἐστίν.
Δακτυλικὸς, ἡ, ὁν, (adiect. f. g.) digitalis, vnde δακτυλικῆς νυκτὸς digitali gracilitate.
Δακτυλίδιον, ου, τὸ, annellus. Cam.
Δακτυλίτις, ἰτιδος, appellatur q. d. ariſtolochia longa, teſte Dioſc l. 3. (lib. 11.
Δακτυλωτὸς, ὁ, digitatus. vnde δακτυλωτὸν, poculum, apud Athen.
Δακτύλιος, ου, ὁ, annulus, annellus. proprie qui digito ornatus gratia inſeritur. Plat. Polit. 2. πῶς σφενδόνῃ τῷ δακτυλίῳ σφαγήσεται φησὶν εἶναι τὸ οἶκον τῆς ψυχῆς. Xen. de ven. retib. etiam δακτυλίους tribuit, i. annulos. Sic δακτύλιος dicitur orbis ſeu annulus ferreus quo teres lignum axem ambiens in extrema ſui parte vincitur. ¶ Item anus, ſeu podex, vnde comp. καταδακτυλιάς, ὁ συμπαστικὸς κρὶ τῷ σφιγκτῆρι. Ariſtoph. in Equit.
Δακτυλιώτης, ου, ὁ, digitus annularis, minimo proximus.

Compoſita.

Δι'δάκτυλος, ου, ὁ ἡ, qui duorum digitorum eſt. Theophr. hiſt. pl. l. 9. c. 5.
Δωδεκάδακτυλος, duodecim digitos habens, qui eſt duodecim digitorum.
Ἑ'ξάδακτυλος, qui ſex digitos habet, qui ſex digitorum eſt.
Ἠ'μεροδάκτυλος, ἡ, ὁν, aurora rubea, apud Ariſtot. rhet. l. 3.
Κατα δακτυλικὸς, vide in δακτυλικὸς.
Μακροδάκτυλος, quibus prælongi ſunt digiti. Ariſtot.
Ὀ'κταδάκτυλος, octo digitos habens. Ariſtoph. in concion.
Ὀ'λοδάκτυλος, vide in Δάκτυλος.
Πεντα'δακτυλος, qui quinq; digitos habet, aut qui quinque digitorum eſt. ¶ Eſt & herba huius nominis. Dioſc.
Περισσοδάκτυλος, cui digitus vnus ſupereſt, aut qui digitos numero tmpares habet. Geopon.
Πολυδάκτυλος, qui multos digitos habet, qui multiplici pedum fiſſura deprehenditur. ſeu pedes in plures digitos diſcretos habēs. vt πολυδάκτυλα ζῶα. apud Ariſtot.
Ῥ'οδοδάκτυλος, roſeos digitos habēs. Auroræ epith. apud Hom.
Σιδηροδάκτυλος, ferreos digitos habens, fuſcinæ epith.
Τετρα'δάκτυλος, quatuor digitos habens. vt τετραδάκτυλοι aues ab Ariſtot. dicuntur.
Τετρεσδακτυλιαῖος, quatuor digitorum ſpatium explens. ſeu ſemidodrantalis Dioſc. l. 1. c. 85.
Τρι'δάκτυλος, tres digitos habens. Item qui ternûm digitorum eſt, tripollicaris, Gaz.

Φοινικοδάκτυλος, Phœniceos digitos habens, i. coloris Phœnicis. Apud Ariſtot. Rhet. 3.
Χρυσοδακτύλιος, aureum geſtans annulum, in epiſt. Iacob c. 2

Δάγις, vide in Δαμαὶ comburo.
Δαμάζω, &c. vide in Δαμάω.

Δ Α Μ Α Σ Ω' Ν Ι Ο Ν, ου, τὸ dicitur, à quibuſdam herba illa quæ aliis ἀβρόταμα, teſte Dioſc. l. 3. c. 169. & Plin. l. 25. c. 10.

Δ Α Μ Α' Ω, ῶ, domo, ſubigo. Item affligo, conficio, profligo, tem occido. Il. α, Εἰ δὲ δαμοῦ ὑπὸ χερσὶ τε δαμᾷ καὶ κλυτὸς Ἄρης. Et Il. χ. ἐπεὶ σφῶϊ γε δὴ σὺν πολλαὶ Ἀθήνη Ἑλλὰς ἐμῷ δαμάσσε. Δαμάζω, idem. Sæpe apud Hom. dicitur δαμάζειν πρὸς ὑπὸ τινι, τινὶ χεροὶ τινος, i. imperio eius ſubiicere, ei ſubiectum reddere. Sic & Apoll. Arg. 2. ὑπὸ πατρὶ δάμασσε ἑῷ Φρίξον.
Δαμοῖσιος, domor. vnde δαμοῖσιός ἐστιν ἵππος ſeu πῶλος, qui opponitur ἀδάμαστος. Et apud Iſocr. in Arch. δαμασθῆναι καὶ μαθεῖν μᾶλλον. ¶ Item voce media pro, domo: vt ἵππος μὲ ἐδαμάσσατο Ἀθήνη.
Δάμασις, domitio, domitura.
Δαμασίγνιος, ου, ὁ, tormentum quo quis ſubigitur fateri aut cere quod nolit. Aff. & Eccl. hiſt.
Δαμασία, ὦ, idem. Il. ε, χαλεπὸς ὃ ἱδρωτὶς ἐδάμασε. Et δαμασία μὴ pro dem. vnde δαμασᾶ. Il. ξ, pro δαμάζεις, domas.
Δάσσαμεν, pro eodē. vt Il. ι, τῷ ὑφ' ἡμῖν ἐσσὶ δαμασσάμενος ἠδὲ καὶ ἄλλους. Et δάμασσον pro eodem, Od. ξ, ἀλλά με χεῖρας Ἀθήνη. Item paſſiua ſignif. Il. λ.
Δίμη & δίμασις (inuſit.) vnde Aor. poſt. ἐδάμασσα & δαμάσσασθαι inſinit. & δαμάσσθαι, & δάσσθαι pro ἐδαμάσθην. Et part. δαμασσάμενος, frequenti in vſu apud Homer. Hinc & præt. δέδμημαι per ſyncopen pro δεδάμασμαι. & paſſ. δέδμημαι apud eundem. vnde part. δεδμημένος. vt Od. ξ, κλίσιον ἣν κομιδῇ δεδμημένον, domitum ſeu enectum. Od. ὑπνῷ δεδμημένος ὕπνῳ ſomno domitus ſeu correptus. t alibi δεδμημένος χρηστοῖ edomitus ſeu confectus. nio. Sed ſunt qui hoc præt. forment à δαμάω vnde ſit δέδμημαι per ſyncopen. Vide δέμεν etiam ſua ſerie.
Δμῆτις, ὁ, domitio, domitura. Il. ρ.
Δμητὴρ, ῆρος, ὁ, domitor. Δμήτειρα, ἡ, domitrix, Cereris epi
Δμητὸς, domitus.
Δάμαρ, & inuſit δέμαρ vnde δάμαρτος, vxor. Il. γ, & Eurip. in Ip cuba. huic oppon. πατρὸς ὁ δόμος.
Δάμαλις, vel δάμαλις, iuuenca, bucula. ad Heb. 9. Item vitul interdum generaliter pro vacca. Theocr. in Oarifty.
Δμωὶς, ιδος, item δμωὰς, ῦς, ὁ, ſeruus. Od. τοῦ δμωὸς εἶς αὐθαδέστατος ἦεν δμωὶς (adiect.) ſeruilis, vernaculus. ex Epigr.
Δμωὼ & δμωὶς, ſerua, ancilla. vt Od. ὀβριμοεργὸν δὲ δμῳὴν.
Δμωϊ, ἡ, ſeruilis. Epigr. li. 1. δμωϊὸν βρέφος, infans ex ſer
Γαμίου, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco. (nat

Compoſita.

Α'δάμαστος, indomitus, qui domari nequit. Interdum verò, q domitus non eſt. Iliad. ι, αἰεί δὲ τοι ἀμείλιχος ἠδὲ ἀδάμαστος. ἀδάμαστος πῶλος Xenoph Metaphorice autem ἀδάμαστος, q nondum nupſit, quaſi quæ nondum ſubacta ſit ad ferendum mariti iugum. vnde ἀδάμαστος θεὰ, Minerua, Soph. Poteſt etiam exponi, non compreſſa, ſicut & ἀδμὴς. Sic & ἵππος ἀδάμαστος ἢ ἀζεύκτος, Luc. in Scytha.
Α'δμητος, ἡ, ὁν, indomita: ſeu nondum domita ſubacta, apud eundem Suid.
Α'δάμας, αντος, ὁ, adamas. ita dictus lapis à duritie quaſi indomita. Qua de re lege Plin. lib. 37. cap. 4. Apud Heſiod. Clyp. κυάνεαι σύνεσσι τέτυκτο Διὸς κλυτὸν ἀδάμαντος, admonet interpres dici de ferro. Sic & in Theog. πολὺ δὲ ἀδάμαντος πέλει μέγα φέρτερον. Α'δαμάντινος, adamantinus. Aeſchyl. in Prom. ἀδαμαντίνας πάσσοφος. Metaph. ponitur pro validiſſimo, ad chin in Cteſiph. χαλκοῖς ἢ ἀδαμαντίνοις τείχεσι τὸν πόλεμον ἐκτὸς ἐποίησε τείχους.
Α'ῤῥοδάμας, αντος, ὁ, gemma quædam, ſic dicta quod hominem impetus domet Plin.
Η'μίδαμις, ἰδος, ἡ, semidomitus.
Ἱππόδαμος, ου, ὁ, equorum domitor, equorum domandorum peritus. Hom. Il. β, γ. & alibi.
Κατα'δαμάζω, domo: vel potius edomo, perdomo.
Κατα δάμασις, idem. in Epigr.
Κλεηδοῦσαι, qui clamore & vociferatione aliquem domare clamoſus. à κλέζω. Ariſtoph. in Veſp.
Λαοδάμας, populorum domitor. Martis epith.
Νεόδματος, ὁ, ἡ, recens domita & ſubacta à ſponſo puella, nou nupta.
Νεόδματοι γάμοι, nuper celebratæ nuptiæ. ἔβλε τὸ νεόδματον αὐτῆς δέδμητον τοῦ νυμφίου, ex Eurip. Νεόδμητος πῶλος, nuper domitus pullus. Hom.
Παντοδαμάτωρ, omnia domans. Epithetum ſomni apud Hom. & fulminis. Luc. in Tim.

Παλίδαμ-

Παλύδαμος, multos domans. Heſych.
Πολυδαμάς, ἄδος, pullos domo. Cum accuſ. ſignificat, vt pullum domo erudio, Soph. in Aiace.
Παιδοδάμνος, ὁ, equileorum domitor, pullorum domitor, equorum domitor. Xen. in Oecon.
Τ'οξοδάμος, qui arcu domat & ſagittis ſagittarius. ex Aeſchylo.
Τοξοδάμος, arcu iaculiſve ſubactus. ex Tzetze.
Τ'υποδάμνα μοι, ſubigor, ſubiectus ſum, cedo. Od. γ.
Τ'υποδάμνᾶσθαι, domari, ſubigi. in Epigr.
Καίσαρ ειος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex δμώς.

Ε'υδμώς, genuini & veri ſerui. qui ita vt veros ſeruos decet
Τ'υδμώς, idem quod δμώς. apud Hom. (ſeruiunt.

Δ Α Ν Α' Η, ἡ, danae. herba quæ à quibuſdam laurus Alexandrina, teſte Dioſcoride lib. 1. c. 147. Eſt & nomen proprium.

Δαναΐκη δ'ἀκάνθη, ἡ, vide in Δαΐνα, i. vro.

Δ Α' Ν Ο Σ, ου, τὸ ſonū, mutuus. Euphorion, τὸ μὲ οἱ δάνεϊ ϗπασεν Ἑλένη. ¶ Item mutuum, δάνειον, Eccleſiaſtici cap. 29. Sic & ἐν δανείῳ λαμβάνειν, Bud. exp. mutuò accipere. ¶ Δάνειον ſcribit Plutarchus in lib. de poët. aud. Macedones vocare mortem, vnde eſſe aut γεγόνεα, & ſignificare πεπαυόμενος.
Δανικὸς, ἡ, ὸν, fœnus, mutuùm, res alienum. Ariſtot. eth. 9. & Plut. de Alex. fort.
Δανιστὴς (adiect.) vnde δανιστικὸν γράμμα νόμου, cautio mutui. Bud.
Δανίζω, fœnero, mutuo do ad vſuram, Plut. τοῖς γὰρ δανίζουσι ὁ δανειζόμενος. Epigr. lib. 2. πάντα δανίζεις. Eſt etiã mutuo do citra vſuram, vt quidam annotant. vt apud Plat de leg 5 & Ariſtot. in Oeconom. Ariſtoph. & δανίζω pro εὐδανίζω, ex Epigr.
Δανιστὴς, fœnetor, fœnore accipio: vt χρήματα δανίζειν δανιστῆσιν apud Ariſtoph & ἀνὴρ δανιστὴς ἀνοικείως ἔχων. Xenoph. Et δανείζειν τοῖς μεγάλοις τόκοις vel τοῖς μεγάλοις τόκοις, Demoſth. Interdum ponitur ſine adiectione. Item metaph. apud Plat. de rep. l. 10. ὃν οὐδ' ὁπωστιοῦν ἐμὲ ἐδανείσατο ὁ τοῦ λόγου, &c.
Δάνεισμα, τὸ, fœnerantitia pecunia. Item ipſa fœneratio. vnde δάνεισμα τόκοις ἔχειν pro δανίζειν. Thuc. 1.
Δανεισμὸς, οῦ, ὁ, fœneratio, mutuatio. vnde δανεισμὸς συμβολαίου χρήματος. Plato.
Δανειστὴς, οῦ, ὁ, fœnerator. cuius correlatiuũ eſt ὁ δανειζόμενος. Annotatur tamẽ aliquã & pro eo q fœnerat, & mutuò accipit.
Δανειτικὸς, fœneratorius, ſeu fœneratitius. Bud. (pit.

Compoſita.

Α'νεπίδανος, ἡ, ὁν. Etym. eadem quæ & ἀπερίδανος. διὰ τὸ δεῖν χρηστὸν εἶναι. (Oecon. 2.
Ἐ'κδανείζω idem quod δανείζω. vt τῷ πολλὰ ἐκδανείσαντι χρήματα. Ariſt.
Ἐ'κδανίζω, vel ἐκ fœnero. Ariſtot. Oecon. 2.
Κατα δάνεισις, ob. ratus. Bud. ex Diod. Et κατα δάνεισις οὐσία, bona oppignerata creditoribus.
Περι'δανείζω, antè fœnero. Metaph. Luc. περιδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν. Et Plut. in Pericle, περιδανείσασθαι χάριν.
Ῥ'ιπόδανος, vide in Δαΐς, & in Ῥίπτω.

ΔάΘ, vide in Δαῶ. i. vro.

-Δ Α Π Α Ν Α' Ω, ῶ. F. δαπ, conſummo, impendo, ſumptus facio, Xen. Pæd. 8. τὸν πολλὰ ἐχρήματα, πολλὰ ἢ δαπανᾶσθαι ἢ εἰς θεοὺς ἢ εἰς ἄνδρας ἢ εἰς ἑαυτὸν ἀδύνατον ὄν. Demoſth. δαπανᾶσθαι πολὺ ἀργύριον. Apud Thuc. δαπανᾶσθαι πολὺ πόνον Bud. interpr. exhaurire ciuitatem. Apud Syneſ. epiſt. 16. ἐγὼ μακρῷ μὲ δαπανᾷ πλείω παιδίων πλῆθος ἀπολλύντων ἐμοὶ πόνον, paulatim me conſumit, i. conficit. * A verbo δάπτω deducitur apud Athen. lib. 11.
Δαπανώμενος, ου, ὁ, conſumor, impendor. Haber & actiuam ſignif. vt Lyſias πρὸς ποσώτας δαπάνας ἀπαναλώμασι. Sic δαπανηρὸς, ἀ. apud Iſocr.
Δαπάνημα, τὸ, quod inſumptum eſt, ſumptus, impenſa. Xen. Pæd. 8. δαπανήματα δύσερις.
Δαπανηλὸς, conſumptorius, conſumendi vim habẽs. Greg.
Δάπανος, ὁ, ἡ, ὁ, conſumptor, conſumendi vim habens vt apud Athen. ἡ δάπανος ὑγρὸν. Exp. & ſumptuoſus, profuſus. vt ἵππος δάπανος. apud Thuc.
Δαπάνη, ſumptus, impendium. vt ἐσόψιμος δαπάνη, Plut. Et δαπάνη χρυσοῦ & ἀργύρου. Thuc. lib. 1.
Δαπανηρὸς, ſumptuoſus. qui magnos ſumptus facit. vel qui libenter ſumptus facit profuſus Ariſtot. eth. 4. Apud Dem. δαπανηρὸς πόλεμος, ſumptuoſum bellũ. in quod magni ſunt ſumptus.
Δαπανηρῶς, ſumptuosè, magnis ſumptibus. Xen. Hell. 6.

Com; oſita.

Α'δαπάνητος, inconſumptus, inexhauſtus: ſeu qui conſumi & exhauriri nequit.
Α'δάπανος, ſumptu carens, non impendioſus, vel ſumptum non facitens. Sed frequentius dicitur de re in quam ſumptus non fit. Item qui conſumi non poteſt.
Α'δαπάνως, ſine ſumptu, ſine impenſa.
Ἐ'κδαπανάω, idem quod δαπανᾶω.

Δ'απανος, qui ampliter ſumptus facit. largus & liberalis in faciendis ſumptibus, ſumptuoſus. Plut. ſymp. 2. Probl. 2.
Κατα δαπανάω, idem quod ſimplex.
Κατα δάπανος, ſumptus. Alex. Aphrod. Probl. lib. 2.
Πολυδάπανος, ſumptuoſus.
Περισσοδαπανάω, inſuper abſumo ſeu inſumo.
Σπλιοδάπανος, ſplenem conſumens & minuens. Nic. Myrepſus.
Συνδαπανάω, vnà conſumo.

-Δ Α' Π Ε Δ Ο Ν, ου, τὸ, pauimentum. Il. ἀλλ' ὑπὸ χρυσὸν ἐδάπεδον, in aureo pauimento. Et Xen. Pæd. 8. ἵππος μὲ ἐν ἐδάπεδον, ἀλλ' ἐπ' εἰκόνος ἐφ' ἁρμάτων. Interdum eſt potius, ſolum. vt quum quis dicitur natus vel humatus ἐν δαπέδῳ regionis vel vrbis alicuius. vt in Anth. epigr. Dicitur & γῆς δάπεδον apud Ariſtoph. in Pluto. * Euſtach. deriuat ex vocula ἀπ (quæ Dorice terram ſignificat pro γᾶ vel γῆ) & nomine πέδον. vt dicatur quaſi ἀπὸ πέδου, terræ ſolum. Inuenitur enim apud tragicos γῆς πέδον & χθονὸς πέδον. Etymologus deducit & ipſe ex πέδον, cui præfixa ſit particula ἀπ ἐ intendendi vim habens. vt ſonet τὸ μέγα τῆ πλατῆ πέδῳ, quod eſt ἐδαφ. fieri autem ait hoc ἀπ ex ζᾶ per metathefin literæ ἀπ in ζ. Alij ex ἐδαφ deriuarunt: vt ſit quaſi ἀπ' ἐδάφους. At Camerarius putat eſſe potius à ἁπάω ſignificante κάπω: ſicut paimentum eſt à patio, i. ferio.

Compoſita. (*De quibus vide etiam in compoſitis ex* Ε'δαφ.)

Α'λλοδαπὸς, ὁ, ἡ, (tanquam ἀλλοεδαπὸς. nam à quibuſdam exp. ὁ ἐξ ἄλλης δαπάνης) qui eſt ex alio ſolo non ex noſtro qui eſt ex ſolo peregrino. peregrinus, alienigena, extraneus, externus. Il. γ. μιξοβάρβαρος ἀλλοδαπός. Et Il. τ. ἀλλοδαπὸς ὑπὸ δήμου. Sic Xen. Pæd. Ἐ. πολίτας τοὺς αὑτῶν τοὺς ἀλλοδαπῶν οἰκειοτέρους, ἢ συγγενεῖς ἡγοῦνται. Ἀλλοδαπὸν interdum vocatur quod eſt inſtratum & inſolens, ſeu formæ inuſitatæ. vt apud Herodian. lib. 1. ἵππα τε παντοῖα ἀφ' ἁρμάτ' ἀλλοδαπότ.
Ἐ'νδαπὸς, indigena. Poë. l. hb. 3 poeticum eſſe dicit, cui ſynonymum ἐγχώριος, ἐπιχώριος, ἔμφυτος.
Η'μεδαπὸς, qui eſt è noſtro (i. noſtrate) ſolo, noſtras. ὁ ἡμέτερος δαπέδου, q.d. ἡμεδαπέδου. Sæpe exp. & noſter. apud Ariſtoph.
Παντοδαπὸς, (q.d. qui eſt ex omni ſolo) exp. omnifarius, omnigenus, omnis generis. Interdum varius, multiplex, vt χρῆμα παντοδαπὸν, ex. & ſimilia apud Plat. de rep. Sic παντοδαπὸς τετ, valde multiplex, apud Theophr. Apud Syneſ. παντοδαπὰ αἰτεῖν, virtus omnis generis. Sic παντοδαπὰ ζῶα apud Ariſtot. Et παντοδαπὰ νοσήματα, apud Ariſtoph. Aff. & παντοδαπῆς, ex Dionyſ. Areop. & Herodiano.
Παντοδαπῶς, omnifariam, omnibus modis, vel omni modo. omnimodè. apud Ariſtot. ethic. lib. 2. c. 6.
Ποδαπὸς (q.d. ποῖος δαπέδου) ex quo ſolo. cuias. Plato in Apologia Socratis, πόθεν ἢ ποδαπός; At ὁποδαπὸς, cuiusinodi, infinitè.
Ποτα πὸς, etiam inuenitur pro, qualis. Exp. & cuiuſmodi. Atque adeò quidam annot. ποταπὸς dici ὅτῳ ἔστιν. ſicut ποδαπὸς ὅθεν ἐστίν. Hermog. de inuent. σκοπήσεται τὸ ποιητὸν ὅτι, ἢ ποταπὸν ὅτι ἐπιτήδευμα ἢ χρῆσιν, ἢ σχῆμα, conſideranda qualis res ſit, & qualis exiſtimetur, bona an mala. Extat & apud Luc. cap. 1. & Matth. 8. & 1. Pet. cap 3. & alibi in Nouo Teſt.
Ταυτοδαπὸς, qui è longinquo ſolo ad nos aduenit, ideóq; peregrinus. Ὁμὸς ξ. ξείνῳ ἱερῷ ἐνὶ πανδαπῷ. Et Od. ὁ ἐλθὼν ἐκ πανδαπέδου.
Τ'μεδαπὸς, veſtras. qui eſt è veſtro ſolo. q.d. Τ'μεδαπέδιος, Suid.

Δάπις vide in Τάπις.

Δ Α' Π Τ Ω, F. ϗπω. voro, dilanio, dilaniãdo voro. Il. π. (de lupis) οἵ τ' ἐλάφοισι κακὸν μήτηρ ὄρεσι τρέφουσιν ὀδάπτειν. Et Il. λ. (de leone) -αὐτὰρ ὃ δύσετο. proprie ſignificat ſe ingurgitare ferarum ritu. vel legimus apud Athen. lib. 8 Et Il. ψ. δαπτὸν ἐπιβάλλουσι πυρὶ. tribuitur igni. At Il. ι, de haſta dicitur. ὃ που χρόα λευκὸν ἐδάμασσε, ὀδάξατο δ' ἀμφὶς ἀκωκὴ, id eſt diſcerpet. Alia metaphora vſus eſt Gregor. in carm. -δύσεται δὲ θυμὸν ἀεὶ ὀδύνη.
Δαπὶς, voiax. Apud Lycophr. δαπὶς μύρμηξ, mordaces muſcæ, δακτηραί.
Δαπτὴρ, ῆρος, ὁ, lacerator, edax. Ex Epigr.
Δαφθίτος, idem quod δάπτος, per reduplicationem factum. Iliad. γ. Ὦ μέδοντε μὲν θῆκε κύνεσσι τε ὄρνισι δαφθίτους. Et metaph. κτήματα δαφθίτους, Od. ξ.
Δαπτὸς, ὁν. Δαπτὸς, Δάπεδον, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Α'δάπτης, qui dilaniatus non eſt, vel qui dilaniari nequit. Heſychius exp. ζωμοὺς ἀδήρους.
Διαδίπτω, idem ferè quod δάπτω. Apud Hom. Iliad. φ. -διὰ δ' ἔχεν ηκλὸν ἐδαΐζας, i. vulnerari.
Κατα δάπτω, idem. vt Il. χ. κυσὶν τε καὶ οἰωνοῖσι κατὰ δάψαι.
Κατα δαρδάπτω, idem.
Περιδαρδάπτειν, deuorare, laniãdo abſumere. Heſych. & Suid.

-Δ Α Ρ Θ Α' Ν Ω, dormio. Aor. 2. ἔδαρθον. Fut. δαρθήσομαι à δαρθῶ inuſit.

ieusit. Δαρθάνω etiã dicitur pro δαρθάνω, dormire. per metathesin vt Il iad. φ. Α'λλ' ἐν ἀσπίστῃ θείη ἡ κοίτοιο οἴων ἐνὶ δαρθάνῃ ἐν ὁμοκλίμῳ. * Etymologus & schol. Aristoph. à δίρμα deriuant δαρθάνω siue δραθάνω. Dicit enim & hic κατακαθαρθάνω esse propriè ἐν δίρματι κατακεῖσθαι, i. in pellibus cubare.

Composita.

A'παδαρθάνω, idem quod δαρθάνω.

Κατακαθαρθάνω & κατακαθαρεῖν, idem. Aristoph. in Nub. Ἐκεῖνο δ' ἡμῖν κατακαθαρθὲν πρωΐ. vnde apud Plat. in symp. κατακαθαρθὲντικός. Participp. pass. κατακαθαρθείς, qui obdormiuit, consopitus, apud Aristoph. in Pluto.

Decomp. Συγκατακαθαρθάνειν, condormire, item concumbere. Aristoph. Παρακαθαρθάνειν & ἐφεδρεθάνειν, iuxta dormire, concumbere. Hom.

Δαΐσιος, δαΐσιον. vide in Δίομαι.

Δαΐς vide in Δαίω, i. comburo. Δαισίον, vide in Δασύω

Δα'σκιαλος, ὁ, pascillus. piscis apud Aristot. hist. anim. lib. 8. c. 1.

Δάσμα, δασμὸς, vide in Δαίω, i. diuido.

- Δασπὰς, ἄτος, ὁ, ἡ nonnullis exp. magnorum malorum plenus, deriuantibus à πάσω seu πιμπλάω. ab aliis exp. συσσωρευτὴς ἢ πολλῶν, per syncopen posito pro πολλάκις Latinè expon. difficilis, grauis, atrox. Nonn. δασπὰς μὲν ἐπὶ νυκτὶ κέλευθος ἀέλιος. Sic Epigr. lib. 7. quidam mortem vocat δασπλῆτα θάνατον, grauem disiunctionem animæ à corpore. Δασπλῆτα, quoque dicitur, in fœm. genere, Od. ο. -δασπλῆτα, ἰφιτύτε. Sic δασπλῆτις πόνος, apud Nonn.

Δασύς, densus, confertus, vt δασέα ὕλη, Xen. Pæd. 2. densi montes, aut confertiuel potius arboribus densi, confertiarboribus. Sic dicitur δασὺ χωρίον. Dicitur τὸ δασὲς esse ὄφ πανικῶν: cui apud Lyc. ψιλὰ opponitur. ¶ Item pilosus, villosus, hirsutus, &c. cui opponitur λεῖος. Aristot. ἐστι δ' ἡ μὲν ἀλλαγὴ ζώων ἡ ἐκ τοῦ πολλὰ ποιῆσαι τὰ αὐτὰ δασύτερα, τὰ δ' ὕπτια λεῖα. ¶ Δασὺ πνεῦμα, apud grammaticos spiritus densus, qui & asper dicitur: cui opponitur ψιλὸν, tenuis. Legitur & δασεῖα προσῳδία apud illos. & δασὺ σύμπαν, vt χ.

Δασύνειν, densè vel aspirate apud grammaticos.

Δάσυλλος, ὁ, locus arboribus densus, syluosus locus. Exponit. & fruticetum.

Δασύνω, ποιῶ, densitas. Ité pilositas, hirsutia. Apud gramm. aspiratio vocum, quibus aspirationis nota præfigitur, apud Athen lib. 9.

Δασπώω, denso. densum reddo. Item pilosum reddo, seu hirsutum, ex glabro pilosum reddo. Dioscorid. δασπώσει τὰς φλεγματικὰς. Item spiritu aspero vocabulum noto, apud grammaticos.

Δασύνομαι, idem, quod περιεργάζομαι. Arist. an. li. 3. δασυνόμενοι δέ τινα ἢ οἱ ὀρχεῖς ὕπνον, &c. Item spiritu aspero notor. apud grammat.

Δασυσμὸς, ὁ, densatio. densitas. Apud Dioscorid. δασυσμὸς φωνῆς. exp. vocis densitas & raucedo.

Composita.

Α'μφιδασύνω, ὑτρίνω, vtrinque asper, vtrinque hirsutus, vtrinque villosus. Iliad. ο, -ἰσχε δ' αἰγίδα ἀμφιδάσσατο.

Ε'ὐδασύνω, pilosus, hirsutus. Dioscor.

Ε'πιδάσυνος, aliquantum densus vel hirtus.

Ι'σοδάσυνος, densus instar equi. hirsutus ex setis equinis. Il. χ, & Od. χ.

Τ'ανυδάσυνος, valde hirsutus.

Τ'ριδάσυνος, aliquantum hirsutus.

Δασύομαι, &c. vide in Δαίω, i. diuido.

Δα'τισμος, ὁ, Hesychio, Ratidis imitatio: de dictione pluribus vel bis idem repetente, & quidem solœcœ, prouerbio sumpto à Datide quodam Persa, qui qui satrapa esset in Græcia, Græceque loqui affectaret, dicebat ὕδωρμεν ἢ πίτνομεν ἢ χαίρεμεν: pluribus super eadem re coaceruatis synonymis; & barbarè posito χαίρεμεν pro χαίρεν, ingrato simul sono ob ὁμοιοκαταληξίαν. Hunc Δατισμὸν, Aristophanes in Pace, Δάτιδος μὲν vocat: Καὶ ζῆν' ἐκεῖν' ἔφη τὸ Δάτιδος μέλον, ὅ' ἀφ' ἑμῶν μὲν ἐστὶ τὸ μιμεῖσθαι, Π'ῖ δὲ τὴν ἡ μιμεῖσθαι ἢ πίτνομεν ἢ χαίρεμεν.

Δα'τκος, ὁ, Hesychio, audax. Item herba quædam Cretica, quam Theophr. hist plantarum lib. 9. cap. 15. neutro gen. Δάτκον appellat, Paulus Aegineta masculino, vt & Dioscor. lib. 3. cap. 83 Δάτκος, (inquit) ὃν ἡ δίρκυλλις κικλῆσκει. Itidem Galen. simpl. medic. lib. 6. tradit τὸν Δάτκον à quibusdam vocari σκορόδιον.

Δαυκίνη οἶνος, apud Dioscor. lib. 5. cap. 70. vinum è dauci radice, contusa & in mustum iniecta. vinũ dauco conditum: quod etiam Δαύκινον οἶνον nominari tradunt à Nicandro: qui alioqui Δαύκινον appellat ἢ Δαύκιον, in Ther. Δαύκειον ῥίζας τε βραυ-

σίδης. vocans tamen & Δαύκιον παρὰ τὴν ἐπὶ τὰ πόδια ἀγωγὴν. vbi scholiastes annotat, scribi etiam Δαύκιον, referens ex Antigono, Δαύκιον μέλαν ἀπὸ τῆς πατρίδος τῆς Δαυκίας.

Δαυλὸς, vide Δαλὸς in Δαίω, i. comburo.

Δα'φνη, ης, ἡ, laurus. Odyss. ε, Τ'ψηλὴν, δίκτυνναι κατατρώγει. Hesiodus in Theogonia, Καί μοι σκῆπτον ἔδον δάφνης ἐριθηλέος ἔξεν. Et lib. 4. φύλλα δάφνης. Ab Aristophane dicitur Πυθικὴ δάφνη: quoniam Pythio Apollini sacer est. vel quoniam in Pythicis certaminibus ea coronari solerent victores. Δάφνη Α'λεξάνδρεια, laurus Alexandrina, quæ & fuit herba quædam lauro similis. quoniam Alexander ea coronas gestare solebat: de qua Dioscor. l. 4. c. 147.

Δαφνηφόρος, ὁ, Apollinis est epitheton in Epigr. quoniam laurea peramat: vnde & δαφνίνης dicitur.

Δαφνίς, (pro quo & δαφνὶς dicitur per contractionem) laurea vel laurinus.

Δαφνικὸς, ἡ, dem *pro*, laureus, ex Epigr.

Δαφνικὸς, ὁ, ἡ, laureus.

Δάφνινος, laureus, laurinus, è lauro confectus. vt δάφνινον ἔλαιον laurinum, confectum è baccis lauri: quod & δαφνέλαιον dicitur: Dioscor. lib. 1. cap. 50. Et δάφνινον οἶνον. apud eundem lib. 5 cap. 37. Itidem, δάφνινον φύλλον, folium laurinum seu laureum.

Δαφνιτὴς, ὁ, laurina seu laurea: & peculiariter laurea seu laurina bacca, fructus quem laurus fert. Theophr. hist. plant. lib. 18. Et Dioscor. l. 1. c. 50.

Δαφνίτης, ὁ, Apollonis apud Syracusios cognomentum, teste Hel. de quo suprà in Δαφνηφόρος. Sic dicitur & qui laurum fert. Hudine aliqua refert. Et fœm. gen. δαφνῖτις vocatur planta quæ alio nomine δάφνη Α'λεξάνδρεια. teste Plin. lib. 15. cap. vlt. quoniam videlicet figuram aliquam laurinæ arboris præfert. Et Dioscor. l. 1 cap. 12. scribit casiam quandam à Alexandrinis mercatoribus nominari δαφνίνη, quippe quæ κλῶ ἐν τῷ χυλοῦ ἢ σύκωσιν μὴ πολλὴν παρέχουσα, vt folium & bacca lauri. quamobrem & daphnoidem eam appellarii à nonnullis testatur Plin.

Δαφνώδης, ὁ, lauretum, locus consitus lauris.

Δαφνὶς, vide in compositis ex Φόνος.

- Δα'ψιλης, ὁ, ἡ, ὁ, dapsilis. largus, copiosus, abundans. vt δαψιλὲς χάος. Plutar. regio vber ἐκ δαψιλοῦς, copiosa fœcundia. Gal. ad Glauc. 2. Chrysost. de vidua illa duo λεπτὰ largiter. δαψιλὲς ἢ φιλόπονον ἐστὶ τὸ δὲν λεπτὸν ἀνομοιοσχῆμον, larga & liberalis. Rursum Plut. Δάπτου δαψιλέστερον, epulum lautius & magis opiparum. * Quidam à δάπτω deriuatum putant, quòd & innuere videtur Athen. lib 8.

Δαψιλῶς, (vel δαψιλέως, vt apud Theocr.) largè copiosè, vt δαψιλῶς ἐφοπάσαις χορηγεῖν, Herodian. 3. Item lautè, opiparè. ζῆν δαψιλῶς. Xenoph.

Δαψίλεια, ἡ, copia, abundantia. Herod. lib. 1. πλοῦτος τοῦ δὲν δαψιλείας κατορθωθέντος, id est, rerum omnium copiam & abundantiam.

Δαψιλύομαι, copiosè & abundanter subministro. liberaliter vtor.

Composita.

Ε'υδαψιλὴς, ὁ, ἡ, dapsilis & largus sum in. Ex Pand. ἐὰν ἓν εὐδαψιλὲς τοῦ ὁ χεῖρ ὃ δὲ πίστις, si adhuc suppetit tempus biennij.

Ε'πιδαψιλὴς, ὁ, ἡ, exp. addo corollariũ & auctuarium, apud Syn.

Δέ, autem, verò. Subiungitur particulæ μὲν vim aduersatiuam habens. vt οὐ μὲν μεθύουσι, ἐγὼ δ' ὑγιᾶ, es tu quidem ebrius, ego autem sitio. Interdum vim habet velut distinctiuam, sicut & μὲν. vt Pæd. 2. ἐπιστὰς μὲν τὰ πρωτοφανῆ, παρεῖδε δὲ τὰ μέσα. Luc. in Timone, ἀλλ' ἐγὼ μέν. Ἐμοὶ δὲ οὐ μέλει. Frequens est autem hic vsus cum articulo, vt ὁ μὲν, ὁ δὲ vel οἱ μὲν, οἱ δὲ. Alicubi verò & reperitur δὴ, vt Pæd. 7. δὴ ἀπαντῶντων οἱ μὲν ἀπὸ θηκῶν παῤῥᾶμον εἶ σ' ἐξέλοιτο πάλιν οἶκαδ' ἰόντα, Οἱ δὲ καὶ δὴ τὰ Γαβρίου συμβόλαια αὐτοῦ. Sæpe ponitur & procedente μὲν, ac tum exp. verùm, cæterum, porrò. vt apud Xen. Pæd. 4. Μείας ὁ Κύρου μισθοῦ χρέων ἀπὸ σοῦ τῷ στρατιώτῃ. ¶ Item ὁ, sed, verùm. Plato de rep. lib. 10. πῶς οὖν τοῦτο ἐστὶ μὴ πικρὸν φλοιοπικρὸν δὲ. ¶ Item pro δὴ, apud Plat. ¶ Item pro γε, lib. 8. -ὅσοι σπερμίδιον λάβον. Sic lib. 1. ¶ Aliis particulis præfigitur aut subiungitur. vt ἡ δὲ & verò, apud Xenoph. Hel. 4. Dicitur & δὲ γε, item, ἀλλὰ δὲ πω. ¶ Item ὁ interrogationibus repetitis seruit, vt apud Budæum notat ex Demosthene, εἶτα λέγεις ἀε ἐδὲν ἐμοὶ τοῦτο ἐκάστοτε ἐγώ; οὐ σὺ ἔμοιγε. Αἰσχύνῃ; ἡ δ' ἀδικεῖς ἐ σύ; ἀλλ' ὅτι σὺ τοῦτ' ἐποίησας μέν, γε ἀδικεῖ σε ἐμοί. ¶ Δὲ apud poëtas accusatiuo subiungitur pro Μὲ vel εἰς. vt ἀγερώχου, ἰ. εἰς ἐγερώχου.

Μαδὴ, δέ, vide in Μα & in οὐ. Οὐδὲ, vide sub eod.

Δεελὸς, vide in δέλω.

Δέεσσι, Δεσσὶς, vide in δέω, i. opus habeo.

Δεῖ impersonale, vide ibidem.

Δεῖγκνυμι, ἐπιδείκνυμι, vide in Δείκνυμι.

Δεΐδω, (εἶσω, & δείσομαι, poet. P. δέδοικα ex quo fit δέδια item poet. δείδοικα, vnde particip. δειδώς. Plusquam perf. ἐδεδίειν & ἐδεδοίειν. Tumeo, metuo. Il. χ, ἀλλὰ μᾶλ' ἰφθίμοι δείδιμεν μὴ πάθωσι δεινόν: deinde κρατερώτερον. Sæpe & præt. δέδοικα sicut δέδια & δεδίεκτε ac δεδίεκτο apud poëtas) præsentis signif. obtinet. vt Iliad. α, Νῦν δ' αὖτός σε δείδοικα· χρὴ φρένα μὴ σὺ παρείσῃ ἀμφιπεσὼν ἁδύεσσι. Et cum accus. Iliad. σ, Νῦν δ' αὖτός σε δείδοικα καὶ ἄλλους πάντας Ἀχαιούς. In prosa autem hæc præterita (quæ potius in vsu fuerunt quàm præsens) aliter etiam construuntur. Interdum cũ μὴ, vt δέδοικα μὴ δι' ὑπερβολὴν τῆς βουλομένου ὠφελεῖν ἀποκλῇ. Dicitur & δέδοικα μὴ οὐκ. vt Xenophon. Δέδοικα μὴ οὐκ ἔχω πειθὼ σοφίαν. Et cum infinit. Iliad. η, Δίδιεν γὰρ ἀφίμεναι, δείσαντ' ἐν ἀγορῇσιν. Sic Gregor. Ἔδεισεν ἀεὶ ἐμὲ διῶξαι. Cùm accusatiuo autem, vt Dem. Philipp. 1. μισεῖ τε ὁ ἐκεῖνος ἡμᾶς δέδιεν. Plutarch. de superstit. ὁ ἢ θεὸς φοβοῦ, πάντα δέδιε, γιῶ, Θάλαττα, &c. Dicitur etiam δέδοικα ἐκεῖ σοῦ & δέδοικα ἐκεῖ σοι vel ἐμοί. Lat. metuo tibi. Xenophon Pæd. 1. δείσας ἐκεῖ τε τῷ ἵππῳ καὶ ἐμοί, Hoor. in Enag. ἐκεῖ ἐμοὶ δέδοικε. Cum dat. Thuc. Δείσας ἐκεῖ τοῖς Λακεδαιμονίοις· sic. Il. ρ, Οὔοτι ἐμῷ κεφαλῇ πόρε δειδίμεν ἠὲ καθῆσθαι. Καὶ ἀεί. Cum ἀμφὶ eodem sensu, Gal. ad Glauc. 1. Δείσας ἀμφὶ τῇ μετοικίᾳ.

Δέος, ους, metus, terror. Plato de rep. ὑπόψεις καὶ δείλματος μιγεῖσ. ¶ Item terriculamentum. Hesych. ¶ Expon. & periculum. metus enim non nisi periculi est. Apoll. Argon. ἐμπεσὼν ἀφ' ἁλὸς τὸ δέος.

Δειός, ὰ, ὸν idem. metus, terror. Hom. & Hesiod.

Δειλαῖος, α, ὸν, timidus. Item ter. ibilis & timorè incutiẽs. in Δειμαίνεσ. αιτ Ὦ δειλαῖε, timidus. pauidus. Epigr. (Epigr. Δειμαντόβιος, ὁ, ὰ, ὸν, ter. ibilis, terrificus.

Δειμάδιος, idem. Erotian.

Δειμαίνω, timeo, terreor. Plat. lib. 1. de rep. ἐν τῇ ὑστάτῃ ὥσπερ οἱ παῖδες ἐγερεῖσθαι δειμαίνει. Herodot. δειμαίνω καὶ τὴν Σάρδιν, Xerxi metuo, de Xerxe sum sollicitus.

Δειμαντόμαι, terrifico, perterrefacio, Herod. δειμαίνεται δὲ ὁ Ἰωνίας.

Δειμαντοφοβέομαι, metuo, timeo. Plato in Axiocho, ὦ δειλαίη ἐγὼ ὡς τὰ τοιαῦτα ἐκάστοτε δειμαντοφοβέομαι ὑπὸ τῆς ψυχῆς, veritus ne spoliaris anima. Et δειμαντοφοβίη, metu perculta. apud Eurip.

Δειμάτωμα, ὥματος, memo. Hesych.

Δειμάτιος, ὁ, ὰ, ὸν, timidus, meticulosus. Il. γ, τεῦχε δ' ἀνδρὶ μάτιος. Δειμάτιζε, ad quosuis sonos (seu crepitus aut strepitus) expauescens, i. admodum meticulosas, formidolosus, pauidus. Luc. in Scytha. ψοφοδεὴς ὢν καὶ τὰ πρῶτα. Ψοφοδεὴς, meticulosè, timidè: vel potius, ita vt ad quosuis strepitus seu sonos (præsertim peregrinos auribus) expauescat. Ὀβριμίδα, quomodo huc pertineat, vide in Ὀβρίμος. (fcas

---

Δείλη, &c. vide in δείλη.

Δεικανάομαι, vide in δίκομαι.

Δείκελος, vel δείκελος vide in comp. ex Εἴκω.

Δεΐκνυμι, ὀμοῦμαι, Fut. ὀμοῦμαι (tanquam à δείκω) ostendo. mõstro. Od. μ. αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα διαμετρήσω. Thuc. 6. ἐκέλευσαν αὐτοὺς δείξαι τὸ χωρίον, ἀπαιτεῖ. ἐς αὐτό. Est etiam ostendo, i. declaro. manifestum facio. Xenoph. δείκνυσιν ἑαυτὸν οἷός ὢν. Dem Phil. 1. ἐγὼ τοῦτο φεύσω καὶ δείξω. Sæpe cum partic vt idem in Mid. δείξω πολλοῖς θεαίνας ὑμᾶς ὄντας ἀξίους. Thuc. lib. 4 ἐπειδή γε ἐν φανερῷ ἐδείξαμεν ὄντας ὀξεῖς ἀμυνομένους.

Δείκνυμαι, ostendor, monstror. Item manifestus fio. apud Hoor. δ' ἀνάτατα, exploratum est, q. d. certis indiciis compertum est. Apud Hom. Δεικνύμενος· pro δειξόμενος, vide in δείκνυμι.

Δείγμα, indicium, documentum, specimen, nota & specimen. Hoor. πᾶσι ἀπιδόντες. ὥσπερ ἢ τῶν κακῶν ἐξαίρετος ἐκείνη τὸ δείγμα παρεσόμενος. Luc. de Solone. ὅτ' οὐ ἐλλοιοῦσι χρυσὸν, τοῦτο δείγμα, τῆς φιλοσοφίας τῆς Α'θηναίων. ¶ In Athenien si foro sic vocabatur locus quidam in quo mercium specimina proponebantur. vide Etym. & schol. Aristoph.

Δειγματίζω, ostendo in exemplum: vel traduco aut διατρίζω, ad Colos. cap. 2. Idem & ἐδειγματίζετο dicitur.

Δείξις, ostensio, vel potius ostentatio. Herodian. 1. ἐν τοιαύτῃ μεθόδῳ ἢ αἰδοῖος παῤῥησία δείξεν. Est etiam indicium, argumentũ. vt apud eundẽ lib. 2. ἐπὶ δείξει καὶ πίστει τύραννος ἐδείξεν κατὰ ἔτος ἕκ. instituere accusationem contra aliquem & eum deferre, inquit Bud.

Δεικτὴρ, ὁ, ostensor, demonstrator.

Δεικτικὸς, ostensiuus, demonstratiuus. Δεικτικὴ διάστολὴ. Lat. indc. Δεικτικῶς, demonstratiuè.

Δεικτύω· & δείκνυμι, quomodo huc pertineãt, vide suis locis.

Comp. ac primùm cum præpositione.

Α'ναδείκνυμι vel Α'ναδεικνύω, demonstro, ostendo. pro simplici δείκνυμι. ¶ Item, designo, creo. Plut. in Cæsare, ὕπατοι ἀναδεικνύονται ἑαυτὸν καὶ τὸν ἀδελφεόν. ¶ Item edo, vt Χοηδεικνύει, vnde

ἀποδείκνυμι. editus est. ¶Item, dico, confeero. Strabo, ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων Καίσαρα τὸν σεβαστὸν, templum dicatum Cæsari Augusto. ¶Item instituo, constituo. ¶ Α'ναδείκνυμαι πύλας ex Soph. citatur pro pandere portas.

¶ Α'ναδείκνυμι, demonstror, ostendor. pro δείκνυμαι. ¶Item designor, creor. Greg. de Iuliano, ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων ἀναδεικνύμενος. Designati autem consules vel prætores funt ἀναδεδειγμένοι & ἀποδεδειγμένοι, inquit Bud. in prior. annot. ¶Item edor. Greg. εἰς τὸν χαριέστατον καὶ ἀνδρειότατον, εἰ ἦ πολίτευμα ὁ αὐτοκράτωρ ἀποδείκνυται, editus est. ¶Item, instituor, vel constituor. Gazæ.

Α'ναδείγματα, Hes. figilla seu imagunculæ quæ in tragicis scenis ostenduntur. Item lora seu habenæ circa equorũ colla.

Α'ναδεικτέον demonstratio. Item, designatio, creatio. Item, dicatio, consecratio.

Α'ναδείκνυμι, demõstro, ostendo, rationibus seu argumentis demonstro, seu probo. vt apud Aristoph. in Nub. Ἐγὼν' ἀποδείξω, καί σε πείσω λόγων. Exponitur etiam interdum, planum facio. vt ἀποδείκνυσθαι λόγῳ. apud Herodot. in Terpsich. ¶Item repræsento seu exprimo. Plato ep. 4. ἀναδείξαι τὸν Δυκοῦργον ἀποδείξαι, ita te comparare vt alter Lycurgus esse videaris. Quæ significatio affinis est primæ. Nam quod repræsentamus seu exprimimus, id veluti ostendimus in nobis. ¶Item efficio, reddo, facio. vt apud Xen. Pæd. 2. βασιλέως ἀποδείκνυσθαι, pro quo alibi dicit βασιλεύειν παρέχειν. Plato epist. 4. ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσοῦν ἀποδείξαι τὴν ἡμετέραν πολιτείαν. ¶ Item creo, & designo. Synel. ἀποδείξας σὺ ἀφήνορα δήμου. Et ἀποδείκνυσθαι στρατηγὸν. creare ducem, Herod. ¶ Item designo, constituo, statum & fixum facio Dem. contra Timoc. ἀλλὰ τοῦ περὶ τῶν ἀποδείξαι ἀκριβοῦς, sed etiam concionem cõstituerunt & præfinierunt. ¶Item edo, pario, vt ἀποδείκνυμι παῖδα. Ifocr.

Α'ποδείκνυμαι, sæpe pro ἀποδείκνυμι vlurpatur, vt apud Herodot. ἀποδείκνυμαι γραῦλον. Et Xen. Pæd. 4. ἢ ἐγὼ δικαίως ἀποδείκνυμαι, κἀδίκως νομίμως ἀποδείκνυμι; Et pro, facio, efficio. apud Paul. ἵνα μὴ ἀποδείξω ἄμβροτ. λαμφείν. Sic & apud Herodot. ἀποδείξαμβροτ. μεγάλα ἔργα. ¶Item (paff. fignif.) oftendor, demonftror rationibus. Item defignor, i. creor. item conftituor, præfinior. vnde ἀποδείκνυμι designatus, creatus. item conftitutus, præfinitus.

Α'πόδειξις, demonftratio, de claratio, probatio. vnde ἀποδείξεως ποιεῖσθαι, demonftrare, declarare, planũ facere, probare, apud Aefchin. in Ctefiph. fed apud Areop. exp. argumentum fumere, conjecturam capere. Eft etiam in hac fignif. vocabulũ dialectorum, item mathematicorum. ¶Item fpecimen. vt ἀποδείξεις πίνακα, fpecimen dare vel edere, apud Plut. ¶Item defignatio feu creatio magiftratus.

Α'ποδεικτὸς, ὸν ἢ ὸν, demonftrabilis, qui demonftrari poteft, vel demonftrationibus probari. cui opponitur ἀδιαπόδεικτος.

Α'ποδεικτικὸς, demonftratiuus, demonftratorius, ad demonftrandum accommodatus, demonftrandi vim habens, feu probandi demonftrationibus aut argumentis, vt ἀποδεικτικὴ epicherematα, apud Hermog. & ἀποδεικτικὸς λόγος, apud Ariftot. lib. 2. Rhet.

Decomp. Α'ναποδείκτως, qui demonftratus non eft, nullis probatus demonftrationibus. Item qui demonftrari nequit, qui nullis probari demonftrationibus poteft. Plut. in Coriol.

Α'ναποδείκτως, line demonftratione & probatione.

Α'ντιαποδείκνυμι, vicifim demonftro, contrà demonftro. Ariftot. rhet. lib. 2.

Εὐαπόδεικτος, demonftratu facilis.

Προαποδείκνυμι, priùs demonftro.

Προσαποδείκνυμι, idem quod ἀποδείκνυμι.

Διαδείκνυμι, oftendo, do documentũ & fpecimen. Bud. ex Plut.

Ἐνδείκνυμι, oftendo. Dicitur potiùs ἐπιδείκνυμι.

Ἐπιδείκνυμι & ἐνδείκνυμι, oftendo, indico, & demonftro. Item præ me fero. Sæpe cum accuſ. vt Ifocr. in Areop. πολλοὶ αὐτῶν ὑμᾶς ἐπιδείκνυσθαι τοῖς ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀγαθοῖς. Ariftoph. in Pluto. ἐπιδείκνυμι ἑαυτὸν πιστὸν, præ fe ferentes. Itè oftento me, vendito, plauſum capto. Plut. τοῖς συμπολίταις ἐπιδείκνυσθαι, coniuratis fe venditans, plauſum à coniuratis captans. Item ἐπιδείκνυμι, defero, accuſo, poſtulo in iudicio. Et ἐπιδείκνυμαι, defero, cauſam dico quòd circa publica facta ſpecies aliquid admiſerim. Plato in Apol. ἢ ἐπείμαν ἔντασι ἐπιδεικτικὸς μὲν ἢ ὑπάρχειν τῷ ῥήτορι. Et paſſ. ἐπιδείκνυσθαι δικαίως.

Ἔνδειγμα, indicium, documentum, Demoſth.

Ἔνδειξις, oſtenſio, indicatio. Itè oſtentatio, venditatio. apud Aeſch. & Synef. epiſt. 23. Item delatio. vnde ἐνδείξεις ἐποιοῦντο. Ἐνδείκτης, delator, quadruplator. Syneſ. ἦγον χθιζὴν συκοφάντην πρὸς ἐνδείκτην.

Ἐνδεικτικὸς, q.d. oftentatorius. Et aduerb. ἐνδεικτικῶς, oſtentatorie, oſtentabundè, cum oſtentatione. Apud Gal. exp. per indicationem.

Decomp. Α'νενδείκτως, qui ſine oſtentatione eſt, non oſtentator. Bud. ex Greg.

Α'ντενδείκνυμι, contrà indico, contrariam indicationem habeo. apud medicos. Α'ντένδειξις, obnuntiatio, i. rei apparatæ diſcuſſio, conſilij capti & agitati diremptio: vt comitia olim dirimebantur obnuntiatione augurum, & auſpicia occ... foricum.

Παρενδείκνυμαι, oſtentabundè in medium prodeo. Bud.

Συνενδείκνυμι, coniunctam indicationem habeo, indicationi confero, q.d. fimul indico. Gal. Therap 9.

Φιλοδείκτης, ὁ, lubenter me vendito ſeu oſtendo. Euſt.

Ἐπιδείκνυμι vel ἐπιδείκνυμαι, item ἐπιδεικτέω, oſtento, monſtro. Item demonſtro, probo. manifeſtum reddo. Ifocr. ἐπιδείκνυσθαι αὐτὸν ἐν τοῖς πολλοῖς ἀγαθοῖς. Xen. Pæd. 4. φιλόπονος ἐπιδείκνυμι. Cum inf. Xen. Pæd. ἐπιδείξει φιλόπονος εἶναι. Et citatic. apud Iſocr. in Areop. ἐπιδείξαι βελόμενος ἐπιδυμητὰς. ¶ Ἐπιδείκνυμι, oſtento, ſpecimen aut documentum præbeo. Ifocr. ἐπιδείκνυσθαι τὴν διάνοιαν ἐπιδείκνυμι. ¶ Ἐπιδείκνυμαι θεάματα. Luc. de re ſpectacula. ¶ Ἐπιδείκνυμαι vel ἐπιδείκνυμαι λόγον, recito, rationem ad dandum ſpecimen doctrinæ meæ, Budæus. Plat. Dicitur & ἐπιδείκνυμαι περὶ τινος.

Ἐπίδειγμα, indicium, documentum, Dem. ad Lept. & Xen. Pæd 8. Item quod ad oſtentandam artem fit. Xen. in Sym.

Ἐπίδειξις, oſtentatio, ſpecimen. Ariſtot. in Polit. ἐπίδειξιν τῆς σοφίας, ſapientiam oſtentare, ſapientiæ ſpecimen edere. Item ſophiſtica recitatio, & oratio ad oſtentationem comparata, Plato.

Ἐπιδεικτικὸς, demonſtratiuus. Item ad oſtentationem comparatus, & q.d. oſtentatorius. Ἐπιδεικτικὸς, cum oſtentatione, oſtentatorie.

Ἐπιδεικτιάω, ῶ, oſtendere vel oſtentare me cupio. Hefych.

Decomp. Α'ντεπιδείκτης, qui ſine oſtentatione eſt, non oſtentator. Greg.

Α'ντεπιδείκνυμι, viciſſim oſtendo. Α'ντεπιδείκνυμαι, vicißim
Παρεπιδείκνυμι, oſtentabundè profero. Plut. (oſten
Προεπιδείκνυμι, inſuper oſtendo ſeu demonſtro.

Κατεπιδείκνυμι, oſtendo. Item inſtituo, Synel. πολὺ κατεπιδεῖξαι τῶν ποιητῶν. Et κατεπιδείκνυμι ἔργων, apud Dem. Bud. inter edi.

Οὐρανοδείκτης, qui à cœlo oſtenditur, ſeu oſtenſus eſt: πῦρ οὐρανοδείκτης. Hom. hymn in Lunam.

Παραδείκνυμι, q. d. iuxta oſtendo: vt id quod cum alio conferi volumus, oſtendimus iuxta illud, i. illi admotũ. vnde & crefero exponitur. Ifocr. ὥσπερ τοῖς ποιηταῖς ἐν τοῖς χοροῖς Σωκράτη ἐπιδείκνυσιν ἀντὶ τοῦ ὄντως ὄντα ἐπιδεικνύντες. ¶ Item pro aſſignare ſeu attribuere, apud Xen. Hell. 2. ῥᾳδιουργίαν αὐτοῖς παῖδας δεῖ φύσει ἐν τῇ πόλει. Pro aſſignare ſeu attribuere, apud Xen. Hell. 2.

Παράδειγμα, exemplar, exemplum vt ἐξ ἀρχῆς μὲν τοῦτο ἦν παράδειγμα apud Iſocr. Exp. & documentum, vt Thuc. 3. ἐξεδείγματο τοῖς οὖν ἐξ ἐκείνου τῇ πόλει πάλαι ξυμφορᾷ ἐχρήσατο, exemplo vel documento non fuerunt. ¶Item exemplum quod adhibeatur ad probandum vel illuſtrandum quod dicimus. Plut. de Ira. ἀφ' ἑτέρου δὲ τοῦ λέγω ζητήσατε ἐκ τοῦ Πλάτωνος ἐπιδεῖν ἐναργῶς ἐπὶ τῶν τοιούτων.

Παράδειγματικὸς, exemplaris. exẽplis conſtans. vt ἐξήγημα παραδειγματικὸν, & ἐξεδειγματικὸν ἐν ὀνόματι, apud Herm.

Παραδειγματώδης, exemplaris.

Παραδειγματίζω, exemplo aliis eſſe facio, puniẽdo vel alios infamando. exemplum ignominioſum in aliquem edo. exponitur & traduco vel tradum palàm. ignominiæ expono infamo, infamem reddo. vt Matth. cap. 1. & apud Plut. ἐπὶ πολυανδρίῳ. vbi dicit Archilochum poëtam obſcœnis versibus ſeipſum ἐξεδειγματίζειν.

Παραδείγματισμὸς, traductio, qua q.s exẽplo ſtatuitur cæteris. Προδείκνυμι, præmõſtro. Apud Luc. in Herc. ἢ τὸ τοῦτον ἐπιπαθεῖν ἀφίστησι ἐμὲ προδείκνυσι. exp. protendit. Exponitur denuntio, apud Thuc. lib. 3. προδεδείκασι ὑμῖν τὰ αὐτὰ ταῦτα πάντα τοῖς τε ἄλλοις καὶ ἐμοὶ τὸν ἐμὸν κόσμον.

Προεπιδείκνυμι, inſuper monſtro.

Τερατοδείκνυμι, (q. d. ſubmonſtro, ſuboſtendo) ſuggero, ſubiicio, ſubmoneo, præmonſtro. vt Matth. cap. 3. Sic & apud Iſocr. in orat. ad Philip. ὑπεδείξε τοῖς θεατρικοῖς μᾶλλον ἢ τοῖς ἀγῶσι τὴν πολίτικὴν ἐπιφέρειν. Item ſimpl. *pro*, monſtro ſeu oſtendo, doceo tanquam præceptor. apud Iſocr. & Xen. & act. Ap. c. 9.

Τερατόδειγμα, documentum. apud Xen. de arte eq. Item exemplum, apud Polyb. Item pro exemplari, apud Laërt.

Alia comp. facta ex prima, aut tertia prat. paſſ. ſine præpoſitione.

Α'φεδείκνυτο, (q.'d. qui multùm oſtenditur) inclytus. Heſiod. ἀφεδείκετο τέκνα. Et cum genit. apud eundem. πάντων ἀφεδείκετο ἀνάκτων.

Δ ῥηδείγμα, ſiue ἀῤῥηδείγμα, q.d. ſpecimen panis, i. ſpecimen frumenti in pane confecto ex eo, ex Poll.

Δακτυλοδείκνυμι, qui digito monſtrat. Poll.

Δακτυλοδείκτης, qui digito indicatur. Heſych.

Δακτυλοδεικτέω, ῶ. digito monſtro. Dem.

Χειροδείκτης, quaſi manu oſtenſus. manifeſtus. ex Soph.

Χειροδείκτέω, ῶ, manu oſtendo.

Δ ε ι' Α Ησε, ὁ, pomeridianum tempus, quando iam Sol vergit ad occa-

ad occaſum: quoniã tunc ὁ ἥλιος τὰ δείλια ἐπέβλεπε, vt Euſt. & Etym. tradunt. Ariſto. in Problem. διὰ τί ὁ ἔξωμος ἀφῆς τὸν δεῖλον πιεῖ, ἀφῆς δὲ ὄ, exp. oris pomeridianis, vel circa veſperam. Idem lib. 6, anim. cap. 8. ὅσοι δείλονες ἀῤῥέμβιοι, à pomeridiano tempore orſus, Theophr. hiſt plant. lib. 9 cap. 18. ἀφῆς τὸ δείλιον γαμεῖσθαι, antequam eſſet meridies. Plerũq. verò δείλη: quum oppoſitum habet ἀφῆς, exp. veſperi. Geopon. βόσκεσθαι δὲ χρὴ μὴ πολλάκις ἢ ἅπαξ, ἀλλὰ δὶς μόνον, ἀφῆς ἢ δείλης, i. (vt Varro tradit de equis) admittere oportet bis in die, mane & veſperi. Xen. ἱππασίας ἀφῆς τὸν δεῖλον μᾶλλον ἢ ἑῷον ποιεῖ, à mane ad veſperam. Compiures etiam δεῖλα (per ſe poſitum) exp. veſpertinum tempus. Illud enim Ariſtotelis, ἀφῆς τὸν δείλιον, in terpr. veſpertinis temporibus. Sic & illud Plut. in Themiſt. μέχρι δείλης ἀναῤῥάπτειν, ad veſperam vſque, ἀφῆς δείλιον, circa veſperam: eodemque modo ὑπὸ τὸν δείλιον, & ἀμφὶ τὸν δείλιον, & δείλης γενομένης, veſperi ſeneſcentia. capitur enim illud δείλης aduerbialiter, ſicut veſperi apud Latinos. Interdum additur ὥρας. ἀφῆς ὥρας, accommodatúrque omnib. diei partibus. vt δείλης ὥρας, ſub auroram. ἀφῆς δείλης ὥρας, ante crepuſculum. At δείλη ἀφῆς (inquit Euſt.) eſt tempus pomeridianum. Sunt tamen qui δείλιον ἀφῆς dicunt velint eſſe tempus matutinum. Δείλη δὲ ἐστὶ τὸ μεταξὺ τοῦ μεσημβρινοῦ καὶ τοῦ ἑσπερινοῦ. Ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνατολικοῦ λέγεται δείλη ὀψίας. ἔστι συνῆθες ἰδίωμα τῶν ἀττικῶν τὸ ἐπὶ τοῦ ἑωθινοῦ λέγειν δείλην ὀψίαν. Thuc. l. 8. καὶ δείλιον ὄντι ὀψίας. Repertur & δείλαι μεσημβρίαι pro meridie: nec non δείλαι ἑσπέραι pro veſpere. Herodian. lib 3. ἤδη καὶ δείλιον ἐκάλουν, erat autem iam diei veſper. Dici & Δήλαι nominatiuo caſu, (vt fir. ὁ δήλιος) exſtimat Bud. afferens ex Hom. Il. 9. Ἐ'στε πρὶ δ' ἦσαν, ἅ δείλαιος, ἢ μέσον ἦμαρ Ὀ'λυμπόνδε πρὸ ἦ ἐμεῖο ἄρει ὀκὼ δυμὸν ἐπάσσαι.

Δειλαιὸς, ᾶ, ὁν, pomeridianus. vt δείλαιον ἄριστον, ſeu ſubſtantiuè δείλαιον, merenda. Plutarch. δείλαια διατρίβειν, conſumere tabulatio. Τὸ δείλαιον aduerbialiter dicitur pro δείλης, veſperi: t. xod. cp.

Δειλατὸν (quaſi ἀ δειλόμεθ, in pomeridianum ſen veſpertinum tempus vergo.) Od. ι, εὖδον παυόμενος ἢ ἐπ' ἠοῖ ἢ μέσον ἦμαρ. Δείλαια, τ' ἤλυθε, καὶ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἀπῆλθε.

Δειλαιαῖος, ὁ ἢ ὸν, pomeridianus, veſpertinus. Od. ρ, ἠδὲ γὸ ἐπίλυσθε δείλαιος ἅμαρ, i. δείλαιον. Sic apud Apollonium Rhod. δείλαιος ὥρη, tempus veſpertinum. Item veſper. Il. φ, Scamander ad Apollinẽ, ἔφυ πικρὸς ἀνάγκῃ ἢ ἀμύνειν εἰ σὺ ἐθέλεις ἐνθάδε Δείλαιος ὀλέσθαι μὲν ἐγὼ ὀϊστοῖσι σὸ δ' ἐμοῖσιν ἀρέσεις. ¶ Δείλαιον, ου, τὸ, merenda. Callim. Δείλαιον αἰτήσεται petunt merendam, vide δειλαιοτροφεῖν. Item crepuſculum, in Epigr tempus pomeridianum.

Δειλαῖος, ᾶ ὁ, idem quod δειλαιὸς, veſpertinus, vt δειλαίοις ζόφοις apud Apoll. Rhod.

Δειλαίτερος, exp. meridiari, merendam ſumere Apud Homer. Odyſſ. ρ, τὸ δ' ἦρ ἐφ ἡμῖν δειλαίτερος, quidam exp. cœnans, cœnam ſumens. vide Euſt.

Compoſit.a.

Ε'πιδείλαιος, ου, ὁ ἢ ὁ, pomeridianus. vnde ἐπιδείλαια, (aduerbialiter) poſt meridiem, pomeridiano tempore. Heſiodus in diebus. Ἐπὶ δ' ἠέλιον ἐπιδείλαια κάδον ἅμαρ.

Ε'υδείλαιος, bene ad Solis occaſum ſitus. δείλαιον κέφαλος, ad δείλαιον clima ſitus. vt Euſtath. exponit. Odyſſ. ι, Ναυσίθοῳ σ' ἐγείνατο δῖα θεάων, vel ὃν τῆς εὐδείλου ἔχων, i. ἀνατολῆς, & εὐδείλου: vt factum ſit ex δείλη & εὖ interiecto ὁ. (Vel δύδηλος ſiue διπρόσωπος ἢ δύσεσι τε factum ex δήλιος (quod pro δῆλον per dialyſin dicitur) interiecto εὐ inde & λόγος δυσδείλιος apud Pindarum, quoniam colles & inſulæ, ἐπὰν τὸ λαμπρὸν δύσωσι, conſpicui ſunt & viſu facilè terminatur.

Πρωϊδείλαιος, exp. antemeridianus, apud Theocr. Idyl. 25. Quidam interpr. ante veſperam.

Τερατείλαιος, ſubueſpertinus. Aratus.

ΔΕΙΛΟΣ, ὴ, ὸν, timidus, ignauus: à δείδω, i. timeo. Ε'ὖθ' ἅ, τε δειλὸς ἀνὴρ ὅτ' ἂν αὐτίκα ἐξεφανῇσιν. Ariſtot. eth. 2. ὁ γὸ ἀνδρεῖος φοβερὸν τὸν δεινὸν θρασὺς φαίνεται, φοβερὸς δὲ ὁ θρασὺ δεινὸς. Apud Plut. in lib. ἀδύνατον ἡδέως τὸ αἰσχρὸν ἢ δίκαιον. ¶ Item miſer. Sic Hom. omnes mortales δειλοὺς βροτοὺς vocare ſolet. Idem qui genit. pro ſuperlatiuo ponit, vt δειλὰ ἕοντων, Od. ξ. pro δειλαίτατα. Exp. etiam debilis, infirmus, vt δειλὸν γῆρας apud Heſiod. ¶ Item malus improbus. vt Od. Θ, v. 350. Δαιμόν' οἷ δειλῶν γε κακῶν ἐνὶ δώματα θέσθαι. Sic ſæpe apud Theogn. Dicitur & de rebus. vt Pythag carm. λόγοι δειλαὶ τε ἢ ἐσθλοί. Cuius ſignif. occaſio inde ſumpta videtur, quòd ignaui pro hominibus nequam haberi ſoleant.

Δείλαιος, ὁ. idem quod δειλός. Exp. & δειλοπρεπὴς. apud Soph. in Trach: Item miſer, infortunatus. vt Ariſtoph. ſchol. exponit in Nub. ὁ δείλαιος μοι δείλαιος ἀνήρ.

Δειλαίνω, ομαι, ὁ, ἢ, ὁ. timidus.

Δειλαίνω, & δειλαιόομαι, timidus ſum, timidum me præſto.

Δειλαίομαι ἅμαι, timeo, pauco, vnde δειλαιωθεὶς, territus.

Δειλία, ὴ, timiditas. Dem. in Mid. δειλίας ἢ ἀλαζονίας ἕνεκα. Herodot. lib. 7 διὰ δειλίαν ἢ φαυλότητα.

Δειλότης, ητος, ὴ. idem.

Δειλία, ὰς, ἡ. ἄσυ, ob ignauiã & timiditatẽ refugio deuectóque

periculum, timido animo ſum.

Δειλιάζω, idem.

Δειλίασις, pauor, formido. Plut. in Fab.

Δειλαίνω, terrefacio, timorem incutio. Deut. 20.

Compoſita.

Α'ποδειλιάω, ῶ præ timore refugio, reformido. Luc. ὀφθαλμῶν ἀποδειλιᾷς.

Α'ποδειλιαστικῶς, more eorum qui conciderunt animo & viribus, i. timidè, meticulosè, apud Poll.

Θρασύδειλος, in quo audacia cum timiditate coniuncta eſt: ſeu qui temeritate præditus eſt, non ab animi tamen fiducia, audaciæ oſtentator, idem & timidus. Ariſtot. eth. 3.

Καταδειλιάω, ῶ, timidè & ignauè ſuccumbo, extimeſco. Herodian. lib. 2.

Κροκόδειλος, ου, ὁ, crocodilus, quaſi crocum formidans: nomen quadrupedis mali & terra pariter ac mari infeſti. de quo vide Ariſtotel. Aelian. Plin. Herodot. * Terrefitrem crocodilum dictum volunt ὅθεν τὸ φοβεῖσθαι τὸν κρόκον: vnde & apiarii crocum aluearibus apponunt, quo conſpecto fugit. Maritimum autem ὅθεν τὸ παῖ παῖ κρόκος φοβεῖσθαι, id eſt, littora. ¶ Κροκόδειλοι dicuntur etiam ζωάριθμοι quæſtiones crocodilinæ & ἄπορος ῥησις apud Luc. ἡ κροκοδείλου ποίησις, ἢ παῖζοντα ἄπορον ἐρωτᾶν διδάσκουσι.

Κροκοδείλιον, ου, τὸ, herba eſt chamæleontis nigri figura, quæ & κροκοδειλὶς. vide Gal. & Plin. Dicitur etiam à quibuſdam τὸ δίσκιον, autore Dioſcor.

Παιδείλιος, omnium timidiſſimus vel miſerrimus.

Δεῖμα, ατος, τὸ, &c. vide in Δείδω.

Δειμαίνω, vide in Δείμω.

ΔΕΙΝΑ, ὁ, vel ἡ, vel τὸ gen. δείνης, dat δείνῃ, acc. δείνα, vocabulum eſt quo vtuntur (præfixo articulo (loco nominis eius de quo loquuntur. Dem. de falſa leg. οὐτ' εἶπεν ὅτι ἀλλ' ἔχοιτο ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖνα, i. at hic & ille etiam habent. Idẽ ad Lept. τῷ δεῖνι μεμφόμενος ἢ τῷ δεῖνα ὡς ἄξιον εἶναι ἀκούειν, huic ſuccenſens, illum indignũ elle dictitãs. Sed vbi nõ ita geminatur, ibi exp. quiſpiã, aliquis: item quidam. neſcio quis Luc. ad indoctum, ἢ ὡς ἀνδρίσκακλὸς σοι ὁ δεῖνα, ἢ τῷ δεῖνα ξυνεφρύτης. Dem. pro cor. ὁ δεῖνα τῷ δεῖνος ἢ δεῖνα εἰσάξεται. Et ſic ſæpe quũ neminem certum nominare volunt. Greg. ἰγὼ τὸ δεῖνος, ἢ ὁ δεῖνά μοι μάτηρ.

Δειπάω, ήσω. vide in Δείπω.

ΔΕΙΝΟΣ, ὴ, ὸν, terribilis, formidabilis, horribilis. Item grauis: vt Il. Ο, δεινὸς. Et Od. χ, δεινὸς δ' αἰὲν ἕπου ἰδέσθαι. aſpectu terribilis. Et Od. ξ, Δεινός τ' αἰδοῖός τε. Et δεινὴ κλαγγὴ, Iliad. α. In ſoluta oratione, de re potiùs dicitur quàm de perſona vt δεινὴ ἀγγελία, & δεινὰ μάχη apud Xen. Sic dicunt δεινὰ πάσχειν, graui iniuria affici, quod exp. etiam, indigna pati. Sic & δεινὰ ποιεῖν, vel ποιεῖσθαι. Sæpe etiam dicunt δεινὸν ἔστι, res eſt indigna, indignum eſt. Sic πάντων δὴ δεινότατον, Thuc. 3. In plurali autem τὰ δεινὰ ſæpe *pro*, mala, res aduerſæ, calamitates, ærumnæ. interdum & *pro*, pericula, apud Thuc. Et in ſing. δεινὸν μὴ, nihil periculi eſt ne, minimè timendum eſt ne, apud Thuc. & Plat. Idem Plato in Protagora δεινὸν ſcribit eſſe κακὸν, quod dicatur δεινὸν νόσος, item δεινὸς πόλεμος, & δεινὴ πενία, ſic grauem morbum, & graue bellum & grauem paupertatem dicunt Latini. Sic & δεινὰ συμφορὰ apud Iſocr. graues calamitates. * Etym. ſcribit à δῖος (pro quo & δεῖος apud Homer. fieri δεινὸς & per craſin δεινὸς. ¶ Item acri ingenio præditus, ſolers, vafer, callidus. Plato in Protag. Πρωταγόρας ἐστὶν ὁ σοφὸς καὶ δεινὸς ἀνήρ Dem. δεινὸς opponit ἰδιώτῃ. Apud Xen δεινὸν πάλαισμα, exp. vafrum commentum. Ab Heſych. exp. ἐπιμελὲς πανοῦργον, innuente factum ὅθεν τὸ δεινεῖν, vt σφάγια ὅθεν τὸ σφάζειν. Interdum *pro*, prudens: vt δεινὸς ἐφεκτικῶς apud Iſocr. ¶ Item peritus, gnarus, vt ῥᾴστων δεινὸς, peritus orator. Dicitur & δεινὸς εἶναι vel ὅθεν τοῦτο. & εἰς τοῦτο. Et cum infinit. vt δεινὸς γράφειν, Plat. in Protag. peritus ſcribendi. Sic δεινὸς λέγειν, qui arte dicendi valet, Soph & Plato. ¶ Ponitur etiam pro miro. item pro magno, i. eo quòd magnam vim & efficaciam habeat. Soph. in Aiace, δεινὸν γ' εἶπας, εἰ ἢ ζῆς θανών, rem dixiſti miram. Eurip. in Med. δεινὸν τὸ πίκτειν. ¶ Δεινὸς, &c. vide in Δέινω.

Δεινῶς, terribiliter, horrendè, horrendum in modum, Item, mirum in modũ. miré. Plut. in Luc. αὐτὸς τε δεινῶς διατεθεὶς ὅθεν τὸν αὐδρα, miro quodam affectu præditus fuit erga illum. Quidam autem δεινῶς *pro* vehementer dixit apud Athen. lib. 9. τιῶ γὸ πάντων δεινῶς πως εἶμ' ὀδωδώς. Sic & Homer. *pro* λίαν. Apud Euripidem δεινῶς ἔχῃ μὲ ταῦτα τολμῶσαν, arduum eſt me hæc euadere, efficere. Et δεινῶς ἔχω *pro* δεινοπαθῶ.

Δεινότης, ητος, ἡ, atrocitas, Thuc. 3. μὴ ὧν πεφόμεθα μᾶλλον δεινότητα κατασχοῦσιν. Et δεινότης νέμων ibidem exp. acerbitas legum. ¶Item (inquit Bud.) acrimonia mentis, perſpicacitas & ſolertia. Ariſtot. Eth. 6. ἔστι δὴ τις φύσις ἃν καλοῦσι δεινότητα. Demoſth. in orat. pro cor. δεινότητα & ἐμπειρίαν pro eodem po-

nit. Rursum Aristot. scribit πανηγύρεις esse, ἀγωνίσματα ἐπὶ ἐπιταφίῳ. Quò pertinet & illa significatio qua pro calliditate & vafricie capitur: vt quidam exponunt in hoc Dem. loco pro cor. ἡ ἐπ' ἀγαθοῖς ἐπὶ τῷ φιλεῖν δεξιότης appellatur etiam facultas dicendi, eloquentia. Thucyd 3. μὴ ἀξιώσητε τῇ ξυνέσει ἐπαγγέλλειν. Et alibi, διὰ δέξεως ἀγωνίσασθαι. Interdum verò dicitur ἡ περὶ λόγους δεινότης vel ἀγχίνοια ἢ ἐν τοῖς λόγοις vt apud Ifocratem. Δεινότητα etiam habere dicitur oratio quæ affurgit.

Δεινόω, (ficut δεινοῦμαι.) q. d. graue seu atrox reddo, exasperо, exaggero, amplifico. Thuc. 8. δεῖν τὸ μεῖζον πάντα δεινώσαντας τὰ ἐν τῇ Α'σίᾳ λέγειν. Sic Plut. in Per. δεινῶσαι τὰς τ' ἀπειλὰς συμφορᾶς.

Δείνωσις quæ & (δεινολογία) exaggeratio huiusmodi. Sic peculiariter appellatur oratio quæ (vt scribit Fab.) rebus asperis, indignis, inuidiosis vim addit. Aristot. Rhet. 3.

Δεινωτικός, exaggeratorie, cum exaggeratione.

Δεισιδαίμων, ægrè fero, indigнor. Bud. ex Maccab. lib. 2. cap. 13.

Δεῖσε quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ε'υδεισής, grauis.

Παίδωσις, omnino siue omnibus modis grauis, grauissimus, vt πεδίοις πασι δεῖσαι, grauissimas iniurias affectum esse, vel atrocissimis.

Τ'ὑπερδεισής, supra modum grauis, seu atrox.

Δεῖξις, vide in Δείκνυμι.

Δεῖπνον, τό. cœna, vt tradit Plut sic dictum scribens, vel ἐπὶ τοῦ πόσου διαπαύειν. (vt Iliad. λ. Ἄμυδις ἦ δρύπτοιτο κἂν ὠμὸν πολέεσσιν ἐδητύν) vel quasi διαπεπονημένον, quòd non tam facilè vt ἄκρατον paretur. Xenoph. Hell. 5. ἡ ὥσπερ ἀναίδεια, ἄξιον ἦ δεῖπνον ποιεῖσθαι ἄνευ πονηδίας. Accipitur etiam pro cœna conuiuali aut epulo. vnde δεῖπνα ποιεῖν apud Luc. & ἀφ' ἑτέρου κρατεῖν. Apud Homerum grammatici nunc ἀφαίρεσιν ἐμβάλλειν esse volunt quasi μετὰ τὸ ποιεῖν δεῖπνα, nunc τὸ μεταλαμβάνειν βοῦς. Athen. certè lib. 7. ἐκατέρωθι δεῖπνα ad differentiam aliorum dixisse videtur. At Odyss. ω δαῖτες ἀ' ἄλλα συὸν ἐφέλεσθε. Eust. exponit. διὰ δεῖπνον τρέφεται. Item κατοχῆς δεῖπνον ponitur & pro ipso cibo, vnde apud Hesiodum δεῖπνον ποιεῖν pro ἔσθειν, i. comedere item & pro pabulo iumentorum. Il. β εὖ δὲ τε ἵππων ἐστὶν ἀθέσφατον ἔδμεν' ἀκοῦσαι, i. χόρτον. At δεῖπνα θαλάσσης à Nonno dicuntur pisces.

Δειπνοποιέω, cœna Athen. lib. 4.

Δειπνοποιός, ὁ, τὸ, cœnula. Epigr. & Athen. lib. 4.

Δειπνοποιός, idem.

Δειπνόω, cœno, Xen. Pæd. 4. δειπνοῦσι ἢ ἀριστῶσιν ἢ κοιμῶνται. Interdum cum accus. vt δειπνεῖν ἀλλότριον, apud Xen. Interdum simpliciter pro comedere ponitur.

Δείπνυμι idē. vnde apud Athen. l. 10. ἐπεὶ πάλαι δεδείπνηκεν.

Δειπνητικός, ὁ, ἡ. cœnandi desiderio captus, apud Athen. lib 9. Item q. d. cœnatorius, seu ad cœnam pertinens, vt apud eundem lib 4.

Δειπνητός, ὁ, ἡ. idem quod δεῖπνον. At δεῖπνον (cum accentu in antepenult.) cœnæ tempus sicut ἀριστητός & ἄριστον. Eust.

Δειπνητέος ᾶ, ὁ. idem quod δεῖπνον, cœnæ tempus. Od. ρ. Et Nic. in Ther. Α'κρόνυχα δειπνητέος.

Δειπνίζω Ἰ ἔσω, cœna excipio. cœnā præbeo Od σ. ἡ κατέπεφνε. Δειπνίσας. Et πιστὸς πολίτης δειπνίζεται. Xenophon. vtitur & Plutarch. aliquoties.

Composita.

Α'δείπνητος, ὁ ἡ ὁ, incœnatus, vt ἀδείπνους γαμῶ, Hippocrates aphor. lib 5.

Α'ναδείπνια, τὰ post cœnā: seu mensa secrida & veluti iterata cœna: quam fublatis carnibus aut piscibus apponuntur mensæ secundæ seu bellaria, quæ ὀπτοτρώγλη etiam nominantur & ὀπτοτροφεῖον, nec non ἐπιφόρια seu ἐφεδρικά, vt testatur Eust.

Α'ντίδειπνος, pro alio cœnans, loco alterius iumens cœnam ita dicitur conuiua qui sufficitur in locum alterius, qui inuitatus non venit, apud Lucian. in somn.

Α'πόδειπνος, qui cœnā non finiit. qui iā cœnatus est quasi ὁ ἀπὸ δείπνου. ¶ Item incœnatus vt ἀπὸ sit pro α priuatiuo. Hesych. Α'ποδείπνιον, τό, cœnam finio. Athen. lib. 14.

Α'ρχιδείπνιον, prandium cœnæ coniunctum.

Αὐτόδειπνος, qui vocatus secum ipse affert quæ cœnet. Hesych.

Ε'φεδείπνιον, τό, & ὀπτοφεδείπνιον, ἐδοδ. ὁ, q. d. postcœnium seu secundaria cœna. Athen. lib. 14.

Ε'πιδείπνιος ἢ Δεῖος, cœna iam peracta venit. Luc. in Lexiphane, ἢ διὰ τῶν ὑμῶν ἐπιδείπνιος ἀφίγμαι.

Ε'πιδειπνίς, ἄδος, ἡ, secundariam cœnam perago. Athen. lib. 14.

Ε'πιδειπνίσσω, cœnarum appetens seu cupidus. quo nomine vocabatur qui licet occupatus negotiis esset, cœnitandi tamen amore vocationes non retinebat, sed tardius adueniebat.

Ε'ὐδείπνου θαῆτα apud Euripid. lauta & bonis epulis instructa conuiuia.

Θυμοδειπνίστης, (dec.) qui thymbra super cœna vtitur, aut thymbra supercœna cōtentus est, nō nisi thymbra cœnitās, ideóque frugalis, restrictus & parcus. Aristoph. in Nub.

Κωλυδείπνιος, cœnam impediens. Sic quondam dictus fuit ferius ad cœnam venire, quod sua mora impedimento quo minus cœnaretur. Plut. lib 8. symp. quæ. 5.

Λεχοδείπνου, q. d. cœna sermocinatrix. Athen. in præfat.

Μακεδεσπόσιος, ὁ, immodice cœno, vel miserè cœno, viuo more pauperum. Athen. lib. 10.

Παρεδείπνιον, τό, cœna parentalis, polluctum seu funebrem

Προδείπνιον, ante cœno.

Συμδείπνιος, concœnatio, conuiuium. Plut. in symp. & Athen.

Συμδειπνος, ὁ, ἡ, concœnator, conuiua, Xenophon, Plut. Luc. & Plut. in symp.

Συνδειπνέω, ῶ, concœno, cum alio cœno. Xen. Pæd. 8.

Τραπεζοδείπνος, propriè, qui ad cœnam festinanter accurrit. Plut. symp. 8. qu. 5.

Τ'ῦφοδείπνιον, vltra modum cœno aut cœnam instruo. (ex exp. Hesych.) ὑπὲρ τρυφῆ.

Τ'υποδειπνέω, ῶ. q. d. subcœno. Luc. in somn. ὃ μὴ ὑποδειπνῆσαι.

Φερεδείπνος, prandium afferens, prandij allator seu allatus.

Φερεδειπνοφορέω. Nonno. vox prandij allatrix.

Φιλοδείπνος, cœnarum seu conuiuiorum amans. Athen. lib. Item, (vt Bud. interpr.) qui libens conuiuatur. i ἑδέ. Et Φιλοδειπνία, cœnarum seu conuiuiorum amor. Plutar. in symp.

Φιλοδειπνιστής, ὁ, ὁ, qui lubenter cœna alios excipit.

Δειρός, Ἰ δειρή vide in Δέρω.

Δ ΕΙ Σ Α ιος, ὁ Suidæ, humor & stercus. Apud Eustath. ἐστὶν ἅπερ, qui itidem exponit, humor, desluans à δέω. Etymologo est etiam humidus & horbosus locus. item fœtor. riuiatque non solùm à δέω, sed etiam à δίω: quasi δι. ιος quam fu. imus.

Δεισαλέος, ἀ, ὁ, fœtidus. Suid.

Δ Ε' Κ A decem. Thuc. & alii. οἱ δέκα, decem viri, ex Hocr. * Dicitur autem quasi χα, vt pote detriuatum, μαι, vt scribit Etymol

Δεκάμετρος, decies. Il. ι. δεκάμετρα τε ἢ εἰκοσάμετρα τίπτε.

Δεκὰς ἀδος ἡ, decas, denarius numerus. Aff. & pro decuria. Δεκαδάρχης, decurialis, ex Xen.

Δεκαδίτης, ἀ, ὁμὸς denarius numerus. Greg. Naz.

Δέκατος decimus. ¶ Δεκάτη, decima pars Xenoph. Hell. Α'πόλλωνος δεκάτη, quæ Apollini nomine decimæ offeruntur.

Δεκατεῦσαι, qui'est decem dierum. Luc. βρέφη τὰ περιπαθῆ τῆς δ δεκατεύσης.

Δεκατεύω, decimo, decimam partem excerpo. δεκατεύσαι. Plut. in Probl. suorum bonorum excerpti. in deos offerre. Apud eundem in Cam. τὰ ἐξ ἁπαντίων δεκατεύειν. bonis seu spoliis hostium decimas dare. affertur à Herodoto pro, decimum quemque interficio.

Δεκάτευσις, decimatio.

Δεκατιστής, decimator, qui decimas exigit. Quidam eas cumanus. Δεκατιστήριον, locus in quo decima persoluitur.

Δεκατόω, ῶ. (cum accui.) decimo, i decimas accipio. ad Hebr.

Δεκαπλάς, & Δεκαπλάσιος. decuplus. Item subst. δεκαπλασία, cuplum, seu decuplicatio.

Composita.

Α'δεκάτιστος, nō decimatus, de quo decima dempta non est persoluta, vt ἀδεκάτιστος κρίσις. Vtitur Aristoph. in Equit.

Α'ποδεκατόω, idem quod δεκατόω, decimas accipio. vt Καὶ τοῦ. Φ λαι. in epist. ad Hebr. cap. 7. ¶ Item decimas do. Mic. 18. Κἀποδεκατοῦσι παῖδα ὅστε κτᾶσθαι.

Α'ποδεκάτωσις, decimatio decimarū exactio, apud Epiph.

Δεύτερη δεκάτη, secunda seu secundaria decima. Hieronym. Ezech. cap. 45.

Δωδέκατος vel δυώδεκατος, duodecim, item δωδέκατος, pro eodem.

Δυοκαιδέκατος ἡμέρα, ὁ, ἡ, duodenarius numerus. Areop.

Δυωδεκὰς, numerus duodenarius.

Δυωδέκατος, duodecimus. Hom.

Δωδεκάκις, duodecies. Δωδέκατος, duodecimus.

Δωδεκατεῖος, vt δωδέκατος ὤρης διάστημα, die ab interitu decimo sepelitur.

Δωδεκαδὰς θυσία, sacrificia ex duodecim animalibus, quæ δωδεκαδίαις quoque dicuntur. Ionicè & δωδεκατεῦσις, per syncop. Item Δωδεκαδὰς ἱερεία, sacrificia duodecim ἱερείων, apud Eust.

Ε'κκαιδέκατος, sexdecim seu sedecim. Apud Athen.

Ε'νδέκατος, vndecim. Athenis οἱ ἕνδεκα, vndecim viri, erat magistratus quidam rerum capitalium: cuius Demosth. meminit in Timocr. & Plato in Apologia Socr. Item Hesych. & Suid.

Ε'νδεκάκις, vndecies. Ε'νδεκαὰς numerus vndenarius.

Ε'νδέκατος, vndecimus. Homer. Hesiod. Plut.

Ε'νδεκατεῖος, qui vndecima die aliquid facit. Interdum, qui vndecimum diem agit.

Ε'πτάδεκατος, decimus, vel qui ἑπτὰ δίκας penditur, Xenoph. Hell.

Ἑπτακαίδεκατος, septendecim. Ε'πτακαιδεκατεῖος, qui fit 17. die.

Τεσσαρακαίδεκατος, quatuordecim. Τεσσαρακαιδεκατεῖος, tredecim. Herodot. (die.

Τριακαίδεκατος, decimustertius, apud Hesiod. & Plutarch. in Solone.

Δεκάζω, δικάσω, δίκατος, &c. vide in Δίκομαι.

Δ'Ε'ΑΡ, ατος, τὸ, esca qua animalia capiuntur. Aristot. τοῖς δράκουσι τὰ τῶν αὐτῶν ἁλίσκοντα πάσχει, non omnes eadem esca capiuntur. Luc. ἄσπερ τὸ λαβεῖν ἢ τὸ ἁρπάσαι τῆς ἁλιάτου σιγηρότερον. Et metaph. apud eundē, ὁ ἔρως τοῦτ' ἔστι μέγα ἁλίσκεται. Ἀνδρομ. Τοῖον δ' ἔχω σε ἄλιαρ. * Dictum volunt quasi ἅλιαρ: Eust. verò à ἅλος seu ἅλμη tum hoc, tum ἅλιος deriuat.

Δαιδάλλω, Ἑ. ἄσω, ineſco, esca capio. Athen. l. 7. de quodam pisce, αἰσκυνθεὶς ᾧ, ὑ ἁλιαζόμενος ὑπὸ σαρκὸς ἑτ' ἄλλῃ τινὶ ἐμέμυκε. Item escam impono. Lucian. ἁλιάσας τὸ ἀγκιστρον ἐφέδῃ, caricā hamo imponens escæ loco. Frequētius metaphoricè sumitur. Philo de vita Mosis lib. 1. ἁλιάσας ἐλπίσιν ἀκμὴ τὸ πλῆθος, multitudinis ipe libertatis illectæ. Heroniān. lib. 2. περὶ σχεσ. πάσης ἁλιάσας τὸ ἀδέσποτον, ineſcans. Et in paſſ. apud Demosth. pro cor. ἁλιαζόμενος. Et χρῆσι ἁλιαζόμενος. apud Xen. illecebris ventris capior.

Δαίδαλμα ατος, τὸ (q. d. ineſcamentum) quod escæ loco imponitur hamo aut laqueis. illectamentum. Plut in Pol. præc. τὸδε ᾗ κίβδηλα τὰ ὑφ' ἁλιεῖ σωτηρίας ἢ δαιδάλματα. δαιδαλισμός, τὸ, diminut. apud Athen. lib. 4. ex Philoxeno.

Δαίδαλμός, illicium, illectamentum. (Pol. lib. 10.

Δαιδαλοπρεπὴς, decipula, transenna in quam esca imponitur.

Δαιδαλοτρύτης, ὁ, ὁ per syncopen δαιδαρτής, q. d. ineſcator. qui esca decipit. Piscatoris epith vt qui soleat δαιδάλλειν τοῦ ἰχθύας. Nicand. in Ther. Τὸν δαιδὸς ὀξυκόρυστα δαιδαρτὴς ἰχθυόεσσαν.

Δαιδάλιον, τό, idem quod δίαιαρ. Δαιδαλεῖον, idem. Suidæ.

Δ'Ι'ΑΕΤΡΟΝ, τὸ, laterna, fax, apud Athen. l. 15. itidémque Hesychio & Eust. Fortasse à δαὸς factō ex σάω, quasi σάλατρον.

Δ'ΕΛΤΑ, elementi quarti nomen, in ordine alphabetico.

Δέλτα τὸ κατ' Αἴγυπτον, vel τὸ Αἰγύπτιον δέλτα dicta fuit & quædā pars Aegypti à triangulari forma, vel potius diuerſæ eius partes hoc nomen sibi vendicarunt: de quibus lege Eust. in Dionys. de situ orbis. ¶ Item apud comicos, pudendum muliebre. vt tradit Eust.

Δελτόω, ῶ, in formam literæ Δ effingo. vnde apud Aristot. rhet. 3. διὰ τέμνω πολύσπορος διαπυγμή.

Δελτωτὸς, ad formam triangularē literæ Δ affictus, formam literæ Δ habens. Peculiariter δελτωτὸν dictum fuit signum quoddam cœlesteab hac figura. Item δελτωτὸν, libri qui in formam literæ Δ complicabantur. Eust.

Δέλτος, ὁ, ἡ, pugillares qui forma literæ Δ plicabātur seu tabellæ. sed postea δέλτος dictus fuit quiuis liber, quacunque forma esset. Plut. de def. orac. ἐφ' οὗ κατεσχεδιάζετο δέλτον. Ab eodē δέλτοι vocantur tabellæ iudicum Romæ. Et δέλτα δέλτοι decem illæ tabulæ. Item δέλτος testamentum, i. tabulæ & ceræ testatoris, Luc. Affertur & gen masc. ex Plut. Item pro tabella pictoria, ex Epigr.

Δελτίον, parui pugillares, tabellulæ, libellus. Poll.

Δελτάριον, tabellula. Plut. in Ant.

Composita.

Δικαιόδελτος νόμος, lex decem tabul. Ex Dionys. Halic.

Δωδεκάδελτος νόμος, leges duodecim tabularum, apud Theophilum.

Δ'ΕΛΦΑΞ, ακος, ὁ vel ἡ, porcellus propriè tamen δέλφακες sunt porcellæ seu suculæ potius quàm porcelli, quasi αἱ δελφύας ἔχουσαι, i. habentes vuluas, inquit Athen. lib. 9. Sic παῖς δέλφακος dixit Aristot. de an. l. 6. Et Herodot. δέλφακα ζωλὸν ἔχειν.

Δελφακεύω exp. τεκεῖν δέλφακα τὸν πρῶτον.

Δελφάκιον, diminut. porcellulus lactens. Item puledrum muliebre.

Δ'ΕΛΦΙ'Ν, siue δέλφις, ῖνος, ὁ, delphin seu delphinus, piscis de quo Athen. lib. 7. & 13. Aristot. & Plin. hiſt. animal. Homer. Iliad. ο. τοῦδ' ᾗ δελφῖνος μεγακήτεος.

Δελφίνιον, τό, delphinus, paruulus delphin.

Δελφίνιον, dicta herba quædam, quòd habeat folia δελφινειοειδῆ, teste Dioſc. lib 3. cap. 84. Sic dictum fuit etiam fanum quoddam Apollinis Athenis.

Δελφὺς, ὑος, ὁ, ἡ, vulua, vterus. Poll. li. 2., & Eust. Citatur & ex Hippocrate & Lycophr. Hinc δελφὶς, de quo vide suo loco.

Δίλφαξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ο'μόδελφος, q. d. conterinus, vterinus.

Δ'ΙΜΑΣ, (indeclinabile) corpus: tam de inanimatis quàm animaris rebus apud poëtas. * Dictum (teste Eust.) quasi δῶμα δόμος, domicilium animæ. Sunt tamen qui simpliciter à membrorum structura denominatum velint, ἀπὸ τοῦ δέμειν Macrob. in somn. Scip. lib. 1. à δέσμα, vincio, deducit nam vt constet animal, necesse esse vt in corpore anima vinciatur.) Il. α, ἐπεὶ οὔ τι ἔθεν δέδοικεν ὀϊόμενος Οὐ δέσμας ἀπολεῖν, ἀλλ' ἁρπυίας Il. ω. δέσμας ἐΐδδε ἀρούρης. ¶ Similitudinis quoque particula est. vt Il. λ. ἐΐ οἱ μὴ μεσάγυιον ἔμμεν πυρὸς αἰζηΐοιο, mitar flammæ ardebat prælium. ¶ Quidā σκωμ. de mēbro etiā pudēdo dixerūt.

Δέμνιον, τό, pro fasciculo, reperitur in Hippiatria.

Δ'έμνιος, ὁ, ἡ, (comp.) corpore cauēs, corpore exutus. Theoc. in idyllio quod Syracusæ inscribitur, Ω πότε δὴ μέσσαν ψυχὰν

Δ Ε'ΜΝΙΟΝ, τό, stratum, lectus. Il. ω. οἱ μὲν ὑπ' αἰθούσῃ δέμνια ῥήγεα καλὰ Περφύρῃ ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ὑπὸ δῖα τάπητα. Odyss. Θ, βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ ῥίπα δέμνια κεῖτο. Odyss. ξ. Η' δ' αὖτε δέμνια ἐς πυκινὸν ἐπίσσυτο σήματα κύρσας. * Etym. deducit ἀπὸ τοῦ τὸ δέμειν, vel ἐπὶ αὐτὸ ἰέναι. vel simpliciter ἀπὸ τοῦ δέμειν, quòd sit corporis quiescentis domicilium.

Composita.

Ε'πιδέμνιος, ὁ, ἡ, qui in strato aut super strato est. Eurip.

Συμδέμνιος, qui eiusdem strati seu lecti particeps est, coniunx.

Ο'ρεσδεμνίδες, quæ strata seu cubilia sua in montibus habent. Sic dicuntur τὰ μέση αἰ μέλι ἔβαν, teste Hesych.

Στορεδέμνιος, qui strata (coniugalia) odit. Epigr.

Φυσεδέμνιος, qui stratum maritale fugit: à coniugio abhorrens. Dicitur de virgine Maria apud Nonn.

Δ Ε' Μ Ω, extruo, ædifico, inusitatum est, præter præteritum perfectum & aoristum primum. Vnde δεδμῆσθαι ædificauit, Apoll. Rhod Et δεδμέναι, qui extruxit Eurip. Et in paſſ. Ἕ, ἐπιτυμβίου ἐπεσεν δεδμαλιου ἔρεισιν Πλησιον ἀλλήλων δεδμημένοι. Vox etiam media act. signif. habens vtrata est, vnde δείμασθαι, ædificat. in Epigr. Et apud Theod. in 1. Eccles. ὁ ᾧ ἔκαστος δεῖ τὸ μὴ εἰς ἀμείνονα γειτονεῖν δεῖσθαι ἐλθεῖν, τὸν ᾧ τὸν ἐν θείᾳ δεδμῆσθαι χαρᾷ. Vide & in Δαιδάλλω.

Δεμὰ, ἄτος, τὸ, ædificium, murus, forma, aſpectus, Hesych. ¶ Item corpus ab egregia structura. Apoll. Rhod. Arg. Καὶ σκιδναῖς, κάτεσσι δεμὰ ἀπὸ λαυτὸ ἰδέσθαι, structura corporis, aut mole corporis. nam & de ædificiis vsurpatur. Nicand. in Ther. ἄλλος δ' ἀῶ κόκκοισι δεμὰς ἐνδαίεται αἴσῃ.

Δομεύς, ῆος, ὁ, ad structuram pertinens, vt δομεῦσι λίθοι. Epigr.

Δομόω, struo, ædifico, sæpe apud Theod. Budæo teste.

Δόμησις, structura. Δομεύω, ædifico, extruo.

Δόμος, ὁ, domus. Odyss. δόμῳ δ' ἐρεΐβεσθε πανὼν δόμον. Hesiod. in Erg. ἐν ἀῤῥήκτοισι δόμοισι. Athen. li. 4. μεμαμὼν ᾧ μέγας δόμος. Item ordo structuræ & coriū. vt Bud. apud Herodot. interpr. διὰ πεντήκοντα δόμων πλίνθος. quod alij, per triceſimū quenque laterum ordinem, per structuram laterum.

Δῶμος, metri causa inserto υ pro eodem in Epigr.

Δῶμα, τό, factum ex δόμημα exempto μ, & α cum ω per crasin concreto) domus. Odyss. ἡ ἐξ ἄμμε καθ' ὑψερεφὲς Μενελάου, Ibidē, πολλὸν ἀπ' ἀνδρὸς δώματα ναίει. ἡδὲ etiam per acopen metri gratia, pro eodem. vt Odyss. ο, ἐν ἐμῷ δώ. Et pro δώματα, Hesiod. ταῖς χρύσεα δῶ.

Δωμάτιον, τό, τός, domuncula. Hesych. & Suid. Item cubiculū, thalamus. Exp. & tectum & culmen. Plut. de fort. Rom. διὰ τίνος ὀμφῆς κατεβαίνουσι εἰς τὸ δωμάτιον, ὃ νῦν ἀποκρύφιμα πύλιμα καλοῦσι. Apud Herodian. lib. 3, οὔτε τὰ τῶν δωμάτια ἀναβαίνειν, exp. tectum & culmen.

Δωμάω, ῶ, F. ήσω, extruo, ædifico. Epig. l. 3. τύμβου Α'χαιοὶ δωμήσαν. Et in voce media, eadē signif. ἠδὲ πόλιν καλὴν δωμήσασθαι.

Δώμησις, ιος, ἡ, structura, ædificatio, εἰκοδομὴ, Hesych.

Δωμήτωρ, ορος, ὁ, ædificator, conditor.

Δωματὼς, ὑος, ὁ, apparatus structuræ, κατασκευὴ, Hesych.

Δήμιον, τό, ἔρως, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex δῶμα cum præpositione.

Α'μφιδῶμος, circumædificio Ioseph. lib. 6. τὸ ἱερὸν ἀμφιδεδέμενον, in circuitu templi construxerant.

Α'ναδέμω, ædificium instauro. Et ἀναδέμομαι, voce media, pro eodem. Ε'κδέμω, obturo, ædificiis munio aut muris. Herodot. (dem.

Ε'πιδόμησις, (quasi ἀπ' ἐπιδέμω) moles iacta ad reddendum naualе portuoſum. Latinè, pila. apud Ioseph.

Πρόδομος, ante construor, præstruor.

Composita: ac ex præterito syncopen passo.

Αἰπύδμητος, ὁ, ἡ, altè extructus.

Εὐδμής, siue εὐδμητος, benè seu pulchrè exstructus, scitè elegantérque ædificatus. Hesiod. εὐδμήτου δόμου πύργου.

Θεόδμητος, à Deo vel diis ædificatus, à diis extructus. Il. θ, Θεοδμήτου δόμου πύργου.

Μισόδμητος, vide in sequentibus compositis ex δομέω.

Νεόδμητος, recèns extructus.

Comp. ex δῶμα seu δόμος formata, sine præposit.

Αἰπύδμητος, ὁ, ἡ, recèns exstructus. Nonn.

Δυσοδμέω, profundè cogito, vel in animo verso. q. d. profundè struo & molior. Est enim metaphora à fundamentis ædificiorum quæ profundè iaciuntur. Od. ρ, κακὰ ᾧ φρεσὶ δυσοδμᾶται. Et Luc. de calumnia, ἡ δυσοδμᾶται τῶν ὀργῶν.

Ισόδμως æqualiter structus. vide Vitruu. lib. 2. cap. 8.

Ψευδισόδομος, quum impares & inæquales ordines dirigu-
tur. Plin. lib. 36. cap. 22.

Ἐμπλάσιον, ὁ, ex cera ædificio, ce reas ædes struo, cereum domi-
cilium fabricor, Phocyl.

Ἀεδοδόμος, faber seu Architectus lapidarius. qui ex lapidibus æ-
dificia struere nouit. Xen. Pæd. 3.

Μετόδμιον, ὁ, (quasi μεσόδμιον) magna trabs quæ per mediũ domũ
tractu est per transuersũ, sustinens alias trabes minores aut
pauimentũ eis impositũ. Vtitur Hippocrates in li. de articu-
lis dicẽs, ᾗ ἢ ὑπάνωσιν τῇ ὀπισθίῃ ἀφιστᾶσιν ἐπιπλατεῖ
ἐμπέσῃ ἢ μεταφρενίῃ, αἰσχύνουσι εἰς τὸν μεσόδμιον. Et Hom. Od. τ,
πόρεν μεγάρων καλεῖ τε μεσόδμιον εἰλάπινά τε δῖπνά τε κείνοις ὑφίσ-
ταντες. ¶ Item poëta μεσόδμιον vocat, foramen in media naui
cui malus inditur: nisi potius trabs transuersa pertusa per
quam demittitur & à qua retinetur. Odyss. 3, ἱ'ςὸν δ' ἐλάπινον
καίπερ ὄντ. ἐν μεσόδμοις ἐπέρασσε.

Οἰκοδόμος, ὁ, ædificator. Xen. Pæd. 6. & Plut. symp. 1.

Οἰκοδομικός, ad ædificatorem pertinens. Item struendarum
ædium peritus artifex. Plato Polit. 1. Οἰκοδομικὴ, ἡ τέχνη, ars fa-
bricandarum & struendarum domuum. peritia ædificandi.

Οἰκοδομικῶς, more eorum qui ædificandarum domorum
sunt periti, more ædificatorum.

Οἰκοδόμιον, τὸ, ædificatio, ædium structura, seu simp. structura.
Thucyd. lib. 1.

Οἰκοδομέω, ῶ, ædifico, domum struo seu fabricor. Dem. in
Mid. εἴ τις οἰκοδομεῖ καμοῦσι. Οἰκοδομοῦμαι, ædificandum mihi
curo, ædificandum loco. Luc. ὁ τὴν οἰκίαν οἰκοδομούμενος, ἢ
ὃς ἐράτης ὀπωπήρων. Interdum ponitur κατασκευάζω cum ac-
cus. eius rei quæ struitur. vt νεὼν οἰκοδομῶ, apud Thuc. lib. 3.
Sic οἰκοδομεῖν ὀρυγὰν, αἰμασιὰν, ἔργα. apud Xen. Pæd. 8. ἐπὶ τοῖς
ἐδίοις οἰκοδομεῖτε ἄλλα ἀλλαχοῦ ἔργα, his superstuite veluti fun-
damento, alia amicitiæ opera.

Οἰκοδόμημα, τὸ, ædificium, structura. Demosth. Aristot.

Οἰκοδομὴ, idem. in nouo Test.

Οἰκοδόμησις, ædificatio, structura. Thuc. li. 3. Οἰκοδομητικὸς,
ad ædificatorem pertinens. Plato lib. 1. de rep.

Οἰκοδομικὴ τέχνη, ars seu peritia ædificandarum domuum.
architectonica.

Decomp. Ἀνοικοδομέω, reædifico, restauro, restituo. Act. cap.
15. Herodian. lib. 8.

Ἀ'ποικοδομέω, obstruo. vt Ἀποκοδομῆσαι τὰς ὁδούς, a pud Thuc.
Exponitur etiam, demolior, diruo, ædificatum destruo.

Ἡμιοικοδόμιον, inter ædificandum separo & descrimino, seu di-
uido, Plato in Tim.

Ἐ'νοικοδομέω, ædificio in seu inædifico. Thuc. lib. 3. & alibi.

Ἐ'νοικοδόμημα, ædificandum mihi curo in. Luc. de vita hist.
ᾗ σὺς ἄλλος ἐνῳκοδόμητο. (ſtruo.

Ἐ'ξοικοδόμιον, ex ædifico, inceptum ædificiũ perficio. Exp. & de-
Ἐποικοδόμιον, ædifico super, superstruo. in eph. Iudæ, & a-
pud Chrysost.

Ἐ'πικοδομέω, ῶ, superstruo, ædifico. Hippocr. ep. ad Demag.

Ἐ'πικοδόμημα, ædificor super. superstruor. Eph. c. 2. Ἐ'πικοδό-
μησις, ædificatio super. superstructio. Apud rhetores exag-
gerationem significat.

Κατοικοδομέω, ædifico, inædifico. vnde Ἐ'γκατοικοδόμιον, æ-
dificio in, vel ædificio includo. Plut. in Lyc. ἐγκατοικοδομοῦσι συ-
σσεῖς, opes quæ domi includuntur.

Μετοικοδομέω, ædificatũ muto, qd' ædificatũ fuerat demolior
& alio modo ædifico. Plut. μετοικοδομῶν τὴν Πομπηίου οἰκίαν.

Παροικοδόμιον, iuxta ædificio, iuxta ἐκτοῦ. Thuc. l. 7. παροικοδο-
μήσαντι ὑμῖν τεῖχος ἐπλήν. Παροικοδόμημα, ædificium alij æ difi-
cio astructum. Aristot.

Περικοδομέω, circũ ædifico, in orbem struo. Pol. l. 7. Itẽ æ di-
ficiis excitatis circumuallo seu circumcludo. Thuc. lib. 3.

Προικοδόμιον, ædifico seu struo antè, præstruo. Poll.

Προσοικοδομέω, astruo, ædificatis addo.

Συνοικοδόμημα, νηὰ ædificio. Ephes. cap. 2.

Τ'ὑποκοδομέω, ædifico super, superstruo. (in Oec.

Φιλοικοδόμος, qui ædificare amat, q amat τὰς οἰκοδομὰς. Xen.

Πλινθόδομος, ἐ luto structus, seu è limo structus. in Epigr. πλινθόδμοις
τείχεσι. Πλινθοδόμος, qui è luto struit.

Πλινθοδομέω, ῶ, luto struo, è luto fingo. in Epigr (de hirundi-
ne) πλινθοδομῆ δώματα.

Τοιχοδόμος ædificator seu structor murorũ, qui muros ædificat.
Τειχοδομέω, murum ædifico seu extruo. in Epigr. & apud
Τειχοδομία, ædificatio seu extructio muri. (Poll.

Comp. ex nomine δόμος.

Πρόδομος, ὁ, anterior domus pars, vestibulum. Suid. Hesych.
Apud Hom. Iliad. Eustat. vult πρόδομον esse interiorem par-
tem porticus. Alibi vult esse idem cum αἴθουσα. vt Odyss. σ.
¶ Accipitur & adiectiuè pro eo qui ante domum est: vt πρό-
δομος πυρὸς. in Epigr.

Ὀπισθόδομος, posticum cui opponitur πρόδομος. Luc. in Tim.
Item templi postica pars, vt Pollux testatur lib. 1. c. 1. Sic vsus
est Aristoph. in Pluto, τὸν ὀπισθόδομον δεῖ φυλάττειν τὰς θεάς.

Compositæ ex δέω, ας &c δόμος.

Ἀ'δέμπτος, ος, ὁ, ἡ, qui structus non est. vt ἀδέμπτοις λί-
pud Nonn. lapis rudis & quo ad struendum ædificium
mo vsus est.

Παστάδομαι πον. q.d. cubiculi seu thalami vestibulum Hesych.

Δ Ε Ν Δ Α Α Ι Δ Α Xapud Eratosthenem in commenta-
mi libri Aegon. Apollonij sic canentem, Η' χορὸς ἠδὲ
ὑλήεις πολυδένδρεος ἔμπεδος ἐδάφει πέλεκυς ἔτεμεν ἄλσος
lanes seu mazas. vide Hesych.

σῆς σήλιμα. vide in Γ'λος.

Δ Ε'Ν Δ Ρ Ο Ν, ου, τὸ, arbor. Xen. Hell. 6 ἐκπεπτωκότων τῶν ἐκείνῃ
κοπτόν τε σῆ σήλιμα. Aliquando post te gen. habet, & exp
stirps, vt apud Phil. de mundo, τὰ ἄκρα τῶν ῥιζῶν τῶν ἐν τῇ γῇ δένδρε
& ignis stirpes. Apud Aristoph. δένδρα ἀνάγκης. vt apud C
borisci.

Δένδρεον, ου, τὸ, pleonasmo τοῦ ο, idem quod δένδρον. Od. σ, ἔνθα
ψαλιπλόκον. Il. χ. δένδρεα ἐφεζόμενοι.

Δένδρον, ου, τὸ, idem. Thucyd. τοὺς δένδρεσιν ἐ'κκεκλεμ. Sic δένδρα,
κάρυα τε, in Epigr.

Δενδροβόσκητος, ὁ, ἡ, arbo. ibus abundans. Od. ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι
Δενδρόεις, pro eodem Nonn.

Δενδρόεις, εσσα, εν, arboreus Theophr. Et τὰ δενδρώδη, quæ ea
tuæ generis. apud eundem.

Δενδρίτης λίθος, dendritis gemma. Plin. lib 36. cap. 11.

Δένδρωσις, εως, ἡ, arborum incrementum. Suid.

Δενδρώδης, ες, ὁ, ἡ, arboreus arboraſius. vt δενδρώδεσι ἐν
in Epigr. Item arboresus, arbo eus, i. ad arboris natur
magnitudinem accedens, vt δενδρώδης πάγκαλος apud
lib. 4. cap. 155.

Δενδρῶν, ῶνος, arbustum, arborerũ i. locus arboribus com
Δένδρωνος, ου, τὸ, arbuscula, parua arbos. Athen. lib. 14.

Δενδρύφιον, ου, τὸ, idem. Diosc. l. 1. c. 148. Et δενδρύφιον pro eo
Δενδρόω, arboreſco arboris ẽ una ſium.

Δενδροστάζω, inter arbores me abſcondo, in arbuſtis latito
Δένδρωσις, arboreſco. Nonn.

Δένδρεσσις, q.d arboretẽ entia.

Compositæ.

Ἀγλαόδενδρος, ος, ον, regio abundans pulchris arboribus.

Ἀ'δένδρεος, ος, ον, ἡ, arboribus carens arboribus nudus.

Ἀ'νδένδρον, ου, τὸ, mali corium, seu punici mali cortex. Hesy

Ἀ'μπελόδενδρος, ος, ον, vitis arbuſtiua, vitis quæ eſt ſuper arb
vitis arbori è cõtrario cõſcendẽs, ſiue arbores, vt ait Et n. Dicitur
absolute ſubaudito ſubſtantiuo ἄμπελος. vt apud Thu
l. 5 c. 5. de cauſis plantarũ, ἄκαιρος δὲ τῆς ἀπολείψεως ἡ ἀμπέλου
ſæpe apud Plut. ¶ De loco vitibus conſito, ci. itur etiã
¶ Ἄνυδρος ἀμπελόεις, pro arbuſtis citatur ex Pſal. 99.

Ἀ'νθεμὶς ἀμπέλου οἶνος, vinum ex vite arbuſtiua. Athen. lib

Ἀ'ποδενδρεόω, ῶ, arboreſcere. Theophr lib. 2. de cauſ.

Εὐδένδρεος, arboribus bene conſitus. Εὐδένδρεος πεδίον ἐστὶ Νεα
ὑλώδεσι δρυσί. Herodian.

Ἰσόδενδρος, arborem æquans.

Κατάδενδρος, plenus & conſitus arboribus.

Λιθόδενδρον, dicitur à quibuſdam coralliũ ex Dioſc.

Πολυδένδρεος, multas habens arbores, abundans arboribu
Theocr. idyll. 17.

Πολυδένδρεος, idem Od. Ἠλιβάτου τ' ἀγλαὸν πολυδένδρεον.

Ῥοδόδενδρον, ου, τὸ, rhododendron. herba roſæ ſimilitudine. Va
Dioſc. lib. 4. cap. 83.

Τ'ποδενδρόομαι, q d. ſubarboreſco. paulum in arborem abeo.

Τ'ποδενδρόω, ſubitò & ex improuiſo appareo. Heſych.

Δ Ε'Ν Ν Ο Σ, ου, ὁ. probrum, contumelia, Herodot. in Calliop
Ὦδε δὴ τοῖς Πέρσῃσι γιγνομένοις κακοῖσι ἀκέσσιμ, ὅ τι τοι μὴ γένηται δό, ὄ
ximum apud Persas probrum est mulierẽ ignauiorẽ voc
σθενὴς autem Hesych. exponit κακολόγον, maledicum. Etym
vide in σθενάζω.

Σθενάζω, maledico, probris & contumeliis incesſo, Sopho
in Antigone, ἀλλ' ἢ κἀμοὶ σὺν ἀδίκοις σθενάζουσ' εἶμι'. Ide in Ia
ce, πατὴρ δ' ἀσχύνῃ μᾶλλον ἢ τιμῇ κακὰ δυσσεβοῦσι ξύμεθ' ἃ σθένει
δεὶς αἰσχρὰ κἀδίκως σθένειν, maledicis & probroſis inceſſens ver
ſchol. exponit Χλευασμῶν: qui à σθένος deriuatũ hoc ſtu
ait, & dici quaſi σθενέζειν, vt ex φοβεῖσθαι fit φοβεῖσ.

Δυσσεβὴς, conuitiis & maledictis obnoxius, qui probris
ceſſi ſolet vel debet.

Δ Ε Ξ Ι Α', ᾶς, ἡ (ſub. χεὶρ) dextra, ſub. manus, vt τὴν δεξιὰν σ
τείνειν. Dem. & Plutarch. dextram porrigere & τὴν δεξιὰν
τατείνειν. Xenoph. Pæd. 4. Ε'κ' δεξιᾶς, Ariſtoph. à dextra.
δεξιᾶς. Ariſtot. dextram verſus, dextrorſus. Interdum dic
χεὶρ δεξιὰ. vt Ariſtophan. in Nub. αὐτὸς μὲ κρὰ τὴν χεῖρα τὴν
δεξιάν. *. A verbo δέχομαι, ὅτι δέχεται δι' αὐτὸς τὰ δίκαια
inquit Etymol. ¶ Item δεξιὰ, fides quæ per dextram data
fides cuius teſtis fuit dextra. Hinc δεξιὰν δοῦναι καὶ λαβεῖν,
dem dare & accipere. Et in plur. Xen. ἀνάβ. 2. καὶ δεξιὰς ἐπὶ

ταῖς ταῖς Ε'λλήνων ἐφ' ἑπτὰ ἡμέρας ἐξ ἧς ἔλαβον αἷς ἐδόθη ταῖς Ε'λλήνων. Rex Persa-
rum apud eundem (inquit Cam.) πέμπει δεξιὰς, i. fide ſua ac-
ceſſit. Apud Hom. δεξιαὶ exponitur etiam pacta, conuenta. Il.
ζ, ἔστασαν ἐν μέσσῃ καὶ ὅρκια ἔδραινον.

Δεξιάζομαι, ἀσάμην, ἀσθην, dextram porrigo. Apud Xen. (teſte B.)ſi-
gnificat dextras porrigere, vt ſolent inter ſe feſtiuè ſalutantes.

Δεξιάζω, exp. dexter, ſtrenuus, induſtrius. ex Herodoto.

Δεξιαρχίδιος, qui ſibi acutus videtur. ex Athen.

Δεξιάρχης, qui eſt ad dextram. Item fauſtus.

Δεξιάρχομαι, ἄρξομαι, dextra manu teneo vel amplector. Eurip.
Δεξιάρχου ἐκ ἐμοῦ ἔκμολε.

Δεξίβολος, dexter, qui eſt ad dextram. Ariſtot. in Probl. ſect. 26.
οἱ δὲ δεξιβόλοι & οἱ ἀριστερόβολοι, pro eodem. Item ſcitus, elegãs, com-
modus, conſentaneus, item vrbanus, lepidus Ariſtot. eth. 4.
ἐπὶ δεξιβόλοις, εἰπεῖν ἀστεϊσμὸς λέγεται.

Ε'υδεξιβόλος, ſcitè, conuenienter, decenter, lepidè. cui oppon.
ἀπροσεξίβολος Bud. ex Athen.

Ε'υδεξίτερος, dexteritas. Plut.

Κάτδεξίβολος, pro ὁ δεξιβόλος, apud Theocr. in Epigr.

Παλίδεξιος, omnibus modis ſeu in omnibus dexter. dexterrimus.

Παλίδεξιος, ambidexter. Il. ο. Apud Ariſtoph. πάλιν δεξιὸς λέγω, qui à
tumma ingenii dexteritate proficiſcuntur. Item δεξιὰ, dextra-
lia, armillæ Exod. cap. 35. & Num. cap. 31. & Iſaiæ 3.

Τ'ῦπερδέξιος, in quo dextra ſuperiorẽ locum habet. in quo dextra
poteſt attolli ſupra aliquem. vt ὑπερδέξιος τόπος. Item ſuperior.
i cuius ſuperiores ſunt vires. Dicitur & de re & de perſona,
Plut. in Numa, ὑπερδέξιος τῆς κρηπίδος αἰρετὸς, virtus vitio ſuperior.
Et ὑπερδέξιος τῷ σοφίσματι ex Polyb. 5.

Δέξιμος, vide in Δέω. Δέος, δείσας vide in Δείω.

Δέος, vide in Δείδω.

Δ Ε Ξ Ι Ο Σ, ᾶ, όν, poculum: vel etiam patera ἐξῆς τὸ δέξιον τὸ πό-
μα. Odyſſ. 6. Καὶ δέπαϊ χρυσέῳ ἐμεδέξατο. Il. ο, Πάντες ἀείκελοι, ἠμὶ
ἐπικρητῆρσι δέπασσιν. Odyſſ. π, Καὶ δέπας ἀμφικύπελλα τετυγμένα,
Et apud Athen lib. 11, Ἡφαιστοβόλῳ δέπαϊ. Et in Epigr. δέπας ἐκ
κεράσιον poculum fictile.

Δεπάζω, bibo, Etymol.

Δέπασσα, ης, τὸ, poculum. Silenus enim & Clitarchus in γλώσ-
inquit tradunt τὰ πτερύγια nominari δέπασσα, & quidem pecu-
liariter à Chironiis, teſte Athenæo lib. 11, vbi ex Antimacho
affert, Νάμασσα ἢ δέπασσα θοοῖς βασιλεύσιν Α'χαιοῖς. Item κρητῆρα

πασσάργυρον ἢ δέπασσα. Oiconom. Ἀθήναιος χρήσεως. Sic apud eũdem Athen.
lib. 9. ὠὸν δέπασσον.

Δεπάσιον, potus è poculo haustus, Euſt. Od. φ.

Δ Ε'Ρ Α, ατος, τὸ, pellis, corium. Quidam generale eſſe volunt,
alii de pelle ouina proprie dici putant. vnde χρυσόμαλλα δέρατα,
vellus aureum, apud Poëtas.

Δέρας, ατος, τὸ, idem quod δέρμα, Ionicè, vt vult Etymol. Apoll. ἀ'ρ-
πτε ταχυχάλκῳ σκαιᾷ δέρας.

Δερμάτιον, Suidæ per pleonaſmum τῷ ς pro δέρματος, i δέρμα.

Δέρρις, εως, ἰδὲ Thuc. 2. ἡμῖν ἀσκηνολύμματα ἔλῃς δέρρεις καὶ σφῶϊν.
¶ Item, veſtimentum denſum ex pilis, cilicium, ex Bibliorum
interpretibus.

Δέρρινος. Heſych. ἀσκωλέρμιον ἵππου. Δέρρεως eidem κωμάζοντος
ἀσκαυλοῦντος. Δέρρινον, cilicium. Δερρίδιον apud Suid. vmbraculum
coriaceum.

Δέρω, excorio, pellem detraho. apud Hom. ἴσοφαρὲς ᾧ ἰξαλέοιϊ
Metaph. pro, nudo, reuelo, aperte dico. Bud. ex Luc. ¶ Item,
cædo, verbero: Act. cap. 5. δείραντες παρήγγειλαν, &c. ſed hac in
ſignif. vſitatius eſt δέμειρω, vnde δείρων quidam deducunt.

Δέρματικὸν, idem quod δέρας. Odyſſ. ξ, Τάφιοι δέρμα βύσιον ἰύ-
χοον. Item cutis.

Δερματόδης, ες, ὁ, ἡ, coriaceus. Item cuteus.

Δερματόεις, εσσα, εν, coriacens, cutis ſpeciem præ ſe ferens: δερμα-
τικὴ ἀφύλαξεν, Lyc. quod ex pellium venditione prouenit.

Δερμάτιον, diminut. pellicula.

Δερμῶναι, excorio, pelle nudo. Item pudendi glandem dete-
go. ex ſchol. Ariſtoph. Exp. etiam ſanguinem poto.

Δερμηστὴς, animalculum quoddam à conſumendis pellibus
ita dictum. Suid. Etym. Heſych.

Δέρτης, excoriatio Gal.

Δέρτης, ου, ὁ, excoriatus, pelle nudatus. Item qui excoriari ſo-
let, vel qui poteſt pelle exui. Apud Athen. lib. 7. Δέρτα ſunt
genera quædam piſcium. Apud medicos ſunt etiam δέρτοι
κρόνες ſiue ὑμένες teſtium. Item carnoſa teſtiũ tunica. Pro eo-
dem & δέρτης. Vide Heſych.

Δέρτρον, ου, τὸ, membrana vel potius ὑπόπαχος inteſtinis incumbens.
Antimachus, χαμαὶ δὲ δέρτρεσιν κοιλώμασι. Quidam etiam eſſe
putant illam duriorem roſtri partem qua cibum capiunt a-
ues: alii pro toto roſtro accipiunt. apud Hom. Od. λ.

Δέρτις, ὁ, excoriatio. Item pellis, vt λέοντος δέρτι.

Δερτοκίνητος, ὁ, ἡ, cultet coqui ad excoriandum, qui & κρεωδόκος
dicitur apud Poll.

Δέρτος, ὁ, laccus, culeus: nimirum è pelle ſeu corio factus.
Odyſſ. β. Ε'ν δέ μοι οἶνος ἄφιτος ἡδὺς ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἐρύκετο. ¶ Eſt etiam a-
pud poetas genitiuus per ſyncopen factus pro δέρατος, à no-
minat. δέρυ. (bre Suid. & Heſych.

Δερύλλιος, ab Ariſtophane in Ran. vocatur pudendũ mulie-
ris & ſcortũ. δέρυν, δερύδριον, quomodo huc pertineat, vide ſuis locis.

Compositæ. ex præmissum ex δέρω, cum præpositione.

Ἀ'ναδέρω, vtrinque excoriatus, ſeu cui circumquaque detracta
pellis eſt. vt Epigr. Καὶ σκύτινε ἀμφιδόρυ σπατὸν ἀχαινέο.

Ἀ'ναδέρω, idem quod ἀπέρω, excorio. Item metaph. nudo, reuelo,
aperte dico. Luc.

Ἀ'ντίδερον, exp. cuticula tergori ſeu pelli oppoſita & ſubiecta.
Suid. in Epigr.

Ἀ'ποδέρω, excorio.

Ἀ'πόδερμα, cutis ſeu pellis detracta, ſpolium, exuuium.

Ἀ'ποδήρυτος, ος, ον, excorio.

Ε'κδέρω, excorio.

Ε'κδορὰ, excoriatio, euulſio, apud Dioſc. ἐκδορὰ τῶν ἐκδεδαρμένων,
ad euellendas ſeu exterendas lepras.

Ε'κδύδερμα, τὰ, q.d. excoriatoria. medicamenta quæ vrendi vi
prædita cutem abradunt & exulcerant. Dioſc.

Ε'πίδερμις, caruncula illa, quæ in media muliebris pudendi fiſſu-
ra ſubſultat. Poll. lib. 2.

Ε'πίδερμις quæ & ὑπόδερματος, cuticula ſenſu deſtituta, & toti
veræ cuti ſupertenſa. Exp. & pellis quæ eſt inter digitos an-
ſerum & huiuſmodi auium, ex Ariſtot.

Compositæ ſine præpositione: ac primùm δέρμα.

Αἰολοδέρμων, ονος, ὁ, ἡ, variam habens cutem, i. variegatam.

Δεπτόδερμος, apella, cui deficit cutis cooperiens glandem ge-
nitalis membri. Λιπόδερμος, idem.

Λεπτοδέρμων, & per ſyncopen λεπτόδερμος, tenuem pellem ſeu
cutem habens.

Λιθόδερμος, pelle lapidea tectus, corio munitus. cuius duritiei
propemodum lapidea. Dicitur & de hominibus, Ariſtot. in
principio Rhet. πολλοὶ γὰρ στρέβλοι ἢ λιθόδερμοι, στρε.

Μαλακόδερμος, mollem cutem habens, ſeu putamen. vt μαλακό-
δερμα ὄα.

Παχύδερμος, q.d. craſſipellis, craſſam pellem ſeu cutem habẽs.

Ποικιλοδέρμων, ονος, ὁ, ἡ, idem cum αἰολόδερμος. Eurip. in Iphig.

Σκληρόδερμος, duram habẽs pellem ſeu cutem, ſeu putamen
durum.

Τραχυδέρμων, cutem ſeu pellem habens aſperam & ſcabram.
qui aſpero & ſcabra integitur corio. apud Athen. lib. 7.

Composita ex ἀ-ηρὸς idem sonãs præpos.

Ἀ-δέρτος, ὁ ἡ ὁ, non excoriatus, vel pelle carens. Hesychio est etiam vter, saccus, pera. Ἀ-δέρη. sine excoriatione.

Βα-δόρτ, boues excorians. Eust. *βοῦς ἔμπαν* apud Hesiodum in op. & di. exp. dies in quibus boues & (ex parte totum intelligendo) quæuis animalia excoriantur. Hesych. verò *ἔα βόρᾳ* exponit *μοχλῷ τὸ ζῶον ἀφιστᾶσι*, vel secundū alios, *ἀπακῶ*. At *ζωδίρων τόμος* apud Suidam, de iis qui vt in modum boum excorientur digni sunt.

Θεόδηρος, recens excoriatus. Sed *νεόδηρος βύρσα* affertur ex Theophr. pro corio boum recente, i. recèns detracto.

Παλαιόδηρα, τά, vocãtur, quæ veteribus calceis suppingũntur. Poll.

Composita ex δαρτὸς cum præposit.

Α-δάρτος, ὁ ἡ ὁ, non excoriatus. Item qui flagris cæsus seu exanimatus non est.

Νεό-δαρτος, recèns excoriatus. At *δέρμα νεόδαρτον*. Od. ῃ & χ. pellis recèns detracta. Sic & Aristot. in Problem.

Δέργμα, *δέργματος*, vide in *δέρκω*.

Δ Ε Ρ Η, & *δειρὴ*, (alio accẽtu) *δε, ὁ*, ceruix. Item collũ. Eurip. in Phœnissis, *σοῖσι δ' ὠλένας δέρη φιλτάτῳ βάλλειν*. Doricè, pro *δέρη*, φιλτάτῃ. Odyss. χ. *-αιφόβῳ δ' ἐπέπηξε δειρὴν βροτὸς ἄτην*. * Etymol. annotat de quadrupedibus proprie dici, *διὰ τὸ ἐντεῦθεν ἐκδέρεσθαι*.) Orph. in Argon v. 1011. *Κᾶμε δ' ὑπὸ κρατερῇφι πελωρίοις, ἔνθα δράκοντος ἕ σσπαλὲς θωρήκτῳ δολιχῷ δ' ἀμφ' αὐχένι δειρὴν Θῆκε καρηβαρέων φολίσσιν*. ¶ *δέρα* Hesychio est & iugum montis qua significatione *δειρὰς* dicitur. Et *δειρὰν ὄρεϊ* Eustathio quoque *ἔζωγε* est, deducenti inde *πολυδείρας*.

δέρις, Hesych est idem quod *δέρη*, collum.

δέρμων, ὁ, collarium. Bud. ex Xenoph.

δειρὰς, ὁ, collis. Hesych.

δειρὰς, άδος, ἡ, iugum montis. Apoll. Arg. 2. *ὑπὸ δειρὰσιν Παγγαίου*.

Composita.

Αἰολο-δείρος, ν, ὁ, ἡ, versicolorem ceruicem habens.

δολιχο-δείρος seu *δολιχό-δειρος* (metri causa inserto ν) ceruicem seu collum longum habens. Il. *β*.

Περι-δέρειον, totus ceruicis flexus atque circunductio. Poll.

Περι-δέραιος, ὁ, ἡ, ὁ, q. d. circumcollaris, vt *ἡ περιδέραιον κόσμον* apud Plut. in Galba, de muliebri ornatu. Sic *περιδέραια* στέφανοι, coronas quæ circũponerentur collo, idem Plut. lymp. 3. Substantiuè etiam capitur *περιδέραιον* pro simplici *δέρειον*, i. collare, millum. Frequentius tamen pro ornatu collari, seu monili. Herodian. lib. 5. *περιδεράϊόσιος τε ἡ χλαῖνα κοσμεῖσθαι*, monilibus & armillis. Sic & apud Plut. aliquoties. Scribitur etiam interdum gemino ρ. *περιδερρὶς, ίδος, ἡ*, pro eodem.

Ποικιλο-δείρος, habens collum varium, i. verticolor, maculosum, pictum.

Πολυδενδρο-, *άδδος, ὁ ἡ ὁ*, montium iuga seu cacumina multa habens. Iliad. *α*.

Τανυ-δείρος, extensum seu protensum collum habens, cui procera cervix est. Aristoph. in Auibus.

Τραυλο-δείρειον, ornamentum colli.

Τραυλο-δείρ, idem. torques, monile. Bud ex Aristot. in fine 5. de hist. anim. Est etiam extremi colli pars prior. Camer. vel vltima colli anterioris pars, cui proximè subest iugulũ. Scribitur & *τραυλοδειρὰς*.

Δ Ε Ρ Κ Ω. video, aspicio. *ὀξὺ δέρκει ἐν σκοπιᾷ τὸ ἔκασον*, acutis oculis vnumquenque obseruo. Hinc est futurum secundum *δρακῶ*, & aorist. secundus *ἐδρακον*: & *δρακεῖν* in infinitiuo.

δέρκομαι, videor, aspicior. Sed in actiua signif. potius vsurpatur. Vnde apud Homerum, Il. *γ*. *ἀλλήλω δερκόμενω*, *Διὶ φίλος ὡς ἔχει εἰσορόωντε*. Il. *ρ*. *Πάντοσε παπταί. νων· οὐκέτ' ἀγείρει, ὃν ῥ' ἑτάρων φασὶν Ὀϊλῆος δέρκεσθαι*. Et apud Plutarch. in Sol. *δέρκονται εἰς ἥλιον*. Et *δεδορκὼς, ότος*, conspicatus, aspiciens, (ab *ἐδέρκθην* seu *δέρκθω* aorist. 1. poetico. vidi,) apud Soph. in Aiace. Pind. Apud Athen. lib. 13 τὰς ὃ Θυῶδεν ἀκτῖνες *ἀφορμὰς μαρμαρίζουσις δρακεῖς, ὃς μὰ πόθῳ κομῶντας*. Et in præterito med. *δέδορκα*, vt *ὀξὺ δεδόρκασι* apud Luc. de cal. Vnde partic. *δεδορκὼς*, intentis oculis aspiciens, rigido aspectu obtuens. Aristot. in Physiognom. inter signa τὸ *εὐδέμεν*. *ὁκοτερονδέτερον ἢ τὸ ἀφ' ἑκάστου φαίνεται, μᾶλλον δεδορκὸς, μᾶλλον σωφρονοῦν*.

δέρκημα, τό, aspectus Eurip. in Phœniss. *δερκήμασι, ὁ*, idem Hesych.

δέρκτης, ου, ὁ, visio, actio ipsa videndi. Plut. de def. orac.

δερκτικὸς seu *δρακτικὸς*, idem quod *δρακὸς* & *δέρκομαι*. Hom.

δέρκωλος, ὁ, idem quod *δέρκη* seu *δέρκομαι*. Hesiod. in Theog.

δέρκος, ους, τό, oculus, visus. Nic. in Alexiph.

δερκὸς & *δέρκης*, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Composita.

Ἀ-δρακὴς, ὁος, ὁ ἡ ὁ, non videns, Hesych. Item obscurus. qui videri nequit. *ἀδρακὲς*.

Ἀ-δέρκτος, ν, ὁ ἡ, idem. non videns. Ἀ-δέρκτως, adueṙb. apud Soph. in Oedipo. Colon. *ἀ-τακεισθέ μοῦσα ἀδέρκτως*.

Ἀ-δρακὴς, ους, ὁ, ἡ, ὁ, qui visus beneficio destituitur, cæcutiens. Hesych.

Ἡδυ-δερκὴς, dulce videns aut aspiciens, seu dulcis aspectu.

Τυτθο-δέρμαγος, nudus aspicior.

Διὰ-δέρκω perspicio, transpicio. Odyss. ξ, *κεῖ' οὐ τοῖ διαδρακέειν πόρε πᾶσι*.

διαδέρκομαι, idem vt *διαπύρομαι* supra, perspicio per nebulã.

Εἰσ-δέρκω intueor, inspicio.

Ἐπι-δέρκομαι, inspicio, intueor. Hesiod in Erg. Ἐπιδρακὼν . ὄσσε, vide in ὄσσε. Item sub aspectum cadens, quem intueri possumus. videndus, quem intueri & videre fas est. Plut. de aud poëm. ex Empedocl.

Εὐ-δερκὴς, bene videns, oculatus. Hesych.

Λ-δερκὴς γοργὼ, in Epigr. quasi lapideo aspectu.

Ὀξυ-δερκὴς acutum cernens, acie oculorum acri præditus, perspicax. Vnde *ὀξυδερκέστατος*, apud Herodotum

Ὀξυδερκέστατος, acumen visus, acies oculorũ, apud Suid. *ὀξυδερκικὸς, ὁ*, visus acumini conferens. Ὀξυδερκέω, ῶ, acumen cerno. Dicitur & *ὀξυδρακὲς* pro *ὀξυδερκὲς*. Vnde *ὀξυδρακὲς* & *ὀξυδερκὲς φάρμακον*, medicamenta quæ oculos male suo munere fungentes corrigunt. Sic *ὀξυδερκέα*, acumen visus. Luc.

Ὀξυδρακέω, ῶ, acutum cerno. Plut.

Πανδερκὴς, omnia videns seu intuens.

Περι-δέρκομαι, circunspicio, vnde *περιδέρκεται*, in Epigr.

Πολυ-δερκὴς, multos intuens. Hesiod. *φάος πολυδερκὲς ἠοῦς*.

Προ-δέρκομαι, aspicio. Soph. in Oed. Col. *πάλαι' αὐτὸν προδέρκου σφοδρὸν ἐς πάντα χῶ*.

Ὑπ-ερδέρκομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Δέρμα, *ατος*, &c. vide in *δέρω*. Δέρξις, vide in *δέρκω*.

Δέρος, *δέρρ*, &c. vide in *δέρω*.

Δε'ΣΙΟΣ, ν, ὁ, apud Macedonas dicitur Iunius mensis, vt fertur tradit. Legitur in titulo Concilii Niceni, *ἐν μηνὶ Δησίῳ, ὃς καθ' ἡμᾶς Ἰούνιος καλεῖται*, mense Desio decimo nona die ante XIII. Kalend. Iulias.

Δέσις, *δεσμὸς*, &c. vide in *δέω*, 1. ligo.

Δ Ε Σ Π Ο'Ζ Ω. F. *ώσω*, dominor, dominum obtineo. Plato leg 5. *τὰ δὲ περὶ τοῦ ἄρχειν καὶ ἀρχθῆναι τὰ ζῆν ἄνευ τοῦ δεσπόζειν καὶ δεσπόζεσθαι*. Demosth. *ἐφεῖς Φιλ. δεσπόζειν, ἀλλ' οὐχ ὑβρίζειν πρὸς ἀνθρώπους*.

Δεσποζέω, *ήσω*, dominio alterius parere. ¶ Est etiam acquiri. Eubul. *Δεσποσύνου, ν, ὁ ἡ ὁ*, herilis, vt *δεσποσύνη χρήματα* apud Xen. in Cyrop. Sic *διακονικὸς σκεῦος*, d. xit Eurip. ¶ Item, subst. *δεσπόσυνα*, rilis. apud Athen. l. 4. Et in fœm. gen. *δεσποσύνη, ἡ*, filia herilis. Plut. in Lyc. *ὡς ἐδήλου τὰς δεσποσύνας*.

δεσπότειος, ία, ίον, idem qui *δεσποτικὸς*. Eust.

δεσποτικὸς, ἡ, όν, dominabilis. Bud ex Aristot. Polit 7.

δεσπότης, ου, ὁ, dominus, herus, proprie serui respectu dicitur Luc. in Nig. & Athen lib. 4. & 14. ¶ Item, cuius dominationi mines aliqui, aut populus aut regio parent, vt *δεσπόται τῶν αἰθιόπων*, apud Aeschin. contra Ctesiph. Sic *δεσπότης* apud Luc. Item rei possessæ dominus, pro *κεκτημένος τι καὶ πολὺν δεσπότην* apud Luc. Fœm est *δεσπότειρα*, apud Soph. Et *δεσπότις* ἐσθ. apud Eurip. & Plat. 3. de leg. *δεσπότις αἰκ. Luc. δέσποινα, ἡ*, domina, hera Plat. de leg. 7.

δεσποτικὸς, herilis vt *δεσποτικὰ σώματα* in Epigr. & *δεσποτικὴ δύναμις*. apud Aristot. Eth. 5 herile ius. Item qui dominari uit. Sic *δεσποτικὸς ἦθ' αἰθρώπων* apud Xen. Item imperio dominandi cupidus. Aristot. Polit. 5, *ἐν δὲ ταῖς ἀριστοκρατίαις ὀλιγαρχικὸν μὲν τὸ δεσποτικὸν τῶν πυρανίδων*. Sic Luc. Ptolemæum cit *ἐν κολακείᾳ δεσποτικῷ τετραμμένον*.

δεσποτικῶς, heriliter, dominorum more. Isocr. de pace.

δεσποτίνη, ὁ, ἡ ἁπλ. dominor. Plato in Tim. *ἦθ' ἐν ἑαυτοῦ δεσποτίνη ἐστὶ*.

δεσποτεία, ἡ, dominium, dominatus. Isocr. Luc. Herodian.

Composita.

Ἀ-δέσποτος, ν, ὁ ἡ ὁ, dominium non habens, nullius dominio mancipatus. Plutar de def. orac. *ἀδεσπότους ἢ αὐτοκράτορας ὄντας*. Ἀ-δέσποτος sunt etiam, quæ ad fiscum deuoluuntur quia dominum nullum nec assertorem habent. Strabo lib. 17. *ἦθ' ἀδεσπότους, ἢ ἦθ' ἐς ἡγεμόνα πίπτει ὁπωσδήποτε*. Interdū opponitur *αὐθεντικῷ* vt apud Plutar. in Oth. *ἀδέσποτος φήμη*, fama incerto autore manans. Sic *ἀδέσποτον ὑπόμνημα*, incertus autor.

Ἀ-δεσποτέω, sine domino, Item sine certo autore.

Ἐπι-δεσποτέω, idem quod *δεσποτέω*.

Οἰκο-δεσπότης, ου, ὁ, dominus domus, herus, paterfamiliãs, apud Plut. in Probl. Rom. & sæpe in nouo Test. vtitur & Alcæo teste Poll. ¶ Item apud genethliacos, genitura: dominus quem præsidem domicilii vocant.

Οἰκο-δεσποτικὸς, ad patrem familiãs pertinens, rei familiaris conueniens, homini frugi congruens & vel patrem familias decens. Cic. ad Atticum epist. 43, illa Silij & Drusi non fuisse *οἰκοδεσποτικὰ* mihi videntur.

Οἰκο-δεσποτία, sum paterfamilias, domui præsum, familiæ imperio, rem familiarem administro. 1. Tim. 5. Planetæ etiam præsidere dicuntur, quasi domini esse domicilij. Plut. de placit. philos. lib. 5. cap. 18.

Οἰκο-δέσποινα, ἡ, hera, materfamiliãs, q. d. domina domus. Plut. in Probl. Rom.

Συν-δεσποτεία, dominii societas, dominium duobus cõmune.

Φιλ-δέσποτος, domini amans, seu dominii amans. i. qui alterius in se dominium libens patitur. Herodot. in Melp. de Scythis, *αὐτόματοι καὶ ἄκλητοι φίλοι τε καὶ δεσπόται ἑαυτῶν ἐσμὲν*. Sic & *φιλοδέσποτος*, dominum amo, seu dominatum amo aut affecto, apud Etym. & Suid.

Δεσὶς, &c. vide in *δίω*, 1. ligo.

Δε'ΤΚΟΣ, ους, τὸ, apud Aeolos, inquit Etymol. & Scholiastes Nicandri, est *τὸ γλυκύ*, i. dulce, dulcedo.

Composita.

Ἀ-δήλ-κης, ους ὁ ἡ ὁ, exp. iniucundus, amarus, acerbus. vt *ἀδηλκὲς δηλεῖσθε*. Apollonius. amara & falla. Sic *ἀδηλκὴς ἀλδῆσε*, amarum eatinum. Eust. qui tamen exp etiam *ἀδάκτους*, deriuans *ἀδήλκης* ex a priu. & Ionico verbo *δήκω* pro *δηχομαι*. Sic & *ἀδήκτους φάσμασι*, idem exp. *παρὰ δ' ἀδήκτου πότμου ἐκφ. ν' ἀσφαδάκτους*, inexpectatus, item *ἀπήκτους*. Affertur & pro nulla re iuẽ gens, ex a priu. & *δήκομαι*, indigeo.

Πολυ-δήκ-ης, valde dulcis. Nicand in Ther.

Δόσιμος, vide in comp. ex *Δίω*, 1. absum.

Δ Ο'ΜΟΣ & Attice *δῶμος*, huc, in hũc locu Odyss. ρ. *Ἔρχεο δεῦρο* veni huc. Sic Il. χ. *ἀλλ' ἴθι δεῦρο* huc ades. Demosthenes de falsa leg. *ἔξεισι πᾶν τὸ πράγμα ἄχρι τοῦδε*. Plutar. in Galba, *ἐξήρτο κἀκεῖ κατεφέρετο*, huc & illuc iactatus. Idem in Coriolano, *ἀφεῖναι τὸν δῆμον ἐκ τοῦ ὑμοῦ*, hunc à vobis me conuertere. Et Aristoph. in Nubib. *Δεῦτε νῦν δῆτα δεῦρο*, huc recipice. ¶ Dicitur etiam *μέχρι δεῦρο*, vsque huc, hucusque. habet que interdū significationem loci vt apud Aelchinem, *μέχρι δεῦρο εἰρήσθω μοι*, hucusque seu hactenus. Interdum & temporis: apud Platonem lib. 7. de legib. *δεῖ δὲ ἕως μέχρι δεῦρο δεῖ παιδεύεσθαι, ἕως τότε*, hucusque, ad hanc vsque horam. Eurip. in Medea, *ὅσους γὰρ δεῦρ' ἐκ τοῦδε ἔσεισ* vsque adhuc. ¶ Aliquando et præmittitur & articulus τὸ Eurip in Phœniss. *ἔμμα παντὸς δύσεισ τοῦ, Καπανέως κῆ τὸ δεῦρο*, & illuc & huc. Sic Thuc. dicit *μέχρι τὸ δεῦρο*, in hũc vsque diem. ¶ Absolutè etiam nonnunquam ponitur. (omisso imperatiuo *ἴθι, ἰὼν δεῦ* aut simili) *pro*, adesdum, Aristoph. in Pace, *δεῦρο τὸ huc adsis tu. Musæus, δεῦρό μοι εἰς φιλότητα*, huc ades mihi. Hinc factum est aduerbium adhortandi, idem significans quod *ἄγε, φέρε*, age agedum. Plat. in Apol. *κἀμοὶ δεῦρο, εἰπέ*, agedum die mihi. Itidem & *δεῦρο*. Nonn pro *ἄγε* ponitur. ¶ Vim patur interdum & *pro* hic. Apollon. Arg. li. 2. *δεῦρο φάσμασις ἔσται*, hic adsunt.

Δεῦρο quoque pro *δεῦρο* dici tradit Hesych.

Δεῦτε, huc agite aduerbium hortantis simul & accersentis. Il. χ. *δεῦτε δύο κτείνωμεν*. Hesiod. initio Ergon. *Δεῦτε Δὶ ἐννέπετε σχετλίῃ περὶ ὑμείτερα*. Rursum Hom. ex ἀθροϊσμῶν dicit *Δεῦτε ἄγετε*, acante altero illorũ. Il. χ. Plutarch. in Coriol. *δεῦτε ἄγε Μάκιον ἴστω ὁπῇ ἑκάστῳ σωτηρίαν ἐνόμιζεν*. Frequens in nouo Testamento: vt Matth. 4. 11. 22. Item 21. & 28. & Apoc. 19.

Δε'ΥΤΕΡΟ Σ. ν, ὁ, secundus. Thucyd. lib. 6. *ἐνίκησε δὲ καὶ ἡ ὑστερία τῇ παρασκευῇ δευτέρᾳ*. Aliquando aliquis *δεύτερος* dicitur præstans & virtute: vt secundus quoque & alter apud Lat Epigr. lib. 2. *ἐγὼ δεύτερος Ἡρακλῆς*. Dignitate etiam & honore aliquis dicitur esse *δεύτερος πρὸς*, i. secũdus, inferior. apud Plut. Sic & res aliqua, *δεύτερος ἀλλος* esse dicitur quæ ei postponitur. item que aliquis aliquem vel aliquid *δεύτερον ἄγει ποιεῖ*, vel *τίθησι*, i. posthabet & postponit: apud Plut. & alios. ¶ Quum verò dicitur temporis ratione, exponitur etiam posterior, vel etiã iteratus. vt *δεύτερᾳ ἀρχῇ δεῖ στρατηγεῖ*. Dicitur verò venire *δευτέρᾳ χρόνῳ* qui venit post tempus statutum: & *δεύτερος ἄλλος*, post alios, aliorum omnium postremus & vltimus. Dicitur & *τὸ δεύτερον* apud Aristot. in Oecon postero die, postridie. Apud Herodot. *δευτέρῃ ἡμέρῃ λοιδ τῶν ἐμπρόσθιον*, altero die ab incensione. postridie quàm incensus fuit. Apud medicos *τὸ δεύτερον* & *τὰ δεύτερα* dicuntur secundæ. i. fœtus involucrum & veluti secundus partus. Dioscor. lib 1. cap. 87. *ἐμβύσσεται δὲ τὸ δεύτερον ἐκ Σάμου*. Alii *δευτέρετα* vocant. Et lib 3. c. 69. *ἐὰν δὲ ἡ ἐμμῆνα τὸ δεύτερον*. ¶ Item *δεύτερα* seu *τὰ δεύτερα*, secundæ partes secundi gradus. præmi. Xen. Hellen. *ὁ τῶν δὲ πεζῶν ἐπὶ τὰ δεύτερα τεταγμένος ἐπὶ δίδυμα*. Dicitur etiam *δεύτερον* aduerbialiter *pro*. secundò, iterum. Hesiod. in Erg. *σοὶ δ' ἐκέτι δεύτερον ἔσται ἐριδμαίνειν*. Et Il. *α*, *ἡ κέτι δεύτερον αὖτις*. Aduerbialiter itidem *δεύτερα* dicitur *pro*, secundo loco, post. Xen. Hell. *ἔξωθεν δὲ δεύτερα ἦν τὸ Πελοπόννησον*.

Δευτέρως, secundo loco, secundo ordine: seu secundò. Aristot. Ethic. lib. 10. cap 5. & 8.

Δευτρ' ω, secundò facio, itero, repeto. vt li. 3 Reg. c. 18. Item *pro*, secundã ictũ ingero. vel i. Reg. c. 20. *ἡ δ' ἐκ τοῦ δευτέρου ἔστρ.* Item *pro* traditiones doceo, vt testatur Hieron. in epist. ad Algasiã.

Δευτέρωμα, τό, secundus actus.

Δ Ε'Χ Ο Μ Α Ι. F. *ξομαι*, P *γμαι*, capio, accipio. Il. *ι*, v. 226. *Ἀλλ' ἄγε νῶϊ μάσσον ἰὼν ἐνιαλίσσετε σῆσιν*. Plut. in Themist: *δέχεσθαι χάριν* accipere beneficium. Dicitur & *πίστιν δόλῳ ἢ δίκῃ δοῦναι*. Et *δέχομαι τὸν ὅρκον*. Aristoph. ¶ Item excipio, suscipio, Il. *σ*, *ἐπεὶ οὐδὲ μὲ νοσφίσατο δέξεται ἐν μεγάροισι γέροντ' ἐπιπλάγατο Πηλεύς*. Et sine præpositione, vt *δέχε μοὶ ἐν χερσὶ*. Eurip. Sic *δέχεσθαι τὴν τέχνῃ δεῖν στρατιώτας*, Demosth. Et cum solo accus. vt *δέχεσθαι ξένους*, Xen.

Xen. ¶Item admitto, recipio. Xen. Pæd. 4. δέχομαί σε ἐπὶτὸ, admitto te supplicem. Greg. ὡδὶ τὸν Δαβὶδ δέχῃ μετασ̃ώσαντα, non admittis. Item *pro*, recipio in amicitiã, & societatẽ. Thuc. 3. ¶Item *pro*, admitto: eo lẽsu quo dicimus nos admittere quæ approbamus. Thuc. 1. ἐδέξατό τε τὰς λόγους. Sic δέχομαί σε τὴν φροντίδα ἣν ἐγκαπτὸ διεφθάρησαι, Plutar. de Socr. dæmon. ¶Δέχομαι cum infin. exp. volo, sicut & ἐθέλομαι, nolo. Isocrat. εὖτε ταῦτα τότε διημαρτάνετε, ἐκδέξαίμην ἂν ζ̃ῆν. Aliquando exp. potius, non reculo: vt apud Gregor. ἡ παθεῖν τι ὧν κατέκριναν δέχεσθαι. Item patior, vt apud eundem Greg. ὁ φίλτατε Θεογνῖτα, ἐθέλοντας ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. Et Lucian. δέχεσθαι τὴν ἐπίπληξιν, sustinere impetum. ¶Item, expecto (pro quo in prosa dicitur potius προσδέχεσθαι) Od. τ. Α'λλ' ἀξίστατε φῶτα μάχαν ἠρὴν ἐθέλοντα ἐπιβῆναι ἐλάτῃσιν. ¶ Δέχεσθαι ἐφ' ἑαυτῷ, in se recipere, præstaturum se promittere, in qua sign. dicitur potius ἀναδέχεσθαι. ¶Item, δέχεσθαι, interpretari (eo sensu quo dicitur interpretari aliquid in bonam vel in malam partem, i. accipere) Plato Dionysio, σὺ δὲ ἀκούσας αὐτὰ, ἔτσι βέλτιον ἐδέξασθε παῖ τὰ δέκτα. ¶Est & verbum gramm. *pro*, intelligo, vt vulgò dicitur hoc vel illo modo accipi aliquod verbum. Plut. de def. orac. οἱ μὲν κρείττονες δεχόμενοι τὸν χρησμόν.

Δίξ, ὦθος per syncopen pro δεχάμενος. Scribitur & δέξιμος.

Δίξιμος, idẽ quod δέκτης, accipio. Epigr. l. 6. Δίξιμον μισητοῖσιν.

Δεξαμενὴ, ἡ, receptaculum, conceptaculũ. Plato (vt inquit Bud.) materiã sic vocat, quam etiã ὑποδοχὴν formarũ dicit. Interdũ peculiari signif. sic dicitur aquarũ receptaculum. hinc fit vt exp. etiam lacus, & cisterna Strabo ς de Rom. loquens) ὥστε πάσαν οἰκίαν ὀφείλειν δεξαμενὰς ἢ φρέατα ἐκ ἧς ὑετὸς ἐπιῤῥεῖν, id est, (inquit Bud.) subterranea conceptacula, vt cisternas.

Δεκτὸς, q.d. acceptabilis. vnde & pro grato (Lat. accepto) ponitur aliquoties in nouo Test. (bilis.

Δεκτικὸς, capax, qui excipere seu admittere potest. susceptibilis.

Δίκτης, mendicus: ab accipiendo, quòd vndique accipiat.

Δίκτειρα, susceptor. Fœm. δέκτειρα, acceptrix, exceptrix, receptrix, i. quæ accipere seu excipere & recipere solet. in Epigr. apud Athen. lib. 13.

Δικτέος, accipiendus, excipiendus, recipiendus.

Δοχὲς, ῦ, ὁ ἡ, ὰ, capax. Theophr. de caus. pl. lib. 2. cap. 6 (de terra nigra) δοχὲς ἐστι ἡ τοιαύτη καὶ τοῦ ὕδατος. Δεκτικὸς, idem. Nic. in Ther. σκαφίδιον δοχεῖον. Idem in Alex. δοχεῖα Κλείτου σωμάτια. Δοχὴ, ἡ, conuiuium: ab excipiendis conuiuis dictũ. Luc. 6. cap. Δοχεῖον, τὸ, receptaculũ, conceptaculũ. Alex. Aphr. τραπέζια ἀρτοπλᾶ πτίδιματος ὅτι δοχεῖον. Δοχεῖον resolutione Ionica pro eodem, in Epigr.

Δίκομαι, Ionicè dicitur pro δέχομαι, accipio, recipio. frequens apud Herodot. qui & pro expecto vsurpauit. hinc deriuata quæ sequuntur, habentia κ pro χ.

Δίκτης pro δέκτης apud Homer. ab hoc Ionico δίκω seu δίκομαι deriuat. Eustath. vt Iliad. ο. Πατὴρ αἰδέσσετο καὶ δείσας ἐνόησεν Νέμεσιν.

Δικτέω, corrumpo largitione vel munere. q.d. corrũpo per ea quæ facio vt aliquis à me accipiat. vt fit quasi δεχέζω à δέχομαι. Isocr. Σκιάπυθ' ὃ ζωὴν κτησάμενος ἐν τῷ τὰς ἀκρὰς δικτέειν. Plutar. in Galba, τῶν ἐπιτρόπων ἐδίκτεε ζητοῦντάς τι παρ' αὐτοῦ διαλῦσαι. Hinc Δωροδόκος ἰκέτρωτος. Luc. Item generalius, corrumpo, peruerto. vt apud Syn. οἱ δὲ δῶρα λήψει δικτέζειν τοὺς κρίνοντας, peruertere sententias. Exp. etiam, do decimam, à δίκτη.

Δικτιασμὸς, corruptio quæ fit largitione, corruptela iudicij. Plut hinc comp. Α'δικτιστοκτονία, Philoni iudex qui non est corruptus accipiendis munerib. ὁ μὴ δικτιασάμενος. Et generalius pro eo qui in qualibet re integrum se & fincerũ exhibet, iudicis incorrupti more. Α'δικτίστως, incorrupte, fincereé. Luc.

Δίκτηρα, τὰ, in agro Laced. dicti sunt τόροι quidem ἐφ' ὧν τὸ δίκτειν τοὺς τιμοῦχους ἐδίκτ, teste Suida & Etym. meminit & Plut. in lib. περὶ φιλαδ.

Δικτυλὸς, ὖ, ὁ, Hesychio & Suidæ, spithama, palmus. Aristoph. in Equit. μεῖζον ἢ δικτυλοῦ σφυῆν, duobus palmis maius erat. Poll. quoq; δικτυλὸν & δικτυλοδίκτυλον vocari tradit quatuor digitos functos & veluti conclusos seu coarctatos. ἰδque & πενταδίκτυλον nominari. Eust. cum Pausan. δικτυλὸν esse ait τὸν πενταπλοῦν τοῦ τῷβδιάστατος τῶν χῆρῶν. deriuari autem ἐφ' τῷ δίκτειν, & paroxytonos etiam efferri.

Δίξιος, ὁσὸς, ὁσάτως, quomodo huc pertineãt, vide suis locis.

Compositæ ac primùm cum præpos.

Α'ναδίκτομαι, suscipio, excipio, tollo. Appion apud A. Gell. lib. 7. c. 8. (de delphine puerum amante) ἀναῤῥῖψ δ' ὃ παῖς ἀναδίκτεται ἐκ πάλης. Μὴ λαμὲν ἐκδίκτ ἐκ χειρὸς, μὴ ἀϊδάλῳ σπουδείαν. Sic sæpè in nouo Test.

Ε'κδέχομαι, exceptio, susceptio. Item expectatio. ἀναμονὴν.

Ε'κδεχτεῖον, receptaculum. Et peculiariter de receptaculo aquæ, siue cisterna, siue alio huiusmodi. vt apud Iosephum, τὴν ἐκδεχείαν πολυδύτατον τῷ ὕδατος.

Ε'κδεξις, exceptio, successio: vt ἔκδεξις βασιλικὴ apud Herodot. successio regni. apud Hippocr. exp. ἀναδοχὴ.

Ε'κδεκτικὸς, ex Vlpiano exp. exceptorius.

significare, recipere, i. seruare & colligere dispersos. ¶ Α'ναδέχομαι τὸν παῖδα, penes me asciscо puerum, Demosth. adhuc Neæram. ¶ Item, recipio, ad me recipio, vel in me recipio. polliceor. Cum infinitiui futuro. Xenoph. Pæd. 6. ἀναδέχομαι ἕξειν πολὺ Λέοντος πρότερός σοι φίλτερ, recipio, vel me recipio. Apud Dem. πάντα ἀναδέχομαι ποιεῖν ἐν τοῖς ἐπιτηδείοις. Item (cum accus.) μὴ ἄν τοῦτο πάντων ἀναδέξασθαι ἐφ' ἑαυτῷ προθέμενος, omnia in se recepit. Α'παδέχεσθαι δίκαιον, iudicem promittere, quod faciunt sponsores atq; intercessores vadimoniorum, & qui iudicatum solutum iri promittunt. Vlp. Bud. in pr. an. in Pand. ¶ Α'ναδέχεσθαι τὸ ἐγκλημα vel τὰς καταλαμβάνειν, item αἰτίαν ἀναδέχεσθαι, apud Demosthen. in crimen recipere, crimini se offerre, agnoscere rem pertam, & se mandatorem profiteri. ¶ Α'ναδέχεσθαι τὰς μισθίας, pœnas dare, Herodian. ¶ Exponitur etiam expectare apud Suid.

Α'ναδοχὴ, receptio. Item, sponsio, expromissio. Polyb. ἐκ παρεγενήθη ἐπίληψις τῶν Λεόντιον φεύγειν τὴν ἀναδοχήν.

Α'ναδόκτωρ, ορος, ὁ ἡ, vel Α'ναδοχεὺς, ἱως, ὁ, receptor, receptum dans alicui. Item, repromissor, sponsor. Plut. in Dione. Apud Dionys. Areop. sic dicitur qui vulgò patrinus.

Α'νταδέχομαι, vicissim accipio.

Α'ποδέχομαι, recipio, admitto, cui opponitur Κατηγόρεῖν apud Lucianum, ἀγωνοθετικὰς ἐξεταζόντας, τὰ μὲν ἀποδεχομένους τὰ δὲ ἀποκρινομένους ἡττᾶν, Κατηγορεῖν δὲ τὰ δίκαια μὴ ἐθέλοντας ἢ ἀκριβῶς ἐπίστασθαι. ¶ Item (ad res inanimas translatum) acceptũ habeo, probo, assentior. Alicubi etiam commendo, laudo. Cum accusatiuo rei. Plato de rep. lib. 2. τὰ τῷ Θρασυμάχῳ τῶν λόγων ἐπαινεθέντα. Isocrates ad Philippum, εἰ μὲ ἀποδεχόμενοι τοὺς λόγους τοὺς ἐκείνων, πολλῶν ἀγαθῶν ἐσόμεθα κύριοι. Cum genitiuo personæ vt Plato de republica lib. 2. εἰμὶ σὺ τὸν πολὺν ἐπαινεῖς τῶν λόγων; ἐκ ἂν Κατηγορεῖν ἐγώ i. tibi non assentiri, non aßtipulari. Cum accusatiuo etiam personæ (sed rarius) construitur. Isocrates de Demonicum, ἀλλὰ μᾶλλον Κατηγορεῖ ὅσ ὑμῶν ἀποδέχεται τοὺς ξένους τοὺς Σαρρὲ cũ accusatiuo rei & genitiuo personæ. Plut. de rep. Platonica. Κατηγορεῖν δὲ οὐ τῶν σοφιστῶν ἀλλὰ μᾶλλον Λυσίου. Annotatiõ dici Κατηγορεῖν ὅτι τῶν σοφιστῶν ἀποδέχεται τὰ τοιαῦτα.

Α'ποδεκτέον, ὁ, recipiendus, admittendus.

Α'ποδοχὴ, ἡ receptio, admissio. Approbatio, commẽdatio. Κατηγορεῖν ἄξιον ἀποδοχῆς, donum dignum quod acceptum habeatur, vel quod approbetur. Apud Dionys. Halic. Κατηγορεῖν ἀποδοχῆς Bud. exponit, laude & commendatione dignabatur. Apud Laërt. πολλῆς Κατηγορεῖν ἀξίους, probatissimus, spectatissimus.

Α'ποδοχεῖον, ὁ, τὸ, recipiendus, admittendus.

Α'ποδοχεῖον, ὁ, τὸ, receptaculum, receptorium.

Α'ποδεκτὸς, ὁ, ἡ, (q.d. admissibilis) dignus à limitti & recipi. Apud Basilium gratus & acceptus, probatus.

Α'ποδέκτης, ου, ὁ, vel Α'ποδεκτὴρ, ῆρος, ὁ, q. d. receptor. Α'ποδέκται & Κατηγορεῖς (inquit B.) sunt coactores tributorum & stipendiorum. Aristoteles de mundo, ἀφορῶσιν πάντα ἡ δύναμις ἡ δικαστικὴ.

Decumpt. Εὐαπόδεκτος: idem quod δεκτός.

Διαδέχομαι, excipio, succedo. Proprie q.d. accipio per alium ab alios. vt τὴν βασιλείαν διαδέχομαι, Herodian. 4. Sic dicitur ἀφ' υἱοῦ διαδέχεσθαι, item τὴν τῶν παῖδες οὐσίαν. Sic & τὰ ἐκείνου διαδέχεσθαι dixit Aphr. διαδέχεσθαι πολλὰ πάσῃ κρῆ συμφέρει, i. liberos suscipere multis morbis parentum. Iungitur & accusatiuo personæ. apud Laërtium, διαδέξασθαι Σαβῖνον τὸν, & Α'ναφέρεσθαι διαδέξασθαι. Dicitur & res vna aliam διαδέχεσθαι. Basilius de virtut. ἐκ ἀεὶ πάλιν τὰς αὐτὰς ἀναγκαίας διαδεχόμενοι.

Διαδοχὴ, successio, vt διαδοχὴ κλήρων, successiones in hereditatibus. Ἰτέον ἐπὶ διαδοχὰς & κρῖ διαδοχὰς per successionem. i. succedente alio, seu per vices, vicissim, per manus. Aristoteles de mundo, πρῶ φρυκτωρῶν κρῖ διαδοχὰς πυρσευόντων, specula per vices tollentibus accensas faces: seu, ex specula alia aliã que alia deinceps sublatis.

Διάδοχος, successor. Isocr. ζηλοῦσῖ διάδοχοι αὐτῶ τ κλεινοτάτου. Plutarch. in Lycurgo, διάδοχοι τῆς βασιλείας. Sic διάδοχοι dicuntur qui in imperio & prætura succedunt. Xen. Hellen. 1. Apud Thuc. διάδοχοι τῶν, naues succedentes. Ε'ργα διάδοχα, opera quæ per vices fiunt.

Dec. Α'διάδοχος, carens successorib. iugis, perpetuus. Greg.

Ε'πιδέχομαι, succesio.

Εἰσδέχομαι, admitto intrò, recipio intrò. εἰσδοχὴ, admissio.

Dec. Ε'κτοσδέχομαι, insuper admitto & recipio intrò.

Παρεκδέχομαι, præter alios intrò recipio seu admitto.

Ε'κδέχομαι, excipio. succedo. Herodot. τὸν ἐκδέξασθαι τῶν βασιλέων. Sic ἐκδέχεσθαι τὴν ἀρχὴν, & διαδέχεσθαι, Paus. in Lac. pro eodem. ¶Item, expecto. Basil. οὐκ ἐκδέχεται. Μὰ λαμὲν ἐκδέχεται τὴν χρεὼν, μὴ αἰδάλῳ σπουδείαν. Sic sæpè in nouo Test.

Ε'κδοχὴ, exceptio, susceptio. Item expectatio. ἀναμονὴ.

Ε'κδοχεῖον, receptaculum. Et peculiariter de receptaculo aquæ, siue cisterna, siue alio huiusmodi. vt apud Iosephum, τὴν ἐκδοχεῖον πολυδύτατον τῷ ὕδατος.

Decumpt. Α'ποδέχομαι, expecto, Σωπῶ ἀποδέχομαι, Paulus Philip. 3. & alibi. Α'ποδοχὴ, expectatio. Damasc.

Σωποδέχομαι, vnà excipio seu recipio. Σωποδοχὴ, synecdoche. figura gramm. de qua vide Fab. lib. 8. cap. 6. Σωποδέχεται, synecdochen habens. Σωποδοχικὸν, per synechdochen.

Τ'ποδέχομαι, expecto. in Epigr.

Τ'ποδέχομαι, admitto, recipio. Et ὑποδέχεσθαι τὴν αἰτίαν. Dem. crimen in se recipere. Et Phil. de mundo, τὰ φοβερὰ ὑποδέχεται μὴ πάσχειν ἀπόφασιν, quæ corruptionem admittunt. Apud Thuc. lib. 3. ὃ τῶτων ἐκ ἐδέχετο, probabat. ¶ Ε'νδέχεται (impersonaliter positum) fieri potest, facultatis est nostræ. Aristot. Rhet. 1. ἐνδέχεται γὰρ καὶ μὴ πυρίσσοντα πεσεῖν. Demosth. ἐκ ἐνδέχεται ἀφ' ἑτὸ αὐτὸ ὕδωρ εἶναι, fieri non potest. Item vsu venit, vel vsu venire solet. Thucyd. lib. 1. ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς ἧσ φραγμάτων ὑκ ἔστιν ἀμαθῶς χαρακωσαι. Apud Isocr. τοῖς φαύλοις ἐνδέχεται τὰ τυχόντα πράττειν, expon. licet & conceßum est. Et in particip. κατὰ τ ἐνδεχόμενον, quatenus fieri licuit, Synes. Et ἐκ τῆς ἐνδεχομένου, quoad eius fieri potest.

Ε'νδεχτέον, quàm fieri potuit maximè. Polyb.

Decump. Α'νενδεκτος, qui non ἐνδέχεται, non contingens seu accidens vel nunquam contingens: ideoque ἀδύνατον vt ἀνεπιτήδευτον. Gregor. Hesych. ἀδιάκτως exponit ἀπροαίρετως.

Παρεκδέχομαι, accipio, recipio, admitto. Exponitur etiam expecto & excipio.

Ε'πιδοχὴ, receptio. Exp. & susceptio. item successio. Thuc.

Decump. Α'νεπίδεκτος, qui capere seu percipere non potest, vel admittere, non capax. Bud. ex Greg. πονηρὸν καὶ ἀνήμερον ἡ αἰτιάδεκτον ὠφέλειαν. Et ex Basil. ὧν ἀνεπίδεκτον ὄζει κακίας. Idem etiam significat quod ἀπόδεκτος & ἀσύγχωρητος qui non accidit seu accidere potest.

Παραδέχομαι, recipio, admitto, cui opponitur ἐκβάλλω, Bud. ex Demosthene, Et ex Pand. παραδέχεσθαι τὸ λεγόμενον. Idem interp. probo, ex Basil. Et sustineo, (i. posſum & nò recuso) ex eodẽ.

Παραδοχὴ, receptio, ex Plat. de leg.

Παρεδρίσκομαι, excipio, admitto. Plat. Η'σαν ἐν ἀγροῖς ὑπὸ πατρὸς ἢ ἀδελφοῦ παῖδες εἰς τὸν πόλεμον. Chrysost. ἀδελφὸς τῆς ψυχῆς τὰς αἰχμὰς ἀνδρικὰς. Item, accipio à maioribus, fama referente accepta. Plato de leg. 4. φάμεν τοίνυν ἀδελφὸν μὲν τὸν ἐκ τῶν μακρὰς ζῶντα. ¶ Item, suscipio, incepto, Bud. ex Dem. ¶ Παρεδρεύσῃ (pass. signif. ex Greg.) ἵ. ἀ φαρμακείαι ἀδελφεύσῃ. vt medicina recipiatur.

Decump. Α'παράδεκτος, non receptus. vel qui recipi seu accipi nequit. Interdum etiam actiue, non recipiens.

Δυσπαραδέκτος, difficilis admissu seu præceptu.

Εὐπαράδεκτος, acceptu (seu q.d. acceptatu) facilis. ex Basil. epist. ad Greg.

Περισδέχομαι, præterea accipio. ¶Item admitto & probo. Polyb. ὃ περισδέχεται τὰς συμβάσεις ὁ δῆμος. Item expecto. Xen. & Hom. qui πονηρὸν dicere solet pro περισδεχόμενον, sicut ὑπερφυῆ pro ὑποφερόμενον.

Περισδεχὴ, apud Soph. Trach. susceptio.

Περισδεκτὸς, acceptus, gratus.

Decump. Δυσπερίδεκτος, qui ægrè admittitur seu recipitur, ideoque ingratus, molestus. Plut. initio libelli de virt. & vit. λυπεῖ ἡ τοιαύτη ἡ δυσπερίδεκτος παρίκεια τοῖς καταπίπτουσι, parum accepta & grata.

Συναπόδεκτος, acceptu seu receptu facilis. Item acceptus. 2. Cor. 2. cap. ad Rom. 15. 1. Pet. cap. 2.

Τ'ποδέχομαι, (de muliere dictum) concipio, & Xen. ¶ Dicitur & πίνω (i. calamitas) ὑποδέχεσθαι aliquem, Od. ξ. v. 275. i. excipere seu adoriri vel inuadere. vt quidam interpr. ¶ Item, excipio seu sustineo irruentem, resisto, ἀνίστημι, apud Hom. & Xen. ¶ Item in me recipio, me facturũ recipio, polliceor. Hom. Herodot. & Thuc. cum accus. item cum fut. infin.

Τ'ποδέξις, μιλιὼ. B. ex Herodoto, pro portu nauium capace. At Τ'ποδοχὴ. l. 4. pro apparatu quo quis excipitur.

Τ'ποδοχὴ, exceptio, receptio. ipse excipiendi actus. Her. 4. ἀντίπαλον ποιῆται εἰς ὑποδοχὴν τῶ Ῥωμαίων βασιλέως. Interdum & conuiuium quo quis excipitur, Plut. ¶ Item receptatio. vt Thuc. 1. ἡ αἰσθησιακὴν ὑποδοχὴν ἢ ἀφιστεμένων, feruorum fugitiuorum receptationem. ¶ Item receptaculum, vt κάπαπα ἀδελφεὶ ὑπολύσαι ὕδατος, Aristot. Pol. 7. cap. 11. ¶ Item, fautor, subscriptio in causa & approbatio. apud Aesch. τὴν ἐξ ὑποδοχῆς ἄπαντα τοῖς Φιλιππίστοις.

Τ'ποδοχεὺς, exceptor, susceptor. Et peculiari signif. qui excipit connuio. ἑστιάτωρ.

Decump. Φιλοξενοδόχος, qui solet excipere conuiuio.

Compositæ sine præpos. ac primùm ex prima pers. præs.

Θεοδέχομαι, Dei seu rerum diuinarum susceptor. Nonn.

Κυμοδέχομαι, ἀκτὴ fluctus excipiens littus. Eurip.

Νεκροδέχομαι, mortuos recipiens. Ita dicitur orcus ab Aeschylo, quòd manes defunctorum excipiat.

Comp. ex tertia pers. præt. eiusdem sine præpos.

Α'δεκτος, exp. non acceptus aut receptus, sed admissus: item act. qui non accepit, expers, exors. vt ἄδικτος κακῶ.

Δωροδέκτης, qui dona accipit.

Θεοπλέκτης, ὁ ἡ, ὸ, idem quod Θεοδέγμων. Hesych.

Κακοδέκτος, male excipio. Hesych.

Παμδέκτης, omnia continentes libri. omne rerum atque doctrinarum genus continentes libri. Gel. lib. 13. cap. 9.

Πανδοκεὺς, ὁ, ἡ, ὸ, omnes seu omnia accipiens vel recipiẽs. vt πανδοκεῖς φύσις apud Plat.

Χειροδέκτης, ου, ὁ, qui in chorum recipit & admittit saltantes, qui choreis præest, apud Suid.

Alia composita habentia in penultima ο sequente χ Gel. a, prout Gel. à δέχομαι Gel. ab Ionico δίκομαι formata sunt.

Αἱματοδέκτον ἄγγος, vas sanguinem recipiens, sanguinis receptaculum. Suid.

Α'νθοδόκος, ου, ὁ, ἡ, flores recipiens. vt αἰθοδόκος πόλαρος, apud Mosch. idyll 2.

Δωροδόκος, ου, ὁ, ἡ, qui munera capit, qui muneribus acceptis corrumpi se patitur. fordidus. Dion. long. Et apud Aristoph. δωροδόκους ἀφορίσασα.

Δωροδοκία, ας, f. munerum acceptio, fordes. Aeschin. cõtra Ctesiph. Dinar. contra Dem. Plut. in Artox. ¶ Est etiam crimen & iudicium contra iudices numarios & fordidos apud Lysiam. ¶ Ammonio est etiam munerum datio seu donatio.

Δωροδοκῶ, ῶς, f. ἄσω, munera capio, accipio munera corrũpentia & fordida, Dem. de falsa leg. οἱ δωροδοκήσαντες ἢ χρήματα λαμβάνοντες. Aeschin. δωροδοκῶ οὖν σοῦ. Et apud Herod. ἐδωροδόκησαν αὐτὸν πολὺ, multum pecuniæ per corruptelam dono accipit. ¶ Item, muneribus corrumpo. Laert. in Xenocr. τὸν μὲν γὰρ δῆθ' ἑδωροδόκησαν ὁ Φίλιππος, ἡμεῖς δ' μηδενὶ λόγῳ ἐπηρώμεθα.

Δωροδοκία, accipio munera corrũpentia & fordida. Dem. de falsa leg. ὅτι δ' ταῦθ' ἁπλῶς ἐδωροδοκήκατε, Et τὰ δωροδοκηθέντα συν, quæ muneribus corruptus fecisti. Aeschin.

Δωροδόκημα, τος, quod fordidè acceptum est. per corruptionẽ acceptum, munus quod fordidè accipitur. Dem. & Aesch.

Decump. Α'δωροδόκητος, qui munera fordida non accepit, qui largitionibus & muneribus se corrumpi passus non est. incorruptus. Aeschin contra Ctesiph. Α'δωροδοκώτως, fine munerum fordidorum acceptione, incorruptè, integrè, Demosth. pro cor.

Κατωδωροδόκια, ὰ, corrumpo fordidis muneribus. ¶ Item fordida munera accipio. Aristoph. in Vesp. οὐ φασι δύσασι κατωδωροδοκῆσαι, negat se veritum 'dona cepisse. Et in passiuo pro eodem apud eundem in Ranis, ἢ τῆς πόλεως ἀμελεζομένους ἔχων κατωδωροδόκητ τι. (olearium.

Ε'λαιοδόκος & ἐλαιοδόκον, ὁ leũ capiẽs. vt ἐλαιοδόκον ἀγγεῖον, vas

Ε'μβρυοδόκος, receptor τῶ ἐμβρύω. Luc. in Lexiph.

Ε'νωτοδόκη, τομιὼν, tudicula seu cochlear quo τὸ ἔντερον ἀναίμαδα & ex olla depromimus pultem. in Epigr.

Θεοδόκος, idem quod Θεοδέγμων suprà, Nonn. Dicitur & pro eodem Θεοδόκος vel Θεοδέκτης.

Θεομοδακίας, legem accepto & admitto.

Θυοδόκος, suffimẽtorũ receptor. vt θυοδόκοι βωμοὶ apud Hesych.

Θυοδόκιον, sub. ἀγγεῖον suffimentorum receptaculum.

Ἰοδόκος, sagittarum receptor vel receptrix. vt Od. φ. ἰὸς φαρέτρη Ἰοδόκος. Dicitur substantiuè etiam ἰοδόκη, ὁ, pro ἰοδόκος φαρέτρα, pharetra sagittarum receptaculum. Apoll. Arg. 2. Ἰοδόκη τετάνυσο κραταιῶς.

Ἰσοδόκη, ἡ, mali nautici receptaculum, Iliad. α. Ἰ'σὸν ἐρυσσάμη πόλεμον ἀφορτίσασι ὑφάντας.

Καπνοδόκη, & καπνοδόκον, item καπνοδοχεῖον, q.d fumi receptaculum, caminus. Apud Herodot. legitur καπνοδόκη.

Κρεωδόκος, ad recipiendas & asseruandas carnes factus. vt κρεωδόκον ἀγγεῖον.

Κρεοδόκος, pro eodem, in Epigr.

Κριοδόκη, siue κριοδόκη, arietaria machina ipsum arietem sustinens. Athen. in lib. de machinamentis.

Μελανοδοχεῖον, atramenti receptaculum, atramentarium.

Μελανοδόκος, ἡ, ὸν, arcula recipiendo atramento, atramẽtarium.

Μητροδόκη, à matre receptus. Pind. (in Epigr.

Μοιροδόκος, partẽ capio, particeps sum. apud Suidam ex Antiphonte.

Μυσοδόκος, mures recipiens. (phonte.

Μυοδόκος, dicitur οὖν, domus quæ mystas recipit, apud Aristoph. in Nub. (καὶ σκῶπ.

Νεκροδόκος, idem quod νεκροδόχος, de quo suprà. vt νεκροδόκος

Ξενοδόκος, vel ξενοδόκος, & poëticè, ξεινοδόκος, (q.d. hospitũ receptor seu susceptor) hospes. Exp. & caupo. Hom. & Plut.

Ξενοδοχία, hospitum exceptio seu susceptio. Xen. in Oecon.

Ξενοδοχεῖον vel ξενοδοκεῖον, locus in quẽ hospites recipiuntur. Quidam interp. hospitium, Potest exponi etiam, caupona.

Ξενοδοχέω, ῶ, hospites excipio, hospitio excipio, idem quod ξενίζω.

οὐδιπλόος

Ο ἰησθῆκ. q ii in via excipit viatores. Vide & in cõp. ex δοκέω.

Οὐρηδόχος, qui vrinam recipit. vt κύφη δόχος κύστεως, apud Alex. Alphr. vesica quæ vrinam recipit. οὐρηδόχος, pro eod. m. in Probl. li. 1.

οὐρηδόχη, vrinæ receptaculum. matula seu matella. vas vrinarium. Sic potest dici etiam vesica.

Παιδόχειρ ὁ, & Παιδόκος, Ionicè, qui quemlibet hospitio excipit, seu (adiectiue) omnes capiens.

Πανδόχεια, ἡ, ἡ luna à Platone dicitur, quòd totius generationis susceptrix sit.

Παιδοδέκτης, ὁ, qui publico hospitio excipit. Hesych.

Παιδόκος & Παιδοδόκος, ου, ὁ, qui quemlibet hospitio excipit. hospes meritorius. Plut. ἐξεῖ κ' ἐργ. Metaphoricè etiam capitur. Plat. l. 9. de rep. (de tyranno) πάσης κακίας παιδόκῳ τε καὶ ξυνοικῷ.

Πανδοκεῖον, τό, quæ promiscuè quoslibet hospitio excipit. Aristoph. in Vesp. Item caupona. ibid.

Πανδοκεῖον seu πανδοκεῶν & πανδοχεῖον κ, τό, taberna diuersoria. publicum diuersorium. vbi vnusquisque hospitio excipitur. Plutarch.

Πανδοκία, promiscua omnium exceptio.

Πανδοκίδιον, promiscuè hospitio excipio. Plato lib. 10. de leg.

Πανδοκεύω, promiscua hospitum exceptio. Plat. li. 8. de leg.

Πελεκυδόκος, & Doricè πελεκυδόκος, bella suscipiens. in Epigr. epithetum est Mineruæ.

Σιτηδόχος, capiens, seu suscipiens frumentum.

Σιτοδόκιον, receptaculum frumẽti aut ciborum. Poll. lib. 6. c. 7.

Σμιλοδόκος, qui excipit apum examina. ex Epigr.

Στομιδόκος, loquax, loquutuleius. Hesych. & Poll.

Τρυπηδόκη, per syncopen pro τρυπανοδόκη, theca trutinæ. Suid. ex Epigrammat.

Υδροδόκος, aquam excipiens seu recipiens, vt lacunæ, cisternæ, vasa aquaria & quæuis alia aquæ receptacula. Adiectiuè ὑδροδόκος κάλαθος, Poll.

Χολοδόκος, seu fel bilem recipiens. vt χολοδόκος κύστις, apud Gal. vesica quæ bilem è iecinore manantem recipit.

Δεῖμα, vide in Δίομαι.

Δ Εῖ Ω, Ε. ἵστω, πκκ, & κκκ, ligo, alligo, vincio. Il. φ. δῆσαι δ' ἐπίσσυτο χεῖρας ἱμάντιστιν ἰμάσσι, Thuc. 3. αὐτοὺς δήσας ἀφῆκε πλὴν δέκα. Dicitur in secunda persona δέεις, in tertia δεῖ potius quàm δῆσι, & δεῖ. Inuenitur tamen δῆσι in infin. apud Plat. in Crat. τὸ δ' ἄπιστον ἡμῖν δῆσαι πρωτὸν ἴσῃ. Item vincio, in vinculo conjicio. vt apud Demosth. ἀναγκάσαντες αὐτὸν οἱ ἔνδεκα. Thuc. 8. ἡμᾶς ἔδησαν, Herodotus, δήσαντες ἐς πέδας. δέομαι cum genit. apud Homerum pro κωλύσω. Vide Eustath. ¶ Item, absum. Cum genit. & infinit. Plat. in Apol. πολλοῦ δέω ὑπὸ ὑμῶν ἐλεηθῆναι πολλαχοῦ, multum abest vt pro meipso defensionem suscipiam. Sic οὐδὲν δέω διαφέρειν, parum abest quin fleam. Inuenitur etiam apud Isocr. ὀλίγου μεταξὺ ἐδέησε πόντου ἅπαντ' εἶναι, pro μικρὸς ἐδέησε. Impersonaliter etiam dicitur itidem cum genit. & inf. Plato in Apol. πολλοῦ δεῖ τοιοῦτ' εἶναι. Sic πολλοῦ δεῖ τοιοῦτ' εἶναι μὲ ποιεῖν. ¶ Interdum δεῖ (impersonaliter vsurpatum) significat, opus est. Cum geni. vt Plat. de rep. 2. σοφιστῶν δεῖ πολὺ χρόνου καὶ πολλῶν καμάτων. Xen. Pæd. 1. πολλῶν σοι δέομαι, multis tibi opus erit. Apud Eurip. cum dat. personæ & accusatiuo rei, κ' πολλοῦ πόνου μοι ὑπὲρ σοῦ. Item alia constructione dixit, ὃν δεῖ μόνον μοι vna re est mihi opus. Reperitur etiam δέομαι pro, opus habeo, indigeo. Plato, σοφιστοῦ γράμματος μακρᾶς ἀνδρὸς μοι ἢ τὸ σοφὸν ἔργμα αὐτὸ δηλῶναι. Item δεῖ oportet, par est. necesse est. Isocr. ἃ δεῖ φρονεῖν. Demosth. δεῖ τοίνυν ὑμᾶς μὴ βουλεύειν πολεμεῖν. Idem, δέοντα αἰῶνα, necesse futurum putauit.

¶ *Derivata ex Δέω. ligo.*

Δέομαι (& interdum δέμαι) ligor. Item vincior. vnde δεδέσθαι, vincietur, in vincula conjicietur, Plat. & Xen. ¶ Item. media voce idem quod δέω, ligo. vt Il. β, Πατρὶ δ' ὅγε λιπαροῖσιν ἐδίσκετο καλὰ πέδιλα. Alias signif. vide in δέω, opus habeo.

Δεσμὲς, οῦ, ὁ, (& in plur. δεσμοὶ vel δεσμὰ) vinculum. Iliad. ε, -χαλκοῦ δέδε δεσμὸς ἀδάμας. Plut. de non fœner. ἀλύοντ' ὀχεστὸς ἐν δεσμῷ. Item nexus, vt apud Dem. in Timocr. εἶναι ἀφορολόγητον τὸν δεσμὸν, si quis nexu mutilatus est: Ponitur & pro fasciculo apud Poll. & Eust. dicentes φρυγάνων δεσμὸς. Dicitur & τὸ δέσμα, vnde δέσματα, apud Hom. Il. χ, Od. α, & θ.

Δεσμόω, ῶ. ligo. vincio. Item colligo, connecto. Aphr. in Problem. ἁλύσεις ὑφειστὼς δεσμοῦμεν. Et apud eundem, κωλῆς μόνον δεσμεύεσθαι χρὴ τὸν ἰχθύα. Interdum pro, in vincula seu in carcerem conjicio.

Δεσμώτης, ου, ὁ, vinctus, qui in vinculis seu carcere habetur. captiuus. Soph. Et δεσμώτης, (fœm. gen.) vincta, captiua. Soph.

Δεσμωτήριον, locus in quo vinciuntur homines. carcer. Vnde εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπαχθέντων apud Dem. luterd um etiam vinculum, compes, q. d. ligamentum.

Δεσμίον, ῶ, etiam dicitur, vt δεσμόω, vnde ἐδεσμεύετο ἀλύουσα, Lucæ, cap. 8.

Δεσμευτικὸν, idem. δεσμευτικὸς, aptus ad ligandum.

Δέσμη (pro δεσμὰ τις, quod vsitatius est) vinctus. qui est in vinculis. qui est in carcere. In nouo Test.

Δέσμη, ὁ, fasciculus. Athen. δεσμὶς, diminut. fasciculus. tur & pro δέσμη.

Δεσμάριον, τὸ, pro δεσμὸς. vinculum. Item fasciculus.

Δεσμάτιον, ου, τὸ, paruus fasciculus in Hippiatria, ὑπόπαιον ἐν.

Δεσις, ligatio, connexio, iunctura. vt δέσις τῆς πούδης.

Δετὸς, ligatus, vinctus. Δετὸν, pro facibus in fasciculum gatis. Il. λ. Καιόμενόν τε τὸ δετόν.

Δίεδμα, idem quod δέω, ligo. factum esse ex δέω, cuius fu tradit Eust. ticut δίδομαι ex δίδω, cuius fut. δόσω.

Δί μος, ᾶμος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm præpositam habentia præpositionem.

Α'μετάδετος, circumligo. Apoll. Rhod. Arg. 2. δῆσε δ' ἐμάντας Α'μφὶ δ' ἵππους, vtrumque ligatus, circumligatus.

Α'μφιδέσεις, Hesych. armillæ, annuli, *hoc est*, orbiculi qu manus, vel pedes, brachia aut tibiæ circumligantur cundantur, id quæ vel ornatus causa vel captiui alicuius nendi gratia. Dicuntur & ἀμφιδέσμη, & in neutro gene dea. Et metaph. ἀμφίδεσις Hippocr. dicitur osculi mutui cumferentia & labrum, quod cucurbitæ labris simile

Α'ναδέω, religo, vincio. Plut. in Pericle. ἀναδήσασθαι δρᾶκα κάλ χάρτας. Item redimio, corono. Thuc. lib. 4. ἐχέφρων στεφάν Item regem facio vel imperatorem. apud Greg.

Α'ναδεσμὸς, ὁ μος, vincior, coronor.

Α'νάδημα, τὸ, anadema, id quo caput redimitur. coro

Α'ναδησιμίον, religo, idem quod ἀναδέω.

Α'ναδέσμη, ἡ, redimiculum, *hoc est*, ornamentum capit mulieres vtuntur in religandis capillis ne sparti fluant.

Α'ναδετὸς, religatio. Luc. ἀναδετὸς τῆς κόμης.

Α'ναδετὸς, religatus, cuinctus. Euripid. in Hecuba. ἀναδέτοισι dicit vel quæ supra caput ligantur, vel quibu gantur crines, vt σῆ κἀνδέσμῃ.

Α'παδέω, religo, illigo, præligo. Dioscorid. lib. 2. Et pass. Ἀπαδέμενος, apud Aristot. de gen. an. lib. 4. τὸ ἀπα Ἀπαδεμένους ἀ τὸν ἀρίστ ἐθῆ.

Α'πόδεσις, religatio.

Α'πόδεσμος, fasciculus. quod simul colligatum est. Dioscor. lib. 3. exp. linteum. Item fascia quædam circa mulierum. Budæus ait esse amiculum mammas con q. d. mammillare, apud Luc.

Α'ποδεσμίον, ῶ, vel Ἀποδεσμιὼν, colligo, religo. vnde μένοι λίνῳ, Dioscor. Α'ποδησιμεῖον, idem.

Διαδέω, ῶ, reuincio, redimio, obligo, cingo. Gal. ad Gl τὸν δὲ διαδέσαι. Luc. ἀλλὰ διαδήματα τῶν καφαλῶν ἀναδήσα. Διάδημα, redimiculum. Peculiariter dictum fuit de redimiculo capitis. fascia videlicet quædam. diade na. Vide Plutarch. in Lucullo.

Διαδεσμίον, pro δεσμίον, ex Gal.

Ἐπάδω, ῶ. religo. Luc. Item appendo. Bud.

Ἐπαδεσμιὼν, religo. (frequente abl.)

Ἐπαδεσμεύω, irretire, apud Greg.

Ἐνδέω, ῶ, illigo, astringo, implico, irretio. Il. β, ἔστη ἐνίδεν Plato de leg. ἐνδέω εἰς νόμον. Ἐνδεδεμένος ἀρμάσιν, iureiurando strictum esse. Apud Aristot. de cœlo lib. 2, ἐνδεδεμένα fixæ stellæ.

Ἐνδεσμα, τὸ, vinculum quo aliquid illigatur: vel ipsum quod illigatur.

Ἐνδεσμέω, ῶ, illigo: item implico. irretio. inuoluo.

Ἐνδεσμὸς, illigatio, iunctura: item illigamen, *hoc est*, aliquid illigatur, vel illud ipsum, quod illigatur. Exp. lum, fasciculus. Dioscor. lib. 3. cap. 97. ἐνδεσμον vocat cui aliquid illigatum est.

Ἐνδετὸν, τὸ, id quod illigatur. gestamen collo appen

Decomp. Χρυσένδετος, auro illigatus vel inclusus.

Ἐνοφέω, ῶ, obligo. vt Gal. Ἐνόφειλε τὸ ἀλκαλοειδὲς μόριον. Et μένα τὰ τραύματα. obligata habens vulnera.

Ἐπίδεσμος, ligamen, id quo vulnus obligatur. in Vesp. A Bud. fascia. apud Dioscor. ἐπὶ τὸ ὄπισθεν ἐπιδέσμου.

Ἐπιδεσμέω, ῶ, & Ἐπιδεσμεύω, obligo.

Ἐπίδεσις, obligatio. Gal.

Decomp. Ἀνεπίδετος, ου, ὁ ἡ, non obligatus. Gal. ὑπὸ πόλιτος ὑπόντος.

Καταδέω, ῶ, deligo, deuincio, astringo, obstringo. Odyss. ἐμὲ δεῖν κατέδησαν. ¶ Item, prohibeo, impedio, apud eundem Herodoto aff. pro, conuinco. quia quem conuincimus, obstrictum tenemus. Itè pro, incanto. Bud. ex Dionys.

Καταδέσμη dicitur pro, deuincior, astringo r.

Καταδεσμὸς, vinculum quo quis astringitur, seu irretit Accipi etiam à Plat lib. 11. de leg. & 2. de rep. pro incanta ne scribit Bud. Sic Synes. dixit ἐπαοιδαὶ καὶ καταδέσμοις ἐμπε καταδήσας. Καταδεσμεύω, idem quod καταδέω.

Κατάδεσις, astrictio. Et pro incantatione. apud Plat.

Decomp. Ἀνυπόκατάδετος, illigo. Plato in Phæd. (de anima quens) ἢ λύπας ἐκείνῳ πολλὰ ἐγκατέδεσεν.

Περὶ

Περιδέω, circumligo, obligo. Xen. σκέλη περιδεῖν. Aristoph. περιδεδεμένος πανοπλίαν. Et in pass. voce ac signif. Plato de leg. 8. κἀπὸ ἱμαντίων σφαῖραι κατεσκευασμέναι.

Συνδέω, ῶ, alligo, adstringo. Plut. in Pericle, Σαμίους συνδῆσαι φορτίοις. Particip. συνδεδεμένος & συνδεδεκὼς, alligatus. Et metaph addictus. Πεζέταιρος, alligatus. in Epigr.

Συνδέω, colligo, simul ligo, cõnecto. Aristot. de mundo, φασὶ συνδῆσαι, colligo, connecto. Aristot. de mundo, φασὶ συνδῆσαι τὸν ἀρ. Et pro, coniungo. consocio, item concilio. Greg. ἑαυτὸν συνδῆσαι τοῖς τῶν ἀνθρώπων φιλτάτοις τε καὶ οἰκείοις.

Συνδεσμὸς, colligatio, coniunctio, vinculum, copula. Eph. 4. cap. ¶ Item, pars neruosa artus committens. Συνδεσμώσας, ᾶ, ὁ, qui vnà vinctus est. Συνδεσμεύω, colligo, connecto. Polyb.

Συνδεσις, colligatio.

Συνδέτης, colligat. Soph. in Aiace, συνδέτας ἄγων ἐμὸ ταύρᾳ.

Συνδετικὸς, colligatorius, colligandi vim habens.

Decomp. Α'συνδέτως, non colligatus. difsolutus. Aristot. rhet. 3. vnde α'συνδέτως aduerb. Α'συνδέτων & πολυσυνδέτων apud gramm. figuræ inter se contrariæ.

Ἐπισυνδέω, insuper colligo seu connecto.

Τ'περδέω, superligo.

Ὑποδέω, subligo, subtus ligo. Vnde accipitur *pro*, calceo.

Τ'ποδέδεν, dicitur pro calceare se, seu calceari (cui opponitur ὑποδύεσθαι. apud Xen. difcalceari) vt ἐμποδὼν ὑποδεδεμένος, qui præpostere se calceant. Item pro ὑποδέω: Vt καθέζεσθε ὑποδεδεμένοι. Herodot. Et ὑποδεδεμένοι ὑποδεδυκότες, Xen.

Τ'πόδημα, calceamentum, solea. Herodot Xen.

Τ'πόδησις, vel potius ὑπόδεσις calceatio, calceatus. Xenop. apomn. lib. 1. ὑποδέσεις ἀχρήστους.

Τ'πόδεσμον. Hippocr. fasciæ quæ fracturis post iniectos pannos superdantur Τ'ποδεσμίδες, qui ante iniectos pannos adhibentur, ex Gal. Τ'πόδεσμα pignus.

Dec. Α'νυπόδετος, non calceatus, calceamẽtis carens: qui est nudis pedib⁹. Xen. Α'νυποδησία, calceis careo, fine calceis incedo. Α'νυποδησία, pedum nuditas. Plat. & Aristot. in Probl.

Alia compos. formata ex Δησις, sine præpos.

Δῆσις, vinculis carens. vt δῆσιν φυλακὴν, libera custodia. Α'δῆσιμος, idem.

Βαρύδησις, graui vinculo ligatus. Nonno.

Ἡνιοκάδησις, qui nouem vinculis seu iunctaris continetur. Exp. etiam ἐννεάδεσμος, apud Nic. in Ther. v. 780.

Ζυγόδησις, & in plur. ζυγόδεσμα, lorũ quo temo alligatur iugo. Collare etiam quidam interp. Plut. in Alex.

Κτενόδεσμα, vincula equorum, lora equorum, Eurip.

Κεφαλόδεσμη & Κεφαλοδέσμιον, capitis ligamentum, frontale.

Κυνοδέσμιον, (q. d. caninum vinculum) vinculum quo membri genitalis cuticula cum glande colligatur. quod & κυνὸς vocant. Vide poll.

Λινόδεσμος, ex lino vinculum habens seu lineum, aut ex filo.

Λυγόδεσμος, vitice vinctus. ferunt Dianæ hoc cognomentum esse. alii quod simulachrũ eius rectum vitice ligari solitũ fuerit. alii quod in densis arbustis vitice inuoluta fuerit reperta.

Μαλόδεσμος, multis ligatus vinculis, multis clauis compactus.

Σιδηρόδεσμος, ferreum vinculum habens, vel ferrea vincula. vinculis ferreis constrictus, ex Machab. 3.

Σπληνόδεσμιον, τὸ, fascia pectoralis. Vide Poll. lib. 7.

Τραυλόδησις, ὁ, ἡ, idem. Ieremiæ 2.

Χάσμιος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Alia composita: ex tertia persona præteriti pass. eiusdem sine præpositione.

Α'δαμαντόδετος, ου, ὁ ἡ, ἀδαμαντὶ ligatus seu vinctus. q. d. compactus clauis adamantinis.

Α'δετος, non ligatus, nullis constrictus vinculis, liber & solutus. Hippocr.

Αἰχμόδετος, idem quod αἰχμάλωτος, q. d. hasta vinctus seu ligatus, qua captui vinciri solent. Soph.

Α'χειόδετος, in summo ligatus seu nexus. Epigr.

Α'λυσιόδετος, catena ligatus. Hesych.

Α'μφοδεύτης, ου, ὁ, manipulorum ligator seu colligator. Il. σ.

Ἐλεφαντόδετος, ebore reuinctus.

Ζυγόδετος, idem quod ζυγόδεσμος.

Ἰπποδέτης, ου, ὁ, qui equum ligat. vt ἱππορέτης, ἡνιοχῶν, lorum quo equus ligatur. Soph in Aiace.

Κηρόδετος, cerã vinctus, cera coniunctus. Athen. lib 4. Dicitur κηρόδετος μίτος, quod in ceteis fauorum cellulis quasi illigatum contineatur.

Λινόδετος, lino vinctus, apud Aristoph. in Nub.

Μονομάχοις δέτος, orum alligando gladio. Hesych.

Πεζέταιρος, ου, ὁ, in Epig. lorum, quo pera ligata est.

Μαχαίρου δέμα, ensis nigro illigatus capulo, nigrum habens manubrium. Hesiod. in Asp.

Ὀλκάδεσμος, merges: (ab ὅλκη, ἡ. fasciculus manipulorum hordei collectorum) Eust.

Ὀλκάδεσμος, funiculus ex culmis contortis quo ὅλκες colligantur. Eust.

Πλημμύδετον, ferrum illud quo radij colligantur modiolo rotæ. Poll. lib 1.

Σιδηρόδετος, ferro vinctus. Herodot. ἐν ξύλοις σιδηροδέτοις, in foleis ligneis ferro obuinctis.

Χαλκόδετος, æreis vinculis ligatus vel alligatus. Aeschyl. apud Χρυσόδετος, auro ligatus. Soph. (Athen. l. 11.

Composita remotiora.

Ἐλλιδανίς, Κριδάμοιο, Πιδύη, quomodo huc pertineãt, vide suis locis.

¶ *Derivata ex δέω, Vnde impersonale δεῖ, (est, opus est. item oportet.)*

Δέον, οντος, τὸ, participium quod frequenter vsurpatur in numerando: vt Demosth. ἔτη δύοιν δέουσα εἴκοσι, i. annidueviginti, vel viginti duobus demptis aut duobus minus. Idem πεντήκοντα μιᾶς δέουσας ἑκατὸν τριήρεις. Et Thuc. δέοντ' ἐνιὸν τεσσαράκοντ' ἔτει, q. d. trigesimo anno, vno deficiente ¶ Item quum oporteat vel oportuerit, siue quum deceat vel decuerit. itè quum oporteret. Aristot eth. 4. Et μὰ δέον, quum non oporteret. exp. &, quũ minimè expediret, commodúmve esse. Bud. ex Xen. & Luc. Interdum (nominis substantiui naturam accipiens) quod fieri oportet seu decet, vel quod facto opus est, vt Bud. interpr. apud Xen. τὸ δέον ποιεῖν, & τὸ δέον ὑπηρετεῖν. Et τὸ δέον μᾶλλον, magis quàm deceat vel par sit. Dicitur etiam τὸ δέον vel τὰ δέοντα ποιεῖν, officio suo fungi. Itè τὰ δέοντα, necessaria, commoda, opportuna. Dicitur &, εἰς δέον, commodè, opportunè, vtiliter. Et ἐν δέοντι, pro eodem. Et ἐξὸν τὸ δέον, secus ac deceat, præter officium, Plat. in Apologia.

Διάτριτος, decenter, commodè, recte Aristot. rhet. lib. 1.

Δέομαι, etiam dicitur *pro*, opus habeo, indigeo. Xen. Pæd. 7. ἐγὼ δὲ καλοῦ σοῦ τὸ σῶμα δέομαι σοῦ θεραπεύσθαι. Aristoph. in Ranis, ὦ δεσπότ' ἐγὼ σοῦ δέομαι γάρ τι σοῦ. Apud Isocr. οἱ βίᾳ δεόμενοι. Dicitur & δέομαι (sine adiectione) pro indigo seu egeno Interdum cum inf. νῦν δέομαι λέγειν, Aeschin. Rursum cum genit. exp. quæro. vt Luc. ἀστρολογίας δεόμενος, occasionem quærens: itidemq. cum inf. apud Xen. ¶ Item, rogo, precor. vt δέομαί σε πέμψαι, apud Thuc. & δέομαί σε τὰ τοιαῦτα apud Dem. in Midiam. Exponitur etiam. imploro. vt apud Thuc. Α'θηναίων δεομένων Athenienfium imploranti, i. Athenienfium opem. Et alibi, ὑπηκόους δεομένους, opem imploraturos.

Δίημα, τὸ, precatio. apud Suid.

Δίησις, εως ἡ, indigentia, egestas, apud Antiphontem, vt tradit Harpocr. ¶ Item precatio. vt δέομαι δίησιν, apud Dem. & Aeschin. Dicitur & δίησιν ποιεῖσθαι.

Δεητικὸς, precatorius, rogatorius. vt δεητικὸς λόγος. Plut. Item supplex, apud eundem sæpe.

Δεύομαι, poët. pro δέομαι, egeo, Od. ξ, Τῷ οὔ' ἐδέητο δηλήσασθαι, ἔτι τῶν ἄλλων. Exp. & priuor, apud eundem: vt quum mortuos esse dicit δεῦρο δηλήσουσες. Item inferior sum, vt Il. ψ, ὅσσ' ἐν πάντα δηλίοις Ἀργείοις. ¶ Item irrigor. de qua signif. vide in Δεύω.

Composita ab eodem Δέω, aut Δέομαι, i. egeo.

Α'δέητος, ου, ὁ ἡ, ὃ, non indigus, cui omnia suppetunt quibus opus est. Antipho apud Suidam.

Α'ποδέω, absum, inferior sum, æquare non possum. Cum genit. Athen. οἱ ἀπὸ τῆς Ρ'ώμης ἐχθυοπῶλαι ὡς ὀλίγου ἀποδέουσι τῶν κατὰ τὰς Α'θήνας ποτὲ καμψαντῶν τινα, Luc. φιλίας ἢ πλείστης ὅσου ἀποδέοντες, longè remoti ab amicitia, vel alienissimi. Dicitur & de re, vt Herodian. γνώμην ἡ χάρις ἀποδεῖ τῆς ἀρχαίου Κοπαΐδος. Sic Plut. in Camillo. πόλις ὀλίγων ἀργυρῶν τ' Ρ'ώμης ὡς Κοπαΐδος. Vsurpatur sæpe in recensendo numero: vt apud Aristot. καὶ ὅτι τὸν Κοπαΐδοντα ἰκανὸν παυλὸ minus centum, vel qui non multum absint à centum.

Α'πόδηλος, deest, deficit, abest.

Α'ποδεής, ἐστος, ὁ καὶ ἡ, inferior. Κοπαΐδεια, cui deest, à quo abest, Plut in symp. 7. Problem. 3. Κοπαΐδεις στόμα, dolium quod vacuum esse incipit.

Ἐνδεὴς, ἐστος, ὁ καὶ ἡ, cui aliquid deest, imperfectus.

Ἔνδεια, penuria.

Ἐνδέω, deficior, opus habeo, mihi deest. ἐνδεῖτε δ' ὀνείρῳ, nihil tibi deest. Sic & plat. de rep. 1. Ἐνδέομαι vsitatius pro eodem. Xen. pæd. 6. ἐρωτῶντων ἐνδεῖσθαι τινος. Et sic alibi sæpe.

Ἐνδεῖν, defici viribus ad aliquid, impares habere vires. vt ἐνδύσεις φύσεως, Theophr.

Ἐνδεῖ, (impers.) deest, deficit, opus est. Herodian. ἐνδεῖ ὑμῖν πᾶσι κατ' ἀξίαν ἐνδύεσθαι. Dem. Olynth. 1. οἱ ἀδικοῦντες τοῖς σφετέροις μᾶλλον κοπαΐδουσιν, οὐδενὸς ὑμῖν προσδεῖ πόρου. οἱ δὲ μὴ φροντίζοντες ἀμφοῖν ἐνδεῖ τοῦ σώζειν.

Ἐνδεὴς, indigus. Isocr. ad Nic. ὧν καὶ μᾶλλον ἐνδεῖς εἰσὶν, ἢ πλουτεῖτε. Res quoq. dicitur ἐνδεὴς, quæ non sufficit, vel cui aliquid deest quò minus plena sit & perfecta. Sic ἐνδεῖς σωθῆναι. Thuc. lib. 8. ¶ Item inferior, minor, impar, vt Thuc. 2. τῷ τε γὰρ σώματι ἐνδεὴς ἐγίγνετο. Sæpe cum genit. vt τ' ἄλλα μάλιστ' ἐνδεὴς ἐφέρετο. Thuc. inferiora & minora viribus quæ non respondeant virib. Τὸ ἐνδεὲς subst. pro ἔνδεια, sæpe apud Thuc.

Ἐνδεῶς, indigẽter, nõ sufficienter. vt ἐνδεῶς ἔχῃν πρός, indigum esse re aliqua. Item minus quàm par vel opus sit, apud Thuc.

Ἐνδεια, indigentia, penuria, inopia. Demosth. Isocr. plat.

Decomp. Α'νενδεὴς, non indigus, sufficiens. cui nihil deest,

Ο'δοῖτις, qui in via excipit viatores. Vide & in cõp. ex δοκέω.

Οὐρηβόχος, qui vrinam recipit. vt κύστις, apud Alex. Alphr. vesica quæ vrinam recipit. οὐροβόχος, pro eodem. in Probl. li. 1.

οὐροβόχον, vrinæ receptaculum. matula seu matella. vas vrinarium. Sic potest dici etiam vesica.

Παιδόξενος ὁ, & Παιδοξεν-ος, Ionicè, qui quemlibet hospitio excipit, seu (adiectiue) omnes capiens.

Πανσέληνος, ὁ & ἡ luna à Platone dicitur, quòd totius generationis susceptrix sit.

Πανδοκ-εῖον, -ίδ-ιον, ὁ, qui publico hospitio excipit. Hesych.

Πανδόκ-ος & Πανδοκ-εύς, -ῆως ὁ, qui quemlibet hospitio excipit. hospes meritorius. Plut. ἀφ' ἑαυτ. Metaphoricè etiam capitur. Plat. l. 9. de rep. (de tyranno) πάσης κακίας πανδοκεῖ τε καὶ θεραπ.

Πανδοκ-ίτευμα, -ιδ, quæ promiscuè quoslibet hospitio excipit. Aristoph. in Vesp. Item caupona. ibid.

Πανδοκεῖον seu πανδοκεῖ-ον & πανδοκέ-ιον ἐ, τό, taberna diuersoria. publicum diuersorium. vbi vnusquisque hospitio excipitur. Plutarch.

Πανδοκ-ικός, promiscua omnium exceptio.

Πανδοκ-εύω, promiscuè hospitio excipio. Plato lib. 10. de leg.

Πανδοκ-ώδης, promiscua hospitum exceptio. Plat. li. 8. de leg.

Πολεμαδόκ-ος, & Doricè πολεμαδόκ-ος, bella suscipiens. in Epigr. epithetum est Mineruæ.

Σιτοδόκ-ος, capiens, seu suscipiens frumentum.

Σιτοδόκ-ιον receptaculum frumẽti aut ciborum. Poll. lib. 6. c. 7.

Σμιλοδόκ-ος, qui excipit apum examina. ex Epigr.

Στομιδόκ-ος, loquax, loquutuleius. Hesych. & Poll.

Τρυτοδόκ-ιον, per syncopen pro τρυτανοδόκ-ιον, theca trutinæ. Suid. ex Epigrammat.

Υ'δροδόκ-ος, aquam excipiens seu recipiens, vt lacunæ, cisternæ, vasa aquaria & quæuis alia aquæ receptacula. Adiectiuè ὑδροδόκ-ος & -ον, Poll.

Χολοδόκ-ος, seu fel bilem recipiens. vt χολοδόκος κύστις, apud Gal. vesica quæ bilem è iecinore manantem recipit.

Δεμέω, vide in Δίπω.

Δ ε'ω, F. δέσω, -κα, & -κα, ligo, alligo, vincio. Il. φ. δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἰθυπτήσιον ἱμάσσι, Thuc. 3. ἀλύσει δῆσαι ἀφῖξι τῶν δήσεν. Dicitur in secunda persona δέεις, in tertia δέει potius quàm δήσει & δεῖ. Inuenitur tamen δῆσι in infin. apud Plat. in Crat. τὸ δ' ἄπιθι ἡ δῆσιν τουτὶ ἰέναι. Item vincio, in vincula conjicio. vt apud Demosth. δυσὶν τοῦν αὐτὸν οἱ ἔνδεκα. Thuc. 8. ἡ ἄλλως ἔδησαν, Herodotus, δήσαντες ἐς πέδας. δῆσαι cum genit. apud Homerum pro κωλύσαι. Vide Eustath. ¶ Item, absum. Cum genit. & infinit. Plat. in Apol. πολλοῦ δέω ἐγὼ τοῦτ' ἐμαυτῷ ὑπολαμβάνειν, multum abest vt pro meipso defentionem suscipiam. Sic ὀλίγου δέω διακρύσαι, parum abest quin fleam. Inuenitur etiam apud Hoer. ὀλίγου μικρὸν ἐδέησαν ὑπολαβεῖν ἔκφυτον, pro μικρὸ ἐδέησαν. Impersonaliter etiam dicitur itidem cum genit. & inf. Plato in Apol. πολλοῦ δεῖ ἐμοὶ ταῦτα μὲ ποιεῖν. ¶ Interdum δεῖ (impersonaliter vsurpatum) significat, opus est. Cum genit. vt Plat. de rep. 2. Θηλειῶν δεῖ πολὺ ἧττον τοῦ ἄρρενος εὐφυοῦς Xen. Pæd. 1. πολλῶν σοι δέησει, multis tibi opus erit. Apud Eurip. cum dat. persona & accusatiuo rei, ὑ πολλὰ πόνου μοι γνα re est mihi opus. Reperitur etiam δέω pro, opus habeo, indigeo. Plato, οὔτε δεῖ γυμναστικῆ πολλῆ χρῆσθαι αὐτῷ ἐν δικαίοις. Item δεῖ oportet, par est, necesse est. Isocr. δεῖ δὲ ἀφορᾶν. Democr. δεῖ τοίνυν ὑμᾶς μὴ βουλεύεσθαι πολεμίως. Idem, δέησει αὐτῶν, necesse futurum putauit.

¶ *Deriuata ex Κωπ. ligo.*

δέομαι (& interdum δῆμαι) ligor. Item vincior. vnde δεδέσθαι, vincietur, in vincula conjicietur, Plat. & Xen. ¶ Item. media voce idem quod δέω, ligo. vt Il. β, Πεισὶ δ' ἄκοντες λιπαροῖσιν ἐδέσατο καλὰ πέδιλα. Alias signif. vide in δέω, opus habeo.

δεσμὸς, ὁ, (& in plur. δεσμοὶ vel δεσμὰ) vinculum. Iliad. 8, -χαλκοῦ δεῖ δεσμὸς ἐδέσθαι. Plut. de non fœner. ἀλύσεσι ἔχεσθαι ἢ δεσμοῖς. Item nexus, vt apud Dem. in Timocr. ἀίτιος ἀφορτιζόμενος δεσμοῖς, si quis nexu mutilatus est: Ponitur & pro fasciculo apud Poll. & Eust. dicentes φρυγάνων δεσμὸν. Dicitur & τὸ δεσμα, vnde δέσματα, apud Hom. Il. χ, Od. α, & θ.

δεσμέω, ῶ, ligo. vincio. Item colligo, connecto. Aphr. in Problem. ψάμμος ὑγρὸν δεσμεῖται. Et apud eundem, κωφὸς μᾶλλον δεσμεῖται χρὴ τῶν ὠχεῖσθαι. Interdum pro, in vincula leu in carcerem conijcio.

δεσμώτης, -ώτ-ου, ὁ, vinctus, qui in vinculis seu carcere habetur. captiuus. Soph. Et δεσμιώτης, (fœm. gen.) vinct-a, captiua. Soph.

δεσμωτήριον, locus in quo vinciuntur homines. carcer. Vnde εἰς τὸ δεσμωτήριον οἰκεῖσθαι apud Dem. luterd um etiam vinculum, compes, q. d. ligamentum.

δεσμίον, ῶ, etiam dicitur, vt δεσμέω, vnde ἐδεσμήκεῖτο ἀλόγοις, Lucæ, c. ap. 8.

δεσμευτικὸν, idem δεσμωτικὸς, aptus ad ligandum.

δέσμη (pro δεσμὸς τις, quod vsitatius est) vinctus, qui est in vinculis. qui est in carcere. In nouo Test.

δέσμη ὁ, fasciculus. Athen. δέσμις, diminut. fasciculus. tur & pro δέσμα.

δέσματ-ον, τὸ, pro δεσμὸς. vinculum. Item fasciculus.

δεσμάτιον, -τ-ου, paruus fasciculus in Hippiatria, ὑσσῶπ-ου ἢ πόας ἐν.

δέσις, ligatio, connexio, iunctura. vt δέσις τῆς νεύρου.

δέτ-ός, ligatus, vinctus. Attic. pro facibus in fasciculum gatis. ll. λ. Καιόμεθ' ὡς τε δέτοι.

δέδημα, idem quod δέω, ligo. factum esse ex δέδ, cuius fut. tradit Eust. licut δέδημα ex δέδ, cuius fut. δήσω.

δεῦρο, δεῦρ-ῶ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ: ac primùm prefixam habentes præpositionem.

Α'μφιδέω, circumligo. Apoll. Rhod. Arg. 2. ἄκρα δ' ἀμφιδέουσι λ'ιμάσιν Α'ργώ.

Α'μφίδετος, vtrinque ligatus, circumligatus.

Α'μφιδέτης, Hesych. armillæ, annuli, *hoc est*, orbiculi quibus manus, vel pedes, brachia aut tibiæ circumligantur & circundantur, id que vel ornatus causa vel captiui alicuius prehendi gratia. Dicuntur & ἀμφιδέαι, & in neutro generis δέτα. Et metaph. ἀμφιδέτου Hippocr. dicitur osculi matrix cum ferentia & labrum, quod cucurbitæ labris simile est.

Α'ναδέω, religo, vincio. Plut. in Pericle. αἱ ἀνάδεσαι δᾷδες ἐκ τῶν γάμων. Item redimio, corono. Thuc. lib. 4. χρυσῷ στεφάνῳ ἀνεδεδεμένος. Item regem facio vel imperatorem. apud Greg.

Α'ναδέσμη, ἡ μση, vincior, coronor.

Α'ναδέσμα τὸ, anadema, id quo caput redimitur. corona.

Α'ναδεσμεύω, religo, idem quod ἀναδέω.

Α'ναδέσιος, ὁ, redimiculum, *hoc est*, ornamentum capitis mulieres vtuntur in religandis capillis ne sparsi fluant.

Α'ναδέσις, religatio. Luc. ἀναδέσεις τῆς κόμης.

Α'ναδέτ-ος, religatus, ci cuinctus. Euripid. in Hecuba. ἀναδέτοισι dicit vel quæ supra caput ligantur, vel quibus gantur crines, vt τοῖς ἀναδέσμοις.

Α'ποδέω, ῶ, religo, illigo, præligo. Dioscorid. lib. 2. Καὶ δέσας. Et pass. Κατὰ δέμενοι, apud Aristot. de gen. an. lib. 4. τὰ δέμενα. Κατὰ δεμένους ἐν τῷ ἀφίστασθαι.

Α'πόδεσις, religatio.

Α'πόδεσμ-ος, fasciculus. quod simul colligatum est. Dioscor. lib. 3. exp. linteum. Item fascia quædam circa mulierum. Budæus ait esse amiculum mammas cõtinens q. d. mammillare, apud Luc.

Α'ποδεσμέω, ῶ, vel Κατὰ δεσμέω, colligo, religo. vnde Κατὰ δεσμεύει λίνεα, Dioscor. Α'ποδεσμεύσις, idem.

Διαδέω ῶ, reuincio, redimio, obligo, cingo. Gal. ad Gl. τοὺς διαδέοντας. Luc. ὁρῶν διαδέμενα τῶν καρκίνων τὰ μέτωπα. Διαδεδεμένῳ τὸ κεφαλὴ, redimiculum. Peculiariter dictum fuit de redimiculo capitis. fascia videlicet quædam. diadema. na. Vide Plutarch. in Lucullo.

Διασδέσμιον, pro διασδέσιον, ex Gal.

Ε'κδέω. ῶ, religo. Luc. Item appendo. Bud.

Ε'κδεσμεύω, religo. (sequente abl.)

Ε'κδεσις, irretire. apud Greg.

Ε'νδέω, ῶ, illigo. astringo, implico, irretio. Il. β, ἔστ' ἐνέδην ἐν Plato de leg. ἐνδέω εἰς τὸ μέσον. Ε'νδεδεμένος ὀρκίοις, iureiurando stricte esse. Apud Aristot. de cœlo lib. 2, ἐνδεδεμένα ἀστέρα fixæ stellæ.

Ε'νδεσμα, τὸ, vinculum quo aliquid illigatur: vel cui ipsum quod illigatur.

Ε'νδεσμεύω, ῶ, illigo: item implico. irretio. inuoluo.

Ε'νδεσμ-ος, illigatio, iunctura: item illigamen, *hoc est*, aliquid illigatur, vel illud ipsum, quod illigatur. Exp. lum, fasciculus. Dioscor. lib. 3. cap. 97. ἔνδεσμον vocat cui aliquid illigatum est.

Ε'νδεμα. τὸ, id quod illigatur. gestamen collo appe

Decomp. Χρυσ'ένδετ-ος, auro illigatus vel inclusus.

Κ'ατάδεσμ-ος, ligamen, id quo vulnus obligatur. Arist in Vesp. A Bud. fascia. apud Dioscor. κατὰ δεσμὸν

Κ'ατάδεσμέω, ῶ, & Κατὰδεσμεύω, obligo.

Ε'πίδεσις, obligatio. Gal.

Decomp. Α'νεπίδετ-ος, ὁ ἡ ὁ, non obligatus. Gal. ἀδέ πέλματος ἄδετος.

Κατασδέω, ῶ, deligo, deuincio, astringo, obstringo. Odyss. ἐμὲ δῆσε κατὰ δεσμὸν. ¶ Item, prohibeo, impedio, apud eund Herodoto aff. pro, coniuro. quia quem coniuncimus, obstrictum tenemus. Itè pro, incanto. Bud. ex Dionys.

Κατασδεσμὸς dicitur pro, deuincior, astringor.

Κατάδεσμ-ος, vinculum quo quis astringitur, seu irretit Accipi etiam à Plat. lib. 11. de leg. & 2. de rep. pro incanta ne scribit Bud. Sic Synes. dixit ἐπαοιδὰς ἢ κατασδέσμους ἢ κατασδέσεις καταδεσμεύειν, idem quod κατασδέω.

Κατασδεσις, astrictio. Et pro incantatione. apud Plat.

Decomp. Α'κατασδέτ-ος, illigo. Plato in Phæd. (de animal quens) ἢ λύπας ἐαυτῷ πολλὰ ἐγκατασδέτους.

δέω, circumligo, obligo. Xen. σκάλα πρόσδεσον. Aristoph. ἀνάδησαί μ' ὁ παῖς. Et in pass. voce ac signif. Plato de leg. 8. αὐτὰ ἑαυτὰ συμφέρει καὶ πρέπει δεδέσθαι.

Συνδέω, alligo, adstringo. Plut. in Pericle, Σαμίοις συνέδησε πρὸς ἀλλήλους. Particip. συνδεδεμένος & συνδεδεκὼς, alligatus. Et metaph addictus. Πεζότερος, alligatus. in Epigr.

Συνδέω, colligo, simul ligo, cõnecto. Aristot. de mundo, φασὶ τινες τὸν ἀέρα τοῖς ὑπερκειμένοις συνδεῖσθαι τοῦ ἀγγέλματος. Et pro, coniungo. consocio, item concilio. Greg. συνδήσασα συμφορὰ τοῖς πρὸ αὐτῆς ἐφεξῆς. Plato in Epist. συνδήσας πόλιν εἰς τὸν ἀφορώτερον φιλόπαιδα καὶ κοινώνον.

Σύνδεσις, colligatio, coniunctio, vinculum, copula. Eph. 4. cap. ¶ Item, pars neruosa artus committens. Συνδησίμη, ἡ, ὁ, qui vnà vinctus est. Συνδησιμεύω, colligo, connecto. Polyb.

Σύνδετ-ος, colligat-us. Soph. in Aiace, συνδέτους ἄγων ἑαυτῷ ταύρους.

Σύνδησις, colligatorius, colligandi vim habens.

Decomp. Α'συνδέτ-ος, non colligatus, dissolutus. Aristot. rhet. 3. vnde α'συνδέτως aduerb. Α'συνδέτων & πεπυκασμένων, apud gramm. figuræ inter se contrariæ.

Ε'πισυνδέω, insuper colligo seu connecto.

Τ'περδέω, superligo.

Ὑπόδεσις, subligo, subtus ligo. Vnde accipitur *pro*, calceo.

Τ'υποδέδετ-ος, dicitur pro calceare se, seu calceari (cui opponitur ὑποδέδετ. apud Xen. discalceari) vt ἐμπεδίῳ ὑποδεδεμένος, qui præpostere se calceant. Item pro ὑποδέω: vt κοθόρνοις ὑποδεδεμένοι, Herodot. Et ὑποδήματα ὑποδέδεται, Xen.

Τ'πόδημα, calceamentum, solea Herodot Xen.

Τ'ποδέτης, vel potius ὑποδύτης calceatio, calceatus. Xenop. apomn. lib. 1. ὑποδέται δημόσιοι.

Τ'ποδέσμιον. Hippocr. fasciæ quæ fracturis post iniectos pannos superdantur Τ'ποδησίδες, qui ante iniectos pannos adhibentur, ex Gal. Τ'πόδημα pignus.

Dec. Α'ὐποδέτ-ος, non calceatus, calceamẽtis carens: qui est nudis pedib⁹. Xen. Α'υποδησία, ἡ, calceis careo, sine calceis incedo. Α'υποδησία, pedum nuditas. Plat. & Aristot. in Probl.

Alia compos. formata ex δεσμὸς, sine præpos.

Δεσμ-ὸς, ὁ ἡ ὁ, vinculis carens. vt ἄδεσμος φυλακὴ, libera custodia. Α'δεσμ-ος, idem.

Βαρύδεσμος, graui vinculo ligatus. Nonno.

Ἐγκάδεσμος, qui nouem vinculis seu iunctaris continetur. Exp. etiam πολύδεσμος, apud Nic. in Ther. v. 780.

Ζυγόδεσμος, & in plur. ζυγόδεσμα, lorũ quo temo alligatur iugo. Collare etiam quidam interp. Plut. in Alex.

Ἡνιόδεσμα, vincula equorum, lora equorum, Eurip.

Καρηβόδεσμος & Καρανδέσμιον, capitis ligamentum, frontale.

Κωνοδέσμιον, (q. d. caninum vinculum) vinculum quo membri genitalis cuticula cum glande colligatur. quod & κώνα vocant. Vide poll.

Ἀνιόδεσμος, ex lino vinculum habens seu lineum, aut ex filo.

Ἀμπελόδεσμος, vitice vinctus. ferunt Dianæ hoc cognomentum esse. alii quod simulachrũ eius rectum vitice ligari solitũ fuerit: alii quod in densis arbustis vitice inuolura fuerit reperta.

Πολύδεσμος, multis ligatus vinculis, multis clauis compactus.

Σιδηρόδεσμος, ferreum vinculum habens, vel ferrea vincula. vinculis ferreis constrictus, ex Machab. 3.

Στηθοδέσμιον, τ-ου, fascia pectoralis. Vide Poll. lib. 7.

Τριπλοδέσμιος, διδ-ος, idem. Ieremiæ 2.

Ὑμέναιον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Alia compositæ ex tertia persona præteriti pass. sed dem pactus claus adamantinis. sine præpositione.

Α'δαμαντόδετ-ος, ὁ, ἡ ὁ, adamante ligatus seu vinctus. q. d. compactus claus adamantinis.

Α'δετ-ος, non ligatus, nullis constrictus vinculis, liber & solutus. Hippocr.

Αἰχμόδετ-ος idem quod αἰχμάλωτος, q. d. hasta vinctus seu ligatus, quia captiui vinciri solent. Soph.

Α'χιόδετ-ος, in summo ligatus seu nexus. Epigr.

Α'λυσίδετ-ος, catena ligatus. Hesych.

Α'μφηρεδετ-ης, ου, ὁ, manipulorum ligator seu colligator. Il σ.

Ἐλεφαντόδετ-ος, ebore reuinctus.

Ζυγόδετος, idem quod ζυγόδεσμος.

Ἰπποδέτης, ου, ὁ, qui equum ligat. vt ἱπποδέτης, ἡνιοχῆ, lorum quo equus ligatur. Soph in Aiace.

Κηρόδετ-ος, cerã vinctus, cera coniunctus. Athen. lib 4. Dicitur κηρόδετοι μίτοι, quod in cereis fauorum cellulis quasi illigatum contineatur.

Λινόδετ-ος, lino vinctus, apud Aristoph. in Nub.

Μαχαιροδέτης, lorum alligando gladio. Hesych.

Πηγόδετ-ος, in Epig. lorum, quo pera ligata est.

Μελαινόδετ-ος ἀσπὶς, enfis nigro illigatus capulo, nigrum habens manubrium. Hesiod. in Asp.

Ὁλκόδετος, merges: (ab ὅλκ-ος, ὁ, fasciculus manipulorum hordei collectorum) Eust.

Ὁλκόδετος, funiculus ex culmis contortus quo ὅλκες colligantur. Eust.

Πλημόδετος, ferrum illud quo radij colligantur modiolo rotæ. Poll. lib 1.

Σιδηρόδετ-ος, ferro vinctus. Herodot. ἐν ξύλῳ σιδηροδέτῳ, in soleis ligneis ferro obuinctis.

Χαλκόδετ-ος, æreis vinculis ligatus vel alligatus. Aeschyl. apud

Χρυσόδετ-ος, auro ligatus. Soph. (Athen, l. 11.

Compositæ remotiora.

Ε'λεδανὶς, Κρίδεμνον, Πέδη, quomodo huc pertineãt, vide suis locis.

¶ *Deriuata ex Διὸς, Unde impersonale δεῖ, (s. ab- esse, opus est. stem opportet.)*

Δέον, οντ-ος, τό, participium quod frequenter vsurpatur in numerando: vt Demosth. ἔτη δὲ νεὼν δέοντα ἑκατὸν, i. anni duodecuigenti, vel viginti duobus demptis aut duobus minus. Idem πεντήκοντα μναῖ δέουσαι ἑπτὰ τριήκοντα. Et Thuc. δέοντ-ος ἐνὸς τριακοστὸ ἔτους, q. d. trigesimo anno, vno deficiente ¶ Item quum oporteat vel oportuerit, siue quum deceat vel decuerit. itè quum oporteret. Aristot eth. 4. Ἐπὶ μὲν δέον, quum non oporteret, exp. &, quũ minimè expediret, commodúmve esse. Bud. ex Xen. & Luc. Interdum (nominis substantiui naturam accipiens) quod fieri oportet seu decet, vel quod facto opus est, vt Bud. interpr. apud Xen. τὸ δέον ποιεῖν, & τὸ δέον ὑπηρετεῖν. Et τῷ δέοντι μᾶλλον, magis quàm deceat vel par sit. Dicitur etiam τὸ δέον vel τὰ δέοντα ποιεῖν, officio suo fungi. Itè τὰ δέοντα, necessaria, commoda, opportuna. Dicitur &, εἰς δέον, commode, opportune, vtiliter. Et ἐν δέοντι, pro eodem. Et ἐξὸν τὸ δέον, secus ac deceat, præter officium, Plat. in Apologia.

Διέοντως, decenter, commode, rectè Aristot. rhet. lib. 1,

Δίομαι, etiam dicitur *pro*, opus habeo, indigeo. Xen. Pæd. 7. φυλακῆς οὐδὲν τὸ σῶμα δεόμενον ἐδείκνυτο. Aristoph. in Ranis, ὦ δημόται πρόσιτε. δέομαι γάρ τι σοῦ. Apud Hoer. οἱ βίᾳ δεόμενοι Dicitur & δεήμ-ων (sine adiectione) pro indigo seu egeno Interdum cum inf. ὑδὲν δέομαι λέγειν, Aeschin. Rutsum cum genit. exp. quæro. vt Luc. ἀστραπῆς δεήμων, occasionem quærens: itidémq. cum inf. apud Xen. ¶ Item, rogo, precor. vt δέομαί σε πείσαι, apud Thuc. & δέομαί σου τότε, apud Dem. in Midiam. Exponitur etiam imploro. vt apud Thuc. Α'θηναίων δεομένων, Athenienfium imploranti. i. Athenienfium opem. Et alibi, Θηκαίους δεομένους, opem imploraturos.

Δέησις, τὸ, precatio. apud Suid.

Δέησις, -ιος ἡ, indigentia, egestas, apud Antiphontem, vt tradit Harpocr. ¶ Item precatio. vt δέησιν ποιεῖν, apud Dem. & Aeschin. Dicitur & δέησιν ποιεῖσθαι.

Δεητικὸς, precatorius, rogatorius. vt δεητικὸς λόγ-ος. Plut. Item supplex, apud eundem sæpe.

Δεόμενος, poët. pro ἐνδεὴς, egeo. Od. ξ. τῷ οὐ δεόμενος ἐβδήσατο, ἐπὶ πᾶσι δόμοις. Exp. & priuor, apud eundem: vt quum mortuos esse dicit Σωκράτ. δεδεομένους. Item inferior sum, vt Il. φ, θεὰ τὰ πάντα δεύεαι Α'χιλῆος. ¶ Item irrigor. de quâ signif. vide in δεύω.

Compositæ ab eodem δέω, aut δέομαι, s. egeo.

Α'δέητ-ος, ὁ ἡ ὁ, non indigus, cui omnia suppetunt quibus opus est. Antipho apud Suidam.

Α'ποδέω, absum, inferior sum, æquare non possum. Cum genit. Athen. οἱ γὰρ τῆς Ρ'ώμης ἐχθρότατοι τῶν ὅλων Κελτοὶ πρὸς καιρὸν ἐγένοντο τῷ Α'λεξάνδρῳ πρὸς κομιδῇ τοῦτον, Luc. φιλίας ἢ πλούτου ὅσον Κροίσου τοῦτο, longè remoti ab amicitia, vel alienissimi. Dicitur & de re, vt Herodian. οὐκέτι μὴ ἥβαι ἀποδέωμεν τῆς ἀρχαίας Κελτῶν. Sic Plut. in Camillo. πόλις ὅσον οὐδέπω τῆς Ρ'ώμης ἐν Κελτοῖς. Vsurpatur sæpe in recensendo numero: vt apud Aristot. καὶ ἔτι τῶν Κελτῶν ἑκατὸν παυλὸ minus centum, vel qui non multum absint à centum.

Α'πόδηλ-ος, ου, ὁ, ἡ, deest, deficit, abest.

Α'ποδεής, -έ-ος, -έ-ος, ὁ καὶ ἡ, inferior. Κελτοῖσιν, cui deest, à quo abest, Plut in symp. 7. Problem. 3. Κελτὸς πίθος, dolium quod vacuum esse incipit.

Ε'κδεής, -έ-ος, -έος, ὁ καὶ ἡ, cui aliquid deest, imperfectus.

Ε'λλιπὴς, ἐς, ὁ, ἡ, deficit, opus habeo, mihi deest. Eurip. ἐλλιπὴς ἐδόκει, nihil tibi deest. Sic & plat. de rep. 1. Ε'λλιπὴς vsitatius pro eodem. Xen. pæd. 6. ἐρωτῶντων ἐλλιπὴς τις. Et sic alibi sæpe.

Ε'νδεής, deficit viribus ad aliquid, impares habere vires, vt ἐνδεὴς φύσεως, Theophr.

Ε'νδεῖ, (impers.) deest, deficit, opus est. Herodian. ἐνδεῖ ὑμῖν, πρὸς κατ' ἀξίαν ἐκδίκησιν. Dem. Olynth. 1. οἷ ὑμῖν παῦται τοῖς ἐφεστῶσιν ἐνδέουσι. Κελτοῦσιν, οὐδέποτε ὑμῖν ἐφορμοῦσι πόρω. εἰ δὲ μὴ ἐφορμοῦσι, μεθέντος γ' ἐκείνου ἐνδεῖ πολέμου.

Ε'νδεὴς, indigus. Isocr. ad Nic. ἔτ' καὶ νῦν μᾶλ ἐνδεῖς εἶσιν, ἀμείς ἢ πλουτεῖν. Res quoq. dicitur ἐνδεὴς, quæ non sufficiant, vel cui aliquid deest quó minus plena sit & perfecta. Sic ἐνδεῖς σωσθῆναι. Thuc. lib. 8. ¶ Item inferior, minor, impar, vt Thuc. 2. τῷ τε γὰρ ἀριθμῷ ἐνδεὴς ἐγίγνετο. Sæpe cum genit. vt τῷ πλοίῳ ἐνδεὴς ἀφεῖχε. Thuc. inferiora & minora viribus quæ non respondeant virib. Τὸ ἐνδεὲς subst. pro ἔνδειαι, sæpe apud Thuc.

Ε'νδεὴς, indigẽter, nõ sufficienter: vt ἐνδεῶς ἔχειν πρὸς, indigum esse re aliqua. Item minus quàm par vel opus sit, apud Thuc.

Ε'νδεια, ἡ, indigentia, penuria, inopia. Demosth. Isocr. plat.

Decomp. Α'ενδεὴς, non indigus, sufficiens. cui nihil deest,

Οὐροδόκος, qui in via excipit viatores. Vide & in cõp. ex δοκέω.

Οὐροδόχος, qui vrinam recipit. vt ἀγγεῖόν τι οὐρου, apud Alex. Alphr. vesica quæ vrinam recipit. οὐροδόχος, pro eodem. in Probl. li. 1.

οὐροδόχιον, vrinæ receptaculum. matula seu matella. vas vrinarium. Sic potest dici etiam vesica.

Πανδόκευσις ὁ, & Πανδοκεῖον, Ionicè, qui quemlibet hospitio excipit, seu (adiectiue) omnes capiens.

Πανδόκη, ἡ luna à Platone dicitur, quòd totius generationis susceptrix sit.

Πανδοκεῖον, & Πανδοκεύς, qui publico hospitio excipit. Hesych.

Πανδοκεῖον & Πανδοκεύς, ως ὁ, qui quemlibet hospitio excipit. hospes meritorius. Plut. σοφ. κορν. Metaphoricè etiam capitur. Plat. l. 9. de rep. (de tyranno) πάσης κακίας πανδοκεῖ τε καὶ ξενοδ.

Πανδοκεῖον, τὸ, quæ promiscuè quoslibet hospitio excipit. Aristoph. in Vesp. Item caupona. ibid.

Πανδοκεῖον seu πανδοκεῖα & πανδοκήιον ἡ, τό, taberna diuersoria. publicum diuersorium. vbi vnusquisque hospitio excipitur. Plutarch.

Πανδοκία, promiscua omnium exceptio.

Πανδοκεύω, promiscuè hospitio excipio. Plato lib. 10. de leg.

Πανδοκικὸς, promiscua hospitum exceptio. Plat. li. 8. de leg.

Πολεμιδόκος, & Doricè πολεμαδόκος, bella suscipiens. in Epigr. epithetum est Mineruæ.

Σιτοδόκος, sapiens, seu suscipiens frumentum.

Σιτοδόκιον, receptaculum frumẽti aut ciborum. Poll. lib. 6. c. 7.

Σμιλοδόκος, qui excipit apum examina. ex Epigr.

Στομιδόκος, loquax, loquutuleius. Hesych. & Poll.

Τριτοδόκη, per syncopen pro τριπλοδόκη, theca trutinæ. Suid. ex Epigrammat.

Υδροδόκος, aquam excipiens seu recipiens, vt lacunæ, cisternæ, vasa aquaria & quæuis alia aquæ receptacula. Adiectiuè ὑδροδόκος καδος, Poll.

Χολοδόκος, seu fel bilem recipiens. vt χολοδόκος κύστις, apud Gal. vesica quæ bilem è iecinore manantem recipit.

Δεῦρο, vide in Δεῦρο.

Δέω, F. δέσω, ακτ. & εκτ. ligo, alligo, vincio. Il. φ. δῆσαι δ' ἐπίσσωτο χεῖρας ἐϋπλοκάμοιο γυναικὸς, Thuc. 3. αὐτοὺς δήσαι ἀφῆκε τῶν δήλων. Dicitur in fecunda persona δῆες, in tertia δῆει potius quàm δῆτι, & δῆ. Inuenitur tamen δῆσι in infin. apud Plat. in Crat. τὸ δ' ἄπαντα τῷ δῆσαι τοιοῦτόν ἐστι. Item vincio, in vnicula conjicio. vt apud Demosth. δυσὶν τισὶ αὐτὸν οἱ ὑπηρέται. Thuc. 8. ἡ δ' ἄλλη ἐδήσατο, Herodotus, δήσαντες ἐς πέδας. δῆσαι cum genit. apud Homerum pro κωλύσαι. Vide Eustath. ¶ Item, absum. Cum genit. & infinit. Plat. in Apol. πολλοῦ δέω ἐγὼ ὥσπερ ἐμοιγε δοκεῖς διαλέγεσθαι, multum abest vt pro meipso defensionem suscipiam. Sic ὀλίγου δέω ἁπαξάπασι, parum abest quin fleam. Inuenitur etiam apud Isocr. ὀλίγου μεμψ. ὑδίκησε κατηγόρους ἀφεῖτο, pro μικρὰ ἠδίκησε. Impersonaliter etiam dicitur itidem cum genit. & inf. Plato in Apol. πολλοῦ δεῖ ἐγὼ ὥσπερ ἐμοιγε τοῦτο γεγενῆσθαι, multum abest vt pro meipso defensionem suscipiam. ¶ Interdum δεῖ (impersonaliter vsurpatum) significat, opus est. Cum genit. vt Plat. de rep. 2. πολλοῦ δεῖ πάνυ τῆς ἀξίας ἐπιμελείας. Xen. Pæd. 1. πολλοῦ σοι δέομαι, multis tibi opus erit. Apud Eurip. cum dat. personæ & accusatiuo rei, κἀμοὶ πάντα μὲν δεῖ. Item alia constructione dixit, ἓν δεῖ μόνον μοι, vna re est mihi opus. Reperitur etiam δεῖν pro, opus habeo, indigeo. Plato, ἐξηυρέσθαι μαλακίαν αὖ μοι τῷ ὄντι ἐξηυρέσθαι. Democr. δεῖ τοίνυν ὑμᾶς καὶ βουλεύειν πολλαχοῦ. Idem, δέοντα εἰδέναι, necesse futurum putauit.

¶ *Derivata ex Δέω. ligo.*

δέομαι (& interdum δέσμαι) ligor. Item vincior. vnde δεδέσθαι, vincietur, in vincula conjicietur, Plat. & Xen. ¶ Item. media voce idem quod δέω. ligo. vt Il. β, Πουλὺ δ' ὕπερθε λιπαροῖσιν ἐδίσκοις καὶ πέδιλα. Alias significat. vide in δέω, opus habeo.

δεσμὸς, ὁ, (& in plur. δεσμοὶ vel δεσμὰ) vinculum. Iliad. ι. χαλκῷ δὲ δεσμὸς ἐδέδετο. Plut. de non fœnerr. ἀδύνατ' ἐχρῆτο τῷ δεσμῷ. Item nexus, vt apud Dem. in Timocr. εἶτα σφρᾶτε τὰ δεσμὰ, si quis nexu mutilatus est: Ponitur & pro fasciculo apud Poll. & Eust. dicentes φρυγάνων δεσμὸν. Dicitur & τὸ δέσμα, vnde δέσματα, apud Hom. Il. χ. Od. α. & θ.

δεσμέω, ῶ. ligo. vincio. Item colligo, connecto. Aphr. in Problem. ὑφ' ὧν ὑγρότης δεσμεῖται. Et apud eundem, κωλῆς μόνον δεσμεῖσθαι χρὴ τὸν ἰχνέα. Interdum pro, in vincula seu in carcerem conjicio.

δεσμωτὴς, οῦ, ὁ, vinctus, qui in vinculis seu carcere habetur. captiuus. Soph. Et δεσμώτης, (fœm. gen.) vincta, captiua. Soph.

δεσμωτήριον, locus in quo vinciuntur homines. carcer. Vnde εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐπικρίνεσθαι apud Dem. luterd um etiam vinculum, compes. q. d. ligamentum.

δεσμίον, ῶ, etiam dicitur, vt δεσμέω, vnde ἐδεσμεῖτο αὐτὸν, Lucæ. cap. 8.

δεσμευτικὸν, idem. δεσμευτικὸς, aptus ad ligandum.

δέσμη (pro δεσμὸς, quod vsitatius est) vinctus. qui est in vinculis. qui est in carcere. In nouo Test.

δέσμη, fasciculus. Athen. δεσμὶς, diminut. fasciculus. Pollux. tur & pro δέσμη.

δέσμαξ, ακτος, τὸ, pro δεσμὸς. vinculum. Item fasciculus.

δεσμάριον, ου, paruus fasciculus in Hippiatria, vbi vide.

δέσις, ligatio, connexio, iunctura. vt δέσις τῆς πούης.

δεστὸς, ligatus, vinctus. δεστὸν, pro facibus in fasciculum collectis. Il. λ. Καιόμενόν τε τὸ δεστόν.

δέσμα, idem quod δέσις, ligo. factum esse ex δέω, cuius fuit. tradit Eust. sicut δίδομι ex δίω, cuius fut. δώσω.

Δι' ὅτου, διὰ τοῦ, quomodo huc pertinent, vide suis locis.

Composita: ac primùm præfixam habentia præpositionem.

Ἀμφιδέω, circumligo. Apoll. Rhod. Arg. 2. ἄκρα δ' ἀμφιδέουσι λιπαίνεται Ἀφροδίτῃ.

Ἀμφίδετος, vt, quinque ligatus, circumligatus.

Ἀμφιδέσις, Hesych. armillæ, annuli, hoc est, orbiculi quibus manus, vel pedes, brachia aut tibiæ circumligantur & circundantur, id que vel ornatus causa vel captiui alicuius minuendi gratia. Dicuntur & ἀμφιδέαι, & in neutro genere ἀμφιδέα. Et metaph. ἀμφιδέσεις Hippocr. dicitur osculi matricis cum feminis & labrum, quod cucurbitæ labris simile est.

Ἀναδέω, religo, vincio. Plut. in Pericle. ἀναδήσασθαι δ' ἔθος ἦν τοῖς κόμας. Item redimio, corono. Thuc. lib. 4. ξένους στεφάνῳ ἀναδήσας. Item regem facio vel imperatorem. apud Greg.

Ἀνάδεσις, ἡ, ωμ, vincior, coronor.

Ἀνάδημα, τὸ, anadema, id quo caput redimitur. corona.

Ἀναδέομαι, religo, idem quod ἀναδέω.

Ἀναδέσμη, ἡ, redimiculum, hoc est, ornamentum capitis mulieres vtuntur in religandis capillis ne sparti fluant.

Ἀνάδεσις, religatio. Luc. ἀναδέσεις τῆς κόμης.

Ἀνάδετος, religatus, seu cinctus. Eurip. in Hecuba. ἀναδέτους δ' ἔπλευσε κρᾶτα, dicit vel quæ supra caput ligantur, vel quibus gantur crines, vt τῇ καινοδέσμῳ.

Ἀπεδέω, ῶ, religio, illigo, præligo. Dioscorid. lib. 2. Et pass. Ἀποδέομαι, apud Aristot. de gen. an. lib. 4. τὸ δέρμα Ἀποδεδέσθαι τὸν ὀρχιν.

Ἀπόδεσις, religatio.

Ἀπόδεσμος, fasciculus. quod simul colligatum est. Dioscor. lib. 3. exp. linteum. Item fascia quædam circa mulierum. Budæus ait esse amiculum mammas continens. q. d. mammillare, apud Luc.

Ἀποδεσμέω, ῶ, vel Ἀποδεσμόω, colligo, religo. vnde Ἀποδεδεσμένος, Dioscor. Ἀποδεσμεῖον, idem.

Διαδέω, ῶ, reuincio, redimio, obligo, cingo. Gal. ad Gl. χάσματα διαδεῖν. Luc. διῆσε διαδήματα τῶν κεφαλῶν ἀμπίσχοι.

Διάδημα, τὸ, redimiculum. Peculiariter dictum fuit de redimiculo capitis, fascia videlicet quædam. d. ademata. Vide Plutarch. in Lucullo.

Διαδεσμέω, pro διαδέω, ex Gal.

Ἐκδέω, ῶ, religo. Luc. Item appendo. Bud.

Ἐκδεσμεύω, religo. (sequente abl.)

Ἐκδεσμέω, irretire. apud Greg.

Ἐνδέω, ῶ, illigo, affringo, implico, irretio. Il. β, ἔστη ἐνιδὼν ἐν Plato de leg. ἐνδῆσαι εἰς νόμον. Ἐνδεδέσθαι ὅρκοισι, iureiurando strictum esse. Apud Aristot. de cœlo lib. 2, ἐνδεδεμένη ἀστὴρ fixæ stellæ.

Ἐνδεσμα, τὸ, vinculum quo aliquid illigatur: vel cui ipsum quod illigatur.

Ἐνδεσμέω, ῶ, illigo: item implico. irretio, inuoluo.

Ἐνδεσμος, illigatio, iunctura: item illigamen, hoc est, id aliquid illigatur, vel illud ipsum, quod illigatur. Exp. linum, fasciculus. Dioscor. lib. 3. cap. 97. ἔνδεσμον vocat cui aliquid illigatum est.

Ἐνδεσμα, τὸ, id quod illigatur. gestamen collo appensum. Decomp. Χρυσόδετος, auro illigatus vel inclusus.

Ἐπόδεσμος, obligo. vel Gal. Ἐπόδεσιν τὸ πλεκτὸν ἔριον μάλιον. Et ἐπόδεσμα τὰ τραύματα, obligata habens vulnera.

Ἐπίδεσμος, ligamen, id quo vulnus obligatur. Aristoph. in Vesp. A Bud. fascia. apud Dioscor. αἱ τὰ ὄμματα σκεπάζουσαι ἐπίδεσμοι.

Ἐπιδέσμιος, ῶ, & Ἐπιδεσμεύω, obligo.

Ἐπίδεσις, obligatio. Gal.

Decomp. Ἀνεπίδετος, ου, ὁ, ἡ, non obligatus. Gal. ἀνεπίδετον ἐᾶσαι.

Καταδέω, deligo, deuincio, astringo, obstringo. Odyss. ξύλῳ καταδήσας. ¶ Item, prohibeo, impedio, apud eundem. Herodoto aff. pro, conuinco. quia quem conuincimus, ei obstrictum tenemus. Itè pro, incanto. Bud. ex Dionys. Areop.

Καταδέομαι dicitur pro, deuincior, astringo r.

Καταδεσμὸς, vinculum quo quis astringitur, seu irretitio. Accipi etiam à Plat lib. 11. de leg. & 2. de rep. pro incantatione scribit Bud. Sic Synes. dixit ἐπαοιδαὶ καὶ καταδεσμοὶ ἐμοὶ ἐφῆκαν καταπάγκακος. Καταδεσμεύω, idem quod καταδέω.

Καταδησις, astrictio. Et pro incantatione. apud Plat.

Decomp. Ἀκατάδετος, illigo. Plato in Phæd. (de animæ quens) ἐμὲ λύπαις ἐοικότως πολλαῖς ἠκατάδετον.

Παρέδρα

Περίδεσις, circumligo, obligo. Xen. σακκία περιδεῖσθαι. Aristoph. σανδαλίσκοις περιδεθέντα. Et in pass. voce ac signif. Plato de leg. 8. ἐὰν ἐμπέσῃ τις ὀφθαλμὸς ἀνθρώπου ἢ ὑποζυγίου περιδεθῆναι.

Προσδέω, alligo, adstringo. Plut. in Pericle, Σαμίους σωμασι νεκροῖς προσδῆσαι. Particip. προσδεδεμένος & προσδεθείς, alligatus. Et metaph addictus. Προσδετος, alligatus. in Epigr.

Συνδέω, colligo, simul ligo, connecto. Aristot. de mundo, φασὶ συνδῆσαι τὸν ἑαυτοῦ ἀφέστωτα συνδέσμῳ τὸ ἀγγείωμα. Et pro, coniungo, consocio, item concilio. Greg. δεήσεσι συνδῆσαι τὸν πρὸ αὐτοῦ ἀγωνοθέτην. Plato in Epist. συνδῆσαι πόλιν εἰς τὸν αὐτοῦ κίνδυνον φιλίαν τε καὶ κοινωνίαν.

Συνδεσμὸς, colligatio, coniunctio, vinculum, copula. Eph. 4. cap. ¶ Item, pars neruosa artus committens. Συνδεσμαὶ τινες, αἱ, qui vnà vinctus est. Συνδεσμεύω, colligo, connecto. Polyb.

Συνδεσις, colligatio.

Συνδετὸς, colligat. Soph. in Aiace, συνδετὸν ἄγειν ἐμὲ πομπῇ.

Συνδετικὸς, colligatorius, colligandi vim habens.

Decomp. Ἀσυνδετος, non colligatus, dissolutus. Aristot. rhet. 3. vnde ἀσυνδέτως adueth. Ἀσυνδετον & πεπυκασμένον, apud gramm. figuræ inter se contrariæ.

Ὑπεσυνδέω, insuper colligo seu connecto.

Ὑπερδέω, superligo.

Ὑποδέω, subligo, subtus ligo. Vnde accipitur pro, calceo.

Ὑποδεδέσθαι, dicitur pro calceare se, seu calceari (cui opponitur ὑπανύεσθαι. apud Xen. discalceari) vt ὑποδεδὺς ὑποδεδυκὼς, qui præpostere se calceant. Item pro ὑπόδησις: Vt καθέζεσθε ὑποδεδυκότες, Herodot. Et ὑποδήματα ὑποδέσονται, Xen.

Ὑπόδημα, calceamentum, solea Herodot Xen.

Ὑπόδησις, vel potius ὑπόδεσις calceatio, calceatus. Xenop. apomn. lib. 1. ὑποδέσεί σῴζεσθαι.

Ὑπόδημα. Hippocr. fasciæ quæ fracturis post iniectos pannos superdantur. Ὑποδημάδης, qui ante iniectos pannos adhibentur, ex Gal. Ὑπόδημα pignus.

Dec. Ἀνυπόδητος, non calceatus, calceamẽtis carens: qui est nudis pedib⁹. Xen. Ἀνυποδησία, ἡ, calceis careo, sine calceis incedo. Ἀνυποδησία, pedum nuditas. Plat. & Aristot. in Probl.

Alia compos. formata ex δομαὶ, sine præp.

Δῆσις, ὁ, ἡ, ὦ, vinculis carens. vt δῆσιν φυλακὴν, libera custodia. Ἀδέσμιος, idem.

Βαρύδεσμος, graui vinculo ligatus. Nonno.

Βριτόδεσμος, qui nouem vinculis seu iunctaris continetur. Exp. etiam πολύδεσμος, apud Nic. in Ther. v. 780.

Ζυγόδεσμος, & in plur. ζυγόδεσμα, lorũ quo temo alligatur iugo. Collare etiam quidam interp. Plut. in Alex.

Ἡνιόδεσμα, vincula equorum, lora equorum, Eurip.

Καταμέτωπος & Καταδέσμιον, capitis ligamentum, frontale.

Κυνοδέσμιον, (q.d. caninum vinculum) vinculum quo membri genitalis cuticula cum glande colligatur. quod & κυνῆ vocant. Vide poll.

Λινόδεσμος, ex lino vinculum habens seu lineum, aut ex filo.

Λυγόδεσμος, vitice vinctus. ferunt Dianæ hoc cognomentum esse. alii quod simulachrũ eius rectum vitice ligari solitũ fuerit. alii quod in densis arbustis vitice inuoluta fuerit reperta.

Πολύδεσμος, multis ligatus vinculis, multis clauis compactus.

Σιδηρόδεσμος, ferreum vinculum habens, vel ferrea vincula. vinculis ferreis constrictus, ex Machab. 3.

Στηθοδέσμιον, τὸ, fascia pectoralis. Vide Poll. lib. 7.

Χαλκόδεσμος, ὁ, ἡ, idem. Ieremiæ 2.

Ὡράδμιος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Alia composita ex tertia persona præteriti pass. eiusdem sine præpositione.

Ἀδαμαντόδετος, ου, ὁ, ἡ, ὡ, adamante ligatus seu vinctus. q.d. compactus cluis adamantinis.

Ἄδετος, non ligatus, nullis constrictus vinculis, liber & solutus. Hippocr.

Αἰχμόδετος, idem quod αἰχμάλωτος. q.d. hasta vinctus seu ligatus, quia captiui vinciri solent. Soph.

Ἀλύσδετος, catena ligatus. Hesych.

Ἀμφιφορόδετος, ἔβους, ὁ, manipulorum ligator seu colligator. Il σ. Ἐλεφαντόδετος, ebore reuinctus.

Ζυγόδετος, idem quod ζυγόδεσμος.

Ἰπποδέτης, ου, ὁ, qui equum ligat. vt ἱπποδέται, ἡνιοχῆρ, lorum quo equus ligatur. Soph in Aiace.

Κηρόδετος, cerã vinctus, cera coniunctus. Athen. lib 4. Dicitur κηρόδετα μέλη, quod in ceteis fauorum cellluis quasi illigatum contineatur.

Λινόδετος, lino vinctus, apud Aristoph. in Nub.

Μαχαιροδέτης, lorum alligando gladio. Hesych.

Πηγάδετος, ιμὰς, in Epig. lorum, quo pera ligata est.

Μελάμφυλλος, ἔγχος, enfis nigro illigatus capulo, nigrum habens manubrium. Hesiod. in Asp.

Ὀλοδέτης, merges: (ab ὁλὸς, ἡ. fasciculus manipulorum hordei collectorum) Eust.

Οὐλόδετος, funiculus ex culmis contortus quo ὄλαι colligantur. Eust.

Πλαμίδεται, ferrum illud quo radij colligantur modiolo rotæ. Poll. lib 1.

Σιδηρόδετος, ferro vinctus. Herodot. ἐν ξύλῳ σιδηρόδετῳ, in soleis ligneis ferro obuinctis.

Χαλκόδετος, æreis vinculis ligatus vel alligatus. Aeschyl. apud

Χρυσόδετος, auro ligatus. Soph. (Athen, l. 11.

Compositæ remotioris.

Ἐλλεβορὶς, Κριθάμινον, Πίσθ, quomodo huc pertineãt, vide suis locis.

¶ *Derivata ex Δέω, vnde impersonale δεῖ, (i. abest, opus est. item oportet.)*

Δέον, οντος, τὸ, participium quod frequenter vsurpatur in numerando: vt Demosth. ἓν δέον ἑκατὸν ἔτεσιν, i. anni duodeuiginti, vel viginti duobus demptis aut duobus minus. Idem πεντήκοντα μναῖ δυοῖν δέουσι τάλαντα τριάκοντα. Et Thuc. δέοντ' ἐνιαυτοὺς τριακοσίους ἔτει, q.d. trigesimo anno, vno deficiente ¶ Item quum oportet vel oportuerit, siue quum deceat vel decuerit. itè quum oporteret. Aristot eth. 4. Et μὴ δέον, quum non oporteret. exp. &, quũ minimè expediret, commodúmve esse. Bud. ex Xen. & Luc. Interdum (nominis substantiui naturam accipiens) quod fieri oportet seu decet, vel quod facto opus est, vt Bud. interpr. apud Xen. τὸ δέον ποιεῖν, & τὸ δέον ὑπομένειν. Et ἧττον δέον, magis quàm deceat vel par sit. Dicitur etiam τὸ δέον vel τὰ δέοντα ποιεῖν, officio suo fungi. Itè τὰ δέοντα, necessaria, commoda, opportuna. Dicitur &, εἰς δέον, commode, opportune, vtiliter. Et ἐν δέοντι, pro eodem. Et ἐξὸν τὸ δέον, secus ac deceat, præter officium, Plat. in Apologia.

Διέοντως, decenter, commode, rectè Aristot. rhet. lib. 1.

Διόμενος, etiam dicitur pro, opus habeo, indigeo. Xen. Pæd. γυμνασίων οἷσι τὸ σῶμα δεήσοιτο ἀσκεῖσθαι. Aristoph. in Ranis, ὦ δεσμῶν ἐμοῦ δεόμενε. δέομαι γάρ τι σοῦ. Apud Isocr. οἱ βίᾳ δεόμενοι Dicitur & δεόμενος (sine adiectione) pro indigo seu egeno Interdum cum inf. vt δεόμενος λέγειν, Aeschin. Rutilum cum genit. exp. quæro. vt Luc. ἀεσχρῶς δεόμενος, occasionem quærens: itidémq. cum inf. apud Xen. ¶ Item, rogo, precor. vt δέομαί σε πάντων, apud Thuc. & δεόμενοί σου τὰ πρῶτα, apud Dem. in Midiam. Exponitur etiam. imploro. vt apud Thuc. Ἀθηναίων δεομένων τῶν Ἀθηναίων implorantũ. i. Athenienfium opem. Et alibi, ὑπηκόους δεομένους, opem imploraturos.

Δέησις, τὸ, precatio. apud Suid.

Δέησις, εως ἡ, indigentia, egestas, apud Antiphontem, vt tradit Harpocr. ¶ Item precatio. vt δέησιν ἀκοῦσαι, apud Dem. & Aeschin. Dicitur & δέησιν ποιεῖσθαι.

Δεητικὸς, precatorius, rogatorius. vt δεητικὸς λόγος. Plut. Item supplex, apud eundem sæpe.

Δεύομαι, poët. pro δέομαι, egeo, Od. ξ. Τῷ οὔτ' ἐδδέω δεύεσθαι, ἔστι τοι ὅβρι. Exp. & priuor, apud eundem: vt quum mortuos esse dicit δεῦρο δεδουλεύκει. Item inferior sum, vt Il. ϕ. ἀνδρὶ τε πάντα δεύεσθαι Ἀχαιόν. ¶ Item irrigor. de qua signif. vide in Δεύω.

Composita ab eodem Δέω, aut Δέομαι, i. egeo.

Ἀδέητος, ου, ὁ, ἡ, non indigus, cui omnia suppetunt quibus opus est. Antipho apud Suidam.

Ἄδεια, absum, inferior sum, æquare non possum. Cum genit. Athen. οἱ δὲ τῆς Ῥώμης ἐγθρώτατοι ὄντες τῶν ὅλων Καππάδοκαι τῆδε κατὰ τοῦτο Ἀθηναίων ἀπολείπονται, Luc. φιλίας δὲ πλέον ἔστιν Καππάδοκας, longè remoti ab amicitia, vel alienissimi. Dicitur & de re, vt Herodian. τηνικαῦτα δὲ ῥᾴμης ἀδεήσαντες αἰχμαλώτου Καππάδοκος. Sic Plut. in Camillo. πόλιν ἔσκλων ἀφειδῶς σ' Ῥάμνας ἐκ Καππάδοκος. Vsurpatur sæpe in recensendo numero: vt apud Aristot. καὶ ἔστι πολὺ Καππάδοκας ἑκατὸν παυλῷ minus centum, vel qui non multum absint à centum.

Ἄπορος, deest, deficit, abest.

Ἀπορέω, ῶ, ἐῖς, ὁ, ἡ, ὡ, inferior. Καππάδων, cui deest, à quo abest, Plut in symp. 7. Problem. 3. Καππάδος πίθος, dolium quod vacuum esse incipit.

Ἐνδεὴς, εος, ὁ, ἡ, ὡ, cui aliquid deest, imperfectus.

Ἔνδεια, penuria.

Ἐνδέω, deficior, opus habeo, mihi deest. Eurip. ἐνδεῖς ὁδόντος, nihil tibi deest. Sic & plat. de rep. 1. Ἐνδέομαι vsitatius pro eodem. Xen. Pæd. 6. σχολαστῶν ἐνδεόμενος. Et sic alibi sæpe.

Ἐνδεῖν, defici viribus ad aliquid, impares habere vires. vt ἐνδεῖσαι φύσεως, Theophr.

Ἐνδεῖ, (impers.) deest, deficit, opus est. Herodian. εὐδενὶ ὑμῶν, ὅτι κατ' ἀξίαν ἐτιμήθην. Dem. Olynth. 1. οἱ ὑπερπλοῦται τοῦ σφετέρου μέτρου Καππάδοκαι, οὐδενὸς ὑμῖν ἀφορισθέντος πόρου. οἱ δὲ μὴ ἀφορισθέντες μεθ' ὧν αὐτοὶ ἐνδεῖ τοῦ πόρου.

Ἐνδεὴς, indigus. Isocr. ad Nic. ὧν αὐτοὶ μὲν ἐνδεεῖς εἰσὶν, ἡμεῖς δὲ πλουτοῦμεν. Res quoq. dicitur ἐνδεὴς, quæ non sufficit, vel cui aliquid deest quò minus plena sit & perfecta. Sic ἐνδεεῖς σωσθῆναι. Thuc. lib. 8. ¶ Item inferior, minor, impar, vt Thuc. 2. τῇ τε γὰρ ἀξιοπιστίᾳ ἐνδεὴς ἐγίγνετο. Sæpe cum genit. vt σ' ἀνάμαχος ἐνδεὴς ἔβη. Thuc. inferiora & minora viribus quæ non respondeant virib. Τὸ ἐνδεὲς subst. pro ἔνδεια, sæpe apud Thuc.

Ἐνδεῶς, indigẽter, nõ sufficienter. vt ἐνδεῶς ἔχειν πρὸς, indigum esse re aliqua. Item minus quàm par vel opus sit, apud Thuc.

Ἐνδεια, ἡ, indigentia, penuria, inopia. Demosth. Isocr. plat.

Decomp. Ἀνενδεὴς, non indigus, sufficiens. cui nihil deest.

apud Herodian. Βίος αὐτάρκης exp. vita omnib. bonis affluens.
Α'υτοθήκη, citra indigentiam hoc est, affatim.
Κατανδής, indigus, Bud.
Ε'πιδεύομαι infuper egeo. Item simpl. pro, egeo. vt apud Plat. in Timæo, ἐμμένειν τῷ ζῆν ἐπιδεῖται ἡ ψυχή, Cic. interpr. nec enim oculis
Ε'πιδὴς, indigus. Herodot. θηλάσας πρὸ πάντων. (egebat.
Ε'πισθὴς, non satis nec sufficienter Plat.
Ε'πισθύομαι, idem quod θηλύομαι. Il. β. χρυσοῦ θηλυόμενοι.
Ε'πισθὴς, idem quod θηλὺς. Od. ἡ. πυρὸς ἠ κριθέων θηλυβόας.
Decomp. Α'νεπισθὴς, minimè indigus. Luc. αὐτοπάθειαν τινων οὐ πάντων ἐπιδεᾶ.
Η'μισθὴς, cui dimidium deest, seu deficit, semiuacuus, semiplenus. Poll. Synes. i hemift.
Κατασθεῖ, (impers. opus eſt. Herodot. χρεὼν κατασθεῖ δύο νέων τὸ ἡμίσυ. opus eſt duabus nauibus ad explendum numerũ. Idem, χρεὼν κατασθήσειν μοῖρ' ἀνδρὸς ἑνὸς καὶ μυριάδας.
Κατασθὴς, cui aliquid deeſt, non expletus omnib. numeris. Apud Iſocr. πολὺ κατασθέστερον τῶν ἐπιβεβουλευκότων ἐλαττον, gloriã
Κατασθὲς, ita vt aliquid deſit. (minorem ſpe.
Δευτοπόλις, egenus, inops, pauper.
Ο'λιγοπόλις, qui paucis eget. Et paucis contentus.
Ο'λιγοπόλεια & ὀλιγοπόλι'α, paucarum rerum indigentia. Suid.
Περσδέομαι, infuper egeo. Xen. περσδεόμενοι χρημάτων. Apud Plat. in Tim. τῷ ἐπιτείνειν ἐπὶ πᾶν περσδεέσθαι, Cic. interpr. quod nec deſideraret alterum.
Περσδὴς, infuper opus eſt. Exemplum vide in Ε'πισθὴς, ſuprà. Thuc. φροντίσει περσδεᾶ πολλῆς ἡμῖν.
Περσδὴς, qui infuper eget. Plat. in Tim.
Decomp. Α'περσδὴς, non infuper indigus.
Σιτοδέομαι, annona ſeu commeatu deficior.
Σιτοδεία, penuria rei frumentariæ, annonæ caritas. Iſocr. de pace, ἐν σιτοδείᾳ γένεσθαι, annonæ caritate premi, rei frumentariæ penuria laborare.
Τ'πανδὴς, multis indigens. Item, metu ſuperior à δεῖσθαι.
Τ'πο δέομαι, Bud. ait ſignificare vel egeo, vel rogo humiliter, Apud Greg. τὸ πενᾶν τὸ κοπᾶν, τὸ χαμενᾶν, τὸ ὑποδέεσθαι.
Τ'πόδεὴς, inferior. Sed vſitatior eſt comparat. ὑποδεέστερος, apud Thucyd.
Α'φθόνως, Αἰδῶς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita ex δέομαι, precor.

Κατεύχομαι, rogo, precor, obſecro. Plat. in Apologia, ὧν αἰτησόμενος ἢ κατευξόμενος.
Περσεύχομαι, infuper rogo.
Συνεύχομαι, ſimul precor, vnà oro. Plato in epiſt.
Τ'ποθέομαι, rogo humiliter. Item egeo. Bud. ex Greg.

Δ Η', ſane, profectò, equidẽ. In carmine modò poſtponit, modò præponitur: at in ſoluta oratione poſtponitur duntaxat. Dem. Olynth. ἐνθάδε δή γε κρατοῦντων, opus certe eſt pecuniis. Pro eodem dicitur & δήπου, & δή ποθεν: in carmine verò, δή γε, & ἤ δη. ¶ Item, porrò, vel verò: præſertim vbi δή eſt μεταβατικὸν. velut in 3. δή, & poſt quædam verba imperatiui modi, vt φέρε δὴ ἴδω δή ἰτίδεμ εἶεν· δὴ λέγε δή. vt Lat. age porrò, vel age verò, aut age iam, aut cedo dum. ¶ Item, igitur, proinde. Iſocr. in Panegyr. ὧν δὴ τάχιστα ῥᾴδιον παρασθεῖν &c. ¶ Item, pro δηλαδὴ, videlicet vel ſcilicet. Plat. in Apol. Κοπᾶ ἢ αὐτοκράτει αὖ ὑμῖν τοῦτο ἐγίγνετο, ἐμὲ ταράττειν δή. ¶ Item *pro*, demum, duntaxat. vt in λέγε δή, vbi eſt ἀθροιστικὸν. Xen. ἐνταῦθα δή, tum demum. Item, etiam, quoq. vt Ariſtot. eth. 10. Interdum καὶ δή ponitur *pro*, continuò & protinus, i. ideo: interdum & *pro*, iamiam, vt docet Bud. ¶ Interrogationi etiam ſeruit. vt Dem. τί δὴ ποτε; quid tandem? cur tandem? Et ποῖόν δή; quale tandem? Plat. in polit. ¶ Apud Thuc. interdum eſt ironicum, pro δῆθεν, ſcilicet. vt lib. 3. ὑμεῖς γ' αὐτὸ τοῦτο δὴ ἦτε. ¶ Et etiam ſæpe expletiua particula: vt quum poſtponitur articulo ſubiunctiuo. dicitur enim ὅς δή pro ὅς, qui. Greg. ὃ δὴ λέγω, quod dici ſolet. Sic ἅ δή, ὃ δή. Item cum οἷος & aduerbia οἷον. dicitur enim οἷός δή & εἷος δή pro οἷος & οἷον. Iungitur & aliis aduerbiis, vt ἔθεν δή, καθάπερ δή, ὥσπερ δή, ὡσπεὶ δή, ὡς δή, pro quo poëtæ δή γε dicunt ſicut δή τότε pro τότε δή. Dicitur & αὐτίκα δή μάλα apud Dem. *pro*, quam primum vel mox. Item δὴ pro ἤ, vt ἔπαρε δή, & ſimilia. Sic ἔθεν δή, *pro*, vndecunque, Plat. in Phædro.
Δῆθεν, videlicet, ſcilicet. Thucyd. ἰ. δὴ γὰρ δῆθεν κωλύσει ὑμᾶς γεωργεῖσθαι ἐξιόντας ἐπὶ τοὺς ἑαυτοῦ ἕκαστον ἐλθόντας. Vide Bud.
Δῆλα, ligitur. vt τί δῆτ' ἂν εἴη τὸ ἐπιθυμοῦντας, &c. quid igitur? Sic τοῦ δῆτα. Themiſth. Interdum verò vt expletiuum exp. nã (quod & ipſum interrogantibus adhibetur:) vt τί δῆθ' ἥδεται; quid tandem vides? Ariſtoph. Et ποῖ δῆτα, quo tandem modo? ¶ Interdum & *pro*, nempe, in ironia. ſcilicet.
Δηλαδὴ, (factum ex δῆλα δή) videlicet. Item, haud dubiè, profectò. Ariſtoph. in Veſp. κἄτα δῆτ' ἐ πὰν' ἴσως τῷ γήρᾳ κακῷ ξυνὼν δηλαδή, Ponitur & extra interrogationem.

Δῆγμα, δήγματος, vide in Δάκνω. Θαῦδε, θηδών, vide in θλάω. δῄω, &c. vide in δάω, i. comburo.

Δ Η'Κ Ο Κ Τ Α. decocta, ſub. aqua. Vox eſt Latina à Græcis vſurpata, vt & ἐξώγιον, ὠγγία, φάλαι, λίτρα, & aliæ multæ. Legitur apud Gal. & recentiores medicos. & apud Athen. lib. 3.

Δήκτης, &c. vide in δάκνω.

Δ Η Λ Ε'Ω. F. δέσω, lædo, βλάπτω. Φθείρω. Vox media vſitata quàm actiua. Il. γ, Μὴ τις ὑπερβασίη Δίος ἔρκεα δηλήσηται. Il. ν, τοῦτ' ἐν θώρηξ ἐφαλώσατο βαστάσειεν. Il. α. Κορ τὸν ἠδηλήσατο. corrunt & populati ſunt. ¶ Εὐρύμαχος δῆλ' ἀλοπᾶς etiam a capitaliter Euſt. Odyſſ. θ. Θεὸς μ' ὧδε δέμεναι ἔολον μέσῃ νεὸς ἠδὲ δηλήσασθαι. ¶ Et etiam deludo, decipio. Xen. εἰ ἐκεῖνος ἐπιθυμεῖ τοῦ πλείονος, ἐγὼ δὲ τοῦ ἐλάττονος ἐπιθυμῶ, ἐγὼ μὲν ἐκείνου τοῦ πλείονος ἐπιθυμοῦντος δηλήσω. * Euſt. à δηλέω deducit formando à δῆλος. proprie, τὸ κακοπαθῶς ἐκλαθέσθαι ἢ ὅτι δεῖ δεῖν ἢ κρίνειν.

Δήλημα, τό, nocumentum, pernicies. Od. μ, ἀλλ' ἐμοὶ χρήσασθαι δηλήματος ἔξοχον ἄλλων. (cribitur tamen ibi & ζηλήματος, teſte
Δήλησις, ἡ, læſio, maleficium.
Δηλητήριος, ὁ, ἡ, qui lædit. Epigr.
Δηλητήριον, τό, nociuum (pharmacum) Plut. in Symp. ἐνέβαλεν ποῖον δηλητήριον αὐτῷ βραδίως καὶ ἀφ' ὁτου ἔλαθεν; Alii phrod. ἐπιβάλοιεν dicit τοῖς αὐθρώποις eſſe δηλητήριον. adiectiuè etiam dicitur, vt Herodian. li. 3 ἰὸς δηλητήριος ἀκόντων, venena quoque dedit.
Δηλητηριώδης, ὁ, ἡ, ὁν, idem quod δηλητήριος. adiect. *pro*. φάρμακα, pro δηλητήρια, Euſt.
Δηλόω, Heſychio idem quod δηλέω.

Compoſita.

Α'δήλατος, ον, ὁ, ἡ, illæſus, ab omni noxa integer. Apollon. Ἀδὴς ἀδήλατος.
Διαδηλόω, ῶ, idem quod δηλέω, niſi quòd præpoſitio ſignificanem auget. Odyſſ. ξ, Ο'λίγα τε καὶ πολλὰ διαδηλήσασθαι τοι.
Θεοδήλατος, ὁ Deo læſus. cui à Deo noxa ſeu damnum
est. Θεοδήλατος μαστιγίοις in Epigr cædes deorum
Κἰδήλος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Δ Η Λ Ο Σ, η, ὁ, manifeſtus perſpicuus. Luc. δῆλα γὰρ τοῖς πᾶσιν. Sæpe δῆλον eſſe dicitur quod manifeſtum eſt ex eo conſtet. Odyſſ. υ, νῦν δ' ἐμὲ δῆλον ὅτ' ἄκρη νήπενθες Xen. in Anab. Δῆλον γὰρ ὅτι Σεύθης ἀπιστήσει; manifeſtum eſt, quàm eſſet, patet. Demoſth. τοῦ τοῦτο δῆλον; quo tandem id pacto fit? Et cum εἰ. Luc. εἰ δὲ πᾶσι γὰρ δῆλον ἐν ἀφροσύνῃ τὸ ζῆν τὸν ἐλεύθερον, nondum conſtat an, &c. δῆλον ποιοῦμαι, Demoſth. facio declaro. δῆλ' ὧν τοῦτο ποιῶν, vel ποιήσας, vel ποιήσων cum ὅτι, δῆλ' ὧν ὅτι ποιήσει. manifeſtus erat hoc facies *pro*, manifeſtum erat eum hoc facere, vel palàm erat facere: vel, palàm ſeu apertè hoc faciebat, vt quidam mulabant ſe ſcire. Iungitur & cum εἰ. & cum εἴ τις etiam Xenoph. Apomn lib. 2. δῆλον εἶναι ἐβούλετο, πρὸς ἐκείνους εἶναι τὸν ἀγρὸν ἐπιτήδειος ἐν βίῳ εἶναι, &c. i. præ ſe ferunt vtram viam inituri ſint participio: vt ἐφάνη τοσοῦτος ὤν, præ ſe ferebat ſe male re. Apud Ariſtoph. δῆλα ποιῶν, oſtendo me honorare.
Δήλωμα, quod declarat, quod indicat, quod indicio eſt argumento, indicium. Plut. μάγα ἢ τοῦτο δήλωμα
προκόπτειν.
Δήλωσις, declaratio. (vim hi
Δηλωτικὸς, declaratiuus ad declarandum aptus, vel decl
Δηλωτικῶς, vide in οπ. Δηλωτὴ, vide in Δά
Η'λος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α'δηλος, η, ὁ, ἡ, non manifeſtus, occultus, obſcurus. Item dic
tus, dubius. Athen. 6. πολλοὶ μὲν κατεσκεύασαν τὰ ῥαιδίως ἀδήλου ὄντα. Dicitur & ἐκ ἀδήλου εἶναι τοῦτο ποιῶν, pro δῆλόν ἐ
cum fut. paſſ. vt ἐκ ἂν ἀδήλου λανθανοίμεθ', Iſocr. in Pan. Sæp
pro incerto ac non comperto ponitur, plut. in Cor.
ὧν ὁ πολεμὸς τῶν ἴσῳ ἀφίλλου. Xen. Pæd. 1 τὰ πεῖς πὰς ἀδήλους ἐ
λους. Et Thuc 1. ἀδήλου ὄντος τῆς ὑπολοίπου ἀφέλου, pro ἀδήλ
τος, quum incertum eſſet. Α'δηλος πάσχω, obſcurus loco
tenebroſus ſeu tenebricoſus, in Axiocho plat. Apud Her
dum vir ἄδηλος, vir obſcurus cui opponitur clarum
Ergon, Ῥᾴδιον δ' ἀρίζηλον ὑπεῖδε καὶ ἄδηλον ἐόντα.
Α'δήλως, nõ manifeſtè, obſcurè. Thu. 1. ἃ μὲν τοῖς βιάζουσι
πάντοτε ἀδήλως ἠχθετο. Apud paul. 1. Cor. 9. ἀδήλως, incertò.
Α'δηλώς, vel Α'δηλία (quod tamen rarius eſt) incertitudo
μάχῃ ἔχυτο πολλῷ ἀδηλότητα, pugna valde incerta &
Hippocr. in epiſt ad Demag.
Α'ρίδηλος, valde manifeſtus. Α'ρεδήλως, manifeſtè,
Αὐτόδηλος, per ſe manifeſtus. Α'πάδη

Α'σαφέδηλος, non manifeſtus nec cognitus. vt ἀσαφέδηλοι τόποι apud Plut. in Lyc. loca incognita. (manifeſtus.
Δήδηλος, manifeſtus, euidens, perſpicuus, apertus aut valde
Ἐνδήλος, idem Item conſpicuus, illuſtris. in Epigr.
Κ'ατάδηλος, idem quod δηλόω, ῶ.
Πάνδηλος, manifeſtus, euidens. Hecyh. (πανεκφανέστ.
Προδήλος, manifeſtus. Ariſtophan. in Plut. βλέμμ' ὅσον προδήλου τὰ Ε'πιπεφυκότα, manifeſtius, clariùs, apud Ariſtot.
Σύνδηλος, idem. Alex. Aphr. (in Apol.
Φανέρδηλος, idem. Vnde κατάδηλοι γένοιντ' ἂν φανερώτερον εἰ δέοι, Plato
Φάνδηλος, omnibus manifeſtus, manifeſtiſſimus.
Ἐπιδηλόω, exp ſubindico, repræſento.
Περιδήλος, conſpicuus. item perſpicuus. Heſych.
Ὑποδήλος, manifeſtus. ὑποδηλότερον ἢ ἐμοὶ, Naz.
Προφανῶς, manifeſtè. Apud Sophoc. δεῖσαν ὡς δήλως expon. mori infigniter.
Περιφανῶς, manifeſtè. declaro. antè manifeſto, præſignifico.
Κἰδήλος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Δ Η Μ Ο Σ, ὁ, populus, plebs. Propriè volunt ſignificare hominum multorum cœtum: à verbo δέω. i. colligare: vt ſit δῆμος quaſi δέσμος Iliad β, Οἵ ῥ' ἄμ' ὄλιγοι τ' ἀσὶ καὶ ἐχθοὶ βάσταν τ' ἀφύλαν τ' ἐφύλαν τε, quem ex populo, vel ex plebe: i. quem plebeium. Sæpe apud Demoſt. & alios, diuiduntur Athenienſes εἰς τὸν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον. ſicut & Romani in ſenatum populúmq. Romanũ Apud Hom. δῆμον Τρώων, ab Euſt. expon. Troianis. Apud Thuc. δῆμος & εἰ ὀλίγοι opponuntur. ſonatq. δῆμος interdum idem quod ſtatus popularis, ſeu δημοκρατία Expon. & tribus, ab alibi verò, curia. vt apud Plut. in Pericle, vbi τῶν δημοτῶν & τῶν δήμων. Diſtinguit. Apud Plat. de leg. 6. δῆμος & φρατρίαι conjungitur. Item (dicebat. Hom.) omnis eſt ex plebe, plebeis. Item, ἐξ ἀστῶν καὶ ἀπ' ἀστῶν καὶ ἀπὸ δήμου) Archiloce, profitebatur. Alij ἀπ' ἀστῶν. hæc in ſignif. ſeruiunt. Δῆμος ſignificat etiam, pingue, pinguedo. adeps Il. δ. Τεῦχον κυρίοις πυίδας ἐπὶ σίνεσσι δήμου καὶ ἀγαθοῖς ἐσσομένοις. Et ſic alibi quoque
Δημόσιος, populo, ex plebe. Od. τ. δημόσιον ἄγυρτα δίκης.
Δημόσιος, Suidæ idem quod δημοκρατούμενος. Heſychio eſt ἀφεσιν. ὑπὸ δημοκρατίαν δυναστείαν, πολίτας ἀναδίδωσι.
Δημόσιος, idem Heſychio πολίτικος. Pro quo Doricè δαμόσιος apud Ariſtoph. in Pace, vbi exp. vulgaria carmina, ſeu publicè cani ſolita. (δαιδίκας. Heſych.
Δημώδης, ὁ, ἡ, ὁν, plebeius. popularis. Herodian. li. 1 Item πανδημώδης, ὁ, ἡ, publicus. (cui opponitur ἰδιώτης & interdum ἰδιωτικός.) Thuc. δημόσιαι πόλεις, publicæ opes. Et δημόσιοι ἀγῶνες, Aeſchin. publici & ſolennes ludi. item δημόσια ἀδικήματα, Hermog. publica crimina. εἰς τὸ δημόσιον φοιτᾶν, vel φοιτᾶν, in publicum prodire. ἐκ τοῦ δημοσίου βίοτον, publicè alere. ἐκ δημοσίου. publicè ſumptu. τὰ δημόσια πράττειν, publica negotia adminiſtrare. vel rempubl. Δημόσιον, ſubſtantiuè interdum vocabatur ipſum ærarium: vt εἰς τὸ δημόσιον ἀποτίνειν δύο ἀργυρώς. Sic ἐσοῦν τὰ δημόσια. Dem. Bud. in Pand. δημόσιος vocari & iſcum ſcribit. Sæpe apud eundem, & apud Aeſchinem, δημόσιον vocatur reſpublica. Δημόσιον & pro carcere ex Thucyd. alterius. lib. 2. Epigramma δημόσιον à nonnullis exponitur, præfecti carceris: ab aliis, miniſtri publici. A Demoſthene autem δημόσιον vocari & αἰκισμὸς ἐγκρίθη ſcribit Bud.
Δημοσιεύω, fuerb publicè. qui opponitur ἰδίᾳ, Thuc. & Dem.
Δημοσιεύομαι, idem publicõ.
Δημοσιακὸς, ὴ, ὸν, publicus. idem quod δημόσιος. vt δημοσιακοὶ θησαυροὶ apud Herodian. lib. 2. ærarium publicum.
Δημοσίᾳ & ἐξ' ὁ, ἐκ, ἀπὸ, publicò. Thuc 1. 3. πλὴν ὅ γε ὑπὸ δημοσίοις πᾶσιν ἐκ μιᾶς ἐξελοῦσι καὶ ἐνδήμιον ὀλιγαρχίαν ἐπὶ ἔτη. agrum publicatum mercede elocarunt. Item, diuulgo. Plutarch. ἐφεῖ' ἐδήλους. τὸ δὲ δεῖπνον ὃν ἐγὼ ἐδείπνουν ἐν τῇ ἐμαυτοῦ οἰκίᾳ πεφοίτηκε δι' ὅλης πόλεως δημοσίᾳ.
Δημοσιδίκαι, actiuè, p eodem. Synes. epiſt. 137. ὁ τὸ σωφρονεῖν ἥκιστα δημοσιδικῶν. ἐκ πλείστοις μὲν συτᾶν, φιλοσοφίᾳ δ' ἐν ἀρρήτοις ἀεὶ μὲν τὰ πλείω ἔχων. Item publicè edo. vt τὰ τοῦ κοινοῦ κρίματα δημοσιοῦντες apud Naz Dicitur etiam δημόσιον δίκαιον τῶν πολιτευμάτων, remp. componere & ad meliorem ſtatum redigere. ¶ Item, neutraliter, publica ciuitatis negotia gero, idem ferè, quod πολιτεύομαι, cui opponitur ἰδιωτεύειν apud Platonem in Apologia. Apud Philonem de vita Moſ. li. 1. ταῖς δὲ ἀθλίαις ἀνομοιοτάταις ἐκεῖ δεδημοσιευμένοις. exp. quæſtum facere præſtaréque.
Δημότης, homo plebeius, popularis. Item municeps, tribulis. Xen. εἰ γὰρ ἐγὼ πάντας, ἢ εἰ δημότης ἢ οἱ χείρους Iſocr. in Panath. ὧν ἀφεῖμεν ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν Ariſtoph. in Neb. Κτεῖνωνές εἰσιν οἱ ἐμοὶ δημόται; mei tribules?
Δημοτικὸς, ὴ, ὸν, plebeius, popularis. Xen. contra Mid. καὶ τὸ ὑμέτερον πᾶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν ἀνδρῶν. Item popularis ſtatus amans, ſeu ad popularem ſtatum conferens Iſocr. in Pan. δημοτικοὶ καὶ ἀνεπιχείρητοι. Ariſtoph. τὸ γὰρ σύσσιτον δημοτικὸν καὶ χρήσιμον. Item popularis, i. popularium amans, plebicola. Xen. δημοτικὸς καὶ φιλόξενος. Plut. in Oth. φῦλα δημοτικά. Et ſuperl. δημοτικώτατος. Apud Aeſchyn. vt & δημοτικώτερος comparat. apud phil. Neutro genere τὸ δημοτικὸν, popularitas. vt τὸ δημοτικὸν ἀπολ, popularitas eius, vel populare eius ingenium. Et ἡ δημοτικὴ καθ' ὑπερβολὴν, apud Plutarchum in Rom.
Δημοτικῶς, populariter, more popularium ſeu plebeiorum. Exponitur etiam, humaniter. (nec.
Δημοτερεύομαι, plebei, populares. vnde apud Apoll. δημότερα γινόμενα ἢ ἰδιῶτ γνώμης ὑπόδημα. longè abes à mea ſententia.
Δημοτερεύομαι, fut. δήσομαι, popularis ſum, municeps ſum. apud Heſych & Suid.
Δήμοσιος, ὁ καὶ ἡ, publicus. Od. γ, φοῖβός τ' ἦδ' ἐπὶ ἦδ' ἰδίοις δήμοισι. ὡς ἀγορεύσω. Et Od υ. δήμοισιν. Apud Nonn. δήμοισι, plebeia multitudo. ¶ Item, ſubſtantiue capitur pro carnifice ſeu tortore. Aeſchin. de falſa legatione, παρίσας ἢ πᾶσι ὁ δήμοσιος, καὶ βασανιεῖ καὶ κολάσ'ται. Herodian. lib. 3. φονεὺς καὶ δήμιος &c. Et δήμιος ἡ, (cortum, apud Cyprios Heſych.
Δημόσιος. f. δ' ου, publico. Thuc. lib. 5. τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ δημοσίου ἐκτήσατο. Dion. Hal lib 6. δημοσίου ἢ ἰδίᾳ ὁ ἀγρὸς
Δημόσιος, ὁ, ἡ, ὁν, publicatio. Plut. Δημοσιάσιμος, pro eodem.
Δημίζω, f. ίσω, populum decipio. Ariſtoph. in Veſp.
Δημίδιον, τό, popellus, plebecula. Ariſtoph.
Δημιακίδιον, pro eodem, apud eundem.

Compoſita.

Α'δήμων, ὁ καὶ ἡ, abſens à populo ſeu patria ſua, & peregrinans. Heſych. ex Soph.
Α'πόδημος, peregrè agens ſeu foris. qui peregrè abeſt domo, & quaſi à populo. Vſurpatur etiã de re: vt πόνοι δημος πόλεμος, bellũ externũ. Apud Hippocr. ep. ad Demag. ὑποκρίσεις μακρὰς ἀπ' ἰδίων γνάθμης ὑποδήμους, longè abes à mea ſententia.
Α'ποδημία, abſentia alicuius qui degit peregrè. Accipitur etiam pro ipſo actu proficiſcendi peregrè. Exp. & peregrinatio. in externas regiones profectio Xen. Pæd. 3. ἐξ' ὑποδημίας πολὺς περσῆει. plut. in Lyc ἔτι πρὸ φυγῆς ὑποδημίας τὰ ἄκρα ἐφύλαττε.
Α'ποδημέω, ῶ, f. ήσω, abſum domo ſeu patria, ſum peregrè, peregrinor à domo ſeu patria. q. d. abſum à populo ſeu à publico. Xen. Pæd. εἰς' ὑποδημεῖν αὐτὸς τυγχάνει, εἶτα καὶ ὑποδημεῖν. Interdum cum δοκῶ, δοκοῦμεν ὑποδημεῖν ἐκ πατρίδος, peregrinor à patria. dego peregrè. Item *pro*, peregrè abeo vel proficiſcor. Ariſtoph. in Ranis, ποῦ γῆς ἀποδημεῖς; Plato in Apol. ὑποδημοῦσιν ἐν ὑπὸ ἐκ ἄλλον τόπον.
Α'ποδημητικὸς, ὁ, peregrinator. cui moris eſt peregrinari, vel peregrè abeſſe. Thuc. lib. 1.
Α'ποδημητικὸς, ὴ, ὸν, q. d. peregrinatiuus, i. peregrinati ſolitus.
Decomp. Σωαποδημέω, ῶ, ſimul peregrinor, qui vnà cum alio à populo ſeu gente ſua abeſt. Συναποδημίαι, ὧν, ſimul peregrinor, peregrinationis locius ſum.
Ε'νδημος, qui à pop. diſſitus & remotus eſt, qui extra populi alicuius fines eſt. Dicitúrq. de re & de perſona. vt ἐνδημος πόλεμος, exterum & longinquum bellũ. plut. Ex Xen. Pæd. 8. ὅταν ἢ ἔξω ἐνδημῇ, quum verò peregrè abfuerit. Interdum cum genit ſignificat, abſens, foris agens, longinquus. vt apud Eurip. ἐνδημος τῆς δ' χθονὸς, abſens ab hoc ſolo. Thuc. lib. 1. ἐνδήμους ὠφελείας πολὺ κρὸ τῆς ἐκαπόλεως, longinqua bella procul domo.
Ε'κδημεω, diſcedo ſiùs ſeu abitus è populo peregrinatio, ſeu *ſimpliciter* diſceſſus Greg. peculiariter etiam dicitur de diſceſſu ex hac vita, apud eundem Greg. (nor.
Ε'κδημέω ῶ, è populo ſeu gente mea peregrè abeo, peregri. Sic ἐξεδήμησεν ἐκ τῆδε ἐκ ἄδε. Et apud Naz. ἐκδημοῦμεν ἀφ' ἑαυτῶν, *Dec.* Α'νεκδήμητος, peregrinationib. carens. vt ἀνεκδήμητος ἡμέρα. dies qua peregrinari conſuetudo aut fas non eſt. Plut.
Συνεκδημέω, peregrinationis ſeu diſceſſus è populo ſuo ſocius. Item comes. vt Act. 19. συνεκδήμους Παύλου, comites pauli. Item metaph. *pro*, è vita excedens, apud Greg.
Ε'νδημος, qui in populo ſeu intra populi fines eſt, vel qui'eſt *in* ciuitate & domi. qui peregrè non it. Heſiod. in Erg. οἴκοι δ' ἔτι κρὴ ἐξεῖναι καὶ ἐνδήμοισι μέλεσθαι Διείας. Apud Ariſtot. ἡ ἐνδήμιος καὶ πολιτικὴ ἐξέτασις ciuiles & domeſticæ adminiſtrationes.
Ε'νδημία, quum quis intra populi ſui fines ſeu domi eſt, nec peregrè abeſt. præſentia.
Ε'νδήμιος, ὁ, ἡ, ὁν, domi ſeu apud populum meum dego, cui opponitur ἐπιδήμιος & ὑποδήμιος. Theodor. in 4. hiſt. eccleſ.
Ε'νδήμιος, ὁ, ἡ, ὁν, morbus alicui regioni familiaris, & quodammodo vernaculus. apud medicos.
Ε'πιδήμιος, ſeu ὑποδήμιος, verſans in populo, & domi: cui opponitur is qui peregrè abeſt. Apud Soph. ὑποδήμιος φάτις (Doricè pro ὑποδήμιος) rumor qui vagatur per populum. Od. ὑποδήμιος πατὴρ, Euſt. exp. qui peregrè reuerſus domi agit. Il. ἡ, ὑποδήμιος πόνος, bellum ciuile, quod & domeſticum ac inteſtinum bellum appellatur. Apud Appol Arg. 2. Οὐδ' ὑποδήμιος ἐδὲ ὑποδήμιος, non vt rentur publicè concumbere. Apud medicos dicitur νόσος ὑποδήμιος, aut ὑποδήμος, vel ὑποδήμιος. i. morbus communis quidem & communi cauſa natus, non tamẽ patrius & familiaris, ſed potius externus & aduentitius.
Ε'πιδημία, ἡ, aduentus. Greg. ὑποδημία τῆς σαρκὸς ἀποδύσεως.
Ε'πιδήμιος ὦ, idem quod ἐνδήμιος, adſum in vrbe, domi ſum domi ſum. Xen. Pæd. 7 εἰ τ' ὑποδήμιός ἐστι τυγχάνει εἶτα καὶ ὑποδημεῖν. Aeſchin. contra Cteſiph. ὧν ὑποδημοῦντ' ἐν Μακεδονίᾳ. Φιλ' σπων. Et ſimpliciter, præſens ſum, vt apud Synes. ep. 149. ἡμῖν ἀεὶ καὶ ἀπὸ ὑποδήμιος τῇ μνήμῃ. Sic apud Callim. in hymno Apollonis dicitur Apollo in reddendis oraculis ὑποδήμιος

δημόσιοι præsens esse fiquidem ea oracula certiora habebantur in quib⁹ manifesta erat ipsius numinis præsentia. ¶Item, in populo grassor, seu paulatim grassor vt δήνοσμός νόσημα. Gal. ad Glauc. ¶ Item, publico me committo, in publicum prodeo, in medium prodeo Cuius contrarium εἰσάγομαι. vt apud Dem. contra Mid. ¶ Item, peregrè domum aduenio. Dem. ἐπανῆλθον ἐκ τῆς Χαλκιδικῆς, peregrè rediit Aeschin. δεῦρο ἥκω ἐκ τῆς πολ. Item peregre aduenio. Strabo, ξένοι ἦσαν οἱ δεῦρο ἥκοντες ἐμπόριον, peregrini verò eò non facilè veniunt. Seu simpliciter, aduenio. Plato in Ione, πῶς ποτὲ ἡμῖν ὁ δεῦρο ἥκων ἐμπόριον, ἢ οἰκεῖος, ἢ ξένος ἐφάνη; ¶ Item, peregre ago in aliquo loco, Bud. ex Athen. & Xen ¶ Item, accedo, vt Bud. interpr. apud Luc. ἵκοιμι ἐπὶ δεῖπνον ἐπὶ τὴν Δεξιδήμου τοῦ Δεξιδήμου. Ἐπιδήμιος ος, aduentus peregré. Plat. epist. 7.

Ἐπίδημος ος, domi & quasi intra populi sui fines manere solitus, vel lubenter manens. vt δήνοσμοι ὄρνιθες, οἱ ἐγχώριοι apud Basil.

Ἐπιδημέω, apud poëtas pro δήνοσμέω, ῶ, i. domi & in vrbe mea versor. vt Od. π. (Plat. de leg 12.

Decomp. Εἰσεπιδημέω ῶ, peregrè veniens aliquò diuerto.

Ἐπιδημέω, ῶ, peregrinor in. seu vt peregrinus commoror in Cum dat. apud Athen.

Παραπιδημέω, qui peregrè aduenit. peregrinus. Greg. Παρεπιδημέω, ῶ, peregre aduenio, hospes & aduena sum. Plut. in symp. Παρεπιδημία, peregrinatio Plat. in Axiocho.

Περιπιδημέω, idem quod εἰσπιδημέω.

Κοινοδήμιος, α, τό, publicum. Κοινοδημεῖον, vulgò, publicé.

Κρυπτήμερος, populo aures obtundo, populum falsa bilance circunscribo, malitiosè in alteram partem impellendo. Suid.

Κρυπτήμερος, qui eiusmodi fallaciis populum circunscribit. Hesych. Suid.

Μισοδήμος, idem quod ἐχθήμερος, qui in populo est aut versatur. Od. ρ. μάλα κακὸν μετεσσόμενον εἶη. ¶ Item, qui præsens in populo est: cui opp. νοσήμερος & ἐκδήμερος, Od. ϑ.

Μισοδήμος, osor populi. Ilocr. Plut. Xenoph. Item qui populi suæ ciuitatis osor est, vt apud Plut. in Pericle, Κίμωνα δ' οὐ φιλολάκωνα καὶ μισόδημον ὄντες ἐχειροτόνησαν.

Νεοδαμώδης, qui recèns in popularium numerum ascitus est Thucydid. lib. 7.

Ὁμόδημος, qui eiusdē pop. & gentis est, popularis, gentilis. Item qui cū pop. facit, qui ad populi mores se cōponit, popularis.

Ὁμοδήμιος, ῶ, in ordinem me cogo, ciuilem me gero, Bud. ex Plut in Polit.

Παύδημος, ad vniuersum pop. pertinens, publicus. vt παύδημος μάλη, apud Apoll. Et παὶ δημῷ ᾄδων, apud Eurip. Et παύδημος νόσος apud Aegin. ¶ Est etiam vniuersus vt apud Soph. παύδημος γραυς Item vulgaris, plebeius. vt παύδημος ἑταιρηΐς, apud Synes. ep. 1. Sic παύδημος μανία apud Athen. Et παύδημος ποινή, apud Plut.

Παυδημεί, adverb. cum vniuersi populi multitudine, cum totius pop. frequentia. Thuc. lib. 4 ἐψηφίσαντο παυδημεὶ τὴν πόλιν αὐτὴν Plut. in apoph. παυδημεὶ μὲν ἀχανὴς ἔστιν, vniuersi superati. Item in vniuersum. vt apud Thuc. lib. 6 ὁπόσαι ὧντες παυδημεὶ ξυμμαχικοῖον. Pro eodem dicitur & παύδημον. vt apud Ilocr. in Hel. encom. Et παύδημον pro eodem.

Παυδημία, vniuersus pop. vniuersa populi multitudo.

Παύδημος, publicus. vt παυδήμιον ἔργον. Nonn. dies publicus & festus. Item qui per totum pop. versatur. Il. σ. Ἡφαίστου δῶρα παυδήμου. In Epigr. lib. 1. παυδήμου ἄγορα, exp. vniuersalis piscatio.

Φιλόδημος, amans populi. Aristoph. in Neb. Φιλοδημόστατος, superl. populi amantissimus.

Φιλοδημοτικὸς, popularii amans. seu popularis status amãs.

Φιλοδημοτικῶς, idem quod Φιλόδημος.

ΔΗΝ. (aduerb. poët.) diu. Od. ξ, ὄφρα δηὖν ἀνιηθέω, qui iam diu abest. Item dudum, pridem. Od. σ & υ, Οὐ δηὖν τοῦδε γε οἶκον ἐλεύσεσθαι δοκέεσκες, Vlyssis qui iam pridem decesserit.

Δηωτὸς, ὴ, ὁ, diuturnus, longæuus, vetus. Iliad. ε, ὡς δὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱὸς ὀΐεται μᾶλλον ἐ δηωτὸς ἀέθλους μάχεσθαι, non diuturnum & longæuum esse. Apollon Rhodius Arg. lib. 2. χῶρος ὃν δὴ δηωτὸν ἔσκεν. Idem lib. 1. δηωτὸν adueribialiter posuisse dicitur pro δηώ, diu. Δηωτὸς dicitur etiam anteacti temporis ratione, pro. qui iam pridem vel iam olim fuit. vetus, antiquus. Callim. hymno in Iouem, Δηωτοὶ οἱ σ' ἐν πάμπαν ἀγέλεθρος ἀφεῖσαν ἔσσαν ἀοιδαί.

Δηΰδιος, diu. idem quod δηώ. & ex eo factum, vt vult Etym. Od. π, & ϑ. Ὑπερϑύμου δηΰδια φίλων ἀπὸ πάμπαν πάσχειν. Hesiod. Δηΰδια μεδ' ἀγοίμην. diu admodum. Apoll. Arg. lib. 2 ὃ μοι δηΰδιε. non diu post, i. paulò pòst Ab Hesychio exponitur etiam, continuo temporis spatio, perpetuò

Δηΰδιος, siue δηΰδιος, idem quod δηΰδιε Ab Hesych. & Suid. exp. & sæpe, crebrò.

Δηθύνω tempus duco, moror seu tardo. Il. α, Η' τιῶ Δηθυνόν' ἢ ὕστερον αὖτις ἴοιτα. Et Od ρ, μὴ δή σε δηθύνειν, ne diu moreris. Sic Apoll. Arg. lib. 2. Οὐδέ μιν εἶα Δηθύνειν.

Δηρός, ή, όν, idem cum δήωτος, diuturnus, diutinus, longæuus, phocles, πολλῷ μᾶ δηρότερ' τὸ δίκαιόν γ' αὐτοῦ τεθνάναι χρῆναι, tum & diutinum tempus, Doricè δαρὸν pro δηρὸν. Aduerbialiter quoq. vsurpatur δηρὸν pro δήωτος seu δηΰδια, diu, longum tempus: Odyss. τ, ὄφρ' ἂν τὰ τέλεα θύσω καὶ σπονδὰς σῷ αἴσῃ Δηρὸν ἀπὸ πάτρης. Apollon. dicit etiam δῆθα δηρὸν, sub. χρόνον, pro δῆθα πολὺν χρόνον ad longum tempus. & μὴ δηρὸν, Σοφοκλῆς, post longum tempus.

Δηρόω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΔΗΝΑΡΙΟΝ, ου, τό, denarius: genus numismatis Romanorum, sex obolos & semissem, vt in Pand. tradit B. Videlicet Ἀττικόν.

ΔΗΝΟΣ, ου, τό, consilium. (* Etymol. ex δῆω deriuatum: eò quòd diu sit consultandum: iubente & poëta Δαναὸν δῆσε ἰὼν ἢ πολλὸν ἄμεινον: vel à δῆω significante δίζησιν. Hesych. τοῦ δοκεῖν εἰς ζήτησιν ἐλθεῖν. Hinc δῆνος ἐστὶ τὸ βουλεύσασθαι. Apud Suid. legitur Δῆνος τὸ βούλευμα.

Δήνυδις, (comp.) improuisum. Etym.

Δήνυδις, citra consilium, Gal. Ab Hesychio exp. citra dolo & fraude. simpliciter.

Δηνυδιώτης, consultus, prudens. Hesych.

Δῆξις, δηκτός, vide in Δάκνω. Δᾶκτος, vide in Δάκω.

ΔΗΡΙΣ, contentio, rixa. Item pugna. Homer. δῆριν ἐρίσαι Ἐρεχθῆος μεγάροιο. * Quidam à δαΐζω, i. cædo, verbero, quasi à δαΐω. i. diuido, deducì volunt.

Δήρη, pugna, contentio, Hesych.

Δηριάω, & Δηριαίνω, rixor, contendo. Item pugno, prælior, Hom. & Apoll. Apud eosdem reperitur δηρίζομαι & δηριάομαι idem signif.

Compositæ. (sus. in Ἐρ

Ἀμφηριστος, non contentiosus, contentione carens, non cont

Ἀδίηριτος, idem. apud Nonn. (que

Ἀνήριτος, absque contentione. Item sine controuersia

Ἀμφιδηριάομαι, ῶμαι, de re aliqua contendo, decerto. Simo in suis lambis de mulierib. ἐπικαὶ ἐς τοῦτ' ἀμφηρίκασιν.

Ἀμφιδήριτος, victoria, Thucyd. anceps victoria, q.d. v contentiosa.

Κατεδηριάομαι, ῶμαι, certo, concerto, contendo.

Λογοδηρία, ὰ, verborum contentio seu pugna, altercatio

Πολύδηρις, contentiosus, controuersus. (apud Athe

Δηρός, vide in δήω, Δῆτος, vide in δή.

ΔΗΩ, inuenio. Etym. Sed crebriùs futuri habet significationem Il. ε, Οἷσιν δ' Ἀπόλλων ἐπὶ νῦν ἐπὶ τὴν ἡμέρ' ἐπέκυρ' ἐπὶ τε πάντων, vbi Eust. δήσει exponit εὑρήσουσιν, inuenient, & dicit inde Δηώ de qua in fabulis. Sic δήσει, apud Apollonium exp. ευρεῖν apud quem & δήωμεν pro εὕρωμεν.

Δηώς, ὁ, dicta putatur Ceres, ἀφ' ἧς τὸ δῆναι, τὸ εὑρεῖν, quoniam liam Proserpinā diu & diligenter quæsiuit. Alii nomine putant à δαΐω, significante vel κάω, quoniam ardentibus bus filiam quæsiuit: vel κάπτω, quoniam aratro scindit lus. Sunt qui diminutiuum esse velint à Δημήτηρ. Apud Ilo naeum. Ilioc εἰς πολυτὸ Στέγας ἐρχόμενος ἀγυῖαι παρ' ὄντα Δηὼς κόμης. Aristophanem, λᾶας κεφαλὰς. Cereales fruges. Et apud Sophoc Δηὼς ἐς κάλαμος. pro ἐν σταχύσι.

Δῶς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΔΙΑ, præpositio pro varia constructione varia significat. Cum genitivo interdum significat per, vel ἐπί. γ. Διὰ νεὸς ἀπόπλους ἐστὶ φασὶν ὅμβριμον ἔχοντι, transit per clypeum. Xen. in symp. Διὰ τοῦ μέσου ἰέναι. In hac signif. nonnunquam à poëtis omittitur Il. β, Ἔρχατο, πεδίου μεσσηγὺς, ἔθεν ἄρσαν. pro διὰ πεδίου. Hinc quoq. signif. habet quū de eo dicitur quod vicem instrumenti præbet. vt Ilocr. in Archid. διὰ τούτων οἱ ἄνδρες πάντα ἴσασιν. Interdum subaudiendus relinquit genitiuus ὅτου seu ἑαυτοῦ, παντὸς seu παντὸς, vt διὰ βίου. pro διὰ τοῦ βίου διὰ τοῦ βίου. Interdum & pro certa quada vitam instituendi ratione quod ad victum corporis attinet. Luc. in Macr. Διαιτᾶται δὲ τοιαύτῃ τινὶ διαίτῃ. Et ἀνεμέλει διαίτῃ. Plut. & διαιτᾶν διαίτῃ. Xen. quibus opponitur διαίτᾳ ἐλεύθερος apud Herodian. lib 4. Dicitur & aliquis esse διαιτᾶν ὅλον διὰ τέλους διαίτῃ à Plut. Item σώφρων καὶ ἀκρατὴς διὰ βίου διαίτης ab Aeschine. Dicitur etiam τὰ ἐκ διαίτης vel ἐξ ἕξεως διαίτης succedì pro διαίτημα, vt apud Luc. & Plut. Item victus ratio à medicis ordinata. Sub hac autem comprehenditur non tantùm cibus & potio, verum etiam exercitatio, somnus, vigilia, & cæteri quibus moderatus vsus ad valetudinem confert. vnde διαίτημα τὸ ἐκ τῆς ἀσκήσεως καὶ ἀναπαύσεως. Sic apud Gal. * Deriuatur dicitur à nomine διαίτη, quasi διαέτη, quia qui bene ordinatum victum alimento est contentus. ¶Item habitatio, domicilium. Andocides, Ἐπειδὴ δὲ μετ' ἀδίκου πολιτείας καὶ ἀνόμου διαίτης. Apud Herodot. Thucydid. Plut. ἐν διαίτῃ, habitare. vel victum degere. Dicuntur & bruta suam habere διαίτην vt apud Aristot. de mundo. Affertur pro immoratione, ex Strab. lib 1. διὰ ταῦτα μὴ

gustinauerint, immutata illorum terminatione. Dicūt enim διαίρεσθαι κεφάλαιον pro διὰ βάθους κολλύριον, i. collyrium ex rosis compositum. Itidem verò apud musicos in harmoniarū appellationibus. sunt qui διὰ accipiant pro ἐκ. vt διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε. Sic διὰ πασῶν, harmonia ex omnibus. Sic & apud Aristot. διὰ τοσούτων ἀπαρτισμὸς ἁπάντων, ex fluuiis subuehuntur exhalationes. ¶ Adhibetur etiā significando interualloloci vel temporis. vt διὰ πολλοῦ φυτεύειν, longis interuallis, seu longis interstitiis plantare. διὰ χρόνου ἐσέρχεσθαι οἰκίαν, (sub. μακροῦ vel πολλοῦ) longo interuallo cū vidi. Διὰ πέντε, sub ἡμέρας tertio quoque die. διὰ πέντε ἔτῶν, post quinq. annos, exactis quinq. annis. ¶ Nonnun quam redditur per ablatiuum. vt διὰ μακροῦ χρόνου ἥκειν τοῦ νόμου, atramento scribere, apud Plut. in Solone. ¶ Nonnunquā redditur per aduerb. vt δι' ἀκριβείας τοῦ δικαίου, accuratè, exquisitè. Sic διὰ τάχους, & διὰ τοῦ τάχους, celeritèr. ¶ Cum accus. apud poëtas pro κατά. itidem vt διὰ cum genit. Od. ο. ἀνάγκη δ' ἐμὲ βιβρώσκειν, per almam noctem, i. nocte. Sic Od ρ. διὰ δῶμα, pro ἔσω κατὰ δῶμα. ¶ In soluta oratione ponitur pro, propter, ob vt διὰ τοῦτο. & διὰ ταῦτα διὸ & διότι. Sic & δι' αἰσχύνην, propter virtutem, virtutis ergò, apud Plat. ¶ Sæpe apud Atticos accusatiuum pro genitiuo habet, ideoq. exp. per. aut per ablatiuum sine præpos. vt Dem διὰ δὲ τοὺς ἐπαίνους. pro διὰ τῶν ἐπαίνων. ¶ In compositione interdum respondet particulæ Latinæ dis. vt διαφωνεῖν, dissonare. διασπείρειν, dispergere. in quibusdam verbis sonat, q d per medium, vt διαπαλεῖν, per mediam claßem hostium erumpere. Interdū vehementiā dūtaxat addit. Interdum significat continuā quidvis in διαθέειν, διαμένειν. Interdū auget vt διαπρεπὴς, διαμόνιμος pertinaciter. διαπρύσιος, perspicio. ¶ Διὰ ϖοῦ vel διαϖοῦ, peninsula. ἡ διὰ χαλκῆς ἴσθμου, i. ita vt traiecetur. ¶ Διὰ, louem, vt in Διὰ superius. Δῖα, fœm. ex δῖος vide in Δῖος.

ΔΙΑΙΤΗΜΑ, τος, τό, dicta est à Zoroastre malua hortensis, vt est apud Dioscoridem.

ΔΙΑΖΩΜΑΙ, Pollux suo tempore dictum fuisse tradit, quod Attici huc tempore dixerunt ζῶμαι & ζώμενος ἡδέως ἔζωμαι. Legitur Iudicum cap. 16 Etymon. vide in ἀδίαστος.

Διάζωμα, exp. licium, Iudicum cap. 16. Deriuari dicitur ἀφ' τοῦ διαζώσασθαι potiùm pro διάζεσθαι per pleonasmum Ϡ.

ΔΙΑΙΝΩ f. αῶ, humecto, madefacio, irrigo. Il. χ, Χείλεα ϖῷ τ' ἐδίην ὑποβρέξαι σ' ἐκέλευε. * Deducitur ἀφ' τοῦ Δία, i. à dio seu Ioue, vnde Etymol. dicit propriè significare ἐκ Ϡ δεῖ βρέχειν.

Διαίνω, perfundo, madefacio, διϊέναι. diluo. Bud. ex Theophr. & Dioscor.

Διαίνω, idem. vnde ὁ διαίνων, scholiastes Aristoph. in Pluto exp. διϊέναι. Item perfundor, madefio. vt apud Dioscor. οἷον διαίνεσθαι τὸ ὑπὸ τοῦ ὕδατος, madefactas, maceratas.

Διαινισμὸς, perfusio, madefactio, percolatio. Dioscor. Item transmissio. Vide in comp. exp. ῥύσις.

Διαιρός, humidus, madidus, cui humiditas ineſt. Apud Aristoph. διαιροὶ μέλισσαι, quæ lachrymis madent. Et ϖῦ διαιρὸς apud Theoph. Apud Hom. διαιρὸς βροτὸς, cui vitalis quædam humiditas ineſt.

Διαῖς, margines fluminum, & αἴδηκες, Suid.

Compositæ.

Ἀείαστος, herba perpetuò virens. alio nomine capillus Veneris. Ideo autem sic vocatur, quòd eius folium perfusum aqua non madescat, sed sicco semper simile sit, teste Plinio & Theophr. Theocr. χλοερὸν τ' ἀδίαστον vocat. quoniam ὑ χρόαν ἔστιν ἀ pluuiis & aquis.

Περιδιαίνω, circum irrigo & perfundo. in Epigr.

ΔΙΑΙΤΑ, ας, ἡ, vitæ seu viuendi institutum, viuendi mos, vitæ genus. Thuc. lib. 2. Ἕκαστοι μιᾷ βιοῦσι διαίτῃ. Sic & Xen. Et Synes. epist. 148 ὧν οἱ κρίνοντι οἱ δημοῦχοι τὴν δίαιταν. Item victus. Interdum & pro certa quada vitam instituendi ratione quod ad victum corporis attinet. Luc. in Macr. Διαίτῃ τοιᾷδε ἐκέκαστο ϖρὸς ὑγίειαν. Et ἀνεμέλει δίαιτα. Plut. & διαιτᾶν δίαιταν. Xen. quibus opponitur δίαιτα ἐλεύθερος apud Herodian. lib 4. Dicitur & aliquis esse διαιτᾶν ὅλον διὰ τέλους δίαιταν à Plut. Item σώφρων καὶ ἀκρατὴς διὰ βίου διαίτης ab Aeschine. Dicitur etiam τὰ ἐκ διαίτης vel ἐξ ἕξεως διαίτης succedì pro διαίτημα, vt apud Luc. & Plut. Item victus ratio à medicis ordinata. Sub hac autem comprehenditur non tantùm cibus & potio, verum etiam exercitatio, somnus, vigilia, & cæteri quibus moderatus vsus ad valetudinem confert. vnde διαίτημα τὸ ἐκ τῆς ἀσκήσεως καὶ ἀναπαύσεως. Sic apud Gal. * Deriuatur dicitur à nomine διαίτη, quasi διαέτη, quia qui bene ordinatum victum alimento est contentus. ¶Item habitatio, domicilium. Andocides, Ἐπειδὴ δὲ μετ' ἀδίκου πολιτείας καὶ ἀνόμου διαίτης. Apud Herodot. Thucydid. Plut. ἐν διαίτῃ, habitare. vel victum degere. Dicuntur & bruta suam habere δίαιταν vt apud Aristot. de mundo. Affertur pro immoratione, ex Strab. lib 1. διὰ ταῦτα μὴ

μᾶλλον ἀστάτους δεῖ διαίτους. ¶ Item, arbitrium, vt δίαιταν ἐπιδίδωμι. De moſth. Et ἐπιτρέπειν τὴν διαίταν. Luc. Item ἀποδέχομαι τὴν διαίταν apud eundem in Dearum iudicio. i. non accipio delatum arbitrium, arbiter esse nolo.

¶ *Deriuatæ ex διαίτα, i. Victa genus, χῆρος.*

Διαιτάω ῶ alo, nutrio, (sed certo victu & à medicis præscripto) vt διαιτᾶν τοὺς ἵππους, apud Gal. Sic & Plut. in Catone Ἐγκρατεύεσθαι καὶ διαιτᾶν ἀεὶ τοὺς σώματος χάριν.

Διαιτάομαι ῶμαι, vitā dego, agito. dego, Thuc. διαιτᾶσθαι ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτώμενοι. Dicitur & de brutis: vnde τὰ κατ' οὐδὲν ἔτι διαιτώμενα ζῶα apud Luc. Aliquando peculiariùs ad victum refertur: vt μετρίως διαιτᾶσθαι, Xen. qui frugi victū vtuntur. Et διαίτῃ διαιτώμενος μεθημερῶ, Plaut. in epist. intemperanter viuens Item cum accus. pro edere. apud Bas. πάντες τὰ κύκλου ὄψια. ¶ Item, pass. certa illa victus ratione alor apud Gal. Item pro ζῶ ἐσθίων, ali, de auibus, Bas. dixit, γοῦν ἡ σωμένη ἀπὸ τοιαύτης διαιτᾶται. Affertur & pro πολυτελῶς ζῆν. huc.

Διαιτάομαι, Ionicè pro διαιτάομαι. vt apud Luc. διαίτας ἰδιωτικὸν τρόπον, vitam agebant.

Διαίτημα, τος, τό, vitæ institutio & disciplina. vitæ genus quod quisque sequitur. Et διαιτήματα plur. vitæ instituta, apud Thuc. lib. 1. Pro victus ratione affertur ex Xen & Gal.

Διαίτημα ἐν ϖόνῳ in medicina est, q. d. ars victus ordinatoria, ars ordinandi victus. de qua lege Gal.

Compositæ.

Ἀβροδίαιτος, ὁ, ἡ, vita delicata, vita mollis, vitæ mollities seu lautitia. delicata seu lauta victus ratio Suid.

Ἀβροδιαιτος, ου, ὁ ἡ, vitam mollem agens, molliter viuens. delicata seu lauta victus ratione vtens. Aeschyl. in Pers.

Ἀβροδιαιτόομαι, ῶμαι, vitam mollem & delicatam ago. delicata victus ratione vtor.

Ἀγροδιαίτης, (ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος,) in agro vitam agens. aut agrestem seu rusticam viuendi rationem sectans. A Gellio lib. 1. c. 5. ponitur pro, rusticus, i. inscitus, illepidus: quòd rusticum vitæ genus tale sit.

Ἐκδιαιτᾶσθαι, licentiosè viuo, insolenti quodam & minimè laudabili vitæ genere vtor. Item in luxū effusus sum, luxuriosè viuo, vt Bud. interpr. apud Appian. in Libyco, vnde ἐκδιαίτημα exponitur etiam ἀκόλαστος. Apud Thuc. lib. 1. εἴπερ πω' ἄλλοι ἐκδιῆιτο τῷ ἡδονῇ τῶν νομίμων, i. desciuisset seu defecisset à patr a disciplina. Et Philo, ὅταν ἀπ' ἐναντίας τὰ ϖοιῶσι, priusquam à patriis institutis desciueris. Item dixit, ὅταν εἰς ἀφροσύνην ἐκδιαιτᾶσθε.

Ἐκδιαίτησις, q. d. discessio à diæta. mutatio instituti vitæ in peius Apud Phil. ἐκδιαίτησις τῆς ϖαιδείας, defectio à disciplina patria. Item vita in luxum effusa.

Ἐπιδιαίτησις, pro ordinatione victus, affex Dioscor. 4.

Εὐδίαιτος, qui victu parabili est contentus, homo frugi. Xen.

Ἰσοδιαιτία, æqualitas victus seu similitudo in victu.

Ἰσοδίαιτος, æquali seu pari cum alio vel aliis victu vtens aut simili vitæ genere vtens.

Λεπτοδίαιτος, vili & tenui affuetus victui. Τὸ λεπτοδίαιτον, victus tenuis. seu victus tenuitas & frugalitas.

Μεταδιαιτᾶν, vitæ genus commuto. Apud Luc.

Ὁμοδίαιτος, modico contentus circa victū seu in victu, Athē.

Ὁμοδιαίτως, qui eodem victu seu eodem vitæ genere vtitur. vt ὁμοδίαιτος ἀνδρὶ apud Luc. exp. & conuictor. item contubernalis. Exp & sodalis, apud Greg.

Παραδιαιτᾶσθαι, conuiuere alicui, versari apud aliquem. Suid.

Περιδίαιτος, præparatio per diætam, seu diætæ præmissio.

Περιδιαίτημα, victus & conuersatio cum aliquo.

Σκληροδίαιτος, qui duram vitam viuit. qui victu vtitur non molli nec delicato, sed duro. Dicitur etiam σκληροδίαιτος Cῶς, victus durus seu vita dura. philo de vita Mos.

¶ *Deriuata ex διαίτα, i. habitatio.*

Διαιτῶμαι, habito, commoror, versor, diuersor. Thuc. 2. ἐν ταῖς ἀγροῖς διαιτᾶσθαι. Et ἐν ᾧ ϖοτὲ διῃτῶτο apud Bœotios degebat.

Διαιτητήριον, ου, τό, locus vel pars domus vbi habitamus. Xenoph. in Oecon.

Compositæ.

Ἀδιαίτητος, à Suida exp. alienus insuetus.

Ἐνδιαίτημα, inhabito.

Ἐνδιαίτημα, locus qui inhabitatur, habitatio. Basil. ϖάντων ἦν ὁ ϑρόνος ὁ ἐπὶ ϖέτρᾳ ὑπερῳκοδομημένος ἐν ᾗ αὐτοῦ.

Ὁμοδιαίτητος, contubernalis. Lucian. in somn.

Παραδιαιτᾶσθαι, versari apud aliquem Suid.

Συνδιαιτᾶσθαι, conabito, contubernalis sum. Plut. in Lyc. Sic Chrys. ἀγέλαιος συνδιαιτᾶσθαι ϑεοῦ.

Συνδιαίτητος, contubernalis.

¶ *Derivata ex διαίτα, i. arbitrium.*

Διαιτάω, ῶ, arbitror, sum arbiter. plur. in Gam. Ἐπιδέοντες, ἢ βελτίονι τὸ κρῖναι καὶ διαιτῆσαι ταῦτα. Et cum dat persone. Dem. Διαιτᾷ ἡμῖν ὁ Στράτων, qui nobis arbiter erat controuersiæ. Interdum pro conciliare & componere discordiam. itidem cum dat. uo, apud Appianum.

Διαιτήσιμος, arbitrarius, ex Isæo.

Διαιτητὴς, arbiter. Aristot. rhet lib. 1. & Dem.

Διαιτητήριον, locus in quo iudicant arbitri.

Composita.

Ἀποδιαιτᾶν, dicitur arbiter, i. absoluere. Demosth. ὅτι ἀπεδιῄτησέ μου ὁ διαιτητής. idem ἀποδιῃτῆσαί με τὰς δίκας τὸν διαιτητὴν, absoluisse me controuersiis.

Δυσδιαίτητος, cuius arbitrium difficile est, de quo arbitrari difficile est.

Εὐδιαίτητος, de quo arbitrari facile est. Strab. lib. 8.

Καταδιαιτᾶν, dicitur arbiter, i. condemnare. Demost in Mid. τὴν δίκην ἣν καταδεδιῃτήκει, ταύτην ἀποδεδιῃτημένην ἀποφαίνειν, vt arbitrium illud damnatorium in absolutorium verteret. Et ἐρήμην καταδιαιτῆσαι αὐτοῦ Καταδιαιτᾶσθαι, pro obtinere & vincere arbitrium. Idem Dem. οὔ φησί με καταδιαιτήσασθαι τὴν δίκην αὐτοῦ negauit me arbitrium vicisse cum eo.

ΔΙΑΜΠΑ´Ξ, in totum, καθόλου, διὰ παντός. Hesych. & Suid. Exponitur etiam, vtrinque. Luc. διελαύνεται διαμπὰξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγήν. Idem quod Διαμπερὲς & διαμπερέως.

Δίασμα, vide in διάζομαι.

-ΔΙΑΤΤΑ´Ω, ῶ, exp. διασήθω percribro. Etymologus dicit Atticum esse, deriuatumque à σῶ. Gal. ad Glauc. lib. 2. διαττῶν ἀποκρίνω τὸ πίτυρον. Idem lib. 3. κατὰ τὸν κόσκινον χνοῦς κοπτόμενον τε καὶ διαττώμενον, καὶ λειούμενον.

Προδιαττάω ῶ, (comp) prius cribro, prius per cribrum trāsmitto. in cerniculo præpurgo. Gal. ad Gl. lib. 2. ἀλλὰ προδιαττῶντες ἀποκρίνουσι τὸ πίτυρον, sed prius incerniculo furfures secernunt.

ΔΙΔΑ´ΣΚΩ, F. άξω. Pr. αχα, doceo. Od. θ, Ἤ σέ γε Μοῦσ᾽ ἐδίδαξε Διὸς παῖς, ἢ σέ γ᾽ Ἀπόλλων. Xen. Hell. 2 τῶν μὲν διδάξει, τῶν δὲ ἀναμνῆσαι ὑμᾶς βούλομαι. Idem, τὰς τε μεγίστας διδάσκειν τῶν πολίτας. Interdum dicitur διδάσκω σε περὶ τούτου: vt Aristoph. in Nub. ὅπως περὶ τῆς πτερύγος καὶ τῆς κεροτῆς μ᾽ ἐδίδαξας. Interdum etiam dicitur πόσου διδάσκει, quanti docet. Sic διδάσκω μισθοῦ, mercede doceo, Luc. Διδάσκειν δρᾶμα, fabulam edere in theatro aut alias publice, fabulam docere. Bud. ex Athen.

Διδάσκομαι doceor, disco. Aristoph. in Nub. διδάξομαι αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. Interdum est, docēdum loco, vel mando, quo sensu dicitur pater διδάσκεσθαι filium, plato in protag. εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς. Sic vtuntur & Xen ac Aristop. Item certior fio, edoceor Paus. in Lac. καὶ ὑπὸ τῆς χειρὸς ἐκδοθέντες διδάσκονται τὸ ἄλωσιν τῆς Σπάρτης. Item in media voce pro διδάσκω, apud Aristoph. Et Luc διδάξομαί σε θηλύνειν.

Δίδαγμα τὸ documentū Aristoph. in Neb. & Xen. de arte eq.

Δίδαξις, doctrina, i. ipsa docendi actio. Greg.

Διδακτὸς, ὁ, ὁ, doctus. Ioh 6. Διδακτὸν, τὸ, quod doceri potest: Isocr. contra Soph. μηδεὶς οἰέσθω με λέγειν ὡς ἔστι δικαιοσύνη διδακτόν. Item quod disci potest. Plut. de fort. τὰ μὲν διδακτὰ μαθητὰ, τὰ δ᾽ εὑρετὰ ζητητά. Item quod docere licet. docendum. Soph. in Thrac δίδαξον μῆτερ εἰ διδακτά μοι. Sic Plut. in symp. μόνοις ἐστὶ ῥητὰ καὶ διδακτά, &c. solis dicenda sunt & docenda.

Διδακτικὸς, aptus ad docendum, docendi artifex & peritus.

Δίδακτρον, τὸ, præmium quod magistro doctrinæ nomine redditur: Minerual Latini appellabant.

Διδακτήριον, τὸ, documētū. Hippoc de victu in morb. acut.

Διδαχὴ, ἡ, doctrina, instructio. admonitio. Thuc.

Διδάσκαλος, ὁ, magister, propriè literarum aut morum. Luc. διδάσκαλος τοῦ Καίσαρος. Item pro quolibet qui rem aliquam docet. vt διδάσκαλος τῶν τοιούτων ἔργων. Isocr. διδάσκαλος τοῦ μὴ ψεύδεσθαι Xen.

Διδασκαλία, ἡ, doctrina, disciplina, instructio. Xen. Pæd. 8. αὕτη γὰρ ἀρίστη διδασκαλία Διδασκαλίας ποιοῦμαι & διδασκαλίας παρέχω, Thuc doceo.

Διδασκαλικὸς, q. d. magistralis aut doctorius. vt διδασκαλικοὶ λόγοι apud Xen. apomn. lib. 1. Item qui docendi artifex est & peritus. Plat. in Gorg. διδάσκαλος ῥήτωρ. Τὸ διδασκαλικὸν, docendi modus seu ratio. διδασκαλικῶς, modo doctorio, more eorum qui docent in scholis. Polyb. in fragm.

Διδασκάλιον, τὸ, merces docendi, præmium quod discipulus magistro doctrinæ nomine reddit. Idem quod δίδακτρον. Plutarch. in Alex.

Διδασκαλεῖον, τὸ, locus vbi docetur. gymnasiū, schola. Thuc. διδασκαλεῖον παίδων. Xen. Pæd. 3 δικαιοσύνης διδασκαλεῖα.

Διδασκέω, ῶ, idem quod διδάσκω. Hesiod. αὐτὰρ Ἀθήνη ἔργα διδασκῆσαι.

Δάκτυλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀναδιδάσκω, iterum doceo, aut perdoceo. Philo de mundo, ὁ δ᾽ ὁ ἀδελφὸς ἀναδιδάσκει. Vtitur & Aristoph. in Pluto.

Ἀποδιδάσκω, dedoceo sicut ἀπομανθάνω, dedisco.

Ἐκδιδάσκω, edoceo. Bud. ex Antiphonte, ὁ γὰρ χρόνος καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα ἐκδιδάσκει τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐκδιδάσκομαι, edoceor seu disco. vt ἐκδιδάσκομαι τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν, lingua Græca imbuor. Itē edocendū loco vel curo. vt apud Eurip. in med. Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.

Ἐπιδιδάσκω, amplius doceo & demonstro. Plutarc. in Sol. Plat in Protag.

Εἰσδιδάσκω, doctrina imbuo.

Μεταδιδάσκω, dedocens priora noua doctrina imbuo. Plutar. ri admin. resp.

Προδιδάσκω, prius doceo. Thuc. lib. 2. μὴ προδιδαχθῶσι ... ἐπὶ τὰ ἔργα ἐλθεῖν Media etiam vox pro activa vsurpatur Aristoph. in Pluto, ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτοῦ με προὐδίδαξεν.

Composita ex διδακτός.

Ἀδίδακτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ. indoctus, Phocyl. Ἀδίδακτον etiam dicitur quod aliquis ab alio doctus non est. vt ἀδίδακτος τῆς φύσεως, apud Luc de hist. scrib.

Ἀρτιδίδακτος, non ita pridem doctus seu edoctus. qui nuper seu recèns didicit Appian. lib 3. bell. ciuil. τῶν Ἑλλήνων ἀρτιδίδακτον.

Αὐτοδίδακτος, qui sua ipsius industria rem aliquam didicit quasi à seipso doctus. Od. χ & apud Xen. A Bud. exp. natura aliquid faciens.

Αὐτοδιδάκτως, Bud. exp. naturæ instinctu.

Δυσδίδακτος, qui ægrè discit, qui est stupido ingenio. Hipp. epist. ad Demag.

Θεοδίδακτος, à Deo doctus, diuinitùs institutus. 1. Thess. 4

Μητροδίδακτος, à matre edoctus, à matre eruditus, Suid.

Νομοδιδάκτης, ὁ, legis doctor.

Composita ex διδάσκαλος.

Ἀσωτοδιδάσκαλος, luxuriosorum magister. apud Athen. lib.

Γεροντοδιδάσκαλος, senis vel senum præceptor. qui docet discipulos Apud Plat in Euthyd.

Γραμματοδιδάσκαλος, qui literas docet. ludimagister.

Γραμματοδιδασκαλίδης, idem. Γραμματοδιδασκαλεῖον, ludus literarius. Plut. & Luc.

Δημοδιδάσκαλος, populi doctor. Item peculiari signif. concionator Ecclesiasticus. apud Synes.

Ἐρωτοδιδάσκαλος, amoris præcepta seu artem amandi tradens, amandi præceptor.

Ἑτεροδιδασκαλέω, ῶ, f. ήσω, alia & diuersa ab aliis quæ ante tradita sunt doceo, noua doceo, 1. ad Tim. 1. Vtitur & Basil. & Chrysost & Theodor. in hist. eccles.

Ἱεροδιδάσκαλος, qui sacra docet. qui ea docet quæ ad sacros ritus pertinent. Item qui ad sacra initiat.

Κακοδιδασκαλέω, ῶ, mala doceo.

Καλοδιδάσκαλος, qui honesta docet.

Κυκλιοδιδάσκαλος, magister carminum quæ κύκλια dicuntur.

Κωμῳδοδιδάσκαλος, comœdiæ scriptor. comicus poëta.

Κωμῳδοδιδασκαλία, doctrina de comœdia.

Λογοδιδάσκαλος, dicendi magister. artis dicendi magister.

Νομοδιδάσκαλος, legis doctor. Luc. c. 5.

Ὀρχηστοδιδάσκαλος, saltator, qui saltatoriam artem docet. Xen. symp. & Athen. lib. 1.

Τραγῳδοδιδάσκαλος, qui tragœdias docet. Τραγῳδοδιδάσκαλος pro eodem apud Luc.

Ὑποδιδάσκαλος, qui præceptori subest in docendi officio.

Χοροδιδάσκαλος, chori magister. qui docet eos qui in chorum recepti, quomodo canere debeant & quomodo saltare. Aristot. Polit. 3. c. 9. Plat. de leg. & Dem. in Mid.

Χοροδιδασκαλία, munus illud chorodidascali. Et pro ipsis choris, affertur ex Xenoph.

Ψευδοδιδάσκαλος, falsus doctor. qui doctoris titulum falsò sibi arrogat: vel etiam qui mendacia & falsa docet. 2. Petri cap. 2

Δίδυμι, vide in Δίω. Διδράσκω, vide in δράω, fugio.

-ΔΙ´ΔΥΜΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, geminus, duplex (παρὰ τὸ δύο inquit Etymolog.) Od. τ, Αὐλοῖσιν διδύμοισι duplicibus fistulis. Sophocles, διδύμαιν χεροῖν, duplicium manuum. Greg. Naz. διδύμη ἀκτὶς geminus radius. Item δίδυμοι dicuntur duo qui uno partu editi sunt. vt Iliad. ψ, de duobus Actoris filiis, οἱ μὲν ἄρ᾽ ἦσαν δίδυμοι. (ita enim quidam accipiunt: alij autem simpliciter pro δύο.) A poëtis & astronomis Castor & Pollux vocantur Δίδυμοι. Et οἱ ὄρχεις, testes, honestiore (vt ait Gal.) vocabulo δίδυμοι appellātur, quia gemini sunt. Vnde διδύμων ... & διδύμων φλεγμοναὶ apud Dioscoridē. Dicitur & neutro genere δίδυμα, de gemino partu, seu gemina ple vno partu edita. Plutarch. in consol. ad Apoll. τὰ γὰρ δίδυμα τὴν ... μάλιστα παραμυθεῖται. Fœminino gen. διδύμη dicitur radix herbæ, quæ & ὄρχις nominatur, vt testatur Galenus in Lex. Hippocr. Traditur enim herba illa habere radicem duplicem ... διπλῆν, ὄρχεσιν ὁμοίαν. Vnde & διδύμιον seu διδύμιον nominatur.

Διδυμότης, ητος, ἡ, duplicitas, gemina natura, seu geminitas. ... pon. & geminatio.

Διδυμάονες dicuntur iidem qui δίδυμοι, gemini seu gemelli gemina proles, vno partu edita. Il. π, Ὕπνῳ καὶ θανάτῳ διδυμάοσιν. Et simpliciter pro δύο, duo, seu duplex. vt apud Nonn. διδυμάονας ἰχθῦς, duo pisces.

Διδυμο-

Διδυμάω geminos seu gemellos habeo, geminam habeo prolem vt in Cantico cantic c. 4.

Διδυμεύω, vide in Δίδυμος.

Composita.

Ἐπιδιδυμίς, est propria & intima testium tunica, & illis omni ex parte contigua, dura, crassa, & admodum valida. Sic dicta, quod testiculo, quem δίδυμον vocant, superinducta sit. vide Gal. de semine lib. 1. & in lex. Hippocr.

Τετραδίδυμος quadrigeminus Strabo (de mulierib. Aegyptiis) τετραδίδυμα τίκτει quadrigeminos fœtus edunt.

Τρίδυμοι tergemini. vt τριδύμους τίκτειν dicitur quæ triplicem edit partum.

ΔΙΔΩΜΙ, (Fut δώσω) dono, do, Od ω Χρυσοῦν ... Plutar. in Themist. ἐκείνῳ δὲ ... Xen Pæd. 4 δίδωμί σοι ἐμαυτὸν ... δοῦλον καὶ σύμμαχον. Exponitur etiam, concedo, permitto. vt Liban. ... δίδωσι lex illi concedit vel permittit. Synes. ... Idem, καὶ εἰ μὴ δίδως εἰπεῖν πάτερ ... ¶ Item (de fœmina dictum) do nuptum seu nuptui do in matrimonium. vt Il ... δίδωμι θυγατέρα ... Sic Thuc. ... Apud Herodot. ἐδίδοσαν καὶ ἠγοντο ἐξ ἀλλήλων, ultrò citróque matrimonia contrahebant. ¶ Item do, i. trado vel offero, porrigo. Herodian. 1. ... primum illi miscere atque offerre poculum Plato in Prot ... διδόασι, i. tabellam porrigunt Et δίδωμι εἰς χεῖρας: Aristoph. tradere in manus. ¶ Est etiam, dedo. vt Thuc. 2. διδόασιν ἑαυτοὺς Ἀθηναίοις. ¶ Dicitur etiam πληγὰς δίδωμι plagas infligo, Plat de Leg. Sic Il. ... Et inuersa constructione) Od ρ ... tradidit dolorihus.

Διδωμι, donor, trador, &c. Herodian. 8. ἐδίδοντο τῷ ῥεύματι, proiiciebantur in flumen

Δῶρον, τὸ, donū. apud Plut. in apophth. & Matth. ac Paulum.

Δόσις, ἡ, donatio, largitio donum, munus. Hom. Plat. Isocr ¶ Item pro congiario, apud Herodian. ¶ Item pro eo quod vulgò quoq. dicimus dose, Galeno & Aegin.

Δοτήρ, ῆρος, ὁ (& Δότης, ου, ὁ.) dator, donator. Xen. Pæd. 8. ... δοτῆρες. Δότειρα ἡ, datrix, donatrix. Hesiod. in Erg. ... δότειρα.

Δοτὸς, ὁ, qui dari potest. Δοτικὸς ad dandum propensus. A Bud. exp. largitor, profusus Aristot. Apud grammaticos δοτικὴ πτῶσις, latiuus vel dandi casus.

Δίδω ῶ, idem quod δίδωμι. vnde διδώτομεν, Od. ν, & διδόασιν, Od ω & alia.

Δώς, ἡ, (poët. indec.) idem quod δόσις seu δόσις. Hesiod. in Erg. Δὼς ἀγαθή.

Δώτης donator, qui donat, vel donare solet. apud Hesiod.

Δωτὴρ & Δώτωρ pro donatore à poëtis itidem, & frequētius quidem quàm δότης: vnde passim legitur, θεοὶ δωτῆρες ἐάων. Sic & δῶτορ ἐάων, Odyss. θ.

Δωτίνη, ἡ, donum. vt Od. ι, Δώης δωτίνην. Δωτινάζω, dona recipio, ex Herodoto.

Δώσων, qui quū semper polliceatur se donaturū, dicens δώσω, nunquam donat: atq ita cognominatum fuisse Antigonū regem tradit Plut. vide Erasm. in prou. dosones.

Δῶρον, quod huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præposit.

Ἀναδίδωμι, emitto, reddo, produco, propriè, quasi sursum do. Plut. in Cam. καρπὸν ἀναδίδωσι. Item in Themist. ἀναδιδῶσιν ... Apud Basil. in Hexaem. ἀναδίδωσιν ἡ πηγὴ τὸ ὕδωρ, exp. fons scatet aqua. Dicitur & absolutè, vt ἀναδιδοῦσι πηγαὶ apud Herodot. erumpunt fontes, vel scatēt. ¶ Item pro distribuere interdum capitur. ¶ Item pro, reddere, i. restituere: in Pand. sæpè inquit Bud. Sic & apud Luc. ἀναδοῦναι τὸ κατασιγᾶν. ¶ Ἀναδιδόναι ψῆφον, inquit Bud permittere vt sententiam dicant. Pertinet etiam ad ferculorum missus (pro) conuiuis apponere, inquit Bud. ex Athen.

Ἀναδίδομαι, pass. idem quod ἀναδίδωμι quum est neutrum vt apud Luc. ἀναδοθῆναι πηγὴν ἰάσω, pro ἀναδοῦναι, i. erūpere vel scatere. Dicitur etiam de igne. vt ἀναδοθεῖσα φλὸξ, flamma quæ erupit. vel flamma excitata. ¶ Item distribuor. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1. ἡ ξανθὴ χολὴ εἰς ὅλον ἀναδοθεῖσα τὸ σῶμα, flaua bilis per totum corpus distributa est. Est (inquit Bud.) verbum medicinale, pro, distribui per membra.

Ἀνάδοσις, productio. Item eruptio quæ sursum versus fit. Aristot. de mundo. A' quibusdā exp. etiā, scaturigo, pullulatio, apud Greg. ¶ Item distributio. apud Dion Areop. Apud medicos distributio quæ fit per membra. digestio Alexand Aphrod. Probl. 1. Sic ἀνάδοσις σιτίων. Item (vt inquit Bud.) distributio quæ fit in conuiuio, distributio ferculorum in conuiuiis. ferculorum structura Athen. lib. 5. ἀναδόσεις ἐποιήσατο κατ᾽ ἀνδρα ὁλομελῶν ζῴων.

Ἀνάδοτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, redditus. vt ἀνάδοτος εἴη, apud Thuc.

Ἀναδοτικὸς, ὁ, distributiuus vt ἀναδοτικὴ κοιλία τῶν τροφῶν apud Greg. venter alimentorum distributiuus

Decomp. Δυσανάδοτος, cui contr. εὐανάδοτος. Athen.

Εὐανάδοτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, qui facilè digeritur & in membra distribuitur. Diosc. & Athen.

Συναναδίδομαι, quasi vnà distribuor, vel vna digeror. Aphr. in probl. συναναδίδοσθαι ... τῷ αἵματι καθ᾽ ὅλον τὸ σῶμα.

Ἀνταποδίδωμι, do vicissim, rependo. vt apud Xen. Pæd. 8. Apud Philostr. ἀντιδιδόντες τὸν ἔλεον τῷ ἐλέει, commiserationem pro cōmiseratione rependentes. Apud Greg. dicitur Christus λύτρον ἑαυτὸν ἀντιδοὺς ὑπὲρ ἡμῶν qui se redemptionis pretium dat pro nobis.

Ἀντίδοσις, retributio, remuneratio. Capitur in bonam & in malam partem.

Ἀντίδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ. vicissim datus, cōtra datus, repēsus pro alio, apud Nonn. Itē qui remedij gratia contra malū quodpiā datur aut adhibetur, Epigr lib 2. Τοῦτο γάρ ἐστι κακοῦ φάρμακον ἀντίδοτον. Ἀντίδοτος, ἡ, (subst.) antidotū (q. d. contrà datum) medicamentum quod datur aduersus malum aliquod corporis, vt certam vim ad illud propulsandum habens. Præcipuè autem ἀντίδοτοι sunt quæ dantur aduersus venena. Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. & Diosc. lib 1.

Ἀποδίδωμι, reddo, retribuo, persoluo. Aristoph. in Neb. εἰ μὴ ἀποδώσεις τἀργύριον. Idē in Ran. ἀπόδος τὸν σάκκον, Xenoph. Pæd. 8. τῇ γῇ ἀποδοῦναι τὸ σῶμα, reddere corpus terræ. ἀποδιδόναι χάριν, apud Isocr. in Archid. referre gratiam. ¶ Aliquando simpl. exp. do. apud Hom. Sic & ἀποδοῦναι ὅρκους apud Dem. pro cor. dare iusiurandum. ¶ Capitur & pro, attribuo, assigno & tribuo, vt tradit Bud ex Plat. & Aristot. Sic & Plut. in Themistocl. ἀπέδοσαν αὐτῷ τὸ πρωτεῖον, primas partes ei tribuerūt. Itē pro, defero, vel refero vt apud Plat. de leg. ἀποδίδωμι ἐς τὸν δῆμον defero, ad populum. Item ἀποδιδοὺς εἰς τῶν κριτῶν τὴν κρίσιν deferens vel referens ad iudices. Itē pro, tribuo, i. permitto seu concedo. Cum inf vt Xen. Pæd. 7. ἀποδίδωμι ἤδη γυναῖκά τε ἔχειν ἣν ἔχεις καὶ τὰς θυγατέρας ¶ Item edo, promo. Aristot. de gen. an. lib. 2. καὶ τὸ ἔργον αὑτοῦ ἀποδίδωσιν. ¶ Item enarro, explico, de re proposita dissero, apud Plat. in Timæo. Est etiam exprimo, significantius dico, apud Themist. de anima lib. 2. Et pro, definio, seu describo.

Ἀποδίδομαι, reddor, retribuor, referor. vt ἀποδίδοται χάρις, gratia refertur. ¶ Itē vendor Hesych. Itē actiue vendo. Thuc. lib. 7. τῶν ἀγρῶν ἀπέδοντο, vendiderūt. Et cum genit. vt apud Aeschin. aduersus Timocr τῆς ἀξίας ἀποδίδοσθαι, iusto pretio vēdere. Et apud Herodian l. 2. οἱ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ χρημάτων ἀπέδοντο, qui imperium illi pecuniis vendiderunt.

Ἀπόδοσις, redditio, retributio, persolutio, vt χάριτος ἀπόδοσις; vel ἀργυρίου. vel χρέους. ¶ Apud Hermog. respondet προτάσει, estque propositio propositioni respondens, & quæ illi quasi redditur. ¶ Item venditio, Poll ¶ Item enarratio, explicatio, vel definitio. apud Themist. de anima lib. 1.

Ἀποδοτικὸς, ὁ, ὁ καὶ ἡ, (q. d. reddibilis, vel restituibilis) qui reddi aut restitui debet.

Decomp. Ἀνταποδίδωμι, cōtrà reddo, vicissim reddo, vt ἀνταποδιδόναι ἠχὼ, sonū acceptum reddere vicissim. Dioni hist. lib. 36. Item rependo, retribuo: tam in bonam quàm in malam partem. Aristot. eth. 8. Ἀνταποδίδομαι, contrà reddor, vicissim reddor, item retribuor. Ἀνταπόδομα, & frequentius ἀνταπόδοσις, retributio. Luc. 14. & ad Coloss. 3. Ἀνταποδοτικὸς, retributorius vel retributiuus. Ἀνανταπόδοτον, ου, τὸ, redditionē non habēs, schema est in oratione quum nō redditur in fine prioris membri quod principio respondeat. B. in ann in Pād.

Εὐαπόδοτος, redditu facilis. Item qui facilè egeritur seu excernitur. Athen. lib. 8.

Μισθαποδοσία, mercedis seu præmij persolutio. Et pro ipsa mercede seu præmio. ad Hebr. c. 2. & 18. Μισθαποδότης, qui mercedem dat seu persoluit.

Προσαποδίδομαι, insuper do, addo. Item reddo. Προσαπόδοσις, redditio, figura quædam oratoria.

Διαδίδωμι, trado per manus Plat. de rep. 1. λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις ¶ Item distribuo, diuido. Dem. ad Tim. Apud Plut. & Polyb. διαδίδωμι λόγον seu φήμην sermonem aut rumorem spargo. ¶ Item neutr. pro, serpo per membra. Aristot.

Διάδοσις, traditio, quæ fit per manus. Item distributio. Dem.

Διάδοτος, qui per manus traditur, qui propagatur. vt διάδοτος φήμη, & διάδοτος μολυσμὸς, apud Synes.

Ἐκδίδωμι, (q. d. extra do) edo vt Diosc. 5. ἐκδίδωσι καρπὸν, edit fructum seu profert. Sic & ἐκδιδόναι βίβλον seu λόγον, apud Plut. ¶ Itē dedo. Thuc. 1. εἰ ἐκδοίη αὐτὸν, σωτηρίας αὐτῷ τῆς ψυχῆς ἀποστερῆσαι. Sic Plut. in Theseo, ἐκδιδόναι Δαίδαλον αὐτῷ κελεύων. ¶ Item pro, loco docendum, vt Bud. interp. apud Xen. ὥσπερ τὸν παῖδα ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῶ. Et pro, loco faciendum, apud Dem. ἐκδόντος μοι Δημοσθένους ξίφεσιν χρυσοῦν ὥστε κατασκευάσαι. Item, loco, i. do nuptui vt ἐκδιδόναι τὴν ἐπίκληρον in quadam lege apud Demosth Interdū & sine adiectione, vt Thuc. 8. ... ¶ Item neutraliter pro, influo, illabor, me exonero, erumpo, de fluuio dictum. vt ἐκδίδωσι ἐς ποταμὸν, Herodot. ¶ Item pro ἀποδίδωμι, reddo. Il. γ. in fine.

Ἔκδοσις, deditio. ¶ Ἔκδοσις βιβλίου, editio, diuulgatio libri. ¶ Item locatio. vt ἔκδοσις οἰκοδομήματος. Dicitur & ἔκδοσιν θυγατέρων ποιεῖσθαι à Plat. pro, virgines nuptum dare. Sic εἰς θυγα-

Ἐνδίδωμι.Dem.¶Item nauicum fœnus,eidem Dem.

Ἔνδοτος,deditus.dedititius.ἐνδότως πειθόμενος βασιλεῖ,Isocr. simpliciter pro ἐκδιδοῦσα.dedere.

Ἐνδότως,aduerb.vt ἐκδότως ἐαυτὸν παρέχειν vel ὑπηκόως, in fidē se permittere.Bud in Comm.

Decomp. Ἀνέκδοτος,non editus,non vulgatus. vt liber ἀνέκδοτος.Item ἀπέκδοτος, Dem.ἄδικα nondum elocata.

Δυσκόδοτος,vt ἀνεκδοτος, Suid.

Ἐπικαδίδωμι,insuper ehargiri.

Μεταδίδωμι post edo,vel pōst eloco.

Προεκδίδωμι,prius dedo,aut prius edo,&c.in Pand.

Συνεκδίδωμι,(de puella dictum) simul do nuptum,seu colloco,i.adhuc ad collocandā puellam, Dem. & Lys.sic Plut. συνεκδιδόντες παιδίσκας γυναῖκας.

Ἐνδίδωμι,(q.d.intra do)in manus trado,porrigo.Eurip.ἐνδίδου τίς μοι χειρὸς ἐγκέλευστα. Item dedo, præbeo, & affero.Aristoph. ἐνεδίδουν ἑαυτὸν τοῖς πονηροῖς. Thucydides ,ἐνδιδοῦσαι πλοῦτι, & ἐνδιδοῦσα τοῖς σώμασι. Cum his accuſ.ἀφ'ὑμῶν, ἀφοφμὰς, παρέχω & ſimilibus exp.præbeo. Apud Plat. ἐνδιδόναι ὑποψίαν, afferre ſuſpicionem Apud Demoſt. ἐαὐτὸν ἐνδίδωσι πείθεσθαι, ſi tempus dederit ſeu permiſerit. ¶Item neutr. cedo, non renitor ſeu obnitor,remiſſior fio,remiſſius ago,q.d.me trado.Thuc. 2.οἱ δὲ ἐνδιδόντες τὰ ἑαυτῶν ἐπὶ ἡσσήματι. Apud Ariſtot. ἐνδίδοσθαι ἡδοναῖς τῶν ἀβίων,& ἐνδίδοσθαι τῇ ἀβίᾳ, cedere voluptati, ſuccumbere vel deditum eſſe voluptati. Apud Plut ἐνδίδοσθαι ἐπιθυμίαις, exp.languentibus viribus. Dicuntur ἐνδιδόναι & ea res quæ molles ſunt aut flexibiles Ariſtoteli Prob.ſect.5 Sic &Theophr.& Plut. ¶Item ἐκδιδόναι indulgentem ſe præbere vel exſowabilem,flecti precibus &quaſi cedere:Chryſipp.ἀπὸ μὲν ἄλλου ἐστὶν ἢ μαλακίας ἐνδίδοσθαι τοῖς παρακαλοῦσι.&c. ¶Item remitto, laxo,apud Greg.vnde paſſ ἐνδίδοσθαι, remitti, apud Arrian.1. ἀεὶ ἢ κάτω ἐνεδίδοτο χιὼν τῇ γῇ ὑπὸ. ¶Item pro ordiri & auſpicari, apud Ariſtot.Rhet 1.vt docet Bud.

Ἐνδιδωκώς,remiſſe,laxatis habenis.

Ἔνδοσις,remiſſio,laxatio,vel q.d.laxamentum.

Ἔνδοσις,remiſſio, laxatio.in ep. Hippocr.134. vt inquit, Bud.Eſt etiam inclinatio cedentis oneri. apud Ariſtotel. de mundo.Capitur & pro ἐνδόσιμον ibidem.

Ἐνδοσίμως,ἡ ὁ ἡ,exp.gratuitus.Apud Ariſtoph.

Ἐνδύσιμα,τὰ,carminis vel orationis vel cātionis exordiū, auſpicatus rhythmi vel melodiæ & præſcriptum quod dabatur ab ipſo chorodidaſcalo,cui accinere chorum oportebat. Quo edito quoniā chorus incitabatur ad cantū,ideō factum eſt vt ἐνδύσιμα pro inuitamento & occaſione data ponatur, inquit Bud.Apud Ariſtot.Polit.8. Ἔτι ἄσπερ ἐνδύσιμα γίγνεται τοῖς λόγοις, exp. vt vel exordium & præludium ſit & prouocatio diſputationis.¶Exponitur etiam σκληρὸν,apud Greg.

Decomp. Ἀνένδοτος,non remiſſus nec lāguidus,vel in quo nō eſt remiſſio nec languor.Itē rigidus,non exorabilis. Ἀνένδοτα,nō remiſſe,non languidè , non perfunctoriè,bona fide.

Συνεκδίδωμι,vnà cedo.

Ὑπεκδίδωμι,paulatim cedo,clā cedo.Itē,tergā verto.Thuc.

Ἐπιδίδωμι, do inſuper , præterea do ſeu dono. Heſiod. in Erg. ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω , Οὐδ' ἐπαυρήσεαι , Bud. à Dem. poni traditur *pro*,dare liberaliter. ¶ Ἐπιδίδωμι ἐμαυτὸν(addito vel ſubaudito datiuo)me trado ſeu dedo alicui:apud Lucian.Syneſ. Herodian.Aliquando & cum ὀφὴ habente accuſ.Herodian. lib.2. εἰς σπουδὴν δή τιν' ὑμᾶς αὐτοὶ κίνδυνον ἐπιδώκατε αὐτοῖς. Et cum εἰ:vt apud Athen. ἐπιδόντας εἰς ἅμιλλαν, deditos deliciis, effuſos in delicias. ¶ Item proficio, creſco, incrementum capio, augeor Plato.οἷς σοι σωώντος πλέον αὖ εἰς αὖθις ἐπιδόσιν. Idem dicit ἐπιδίδοναι ὀφὶς φιλοσοφίαν. & iſocr.ἐπιδίδοται ὀφὶς δίκαιοσύνην.

Ἐπίδομα.additamentum. Athen.lib.8.

Ἐπίδοσις,quod inſuper datur, acceſſio, additamentum.n, apud Xen.Interdum exp.largitio. Eſt etiam erogatio publicè facta.¶Item incrementum.vnde apud Xen.in Oecon.ἐπίδοσιν ἔχειν.creſcere,augeri.

Ἐπίδοτος,additiūs & qui ex additamento vel accremento eſt.ex acceſſione proueniens.vnde & ἐπίδοτιμος δίκτυα.apud Athen.lib.8 (penſus.

Ἐπιδοῦναι , ad ſuper addeādum ſeu ſuperererogandum pro-

Decomp. Ἀπίδοτος,non proficiens,incrementum non capiens.vt αἰσωτὸς τε καὶ ἀπιστίδοτος. Theophr.de cauſ.plant.libr. 4.cap.7.

Προεπιδίδωμι,inſuper addo ſeu adiicio.

Καταδίδωμι.indo.Accipitur *pro*,influo:Herodot.κρατὴρ δὲ καταδίδοται ἐς ποταμόν.Et Plut.in Fab ἐνδὼ πᾶν κρατηρίδιον.

Decomp. Ἐξαπαδίδωμι,exp.dimittere.

Μεταδίδωμι,dono partem, impertior,participo.communico. vt apud Herodot.Μεταδιδοὺς ἑορτασάδε πάντα πάντας. Eurybiadi quinque talenta impertit Sic & Ariſtoph in Veſpis,& Plato epiſt.7.Et cum genitiuo rei.Xen χρὴ δὲ δίκαιος μεταδιδόναι τοῖς φίλοις.moleſtia cum amicis commūnicanda eſt.

Μεταδοτικὸς,communicatiuus,& q.d,impertitio:vt μεταδοτικὸς τῆς χαρᾶς,Ariſtid.Item erogatio,apud Plut.& Greg.

Μεταδοτικὸς,cōmunicatiuus, qui libenter communicat ſe impertitur.Item qui libenter erogat.ero, atorius.

Decomp. Ἀμεταδότως,qui nihil impertitur,inmunificus anarus.

Ἀμεταδοσία,nemini quicquam impertiendo.

Δυσμεταδότως,qui difficile & non libenter impertitur.

Εὐμεταδότως,qui facilè impertitur & libenter.

Παραδίδωμι, trado, dedo. exponc.Herodot.in Terpſ. παραδιδοῦσι ἰοῦσαν τὴν Πέρσαι. Luc λάθρᾳ αὐτῷ δηλὸν ἐποιήσατο παραδώσειν. Sic χεῖρας παραδιδόναι, Gregor.vt Lat. tradere lineis. Eraſ. δὲ παραδοὺς τῷ διαδόχῳ ἅπερ ἔχρησε,Syneſ.tradere poſteritati. ¶Item ſucceſſionem ſeu per manus poſteris trado. Plato de regno παρὰ πολλῶν ἐτῶν τοῖσιν ἔπειτα βίον τὸν ἑαυτῶν παραδιδόναι Sic Ariſtot Phyſ.4.παραδιδόμενον,à maioribus traditum. ¶ probo apud Euangeliſtas de Iuda proditore.

Παράδοσις,deditio,traditio,vt αἱ τῶν πόλεων, Thuc. Item traditio,*hoc eſt*, doctrina quæ ore traditur. Quidā inſtitutum,alii conſtitutio.præceptio.Sapein nouo Teſt.

Παραδώσιμος,qui veluti per manus tradi poteſt.Polyb.

Παραδοσίμων,(q.d.traditurio)tradere ſeu dedere cupio.Suicyd·lib 5.

Decomp. Ἀποδιδόσθαι,à diuinitus traditus,Dionyſ.

Πατροπαράδοτος,à patre traditus. A patre acceptus. vt πατρῴαν ἀρχὴν,a patre acceptum imperium Item patribus traditus,i.à maioribus, Sic παρὰ πατέρων ἀποδεδομένα. Plut. apud Euſebium.

Παρακατάθεσις,idē quod παρακαταθήκη, depono, ſeu depoſito pignore certo,ex pacto certo: ſeu pactiſcor. apud Ariſtoph.in Nub. ἐμοὶ γὰρ ὅμοι ἔτι μὰ τὴν παρακαταθήκην ἔστι μισθοτόν.i.depone,depoſitum quore certa il.ſ. διότι ἐν τούτοις ἀποδιδόασιν οἱ πλέοντες pacifcamur. Sic & Od.ν.

Παράθεσις,pactū.depoſitio pignoris &certatio ex pacto.

Παραδίδωμι, prodo, vt παραδιδόναι πόλιν. Xen.Hellen.1. Et ὀφὶς Σαλαμῖνα Α'θηναίοις. Paul. Et ὑπὲρ ἀναπαύσεως παραδοῦναι φασὶ. Ariſtot. Vetp Et παραδιδόναι δίκην causam prodere.i præuaricari.Dem. Sæpe dicitur & pro deſerere,deſtituere ſuo auxilio,Thuc. ὡς ἀποδώσων αὐτοὺς καὶ ἀπολείψων. Item παραδιδόναι τὰ ὑπάρχοντα. Ariſtoph.fruſtrari ſpem:& παραδιδόναι τὰ ὑπάρχοντα. Luc.ἐαυτὸν deſerere,officio deeſſe. ¶ Affertur & pro perdere ex Ariſt. & Plut.in Pericle. ¶Item neutraliter pro deficere.apud Herodor.in Polymn. παραδοὺς τὰ βάθρα τῆς πετρώδους λίθου. ¶ Prius do,vel prior do,Rom.c.11.

Πρόδοσις,q.d.antedatio,aut elargitio, aut erogatio.

Προδοσία proditio.Thuc Plut.Luc.

Προδότης.proditor.Thuc.Iſocr.Plutar. Et fœm.προδότις proditrix.Eur.

Προδοτικὸς,proditorius.Luc.& Plut.Προδοτικῶς, aduerb. ditorie.proditorum more.Luc.

Προδότωρ,proditus.

Decomp. Κατεπαπροδίδωμι,idem propè quod προδίδωμι

Παραμεροδώτης,Appian.de Metrodoro qui rurſus ad ſe peium ab Octauio tranſiit ὃν φύσει παλαμναῖος ἦν.

Περιδίδωμι,inſuper do,participo,impertior.Xen.apomn.

Συμδίδωμι,q.d.ſimul do,do vnum in locum :vnde *pro* congo accipitur:vt & συμδίδοσθαι paſſ.pro congregari, apud in Hexaem.é item pro ἐπιδίδωμι,i.langueo, vel *pro* ſubſido ſido,apud Ariſtot.Probl.ſect.4.

Ὑπαναδίδωμι,(*decomp.*)exp.inualeſco,accreſco.

Ὑποδίδωμι,cedo.

Compoſita ex δίδωμι ſine præpoſitione.

Ἄδοτος,exp muneribus non corruptus Heſych.

Ἀνεδοσία ἡ,cauſæ dictio.

Δόσις,ἡ,(q.d.iuris datio)iuriſdictio.Polyb.

Θεόδοτος,diuinitus datus.Heſych.

Ἰατρόδοτος,fatidatus.Theophil in Inſtitut.ciuil.

Κατεμδοσία,diſtributio quæ ſorte fit vel ipſum quod ſortitur.Item partium diuiſio heredit as Naz.

Κριαδοσία cauſæ dictio ſeu diſtributio, viſceratio. idem κρεωδοσία & κρεωδαισία.Plut.in Demetr.

Μικροδοσία,exiguæ donationes parua munera.Polyb.

Μισθοδοσία,mercedis ſeu ſtipendij ſolutio.

Σιτοδοσία,frumenti largitio.diſtributio frumenti,frumentatio

Compoſita ex δόσις ſine præpoſit.

Ἀγαθοδότης,ὁ ἡ,bonorum dator vel boni. Ἀγαθοδότειρα.fœ.gen.bonorum datrix,apud Areop.

Ἀγροδότης,ὁ,ἡ,agrorū dator. Et *pro*,venationis datorinab Ἀγρ.

Ἀδότως,non donans,qui nunquam donat.cui à donando eſt nomen Heſiod. Δώτην οὐ τις ἴδοιτο δόντα σφ' ἔτι δόντα.

Ἀγροδότης,ὁ panem do,ſpanem aliquibus diſtribuo.

Βιοδότης & βιοδότωρ,vitæ dator,vitam largiens,in Epigram. Ἀπόλλων pe:itur & Cleobulus apud Plat.

Γεωδότης,terræ dator.Suid.

Γνωμοδοτέω,ō,conſilium do,ſententiam do.

Δικαιοδότης,iuris dator, iura reddens, in cuius poteſtate ſunt dicia,Strab.

Δικαιοδοτέω,ō,iura reddo.Idē Strabo.Vtitur & Plut.item Sc

Ἐφιδοτ

Ἐργοδότης, qui opera diſtribuit.qui penſum dat.operis locator. Ἐργοδότειρα,opus locare,Bud. (Naz.

Ζωοδότης,vitæ largitor.Dei epith. ζωοδότειρα,vitæ largitrix.Hom.

Θεόδοτος,à Deo datus.Heſiod.& Ariſtot.

Θερμοδότης,qui calidum præbet.

Θερμοδότης, quæ calidam ſeu caldam in balneis porrigit.in Epigrammat.

Καρποδότης,fructuum ſeu frugum dator vel largitor.Naz.

Καταδότης,teſtator,in Pand.

Κληροδότης,ὁ,ſorte diſtribuo.Naz.

Κρεοδότης,ὁ,ἡ,carnium dator ſeu diſtributor.Suid.

Μισθοδότης,qui mercedem dat.Aeſchin.in Cteſiph.

Μισθοδοσία,mercedem do,ſtipendium perſoluo, Dem & Polyb.Dicitur autem μισθοδοτῶ τι,pro μισθὸν τοῦ δίδωμι.

Μισθοδοτῶ,mereo,mercedē fero:ſtipēdio afficior.Syne,& Καταμισθοδοτῶ.exp.largitione emo. (Polyb.

Ὀλβοδότης,diuitiarum dator.Dicitur & ὀλβοδοτήρ.

Ὀλβοδότειρα,ὁ, diuitiarū datrix. effectrix beatæ vitæ in Epigr.

Πανδοτῆρες,& πανδοτῆρ,qui diuitias miniſtrat &ſuggerit.Heſiod.

Πανδότειρα,diuitiarum datrix.

Σιτοδότης,frumenti largitor ſeu diſtributor.Menand.& Syneſ.

Σιτοδοτέω,ō,frumentum do,frumentum diſtribuo & dimetior.Dem σιτοδοτοῦντες τοῖς ὀπλίταις.Sic & Polyb.σιτοδοτήσας τοῖς ὄχλοις.Et paſſ σιτοδοτεῖσθαι , frumentum mihi datur, annonam accipio vel etiam cibum capio,vt ἐκ τῆς δίκης ἐδοτοποιοῦντο οἱ χρεμπῶται.

Ἐδοσμοδότης, qui ἐστιάσεις, i.manſiones diſtribuit & ſuam cuique aſſignat. manſionum curator. vel qui hoſpitia diſtribuit in comitatu principum.Plut.in Demetr.

Ὑπνοδότης,ου, ὁ,ſomni largitrix. quæ ſomnos præbet ſeu affert. ſomnifera Sic ὑπνοδότειρα νύξ.apud Eurip.

Φωτοδότης,lucis dator. Φωτοδοσία,q.d.luminis præbitio,illuminatio.Bud.ex Areop.

Καταδότης,i ertitiæ dator.Bacchi epith.apud Plut.in Antonio.

Χαιρόδοτος,q.d.manu datus.Poll.

Χρησμοδοτήριον,oraculum edo.Poll.

Χρησμοδότιον,oraculum editum.

Ψυχοδότης,animarum dator.qui animam & vitam largitur.Apol linis epith.in Epigram.

Ὡροδότης Α'πόλλων,temporum ſeu horarum dator,in Epigr.

Δίσημος,δίσημον,vide in δίκαιος.

Δίω,idem quod ζητέω, ῶ,quæro. Apud Hom.accipitur *pro*, quæro ſeu diſquiro mecum,animo agito & diſcepto mecū. Iliad.π. Ἔπειφ' ὅτ' ἐς Σκαμάνδρου πύλας ἦλθ μάνυσας ἵππους. Διζὺς δὲ μιν ἐφράσατο πεζὸν ἐόντα καθ' ὅμιλον ἰόντα, Hᾶ λαὸς εἰς πεδίον ἐλάσειε, Hᾶ λαὸς εἰς πεδίον ὁμοκλήσειεν ἀγείρας. Heſych.διζητεῖν exp.etiam φροντίζειν.

Διζύομαι,idem quod διζῶμαι,quæro Nonn. Τιμῶν δ' ἑκατέρῳ κ' διζύοιμι, non quæro gloriam & honorem meum. Dicitur & διζύομαι πατέρα.ſtudio facere,ſeu do operam vt faciam.

Διζύριος (ſuc διζύσιμος,tanquam à διζύομαι)idem , quæro , inuestigo. Il.π. Α'στὸν Τρῶάς τε ἰδὲ Φοίτας καὶ πορμάχους διζύριδος· εἰ πως ἐσόδιοι.Et Iliad ρ,πλησίον διζύριδος. Odyſſeæ π. Φοῖνικάς τε καὶ Αἰγυπτίους ἀνθρώπους Μέτα αὖδιν' ἀνικα, ἡ δὴ διζήσομαι· δήτις ἐπὶ νηὸς ἔβη καὶ ἀνδράσιν ἅμα ἑταίροις ἐλάσσας ἢ οἱ Α'θηνῶθεν ἐπικίσσας, ac certè magis verum erat quod de defectione dicebatur quàm Athenienſes cēſerent. ¶ Item purgo & excuſo,Bud.ex Areop. ¶ Item condemno, Suidæ ¶ Item punio.Heſych.& Poll.

Δικαιοδότης,ius pati,quod ſuum eſt auferre , cui opponitur ἀδικοδότης,Bud.ex Ariſtot Item iuſtificari.¶ Item condemnare.Thuc.lib.3.ὑμᾶς δ' αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσασθε, vos autem ipſos magis condemnaueritis.

Δικαίωμα,τὸ.iuſtè factum. Ariſtot.in ethic.Idem eriā quod δικαιολόγημα,allegatum .Apud Ariſtot.in r.de cœlo. τὰ τῆς ἀμφισβητουμένης δικαιώματα.cauſæ præſidia , & firmamenta quibus cauſa nititur.Eſt etiam quærito iuris,in Pand. Et conflictio. Item inſtrumentum,litis cautio.cauſificatio,in Pand.

Δικαίωσις,idem quod δικαιολογία , vt Suidas apud Lyſiā exponit.Harpocratio docet Thucydidi ſæpe eſſe ſupplicium. Sic & apud Plut.de def.orac.

Δικαιοτήριον,τὸ,idem quod δικαστήριον & κολαστήριον, vt Suidas exponit & Heſychius.

Δικάω,ῶ,f.άσω,idem quod δικαιόω,i.ſupplicio afficio.

Δικάδιον,ου,τὸ,controuerſiola.Ariſtoph.

Compoſita ex δίκη.

Ἀγνόδικος,Heſych.ignorans ius & fas.

Ἄδικος,ου,ὁ ἡ,iniuſtus,iniquus,improbus iniurius. Dicitur tam de re quàm de perſona. ἀντὶ δίκης ἀδίκου τρόπου , apud Dem. & ἄδικον πεῖσαι,apud Iſocr. Α'δικία,τὸ.(ſubſt.) iniuſtitia , iniuria.vt Xen.Pæd.8. ὅσῳ τὸ ἀκούειν ἐς ἀδίκους τε καὶ μοχθηροὺς εἶσιν. ad impietatem & iuſtitiam conuerſi ſunt.Et Plut.in Pericle , ἀδίκου διώξεις,actio iniuriarum.

Ἀδίκως , iniuſtè , iniquè , per iniuriam, præter ius & æquum. Dem. aduerſus Cteſiph. ὑβρίζειν ἀδίκως ἀδίκως ἐπιτίθεσθαι.. Item immeritò,abs re,iniuria .Idem Dem.τὸν δήμον ἀδίκως ἀπωθεῖ ὀργιζόμενοι.

die dabo pœnas cimicibus.Idem,ἀδίκῳ δίκαιον πάντων. Dicitur & δίκαιον τίνειν,& ὀφείλειν. * Etymon vide in Δίκαιος.

Δικαιάς,ᾶδος,causidicus.Heſych.

Δικαιικὸς,ἡ,ὁ,iudicialis.δικαιικοὶ λόγοι. orationes iudiciales & forenſes,Iſocr.Item cauſarum agendarum peritus , cauſidicus,leguleius,iuriſperitus.Xen.

Δικάζω,ῶ,ξ άσω,iudico,ius dico,Herodot.lib.1.

Δικάζ'ω,f.άσω,ius dico, iudico , iudex ſum , diſcepto controuerſiam.Luc.in Salt.κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας Et δικάσω σοι,ius tibi dicā,Hom.Plat.Xen.Apud Apoll.Arg.2.δίκαιος ἀνδρῶν δικάζειν, populorum diſceptat controuerſias. Sic Luc. in Anach. τοῖς φονικοῖς δίκαις δικάζει.

Δικάζομαι,in ius voco,iudicio contendo ſeu diſcepto,litigo, vt δικάζεσθαι ἀδίκως τινά,Od λ,Et Herodian. 4. ἐπ' ὀλέθρῳ τῆς δίκαιος ζωῆς. Apud Luc.κακῶς μισθῶν τοῦ μισθωτοῦ δικαζόμενον. Dicitur &,δίκαια δικαζέσθαι.Item paſſ.iudicor.Thuc.

Δικάσιμος,ὁ ἡ,vt δικάσιμος ἡμέρα, quæ & ἡμέρα δικαία,in qua iudicatur aut iudicare licet.faſtus dies. Poll. ex Menandro. Sic δικάσιμος ἀέρα,tempus iudicio præſtitutum.

Δικαστής,οῦ,ὁ,iudex.Demoſth. Thucyd. Et fœm. δικάστρια, quæ eſt iudex.Luc.

Δικαστικὸς,ad iudicem pertinens. iudicialis ſeu iudiciarius. Ariſtoph.Item iudicandi peritus ſeu iudiciorum.Xen.

Δικαστικὸν,τὸ,merces iudicum,ſportulæ iudiciales,ſportularia pecunia,Bud.

Δικαστικῶς,iudicum more,vt fit in iudiciis Luc.in Hermot.

Δικαστήριον,iudiciale forum,iudicium conſeſſus, tribunal. Exp.& iudicium,apud Demoſth.

Δίκαιος,iuſtus,æquus.Dicitur tam de re quàm de perſona. vt δίκαιος αὐτὴρ, & δικαία αὐχὴ , apud Iſocr. Τὸ δίκαιον (ſubſt.) æquitas ius. Heſiod. in Erg. ἐγὼ μὰ τὸ παρὰ Καίσαρι δίκαιον , nec quicquam recedunt ab æquitate ſeu iure. Apud Ariſtoph. δίκαια κᾀδικᾶ.exp.quo iure quáque iniuria. Et in plur. τὰ δίκαια.iura.¶ Δίκαιος (cum verbo ſubſtantiuo) exp. dignus. vt apud Dem.in Mid.δίκαιος ὢν πλουτεῖν , dignus morte. Sic & apud Ariſtoph in Nub.πλουτεῖν τοιούτους δίκαιος ἐστί, exp. dignus es qui argentū recipias , vel æquum eſt te accipere argentum.¶ Apud Dem.δίκαιος & γνησιώτατος ἐστί,Bud. interpr. iuſtam & legitimam gratiam. Et apud Herodot. ἱππικὴν δίκαιοι,iuſtæ orguæ,i.plenæ. * Ariſtotel. eth. 5. cap. 7.τὸ δίκαιον deducit παρὰ τὸ δίκα,quaſi δίκαιον , quod in duas æquales partes rem ſcindat,-neutri parti plus minúsve rata portione tribuens.Sic & δικαιοῦν vult dici quaſi δίκαιον. At Plato putat δίκαιον dici quaſi δίκαιον (i.δικᾶ ἰὸν) per omnes res procurrens, aſcita ſibi litera κ ad elegantiorem ſonum.

Δικαίως,iuſtè. Ariſtoph.in Pluto.ἡ δικαίως κᾀδίκως, per fas & nefas,quo iure quaque iniuria,quacunque ratione.Item meritò,iure.idem quod εἰκότως,Xen.

Δικαιοσύνη,ἡ,iuſtitia. Ariſtot.eth 5.cap.5.Δικαιοσύνη ζῶσι, adiectiuè apud Euſtath.

Δικαιόω,ῶ,f.ώσω , iuſtum , æquum cenſeo aliquando cum inf. Herodot. δικαιοῦσι πάσχειν ὕβριν , æquum cenſens ſacra facere. Sic.Thuc.lib. 2. δικαιοῦσιν τῶν αἰμωδίων. Item cenſeo , iudico. Thuc lib. 4. ἔτοιμοι δ' ἦσαν δίκην ὑπέχειν μᾶλλον ἢ οἱ Α'θηναῖοι ἐδικαίουν,ac certè magis verum erat quod de defectione dicebatur quàm Athenienſes cēſerent. ¶ Item purgo & excuſo,Bud.ex Areop. ¶ Item condemno , Suidæ ¶ Item punio.Heſych.& Poll.

Δικαιόομαι,ius pati,quod ſuum eſt auferre , cui opponitur ἀδικεῖσθαι,Bud.ex Ariſtot Item iuſtificari.¶ Item condemnare.Thuc.lib.3.ὑμᾶς δ' αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσασθε, vos autem ipſos magis condemnaueritis.

Δικαίωμα,τὸ. iuſtè factum. Ariſtot.in ethic.Idem eriā quod δικαιολόγημα,allegatum .Apud Ariſtot.in r.de cœlo. τὰ τῆς ἀμφισβητουμένης δικαιώματα.cauſæ præſidia , & firmamenta quibus cauſa nititur.Eſt etiam quærito iuris,in Pand. Et conflictio. Item inſtrumentum,litis cautio.cauſificatio,in Pand.

Δικαίωσις,idem quod δικαιολογία , vt Suidas apud Lyſiā exponit.Harpocratio docet Thucydidi ſæpe eſſe ſupplicium. Sic & apud Plut.de def.orac.

Δικαιωτήριον,τὸ,idem quod δικαστήριον & κολαστήριον, vt Suidas exponit & Heſychius.

Δικάω,ῶ,f.άσω,idem quod δικαιόω,i.ſupplicio afficio.

Δικάδιον,ου,τὸ,controuerſiola.Ariſtoph.

Compoſita ex δίκη.

Ἀγνόδικος,Heſych.ignorans ius & fas.

Ἄδικος,ου,ὁ ἡ,iniuſtus,iniquus,improbus iniurius. Dicitur tam de re quàm de perſona. ἀντὶ δίκης ἀδίκου τρόπου , apud Dem. & ἄδικον πεῖσαι,apud Iſocr. Α'δικία,τὸ.(ſubſt.) iniuſtitia , iniuria.vt Xen.Pæd.8. ὅσῳ τὸ ἀκούειν ἐς ἀδίκους τε καὶ μοχθηροὺς εἶσιν. ad impietatem & iuſtitiam conuerſi ſunt.Et Plut.in Pericle , ἀδίκου διώξεις,actio iniuriarum.

Ἀδίκως , iniuſtè , iniquè , per iniuriam, præter ius & æquum. Dem. aduerſus Cteſiph. ὑβρίζειν ἀδίκως ἀδίκως ἐπιτίθεσθαι.. Item immeritò,abs re,iniuria .Idem Dem.τὸν δήμον ἀδίκως ἀπωθεῖ ὀργιζόμενοι.

Justification
Rom. 4. 25.

Ἀδικία, ἡ, iniustitia, iniquitas, improbitas. Scelus, iniusta seu iniqua actio. Aristot. Plat. Plut. &c.

Ἀδικέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, iniustè seu iniquè ago, perperam ago, contra ius fasque ago, scelus admitto. Arist. Rhet. ad Theod. 4. τὸ ἀδικεῖν ἐστὶ τὸ βλάπτειν ἑκόντα παρὰ τὸν νόμον. Idem ethic. cap. 5. accipit pro ἄδικος εἶναι. ¶ Item cum accus. exp. iniuria afficio, iniuriam infero, contumelia afficio, iniurius sum in aliquem, lædo. Dem. τί Δημοσθένης ἀδικεῖ; qua in re iniurius est Demosthenes? vel quam iniuriam facit? Et cum duobus accus. apud Dem. πάνθ' ὅσα ἠδίκησέ με, quascunque mihi intulit iniurias. Dicitur etiam ἀδικῶ σε εἰς τοῦτο. Aristot. Polit. 5. Et ἀδικῶ τοῦτο περί σε, apud Plat. de leg.

Ἀδικέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, p. ημαι, afficior iniuria, iniuriam accipio vel patior, lædor. Plut. in Cam. ἀδικηθέντες μέτρια, mediocres iniurias accipientes.

Ἀδίκημα, τὸ, iniusta actio, iniuriæ illatio, maleficium, scelus Xen. & Plut. Item crimen, quod contra patriæ leges factū est. facinus contra leges admissū & capitale, apud Dinarch. δημόσια ἀδικήματα, crimina publica.

Ἀδικητικὸς, exp procliuis ad iniuriā inferendam. iniuriosus.

Decomp Ἀνταδικέω, ῶ, iniuriam illatam vlciscor, seu vicissim iniuria afficio. Poll. ex Demosth. (Plat.

Διαδικέω, iniuria afficio, διαδικηθεὶς, iniuria affectus, apud

Εὐαδίκητος, qui facilè iniuria affici potest, iniuriæ opportunus, iniuriæ obnoxius. Andocides & Luc.

Μεγαλάδικος, cui in magnis fit iniuria. Μεγαλαδικητικὸς, οῦ, ὁ, Bud. interpr. vehementer iniurius, apud Aristot. in Rhet. 2.

Μικραδικητικὸς, cui opponitur μεγαλαδικητικὸς, ibidem.

Προαδικέω, prior iniuria afficio, iniuria lacesso. Dem. pro cor. κρίσιν προαδικηθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων.

Συναδικέω, iniuriæ inferendæ socius sum. Dem.

Ἀνάδικος, qui iudicatus quidem iam est, sed iudicio irrito facto iterum iudicandus, apud Suid. & Dem.

Ἀναδικία, ἡ, lis seu iudicium de re quæ iudicata quidē fuit, sed irrita facta est. Pollux ex Lysia.

Ἀντίδικος, aduersarius in lite, litigans contra alium. Aeschin. contra Ctesiph & Matth. c. 5.

Ἀντιδικέω, ῶ, contra litigo, aduersus aliquem litigo, causam meam aduersus alium tueor in iudicio. A' Bud. exp. ad causā occurro, iudicio me sisto, liti me offero, e contrario respondeo in iudicio vt aduersarius. Apud Plat. de leg. lib. 12. ἀντιδικοῦντες ἑκάτεροι dicuntur actor & reus. Apud Aristoph. in Nub. ἀντιδικεῖν δίκην exp. defendere causam. Apud Dem. ἀντιδικεῖν διαβολαῖς dicitur aduersarius, respondens ad calumnias.

Ἀντιδικία, cōtrà litigatio, oppositio mutua inter se litigātib.

Ἀποδικέω, ῶ, causam dico, causam meam defendo. Xen. Hell. 5.

Ἀρχίδικος, qui præest causis & iudiciis. Poll. ex Demosth.

Αὐτόδικος, qui seipso iudice vtitur, vt populus aliquis aut ciuitas quæ ipsa de controuersia aliqua decernit, nec alius populi ciuitatis aut principis iudicio stare cogitur, Thuc. lib. 5. καὶ Δελφοὺς αὐτονόμους εἶναι καὶ αὐτοτελεῖς, καὶ αὐτοδίκους, &c.

Αὐτοδικεῖν, apud Suid. ex Dinarcho, pro ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὁρίζειν.

Διάδικος, ου, ὁ, litigator. in Pand.

Διαδικέω, ῶ, iudicio cōtendo seu discepto: Plut. in Apophth. Item iniuria afficio, vide suprà, in ἄδικος.

Δωσίδικος, qui dat pœnas, vel potius qui iudicio se permittit: apud Herodot. in Erat. ἵνα δωσίδικοι εἶεν, καὶ μὴ ἀλλήλους εἰργοίατο καὶ ἄγοιεν, i. vt iuri essent obnoxij, & à mutua vi & rapinis abstinerent. exp. & à quo pœna exigitur.

Ἔκδικος, iniustus, ὁ ἔξω τοῦ δικαίου. Soph. οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους θεοί. Itē (subst.) vltor, defensor, vindex, assertor. Herodia. lib. 7.

Ἐκδίκως, iniustè Soph. in Antig.

Ἐκδικία, vltio. Item iuris cessio, remissio debiti, ex Dione.

Ἐκδικέω, ῶ, vlciscor, vindico. Diciturque ἐκδικῶ σε, vlciscor te & scelus: & ἐκδικῶ ἐμαυτὸν, vlciscor illatam mihi iniuriam, tueor me. Et ἐκδίκησόν με ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου, Luc. c. 18. vindico te ab aduersario tuo. ¶ Item ἐκδικεῖν, vendicare, actione in iudicium deducta petere. vt ἐκδικεῖν τὸ πρᾶγμα, & ἡ παιδία ἐκδικοῦσα ἀγωγὴ, rei vendicatio. Bud. ex Pand.

Ἐκδικοῦμαι, pœnam luo, Greg.

Ἐκδίκησις, vltio. Act. cap. 7.

Ἐκδικητὴς, vltor, Greg. Item persequutor. cuius munus est iudicio experiri cōtra eos qui aurū vel argentū vel pecuniā (reip. debent.

Decomp Ἀνεκδίκητος, inultus.

Διεκδικέω, ῶ, tueor, defendo: siue iudicio, siue armis. Bud. ex Pand. Ἀδιεκδίκητος indefensus.

Ἑλλανοδίκαι, οἱ, (q. d. iudices Græciæ) sic vocati iudices sacrorum certaminum, vt tradit Bud. Præfecti in Olympiaco certamine, Paus. 4.

Ἑλλανοδικῶ, f. ήσω, iudex sum sacrorū certaminum. Et ἑλλανοδικοῦντες, idem quod ἑλλανοδίκαι, Paus. Eliac. lib. 1. & 2.

Ἔνδικος, iustus. Soph. ἐπεὶ ταῦτ' ἔδρασ' ἔνδικα. i. δίκαια. Sic Epigram. l. 2. Λαοδίκη λαοῖς ἔνδικα τισαμένη, meritò pœnas luens.

Ἔνδικος ἡμέρα, fastus dies. Poll. Ἔνδικος κόλασις. Greg. quæ à iudice statuitur.

Ἐνδίκως, iustè, iure, meritó. Plat. lib. 11. de leg.

Ἐπίδικος, controuersus, vel qui in controuersiam deduci potest, de quo ambigitur inter partes. vt ἐπίδικος κλῆρος. Metaphoricè Plutar. ἐπίδικον νίκην vocat καὶ ἀμφίδοξον, ancipiti Marte diremptam. de qua ambigitur inter partes.

Decomp. Ἀνεπίδικος, purus & controuersia vacuus, de quo nulla est controuersia vt κλῆρος ἀνεπίδικος. Demosth. pro ... Plutarch.

Ἐρημοδίκιον, vadimonium desertum, i. ἐρήμη δίκη.

Εὐδικία, bonum ius, seu iudicium syncerum. cui opponitur κακοδικία. Homer.

Εὐθυδικία, recta intensionis depulsio, iusta & plena recusatio. fit quum is qui in iudicium vocatus est, nulla præscriptione fori aut alia exceptione summotoria vtitur, nec litis excipiendæ diuerticulo. Dem. Ponitur & pro iudicio recto & incorrupto. apud Poll.

Εὐθυδικέω, ῶ, collatis causæ firmamentis, quasi signis ... bigo & litigo. rectà caput causæ peto. vulgò ad principalem causam aggredi dicimus. Bud.

Ἰθύδικος, ὁ, cuius recta sunt iudicia & iusta. qui rectè & iustè iudicium. Hesiod. in Erg.

Κακοδικία, corruptum iudicium, iudicium peruersum, crimen iudicis corrupti. Plut. lib. 11. de leg.

Καταδίκη, condēnatio, iudicatum, seu res iudicata, mulcta...

Κατάδικος, obnoxius è re iudicata, q dicitur & ὑπόδικος...

Λυσίδικος, qui lites dirimit: vel qui iura dissoluit.

Μεσόδικοι, dicuntur à quibusdam οἱ δικασταὶ, vt qui medij ... iudicanda esse debeant, tum iustissimi. Aristot. eth. lib...

Μισόδικος, qui iure agere odit, osor litigiorum, osor controuersiarum iudicialium. cui opponitur φιλόδικος.

Ναυτοδίκαι. propriè sunt iudices nauticis litigiis cognoscendis deputati. Poll. & Hesych.

Παλίνδικος, ὁ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν δικαζόμενος, Bud. ὁ παλαίδικος... Poll.

Παλινδικία, actio restituta. Herodian. Plut.

Παλινδικέω, ῶ, controuersiam iudicatam refero. Bud.

Πάνδικος, iustissimus, seu omnino iustus.

Πανδίκως, omnino iustè. Eur. apud Soph. in Trach...

Σπλεῖν χειρῶν τινος, schol exp. αὐτοδιάστας.

Πολυδικέω ῶ crebrò multúmque iudicio contendo, multas ... moueo. Plat. de leg. 11 ... πολυδικεῖν.

Πραξιδίκη, (q d. actionum vltio vel vltrix) dea quæ actionibus seu factis nostris finem imponit, & eum quem meremur exitum. Hesy. & Suid.

Πρόδικος, patronus, qui causam defendit, qui causam pro... dicit. Item tutor, curator. Xen. Hell 4. καὶ πρόδικον τῶν ... dæ est etiam arbiter, ex Aristoph.

Προδικία, exp. quoduis curationis munus. Plut. ...

Προδικέω ῶ curo, procuro, Hesych. (pe...

Στρεψοδικέω, ῶ, causas de quibus in iudicio agitur, inuerto ... stoph. in Nub. & Poll lib 8.

Συνδίκη, commune causæ patrocinium, lis seu causa communis, quum aliquis cum aliquo eandem causam sustinet.

Σύνδικος, ὁ καὶ ἡ, (adiectiuè) qui in causa patrocinatur. Item subst. qui eandem causam defendit, Bud. Σύνδικοι (inquit B.) dicuntur qui in secundis actionibus causam ... dunt. Dem. Item qui à singulis vrbibus mittuntur pro ... causam vnius prouinciæ tuendam, σύνδικοι dicuntur ... ctum vt syndici ciuitatum appellati sint.

Συνδικία, causæ patrocinium, Plat. de leg. 11.

Συνδικέω, ῶ causam alterius defendo, patrocinor ... δικεῖν δίκην apud Plat. de leg. 11. Συνδικεῖν dicuntur quoque defensores ciuitatum qui ad certam causam agendam vel defendendam eliguntur. Dem. περὶ Αλοννήσου.

Ὑπερσυνδίκαι, οἱ, dicebantur qui criminum reos in iudicium ... trahere nollent. Hesych. & Poll. lib. 8.

Ὑπέρδικος, supra modū iustus, summè iustus, Soph. in Antig. apud Poll. ὑπέρδικος ἀγὼν, exp. ὁ ὑπὲρ τοῦ δικαίου.

Ὑπερδικέω, ῶ, defendo in iudicio, patrocinor. Plato in ... ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου, id tueri quod dictum est.

Ὑπόδικος, Budæo idem quod κατάδικος, i. obnoxius è re iudicata. Exp. & reus. Plat. de leg. ὑπόδικος ἀσεβείας γιγνέσθω τῷ ... impietatis reum agat qui velit. Idem ὑπόδικος ... damni illati reus esto.

Φιλόδικος, litium amans, litigiosus. Aristotel. Rhet. 2.

Φιλοδικέω, ῶ, libenter in litibus versor, vt litigiosi. Thucyd. Aristotel. Rhet. 1.

Φυγοδικέω, ῶ, detrecto certamen & iudicium, ambagibus & strophis tergiuersationum vtor. cui opponitur εὐθυδικεῖν. Bud. ex Demosth.

Χειροδίκης, q. d. cui ius est in manibus. i. in manuum robore, manu ius disceptat, qui ius robore suo seu potentia ... titur. Hesiod. in erg.

Composita: ex δικάζω,

Ἀδίκαστος, ὁ καὶ ἡ, non iudicatus, indemnatus Nonn.

Ἀναδικάζω, iterum iudico, de iis nimirum quæ antè quidem iudicata fuerunt, sed irrita & nulla facta sunt: vt quum de ... rus ...

tus iudicum sententia oppressum se conqueritur, ac testimoniorum falsitate ipsos circūuentos in iudicando, sese pollicetur ostensurum. Pollux ex Isæo.

Ἀντιδικάζομαι, contrà iudicio contendo. vnde ἀντιδικάσασθαι apud Pollucem ex Lysia.

Ἀποδικάζω, absoluo in iudicio, sententia mea absoluo, cui opponitur καταδικάζω ab Aristot. Sic & ab Antiphonte, cum accus. rei, καὶ ἃ αὐτοὶ ἔργῳ ἀπεδικάσατε, ταῦτα ὑμᾶς κελεύουσι καταδικάσαι. Dicitur & δίκην ἀποδικάσαι, i. ἀπολῦσαι, ἢ νικῶσαν ἀποφῆναι, vt è Critia tradit Pollux.

Ἀρχιδικαστὴς, οῦ, ὁ, iudicum præfectus magistratus Alexandriæ qui iudicibus præerat, authore Strab.

Διαδικάζω, diiudico. Plat. de rep 10. οὐ ἐπειδὴ διαδικασθῆναι, τὸν μὲν δικαίως κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν. Pollux ex Critia exponit etiam δι' ὅλου τοῦ ἔτους δικάζειν.

Διαδικάζομαι, iudicio contendo, seu discepto, &c. vt διαδικάζομαι. Dem. περὶ τῶν προσηγμένων αὐτῷ πρὸς ἀλλήλους διαδικάζεσθαι. Et διαδικάσασθαι τὰ περὶ ἐμοῦ apud eundem. Item διαδικάζεσθαι Plat. causam dicere. Apud Dinarch. διαδικασάμενος τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν περὶ ἀληθείας, in discrimen iudiciumque vocaturus vera necne renunciārit.

Διαδίκασμα, actio, petitio Lys. οὐ περὶ τὸ δίκαιον ἀξιῶ μοι ψηφίσασθαι τὸ διαδίκασμα, i. adiudicare mihi quod intendi.

Διαδικασμὸς, οῦ, ὁ, exp. lis, disceptatio. Item iurgium.

Διαδικασία, idem. A' Bud. exponitur etiā altercatio, itē cōtrouersia, duorum disceptatio. Et διαδικασίας γράφειν, iudicium dictare, d. cam scribere. διαδικασίαν αἱρεῖν, actionem negare, agentem summouere (peculiari signif.) contentio inter duos pro functione munerum.

Ἐκδικάζω, exp iudicia exerceo, vlciscor.

Ἐκδικάζομαι, ex Isocr. reū perago, iniustū esse ostendo iudicibus. Et ἐκδικασθείσης τῆς δίκης, peractis iudicus. Plato de leg. ἐπειδὰν αἱ κατ' ἐνιαυτὸν δίκαι ἐκδικασθῶσι τινός ... , ταῖς πράξεσι νόμους γίγνεσθαι χρεὼν, exequutionibus rei iudicatæ.

Ἐνδικάζομαι, iudicio contendo seu discepto. Poll.

Ἐπιδικάζω, sententia mea adiudico. Apud Aristot. Eth. 2. ἐπιδικάζοντα τὸ μέσον χωρίον, exp. decertantem de medio loco.

Ἐπιδικάζομαι. Bud exp. secundum me sententiā fero. Idem scribit ἐπιδικασάμενον à Dem. vocari, qui hæreditatem iure obtinet vt iudicio euictam & quæsitam. ¶ Est etiam, peto hæreditatem. Cum genit. apud Dem. ἐὰν δ' ἢ μὴ ζῇ ὁ ἐπιδικασάμενος τοῦ κλήρου.

Ἐπιδικασία, actio legis ab eo qui hæreditatem petit.

Ἐπιδικάσιμος, exp. qui auxiliatur in iudiciis. apud Luc. ἐπιδικάσιμος φίλος.

Καταδικάζω, sententiam fero aduersus aliquem. condemno. Synes. epist. 154. εἴπερ δ' αὐτὸν εἰς τὸ καταδικάσαι μου. Et καταδικάζω σου ζημίαν. Item καταδικάζειν τὴν δίκην, Aristot. Et cum accus. pers. Synes. οὐ καταδικάζω τῶν ἐπισκόπων τῶν ἐν τοῖς πράγμασι. Et cum accus. & genit. (sicut καταγινώσκω) vt apud Luc. ἀπέλθετε καταδικάσαντες αὐτοῦ πολλὴν τὴν ἀπραγμοσύνην. Sic καταδικάζω σοῦ ἀδικίαν vel ἀμαθίαν. Et καταδικάζεις σωφροσύνην ἐμοῦ ex Phalar. accusas prudentiam meam.

Καταδικάζομαι, condemnor. vt κατεδικάσθησαν θανάτῳ, morte mulctati sunt. Plutarch. in apophth. Καταδικασάμενος, & καταδεδικασμένος apud Isæum dicitur etiam is, secundum quem iudicatum est. Dem. δίκην ἐμπορικὴν καταδικασάμενος τοῦ Μενίππου.

Decomp. Προκαταδικάζω, prædamno. vnde προκαταδικάζεσθαι apud Pollucem ex Dinarcho.

Προδικάζω, præiudico. Προδικασία, ας, ἡ, præiudicatio, seu præiudicium. Pollux ex Antiphonte. Προδικασία (inquit Suidas) dicebantur, quum ij qui cædis rei fiebant, in Prytaneo tres mēses agebant ante iudicium, quibus vtrinque argumenta proferebantur.

Συνδικάζω, vnà iudico. Plato de leg. (ex Lysia.

Ὑποδικάζω, q. d. subiudico, vnde ὑποδικάζων apud Pollucem

Χαμαιδικάσται, pedanei iudices. Bud. ex Pand.

Composita ex δίκαιος & δικαιόω.

Ἀκριβοδίκαιος, ὁ καὶ ἡ, summo iure vtens, summo iure agens. cui opp ἐπιεικὴς Aristot. lib. 5 eth. cap. 10. Ἀκριβοδίκαιον, ου, τὸ, (subst.) ius summum. iurisconsulti strictum ius appellant. Aristot. ibidem.

Δικαιολογέω, ῶ, iustū censeo, vt iustū assero & defendo. Thuc. l. 4.

Φιλοδίκαιος, iusti amans. Philo de vita Mos. lib. 2.

ΔΙΚΤΑΜΟΝ, ου, τὸ, dictamum: herba quam extrahendis sagittis cerui monstrauére, percussi eo telo, pastúq. eius herbæ eiecto, vt tradit Theophr. hist. plant. lib. 9. cap 16. & Plin. lib. 8. ca. 27. nec non Diosc. lib. 3. c. 37. apud quē scribitur & δίκταμνος fœm. gen. vt & δίκταμνον neutro gen. apud Aphrod.

Δικταμνίτης οἶνος, vinum dictamno conditum, apud Diosc. lib. 5. cap. 57.

Ψευδοδίκταμνον, ου, τὸ, (*comp.*) pseudodictamum, herba inde dicta, quia veri dictami speciē mentitur. Theophr. l. 9. c. 16. hist. pl.

ΔΙΚΤΥΟΝ, ου, τὸ, rete. Δίκτυα sunt maiores plagæ quæ in locis planis & ἰσοπέδοις tenduntur, sicut ἐνόδια quæ in viis. vt tradit Poll. vide & Xen. in Cyneg. Hinc est δικτύοις περιβάλλειν apud Luc. & Plut. Et ἐν δικτύοις συσχεθέντες apud Herodian. lib. 4. retibus impliciti. Dicitur etiam de reti piscatorum, Od. χ. ¶ Hesychio est etiam media cribri pars, in qua tenuia sunt foramina. ¶ Deriuat Eust. à δίκω, i. βάλλω: sicut ab eodem βάλλω βόλος (quod affinem huic signif. habet) ducitur.

Δικτυόω, ῶ, ad retis formam compono aut fabrico. Vnde δικτυωμένον ἔργον, opus reticulatum. Bud. ex lib. Reg

Δικτυωτὸς, οῦ, ὁ, ad retis formam factus, reticulatus. Ezec. 41. & 4 Reg. 1. Suidæ est etiam πολύπλοκος.

Δικτυβόλος, ου, ὁ, piscator retiarius. Poll.

Δικτύδιον, ου, τὸ, reticulum. Poll. lib. 7.

Δίκτυννα vel δικτυννα, ἡ, Diana. dicta ἀπὸ τῶν δικτύων, Orph. hymno in Artem.

Δίκτυες, apud Herodotum lib. 4. sunt feræ quædam Libycæ.

ΔΙΚΩ, iacio, deiicio. Eur. in Phœniss. κάδμος ἔμολε τῷδε γᾶν Τύριος, ᾧ τετρασκελὴς μόσχος ἀδάμαστον πέσημα δίκε, τελεσφόρον διδοῦσα χρησμὸν, vbi schol. exponit κατέβαλε.

Δίσκος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀνδίκω, (*comp.*) Aeolica syncope pro ἀναδίκω sursum iacio. Hes.

Ἀνδίκτης, ου, ὁ pro ἀναδίκτης, species laquei seu pedicæ, Suid. Etymol. & Hesych.

ΔΙΝΗ, ης, ἡ, vortex, gurges. Hesiod in Theog. de Styge, δίνῃς ἀργυρέῃς εἰλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει. Philo de mundo, ὑπὸ συρμοῦ δίνης βιαιοτάτης ἁρπασθεῖσαι καταποθῶσιν, fluctuantis aquæ vortice. Plu. de fort. Rom. ἐκ βυθίας ὑποφθέγγεται δίνης, velut ex imo vortice succlamat. Itē aëris turbo. Empedocles apud Plut. ὁ δ' ... ἔμβαλε δίνας.

Δινήεις, εντος, ὁ, vorticosus. Il. φ. Ξάνθου ἔπι δινήεντος.

Δινέω, ῶ, f. ήσω, instar vorticis circumago, gyro, verso, circumago. Hesio. Item neutraliter seu absolute pro δινέομαι seu στρέφομαι. Il. σ. κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. Et Apol. Arg. 2 ... δινεύεσκεν.

Δινέομαι, οῦμαι, pass. versor, circumagor, in orbem moueor. Il. π, δινηθεὶς δ' οἱ ὄσσε. Aristot. de mundo, πάντα δ' ὑφ' ἕνα σημαίνοντα δινεῖται, omnia sub vno ductore mouentur.

Δίνησις, εως, ἡ, in vorticem seu gyrum circumactio.

Δινηθμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Δινεύω, idem quod δινέω. Hom. Apoll. Δινεύομαι, idem quod δινέομαι.

Δῖνος, ου, ὁ, idem quod δίνη. turbo, gyrus. Plut. περὶ τὰ μὲν χεῖροι δῖνοι τῶν ἅμα κύκλῳ καταφερομένων σωμάτων, i. turbines & gyri. Item pro turbine æthereo, apud Aristoph. in Nub. Item vertigo, i. affectus, quo caput circumagi videtur. Item saltationis quædam species. Eustathio idem etiam est quod τόρνος, i. instrumentū quo ligna, ebur & alia huiusmodi tornantur. Item quidquid turbinatum est. A' cuius similitudine apud antiquos diceba- tur vasculum fictile basi carnes, & ab inferiore parte rotundum. Athen lib. 11. & Pol. li. 6. & Aristoph. in Vesp.

Δινὸς, οῦ, ὁ, vorticosus. Il. φ. ποταμοῖο κατὰ δινοῖο ῥέεθρα. vbi alij legunt, δινοῖο.

Δινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbineus, aut turbineis vorticibus plenus.

Δινόω, ῶ, instar turbinis circumago, torno. Eust.

Δινωτὸς, οῦ, ὁ, turbinatus, tornatus. Iliad. γ, ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖς λεχέεσσι. (νόμος. &c.

Δίνω, idem quod δινέω. Hesiod. in Erg. Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν Δι-

Δεῖνος, ου, ὁ, idem quod δῖνος, poculi cuiusdam nomen apud Athen. l. 11. Item saltationis genus quoddam, ibidem. Dicitur & δεῖνος pro δεινὴ, vt δῖνος pro δίνη, Hesych. Δεινὸς verò, vide suo loco.

Δεινόω, contorqueo in orbem circumago. Δεινέω, idem.

Δείνωσις & δείνησις, exp. conuersio. Hesych. & Suid.

Δεινωτὸς, οῦ, ὁ, tornatus. Hesych.

Δεινύω, idem quod δινύω.

Composita.

Ἀειδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, semper in vorticem seu gyrū actus. qui semper tereti versatur turbine. ἀειδίνητος αὐχήν, in Epigr.

Ἁλιδίνης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui in mari versatur, qui per mare circumagitur. vt ἐμπορίης ἁλιδινέος apud Dionys. de situ orbis. vbi tamen alij legunt ἁλιμυνδέος.

Ἀναδινέω, ῶ, in vorticem seu gyrum reuoluo. Hesych.

Ἀποδινέω, ῶ, deuoluo.

Ἀργυροδίνης, εος, ὁ καὶ ἡ, argenteos vortices habens. Il β.

Βαθυδίνης, ου, ὁ, profundos vortices habens, profundus. Hesiod,

Βραδυδινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui tardo vortice circumagitur. Item tardus ad motum, ex Nonno.

Ἐνδινέω, ῶ, instar vorticis aut turbinis circumago.

Ἐπιδινέω, ῶ, verso, gyro, in orbem ago. Cum accus. apud Hom. &

Ἐριδινὴς, valde vorticosus.

Εὐδίνητος, facili versatus turbine. qui faciles versationes habet, versatilis, Epigr.

Εὐρυδίνης, ου, ὁ, latos vortices habens.

Ἠεροδινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, aërem agitās. potest exponi & passiuè, qui in aëre

in aëre agitatus; pro ἠερηλάτης. vt in Anth. Epigr. ἠερηλάτης ἀετός, aquila per aërem agitata, aut quæ agitatur per aërem.

Θεήλατος, qui à Deo circumagitur, à Deo agitatus vel impulsus. vt Διὸς ἴυγξ, ἵμερος apud Nonn. Et Διὸς ἠλάτης ὄμφη apud eundem, vox Dei instinctu edita.

Κορδίπληκτος, Ionica vox, significans τὴν καρδιακὴν φλόγα, ἀφ' ὃ κέντρῳ θνιγόμενος, vt Erotian. tradit & Corint. qui & σκορδίπληκτα scribi indicat.

Μελανδίνης, nigros habens vortices. (cant.

Οἰστροδίνητος, ου, ὁ ἡ ὁ, qui ab œstro ictus in gyrũ se agit, qui œstro agitate quasi rotatur, apud Aeschyl in Prometh & Aristoph. Dicitur de Ione Inachia, de qua & Virg. Georg. lib. 4. .

Παλιμδίνητος, qui reciproco vortice reuoluitur. vt παλιμδίνητος Θαλάσσης mare reciprocum, in Anth. Epig. lib. 1.

Παλιμδινία, ὁ, vortex reciprocus. Hesych.

Περιδινής, qui vortice, circumagitur. In Epig. φιάλη τὸς κύρτος, exp. versatilis nassa. Περιδίνης, ου, ὁ, idem, vt φερέσπονδα περιδίνητα, ὁμαρτεῖ. Plato de legibus, i. περιφερῆ.

Περιδινία, ας, instar vorticis aut turbinis circumago. Aesch. contra Ctesiph. ὅτι κύκλῳ φέρεσθαι τοὺς σωτῆρας ὑπὸ τῆ βάρματος ἱστορεῖ.

Περιδίνησις, in gyrum aut vorticem circumactio. Exponitur &, vertigo.

Περίδινητος, versatilis, πολύστροφος. Dionys. de situ orbis.

Πολυδίνητος, multos vortices habens.

Ρᾴδινος, ου, ὁ, (κατὰ τὸ ῥᾴδιον δινούμενος) gracilis, tenuis, vt ῥᾴδινα σώματα apud Xenoph. ¶ item agilis, celer, mobilis. Anacreon enim ῥᾴδινας πώλους appellasse fertur celeres equos. Apud Aeschyl. in Prom. ἀστὸν ῥᾴδινον expon. ab oculis mobilibus. ¶ Item mollis. vt πόδες ῥᾴδινοι appellat Hesiodus pedes Veneris. Ponitur & pro imbecilli seu debili: vnde apud Suidam ῥᾳδινὸν & κραιπνὸν inter se opponuntur. ¶ Ῥᾳδινὰς ἄκοντας Hesych appellasse fertur tridula iacula (sicut ῥᾴδινα μήδεα apud Hom. exponitur à quibuldam λεπτὰ) Ibycus autem ῥᾴδινας κίονας, excelsas columnas.

Σκοτοδίνη, ης, ἡ, tenebricosa vertigo, quum omnia circumagi & in orbem verti videntur, accedentibus etiam tenebris, adeò vt æger visu priuetur. apud Hippocr.

Σκοτοδινία, ας, vertigine tenebricosa laboro. Σκοτοδινία, tenebricosa vertigo, idem quod σκοτώδης. Plat & Hippocr.

Σκοτοδινιᾶω. idem quod σκοτοδινιῶ. Et metaph. apud Athen. lib. 5. σκοτοδινιῶντα ἡ μεθυσκόμενον τῷ Ἔρωτι τυφθέντα ἔρωτι

Στροφοδινέω, in gyrum flecto, circumago & verso in gyrum. Oculi alicui dicuntur στροφοδινεῖσθαι, quum vertigine corripiuntur seu circumaguntur.

Τροχοδινητός, verticillo tortus. vel fuso tortus in Epigram. σφονδυλοδινήτῳ νήματι, filo quod verticilo ad fusum appenso tortum est.

Ταχυδίνης, qui celeri vortice circumagitur, celeriter versatilis.

Τροχοειδίνεον, in orbem circumago. (Nonno.

Φρενοδινὴς, mentem versans. ex Nonno.

Χρυσοδίνης, ου, ὁ, habens vortices aureos.

Ὠκυδινητός, qui celeriter voluitur.

Ἐνδινα, quomodo huc pertineat, vide in ε ἐνδινα.

Δείξις, vide διανοίᾳ. Διάδυσις, vide in ζ διάδυσις.

Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ο Σ, ου, ὁ, Dionysus, Bacchus: à Poetis etiam dicitur Διώνυσος, seu Διώνυσος, metri gratia producto ο. Iliad. ζ, Διωνύσοιο ϑ' ἁδεῖης.

Διονύσιος, ου, ὁ, Bacchicus. vt Διονύσου κισσὸς, apud Diosc. lib. 2. bacchica hedera. Sic apud Athen. lib. 2. Διονύσια ἄδοντες, i. vinum.

Διονύσιον, ου, τὸ, (subaudito ἱερὸν) Dionysi fanum, Bacchi templum. Paus. in Atticis. In plur. τὰ Διονύσια, (sub. ἱερὰ) Bacchica sacra, festum in honorem Bacchi, Bacchanalia. Athen. lib. 4. & Plut. sæpe.

Διονυσιάζειν, dicitur pro τὰ Διονύσια ἄγειν. bacchanalia agitare, bacchicum festum celebrare. Athen. lib. 10.

Διονυσιακὸς, ὴ, ὸν, Bacchicus vel bacchanalis. vt διονύσιοι κῶμοι. Athen. lib 11. & Διονύσιοι χοροὶ apud eundem lib. 4.

Διονυσιακὸν, ὸ, idem quod διονυσιακὰ. Item herba quædam, de qua Diosc. lib. 3. cap. 174.

Διονύσιος, ου, ὁ, q. d. Bacchulus. ¶ Author definit. med. Διονύσιοι vocari dicit ossea eminentias, quæ prope tempora nascuntur.

Δ' ασυδίνητος, (compos.) qui nihil ad rem facit. qui non est ad rem. Prouerbialiter enim dicebant ἀσὺδ' οὐδὲ δίνευσον, quum aliquid ad rem propositam non quadraret.

Δῖος, vide in ζ Δῖος.

Δ Ι Π Α Σ' Υ Σ, & contracte διπλοῦς, ῆ, duplus. vt 1. Tim. 5. οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι, διπλοῦς τιμῆς ἀξιούσθωσαν, duplici honore. Sic διπλοῦς λόγος, dupla ris proportio, & διπλασιῶ ὄνομα, nomen compositum. διπλασιῶ κάκιστον, bis tinctum coccinum. Exodi. 25. Euftath. tradit διπλασιῶ apud μεγαλοφυεῖς dici, διπλάσιον autem apud ἀριστέας. ¶ Διπλοῦς cum genit. duplo maior quàm. Matth. cap. 23. ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν.

¶ Διπλοῦς, Marcello interdum significat, latus & grandis, vt apud Dioscoridem lib. 2. cap. 213. quemadmodum etiam duplex apud Virg. in Georg. - duplici aptentur dentalia dorso.

¶ Δίπλοι, in plurali numero accipitur etiam pro duo. vt ἀπλοῖ βασιλῆες. apud Apoll. Rhod. item δίπλακα ἔμασσε. ex Sophocl.

¶ Διπλοῦς duplicem etiam & versipellem significat: vt contra ἁπλοῦς hominem simplicem. διπλοῦς ἀνὴρ, Euripides.

¶ Δίπλαι, nota est in comœdiis atque tragœdiis figura triangula obliqui sine basi. Vide Hephæstionem περὶ μέτρων. & Scholiast. Aristoph. in Pluto. * Παρὰ τὸ δύο πλευρὰ, sit δίπλευρος, ὡς δίπλοος, vel sit simpliciter à δὶς per adiectionem παραγωγῆς, inquit Etym.

Διπλότης, ὴτος, duplicitas. Themist. de anima lib. 2. ¶ Item vafrities versutiáque, ac fraus hominis aliud in ore, aliud in corde habentis, cui opp. ἁπλότης. Greg.

Διπλῶς, adverb. dupliciter. Synes. epist. 98. διπλῶς πιμπλάμενοι. Plato lib. 1. de rep. διπλῶς οἱ ἄκρως ἀποθνήσκοντες αὐτοί, duplo amplius quàm. (cæteri.

Διπλοΐς, ΐδος, ὁ, ἡ, læna duplicata.

Διπλοΐζω. f. ίσω, duplico. Hesych.

Διπλόος, η, ον, f. όως, idem. Plut. in Camillo, κράνεσιν διπλόοις σίδηρῷ πλίσσῃ, flecti ferrum atque duplicari.

Δίπλωμα, τὸ, vas duplex. Gal. li. περὶ κατὰ τόπους. Sunt etiam διπλώματα (vt annot. Bud.) quas literas patentes nuncupellamus. cuiusmodi sunt edicta & mandata principum regio signo sancta, & quas bullas pontificias vocant. Vide annot. post. in Pand.

Διπλόσιος, α, ον, & Διπλάσιος, ου, ὁ ἡ ὁ, duplo maior. Cum genit. vt apud Polyb. διπλάσιος ἰσχυρὸς φαίνεται, duplo maior apparet quàm sit. Aristot. de mundo. ὁ διπλάσιος τοῦ τῶν χρόνων. Interdum cum ὡ, Iosc. Plat. ¶ Item duplex, διπλοῦς. Thuc. lib. 2. πλάσιον τόνου ὑγρὸν. Apud Plat. διπλασίας ταμὰς ἀξίους, duplicibus nore dignus. ¶ Διπλάσιος τοῦ, in Anthol. epigr. lib. 2. cata vestis. (plo minor

Διπλασίως, aduerb. vt διπλασίως ἰλαρὸν, Platoni de leg. Διπλασιάζω, duplico, duplo maiorem facio. Plut. de Socrãem. διπλασιάσαι τὸν ὡ Δῆλον βωμὸν. Philo de vita Mos. lib. διπλασιάσας τὸν χαρακτ.

Διπλασιασμὸς, duplicatio. Plut. ἀφὸ τ' ἑνὸς.

Διπλάζω, duplex seu geminus sum. vt apud Sophoclem in ta ce, τὸ τοὺς διπλάζοντας χαλκὸς μείζους καὶ κρείσσους, maius fané malum quod duplex est. Exponitur etiam duplico, gemino. vt πλασιάζω. Menander apud Athen. lib. 8. Πῶς οὖν τὸ καὶν διπλῶ διπλάζεται;

Δίπλασις, idem quod διπλασιασμὸς. Aristot. rhet. 3.

Δίπλαξ, ακος, ὁ, duplicata vestis. Il. χ. ὃ μέγας ἐσὺ ὕφανται. Διπλακα μαρμαρέην. Legitur & δίπλακα δημῷ. Iliad. ψ. Vide & in compos. ex Πλάξ.

Διπλωνίδες, (sub χλαῖναι) duplices lænæ. Poll.

Composita.

Ἀναδιπλόω, ῶ, reduplico. Ἀναδίπλωσις, q. d. reduplicatio. Sæpe apud grammat.

Ἀναδιπλασιάζω, idem quod ἀναδιπλόω. Ἀναδιπλασιασμὸς, idem quod ἀναδίπλωσις.

Decomp.) Ἐπαναδιπλόω, ῶ, reduplico. Ἐπαναδίπλωσις, quod reduplicatum est, seu replicatum. Aristot. hist. an. lib. Ἐπαναδίπλωσις, reduplicatio, geminatio, vel replicatio. guræ nomen est apud rhetores, & gram. Ἐπαναδιπλάζω, duplico, repeto. Aeschyl. in Prometh.

Διάδιπλος, duplex. vt ἀσπὶς διπλοῦς διάδιπλα, exp. duplicibus duplices clypeoli, apud Diosc. lib. 2. cap. 105.

Ἐπιδιπλόω & Ἐπιδιπλασιάζω, duplico, ingemino.

Ἡμιδίπλασιος, ου, ὁ, dimidiata diplois. Alij exp. semicinctus Aristophan. in conc.

ΔΙΡΚΑΙ'Α, herba quæ ab aliis κυρσάη dicitur, teste Dioscor. lib. 3. cap. 134. Δίρκαιον verò idem testatur vocari à nonnullis, cap. 83. eiusdem libri.

ΔΙΣ, (*aduerb.*) bis. Plato in epist. δὶς τ' ἐμάρας ἐμπεπλήσθαι, bis die impleri. * Per syncopen pro δύακις à δύο. inquit Etym. ¶ In compositione retinet σ sequenti vocali aut diphthongo: sequente autem consonante, interdum retinet, interdum amittit. vt δισσύφων, δισμυρίας. δίπτυξ.

Δισσὸς & Attice Δίττὸς, ὴ, ὸν, duplex, geminus. in Epigram. ἐξ ἑνὸς Σωὸς, duo dij. Δίξὺς Ionicè pro δισσὸς, apud Herodot.

Δισσάκις, bis.

Δισσεύω, f. εύσω, duplex sum. Eust.

Δίχα, dupliciter, bipertito. Od. σ. ἐρεῖ δίχα θυμὸς ἐφ' ἑκάστῳ, διχθὰ ἔοικε. Thuc. δίχα ἀφίστασθαι, geminas in partes quũ secrauisse. Aristot. Polit 6. ἐπὶ δίχα χῆτος ἡμιεκτέμορον, si iudicium aperiatur in duo diuidatur. ¶ Item diuisim, separatim, seorsim. Il. υ. Ἐπεὶ δίχα θυμὸν ἔχουσιν, diuisis animis. Sic apud Thucyd. δίχα ὄντας, separatos. δίχα ποιεῖν, separare, seiungere. Xen. Oecon. Genituo etiam iungitur. vt δίχα πόρνην ἢ ἑταίρα altero dissidet. Item, fine, q. d. separatim ab. seu seorsim à &c. Cum genit. Soph. in Aiace, ἐγὼ δ' ἧ δίχα ἐκείνου πάντα τὸν

ἄνδρ' ἐπαινέσαι τὸν κλέος. Aliquando autem casus postponitur, sicut in ἀδιαιρέτῳ, id. in quod δίχα. Plato in Symp. de Silenis. διχῇ διαιρεῖσθαι, in duas partes expansi. B.

Διχάζω, id. in duo diuido, diduco, separo. A cuius pass. est διδιχάζομαι. Ἀφιστάμενοι. apud Eust.

Διχομηνὶς δίδυμος, qui & τομίτης dentes molares, quatuor illi anteriores qui inter κυνοδόντιας sunt interiecti, quoniam cibũ diuidunt comminuũtque, Poll.

Διχῇ dupliciter, bifariam Demosth. Olynth. ἐμοὶ μὲν δὴ διχῇ βουλεύεσθαι δοκεῖ περὶ τούτων. Διχῶς, pro eodem.

Διχόθεν, a duobus partibus.

Διχόθι, in duplici, poëticum vocabulum. Od. α. Αἰδώνευς, τοὶ δηθὰ διδώκεσαν ἔριδα καὶ ἀνδρῶν. Διχθὰ δὲ δύο ἦ, duplex, i. est Musæus διχθὰ δὲ χῆτος.

Διχόθεν, idem quod διαπὸς. Il. ε.

Διχόθεν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositae ex δίχα.

Δίφυξ, in duas partes, diuisim, vt αἷμα δίφυκα συμμὸν ἐχεσκε. Apud Phocylidem μὴν ἐκπάγλου αἵματος νάκος. Item sine cum genitiuo, Epigr. lib. 3. Μὴν ἐφ' ἑκατὸν ἐτῶν ἐκ πόλεως αἰτίχα. μὲ τὸν λύρης.

Διφύκα, idem pro δίχα, dupliciter. Iliad α, Ἐπεὶ διφύκα λαοῖσιν ἀνώγει μαρμαίρειν.

Δ Ι' Σ Κ Ο Σ, ου, ὁ, discus, orbis ex ferro, ære, lapide aut ligno, qui exercendi corporis causa in auris proiicitur: unde & à δίσκος dictũ volunt. Il. β. καὶ ἧ ἐθέλῃ ἐπιμὶν ἐκ δίσκοιο λίπεσθαι τῆρ ποτὲ τὸ μὲ ἀνδρῶν ἐν ἔριδι Od. θ. κάλλει δίσκου Μοίζουσα ἠδὲ παλαιῇ. Et δίσκοι ἐρίηρες, δίσκοι ἐκπεπλεγμένοι, δίσκοι ἐκφερέες, apud Polluc. de diei ludo. Et δίσκοι ἱμάντιοι apud Plutarch. in Pericle. ¶ Numeratur etiam inter vasa in quibus cibaria apponuntur, vt & apud Latinos Pollux 6. Epigr. lib. 2. Μέλι μὲ κηλὸν δίσκων ἐπλήσατο κρατήρων discorum efturiem affervorum. ¶ Dicitur etiam orbis. Iis. Alex. Aphrod. lib. 2. ἐκείνων ὁ σεληνὸς τῷ ἡλίῳ τυγχάνοντα τοῦ δίσκου πᾶσα ἀφίσταται ἐνδύσεως. luna quum Sole minor fit, eius orbem rectum obscurare nequit.

Δισκίον, ου, disco ludo, discum iaculor. Od. θ. Ἐστ etiam in modum disci iacio.

Δισκεύω, f. εύσω, pro eodem. Philostr. epist. 43.

Composita.

Ἀποδισκεύω, discum deiicio, seu in modum disci deiicio, apud (Eust.

Συνδισκεύω, colludo disco, ludo disco cum aliis.

Διστὸς, &c. vide in Αἶς.

Δ Ι Σ Τ Ὸ Ν, F δίστον, vel ἄξω dubite. (διχῶς βαλλόμενος, ἢ οἱονεὶ δύο ἑστάναι ὀφθαλμοὺς ἔχει ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἐκείνου καθ' ὑπεροχὴν, μᾶλλον δὲ ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ἐκείνου ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἐκείνου ἐπὶ τὸ ἕτερον, inquit Etymologus.) Synes. epist. 44. ἐξέβαλον. a quo dubitatur, dubium.

Διστακμὸς, ου, dubitatio. Plut.

Διστάνω, pro eodem. Demosth. ἀδὲ διστάσιος ἐνῆν οἰσουσι.

Διστακτικὸς, dubitatiuus, vt apud grammat. Διστακτικὴν ὑπόθεσιν. Item diserctiuus. Gazæ lib. 4 grammat.

Δίστακτος, (comp.) indubitatus, certus, apud Ptol. Sic ἀδίστακτος, ἀνεπίστατος apud Oecumen. spes certa, vel actiuè quæ nõ dubitat.

Δ Ι Ὸ Κ' Ω, ῶ, f. ξω, quæro. Propriè, quasi palpando quæro. (¶ Etym. enim deducit ἀφὸ τὸ δάπτω tango, vnde & δαὸς & δαΐζω, vt sit pro διαζω, exponitque φλαυρῶ, vt & Hesychius) I. ω, ὠδὲν ἀνδρὶ πόντος ἐν ἰχθυόεντι. Hesiod. πολὺ διφάσιοι κεκλῆσι τὸν quæreos domum.

Διφάστωρ, ορος, ὁ, quæsitor, indagator.

Composita.

Ἀποδιφάω, oreî tenebris abscondita scrutor. Expon. & subterranea scrutor, apud Aristoph. in Nub. Ἔστι σ' ὑπερδιφᾶσθαι χθονὸς τὸν πάππον. (catus. Suid.

Ἐκδιφάστης, qui litem scrutatur seu lites. Vnde exp. aduocatus: dicitur ὁ πάσχων ἀδικῶν, qui parieres perscrutatur: nimirum qua parte possint aperiri, vt ita ad ædes via facta fuerari possit. Hesych.

Ἐκδιφάσεως, εως, ὁ, fæcis perscrutatio. Lusus quidam inuentus ad risum excitandum: quippe quo oportebat aliquid post tergum reuinctis manibus in fæcis catinum demersum, ore extrahere, vt tradit Poll. lib. 9. A verbo ἐκδιφάω, ᾶ, fæcem perscrutor & quod demersum in ea est, perquiro.

Δ Ι Ὄ Φ Τ' Α, ας, ἡ, pellis, seu exuuium, vt διφθέρα λέοντος. ¶ Mébranæ etiam in quibus scribitur, διφθέραι appellantur, sunt enim & ipsæ exanimantiũ pellibus confectæ, vnde prouerbium, ἐξὸς κεφαλὴ χόντος εἰς τὰς διφθέρας. fingitur enim è pelliminum noter, & tandem aliquando in spicieris, beneficio priſica consuetudine διφθέραις nominari traditi, quia aliquando in penuria papyri vtebantur membranis seu pellibus caprinis & ouinis. ¶ Adhæc διφθέραι nominant pelles tentoriarum, seu pelles quæ in castris σκηναῖς loco sunt, vt apud Athenæum l. 12. ¶ Bulga etiam διφθέρα dicitur, i. faccus coriaceus

seu pelliceus. Plutarch. in Sympos. septem sapientum, διπλοῦν τενάκινον, ὃ ἐσθίοντι, τομιαῖον, μᾶλλον δὲ τὰ ἀφ' ὑπέρας, ἐδίδοσαν ἄνδρες γαμοῦντες ἑαυτοῖς, in bulgam enim seu saccum coriaceum inuoluerat. ¶ Deniq; διφθέρα dicitur coriacea vestis, tunica è pellibus, quales sunt parortiij rhenones, seu saga pellicea. Aristophanes in Nub. Π' ἔστιν ὁ πατὴρ σου διφθέραν ἐνημμένος: de caprario. Lucian. in Timon, εἶτα περιπατεῖς χαμαιδύτας τινὰς τὰς διφθέρας ἀπὸ τιμαλφῶν σοι καὶ ἁβρῶν.

Διφθερίας, ου, ὁ, qui gestat eiusmodi pelliceam seu coriaceam tunicam Luc. in Tim. & Poll lib. 4.

Διφθερίτης, ου, ὁ, idem. vnde fœm. διφθερίτις. Poll.

Διφθέρειος, dicitur vlcus quoddam, in Hippiatr.

Διφθερόω, ῶ, pelle obtego, corio intego.

Compositae.

Κατα διφθερόω, ῶ, idem quod διφθερόω, Plut. Symp. 4. & Probl. 2.

Λευκοδίφθερος, albis pellibus seu thenonibus amicti. Hesych.

Ἐνδιφθερίτης, exp. pellibus indutus, i. aut vestitus. Luc. in Tim.

Δ Ι' Φ Ρ Ο Σ, ου, ὁ, locus in curru in quo parabates & auriga sedebant: à duobus illis, quos ferret, dictus quasi δίφορος, vt tradit Euftath. Iliad. χ. ἅνδρες οἱ ἵπποι. Synecdochice verò pro toto curru, vt Iliad. ω, Ἀδάμα δὲ δίφρον τε δύω τ' ἐφετμήκεα ἵππω. Et Xenoph. Pæd. 6, ἀφ' ἅπερ ὄχημα ἢ ἅρμα. Sunt qui bigam interpretari malint. currum bijugum. ¶ Est etiam sella. Illiad. ξ, ἡ δ' ἕζετο πὰρ' ὃν δίφρον. Et Plato lib. 1. de rep. καθίζετο ἐπὶ δίφρου. Apud Plut. δίφρος ἐφ' ἁμαξιτοῦ, exp. sella curulis. Item scamnum quo gestantur infirmi, Bud. In plur. poëtæ in primis dicunt δίφροι metaplasmũ generis pro δίφροι.

Διφρεύω, f. εύσω, curru aut bigis vehor. Eurip. in Adromache.

Διφρεύτης, ου, ὁ, auriga currus seu bigarum agitator. Soph.

Διφρεύω, aurigantio. Xen. Pæd. 6.

Δίφρηξ, (sella lecticaria. Hesych.

Διφρὴς, (q. d. fellularius) qui ita effœminatus est vt lecticariã sella gestari semper velit. Hesych.

Διφρόκοιος, ου, ὁ, curriculum. Aristoph. in Neb.

Compositae.

Ἐκδιφρεύω, è curru aut sella exutio aut deturbo.

Ἐπίδιφρος, qui in curru est. sessor.

Ἐπιδίφριος, ου, ὁ ἡ ὁ, qui super curru est, aut sedet aut ponitur. Od. Item. pro ignauo & effœminato. Etym.

Ἐπιδιφρὰς, άδος, ὁ, (vt Euftath tradit) vel δίφριος, vel τὸν ἐφ' ἅρματος ἑστῶτα, ἀφὸ τοῦ ἐφ' ἅπαξ ἀφίστημι. Etymol. exp. currus circumferentia, quæ & αἶψα dicitur. Il. ε.

Δίχα, δίχθα, &c. vide in Δίς.

Δ Ι' Χ Α, ας, ἡ, litis. Il. π. χεῖρα βαρυνθεῖσαν, ἐδὲ κεχαλκευμένα δίχθα τε καὶ τριχθὰ ἔπειρε, apud Plut. in plur. αὐτοῦ πνεῦ δίχας ἀφίεσθαι, apud Aristot. lib. 7. eth. cap. vlt. ¶ Dicuntur grammatici ab ἵστημι, i. διϊστάμενοι, vt sit quasi ἵστρια.

Δίχως, ως, ὁ, ἡ, ὸν, pro eodem. Xen. Pæd. 8, δίχως δύναιτο φέρειν.

Δίχως, ω, ὁ ἡ ὸ, siticulosus, δίψιος σὺν apud Nic. Et δίψιος δίψα apud Soph. puluis siticulosus & aridus.

Δίψαβος, ου, ὁ, sitibũdus, siticulosus, vt μῦς δίψαλος, in Batrach.

Δίψας, άδος, ἡ, siticulosa, bibula, arida, vt δίψαδες γῆ, vipera siticulosa. Epigr. lib. 3. Item substantiuè plerunq. dicitur pro δίψαδι ἰοβόλῳ. de viperæ quadam specie, inde dictæ quòd qui ea morsus est siti inardescat. Nicand. in Ther. ¶ Itè spinæ quoddam genus apud Theophr. lib. 4. hist. pl.

Δίψαος, ου, ὁ, siticulosus, aridus. Synes. & Dionys. de situ orbis.

Δίψαδες, εος, ὁ ἡ ὁ, siticulosus. Dioscor. Τὰ δίψαδέα ἡ q. d. siticulositas, aut siticulosa ariditas. Plut. in Cor.

Δίψιος, idem.

Δίψιάω, ῶ, f. άσω, sitio. Luc. τὸν μὲν δίψιᾷ κελεύων ἢ πεῖν. Et cum genit. Herodot. δίψιᾷν οὐδὲν τοῦ μελίτος. Item metaph. pro ἐπιθυμῶ, cupio, desidero, appeto, vt δίψιᾷ χαρίζεσθαι ὑμῖν, Xen. Pæd. 4. Et cum genit. σπάνις ἐλεύθερος δίψιᾷ σοφίσματος, apud Plat. lib. 8. de rep. Reperitur & δίψιάω, apud Athen. lib. 2.

Δίψιαπὸς, ὸ, ἡ, siticulosus. Dioscor. & Aristot. 3. de part. anim. Item sitibundus, sitiens, vt δίψιαπὸς ποτοῦ ἐλαίου, apud Naz.

Δίψιας, ᾶτος, ὁ, ἡ, à quibusdã dictus est morbus renum δίψιασις appellatus, quem comitatur maxima sitis, vt tradet Aret. ¶ Est & nomẽ herbæ quæ alio nomine Iabrũ Veneris appellatur, inde dictæ quòd sit concauo alarũ sinũ in quo subsistit rosfallus, vt Plin. lib. 27. cap. 9. tradit. Vide & Diosc. l. 3. c. 122.

Compositae.

Ἀδίψακος, ὸ, ἡ, ὸν, qui non sitit. Athen. lib. 8. ¶ Item sitim sedans, & prohibens, vt ἀδίψακα οὖσα, ficus sitim sedantes, Diosc. lib. 1.

Ἐπιδίψιος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, siticulosus.

Κατα δίψιος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, intensè sitio. Xen.

Πολυδίψιος, multum seu valde siticulosus, vt πολυδίψιον κύριος ἡ ἄμμος. Exponit, & diu multumq; sitiens, i. desiderans.

Ὑδροδίψιος, q. d. cum timore sitiens, de eo qui est à cane rabido morsu, qui & ὑδροφόβος appellatur.

Δ Ι Ω, expello, abigo, vide διώκω. ¶ Item timeo, vnde δίος. Il. 1, & 8. time. Et Διόθεν inde deducit Eustath. per anadiplasiasmum. vide & in Δείδω. ¶ Apud Homer. Iliad χ, v. 251. πολὺ δέος ἕσσεται ἄνδρα μάχην Πρὸς Δαναούς δίον, Eustath. vult δίος esse à δίω significante curro celeriter, & tanquam φεῦγε τὸν δίωκτ. φόβον.

Διόωμαι, expello, abigo, persequor, expello persequendo, summoueo. Iliad. ρ. Ὅ γὰρ ἐμοὶ κῆρας τε καὶ αἴσιμα πότμον ἑταίρου Ἐλθόμενον διόωμαι. Item cum præpos. εἰς Odyss. φ. Μάν τε καὶ ἐλθόντας ἀφ' ἵππων ἀρσενας ἅρμασι διώσω βιάζομενος. Item ἀφ' ἵππων ἀρσενας ἅρμασι διώσω βιάζομενος.

Δ' ασθιουμι (comp.) χρ. ἀποδιάσω.

Decomp. Β'ξαποδίω, seu ἐξαποδιάω, fugo ex, insequendo exigo & summouco ex, vt Iliad. ι, εἴκοσι δ' ἅμα λυγρὸς ἐπαπλαγξίπ' ἐμοὶς ἐξαποδιάσαι.

Διώκω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ.

Δ' αποδιώκω, expello ex aliquo loco, fugo aliquem. Aristoph. in Nubibus, ἢ ἀποδιώξετ' αὐτὸν ἢ τί δικάσεις; non te ex ædibus proripies?

Δ' αποδίωξις, εως, ἡ, expulsio. Esse etiam volunt genus figuræ quæ ἀποκάλυψις dicatur.

Δ' ιαδίωκω, idem. Et pro, mitto in exilium.

Δ' ιαδίωξις, expulsio.

Δ' ιαδιώκω, persequor, insequor. Xenoph.

Δ' ιαρροδιώκτης, ου, ὁ, qui vrget opus. Δ' ιαρροδιωκτέω, ῶ, vrgeo opus. Ex Græcis Bibliorum interpretibus.

Δ' ιασποδιώκτης, qui equos agitat, qui equos ad cursum instigat.

Καλλιποδιώκτης, qui consectatur pulchros. Aristoph. schol.

Κατιδιώκω, persequor. Plut. in Alcib. ὑπὸ τῶν ἱππέων ἐδιώκετο καὶ κατεδιώκετο. Sic Xen. Hell. 1. εἰς τὸν Διδυμοτειχον κατεδιώκομεν.

Κυνοδιώκτης, qui midorem sectatur. muris epith. apud Hom. in βατραχομυομ.

Κολασποδιώκτης, qui pueris exoletis & duriorib' inhiat ὁ ἀεὶ τοῖς κίναισιν. Eustath.

Κυκλοδιώκτης, in orbem actus, in orbem currere coactus. Epigr.

Μετιδιώκω, persequor, insequor. Item vestigo, inquiro, vt μετιδιώκειν τὸν δρόμον, apud Greg. (quebantur.

Μετιδιώκτος, persequendo captus, quem nacti sunt qui insequebantur. Plut. ἐφεύγοντες ὑπὸ καταδιωκτῶν καὶ μετιόντων.

Π' αλιδιώξις, pro παλινδίωξις, (q.d. pòst insequutio) apud Homer. Vide & ἀφίωξις quod sequitur.

Περιδίωξις & ἀφίωξις, q.d. 'præinsequutio, est eorum qui pro
r s insequuntur. Hesiod. in Aspide, ἐν ᾗ ἀφίωξίς τε παλιδίω-
τὸ τοῦτο. vbi ἀφιώξις eorum est qui priores insequuntur, π
παλιδίωξις eorum qui quum fugarentur, vice versa posteà insi
quuntur eos à quibus fugabantur.

Δ ΙΟΛΑ' ΓΙΟΣ, ὁ ἢ ὸν, exp. magnus & vehemens, longè lati
que se extendens, vt διολάγιον κακὸν apud Suid. Et διολ
πεδίον in Epigr. διολόγαια ἀφεγγέα Etym. res arduæ.

Διόνυσος, vide in Δι' υσος.
Δίουξις, vide in Δίωκω.
Δ' μφιδιώκοντες, &c. vide in Δαμάω.

Δ ΝΟΠΑΛ' ΖΕΙΝ, (apud Hom. exp. δινεῖν τοῖς παλαισταῖς, ἤτοι
δίνειν ἢ παλαίειν: agitare & excutere manibus. Quæ expositio
ne indicatur compositum esse vel ex δινεῖν & παλαίειν, vel ex
δινεῖν & πιέσαι. Iliad. σ, ἄφαρ σ' ἀμφὶ δίνησι παλίσσυτος ἔστ, i. agitabat
percutiebat manib. Et Od. ξ. vt. 501.

Διονυσιάζειν, ὁ, exp. motus excussio quæ manibus fit. Suid.

Δ Ν Ο' Φ Ο Σ, ου, ὁ, ῆ, tenebræ, caligo. idem quod γνόφος ciusdem
formationis, nimirum à νέφος, vnde νέφος, & accessione lit
teræ σ, δνόφος. Etymol. verò à γνόφος derivat mutatione lit
teræ γ in σ, quam mutationem Eustath. scribit fieri soli
Heiychius verò vult δνόφος, esse Aeolicum, Κεῖ δ' ἀνέδυνε νύ
νύφιον, ita idem qs Etym. à δύνειν & νέφος fieri dicit δύνοφος & pertu
copen δνόφος.

Διονοφοεις, tenebrosus, caliginosus, vel obscurus, ater. Il. ι, ὄφρ' ἐμὲ
μακάρεσσιν ἴσον κρατ' αἰζηοῖσιν πίσῃς ὀνοφερῇ χθονὶ ναίειν. Et Od.
τύκτα δὲ διονοφερὴν ἰλάσσο. Et διοφερὴ κόπις, in Epigr.

Διόνοφος, idem. Hesych.

Δ ιόνοφος, ὄντος, ὁ, pro eodem.

Δόγμα, &c. vide in Δοκέω.

Δ Ο' Δ Ρ Α, ας, ἡ, potio seu iusculum ex eo dictum quòd ex
uem speciebus fieret, vt Ausonius indicat hoc epigramm
Δόδρα πανοῖς ἐξ αἰμοδύτας· ἔχει μέλι, οἶνον, ἅλας. Α' ρτον, ἀλεύρ
λιον, ζωμὸν, ὕδωρ, πάπρικα. quod quidam sic interpr. Dodra vo
quæ causa nouem species ego, quæ sunt; lus, aqua, mel,
num, panis, piper, herba, olcum, sal. Dicitur igitur à dodr
dodrans enim dicuntur nouem vnciæ.

Δ Ο ΘΙ' ΗΝ, ῆνος, furunculus, tumor δυσκρασιῶδες ex cras
humoribus in carnosis plerunq; partibus consistens. Dio
lib. 1. cap. 184. δ. δυλίαις μικράσιν. Aristot. histor. an lib. 3. Δ
ἢ φυμὰ τὸν μυρῶν. Vide Gal. lib. 5. περὶ χρ. τ' ποιος.

Δοιάζω, &c. vide in Δύο.

Δ Ο' Λ Υ Ξ, υκος, ὁ, pistillum, seu radius, quo aliquid in mo
rio tunditur, aut misceretur, seu agitatur: idem quod ἀφ
Cæcus, vt Pollux tradit Aristoph. in Equit. εἰ μὴ γὰρ ἦ' ὀπτιὰν
πάνυ μέγας, ὡς αὖ ἔστω σκεῦος δίον χαλκεῖον, θοἰδὲ τὸ
¶ Item cochlear quo ea quæ in mortario tusa sunt, colleg
tur, apud eundem Aristoph.

Composita.

Δ' ιαδολιάζω, commisceo, confundo. Propriè, pistillo im
tario commisceo. Hesych.

Δ ιαδοσιδυλίζειν, Hesychio est, indecenter saltare.

Δ Ο ΚΑ' ΖΩ, F. δόσω, obseruo, item expecto, vt apud Dem
Phal. πολὺς δοκοῦσ', nauigandi tempus obseruans vel ex
ctans. ¶ Item puto, arbitror. vnde δοκοῦσις apud Theoc.
sine Idilli j primi, Doricè pro δοκήσις putabis.

Δοκεύομαι, videor, vnde δοκέσασθαι, (per syncopen) visum est.
εἴδη δὲ οἱ φρονεῖν δοκέσασθαι κέρδιον ἦ βίαιος ἐὼν Αἰνείαν. Apud
poll. ἐζωσμένοι δ' ὑπὸ τὰ δοκέσασθαι, exp. statuit, decreuit.

Δοκεῖδω, f. δόσω, idè quod δοκεύω, obseruo, expecto, item insi
Iliad. π, ἐφορμηθέντα δοκεύσασι. Et Iliad. ψ, ἢ φορέοντα δοκεῦ
ὑπέστησε.

Δοκεύω, idè quod δοκεῖδω obseruo, expecto, vnde particip.
δοκευτῆρες, qui obseruat, qui stat in insidiis, vel qui excipi
o. circa finem, κ' ὀ' ἐξ' ἐσήκασι δοκευτῆρες, vbi Eustathius
natorum esse verbum tradit feram expectantium. Hesiod
Aspide. ἔνθ' οἵ γ' αἰὲν ἀνωϊστὶ δοκευμάζουσι. Apoll. Rhod. Argon. l.
Α' μφὶ δ' ὑπαὶ δοκεύουσι δοκευμάζουσι.

Composita.

Α' ποδοκεύω, v, ὁ ἢ ὸν, qui iacula obseruat, i. iaculorum ictus
eos vitet. Etymol.

Α' ποδόκητος, non expectatus, qui non expectatus venit. Tho
phil. l. 2, aduersus gentes ex Simonide.

Καραδοκέω, ῶ, (quasi τὸ κατὰ κεφαλὴν, inquit Suid.) solicitè at
pidè expecto (tanquam exerendo caput ad prospicienda
eminus eum qui expectatur.) Xenoph. τὸ φοβερὸν καραδοκοῦσι
pad. Plut. ἐφεδρεύειν ἢ καραδοκεῖν τὰ μέλλοντ. Apud Euripi
in Troad. καραδέκου Ὅ τιν' ἐρεῖ τὸν Ἀχαιῶν τόξῳ πάντας,
obseruat. Videtur poni & pro expectare apud Herodot.

Polymnia, κραδοκήσαντες τὴν μοῖραν. Exponitur etiam ὑποπτεύειν apud Aristoph. in Equit. Ἐκραδόκησεν εἰς ἐμὲ ἡ βυλὴ πάλιν.

Καραδοκία, ἡ, sollicita expectatio.

Decomp. Α' ποκαραδοκία, ᾶ, expecto solicitè, expecto cũ anxietate animi & magna solicitudine apud Suid. Α' ποκαραδοκία, expectatio solicita. Rom. cap. 8. Hesychio est φροσδοκία, ἀσπασμός.

Ο' δοιπόρος, ου, ὁ, i. qui vias insidet & viatores intercipit, qui in via excipit viatores, viarum obsessor, seu insidiator viæ. Athen. lib. 5. Eustath. annotat inseri ι euphoniæ gratia, sicut & in ἐλοιήσηρος.

Ο' δοιπόριον, ου, in via viatores excipio, vias insideo.

Περιδοκέω, idem cum δοκεύω, obseruo, Hesych.

Περίδοκος, ὁ, angustus locus, qui insidiantibus est aptus. Eust.

Προσδοκάω, ῶ, expecto, vel spero. Aristoph. in Vespis, Μηδὲν πρὸ ἐμοῦ προσδοκᾶν λίαν μέγα. Cum inf. Aelchin. προσδοκῶ δοκιδέξειν, exp. confido. Sic apud Dem. προσδοκῶ κρακὸν οὐ τὴν χρυσίδην. ¶ Item pro arbitror: de re præterita apud Plat. inquit Bud.

Προσδοκώμενος, expector, speror, tam de persona quàm de re. Τὰ προσδοκώμενα, quæ expectantur, quæ sperantur: & τὰ προσδοκώμενα, sperata, expectata.

Προσδοκιμασία, idem. Dem. ἔχειν προσδοκίας τῆς ὑποτελείας, Lat. in expectatione esse. Προσδοκία κρακὴ apud Aristot. eth. 3. ¶ Ἰτὸ metus. Thuc. 2. (Hippocr.

Προσδόκιμος, qui expectatur, de quo expectatio est. Thuc.

Decomp. Α' προσδόκητος, inexpectatus, inopinus. Dicitur & de re & de persona. Thucyd. Exponitur & actiuè, qui non expectat, apud eundem Thucyd. Α' προσδόκητον πρᾶγμα, præter expectationem, ex improuiso, inopinato. vt ἀποπλεῖν ἀπροσδόκητος. Thucyd. 2.

Δοκεῖ, ῶ. F. δόσω, P. ησα, (sed frequentius ξω & ξα) videor, censeo. Xenoph. κἂν ἐγὼ δοκῶ μοι κἀ δυνοι τῶν ὑπομενεῖν, mihi videor hoc periculum posse sustinere. Hocr. ἐμοὶ δ' ἐπικίνδυνα ἀπαντᾶν δοκοῦντι. Dicitur etiam δοκεῖ μοι ποιῆσαι τοῦτο, pro, certum mihi est hoc facere. Sic Lucian. δοκῶ μοι διδηρᾶξειν. Interdum impertinenter, δοκεῖ μοι, videtur. mihi. Aristoph. δοκεῖ μοι ταῦτα μὴ δρᾶν, hæc non mihi videntur facienda. ταῦτα ἰδοξεν Κυκλώπων, Plutarch. hæc Ciceroni probabantur. Sic τὸ δοκοῦν ἐμοί, quod alicui probatur seu placet. Apud Thucydid. ὅσῳ τὸ δοκοῦν ἐμοὶ, supra nostram opinionem. Exponitur & conuenit, vt Xenophon. Hellen. 2. οἷς ἢ ταῦτα αἱρετὸς κάλλιστον φέρειν ἐδόκει, conueniebat inter eos, constitutum erat inter eos vt gestaret calamum. Sic particip δόξαν, (absolute) quum conueniisset. vel quum visum esset. Herodot. δόξαν δὲ σφι ἐποιήσαντο καλεύεσθαι. Thucydid. ἢ δόξαν αὐτοῖς ἐχώρησε τὸ τείχος. Dicitur & δόξαν ἢ ταῦτα, à Plat & Xenophon. pro, quum de his conueniisset. ¶ Ponitur etiam δοκῶ pro, in aliqua existimatione sum. Sic apud Euripid. in Hecuba, εἰ δοκοῦντες opponuntur τοῖς ἐλεύθεροι. Sic & ad Gal. cap. 2. ¶ Item existimo, puto. Xenophon. οὐ γὰρ σαυτὸν σφαλερὸν τὸ πλοῖον ἔχειν, Luc. ὄνον αὐτὸς ὀχεῖν, ἀλλὰ ἵππον. Apud Soph. in Aiace, σοὶ μὴ δοκεῖν ταῦτ' ἴσιν, ἐμοὶ δ' οὐχ ὑγιῆ.

Δοκεῖδω, interdum videri & censeri. Bud. ex Plat. Sic Ἀδοκητοῦ μου κατ' ἄκτας, certò statutum est mori. Sic Ἀδόκητος τῷ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ apud Dem. decretum vel statutum esse, à Senatu & à pop. vnde πὰ δόγματα, decreta, placita, quæ & δόγματα.

Δόξασα exp. & cõuenit, vt ἐδόκησε ἡμῖν, conuenit inter nos. ¶ Item pro existimari, putari, vnde δοκεῖ μέγιστον, quod existimatur, Bud. ex Plat. Idem affert ex Antiph. pro, existimari & suspectum esse.

Δόκησις, opinio, vnde δόκησιν παρέχειν, opinionem expectationemque de se præbere. apud Plut.

Δόγμα, τος, quod faciendum videtur, Thuc. Item placitum, decretum, dogma. Plut.

Δογματικὸς, qui certa dogmata in aliqua scientia sequitur. Strabo, Sext. Phil. Laërt. & alii. Item δογματικοὶ ἰατροί, Gal. ad Glauc. qui distinguuntur κατὰ τὴν ἰατρικὴν αἵρεσιν. Item ad præciendum compositus.

Δογματίζω, dogma aliquod introduco seu inuento, dogmatis alicuius sum autor, dico aliquid quod pro certo dogmate habeo. Greg. ἀδὲ τοῦτο ὧδε ἢ δογματίζομεν. Α' Bud. expon. & decerno, apud eundem. Item ab Areop. poni scribit pro, tueor dogma.

Δογματιστὴς, qui dogmatis alicuius seu aliquorum dogmatum est autor vel defensor. Greg.

Δεισυδαιμονῶν, (comp.) prout vulgo seu populo videtur, ex vulgi opinione.

Δίκη, in carmine idem quod δόκησις, opinio. Vtitur quidam poëta apud Sext. philos. At δόκησις vide in Δίχομαι.

Δίκιος, α, ον, ὁ ἢ ἥ, probus, probatus, spectatus, ἀφ' ὑγιοῦ δόκιμος. Demosth proba pecunia. Dicitur & de persona cuius spectata est fides & integritas, vt 1. Cor. 19. cap. Sic δοκιμώτατοι πολιτῶν, Plutarch. probatissimi vel spectatissimi. Alicubi exp. &, acceptus.

Δοκιμὴ, probatio, experientia, experimentum. Rom. 5 2. Corinth. 2 & alibi sæpè.

Δοκίμιον, pro eodem. Exponitur enim à Bud. pro batio, exploratio, experimentum. Apud Herodian. δοκίμιος ὁ φαντασθῆναι, κίμαι. exp. labore milites probantur.

Δοκιμάζω, probo, exploro, experior, examino. Hocr. τὸ χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ δοκιμάζεται. Idem, δοκιμάζειν τὸν βίον ἀπὸ τῆς πράξεως. Item æstimo post examinationem agnosco aliquid seu perspicio. Item probo, i. approbo, comprobo. laudo: item in pretio habeo. Propriè autem approbo, vtpote perspectum vt Plut. de inst. lib. ἀλλ' ὡς οἷόν τε μάλιστα ἀποδείας δοκιμαστέον ἐστί. Interdum ex consequente significat eligo.

¶ Nonnunquam pro consultum esse iudico, vel vtile esse censeo. Xen. Apomn. l. 1 ταῦτα ἱκανῶς ἐπισκεῖν ἐδοκιμάζετο.

Δοκιμάζομαι, probor, approbor. Plut. Hocr. ¶ Item ad magistratum admittor, moribus & meritis probatus. Demosth. in Neæram. Est etiam, tutelæ meæ permittor, togam virilem sumo. Demosth. in Mid.

Δοκιμασία ἡ, probatio, exploratio, experimentum. Plutarch. de inst. lib. δεῖ δοκιμασίας καθιέναι τῶν παίδων. Item peculiari signif. exploratio & inquisitio in eos qui proponebantur admittendi ad magistratum. censura. Vnde δοκιμασίαν ὑποφέρειν Aelchin. in Timarch. censuram denuntiare.

Δοκιμαστὴς, οῦ ὁ, explorator, examinator, æstimator, Chrysost. & Lucian. in somn.

Δοκιμαστικὴ, exploratoria, seu examinatoria ars.

Δόξα, ης, ἡ, sententia, opinio. Thucyd. lib. 3. ἅμα δόξαν τῇ ὑμετέρᾳ πολεμίαν παρέξειν, contrà quam sentiamus. Aristot. ἡ τῆς ἀληθείας & κατὰ δόξαν inter se opponit, δόξαν ἔχειν ἀφ' ἑτέρου, opinionem habere de aliquo. Hocr. in enc. Euag. Dicitur & δόξαν παρέχειν vel παρέχεσθαι. Interdum δόξαν ἔχειν exp. existimor. ¶ Item expectatio, vt quum dicitur aliquid accidisse ἀφ' ἑτέρου δόξαν, apud Thucyd & Plutarch. ¶ Nonnunquam apud Philosophos est idem quod dogma, seu axioma, (inquit Bud.) aut propositio adeò fixa, vt axiomatis instar sit, vt apud Aristot. metaph. 3. Inde & κοινὴ δόξα Epicuri apud Cic. ¶ Item fama, rumor. & in bonam & in malam partem. vt ἐν ἀγαθῇ δόξῃ ἀπὸ Solonem. Et ἐμπεσὼν δόξαν ex Plat. & ex eodem de rep. 1 ζῶντες εἰς κακὴν δόξαν ἀφῆκε (pro) infamare. ¶ Ittè, gloria, honor. Hocr. ad Phil. ἡγοῦνται ὑπὲρ ὀνομαζομένου τοῦ ἀπὸ δόξαν ἀποθανεῖν.

Δοξάριον, τὸ, gloriola, Luc.

Δοξάζω, opinor, sentio, existimo. δοξάζω ἐκεῖ ψυχὴν ὑπὸ. Plat. de leg. Item pro sentire de se magnificè. B ex Thuc. ¶ Item celebro, gloriosa celebratione colo. vt, δοξάζειν τὸν θεὸν, sæpè in N Test.

Δοξάζομαι, existimor. vt δοξάζομαι ἀδικεῖν. Plat. existimor injustus. Item, celebror, prædicor, Matth. c. 6. Et ὑπ' αὐτῆς δοξαζόμενος αἰδρες, Polyb.

Δόξασμα, τος, quod faciendum videtur. Plat.

Δόξαστὸς, ἡ, opinatio, opinio. Suid.

Δοξαστὴς, opinator. Δοξαστὸς, opinabilis. apud Plat.

Δοξαστὸν, opinabile.

Δοξαστικὸς, qui vi opinandi præditus est.

Composita, ac primùm ex δοκέω.

Α' δόκητος, inopinatus, improuisus, Thucyd. 4. Α' δοκήτως, ex improuiso, ex inopinato. Greg. Pro eodem dicitur ἀδόκητα aduerbialiter positum, & ἀπὸ τοῦ ἀδοκήτου Thuc. l. 6.

Α' ντιδοκέω, contrà censeo, contrariam sententiam habeo, in contraria sum opinione. Xen. ἐφεῖ τῆς δικαίου αὐτοπλέοντες ἢ αὐτοδοκοῦσιν καὶ στασιάζοντες.

Α' ντιδογματίζω, contraria dogmata introduco vel tueor. Luc.

Α' ποδοκεῖν, non videri aliquid faciendum. Res dicitur δοκοῦσα quæ censetur, non facienda. apud Herodot. & Xen.

Εὐδοκιμέω, probor, existimatione clara sum. celebror. Plut. in symp. sep. sap. εἰ τὸ μέγιστον εὐδοκεῖ. ¶ Item εὐδοκεῖν bene affici erga aliquem, bene alicui cupere & eo oblectari. Diod. εὐδοκῶν τῇ ἕξει. Apud Polyb. placidè acquiescere, contentũ esse.

Εὐδοκία, affectus beneuolus, propensa animi affectio, beneuolentia gratuita. Vox est peculiaris diuinis literis.

Decomp. Συνευδοκέω, cum dat. assentior, consentio, apud Athen. Sic & Act. c. 8.

Τὸ εὐδοκοῦν, maximè celebror, clarissima opinione seu existimatione præditus sum. Bud. ex Lys.

Κατοκέω, ῶ, existimo. Κατοκῶμαι, existimor, suspicione oppriмor. B. ex Antiphonte.

Μεταδοκεῖ μοι, mutata sententia (seu mutato consilio) censeo vel mihi videtur. Dem. ad Lep. (cretum fuerat.

Προδοκεῖν, prius decernitur. vnde προεδόκητο, prius vel ante decretum fuerat. Σωεδόκει μοι ταῦτα ποιεῖν, mihi quoque videtur oportere hæc fieri. censeo hæc facienda. Thucyd. lib. 8. ἢ ἐκείνοις δοκεῖ κἀμοὶ ῥᾴδιον, ἢ ἐαυτῷ ἥκιστα ξυνδοκεῖν. Σωεδόκει (inquit Bud.) dicitur quod inter multos conuenit & communiter placet. Τὰ συνδεδόξασται, conuenta & pacta. in Pand. Et συνδόξασα ἡμέρα, dies constitutus vel status.

Τ' αφοδοκεῖν, supra modum placere, perplacere, vt ταῦτα μοι ὑπὲρ δοκεῖ, ex Philostr.

Compositæ ex δόκιμος &c.

Ἀδόκιμος, ὁ, ἡ, minime probus, non probandus. Item adulterinus, non syncerus, vt ἀδόκιμος νόμισμα. Arist.

Ἀδόκιμος, non probatus, non exploratus. Item qui nondum tutelæ suæ est permissus.

Ἀδοκιμάσιος, citra censuram, vt exp. Bud.

Ἀποδόκιμος, idem quod ἀδόκιμος, improbandus & reiiciendus.

Ἀποδοκιμάζω, improbo, non approbo, reiicio. Cum accus. Isocr. Xenoph. &c. Item peculiariter signif. in censura noto vel præterco. apud Lysiam, vt inquit Bud. in Comm.

Ἀποδοκιμάζομαι, improbor, reiicior. vnde ἀποδοκιμασθείς, reiectus, eiectus. Xenoph.

Ἀποδοκιμασία, ἡ, improbatio, reiectio.

Διαδοκιμάζω, internosco, diiudico. Xen.

Διαδοκιμαστής, cui internoscendi & diiudicandi vis ineſt. Alii exp. probandi vi præditus.

Εὔδοκιμος, probatus & laudatus ab hominibus. Isocr. Interdum & celeber, insignis, spectatus. dicitur que ἄδοκιμος εἰς τὸ πᾶν vel ὡς τὸ πολὺ aut ὅλῳ τέτῳ. Interdum & sine adiectione.

Εὐδοκιμέω, ῶ, vel εὐδοκιμίω, ῶμαι, fermone hominum celebror, bene audio, in existimatione sum. vt εὐδοκιμεῖν ἐπὶ τῷ βασιλεῖ. Herodot.

Εὐδοκίμησις, celebratio, gloriæ adeptio. Plat.

Decomp. Παραδοκιμάζω, fama & celebritate præsto alicui. Apud Aristoph. in Equit. iungitur & accusatiuo rei.

Παράδοκιμος, celebritate vincor ab alio.

Τὸ παράδοκιμον est celeberrimum esse seu clarissimũ, Lysiæ.

Συνδοκιμάζω, simul exploro, simul probo. Isocr. ad Nic.

Composita ex δοξα.

Ἄδοξος, ον, ὁ, ἡ, inopinabilis. vt ἄδοξα πραττόμενα. Item ignobilis, inglorius. Isocr. in Euag. ἐξ ἀδόξων ἔνδοξος γίγνεται, ex ignobilibus claros. Item, ignominia notatus: cui opponitur ἔνδοξος. Lucian.

Ἀδοξία, ας, ἡ, infamia, dedecus, ignominia. Plato. ἀδοξίαν ἐκφεύγειν τινί, inurere notam ignominiæ. Ἀποτίθεσθαι τὴν ἀδοξίαν. Dem. Olynth. 1. abstergere ignominiæ notam.

Ἀδόξως, inglorie, ignominiose, probrosè. ἀκλεῶς.

Ἀδοξέω, ῶ, ἤσω, inglorius fum, ignobilis fum, inhonoratus fum. Eurip. ¶ Item male fum famæ, male audio, κακῶς ἀκούω. Plutarch. ¶ Exp. etiam, non honestum puto, apud Isoleph. 1. 9.

Ἀδοξοῦμαι, οῦμαι, idem quod ἀδοξέω, inglorius & abiectus fum. apud Xen. in Oecon.

Ἀδόξεος, nihil opinans. Alex. in Top.

Ἀλλοδόξιος, aliud opinor quàm fit reuera. Plat.

Ἀλλοδοξία, opinatio falla de re aliqua.

Ἀμφίδοξος, de quo duplex eſt ſententia ſiue opinio, de quo in vtramque partem diſceptatur. anceps, dubius. vt ἀμφίδοξον νίκην vocant victoriam de qua ambigitur inter partes. Τὸ ἀμφίδοξον subſt. apud Theophr. de cauſ. plant. lib. 1. 1. in controuerſia poſitum. ¶ Item ἀμφίδοξοι, quod eſt inter ἔνδοξον & ἄδοξον.

Ἀμφιδοξία, ambigo, dubito. Plut. ἀμφιδοξεῖν πρὸς τὰς ἀνέμους. Ἀμφιδοξούμενα ἔμπνοια, in controuerſiam venio. Suid.

Decomp. Ἀναμφιδόξως, minimè dubius. Ἀναμφιδόξως, indubiè. indubitate, omnium conſenſu.

Ἀντιδοξῶ, contra ſentiens, contrariam opinionem habens, cõtrarius in ſententia ſeu opinione. Apud Gregorum αἱ ἀντιδοξοῦσαι opponuntur bene ſentientibus de fide Chriſtiana.

Ἀντιδοξία, contrariam ſententiam habeo vel ſequor. contrarium cenſeo, refragor. Polyb. lib. 2. ἐν πολλοῖς ἀντιδοξοῦσι τῇ τοῦ πατρὸς γνώμῃ ἦσαν.

Ἀντιδοξῶ, opinionis contrariæ ſum, contrarium dogma habeo. vt quum Philoſophi dicuntur ἀντιδοξεῖν ἀλλήλοις. Laert. ¶ Exp. & viciſſim glorifico.

Βαθυδοξῶ, celeberrimus. apud Pind.

Ἐνδοξῶ, opinabilis. Ariſtot. in Top. Sic Philop. ἔνδοξα δὲ πάντα vocat argumenta dialectica. ¶ Item glorioſus, honorificus. item celeber, illuſtris. ἐνδοξοτάτους τάφους. Plut. in Pericle, honorificæ ſepulturæ. Et ἐνδοξῶ αὐτῷ, vir celebris. Athen apud Xen. ἐνδοξότατος εἰς τὰ πολεμικά. ἐνδοξότατος, glorioſè, honorificè.

Dec. mp. Τἀφανδοξῶ, ſupra quam dici poſſit glorioſus.

Ἐπιδοξῶ, de quo eſt opinio. qui exiſtimatur futurus. Cum infinit. Isocr. Ἐπίδοξος γεγόνασι πορεῖν. Idem, Ἐπίδοξος ἦν τυχεῖν τῆς ἀρχῆς. ¶ Item celeber, clarus, illuſtris. Plut.

Ἐπιδοξότης, ητος, celebritas, magnificentia.

Ἐπιδοξάζω vt apud Theoph. de cauſ. plant. lib. 1. ἀλλὰ πάντα ἐξ ὧν ἐπιδοξάζεται καὶ εἰμένδια. exp. in loco opinionis cuiuſdam adiectitiæ dictum putetis.

Decomp. Περιεπιδοξάζω, q. d. approbo mea opinatione. Quidam exp. coopinor. Gell. lib. 19. cap. 1.

Ἑτεροδοξῶ, qui eſt alterius opinionis ſeu diuerſæ. Exp. & qui eſt alterius ſectæ. Luc.

Ἑτεροδοξία, opinio diuerſa, opinionis diuerſitas.

Ἑτεροδοξέω, ῶ, alterius vel diuerſæ ſum opinionis. Peculiariter autem ἑτεροδοξεῖν dicuntur qui orthodoxiæ non aſſentiuntur. hiſt. eccl. 4.

Εὐδοξῶ, idem quod ἐνδοξῶ.

Εὐδοξία, celebritas, claritas nominis, bona exiſtimatio. Eccl. Plat. Ariſtot.

Εὐδοξέω, ῶ, celebror ſermone hominum, ſum clarus.

Κακοδοξῶ, cuius praua ſeu peruerſa eſt opinio, qui malè ſentit aliqua de re.

Κακοδοξία, mala opinio, malum dogma. Et apud Eccleſiaſticos ſcriptores, vt Basil. & Theodoritum, pro hæretico dogmate.

Vnde & τῶν ὀρθοδοξίαν ab ipſo Basilio opponitur. ¶ Item ignominia, ignominia, vt τυγχάνειν κακοδοξίας. Xen.

Κακοδοξῶ, ſum prauæ opinionis. ¶ Item malè audio, ignominia laboro. Xen.

Κατοδοξάζω, (q.d. contrà opinor) Bud. ſimpl. exp. opinor, cõmo, apud Xen. οὐκ κατοδοξάζομαι μὴ τι οὐ ἀδίκως σὺ ἀκούῃς.

Κενοδοξῶ, inanis gloriæ cupidus, ſeu amans.

Κενοδοξία, inanis gloriæ cupiditas, ſeu amor, aut ſtudium. Chryſoſt. κενοδοξίας ἔμπλεῳ τὴν ψυχὴν ὄντας.

Κενοδοξέω, ῶ, inanis gloriæ ſum cupidus (vel vt Bud. Naz. & Chryſoſt. exponit) inani gloria ducor.

Μεγαλοδοξῶ, magnificus. Hippocr. epiſt. ad Demag.

Μυθοδοξέω, opinionem muto, & μεταπείθομαι, vt Bud. exp. Plat.

Οἰμοδοξῶ, qui eiuſdem eſt opinionis. ¶ Itẽ pari gloria præditus.

Οἰμοδοξία, eadem opinio aliquorum. cõſenſus in opinando. Ariſtot. Ethic. 9. ¶ Item par gloria.

Οἰμοδοξῶ, eiuſdem ſum opinionis, idem ſentio.

Οἰοδοξῶ, cuius recta eſt opinio, cui opponitur κακοδοξῶ.

Οἰοδοξία, recta opinio. apud Basil. & Synes.

Οἰοδοξῶ, ſum rectæ opinionis, recte ſentio. Basil.

Πανδοξία, ſumma gloria.

Παραδοξῶ, qui eſt præter (ſeu contra) omnium opinionem, inopinatus, vnde (ex conſequenti) exp. & admirabilis, incredibilis, vt οὐδὲν ἀνθρώπων παράδοξον. Luc. de cal.

Παραδοξία, præter omnium opinionem, incredibilitas.

Παραδοξάζω, inhonoro, dehonesto, infamo. Ex Dem. 28. & Eccleſ. cap. 10. ¶ Item valde honoro, illuſtro, magnifico. reddo. Ex cap. 3. lib. 2. Mace.

Περιδοξῶ, clarus, illuſtris.

Συνδοξάζω, q. d. conglorifico, ſimul glorifico, ſimul honoro. Vnde συνδοξάσθη ὑπὸ πάντων, Greg. qui pari honore affectus.

Φιλοδοξῶ, qui opinionem ſeu opiniones ſectatur, qui bene habita ſectatur, apud Plat. in lib. 5. de rep. ¶ Item gloriæ cupidus, ambitioſus. Herodian. 3.

Φιλοδοξία, gloriæ cupiditas. Hippocr. in ep. ad Demag.

Φιλοδοξῶ, cum gloriæ cupiditate, ambitioſe.

Φιλοδοξῶ, gloriæ ſum cupidus. Item gloriæ ſeruio.

Dec. Ἀφιλοδόξως, minimè gloriæ cupidus. nõ ambitioſe.

Ἀντιφιλοδοξῶ, gloriæ cupiditate certo cum aliquo.

Συνεφιλοδοξῶ, gloriæ tuæ ſeruio.

Ψευδοδοξῶ, cuius falſa eſt opinio.

Ψευδοδοξία, falſa opinio.

Δοκός, ὁ, trabs ſeu trabes, tignum (* dicta quaſi δεκτός, vtpote δεχομένη τὰ ὀπαιόθεν βάρη. Il. 9. Hſ. ἀλωὸς ἢ ἁπαλὸς ἐόν. Ariſtoph. in Nub. διακεκοπλογῶσιν ταῖς δοκοῖς τὰς κεφαλάς. dem ἀσκὸν ἐκβατ etiam trabem qua portæ obfirmantur. Vesp. Καὶ τὴν βάκτρου ἁμαξοκλα πολὺν εἰς τὸν μοχλὸν, καὶ τὴν ἀσφαλῆ τὸν ὄλμον τὸν μέγαν, Α' ὑδρεῖ τι ἀσφαλὲς γ'. ubi enim Hſ. exponit τὸν ἀσπιδοπάτην. ¶ Sunt & in meteoris ἡμιτελῆ transtra, figura dicta. Plin. lib. 2. cap. 26. meminit & Heſych. ¶ Item dem Heſych. exp. τὰ ἀστρώματα. ¶ Eidem δοκὸς eſt ſpectatio, expectatio: pro quo alii paroxytonos δόκους, de quibus de in Δοκίον.

Δοκίς, ίδος, ἡ, trabecula, parua trabs ſeu paruæ trabes. interdum etiam ſimpliciter, trabs ſeu trabes. Hippocr. de fract. ſed & Suidæ ſunt etiam ſtellarum genus. ¶ Heſych. ſunt etiam numeri quidam.

Δοκίσκος, τὸ, idem.

Δόκωσις, tectum, contignatio. Heſych.

Compositæ.

Δικλοδοκὶς, lignum transuerſarium quod cæteras trabes ſuſtinet. Heſychio.

Δορυδοκὸς Suidæ idem quod δορυφόρος, trabes.

Δολιχεξις, δολιχία, &c. vide in δόλιχος.

Δολιχός, ἡ, ὁ, longus, prolixus. δολιχὸν δίδυμον, Il. 11. longa lõ Et δολιχὸν ὄπιθεν ἰλαύνειν. Apol. longis remis. Et δολιχὰς φρουὰς Epigram. longi rudentes. Dicitur & de longitudine cursus, vt δολιχὸς πλοῦς & δολιχὸς νύξ in Od. Sic δολιχαὶ κέλευθοι Epigr. Item δολιχὴ ἐλπίδες, necnon δολιχὸς χρόνος ibidem. ¶ Item δολιχὸς, vel δόλιχος (retracto accentu) certum cursus ſpatium, duodecim aut (ſecundùm alios) viginti ſtadiorum. Metaphoricè laus ab Epicrate comico dicitur δολιχὸν τοῦ ὕπνου πρόχειν, vt & Latini dicunt vitam decurrere, & decurſum vitæ ſpacium. ¶ Item legumen quoddam phaſelus, aut piſum, ſecundùm quoſdam. Quidam ſunt cicerculas ſeu phaſeolos ex Galeno interpr.

Δολιχὸς

Δολιχὸς, ἡ, ὁν, dolichum curro ſeu decurro, Epigr. l. 2. Apud Philonem de mundo, δολιχεῖσθαι τὸν τῆς φύσεως ὅρμον Bud. interpr. naturæ, curriculum quaſi Circenſe peragit. Apud eundem in vita Moſis δολιχεύειν εἰς τὰ κάτω, ſurſum deorſum curſitare.

Δολιχήρης, idem quod δολιχὸς.

Δόλος, ὁ, dolus, fraus. Hom. Il. ο. κρυπτῷ δόλῳ. Iſocr. in Euagr. οὐ γὰρ ἔστιν ὅπῃ τις πλέον ἐξεύροι τοῦ ἐκείνου. Ariſtoph. autem in Pluto δόλῳ. contrarius eſt ἀπλότης.

Δολίευς, ντος, ὁ, ἡ, dolo ſus, ſubdoloſus, Apoll. Arg. 2. δολίεντας ἀνωγὼ ἔπεσθαι. Item dolosè factus, vt δόρατα δολίεντα. Odyſſ. 9.

Δολιόω, ῶ, ὦσω, dolo ago, cum quopiam, decipio. Ariſtoph. in Eq. Eſt etiam adultero, vt δολιοῦντες τὸν ἄνδρα, Luc. Dicuntur & δολοῦν qui lanas tingunt, teſte Poll.

Δόλωμα, deceptio. Xen. Pæd. 1.

Δόλιος, doloſus. Hom. Heſiod. Soph.

Δολιότης, fraudulentia. (γλαύκωσις.

Δολόω, dolo vtor: apud Græcos Bibl. interpr. ἐδολώθην τῇ ἀνδρὶ adultero. Dioſc. ? δολιόμομαι, fraudulenter ago.

Δόλωμα, idem quod δόλιος & δόλος. Xen. Pæd. 1.

Δολωτὸς, doloſe.

Δόλων, ωνος, ὁ, ſica, gladiolus ſeu pugio occultus: quo nimirum doloſe aliquem petimus. Plut. in Tib. Heſych. δόλωνες ſunt etiam parua vela in nauibus, itidémque Poll. lib. 1.

Δόλως, ὁμοίως, quomodo huc pertinent, vide ſuis locis.

Δόμος, ὁ, ἡ, ὁ, (comp. δόλιος expers, dolo carens, candidus, ſyncerus, vt φίλων ἀνὴρ δόμιος ἀκούειν. Synes. Et ἀδόλωτος ἦθος apud eundem. Item non adulteratus, apud Ariſtidem.

Δόμως, citra dolum, candide. Thucyd.

Δόμος, vide in δόλιος.

Δόμος, &c. vide in δόμος.

Δόνακες, ὁ, arundo Cypria, concaua & craſſa, apud amnes naſcens: vt tradit Dioſc. lib. 1. cap. 15: * (Euſtathius deriuari dicit à δονεῖσθαι, quòd facilè à ventis agitetur.) Od. ξ. Α' ὑδρεῖαι ἢ ἐλᾶν ὑπὸ τριόρνιν πεπήκασι Κείμεθαι. Vid & Theophraſt. libro quarto, capite 12, de hiſtor. plant. vbi Gaza canam exponit. ¶ In epigram. pro calamo ſcriptorio accipitur. Et δόνακι πέτεσθαι pro ſagitta in iiſdem Epigr. & Iliad. χ. ¶ Pollux inter partes organorum muſicorum quæ pulſantur, δόνακες quoque ὑπαύλιοι à comicis dictum tradit li. 4. ¶ Sic etiam piſcis quidam nominatur, quòd arundinis inſtar anguſtus & oblongus ſit, vt tradit Euſt. & Athen. lib. 3.

Δονακώδης, ης, ὁ, ἡ, arundinoſus. Il. ο.

Δονακῶν, ῶνος, ὁ, arundinetum.

Δονακώδιον, ου, ὁ, ἡ, arundinetum. Apoll. Arg. 4.

Δόνεω, ῶ, ἔσω, agito. Iliad. χ, de bobus, τοὺς ὧν τ' ἀγὼν ἔτι ἐφορμηθεὶς ἐδίωκεν. Ariſtoph. πάνυ γὰρ με ἔρως μου ἐδόνει ἀεὶ ἐς Σοφοκλέα.

Δονέομαι, οῦμαι, agitor, commouеor, concutior. Theocr. Idyll 2, Πολλά μ' ἀμφὶ ἔρωτι δόνεται καρδία, πολλὰ δὲ θυμός. Herodian. l. 7. τῶν δὲ περὶ Λιβύων ἡθῶν αὐτίκα ἐδονήθη.

Δόνημα, τὸ, agitatio, motus. (paſſ. ſig.) Luc. Δόνημα, ὁδύνημα.

Δόνησις, ἡ, agitatio, ipſa actio agitandi, commouendi ſeu quaſſandi. (quaſſandi.

Δονητὸς, ἡ, ὁν, idem quod δονεῖον.

Δονητὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſitæ.

Ἀδόνητος, ον, ὁ, ἡ, immotus, inconcuſſus. Epigr. lib. 7.

Ἄδονος, idem.

Περιδονῶ, vtrinque commoueo ſeu agito. Epigr.

Περίδονος, concutio, diſturbo, Bud. ex Areop.

Προσδόνεω, moueo, in Epigr. Πάντων δ' ἐνδοσίζοντο φρένες, conturbatæ vel perculſæ ſunt.

Πτερόδονος, pennis agitatus, celer, qui aliis circumagitur. Ariſtoph. Suidæ ſunt etiam ſtellarum genus. ¶ Heſych. ſunt etiam numeri quidam.

Σεισίδονος, ὁ, ἡ, ὁν, agitatione, &c. vide in σείω.

Σείσις, &c. vide in σείω.

Δορκὰς, ἀδος, ἡ, caprea, capra ſylueſtris, dama: quæ & ξύρξ. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1. ἡ τῆς δορκάδος κόπρος εὐωμαιτίζει, damarum ſtercus aromata redolet. * Πικρὸν τὸ δόρκας, τὸ βλίτεον, quia hæc animantia ſunt εὐενδρακῆ. i. acuto viſu præditi.

Δορκάδειος, ὁ, ἡ, idem. Dioſc. lib. 2. c. 58.

Δορκάς, ἄδος, ὁ, ἡ, idem, in Cantico cantic. cap. 2.

Δορκάδιον, ὁ, ἡ, idem. in eodem cant. & apud Dioſc. loco citato.

Δορκάδιος, ου, ὁ, qui dorcadis eſt ſeu è dorcade, vt δορκάδειος ἔρνιθος, apud Athen. lib. 5. & δορκάδειον κρέας.

Δορκάδιον, τὸ, damula, parua caprea ſeu dorcas. Eſa. 13.

Δορκαδίζω, vnde δορκαδίζειν σφυγμοὶ, ſpecies pulſus, apud Gal. in Glagoe pulſuũ, ſic dictus à dorcadum ſimilitudine, vt teſtatur idem Gal. de diff. pulſ lib. 1. cap. 29. quoniam nimirum dorcadum ſaltum imitatur.

Δορκαδισμὸς, flagra ex loris è pelle dorcadis. Suid. Meminit huius tortorij inſtrumenti Greg. Naz. Inuect. 2. in Iulianum.

Δορκὰς, herba eadem cũ dictamo apud Aet. vt tradunt nonnulli.

Δ Ο Ρ Π Ο Ν, ου, τὸ, (apud Euſtath.) δόρπος, ὁ, cœna. Iliad. ω. ἄλλα σὺ πείνῃ κατακείμενος τεθέσθω μοι δόρπον, pariter cœnam, pro quo idem Hom. al. bi dicit κεῖσαι, δόρπον, & ὅτου ἐξεθέλεις δόρπου, & ὅθεν δόρπα ποιεῖσθαι. De appetitu cœnandi apud eundem eſt δόρπου λελύσθαι, & δόρπου μιμνήσκεσθαι. & δόρπα μιγῆτε ἰλυσπιοῖσι κυσίν. ἐλάσθαι Item ὅπῃ δόρπου αἴτιος, & δόρπου τινὰ ἐρύσσαι cœnam ſumere, δόρπον ἐλάσσαι, Iliad. π. Per catachreſim ſimpliciter pro paſtu ponitur apud Opp. de venat. lib. 3. Α'λλὰ τὸ γὲ δόρπου ἐπιμοιρίδιον μίλεται τῷ αὐτὸ ποιεῖσθαι.

* Euſtath. deducit, ὡς ἀπὸ τοῦ δέρω, παίειν, q. d. ἐν ᾧ δέρω παίειν, in quo haſta quieſcit.

Δόρπιος, ὁ, apud Erotian. tempus veſpertinum.

Δορπία, ἡ, prima dies Apaturiorum, (quod feſtum erat publicum Athenis trium dierum ſpatio durans) dicta (vt Suidas tradit) quòd qui ex eadem tribu eſſent, ad cœnam conuenirent. Apud. Suid. ſcribitur δέρπεια.

Δορπίον, ῶ, ἤσω, cœno, ll. ψ. ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν.

Δόρπος, ὁ, ὁ, hora cœnæ. Xenoph. anab. 1. Scribitur etiam δέρπος.

Compoſita.

Ἐπιδόρπιος, ὁ, ἡ, ad cœnam vtilis. Theocr. Idyll. 17. ¶ Item q. d. poſtcœnius: vt ὄπιδόρπιον ὕδωρ apud Nonn. Et ὄπιδόρπιος τράπεζα apud Athen. lib. 4.

Ἐπιδορπίδιον, ἡ, q. d. poſtcœnium, cœna ſecundaria. Euſt.

Ἐπιδορπὶς ὄμμι, ſecundariam cœnã ſumo, idem quod ἐπιδειπνέω, vt docet Athen. lib. 14.

Ἐπιδόρπιον μοῦς, τὸ, cuod in ſecũdis meſis apponitur. Athen. l. 14.

Ἐπιδορπισμὸς, ὁ, cœnæ ſecundariæ ſumptio. Athen. ibid.

Ἐπιδορπίω, ῶ, (q. d. ſupercœno) ſecundariam cœnam ſumo. Poll. lib. 6.

Ζοφοδορπία, (q. d. tenebricoſa cœna.) Quidã interpr. ex Plauto, veſperna, i. ſerotina cœna.

Ζοφοδορπιάδης, apud Plut lib 8. ſymp. ſect 5. pro eodem quidã accipiunt.

Μεταδόρτιος, cœnatus, quum de perſona dicitur, at quum de re, idem quod ἐπιδόρπιος, q. d. poſtcœnius Odyſſ. ὁ, ἡ, τὸ ἔργα Τέρπεσθ' ὀδυρόμενος μεταδόρτιος. Μεταδόρτια, τὰ plur. num. ſecundæ cœnæ, policœnia, τραπεζώματα, Athen. lib. 14.

Ὁμοδορπία, & Doricè ὁμοδορπία, ad cœnam vtilis. Iliad. ι. Apud Apoll Rhod. Arg. ναυδόρπιον ὕδωρ aqua ad cœnam.

Συμποτρία, concœnator, conuiua, συμποτὴς, Nonn.

Δόρατος, genit δόρατος & δέρατος per metathesin pro δένδρου, Item δόρυ apud Eurip. in Iphig. Dat. δόρατι & poetice δορεῖ. lignum, vt vult Euſtath. tam de ligno ex arbore excẽto, quàm de eo quod in arbore adhuc eſt, & aliquando pro tota arbore.

(* Factum ex δόρυ, vt ξύλον à ξύω, quaſi δόρυμα ἔχων ἢ πφυκὸς ὑποδεδρυμένος, ſeu ξύλον ἐνδεδαμένον. Sunt tamen qui à δρῦς deducendum potius cenſeant.) Odyſſ. ζ. Ε'κπαλ' ὑπὲρ δεξιὸν ὦμον ἐπὶ στῆθος δὲ ἕκαστος ἀπορτὰν Η'δρηλὸν δὲ σδρυ μάχαι ἵππων. ¶ Peculiariter verò accipitur pro haſta. Iliad. ψ, Ε'κ χειρὸς αἰχμάζειν, δόρυ μέλαινον. Iliad 9. δόλιχον δόρυ τοξεῦσι μαχόμενοι σμυρὶ ὀιστοῖς. Ariſtot. de Hippopotamo, τῷ δ' ὄμματι τὸ πακὸν ὑπόκειται ὅσον ὅσον. Pro quo Plin. Hippopotami corij craſſitudo talis vt inde tormentur haſtæ. Thuc. lib. 6. μιᾷ γὰρ δοκίδι ἐς δόρατος ἐκάστου τὰς ἐφεστηκυίας πολίτας. Et δι' ἀλλήλων μαχίζεσθαι, eminus pugnare, cui opponitur συσσίδιον, vel συσσίδοι μαχέσθαι.

Δορυσσέω, ῶ, ἔξω, haſta pugno, vnde δορυσσέοντων μεθ' ἡμῶν apud Sophocl. in Aiace. Et δορύσσοντες πόνοι apud eundem.

Δόρυφατον, ου, τὸ, haſtile, ſpiculum, iaculum. Thuc. Luc. Plut.

Δορυφατέω, (q. d. haſtilis) haſtæ magnitudinem æquans, vt δόρυ φατὸν μεγάθη.

Δορυφατίζομαι, ἐσόμαι, haſtis pugno.

Δορυφατισμὸς, ὁ, pugna quæ haſtis fit. Heſych.

Δόρατα, ligna à δόρυ, per epentheſin τοῦ, metri gratia, apud Homer. Odyſſ. ε, & Heſiod. in Erg. Item haſtæ, pro δίκρανα.

Δορατόξυλος, ligneus. Odyſſ. τ. & Apoll. Arg. 2. Apud Nonn. δορατίνη ἀκωκὴ ex ſpiculum.

Δόρατα τὰ, plur. num. pro δόρατος ſeu δόρατος genit. δόρατι, dat. δόρατα Et in duali δόρᾱ. Sic in ſing. num. δόρατι dicitur & δόρᾳ. Euſtathius vult eſſe ſyncopẽ. Accipitur ſicut δόρυ, pro lignis. (vt Odyſſ. ε, καὶπερ ὃ τέκτονι δόρατα ἔχων. Item pro haſtis, ſeu haſtilibus, ſpiculis, vt Od. α. ἐν δόρατα ἔχοντες. Sic & Il. ω. & alibi.

Δόρεος, ligneus, idem quod δόρατος. Athen. lib. 9. & 13.

Δόρεος, pro eodem, apud Heſych.

Compoſitæ.

Ἀδορατίᾳ, quum non geſtantur haſtæ vt quum in pace ſequeſtra ceſſatur ab armis. Inde fit vt & pro otioſa & ignaua vita accipiatur. Suidæ eſt etiam ἀργία.

Διαδορατίζομαι, haſta dimico. Polyb. lib. 5. & Dion. Long.

Ἐπιδορατίς, ίδος, ὁ, cuſpis haſtæ. Plut. in apopht.

Δίπτ, δίπτω, &c. vide in δίπτω.

Δ Ο Υ Λ Ο Σ, ή, δεύλιος (cuius correlatiuum δεσπότης, & oppositum ἐλεύθερος. Xen. Pæd. 8. εἰ μὲν δοῦλοι ἄκοντες τῶν δεσποτῶν ὑπηρετοῦσιν. Plut. in Apophth. Ἐπὶ τῶν Λακώνων κρότος κάντας, ὡς δίκαιος ὢν κρατεῖ τοῦ κακοῦ δούλου, δοῦλος ὁ ἀγαθός. Metaphoricè capitur tam in bonam quàm in malam partem, vt δοῦλος ἡμέρᾳ, qui seruit tempori, apud Greg. δοῦλος ἐπιμελείας, cui verba spiritus adimūt & libertatem. Et Eurip. in Autolyco, γνάθε τι δοῦλος, τοῦτο δ' ἐστὶν οὐδέν. Adiectiuè quoque vsurpatum reperitur. Thucyd. lib. 8. τοὺς αὐτοῦ ἐφεστῶτας πάντας, ἡ δοῦλα ἢ ἐλεύθερα. Herodian. lib. 3. de Græcis, Μακεδόνων δὲ ἅπασα ἡ Ῥωμαϊκὴ δύναμις ἔζευγνύτο. Et apud Aristot. Polit. 1. ἅμα τε τὸ ἐλεύθερον ὠνομακέναι ἕνεκα τοῦ δούλου καὶ οἱ δοῦλοι σώζονται. multa parent rationi δοῦλοι, ὦ, ferua. Plut. in Prob. εἰ τὸ δοῦλον καὶ οἱ δοῦλοι σώζονται.

* Παρὰ τὸ δέω, inquit Etym.

Δουλικός, ἡ, όν, ἡ, ferilis, Eurip. in Hecuba.

Δουλοσύνη, ἡ, ferutus. Odyss. ξ.

Δουλόω, ῶ, ῶ, ferilis, vt δούλειος ζυγὸς, apud Plat. Et Ionicè dialysi. δουλεύω pro eodem.

Δουλώδης, ες, ferilis. Plut. in Alex. ἔτι δουλοπρεπέστερον ὅτι τὸ τραχὺ. Et δουλικοὶ πόλεμοι apud Athen. lib. 6. δουλικῶς, ferviliter. Luc.

Δοῦλος, idem. vt δοῦλιον ἦτορ, Iliad. γ. Et δούλη ἕδρη, apud Sophocl. in Aiace.

Δουλοσύνη, ἡ, ferua. Poll. ex Hyperide.

Δουλώδιον, τὸ, ferulus. Luc. in Lexiph.

Δουλόω, ῶ, in feruitutē redigo, subiugo. Cum accus. apud Thucyd. Plat. Xen. & alios.

Δουλοῦμαι, ῶμαι, voce media pro eodem, apud Plat. Et metaph. δουλοῦσθαι τῶν γραμάτων. Bud. ex Ariano, pro, frangere animum. Item pass. δουλοῦσθαι τῶν γραμάτων, frangi animo, ex Thuc.

Δούλωσις, subiugatio, in ferui tutem redactio. Thuc. 3.

Δουλεύω, feruio, inferuio, vt τοῖς ἡδοναῖς δουλεύειν, Xen. indulgere voluptatibus.

Δουλεύμα, (poeticè) feruitium, feruitus. Eurip. in Oreste.

Δουλεία, ἡ, feruitus. Thuc. Item feruitia, ferui. Bud. ex Thuc. Et δουλεῖαι Ionicè pro eodem.

Composita.

Ἀδούλωτος, ον, ὁ, ἡ, feruos non habens. Plut.

Ἀδούλευτος, ον, ἡ quum quis feruum non habet Aristot. Pol 6.

Ἀδουλώτευτος, feruus qui vni domino seruiuit, nec alij venditus fuit. Hesych.

Ἀδούλωτος, non redactus in seruitutem, non subiugatus.

Ἀεὶ δουλεία perpetua seruitus.

Ἀμφίδουλος, vtrinque feruus, i. ex vtroque parēte feruus. Hesyc.

Αὐτόδουλος, ex seruo genitus Bud. (Eust.

Ἑκούσιόδουλος, voluntarius feruus. Ἑκουσιοδουλεία, voluntaria seruitus. Plato in Symp. & Luc in Nig.

Εὐδουλος, feruis beni, nus aut benevolus. Athen. lib. 6.

Ἡμίδουλος, semiseruus. Eurip.

Ἱερόδουλος, sacris inseruiens, ædituus. Apud Strab. ἱερόδουλοι γυναῖκες, mulieres deo sacratæ. Et peculiariter ἱερόδουλοι, ancillæ templi Delphici. Vsi sunt hac voce Græci Bibliorum interpr. in lib. Esdræ cap 2. & 7. & 8. de Nathinnæis.

Κακόδουλος, malus seruus, apud Poll. ex Cratino.

Κατάδουλος, idem quod δουλώσας. Et Κίρκωνα κατάδουλον. Thucyd. 3. in fine. Euagr. τῶν τοῦ βίου τοῖς πολλοῖς κατάδουλα. Itē metaph. κατάδουλα τῶν γραμάτων, hoc. frangere spiritus.

Κατάδουλωσις, pro δούλωσις apud Thuc.

Decomp. Συγκατάδουλος, ὁ, vnà vel simul subiugo, aut in seruitutem redigo Poll. ex Hyperide.

Κοιλόδουλος, ventris seruus, ventri deditus.

Οἰκόδουλος, conferuus. Plut.

Ὀφθαλμοδουλεία, ἡ, seruitium gnauum & diligens præsente hero, quasi ieruitus ad oculum. Solet enim seruos oculus domini ad labores subeundos actius excitare. Eph. 6. & c. Colos. 3.

Παίδουλος, omnium seruus. Epigr.

Πολύδουλος, qui multos seruos habet. Πολυδουλία, seruorum multitudo. Poll.

Συνδουλεύω, conseruus, qui eundem dominum habet. Poll. ex Eurip. & Lys. Vsi ratum est in nouo Test.

Συνδουλεύω, vnà seruio. Apud Eurip. in Hec. ὑπὸ δὲ γέρᾳ σῷ συνδουλεύω, quidam exp. comitem (vel sociam) habebo meæ senectutis seruitutem.

Τρίδουλος, ter seruus. Athen. lib. 13.

Φιλόδουλος, seruorum amans.

Δ Ο Υ Τ Ι Ο Σ, ία, όν, sonitus, proprie qui ex corpore aliquo ad terram alilo redditur. Odyss. ψ, σοῦδε νέκυ δοῦπον ἀκούω. Iliad. ψ. ἄφαντο δοῦπος δ' ὄρνυτο χθονὸς, Odyss. ι. δοῦπον ἄκουον ποντοπορεύντων ἀνέμων. Iliad. υ. ὑπὸν δὲ δοῦπον ἔκλυον. * A' sono fictum est vocabulum.

Δουπέω, ῶ, ἤσω, sonitum aut fragorem edo. Il. δίπτοντο ἧ πυκνὰ, ἀφάσσοντ' ἧ τυπτὸς ἐπ' ἀλλήλοις. Apoll. Arg. 2. πατάγῳ ὑπὸ χθονὶ πυκάσσαι δέπας.

Composita.

Ἀδούπητος, strepitus expers, seu strepitum non edens. Nonn.

Ἀντίδουπος, ex aduerso sonans.

Βαρύδουπος (& Ἐφύδουπος per epenthesin τοῦ γ metri gratia) grauem sonitum edens, grauisonus. Nonn. & Mus.

Ἐνδούπιος, ον, insono. Od. ο. Ἀστραὶ δ' ἐνδούπησαν πεσόντι.

Ἐπιδούπιος, ον, sonitum edo. Plut. in Eum.

Ἐρίδουπος & ἐριήδουπος (interposito γ metri gratia) valdè sonans. Homer. Od. ο & υ.

Καπνόδουπος, ὁ, sonitus, videlicet è corpore aliquo in terram ex alto decidente. Item cataracta. vt Suid. exp.

Καταδούπησα, ῶ. sonitum edo, ex alto videlicet decidens, cum sonitu decido, aut collabor. in Epigr.

Μελιδούπιος, mellistrepus.

Μεταδούπιος, ὁ, ἡ, intercidens, i. inter alios medius cadens, qua expositione antecedens pro consequente ponitur, i. cadens. Hesych. (ita fus pro fonitu qui casum sequitur. apud Hesiod. de diet.

Παραδούπιος, circumsono. Vnde apud Philostr. παραδούπιος ἀσπὶς.

γομφιόδουπα χείλεα, in Epigr. circa molares dentes strepentia.

Δέδουπα, δέδουπε, &c. vide in δέω.

Δοχμὸν δουπεῖν, &c. δοχμὸν, vide in δόχμος.

Δ Ο Χ Μ Ο Σ, δόχμιος, ον, ὁ, obliquus. idem quod σκολιὸς, σκολιὸς, Nicand. in Ther. Φάσγανον δ' ἀεὶ σκολιὸν τ' ἐπὶ δοχμὸν τ' ἐπὶ τορὸν ἐπὶ ἰσοπαχὲς μεσάμορον ὀκριόεν ὀκρὸν ἐπὶ βλοσυρὸν. Sic Theocr. ἐπὶ δοχμὸν ὀφθαλμὸν κλίνοις. Eurip. δοχμίαις κέλευθον dicit, & δοχμίαι κίονες. Nonnus autem δόχμιος ἁπλοῦς, perplexam & obliquam. & item δόχμιος, dochmius: pes in quinque syllabas excurrens, vt est apud Quintil. lib. 9. cap. 4. vnde δοχμιακὸς, ἡ, ὸν, metrum dochmio pede constans. vt, Καὶ ἐν μέσῃ τῇ χοιρίδι. Scholiastes tamen Hephæstionis epitritum, quem nominari δόχμιον ait, constantem vna arsu & tribus thesibus. Etym. δοχμιακὸς esse tradit specie antispasticī metri: ἐστὶ δὲ μέτρον ὑπορχηματικὸν, vt, Ἐγὼ δὲ λέγω, apud Eurip. Phœnis. Ac alios quidem rhythmos, iambum, dactylum, anapæstum, epitritum esse ὁμοδεῖς, vt qui ἐν ἴσῳ τε κινῆται: hunc vero potuisse ὁμοδῆ vocari: dictū igitur fuisse δοχμιακὸν, quòd τὸ τῆς αἰσθήσεως μεῖζον καὶ τῶν ἀκουόντων. ἔστι δοχμιακὸς deriuat. ἀφὸ τοῦ ὀκλάζειν vt sit ὁ ὑπὸ ἴρητος ἢ ἰσότης ἐν τοῖς ἐπιβάλλουσι τοῖς τόποις.

Δοχμόω, ῶ, obliquo, incuruo Nonn. αὐχένα δοχμώσαντα. Et Hesiod. in asp. (de apro.) δοχμοῦσι δέ τε λοξὸν ὀδόντα σὺς ἀγριος ἰθυπρόβλητος. obliquans seu incuruans.

Δοχμὴ χαμάδις, vide in δόχμος.

Δοχμόομαι, ὠμαι, (comp.) obliquo, incuruo. Od. ι. αὐτὰρ ἔπειτα δοχμώσας πυκνὸν αὐχένα πλαγίασας.

Δ Ρ Α Β Η, ῆς, ἡ, draba: herba de qua Dioscor. lib. 2. cap. 190.

Δράγμα, &c. vid in δράσσω.

Δράκαινα, vide in δράκων.

Δ Ρ Α Κ Ω Ν, οντος, ὁ, draco quem dictum volunt ἀφὸ τοῦ δέρκεσθαι, quasi ἀφὸ δρακόντων aut ἀφὸ τοῦ κατατρέχειν, vnde & δρακὰς Mineruæ sacrum esse ferūt. Ad quas etymologias respexit videtur Nicander in Theriacis, quum eius cum aquila pugnam describens, canit: Σπειρηδὲὶς δὲ λοξὸν ὑπὸ ζυγὸν ἔδμενε νώτων. Et Il. ἅβ, dicitur δράκων ὑπὸ πέτρῃ Διομήδεος Σπερχειδίοιο. Idem παλαιὸς, ἀφὸ τοῦ μήκους τοῦ ἑλκύσω. teste Eustathio. Item Scholiastes, marinus draco, Dioscor. lib. 2. cap. 13. Ἁλιάκτης Polybio dicuntur quoque catellæ, armillæ, spintheres, chialia, murænulæ, sphathalia à quo dracontarium quoddam inter capitis ornamenta recenseturi. Luc. in Amor. ἀλλὰ κερτάϊς ἢ Σφηκίοιση δράκοντας, οἷς ἐφελκόμενος αὐτὸ χρυσὸς ἐμπίπτει τῷ ὠτί. Δράκαινα, laqueī quoque nomen ab Oribasio dedicatum ad talum suo loco motum. Dicuntur eodem autore & Machinæ in machinamentis qui in vicem manubrioli discurrunt, fabricantur. Item, draconem vocat Plin. palmitem extritum pluribusque induratum annis.

Δρακόντειος, α, ὁ, anguinus.

Δρακόντιον, herba, de qua Plin. l. 24. c. 16. Est quoque nomen vitis apud Colum. Item, morbi genus, de quo Aetius.

Δρακοντιάς, ὰ. anguinus, Δρακοντίας πυρὸς apud Theophr. stat. lib. 2. cap. 26. triticum quod dracontias dicitur. Δρακοντιὰς ἀσπὶς apud Athen. lib. 3. dictus (vt Marcellus apud Dioscoridem suspicatur) à dracunculi forma: quum & Hippocrates ferula fistulosa demittatur cucumeris flos, mira longitudine, quasi anguina specie prouenire. Et Δρακοντιάς ἐλάτη. dracontes Plinio, gemma quæ sit è cerebro draconum. De qua petra apud eum lib. 37. cap. 10.

Δρακοντοβόλος, ὁ, ἡ, ὸν, draconibus seu anguibus plenus. Eurip. in Oreste.

Δρακοντώδης, ες, dracona.

Δρακοντίδιον, dracunculi pisces qui similes sunt graculo pisci.

Δρέ-

Δρέμμα, &c. δρέπτω, &c. vide in δρέπω.

Δρεμμονὴ, in Τρίχων.

Δ Ρ Α Ξ Χ Ω, seu δράττω, ξω, prehendo, apprehendo, manu corripio, arripio. Iliad. ν. Οὐδὲ θεὸς πάντων ἐπιδέξιος, ὅς τιν' ἀμείνω χερσὶ καὶ ἀμφοτέρῃσι δράξεται ἠδὲ καὶ ἄλλον ἐπαμύνῃσιν ἀμείνονα. vbi Eust. expo. ἀναιρήσεται ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἑτέρου. Et ἐκ τοῦ ἁρπάσει ὁ ἑτέρος. Et voce media. Græc. interpr. Iob. 5. ὁ δὲ πανοῦργος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν. Naz. ἁρπάσασθαι τῶν χειρῶν καὶ ἐπιθέσθαι. apprehendere seu amplecti. Et ἁρπάζεσθαι τῆς νομῆς, prehendere possessionem, Bud. ex Pand. ἁρπαζόμενος τῆς σφαγῆς. arrepta occasione, idem Bud. ex Libanio.

Δράγμα, τὸ. manipulus. Il. λ. καὶ τοῦ δράγματα κερδέα πίπτει. Sic & Xen. Hell. 3. & Athen. lib. 14. ¶ Abusiuè pro ipsa segete accipi videtur. in Epigr. lib. 1. μηδὲ χαλκάζῃ Δήμητρος δράγματος ἐρυσίβη, segetis surgentis. ¶ δράγματα Suidæ sunt etiam ἀπαρχαὶ. primitiæ fugum seu fructuum quæ decerpuntur. vt ἐφθὰ δράγματα φυτικῶν. in Epigr.

Δραγματίον seu δραγμάτιον. manipulos colligo. Il. σ.

Δραγμὴ. Etym. est multitudo stipis & paruæ pecuniæ.

Δρᾶξ, κὸς, ὁ, pugillus, i. quantum pugno comprehendi potest. Chrysostomus.

Δράχμιος, quomodo hoc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀπόδρασσω, seu ἀποδράττομαι, decerpo. (Hesych.

Ἀπόδραξις, quod alicunde manu carpitur aut decerpitur.

Ἐπιδράσσομαι, prehendo, arripio. Plut.

Περιδράσσομαι, apprehendo. Bud. ex Aretha.

Περιδραξία, comprehensio, quæ fit manu in pugnum contracta. Idem Bud. ex Plut. & Greg.

Δρεπάνη, vide in Δέρε.

Δ Ρ Α Χ Μ Η, ῆς, ἡ, drachma. (* à δράττομαι dicta, i. quæ tantum χειρὶ τις comprehendi, continet, quantum aliquis manu in pugnum contracta capere potest. vt Theocriti Schol. & alij grammatici tradūt.) Est autem lex obolorum, videlicet drachma Attica. Thucyd. lib. 6. τὰς τε πεντήκοντα ἐς ὀκτακοσίας ἀφ' ἑκάστης μνᾶς Ἀττικῆς ἐς τὸν πόλεμον ἐτέλεσαν. Plutarch. in Etor. τὰς ἀφορισθείσας τοῖς ἔργοις ἀπὸ τῶν φόρων ἑξακοσίας. ¶ Et enam pondēris nomen.

Δραχμιαῖος, α, ον, quæ drachmæ pretium, pondus, aut mensuram æquat. Plato in Crat.

Δραχμιαῖος, drachmæ pretium æquans qui drachmæ pretio æstimatur ἀφὸ τῆς ἰσότητος. Pollux ex Aristoph. in Holeadibus.

Compositæ.

Δίδραχμος, ον, ὁ, ἡ, qui duarum drachmarum pretii est. Thuc. l. 3. & Aristot. Oecon. 2. In neutro gen. δίδραχμον, nummus duas drachmas continens, Matth. 17. Pollux esse dicit quod olim vocabatur ἕξ. i. ἑξαῖ numisma. (drachmæ.

Ἑκάδραχμος, qui sex drachmarum est. Et neut. gen. ἑκάδραχμον, sex drachmarum. pro eodem vsitatius est. Aristot. Oecon. 2. τέτταρα ἑκατὸν πυλῶν ἑξάδραχμα. pretium sex drachmarum. Et ἑξάδραχμον neutro gen. sex drachmæ. Idem Aristoteles, ἑκατὸν ἕξι, τοῖς ἑξάδραχμον πωλεῖν ἑξάδραχμον.

Πεντάδραχμος, qui quinque drachmarum pretii est. Herodot. πεντάδραχμοι νῆες δεκάδυσσαι, singulas naues quinis drachmis vendētes. Et neut. gen. πεντάδραχμον, numisma quinque drachmarum apud Cyrenæos. Pollux.

Πεντηκοντάδραχμος seu πεντηκοντάδραχμα ὁ, ἡ, ὸν, quinque drachmæ. Xen. in Hellen. Dinarch. contra Demosth.

Πεντηκοντάδραχμος, qui quinquaginta drachmarum pretio æstimatur. Plato in Crat. Et neutro gen. πεντηκοντάδραχμον, numisma quinquaginta drachmarum apud Cyrenæos. Pollux.

Τετράδραχμος, qui quatuor drachmarū pretii est. vt τετράδραχμον μέδιμνον. medimnus qui quatuor drachmis venditur. Et neutro genere τετράδραχμον, numus valens quatuor drachmas. vt in Axiocho. Τετράδραχμον, pro eodem, per syncopen, vt tradit Eustath.

Τριάδραχμος, qui trium drachmarum pretii, ponderis, aut mensuræ est. Et τριάδραχμον, tres drachmæ, seu nummus tribus drachmis valens. Poll.

Δ Ρ Α Ω, ῶ, f. δράσω, facio, ago. Aristot. Eth. 7. ex Demodoco, Μιλήσιοι γὰρ ἂν ἔλεγεν ὑβρίζειν, εἰ ταῦτα ὑβρίζουσι οἱ Μιλήσιοι. Interdum est perpetro. Bud. ex Demosthene. Ponitur δρᾶν pro ποιεῖν, apud Aristoph. in Pluto. Τί ἀπὸ τούτου δρῶν. faciam quæ sequuntur. Et paulò posit. τί δῆτα δρᾷ; Sæpe πάσχειν & δρᾶσθαι vt correspondentia ponuntur. Herodian. 4. διὸ τὸν Μεδεσιανὸν πάσχειν ἔφασαν. Constructionem habet verbi ποιῶ. diciturque δρᾶν τι ἀδ vel πρός τινα. Et duobus accusatiuis δρᾶν τι τὸν τινα seu κακῶς. Sophoc. μὴ δρᾷ τοι τὸν πάντα κακῶς. Dicitur & εὖ δρᾶν τινα aut κακῶς δρᾶν τινα. vt Aristoph. ἐμοὶ γ' εὖ δρᾶν ἔφασκ' ὑμᾶς, benefacere nobis alijs in rebus, i. alia beneficia in nos conferre. Thuc. l. 3. εἴτε Λακεδαιμονίοις ἐφασκεν εἶναι. Plat. Ep. 7. ποιῶ τι καὶ δρῶ ἐξ ἑκάστου. Δρᾶν etiam pro sacrificare dicebant veteres, vt est apud Athen. ¶ Item, famulor, ministro, apud Hom. ¶ Item, fugio: in qua significat. inusitatum est δράω, à quo tamen vsitata tempora formantur, itidemque derivata & composita nonnulla. Affertur etiam δρῶμι itidem inusit. cuius hæc conposita tempora sunt in vsu, ἀπέδραμον & ἀποδράθην, & partic. ἀποδρᾶς, ἀποδρᾶσα, ὁ, ἡ, ἀπόδρᾶς, aff. & aor. 1. ἀπέδρασα & ἀπέδρᾱν, ἀπόδρασα & ἀποδράσας. Vide in δράω.

Derivata ex δράω, i. facio.

Δρᾶσις, fieri, vnde δράσεως. Apud Thuc. τὰ ἐξ ἀνθρωπείας δράσεως. beneficia.

Δρᾶστις, fabula, vt Lat. tragœdias & comœdias fabulas appellant. Luc. de cal. τῶν ὁμοιοτρόπων τοῖς δράμασι. Sic sæpè apud Athen. Interdum generalius, narratio, rei repræsentatio. apud Plat. de rep. l. 5. Exp. etiam à Bud. actus fu facinus, apud Greg. Apud Theodoritum in Ecclesiast. frpe in malam partem pro facinore.

Δρᾶσμαπὰς, adiect. vt δρᾶσμαπὰν δύνομα, Aphth. narratio dramatica, i. qualis est dramatum, videlicet tragœdiæ vel comœdiæ δρᾶσμαπικὴ μῦθος. exp. poetica fabula. Item τὸ δρᾶσμαπικὸν opus vel poëma, in quo solæ personæ agūt absque poetæ interlocutione.

Δρᾶσμαπίζω & διαδρᾶσμαπίζω, ago fabulam. Bud. ex Laert.

Δρᾶσις actio. δράσματα Hesychio sunt πανηγύρματα.

Δρᾶστέος (q. d. facturio) facere seu patrare cupio. Soph. in Aiace, ὅτου τι δρᾶστέον κακόν. Δράσιμος, idem quod δρᾶστικός.

Δρᾶστήριος & ὁ. acer ad res agendas, strenuè & acriter res agens. Etym. δρᾶστήρ aff. pro eodem, apud Hesych.

Δρᾶστικὸς, idem signif. estque vsitatius. Thuc. lib. 4. δρᾶστικώτερος εἰς τὰ πράγματα. promptus seu inpiger ad omnia. pro quo etiam per se dicitur δρᾶστήριος. A' ὑπὸ δρᾶστικῶν & exponitur etiam industrius. Et aliquid dicitur esse δρᾶστήριον, i. efficax, apud Synes. Significat etiam promptum ad quidvis audendum. Interdum subitantiue ponitur τὸ δρᾶστήριον pro promptitudine & strenuitate. apud Plut. Apud Thuc. lib. 2. τὸ ἀσφαλὲς μᾶλλον & τὸ δρᾶστήριον inter le opponuntur.

Δρᾶστικὸς καὶ ἐν. efficax, vt apud Aegin. δρᾶστικὰ φαρμακα, præsentiflima medicamenta.

Δρᾶί ω. f. ᾱσω, idem quod δράω, facio. Il. κ. Α'λλ' ἄγε δρᾶϊε δρηστῆρε.

Compositæ præmisso ex δράω i. facio.

Ἄδρηκτος, Hesych. ἀσκήσητον. infectum, non factum. vel etiam quod nihil fecit aut effecit. ineficax.

Ἀδρηπτία aff. pro ἀσθενείᾳ, vita otiosa, desidia, q. ἀδρᾶσία.

Ἀναδράσσω, Hesych. pro ἀσκήσω.

Ἀντιδράω, vicissim facio. Paul. Ἀντιδοῦναι δεῖ τοῖς ἀπὸ τῆς ἀγαθὰ ἀντιδρᾶσαι. Plato in Crit. ἀντιδρᾶν κακῶς τινα, malum rependere.

Εὐδρᾶν pro δυνασθαι, benefacere, beneficiis afficere. Aristot. eth. li. 8. εὐδρᾶν ἀλλήλοις ἐσπουδάκασι.

Σκιαδράω, exp. adiuuo, ex Euripide.

Composita ex δράω.

Ἀδρᾶς ής, ές, ὁ, ἡ, faciendi facultate destitutus. vim non habens faciendi, infirmus, imbecillus. Epigr.

Ἀδρανὴς, imbecilliter.

Ἀδρανία, vel ἀδρᾶνεια, imbecillitas, vt γήρᾳ ἀδρανίᾳ, in Epigr.

Ἀδρανὴς, ὲς, imbecillus sum, debilis sum, vel debilitatus sum. Item langueo. Greg.

Ἐνδρᾶνὴς, efficax, i. habilis ad faciendum, Suid.

Εὐδρᾶνὴς, efficax. Εὐδρᾶνείαις, vires, robur seu habilitas ad res agendas. Hesych.

Ἀπροσδρᾶνὴς, viribus ad agendum necessarijs defici, imbecillum esse, & ad res agendas inhabilem.

Ὀλιγοδρᾶνὴς & Ὀλιγοδρᾶνικὸς, idem quod ἀδρᾶνὴς & ἀδρανία.

Ὀλιγοδρανίᾳ langueo. sæpe de spiritum vix trahentibus, atque adeò animam agentibus. Sic ὀλιγοδρανίων de Patrocl. Il. π. itidem de Hectore Il. χ.

Derivata ex δράω, i. famulor.

Δρησμοσύνη, ἡ, pro δρησμοσύνη ministerium, vel potius strenuitas & sedulitas in ministrando, vt δρησσοσύνη. Hesich. & Etym.

Δρηστὴρ, Ionicè pro δρᾶστὴρ (vel à δρήσσω posito pro δράω) minister, famulus. δρήστειρα, famula. Od. ε. δρηστήριον ἔργον, seruile opus. δρησσοσύνη, ἡ, ministerium, Hom.

Composita.

Παρεδρᾶω. administre. vnde πάρεδρος. apud Hom. Od. ε.

Τποδρᾶω. idem apud Apoll. Rhod.

Τποδρήσσω idem quod ὑπουργῶ, apud Hom.

Derivata ex δράω, i. fugio.

Δρασμὸς, fuga. vnde δρασμὸν χρᾶσθαι, apud Aeschin. fugere. Et δρασμὸν βουλεύειν, Luc. in Hercule. δρησμὸς Ionicè pro eodem.

Δρασίδασκω, fugio, aufugio. cuius composita potius vsurpantur.

Δρασκάζω, idem, sed antiquum putatur.

Δρασπέτης, ὁ, ἡ, fugitiuus, Propriè ferus fugitiuus, vt δρασπέτιλοι μεταβάλλειν & καταπαμβαίνειν apud Luc. Et δρασπέτας ποσί. Aesch. Extenditur & ad alia, vt Lat. fugitiuus & fugax. Sic δρασπέτης κλήρος, Soph. in Aiace. ¶ Et δρασπέτης pro fugitiua ancilla, Poll. & Suidas ex Cratino. Sic δρασπέτης τύχη, Theophil. in epist.

Δρασπετίδης, idem, pro quo δρασπετίδας apud Moschum, Doricè posito α pro η. δρασπετίδες ἐμαὶ ἔδαι, in Idyll. quod inscribitur Ἔρως δρασπέτης.

Δρηπτὸς, seruulus fugitiuus.

Δρεπτίσκη Hesych. exponit λεγανηδῶς, i. fugitiuè, seu fugaciter. Suid. genus quoddam ludi fuisse scribit. Sunt qui tradant in eo moris fuisse vt vnus ex pueris oculis clausis clamaret πρὸ, φυλάττω, reliqui autem fugientes ne caperentur cauerent.

Δρεπτ-άω, fugio. propriè de seruo fugitiuo, aut de transfuga. Xen. τῶ δρεπτάδες δὲ ὑμῖν ἀπελήλυθεν. Luc. καὶ ἡ ἐρεπτάδισε παρ' αὐτὸς, ἀνομολόγησεν ὡς ἐμοί. Item fugio serui fugitiui more: item generaliter pro, fugio. Interdum cum accus. rei, vt Synes. ἵνα δρεπτάδωσι τὸ ὑποπεσὸν τῆς λατρείας.

Composita.

Α'δρεπ-ὴς, minimè fugitiuus. Α'δρηνὲς, Ionicè pro eodem. Herodot. in Melp. οὐδὲ δρέπτα δὲ ἀπολίσσονται ὑπ' ἀλλήλων.

Α'δρέστ-εια, deæ nomen est, quæ & Nemesis & Rhamnusia. Sicque dicta putatur, quòd eam effugere nemo possit. cui etymo assentitur Aristot. in lib. de mundo. Interdum exp. invidia: vt quum inuidiosum verbum dicturi sumus, & deprecamur inuidiam: vt ἀπεὶ ἢ ἀδρέστεια, exp. absit dicto inuidia. Apud Eurip. in Rheso, σαὶ σ' ἀδρεστεία λέγω, exp. cum bona deorum venia dixerim, vel dico. Apud Plat. Polit. 5. ἀφροσυνῶ ἢ Α'δρέστεια χάρεν, μᾶλλα λέγε, exp. eius quod dicturus sum, inuidiam deprecor.

Α'πο-δρά-ω, fugio, effugio, aufugio. Xen. κἄτε σοὶ ἢ οἰκεῖ ἢ ὑπηρέτ. Aristot. Oecon. 2. εἰ δέ τι ὑποδρᾶν αὐθ' ὑφ' αὑτοῦ. Et Plut. ὑποδρᾶσαι σοῦ τὰ ἀνήκοα. In vsu sunt etiam quædam tempora ab inusit. ὑποδρᾶμι: vt particip. ὑποδρᾶς & ὑποδρᾶσα apud Luc. & infin. ὑποδρᾶναι. item aor. 1. ἀπέδρασα & ὑποδρᾶμαι, apud Soph.

Α'πόδρασις, fuga. Exp. & vitatio. Luc. & Plut. apud Dem. ὑπόδρασις φρατείας, exp. defertio acieí, & detrectatio militiæ.

Α'ποδιδράσκω, idem quod διδράσκω, seu ὑποδιδράσκω. Aeschin. ἀλλ' ἐγκωλύσουσι τῆ ὑποδιδράσκειν. Α'ποδιδρασπέτιδες, nomen lusus puerilis ab aufugiendo ei imposítum. Poll.

Decomp. Α'ναπόδρατος, ineuitabilis. qui vel quæ effugi non potest. Aristot.

Σωαποδράσαι (tanquā à συναποφῦμι) vnà aufugere. Aristop.

Διαδράσις & διαδιδράσκω, idē quod προεδοτία. Greg. διαδιδράσκειν τὸ αἰσχρὸν τῆ λόγω. Aff. ex Herodoto διαδρᾶναι & διαδρᾶναι.

Decomp. Α'διάδρατος. idem quod ἀναπόδρατος. Et τὸ Α'διάδρατον, ipsa ineuitabilitas. apud Suid.

Εκδιδράσκω & Ionicè ἐκδιδρήσκω, aufugio, profugio.

Decomp. Τ'ποεκδιδράσκω, subterfugio. Τ'ποεκφεύγειν, effugere. vt ὑποεκδρᾶναι τὸ πραγὸν, ex Herodoto. præsentes pœnas effugere.

Δ P É' Π Ω, f. ψω, & δρίπτω ωμι, decerpo, carpo, colligo. Exp. & vindemio. δέσθε δρέπαδε. Basil. & δρέπαδαι τα ἐδῶν, quod & ὑποδρέπαδαι apud Plut. Dicitur & δρέπαδαι τῆ αἰδοίων, genitiuo Attico.

¶ Transfertur & ad alia. Basil. σοφίας δρέπε καρπὸν ἥδιστον, fructum decerpis, vel percipis. Ex Epigr. affertur δρέπαδαι χάρεντας & ὠφελίας ἀφορμάς. Ab Hesych. δρεπόμενος exponitur etiam ὑποκαίω τι, item λαμβάνοντες. Idem δρέψαι ait inter alia esse ἀφελεῖν & ἀποσῦλαι. * Cæterum δρέψαι dictum videri tradit Eustath. quasi τῆ δρυῶ ἴσκει, i. inserere. Idem alibi ait, δρέπειν, vetustorum, at δρέπεσθαι, recentiorum scriptorum esse.

Δρεπτὸς, ὴ, ὸν, exp. qui percipi potest, quo quis frui potest: vindemialis. Hesych.

Δρεπὰς eidem Hesych. sunt vindemiatores, τρυγηταί.

Δρεπὰ. Hesych. ex Aeschyli Palamede pro δρεπάδ.

Δρέπης, eidem H. vindemia.

Δρέπανον, ου, τὸ. falx. Hesiod. πεῦξε μάχα δρέπανον. Item falx bellica. Xen. Pæd. 6. & alibi. Est etiam ensis falcatus, vt quo vsus est Perseus, alio nomine ἅρπη.

Δρεπανάειδ, idem quod δρεπανοειδὲς, falx. Il. σ. & Hesiod. in Aspide.

Δρεπανηφόρ-ος, ὁ, ἡ, drepanis, auis apud Aristot.

Δρέπανος, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita ac primùm ex δρέπανον

Α'δρεπὴ-ς, nō carptus. vel quē decerpere nō licet. Hes. ex Soph.

Α'πο-δρέπω, & Α'πο-δρέπομαι, idem quod simpl. Hesiod. & Plut.

Βατοδρόπ-ος, rubos decerpens. Hom.

Ἐκδρέπω & ἐκδρέπομαι, excerpo.

Κατα-δρέπω, decerpo, stringo.

Νεόδρεπ-ὴς, recens, seu nuper admodum decerptus. Theoc.

Χειροδρόπ-ος, ὁ, ἡ, qui manu decerpit. vel, qui manu non falce metit. Nicand. in Theriacis.

Χαδρωτὰ, τὰ, legumina, ἕκαστα. (dicta quasi χερσὶ ἕψεται, vt videtur innuere Nic. in Ther.) Theoph de hist. pl. lib. 8. Apud Hesych. & Suid. legitur etiam χάδρεψ-α, ex Thuc.

Χαδρεπόδης, ες, ὁ, ἡ, ὸ, legumini similis. Athen. lib. 9.

Composita ex δρέπανον.

Α'δρέπανος, ὁ, ἡ, falce carens. vt αἰδρέπανον Διὸς, ex scholiaste Hesiodi.

Ὀξυδρέπανον, falx præacuta, inserta infixaque longurio, non absimili forma muralium falcium, arpago. Epigr.

Μυοδρόπανον, ἐδ-ος, λίθου ἄκανθος, Hesych.

Ξιφοδρέπανον, ensis seu gladius falcatus. Hesych.

Δρεσμοσυνὰ, δρεσκῶν, vide in Δεσμὸς, famulor.

Δ P Ι Α Ο Σ, ᾶ, ὁ, ex Epigr. affertur ρο. lumbricus.

Δρὶς, ιδος, Eleis sunt βοῦλιδες, hirundines, teste Hesych.

Δ P Ι Μ Υ Σ, ύος, ὁ, ἡ, acri gustu, acrem habens saporem seu progentem. Dioscorides (de solano) ἡ δὲ ῥίζα διδόασι καὶ δρίμεος ἐμπεῖ quo Plinius, radix odorata, gustu acri. Xen. σῦκον ἡδὺ καὶ δριμύτατον H. Steph. exponi posse putat etiam, gustu vel ligure modici. vt ὄξος δριμὺ, acetum mordax. & apud Greg. cupulari dicit δριμὺς, χυμὸς & δακτώδης, quasi ὃν τῶ πυρώδης. Apud Theophr. ὕδατα σκωληκώδη τὰ δριμέα ἢ ἁλμυρὰ ἢ, Plin. interpr. minus hoc sentiūt arbores quæ amaræ sunt & odoratæ. Et apud Dioscor. ἰχνηλὰς δριμὺ, idē Plin. interpr. vehementer aspero gustu. ¶ Ad multa etiam transfertur, pro acri vehementi. vt δριμὺς πυρετὸς, vehemens febris, Galenus. Glauconem. Et δριμὺ βλέμμα, Dioscorides. Et μόχθος δριμὺς Hom. & Hesiodo. Itidemque δριμὺς πόλεμος in Epigr. Alias etiam dicitur esse δριμύτης, i. asper. vt Aristoph. in Vespis. πολὺ δριμύτατός γ' ὢν τῆ πάρ' ἡμῖν. In Epigram. autem pro acerbo seu vehemente. At δριμὺ βλέμμα apud Herodianum exp acerbum seu grauem vultum, alii truculentum. Apud Aristophanem δριμὺ βλέπων. torue intuens: posito δριμὺ peculiariter pro δεινὸν. ¶ Interdum est astutus. Synesius δριμὺ πανοῦργον μᾶλλ' αὐθρώπιον θεὸς ἢ. Apud Euripid. sumitur etiam pro prudente & acuto: vt testatur apud Eustathium Aristophanes gram. Apud Herodianum δριμύτερον ἢ κατὰ ἕξιν τὸ ὑπὸ τῶν αἰσχρολόγων ἀσθρώπων, expon. ac sunt ferme orientem mortales acerrimi ingenij. * Etymol. dicit δριμὺς ἀπὸ τοῦ πὸ δίπτω μύσει, vel à δάκνω & μάσσω.

Δεδριμύσθαι acriter, vehementer. Aristophan. in Pluto, ὑπὸ τοῦ ζηλώσαι δεδριμύτερον γαλᾶς.

Δεδριμύτης, acrimonia. Pro quo & acritudo, & acritas, Item ap Aphrod. Probl. ἀ. γίνεται ἡ δεδριμύτης ὑπὸ θερμότητος πολὺ ἢ ὑφ' ὑγρότητος. Item asperitas, acerbitas, vehementia. vt δριμύτης μετῆ, Galen. Item metaph. acumē, acrimonia. Plato de rep.

Δεδριμύσθω, acri ac mordaci humore afficio, vt Budæus interp. apud Greg.

Δριμύλος, (i. d. acriusculus) aliquantum acris seu acetosus. δριμύλα ἔμπλαστρα. In Epigr.

Composita.

Α'δριμυς, minimè acris, minimè acerbus.

Υ'πόδριμυς, subacris, subacerbus, aliquantum acris seu acetosus.

Δρι-ὸς, &c. vide in δρῖς.

Δρῖτος, vide in comp. ex οἶτος.

Δρυμὸς, δρύμ-ος, &c. vide in τρέχω.

Δ P Ο' Σ Ο Σ, ὁ, ros Aristot. de mundo, δρόσος ἐδὲ ὑγρὸν ἐξ ὑγροῦ καὶ οὐσίας λόγου συμφέρουσ. ¶ δρόσοι, lacrymæ (vt Ilias poetæ, rorem vsurpant) Soph. ἀεὶ πυκινοῖς δρόσοις πηλὸν ἐκ κέραος λυγρὸς. * Α'ρὸς sit ῥόος, vnde, ῥόος & δρόσος, vt ῥεῖν & δρόσειν. i. fugio.

Δροσόεις, εσσα, όεν, ros cidus, rorulentus. Apollon.

Δροσερὸς, ὸν, ὸ. idem Aristoph. in Plutō.

Δροσώδ-ης, ὲς, ὁ. idem & est magis receptum in prosa.

Δροσί-ζω, rore aspergo, irroro.

Composita.

Ε'ὔδροσ-ος, rorem habens, roscidus.

Πολύδροσ-ος, multum rorem habens. valde roscidus.

Τ'πόδροσ-ος, subroscidus.

Δρύτ-ος, δρυμὸς, &c. vide in δρῦς.

Δ P Τ' Π Τ Ω, F. ψω, lacero, lanio. Sæpe dicitur de iis qui rapinas vultum laceranti præ dolore. Apoll. Argon. 2. δρύπτε βόστρυχον. * Volunt grammatici propriè esse, excoriare. borem quæ δρυὸς dicitur.

δρυφας, άδ-ος, ὁ, vnguis vel laniatus. Hesych.

δρυφὸς, ὁ. Hesych. carptio & laceratio quæ vnguibus fit.

Δρύψελα, Etym. esse dicit λάμμασα, φλοιὸς, seu ὃν ὑποδρυφῶσι φλοιὸς, ὃθεν τὸ δρύψαι, quod est λαπίσαι. vt apud Parthen. ὑπὸ πόσης ζίζης δρύψελα Ποντικὸς.

Δρυπὲς, à Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 16. numeratur inter fruticosa qui pro foliis spinas habent, vt ἄκανθα & ἄκαλῆ.

Composita.

Α'ρυφὲς μυρτ-ος, vndique laceratus. in Epigr. Α'ρυφὲς μυρὶς, pro colligo vt Il. β. ἀμφὶ δρυφὲς ἄλωξ. q. d. circumlaceratæ faciem.

Α'ποδρύπτω, dilacero, dilanio, discerpo.

Α'ποδρύφω, idem. vt Il. φ. & ω, ἵνα μὴ μὲν ὑποδρύφωσι λυκοφθόροι. A' Suida exp. & excorio. pellem seu corium detraho.

Κατα-δρύπτω, idem. vt κατεδρύφατο παρειὰς in Epigr.

Κατα-δρύφασθαι χερσὶν, ex Euripide aff. pro lacerationibus manuum, i. quæ factæ sunt à manibus.

Περι-δρύπτομαι, circumcirca laceror ac faucior. Il. φ.

Δ P Υ Σ, υός, ὁ, quercus Hesiod. in Erg. ὑρισὶ ἢ δρυῒ πίσεα βαλανώεντα ἢ μελίσσας. Et κλίνε δρυός. Odyss. ξ. Inuenitur & δρυὸς ἐκ ῥιζῆς apud Hesiodum in eodem opusculo, producto υ. Aristoph. in Nubibus, δρυὸς τοῦ μεγάλας βαλανηφαγούσης. Affertur & δρυὸς δενδρεσσα ex Comm. qui adiunctis eit Dioscoridi. δρυὸς redditur etiam robur, quod species est quercus. Multi tradunt δρυὸς nomine Græcos omne arboris & ligni genus complexos esse: vnde & vitem δρυὸς εἶναι, χίτωνα quidam poeta appellant.

Δρυΐν-ος, ὴ, ὸν, quernus, roboreus, qui è quercu seu robore est. vt δρυΐνη ξύλον. & in Epigr. δρυΐνον μέλι. ¶ Est etiam terpens quidam, de quo Dioscor. 7. c. 12.

Δρυμὲς, ὁ, ἡ, ylua querna vel glandifera. Budæus ex Polybij lib. 2. Et generaliter pro ylua seu nemore. vt Ε'ρκυνίᾳ δρυμὸς Strabuni Hercynia ylua. Aristoteles de mundo, ἡ πανοικὶα τῆς βαθυδένδρεος δρυμοῖς. Et δρυμὸν neutro genere. vt κεκευτὸν δρυμὸν. Dionysius Alex.

Δρυμὸν, οῦ-ὸ, pro δρυμὲς affertur. A' Budæo tamen dumus & dumetum exp. apud Basil. εἰς δρυμῶτας μεθίστασθαι.

Δρυμώδ-ης, ὲς, ὁ, ἡ, syluosus.

Δρυόεις, vide comp. α' μαδρυόεις.

Δρυὸς της, ὁ, ἡ, roboreus quernus.

Δρυΐτης λίθ-ος, dryites lapis seu gemma est è truncis arborum ligni modo ardens. Plin. l. 37. c. 11.

Δρυ-ὼ, nomen auis apud Aristoph. in Auibus.

Δρύ-ος, (& δρύ-ὸς) ylua, saltus, nemus. vt apud Hesiod. αἰὲ δρύος ἔσατ' ἐπὶ Α'ιδ exp fenuetum, fruticetum, Odyss. ξ. ὡς τε δρυὸς πολυανθέος ὕλαι. Δρυόφι, ὰ, ὸν, a boribus & herbis vireo. Hesych.

Δρυόεις, εσσ-α, ὸν, arborosus, virens, Hesych.

Δρῦς, Eustath. πλὴν ξυΐνη, ἥτις ἐστὶ δρῦς, apud Aeschyl. in Agamemn. Scribitur & per ο diphthongum, teste eodem, & tūc per ῃ incipit dicitur velut ῥιφύσιν, ac proprie est πλὴν ξυΐνη siue κάλλος δένδρων. Vide in comp. ex οἴτη Θ.

Δρῦ-τλος, & δρῦ-πος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α'δρυὴς, arboribus carens, seu vacuus. Α'δρυὲς, nauigia ex vnico ligno, Cyprius. Hesych.

Α'κρόδρυα, quæ in ambitu lignosum putamen habent. Interdum de omni fructu dicitur, quod & Cæsius Iuniscontultus annotatur. De arboribus etiam ex Theophrasto, & ex Xenophonte affertur in Oecon. Ex Plutarch. autē in Alexandro, τῆς ὑπὸ Σαλάσσης ἄπτῆ κρημνὸς ὑψηλὸν ἀκρόδρυον, pro vitreis vel tellaceis.

Α'μαδρυάδες, quæ & δρυάδες, nymphæ dictæ, quòd cum quercubus nasci & cum illis interire crederentur. Plut. in Lysor. ἐν ᾗδε νύμφαι μίαι αὐταῖς δρυάδες εἰσὶν ἴσον ζῶσῆρ τὴν ἡμέραν αὐτῶ. Λαβόντας. in Epigr. legitur ὀδύσσεσθε pro ἀμφιδρυάδες.

Γηράδρυον, arbor annosa. vt in proverb. γηράδρυον μετὰ χρυσοδέμνοις. Vtitur Theophrastus & Plutarch item tul. in epist. ad Libanium. ὡς ἢ ἐκ τοῦ πυρὸς ὑδὲν γηράδρυον ὑδ' ἀπαθὲς.

Ε'νδρυον, κὰ medium arboris, cor arboris, seu matrix. Hesych. Ενδρυον, seu Ε'νδρυος-τεμο. Et pro aratro, ex Heliodo, βοῦς ὑπὸ τοῦ ἱκνεῖ Ε'νδρυο. ἐλκύστων.

Ε'πιδρύομαι q. d. verticeres, apud Theophrastum hist plant. lib. 3. Sic dictam volunt à Macedonibus quercum eam quæ dulcem glandem producerer.

Η'μιδρυὲς, arbor quædam glandifera, quæ & ἡμερὶς. Theophr.

Καπνόδρυον τὸ Σ-ὸν, straboni pro ἑγλυοῦ, vt annotat. Bud.

Ανισόδρυα, quibusdā dicta quæ alio nomine χαμαίδρυα, teste Dioscoride.

Μελαμόδρυον, thynni genus grandissimum, secundum quosdam.

Μελαμδρύον, q. d. nigrum quercus) medulla quercus, seu robora. Theophrast. μέλαιναι δὲ δύνανται (μᾶλλον) ἢ τῆς ἑλείας ἐν πάλαι μελαμδρύοις. Eit Plinio & herba in fegete ac prata nascens, flore albo odorato. Est item sallamentum quod cæteras thynnorum partes præter ceruicem & ventrem, sale conditas habet. sic dictum (vt scribit Oribasius) quòd sint nigrantibus quercus radicibus similes. Vide & de melandryis piscibus Plinium.

Φιλόδρυος, arbor nomen habens ex suberis & quercus appellatione. vide Theophr. hist. pl. l. 19. c. 15. & l. 3. c. 16.

Χαμαίδρυς, siue Χαμαίδρυος, quercus humilis. Herba ex eo sic nominata, quòd folia habeat quæ sunt τῷ χρόᾳ τῆς ὀρυὸς ὁμοια: quibusdam & τύπεια nuncupata, teste Dioscor. l. 3. c. 112. & Plin. lib. 24. cap. 15.

Δ P Ύ Π Α Ξ, ακ-ὸς, ὁ, dropax, medicamenti species apud medicos, quæ & πίττασις. Vide Act. lib 3. c. 190. & Paul. Aegin. li 7 ca. 19. * ὅθεν τὸ ὀρύπακας videtur dictus ὀρύσσω ξ, quoniam eo veluti ὀρύττονται & euelluntur pili.

Δρυπακίζειν, idem quod πιττᾶν, i. agglutinatione picis calidæ euellere pilos & deglabrare cutem. Demonax apud Luc. ἡμᾶς ἐκείνους τὸν αὐτὸν κἀκιζουσιν.

Δρυπακισμὸς, ὁ, δ. dropacis applicatio. Dioscor. l. 7. c. 4.

Δυάω, &c. vide in Δύω.

Δ Υ Η, ῆς, ἡ, infortunium, inopia, labores, ærumnæ. Ab Hesychio exp. ὀλ. α. (forsitan innuente derivatum ex δύω, ὀ, ἔγεο, opus habeo: licut à χέω fit χύσις.) Odyss. ξ. ἐπεὶ μάλα δὴν ἐμοὶ ἔσσεται ἄμμορος ἄλλων ἀνθρώπων δυείης πυθέσθαι. Affertur & ex Callim. δύλλω τ' ἄπονον ἀπαμᾶν, ἀπ' ἀνδρὸς ἀμμορος δυείης.

Δυάω, in miserias & calamitates conicio, infortunio & æruinis implico. Odyss. υ. Α'λλὰ δεῦ δύλλον πὸν τλάσσαντες αἰζήσασθαι, &c. Ionicè pro δύσω. Item nugor, nepto. Hesych. & Suid.

Δυηρὸς, laboriosus, ærumnosus, calamitosus. Suid. & Hesych.

Decomp.

Δυϊκὸς, &c. vide in Δύω.

Δ Υ Ν Α Μ Αι, ἐδύσαμην. P. ημαι, aor. 1. ἐδυνασάμην (tanquam à δυνάζομαι) possum, Cum inf. Iliad. α. ἔτε δυνασόμεσθα χαλεπὸν πόλεμον πολεμίζειν. Xen. Hell. 3. τῶν πόλιν βουλομένη ἢ μὴ δυνασθαι ἐκπίν. Cum imperf. vt ἐδυνάσθη τοιχίσαι. Xenoph. quam potentat celerrime. Interdum impersonaliter ponitur δυνατὸν ἐστὶ apud Plut. de virt. morali, δυνατὴ ἀρετὴ γενέσθαι ἢ ὑφ' ἑαυτὴ, fieri potest vt virtus sit, &c. δυνάμενος interdum longum tempus datiuo. vt δυνάσθαι χρόνῳ apud Lys. Et apud eundem ἐδυνάσθη τῷ σώματι, vando eius corpore & robusto: apud Aristophanem vero bene valere, firmam esse valetudinem. interdū cum accus. Od. ξ. de Deo, δυνασῦ γὰ ἅπαντα. Apud eundem Hom. & Thucyd. μέγα δυνάμενος, magna potentia præditus, potentissimus. ¶ Item δυνάσθαι, valere, animari. vt Xen. anab. 1. ὁ δὲ στρατὸς ἐδυνήθη ἐπὶ τὰ ὄρεα λῆς ἢ ἡμιόλιον. Aristot. in Oec. οὐδένα τῶν σῆς; μᾶλλ' ἂν δυνηθεῖεν σλεκτικὸς. Apud Aristoph. in Pluto. τὸ πεφιῶσθαι ἢ τί δύναται. exp. quid sibi vult?

Δυνάμις, εως, ἡ, potentia, vis, vires, facultas. Xen. Pæd. ἔστι κρίνεσθαι ὅτι ἐκ ἡμετέρας δυνάμεως, quæ virtutis nostris maiora sunt. εἰς δ' ὄμως, (Thuc. & alijs) pro viribus. Pro quo dicitur & κατὰ δύναμιν, vnde κατὰ δύναμιν apud Hesiod. ¶ Item, pro dignitate apud Thuc. ¶ Item, scientia atque ars omnis, inquit Bud. ¶ Item, medicamentum, (ita dictum à viribus quibus pollet) medicamenti compositio & fructura Gal. in lib. πρὸς ἡγῶν, vt τίνος, σφοδρὰ δύναμις & δύναμις ὀδοντάγρας. Item exercitus, copiæ, Dem. pro Ctes. & Herodian. Sic & apud Xen. ἡ ὑμῶν ναυτικὴ δύναμις, ἱππικὴ. Et in plur. ναυτικαὶ δυνάμεις. Polyb. item (quā vapor) pectum. Plut. in Lycurgo, δύναμιν ὀλίγου τῷ νομοθέτῃ ἐδόκει.

Δυναμικὸς, ὴ, ὸν, valens, efficax. Et δυναμικώτερ-ος, valentior, efficacior, apud Plut. & Diosc.

Δυναμόω, ῶ, validum reddo, confirmo.

Δυώ-σ-ις, idem quod δύναμις Hesych. Citatur ex Eurip.

Δύωρος, ὸν, potens, pollens, bud. ex Basil. in Hexaem.

Δυατὸς, ὴ, ὸν, qui potest, i. quem contingit. Huc. Interdum exp. potens, idoneus: λόγου ἢ πειρατὴρ δυατώτατος, Thuc. lib. 1. Aliquando δυατὸν dicuntur. proceres, primores: vt οἱ δυατοὶ Περσῶν, Thuc. 1. item, δυατὸς, qui corpore valet, validus, Bud. ex Lys. ¶ Item, q. d. possibilis, qui neri vel esse potest. ἐ γὰρ ἐδυατὰ σωατὰ αἰχὴ. Hoer Item δυατὸς, ἐδ. cū infin. vt Ioer. ἃ ἢ τοῖς κακοῖς ὑπαρχόντα δυατὸν ἐστὶ, quæ mali quoque efficere queunt. Dicitur etiam ἃ δυατὸν βίᾳλος, apud Xenoph. & ἃς δυατὸν σωζειν. apud Plut. Dicitur etiam εἰς τὸ δυατὸν & κατὰ δυατὸν pro viribus. (posium.

δυατὸς. potenter, validé. Dicitur δυατῶς ἔχω pro δυάμαι, Δυατία, ὰς, potens ium, 2. Cor. 13.

Δυατόω, ῶ, q. d. potentātum alicuius loci obtinens. Exp. optimas, primas, proceres quæ tamen in plur. vtitatiora sunt. Xen. Pæd. 8. τάνες παῖτες ἐπαίδας οἱ δυάσται παπόνηκαν.

Δυαστὴρ, idem apud Eurip. in Iphig.

Δυαστεία, inulier potentatum obtinens. Demetr. Ph.

Δυασεύω, ad obtinendum potentatum aptus. vel potentatum referens, Aristot. Polit. 6.

Δυασεύω, f. εύσω, potentatum obtineo, sum princeps. Plat. πῆ ἢ δυασευσουσιν ἡγεμονίᾳ. Apud. Athen. δυασεύσειν αὐτοῖς, ¶ Item, polleo opibus & potentia, apud Isocr.

Δυασευόμβρ, iubiectus sum potentatui alicuius, vel imperio. vt δυασευόμεθα ὑφ' ἑτέρων μυριάν. Philoni. & δυασευόμεθ' ὑπὸ πι. Gal.

Δυασεί-α, ὰ, potentatus, potentia, imperium, ditio. Thucyd. 3. & Isocr. ad Nic.

Δυάσευμα, quod subest potentatui alicuius seu imperio, ditio. Exp. & præfectura.

Δυασευτικὸς, conueniens ei qui potentatū obtinet seu principatum, vt ἡ δυασευτικὴ ἀρετὴ, apud Dem. Phaler.

Composita.

Α'δύναμος, aff. pro ἀδύνατος.

Α'δύναμ-ος, ὸ, ὴ, imbecillus, virib. defectus. vt senes ἀδύναμοι, Apud Alex. Aphrod. Et οἱ ἀδύναμοι. Diosc.

Α'δυναμία, imbecillitas Item virili defectus ad aliquid agēdum. q. d. impotētia, i. nō posse. vt ἡ πῶλιγεν ἀδυναμία. Antiph.

Α'δύνασία, ὰ, idem quod ἀδυναμία, apud Thuc. lib. 7.

Α'δύνατ-ος, ὸ, ὴ, ὸν, (in actiua fignif.) non potens, non valens, inualidus ad aliquod. cui vires non fuppetunt ad aliquid. Cū inf. vt apud Gorgiam, ἕν ἀδύνατός εἰμι ταῦτα πρᾶξαι, quia nō possum hæc facere. Sic ἀδύνατ-ος σῶμ-α, κλίνειν, φέρειν, &c. Apud Xen. in Pæd, ἀδύνατ-ος χθιζόμερ-ος γήρᾳ, fractus senio. Et apud eundem

eundem. τοῖς σώμασι ἀδυνάτοι εἰ σιν, inualida habent corpora. Apud Thuc. ἀδύνατοι χρήματων, inualidi pecuniis. A' Suida exponitur etiam, mutilus, qui mutilatum corpus habet. ¶ Item, (in passiuo signif.) q.d. impossibilis. vt ἀδύνατός ἐστι ζῆν, qui ferri non potest. Apud Xen. ἀδύνατον τοσοῦτος φέρειν, impossibile est tot alere. Interdum cum datiuo personæ: vt Plato de rep. 2. ἀδύνατον ἐστι τῷ θεῷ ἑκόντι αὐτὸν ἀδικεῖν, Deus non potest. Apud Plat. in Timæo. ἀδύνατον ὂν θνητὸν φανῆναι ἄνευ, Cic. exp. ic dixit nihil fieri posse quod non ortum esset a diis fidem non habere.

Ἀδύνατος, q.d. impossibiliter. item inualide, absque viribus, vt ἀδυνάτως ἔχειν, apud Dem. inualidum esse. A' δυνασία. idem, Κάδυνατία. non possum. Plat. de rep. 2. (Hesych.

Δύνατος. per se potens, vt Deus. Greg.

Ἐ'δυνατεύω, idem quod δυνατὸν εἶναι. Ἐ'δυνατεύομαι, exp. etiam, conuaIncresco, idem quod δυνατὸς γίνομαι.

Ἐ'πιδυνατεύω. post alium obtineo potentatum seu imperium, aut regnum. impero seu regno post. Synes.

Ἐπιδυνατεύω. æquè potens. Aphr.

Ἰσοδυναμία, æquè sum potens. (Hesiod.

Καδυνατεῖν, (adueribaliter pro κρατεῖν δυνάμει) pro viribus, apud

Κατεδυναστεύω, potentia mea opprimo, tyrannidem exerceo in aliquem. Cum genit. apud Greg. & Iac. c. 2.

Κατεδυναστεύομαι, potentia alicuius opprimor. Aut, sum sub potentia alicuius. vt Act. cap. 10.

Μεγαλοδυνάμης, multum potens. Μεγαλοδυναμία, potentia

Παντοδυνάμης, omnipotens. Greg. (præsto. Epist.

Παρασυνεργοῦμαι, simul regno. vt apud Synes. Ναυσὶ τοῦ πάππου συνεργοῦσιν, τὸ δὲ ἐπιδυναστεύειν, qui simul & post eum regnauit. Item συνδυναστεύοντες proceres, quasi imperii participes. Thuc.

ΔΥΝΩ. & δύω, (seu passiuum δύομαι) & δῦμι. subeo, ingredior. Il. 9. de Neptuno δύμεν ἅλα τὸν ἰὸν. Il. ζ. χάσσατο δ' ὀδόντας. Sic & Sol occidens dicitur à poetis δῦναι ὑπὸ γαῖαν. Item qui occidunt, (i. moriuntur) dicuntur δῦναι γαῖαν, vel χθόνα, seu χθόνα: & δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, Il. 3. Dicitur etiam ensis δῦναι cum in cuius corpus penetrat. vt Il. κ, πασσ' δ' ἐέσω δόν ζίφος. Mars verò dicitur δῦναι cum quem furore suo percitum reddit: vt Il. ρ. δῦ δέ μιν ἄρης αἰνὸς ἐνυάλιος. Dicitur etiam res aliqua ſsubire animum: vt Il. π. δέ μιν μέγαν ἔδυ χόλος. Dicitur etiam sol δῦναι, (i. occidere) sub. ὑπὸ γαῖαν seu χθόνα. quod & in soluta oratione est usitatum, vt docet Bud. qui & δῦναι à Theoph. pro mergere seu immergere, ac δύνειν pro mergi & ſsidere poni scribit. Sic & Philo de mundo, αὕτη γὰρ τῶν διακόσμων ἐδύσατο. ¶ Item, δύω seu δῦω, induo: vnde δῦσαι τεῦχος & δῦσαι ἐν τεῦχος: apud Hom. & Metaph. δύνειν ἀλκὴν apud eundem. ¶ δῦσαι. i. duo, vide in δύο.

Δύομαι. ῆς ἡ, occasus, propriè de Solis occasu: vt apud Xen. μικρὸν πρὸ δύσεως ἐγένετο. Et Aristot. πρὸς δύσιν καὶ ἀνατολάς. Metaphoricè verò apud Hes. & Suid. δύσεμεν βίου, pro fine vitæ.

Δυσιακός, ή, όν. occidentalis, apud Ptolem. & Suid.

Δύσις, εως, ἡ. occasus Solis, Arat. & Aristot. de mundo.

Δυσικός, ὁ. vrinator, Herodot. Item occidentalis, Strab.

Δυτικός, qui solet seu amat subire aquas. vt δυτικὴ ζῶα. apud Aristotel. animantia quæ sese demergunt in aquas, veluti mergi, anates. Item occidentalis vt ὁ δυτικὸς ἀὴρ ζέων, apud Alex. Aphr.

Δύομαι (poëticè geminato υ metri causa dicitur pro δύνομαι, quod ex futuro transiit in præsens) idem quod δῦμι seu δύω, i. subeo aquas, mergor: vt Sol dicitur mergi Oceano quum occidit. Odyss. ο, δύσετο δ' ἠέλιος. Et Hesiod. αὐτὰρ ὅ γ' ὀκτὼ ἐπιδευὴς ἐνιαυτὸς ἀνθρώποις ἐπὶ γαῖαν, occidentium. ¶ Item, induo. Hesiod. Αὐτὰρ ἔπειτα περὶ χροῒ εἵματα δύσεο καλά. age indue arma Martia.

Δύπτης. ὁ, ἡ, aquas subeo, mergo. Apoll. Rhod. Arg. 1. εἰς ἁλμυρὸν ὕδωρ δύπτησιν κεφαλὰς ἰ. mergentes.

Δυτήρ. ῆρος, ὁ, vrinator, qui aquas subit. Callimach. δυτῆρες τ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι.

Composita: ac primùm ex δύω, seu δῦμι. subeo, ingredior.

Ἀδυσσος. ον, ὁ, ἡ, ad quem non patet ingressus. Vnde τὸ ἄδυσσον subst. locus templi secretior. ad quem soli sacerdoti aditus patet ¶ Item, non occidens.

Ἀδύω, submergo in mari, pro ἀλὶ δύω. Dicitur & ἀλιδύω, per Aeolicum literæ β pleonasmum. Hesych.

Ἀμφιδύτης, q.d. arenam subiens. Serpens quidam Aetio.

Ἀμφιδύτης, idem. in Anthol. epigr. Vide & ἀμφιδύτης.

Ἀμφίδυτος, qui vtrinque subiri potest. seu geminos aditus & ingressus habens. vt ἀμφίδυμος κλεῖθρα apud Callim. Et ἀμφίδυτοι αὐταὶ apud Apoll. Rh. Arg. 1.

Ἀναδύω vel ἀναδῦμι, exisio, emergo, prodeo ſursum, erumpo ſursum. Iliad. α. ἀϊδῆς πολῆος ἀνὰ, emersit è mari. Item orior, ἀνὰ δ' ὦρτο Δρύοπος ἀναδύς. inquit Bud. ¶ Item retrocedo, recedo. Od. ε, μετὰ μὲν ὤμους ἀνέδυν. & ἀναδύομαι pro ἀναδύω, emergo, existo. Cum genit. vt ἀναδύεται κρήνης, apud Apollon. emergere è fonte. Et cum accus. Il. α. εἰνάλιος ὅσσετο κῦμα Σκαίοιο, emersit ex vnda maris. ¶ Item re-

spuo, recuſso, fugio, detrecto, Plut. Παντὸς δ' ἧς πολὺ ἀ. δύσεα συμπεφυῶς. Apud Synes. ἀναδύσασθαι πάντας ὁμολογίας, repudiare conditiones, Aristoph. in Ran. ἐκ ἀναδύσομαι ἀλλιῶν. vt, tem retracto, & muto quod pactum est, Luc. τὸν μὲν δὴ ἐὸν ἀναδύομαι, ἡ ἀναχωρεῖς τῶν ὁμολογιῶν.

Ἀνάδυσις, emersio, item retrocessio. Exponitur etiam fuga, apud Theophr. Item perfugium, apud Diod. Siculum lib. Item tractatio & mutatio eius quod pactum est.

Decomp. Ἐξαναδύομαι pro ἀναδύομαι, emergo, exisio. Apud Plut. in Sert. ἐξαναδῦσθαι μάχης, detrectare pugnam.

Ἐπαναδύω, ſsimul vel clam emergo. (apud Hom.

Ὑπεξαναδύομαι & ὑπεξαναδῦμι, exp. clam vel ſsensim emergo vel ὑπαδύω, ſubeo per medium. Apud Plutar. exp. per mediam turbam elabor & euado. Apud Aristot. (de atomis) permeo. perlabor.

Ὑπόδυος, qui ſsubit ferarum latibula: vt venatores piſcium latebras, & venatores ſsyluestrium ferarum lustra. Vel quitan tra & cauernosas ſspeluncas ſsubiens, ibi vitam degit: vt Βαλαδύτης à nomine χάραμα.

Χαμαιδύτης, piſcis ſsic dictus quòd arenam ſubeat & in ea ſse occultet. Nonnulli arenarium vocarunt. Dicitur & ἀμμοδύτης Et ἀμμοδύστης in carmine.

Ἀζύγιος, quomodo huc pertineat, vide in βυδός.

Composita ex δύω, ſs. δυδω.

Ἀμφιδύω, induo. vnde part. ἀμφιδύς, qui induit, indut⁹. Hesych.

Ἀνάδυω. exuo. vt Κατὰ δύσιν Τροῒ, exue hunc, Aliquando cum duplici accuſ. vt Ἀνέδυσαν σε τὸ ἱμάτιον, exuam tibi vestem, Il. β. Dicitur etiam Ἀναδύσασθαι πανοπλίαν. Il. ε. arma exuere, i. armis ſspoliare. ¶ Item, metaph. pro, libero. Cum accuſ. & genit. vt Ἀνέδυσε τὴν ἄνοιαν.

Ἀνάδυομαι, exuo. vt Ἀναδύεται τὸν χῆρις, serpentes dicuntur, i. exuere ſsenectutem. Item exuo vel vestimenta mea, vt faciunt luctaturi Xen in ſsymp. Ὅτε ἐ δύσει μα συσσιτεῖν ζωπύρῳ, ἀφ' οὗ ἐγὼ ἀπεσβέσθην ὑπὸ τῶν δακρύων. ¶ Item exuo i. depono, excutio à me, non ſsuscipio. Polyb. l. 5. οὔτοι Χαιρέδημον. Et pro, excutio, vel non ſsuscipio, Plat. de rep. lib. 10 τὰ τε ἄλλα ἀναδύεσθαι καὶ τὰ παλαίσματα. nobis excuſsimus, i. dicenda non duximus. ¶ Item, ſsuscipio, aggredior. instituo agere. accingor. ſsumpta metaph. à luctaturis iam ſse exuentibus, & certamini accingentibus. vt apud Plut. do præc. Polit. οἱ περὶ τὰ κοινὰ ἀναδυόμενοι καὶ πολιτικὰ ἀφιέντες, qui omnes partes rei ſsuſsciplunt. Apud Luc. in Alexandro, ἡ δὲ τὸν ἀναδύσασθαι τὸν Παλαίσματα Χαρίδημον. Apud Aelian. ἡ ἀπεδύσατο δὴ τῇ φιλοσοφίᾳ, ſstudio philoſsophiæ ſe dedit. Et cū infini. vt apud Xen. in Oecon. τὸν συγγενῆ δὲ οὐκ ἐθέλω ἀναδύεσθαι: aggrederis & instituis docere? Vid. Erasm. in prouerbio, aut abi aut exuere. ¶ Item, exuor, apud Aristoph. (in Lyc.

Ἀνάδυσις, ipsa actio exuēdi, vestimentorum depoſitio. Plut.

Ἀναδυτήριον, ὁ, τό, locus vbi vestimenta exuuntur. Peculiariter sic appellatur locus ante balnea vbi ſse exuunt loturi. Vtitur Cic. lib. 5. epiſt. ad Q. fratrem.

Decomp. Ἀναπεδύομαι τοῖς πόνοις, vicissim me accingo ad ſsuscipiendos labores. vel vicissim labores ſsuscipio, ex can. Ephes. conc.

Ἐξαναδύω exuo. Od. ο, Ἐξύσατο δ' ἐξανέδυνε.

Ἐπαναδύομαι, idem quod ἀναδύομαι. aggredior. accingor adorior. Aristoph. ἀλλ' ἴσως ποδαγρᾷ τις ἐπαναδύεται τοῦ σκέλους, hanc rem aggrediamur. Plut. in Marcello, οὕτω πάντα δὴ τοῖς πρώτοις ἐπαναδύσασθαι.

Παραναδύομαι, præterea exuo, insuper exuo. Bud. ex Greg. Συναναδύομαι, vna exuo, ſsimul exuo, ſsimul ſse exuo.

Ἐκδύω, exuo. Xen. Pæd. 1. ἐκδύσας αὐτόν. Mera, h apud Plutar. ἐκδῦναι τὸν ἄρεα.

Ἔκδυμα, exuuium seu exuuiæ. quod quis exuit.

Ἔκδυσις, exutio, vel emersio.

Decomp. Μεταδύω & μεταδύομαι, vt μεταδύεσθαι τῶν ἑαυτοῦ φύσιν, exeutio. (σις, Plut.

Παραναδύομαι, præterea exuo. Greg.

Συναναδύομαι, vna exuo, ſsimul depono. Plut.

Ὑπεκδύω, clam exuo, seu excutio.

Ἐνδύω & ἐνδῦμι. & ἐνδύομαι, induo, (de veste dictum) vt Il. β. ἐμὲ χιτῶνα ἐνδύσεται. Xen. ἐνδὺς πορφυρίδα. Et pass. ἐνδύνεται χιτῶνα. Plut. in Numa. Dicitur & ἐνδύνειν τὰ ὅπλα ab Herodoto. Item ἐνδύνειν vel ἐνδύνειν ἑαυτὸν. Xen. induere ſse laqueis. Apud Dioſc. ἐνδύσασθαι εἰς ἄρμην, pelle includēs. Item ἐνδύνειν ἐμὲ σαυτὸν ex Plu. in Public, nasi depressi ac demissi simas.

Ἔνδυμα. indumentum. Matth. 22.

Ἐνδύματα. (q. d. indumentula) genus quoddam modulorum muſicorum (vel etiam saltationis) Argis introductum. vt autor est Plutarch. in libro de muſica.

Ἐνδυμάτια, ὰ, vestitus, amictus, ex Polyb.

Ἔνδυτος, vestiarium, vestitus. Athen. 12.

Ἔνδυτα pro ἐνδύματα. indumenta. Epigr. Ἔνδυτα τῷ ξανθοῦ ὑφάσματος πλοκάμῳ. Ἔνδυμα πέπλος, peplus quo quis indui potest, ex Soph. in Thrach.

Decomp. Ἐπενδύω, & Ἐπενδύομαι, ſsuper induo. Item ſsuper-

induor. Plut. in Pelop. ἐδεῖτο ἐπενδύσασθαι χιτωνάριον τοῖς Θεράπουσι, pro ἐνδύσασθαι. Ἐπένδυμα, ατος, τὸ, ſsuperindumentum. Ἐπενδύτης. Pro eodem, cap. vlt. Iohannis, & ἐπενδύτην διεζώσατο. vbi quidam amiculum, alij tunicam interpr. Sunt & qui indusium reddant.

Ῥακένδυτος, lacerata veste indutus.

Συνενδύω, ſsimul induo.

Ἀπεκδύομαι, vestium expoliatio. Ἀπεκδύσεις ἵππων apud Hermog. Actio de expoliatione vestimētorum, qua quis reus agitur de crimine exutorum vestimentorum.

Ἀποδύτης, qui vestimentis exuit & ſspoliat seu nudat graſſator. Dem. in Epigr. ἀ. λῃστείων λωποδύτας ὀπίσω, compilatores & fures aliorum versum.

Λωποδυτέω, veste exuo, vestimenta furor. Aristoph. Aristot. & Plut. apud Dem. Phili p. 3. καὶ δ' ἵνα ἅπαντα τὰ τοιαῦτα κλέπτῃ τις ἢ λωποδυτῇ τῇ Ἑλλάδι, rapinis infestare, & compilare.

Περιδύω, circumuestio, induo. ¶ Περιδύσω. Hesych. expon. δύσω. Iidem & Poll. tradic Hyperidem περιδύσειν dixisse quod alij ἐνδύσειν. (Rhes.

Ῥάκενδυτος, pannis laceris, obſsitus. ῥακενδύτου τριβᾶ apud Eurip. in Ῥάκενδύτου, pannis laceris obſsitus (um). Chrys.

Στεφανηδύτης, ſsiyrna induti, i. regmine, seu operculo ſspiſso, de cāeris dictum à τὸ κόσφι. in Alexand.

Ὑποδύω, induo ſsub. vt Ὑποδύσασα χιτῶνα τοῖσι ἐπωμίσι, Herodot.

Ὑποδύτης, vestis interior seu ſsubucula. Eust. & Hesych.

Decomp. Μεθυποδύομαι, post induo ſse calceo. Aristoph.

ΔΥΟ, ὃ, duo. δυοῖν, duorum, & δυοῖν δυοῖν, quatuor. δυοῖν ἐπὶ δυοῖν, vel duabus. Xenoph. Pæd. 4. δυοῖν ἐπὶ δυοῖν μοῖραι. σφαγιάσασθαι τῷ δυοῖν αὐτοῖν ἄνευεν. Et cum pl. δυοῖν σφοῖν τέκνοιν ἀξίοις. duarum pecudum pretium, Plut. in Publ. Interdum δύο ponitur vt indeclinabile pro, duorum ac duarum, & duobus ac duabus: vt δύο παραπλοῦν apud Thucyd.

Δύω, apud poëtas dicitur pro δύο. Hesiod. & Homer. ¶ Δύω (verbum) vide in Δύνω.

Δύσγον. ὁ, τό eius dem est formæ cū πολλοῖσιν ὀλίγοσιν. μικροῖσιν, &c. Vtitur ſschol. Euripidis, & respondeti à ποσταῖος. annotative interroganti ποσταῖος. respondeatur, τὸ δύσγον, τὸ πέντε, &c. vel τὸ δύσγον, τὸ πεντεμόριον. &c.

Δυϊκὸς. ή, όν, dualis. vt δυϊκὸς ἀριθμός. apud gramm.

Δυϊκῶς, ualiter, numero duali.

Δυάς, άδος ἡ, numerus binarius,

Δοιοί, & plur. δυοῖ. poeticè pro δύο, i. duo. Iliad. ω. Ὧδε δοιοὶ τελέεσθε, ἀ. ἀ' αὖτοι χείματα πολλά. Iliad. ο, ὑθυσίτιο ἀρίστηται ὁ φῶκος Hesiod. δοιὰς δ' ἐπὶ δοιὰ ἀφῆσα.

Δοιὸς, ἥ, ὁ, dubium, dubitatio, quum duabus mēnti propositis viis, nescit, vtram sequi debeat. Il. ο. Ἕ'ν θ', ἢ ὃ γ' ὀκτοσσίμβῳ ὁ Χαιρέδημος. Callim. initio hymni in Iouem. Πῶς γάρ τις Διατορὸν ἀνέρα δοιὸν ἐὸντα Αὐτάρκεον, Ἕ'ν θεὸν ἔμμεν ἀνὰ χθόνα ἠμὲν ἰδέσθαι.

Δοιάζω, dubito, ἀμφιβάλλω. Hesy. Item consulto, delibero. Hesy. (*compositæ.*

Ἐνδοιάζω, dubito, ambigo, hæſsito. Hesych. Ἐνδοιασμὸς, dubitatio, hæſsitatio eidem

Ἐνδοιάζω. dubito. Philo de vita M. lib. 3. ἀπ' ἐνδοιάζεται μέτριος, ἀλλὰ καὶ ἀσφαλῶς. Plu. ἐνδοιάζων τῷ γεύμα, alter ante proposito. Thuc lib. 1 δοῦ λόγῳ ἐνδοιαζόμενος ἀφεῖναι, quod in dubium venisse turpe est.

Ἐνδοιασμὸς ὁ, ἡ. dubitatio. Ἐνδοιασις. addubitatio. Hermog.

Ἐνδοιάσιμος. ὁ, ἡ, ή, qui in dubitationem venire potest. anceps, dubius Luc. in Scytha, ἐνδοίασιμος γὰρ τῶν λόγων τὸν μάντιν, ἢ ὡς ἐνδοιάσιμα τιθεμένων. Ἐ'νδοιαστέος, dubié. Ioseph. de antiq. ἐνδοιαστέον ἦν, alternabat sententia, etat animi dubius.

Ἐνδοιαστὸν, idem quod ἐνδοιάσιμον. Ἐνδοιαστὸς, dubiè, non constanter. Thuc. lib. 8.

Decomp. Ἀνενδοίαστος. ον, ὁ, ἡ. indubitatus, indubitabilis. Philo lib. 1. de vita Mosis. Ἀνενδοιάστως, indubitanter, haud dubiē. Idem eodem libro, ὡς ἀνενδοίαστος συμπνεῖν ἢ ἐναίμως ἐπιθεῖναι, vt sine detrectatione rem comprobarent.

Συνδύω, duo ſsimul, bini. Dem. cōtra Mid συνδύο ἡμῖν πεπραγμένοι.

Συνδράζω q.d. combino, copulo. Aristot. Polit. 6. οἱ συνδυάζοντες τοῖς νέοις ἐπιτηδείως ἀνδράσι ἢ γέρουσι ἐπιθεῖναι, τὴν ἀρμόττουσαν ἀρετὴν. Plut. in Numa. Dicitur & ἐνδύνειν τὰ ὅπλα ab Herodoto. Item ἐνδύνειν vel ἐνδύνειν ἑαυτὸν. Xen. induere ſse laqueis. Apud Dioſc. ἐνδύσασθαι εἰς ἄρμην, pelle includēs. Item ἐνδύσασθαι ἐμὲ σαυτὸν ex Plu. in Public, nasi depressi ac demissi simas.

Ἔνδυμα. indumentum. Matth. 22.

Ἐνδύματα. (q. d. indumentula) genus quoddam modulorum muſicorum (vel etiam saltationis) Argis introductum. vt autor est Plutarch. in libro de muſica.

Ἐνδυμάτια, ὰ, vestitus, amictus, ex Polyb.

Ἔνδυτος, vestiarium, vestitus. Athen. 12.

Ἔνδυτα pro ἐνδύματα. indumenta. Epigr. Ἔνδυτα τῷ ξανθοῦ ὑφάσματος πλοκάμῳ. Ἔνδυμα πέπλος, peplus quo quis indui potest, ex Soph. in Thrach.

Decomp. Ἐπενδύω, & Ἐπενδύομαι, ſsuper induo. Item ſsuper-

induor. Plut. in Pelop. ἐδεῖτο ἐπενδύσασθαι χιτωνάριον τοῖς Θεράπουσι, pro ἐνδύσασθαι. Ἐπένδυμα, ατος, τὸ, ſsuperindumētum. Ἐπενδύτης. Pro eodem, cap. vlt. Iohannis, & ἐπενδύτην διεζώσατο. vbi quidam amiculum, alij tunicam interpr. Sunt & qui indusium reddant.

Ῥακένδυτος, lacerata veste indutus.

Συνενδύω, ſsimul induo.

Ἀπεκδύομαι, vestium expoliatio. Ἀπεκδύσεις ἵππων apud Hermog. Actio de expoliatione vestimētorum, qua quis reus agitur de crimine exutorum vestimentorum.

Ἀποδύτης, qui vestimentis exuit & ſspoliat seu nudat graſſator. Dem. in Epigr. ἀ. λῃστείων λωποδύτας ὀπίσω, compilatores & fures aliorum versum.

Λωποδυτέω, veste exuo, vestimenta furor. Aristoph. Aristot. & Plut. apud Dem. Phili p. 3. καὶ δ' ἵνα ἅπαντα τὰ τοιαῦτα κλέπτῃ τις ἢ λωποδυτῇ τῇ Ἑλλάδι, rapinis infestare, & compilare.

Περιδύω, circumuestio, induo. ¶ Περιδύσω. Hesych. expon. δύσω. Iidem & Poll. tradic Hyperidem περιδύσειν dixisse quod alij ἐνδύσειν. (Rhes.

Ῥακένδυτος, pannis laceris, obſsitus. ῥακενδύτου τριβᾶ apud Eurip. in Ῥάκενδύτου, pannis laceris obſsitus (um). Chrys.

Στεφανηδύτης, ſsiyrna induti, i. regmine, seu operculo ſspiſso, de cāeris dictum à τὸ κόσφι. in Alexand.

Ὑποδύω, induo ſsub. vt Ὑποδύσασα χιτῶνα τοῖσι ἐπωμίσι, Herodot.

Ὑποδύτης, vestis interior seu ſsubucula. Eust. & Hesych.

Decomp. Μεθυποδύομαι, post induo ſse calceo. Aristoph.

Δύσω,&c.vide in Δυώ.

ΔΥΣ,particula in compositione tantùm vsitata significat ægrè,difficulter vel infeliciter,malè.Interdum exp.in,cui respondet α priuatiuum.Aliquando significationem intendit. ¶ Est etiam participium aorist.2.δύω,à themate δύμι.

Δύσομαι,Δύτε,δυτικὸς,vide in Δυώ.
Δύω vide in Δυώ & in Δύο.
Δῶ,δῶμα,&c.vide in Δέμω.

ΔΩΡΟΝ,ου,τὸ, donum,munus. (¶In qua signif.grammatici à δίδωμι deriuant,vt & donū à do,apud Latinos.) Plato Polit.3.Δῶρα θεοὺς πείθει καὶ αἰδοίους βασιλῆας. Eurip. in Medea,πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος. ¶Item,palmus minor qui quaternûm digitorum erat.idem quod παλαιστὴ,seu tertia pars spithamæ, vt tradit Eust. (¶In qua signif. etiam à δίδωμι dictum videri potest, quòd eo donem᷾ id quod eo donam᷾ vel ꝙ munera semper gerantur per manus palmum,vt inquit Vitruu.lib.2.cap.3.Plin.lib.35. cap.14. Græci antiqui δῶρον palmum vocabant:& ideo δῶρα munera, quia manu darentur.) Nic.in Ther.(de basilisco)ἐπὶ τρία δῶρα φέρων μῆκός τε καὶ ἰθύν.
Δωρίτης,ου,ὁ,munerarius,muneralis.Plut.in Polit.præc.
Δωρεὰ,ᾶς,donum, munus.Isocrat. Dem. Plutarch. Δωρεὰν (aduerbialiter) dono, gratis. vt δωρεάν τι διδόναι, dono aliquid dare,apud Plutarch.
Δωρέω,ῶ,f.ήσω,dono.Hesiod.in Erg. Δῶρον ἐδώρησεν.
Δωρέομαι, οῦμαι, pro eodem. Xen.Pæd. 8. τοῦ δὲ Τιγράνην ἔπαινον, καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ καλὰ ἐδωρήσατο. Herodotus, δωρέομαί σε τούτοισι,his te dono. ¶ Item passiuè,donor.Sophocl.in Aiace,& Plat.in epist.
Δώρημα,τὸ,quod donatum est,munus.Aristot.eth.1.cap.9.
Δωρηματικὸς,munificus.
Δωρητὸς,οῦ,ὁ,muneribus placabilis.qui munerib. demulceri potest donis delinitus.Il.ι.Δωρητοί τ᾽ ἐπέλοντο. Item donatus, dono datus.Plut.in Caio.& Dion.Long.
Δωρύττομαι Doricè pro δωρέομαι.
Composita:ac primùm ex δῶρον,i. donum.
Ἄδωρος,ου,ὁ καὶ ἡ, donorum expers. qui munera non accepit. cui munus nullum datū est.Plut.in Pericle.ἀνὴρ ἀδωρότατος.Et cū genit. Thuc. χρημάτων δὲ διαφανῶς ἀδωρότατος γενόμενος,pecunia planè incorruptissimus. ¶ Item, qui non dat.Bud.ex Plat. in symp.φιλόδωρος εὐμενείας,ἄδωρος δυσμενείας,qui dat beneuolentiam,& non dat maleuolentiam ¶ Apud Soph.in Aiace, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα.exp.κακόδωρα quasi dona ab hostibus accepta,dona non sunt,aut sint inauspicata & exitiosa.
Ἀδώρως,sine munerum acceptione,incorruptè.
Ἀδωρία,ας, quum quis donis corrūpi se non sinit.apud Poll.
Ἀδώρητος,indonatus.Theocr.Idyll.16.
Αἱμόδωρον,herba,de qua Theophr.
Αἰολόδωρος,varia donans.
Ἀνησιδώρα dicitur Ceres, ἡ ἀνιεῖσα τὰ δῶρα ἐκ γῆς, quæ munera ex terra subuehit & submittit,i.fruges. Dicta est & ἀνησιδώρα ab emittendis ex visceribus suis donis,διὰ τὸ τοὺς καρποὺς ἀνιέναι.
Ἀντίδωρον,ου,τὸ,donum dono relatum. (Hesych.
Ἀντιδωρεὰ,ᾶς,remuneratio. Aristot.eth.4.
Ἀντιδωρέομαι,οῦμαι, vicissim dono,aliud pro alio dono. Aristot.eth.8. (δῶρα dicitur.
Βιόδωρος victum largiens,almus. Plat.2.de rep. Terra etiam Βιο-
Βοτρυόδωρος, bonorum largitor. Aristoph.in Pace, ὦ πότνια βοτρυόδωρε. Pacis epitheton à rusticis ei impositum,quòd ea vigente vineæ colantur.
Δεξίδωροι, qui munera accipiunt,iidem qui δωροδόκοι.Suid.
Ζείδωρος,vocatur ab Hom.terra,quasi ζωὴν διδοῦσα τὸ ζῆν,verso η in ει, vt tradit Eust.quòd vitam & ad vitam necessaria donet mortalibus. Vult tamen Plin.ἀπὸ τῆς ζειᾶς, i.spelta esse nominatam.Apud Nonn.ζείδωρον ὕδωρ aqua viuifica.
Ζωόδωρος,vitam donans,Epithetum Dei. Item τὸ ζωόδωρον apud Aretham,facultas donandæ vitæ.
Ἠπιόδωρος,mitia donans.Illiad.ζ.
Μεγαλόδωρος,qui magna donat.valde munificus.Plut.in symp.
Μεγάδωρος,(poët.)idem Opp.μεγάδωρος ἄρουρα.
Μεγαλοδωρία, munificentia, seu donorum magnorum erogatio.Herodian.lib.2.& 6.
Μεγαλοδωρεὰ,donatio magnifica,munificentia,largitio. Lucian.& Herodian.
Ὀνησίδωρος,dans quæ iuuent & prosint. Ὀνησιδώρα dicitur terra.
Πανδώρα, virginis nomen quam dij cum dolio omnibus malis referto ad Epimetheum,vt Promethei fratris dolos vlciscerentur, miserunt: (dicta vt tradit Hesiod.) ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχοντες Δῶρον ἐδώρησαν. ¶ Accipitur & pro terra,quòd omnia ad vitā necessaria nobis suppeditet. Aristop.in Auib. πρῶτον Πανδώρᾳ θῦσαι,i.τῇ γῇ,vide schol.
Πλουτοδώρος,locupletib.opulentisq; munerib.ornans,Hesych.
Ποικιλόδωρος, variis & multiplicibus muneribus ornans, varia donans.vt βασιλῆες ποικιλόδωροι apud Nonn.

Πολύδωρος, multa donans. Iliad. ζ. Πολυδωρία,multorum donatio,munificentia multa elargiens Xenophon.Pæd.1.
Σαινίδωρος, donis adblandiens, vt canes cauda.apud Diogen. Laërt.
Φιλόδωρος,qui donare amat,munificus,liberalis.Plat.& Synes.
Φιλοδωρία,donandi amor,liberalitas,munificentia.
¶Composita ex δῶρον,i.palmus,&c.
Δεκάδωρος, qui decem palmorum est. vt δεκάδωρα ... Hesiodum.
Decomp. Ἑκκαιδεκάδωρος,qui sedecim palmorum est.Il.
Δωδεκάδωρος, duodecim palmorum. vt δωδεκάδωρα ... qualia apud Hom.sunt.ἑκκαιδεκάδωρα.
Δίδωρος.qui duorum palmorum est.Plin.l.35.c.14.
Ὀρθόδωρον, palma porrecta. Item interstitium illud quod palma porrecta atque explicata est inter καρπὸν & extremitatem digiti medij,quod etiam δῶρον dicitur,i.palmus.Poll. Ab aliis exp.spithama,teste Hesychio.
Πεντάδωρος,qui quinque palmorum est.Plin.
Τετράδωρος,qui quatuor palmorum est.Plin.

Δοὺς,δοτὴρ,&c.vide in Δίδωμι.

E

E' Nota quintæ apud Græcos literæ, quin... vocant.signum etiam numeri quinarij:cui si... nistro imo angulo præfigatur accuti accentu..., ta, quinquies mille denotat,hoc modo,ͺε,... ab antiquis hoc εἶ ψιλὸν tradit vocatum fuisse... εἶ,sed in versu metri gratia adiecto.ι. vt in... mento libri quinti Iliados Homericæ. Vide Plutarch... bellum de εἶ apud Delphos.& Gell.lib.19.

Ἒ.he,dolentis est particula,quæ geminari solet, interdum... quater reperi. Aeschyl.in Prometh.Ἂ μεγαίρει με χειμ... θεοῖσι φαινομένοις ἒ ἒ Et paulò pòst, ἰὼ μοι μοι,ἒ, ἒ,ἒ,ἒ. ... se, pronomen est accus. casus.Plat. Pol. 1. ἐκάλεσεν ... τῷ παιδὶ ἀναμεῖναί ἑ κελεύσων, se expectare. Od.χ. ... φρονέοντα,ad se vocans.Genit.est οὗ, sui & ἕο pro eodem ... tione poëtica:& εὗ per synæresin seu synalœphen:& ... epenthesin εἷο (quod tamen & pro ἐμοῦ seu ἐμαυτοῦ ... tur apud Apoll.Arg.2.Εἷο μὲν οὐδ᾽ ἠβαιὸν ἀτύζομαι,i.de me... nimè sollicitus sum)& ἕθεν per paragogen.apud Hom... οἷ,sibi.Xen.Pæd.7. ἐκέλευσεν μὴ οἱ πάππος ἀποθάνῃ, ... auus moreretur. Nonnunquam pro αὐτῷ ponitur:... -λῶ οἱ πόρε φοῖβος Ἀπόλλων. Et ἑοῖ pro eodē, apud Hom... pollonio ἑοῖ ponitur etiā cū verbis primæ & secūdæ per... pro ἐμοὶ & σοὶ,lib.3. In duali accus. σφῶε & σφὼ, seipsos... Iungitur item cum verbo secundæ persōnæ,pro vos ... bidem. Genit.& Dat.σφωῒν & per cōtract. σφῷν sui ipsorum... vel sibi ipsis Il.α, Καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν,ipsis duobus. Con... ctum autem cum verbo secundæ personæ significat, v... duobus. vt Il.α. In plur. nominat. σφέες,& σφεῖς contr... ipsi.Herodot.in Polymn.Genit.σφέων,sui ipsorum.In... σφέων ἀδελφεὴν,suam sororem. Et cōtractim σφῶν,pro eo... apud Thuc item ipsorum.Et σφείων per epenthesin ... pro,sui ipsorum,ipsorum.Dat. σφίσι sibi, inter se.Thuc... Quum additur verbis aut alijs pronominibus primæ... næ, significat nobis, vt apud Apoll. ὥρη δ᾽ ἄμμι ... μεταλλάξαι,inter nos ipsos.Item ipsis. Et σφι pro eodem... tius apud poëtas & Iones. Herodot.Item ipsis (tamen... quàm pluribus.) Od. δ, καί σφιν τοῦτο βοὴ ... Accus.σφέας,se.Item ipsos,ipsas,ipsa: tam de duobus... pluribus apud Herodot.Et σφεὶς pro eodem,i. se Thuc... ipsos.Soph. Copulatum verbo primæ personæ signif... nos. Luc. κατασπᾶς αὐτῶν διέλθωμεν λόγους, inter nos ipsos... per apocopen pro σφέας, i.se. item ipsos, ipsas,ipsa. Ap... Arg.3.Item in sing.num. pro, ipsum,ipsam. Soph.in ... ἐγὼ σφ᾽ ἀπείργω,ego cùm prohibeo.

¶Deriuata à pronomine ἓ & cæteris eiusdem casibus formata.

Ἑὸς,οῦ,ὁ,suus.propriè de vno, vt docet Bud. εἰς ἑὸν νισσόμενος,domum suam se recipere,Apoll.ἑὸς δόμος, domus eius, Od.α.Et ... Apoll. lib. 3. ponitur primitiuo οὗ, i.αὐτοῦ. ¶ Adiunctum verbis primæ & secūdæ personæ significat,meus,tuus.Apoll. Arg.2. ἑοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισι, meis ædibus. Et ... μεν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο,manibus tuis. ¶Pluralibus adiunctum ... fig. σφέτερος, vt apud eundem Apoll. καὶ πᾶσι σφὰ ... ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς ...,i.suis.¶ Coniunctum cum verbo secundæ personæ,significat vester.vt apud eūdem lib. ... Μητέρ᾽ ἑὴν ἀχέουσαν, ἀποπρολιπόντες ἵκεσθε. i.matrem vestram ... Ὃς dicitur pro eodem,vt σφὸς pro σφέος, apud eundem lib. ... Αὐτὰρ Ὕλλου φιλότητα δὲ πιόσατο νύμφη Ὃν πόσιν. suum ... tum. ¶ In plur.ἑὰ sua, dicuntur quæ quisq; possidet vel ... sibi propria,*hoc est* bona.Hinc genit. ἑάων. bonorū: quod ... quę bona sūt quilibet sua facere seu sibi asciscere conce... ...

... apud Hom.θεοὶ δωτῆρες ἑάων. Eust.tradit in hoc genit.pleonasmum esse τοῦ α.Vide Ὅς etiam suo loco.
... ἰνεος,ου,ὁ, suus. Apoll. Arg.l.3, εἵνεκεν ἀμῆς Σφωιτέρης ... ἀιδίδησι. ¶ Cum verbo secundæ personæ sig. ... uus. Apoll ibidem.Item vester.Il.α.
... ου,ὁ, suus. Apoll.Arg.1, Ἤλυθομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα, rediimus quisque ad sua.Sic & apud Herodot.
... idem quod σφέος & ex eo factum,vt σφαὶ ex σφέας,suus. Od. ξ, ... σφῷ. Hesiod. in Theog. ἦλθε σὺν σφοῖσιν παίδεσσι,cum filiis suis.
... ερος,ου,ὁ,suus,proprie qui plurium est, vt ἑὸς qui vnius. Thuc. ... σὺν σφετέροις συμμάχοις. Apud Aristotelem de mundo, τὸ ... ζῷον εἰς τὸ σφέτερον ἤδη καὶ νόμους ..., ad suas sedes consuetas. ¶ Cum verbis primæ & secundæ personæ sig. noster, vester, meus, tuus, prout nomina cum quibus copulatur,vel pluralis vel singularis numeri sunt. Hesiod.in Erg. Δῖον τε Διὸς ... σφέτερον πατὴρ ὑμετέροιο.
Σφετερίζω,f.ίσω,meum facio, in meum commodum cōuerto,mihi assumo,mihi vsurpo. Plat.de leg 8.ἐὰν ἐσομένης δημοτείας σφετερίζῃ τις. Media quoque vox in actiua signif. vsitata est. Xen.Hell.8,Ἀργεῖοι Κόρινθον σφετερίζονται.
Σφετερισμὸς,οῦ,ὁ,actio,qua quis aliena sua facit.Aristot.rhet.1.
Σφετεριστὴς,οῦ,ὁ,interuersor. qui aliena vel ea quæ communia sunt,in suam solius rem vertit,Aristot.Pol.5.
Διασφετερίσασθαι,(*comp.*)sibi vendicare seu retinere,in suos & proprios vsus conuertere. Philo de vita Mos.lib.1.τὴν λείαν ... διασφετερίσασθαι διανοηθέντες,intercipere prædam.

Ἔα, quidam gramm.tradunt esse ἐκπλήξεως aduerbium ex Imperatiuo ἔα pro ἔαε factum. Lat.exp.hem. Plato in Protag. ... τὴν θύραν ἀνοίξας, ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες. οὐ σχολὴ αὐτῷ. i. hem, sophistæ hi sunt: vt Bud. vertit, qui & ab Euripide sic accipi scribit. Sic Aristoph.ἔα,τίς ἔσθ᾽ ὁ φρουρὸς οὑτοσί; Apud AEschylum quoque ἆ ἆ,& ἔα ἔα schol.esse ἐκπλήξεως aduerbia scribit, & quidam hau hau interpr. Aliquando exp.ah:vt Marci c.1,ἔα τί ἡμῖν καὶ σοί; Sic & apud Aristoph.in Nub. ἔα, τίς οὑτοσὶ ... ὁ θρῴλος; Apud Synesium,ἔα πανταχοῦ τῆς ἀγορᾶς ... οἰμωγὴ γυναικῶν ὀλολυγή.Bud interpr.heu.

Ἐὰν, si, idem quod εἰ. Cum subiunct. Plato in symp.ἐὰν εἴπω ... Aristot.de animal. ἐὰν μὴ τύχῃ τεθηλακὼς ὁ ὄνος ἵππου, nisi sit asinus quem equa lactauerit. Apud Marcum cap 10.οὐδείς ἐστιν, ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν ἕνεκεν ἐμοῦ ἐὰν μὴ λάβῃ,&c. i.quin accipiat. Sic & Matt.26. Reperitur & cum optat.apud Hermogenem, ἐὰν ... τὸ πρᾶγμα ... εἴη γεγονός. ¶ Interdum ἐὰν sequente τε geminatur,pro,siue,sicut εἴτε.Plato de leg.6,πάντα ... ὕδατα, ἐάν τε πη ποταμός, ἐάν τε καὶ κρήνη ᾖ. Et ἐάν τ᾽ οὖν pro ἐάν τε apud eundem l.11, ἐάν τ᾽ οὖν δοῦλον, ἐάν τ᾽ οὖν ἐλεύθερον ἀδελφοφόνον.
Ἐάνπερ, si.item licet. cum subiunct.apud Plat. ¶ Ἐὰν pro ἂν particula potentiali sæpe in Testamento nouo: vt Matth.8, ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ.Et 12.Sic & Act.cap 2.
... & ἦν idem quod ἐὰν,si.Dem.in Mid. ἴστε δήπου τὸν Στράτωνα ... ὃς ... Ἀγαμέμνονα ... οἴχεται ὁ λοιπὸς χρόνος. Il. α, ... ἦν Ἀγαμέμνονα ... Herodotus, ἢν ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω. In Epigr.ἢν καί, quanquam.
Κἂν(*comp.*)pro καὶ ἐὰν,& si:vt Aristoph. in Pluto, κἂν μὲν ἀποφήνω, &c. ¶ Sumitur & *pro*, quamuis, etiamsi. vt Dem.in Mid. ... μὲν ἀπαλλαχθήσομαι τὴν νίκην, κἂν ἄμεινον ἀγωνίσωμαί τινος. Plato Pol.2, ὃν δ᾽ αὖ γνώριμον ἴδῃ ἀσπάζεται, κἂν μηδὲν πώποτε ὑπ᾽ αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπόνθῃ. ¶ Item *pro*, siue. vt Synes.κἂν βούληται,κἂν μὴ βούληται. ¶ Dicitur & κἂν εἰ itidem *pro*, etsi,etiamsi. Cum Indic. Dem ... Κἂν εἰ ταῦτα πάντα ὑπῆρχεν. Cum opt. Aristoph. κἂν εἴ με τύπτοις, ἐξαιτοίμην σοι. Reperitur & εἰ traiectum per tmesin post κἂν. Demosth.ibidem.κἂν ἀσεβεῖν εἰ καταγνοίη τις ... &c. Apud Aristot.sæpe κἂν εἴ τι τοιοῦτον ἕτερον,& si quid simile.sub.ἐστί. ¶ Item,κἂν pro καὶ & ἂν potentiali particula, atque adeò etiam. apud Aristoph.Dem.& Xen. ¶Item κἂν,saltem.Luc.initio Herodoti,siue Aetionis, ... ταῦτα φημὶ ὅσα ... αὐτοῦ ἀλλὰ κἂν ἓν ἐκ τῶν ἀσαίτων. Dicitur & κἂν pro κἂν,vel καὶ ἂν,vel καὶ ἦν:ac sæpe *pro*,quamuis.
¶ Καν(sine accentu)pro καὶ ἐν,vide in Ἐν.

Ἑανὸς.vide in Ἕω,induo.

ἜΑΡ,ἔαρος,τὸ,ver. Il.ζ,ἔαρος δ᾽ ἐπιγίγνεται ὥρη. Apud Thuc.πρὸς τὸ ἔαρ, sub.vere & πρὸς ἔαρ ἤδη, appetente iam vere. Metaph.Demades apud Athen. lib.13, τὴν ἐφηβίαν dicit esse ἔαρ τῆς πόλεως. (*Etymol.deductum vult ab ἕω, i.mitto, quoniam eo tempore terra omnia emittat.) ¶Item sanguis quòd verno tempore sanguis abundet, inquit Suid. Affert Eust.ex Oppiano. ¶ Item, pinguedo, apud Nic. in Alexiph. φαρμακίνης ἢ ... ἔαρ ἐλαίας.Affertur & ex Callim.
Ἐαρινὸς,οῦ,ὁ,vernus.vt ἐαρινὰ μῆλα apud Diosc.
Ἐαρινὸς,ου,ὁ,vernus.Nic in Ther. Πεύκης βλαστὸν ... ἐαρτέρου.
Ἐαρίζω,f.ίσω,vernum tempus dego. Athen.lib.12 (de regibus Parthorum) ἐαρίζουσι μὲν ἐν Ῥαγαῖς,χειμάζουσι δὲ ἐν Βαβυλῶνι. ¶ Item,verno,i.vernam temperiem seu amœnitatem refero.

Plat. in Axiocho, παντοῖοι δὲ λειμῶνες δὲ ἄνθεσι ποικίλοις ἐαριζόμενοι,prata autem flosculis distincta vernant.
Εἶαρ,ρος,τὸ,ver.factum ex ἔαρ epenthesi literæ ι,metri causa. Hesiod. in Erg. εἶαρι πολιῷ. ¶ Item, sanguis, apud Eust.& Nic in (lexiph.
Εἰαρινὸς,vernus.Hom.Hesiod.
Εἰαρ... λίθος,idem qui αἱματίτης,vt Nicandri schol.docet.
Ἦρ,ἦρος,ver.(factum ex ἔαρ contractione ε & α in η) Aristoph.in Neb.ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων,verno tempore gaudens. Thuc.lib 5, τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος ἅμα ἦρι, ineunte vere. ¶ Item, tempus matutinum seu diluculum: vel quòd tempus matutinum similitudinem quandam habeat cum verno, vt meridianum cum æstiuo, & sic deinceps:vel quòd diluculum homines ad consuetas operas excitet. vt ἦρ dictum sit ab αἴρω. Od.υ,Ἀλλὰ μάλ᾽ ἦρι νέονται,summo mane venient.
Ἠέριος,ου,ὁ,matutinus. per pleonasmum τοῦ ε. vt tradit Eust. Il α. ¶ Exponitur etiam,aerius, ab ἀὴρ pro ἀήρ:vt ἠέριαι γέρανοι, aeriæ grues. ¶ Exp.& matutinus.Od ι.
Composita.
Ἐνεαρίζω,vernum tempus dego in,&c Plut.in Erot.Cum dat.
Συνεαρίζω,simul vernum tempus dego.vel simul veris amœnitatem refero.

ἘΑ'Ω,F.άσω,aor.1,εἴασα, sino,permitto.Cum infin.Il.β,τόνδε δ᾽ ἐάσομεν Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πέσσεμεν. Isocr. μή τε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾶς, μή τε ὑβριζομένους περιορᾶς. ¶ Item, prætermitto, omitto: cum infinit.vt ἐῶ λέγειν. Interdum signif. sino liberum abire, non attingo.Dem.οὐδ᾽ ὅτ᾽ εὔοργον ... λαγχάνειν, εἴας αὖ με,i. reliquisses me quietum,sed etiam interpellasses, vt Bud. interpr. ¶ Item,desino,cesso,Bud.ex Hom.
Ἐάομαι,pass.sinor,permittor,relinquor,omittor.Thuc.Aristot.
Εἰάω, poetica epenthesi τοῦ ι metri causa dicitur pro ἐάω, sino,
Ἔα,quomodo huc pertineat,vide suo loco. (συγχωρῶ.
Composita.
Παρεάω,transmitto.
Προσεάω,insuper sino.Alii exp.simpl sino,permitto.

Ἑβδόμος,&c.vide in Ἑπτά.

ἜΒΕΝΟΣ,siue ἔβενος ου,ἡ,ebenus siue ebenum: lignum ex omni materie spissimum & grauissimum, cariem non sentiens, de quo vide Diosc.lib.1,cap.130.Gal in simpl.medic.Plin.l.12, c.4 item Theocr.Idyll.15.& Herodot.lib.3.
Ἐβένινος,ου,ὁ,ebeninus,ex ebeno factus.

ἘΒΙ'ΣΚΟΣ, secundum medicos, herba quæ & ἀλθαία, inqui Suidas. Galenus simpl. medic. l. 6,ἐβίσκον siue ἀλθαίαν esse dicit maluam syluestrem. Diosc ἰβίσκον appellat, per ι. Plin.& Virg.hibiscum præfixa aspiratione.

Ἐγγίζω,ἔγγιον,&c.vide in Ἐγγύς.

ἘΓΓΥ'Η,ης,ἡ, sponsio,expromissio, fideiussio. (*παρὰ τὸ γυῖον, quasi quæ ἐν γύαις, i. manibus rem fideiussam deponit. συνάλλαγμα, vel, vt Etym.vult,παρὰ τὸ γῦν siue γῆ: quòd terra reliquis elementis sit stabilior. quam etymologiam & Suidas sequitur.) Odyss. θ, Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι. Ἐγγύην ὁμολογεῖν, vadimonium promittere. ¶ Ἐγγύας παρέχειν, satisdare,offerre satisdationem.Theophr.in institut. ¶Ἐγγύη est & ἡ γάμου ἀπογραφή, vt tradit Eust.ex Rhet. lex. seu desponsio,Poll.Hesychio item σημεῖον ἐν θυσίᾳ.
Ἔγγυος,ου,ὁ καὶ ἡ, præs, i.vt Ascon.exp. satisdationibus obnoxius. Lys. ἀπέφηνε δ᾽ αὐτὸν ἑκατὸν μνᾶς κεκομισμένον ἐγγύους ἐπὶ τόκῳ δεδανεισμένας, cum recepisse ostendebat centum minas fœnori datas acceptis fideiussoribus à testatore. Ἔγγυος οὐσία, & ἔγγυα κτήματα ἢ χωρία, bona prædia. i. oppignorata seu satisdationibus obnoxia. ¶ Ἔγγυος,ου,ὁ, (substantiuè) sponsor, fideiussor.præs. Aristot.Oecon.2, καταστῆναι τοὺς ἐγγύους εἴκοσι ταλάντων,prædes dare 20.talentorum.
Ἐγγυαλίζω,f.ίσω,proprie esse volunt, in γύας seu manus trado,ἐγγυαλίζω,ἐγχειρίζω.Budæo est,sub fide sponsionis trado. Antiphon, ἐχρῆν γὰρ τὸν ἄνδρα διδόναι αὐτὸν φυλάσσειν, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐγγυῆσαι, ἢ τοῖς ἄρχουσι παραδοῦναι. Est etiam despondeo & & vxorem do. vel etiam desponsam trado. Herodot.ἐγγυᾷ τὴν παῖδα σοι.Item spondeo,promitto.fidem do. Aristoph.in Pluto, Εἰ γ᾽ ἐγγυᾷς σύ μοι ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἐμὲ οἴσω τὰς χύτρας, si mihi promittis venturum esse illum ad me.
Ἐγγυάομαι,ῶμαι,f.ήσομαι,voce media,spondeo.Cum inf.Plut. in Fab αὕτη μὲν ἐγγυᾶταί σε μένειν ἐν τῷ στρατοπέδῳ.Cum accus.vt ἐγγυᾶσθαι τὰς πράξεις apud Dem.contra Timocr. Dicitur & ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι: apud Plut.in symp.& Odyss θ. Ἐγγυῶμαι τὸ μέλλον, apud Dem. recipio in me euentum rei, præsto euentum.Sic αἰτίαν ἐγγυᾶσθαι, culpam præstare. Ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα.Dem.vxorem desponsam accipere.
Ἐγγύησις,εως,ἡ, fideinssio,vadimonium. ἐγγυήσεις συγκείμεναι, vadimonia constituta.
Ἐγγυητὸς, οῦ,ὁ,fideiussor,vas seu vadis,sponsor.Plat.Dem.Xen.
Ἐγγυητὸς,οῦ, ὁ, sponsionis intercessione promissus, aut sponsione

Δύσπα, &c. vide in Δυσὶν.

Δ T Σ, particula in compositione tantùm vsitata significat ægrè, difficulter vel infeliciter, malè. Interdum exp. in, cui respondet α priuatiuum. Aliquando significationem intendit. ¶ Est etiam partici pium aorist. 2. δῦναι, à themate δύω.

Δύσορμος, Δύστος, Δυστικὸς, vide in Δυσὶν.
Δύω vide in Δυσὶν & in Δύο.
Δώ, δῶμα, &c. vide in Δόμος.

Δ ΩΡΟΝ, ν, τὸ, donum, munus. (¶ In qua ſignif. grammatici à δίδωμι deriuant, vt & donũ à do, apud Latinos.) Plato Polit. 3. Δῶρα θεὸς παίδοις ἢ αὐδίκοις βασιλεῦσι. Eurip. in Medea, παίδοις δῶρα ἢ θεοὺς λόγοις. ¶ Item, palmus minor qui quaternũm digitorum erat. idem quod παλαιστὴ, seu tertia pars ſpithamæ, vt tradit Euſt. (¶ In qua ſignif. etiam à δίδωμι dictum videri poteſt, quòd eo donem⁹ id quod eo donam⁹ vel q munera ſemper gerantur per manus palmum, vt inquit Vitruu. lib. 2. cap. 3. Plin. lib. 35. cap. 14. Græci antiqui δῶρα palmum vocabant: & ideo δῶρα munera, quia manu darentur.) Nic. in Ther. (de baſiliſco) δῶρα πείσας δῶρα φίσσων μᾶλλ' τι ἢ ἰδτωί.
Δωρήτης, ου, ὁ, muneratius, muneralis. Plut. in Polit. præc.
Δωρικὰ, ὰ, donum, munus. Hocrat. Dem. Plutarch. Δωρικὰ (adverbialiter) dono, gratis. vt δωρικὰ τι διδόναι, dono aliquid dare, apud Plutarch.
Δωρίζω, ῶ, f. ίσω, dono. Heſiod. in Erg. Δῶρον ἰδήμοσιν.
Δωρίσιος, ία, ον, pro eodem. Xen. Pæd. 8. τοῦ ἢ Τρικαίου ἵππου, ἢ δῶρα πολλὰ ἢ καλὰ ἰδωρήσατο. Herodotus, δωρήσας τι τούτοισι, his te dono. ¶ Item paſſiuè, donor. Sophocl. in Aiace, & Plat. in epiſt.
Δώρημα, τὸ, quod donatum eſt, munus. Ariſtot. eth. 1. cap. 9.
Δωρημοτικὸς, munificus.
Δωρητὸς, ὴ, ὸν, muneribus placabili⁹. qui munerib. demuleeri poteſt donis delinitus. Il. Δωρητὸν ἐπίσταντο. Item donatus, dono datus. Plut. in Caio. & Dion. Long.
Δωρὶς, ίδος, Doricè pro δωρεὰν μὴν.
Compoſita. ac primùm ex δῶρον, i. donum.
Ἄδωρος, ν, ὁ ἢ ὁ, donorum expers. qui munera non accepit. cui munus nullum datũ eſt. Plut. in Pericle. ἀδῶρ ἀδωρότατον. Et cũ genit. Thuc. χρημάτων ἄ διαφορᾶς ἀδωρότατος χρώμενος, pecunia planè incorruptiſſimus. ¶ Item, qui non dat. Bud. ex Plat. in ſymp. φιλόδωρος θρασίας, ἄδωρος δυσμενίας, qui dat beneuolentiam, & non dat maleuolentiam ¶ Apud Soph. in Aiace, ὑμᾶς ἄδωρα δῶρα. exp. ἡμεῖς δῶρα quaſi dona ab hoſtibus accepta. dona non ſunt, aut ſint inauſpicata & exitioſa.
Ἄδωρος, ſine munerum acceptione, incorrupte.
Ἄδωρία, ὁ, quum quis donis corrũpi ſe non finit. apud Poll.
Ἄδωρτος, indonatus. Theocr. Idyll. 16.
Αἰμὰ δῶρον, herba, de qua Theophr.
Αἰολόδωρος, varia donans.
Ἀ ρεξίδωρα dicitur Ceres, ὁ αὐξάνουσα τὰ δῶρα ἐκ γῆς, quæ munera ex terra ſubuehit & ſubmittit, i. fruges. Dicta eſt & ἀπαρξίδωρα ab emittendis ex viſceribus ſuis donis, διὰ τὸ τοῦ καρποὺς ἀπίεσθαι.
Ἀντίδωρον, τὸ, donum dono relatum. (Heſych.
Ἀντιδωρία, ἡ, remuneratio. Ariſtot. eth. 4.
Ἀντιδώρημα, ατος, vicißim dono, aliud pro alio dono. Ariſtot. eth. 8. (δῶρα dicitur.
Βαθύδωρος vi & um largiens, largiens, almus. Plat. 2. de rep. Terra etiam Cronis, bonorum largitor. Ariſtoph. in Pace, τὴ πάντα βοτρυώδωρα. Pacis epitheron à ruſticis ei impoſitum, quòd ea vigente vineæ colantur.
Δεξίδωρος, qui munera accipiunt, iidem qui δωροδόκοι. Suid.
Ζείδωρος, vocatur ab Hom. terra, quaſi δωρηθεῖσα τὸ ζῆν, verſo ε in αι, vt traditEuſt. quòd vitam & ad vitam neceſſaria donet mortalibus. Vult tamen Plin δικὸ τῆς ζειᾶς, i. ſpelta eſſe nominatam. Apud Nonn. ζείδωρον ὕδωρ. aqua vitilitis.
Ζωόδωρος, vitam donans, Epithetum Dei. Item τὸ ζωόδωρον apud Aretham, facultas donandæ vitæ.
Ἡμερόδωρος, mitia donans. Illiad. ζ.
Μεγαλόδωρος, qui magna donat. valde munificus. Plut. in ſymp.
Μεγάδωρος, (poët.) idem Opp. μεγάδωρος ἄνασσα.
Μεγαλοδωρία, munificentia, ſeu donorum magnorum erogatio. Herodian. lib. 2. & 6.
Μεγαλόδωρος, donatio magnifica, munificentia, largitio. Lucian. & Herodian.
Οἰνόδωρα, dans quæ iuuent & proſint. οἰνοδώρα dicitur terra.
Παιδόδωρα, virginis nomen quam dolio omnibus malis referto ad Epimetheum, vt Promethei fratris dolos vlciſcerentur, miſerunt: (dicta vt tradit Heſiod.) ὅτι πάντες ὠνυμάσθησαν δῶρον ἐθέντος. ¶ Accipitur & pro terra, quòd omnia ad vitã neceſſaria nobis ſuppediteat. Ariſtop. in Auib. πρῶτον πανδώρᾳ Διὸς, ὃ τὴ γῆ, vide ſchol.
Πλουτόδωρος, locupletib. opulentiſq; munerib. ornans, Heſych.
Ποικιλόδωρος, variis & multiplicibus muneribus ornans, varia donans. vt βασιλεὺς ποικιλόδωρος apud Nonn.

Πολύδωρος, multa donans. Iliad. ζ. Πολυδώρια, multorum natio, munificentia multa clarigiens Xenophon. Pæd. 1.
Σαπέδωρος, donis adblandiens, vt canes cauda. apud Diogen. Laërt.
Φιλόδωρος, qui donare amat, munificus, liberalis. Plat. & Syn.
Φιλοδωρία, donandi amor, liberalitas, munificentia.
¶ Compoſita ex δέκα i. palmus, &c.
Δεκάδωρος, qui decem palmorum eſt. vt δεκάδωρα ἀσπίδ, Heſiodum.
Decamp. Ἑκκαιδεκάδωρος, qui ſedecim palmorum eſt.
Δωδεκάδωρος, duodecim palmorum. vt δωδεκάδωρα ἀσπίδες, qualia apud Hom. ſunt. ἑκκαιδεκάδωρα.
Δίδωρος, qui duorum palmorum eſt. Plin. l. 35. c. 14.
Ὀρθόδωρος, palma porrecta. Item interſtitium illud quod palma porrecta atque explicata eſt inter πυγὼν & extremum digiti medij, quod etiam δῶρον dicitur, i. palmus. Pollux. Ab aliis exp. ſpithama, teſte Heſychio.
Πεντάδωρος, qui quinque palmorum eſt. Plin.
Τετράδωρος, qui quatuor palmorum eſt. Plin.

Δώς, δωτὴρ, &c. vide in Δίδωμι.

E

Nota quintæ apud Græcos literæ, quinario numero vocant. ſignum etiam numeri quinarij conſtituunt. ſiniſtro imo angulo præfigatur accuti accentus, ſed quinquies mille denotat, hoc modo, ,ε. ab antiquis hoc ſ-ſolùm tradit vocarum fuiſſe, ſed in verſu metri gratia adiecto. n. vtimur. mento libri quinti Iliados Homericæ. Vide Plutarch. bellum de α apud Delphos. & Gell. lib. 19.

E'. he, doleatis eſt particula, quæ geminati ſolet, interdum quater reperi. Aeſchyl. in Prometh. Ἆ πυρφόρον μ Ζηνὸς πασπαλώτου ἢ ἕ Et paulò ὑπὸ, ἰὼ μοι μοι, ἰὼ, ἰὼ, ἕ. ¶ pro ſe, pronomen eſt accuſ. caſus. Plat. Pol. 1. εἰώθασι ἀ ἢ πεῖθε ἀφικνεῖσθαι ἐ καλοῦσιν, ſe expectare. Od. χ. Εἰσὶν ἀφροι, ad ſe vocans. Genit. eſt ἕ, ſui & ἑο pro eodem, ratione poteſt & ἕ per ſynæreſin ſiu ſynalœphen: & epentheſin ἑῶ ι (quod tamen & pro ἐμοῦ ſeu ἐμοὶ accipitur apud Apoll. Arg. 2. Εἶο μᾶλ ὡς ἕ' ἀδευὼν ἀπὸ ζυγὸν ἐμεῖο, i. de me nimè ſollicitus ſum) & ἕθεν per paragogen. apud Homin. ἑοῖ, ſibi. Xen. Pæd. 7. ὑπεῖπε τοῦτο μὲ ὁ πάππος ὅτι ἐκεῖνος ἑαυτοῦ, auus morerctur. Nonnunquam pro ἀυτὸ ponitur: ut ἐ-ἑῷ οἱ πῆρ ὀφθαλμὸν ἀπόλεσεν. Et ἑοῦ pro codẽ, apud Hom. pollonio ἑοῦ ponitur etiã cũ verbis primæ & ſecũdæ pro ἐμοῦ & σοῦ, lib. 3. In duali accuſ. σφῶϊν & σφώ, ſcipſos. Iungitur item cum verbo ſecundæ perſonæ, pro vos ipſos. bidem. Genit. & Dat. σφῶϊν & per eõtract. σφῷν ſui ipſorum vel ſibi ipſis Il. α, Καὶ σφῶϊν δῶε ἄγλαϊ, ipſis duobus. Cum autem cum verbo ſecundæ perſonæ ſignificat, vt duobus. vt Il. η. In plur. nominat. σφεῖς & σφέες contract. ipſi. Herodot. in Polymn. Genit. σφέων, ſui ipſorum. In ſingulari σφέων ἑαυτῶν, ſuam ſororem. Et cõtractim σφῶν, pro eodem apud Thuc item ipſorum. Et σφέων per epentheſin ει pro, ſui ipſorum, ipſorum. Dat. σφίσι, ſibi, inter ſe. Thucyd. Plato Pol. 2. ὃν σὺ μὲ καὶ ἐγὼ ἐπαινέσαμεν, ἐν ἐμοὶ καὶ σοὶ ὄντα. ¶ Item pro, ſiue. vt Synef. κεῖν βλάπτει, κεῖν μὲ βλάπτει. ¶ Dicitur & κεῖν εἰ itidem pro, etſi, etiamſi. Cum Indic. Dem. οὐδὲ ταῦτ. Κεῖν εἰ ταῦτα πεποίηκε ὑπόκριτον. Cum opt. Ariſtoph. κεῖν εἰ μὴ νὺ ἐπαίνοι, ὡς αὐτεὶ νομί σοι. Reperitur & ει traiectum per tmeſin poſt κεῖν. Demoſth. ibidem. κεῖν ἀσυνέσεῖ ἐ πρωτοπείσοι τις ἡμῖν πλοῦ. &c. Apud Ariſtot. ſæpe κεῖν εἰ τὶ τοιοῦτον ἔτερον, & ſi quid ſimile. ſub. ἔξει. ¶ Item, κεῖν pro καὶ & καὶ potentiali particula, atque adeò etiam. apud Ariſtoph. Dem. & Xen. ¶ Item κεῖν, ſaltem. Luc. initio Hiſtor. Actionis, ἐ πάντα ἐκβίοτα ἀφορολόγ ἀπῆ ἀλλ' ἀ κεῖ, ὃν ἐκ τῆς ἀσκαίπων. Dicitur & κεῖ. pro κεῖν, vel ἢ καὶ, vel ἢ ἰωὶ. ac ſæpe pro, quamuis. ¶ Κεῖν (ſine accentu) pro ἢ ἐκ, vide in Ε'ν.

E'αὶς, vide in ἑ'ω, induo.

τ apud Hom. Ἐεῖ ἀδώρητ ἰέναι. Euſt. tradit in hoc genit. pleonaſmum eſſe ϓ α. Vide ὁ ἑ etiam ſuo loco.
Ἑαυτοῦ, ῆ, ὸ, ſuus. Apoll. Arg. 1. 3, ὕπνον ἀβρὸν ἑαυτῇ ἐπιπάσσων. ¶ Cum verbo ſecundæ perſonæ ſignifi. ſuus. Apoll ibidem. Item veſter. Il. α.
Ἑαυτὸν, ῆ, ὸ, ſuus. Apoll. Arg. 1. Ἡλυθεμὲν αὖτις ἕκαστοι ἑὰν ἐπὶ πάτρα, redii⁹ ſuus quilque ad ſua. Sic & apud Herodot.
Ἑαυτοῦ, idem quod σφῶϊν & ἑ ἑο factum, vt σφωὶ ἐκ σφῶϊν, ſuus. Od. ξ. Ἑαυτοῦσι ἐφῆκε σφῶϊ. Heſiod. in Theog. Ἥλθε σφῶϊ σφοῖσιν παίδεσσι, cum filiis ſuis.
Ἑαυτὸς, ἡ, ὸν, ſuus, proprie qui plurium eſt, vt ἑὸς qui vnius. Thuc. Ἑαυτοῦ, ὁ, ſuus, proprie qui plurium eſt, vt ἑὸς qui vnius. Thuc. Ἑαυτοῦς δὲ ἕκαστοι ἐς τὰς σφετέρας ἕκαστ ἢ γνώμας διῴκεζον, ad ſuas ſedes conſuetas. ¶ Cum verbis primæ & ſecundæ perſonæ ſig. noſter, veſter, meus, tuus, prout nomina cum quibus copulantur, vel pluralis vel ſingularis numeri ſunt. Heſiod. in Erg. Δεῦτε δὲ καὶ ἡμεῖς σφέτερον μετὰ φῦλον ἰόντες. Ἑαυτίζω, f. ίσω, meum facio, in meum commodum cõuerto, mihi aſſumo, mihi vſurpo. Plat. de leg. 8. ἑαυτίσαντες ἀφροσύνῃ τῆς. Media quoque vox in actiua ſignif. vſitata eſt. Xen. Hell. 8. Ἀργείους κόραν ἑαυτίζεσθαι.
Ἑαυτιστὴς, ὁ, ὁ, actiu, qui quis aliena ſua facit. Ariſtot. rhet. 1.
Ἐσώτερος, ὁ, ὁ, interuerior. qui aliena vel ea quæ communia ſunt, in ſuam ſolius rem vertit. Ariſtot. Pol. ϛ.
Διαπερατεύομαι, ἐδ. (*comp.*) ſibi vendicare ſeu retinere, in ſuos & proprios vſus conuertere. Philo de vita Moſ. lib. 1. πᾶν κέλευσε διαπερατεύεσθαι ὅτι καὶ ἐπιθυμήσειεν, intercipere prædam.

A, quidam gramm. tradunt eſſe ἐκπλήξεως aduerbium ex Imperatiuo ἄα pro ἴσθι factum. Lat. exp. hem. Plato in Protag. ὦ τῶν Ἄρεω αὐσίας, ἄα, ἰφη, σοφίσμ πιεσ. ὦ φρολὰ ἄπηδ i. hem, ſophiſtæ hi ſunt: vt Bud. vertit, qui & ab Euripide ſic accipi ſcribit. Sic Ariſtoph. ἄα, πῶς ἔοδ' ὁ ἀφροσὼν ὑπνος; Apud AEſchylum quoque ἄ ἄ, & ἄα ἄα ſchol. eſſe ἐκπλήξεως aduerbia ſcribit, & quidam hau hau interpr. Aliquando exp. ahſue Marci c. 1. ἄα τι ἡμῖν καὶ σοὶ; Sic & apud Ariſtoph. in Nub. ἄα, τίς ὑτοῦτον ἔνδ' ὁ δρῖμ.ων; Apud Syneſium, ἄα πικτὸν χῦ τ ἀγορᾶς αἰδῶτ ὑμῖν χῆ μικρὸν ὀλιγωχῆ. Bud interpr. heu.

A'. ἢ, idem quod ε'. Cum ſubiunct. Plato in ſymp. ἐκεῖ εἶπε ὑπνοῦ Ariſtot. de animal. ἐκεῖ μὲ τὸ γὰρ πεδινὸν καὶ ὑγρὸν ὑπνον, niſi ſic aſinus quem equa lactauerit. Apud Marcum cap 10. οὐκ ἐλεῖ ὅτι, ἐὰ ἀφῇ τὰ ὑγρὰ ἐμὲ ἐκεῖ μὲ λάζῃ, &c. 1. quin accipiat. Sic & Matt. 26. Reperitur & cum optat. apud Hermogenem, ἐκεῖ ἰδὼ τὸ ἀφῆμα πικῆ αἰσθῇ εἶν χαμάτε. ¶ Interdum ἐκεῖ ſequente τι geminatur, pro, ſiue, ſicut εἴτε. Plato de leg. 6. εἴτέ τι πηγάζει ὕδατος, ἐκεῖ τι τῆς τοιαυτῆς, ἐκεῖ τι ϛ χρωιὰ ſ. Et ἐκεῖ τ' ἂν pro εἰ τι apud eundem l. 11. ἐκεῖ τ' ἂν ἄλλου, ἐκεῖ τ' ἂν ἐλαθίστερον ἀδικοῦσιν.
Ἐκεῖθε, ſi. item licet. cum ſubiunct. apud Plat. ¶ Ἐκεῖ pro ἐὰν particula potentialis ſæpe in Teſtamento nouo: vt Matth. 8. ἐκλαλήσουσι ἐπ ἐπου ἐκεῖ ἀσπίχῃ. Et 12. Sic & Act. cap 2. & ἰωὶ idem quod ἐκεῖ, ſi. Dem. in Mid ἵστ δήπου ϓ δ' ἔπ τὸν ἀγεμόνα καὶ ἀρχὴν τῆς, οὗχπερ ὁ λοιπὸς χρεὼς Il. α, ὡς' ἰωὶ Ἀχαιμενίοισι πέπρ. Herodotus, ἰωὶ ἐγὼ γνώμας μὴ ἀλκαίτω. In Epigr. ἰωὶ κεῖ, quanquam.
Ἐμ (*comp.*) pro ἐμ ἐὰ, & ſi: vt Ariſtoph. in Pluto, κεῖν μὲν ὀπτήσω, &c. ¶ Sumitur & pro, quamuis, vadimonium p. omittere. ¶ Ἐ γυᾶς παρίημ, ſatisdare, offerre ſatisdationem. Theophr. in inſtitut. ¶ Ἐγγυᾶν eſt & ἐ γάμῳ ἐκγυᾶν. vt tradit Euſt. ex Rhet. lex. ſeu deſponſio. Poll. Heſychio item ὁμολόγιον ἐν ὑποτιμῆ.
Ἐγγυος, ν, ὁ ἢ ὁ, præs, i. vt Alcon. exp. ſatisdationibus obnoxius. Lyſ. ἀπόφηνε σ' αὐτὸν ὅπωτοῦ μᾶλ κακωμοσχίου ἐγγύος ἐδὲ τόκου ἀδικοσυσίμως, cum receptiie oſtendebat centum minas fœnori datas acceptis fideiuſſoribus à teſtatore. Ἐγγυος ὐσία, & ἐγγυα κτήματα ἢ χωρία, bona prædia. i. oppignorata ſeu ſatisdationibus obnoxia. ¶ Ἐγγυος, ὁ, ὁ, (ſubſtantiue) ſponſor, fideiuſſor. præs. Ariſtot. Oecon. 2. ἢ ἀδεσπότῳ ἐδὲ ἐγγύος ἐπικοτ πολίτων, prædes date 20. talentorum.
Ἐγγυάω, f. ήσω, proprie eſſe vohunt, in χῆ ſeu manus trado, ἐγγυκλίζω, ἐγχείρίζω. Budæo eſt, ſub fide iponſionis trado. Antiphon, ἐγχεῖν γὰρ τὸν αὐδρα διδοκάζουσι αὐτοὺς φυλάσσειν, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἑμαυτοῦ ἐγγυήσας, ἢ τοῖς αἰχμοῖς αὖθις ἀδώσειν. Eſt etiam deſpondeo & & vxorem do. vel etiam deſponſam trado. Herodot. ἐγγυᾶ τῷ παῖδὶ σου. Item ſpondeo, promitto. fidem do. Ariſtoph. in Pluto, Εἰ γ' ἐγγυᾶς σύ μοι θέξειν ἐκεῖνον ὡς ἐμέ οὖσα τῆς χρήτας, ſi mihi promittis venturum eſſe illum ad me.
Ἐγγυάομαι, ώμ, f. ήσομαι, voce media, ſpondeo. Cum inf. Plut. in Fab αὐτὸν ὑφ' ἑαυτῷ ἐν μέρει ἐν τῇ ϛρατηγίᾳ. Cum accuſ. vt ἐγγυᾶσθαι τὰς σπουδὰς apud Dem. contra Timocr. Dicitur & ἐγγύλιν ἐγγυᾶσθαι: apud Plut. in ſymp. & Odyſſ. 8. Ἐγγυᾶμαι τὸ μὴ μόνον. apud Dem. recipio in me euentum rei; præſto euentum. Sic αὐτὸν ἐγγυᾶσθαι, culpam præſtare. Ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα. Dem. vxorem deſponſam accipere.
Ἐγγύησις, εως, ἡ. fideiniſſio, vadimonium. ἐγγυήσεις συγκείμεναι, vadimonia conſtituta.
Ἐγγυητὴς, ῆ, ὁ, fideiuſſor, vas ſeu vadis, ſponſor. Plat. Dem. Xen.
Ἐγγυητὴς, ῆ, ὁ, ſponſionis interceſſione promiſſus, aut ſponſione

Plat. in Axiocho, παντοῖα δ' ἐτιμῶντο ὑ αὐθίσι ποικίλοις ἐκεῖ ἐμένοις, prata autem floſculis diſtincta vernant.
Ἔαρ, ρος, τὸ, ver. factum ex ἔαφ epentheſi literæ ι, metri cauſa. Heſiod. in Erg. ἐκεῖ πολεῖν. ¶ Item, ſanguis, apud Euſt & Nic in Ἐιαφὸς, vernus. Hom. Heſiod. (lexiph.
Ἐιαφίτης, idem qui αἰματίτης, vt Nicandri ſchol. docet.
Ἠ ρίος, ver. (factum ex ἔαφ contractione ε & α in η) Ariſtoph. in Nub. ἦρος ἐν ὥρᾳ χείμωνος, verno tempore gaudens. Thucyd. 3. Πελοποννήσου ϓ χρόνῳ ἄμα, ἦρι, ineunte vere. ¶ Item, tempus matutinum ſeu diluculum: vel quòd tempus matutinum ſimilitudinem quandam habeat cum verno, vt meridianum cum æſtiuo, & ſic deinceps: vel quòd diluculum homines ad conſuetas operas excitet. vt ἦρ dictum ſit ab ἀείρω. Od. υ, Ἀλλ' ἦμαρ' ἦρι νέο τος, ſummo mane venient.
Ἠ ριος, ν, ὁ, matutinus. per pleonaſmum ϓ ι. vt tradit Euſt. Il α. ¶ Exponitur etiam, aerius, ab ἀὴρ pro ἀ ρ: vt ἠ ριαι γῆραιοι, aeriæ grues. ¶ Exp. & matutinus Od ι.
Compoſita.
Ἐπαρίζω, vernum tempus dego in, & c Plut. in Erot. Cum dat.
Σαμαρίζω, ſimul vernum tempus dego. vel ſimul veris amœnitatem refero.

Ἐ' Α' Ω, F. άσω, aor. 1, εἴασα, ſino, permitto. Cum infin. Il. β, τοὺς δ' ἐᾶμεν Αὐτὸ ὑπὸ Τρωὶ γήρᾳ παντὶῳ. Hocr. μὴ τὸ τὸν ἔχειν ὑδρίζειν ἐᾶσε, μὴ τι ὑδριζόμενος ἀδικεῖσε. ¶ Item, prætermitto, omitto: cum infinit. vt ἐᾶ λέγειν. Interdum ſignif. ſino libeum abire, non attingo. Dem. ἐᾶ δ' ὑπ' ἐμοῦ πραχθῆ λαγχάνειν, εἰᾶς ἂν μεῖ. reliquiſſe me quietum, ſed etiam interpellaſſes, vt Bud. interpr. ¶ Item, deſino, ceſſo, Bud. ex Hom.
Ἐ'ασμος, paſſ. ſinor, permittor, relinquor, omittor. Thuc. Ariſtot.
Εἴαω, poetica epenthe. ϓ ι metri cauſa dicitur pro ἐάω, ſino, Ἐ'ω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco. (συγχωρῶ.
Compoſita.
Παρείω, tranſmitto.
Προσείω, inſuper ſino. Alii exp. ſimpl ſino, permitto.

Ἐδώμος, &c. vide in Ἐ'πὶ.

Ἐ'βεα ος, ſiue ἔβειος ν, ὁ, ebenus ſiue ebenum: lignum ex omni materie ipiſſimum & grauiſſimum, carie⁹ non ſentiens, de quo vide Dioſc. lib. 1, cap. 130. Gal in ſimpl. medic. Plin. l. 12, c. 4 item Theocr. Idyll. 15. & Herodot. lib. 3.
Ἐ'βένινος, ὁ, ὁ, ebeninus, ex ebeno factus.

Ἐ' Β Ε Λ Ο Σ, ſiue ἔβειος ν, ὁ, ebenus ſiue ebenum: lignum ex omni materie ipiſſimum & grauiſſimum, carie⁹ non ſentiens, de quo vide Dioſc. lib. 1, cap. 130. Gal in ſimpl. medic. Plin. l. 12, c. 4 item Theocr. Idyll. 15. & Herodot. lib. 3.
Ἐ'βένινος, ὁ, ὁ, ebeninus, ex ebeno factus.

Ἐ' Β Ι Σ Κ Ο Σ, ſecundum medicos, herba quæ & ἀβρωία, inquit Suidas. Galenus ſimpl. medic. l. 6. ἐβίσκιον ſiue ἀβρωία eſſe dicit maluam ſylueſtrem. Dioſc ἰβίσκον appellat, per ι. Plin. & Virg. hibiſcum præfixa aſpiratione.

Ἐγγήζω, ἐγγιον, &c. vide in Ἐγγύς.

Ἐ' Γ Γ Υ Η, ης, ἡ. ſponſio, expromiſſio, fideiuſſio. (* ἐγγὺς τὸ χῦον, quaſi quæ ἐν χῦσι, i. manibus rem fideiuſſam deponit. συναλλαγμα, vel, vt Etym. vult, ἐγγὺς τὸ χῦν ſiue χῆ: quòd terra reliquis elementis ſit ſtabilior. quam etymologiam & Suidas ſequitur.) Odyſſ. θ. Δειλαὶ τοι ἔγγύ βελῶν γε κῆ ἐξίχνια ἴσγυασθαι. Ἐγγύῶν ὑμολογεῖν, vadimonium p. omittere. ¶ Ἐγγύας παρέχειν, ſatisdare, offerre ſatisdationem. Theophr. in inſtitut. ¶ Ἐγγύη eſt & ἐ γάμῳ ἐγγύη. vt tradit Euſt. ex Rhet. lex. ſeu deſponſio. Poll. Heſychio item ὁμολόγιον ἐν ὑποτιμῆ.
Ἐγγύος, ν, ὁ ἢ ὁ, præs, i. vt Alcon. exp. ſatisdationibus obnoxius. Lyſ. ἀπόφηνε σ' αὐτὸν ὅπωτοῦ μᾶλ κακωμοσχίου ἐγγύος ἐδὲ τόκου ἀδικοσυσίμως, cum receptiie oſtendebat centum minas fœnori datas acceptis fideiuſſoribus à teſtatore. Ἐγγυος ὐσία, & ἐγγυα κτήματα ἢ χωρία, bona prædia. i. oppignorata ſeu ſatisdationibus obnoxia. ¶ Ἐγγυος, ὁ, ὁ, (ſubſtantiue) ſponſor, fideiuſſor. præs. Ariſtot. Oecon. 2. ἢ ἀδεσπότῳ ἐδὲ ἐγγύος ἐπικοτ πολίτων, prædes date 20. talentorum.
Ἐγγυάω, f. ήσω, proprie eſſe vohunt, in χῆ ſeu manus trado, ἐγγυκλίζω, ἐγχείρίζω. Budæo eſt, ſub fide iponſionis trado. Antiphon, ἐγχεῖν γὰρ τὸν αὐδρα διδοκάζουσι αὐτοὺς φυλάσσειν, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἑμαυτοῦ ἐγγυήσας, ἢ τοῖς αἰχμοῖς αὖθις ἀδώσειν. Eſt etiam deſpondeo & & vxorem do. vel etiam deſponſam trado. Herodot. ἐγγυᾶ τῷ παῖδὶ σου. Item ſpondeo, promitto. fidem do. Ariſtoph. in Pluto, Εἰ γ' ἐγγυᾶς σύ μοι θέξειν ἐκεῖνον ὡς ἐμέ οὖσα τῆς χρήτας, ſi mihi promittis venturum eſſe illum ad me.
Ἐγγυάομαι, ώμ, f. ήσομαι, voce media, ſpondeo. Cum inf. Plut. in Fab αὐτὸν ὑφ' ἑαυτῷ ἐν μέρει ἐν τῇ ϛρατηγίᾳ. Cum accuſ. vt ἐγγυᾶσθαι τὰς σπουδὰς apud Dem. contra Timocr. Dicitur & ἐγγύλιν ἐγγυᾶσθαι: apud Plut. in ſymp. & Odyſſ. 8. Ἐγγυᾶμαι τὸ μὴ μόνον. apud Dem. recipio in me euentum rei; præſto euentum. Sic αὐτὸν ἐγγυᾶσθαι, culpam præſtare. Ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα. Dem. vxorem deſponſam accipere.
Ἐγγύησις, εως, ἡ. fideiniſſio, vadimonium. ἐγγυήσεις συγκείμεναι, vadimonia conſtituta.
Ἐγγυητὴς, ῆ, ὁ, fideiuſſor, vas ſeu vadis, ſponſor. Plat. Dem. Xen.
Ἐγγυητὴς, ῆ, ὁ, ſponſionis interceſſione promiſſus, aut ſponſione

sione traditus. vnde ἐγγυητὴ mulier desponsa seu desponsata, coniugata. Demosth.

Composita.

Ἀνέγγυος, duo rei promittendi, Bud. Ἀνεγγύητος, ὁ, τό, (subst.) mutua fideiussio.

Ἀνεγγυώς, cum mutua fideiussione, inuicem fideiubendo.

Ἀνέγγυος, ἡ ὁ ἡ, nulla sponsionis intercessione factus. Item non desponsus. Plut. Apud Poll. ἀνέγγυος γάμος opponitur τῷ ἐγγύῳ γάμῳ. Fœminino gen. de puella aut muliere dictum est, non desponsa, vt ἀνέγγυος θυγατὴρ apud Plut. in Rom.

Ἀνεγγύου ἡ fideiubeo.

Ἀνεγγύη, fideiussio.

Ἀνεγγύα, ὁσ. sponsione facta recipio & libero, quod fit in assertione Thuc. lib. 3, ἐκπαγῶσιν παλαίσαν τῆς ἀφεξίνεως ἀνεγγυᾶσθαι, hospitum sponsione in octoginta talenta dimissi. Exp. & repignero. Dion. Halic. lib. 7. ἀνεγγύασαντες τὰ σώματα χρημάτων. repignerantes corpora pecunia numerata: vel quum pecunia vadis loco data corpora redemisset. Item oppignero. lib. 2. Esdr.

Ἀνεγγυῶμαι, (voce media) spondeo, promitto, i. facturum me recipio. Synes. τοῦτο ἢ ἐ σφόδρα ἀνεγγυώμαι.

Ἀνεγγύησις, fideiussoris intercessio. Dem. Interdum est simpliciter, quum quis se rem præstaturum promittit, & effectum ni suo periculo recipit, inquit Bud.

Ἐπεγγυῶμαι, idem quod ἐγγυῶμαι. ἐπεγγυώμαι τὸν φίλον, spondeo pro amico.

Ἐγγύησις, ὁ, sponsione & fideiussione aliquem inter custodias existentem, vel futurum libero. Dem. contra Tim.

Ἐγγυῶμαι, voce media, expromitto, vnde ἐξεγγυώμενος, expromissor, fideiussor.

Ἐγγύωμα, vadimonium, fideiussio. sponsio.

Ἀνέγγυος, sponsionis intercessione factus. cui contr. est ἀνέγγυος, ὑπέγγυος γάμος Poll. ex Lycurgo.

Ἐγγύος, cuius tanta est autoritas vt fidem eius sequi debeamus quasi idonei sponsoris alicuius verbi. vel quo, aut cuius fide, vt idoneo & locuplete fideiussore, niti possis. Plut. in Publ. ἐδόκει δὲν ἐγγύου κτᾶσθαι πολλοστόν, cuius fidei concredere posset. Rebus inanimatis frequenter tribuitur. Apud Eurip. in Phœniss. πῶς δῆτα σὴ ἐγγύου τῶν φοβερῶν πολέ, exp. ratum facio. Nonnunquam ita vsurpatur vt par & idoneus apud Lat. i de cuius fide ad aliquam rem perficiendam dubitare non possis. Herodian. lib. 3, ὡς μαθήσεσθαι ἔξωθεν ἐγγύου μαθ' αὑτῶν παῖδα τρατᾶ, i. parem tantis opibus. Plut. in Per. ἡλικίας βάρος ἔχων ἐσεῖρπον ἐγγύ' ἀξίωμα φρὸς τοτοῦτον ἐγγύου ἀγαμφίτου, tanto par imperio. Τ. ἐγγύων subst. etiam capitur pro ἀσφαλὲς, seu ἀσφάλεια. Herodian. lib. 2, πῶς τε πίστ ἢ τὸ ἐγγύου τῆς φοβερᾶς φοβήτας, prodita fide custodiaque.

Decomp. Ἀνεγγύη ς, contrarium τῷ ἐγγύῳ, Thuc.

Κατεγγυάω, ὁσ, vadimonio vel sponsione vel satisfactione obstringo. Dem. contra Nexr. κατεγγύησε αὐτὸν φρὸς τὸ πολεμάρχῳ, satisfactione eam obligaui apud magistratus. Apud eundem, ὑφὸ τῶ κρίνοφρε τῶν ναῶν κατεγγυᾶ ἢ δῶ φαῖδας, pueros & nauem pro credito pigneror, & manum prædibus bonis iniicio, quæ bona satisfaccepto habebam obnoxia. Et cum duobus accus. apud Plat. ταυτὶ μὲν ἢ τῶν ἐγγύων δῶ αὐτὸ χρέος κατεγγυᾶσθαι, hac sponsorum fide eos qui manu cædem fecerint obligari. ¶ Dicitur etiam κατεγγυᾶ τῶν κέρδων, despondeo, vel desponsam trado. vt ἐγγυῶ. (sequester, intercessor.

Κατεγγυᾶδη etiam est ἀνεγγυᾶδαι, & ἐγγυᾶδαι, vt φῶδε Πολέμαρχε, κατεγγυᾶστο δῶ ξένιε.

Μεσέγγυος, ὁ, ἡ, qui vt sponsor interuenit. Bud. est interuentor,

Μεσεγγύωμα, ὦμα, apud sequestrem pecuniam deponendam stipulor vel contendo. deponi apud sequestrem stipulor vel iubeo. de iis dictū redemptoribus, qui sequestratione pecuniæ sibi cauent. Dem. φρὸς βεβαιῶν, Καὶ μεσεγγυώματος αὐγόμεθα δεῖ τύχοις, δέδοται τὸν ὅρκον αὐτῷ. Et in pass. τὸ μεσεγγυᾶδ apud Lys. & Plat. apud sequestrem depositum. Μεσεγγυᾶτὴρ, μος, intercessor, sequester. apud Antiph.

Μεσεγγύωμα, τὸ, id ipsum quod apud sequestrem deponitur. sequestrum, sequestratio. Xen. Item pro sponsione mercedis & pretio σκηνοθηκίας, pro pacta mercede occulta. Æschin.

Παρεγγυᾶ ὁ, adhortatio, allegatio, infinuatio.

Παρεγγυάω. Suidæ est. φῶδε κατεγγύησεν est item παρήγγειλε. A B. exp. per manus trado. Plut. ἐδόκει δὲ τῶν αὐτοῦ ἀσπιστῶν δοκεῖλαι παρεγγυῶσαι, eiuratum magistratum tradere. Inde παρεγγυᾶν τὸ σαίδιον, dare testamentum. Xen Pæd. 3. ¶ Est etiam cohortor & adhortor, vt imperator milites adhortatur ad prælium. Plut. in Cam. παρεγγυῶντες ἀλλήλοις ἐπὶ Σπαρτιάτῃ τὸ στρατῷ. Item iubeo. Xen. Pæd. 4, ἐκεῖνοι δ' ἐγὼ παρεγγύουσι ὑπαιδάγειν, postquam ego referre pedem & milites se recipere iussi. Item mando, nuntio & indico. Synes. πῶς ὑφὸ ἀρίδῃ βίγκλε καὶ κρύπῃ ἢ κεῖ ἔσα πᾶσι παρεγγύουσιν, i. indicite, imperate. Ponitur & pro denuntio, certiorem facio Synes. βοᾶς ἢ γλυκυφῶνε, ἐσεῖδή τις παρεγγύησιν αὐτῷ γῆ πολεμίας, Ὅρᾶς ἀρὰ πολύς. Item occurro, ex Polyb frag.

Παρεγγυῶμαι, mando, iubeo. Plut. in Oth. ἐκεῖνο παρεγγυῶμαί σε τελευτῶντα, illud ad extremum tibi præcipio.

Dec. Παρεγγυάω, ῶσω, antè spondeo seu promitto apud Suid.

Περεγγυάομαι, ῶμαι, insuper spondeo. fio. intuper spondeo. Constructur cum gen. & accus. cum significante pro quo fideiubetur. Dem. contra Onet.

Ὑπέγγυος, data fideiussione aliquid faciens, vt datis vadibus liberatus. ὑπέγγυοι δανείσματα, qui re latisaccepto creditæ sunt. apud Dem. ὑπέγγυα χρέα τε, quasi bona prædia. ¶ Item, obnoxius & sponsione quasi addictus. apud Eurip in Hecub. cum dat.

Ὑπεγγύης satisdato. ὑπεγγύᾳ ὑπορρᾷδιον, satisdato promitto. ὑπεγγύης διδασκαλικὸς dicuntur quæ & ὑπαίτιος, & ὑπόδικος.

Φιρέγγυος, idem quod ἐγγύγυος. vt Bud tradit. Capitur frequenter pro, par & idoneus ieu sufficiens alicui rei vt fideiussor ad ples vadimonio. Herodot. ἐ φερέγγυος εἶμι διάκειμαι τῶν ὠφλημένων ἀμύν. Et Thuc φερεγγυώτατος ἐφαίνοντο φρὸς τὸ δεῖσθαι ἀμύνειν. Et Thuc φερεγγυώτατος ἐφαίνοντο φρὸς τὸ δεῖσθαι ἀμύνειν. sus atrocia plurimum de sua virtute spopondisse videbatur.

Ἐ Γ Γ Υ Σ, prope. idem quod ἀγχοῦ, ἀγχόθι. (* Euft. derivatur tradit ἐγγὺς ἀπὸ τοῦ ἐν ᾗ γῇ. vt sit τὸ ἐν ὑπογαίῳ ἢ ἀφίχεται.) quando sine casu. Il. ᾱ, Σπῦ δὲ μοὶ ἐγγὺς ἐών, ἠδ' ἀπόπροθι φαίνευ. Aliquando cum dat. Il. χ ἐγγὺς δὲ τῇ κρηΐδι. Aliquando cum genit. vt ἐγγὺς κρατὸς ἔσι, confinis est imprecationi seu proximus. Aristot. in Probl. ἐγγὺς ἦλθον τῷ σφάλμα καὶ κατάπεσεῖν Σύρας τ' Ῥώμης, parum abfuit quin. Οὐδ' ἐγγὺς ποῦ τι. οὐδ' ἐγγὺς ἐστὶν τοῦτο μὲν ἐγγὺς, quam, Dem. contra Mid. ἔχει ἢ ὧν ἔσω τοῦτο. οὐδ' ἐγγὺς ἐστὶν τοῦτο μὲν ἐγγὺς. Sine casu capitur etiam propè apud Lat. i. fere, fermè, circiter. Xen. διωκόμενοι ἐγγὺς παρέλασσε. Sic apud Thuc. ἦσαν ἐγγὺς πεπαίδευ. Comparat. gradus est Ἐγγύτερος, propior, propinquior, finitimus. Dem. ἐγγύτερος λέγω, qui pluſculum rationis habere videtur. Xenophon Pæd. 8, ἐγγύτερον μὲν τοῦ αὐ ἐφορᾶσθαι δικαίᾳ ἐδὲν ὕπνου. Cic. de senect nihil morti est tam simile quàm somnus.

Ἐγγύτερος, propius. Thucyd. ἐγγυτέρω τῶς πόλεως. Xenoph. ἐγγυτέρω ἦσαν, quæ propiora sunt. Plato in Apologia. ἐγγυτέρω ἐστὶ γῆν, quanto mihi propinquiores estis genere. Item peril. Ἐγγύτατος, proximus. Thuc. lib. 8, μάλιστα δ' αὐτὸ ἐγγυτάτω ἐδυνάσθη. Et aduerb. ἐγγυτάτω & Ἐγγυτάτω, prope. Thucydides ἐγγυτάτω τοῦ τοίχου μᾶλλον, proximè ipſos. Xenophon. ἐγγυτάτω τοῦ πόνου. Et metaph. apud eundem Thucydides ἐγγυτάτω τοῦ διανοεῖσθαι, animo ad id proximè accedere. Xen ἐγγυτάτω δ' κρατήσεν, proximè id quod optimum est, dicuntur εἰ ἐγγύτατα aut ἐγγυτάτω γῆς ὄντες, qui proximo quo contingunt aliquem. Capitur, vt ἐγγὺς, etiam fere, circiter. Thuc. lib. 6, ὡσεὶ δ' ἐγγυτάτω ἐκπλ. Proh peritur & comparat. ἐγγύτερον propius & ſuperl. ἐγγύτατα, proxime.

Ἐγγύτης, ητος, ὁ, propinquitas, vicinitas. Alex. Aphr. lib. Pr.

Ἐγγυτάτω, è propinquo, cominus. Item propè, Il. ε, ἐπεὶ σῖτος ἐγγυτάτω ἀσπὶ Plut. ad Col. ἐγγὺς πόλεως γὰρ ἔζει ὁ θεὸς ἐγγυτάτω βίᾳ.

Ἐγγυτὰ poeticè pro ἐγγὺς, propè. Cum genit.

Ἐγγύτατα. ἐσω, propinquo. Cum dat. Iac. 4, ἐγγίσατε τῷ θεῷ καὶ ἐγγιεῖ ἀμῖν. Aliquando cum εἰς, Matth. 21, ἤγγισαν εἰς Βηθφαγὴ καὶ μᾶ. Aliquando cum φρὸς Cebes Theb. ἐγγύτατα φρὸς τὸ σκοπὸν ἐστὶν πεφυκέναι, propius accedentes.

Ἐγγύωμα, ατος, τὸ, dicitur cranii fissura in qua os affectum naturali dimouetur & defidet, atque ad interiorem membranam pertingit, quam etiam vrget premitque. Scribitur δῶ ἐγγύῳ, quòd os fractum ad subiectam membranam appropinquet. Meminit Galen. Ther. l. 6, & in defin. med.

Composita.

Ἐγγύς, prope.

Πάρεγγυς, propiusculè. nam φῶδε hîc ἐλάττωσιν sign. vt in malo. Aristot. Pol. 2, ἡ ἢ Κρητικὴ πολιτεία πάρεγγυς μᾶλ ἔζι τοιαύτῃ, piusculè accedit ad hanc. Aliquando plenam habet ſi φῶδε πολὺ apud eundem 7, ὅτι γὰ ἔτι πλέον ὑπολείπεται τοῦ κύκλῳ τὸ τέκνα πρὸ πατέρων. ἔτι πλέον πάρεγγυς ἢ.

Παρεγγύζω propiusculè accedo, aliquantulum appropinquo. Theophr. hiſt. pl. lib. 3, c. vlt. (de ſmilace aſpera) φαρυγγῆς ἐπὶ πορὸς τὸν στεφανίτην.

Περεγγύζω, appropinquo, accedo. Mar. 2, μὴ δυνάμενοι προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον. (zima ſuo

Σωέγγυος, propè. Arist. 1. Pol. σωέγγυος ἀλλήλων εἰσὶ, inter ſe

Συεγγύζω, appropinquo, coeo, συνέρχομαι. Dioſc. lib. 3, συνίστασθαι ἢ Σύρας τῷ συεγγίζοντος τῇ φθινοπώρῳ, æſtatis quum appetit autumnus. Iden lib. 2, c 98. ὅτι τὸ μανθάνειν τῷ αὐτόχρως, συεγγύζου ἢ τῷ κρατεῖν καλὸν, in eo interſitio pollex brachiali committitur.

Ἐ Γ Ε Ι Ρ Ω, F. ερῶ, P. ηκα. Aor. 1. ειρα, expergefacio. vt ὑπνώττοντα ἤγειρεν, Od. ω. Ἐτ' ἐξ ὕπνου ὕπνον ἔγειρε, Od. ο. é somno excitat. ἐγείρω, vel ἐγείρω ἐκ νεκρῶν, excito à mortuis. item ἐγείρω νεκρὸς excito mortuos, ſæpe in nouo Teſtam. ¶ Item, metaph. Iliad. λ, ὄφρα ἢ φύλοπιν ὀρῶμι. et Iliad. ο, - ἐγείρομαι ἴδρῳ Iliad.

Thuc. I, ᾧ ἐξεπολέμησε τὸν πόλεμον ἐγείρας μᾶλλον. Sic Lat. excitare pugnam, seu bellum. Item ἐγείρει μᾶλλον apud Hom. excitare animum. Apud Herodianum ἐγείρει ἐρῶν, excitare iram, accendere iram. Interdum exp. instigo. ¶ Item, excito, i. extruo. Apud Herodian. ἐγείρει, ἔχωσιον, excitare vel ſtatuere trophæum.

Ἐγείρω, expergefio, excitor. vt ἔγρεο ἐκ κακοθάλου, & phæſ. cap 5. Item excitor à mortuis, frequentiſſimè in nouo Teſt.

Ἔγερσις, εως, ἡ, (q.d. expergefactio) excitatio. Item reſurrectio. Matth. 27. Apud Herodot. ἔγερσις πρὸς τάφων, extructio, in altum ædificatio.

Ἔγερμος, vt ὕπνος ἔγερμος ὕπνου, q.d. excitabilis ſomnus. *pro*, ſomnus è quo aliquis excitari poteſt. Nonn.

Ἐγερτικὸς, excitatiuus, excitandi vim habens ſeu prouocandi. vt ὑγιεινὸς χυμὸς.

Ἐγερτὴρ, vigilanter. Eurip.

Ἔγρεσις per ſyncopen, pro ἐγείρεσις. Il. β, Ἔγρεσθ' ὅτ' ἐπὶ ὕπνῳ. Ariſtoph. κεῖν ἔγρε μισοπόλεμος.

Ἐγρέσιος, Il. λ, Παίονας ἐγρέσσοντες.

Ἐγρηγορέω, vigilo, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Composita.

Ἀνήγειρω, expergefacio, excito, pro ἐγείρω. Hom. Od. κ. Demoſt. Philipp. 4. Apud Phil de mundo, ἀνήγειρεν τοὺς ὄψεις φρὸς τὰ ὁρώμενα, exp. attollere ſeu erigere oculos in cœlum.

Ἀνέγερτος. inexpergiſcibilis, inexperrectus.

Decomp. Ἐπανεγείρω, excito, exſuſcito. Ἐπανέγερσις, idem ac ἀνάστασις eſſe dicitur.

Διεγείρω, idem quod ἐγείρω. vt διεγείρει τὸν φυλάττοντα. Herodian. lib. 2. Et paſſ. διεγρᾶσεῖς, expergefactus.

Διέγερσις, excitatio. Διεγερτικὸς, excitandi vim habens.

Decomp. Ἀποδιέγερσις, excitatu ſeu expergefactu difficilis. Gal. apud Hippocr.

Κινεγείρω, q.d incito, ſeu incitando compello intrò.

Ἐξεγείρω idem quod ἐγείρω. Ariſtoph. Ἐξεγεῖρε μ' ἐκ τοῦ κόπου αὐτὸν βόμβυκος. Ἐξέγερσις, excitatio idem quod ἔγερσις. (λοιμοῦ.

Ἐπεγείρω, idem quod ἐγείρω. Ariſtoph.

Κεφαλογέρων, dictus eſt Pericles, quòd capite eſſet oblongiore, vt docet Plutarch.

Νεφεγερέτης, ου, ὁ, nubes excitans. Iouis epith. apud Hom. Il. ω. Empedocles verò apud Plut. Symp. 5. Proſ. 8, αἴθερ vocat νεφοκομπῆτην. Vide & comp ab Ἀγείρω.

Νυκτεγερσία, ὁ, excitatio nocturna, qua videlicet aliquis noctu excitatus ſurgit. Plut. in vita Homer. Et Strab. lib. 8. Νυκτεγερσίαι φρὸ eodem. q.d. noctiſurgium. Νυκτεγερτία, noctu excitor & ſurgo. vel excubias nocturnas ago. Plut. in Cæſ.

Νυκτεγερτίη, de nocte ſurgo ad obeundum aliquod negotium. Them.

Προεγείρω, præexcito, antè excito. Προεγείρουσιν οἱ νεκροὶ, Naz.

Συεγείρω, ſimul excito, ſimul leuo.

Composita ab ἔγερμος facta.

Ἀνέγερμος, pro ἀνεγείρουσι, apud poetas. Et ἀεγερέμβροτος apud Luc.

Ἐξέγερμος, apud poetas pro ἐξεγείρουσι.

Ζωέγερσις, in vitam reuoco, exuſcito, inſtauro. Epigr. lib. 3. Vide & in comp. ex Ἀγείρω.

Νήγερσις, q.d. inexcitabilis. Apud Homer. ſic dicitur ſomnus ex quo excitari nequeas.

Ἀνήγερτος, pro eodem. apud Non. ἀνήγερτος ὕπνος ὀλέθρου.

Ἔ Γ Κ Α Τ Α, τὰ. inteſtina, interanea, viſcera. τὰ ἔντερα, ᾧ ἀσκλάγχα. Ἰλιακὸν, -ώτερα ἢ ἔγκατα πάντα λαφύσσει. Luc in Caucaſo, γύπες αἱ ὑπάτιοι σεὶ τὰ ἔγκατα ἐξαιρίπτουσι. Reperitur & datiuus ἔγκατι, quem Etymol vult συγκλίνεσθαι ἐν τῷ ἐγκρίνεσθαι, vt φοβέσεν ex φοβεῖσθαι. Iliad λ, μιχθήμεναι ἔγκατι φωτός. * Idem Etym. deriuat φῶδε τὸ ἐντὸς κεῖσθαι πρὸ μικροῦ.

Ἐ Γ Κ Ι Σ Σ Α' Ω, coitum appeto, vel concipio. Geneſ. 30, ἐγκίσσει τὰ φοῖλα εἰς τὰς ῥάβδους. Ἐγκίσσησις, Suidæ eſt intus, ἐγκίσσεις.

Ἐ Γ Κ Ρ Υ Σ, ύδος, ἡ, fuit opus piſtorium & dulciarium è ſimila quod oleo incoquebatur & melle indulcabatur. Exod. cap. 16, ὡς ἐγκρὶς ἐν μέλιτι. Et Num. cap. 11, ὡσ ὐδρὶς ἢ μέλι τα ἐσεῖ γλυκὺ ἐγκρὶς ἐν ἐλαίῳ. Meminit Athen. l. 14.

Ἐ Γ Κ Ω' Μ Ι Ο Ν. ου, τὸ, præconium, laudatio, laus. Apud Ariſtoph. in Nub. ἐγκώμιον ᾄσεται εἰ' τοῦ ὑῶν, canère carmen de laudibus filii. Apud Iſocr. ἐγκωμίων τοὺς ἀκούειν & ἐπαίνων ἀξιοῦσθαι pro eodem, in Panath. Apud Dem. Phil. 2, ὃ μὲ γὰρ ἐγκώμιον ἔζι κακῶ· ὕμνῳ ἐγκώμιον, ſignificat non tam laudem quàm laudis materiam & argumentum. ¶ Interdum eſt oratio ſcripta de laudibus alicuius. vt ἐγκώμιον Ηρακλέος. Plut Diſcrimen inter ἐγκώμιον & ἔπαινον vide apud Ariſtot. eth. lib. 1 c. 13. & Rhet 1. * Dictum putant ἐγκώμιος ἀπὸ τοῦ κώμου, quòd olim ſoleret ἐκ κώμης, i. in triuiis ſeu compitis cani.

Ἐγκωμιάζω, laudo, laude ſeu laudibus afficio. Aeſchin in Cteſiph ἐγκωμιάζειν τὰν ἐκείνου ἀρετάν. Sic & apud Iſocr. ſæpè.

Ἐγκωμιαστὴς, ὁ, laudator.

Ἐγκωμιαστικὸς, (q.d. laudatiuus, ſeu laudatorius) ad laudationem pertinens ἐγκωμιαστικὰ ἰδέα, Herm. pro genere demonſtrativo. Item ἐγκωμιαστικαὶ apud Dion. Long. qui lubenter laudant, ad laudandum propenſi.

Ἐγκωμιαστικῶς, q.d. laudatiuè, aut laudatoriè. eorum more qui laudationem aliquam ſcribunt.

Composita.

Ἀνεγκωμίαστος, ὁ, ἡ. illaudatus, nulla laude affectus.

Φιλεγκώμιος, eſt ὁ φιλῶν ἐγκώμια, qui laudibus delectatur, qui laudari cupit.

Ἐ Γ Ρ Η Γ Ο Ρ Ε' Ω, ῶ, vigilo. Ariſtot. τὰ δ' ἄλλα ἢ πᾶσι τὰ ἄλλα ἢ πᾶσι θεύδουσι καὶ ἐγκυρεῖ. * Euſtath. formari dicit ab ἐγείρω, cuius præt. ἤγρεκα, med. ἠγρόμαι, & Atticè ἐγήγορα, & cum pleonaſmo literæ ἐγρήγορα. vnde ἐγρηγορῶ, ſeruato ε primitiui. Illud autem præt. med. ſæpe ſumitur pro præſenti. vnde part. ἐγρηγορὼς apud Plat. & Xenophon. vigilans. Pro eodem legitur & ἐγκήγορθα vt Iliad. κ, οἱ δ' ἐγκεγρήσασι. Et imperat. ἐγκήγορθι, vigilate, excubias agite.

Ἐγρηγορώτως, vigilando.

Ἐγρήγορσις, (q.d. vigilatio) vigilia. Apud Ariſtot. & Plut. de lib. inſtit. opponitur ὕπνῳ, i. ſomno. Exp. etiam, excubiæ. Item vigilantia. Ἐγρηγορτὴ, vigilanter. Ἐγρηγορσεως, vigilias afferens, & ſomnum arcens.

Ἐγρήγορσις, vigil. Thren. 4. Ἐγρηγορικὸς dicitur ποιμὴν, à Baſil. vigil. ſeu peruigil. Apud Ariſtot. ἐγρηγορικὰ φαντάσεις dicuntur quæ fiunt à dormientibus tanquam vigilantibus.

Ἐρηγορῶ, etiam dicitur, pro ἐγρηγορῶ. vt Luc 12.

Ἐρηγόρησις, vigilantia. Ἐρηγορικὸς apud Ariſtot. legi teſtatur Bud. vt ἐγρηγορικὸς

Ἐγρηκατῶ, apud poetas idem quod ἐγρηγορῶ, vigilo.

Ἐγρήσεις, Gal. in lex. Hippocr. exp ἐγρήγορσις, vigilia.

Διεγρηγορῶ, (*comp.*) vigilo. expergiſcor. Herodian. Διεγρηγορῶς. pro eodem.

Ἔγερσις, vide in Ἐγείρω.

Ἐ Γ Χ Ε Λ Υ Σ, υος, ὁ, ἡ, anguilla. (* Euſt. vult, hoc nomen eſſe dictum ἀπὸ τῆ ἐν ἰλὺϊ χρίεσθαι. Etymologus autem ἀπὸ τῆ ἐν ἰλὺϊ ἔχεσθαι. Generatur enim ἐκ τῆ ἰλύος vt ſcribit Oppian.) Ἰλ ᾧ, τείρουτ' ἐγχέλυες τε καὶ ἰχθύες. Ariſtot de hiſt an lib. 8, ζῶσι δ' ἐν τῇ ἰλύϊ ἐγχέλυες ᾗ ὑπὸ κῆ ὀκτὼ ἔτη. Reperitur & maſc gen. ἐγχέλυες apud Luc ἄκαμῳ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τῆ ἰλύος ἐκ τῆ ἀγροῦ διολισθαίνοντες.

Ἐγχέλιος ωτὸς, idem. vnde ἐγχέλειες in plur. apud Ariſtoph. Ariſtot. Luc. Plut Athen.

Ἐγχελειος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d anguillaris, ſeu anguillarius: vt ἐγχέλειος χρέας, anguillæ caro. Ariſtoph. in Acharn.

Ἐγχελυών, ῶνος, ὁ, viuarii anguillarium. apud Ariſt. l. 8 de hiſt. anim.

Ἔ Γ Χ Ο Σ, ους, τὸ, haſta. Od. ο. εἶλετο δ' ἔγχεος ὀξύ. Et Il. χ. ἔσχε μακρὰ πίπτηβ. (* Volunt grammatici dici ἀπὸ τῆ ἐ-χω, i. tenere.) ¶ Item, enſis, ξίφος. Soph. ἀμφὶ πλεύραις λαιὸν ὠμοίτ' ἔγχος. Apud eundem, φρονήσεις ἔγχος metaph. pro βλεθρᾳ.

Ἐγχεία ſiue ἐγχείη, ἡ, idem quod ἔγχος, haſta. Etymologus verò eſſe vult cuſpidem ſeu ferrum haſtæ. Il. χ, Μακρὰ δ' ἐγχείαι παχάσσονται. Item pro peritia certandi haſta ſeu torquendi haſtam. vt Il. β, Ἐγχείῃ δ' οὐ τοῖος ἐκέκαστο.

Composita.

Κεκαρπίγχης, atram geſtans haſtam. Pind.

Χαλκέγχης, εος, ὁ ἡ, ἠ, ærea haſta vtens, vel ferrea, haſtam æreæ cuſpide præfixam geſtans, armatus. Aut etiam, bellicoſus.

Χαλκεγχέω Τρῶων, Eurip.

Ἐγχριμφόω, &c. vide in Ἐγκρίνω.

Ἐ Γ Ω', & ἐγωὶ Attice, ego, equidem: pronomen primæ perſonæ, tum in carmine tum in ſoluta oratione. Apud poetas dicitur & ἐγών Doricè: vt Iliad. α, τοὶ γὰ ἐγὼν ἰρέα. Item ἐγώνη itidem Doricè vt τωὶν pro οὖ iidem Dores dicunt. Euſtathius pleonaſmum eſſe ſcribit ſyllabæ νη. In genit. ἐμοῦ, & per aphæreſin μοῦ. In dat. ἐμοὶ & μοι. In accuſ ἐμὲ & μὲ. In duali nominat. & accuſ. νῶϊ, nos duo, & nos duos. Et νὼ (vel νὲ) per apocopen Τ ὁ. Apud Ariſtoph. in Pluto, Βελτίω πολὺ νώ, quidam νῶ accipiunt pro accuſ. plur. ἡμᾶς, quidam verò pro ſing. ἐμὲ, genit. & dat. νῶϊν & per contract. τῶν, noſtrum duorum. vel nobis duobus. In plur. nom. ἡμεῖς, nos. genit. ἡμῶν, noſtrum. dat. ἡμῖν nobis. Accuſ. ἡμᾶς, nos. & Ionicè ἄμμες, Aeolicè ἄμμας, & interdum ἄμμε.

Ἐμός, ή, όν, meus. Hom. Xen & alii. Τὰ ἐμὰ, res meæ. Sumpta in El. Dicitur & plur. num τὰ ἐμὰ Interdum τὸ ἐμὸν & τὰ ἐμὰ dicitur pro ἐμὰ apud Homer. Eur. & Plat. Τὸ μὲν ἐμὸν, quod quidem ad me pertinet. Plat. in Tim.

Οὐμὸς & τῶμὸν & τἀμὰ, per ſynereſin dicuntur pro ὁ ἐμὸς, & τὸ ἐμὸν, & τὰ ἐμά. Plat. in ep. ἐμὰς λόγους, i. meus. Syn. ἀλλὰ τοῦτων οὐκ ἐγὼ τἀμὰ, res meæ.

Νωΐτερος, noſter. qui noſtrum duorum eſt. Il ο νωΐτερον λόχον.

Ἡμέτερος, noſter. Xen. Pæd. 4, ὡς δὴν γὰ ἡμέτερόν ὅδιν οὐκ ἀμεῖς ἠμῖν αὖ

τοῖς. Apud poetas ἀμέτερος, sub. οἶκον, pro εἰς ἡμέτερον οἶκον, domum nostram. vt Od. ε. Et ὁ ἀμέτερος (sub χώρος) patria nostra, Thuc. lib. 6. ¶ Item qui nobiscum facit, qui à partibus nostris stat. Thuc. lib. 4. τὸ τε γὰρ χωρίον τὸ Δηλιακὸν ἀμέτερον νομίζων. Τὸ ἀμέτερον dicitur etiam pro εἰς ἐμέ. Gal. Therap. ἐπεὶ δ' ἀμέτερον οὐκ ὄφελ' ἦμαρ. i. nos aliter rationem nostram comparauimus, seu nostra ratio aliter comparata est, vt Bud. interpr.

H'μὲς pro ἡμέτερος, apud poetas, pro quo scribitur ὁμὸς seu ὅμος Dorice. Theocr ἁμὲς κακλεπτὸ ὁ πύντης.

E'σωτέρω, vide in H'σύς. E'σχατιὰ &c. vide in E'σω.

E'σθλὸν, vide in E'ζομαι.

E'σθημα, &c. ἑσθητος &c. vide in E'σθω.

E'ΣΘΗΣ, seu potius ἔσθημα, dos, munera quæ sponsus sponsæ dat seu ii qui sponsi nomine eam ambiunt Il. ι, Actorides Echeclis filiam H'γάγετο φορεῖ ἑδνάοντ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα. Et Od. χ, ac γ, Μενέλαος ἀπονόσφι ἄγεται ἧ ἕδνα δίδοντες. * Etym. & Eust dici volunt ἕσθειν τὸ ἔδειν, quasi ἔδεσμα, quod iis exhilaretur & concilietur sponsa sponsi. vel ἕσθειν τὸ ἕζειν, quasi ἕδεσμα & σιτίσματα & γάμοι.

E'σθιὰς, epulū quod acceptis muneribus sponsalibus paratur. Hes.

E'σθὴς χιτών, tunica quam primam sponsa sponso dat. tunica iugalis & sponsalis, vel etiam nuptialis.

E'σθίδιον esse dicitur dotem dare vxorem tradendo. in Epigr. τὰς ἐσθιδίους γυμνὰς; videtur tamen potius esse, datis iugalibus donis ducere.

E'σθιοπὸς, ὁ, socer. qui filiam elocat addita dote. Etym.

E'σθιοπὶς, Hesych. quæ sponso iam nupta est vel desponsata nimirum donata ab illo τοῖς ἑδνάοις & donis iugalibus.

E'σθλιὰ, fine ἑσθία, pleonasmo ζ. dicitur pro ἑδώδιμα seu ἑδώδιμα Od ζ. θ, ρ, τ, & alibi. Item dos quam pater dat filiæ nubenti. vt Od. α, de patrimonio Penelopes, οἱ ᾗ γάμον τέλεσον καὶ πᾶσι τοῖς ἐπιτέλλω ἑδνάοις. Πολλὰ μάλ' ἔστω ἑοῖσι δόσις ἐπὶ παῖδι γαμεθῆναι.

E'σθλὸς, ἕδιος pro ἑδώδιμος, dote data elocare. vt Od ρ

E'σθιοπιὰ pro ἑδώδιμα. Il. ι, ἐπεὶ οὔτοι ἐοὶ ἐσθιοπιὴ κραδίη ἐτέθηκεν.

Compositæ.

A'σθενος, Hesyc. exp. ἄπορος, item μαλθακὸς, ἀπόνους, i. doris expers & multa dote beatus. Nam α in copositione & σπανίζω est & δεσπόσυνον.

A'σθίωτος, indotatus: proprie de sponsa aut vxore quæ à sponso seu marito nihil accepit. Exp. etiam, inuptus: quia nimirum sponsi & mariti solebant ἑδώδιμα suas γαμήλους.

A'ΣΘΕΝΗΣ, idem quod ἄδοτος, dote carens, indotata. Sic dicitur sponsa & respectu sponsi à quo sponsalium munerum nihil accepit: & parentum, à quibus nihil doris accepit, ratione, vt ἄ-ζηλος & ἀ-σεσιγος. vt Iliad. ι, αὐτὰρ ἐμοὶ δώσουσι πολὺ φίλον Πηλέος υἱὸν ἀντὶ θυγατρὸς, perebat sine dote filii dari.

E'σθὸς, E'σθὴς, &c. vide in E'ζομαι.

E'ΣΘΩ, (per æt. ἐσθίουσα, cætera tempora non sunt in vsu) edo comedo. Il. μ, ἐσθίων τε πάσσων μᾶλλον Alexis apud Athen. l. 12. καὶ σὺ πάλιν ἐσθίουσα. ¶ Impropriè de vermibus dicitur ligna aut aliam materiam corrodentibus. Od ε Μὴ κέρσε ξύλα ἐσθίει λυγρὸν ὄλεθρον αἴσιμον. Et metaph. ed: dicuntur κραιπνοὶ, θυμὸς & huiusmodi. Odyss. ξ, Ἀλλά σ' ἀκήριον κῆτος ἐπόντιον ἐσθίοι. Od. ι, Κείρῃ δ' ἐμὰ κεφαλ' ὁτὲ μὲν ἀέξων θυμὸς ἐσθίων.

E'σθομαι, edor, comedor. Od χ. Οὔτε τις ἐκπέπαται ἧ ἐσθίεται ἐν μεγάροισι. Et ἐσθιόμενος apud Paulum. ¶ Item in voce media, edo. Plato de rep. 2, οἵ τε αὐτὰ ἐσθόμενοι, ἢ quis eis vescatur. Et Il. χ. Λείπω δ' ἀκὴν ἐσθομένοισι. Et Il. ω. Ἐκ δέ μιν ἔσθεται ἀργὶ θοῇσι.

E'σθομένη, ἡ, apud Paulum. ¶ Item in voce media, edo. Plato de rep. 2, οἵ τε αὐτὰ ἐσθόμενοι, ἢ quis eis vescatur. Et Il. χ. Λείπω δ' ἀκὴν ἐσθομένοισι. Et Il. ω. Ἐκ δέ μιν ἔσθεται ἀργὶ θοῇσι. Item pro ἐσθίομαι, edam. vt φάγομαι, πάομαι, Attice. Aristoph. ἐκ αὖθις πρὸ γ' ἐμοῦ ἐσθοῖ, non de meis comedes. Sic Plato de rep. ἀμύρουσαι ἐσθομένῃ ὑπὸ πάντων πᾶσι. præt. med. ἐδόμην, vnde partic. ἐδόμενος.

E'σθομενὸς, edulium, cibus, Ister. (tes.

E'σθιστὴς, comestor, ἐσθιστὴ κρεῶν ἀφθόνῳ, carnibus crudis vescens.

E'σθιστὸς, edulis, esculentus. Bud. ex Aristot. Et ἐσθιστὸν, plur. num. edulia, esculenta.

E'σθος τὸ, idem quod ἔδωμα. Et ἔσπιος ἔσθος, per epenthesin ϝ. metri causa pro eodem. apud Homer. sæpe, vt Iliad. ν, & Odyss. α. μ.

E'σθλητὴς, ὁ, apud Persas est ὁ τὴν ἐδητὴν προαγούσης, præguſtator. postmodum vero sic vocatus fuit ὅτι πρώτος ἐ ἔδει διακονίας ἧ ἐδεσμάτων, vt Eust. & Suid tradunt seu ἐπειδὴ τὰ ἐδώδιμα vt Hesych. Vide & Ammon

E'σθιὰς, άδος, ἡ, phagedæna, serpigo. ab exedenda carne.

E'σθίσις, εως, ἡ, cibus. quod comeditur. Odyss. ἅ πάντες ἐδηδότες ἐδίδε E'σθισις, conuiuia publica. Plut. in Lycurgo. (ποιήσεις.

E'σθιτὸς, ἡ, cibus quod comeditur. esus. Plato l. 1. de rep. ὁ τῆ ἐδωδῆ ἧ τῇ ποσῇ πλεονεκτῶν. Apud Gal. ad Glauc ὁ πρὸ ἐμοῦ ἐδωδὴ, ἐσθιστὴν, exp. esus viperarum, i, quum eduntur viperæ.

E'σθίομενος, ὁ, ἡ, ὃ, qui esui est. eduis, esculentus. Thuc. lib. 7, & Diosc. l. 3. c. 66.

E'σθιόεις, edax. Hippocr. de vuln. in cap.

O'δὸς, E'σθὸς, seu ἐδώδιμος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ.

A'σθεβὴς, ἐσος, ὁ, ἡ, apis. sic dicta ἄζεσθαι τὸ πὰ αὐτὸν ἔδεσιν.

A'σκίδιον, abedo. vnde in pall. ἐν παισὶ πλαγίᾳ ἀσκιδίου τὸ ἱμάτιον ἔχει Eust. ex Platone Sophista.

E'ξέδιον, exedo.

Θυσιόδητος, ὁ, ἡ, ὃ, corrosus & exesus à tineis, apud Theophr. D. citur pro eodem & Βρωσιόδητος apud Theophr. Luc. Syn.

Decomp. A'βρωσιόδητος, à vermiculis non arrosus seu exes. vel etiam qui à vermibus non arroditur. Theophr. hist. p. l.

Κατεδίδιον, comedo. κρατοδηδὸν τὸ πᾶν ἄρτον apud Poll. Et Il. ξ

Decomp. Προκατεδίδιον, antecomedo. (κρεα

Προκατεδίδιον, intuper comedo Apud Athen. lib. 12.

Περιδίδιον, corrodo, circumquaque adedo.

Προσιδίδιον, ante edo vnde προσηδισμένος, q. præfestatus.

Ω' μοσιδὲς, ὁ crudiuorus, qui crudis vescitur. Dictum ὥσθ' ὁ ἐσθίων ὠμὰ ἰσθιε. Il. λ, ἀλλ' ἐπεὶ ἐσσὶν ἐπίμαστοι ἐρίνεοι. In Epigr. ἐπίμαστοι ὀπῶραι αἰσιν ὠμοῖσιν apud Apoll. Arg. lib. 4. Item læuus & immitis. ὦ ὠμοσὶς ἧ ἀ τοῦτο αὐτῷ crudelis & infidus homo.

E'σχατιὰ, Μέσση, Νεοστασία, quomodo huc pertineant, vide locis.

E'σω, &c. vide in E'σθω. Sic E'σθὼ vide in E'σθὸς, E'σωτερος, E'σίκω in E'σκω. E'σόδημος in E'σοδος. E'σπερος in E'σπερα. E'σπόμην in E'πομαι. E'σσεῖν in E'ζω. E'σφρα in E'φρα. E'σω seu Εὐ seu Εὖ.

E'ΖΟΜΑΙ, Fut. ἐδήσομαι, sedeo. Il. ἕζετο δ' ἐρχομένοις. Od. ἕζεσθε κῦρ κλισμούς τε θρόνους τε. * ἕζω autem fig. sedere facio, colloco, pono. Hom. ἕσσαν δὲ ϝ. Herodot ἕσσε ἀρχὴν τὸν ἀρχὴν perductum in solium posuit. * Ab ἕω colloco.

E'δρα, ἡ, sella, sedes. Xen Pæd. δ, ἐκ τῆς ἕδρας. Apud dem de re eq. ἕδρα ἵππου. ¶ Item sella seu sedes quæ honorgratia alicui collocatur. Xen. Pæd 8, πάντας δὴ ἄνευ ἕδρας, ἢ στάσεως πωλεῖν ὑμᾶς. ¶ Item sedes, i. domicilium apud Hipp ἐν τῇ μοχλικῇ. ¶ Item, sedes, i. domicilium apud in Trach. Et apud eundem ἕδρα ταύτῃ, nauales stationes. ¶ Item, basis & sedimentum. Plutarch in Demetr. ¶ apud medicos (vt & sedes apud Lat.) dicitur meatus infertor continendis transmittendisque excrementis natus. Bud. ex Diosc. ¶ Apud Hipp. lib. de vuln. cap. fracturæ species cuiusmodi vt in eo teli vestigium atque appareat quà telum impactum fuit. ¶ Item, Odyss. Ἕζετο δ' ἐς πολίην ἀδόκητον ἀγυιὰς τε ἧ ἕδρας, Item, sessio, sessitatio. Athen lib 14. Οὐχ ἕδρας ἡγησάμενος Sic & apud Thuc lib. 5.

E'δρᾶ, ἐ, ὁ, ἡ, sedentarius, sellularius, sessilis. Xen de rep ced. εἰ πολλοὶ ἦσαν τῇ τύχῃ ἀχρήστου ἐδρᾶτοι εἶναι. Item stabilis apud Eurip. κρῆναι ἐδρᾶιαι, stabilis fedetro. & ἐδρᾶια ζῶα dicuntur animalia stabilem vitam agentia: quibus opponuntur πτερωτὰ ἐπιγεῖα. (Herodian.

E'δρᾶιος, q. d. sessim apud Hippocr. Item stabiliter, firmiter

E'δραῖος, stabilio, firmo. Bud. ex Luc. E'δραῖ, ἀφ, basis, fundamentum, fulcimentum, firmamentum.

E'δρᾶλέος, stabilio, firmo, fundo. Damasc. ὁ ἰδρεὺς τὸν γῆν ἐπ' ἐδρᾶλέος.

E'δρᾶμα, firmamentum, fundamentum.

E'δρᾶνον, τὸ, fedes. Soph Item ἕδρασμα, basis. Ex Epigr.

E'δρᾶτὸς, ὁ, ἡ, stabilis. E'δρᾶτὸς, stabiliter, apud Eust.

E'δρᾶτος, ὁ, ἡ, sessilis, stabilis. Hesych.

E'δρᾶτὸς, ὁ ad sedem pertinens. vt ἐδρικὰ φάρμακα medicos, pharmaca sedi accommoda. & ἐδρικὸν ὄνομα Aegin, sedis hulcera. hulcera sedem infestantia.

E'δρεάομαι, ἄσομαι, fedeo. sedem habeo. Hesiod. in Theog.

E'δρεων, τὸ, confessus Hesychio.

E'δος, εος, τὸ, sedes, sella. vt ἀσφοδελῷ ἕδος, Od. ζ, & Plut. in Pericl. ¶ Item, solum, ἐδάφους. Eust. ¶ Item ἕδεσμα. Suid. i. basis, fundamentum. vt πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί Ἡσίοδος apud Hesiod. Theog. ¶ Item delubrum, ædes seu ædicula. locus in deorum simulacra collocantur, apud Ister. τὰ ἐν ἕδεσι ἀγάλματα. ¶ Item, ipsum simulacrum. Plut. in Solone, ἐξέμαστε τὸν κρόνιον. ¶ Item (sicut & ἕδρα & κρηδέμνη) mora. intercunctatio, & q. d. sessitatio aut desidia. Sophocl. in Aiace. ἐφ' ἕδρῃ, ἐγχωρεῖ μὴ ἐκ ἕδρας ἀκμὴ. Et apud Herodot. lib. 8. ἐν ἕδρῃ τρωπᾶ μὴ ἴρηον. (εοδε

E'δρίδιον, τὸ, idem quod ἕδρασμα: item ἕδρα. E'δρίδιον, τὸ, fedes. κατὰ ἕδρας, ἑδρίδιον. Sud ex Soph. ¶ Item peculiariter in naui dicuntur fori, i. tabulata in quibus ranges sedent. transtra & iuga à Latin. appellantur. Soph. in Ichneut. ἀλλ' ἐκ νεῶν Ἀχαιϊκῶν ἑδρίδιον πυρὸς φλόγα Sic & Herodot. lib. 1. Et Aristot mechanic. quæst. 7. ἐν τοῖς ἑδρίδιοις ἐν τῇ νηὶ ἐστὶ τὸ ἐπὶ τοῦ ἑδρίδιου βάρος. Et ἑδρίδια vocantur subsellia è quibus spectantur Pelasgi.

E'δρίδιος, ἑ, ὁν, sedeo. Suid. Poll. lib 1.

E'δραιος, ος, ον, solum. Aesch. contra Ctesiph. ἐδραίοις ἐν τοῖς ἑαυτῶν δόμοις. ¶ In domo significat pauimentum. vt apud Athenæ. ¶ Quandoque pro fundo capitur. Aristot. lib. 4. ἐν τοῖς ἐδραίοις τοῦ θαλάσσης, i. fundo maris.

E'δραῖος, ἑ, ὁν, solo æquo. Item solo allido, seu simpl. allido. Syn. ep. 57. ἐκκλέπτειν δὲ ἐδραίοις τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ. ἀφεῖς τοὺς πόρους. ¶ Item, pauo, pauimento. Theophr 3 de caus. ὥσπερ ἐδαφιζόμενος τῷ ξύλῳ.

E'δαφιστὸς, τὸ, diminut ab ἔδαφος, Eust. (locis.

E'δαφος, τὸ, ἔσεως, quomodo ex ἐδάφους facta sint, vide suis locis.

E'δαφος, τὸ, pulus, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ ex ἕδος.

E'δαφίζω, sublatum sedere facio, sublatum colloco & pono, Iliad. ν, ἐς δίφρους ἐδαφίσσας. Item incubo. Bud. ex Theophyl.

E'φέδρα, ἐφεδρὸς, &c. vide in sequenti classe compositorum ex ἕδρα.

E'φεδρὸς, ὁ humile Hesych

E'φεδρεύω, idem quod ἕζομαι Plat Pol. l. ἐκαθεζόμεθα ἐν πορείαις. ¶ Item, de exercitu dicitur p. s. sedes suas locare, castra metari. Thuc l. 2. ἐφεδρεύσαντες ἐφύλασσον καὶ ἐφρούρουν τὰ ἐπιτήδεια.

Καθίζω, infideo. Il. huc. l. 3. ἧς ἐγκατέζετ' ἀρὴ. i. ἐπῆλθεν τῷ γάλῳ.

E'πικαθίζομαι, confido. Aristoph. in Plut.

Παράκαθίζομαι, assideo, à latere confideo Plat in Char.

Περικαθίζομαι, cumsideo, obsideo idem quod ἐφέδρευειν.

Προκαθίζομαι præsideo Cum genit. apud Greg. vnde οἱ προκαθεδρεύοντες ἅ καὶ ἐπίσκοποι qui populo præsident apud eundem.

Προσκαθέζομαι, assideo. vnde προσκαθέδρα apud Aesch exp. assidebia. Macrob. de Saturn. in Olynth de Philippo dicitur προσκαθεδρεύειν τοῖς προτερήμασι, assidere incumbere attentiuis. item obsidere, hostiliter contido Thucyd lib. 1. προσκαθεζόμενοι ἢ τὸν πόντον, statiua habentes ad vibem.

Συγκαθέζομαι, consideo

Παρέζομαι, assideo, iuxta seu à latere sedeo. Il. α, de Thetide. H'γ' ὑπὸ σὺ γε παρέζετο ἡ λάβε γούνων

Παρεδρεύω, vide in sequentibus compositis ex ἕδρα.

Πάρεδρος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ ex ἕδρα.

A'φεδρος, ὁ, purgatio menstrua mulierum, menses muliebres. Diosc. lib. 2 cap. 85,

A'ποφόδιον, ὁ, latrina. Matth. 15. Dictum vocabulum à seorsim sedendo.

A'φεδρίτης, ὁ, ἡ, ὃ, in sella sedeo Hesych.

A'πεδρία, idem quod ἀφεδρος, apud Suid.

Διῆδρις, ὁ, ἡ, ὃ, diffidens, cui contrarium πιστόφρων. Erat autem verbum augurale Aristot hist. anim lib 9. Exp. etiam substantiue διαιδρὶς ἡ καμηλὸς καθίδρα, apud Hesych. Citat Bud. ex Athen lib 5.

Δισσέδρα, diffidium. Aristot. hist. anim. lib 9.

Δισσέδριον, τὸ, bisellium, sellæ genus. Δισσέδριον, τὸ, sellula. Suid.

Δωδεκάεδρος, ὁ, ἡ, duodenos in situs sessilis. Plut. de placit. phil. lib. 2 cap. 6.

Ἑξάεδρος, qui vicenorum sessuum est. Plut loco citato.

Ἐνέδρα, infidiæ. Thuc lib. 3. οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας, qui in insidis subsident. Idem lib 23, dicit ἐνέδρας ποιεῖσθαι τινα, infidias tendere, struere, collocare ponere. E'νεδρεύω, τὸ, idem Act. cap. 23. Item infidiosum.

E'νεδρὸς, idem quod ἐνέδρα infidiæ. Hippocr. ep. ad Demag.

E'νέδρευτὴς, ὁ, ἡ, incola, inquilinus Soph. in Philoct.

E'νεδρεύω, infidior. Plut in Fab ἐνεδρεύων αὐτὸν ὑπὸ τὰ πάλαι, infidias ei tendens. Et passiue apud Xen τὰ ὑπὸ ζώων τοῖς ἐνεδρεύουσι, quibus dan animalibus potu infidiæ struuntur.

Decomp. A'ντενεδρεύω, mutuæ infidiæ: quibus nunirum ei qui nobis infidiatur vicissim infidiamur Pol. b.

A'ντενεδρία, infidias molior modò huic modò illi, vt apud Hippocr ep ad Demag. ἀντενεδρίαις βιασάμενος.

E'ξέδρα, exhedra proprie (vt scribit Camer.) in ædificiis ædes addita porticibus. Bud annotat exhedram hodie dici posse loca quæ in peristylus sodalium canonicorum aut monachorum, i. claustris, vulgo capitula dicitur. Exhedram enim à sedum frequentia & sessitandi commoditate nomen accepisse. Capit Ciceronem autem pro sella studiaria accipi videri, in qua grabbatulus ad meridianum accommodatus esse soleat. Plut in Bruto. τὰς ἐξέδρας τὰς τῶν ἐξεδρῶν περιεπτύθοντες.

E'ξέδριον, diminut. apud Cic. in epist. ad M. Fabium Gall.

E'ξεδρος, ὁ, ἡ, ὃ, cui opponitur ἔνεδρος, qui in sede & domicilio suo non est. à sede & domicilio suo absens, remotus aut expulsus. Soph in Philoct. ὦ ἐξεδρος ἀλλ' ἀνέπαυσε πάλαι Pro ipse ἐξεδρος χθονὸς exterres Apud eundem metaph ἐξεδρος φροντὶς λεγει Apud Aristoph. ἔσται ἐξεδρίαν χώραν ἔχων, est vocabulum augurale. vt ἄδρος & σωίδρος.

Προεξέδρια, aff. pro prætorium.

E'ὐεδρος, ον, cui facile infidetur. vt δίεδρος ὕπνος, Xen.

E'υεδρία, ἡ, q. d. infessio. Plat. Polit. τ. ¶ Item, herba quam & Cauleam appellant, sic dicta quòd arboribus insideat.

E'φεδρία, τὰ, natium prominentiæ super quibus sedetur. Cæl. Rhod. lib. 2, cap. 40.

E'φεδρεύω, insideo. Peculiariter verò, insideo tergo alicuius. quod fecerat in ludo, qui & ἐφιππεύειν hunc dictus est, & ἐπὶ δεκεμβρίου. Vide Poll & Hesych L'φεδρεύοντες, qui in illudendo deiecti manibus à tergo tunctis innitentes portabantur.

E'φ' ἵππου insidens. vt Soph. in Philoctete matrem deum Ἰφιθέην τανυσφύρου κεκλῆσθαι appellat, insidentem tergo leonum. Sic de exercitu in terram expositu apud Eurip. ἔφιππος γῆς ἐραστὴς. Et ἐφίππιος ἧ ἵππιος pro ἱππικὸς. ¶ Hesychio est etiam χαριστικὸς. ¶ Item, subtentor, insidiator. item qui euentum aucupatur quasi ex insidiis, inquit Camer. Aristoph in Ranis ἔνεδρος καθεδεῖται. Item ex Polyb. captator & obtemperator, occasionis. Item pro subsidiario & succenturiato subsessore apud Synes. ¶ Item, aduersarius. Apud Eurip. in Phœniss. ἐφέδρους Ἀργείοις δορὸς, aduersantes Argiuo exercitui ¶ Ir ni, successor, Hesych. Od. ο. in Terps. Interdum & subsitutum significat.

E'φεδρόω, insideo. Item subsideo, subsidens insidior. Et generaliter, pro insidior. Plut. Ἀ'νάγκη πάσαν ἐπιβουλεύειν Herodian. ἐφεδρεύειν αὐτοῖς ὑποπτεύοντα, insidias suspectabant. Item victori immineo vt cum eo quamprimum congrediar Bud ex Hoer. Item immineo in calamitatem alterius. Vt ἐφεδρεύειν τοῖς πόνοις καὶ κηρσὶν. B. ex Polybio captare occasiones ex locis & temporibus. ¶ Item, subinde fum vnde ἐφεδρεύοντες dicuntur etiam triarii in postrema acie collocati, ex Bud in Annot.

E'φεδρίτις, sellio, ipse tedendi seu insidendi actus. vt ὁ δεῖν τοῖς δι' ὕπνου ἐφεδρίτιδος. Aristot. Est etiam subsidium præsidium. Polyb. l. ἐφεδρίαν ἐπιφερομένην ἐν τῇ πόλει καταλιπεῖν τόπον. Et ἐφεδρείας ἐφ' ἵππου. (Plut. ἐπὶ ὀλίγ. Περιεφεδρεύω, sublato in fationi ad te prote ἐφεδρεύω.

Καθέδρα, sedes, sella, sedile. Xen. in Cyn ὀδὸν τοῦ καθέδρας ἧ καμῆλ. Herodian. lib. τ. ἐ γὰρ ἐν τῇ καθέδρᾳ ἡ ἀσφάλεια, ἀλλ' ἐν τοῖς ἵπποις, non in sella ipsa fatti: tum agenti. s. sed in opc. ibus firm. Accipitur etiam (vt ἕδρα) pro mora. Thuc. lib. 2 ἐν ταύτῃ μὲν ἐφ' ἡμέρας ἐποιοῦντο τὴν καθέδραν. Ἀρχιδάμου ἐν τῇ καθέδρᾳ ὄντος. ¶ Dicuntur etiam καθέδραι desessiuchus. Hesych.

De comp. Προκαθέδρια, ὁ primus locus in consessu. prima sessio. (des. Luc 11. c.

O'κτὰ ἕδρας ut octenarium sectum est. Plut. de plac. Phil. l. 2, c 6.

Πάρεδρος, assessor. ὁ παρεδρος τῆς Διὸς μυστάγωγος δίκης, Philo de vita Mos. l. 2. Item παρεδροι peculiari signif. assessores qui dabantur ἀζηται Dem. in Mid Vide Poll. Idem posita σεμνοκαθέδρα dicti fuerunt. Exp. & consertarius, item auxiliarius, & assecla. Παρεδρος virtutem dæmonium dici, qualis in Simone mago fuit, ex Euseb. anno. Cæl Rhodig. (tur.

Παρεδρεύω, assessio. Item diuinitas eorū qui πάρεδροι vocabantur.

Παρεδρεύω, assideo. Item assiduus sum aliqua in re.

Περιεφεδρεύω ἕδρας, assideo. Item voce actiua παρεδρεύειν, Apoll. Arg. 2.

De comp. Εὐπαρέδρος, qui constanter assidet. Item qui assiduus est alicui in negotio. Hesych. Suid

Συμπαρέδρια, idem quod παρεδρεία,

Πλανοσέδρος, incertis sedibus errans, vagus. Sic Aristot. lib. 1, anim. vocat molam.

Πολυέδρος, multas sedes habens.

Πρωτοέδρια, prima sedes. primum subsellium. Poll.

Πρόεδρος, qui sedet in prima sede seu in primo subsellio, præsses, præsul. antistes. Et πρόεδροι magistratus.

Προεδρεία, (q. d. præsidentia) sedis vel loci prærogatiua. Herodian lib. τ, τῶν πανταχοῦ τὰς προεδρείας τῶν ἀγώνων. Plut. περὶ δυσωπίας, Η'τοι ἐπιδημοῦντι πείσεις ἐκχωρῆσαι τῆς προεδρείας. Apud Aeschin εἰς προεδρείαν καλεῖν & εἰς προεδρείαν παθίσαι, sedibus primis vel honoribus primis dignari.

Προεδρεύω, præsideo. sum præses. Cum genit. vt οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς apud Dem. præsides senatus. Προεδρεία, ipti actus præsidendi. (patus Hesych.

Πρόεδρος, assessor. Item assiduus in aliqua re. seu assidue occupatus. Προεδρία, perseuerantia, qualis est eius qui alicui semper assidet Apud Synes. de insomn. & in epist. exp assiduitas. Apud Thuc. l. 1. est assidua obsidio, vel simpl obsidio.

Προεδρεύω, assideo. Chrysost. προεδρεύω τοῦ θυμικοῦ. Item assiduus sum. assidue incumbo. Aristotel. Politic. lib 8. προεδρεύουσι τῆς φιλοπονίας. Ex eorundem Polyt l. 2, φησὶ τὸ ἐπὶ τοῦ προεδρεύειν. Item obtideo, Polyb. Item insidior, Chrysost. de sacerd.

Decomp. Εὐπροεδρος, constanter assidens, & quasi à latere alicuius nunquam discedens. Item assiduus in aliquo negotio. vt διπροεδρεύειν. 1 Cor. 7.

Σωιδρος, exp. statio σταεις Xen. τῶν σωιδρῶν ἀποχωρούντων.

Σωίδρος, confessor. Herodian. lib. τ. σωιδρὸς δὲ τῶν θεῶν, confessor eit deorum. Exp & assessor apud Philostr. Apud Aeschin. σωίδρους exp. qui concilium celebrant Apud Herodian. exp. etiam consiliarius. Apud Soph. in Aiace. σωίδρους κώλους exp. corona confidentium principum. Est & verbum augurale, vt δίσωδρος & δισωδρία. Σωισωδρία, consessus.

Συνέδριον, consessus, concilium. Præcipuè autem ita vocatur consessus iudicum. Vnde Æschines sic appellat Areopagum. Exp. & collegium, apud eundem Exp. & curia. ¶ Item, locus in quem conueniunt senatores. vt apud Herodian. συνῆλθον οὖν οὐκ εἰς τὸ συνήθες συνέδριον, ἀλλ' εἰς τὸ Διὸς τοῦ Καπιτωλίου. Sic & apud Aristot. de mundo.

Συνεδρεύω, consideo. A Bud exp etiam, assideo in consessu. Item sum eiusdem curiæ, sum collega, sum eiusdem ordinis. Item consilia agito, consulto, apud Polyb.

Συνεδριάζω, consilium agito, vel sum in eodem conuenticulo, ex Salomonis parabolis affertur.

Συνεδριάομαι, ῶμαι, consideo. Apoll. Rhod.

Ὑφεδρεία, ἡ, inferior sedes, inferior in subselliis locus. Greg.

Ὑφεδρεύω, inferior sedeo, sub alio sedeo.

Σκολοπένδρα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex ἔδαφος.

Ἀνεδάφιστος, ὁ καὶ ἡ, qui pauitus non est: qui solo æquatus aut allisus non est.

Ἐξεδαφίζω, è fundamentis eruo & euerto. in Orac. Sibyll.

Καταδαφίζω, idem quod ἐδαφίζω.

Προσεδαφίζω, idem ferè quod ἐδαφίζω.

Alius formæ composita, ex eodem ἔδαφος.

Ἀλλοδαπὸς, οῦ ὁ, (tanquam ἀλλέδαφος. Nam Eust. exponit. ὁ ὢν ἐξ ἄλλου ἐδάφους, vel ὁ τῆς ἀλλόθεν ἐδάφους) qui est ex alio solo non ex nostro, qui est ex solo peregrino. peregrinus, alienigena, extraneus, exterus, externus. Idem de cæteris compositis similiter cadentibus dicendum ἡμεδαπὸς, ὑμεδαπὸς, παντοδαπὸς, ποδαπὸς, τηλεδαπὸς, &c. i. τοῦ ἡμετέρου, ὑμετέρου, παντὸς, ποίου, τῆλε τοῦ ἐδάφους. Vide & in comp. ex Δάπεδον.

-Ἔθειρα, ας, ἡ, coma, cæsaries. cui videlicet ἐθέλουσι de more curam impendunt*. (ab ἐθείρω, de quo in ἔθος) Il. π. -μιαν θησαν δὲ ἔθειραι αἵματι καὶ κονίῃσιν. Dicitur & de iuba equorum. Il. θ. v. 41. * Sic & in Epig ἐθείρας βόστρυχος.

Ἐθείρας pro ἔθειραι, Od π.

Ἐθειράζω, comā colo, comam comptā habeo. comam nutrio & como. apud Theoc. Idyll. 1. πὰρ δέ οἱ ἄνδρες καλὸν ἐθειράζοντες.

Ἐθείρομαι, idem. Hesych.

Composita.

Ἀγλαέθειρος, splendidam comam habens.

Καλλίθειρος, pulchricoma.

Λυσίθειρα, capillos solutos habens, seu passos.

Ὀξυέθειρος, acutos capillos habens. Nonn.

Ἐθέλω, F. ήσω, volo. Od. γ. τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε. Xen. Hellen. 6. οὐδεὶς ἐθελήσει μάχεσθαι Idem Pæd 5. οὐδὲν διαπεσεῖν ἐκ ἐθέλοντων. Plato de leg. ἐθέλω πείθεσθαι, lubenter pareo. Idem in Phædro λέγειν ἐθέλω, lubet dicere. ¶ Item, volo, i. statuo, censeo, Herodian. lib. 8. de Beli, εἴξαντι τε ἀνθρώποις Ἀπόλλωνα τὸν ἐθέλοντες. ¶ Item Atticè possum: plerunque de rebus inanimatis. Il. φ, ζέε δ' ὕδωρ, οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο. Plato, τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν. ¶ Apud Pausf. in Lacon. ἐμοὶ δ' ἐξ ἀρχῆς ἐθέλησεν ὁ λόγος ἀπὸ πολλῶν καὶ ἀξίων ἀφηγήσεων ἀποκρίνειν τὰ ἀξιολογώτατα, sic ab initio tulit ratio mea scribendi. vt Bud. interpr.

Ἐθελημὸς, οῦ ὁ, voluntarius, lubens. Apoll. Arg. 2. & Hesiod. in Erg.

Ἐθελημῶς, voluntariè, vltrò, libenter. Scribitur & ἐθελήμως sicut & ἐθελήμος.

Ἐθελήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐθελήμος, Plat. in Crat.

Ἐθελοντὴς, οῦ, ὁ, voluntarius, vltroneus, lubens. Thuc. lib. 1. & 2. & Dem. pro cor. Ἐθελοντὶς, ίδος, ἡ, voluntaria, lubens, vltronea. Sy. de insomn.

Ἐθελόντος, idem quod ἐθελοντὴς, apud Suid.

Ἐθελοντὴρ, ῆρος, ὁ, idem apud poetas. vt Od β v. 292.

Ἐθελοντὶ, aduerb. vltrò, spōte, lubenter. apud Herodo. l. 1.

Ἐθελοντηδὸν, pro eodem. Thuc. lib. 8. & Polyb.

Ἐθελοντὴν, pro eodem, apud Suid. Vtitur Plut. in Pericle.

Ἐθελούσιος, ὁ, ἡ, idem quod ἐθελοντὴς. Xen. Pæd. 4. & 6.

Ἐθελουσίως, vltrò, sponte.

Θέλω, F. ήσω, volo. idem quod ἐθέλω, Xen. θέλεις καλέσασθαι. Dem. θέλω λαμβάνειν. Ponitur & Atticè *pro*, possum, vt ἐθέλω: attributum videlicet rebus animatis: apud Plat. in Phædone. Sic etiam apud Eurip. ponitur *pro*, solet seu assolet.

Θέλημα, τὸ, voluntas, id quod volumus. Matth. 7. Θέλημος, ου, ὁ, idem quod ἐθέλημος.

Θελήμων, idem quod ἐθελήμων, volens, voluntarius, spontaneus. Apoll. Arg. 2.

Θέλησις, εως, ἡ, voluntas, i. ipsa volendi actio, Hebr. 2.

Θελητὸς, οῦ, ὁ, cupitus. à voluntate nostra expetitus. 1. Reg. 15.

Θελητὴς, οῦ, ὁ, qui vult. Hesych.

Ἀεὶ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἐθελὴς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita, ac primùm ex ἐθέλω.

Ἀεθέλητος, inuoluntarius, inuitus. Exponitur passiuè etiam, improuisus, inexpectatus: vtpote quem nolumus, vel noluimus. apud Herodot, pro eo quod nobis triste & aduersum accidit. vt ἀεθέλητος συμφορά.

Συνεθέλω, simul volo. Xenoph. τοῦ τε δὲ πάντα θεῶν συνεθελόντων ἄν.

Ἀέθλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex θέλω

Αὐτοθελὴς, quem ipse quis vult, voluntarius. Epigr. lib. 1. αὐτοθελὴς ὅλετο αἰεὶ πότε.

Ἑτεροθελὴς, aliud volens. Damasc.

Κακοθελὴς, maleuolus, Theophil in instit.

Συνθέλω, simul volo. Aristot. eth. 9. οὗτοι γὰρ αὐτοὶ ἑαυτοῖς συνθέλουσι.

Ἔθειν, vide in Ἔ. Ἐθίζω, & c vide in ἔθος.

-ἜΘΝΟΣ, εος, τὸ, gens natio. Thuc. 1. καὶ καθ' ἔθνη ἕκαστον. Aeschin. in Ctesiph ἡ πόλις ἡ ἐσχάτη τῶν ἐθνῶν. Item metaph. (vt Lat. genus & natio) pro ordine & societate ac genere hominum, vt τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος, Aristot. Et δημιουργικὸν ἔθνος, Plat. & apud Hom. Iliad. ἔθνεα πεζῶν. Et Od. λ. ἔθνεα νεκρῶν. Et de brutis etiam dicitur, vt & Lat. gens & gentes, vt apud Hom. ἔθνεα χηνῶν & γεράνων, & κύκνων, & μελισσῶν ¶ Item, θηλύτερον γένος, i sexus. Xenoph. in Oecon. ὥσπερ καὶ τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ ἢ τὸ ἄρρεν τούτων πλεονεκτεῖ. ¶ Item pro multitudine: vt apud Mosch. idyll. 2. ἔθνος ὀλίγον. * Ab ἔθω autem deducit Etym. cui & Eust. subscribit.

Ἐθνικὸς ad gentem aliquam seu gentes pertinens, vel gentilis, cui seu nationi peculiaris. vt apud Hermog. ἐθνικὰ λέξις. A grammaticis vocatur etiam nomen ἐθνικὸν. à gentis vel nationis appellatione deductum. ¶ Apud Eccles. scriptores significat Christiana religione alienus, prophanus.

Ἐθνικῶς, more gentilium, more gentico.

Composita.

Ἀλλεθνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, alienigena, peregrinus.

Ὁμοεθνὴς, eiusdem gentis seu nationis, Aristot, rhet, lib. 4.

Ὁμόεθνος, idem. Suid.

ἜΘΟΣ, εος, τὸ, mos, consuetudo. Isocr. ἔθος καθεστηκὸς τῇ πόλει. Thuc. ἐν ἔθει εἶναι, in more esse. Dem. παύσειν τούτων ἔθος.

Ἐθὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, assuetus, consuetus. Thuc. lib. 2. ἐθάδες χωρίων. in Oth. τῶν κινδύνων ἐθάδες ὄντες, assueti laboribus. Idem πολλῶν ἀγώνων, multis certaminibus assueti.

Ἐθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, assuetus, consuetus, solitus.

Ἐθημοσύνη, ἡ, consuetudo, assuetudo. Suid.

Ἐθημὸς, οῦ, ὁ, consuetus, assuetus Suid.

Ἔθω, ex consuetudine facio. Iliad. π Præt. med. εἴωθα, consueui, soleo vt εἴωθα τοῦτο ποιεῖν. A quo partic. εἰωθὼς, consuetus, solitus apud Plat Et κατὰ τὸ εἰωθὸς, ex more, παρὰ τὸ εἰωθὸς, præter morem.

Εἰωθότως, consuetè, more solito.

Ἐθίζω, assuefacio. Luc. in Anach. πρὸς τοὺς πόνους τοὺς ἐθίζοντες. Isocrat. in Panath. τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτῶν ἐθίζειν ... τὰς πραγματείας διατρίβειν. Item neutr. assuesco, soleo, apud Aphr.

Ἐθίζομαι, assuefio Cum infinit apud Xen. Pæd. 3. Idem ... dixit. ... Et ἐθίζομαι τοῦτο, apud Plat.

Ἐθισμὸς, οῦ, ὁ assuefactio. item consuetudo. Et pro ... apud Plut. Ἐθισμα, idem. Xen.

Ἐθιστὸς, qui consuetudine acquiri potest. Aristot. eth. 1.

Ἐθίζω, de more aliquid facio. aliquid facere soleo.

Ἦθος, Ἔθνος, Ἐταῖρος, Ἔτης, Ἔθειρα, quomodo huc pertineant, vide singula suo loco.

Composita.

Ἀπεθίζω, desuefacio, à consuetudine deterreo, consuetudinem tollo. Aeschin. contra Timarchum, ἀλλὰ τῆς τιμωρίας ... ἀπεθίζειν χρή.

Ἐνεθίζω, insuefacio, assuefacio. Herodian. ὑγρῷ καὶ χλιαρῷ ... ἐνεθισθείς.

Κατεθίζω, consuefacio, item ex more facio. Polyb. lib. 4. ... τούτοις θυσίας ... καὶ συνόδους ὁμοίως ... καὶ γυναιξὶ κατεθίζειν.

Προεθίζω, prius assuefacio.

Προσεθίζω, assuefacio. Xen. in Apol. Socr. καρτερεῖν καὶ ἀντέχειν προσεθίζων. Idem Pæd. ἐγὼ τὸ προσεθίζειν αὐτοὺς θεραπεύειν.

Συνεθίζω, consuefacio. Aeschin. contra Ctesiph. καὶ συνεθίζουσιν αὐτοὺς αἰτιᾶσθαι. Isoc. συνεθισθῶμεν ταὐτὰ ὅμοια, consuescentem eadem sentire.

Συνεθισμὸς, consuefactio, assuefactio. Bud. ex Ammonio.

Εἰ, si. Cum Indicatiuo, Xenoph. εἰ καλὰ ἔδοξε, si pulchra visa sunt. Cum Optat. εἴ τινα λάβοιεν ἀπέκτεινον, si quem nanciscerentur occiderunt. Thucyd. Cum Subiunct. εἴ τις ἐστ' αὖ ... Aeschin. Sequente ἂν, iungitur interdum præterito imperfecto: vt Plutarch in Alex. vita & in Apophth ἐγὼ εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἦμην, ἐλάμβανον ἂν ταῦτα, si Alexander essem, ista acciperem. Interdum Aoristo iungitur. vt apud Plat. in Apol. εἰ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, iampridem remp. administrassem, iampridem periissem. Interdum vtraque particula (εἰ & ἂν) ponitur cum Optat. Dem. Olynth. 2. εἴ τις αἴροιτό μοι δεῖν, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἑλοίμην. Iungitur variis particulis. Dicitur enim εἰ δὲ, si, sin. item εἴ γε, εἴ περ, εἰ δὴ, si quidem, si modo. εἰ μὴ ... te,

tè, vel siquo pacto. εἰ καὶ, etsi, etiamsi. εἰ μὴ, nisi εἰ δὲ μὴ, sin minus. alioqui. Aliquando tamen εἰ μὴ, exp. si non. interiecto verbo inter εἰ & μὴ. ¶ Interdum εἰ verti debet, an vt Luc. ... εἰ μέμνηται Et Xenoph ἐπηρώτα εἰ ἐλέγξει. Item pro ὅτι, quod. Dem ... εἰ ... ¶ Item pro εἴθε, vtinam. Od. γ Εἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν περιθεῖεν. Luc in Caucalo, εἰ γὰρ γένοιτο.

Εἴτε, siue Aristoph. in Nub. καί μοι φράσον ξύλλαβε εἴτ' αὐτὸς χαμαὶ διακέδασον γενόμενος εἴθ' ὅ τι σοι δοκεῖ Interdum dicitur εἴτε. & in altero membro εἴτε καὶ Nonnunquam additur οὖν, quod abundat. Plato in Apol εἴτ' οὖν ἀληθὲς εἴτ' οὖ ψεῦδος.

Εἴθε, vtinam. Homerus Odyss ξ εἴθ' ὣς ἡβώοιμι vtinam ita ætate vigerem. Sic Plato in Phædro εἴθε γε γράψειν vtinam scriberet. Iungitur & indicatiuo vt Xenophon εἴθε σοι τότε συνεγενόμην ὅτε δεινότατος σεαυτοῦ ταῦτα ἦσθα. Et infinitiuo: vt in Epigr εἴθε ... Interdum inseritur in hac cōstructione verbum ... vt εἴθ' ὤφελ' ... κακῶς Aristoph. Dicitur & αἴθε pro εἴθε.

Εἶα, (aduerb hort.) eia. Interdum cum verbo plur. num. vt Aristoph in Pluto εἶα νῦν ἀπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου ὀρχεῖσθε idē in Vespis. εἶα νῦν ... σφῆκες. &c. ¶ Εἶα vero Suidæ & Hesychio est χορτ. gramen.

Εἰαμενὴ, ῆς, ἡ, locus humectus & vliginosus: locus irriguus & herbosus, viretum seu pratum. Il. δ. de populo arbore ἥ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει Et Il π. de bobus, αἵ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμοντο. Sic Apol. Argon. lib 2 βαθυλείμωνος ... * Videtur deduci ab εἶα significante gramen. Scribitur & ἰαμβή. apud Hesych. A Nicandro autem hæ εἰαμβαὶ siue ἰαμβαὶ dicuntur ἰαμοὶ, in Ther. v 29. & 200. & alibi.

Εἰανὸς, vide in ἑανός. Εἶαρ, &c vide in Ἔαρ.
Εἴβω, vide in Λείβω. Εἴδομαι, idem in Εἴκω.

Ἴδω, video vnde εἶδος, inquit Eustath. Huius tamen actiuæ vocis exemplum in hac sig. non affertur. At Aoristus 2. εἶδον & apud poetas ἴδον (vidi, intuitus sum) frequentissimus est. Luc ὅτι γελοῖόν τι εἶδον. Od ψ Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην. Apud Thuc. ... ἰδεῖν, idem est quod ἐντυγχάνειν, videre & colloqui. Sic apud Luc ... ἴδοις αὐτόν. & ... ἐντύχοις αὐτῷ pro eodem. Transfertur ἰδεῖν & ad mentis oculos, vt & videre *pro* intelligere, animaduertere Dem ἀλλὰ ... ἴδοι ... ¶ Item scio, vnde quidam formāt optat. εἰδοίμην ... & imperat εἴδετε, apud Hom

¶ Deriuata ab εἴδω, i. video.

Εἴδομαι, pass. vnde εἴδεται, videtur, eo sensu quo dicimus aliquid nobis tale vel tale videri, aut videri, aliquid faciendum. Il. ... εἴδεται ...; Interdum εἰδόμενος cum dat. dicitur, qui apparet similis, qui assimilatur, vt Iliad. β εἰδομένη κήρυκι. ¶ Item actiua significatione, video, intueor. vt Il. ... Aor. 1 εἰσάμην. exp. ἑώρων. item ...

Ἴδε & ἰδοὺ ecce aduerbia ex imperat facta Ioh 1. ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ θεοῦ, & alibi sæpe in nouo Testamento. Aristoph. in Nub. ἰδοὺ ... Sic & apud Luc

Εἶδος, εος, τὸ facies, forma, species Il γ, Δύσπαρι εἶδος ἄριστε. Apud Greg. ... secundum speciem præ se ferre. ¶ Item pro statura: vt apud Hesiod in Theog. ... εἶδος. ¶ Item apud philosophos pro forma relinquit Bud. ¶ Itē modus. vt apud Herodian. ... ad naræ medum ¶ Item genus, pro quo exp & species: vt ... εἶδος apud Plat Sic ἔστι δὲ παιᾶνος δύο εἴδη Aristot. duo sunt pæanis genera ¶ Εἴδη Pindari sunt qui dicta putent tanquam diuersa odarum genera. Sic etiam εἰδύλλια Theocriti, quòd varia sint pœmatiorum genera ¶ Εἶδος significasse etiam acetum, scribit Poll. lib 6 cap ¶ Hesych. testatur accipi etiam *pro*, ardor, æstus. ¶ Pro εἴδησις, vide in deriuatis ab εἴδω, i. scio.

Εἰδικὸς & ἰδικὸς, specialis: cui opponitur γενικὸς, i. generalis. Gal. εἰδικῶς, & ἰδικῶς specialiter, speciatim

Εἰδοποιέω, formam rei alicuius accipio, similis fio, vnde apud Nic. in Alexiph ... εἰδοποιεῖται ...

Εἰδάλλομαι, similis videor vel appareo, assimilor.

Ἰνδάλλομαι pro eodem frequentius. Iliad γ ... ἀθανάτοισιν ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι, aspectu similis videtur mortalibus Alicubi simpliciter *pro*, videor, cernor. vt Aristoph. in Vesp ... ἰνδάλλεται ὁμοιότατα κλέπτῃσιν ... Apud Aristot. de mundo, πάντα δὲ θεῶν πλέα ... ἰνδαλλόμενα ἡμῖν, exp. omnia sunt diis plena, quorū spectra oculis ab hominibus hauriuntur.

Ἴνδαλμα. simulachrum species. Synes. de insomn.

Εἰδάλιμος. formosus Od ω Exp. & ἐπιειδής.

Εἴδωλον, ου, τὸ, simulachrum i. imago effigies Sic appellatur quicquid est quo repræsentatur nobis forma rei alicuius vel fictæ vel etiam veræ Item forma ac species rei in animo conceptæ, apud Hom. & Plut. ¶ Apud Ecclesiasticos scriptores

εἴδωλα (Latinè etiam idola) peculiari significatione vocantur simulachra numen aliquod repræsentantia, quod honore & cultu afficitur.

Εἰδωλεῖον, ου, τὸ, idoli seu idolorum templum. 1. Cor. cap 8.

Κατείδωλος πόλις, vrbs idolis dedita, Act. cap. 17.

Εἴσκω assimulo, comparo. Dicitur & ἐΐσκω pro eodem.

Ἰδέα (alicubi & εἰδέα) species, vt εἰδέα τοῦ ἀρίστου, apud Plat. species optimi. Sæpe etiam exp genus, sicut εἶδος. vt apud Theophr. ἑπτὰ ἰδέαι τῶν χυλῶν, septem genera saporum. Item ἰδέαι formæ, vt Cicer. interpr. apud Plat. De his lege Arist. in Metaphys. Item species, i. pulchritudo, vt ἰδέα τοῦ σώματος, apud Plutarch. in Pericle.

Ἴδιος, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita ex εἴδω, i. vid eo.

Ἀειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, inspectabilis qui cerni non potest. Item obscurus, tenebricosus, vt ἀειδὴς αὐγή Lucil quæ cerni nequit Apud Phil. ἀειδὲς ὄμμα τῆς ψυχῆς, exp. inspectabilem oculum mentis. Item pro δυσειδὴς deformis

Ἀΐδηλος, (poeticum) pro eodem. Item *pro*, valde conspicuus. vt α sit epitaticum, ex Nic in Ther.

Ἀϊδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀειδὴς obscurus, &c. Ἀΐδης autem vide suo loco. Hesiod. ... αἰδὴς ...

Ἀϊδνὸς, quoq *pro*, tenebricosus. Hesiod in Theog ἐν ζόφῳ ἠερόεντι ἀϊδνῷ. Et apud Plut initio Thesei πηλὸς ἀϊδνός.

Ἀΐδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenebricosus & obscurus παρὰ τὸ μὴ εἰδέναι καὶ ὁρᾶσθαι. ¶ Item improuisus seu inexpectatus, inopinatus Nicand in Ther. Βρύξειε δ' ἀΐδηλος ἐπιδόρπιος ... ¶ Habet actiuam etiam signif. *pro*, reddens ἀΐδηλον, & è conspectu tollens ideoq; noxius, exitiosus, pestifer: vel etiam dignus qui pereat & ex conspectu hominū tollatur, vt Il. ... παῖδ' ἀΐδηλον, filiam nocentem. ¶ Exp etiam lucidus & qui præ cæteris conspicuus est, vt sit compositum ex α epitatico & verbo ἰδεῖσθαι, vt Il πῦρ ἀΐδηλον. ¶ Rursus ἀΐδηλα dicuntur quæ non videre licet, quæ non omnibus conspicienda dantur, arcana. vt apud Hesiod. lib. 2. Erg μηδ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας μωμεύειν ἀΐδηλα, aduerbialiter etiam accipi posse annot *pro*, clam seu clanculum.

Ἀϊδήλως, obscurè. Item, ὀλέθριως Il ... κτείνεις ἀϊδήλως.

Ἀπείδω, inusit. vnde Aor 2. ἀπεῖδον, vide ἀφοράω in Ὁράω.

Διειδὴς, perspicuus, pellucidus, limpidus, clarus, *hoc est*, qui perspici & peruideri oculis potest, vt puræ & limpidæ arenæ, vt διειδὲς ὕδωρ apud Theophr de caus pl. lib. 6 cap. 28.

Διειδόμενος, idem cum διειδής. Apoll. Arg l. 1.

Ἐνείδω inusit. vnde Aor. 2. ἐνεῖδον, intuitus sum, & infinit ἐνιδεῖν, intueri, inspicere, videre in, Plato ... ἐνεῖδες, ἐν ἐμοὶ ... in me vidisti.

Παρενείδω (*accomp.*) idem quod ἐνείδω. Vnde παρενιδεῖν apud Aristoph. in Lysistrat.

Ἐπεῖδον ab inusit. ἐπείδω) vide ἐφοράω in Ὁράω.

Κατείδω (inusit) video, conspicio, perspicio, vndè Aor. 2, κατεῖδον. Et partic præt. med. κατειδὼς, apud Plat. de leg

Παρεῖδον Aor 2. ab inusit παρείδω) visu prætereo, neglexi.

Παριδεῖν, oculo nō attēto prætermittere. negligere. vnde apud Aristot. in Rhet. παριδεῖν τὰ αὑτοῦ. Vide παροράω in Ὁράω.

Περιείδω, inusit. vnde Aor. 2. περιεῖδον, circumspicere. Isoc in Euag περιεῖδεν εἴ τινες αὐτοῦ ... Et Thuc lib 4 περιιδεῖν τὸ μέλλον, rerum euentu speculari. Itē negligere, sinere, pati. Herodot. l 4 ἀλλὰ περιεῖδε γενέσθαι. Idē (sequente accus. cū part.) ... περιίδητε διαφυγόντας αὐτοὺς, nisi eos diffugere siueritis. Idē, μὴ περιίδητε ἡμᾶς διαφθαρέντας, ne sinatis nos pessundari.

Περιίδμεναι. poeticè pro περιιδεῖν, facta syncope

Προείδω siue προειδέω, præuideo, prior video. Odyss. δ, Μή πως με προϊδόντες ἀλέωνται. Item præuideo, i. prouideo, prospicio, video & cognosco antequam fiat vnde προειδῆτε apud Aeschin. præuideatis, prospiciatis Præt. med. προῄδειν præuideram Plut. de deo Socr. καὶ γὰρ προῄδειν ... προὔλεγον ... τοῦ Τιμοθέου ... Sic προειδέναι, præuidisse, præcognouisse præsensisse. Partic. προϊδὼν & προειδὼς, qui præuidit & præcognouit præscius seu præsciens. Et προειδόμενος pro eodem, apud Thuc.

Decomp. Ἀπροϊδὴς, improuisus, non præuisus In Epigr. Ἄϊδος ἀπροϊδὴς ἀμφεκάλυψε μυχός, improuisus & nec opinantem inuadens. Item actiuè *pro*, imprudens non prospiciens quod euenturum est, vt in Epigr apud Suid. ἀπροϊδὴς δὲ Ἐγκέφαλον πλήξας, imprudens nec opinans.

Προσεῖδον vnde προσιδεῖν, aspexi, vidi, Soph. in Aiace.

Συνείδω, inusit vnde Aor. 2. συνιδεῖν, perspicere, considerare. Vide & συνοράω in Ὁράω.

Αἰδὼς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex εἶδος.

Ἀλλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, aliam formam habens, quàm antea, formam mutatam habens. Od. ν.

Ἀνείδεος, ου, ὁ καὶ ἡ. forma carens, informis, ἀνείδεος ὕλη, primum subiectum, Philopono in Proclum.

Δυσειδὴς deformis, turpis. Chrysost. Δυσείδεια, deformitas.

Ἑτεροειδὴς, qui vel quæ est alius speciei, i. diuersæ.

Ἐϊδής, formosus, pulcher. Plat. in Crit. καὶ κρεῖττ᾽ ἢ Ἐϊδής.

Ὁμοιδής, Deo similis, diuina forma præditus. Iliad γ. Ἀλλ᾽ ὁμοιδὲς θεοῖσι. Et Philo de vita M. l. 1, Θεοῦ δόκησιν ἄγαλμα, simulacrum perfimile diuinæ formæ.

Θεοειδής, similiter Deo, ita vt diuinâ formâ repræsentet. Θεῖος.

Θεοδιδακτός, ὁ καὶ ἡ, per contract. pro Θεοδίδακτος. Odyss. ζ. καὶ σοφὸν τόδε θεοδίδακτον.

Θεοσέβεια, pietas: quippe qua Dei similes esse studemus. Ex Nonno. Sunt tamen qui ab εἶδω i placeo, deducant.

Μονοειδής, vniformis, vniusmodi. Τὸ μονοειδὲς apud Plat. Cicero vertit, nihil habens admixtum dispar sui atque dissimile.

Ὁμοειδὴς & ὁμοιοειδής, eiusdem speciei, eiusdem generis.

Decomp. Ἀνομοιοειδής, diuersæ speciei.

Πολυειδής, diuersas species habens, multufarius. Luc. in somn.

Πολυοειδής, multifariam.

Sunt & alia fere innumera huius generis composita, vt αἰγυπτοειδὴς, βατραχοειδὴς, γαστροειδὴς, δελφινοειδὴς, θυμοειδὴς, θυμοειδὴς καρδίας, νεφροειδὴς, σῦριγξ. in quibus εἶδος variis modis redditur, quæ breuitatis causâ sine detrimento hic omittuntur.

Derivata ex εἶδος, s. εἶδω.

Εἶδος ὕπνου idem quod εἶδω, scio. Xen. εἰσῆμεν τοῦ χρόνου. Præt med. οἶδα, noui, scio.

Εἰδέω, εἴδω, scio fut. ἴσσω. præt ἧκα. Εἴδκω infinit. ex εἰδακέναι, itidémque participp εἰδὼς ex εἰδκὼς per syncopen factum esse putârunt quidam grammatici. Iliad ι. ὅτ᾽ οὐ εἰδῆε. Et Iliad ξ. ἐγὼ δέ κε τοι εἰδέω χάριν ἠμὲν πάντα. Participp εἰδὼς cum genit scientis, peritus, vt Iliad. Βουτέρων οὐ εἰδώς. Et Iliad. ο. οὐ εἰδότι χάριτος. Et Il. ρ. ἐπεὶ οὐκ εἰδὼς τέκνον. non ante experta partum.

Εἰδήμων, sciens, gnarus, peritus, poeticum. Εἰδημόνως, scienter, perite poet. Εἰδήμη, scientia, peritia.

Εἰδίως, scienter.

Εἶδε pro εἰδήτε & pro μαρτικὸ, vide apud Eust. At *pro*, species, *vide* εἶδω in priori fig. nif.

Ἴσκω, scio pro οἶδα ab εἶσω futuro verbi εἶδω. Sunt qui ab ἴστωμι deriuare malint. Apud Hom. ἴσκω, quidam exp. etiam ἐικάζω, vel ὑποτίθεμαι, aut εἰκάζω.

Ἀΐστος, ὁ, ἡ καὶ ὃ (ἐστὶ γ) de quo fciri nihil potest, de quo quid factum sit, nec videndo nec ex aliis scisitando cognoscere queas. Odyss. ω. ἀΐστῳ᾽ ἄϊστα.

Ἀΐστως, ἡ ἄϊσα, memoriam alicuius aboleo, facio vt de aliquo nec sciri quippiam nec cognosci queat, deleo, extinguo. ἀφανίζω. Soph. in Aiace, σὺ γὰρ μοι τὸν πρὶν ἀΐστως θανών.

Decomp. Διάϊστος, idem. Soph. in Trach. αὐ θαῦ διάϊστον.

Ἐξαΐστος, idem quod ἄϊστος

Ἐπιμέτρημα, & ἔτυμα quæ modo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀΐδηλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco & ordine.

Διαείδω, dignosco, cognosco, perspicio. Διαείδομαι, cognoscor & perspicior. Il. ν. εἰσὸ διαείδομαι αὐτῶν.

Ἐξείδω, pernosse, probè cognitum habere & perspectum.

Ἐξοίδα, pro οἶδα, nili ἐξ. signif. augeat. Soph.

Κατοίδα, itidem pro οἶδα. Soph. σὺ κατ᾽ οὖν ὕπνος λάβῃ.

Περιείδω, & poeticè facta syncope περιΐδω, τ. cire supra, scire plus quàm. Il. ν. Τεύκρῳ δ᾽ βαλὼ ἰὸν ἐς ὦμον ἐφεῖλε χόλον ἄλκαρ. Item pro negligere: de quo vide & comp. ab εἶδω in priore signif.

Περίοιδα, probè noui. Item supra alios noui. Hom. in Odyss. ὅλον ἐξείλιξε δίκης. (tarch.

Περισσὸν & περισσῶς, præcognosco, cognosco antequam fiat. Plut.

Προείδω, qui præcognouit præscius seu præsciens.

Προσοίδα, mihi conscius sum. Plat. in Apol. ἐμαυτῷ προσοίδα οὐδὲν ἄξιον ὤν. Inuenitur etiam συνοίδα ἐμαυτῷ ἐμαυτοῦ σοφὸς οὐδὲν ὤν. Dicitur & per dat. συνοίδα σοι ἐμοὶ οὐδὲν ἀδικοῦντι. Et cum particip præs. Isocr. in Areop. συνοίδα αὐτοῖς ἅπασι χαίροντα. Interdum sine part. συνοίδα σοι τῶν ἐ. Xen. Dicitur & συνίημι, ac συνειδῶ item συνίδειν & συνειδεῖν. Hinc ὁ συνειδὼς conscius. & τὸ συνειδὸς, conscientia. Plutarch. in Publ. ἐλευθέρῳ τῷ συνειδότι τῷ ἀφεδρικοῦ.

Συνοιδησις, conscientia, sæpè in epist Pauli.

Decomp. Ἀσυνοίδητος τοῖς ἄλλοις, aliis inconsciis. Plut. in Ant.

Εὐσυνοίδητος, ὁ καὶ ἡ qui bene sibi est conscius. (pophth.

Φοιτησιμνιν, sciendi seu cognoscendi cupidus, cognitionis seu scientiæ cupidus. Strabo hominem vt proprium tribuit.

Εἶσι. vide in Εἶμι.

Εἶσθα, (aduerb. poet.) statim, confestim. Il. ι. εἶσθα δ᾽ ἥδυ χόλοιο ἀπέπαυον. Ab Hesychio exponitur etiam, heri.

Εἶσι vide in Εἶ. Εἰκάζω, *vide* in Εἴκω.
Εἴκελος, vide in Εἴκω, similis sum.

Εἶ κ Η, temerè, casu fortuito & sine consilio. Isocr. in Panathen. τοῖς εἰκῇ ἢ χρείᾳ ἔτι μᾶλλον ἐπιθῦσι. Idem. λέγειν εἰκῇ, valde temere & inconsultò. Ceb. Theb. πλανᾶσθαι εἰκῇ, temerè & fortuito casu vagantur huc illuc.

Εἰκῇος, ὁ, ἡ, temerarius, qui temerè aliquid facit, apud Athenæum lib. 11. Vnde τὸ εἰκῇον, temeritas. Dicitur εἰκῇον etiam id quod εἰκῇ & temerè factum est vel fit, vt εἰκῇα κίρνα σπονδὰς in Epigrammate comæ temerè diffusæ. Item, qui temere & fortuito se effert. εἰκαῖος ἀναγίγνωσκε, q. lector vulgaris & inutilis doctrinæ. Exponitur etiam levis, vanus, stolidus. Hesych. & Suid.

Εἰκαιότης, τος, ἡ, temeritas, vel futilitas, vanitas.

Εἰκαίτερος, τρος, ἡ, idem. Suid.

Ἀνεικαῖος (*comp.*) cui contr. ἀνείκαιος.

Εἴκοσι, viginti. Od. π. εἴκοσι κίζεν. Et pro eodem εἴκοσιν Dor. & poetice ἰείκοσι.

Εἰκαδικὸς, ὁ, vicerarius numerus, viginti. Item vigesima mensis dies. Aristoph. in Nub. Ὁ εἰς ὀγδοηκοστὸν τὸν εἰκαδικὸν ἐλαύνει.

Εἰκοστεύω dicebantur Epicurei, quoniam τῇ εἰκάδι cuique mensi celebrant, qua Epicurus esse natus credebatur. Athen.

Εἰκοστὴς, vicies.

Εἰκοστὸς τὸ ἄπαξ, vicesimus, vicies auctus. Plat. in Tim.

Ἑπτακαιεικοστὸς, septem & viginti partibus maior. Plut. in Timarch.

Εἰκοστεύω, ὁ, vigesimus. Εἰκοστεύω, vigesimanus, qui vigesimas aliquid facit. (ἐίκω

Εἴκασεν poetico pleonasmo τὸ ε pro εἶκασεν, viginti. Sic ἰείκοσι.

Εἴκελος, ἡ, ὁ, similis. Aristoph. in Neb. τοῖς ὑπερφυέσι ἐξεικέλοις ἐστὶν ἐκεῖνος. Exponitur tamen ἐικέλιος ab ἔοικα, item cedo, non repugno. Isocr. ad Dem. Συνοίδατε ἐμοὶ ἐξεικέλοις ὑμῖν. Et Thuc. lib 1. εἴξειν τῷ ἡμετέρῳ ἐρῶντι. cedere illaudatis primo, & secundo dicit, εἴκειν τοῖς ξυμφοραῖς cedere calamitatibus vel succumbere. Exp. & non resistere. vincere cupienti. Xenophon. indulgeo, vt Od. ξ. Δὸς δ᾽ ἐξέμεν. Sic Il. ι. Ἴκελοι θεῷ vel ἐρῳ ἦ, apud Hom. exp in potens animi affectionem ire.

Derivata ex ἔικω, s. similis sum.

Εἰκαίως, idem quod εἶκω. Iliad. α. ἵνα μὴ λευγαλέον τι πάθω. Et Il. ψ. εἶκαν δ᾽ ἀσπίδων ἄντυγας. Præt. med. ἐοίκατο, eadem præterita sum. Homer. Xenoph. Dem. Item videor. Aristophanes, vt videris. Et cum infinit. vt Plat. de leg. ἐοίκασι πάντες ἀνθρώποι ἀμαθέστατον εἶναι τὸν θεόν. Et Iliad. ω. ἐοικότα μοι κεν ἐγὼ μήδοιμι ἀρωγήν. Et cum infinit. vt videtur, Plat. Plutarch. Item consentaneum est, par est, æquum est. Odyss. δ. τοῦτ᾽ ἐοικὸς τοῖς ἐμοῖς ἀνδράσιν. Item, decet. Cum dat. Plat. de leg. ἐοικέναι δ᾽ οἶμαι τοῖς τοιούτοις μηχανᾶσθαι, ἐπιβάλλοντας ἐρῆμα ὑποτίθεσθαι.

Εἰκασμὸς, ὁ, similis Plat. Xen. Plut. Item consentaneus, conueniens, meritus. Od. ω. Herodian. lib. 4.

Εἰκότως, aduerb. similiter, simili modo. Item conuenienter.

Εἰκὼ ὁ, similitudo, imago.

Εἰκὼς, υῖα, ὸς similis Iliad. φ. Et in fœm. gen. εἰκύῖα. Il. χ. μὴ κεφαλὴ Πριάμοιο φίλη εἰκυῖα γένηται. Item verisimilis, probabilis, vt εἰκότα λόγοι apud Plat. Expon. alicubi & decens.

Ἐοικὼς, verisimile, probabile. Item consentaneum aut rationi consentaneum. Thuc. 3 & 6. Sæpe in narrationibus, ἐοικὸς ἦν vel ἐοικὸς εἶναι, (veluti per parenthesin interiectum) reperitur. Verisimile est, vt credibile est, vel vt æquum est, vt particip. Xen. Interdum etiam, vt decet seu vt decuit. Pro eodem sæpe citur etiam ᾗ τὸ εἰκὸς, & ἐκ τῶν εἰκότων. cui oppon. ἔξω τοῦ εἰκότος. Interdum verò additur genit. vt à Greg. in Enc. Macc. ἐστὶ εἰκὸς τῆς φύσεως, quod quidam exp. vtrà quàm naturæ consentaneum sit. Alicubi verti debet, probabilitas, & quæ ἐοικότα dixit, Cicero argumenta appellauit.

Εἰκόνες, vt rationi consentaneum est, vt par est, meritò. Item Thuc. Plut. Xenoph. ἐοικότως. Inte. dum ponitur in fine orationis pro, & meritò quidem.

Εἰκάζω, assimilo, effingo ad imitationem exemplaris, Balæus. Aristot. Item comparo. Aristoph in Nic. κατεσκεύασε ἐμοὶ αὐτὸς. Thuc. 4. ὀλιγάκις μεγάλα εἰκάσαι, pro quo dicit Antiphon in 2. Meteorol. ὀλίγα ἐοικότα ὀλίγοις μέζοσι. ¶ Item figuratè loquor, dico εἰκότα, quæ similis est metaphoræ. Budæus. Stot in Rhet. ¶ Item conicio, conecto. Thuc. Dicitur εἰκάζειν πάντα vel ἐκ πάντων. Plutarch. & Thuc. Nonnunquam etiam εἰκάζειν, vel ἔστιν εἰκάσαι, pro, vt coniecere licet aut licebat. Dicitur, apud Synes.

Εἰκάζομαι, assimilor, comparor, *vide*. Part. εἰκασθεὶς, assimilatus, effictus, item expressam imaginem habens.

Ἐξεικασία, τὸ, simulacrum, effigies, imago. Plutarch. ad Caton. Item coniectura, pro quo & ἐξεικασμὸς apud eundem.

Εἰκασία, assimilatio, repræsentatio imaginis. Item comparatio. Item coniectura. Luc. Exp &, imaginatio. apud Plat. Polit. 6. A Bud. exp. simulatio & simulacri effictio.

Εἰκαστὴς, coniector. Thuc. 1. εἰκασταὶ λόγοι, veri similes aut opinabiles. εἰκαστικὸς, (q. d. assimilatorius) vt τέχνη ἐικαστικὴ Plat in S. ph. Item coniecturalis. Item εἰκαστικὰ adiuerbia, dubitatiua seu dubitandi vocantur. vt ἴσως.

Εἴκελος, ὁ, ἡ, idem. Hom. Hesiod. Apoll. ἐικελόω, assimilo. Εἰκὼν, όνος, ἡ, simulacrum, imago, effigies. propriè hominis. Et animalis, aliúsve rei corporeæ. Aeschin. Isocr. Plut. & alii. Metaphoricè quoque accipitur, vt apud Herodian. lib. 7. Est etiam figura orationis qua exprimitur rerum aut personarum imago, vt docet Quintil. lib. 5. cap. 11.

Εἰκὼ ὦ, dicitur pro eodem, Aristoph. in Neb. τοῖς εἰκοῦσι ἦθος ἴσχε τοῖς ἐμοῖς μανδάνειν.

Εἰκονικὸς, ὴ, ὸν, iconicus, omnibus lineamentis ad exemplar expressus. Metaph. in Epigr. lib. 2. Φαίδρος ὑγρὸς ἐν καλαῖς εἰκονικὸς ἁρμοῖς, expressam accuratéque ad formulam redactam accepti lationem.

Εἰκόνιον τὸ imaguncula, icuncula. Plut. in Erot.

Εἰκονίζω, effingo, imaginem omnibus lineamentis ad exemplar exprimo, iconice exprimo, imaginem repræsento. Aphthon. λέγος ψυχῆς εἰκονίζων ἀλήθειαν.

Εἰκονισμὸς, ὁ, effictio, iconica repræsentatio. Est & figura orationis quam autor ad Herenn. effictionem vocat, quum exprimitur & etfingitur verbis corporis cuiusdam forma, quod tanis fit ad intelligendum.

Εἴκω idem quod εἴκω. Vide patiff. εἰκόμαι, similis est.

Εἰκάθω, assimilo, comparo, vt Iliad. χ. ἀγκῶνε μὲν ἴχνια εἰκάθω. Vide Eustati. & Od. ἐξείκαθον τοῖσιν, ἥδεως δ᾽ ἄνεν χαμαιπετέσσι.

Comp. simul. primum ex εἶκω, s. similis sum.

Ἀεικὴς ἐ, ὁ, ἡ, non consentaneus, indecens, indecorus. Item iniquus, vt Iliad. β. ἀεικέλιον πληγῆσιν, fœdis verberibus. Sic ἀεικὲς ἔργον apud Platur. Aquiternum. Exponitur & indignus. vt Iliad. ε. ἀεικέα λοιγόν. ¶ Item durus & asper, de qua signif. vide in comp ab εἶκω. cedo.

Ἀείκεια ἡ, siue ἀέκεια, propriè indecentia, sed accipitur pro contumelia, pro turpi & contumeliolo facto in aliquem adeo ex ira, dignitas indignum facimus. Iliad. ω. & Odyss. υ. & apud Herod. Ἀείκειαν τοῦ τάφου ἐξέτεινε ποιεῦντες πρὸς ἡμέας, τάδε κεῖνοι ἐφράσαντο, τ. tunc autus es nunc iisdem viri apud me prima. ir. ta imagini coniidere verberibus. Ab Hesych. ἀεικία. exp etiam punitio peccati. infortunium item κακωσις, λύμη.

Ἀεικὲς indecenter, turpiter, fœdè, indigne, indignis modis, contumeliose Sophocl. in Electra. Legitur & ἀεικῶς, cum simplici, propter versum. Iliad. χ.

Ἀεικίζω. Ἔαω, indecenter vel indignè aliquem tracto, indignis modis aliquem tracto. Exp. etiam, contumelia afficio, fœdo. Iliad. ω. & τ. ἀεικίσσαι ἠδὲ πάθῃσι. Et Iliad. ω. χόλῳ ἀεικίσσῃ μήδεα κείρων.

Ἀεικισμὸς idem quod ἀεικίη. Od. α. ἀεικισμὸν ὀφέλλειν. cæcitas indigne illata. Sic Odyss. ξ. ἡμέλλον ἀζηχὲς ἀεικισμὸν ἔρξειν. indigna calamitas. Item vilis, contemptus, vt ἀεικισμὸς ἐρατεῖς, Iliad. ξ. Sic χρῶν ἀεικισμὸν Od. ω.

Ἀεικῶς, indecenter, indignè Odyss. ϑ.

Ἀείκελος, Suidas accipit pro ἀεικίως, hoc est, ἀπρεπῶς, indecenter, indigna & minime conuenientia, ideoque ἄτοπα, vt Il. ε. πάσσεσθαι ἀείκελα ἔργα. Alias expositiones vide in Ἐικασε.

Ἀπείκελος, ab similis seu dissimilis sum. Aphthon. οὐκ ἀπείκελον 2.

Ἀπείκη, (impersonaliter) dissentaneum est, abs re est, non decet, non par est. Plut. in Pericle.

Ἀπεικὼς, a dissimilis dissentaneus, absurdus, incongruus. Bud. ex Arcop. 4. 6. & Polyb.

Ἀπεικάζω, abssimili modo. Item non verisimiliter, ab re, immeritò.

Ἀπεικὼς, idem quod ἀπεικότως. Plutarch de def. orac. τὸ δὲ ἀπεικὸς ἧττον ἐξ. exp quum incredibile non sit. Ἀπεικότως, idem quod ἀπιθάνως, absimili modo. Item non verisimiliter, absurde. Isocr. Item immeritò, huc. lib. 1.

Ἄπιθος, videor, idem quod ἔοικα. Odyss. ι. Ἐπίθησε impersonaliter, decet par & æquum est. Odyss. ω. ἐπίθη δ᾽ τοι ὡς ὑπέκυσε. In qua signif. interdum cum dat, construitur, vt Iliad. δ᾽ Σοφίῃ δ᾽ ἐπίθησε τῷ φορτικῷ ἔστιν ἐ. Ἐπιθὼς (particip.) decens, conueniens, aptus. lib. 6.

Ἐπεικὴς, decens, conueniens. Ἐπιεικὲς, sub ἐπὶ, consentaneum est, decet par est, æquum est, apud Homer. Item τὸ ἐπιεικὲς, æquum & bonum. exp. & honestum. Aristot. ethic 6. ¶ Item Ἐπιεικὴς, qui æquum, bonum amat, qui æquitatem stricto iuri præfert. Aristot. eth 5, cap. 12. Expon etiam, lenis, mitis. item modestus. ex Plat. de leg. ἐπιεικὴς ἔστω, præditus bonis moribus. Apud Isocr. in Areop. ἐπιεικὴς εἰκότως, exp. frugis bonæ seruus

Ἐπιείκεια ἡ, æquitas, æquum, bonum, summi iuris moderatio, Isocr. Dem. item clementia, lenitas: quum quis demisse cum ciue agit. Plut.

Ἔπιεν ὦ, non absurdè. Plut. in Sympos. Ἐπιὸν moderatè. Plut. Item clementer, ex æquo & bono, benignè. Herodian. lib. 8. Item valde Plat. de leg. ἐπιεικὲς ἡ σμικρὰ καὶ μὴ λίαν, valde opinantur. Luc. πάνυ ἐπιεικὲς. Est etiam ἐπιβάλλειν ἢ παρ᾽ ἐλπίδα, item ἐκπλήττειν. uidæ.

Ἔπιεικῶς, ex æquo & bono ago, mitis sum.

Ἐπιεικίζω ex fide bona ftatuo, apud antiquos Bud. in Pand.

Decomp. Ἀπιεικὴς, æquum, bonum non colens. Item inclemens, immitis. Thuc. l. 3. Ἀπιεικέστερον, iniquitas, inclementius. Ἀπιεικῶς, inclementer, iniquè.

Φιλαπιεικία, amor τῆς ἐπιεικείας, animus æquibonique studium.

Κατείκω, idem quod ἐπιεικὴς, Hesych.

Μαιείκιος, animo gratus, animum permulcens, ὠφελῶν εἰκῶς, à μάειν, quo significatur ἀνιᾶσθαι, vt Il. σ. τιμῆ ἐκ ἐπιείκιος ἄλλης.

Παρείκω, aliqua ex parte seu aliquantulum similis sum. Item videor. Παρεικὼς impersonaliter sumptum, aliqua ex parte consentaneum & conueniens est. Παρεικὸς, aliqua ex parte similis, vel aliqua ex parte consentaneus seu conueniens.

Περοίκω, similis sum, Plat. epist. 7, διὸχρὴ σφόδρα ἐπισκοπεῖν ἐμαυτῷ, voto assimile est tale consilium. Idem videor, τοιαῦτα δέ πῃ σφόδρα ἐν ἐμαυτῷ τὸν νόμον χρίσθαι i. videtur.

Περοικὼς, impers. consentaneum & conueniens est. Greg. περοικὸς τῇ σοφίᾳ. Προσοικὼς, assimilis. Aristot. Plut. Item consentaneus, conueniens, decens, Soph. in El.

Προσοίκω, sum similis, vt σφραγῖδι δίκης, corpore es similis, Apud Eurip.

Αἰκὼς, Πείκω, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Composita ab εἰκάζω.

Ἀπείκασος, ὁ, ἡ, qui nulla imagine adumbrari potest. Item quem nulla coniectura assequi possis. Suid.

Ἀπεικάζω, assimilo, effingo, exprimo. Isocr. ad Dem. & Luc de sacr. Item comparo. Demosth. & Aeschin.

Ἀπείκασμα, τὸ, simulacrum, imago.

Ἀπεικασία, assimilata & expressa figura, ex Plat. de leg.

Δυσείκαστος, infeliciter expressus, coniectu difficilis. Suid.

Ἐξεικάζω, effingo, effigiem alicuius exprimo, Aristoph. Item assimilo, ad similitudinem alicuius facio. apud Suid.

Ἐξεικάζομαι, accipitur interdum pro, similis fum. Xen. Fæd. 1, καὶ τὸ κεφαλῆς γ᾽ χωρὶς ὀξύτατον τῷ ἀνέμῳ.

Ἐπεικάζω, coniicio, coniecto. Item coniectura assequor. Soph. Εὐπίκαστος coniectu facilis. Hesych. (in El.

Κατεικάζω, fut. picor.

Παρεικάζω, assimilo, compro Cum accus & dat.

Προεικάζω, coniectura præsentio. Aristotel. Rhet. 1, τὰ μέλλοντα προεικάζοντες.

Προσεικάζω, assimilo, comparo. Plut. in Numa.

Composita ab εἰκὼν.

Ἀνδρείκελος, viro similis.

Ἀνδρείκων, subitant. simulachrum, statua. Anth. epigr. lib. 4. Item coloris genus. Quidã exp. purpuriffum Xen. in Oecon.

Ἀτείκελος, ὁ, ἡ, idem quod ἀεικὴς. Ἀτεικέλιος, indecenter, indignè. Vide & suprà, in ἀεικὴς.

Δίκελος, vel δίκηλον, simulachrum, imago, in epigr. ἐκ δίκελα πυρροφόρα δείκηλα εἰσορᾶσι. Item persona, vnde dicitur personatus. Hel. Putant quidam de Iouis statua propriè dici, q. d. διὸς εἴκελον, & per abusum de aliis. Vide & deriuata à Δείκνυμι.

Δικελιστὴς, vel Δεξικελιστὴς, (Lat. lingua) qui velut imaginem quotidianæ vitæ in scena repræsentat. Mimus, vt quidam interp. Vide Hes. & Eust & Δρακοντίδης pro eodem ex Plut. in Apophth. scribitur & δίκελος & δικελιστὴς sine diphth.

Ἐπείκελος, assimilis Hesiod. in Asp ἐπείκελον ἀθανάτοισι.

Θεοείκελος, Deo similis. Iliad. α. Θεοείκελ᾽ Ἀχιλεῦ. Dicitur de viris eximiis, & qui diis æquiparandi videntur.

Θέοικος, idem, ex coque factum per syncopen & epenthesin Ρ σ, vt tradunt grammatici, Θέοικος ὁ φ. diuina vox. Nonno. Vide & comp à κίλομαι pro ἀνδρόκλυτος. Θέοικλυτος adnerbialiter etiam capitur pro διυομαστικῶς, i. mitum in modum. Il. φ. Ἀλλὰ σὺ θέοικλυτε ϑ᾽ θεοκλυτε διοτρεφές.

Παείκελος, ὁ καὶ ἡ, omni ex parte similis, in Epigr.

Προείκελος, assimilis.

Composita ab εἰκάζω.

Ἀπεικονίζω, effingo ad imaginem seu ad exemplar. Philo de mundo. Ἀπεικόνισμα τὸ, adumbratio, imago, effictio ad imaginem seu exemplar. Item effigies, ex Areopag.

Ἐπεικονίζω, specto vel comparo imagine. Plut de audit. off.

Ἐξεικονίζω, ex exemplari iconicè exprimo seu effingo, omnibus lineamentis ad exemplar effingo, apud Suid.

¶ *Derivata ab εἶκω, i. cedo, &c.*

Εἰκτὸς, ad cedendum aptus. facile cedens.

Εἰκάθω, Attice idem quod εἴκω.

Ἐκὼν, Ἔκηλος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀείκης, Etym. ait significare σκληρὸς, i. durus & asper, ὁ μὴ εἴκων non cedens, vnde ἀείκια λοιδορεῖ, Il. α. Sic & Hesych.

Ἐπείκω, concedo. Hes. (Hom. & Greg.

Ἐπεικτὸς, cedens, compto obsequio, procliuis ad cedendum. Item tolerabilis.

Εὐπείκτως, ὁ καὶ ἡ, facile cedens, obsequens, morigerus.

Εὐπίκτως, cum prompto obsequio, prompte.

Κατεικτὸς, ὁ καὶ ἡ, cedens, obsequens, morigerus.

Κεντρωπικὸς, stimulo seu calcari obediens, quasi εἴκων ὑπὸ κέντρου τοῖς κέντροις.

Παρείκω, cedo, item concedo, permitto, facultatem do.

Τ᾽πείκω, cedo. Thuc. 1, ὑπεῖκε τὰ πάντα τῇ Λακεδαιμονίων, καὶ ὑπεῖκε ἀεὶ ἀπόκρυφε. Soph. ὑπεικτέον πάρ. exponitur & obsequor, vt apud Apoll. Arg 2, Θεμιστοῦ γὰρ ὑπείκομεν. Sic & Iliad. α. εἰ δή τοι πάρ ἔφαρ ὑπείξομαι, si tibi in omni re obsequar, vbi accusat. regitur à sub, præpos. εἰς vel κατὰ. Sic apud Xenoph. ὑπείξειν λόγῳ

λίγω. Ab eodem dicuntur ὑπείκειν quæ sunt χαλαρὰ & ὑγρὰ, cedere tactui, non resistere tactui, inquit B. At ὑπείκω σοι τῆ ἴδῃς, cedo tibi sede, ex Plut. in Apoph.

Τμητέα dicitur interdum à poetis, eadem signif. vt Iliad. θ, πασσὼ ὑπειξιὸν εἰν ἁλὸς υἷσιν.

Τ'ξις, cessio. Item obsequium, ex Plat. de leg.

Τ'κεικάζω, Attice pro ὑπείκω. Soph. in Elect.

Decomp. Α'δυπείκω, vicissim cedo, vicissim do locum, ex Plutarc. in Polit. præc. Α'δύπειξις, ipsa τῶ ἀδυπείκειν actio: quum videlicet aliqui vicissim cedimus seu concedimus. Exp. & submissio, obsequium. item modestia.

Α'ύπεικτος, non cedens, inobsequens, immorigerus.

Νεῖκος & Νίκη quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ει'ΑΑΠΙ'ΝΗ, ης, ἡ, epulum, conuiuium opiparum, compotatio: (* ἀ λάπτω siue λαπτίζω, διὰ τῶ ὃ εἰς αὐτὸ ἀθροισθῆναί γενομένω ἢ δαπάνω. λαμπρύνειν γὰρ καὶ λαπτίζειν τὸ δικαιοῦν ἢ κοσμεῖν, vt Athen. tradit libro octauo, apud Aeschin. & Eurip Eustathius quoque à λάπτω deriuat, διὰ τὸ λαπτὰν τῆς τοιαύτης λαμψεως ἀθροπόλις ἢ διάνοιαν: addit tamen, antiquis grammaticis εἰλαπίνην esse δαῖτα πολυτελῆ ἐν ᾗ πολὺ εἰλύφροι πολλοὶ ἦσαν. Secundum quos erit compositum ex εἶλω & πίνω. Idem exponit etiam ἑορτὴν ἢ ἀθροπόλιῶ λαμπρότητα: vt & Athen. lib. 8.) Odyss. Τίς θεὸς, τίς δ' ἤμιος ἔνθ' ἐπέβη ὅπῃ ἐν χεροὶ δ εἰλαπίνη δὲ γάμος; ἐπεὶ ὃκ ἐρέουσι πάσῃ γ' ὀΐῃ Odyssῆα ἐν ἀφειδέϊ ἀδρὴν μίγα δυοκαίδεκα δ' γάμος ἦν ἐνὶ οἴκῳ ἢ εἰλαπίνη πεθαλυῖα. Et Il. κ, Αἰεὶ δ' ἐν δείπνοισι καὶ εἰλαπίνῃσι παρείης.

Εἰλαπιάζω, epulor, conuiuor. Od. β. & ρ. Βᾶς ἰφθίσοντες κατὰ δῆν πάσας αἶγας εἰλαπιάζοντ' ἀπίνεσσί τε οἴδοντα οἴνον.

Εἰλαπιστὴς, οῦ, ὁ, conuiua. Il. ρ. Athen lib. 8.

Εἰλάπιος, vide in Ε'λάτη.

Ει'ΑΕ'Ω, ῶ. F. ἴσω, pro diuerso spiritu diuersa significat. ¶ Cum tenui significat, coarcto, cogo, concludo, in angustum redigo, in arctum cogo, congrego. Iliad. β, ὣς δὲ καὶ πολυεργὸν ἰὼ ἐν ἀέλλῃ χειμερίῃ εἰλίσσῃ ἐριτίμοιο θαλάσσης. ¶ Cum aspero, sig. verso, circumago. Apoll. Arg. Νῆα δ' ἄνεμος πίσυρας εἴλει ἴσας. Item inuoluo, circumuoluo. Athen. lib. 7. de piscículo: Θρίοιαι ταῦτ' ἴσως εἶναι, ἐλαφρὸν ὄντες, ὀγκ. In qua tamen signif. scribitur etiam εἰλέω cum tenui spiritu qui & in deriuatis quibusdam retinetur. Item insolo: de qua signif vide in ε'ω.

¶ *Derivata ab εἰλέω, i. coarcto, &c.*

Εἰλίσσω, ττω μαι, concludo, ringor. Iliad φ. ἐμίσησε δ' Ε'ετ' ἐσπεμὲν εἰλιττὸ βαθυῤῥόον.

Εἶλω seu εἴλω. idem quod εἰλέω, i. in angustum cogo. Iliad. θ, Πλῆθον ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων εἰλυφόωντ' εἶπεν δ' ὅτῳ ἀπάλαντος ἀρὴ ἔλτορ, i. coactorum, confertorum. ¶ Item στρέφω, verso. Aristoph. in Neb. Μὰ τὸν ἀπειρ σκυτάλη εἶναι τὸν γναμπτῆρα δεῖν, ne tecum verses seu agites. ¶ Item arceo, prohibeo, vnde εἰλάθρια Hesych. exp. αἰχμάθρια, ex Aesch. Bassaris, & εἴλαρ apud eundem ἐπαρκῆ, κωλύτ.

Εἶλη, ἡ, agmen, grex, vt κοπὸς εἴλας. gregatim, apud Herodot. Et εἶλαι ἱππέων, agmina equitum. Est etiam ἐπωνύμι. foramen, Suidæ. Ι'λη pro ὅλη, agmen. Plut. in Lyc. ἐκ δὲ θυδὸν ἢ ἐμὲ κατ' ἴλην καὶ λόχον ἀγόλιν δὲν σκέδασον, i. gregatim, agminatim. Peculiariter verò est vocabulum militare, id est, agmen sexaginta quatuor equitum. Alam alii interpr. alii turmam.

Ι'λαδὸν, turmatim, cæteruatim, confertim, magno agmine. Il. β, & Hesiod. in Erg. Εἰλαδὸν pro eodem.

Ε'λλω, pro ἴλλω, κατέχω, Hesych. Ε'λλασεις, ε, ὁ, vinculum, restis, funiculus tortilis è vimine aut alia re quo stringuntur mergites & manipuli. Iliad. σ.

Εἶλαρ, ερος, τὸ. propugnaculum intra quod nos conclusos continemus ad vim extrinsecus arcendam. Iliad. ν, ξ, & alibi. Apud Suidam scribitur εἴλαρ.

Composita.

Ε'ξείλω. exp. eiicio possessione. ex Dem.

Κατ-ίλω, colligo in arctum, in orbem conglobo. Bud. ex Plutarch. in Camillo.

Κατείλω, coarctatum & quasi conclusum teneo, in angustum cogo, vnde φασὶ κατείλεσθαι apud Erotianum ex Hippocr. quod exp. κατεχέμενον.

Συνειλέω, coarcto, cogo. Theophr. de cauf. plant. lib. 3, cap. 19.

Ο'μιλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Derivata ex εἰλέω, i. Verso, &c.

Εἰλύμαι, circumplicatus sum & inuolutus, vt terra circum axem mundi. Plat. in Tim. εἰλυῦσι δὲ τὸν διὰ παντὸς τόνον τετραμμένοι. Item verso. Herodot in Euph.

Εἴλυμα, τὸ, inuolucrum, integumentum. Athen. ex Anacr.

Εἴλυσις, εως, ἡ, idem quod ἕλιγξις, Apoll. schol. vide & in ε'λυμα.

Εἰλυδὸν, Suidæ idem quod συμφυρμένως.

Εἰλυτὴς, οῦ, ὁ, conuolutus, vel conuolubilis, schol. Aristoph.

Εἰλυτικὸς, qui sese εἰλεῖ, vt εἰλυτικὰ ζῶα, animantia quæ ambulant, i quæ sese voluunt & trahunt inter incedendum.

Εἴλεος, ου, ὁ, ileus, voluulus seu conuoluulus, vt quidam interpr. Morbus est intestinorum, de quo vide Arætæum & Athen. lib. 1. Item vuæ species. Hesych.

Εἰλικάδης, ου, ὁ ἢ ἡ, ileosus, qui ileo laborat. Aret.

Εἴλω, verso, στρέφω. Aristoph. in Neb. Vide alias signif. in εἰλέω, i. coarcto.

Εἴλι. Ἥφαιστος ἔτευχε, verso. Bud ex Alciphr.

Εἰλύω seu εἴλυμι, f. ύσω, verso, voluo, vt εἰλυε βίβλον, in Epigr. peritur etiam tenui notatum spiritu.

Εἰλύομαι, voluor, repto, de homine qui quum incedens quasi, repit. vt apud Sophocl. in Philoct. ἕρπει γὰρ ἄρτι τὸν δ' ἀεὶ εἰλυόμενος, ὥσπερ ἄπειρος φίλας πιδύσας. Item intego. Iliad. ε, περὶ δὲ εἰλυμένη ὤμοιϊν. Et Iliad. σ, εἰλυμένη αἰθέρα. Item inuoluo, occulto. Homer. Iliad. ω, Odyss. ξ, Arg. 3.

Εἴλυμα, τὸ. inuolucrum, integumentum, indumentum, Εἰλύσις, εως, ἡ idem quod πορφύρα, vt Soph. schol. annotat.

Εἰλυμὸς, οῦ, ὁ, latibulum, ex Nic. Εἰλυὸς, ὰ, ὁ, idem, Apoll.

Εἰλύσσω intego, inuoluo.

Εἰλυτάω, verso, torqueo. Il. λ. Παίση τ' εἰλυφόων αἶψα φίλα γυῖα. Εἰλυφίζω, pro eodem. Iliad. υ, Παίση τε κλονέων αἶψα φίλα γυῖα. Εἰλυφάζω. Neutraliter quoque ponitur pro passiuo, verso, queor. Hesiod. in Asp. Τὰλ δ' ἀπ' αἰθομένων ἀκίδων ἀκὶς ἐκπροφανεῖσα Χερσὶν ἐνὶ σημάντρῳ.

Εἰλαμίδες, Polluci dicuntur μέλη τῆς ι. membranæ duæ cerebri ambientes, inde vocatæ quod οἷον μυλῶν εἰλοῦσαι.

Εἰλίσσω, vel εἰλίττω, voluo, verso, vt εἰλίσσω, à quo deducitur.

Εἰλιγμὸς, vel εἰλιγματὸς, volutatio, inuolutio. Bud. ex Th.

Εἰλιγματώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, tortuosus, flexuosus, intortus. Diosc. & εἰλιγματόδης.

Ε'λιγμὸς, ὁ, vertex seu vortex, gyrus. Xen. Pæd. 1.

Ε'λικτὸς, ὴ, ὸν, tortilis, tortuosus, apud Athen. lib. 10.

Ε'λικτὴρ ῆρος, ὁ, armilla. Polluci ἐλικτῆρες sunt inanes.

Ε'λίσσω, volutim, conuolutim, volubiliter. Aeschyl. Prometh.

Ε'λιξ & ἕλιξ, ικος, ὁ, volumen, inuolucrum. Bud. ex Aristot. ¶ Item vortex, gyrus. Plut. & Aristot. ¶ Item extrema auricularum. vnde αὐτέλιξ appellatur opposita illi pars in cuius auricularum cauitas est quam κόγχην vocant. ¶ Ε'λικες dicuntur & cincinni intorti. Poll l. 2. ¶ Ité ἕλιξ, clauicula, capreolus, liculus viteus intortus vt cincinnus, qui vites vt teneant, ad locum capiundum, vt Varro lib. 1. c. 31, explicat. Diosc. ¶ Vnde ἕλικες in architectura sunt in columnarũ capitibus abacis ornamenta quæ volutæ dicuntur, à similitudine circularum & capreolorum denominatæ, Vitruu. l. 4. c. 1. & 3. etiã geometris sunt spiræ siue lineæ siue circuli tornilis pini modo circumducti, nec in se redeuntes. ¶ Ε'λιξ etiã catur tertia hederæ species, quam Latini quoq; Helicen cant, quasi clauiculam. Plin. lib. 16. ¶ Sic dicitur & macis cuiusdam species, qua Archimedes nauim ingentem in re deduxit, apud Athen. lib. 5. ¶ Item ἕλικες armillæ siue aures. q. d. voluulæ. Il. σ. ¶ Ε'λιξ est etiam pala anuli apud Hesych. de antiq. ¶ Item anulus, σφενδόνης. Hesych. ¶ Ε'λιξ iectuue etiã capitur pro intorto & implicito. Epigr. lib. 1. κόμαι γὰρ ἕλιξ ἔθηκ' ἀφροδίτῃ ὤμοις, capillus retortus. Et provolui, vt ἕλιξ χρύσεος apud Nonn. Ε'λικες βόες apud poetas dicuntur grammatici exp. vel nigri, vel flexiles: vel à retortis cornibus, vel à crurum flexu. Il. ο. Od. ε. Soph. in Aiace.

Ε'λικίη περιωπὴ apud Aristot. de mundo, οἱ γεωμετρικοὶ ἐξόχως, vt ipse declarat. Vbi Bud. helicæ dicuntur si linea specie fulmina sunt conformata.

Ε'λικηδὸν, volutatim, in orbem seu gyrum. Nonn.

Ε'λικὴς, ὴ, ὸν, volubilis, tortilis, tortuosus, vorticosus. Vsus superl. ἐλικέστατον ὕδωρ Αἰσήτων, apud Callim. i, vorticosissimum aqua, quæ plurimis vorticibus circũagitur. Item niger. Eust.

Ε'λικὰς, ὁ, ab Arcadibus salix dicitur: ἐκβὰς τὸ ἐλικάδιον enim tortilis & plexilis. Theophr. histor. plantar. li. 3. cap. 2.

Ε'λίκη, autem dicitur Septentrio seu Vrsa maior. Arat. ἐκβὰς τὸ ἐλικάδιον ἢ σφίγξασθαι ἀφεὶ τὸν πόλον ἅπαν ἄξονα

Ε'λίκης & ε'λικάδος, εντος, ὁ, tortuosus, voluminibus tortus. ἀκαίτιον εἰλικοδέστερος apud Nic. in Ther. aspidibus sinuosis.

Ε'λίκων, ωνος, ὁ, Hesychio est filũ quod manu è colo ducitur, fusiforme.

---

fusoque tortum & circumactum in terram defertur. At ἑλικὼν, ῶνος, ὁ, funt instrumentum muficum ἐνεύχορδον, vt in Musicis tradit Ptolemæus, & Proculus apud Hesiodum: vnde Musas dicit ὀκτακόρδοις ἑλικῶσι putant nonnulli, quòd hoc instrumento musico gaudeant. Alii tamen ab Helicone monte denominatas tradunt.

Εἰλιγγὸς seu εἴλιγγος, dicuntur à poetis lineæ illæ & quasi rugæ palpebrarum.

Εἴλιγξις, ιγγος, ἡ, vortex, gyrus: Apoll. Arg. 4. ¶ Item tormen intestinorum, sp. acr. Nic. in Alexiph. ¶ Item vertigo capitis. Suid. Scribitur & εἴλιγγος cum tenui. vnde εἰλιγγάω, in vorticem seu gyrum agor. στρέφομαι. Item torminibus ventris laboro Item vertigine capitis tentor seu conflictor. Hesych.

Ἕλιγξ, ικος, ὁ, vertex seu vortex. Diod. Ἕλιγγες ποιοῦσι τὰ φερόμενα ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐπιφερόμενα: sententiis alternantibus, aut mente prorsus hærente: vt Lat. scitus. Luc. πολὺς οὗτός ἐστιν ἐν ἑαυτῷ ἑλιγμὸς ὁ ἐλιγξ.

Ἑλίγγω, ιγγήσω, vertigo oculorum, seu (vt Aristoph. schol. annot.) στρέφω ἐπὶ τὸ αὐτὸ τῶ κορδίαν στρέφειν. Plutarch. Item æstus & hæsitatio hominis qui quò se vertere debeat, quasi oculorum vertigine correptus, non videt. Plut.

Ἰλιγγιάω, ῶ, f. άσω, vertigine laboro. Alexand. Aphrod. lib. 2, Probl. Plat. in Prot. & Plutarch in Artox. Item æstuo dubitatione, hæsito & quasi oculorum vertigine correptus non video quò me vertam. Plato in Cratylo & Gorgia. Item Plutarch. & Synes. epist. 44.

Ε'λιλίσσω, f. ξω, rapido volumine torqueo seu commoueo, seu conuoluo vel circumago. Ab εἰλέω deriuatur reduplicatione primæ syllabæ. Iliad θ, Ζείοατο δ' εἰνὶ Ϝοφῶ, ε'λίλιξε δ ὑψηχὴν ὀνυμνὶ. Et Iliad ρ, μάλα δὲ σφᾶς ὦκα ε'λίλιξεν, admodum enim subitò eos perculit & tremefecit. et Odyss. ξ, ἡ δ' ε'λελίγξατο πᾶσα, subito motu concussa est & tremefacta.

Ε'λιλίζω, torqueo. Nonn ε'λιλίζεται αἰθοπι νώτῳ.

Ε'λελίσμα, ατος, τὸ, rapidus motus & concussio seu conquassatio.

Ἑλύω siue ε'λύω, inuoluo, implico, vnde ε'λυδνὸς, Il ω. Item intego, κρύπτω. Apollon. apud grammat.

Ε'λυμα siue ἔλυμα, τὸ, dicitur pars aratri vbi clauus crassior decimo, & Athen. libro quarto. Hesychio est etiam theca citharæ & arcus. Eodem teste est etiam στρῶσις στόμωμα, quod Suidas à Laconibus coqui & comedi ait. Eius meminit Diofcor. lib. 2, cap. 120. panicum dicunt Latini, meminit & Hippocr. μυκῆτ. lib. 2.

Ε'λυτρον, siue ε'λυστρον, τὸ, inuolucrum, integumentum. Sic pellicula illa qua oculus integitur, ἔλυτρον dicitur. Tradit enim Poll. libro secundo, ἔλυτρα vocari partes illas ex quibus conflantur οἱ βλεφαρίδες. Et Hippocr. de artic. dicit τὸν ὀστοῦν τὸν ἐλυτροῦσθαι ὑπὸ τῆς σαρκός. Itidem in infectis volatilibus ἔλυτρα dicitur crusta illa quæ pennis superuenit, easque veluti vagina claudit. Aristot. histor. anim lib. 4, ἔλυτρα τοῖς πτηνοῖς ἐστί, pennas crusta intectas habent. Nec non seminum folliculi feu vtriculi vocantur ἔλυτρα, quoniam hisce inuolucris integuntur. Dioscorid. libro secundo, capite 111. Et libro quarto, capite 167. Sunt qui ἔλυτρα, propriæ esse velint τὰ ὑπὸ τοιούτων σκεπασμάτων, vt nucum. Ε'λυτροῦσθαι, obuoluere, obtegere. Bud.

Ε'λὼν, ῶνος, ὁ, ἐλαί, εὐώνυμος, Η'λιακὸς, ἰλύς, Ὄλιος, (i. crispus) quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex εἰλέω, εἴλω, ελύω, ἑλίττω.

Α'νελίσσω, euoluo, i. inuolutum explico, vt αἰσχύνεται γραμματίδιον. Plutarch. in Consul. vel pro εἰλέω, voluo, voluto.

Α'νέλω, pro eodem, apud Suid.

Α'νελίσσω, pass. euoluor vel voluor. Hesych.

Α'νελιγμὸς, euolutio, vel inuolutio aut inuolucrum, vnde ἀνελίγματα dicuntur ὠφέλεια, i. tormina, ab Hippocr.

Διελίσσω, (tanquam à διελέω) turbo, vt exp. apud Platonem libro quinto, de legibus.

Ε'κελίσσω, implico, inuoluo. Ε'κελίγμαι, implicor, inuoluor. Synesius, Plutarchus.

Ε'κέλυμα, τὸ, volumen, inuolucrum. Ioseph.

Ε'κέλυσμα idem quod ἐκέλυθρα. Thuc. lib 2.

Ε'κκυλίνδω, volucro, voluto. Synes. ἐκκυλινδόμενος συχνοῖς, οὐδὲ τύχοις ἐν ὀφθαλμοῖς.

Ἐξελίσσω, explico, euoluo, vt ἐξελεῖν τὸν βίβλον, reuoluere librum. Ε'ξελίσσω, Alexandrini dicunt ὅθεν ἐξωφυγὼν, vt tradit Etym. fortasse (aut) λαθὼν ἢ ἐκ τοῦ παλαίφατον αἰκαλύπτων ἐαυτόν.

Ἐξελίσμος, exp. motus.

Κατ-ίλλω, pro inuoluo, aff. ex Luciano, vide & in comp. ab εἰλέω

in priori signif. E'γκατέλιξε, (*decomp.*) inuoluo, implico.

Κατέλυσε, intego, occulto. Il. φ, ἀφρὸς δ' ἐμῖν ἐκάλυψε καὶ αὐτὸν εἴλυσε ψαμαθοῖσι.

Περιείλω, circumplico, circumuoluo.

Περιείλησις inuolucrum.

Περιείλησις, circuitus, q. d. circumuolutio.

Προ-ίλλω. idem quod συρίσκω, Suid. Pro quo in prosa dicitur προχοΐζω.

Α'λλος, ἀ'ολλὴς, Οὐλιὰς, Ὄλμος, Πίδλος, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Composita ex εἰλίσσω seu ἰλίσσω, ac derivata.

Α'μφιλίσσω, circumuoluo, vel circumquaque voluo, aut vtrinque voluo, circumplico. Dionys. de situ orb.

Α'μφιλίττω, idem. Eurip.

Α'μφιλικτὸς, circumuolubilis, vel circumquaque volubilis, vt ἀμφιλίκτου δονῆς.

Α'μφιλίκτωρ, ορος, ὁ ἢ ἡ, qui vtrinque voluitur, qui vtrinque agitatur siue pellitur. Apud Homer. naues ἀμφιλίκτους, quæ remis vtrinque aguntur siue pelluntur.

Α'νειλέω, reuoluo. Nicand. in Alexiph.

Α'νελίττω, idem quod ἀνειλέω, euoluo quod est inuolutum explico, vt ἐκ βίβλων ἀνελίττειν, Xen Luc. capitur & pro voluo, veluto, reuoluo, verso.

Α'νελιττόμενος, euoluor, explicor: vel voluor, volutor, reuoluor.

Α'νέλιξις, euolutio, explicatio. Item volutatio, reuolutio, versatio. Apud Plat. ἀνέλιξε τῶ παντὸς (autore Bud.) est reuolutio cœli.

Α'ντελιμμὶς Ionice pro αὐδομιμὶς, ῦδος, contraria volutatio seu conuolutio. contrarius vortex.

Α'υτέλιξ. vide in simplici ἕλιξ.

Αὐτελίκτως, ν, ὁ ἢ ἡ, qui sua sponte vorticibus circumagitur, suâ sponte volutatus, qui per se conuoluitur aut contorqueatur. Nonn.

Δυσέλικτος, q. d. difficilè euolubilis, vt δυσέλικτος λαβύρινθος apud Nazian labyrinthus difficilibus gyris perplexus.

Ε'ξελίσσω, euoluo, explico. Xen. Hell. 4, & Pæd 8.

Ε'ξελισμὸς, euolutio, explicatio. Vocabulum est militare, de aciei explicatione. Scribitur & ε'ξέλιγμα, ατος, τὸ.

Ε'ξέλιξις, idem quod ε'ξελισμὸς. Dicitur (inquit Bud.) de acie explicata in orbem Dicitur & de equis (vt Bud. annot. Jorbem explicantibus.

Decomp. Δυσεξέλικτος, difficilis explicatu & euolutu. Halicarn.

Ι'μαντελισμὸς, ῦ. ὁ, duplicis lori tortuosa implicatio, vt ex veteribus tradit Eust. ludi speciem esse scribens, de quo vide Poll.

Ι'μαντέλικτος, Democrito dicuntur qui veluti funes loreos tortuosis nodis implicant, id est, qui nodos texunt. perplexi.

Κατέλισσω, ionicè pro κατέλισσω, obuoluo, apud Herod.

Μυρίλικτος, mille voluminibus tortus seu sinuatus, apud Suid.

Περιελίσσω, implico, implico in orbem. Περιελισσόμ. idem. Plut. in Lucullo. Exponitur etiam, circumuerso, circumuoluo, roto.

Περιλίπτεσθαι, circumplicari Cum dat. Aristot. hist. an. 9.

Περιλίξις, circumuolutio, seu vertigo.

Πολυέλικτος, & πουλυέλικτος, multis voluminibus tortus, multis modis volubilis & tortuosus. Apud Nonn. πολυέλικτος αἰὼν, æuum multis vicibus reuolutum.

Συειλέω vel συειλίσσω, conuoluo Bud. ex Theophr. & Aristot.

Συελίκτης, glomeratio, Bud. ex Areop.

Τετρελίκτος, quatuor voluminibus tortus, quater circumuolutus, tortuosus, vt τετρελίκτους ὄφεις, in Epigr.

Τετρέλιξ, ικος, aff. pro eodem.

Τριέλικτος, triplici volumine sinuatus, sinuosus. Herodot. Ἐπ τριέλικτος ἰχθυόεσσα, in Epigr.

Composita ex ἕλυτρον.

Α'νέλυτρος, ν, ὁ ἢ ἡ, inuolucro nullo tectus, non habens ἕλυτρον, vt ἀνέλυτρα infecta apud Aristot. interpr. pennas nulla crusta tectas habentia.

Προπελύτρω, ῶ, insuper circumposito inuolucro munio & intego apud Athen. lib. 1.

Εἰλικεῖδαι, ῶν, &c. vide in Εἰλέω.

Εἶλαι verò vide in Ε'λη.

Εἰλὺς, vide in Ι'λύς.

Ει'ΛΩΣ, ωτος, ὁ, siue εἰλώτης, ου, ὁ, Helos siue Helota. Ita apud Lacedæmonios dicebatur seruus, minister: quoniam, totum ferè seruitium quo vtebantur, erat ex Helotis captis: etenim quum diu & infestis animis oppugnarent Helos, vrbem Peloponnesi ipsis vicinam, quotcunque inde caperent, in seruitutem sibi redigebant, & retento gentis nomine εἵλωτας vocabant, non δούλους, in maiorem ipsorum contumeliam: alii tamen quæuis mancipia sic ab iis appellata volunt in contumeliam Helotarum quibuscum semper eis bella erant & diffidia. Plutarchus initio Lycurgi, τοῦ εἵλωτας ὑποπίπτειν ὀξείαις οἱ Σπαρτιᾶται. Porrò οἱ εἵλωτες (inquit idem Plutarchus in Lycurgo) αὐτοῖς ἐφέλκοντο τὴν γῆν, ἀποφορὰν τινὰ εἰφερόμενοι τεταγμένην. Nec verò in agris solùm colendis eos occupabant, sed etiam opera eorũ in bellis vtebantur, ac si strenuos sese præstitissent,

stitissent, manumittebant, vt colligitur ex Thuc. lib. 4. Quoniam verò πάνυ ὀλιγαρχικῶς αὐτὸ ἐχρῶ το τὸ Λάκωνες, ideò sæpe ἐν αὐτῇσζον ἢ ἀφίστασθαι : quamobrem & fere semper suspecti erant, qua de re Athen. lib. 14, & Thucyd. in loco citato: item Plut. in Lycurgo. & Paus. in Attic. Rursum teste Plut. initio Demetrii, εἰ πολλοὶ Σπαρτιατῶν δεῖ εἶναι τοὺς ἐφ' ἑπτὰ πολιτῶν αἰσχρῶς ὄντες πάντες ἀφανεῖς, εἰ σὺν τοῖς εἰς τὰ πραττόμενα, τοῖς τοῦς, οὗτοι ὄντες τὸ μηδένα, ὅτου ἐκκλησιάσαντες.

Εἱλωτικός, ή, ὁ, Heloticus, qui vel qualis helotum est. vt εἱλωτικὸν πάλεμος, bellum heloticum, apud Plutarc de virt mul. Apud eundem in Solone, τὸ εἱλωτικὸν πλῆθος, multitudo helotarum.

Εἱλωτικός, ἰδος, ὁ, interdum pro εἱλωτικά. interdum pro seruæ, ancillæ.

Εἱλωτεύω, sum εἱλως, heloticum ministerium præsto, seruio. Isocrat. in Paneg. de Lacedæmoniis, τῷ αὐτῶν πόλει δοῦλοι ἀμφοτέροις εἱλωτεύειν ἀναγκάζομεν.

Εἱλωτεία ἡ, helotici ministerii præstatio, seruitus. Δουλεία. Ex Plat. autem de leg. affertur εἱλωτεία ἡ Λακεδαιμονίων, seruilis tuba, seruitus, mancipia.

Κατηλωτίζω, vnde particip. κατηλωτισμένος, in seruitutem redactus, mancipatus. Suid.

Εἶμι, vide in Ε῾ω, induo. Εἰμαρμένη, vide in Μείρ.
Εἶμι, & Εἶμαι, vide in Κ῾ω. Εἶν, & εἰνί, vide in Ε῾ν.
Εἰνάμις, εἰνας, εἶναπος, vide in Ε῾νέα.

Εἰ῾Ν Α῾ Τ Ε Ι Ρ, (vt apud Suidam) εἰνάτηρ, ερος, ὁ, fratria, i. vxor fratris. Apud Eustath. exp. σωϋνομος. & derivatur ἀπὸ τοῦ δυάζειν, vt ἴδιος ὁ οἰκεῖος ὁ συμβιοτεύων πρὸς ἕκαστον. Poll. lib. 3. εἰ-άτηρας vocari tradit τὰς ἀδελφὰς διὰ συμπλοκῆς. Il. ζ, Πῶς ἔτι Α῾ρήτρωζον κλονέοντας ἐπὶ μοῦρον; Ἦ ἀπὸ τῆς γαλόων ἢ ἀνατέρων εὐπατρίδων; Et Il. χ, itidem de Andromache, Α῾μφὶ δὲ μιν γαλόες τε ἠδ' εἰνατέρες ὀδμὴ ἔσταν.

Εἶνεκα, vide in Ε῾νεκα.
Εἶνυμι, εἵνυμι, vide in Ε῾ω, induo.

Εἰ῾ Ρ Γ Ω, F. ξω, pro diuerso spiritu diuersa significat. Εἴργω igitur cum aspero est includo. item includo carcere, coniicio in carcerem. Dem. κρὶ Νεαίρας, ἀπὸ τῆς αἰκίας εἴρξη μοιχῆ.

Εἴργω, cum tenui, arceo. prohibeo, veto, excludo. Xenoph. apomn. l. 1, ἐδὲ ἰέναι εἰ πατέρες εἴργουσι, κοὐ πρὸ πυγμῆς κἀξάπτειν, arcent liberos ab improborum contubernio. Et fine præposit. Plut. in Cam. εἴρχθη ὑπ' Ὀκαλέωνος. Sic εἴρχθη οἶνον, Gal. lib. 1, ad Glauc. Et cum duobus accusat. Aristoph. εἴργω σε ταῦτα, à talibus te arceo.

¶ *Deriuata ab εἴργω, cum denso.*

Εἴργομαι, includor, in carcerem conjicior. Dem.

Εἰργμὸς, ὁ, inclusio. Item in carcerem coniectio. Et adulteri deprehensi detentio.

Εἱρκτὴ, ἡ, carcer. Plut. in Cam. εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐνέβησαν τὸν Μάλλιον, in carcerem coniecit Manlium. Et Metaph. Xen. Pæd 3, ἐὰν ἐπιμέλῃ ἑαυτοῦ ἐγγὺς χωρὶς ὄντα ἐν τῇ εἱρκτῇ αὐτοῦ ἅλλα σφᾶς κρατοῦντα ἀσκεῖν, ea sibi imprudens carcerem & claustra præparauit. Ponitur & pro gynæceo & conclaui, apud eundem Xen εἰ μεταβὰ εἰσὶν ἐντὸς εἰς τὰς εἱρκτάς.

Εἴργω, idem quod εἰρύω. Od ξ, τοὺς μὲν ἐγὼ ἔρξαν καὶ ἔδησα πειθομένους, incluserunt.

Εἴργμα, τὸ, septum, claustrum. Soph. in Antig. Aliam signif. vide in Ῥίζω.

Εἰρκτός, ὁ coercitor. ex Herodoto.

Εἶρος, ους, τὸ, septum, vallum, claustrum. vt ἕρκος κάπης ἠὲ σῆκον ἠὲ ὑπόστεγον, inquit Eust. Sic Od ν. & Il ι. Dicitur & metaph ἕρκος ὀδόντων, i. labia. Il. ξ. Sic ἕρκος ἀκόντων, Il ο, septum & murus contra vim telorum. Item murus. Iliad. ο, φρῶξαντο ἢ τοῖχας Ε῾ρυτὸ χαλκείοις, muro aheneo. Il. α, (de Achille) ὃς μέγα πᾶσιν Ε῾ρκος Α῾χαιοῖσι πέλασσε πολίτῃσι κακοῖσι. Item murus aulam ambiens, vt tradit Eustat. vnde ἐρκεῖος Iupiter dictus, cui ibi sacrificia fiebant tanquam eius loci præfidi, & à quo conseruarentur omnes qui intra idem ἕρκος habitarent. Ex Sophocl. in Athamante citatur ἕρκεσι pro retibus. item ἕρκα in Troilo pro ὅπλοις, arma.

Ε῾ρκεῖος dicitur Iupiter, præsès eorum qui eiusdem aulæ & septi participes essent. A Bud. exp. septitius & cortalis, apud Aristot. de mundo.

Ε῾ρκίτης, ου, ὁ, custos, Suid.

Ε῾ρκίον vel ἕρκιον, ου, τὸ, septum seu murus: propriè verò septum circa aulam vel circa domum. Hom. Soph. Apollon.

Ε῾ρκεῖον, ὁ, sepes, septum. Eustath. ex Ael. Dionys. Apud eundem Eustath. reperitur & ὁρκεῖα.

Ε῾ρκανος, ου, ὁ, sepes, septum, murus. Hesych. apud quem est & ὅρκανος. Ε῾ρκανον, ὁ, obsepio, concludo, conclusum teneo. Odyss. ξ.

Εἴργω, idem quod, ἔρχω, includo. Item: contineo, complector. vnde ἐντὸς ἐίργειν, Hom. & Hesiod. Vide & in εἴρχω cum tenui.

Εἴργομαι, includor, sepior. vnde ἐειργμένος, inclusus, septus. Apoll. arg. 2.

Εἴργυμα etiam dicitur pro εἴρκω : vnde Odyss. χ, ἐκ θαλάμοιο ἐείργυσαν.

Ο῾ρκος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Comp. sic : ac primum ex εἴργω, seu ἔρχω.

Α῾πέρατος, ὁ, ἡ, non septus, nullo septo cinctus. Lyc.

Διείργω, diduco, dirimo, interlepio, dispelco. Thuc 3, τὰ τείχη διεῖργον τὰς μοίρας διῄρχε, dirimebat eorum castra, i. interlepiebat. à te inuicem distinguebat. Plut. in Them. βραχεῖ πόρῳ διείργει τὴν Α῾ττικὴν ἡ νῆσος, breui freto insula distinguitur ab Attica.

Ε῾ιείργω, siue ἐνειργνύω & ἐνείργνυμι, includo. Phaler. ἐνειρξάτω ταύρῳ.

Ε῾ιρμὸς & ἡ, ὁρξὲ pulsus citharæ, Etym. aut clauus in mitra citharæ vnde chorda alligatur, Euphronio.

Κατείργω, seu Κατειργύω, seu Κ῾ατείργνυμι, concludo, tanquam in carcere cohibeo. Paulan. τῶν Α῾λεξάνδρῳ τοῦτο λόγων ἐστὶ ἐξ ἀκριβοῦς κατειργμένα, liberum commeatum adimebat. Item subigo, compello. Thuc. 1, τὸν δῆμον ἐπὶ τὴν διαναυμαχίαν κατείργασθαι, inferiorē à potentiore cogi.

Κατίργω, repello. item vasto, ex Herodoto.

Περιείργω, circumquaque arceo & prohibeo, videlicet ab ingressu aut egressu Thuc. lib. 2.

Πρείργω, prior arceo vel prohibeo, abarceo.

Εἰρετὴν vide in Ε῾ρίσσω
Εἰρίαι, εἴριον, vide in Εἶρος.

Εἰ῾ Ρ Η Ν η, ὁ, pax, Xen. Hell. 7. ἐπ εἰρήνῃ, ἀλλὰ πολέμῳ μεταλλαγῇ. Idem Xen εἰρήνην ποιεῖν Α῾θηναίοις πρὸς Λακεδαίμονα, pacem facere inter, &c. Dicitur & εἰρήνην ποιήσασθαι apud Aschin & ἀφιέναι εἰρήνην apud Demosth. Apud Plat. de rep. lib. 1, εἰρήνη ἡδὺ πολέμου. exp quies ab hostilibus rebus * ἀπὸ τοῦ εἴειν, ἐστι. Alii ἀπὸ τοῦ εἴρειν, dicere : quòd tempore pacis ius dicatur & lites verbis dirimantur.

Εἰρηνικός, ὴ, ὸν, pacificus, ad pacem pertinens. pacatus. Thuc. lib. 1.

Εἰρηνικῶς, pacifice, placidè.

Εἰρηνικὸς, pacificus. pacatus. vt εἰρηνικὸν γῆμαι apud Herodian.

Εἰρηνικὸς λόγος, Isocr. oratio de pace. Item pacis studiosus. Isocr. item ad pacem pertinens. Εἰρηνικὸς, pacificè, Isocr.

Εἰρηνεύω, in pace ago seu viuo, pace fruor. ad Rom. 12, & apud Dionem item pace in pace contineo. Bud. ex Basilio.

Εἰρηνοποιὸς, ὁ, ἡ, ὸν, pacem apud Polyb. lib. 5. exp. quæ bello non infesta est, quæ à bello tranquillitatem habet. Apud Aristot. εἰρηνεύουσαι πρὸς ἀλλήλους.

Ε῾ Ρ Ο Σ, ους, τὸ, lana. Od. ξ, αὐτὰρ ἐγὼ ἐν δίπτυχ' Μ῾ακρὴν τανύσας, ἰδὲ νήματα ἔειρε ἔχωσα. * Etymologus fieri ex ἔρος tradit, per pleonasmum literæ ε, vel ἔρίω significante κρίνω fieri ἔρίον, deinde mutato ρ in ε εἶρος, quoniam multis laboribus paratur & colitur. H. Steph deducit ab ἔφερ, i. necto.

Εἰρίον, idem quod εἶρος lana. Iliad. γ, Εἰρίοισι, laneus.

Εἰ῾ρεσιών, ῶνος, ὁ, ramus oleaginus lana obuolutus: quem circumpendentibus arborum fructibus ante ianuas ædium suspendere solebant ad famem arcendam, ex oraculi præcepto, vt fusius tradit Aristoph. schol. & ex eo Suidas. Vtitur Aristoph. in Pluto & in Vesp. & Plut. in These.

Εἰρεσιώνη, idem quod εἶρος siue εἰρίον. Hom. Od ξ. Plat. in symp. Plut. de aud. Frequens est & pluralis numerus. vt apud Xen. ἐστιῶν τοὺς ἑταίρους. Exp. & lanugo. apud Theophr.

Ε῾ριθεύω, ους, ὁ, ἡ, ὸν, cui lana inest. lanatus.

Ε῾ργάνη, ἡ, laboro circa lanificium.

Ε῾ριθος, qui vel quæ lanificium exercet, lanificus. ἐριωμένος. Quidam tamen ἔριθοι exp. γεωργοὶ, i. agricolæ. ἀπὸ τοῦ τὰ ἔρια ἐργάζεσθαι, i. τοὺς γῆν. Iliad. ε. ἔριθοι appellantur ii qui metunt. Apud Hesiod. in Erg ἔριθος ponitur pro famula. Item ἔριθος, contentio. vide in Ε῾ρις.

Ε῾ριθεύω vel potius ἐριθεύομαι, lanificium exerceo. Exp. & laboro. ἐργάζομαι. Item seruio. in lib. Tob. ἐριθεύετο ἐν τοῖς γυναικείοις, exp. ibat ad opus textrinum. Legitur & apud Aristot. Pol. lib. 5, cap 3 : item contendo. Ε῾ριθεία, exp. μισθαρία item contentio, apud Aristot. citato loco, & Iacob. cap. 3. & 2. Corinth. cap. 12.

Ε῾ριὰ, ὰ, etiam dicitur pro ἔριον. Athen. lib. 5.

Ε῾ριὰς, (adiect.) laneus. apud Diosc. lib. 1, cap. 18, ἐριᾶς ὕφους, laneum textum, lanea vestis.

Composita.

Ε῾ξεριθεύομαι, Suidas exp. redimere, autorare. Quidam exponquasi mercede allicere.

Εὐειρὴς, ὲς, ὁ, ἡ, bonam habens lanam. Hippocr.

Εὔειρος & εὔερος, bene lanatus, bona seu pulchra vestitus lana. Aristoph. in Aub.

Σωϊήρης, ους, ὁ, ἡ, qui vel quæ lanificium simul exercet. socius vel socia in lanificio. Interdum generalius, socius in aliquo opere. Odyss. ζ.

Φιλερεθὴς, exp lanificii studiosus. Ex Epigr.

Εἰρύω, vide in Ε῾ρύω.

Εἴ῾ Ρ Ω, necto. in qua signif. Etym. vult aspirari οἴερ. sed id non obseruatur. Hinc εἶρος apud Herodian. exerens, extrahens.

Α῾πείρων, idem quod ἀπείρων, abarceo, excludo Hippocr. Apud Herod. ἀπείρων ἐξ δυσιῶμα χρῆσι, sinistrorsum relinquens. Ibidem ἀπείρη Κ-παδοκίης peritringit Cappadocas.

Α῾πείρων & Ἀπειρέων apud poetas pro ἀπείρων.

Α῾πείρων & Ἀπειρέων idem quod ἀπείρων seu ἀπήρων, ll. φ, & Od. φ. pro διαχωρίζων. dirimo, separo. Il ε.

Α῾περισκέπτως, procul arcens, feu expellens. aut abigens. Apollinis ἐπίκλησις, qui fic dictus putatur quasi ἑκατὸν seu ἕκαστον εἴρων: quòd suis telis seu sagittis procul arceat. Alii ἀπὸ τοῦ ἑκαστὸν ἐρύειν, dicum putant. Il. ε.

Ε῾ρμὸς & ἡ, ὁρξὲ pulsus citharæ, Etym. aut clauus in mitra citharæ vnde chorda alligatur, Euphronio.

Ε῾ρκτὴρ, arceo, excludo. Aesch. πάντες οὗ ἐ νόμιμ ἐξειργῇ τὸ βάσιμον. Thuc. 3. τῷ νόμῳ ἐξειργόντο arcebantur, prohibebantur.

Ε῾ιργω, veto, arceo. Paulan. ἐκ τῆ Δωδώνης κρατῆρ ἐξῆν, liberum commeatum adimebat. Item subigo, compello. Thuc. 1, τὸν δῆμον ἐπὶ τὴν διαναυμαχίαν κατείργασθαι, inferiorē à potentiore cogi.

Κατίργω, repello. item vasto, ex Herodoto.

Περιείργω, circumquaque arceo & prohibeo, videlicet ab ingressu aut egressu Thuc. lib. 2.

Πρείργω, prior arceo vel prohibeo, abarceo.

Εἰρετὴν vide in Ε῾ρίσσω
Εἰρίαι, εἴριον, vide in Εἶρος.

Εἰ῾ Ρ Η Ν η, ὁ, pax, Xen. Hell. 7. ἐπ εἰρήνῃ, ἀλλὰ πολέμῳ μεταλλαγῇ. Idem Xen εἰρήνην ποιεῖν Α῾θηναίοις πρὸς Λακεδαίμονα, pacem facere inter, &c. Dicitur & εἰρήνην ποιήσασθαι apud Aschin & ἀφιέναι εἰρήνην apud Demosth. Apud Plat. de rep. lib. 1, εἰρήνη ἡδὺ πολέμου. exp quies ab hostilibus rebus * ἀπὸ τοῦ εἴειν, ἐστι. Alii ἀπὸ τοῦ εἴρειν, dicere : quòd tempore pacis ius dicatur & lites verbis dirimantur.

Εἰρηνικός, ὴ, ὸν, pacificus, ad pacem pertinens. pacatus. Thuc. lib. 1.

Εἰρηνικῶς, pacifice, placidè.

Εἰρηνικὸς, pacificus. pacatus. vt εἰρηνικὸν γῆμαι apud Herodian.

Εἰρηνικὸς λόγος, Isocr. oratio de pace. Item pacis studiosus. Isocr. item ad pacem pertinens. Εἰρηνικῶς, pacificè, Isocr.

Εἰρηνεύω, in pace ago seu viuo, pace fruor. ad Rom. 12, & apud Dionem item pace in pace contineo. Bud. ex Basilio.

Εἰρηνοποιὸς, ὴ, ὸν, pacem apud Polyb. lib. 5. exp. quæ bello non infesta est, quæ à bello tranquillitatem habet. Apud Aristot. εἰρηνεύουσαι πρὸς ἀλλήλους.

Ε῾ Ρ Ο Σ, ους, τὸ, lana. Od. ξ, αὐτὰρ ἐγὼ ἐν δίπτυχ' Μ῾ακρὴν τανύσας, ἰδὲ νήματα ἔειρε ἔχωσα. * Etymologus fieri ex ἔρος tradit, per pleonasmum literæ ε, vel ἐρίω significante κρίνω fieri ἔρίον, deinde mutato ρ in ε εἶρος, quoniam multis laboribus paratur & colitur. H. Steph deducit ab ἔφερ, i. necto.

Εἰρίον, idem quod εἶρος lana. Iliad. γ, Εἰρίοισι, laneus.

Εἰ῾ρεσιών, ῶνος, ὁ, ramus oleaginus lana obuolutus: quem circumpendentibus arborum fructibus ante ianuas ædium suspendere solebant ad famem arcendam, ex oraculi præcepto, vt fusius tradit Aristoph. schol. & ex eo Suidas. Vtitur Aristoph. in Pluto & in Vesp. & Plut. in These.

Εἰρεσιώνη, idem quod εἶρος siue εἰρίον. Hom. Od ξ. Plat. in symp. Plut. de aud. Frequens est & pluralis numerus. vt apud Xen. ἐστιῶν τοὺς ἑταίρους. Exp. & lanugo. apud Theophr.

Ε῾ριθεύω, ους, ὁ, ἡ, ὸν, cui lana inest. lanatus.

Ε῾ργάνη, ἡ, laboro circa lanificium.

Ε῾ριθος, qui vel quæ lanificium exercet, lanificus. ἐριωμένος. Quidam tamen ἔριθοι exp. γεωργοὶ, i. agricolæ. ἀπὸ τοῦ τὰ ἔρια ἐργάζεσθαι, i. τοὺς γῆν. Iliad. ε. ἔριθοι appellantur ii qui metunt. Apud Hesiod. in Erg ἔριθος ponitur pro famula. Item ἔριθος, contentio. vide in Ε῾ρις.

Ε῾ριθεύω vel potius ἐριθεύομαι, lanificium exerceo. Exp. & laboro. ἐργάζομαι. Item seruio. in lib. Tob. ἐριθεύετο ἐν τοῖς γυναικείοις, exp. ibat ad opus textrinum. Legitur & apud Aristot. Pol. lib. 5, cap 3 : item contendo. Ε῾ριθεία, exp. μισθαρία item contentio, apud Aristot. citato loco, & Iacob. cap. 3. & 2. Corinth. cap. 12.

Ε῾ριὰ, ὰ, etiam dicitur pro ἔριον. Athen. lib. 5.

Ε῾ριὰς, (adiect.) laneus. apud Diosc. lib. 1, cap. 18, ἐριᾶς ὕφους, laneum textum, lanea vestis.

Composita.

Ε῾ξεριθεύομαι, Suidas exp. redimere, autorare. Quidam exponquasi mercede allicere.

Εὐειρὴς, ὲς, ὁ, ἡ, bonam habens lanam. Hippocr.

Εὔειρος & εὔερος, bene lanatus, bona seu pulchra vestitus lana. Aristoph. in Aub.

Σωϊήρης, ους, ὁ, ἡ, qui vel quæ lanificium simul exercet. socius vel socia in lanificio. Interdum generalius, socius in aliquo opere. Odyss. ζ.

Φιλερεθὴς, exp lanificii studiosus. Ex Epigr.

Εἰρύω, vide in Ε῾ρύω.

Εἴ῾ Ρ Ω, necto. in qua signif. Etym. vult aspirari οἴερ. sed id non obseruatur. Hinc εἶρος apud Herodian. exerens, extrahens.

Bud. Apud Aristot. in Rhet. τὸν δ' λέξιν ἐκ ἐγκεκραμένην [δεῖ] ὁ εἰρομένῳ ἢ τῷ συνδεδεμένῳ μόνον, dictionem necesse est aut tractam esse & coniunctionem vnam. Eustathio εἶρος est τὸ εἰς μακρὸν συμπλεκόμενον. deriuanti inde ἐρίδιον. ¶ Item dico. Item interrogo, vt tradit Eust. in qua tamen signif. præsens εἴρω est inusit. sed fut. eius ἐρῶ est frequentissimum. in Epigr. οὐ κακὰ ἐρεῖ, male tibi dicet. Et apud Eurip. ἐρεῖ με ζῶντ. hæc in me dicet. Apud Plut ἐρῶν θεοσπόν δα, prodit ad dicendum. Pro quo ἐρεῖ poetæ per dialysin saepe vtuntur ἐρέω, i. dicam, vt Od. ξ, ἔτιμε ἐρέω. Sic & Od. ω, Il ψ, & alibi. Ponitur ἐρέω & pro, interrogo. Il. η, Πάντα Α῾χαιὸν ἐρέω γλυκὺν ἠδὲ τέκνον τε. Item nuntio. vnde aurora. Il. β, & alibi, Ζῶοι φίλοι ἐρέετε ἠδ' ἄλλοις ὅσσοι ἀπόνεσθε, i. ἀγγείλατε, inquit Eust. Sic & Od. ψ, Τῷδε πα πάρεξ ἐρέουσι, i. ἀγγελοῦσι. Præt. εἴρηκα, dixi. pass εἴρημαι, dictus sum. tanquam ab ἔρω, quod & in compositis obseruatur.

¶ *Deriuata ab εἴρω, i. necto.*

Εἱρμὸς, ὁ, ἡ, nexus, series. Philo de vita Mos. lib. 3.

Ε῾ρσις, εως, ἡ, nexus, plexus, religatio. Scribitur & ἔρσις apud Suid.

Ε῾ίρω, idem quod εἴρω, poetica reduplicatione literæ initialis, vt in ε῾είκω & similibus. Vnde in pass. Od ω, Ὀ῾ρμοι δὲλίκεσσιν ἐφειλόμενοι δίκοισι.

Ε῾ρμὸς, &c. Εἱρμηδὸν, εἱρμὸς, Εἵρω, Ε῾ρις, Ο῾ρμος, Ὄρμος, Μεῖρμαι, Σείρω, quomodo huc pertinent singula, vide suis locis.

Composita.

Α῾είρω, diciturque ὁμὸ εἴρω & συμπλέκω, inquit Eustath. i. simul necto & copulo. Iliad κ, Σεῦ δ' ἄειρε ἰμάσθαι. ¶ At ἀείρω, i. tollo, vide sua serie.

Ο῾ἄρ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Decomp. Παρήορος, equus ad iugum deuinctus, qui & ἀφήορος. ex ἀείρω (inquit Eust.) significatè συζυγῶ. ¶ Item prominens vbique. Il. π ὑπὲρ κόνιν παρήορος ὑψόσε κίνων. Ab Eust autem Iliad κ, exp. παρατεταμένος, ὁ ὑπ' κεχυμένος. item ὑπερκύπτης, αἴτινες ὑπερέχουσι κακοσμούσαι φερούσας. Interdum dicitur συωρὶς πάλαι, vt apud Paus. Eliacōn lib. 1. Dicitur etiam metaphorice de nominibus amicitiæ vinculo coniunctis, apud Plat in Phæd. Sic & Synes. πάλαι συωρίδα ἀπὸ ἀδελφῶν vocauit concordiam fratrum. Συωρεῖς, bigarum auriga seu agitator. siue auriga in prælio qui ξυωρίδα regit, teste Bud. Quidam bigarium interpr. apud Luc. Συωρίσι δύοιμι, bigis vehor. Aristoph. in Nub. Συωρεῖς, comites. Proprie de vxore dici existimatur. Dicitur tamen etiam de marito. Vide Hesych & Eust.

Συωρεῖς ὁ, comites, sum comes. Pind γλυκεῖα σὺ συωρεῖ σ' ἀνδρί.

Τετράορος & τέτρορος quadriiugus : vt τετράορος ἅρμα apud Eurip. quadriiugus currus, i. in quo quatuor equi iuncti sunt. Ab ἀείρω significante συζεύγνυμι, inquit Eust. Vide & comp. ab ἐρέω. In neutro genere dicitur τέτρορε, pro τέτρορον σῆμα, currus quadriiugus, quadrigæ. Item τέτρορες ab Oribasio & Rufo dicitur pars astragali seu talı superior & sursum vergens: attamen & ipse astragalus totus τέτρορες dici potest à quatuor ipsius lateribus, dextro sinistro, anteriore & posteriore.

Α῾ναείρω, annecto, necto. vt ἀείρω τὸν ὑφαίνοντα. Aristoph. Item transfigo. ἀναπείρω Hesych.

Διείρω, traiicio, infero. Bud. ex Luc. διὰ τῆς ὀδόντων τῷ δορὶ μεταξὺ διείρων τὸν ἀναντίον. insereus, traiiciens. Xen. Pæd. 8, de equitibus Persarum regis, διωκόντες τοὺς ἐχθροὺς διὰ τῆς καταδύσεως, ὥσπερ ἢ τῶν σ῾ῶν διείρεται ὅταν ὀρὰ βασιλέα. A Bud. exp. & tranladigo, transfuo, infuo, insubulo, apud Diosc. lib 5 cap 25, καταπεμῶν ἢ διείρας λίνῳ.

Περιδιείρω, (*comp.*) circumquaque traiicio & infuo.

Ε῾νείρω, innecto, infero, infibulo, implico, Diosc. l. 5, c. 81. Itē confero, apto.

Ε῾ντρίς, innexio. Thuc.

Dicomp. Παρενείρω, infibulo. Item traiicio & penetro, intromitto. Plut. an seni admin. resp. εἰς σπάνιν σκορπισμοῦ. Item infero, intersero, interiicio. Athen.

Ε῾ξείρω, exero (cui opp. ἐσείρω.) extraho, eximo. Aristoph. in Equit.

Decomp. Προεξείρω, ante extraho seu exero. vt προεξερευνῶσιν τὰς γλώττας.

Περιείρω, circumannecto seu appendo,

Προσείρω, annecto. Suid.

Συνείρω, connecto, cohærenti serie continuo, vt συνείρω λόγους. Dem. pro cor. Interdum sine casu ponitur pro, continua oratione,

tionis serie dissero,perpetua oratione declamo,vt apud Luc. οὐ μὴν ἀλλὰ ἡ κλοπὴ συμβήσεται,orationem perpetuam ordire.Item neutraliter *pro*, cohæreo. Aristot.2.Meteorol.διὰ τὸν διάκαυσιν τοῦ ὑφ᾽ αὑτὴν συμβήσεται. Idem lib.1.de gen.& corr.ἀναπνοὴ δὲ γίνεται πᾶσιν ἀφ᾽ οὗ ἂν ἡ ὄσφρησις ᾖ ὑπάρχουσα συμβήσεται. huiusmodi principia statuere quæ diu consentanea esse possint & cohærere.

Συνείρειν,connector.item continuor.Aristot.

Συνέχεια,continuata series,cohærentia; continua deductio, Demetr.Phal.ἐν τῷ συνείρειν τοὺς λόγους.

Συνερωτᾶσθαι,apud Aristoph.in eq.quidam interpr.facile orationes connectens & componens.

Derivata ex εἶρω,ῖς.dico,εγω.

Εἴρομαι, interrogo, scisciter. Il.α, -ὄτ᾽ εἰρόμενος ὥς μεταλλᾷ. Et in Od.οὔτε Μίνωος. In eadem,Οὔτε κε σ᾽ εἰρόμην.

Ἐρέομαι,in prosa pro eodem : quo tamen vtuntur & poetæ. Aor.1.ἠρόμην vnde ἐρώμεθα. Xen.πρῶτον μὲν ἔστι ποιήσασθαι εἰ ἐστι,Fut.ἐρήσομαι,tanquam à contracto themate. Aristoph ἐρησόμενος δὲ τοῦ πατρός.

Εἰρίς, exp.concio,cœtus ; apud Hesiod. in Theog. v.801.ἀγήρατοι δ᾽ ὀθάνατοισι μέτεισιν Εἰρίς ἀδμήτων.

Εἴρω,poet dico.vnde partic.Ionicum εἰρήμενος,ἡ,μένη,apud Hesiod.in Theog.v.38, εἰρήμεν πολλὰ ἐτύμοις ὁμοῖα,ἐφῆ τ᾽ ἔτυμα. Item interrogo. Hesych.

Ἐρίηλος,ὁ, puer qui iam fari potest. Dicti sunt εἰρίες à Lacedæmoniis (teste Plut.in Lyc.)qui iam secundum post puertiam annum attigerant.Et μεγαλείριος (*c.mp.*) grandiusculi pueri

Ἐρέω,interdum exp.per præteritum,dico,interrogo, nuntio.interdum per fut.dicam,interrogabo,nuntiabo, vt Il.α,εἰρέσθαι τε ἕκαστον ἐπιπροέηκε κελεύθους. Et Od.ρ,Τὸν δὲ τὰ πρῶτα.Et Iliad.ζ,τί ἑῆς ποτὲ εἴρεαι. Vide plura in εἶρον,dico.

Ἐρώμεθα,idem quod ἐρόμεθα interrogo.Iliad.α.ἀλλ᾽ ἐρέωμεν.

Ἐρείπτειν interrogo.Od.α.μνηστῆρας ἐρείπτεις. Et cum genitivo accus.Od.α, ἔπειά σεῦ μὲν τόν᾽ ἐρείπεις. Et interrogor. item pro actiuo,interrogo.Odyss.ρ.ἄφαρ δ᾽ ἐρείπετο μῦθον

Εἴρεος, captiuitas, seruitus. Od.ξ, v.528. ἐκ μὲν γὰρ πάντες τ᾽ ἐρέουσι. Eust ab εἶρον deriuat, quoniam εἰ ἐν ἀκμῇ ἐρωτᾷ τὸ εἴρειν, λέγεται ἐφ᾽ ἑαυτοῦ, ὡς παίρεσθαι μάχῃ.

Ἐρεῖρον,Ἐρέτνιδα Ἐρώτιος.Μελιτᾶς vide suis locis.

Composita.

Ἀνείρω, vel ἀνέρω, exp ἀνέρομαι imperitus. Pro eodem aff.& ἀνέρος. Hesych. Videtur comp.ex ἀ priuatiuo,& εἶρω seu εἴρομαι significante interrogo. interrogando enim doctiores fimus. Rursum oxytonῶς ἀνείρῃ exp.δύσκολος difficili vtens fortuna.infelix. Aff.& pro ἄξενος,ἀπάνθρωπος,item pro ἀσώτευτος. Suid. Hesych.Etym.

Ἀνέρομαι ὦ, idē quod ἀνείρομαι seu ἀπορέω. Idē etiā quod ἀπορρέω.

Ἀπείρομαι, interrogo,rogo. Plato in Minoe, ὥσπερ εἰ μόνον μὴ δεῖ ἡμᾶς ἀπερέσθαι. Interdum cum duplici accus.& pertinæ & rei.

Ἀπείρεα,Ionica & poetica epenthesi ϯ, dicitur pro ἀπείρω, interrogo. Sed frequentior est passiua vox ἀπείρομαι in hac significatione.vt Od.ω,ἀλλά με πάντα ἀπείρεαι,de regione interrogas. Et Il.χ,τί τὸ δεῖ τοι ἐγὼ τὰ μὴ πάντα ἀπείρεαι.

Decomp. Ἐπανείρομαι & (Ionica seu poetica epenthesi ϯ,) ἐπανείρεαι,rursus interrogo : vel simpliciter,interrogo. Aristoph μοῦ᾽ ἐπανείρεο,neque interrogas me.

Ἀντίρρησις, ὁ, aliquando futurum est Ionicam habens resolutionem vocalis circunflexæ pro αντερῶ, vicissim dicam, contradicam,respondeo contradicens: aliquando præsens,sed inusitatius , ex quo præt perf ἀντείρηκα, contradixi. Aristoph.in Nub.τὰ δ᾽ ἀντιρρῆσ ἄφρα αὐτόν.

Ἀντέρημαι & ἀντείρημαι,vicissim interrogo.Greg.

Ἀσφάλεια,ἀ.thema est in præsenti inusitatum,vsitatissimū in præt. perfecto act & pass.ἀσφάλεμαι & ἀνείρημαι, & in fut.2. act. quod est ἀσφαλῶ, & Ionicè ἀσφαλέω, resoluta vocali circunflexa in εω. Significat interdum,denuntio, renuntio,indico. Herodot.ἀπῆλθον Κύρῳ Λακεδαιμονίων ῥῆτρα,renuntiatura Cyro quæ Lacedæmonii dixerant. item dico non esse faciendum,interdico,veto, Aristot. Pol lib.2.cap.3. μάνον ἀπόρρητα ἐστὶ γυμνάσια, solis gymnasiis eis interdixerunt. Τὰ ἀπόρρητα, prohibita. Dicitur & ἀπείρηται sequente infinitiuo aut ὅπως μὴ,apud Plut. & Plar. Item dico me non facturum, seu nego,renuo.recuso,detrecto: aut etiam contradico. Herodot. ἀφίκετο τὸν γὰρ Ἐλλήνων ξυμμαχέειν , auersabuntur & renuent Græcorum societatem.Dicitur præterea aliquis ἀπειρεκάνως,i.animo concidisse,animum despondisse : vel etiam viribus concidille , & fatigatus esse.vt apud Xen κωφὸν ἀπειρεκὸς lepus fatigatus & cursu exanimatus. Et Plut. ἐκπεπληγότι ἐν φορίοις, ἀπηρεκότι τὸν λόγον.animo præ tristitia collapsū. Apud Plar.de leg ἀπειρεκὸς τὸ γῆρας. confecti seu fracti senio Infinitiuus sæpe exponitur per præsens,ἀπόρρησιν,interdicere,deficere. Sic κατηρῶν,prodere: ἀφορᾶν,prædicere,&c.

Decomp. Προαπείρομαι,prior animum despōdi.Ifocr.in epist. ad Philipp. ἐγὼ μὲν ἀφοσιούμενος, τὰ ϑ ἀφορᾶν ἐμοὶ ἀκόλουθ᾽ ἡγοῦμαι.

Διαφῶ,differam : sed magis est vsitatum præt διέρρηκα, (tanquam à διῤῥω) differuiitem enarrauidistinctè commemoraui.Plat.

Διείρομαι,idem quod ἐξείρομαι.Iliad.α.

Ἐξερῶ & ἐξερέω,eloquar,dicam.Il.α,ἐξερέω δ᾽ ἃ τε ὀξέρεαι.Item proquæstigare,perquirere.Od.τῶν ἐν ἀπόπλῳ τὸν ἑμὸν γάμον ἐξερέωμαι; Sic & Od ϑ, ξ.in hac signif. vsurpatur & vox passiua.Od.ϑ,ἐξέρεο δὲ μιν᾽ ἐξερέωμαι,volo ex eo quærere seu scisciram.

Ἐξερώτεω,idem quod ἐξείρω.Od.μ,πέρυσι δέοι ἐξερώτεω,inquirens.perscrutans Exponitur etiam,interrogo,scisciram.

Ἐξερώτημα,interrogo. idem quod ἐρώτημα.Il.κ.& Od.ν.ἐξερώτησε βιαίως,scisciabatur. Ἐξερώτημα, Ionicè pro εξερώτημα Hom.Pollon.& Soph.

Διερέσθαι,(*ne. imp.*) interrogare.Hesych.

Ἐπήρομαι, pro quo & ἐπείρομαι, & ἐπείρεμαι Ionicè , interrogo, scisciter.Vnde ἐπερωτήματος apud Herodot.lib 1.interrogatus,consultus.

Κατερῶ,ῶ, dicam seu loquar contrà, obloquar, accusabo,&c. ram.Xen.in Pæd. κατερῶ σε ὡς πάσσω, deferam seu accusabo te apud anum. vbi Herodot.in Thalia, κατερῶ αὐτὸν μὴ μάγον.Accipitur interdum etiam *pro* dicam seu minor aut edisseram.proloquar. Aristoph.in Nub.κατερῶ τὸν μὲν ἐγὼ τὸν παππᾶ. Sic Syn. ὁ διατεμῶν ὃ τις λόγος οὐκ ἐστὶ ἐπὶ τοῦ ἐμοῦ ἐρεῖν ipsum indicabit.

Προερῶ, prædicam , prænuntiabo. Aristoph. Apud Herodot. in Thalia, ἀναγκαῖον τοῦ χρηστὸν ὦ Σμερδίες ϯ ἔφυ ἀνὴρ προερέειν ϯ κακοῦ, exp eodem ignificationem habet. Προῤῥήσεις, dictum est.

Προερέω, ῶ alloquar , vel appellabo. Apud Herodot. exp.consultarius.Προερρήθη τῷ πάλαι,exp.laudare,ex Aristoph.

Ὑπερερωτᾶν infuper interrogo.

Συνερωτᾶν,pariormabor,defendam.ex Demosth.

Συνέρομαι,interro, o.

Ὁπόσος,quotmodo huc pertineat,vide suo loco.

Ἐ Ρ Ω Ν ων, ὁ,ἡ,dissimulator in oratione, dissimulate loquens. qui aliter loquitur ac sentit. (* A verbo εἴρω.) Aristoph. opponit ἀβδηλοστόμῳ,medium esse dicens τὸν ἐρῶνα.

Εἰρωνεία,qui dissimulatione in loquendo gaudet.

Εἰρωνεύομαι,ficte,dissimulate,ironice.

Εἰρωνεύομαι vtor dissimulatione in loquendo Plat.in Apol.

Εἰρωνικῶς,idem qui εἴρων.

Εἰρωνία,ἡ,dissimulatio in oratione. Vide Cic. de orat. lib. 2. cad.quæst.lib.4. Vide & Quintil.

Composita.

Ἐπειρωνεύομαι,ironicè loquor super aliqua re.Appian.

Κατείρωνεύομαι,per dissimulationem dicendo. Item cauillor.Suid. εἰ δὲ ἀκαιρῶς κατειρωνεύεσθε , exp.simulatis te eam facere. Et apud Aeschin in epist κατειρωνεύσατο μὲ τὴν συμφορὰν until it fraam exilium & parui pendere.

Ἐτ Σ vel ε,ad.Cum verbis significantibus motum.Antiqui ἐλαύνω τὸ ἵππ ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. Εἰς χθαμαὶ ἐλθεῖν. Xen. Inscitiæ ingratiæ: genitiuo,cum quo subauditur accus.vt εἰς ἐπιστήμονας vel ἐπὶ τοὺς ἐπιστήμονας. Interdum denotat vsum seu finem vtrique. ἐπὶ ἀπόρρητα ἐλθεῖν,Xen Pæd.3. Et 1.Tim.4. εἰς τὸ παιδεύειν.

Εἰς vel ες,ad finem cum verbis significantibus motum. ἀφίκετο ἐς τὴν Φρυγίαν. Xen.Hell.4. Sic ἐλθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν & εἰς πόλιν ἐλθεῖν . in colloquium venire.Plut. Ferre pro ἐνεγκεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν κρηδέζουσι, Aeschin.in concione deo. Et εἰς φιλίαν χωρέειν, Dem. Καταφεύγειν ἐπὶ τὸν ἐπὶ τὰ ἱερὰ Xen. Hell.7, contemni in rebus bellicis. ¶ Iungitur & busdam aduerbiis temporis,vbi fere vacat.vt εἰς ἔπειτα pro ἐπειτα εἰς αὖθις, seu εἰσαῦθις pro αὖθις Sic εἰς αὔριον, pro αὔριον, cras. Sic εἰς δὶς pro δὶς εἰς πέντε pro πεντάκις. Interdum exprimit finem rei.vt εἰς πόλεμον παρασκευὴ χρήσιμα, Ifocr. fuppeditare pecuniam in bellum. Sic Act.4.ἐγένετο ἔσπερος εἰς ὄφιν. ἐς ἄπαξ, ἐς δὶς, ἐς τρὶς, ἐς ἑπτάκις, pro vnibus. ¶ Item ina aduersus contra.πιστὸς εἰς τοὺς φίλους, aduersus populum, ex Aesch. ¶ Interdum etiam in ponitur.vt εἰς βασιλέα λόγοι, in laudem Basilii dicere. Εὐνὴ εἰς ἔρωτα apud Ifocr i de Euagora.

Εἰς vel ἐς inte dum exp.eb, propter. vt εἰς δικηρικὸν νέωτερα, ob iustitiam laudatur. Aristot. Et sic δυσχέρεια ἐπὶ τῷ ἐξαίφνης τοῦ Plut ob ignobilitatem irridere.Sic Polyb. εἰς τὸ ἀπρεπὲς καὶ αἰσχρὸν ὀνειδίζειν.

Εἰς, circiter, Thucyd. ἐς ἀνδρὰς θυσιάσιμος ἡ ἐπιστ ἡμέρα Paufan.εἰς πεντηκοστὸ ἐτῶν τὸ στασιωτικὸν πᾶν, circiter trecentes.

Εἰς apud Thuc εἰς βασιλέα ἐς ταπεινῶσαι Sic Paul διαβάλλειν εἰς Μακεδόνας infamis apud Macedones Sic Plut.ἀπιστία εἰς πάντας,apud omnes,vel coram omnibus.

Εἰς,vlque ad.vt εἰς τόδε χρόνου,ad hoc vſque tempus.Et εἰς τοῦδε,hactenus.εἰς ἐμὲ,vſque ad ætatem meam,Paul.Et εἰς τοῦδε ἐστὰ vſque dum,donec Il.4,& Od.τ.

Εἰς positum cum nomine sæpe per aduerbium exponitur vt εἰς ὑπερβολὴ,summe.Aesch. Sic εἰς τὸ ἐμφανὲς,in propatulo Cicero Luc. Sic εἰς ἅπαν,profunde.εἰς κοινὸν opportunum, celeriter.εἰς πάντα,omnino. Sic cum nominibus temporis significationem habentibus,vt εἰς ἑσπέραν,vesperi.εἰς τὴν ἐπιοῦσαν,postridie.εἰς τοῦτο ἡμέρας,perendie.

Εἰς, intra, vt apud Polyb. ἐς μόλις ἀπεσώθησαν εἰς τριακοσίους. Sic εἰς τεσσαρεσκαιδέκατον ἔτος, Xen. Pæd. 8. intra tricesimum diem εἰς ἑκατὸν ἡμέρας ἀφορμὴν ἔσεσθαι, intra sextum diem. Aeschin.

Εἷς per. Xen. εἷς ἕξεις πᾶσι πᾶσι λόγον, manipulum per binos dueres. Sic εἷς πάσας ἡμέρας ἀλέγειν, per quaternos. Apud eundem, ἓν καὶ πεμπτὸν ἀ πάσης. exp. figillatim. Od ξ,μείζονα τοι σπείσειν εἰς ἐνιαυτὸν, inauſi per totum annum.

Ἔσω, in intra. Cum accuſ. vt Il. α, ἔσσεται εἴσω Et Il. γ,οὐδέποτε δήμου ἔσω ἀπίξεσθαι. In prosa autem cum genit. vt εἴσω τῶν χρόνων, Plut. Apud Hermog εἴσω πεντήκοντα ἡμερῶν,intra 30. dies.Apud eundem εἴσω πάντα τελεῖσθαι, exp.infra quin. ue talenta. Interdum sine calu. intro,intus. Aristoph. εἴσω μετ᾽ ἐμοῦ δεῦρ᾽ εἴσιθι.Cū articulo,ὁ εἴσω, interior, penitior. Pro eodem dicitur & ἔσω.

Ἐσώτατος, intrinsecus. item intus, vt Matth.7.

Ἐσώτατος, intimus, penitissimus.

Ἐτ ἔτι donec, quādiu. Soph. ἕτ᾽ ἀπόψῃ τὸ βίον. Xen lib. 1. Apomn. ἔστι ἐκείνοις σωθῆναι, quandiu manserunt cū Socrate.Kursum Soph. in Aiace, ἕψομαι ἔτ᾽ ἐγὼ μέλαν, donec venero. Herodot. ἕτ᾽ ἂν πεισθῶσιν. Sic Xen ἕτ᾽ ἂν δὲ πολεμίως ἔχωσιν, καλὸν ὑμῖν πάσαι πεῖσαι. Pro eodem dicitur & ἔστ᾽ ἂν apud Apoll Arg. 2. ἕν᾽ εἰδῇ, vt jue ad. Arrian. ἕστ᾽ ἂν ἀνίῃσι, vſque ad diluculum.

Ἑ Σ ἑνὸς, ὁ vnus Fœm. μία, vna. Neut. ἕν, vnum. Dem. εἷς τῶν πολλῶν vnus e vulgo Interdum supprimitur.vt Xenoph τῶν πεδίων τὸν μὲν, vnus ea triginta. Interdum exp.alter : vt Diofc.libro tertio, οἱ μὲν ἐπὶ τὰς πηγὰς, alter alterius loco cedens. Marci cap. 14. εἷς καθ᾽ εἷς, exp. singulatim. Sic & Iohan. cap. 8. Apud Plutarch. καθ᾽ ἓνα τῶν ἑκατὸν singulos ſeruos. ¶ Apud eundem Plutarch. ἐς παρ᾽ ἕν, exp. vicissim. ¶ Τ᾽ὲν᾽ apud Dioſcorid. exp.figillatim. A'grammaticis vero dicuntur ὑπ᾽ ἐν ἀναγόμενα, quæ vel vnius in pronuntiatione, quū aliquid diuiſa ſint. ¶ In nouo Teſt interdum ponitur ἑὶς pro τὶς vt Matth. 25. πενθὲ μίαν. Et Marci 14. ἐξ οὗ ἓς τῶν παρεστηκότων. Cum fœmnino μία, interdum varia ſubſtantiua ſubaudiuntur. vt Iliad. β, Εἰ δέ που ἐξ ἑνὸς γε μίαν βουλεύσομεν, ſub. βουλὴν, q. d. in vnum conſilium conſultabimus. Apud Aristoph. μίαν διαφθορὰν, ſub. δίκην. Et apud eundem , μίαν ναυμαχήσουσι, ſub. ναυμαχίαν. Et παρεμβολὴ μία, ſub χαράκωμα. Sic apud Luc. cap. 14. πρῶτον μὲν μιᾷ παρατεθήμεθα ſunt qui intelligi poſſe dicant φωτὶ, ideoque exp. vno ore.

Ἑνικὸς, ad vnum pertinens , ſingularis : vt ἑνικὸς ἀριθμὸς apud gram. cui oppon. πληθικὸς & συναθροιστικὸς, dualis & pluralis.

Ἑνικῶς, ſingulariter. Naz.

Ἑνόω, vnum ſeu vnitatem pono. Bud. ex Plut.

Ἑνόω, ῶ, vnio, aduno ſeu coaduno. Particip. paſſ. ἑωμένος, vnitus. Ἑνώσεως, vnitio, adunatio. Ἑνωτικὸς, q. d. vnitiuus, adunatiuus. vim vnienti ſeu adunandi habens.

Ἑνὼν autem afficitur ex Cyrillo *pro*, quatio, concutio. Vnde ἑνασμὸς, ὁ, exp.πάλσις, motio, agitatio Heſiod. in Theog. Ἑνοσίχθων δ᾽ ἀσάσατος ἔμμορε. Et ibidem ἑνοσίχθονα βαρύκτυπον Τάρταρον. Pro eodem icribitur & ἐνοσίχθων, vnde comp. ἐνοσίγαιος & ἐνοσίχθων, Neptuni epith. i. motor & quaſſator terræ : quæ & duplici ſcripta reperiuntur.

Ἕνωσις, ὁ, vnitas. Apoll. Tyan. in epiſt. (pro ἑνότης.

Ἑνότης, ὁ, vnitas. μονὰς ἐνὸς autem nouenarius numerus in poetico pleonaſmo τὸ ἑνὸς, vnus. Heſiod. in Theog. ἑνδεκάτους ἔτεκε.

Ἕνος (maſc. & fœm gen.)priuatus, orbus. vel priuata, orba, vidua. Iliad. χ, Οἵ τε μιῆς πολλὰν τε καὶ ἐσθλὰν ὄλεσσε γυναῖκα. Euripides in fœm. gen. vius eſt Etymol. οὕτω τὸ εἷς dicit fieri ἵνος ἡ εἶνις Aliam ſignif. vide in Εὐνὴ.

Composita.

Ἕκαστος, repetitur pro καθ᾽ ἕς. vnuſquiſque, ſingulatim, vnus poſt alium. vt Machab. libro tertio, ὁ καθεῖς τῶν φίλων,vnuſquiſque amicorum. Et τοὺς καθ᾽ ἕνα, Marci 14. & Ioh. 8.

Μηδείς pro μηδ᾽ ἕς, nullus. Sophocl. vocauit μηδένας, nullius prætu homines.In fœm.μηδεμία,nulla In neut μηδέν,nullum. item nihil. vt μηδὲν λίγε, apud Xenophon. & Ariſtotel.i.nihil dicere quod alicuius ſit momenti. Apud Sophocl μηδὲν εἶναι mortuum eſſe, item perditum eſſe. Μηδὲν ὄντλον, Ifocrat. nihilominus, vel non minus. Sæpe accipitur pro οὐ, non, vt & Lat. nihil.

Οὐδείς, pro οὐδ᾽ εἷς, nullus. In fœm. οὐδεμία, nulla. In neut. οὐδέν, nullum, nihil non, ſicut μηδείς.

Οὐδάμῃ, q. d. nihilitas. Plat. in Phædro.

Οὐδένεια, ὦν, ἡ, ὁσα. ad nihilum redigo.

Ἐξουδενῶ, ὦ, nihilfacio.vnde ἐξουδένωσις, contemptus. q. d. nullitas. Plal. 30.

Ἐξουδενιστὴς, οῦ, ὁ, idem quod ἐξουδενίων. Eccleſ.ca 34. vnde ἐξουδένησις, contemptus. Et ἐξουδενιστὴς, οῦ, ὁ, contemptor, qui aliquid nihili facit.

Οὐδὲς, στος. nemo, nullus. ex οὔτε & εἷς per crasin. Ariſtot. eth. 4. ἐφεῖ δὲ τοῦδεν, nihil refert.

Οὐδένεια, ὁ, idem quod οὐδένεια. Plut. in Paramyth.

Ἐξουδενῶ, ὦ, nihili facio, pendo, pro nihilo duco, aſperor. Luc. c. 23. Rom. 14. & 1. Cor. 2.

Ἐξουδένημα, τὸ, quod nihili ducitur. ſeu neglectus, contemptus. Ἐξουδενίζω, pro nihilo duco, in nihilum redigo. Ἐξουθενισμὸς, οῦ ὁ, extenuatio. Iul. Firm.

Συνοικέω , idem quod ἐνοικῶ. Naz. συνοικοῦντες τῷ πατρὶ , cum patre vnitus eſt, vnione quadam cum patre iunctus eſt.

Ἄ πῶσις, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Εἴσω, vide in Εἴσω.
Εἴσω, vide in Εἰς.

Εἶτα, poſtea , deinde, tum Dem.Olynth α, εἶτα Θετταλοὶ ἐπίπλευ. Greg εἶτα τίς quid tum poſtea? ¶ Interdū eſt dubitantis.annē, nunquid. Luc. in Phal. εἶθ᾽ οἱ αὐθρωποι ἐμὲ τὸν ἀθάνατον ἀποκτιννύναι , ἐκ ἐπὶ λογιζόμενοι ὅσῳ πονηρὸς ἐμοῦ ἐμὲ ὁ ταῦτα τοὺς ἀξιῶν; ¶ Interdum in interrogationibus indignantis eſt. *pro*, itane verò? Dem εἶτ᾽ ἐκ αἰσχυνόμεθα; & nō erubeſcimus? ¶ Interdū vacat, Euſtathio teſte, vt εἶτ᾽ οὖν μᾶλλον μετὰτοῦτ᾽ ἀπηλθε. ¶ Εἶτεν & ἴπτεν Ionica eſſe & ab Herodoto vſurpari pro εἶτα & ἔπειτα, ex Aelio Dionyſio annotat Euſt.

Composita.

Ἐπεῖσεν deinde , poſtea , tum. Iliad. Τῶν οἱ ὑπὲρ᾽ αἰειὸν δόρμαν ἠμὲν μείζονα πάθλον, Η᾽ ἠμὲν αὖ πίκρα νικᾶ. Dicitur & Ἐ᾽ ὑπέπειτα, ſeu ἐς τὸ ὕπειτα, in poſterum, Thucyd.libro 1. Ἐς ὑπειτα, i.ἀσφαλῶς, poſteri. Thucyd.libro primo. Ἐς ὑπειτα χρόνου, poſterum tempus. Et τὸ ὕπειτα,poſteritas. Ἔπειθ᾽ ὕστερον τὸ δεμὶ,deinde.inquit Bud. ¶ Ἔπειτα,interrogantis eſt cum indignatione, vt εἶτα, itáne verò? vel ſine interrogatione , ſed increpatiuè. Xenoph. ἔπειτ᾽ ὦ οἱ φροντίζειν τὰς ὀνὰς ἢ αἰδρᾶπόδας; itu igitur nō credis? ¶ Eſt nonnunquam ὥζω πλησιαστικὸν & ὄψον , vt Euſtath. teſtatur : (quemadmodum & εἶτα) Iliad κ, Πῶς αὖ ἔπειτ᾽ Ὀδυσῆα ἐγὼ θείοιο λοέσσομαι; Dicitur & Η᾽ἔπειτα. pro ἐπεῖτα, metri cauſa, ε in η verſo. Il. υ.

Decomp. Εἰσυπέπειτα, ſeu Ἐσὐπέπειτα ſunt qui vna voce ſcribant pro εἰς ὕπειτα & ἐς ὕπειτα.

Καὔπειτα, pro ϗ ὕπειτα, apud Ariſtoph. in Pluto.

Μετέπειτα, poſtea, deinde Odyſſ. ξ. ἄλλα μετέπειτα ϗ μετέπειτα. Plato Epiſt. 8 ϗ μετέπειτα χρόνῳ ὁ τυραννὶς ἐφυρᾶ κρατικὸς γένοιτο, poſtea,ſeu in poſterum tempus, in poſterum. Dicitur & ἐς τὸ μετέπειτα, ſicut ἐς τὸ ὕπειτα, in poſterum.

Κᾶπειτα, per crasin pro ϗ εἶτα, quod dubitantis quoq; eſſe Chryſoloras annotat.

Εἶτε, vide in Εἰ. Εἴτε vide Ἐ ἄν.

Ἐκ vel ἐξ, ex ,é.à. Sed ἐκ adhibetur ſequente conſonante, ἐξ ſequente vocali. Iliad. α, ἐκ Πελοπίων Τλήσεται ἐξ ἀπίης γαίης. Xenoph. λαμβάνομεν δὲ οὗτοι ἐκ τῆς γῆς ὧδε, οὗτοι ὅπῃ ἕκαστοι. Idem initio Pædiæ. τοῖς κεραυνοῖς τοῖς γινομένοις ἐξ αὐτοῦ. ¶ Sæpe ponitur pro ὑπό, vt ἐκ φύσεως δυθεὶς , à natura datus. ¶ Interdum ad originē refertur, vt εἰ ἐξ ἐκείνου, Dem. nepotes illius. ἐκ Λακεδαιμονίας, Παυσανίας , Lacedæmonius Pauſanias. ¶ Adhiberur etiam in temporis ſignificatione,vt ἐξ αἰῶνος ab æuo. ἐκ πολλοῦ χρόνου à longo tempore : ſed ſæpius omittitur χρόνου. Sic ἐκ παλαιοῦ , iam olim : Item ἐκ τότου, ex illo tempore. ἐξ οὗ vel ἔσου, ex quo vel quanto,ſ. tempore. ¶ Interdum ſignif. de : ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων λύειν. Dem. de meis pecunijs. Et ἐξ ὑπάρχοντος εἰδέναι, noſſe de nomine. Interdum non exprimitur niſi ſolo ablatiuo : vt Ariſtoph. ἐκ χρόνου ἀπώλετο, manu interiit. ἐκ χρόνου κρατεῖν ἢ ἀποκτείνειν, manu occidere. Sophocl. in Aiace, ἐκ παντὸς ἕρκους, Ifocr. omni modo. πάντα τὸν λόγον, hac ratione , apud Dem. ¶ Accipitur & pro διά, ad eſt, per : vt Luc. ἐκ τοῦ κρεῶς λαμβάνεσθαι. per caudam prehendere. Sophocl. ἐκ παντὸς φωνεῖν τὸν Τέκμορ κακά, per Teucrum. Item pro διά, ad eſt,propter,vt apud Xenoph. ἐκ δὲ τούτου ἐς τοῦ Κύρου φίλους ἦλθ exp. hac de cauſa. ¶ Item pro χρή:vt apud Aeſchin. ἐκ τοῦ νόμου, iuxta leges.ex præſcripto legum. ¶Item, poſt, Xenophon. Hellen.9.ἐξ ἐκείνου, poſt prandium,à prandio. In qua ſignif.vſitatiſſimum eſt ἐκ τούτου poſtea,deinde.deinceps.¶ Item pro ἐκτὸς,extra. vt ἐκ κρατοῦ κατεθέντας apud Hom.vide Euſtath.¶ Cum variis genit. exp.per aduerb.vt ἐξ ἑτοίμου, prompte,alacriter. ἐκ μιᾶς, radicitus. ἐκ δυὸ diuinitus. ἐκ ἀφθονίας, abundanter. ἐκ ὀφθαλμῶν, conſulto, ἐκ χρέος, cominus. ¶ Aliquando exp. in : vt ἐκ ἀφετοῦ & ἐκ ἀφετῶν, in orbem.Et ἐξ ὑπτιοπλίς, in ſuperficie. ¶ Interdum apud poëtas abundat:vt ἐξ ὑρωόθεν pro ὑρωόθεν. ¶In compoſitione interdum vacat,vt ἐξεμέμφθη, ἐξεπατᾶν. Aliquando ornatum & vehementiam addit vt in ἐκθυμάρδιος. Sæpe ſignificat ἐξω, extra:vt in ἐκδικος, ἐκκαλῶ.

Ἐκτὸς, extra. Cum genit. vt ἐκτὸς πολὺ πόδας ἔχειν, habere pedes extra lutum. Itidem aliquis ἐκτὸς τινος γίνεται, extra quod manet & quo abſtinet. apud Plat. in epiſt. Et ἐκτὸς τούτου dicitur qui extra aliquid conſtitutus eſt.ſeu qui ſine eo eſt. Plutarch. in vita Homer. Dicuntur & οἱ ἐκτὸς λόγων ὄντες, homines illiterati. Et ὁ ἐκτὸς αἰτίας, qui extra eulpam poſitus eſt.¶ Item extra, id eſt, foras, vt apud Eurip. χωρεῖ ἐκτὸς. prodi foras. Item extra, exterius, extrinſecus, foris ſeu forin-

fecus.Od.ξ,Σταυρὲς δ' ἐκτὸς ἔλασσε.Τὰ ἐκτὸς,exteriora quæ foris sunt,apud Athen.lib.2. Et οἱ ἐκτὸς, exteri.¶ Rursum cum genit.sig.citra,præter,sine,absque.vt apud Dioscor.lib.5.ἐκτὸς αἰδοίων τέξεται.Apud Luc.ἐκτὸς εἰ μὴ nisi forté.

Ἔκτοσε, extra vel é.idem quod ἐκτός. Od ξ.ἔκτοσε χερός.

Ἔκτοθι siue ἔκτοθεν,idem extra,citra.sine. Hesiod in Erg. Pro eodem dicitur & ἔκτοθεν,metri gratia eiecto σ vt in ὄπιθεν. Apoll.Rhod.Arg.lib.2.Et pro deinde,ex eo tempore ibidem. Ἔκτοσθε & ἔκτοσθεν, extra Non.

Παρεκτὸς.(comp.)extra,præter, Matth.5. Item foris, forinsecus,extrinsecus.

Ἔξω, extra. Cum genit. vt apud Greg. ἔξω λόγου, extra propositum.Sic & Xenoph.Pæd.4. ἔξω βελῶν, extra teli iactum.Dicitur etiam aliquis esse ἔξω αὑτοῦ,extra se,i.non esse apud se,non esse mentis compos,Dem.¶ Item extra,i. foras seu foris : vt ἔξω ποιῆσαι, foras emittere. ἔξω διατρίβειν, foris agere, Aristoph.Et ἔξω, qui foris seu forinsecus est,exterior, externus. vt τὰ ἔξω ἀγαθὰ,externa bona.Et οἱ ἔξω apud Athen. exteri.Et οἱ ἔξω σοφοὶ apud Damasc. de profanis & ethnicis. ¶ Rursum cum genit. significat vltra, apud Xen. in Cyneg. Item præter,citra,absque,sine,vt tunc lib.3 ἔξω τῶν ἄλλων. Et libro 5. ἔξω τούτων i.αὐτῶν.

Ἐξώτερος, exterior, qui magis extra est. Matth. 8. Inde aduerb.ἐξωτέρω,exterius,vel etiam extra,vltra, citra, cum genit. vt ἔξω.

Ἐξωτερικὸς,ῆ, ὸ,externus.vt ἐξωτερικαὶ πράξεις,externa negotia & forensia. Aristot. Polit. 7. idem Aristot. commentationes quasdam suas vocabat ἐξωτερικὰ, quoniam in his tradebat quæ ad res externas & ciuiles spectabant. triuialia & peruulgata,vide Gell lib.20.c.4.

Ἐξώτατος, ꝰ ὁ, extimus,qui maximé extra est,vnde aduerb. ἐξωτάτω extimé,maximé extrá.

Ἔξωθεν, idem quod ἔξω,extra,exteriùs,foris,forinsecus,extrinsecus, vel etiam ab exteriore parte. vt apud Xenoph. τὰ ἔξωθεν ἔργα, negotia forensia,quæ foris & extra domum sunt obeunda. Et apud Philosophos. ὁ ἔξωθεν λόγος, sermo foras prolatus. Apud Theologos οἱ ἔξωθεν λόγοι dicuntur studia externa & profana, quas vulgo seculares disciplinas appellant. Item ab externo vel externis. Plat in Tim. πᾶν ὁ ἔξωθεν κινεῖται omne quod pulsu agitatur externo.

Ἐξωτικὸς ῆ, ὁ, idem quod ἐξωτερικὸς,externus,seu qui ad externos pertinet,aut ab externis proficiscitur,vt, ἐξωτικαὶ δίκαι, i.ξενικαί, Hes.

Παρὲκ seu παρὲξ (comp.) pro quo & παρὲξ scriptum reperitur, extrà,foris. Interdum cum genit.vt Iliad. κ, παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι. Interdum cum accus. Odyss. ο, Μή μοι παρὲξ ἄγε νῆα, extra nauem. Rursum Iliad κ, Πολλῇσι μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ. Interdum sine casu. Odyss. ι, λαβὼν περιμήκεα χιτῶν' Οὔτα παρὲξ. Aliquando significat περὶ. vt apud Apollon. παρὲκ κεκλιῶ, pro περὶ κεκλιῶ, præter.Ab Hesych. παρὲξ exp. χωρίς, seorsum, sine, vt Il. ω.

ἙΚΑ'Σ, (aduerb.) procul, eminus, è longinquo. Cum genit. Od. σ, πολὺ ἑκὰς ἐλθέμεν, Apud Herodot. οὐχ ἑκὰς χρόνου παρίσταμαι ἐσβαλών, exp. non diu differet ingredi. Apud Thuc. ἑκάς ὄντες, longinqui.

Comparat. ἑκαστέρω, magis procul, longiùs aut vlterius : vt ἑκαστέρω τῶν Περσῶν, longiùs à Persis. Superl. ἑκαστάτω, maximè procul, longissimè, ex Herodoto, ἑκαστάτω τῆς Λιβύης, in Africam longissimé.

Ἕκαθεν, idem quod ἑκὰς, eminus, è longinquo. Il. β.

Ἕκατος, Apollinis cognomentum, ita dicti à iaciendo procul. Il α, vbi & ἑκάεργος appellatur.

Ἑκάτερος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνεκὰς exp. ἄνω, sursum. Aristoph. in Vesp. Compositum ex ἑκὰς & α epitatico.

Ἀνέκαθεν. idẽ quod ἄνωθεν, desuper, è loco alto & superiore, Plutarch. Ponitur etiam pro, ab origine generis, & iuxta seriem priscorum ex quibus quis ortus est. vt τὸ ἀνέκαθεν ἀπὸ Μελάμποδος γεγονὼς, originem seu genus ducens à Melampode. Sic Athen. libro 1. τῷ Μιτυληναίῳ Λέοντι, τῷ ἀνέκαθεν Ἀθηναίῳ, qui Atheniensis genere est si progenitores ipsius spectes, à quibus ortum trahit.

ἝΚΑΣΤΟΣ, ꝰ, ὁ, quisque, singuli. Il. α,Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος vt Lat. iuerunt domum quisque suam.Xen Pæd. 3. καὶ ἄρχοντες ὅτι ἕκαστος ἄξιον εἶχε. Herodian. 4. καὶ οἱ μὲν ἕκαστος εἰς τὰς οἰκίας ἐπανῆσαν. Isocrat. διανεμεῖν πρὸς τὸ προσῆκον ἑκάστοις, pro dignitate cuiusque. Οἱ καθ' ἕκαστον, vel ὁ καθ' ἕκαστον, singuli & τὰ καθ' ἕκαστον vel τὸ καθ' ἕκαστον, singula,ex Aristot. Dicitur & καθ' ἕκαστον,singulatim. Isocr.Καθ' ἑκάστην sub. ἡμέραν, quotidie, Dicitur etiam εἷς ἕκαστος (vt Lat. vnusquisque) & πᾶς ἕκαστος, & αὐτὸς ἕκαστος. item ἕκαστός τις,apud Thuc.lib.3.& 4.

Ἑκασταχοῦ, vbique, vbilibet. apud Suid.Ἑκασταχόθι,passim,vbique gentium. Dion.

Ἑκασταχόθεν, vndique, vndelibet. Ἑκασταχόσε, quocunque, quoquouersum. in quencunq; locum. Ἑκασταχοῦ. vbilibet, vbique.

Ἑκάστοτε,semper & vbique.Athen lib.2.Apud Herodot. τοῖσι πόλεσι ἐν ἑκάστῃ ἐλαύνων, τρέφειν,exp.iniungens ciuitatibus in quanque veniebat,vti pascerent.

Composita.

Αὐθέκαστος, à Bud. exp. seuerus natura, rigidus, exactè rectum verumq; persequens.Aristot.eth.4. Et Plutarch. in l.de educ. puer.ὅταν μὲν γὰρ ἀποβλέψω πρὸς τοὺς πατέρας αὐθεκάστους, ... πον, ὀμφακίας καὶ στρυφνὸς, &c. Plato passim, præsertim in lib. de rep.αὐτοέκαστον vocat cuiusque rei notionem & formam quam ideam appellat.

Αὐθεκάστως, rigidè,seuerè.Plut.in Lys.

Καθεκάστην pro καθ' ἑκάστην ἡμέραν,quotidié.

ἙΚΑ'ΤΕΡΟΣ ꝰ, ὁ, alteruter, alter ex duobus. Thucyd. lib.1. ... ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους, cum alterutris coniungere. ¶ Item vtercunque, vterlibet, vteruis.Luc. in Harm ἐκεῖνος μόνος ἑκάτερος αὐτῶν ἀξίως ἔφησεν. Aristot.eth.6. ... ἑκατέρου τούτων τίς ἡ βελτίστη ἕξις. ¶ Item vterque. Plutarch. in Publ. ... προσειπὼν ἑκάτερον τὸν ὄνομαστὶ, nomine filium vtrunque appellans.Idem de educ.puer. (loquens de Dione Syracusio & Epimanonda Thebano) ... ἑκάτερος Πλάτωνος ... Sic passim apud Plat. Arist & alios.

* Eustath ex Etymol. tradit hoc nomen comparatiui formam obtinere, & ab ἑκὰς deriuari, quod quum de duobus dicatur, ὡς οἷα τολμῶντων διάστασιν ἐκ δυοῖν, ἕκαθεν τῆς μονάδος ...

Ἑκατεράκις, alterutra seu vtraque vice.Xen.Pæd.4.

Ἑκατέρω, in vtramque partem.Gal Apud Herodot. ἑκατέρωθε ... ... ἐστι,exp ex altera parte cœnaculi

Ἑκατέρωθεν, ab alterutra parte, vtrinque. Herodian. Et ... metri causa exempta syllaba,pro eodem.Il γ, & ζ.

Ἑκατέρωθι, in alterutra parte, vtrobique.

Ἑκατέρως, alterutro modo,vtroque modo.

Ἑκατέρωσε,in alterutram partem,in vtramque partem.

Ἑκατερίδες, ἰδος, ἡ, genus saltationis in qua manus alternatim ... uere assuescebat.Poll.lib.4.c 14.

Ἕκατι vide in Ἑκών.

Ἑκατόμβη,vide in Βοῦς.

ἙΚΑΤΟ'Ν, centum. Thucyd.lib 6.ἑκατὸν καὶ ἑκατόν. Capitur quandum pro infinito,πολλοὶ(sicut & μύριοι)teste Eust. Iliad β ... τὴν δύναμεις παγχρυσέες ἠερέθοντο. Et Hesiod. in Erg. ἑκατὸν δέ τε ... ἀμάξης.

Ἑκατονταπλασίων, ονος, ὁ καὶ ἡ,centuplus. Et ἑκατονταπλασίων sed ... πλάσιος.pro eodem.Luc 8.

Ἑκατοντὰς, ἀδος, ἡ,centuria,centenarius numerus. Herodian.

Ἑκατοντάκις,centies.

Ἑκατοστὸς ῆ ὸ, centesimus.Herodot.Plut.

Ἑκατοστύς, ύος, ἡ, centuria. Plut.Xen.

Ἑκατονταπλάσιον κριθή. centuplicatum hordeum,Gen.cap.26.

Διακόσιοι οἱ, duceni,ducenti.Sic τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι ἑξακόσιοι.& sic deinceps.

Διακοσιοστὸς, ducentesimus. Et in sing.num. apud Thuc. διακοσία ἵππος, ducenti equites. Sic τριακοσιοστὸς, τετρακοσιοστὸς, πεντακοσιοστὸς ἑξακοσιοστὸς, & quæ deinceps vsque ad denarium numerum supersunt.

ἘΚΕΙ͂ΝΟΣ ꝰ ὁ. ille Luc. ἀλλ' ἐκεῖνος, ἑκὼν προσέσται μοι.Idem Luc. Harm.οὗτος ἐκεῖνος Ἁρμονίδης ἐστὶν ὁ ἄριστα αὐλῶν. ¶ Accipitur reciproco apud Thucyd. ... pro se. Nonnunquam amittitur ε initiale sequenti vocali etiam apud prosæ scriptores.Isocrat.in Pan. ... καὶ ὁ κεῖνοι προὔλαβε. Dicitur & ἐκεινοσὶ Attice pro ἐκεῖνος, Aristoph.& Luc.

Ἐκείνῃ aduerbialiter sumitur pro,illa via,illa ratione.Bud.ex ... Item pro ἐκεῖ, illic.apud Thuc. lib.3.& 4. Capitur & pro, ... seu ἐκεῖσε,,vt annotat Eust.Od.ν.

Ἐκείνως,illo modo.Synes.

Ἐκεινόθεν, qui ex illo est,Aristot 8. metaphys.

Ἐκεῖ,illic, Plat. Et pro, illuc,eò.Chrys. ἐκεῖ ὑμᾶς ἀπάξω, illuc ... sequuturus ἐκεῖθι,illic.

Ἐκεῖθεν,illinc.Thucyd.lib.8 Ponitur & pro, illic,apud Greg. Epitaph fr.

Ἐκεῖσε, illuc, eó. Soph.εἶμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον, eò vado quò eundum est Interdum cum genit.vt apud Herodot. ... μοι τῷ μοι πρότερον ἐξέλιπε, redeo ad illam orationem. Ponitur interdum pro illic apud Naz Basil & Greg.

Κεῖνος,dicitur pro ἐκεῖνος,vt plurimum apud poetas & Iones, interdum & apud prosæ scriptores dictione in vocalem desinente.Isocr. ad Phil ...

Κείνῃ,illa ratione, illa via.Eurip.

Κείνως,illo modo.Plato de rep.lib.2.Κεῖθεν, illinc.Il.ν.

Κεῖθι. illic. Κεῖσε, illuc, eò. Od. ο. Item illic. Apoll. Arg. 2. Τηνεῖ, Dorice pro ἐκεῖ, illic. Plut in Apophth. & Theocr. Id. ... Τηνεὶ, illic, Theoc. Id. α, Τηνῶθε, illinc. Theoc. Id. γ.

Composita.

Ἐπέκεινα, pro ἐπ' ἐκεῖνα, aduerb. loci. Interdum, illic. vt apud Herod. libro septimo. οἵ τε ἐπέκεινα πάντες ἄνθρωποι ἔχονται, cuncti illius regionis mortales. Sic & l. 4. & 6.apud eundem. Interdum vltrà. Idem Herod. lib. 4. τὰ δὲ ἐπέκεινα μέχρι ... τῆς ... Γέτας. quæ verò vltra eas partes extendantur, vsque ad orientem.In qua signif nonnunquam casus additur, & præpositum obtinet,cui oppon.ἐπὶ τάδε,citra Idem Herodian. lib secundo, οἵ τε ἐπέκεινα Τίγριδος καὶ Εὐφράτου σατράπαι, satrapæ trans Euphraten Tigrimq; habitantes. Arrian.in 6. ... τὰ ἐπέκεινα τοῦ ... ἐς τοὺς Σκύθας. Apud Aristid. ἐν τοῖς ἐπέκεινα πάσης δυναστείας ταῦτα, exp. hæc sunt supra omnem democratiam. Est etiam aduerb.temporis pro, ante. Isocr ἐν γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοις, ante illud tempus,retroactis temporibus.Idem in Hel enc ... ἐπέκεινα χρόνων.

Κἀκεῖ per crasin factum est, ex καὶ & ἐκεῖνος.

Κἀκεῖ pro καὶ ἐκεῖ, & illic. Κἀκεῖθεν pro καὶ ἐκεῖθεν, & illinc, seu & inde. Act. 7.

Ἐπέκεινα, idem quod πέκειν, vt annotat Bud.

ἝΚΗΛΟΣ, ꝰ ὁ, ἡ, quietus, nihil turbarum mouens, mitis, lenis, pacificus. Od. ν, ... ἐκ' ἔχει ... ἀλλὰ ἕκηλος Ἥσται ἐν Ατρείδαο δόμοισι. Et Iliad ε, ἕκηλοι ἑρπόντων. Neutr. pl. ἕκηλα aduerbialiter ponitur pro ἑκήλως. * Etym deducit παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ. ὁ γὰρ ὑποχωρῶν (inquit) ἡσυχάζει.

Ἑκήλως quiete.

Ἑκηλία, quies. Ab Hesych. exp εἰρήνη, φιλοτησία.

Εὔκηλος ꝰ ὁ ἡ. Aeolico pleonasmo dicitur pro ἕκηλος, vt αὐ... pro ... teste Plut. de dialectis Homericis. Iliad. α,& ρ.& Hesiod lib.2. Erg.

Εὐκηλία, idem quod ἑκηλία.

Εὐκηλήτειρα, ἡ, exp. quietis conciliatrix. placatrix. Hesiod.

Composita.

Ἀεικέλιος ... inquieta, irrequieta. Quidam exp. grauia & difficilia ... Vide & in comp. ex Εἴκω, i. cedo & ex Ἑκών.

Παυσίεκηλος ... ex parte quietus. Apoll. Rhod. lib. 4. ...

Ἕκητι ... &c. vide in Ἑκών.

Ἑκτός ... vide in Ἕξ, sex.

Ἑκτικὸς &c vide in Ἔχω

Ἔκτοθεν, ... &c vide in Ἐκ.

Ἐκτὸς autem vide in Ἐξ.

ἙΚΥΡΟ'Σ, ꝰ ὁ, socer, i. mariti pater : & fœm. gen ἑκυρὰ, seu Ionice ἑκυρή, socrus, i. mariti mater. Il. ω. Ἑκυρὴ ἑκυρὸς δὲ, πατὴρ ὣς ἤπιος αἰεί. Pro iisdem dicitur πενθερὸς & πενθερά.

ἙΚΩ'Ν, ῦσα, ὸν voluntarius, spontaneus. Dicitur facere ἑκὼν qui sponte aliquid facit, vel sciens prudensque & certo proposito, non coactus. Fœmininum est ἑκοῦσα. Iliad η Ὅστε ἐπ' ... Dem. in Mid αἱ μὲν ἑκὼν βλάψη, ... Soph. in Aiace,ἑκὼν ... ἐμοῦ γ' ἑκόντος, me non volente, me inuito Plat in epist. ἑκούσης τῆς πόλεως, ... inuita ciuitate. Dicitur & ἑκὼν εἶναι, item ἑκὼν εἶναι, vacante infinitiuo. * Sunt qui dictum putent ἑκὼν quasi εἴκων ab εἴκω, i. cedo, non repugno.

Ἑκόντως, aduerb. vltro, sponte, voluntarié. Phocyl. Et Ἑκοντὶ pro eodem, ex Arriano.

Ἕκητι datiuus qui à poëtis aduerbialiter ponitur cum genit. Hesiod. in Erg. Διὸς μεγάλοιο ἕκητι, Iouis voluntate, ita volente Ioue Expon.& ἕνεκα apud Hom. Item Ἕκατι itidẽ pro ἕνεκα, apud Eurip in Medea.

Ἑκούσιος, spontaneus, voluntarius, consultò factus non per imprudentiam. Expon. & sponte susceptus aut sponte factus. Aristot. eth 5. Item τὸ ἑκούσιον substantiuè pro libero arbitrio apud Philonem. Τὰ ἑκούσια, quæ sponte fiunt. οὐχ ἑκούσια, quæ non sponte fiunt

Ἑκουσίως sponte vltrò.

Ἑκουσιάζομαι, sponte offero. Ἑκουσιασμὸς. spontanea oblatio, ex Bibl. interpr.

Ἀέκων, & (in prosa) ἄκων (comp.)inuitus, fœm. ἀέκουσα & ἄκουσα. Iliad. α, ... ἀέκοντος ἐμεῖο, me inuito. Dicitur etiam aliquis facere quidpiam ἄκων, id est, imprudens, per imprudentiam. Dem.

Ἀέκητι inuitó. Ἀέκητι cum genit. pro eodem,vt ἀέκητι θεῶν, Od.γ, inuitis diis.

Ἀέκαζω poet cogo. Ἀεκάζομαι, cogor. Od. σ.

Ἀκούσιος & ἀκούσιος, ꝰ, ὁ καὶ ἡ, non voluntarius, nõn vltroneus, ex voluntate nostra non proficiscens. cui opponitur ἑκούσιος. Herodot. Luc. Isocr. Apud Luc. κατὰ τὸ ἀκούσιον, per imprudentiam, non consultó. Apud Aristot. in ethic. τὰ ἀκούσια, exp. inuite facta, inuité suscepta. Ἀκουσίως, inuitò, præter vo-

luntatem, per imprudentiam, non consultó. Arist.rhet.1.

Ἀκουσιάζω,cogo & adigo aliquem ad faciendum aliquid ἐκ ἀκόντων. Numer.15.

Ἀεκήλια, τα, Hesych. & Etymol. expon. ἀεικέα χαλεπά, ἃ ἐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι, inuita & inuoluntaria, grauia & difficilia, quæ quis non nisi inuitus patiatur : innuentes deriuatum esse ab ἀέκων, vel saltem eiusdẽ cum eo esse originis. Alias signif. vide in Ἕκηλος.

ἘΛΑΙ'Α, ας, ἡ, olea, oliua (arbor) Odyss. ν. τανύφυλλος ἐλαίη. ¶ Item olea, i. fructus oliuæ Dem. pro cor. ἰσχάδας, ... σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων. Sic & apud Plut de aud. poëm. ¶ Ἔλαιος, ꝰ, ἡ, mascula & agrestis oliua, apud Iones, vt annot, Eust. Item auis quædam, apud Athen.lib.1.

Ἐλαιὼν, ῶνος, ὁ, oliuetum, oletum, locus oleis consitus. Item cella olearia. Theod.

Ἐλαιόω,F. ώσω, oliuo, oliuas colligo. Poll. Ἐλαιωτὴρ, ῆρος, ὁ, qui oliuas colligit, qui oliuat.

Ἐλάϊνος, oleaginus, ex olea arbore factus, Il. ν. Ἐλαΐνεος, idem epenthesi τοῦ ε. Od. ι.

Ἐλαῒς, ίδος, ἡ, oliua, olea arbor, Suid Item αἰγίλωψ, Hesych.

Ἐλαΐζω, F. ίσω, oleas colo, ex Aristoph. in γεωργ. Item neutraliter, oleagino colore sum.

Ἐλαιστής ꝰ, ὁ, qui oleas legit.

Ἐλαιών, oliuetum, oletum. idem quod ἐλαιών.

Ἔλαιον, ꝰ, τὸ, oleum, oliuum. Xenoph. in symp. Eustathius annotat Homerum ἔλαια vocare vnguenta. vt Odyss. β, ... ἔλαιον. Eodem Eustathio teste ἔλαιον recentioribus Atticis dicebatur locus quoque in quo oleum vendebatur, sicut ἰχθύες locus vbi pisces. Apud Hipp. ἔλαιον ὕειον dicitur pro ὕειον στέαρ adeps suillus, vt ann. Erotian.

Ἐλαιώδης,εος ὁ καὶ ἡ, oleosus, oleaceus, pinguis, Theophr.

Ἐλαιόω, ῶ. F. ώσω, oleo perungo. vnde ἐλαιοῦται θρὶξ. apud Sophocl.in Troilo.Ἐλαιωτὸς, oleo perunctus,oleo imbutus.

Ἐλαιηρὸς, ꝰ, ὁ, olearis, olearius, vt ἐλαιηρὰ ἀγγεῖα.

Ἐλαιήεις, εντος, ὁ, oleosus, oleaceus. Nic. in Ther. Ἐλαιάεις idem. vnde ἐλαιάεσσα ... apud Soph. in Vlysse.

Ἐλάδιον, ꝰ, τὸ, pauxillum olei. apud Athen. lib. 7.

Ἐλάα, ἡ oliuæ fructus, olea. Atticum esse Eust. docet.Aristoph. in Ran. & Athen. l. 2. & 4.

Composita.

Ἀγριέλαιος, ꝰ, ἡ, agrestis oliua, oleaster, apud Theophr. Ponitur etiam adiectiue pro, ex oliua agresti confectus. q d.oleastrinus, vt σκυτάλην ἀγριέλαιον. scuticam ex oleastro, in Epigr.

Ἀγριελαία. substantiue itidem pro oliua agresti seu oleastro dicitur, Diosc. 1.c. 138.

Ἀνέλαιος,ꝰ,ὁ καὶ ἡ, olei expers.

Ἐξελαιόω, ῶ, oleo perungo & imbuo.Item in oleũ verto. Theophrast. de caus. pl. lib. 6

Θυμελαία, Thymelæa : herba quam nonnulli χαμελαίαν & κνέωρον appellant, folia habens oleæ foliis assimilia Diosc.lib.4. cap. 1 3.

Θυμελαΐτης οἶνος, vinum è thimelæa, seu vinum thymelæa conditum. Diosc. l 5 c 78.

Καλλιέλαιος ꝰ, ἡ, frugifera olea : cui opponitur ἀγριέλαιος.

Καλλιέλαια, oliua satiua, vt ἀγριέλαια syluestris.

Κεδρέλαιον, oleum cedrinum. oleum quod è malis cedri fit.

Κηρέλαιον, medicamentum ex cera & oleo, cui affunditur & succus refrigerans. Apud Orib.

Κνηκέλαιον, oleum è cneco Diosc. l. 1. c. 45.

Κνιδέλαιον, oleum è cnidio grano. Diosc. l. c. 44.

Μελανθέλαιον, oleum melanthinum, oleum ex melanthio confectum : apud Diosc. l. 1. c. 47.

Μυρσινέλαιον,ꝰ. τὸ, oleum myrtinum. Diosc. l. 1. c. 49.

Οἰνέλαιον ꝰ, τὸ, vinum oleo mixtum. Gal.

Ὀλιγελαιόω, parum olei fero,parcè oleum fundo. Quo vitio laborant oleæ quum parcus olei prouentus est, nec larga oliuitas. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 11.

Πετρέλαιον, petroleum : dicitur à quibusdam bitumen liquidum. quòd effluat e saxis. vel quòd eo ad lucernarum lumina olei vice antiqui vterentur.

Πισσέλαιον, ꝰ, τὸ, oleum picinum. Vide Plin. & Diosc. & Gal.

Ῥαφανέλαιον, raphaninum oleum, ex raphani semine. Dioscor, l. 1. c. 46.

Σχινέλαιον, oleum lentiscinum, è lentisco factum oleum, σχίνινον ἔλαιον, apud Diosc. Vide & Plin.

Ὑδρέλαιον, aqua oleo misto. Diosc. l.2. c.110.& Plut.in symp. 4.

Ὑπέλαιον, olei fæx seu sordes.

Φιλέλαιος, olei seu olearum amans.

Χαμελαία,ἡ, olea pumila, oleago vel oleastellum. vide Diosc. & Plin.

Ἐλασσόω, ἐλάττων, &c. vide in Ἐλαύνω.

Ἐλασσόω, ἐλάσσων, &c. vide in Ἐλαχύς.

ἘΛΑ'ΤΗ, ης, ἡ, abies (* dicta παρὰ τὸ ἐλᾶν, ὅ ἐστιν εἰς ὕψος ἀναπτύσθαι. vnde & Odyss. ε, dicitur ἐλάτη οὐρανομήκης.) Plu-

tarch. de Socr. σφαῖραι διαφέρουσαι ἔχοντες, οἱ μὲν ἐλάττους, οἱ δὲ μείζους. Plin. lib. 12. cap. vlt. Est præterea arbor ad eadem vnguenta pertinens, quam alii elaten vocant, (quod nos abietem) alii palmam, alii spathen. Ἐλάτη Galeno est tenerum palmæ germen. Vt autem Dioscorides ait, ὁ φοινικόβοτρυς ὁπὸ αὐτῆς κεφαλῆς, ὃ ὅπερ κραδίτης. Eidem Dioscorid. libro 1. capite 131. est inuolucrum fructus e palma nascentis. seu (vt Marcellus tradit) corticosum palmæ adhuc florentis operimentum, quem palmæ corticem Columella vocat. Nonnulli exp. corticosum illud quod in summa palmula nascitur. ¶ Item palmula, hoc est, extrema remi pars: seu remus, κώπη. Odyss. ν. ὑπέρτερα ἐλάτησι Πάντου ἐλαύνοντες. Apud Eurip. ἐλάτη δίκωπος exp. cymba, synecdochicῶς. ¶ Item hasta, seu hastile ex abiete sicut μελία. Hesy. in Alp. Ἐγχρίμπτει ἢ σῇ ἐλάτῃ αὐτοκράδῃ σφέρτερον ἦτορ.

Ἐλάτινος, η, ὁ, abiegnus. Et ἐλάτινον μύρον seu ὕλαιον, vnguentum seu oleum ex elate. ¶ Ἐλατίνη, herbæ nomen est, de qua Dioscor. l 4. c. 40. & Plin l 27 c 9.

Ἐλάτης pro ἐλάτινος: poetæ dicunt, metri causa inserto ι, vt Odyss. ο. ἐγὼ εἰκάζουσ' & ἐλάτησι πεπυκασμένη, Od. τ.

Ἐλατήρια. dicitur Cedrus magna, abietem magnitudine æquans. Plin.

ΕΛΑΥΝΩ F. ἐλάσω, P. κῶ, α᾽ ἤλασα, agito. Il. ε. Ἀλλὰ σύγ' αὖτὸς ἐλαυνε τὸ σῆμα τῷ ποὶ ἵππῳ. Et Il ω. ἡμὲς βόε ἐλάσσω. Dicitur & ἐλαύνειν ἵππους. Od ο. agere pauem. Et sine accus. interdum exp. remigo. vt apud Xen. οἱ δὲ ἐλαύνουσι δύο, καὶ μέρος τοῦ ναυτικοῦ αὐτῶν. Accipitur & pro equitare. vt apud eundem Xen αἰσθοῦ τὸν ἱππασόμενον. item pro, expeditionem ago, vt ἐλάσας εἰς Αἴγυπτον. Herodot. ἐλαύνεσθαι passiue agitari, agi. Sic dicitur ἐλαύνεσθαι nauis. Ponitur actiua etiam significatione. vt Il. λ. βύσσινον ἐλάσσῃσιν. ¶ Item stimulo, incito, inde quòd qui agitat equos, eos stimulare soleat. Et pass. ἐλαύνεσθαι, stimulari. Herodian. ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἤρχετο ἐλαύνεσθαι, à conscientia lcelerum stimulatus. item, pro, exerceo, exagito. Paulan in Lacon τὸ δὲ χωρὶς κόπου τοὺς μαθητὰς ἐλαύνειν. Item pro, fatigo accipitur: & pro, infequor, vexo, infector, apud Dem. ſæpe. vt tradit Bud. Inuenitur & pro perſequi iudicio, ſeu arceſſere, vt ἐλαύνειν ἀσεβείας, impietatis arceſſitur. Item verbero, pulſo, ferio. Et pro excutio, ac proprie excutio feriendo. vt apud Apoll. χαμαὶ δὲ ἑλλὰς ἐδόνησε. Item pro, excito, cieo, moueo, vt Iliad α, ἐν δὲ θυμὸν καὶοῖν ἐλαύνων. ¶ Item abigo, expello, quod potius ἀπὸ ἀγῶνος dicitur in profa, ſeu ἐξελαύνω. vt apud Chryſoſtom. δημόσιας ἐλαύνων. Sic ἐλαύνειν μάντιν δημοσίᾳ. Plutarch in Rom. ¶ Item duco, ad eſſ, ductile opus facio, vt apud Homer. ἀσπίδα χαλκείην Ἤλασεν. Et Dioſcorid. lib. 5. ἐλαύνεται πίτυρα χρυσῷ. Dicitur & ἐλαύνειν τάφρον, ducere murum & ἐλαύνειν τεῖχος, ducere foſſam. Iliad. μ. Item traduco, tranſigo. vt in Axiocho, ἀλλ' ἃ πολυτελῶς ποιεῖται διὰ τέτων ἐλαύνεται ἡδονάς; & interdum etiam neutrum eſt pro, promoueo, progredior, euado, εἰς ἄκρον τῆς παιδικῆς τε ἐλαυνόμενος. Plut. qui eruditiſsimus euaſit. Sic & Laert in Clitomacho, ὃ δὲ εἰς τοσὸν ἐλάσας ὄνησιμάχης.

Ἐλάω. inuenitur apud poëtas pro ἐλαύνω. Ponitur ἐλᾷν & pro ἐλάσαι ab Ariſtoph. vt docet Bud.

Ἐλαστρον. τὸ. lamina ductilis. Dioſc. l. 5.

Ἐλασμός, οῦ, ὁ, idem. apud Suid.

Ἐλάστης, ου. ὁ, agitatio videlicet equorum ſeu currus. aurigatio. Item equitatio. Xen. Pæd. 8 Item expeditio. Arr. lib. 6. ἔδοξεν τῷδε ὑπὸ Βακχυλίδου ἐλαστὴ. Apud Herodot. τῷδε ἔλασιν ἐξενείκατε exp. quæ ad tranſmittendum pertinent. Item remigatio. Itē expulſio, abactio. vt ἐλάσεις ἑτοιμάσασθαι, Thuc. lib. 1.

Ἐλάσεια, ὁ, idem quod ἐλασία. equitatio. Xen.

Ἐλαστεύω, expeditionem affecto & apparo. Luc.

Ἐλαστὴρ, ῆρος, ὁ, agitator, auriga. Item remex. apud Luc. Item impulſor, vibrator. Pind. Item expulſor, abactor.

Ἐλάστειρα, expultrix. Areop. Item placentæ latæ genus, apud Ariſtoph. in Acharn. & equit.

Ἐλαστήριον. τὸ, quicquid deorſum vērtem purgat. apud Hippocr. teſte Gal. item ſuccus ex fructu cucumeris agreſtis expreſſus & in orbiculos coactus, Theophr. Et ipſum cucumerem ita dictum tradit Dioſc.

Ἐλαστὴς. ductilis. Ex Epigr.

Ἐλαστὴς. ὁ, impulſor, agitator. Etym. ἔλαστρον, id quod impellit, ſeu quo impellitur aliquid. Ἐλαστήρια. ὰ. agito, impello. idem quod ἐλαύνω, ſeu ἐλάω, vnde & factum eſt. ſed eſt ἐπιτατικώτερον. Il. σ. & apud Herodot. ſæpe.

Ἐλάτης, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφελαύνω. equitando reuertor, ſeu equitans. Xenoph in ſymp. Apud eundem exp. redeo, refero pedem. Apud Herodian. ἀμφελαύνειν λείας, abigere prædas, agere prædas. Item cum genit pro. abigo, expello, item repello. arceo. vt ἀμφελαύνειν τῶ βαμοῦ. Luc. Et in paſſ. ἀμφελαύνεσθαι τῆς ἀρχῆς, Iſocrat. repelli, repulſam pati. Item abduco, auoco.

Ἀμφελασία, abactio, profligatio. Heſych.

Decomp. Συναμφελαύνω, vnà expello.

Διωλαύνω, perequito, i. equitando iter perago. Xen ἡμέρας δύο διῆλασεν. Item decurro in armis. Item tranſigo, Luc ὅτι οὐ δύσφορα τὰ διελάσεις.

Διέλασις & διελασία, decurſio militaris. Xeu.

Εἰσελαύνω, inuehor, ingredior equo vel curru. Plut. & Generaliùs etiam *pro*, ingredior. Apoll. Rhod. Arg. in Themiſt. Eſt etiam irrumpo, irruo, quocunque modo inuehatur. Plut. in Phoc.

Εἰσελαστικὸς ἀγών, quo die athletæ olympionicæ aut ex patriam ſolenni pompa ingrediebantur. apud Plut. Traian.

Ἐξελαύνω, expello, abigo. Odyſſ. ο. ἐκ δ' ἵππους ἐξέλασσε. Aeſchin. ἐξελαύνω πολεμίους ἐκ τῆς χώρας. Item erumpo equo ex Xenoph.

Ἐξέλαω, idem Iliad. θ. Ἐξέλασ Atticè pro ἐξέλασεν. Ariſt. Nub. ἐξελᾶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας. ἐξέλακεν Attice. λακεῖν, expuli, exegi. Ariſtoph in Nub. Apud Herodot. λακίδια πολλὰ, exp. ductilia opera.

Ἐξέλασις, expulſio. Item eruptio vel profectio quæ Xen. Pæd. 8.

Ἐξελατέος, expellendus, abigendus.

Dec. Ἀντεξελαύνω, ex aduerſo vel viciſsim erumpo.

Διεξελαύνω, trano. vt διεξελάσας ὁ πέρην ἵππος, ex Plut. bl. item *pro*, tranſmitto per fluuium. Bud. ex Greg. copiis perrumpo. Item victis & fugientibus inſto.

Ἐπεξελαύνω, progredior ſeu prouehor equo. Exp. & to, erumpere iubeo, apud Xen. Hell. 5. Ἀντεξελαύνω, uerſo progredior. Exponitur etiā, in occurſum progredior.

Παρεξελαύνω, vltrà progredior.

Προεξελαύνω, ante alios equo erumpere ſeu prorumpere.

Συνεξελαύνω, ſimul abigo, ſimul expello.

Ὑπεξελαύνω, clam progredior longius. ex Herodot.

Ἐπεξελαύνω. infesto incurſu in aliquem feror. Xen. ἐπεξελάσει ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Apud Herodot. ἐπελαύνω τῶν ἱππέων, mouco copias ſeu promouco. Apud eundem ἵππος ἐπεξελάσας. exp. ἐπιπέτομαι.

Ἔπέλασις, expeditio aduerſum aliquē, inuaſio, impetus.

Κατελαύνω, depello, Exodi 31. c. κατέλασε μέχρις λαοῦ, ad tulum duxit in minuta.

Παρελαύνω, præterueho, curſu alium ſupero. proprie eſt: ſed de naui etiam dicitur, Od. μ. Item obequito, irruo in hoſtes. Xen. in Hipparch. παρελαύνειν παρὰ δικαίαν πολεμίους. Item equo prouehor ante alios. Xen. anabl. ἐὰν αὐ ἐφ' ἅρματος, profectus in medium. Dicitur & accuſ. *pro*, porrò ago, prodire facio. Xen. ibi item. τοὺς παρόντας. item progredior, cuado. Chryſ. ad Corinth. παρελαύνειν ἱμάτιον. Item ſupero, vinco. Baſil. in 2. de instit. Laërt. de Phalereo.

Περιελαύνω, circumequito. Xen. Item abigo, cogo. Polyb. Item vexo, violenter tracto. Baſil.

Προελαύνω, ante ſigna euehor. Xen.

Προσελαύνω, aduehor. Xen. cum dat. item cum εἰς. Dicitur & προσελαυνόντος ἡμέρας, à Luc. aduentante die.

Συνελαύνω, adſtringo, compello, cogo, in angustum redigo. de pr. frig. συνελαύνει τὰ σώματα τὸ ψυχόμενον, corpora ſic re compellens. Idem, συνελαύνειν τὸ ὑπὸ χιόνι, coactus eſſe decernere. Luc. συνελαύνειν τι εἰς ἀρετὴν πανύκιος, in eum neceſsitatem redigo. Neutraliter etiam capitur *pro*, animo concurro, congredior infeſto Mate. Hom. αὐτὸ ἔρυθ ξυνελαυνέμεναι ὑφ' ὅτῳ πόλεμόν τε, i. συμπλεῖν εἰς ἔριν. Item committo. ἐφίζητον ἀλλήλοιν χαρὰ μαχόμενοι δι' ἀλλήλων σώματος ὄγκῳ.

Compoſita ex ſecunda aut tertia perſona prat. paſſ. citra præpoſitionem: ac primùm quæ agitandi ſeu ſtimulandi ſignificationem habent.

Ἀγήλατος, ου, ὁ ἡ, valida manu impulſus. ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἀγήλατος ἐστὶ κόφῳ. Apud Suidam ἀγήλατοι. exp. fulmina.

Αἰγελάτης, ου, ὁ, caprarius, in Anthol. epigr. q. d. caprarum agitator. qui caprarum gregem agit.

Ἀμαξήλατος, ου, ὁ ἡ, vehicularis via, plauſtraria via, ſub. ὁδὸς.

Ἀνήλατος ἄκμων, indomita incus, ex libro Iob.

Ἁρμαμαξία, ὁ, currus agitatio, aurigatio, curule certamen. Ignoph. Pæd. 6.

Ἀστροελάται, dicuntur οἱ τὰς ἀστρικὰς ἐλαύνοντες, agaſones, mines. apud Luc.

Ἁρματηλάτης, ου, ὁ, auriga. Xen. in ſymp. Et per ſyncopen ἁρτὴς pro eodem.

Ἁρματηλατέω. ῶ, F. ήσω, aurigor, certo aurigatione in certamine. Xen. in ſymp. Ἁρματηλατία, idem. Ἁρματηλατικὸς quem curtus agi poteſt aut actus eſt. vt ὁδὸς ἁρματηλατικὴ, vehicularis & curulis. plauſtraria via, militaris via. Et ἁρματηλάτης, idem.

Βουλασία, ὁ, boum abactio. Il. γ.

Βουλάτης. qui boues agit, boum abactor. epitheton Mercurii. in Epigr. l 2. Item qui boues agitat. Βουλάτης, ιδος, ὁ, bocabactrix vel agitatrix, in Epigr.

Βουλατικὸν, ars agitandi boues. Βουλατέω, ῶ, boues agito ſeu impello. Poll. Ariſt. (de & in comp. ex πλάσσω.

Βουλάτης, ου, bubulci, quaſi βουλάτης, pleonaſmo litera π, Vi-

Δηϊφρασία ὁ augurratio Pind Δηϊφράσατο, auriga, Δηϊφράτιον, ῶ, augor bigas ſeu currum agito. Soph. in Aiace.

Δρόμος, locus dicitur per quem difficulter agitari poſſunt equi. locus equitatu difficilis. vnde δρομικὸν ὄρος ἀνάβασις.

Ἔγκωμα, τὸ, Euripid. ſchol. eſſe dicit τὰ ὀρθὰ ξύλα τῶν πύργων ἢ ὁπλιτῶν τὰ βέλη τε κλίμακος, ligna recta in quæ defiguntur & ea patriam ſolenni pompa ingrediebantur. apud Plut. Traian. ἐγκώμια ἄρματα, quo die athletæ olympionicæ aut βάθρα Ἰλιακὰ βαθμίδας quæ ἐπιλάται τοῖς ὀρθοῖς ξύλοις.

Ἐλάσιππος ἡρῶος, equitabilis locus Xen.

Ζεύγλατης ſeu ζεύγνλάτης, qui agit iugum boum aut iumentorū qui boues agitat. ζεύγλατιος, ὁ. iugum boum ago.

Θεήλατος, à Deo inuectus, à Deo impulſus, à Deo immiſſus, vt Nub. ἐξελᾶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας. ἐξέλακεν Attice. λακεῖν, expuli, exegi. Ariſtoph in Nub. Apud Herodot. λακίδια πολλὰ, exp. ductilia opera.

Ἱππήλατος, agitatus equorum, paſſ. ſignif. ἵππηλάσιος, idem quod ἱππήλατος. ὁ.

Ἱππηλάτης, ὁ equorum agitator, eques.

Ἱππήλασιος, equos agito, equos impello. equito.

Ἱππήλατος, per quem equi agitantur, aut etiam agitari poſſunt, equitabilis. Od. σ. &.

Ἰχνηλάτης, veſtigator, indagator, Poll.

Ἰχνεύω, qui veſtigia ſuſtrat ſeu ſcrutatur. veſtigator. ſeu qui veſtigus aliquem aut aliquid conſequitur. Epigr. Dicitur & ἰχνηλατῶ, pro eodem. ἰχνηλατέω, ῶ, veſtigis aliquid conſequor. veſtigo. de l'hilo mundo. (dux.

Κεμηλάτης, camell agitator: vel etiam camelorum agitator & Κεμηλασία, ὰ, camelorum agitatio. Et κεμηλάτης, *pro* κεμηλάτης. Ariſtoclid. de aud. mirab & Herodian. lib. 4

Κυνηλασία. canum incitatio. Callim. Κυνήλατος, canes agito, ſeu venor. Nicand. in Ther.

Κωπηλασία, remigatio. & κωπηλάτης, qui remum impellit.

Κωπηλατέω, remigo. Luc. de ver. narr.

Κωπήλατος. emeritus remum vel nauis. Heſych.

Ὀχηλάτης, quem quis œſtro agitatur. ſtimuli œſtri quibus aliquis agitatur. Et metaph. pro ſtimulo ſeu aculeo, quo quis ad aliquid impellitur ſeu pellicitur. Apud Ioſeph in Maccab.

Ὀχηλατέω, œſtro agito. Οἰστρηλατέομαι, œſtro agitor, œſtro exerceor. Item furore & inſania agitor, velut œſtro. vnde οἰστρηλατῶν. Heſych. πορεύομαι.

Ὀχηλάτης, qui agitator aſelli. Plut. & apud Athen lib 13.

Ὀχηλασία, aſinorum agitatio. apud Ariſtoph.

Πεῖρασία, quam quis in pœnam cogitur, quum pœna infligitur, ſeu impenitur. Παιδεία τοῦ νόμου, ex Oecumenio, ſanctio quæ pœnam ſtatuit tranſgreſſoribus.

Πεισθασία, furiis agitatus, ſeu quem αἱ ποιναὶ exagitant, & in pœnas cogunt.

Πλακτὸς, ὁ, furiis pœnalibus exagito. Et paſſ. πεπλακτόμωρος, a pud Suidam.

Πνιγαλέος, q. d. qui naribus, (i narium olfactu) perſequitur, ſeu olfaciendo, agax vt ἱππόβοτος κύων.

Πόασις, adiect. odoratu atq; olfactu deprehenſus, vt ῥινήλατος Ἄρκτος apud Oppianum, odoratu atque olfactu deprehenſum veſtigiū.

Ῥινήλατος, ὁ, naribus, (i. narium olfactu perſequor. vt canes ῥινήλατοι qui & ἰχνηλάται qui odores naribus velut attrahunt. Item metaph. perſequor indagando fagaciter, vel indago fagaciter. Synod μάταιοι καὶ ἐπὶ ταῖς ῥινηλατοῦσι.

Τροχηλασία. rotarum agitatio & curſus. Hippocr. ep ad. Demag.

Τροχήλατος. rota ſeu rotis agitatus. Soph. in El. & Eurip.

Τροχηλατέω, ῶ, rotam impello & ad curſum incito. Item in modum rotæ agito & circumago. Eurip. in Oreſte.

Alia eiuſdem formæ compoſita, abigendi & expellendi ſignificationem habentia.

Ἀλιτήλατος, perſequis, fugare ſeu in exilium pellere. Etym.

Ἀπέλασις, ὁ. ἀφ' ἐλαύνω, q. d piaculum expello, ſcelus expio. Ἀπελεράτος ipſos qui piaculum admiſerunt extermino. Soph. in Oed tyr.

Ἀπέλατος, ὁ, (q. d. virum ſeu viros expello) in exilium pello in exilium mitto, Plat. Pol. 8

Ἀπελασία, peregrinorum expulſio ſeu eiectio. Thuc. lib 2. Plat. de leg. l 12. Ariſtot. Pol. 2. Sæpe cum genit. vt ξενηλασίαι πυκνὰ γίγνονται, Plutin Lyc Dicitur & de rebus quæ non ſecus expelluntur & reiiciuntur ac peregrini expelli ſubmouerique ſolent. apud Plut. in apophth.

Ἀπελάτης, ου, Peregrinos expello ſeu peregrinum, hoſpites expello, aut expello tanquam peregrinum, abigo ceu ſolent abigi peregrini. A Bud. exp. externos eiicio, vt alienos abigo. ex Plut. ſymp. 8.

Alia eiuſdem formationis compoſita, quæ ducendi ſignificationem habent.

Νεήλατος, recens malleo ductus, recens cuſus. Heſych. Apud Demoſth. in orat. pro Cteſiph. νεήλατα dicuntur recēns molitæ farinæ. ab ἐλάω.

Ὑπαγωγεύς, exercitus eductio, expeditio. Plut. de fort. Rom.

Στρατηλατέω, ῶ, exercitum educo. ſeu educo exercitum in expeditionem, expeditionem ſuſcipio: aut bellum infero.

Στρατηλάτης, qui exercitum educit in expeditionem: dux agminis militaris. vt στρατηλάτης νεῶν. Eurip.

Σφυρήλατος, malleo ductus ſeu fabricatus, ὁ τῆ σφύρᾳ ἐλαμμένος. videóque ſolidus, non conflatus. Metaph. apud Plut de orac. Pyth. ἀς πυκνὸν ἡ σφυρήλατον ὑδὼρ ἐν ὀλίγῳ πεδίῳ χεῖται ὄγκος. Apud Diodor. Siculum σφυρήλατον accipitur pro loculo ſeu conditorio quod malleo ductum fabricatum eſt, non conflatum.

Ὁλοσφυρήλατος, qui totus malleo ductus eſt ſeu fabricatus ſolidus. Ioſeph de antiq. lud. (Gl. l r.

Τπήλατα φάρμακα, medicamenta quæ aluū ſubducunt. Gal. ad

Χαλκήλατος, ex ære ductus. Et pro eodem χαλκήλατος. in Epigr.

Χρυσήλατος, ex auro ductus malleo, ex auro cuius ſeu fabrefactus. ſeu ex auro ductili confectus. vt χρυσήλατος πέπλος apud Ariſt.

Ψυχήλατος, qui poſtquam malleo ductus, in frigidam merſus eſt. Plut. in Bruto.

ΕΛΑΦΟΣ, υ, ὁ, vel ἡ, ceruus, cerua. Od. ι, ὑλίμνας ἐλαφος μέγας. Xen. Pæd. . . ἐλάφῳ ἀγελῆ πολλῇ πορεύεται ἡ ἀρτεμισία. ¶ Item, placenta quædam quæ in ἐλαφηβολίᾳ. feſto Dianæ parabatur. Athen. lib. 14. * Euſt. deducit vel ab ἐλείν. τὰς ὄρθας, (aſpero in tenuem mutato propter φ ſequens) vel ab ἐλᾶν τὰς ὁρμὰς. Plutarch. verò de plud. anim ſcribit, ὅτ' ἄφρας τοὺνομα παρώνυμος, ὡ τῆ ἐλαφρότητος, ἀλλὰ τῆ ἕλκειν τὰς ὁρμὰς, quoniam οἱ ὄρθαι ῥᾳδίας ἀφορμὰς ἔχουσι πρὸς αὐτὸν.

Ἐλαφεῖος, ὁ, ceruinus, vt ἐλαφεῖα μυιάλις apud Galen. medulla ceruina, & ῥῆγα ἐλαφεῖον apud Dioſc. Et neutro genere ἐλάφειον ſubaud. κέρας, vel κρέας, ceruinum cornu aut caro, Suid.

Ἐλαφος ὠδὴ metaphora à ceruis ſumpta ab Etym. exp. σκιώδης, meticulosus. Ἐλαφώδη Helychio eſt κάπνεται. & Ἐλάφεια apud eundem εἰ δὲ ἐλάφων ἀσφάλειαι, ceruini tali.

Ἐλαφίνος, η, ὁ, hinnulus, ceruinus. νεβρὸς. Heſych.

Ἐλαφίω, fugito & pauito more cerui.

Ἐλαφοῦς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἱππέλαφος, ου, ὁ, equiceruus, animal ita dictum à forma equi & ceruiquam habet. Ariſtot.

Τραγέλαφος, ου, ὁ, hiriceruus, animal hirci & ceruifiguram mixtam habens. Cuius tum alii meminere, tum Ariſtot. & Luc. necnon Plin. lib. 8 cap 32. Τραγέλαφοι erant etiam pocula quædam, vt teſtatur Athen. lib. 11.

ΕΛΑΦΡΟΣ, ὰ, ὁ, leuis & celer inſtar cerui. (* Dictum enim volunt quaſi ἐλαφηρὸς; ab ἕλκειν.) Od. χιτῶνα ἐλαφρότατον, θεῖον. Iliad. χ. ὥρμαι ἐλαφρότατος πτερύγων, volucrium velociſsimus, Plut. in Fab. αὐδῆρε ἐλαφροὶ καὶ πολύκικες. Plato Pol. 2. ἐλαφρὸς ὤφειλε τὸ αἰσθανόμενον διοικεῖν. ¶ Item, leuis, cui opponitur grauis & ponderoſus vt ἐλαφρὸς ὕδατος. Xen. Sic dicitur mœror ἐλαφρὸς γενέσθαι alleuari, leuior fieri. Ἐλαφρὸν ποιεῖσθαι, leue ducere, non magni æſtimare, apud Dioſc. l. 2. * Item, leuis, i. nō moleſtus nec difficilis, cui opp. φορτικὸς καὶ ἐπαχθής. Ἐλαφρὸς μᾶλλον ἀνδρὸς ἢ βαρύτητος δίκαιος ἢ βρᾳδὺς φύσεται, σφᾶς αὐτοὺς ἐλαφρυτέρους ἢ μετεωροτέρους ποιῶν. Apud Dioſc. ἐλαφρὸν πῦρ, leuis ignis, i. non vehemens. Apud Plat. ἐλαφρὸς δὲ ὁ ὕπνος, facilis & leuis petitio.

Ἐλαφρῶς, leuiter, celeriter. vt πλεῖν ἐλαφρῶς. Od. ε.

Ἐλαφρία, ὰ, leuitas. Heſ. Item paucitas. Suid.

Ἐλαφρύνω, alleuo

Ἐλαφρύνω, ὑνῶ, eleuo. Plut. de fort. Rom. ἀ πᾶσαις ἐλαφρίζουσι κύκνοι ἰαυτοὺς, nec ſolitis tamen ipſa pennis ſublimis. Item alleuo. Syneſ. de inſ. τῆς τε ἀρίστης ἕξεως ἐν ψυχαῖς ἐλαφρίζόσης αὐτὰς ἢ ἐκπορευομένης καὶδα χείρονος.

Compoſita.

Ἀπελαφρύνω, ſubleuo.

Ἐπελαφρίζω, ſubleuo, tollo. Philo de mundo.

Ἐπελαφρύνω, idem. Vnde συμπελαφρύνω apud Herodotum, ſimul alleuo.

Τανύφλοφρυς, perleuis, valde leuis.

ΕΛΑΧΥΣ, υ, paruus, μικρὸς, vt ἐλαχὺ σπέρμα, in Epigr. exiguum & vile nauigium. Et Od. ι. οἴνου ἐλαχέος. * Deducit Etym. ab ἐλᾶν, τὸ ἀφορμᾶν. vt ſic ἀφορμὴ, & per conſequens μεταθεῖν. Affert. Euſt. & ἐλαχὲς ex Callim.

Comparat. eſt Ἐλάσσων, ſiue ἐλαττων Atticè, minor. Dem. Item inferior. vt ἐλασσον ἰσχύι, inferiorem eſſe, vinci & ſuperari aliqua re, deteriori eſſe conditione. Demoſth. pro cor. Sic Iſocr. in Pan. οὐδενὸς ἐλάττων ἀμφοτέρων τούτων. nullo inferius. Item paucior. Plat. in ep. ὧν ἐλάττω πειράσηται ἐτῶν ἀκούειν, non pauciores quàm triginta. Xen. apomn. lib. 1. ἐλάττους τοὺς βόας ποιεῖν, boum numerum imminuere. Ἐλαττον aduerbialiter quoque capitur *pro*, minus, vt ἔλασσον ἄπαθεν apud Thucydid. minus procul, i. propius Dicitur & ἐλάσσω *pro* ἐλάττων.

Superl. Ἐλάχιστος, η, ὁ. minimus. Thuc. Ariſtot &c. Item pauciſsimus. Iſocr. Plut. &c. Exp. & breuiſsimus. vt δι' ἐλαχίστων καιρὸν ζητοῦμεν. Ἐλαχιστότερος, minor, minimus. Epheſ. 3.

Ἐλάχιστα,minimè.ἐν ἐλάχιστα,in primis.
Ἐλασσόνως,minus,rarius.2.Cor.8.Ἐλαττόνως minus.Plat.
Ἐλαττονέω,minus fero.Item imminuo,minus reddo.vnde apud Basil.ἐλαττοῖ κύμβην σῶμα.
Ἐλασσόω,feu ἐλαττόω,ῶ,diminuo,imminuo.Thuc Isocr.
Ἐλαττοῦμαι, diminuor, imminuor, auferor. Item inferior sum,superor.Thuc.lib.1.ἐλασσούμενοι τῷ πολέμῳ, bello inferiores.Dem. pro co... πολλῷ μᾶλλον ἐγὼ ἐλαττοῦμαι κατὰ πολὺ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου,longe inferior sum.Exp.etiam detrimentum accipio, pauperior fio.
Ἐλάττωμα feu ἐλάσσωμα,cui opponitur πλεονέκτημα, inferiores partes & deterior conditio,diminutio. Item vitium,quo aliquis aliquo inferior est. Chrys.In Pand.sic appellatur vitium rei quæ præscribi non potest propter malam fidem.Ponitur &pro victoria,pasſiuè apud Polyb.
Ἐλάττωσις,imminutio, diminutio.
Ἐλαττωτικὸς,ῆ,ὸ,qui diminuit.non rigidus.

Ἐλάω,vide in Ἐλαύνω.

ἘΛΔΟΜΑΙ,cupio desidero,appeto.Il.ι Καδδὲ κατήριπε πολλὰ, πολὺ δ' ἐέλδεται ἔσω ὄπιθεν. Il. ψ, de mulabus ligna trahentibus è Sylua, ἐλδόμεναι πεδίοιο διὰ ῥωπήια πυκνά. * Eustath. deriuari ait ab ἕλω quod est αἱρέω,ideoque δασυνέσθαι ἔλδομαι.
Ἔλδωρ,τὸ, desiderium,cupido, ἐπιθυμία Hesych.
Ἐέλδομαι, poetico pleonasmo τοῦ ε dicitur pro ἔλδομαι frequentissimum est apud Hom. Interdum sine casu, vt Il. ν, Od. φ & ω. Interdum cum genit. vt Od ξ Interdum cum accus. vt Od.α.v 409.Nonnunquam cum infinit.vt Od. δ Reperitur vsurpatum in pass signif.Il.π v.494.
Ἐέλδωρ res cupita,desiderium.Il.α,& π.Od.γ & φ,& alibi.

ἘΛΕΑΣ,auis nomen apud Aristoph.in auib.Eadē forsan auis est quæ à Callimacho ἐλεὸς dicitur vt annotat scholiastes.

ἜΛΕΓΟΣ,ὁ,lamentatio,vox lugubris,luctus. Apud Aristoph. in Auibus, ἀείδεις ἀχέων τοῖς σοῖς ἐλέγοις αἰλινίζουσα. schol. exp. θρηνῶν, deducens ἀπὸ τοῦ ἒ λέγειν. Eust ex Didymo dicit vocari hoc nomine θρήνους qui ad tibiam decantarentur. Aliud etymon vide in seq.signif. ¶ Item, carmen elegiacum quo lamentatio continetur.Apoll. Arg. 2. ἔνθ' ἄλλοις Οἰκιστὴς ἐλέγοισιν ἐδύσατο, i.ἐλεγείοις vt docet schol Lucill.lib 2 Epigr. εἰς ἐμὲ καὶ ἐλέγους ποίει πάλιν. Qua in signif Diomedes deducit παρὰ τὸ εὖ λέγειν τοὺς τεθνεῶτας Nam defunctorum laudes hoc carmine comprehendebantur.
Ἐλεγεῖον,ου,τὸ.idem cum ἔλεγος,i.elegi versus Luc. in Tim. καὶ μὴν ἐλεγεῖα χαλκῆ μάλα παρ' αὐτῶν ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. Sic vocatur à Thuc.Paus.Strab.Athen.alijque quod δίστιχον postea nominatum fuit.
Ἡρωελεγεῖον,ου,τὸ (comp.) metrum & heroicis & elegiacis versibus constans,vt apud Theocr Idyllium octauum.

ἘΛΕΓΧΩ, F. ξω, arguo, i. argumentis demonstro seu probo. vt ἔργα δὲ χεῖρας ἐλέγχει, opera arguunt manus Suid ¶ Interdum exp redarguo, reprehendo. vt Plut. ἐλέγχοντα τὸν μῦθον ὡς τοῦ θεοῦ, quum apud Deum eam fabulam reprehenderet Et apud Thucid lib. 1. καὶ καθιστάντες ἑαυτοὺς ἐς κρίσιν τοῖς ξυνδούλοις περὶ αὐτῶν ἐλέγχειν. Exp & refello,refuto. ¶ Item,conuinco. Synes. ὁ μὲν ἐλέγξει, ὁ δὲ οὐκ ἀπιστήσει. Aristoph. in Pluto.σύ γ' ἐλέγξαι με οἴμοι δύναιο περὶ τούτου ¶ Item reprimo & coerceo,apud Chrys. παρεστῶσα τοῦ πυρὸς δύναμιν ἤλεγξε,deprecatiò vim ignis repressit ¶ Item aspernor Il. ι. τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς. ¶ Item sciscitor, percontor. Xen. ἤλεγχε αὐτὸν ὅτι εἴποι λέγων ποιήσαιτο περὶ τὸ πείθεσθαι τὴν στρατιάν.
Ἐλέγχομαι,arguor,deprehendor,comperior Xenoph. ὅπως ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν.Item arguor, reprehendor apud eundem. Item conuincor, vincor. Plat. Item reiicior & contemnor, Luc.in Nigrino.
Ἐλεγμὸς,redargutio,reprehensio.Item refutatio.
Ἔλεγξις,redargutio,comprehensio 2.Pet.2.
Ἐλεγκτὸς,q.d.reprehensibilis, reprehensione dignus.
Ἐλεγκτικὸς, redargutorius, reprehensorius. ἐλεγκτικοὶ λόγοι. Plat. compositi ad coarguendos qui contra disputant. Item argumentandi peritus,qui conuincere argumentis potest.ex Luc.Item reprehendendi cupidus.
Ἐλεγκτικῶς,vt ἐλεγκτικῶς ἀποδεῖξαι,Ex Aristot.refutantis more demonstrare. Item cum quadam reprehendendi cupiditate, reprehendendi studio Plut.
Ἔλεγχος,ου,ὁ, argumentum. indicium,probatio. Bud documentum aut specimen verti posse ait Luc.ἔλεγχος γίνεται τῆς ἀπαιδευσίας. argumentum est,inscitiæ inscitiam arguit. Isocrat.in Archid.ἔλεγχον δίδωσι τῆς αὑτοῦ φύσεως In Epist.ad Hebr.c.11. vbi dicitur fides esse. πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων exp. ἀπόδειξις demonstratio. Apud Isocr. λαμβάνειν ἔλεγχον τοῦ πράγματος,exp. facere specimen, experiri,experimento probare.Apud Plat. in Apol. διδόναι ἔλεγχον τοῦ βίου dicuntur in quorum vitam inquiritur. Apud Isocr.εἰς ἔλεγχον καθιστάναι, exp.rem ad

probationem adducere, rem in probationibus cōstituere & testimoniis. ¶ Exp etiam,criminatio,accusatio,indicium. ... nis.vt Synes.de insomn. καὶ γὰρ τὸν χαυλιόδοντα οὐκ ἔχουσιν ἐλέγχειν. ¶ ... dedecus,probrum,turpitudo.Bud ex Greg.In qua significatione dicitur potius ἔλεγχος,εος,τὸ genere neutro.
Ἔλεγχος,εος,τὸ,dedecus,probrum,ignominia,Iliad λ.δὴ γὰρ ἐλέγχιστον ... ἔσσεται εἴ κεν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ. Et Il. β, ὦ πόποι κακ' ἐλέγχεα.
Ἐλεγχὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, ignominiosus, i. ignominia & probro dignus. Il γ. Et superl.ἐλέγχιστος probris dignissim⁹,extrema ignominia dignus: aut etiam notatus.Il. β, & Od.κ.
Ἐλεγχείη,ἡ,probrum.Od. ξ.

Composita.

Ἀνέλεγκτος, q.d.irreprehensibilis. Item certior quàm qui redargui possit.cōfessus & manifestus,Plat.in apol. Item incompertus,ex eodem Plat.in Theæt.
Ἀνελέγκτως,sine reprehensione, ita vt reprehendi seu redargui non possit.Item sine probatione.
Ἀπελέγχω, redarguo, refuto, confuto, refello. Apud Antiph. Item pro.cōuinco reum, inquit Bud.Et cum participio,Con... soit de facerd.ἀπελέγξῃ ἡμᾶς ... conuincere ... dacij.Est etiam probo (inquit Bud.) ἐλέγχω.Item ἀπελέγχεσθαι: cui oppon.ἐξελέγχω.
Ἀπελεγμὸς,redargutio, refutatio,act.Apost. cap.19. εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν. Ἀπέλεγξις,idem.
Διελέγχω,redarguo,refuto, confuto, conuinco, argumentis refello & improbo aliorum dicta. Luc.διελέγχων ἅπαντας. ... discepto,quæstionem habeo & exerceo,apud Greg.
Ἐξελέγχω,redarguo,i falsum esse doceo.Item refello,i.certo co non esse eum quem se dicit esse. Plat.in Apol.... τοῦ τε αὐτὸν εἶναι σοφὸν ἂν ἄλλον ἐξελέγξω, in quibus alium ... lam.Item pro,cōuinco tam disputatione quàm opere ... Et exPlut.vinco disputando.Sic pass.Plat epist.... ἐξελέγχεται.Et pro,deprehendo,comperio. Item pro,periclitor,periculum facio.Polyb.
*Decomp.*Ἀνεξέλεγκτος nullo argumento probatus seu compertus.Thuc.Item irreprehensibilis,qui nullo argumento fraude deprehenditur. Item qui refelli non potest
Εὐεξέλεγκτος, qui facilè argumentis probari potest.Plat.in Apol Item qui facilè refelli potest Aristot.Pol.7.
Ἐπέλεγχος,sequēs ἔλεγχος,seu ἔλεγχος ἐπ' ἐλέγχῳ additus vel superadditus:vt ἐπίπιστις Ambo rhetorū verba sunt Plat in Phæd. ἔλεγχον καὶ ἐπέλεγχον ὡς ποιητέον ἐν κατηγορίᾳ τε καὶ ἀπολογίᾳ
Εὐέλεγκτος, qui facilè reprehendi potest.Item qui facilè refelli potest.Arist Rhet.1.Et δυσέλεγκτος τοῦ· αἱ δὲ ... qui facilè reprehendi potest à sensibus& probari.Itē act ... significat ex Ammonio, εἰ δὲ κοινωνεῖ πως ... τὸ ... εὐέλεγκτον, i propter procliuitatem ad reprehendendum.
Κατελέγχω. redarguo,conuinco Hesiod in Erg.
Κλεπτελεγχος,ου,ὁ, fures arguens seu deprehendens, vt κλεπτέλεγχος λίθος, apud Diosc. lib. 5. lapis cuius indicio deprehenduntur fures.
Παρελέγχω,arguo.

ἘΛΕΔΩΝΗ,ης,ἡ,eledona: species est polypi,vnam habens κοτυληδόνα, & septem pedes.vt Suidas ex Aeliano tradit * In Suid. pleonasmo τοῦ λ dici quasi ἑδώνη ... ἐδεῖν, dicente & Hesiodo,quòd αὐόστεος ὃν πόδα τένδει.

Ἐλεεινὸς, ἐλεέω,&c.vide in Ἔλεος. Ἐλεὰς vide in Ἐλεάς.
Ἐλεὸς,vide in Ἔλεος.

ἘΛΕΛΕΥ,Suid & schol Aristoph tradunt esse acclamationem bellicam qua in properatione ac bellicis pæanibus vtebantur. Aristoph in auib ἐλελεῦ χώρει,... τὸ ῥύγχος ... vbi tamen quidam legendum contendunt, ἐλελεῦ ... Plut. in Theseo, quum dixisset in ὀσχοφορίοις festo ... ἐπιφωνεῖν τοὺς αὐτοὺς ... ἐλελεῦ ἰοὺ ἰοὺ, subiunxit, ὧν τὸ μὲν ... ἀναφωνεῖν καὶ ταμιεύειν ... adeo dixerat ibidē, Theseum cū suis interea dum libamina funderent,nuncium accepisse de obitu patris, ideoque cum fletu & tumultu properantes ascendisse in vrbem.Vnde ... iicere quis possit hoc ἐπίφθεγμα factum esse παρὰ τὴν ... τὸ ἐλεύστως. Aeschylus in Prometh.vincto ponit ἐπιφθέγμα (teste Hesych.) vbi Ino dicit Ἐλελελελελεῦ, ὑπό μ' αὖ ... καὶ φρενοπληγεῖς Μανίαι θάλπουσι. Quo in loco & schol. ... esse θρηνώδες ἐπίφθεγμα.
Ἐλελίζω, clamo ἐλελεῦ, vt ἀλαλάζω, clamo alala. Teste enim ... metr Phalereo Xenoph dixit ἠλέλιξεν ὁ στρατηγὸς ... ἀναβάινουσιν, ὧν αὐτοὺς στρατηγὸς συνεχῶς, παραποιήσας εὐώ ... Xenoph Anabas lib.1. τὸ ἐπιπόμενον ἤρξατο ... ἐφθέγξαντο πάντες οἷόν περ τῷ Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι Item,pro ... torqueo, de qua signif. vide in Εἰλέω, voluo.
Ἐλελίζεσθαι,deflere cum acclamatione τοῦ ἐλελεῦ. Aristoph. in auib. τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν Ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσι θρηνοῦσα.vt exp.schol.

ἙΛΕΝΗ ης ἡ, Lacæna illa Helena. ¶ Item,vas,de quo Poll.lib.10.
Ἑλένιον,ου,τὸ, helenium, herba quædam,quæ è lacrymis Helenæ dicitur nata De qua vide Diosc.lib.1 c.27.& 28. & Plin.lib.21. cap. 10. Τὰ Ἑλένεια, teste Hesychio dicebatur festum in honorem Helenæ.

ἜΛΕΟΣ,ου ὁ, misericordia, commiseratio.Il ω, v. 44. ὣς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, q d.amisit commiserationem, est immisericors. Ἐλέου τυγχάνειν, Demosth.& ἔλεον ἔχειν Plutarch.in Themist.dignum misericordia esse.Dicitur & ἔλεος,έος,τὸ, neutro genere pro eodem, cum alibi tum in testamenti noui scriptis.& apud græcos Bibl.interpr. ¶ Ἔλεος, pro stipe in Phoc. ἔλεον χρήζοντι παράσχου.
Ἐλεὸν, aduerbialiter ponitur ab Hesiodo in Erg. pro, miserabiliter, ἐλεὸν μύρετο.
Ἐλεεινὸς,miserabilis,ἐλεεινὰ δράματα,Plato in Apol.
Ἐλεεινῶς,miserabiliter.
Ἐλεέω,ἐλεήσω,miserеor,commiseror.Od ξ,καί μ' ἐλέησε. Syn.ep. 57.ἐλεεῖν αὐτοὺς ἀνόνητον ἔλεον, inutili misericordia eos prosequor. Et pass. ἐλεοῦμαι ὑπὸ σοῦ,Luc.moueo tibi miseratione͂, seu commiserationem.
Ἐλεήμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,misericors: vt θυμὸς ἐλεήμων,Od. ε
Ἐλεημοσύνη, misericordia.apud Callim, hymno in Delum, μὴ σύ γ' ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα, τῆς δ' ἀντ' ἐλεημοσύνης. In Test. noui scriptis cæterisque quæ Ecclesiastica vocantur ἐλεημοσύνη appellatur stips quæ erogatur pauperibus: quod ea proficiscatur à commiseratione, & sic veluti commiserationis nostræ opus Dicitur&de omni beneficii genere quo calamitosos prosequimur. Matth.6. προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν, μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.
Ἐλεητὺς,ύος,ἡ, commiseratio poet.Od.ξ.
Ἐλεαίρω (poet.)idem quod ἐλεέω, Il.ω, Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,miserabantur.

Composita.

Ἀνελεήμων,immisericors,immitis.Ἀνελεημόνως, immisericorditer.
Κατελεέω ῶ,misereor,commisereor.
Νηλεὴς έος. ὁ καὶ ἡ,immisericors,crudelis,vnde νηλεὲς ἦτορ apud Homer. & Hesiod. et poetico more passim. νηλέϊ χαλκῷ, vt Lat. immite ferrum,seu crudele Vocatur & νηλεὴς θυμὸς ab Homero ὁ ἀτενὴς vel ἀκαμπὴς. à Cic.firmus animus.
Νηλεῶς, crudeliter.
Ἀνηλεὴς. pro νηλεὴς,præfixo α pleonastico. Ἀνηλεῶς,immisericorditer,crudeliter,ex Plat. de leg. 3. ἐχθρὰς καὶ ἀνηλεεῖς μισοῦντες. Dicitur Νηλειὴς,pro νηλεὴς,metri causa.Νηλειῶς,crudeliter.
Ἀνελέητος,non commiserādus,misericordia indignus Aesch. περὶ ἀναγκῶν ....
Πολυέλεος,multùm misericors,apud Ioelem.

ἘΛΕΟΣ,ου ἡ, siue ἐλεὸν,οῦ,τὸ,mensa coquinaria.Eust.Poll.lib.6 & Athen. lib.4. Od ξ,Βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα. Sic & Aristoph. in eq.ἐπὶ δὲ χθιζ' αὐτοῦ τὸν ἐλεόν,i τὸ τραπέζιον,inquit schol.
¶ Suidæ est etiam auis species.
Ἐλεατροὶ,Hesych.qui ad cœnam inuitant conuiuas principum. Apud Athen.lib.4.scribitur ἐλεάτροι, idemque tradit suo tempore ἐλεάτρον vocari totius epuli administrandi seu apparandi præfectum.Etym.ἐλεάτρον dici ait coquum, παρὰ τοὺς ἐλεούς.

Ἐλεπὶς,vide in Λεπίς.

ἘΛΕΥΘΕΡΟΣ,ου, ὁ, liber (cui opponitur δοῦλος,seruus)Thucyd. 8 τοὺς μὲν δούλους ἐξ αὐτῶν ἠλευθέρωσαν,τοὺς δ' ἐλευθέρους κατέδησαν.Itē adiect.ἐλεύθερον ἦμαρ apud Hom liber dies, libertatis dies, (i. libertas) cui opponitur δούλιον ἦμαρ.Apud eundem. Il. ζ, ἐλεύθερος κρατὴρ, qui bibitur in ea libertate quæ esse solet in pace. ¶ Item ἐλευθέρα φωνὴ, Nonn.libera vox. Et ἐλευθέρως διώκειν ἤδη ex Plat.8.viuendi libertatē sectari. ¶ Ἐλευθέρα παιδεία,ex eiusdem Pl.ep.7.liberalis doctrina:& ex Plut.in Themist. ἐλευθέριαι διατριβαὶ,liberales exercitationes. Ἐλεύθεροι παῖδες, Plut.ingenui liberi.¶ Ἐλεύθερος, liber,immunis,liberatus, vt ἐλεύθερος τυράννων,à tyrannis liber seu liberatus. Sic ἐλεύθερον ποιεῖν ὑπὸ τῶν βαρβάρων, à barbaris liberum reddere, seu liberare. Dicitur & ἐλεύθερος φόβου,liber metu.
Ἐλευθέρως, liberè, vt liberum hominem decet & ingenuum. Thucyd.2.
Ἐλευθερόω,ῶ, libero. Plat.epist.8.ἀπὸ βαρβάρων ἐλευθερῶσαι τὴν πόλιν. Eurip.ἐλευθερῶ σε τοῦδε πόνου.Item libero,in libertatem vendico. Thuc. 8. τοὺς μὲν δούλους ἐξ αὐτῶν ἐλευθερώσαντες. Philo de mundo, δεσποίνης χαλεπῆς ἐλευθερωθείς.
Ἐλευθέρωσις, liberatio.Thuc.lib.3.
Ἐλευθερωτὴς,οῦ,ὁ,liberator.Luc. (most.Plut.
Ἐλευθερία,ἡ, libertas,qualitas est eorum qui serui non sunt. De-
Ἐλευθεριάζω, dicitur de fugitiuis quum liberè vagantur. Itē libertatem vsurpo,liberè ago.
Ἐλευθεροστατὴς,qui amat libere agere.
Ἐλευθεριακὸς,liber.Plat.de leg.& Plut.
Ἐλευθέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, liberali ingenio præditus.ingenuus, Xen.

γυνὴ ἐλευθέριος φύσει. Plut. in Cam. καὶ τῆς ὄψεως ἐλευθερίας. liberali facie. Item liberalis,libero homine dignus,liberū hominem decens.vt Plat.epist 7. ἐλευθέριον σχῆμα τῆς πολιτείας. Et ἐλευθέριοι παιδεῖαι,liberales doctrinæ, Luc. Exp. & lepidus, venustus. Plut.in Lyc. ἐλευθέριος τοῖς μέλεσι. Apud Thuc. ἐλευθέριος Ζεὺς, seruator Iupiter.
Ἐλευθερίως, liberaliter, ingenuè. vt ἐλευθερίως πεπαιδευμένος, Xenoph.
Ἐλευθεριότης,ητος ἡ, ingenuitas.Item liberalitas, cui oppon. ab Aristot. ἀνελευθερία.

Composita.

Ἀνελεύθερος, ου, ὁ καὶ ἡ, illiberalis, nihil liberale & ingenuum habens. Itē inhonestus & indecens, Xenoph.apomn.lib.1.Item sordidus,auarus,apud Aristoph.
Ἀνελευθέρως, illiberaliter, sordidè.
Ἀνελευθερία,illiberalitas, item auaritia,apud Aesch & Aristot.
Ἀνελευθεριότης, idem Aristot.
Ἀπελεύθερος, libertus ἀπελεύθερος τοῦ Νέρωνος, Arrian. in Epict. Ex Aeschine, ἀφίεσαν ἀπελευθέρους, manumittebant.
Ἀπελευθερόω,ῶ, liberum facio,libertate dono,manumitto. vt ἀπελευθεροῦν τὸν ἑαυτοῦ οἰκέτην, Bud. ex Aeschine. Vnde ἀπελευθερώσας, patronus: ἀπελευθερωθεὶς, libertus.Idem ex Plat.Ἀπελευθέρωσις, manumissio. Plut. Ἀπελευθερωτὴς,manumissor.
Ἀπελευθερικὸς, libertinus: vt ἐξελευθερικὸς, Plut.
Ἀπελευθεριώτης, libertinus.Bud ex Strab.
Ἐξελεύθερος, libertus. vt & ἀπελεύθερος. Quidam exp. libertinus.
Ἐξελευθερικὸς. libertinus, liberti filius, Plut. vt ἀπελευθερικὸς.
Ἐξελευθερόω,ῶ (decomp.) idem quod ἀπελευθερόω.
Ἐπιδεξιελευθέρως, q d. dextrè & ingenuè. apud Suid. ex Plat. in Theæt
Παντελεύθερος prorsus liber, liberrimus.
Συνελευθερόω, vnà in libertatem assero.
Φιλελεύθερος, libertatis amans, libertatis amator.

Ἐλεύσω, ἤλυσις, vide in Ἔρχομαι.

ἘΛΕΦΑΙΡΩ, decipio,noceo,lædo, damno vel iniuria afficio. ab Hesych exp. ἐξαπατῶ, βλάπτω, ἀδικῶ.
Ἐλεφαίρομαι, idem. Od. Οἵ ῥ' ἐλεφαίρονται ἔπε' ἀκράαντα φέροντες. Hesiod. in Them. Ἔνθ' ἄρ ὅγ' οἰκείαν ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων, i. ἔβλαπτε.

ἘΛΕΦΑΣ, αντος,ὁ, elephas, elephantus. Legitur & fœm. gen. apud Aristot.lib.5 anim.¶Item,elephas,ebur. Od. σ, λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκεν πριστοῦ ἐλέφαντος. Luc. οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἴονται δεῖν. i. Indicum ebur.¶Item,poculi genus, Athen l.11 ¶ Item elephas,morbi genus,lepra secundum quosdam Diosc. lib. 2.
Ἐλεφάντινος, elephantinus, eburneus. Herodian. Aristoph. Ἐλεφαντίζος. pro eodem.
Ἐλεφάντινος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod præcedens. Apoc. 18. & Lucian.in somn Aetio emplastri nomē,cuius compositio quòd sit præcandida, ita vocatur.
Ἐλεφαντιστὴς,elephantorum magister aut domitor. Aristotel.hist. anim. lib. 9.
Ἐλεφαντιάω, ῶ, elephante, (i.morbo ita dicto) laboro. Item ἐλεφαντιῶντα ἕλκη apud Diosc.vlcera quæ ad elephantē accedunt.
Ἐλεφαντίασις, morbus qui & ἐλέφας. Existimatur hoc nomine vocata lepra,cum ob alia quæ cum elephante similia habet, tum quòd cutem reddat elephanti corio similem. Vide Aretæum. Appellatur & ἐλεφαντιασμός.

ἘΛΗ,& εἵλη,ης ἡ,(vtrumque enim apud veteres in vsu fuisse tradit Eust ex lex.rhet.) calor ex Sole prodiens.calor solaris.Itē Solis splendor. Aristoph. in Vesp. ὡς ἐξέχῃ εἵλη κατὰ ὄρθρον, ἡλιάσω πρὸς ἥλιον.
Εἰλέω,ῶ, f. ήσω,insolo, Eust. Itē verso. de qua signif.vide in Εἰλέω.
Εἵλησις, εως, ἡ, æstus. Plat. lib. de rep. παῦ φυτὸν ὑπὸ εἱλήσεών τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων ἀλλοιοῦται. Aliam signif. vide itidem in Εἰλέω.
Εἱλήτιον, in sole calefactum. Hesych.
Ἑλάνη, ἡ, fax,apud Athen.lib.15.
Γελάω, Ἥλιος, quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Composita.

Ἄειλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Solis splendore seu calore carens. vt ἄειλα πεδία Eust. Hesych.
Εὔειλος, apricus,ad apricandum aptus.vt εὔειλον χωρίον,apud Eust. idem quod εὐήλιον.
Πρόσειλος, Solis calori expositus. idem quod προσήλιος. Eust.
Δείλη, Κυψέλη, Ἥλιος, Σέλας, σελήνη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἕλιξις, ἕλιγμα &c. Ἑλικὸς, &c. Ἑλικτὸς, &c. vide in Εἰλέω, i. voluo.

ἘΛΙΝΥΩ, Galenus apud Hippocr. tradit Ionibus significare, quiesco, otior: cui Hippocr. opp. γυμνάζομαι. Sic Plut. in Numa vsus est pro quiescere,cessare,desinere:ἐλινύειν κελεύοντες, καὶ τὰ ἔργα καταπαύοντες. Sic apud Theocr. Idyll. 10. ἐλινύσαις δὲ

σιμ δὲ τὸ κεῦμμα, schol. exp. ἁρμόζειν τὸ μέσον τῆς ἁμάξης. subaudito καὶ meridiari,sub æstum quiescere meridianum. A' Suida exponitur, quiescere, tardare,morari,cunctari,ex Herodoto & Arriano. ¶ Accipitur etiam transitiue *pro*, fedo, cessare facio, apud Suid. ἡ τότε μου ἐλπὶς ὑφῆκε. Reperitur scriptum & ἐλεύω vno ν.

A'ναλεύω, (*comp.*) tempus tero, otior. Apoll. Rhod. Arg lib. 1. ὀκνὸν δ' ἀναλεύοντον αὖτε μένοντες.

E"Α Ι Ν Ο Σ, ramus. Nicand. in Alex ὁ πόλεμ ἐκ ψιθύρου ἐλάτου κεί ερητε Σκίζετο. Ibi enim schol.exp. τῶ κλάδῳ τ' ἀμπέλω κόπτοντε παπᾶσι ἡ πίζωσι. E'λάτης autem (teste Athen. lib. 14.) ὁ ἐξ ἐλάτης ἐστηγάτινον.

E"λιξ, ἑλίσσω, vide in ἑλίσσω.

E'ΛΚΟΣ, εος, τὸ vlcus seu hulcus. Item vulnus. Iliad. ϑ, ἕλκεϊ δ' ἰὸν πᾶσε βέλος στεφ. Plut. de leg. ἕλκος αὐλητοῦ, lethale vulnus. * Eust. deduci ait ab ἕλκω, vtpote quod fit λύσις συμπλοκῆς.

E'λκόω, ῶ, vlcero,exulcero, vnde ἐλκώδης, exulceratus. Xen. de arte eq.

E"λκωμα, τὸ, quod vlceratum est.q.d. vlceramentum E'λκωματικὸς, vlceratiuus. exulceratiuus, exulcerandi vim habens. E"λκωσις, exulceratio. Hippocr. aphor. lib.3. & 4.

E'λκωτικὸς, exulceratorius, exulcerandi vim habens, Dioscor.

E'λκύδριον, ου, τὸ, vlcusculum paruum vlcus Expon.& ab Etymolog. ὁ κρόλος, ὅτι κύλικα τὸ ὕδωρ. Reperitur & ἑλκύδιον, sine ῳ vt apud Plutarch in quæst. Græc.

E'λκώδης, εος, ὁ ἡ ϑ, vlcerosus.

Composita.

A'ἕλκωτος, q. d. inulceratus,i.non vlceratus.

E'φελκόω, ῶ, exulcero. A'φέλκωσις, exulceratio. Itē exemptio corticis seu libri, & quodamtenus abrasio,Bud.ex Theophr.

Δυσλκὴς, ἐος, ὁ ἡ, laborans vlceribus curatu difficilibus. Itē σύστασις ἕλκους dicitur vlcus malignum & curatu difficile. Hipp. Δυσλκία,difficilis curatio vlceris Hippocr.

E'ξέλκω, & E'ξέλκωσις, idem quod ἀφαιρέω & ἀφαίρεσις.

Εὐλκὴς, facile sanatu vlcus habens Gal.

E'φιλκὶς, ἰδος, crusta vlceris. Gal. τῶν καθ' ὑπνους lib. 3.

E"ΛΚΩ, F. ξω, traho. Il β, A'φαιδρὸν ποιῶ. ἁλὶ ἐλκόμενος εἰς ἅλα δίνην trahere in mare.Luc.ἕλκειν ἀμάξας ἢ ῥοῦς. E"λκειν dicuntur etiam ii qui odorem naribus attrahunt, quod κατὰ μίμησιν de rebus inanimatis dicitur.apud Theophr.Dicitur etiam de ponderibus quæ bilancem in alteram partem sua grauitate trahūt, quod Bud. interpr.pendēre : vnde & ἑλκὰ pondus. Plato. πολεῖσι ἕλκουσι, βαρύτερα νομίζοντες

E'λκυσμὸς, trahor. Ab Arato ἕλκεσθαι dicitur Argo sydus cœleste : quod Cicero interpr. verti, item prælabi. Apud Luc. ἕλκεσθαι ἐ πος, exp. ductitari ab aliquo. E"λκεσθαι φιλοσοφίᾳ dicuntur ii qui vt explorentur, modò huc, modò illuc traduntur. Plat.lib 11.de rep.Theophr.de hist.pl.lib.c.cap.7 ait buxum & abietem ligno.um omnium minimè ἑλκεσθαι, vbi videtur significare torqueri. ¶ Item,actiua signif.pro ἕλκω, vt Iliad. λ, αὐτὰρ ἐπεὶ τόξον E"λκαϊ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, arcum trahebat & tendebat aduersus Eurypylum. Item traho.

E'λξις, εως ἡ, tractio , tractus , attractio , attractus. Alexand. Aphr. lib. 1. Problem.

E'λκτὸς, ἡ, ὁ, tractus, seu qui trahi potest, ductilis. E'λκτικὸς, ἡ, ὁ, trahendi vim habens , tractorius , vt ἑλκτικὴ ὄργανα. machinæ tractoriæ. Virtus Item attrahendi vim habens, cui attrahendi vis ineſt, vt ἑλκτικὴ φάρμακα.

O'λκὰς, ἁ, tractio , tractus , vt ἑλκὰ τῆ αὐλάκι , aratri tractio , apud Sextum philos. Itē attractio, ἡ ἑλκὰ τῆ ποσίῃ, attractio humoris, Theophr.lib.5. cap. 15. de caus. pl. ¶ Item, inclinatio ῥαπί. quum aliquid aliquam in partem vergit & quasi trahitur.Plut.de loquac. ¶ Exp.& sequacitas: quum aliquid sequitur quasi tractum ab alio. Philo de mundo, τῶν ἀφῶν τὸ ἓν ἑλκὰς ἑαυτοῦ ἀναγκάζει ἕϑαι, ἰσῆσαι, mentis sequacitatē erga id quod est videre non datur. ¶ Exp.etiam ab Hesychio. ἀξιώματος ἐφοδὸς, item τόπος, vt apud Theophr. lib 5. cap. 5. de caus. pl τὸ ὑφ' ἑαυτὰς ἑλκὰς ἢ ἀφῆς ἑλκὰς χρῆσις ; quæ illa naturæ vis & mutua rerum cognatio ? ¶ Item pondus : quoniam eius grauitas bilancem in alteram partē trahit. Luc. τῶν ἑλκὰς ἀτρεμοῦσι ἑλκὰς πάντα λιτρῶν,ponderis quinque librarum. Pecuniarum verò idem est quod drachma Galen. καλοῦσι δίδραχμα μέσα ἑλκὰς μὴ ὕδατος ψυχρᾶ κυάθου δύο. ¶ Hesychio est etiam ῥυτὴς, & Nicandri schol. τὸ κρῆ τῶν ὑφῶν σῶμα.

O'λκεὺς, ἑως, ὁ, qui trahitur. Nic. in Ther. O'λκέα, ὁ, cauda. Nic. in Ther. Sic dictam schol. Nicandri annotat ὅτι πάντα ἕλκει τὸ ἴδιον σῶμα πρός.

O'λκιμος, ε, ὁ, ἡ ἁ, glutinosus, lentus atque mollis,qui dum extenditur, trahi non etiam rumpi possit. Gal. Dioſc. Plut.

O'λκὶς, ἴτος, ὁ, ponderosus Nic. in Ther.

O'λκὸς, ὁ, ὁ, tractus Greg. ἑλκὸς ἐν ἑλκῷ πεποιημένῳ μὴ ἐφῶντος, in tractu & defluxu. Itē sulcus,vestigium ex aratri tractu remanēs.

Apoll. Arg 3. Vnde ἑλκὰς dicitur etiam tractus ille & sulcus quē serpentes, naues, ætereæ iagittæ & similia vestigium sui greſſus relinquunt. Nic. in Ther. Apoll. Sic & Xen. & Herodot. Fluctibus etiam ἑλκαὶ tribuuntur quòd quidam velut sulci in mari à ventis à tutato videri Apoll. Arg. 1. Item aquæ ductus, quòd & ipſe aliquid sulci tractu simile habeat. Suidas ἑλκὰς proprie esse τῶν ὑδρευτῶν σύριγξ. Sic etiam dicitur longitudo tractu producta & extenta Nic. in Alexiph. Item lorum quo trahitur.Soph. in Electra. O'λκεῖ dicuntur & machinæ instrumenta quibus naues subducuntur. Thuc. lib. 3. Suidæ est etiā ἰσχυρὸς τόνος ἐ ἑλκυστικός : Item ἵστιος & ναύσταθμος item ἐφῆς cauda. ¶ Est etiā araneus siue aranea,insecta genus vel potius aranei ſpecies quædam. Dioſc. lib.2.c.63. Ibi quoque nomen est,quam describit Plin lib.27.cap.12. etiam nominatur ab aliquibus ὁ ϑερμὸς, *hoc est*,ea tota cruris pars quæ à collo ad crura vſque pertendit. Item apud Nic. in Ther. vt Schol. exp. ¶ O'λκὸς (adiect.) rius, Bud.ex Plat. lib. 7. de rep. & Theophr. in 4. de

O'λκύρνος, εος, ὁ ἡ ϑ, apud Nic. in Ther. serpentum ſpeci longo volumine caudam trahunt.

O'λκάς, ά, τὸ,lignum in infima nauis parte prope carina nauis trahitur,vt Apollonii schol exponit Argon lib.

O'λκεύς, ά, τὸ,gubernaculum seu clauus nauis.Poll.lib magnus crater:nec non labrū.Hesych. At ἕλκειν, ω, τὸ, eli luci ἐγχεῖον ὑγρῶν τι ἢ ξηρῶν, ex Menandro, & ex Philem

O'λκεῖον, ε, τὸ, vas in quo pocula abluuntur.Poll.lib.

O'λκίω, traho nauem onerariam.

O'λκὰς, ἴδος, ὁ, qui retia trahit. Hesych.

O'λκέζω, traho. Hesych.

O'λκὰς, ἄδος, ἡ, onerania nauis, vt Bayf. exp. App. lib civil.& Thuc.lib 2. Aliquando ei additur adiect & nauis.Thuc.lib 6.ἑλκάδες σιτομετρικαὶ,naues frumentariæ.

O'λκάδιον, ε, τὸ nauicula oneraria.

E'λκίον, ου, τὸ, ἑλκύσιον.traho,idem quod ἕλκω. Il ρ. Item discerpo cero, scilicet in diuersas partes trahendo. Il. χ. Item attento per vim traho ad concubitum, Od λ.

E'λκηθμὸς, ου, ὁ, violenta tractio. vis. Il. ζ. E'λκηθρεύειν dam interpr. traha,alii buris, apud Theophr.hiſt.pl.lib

E'λκτὸν, tractim, trahendo. Hesych.in Alp.

E'λκύω-ύσω, traho. idem quod ἕλκω. Epigr. lib. 2. Dicitur ἐλκύειν πολίτας. vt Lat. trahere seu ducere ſpiritum:item ἑαυτὸν, in bonam partem apud Syneſ epiſt.57. Apud Hi dot. ἑλκύσαι πολίτας.exp.lateres ducere. Item ſtrano,di po, lanio. Il. ρ. & apud Herodot.

E'λκυσμὸς, tractio. E'λκυσμὸς, τὸ, ſcoria ſiue r.cl genti. Dioſc.lib 5.cap 10.Gal.6.ſimpl.

E'λκυσις, εως, ὁ tractio. Item attractio,ſeu attractus.

E'λκυστικὸς, ἡ, ὁ, tractorius,trahendi vim habens Dioſc cap. 106 E'λκυστὴρ ἥρως, ὁ, tractor, hauſtorius, capiſtrum. instrumentum quo fœtus ex vtero trahitur. E'λκυστὴρ genus, cuius pars erat τὸ παπτρόξενον ἕλκειν. Vide Euſt.

E'λκυσάζω, traho ſeu potius trahendo rapto. Il. ϕ.

E'λξίνη, ἡ, helxine, herba ita dicta quòd præteruntium attrahat. Dioſc l 4.c 86.

E'λκεσε, A'χαιϊς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Composita : ac primùm cum præpoſitione.

A'νέλκω, ſurſum traho, attollo attrahendo. vt ἀνέλκειν ἱμάντα ὄρυγμα. Dicitur & ἀνέλκειν ναῦς τοῦ ὕδατος ſubducere naues. Item exp.detraho, quaſi retrò traho. Nonnunquā etiam pro plici ἕλκω ponitur. vt apud Hom. A'νελκύω, idem quod Xen. Hell. 1.

A'νέλκομαι, ſurſum trahor.Item retrahor. Item trahor. ῥοπὴν. habet etiam nonnunquā ſignif. actiuam , vt apud tum ἀνέλκεσθαι πῆχυν.trahere arcum, interprete Cic.

Decomp. Συναναέλκω, ſimul in altum traho.

A'ντέλκω, cōtra traho, in diuerſum traho,ad me viciſſim Herodot. lib 8. ἕκαστος ἀφῆς αὐτὸν πρὸς ἑωυτὸν ἀντέλκυε. tur ἀντέλκειν (inquit Bud.) qui certatim in diuerſum Addit etiam ſignificare,manum diſtineo apud Plut. pi generaliter pro diſtinere, ſeu remorari,vel reuocare taphorica ſignificatione vt apudGreg. μισθῷ ἀντελκύσαι Σωμίδι. Neutraliter etiam ponitur cum datiuo pro quaſi contrà trahendo. vt apud Plat. de leg. lib.1. ἀντέλκει ἕλκουσι τοῖς ἐναντίοις. (tineor, reuoco

A'ντέλκομαι, paſſ contrà trahor,in diuerſum trahor. Item

A'ντέλκω, aduerb vt ἀντέλκοντος ἐχϑρὸς πρὸ aduerſari alt vel repugnare aliis quaſi in contrariam partē trahendo.

A'ντέλκω, ſ tractio in contrariam partem. Item ipſe actus hendi in diuerſum vel contrarium. Item ipſe actus diſtine & remorandi. Sæpe de eo dicitur qui hoſtem diſti nec. Item contr alibramentum. libramentum, pondus quaſi co tra trahens alterum.

A'φέλκω, abſtraho, retraho, auoco, abduco. Xen. de volupt loquens , ἀφέλκουσι ἀφῆς τὰ ἄδικα. Syneſ. ἀδὴν τοῦτο ἐμὲ φύσεως ἀφέλκει.

A'φέλκομαι

A'φέλκω, idem Xen Pæd.2. & Thuc.lib.2.

Διαλκὴς, ὁ ἡ διαλκὲς, traho per annulum, Ariſtoph.

Διαλκυστὴ ἁ, puerorum ludus in quo vna pars ſingulos alterius partis ad ſe traducere conatur. Poll lib.9.

Διαλκὴς ἁ, diſtractio, vel tractio per. Διάλκεις ν, ὁ, tractus per ſpatium inter duo littora,vt in Iſthmo.ex Strab.lib.8.

Ἐξέλκω, extraho educo E'ξέλκυσις, idem. Ariſtoph.in Nub.

E'ξέλκη, extractio E'ξέλκυσμὸς, idem.

Ἑλκύω, Attice & Ionice pro ἑσπλκύω, pertraho in.

Ἑλκυστὴρ, attraho Ariſtot.in Probl. E'φελκυστὴρ pro eodem actiuè, ex Aphr & Dem. item *pro* ægre ſeſe trahere, ex Plat.

E'φελκὶς ἴδος ἡ, ὁ, ἐφέλκειον, nauis parua quæ à magna trahitur. Plut.in Pomp. Et ſimplici pro nauicula ſeu ſcapha, aut lembo.apud Philoſtr. Quinetiam σκήνιον, i. q tabernaculum ita vocari tradit Heſych. Quod & ἐφέλκιον dicitur Ody ξ. item generalius, juic quid ex alio velut dependet, cuiuſque eſt tanquam exceſſio aut appendix. Plut.de domo Pompei loquēs, ἐφέλκια ἐκκλησίαι τε πρόσκαιρα ἀπὸ, velut appendicem theatri adſtruxit Affertur & pro tarenia ex Ariſtide.

Ἑφελκὶς, attractorius,attrahendi vim habens ſeu alliciendi. Vnde exp etiam illex. Thuc. ἐφελκιῶδες, idem.

Ἐφόλκια idem quod ἐφέλκια.

Decomp. Συφοφολκέω, simul traho. Plat. Et συμφοφλκεμένη pro eodem Chryſoſt.

Καθέλκω traho deorſum: cui opponitur ἀνέλκω vt καθέλκειν τὰς ναῦς in mare deducere. Hoch. & Dem.

Καθέλκυσις idem. vt καθέλκυσις ταῖς ναυσὶ. Thuc. & Xen.

Συνεφέλκω, ſimul deorſum traho.

Συνέλκω retrahо trahendo traduco. Exp.& retrorſus traho, ex Greg. interdum cum ὠσὶ vel ἰε.

A'ντισπάω in contrariam partem traho.

Παράλκω, extraho.ex Plut. Item protraho,longius traho. prorogo & prolato diem. Neutraliter frequentius ponitur pro ſuperuacuanem eſſe,abundare,vacare. Dioſc 6.

Παρέλκυσις ſuperuacaneo.Exp.etiam,protrahendo tempus.

Παρλκὴ prorogatio,dilatio,mora.apud Alciphr. Item redundantia apud Etym.

Παράλκης, tunis nauticus quo trahitur nauis ad terram quum nullus eſt amplius remorum vſus. Vide Ichol. Thuc.

Παρατείνω,protraho,prorogo.Παράτασις,protractio,prorogatio.Παρατατὴς,prorogator,procraſtinator.

Περιέλκω, circumquaque traho, q dicer cumtraho. Apud Plat. ἀπὸ τῶν ἀβελτερίων, arte circumagere quempiam Apud Ariſtot.eth. 7 Budæus interpr diſtrahо violenter rapio,diſtringo Idem B. aſſi.& *pr* ditineo ſeu occupo,ex Chryſoſt.

Περιτείνω attraho.

Συνάλκω, contraho. Σύναλκὴ, contractio. vt συναλκὴ χρόας, contractio labiorum.ex Dioſc.

Συνάλκη, idem quod συναλκία. Ariſtoph ὁ δ' ἅλιος πλὼ δρυοδρίβης διὰ σὲ συναλκάσει.

Ὑπέλκω ſubtraho.Ariſtoph.in equit.

Ὑπέλκυσμα, quiretetrahit pilcator retiarius Poll.

Ὑπερέλκω, currum traho. F pigr. ὑπέρειμι, ὑπερμοχλεύω.

Ὑφέλκης, qui pilces retia mari aut flumine trahit. piſcator, Suid.Scribitur & ἰχθυοφελκὴς apud Heſych.

Καρδιέλκω, cor extraho,cor reuello.Luc de ſacrif.

Κερατέλκης cornibus trahens, ſeu cornibus trahens aratrum Heſych. Item κεραλκὲς χρεῶν qui ἐς κερασφόρους. funis quo antenna trahitur apud eundem Κερκιδέλκης ἰδὲς ν. quæ cornibus trahitur. Theocr ſchol.

Κραιπνέλκω ὁ κραὶ, ad farum lethiferum trahens. ad funeſtum fatum rapiens.ἀ ἐς Ἅιδαν πρὸς, ὁ, ναυτ. Etym.

Ὀδυναλκὴς, qui lapides trahunt ſeu extrahunt è lapicidinis. Plinius exemptores vocat lib.36 cap.15.

Λιθουλκὸς, lapides traho ſeu extraho & eximo. Item ægrè traho,veluti ponderoſum ſaxum. Heſych.

Ναυσίπλοος,vas balneatorium apud Plutarch in Alexand.

Ναύλκω, nauis tractio. Quidam interpr. ſubductio. Theophraſt. lib.11.

Ναῦλον nauem traho ſeu attraho,nauem ſubduco. Polyb. Pro his ſcribitur etiam ναυλία & ναυλεία.

Ναύλεων, nauale, locus in quem naues ſubducuntur.

Ναυλκὴς, ὁ, ὁ, qui naues in ſtationem ſeu portum attrahit, vel potiùs qui è portu nauem extrahit & ſuper phalangibus ſtatuit, Poll Heſiciani à Martiale appellantur qui naues in portum attrahunt & è portu in aridam, puluinos ſupponentes,rurſumque ab terra in mare moliuntur.

Ναυλκὸς, qui ſtrinxit gladium,qui enſem vagina eduxit.

Ξιφελκὴς, gladii ſeu enſis è vagina eductio. enſis euaginatio. Plut.in Cam.& in Ariſtide.

Πωλκὴς, ὁ ἡ ἡ, pus extrahens ſeu educens. Inſtrumentum chirurgicum quo pus trahitur.

Ῥαμνοκλέω, ῶ, eſt ῥάμνοισιν ἕλκω. loris funibuſque traho. Latini dicunt remulco trahere ſeu educere,remulcando trahere. Polib.l.1. Strab l 5 Diod l.ac. Vide Bayf.

Τιμαλκὴς ſiue τιμαλκία, ὁ, pretium augeo, apud Heſyc.& Suid.

Φολκὸς, ὁ, ὁ, ſtrabus ſeu ſtrabo. Iliad β. Dictus putatur quaſi ἑκατέρωσε τὸ ὄμμα ἕλκων.

Χαμαλκὴς, ὁ, ἡ, dicuntur machinæ quibus naues ſubducuntur, i. è mari in terram pertrahuntur, vt trochleæ cum funibus tractoriis. Sunt qui inter pretentur pūſuinos. Poll.l.7.

Χρονολκέω, tempus extraho diem eximo,procraſtino.

E'ΛΛΕ'ΒΟΡΟΣ, ſiue ἑλλέβορος ν, ὁ, elleborus vel helleborus:veratrum. Herba eſt de qua vide Dioſc.lib.4. cap.150. & 151. Theophr.hiſt.plant lib.9.cap.11. & Plin.l.25. cap.5. * Etym. dici ſcribit ἀφῆ τὸ ἕλειν τῇ βιβρῷ quòd eſu petimat: vtpote ϑανάσιμον φάρμακον.

E'λλέβορος οἶνος, vinum helleboro conditum apud Dioſcorid. lib 5 cap 82.

E'λλεβορίνη ἡ, dicitur à quibuſdam ſiuntex quidam paruulus, foliis minutiſſimis, vtilis potu contra venena lethalia. Dioſc.lib. 4.cap. 69.

E'λλεβορίω ῶ, helleborum deſidero. ſeu helleborum mihi opus eſt apud Suid.& Etym.

E'λλεβορίζω, helleboro purgo. Solebant enim helleboro purgari qui luæ mentis non eſſent. Item pro cor τὸ σωτὸν ἐκ ἑλλεβορίζειν ὅτι ὁπὸ τούτοις E'λλεβορίζουσι ϑ, purgatio quæ fit veratro.

E'λλοδαπὴς vide in ἑλλὰς.

E"ΛΛΗΝ, ηνος ὁ, Hellen, filius Deucalionis : à quo ceu generis autore E'λλὰς dicitur Græcus vt teſtatur Plin l.b.4.cap 7. Vide & Herodot. lib.1. & Paul. in ſacris literis E'λληνος paſſim opponuntu: Iudæis,& vocantur ethnici,à Chriſto alieni.

E'λλήνιος ὰ, Græcanicus,Græcus.Nonn. E'λλήνια τίνειν ϑηλάζειν. Herodot.lib.2 E'λλήνιον πόϑος. Apud Suid. ſcribitur & E'λλήϊος per diphthongum

E'λληνικὸς, ὴ, ὸν idem quod E'λλήϊος,vt E'λληνικὴ παιδεία apud Luc. Græcanicæ litteræ , Sic E'λληνικὴ γῆ γράμματα, E'λληνικὸν δόγμα. E'λληνικὸς ἑμπορος apud med.cos. E'λληνικὸς πόλεμος,ſaba Græca.ad differentiam Aegyptiæ. Τὸ E'λληνικὸν (tub.ϑιος) Græca gens.Græci.Item τὸ ἑλληνικὸν quod Græcos decet,quod Græcis peculiare eſt,veluti hominibus cultioribus. vt apud Plut. de aud.poem. interdum E'λληνικὰ dicuntur qui imbuti ſunt literis vel moribus Græcis vel ſunt eorū ſtudioſi. Apud Plut. in Numa , E'λληνικώτερος Νομᾶς exp.prudentior & humanior. E'λληνικῶς, Græcanicè, Græcè,more Græcorum.vel vt Græcos decet.

E'λληνικὸς, ὴ, ὸν, idem quòd E'λληνικὰ,vt E'λληνὶς πόλεις,Thuc. Græcæ ſeu Græcanicæ vrbes.

E'λληνίζω, Græcus ſequor leu imitor , Græcum refero , Græcus ſum.Aeſch.in Cteſiph E'λληνίζων τῷ φωνῇ, voce tantùm Græcus,i.lingua.Item cum Græcis facio,Græcis faueo,Socrat.in hiſt.Eccl Dicuntur etiam E'λληνίζειν, qui Græcè loquuntur.item qui propriè loquuntur Græcè.Athen.lib 6.

E'λληνισμὸς, ὁ imitatio Græcorum. item literæ Græcæ,ſeu lepos Græcus,Synel.A grammaticis ſic dicitur ſermo Græcanicus,ſeu proprietas verborum Græcorum.

E'λληνιστὴς, ὁ, ſectator ſeu imitator Græcorum , qui è Græcorum factione eſt,æmulus ſeu ſtudioſus Græcorum.

E'λληνιστὶ, ad imitatio nem Græcorum , ritu & more Græcanico.Græcè.Luc.Plut.

E'λλαδικὸς ὴ, adiectiue interdum ponitur pro ἑλληνικὸς, ſeu ἑλληνικὸς, Græcanica, Græca. vt E'λλαδικὰ χωρία apud Herodot.lib.1 interdum ſubſtantiue. pro E'λλὰς ἡ ſeu χώρα, Græcia.vt ἐν τῇ E'λλάδι.in Græcia.

E'λλαδικὸς, Græcanicus.apud Steph.

Compoſita.

A'νελληνίστος, helleniſmum non reſipiens,alienus à Græca conſuetudine. vt ἀνελληνίστως σωτάξει apud Aretham , de barbara & incongruente conſtructione.

E'ξελληνίζω, Græcum facio. vel etiam à Græcis deriuo,à Græco deduco. Plut.in Numa. Apud Greg Budæus interpr.ad Græcorum ritum formámque inſtituo , & exigo himoque. ad Græcam facundiam exactè enuntio.

Μιξέλληνες, qui altero tantùm parente Græci ſunt, vt Hibridæ apud Romanos.

Πανέλληνες , omnes Græci,vniuerſi Græci. Iliad. β. & Heſiod.in Erg & Athen.lib.11.

Πανελλήνιον ν, τὸ, vniuerſitas Græcorum.Euſt.

Φιλέλλην, ſtudioſus Græcorum.

E'ΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, hinnulus. Od. ϖ, νήϊος ἔτος ποικίλον ἔλλόν , A'ετὸς ἀϊϖετὰ λάϐων.

λάων. Exp.& mutus. apud Soph.in Aiace, Ε'φάνη ἰλαὸς ἐχθύσιν διαφθορεύς. Sic & apud Athen.lib.7,dicuntur ἰχθύες ἰλαοί.

Ε'ΑΜΙΝΣ,ῖνθος,ὁ,lumbricus: interaneorum animal. Hippocr. de morb. lib.4, ἐφὶ ἰλμίνθων τῶν πλατειῶν, de lumbricis latis. Dioſc.lib.1.cap.154,εἴρμασιν πλατείας ἐκπυόοντες. Apud Hippocr. reperitur & ἑλμινθικὸς.vt epidem.lib.1.& 4.

Ε'λμινθώδης,ους,ὁ ἡ ὁ,lumbrico ſimilis.

Ε'λμίνθιον,ου,τὸ,lumbricus,tineola. Hippocr epid.lib.4.

Ελμινθιάω,ῶ,lumbricis infeſtor,lumbricos patior. verminor. Ariſtot.hiſt.an,lib.9.

Ε'λξίτης,ὀλιξίτε,vide in Ε'λαω.

Ε'ΛΟΣ, ους, τὸ, palus. Theophraſt. hiſt. plan. lib. 4. cap.9 , ἡθὶ ἐν τοῖς ποτιμοῖς ἡ ἐν τοῖς ἕλεσι ἡ παῖς λίμναις , in paludibus & lacubus.

Ε'λειος, ε, ὁ ἡ ὁ, paluſtris, i. in paludibus naſcens vel degens. vt ἕλειος ἀσπάραγος apud Dioſcorid. lib.2. Sic ἕλειος βάτραχος apud Ariſtotel. Accipitur & pro ἐλώδης,Suid. ¶ Ε'λεῖα autem, glis,vt exp.apud Ariſtot.hiſt.anim.lib.8.cap.17.Alii pro ſciuro accipiunt.

Ε'λώδης, ους,ὁ ἡ ὁ, paluſtris, paludi ſimilis, paludinoſus, paludum modo vliginoſus.Dioſc.lib.2 cap.117.

Ε'ρεσιὰς,quomodo huc pertineat,vide ſuo loco.

Περιελαύνης,(comp.)ad paludes ſitus,vel paluſtris.

Ε'ΛΠΙ'Σ,ίδος,ἡ, ſpes. Plat.in Apol. Socr.ὡς πολλὰ ἐλπὶς ὄζει χρηστὸν, ἀεὶπρὸ ἔτι. Cic. interpr. magna me ſpes tenet bene me mihi eſſe. Iſocr. ἡ γὰρ ἐλπὶς ἐξαρκεῖ ἑκάστοις τῶν βίων. Thuc.7.ἐν ἐλπίσι ὄντες αἰρόμενοι. Idem Thuc. εἰς ἐλπίδα ἦλθον τοῦ ἐνεῖν. Xen. Paed. 4. ἐν τοῖς ἐπὶ πολὺ λαθεῖν τὴν φύσιν παρὰ τὴν ἡμετέραν αὐτῶν ἐπιμέλειαν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς ἐλπὶς ἐγγίγνεται. Dicitur & ἐλπὶς ἐπὶ ἐλπίδι ἐρχεσθαι, & ἐπὶ ἐλπίδα παρέρχεσθαι, vel ἐλπίδας ὑπαναδύνειν,vel ἀφῖχθαι vel ὑποβάλλειν, vt Latine ſpem facere, præbere, afferre, dare, proponere. ¶ Ε'λπὶς, interdum in malam partem ſumitur: vnde κακὴ ἐλπὶ ,Plat Pol.1. Et πονηρὰ ἐλπὶς Luc.in Xeuxide.Pro metu aff.ex Thuc.Sic accipitur & in hoc dicto, ἀπειλὰ ἡ πυκνότης ἐλπὶς ἐ φοβοῦντας τῷ δράσειν τὸν αὐθέκαστον.

Ελπίζω,ſpero. ἐλπίζω δίκεσιν,Aeſch. Et cum accuſ.vt ἐλπίζεσ καίσθαι σοφωτέρους, Luc de hiſt.ſcrib. Et cum dat. vt ἐλπίσας τῇ τύχῃ,Thuc.lib.3,qui ſpem collocaut in fortuna, vel fortuna fretus.Aliquando exponitur potius,confido vel exiſtimo.vt ἐλπίζειν ἐ δύνασθαι διαμαρτεῖν,Aeſchin. Sic & Iſocr ἐλπιζ ὸ αὐτὸν ἡ φίλοι σε χθιζὸν τοιοῦτον, i.exiſtima,vel expecta. Item in malam partem ſæpe *pro* timeo,ſuſpicor. Herodian.8.αἰσπάσας ὸ ἄξειν ἤλπιζον.Et Soph.ἐλπίζω φέρειν,timet ne ferat & accipiat.

Ε'λπίζομαι,ſperor. vnde τὰ ἐλπιζόμενα,quæ ſperantur. Thuc.

Ε'λπισμα,τὸ,id quod ſperatur,ſpes.

Ε'λπιστὸν,ſperabile. quod ſperare licet.

Ε'λπωγὴ apud poetas,pro ἐλπίζω, ſpero. Il.χ.ἐλπέμεναι παιδὶ ἑῷδι, Item *pro* exiſtimo,puto.per parentheſin,apud eundem.

Ε'λπω autem,ſperare facio in ſpem adduco Cd.Παῖδας μὴ ἔλπω. Præt med.ἐώλπα Atticè ſeu Ionicè pro ἔλπα,ſæpe pro præſenti ponitur.

Ε'λπωρὴ apud poetas,ſpes,ἐλπὶς.Od.υ.

Ε'ὐλπορία,idem quod ἐλπωρή.Hom.

Compoſita.

Α'ελπὴς, ἐος, ὁ ἡ ὁ, & Α'ελπὲς , inſperatus, præter ſpem. Odyſſ.ο, Π' μοὶ ἐπιφθὶ χαλεπὸν ἀνιηρὸν θέλεαι ἐνθάδε ζέλε.

Α'ἔλπομαι,deſpero,non ſpero. Iliad.α, Καὶ ῥ' ἤγαγ' ἀφνεὸν ἄξειν, ἀέλπομενος σόον ἦμαρ.

Α'ἐλπὴς, ὁ, ἡ ὁ, inſperatus , inſperabilis. Sophocl. ὡς ἐς' ἀέλπτων κλέος,nihil eſt quod ſperari non poſſit.'ἐξ ἀέλπτου,ex inſperato,Herodot. Α'ἔλπετος, inſperatò,præter ſpem.vt πολλὰ δ' ἀέλπετα χραίσμει θεὸς, Euripid.

Α'ἐλπίζω,deſpero.

Α'ἐλπιστος,ὁ ἡ ὁ, non ſperatus, inſperatus, præter ſpem ſiue inſperatò accidens:vel.deſperatus,de quo nulla ſpes eſt.' Iſocrates ad Philippum, ἐφῆ γὰρ σε ἡθὶ τοὺς ἀέλπτως διαπεπραγμένους ἀεὶλαμβάνειν ἡθὶ καὶ ἐξ ἀρχῆς πολλὰ διαπεπραγμένους. Comparat. eſt ἀελπιστότερος, apud Thuc.lib.7. ¶ Item in actiua ſignificatione pro ἀπελπίζων,deſperans.nullam ſpem habens,de ſpe dejectus. Theocritus, Ε'κπέφθε δὲ ζωόντι , ἀπέλπιστος ἡ θανόντος. apud Thucydidem cum infinitiuo , ἀπέλπιστοι θεμιστοκλέα τινὰ non ſperantes quenquam ſuperuenire.vel (vt alii) non ſuſpicantes. Alibi idem. ἀπέλπιστοι εἰς ἐμὲ ἐχθίστου, deſperârunt de nobis debellandis. Α'πέλπιστον (ſubſt.)pro ἀπελπισία,deſperatio,Thuc. lib.5.

Α'πελπίστως, inſperatò , præter ſpem. vel cum deſperatione, abiecta ſpe omni.

Α'πελπισία,ας,ἡ,deſperatio,ſtatus mentis ſpem omnem abiicientis.ſpei vacuitas.ſchol.Thuc.

Α'μπέλως.vicißim ſpero.vel contrà ſpero, ſeu ex aduerſo. Noua ſpem concipio.

Α'πελπίζω,ξίσω,deſpero. Cum genitiuo. vt ἀπελπίζω ἢ πυρὸς ἐσω

ἢ ἐσχατιᾶς ; deſpero me potiturum amica. Sic ἀπελπίζομαι καλλίονος,Gal.ad Glauc.deſperare de conglutinatione,ἀπελπίζομαι γλουτίνασθαι poſſe, vel conglutinaturum. Et cum accuſ. vt ἀπελπίζειν τὸν ποιοῦντα , omnem de ægroto ſpem abiicere. τοῦτο ἀπελπίζω,de his deſperare,vel hæc deſperare. ¶ Interdum ſig. deſperare facio , in deſperationem adduco. Cum accuſ.vt ἀπελπίζων τοὺς ἰατροὺς τῶν ἐπιόντων. Item ſpero aliquo,vel ſpero alicunde : vt Luc.ὁ κακῶς ἀπολούμενος, ἀπὸ τίνος ἐλπίζων ; nihil inde ſperantes.

Α'πελπισμὸς,ὁ,deſperatio.

Δύσελπις, ιδος, ὁ ἡ ὁ, qui vix ſperat.qui eſt abiectæ fidei. Ariſtoph. in Plut. & Rhet.lib.3.

Δυσελπίστως,idem.cui oppon.Εὐέλπιστος.

Δυσελπιστία, mala ſpes.

Δυσελπιστέω,ῶ,non bene ſpero,propè deſpero.Polyb.l.2.& 5.

Ε'πέλπομαι,idem quod ἐλπομαι,ſpero.Il.α.

Εὐέλπις, qui bene ſperat, bona ſpe fretus. Thuc.lib 1. καὶ ἀπὸ τοιούτου εὐέλπιδες. Ariſtotel. eth 3, εὐέλπιδες εἶσι ἀφ' ἑαυτῶν ἐλάω. Cum genit.apud Aretham in Apoc.τῶ μελλόντων ἐξις εὐέλπιδες. Cum ἀφ'ε, apud Plat in Apol.εὐφῆς γὰ ἐφ' ἑαυτῷ ἡ ἀφ' τῶν ὄντων. Ab eodem pro confidente ſeu præſumente poni teſtatur Bud. Τὸ εὔελπι ſubſt.bona ſpes,apud Hesychium & alios.

Εὐελπιστεω, qui bene ſperat. idem quod εὐέλπις. Εὐελπιστοῦσι ſpes bona.Ariſtoth eth.3. εὐελπιστῶ,cum bona ſpe. Thucyd. in iuſtit ciuil.

Καπελπίζω,ſpero,ſpem coniicio.

Καπελπισμὸς,ſpes.ex Polyb.

Περιελπίζω,ante ſpero.

Ε'ὐνωμα, ἐύνυμες,ἕλυξον,ελύω, vide in ελύω.

Ε'λάδας vide in Ε'λειος.

Ε'ΑΩΡ, ωρος, τὸ , à nonnullis exponitur ἄχλυς, σκότωμα, caligo (*ab ἴλη ſignificante ἀμίχλη ſeu ὀμιχλώδη. aut ab ἴλη, ἀήρ) ab aliis ἀσαφήματα , ἔλλειψις. Iliad ρ. μὲν ἀμφ' Ἀχιλῆος ἐὐσσομένοιο λίπησιν. Sæpe reperitur ἴλεως καὶ κύριος ἵλεως ἀθάνατος. Hesych. ε ρ.Od χ.& σ. Idem poeta ἄλεως vocat pœnas capitis interfectionis.

Ε'λεῶνιον,τὸ, idem quod ἕλεος. Iliad. α. αὐτὰρ ὅ γ' ἐλεέμεν τάρ' ἐμοὶ ἐλεεινὸν Ἀπόλλωνα. Apollon.Arg.lib.2,Λείδιον ἀμφιέψυτον ἐλεεῖνον.

Ε'ΜΕ'Ω, ῶ, Fut.ἐσω, vomo. Lucianus in Lexiph. ὡς καὶ ἐμεῖν Ibidem,εἰδέναι τὸ ἐμεῖν ἐμέμηκας.

Ε'μεσία,ὰ,vomitus.Hippocr.de morb.lib.2.

Ε'μετὸς, adiect. cum vomitu eiectus. Ε'μετὸ: ſubſt.vomitus, mitio, Ε'μετὰ Νίκαι in modum ἡθὶ ἐμέτου.Hippocr.

Ε'μετηρία,vomitoria,quæ vomitum cient ſeu pronocant.Diocl.

Ε'μετικὸς,vomitorius. vt ἐμετικὸν φάρμακον,quod pronocat vomitum.Item ad vomendum propenſus.

Ε'μετάω,ῶ, vomitutio, vomitum appeto, nauſeo. Ariſtotel. Problemat.

Compoſita.

Α'ναμέω,euomo. Α'ναμέω,idem.Luc.

Δυσωμιάω,ægrè vomens. Gal.ad Glauc.& Dioſc.lib.4.

Δυσέμετος, idem. Syneſ.epiſt.120. Δυσεμετῶν , ægrè vomens. Areth.in Apocal.

Δυσωμὸς & δυσωμέω , idem quod δυσεμὴς & δυσεμέω Hippocr.

Ε'νεμέω, euomo in.

Ε'ξεμέω,euomo.

Εὐεμὴς & εὐωμὸς,facilè vomens,propenſus ad vomendum. Hippocr. aphor. lib.4. Εὐέμετος , facilem vomitum præbens. Ariſtot. ἐὐμέω,facilè vomo.

Χολαμέω,ῶ,fellis ſeu bilis vomitio. Item faſtidium,nauſea. Ἐπὶ Πάλλαδι,quomodo huc pertineat,vide ſuo loco.

Ε'μμανίως,&c.vide in Ε'μὸς,i.dico.

Ε'μὲς,vide in Ε'γὼ.

Ε'ΜΠΑ'ΖΟΜΑΙ, F.άσομαι. Heſych curo,rationem habeo,vereor. Odyſſ.α, Ἐκ δ' ἄσπρ μ' ἔμπαζε μήτε, καὶ ἐμπάζεο μοῦνος hæc curæ ſint & moueare verbis meis , i. ne aſpernemini nita mea.

Ε'μπαξ, curator. ἄξιος τὸ ἐμπάζεσθαι. Soph.in Aiace. Τὸν πάντα φύλακα Τεύκρον ἀλεῖ σοι Λεῖψο,τροφῆς ἔμπαξον ἔμπειρος, educator impigrum curatorem.i.impigrè curaturum vt educent.

Ε'μπειρος. Suid.ἐμπείρους, peritus, expertus. vt κρατὸς δ' ἐμπειρος τοι. Etym.deducit ἄξιος τὸ ἐμπάζεσθαι,τὸ φροντίζειν.

Κατεμπαίζω, corripio vel vrgeo. Apud Nic. in Ther. ἐγὼ δ' ὅτε κρατερὸς κατεμπαίζῃ ῥιγώοντι.

Ε'ΜΠΑΣ,tamen. Sophocles, Α'λλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τὸν ἐμὲ Οὐκοῦν ἀπωλόμαν' ἄρ' , ſed ipſum tamen. Eiuſdem Soph. ſchol.tradit Iones dicere ἔμπας, Atticos ἔμπας & ἔμπης. Et quando ei præmittitur καίπερ , aut ſubiungitur καίπερ. & exponitur tanquam , quantumuis : poſitum in

---

Odyſſ.ο.ἀλλ' ἀσπάσατ' ἔμπας ἄμυμονα,quanquam mœrens. ¶ Ab Heſych. exp etiam πάντως,omnino,prorſus. vt Odyſſ.ξ, ὡς ἐφράσθη ἔμπας ἀναγκαίῃ ἔμπας. Et Odyſſ.ω,ἐμεῖο γὰ κεφαλὴ καὶ χερσὶ σίπτεις ἔμπας , vehementer iraſcetur. ¶ Interdum eſt nota ſimilitudinis,Od.τ.ἀ'μπαξ ταῦτα ἀπαλαίφατ' ἔμοιγε φίλοι ἐτεὸν ἔμπαξ ἐμοὶ ἔμπαξ ἐμοὶ μητρὶ κεδείη μεσόφιν φαίνοντ' ὀἰδυάμοιὶς ὥσει πυρὸς αὐτμὴ ἔμπας.

Μ Π Ο Σ,ίδος,ἡ, empuſa:ſpectrum ſeu phantaſma dæmonicum quod Hecate infortunatis vifendum offerre ſolebat, in omnes ſe transformans figuras , alterum pedem æreum habens, alterum aſininum , vnde & ὀνοκώλη dicitur , & ὀνοσκελὶς. Quæ ſere ad verbum Ariſtoph in Ranis teſtatur. * Sunt qui putent dictam ἄξιος τὸ εἰὶ πολλῶν , quòd vno incedat pede, quaſi ἑμπαντοπους:alterum enim pedem æneum habet.

Ε'ν,in. Il χ.ἐνείκεσε δ' χερσὶν ἐμοῖσι. Thuc.8, ὑπόπτου δ' ἐαυτῷ ἐν τῇ ἀρχῇ ἔ βεβαίως ἦ. Quum reperitur ἐν ἔξει vel ἐν διαπεφάξει, ſub.ἄκρῳ. ¶ interdum pro εἰς,vt ἐν χέρσ πίπτειν, pro εἰς χεῖρας, in manus cadere. Hom. ¶ Item, in, i inter: vt ἐν οἷς ἐω,inter quos erat. Ε'ν δ' apud poetas, & apud Herodot. inter alios. vel inter alia autem : vt ἐν ἄλλοι πολλοὶ ἐμεῖτο , ἐν ᾗ ἡ Ἀλκαῖος ¶ Item , apud. Sic Plat in Symp. ἐν μιᾷ τύχῃ Ε'κάλουν πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἀνθρωποι, i. apud teſtes, vel coram teſtibus. Apud Luc. ἐν ἐλευθερίᾳ ἦ apud ſe eſſe , i.mentis compotem eſſe. ¶ Soph.in Aiace, ὁ ἐν περιπόρ. i purpuratus, purpura amictus. Sic Herodot. in Euterpe, ἐν τῇ ᾗ ἐσθῆτι ἐτυγχ τοῦτο καταρραπίσμενος. ¶ Ε'ν ἐμοὶ ἔδ,in me eſt,i.in mea poteſtate.apud Dem pro cor. Sic apud Soph. ἐν σοὶ ἐσεῖμι, ades te penduinus. ¶ Interdum temporis ſignificationem habet. vt ἐν αὐτοῦ δὴ,apud Thuc. Sic ἐν τούτῳ,vel ἐν τούτοις, interea,apud Xen.& alios. Ε'ν δύοιν, vel τρισὶν ἡμέραις,ſpatio duorum dierum,vel intra duos aut tres dies, Xen. ¶ Item, ex : vt ἐν αἵμα γιγνεσθαι διδάσκει,ex vino dulci dant. Ἐν τῷ ὤμῳ πλὴ χεῖρα ἀπαίρωμαι· manum ex humero amputâs. ¶ Ε'ν ἀναμφισβόλῳ ὄζει, vice medicamenti eſt. ¶ Item per,vt Heb. 1, ὃν ὑμῖς ἐῶτε ἐλάσαντ. ¶ Ε'ν cum variis datiuis , locum aduerbii obtinet : vt ἐν δίκῃ,meritò,ἐνδίκως. Et ἐν καιρῷ, vel ἐν καιρῷ, opportunè,commodè. ἐν τάχει, celeriter, vel primo quoque tempore. ἐν ἀπαυδᾷ,ſeriò. ¶ Ε'ν cum dat.ſequente verbo εἰμὶ, ſæpe cap. vnico verbo:vt ἐν φίλῳ εἰμὶ,metuo. Sic ἐν ἀμύμονι ἦ apud Thuc. & Plat. poſſe. Sic ἐν αἰτίᾳ ἦ, accuſari : ἐν ὀργῇ ἦ, iraſum eſſe. ἐν ἀδίκῃ ἦ, placere. Dicitur & ἐν τῇ τοῦ ἔχει, recordari. ¶ Interdum ἐν vacat:vt ἐν βίλει πλήσειε,Euripi. telo percuſſus. Sic ἐν χάλκῃ χαίρων in Epigr. lacte gaudens. ¶ Ε'ν (cum aſpero & graui) vide in Εἷς.

Ε'ν' ἐὼ dicunt poetæ pro ἐὼ Il.α.ἀπίσσω δ' ἐὼ ἐκαὶ θυσῆς',Od α ἢ ἐὼ ἀφ' κόμης κυλινδεῖ. ¶ At ἔνι pro ἔστι:ab ἔνειμι,de quo vide in comp.ex εἰμὶ.

Ἐνθάδε,ἐνθένδε,quomodo huc pertineant,vide ſuis locis.

Ἐνί,(ſine accentu)pro ἐν ἐὶ,vt κρὴ πάντα,& in hoc,etiam in hoc. Ariſtoph. in Pluto , κρὴ τοῦτ' ἐνὶ ἐκ τοῦτε πολλάκις. Sic dicitur κρὴ ταῦτα pro ἐν ἐκ τοῦτο,& κρὴ τοῦτο pro ἐν ἐ τοῦτο. Κὰ etiam inuenitur pro ἐν ἐ,in anthol.epigr.lib.1, . κὰ τ' χάριτος λοίπια κὰ τ' πολιῆς. At κὰ (cum accentu) vide ſuo loco.

Ε'ΝΑΙΡΩ, F.ἀρῶ,occido, interficio. Iliad.ν, Α'λλήλους κατ' ὄμιλον ἐναίρομεν ἐξὶ χαλκῷ. Et Il ο.Η'τοι βέλεσσιν ὅτε κατ' αὖρας δῦρας ἐναίρων. ¶ Exponitur etiam, ſpolio. ¶ Item, corrumpo, perdo. ¶ Quidam ab αἷμα deduxerunt.

Ἐναίσιμον. idem quod ἐναίσιμον,occido.Heſiod. Καὶ τὰω ὑφ' Διὸς ἐξὶ ἐναίσιμον κακὸν ἔσσεται pro ἐκθανεῖν,occidit. Item corrumpo,perdo. Od.τ, Μελάνθι τοῦ χρέα κάρη ἐναίσιμα.

Ἔναρα,τὰ,ſpolia,exuuiæ. Iliad.ζ,ϑ,& ρ, ἔναρα βροτοῦσσα. Item,ὅπλα, arma.Heſych.

Ἐναίσιμος, idem quod ἐναίσιμον,interficio. Item ſpolio. Vel interficio & interfectum ſpolio. Iliad.ρ,καὶ ἀλλήλους ἐναίσιμον. Iliad.φ, Τρῶας δ' ὃ φοὶ κλέος ὑπέρτερον ἐναίσιμον. Ponitur etiam pro ἀνταποκτείνων,teſte Heſych.

Compoſita.

Ἐξεναίσιμον.interficio.Heſiod. Κύκνον τ' ὀξυτόξτε.

Ἐξεναίζω,idem quod ἐναίσιμον.Il.ζ.Σιμοείσιον ἡξεπόλεξε.

Κατεναίσιμον,idem quod ἐναίσιμον.in Epigr.

Κατεναίζω, idem quod ἐναίσιμον. Soph.in Aiace, λείας κατέκανε ἐνισῶας ἐκ χέρος.

Ε'ΝΑΡΓΗ'Σ,ές, ὁ ἡ ὁ,clarus,euidens. de perſona quæ oculis cernitur Od ἐναργὴς ἦ θεοῖς φαίνεσθαι ἐναργὴς.Luc.de cal.κωμῳδοῦσι γὰ φασὶν ἐναργῆ ἐ δεῖν ἐναργεῖς. Polyb. ποτὲ μὲν ἐσὼς λοις,ταὸ recubans. De re item dicitur aut verbo. Demoſth. contra Mid.τὰ πάσχοντα ἡ ποὸς ἐσθ' ὑπ' ἐναργὲς ἀ ὕβρεις φαίνῃ,i.eſt inaria reipſa conſpicua omnib. numeris euidentiæ. Et ἐναργῶν

λέξεις apud Hermogenem.εἰ σημαινούσῃς ἡ πολὺκπαές.Heſych. eſt quoque βλῆσος,ἀναφὴς. * Fit ab ἀφάω,i. albus.

Ἐναργὴς ος,ὁ,euidentia illuſtratio Demetr.

Ἐναργίως,& Ἐναργῶς,euidenter, perſpicuè. Plut.καὶ τὸ σαφέσαις ἀφελλεσαι ἐναργῶς παρίστησι,luculenter.

Ἐναρίζω,vide in Ἐναίρω. Ἐνασ,in εἷς.

Ἐναταῖος,ἐναται,vide in Ἐνάτη.

Ε'ΝΔΙΟΣ,α,ὁ,meridianus. Od ἡ,v.450,Ἐνδιος σ' ὁ γήρασ ἦλθ' ἐξ ἀγρῦ, ἄζῳ ἡ φάτναι. Ἔνδιον ſubſtantiue ponitur pro ἀνατολὴ, teſte Euſt.ex Oppiano. Sic & in Epigr. ἔνδιον εἰσάμενοι: & ἔνδιος διφορεώνης, ſedes, domicilium, habitaculum. Apud Nonn.μεταναίμμενος ἔνδια κώμης, ſedes vici , i.ipſum vicum vbi oppidani ſuas ſedes habebant. (Suid.

Ἐνδιάω ſeu ἐνδιάεμαι, meridior,Heſych Itē inſum,dego in,apud

Ε'ΝΔΟΝ,intus. Hom. Il. ξ, Ἐ'κτωρ δ' οὐκ ἐν ὅπλοις ἔνδον ἐμιμνεν τὸν μὲν ἀνωγει, Ariſtoph.ἔνδον ἔξω. Plutarch.ἔνδον κατακρύπτειν ἑαυτόν. Xen.in Oecon.τὰ ἔνδον ἐρρε & τὰ ἔξω inter ſe oppoſuit pro iis quæ domi & iis quæ foris aguntur.Item οἱ ἔνδον,domeſtici.

Ἐνδότερον (comparat.)interius.ἐνδοτάτω(ſuperl)q.d.intimè, maximè intus. Vnde Ἐνδότερος,interior & Ἐνδότατος,intimus, penitiſſimus. Herodianus lib.6, τὸ μὲν χθόνιον,τῆδ ἐνδοτάτων φρεάτων, è quodam Thraciæ, & quidem intimiæ, vico. * Factum ex præpoſit.ἐν.

Ἐνδελὲ vel Ἐνδεκὶς,intus,Syracuſana lingua. Ex indice in Euſtath.

Ἐνδόθεν, intus,ἔνδοι. εἰ ἔνδοθεν,domeſtici.Ariſtoph.in Pluto. Et ἔνδοθι,intra teipſum. Iliad.α.εἰὸ δ' ἔνδοθι ᾗσιν ἀμύξεις. Sic Odyſſeæ 9.

Ἐνδόθεν,ex interiori loco.Cum genitiuo ἔνδοθεν σίκης pro ἐκ τ σίκης,ex Sophocle. Interdum ἔνδοθεν pro ἔνδοθι,vt Od.ρ. Οἰὸ σὲ οἱ κρατερὸν γε σιδήρεον ἔνδοθεν ἦσιν.

Ἐνδότερα,τὰ,inteſtina. Il.ψ. Quidam ab ἔνδοθι. Alii ἀφ' τὸ ἔνδον ἦ ἀφ' ἑαυτοῦ, vel ἀφ' ἑαυτὸ τὸ ἔνδον ἦ.

Ε'ΝΑΤΚΕ'Ω Σ,ex.prompto animo, humaniter & beneuolè, accuratè & diligenter,fideliter.Hom. Iliad ω,Α'λλὰ μὰλ' ἐνάγκιμοι ἐκίτω περιδίπτυχ αὐχέν. Iliad. ψ , Ε'νθὰ μὲ ἐνδέξαμενος ἐν ἀδμῆσιν ἐπάσσατο Παλλὰς Ε'νηείη ἐνδυκέως. Od. ν, ἢ μὲ μάλ' ἐνδυκέως Ε'νδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἤπυε.

Ε'ΝΑΤΟ,celeriter,ocyus,citò.apud Suid. ex Menandro in Epheſio,πας ἔστομεν γὰ ὀξύνοι τακέως.

Ε'ΝΕΚΑ,propter, causâ gratia. Dem.Philip 1,τίνος δ' ἕνεκα ταῦτα λέγω; Æſchin.in Cteſiph ὃς ἐδεόμην μὲν αὐτῶν ἕνεκα ζῆν ob multa , multis de cauſis. ¶ Ἕνεκα τούτου interdum ſignificat, ad vitandum hoc , vt Od.ω, Χαρίσασθ' ἀγαθὴ Δημήτηρ,βάσσον ἕνεκ',ad vitandos rubos, i.ad vitandas ruborum vellicationes. Sic ἕνεκα τῆδ' ἁμάρτου, Ariſtot. de animal lib.9 , ne beſtiæ ſubeant. ¶ Τὸ ἕ ἕνεκα apud Ariſtot. finem ſignificat. ¶ Aliquando ſubauditur. vt ἕ αὐτοῦ pro ἕνεκα τοῦ αὐτοῦ. ¶ Apud Xen. Paed.ὡδὶ' ἐξεταζ' ἡμῖν ἐκείνων ἕνεκα ἀφ' τὸ ἡμέτερον συμφέρον παῖδα τίθεσθαι , exp.ſed quantum ad eum attinet , licebit nobis omnia è re noſtra conſtituere.

Εἵνεκα dicunt poetæ pro ἕνεκα. vt Iliad. α. ἕνεκ' σ' ὄρνυθ Ἀλαπαμψίνεσι' ἐμεῖο μάχεσθαι, propter me, vel mei cauſa feu gratia. Sic & Iliad.β,εἵνεκα κούρης.

Ε'ἵνεκα pro ἕνεκα Dem,pro cor τῆς ἰδίας ἕνεκα ἐχθρας.

Compoſita.

Ο'ὥνεκα (factum ex ὃ ἕνεκα)quoniam, quia, ideò quòd. Odyſſ.ο, Οὕνεκα μ' αὐτὸ δράλιξ. Ariſtophanes genitiuo iunxit , γνάμας ἕνεκα pro ἕνεκα Soph.in Aiace dixit ἐὸ ἕνεκα pro ἕνεκα.Inuenitur & ἕνεκεν pro ἕνεκα.

Τοὔνεκα (factum ex τῷ ἕνεκα pro τούτῳ ἕνεκα) quapropter,idcirco: vel hanc ob rem,quam ob rem,huius rei cauſa.Il.α,Τοὔνεκ' ἀφ' ὄζεο' ἐόλκιλλεα.Inuenitur & τοὔνεκεν pro τοὔνεκα.

Ε'νεὶς,ἐνεστος,vide in Αἴω,i.clamo.

Ε'νηείη,ἔνηροι,ἐνίστημι,vide in Ε'νω.

Ε'νω vide in Ε'νος. Ε'νὼς,vide in Ε'ὐς.

Ε'ΝΘΑ, hîc,ibi,illic. Od ξ ὃ ἔνθα δὴ τ' ἀπόπαυε. Interdum & vbi. Od.ξ ὧς ὁ μὲν τ' ἐθ' ὁμοῖος ἐὼν ἔνθα & ἔνθα τε pro ἔνθε,vbi,ex Il.β. Item ἔνθε cum αὐτόθι,ἐκ ᾧ ἀβληκὼν , ex Od.ξ, Ε'νθ' μὲν ἔπειτε μέγα αὐτόθι Apud Heſiodum,ἔνθε in principiis duorum membrorum , Ε'νθε μὲ γυναικὸς ὀδύνας ὕπνον ἀμφικάλυψεν Ὀφθαλμοῖσιν ἔδυς,ἔνθ' ὑπόμνυ ὀξὺ χαλκῷ, vbi nudatum videris, ibi ferito. Dicitur & ἔνθα μὲν, ἔνθα δ, i.hîc, illic : vel alibi quidem, alibi verò. vt Ariſtot.ἔνθα μὲν λᾶαι,ἔνθα δ μέλαινα. Frequens eſt & ἔνθα ἡ ἔνθα. Hom.quod *pro* vndique accipiunt aliqui, aliter nonnulli: vt eſt apud Euſtath. Apud Plat. de leg. ἔνθα ἡ ἔνθα μαστιγώσεμεν,hoc vel illo modo commutata. Ε'νθα ἔ ἔνθα exponitur etiam,hinc aut illinc. ¶ Interdum & motus ſignif.habet : vt Iliad.β, Αὐ κρὴ σ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἰέναι παντοίατον, αἵ κέ τι ἔνθα,aliæ huc,aliæ illuc. ¶ Item,cum.Il.α, Ε'νθ' ὅγε μὲν πρώτιστα ἐνωρορὼ

μπτω ἡ ἔρχομαι, &c. Apud Greg. ἐνθα δὴ quo tempore, quo facto.
Ἐνθάδε hic, huc. Od. ἐνθάδε δ' ἀπικόμεζα θεῷ ἀγορὴ δ' ἐνθάδ' ἐκάστε, huc venio. Annotatur & ἐνθα ϑ pro ἐνθάδε ex Homero: item ἐνθάδε αὖθι, vacante αὖθι. Ἐνθάδε quoque, Attice pro eodem: vt Aristoph. ἔλθε μοι νῦν ἐνθαδί. Et ἐνθαδί ϑ, hic autem, apud eundem.

Ἐνθάδιος, q.d. qui hinc est seu qui est de hoc loco. Vnde ab Hesychio exponitur ἐντοπιος.

Ἐνθένδε & Ἐνθενδί, hinc, illinc. Demosth. ἡ ἀξιοῦτε ὁ ὠὴ ἔνθεν ὁ ϑ ἔνθεν, vnus hinc, alter illinc. Et cum genitiuo pro, ab vna parte, ab altera parte. Aristides, τὰ μὲν ἔνθεν αὐτῶν τ πόλεως, ἀφεστῶ δ' τὰ δ ἔνθεν, ὧδε μεσολαβέμενα. Ex Aristotele quoque ἔνθεν ἡ ἔνθεν τὰς ἀκοὰς, in spinæ latus vtrunque. Apud Platonem in Sympolio ἐνθένδε τ ὀφϑαλμῶ Bud. interpr. hinc fere.

Ἐνταῦθα, idem quod ἐνθα hic. & huc. Plato in Apol. ἐνταῦθα μὴ ἐκ εἶε. Isocr. ἐνταῦθα ἀφεῖσθαι τὰ ἀφῴλήματα, huc res tandem recidernt vel eo res euaterunt. Item pro, istuc. Plato in Epitt. ἐμοὶ ϑ ἀφικέϑαι ἐνταῦθα. Et cum genitiuo sæpe. vt apud Plat. de rep. l. 1. ἐνταῦθα εἶ τ ἡλικίας, in hac es ætate. Et apud eundem, ἔσαν ἐνταῦθα ἔνδεν ἡλικίας, qui ad hanc peruenerunt ætatem, vel, qui huc ætatis processerunt. Demosth. ἡ ἐπὶ ἐνταῦθα ἔστ τ ὕβρεως, nec tamen hactenus iniurius seu insolens fuit. Plutarch in Rom. ἐνταῦθα ἀφῦσα ἀνωμίας. Item tum (sicut & ἐνθα) apud Thuc.

Ἐνταυθοῖ, huc. vt κατοικίζεμαι ἐνταυθοῖ, Plato. Et Aristoph. in Nub. ἐνταυθοῖ φϑάσῃς. Item huc: vt idem in Pluto, ἐπὶ μ' ἐνταυθοῖ μετανήξεϑαι huc me accersetis.

Ἐντεῦθεν, hinc, ἐνθεν. Item inde. vt τὸ ἐντεῦθεν αὖ κατιδεῖν πε, Aristot. quid hinc consequatur. Item hinc, i. ex hoc tempore, seu ex hac hora, posthac, apud Demosth. qua tamen in significatione dicitur frequentiùs cum articulo. Τεωπεῦθεν. Item hic. Greg. τῷ ἐντεῦθεν ἑαυτὸν ἡ νεοττιᾶς τὸ ἀνδραγαθὸν, i. præsentis vitæ prosperitate. Item, εἰ μὴ γὰ τὰς ἐντεῦθεν ἡδονὰς ἐδιώκετε, &c. Sic ἐκεῖ & ἐκεῖθεν alicubi pro eodem, sicut πῆδε & ἐντεῦθεν. Et ἐντεῦθενὶ. Aristoph. in pro eodem. Apud Herodot. dicitur ἐντεῦτεν, pro ἐντεῦθεν, & expon. hinc. item dehinc, deinceps. item præterea.

Ἐντεῦθεν, idem quod ἐνθεν, vbi.

Ἐντὴ, vide in ἐντὸς. Ἐντὶ in Εἰς.

Ἐντιαττοσιοί, annus. Od. ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ ἐνιαυτὸς ἦλυε καὶ περὶ δ' ἔτραπτο ὧραι, qui versus & apud Hesiodum habetur, apud quē est & ὅτε πλεῖστοι ἐνιαυτοὶ, & πεπληϑύῖα ἐνιαυτοί. Xen in Hell. ὁ ἐνιαυτὸς ἐλαχίϛη. Apud Plat ἐνιαυτοῦ ἀφεῖσϑαι, annorum conuersiones. Κατ' ἐνιαυτὸν, quotannis ¶ Item, genus poculi, sic dictum διὰ τὸ μεγεϑος τῦ καὶ ἐνιαυτικὸν, inquit Eust. Il. *. Etym. dictum ait ὅτι τ ἐνιαυτοῦ ἕνεκα, quòd in sese recurrat & redeat. vel πεῖσϑαι π' ἐνιαυτοῦ ἕνεκα πεῖσεται, i. quòd in se omnia contineat & fructus, & temporum conuersiones. aut ἀφὸ τ ἰέμαι, i. commoror, tempus tero: vt sic dicatur tempus longum quod in re quapiam teritur. Quæ posterior etymologia affertur etiam ab Eust.

Ἐνιαυτίζω, annū ago, seu transigo alicubi. Item per annum duro.

Ἐνιαύσιος, ὁ ἡ ϑ, annuus, anniuersarius, annuatim rediens. vt ἐνιαυσίη ἑορτὴ, Herodot. Sic πανηγύρις ἐνιαύσιος, festa solennes & anniuersarii. Item annuus, i. in annum durans. vel qui est vnius anni. Thuc. ἐν αἰσιον ἐκεχειρίαν ἐνιαύσιον, inducias annuas, i. in vnum annum. Sic apud Eurip. ἐν ϖ – σε φοῤῥᾷ. fuga vnius anni. Et apud Luc ἐνιαύσιος ϑεὸς, exp. alimentum vnius anni. Ἐνιαύσια, neutro gen pl. num. aduerbialiter ponitur pro, quotannis, in singulos annos, apud Hesiodum in diebus.

Ἐνιαυσιοῦτος, ὁ, idem quod ἐνιαύσιος. Plut. in Pericle, ἐν τῇς ἐνιαυσίας στρατηγίαις, in annuis imperiis.

Composita.

Ἀπενιαυτίζω. annum totum absum. Xenoph. apud Plat lib. 9. de leg. ἀπενιαυτίζειν πᾶσι ἐνιαυτὸς, exp. tres annos exulet. Item cesso ab aliqua re per annum, Poll lib. 1.

Ἀπενιαυτισμὸς, ὁ, ἡ, absentia aut exilii vnius anni Plat. de leg.

Ἀπενιαυτίω etiam dicitur pro ἀπενιαυτίζω Plat. de leg. lib. 9.

Ἀπενιαύτιστος, idem quod ἀπενιαυτισμός. Plat. ibidem.

Διενιαυτίζω, peranno, per totum annum duro. idem quod διετίζω Item per totum annum alicui rei incumbo. Poll.

Ὑπενιαυτίζω, vltra annum duro seu permaneo. Iulian.

Ἐνίζω ἐνιεῖς, &c. vide in εἶς.

Ἔνιοι, aliqui, quidam, nonnulli. Herodot. in Polymn. ἐφοβέϑη τὰ ῥήματα τῇ ποτιμηδὴ ἐνίων. Arist hist. an lib. 5. ὡς ἐφ' ἑνὸς λέγεται. Plutarch. de inst lib. 5. Κλεῖτ ϑ ἕνα τῇ ἀμφοτερομάστην μισϑὸ εἰδέναι δεκεῖν. Et alibi passim.

Ἐνίοτε interdum, aliquādo, aliquoties. Plat. in Cratylo. & Aristot.

Ἐνοπεύω alicubi Exp. & aliquo. Hesych.

Ἐνπιϑείσθω ἐνίσταμαι ἐνίστημι, vide in compositis ex Ἐν πι. dico.

Ἔννεα, nouem, vt ἐννέα κύκνοι, Iliad. β. Et Plutarch. in quæst. Rom. διὰ τῇ ἀριϑμῦ ἀνάλογον τοῖς ἀφῦσι τὸ ϖρῶτον, ὅπερ ἐστὶν ἕν, ἀφῦσὸν τὸ ϖρῶτον. Ἔννοστος & ἐνιαύσιος, bonus. Il. ἀμύμων ὃν ἔτεκε πολὺ ἄριστον, καὶ ἔννοστον ἐπὶ ϖᾶσι. Sic & Hesiodus. Ἔννοστος, vel τὸ ἔννατον vel τὸ ἔννατος. vnico nouendiale sacrificium inferrie. Itaq & Æschin

Ἔννατος, seu ἐνατος, q. d. nonanus. cui transacti sunt nouem dies. Et ἐνατος ϖαρὼν, cuius iam est dies nonus. Gal

Ἔνατος, idem quod ἔννατος Il. C.

Ἔνατος pro ἐννατος, nonarius numerus. Hesiodo autem nona mensis dies. vt ϖεμπτὰς, tertia nona, Tzetzi & alius. Ἐνάτας p. o ἐννάτας, nonies.

Ἐννατικὸς, nonarius numerus. Ἐννατικὸς, item pro, nonarius. Ἐννάτιος nonies.

Ἐννηκοντάκις, nonaginta. Ἐννηκοντάκις, nonagesimus. Scribitur ἐννενηκοστὸς per vnum ν.

Ἐννηκόσιοι, non genti.

Ἐννημαπλάσιος, nouenario numero auctus, nonies auctus. Athen. lib. 2.

Ἔννιπος, vide in Ἐννέπω. Ἔννυμι, ἔννυος, vide in Ἑννύω. Ἐννυμι, vide in Ἐνδύω.

Ἔνοσις seu ἔνεσις, vel (cum duplici ν) ἔννεσις, siue ἔνεσις, ν, i. ἐνιαυτὸς: vnde ἄνευος, ἄνεσις, ϖέλεσις, &c. ¶ Interdum annus pro, annuus, anniculus, annotinus. Theophr. hist. plant. l. 1, c. 23, quum dicit, τὰ μὲν γὰ, ἐκ τῇ νέων βλαστῶν αὐξάνεται, τῇ δ' ἄνευ, τὰ δ' ἐξ ἀμφοτέρων. i. ex annotinis. Sic idem l. 2. c. 1. οἱ δὲ ῥίζες ὧν ἐκ τῇ νέου κλάδ' ἐκ τῇ ἄνευ ἡ ἐκ ϖαλαιᾶ. ¶ Item apud Atticos, vetus, ϖαλαιὸς. Plat. in Cratylo. ϖοῦ γ' ἄνευ ἀεὶ δεῖ ϖᾶσι τὰ σκληϑὰ τῦτο τὸ σῶ. Demosth. Aristogit. τὰ ἄνευ ϖρόκειϑαι τοῖς νέοις ἐκέλευσε ἐξαιρεῖσϑαι. Et Harpocration exponit Sic Theophr. l. 1. hist. plant. γὰ τὸν ἄνευ καρπὸν ϖαλαιὸν. ἡ τὸν νέον ὑποφαίνει. Form. genit. ἄνευ, vel ἄνευο seu ἔνευ. vetus. vt ἄνευ ἡ νέᾳ (sub ἡμέρᾳ) apud Hesych. pro cor. & Aristoph. in Nub. & Plut. in Sol. dicitur mensis & vltima mensis seu lunæ decrescentis dies, & prima & ineuntis seu nouæ lunæ. q. d. vetus & noua. Vide Hesych. Apud Hesiod. in Erg. lib. 2. ἐς ἔννεον, quidam exponunt reudinum. Apud Aristoph. in Acharn. ϖαρῆναι δ' εἰς ἔννεον exp. εἰς ϖαλαιὸν.

Ἔννησις, annicula. vt βῶς ἰῶσις, Iliad ζ, v. 94. & Il. κ. Perperam pro ἔνεσις, inquit Etym.

Composita.

Ἀπόννυσις, annuus reditus, diuitiæ: quomodo huc pertinet, suo loco.

Ἐνιαύσιος, ὁ ἡ ϑ, anniculus qui vnius est anni. vt ἀπίρατα ἐνιαύσια apud Theophr. hist. pl. l. 8.

Δίενσις, idem ac ἔνεσις, biennis, bimus. qui est duorum annorum. Theophr. ibidem.

Τρίενσις, idem ac ἔνεσις, trimus. qui trium est annorum. Theophr. ibidem.

Τετρενσὶς, ίδος, ὁ ἡ ϑ, quadrimus, qui quatuor est annorum, idem ac τῇτετὰς. Τετρένσιος pro eodem: apud Hesych.

Ἔνοσις ἐνόσω, ἐνόσω, vide in εἶς. Ἐνπαῦθα, &c. vide in Ἐν ϑα.

Ἔντεα, poeticè, & per contract. ἔντη, τὰ, arma: & quicquid quæ corporis aliquam partem tegunt, velut clypeus, galea, similia, vt tradit Suid. & Athen. lib. 5. Od. ϕ, ἔντ' αὖτὰ ἔλε ἔντεα καλά. ¶ Item, vasa coniualia. Od. ϑ, ἀμφ' ἐμὲ ϖάντα ἑτοῖμα κίοι ἔντεα δαιτός. Vide Athen lib. 5. *Etymol. dedatur τὰ ἔντεα ἀϕεκτέον ἡ σκέϖεσϑαι τὸ σῶμα.

Ἐντύω, instruo, apparo. Iliad ι, – δύπας δ' ἐντυον ἱππόται idem, apud Apollon. Arg. l. 1. & in Epigr.

Ἐνδύομαι, pro eodem. Od. ο, δίϕϑιμον δ' ἐνδύεται ἕϖος, Item ἐνδῦναι apud Apollon. Arg. l, ὅτε ϖερ ἐντυόμενοι νῆες, quūm instruuntur naues.

Composita.

Ἐπεντύω, idem quòd ἐντύω, Soph. Ἤδη μ' ἐπ' αὐτὸν χρὴ ϖανοπλίᾳ ϖέμϖειν τ' ἐμοὶ Χάλκασπίδας, æreis armis vtens.

Ἔντοσε, intus, intra. cui oppo. ἐκτός. Iliad. β. Ὄσσαι ἔντοσε ἀγορῆϕιν ἐκτὸς ἔϑρωσκ. Et Thucyd. ἐντὸς ϖαλῖϖος recipio, vel in medium recipio. Item cum articulo. τὰ ἐντὸς, intestina, quæ & ἐνδότερα. Apud Thucyd. τὰ ἐντὸς ἐκϖέϖτωκε exp. in partibus internis seu interioribus: vel ἐνδότερον, intra. εἰς τὸ ἐντὸς εἰρύειν, seu vertit intrò. Sæpe cum genit. vt ἐντὸς ϖύλεω. Apollonius. Et ἐντὸς βελῶν, intra teli iactum. Οἱ ἐντὸς λόγων, literati. Et τὰ ϖρὸς ἐντὸς γιγνόμενα, artis compos. Plutarch. Et ἐντὸς ἑαυτῦ ἦϑι, compotem mentis esse, intra se esse. Demosthenes ϖρὸς Φορμίωνα. Sic ὁδὸν ἐντὸς ἦϑι ϖρὸς λιμένα. Plutarchus in Alexandro. Aliquando significat eis vel citra. ἐντὸς τῦ ϖοταμῦ, cis fluuium. De tempore autem: vt Thucyd. ἐντὸς γὰ ἐτῶν ἡμισυ ἦγαγε ἕως αὖθις, intra viginti dies. ἐντὸς τεσσάκοντα ἐτῶν γεγονὼς, Plato de legibus, qui non excessit trecesimum ætatis annum. Nazianzenus, τῶν ϖαιδῶν μείονας ἡ μεῖ

ϑ μικρὸν ἐστὶ τέτῳ ἢ ὀλίγῳ τέτο. vel paulo minus, vel paulo plus, ϑ Factum est hoc aduerbium ex præpositione ἐν.

Ἔνπαθε, pro eodem. vt δήμων ἐνπαθεν, Hesiodus in Ergos, intra ædes.

Ἔνπεδος pro eodē apud Homerū. Il. χ, μάλλοι δ' ἐντυεῖο μάχεσϑαι.

Ἐντέρια, τὰ, intestina, interanea interiora. siue exta, viscera, tam de brutis, quàm de hominibus. Luc. (scribi & ἐνδύδια, per ϑ tradit autor Etymologici) item ἐνπιδία pro eodem, Budæus.

Ἔντερον, ὁ, intestinum. Aristoph. ϖάσασιν δῆ τὸ ἔντερον τῆς ἐμπίδῦς γνώμ. In plur. Il. ϖρὶν δ' ἐνέτερα χαλκὸς Ἥφοιο. Et Iliad. υ, ἐνέτερα χρῶτ' ἐλέγχει. Apud Dioscor. & Athen. ἐνέτερα χέρσ, terrestres vermes, lumorici.

Ἐντερώδης, enteroides, apud Athen. lib. 7.

Ἐντερικὸς, exp. intestinalis.

Ἐντεριαῖος, interna pars cuiuslibet rei, vt medulla, nucleus, & similia. Gal. & Dioscor. Item nauium intima pars, quæ & ἐντερικὸς & ἐντερίτις, Hesych & Poll.

Ἐντὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositi ex ἔντερον.

Δυσεντερία, commentatio quædam ἀϕὶ τὰ ἐντέρα, aut quæsitio seu solutio. Aristoph. in Nub.

Δυσεντερικὸς, intestino. ai termina. Δυσεντερικὸς, adiect. vt δυσεντερικὰ ϖαϑήματα, quæ Cicero viscerum morbos vocat. Item subitantiue, dysente. icus, qui dysenteria laborat. qui & δυσέντερος dicitur à Nicandro.

Ἐξεντερίζω, exentero, eximo intestina. Item medullā eximo, vt ἐξεντερίζειν ὑ' ἐλλεβόρῳ, Dioscor. ex helleboro medulla eximitur.

Εὐθύντερος, cui recta sunt intestina, vt ἀλγύντερα ζῶα, apud Aristot. de piscibus.

Λειεντερία, dim. qui intestinorū fruitate laborat. Hipp. aphor 14.

Λειεντερίη, latitas intestinorum. continua & æquabilis intestinorum superficies, cibos incoctos elabi finens.

Λειεντερίω, labo. o lauo. e leu fluxu intestinorum.

Μεσεντέριον, τὸ, in medio intestinorum situm corpus membranosum, venæ portæ ramos connectens. Gaza interpr. lacteas, passim apud Aristot.

Ἐντυπὰν ἐντύω, vide in Ἐντύπα. Ἐνυέσσω, vide in Ἀνύω.

Ἔντυπὸς, ὁ. Enyo, Bellona, dea bellica, Il. ϖρὸς δ' ἄρα σε τὸν Ἄρηα ϖροΐσσεται Ἐντυπὸς ἱππη. Et paulo ante, ϖπ. λιπτρόϑε Ἐνυὼ Et apud Paul. Ian. in Att Ἐντὸς ἐχαλκα.

Ἐνυάλιος, ὁ, Mars, seu Martis filius, deus bellicus. Eust. esse epitheton Martis tradit. Hom. Il. χ, ὅτε Ἐνυαλίῳ κερυθάϊκα ϖαλλομένοιϊν. Il. ϕ, ϖάντοθεν Ἐνυαλίῳ αἰόϑεται, ϖόϑι τε Ἄρηϊ. Ἐνυάλιος ἐπὶ ζωῇ. Et Ἄναξ Ἐνυάλιε, ἀλλὰ σὺ ϖερ ἐξώσατε ἐνδυτίοις ἐϖάρμασι Et Plutarch. in Probl Rom tradit Spartanos τῷ ϕοινικοῦν ϖαρὰ ϖάντας ἐνυαλίῳ ἐκτίμειν. Apud Soph in Aiace, ἢ χαλκεοτρὴς ἢ ἐνυάλιος ἠχεῖ. tradit distingui Martem ab Enyalio. significari enim τὸ χαλκεοβόαν ὄνομα Martem. Et Plut. in Rom. ex quibusdam refert Quirinum dictum fuisse τὸν Ἐνυάλιον. Accipitur adiect. etiam pro, Martius, Mauortius, bellicus. Dionys. Afer de situ orbis ἐνυάλιοι κάμϖοι. Idem. ἐνυάλιος Θεμιϑών.

Ἐνυάλιον, templum Bellonæ vel etiam Martis qui Enyalius cognominatur apud Dionem Cocceium.

Ἔνυπνος & ὀνειρώδης vide in εἶς.

Ἕξ, ἓξ, ἑξ. At ϑ, præpositio, vide in Ἐκ.

Ἑξάκις, ἑξάκις ϖεντε, apud Arat. exp. sex tantæ partes.

Ἑξαετὴς, ὁ, ἡ, senarius numerus.

Ἑξαετὶς, ἑξαετὶ ϖι Ἑξακοσιοστὸς, sexcentesimus.

Ἑξαὶς, sex modis seu in sex partes. Plat. in Timæo.

Ἑξηκοστὸς, sexagesimus, apud Thuc.

Ἑξηντάετις, & per contract ἑξαπλᾶς, sexcuplex. Vnde & Ἑξαπλᾶσιος, aduerb. apud Areop.

Ἑξηντάπλασιος, sescuplo maior, vel sescuplex. Exp. & sexies tantus, ἑξηντάκις τὸ χρυσῖον, sexies tātus quàm crater, ex Herod.

Ἕκτος, ὁ, ἡ, sextus. ἑκτὰς, sextanus, qui sexta die aliquid facit.

Ἑκτεύω, sextarius medimni, seu triens semimedimni. Vide Bud. & Georg. Agric.

Ἑξάγιον, hexagium: ponderis nomen apud Actuarium & recentiores medicos, pendens quatuor scrupula. Sextulam Latinè appellant.

Composita.

Δεκαεξ, sexdecim seu sedecim.

Δίκτυος, bissextus. Ita dicitur intercalatus dies q singulis quadrieniis intercalatur post sextum cal. Martii. bis enim tunc numeratur ille dies vt. Kal Martii. & duo illi pro vno habētur.

Ἕκτος τόκος, vsura ad sextam vsque sortis partem. Suid. ex Dem. otae pro Chrysippo.

Ἡμιεκτον, seu ἡμίεκτος, dimidiatus sextarius, dimidium sextarii. Illud apud Aristoph. in Nub. hoc apud Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. legitur.

Ἑπτὰ, ἑπτὰ, ἑπτὰ, vide in ἑπτὰ.

Ἔξαστὰς, Galenus in suo lex. tradit quosdam esse velle apud Hippocr. τὰ ἐπωνυσϑέμενα ὑ' ἐξ ἄλλων ἢ ἀϕ' ἑαυτῶν ἐδωδίμων λίνα, ἢ δικὴ ϖᾶσι μακῶνες κράμβαι: sibi verò ita videri nominari etiam τὰ ὀρίνη ὀμϕάκινα ϖαρὰ ϖάντων τὸν αὐτὸν ξῆτον. Apud Erotianum scribitur ἐξάστης, quem vide. Apud Gal. legitur etiam ἐξάστιος, in libro qui ϖερὶ ἐπιτρίτων inscribitur.

Ἐξάκοντα, ἐξηκοστὸς, vide in Ἑξ.

Ἑξῆς, deinceps, ordine, serie perpetua. Interdum & gradatim. Thucydides in præf. lib. 1. γράϕοντα ϑ ἐξῆς, ὡς ἕκαστα τοῦτο κρῖναι ϑεσϑε ἡ ϖρῶτον. Nonnunquam ὁ ἐξῆς, qui ordine sequitur, qui ordine proximus est, sequens, proximus, vt Plut. τῇ ἐξῆς ἔτει. sequente anno: & τῇ ἐξῆς, (sub. ἡμέρᾳ) ex cap. 25. Act. Apost. die sequenti. Τὸ ἐξῆς τ ἑξῆς pro ὁ ἐξῆς ἑξῆς, ex Naz. quod reliquum est viæ. Et in signif. temporis, ϖεντὰς ἡμερῶν ἐξῆς, tres perpetuos dies. ¶ Interdum cum genit. vt ἐξῆς τῦ Πλάτωνος ϑρίγκον λαμβάνειν ex Aristoph. proximum à Plutone locum. Aristot. de mundo, ἢ ϑ σύμϖασα τῦ ὑϖὸ ϕύσιν ἐξῆς ἀϕ' εἵν τῆς ἀορίς μάλιστα φύσεως, proxima sit. vel finitima sit aeriæ naturæ. ¶ Et cū datiuo: ibidem, ὁ ἐξῆς ϖόνον τῷ Ἀρίστᾳ, qui ab Argeste deinceps spirat. Philo de mundo, ὁ ἐϖὶ ἐξῆς τῷ κασσίᾳ, κολούσῃ βορέας, qui proximè sequitur caciam. Pro eodem poetæ pleonasmo τῷ εἰ dicunt ἐξείης, i. ordine. vt Iliad. ϕ. ἐξείης δ' ἴσταντο. Dicitur ὥϕελε τὸ ἔχω, ἕξω, inquit Eust.

Compositæ.

Ἐξεξῆς, idem quod ἐξῆς. Iungiturque itidem genitiuo vel datiuo. ἐφεξῆς δ' ἄυτὸν, Gal. Et ἐφεξῆς τῆς εἰρημένης, Aristot. A' Budæo exponitur deinceps, item consequenter.

Κατεξῆς, idem.

Παρεξῆς, idem. Paulan. in Eliac. lib. 2.

Ἑξῆς vide in Ἐκ. Ἑξῆλιξ, vide in comp. ex Ἥλιος. Ἑξῆν, ἐξέσται, ἐξέστηκε, ἐξῶκε, &c. vide in Ἐκ. Ἑπτὰ, vide in Ὀβελὸς.

Ἑορτὴ, ἧς, ἡ, festum, festus dies, solennis dies. Item celebritas, i. dies, celebris. vt Il. ὑπεὶ ϖᾶσιν ἑορτή. Od. ϕ, Νῦν μὲν γὰ δῖον ἑορτάζομεν Διὸς Ἀγοῆ. Thuc. 1, νομίσας ἑορτὴν τε τῷ Διὶ μεγίϛην εἶναι. Idem 2, ϖερὶ ϑεῷ ἑορτὴν ϖοιήσεσϑαι ϖιϑόμενοι. Plut. in Rom. e qua It Ποιησόμεϑα ὡϕ' ἡμῶν ἐπαινέτην τὴν ἑορτήν. Sic ἡ ϖερὶ ϖαναθηναίων, ἡ ϖερὶ Διονύσια ἑορτὴ, Dem. Phil. 1. ¶ Interdum feriæ, vt quum dicit Theocritus pi. ris semper esse ἑορτὰς. Sic Thucydid. lib. 1. ἡ μετὰ ἑορτὴν ἄλλε τινὸ ἐκϖλεύσας ἡ τὸ τε δίοντα ϑεοῖς ἔξω Sic à Plutarch. ἐπεργασαζεις & ἐπάγειν opponuntur. Pro eodem dicitur & ἑόρτη Ionice. ¶ Detinari volunt ὥϕελε τὸ ἑρῶ, τὸ δὲ ξυμϖᾶν, quia omnes αὐτῆς ἐρῶσι, vt dicatur ἑορτὴ κατ' ἐπεξεργασμὸν pro ἑρετή

Ἑόρτιος, ὁ, ἡ, ἄ, ad festum pertinens, solennis. vt ἑορτίοισι δίϕροισι. Naz.

Ἑορτάζω, festum celebro. Plut. ἑορτάσας ἑορτάζειν, ἀλλὰ μὰ μεϑύοντας. Apud eundem cum accus. τὰς ἐν Μαραθῶνι νίκας ἑορτάζει.

Ὀρτάζω. Ionice pro eodem.

Ἐορτασμιεύς, ὁ, feriæ.

Ἐορτάσιμος ἡμέρα, dies quo feriæ solennes celebrantur seu celebrari debent. Item τὰ ἐορτάσιμα, res ad festum instructæ.

Ἑορταστικὸς, ad festi celebrationē pertinens, solennis, ex Plat.

Composita.

Ἀνέορτος, ὁ ἡ ϑ, non festus. vt ἀνέορτος, ἡ μέρα. Et ἀνέορτος σιβαρμὸς Sicōn. festi celebritatem non habens, ex Naz.

Διεορτάζω, idem cum ἑορτάζω.

Μεθεορτος ἡμέρα dies sequens festum.

Προεόντες, festum præcedens. vt, ϖρεσϐύτερος κράδιαρτε' & ϖρεσϐύτερος ὄβριμος Naz.

Σωωτορτάζω, vnà festum celebro. Σωωτορτασῆς, qui festum vnà celebrat, ex Plat.

Φιλέορτος, qui amat festa seu dies festos.

Ἑός, vide in Ἐός.

Ἔπειτ', postquam, ex quo. Od. α, – ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν ϖτολίεθρον ἔϖερσεν, ex quo tempore Troiam euertit. Et cum καὶ, pro postquam, quum, (vt ἐπεισῆλθε) Il ζ. ἐπεὶ καὶ σὺ ϖάτερ μὸν ἔϑλιπες. Plut. ὑπεὶ δὲ ὠϕθη ϖλησίον ὁ ϑόλος. Interdum cum τότε, vt Xen. ἐπεὶ ἐβούλετο ἀναλαβεῖν, vbi primùm. Et cum ϑᾶττον, apud Aristot. in Polit. Et cum infinit. ex Herodoto, ὑπεὶ ϑ σφέας ἐϖεκαμέσαντο ϖᾶσι Ἕλλωσι. Dicitur etiam ὑπεὶ ἦν, vacante ἦν, vt Il. ὀλ' Ἀτρεΐδεω ὧν ἄνακτος, &c. ¶ Item, ὑπεὶ, quoniam, quandoquidē. Iliad. β, ὑπεὶ μὴ ἄρχος κακότητος ἀμύμονος ἔμϖεδον ἦϑος. Plat. in Apol. ὑπεὶ ϑ τῦτο γε μὴ ϖολλὴ ϖαλὸν ἦϑ. ¶ Interdum pro εἰ ϑ μὴ, quòd si non, alioqui, sin minus. Plato in Hippia minore, ἐγὼ ἐνῤῥήϑην, ὦ ξένε, ὑπεὶ σὺ γέ ϖου ἐϖαύσω λέγειν, ὑπεὶ σὺ εἰ ϖοῦ, alioqui tu dicito.

Ἐπεὶ καὶ sæpe dicitur pro ὑπεὶ αὖ. Dioscor. ὑπεὶ καὶ ϖὴν, ὑδροϑώρακες, postquā biberit, moritur. Pro eodem dicitur ὑπεὶ ἰονicè, apud Herodot. & Homer. Odyss. ξ.

Ἐπειδὴ, idem quod ὑπεὶ. vt Il. α, – ὑπειδὴ ϖερ ϖάντα τεμὼν ἐκατόμϐας ἱερὰς ἐκάλεσσεν. Xen. Hell. 3. ὑπειδὴ ἐνδύνειν ἐδόκουν. Sic & ὑπειδὴ τάχιστα, apud eundem & Demosthen. 1, quum primùm, simulatque

quàm citissimè. Iungitur & infinitiuo, vt ἐπειδὴ ἀκοῦσαι, pro ἐπειδὴ ἤκουσεν.

Ἐπειδὰν pro ἐπειδὴ ἄν, cum coniunctiuo. Dem. ἐπειδὰν δὲ θῆσθε τοὺς νόμους φυλάττειν χρή, postquam posueritis. Dicitur & ἐπειδὰν ἴδωσι, quum vidissent.

Κἀπειδὴ pro καὶ ἐπειδή. Lucia. in somn.

Ἐπεί τι, & ἐπεί τε postquam apud Pausan.

Ἐπεὶ, poëticè pro ἐπειδὴ seu ἐπεὶ, postquam, posteaquam. Il. δ, v.308, Ἔγχει ὀρεξάσθω, ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτω, quando, quandoquidem, quoniam. Eust. hic particulam ἡ dicit vel adiectitiam esse, vt in ἐλεῖν & τίειν: vel positam pro δή.

Ἐπείκεν seu Ἐπεί κεν, quando, postquam. Odyss. ξ. Αὐτίκ' ἐπείκεν κεῖνος ἰὼν τὰ ἃ δώμαθ' ἵκηται. Interdum quoniam siquidem.

ΕΠΕΙ´ΓΩ Fut. ξω, vrgeo impello, Odyss. λ. ἐπεὶ πάντα ἄλλος ἐπείγει. Od. τ, ἐπαγείρει γὰρ ἐπείγει. Herodian. l. 2. ἐμὲ καλοῦσι Ρωμαῖοι, καὶ συνεχῶς βοῶντες ἐπείγουσιν ὀρέξαι χεῖρα αὐτοῖς. Et sine infinitiuo apud eundem H lib. 1. προηγούμενα ὄντα καὶ μᾶλλον ἐπείγοντα. Idem lib. 4. εἴ τι ἐπείγει εἶναι δοκοῦσι, si quid magis vrgens, maioris momenti. ¶ Ἐπείγει dicitur etiam qui fugientem vrget & persequitur, qui fugientis ceruicibus incumbit. Il. κ, de duobus canibus in venationibus exercitatis, Ἡ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ Χῶρον ἀν' ὑλήεντα. ¶ Item, festino, propero, maturo. Herodian. lib. 4. τὴν ἐπὶ πορείαν οὐκ ἔμελλεν ἤπειγον. Idem Herod lib. 3, τὸν θάνατον ἐπεῖξαι τοῦ γέροντος. * Voluit huic ἐπείγω αἰτιολογικεῖσθαι τὸ εἴκω, vt ἐπείγω sit εἴκειν ποιῶ ὁρμὴν ὁδῶν εἰς ἔργον.

Ἐπείγομαι, vrgeor, impellor. Od. ν, & ο, de naui. Et Iliad λ, θάλασσα περιβρίζοι πίπτουσι ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ. Herodian lib. 4. ἐπειχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρός. Item festino, propero, festino, gradu contendo. Iliad. ζ. Ἀλλὰ σύ γ' ὄρνυθι τοῦτον. ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτὸς, festinet autem etiam ipse. Sic & apud Herodot. & Thucyd. sæpe. Dicitur etiam ἐπείγομαι τοῦτο ποιεῖν, & ἐπείγομαι πρὸς τοῦτο, & ἐπὶ τοῦτο & εἰς τοῦτο. Aliquando cum genit. vt Odyss. α, ἐπειγόμενος ὁδοῖο. Et Iliad. τ' ἐπειγόμενος περ Ἄρηος, vbi tamen subintelligit ἐπί. Il. ψ, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, festino & citato cursu de victoria contendentes. Item pro ἐπείγω, vrgeo, incumbo. vt Iliad. ε, ἐπειγομένων ἀνέμων. Item festino, propero, maturo. Thucyd. lib. 8. ἐπειγομένων αὐτῶν τὸν πλοῦν, quum nauigationem properarent seu maturarent. Idem lib. 6. τὴν καθ' αὑτῶν περιτείχισιν ἐπειγόμενοι.

Ἔπειξις, εως, ἡ, festinatio, properatio. Herodian. lib. 8.

Ἐπείκτης, ου, ὁ, instigator, qui ad rem aliquam properandam alium solicitat & inhortatur. qui & ipse festinat, & alium sedulò vrget apud Suidam.

Ἐπειγόδειος, ὁ, qui summo studio rem aliquã properat & vrget.

Ἐπειγωλὴ, ἡ, studiũ, assidua, velut properantis, rei alicuius maturatio. σπουδή, Etym.

Ἠπειγμένως, festinanter, citò. Hesych.

Composita.

Ἐργεπείκτης, ου, ὁ, q. d. ἔργου ἐπείκτης seu ἐργάτης, i. ἄργον seu ἔργα ἐπείγων, qui vrget opus. Eust.

Κατεπείγω, vrgeo, adurgeo. Dem. contra Apatur. εἰ δὲ χρῆσται κατήπειγον αὐτὸν ἀδικοῦντες, creditores hominem iniquè vrgebãt. Isocr. ἣν κατεπείγῃ, si res vrgeat, vnde τὰ κατεπείγοντα, negotia vrgentia. Luc. Isocr. Plut. Exponitur etiam instigo, incito, stimulo. Plato, ἡ φιλοτιμία κατήπειγεν αὐτὸν, honoris eum amor stimulabat. Item, festino, propero, maturo, accelero, vt ἐπείγω. Plut. κατήπειξε τὴν μάχην.

Κατεπείγομαι, festino, propero, neutr. Greg. κατεπειγόμενοι ἀλλήλων, certatim festinantes, inuicem se trudentes ob festinationem. ¶ Item, studiosus sum. Bud. ex Polyb. 5, τούτων γὰρ ὁ τῶν βασιλεὺς κατεπείγεται.

ΕΠΕΙ´ΣΙΟΝ, ου, τὸ, aqualiculus, ima ventris in pudendum desinens. Lycophr. Οὗτοι κέρα κερατοῦσιν εἰς ἐπείσιον Χηλὴν ὑλακτοῦσα, quod schol. exp. τὸ ἦτρον τὸ αἰδοῖον. Scribitur & ἐπίσειον apud Poll. & ἐπίσιον apud Etym.

Ἔπιτε· ἔπειτα, vide in Ἕπω operor.

ΕΠΗΡΕΑ´ΖΩ, F. άσω, damno afficio, incommodo alicui, molestiam exhibeo, negotiũ facesso, vexo, sæpe apud Dem. Exp. etiam offendo apud Lucianum. Apud Dem. in Midiã, ἢ πράξεσιν ἐχούσαις φιλοτιμίας ἐπηρεάζων, exp. aut eius actiones à munificentia manantes obtrectans. Apud Thuc. καὶ παρήγγειλε παρασκευάζειν μὴ ἄρχειν τῆς ἀπὸ τῆς αὐτῶν στρατιᾶς ἐκεῖ ἐπηρεάζειν αὐτοῖς exp. βλάπτειν. Redditur etiam, iniuria afficio, iniuriam infero. Atque adeò inuenitur iunctum cum ὑβρίζω. & cũ προπηλακίζω etiam apud Dem. Apud Plutarchum in Fabio, αὐτὸν ἐπηρεάζειν αὑτῷ, καὶ καταπεπεῖσθαι περὶ τὸν πόλεμον, ipsum sibimet detrimento fore. * Vide etymon. in ἐπήρεια.

Ἐπηρεάζομαι, damno afficior, calumnias & negotia facessita patior vt Bud. vertit apud Demosth. in Midiam, ἐπηρεαζόμενος καὶ ὑβριζόμενος.

Ἐπηρεασμὸς, οῦ, ὁ, vexatio, molestiæ exhibitio, obtrectatio. item contumelia. Aristot. rhet. lib. 2.

Ἐπηρεαστικὸς, ή, όν, qui ad exhibendam molestiam seu ad facessendum negotium propensus est. vexator. Exp. etiam iniuriosus: item calumniator.

Ἐπηρεαστικῶς, iniuriosè per calumniam.

Ἐπήρεια, ἡ, damnum quod per vim seu violentiam alicui infertur, iniuria, contumelia. Thuc Suidas scribit propriè de bello dici, & esse πολεμικὴν καταδρομήν: vtpote à nomine ἐπ deriuatum. Vnde quidam insultum bellicum interpret. Dem pro cor. ἐχθρὸς μὲν ἐπήρειαν ἔχειν ὕβριν καὶ λοιδορίαν ... σημεῖον ὁμοῦ. Alibi apud eundem exp. calumnia.

Composita.

Ἀνεπηρέαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullis affectus iniuriis seu contumeliis, nullis iniuriis seu contumeliis obnoxius.

Εὐεπηρέαστος, damnis seu iniuriis obnoxius. cui facilè noceri potest. Galenus Meth l. 2, δυσεπηρέαστος ὑπὸ τῶν ἔξωθεν αἰτιῶν, ... rum externarum iniuriis obnoxius. Chrysostomus εὐεπηρέαστον, appellauit corpus humanum, vtpote tot ... morbisque obnoxium.

Ἐπητὴς, vide in Ἔπω, dico.

ΕΠΙ´, pro diuersa constructione diuersam habet significationẽ. Cum genitiuo, super. Aristoph in Pluto. τὰς χύτρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε. Xenoph. Pæd. 4 ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενοι, equis insidentes. ¶ Interdum officium significat, vt ἐπὶ τῶν χρημάτων exp. à secretis. Sic οἱ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ab epistolis. ¶ Interdum sonat, de. vt ἐπὶ τοῦ καλοῦ λέγειν παιδὸς, apud Plat. in Charmide. Sic ἐπὶ πόλεων λέγεται, de vrbibus dicitur. ¶ Item, coram, apud vt ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, Luc. coram tot testibus. Idem ... γράψομαί σε ἀσεβείας ἐπὶ τῷ Ῥαδαμάνθυος, apud Rhadamanthum te accusabo. Et ἐφ' ἑαυτοῦ, λογίζεσθαι, apud se considerare. Sic γελᾶν ἐφ' ἑαυτοῦ, Xen. Pæd. 1. ¶ Item in, ἐν, vt ἐπὶ ξένης, in peregrina regione esse. ¶ Habet & motus significationem, & tunc exp. in, vel ad. censetúrque positus pro accus. vt Il. γ, Κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων. Si. ἐπ' ἤπειρον ἔρχεσθαι. Iliad. α. Herodot. ... Χρυσὸν φέρων & ἐπ' Αἴγυπτον ἦλθεν. Thucyd. ἐπὶ Θράκης ... Sic sæpe ἐπ' οἴκου ἀπιέναι, vel ἐπ' οἴκον, Herodot. & ἐπ' οἴκου κομίζεσθαι, Thuc. Item, sub, quum tempus significatur, vt ἐπ' Ἀλεξάνδρου, sub Alexandro, i. tempore Alexandri. Sic ἐπ' ἐμοῦ, mea ætate. Dem. Sic ἐπὶ ἄρχοντος Πυθοδώρου apud eundem. ¶ ἐφ' ἑαυτοῦ per se (vt dicitur aliquis per se, vel per se solus aliquid facere) Thucyd. 2, καὶ ἅπαν ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτοὶ ... ¶ Τὰ ἐπὶ μέρους, exp. particularia. Interdum cum suo genit. non præfixo articulo, exp. per aduerb. vt ἐπ' εὐθείας ..., directè stare. Sic ἐφ' ἑνὸς τεταγμένου, exp. figillatum ... sigillatim, nominatim, Ἐπὶ κεφαλαίου ἀπελθεῖν, ... recte. Sic & ἐπὶ στίχου apud Pausan. exp. ... ¶ Cum dat. super Il. α, Οὔ τις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, super terram, Xen. Pæd 5, Κῦρος μὲν ἐφ' ἵππου, vbi exponitur ... tus, in. ¶ Habet & alias præpositionis, in, significationes, ... Xen. Pæd. 7. ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Κύρου καὶ Περσῶν, in bonũ, in cõmodum Cyri. Sic ἐπ' ἀφελείᾳ apud Isocr. cui opponitur apud eundem ἐπὶ κακῷ & ἐπὶ βλάβῃ, in perniciem. Item quum potestas denotatur. Dem. ἐφ' ὑμῖν ἐστι, in vobis est, in vestra est potestate. ¶ Item, vltra vel præter Plut. in Probl. νεκροὶ ... Xen. Pæd οὗτοι κάρδαμον μόνον ἔχουσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ, præter panem. Quidam exp. cum pane. ¶ Habet & motus significationem. vt Il. β, Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν, prouolant ad flores. vel volant supra flores. Sic Il. α, & Od. ... δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, egrediebantur in litus maris. vt sit pro ἐπὶ ῥηγμῖνα per antiptosin. Sic & apud Isoc. & Luc. ἐπὶ θανάτῳ συλλαβεῖν, Bud. exp. ad necem rapere. Apud Plut. ἐπὶ θανάτῳ ἐρρηγμένοι, idem Bud. exp. rei pœnæ capitalis. ¶ Item pro κατὰ, aduersus. vt ἐπὶ Τερσίαις μάχεσθαι, pro κατὰ Τερσίαν. Sic & apud Thuc. ἐπὶ φίλοις pro κατὰ φίλων, & ἐφ' ὑμῖν pro καθ' ὑμῶν. ¶ Interdum ponitur pro παρὰ, i. apud, vel ... ta, seu ad. vt quum dicitur ἐπὶ ποταμῷ, & ἐπὶ θαλάσσῃ, apud Thuc. ¶ Item, propter, ob, vt Xen. ταῦτα ποιεῖν ἐπὶ τῷ κέρδει, lucri causa, vel propter lucrum. Sic ἐπὶ μικροῖς λήμμασι, apud Herodot. propter paruos quæstus. ἐπὶ μεγάλαις αἰτίαις, magnas ob causas, vel magnis de causis. Dicunt ἐφ' ᾧ pro ἐπὶ ..., ob quod, propter quod. item ἐφ' ᾧτε & ἐφ' ὅτῳ, pro eodem. ¶ Aliquando conditionem seu pactum declarat. Thuc. 4 ... ποιήσασθαι ἐπὶ τούτοις ἐγένοντο. Xen. Pæd. 3. καὶ ἐπὶ τούτοις ἐδόκει ... αὐτοὶ πάντες τὰ πιστά, his conditionibus. Aliquando dicitur ἐπὶ τούτῳ sequente ἐφ' ᾧ, vel ἐφ' ᾧτε cum verbo infinitiui modi vel etiam indicatiui, apud Plat. in apol. & apud Herodot. Interdum etiam ἐφ' ᾧτε eandem signif. habet (non præcedente ἐπὶ τούτῳ) itidem cũ infinit. vel futuro indicatiui. Alioquin ἐφ' ᾧτε sequẽte infin. significat vt Aristoph. ἐφ' ᾧτε πωλεῖν, vt vendant. Conditionis itidem seu pacti significationem habent hæ phrases, ἐπὶ μισθῷ, & ἐπὶ δώροις seu δωρεαῖς. ¶ Item, pro μετὰ post. vt apud Xen. ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτῳ. Itẽ cum. Thuc. lib. 6, πέμπειν αὐτὸν ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι, cum tanto exercitu. Herodian. lib. 3, ἐφ' ἱερεῖς εἰσελθεῖν ἐλπίσι. ¶ Habet & temporis significationem. vt Il. τ' ἐπ' ἤματι δακρύσαντες, vno die, vel per vnum

per vnum diem. ¶ In quibusdam locis superuacaneum existimatur. vt apud Athen. ἐπὶ γογγύλοις διεβίω πάντα τὸν χρόνον, rapis viuebat. Sic apud Synes. ἀριστῶμεν δὲ ἐπ' ἀλφίτοις. Cum accus. ad, in motus signif. Aristoph. in Pluto, ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν. Luc. ἐπὶ τὴν Ἀθηνᾶν ἐπορεύετο. ¶ Item, contra, aduersus. vt ἐπὶ ... Isocr. Et ἐφ' ὑμᾶς παρασκευάζεσθαι, Demosth. ¶ Item super, supra, vel per. Odyss. ο ... ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. Hesiod. κλέος εἶναι ἐπὶ χθόνα. Vbi verò non est motus, exponitur etiam inter vel apud, vt Odyss. ξ, Οὕτω γάρ κεν μοι ἐϋκλείη τ' ἀρετή τε Εἴη ἐπ' ἀνθρώπους. Apud Dionem. νοήσαντα δὲ ἐπὶ θάνατον, exp. vsque ad. Apud Arat. ἀπὸ χειρὸς ἐπ' ἰξύν, Cicer. interpr. lumborum tenus à palma. ¶ Item, in significatione temporis. vt ἐπὶ τοσοῦτον & ἐφ' ὅσον (sub. χρόνον) tandiu & quandiu. Apud Thuc. ἐπὶ τὴν ἕω, exp. sub auroram. Ἐπὶ τρίς, vacante ἐπί, ter. Act. Apost. cap. 10.

Ἐπὶ, sine casu, desuper, supernè. Apoll. Arg. 2. ἐπὶ δὲ λόφοι ἐσσείοντο.

Ἔπι pro ἐπὶ in, anastrophe: vt Il. α, ᾧ ἔπι πολλ' ἐμόγησα pro ἐπὶ ᾧ seu ἐφ' ᾧ. Item pro ἔπεστι, ab ἔπειμι.

Ἐπὶ in compositione interdum minuit. vt in ἐπίλευκος, ἐπίμελας. Interdum significat κατά. vt in ἐπαισχύνομαι. idem quod καταισχύνομαι. Interdum sign. super. vt in ἐφίστημι, & ἐφίσταμαι. Interdum vacat vt ἐπερωτάω idem quod ἐρωτάω.

Κἀπὶ, Attica synalœphe pro καὶ ἐπί. vt κἀπὶ Νέμεοι Ζηνὸς, & ad Nemeum Iouem, in Epigr.

Τἀπὶ pro τὰ ἐπὶ vt τἀπὶ τούτοις ὁρᾷς. Aristoph. in Pluto.

ΕΠΙΒΔΑ´, dicitur dies quarta & vltima festi cuiusdam apud Athenienses quod ἀπατούρια vocabant. cuius prima dicta est, δόρπεια, secunda, ἀνάρρυσις, tertia κουρεῶτις. Affertur ex Pindaro pro postridiana feriarum die. * Hesychius deducit ἀπὸ τοῦ ἐπιβλάζεσθαι τῆς ἑορτῆς, ὡς ὄντος οἷς αὐτόν; vel διὰ τὸ ἐπὶ τῇ διαιτῇ καὶ ἑορτῇ ἀγεσθαι αὐτάς, ... Suidas autem hanc appellationis esse causam ait, διὰ τὸ πρὸς ἐπίδειξιν τῆς προτέρας ἡμέρας γίνεσθαι, ἄλλας ἐπιβαινούσης.

ΕΠΙ´ΚΟΥΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, auxiliator, adiutor, opitulator, qui auxilio venit. Il. ζ, Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλυτοί τ' ἐπίκουροι. Apud Xen. ἐπίκουρον ψύχους, ferens auxilium aduersus frigus. * Propriè volunt ita dici ἀπὸ κούρων. i. iuuenes quos potissimum decet πολεμεῖν καὶ συμμαχεῖν, vel τοῖς πολεμοῦσι βοηθεῖν. ¶ Apud Hesych. ἐπίκουροι sunt etiam claui lignei.

Ἐπικουρία, ἡ, auxilium. ἐπικουρίαν ποιήσασθαι, apud Thucyd. libr. 1. auxilium ferre.

Ἐπικούριος, ου, ὁ, auxiliaris. Apollinis epith. ab ope ferenda.

Ἐπικουρικὸς, auxiliaris. Thuc. Et Ἐπικουρικόν, neut. gen. auxilia, auxiliares copia, apud eundem.

Ἐπικουρέω, ῶ, auxilior, auxilio venio, suppetias fero, opitulor. opem fero. Xen. Pæd. 7, ἐγὼ δ' ἔρχομαι ἡμῖν ἐπικουρήσων. Apud eũdem νόσοις ἐπικουρῆσαι, morbis auxiliaria adhibere remedia.

Ἐπικούρησις, opitulatio auxilium. Eurip. in Androm. εὑρεῖν ἐπικούρησιν κακῶν, malorum remedium.

Composita.

Ἀντεπικουρέω, ῶ, vicissim auxilior, contrà opem fero. Xen. Hell. 6, εἰ μὴ αὐτοῖς ἀντεπικουρήσουσι.

Δυσεπικούρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui difficulter auxilium ferri potest, cui auxilio venire difficile est. Alcidam. δυσεπικούρητος ἀπορία.

Συνεπικουρέω, ῶ, vnà succurro, vnà opitulor. Xen. in Hierone, συνεπικουρεῖ δ' ἐάν τι σφαλλόμενον ὁρῶσι.

Ἔπιλα, vide in comp. ex Πλέω, & ex Ἐπιπολῆς.

ΕΠΙΠΟΛΗ´Σ, in superficie, in summitate. Gal. ad Glauc. ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος, in summa cute. Τὸ ἐπιπολῆς, quod in superficie est, ipsa superficies corporis alicuius, Alex. Aphr. Apud Aristot. lib. 9, de hist. anim. ἡ τῶν μυρμήκων ἐργασία πᾶσιν ἐστὶν ἐπιπολῆς, exp. conspicua est omnibus & manifesta. Exp. etiam suprà, ἄνω, ἐπάνω. Aristoph. αἱ γραῖες ἐπιπολῆς ἔσονται αἱ χύτραι, super vetulam sunt. * Tractum est hoc genus loquendi ab iis quæ innatant: παρὰ τὸ ἐπιπλεῖν.

Ἐπιπόλαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, superficiarius qui in superficie tantum corporis alicuius extat, non autem in ipsius corporis profundum penetrat, vt ἐπιπόλαιος ὑγρότης, Alex. Aphr. ἐπιπόλαιον τραῦμα, Lucian. Item metaph. leuis, non profundus, non penetrans. vt ἔννοια ἐπιπόλαιος, apud Hermog. Sic ἐπιπόλαιος ὕπνος, apud Diosc. cui opp. βαθὺς, altus. Exp. & triuialis. Item extans, non intus latens. apud Xen in symp. vnde metaph. capitur *pro*, euidens, non obscurus, perspicuus, apud Aristot. Rhet. 3. & Polit. 3. & ethic. l. 1. c. 5.

Ἐπιπολαίως, in superficie, idem quod ἐπιπολῆς. Item leuiter, non vehementer. Aristot.

Ἐπιπολάζω, in superficie sum. per summa feror. exto, existo, innato, fluito: idẽ quod ἐπικυματίζω, cui oppon ὑφίσταμαι, i. subsido. Aristot. lib. 1, meteorol. dicit ignem ἐπιπολάζειν πᾶσι τοῖς στοιχείοις, i. in summo ferri. Item apud Hippocr. idem quod ἐπιπολάζω, redũdo. annotatúrque dici de cibo crudo videlicet redundante in ventriculo. Item multus sum & frequens, i. abundans. Luc. & Aristot. Item emergo, existo, emineo. inclaresco, Dem. Phil. 3. & Isocr. ad Philipp. Vnde metaph sicut & emergo Lat. capitur. In malam quoque partem interdum capitur pro emergere & inualescere. apud Phil. lib. 1. & 3. de vita Mosis. Capitur & pro efferri ac ferocire. apud Dionys. Halicarn. lib. 11. Item appareo, euidens sum. Bud.

Ἐπιπολασμὸς, οῦ, ὁ, innatatio cibi in ventriculo.

Ἐπιπολαστικὸς, ή, όν, fluitans, innatans, redundans: seu qui fluitare innatare & redundare suapte natura solet. Aristot. in Problemat.

Ἐπιπολαστικῶς, redundanter, supra modũ, apud Suidã ex Pol.

Ἐπίσιον, vide in Ἐπείσιον.

Ἐπίσταμαι, ἐπίστημι. &c. in Ἵστημι.

Ἐπισχερὼ, vide in vltima classe compositorum ex Ἔχω.

ΕΠΙΤΗΔΗ´Σ, έος ὁ καὶ ἡ, idoneus, aptus. Il. α, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, i. idoneos & habiles. Eustath. enim vult dici ἐπιτηδὲς pro ἐπιτηδέας, exempto ι, vt ἀκλεὲς pro ἀκλεέας, & παλιμπετὲς pro παλιμπετέας. Odyss. ε. At ἐπιτηδὲς, aduerbium est (sicut ἄληθες ab ἀληθής) significans studio, data opera, consultò, de industria. Thuc. lib. 4, καὶ γὰρ τοὺς Μεσσηνίους πρότερον ἐπιτηδὲς ὁ Δημοσθένης προσέταξε. * Fit ab ἡδὺς, teste Etymologo, quia quæ nobis sunt idonea, eadem iucunda esse solent.

Ἐπιτήδειος, ου, ὁ, idoneus, aptus, commodus, opportunus. vt Dem. ἐπιτήδειος καιρός. Et cum dat. Aristot. in Rhet. ἐπιτήδειος τοῖς ἐπιδεικτικοῖς, accommodatus demonstratiuis. Interdũ cũ præpos. Xen. εἰ κύων εἴη σοι ἣν ἐπὶ προβάτοις ἐπιτήδειος ὤν, canis ad ouium custodiam aptus. Herodian. lib. 6, ἐς μάχην ἐπιτήδειοι, ad pugnam idonei. Et cum inf. Synes. epist. 130, ἐπιτήδειος ἀτυχεῖν ἄνθρωπος, exp. idoneus ad tolerandam infelicitatem. ¶ Itẽ, amicus, beneuolus, studiosus, fautor. Thuc. lib. 2. καὶ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιτήδειος. Plut. in amat. narr. χρηστὸς καὶ τοῖς ξένοις ἐπιτήδειος. Exp & necessarius, amicitia coniunctus, apud Basil. In plur. ἐπιτήδειοι, necessarii, amici, familiares, apud Democ. Τὰ ἐπιτήδεια dicuntur quæ ad victum necessaria sunt & commoda. vi ctus, c. . . . commeatus Xen. Pæd 5, ἐπιτήδεια τριῶν ἡμερῶν λαβόντες. Dicitur & τῶν ἐπιτηδείων ἔνδεια apud eundem, cui oppon. τῶν ἐπιτηδείων ἀφθονία apud Herodian. Τὰ καθ' ἡμέραν ἐπιτήδεια. Lys. victus diurnus & quotidianus. Compar. gradus est, ἐπιτηδειότερος, & superl. ἐπιτηδειότατος, pro quibus dicitur & ἐπιτηδειέστερος & ἐπιτηδειέστατος. Reperitur & ἐπιτήδεος, exempto ι, apud Herodot.

Ἐπιτηδείως, commodè vtiliter. Thuc. lib. 2.

Ἐπιτηδέως, idem. Herod.

Ἐπιτηδειότης, ητος, ἡ, (q. d. idoneitas) opportunitas & habilitas. apud Diosc. in præf. lib. 6. ἐπιτηδειότητες τῶν σωμάτων, propriæ corporum qualitates.

Ἐπιτηδεύω, f. εύσω, studio & data opera aliquid facio. Luc. Interdum exp. studeo, operam do, studiosè sector & colo. Cũ accus. Xen. Pæd 7. τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐπιτηδεύοντας Isocr. ad Nicocl. τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἐπιτηδεύομεν. Accipitur etiam in malam partem. Thuc. lib. 1, τί δ' ἐπὶ κακουργίᾳ καὶ οὐκ ἀρετῇ ἐπιτηδεύουσι, atqui istud instituerunt sceleris & maleficii studio. Herodiã. lib. 6. μὴ ἔχοι καιρὸν εἰς τὸ ἐπιτηδεύειν τι τῶν ἁμαρτημάτων, ne quod spatium superesset vocandi malis artibus.

Ἐπιτηδεύομαι, exerceor, habilis reddor, instruor. Xen. Pæd. 1, κυνῶν ἐπιτηδευομένας πρὸς τὸ κατὰ πόδας εὑρεῖν.

Ἐπιτήδευμα, τὸ, studium, institutum. quod studiosè sectamur. accipitúrque tam in malam quàm in bonam partem. Thucyd. lib. 1 & Dem. in Olynth. 3.

Ἐπιτήδευσις, εως, ἡ, studium accuratum, industria. Interdum capitur pro ἐπιτήδευμα, vt in Axiocho, ποίας δὲ ἧς ἐλέμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην.

Ἐπιτηδευτὸς, οῦ, ὁ, affectus, q. d. nimis accurato studio factus. vt ἐπιτηδευτὴ κόμη, affectata coma, ἐπιτηδευτὴ κατηγορία, affectata accusatio.

Composita.

Ἀνεπιτήδειος, ου, ὁ καὶ ἡ, non idoneus, incõmodus. vt ἀνεπιτήδειοι βορέαι. Item dissentaneus apud Plut. Item exp. ἐχθρός.

Ἀνεπιτηδείως, aduerb. non aptè.

Ἀνεπιτηδειότης, ητος, ἡ, inhabilitas. Synes. epist. 142.

Ἀνεπιτήδευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non affectatus, non accuratus. Lucian. de hist. scrib.

Ἀνεπιτηδεύτως, sine affectatione, non accuratè.

Ἐξεπιτηδὲς, idem quod ἐπιτηδὲς aduerbialiter sumptũ. Demosth. Philip. 3. ἢ γὰρ ἐξεπιτηδὲς ἢ δι' ἄγνοιαν εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα ὑπάγουσι τὴν πόλιν, aut de industria aut per imprudentiam.

Ἕπομαι, ἑπομένως, ἕπος, vide in Ἕπω, & in Ἔπω.

ΕΠΤΑ´, septem, ὁ ἑπτὰ ἀριθμὸς, numerus septenarius.

Ἑπτάς, άδος, ἡ, numerus septenarius. Aristot.

Ἑπτάκις, septies. Ἑπτακόσιοι, septingenti.

Ἑπτάχα vel ἑπταχῇ, septempliciter, in septem partes. vt Odyss. ξ. Ἑπτάχα δαιομένου, in septem partes distribuere.

Ἑπτάπλοος, ους, septuplex.

Ἑπτάπλασιος & ἑπταπλάσιος, septuplo maior. vel septuplex. Exp. & septies tantus.

Ἑπταπλασίως, septuplo septies, Plato ἑπταπλασίων εὐωλίτερος.

Ἑβδόμος, η, ον, septimus: pro quo poetæ dicunt: ἑβδομάτιος, vt ἕβδομάτιον ἦμαρ. Plut. ἑβδόμη & poetice ἑβδομάτη ἡμέρα, septimus dies Odyss. ξ.

Ἑβδομαῖος, ὁ. qui septima die aliquid facit septimanus, vt ἑβδομαῖος πυρετός, apud Alex. Aphr. febris septima quaque die recurrens. septimanâ medici vocât, ἑβδομάδος ἦλει, septimo die.

Ἑβδομάκις, septies, Callim. (venit.

Ἑβδομάς, άδος, ἡ, numerus septenarius: item spatiû septem dierum. seu septem dies. septimana. Gal. ὡς τὰς τρεῖς ἑβδομάδας, εἶναι τὰ ἡμίμαρα τέσσαρα καὶ εἴκοσι. Item septima dies, seu septima quæque dies. vt Macchab. 2. ἄγειν τὴν ἑβδόμην, scilicet ἡμέραν. septimam quanque diem celebrare. Ἑβδομαδικός, septenarius. septimanus. ex Greg. Naz.

Ἑβδομηκοντάκις, septuaginta Ἑβδομηκοντάκις, septuagies. Ἑβδομηκοντούτης, septuagesimus.

ΕΠΩ, pro diuerso spiritu diuersa significat. Ἔπω enim cum aspero significat operor, ago, tracto. Il. ζ. Τὸν δ' ὑποδὺς δαίμων τάδε μαψιδίως ἔπεσιν, i. (inquit Eust.) ἀμφίστομα & τέχνῃ αὐτὰ πεπλεγμένα. Il. τέχνῃ τοιαύτῃ ἔπεσιν Sed hæc ita nisi in compositis est magis vsitata. item sequor. ἑπόμην. sic in qua tamen significat. vt parcatur potius ἕσπομαι. ¶ Ἔπω verò cum tenui, dico. In qua significat. vsitatissimus est aor. poſt. εἶπον. cui & per cæteros modos inflectitur. Dem. pro cor. ἵνα μηδὲν ἄλλο εἴπω. Xen. ἔπος ἐς τρὶς καὶ δὶς λέγειν, nihil mali tibi dixi. Idē ἀμείνω ἔπος ἐπιτιθέναι. Herodian. εἰ δέ τι ἄλλο ἔχει εἰπεῖν. εἴρηκε. Item etiā in vsu aor. ἐπέπω: vnde & imperat. ἐπέτω. Poetæ autē metri causa dicunt etiā ἐέπειν & ἐέπτον.

Composita ex ἔπω. i. operor.

Ἀμφέπω & ἀμπέπω, circumtracto, circumsisto contrectans, aut aliter manus admouens circa quidpiam versor & occupatus sum. Vide πανδαισίαν ἀμφέπειν, i. tractabat. Apoll. Arg. 1. Idem Il. ζ. ἀμφὶ δὲ μιν ἀμφέπον, conuiuium agitabant. Il. ι. πόντος ἔχει πάντα ἀμφιέπων τε. interdum etiam est, foueo. Exp. & perlequor. vt Il. λ, Τίς μὲ τὸν ἄμφ' Οἰνῆος ἀφέρπεα ποιήσαντα. Τρῶας ἔτυ πολλά.

Διέπω, administro, rego. Aristot. de mundo, ὁ τὸ σύμπαν διέπων θεὸς Il. λ, κοίλης νέας διέποντες. Et apud Plut. in Pericle, πάντα διέπων. Vide in comp. ex ἔπω dico.

Διάκτωρ, ορος, ὁ, rector, administrator, dispensator, præfectus. Aeschyl. & Plut. in Rom. Vide & in διάπεμπε, & in Οἴπω.

Ἀφέπω, administrasore & rectore carens vel etiam custode. Hesych ex Aeschyli Phrygibus.

Μοῦπω, tracto, exerceo. vt Phocyl. γεωπονίῃ μοῦπτε ἄνδρα, agriculturam exercete. Περίπω, vide in comp ab ἔπω i. sequor. (ram exercere.

Ἄρπω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ Derivata ex ἔπω. i. sequor.

Ἕπομαι, sequor. Interdum potius comitor. Od. α, ἕσπετο καὶ τὼ ἕπτομαι. Et ἕπεσθαι ἄλλῳ τινί, apud eundem. Apud Aristoph. in Pluto. ἕπεσθαι ματᾶ τινος. Item adiunctus sum, contingo alicui & insum sæpe apud Theogn. vt Ἀνδρὶ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται χρέα μετὰ καὶ αἰδώς. Xen. τοῖς ἐπιόσιν ἕπεται, quæ ad hos pertinent. Apud Plut in Lyc. ἑπόμενα τούτοις πολυτέλεια, respondens his luxus. Idem de def. orat. τῷ λόγῳ μᾶλλον ἕπεται, magis consentaneum est rationi.

Ἑπόμενως, consequenter, consentaneè.

Ἑπόμενος, ὁ, pedissequus, famulus. Ἑπόμενος, ὁ, pedissequa, famula, Apollon.

Ἕπομαι, poët. pro ἕπομαι, Hom. μετὰ κλῖσιν ἕποντο μῦλαι.

Ἕπος, vide in ἔπω, i. dico.

Ὁπάζω, Ὁπάσω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀκόλουθος exp. persequor. Il. λ. Vide in comp. ab ἕπω, i. operor.

Ἄασθαι, quem assequi nequeas. multus, immensus, ingens vt Iliad. π. ἄσπετος ἀλκή. Iliad. ν. ἄσπετος ὁμίλου. Sic alibi ἄασθαι κόθου, immensa. ingens gloria. ἄασθαι αἰδῆρ.

Ἑπίπω sequor. insequor.

Ἑπόμνυμι, Perlequor sector. Il. υ, Κτείνωμεν ἰόντα, i. persequentem. Eust. apud eundem Homer. ἐφίεσθαι τινὶ ἵππους, agitare aduersus quempiam, Et ἐφέπειν ἵππους τινός pro πλήττειν. Frequens est & pro has vel illas sedes velut consector, incolo. Hesiod. in Theog. θεὸν ἄλλην ἐφέπουσα. Pind. Arg. 2, ἐφέπουσι νῆσον ἐρυμάλειαν.

Ἐφέπομαι & poët. ἐφέσπομαι, insequor, persequor. in Epigr. Infinit. θέλειν cum accus. θέλειν νιν πόντον, mortem attingere, vel sponte mortem sequi non reluctando ei, Iliad. β. Sic Iliad. ἐπεὶ οὐκ ἂν τόν γε δίωμι.

Μετέπω, sequens velut per vestigia quæro, inuestigo. Il. θ, ὁ δ' ἰὼν ἐκ μετόπου ἐφέπεσκε.

Μετέπομαι, assequor.

Μετέσπετο, vnde particip. μετασπών, exp. assequutus, Il. ρ.

Περίσπομαι, pro ἕπομαι, de re quæ aliam sequitur, & velut connexa ei adiuncta est. vt Aphrod. in Probl. τοῖς ἡδέσι περίσπονται πολλάκις καὶ φύσιν ἐκ ἔχοντα.

Συμπαρέπομαι (*decomp.*) q. d. concomitor. Item præsto. obtempero vel accedo. Bud. ex Xenoph.

Πειθέπω, profequor. & obeo, i profequendo, & obeundo fo affectando tueor & protego, enro. foueo Plut. in Numa ἐπὶ τὸν πατέρα, i. foueo Xenoph. μάλα καδεστῶτα τὸν οἶκον, modum fouebat & protegebant domum. Exp. etiam cole. obseruo, obseruantia profequor. vt Phil. de mundo, ἁπλῶς μάστατα τὸ θεοφιλὲς. assertorem suū non colit & obseruat. Plut. in lymp. sept. sap. πειθόμενον αὐτὸν ἀεὶ τῷ λόγῳ καὶ φιλοσοφοῦντα. Item citur etiam πειθέσθαι, apud Xen. in symp. vt Lat. persequi honoribus, Interdum cum aduerbio iunctum repertum pro tracto μετὰ τοιαῦτα ἐζόμενα. Herodot. οὕτω πειθόμενον. Idem passiue & signif. πειθόμενα τραχέως πάντα, asperrimè tractati sunt, & cerbissime mulctati. Media voce idem in act. signif. ἐπειθόμην δὲ πολεμίως, tractaturos vt inimicos. & rursum, ἐπειθόμην μᾶλλον ἐφιλεύμην. Vbi quidam interpr. etiā. perfequuntur.

Περίσπομαι, circumcirca sequor, seu profequor. Herodian. 3. αὐτοῦ δὲ περίσποντο οἱ ἰωνοχοεῖα ἐν ταῖς ἀκρωτηρίοις quebantur.

Συμπέπομαι & συμπάπομαι, sum comes & assecla. Plat.

Κόπος quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ Derivata ex ἔπω. dico.

Ἔπος, ους, τὸ, verbum, vocabulum, Od ξ, ἄξεμφὴς ἐπὶ τοιχίῳ ἔπος, verbum dicā. Thuc. lib. 3. μόρος ἔπεσι κοσμεῖσθαι orationes recte ornatæ. ὡς ἔπος εἰπεῖν, pro loco exp. vt vno verbo dicam, vt ita dicam, item prope dixerim. ¶ Item, carmen heroicum (vnde epici poëtæ dicti) ἔπεσι τὰ ἔπαθεν τὰς ἀτασθαλίας, Græci docent: hoc est, quod in hoc carminis genere cohæreat syllabæ & pedes suauius decurrant, quàm in alio per quandam antonomasiam aut exochen Xen. ἔπεσι ποιεῖν Ὁμηρον μᾶλλον πεποιῆσθαι καὶ Plut. ὡς ἔπος ἔπεσι τόδε γράμμα. Hinc est ὁ δι' ἐπῶν ἔπος ἔπεσε, quod Lat. nihil ad rem. Item de Erasm. Dicitur & τὰ ἐφ' ἑξῆς ἔπεσι, à Plat.

Ἐπύλλιον, ου, τὸ, versiculus. Aristoph. in Acharn. ὁ δὲ ἡμῖν συλλέγων ἐπύλλια. Item verbulum.

Ἐπαφρόδιτος, ὁ, ἡ, ὁ, facundus, λόγε. vt exp. apud Hom. vide sup.

Ἐπαφροδίτως, facundia aut etiam ἐπαφρόδιτος apud Hom. Od α.

Ἔσπω, poetice pro ἔπω, dico. vt Ἔσπομεν pro ἔπομεν. Il. β. Ἔσπετε μοῦσαι, dicite nunc mihi musæ, seu pandite. De quo loco vide Gell. lib. 18 c. 9.

Ἐπέω, dico, ὅσσα τῷ ἔπεα, ἐέλδω Sunt qui ἐ ἐέλδω scribant. Etym.

Ἐπέλιος, Suid. est. ὁμιλία, colloquium. Item fatus & locus, apud Nic. in Ther. v. 880. Ἐπέλιος, τὴν τοῦ, fatus, dicta iudicia & cosa. Etym.

Ἐπέλλομαι, ὁμιλῶ, colloquor, confabulor, vel indo. locis oblecto. lusu me exhilaro. Odyss ρ, Οὔτοι σὺ ἐπέλλεαι ἐνδον ἐόντι ἐπαφήσειν, Apoll. Rhod. Arg. lib. 3. ἀμφ' ἀστραβάκοισι ἢ πάλῃ σφισιν αὖτε κόρας ὁμήλικες ἐπέλλοντο. idem lib. 2. ἠδὲ καὶ ἄμφω ἐπέλλεον ἐν ἑλέσθαι. totum diem in conuiuio esse iocis & lusu obtabant. Vsus est Callim. pro. ludere, hymn. in Dian. & in Cererem. In hac autem ludendi signif. interdum repertum piratum. vt patet ex comp ἐπιπέλλομαι & κατεπέλλομαι.

Ἀνίω seu ἀνέω, Ἄνεα, Ὤνεα, quomodo huc pertineant, videsis locis.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀνέπτειν, edicere, proclamare, publicè pronūciare, vt αὐτοκελεύθῳ. at αὐτόκλητος κήρυγμα, exp edictum per præconem denuntians. Interdum exp. renuntiare, referre. Plutarch. in Camillo τοῦτ' ἐξ ὧν τὸ βουλὴ ἀνεῖπε τῷ δήμῳ τοῦτο ἐπιτάττουσι καὶ ἀνεῖπον quum hæc dictator populo renunciasset. Apud Xenoph. Pæd. 4. τοῦ δ' ἀπειθοῦντα πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνεῖπον, i. indixit. Apud Thuc. ἀνεῖπον γοῦν, exp. refellere sententiam. Apud Eubulum in Pseud. τοῦ δ' ἀνόητον τἀνδρὸς, ἐς κόφινας, exp respondit. Eiusdem ἀνεῖπε apud Plut. in Romulo exp. Deos deprecantes.

Decomp. Ἀναπαυσῆμεν, polliceri publico præconio, seu per conis voce. Thuc. ἐπαυσάτου ἀξιοῦσιν τοῦ Ἀκαρνᾶνος.

Ἀντιπέπω, contradicere, respondere, respōsare, opponere, respondendo. Xen. Hell. 2. ἀντιπέπτων δὲ τούτοις αὐτοῖς, τοῦ δ' ἄλλου ἀντιπέπτων ξυνεπαινεσάντων. Plato in Apologia, ἐγὼ δ' οὐκ ἔχω ἀντιπέπειν τοῖς ἐπαινοῦσιν. Constituitur etiam cum ὡς: Ifocr. ἀντιπέπτων ὡς τὸν λόγον. Aliquando ponitur sine casu *pro*, refragor, reniti. Aristoph. ἐγὼ δὲ γ' ἀντέπειμι σοί.

Ἀπέπτειν (& Ἀπέπτομαι. poët.) interdicere, vetare. Dem. ἀπέπτει ἐκ Ἀσεβοῦσιν μὴ ἀποφαίνειν, ἐγγε. Xen. apomn. li. τοὺς τε νέους ἀπέπτε μὴ συνεῖναι γνώμῃ. Apud Hom. interdum pro denegare, abnuere. vt Il. α. Νεμεσσᾶτε δῶρ' ἀπέπτειν ὑπὲρ κρατίονος, ἠ λάσιον. Sic et Herod. ἀντιπέμψας τῷ συμμαχίῃ. qui societatem abnuit. Item tidem, ἀπεπτόμενον τῷ ὀπαονέλλῳ. Alicubi signif. retractare quod dictum est, pollicitationem renunciare. Plut. in Crasso. τὸν ῥητῶν γοῦμας ἀπεπτομένους. Sic apud Hom. μῦθον Νεμεσσᾶν, item renuntians & finiens, ἐγγε. Et ἀπεπτεῖν τὸν ὑμὸν, Plat. abdicare filium. quod & ἀπόπτεσθαι dicit Aristot. Item ἀπεπτεῖν τὴν ἀρχὴν Arist. Polit. abdicare se magistratu. Item ἀπεπτεῖν, fatiscere,

---

tiscere, despondere animum, succumbere malis, vt τῷ κακῷ ἀπεπτομένῳ. Et Xen. Hellen. 6, ὑπὸ πλήθους κακῶν ἀπεπτομένῳ H. Steph. ait. proprie ἀπεπτεῖν, sicut & ἀπεχθέσθαι) esse ita fatiscere & frangi animo, vt ne fari quidem potiis. Item pro simplici εἶπεῖν. vt vult Eustath. Iliad. ψ, - ἡ ἀληθέως Ἀπολλὼν Il. ι, τὸν μοῦσαι ἀπεπτόμενον exp. referre, præcise dicere.

Decomp. Προαπεπτεῖν, quod & προαπεπτεῖν θεῷ, vnde apud Pausan. in Mess εὖτε προαπεπτόμενοι τῶν φιλίων, neque prius renunciata amicitia.

Διαπτεῖν, enuntiare, exponere, vt apud Homer. εἴσεται μοι, expone & enarra mihi, Item admistriare, in qua signif. vide διέπω in ἔπω.

Εἰπεῖν (seu ἐνέπω, metri causa dico, cano, more poëtarum. Odyss. ἀ. Αὐτὰρ ἐγὼν μοι ἐνισπε μύθῳ. Dion de situ orbis, Ἡμεῖς δ' ὧ μοῦσαι σκοπιαὶ ἐνέπουσι καλοὶ ὄρες. Item simpliciter, dico, Odyss. ε. Αἰεὶ μοῦσ' ἐρέω νεμερτέα. σφαῖ' ἐνέποντα. Item calumnior, καχεσμῷ Herodus in Erg. βλάπτει δὲ κακὸς τὸν ἀρίστου ἕνεκα Μύδιος, ἐκείνος ἐνίσπει.

Ἔπτομαι, ὁ vox, φασὶ Apoll. Argonautic ῶν 2. Iliad. γ. Exponitur & clamor, inclamatio.

Ἔ φασκε idem quod ἐνίσπε, dico. Odyss. ξ. Ἔνθ' ἐμὲ γυναῖκες ἔφασκον. Iliad. β. Ἔνθα δὲ Νιρεὺς ἔφασκε. Item Odyss. ξ. Τὰ σοὶ αὖτε κ' ἐγὼ ἔφασκον καὶ ἐπιτρόπευον. Et Ὃ ξ, ὁ δ' ἐμὲ ἐπέφασκε τέκνον ἔμεναι. Ἐμεμαπτόν, dicto citius aliquid facere. Nic. in Ther. v. 809, de api, Κέντρῳ γὰρ πλαγίῳ τε καὶ ἐμπεδὸν ἐμμεμαπτὸς ἔσσι πάντοσε.

Εὔφημος, facundus, disertus, q. d bene loquens. Διονύσιος Heliopolis, lib 2. Epigr. Apud Xenophon Δι. πάνυ φασὶ exp. pulchra verba & apta. Herodotus in Terpich. Δωσὼ λόγον appellaunt τὸν εὔφημον.

Εὐέπεια & Δυσέπεια, facundia, apta verborum compositio, nitor verborum & elegantia, inquit Bud ex Halic. de Isocrate. Apud Soph in Oedipo sunt qui tradāt esse orationem gratam, vel ἐ φημισμὸν, i bona verba.

Εὐδυσπέλεκτος, tectum minimèque obliquum dicendi genus. Hesych.

Εὑρεσιπέπλος, ve. borum inuentor, seu excogitator, nouos subinde sermones excogitās, verbosus, loquax, idē quod δημηλογέτης.

Εὐρεσιέπεια, verbositas. Item facundia.

Ἡδυεπής, suauiloquus, vt Nestor ἡδυεπὴς, Il. α. Et ἡδυεπείη musa, suauiloquax, Hesych.

Θεσπεσιέπεια ἡ, fatidica vaticinia, diuino ore loquens. Soph. in Oed. Κακηγορία, termo vitiosus, cui oppon Δόκησις.

Καλλιέπεια q.d pulchriloquentia, elegantia & ornatus sermonis seu verborum, ornatus ſermo.

Καλλιεπῶ, eleganter loquor, vnde καλλιεπηθῆναι λόγοι ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασι Plat. in Apoll. dicta elegantibus vocabulis contexta. Καλλιεπηθῆναι, eleganti sermone. diserte, cum oanr. tu verborum.

Ὀρθοέπεια, recta loquutio. Item emendata cum suauitate vocum explanatio. Quidam accipiunt etiam pro eo genere loquēdi in quo propriis verbis vtimur: vt opponatur τῇ ἀνωμαλίᾳ.

Ὀρθοεπῶ, rectè & propriè loquor, cui opponitur ἀνωμαλῶ.

Παυρέπεια, pauciloquus. Etinnæ epith. in Epigr.

Περιέπεσθαι, superuacaneo sermone vtens, idem cum περιαυλόλογα Περιαυλόπτας, superuacaneo sermone vti, idem quod περισσολογοῦσας.

Ταυτέπεια, repetitio eiusdē rei aliis verbis, idem cum ταυτολογία.

Ψεύδημος, ὁ, falsa & mendacia loquor. Hesych.

Ὠκυεπὴς, celeriter loquens, in Epigr.

Θέσπις, Νέπως, ἐγγε. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex ἐνίσπω.

Ἐνφυλλεμαΐζομαι, scommatis incesso, illudo. Od. τ, ἀλλὰ τεθνᾶσιν γ' ἐφυλλεμάτισαν ἅπαντες, dicteriis & conuitiis incessunt.

Καθυβρίζομαι, ὑβρίζομαι, idem.

Περιονομάζω ὁ, alloquium. Hesych.

Φιλέλιος, ὁ, ἡ, iocorum amator.

Ὑποπτεῖν, subiicere, exponere, Soph. in Aiace. ὑπὸ τοῦ δίκης ὑποπτεῖν πόνοις. Demosth. pro corona, ἡ τὸν ὑφ' ἓν λόγον, πεσεῖν ὑποπτεῖν, hoc interfatus, seu vbi hoc monuero. Exponitur etiam, respondeo, in illo Sophocl. loco. Item ὑποπτεῖν, pro ὑφορᾶσθαι, apud Aristoph.

Composita ex ἔπος.

Αἰσχροεπὴς, ὁος, ὁ, ἡ, qui turpia loquitur. Αἰσχροεπὴς, f. ῆ, ἐος, turpia loquor, apud Athen.

Ἀμαστοποιὸς, verbis, mendax. Il. ν. Ἀμαστοποιὸς, idem Il. χ.

Ἀμέγεπης, immoderatus seu immodicus in verbis, immoderatus verborum funditator. de Ἀμεγέρσιος, vt sic κατὰ πάσαν ὁρμὴν, mordacior in dicendo.

Ἀρτιεπὴς, verborum concinnator. Bud. ex Il. χ. Item veridicus, ex Pind Olymp 6. Dicitur & fœm gen. ἀρτιέπεια pro ἀρτιεπὴς, hoc est, ἀρτία ἡ τέλεια λέγουσα, seu ἀρτίως ἔπεσι χρωμένη, vtens verbis absolutis numero suo & perfectis, seu dicere articulatéque loquens, nec truncans aut mutilans verba, vt apud Hesiod. in Theog. Musæ dicuntur κέρσαι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι.

Ἐμμεμαπτὸς, dicto citius, dictum factum. Putatur enim dictum pro ἀμέμπτως, ἅμα τῷ ἔπει, celeriter properanter, prompte. Il. ὁ. ὁ δ' ἐμμεμαπτὸς ὄτρυνεν. Et Od ξ, ὁ δ' ἐμμεμαπτὸς ἔειπε μῦθον. Ἐμμεμαπτὸν, dicto citius aliquid facere. Nic. in Ther. v. 809, de api, Κέντρῳ γὰρ πλαγίῳ τε καὶ ἐμπεδὸν ἐμμεμαπτὸς ἔσσι πάντοσε.

Εὐεπὴς, facundus, disertus, q. d bene loquens. Δυσεπὴς, δῦσαι Heliopolitis, lib 2. Epigr. Apud Xenophon Δυσεπὴς φασὶ exp. pulchra verba & apta. Herodotus in Terpich. Δυσεπὲα λόγον appellaunt τὸν ἄλλον.

Εὐέπεια & Δυσέπεια, facundia, apta verborum compositio, nitor verborum & elegantia, inquit Bud ex Halic. de Isocrate. Arpud Soph in Oedipo sunt qui tradāt esse orationem gratam, vel ἐ φημισμὸν, i bona verba.

Εὐδυσπέλεκτος, tectum minimèque obliquum dicendi genus. Hesych.

Εὑρεσιπέπλος, ve. borum inuentor, seu excogitator, nouos subinde sermones excogitās, verbosus, loquax, idē quod δημηλογέτης.

Εὐρεσιέπεια, verbositas. Item facundia.

Ἡδυεπής, suauiloquus, vt Nestor ἡδυεπὴς, Il. α. Et ἡδυεπείη musa, suauiloquax, Hesych.

Θεσπεσιέπεια ἡ, fatidica vaticinia, diuino ore loquens. Soph. in Oed.

Κακηγορία, termo vitiosus, cui oppon Δόκησις.

Καλλιέπεια q.d pulchriloquentia, elegantia & ornatus sermonis seu verborum, ornatus ſermo.

Καλλιεπῶ, eleganter loquor, vnde καλλιεπηθῆναι λόγοι ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασι Plat. in Apoll. dicta elegantibus vocabulis contexta. Καλλιεπηθῆναι, eleganti sermone. diserte, cum oanr. tu verborum.

Ὀρθοέπεια, recta loquutio. Item emendata cum suauitate vocum explanatio. Quidam accipiunt etiam pro eo genere loquēdi in quo propriis verbis vtimur: vt opponatur τῇ ἀνωμαλίᾳ.

Ὀρθοεπῶ, rectè & propriè loquor, cui opponitur ἀνωμαλῶ.

Παυρέπεια, pauciloquus. Etinnæ epith. in Epigr.

Περιέπεσθαι, superuacaneo sermone vtens, idem cum περιαυλόλογα Περιαυλόπτας, superuacaneo sermone vti, idem quod περισσολογοῦσας.

Ταυτέπεια, repetitio eiusdē rei aliis verbis, idem cum ταυτολογία.

Ψεύδημος, ὁ, falsa & mendacia loquor. Hesych.

Ὠκυεπὴς, celeriter loquens, in Epigr.

Θέσπις, Νέπως, ἐγγε. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex ἐνίσπω.

Ἐνφυλλεμαΐζομαι, scommatis incesso, illudo. Od. τ, ἀλλὰ τεθνᾶσιν γ' ἐφυλλεμάτισαν ἅπαντες, dicteriis & conuitiis incessunt.

Καθυβρίζομαι, ὑβρίζομαι, idem.

Περιονομάζω ὁ, alloquium. Hesych.

Φιλέλιος, ὁ, ἡ, iocorum amator.

Ἔ ΡΑ, ας, ἡ, terra.

Ἔραζε, (*adverb.*) in terram, ad terram. Hesiod. φύλλα σ' ἴραζε χέει. Idem, ἐκέχυτο νέκυσι ἔραζε Od. χ. Νῦν δ' ἰδέσθαι χαῖρε ἔραζε.

Ἐράω, vnde ἐράσσω, inanire, deplere, & compositæ ἐξερήσσω, μετερήσσω, ἐγγε. vide in fine huius classis.

Ἐρέπτω, & ἔβω, ἐρέψω, Ἐρέψαι, Ἐρέφθαι, Ἔρεφον, Κέκαρμαι, Πέπρωται, Πέπτος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἔνερθε, mortui, manes: seu inferi. οἱ ὑπὸ γῆν, οἱ κατὰ χθόνιοι: Νῦν τε δὲ τῷ ἥρᾳ (i. γῇ) κεῖδε. Hesiod. Τρίτον δ' Ἀΐδης ἐνέρτερος κατὰ δεκμήριον αἰῶνος.

Πολύερος, diues agri, πολυάρουρος, Hesych.

Ἔνερθε, infrà, inferius, Iliad. τ. Μαιμώωντ' ὀλίγον ὑπερθε πεδήσε μῦθον ἔνερθε. Hesiod. in Theogon. Τόσσον ὑπερθ', ὅσσον γῆ ἔσσ' ὑπὸ γαίῃς. Dicitur & Ἔνερθεν, sequente vocali. vt Odyss ι, οἳ δὲ σ' ὑπὸδυσ ὑπόπιονα ἰμάσσετε. Etymolog. per syncopen pro ὑπέρθεν dici ait. Τ' ὑπήνερθε (*comp.*) idem quod ὑπήνερθε, infra, subtus. Interdum cum genit. vt Iliad. β, πολλῶν ὑπὸ νέρθε λεγέων ἀνέστατο, sub pedibus.

Ε῾ιπέτερος, inferior: per syncopen pro ὑπότερος, Iliad. ι. Καὶ κεν δὴ τὸ πάλαι ὠδὲ ὑπέτερος ἀγορεύων, iam pridem elles inferior titanibus, iam pridem ad imos vsque titanas in tartara detrusus fores.

Νερτέρ & νέρτερ per aphæresin dicuntur pro ὑπερτέρ & ὑπέρτερ. Odyss. ν. Vnde νερτέρειος, ε. ὁ, infernus, vt νερτέρειος κἀμών, in Epigr. Inde & comparat. νέρτερος, inferior: pro ὑπέρτερος, Suid. item mortuus, & sub terra iacens. Hesych. Sic Eurip. νέρτεροι θεοὶ, inferoales dij, dij qui apud inferos eſtis. Et super. Νέρτατος, i. mus, infimus.

Compositæ ab ἐφίημι, vnde ἐφέτμη, i, deplere.

Ε῾ξεφίσκω, euacuo, educo, expromo, exhaurio. Aristophan. in Acharn. ἐξὸν πιὼν μεθύειν ἀσφόδιλον, si vultis me planè loqui, exhaurite prius & finitous lapides & eiicite, quos ad me obruendum tenetis Synes. ep. 130. ὡς ἂν ἐξέφισκε τὸν ἀξιοφόρτιστον Σιβύλλαν, educere & expromere libros. Sic vtitur & Laërt. & Dioſc & Aristot in P. rursum Aristoph. in Ran. φησὶ ἐξεφίσκειν, i. τοὺς ἀφῆκας. in terram fundam, vbi ſchol. Ἐξὸν τὰς ἴριδας, i. τὰς γῆς, aut factum eſſe.

Ε῾ξέφισμα, τὸ, id quod euacuatum ſeu eductum eſt. Item vomitus, i. cibus qui vomitu reiectus & euacuatus eſt. 2. Pet. 2.

Κατεφίσκω, defundere, deplere. Latini decapulare dicit & elutriare, item tranſuaſare, transfundere. Dioſc. κατεφίσκειν αὐτὸ εἰς ὕδωρ ἢ φύζης ἐν ὀξυβάφῳ τρῖσαι.

Ε῾πικατεφίσκω, decapulatum & elutriatum ſuperponere & indere compoſitioni, apud Gal. κῆρ. lib. 7.

Μετεφίω, f. έσω, idem quod μεταχέω, in vas transfundo, elutrio, decapulo, idem quod κατεφίω. Dioſc Gal. & alii medici.

Σ῾ΥΝΟΣ. υ, ὁ, collecta, collatitia cœna, conuiuium in quod quisque ſuam ſymbolam confert, ſiue ſuam partem Odyſſ. αὐτὰρ ὅγ᾽ἐς, τὸν δὲ ὅμιλος ἐλᾶν ἐπέτοιο ; πάντα δέ οἱ κεχυὸ ἐπιπαὶ ἐπιδρόμεες ἐπὶ δαῖτα ἕκαστος πάντοθεν ἐκ ἑοῦ. Odyſſ. λ. Η῾μαθ, ἐφέτου, ἢ ἐπιπάνη τοδαλίη. * Euſtath. ex Athen. libro 8. ſcribit dici κατὰ τὸ συνερῶδες ἢ συμπίνειν ἑαυτοῖς. Etymologus autem tradit dici κατὰ τὸ ἐρᾶν καὶ ὀπτᾶν, συνεσθίειν τὸ τοῖς φίλοις ἢ βιοκτᾶσθαι. ¶ Item generalius, collatio, contributio, quòd quis pro virili parte confert. Exp. etiam ſymbola. Apud Antiph. ponitur pro eo quod ſodales ſeu amici conferunt ad leuandã ſodalis inopiam: κατὰ ἕκαστον ἔδει τῶν φίλων συλλέξαι, ὡς αὐτὸ εἰς τὰ χρήματα ἱκανὰ γένεσθαι. Dem. ad Nicoſtr. Χιλίας τὰ δραχμὰς ἔφερεν ἑαυτὸ εἰς τὸ λύσιτέλεσιον. collationem, donum munuſcue cõferam pro virili parte amici, ad λύσιτελα conficienda. A' Bud. exp. etiam, beneficium, beneficentia munificentia: item gratia, Dem. in epiſt. ad Heracleod. καλὸς δὲ ἔφερε χάριτος δικαίας, ὃν ἡ σὺ ποιοῦσα ἀφῇς ἐμὲ, honeſtum eſt beneficium gratia iure inita. Idem in orat. aduerſus Neæram, τὸν αὐτὸν ἔφερον ὑποθέσεως, parem gratiam referre. Apud Iſocr. in Buſir εἰσφέρειν τὸν ἔφερον, conferre munificentiam. Exponitur etiam, præmium, mercesapud Iſocr. in Helenes encomio., νομίζων ἀρετὴν τῶν τοῦ βίου αἰτῶν ἂν ἐκείνης ἄπορ συμπεριλαβόντα.

Ε῾φέτιος, ε. ὁ. pertinens ad ἐφέτης. Dicitur etiam aliquid ἐφέτιον, cuius nomine conferuntur & contribuuntur ἔφεροι, ſiue quod fit ad corro, andam ſtipem. Athen. lib. 5.

Ε῾φέτις, ε. ὁ, ἡ. q. d. parua ſymbola, aut exigua ſtips. Heſych. Suid.

Ε῾φοδεύω, fut. ἐφοδεύσω, collationem obtineo ſeu impetro, facio vt amici aliquid in me conferant, vel peto ab amicis vt aliquid in me conferant, vt apud Diog. Laërt. ἔφοδον αἰτεῖσθαι, φασὶ τὸν ἐφεσίου λέγειν, ἀλλ᾽ ἄλλως ἐφοδεύειν. Item corrogo, emendico, colligo. Bud. ex Æſchin. in Cteſiph. Τίνα μισθὸν ἐφοδεύειν εὐφαίνει ἢ κερδήματα ἐκπονεῖν ἀναίδη φιλοπλησίου κτῆσιν. Dem. in epiſt. ἀφ᾽ οὗ τὸ Λυκόφρονα παῖδα, cum accuſ. perſonæ, ἢ τοῦ φίλους ἐφοδεύσας, & quum ab amicis collationem coëgero. Eſtetiam ἔφοδος ἀνδρὸς quum ſignif. affert Harpocration ex oratione quæ inſcribitur ὑπὲρ Βοιωτῶν πρὸς τὸ ὀνόματος λόγος. Exponitur etiam, confero ſymbolam, aut generalius, confero, contribuo.

Ε῾φοδεύομαι, interdum ſignificatione actiua inuenitur pro ἔφοδον αἰτῶ Luc. συνεχῶς ἐφοδεύομαι τὸν ἀδελφόν, vndique colligere ſeu corrogare, vndique emendicare. Aff. & *pro* quæſtum facere, capturas factitare, ex Laërt. in Protag.

Ε῾φοδιάζω, ὦ, ὁ, qui eſt ex eorum numero qui ἔφοδον in cœnam ſeu conuiuium dederunt, vnus ex iis quibus ſtructa eſt cœna collatitia. Ariſtot. eth. lib. 4. cap. 2. & apud Athen. lib. 8.

Compositæ.

Α῾ντεφοδίζω, viciſſim corrogo, viciſſim emendico vel exigo.

Α῾ντεφοδίζωμι, viciſſim ἔφοδον confero. ſeu ſymbolam. Aut etiam, beneficium in me collatum alio beneficio compenſo. Exp. & retribuo. Item par. ἀντεφοδίζεθρος, repenſus, relatus, paſſiua ſignif.

Συμφοδίζω, (ſicut ἐφοδίζω) colligo: item cogo, congero Iſocr. ad Philipp. ὅταν συμφοδίσωμεν ἐξ ἁπάντων. Ariſtot de gener. animal. lib. 3. cap. 1. κἂν πολλὰ συμφοδίσας τὰς ὠδῖνας πίσῃ. ſi quis oua multa in folliculum congeſſerit. Item confero, contribuo, ex Diog. Laërt. Exp. & opitulor ad aliquid conficiendũ, ex Appiano. Exponitur etiam, mutua conuiuia agito.

Συμφοδίζομαι, congeror, colligor, vt in Axiocho, ὡς ἂ συμφέρα ἰσυφῆν ἐκ πολλῶν ἔχλω. Item conferor, vt apud Phil. de mundo, πάντα εἰς τὸν συμπλήρωσιν ἀπὸ συμφοδιζόμενα, quum omnia ad complen. entum eius collata fuerint.

Ε῾ΡΑ'Ω, f. άσω amo, amore proſequor. Cum genit. Xenoph. Pal. ſ. ὡς τῆς ἀδικίας ἐρᾶν, ἀδὶ πατρὸς ἐρᾶσθαι. Et cum accuſ. apud Plat. in ſymp. ἐρᾶν ἔφατο καλὸν Interdum dicitur abſolute. Lat amo. i. amore captus ſum ſeu teneor, vt in quodam Moſchi Idyll. Α῾λ᾽ ὁ ἐμὸς, καλὸν δὲ τ᾽ ἐρασσάμενός σωφρονέειν, Xen. lib. Μεμν. πολλοὶ χρημάτων διωκόντων φεισάμενοι οὐκ ἐρῶν ἐφάνησαν διόδοντες, antequam amarent. Hinc part. ἐρῶν, amans. ¶ Item amo. i. cupio, appeto, vt ἐρῶ λογχαγωγίας. Plat. Et cum infin. Ariſtoph. in Pluto, τί φασὶ μόνοι ἐρῶν ἀκούειν, cupiens audire. Plat. in epiſt. τὰ ἀρχῆς πάλαι ἐρῶντες τυγχάνω, principatum recuperare cupientes. ¶ Item ἐρῶμι, vnde ἐράσμη & comp. καταράσμενος ἐρῶσμι, ἐρῶτ. pro deplere. vide in Ε῾ρέω, id eſt, terra. * Quidam deducunt κατὰ τὸ ἐρῶ, quia ex aſpectu naſcitur amor. Item to aut. m deducit κατὰ τὸ εἰσρεῖν, i. ab influendo, quòd ea extrinſecus per oculos influat.

Ε῾ράσμιος, ἐράσμη, amor. Item amore captus ſum. Luc. ἐρασθῆναι τῆς σοφῆς Μηδείας, Medeam Iaſonis amore captam. Hinc ἐράσμιον cum genit. amore captus.

Ε῾ραστής, qui amatur, amicus, amaſius. Et in bonam & malam partem. Dicitur & ἐρασμένος τινός Et fœm. ἐρασμένη, amatur, amica, amaſia. Interdum meretrix, ἑταῖρα, vt ἐρασμένη τοῦ Δημητρίου apud Athen.

Ε῾ρασμή, amo, poeticum eſt Iliad. ξ. Ὡς σέο νῶϊ ἔρασμαι. Pro cohæret. aff. ἐφίζω & ἐφέζομαι. Vnde ἐρασμέλμιν & poetice ἐρασσάμενος, ἐρασσαμένη, que incremento. Heſiod. in Theogon. Μνημοσύνῃ δ᾽ ἐρασσάμενος Διὸς ἐννέα κούρας τέκε.

Ε῾ρασμιος, ὁ, ἡ, ὁ, amabilis. Luc. Plut.

Ε῾ρασσὸς & ἐρατὸς, amiſſo σ, amabilis. poët. Iliad. χ.

Ε῾ρασσάω, idem quod ἐράω, amo, affecto. Aeſchyl. in Prom. ἐρασσάτω τις, idem. Iliad. β. (ἐρᾶτο

Ἐρασσάω, idem quod ἐράω, cupio. Homer. cum accuſ.

Ε῾ρασσὸς ὁ, ἡ, amator, vt ἐρασσάμενος, amaſius. Plut. in Erotic. ἐρασσὸς ἢ καὶ ἐρώμενος μόνος ἀδελὶς πάσσοτε διαβάλλει πολλάκις. Item cum genit. ἐρασσὸς αὐτῆς vel αὐτοῦ item generaliter proamatore & ſtudioſo rei cuiuſlibet, vt ἐρασσὸς κτείνω, Xenoph. ἐρασσὸς δόξης καὶ πιμῆς. Plut. in Camil. & ἐρασσὸς σοφίας, idem. Numa, & Ariſtoph. in Pluto, τῷ ποτὲ ἐρασσὸς. Et in malã partem apud eundem in Nub. πανυρῶν ὄντ᾽ ἐρασσὸς ἀσεβημάτων.

Ε῾ράσσεια, amatrix. Poll.

Ε῾ρασσύω, cupio, deſidero Aeſchyl.

Ε῾ρασσώνιος, amabilis, iucundus, vt Καλυδῶσσος ἐρασσώνιε, Hom.

Ε῾ρασσύνη, amor, quo proſequimur aliquem. Luc. ἐπὶ τοῦτον ἔρασσε, amor quo proſequimur pulchras res. Amor Cupido, Deus qui amores immittere fingitur. Ité pulchritudines, cupidines. Xen. ἔστιν δὲ καὶ ἀνέρωτος τοξότου ἀπὸ τῶν καλῶν ἐρασσύνη. Ité generaliter pro quouis amore ſeu deſiderio alicuius rei. Plat. ἔρασσα ἔχω τινός. Et ὁ τῆς ἐμῆς ἐρασσύνης λόγος ἔστω. Luc. ad Nigr.

Ε῾ρασσικὸς, ad amorem pertinens, amatorius, ab amatore profiſcens, amatori conueniens. Luc. Plut. Item in amore vel de propenſus. item, rerum ad amorem pertinentium peritus Xen. Apoman. 2.

Ε῾ρασσικῶς, amatorie, vt ἐρασσικῶς ἔχω, vel διάκειμαι, amore teneor ſeu captus ſum. Et cum genit. Xen. ἐρασσικῶς ἐχόντων, voluptatum deſiderio teneor.

Ε῾ράσσιος, paruus Cupido, imaginucula Cupidinis. Item meretrix proprium meretricis, in Epigr. ἐρασσίου, idem.

Ε῾ρασσιάζω, Aeolicè pro ἐράω dici fertur, amor, deſiderium ſ. ὑμὲς, & alibi. & apud Heſiod in Theog.

Ε῾ράσσιος, ον, ὁ, amabilis, gratioſus, venuſtus. Heſiod. ἐρασσίη τ᾽ ἐγένοντο. Et in Epigr. ἐρασσίοις τύποις, amabilis effigies.

Ε῾ρασσὶα exp. χαριεντισμὸς. grata (deriuatum ex ἐράω, & ἴσσα habens τὸ σ, vnde compoſ. ἄπρατος.) Il. ξ. ἴομεν ἔρασσίη, ἴομεν ἐπὶ φίλοτητα. ſæpe. Interdum eſt præt. ab Α῾ρω.

Η῾ρασσος exp. rex, præfectus, opitulator. Argon. 2.

Ε῾ρτὰ, ἐ῾ρασσὸς, Ε῾ρασσὼν, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm ex ἐράω, cum præpoſitione.

Α῾ντεράω, ῶ, viciſſim amo, mutuo amore proſequor, in amore reſpondeo, redamo. Cum genit. Luc. ἀντερᾶν ἐκεῖ. Cum dat. ἀντερᾶν τινί, riualem eſſe.

Α῾ντερώμαι, redamor, vt ἀντερωμένῳ ἐκεῖ ἐκεῖ. Item pro ἀντεράω, riualis ſum, apud Luc. ἀντερᾶσθαι τῷ σκιλὶ καὶ τῷ ἐκεῖ τῆς τοῦ Ε῾ρμείνεω, i. riuales fuiſſe Lunæ in amore Endymionis.

Α῾ντερᾶς, ῶ, ὁ, riualis, æmulus alicuius in amore. Ariſt. lib. 2. Xen. ἀντερασταὶ appellat procos, de Atalanta loquens.

Συνεράω, ῶ ſimul amo, aut in amore iuuo.

Compoſita ex ἐρασὸς, ἐρασὸς & ἐρατὸς, ſine præpoſitione.

Α῾νδρεράσμια, ὁ, virorum amatrix. Poll. ex Ariſtoph.

Α῾ρρατος, inamabilis, inuiſus, vt κοὐ ῥᾴστου τοῖς νεωλοῖς χθονὸς Α῾ξιος ἀμαρι dignus, Xen. τίνος ἄξιος ἐστε.

Δημεράσμιος, populi amator, populi amans, popularis.

Δημερασμία, populi amor, popularitas.

Ε῾ρασμὸς, (verſo ι in ν) amabilis, optabilis, iucundus, apud Homer.

Ε῾ρασσὸς, dictum videri poteſt quaſi ἐθάρσιος, mutato τ in ρ. Ex hoc autem quidam putarunt ἔθαρσος eſſe factum quaſi ἐθάρσιος. Iliad α.

Ε῾ρατὸς, amabilis.

Ε῾ρατεὸς, pulcher. ἐρατεινὲ φίλε ἑτάρων, ſeu cuius τὸ εἶδος eſt ἐρατὸν ὑπερφιάλως ἢ, ἡ, equorum amatori, equorum ſtudioſus. In malam partem captur pro ὑπερφιάλως.

Ε῾ρατίμος, admodũ amabilis, peramabilis. Heſiod. in Theog.

Ε῾ρατιστὴς, ἡ, amator puerorum Apud Athen. quidam delphin vocatur παιδερασταὶς. Accipitur fere in malam partem pro pædiconę, cuius turpis eſt amor. Lue.

Παιδέρασσα, ἡ, amor in pueros. Et peculiariter amor qualis eſt pædiconum. Plat. in ſymp.

Παιδέρασσος, ὁ, ſum puerorum amator more pædiconum. Athen. lib. 13. Apud Luc. Rhea παιδέρασσος, amore pueri capta. Ἀνερασσὴς, petincundus, peroptabilis, vt πολυήρατος γάμος, Od. ο. ἀνήρατος δῶν.

Ε῾ρασσὴς, qui diligit amatorem ſeu amatores. Plat. in ſymp. ταῦτα ἐμοὶ δὲ ἐ῾ταῖρός τε καὶ φιλερασὴς γέγονεν.

Φιλέρασσα, amor quo amatius ſuũ amatorẽ coplectitur. ibid.

Φιλερασὴς, diligo amatorem ſeu amatores.

Ε῾ρατὴς, auri amator, auri amans & ſtudioſus, vel potius nimium amans & cupidus auri, auarus.

Compoſita ex nomine ἔρως.

Ἀκρόερασσος, ὁ, herba à redeunte amore ſic dicta, κατὰ τὸ ἀνακαμπτικὸ ἢ ἔρωτα. Quod Plin. declarat, quum eam magicis herbis annumerans, eius tactu redire amores vel cum odio depolitos teſtatur.

Ἀντέρως Cupido Cupidini contrarius, de quo Cic. Item Deus Eryciter eorum qui amantes ſpernunt, ex Pauſania.

Ἀνέρωμι, qui inſeſi aut etiam pe iculoſo amore tenetur. Item perdite amans. Theocr. idyll. 1. Δυσέρωτες τε ἄνδρα ἢ ἀμήχανος ἔων. Cum genit. ex Luc. ὡς ὀλίγης ἀνδρὶ γ᾽ ὄντι σὺν δυσέρωτος ὕπνως, ita perdite te amantes. Apud Xen. δυσέρωτα τῆς ἀξιοφυΐας, amore perdito rei venę: ea captus. Item ipſe ἔρως dicitur δυσέρωτος & δυσπαθὴς. Plut. in Pericle. Hinc δυσερώτους διακεῖσθαι, perdito amore captum eſſe aut infelici.

Ἀνέρως, exp. ὁ ἄνευ τοῦ ἰσῆλ ἐρῶν, qui primo ſtatim intuitu in amorem raptur. Heſych. & Suid.

Ἀνερωσύνη, equorum amor, equorum ſtudium. In malam partem accipitur pro ἱππομανίᾳ, nimius ſeu inſanus equorum amor. Ariſtop. in Nub

Ἀνέρωτος, idẽ quod παιδέρασσος, de pædicone, vt παιδέρωτος ζῶς. Poll. Sic etiã à quibuſdã dicitur ἀ ἀέρωτος, ſiue ὁ ἄνερως, vt Diodc. & Plin. teſtantur. Genus etiã vnguenti παιδέρωτα, veteres nominarunt, quo mulieres nimium cutis cãdorẽ occultebãt. & vernaculum faciei colorem mentiebantur. Apud Athen. lib. 13.

Alia compoſita magis remota.

Ἀμφιερωτίδες, Κυθέρεια, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ε῾ρμῆνις, vide in Ε῾ίρω.

Ε῾ΡΓΟΝ, τὸ opus, factũ, res, ἔργον ἐποίησεν, Od. ρ. opus facere: ἔργα ἐποίησαν apud Hom aut dicto, aut facto. Ité πολεμικὰ ἔργα, Od. μ. facta bellica, res bellicæ. ¶ Peculiariter interdum de bello. Thuc. τὰ τοῦ ἔργου, in re gerenda, in ipſo cõflictu. Et εἰς ἔργα ἐκβαίνειν apud eundem. τὸ Τρωϊκὸν ἔργον Arrianus Troianũ bellum appellauit. ¶ Item de opere quod fit rurſi, vt Odyſſ. ξ. ἔργα ἐπιτρέπω φίλοισιν. In plur. num. ἔργα vtrique ſcriptores vocant terram in qua opus factum eſt. Latini culta vocant & arua. Ε῾ργα πονέωμι, ſequente infinit. contendo, laboro, Ε῾ργα πονέωμι, ſequente infinit. contendo, laboro, Heſych. Ἀλλ᾽ οὐδὲν ἔργον τοῦτο δηλωθῆναι μάτην. Soph. in Aiace, nihil opus eſt. Item cum genit ex Ariſtoph in Pluto, ὡς ἔργον ἐστὶν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, nihil opus eſt ſtrophis. ¶ Καὶ ἔργον ἐστὶ τοῦτο ἐμοὶ τὸ τῶν ἀρίστων, tuum officium eſt, tuæ ſunt partes, tui eſt muneris. Dicitur & ἔργον ἔχω τοῦτο σκοπεῖν à Xenoph. mei muneris eſt hoc perpendere. Apud Ariſtophan. ὃς ἐμὸν ἔργον ἐφάνη, non ſtandum eſt nobis. Ε῾ργον τούτων τῶν χρημάτων, Demoſt. in Aphobum, quæſtus & vſura. ¶ Ε῾ργον ἐστὶ, difficile eſt, operoſum eſt, aut etiam hoc opus eſt. Xen. ἔργον ἐδόκουν τὸ λόγου ἔσεσθαι, ἔργον ἐστὶ καὶ ἀκοῦσαι, ἔργον ἐστὶ καὶ ἰδέσθαι * A' præt. med. ἔρρα videtur factum ἔρρων.

Ε῾ργάδης, ες, ὁ, ἡ, operoſus, difficilis, laborioſus, moleſtus. Plato, τὰς θεραπείας ἐργαδὲς τὸ ἔτι ἔτι.

Ε῾ργαδῶς, difficulter. Theophr. hiſt. plant. lib. 9, cap. 16, & Hippocr. aphor. lib. 6.

Ε῾ργασία difficultas, moleſtia, negotium, apud Greg. Naz.

Ε῾ργάζομαι, ε῾ργασάμην, p. σομαι, operor, opus facio. Ariſtot loquens de apibus, συναεργάζεσθαι. Et ἐργάζεσθαι ἄρρα apud Homer. & Heſiod. Cum accuſ ἐργάζεσθαι γῆν, Xen. terrã colere. ἐργάζεσθαι ἄγρας Plat. de rep. 2. exercere artes. Apud Heſiod. ἐργάζεσθαι γλαυκὸν δυσπέλεκκον, exp. ſecare mare ſeu ſulcare. Apud Antiphanem ἐργάζεσθαι τὸν βίον, victum quærere. Herodot. lib. 1. ἐργάζεσθαι χρήματα μεγάλα, quum magnas pecunias ſibi conquiſiuiſſet. Affertur & *pro* merere capturas, & quæſtũ corpore facere, ex Dem. Item pro εἰς κέρδος ſordidis lucris inſudare. Aff. & *pro* vendere, ex Ariſtotel. Oecon. Item fabricor, facio, efficio, vt ἔργα ἐργάζεσθαι. Herodian. apud Xen. ἐργάζεσθαι δυσχέρειαν σώματι, efficere vel præſtare corpori bonam valetudinem. Item attruo & efficio. B. ex Hermog. Item paſſ. vt ἀγάλματα εἰργασμένα, fabrefacta Lyſ. τὰ αὐτὰ εἰργασμένα, talia perpetrata ſunt. τὰ εἰργασμένα ξύλα, item ἐργασμένη apud Theophr. terra culta. Τὰ τετραγασμένα ξύλα, cibus confectus.

Ε῾ργασία, ὁ, operatio, opus. Ariſtot. Dicitur etiam de metallis & fundo aliquo. Thuc lib. 4. κτᾶσθαι ὕλην τῆς ἐργασίας μεταλλων ἐργασίας poſſidere aurifodinas eaſque exercere. Iſocr. in Areop. περὶ τῆς ἐργασίας τῆς χώρας. Et metaph apud eundem ad Nicocl. ἐργασίαι νόμων, legum cultus. Item factura, elaboratio. Synes. ep. 52. τῆς τῶν ὠμοπόλων ἐργασίας, elegantioris operis ſtolas. Dicitur etiam in lignis & quouis opere fabrili. Theophr. In inſtrumento etiam oratorio enumeratur ἐργασία: qua videlicet aſtruitur & efficitur quod ἐπιχείρημα conatur & aggreditur. Bud. ex Hermog. Item ἐργασία ἔφεδρε dicitur concoctio. Ariſtot. lib. 3, de part. animal. ἐργασία τέχνης, artis factitatio & exercitium. Synes. ep. 3. Item, quæſtus, lucrum. Ariſtot. eth. 4, οἱ τὰς αὐτοκαδδύρας ἐργασίας ἐργαζόμενοι, qui ingenuo homine indignos quæſtus faciũt. Sic & apud Demoſth. ſæpe. Apud eundem aduerſus Apatur. ἐπὶ ταῖς ἐργασίαις ἐν, exp. negotiatione viuens. Apud Ariſtot. ethic. 8. ἐργασία τῶν χρημάτων, quidam exp. pecuniarum acquiſitio Apud Lucam capite 12, Διὰ ἐργασίαν ἀπολάβῃ ἀπ᾽ αὐτοῦ, da operam vt ab eo libereris.

Ε῾ργάσιμος, ὁ, ἡ, ὁ, qui elaborari poteſt vt, ἐργάσιμα ξύλα. Vt plurimum verò ἐργάσιμα plur. num. dicuntur, culta ſeu loca culta. Dioſc. & Theophr. lib. 1. Reg cap. 20. ἐργάσιμον ἡμέρας, dies qua operari licet. Item ἐργάσιμος, myrrha quædam ſpecies, omnium peſſima de qua Dioſc. lib. 1. cap. 78.

Ε῾ργασιμάω, ῶ, exp. χαριζῆς agricola. Ariſtoph. in Veſp.

Ε῾ργάσιον, q. d. factũrio. i. facere cupio. Suph. in Trach.

Ε῾ργάτης, ὄρος, ὁ, operarius. Xen. Ε῾ργασηριουργὸς, τὸ, officina. Plat. Xen Dem

Ε῾ργαστικὸς, ὁ, operoſus, i. efficax. vnde ſuperlat. ἐργαστικώτατος, admodum operoſus. Dicitur & ἐργατικὸς.

Ε῾ργάσιμος, idem quod ἐργάζομαι, ſeu potius ἐργάσιμος, vt ἀνὴρ pro ἁλώσιμος dicitur. Exod. 20. & 2 Reg. 9

Ε῾ργάτης, ὁ, operarius, qui opus aliquod facit. Matth. 10. Interdum cum genit. vt ἐργάτης τῆς ἀγριόλα. Sic Xen. ἐργάτης τῆς πολεμικῶν, in rebus bellicis operoſus, optimus rerum bellicarum artifex. Sic ἐργάτης τῆς τέχνης, artifex, idem Xenoph. in Oecon. Et gara apud Virruu. eſt ſiccula genus, lib. 10. cap. 4. Vide Bud. in Pand.

Ε῾ργατικὸς, ἡ, operoſa, vt ἐργάτις μελίσσης, Ariſtot. Dicitur etiam de muliere meritoria.

Ε῾ργατικὸς, ὁ, operarius, operoſus: in actiua ſignif. vt ζῶον ἐργατικὸν ὁ ταύρος, animal operoſum. Ε῾ργατικῶς, adueib. operosé. Plut. in Cam.

Ε῾ργάτινος, ὁ, operarius. Theogr. Idyll. Ε῾ργάτινα βωμῶν Et Epigr. lib. 2. κέρες ἐργάτινον. Apud Apoll. lib. 3, ponitur ſubſtantiuè pro operario ſeu agricola.

Ε῾ργάτωνες & ἐργάσιμοι loci in agris vbi ſerui cubant. Heſych. Apud Cretenſes, ἐργάτωνες ſunt ii quibus ſepulturæ mortuorum cura demandata eſt.

Ε῾ργάνη, Mineruæ cognomẽtum, vt in Atticis ſcribit Panſanias.

Ε῾ργαλεῖον, τὸ, inſtrumentum, quo videlicet ad opus faciendum vtimur, vt ἐργαλεῖα χειρουργικὰ, inſtrumenta ruſtica.

Α῾ργαλέος, ὁ, ὁ, difficilis, moleſtus, qui alicui quaſi operoſus eſt. (Nam ab ἔργον quidam deriuant exponentes ἄνεργος, ἐργάδης: non deſunt tamen qui ab ἄλγος deducũtum malint, verſo λ in ρ, euphoniæ gratia) vt ἔργα ἀργαλέ᾽ ἐστί. Il. λ. Ε῾ργαλέ᾽ ἄρρα ἧμιν, Il. ο. νόσος ἀργαλέη, & ἀργαλέες ἀλγεσι. Il. ν. Aliquando abſolutè ponitur cum inf pro ἀργαλέος ſeu ἀργαλὸς δέξ. Iliad. α, ἀργαλέος γὰρ ὑλύμπιος αἰθαρίζεσθαι Eurip. ἀργαλέον ὀρεύεσθαι πρὸ ἄφρονι πολλ᾽ ἀναβλέειν, difficile eſt. Dicitur de rebus etiam animatis. Plut ὁ δὲ Κιμμέριος ἀργαλέος ἔοικε πεσεῖν. Sic ζῶον ἀργαλέον. Phil. de vita Moſ. lib 1.

Α῾ργαλὸς, difficulter.

Ο῾ργανον, Ο῾ργὰς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm ex nomine ἔργον.

Α῾γαθεργὸς ſiue ἀγαθοεργὸς, ὁ, ὁ, ὁ, beneficus, benignus. Areop.

Α῾γαθεργὶς, qui ex equitibus exeunt quinque quotannis, vt Herodot narrat. At Suidas ait eſſe qui ex ephoris deligũtur ſtrenuitatis ergò. Vide Herodot. lib 1.

Α῾γαθοεργὸς, idem quod ἀγαθεργὸς, apud Areop. Item ἀγαθουργὸς, pro eodem, de Deo, apud eundem. (pus.

Α῾γαθουργία ſiue ἀγαθοεργία, beneficentia, beneficium, bonũ o-

Α῾γαθεργάω, ῶ, f. ήσω, bene facio, bene operor, bonum ſiue bona facio. Item beneficus ſum, beneficentia profequor.

Α῾εργὸς, qui feriatur ab omni opere, nullum opus agens. Il. ι. & Od. τ. Item iners, piger, deſes. Heſiod. in Erg. ¶ Item non cultus, non aratus, inaratus, vt ἀεργοὶ γῆ vel χώρα, cui opp ἡ ἐργαζομένη. Sic apud Theophr. de cauſ. 1, τὰ ἄρρα ſiue ψιλὰ.

Ἀεργὸς.

Ἀεργησί, Dor. ἀεργασία, pro eodem dici annotatur, sed rarius.

Ἀεργία, ἡ, cessatio ab opere. Alciphron initio ep. 1, ἀεργίας παντελοῦς, cessabatur ab omni opere. Apud Hom. Odyss. ω, Eustath. vult significare etiam inertiam, & artis ignorationē. ¶ Item inertia, desidia, pigritia. Hesiod. in Erg. ¶ item cessatio ab oratione q.d. terræ inaratio. Aeschin. in Ctesiph.

Ἀεργέω, ῶ, ἤσω, cesso ab omni opere, otior, otiosus sum. Item sum defes, sum piger.

Ἀεργός, ὸν pro ἄεργος, iners. Nonn.

Ἄεργος, pro ἄεργος, vide in sequenti col.

Dicomp. Παναργής, omnino non confectus, adhuc prorsus incoctus & crudus Nic. in Alexiph.

Ἀεργασία, ἡ, facinus nefarum scelus, ἀδίκημα ἔργων.

Ἀεργάτης, idem quod ἀγχεμάτης, fellator.

Ἀεργεσία, idem quod ἀγχεμάτης, apud Aristoph. & Luc. General pro quouis turpi facto, apud Xen. in Laced. politia.

Ἀεργαστήριον, pro ἀεργεσία. Τὰ ἀεργαστήρια, obscœnè facta. Laert.

Ἀλουργὸς, ὁ, ὁ purpureus, purpurisseus. Exp. & violaceus. Secundum Etymol. ἁλουργὸν dicitur quasi ἁλὸς ἔργον, i. maris opus: quòd ex marina concha fiat. Quid sit color ἁλουργὸς docet Aristot. in lib de coloribus. Plato in Timæo ait ἁλουργὸν, (pro ἁλουργὲς) esse rubrum cum albo migrioque permixtum. Interdum reperitur ἁλουργὸν pro ἁλουργὲς χρῶμα vel ἱμάτιον, & ἁλουργὶς, sub. ἐσθής.

Ἁλουργὲς idem quod ἁλουργὶς, vt αἱ ἁλουργαὶ καὶ ἁλουργεῖς vestes purpurissæ. Interdum ponitur ἁλουργὰ sine substt. ἁλουργὰ ἀμπεχόμενος.

Ἁλουργὶς ἰδος, ἡ, vestis genus, coloris purpurei seu violacei. Exp. & purpura trabea. Plut. in Rom. ité pro phaleris purpureis & pro stragulo purpureo, apud Lucianum.

Ἁλουργοβαφὶς, exp. πορφυροβαφὶς. Hesych.

Decomp. Παναλουργὶς, attextam habens purpuram. Poll.

Πανουλουργὶς, muliebris vestis, sicut ἁλουργὶς, virilis apud eundem.

Παραλουργὴς, minus honorati qui minore vũ in precio Hesych.

Πορφυρουργὸς, q.d. cui cum purpuratus. Metaph. apud Aristoph. in Lysistr. πορφυρουργὸς ἱματίου, tinctus malis, vel profundus malis, i. qui profunda mala mente excogitat. Ducta metaphora à conchis qua vruntur ad tingendam purpuram: illa enim è profundo mari eruitur.

Ἁλοπλαστὴς, exp. plaustri fabricator.

Ἁλοπλαστία, plaustri fabricatio.

Ἀμβολοργὸς, dilator operis, qui opus de die in diem reiicit & procraltinat. ὁ εἰς ἅμβολον ἐργάζων ἢ ἔργα seu ἔργα. Hesiod. in Erg. & Plut. in contol ad Apoll.

Ἀμφεργὴς, solum quod dimidia ex parte irrigatur aquis cœlestibus & dimidia ex parte solaribus: neque leti radiis, velut vtrumque naturæ opus expertus. Theophr. de caus. pl. l. 3 c. 28

Ἀργὸς, ὸν, ὁ, ἡ, idem quod ἄεργος, & ex eo factum per crasin, qui cessat ab ope, ab opere immunis, otiosus, item ignauus, iners piger, iegnis. Interdum sine casu Item, Pæd. ἀργαῖοι οἱ πάλαι. Apud Iudæos ἀργὸς ἔτος, annus septimus. q. d cessator annus ἀπὸ χρήσεως, Plut. in Cor. tempus cessationis. ἀργὸς λόγος, ignaua oratio. Interdum cum genit. vt ἀργοὶ πόνων apud Plat. de leg. 7, vacui laboribus, expertes laborum Apud Eurip. ἀργὸς τῆς οἰκείας, rerum domesticarum negligens. Apud Luc. ἀργὸς εἰς ἅπαντα, piger ad omnia, vel segnis. ¶ Item inculcus (cui opponitur εἰργασμένος vel κατεργὸς) vt ἀργὸς γῆ, vel χώρα, inculta terra seu regio. Plut. in Public. ἀργὸν χωρίον ἢ ἄκαρπον, inculcus locus & infrugifer. ¶ Item *pro* ἀθεώρητος, vt ἀργὸς ἀργύριος, argentum infectum. Pausan. ¶ Item *pro*, μὴ ἐργαζόμενος, vt ἀργὰ χρήματα, quibus opponuntur ἐπηργασμένα. Et ἀργὸν ἡγεῖσθαι, vel ἀργάσασθαι, quod nihil quæstus facit. Dem. contra Aphob. ¶ Exponitur etiam. celer, velox, contraria significatione primæ, vnde compos. Πανάργους, Λάπαργος &c. quæ vide in secundo ordine horum compositorum. ¶ Item, albus: in qua signif. vide Ἀργὸς suo loco & ordine iuxta seriem alphabeti.

Ἀργῶς, otiosè. Item segniter. Dem. Plut. Xen. Item temerè, sine cauta fruitia, inulla nota ratione.

Ἀργία, ἡ, otium, otiositas Dem. & Plut. Apud Plat. ἀργία τῆς ἕξεως, cessatio ab operib. Ité segnities, inertia. Plut. in Apoph. Hocrates autē reprehendit Lacedæmoniorū ἀργίαν, i. eo nomine Lacedæmonios reprehendit quòd non colerent solū.

Ἀργέω, οῦ, f. ήσω. idē quòd ἀεργέω, cesso, ab opere cesso, ferior, otior. Dem Olynth. 3 cui Xen Pæd. 1. opponit ἐργάζεσθαι, & Aristoteles πονεῖν. Cum dat Plut. in Cam. ἀργὸν τοῖς ἀκροατοῖς. Cum genit. Pol. 2. ἀργοῦσι τῶν γεωργῶν τὰ αὐτὰ δυνάμεις.

Ἀργάω, negligor per inertiam, Xen. Pæd. 2. & in Hierone.

Ἀργόβιος, idē qđ ἄργος, in otio viuo, otiosam vitā ago. Xen.

Decomp. Ἀξεργάσιος, otiosus sum: vel obtorpesco. Aristotel. Pol. 5.

Κατεργέω, reddo ἀργὸν & inefficacē, facio cessare ab opere, tollo, aboleo, sæpe apud Paulum, vt ad Rom. cap. 3. & 1. ad Cor. cap. 1. & alibi. Item inutilē reddo seu inutiliter occupo. Luc. cap. 13. Κατεργάσασθε μοι, tollor, aboleor. Rom. cap. 6. & 1. Cor. 13. & 15. Item pro liberari & separari ab. Rom. c. 7. Apud

Diosc. in præfat. lib. 6 τῆς κατεργασίας ἡμῶν τὰς φαρμάκων, exp. mentis purgatoriis.

Ἀρίτεργία, nefandum facinus.

Αὐλακεργάτης, ὁ, fulcos efficiens, fulcator, αὐλακεργάτης ὁ ἐξαμῶν.

Ἀργιτεργὴς, qui per se facit seu operatur non aliena opera. Vnde cap. etiam, qui manu victum sibi quæritat. Item *pro* Plut Aristot. Xen. item qui sua manu cædit vel pullat vel pugnat. ex Herodiano.

Αὐτεργία, operatio eius q. per se facit, Theodor hist. Eccl.

Αὐτεργάω, ῶ, per me facio, *exc.* Luc. & Aristot. de mundo.

Αὐτέργητος, extemporalis, inelaboratus. Ex Epigr.

Αὐτουργήματα, artifices operum quæ αὐτούργατα, vocantur.

Βαναυσεργὸς, qui opus ad caminum conficit, qui artem exercet sedentariam & illiberalem.

Βαναυσεργία, opus quod ad caminum conficitur, opus mechanicum, seu eius qui artem mechanicam profitetur. Plut. Ἀναστεργὸς, lasciciniorum confector, vel (vt alii) dulcitarium. Apud Athen lib. 13.

Γεωργὸς, ὁ, ὁ agricola, Aristot. Xen. *exc.*

Γεωργικὸς, ὁ, ὁ, qui ad agricolam seu ad rem rusticā pertinet. rusticus, vt apud Aristot. γεωργικὰ σκεῦη, rustica instrumenta. Apud Plat γεωργικὴ τέχνη, de agricultura seu agricolatu. ges. Et γεωργικὰ εἶδε apud eundem. Et γεωργικὴ, sc. τέχνη, vel ἐπιστήμη, cæ scientiæ. ¶ Ité rei rusticæ peritus, vnde superl. γεωργικώτατος, rei rusticæ peritissimus. Apud Plut dicitur γεωργικὸς ἀνὴρ, i. rusticis fauens, seu qui iure delectatur, iuris studiosus.

Γεωργία, ἡ, terræ seu agri cultura. Plat. Heroct. & alii. Interdum pro cultura qualibet ponitur, vt apud Plat. in epinom. ἐμπαίσαι γεωργίαν. Et γεωργίαι τῶν δένδρων, apud Greg. Exp. etiam. apud Plat. de leg. 5 ἐν γεωργίαις καὶ ἀγροῖς. Et apud Dem. γῆν παραλαβεῖν.

Γεώεργον, τὸ, verū actum, aruum, seges. Bud. ex parab. Sic Greg. de natali Dom. τοῦτον ἀπεργάσατο, τοῦτο γεώεργον malorum feminum malæ segetes. Exp. & fructus.

Γεωργικὰ, τὰ, ὰ, ad agricolā pertinēs. Plut. in polit.

Γεωργέω, οῦ, f. ήσω, agrum colo, agricolor. In qua significatione pontur vt Dem pro cor γῆν ἐπὶ τῷ βούκεσθαι νῦν. ¶ Item colo. Cum accus. Herodian. lib. 7. πανδοκεύειν καὶ γεωργεῖν. Idem lib. 6. χρῆσθαι γεωργῶν. Et generaliter *pro* Ité *pro*, excolo, meliem facio, fructū capio. Basil. τὰ ἐπιτήδεια γεωργεῖσθαι, qui studiose colucrunt & amplexi sunt. Idem, σπάνιον ἀεὶ μὲν, ἑαυτοῦ γεωργήσαντα, merite & celebrimi. Greg. Naz. γεωργῶν τοὺς συμφοιτητὰς ex calamitatibus blicis meliem facere.

Γεώργημα, τὸ, terræ seu agri cultura. Plat. de leg. 2.

Γεωργήσιμος, ὁ, ἡ, qui coli potest.

Decomp. Ἀγεώργητος, minime cultus, incultus. Plut. Cor. Ἀγεωργησία, culture negligentia, agricolationis. Theophr. de caus. pl. lib. 2. cap. 20.

Φιλεργασία, agricolarum seu agriculturæ studiosus. Xen. in Oecon. φιλογεωργία, agriculturæ studiosus. colas seu agriculturam amo.

Συνεργασία, locus in agro colendo. Aristoph. in Plut.

Ἀμφιεργὴς, ὁ, ἡ, qui tædas conficio. Theophr. lib. 3. hist. pl. Ἀμφιεργασία, tædas confecio. Idem de caus. pl. lib. 3. & de hist. pl. lib 4. cap. 19.

Δαπανεργὸς, ὁ, coquendi ars.

Δεύτερεργὸς, qui secundas actionis partes obtinet, secundas agendo locum obtinens. Plat. de leg. li. 10. ¶ Idem τοῖς τέκτοσι vocat artes manuarias, vt tradit Poll.

Δημιουργὸς, & δημιουργὴς, poeticè, q.d. qui publicè operatur, opifex publicus. Is cuius opificia publicè profitentur. Generaliter de quouis artifice dicitur. Sæpe cumgenit. de Deo. δημιουργὸς τοῦ κόσμου Sic apud Naz. Sol dicitur δημιουργὸς, dieī artifex seu effector. Apud Aristor Polit. γοὶ τοὺς νόμων, cōditores legum. Item δημιουργὸς mulier, bulum publicū, quæ & δήμιος. Item quæ in nuptiis cæteraque bellaria conficit. Item nuptiarum cōciliatrix nuba. Vide Athen. Polluc. & Eustath. ¶ Δημιουργοὶ apud ponnenses (vel Dores, vt alii) dicebantur qui populo rant & res eius administrabant Dem. Hesych. Eustath.

Δημιουργία, functio huius magistratus. Plat. in Apolog. Δημιουργεῖον, officina. Hesych. (Hoc

Δημιουργικὸς, ad opificem seu opifices pertinens, fabrilis. μιουργικὴ τεχνάσματα. Plat. artificia illiberalia & sordida. γικὸς, opificum more, fabriliter.

Δημιουργέω, οῦμαι, sum opifex, opificium aliquod exerceo. generaliter. fabricor, cōpingo, condo. Idem officio seu cio, vt κόσμος δεδημιούργηται dicitur à Platone, i. factus fectus.

Δημιούργημα, opificium, fabricatio.

Decomp. Ἐπιδημιουργὸς & συνδημιουργὸς, nomina magistratus. Plat & Thuc.

Διφθερουργία, bigarum seu sellarum fabricatio.

Δραματουργὸς, dramatum seu dramatis scriptor.

Δραματουργία, dramatum scriptio Græg.

Δραματουργέω, ῶ, opus dramaticum scribo, in vita Aristoph. item in modum dramatis conscribo & compono, vt in arg. libri Diopsoph. Δραματουργημένος opus dramatice scriptum, opus dramaticum.

Δρασείοντες, dicuntur οἱ ἐργαζόμενοι ἔργον, qui faciunt bytsum seu bytinum linum. Hesych

Δυσεργὴς, falcium artifex. Athen. 6.

Δύσεργος & δυσεργὴς, operosus, difficilis. Plut. πανδύσεργον ἢ δυσεργὲς. Et δύσεργος ἀσχολία Appianus. res difficilis factu.

Δυσεργία, difficultas.

Ἐθελεργὸς, qui sponte opus subit, promptus & impiger factor operis. Xen. de re eq.

Ἐκβρεργία, procul arcens seu expellens aut abigens. Apollinis epith. qui sic dictus putatur ἀπὸ τοῦ ἐκὰς seu ἐκάσσω ἐργάζεσθαι. Ilia. Vide & comp ab Ἔργω

Ἐκκριτεργία, olei confectio. Ἐκκριτεργεῖον, locus vbi oliuum confici. Diog. Laert lib. 1.

Ἐνεργὸς, qui in opere est, quasi ἐν ἔργῳ ὤν, qui aliquid agit. Luc. Item actuosus, strenuus, acer. vt Polyb. lib. 3, Ἀντὶ ἐνεργοῦς, ἀπὸ τοῦ συνεργεῖν. Apud eundem πρᾶξις ἐνεργὸς, iter quod acriter & magna virium contentione conficitur, contentum iter. Dicitur & res quæpiam ἐνεργὸς, i. efficax, apud Thophr. Apud Xen ἐνεργὸς γῆ terra culta, quæ colitur. cui opponitur ἀεργός. Et ἐνεργὸς χρήματα. Plut. pecunia lucrore occupata.

Ἐνεργὴς, idem quod ἐνεργὸς, efficax, vt λόγος ἐνεργὴς, Hebr. 4. Apud Plut. ἐνεργοῦσα χώρα, cuitior regio.

Ἐνεργὲς, actuose, strenue, acriter. Polyb.

Ἐνέργεια, actio, actus, operatio Aristot. 1. ethic. Ibidem exp. etiam muneris functio. Item efficacia, vis efficax quæ in aliquo agit, vt Chrysost. ἀπὸ τῆς ἐνεργείας τῆς πνεύματος. Est etiam figura orationis, Fab.

Ἐνέργεια, ὁ, in opere sum, operor, efficio. Philipp. cap. 2. Apud Aristot. quidam exp. in actu sum. Apud eundem in ethicis quidam instigat. munere fungor, vt κατ' ἀξίωμα ἐνεργῶν, virtutis munere fungi. Item *pro*, afficere, permouere, ex Chryso. item *pro*, miracula facere, ex eodem.

Ἐνεργέω, significatione actiua pro ἐνεργεῖν, vt 1. Thess 2. Et ἐνεργεῖσθαι πάσας. Gal. 5. ¶ Item passiue *pro*, efficiagi, apud Aristot. Item *pro* à dæmonib. vexari, à dæmonio corripi, ex Areop. Item simpl. *pro*, eteor, moueor, ex Aretha in Apoc. Ité in bonam partē *pro*, agi spiritu, & afflatum esse, ex eodē, & ex Greg. Ἐνέργημα τὸ, effectus, quod ex vi quapiam & efficacia prodit, Item vexatio à dæmonum. Aut in bonam partem, afflatio spiritus. Ἐνδύπαπτε agendi vim habens, efficacia præditus.

Decomp. Ἀνενέργητος, inefficax, inutilis. Greg.

Ἀντενέργεια, ἡ, efficaciam seu vim efficacem habeo aduersus aliquid, vt αὐτενέργειαν ὑποκύπτοις, Diosc. efficaciter resistere.

Αὐτουργικὸν verbum, quod passiuum vocem & actiuam significationem habet, vt μάχομαι. Αὐτενέργητος, ipse per se operans seu efficiens. Dionys. Areop.

Ἀφιστοργὸς, armorum opifex.

Ἐφεργὴς, qui vel quæ lanificium exercet.

Ἐφεργάζομαι, lanificium exerceo Xen. in Laced. Polit.

Ἐκπαμπεργὴς, qui incassum laborat: seu negligens operis, non assiduus in opere: suis cessationibus reddens τὸ ἔργον ἀνώφελον. Hesiod Erg 2.

Εὐεργὴς, facilis. Theophr. Εὐεργὸν ξύλον ἀσθένες, circa quod non multum est laboris. Apud Hom. Od. οἷός τε δίκτυα ἴφθι, exp. probi & honestè castéque se gerens.

Εὐεργὲς, nauis aut domus, apud Hom. bene fabricata, affabrè factabene compacta. Sic εὐεργὲς νόστι δίφρος, &c. apud eundem. Item ἐὐεργὲς, beneficus, bene meritus de aliquo. Od. ϑ. Εὐεργεσία, beneficentia. Od. χ. & Ilocr. ad Dem. Frequentius capitur *pro*, beneficium. Thuc. lib. 1, καὶ μοι δικαιοσύνη ὀφείλεται. Sic αὐτοκελεύστως τὰς εὐεργεσίας & διορισίας ἐκτίνειν apud Herodot. referre beneficium.

Εὐεργέτης, ὁ, qui beneficium confert, qui benefacit Dem. pro cor. interdum cum genit. vt εὐεργέτης ἐμοῦ, beneficus in nos, Luc. in Anacharsi. Sic & Thuc lib 1, & Ilocr. in Helen. enc.

Εὐεργετικὸς, ἡ, ὸν, quæ bene facit, quæ bene meretur de aliquo. Plat. de leg.

Εὐεργετικὸς, ad benefaciendum procliuis, beneficus. Τὸ εὐεργετικὸν, beneficentia, ad benefaciendum procliuitas. Herodian. lib. 6. Dicitur & εὐεργετητικὸς pro εὐεργετικός.

Εὐεργετέω, ῶ, benefacio, bene mereor. Xen. Pæd. 8. Interdum cum accus. Aristot. Polit. 5, εὐεργετεῖ τὴν πόλιν. Xen. Pæd. 8, μεγάλα ἀπὸ μικρῶν εὐεργετεῖν, magna pro paruis conferre beneficia. Interdum cum dupl. ici accus. Dem. aduersus Lept ὅτου εὐεργετήκασι ὑμᾶς ἕκαστος ἰδίᾳ. Sic & Plat. Polit. 1 εὐεργετοῦσαι, beneficio afficior. Aristor. eth. 4, cap. 3. Interdum cum accusat. vt Xen. μαίζετε εὐεργετούμενοι. maioribus beneficiis affectus.

Εὐεργέτημα, benefactum, benemeritum, beneficium in aliquem collatum. Xen. & Aristot.

Decomp. Ἀντευεργέτητος, ad beneficium reddendum pronus, qui viciſim promptus est ad benefaciendum. Aristotel. eth. c. 4.

Ἀντευεργετέω, ῶ, beneficium reddo seu compenso, viciſim benefacio. Xenoph.

Ἠλιθιεργὸς, stulte agēs, stolida facta admittens, ἠλίθια ἐργαζόμενος

Ἡμιεργὸς, (q.d. semifactus) imperfectus, inchoatus. Aristotel Oec. 2.

Θαλασσουργὸς, vel θαλασσεργὸς (q.d. in mari opus faciens) rei nauticæ dans operam. Xen.

Θαλασσουργέω, ῶ, q.d. in mari opus facio. Bud. exp. maritimis actionibus & negotiationibus vt plurimum vtor, apud Polyb. (& Strab.

Θαυματουργὸς, ὁ, miracula edit. Athen.

Θαυματουργέω, ῶ, miracula edo. Damasc. de Christo. Item præstigiis vtor, præstigiatricem artem exerceo.

Θαυματουργικῶς, dicitur etiam res aliqua quæ cū miraculo fit.

Θαυματουργία, præstigiatio, præstigiatoria ars.

Θεουργὸς, qui in sacris operatur.

Θεουργία, opus diuinū. Dionys. ¶ Pro magiæ specie ab Augustino accipitur, ex Porphyrio Platonico l. 10, de ciuitate Dei.

Θεουργικὸς, cui Deos faciendi vis inest, vt θεουργικὴ ὑπηρέτις, Dionys. Et θεουργικὸν μάγειρον apud eundem exp. fanificum, diuinum.

Θερμόργης, qui callido consilio aliquid suscipiet, acer, confidens, ferox. Luc. in Tim. & Xen. in principio Aponin.

Θερμουργία, audax & temerarium facinus.

Ἱερουργέω, ῶ, operor sacris, sacra peragō, sacris operam do, sacrificio. Philo de vita Mos. lib. 1, Herodian. lib. 5. Accipitur etiam transitiue: vt Rom. cap. 15. Sic & Naz. ἱερουργῆσαι τὸν ἀμόβιον ὠκεανὸν. ¶ Item consecro, apud eundem Naz.

Ἱερουργέομαι, sacrificor, vnde τὰ ἱερουργούμενα, apud Herodian. victimæ cæsæ, hostiæ. Item actiue *pro*, sacrificio, sacra facio; apud Plut. in Alex.

Ἱερουργία, rei diuinæ peractio, operatio, sacrificium. Phil. de vita Mos. Plutar. in Alex. Herodian. l. 3. Apud Plat. ἱερουργίας ἱερουργεῖσθαι sacra facere, sacris operari.

Ἱματουργὸς qui vestes conficit, vestiarius.

Ἱματουργικὸς, ad vestes conficiendas pertinens. Ἱματουργικὴ, sc. τέχνη ars vestiaria. ex Platone.

Ἱστουργὸς, qui telas conficit, qui percurrit pectine telas. textor.

Ἱστουργία, textura: vel telæ contextio. Theophyl. ep. 20.

Ἱστουργικὸς, ad textorem pertinens, telæ texendæ aptus.

Ἱστουργικὴ sub. τέχνη, ars textoria, telæ texendæ scientia, apud Naz. Ἱστουργικὰ ἐργαλεῖα textorium instrumentum.

Ἱστουργέω, ῶ, telam tracto, telas texo, apud Athen lib. 14.

Καινοργὸς, innouator. Τὸ καινοργὸν Bud. à Luc. accipi ait pro καινοτομούμενον. (meth.

Καινουργέω, ῶ, designo, res nouas edo, inquit Bud. ex Luc. in Prometh.

Καινουργοῦμαι, delignari, Philo de vita Mos. & de mundo.

Καινούργιος, innouatio.

Καινουργῶ, idem quod καινοργῶ. Καινουργιμὲς idem quod καινούργιος. Est etiam renouatio & instauratio. Suid.

Κακεργὸς, maleficus, improbus. Odyss. σὺ γὰρ κακεργὸς ἐσσί. Et in Epigram. κακοεργὸς μάγειρος,

Κακουργία, maleficium tum. Aristoph in Nub.

Κακουργία, maleficium, improbitas. Od. χ. v. 374.

Κακοῦργος, contracte dicitur pro κακοεργὸς, maleficus. item improbus, facinorosus, scelestus. Dem. huc. & alii. Item noxius. Cum genit. vt Xen κακοῦργος μὲν οὐδὲν, ἀσεβὴς δὲ πολὺ κακουργότερος, cùm aliis tum sibi magis nocens.

Κακούργως, maleficè, improbè, scelerate.

Κακουργέω, maleficiū, improbitas, scelus. Plerūq; dicitur de tecto & occulto maleficio, ideóq; exp astus, dolus. Xen. Pæd. 1.

Κακουργία, maleficus sum, improbus sum & sceleratus. Ité, malitiosè ago, malitiosus sum & fraudulentus. Plat. lib. 1, de rep. Herodian. lib. 3. Diosc. in præf. lib. 6. Item malo affício, incommodo, noceo. Thuc lib 2 Xen. Interdum cum accus. vt Thuc. lib. 2, κακουργῶν τὴν Εὐβοίαν, damno afficere vastaréque Eubœam. Sic lib 3. τὸ ἐργάσασθαι κακουργῶς. Interdum cum ἀπό. vt Plut. in symp. ἅμα κακουργόσι ἀπὸ τῶν ἄγραν, nocent prædæ & capturæ piscium.

Κακούργημα, τὸ, maleficium, facinus maleficum, scelus, in Axiocho. exp. & dolus malus, fraus, quum quis dolose in suo munere versatur.

Κακεργίτης, idem quod κακουργός. Suid. & fœm. gen. κακεργίτης πλοῦτος, apud Dionys. Areop de dæmonibus.

Decomp. Ἀνακακούργητος, à malefica manu intactus, in quod nihil maleficii admittum est. item nullo maleficio depraua-tus. Gregor.

Συγκακουργέω, ῶ, simul cum alio malitiosè aliquid facio. Dicitur peculiariter de iis qui colludunt. Libanius.

Συγκακούργημα, res per collusionem actoris & rei transacta.

Συγκακουργία, collusio.

Κεκυφεργὸς, pulchrè fabricatus, affabrè factus, vt κεκύφεργος κόσμος. Plat. (pag.

Κεκυφεργέω, pulchrè fabricor, affabrè facio. Dionys. Areo-

Κάτεργος, laborando excultus, cultus, vt χώρα κάτεργος, Theophrastus de caus. plantar. lib. 5, cap. 20. Τὸ κάτεργον τῆς σκιωῆς, Exod. cap. 30. expon. opus tabernaculi.

Κατεργὴ, ab Hesych. exp antiquatum, inueteratum.

Κατερ-

Κερατουργὸς, qui cornu elaborat, qui aliquid ex cornu conficit, qui cornu expolit ad aliquid conficiendum.

Κοσμουργὸς, mundi opifex. Κοσμουργία, mundi opificium. Dionys. Areop. in epist.

Κρεουργὸς, lanius. qui in carnibus animalium mactatorum concidendis & vendendis occupatur.

Κρεουργία, carnium eiusmodi concisio. Exponitur etiam, lanatus, ex Naz. Item viscerato.

Κρεουργῶ, lanius sum, carnes laniorum modo cõcido. Item concido in frusta, vt lanii carnes fruſtulatim solent concidere. Apud Laert. κρεουργεῖν τὸν πατέρα, excarnificare, dilaniare.

Κρεουργιδὸν, more eorum quæ à laniis conciduntur. Herodot.

Decomp. Κατακρεουργῶ, carnes lanii more concido. Item concido vt lanius carnes. Herodot.

Λειουργῶ, reddo λεῶν, expolio, complano, orno, læuigo.

Λειτουργὸς, q.d. opus publicum faciens, seu quod ad publicum pertinet, qui munus aliquod publicum obit, ministrat publicus.

Λειτουργῶ, opus aliquod publicum facio. Hesych.

Λειτουργὸς, pro λειτουργὸς, & eiusdem signif. Item munifex in castris, apud Polyb. Dicitur etiam λειτουργὸς θεῶν, apud Plut. & Phil. Apud Dionys. de eccles. Hierarch. λειτουργοὶ sunt diaconi. Item subministrator, Philipp. cap. 2. λειτουργὸν τῆ χρείᾳ μου.

Λειτουργία, ministerium publicum. munus publicum. Apud Polyb. læpe de muneribus seu ministeriis castrensibus. Item generalius pro quouis ministerio, apud Luc. & apud Aristot. Oecon. 2. ¶ Item publicum Ecclesiæ munus, seu functio muneris alicuius ecclesiastici. Item ministerium quod obitur circa cultum Dei. Theodorit lib. 4. hist. eccl. Item peculiariter cœna Domini, sicut & ἱερουργία, apud quosdam theologos. Dicitur & de beneficentia in pauperes, 2. Cor. 9.

Λειτουργὸς, (q.d. ministerialis) ministratorius, ministrator. Hebr. cap 1.

Λειτουργῶ, publicum munus obeo. Xen. τῆ πόλει πολλὰς λειτουργεῖν. Et λειτουργίας λειτουργῆν, apud Isocr. Item fungor aliquo munere ecclesiastico, obeo aliquod ministerium circa cultum Dei, apud ecclesiast. scriptores, vt Act. cap. 13. Ad alia etiam munera seu ministeria extenditur, vt λειτουργεῖν τῆ πόλει apud Lys. Apud Aristot. λειτουργεῖν ὥδε τοῖς πολίταις, operam dare procreandis liberis. Apud eundem, ἱερατικὰ λειτουργεῖν, munus obire. Λειτούργημα, idem quod λειτουργία.

Decomp. Α'λειτουργησία, immunitas ab obeundis muneribus publicis, apud Strab. lib. 13. Α'λειτούργητος, immunis à muneribus publicis, qui non cogitur obire munera publica, apud Dem. pro cor.

Α'πολειτουργῶ, subministro. Laert. (piam publico.

Συλλειτουργὸς, socius seu collega in obeundo munere quo-

Συλλειτουργῶ socius sum in obeundo munere publico.

Λεπτουργὸς, subtilium operum artifex, qui exquisitissimo & subtilissimo artificio opus aliquod conficit, Diod.

Λεπτούργια, confectio operis subtilis: vel etiam opus exquisito & subtili artificio factum.

Λεπτουργῶ, subtilia opera conficio artificio exquisito. Plutarch. Item pro subtiliter partiri & distinguere, metaphora à subtilibus artificibus: apud Plat. in Polit. ἀλλὰ γὰρ λεπτουργεῖν ὀκ ἀσφαλές.

Λεπτούργημα, idem quod λεπτουργία.

Λεπτουργὸς, subtili artificio præfectus. Hom.

Λιθουργὸς, apud Æschyl. initio Promethæi vincti variè exponitur, videlicet ὁ ἐγκαὶ ἔργον τοῖς λαοῖς ἀπαγγέλλει τὰ τῆς θεῶν ἔρτα καὶ βουλεύματα, vel ὁ θεὸς λαοῖς ἐργασάμενος. nam finxisse homines creditur Prometheus de quo dicitur, vel ὁ τοῖς λαοῖς ὄρτα θεῶν. Διὰ τῶ πυρὸς, quoniam ignis quem diis furripuerat, vsum hominibus ostendit, vel ὁ ἀξεστὸν χθιζὰθεν ἔρτον ἐς θεῶν ἀναβαίνοντα λαὸν, i. lapidum. A Suida exp. ὁ ὑβρὶς τὸ λαῶ ὑποθήκαν. item πάντολμος. Bud. quoque pro audaci, temerario, præcipiti & confidenti accipi tradit. Xen. libr. 1. Apomn. καὶ τοῦτο τὸν μὲν αὐτὸν δημιουργὸν ὄντα ἐξ ἐ κωφρόνων ἐ confidentissimum & audacissimum. Ab Hesych. exp. κρεοτόμος, πανοῦργος, αἱμοβόρος.

Λιθουργὸς, qui lapides elaborat, faber qui lapides scalpit & operi aptat. Thuc. lib. 4. Plut. in Pericle. Λιθουργικὴ, peritia eximendorum lapidum. Lys.

Λιθουργῶ, lapides elaboro. Exp. & in lapides verto.

Λιμνουργὸς, qui circa paludes opus facit, vt qui eas purgat.

Λινουργὸς, qui linum elaborat seu apparat. Λινουργία, lini confectio seu elaboratio, apud Strab.

Λινόδετος ἱστὸς, ex lino facta tela. Dionys. de situ orb.

Λυρουργὸς. Hesych. κιθαρῳδὸς, qui suprà λειτουργὸς.

Λυροδόκος, qui lyras conficit.

Μεγαλουργὸς. magnificus. Μεγαλουργία, magnificentia. Plut. in Fab.

Μεγαλουργὸς, τὸ, grandium rerum conatus.

Μεγεθουργία, operis magnitudo. Philo de mundo.

Μελιτουργὸς, meliturgus, mellarius.

Μελιτουργεῖον, locus vbi mel fit.

Μελιτουργία, mellificatio, opus mellarii. Item mellificium, Aristot. in Pol.

Μεταλλουργὸς, metallicus, qui in terræ visceribus metalla scrutatur & ea elaborat.

Μεταλλουργῶ, metalla effodio. Dioscor.

Μουσουργὸς, cantor, cantrix, qui musica ratione temperat cantus & modulatur. Xen. Pæd. 4. Athen. 4. Plut. in Erot. & Strabo.

Μουσουργία, musica ratione tempero & modulor, Greg.

Μουσουργία, modulatio. Lucian.

Νεκρουργὸς, recens elaboratus seu factus.

Νυκτουργὸς, qui noctu operatur. Æschyl.

Ξιφουργὸς, ensium fabricator.

Ξυλουργὸς, faber lignarius, materiarius. Ξυλουργικὸς, ad fabrum lignarium pertinens. Ξυλουργικὴ, opera ligularia, seu opera à lignario confecta Eurip. Plut. in Polit. præc.

Ξυλουργῶ exerceo artem fabri lignarii, materiariam factito.

Ο'λβιοδότης, beatæ vitæ effector, vel beatum & diuitem efficiens, vt ὀλβιοδότης Α'πόλλων, in Epigr.

Ο'λοδρὸς, maleficus. Hesych.

Ο'μέρεια μανία, magna & ardua facinora edens. Suid.

Ο'νομαστουργὸς, nominis seu nominum artifex, i. vocabulorum. Plat. in Cratylo.

Παιδοτρὸς, liberorum procreator. Παιδοτροφία, liberorum procreatio. ex Plat. de leg.

Παιδουργὸς, q.d. ad quodlibet opus promptus, vel qui dexteritate ingenii valet ad quidlibet agendum. callidus, vafer, versipellis, veteratorius. Aristot. eth. 6, & Dem. pro cor. Item in bonam partem pro solerti, ex prouerbiis Salomonis.

Πανοῦργος. callide, vafrè.

Πανουργία, callliditas, vafrities. Herodian. Item πανουργία laudabilis, apud Basil.

Πανοῦργον, ἐ callidè seu vafrè scelus aliquod admitto. Aristophan. in Pluto. Πανοῦργημα, vafrum aliquod factum, scelus aliquod vafrè admissum.

Πανουργόλογος ac Πανόργημα pro πανοῦργος & πανούργημα.

Decomp. Βαυκοπανοῦργοι, exp. glorioſi veteratores apud Aristot. eth 4. cap 7.

Κατασκευουργῶ, malitiosè ago contra, dolis vtor aduersus. Suid. eum genit. constrŭi tradit.

Στρεφοδικοπανουργία, versutia in peruertendis causis seu libris. Aristoph. in Auibus. Στρεφοδικοπανουργία, idem.

Συμπανουργῶ, colludo & contechnor.

Πάσσυρος, qui eiò præter susceptum opus, ad susceptum operis cedens. Plat. in Timæo. ὁ λόγος πάσσυρος ὤν. Et πάσσυρα ἀνάλωμα, impendia quæ præter destinatam impensam fiunt.

Πάσσυρον, appendix, accessio. Hinc, ὡς παρίσχε χρῆμ' seu μὴ & ὀλίγ' πάρεσυρον.

Παρίσχος, obiter, perfunctoriè, non accurate. Synes.

Περίεργος, curiosus, anxiam diligentiam aliq ia in re adhibens. Xen. Isocr. in epist. Herodian. 4. ¶ Item de re dictum, curiose accuratus, nimis exquisitus, item superuacaneus. Aristot. Plut. symp. 4 Isocr & alii.

Περιέργως, curiose, nimis accuratè.

Περιεργία, curiositas. Item nimis accurata diligentia.

Περιεργάζομαι, curiositate vtor, curiosè ago. Plat. in Apol. Socrat. Item curiosè nimium & inaniter laboro vel inquiro. apud Dem. & Plut. in Plat. quæst. & Synes. ep. 81. Item praviosè obseruo. Chrysost.

Decomp. Α'περίεργος, non exquisitus, vel non superfluus & superuacaneus. Athen. lib. 6, & alibi.

Α'περιέργως, non exquisitè, non superflue. vt apud Ceb. Theb. ἀπερίεργος κακοῦ ἐπιθυμίας.

Πελυργὶς, qui è luto fictilia vasa conficit, figulus.

Πιθανουργικὸς, effector eorum quæ sunt persuasoria, seu persuadendi vim habentia.

Πιθανουργικὴ τέχνη, ars lenocinio verborum vtens ad persuadendum accommodato, apud Plat.

Πλασουργὸς fictor, idem qui πλάστης.

Πλασσουργῶ. idem quod πλάττω, fingo, effingo, imitor. Boll. ex Theophyl. Exp. & formo. vnde πλασσουργοῦσι Christus &

Πλασσούργημα, effictio. Damasc. (pud Damasc.

Πλινθουργὸς, qui lateres conficit, vel etiam construit. Poll.

Πλινθουργία, laterum confectio, laterum coctio.

Πλινθουργῶ, lateres conficio, lateres coquo, Aristoph. in Plut.

Πρέπον dicitur pro οὐ πρέπον, i. quod operæprecium est & peruertendum. Aristoph. in Pluto, κεκτῆσθαί τῆς τι σφυρὸν πανταχῆ quid eorum quæ in rem præcipuè sunt. σφυρὸν τι ἐ σίγειον Luc. Dicitur etiam aliquid σφυρὸν ἐῆ εἰς τοῦτο, vel οὐδὲ τοῦτο apud Plat. de rep. Hinc σφυρότερον, potius, antiquius. Polyb. οὐδὲν ὑποπίπτοντα σφυρότερον.

Πρωτουργὸς, primas in opere aliquo partes obtinens, primarii efficiens. Plat. de leg. lib. 10, σφυρουργοὶ κεκίνηκε τῆ εἰδέτερον.

Ρ'αδιουργὸς, qui facilè ad scelus patrandum impellitur, facinorosus sceleratus, Plut. de exilio, δεῖ ῥᾳδιουργὸς συγκλείσαι. Interdum exp. veterator, versipellis. Dicitúrque generaliter etiam de eo qui mala fide in re aliqua versatur, vnde & pro adulteratore testamenti, quem Cic. testamentarium appellat.

Ρ'αδιουργία, scelus ad quod patrandum facilè quis prorupit, fe-

lus à proiecta quadam audacia profectum scelus, flagitium, facinus. Item facinus eius qui mala fide in re aliqua versatur. vnde & pro testamenti suppositione seu adulteratione ponitur à Plut. Exp. & fallacia, item maleficentia. vt Act. c 13. Item temeritas, Plut. Dicitur & ῥᾳδιουργία, quum quid facilè fit & sine negotio. Xen.

Ρ'αδιουργῶ, ὦ, facilè ad scelus aliquod patrandum prorumpo, ῥέπω. Plut. Item mala fide in re aliqua versor, mala fide ago. Vnde & pro, testamentum supponere apud Plut. teste Bud. Item negligo, cesso, sine intentione & cura viuo, segniter negotia obeo, vt operarii qui operis consummationem ad se pertinere non magnopere putant. vt Xen. in Oec. ῥᾳδιουργῶν ἐκεῖ τῆς ἡμέρας & ἐκείνῃσι ῥᾳδιουργεῖν.

Ρ'αδιουργῶσθαι etiam *pro*, cessare supino otio, & prorsus remissum esse. ex eodem Xen. in Laced. Pol.

Ρ'αδιούργημα, facinus, scelus, flagitium. A Bud. exp. etiam. veteratorium facinus. Luc. in lib. de non temerè credendo calumniæ.

Decomp. Α'ῥᾳδιούργητος, non temeratus. Συμῥᾳδιουργῶ, vnà facinus patrare vel moliri.

Σιδηρουργὸς, qui ferrum tractat seu exercet, faber ferrarius.

Σιδηρουργία, ferraria officina, ferraria fabrica.

Συλλογιζόμενοι, dicuntur apes quum fœtificant & sua examina ponunt. Strabo, de apibus loquens, ὡς τοῖς δίκαιόσιν συλλογιζόμενοι.

Σπηλαιοβάφος, sepulchrum in quo extructa erat columna. ex Epigram.

Στιχουργῶ, ἡ, versificor, versus facio seu scribo. Eustath.

Στοιχουργὸς, ore opus suum conficiens. Eurip. στοιχουργὸς ἐπῶν.

Συνεργὸς, (q.d. cooperator) adiutor. Plut. in Pericle & Philo de mundo. Interdum cum genit. vt Xenoph. Pæd. 3. συνεργὸς ἐμοὶ καὶ ἐγκαθῆσθαι.

Συνεργέω, adiuuo, prosum, confero. Theophr. de caus. pl. συνεργῶ ὡς ἐνδέχεται. Philo de mundo, ὑδὲν εἰς τὸ φθείρεσθαι τὸν κόσμον συνεργεῖ.

Συνεργία, operis socius, adiutor.

Ταλαιουργὸς, qui patienter & constanter opus facit. patiens & infractus in opere faciendo. patienter laborem subiens ac perferens. Muli epith. ll. 4, & Hesiod. in Erg.

Τἀλαντουργὸς, lanifex, qui vel quæ lanas tractat. apud Suid. & apud Athen. l. 14.

Τἀλαντουργία, lanificium.

Τἀλαντουργικὸς, pertinens ad lanificas. qui ad lanificium requiritur. vt ταλαντουργικὸς σκεῦος, quæ ad lanificia pertinent. apud Xenoph. (Xenoph.

Τἀλαντουργῶ, ἡ, lanas tracto, lanariam factito, lanarius sum.

Ταχουργὸς, celer in opere aliquo: seu acer aut etiam promptus manu. Bud. ex App.

Ταχουργία, celeritas quam quis adhibet in conficiendo aliquo negotio celeritas rei conficiendæ apud eundem. Vtitur & Xen. Pæd. 7.

Τελεσιουργὸς, (q.d perfector vel effector operis) perfector seu effector. Apud Plutarch. τελεσιουργὸς τῆς ὑποθέσεως, effector promissorum. Item efficax, vt idem de liberorum ἐνστ. ἡ τελεσιουργὸν δύναμιν. Et ex eodem τελεσιουργὸς δύναμις, vis ad perficiendum efficax.

Τελεσιουργία, perfectio operis seu effectio. vel perfectio seu effectio aut etiam efficacia.

Τελεσιουργῶ, (q.d. perficio opus) perficio, conficio. Luc. Item pro initiare. apud Dionys. Areop.

Τελεσίουργον. operis confectio seu absolutio. Polyb.

Τελεσιουργὸς δύναμις, à Dionys. Areop. appellatur vis diuina operans in sacramentis Ecclesiasticis.

Τελεσιουργία pro consecratione seu initiatione. apud eundem.

Τελεσιουργῶ consecro, initio, dedico. apud eundem.

Τερατουργὸς, q.d. monstrificus, vt dicuntur artes & gemmæ monstrificæ, i. quæ monstrosos & inusitatos insolentéque effectus edunt. Dicitur & de nomine monstrifico, i. qui monstrosa quædam efficit & nusquam visa, veluti præstigiatores.

Τερατουργία, monstrosa & prodigiosa efficio, monstra & portenta edo.

Τερατούργημα, eiusmodi monstrosum effectum, seu opus prodigiosum vel etiam facinus portentosum & monstrificum.

Τερατουργία, effectus eiusmodi prodigiosi operis, & ipsa actio edendi opus aliquod monstrosum. Sæpe & pro πρακτέρημα accipitur, Theodorit. in hist. Ecclesiast.

Τεχνουργία, artificiosè confico, arte facio. Τεχνούργημα, factum artificiosum: seu techna.

Τἀλαγὸς & ὑαλουργὸς, qui vitra conficit vitrarius. Dioscor.

Τἀλαγεῖον & ὑαλουργεῖον, officina vitraria. locus vbi vitra fiunt.

Τἀκτων, idem. Poll Τἀκτικὸς, ὁ, opus materiarium. vel ars lignaria. Poll. l. 7. c. 24.

Τἀμιευτὴς, aditor, qui operam nauat. qui officium aliquod seu obsequium præstat. Item minister apud Luc. Sic & apud Phil. πάντα τὰ τῆ δημιουργῶν καὶ τὰ ὑπουργῶν ὄρξει αἰσχυνόμενος.

Τ'απουργὸς, poetice, idem.

Τ'απουργία, adiumentum, officium, ministerium. Plut. symp 4.

Τ'απουργῶ ὦ. operam nauo, adiuuo, inseruio, obsequor. Thuc. 1, φίλοι τε ὄν ἀγαθοῖς τὸν ὑπουργοῦντα. Dicitur etiam ὑπουργῶ τινί τινος, vt apud Plut. in Rom. Et cum solo accus. apud Thuc. libro 7, ὡς τὰ δίκαι τούτοις οἱ ὀλίγῳ ὑπουργοῦσι, i exequantur.

Τ'απούργημα & ὑπουργησις, ministerium, obsequium.

Decomp. Α'ὑπουργὸς, ὁ, vicissim operam nauo, vicissim inseruio, vicissim officium præsto, seu mutuum officium.

Α'ῥᾳδιουργήμα & ἀδιαυργησις, officium quod vicissim præstatur, mutuum officium.

Προσυπουργεῖσθαι, ab Hesychio exp. ὑπηρετεῖσθαι.

Συωυπουργῶ, ὁ, vnà subseruio, vnà operam confero. 2. Cor. c. 1.

Φαυλουργὸς, malus artifex. Φαυλουργία, idem. apud Soph. exp. qui parua mala patrauit & leuia.

Φιλεργὸς, operis amans, operi deditus, sedulus. vt φιλεργοι μέλισσαι, Naz apis laboriosa. Φιλεργία, sedulitas. Xen in Oecon. & pro eodem φιλουργία. apud Aristot. rhet. l. 1.

Φιλεργῶ, sedulus sum, sedulitate vtor.

Φυταργὸς, fugiens opus seu opera, fugitans laboris, iners, focors.

Φυτουργὸς vel Φυτουργὸς, q.d. qui circa plantas opus facit qui plantis laborem impendit, seu plantarum culturæ. Plato lib. 10. de rep. Deum φυτουργὸν, appellat quasi formarum seu idearum conditorem.

Φυτουργῶ, ὁ, circa plantas opus facio, plantis laborem impendo, plantas colo, & sero curoque. Apud Phil. de mundo, τέτταρα ὑδέν ἐκτὸς ἐστὶ τῆς φυτουργήσης, Bud. interpr. instar plantæ pangere.

Φυτούργημα, apud Poll. pro ipsa actione plantas colendi. Exponitur etiam plantatio confitio: item locus consitus.

Φυτουργία, idem. Phil. de mundo.

Φυτούργικὸς, ad φυτουργίαν pertinens. Φυτουργικὸς πόνος, labor qui impenditur culturæ plantarum. Item peritus culturæ plantarum.

Χαλκουργὸς, qui æs tractat & elaborat, qui æra fabricatur. faber ærarius. Aristot.

Χαλκουργικὴ, sub. τέχνη, ars ærataria.

Χαλκουργῶ. ὦ æs præparo, vt metallarius. Χάλκουργμα, opus à chalcurgo confectum. Quidam exp. signum æneum.

Χαλκουργεῖον, officina æraria.

Χειρουργὸς, qui manu operatur, qui manu opus facit Exp. etiam, opifex, operarius. In qua signif. dicitur & χειρίατρος. ¶ Item peculiari significatione, chirurgus, is qui medicas manus alicui admouet. qui morbos qui in solutione continui aut in partium externarum immoderatione consistunt, tollit sectione, vstione, restitutione in naturalem situm & medicamentis foris appositis.

Χειρουργία, actio, vel operatio quæ fit manibus. Dicitur de omni arte quæ actionem habet manuum cum cognitione coniunctam. Plat. in Polit. ¶ Item curatio quam adhibet chirurgus. Gal. Dioscor.

Χειρουργικὸς, vt χειρουργικὴ τέχνη vel ἴατρικὴ, apud Aristot. Pol. lib. 8. Scientia quæ in manuum operatione versatur, i. quæ manibus exercetur, seu quæ manus opera indiget. Item χειρουργικὸν, chirurgicus, ad chirurgiam pertinens. Et χειρουργικὴ τέχνη vel ἴατρικὴ, ea, pars medicinæ quæ sectione & vstione aliisque quæ dicta sunt, vti docet.

Χειρουργῶ, ὦ, manibus operor seu opus facio. item simpl. operor. vt τὰ ἱερὰ χειρουργεῖν, sacris operari, apud Iliæum. Apud Aristo. Pol. l. 8, χειρουργεῖν dicitur qui manu instrumenta musica pulsat. Apud Athen. κεχειρουργημένον ὄψον, opsonium cui coquus manus adhibuit. ¶ Item fabricor, ædifico. vt apud Plat. in Atlantico, ἐ πολλὰ συωικοδόμητο ἐκεχειρούργητο, multa gymnasia ædificata erant. ¶ Item manu perpetro facinus. apud Aristot. & Aeschin. in orat. οὐδὲ αἰσχρὸν. ¶ Item medicam manum admoueo, ὡς c. Item curo per chirurgiam, seu vtendo arte chirurgiæ. Hippocr. Gal. & in anthol. epig. lib. 2.

Χειρούργημα, τὸ, opus manu factum. opificium. Plat. in Polit.

Decomp. Ε'γχειρουργίων, idem quod χειρουργία. Greg.

Συγχειρουργίων, vnà operor. apud Iliæum.

Χλαμυδουργὸς, qui conficit chlamydes. Χλαμυδουργία, ars conficiendi chlamydes, apud Xen. in Apomn.

Χλαμυδουργικὸς, qui ad χλαμυδουργὸν pertinet.

Χρησιεργὸς, boni operis actio. vel bonum opus. Suid.

Χρυσουργὸς, aurifex. ex lib. Sap.

Χρυσουργῶ, ὦ, aurum tracto & elaboro.

Ω'μοργὸς, (q.d. ὠμοδύτης) qui crudelia patrat facinora, ideoque crudelis, læuus. vel etiam qui crudelia patrauit. ὁ ὠμὸς ἰατρὸς, Hesych.

Composita ex ἀργὸς, ὁ. Gelox.

Γλωσσεργὸς, ἡ, ὁ, garrulus, locutuleius, blatero, linguax, nugo, παιζόλωσσος, Hesych.

Γλωσσεργία, garrulitas, loquacitas. Athen. Apud Luc. in Lexiph. exp. linguæ ignauia.

Λήθεργος, qui citò obliuiscitur alicuius rei, ὁ τῆς λήθης πανοῦργος. Dicuntur & equi λήθεργοι qui natura sua ignaui & torpidi sunt, ac calcarium citò obliuiscuntur. ¶ Item λήθεργος siue λα-

ϑαργία, morbus est quem Latini veternum appellant: marcor & inexpugnabilis penè dormiendi necessitas Cels.l 3.c.20.

Ληθαργικός, qui eo morbo laborat. veternosus.

Ληθαργίζω, lethargo laboro. inexcitabili somno oppressus (sum.

Εὐληϑάργητος, qui facile labitur in lethargum.

Αἴπαργος, velox, celer, ἀργός, Suid.

Αἰπαργίζειν, festinare, celeri gradu proficisci, Aristoph in Pace. vbi schol. deriuat παρὰ τὸ λίαν ἀργόν.

Αἰπαργισμός, ῦ, ὁ, rapidus cursus aut fuga. Item saltus, seu saltus lasciui. vt scribit idem schol Aristoph.

Ἀπολιπαργίζειν, celeri gradu à foribus te proripere. Aristoph. in Nub. vbi schol. λίπω dici ianuam scribit. exponit etiam ἀποσκιρτᾶν.

Πόδαργος, celeres pedes habens, πόδας ἀργὸς, seu πόδας ὠκὺς, Eust. Vide & in Ἀργὸς, i albus.

Composita ab ἐργάζομαι.

Ἀνέργαστος, ὁ καὶ ἡ, incultus, inelaboratus, rudis. Luc. γῆν ἄλλως ἔσαν ἀνέργαστον. Item qui factus seu fabrefactus non fuit. Herodian. l. 5, εἰκόνα ἀλλ' ἀνέργαστον [illegible] δῆλοσιν.

Ἀπεργάζομαι, efficio. Plato in Tim. ἐν ἐξ ἁπάντων ἀπεργαζόμενοι σῶμα ἕκαστον, Cicero interpr. vnum efficiebant ex omnibus corpus. Interdum etiam facio seu conficio, fingo. vt οἱ ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα. Xen. ¶ Interdum pass. signif. vt ἀπείργαστο τελέως, Plut. effectus erat omnino, absolutus erat.

Ἀπεργασία, effectus. Apud Plat. τελειοτάτη ἀπεργασία, absolutio.

Ἀπεργαστικὸς idem quod ἐργαστικός.

Decomp. Ἐναπεργάζομαι, facio seu efficio in. vt apud Isocr. in Areopag. τοσοῦτον ἐκεῖνοι φόβον τοῖς πονηροῖς ἐναπειργάσαντο, tantum in malis effecerunt metum, i. tantum improbis metum incusserunt. Exponitur etiam fabricor, conficio.

Συναπεργάζομαι, conficio. simul efficio, in re aliqua efficienda iuuo, in re conficienda meam operam accommodo. actioni subseruio. vt fabularum actores scriptorésve συναπεργάζεσθαι dicuntur quum gestu, habitu, totáque actione, rem quæ geritur, ita referunt & imitatione repræsentant, vt hæc subiecta oculis appareat, nec narrari, sed fieri videatur. Aristot. in poetica. δεῖ δὲ τοὺς μύθους συνιστάναι, καὶ τῇ λέξει συναπεργάζεσθαι ὅτι μάλιστα πρὸ ὀμμάτων τιθέμενον. vbi tamen interpr. loquutione construere. Ibidem, ὅσα δὲ δυνατὸν καὶ τοῖς σχήμασι συναπεργαζόμενον ποιεῖν.

Διεργάζομαι, elaboro, excolo. Et διεργάζομαι γῆν, colo terram, subigo, Theophr. & διειργασμένη γῆ, culta terra. Item, corrumpo, vitio, Bud ex Pausania. Et pass. διείργαστο ἂν τὰ Πέρσαι πράγματα ex Herodoto, actum fuisset de rebus Persarum. ¶ Item, interficio. Plutarch. de Lucret. ἑαυτὴν διεργασαμένη.

Decomp. Ἀδιέργαστος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, inelaboratus. Isocr. ad Phil. ἐγὼ δὲ ὁρῶ τόπον ἴδιον καὶ παντάπασιν ἀδιέργαστον, inexplicatum, absolutum, difficilem.

Προδιεργάζομαι, antè elaboro. Item pass. γλῶττα προδιειργάσμένη, apud Aristot.

Δυσέργαστος, factu difficilis.

Ἐνεργάζομαι, facio in. vt ἐνεργάζεσθαι γλῶσσαν τῷ στόματι, facere linguam in ore. Sæpe exp ingenero. Plutarchus, τῶν δὲ ψυχαῖς ἐνεργάζεται καὶ πάθεσι φαντασίας, ingenerat, efficit. Idem in Numa, ἐνεργάζεται ταύτην τὴν διάθεσιν ὑπονοίας. Apud eundem in Lycurgo, itémque Polyb ἐνεργάζεσθαι ἐπιθυμίαν τινός.

Ἐξεργάζομαι perficio, absoluo, effectum reddo. Xen. Exp perpetro, apud Pausaniam de Atreo, ἀλλὰ τῶν Θυέστου παίδων σφαγὰς καὶ τὰ ἀδόμενα δεῖπνα ἐξειργάσατο. Item euerto, destruo occido, Bud. ex Herodoto. Passiuè etiam sæpe sumitur. vt ἐξειργάσθη ὑπὸ λιμοῦ, Plutar. in Numa. Sic ἐξειργασμένον, Soph. in Aiace. Item ἐξειργάσμεθα, actum est de nobis, periimus, ex Euripide.

Ἐξειργασμένως, perfectè, ad amussim.

Ἐξεργασία, absolutio. Fab. l. 8 c 3. de ornatu loquens, ἐξεργασία est in efficiendo opere proposito: cui adiicitur ἐπεξεργασία repetitio probationis eiusdem, & cumulus ex abundanti. Ἐξεργαστικὸς, ad perficiendum idoneus. Et τὸ ἐξεργαστικὸν τῆς πραγματείας ex Macc. 2. effectio rei.

Decomp. Ἐπεξεργάζομαι (q.d. superefficio) effectum opus expolio. Item absoluo. Basil. Item efficio, Demosth.

Ἐπεξεργασία, operis consummatio & expolitio. De qua voce, vide in ἐξεργασία.

Ἐπεξεργαστικῶς, cum quadam operis expolitione. vnde ἐπεξεργαστικώτερον exponitur apud Basilium exactius, perfectius.

Προσεπεξεργάζομαι, ad expolitionem operis aliam addo, insuper expolio, exactissimè tracto. Προσεπεξεργασία apud rhetores, expolitio secunda.

Ἐπεργάζομαι, colo, aro, subigo. Luc περὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος. Ab Aeschine autem poni ait Budæus pro colere, vel iterum colere. Idem scribit sibi videri Platonem vti verbo ἐπεργάζεσθαι pro, plus æquo arare pro suo, plus agro suo arare, & eius terminos egredi. Affert prætereà ex Pausania pro sculpere, seu in summo sculpere. & ἐπειργασμένον pro affabrefacto. Apud Nazianz. ἐπεργαζέσθω τὸ τάλαντον, expon. exerceat talentum.

Ἐπεργασία, ius arandi inter se, communio culturæ inter duos populos. Item aratio quæ fit vltra terminos. vide Platonem apud Bud. Et simpliciter pro aratione seu cultura (sicut ἐπεργάζομαι, pro aro, colo) apud Thucyd. lib. 1, ἐπικαλοῦντες ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς, obiicientes Megarensibus culturam agri sacri.

Κατεργάζομαι, conficio, effectum reddo, perficio, perago. Item Apud Platonem accipitur & *pro*, subiicio mihi, item supero. vnde & Thuc. κατεργασθέντες & κεχειρωμένοι alicubi pro eodem dixit. Sic Herodotus, κατέργαστο τῷ Κύρῳ τὸ ἔθνος, gens à Cyro subacta erat. Item conficio, i. concoquo. Bud. ex Theophr. Item conficio, i. consumo, profligo & interficio. Herodian. ἤδη κατεργασάμενος πρεσβύτην τε καὶ παιδάριον. Item pro fingo, ἐργάζομαι, vt Andocides 21, ὅπου στρατηγοὶ γενόμενοι καὶ τὴν πόλιν κατεργάζονται. Et κατεργαζομένη γῆ. Theophr. terra culta.

Κατεργασία, confectio. Item opificium, Bud. Et κατεργασία Theophr. aratio, subactio. Item κατεργασία τῶν σιτίων, concoctio.

Decomp. Ἀκατέργαστος, inelaboratus, impolitus, rudis. Dionys. Longin. (poma.

Δυσκατέργαστος, qui non facile cōfici seu effici potest. Xen.

Εὐκατέργαστος, qui facilè confici seu effici potest, effectu facilis, Aristot. Rhet. l. 1. Interdum, superatu facilis. At γῆ εὐκατέργαστος, terra quæ facilè subigitur. Item concoctu facilis.

Συγκατεργάζομαι, vnà conficio, adiuuo in conficiendo, in efficiendo. vt συγκατεργάζομαί σοι τὴν ἀρχὴν Herodot. te adiuuo ad regnum occupandum.

Περιεργάζομαι, vide suprà in περίεργος.

Προεργάζομαι, prius seu antè conficio. Thucyd l 8.

Προσεργάζομαι, prætereà facio, seu efficio, aliquid operis addo.

Συνεργάζομαι, conficio, subigo, B. ex Theophr. οἱ συνειργασμένοι λίθοι, ex Thuc. lapides non coagmentati, vel non politi.

Ὑπεργάζομαι, clàm facio, seu efficio, Plutarchus in Galba. Et ὑπεργάζομαι, vt Xenoph. τῷ αὐτῷ τὴν ὑπεργάζεσθαι: quod in ὑπεργάζεσθαι. Et pro subigere, (de terra dictum) ex Philone de mundo, τὴν σκληρὰν ὑπεργάζεσθαι.

Προϋπεργάζομαι, (*decomp*) antè efficio clàm.

Προϋπεργασία, apud rhetores exp. præmunitio, qua astruimur vt confirmetur id quod subiecturi sumus. vt si testes producturi, antè ei fidem habendam esse doceamus.

Ἔργω, vide in Εἴργω. Ἔρδω, vide in Ῥέζω. Ἐρέα, vide in Ἔριον.

ἘΡΈΒΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, cicer. leguminis genus de quo Dioscor. & Gal. ¶ Item pudendum virile, vt testatur Aristot. scholiast. Acharn τρώγεις αὖ ἐρεβίνθους, itidémque in Ran.

Ἐρεβίνθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, cicerinus, è cicere factus. Ἐρεβίνθινος Διόνυσος, cicerinus Bacchus: prouerb apud Hesych & Suid.

Ἐρεβινθεῖος, idem quod ἐρεβίνθινος.

Ἐρεβινθιαῖος, pro eodem. vt ἐρεβινθιαῖον μέγεθος Diosc. magnitudo quanta est ciceris.

Ἐρεβινθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum præcedentibus. vt ἐρεβινθῶδες φύλλον, ex Theoph. hist. pl. l. 6. pro folio ciceris. Item ciceris similis, ciceris speciem præ se ferens.

ἘΡΕΒΟΣ, εος, τὸ, erebus, orcus, inferi, orci tenebræ seu caligo. Od. κ, εἰς Ἔρεβος στρέψας. Il θ, ἐξ Ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο. Hesiod. in Theog. ἐκ Χάεος δ' Ἔρεβός τε μέλαινά τε Νὺξ ἐγένοντο. * Quidam ab ἔρα, i. terra: alii ab ἐρέφω (tego) deductum putant, quòd à terra tegatur.

Ἐρέβεσφιν, ex erebo, ex orco, ex orci tenebris, aut simpl. è tenebris.

Ἐρεβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tenebrosus, profundus.

Ἐρεβεννός, ῦ, ὁ, tenebrosus, caliginosus. Il χ. νεφέλη ἐρεβεννή. Item ἐρεβεννή, apud Hesiod.

Ἐρεμνός, dici existimatur, quasi ἐρεβεννός, tenebrosus, caliginosus, niger. Il. δ, ἐρεμνὴν αἰγίδα. Eust exp. σκοτεινήν. Sic ἐρεμνὸς apud Soph. idem quod κελαινὸς Homero. Exponitur etiam terribilis, horrendus.

Ἔρεγμα, ἐρεγμὸς, vide in Ἐρείκω.

Ἐρεείνω, vide in Εἴρω, i. dico.

ἘΡΈΘΩ irrito, prorito, lacesso. Il. α, ὅπως μ' ἐρέθησιν ἐνιπῇ. pro ἐρεθίζῃ. * Eustath. dicit ἐρέθειν esse εἰς ἔριν ἄγειν ἢ ἔριν γεννᾶν: alibi autem deriuat ab εἴρω, i. εἰς ἔριν ἐπὶ πλέον.

Ἐρεθίζω, F. ίσω, idem quod ἐρέθω Il α, μή μ' ἐρέθιζε. vtitur & Dioscor. & Synes. epist 57.

Ἐρέθισμα, τὸ, irritamen, irritamentum, apud Athen. lib. 14. Appian. Ἐρεθισμός, ῦ, ὁ, irritatio, proritatio, prouocatio. Hippocr aphor lib. 1. Apud Diosc ἐρεθισμοὶ ὄνυχες, exp. iratorum rosiones.

Ἐρεθιστής, ῦ, ὁ, irritator, prouocator. Ἐρεθιστικὸς, irritatorius, proritandi seu prouocandi vim habens.

Composita.

Ἀνερεθίζω, irrito, instigo, ad iram prouoco.

Ἀνερεθίζομαι, irritor, instigor. ad iram prouocor seu incitor, Thuc. παντὶ δὲ τρόπῳ ἀνηρέθιστο ἡ πόλις.

Ἀπερεθίζω, irrito. Appian. Ἀπερέθισμα, irritamentum.

Ἐξερεθίζω, irrito, prorito.

Ἐπερεθίζω, idem. Ἐπερεθισμός, ῦ, ὁ, irritatio, proritatio.

Εὐερέθιστος, facile irritabilis, iracundus. ex Strab.

Παρερεθίζω, irrito seu incito. Gaza de senect.

Ὑπερεθίζω, q.d. subirrito, aliquantum irrito.

ἘΡΕΊΔΩ, F. είσω, figo, firmo, fulcio. Eurip. εἰς γῆν δ' ἐρείσασ' ὄμμα. In Epigr. ἐπ' ἐμοὶ ἐρείδει ἴχνος. Apol. Arg. 1, ἐπὶ χθονὸς ὄμματ' ἐρείσας. Interdum accipitur neutraliter *pro*, incumbere seu decumbere, itémque pro ingruere. Gal. ad Glauc. lib. 1, εἰς δ' ὅλας αὐτὰς ἐπιπέσῃ τὸ ἄλγημα πυθόμενος, ἢ κατά τινα τῶν μορίων ἐρείδει σφοδρότερον. Plut. in Numa, ξίφος ἐπὶ τὴν γῆν ἐρείσαντος ἀμαξάν. Idem in Crasso, πνεῦμα δὲ ἐρείσει καὶ πρηστῆρσι μεμιγμένον ἐμπίπτον αὐτῷ κατὰ τὸ χεῖλος. ¶ Apud Aristoph. in equit. ἐρείδειν χυμοὺς exp. eiaculari. ¶ Apud eundem in Concion. ζητοῦσιν ἐρείδειν, exp. ὀχεύειν. coire. ¶ Ex eodem in Ran. aff. & pro συντίθημι τι ποιεῖν vide schol.

Ἐρείδομαι, interdum *pro* pedem figere, firmari, sistere se, vt inquit Bud. ex Greg Particip. ἐρειδόμενος, innixus, nixus. vt Il β, τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος, cui sceptro innixus. Apoll. Arg. 1, ἐρειδομένη βάκτρῳ. Apud Hom. Il χ, ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη, exp. stratus est.

Ἔρεισμα, τὸ, firmamentum, fulcimentum, fultura. Exp. & columen, apud Luc. τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηνῶν.

Composita.

Ἀντερείδω contrà fulcio, vel ex aduerso fulcio. Item obnitor, vt Bud. exp apud Luc. καὶ ἐπὶ τραχήλου ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ, ὅμως ἀντιβαίνοντες καὶ ὤμοις ἀντερείδοντες. Est etiam renitor, non cedo. vt quæ præ duritie non cedunt tactui. Xen. Pæd. 8, ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπείκωσιν αἱ τάπιδες. Apud Plut. ἀντερείδει τοῖς βαρβάροις, exp. barbaris resistit.

Ἀντέρεισμα, & ἀντέρεισις, renixus, obnixa firmitas.

Ἀντηρεὶς ίδος, ἡ lignum vel pila structuram inclinatam fulciens, tibicen. Item ἀντηρίδες structuræ lapideæ ædificia editiora vtrinque fulcientes. Thuc. Habetur & ἀντηρεὶς ac ἀντήρεις, εως, apud Eust. Et ἀντήρης πληγὴ, plaga quæ alicui infligitur firmata manu aduersus eum. Vide & comp. ab Ἐρέσσω.

Ἀπερείδω vel ἀπερείδομαι, firmiter figo, vt ἀπερείδω τὴν βάσιν. Item firmiter adigo, infligo, impingo, incutio. Plut. de nece Cæs. εἰς ἓν ἀπερειδόμενοι σῶμα πληγὰς τοσαύτας. Item ἀπερείδομαι, incumbo, innitor. Synes. de insomn. καὶ τὸ τοῦ δακτύλου κακὸν εἰς τὸν βαδίζοντα ἀπερείδεται. Metaph. Polyb. ἀπερείδοντο ἐπὶ τὰς τελευταίας συνθήκας, incumbebant in fœdera. in fœderibus præcipuè defensionis vim ponebant. In epist. Phal. ἀπερείσασθαι τὸν βίον, effundere vitam & proiicere.

Ἀπέρεισις, innixus seu actio ipsa innitendi, aut incumbendi.

Decomp. Ἐναπερείδομαι, idem ferè quod ἐναποσκήπτω.

Ἐπαπερείδω, sic dicitur ἀπερείδω.

Ἐπαπερείδομαι, innitor, fulcio me.

Προσαπερείδομαι, aff. *pro*, annitor.

Συναπερείδω, impingo, infligo. vt συναπερείσας ἐπὶ τὸν Καίσαρα τὴν ὑπόνοιαν, ex Plut in Cic.

Συνεναπερείδω, vnà & simul impingo.

Διερείδω, infigo. Διερείδομαι innitor. Eurip.

Ἐνερείδω, impingo, illido. ἐνερείσατο γαίῃ, terræ illisus est, Apoll. apud Dioscor. lib. 3 cap. 26, ἐνερεικότα στομάχῳ, quæ stomacho inhæserunt.

Ἐπερείδω, fulcio. Exp & roboro.

Ἐπερείδω, infigo, validè firmo & impingo, seu imprimo. Iliad. η, ἐπέρεισε δ' ἶν' ἀπέλεθρον.

Ἐπερείδομαι, incumbo, nitor. Apud Gal. τὴν διάνοιαν ἐπερειδό- (μενα, actiuè.

Ἐπέρεισις, infixio.

Ἐπέρεισις, illisus. vt ὀδόντων ἐπέρεισις. Diosc. dentium illisus. Item pro applicatione intellectus & incubitu in rem intelligibilem. & quasi impressione, apud Themist.

Decomp. Συνεπερείδω, simul infigo, *&c.*

Κατερείδω, exp superimpono.

Προσερείδω, affigo, allido, allido, vt telum vibratum, inquit Bud. Vel pass. allidor, affigor.

Συνερείδω, defigo. Item impingo, incumbo, impressionem facio. B. ex Polyb.

Συνερείδομαι, infigor. vt Eurip, χεῖρας δεσμοῖς συνερείσαντες, infixi manus vinculis, i. habentes manus infixas.

Συνερειστικὸς, suo nixu se continens. Plut.

Ὑπερείδω, suffulcio, fulcio, sustineo. vt ὑπερείδων ὀροφὴν κίων, Plut. in Rom. columna tectum fulciens. Item confirmo, animum addo timenti, & eum recreo. B ex Herodiano.

Ὑπέρεισμα, fulcimentum, fultura, sustentaculum.

Ὑπέρεισις, idem.

Ὑπερειστικὸς, (q.d. fultorius) ad fulciendum seu sustentandum aptus, vt ὑπερειστικὴ βακτηρία, ex Greg.

ἘΡΕΊΚΩ, F. ξω. frango, confringo, contundo. idem quod ῥήσσω, inquit Eust. Hesiod. -εἰ δ' ἀμ' πῆρις Ἤρεικον χθόνα δῖαν. ¶ Item neutraliter, frangor, confringor, vt Iliad. ρ, Ἤρικε δ' ὑπὸ δὲ κόρυς ἀμφὶ δουρὸς ἀκωκῇ. Eustathius enim hîc ἤρικε exp. ἐρράγη, & ἐρράγη. Pro eodem legitur & ἐρίκω, apud Hippocr. γυναικ. lib. 2. ζειὰς ἐρίξαντα ξὺν τοῖσι κελύφεσι. Et alibi.

Ἐρείκομαι, frangor, confringor, findor. Il. ν. v. 441, Δὴ τότε γ' αὖον ἄϋσεν, ἐρεικόμενος περὶ δουρί. Pro eodem scribitur & ἐρίκομαι.

Ἔρειξις, εως, ἡ, fractio, vel fissio.

Ἐρικτὸς, exp. confractus, fresus, vel fissus. vt ἄλευρα ἐρεικτά. ἔτνος ἐρεικτόν, faba fresa, lomentum. Pro eodem legitur & ἐρεικτὸς, vt Leuit. cap. 2, & apud Hippocr. γυναικ. lib. 2. Inuenitur & ἐρηκτός.

Ἐρεγμὸς, ῦ, ὁ faba fresa fractáque, molam tamen nondum experta nec in farinam redacta, sed cruda adhuc & incocta. De aliis etiam leguminibus, itémque radicibus eodem modo fractis dicitur, nomine ipsorum apposito. vt ἐκρίθης ἐρεγμός, & ἐρεγμὸς aut πτισάνης aut ὀρόβου. Inuenitur scriptum & ἐριγμός. Apud Erotianum dicitur ἐρεγμὸς propriè significare, in duas partes diuisam fabam.

Ἔρεγμα, τὸ, idem quod ἐρεγμός. Pro quo inuenitur & ἐριγμά.

Ἐρέγμη, pro pulmento quodam ex leguminibus confractis. apud Aristoph.

Ἐρέγμινος (*adiect.*) vt ἐρέγμινον ἄλευρον, Dioscor. farina ex fabis fresis. Quidam interpr. fabæ lomentum.

Ἐρείκη, ἡ, erice: arbor fruticosa, de qua Dioscor. lib. 1, cap 18. Scribitur & ἐρίκη. Huius meminit & Plut. in lib. de Iside & Osiride. Eust. ab ἐρείκω deducit.

Ἐρεικαῖον μέλι, mel syluestre, ex arboris illius florib. collectū.

Ἐρεικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, erica abundans.

Ἐρεικίδες, Hippocrati sunt ordea crassius diuisa. vt Gal. exp. Scribitur & ἐρικίδες.

Ἐρείκιον, Gal. ait esse dictum τὸ ἐρεῖον, quòd fit εὔθρυπτον, i. facilè frangibile seu facilè friabile.

Ἐρικώδης, Suidæ est locus diruptus ac scissus.

Composita.

Ἀνέρεικτος siue ἀνήρικτος, qui fresus fractusque non est, mola nimirum aut pistillo. Et ex consequente *pro*, non cribratus perpurgatúsque incerniculo, quia cribari nequit quod fresum fractúmque mola aut pistillo non est. Apud Hippocr. περὶ παιδῶν, ἀνέρεικτος ἄρτος, qui est ex tritico ἀνερείκτῳ, cui opponitur panis qui est è pura farina. Ἀνήρεικτος, idem.

Κατερείκω, frango, contundo. Aristoph. in Vesp θυμὸν κατερεῖξαι.

ἘΡΕΊΠΩ. F. ψω, euerto, disturbo, prosterno, demolior. Xenophon, ὁ δὲ Κῦρος μηχανὰς ἐποιεῖτο. ὡς τῶν μὴ πειθομένων ἐρείψων τὰ τείχη. Plutarchus in Cimone, τὰς δὲ πλείστας τῶν οἰκιῶν ὁ σεισμὸς ἤρειψε. ¶ Ἤριπον interdū neutraliter exp. cecidi, lapsus sum, Iliad. ν. Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς. Sic Hesiodus, ἤριπε γναφθείς.

Ἐρείπομαι, euertor, prosternor. Soph. in Aiace, ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐριφθεὶς ἕζετο, prostratus, iacens.

Ἐρείψιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cadiuus, ruinosus, q.d. labilis. ex Eurip. ἐρείψιμοι στέγαι.

Ἐρείπιον, ου, τὸ, collapsum seu semicollapsum ædificium, collapsi ædificii (aut ex parte collapsi) reliquiæ rudera. Pausan. Vide & Soph. suprà in Ἐρείπομαι.

Ἐριπόω, ῶ, euerto, disturbo, idem quod ἐρείπω.

Ἐρίπνη, ἡ, cacumen vel rupes. Secundum quosdam ἐρίπναι dicuntur præruptæ rupes, & fragmenta montium, παρὰ τὸ ἐριπεῖν τὸ πεσεῖν. Vide in Comp. ex Ῥιπή. Vtitur Nicand. in Ther. & Apollon. Arg. lib. 2.

Composita.

Ἐξερείπω, idem quod ἐρείπω. Hesiod.

Κατερείπω, deiicio, diruo, Plut. & Herodian.

Συνερειπῶ, euerto. Συνερειποῦμαι, euertor. Greg. τῇ δὲ τούτων καταστροφῇ συνηρειπώθη καὶ τὰ βασίλεια.

Ἐρείω, vide in Εἴρω. dico. Ἐρείμνος, vide in Ἔρεβος.

ἘΡΈΠΤΩ, & ἐρέπτομαι, edo, vescor, comedo. * (Propriè de brutis, quasi ἀπὸ τῆς ἔρας, i. à terra, in quam inclinata edunt: vt sit quasi εἰς ἔραν κύπτειν. Interdum tamen hominibus quoque tribuitur: atque adeò Pollux esse ait raptim edere, item affatim edere:) Nonn. ἄρτον ἐρέπτων, pane vescens. Iliad. β, λωτὸν ἐρεπτόμενοι. Et Aristoph. in Eq. φασὶ γὰρ αὐτὸν ἐρεπτόμενον τὰ τῶν ἐχόντων αἰγείρων.

Ἀνερείπτω vel ἀνερείπτομαι, (comp. pro ἀνερέπτω & ἀνερέπτομαι, pleonasmo τοῦ ι, vt ait Eust.) rapio. Od. α. & Il. υ. Item ἀνερείπτομαι, pass. signif. rapior.

ἘΡΈΣΣΩ, vel ἐρέττω, remigo. Od. ι. & μ, -οἱ δ' προπεσόντες ἔρεσσον. Et passiuum, ἐρεσσομένη ἀργὼ apud Apollonium, quæ remigando impellitur. ¶ Metaphoricè ἐρέσσων πόδα, apud Eurip. impellens pedem, seu mbuens. Et ἐρέσσειν ἀπειλὰς, minas iactare. & ἐρέσσει πτεροῖς, ex Euripide, alis remigat, i. volat.

Ἐρεσία, ἡ, remigatio, κωπηλασία. Dicitur tamen potius εἰρεσία, vt apud Hom. Od. λ, & μ, & Polyb. lib. 16. Et metaph. apud Luc. εἰρεσία πτερῶν, remigium alarum.

Ἐρέτης, ου, ὁ, remex. Od. α, & Plut.

Ε᾽ρετμὸς,ad remos pertinens. Ε᾽ρετμὸ,sub.τέχνη,ars remigatoria,ars remigandi. Plat.

Ε᾽ρετμὸς,οῦ,ὁ.& ἐρετμὸν,τὸ,remus. Hom. Od.λ.,Od.μ.

Ε᾽ρετμόω,ῶ,remis instruo,item remigo. Nonn. χεῖρας ἐρετμώσας.

Composita: ac primùm ex ἐρέσσω.

Ἀμφίεσσα, à quo irregulariter ἄμφεσα, Od.ξ. χερσὶ ἄμφεσα, manibus remigans,manibus tanquam remis vsus sum.

Παραρέσσω,remigo. Hesych.& Suid.

Προερέσσω,remigando promoueo,seu subduco. Hom.

Συνερέσσω, simul remigo.

Composita ex εἰρεσία.

Δυσερεσία, ἡ, difficilis vel mala remigatio, aut etiam infausta, Suidæ τὸ κακῶς ἐρέσσειν.

Περιεκερεσία, q.d. pars nauis quæ est extra remigationem, i.in qua non remigatur,quasi περιξὲ τῆ εἰρεσίας. Thuc.

Περιερεσία.nauis pars in qua remigatur. Suid.

Τ᾽ραπέσιον, ν.τὸ, pellis aut aliud quidpiam quod remiges sibi substernebant. Poll. Hesych & Thuc.in lib.2.

Τ᾽ραπεσίαι, eidem Thucydidi sunt naues administræ earum quæ armatos portant: aut etiam seruitia earum, inquit Bud. addens Arrianum videri accipere pro remigibus, quod & sing. num. ὑπηρεσίαν significare apud Demosthenem ait. Sed ὑπηρεσία frequenter ponitur pro quolibet ministerio, & pro opera quæ nauatur quapiam in re. Synes. epist. 145, ὑπέσχη ἄν τῶν ὑπηρεσιῶν αὐδὲ μίσρους.

Composita ab ὑπέρτης.

Ἀντήρτης,ου ὁ, miles qui ipsemet remigat. Thuc.

Μυσήρτης,solus remex.in Epigr.

Ὑπήρτης, ν.ὁ, minister,famulus. Et fœm.ὑπήρτις,ιδος, ἡ, ministra. Xen. Pæd.2, Aristot. Pol.1. Interdum ὑπήρτης est minister publicus,apparitor. Xen. Hell.2.

Ὑπηρτικὸς,famularis,seruilis. Xen. Pæd.2. Τ᾽ὑπηρτικὰ πλοῖα dicta fuerunt actuaria quædam nauigia quæ maioribus nauibus inseruiebant.

Ὑπηρτέω, ῶ, ministro, inseruio, operam nauo alicui. Dem. pro cor. ὑπηρετεῖν τοῖς ὑβρισταῖς. Item cum dat. & accusat. Xen. Pæd.4. οὐ ἐμοὶ τί καὶ τὰ τῶν ὑπηρτήσεως; Budæus ab Isocr. accipi ait *pro*,obsequor,seu impendo obsequium. Idem apud Aristot. eth.8. ᾧ ὥτε δόντες φαίνει,τοῦτ᾽ ὑπηρτῆν ταῦτα,exp non obsequuntur amicis in talibus. A Thucydide etiam pro suppeditare seu subministrare sumi ait.

Ὑπηρτῶμαι, mihi ministratur. Actiuè quoque interdum, vt Xen Hell 5, ὥστε ἐκείνοις πάντα ὑπηρτεῖσθαι ὅσων αὐ δέοιεν.

Ὑπήρτημα, ministerium. Plat. Budæus apud Antiph. ait esse ministerium,i.functionem. Item obsequium.

Ὑπήρτησις,ministerium. Aristot. Rhet.2.

Ὑπηρτικὸς,q.d. ministratorius, i.ad ministrādum aptus,seu ad obeunda ministeria.

Dec. Ἀντυπηρτῶν,οῦ,vicissim operam nauo,officium seu obsequium vicissim præsto. Aristot. ἀδύνατον ἦν τὸ ἀντυπηρτεῖν ἀλλ᾽ τῷ χαλεπωτέρῳ.

Ἐξυπηρτῶν,ῶ,& ἐξυπηρτῶμαι, in act.signif.pro simplici,vt Basil. ἐξυπηρτωμένων τῷ κτίσματι.

Ἀνυπήρτητος,ministris carens.

Composita ab ἐρετμός.

Δολιχήρετμοι, naues Homero, longos habentes remos: aut diuturnæ remigationi sufficientes,vide Eust.

Εὐκοσόρετμος ναῦς,nauis habens viginti remos.

Ε᾽πήρετμοι naues, remis instructæ. Ε᾽πήρετμοι ὑπῆραι ad remigandum parati. vtpote qui iam ipsis remis velut incumbunt, aut eis astant.

Εὐήρετμος bonos habens remos,bonis remis instructus.

Τ᾽οσήρετμος,totidem seu æquales remos habens. Eurip. in Iphig. Αὐλ.

Ἀκόρετμος,nauis. Euripidi albos habens remos.

Συνερετμόω, vnà remigare. Item metaph. concorditer aliquid facere,concordare,conuenire.

Φιλήρετμος,studiosus remorum,i.rei nauticæ. Hom.

Alia composita, in ὦρος desinentia.

Ἀλήρος,ους, ὁ ἢ ἡ, vt apud Euripid. ἁλήρης κώπη, qua remigant in mari.

Ἀμφήρης, vtrinque instructus remis, à cuius vtraque parte remigari potest,vt ἀμφήρεις νῆες Metaph.ἀμφήρεις τόνοι,vtrinque comedens, vel vtrinque instructum dentibus. ἀμφήρης αὐλὸς, qui vtraque manu teneri potest.

Ἀμφηρικὸν ἀκρότον, ambiremæ acatium, in quo vnusquisque remex remis binis remigat. Thuc.

Ἀνώρεστε πλοιά, apud Soph. in Electra, sunt qui dictas putent sumptæ metaphoræ à remigibus æquali connixu nauem impellentibus. Vide & comp.ab ε᾽ρέσσω. Ἀνώρης expon.etiam,qui iuxta alium remigē sedet & remigat:contendens remigando.

Δίήρης ες,ὁ,subaudi ναῦς,(vel ὕδρα πλοῖον) biremis, nauis quæ binis remis agitur.

Sic τριήρης, triremis. Τριηρικὸς, ad triremem pertinens. Et τριηρίτης,remex triremis. Plutarch in Themist. Apud Thuc. autem τριηρίτης, triremibus aduecti. Et τὸ τριηρικὸν ex Aristot. pro multitudine nauali. Sic dicitur τετρήρης,quadriremis.

Πεντήρης,quinqueremis.

Ἐξήρης,nauis sex ordinum. Sic ἑπτήρης, ὀκτήρης, ἐννήρης, δεκήρης, ἑνδεκήρης, δωδεκήρης, πεντεκαιδεκήρης, πεντεκαιεικοσήρης, ἐκκαιδεκήρης, ἑπτακαιεικοσήρης, τεσσαρακοντήρης, τεσσερακοντήρης, πεντηκοντήρης, ἑξηκοντήρης, ἑβδομηκοντήρης, ὀγδοηκοντήρης, ἐνενηκοντήρης, ἑκατοντήρης, τριακοντήρης, τεσσαρακοντήρης, πεντηκοντήρης, ἑξηκοντήρης, nauis septem ordinum, nouem, decem, &c. de quibus vide Bayf.

Ἑπήρης,nauis remigio instructa. Plut. in Bruto.

Ἐνήρης,vniremis. Pachym.

Ε᾽πήρης, ους, ὁ ἢ ἡ, paratus & instructus propriè ad remigandum, vnde nauigium dicitur ἐπήρης, apud Suid. itidem ἐπήρεια καλάμου,apud Arrianum.

Εὐήρης,remigationi aptus & accommodus, vt ἀνὴρ ἐρετμῷ εὐήρης & Hom. εὐήρη σκάφη. Plut. naues expeditæ & quasi veluti instructa & parata.

Κεκπήρης pro κεκπίρης,vt κεκπῆρες πλοῖοι. Herodot. in Vrania,

Κωπήρης, vt κωπῆρες πλοῖοι, Thuc. lib. 4, nauis quæ remis agitur. Item nauigium actuarium. Item nauta remum tenens citur. Alciphr.

Μονήρης πλοῖον, nauigium quod vnicum habebat per tra & sedilia remum,non binos aut ternos:licet aliòqui plur remis ageretur. Bayf. Item μονήρης, solitarius, solinagus, in μόνος.

Πεδήρης ναῦς,dicitur ὁ ἐρετικὸς πούς, i.κώπης. Eust.& Hesych. & comp.ex Α᾽ερ.

Ὁμοίως,quomodo huc pertineat,vide in Ὅμαιος.

Alia composita, in ορος desinentia.

Εἰκόσορος ναῦς, nauis quæ viginti remis agitur. Sic τεσσαρακόσορος quæ triginta, πεντηκόντορος. quæ quinquaginta, vide Bayf.

Ε᾽ΡΕΣΧΕΛΕ᾽Ω, ω,ἑ.ιτσω,cauillor, scommate illudo, aut e scommate irrito, vel ludificor, mendacio illudo. Flac Phædro, ἰσοτυδικῆς, ὦ Φαῖδρε, ὅτι σὺ παιδικῶν ἐπιλείπει χαλῶν εἶ, seriò contendis & enixè,ô Phædre: quoniam amores compellauit,te ludificans,te deludens,& ioco ur Et Luc. ἐρεσχελεῖν βακεμβᾶ αὐτὸν ἢ σθενικῶτ. ¶ Item conte & rixor,apud Hermog vt testatur idem Bud.

Ἐρεσχελία, cauillis & verbis ludificatoris ac territantibus petor. Greg. ἀφεστὼς ἐρεσχελεῖ ἅπερ ἂν βακεμβᾶς ποιεῖ.

Ἐρεσχελικὸς,ludificatio, contentiosa disputatio. Gregor. τὰ τῆς ἐριδικῆς.

Ε᾽ρέτης,ἐρετμὸς,vide in Ε᾽ρέσσω.

Ε᾽ΡΕΥΓΩ, Fut. εὔξω, Aor.2, ἤρυγον,ructo. Sic & passiuum dum, vt ἐρευγόμενος ἐρεύγεσθαι. Alexand. Aphrod. fœtidum emittere. Item ἐρεύγεσθαι φοινὶ (q.d.ructare vocem) emic vocem. Fluuii quoque dicuntur in mare ἐρεύγεσθαι, vnde in mare deuoluere, quasi eructando & euomendo. ¶ Eu thius indicat ἐρεύγεσθαι esse etiam, τὸ κατ᾽ βίας ἀναπαῦ vt ἠρυγὼς ἐληλάμενος ἀπὸ τῶν ταύρων. vnde esse dictum ναῦν γόμιον. Iliad.σ.

Ἐρεύγμιος,ὁ,ructatio,eructatio,ructus.

Ἐρευγματώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, ructus mouens, vt ἐρευγματώδη πάθη. ructatrix herba,πνεύματα ἐρευγματώδη,spiritus ructuosi.

Ἐρευκτικὸς,idem. Diosc.

Ἐρυγμὸς,ructatio Aristot.

Ἐρυγματώδης, ructus mouens, vt ἐρυγματώδη νόσος. Hipp morbus ructuum effectiuus & flatuosus.

Ἐρυγὼ,idem quod ἐρυγμός.

Ἐρύγμιος, pro ἐρύγμιος, per pleonasmum τοῦ μ. vnde Illi ταῦρον ἐρύγμιον, grauiter boantem.

Ἐρυγγάω, idem quod ἐρεύγω,seu ἐρεύγομαι, ructo, his que tur in prosa.

Ἐρυγμάω,eructo. Hesych.

Composita.

Ἀνερεύγομαι,vel ἀναερεύγομαι,eructo,propriè sursum eructo. De iis interdum dicitur, metaphoricè *pro* emitto quasi ex Apoll. Arg.2, ἀνερεύγετ᾽ εἰς ἅλα βάλλων.

Ἀπεφύσω & ἀπεφυσάομαι,idem.

Ἐξερεύγω, eructo in,irructo. Aristoph. in Vesp. Τυρῷ κράμβη Ἐξερεύγομαι,eructo,ructu effundo.

Ἐξέρευγμα,τὸ,id quod ructu eiectū est,id quod eructatum Κατερεύγω, eructo in,seu ructu effundo aut effio in. Aristo Vesp.

Ὀξυρυγμία, ὁ, acidus ructus, qui videlicet flatum sapore à ventriculo ad os refert,Hippocr.in Aphor.lib.6, Ὀξυρυγμιώδης, qui ἀcidum ructum emittit,qui acidum Hippocr.

Ὀξυρυγμιάω,ῶ,acidum ructo. Diosc.

Decomp. Κρεμμυοξυρυγμιῶ. fœtidus ructus, qualis eorum cepas ederint. Aristoph. in Pace. ὀζῇς κρεμμυοξυρυγμίας.

Προσρυγόω,adructo: vel cum ructu affio. Iliad.σ. v.620, προσρυγόωντα πίτνα. Et apud Athen.lib.6.

Ε᾽ΡΕΘΟΣ,εος,τὸ, rubor. Propriè ita dici putatur rubor rum qui rubescunt.

Ἐρυθρὸς,ὁδὸς ἢ ὁ, ruber.

Ἐρύθριος,poet.rubicundus,ruber.

Ἐρυθρόδανον,herba quæ Lat.rubia,de qua Dioſc.

Ἐρ

Ἐρυθρόδανον, alia herba & diuersa à superiore: de qua vide Theophr.hist pl.l.9.c.14.& l 6.c.1.

Ἐρυθρὸω,rubefacio. vt Il.λ., αἵματι γαῖαν ἐρύθοον. Ἐρύθρωμα,rubefio,rubefco.

Ἐρυθρὸω,ῶ,rubefio,rubefco.Item rubeo,sum ruber. Nonn. ῥόδεον αἰνίζεται ἠρυθρῶσθαι καλυκῶν. Item erubesco. Hesych.

Ἐρύθρωμα, ατος, τὸ, (amisso ω) rubor. Thucyd. lib.2. ἦλθ ἀφθονωτέρα ἐρυθρήματα. Item verecundia. Item radix quæ ἐρυθρόδανον etiam & ἐρυθρόδανος.

Ἐρυθρόω, idem quod ἐρυθῶ, rubefacio. Ἐρυθρόομαι,rubefio. Il.φ. ἐρυθρώσατο σῖτος ὕδατι.

Ἐρυθρὸς (amisso itidem ω & assumpto ρ) ruber. vt εἵνεκ᾽ ἐρυθρῆς & ἕνεκ᾽ ἐρυθρῆ. Hom. & ἐρυθρὰ δαλώσατε Dem. Item frutex qui & βάτος vulgò sumach.

Ἐρυθρόδανον, herba quæ & ἐρυθρόδανος. Vnde ἐρυθροδακρυόεις, rubefactus,& quasi rubiâ tinctus.

Ἐρυθρίαις,rubicundus,ruber. Aristot.in præd.

Ἐρυθρόω,rubefacio. Ἐρυθραίνομαι,rubefio, Herodian.5, καὶ τὰς παρειὰς ἐρυθραίνων.

Ἐρυθρέω, (neutr.) erubesco,rubore suffundor. Plut.de rep. l.1, ἀεὶ καὶ ἐνθάδε ἐγὼ Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα. Dem. pro cor. ἀλλὰ μὲν ἐγὼ ἐρυθρῶ καὶ ἀποκνῶ.

Ἐρυθρίζω, interdum pro ἐρυθρὸς, vt ἐρυθρίζων οἶδμα Dionys. Alex. Et ἐρυθρίζει κελαινὸν ab eodem appellari creditur calamus odoratus, vel quòd iuxta rubrum mare nascatur.vel quòd ruber sit. Ἐρυθρίζει λίθος,in Erythræo legitur quæ littore concha.

Ἐρύθρωσις,malagmatis nomen,apud Aeginet l.7.c.18.

Ἐρυθρὸς, vel ἐρυθροειδὴς, tunica testium & vasorum spermaticorum,vbi extra ventrem procedere:quia rubet.

Ἐρυθρὸς,ὰ,ὸν,(alii ἐρυθρὸς)rubellio,apud Aristot.hist.an.4.

Ἐρυθρίνος, siue ἐρυθρῖνος,dicitur alterum satyrii genus, habens radicis corticem rubrum,teste Diosc.l 3.c.144.

Ἐρυσίβη, rubigo, morbus è cœlo superueniens plantis & fructibus,maximeque segetibus. Theophr.de caus pl.l.4.c.15.

Ἐρυσιβώδης,rubiginosus,rubigini similis. vel rubigini obnoxius.qui rubigine infestatur.

Ἐρυσιβάω, ῶ, rubigini obnoxius sum, vel rubigine laboro. Theophr.

Ἐρυσιβόομαι, infestor seu vitior rubigine. Theophr.hist.pl. l.3.cap 17.

Ἐρυσίπελας,*vide in* comp ex πέλας.

Composita.

Ἀναιδοφανὴς, pudorem depono, erubescere desino, vel me non pudet. Aristoph.in Neb. ἀναιδοφανὴς ἐγὼ μέχρι ἂν ἔχῃ σκῶμμα immpudentia vti. A πανουργόμορφον,quod impudenter factum dictúmve est. (fronte.

Ἀπαναιδοφανῶς, impudenter, deposito pudore, perfricta

Ἀπερυθριάω,rubiginem ingenero,vel rubigine consumo, vnde passiuè ἀπερυθριᾶσθαι,exp.rubiginem sentit.

Ἀπέρυθρος,rubro colore distinctus, cui rubor permistus est.

Ἐρυθρὸς,ruber. Ἐτερόδυσα,rubeo.

Ἐξέρυθρος, valde ruber. Gal.

Κατερυθρόω, idem quod ἐρυθριάω.

Λιπόερρος,alborem rubori admixtum habens. Bud.ex Arist.

Πυκνολίμβερος μέλας, rubeis nigrisque distinctus maculis, vel niger rubeis maculis pictus. Athen lib.17.

Τ᾽υφρὸς,subruber,aliquantum ruber. Eust.

Τ᾽υφώδης,idem.

Τ᾽υφώδης,subrubesco. Aristoph.

Ε᾽ΡΕΥΝΑ᾽Ω, ῶ, Fῶσω, indago, vestigo. Plat. Item scrutor,perscrutor, inquiro. Il. ἔνθα μ᾽ ἀνὴρ ἴχνι᾽ ἐρευνῶν, Εὗρεν ἐνὶ ξυνῇσι. Xen.Pæd.1. κακοῦργος ἐρευνᾶται. * Eustath. vult ab ἐρέω deduci,vt ex ἐρέω primum fiat ἐρείω per epenthesin ϝ υ (vt ex χέω fit χεύω) deinde per epenthesin τῶ ν,ἐρεύνω, sicut ex ἴκω ἵκνέω, & οἶκος ex οἴκνος.

Ἐρεύνησις,ὁ,& Ἐρεύνησις,ηρος,ὁ,scrutator. Nonn.

Ἔρευνα,ὰ,indagatio,scrutatio. ἠρεύνων ποιεῖσθαι τὴν οἰκίαν,perscrutari domos, Aristot. Oecon.2.

Composita.

Ἀνερευνάω,ῶ,perquisitio,perscrutor. Ἀνερευνῶμαι,pro eodem.

Διερευνάω, ῶ, idem. Appian.bell.ciuil. lib.5. φοβούμενοι μὴ αὖθις πάλιν ἐπὶ μᾶλλον ἢ διελάσσας διερεύνων. Dicitur & διερευνᾶσθαι actiua significatione.vt τὸ δεῖον σκάπτειν διερευνᾶται,Greg.de homine.

Διερευνητὴς,perscrutor,indagator.

Decomp. Ἀδιερεύνητος, imperuestigatus, non peruestigatus. Philo de mundo, ἵνα κόσμῳ ἀδιερεύνητον ὑπολείπηται. A Bud. exp. non exploratus,non excussus,apud Plut.in Dione. Interdum, non peruestigabilis,imperuestigatus,inscrutabilis.

Ἀδιερεύνητος,idem quod ἀδιερεύνητος. 1. Pet. cap.1.

Ἐξερεύνησις,perscrutatio,indagatio.

Ἐξερεύνητης,perscrutator,indagator. Eurip.

Decomp. Ἀνεξερεύνητος,inscrutabilis. Rom.11.

Διεξερευνάω & διεξιδιανέομαι, διαμαι,diligenter peruestigo,accuratissime indago seu rimor. Plat.de leg. διεξιδιανεῖσθαι χρὴ αὐτὸ.

Ἀνεξιδιάνητος,inuestigatu difficilis.

Προδιερεύνάω,ῶ,prius indago seu vestigo,priùs scrutor.

Περιερευνάομαι, pro eodem. Xen.Pæd.5, πάντοθεν περιερευνᾶσθαι.

Τίφωσις,& Κυζίκιδα,quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Ε᾽ΡΕΦΩ,F.ψω,tego,contego, tectum impono. Dem.ἡμεῖς τὰς οἰκίας τοῖς ἐκ Μακεδονίας ξύλοις.

Ἔρεψις,εως,ἡ,q.d tectura, i ipse tegendi actus, vt τῶν ἐρίψεις. Interdum & tectum. vt apud Plutarch. in Pericle, & Theophr. hist.5.cap.7.

Ἐρέψιμος,vt ἐρίψιμος ὕλη,Theophr.materies tectis conficiendis idonea. Sic & ἐρέψιμα ξύλα. Ἐρέψιμον,herba quædam,Suid.

Ὀρυφὴ, contignatio qualis est tectorum. tectum. Aristotel.& Thucyd.lib.4.

Ὄροφος,ν,ὁ,tectum, camera. Thuc.lib.1, τῶν οἰκημάτων τὸν ὄροφον ἀφεῖλον,domus tectum demoliti sunt. Est etiam aquatilis calami genus quo domus tegi solebant. Il.ω. Citat Pollux etiam ex Theophr.& Aristot.

Ὀροφίας,ω, ὁ,vt ὀροφίαμβος ὁ ὄροφος, qui in camera seu tecto tabula habens.

Ὀροφόω,ῶ, F ὤσω, concamero, contigno. Plut.in Apophth. Lac. οἰκίαν τετραγώνοις ὑφ᾽ ἑαυτῷ ξύλοις ὠρόφωσε.

Ὀρόφωμα,τὸ,tectum,concameratio,contignatio:Athen.

Ὀρόφωσις,idem.

Ὄρτανος,ὁ ῥοῦς,& Ὀρτανὴ, quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Composita: ac primùm ex ἐρέφω.

Ἀμφιρεφὴς,ὁδὸς ἢ ὁ, circumquaque tectus,vel circumcirca,vel in circuitu tectus. Epithetum pharetræ. Il α.

Ἀπερεφὴς,tecto carens, apud Apollon. ἀπέρεφες ναῦ. Exponitur etiam alte tectus.

Ἐπάρεφω,tego,tectū impono. Il.α, οἳ τοῖς τὸν μὲν ἐπάρεψαν ὑπὲρ κάλλη ἐρέψαι.

Ἐπιρεφὴς,tectus,coopertus,opacus. Apoll. Arg.2.

Κατερέφω,idem quod κατέρεφω.

Κατηρεφὴς,tegor. Apoll Arg.1, καλάμῳ κατηρεφέστῳ ἐρύσαι αὐλὸς Et apud Aristoph. in Vesp dicitur testudinibus, οἷς νῦν κατηρεφέσθαι, quàm bene tectæ estis,seu coopertæ.

Κατηρεφὴς, idem quod κατηρεφὴς. Od.γ, οἴκῳ κατηρεφέϊ. Dicitur verò κατηρεφὴς οἶκος, vnda quæ se attollendo,velut alto quodam tecto operit.

Πετρηρεφὴς, petris contectus, petrosus. Eurip. in Cyclop. & in Ione.

Σκιηρεφὴς, tectus vmbra spissa tanquam tecto, vmbrosus, opacus Luc.in Anach ἐν τῷ σκιηρεφεῖ ἠσυχίᾳ, sumus in opaco vel in Σκιηρεφόω,ῶ,opaco,inumbro. Theophr. (vmbra.

Τ᾽ψηρεφὴς, alte tectus, altum tectum habens. Et ex consequenti, altus, celsus. Poeticè ὑψηρεφὲς δῶ seu δόμοι ab Homero dicitur metri causa *pro* ὑψηρεφῆ. Sic & ὑψηρεφῆς ναῦς, Aristoph.

Composita ex ὀροφὴ seu ὄροφος.

Αὐτόροφος,ν,ὁ ἢ ἡ, tectum ex seipso habens, seipsum contegens.

Δίστεγος, duplici tecto instructus, duplicem concameronem vel contignationem habens.

Οἰκοφόρητος,ν,ὁ ἢ ἡ, qui sub eadem camera vel tecto est. Poll.

Παντοροφὴς, ἐδωδὸν,quod est inter ὄροφον & σῖτον, vt tradit Poll.lib.1.

Πεζώροφος,habens cameram seu tectum ex lapidibus.

Πολυόροφος, multas concamerationes seu contignationes habēs.

Συνοροφόω,ῶ,contego,concamero. Luc.

Τετρόροφος, quatuor habens concamerationes seu contignationes,quatuor habens cameras seu tecta.

Τ᾽ριόροφος,qui supra tectum seu cameram est.

Τ᾽πώροφος, qui sub tecto seu camera est, vt ὑπώροφα μεγάλοις, pars ea domus,quæ sub tecto est. apud Eurip.in Phœniss.

Τ᾽πωρόφιος, qui sub tecto seu camera est. vt ὑπωρόφιοι φλογμοὶ σὺν αἰθρίαις,aranеæ quæ sub camera seu tecto degunt. Et ὑπωρόφιος δόμος, ædes quæ sub tecto sunt, i.inferior domus pars, apud Mosch.idyl.2.

Τ᾽ψόροφος,altam cameram seu concamerationem habens. Od.β. Χρυσόροφος,tectum seu contignationem habens auratam.vel qui aureis est laquearibus,apud Luc.& Poll.lib.7.cap.24.

Ε᾽ρίω, vide in Εἴρω,dico.

Ε᾽ΡΗΜΟΣ, ν.ὁ,desertus,solus,solitarius,inhabitatus. Item incultus. vt νῆσος ἐρήμη. Od.ζ, ἔρημος χώρα ἢ ἀγρός, Xen. Pæd.3. Et ἔρημοι ὄροι, Thuc, Item ἐρήμη ἢ ἀποθεώσασα γῆ. Luc.in Cauc. Interdum cum genit. vt Xen. Pæd.4, χώρα ἐρήμη εὐθρόντου ὕσης. ¶ Frequenter ἔρημος dicitur & homo desertus, qui præsidio destitutus est, cui nemo fert opem. apud Thucyd. Herod.& Plut. Interdum cum genit. vt ἔρημος τῶ βοηθήσοντος, apud Isocr,vel ἔρημος βοηθείας apud Plut. Item destitutus, orbatus, careus. itidem cum genit, vt Plat.in ep. ἔρημοι ἦ αἰδοῦς φίλων,

λων. Et ἔρημοι θεραπείας. Plutar.in Cam.ἔρημοι συμμάχων,Xen. Item incuſtoditus. Plut. in amat. narr. οἱ δὲ καταλαβόντες ἐρήμους τὰς κόρας, βιάζονται, i.incuſtoditas. Sic apud Thuc. ἐρήμους πύλας, ſchol. exp.ἀφυλάκτους. ¶ E'ρήμη ſub. δίκη, vadimonium deſertum. ἐρήμην ἑλεῖν, Dem. indicta cauſa damnare. ¶ E'ρῆμος pro vnico & ſingulari, apud Plat. in Tim. ἔρημον ἕνα μόνον, ἔρημον καταστῆσαι.

E'ρημόω,ῶ,F ώσω. deſertum reddo,deſolo,vaſto. Thuc.l.5,καὶ ἐρημώσαντες Συρακούσας.Item cum genit.deſtituo,priuo,orbo.Plut.

E'ρημοῦμαι,deſolor, vaſtor. Thuc.lib.1. Item cum genit priuor,orbor,deſtituor.Ariſtot.& Herodot.

E'ρήμωσις,deſolatio,vaſtatio. Item deſtitutio,priuatio.

E'ρημωτὴς,deſolator,vaſtator.item qui deſtituit,qui priuat.

E'ρημία,ας,ἡ, deſertus locus, ſolitudo. Aeſchil initio Promethei Vincti, Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν. Cicero ἐν ἐρημίᾳ βιοῦν interpr. in ſolitudine vitam agere. Item de eo qui deſtitutus eſt auxilio. Thuc.1, οὐχ οἱ δι' ἐρημίαν ἄλλοις προσιόντες, i.quòd à ſuis deſtituantur ſeu deſerantur. Item generaliter,penuria. vt ἐρημία φίλων, Xen. & ἐρημία νέων apud Platonem & ἐρημία τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς.apud eundem:item ἐρημία διαδοχῆς apud Plut.

E'ρημικὸς, ſolitarius, ſolitariam vitam agens, in ſolitudine habitans.Greg.Sic pelecanem Græci Bibl.interpr.vocarunt ἐρημικὸν,Pſal.101.

E'ρημίτης, idem. Peculiariter dicti ſunt ἐρημῖται qui ſanctitatem quandam in vita ſolitaria ponebant,eámque ideo agebant.

E'ρημαῖος, poet. idem quod ἔρημος,vt νῆσος ἐρημαίη,Apoll. Et cum genit.priuatus, orbatus. Epigr.1. Βρίγμα παλαιῆς λαχεῖαν, ἐρημαῖον τε κέλυφος Ὄμματος. E'ρημὰς ἄδος,ἡ, (itidem poet) orbata.vt Epigr.5, φαίνω γὰρ ἐρημάδας ὥσπερ ὀπωπή.

E'ρημάζω, deſerta loca frequento, in ſolitudine ago. Laert.in Democr.ἐρημάζων ἐνίοτε καὶ τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβων.

Compoſita.

A'φερημόω,ῶ idem quod ἐρημόω.

A'φερημοῦμαι,deſolor,vaſtor.Item deſtituor,relinquor.Plat. & Plut.

Δυσέρημος,deſertus,deſolatus.vel difficilis ob ſolitudinem.

E'ξερημόω,ῶ, deſolo,vaſto. Plat.in epiſt.καὶ ἐξερημωθείσας πόλεις κατοικίζειν.

Πανέρημος,omnino deſertus.Syneſ.epiſt.4.

Φιλέρημος,amans ſolitudinis.in Epigr.

E'ΡΗΤΥ'Ω,F ύσω,inhibeo,cohibeo,reprimo. Il.α,Ἠ δ' ἔχετ' ἐρητύσασα ... Il.β,ἐρητύειν ἐπέεσσι,verbis compeſcere.

E'ρητύομαι, inhibeor,prohibeor,*&c.* Apoll.ἐρητύοντο μέλεσθαι, inhibebantur ſeu reprimebantur,quòd minus curarent.

Compoſita.

A'περητύω,reprimo,cohibeo,Apollon.Rhod.

Κατερητύω, detineo,retineo. Odyſſ.ι,Ὣς δ' αὔτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισι.

E'ΡΙ, particula in compoſitione tantùm vſitata intendens & augens ſignificationem eorum quibuſcum componitur,vt & ζα: vt in ἐρίδουπος, ἐρικυδὴς,*&c.* ¶ Eſt & vocatiuus à nominatiuo ἔρις.

E'ριγμα,vide in E'ρείκω.

E'ριδαίνω ἐρίζω,vide in E'ρις.

E'ΡΙΘΑ'ΚΗ,ης,ἡ, erithace.eadem cum κήρινθος. de qua Ariſtot. hiſt.anim.l.5.c.22.& lib.9.c.40.

E'ρίθακος,ου,ὁ, erithacus. auis de qua Ariſtotel. de anim. lib.9. cap.49.

E'ριθεύω,ἔριθος,vide in E'ρις.

E'ρικτὸς,ἐρίκω, vide in E'ρείκω.

E'ΡΙΝΕΟ'Σ, ſiue ἐρινὸς, οῦ, ὁ, caprificus arbor, ficus ſylueſtris. Athen.l.3,τὸ δένδρον ἡ ἀγρία συκῆ, ἀφ' ἧς τὰ ἔρινα, ἐρινὸς κατὰ τὸ ἄρρεν λέγεται. Odyſſ.μ. Τῷ δ' ἐν ἐρινεὸς ἐστὶ μέγας φύλλοισι τεθηλώς. Sic Il. ζ,λ,φ,χ. Et Theoph. hiſt. pl.l.4. c.16. ὁ δ' ἐρινεὸς οὔτε κραδῷ, οὔτε σφακελίζει,οὔτε φθείρεται,οὔτε σκωληκοῦται ταῖς ῥίζαις ὁμοίως. Plut.in Camillo, προσβάσαν ἐρινεῷ μεγάλῳ, aſcendentem caprificum excelſam. Et paulò pòſt: τὸν γὰρ ἐρινεὸν καπρίφικον ὀνομάζουσι, nam ſylueſtrem ficum caprificum appellant. ¶ Item caprificus fructus. Soph.apud Athen.libro 3,πέπων δ' ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν ἐς βρῶσιν.Nic.in Alexiph.... ἐρινεός.In hac tamen ſignif. vſurpatur potius neutro genere ἐρινεὸν ſiue ἐρινόν. ¶ E'ρινος eſt etiam herbæ nomen apud Dioſc.lib 4. cap.29.quam Plin.erineon vocat lib.23 c.7.

E'ρινεὸν ſiue ἐρινὸν,οῦ,τὸ, caprificus fructus, ficus ſylueſtris. Ariſtot. hiſt.an.l.5, ὅταν ἐρινεὸν σῦκον φάγῃ,quum ſylueſtrem ficum ederit. Theophr. de cauſ. plant. l.2. c.13, ... γὰρ τὰ ἐρινεὰ μᾶλλον ... καὶ πλείω τῶν ὄντων. Idem lib.1. eiuſdem operis, cap.6, ἀπαλὰ ἐρινεὰ καὶ ἀθρόα διὰ τέλους. Et hiſt.pl.l.4. c.16, συμβαίνει δὲ τότε καὶ τὰ ἐρινεὰ ἀπορρεῖν καὶ ἀπὸ ἐλαιῶν.

E'ρινεάς,άδος,dicitur & ipſum eſſe caprificus vel ἐλαιωδὴς, apud Nic. in Ther.v.854.

E'ρινάζω, ſiue E'ρινεάζω, caprificos admoueo. Theophraſt. de cauſ.pl. l.2.c.13, καὶ ἐρινάζουσι κελεύοντες ὅπως ἐπιμείνωσι. Et paulò antè, ὅθεν ἔνιοι καὶ δ' ἐρινάζουσιν, ἀλλὰ καὶ πωλοῦντες κηρύττουσιν ... ἐρινασμένα, quamobrem nonnulli nec caprificos iis admouent, ... rùm etiam quum vendunt, per præconium ſignificant ... caprificorum culices non paſſas vendere.

E'ρινασμὸς οῦ ὁ.caprificatio.Theophr.ibidem.

E'ρινεόω,ῶ,idem quod ἐρινάζω,Theophr.hiſt.pl.l.2.c.9.

Compoſita.

A'νερίναστος συκῆ, cui caprifici adhibitæ non fuerunt, Suid.dicitur & σῦκα ἀνερίναστα, incaprificatæ fici: quæ à caprificibus intactæ ſunt: apud Theoph.de cauſ.pl.l.2.c.13. Prouerbialiter autem ἀνερίναστος dicitur de eo qui non retinet quod habet,ſed amittit.Ab Heſych.exp.mollis & ſterilis ſeu infecundus.metaphora à ficubus, quæ non caprificatæ non retinent nec maturant fructus.Pro eodem dicitur & ...

E'ξερινάζω,metaph.apud Athen l.3,ἄλλως ἐξερινάζειν λέγω.

Λευκερινεὸς, q. d. caprificus alba ficus ſpecies eſt, Heſ. & apud Athen.lib.3.

E'ΡΙΝΝΥ'Σ,ύος ἡ, Erinnys,furia: dea infernalis peccatorum vltrix & pœnarum irrogatrix. Od. ο, θεὰ δασπλῆτις Ἐρινύς. Apud Hom.ἐρινύες dicuntur συγγεαί, Od.ρ,& Il.ι. Apud Soph. Aiace E'ρινὺς τοῦτ' ἐξεχάλκευσε ξίφος, annon Erinnys ſeu furia hunc cudit enſem? Aliquando E'ρινὺς dicitur qui vel quæ iniuriam alicui illatam perſequitur.vt Od.ρ,Ἀλλ' εἴ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐρινύες εἰσί. Interdum etiam qui fecit. vt Odyſſ.λ,v.278. Heſychius verò E'ρινύας exp. ἁμαρτίας, reſpiciens fortaſſe ad cum Heſiodi qui eſt in theog.v.471.

E'ρινύειν,indignari,apud Soph.in Aiace.

E'ριον,ἐριοῦς,ἐριώδης.vide in Ei'ρος.

E'ριπόω,vide in E'ρείπω.

E'ΡΙΣ, ιδος, ἡ,contentio, concertatio. Xen.Pæd.8, τοῖς δὲ ... ἀρίστοις οἱ ἀγῶνες ἦσαν πρὸς ἀλλήλους καὶ ἔριδες καὶ φιλονεικίαι ... Interdum additur genitiuus. vt ἔρις πολέμοιο. Il.ν, ἐμβάλλειν ἔριν ταύτης τῆς μάχης. Xen.Pæd.1. ¶ Fingitur ἔρις etiam dea contentionis autor, quam ab εἴρω dictam volunt nonnulli grammatici,παρὰ τὸ εἰς μάχην εἴρειν,i.συμπλέκειν.

E'ρίζω, F.ίσω, contendo, concerto. Od.σ, ἐρίζετον ἀλλήλοιιν μαχέσασθαι. Od.φ.Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων. Od. Δρηστοσύνῃ δ' οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος. Plut.in Fabio,μὴ Λακεδαιμονίοις μὴ ἐνδοῦναι, contendens ne Lacedæmoniis cedere videretur. Plato in Protag. δεόμεθα ... λόγων ἀμφισβητεῖν, ἐρίζειν δὲ μή, inter vos de rebus huiuſmodi controuerſias mini non concertetis. Apud Hom. ἐρίζει Ἀφροδίτῃ χρυσείῃ ... forma venuſtate cum Venere contendat. In lib.autem 3.Reg. 12,ἐρίζετε τῷ στόματι Κυρίου,exp.exaſperaueritis os Domini.

E'ρίζομαι,dicitur pro ἐρίζω. Il.ι, ὅ τις τοι ἐρίζεται ... Ariſtoph.in Neb. ἅπερ πρὸς ἅπερ ἠριζόμεθ', vltro citroque verbis diſceptabamus ſeu concertabamus.

E'ρισμα,τὸ,contentio,certamen.Il.δ.

E'ριστὴς, οῦ,ὁ, litigator. E'ριστικὸς,οῦ, ὁ, contentioſus, qui velit lubenter contendit. Luc. Apud Ariſtot. in Soph.elench. ἐριστικοὶ λόγοι, qui ex rationibus, quæ probabiles eſſe videntur, aliquid inferunt. E'ριστὸς, οῦ,ὁ, de quo contenditur aut concertatur ſeu de quo contendere & cõcertare licet.Soph.in Electra.

E'ριδαίνω, F.ίσω, factum ex fut.2. verbi ἐρίζω, idémque ſignificans quod ἐρίζω,Il.ψ.

E'ριδαίνω,idem. Il.α, ... E'ριδήσαντο ... ἐριδήσαμεν, verbis contendimus. Hinc & ἐρίδησα apud Apoll.concertaui,contendi.

E'ριδμαίνω irrito,ad contentionem & certamen prouoco. Il.π (de veſpis)οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν. Deriuatur autem vel ab ἐριδαίνω,interiecto μ,vel ab ἔρις & μαίνω,vt volunt grammatici.

E'ριθος,& ἐριθεία,contentio. Poſterius legitur 1.ad Cor.c.11.& Iacobi 3.Alias ſignif.vide & in Ei'ρος.

E'ριθεύω vel potius ἐριθεύομαι,contendo.apud Ariſtot.

E'ριθος,quomodo huc pertineat,vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex ἔρις.

A'ντέρις,ιδος,ἡ,obluctatio.

Δύσερις,ιδος,ὁ καὶ ἡ,contentioſus, moroſus. Ariſtot.eth.l.4.c.6.& l. 2.c.7.

Φίλερις,ιδος,ὁ καὶ ἡ,contentionum amans.iurgioſus.

Compoſita ab ἐρίζω, & deriuatis.

A'μφήριστος,ου, ὁ καὶ ἡ, controuerſus, in contentione poſitus, de quo certatur, de quo eſt controuerſia. Propriè,de quo vtrinque eſt contentio.Item anceps.Polyb.lib.5.

*Decomp.*A'ναμφήριστος,de quo contentio non eſt,de quo vtrinque non contenditur aut concertatur,minimè controuerſus.

A'νήριστος & ἀδήριτος,de quo non contenditur.

A'ντερίζω, contendo cum aliquo, certò cum aliquo per æmulationem.

A'ντεριδαίνω,contrà contendo.

Δυσήριστος, de quo contendere difficile eſt, in infelici contentione poſitus.Soph.in Electra.

Εἰκοσινήριτος,de quo viginti inter ſe contendant. Il.χ.

E'πήριστος(pro ἐπίζηλος) exp.de quo contenditur, ſeu ob quem contenditur. Item æmulatione dignus. Eſt & nomen proprium apud Hom.

Νήριτος,de quo non contenditur.αἰγείρους καὶ αἱ ἀπήριτος.

Νήριτος(exempto σ)idem. Exp multus,innumerus,immenſus.Heſiod.in Theog.& Apoll.Arg.3.

Συνερίζω,contendo,φιλονεικῶ.

E'ΡΙΦΟΣ,ου,ὁ,hœdus: partus capræ recens adhuc & tener, vt agnus.Il.ο,Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες. (* Heſychius eſſe dicit τὸν μικρὸν αἶγα τὸν ἐν τῷ ἔαρι φαινόμενον, ἄγων τὸν πρόσθεν: χίμαρον autem, τὸν ἐν τῷ χειμῶνι.) Inuenitur ἔριφος etiam fœminino genere,apud Theocr. Idyll.8. ¶ E'ριφοι,hœdi,ſunt etiam conſtellatio quædam apud Aratum & Proclum, cæteróſque aſtronomos.

E'ρίφιον,ου,τὸ,paruus ſeu tenellus hœdus:apud Athen.lib.14.

E'ρίφειος,ου,ὁ,hœdinus. qui ex hœdo eſt.vt ἐρίφεια κρέα.

E'ρκεῖος,ἑρκίον,ἕρκος,ἑρκτή,vide in Εἴργω.

E'ΡΜΑ, ατος,τὸ fulcrum,ſtabilimentum. ὑπέρεισμα. (*Ab εἴρω, necto.) Il.β.(de claſſe ſoluente) ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν. Il.α, ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν, Latini phalangas ſeu palangas vocant Apud Hipp de articulis, ἕρματα, autore Galeno, ſunt fulciméta & idem quod ἐρείσματα. Metaphoricè etiam capitur,vt Od ψ,& Il.π ἕρμα πόληος,columen ciuitatis.Sic Pindarus Athenas dixit eſſe ἔρεισμα Ἑλλάδος Homerus Il δ,ἰὸν(ſagittam) vocat μελαινέων ἕρμ' ὀδυνάων, i.fulcrum dolorum, quo dolores vt fundamento niterentur. Exponitur & ἀσφάλισμα ab Euſtathio,& ἀσφάλεια, à Suida,in hoc loco, ἀσύλως ... χεῖρας διὰ τὰ ἕρματα τῆς ὀχυρώματος. ¶ Apud Theogn. pro confidentia & incœpto & propoſito poni videtur, vt Bud annotat. χαίρεις δ' ὅτι πάντων ἀμφὶς ἕρματα ... Ibidem, Ἀνθρώπων ἀδίκοις ἕρμασι ... Apud Plut.in Solone, ἔργμασι γὰρ ἐν μεγάλοις ἁδεῖν χαλεπόν, exp.in rebus magnis adminiſtrandis difficile omnibus placere. ¶ Eſt etiam ſaburra, i.ſabulum craſſius, quo naues ad certàm vſque menſuram onerari ſolent,vt ſtabiliores ſint. Ariſtot.de apibus, ὅταν δ' ἄνεμος ᾖ μέγας, φέρουσι λίθον ἐφ' ἑαυτάς, ἕρμα πρὸς τὸ πνεῦμα Ariſtoph de gruibus dixit,αὐθ' ἕρματος ... ¶ Item,ſcopulus,ſaxum in mari. Anacreon. ἀρθεὶς δ' ἐπὶ ἐρμάτων φορεῦμαι, Plat lib.8. de rep. ὅταν αὐτὴν ἴδῃ παίουσαν ὥσπερ πρὸς ἕρματι,πρὸς τῇ πόλει. Plut.in Symp. ὅταν ἕρματι πλέοντες προσπέσωσιν, vbi veniſſent ad ſcopulum ſaxum.Luc.de hiſt.ſcr εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἕρματα. Nonnulli ſaxeas pilas ex Virgilio interpretantur, & crepidines atque obices in portus oſtiis. ¶ Item,inauris. Od.σ, Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἔνεικε. E'ρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν. Et Il.ξ, ἕρματ' ἐνῆκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι, i.τὰ τοῖς ὠσὶν ἐνδεδεμένα κόσμια. vt Euſtat.exponit. etymologiam ibi exponens huius vocabuli, quòd inaures ornatus cauſa auribus innecti ſolerent.

E'ρμαι, quoque dicitur ſaxum in mari, ab Antiphonte, Anacreonte,& Ariſtophane,teſte Harpocr.

E'ρμάζω,f.άσω fulcio,ſtabilio.Vnde in paſſ.apud Gal.in exegeſi γλωσσῶν. Hippocr.ἑρμᾶσθαι eſt ἐρηρεῖσθαι.Ab eodem ἑρμάζειν exponitur ἑδράζειν & στηρίζειν. Item ſaburro, i.ſaburra onero & ſtabilio. E'ρμάζει Heſychio eſt etiam μαλάσσει.

E'ρμασμα, ατος,τὸ, idem eſſe videtur quod ἕρμα, ſaburra, vel quod ſaburræ loco carinæ ad ſtabiliendam nauim eiúſque pondus æquandum imponitur.Dicitur etiam ab Hippocrate partis ægræ fulcimentum chirurgi induſtria adhibitum, iniecta faſcia & vinculo.

E'ρματισμὸς,ὁ,idem quod ἕρμα & ἕρμασμα, vt Erotianus tradit.

E'ρματίζω,f.ίσω, ſaburro,idem quod ἑρμάζω. Plutarch.vtra anim. prud. (de apibus Creticis) ἑρματίζουσιν ἑαυτάς.

E'ρμὶν ſeu ἑρμὶς,ῖνος,ὁ. fulcrum tori, pes lecti. Od.θ, & ψ. Tradit Euſt.deductum eſſe vel ab ἕρμα, quoniam ſit fulcrum & ſtabilimentum tori ſeu lecti. vel ab εἴρω, παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι τρυπήματι κλίνης,quòd tori foraminibus inſeratur: vel ab E'ρμῆς qui ſit dator ſomni & cuius eam ob rem imago in ipſis ἑρμῖσιν affingi ſoleret.

Compoſita.

A'νέρμαστος,ου ὁ καὶ ἡ,non ſaburratus,ſaburra non ſtabilitus. vt ἀνερμάστῳ πλοίῳ, apud Baſil. Et metaph apud Plutarch.de homine animi fluctibus agitato. Et Phil.lib.3. de vita M.ἔνιοι τῶν πρὸς εὐσέβειαν ἀνερμάτιστοι, nonnulli ad pietatem minimè obſirmati.

Πέρμα,τὸ,lignum quod nauibus ſupponitur.Thuc.lib.7.

E'ΡΜΗΝΕΥ'Σ,έως,vel έως Atticè, ὁ,interpres. (* παρὰ τὸ E'ρμῆς.) Xen.Pæd.1, ὅπως μὴ δι' ἄλλων ἑρμηνέων τὰς τῶν θεῶν συμβουλίας συνιείη.Ceb.Teb.δι' ἑρμηνέως συμβάλλεσθαι τὰ λεγόμενα.

E'ρμηνεύω,interpretor,Syneſ. Sæpe etiam ponitur *pro* explicare ſeu explanare.vt ἑρμηνεῦσαι τὸ νοηθὲν apud Ariſtoph. Affertur & pro eloqui,ex Thuc.

E'ρμηνεία, interpretatio, expoſitio,enarratio. Exp.& eloquutio

apud Halicarn.

E'ρμήνευμα, interpretamentum, interpretatio, vt apud Euripidem in Phœniſſis:veritas ὁ δ' ἄδικος ποικίλων ἑρμηνευμάτων.

E'ρμηνευτὴς,interpres,Plato.

E'ρμηνευτικὸς (q. d. interpretatorius) ad interpretationem pertinens. Et ἑρμηνευτικὸς σύνδεσμος apud grammaticos, ἤτοι, ſicut ἤγουν. Lucianus autem δύναμιν ἑρμηνευτικὴν vocauit facultatem eloquendi,q.d.facultatem eloquutoriam.

Compoſita ex ἑρμηνεύω.

A'νερμήνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui dicendo explicari nequit.ineffabilis. Heſych.

A'φερμηνεύω,enarro,explico,expono,ex Plat.

Διερμηνεύω,interpretor,explano.

Δυσερμήνευτος,explicatu difficilis,ad Hebr.5.

E'ξερμηνεύω,interpretor.

Μεθερμηνεύω. idem quod ἑρμηνεύω,Polyb. Apud Plut. in Cat.μεθερμηνεύεσθαι κατὰ λέξιν, transferri ad verbum.

Παρερμηνεύω,perperam & malè interpretor.

Παρερμηνεία,mala ſeu peruerſa interpretatio.

E'ΡΜΗΣ,οῦ,ὁ, Mercurius, nuntius deorum. (* Ab εἴρω,i.nuntio,quaſi εἰρέας, & per pleonaſmum τοῦ μ,ἑρμέας, deinde per ſynæreſin ἑρμῆς) A poetis dicitur etiam E'ρμείας & E'ρμείης. Od. ο, E'ρμείαο ἕκητι διακτόρου ¶ E'ρμοῦ κλῆρος, pro prima carnium portione ex Polluce. Vide aliam expoſ.apud Euſtath.E'ρμῆς, ex eodem Poll.pro vltimo potu, quod Mercurio vt ſomni præſidi libarent à cœna ſurgentes. ¶ E'ρμῆς, pars quædam Delphinii, i.templi quod Athenis dicatum fuit Apollini, ex Plutarch.in Theſeo. ¶ E'ρμῆς κοινὸς, prouerbialiter dicitur ab eo qui participem ſe fieri poſtulat lucri quod fauente Mercurio(qui πλουτοδότης etiam creditus fuit) ſeſe nobis obiecerit. ¶ E'ρμαῖ, lapideæ ſtatuæ Mercurii, quas mutilatas fuiſſe cùm alii multi ſcribunt,tum Thucyd.lib.6. Sunt qui capita & membra virilia eis abſciſſa fuiſſe tradant. Heſychio ſunt etiam inutiles arborum fruticationes, ſtolones. Vide Pauſ.& Plutarch.in Alcibiade.

E'ρμαΐζομαι, Mercurio vtor.Euſt Il.α.

E'ρμαιος,ſeu E'ρμεῖος,& E'ρμαϊκὸς, vt (E'ρμαϊκὴ κύλιξ. Euſtath.) Mercurialis. E'ρμαιος ſeu E'ρμεῖος λόφος apud Homerum, variè exp.apud Euſtath.Et E'ρμαῖα,Mercurii feſta apud Plat.

E'ρμαιον, frequentiſſime in vſu eſt pro lucro inſperato & aduentitio. Budæus poni ait pro bono inexpectato,ac pro ſorte exoptanda, quæ fortè fortuna nobis oblata ſit: item pro re opportuna & exoptanda.Plat.in ſymp.ἕρμαιον & τύχημα copulat. Plutarc. in Symp. ſept. ſap. ἕρμαιον τὸ συμπόσιον ἐμοὶ γέγονεν.

E'ρμάδιον,Mercuriale,Suid.

E'ρμακας apud Nic.in Ther. v.150. ſchol. ann. dici poſſe lapides congeſtos in honorem Mercurii.

E'ρμηνεὺς,quomodo huc pertineat,vide ſuo loco.

Compoſita.

Δυσερμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, infelix vtpote cui non fauet Mercurius mercatorum & furum deus.

Δυσερμία,infelicitas,infortunium. Heſych.& Suid.

Εὐέρμης,fortunatus. iidem H.& S. Εὐερμία, felicitas, bona fortuna, proſper ſucceſſus.Suid.ex Æliano.

E'ΡΝΟΣ,εος,τὸ,planta,germen: interdum & ramus. Il.ρ,Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης. Et Od. ξ, τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ ἔρνεϊ ἶσον.Dioſc.lib.4.cap.81.de apocyno, ἔρνος ἐστὶ ῥάβδους ἔχον μακράς. Theophr hiſt.plant.lib.2.ἔρνη ἐκτείνεται,rami feruntur.

E'ρνώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,ſimilis ἔρνει,ramoſus.

Compoſita.

Εὐερνὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,exp.εὐθαλὴς, virens,lætus germinibus. Exp.& pulchros habens ſtipes ſeu truncos.

Εὐερνώδης,εος,ὁ καὶ ἡ fruticoſus,ramoſus.

Λιπερνὴς, Heſych.qui ex diuite factus eſt pauper, ſeu qui ex agro in vrbem confugit. vt ſit ὁ λιπὼν τὰ ἔρνη, qui plantas deſtituit.

Λιπερνῆτις,fœm.gen.exp.πτωχὴ,mendica, παρὰ τὸ λελεῖφθαι ἐρνέων. Inuenitur & λιπερνίτης,maſc.gen.& λιπερνῖτις fœm.

E'ρόεις,ἔρος,vide in E'ράω.

E'ρομαι,vide in Εἴρω,dico.

E'ΡΠΩ, F.ψω, ſerpo, repo, repto, item metaph. *pro*, paulatim gradiendo accedo. Soph.in Aiace, Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει. Plerunque ſimpliciter ponitur pro βαδίζω, incedo, vado, vt Theocr.Idyll.1,ἕρπε ποτ' Ἴδαν,ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν. Soph.ἐξέδρους ἕρπειν κενάς,ire per vias vacuas.

E'ρψις,εως,ἡ, reptatio ſeu reptatus.

E'ρπετὸς οῦ,ὁ reptilis. Vnde ἑρπετὰ,reptilia,ſerpentes.animalia quæ ſerpunt,vt τῶν ἑρπετῶν τὰ ἰοβόλα,Phil.de vita M.l.1.

E'ρπετὸν pro ἑρπετὸν apud Ariſtot.

E'ρπης, ητος, ὁ, hulcus ſerpens vel manans. Dioſc.& Gal.lib.14. therap.E'ρπηδὼν,idem.Nic.in Alexiph.

E'ρπυστὴς,οῦ,ὁ,qui ſerpere ſolet ſeu repere,reptator. Epigr.lib.2.

E'ρπυστικὸς,idem quod ἑρπυστής.

Ἑρπετάδης, ου, ὁ ᾱ, serpendi vim habens, ad serpendum aptus. vt ἑρπετάδες ταίνιαι, Phil. de mundo.

Ἑρπίζω. idem quod ἕρπω, vt ἑρπύσαν βρέφος, in Epigr. Mures quoque dicuntur ἑρπίζειν ὅτε πλεῖ τροφίζων, apud Laert. Dicitur & hedera ἑρπύζειν, in quodam Epigr. in Soph.

Ἑρπυλλίς, ῐδος, reptatio.

Ἑρπυσμός, ου, ὁ, reptator, reptilis.

Ἑρπυστήρ, pro eodem. Opp. de ven. lib. 3.

Ἑρπυστικός, idem, seu rependi vim habens. ad rependum aptus. vt ζῶα ἑρπυστικά. Apud Dioſc. ἑρπυστικὰ ἕλκεα, ſerpentia vlcera vel manantia.

Ἕρπυλλος, ου, ſeu ἕρπυλλον, ſerpyllum. herba de qua vide Dioſc. lib. 3. cap. 46. Dicta ἀπὸ τοῦ ἕρπειν. vnde comp. ἀναφερπυλλᾶσθαι, mutari in ſerpyllum.

Ἕρπος, vinum. Dicitur eſſe vox Aegyptiaca, qua tamen vſus eſt Lycophron, & ante eum Sappho.

Οἶρπος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀνέρπω, ſurſum repo, irrepo. Interdum vado: propriè quaſi rependo ſurſum.

Ἀνερπύζω, idem. Ariſtoph. in pace. εἰς ἀηρὸν ἀναδραμοῦμαι.

Decomp. Περιανέρπω, vt ἀναπεφυκὼς τῇ περιβόλῳ, apud Plut. in Themiſt. exp. ſerpit ſeu perrepit in ceruicem.

Ἀφέρπω, abeo, quaſi reptando. Item ſymp. abeo. Soph. ἀφέρπε ταῦ. Ἀφερπύζω, pro eodem.

Διέρπω, penetro reptando.

Ἐξέρπω, crepo, prorepo. Ariſtoph. in Nub Ἐξερπύζω, idem. Ariſt.

Decomp. Διεξέρπω & Διεξερπύζω, idem. apud eundem Ariſtot.

Ἐπερπύζω, pro εἰσερπύζω, irrepo.

Ἐπέρπω, adrepo, in aliquem locum reptando eo. Ἐπερπύζω, idem. Ariſtoph. in Pluto. ἐφ' ἃ δὲ ἐπεδύμει διμῆνιον ἐφερπύσας.

Καθερπύζω, irrepo. Ioſeph. καθερπύσαντες λάθρᾳ τῆς πατρίδος.

Παρέρπω, obrepo, clàm irrepo Παρερπύζω, idem. Suid.

Περιέρπω, adrepo, irrepo, aduenio velut reptando. Soph. φιλεῖ μὴ τὸ ἀφανὲς ἕρπον.

Συρέρπης, tacitus repens, vt ſerpentinum genus, Heſych.

Τέρπω, ſubrepo. Exp. & ſubſerpo, i. clàm ſerpo.

Τερπύζω, idem.

Χαμερπὴς, humi repens ſeu ſerpens. à terra ſeſe non attollens. vt herbæ quædam. Χαμερπεῖς, humi ſerpendo, nec à terra ſeſe attollẽdo: ſeu humiliter. abiectè, craſſe. Greg. de ſacro paſch.

Χερπίης, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἐρπύλλιον vide in Ῥόδιον.

Ἔρσαι vide in Ἀέρρω. Ἔρσαι, vide in Εἴρω, necto.

Ἐρυσίπελας, ἐρυσιπελικὸς, &c. vide in Ἐρύθω.

Ἐρυθρὸς, &c. vide in Ἐρυθρός.

Ἔρσαι vide in Ἀέρρω. Ἔρσαι, vide in Εἴρω, necto.

Ἐρυσίπελας, ἐρυσιπελικὸς, &c. vide in Ἐρύθω.

Ἐρυθρὸς, &c. vide in Ἐρυθρός.

Ἔρυμα, ἐρυμάω, &c. vide in Ἐρύω.

Ἐρυσίβη, &c. vide in Ἐρεύθω.

Ἔρυμα, ἐρυμάω, &c. vide in Ἐρύω.

Ἐρυσίβη, &c. vide in Ἐρεύθω.

Ἔρυμνα, τὰ, tutamen, turamentum, munimentum: quo videlicet nos tutamur & inimicos arcemus. Xen. Pæd. 4, Ἐπὶ ἔρυμνα μὴ ἐρύσασθαι σωμάτων. Item, munimentum, vallum, murus, propugnaculum, munitio. Xen. Hell. 3, ἔρυμνα ἑτοίμως ἔχοντες. Idem τῆς πόλεως ἐν ἐρύμνοις ἀδιαλύτοις, munitionibus vrbes cinguntur. Vtitur ſæpe & Thuc, aliſque hiſtorici.

Ἔρυμνὸς, ἡ, ὁν, munitus, tutus. Thuc. lib. 5, χωρίον ἐρυμνὸν καὶ δυσεπιόδευτον. Plut. in Cam. πόλις ἐρυμνὴ, tutiſſima vrbs. Ἐρυμνότης, ητος, ἡ, munitio: qua videlicet aliquid eſt munitum. Xen. Pæd. 6, ὅσα τε ἐρυμνότητος προσεδεῖτο, quæque munitione adhuc indigebant. Ἐρύμνιον, τὸ, munio.

Ἔρυμος, per ſyncopen pro ἐρύομαι, apud poetas, cuſtodio, ſeruo, tueor. Odyſſ. ξ, ὃς νῆας ἐρύσῃ. Item paſſ. aſſeruor. Heſiod. in Theog. v. 304.

Ἐρύομαι, idem quod ἐρύομος, poetica epenthesi, i. ſeruo, conſeruo.

Ἐρύω & Ἐρύομαι, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ἔρχος, vide in Σπάρος. Ἐρχετος, vide in Εἴρω.

Ἔρχομαι, venio, eo, Il. α, ἐκ ἴρης ἔρχεται ἄλλη, abit alio. Cum ἵππῳ, vt ἐρχόμενος ἵππῳ καὶ ἀθρώσας. Dem. cum ἀφ', vt ἔρχεται ἀφ' ἑαυτοῦ. Cum εἰς, vt ἔρχεται εἰς σὲ ὁ ὄρχος. Demoſth Apud Herodot. ſæpe cum participio fut. vt ἔρχομαι φράσων, dicere ag̃redior. Item ἐλήλυθα, futurus, inſtans. vt Act. c. 18, ἐρχομένῳ ἐνιαυτῷ. Thuc. ἐρχομένου ἔτους, inſequẽti anno. Format hoc verbum & tempora & derivata ab inuſit. themate ἐλεύσομαι, quod & in compoſitis obſeruatur. Nam fut. eſt ἐλεύσομαι, aor. 2. ἦλυθον apud poetas, & ἦλθον per ſyncopen, vnde imperat ἐλθὲ & infinit. ἐλθεῖν, quod pro præſenti ſumitur. Præt. med. ἐλήλυθα. Attice pro ἦλθα, apud poetas autem & ἐλήλαθα. Ariſtoph ἴσα μὲ ἐκεῖνα δίδεχε ὧν τῶν κύκλων ἐλήλυθα. Od. ο, ἐκ Πύλου ἐλήλαθας. Od. ξ, ἐκαστέου ἥκυδον ἵπποισι. habent autem hæc tẽpora eandem cũ ἔρχομαι conſtructionẽ.

Ἐλάδιος, ου, ὁ, aduentus, itio.

Ἤλυθε, idem. Eurip. in Hec.

Ἰόλθιμα. Ἰόλθος, Ὀρχαικὸς, quomodo huc pertineãt, vide ſuis locis.

Compoſita ab ἔρχομαι, *ſimúlque ab* ἀλέσθαι *inuſitato aut potius ab eius deriuatis: ac primùm cum*

præpoſitione.

Ἀνέρχομαι, aſcendo. q. d. ſurſum vado. Herodian. ἀναβιβάσθαι εἰς τὸ ἄρχαιον. Cicero apud Aratum ἀνέρχεσθαι exponit emergere, exiſtere. ¶ Eſt etiam interdum idem quod ἐπανέρχομαι, redeo. Ἀνάβασις, aſcenſus. Heſych. (Heſych.

Decomp. Ἀναπερχομένου, redeo. Dem. pro cor. ἀλλ' ἐκείνου ἐναντίον γενομένου. Item rurſus diſſero. Item explico. B. ex Plat. & Ariſtot.

Ἀπέρχομαι, abeo, exeo. diſcedo. Interdum ſine caſu. Interdum cum genit. vt ἀπῆλθεν τῆ οἰκίας, egreſſus domo. Sic ἀπιέναι τῆς βίας, vita decedere. Interdum cum variis præpoſit. vt ἐκ τῆ ἐκκλησίας ἀπιόντες, apud Iſocr. Dicitur & ἀπιέναι ἐς τὰς πόλεις, & ἐπὶ τὰς ἀρχοντας. Interdum cum accuſ. ὁδὸν, vt πορεύεσθαι τὴν ἰδίαν, abiit hac via. Dicitur etiam de rebus inanimis. vt Marc. 1. Μέσος ἀπῆλθεν εἰς τὰ ὄπισθεν. Matth. 4, ἀπῆλθεν ἡ φήμη εἰς ὅλην τὴν Συρίαν, abit rumor per totam Syriam. ¶ Item, moritur. apud Greg. Sic & apud Laert. in vita Plat. ἀπιόντος dicuntur mortui. ¶ Item, redeo, apud Suid. ex Thuc. ¶ Item pro ἐκφεύγω, aufugere, Dem.

Dec. Ἐκπερχομένη, decedo poſt, ſubſequor. Greg. in Maccab.

Προπερχομένη, prior abeo ſeu diſcedo. Item ptior decedo, Prior morior. Greg. in Maccab.

Προσπερχομένη, inſuper diſcedo. Xenoph.

Διέρχομαι, tranſeo, pertranſeo, prætereo. vt Il. χ, ν. 198. πᾶσι διέρχεται ἀκμὴ ζόης, veneficiis multinoxiis eris telum. Ἔπαινος, aduentus. Exp. etiam, impetus, inſultus. in Epigr.

Ἔπαλτης & ἐπάλτης. idem quod ἔπαινος, aduena.

Κατέρχομαι, deſcendo. Herodian. lib. 1. κατελθόντα εἰς ὑμᾶς. ¶ Item, redeo vt exul, poſtliminio redeo. Bud. ex Dem. & Ariſtot.

Κάτοπλος, decliuis. vt κατάντης ὁδὸς πᾶσα. Nonn. Κατάντης & κατάντη, deſcenſus. vt in Epigr. εἰς ἀΐδαο ἰθέλα κατάντης. & Apollon. Arg. 2.

Decomp. Συνκατέρχομαι, ſimul redeo, vnà reuertor.

Μετέρχομαι, adeo. vt Il. ζ, ὑμᾶς ἦ Πάριν μετελθέσθαι. Dicitur etiam de vlciſcente, item de eo qui aliquid tractat. vt notat Euſt. Idem cum dat. pro συμπαθεῖν ab Hom. pono Peſtatur. Item pro, accerſo, cum accuſ. Luc. ἐγὼ ἦ ἄλλους πάνυ πολλοὺς μετελθόμενος. Interdum etiam, quæro & inueſtigo. vt apud Syneſ. μεθ' ἅλα τε καὶ ἤπειρον ἐλθόντες. ¶ Item, cum accuſ. perſonæ, exp. obſecro. Herodot. μετέρχομαί σε κατὰ θεῶν τὸν πατρῷον καὶ τὸν ἐμὸν τὸν ἐόντα. Item compello, appello, alloquor: vt apud eundem, ἡ Πυθίη μετέρχεται τοῦτον τὸν ἄνδρα. Sic & in Phal. ep. μέτειμι σε τοιοῦτον αὐτὸν, compella eam, & hoc ab ea contende. ¶ Item, vlciſcor. Cum accuſ. perſonæ, apud Antiphont. μετέρχομαι τὸν φονέα τῷ πατρὶ. Et cum accuſ. rei, apud Eurip. μετελθεῖν γάμους Ἑλένης ὑζοῦσιν, ſumere vindictam de nuptiis. Item punio. Syneſ. πλημμέλειαν μετέρχεται ἀμέρδουσα. ¶ Exponitur etiam conſector, perſequor, ambio. Thuc. τὸ σώφρονα μετέρχεσθαι, fortitudinem conſectantur,

---

Ἔρσαι vide in Ἀέρρω.

Ἔρσην, ενος, ὁ, ἡ, ρος. Homer. ἔρση τηλεθάουσα, virens ros: i. faciens virefcere & vigeſcere plantas. ¶ Heſychio eſt etiam ὅπλιγμα. ¶ In plur. ἔρσαι eidem ſunt hœdi recẽs nati & tenellæ adhuc agnæ: vt Od. ι, v. 220. Θηλαζούσας δ' ἔρσησι ἔρικτα χροὸς μῆλ' ἀφέρπει. χωρὶς δ' μέτασσαι. Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσας. * ἀφ' τὸ ἀέρθω, αἴρω, quaſi ἀῖρσαι, inquit Etym.

Ἔρσενες, ενος, ὁ, rorulentus, roſcidus, rore imbutus. Il. ω, v. 757.

Ἐρσήεις, εσσα, ὁ, ἡ. idem. Heſych.

Ἐρσήνη, ης, ἡ. idem. Heſych.

Ἐρσηνόβιος, ὁ, ἡ, idem. Heſych.

Ἐρσηνόβιτος, apud Nic. in Ther. v. 631. ſch. exp. θηλυκὸς, ἀρρένος.

Ἔρσος. pleonaſmo poetico τὸ ῥ pro ἕρσης, ros. Heſiod. in Aſp. (de cicada) ἔστε πάσης ἦ βοτῆρας ὄμβρῳ ἔβρεσε. Et ἦ ἔρσιπνοος ἦ ἀνάπνοος ὁδοιπόρῳ: lucidæ roris guttæ.

Ἐρσόεις, pro ἐρσήεις, roſcidus, rore conſperſus ſeu madefactus. Iliad. ω.

Ἔρσος vide in Ἔρσην.

Ἐρυθαλίων, ωνος, ὁ, Callimacho eſſe dicitur aper. Licophroni aries. * ἀφ' τὸ ἐρεύθω.

Ἐρυθαλίων, ωνος, ὁ, Callimacho eſſe dicitur aper. Licophroni aries. * ἀφ' τὸ ἐρεύθω.

Ἔρυμα, ατος, τὸ, fugio. ἀυλαπόδυσις, ἐκφεύξις. Iliad. β, de Ennomo augure, Α'Μ' ὃς ἀμείνων ἐρύσασε κῆρας μελαίνας.

Ἔρυμνα, τὸ, tutamen, turamentum, munimentum: quo videlicet nos tutamur & inimicos arcemus. Xen. Pæd. 4, Ἐπὶ ἔρυμνα μὴ ἐρύσασθαι σωμάτων. Item, munimentum, vallum, murus, propugnaculum, munitio. Xen. Hell. 3, ἔρυμνα ἑτοίμως ἔχοντες. Idem τῆς πόλεως ἐν ἐρύμνοις ἀδιαλύτοις, munitionibus vrbes cinguntur. Vtitur ſæpe & Thuc, aliſque hiſtorici.

Ἔρυμνὸς, ἡ, ὁν, munitus, tutus. Thuc. lib. 5, χωρίον ἐρυμνὸν καὶ δυσεπιόδευτον. Plut. in Cam. πόλις ἐρυμνὴ, tutiſſima vrbs. Ἐρυμνότης, ητος, ἡ, munitio: qua videlicet aliquid eſt munitum. Xen. Pæd. 6, ὅσα τε ἐρυμνότητος προσεδεῖτο, quæque munitione adhuc indigebant. Ἐρύμνιον, τὸ, munio.

Ἔρυμος, per ſyncopen pro ἐρύομος, apud poetas, cuſtodio, ſeruo, tueor. Odyſſ. ξ, ὃς νῆας ἐρύσῃ. Item paſſ. aſſeruor. Heſiod. in Theog. v. 304.

Ἐρύομαι, idem quod ἐρύομος, poetica epenthesi, i. ſeruo, conſeruo.

Ἐρύω & Ἐρύομαι, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ἔρχος, vide in Σπάρος. Ἐρχετος, vide in Εἴρω.

Ἔρχομαι, venio, eo, Il. α, ἐκ ἴρης ἔρχεται ἄλλη, abit alio. Cum ἵππῳ, vt ἐρχόμενος ἵππῳ καὶ ἀθρώσας. Dem. cum ἀφ', vt ἔρχεται ἀφ' ἑαυτοῦ. Cum εἰς, vt ἔρχεται εἰς σὲ ὁ ὄρχος. Demoſth Apud Herodot. ſæpe cum participio fut. vt ἔρχομαι φράσων, dicere ag̃redior. Item ἐλήλυθα, futurus, inſtans. vt Act. c. 18, ἐρχομένῳ ἐνιαυτῷ. Thuc. ἐρχομένου ἔτους, inſequẽti anno. Format hoc verbum & tempora & derivata ab inuſit. themate ἐλεύσομαι, quod & in compoſitis obſeruatur. Nam fut. eſt ἐλεύσομαι, aor. 2. ἦλυθον apud poetas, & ἦλθον per ſyncopen, vnde imperat ἐλθὲ & infinit. ἐλθεῖν, quod pro præſenti ſumitur. Præt. med. ἐλήλυθα. Attice pro ἦλθα, apud poetas autem & ἐλήλαθα. Ariſtoph ἴσα μὲ ἐκεῖνα δίδεχε ὧν τῶν κύκλων ἐλήλυθα. Od. ο, ἐκ Πύλου ἐλήλαθας. Od. ξ, ἐκαστέου ἥκυδον ἵπποισι. habent autem hæc tẽpora eandem cũ ἔρχομαι conſtructionẽ.

Ἐλάδιος, ου, ὁ, aduentus, itio.

Ἤλυθε, idem. Eurip. in Hec.

Ἰόλθιμα. Ἰόλθος, Ὀρχαικὸς, quomodo huc pertineãt, vide ſuis locis.

Compoſita ab ἔρχομαι, *ſimúlque ab* ἀλέσθαι *inuſitato aut potius ab eius deriuatis: ac primùm cum*

præpoſitione.

Ἀνέρχομαι, aſcendo. q. d. ſurſum vado. Herodian. ἀναβιβάσθαι εἰς τὸ ἄρχαιον. Cicero apud Aratum ἀνέρχεσθαι exponit emergere, exiſtere. ¶ Eſt etiam interdum idem quod ἐπανέρχομαι, redeo. Ἀνάβασις, aſcenſus. Heſych. (Heſych.

Decomp. Ἀναπερχομένου, redeo. Dem. pro cor. ἀλλ' ἐκείνου ἐναντίον γενομένου. Item rurſus diſſero. Item explico. B. ex Plat. & Ariſtot.

Ἀπέρχομαι, abeo, exeo. diſcedo. Interdum ſine caſu. Interdum cum genit. vt ἀπῆλθεν τῆ οἰκίας, egreſſus domo. Sic ἀπιέναι τῆς βίας, vita decedere. Interdum cum variis præpoſit. vt ἐκ τῆ ἐκκλησίας ἀπιόντες, apud Iſocr. Dicitur & ἀπιέναι ἐς τὰς πόλεις, & ἐπὶ τὰς ἀρχοντας. Interdum cum accuſ. ὁδὸν, vt πορεύεσθαι τὴν ἰδίαν, abiit hac via. Dicitur etiam de rebus inanimis. vt Marc. 1. Μέσος ἀπῆλθεν εἰς τὰ ὄπισθεν. Matth. 4, ἀπῆλθεν ἡ φήμη εἰς ὅλην τὴν Συρίαν, abit rumor per totam Syriam. ¶ Item, moritur. apud Greg. Sic & apud Laert. in vita Plat. ἀπιόντος dicuntur mortui. ¶ Item, redeo, apud Suid. ex Thuc. ¶ Item pro ἐκφεύγω, aufugere, Dem.

Dec. Ἐκπερχομένη, decedo poſt, ſubſequor. Greg. in Maccab.

Προπερχομένη, prior abeo ſeu diſcedo. Item ptior decedo, Prior morior. Greg. in Maccab.

Προσπερχομένη, inſuper diſcedo. Xenoph.

Διέρχομαι, tranſeo, pertranſeo, prætereo. vt Il. χ, ν. 198. πᾶσι διέρχεται ἀκμὴ ζόης, veneficiis multinoxiis eris telum. Ἔπαινος, aduentus. Exp. etiam, impetus, inſultus. in Epigr.

Ἔπαλτης & ἐπάλτης. idem quod ἔπαινος, aduena.

Κατέρχομαι, deſcendo. Herodian. lib. 1. κατελθόντα εἰς ὑμᾶς. ¶ Item, redeo vt exul, poſtliminio redeo. Bud. ex Dem. & Ariſtot.

Κάτοπλος, decliuis. vt κατάντης ὁδὸς πᾶσα. Nonn. Κατάντης & κατάντη, deſcenſus. vt in Epigr. εἰς ἀΐδαο ἰθέλα κατάντης. & Apollon. Arg. 2.

Decomp. Συνκατέρχομαι, ſimul redeo, vnà reuertor.

Μετέρχομαι, adeo. vt Il. ζ, ὑμᾶς ἦ Πάριν μετελθέσθαι. Dicitur etiam de vlciſcente, item de eo qui aliquid tractat. vt notat Euſt. Idem cum dat. pro συμπαθεῖν ab Hom. pono Peſtatur. Item pro, accerſo, cum accuſ. Luc. ἐγὼ ἦ ἄλλους πάνυ πολλοὺς μετελθόμενος. Interdum etiam, quæro & inueſtigo. vt apud Syneſ. μεθ' ἅλα τε καὶ ἤπειρον ἐλθόντες. ¶ Item, cum accuſ. perſonæ, exp. obſecro. Herodot. μετέρχομαί σε κατὰ θεῶν τὸν πατρῷον καὶ τὸν ἐμὸν τὸν ἐόντα. Item compello, appello, alloquor: vt apud eundem, ἡ Πυθίη μετέρχεται τοῦτον τὸν ἄνδρα. Sic & in Phal. ep. μέτειμι σε τοιοῦτον αὐτὸν, compella eam, & hoc ab ea contende. ¶ Item, vlciſcor. Cum accuſ. perſonæ, apud Antiphont. μετέρχομαι τὸν φονέα τῷ πατρὶ. Et cum accuſ. rei, apud Eurip. μετελθεῖν γάμους Ἑλένης ὑζοῦσιν, ſumere vindictam de nuptiis. Item punio. Syneſ. πλημμέλειαν μετέρχεται ἀμέρδουσα. ¶ Exponitur etiam conſector, perſequor, ambio. Thuc. τὸ σώφρονα μετέρχεσθαι, fortitudinem conſectantur,

sectantur. Plut.in Pol.præc. τὰ ἀγρεσμένα μιτιγχάνων, mabientem. A Luc.Budæus accipi tradit & pro exercere, meditari. ¶ Item, transeo, vt μετιλλαγὰς ἐπὶ τὴν ἀφροδίτην ἐπὶ τὸν αὐθρα, apud Luc.

Metalles, migrator, aduena. Dionys.de situ orbis.

Decomp. Α'νταμετίγχομαι, vicissim seu contrà ambio.

Συμμετίγχομαι, concomitor.ex Basil.

Παρίγχομαι, prætereo. epigr.lib.2. ἀπὸ τῆς ὥρας πᾶσι παρῆλθε. Ilocr.ad Archid. χρόνος παρελθὼν, tempus elapsum. Interdum cum accus. vt dicitur aliquis alium cursu præterire, Od.θ. Ité metaph. pro anteire, vincere, superare, (vt qui præterit in cursu, vincit) Plut. in Camillo, παρελθὼν τῷ δόξῃ τὰ Κάμιλλον ἐ διωώμενος. Item prætereo. i. prætermitto, omitto. Aristoph.in Vesp. ὡς ἅ πάντ' ἐπαλλάττων, ἀ δὲν παρῆλθεν. Item cum infinit.ex Dem. ¶ Item, prodeo, in medium prodeo, seu procedo, aut progredior. Thucyd.2. καὶ παρελθὼν ἐλεξε τάδε. Æsch. in Ctesiph. παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Dicitur & παρελθὼν εἰς μέσον à Plut. in Sol. Interdum, in medium prodeo & me iacto, vel in medium prodeo ad edendum mei specimen.vt exponit Bud.apud Athen. ἐλθόντι ἅ παρῆλθεν. Item ingredior, eo: ex Plutarch.in Ant. Apud eundem in Theseo, εἰς τὴν Κρωπὸν παρελθὼν, exp.invadens. (prodeo.

Decomp. Α'νταπαρέρχομαι, contrà prodeo, aduersus aliquem

Περιέρχομαι, circumeo, circumeuio. Æsch. in Ctef. περιέρχονται τὴν ἀγορὰν. Plut in Publ. κύκλῳ περιελθὼν τὸν πολεμίων. Apud Plat. in Tim. Sol.dicitur κύκλου περιέρχεσθαι, suum conficere & peragrare orbem. Frequenter etiam sine casu ponitur pro, oberro. Luc.in Nigr. μηδὲν ὧν τῆς λόγου περιέρχομαι. Interdum tamen minus est quàm oberro. Plut.in apol. λίθον ἅ ὅλο περιέτων ὑπὸ περιέρχομαι. Item circumuenio, i.decipio, Herodot. & Luc. ¶ Item, deuenio, tandem venio. Plut.in Ant. ἐς ἅ πάντα εἰς Καίσαρα περιελθεῖν.

Περιέλθοσις, circumitio. Plut. Περιέλυσις, circuitus.

Decomp. Ε'κπερέρχομαι, vsquequaque circundo. Herodian.

Πρόερχομαι, progredior, procedo. Thuc.2, ἐς τὸ πλέον ἀκὶν προερχόμενον, non vltra progressus. Dem. Phil.1, οὐ προελήλυθεν ἀσπαλιέως αὐξόμενος, vt Lat.dicitur, eò impudentiæ processit. Ifocr. εἰς τοσοῦτον προῆλθον, εὐ vsque progressi sunt. Dicitur & de tempore: vt προελήλυθεν πολὺ χρόνος. Thuc.lib.1.longo temporis progressu. Et εἰ προηκολούθητε τῇσι ἐλπίσι. Xen. Hell. 6 ætate prouecti. ¶ Item, præuenio, anteuerto, vt Marc.6. προῆλθον αὐτούς. Apud Xen.de rep.1, προέρχεσθαι ὁδὸν, exp. viam conficere. vel viã prius conficere, i.ante alium. Item, egredior, prodeo. vt προέρχεσθαι τῆς οἰκίας. Gal.ad Gl.domo prodire. Luc. ἐκ μέσου προελθόντι. Herodian.lib.7, προελθεῖν εἰς τὴν βασιλέως αὐλὴν.

Προέλθοσις, progressus. Item profectus. Luc.4.

Προσέρχομαι, adeo, accedo. προσέρχομαί σοι Xen. Προσέρχομαι τοῖς κοινοῖς vel ἐφ' τὰ κοινὰ (illud apud Dem. hoc apud Plat.) accedo ad remp. Προσέρχομαι ἑσθίειν, Xen. acceda prope. i.appropinquo. Item pro, aduento, immineo. Demosth Peculiariter autem προσέρχεσθαι dicuntur qui supplices accedunt Synes. εἰ πολλοὶς κηρυκὶς τε καὶ τύποις προσέλθοι τις ἐμοί. ¶ Προσέρχομαι γυναικὶ, congredior cum muliere. Item accedo, i adiungor. Herodian.lib.3. Item accedo ad aliquem propinquitate, sum propinquus, seu affinis.

Προσέλθοσις, accessus. Προσέλυσις pro eodem ex Iust. Martyr.

Προσήλυτος, aduena. Peculiari signif. apud Ecclesiast. scriptores dicti sunt proselyti qui ex paganismo ad Iudaismum conuersi erant. vt Act. c.2.

Decomp. Α'προσέλθοτος, inaccessus, ad quem veniri nequit. Hesych. & Suid.

Συνέρχομαι, conuenio, in vnum & eundem locum venio. Xen. Pæd.6. ἀεὶ ἅ πάντες συνῆλθον. Plat. de rep. 1, πολλάκις συνῆλθομεν εἰς ταὐτό. Συνέρχεσθαι dicitur etiam vterque exercitus ab Herodiano lib.3. Ab eodem res aliquæ dicuntur συνέρχεσθαι, quæ ad eundem effectum conueniunt & velut concurrunt. Interdũ etiam dicitur de vnico homine. vt συνέρχομαι ἐς βουλὴ Plat. Apud Plut in Cam. συνῆλθον ἐς λόγους, in colloquium venerunt.

Συνέλθοσις, conuentus, concursus.

Συνέλυσις, conuenæ. Συναγωγὴ, conuentus, cœtus. Epigr.

Τ'πέρχομαι, subeo. Sophocl. Σοῦπερ μ' ὑπέρχεται, subit me admiratio. ¶ Item, subeo vel induo aut simulo, Bud.ex Basil. Idem B. hoc verbum assentationem significare ait & obreptionem esse alteri captiosè submittentis. vt Luc. τὴν ἐμὴν ὑπεκὼν ὑπεκδὺς ἀ ἔφυ. &c. Eurip. ὑπέρχεσθαι δίκην. Item obsequiosè colo, alicui me vendito & eum obseruo. vt ὑπέρχεσθαί τῳ θεραπείαν apud Dem. Apud Plat.in Crit. ὑπέρχεσθαι σκαίτας ἀνθρώπους βιώσιν καὶ θνητοῖσι, omnibus mortalibus obnoxius & subiectus vitam deges.

Alia composita in αλις, citra præpositionem.

Νεάλις, qui nuper admodum aduenit, qui recèns aduenit, ὁ νεωστὶ ἐλήλυθὼς. Etymol. Ab Hesych. exp. ὁ νεωστὶ παραβεβηκὼς, qui nuper decessit.

Ὁ'μιλις, (q.d, conuena) veniens simul, comes viæ. Nonn.

Ὁ'μιλοδία, est quando plures simul eunt.

Α'ΡΩΔΙΟΣ & ἐρωδιὸς, auis species, Lat. ardea seu ardeola. Aristotel. hist. an. lib. 9. cap. 1. & 18. & Plin. lib. 10. cap. 60. vocatur quasi ἐλωδιὸς ἀπὸ τοῦ ἐν ἕλεσι διατρίβειν, inquit Suid. Stoteles quoque hist. an. lib. 8. cap 3. tradit ἐρωδιὸν ἀδιον ἀπὸ τοῦ πὰς λιμνὰς ἢ ἕλη ποιεῖσθαι διαγωγήν.

Αδ. ἐρωδίος alba ardea. Aristot. Vide præcedens ἐρώδιον.

Α'ΡΩΕΩ, ῶ, eo. fluo: interdum & impetu feror. exponitur cum ῥοθῷ, ἠχῷ, ὁρμῇ. Iliad. α. Λὶψὰ δὲ τοῦ ἄλμα κελαινὸν ἐρόησε πολὺς ῥόος ἀλὸς ἰχθυόεντος, fluet, impetu feretur. Il ψ. (de equabus Antilochi acriter citatis) αἳ δ' ἐρόησαν ὑπαὶ ἀνέμου Α'ργεΐφοντι. i. deflexerunt. ¶ Item recedo, regredior, retrocedo, retrogredior: vel etiam cesso, desisto. Il. χ. Ἐξῦρ' ὅπα δὴ τις τόδε ἔπεκτο, κ' ἐκ τ' ἐρόησε. Il. τ. Ἀλλὰ τὸ μὲν νῦ εἰ ἔτι ἐσσὶ φρεσὶν, νῦν τι χρὴ Πρὶν κόμιδε φρὶν ἐπὶ τοῦτο πολεμίζειν. ¶ Item, inhibeo, auerto, repello. Il. ε. Τῶν ἐ μάλιστα ἐρόησε πὰρ ἐρρώσατο τ' ἀπὸ ναῦν. ¶ Ὅθεν ἐρώσασθαι ὀλεῖν ἀχέων, ex Callimacho affert pro μειώσασθαι, κοπάσαι. Etym. pro τὸ ἐρᾶν καταπαύειν.

Ε'ρωὰ, ῆς ὁ, impetus. Il. ο. ὅσσον τ' ἐπ ἀκὶ ἐφῆκε ἐρωὰ γίγνεται, quousque hasta emissæ impetus pertingit. Il. γ. ἀσπὶς δ' αὐτίκ' ἐφαίνε, Εἰς πτυχὰς ἐνδὺσα ἐρωὴν. Et Epigr. 1.1, ὁ ἐρωὴ καὶ πρὸ ἐμοῦ. Significat etiam κατάπαυσιν. vt Etym. accipit. Il. π. πολέμου δ' ἐρωὴ γένετ' ἀπὸ Item recessio, ὑποχώρησις. Hesych. Dionys. quoque de situ orbis dicitur vsurpasse pro fuga, κάθοδον.

Composita.

Α'παρρώ, διscedo. vt Il. θ Τῷ κε πάρος συνιόντε πολὺ μᾶλλον ἀπορρὼ discesseris. vel etiam destiteris & amiseris τὴν ἐρωὴν.

Α'φροδὴς, qui impetum alicuius inhibet & reprimit, quasi aliquem iam ἐρωδιὸν ἀποτρέπει. vt Il. φ. ἐρρῦτ' ὀφιοῦχοι κηφεῖς.

Τ'πορρώ, ῶ, retrocedo.

E'ρμι, *ειμι*. vide in E'χω.

Ε'ΡΩΤΑ'Ω, ῶ. F. ἐσω, rogo, i. interrogo, scisciter, percontor. Dicitur autem ἐρωτᾶν & ἐρωτᾶσθαι τινὰ, & frequentius ἐρωτᾶσθαί τινα apud Thuc. Luc. Plut & alios. Interdum & sine casu. vt Iliad. Pæd.2, ἐπεὶ δ' ἐρωτᾶν ἔμελε εἰμι, λέγε τὰ ἐκεῖ. Plut. de garrul. ἐρωτᾶν παραινοῦμεν μᾶλλον ἢ τὸ ἐρωτᾶν ἐπιτρέπειν. Interdum cum solo accusatiuo rei sig. interrogo de. vt apud Aristoph. ἐρωτᾶν τὰλη, interrogare de ciuitate, seu percontari aut scisciari. Apud Platonem de republ. l. 6, τὸν ἅλιον ἐρωτᾶς, interrogas de Sole, i. is de quo me interrogas, seu percontaris, est Sol. Item Steph. annot. apud Dialecticos peculiariter significare, propono argumẽtum vel quæstionem, aut eram ratiocinationem: eoque in hac signif. vsurpari à Cic. de Fato ve: bum interrogo, quum scribit, *sic enim interrogamus, si fatum ut ita sit, &c. morbo comualescere, comualescet, &c.* Sic apud Sext. philosophum Pyrrh. l. 3 cap. 13, λέγει ἅ τὸ αὐτὸς εἶναι ἀμεινὸν ἢ τὸν ἐρωτᾶν ἢ τὸ τοῦ αἰνησιδήμου ἐπέχειν, ἀ μᾶλλον ἀμφὶς ἔζει, ἀλλ' ἢ ἀπόφασις &c. quinetiam interdum dici ἐρωτᾶσθαι ἅ πρᾶγμα, i. hoc argumentum vrgetur, vel hanc quæstionem proponebat. ¶ Item, rogo, oro, precor, quæ signif. frequentissima est apud Euangelistas. idque varia cõstructione. vt Matt. 15. Luc 7. 8. 14. Iohan 4. 11. 16. Act. 23. * Idem Steph. hoc verbũ ex Ἱρόμαι ortũ esse existimat.

Ε'ρωτοσυναγωγεύω, interrogor. itidem cum accus. ei, vt Xen. lib. 1, ἃ ὅσοι αὐτὸν ἐκ' ἀλλων ἐρωτοῦτο. Sic ἐρωτώμενος λόγι, apud Plat. de leg. Habet & significationem illam Dialectici peculiarem. vide apud eundem Sext Phil. eodem in loco. Τὸν ἐπιλείπουσι ἐρωτηθέντα λόγον, argumenta aduersus demonstrationem allata.

Ε'ρώτησις, τὸ, interrogatio, quæstio. Plut. & Aristot.

Ε'ρωτηματικὸς ὁ, ἡ, interrogatorius seu interrogativus vt τηματικὸς λόγος, oratio quæ per interrogationem efficitur. Item ad interrogationem pertinens. Ε'ρωτηματικῶς, interrogatiuè, per interrogationem.

Ε'ρωτηματίζω, interrogo. Th. Gaza, lib. 4. gramm.

Ε'ρωτημάτιον, τὸ interrogatiuncula.

Ε'ρώτησις, εως ἡ. interrogatio. i. ipsa interrogandi actio. Sed verò est idem quod ἐρώτημα, id de quo interrogamus, Est etiam quæstio, item propositio. Aristot. rhet. 8.

Εἰρωτάω, poeticè aut etiam Ionicè dicitur pro ἐρωτάω, ad prædicendam primam syllabam, vt Od. Εἰρώτα δ' ὅπ τις σὰ ἐκ, Κύκλωψ εἰρωτᾷς μ' ὄνομα.

Composita.

Α'περωτάω, ῶ. interrogo. percontor. idem quod ἐρωτάω. Aristophanes Pluto, εἰπέτω ταὐτὸν γ' ἀπερώτα, nihil hanc interroges, id de me ipse Α'περωτάω, idem apud poetas & Ionas. Α'περωτᾶ, idem apud Suid.

Α'ντερωτάω, ῶ. vicissim interrogo, vicissim percontor. Paus.

Α'ντερώτησις, interrogatio quæ fit vicissim. mutua interrogatio.

Διερωτάω, ῶ. interrogo. Ex Plat. διερώτων αὐτὸς τ' λόγους.

Ε'περωτάω, ῶ. idem quod ἐρωτῶ, interrogo. apud Dem. Apud Thucyd. ἐ' ἐρωτᾶν τὸν Θεὸν, consulere Deum. lib. 1. Reg. cap. 30. Ἐρώτησε δὲ τὸ Κυρίε, consuluit Dominum.

Ε'περώτησις & ε'περωτήσιος, idem quod ἐρώτημα & ἐρώτησις. Pet. Dec. Προεπερωτάω, ῶ, insuper interrogo, præterea interrogo. Προ

Προῤῥωτάω, prius interrogo, antè interrogo.

Προσερωτάω, insuper interrogo. Aristot. rhet. 3.

Συνερωτάω, ῶ, q.d. simul interrogo. Habere & eam signif. dialecticis peculiarem (de qua suprà in ἐρωτάω,) annot. idem Steph. ex eodem Sexto philosopho, loco iam citato, quum scribit, ὅταν ἢ ποιῶσιν συναγορεύσεις λόγων. Εἰ ἔστι πνεῦμα ἔξω, ὅτιν πνεῦμα ἐστι, ἐστί. &c.

Υ'ποερωτάω, ῶ, q.d. subinterrogo. Exponitur & clam interrogo. ex Demosth.

E'ρμαιος, ἐρμαῖον, vide in E'ρέω. E'ρς, vide in Εἰς. E'ῤῥω, ἔῤῥωτο. vide in ε'ννυμι. Ε'σθὶς, ἐσθῖτος. vide in E'ννυμι.

E'ΣΘΛΟΣ, αὐτὸ, bonus: interdum & probus, frugi. De personã. Odyss. χ. Οὔ τινα τῶ νῶιν ἔτ' ἐσθλὸν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οὐ κακὸν οὐδὲ μὴ ἰσθλὸν. De re, bonus, vtilis. Iliad. ο. Ε'σθλὸν ἢ πυκινῆς βουλῆς. Sic ἰσθλὸν ἔπος, Il. ω. Sic dicitur aliquis ἰσθλὸς νοῆσαι apud Hesiod. in Erg. Ἰσθλὸν ἀρηρέμεν, Odyss. ρ, & ἰσθλὰ ἰαχήσας Il. ε. ¶ Rursum ἰσθλὸς de persona, bonus, strenuus, fortis. Iliad. ξ, Ε'σθλὸς μὲν ἰσθλὸς ἔσσι, χείρων ἅ χείφονι δόκησε. Il. π, πολλῶν τε ἢ ἰσθλὸν ἔμεν ἠδὲ καὶ ἐσθλὸν. Odyss. ω, ἰσθλὸν ἐπικρατέουσι. Iliad. ο, Ε'σθλὸς δ' ἐν σταδίῃ quidam interpr. peritus.

E'σθλωσύνη, ης, ἡ, factum strenuum & facinus præclarum. Eurip. κατωρθωμένα ἐσθλωσύνῃ præclara & decantata facinora.

E'σθλότης, ητος, ἡ, bonitas, strenuitas.

E'ΣΘΩ. edo, comedo. Od. ι. - τὸν μὲν δ' ἐπὶ ἕπτα πάροι τέτυκτο ἰδυσσεὺς, Ἐσθίων ἠδὲ πίνων. Ibidem, Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἤσθιε μετὰ τοῖσιν ἄνακτος Ἀρκεσίφοντος. Od. κ. Ἐ'σθίομαι ἅ κἀμοὶ. Apud Hesiodum, ἐσθίειν δόρατα. * Ab ἰσθὶ deduci tradit Etym. itidémque Eust. ex Heraclide.

E'σθίω. F. ἔσω, idem quod ἐδω. Odyss. κ, Ἀλλ' ἄγετ' ἰοῦσιν βοσόμεθ' ἠδὲ καὶ ἔπτα ἔασιν. Xen. Pæd. 8, οὐ πολὺ ἐσθίουσι πλείονι ἢ ἰκανὸν φέρειν διαφέρουσι τοῦ ἐσθίειν. Apud Gal. ἐσθίει τὸ φαγέσιμον. Cum ὄνι. vt 1. Cor. 9, ἐκ ἔστι φιμοῦν βοῦν ἀλοῶντα. Curæ etiam & mœrori tribuitur. vt in symbolis Pythag. ἐσθίειν τὴν καρδίαν. Lat. rodere cor. Sic & apud Aristoph. in Vesp. ἀλλ' ὦ γαῖ' εὐίστορ, μεσῇ ὅπα Σαυτὸν ἰδεῖ, μεσῇ ἀπαθεῖν. neque te macerato dolore ac conficito.

E'δώδιμος, edor. item absumor, consumor. Od. ρ. Ε'σθίεται μοι ἔκαστα. Apud medicos ἐσθιόμενος ἕρπης est vlcus ita dictum, quoniam celeriter serpendo penetrandóque vsque ad ossa corpus vorat.

Composita.

Α'νεδίω, exedo, erodo. Hippocr. l. 4. epidem.

Α'πεδίω, abedo, exedo, abrodo, erodo. Græci dicunt ἀποδίδωμι pro κατὰ τοῦ ἐδίειν, inquit Athen. lib. 14. ¶ Est etiam esu alicuius rei abstineo (vt præpositio κατὰ priuandi vim obtineat) apud Athen. ex Theopompo comico. in eodem lib. 14.

Διεδίω exedo, erodo, corrodo.

Ε'ξεδίω. exedo, erodo.

Ε'πεδίω, superedo, post aliud edo. aut etiam insuper edo. Xen. ἐπιδεῖν μικρῷ αὖτοι πολὺ ἔλαττον, post paulum panis multum opsonii edere. Τὰ ἐπιδείγματα & ἐπιδόσιμα dicuntur.

Κατεδίω, edo, vel peredo, prorsus edo. voro. deuoro. Il β, & φ, Plut. aduersus Colotem, πολλοῦ διάσειμον ἀλλᾶναι κατεδεῖν.

Παρεδίω, adedo, adrodo. vnde παρεδώδιμα. apud Aristoph.

Προεδίω, (q.d. prædo) antè edo. Τὰ προεδώδιμα quæ ante cibos alios edantur.

Συνεδίω, vnà comedo, simul vescor, vnà cibum capio.

Τ'φεδίω, supra modum edo, vltra modum edo, nimium edo, nimio cibo me onero. Xen. apomn. l. 1.

Nῶν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

E'σις, E'σμὲς, vide in E'ω.

E'σπαῖθος, vide in Σκέπτομαι.

E'ΣΠΕΡΟΣ, ὁ, vesper, hesperus. stella Veneris quum subsequitur Solem, aut quum antegreditur, φωσφόρος dicitur. Il χ, Οἷός σ' ἐπὶ ἄστρ' ἐσι μετ' ὄρφνοι νυκτὸς ἀμολγῷ Ε'σπερος. * Sic dici putatur quasi ἐπὶ πάσης, quòd sit finis & terminus lucis diurnæ. Videri etiam possit deriuatum ἀπὸ τοῦ ἑσπίειμι pro ἕπομαι, i sequi, quòd Solem subsequatur. ¶ Item, vesperæ. ex Aristot. l. 9. anim. ἔχει ἐσπέρας ἢ ἀπὸ ἑῴθρου. ¶ Apud Poetas ponitur adiectiuè interdum pro ἐσπέριος, i. vespertinus. Sic ἀστὴρ ἔσπερ ex Apoll. aquila vespertina, i. vespere volans. Soph. ἔσπεροι λαμπάδες, vespertinæ faces ἔσπερι ἐκ θεός. Plut. ἔσπεροι ἀγκῶνες montium, ad occidentem spectantes. Sic ἕσπερ ἐ ἀνατολὴ, apud Dion Alex occidentalis.

E'σπέριος, ὁ, ἡ, vespertinus, vesperi aduenions. Od. ι. E'σπέριος σ' ἦλθε. Item occidentalis. vnde τὰ ἑσπέρια μέρη, pro occasu.

E'σπερινὸς, idem.

E'σπερίς, ίδος ἡ, occidua, occidentalis. vt ἑσπερὶς νῆσος, Dion. Alex. ¶ Item, herba generis violarum quæ noctu fragrantius quàm interdiu spirare dicitur. vnde illi nomen esse hesperidum putatur. Vide Theophr. & Plin. Item E'σπερίδες, noctis filiæ custodientes aurea mala. Hesiod.

E'σπίσμα, τὸ, vespertinus esus. cibus qui vespere sumitur. Athen. lib 1.

E'σπέρα, ἡ, vespera. Xen. ἑσπέρα χθιζιφίτε, orta vespera. Et ἀφ' ἑσπέρας, vesperi, idem. Interdum ἑσπέρας aduerbialiter ponitur pro, vesperi. vt Aristoph. ὦ ἓω ἑσπέρας. ¶ Item, adiectiuè, vespertina. vt ἑσπέρα ἡμέρα, vespertinum crepusculum. Item occidens, occidentalis pars mundi. Aristot. de mundo, ἐν τῇ ἀφ' ἑσπέρας μεσῇ.

Composita.

Α'φέσπερος, aduerbialiter, summa vespera, i. prima & incipiente, apud Hippocr. & Nicand.

Α'φέσπερος, ος, ὁ, ἡ, vespera carens. vt ἀνέσπερος ἡμέρα, dies carens nocte, Bud ex Basil. & Damasc.

Ἀρχέσπερος, vesperæ principium habens. vt ἀρχέσπερος νύξ, apud Hom.

E'φέσπερος, vespertinus. E'φεσπερὶς, apud Suid. ἀ τ' ἑσπέρας.

E'φεσπερεύομαι & ἐφεσπερεύσασθαι. Poll. lib. 1. vesperi aduigilare.

Τ'ρίεσπερος, q.d. triuesperus, i. tres vesperas habens. vt τρίεσπερος νὺξ fuit quum Iupiter cum Alcmena concubuit: quòd tres noctes in vnam tum coaluisse fabulentur poetæ.

Β'ασσον, vide in ε'πω. E'σσω, vide in ε'ω, colloco. E'σσόμαι, vide in H'σσων. E'συμβίως, vide in Σάω. E'στι vide in Εἰς.

E'ΣΤΙ'Α, ας ἡ, focus, lar. Hesiod. in Erg. ἑστίη ἰμπολάδην, iuxta focum. Herodian. 3, ὡς μὲν τὸ θυτὴς μὴ τὸ ἑστίας ποιητέον. Interdum pro tota domo. (Lat. dicunt larem seu lares & penates) ita volunt accipi quidam Odyss. ξ. (alii verò pro ara quæ iuxta focum extructa erat.) Xen. in Laced. pol. χωμῳδεῖ ἅ καλῶ ἑστίαν ὃ ἄθεον πιῖον. ¶ Item, pro ara & asylo poni scribit Bud. ex Aristot. in Oecon. κατὰ τὰς πυθαγορείους κίονες ὕπατοι ἱκέτου καὶ ἀφ' ἑστίας ἡμᾶς ἰων μὴ δικαίου ἀδικεῖν. ¶ Item, Vesta dea. vt Xen. Pæd. 8. ἐπιθεῖναι μὲν ἑστίᾳ ἔθυον. Sic in prouerbio ἀφ' ἑστίας ἀρξαι. A Vesta incipe. Erasmus exp à lare incipe. Dicitur & ἑστία Doricè & ἑστὶα Ionicè pro ἑστία. * Quidam ἀπὸ τοῦ ἕζεσθαι deducunt, vt sit quasi ἕζεσία. vt Lat focus à fouendo.

E'στιατόριος, ὁ. Vestalis. Plut ἱερὸν παρθένων ἑστιατόριον.

E'στιάω, ῶ, lare excipio, i domo: vel potius conuiuio te accipio apud larem. Aristoph. in Nub. ἀλλ' εἰσαγαγὼν σε βύρσομαι κατεῦν τὸν ἑπόσσιν. Plut. in Cor. ὁ πάτε μὲν ἑστία φιλοφρονούμενος τὸν Μάρκιον. Interdum cum accus. rei, celebro agitando conuiuia. & q d conuiualiter celebro, vt ἑστιᾶσι γάμους Athen. Sic ἑστιᾶσι χθιζὰ θύας, Luc. natalitia celebrare. ¶ Item, metaph. vt Lat. pascere animum, pro oblectare, Bud. ex Plat. Pro eodem dicitur ἑστιᾶσθαι Doricè. vt ἑστία pro ἑστία.

E'στιάομαι, ῶμαι, excipior conuiuio, epulor, Aristid. ἑστιῶνται λαμπρῶς ὑπὸ τῆς βασιλέως. Apud Aristoph. ἑστιᾶσθαι ἀνύπνιον, insomnio vesci.

E'στίαμα, τὸ, epulum. Eurip. in Iphig.

E'στίασις, epulatio, conuiuatio. Item epulum, conuiuium. Plat. 1. de rep. & Thucyd. 6. Interdum metaph. pro quodam animi velut pabulo.

E'στιάτωρ ορος, ὁ, conuiuator. qui conuiuium seu epulum præbet. Plat. in Tim. E'στιατέον ἐν τῷ, q.d. conuiuatorium, i. locus in quo celebrantur conuiuia. Plut. in symp. 7. sap.

E'στιατήϊα pro epulatione, ex lib. 4. Reg. c 24.

Composita: ac primùm ab ἑστία.

Α'νέστιος, ος ὁ, ἡ, sine lare. domo carens, qui incertis vagatur sedibus. Luc. Exp. etiam exul. Apud Hom. Α'φήτορ, ἀθέμιστος, ἀνέστιος ὅστις ἀκῆτος Ὀ'εσπολίμου ἔφατης, Bud. ex p. nec in deos nec in ciues nec in familiam suam pius est.

Ἀφέστιος, qui à domo abest.

E'νέστιος, qui intra lares est. domesticus.

E'φέστιος, (& Ionicè ἐπέστιος) qui est apud focum seu larem. Et ἑζόμενοι ἐφέστιοι pro ὅστ' ἐπὶ τῶν ἑστίαν. Interdum, qui habet larem, i. domum atque adeò apud Hom. qui larem habet vbi degit, oppidanus, ciuis, seu incola. Il. β, Τ' ἐφέστε μὴν λίξασθαι ἐφέστιόν ἔμεναι ἔκαν. Item, qui in eadem est domo, domesticus. Synes. ἔστιν ἅ αὐτῇ ἐφέστιος ἡμῖν γλύπτης. Et ἐφέστιος Iupiter apud Sophoclem, (καὶ σ' αὐπάζω σοῖς τ' ἐφεστίοις Διὸς) exp. domesticus Iupiter, qui colitur apud larem, & contubernium nostrum obseruat. Apud Apoll ἐφέστιε πατρῷε, accola fontium.

Ὁμέστιος, eundem larem habens, contubernalis. Plat. in Epigr. cum dat.

Παλέστιος, vt πανέστιος Α'δελφὸς μετοικεσίαν, cum tota domo (i. familia) Athenas commigrans.

Πανέστιος, idem quod ἐφέστιος, qui ad focum stat vel fit. Eurip. in Medea, & Soph in Electra.

Συνέστιος, domesticus, contubernalis. Opp. de ven. lib. 3.

Composita ex ἑστία

Α'ντεστιάω, ῶ, vicissim conuiuio accipio. Plut. Α'ντφιστία, pro eodem ex Plat.

Συνεστιάω, ῶ, vnà excipio conuiuio seu epulo. Συνεστίασις, vnà epulor.

E'στω, vide in E'ω, i mitto.

E'ΣΧΑ'ΡΑ, ὁ, focus, vt Od. ζ. ἀλλ' ἴομεν ἐπὶ ἐσχάρα πυρὸς αὐτοῦ ἕ. sedet ad focum, foco assidet. Et Odyss ξ, ἴσκανε ἐπ' ἐσχάρα πυρός, ipsæ domus.

sectantur. Plut.in Pol præc. τὸν ἀγοραναμίαν μητροκτόνον, mabientem. A Luc.Budæus accipi tradit & pro exercere, meditari. ¶ Item, transeo, vt μετηλλαγὼς κοὐδὲν τῆδε σοφισμάτων ἔτι τῶν αὐθις, apud Luc.

*Metabo*lis, migrator, aduena. Dionys.de situ orbis.

Decomp. Ἀντιμετέρχομαι, vicissim seu contrà ambio.

Συμμετέρχομαι, concomitor.ex Basil.

Παρέρχομαι, prætereo. epigr.lib.2. Διέξεισι τὰς ἄκρας πᾶσα παρέρχομένη. Ifocr.ad Archid. χρόνος παρελθὼν, tempus elapsum. Interdum cum accus. vt dicitur aliquis alium cursu prætervire, Od.θ. Ἐπεὶ μετ᾽ ἄλλον ἐγὼ παρέρχομαι, vincere, superare, (vt qui præterit in cursu, vincit) Plut. in Camillo, παρελθὼν τῷ δίσκῳ ὁ Κάμιλλον ἐν ἀκοντίοις. Item prætereo. i. prætermitto, omitto. Aristoph.in Vesp. οὐκ ἂν παρέλθοι τοῦτ᾽, οὐδὲ παρήλθεν. Item cum infinit.ex Dem. ¶ Item,prodeo,in medium prodeo,seu procedo,aut progredior. Thucyd.2. καὶ παρελθὼν ἐλεξε τοιάδε. Æsch. in Crefiph. παρελθὼν εἰς τὸ ἐκκλησιαστήριον. Dicitur & παρελθὼν εἰς μέσον à Plut. in Sol. Interdum, in medium prodeo & me iacto, vel in medium prodeo ad edendum mei specimen.vt exponit Bud.apud Athen. καὶ φοβοῦμαι μὴ παρέλθω. Item ingredior,eo: ex Plutarch.in Ant. Apud eundem in Thefeo,εἰς τὸν Κωκυτὸν παρελθὼν,exp.inuadens. (prodeo.

Decomp. Ἀντιπαρέρχομαι, contrà prodeo, aduersus aliquem

Περιέρχομαι, circumeo, circumuenio. Æsch. in Ctef. ἀπαίρετον τοῦτο περιέρχεσθαι, Plut in Publ. κύκλῳ περιελθὼν τὸν πολέμιον.Apud Plat. in Tim. Sol.dicitur κύκλος περιέρχεσθαι, suum conficere & peragrare orbem. Frequenter etiam fine casu ponitur *pro*,oberro.Luc.in Nigr. μυθίων τῶν περὶ λόγων περιερχομένων. Interdum tamen minus eſt quàm oberro. Plat.in apol.ἐπεὶ γὰρ ὅλῳ ἀφεστᾶσιν ἐγὼ περιέρχομαι. Item circumuenio,i.decipio,Herodot. & Luc. ¶ Item,deuenio,tandem venio. Plut.in Ant. Ἵδρει γὰρ πάντα εἰς Καίσαρα περιελθόν.

Παρεμβαίνω, circumitio. Plut. Παρεμβαίνουσι, circuitus.

Decomp. Ἐκπερίέρχομαι, vſquequaque circundo. Herodian.

Προέρχομαι, progredior,procedo. Thuc.2, ἐς τὸ πλέον ἀεὶ τοῦ παντὸς προελθεῖν, non vltra progreſſus. Dem. Phil.1,οὐ προελήλυθεν ἀπειρηκέναι ἀξίωσιν,vt Lat.dicitur,eò impudentiæ proceſſit. Iſocr.εἰς τοσοῦτον κακοῦργον,eò vſque progreſſi ſunt.Dicitur & de tempore: vt προελθόντος πολλοῦ χρόνου,Thuc.lib.1.longo temporis progreſſu. Et εἰ προηλλαξάτης τοῖς ἐλπίσιν. Xen.Hell.6 ætate prouecti. ¶ Item,prænuenio,anteuerto,vt Marc.6. προῆλθον αὐτούς. Apud Xen.de rep.1,προέρχεσθαι ὀλίγῳ,exp.vizm conficere.vel viâ prius conficere,i.ante alium. Item,egredior,prodeo.vt προέρχεσθαι τῆς οἰκίας. Gal.ad Gl.domo prodire. Luc. ἐκ μέσου προελθόντι. Herodian.lib.7,προελθεῖν εἰς τὸν βασιλικὸν αὐλῶνα.

Προέλασις,progreſſus. Item profectus.Luc.4.

Προσέρχομαι,adeo, accedo. προσέρχομαί σοι Xen. Προσέρχομαι τοῖς κοινοῖς vel πρὸς τὰ κοινὰ (illud apud Dem. hoc apud Plat.) accedo ad remp. Προσέρχομαι ὀλίγῳ, Xen. accedo prope.i.appropinquo.Item *pro*,aduento,immineo. Demoſth. Peculiariter autem προσέρχεσθαι dicuntur qui ſupplices accedunt Syneſ. ὡς πολλοῖς κακοῖς τὰ νῦν ὄντα προσῆλθε τὴν Ἰουδ. ¶ Προσέρχεσθαι γαμετῇ,congredior cum muliere.Item accedo,i adiungor. Herodian.lib.3.Item accedo ad aliquem propinquitate, ſum propinquus,ſeu affinis.

Προσέλασις, acceſſus. Προσέλευσις pro eodem ex Iuſt. Martyr.

Προσέλυσος, aduena. Peculiari ſignif.apud Eccleſiaſt.ſcriptores dicti ſunt proſelyti qui ex paganiſmo ad Iudaiſmum conuerſi erant.vt Act.c.2.

Decomp. Ἀπροσέλυτος, inacceſſus, ad quem venири nequit.Heſych.& Suid.

Συνέρχομαι, conueniо, in vnum & eundem locum venio. Xen. Pæd.6. οἷς ἢ πάσῃσι συνῆλθεν. Plat. de rep. 1, πολλοὶ συνῆλθον ἐπὶ τὸ αὐτό. Συνέρχεσθαι dicitur etiam vterque exercitus ab Herodiano lib.3. Ab eodem res aliquæ dicuntur συνέρχεσθαι, quæ ad eundem effectum conueniunt & velut concurrunt. Interdũ etiam dicitur de vnico homine.vt συνέρχεται ὁ βελτίων Plat. Apud Plut in Cam. συνῆλθον ἐς λόγους, in colloquium venerunt.

Συνέλασις, conuentus,concurſus.

Συνέλευσις, conuenæ. Συνελθεῖν,conuentus,cœtus. Epigr.

Τ᾽ὑπέρχομαι, ſubeo. Sophocl. Θαῦμά μ᾽ ὑπέρχεται, ſubit me admiratio. ¶ Item, ſubeo vel induo aut ſimulo, Bud.ex Basil. Idem B. hoc verbum aſſentationem ſignificare ait & obreptionem ſeſe alteri captioſè ſubmittentis. vt Luc. τὸν ἐμὸν γὰρ Σιμύλον ὑπελθόντα ὁ Ἥφ. φησ. Eurip. ὑπῆλθεν δόλῳ. Item obſequioſè colo, alicui me vendito & eum obſeruo. vt ὑπέρχεσθαι τῇ θυγατρὶ ἐδόκει apud Dem. Apud Plat.in Crit. ὑπέρχεσθαι σοφίαις καὶ ἀνοίαις βίοτον καὶ θνητὸν, omnibus mortalibus obnoxius & ſubiectus vitam deges.

Alia compoſita in ελθω, *citra præpoſitionem.*

Νέλυς, qui nuper admodum aduenit, qui recèns aduenit, ὁ νεωστὶ ἐλθὼν&c. Etymol.Ab Heſych.exp.ὁ νεωστὶ παραγενόμενος,qui nuper deceſſit.

Ὁμήλυς,(q.d,conuena)veniens ſimul,comes viæ.Nonn.

Ὁμηλυσία,eſt quando plures ſimul eunt.

Ἑρπύδιον ὄ, prius interrogo,antè interrogo.

Ἐρωτητὸν,infiper interrogo.Ariſtot.rhet.3.

Ἐρωτηκὸν,ἡ,ὸν,q.d.ſimul interrogo.Habere & eam ſignif.dialecticis peculiarem(de qua ſuprà in ἐρωτάω,) annot.idem Steph. ex eodem Sexto philoſopho , loco iam citato , quum ſcribit, ἔστιν ἡ τοιοῦτον συμπεφωνημένον λόγων. Εἰ ἔστι δεικνύειν, δῆλον δεικνύειν,ὅτι&c. ἐρώτησις ἡ,q.d.ſubinterrogo. Exponitur & clam interrogo. ex Demoſth.

Ἐπερώτησις,ἰφίσιος, vide in Ἐπέρω. Ἐπὶ,vide in Εἰς. Ἐπὶδύω,ὅτε. vide in Ἀνδύω. Ἐπὶθύω, vide in Σθένος.

Ἐπίσθαδος,ὁ, bonus:interdum & probus, frugi. De perſona.Odyſſ.χ. Οὔ πω γὰρ τοῖόν γε κακὸν ἐπίσθιον οὐ δρήστειραν, Οὐ κρείσσ᾽ οὐδὲ μᾶλλον ἐπίσθιον ἄλλην. De re, bonus,vtilis. Iliad.ι. Ἐπίσθιόν ἐστι μετὰ πυκινὸν βουλὴν. Sic ἐπίσθιος ἔπος,Il.α.Sic dicitur aliquis ἐπίσθιος νοεῖν apud Heſiod. in Erg. Ἐπίσθιος ἀρηρώς, Odyſſ.ρ, & ἐπίσθια ἰσχύων Il.2. ¶ Rurſum ἐπίσθια de perſona , bonus , ſtrenuus , fortis. Iliad ξ, Ἐπίσθιε μᾶλλον ἐπίσθια εἰδὼς , χάριεν δ᾽ ἀγορεύεις ἀδύπνοι. Il. π, πολλῶν τε καὶ ἐπίσθιος ἔπλευ. Odyſſ.ω, ἐπίσθιά ἐστιν ἀμείνω. Iliad.ο, Ἐπίσθιε σὺ γὰρ ἔπειτα νοήσεις ἐπίσθιον ἄλλον. Et Epigr. l.1, ἐπίσθιε καὶ σφιν ἐφεῖς, ξεῖνε τ᾽ ἐπίσθιος ἔσσο πόρος. Sigua etiam πρηκτήριος,vt Etym.accipit. Il π. πολέμοιο δ᾽ ἐπίσθιος ἔσσο πόρος. Item receſſio, ὑποχώρησις, Heſych.Dionyſ.quoque de ſitu orbis dicitur vſurpaſſe pro fuga, ἀναχωρήσει.

Compoſita.

Ἀπέρωμαι, diſcedo. vt Il.θ Τῷ κε τάχα συγχεῖεν πολὺ μᾶλλον ἀπερόντες, diſcederis.vel etiam deſtiteris & amiteris τὴν ἐρωτὴν.

Ἀφορμὴ, ἡ, qui impetum alicuius inhibet & reprimit. quo aliquem iam ἐρασθέντα ἀποτρέπει.vt il.θ. ἐρρέτ᾽ ἀφ᾽ ἵππων, ἐμοὶ δ᾽ ἀφορμὴ γένεσθε. Τ᾽ἀφανίζω,ῶ, retrocedo.

Ἐφορεύς,ὁ,ver.vide in Ἐφάω.

Ἐπέρωτάω,ὁ.F.ήσω,rogo, i.interrogo,ſciſcitor,percontor & citur autem ἐρωτᾶσθαι,& ἐρωτᾶσθαι τινὰ τοῦτο,& frequentius ἐρωτᾶσθαι apud Thuc. Luc.Plut & alios. Interdum & ſine caſu.Sic Pæd.2, ἵνα δὴ ἐρωτᾷς ὅπως εἰμὶ,μᾶλλον τοι ἀδύ. Plut. de gamil.ἐρωτᾶν προκειμένου μὴ ταῦτα ἐρωτᾶν ἃ τὰ ἐρωτώμενα βούλεται. Interdum cum ſolo accuſatiuo rei ſig.interrogo de.vt apud Ariſtoph.ἐρωτᾶν τὸν πόλιν, interrogare de ciuitate,ſeu percontari aut ſciſcitari. Item apud Platonem de republ.l.6, τὸν ἄλιον ἐρωτᾶς, interrogas Solem.i.is de quo me interrogas,ſeu percontaris,eſt Sol.ἐρωτᾶν Steph. annot. apud Dialecticos peculiariter ſignificare, pro argumentum vel quæſtionem,aut etiam ratiocinacoque in hac ſignif.vſurpari à Cic.de Fato vel hunc interrogo, quum ſcribit , *ſic enim interrogatur, ſi fatum tibi morbo consualescere, consualescas*,ἐρωτᾶ. Sic apud Sext. Pyrrh.l.3 cap.13, λέγει ἢ τὸ αὐτὸς ἄλλως ἢ αὖτοι ἐρωτῶντες. Τὰ τοῖς αἱρετικοῖς ἐπερώμενα , ὃ μόνον ἀμφίδηλόν ἐστι, ἀλλὰ καὶ ἀσεβὲς ἐστι. quinetiam interdum dici ἐρωτᾶν ἀφέντας, i.hoc argumentabatur, vel hanc quæſtionem proponebat. ¶ Item, rogo,oro,precor,quæ ſignif.frequentiſſima eſt apud Euangeliſtas, idque varia cõſtructione.vt Matt.15.Luc 7.8.14.Iohan.4.8. 16. Act.13. * Idem Steph. hoc verbũ ex ἔρομαι antiq. eſſe dicit.

Ἐρωτηθὴν,ὁ, vel peredo, prorſus edo.voro.deuoro. Il β,& φ, Plut.aduerſus Colotem,πολλοῦ δεήσομεν ἀλλᾶναι κρατῆρ᾽ ὑδρηθέν.

Ἐφαγεῖν,ἀεδο,adrodo.vnde παρεφάγεται, apud Ariſtoph.

Ἐφαγεῖα,(q.d.præedo) antè edo.Τὰ ἐφαγεῖα ὄψα quæ ante cibos alios edantur.

Ἐφαγεῖν,nã comedo, ſimul veſcor,vnà cibum capio.

Ἐφ᾽ὑδρίαι, ſupra modum edo, vltra modum edo , nimium edo, nimio cibo me onero.Xen.apomn.l 1.

Ἐφ᾽ὁμοίῳ,modo huc pertineat,vide ſuo loco.

Ἐφεπτὸς,ὁμοῖος, vide in Ἑπτὸς. Ἐφεπτὸς,ὁμοῦμαι, vide in Σκάπτομαι.

Ἑσπέρος,ὁ,ἡ, veſper, heſperus. ſtella Veneris quum ſubſequitur Solem, aut quum antegreditur, φωσφόρος dicitur. Il χ, ὅς τ᾽ ἄστρ᾽ εἶσι μετ᾽ ἄστρασι νύκτας ἀμολγῷ Ἑσπερος. *Sic* dici putatur quaſi ἐν πόρῳ, quòd ſit finis & terminus lucis diurnæ. Videri etiam poſſit deriuatum ἀπὸ τοῦ ἑσπέρα pro ἕσπερος, i ſequi,quòd Solem ſubſequatur. ¶ Item,veſpera.ex Ariſtot. l.9. anim. ἄχρις ἑσπέρας ἢ ἀφ᾽ ἑσπέρας. ¶ Apud Poetas ponitur adiectiuè interdum pro ἑσπέριος,i.veſpertinus. Sic ἀετὸς ἑσπέριος ex Apoll.aquila veſpertina, i.veſpere volans. Soph. ἑσπέριοι λαμπάδες; veſpertinæ faces ἑσπέρια θνήτ. Ἑσπέριοι ἀγκῶνες montium, ad occidentem ſpectantes. Sic ἑσπέρις ἀκταὶ,apud Dion Alex occidentalis.

Ἑσπέριος,ὁ,ἡ,veſpertinus,veſperi aduenientes. Od.ι. Ἑσπέριος σ᾽ ἵκανον. Item occidentalis.vnde τὰ ἑσπέρια μέρη, pro occaſu.

Ἑσπερίς,idem.

Ἑσπερίδιος,ἡ, occidua,occidentalis. vt ἑσπερίδες νῆσοι,Dion.Alex, ¶ Item , herba generis violarum quæ noctu fragrantius quàm interdiu ſpirare dicitur. vnde illi nomen eſſe heſperidum putatur. Vide Theophr.& Plin.Item Ἑσπερίδιος,noctis filiæ cuſtodientes aurea mala.Heſiod.

Ἑσπέρισμα,τὸ, veſpertinus eſus. cibus qui veſpere ſumitur. Athen.lib 1.

Ἑσπέρα, ἡ, veſpera. Xen.ἑσπέρας γιγνομένης, orta veſpera. Et ἀφ᾽ ἑσπέρας,veſperi,idem. Interdum ἑσπέρας aduerbialiter ponitur *pro*, veſperi. vt Ariſtoph. ὡς δεῦ᾽ ἑσπέρας. ¶ Item, adiectiuè,veſpertina.vt ἑσπέρα θέαινα, veſpertinum crepuſculum. Item occidens,occidentalis pars mundi. Ariſtot.de mundo,ἐκ τῆ ἀφ᾽ ἑσπέρας μερῶν.

Compoſita.

Ἀφ᾽ἑσπέρας,aduerbialiter, ſumma veſpera,i.prima & incipiente, apud Hippocr.& Nicand.

Ἀνέσπερος,ν, ὁ ἡ, veſpera carens. vt ἀνέσπερος ἡμέρα, dies carens nocte,Bud ex Basil.& Damaſc.

Ἀρχέσπερος, veſperæ principium habens. vt ἀρχέσπερος νυξ,apud Hom.

Ἐφέσπερος,veſpertinus.Ἐφεσπερία,apud Suid.ἀ ἀ ἑσπέρας.

Ἐπεσπερίσαι & ἐφεσπερίσασθαι. Poll. lib. 1. veſperi aduigilare.

Τρίσπερος, q.d. triueſperus,i.tres veſperas habens. vt τρίσπερος νὺξ fuit quum Iupiter cum Alcmena concubuit: quòd tres noctes in vnam tam coaluiſſe fabulentur poetæ.

Ἑστὼς,ὼσα, vide in Ἵστημι. Ἑστὼς, vide in Ἵστημι. Ἑστὼς.vide in Ἵστω,colloco. Ἑστὼς,ὼσα, vide in Σβέω. Ἑστε vide in Εἰς.

Ἑστίη,ας ἡ,focus,lar. Heſiod.in Erg.ἑστίη ἰμπλαδὴν, iuxta focum. Herodian.3, ὡς μήτε δόμῳ μήτε ἑστίαις ποιοῦσι. Interdum pro tota domo. (Lat.dicunt larem ſeu lares & penates) ita volunt accipi quidam Odyſſ. ξ. (alii verò pro ara quæ iuxta focum extructa erat.) Xen. in Laced. pol. γυναικὶς δὲ κατὰ ἑστίαν ὁ σφέτερος. ¶ Item, pro ara & aſylo poni ſcribit Bud.ex Ariſtot.in Oecon. κρεάπαλιν οἱ Πυθαγόρειοι λίγιστον ἄπεσθαι κατὰ δὲ ἑστίας ἥμαλ.ιω μὴ δόμον ἀδικεῖν. ¶ Item,Veſta dea.vt Xen.Pæd. δ,νομίζων μᾶλλ᾽ Ἑστίᾳ ἄγιον. Sic in prouerbio ἀφ᾽ Ἑστίας ἄρχε.A Veſta incipe. Eralmus exp à lare incipe. Dicitur & ἑστία Doricè & ἑστία Ionicè pro ἑστία. * Quidam κατὰ τῶ ἕζεσθαι deducunt, vt ſit quaſi ἕζεσία.vt Lat focus à ſouendo.

Ἑστιατικὸς,ἡ,ὸν.Veſtalis.Plut ἑστιατικὸν παρθένων.

Ἑστιάω, ἄσω, lare excipio, i domo: vel potius conuiuio te accipio apud larem. Ariſtoph. in Nub. ἀλλ᾽ ἑστιάσομαί σε βύλλοιμι κατ᾽ ἐμὸν τὸν ἑπτάπυγα. Plut. in Cor. ἡ τότε μὲν ἑστία φιλοφρονέμενος τὸν Μάρκιον. Interdum cum accuſ.rei, celebro agitando conuiuia. & q d conuiualiter celebro, vt ἑστιᾶν γάμους Athen. Sic ἑστιᾶν γῆθεν, Luc.natalitia celebrare. ¶ Item, metaph.vt Lat. paſcere animum, pro oblectare,Bud.ex Plat.Pro eodem dicitur ἑστιᾶσθαι Dorice.vt ἑστία pro ἑστία.

Ἑστιάσομαι, ὥμαι,excipior conuiuio, epulor, Ariſtid. ἑστιᾶσθαι λαμπρῶς ὑπὸ τῆ βασιλέως. Apud Ariſtoph. ἑστιᾶσθαι ἐν᾽ὀνείρου, inſomnio veſci.

Ἑστίαμα,τὸ,epulum.Eurip.in Iphig.

Ἑστίασις,ἐpulatio, conuiuatio. Item epulum,conuiuium. Plat.1. de rep. & Thucyd.6. Interdum metaph.pro quodam animi velut pabulo.

Ἑστιάτωρ ορος.ὁ, conuiuator. qui conuiuium ſeu epulum præbet. Plat.in Tim.Ἑστιατέριον,ν τὸ, q.d. conuiuatorium, i.locus in quo celebrantur conuiuia.Plut.in ſymp.7.ſap.

Ἑστιατὴρίον pro epulatione,ex lib.4.Reg.c 24.

Compoſita: ac primùm ab ἑστία.

Ἀνέστιος ν ὁ ἡ ὁν, ſine lare.domo carens,qui incertis vagatur ſedibus. Luc. Exp etiam exul. Apud Hom. Ἀνέστιος, ἀδέσμιος, ἀνίστιος ὅστις ἑκὼν ἔπεσσι ἔρεται , Bud.exp.nec in deos nec in ciues nec in familiam ſuam pius eſt.

Ἀφέστιος,qui à domo abeſt.

Ἔνστιος,qui intra lares eſt.domeſticus.

Ἐπέστιος, (& Ionicè ἐπίστιος) qui eſt apud focum ſeu larem. Et ἑζόμενοι ἐφέστιοι pro ὅπου ἐπὶ ἑστίαν. Interdum , qui habet larem,i. domum atque adeò apud Hom. qui larem habet vbi degit, oppidanus, ciuis,ſeu incola. Il.β, Τ᾽ ἐφέστιε μὴν᾽ ἀλέξεσθαι ἐφέστιοι ἔασιν. Item, qui in eadem eſt domo, domeſticus. Syneſ.ἔστιν δ᾽ αὐτῇ ἐφέστιος ἀμὸς ἀδελφός. Et ἑφέστιος Iupiter apud Sophoclem, (Καί σ᾽ αὐτοκλύζω σφῷν τ᾽ ἐφεστίῳ Διΐ.) exp. domeſticus Iupiter , qui colitur apud larem, & contubernium noſtrum obſeruat. Apud Apoll ἐφέστιοι πηγαί, accola fontium.

Ὁμέστιος , eundem larem habens , contubernalis. Plat.in Epigr. cum dar.

Παροίκιος,vt παροίκιος κλιμακηδὸν μετοικιζόμενος , cum tota domo (i.familia) Athenas commigrans.

Πάνστιος , idem quod ἑφέστιος, qui ad focum ſtat vel ſit. Eurip.in Medea,& Soph in Electra.

Συνίστιος,domeſticus,contubernalis. Opp.de ven.lib.3.

Compoſita ex ἑστία

Ἀνθεστιάω,ὁ, viciſſim conuiuio accipio. Plut. Ἀνθρεστιᾶν, pro eodem ex Plat.

Συνεστιάω,ὁ, vnà excipio conuiuio ſeu epulo, Συνεστιᾶσθαι, vnà epulor.

Ἕσωρ,vide in Ἕω,i.mitto.

Ἑσχάρα, ἡ, focus, vt Od. ζ. ἐπὶ᾽ ἧσται ἐσ᾽ ἑσχάρῃ ἐν πυρὶ αὐζῆ. ſedet ad focum,foco aſſidet.Et Odyſſ ε,ἕστασαν ἐσ᾽ ἑσχάρα.Apud eundem poetam. Il.ε,ν.419. vocantur ἑσχάραι πυρὸς, ipſæ domus,

mus, seu qui habitant in domibus. (* Eustathius tradit itidémque Etymol. ἐχέφρων in propria signif. esse τὸν μὴ ἔχοντα ὕβριν, ἀλλ' ὃς τὴν ὑβριν, vel κρίλλιν. Quibus ex verbis H.Steph. elicit ἐχέφρων dictam esse ὡς τὸ ἰδιόβιος ἔφυς, i. ζῶν.) ¶ Idem Eustath. à Soph.& Eurip. pro altari accipi docet. ¶ Item, ἐχέφρων in plaustris, quod Hom. ἀνάγειον & ὑπόγειον vocat. de quo lege Eust. ¶ Annotatur & pro vagina terebri, ex Theophr. Item pro basi ex arrectariis & transuersariis compacta, ex Vitruu.lib.10.c.17. ¶ Item in Epigr. pro craticula: à cuius similitudine quidam basin illam nomen hoc fortitam existimant. ¶ Item, pars balnei, Poll. ¶ Item pudendum muliebre. Eust. ¶ Est etiam ῥῦπος, Etym.& Eust. ¶ Apud medicos ἐχέφρων est crusta, propriè quæ ab ardente ferro aut medicamento caustico iaducta est. Sic appellatur & ea quæ sponte sua vlceribus cauis accrescit crassa nigráque.Cæl.l.16.cap.48.

E'χεφρόω, ῶ, cruſtas obduco, in cruſtas erumpere facio, q.d. incruſto. vnde ἐχεφρωμένα ἕλκη, Dioſc.4. vlcera quæ cruſtas contraxerunt.

E'χεφρωσις.q.d.incruſtatio.

E'χεφρωτικὸν, medicamentum, q d. incruſtatiuum, i. cruſtas inducens. Gal.l.6.περὶ πόνων.

A'ποχεφρῶσθαι (comp.) de vlceribus dicitur quibus cruſtæ detrahuntur.

E'χεφύλ.ιος,ὁ,qui foco præſt in naui. Poll.

E'χέφυλος,q.d.focalis.ἐχεφύλου ἄρτος,coctus in foco.Heſych. Vide Athen.& Poll.

E'χέφυλος,ου, ὁ κεῖ,ὁ,ad focum pertinens. & q.d. focalis. vt ἐχέφυλον πῦρ,foci ignis.in Epigram.

E'χαρὼν ὄπνος,ὁ,focus.

E'χαρὶς.ίδος.ἡ, & ἐχάριον ν τὸ, q.d.foculus, i.paruus focus. Plut.in Probl. Item craticula,aut aliud coquinarium vas.

E'χάριον est etiam acerra,thuribulum,θυμιατήριον, vel potius μέλαν θυμιατήριον, Euſt.Item machina apud Athenæum, qua naues in mare trahuntur, vt idem annotat. Bud.autem exp. basis & fulcimentum nauis, quum eam fabricantur, vel ſtat in nauali.Vitruuius apud Athen.in libro de machinis bellicis exp.basis,item compactio,item tranſtrorum plantieis.

E'ΣΧΑΤΟΣ,η, ὁ,vltimus, poſtremus. Plato in Timæo,τὸ μέσον μᾶλ., ὥσπερτοῦ ἡμετέρου γεγόνοθ' τὸ ἔχ.ατον ἡ τὸ ὀπίσθιον, οὕτω μέσον ἐμφύσησε. Cicer. interpr. id quod medium eſt,tum primum fit, tum poſtremum: poſtrema verò & prima, media ſiunt, Homer.ἔχ.ατον vel ἔχ.ατον αἰῶνα, qui in extrema orbis parte habitant. Interdum eſt qui vltimum gradum tenet, infimus.vt Ariſtot.ἔχ.ατοι δῆμοι,infima plebs. Nonnunquam contrà exp.ſummus. vt Plato in 2 de rep.vocat ἐχ.άτιον ἀδίκημα, ſummam iniuſtitiam, i. quæ primum quidem gradum inter alia iniuſtitiæ genera tenet,ſed quæ poſt reliqua omnia iniuſtitiæ genera excogitata fuit. Sic & ἐχ.άτη πενία. Interdum ἔχ.ατον ſubſtantiuè ponitur addito genitiuo. vt Plat.de rep.2, εἰς τὸ ἔχ.ατον εἰκαιοσύνης. ὁ δὲ δικαιοσύνης, ὁ ἔξω ἀδιαίας, i.ad ſummum vſque gradum. Aliquando εἰς τὸ ἔχ.ατον & τὰ ἔχ.ατα, i. ſummè,admodum. Lucian.in Hercul. & Xen.in Laced. polit. Reperitur & ἐχ.ατότατα ſuperl. apud Xen. Hellen.5. * Deducitur autem ab ἔχω vnde fit ἔχω,contineo,cohibeo.quia id in quo conſiſtimus, (conſiſtimus autem in eo quod vltimum eſt) veluti nos cohibet, quum non ſinit vltrà progredi. Sic Latinè illud dicitur vltimum,vltra quod pergere non liceat.

E'χάτως,extremè,ſummè, ita vt nihil ſuprà. apud Plut.de educ. lib. ἐκεῖνο ἢ ἐχάτως ἄτοπον. Apud Marcum cap.5, ἐχάτως ἔχει, in extremum vitæ periculum adducta eſt.

E'χατιὰ ᾶ,extremitas rei alicuius, ora. vt ἐχατιὰ τῆς μοίρης, Phil. Sic ἐχατιαὶ γῆς ἢ θαλάσσης, vltima pars & remotiſſima. Interdum, receſſus vltimus ſeu extimus. locus abſtruſus,ſolitudo. Syneſ.& Baſil. Item ἐχατιαὶ, prædia ab vrbibus ſummotiora, quaſi in finibus ſita cuiuſque ditionis aut territorii. ex Ariſtotel. Item extremus ordo & remotior à principatu. apud Areop.

E'χατος,vltimus. vnde ἐχατιὸς μοίρης,in Epigr.

E'χατόεις,ντος,ὁ, poet.vltimus,extremus, in vltimis finibus ſitus. Poem.ἐχατόωσσα & ἐχατόεσσα pro eodem.

E'χατίω, extremus ſum vel in extrema parte. vt τὰ ἐχατίοντα τῆς δίνης,Theophr. Et ἐχατίοντα τὰ Λ'χαΐας,Polyb.in extremis chaiæ finibus ſita.

E'χατόω,extremus ſeu poſtremus ſum.tardo.Maccab.l.1.c.5.

Κατάχατος,(comp.) extremè malus,extremè improbus.

E'ου,ἑαυτοῦ,ἑαυτῷ,τινὰ,τινός;vide in Εἰς.

E'ΤΑΖΩ, F.σω, examino, inquiro,ſcrutor. Suidas dicit iungi accuſatiuo. * Etym.vult eſſe ab ἔτυν.& dicit ἐτάζω,quaſi ἐτάζω. Quod etymón ſequendo, propriè ſignificabit,veritatem inquiro.

E'πάζεσθαι Heſych.exp.βασανίζεσθαι.κρίνεσθαι,item αἰθμίζεσθαι.

E'πασμὸς,examen,inquiſitio.Heſych.ἔξετασις. Item numerus apud Pythag. E'πασις,idem.

Compoſita.

A'νεπάζω,idem quod ἀνατίζω examino.

E'ξετάζω,examino,inquiro, ſcrutor,perſcrutor, diligenter examino ſeu inquiro. A Bud.exp. etiam diſcutio. Hoc. in Enc.'τὸν ἡμὸν λόγον 'ἐξετάζειν. Idem in Areop.λίαν ἐξετάζειν τὰ ἁμαρτήματα. Item pro inquirere in ſe aut in alios. Plat.in Apol. Item 'ἐξετάζειν τὸ σῶμα, quæſtionem habere. Item exploro,probo,i.experimentum ſumo & ſpecimen do ſeu documentum. Dem.apud Plat.in Socr.'ἐξετάσας τὸν Ο'δυσσέα, Cicero interpr.tentare Vlyſſem. dentiam. ¶ Item, æſtimo. ¶ Item, comparo, contendo. apud Iſocr. ἐξετάζειν 'ἐξεπίτηδες, & apud Dem. pro cor. λα 'ἐξετάζειν. ¶ Item, recenſeo,annumero. Thucyd.3, τὸν τῶν ὑποφύγων ξυμμαχικὸν ἐξετάσαι.

E'ξετάζομαι,examinor,inquiror. Item exploror, probor, prehendor,comperior. Item ſpecimẽ mei præbeo.ſuper. Dem.& Luc. Interdum ponitur actiuè pro ἐξετάζω, apud dem Dem. & apud Plut. in libro de muſica. Item pro numeror vel ſum in numero,recenſeor.Dem.οἱ ἡβηδόν ἐξετάζοντο. (Demoſ.

E'ξετασμὸς,inquiſitio. Item pro diſcuſſione & diſceptatione.

E'ξέτασις,examen,inquiſitio,diſquiſitio,ſcrutatio, Luc. quæſtio, i.criminis inquiſitio. Herodian. Item comparatio Luc.in Cauſaſo.Item exploratio.Item recenſio.vnde ἔξεσται ὄπλων,Thuc.& ἐξέτασιν ποιεῖσθαι, Xen.recenſere,luſtrare. Item & delectum habere. Item pro ſpecimine & documento. duſtriæ.

E'ξεταστὴς,ὁ, examinator, inquiſitor. Ariſtot. E'ξετασ qui multus eſt in indagatione veritatis, vel cuiuſcunque quam perquirere vult. Ariſtot. Item,inquirendi peritus Xenoph.E'ξετασικῶς, more τῆς ἐξετασ τῶν,accuratè,exquiſitè.

Decomp. A'νεξέτασ.τος.non examinatus,non exploratus genti examine non cognitus ſeu perquiſitus. Aeſchin Dem. Apud Plat.in Apologia,ἀνεξέτασ.τος βίος, vita in quam inquiritur. A'νεξετάστως, ſine examine,inexploratò, ſine iudicio,ſine diſcrimine.

A'ντεξετάζω,contrà vel ex aduerſo examino, viciſſim examino. Item contendo aliquem vel aliquid cum alio.compare (nam comparaturi aliquid cum alio,id reuocamus ſi examen, & velut è regione alterius expendimus.) in Actuum epiſt.apud Theodoritum.Dicitur etiam ἀντεξετάζειν ἑαυτῷ φοβῶν τινα,& (paſſiua voce) ἀντεξετάζεσθαι, offerre ſe litigatori alieno ſe offerre, quòd vulgò dicunt partem ſegere, quaſi agere aduerſarium.

A'ντεξετάζομαι,contra vel ex aduerſo examinor.Item contror,corparor. Eſt & forenſe verbum *pro*,ad cauſam occare, iudicio me iiſto,ad iudicium adſum.quod vulgò dicitur, tem me gero. Item generalius *pro*,aduerſor vnde, ἀντεξετάμενος τὸ νόσῳ,aduerſus morbo,cum morbo luctans.

A'ντεξέτασις,collatio,comparatio.

Διεξετάζω,perquiro,diligenter inquiro. A'διεξέτασ.τος,qui quiri nequit. Eccleſ. cap. 21, ἀδιεξέτασ.τος λόγος, inenarrabile verbum.

Κατεξετάζω,recognoſco.in Pand.Græcis.

Παρεξετάζω,comparo. Chryſoſt.A'ντιπαρεξετάζω,viciſſim comparo.vel ex aduerſo comparo,contrà diſquiro.

Περιεξετάζω,antè examino,vel prius perpendo.

Συναριθμέω,συνάριθμος, annumeror. Luc.Apud Dem. ἡ τῶν συμμάχων ἐξ τάτη, exp.affectatores huius. Apud eundem ζεσθαί τινι,ſtare ab aliquo.

E'ΤΑΙ'ΡΟΣ,ου,ὁ, ſodalis. Od. ω, H'ταῖρε μάλα πάν τοι ἐνὶ ὄμμασι θάλπος ὁρᾶται, H' ἢ γενόμεσθ ἄμφω. Cum dat.vt Il.σ,Σ'ατορ ἦ ῥα τοι ῥα. Tribuuntur & regibus ἑταῖροι. vt Xen.initio Pæd.lib. Καλέσας ἅμα ὁ Κῦρος Λ'ρίσταιον Μῦσόν, ὃς ἦν αὐτῷ ἐκ παιδὸς ἑτα ἔργ. Sic & Dem.in orat.ad Philipp. ὃν ἅμα αὐτοῖς ἐκπε ρους.ἔργ. Quibus in locis vertendum familiares potius quam ſodales. Item ſocius, vt apud Hom.ἑταῖροι Ο'δυσῆος. ſocii Vlyſſis. ¶ Ἑταῖρα interdum eſt etiam quædam compe quum vel parum notum, vel prorſus etiam ignotum alloq mur,vt Matth.20. ἑταῖρε οὐκ ἀδικῶ σε. Sic apud Hippocr.in ad Damagetum dicitur, εἰ ἦ σε χρέος λαβὲ ὁμαλῶ ἑταῖρε genit.rei, apud Syneſ. epiſt.82. τὸν παιδείας ἑταῖρον, q.d.doctr familiarem, i.cui intercedit familiaritas cum doctrina. ¶ ventus dicitur nauigantibus eſſe ἑταῖρος εὐθυτε. Sic Οὐ μοι οὖρος νῆας ἐ ἑταῖρος. * Etym. deducit οὖρος ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν. quaſi ὁ ὁρῶν τὰς ἡ ἑταῖρος, aut οὖρος τὸ ὁρᾶν, quaſi ὁ ὁρῶν, ὁ σωθῆναι φίλοις, qui ἐξ ἴθυς alicui eſt familiaris. Quod poſteriùs etymon certat etiam apud Euſt.qui & aliud affert, nimirum ex ἑταῖρος terarum tranſpoſitione.

E'ταίρα & Ionice ἑτάιρη, ſodalis,amica. Sappho, Λατθ μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἑταίραι ¶ Item meretrix, ſpecioſo nomine rem odioſam denotante. apud Plat. Plut.& Athen. Sic & Iſ amica meretricem apud poetas ſignificat. Interdum dicitur ἡ ἑταῖρα ἀπὸ & οἱ ἑταῖροι ἀπό.

E'ταιρ

E'ταιρεία,ἡ,ſodalicas,ſodalitium. Iſocr. Ariſtot. Plut. Ponitur etiam pro amicitia. vt Thuc.lib. 3. τὰ τῆς ἑταιρείας ἀκλινεῖς,exp. amicitiæ diſſolutor.

E'ταιρικὸς,ὴ, ὁ, ſodalitius, ſodalem decens. vt ἑταιρικὴ φιλία, Ariſtot.in ethic.Item meretricius amatorius.apud Suid.& Philoſtr.epiſt.38.

E'ταιρῶος,ω,ὁ, ſodalitius,ἑταιρῶος Ζεύς, Iupiter ſodalitij præſes.In Epigr.lib.2.Ὅστις ἑταιρῶιον ἔβδομον ἐκπιεῖν φόβοιο ἔκυσεν, qui inter ſcyphos ſodalis ſanguinem guſtauit.

E'ταιρὶς ᾶ,ὁ,idem quod ἑταιρικὸς,Luc.in Lexiph.

E'ταιρὶς,ίδος,ἡ,idem quod ἑταίρα,meretrix.Athen.l.4.& 13.

E'ταιρίδιον,ου,τὸ,meretricula.Plut.in Polit.præc.

E'ταιρίδιον,τὸ,feſtum in honorem Iouis ſodalitij Magneſiæ celebran ſolirum.Vide Athen.lib.13.

E'ταιρίζω,in ſocietate verſor.

E'ταιρίτις,ὁ,ſodalitas,ſodalitium,συμπόσιον ἑταιρίας,ſodalitatem contrahere,Iſocr.Item factio, q.d.ſodalitiũ factioſum.Plut. in Pericle,ἑταιρίδιον ἀπὸ πανταχόθεν κρατίστου,contrariam factionem euertit.Item pro ἑταίρεσις apud Andocid.teſte Suida.

E'ταιρίσ.ω,ῶ,ἐσα, mercor,proſtituo me.Athen.lib.13. Reperitur tam de mare,quàm de fœmina vſurpatum.apud Aeſchi.& Plutarch. (march.

E'ταίρισις, vita meritoria ſeu meretricia.Aeſchin,contra Ti-

E'ταγίζω,ξ. ιω, ſodalis fio,ſodalitatem ineo.Exp.etiã opiculor, & operis faciendi ſocius ſum. Il.ω,σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλ τατόν ἐστι ἑταιρίζεσθαι. Item meretricium factito. a ud Luc.

E'ταιρίζομαι, affocio mihi,ſocium adiutoré mihi aſſumo. Il.ν,Η οἱ τε Τρῶες ἑταιρίσσαντο μεγαθύμοις,ἐγχε. Item meretricor.Pol.lib.4.De mulhere etiam dicitur apud Chryſoſt. Δίκυλλα ἑταιριζομένη γυναικὶ πλὴ βδελυγμίας,mulieris quę corpore quæſtum facit.

E'ταιρικὸς,ὴ,ὁν, vita meritoria & meretricia, ſcortatio,adpud Athen.

E'ταιρικῶς,ὁ,qui meretricari ſolet.ſcortator.Poll.l.15 c.41.

E'ταίρισμα,ἡ,meretrix. Luc. & Plat.in ſym.

E'ταῖρος etiam dicunt poëtæ metri cauſa pro ἑταῖρος.vt Od.α, ὡς ἑπίετ ἰέμενος ἠδὲ μένος καὶ.Sic ἑταιρίζομαι pro ἑταιρίζομαι.

Compoſita.

Ἀνέταιρος ,ὁ ,carens ſodalibus.

Ἀρχέταιρος, ſodalium princeps.qui principẽ inter ſodales locũ obtinet,vt Chuſidicitur ἀρχέταιρος Dauidis,2.Reg.cap.16.

Ἀπαιρίστρια vel ἀντιπαίριστρια, Heſychio ſunt mulieres fricatrices, quæ prurientibus aliis.hominis vicem ſupplent.

Παραδιάιτητος, qui ſodali ſeu ſodalibus imponit.Legitur apud Euſt.à οὗ παλαίεσθαι ſignificante decipere.

Πιζίτανος, milites quidam apud Macedonũ reges qui fortitudinis ergò præcipuo in honore erant Sic dicti tanquã ἑταῖροι ἵππεις τῆς αὐχμῆ. videlicet διὰ τὸ ἐν μάχῃ δεινότατον κατ ἀνδρίαν.Dem.Olynth.3.Vide & in comp.ex E'ταῖρος.

Προσταιρίζομαι,mihi ſodalem ſeu ſocium adſciſco.

Προστταιρίζομαι,idẽ Luc. de hiſt. ſcrib.οἱ ἡ συστρατευόμενοι τῶν Σατράπων.Item paſſiue,aſſocior.vt in Axiocho,ὁ ἡ τούτῳ συστρατευόμενος,ὁπλίτης μισθοῦ.

Προσταιρισμὸς, in ſocietatẽ & adiumentũ aſcitus.Thu.l.8.

Συναιταιρίζομαι,ſodalitatem ineo cum aliquo Bud.

Συνέταιρος.ſodalium ſeu amicorũ ſtudioſus.qui ſuos ſodales amore proſequitur & colit.Thuc.lib.3.& Plut.de Soc.dæm.

Φιλέταιρος,eorum more qui ſodalium ſtudioſi ſunt.ſocialiter & concorditer,Aeſchin.

Φιλεταιρία,amor quo ſodales proſequimur.Ariſto.rhet.l.1.

Φιλέταιρον ſeu φιλεταίριον,dicta eſt herba aparinc, quòd vestibus ac præſertim laciniis commeantium,tanquã ſodalium ſeu amicorũ tenacissimè adhæreat, Qua de cauſa ἀπαλοίπωτος nominata fuit,Nic.in Ther.

Decomp. Ἡμιέταιρος,cui oppon.φιλέταιρος.

Ἑταιρικὸς,ὴ,ὁν,ſeorum vile,& abiecta meretrix:vtpote quæ humi & in trimio ſeſe cuiuis proſtituat.Heſych. Dicitur & ἑταιρίδιον,Plin.lib.36.cap.5.

E'τις,vide in Εἴτις,ſum.

ΕTΕΡΟΣ,α,ὁ, alter.proprie de duobus. Il.β,χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, claudus altero pede.Xen.Pæd.7. ἡ βάσις γ' ὡς ἑτέρᾳ ἐπὶ δύο αὐτοῖν ἐφ.ει,ὁ ἕτερος ἐπὶ τὸν ἕτερον ἐρείδεται,ὥ ὄντος ὑπερίσχυρου,alter ſupra alterũ. ἕτερος apud Thuc.præcedente ὁδὸς vel μοῖρ aliquoties ponitur.pro ἄλλος,alius. De pluribus etiam vſurpatur. Thuc.ἕτερος ἑτέρου σφᾶς,alter alteri præſtat. Philo de vita Moſ.ll. οἱ σοφὸς ἕτερος ἑτέρου τοιαῦτα ἐλογίσαντο,alter cũ altero. Interdũ ponitur pro ὁμοῖος,alius Dem. contra Ariſtoer. τοῦτον δ' ἕτερον ἄνθρωπον πρὸς τοῦτο,Herodia.l.2.οὐδὲν ἕτερον ἀπ' ἐ,nihil aliud quàm.Ariſtot.eth.3. ἕτερος γὰρ ἑτέρου δῶν ἀδίκε, alia a ¶Capitur etiã *pro*,diuerſus,alius.cui oppon.ὁ αὐτός.idẽ. Ariſtot.eth.10. τὰ γὰρ ἕτερα τοῦ αὐτοῦ ὑφ' ἑτέρου οἰόμεθα τολμᾶσθαι,i.diaphorum,quæ ſpecie alia ſeu diuerſa ſunt.Interdũ cum genit.& exp.alius ab.diuerſus ab:vtAriſtot.de mundo,ἕτερον ἕτερου

τῶ τεταρτον,elementũ aliud à quatuor illis.Plato. de rep.ἕτερον ἢ ὑμᾶς δοῦλοι,diuerſum ſeu alienum à vero. ἕτερα δόξαι,diuerſa inter ſe.

E'τερότης,ητος,ἡ,diuerſitas. Plut. Quomodo à ὁμοιος differat, docet Ariſtot.metaph.lib.9.

E'τεροῖος,α, ὁ, alteriuſmodi,non huiuſmodi,diuerſus. Ariſtot. Dicitur & ἑτεροῖως pro eodem.

E'τεροίως,alio & diuerſo modo.Heſych.

E'τεροιόω,ῶ.ώσω, alium atque alium facio. altero. Philo de vita Moſis.

E'τεροίωσις,alteratio.i.(vt Bud.exp.) quum rerum qualitates alteræ atq;alteræ fiunt.Ariſtot.

E'τέρη,alia via,alia ratione, alio modo. Et pro eodem ἑτερῆσε paragoge poëtice:ſeu ἑτέρως.Euſt.ex Heſiodo.

E'τερόσε,altera vice.

E'τέρωθεν,altera ex parte.ex aduerſa parte.Il.α,& σ.

E'τέρωθι,alibi,alio loco.Plut.Interdum cũ geſſit.vt ἑτέρωθι γῆς apud Ariſtidem,alibi terrarum.

E'τέρωσε,alio modo,aliter,ſecus,Ariſtoph.in Pluto, ἑτέρως ἔχει.

E'τέρωσε,alteram in partem,alió.Hom.Thuc.& alij.

E'τέρωσε,ῶ,altero. E'τέρωσις,alteratio.

A'τερος.Doricè pro ἕτερος, ſicut βάτερα pro βάτερον:vel ſingreſi facta ex ὁ ἕτερος (vnde &primam ſyllabã producit) teſte Euſt. fœm.eſt. H'τέρα & Θάτέρα:quæ genitiuo & accuſatiuo caſu hac contractione ſeruata non proferuntur,vt idẽ Euſt.docet. Neut. eſt θάτερον,à quo θατέρᾳ & θατέρῳ in ſing.& θάτερα in plur.ſunt in vſu, apud Plat.Ariſto.Plu.& alios.Quinetiã θάτερα plur. nu. ſæpe vſurpatur pro ſingulari.Inde ὅτῳ θατέρᾳ,in diuerſum,in alteram partẽ,ab altero latere,ab altera parte.Xen.Hel.3.τιτὶ θατέρᾳ ἢ ποτερεῖ,ab altera parte fluuij.

Compoſita.

A'νετερόκτος, ν, ὁ ὴ ὸ, qui alteratus non eſt,qui alterari nequit, in aliam atq; aliam conuerſionis ſpeciem non mutabilis. Ariſtot.de mundo.

Μεταξύτερος,quidam, nonnulli. idem quod ἕτιοι. Herodot.μεταξύτερος τῆς Σκύθ.certi quidam dij.

Μαλλότερος. neuter, pro quo dicitur & μαλλότερος. Thucyd.Plat. Ariſtot.

Μαλλοτέρως.neutro modo. Μαλλοτέρωσε, neutram in partem. Thuc.lib.4.

Οὐδέτερος ſeu Οὐδότερος (pro οὐδὲ ἕτερος) neuter. Plat. & Ariſtot. apud gramm.οὐδέτερα ὀνόματα & ῥήματα dicuntur neutrius generis.

Οὐδετέρως,neutro modo.item neutro genere,apud gram.

Οὐδετέρωσε,neutro,neutram in partẽ li.ξ, οὐδετέρωσε, neutra ex parte.Gal.lib.2.ad Glauc.

Αὐτοκατέτερον,per ſe neutrum,abſolutè neutrum.vocabulũ gramm.

Πιζέτιροι,milites quidam apud Macedonum reges qui fortitudinis ergò præcipuo in honore erãt.Dem.Olynth.3,Sic dicti quidam volunt quòd vnam πίζαν armatam haberent, alteram nudam.Vide & in comp.ex E'τέρος.

Θάτερον,ῥ τὸ ἕτερον,vide A'τερος in fine deriuatorum ab E'τερος.

E'ΤΗΣ,ν, ὁ, ſocius, amicus:idem ferè quòd ἑταῖρος ἑτάρου tamen eſt familiatior alicui.quàm ἑταῖρος.Il.ν,Σεῦ' τοι μεμίλυκε ἑταῖρε Od.ρ, τοίνυν δεῦρ ἴτω Μενέλαός. (¶ Euſtathius deriuat ab ἴθος ſicut & ἑταῖρος: vt ambo idem ſint quod ἰθάκης. Etymologiſtes verò ab ἔτος deriuat, vt ſit ὁμοέτης, æqualis, coætane⁹:vel ab ἑστός, vt ſit verus amicus.) Hinc ὦ ἑτᾶν,pro ὦ ἑτᾶε,facta cethlipſi,ſicut in μᾶτερ pro μᾶτερ. Cuius vocatiui idem vſus eſt qui ſuprà ἢ ἑταῖρε.Ariſtoph.in Neb. Μὰ σκαπτὸν μ' ὦ τᾶν ἀλλ' ἐγγύς. Interdũ vſurpatur pro,bone vir.Plat.in Apol. ὦ τᾶν δικάσται, pro quo paulò pòſt, δικάσται ὦ ἄνδρες. In obiectione aut etiam in reſponſione ad obiectionem,ſæpe adhibetur apud Demoſth.in Olynth.ἴωμεν δή τιν' ἐπὶ τοῦτον ἀσπίδ' ἀμφ. Cratinus, ἔρρε γὰ ὦ τᾶν ἐπὶ τοῦτ' ἐπιβάσεται,

---

E'τήσιμος,vide in E'τος.

E'τήτυμος,vide in E'τυμος.

E'ΤΙ,adhuc,etiamnum.Thuc.lib.2, ἡ Πυθοδήλου ἔτι δίκη μιᾶδος ἀφ' ἑκάστου Λ'θηναίους, Pythodoro duos adhuc menſes fungente magiſtratu.Luc.in Lex. ὅσῃ ἔτι ἀγλαΐης, ἀπτῖνες ἦ ἔτι. Plato in Phædro,νέος ἔτι ὢν θαῦμα ἐποιήσατο,Cic.interpr.adoleſcens etiam nunc ò Phædre Iſocrates eſt. E'τὶ ἔτι,vſque adhuc,ad hunc vſq;diem.apud Plat.¶ Item,amplius,præterea.Dem. Philipp.2.τί ἄρ' ἐστὶ τούτοις ἔτι;Sic ὡς ἔτι,non amplius,non iam, Hom.Thuc.Luc.& alij. Apud Lucam.c.1. ἦ πολίτευσε λόγου πλείονος ἔτι ὡς καιλίας μεθῆς αὐτῇ, Eraſm. exp.iam inde ab vtero matris ſuæ.¶ E'τι aliquando exponi poteſt etiam,ſeu quinetiã,vel inſuper. vt Il.α, v.96.ἤδη ἔτι δόξας,atq; etiã dabit.Apud Dem.ἔτι τοίνυν,atq;etiam,vel iam verò. ἔτι ἦ,quin etiam,inſuper,præterea apud Plat.in Phædro. ¶ E'τι.poſthac in poſterum. Od.α,& ι, Μή τις ἔτι πρόφρων ὁμαδῇ ἡ ὄπιθεν ἴῃσιν Σκηπτοῦχος βασιλῆς.Ariſtophan.in Ran. ἔστε ἔτ' ἐμαίετ' ¶ Interdum vacat:vt Od.ω, οὐ μ' ἔτι γνῶε. Heſiod. ἀνδρὶ μάλιστ' ἀθάνατοι φιλότητι μίγωσι, οὐδὲ ἔθ' ἁμέρ φρονέοντα.

Composita.

Εἰσὶν(pro quo & εἰς ἐν scribitur) interdum præpositionem habere videtur. vt apud Lucianū εἰσὶν ἐς τωῦ, seu εἰς ἐν ἐς τωῦ. Interdum dicitur pro, adhuc in posterum, vel in posterum quoq; Plutarchus in Apophth. εἰ γὰρ πέπαυτο, ἔφη, τὸ πρᾶγμα, ἐς αὖθις ἦγεν ἂν ἐς τοῦτο τεθνηκώς. Vbi tamen vulgò exp. viterius.

Ἔτι, iam inde, ex eo tempore Il. υ. 106. & Greg. in Carm.

Κἄτι, Attica synalaphe pro ἐς ἔτι. & adhuc, amplius Et κἄτι μᾶλλον, atque adeò.

Μηκέτι, idem quod οὐκ ἔτι, non amplius, non iam. Il. β. v. 261. Demosth. ἐς μηκέτι τῆσδ' ἐκκλείειν, ἀλλὰ τῆσδε καλεῖν ἐπὶ τοὺς βελτίους ἐξέτασιν ἐμέ.

Οὐκέτι, idem quod diuisum οὐκ ἔτι.

Πρόσετι, adhuc insuper, præterea. Ex Herodoto, ὀφθῆναι ἔτι τοῦτο, præter.

Ε' Τ Ν Ο Σ, ου, τό, puls ex leguminibus. Pulmentarium ex leguminibus confectum freſis elixiſq; vt Gal. in lib. τῶν ἐξημμένων τὸ κατεψυγμένον tradit. Sic apud eundem Gal. κυάμινοι ἕτνοι, apud Hippocr. φάκινοι ἕτνοι. At ſchol. Ariſtoph. dicit eſſe ſpeciē ἀλφίτων ex phaſeolis & alibi dicit eſſe ἀλφίτων & decoctū ex piſis quod tamen quidam negāt. frequenter vtitur hac voce Ariſtoph. vt in Ran. Ἕτνη τῶν ὀρτύγων, ἢ τὰ κρανεῖα τῶν χοιρείων. Et in Concion. χοιρεῖα ἕτνεσι ἐγλειαίνοντα. Ε' τνηρὸν ἦθος dicitur pro ἕτνος, ſeu ſimile τῷ ἕτνει, aut quod eſt ἐξέτνος. A hen.

Ε' Τ Ο Ι Μ Ο Σ, η, ὁ, ſiue ἑτοῖμος, (antiquo dicēdi more. vt ἐξῆμος, ἐφάλιος, & ſimilia) promptus, paratus, qui in promptu & ad manum eſt Od. ξ. ὡς ἐπιὴν ἐτοῖμα ἑοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι πέλωμεν. Et Thuc. lib 1 τῶν παρόντων ἑτοίμων ὄντων. Apud Hocr. ad Phil. ἐξ ἑτοίμου κομιδεῖσθαι, anquā e penu ſumere aut deprometere. Εἰς ἑτοῖμα ἔχ. Xen. idem quod ἕτοιμον ἔχ. ἑτοίμου ποιεῖσθαι, parare & facere vt in promptu & ad manum ſit. Cum infinit. Xen. Pæd. 4. ἑτοῖμοί εἰσι μάχεσθαι.

Ε' τοίμως, prompte, expedite, alacriter. Iſocr. Plat. Dem.

Ε' τοιμότης, ητος, ἡ, promptitudo, alacritas, propenſio. Plutarc. de educ. lib.

Ε' τοιμάζω, idem quod ἑτοίμων ποιῶ, paro. expedio, facio vt in prōptu & ad manum ſit. Il. α. Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὖθις ἑτοιμάσεται. Polyb. l. 5 ἑτοιμάζει ἑαυτὸν εὐθυμότερον καὶ πρὸς κίνδυνον. Ε' τοιμάζομαι, idem. Il. ε. ἔρδ' ἐρέω καὶ ἑτοίμαζε σαυτόν. A' θύειν, ſacrificium pararent Mineruæ. Ionicè pro ἑτοιμάσασθαι. Appian. l. 2. bell. ciuil χεῖρα πολλὴν ἀφωπλισμένην ἑτοιμάζειν, magnam militum manum comparabat clanculum.

Ε' τοιμασία, ἡ, promptitudo, alacritas, vt ἑτοιμότης. Baſil. in epiſt ἑτοιμασία κεκριμένη.

Composita.

Ἀ' τοίμητος, imparatus. qui expeditus parátúſque non eſt.

Προετοιμάζω, præparo. Rom. 9.

Ε' Τ Ο Σ, ους, τό, annus. Thucid. ἓν καὶ πεντακόσια ἔτη ἅλῶ, trecenti ſunt anni ex quo venit. Idem lib 1. ἐξῆλθε ἐκ ἔτους πεντήκοντα, geſta ſunt annis quinquaginta, per annos quinquaginta, ſpatio annorum quinquaginta Et in dat. ſine præpo. apud eūdem, ἔτει μὲν ἕβδομον ἔζευκτο θάλασσαν. Interdū per accuſ. vt Dem ὃν ἀπογράψαι Φίλιππος ὑμῖν πρέσβυν ἔτος ἕκαστον, ὑμῶν πέμψει πεντήκοντα, tertio aut quarto ab hinc anno Alicuādo & per genit. vt Plat. in Symp. ἐκ δὲ τοῦ ἔτι πολλῶ ὕστερ' Ἀριθμὸν ἐκδοῦλα ἐκ τῶν διδύμων, iam à multis annis. ¶ Dicitur & de ætatis annis. vt ὃν πεντήκοντα ἐτῶν, qui eſt 50. annorū. γεγονὼς ἔτη πεῖσα. Iſocr. ἔτη βιοὺς ἐννενήκοντα καὶ πέντε, Aeſch. in Cteſ. οὓς ἔτη ὢν ἐνενήκοντα. Luc. in Macr. Ἀνὰ πᾶν ἔτος vel κατ' ἔκαστον ἔτος, quotannis, Ariſtidi οἱ δ' ἔτος Θυσίαι, ſacrificia annua. Πᾶν ἔτος, alternis annis. ¶ Ἐνὸς autem vide in ἑνς, vnde ἑνιαύσιος, ſum.

Ε' τήσιος, ὁ, ἡ, ὃ, annuus, anniuerſarius. Thuc. ἑτήσιοι Θυσίαι.

Ε' τησία verò dicuntur venti quidā anniuerſarij, qui circa decimum vel duodecimū diem à caniculæ ortu flare incipiunt vſque ad arcturi exortum. De quibus vide Ariſtot. de mundo. Gell. lib. 2. cap. 22 & Plin. lib. 2. cap. 47. & lib. 18. c. 34.

Composita.

Annotat Suidas Cōpoſita ab ἔτος (quæ in τος deſinūt) ſub de ætate dicuntur ὀξυτόνως, vt homo trium ſis: ac quum de tempore ſuprà dictum ſit. Sunt quæ dicant hæc compoſita in τος communi lingua acui ab Atticis autem accentum in penultimam retrahi, adeóque ſecundum normam nominum prima declinationis ſimplicium inflectis, dicíque δυετία ν. A quibus ſæ minus in ις, ιδος formantur.

Idem tamen dicit Attice acuentium in penultima collocari.

Αἰτια, τά, quæ eodem anno peruenjunt, ſeu horna. Ex α ſignificante ὁμοῦ & ἔτος.

Ἀμφιάνω, vel ἀμφιανέω, aduerb quotannis.

Ἀμφιάνιος, quotannis ſacrificans. vel per totum annum ſacrifico. Etym.

Ἀμφιπερίζεσθαι, quotannis recurrere & quaſi in orbem ambire. Euſt.

Ἀμφιπερίζητος, idem Heſych. & Etym.

Ἀμφιπερίστατος, ἐδος, ἡ, feſtum anniuerſarium. feſtum quod celebratur quotannis. Suid.

Αὐτοετὴς ἐτος, ὁ ἡ, ὃ, vt αὐτοετὴς διαίτητος, eodem anno mortuus. Theophr.

Αὐτόετος, eodem anno, Od. γ, ἔθεν τ' αὖθι ἑὸν οἶκόνδ' ἵκοντο. Αὐτόχθων, ab Euſt. exp. per totum annum.

Αὐτὸς ἔλος, pro, αὐτοκασίτερος, Gal. apud Hippocr. vinum. A Poll. exp. ὑπεπερίτερος, vinum vernaculum.

Δεκαετὴς, decennis. decennalis. vt δεκαετὴς πόλεμος. Dicitur & de rebus pro eodem.

Δεκαετία, decennium.

Δεκαέτιος, decennalis. vt Δεκαέτεις χρόνοι, decennium. de legib. lib. 6. Pro eodem dicitur & δεκάετηρος. vt δεκαέτηρον μέσον, Epigr.

Decomp. Αὐτοδεκαέτης apud Thucyd. exp. δεκαέτεσι ἀργυρίοις, ſolidis decem annis.

Δωδεκαέτης, qui duodecim annorum eſt.

Ἑξηκοντούτης & ἑξηκονταέτης, qui ſexdecim annorum eſt.

Ἐνδεκαέτης, qui vndecim annorum eſt Poll.

Ἑπτακαιδεκαέτης, qui ſeptemdecim annorum eſt.

Πεντεκαιδεκαέτης, ὁ, ἡ, qui quindecim annorum eſt. hæc legitur πεντεπαιδεκαέτης.

Τρισκαιδεκαέτης, qui tredecim annorum eſt.

Διετὴς, biennis, duorum annorum. Ariſtot. de gen. animal. διετὴς ὁ τέκνος τῆς ἐπιγενομένης ὥρας. Διετὲς, τό, biennium. Ariſtot. de gen. animal. διετὲς δὲ ἐστὶν ὃ ἐστὶν ὑπὲρ ἐνιαυσίου, qui ſupra biennium ſunt puberes.

Διετία, biennium.

Διετὴς, ὁ ἡ ὃ, per totum annum durans, Thucidi.

Διετίζω, totum annum duro, annum compleo. Anthe. hiſt. an. lib. 9. cap. 41. Item bimatum compleo. Athen.

Decomp. Ἐπιδιετὴς, qui biennium exceſſit, qui ſuperiorem annum eſt. Dicitur ὀπτιμιανὸς ἐπιδιετὴς apud Dem. pro corona. ſupra duos annos puber eſt, i qui decimum ſextum annum vel agit vel exegit.

Δυσετηρία, malus annus, ſeu ſterilitas anni.

Ε' βδομηκοντούτης & ἑβδομηκοντούτης, ſeptuagenarius, qui ſeptuaginta annorum eſt.

Εἰκοσαετὴς, qui viginti annorū eſt, vt εἰκοσαετὴς ἐπιμαχία, viginti annorum amicitia. Fœm εἰκοσαετὶς, Plat. l. 4. de leg.

Ἑκατοστιαῖος, ὁ, ἡ, qui eſt centum annorum, centū annos natus.

Ἐννετὴς, nouennis. ἐννάετος, per nouem annos: pro quo & etiam dicitur. Od. ξ. Et fœm. gen Ἐννάετος, ὀδὸς, nouennis. nouem annorum eſt, nouem annos nata. vt Epigr. l. 5. ἀμφὶ δὲ ἐννάετος ἐννάετες.

Ἐννέτης, nouennis ſeu nouennalis. Heſiod. Ἐννέτιος δὲ ὁ, nouem anni. nouennium. Item feſtum quod quoque anno celebratur. Plut. in Hellen.

Ἐνενηκοντούτης & ἐνενηκοντούτης, qui nonaginta annorum eſt. nonagenarius.

Ἑξαετὴς, qui ſex annorum eſt.

Ἑξάετος (aduerb.) ſexennio. ex Hom.

Ἑξαετία ὁ, ſexennium. Dicitur & ἑξέτης pro ἑξάετος, ſexennis. Et fœm ἑξέτις, ὑδος, ſex annos nata. Plat. de leg. 7.

Ἑξηκοντούτης, ſexagenarius, qui ſexaginta annorum eſt.

Ἐπέτειος, ὁ, ἡ, ὃ, anniuerſarius, annalis, annū durans. Theophr.

Ἐπέτειος per totum annum durans, vel annus, qui ſingulis annis prouenit. Od. ν.

Ἐπέτειος, ου, ὁ, pro eodem Od. ξ. ἐπέτειον γάλα. Et βίος ἐπέτειος apud Heſiod. in Erg. annuus victus. Item copiosa bundans, largus. vt Odyſſ θ κομιδὴ ἐπέτειος, i. πολλὴ, τελεία. Apud Heſiod. in Erg ἐπέτειοι πέλοντο, pili denſi & copiosi non autem rari.

Ἑπτάετος, qui ſeptem annorum eſt, ſeptennis. ἑπτάετες (adverb.) ſeptennio ſeu ſeptennium. Od. ξ. Ἑπτάετες δ' ἐπέμιμνον ἔμοι.

Ἑπτάετὴς, ὁ, ἡ, ſeptennium. Dicitur & ἑπτέτης pro ἑπτάετος, fœm ἑπτέτις, quæ ſeptem annorum eſt.

Εὐετηρία, ὁ, annuorum prouentuum felicitas, copiosa annua, ſariorum reditūs exubenratia, fertilitas. Xen. Hel. ἐπὶ τῇ εὐετηρίᾳ τοῦ σφετέρου ἔτους. Et Dem. contra Philipp. 4. πολλὰς εὐετηρίας ἢ τὰ ἀστυρίας καὶ τὰ ἀφορίας. Item felix annus ceſſus. Ariſtot. hiſt. an. 8. ἔτος καὶ τοῦτ' εὐετηρίαν ἔσεσθαι. prosperè & ſalubriter hominibus eedit tempus anni.

Ἡμίετος, dimidium anni, annus dimidiatus.

Ἰσοετὴς, teſte Plinio lib. 25 cap. 13. dicitur à quibuſdam peruiuum minus: quòd per totam annum ſemper ſit mile, hoc eſt, virens.

Κατ' ἔτος quod & diuiſim κατ' ἔτος, quotannis, annuatim.

Μακρόετος, qui longos annos perdurat, annoſus, longæuus.

Μυρίετος, qui decies mille (ſeu infinitorum) annorum eſt. nonſus. vt μυρίετος βίος, vita longæua ſeu annoſa.

Ὀγδοηκοντούτης ſeu ὀγδοηκοντούτης. qui octoginta annorum octogenarius.

Ε' τήσιος, vide Ἐτεός, in Ἐτὸς vnde αἰτία, ſum.

Ἑῦ, vide in Ἐὺς. Εὖ, ſui vide in Ἑ, ſe.

Ἑφάλιος, ἅλιος, ἅλσιος. vide in Ἑάλη.

Ἐζομαι, vide in Ἑδ. Ἐζομαι, vide in Ἐδ ἕζομαι.

Ε' Τ Α Ι' Ρ Α, ας, ἡ, q. d. ἀέρις bonitas ſeu bona conſtitutio. idem quod Θαυμάσια. ſerenitas ſerenum cœlum. ¶ Hic enim οὗτος τὸν ἀέρα, cuius nominatiuus eſt Ζεὺς ſignificās interdū aerem, ſicut & Iupiter apud Latinos. ¶ Apud philoſophos medicósque frequenter idem eſt quod Θαυμάσια, pulchra dies: quā quia oportet ſerenam eſſe ac tráquillam, ideo fit vt & pro αἴθρια aliquando ſumatur. vt & apud Lat. ſereníras vtrumque cōplectitur. Sic & apud Theophr. libellus eſt περὶ ἑταιρίας, i. Θαυμάσιας, de ſerenitate. Idē pluuius diebus ſerenos opponit inquiens, ἐπὶ τὰ εὐδία, ἐπὶ τὰ ὄμβρια ἔστιν. ¶ Item pro γλαυκία, tranquillitas, cui opponitur χειμών, hyems atque tempeſtas. vt Matth 16. & Ariſtot. meteorolog. lib. 1. cap. 10. ὁ μὲν γὰρ νότος εὐδίαν ποιεῖ ὁ δὲ βορέας χειμῶνα. ¶ Item pro γαλήνη, tranquillitas maris. Luc. in Alc Θαυμαστὴ τις κατάστασις εὐδίας ἐγίγνετο Plutarc. ſymp. 4. εὐδίαν & γαλήνην, copulauit. ¶ Item pro εὐδία, reperitur apud Hippocr. epidem. 3. & Ariſtot. hiſt. an. lib. 9. c. 40. & in Probl.

Εὔδιος, ὁ, ἡ, ὃ, ſerenus, tranquillus. vt εὔδιος ἀκτή, in Geopon. Apud Luc. εὔδιος κρήνη, tranquillus portus, tranquillitatem præbens. Apud eundem in Scytha εὐδιαζόντων τῶν πνευμάτων ἐξέπλευσε. Item tepidus, apud Hippocr. Comparat. εὐδιέστερος, pro quo apud Xen. Hell. l. εὐδιάτερος.

Εὐδιεινὸς, idem quod εὔδιος. vt εὐδιεινὸς τόπος, qui apud Ariſtot. meteorol. lib. 1. τῶν χειμερινῶν, apud Theophr hiſt. plan. lib. 8. cap 3 τῶν σφοδρωτέρων opponuntur. Apud Plat. de leg. εὐδιεινὴ γαλήνη & εὐδιεινὸν ἦμαρ.

Εὐδιεινῶς, cum ſerenitate, tranquillè Hippocr.

Εὐδία ω, tranquillus ſum, vel tráquillitate fruor. Apoll. arg. 2.

Εὐδιαζομαι, tranquillitate ſeu ſerenitate fruor. in Axiocho.

Εὐδῆσαι, paxillus ſeu clauus ligneus ſub carina, in foramine quodā fixus, quo ex impto deſluit aqua in ſentina collecta. idem quod χειμαρίς. vt Heſiodi ſcholiaſtæ annotant. Suidæ eſt feneſtra in nauí, è qua egeritur ſentina. Plu. ſymp. 7. probl. Heſychius εὐδήσαν à nonnullis vocari dicit metaph. mulieris pudendum.

Composita.

Ἐυανδίων, tranquillus. quietus. ex Apoll. Arg. 1.

Παρευδιάζομαι, idem quod εὐδιάζομαι, apud Polyb. lib. 4.

Τρανεύδιος χρ. ſerenus, tranquilus, Apoll Rhod. & Plutarch. in Themiſtocle.

Ε' Τ Α Δ, F ἕω, dormio Il. β. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἀνδρα. Et paulo antè, ἐν δ' ἐκέκασται εὕδουτ' ἐν κευτῆ. inuenit dormientem in tentorio. Aſtolium in Neb ἐν' ὁ δάιμων δίκαιος εὕδειν. Idem in Pluto αἰσὶ δ' ἀνάγκαι ἐπεύδειν μᾶλλον ἢ ἄλλο τι. ἐπεύδουσι χρῆναι κίρναι μᾶλλον ἢ ἄλλο τι. Herodot. lib 2 ὡς αὐτὸς ἐν ἰσωτῇ ὑπ' ἐξειδήσεως εὕδει ἢ ἐστιδίου. In proſa vſurpatur potius cum ἐπὶ, ἐν, & εὐδέω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Composita.

Ἐνευδέω, indormio.

Ἐυδέω, dormio. Ariſtoph. Σὺ δ' αὖ καὶ κεβήνιδι. Greg. Naz. ἐπὶ σεκαδεκάδος. ἐβδόμης ἐπεύδουσι. In imperf facit. ἐκαθεύδειν vel καθεύδειν, Homer. Il. Ἀτρεΐδης δ' οὐκέτι μακρὸν ὄλυμπον ἐλήλουθε. Plato in ſymp οἱ μὲν πολλοὶ καθεύδουσιν. idem ibidem, ἐγὼ γὰρ οὐ καθεύδω. Xenoph Hell. ἐπεὶ οἱ πεζῇ καθεύδοντες οὐκ ἐπεδίωκον.

Decomp. Ἀναπαθεύδω, vicissim dormio. vel redormio. in Epig. Ἀποκαθεύδω, ſecubo. feci ſum cubo. item obdormio, vel dormico, ſum ſomniculoſus.

Ἐγκαθεύδω, indormio, incubo, Plut. in apophth. οἱ παρὰ τοῖς τοίχοις ἐγκαθεύδοντες, lepores muris incubant.

Ἐπικαθεύδω, indormio. Cū dat. apud Luc. Exp. etiā, incubo.

Προκαθεύδω, præ dormio, prius dormio. Ariſtoph. in Veſp. προκαθεύδειν ἐχρὴ πάνυ.

Συγκαθεύδω, condormio, ſimul dormio.

Συνεύδω, vnà dormio, condormio, vnà cubo. Eurip.

Ε' Θ Υ Σ, εῖα, ὑ. (fœm. εὐθεῖα. neut. εὐθὺ) rectus, i non obliquus ſeu tortuoſus, cui oppon. καμπύλος Thuc. lib. 8. ἐς πρῳ' αὐτὸν τὸν ἔπλουν ἐξῆν. Apud Euripid. εὐθὺς κέρας, ſemper rectus, vel apertus, nullāque circuitione tectū. εὐθεῖα γραμμὴ, recta linea. εὐθεῖα ὁδὸς, recta via: pro quibus interdum dicitur ὁδὸς ἐπὶ ἔσπερ ſubſtantivo γραμμὴ, aut ὁδὸς vnde κατ' εὐθείας, ἀπ' εὐθείας, ἐξ εὐθείας & ἐπ' εὐθείας, directè, rectè. Neutr. εὐθὺ interdū ponitur ſubſtantiuè. vt apud Thuc. τὸ κατὰ τὸ εὐθὺς κεχώρηκε, ſine circuitione, ſine vllis verborum inuolucris & integumentis. Apud Artian ἐκ τοῦ εὐθὺς ἀπελήλυθε, non diſſimulanter, aperte, palám. Ponitur εὐθὺς etiam aduerbialiter pro, rectā. vt apud Thucyd. lib. 6. χωρεῖν ἐπιπλεῖν τὰ ἐς ὑμᾶς ἐπ' αὐτοὺς εὐθύς. ¶ Inuenitur & accuſ. εὐθὺν tanquam ab εὐθὺς in Eccleſiaſte, & apud Damaſc. item εὐθὺς apud Greg. ¶ Etym. ab οὖ & τίθημι deriuat.

¶ Item εὐθὺς (aduerb.) protinus, confeſtim. ſtatim Xenoph. Pæd. 6. ἐὰν δὲ Κῦρος εὐθὺς ἐπὶ τὰ καλὰ αὐτὸν ἀφῇ τῶν γυμνικῶν. Interdum cum præpoſitione. vt idem Xen. Pæd. αὐθὶς ἐκ παιδίου, iam inde à puero ſeu à puericia. vel ſtatim à pueritia. Sic αὐθὶς ἀπὸ τῶν παλαιῶν, exp. iam inde à vetuſtate. ¶ Cū participio. vt

ἀθρόοι ἅπαντες. Thuc. 1.q.d.statim quum iuuenes sunt, i.statim ab ineunte ætate. Idem lib.2. Τὸ ξύμπαν αὐθρόοι καὶ ἀροῦσι, statim ineunte æstate. Cum genit. vt Aristoph. Ἀθρόα τῶν δρώμενα, statim ab initio fabulæ. Ἀθρόοι ἡμέρας, primu statim luce. Interdum præfigitur articulus. vt ἀπὸ τοῦ παραυτίκα Ἀθρόοι φεύγει, Herodian. repentina fuga. Item inconsultè, incōsideratè, ex Thuc.lib.2. ἀπίστευτον ὅσῳ αὐθρόας Ἀθρόοι. Vide schol. Affertur & Ἀθρόως pro Ἀθρόοι, statim. Hinc compos. παράθρόοι, statim, confestim. in fabulis Aesopi.

Εὐθύ(aduerb.) rectā Xen. Pæd.5. Ἀγὲ δὴ νῦν ἡμᾶς Βαβυλῶνος ἐμοὶ ἄγε, duc nos rectā Babylonem. Cū genit. vt Synes. πλέον ἢ μυρίοι Ἐθύ Πεντάπλοιες. rectā nauigans Pentapolin. ¶ Interdum pro αὐθέως statim, apud Alex. Aphrod.

Κατευθύ(comp.) rectā. vnde ὁ κατευθὺ ἰόντες, recta via. item pro, è regione. vt quidam annotat. Scribitur & κατ' εὐθύ.

Εὐθύτης, ητος, ἡ, q.d. rectitudo. Item recta forma. Exp. etiam metaph. æquitas, iustitia.

Εὐθύω, dirigo, corrigo, rectū facio quod prauū seu obliquum erat. aut etiam, in rectum formo. Sumitur & pro dirigere, eo modo, quo dicitur dirigere nauem aliquò, & dirigere cursum ad litora. Eurip. in Hec. Πρὸς οἶκον εὐθύνοντας εἰναλίου πλάτου. Capitur & pro regere. vt εὐθύνειν ἰσόπεδα, Aristoph. regere habenas. Item metaph. pro reprehendo, redarguo. vt Greg. μάτην ἡμᾶς εὐθύνετε τ' ὑπλαστόφως φανῆς, nolite redarguere nos & incusare ob verbum altius elatū. Alicubi exp. inquiro in. (quod facere solent ij, qui reprehendere & redarguere student.) vt Plut. in symp. septem sap. ἐπὶ τίνα μὲν θεωρῶν εὐθύνει τὰς τῶν ἀνέμων ἰδίας κινήσεις. Budæus εὐθύνειν esse dicit in alicuius gesta inquirere, & quæstionē de eius administratione exercere. Item rationem reposcere vitæ anteactæ. Nonnūquam est etiam reū facere, postulare, vt Plut. in Cic. εὐθύνειν κλοπῆς. Item damno & mulcto. Thuc. de Pausania accusato, ἐφ' ᾧ μὴ πολλὰ ἔδει ἀφεῖς τινα ἀδικεῖσθαι εὐθύνειν, τὰ δ' μέγιστα κτᾶσθαι μὴ ἐθέλειν. Item εὐθύνειν, cum magistratum gerere, qui εὐθυνος dicitur.

Εὐθύνομαι, dirigor, ρσσ. Item magistratū qui finito imperio rationem reposcuntur administrati & gesti honoris, εὐθύνεσθαι dicūtur: quod vulgus syndicari appellat, quasi in d. squisitionem vocari, apud Plat. in Prot.

Εὐθυντήρ, ῆρος, ὁ, directio, correctio. cui opponitur ab Aristot. κάμψις, i. curuatio. (ristot.

Εὐθυντός, directus: cui opponitur κεκαμμένος, curuatus. idē A-

Εὐθυντὴς & Εὐθυνος, director, corrector. Εὐθυντὴ seu εὐθυνος dicti sunt quidam magistratus qui aliorū magistratuū censores erant & rationem administrationis ab iis exigebant.

Εὐθυντικός, qui reposcendæ rationis peritus est.

Εὐθυντήρ, idem quod εὐθυντής, vt apud Thcogn. εὐθυντῆρες κακῶν ἔσεσθε ἀμείνονες.

Εὐθυνα inquisitio quæ fit in eos à quibus vitæ & magistratū gest. seu curationis actæ ratio reposcitur. Seu ipsa actio reposcēdi rationē, ρσσ. Exponitur etiam accusatio. Dicitur tamen potius plur. εὐθυναι. Hinc εὐθυναῖος ἀνδρός, in disquisitionem vocari, rationem reposci administratæ reip. & (ex consequenti) pœnam dare. item pro, damnari repetundarum, apud Dem. & Æschin. Apud Aristot. Pol 3. Ἰαμβεῖον δὲ ἀνδρὸς τὰς εὐθύνας εἰς ἐκεῖνο, medicum oportet reddere rationem medelæ inter medicos. ¶ Exemplon & crimen, apud Aristoph. in Vesp. -κρίνειν δ' ἀναγκαῖον ἐστὶ πρῶτον ἢ τὸν κλοπὴν μὲ βίωμεν τὰς εὐθύνας ἀποδώσειν.

Εὐθυωρία, idem quod εὐθύτης. Exponitur etiam, proceritas, vt est arboris. Item directio. Et rectus trames. item rectus processus, rectæ lineæ porrectio. apud Plat. in Timæo.

Εὐθυωρίη, recta linea progredi, καθ' εὐθείας ἴέναι. Aristot. in probl. sect.11.

Εὐθύωρος, recto tramite, Hermog. Antiph. & Xenoph. Item αὐτῷ τῷ ὄρει. vt εὐθυωρὸν ἀναβῆναι.

Ἰθύς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ ac primium ex εὐθύω.

Ἀπευθύω, corrigo, quod prauum est rectum efficio. Item metaph. corrigo. Greg ἀφὲς ὁ βλάπτοντες ἢ βίοι ἢ σεσῆκεν ἀπευθύσομεν. Item guberno. rego. Soph. in Oedipo tyranno, -σφὶν οὐ τὰν δ' ἀπευθύνων πάλιν. Item dirigo (eo sensu quo dicimur dirigere telum vel iaculum, vel hastam) Basil. ἀφὲς τὸν σκοπὸν ἀπευθύνων τὸ βλῆτρον. Exp. etiam κατανεύω, i. examino, tanquam ad regulam dirigo, apud Greg. Aliquando vsurpatur metaph. pro, punio, vt tradit schol. Soph. in Aiace.

Ἀπευθυσμένη, corrigor, rectus efficior, dirigor, ρσσ. Apud Alex. Aphr. Probl. lib.1. ἀπευθυμβίον ὄντωρ, intestinum rectum. quasi tendens in rectum.

Διευθύνω, dirigo. Item corrigo, emendo. Apud Luc. Exp. etiam, examino, discepto. Item refuto. Item requiro, disputo, percontor: seu inquiro disputando. apud Greg.

Διεύθυντὴς, director, gubernator.

Ἐπευθύνω, dirigo. Item rego. vt ἐπευθύνειν τὰ κοινά, Æschin.

Decomp. Σωνεπευθύνω, vnà dirigo, vnà rego vel moderor, vel adiuuo in dirigendo.

Κατευθύνω, dirigo. Item rego, moderor, compono, confi- pud Plut. Item mulcto, sicut & εὐθύνω. Plat. de leg.

Κατευθυντηρία, ἡ, amussis seu regula fabrilis. schol. Hom.

Παρεύθυνος, à recto cursu seu recta via auertere vel depel- Soph. in Aiace, χεροὶ παρεύθυνοῦσας.

Compositæ ab εὐθύς.

Ἀ-ευθύνος, ὁ ἡ ὁ, non obnoxius reddendæ rationi gestarum. Et generalius, quicūq; non tenetur rationem dere rei alicuius. Luc. πολλοὶς ὄντες ὀλίγοις, ἀνεύθυνοι ἦ ἡμῶν χρείας. Sic ἀνεύθυνος ἀκρόασις, Thuc. Exp. &, liber. ¶ mine vacans. Synes. ὁ σοφιστὴς ὢν ἐκ ἀνεύθυνος, ἀλλ' ¶ Item ἀνεύθυνον quod impunè fit & sine reprehen- tiri. ¶ Item ἀνεύθυνος, non discussus, non examinatus, Greg.

Ἀ-ευθυνία, ita vt non cogaris rationem reddere. vt crimine vaces. Item. impunè. ex Hermog.

Ἀ-ευθυνία, immunitas à reddenda ratione.

Ἐ-ευθυνος, obnoxius reddendæ rationi. qui liberam bet rerum administrationem. Dicitur & de personis Dem. ἐνεύθυνοι ἐσόμενοι. Thucyd.3. ἅπασι τοῖς ἐπιτηδείοις ἐξαίφνης ἐχθροῖς ἐσομεν ἀνεύθυνοι πρὸς ἡμᾶς ἀφέντες ἀδικεῖν. reus, obnoxius crimini. Luc. in lib. de salt. ἐν ὅσῳ τῆς ὑπευθύνου παρέχωσιν τὸν, seipsum crimini obnoxium dens.

Ἐ-ευθύνως, ita vt rationem reddere tenearis. vel itur- mini sis obnoxius.

Ἀ-υπεύθυνος, (*decomp.*) idē quod ἀνεύθυνος, rationi dæ vel cautæ dicendæ non obnoxius. Plat. Interdum raliter, solutus legibus. vt tyrannus ἀνυπεύθυνος ἐστὶ ab Aristot. Pol. 4. Ἀνυπεύθυνος, ita vt causæ dicendæ non sis. Item cum libertate, qualis est eorum qui legi- luti sunt.

Ἐ-ῦτος. vide in Εὐῦ.

Ἐῦκλεος, ρσσ. vide in Ἔκκλεος.

Εὐκτηρίς, ιδος, ἡ, ρσσ. vide in Εὔχομαι.

-ΕΤ Α ΑΙ, ἄος, vermes: & peculiariter in corpore, vulcere vlcere nascuntur ex putredine. (¶ ὥσθ' ὑπὸ ἐλκῶν ἔσω, τὰ Homeri) Iliad. χ. Νῦν δέ σε μῆλα βοσκὰ ἐπὶ καπνῷ πῖαν Αἴδηνι εὐλαὶ ἔδονται. Et Iliad. ω. ὡδέ τε οἱ χροὸς εἴαται ἁβρὰ Ἐδόνται· ἢ ἤτορ φῶτας ἀμὲ φάτις κατέθηκεν. Itidem Hesych. εὐλαι· κατακόρως. Et Plut. in Arrox. εὐλαὶ ἢ σκώληκες ὑπὸ σπληνίου τὸ ἦτορ τῶν ἀδικούντων πόδον. Item, in cubili colloco. Xen. in Cyr. Ἢ μὲν μᾶλλ' ἐκέτη ἢ ἰσυπὲς ὑπεστρῶσθαι, ei cubile stratum.

-ΕΤ ΑΛΑΚΑ, ας, ἡ. vomer: vel bidēs, ligo. Thuc. l.5. ἀφικνεῖσθαι λέξεσι. ¶ Ἐστὶ δὲ λαχάνου, quod est σκαπάνιον: vt annot. Thuc.

-ΕΤ ΑΡΗ, τος, lora, habenæ: vt Iliad. ϕ, v. 481. οἱ δ' ἀπὸ ἑῶν ἐκ βίζικας. ¶ Etymol. dici tradit quasi ἐπ' ἀκρον, ἐξ ἀρτίσθαι Hesych. etiā ἐπὶ τὰ ἐπὶ ἄκρου τῶν χαλινῶν) apud Epichar verò dici αἰθαλεῖς, ἀπὸ τοῦ ἀθλίου, vt sint τὰ δέσμια.

-ΕΤ Ν Η, ῆς, ἡ, cubile. vt ἐύλεκτος ἐπὶ μαλακῇ, apud Hom Sic Οὐ ξυνίσῃ σ' ἀμφ' οἱ πυρὸς ἰησὲ Ἐλαίας'. Xenoph. Pæd.8 ἐν τοῖς πλείοις ἔχουσι κλίνη ἢ ἐπὶ τῶν ἐπὶ γῆς ἐλαίων. Dicitur & de lectis vt Lat. cubile, pro lustro. vt apud eundem. Xen. de cubili dicitur. Et Hom. ἐλαφείου σπήλῃ, porcorum harum ¶ Interdum pro concubitu: vt Iliad. σ, ἢ τέλος ἐπὶ Πολλὰ μὰλ' ἐκ ἐθέλοντα. Et Odyss. κ, Ἐ'ὐδε σὺ μακὰρ ἐπὶ νεκάδεσσι ἐνὶ λεχέεσσι. Item pro tentorio, apud Thuc. ¶ Item chrum. Eustath. ¶ Et generaliter pro omni loco in quo quis commoratur. ¶ Item anchora. vt Iliad. καὶ ἐ' ἐπὶ λογχαστὴ ἢ ἀρυμήσι' ἔδησαν.

Ἐ-υήρ, pro eodem: sicut σκηνωμάτ pro σκηνὴ. ¶ Sunt εὐῆδα deriuent.

Ἐ-υῆδες, è lecto. Odyss. ἐνὶ δὲ λείετο. Et Ἐ-υῆρι pro eodem ὃ, ἐξ ἐυήρι δορήτης.

Ἐ-υῆρες, ὁ. vt ἐυήρης λαγὸς, lepus qui in cubili suo est. In ἐυήρου ἀέρος, colloquiorum quæ in cubili seu lecto fa pud Xen. in Cyneg. ἐυήρια vestigia quædam leporum di tur quibus ἀφομῶσι correspondent.

Ἐ-υήρες, autem dicitur pro ἐυιᾶ.

Ἐ-υήρια τὰ, exp. σφάγματα, strata, apud Suid.

Ἐ-υήρια, ὦν. f. ἱκανὰ, sopio. Od. ἢ, τῶς δ' ἐυήρια γάνυ- Ἐ-υήρτηλάς in pass. cubare sopiri. Odyss 9 item concubi- il. β. Θνὴ βροτοὶ εὐνηθέντα, dea cum mortali concumbat.

Ἐ-υήτειρα, ἡ, q.d. cubitrix. Soph. in Trach.

Ἐ-υήτης, concubitor, maritus. Heych f.

Ἐ-υ ἀνήτωρ, concubitrix.

Ἐ-υάζω, f, ἀσω, sopio, idem quod ἐυνῶ. Odyss. ἢ, Ἐ'ὐδε τ' ὑπ' ἠρόσατ, ἄμ' ἠοῖ φαεσιμβρότῃ. Ἐ-υάζω ὀξείᾳ, sopiam. Capi- metaph. vt sopio apud Lat. Soph. in Trach. ἐυάζει σὸν τὸν δεδηγμένον πόδον. Item, in cubili colloco. Xen. in Cyr. ἢ αὖ μᾶλλ' ἐκέτη ἢ ἰσυπὲς ὑπεστρῶσθαι, ei cubile stratum.

traliter etiam capitur pro ἰωὴ ζᾷ, i. dormire, quiescere. Soph. in Trach. ἰάπτ μὲ δύσφορον ἰωὴ δόσις. Et pro concumbere apud Aristot. lib.9. de hist. anim. cap.1. πάντα δ' ὁ πόλεμος χαλεπῶς διάζᾷ τὸ καὶ ἐχώσι.

Ἐ-ωάζομαι, pass. sopiri. dormire, cubare, Od. ϖ, Αὐτὰρ ὃ ὃν φρεσὶν ἰωάζετο δῖος Ὀδυσσεύς. Item concumbere. Odyss. ϖ, παρ' ἀνδράσι ἰωάζοιεν ἀμοιβαίοις ἥπερ τὸ φίλον ποιήσιν ἀκοίτῃσι. Item cubile habere & iacere noctu. apud Xen.

Ἐ-ωάτειρα, ας, ὁ καὶ ἡ, ad cubandum seu cubile statuendum opportunus. Xen. in Cyneg.

Ἐ-ωαστήριον, ου, τὸ, cubiculum, cubile seu dormitorium cubicularis lectus.

Ἐ-ωαστήρ, ορος, ὁ, maritus, concubitor. Eurip. Ἐ-ωαστὴρ, idem.

Ἐ-ώτης, ου, ὁ, maritus. Ἐ-ώτις, ιδος, ἡ, vxor.

Ἐ-ως (masc. & fœm. gen.) maritus, vel vxor. Etym. Item priuatus, orbus, vel priuata, orbata, vidua. Iliad. χ, & apud Eurip. In qua signif. Etym. deriuat ab ἕω, ἑσις, vbi vide.

Ἐπιόψιος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ.

Ἀ-ωσιμάζω, sopio. Soph. in Trach.

Δίωσις, duarum vxorum maritus.

Δυσωσία, infeliciter cubans.

Ἔ-ωσις, ὁ καὶ ἡ. qui est in lecto. in lecto positus.

Ἐ-ώσιον δέρμα, pellis quæ cubili substernitur. Od. ξ. Eiusdem operis lib ϖ, ἐπεὶ ἐ-ώσιον εἶμι, exp. incubantium.

Κατωάζω, sopio, Od. ϖ.

Κατωάζω, idem. Item sedo, paco. Apoll. Arg. 1. κρὶ δ' ἴωσεν πόντον. Epigr. lib. 3. Μιχθὲν δ' ὕδ' εἶδος μὶ κρατέωσεν, à laboribus nec apud inferos quiesco & respiro.

Κατωάζομαι, cubo, dormio. Il. χ, ἐν τοῖσιν κρατέωσιν λαοὶ. Κατωασμός, ὁ. ὃ, cubicularius. qui sponsam ducit dormitum. Plut. in Alex. & in Oth.

Decomp. Ἀ-κατώαστος, qui sopitus non est, aut sopiri nequit, irrequietus, insomnis. Hesych.

Μαλθακωσία ἡ, cubilis seu lecti mollities.

Ὁμώνυμος & ὁμωνύμως, qui eodem cubili vtitur. maritus. Ὁμώνυμος, vxor. Soph.

Παρωσάζομαι, iuxta me sopio. Παρωσάζουσαι, iuxta seu à latere alicui cubo. Od. ϖ. Ἀμφίπολοι δέ μοι ἐκτὸς παρωσάζεσθε βασίας.

Συώσιμος, & συμπώσιμος, idem quod ὁμώνυμος & ὁμώνυμος.

Συνώνυμος, pro eodem.

Συνδάτης, vnà sopio. Συνδαθεὶς, qui concubuit.

Χαμώνη seu χαμάδνα, stibadium humi stratum. humilis & vilis lectus. Aristoph in auib. & Plut. de Socr. dæm.

Χαμώνιον, (diminut.) idem Plat. in symp. Χαμωνία, ipsa actio cubandi humi. q.d. humi cubatio. Item storea quæ pro lecto substerniatur, Poll.

Χαμώνιος, qui humi cubat, Greg. Χαμεύνιος, humi cubare. Hesych.

Χαμαδὰς, άδος, ἡ, pro stibadio humi strato. Χαμευτὴς, ἰόδος, ἡ, lectus humilis, storea.

Χαμώνιος pro χαμαιευτὸς, vnde χαμαιεωνίας apud Hom.

Χαμαίνη seu χαμαδύνα pro χαμώνη.

Χαμαιτυπὸς pro χαμαιτύπη. Et adiectiuè χαμαιτυπὲς σύες, humi cubantes.

Χάπτω, per contractionem siue per crasin factum ex χαλεύνης testantur grammatici & lexicographi ferè omnes: vt sit qui in virenti gramine cubat. ὁ δὲ τῷ χλόῃ διαξέσθρος, καὶ κῖτες, ἰδεόφαε ἄρκτε, Apri epith. est apud Hom. vt Iliad. σ, & alibi. idémque apud Hesiod. in asp. In primis autem volunt significare τὸ ἐκτρέπεσθαι τῆς ὁδοῦ τοῦ. inter quos est Aristot. quoque hist. an. lib. 6. c. 28. & Plut. in caus. nat. & Ælian. lib. de prouid. Suidæ & Hesychio χαλεῦναι sunt etiam λουτρὰ δύσεως.

Χάπτος, aprugnus vel etiam suillus, porcinus. Suid.

Χαπτάζομαι, exp. quiritari, lamentari in modum χαλεύνης dolentium. Hefych.

Ἐτος (quasi ἕ εἰ, bene sit illi) euæ, euohe. vox est quæ Baccho acclamabatur à bacchantibus mulieribus. vt apud Dionys. Alex. Καὶ Βάκχε euohe Bacche. Apud Dem. pro cor. καὶ βωῶν ἐνὶ σοῖσι.

Ἐὐάζω, alia vox earundem mulierum bacchantium, quam Bacchō acclamabant. Apud Latinos poetas, Euan est & Bacchi cognomen.

Εὐάζω, euan clamo, euo. in Epigr. Βακχεῖον Βάκχῳ, orgia Bacchi celebro. Item generalius celebro. vnde Βακχεῖα πάσχω, Nonn. celebrare pascha.

Εὐάσμὸς, ὁ, ἡ, exultatio, vociferatio bacchantium. Interdum & ad aliam vociferationem transfertur. Plut. in Ant. βοὴ ὄχλου μὲν Ἐὐασμὸν ἢ παιάνων ἐπιτυχόντων.

Εὐάσσω & Εὐάζω, exultor, celebrator bacchanalium. in Epigr. Βάκχῳ pro sacerdotibus Bacchi. Et ipse Bacchus Βακχῷ in isdem appellatur.

Ἀ-ευάζω, (*comp.*) idem quod Βιάζω. Nonn. Μυρτίλῳ αἰθιάζοντες ἰωὴ. Et cum accus. apud eundem, Χαλκὸν αἰθιάζων νικυσσίν, celebrans vel euando celebrans.

Ἐὐιος, Euius, Bacchi cognomen, itidem ab illa acclamatione

ἐὐαὶ ductum. Epigr. lib. 1. in carmine in Bacchum, ἐὐϊον ἀχῇ τῶν ἐὐάμπαλιν, ἐχρεσιμικεν.

Φιλεύιος (*comp.*) qui Euium, i. Bacchum amat. in Epigr. dicitur ipse Bacchus φιλεύιος ἑαυτικεύς, cuandi cupidus, euationis studiosus.

ΕΥΠΑΤΟΡΙΟΝ τὸ eupatorium. herba de qua Dioscor. lib. 4. cap. 41. * Nomen inuenit à Mithridate cognominato Eupatore. Vide ἀπατήτης in Ἠπατ.

Εὐαξὶς, vide in Παλεξὶς.

Εὐβάτωρ, ορος, ὁ. vide in Εὐβάτωρ.

ΕΥΡΙΠΟΣ, ου, ὁ, euripus, fretum reciprocum, velut est inter Euboeam & Atticam septies in die vndas absorbens & toties remouens. vnde Aeschines in Ctesiph. πλείστε τεταπώκεις πραγμάτε τὰ εὐρίπε παρ' ὃν ῥέει. Inde & prouerbialiter εὐρίπε αἴσχιστε, & εὐρίπε πόρε, ob mutabilitatem & inconstantiam. Et εὐρίπες διαίτης, cogitatio quæ huc & illuc fertur.

* Etym. deducit ἀπὸ τὸ ῥιπίζω. εἰσνεῖ ὁ ἀνεμος ῥιπιζόμενος. ¶ Item simpliciter, fretum, i. mare angustum. Suid. & Poll. l. 9. c. 1 Sic Aristot. de mundo, ῥοαὶ ἢ δίναι κατὰ εὐρίπες καὶ πορθμούς. ¶ Quin & aquæ ductus & alia aquarum receptacula εὐρίπες nominantur ab illorum euriporum similitudine, qui in mari sunt terra vtrinque septi. Ioseph. in antiq. lud. πεῦμα μεγάλε ὕδατος ἐκ μιᾶς καὶ βαθέος. Apud eundem exp. cisterna apud Dionys. Halic. lacuna & stagnum.

Εὐριπώδης ες, ὁ καὶ ἡ, euripo similis, reciprocos æstus habens in modum euripi.

Εὐριπίζειν & Διευριπίζειν, euripi modo huc illuc agitari & reciprocare. Arist. probl. sect. 25. διὰ τὸ ἐν τοῖς ὑγροῖς τὴν οἰκεῖαν ὁ ὑγρὸς διευριπίζει, καὶ ὑφίστασθαι πᾶς εὐθέως.

Εὐρίπιστος, qui facile ῥιπὴ ζεται, vel instabilis vt euripus.

ΕΥΡΙΣΚΩ, (Ἕῦρον aor. 2. εὗρον ab εὑρέω) inuenio. Propriè significat inuenire inuestigando & quærendo. (* A canibus sumptum qui εὑρίσκειν dicuntur, quod olfactu inuestigent & inueniant.) Plato in Tim. 1. ὃ μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τὸν ἅπαντε εὑρεῖν τε, ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πᾶσιν ἀδύνατον λέγειν. Cinterpr. atque illum quidem quasi parentem huius vniuersitatis inuenire, difficile: & quum iam inuenerit, inuisare in vulgus nefas. Aristoph in Plut. ὃ γὰρ εὑρὼν ἐκεῖ ζητεῖ ἐν' αὖθις εὗ ζῇ- πτες βιωτέον. Interdum tamen significat, casu reperire. vt apud Luc. χρυσοῦν δακτύλιον ὀφθὲν βαδίζων εὗρε. Sic Ioh 1. εὑρίσκει Ἰησοῦν ὁ ἐξῆν τῷ Ἰωάννῃ. ¶ Item adipiscor, nāciscor, pro labore meo aliquid consequor. vt exp. Vlp in orat. Dem. contra Timocr. Sic apud Matth. c. 6. ὃς οὖ' ἂν ἀπόλεσεν τὴν ψυχὴν αὐτὸ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν. ¶ Item comperio, reperio. Dem. contra Philip. πολλὰς εὑρίσκων λοιδορίας. Item contra Lept. τὰς αἰτίας τὰν ἐξ- μὲν ἐκρινεν ἐφάτνιον βιαίτατε ἔσται.

Εὑρέσκομαι, inuenior. Item comperior. Herodian lib. 2, εὑρέσκε- το δὲ ἐρασπάσιος ἀμοιβαίως. Demosth. pro corona. εὖ ποίνον ποιήσοις εὑρήσεις ¶ Capitur & actiuè pro εὑρίσκω, vt apud Gregorium de Saule, τοὺς ἴσως τῷ παῖδι ὀδηγήσει, βασιλέα εὑρήσετο. Item consequor, nanciscor, adipiscor, impetro. Dem. contra Lept. τὴν εὐμοιρίαν τὴν δυνατὸς. Paus. in Phoc. τοιαῦτα δὲ Ἀ-μετανύστες εὑρίσκετο, obtinuerunt vt annumerentur inter Amphictyonas. Thuc. lib. 1. μόνοι καὶ τοῦ φονεῦσαι δίκην αὐτῶν εὑρίσκεσθαι, impetrare ab eis. Accipitur interdum in malam partem, pro incidere & impingere, apud Paus. τῆνος τῷ βίᾳ φασὶν εὑρίσκειν τοιῶτο. Apud eundem Paul οἱ δ' συμπεσόντες εὑρωτο οἱ Λακεδαιμόνιοι τ' Φαλίων ζωμίας, exp pœnas luerunt & perpenderunt ob fœdus cum Phocensibus ictum.

Εὕρεμα, τὸ, inuentum. Plat. in ep. Ἐφεσθαι τῷ σὸν εὑρεμα. Item lucrum adquisitum seu inspiratum. Xen. anab. 6. εἰ δ μισθὸν παρέλαβόντο εὑρεμα ἐδόκει τῷ. Sic & apud Thuc. l. 5.

Εὕρεμα, idem. Phil. & Greg. Εὑρέτωρ, ορος, ὁ, inuentor. in Epigr.

Εὕρασις, αος, ἡ, inuentio. Plut.

Εὑρετὸς, ὁ, ὁ, inuentus, item qui inueniri potest. Plut. de fort. τὰ μὲν ἀνθρώπινα μεθ' ἑαυτὰ εἶναι. τὰ δ' εὑρετὰ ζητῶ.

Εὑρέτης, οῦ, ὁ, inuentor. Isocr. Εὑρέτις, ιδος, ἡ, inuentrix.

Εὑρετικὸς, inueniendi facultate præditus. in rebus inueniendis acer.

Εὕρετρον, ου, τὸ, præmium quod inuentori pro rei amissæ restitutione datur. Vlp. dig l. 46.

Compositæ.

Ἀ-ευρίσκω, reperio, inuenio, comperio. Plat. Thuc. & alii. Item comminiscor, excogito, adinuenio. Athen. lib. 1.

Ἀ-εύρεσις, inuentio, adinuentio.

Decomp. Ἐ-ξευρίσκω, deprehendo, inuenio. idem quod ἀνευρίσκω. Plat. in Tim.

Ἀ-εύρετος, ὁ, ἡ, ὃ, non inuentus, incompertus.

Δυσεύρετος, inuentu difficilis.

Ἐ-ξευρίσκω, inuenio, excogito, comminiscor, Lyf. & Euripid. in Oreft. Item comperio seu reperio. Sophocl. ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν, eum comperimus infestiorem quàm Phryges.

Ἐξεύρημα, inuentum seu solers inuentum. Plut. ad Col.
Ἐξεύρεσις, inuentio, adinuentio.
Decomp. Ἀνεξεύρετος, indeprehensibilis Aristot. Pro eodem dicitur & ἀνεξεύρετος, Thuc. ὧν ἡ εὕρεσις ἔχει ἀνεξεύρετον ἀφανισμὸν, reliquæ multitudinis numerus inueniri nequit.
Δυσεξεύρετος, inuentu seu adinuentu difficilis.
Ἐπεξεύρεσις, vltra adinuentio.
Παρεξεύρεσις, obiter inuentio.
Συμπεξεύρεσκω, simul adinuenio, vnà excogito. Plat. in epist.
Εὐπρόμυθος, promptus, expeditus, apud Xen. in Oecon.
Εὑρίσκω, adinuenio. Item simpl. inuenio, seu deprehendo. Iliad. β. Odyss. ε.
Εὑρητὴς, οῦ, ὁ, inuentor, excogitator.
Decomp. Περιεξευρίσκω, insuper adinuenio, insuper comminiscor.
Παρεύρεσις, obiter inuenio. Παρεύρεμα, commentum, apud Dem.
Παρεύρημα, idem.
Περιεξεύρεσις, vltra inuenio Hermog.
Συνεξεύρεσις, vnà inuenio.

ΕΥΡΥΣ, ἰος, ὁ, latus, amplus. vt Il. ξ. Δρὺς αἰγείρος. Il. φ. ἕζετον Δρυὸν αἶγλης. Plut. de Socr. Δρύτερα μᾶλλον ἢ πλατύτερα ἄγειν. * Videri possit compositum ex οὖ & ῥέω, vt propriè dicatur de fluuio benè latéque fluente. vt Il ζ. Εὐρυδίνῃ ὑπὸ δίνῃσι. Εὐρύτατος πεπεμπώς.
Εὐρὺ, aduerb. latè. Il. β. Δρὺ ῥέων, latè fluens.
Εὐρύτης, ητος, ἡ, latitudo, amplitudo. Gal. ad Glauc.
Εὖρος, ους, τὸ, idem. Alex. Aphr. *εἰς οὖρος ἀπεκτείνειν*, in latitudinem extendere. ¶ Εὖρος. ω, ὁ, Eurus ventus ab oriente spirans. Aristot. de mundo. Vide & Plin. l. 2. c. 47. & Gell. l. 5. c. 12. Vide & in comp. ex ῥέω
Εὐρύνω, dilato, amplio, diduco. Od. θ. κηλὸν σ' ὄρμαον ἀγῶνα.
Ἐξάρυ, aduer. Poll. lib. 1, dicuntur ferramenta axi in id affixa, vt ne à rota atteratur.
Composita.
Ἀνευρύνω, dilato, latius reddo, laxo.
Ἀνεύρυνσις, dilatatio, laxatio. Ἀνεύρυσμα, τὸ, arteriæ siue vasorum dilatatio. Gal. in definit. med. & Paul. Aegin. l. 6. c. 3.
Διευρύνω, & Κατευρύνω, dilato.
Συνεύρω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΕΥΡΥΚΛΗΣ, Euricles, qui fuit quidam ἰσοστρωμώτης, à quo dictus est alius etiam quilibet ἰσοστρωμώτης, teste Hesych. & Suida. Vide & schol. Aristoph. in Vesp.

ΕΥΡΩΤΑΣ, ὁ, situs, mucor, humor putrefactus, putredo, caries. Callim. πνέῦμα τὸ μὲν οὖρον ὑγρότητα ἐνῆρεν. Theocr. Idyll. 4. Α' σάραξ ξ' ἔρρεν πολιώτερος. Metaph. Plut. de aud. τὸν ἐντὸς ἄνρωτα ὠὸς ψυχῆς.

Εὐρώεις, ωεντος, ὁ, putris, situ & mucore obsitus. Hesiod. in Erg. l. 2, & Soph. in Aiace. ¶ Exponitur etiam tenebrosus, obscurus, Suid. & Hesych. ¶ Item πλαδὸς, latus, amplus, spatiosus. Suid. & Hesych.
Εὐρώδης, ους ὁ ἡ, ὸ, idem cum Εὐρώεις. putris, Soph. in Aiace.
Εὐρωτάω, ῶ, situ obsitus fum, mucidus fum, putreo, marceo: vel etiam situm contraho, mucore vitior, marcesco. Theophr. de caus. pl. l. 1, ὅταν μὴ σήπηται μηδ' εὐρωτᾷ. Metaph. & per iocum dixit Aristoph. in Nub. Σ' μοὶ γὰ λιῦ ἔρχονθε ἅδηδε βίως, εὐρωτιῶν, ἀπίστως.

ΕΥΡΩΤΑΣ, u, ὁ, Eurotas: fluuius Laconiæ. ¶ Ita dicitur & pudendum virile, teste Suida, ex Epigr. Τὸν σ' ὑπ' ἀκροκνήμοισι κρύπτει, πατρίδ' ἐχεῖ Οὐκ ἄλλοι Δεσπότου ἔσται ἐδιάσατο.

ΕΥΣ. (& poetico pleonasmo εὐὸς), ὸος, ὁ, bonus. vt Hesiod. in Erg. εὐὸς ἀνὴρ λάσιον τρύξει. Pro eodem dicitur etiam αὐὸς, vt Il. β. αὐὸς τὸ μέγας τε. cuius putatur esse & genit. ἕως per metathesin pro ὄος. vt Od. ξ, φαίνετο γὰ αἰδὶ φρονὸς ἕως. & Od. ο. Πατὸς γὰ αἰσχρὸς ἔσκε, filium viri boni. Genit. plur. ἐάων, i. bonorum: vt ἄϋτερ ἐάων. Od. θ. & alibi. Sunt tamen qui hos genit. (ἕως & ἐάων) ab εὐς (suus) potius deriuent.
Εὖ, bene, rectè. Passim apud omnes scriptores. Interdum exp. facilè, feliciter, commodè, ritè, præclarè, pulchrè, aptè, aliisque multis aduerbiis pro loco. ¶ In compositione plerunque significat facilè. vt in Εὐπάτωρ, Εὐαγὴς. Interdum feliciter. vt in Εὐγαμος, εὐήνορα.
Εὖγε, euge, rectè, sanè. aduerb. laudantis & approbantis seu assentientis. Phil. de vita Mos. l. 3. εὖγε δ' ἀκούσας. Luc. εὖγε ἔπος ποιεῖτε. apud Plut. in symp. sepe. sap. εὖγε χρῆσθε ὑπόνοιαν μισοῦντες δ' εὖκαν. benefecit Cherilus quòd meminerit. Interdum cum genit. vt apud Luc. εὖγε τῆς σοφιστικῆς. ¶ Interdum est insultantis, vt annotat. Hieron. Ezech. c. 6.
Composita.
Εὐαὸς, ὸος, ὁ ἡ, ὸ, bonus, benignus, placidus, mitis. Apoll. Arg. 2. εὐὸς δὲ θεὸν τοιῆδε ἔπεσσι λιάσσω. Eust. dicit compositum esse ex εὖ & αὐὸς significa ἀκαλὸν, & sonare veluti τὸν ἔπεσι δεδεγμένον ἤπιον. Vide & Comp. ex Ηδύς.

Προσαὸς, Eustathio authore ab αὐὸς deriuatum significat bonum, benignum. Ab Hesych exp. etiam, lenis, mitis, placidus, iucundus, suauis, ἡδύς. Plut. de aud. Τοῦ τοὺς προσαοῦς ἡμῶν ὑπὸ τῶν ἔπων, lenes & molles. Idem in Color. τοῦ προσαοῦς καὶ κατέχοντα τὸ σοφόν.
Προσαόως, benignè, leniter, placidè, suauiter. Προσαότης, benignitas, lenitas.

Εὔσωτα, ἔζομαι, vide in ἑῶ.

ΕΤ' Ε, aliquando. est aduerbium temporis significans, ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος, quando, quum, teste Eust. vt Il. θ, ἔστι μοι ἐν δόμῳ πατρὸς ἐμοῦ κειμήλιον. Apud Hesiod. αὐτὰρ ἐπεὶ πολύδωρον, quum fuerit. Et Soph. αὖ τ' ἐπὶ μόλις, vbi venerit. Apud Herodot. αὖτις ἐπὶ τοῦτο, quoad fuerit. Item εἶτα pro ἐπεὶτα. quandoquidem. Apud Arg. 2. ¶ Εἶτα, est etiam aduerbium similitudinis, cui respondet, ὡς, ὅπως. vt Iliad. γ. Εἶτ' ἔριος παρυφῇσι νότος κατὰ χεῦμα χεάσσῃ. Pro eodem verò & ἤτοι dicunt poetæ, & facta diuisione, ἤτοι, ficut, velut, ceu. Ἤτοι, Ionica & poetica dialecto pro ὡς, vt, ficut, velut: ἀείρασαν, κατὰ δὲ ἔκριψ. Hom. Il. μ. μελαίνῃσι νέεσσι Φάανθ'. Et Od. ξ. χέων γθόνα ἤτοι ὀμίχλη.

ΕΥΧΟΜΑΙ, F. εὐξέομαι, P. εὔγμαι precor, preces fundo, vota facio seu nuncupo. vt ὥς ῥα ἀγὰ τοῖς ἔκτο. Thuc. & εὐξόμενοι οὖν τοῖς θεοῖς, Xenoph. dicitur & εὐχεσθαι ἀνῳγὼ seu ἀνῳγὸς τοῖς θεοῖς, Demosthenes. Item sine datiuo. Interdum cum infinitiuo pro exposco precibus, precor vt, ἐγὼ. Il. β. v. 401. εὐχόμενος ἔμεν ἠδὲ καὶ ἐσθλὸν ἀκοῦσαι. Aliquando est precando polliceor, voueo. vt Il. ψ. v. 101. εὐχόμενος δ' Ἀχιλῆϊ κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν ἀπρόφρονα θήσειν καὶ μάλα περ κεχολωμένον. Apud Demosthenem est infinit. simul & dat. τοῖς θεοῖς εὐχόμην πᾶσι καὶ πᾶσιν ὑπὲρ ἐμοῦ, ἐγὼ. Xenophon. εὔχετο ἐφῆς ἐλθὼν θύειν ἑκατὸν ταύρους καὶ ἄλλα καλὰ & pro voueo. Plut. in Publ. εὔξατο ἐπὶ νίκῃ ἀνάθημα. Sic ὑπὲρ τοῦ Διὸς Σωτῆρος, idem in Theseo. Legitur & εὐχόμενος ἡνίκα ἐκάλει Διόνυσον. Dicebãt & μὴ χρῆναι εὐχεσθαι, τοὐναντίον δὲ χρῆναι, vt docet Eustathius. Quinetiam cum quolibet accus. pro, precibus exposco precor aut opto à diis: vel etiam simpliciter, opto. Xenoph. Hier. 5. εὐχόμενον αὐτῷ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ θεοῦ. Thuc. 2. ἀπροσδόκητος ἂν ὑμῖν ἐπέλθοι, Lacedæmonians de iacrif. ἃ νῦν σοι ἡμεῖς εὐχόμεθα. Interdum & cum infinit. Demosthenes. Phil. 4. ἐγὼ δ' οὐκ ἂν ὑμᾶς εὐξαίμην ταῦτα πάσχειν. Lucian. τὰ κράτιστα ἀνῳγόμενος χρῆσθαι. ¶ Εὐχόμαι δὴ, glorior esse, iactare me esse. Iliad. ψ. ἐγὼ δ' εὐχόμην ἔμ' ἔμεναι. & sic sæpe. Cum accusatiuo etiam. vt Od. π, Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὐχόμαι εἶναι. Sic Lat. iactare genus à Ioue. Interdum sine adiectione. τὰ χρεὼν κύριος, apud Homerum sæpe, remere gloriatus, vel temere te iactas. Sic ἀξιόμαχος πάντων εἶναι. Aut vero apud eundem Hom. Odyss. ι, Ἀλλ' ἐκλιμ. ἀλλ', ἐκλιμ. ἐπεὶ τοι εὐχόμενος ἔπος ἔτλην, fateor me tibi supplicem esse. Eustathius autem Od. ι, τὸν Ἀγχέαλον ἀκλαύστως εὔχεσθαι θανεῖν, vult esse κάρηνα, dicon. Isodémque Il. ξ. ξεῖνος ἀπρήκτοιο δυσκλείης ἐπιόντος, Lucian. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐν Phal in epist.
Εὐκτεῖον, optabiliter, apud Areop.
Εὐκλοὶς, q. d. optatiuus. vnde εὐκτικὴ ἰγκλισις, apud grammaticos, optatiuus modus. Et εὐκτικὸν ῥῆμα, verbum optatiuum. Item εὐκτικὸς λόγος, oratio optantis.
Εὐκλοὶς, hymni, quibus aliquid precamur.
Εὐκτήριος, q. d. precatorius, ad preces pertinens, aut accommodatus. vt εὐκτήριος οἶκος, & εὐκτήριοι νεῶς, apud Theod. exhift. Εὐκτήριον neut. gen. inter loca sacra & venerãda enumeratur in Pand. Item sacrarium, lararium.
Εὐχὰς ὁ. precatio, votum. Hesiod. in Theog ὃν ἀφίεραν ἐν ἀθανάτοισιν ἐφῆκεν εὐχάς. Et εὐχὰς ποιεῖσθαι vel εὐχὰς προσθεῖναι, precari. Apud Thuc. εὐχὰς ποιησάμενοι τοῖς τοιαῦτα πράξασι, vota legitima procupare. Apud Plut. in Camillo, εὐχὰς ἐπιτελοῦντα, μηδὲν ὑπὲρ ἐκείνου expon. vouit se magna spectacula editurum. Apud Xen. εὐχὰς ἀποδιδόναι, vota persoluere, seu implere. Apud Plat. in leg. εὐχὴ χρῆσθαι, potiri voto. Quod & εὐχῆς τυγχάνειν. Dicunt etiam ἀπ' εὐχῆς ἔρχεσθαι τοῦτο, precor, vel opto hoc, hoc mihi eft in votis, apud Herodianum & Hermog. Item ἀπ' εὐχῆς εἶναι τινὶ τοῦτο, in eadem significatione apud Synes. Apud Plat. de leg. κατ' εὐχὴν, optando. Κατ' εὐχὴν, vel ἀφ' ἑκ εὐχῆς, ad votum, pro voto ex animi sententia.
Εὐχος, ους, τὸ, gloriatio. vel potius gloria, honor, vt ὄφρ' ἂν τοι δ' εὐχος ἀρέσσῃ, apud Hom.
Εὐχωλὴ, ῆς, ἡ, precor, preces fundo supplex, supplico. Odyss. Τοῦ νῦν τοι τῷ καὶδε θεῷ ἀπὸ σὸν φίλον ἦτορ ἐχωλεύω. Item glorior, iacto me. Iliad. υ. - ἀτὰρ μετ' ἐμεῖο ἐμῷ ἀθάνατε εὐχωλεύεις. Et cum infinit. Od. ξ. - πάντες ἐμεῖθεν εὐχετόωντο, quos se esse iactabant, aut predicebant.

---

dicabant seu profitebantur. Apud Hom. Od χ. Οὐχ ὑπὸ κεφαλῇσιν ἐμοῖς ἐπὶ δέρματα δέψας, fas non est mortuis viris insultare. Ἐχωλὴ, poet. idem quod ἐχὴ precatio, preces, votum. Iliad. α, Οὐδ' ἐγ' ἐν' ἄπρηκτος ὀδυρόμενος, ἐπ' ἐμοῖσιν ἐχωλῇσι. Idem Od. λ, βίζωμαι & λιτὴν copulat. Item pro deuotione apud Ath. Alibi verò pro ἀγωνίσματι, pro gloriatione, item pro gloria.
Εὐχωλιμένοι, qui vota faciunt, qui votis faciendis constituti sunt. Herodot. item deuoti, i. foldurii Cæsari. Athen. 8.
Εὐχωλιμαῖος, optabilis, Poll.
Composita.
Ἀνόλβος, ὁ, non optabilis, seu non optandus. Item, non optans, in Epigram.
Ἀράομαι deprecor, precor seu opto non euenire. Item abominor, execror. Demoft ἀφῖκε Λεπτίνου, in princ. ἐξὸν δὲ ἅπασι τοῖς ἐκείνου κακὸν πρῶτος ἀπ' ἐκείνου ἀρᾶσθαι. Item Phil 4. πάντ' ἐξὸν ἀρᾶσθαι (ἀπόντα) ἀποτροπῆς ἕνεκα καὶ γλιτέσθαι. Interdum etiam cum accus. vt Synef. Θεμιστοκλῆς ἐπηύξατο πᾶσιν αὐτοῖς ὃ ἢ ἐκεῖνον ἢ ἐκεῖ πάντων ἥκιστα ἔξεσθαι οἱ ἐχθίστους. Et cum accusat. simul & datiuo. apud eundem ὃν ἀπεύχομαι πᾶσι ἐχθροῖς ἐμοῖς, quod inimicis meis deprecor, quod deprecor ne inimicis meis euenat.
Ἀπευκτὸς, abominandus, execrandus. Item vitandus, auerfandus, in Phalar. epift. Item ἀπευκτὸν, quod deprecamur. Et ἀπευκτὰ ἐμοῖς. Luc. quæ & Χθρικὲς dicitur. Item pro ἀπαίσιος eiusem Luc. Ἀπεύκτους, abominandæ.
Ἀπεύκτεσθαι, idem quod ἀπεύχεσθαι. Basil.
Ἀπευκτικὸν, hymni, quibus aliquid deprecamur.
Ἐπεύχομαι, precor in, seu inter. Synes. ἡ ἐπεύχεται μὲν οἷς πάντων αὐτὸ τοῦτο ἐπεύχεσθαι.
Ἐπεύχομαι, idem quod εὔχομαι, precor, vota facio, apud Homerum, & Plutarchum, cum dat. Interdum etiam cum infinit. vt in Camillo, ἐπεύξασθαι τοῖς θεοῖς τοὺς Ῥωμαίους μετανοῆσαι, deos precatus est vt Romanos pœniteret. Et cum accus. rei ac datiuo perf. in Galba, τὰ δὲ τοιαῦτα ἐπηυξάμην τοῖς αὐτοκράτορας. Apud Eurip. πᾶς ἢ ἐπεύξατο τρισσὰς, verba precantis Neoptolemi votis profequutus eft, vel Neoptolemi vota fuis fubfequutus eft. Apud Hom. etiam pro, glorior vel iacto me. Eurip. ἐπεύχῃ μοι εἶναι δράστης, iacto me valde audacem.
Ἐπεύχη precatio, preces, votum. ex Plat. de leg.
Ἐπεύχιος, ex postridius, expetendus. vt ἐπεύχιος ἐμοὶ ἐμοῖσι, Hier c. 20.
Ἐπεύχομαι, imprecor, diras precor, deuouco. Soph. κατεύχεσθαι ἀλλήλοις. Et ἔτιον κατεύχῃ ταῦτα cuum hæc imprecaris Sic Plut. κατευχόμενος πολλὰ κακὰ, ἐπεὶ κατ' αὐτοῦ. Item diras mihi imprecor, deuoueo. Plutarch. ἅπερ ὁ μὲν ἀπόλεσε κατευξάμενος. Item magnopere precor, apud eundem in ἀβροσύνῃ. Aliquando fimpliciter etiam pro, precor poni exiftimatur. Item cum infinit. votum facio apud Athen. Et πρὸ, opto apud Plutarch. rurfum, κατεύξασθαι τὸ κεφάλαιον ἀυτῆς ἔζῃς ἢ ἐκεῖ δεδόσθαι. Sic & apud Eurip κατεύχομαί σου τοὐναντίον exp. opto, & apud Synef. κατευξάσθαι χρῆσθαι.
Κάτευμα, imprecatio, diræ. Hefych. & Suid. Apud Soph. pro re vota, dono votiuo.
Κατευχὴ precatio, obfecratio, votum. Plut. in Dione, μὴ τοῖς ἐκείνου κατευχαῖς καὶ πομπαῖς ἐκείνου χαρίζεσθαι.
Παρεύχομαι, vnà precor. Plut. Συγκατευχόμενος, votis vnà cum alio cõcepturn, vel res quam quis vnà cum alio aut aliis vouit.
Συνεύχομαι, opto. Eurip.
Πολύευκτος, multum optatus, multis expetitus.
Πρόπολος ὁ λαοῦ, pro populo oro, Greg. Naz.
Προσεύχομαι precor, preces fundo. vota facio. Plat. προσευξάμενος τῷ Διΐ. Ariftoph. in Pluto cum accuf. προσεύξῃ τῷ Διΐ. Lucian. cum vtroque casu vfus eft Item vota nuncupo, apud Xenoph. προσευξάμενος δὲ πολιτῶν οἱ μὲν ἐκέλευον τοῖς θεοῖς εὔχεσθαι. Et apud eundem προσεύχεσθαι ἐκέλευον τοῖς θεοῖς ταῦτα, vota facere si vinceret.
Προσευκτήριον, ὁ, τὸ. (q. d. precatorium) locus in quo precamur. vt apud Philon. quidam interpr.
Προσευχὴ precatio. In plur. προσευχαὶ, preces, in Teft. nouo.
Συνεύχομαι, vnà cum alio precor, simul vota facio. Item bene precor alicui, exitum felicem opto. Plut.
Τὰ σὰ ἐγχόμαι, vt τὰ σὰ ἐγχόμαί σε, precor pro te, seu preces fundo pro te, apud Areop.
Φιλευκτικὸς, optatiuo gaudens, vocabulum grammaticorum.

ΕΦ, siue Ἐῶ, F. σω, vro, vfulo, (admota videlicet flamma) Od. β. σεῦς δ' ὑπέτρεσε τὸ αὐτῷ. Od. ι. Παῖτα δὲ οἱ βλαφὰ ἀμοὶ καὶ ἑρκίον ὄφρα ἔσωσιν ἐπὶ ἐμοὶ Ταλέμῳ κρειόντι, adufit. Et apud Heſiodum in Erg. lib 2, malæ vxor & Φιλονεικίαν τὴν αὐτῆς ἐν ἐπιδήμῳ οἴκῳ ἔσται Ἔστ' ἂν δὲ καὶ, fine titione vrit feu torret.
Ἔσματα, τὰ dicuntur τὰ ἐγκαύματα. inuftiones, Poll. lib. 5, cap. 13.
Ἔσχαρα, ὁ, foffa in qua mactabantur fues & exurebantur, vt refert Eust. & Poll. Vide & schol. Aristoph. in equit. Sic etiam vocata fuit fpica hordei tofta Eust. ex Paus. Reperitur & ἔσχαρα cum spiritu tenui, vt & ὧν.
Σύεσι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἐῶ, ἐάσω, vide in ἐάω.
Ἐᾶν, vide in ἐάω.
Ἐᾶσις, vide in ἐάω.

ΕΧΘΟΣ, ους, τὸ, odium, inimicitiæ, simultas. Thucyd. 1, πρὸ ἐκείνου ἔχθεα, πρὸ Ἀθηναίων μετεπέμπετο, odio illius, *id eft*, in illum. Sic ἔχθος πρὸ Ἀθηναίων apud eundem, odium in Athenienses. Pauſan. διὰ τὸ ἀνομασθῆναι ἔχθος. Iliad γ, ἔχθεα λυγρὰ. * Deduci poffe videtur ἀπὸ τοῦ ἔχεσθαι, i. hærere. vt fit odium quod animo infixum hæret. Nam & odium à Cic. definitur ira inueterata.
Ἐχθάω, odio profequor, odi. Soph. ἐχθῇ δ' ὅτῳ πάσει θεοῖσι. Pro quo vſitatius eft comp. ἀπεχθάομαι.
Ἐχθήκω, (tanquam ab ἐχθέω) odium.
Ἐχθηδονέομαι, odio profequor, odi. Plut in Rom. ἐχθηδονέσατο τοῦ πρωτίστου. Βυζηδονέομαι, odio fum. Soph. in Aiace. ἐχθηδόνηται θεοῖς.
Ἐχθρὸς, ὸ, idem quod ἔχθος. Dicitur autem ἐχθρὸς εἶς τινι apud Thucyd 2, & ἐχθρὸς ἐκείνῳ τινὶ, apud Dem. in Mid. Apud Plat. in epift. εἰς ἐχθρὸν ἡμᾶς ἐκδοῦναι, nos fubire inimicitias. & ἐχθρὸν συναμύνεσθαι, Eurip contraherè inimicitias. & ἐχθρὸν αἴρεσθαι apud Dem. quibus oppon. ἐχθρὸν διαλύεσθαι apud Ifocr. & ἐχθρὸν ἀποτίθεσθαι, apud Plut.
Ἐχθρύω, odio profequor, odio habeo, pro inimico habeo. Plutarch. in Numa, ἐχθρύσειν βίαιον ἀνθρωπον. Item inuifum reddo. Eust.
Ἐχθρωτὸς, odio profequendus, odio habendus. pro inimico habendus. Apud Soph. in Aiace, ὅτ' ἐχθρὸς ἔμολεν, ἐς τοσοῦτον ἐχθρωτὸς ὢν καὶ φιλτάτου αὖθις, quum inimicus effem, eo vſque gerendæ inimicitiæ vt rurſum amatus essem.
Ἐχθρύω, inimicus fum, ἐπιμίσιτας gero, simultatem exerceo. ex Maccab. 2, cap. 10.
Ἐχθρὸς, οῦ ὁ, inuifus, quem odimus. vt θεοῖς ἐχθρὸς. Ariſtoph. Dem. Xen. de re quoque dicitur. vt ἐχθρὸν δὲ καὶ ᾧ δῶρον, Iliad. 1. Item qui odit, infenfus, infeftus. Dem. Philipp. 4. κακόνους μὲν καὶ ἐχθρὸς ὤζει ἅπας τῇ πόλει. Deniq; generaliter, inimicus, cui opponitur φίλος. vt Xen Pæd. 1, καὶ οἶκον ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς ἀσίνους. Comparat. ἐχθίων. vnde aduerb. ἐχθίστως, vt apud eundem. Xen. in symp. ἐχθίστως ἔχοντι. magis infenfi sunt. Superl. ἐχθίστος. inuifiſſimus, inimiciſſimus, item pro ἐχθρὸς, Iliad. α.
Ἐχθροδόκος, infensè, infeftè, infenso animo vel infesto.
Composita.
Ἀνεχθὴς, ὸος ὁ ἡ, ὸ, inuifus, odioſus. Ifocr. πᾶσι μὲν δὴ ἀνεχθὴς ἴσμεν τοῖς ὃ φίλος ἐχθρὸν. Et Theocr. Idyl. 1.
Ἀπέχθομαι, inuisè, odiosè. vt ἀπεχθῶς ἔχειν vel διακεῖσθαι ἐχθίστως, qui odit, exosus, perosus.
Ἀπέχθημα ὑ, odium. Dem. Plat. Ifocr.
Ἀπέχθομαι vel ἀπεχθάνομαι, inuisus fum, fum odio, in odium & offensionem incurro. Lyf. φυσικῶς ἀπεχθάνεσθαι τοῖς θεοῖς. Ifocr. ἀπεχθάνεσθαι τοῖς ἔλασσι. Apud Plut. in Galba, ἀπεχθάνεσθαι ἐφῆκε τῷ ἡγεμονίᾳ exp. infensi eraut imperio.
Ἀπεχθητὴς, qui in hominum odia incurrere fólet.
Ἀπεχθάω, odio profequor. vt Σ'. γὰ. Τοὺς δὲ σ' ἀπεχθήσουσι καὶ ὕστερον ἀθάνατοι, & apud Themiſtium, τὰ ἐκ τοῦ ἀπεχθάνεσθαι.

Item inuisum reddo. vt Od. ἦσθ᾽ ἐμοὶ ὔποπτος ἀπεχθέσθαι τε μάλιστα

Decomp. Φιλεκτρέμων, ονος, ὁ καὶ ἡ qui habenter inimicitias susceipit, aut susceptas exercet, qui se simultatibus & odiis obiectat. Item malignus. apud Luc. φιλεκτρέμονες, eorum more qui sunt φιλεκτρέμονες. Luc.

Φιλεκτρεμονία, improbitas in omnium odia incurrens.

Φιλεκτρέω, idem quod φιλεκτρέμων, Polyb. lib. 5.

Δυσχεδέω, inimicus sum, inimicitias gero. Cum dat apud Athen.

Ἐχθιστρός, ή, ὁν ὁ, qui lubenter inimicitiarum exercet. Crat. ἐχθιστρὸς ἀδυερῶ. vt ἐσθιστρὸς ἦχθ᾽ ἀφ᾽ ἑστίας ἐμοὶ adeò inimicitias exercebat. Dem. in Mid. lubenter cum aliquo inimicitias exercere. Dem. (formis.

Ἐδιηχθής, q.d. odiosam seu inuisam faciem habens, aspectu detestabilis. Dei odium, impietas. Aristoph. in Vesp.

Κατηχθάνω, odio prosequor, inimicor.

Συνεχθαίρω, simul odio prosequor. in Epigr.

Φιλεχθρέω, inimicitiarum amans. Φιλεχθρεῖν, adverb. vt φιλεχθρεῖν ἦχθ᾽ ἀφ᾽ ἑστίας, occasionem inimicitiarum quærere cum aliquo. Laert. in Plat.

Ἐχθρόπους, ποδος. vide in Ἔχις.

ΕΧΙΝΟΣ, ου, ὁ. echinus, erinaceus: animal sui adsimile, spinis horrens: vnde & ἀκανθόδερμον nominatur. In Epigr. Οὔτε λαγῶ τρέφετε μέγ᾽ ἀθύρματα ἐχῖνον. Rursum in iisdem, ἐχῖνον ἰδὼν ὅσα τάττει φέρετε ἐλάτας Plut. ἐχῖνος καστάνεα nominat: ad differentiam τῶν πολλῶν, de quibus Aristot. hist. an lib. 4, cap. 5, & Plin. lib. 9, cap. 31. Hippocr. in lib. περὶ ἀφίξεων, ἐχῖνον vocat etiam testam seu concham huius echini marinæ: est enim ex ostreorum genere, teste Athen. lib. 3. « Ab horum echinorum asperitate, multa ἐχίνων nomen fortita sunt. Ita enim dictus est venter bouis. Aristot de part. anim. l. 3. c. 14. item fræni pars quædam, Poll. l. 1. Sic Xen. lib. de re eq. πάντα ἢ ἴσα ὁ χαλινὸς τοῖς τοῦ ἵππου ἐχίνοις, ὁ δὲ ἵππος, εἰν μὴ ἀγριαίνῃ, καὶ ἡσυχῇ καὶ πειθήνιος, εἰν δὲ ἀγριαίνῃ δάκνει, vbi Bud. dicit ἐχίνους ibi esse orbiculos echinatos quibus fræni conserti sunt. Item species ollæ, Poll. vas culinarium, Hesych. Fuit etiam vas quoddam, in quod testium dicta, acta litis, omniáque à partibus prolata coniiciebantur, apudq; sequestrem deponebantur donec palàm in iudicium proferrentur ad sententiam ferendam. Dem. in Olymp. Item herba quædam, apud Gal. simpl. medicam. lib. 6.

Ἐχινώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, echinatus, spinosus & asper vt echinus.

Ἐχῖνος, echinus: murium quoddã genus in Aphrica. Herodot. l. 4.

ΕΧΙΣ Ἔχεως, vel ιος ὁ, ἡ, vipera, mas. fœmina enim dicitur ἔχιδνα. Plato in Symp. Ἅτε ἀληθῶς ὑπὸ τῶν τῶν λόγων πεδέντες. Athen. lib. 7. μύραινα ἐχεῖ μίξασθαι. Soph. in Trach. Ἀνοῖξε ἐχίδνης δρίμυμα Luc. 3, ἐχιδνῶν ζῳογόνημα. Et apud Gal. ad Glauc. l. 2 τὸ δὲ ἐχιδνῶν φάρμακον. * Etym. deducit ἔχιδνα ἀπὸ τοῦ ἔχειν ἐν ἑαυτῷ τὸν ἰὸν αὐτῶν ἄχρι θανάτου, quòd ad interitum vsq; fœtũ intus contineat.

Ἐχιδνώδης, viperinus. in Epigr. Ἐχιδνώδεις, ους, ὁ. idem.

Ἐχιδνίον, ου, τό, viperula, seu catulus viperæ.

Ἐχεδνίδιον, viperula, parua vipera, apud Suid.

Ἔχιον, ου, τό, echion: herba alio nomine dicta Alcibiadium, teste Dioscor. l. 4. c. 27. Ita verò nominatam ὅτι ἐχίδνῃ ἔοικε arbitrantur, quòd eorum morsibus medeatur, aut semina habeat viperinis capitibus similia. Nicand. ἐχίνιον nominat. in Ther.

Ἔχινος, lapis quidam seu gemma Plin. lib. 37, cap. 11.

Ἐχμωσις, ἐχμώδης, ους, vide in Ἔχμος.

ΕΧΤΡΟΣ, ή, ὁν. munitus, firmus, tutus. ἐχυρὸν χωρίον, locus natura munitus. Xen. Pæd. 2. & 3. Sæpe omittitur substantiuum: vt Thuc. 1. ἔχοντ᾽ ἀσφαλῶς ἐκ τοῦ ἐχυροῦ πόθεν, ἀπορῇ ταῦτα ἐκ τοῦ ἐχυροῦ ἀφιέναι. ex quopiam loco munito ac tuto. Ex Xenoph. rursus, ἐκ ἐχυροῦ ἦν: vt & Lat. in tuto esse. Apud Plut. in Sol ἐχυρὸς ἐπὶ πολὺ ἐδόκει καθεῖναι, à formosis tutus erat. * Etymol. deriuat ab ἴσχω, vt sit quasi ὃ κατέχουσι. Quidam malunt ab ἔχαδος deduci, vt dicatur ἐχυρὸς quasi hærens seu firmiter hærens.

Ἐχυρόω, tutò, firmè.

Ἐχυρότης, ητος, ἡ, munitio, munimen, firmitudo. Phil.

Ἐχυρόω, ῶ, munio, firmo, firmum reddo. Item vallo, munio. Isocr. cum accus.

Ὀχυρόω, idem quod ἐχυρόω. Thuc. & Xen. Ὀχυρὸν substantiuè etiam, sicut & ἐχυρὸν, locus munitus. Xen. Pæd. 6.

Ὀχυρόω, & ἐχυρόω & ἐχυρόω, idem signif. quod ἐχυρόω, ἐχυρόομαι, & ἐχυρῶ. Sic ἐχυρώθησαν, actiua etiam signif. pro munire. apud Polyb. Ὀχύρωμα, τὸ, & Ἐχύρωμα, munitio, munimentum. A Bud. exp. etiam castellum, arx, præsidium. 2. Cor. cap. 10. Exp. & firmamentum.

Composita.

Ἀπερυχόω, ῶ, ἐχ ἀδυερσο munio.

Ἀνέχυρος, ον, ὁ καὶ ἡ, immunitus, intutus. ex Xen. & Plut.

Ἀνερυχόω & Ἀνερύκω, munio. Plut. in Demosth. ἵνα μὴ ἐκεῖ τὸ ναυμβαῖνον παντάπασιν ἀνερυκωμένοις, i. aduersus fordes munerum non prorsus munitus, non instructus integritate.

Διερυκόω, ῶ, idem quod ἐχυρόω. Poll.

Ἐχυρόω, ῶ. τό. pignus quo videlicet aliquid ἴσχεται. Item ditur. Aristoph. in Pluto, πολὺν δὲ θησαυρὸν, πολλὰ χρυσᾶ πάντα; non dat pignori seu opponit Luc. ἐχύρωμα. Item metaph. apud Chrys. ἐχύρωμα τῆς ἀκαταστασίας.

Ἐχυρόω, ῶ, pigneror, pignora capio, vel pignori opponor, pignus. vt in Axiocho. καὶ μάτην δεῖται ὁ χρέως ἀποδόσεως ἢ τῶν ἐχυρωσάντων ἢ φίλου τινὸς ἐπιτροπεύσαντος. Apud Græcos videtur interpr. frequès est pro accipere seu auferre loco pignoris. ἐχυροῦσθαι τὸ ἐπιχώριον, apud eosdem, auferre pignus. ἐχυροῦσθαι ἐπιχώριον, retinere pignus. Et cũ acc. perfectæ ἐχυρώσατο τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, abstulisti pignus à fratribus. Accipere ἐχυροῦσθαι, etiam pro pignero seu oppignero, i. pignori opponere.

Ἐπεχυροῦμαι, oppigneror, vt apud Aristoph. πρὸς ἀνδρὸς ἐχυροῦσθαι, bona mea capiuntur pignori, vel in pignus, hinc ἐχυρώσατο. captus pignori vel oppignoratus. Item in voce pro ἐπιχυρόζω. Ἐπιχυρασμὸς, pignoratio, oppignoratio, oppigneratio.

Ἐπιχυρόζω. idem quod ἐπιχυρῶ. pigneror vel oppignero. Aesch.

Ἐπιχυρασμὸς, idem quod ἐπιχυρασμός.

Decomp. Ἐξεπιχυρόζω, pignora capio. Laert. in Menipp.

Κατεπιχυρόζω, Poll. pigneror.

Περιεπιχυρόζω, vnde Dem. περιεπιχυρόζει φαμιλιάτας, pignoris capit pro collatione.

Ὑπεχυρόω. ῶ. idem quod ἐχυρῶ. Plut. in Cam. πανταχόθεν ὑπεχυρῶσθαι, vndique munitos esse.

Ἄχρις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΕΧΩ, F. ἕξω. cum aspero. item (ab inusitato σχέω) σχῶ. pret. ἔσχηκα, aor. 2. ἔσχον. habeo, possideo, teneo, obtineo. πᾶσι δ᾽ ἔσχε Πειθὼ μείλιχον ἦτορ. Hesiod. Theog. Ἔσχε τὰ χρήματα. & 7. ἔσχεν χωρία. Apud Thuc. ἔσχε τὰ πράγματα, vel χωρία, tenere seu obtinere. Apud Luc. in Hercyn. ἔσχον τὸν ἀγῶνα, manu tenere arcum. Alias etiam accipit interpr. accuso. vt ἔμαλλον ἔσχε ἐκεῖνος ἐκεῖ πάσης, Plut. in Sol. honoret ab omnibus. Idem in Themist ἔσχε φθόνον ἐκεῖνος τοῖς πολίταις, inuidiæ tribuebatur. Item laborare apud potentes. Et apud Plat. ἔσχε ὀνείδη, opprobrijs affici. & ἔσχε πληγὰς apud Aristoph. accipere plagas. Interdum cum suo accus. exponitur vno verbo. ἔσχε τὰ ἐκείνου, Xen. curo, i. curam adhibeo. ἔσχε μᾶλλον ἢ ἐμὲ τὸν ἑαυτοῦ γονέα ἔσχε, ignosco. ἔσχε τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἔσχε, indignor. apud Thuc. reprehendo. Sic ἔσχε δίκες. Plut. metuo. ἔσχε τὸν ἵππον, curro. Interdum exp. potiùs adhibeo. vt ἔσχε τὸν νοῦν, animum operi adhibere. ¶ Cum variis adiunctis varie exp. Interdum exp. fum. vt Xen. ἔσχε διαλεκτὸν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, bi beneuolus. Interdum exp. affectus fum. vt Hoc ἔσχε ἐπιεικῶς, ἀνεκτῶς, sic in Euagoram fuit affectus. Apud Xen. ἔσχε τὰ πεπραγμένα, intemperanter se gerere. vel intemperate. Apud Herodian. ἔσχε τοιούτους, tali fuit natura præditos. Plato in Gorgia. τὸ δὲ ἥδεσθαι παρόντας ὅπως ἔχομεν περὶ ἕκαστον, interpr. ignoro enim quàm sit doctus, quàm vir bonus, Plat. πῶς ἔχεις διάνοιαν quam opinionem habes? Dicitur & ἐν ἄλλοις ἔχειν, qua erat ira percitus, vt erat iratus? Apud Plat. εὖ vel κακῶς ἔχειν τὸ σῶμα, sum bona aut mala valetudine, aut malè valeo. Res quoque aliqua dicitur εὖ ἔχειν vel κακῶς ἔχειν, quæ bene se habet vel male. item τὰ δ᾽ ἐντεῦθεν ἔχει, vel expediunt. Dicitur & ὥσπερ ἔχει, apud Aristoph. & Dem. se res habet. Apud Herodot. ἔχει μοι αὐτομολέειν πρὸς τοῦτον, necesse habeo hæc facere. ¶ Cum variis præpositionibus varie quoque exponitur. Cum διὰ: vt ἔχω διὰ χειρὸς. apud Thuc. in manu habeo. Sic ἔχειν διὰ χρόνου. Plut. in ore habeo. Item Herodian. ἔχων δ᾽ ἐλπίδος. spero. Sic ἔχω διὰ παντὸς operam. Cum ἐν, vt ἐν νῷ ἔχω. & πάντας, in animo habeo discedere. Apud Eurip. ἐν ἀγκάλαις ἔχειν pro αἴρεσθαι. Sic ἐν ὕπνῳ ἔχειν, dormio. ἐν γαστρὶ ἔχειν, grauidam esse. Cum ἀμφὶ & περὶ significat occupatum esse, vacare. vt ἀμφὶ τοῦτον ἔχειν. Xen. Pæd. in his occupati erant. hæc agebant. ¶ Cum participii saepe. Hesiodus initio Erg. Κρύπτασε γὰρ ἔχοντα Ζεὺς βίον ὠφελέουσαν, pro ἐκρυπτάζετο. Soph. in Aiace, ἀσφαλὲς ἄσκοπον ἔχειν φόβον, ἀπέχειν. Sic Thuc. ἔχω ὀδύσας, & Demosthenes, ἔχω κρύπτων. Interdum abundat participium. vt πηρὸς ἔχων, & πεπὸς ἔχων. Item τὸ πᾶν ἔχων, nunc. ¶ Sæpe etiam suorum compositorum significationem accipit, vt pro αἴρω, sustineo. Od. σ. ἀλλ᾽ ὑπὸ ἔχοντες. Sic Hes. Ἄτλας δ᾽ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει. Item pro κρατῶ, tolero, apud Hom. Item pro αἰσχύνομαι, id est, refuto, abnuo. Il. ι. Et cum accusat. Il. υ, circa principium. Et pro κατέχω, cohibeo, inhibeo, reprimo, retineo, vt ἔχειν ἐγχειρίδιον ἐν κολεῷ, κοιλίην δ᾽ ἔσχε. Sic Od. ο, χεῖρ᾽ οὐκ ἔθ᾽ ἑκὰς ἔχεν. Et cum genit. Il. β. Οὔ τι ἔχω κακότητος ἐπιστάμενος ἔπος ἀκοῦσαι. tur & infinitiuo. Herodotus, ἔχω μὲ πολυπραγμονέειν τὰ ἐμεωυτοῦ ἔχοντα. Sic Hes. Ἀσπίδα σὴν ἔρυσαι θυμὸν ἔχων. Item pro ἀνέχω, cingo, circundo, vt apud Hesiodum, Χρύσεον ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ καλὸν ἔσσε τιάρην ἐστεφάνωσε δ᾽ ἔχουσα. vbi tamen alii ἐστεφάνωσε δὲ πόλεμος. stodiebant vel tuebantur. Denique & pro ἀφέχω, ἀπέχω, apud Thuc. A Schol. annotatur & pro παρέχειν, item ἐπέχειν. ¶ Ἔχω alias etiam significationes quàm suorum compositorum accipit. vt verbi ἁλίσκω apud Hom. qui ἔχειν ὑπὸ τῆι κεφαλῆι, ἐλαύνειν ἡκατὶ ποσί. item ἔχειν ἔπαινον ἐπὶ τοῖς ἔργοις, pro ἐπαινεῖσθαι τὰ ἔργα. Item ἔχειν ἀφέξεται τοῦτο, pro ἀπεχθήσεται τὰ ἔργα. Videtur. Item pro pertingo, item tendo & attineo, vt apud Hesiod. Ἔσχε

Herodot. ἔχειν ἀφέξεται ἐπιπόλιον. Et ἔχειν τὸ ἄστυ μέχρι τοῦ οἰκίσεως, ex eodem. Et τὰ ἔχοντα ἀφέξεται πολλῶν, quæ ad bellum attinent. Apud Paul. ἔχειν ὁ ὅτου ἐν τῷ ὄμματι τὸν ἀδελφὸν ἔχῃ, ἀπολύσω, quatenus ad expugnationem pertinet. ἔχειν διακτίλιον, vel ἰσχνόν, est gestare, vt Eustatius annotat. & κατακλὺς ἔχειν apud Homerum est κατακλύεσθαι. Et apud eundem, ἔχειν δ᾽ ἀμφὶ ἕπασθαι, exp. ἀμύνειν. Sic & Dem. ὡς ἔχων πᾶσι ἐπιτήδειος, nescio quo pacto laudem. ¶ Item, ἔχειν, habito, incolo. vt dixi ὄνομαν ἔχειστον. Xenophon. ἔχειν τὴν Δυδίαν ἐχόντας Ἀσιατικούς. ¶ Apud Isocr. in Panath. τίνας οἴεσθ᾽ ἔχειν παιγνιδιμόνας, ἐπαινεῖν τοὺς τοιούτους ἢ τοὺς ἐπὶ τοῖς ἀναγκαίοις καὶ δικαιοῦσι μὴ ἀχθεσθέν. Interdum cum subiunctiuo, præcedente ὅπως, aut alia particula. vt ὡς ἔχω ὅπως βοηθῶ. Apud Plat. in Phædro, ἐπ᾽ αὐτὸς ἔχω ὅπ ὅπη αἰσχύνω.

Ἔχομαι, habeor, teneor, possideor. vt in illo Aristippi dicto. apud Plut. ἔχου λαβίδα, ἀλλ᾽ ὡς ἐχόμενος, habeo Laidem, at non habeor, i. teneor. Apud Aristoph. in Ran. ἔχῃ μίσος, teneris medi. dicitur de eo qui sic tenetur vt extricare se à nulla ratione possit. Exponitur etiam, captus. Cum. apud Thuc. lib. 2. Interdum cum datiuo. vt Od. θ, ἔχομαι κραιπνὴν ὑπ᾽ ὀδύνῃ, teneor ictus & mœroribus, quasi obstrictus. Sic apud Plat. epist. 7. ἔχεσθαι νόσῳ σωματικῇ, laborare morbo infantiæ. Apud Luc. ἔχεσθαι ἐχόμενα, fame correpti, vel fame laborantes. Interdũ cũ ὡς. vt Plut. de leg. ἔχομαι ὡς συμφορᾷ. Il. ν, Νίκης πείρατ᾽ ἔχονται ὑπ᾽ ἀθανάτων δαίμων, victoriæ termini positi sunt. in deorum arbitrio. Cum genit. significat interdum. prædo Luc. in Timone. ἔχεσθαι ἐχόμενος ἐν χαμαιδῦς. ¶ Interdum verò, hæreo alicui seu adhæreo. coniunctus sum alicui, proximus sum. præsertim cum participio. Plut. in Sol. honoret ab omnibus. Idem in Themist ἔχεσθαι ἐχόμενος τοῦ δικαίου, inuidiæ tribuebatur. Sic τὰ ἐπιτρέποντα ἢ συμφέροντα ἔχεσθαι dicuntur consequentia præcedentib hærere. Apud Basil. ἔχεσθαι ἐπιχώρια. exp. insistere vestigijs. Apud Thuc. l. 1. ἔχεσθαι ἀεὶ τῶν αὐτῶν ἐχόμενοι, in eadem peristo sententia. Interdum exp. habeo. vt apud Dioscor. l. 1. ἔχεται τῆς αὐτῆς δυνάμεως. Interdum exp. pendeo. vt apud Aristotelem, ἅπασαι ἢ ἰσχὶς αἰχμάζουσι ἢ ἀκόνι ἐοικυῖα ἐχόμενον, exp. ac vuinere è sacra anchora ex iliius vocabulo dependentes. Participia ἐχόμενος. proximus, contiguus interdũ & coniunctus. ita exponendus ab aliquo. ¶ Item, capesso, aggredior. vt ἔργων ἔχεσθαι, & ἔχεσθαι τῆς πολέμου, apud Thuc. Sic ἔχεσθαι τῶν ἐπιτηδείων. Herodian. & ἔχεσθαι τῆς παραπλησίων, vrgere inceptũ. Et apud eundem, ἔχεσθαι τῆς ὁδοῦ, & τῆς ὁδοῦ τοῦ ἄνω. exp. capessere viã. ¶ Item, desisto, abstineo. Iliad γ. χρὼς δεινὸς μάχης. Plut. quoque in Crasso dixit, ἔχεσθαι μάχης. pro ἀπέχεσθαι.

Cum accus. Stoicæo. vt apud Hesiod. in Theog. Γαστέρ᾽ ἐπεὶ πρῶτον ἔχει ἀμέρσας. Apud Homer. exp. teneo, item habeo. Iliad. μ. τὸν δ᾽ ἔχε θεσπέσιος ῥόμβος. Et Od. α, Ἄντιν᾽ ἐπαρνήσω ἐχεμεν᾽ ἀμφιέπουσα. Et Od. ω. ἔχε δ᾽ ἄρα γόοιο, oculos à fletu inhibebat.

Ἴσχω. habeo, idem quod ἔχω. Isocr. Ἰσχειν ἀνυπόπτους ψυχάς, inuictos habere animos. Aristot. de mundo, ἀσφαλὲς ἰσχει τεκμήριον, tot habet differentias. Cum aduerb. vt καλῶς ἴσχοντες τὸ σῶμα, infirmi inhibiléśq; corpore, apud Plat. de leg. Idem in polit. Δυναίμην ἴσχειν, imbellem esse. Cum præpos. Plat. de leg. ἴσχω ἐκεῖ σαυτόν, studeo, studio teneor. ibidem ἴσχω δὲ βέλτιον, progredior in melius. Thuc. lib. 7. ἴσχοντες ἐφ᾽ ἑαυτοὺς, appellendo ad ciuitates. ¶ Item, teneo. Soph. ἴσχε κάμε μᾶλλον, mei quoq; memoriam teneas. ¶ Item, inhibeo, reprimo, sisto. Aristoph. in vesp. μακρὸν ἀκρὰς ἰσχάσω, nihil nos inhibeat aut retineat. Eurip. in Iphig. ἴσχε μή τι μὰ σὴν ἐλθὼν στρατιὰν, aliquid me tenet quo minus exercitum mittam. Dioscor. lib. 2. c. 9. ἀδιαπνόους ἀποκωλύει ἴσχειν, reiectiones sanguinis sistit. Plato in Cratylo ἐμπεσὸν ἐν ᾧ ἴσχον τὸν ῥοῦν τὸ ὕστερον. Item ἴσχειν dicuntur flumina quum decrescunt & quasi veluti inhibentur. Arrianus de Indiæ fluminibus, χαμαίπους ἴσχουσιν, ὀλίγον τι χειμῶνος, hyeme decrescunt. ¶ Item, ἴσχω, cesto re facio & emitto, vt fons aquam. Aristid. ¶ Item, ψυχαλεο, (ea signif. qua de pretio dicitur) vt apud Polyb. τὸ σῖτον πολλαπλάσιον ἴσχοντος, mox talento valent.

Ἴσχομαι, idem quod ἴσχομαι, habeor, teneor, Item hæreo, Gal. Item sisto gradum, impetum meum, reprimo, desisto, desino. Iliad. β, & Odyss. ω.

Ἰσχάνω & ἰσχανάω, idem quod ἴσχω, teneo, retineo, inhibeo, reprimo. Iliad. ξ. ἀλλά σέθεν ἔτι ἰσχάνει αἰδώς. Il. ο. Αὐτὸν γ᾽ ἰσχανάασκον ὑπαὶ νεστὸ τε λαοὶ, me inhibuerunt. Item ἰσχανάω, cupio, desidero, seu θυμοειδικῶς ἀπέχομαι. vt Eust. exponit. Il. υ, de equa. μήτε δρόμου ἰσχανόωσαν. Et Od. σ, γ᾽ ἀχνύων φιλότητος ὑποσχανάω. Κυδρὸν ἐόντ᾽, captus desiderio.

Ἴσχις, Ἰσχάδος, &c. Ἰσχνὸς, ἐσχνὸς. Ἰσχὼ, &c. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Σχῆμα, τὸ, habitus. (diuersa tamen signif. quàm in ἕξις) vt Xen. Pæd. 5. κρείσσων ἐν τοιούτῳ σχήματι ἐστηκέναι, quamuis humilis esset eius habitus. Herodian. lib. 1. ἀπὸ φιλοσόφου σχήματος, philosophi habitu. Et lib. 5. σχήματι ἰδιώτου, vestitu huiusce. Exp. & cultus. Herodian. 7. ἐπὶ σχήματι βασιλέως ὄντως ἐν σχήματι, nomen imperatoris iam cultumque gerens. Item quod Latine habitus oris & gestus appellatur. Eurip. in Med. Καὶ σχήματ᾽ ἀφ᾽ ὁσίων εὐχλοῦς τάσσει. Dem. in Mid. τοῦ σχήματος. τοῦ βλασφήμου, τοῦ φωνῆς. Dicitur etiam σχῆμα σεμνὸν & σχῆμα ἐγκωμίου. Exp. & persona & species oris. Item exp. species, de aliis etiã rebus dictum. vt apud Herodian. ἐν σχήματι νεφοειδέος, specie ægrotantis & ἐν σχήματι παραφορίας. in specie obsidionis. item σχῆμα παρόντος κινδυνώδους, speciem prębere hominis mœsti. Interdum exp. color & species, itẽ species & prætextus. vt apud Plut. in Galba αἰσίοτερος σχῆμα τῶν ἀδικουμένων ἦν φαίνεσθαι. Atque adeò etiam exp. dignitas. vt apud Basil. in epist. ad Candidianum, ὅς γε δὴ ἄμεινον ἐκεῖ τὸ σχῆμα ἐπιφέρεται. Item forma, figura. vt Cic. interpr. in Plat. Tim. Item σχήματα. geometrica: de quibus Gell. l. 1. c. 20. Sunt & rhetorum σχήματα. Aristo. rhet. 3. Sunt & saltantium σχήματα, Lat. flaticuli. apud Herodot. ὀρχεῖσθαι Λακωνικὰ σχήματα, exp. saltare Laconicis modulis.

Σχηματοποιητικὸς, idem quod ὑποκριτικὸς, staticulos. Herodot.

Σχηματίζω, ίσω, effingo, adsimulo. apud Athen. Σχηματίζομαι, idem quod πλάττομαι & ὑποκρίνομαι, in certam quandam corporis affectionem componor. Exp. etiam, simulo, prætexo, fingo. apud Plut. in Numa, & Lys. cõtra Tim. Item ornor, componor, color. apud Plat. in Gorg. Σχηματοποιὸς, ὁ, cultus corporis & comptura apud Plat. lib. 4. de rep. Item in certam quandam affectionem corporis compositio. Plut. de aud. Ponitur & pro fastu. vt apud Plat. de rep. 6. Item figura seu figuratio. Plut. de primo frig. Est etiã vocabulũ grammquo significatur formatio seu modus formandi vocabulum vnum ab altero, & quasi certam formam illi dandi. vt apud Athen. lib. 11.

Σχῆσις, εως, ἡ, habitus idem quod ἕξις. Hesych. Item ὁρμὴ, eidẽ.

Σχηνέδιον, ἀ, anchora: qua videlicet nauis retinetur. Hesych.

Σχέσις, εως, ἡ, habitudo seu constitutio corporis; secundum quam aliquis carnosus vel gracilis, duro vel molli, raro vel denso corpore dicitur, vt Gal. annotat. ¶ Item, affectio dubia, i. quę facilè & inducitur & depellitur. hãc Aristot. διάθεσιν appellauit, τῆς ἕξεως oppositam. vnde febres ἐν σχέσει dicuntur, quæ facilè discutiuntur. Exponitur etiam cõuenientiã naturalis rei vnius cum altera. Naz. in orat. Item affectio quæ aduersariorum affectum quemlibet fingimus, cui respondeamus, vt annotatur ex Rufiniano.

Σχετικὸς, qui cum aliquo conuenientiam quampiam habet. Item retinendi & cohibẽdi vim habens. Plut. de primo frig. τὸ ὕδωρ καλλιπνικὸν καὶ σχετικὸν, exp. aqua glutinat & copulat. febres σχετικαὶ dicuntur, quæ & ἐν σχέσει. Σχετικὸς, exp. οἰκειωτικὸς. Hesych.

Σχέθω, habeo, idem quod ἴσχω. Od. ο. ὁ σ᾽ ἔπεσι νύσσε σχέθε τ᾽ ἐνὶ θυμῷ, hãc in animo cogitationem habebat, i. hoc in animo versabat. Item teneo. Odyss. ξ, ἡ ἐπὶ᾽ ἀγκώνος κεφαλὴν σχέθεν, & supra cubitum caput tenuit. Item inhibeo. cohibeo, reprimo, detineo. vt Odyss. τ, μέλαν ἔρεβος ἔσχεθον. Et Od. σ. σχέθε πόνθος. Et Od. δ, σχέθε δ᾽ ὄσσε χέοντε, oculos à fletu inhibebat.

Ἴσχω. habeo, idem quod ἴσχω. Isocr. Ἰσχειν ἀνυπόπτους ψυχὰς, inuictos habere animos. Aristot. de mundo, ἀσφαλὲς ἰσχει τεκμήριον, tot habet differentias. Cum aduerb. vt καλῶς ἴσχοντες τὸ σῶμα, infirmi inhibiléśq; corpore, apud Plat. de leg. Idem in polit. Δυναίμην ἴσχειν, imbellem esse. Cum præpos. Plat. de leg. ἴσχω ἐκεῖ σαυτόν, studeo, studio teneor. ibidem ἴσχω δὲ βέλτιον, progredior in melius. Thuc. lib. 7. ἴσχοντες ἐφ᾽ ἑαυτοὺς, appellendo ad ciuitates. ¶ Item, teneo. Soph. ἴσχε κἀμοῦ μνήμην, mei quoq; memoriam teneas. ¶ Item, inhibeo, reprimo, sisto. Aristoph. in vesp. μακρὸν ἀκρὰς ἰσχάσω, nihil nos inhibeat aut retineat. Eurip. in Iphig. ἴσχε μή τι μὰ σὴν ἐλθὼν στρατιὰν, aliquid me tenet quo minus exercitum mittam. Dioscor. lib. 2. c. 9. ἀδιαπνόους ἀποκωλύει ἴσχειν, reiectiones sanguinis sistit. Plato in Cratylo ἐμπεσὸν ἐν ᾧ ἴσχον τὸν ῥοῦν τὸ ὕστερον. Item ἴσχειν dicuntur flumina quum decrescunt & quasi veluti inhibentur. Arrianus de Indiæ fluminibus, χαμαίπους ἴσχουσιν, ὀλίγον τι χειμῶνος, hyeme decrescunt. ¶ Item, ἴσχω, cesto re facio & emitto, vt fons aquam. Aristid. ¶ Item, ψυχαλεο, (ea signif. qua de pretio dicitur) vt apud Polyb. τὸ σῖτον πολλαπλάσιον ἴσχοντος, mox talento valent.

Ἴσχομαι, idem quod ἴσχομαι, habeor, teneor, Item hæreo, Gal. Item sisto gradum, impetum meum, reprimo, desisto, desino. Iliad. β, & Odyss. ω.

Ἰσχάνω & ἰσχανάω, idem quod ἴσχω, teneo, retineo, inhibeo, reprimo. Iliad. ξ. ἀλλά σέθεν ἔτι ἰσχάνει αἰδώς. Il. ο. Αὐτὸν γ᾽ ἰσχανάασκον ὑπαὶ νεστὸ τε λαοὶ, me inhibuerunt. Item ἰσχανάω, cupio, desidero, seu θυμοειδικῶς ἀπέχομαι. vt Eust. exponit. Il. υ, de equa. μήτε δρόμου ἰσχανόωσαν. Et Od. σ, γ᾽ ἀχνύων φιλότητος ὑποσχανάω. Κυδρὸν ἐόντ᾽, captus desiderio.

Ἴσχις, Ἰσχάδος, &c. Ἰσχνὸς, ἐσχνὸς. Ἰσχὼ, &c. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ὄχεα, præ ceteris, præcipuè, pro quo frequentius vsurpatur ἔχεα, vt Il. α, Οἰωνοῖσι δ' ἄριστος ἐὼν οἰωνὸς ἐπέσσυτο in augurali disciplina eminentissimus. Et Od. φ, ἵππους ὀχέσφι πρόσωπα.

Ὀχευτήρ, τῆρος, ansa clypei, inde dicta quòd ea teneatur. Ab alijs exp. amentum. Item habena, item lorum clypei, τὰ ἐπὶ τοῖς πρόσωπα, vt Eust. tradit. Luc. in Anach. de pila ænea, ἀπορρὼξ, ἀσπίδι μεσῇ ἐγκειμένη ὀχεύουσα ἐν ὀχεύοντι οὐδὲν πλημμύρας. Vide Herodot. lib. 1. de tribus Carum inuentis. Ὀχεύς, ῆος, idem. Plut. in Cleom τὰ ἀσπίδια ἐφ' ἑκάστῃ δ' ὀχεύσει, οὐ διὰ πάντων.

Ὀχεύς, ῆος, ὁ, retinaculum. itidem ab ἴσχω dictũ. Il. ϙ ζωστῆρος ἐχόσης χρύσεον σωφῆχα, annuli aurei cohibentem. Et ὀχεῖς ζυγαλοίσης, lorum galeæ, i. lorum quo galea sub mẽto constringitur. Il. γ. Ὀχῆας πυλῶν dicitur vectis, seu pessulus, aut repagulũ, quo fores cohibentur & clausæ continentur. Il. μ, & ω, Ὀχῆϊ δὲ quibusdam vocantur scrotum.

Ὀχέω, ῆσω, capax, qui continere potest. Od. ι, Οὐδ' ἂν ἅπασαι νῆες ἐχοὶ οὐδ' ἴκοιντο, nec enim erant portus qui naues capere & continere possent. ¶ At ἴσχω, vide sua serie.

Ὀχεών, cibus, ab ἴσχω, quòd corpus ea contineatur & conseruetur. Hesiod. & Athen. lib. 2. Hinc comp. ἀνώχεα, de quo vide suo loco.

Ἔχω δὲ, ἔξω, Ἕξομαι, Ἔσχατος, ἴσος, ὄσσε, ἔσχιδε, quomodo hæc pertineant, vide suis locis.

Compositæ ac primùm ex ἴσχω, σχίζω, ἔχω cum verbalibus, cùm præpositione.

Ἀμφέχω (pro ἀμφιέχω) fut. ἀμφέξω, circũdo, circumplector, occupo. Apoll. Arg. 2, οὐρανὸν ἄχλυς ἄμυκτα. ¶ Item, induo, amicio, apud Aristot. Ἀμφέχομαι, induor, amicior, *ad est*, pro indumento siue amictu mihi circũdo. Aristoph. in Pluto, τοιοῦτον ἀμπέχεσθαι πρέπειν, huiusmodi pallio indutur, huiusmodi pallium gestat. Et apud Luc. ἀμπεχέσθαι ἁμφοῖν, vestem purpuream indutus. Interdum sine casu. vt apud Aristot. in Probl. vbi γυμνὸς opponit τοῖς ἀμπεχομένοις.

Ἀμπεχόνη ὁ, cultus corporis, vestitus. Plat. de rep. 4. Item vestimentum, indumentum, Luc.

Ἀμπέχωνον, τὸ, idem, i. indumentum. Theocr.

Ἀμπεχώνιον, τὸ, diminut. palliolum.

Ἀμπίσχω, idem quod ἀμφέχω, apud Aiistot. Ἀμπίσχομαι idem quod ἀμπέχομαι, apud Plat.

Ἀμπεχτέομαι, etiam legitur, pro ἀμπίσχομαι, apud Aristoph.

Ἄμπυξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Decomp. Ἀναμπέχω, ὁ ἀφ' ὧ, non habens ἀμπεχόνην, non rogatus seu lænatus. Athen. lib. 13.

Ἐπαμπέχω, superinduo.

Καταμπέχω, cooperio.

Μετάμπεχμα, vestem muto.

Περιαμπέχω, obtego velamentis, circumvestio, obtego, involuo. Περιαμπέχω, idem. (meth.

Συναμπέχω, occulto, cooperio, abscondo. Aeschyl. in Pro-

Ἀνέχω, sustollo, sursum attollo, tollo, erigo in altum. vt Il. υ, σῶμα ἀείρων, manus sustulerunt. Sic αἴρειν πυρσὸν apud Paus. & πυρὸν ἀείρειν ἀφὶ τ ἠϊόνων, apud Plut. Exp. etiam βαστάζω à Suida. Est item sustineo. vt Pausanias dicit Atlantem αἴρειν οὐρανὸν ἐξ γῆς i. cœlum & terram sustinere. Interdũ *pro*. in pretio habeo, honoro. Od. π, ἀδίκως ἀείρεται, pro τιμᾶται. Sic & apud Soph. & Eurip. in Hec. 2. ¶ Item, retineo, inhibeo. vt ἐπέχω. Iliad. φ. v. 426. ἀλλ' αἰεί τ' ἔπεσσι πιθοῦ. Plut. αἴειν τὰς ἐπαφὰς ναῦς, Item neutraliter *pro*. cesso, desino. Appian. in Lib. μὴ αἴειν χεῖρα ἀφ' ἁλός. Apud Xen. Hellen. 1. ἅτε αἴροντι, ita continebat se. Apud eundem. Hell. 2. αἴροντα ἀεὶ ἀφ' ἧς τειχῶν, vrgent demolitionem murorum. ¶ Apud Suid. ex Theopompo, αἴρειν μὲν τὸν χεῖρα, præbe mihi manum. ¶ Item, promineo. Item emineo apud Paul. Exponitur etiam, exalto, attolor apud Basil. Item *pro*. crumpo, seu orior poni scribunt. apud eundẽ Paul. A' Xenoph. dicitur & Sol. αἴροντι. Apud Thuc. lib. 7. αἴροντα ἄκρα, exp. promontoria excelsa. Exp. etiam exto, i. extra apparco, apud Plut. in Cæsare, ἀεὶ δ' ἐπὶ ξένοις ὑφῆ τὸ ἴδιον αἰσχρὸν.

Ἀνέχομαι, à quo αἰσχύνη apud Hom. pro ἀδῖνο αἰσχῶν, i. attolere. vt αἰσχύνη χείρε, & αἰσχύνη δόρυ. Item pro αἴρω significante πάθος, ab eodem alicubi accipi existimatur. Vide Eust. Item sustineo, tolero, patior, feror. vt Aristop. in Nub. κακὰ πολλὰ αἴρεσθαι Et Luc. in Anach. πολλὰ τὰ δυσχερῆ αἴρεσθαι. Xen. ἄλγος ἐμὲ δάκρυα αἴρεσθαι. Apud Hoer. & Dem. αἴρεσθαι & ὑπομένειν pro eodem ponũtur. Et cum genit. vt Ἡσίοδος τὸν ἐξ ἠϊθέου λιλαίεσθαι, apud Herodianum. Iungitur & participio aut infinitiuo, vt Dem. Philip. 3. πολὺ ὀφθῆναι οἰ Ἕλληνες αἴρονται. Luc. ἐν αἴρομαι ζῆν. Hoer. αἴρομαι ἐν τῷ ἔχειν. Aliquando & absolute ponitur. vt in prouerbio, αἴρειν ἢ ἀπέχειν. Sic & Il. α. Ἀνέχει fer patienter, obdura. ¶ Item tolero, i. duro, apud Aristot li. 8. de hist. an. ¶ Item, sustineo, i. fauco & tueor. exp. Act. 18. v. 14.

Ἀνεκτός, ἡ, tolerantia. Ἀνεκτὸς, ὴ, ὸν, idem quod ἀνοχητὸς, tolerabilis, tolerandus. Od. ω. Il. α. Dem. pro corona. Hoer. de pace. Dicitur aliquando ἀνεκτὸν ἔζ, (cum infinit.) tolerabile est.

Ἀνεκτῶς, tolerabiliter ita vt toleiari possit. Odyss. & Hoer. ad Philipp.

Ἀνοχή, toleratio. Item tolerantia, patientia. vt Rom. 3. Item intermissio, cessatio, aut q.d. desistentia. Diadian. lib. 3. αὐτὸς ἑαυτὸν ἔσχετο μαθήματος, αὐτὸς ἑαυτὸν ἀνέσχε μόνος ἐστὶν ἀνοχὴ, μόνη παραίτησις. Hinc ἀνοχὴ, induciæ. Aeschin. fal. leg. ἐπὶ πρεσβείαις τοῦ πολέμου πορεύεσθαι, αἱ σχολὴ ἀφ' ἑαυτῶν ἐποιοῦσι. ¶ Item ἀνοχὴ, ortus, ἀνατολὴ, Hesych. Pollux quoque ἀνοχὴ & ὄλεθρος inter se opponit.

Ἀνταναχὴ, ἡ, dicitur pro ἀνοχὴ (ficus πρεσβυτικῶς pro inducia. Item ἀναναχὴ pro iisdem. Hesych. Ammonius tamen hæc distinguit, quem vide. Vide & in comp. ab Ἀνέχω.

Ἐπανασχέω & ἀπανασχίω, retineo nauem in alto, nauem ancoris stare facio subductis velis propter tempestatem. ex. apud Suid. & Hesych. Herodotus in Eratone, ἐπανασχόντος τοῦ ὕπνου. Ipse etiam naues dicũtur ἀπανασχεῖν apud Arrianum. Metaphoricè etiam ἀπανασχέσθαι ἀπὸ τῶν ἔργων, pro desistere & inhibere.

Ἀνάστασις, emersio, exortus, ortus. vt ἀνάστασις ἡλίου, Solis Plut. in Probl. item toleratio, vel tolerantia. vt ἀνάστασις τῆς θείας Plut. in Numa. Ἀνασταστὸς, ὴ, tolerabilis, quod ἀνεκτὸς: vnde τὰ μὴ ἀνασταστὰ, facinus intolerabile. Apud Thuc. Herodot. & Herodian. ἀνάστατον πολέμου vel ὀργῆς, intolerabile iudicare. Ἐναστατὸς, ὴ, ὸν, idem pro eodem. Od. ϙ.

Ἀναχάω, ῶ, itidem pro ἀνίημι, emergo, orior, exsilio. Hesych. in Polymn. & Erat. Citatur ex Herodoto, ἀναχάσσασθαι τὸν ὄγκον, *pro*. molestiæ quippiam tibi afferam. Et ex Eurip. ἀναχάσσει, *pro*. exoriri faciet.

Ἀναχάω. idem quod ἀείρω, sustollo, erigo. Apud Apollon. Rhod. & Iliad. κ.

Ἀνέχω, pro ἀείρω, sustollo, erigo, ἐγείρω. vt Il. δ, πῶς δὲ σὺ, Σθενέλη, ἀνέχεσαι τὸν ἐμὸν ἵππον; Item emitto, submitto produco. vt apud Herodot. αἴρειν ἐκ χθονὸς. Quæ signif. præcedenti est affinis, quia ea raro producit, veluti in altum erigit. Item, emergo, exorior. apud Phil. Sic dicitur αἴρειν ἥλιος & βασιλεὺς. Dicitur & transitiuè ἥλιος αἴρειν τὸ ἔδαφος pro ὑφαίνειν.

Ἀνίσχομαι pass. pro αἴρομαι Il. β, ἀπὸ δ' ἴσχει. vbi tamen sedam exp. te cohibe, te contine.

Decomp. Ἀνεπίστατος, ὁ ἀφ' ᾧ, toleratu difficilis. Xen. Ἀνεπιστάτως, idem. item intolerans, Vnde δυσανασχέτως, ἀγριαίνομαι, intolerarer. Δυσανασχετῶν, ῶν, ægrè ferens, ægre tolero, grauor. Sæpe cum acc. vt Thuc. 7. δυσανασχετοῦντες χειμῶνα, ægrè ferentes. Plut. in Sert. δυσανασχετοῦσιν οἱ στρατιῶται quum moram ægrè ferrent. Interdum cum inf. apud vt Plut. Anr. si ἡ Ἀντίοχος δυσανασχετήσειε σφᾶς πλὴν διαπεσεῖν, quum grauaret ferre non posse. Idem in Camillo, δυσανασχετοῦντες τοῖς χαλεπαίνουσι, molestè ferentes quæ accideràt. Phal. inepti σφᾶς ἔθνεσιν δυσανασχετῶ Interdum cum dat. vt apud Suid. ἀνασχέτῳ ἦ τὸ συμπεσὸν interdum etiam sine casu ponitur. Et de fuga δυσανασχετήσει ξυνοῦσα Philo de vita Mos. lib. 1. συνασχετοῦντες ὁμίλοισιν αὐτοῦ αἰσθῆσι, grauissimè offensi.

Ἐξανίσχω, insurgo, exurgo.

Ἐπανίσχω, suscipio, ἐπανέτομαι, ὑπέχω, apud Suid. Ité incumbo, innitor, confido. Athen. Onitocr. 1, μὲ μόνοι τοῖς βλέπουσιν ἴσχειν, sola præceptorũ artis traditione niti & acquiescere. Sic & Dem. de fal. leg. Item posthabeo, postpono. Phil. in Dan. τὰ οἰκεῖα ποιῶν ἢ ἀφέλιμα τοῖς δημοσίοις ἐπανίσχοντα, πρὸ ἐκείνων, res caliisq; domesticos publicis negotiis posponens.

Ἐξανίσχω, exto super, emineo. Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. ἐξανέσχομεν, peiscro, tolero, sustineo Eurip.

Παρανίσχω, altrinsecus attollo seu eleuo. Exp. etiã eminco.

Προανίσχω, idem, apud Thucyd. (promineo.

Προαίρω prior attollo seu eleuo. Suid. Exp. neutraliter.

Προανίσχω, nitor, confido. vt ἐπανίσχω. vnde προανίσχοντες, fiducia & fidens. apud Polyb Item deditus fum, inemmbo, commentor. Chrysost. ad The. 1, πύνος ἐ προανίσχοντες, τοῖς ἐπαινοῦσιν. Idem ad Tim. 5, de vidua loquens. ἡ δὲ χήρα προανίσχουσα. Sic & apud Synes. & Polyb Aliquando *pro*, expecto, vt apud Polyb. lib. 5. Apud Suidam προανίσχουσα, exspectans.

Ὑπέχω, retineo. vt Luc. αἴτησαι ἀπὸ τῶν χείρε, manum cohibe. Item sustineo. Cum dat. vt Xen. αἴτοιμι τῷ πόνῳ, sustinere laborem, vel tolerare aut sufferre. Cũ præpos. vt Herodian. αἴτιον ἐφ' ἑαυτῷ τοῦ κάμνειν, idem quod αἴτιον πάσχειν. Exp. etiam resisto. vt αἴτιον τοῖς χρῶσι apud Theophr. de causs. pl. lib. 4 resistere tempestatibus. Et apud Herodot. lib. 1, ἢ ἐφ' ἑκὸν τὸν ἐφεξῆς αἴτιον ἐλθεῖν. Aliquando ὑπὸ αἴτιον, exp. cedo, succumbo. vt ὑπὸ αἴτιον τῇ βλάβῃ apud Suid. In bello quoque dicuntur ὑπὸ αἴτιον qui cedunt, qui resistere non possunt & contrà αἴτιον τοῖς πολεμίοις. vel ἐφ' ἑαυτῷ τοὺς πολεμίους, qui hostibus resistunt. qui hostium impetum sustinent vel repellunt. Sæpe apud Thucyd. ¶ Item possum. Cum infinit. vt apud Alexand. Aphr. ad lib. 1. Prob. ὑπ' αὐτοῦ ἐλαύνειν βαρυζῆν. Idem duro διαφέρω. Dem. ἐπανίσχε τὸν ἐφ' Ὠλυνθίοις, si tes Olynthiorum durent, i. incolumes maneant.

Ἀντίσχομαι, retineo, quasi cõtrà teneo vt apud Eurip. αἴτιον ἔπεσθαι ἐμοὶ, filiam tuam retinerete nendo. Exp. etiam adhæreo. vt τῷ ἀφ' ἑαυτοῦ αἰτίσχεσθαι, apud Xenoph. virtuti adhærere. Apud Thuc.

Thuc. lib. 1, αἰτίσχεσθαι ἀφ' ἑαυτοῦ, adhærere mari, i. rei nauticæ dedituin vel addictum esse, rei nauali operam dare. Ité vendico. Item amplector, capesso, suscipio tuendum, assero, vendico. Item amplector, capesso, suscipio tuendum, assero, inquit Bud. Demosthenes pro cor. Ἀθηναίων αἰτίσχεσθαι τὴς ἐκείνου ἢ τῆς ἄλλων πολιτῶν ἐλευθερίας, horcari vt libertatem suam cæterorumque Græcorum tuẽdæ suscipiant vel asserant. Interdum cum genit. vt αἰτίσχομαι τῶν χρημάτων, otiũ amplector, otio deditus fum. Ité pro αἰτίσχω, tussicre, vt ὡς αἰτίσχων τοῦ πνεύματος ἐφείλκετο, non sufficit suppeditãdæ aquæ exercitui. Item pro, obsistere, Bud. ex Poll.

Ἀνέχω, retentio. Item complexus mutuus. Plat. in epist.

Ἀνοχή, retentio: item cohærentia & comprehensio, apud Paulum & Aeginetam, & Alex. Aphr. Probl. lib 2.

Ἀπέχω, à quo ἀπόσχεσις. apud Hom. teneo antè opponor. Od. χ. ἀπέχεσθαι πρόπαντα ἐῶν ὀϊωνισμάων.

Ἀπόσχω, abstineo. Il. α. Οὐδ' ὅγε πρὶν νόμισεν βαρείας χεῖρας ἀφεῖξιν, ἀπόσχειν ἑκὰς ἑὸν ἀπὸ κῆρ, vbi tamen quidã retrahere seu abstrahere. Apud Plu. de def. Oracu. οὐδὲν ἀπέχειν (sequẽte in fin.) nihil prohibet quin. ¶ Item, disto, i. abiũ, vt Xen. Præd. lib. 1. ἀπέχειν πολλὰ σταδίους ἢ μάλιστα ὄφθι. Aristot. ἀπέχουσι δ' πλοίοισιν ἡμέραι, sub ὄφθι. Et cum infinit. Thucyd. lib. 5. Ἀπεχώρει πεντακοσίους μάλιστα ἐπεβίβασε μὲ φθάσαι ἐν δὲ, q.d qui spatio 400. Pauio rum abfuit præueniendo. Apud Hoer. in Archid. τοσοῦτον ἀπέχω ἢ πολὺ δεῖ ἐφεστάναι, tantum abest quin faciam. Item disto, i. differo. Herodian lib. 1. ὡς δὲν ἦν ἀπὸ χαμαιπετοῦς οἰκίας, quæ nihil ab exore differebat. ¶ Item recipio, reporto. vt apud Plut. τὸν κυρτὸν ἀπέχειν, & τὸ διδασκαλεῖον. & τὸν μισθὸν ἐπὶ τῶν ἀπέχειν apud Synes. Ἀπέχειν, impersonaliter, fatis est, sufficit. apud Anacr. & Marci. cap. 14.

Ἀπέχομαι, abstineo. vt καλῶν ἀπέχεσθαι χρῆσε Odyss. χ Sæpe omittitur accus. vt Hoer. in Panath. ἀπέχεσθε τῆς πολυτελείας τούτων. Apud Xen. Hell. 1 ὑπὸ ἀπέχεσθαι τοῦ λόγου Idem apomn. lib. 1. ἀπέχεσθαι ἔφη τοῦ ἐπιορκεῖν, superfedeo. Apud eũdem. ὡς ἀπεχόμενοι τῶν μὴ προσηκόντων, non me continui, quin ego. Apud Thucyd. ἀπέχεσθαι ἐφ' ἡμῖν ἐπιτρέποντες.

Ἀπόσχεσις, obtinentia.

Ἀνοχὴ, cessatio, διάλειμμα, Prol. 1. 2. Apud iurisconsultos significat scriptum quo pecuniam debitã creditor se accepisse testatur, debitoremq; liberat. Ἀνταναχὴ ἐστὶ scriptũ quo debitor fatetur debitum creditori. aut quo quis se obligat, quum moram ægrè ferrent. Interdum cum dat. vt apud Suid. Ἀνταναχῆ ἦ τῷ σωματοφύλακι interdum etiam sine casu ponitur. Et de fuga δυσανασχετήσει ξυνοῦσα Philo de vita Mos. lib. 1. συνασχετοῦντες ὁμίλοισιν αὐτοῦ αἰσθῆσι, grauissimè offensi.

Ἐπανίσχω, suscipio, ἐπανέτομαι, ὑπέχω, apud Suid. Ité incumbo, innitor, confido. Athen. Onitocr. 1, μὲ μόνοι τοῖς βλέπουσιν ἴσχειν, sola præceptorũ artis traditione niti & acquiescere. Sic & Dem. de fal. leg. Item posthabeo, postpono. Phil. in Dan. τὰ οἰκεῖα ποιῶν ἢ ἀφέλιμα τοῖς δημοσίοις ἐπανίσχοντα, πρὸ ἐκείνων, res caliisq; domesticos publicis negotiis posponens.

Ἐξανίσχω, exto super, emineo. Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. ἐξανέσχομεν, peiscro, tolero, sustineo Eurip.

Παρανίσχω, altrinsecus attollo seu eleuo. Exp. etiã eminco.

Προανίσχω, idem, apud Thucyd. (promineo.

Προαίρω prior attollo seu eleuo. Suid. Exp. neutraliter.

Προανίσχω, nitor, confido. vt ἐπανίσχω. vnde προανίσχοντες, fiducia & fidens. apud Polyb Item deditus fum, inemmbo, commentor. Chrysost. ad The. 1, πύνος ἐ προανίσχοντες, τοῖς ἐπαινοῦσιν. Idem ad Tim. 5, de vidua loquens. ἡ δὲ χήρα προανίσχουσα. Sic & apud Synes. & Polyb Aliquando *pro*, expecto, vt apud Polyb. lib. 5. Apud Suidam προανίσχουσα, exspectans.

Ὑπέχω, retineo. vt Luc. αἴτησαι ἀπὸ τῶν χείρε, manum cohibe. Item sustineo. Cum dat. vt Xen. αἴτοιμι τῷ πόνῳ, sustinere laborem, vel tolerare aut sufferre. Cũ præpos. vt Herodian. αἴτιον ἐφ' ἑαυτῷ τοῦ κάμνειν, idem quod αἴτιον πάσχειν. Exp. etiam resisto. vt αἴτιον τοῖς χρῶσι apud Theophr. de causs. pl. lib. 4 resistere tempestatibus. Et apud Herodot. lib. 1, ἢ ἐφ' ἑκὸν τὸν ἐφεξῆς αἴτιον ἐλθεῖν. Aliquando ὑπὸ αἴτιον, exp. cedo, succumbo. vt ὑπὸ αἴτιον τῇ βλάβῃ apud Suid. In bello quoque dicuntur ὑπὸ αἴτιον qui cedunt, qui resistere non possunt & contrà αἴτιον τοῖς πολεμίοις. vel ἐφ' ἑαυτῷ τοὺς πολεμίους, qui hostibus resistunt. qui hostium impetum sustinent vel repellunt. Sæpe apud Thucyd. ¶ Item possum. Cum infinit. vt apud Alexand. Aphr. ad lib. 1. Prob. ὑπ' αὐτοῦ ἐλαύνειν βαρυζῆν. Idem duro διαφέρω. Dem. ἐπανίσχε τὸν ἐφ' Ὠλυνθίοις, si tes Olynthiorum durent, i. incolumes maneant.

Ἀντίσχομαι, retineo, quasi cõtrà teneo vt apud Eurip. αἴτιον ἔπεσθαι ἐμοὶ, filiam tuam retinerete nendo. Exp. etiam adhæreo. vt τῷ ἀφ' ἑαυτοῦ αἰτίσχεσθαι, apud Xenoph. virtuti adhærere. Apud Thuc.

dum hæret, & veluti retinetur, ita vt vltra progredi nõ possit, apud Plutarch.

Decomp. Περιέχω.

Ἐξέχω, emineo, promineo. Aristot. in Probl. αἱ φλέβες τῆς μελαγχολικῆς ὑδρίας ἐξέχουσι. item exto. i. exto, apparco. Plut. in Pomp. & in Cæs. Item emico, orior, exorior. Dem. φωὶ ἥλιος ἐξέχειν, priusquam Sol oriretur.

Ἐξοχὴ, eminentia, prominentia. Herodian. lib. 4. & Athen. lib. 11. In corpore ἐξοχαὶ dicuntur extuberationes, excrescentiæ, Dioscor. & Gal. Item ἐξοχὴ excellentia. vnde κατ' ἐξοχὴν per excellentiam. Ἐξοχὰς, ἄδος, ἡ, in ano genitum tuberculũ quod callum nondum contraxit. Dicitur & ἐξέχας. Ἔξοχος, ὁ, ἡ, eminens, extans. Il. γ. Ἔξοχος Ἀργείων κεφαλῇ τε ἠδὲ μέτωπα ὤμοιϊν. Item meraph excellens, præstãs. Il. ξ, μάντιν δ' οὐ τιν' ἔγωγε ἐξόχως ἐπιεύρω, Sic & Il. β. & alibi sæpe Herodian. lib. 7. ἐξαιρετῶν ἐν ἐπιστήμαις ἀλλ' οὐ τὸ ἐξέχοντα εἶναι. Ἔξοχον neutro genere adiectiualiter capitur pro ἐξόχως Od. ν. v. 18. Pro quo ἐξοχα frequentius vsurpatur, vt Il. ξ, & Od. θ. v. Pro eodem κατ' ἐξοχὴν τῶν ἄλλων dici volunt & ἐξαι. Il. α & Od. φ.

Ἐξέχω, idem quod ἐξέχω, emineo, promineo. Paulus in Eliacis, Ἐπέχω, inhibeo, reprimo, moror, retrò ago. Soph. ἐπίσχε χεῖρα, reprimo manum. Plut. in Sol ἐφεῖχεν χρόνῳ μικρὸν τὰς ἀδικίας τῆς αἰθρίας τῶν ἀνθρώπων Dicitur & ἐπίσχε σε τούτου, obsto, ne hoc facias, apud Plut. Ἐπίσχω τοῦτο τοῦτο, exp. retineo & inhibeo affensionem. Interdum neutraliter *pro*, subsisto, vel supersedeo. vt ὅπου δεῖ ἐπισχεῖν τὸ πορεύεσθαι Xen. Item expecto, cunctor, vel differo, intermitto. apud Dem. & Aristoph. ¶ Item, adhibeo, applico, attendo, vt ἐπίσχε τὸ νοῦν, vel τὴν γνώμην, cum dat. Luc. & Plut. pro προσέχω Interdum dicitur ἐπίσχειν (per se) *pro*. attendere animum quod itidem apud Lat. nonnunquam sine casu ponitur. vt. i. Tim. 4. ἔσχε σεαυτῷ τῇ διδασκαλίᾳ. Apud Hom. & Paul. μοῦσ' ἐπίσχες, applicare seu admouere mammam. Apud Luc. ἐπίσχειν τοῦ ἐφεδρεύειν τινί, admouere, intẽdere aut adhibere oculos alicui. Apud Pind. ἐπίσχειν σκοτῷ πόδα, intendere seu dirigere in scopum. Sic & apud Herodot. ἐπίσχειν ἐπὶ τοῦτο τὸ χωρίον, tendebat cõtra Tegeatas, ibidem ἐπίσχε τὰ ἐπὶ Λακεδαιμονίους, tende huc in Laced. seu vrgebat Laced. ¶ Item præbeo, do. vt Od. ω, ἐπίσχεν οἶνον ἐμυθέων. Sic ἐπίσχω πόδα, Aristoph. in Neb. ¶ Item, obtineo pro potestate, ego imperio. vt ὁ τὸν κόσμον ἐπισχών, Aristot. de mundo. Et Thuc. 1. ἐπίσχον δὲ καὶ θαλάσσης, Ité mare occupare. vel multum maris occupare. ¶ Ἐπίσχω σοι, apud Hom. exagito te, facesso tibi negotium. ¶ Item ἐπίσχειν πόδας ὑποποδίῳ, pro ἔχειν πόδας ὑπὸ ὑποποδίῳ, habere pedes super scabello. ¶ Item ἀὶ ἐπίσχων ἡμέρᾳ, vt dies illuxit, apud Paul.

Ἐπίσχομαι, passiuè inhibeor, reprimor. Ité retineor, *etc.* Apud Hesiod. in Th. ἀμφὶ δ' ἔχεν ᾽Αμφιτρύτη Φιλότητι ἐπίσχετο, terrę inhæsit.

Ἐπόχη, ἧς, ἡ, retentio, inhibitio, idem quod ἀνοχή.

Ἐποικτὸς, inhibendi & reprimendi vim habens Athen. Ἐπικωλυτικαὶ τῶν κινήσεων. Ἐπικτικοὶ dicebantur etiam quidam philosophi ἀφ' οὗ τὰ ἐπίσχειν ἀδὲ τὰ ἀφορμώμενα ἢ ἀνακωλύειν αὐτὰ ἐνομοθέτησαν, vt Suid. annotat. Vide & Gell. lib. 11. cap. 5. Budæus cunctatores & hæsitatores dici posse existimat.

Ἐπικτικὸς, dubitanter, hæsitanter, affirmationẽ inhibendo & suspendendo, cum assensionis retentione.

Ἐποχὴ, inhibitio, retentio, repressio. vt ἀνοχὴ ἢ ἐμπόδισις. suppressio measium. Ité remora, impetus & ruẽtis impedimentum acq. inhibitio. Basil. ἐφ' ἑαυτοῦ ἐποιοῦμεν ἐποχήν. Ité retentio assensus. de qua Cic. in Acad. & in Off. lib. 1. est etiã gradus planetarum in zodiaco, seu politus; siderum ex Hermol. in Plut. & Gæl. lib. 1. cap. 15.

Ἐπόχω, cohibeo, reprimo, inhibeo. idẽ quod ἐπίσχω, Od. ν, Ἐπόχεον δυμὸν ἀκοντῆς. Hes. in asp. πὶ τυ τοῖν ὀδόντοιν ἀκόλας ἔπτυσε.

Ἐπόχησις, retentio, inhibitio, repressio, remora. idem quod ἐποχὴ, vt Ἐπόχησις ἐμπαίων, Dioscor. lib 3. c. 29. Sic πάθηματος ὀδύνας χρονίου, spiritus retentio, Aristot. in Probl. Item. pro mora.

Ἐπισχεσία, prætextus. Od. σ.

Ἐπισχετικὸς, idem quod ἐφεκτικὸς. Athen. lib ιγ.

Decomp. Ἀνεπίσχετος, qui inhibitus aut repressus non est, qui inhiberi, reprimi, retineri, sistive non potest. vt ἀνεπίσχετος ὁρμή.

Δυσεπίσχετος, qui difficulter inhiberi seu cohiberi aut retineri potest. vt δυσεπίσχετος ὁρμοποιία.

Κατέχω, detineo, retineo. Iliad. γ. τὸν δ' ἤδη κάτεχον φρονέοντα ἕκαστα. Thuc. lib. 1. ἢ τὸ φρόνημα, ὥσπερ ἀπειρίᾳ κατεῖχε, retinebat. Item, teneo, occupo. vt ab Herodiano lib. 1. dicitur λοιμώδης νόσος κατασχεῖν τὴν Ἰταλίαν. Idem Herod. τὴ φύσιν πάσας κατέσχε. Et apud eundem, κατέχειν μὲ δύναμιν, constitutus fum in felicitate aliquando exp. inuado. vt apud Plat. τὴν αἰχμὴν κατασχεῖν. Item *pro*, retineo, cui opponitur amitto. vt Xenoph. Præd. 7. λαβόντα κατέχειν & λαβέντα διασώζεσθαι pro eodem dixit. Item obtineo, Ifocr. in Panath. ἢ χαρίσεσθαι ὧν αὐ ἐδεήθημεν, ἢ σώζειν ἅπερ αὐ ἄπαξ κατάθωσιν, ea quę semel obtinuerint. Item contineo, cohibeo. vt Thucid. lib. 1. κατέχειν τὴν διάνοιαν. Sic κατέχειν τὴν ἐρχὴν, Aristor. κατέχωμαι γάλακτα Xen. κατέχειν ἑαυτὸν, apud Herodian. se continere, sibi temperare.

perare. Apud Polyb. κατέχει τὸν ὑπερφαῖ τῆς ἰχθύος, exp. sustinere impressionem hostiū Apud Cebet. Theb. κατέχει τὰ γράμματα, callere literas. ¶ Item neutraliter applico, appellor. Dicitur autē vel ipsa nauis κατέχει, vel is qui ea vehitur. Plut. in symp. sep. sap. ἀφίμην αὐτὸ ὅπως τὸν ναῦν ὁ πιλωτὸς κατέχοντα. Plut. in Thes. κατέχει εἰς τὸν Δῆλον. Dicitur & κατέχει εἰς τὸ αἰγιαλὸν, apud Herodot. & Act. cap. 27. Lat. applicare ad littus. Apud Thucyd. lib. 1, ὁ λόγος κατέχει, sermo inualuit, aut etiam fama obtinuit. Item pro, incumbo & decūbo, apud Theophr. ὅταν ὑπομένῃ μᾶλλον κατέχωσιν.

Κατέχομαι, detineor, retineor, pass. apud Thuc. & Plat. Item peculiariter pro, afflatus sum numine. apud Plat. in Pand. κατέχομαι τοῦ, teneor, i. obligatus sum.

Κάθεξις, retentio, conseruatio. Thu. li 3. Item detentio seu retentio, Aristot. pol. 7.

Καθεκτός, qui contineri, retineri, aut detineri potest. Plut. & Dem. Καθεκτὸς, aduerb. ita vt cōtineri seu retineri possit.

Καθεκτικὸς, continens seu retinens, vt καθεκτικὴ δύναμις, Alexand. Aphrod.

Κατοχὴ, detentio, retentio idem quod κάθεξις. Alex. Aphr. & Gal. Item possessio. apud Iurisc. Accipitur etiam pro afflatu instinctuque numinis quo occupati dicimus facinūsqui aliquid. Dionys. Areop. & Plut. in Alex. Κατοχὴ & κάτοχος dicitur etiam affectus quidam cerebri posteriora vt plurimum occupans. Gal. lib. 12. therap. & in definit. Κατέχομαι, ὁ ᾗ ὁ, fanaticus, numine afflatus, qui & κατάσχετος dicitur.

Κάτοχος, ὁ ᾗ ὁ, qui tenetur seu capt' tenetur. apud Suid. Itē tenaciter hærens. Plut. de fort. Rom. In vita Hoc. κάτοχος κτήσεως ᾗ βίβλου, possessio firmata vsu. Κάτοχοι, peculiariter dicuntur afflati & instincti numine: vt ἐνθουσιῶντες ἢ ἐνθεοι. Plut. de def. orac. Paus. in Phoc. & Arrian. l. 4. Apud medicos κάτοχοι vocantur qui morbo illo, qui κατοχὴ & κάτοχος nominatur, correpti sunt & quasi detinētur. Gal de caus. pulsl. 4. c. 16. Dicuntur etiam κάτοχοι, prominētes pinnæ, quæ veteribus infiguntur. Poll. Item monumentorum lapides. Hesyc. Κάτοχος in terebro dicitur manubrium, pars illa quæ manib. continetur. Hesych. Κάτοχος dicitur etiam fatela longior, quæ in orbem faciei & capiti circundatur, vt ἀσκιάσεως comprehendat continārque. Gal.

Κατοχὴ, idem quod κατοχή. Plat. in Ione, διὰ θείαν μοῖραν ᾗ κατοχὴν. diuino afflatu & instinctu. Κατοχάριμος, qui detineri & capi potest. ἄμαχος. Aristot. eth. 10. & Pol. 2.

Κατοχὴ, detentio, retentio. Item possessio. Act. 7. Κατοχαὶ, idem quod κάτοχοι & κατοχάριμοι. Peus. in Phoc.

Κατοχέω, detineo, inhibeo. Hesiod.

Κατέχω, idem quod κατίσχω. vt νῆα κατοχήσω αι, appellere nauem. Homer.

Decomp. Ἀνεξέκτητος, qui contineri & cohiberi nequit, vt ἀνεξέκτητος ἕξις, apud Procyl. Ἀκατάσχετος, idem. vt ἀκατάσχετον κακὸν, Iac. cap. 3. Ἀκατασχέτως, more eorum quæ contineri nequeunt. Plut. in Cam.

Ἀντικατέχω, retentio, Aristot. in Probl.

Διακατέχω, moror. Polyb. 2. Item possideo, detineo. in Pād.

Διακάτοχος, possessio, detentio itidem in Pand.

Δυσπεδέκτητος, qui difficulter contineri & cohiberi potest. Luc. in Tim. & Plut. in Numa.

Ἐπέχω, in sisto.

Εὐπεδέκτητος, qui facilè cōtineri & cohiberi potest, qui facilè in ordinem cogi potest. Xen. Pæd. 7.

Παρακατέχω, retineo, complector. Basil. ad Diodorum, παρακατέχειν τῇ μνήμῃ. Item fruſtror, moror, apud Suid. Vnde παρακατοχὴ, cenax. Παρακατόχωσις, retentio. in Pand.

Προκατέχομαι, detineor a pud, vel retineor. Basil.

Μετέχω, habeo cum alio, partē habeo, participes sum. Xen. Hellen. 4. ἀγαθοῦ μὲν μετεσχήκαμεν, κἀκοῦ μετέχειν. Dicitur & μετέχω σοί τινος, vt in epist. Philippi, apud Dem. & Plat. in epist. Dicit etiam μετέχω τῶν. Aristoph. in Pluto, ἢ τὸ μετέχειν τοῦ ἔσται πλουτεῖν ἐμοί. Xen. Pæd. 7, τῆς ἀγαθοῦ ἐμοὶ τὸ ἴσον μετέχειν. Cum accus: μέρος aut μοῖραν, significat simpliciter ἔχω. vt Iſoc. in Archid. οἷον ᾗ τῆς κτήσεως πλέον μέρος μὴ βίᾳ ζητεῖν. Herodot. μετέχειν μοίρης τιμῆς. Apud Plat. in Tim. μετέχουσα λογισμοῦ ᾗ σύνεσις ψυχῆς. Cicer. interpr. compos & participeps. Exp. etiā conscius sum. vt apud Thuc. lib. 3. ἓξ ὧν μετέχει ἡ ἀκρόασις. Sic Herodot. μετέχει φόνου.

Μέθεξις, participatio, cōmunio. Aristo. Pol. 3. & Plu. symp. 9.

Μεθεκτὸς, ἡ, ὁν, qui participatur. Plut. ad Colot.

Μεθεκτικὸς, q. d. participatiuus. Ariſt. phy. l. 4.

Μετοχὴ, ἡ, idem quod μέθεξις, Plut. de primo frig. Item pars orationis apud gramm. quam Latini appellant participiū. Vnde Μετοχικὸς, participalis.

Μέτοχος, ὁ ᾗ ὁ, participes. Plat. polit. 7.

Μετέχω, idē qđ μετίχω. Laërt. ἐμαθητεύθη ἐν ἄθήναις μετέχουσι.

Decomp. Ἐμμέτοχος, non participes, expers. Thuc. lib. 1.

Συμμέτοχος, vnà cum aliis participes sum, seu participo.

Συμμέτοχος, qui vnà cum aliis est participes, cōsors, Eph. cap. 5.

Πάρεχω, iuxta habeo seu teneo. pro ἔχω ἴσον, id est, inde quit Eust. Od. σ, v. 317. Αὐτὰρ ἐγὼ τοὔνεκα φάος παρέχω Item præbeo, exhibeo, vt Iliad. σ, Δαίδα μὲν αὖτ' ἐδίδασκε παρέχειν χάλκεον. Isocr. παρέχειν αὐτοῖς δικάζειν εἰς τὰς ἐκκλησίας. Nubib. τοῦτ' ἐμοὶ σὺμ αὐτοῖσι παρέχω τὸ πάθος, vnà cum eis. Xenoph. l. 2. c. 7 παρέχον ἐν τῇ μάχῃ αὐτὸν. Et Pæd. παρέχειν ἑαυτὸν δεινὸν τοῖς ἀγῶσι. Expon. & affero, in neutr. loquendi generibus. vt Xenoph. Pæd. 4. ἐδύνατο παρέχειν ἑαυτὸν ἐπιτηδείως πρὸς τὰ ἀγῶνα. Exp. & excito. vt apud eundem. Xen. ἐβόων παρέχειν, sudorem excitare. Sic & παρέχειν ἱδρῶτα apud Plat. Cicero interp. excitare ardentes & mitiores. Apud Isocr. παρέχειν ἐφεστῶσι, τὸν χεῖρα ἐκτείνοντα, ὑποπεσόντα ἢ ἱκετεύοντα. i. nihil aliud habere manus obiicientes, impedientes, pedicbam præbere. Item, vt poteram. ¶ Item promitto, spondeo. Thuc. 1. & ἐκ τοῦ παρέχοντος, pro ἐκ πάρεργου. Od. ζ. Sic ἐκ τοῦ παρέχοντος ἐμοὶ ἔσται. Thuc. 1. & ἐκ τοῦ παρέχοντος εἰς τὸ πόλεμον, lib. 6. Hinc per metaph. παρέχει, dicuntur quicunque præstāt aut primas teneat aliqua in re. Cum dat. vt Thuc. 1. πολλῇ παρέχων ἐμοὶ ἐπιμελείᾳ. Sic Isocr. τοῖς ἀσίτοις ἀσφάλειαν παρέχειν. apud Xen. ἀσφάλειαν παρέχειν τῷ δοξαμφίῳ τὴν πιστοῖδα ἀπόδειξιν. idem Pæd. & τῷ τὰ ἀσπίδα ἄδεν ὑμεῖς ὑμῶν ἀσφάλειαν. Interdum & sine illo, apud Thuc. item pro ἀφανίσειν, siue ἐμφανῆ ἀναίνειν, apud Hom. Il. ψ. vt exponit Eust.

Παρέχομαι seu ἀφέχομαι, pro ἀφέχω, ante me habeo. vt Od. ζ. ἀφέχεσθαι ἐκάστα ἔοργεν. Item præcēdo, prætexo. Aristoph. & Thuc. Et pro inferiorem esse alio, & q. d. antecelli, ex Greg.

ἀφεχὴ, prominens, subſtantiuè vt apud Tacit. in littoris prominenti.

ἀφέχωρον, prætextus quod prætexitur seu prætenditur, color, velamentum, ſpecies. Herodot. Thuc. Soph. Laërt. & alij, cum genit. ἀφέχωρμα παιδιᾶς, Aristid. prætexere. Item ſpecies magnifica, augusta ſpecies rei alicuius & vifenda, insigne decus ornamentum, Herodot. Soph. Aristot.

ἀφέχω, idem quod ἀφέχω, ante teneo. Plur. ἀφθαλμοφόρμοις ἀφεχώμασι δὲ ἀφθαλμῶν δεῖ χρέεσθαι, manus ante oculos tenentes, seu pro velamēto opponentes, vt qui nolūt aut quos audet videre. Item protendo & porrigo. Thuc. νόμῳ ᾗ τῆς γῆς ἄκρα μὴ πέσειν χεῖρας ἀφιοκομίδης, nō occidere eos qui ſublices manus porrigunt. Itē præcēdo, obtēdo Plut. in Galba, ἀφεχόμενον γαμεῖ τὸ ξύλον. Item metaph. prætendo, obtendo, prætexo, iura mea aliego, allego, cauſificor, cauſor, & profero. Herodian. ἀφέχεσθαι ἀφέχομαι τῆς ἀφεχώμασι, ipſe autem nectutem excūſans, repudiauit. Herodot. ἀφεχόμενος λόγον ἵππων, allegans hanc rationem. Idem ἀφεχόμενος ἀφέφατο, exinfarionem prætendentes.

Decomp. Ἀντιπαρέχω, viciſſim præbeo, retribuo, Iſocr. epiſtol.

Ἐμπαρέχω, præbeo, quaſi imponendo manibus. Item mino, Plut. de Sibyll. orac. δικαίως κεἰκὸς ἐμπαρέχειν ἐπιβάλλοντα ᾗ γένεσιν αὐξήσεως. pud Thuc. ἐμπαρέχοντες ἀφεχόμενοι τὸν πόλεμον, exp. vrbem periculo exponentes. Item accendo, permitto. Plut. in Galba, ᾗ τῇ Οὐιδίνιος ἐμπαρέχειν τὸν μῦ.

Εὐπάρεχος, facilem ſe præbens. in Hippiatr.

Περιπαρέχω, inſuper præbeo, vel inſuper exhibeo.

Συμπαρέχω, vna præbeo. Xen.

Περέχω, contineo, comprehendo. Artemid. ἱερὰν ἐπιβολὴν τῶν ἀφεχόντων, extra locum qui continere eum ſolet. Aristotel. Rhetor ᾗ. ἀφεχόντα ὀνόματα, nomina quibus continetur pluribus verbis circumſcripta. Item comſtor retinendo. Plutarc. in Ant. ¶ Item, circundo, ambio. vnde ὁ ἀφεχὼν αἰών, & τὸ ἀφεχὸν, ambiens nos. aër nobis circumiectus, vel circumfuſus. Plut. de Alexfort. & ad Color. Sic & apud Theophr. & Synes. Apud Plut. in Publ. βασιλικὸν ἔπαυλιν ἀφεχῶν, exprimens, obſidere. ¶ Item, pro ὑφέχω, ſuperior ſum. Item ἀφεχόντως πολὺ τοῦ ἔργου.

Περέχομαι, contineor, pass. Item circundor, cingor. Spe τοῖς παῖσιν ἢ τοῖς πόνοις ἀφεχόμενος, calamitatibus patricidatus, vel vndiq; ſeptus. Herodot. ἀφεχόμενος ὑπὸ τῶν κώπων. Apud Athen. ἀφεχόμενοι διπλοΐδιμοῖς, tenentibus. ¶ Item actiuè, retineo. Syneſ. ἀφεχόμενος ἔτι ᾗ κάτω confertis manibus retineo, apud Luc. Item complector, quidē metaphoricè ſæpè, vnde exp. foueo, exoſculor. Homo, apud Greg. cum geni. Apud Plu. in Themiſt. ἀφεχόμενος ἢ Πελοποννήσου, animum adiicientes ad Peloponneſum. Herodot. in Polymnia, καπηλοῖας ἀφεχόμενος, exp. abſtinere continere à maledicentia.

Περιεκτικὸν, comprehenſiuus. Item comprehendens, plectens. vnde τὸ ἀφεκτικὸν τῆς φύσεως, formarum complexus. Apud gramm. ἀφεκτικὸν ὄνομα, nomen quod locum continentem ſignificat: vt ἀφετεῖον, lauretum, ἀμπελὼν &c. comprehendendi ſeu continendi vim habens. Item generalis, Hesych.

Περεκτικὸς, cōplexiuè ſeu cōprehēſiuè. item generaliter.

Περοχὴ, complexio, comprehenſio, ambitus. Theophr. l. de cauſ. pl. ca. 21. Exponitur etiam, munitio, præſidium. Item 2 Reg. 12, & 4 Reg. 24. Apud Rhetores, idem eſt ἀφεσθαι, vt utitur etiam Cicero lib. 14, epiſt. 25. ad Atticum. Ita accipitur etiam argumentum libri alicuius, i. ſumma eorū quæ in aliquo libro deſcripta ſunt, paucis comprehēſa, alicui nomine ἐπιθέσεως. In act. Ap. cap. 8. ἡ δὲ περοχὴ τῆς γραφῆς ταύτης, ἦν ἐπεγίνωσκεν, ἦν αὕτη, vetus interpres expon. locus autem ſcripturæ

barbari paſſum vocant) *hoc eſt*, pars quædam certis terminis comprehenſa, & à reliquis diſtincta.

Περέχω, idem quod ἀφέχω.

Decomp. Ἐμπεριέχω, contineo in, complector & comprehēdo in. cohibeo in. Ariſtot. de mundo. Ἐμπεριεκτικὸς, capax, qui ambitu & complexu ſuo multa in ſe continere & comprehendere poteſt. Naz.

Ἔχω, ante me teneo ſeu habeo, obtendo, obiicio, prætendo, prætexo, Ariſtoph. in Nub. τὸν ἀσπίδα τ' καλὸς ἀφέχων. Xen. Pæd. 2. οἱ μὲν δὴ ἄλλοι πάντες τὸν χεῖρε ἀφέχουσι, ὑποπεσόντες ἢ ἱκετεύοντες. Sic & Phil. de vita Moſ. li. 3. ὁ ποιητὴς τὸ ὅλον, ὁ τὸ κάτω ποιῆσ, γῆν δὲ ἀφέχειν, ὕδωρ τε καὶ ἀέρα. καὶ ὅσα ἐν τούτοις ἐκφύεται, σπείρων & ἀμέσεται. ¶ Item, constringo, colligo. Interdum exp. comprimo & conſtringo, vel conſtrictum teneo. Ariſtoph. in Nub. τὰ μηρὼ μὴ συκάζειν, femora non comprimentes. Apud Luc. cap. 8, οἱ ἐγκλοι συκάζουσι, quidam exp. comprimunt; alij conſtringunt. Et metaph. 2. ad Cor. c. 5. ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς, i. conſtringit, conſtrictos tenet. ¶ Item, pro ſimplici ἔχω, habeo, teneo. Odyſſ. Οἵηνδε νεοσσοὺς ἔχει, κεῖνος σὺν χείρεσ ἔχοντες, Item neutraliter. pro coeo, conuenio. Il. υ, ἵνα τε ξυνίχασι πίνοντες. Sic & apud Ariſt. συνίχασι ᾗ παῖδες οἱ κάλποι. ὡσὰ εἰς ἓν ἀεὶ τὸν ἐξοδὸν. Item teneo & calleo. Thuc. συνίχοντες ἐρετσίαν, remigationis periti artiſq. nauticæ.

Συνέχομαι, contineor. Item colligor, conſtringor, coarctor, teneor, premor. vt συνέχομαι δεσμοῖς, apud Plat. colligati erant vinculis. Act. c. 18 συνέχετο τῷ πνεύματι ὁ παῦλος, conſtringebatur, vel correptus tenebatur. Συνέχεται νόσῳ, teneri vel correptum eſſe morbo. Sic συνέχεσθαι πρόθυμίᾳ συνέχεσθαι φόβῳ apud Chryſoſt. teneri deſiderio, teneri metu. συνέχεται κακοῖς Iſocr. premi malis.

Συνεκτικὸς, cohibendi, (i. continendi) vim habens. vt αἷμα συνεκτικὸν, cauſæ cohibentes in ſe efficientiam naturalem, vt Cicer. interpr. Item continens & in ſtatu ſuo conſeruans ſeu vim habens continēdi & tuendi. Greg. θεὸς ποιητικὸν & συνεκτικὸν τῶν πάντων. Συνεκτικὸν εἰς αὐξῆ, ſeipſum colligens & contrahens, Ariſtot. in probl. Item conſtans, i. cōpactus. vt apud Theophr. lib. 4. de cauſ. pl. συνεκτικώτερα καὶ μᾶλλον ᾗ πυκνότερα, conſtantiora ſpiſſioraq; ſemina. Συνεκτικὴ νόσος dicitur etiam cauſa continens apud medicos, *hoc eſt*, cauſa coniuncta cum morbo: vt grumus in meatu vrinali, in veſica calculus.

Συνεκτικὸς, ſummatim, comprehenſim.

Συνεχὴς, ἐς, ὁν, ᾗ, cōtinuus, continens, cohærēs, perpetuus. Ariſtot. phyſ. lib. 6. συνεχῆ δ' ἐν τῷ ἴσῳ ἐν, continua ea ſunt, quorum extremitates vnum ſunt. 5. & metaphyſ. 10. Plato epiſtol. 3. ὁ λόγος ἥκει μοι συνεχὴς τοῦ ποιεῖν ἐν λεγομένῳ, cōtinuata ſerie cohærēs cum eo de quo iam ſermo eſt. Apud Dem. pro cor πόλιμον συνεχῆ ᾗ μακρὸν, bellū continuum & diuturnum. Συνεχὴς πυρετὸς Febris continua ſeu perpetua. ᾗ Item, crebet, freque. s, aſſiduus. aphrod. μικρὰ ὀκτώτοιη τ' κωίσεως ποιεῖ τὸ συνεχὴ κοιλιάζειν, parua habitus deprauatio crebrior & frequentes morbos affert. Herodian. lib. 7. ἐπὶ πεφυλάχει τ' ἀεὶ τῶν ἐφιλοῦσι συνεχῶς χρησίμως, aſſiduam erga milites largitionem prætendebat.

Συνεχῶς, continenter, ſine intermiſſione, Thuc. Aeſchin. Ariſt. Xen. & alij. Item crebrò, frequenter. Dicitur & συνεχῶς & συνεχέως, pro eodem apud poetas. nt συνεχέσσιν, frequentiſſime. ἰæpiſſimè, aſſiduè. ex Xen.

Συνεχὴς, continuus, cōiungo. apud Philop. in 2. poſter ἴσῃ πίς ὕδρῳ καθ' ὃν συνεχίζουσιν ἀεὶ δύο ῥεύσεις.

Συνοχὴ, ſiue ξυνοχὴ, continuatio, vel continua cohærētia ſeu commiſſura, qua duę res in vnum coëunt vel iunguntur, Ariſt. Item coarctatio, in anguſtum contractio. Iliad. ψ. Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. & 2. Item pro animi anguſtia & anxietate ponitur. vt Luc. 21. & 2. Cor. 2. In bello dicitur cōgreſſus ſeu cōflictus hoſtilis. Apoll. Arg. 1. τὸ πάλαι σὺν ἔμοιγε πολέμοιο.

Συνοικὸν pro συνοχὴ. vt apud Hippocr. de oſſibus τὸ σῆμα συνοικὸν, pectoris commiſſura & compages. Heſychio, eſt νόσος, λοιδορία μοχθηρὰ.

Συνοχόνδην, ſtrictè, arctè, tenaciter. Συνοχὰς δὲν idem quod συνεχῶς, continenter, continuo. Heſiod. in Theog.

Συνοχωδὲς, ὁ ᾗ ὁ, coarctatus, in anguſtū cōractus ſeu cōpreſſus, in anguſtum coiens à συνοχὴ. ll. β. & apud Hippocr.

Συνοχμὸς, & συνοιγμὸς, pleonaſmo Attico ὁ ς, idē quod συνοχὴ, iunctura, cōmiſſura, qna duo inter ſe coëunt & continuā quadam cohærentia copulantur. ll. ξ. Apud Euſt. συνοχμὸς ἁδὸς, idem quod ξυνοπές.

Συνοχώδης, ὁ, ἡ, febris continuæ ſpecies, nullis diſtincta acceſſionibus vel reduplicationibus. Gal. lib. 3. de crit. diebus & Aphr. probl. lib. 2.

Συνίχω, idem quod συνέχω.

Decomp. Ἐπισυνίχω, contineo, apto. Apud Eſdram. l. 1. ἐπισυνίχοντες γυναῖκας ἀλλοφύλους, exp. ducentes vxores alienigenas.

Ὑπέχω, teneo ſuper aut ſupra q. d. ſuperteneo. vt Il. β. v. 426.

Ὑπολαγχνοι δ' ὑπ' ἐμπεφύασιν ὑπογίνιον ἠδ' ὑφοῦνιον, tenebāt ſuper

igni, igni admota tenebant, i. assabant ad ignem. Item supra aliquid attollo. vt exponitur apud Aristot. hist. an. libro 4. ὁ δελφὶς δὲ καὶ φάλαινα καὶ ὅσα αὐλὸν ἔχει ὑπερέχοντα τὸν αὐλὸν καθεύδει τῆς θαλάττης, δι᾽ οὗ καὶ ἀναπνέουσι. Apud Plut. de Alex. fort. li. 1. εἰ δὲ μὴ Πτολεμαῖος ὑπερέσχε τὴν πέλτην exp. quod nisi Ptolemæus cetram mihi se suus prætendisset. Apud Hom. (vt Il. δ, v. 249, & Il. ε v. 428.) ὑπερέχειν χεῖρα θεὸς, metaphoricè dicitur *pro*, protegere. Sic & apud Aristid. Sic & apud Aristophā. in equit. ἐναργῶς ἡ θεὸς ἐπισκοπεῖ, Καί σου ὑπερέχει τε. Apud Plut. in Publ. ὑπερσχὼν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἑστήκει, exp. superiecta manu stabat. ¶ Item emineo, supereminemo. Il. γ, v. 210, Στάντων μὲν, Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους. itē exto, vt τοῦ ὕδατος ὑπερέχων, Herodot. ¶ Item, præsto, i. præstantior sum, antecello, exupero, supero. Xen. Παλαμήδης πολὺ τὸν ἐφ᾽ ἑαυτοῦ ὑπερέχει σοφίᾳ. Aristot. ethic. lib. 5, οὐ γὰρ πέφυκε τὸ μέρος ὑπερέχειν τοῦ παντὸς, natura pars non superat totum, vel non excedit totum. Et cum accus. Greg. ἔστι δὲ οὓς καὶ ὑπερέσχεν. Apud Aristoph. in pace, οὐ γάρ ἐθ᾽ οἷός τ᾽ εἰμ᾽ ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας, exp. non possum hanc tetri odoris sentinam perpeti seu perferre.

Υ᾽περέχομαι, superor, vincor. ὑπερέχομαι κατ᾽ ἀρετὴν, virtute superor. Aristid. Exp. etiam sum inferior. itē antecellenti cedo.

Υ᾽περοχὴ, eminentia, summitas. idem quod ἐξοχή. Athen. l. 9. item (vt ἐξοχὴ) excrescētia, & extuberātia in corpore humano: aut specialius, in vlceribus pars excrescens & quæ magis extat ac eminet. Diosc. lib. 1, cap. 152. itē excellentia, eminētia qua alijs superiores sumus. Aristot. Rhet. 2, & polit. 4. ac 7. Apud Gal. lib. 1, ὑπεροχὴ τοῦ τάχους, excessus velocitatis.

Υ᾽πέροχος (& poeticè ὑπείροχος inserto ι metri causa) eminens, excellens, superior. Il. ζ, Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων.

Υ᾽περίσχω, idem quod ὑπερέχω, emineo, exto. Polyb. l. 3. item superior sum, supero, vinco, prævaleo. Hesiod. in Erg.

Υ᾽περεξέθω, idem quod ὑπερέχω, emineo, emico, exilio. Il. ε, ὑπερεξέθε γαίης, de terra emicuit.

Dec. Καθυπερέχω, supero, superior sum, vinco. Polyb. lib. 2.

Πανυπέροχος, omnes excellens, in omnibus eminens, qui omnes superat.

Υ᾽πέχω, suppono, q. d. habeo sub, vel teneo sub. ὑπέχειν χεῖρα vel κεφαλὴν, vel ἀγκάλην, Eust. exp. ὑποθεῖναι. Exp. & summitto. Il. ε, ὑποσχὼν θηλέας ἵππους. Sic & apud Plut. in Rom. ὑπέχει θηλὴν νηπίοις, infantibus mammam summisit. idem de lib. educ. τὸν μαστὸν ὑπέχουσι, mammam præbent seu porrigunt. Apud Philostr. in Heroicis, τὴν κεφαλὴν ὑπέχειν τοῖς λίθοις, exp. obiecta re caput lapidibus. Interdum exp. sustineo, vel subeo. vt ὑπέχειν αἰτίαν, causam sustineo, vel culpam sustineo, ὑπέχειν δίκην, sustinere pœnam vel subire. Dicitur autem ὑπέχω δίκην, vel ὑπέχω σοι δίκην, vel ὑπέχω τούτου δίκην, aut cum vtroque casu, ὑπέχω σοι δίκην τούτου. vt Lat. do pœnas do tibi pœnas, do tibi huius rei pœnas. Interdum tamen ὑπέχειν δίκην est subire iudicium, item causam dicere.

Υ᾽πίσχομαι, polliceor, promitto. Vnde autem istam signif. acceperit hoc verbum, multis docet Eust. Od. ζ. ὑπίσχεται αὐτῷ εἰπεῖν. Item cum accus. Herodot. ὑπίσχεσθαι δῶρα Aor. 2, ὑπεσχόμην, promisi, pollicitus sum. Iliad. β, πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν. Et ὑποσχέσθαι promisisse, apud Dem.

Υ᾽πόσχεσις, pollicitatio, promissum. Il. ζ, & Xen. pæd. 5. Υ᾽ποσχεσίη pro eodem apud poëtas, vt Il. ν. ὑποσχεσίῃσι πιθήσας.

Υ᾽ποσχνέομαι, οῦμαι, in prosa idē quod ὑπίσχομαι in versu. Xen. ὑποσχνοῦμαι εὐεργετήσειν. Interdum & cum accus.

Comp. Καθυπισχνοῦμαι, idem. item voueo. vt καθυπέσχετο τῷ θεῷ. Greg. Προϋπισχνοῦμαι, antepromitto.

Υ᾽ποσχέθω, idē quod ὑπέχω, subtus teneo. Il. η, ὑπέσχεθε χεῖρ᾽.

Composita ab ἕξις & ἑκτικὸς: sine præpositione.

Εὐεξία, ἡ, bonus habitus bona corporis habitudo. Aristot. eth. 5. cap. 1. Εὐεκτικὸς, οὐ, ὁ καὶ ἡ, qui est corpore bene habito, qui bona corporis habitudine præditus est. Hesych.

Εὐέκτης, ου, ὁ, qui bene habito corpore est. qui bona corporis habitudine est, Laër. de Socr. Εὐεκτὸς, οῦ, ὁ, idem, ex Plat.

Εὐεκτικὸς, οῦ, ὁ, qui bona habitudine est. Aristot. Itē bonæ habitudinis in corpore efficiens seu (vt alij interpr.) bonæ valetudinis efficiens. Aristot. in eth. Εὐεκτικὸς, corpore bene habito, firmo corporis habitu. Suid. Εὐεκτέω, ῶ, sum corpore bene habito, bona corporis habitudine sum. cui opponitur καχεκτεῖν ... Ceb. Theb. in tab. ὁρᾷς γυναῖκας δύο ἑστηκυίας τὴν πέτραν λιπαρὰς καὶ εὐεκτούσας τῷ σώματι. Vtitur & Bas.

Καχεξία, ἡ, malus habitus, mala corporis habitudo, malus corporis habitus alimenta corrumpens Plut. de li. educ. & apud Polyb. Metaphoricè ad animum quoque transfertur. mala mens, mala mentis habitudo. apud Athen. lib. 16.

Καχέκτης, ου, ὁ, & καχεκτικὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, malè habitus. Gal. & Diosc. Item metaph. pro homine malę mentis, seu turbulento & seditioso. apud Polyb. lib. & 2. Κατεχεκτικὸς, mala habitudine laborās, malo habitui obnoxius. Gal. l. 4. τῶν κατὰ τόπους. Καχεκτέω, malo corporis habitu laboro, mala sum corporis habitudine Polyb.

Μειονεξία, deterior conditio, Xen. Pæd. 2.

Μειονεκτέω, ῶ, minus habeo, minorem partem seu portionem habeo. Xen. in Hierone, μεγάλων ἀγαθῶν μειονεκτεῖ ... minorem partem habet. Synes. epist. 66. ... μειονεκτεῖν δὲ ἡμᾶς. Interdum *pro*, deteriore sum conditione apud eundem de insomn. ὡς ζώτη μειονεκτοῦντα ... apud Xen. Μειονέκτημα, τὸ, idem quod μειονεξία.

Πλεονεξία, idē quod πλεονέκτημα, de quo infrà Isocr. in ... αἱ ἐν τῷ πολέμῳ πλεονεξίαι, conditiones præstantiores ... pua commoda. Apud Plut. de lib. educ. opponitur ... quum dicit τὴν γὰρ πλεονεξίαν τῆς φύσεως ἐπιφέρεσθαι ... λεῖψιν ἀναπληρώσομεν. Item plus habendi auiditas ... Thuc. lib. 3. & Xen. Sæpè exp. auaritia.

Πλεονεκτέω, ῶ, plus habeo, ampliorē partem seu portionem habeo, aut maiorē. Thuc. l. 6. τῶν δ᾽ ἀφελῶν ... τοῦ μόνον, plus commodorum habet, percipit. Sic ... τῆς τιμῆς, Aristot. Dicitur etiam πλεονεκτῶ ... rep. 1. Inuenitur & πλεονεκτῶ τοῦδέ σου, in hoc sum ... vel in hoc mea conditio est melior tua, apud Philo ... solo rei datiuo. vt Xen. pæd. 2, ἡμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι ... norum plus aut numerū consequi, vel honoribus ... ribus superiorem esse. Interdum cum solo genitiuo ... itidem *pro*, superiorē esse, vel superiora omnia habere ... Aristot. πλεονεκτεῖν ἀξιῶ, primas partes in rep. ... Item vinco, i. antecello, ante eo, præsto. Isocr. in ... πλεονεκτούσης τῆς ποιήσεως. Sic πλεονεκτεῖ τῆς Ἑλλάδος ... malam etiam partem dicitur. Xen. Pæd. 1, πλεονεκτεῖ ... καὶ τῶν πόνων, plus frigoris & plus laborum habere ... ¶ Item fraudo, vt videlicet solent qui plus habendi ... cupidi sunt. apud Plat. Sic. 2. ad Cor. 7, & 12.

Πλεονέκτημα, commoditas quam quis prę alijs consequitur, vel adiumentum quod habet aliquis præ alijs. Item ... res partes, melior conditio. Dem. πλεονεκτήματα ... λείπεται. Exponitur aliquando, prærogatiua. Item fraudatio potius, quod fit ad fraudandū aliquē, seu circumueniendum, aut in quo fraudatur aliquis. Demosth. in epist. ad Her...

Πλεονέκτης, fraudator & circūscriptor, alieni auidus ... rus, ad Ephes. 5. Apud Xen. apomn. l. 1, ἐν τῇ ... τέσσαρας τε καὶ βιαιότατος ἐγένετο, quidam exp. rapacissimus.

Πλεονεκτικός, idem, itē violentus & tyrannicus. Aristot. ... πλεονεκτικῶς, more eorum qui fraudant & circumueniunt ...

Composita ex ἔχω, in ουχος vel οχος desinentia.

Α᾽γκυρουχία, ἡ, ancorę retentio, i. qua ancora retinetur ... Æschyl. in supplic. (tra...

Α᾽λληλοῦχος, ου, ὁ & ἡ, mutuā connexionem habens ...

Α᾽λληλουχία ἡ, cohærentia mutua, series rerum inter ... nexarum. Dioscor. & Dionys. Areop. Expon. & comp... pud eundem.

Α᾽λληλουχέω, ῶ, connecto, coaduno. Oecum. in epist. ad ...

Α᾽σπιδοῦχος, clypeum tenens, clypeatus. Eurip.

Α᾽στυοῦχος, ὁ καὶ ἡ, vrbem tuens seu protegens. Epigr.

Γαιήοχος, terram continens, qui terram suo ambitu complectitur, Od. α. Vide & in comp. ab Ο᾽χος. Dicitur & pro ... contractè, γαιοῦχος & γηοῦχος, & γεοῦχος.

Γαλακτοῦχος, lac habens, & (ex conseq.) lactans.

Γαλακτουχέω, ῶ, lacto. Poll. Et pro eodem γαλουχέω ... copen. Vnde metaph. in Eccl. hist. ἐκ τῆς εὐσεβείας ... δόγμασι, quasi cum lacte illis imbuti.

Γαλουχία, ἡ, lactatio. Item ipsa lactandi actio. Alciphr...

Δᾳδοῦχος, ου, ὁ, facem seu tædam tenens. Metaphoricè ... de oculis loquens ep. 50, οἱ γὰρ οὖν καινοὶ δᾳδοῦχοι ...

Δᾳδουχία, ἡ, cùm faces accensæ manibus tenentur ...

Δᾳδουχέω, ῶ, facem teneo, facem præfero. Athen. l. 4 ... Epigr. δᾳδουχεῖ φίλος.

Decomp. Α᾽δᾳδούχητος, cui fax prælata nō est, cui ... mo præluxit, vt ἀδᾳδούχητοι γάμοι, nuptiæ sine tædis ... tæ, i. clandestinæ.

Δεκαδοῦχος, decemuir. idem qui & δεκάδαρχος, apud ...

Δρύοχος, ου, carina alueus nauis: ita dictus παρὰ τὸ ... Vide Bayf. de re nauali. Itē δρύοχοι, secures, ... vide Eust. Accipitur & pro δρυμὸς, de quo in Δρῦς.

Εὐνοῦχος, ου, ὁ, eunuchus, spado. Xen. pæd. 6. & 7. Athen. l. 7 ... in Alex. item Aristot. in probl. Metaphoricè etiam dicitur ... plantis apud Athen. lib. 14. ex Aristot. Est & lactuca ... quam à Pythagoreis εὐνοῦχοι vocari ex Athen. tradit ... dem dicitur etiam εὐνούχιον. q. d. spadonium. *Etymol. ... ἀπὸ τοῦ τὴν εὐνὴν ἔχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, quoniam ad cubilium gynæceorum custodiam curamq; comparari solebant ... ancilis expeditiores essent, & ob exemptos testiculos ... eundum inepti: vel ab εὖ τοῦ νοῦ ἔχειν, eò quòd res venereæ ... ab antiquis dicerentur. Eust. autem dictum vult quasi ... (i. ἐστερημένον) ἔχειν.

Εὐνουχίας, ου ὁ, idē quod εὐνοῦχος, seu spado, aut spadonius ... Aristot. de gener. an. lib. 2. & metaph. 4. Capitur & metaph. ... εὐνοῦχος. Theophr. hist. lib. 4. cap. 12. scribit arundines ... habentes τὴν αὐλήλην, εὐνουχίας appellari.

Εὐνουχώδης, ου, ὁ & ἡ, effœminatus vt eunuchus. Hippo...

...ίζω, eunuchizo, castro, euiro. Geopon. & Athen. lib. 12.

Comp. Α᾽ρχιευνοῦχος, eunuchorum præfectus seu princeps. ...chiel cap. 1.

...ίζω, eunuchum facio, castro. Plut.

...ος, ου, ὁ, qui habenas tenet, auriga. Xen. Pæd. 6. impropriè ... ò apud poëtas trāsfertur etiam ad alia. vt apud Aristoph. Neb. Minerua dicitur αἰγίδος ἡνίοχος, & in Epigr. ἡνίοχος ...

...έω, ῶ, habenas teneo, aurigor. Herodian. l. 5. Et metaph. ... Philonem de vita Mos. lib. 1. προεκδραμοῦσαν τοῦ ἡνιοχεῖν ... λογισμοῦ, ante rationem, quam aurigari oporteret, ... currentes. ¶ Item, moderor siue rego. Cum accus. apud Aristoph. in Vesp. & Phil. de vita Mos. lib. 1.

...ησις, aurigatio. Philo de vita Mos. lib. 3.

Η᾽νιοχεύω, idē quod ἡνιοχέω. apud Athen. l. 13. τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις. Et epigr. lib. 4. πολὺν ἡνιοχεύειν. Η᾽νιοχεὺς, έως, ὁ, auriga, qui habenas tenet, idem quod ἡνίοχος. Il. ε, Η᾽νιοχεία, ἡ, aurigatio. item agitatio, gubernatio, moderatio. Herodian.

Decomp. Δυσηνιόχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui habenis retineri difficulter potest, quem moderari difficulter quis potest. Luc.

Υ᾽φηνίοχος, administer aurigæ, vel auriga. Xen. Pæd. 6. Υ᾽φηνιοχέω, aurigæ administer sum: vel simpliciter aurigor. Suid.

...έω, ῶ, malè tracto, malè habeo aliquem. Damasc. item pro ... siue κακοπαθέω, ex Thuc.

Κακουχοῦμαι, ægritudine animi morior & enectus sum, de... ... animum. Plut. in consolat. ad Apoll.

Κακουχία ἡ, mala tractatio. Polyb. & Plut. cultus corporis neglectus. Hesych.

Decomp. Συγκακουχοῦμαι, vnà conflictor malis, vnà affligor. Basil. in Hexaëm.

Κεροῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, cornua habens, coronutus. item antennam ... antennæ cornua tenens. vt κεροῦχος κάλος. Luc.

Κερουχὶς, ίδος, ἡ, cornua habens, cornuta: vel quæ cornibus ... tenetur. Theocr. Idyll. 5.

...οῦχος, clauem habens, seu tenens, clauiger. Metaph. apud Plut. de Socr. dæmon.

...οῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui forte aliquid sibi attributum tenet. Soph. Aiace, αὐδῶσι γὰρ μητέρα πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, quæ forte multos annos possidet, *id est*, annosam. Peculiariter verò, qui certam aliquam agri partem forte assignatam possidet. colonus. Thucyd. Pauf. in Att. Herod. in Terps. item actiuè pro eo i... qui forte agros possidendos assignat. vt κληροῦχος θεὸς apud Phil. de vita Mos. lib. 1.

Κληρουχικὸς ad κληρούχους pertinens. vel qui κληρούχοις forte distribuendus & possidendus assignatur. Aristoph. in Nub.

Κληρουχία, assignatio illa, qua agri colonus forte distribuuntur & possidendi dantur. item portio ipsa quæ sortitò possidenda assignatur. Aristotel. lib. 2. Rhet. & Philo de vita Mos. lib. 1. & apud Plut.

Κληρουχέω, ῶ, forte assignatum possideo. in sortem accipio vt coloni & veterani. Herodot. in Erat. App. lib. 5.

Decomp. Κατακληρουχέω, forte assignatum obtineo, in sortem accipio, idem quod κληρουχέω. Polyb. κατεκληρούχησαν τὴν χώραν, regionem sibi assignatam sortitò partiti sunt. Transitiuè etiam capitur *pro*, veteranis militibus colonias distribuo, & agros in colonias describo & partior. Plutarchus, συνάγειν τοῖς αὐτοῦ στρατιώταις πᾶσαν ὀλίγου δεῖν Ι᾽ταλίαν κατακληρουχεῖν.

...οῦχος, ου, ὁ, lorum quo canis tenetur, apud Suid. item saccus, marsupium. Eust. Hesych. Poll.

Λαμπαδοῦχος, facem tenens. Metaph. apud Eurip. λαμπαδοῦχος ἡμέρα, dies lucifera, dies quæ facem manu tenens omnibus prælucet.

Λαμπαδουχέω, ῶ, facem manu teneo. item manu lampadem tenens cursu contendo, schol. Aristoph.

Λιμενοῦχος, qui à portu continetur. Λιμενοῦχος, qui portum continet. Apoll. Argon. 2.

Λυχνοῦχος, ου, ὁ, qui lychnum tenet, qui lumen sustinet. Accipitur pro face. item pro lucerna, aut laterna inclusum lychnum habente. Apud Athen. lib. 15. & Plut. symp. 7. probl. 7.

Ξυλολυχνοῦχος, candelabrum ligneum. Athen. lib. 15.

...οῦχος, nauis tutator & custos. Hesych.

...οῦχος, sagittas continens, vel sagittas in se habens. vt οἰστοῦχος φαρέτρα. pro quo Homerus dicit ἰοδόκος. Eust.

...οῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, patris bona habens seu possidens. Herodot.

...οῦχος, qui clauum tenet, gubernator.

Πηδαλιουχέω, gubernaculum tenere, sedere ad clauum nauis, gubernare. Suid.

...οῦχος, vrbis tutator, vrbis custos, qui patrocinio tutelæque suę commissam vrbem habet. patronus & præses vrbis, vt πολιοῦχος θεὸς apud Plat. de leg. & Plut. in Demetr. Pro eodem dicitur & πολιοῦχος, & πολιήοχος apud poetas. vt Apoll. lib. 1. Argon.

Πυργοῦχος, turrim sustinens. in naui cataphracta πυργοῦχοι dicuntur tigna quæ turres sustinent. Polyb.

Ῥαβδοῦχος, qui virgam seu virgas gestat, aut fasces, seu bacillum,

aut baculum. lictor, vt exponit Plut. in Rom. Sic apud Herodian. lib. 7. Apud Luc. act. cap. 16. ἀπέστειλαν ῥαβδούχους, quidam exp. lictores, alij viatores, & intelligunt eos quorum opera vtebantur magistratus vocandi quempiam vel aliquid denūtiandi causa, non item ligandi. Pro moderatore & arbitro disputationis ponitur à Platone in Protagora, vt ῥαβδονόμος.

Ῥαβδουχία, ἡ, munus gestādi virgas seu fasces. Et pro fascib[us].

Ῥαβδουχῶ, virgas gesto seu fasces, aut anteeo gestans fasces. A Bud. expon. anteeo, anteambulonis officium præsto. Plut. in Numa.

Σταθμοῦχος, qui habet σταθμοὺς, hospes apud quem diuersari aliquis potest. Sic appellari per iocum posse patrem quoque familiâs tradit Poll.

Στερνοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, pectore suo continens. Epith. est terræ apud Soph. quia caua est eiúsque cauitates & sinus obtinent rationem τοῦ στέρνου, i. pectoris, vt quidam volunt.

Ταμιοῦχος pro ταμιοῦχος, præfectus & custos τοῦ ταμιείου. Hesych.

Τροπαιοῦχος, trophæum tenens, vel in cuius potestate sunt trophæa, trophæalis. Dionys. Halicarn.

Τροπαιουχέω, ῶ, trophæum teneo, vel trophæum statuo.

Composita ex ἔχω habentia η in vltima.

Α᾽ζηχὴς, aridus, ideóque durus, quasi ἄζην (hoc est, ξηρασίαν) ἔχων. vt ἀζηχὴς θυμὸς, apud Homer. ¶ Item, continuus, ὁ μὴ διεχὴς, συνεχὴς, quasi ἀδιεχής. Nam & inde quidam factum volunt. Sic Eust. exp. Iliad. ο. ἐμὲ δ᾽ οὐδ᾽ ὡς θυμὸς ἀνίει ἀζηχὴς ὀδύνη Η᾽ρακλῆος θείοιο. Vide & comp. ab Η᾽χος.

Α᾽ζηχὲς, continenter, sine intermissione. Od. σ. Ab Eust. exp. etiam δεινὸν, μέγα, item ab Hesych. ἰσχυρόν.

Α᾽χὴν, pauper, nihil habens, q. d. ἀέχην, apud Suid. Vide & in comp. ab ἠχέω.

Α᾽χηνία, ἡ, inopia, penuria. Suid. ex Aristoph. in Amphiarao. Inuenitur & ἄχης pro ἀχήν.

Ε᾽ντελεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, perfectus. item, assiduus.

Ε᾽ντελέχεια, ἡ, exp. actus & perfectio. Cicero Tusc. 1. vult significare continuatam quandā motionem & perennem. Aristot. lib. 2. de anima. Dicitur autem quasi ἡ τοῦ ἐν τέλει ἔχουσα συνοχή.

Ε᾽ντελεχῶς, perfectè. vt ἐντελεχῶς ἔχειν, perfectum esse, apud Themist. item assiduè, continenter, sine intermissione, apud Platonem de legibus.

Ε᾽νδελεχὴς, etiam inuenitur pro ἐντελεχὴς, pro assiduo & continuo. Sic ἐνδελεχὴς πόλεμος apud Plut. in Pericl. continuum bellum & non intermissum. Apud Aristot. τὸ μὴ ἐνδελεχὲς, exp. intermissio.

Ε᾽νδελεχῶς, idem quod ἐντελεχῶς, i. assiduè, continenter. Xenoph. & Aristot. de mundo.

Ε᾽νδελέχεια, assiduitas.

Ε᾽νδελεχίζω, assiduus sum, continuus sum. item actiuè *pro* continuo. ex Eccles. cap. 30. Ε᾽νδελεχισμὸς, assiduitas, continuatio, apud Dan.

Νουνεχὴς, prudens, qui sapit, cordatus, vnde νουνεχέστατος apud Poll.

Νουνεχῶς, prudenter, cordatè, consideratè. more eorum qui mente præditi sunt. Polyb.

Νουνεχόντως, pro eodem. Isocr. in Panath.

Composita ab ἔχω, formata à nomine σχῆμα.

Α᾽λλοιοσχήμων, diuersam formam seu figuram habens.

Α᾽σχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, figura seu forma carens. Hesych. item indecens. Herodian. lib. 5. & Plat. in epist.

Α᾽σχημόνως, incompositè, indecenter, turpiter.

Α᾽σχημονέω, ῶ, non decenter compositus sum, indecēter & indecorè me gero, turpiter aut incompositè ago. Plut. in apophth. Dem. in epitaph. Æschin. de falsa leg. Herodian. lib. 5.

Α᾽σχημοσύνη, deformitas. Plat. in symp. item turpitudo, indecens actio. Æschin in Ctes. (tracto,

Decomp Καθασχημονέω, indecorè & contumeliosè ago, seu

Υ᾽περασχημονεῖν, admodum indecenter se gerere, supra modum ineptire.

Α᾽σχημάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, figura carens. Plut. de animi procreatione apud Damasc. ἀσχημάτιστος θεὸς, formam nō recipiens. Itē qui figuras nullas in oratione, siue in verbis adhibet. Demetr. Phal. Α᾽σχημάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, figuras seu schemata nō habēs.

Διασχηματίζω, figuro. Luc. in Cauc.

Δυσσχημάτιστος, figuratu seu effictu difficilis.

Ε᾽πισχηματίζω, effingo, compono.

Ε᾽τεροσχήμων, qui alterius seu diuersæ figuræ est, figura diuersus. Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 16.

Εὐσχήμων, decorus, speciosus, compositus: tam de persona quàm de re, siue animata siue inanima. Luc. εὐσχήμων καὶ καλός. Plato, εὐσχήμων ἀπόκρισις, speciosa responsio. Plut. in Rom. εὐσχήμων πρόφασις. Æschid. contra Ctes. πρᾶγμα οὐδαμῶς εὐσχῆμον ἐμοὶ λέγειν, indecorum seu inhonestum dictu.

Εὐσχημόνως, decorè, decenter, compositè, speciosè, modestè. Aristoph. in Vesp. & Demosth. in epitaph.

Εὐσχημονέω, ῶ, honestè me contineo, decenti corporis habitu affectúque sum. Plat. lib. 5. de leg.

Εὐσχημοσύνη, speciositas, decor. Xen. pæd. 5. & Plat. in symp.

Decomp. Ἐνσχημονέω ῶ, decenter me gero in.

Κακοσχήμων, indecens, indecorus. Κακοσχημόνως, indecenter, indecorè turpiter. Plat. de leg. lib. 5.

Καταχηματίζω, effingo formo. Apud Plut. in Rom. κατεσχημάτισεν ἑαυτὸν. exp. vestitum sibi apparauit.

Μεγαλοσχήμων, magna figura constans. Theophr. l. 2. de caus. pl.

Μετασχηματίζω, transfiguro, transformo. in alium habitum traduco Plut. de defectu orac. & Philo de mundo.

Μετασχηματισμὸς, transfiguratio, in aliam figuram traductio, habitus immutatio. Plutarch. symp. 6. probl. 2. Est etiam figura grammatica.

Ὁμοιοσχήμων, qui eiusdem est figuræ. vt ὁμοιοσχήμονες πεντάδες, apud Aristot.

Ὁμοιοσχημονέω, eiusdem figuræ sum, eundem positum seruo, eundem habitum seruo. Aristot. in probl.

Παρασχηματίζω formo, figuro.

Παρασχηματισμὸς, figuræ nomen apud grammaticos, quæ & paragoge dicitur: quum litera vel syllaba in fine dictionis adijcitur. vt in λόγοισι pro λόγοις.

Συσχηματίζω, configuro, conformo. Plut. in Numa, συσχηματιζόνται πρὸς τὸν ἀμύμονα βίον, conformantur ad vitam inculpatam. Vtitur & Paulus Rom. 12, & Petr. epist. 1. & cap. 1.

Composita in σχετος desinentia, sine præpos.

Ἄσχετος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui retineri non potest seu coerceri, cuius irreuocabilis est impetus. Vel, nemini cedēs. item intolerandus. Od. β. μῦθος ἄσχετε. Item μῦθος ἄσχετον apud Hesiod. vis insuperabilis. ¶ Apud Philop. in Proclum, ἄσχετος σώματος ψυχὴ, anima à corpore abstracta. Apud Dionys. Areop. ἄσχετος ἔκστασις, mentis temporaria abstractio, non modò ab omnibus concretis, sed etiam à se ipsa & ab homine. Item ἄσχετος, habitu vacans, ὁ μὴ ἐν σχέσει θεωρούμενος: apud Damasc.

Ἀάσχετος, idem quod ἄσχετος. vt μῦθος ἀάσχετον. At πένθος ἀάσχετον, luctus intolerabilis, aut valde intolerabilis: vt prius α sit ἐπιτατικόν.

Ἀσκεθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, illæsus, incolumis, ἀβλαβὴς. Od. ξ. Dicitur & ἀσκηθὴς, Il. κ, Od. ε, & λ, παρὰ τὸ σχέθω, Etym. Πασασκηθὴς, omnino illæsus, saluus & incolumis. Hesych.

Decomp Δυσάσχετος, idem quod ἄσχετος, intolerabilis. Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. οὐδ' μὴν δυσάσχετος.

Δευτερόσχετος, secundo loco sequens, secundarius: & quasi τῷ δευτέρῳ ἐχόμενος.

Composita remotiora.

Ἐπισχερὼ, deinceps, ordine. Theocr. idyll. 14. ἀπὸ χρηστῶ φασι πλόμεθα Παῦτες γηραλέοι & ἐπισχερὼ ἐς γῆρας ἕρπει Λευκαίνων ὁ χρόνος. Iliad. λ. Ἦ μὲν εἴσεκε δὴ νῆας θοὰς ἄγχι θαλάσσης, Ἀργείων αἴχμη, πυρὸς δηΐοιο θέρωνται, Αὐτοί τε κτεινώμεθ' ἐπισχερὼ; vbi Eust. ait, ἐπισχερὼ esse κατὰ τάξιν, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐχομένως, & ἐφεξῆς, & συνεχῶς.

Ὁμοχέτης θεοί, Hesych. earundem libationū participes, qui eodem templo eademque ara honorantur. Thucydid. libro 4. Vide schol.

Ἀγέρωχος, Ἀέξω, & αὔξω, Αἶχος, &c. Ἄχυρον, Ἑξῆς, Εὐωχία. Ἥσυχος, &c. Σχεδὸν, &c. quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Ἑψίω, ἑψιάομαι, ἑψίω. vide in Ἔπω, dico.

ἝΨΩ, Fut. ἑψήσω, tanquam ab ἑψέω, coquo, elixo. Xen. pæd. 8, ἄλλα δὲ ἰχθὺν ἕψειν, ἄλλα δ' ὀπτᾶν, alio elixare, alio assare, Athen. lib. 2. τὰ μὲν ἑψεῖν, τὰ δὲ φρύγειν.

Ἕψομαι, coquor, elixor. Epigram. lib. 2. & Athen. lib. 1, 8. & 9. Exponitur etiam, ferueo, ex Aristotel. anim. l. 6. ἑψομένου ὕδατος συνίσταται ὠὸν, feruente aqua cogitur ouum & spissatur.

¶ Ἑψῆσαι signif. act. capitur etiam pro ἑψῆσαι.

Ἑψῆσαι τὴν κόμην, inficere & fucare comam seu colorare, inquit Poll. lib. 2.

Ἕψημα, τὸ, coctile, quicquid ad coquendum aut elixandum idoneum est. Athen. lib. 4. ex Plat. Polit. 2. Item peculiariter, sapa vel defrutum. Diosc. l. 6, cap. 10 Ἑψηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sapam redolens, sapam referens. Diosc.

Ἕψησις, εως, ἡ, coctio, elixatio. Plut. in probl. Rom. Dicitur etiam de coctione quæ in ventriculo fit.

Ἑψητὴς, οῦ, ὁ, coctor. Basil. in Epist. Ἑψητήριον, ου, τὸ, olla id in quo coquitur aut elixatur aliquid.

Ἑψητὸς, οῦ, ὁ, coctus, elixatus. Nicand. in Alexiph. Item pisciculus quidam, de quo Aristot. de anim. Est & edulium ex pisciculis minutis seu tenuibus, vt apua, atherina, mullulo (secundum antiquos) aut sepiolis, aut cancris paruulis. Eust.

Ἑψανὸς, οῦ, ὁ, coctiuus coctilis: seu qui facilè coquitur, iurulentus, elixus. Aristot. in probl. & Diosc. lib. 2, cap. 1 ι 9.

Ἑψανὸν, idem quod ἑψητήριον, Hesych. (xiphar.

Ἑψαλέος, ου ὁ, coctus elixus. vel coctilis, coctiuus. Nic. in Ale-

Ἐφθὸς, οῦ, ὁ, coctus, elixus. Xen. pæd. 6. & Diosc. lib. 2. cap. 128. Dicitur apud Athen. lib. 7, ἐφθὸν ποιεῖν pro ἑψεῖν siue ἑψῆσαι, elixare. Apud Diosc. lib. 6. cap. 114. ἐφθὸν est atramenti sutorij species, quod in Hispania coqui solet.

Ἐφθόω, ῶ, elixo, coquo. Ἐφθάλιος, ου, ὁ, coctus.

Ὄψον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex ἕψω.

Ἀνέψανος, ου, ὁ καὶ ἡ, incoctilis, *hoc est*, qui coqui nequit. Hippocr.

Ἀνέψητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non coctus, non elixatus.

Ἀφέψω vel ἀφεψέω, decoquo, discoquo, coquo. Diosc. libro 2, cap. 12 9. Pro eodem dicitur etiam ἀπέψω, ex Aristoph.

Ἀφέψημα, τὸ, decoctū ius ex decoctione. Diosc. lib.

Ἄφεψις decoctio. coctio. Theophr. l. 9.

Decomp. Ἐναφέψω, siue ἐναφεψέω, incoquo. Diosc.

Προσαφέψω, siue προσαφεψέω, in decoquendo adhibeo.

Ἐξέψω, excoquo, coquo, elixo.

Εὐέψητος, bene coctus: vel coctu siue concoctu facilis. Theophr. de caus. plant. lib. 4, cap. 14.

Ἐφέψω, recoquo, insuper coquo. Athen. lib. 14.

Καθέψω, siue καθεψέω, decoquo. Diosc. lib. 6. c. 6, & 7.

Decomp. Ἐγκαθεψόμενος, incoctus, qui incoquitur.

Συγκαθέψω & συγκαθεψέω, simul decoquo. Diosc. l.

Μυρεψὸς, οῦ, ὁ, vnguentorum coctor, qui vnguenta conficit: vnguentarius. Athen. lib. 1.

Μυρεψικὸς, pertinens ad vnguentarios. vt μυρεψικὰ coquendi conficiendiq; vnguenta, Phil. de vita Mos. μυρεψικὰ φάρμακα, Plut. symp. 4, medicamina vnguentorum. Et μυρεψικὸς κάλαμος, apud Hippocr,

Προέψω, antè coquo, seu præcoquo. Athen.

Προσέψω, q. d. adcoquo, alijs additum coquo.

Πυανέψιος, ου, ὁ, in quo legumina seu fabæ coquuntur: Πυανέψια ἑορτή Athen. lib. 9. Pro quo dicitur & πυανέψια subaudiendo ἑορτή. item in plur. num. πυανέψια. Eust. Πυανεψιὼν, mensis in quo pyanepsia sacra Apollini agebant coctis leguminibus quæ πύανα appellantur: respondere putatur October. Plut. in Theseo & in libro de & Osiride.

Συνέψω, simul coquo. Gal. ad Glauc. & alibi.

Ὑαλέψης, ου, ὁ, qui vitra coquit, Hesych.

Ὑπερέψω, valde coquo.

Χορδαψὸς, οῦ, ὁ, siue χόρδαψος, tumor tenuis intestini, intestinum ad chordæ similitudinem conuolutum. lib. 2, περὶ ὀξέων παθῶν, cap. 6 deriuat ab ἑψήσεως χορδῆς, quod est ἐντέρου. Vide & in comp. ex ἅπτω.

Χρυσεψητεῖον ου, τὸ, fornax. in qua aurum coquitur seu ac funditur: aurifusorium. Suid.

Χυτρεψὸς, qui in ollis coquit cibos. Athen.

Composita ab ἐφθός.

Ἄπεφθος χρυσὸς, aurum sæpe excoctum ita vt obrizum annotat schol. Thuc. lib. 2.

Δίεφθος, ου, ὁ καὶ ἡ, discoctus, Athen. Δίσεφθος, bis coctus.

Ἡμίεφθος, semicoctus, semielixus Poll. lib. 6.

Παίεφθος, omni ex parte coctus, percoctus, probè coctus.

Πολύεφθος, multùm diuque coctus.

Πυρίεφθος, igni coctus.

Πυρίεφθον, nonnulli vocant primum matrum lac: quod ἔκφθης, & πυριάτης dicitur. Gal. lib. 3. de aliment. facult. Athen. lib. 14. Poll. l. 1, c. 12.

ἘΩ, pro diuerso spiritu diuersa habet significata.

Ἕω igitur cum aspero significat, induo. Poeticum pauca ex se format tempora. Fut. ἕσω vel ἕσσω Odyss. ο, εἵματα ἕσσει κεῖνος σε, te induet. Aor. 1. med. Od. ξ, Ἕσσαι με χλαῖναν, indue me læna. vnde part. indutus. Dicitur & εἵσασθαι Præt. pass. εἷμαι, indutus sum. τ, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι. vnde part. εἱμένος, indutus. ὃς οἱ χλαίνας ἐν εἱμένοι. ¶ Item, colloco, statuo. idem quod seu καθίζω. Od. σ πὰς δὲ οἱ αὐτοῦ Εἷσε Θεοκλύμενον, sedere collocauit. Herodot. εἶσε ἄγων εἰς θρόνον, perductum posuit. Hinc particip. ἕσας, & metri gratia ἕσσας, qui collocauit, qui sedere iussit vel fecit. Fut. med. ἕσομαι, statuam, collocabo. vnde aor. 1, εἰσάμην. Apoll. ἕσομαι ἱερὸν αὐτῷ, erigam aut dedicabo. Plut. in Themist. εἱσάμενος ἱερὸν τιμιῶν. Præt. pass. ἧμαι, collocor, statuor collocatus sum. ἕαται τὰ ἕδη, statuta & erectæ sunt ediculæ seu delubra. cè pro ἕνται. ¶ Item mitto. In qua signif. ἕω est inusit. factum est ἵω vnde ἵημι, per reduplicationem impropriam. At præt. ἧκα ac poeticè ἕηκα est in vsu, præsertim in compositis ἀφέηκα, ξυνέηκα, προέηκα, &c.

Ἔω (cum tenui) sum. In qua tamen significatione non est in vsu, sed pro eo dicitur εἰμί. ¶ Item, eo. Et sæpe, etiam venio. In hac autem signif. ἔω non est in vsu, sed pro eo dicitur εἶμι, quod ab ἴω & deriuatum est tempora quædam mutuatur, Fut. εἴσομαι, ibo, vel veniam. Præt. med. dialysi ac mutatione ι in η, ἤια, Odyss. δ, αὐτὰρ ἐγὼν ... Herodot. ἤιε ἐς λόγους ἐκείνῳ, cum conuenit. Plat. in apol. ἐντεῦθεν ἐπὶ ἄλλον ἤια. Cætera pete ex grammaticis. ¶ Ἕω cum circumflexum vide in Ἐάω.

¶ Deriu

¶ *Deriuata ab ἕω (cum aspero) i. induo.*

...τος, τὸ, (poët.) indumentum. vestimentum seu vestis. Ho... Il. γ, Od. η ζ, θ, & Plut. in probl. Rom. Ἕμμα Æolicè pro ...m, vt Hesych. tradit.

...ου, τὸ, vestis. Plut. in Bruto, ἱμάτιον ἀνδρεῖον, Xen. pæd. 8. ὀρ... Item pallium, quod supra tunicam induitur, a... ἱμάτια. Item pallium, quod supra tunicam induitur, apud Demosth. Et pro toga Romana, apud Plut. in probl. ...m. & in Coriol. Accipitur & pro stragulo, seu veste stragu... Matth. cap. 9. & apud Athen. lib. 11. Ponitur & pro tegmi... capitis. vt apud Plut. in Pompeio & alibi. Metaphoricè ἱ... πόλεως, dicuntur muri seu mœnia. Eust.

...ιον pro τὸ ἱμάτιον, Atticè, Aristoph. in Neb. & apud Dē... ...ίζω, Fut. ίσω, vestio. Marc. 5. Ἱματισμὸς, οῦ, ὁ, vestitus & cul... ..., vestiarium. Luc. cap. 7. & apud Polyb. & Plut. in Alex. ...ιδιον, τὸ, idē, q. d. vestimētulū, apud Aristoph. in Babyl. ...ίζω, ῶ (comp.) veste seu vestimentis spolio, veste exuo. ...idas.

..., ἡ, vestis. idem quod εἷμα & ἱμάτιον. Xen. in symp. ἐσθὴς ... μὲν γυναικὶ καλὴ ἡ δ' ἀνδρὶ καλή.

..., εως, τὸ, pro eodem, apud poëtas. vt Il. ω.

...ενος, (partic. tanquam ab ἐσθέομαι) vestitus. Herodot. ...ημένος, veste Medica indutus. Vtitur & A... ...ένος ἐσθῆτα Μηδικὴν, veste Medica indutus. Vtitur & A... ...n. l. 13. Synes. epist. 154. & Philostr. Ἔσθημα, τὸ, vestimen... ...m. Soph. in Elect. & Poll. li. 7. c. 13. Ἔσθησις, εως, ἡ vestitus. ...ποδὴς, (comp.) vestis quæ est subtus, interula, subucula, ...ων, Hesych.

..., indutu pulcher. Il. ε, & Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ..., ὁ, indutu pulcher. Ponitur & substantiuè pro ἑανὸς πέπλος, seu pro ἑ... ...οῦ. Ponitur & substantiuè pro ἑανὸς πέπλος, seu pro ἑ... & ἱμάτιον quum ei epithetum aliquod adiungitur, vt Il. φ, ...φὶ δ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τεῖμε. Iliad. ψ, Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ... λιτὶ καλύψαν, peplo tenui & subtili, i. linteo. Rursū ἑανὸς ...ect. de cassitero etiam seu stanno dicitur, éstque fusilis, vt annotat Eust. quasi ῥεανὸς, significans εὔρυτος καὶ ῥᾳδίως χυτὸς. ...ud Dioscoridem verò ἑανὸς legi dicitur pro, mollis & delicatus. Pro eodem dicitur & εἱανὸς, per epenthesin τοῦ ι. ...& ἑανὸν, idem quod ἕω, i. καλύπτω, vnde compos. καταείνυον. ...ud Hom. Il. ψ.

...μι, idem quod ἕω, induo, & ab eo formatum, vt πίννυμι à πίω, ...idémque poët. sed vsitatior est vox pass. vt Od. ξ, ἐνθάδ' ἔννυτ' Ὀδυσσεύς. ...Et Od. ι. Χλαῖναν τε χιτῶνά τε ἕννυτ' Ὀδυσσεύς.

Composita ex ἕω seu ἕννυμι & deriuatis: ac primum cum præpositione.

...ἀμφιέννυμι siue ἀμφιεννύω, circuminduo, induo. Plut. in Pericle. ...ς περισσοῦντες ἀμφιεννύων. Xen. τὸν μὲν ἑαυτοῦ χιτῶνα ἐκεῖνον ἠμ... ...ὸν δ' ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ.

Ἀμφιέννυμαι, induor Præt. ἠμφίεσμαι, vnde partic. ἠμφιεσμένος, indutus: pro quo dicitur & ἀμφιεσμένος, cum acc. Sumitur etiam in voce media pro ἀμφιέννυμι, induo. vt Xen. pæd. 8. ...ἀμφιέννυσθαι πλείω ἢ δύναιντο φέρειν. Herodian. li. 1. ἀμφιέννυτο ... ἁλουργεῖς καὶ χρυσοϋφεῖς ἐσθῆτας, purpureas sibi atque aureas ...estes circumdabat. Naz. ἀμφιεσάμενος ἀφθαρσίαν, incorruptam naturam induens.

Ἀμφίεσμα, τὸ, indumentum. Plat. de rep. 2. Ἀμφιεσρὶς, ίδος, ...penula, amiculum, dormitorium vel stragulum. Poll lib. 7.

Ἀμφιάζω, dicitur etiam pro ἀμφιέννυμαι. vnde ἀμφίαζε, apud Poll. lib. 1.

Ἀμφιάζομαι, pro eodem. Ἀμφίασμα, τὸ, idē quod ἀμφίεσμα.

Ἀμφίασις, εως, ἡ, amictus. apud Areop. Sic & Iob. 22.

Ἀμφίσκω, etiam dicitur pro ἀμφιέννυμαι: vnde ἀμφίσκοντες, ...ενδεδυμένοι.

Dec. Ἀπαμφιέννυμι. ἀπαμφιάζω, & ἀπαμφίσκω, idē quod ἀφι... ..., vestimenta detraho, exuo, nudo, spolio. Suid. & Hesyc.

Ἐπαμφιέννυμι, superinduo. Ἐπαμφίσκω, idem. Ἐπαμφιάζομαι, superinduor. Basil. in Hexaëm.

Μεταμφιέννυμαι, vestibus exutum aliis induo. vel vestē muto, permuto Luc. τὴν πορφυρίδα μεταμφιέσομαι, relicto pallio philosophico purpuram induar. Sic & Herodian. & Athen. lib. 12. Μεταμφιάζομαι, idem. Athen. Μεταμφίσκω, idem quod μεταμφιέννυμι.

Περιαμφιέννυμι siue περιαμφιεννύω, circumuestio.

Προσαμφιέννυμαι, insuper induo me, apud Suid.

...έννυμι, exuo.

...έννυμι, induo. Od. ψ, Χλαῖναν δ' ἐπιέσαμεν ἡμεῖς, nos ei lænam induimus. Greg. τέρπονται κακίη ἀχλὺν ἐφιεσάμενοι, nebula circundari & obtenebrari. Ἐπιειμένος, indutus. quod metaphoricè quoque capitur: vt Iliad. α, ἀναιδείην ἐπιειμένε, impudentiam indute.

Ἐφεστρίς, ίδος, ἡ, sagum, amiculum, chlamys. Plut. Quidam dicunt thoraci superindui. Suidæ est vestimentum Romanum. Exp. & cilicium. Ponitur & pro quouis vestimēto. Apud Herodian. l. 4. Ab Athenæo adiectiuè vsurpatur lib. 5. χλαμύδας δὲ ἐφεστρίδας περιβεβλημένος πολυτελῆ.

Καταέννυμι siue καταεννύω. induo, cōuestio. Il. ψ, Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν κατείνυσαν. Καταειμένος siue κατειμένος, indutus, vestitus. Od. ν, ἐρινεὸς καταειμένος ὕλῃ. Dicitur & καταεννύω, pro eodem.

Περιέννυμι, circuminduo, circumuestio. Il. σ, Περιειμένος, & περιεσμένος, circumindutus. Esaiæ, 37.

Composita ex εἷμα.

Ἀβρείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui delicatis ac mollibus, nec non splendidis induitur vestimentis. Etym.

Ἀνείμων, nullis indutus vestimentis. inuestis, nudus. Il. γ, Item pro κακείμων seu κακοείμων, malè vestitus. (tus. Greg.

Δυσείμων, malè indutus seu vestitus: pannosus: sordidè vesti-

Δυσειμονία, ἡ, malus & sordidus vestitus.

Δυσειματέω, ῶ, malo seu sordido vestitu vtor.

Εὐείμων. bene & eleganter vestitus. Themist.

Εὐείματος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Εὐειματέω, ῶ, bene & eleganter sum indutus, Aristot. in Rhet.

Κακοείμων, malè indutus, pannosus. idem quod δυσείμων. Dicitur & κακείμων pro eodem.

Κακοειμονία, malus vestitus, vestitus sordidus, & q. d. pannositas. idem quod δυσειμονία.

Κροκοείμων, indutus croceis.

Λαμπρείμων, qui splēdidè induitur seu vestitur, splēdidè indutus & cultus. Hippocr. in epist. Pro eodem dicitur & λαμπροείμων.

Λευχείμων, qui albis vestimentis indutus est.

Λευχειμονέω, albis in duor. Herodian. lib. 8.

Μελανείμων, qui atris indutus est vestimentis, pullatus: qualis lugentium est vestitus. Luc. de calum.

Μελανειμονέω, ῶ, pullis seu atris vestibus indutus sum.

Μελανονεκυοείμων, atris & funebribus indutus vestibus.

Μονοείμων, qui vna & simplici indutus est veste.

Ποικιλείμων, variegatus, multicolor, vario amictu. vt ποικιλείμων νὺξ, apud Aeschyl.

Composita ex ἑανός.

Εὔεανος, pulchrè vestitus.

Οἰέανος, vnā solùm vestem habens. ab οἶος, i. solus. Apol. Rhod.

Deriuata ex ἕω i. statuo, colloco.

Ἐσσὴν, rex. Etym. ex Callimacho, Οὐ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλιν θέσαν. Idem annotat Ephesiorum dialecto ita dici τὸν βασιλέα, metaphora ab apū rege, qui propriè ἐσσὴν dictus sit παρὰ τὸ ἕσαι καὶ ἱδρῦσαι, vnde & ἑσμὸς seu ἑσμὸς: de quo tamē vide in ἕω, mitto.

Ἕζω, Ἧμαι, Ἵζω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἑσμὸς. vide in Ἕω, mitto.

Ἐφέσσαι, *comp.*) statuere, locare. Odyss. ν, Τοὺς μ' ἐκέλευσε Πύλονδε καταστῆσαι & φέσσαι, Pyli sistere. Et voce media, Od. ο, Ἀλλά με νηὸς ἐφέσσαι, naui imponere.

Deriuata ex ἕω, mitto.

Ἱέω, ῶ, mitto, immitto, emitto. Iliad. ω, Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων, eis secundum ventum mittebat Apollo. Aristoph. in vesp. ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους. Maximè verò vsitata est hæc tertia persona præt. imperf. in cōpositis ἀνίει, ἀφίει προΐει & cæteris, tanquam à them. ἀνιέω, ἀφιέω, προΐεω, &c. Sed aliæ personæ aliáve tempora non sunt in vsu.

Ἵημι, idem quod ἱέω, & ab eo factum. vt ἵημι φωνὴν apud Plat. emitto vocem. Thuc. lib. 3. διελόντε γλῶσσαν ἱέντες.

Ἵεμαι, (relicta signif. act. vocis) cupio, desiderio. Interdū cū genit. vt νίκης ἱέσθαι, & νίκης ἱέμενοι Il. ψ. Sæpiùs cum infinit. vt Il. θ βαλέειν δ' ἵετο θυμός. In hac signif. frequentissimum est in prosa compositum ἐφίεμαι, de quo vide in comp. ¶. At Ἵεμαι cum tenui, vide in ἴω, i. eo.

Ἕσις, εως, ἡ, cupiditas, desiderium, apud Plat. in Cratylo.

Ἰότης, ητος, ἡ, voluntas, consiliū, Iliad. τ, θεῶν ἰότητι δαμασθη. Sic Od. ξ, π. & alibi. Od. λ, κακῆς ἰότητι γυναικὸς, consilio & instinctu improbæ mulieris.

Ἵμερος, quomodo huc pertineat. vide suo loco.

Ἧμα, τὸ, telum, missile, iaculum. Il. ψ, δυνάμει τε & ἥμασ' ἄριστος, iaculis præstantissimus.

Ἥμων, ονος ὁ & ἡ, iaculator, emittendorū telorū peritus. Il. ψ.

Ἡμοσύνη, ἡ, iaculatio seu iaculandi peritia. Hesych.

Εὐημονία, (*comp.*) peritia iaculandi.

Ἑσμὸς, οῦ, ὁ, examen. i. apum congregatio, apud agmen Xen. in Hellē. ἀνεπλήσθη ἡ οἰκία ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ὥσπερ ὑπὸ ἑσμοῦ μελιττῶν ὁ ἡγεμών. Aristot. de historia animalium lib. 9. cap. 40. οἱ δὲ βασιλεῖς οὐ πέτονται ἔξω, ἐὰν μὴ μετ' ὅλου τοῦ ἑσμοῦ. Capitur & pro quauis multitudine congregata. vnde apud Areop. de equorum grege dicitur. item μαρτυριῶν ἑσμὸς, i. copia, apud Greg. Et apud Synes. ἑσμὸς ἀγαθῶν. Dictum autem volunt παρὰ τὸ ἅμα πεφυκέναι ἰέναι, vel παρὰ τὸ ἕσαι καὶ ἱδρῦσαι.

Ἀφεσμὸς, οῦ, ὁ, (*comp.*) idem quod ἑσμός. Aristot. loco citato. Item ἄφεσις pro eodem,

Ἕστωρ, ορος, ὁ, clauus temonis, i. clauus ille seu paxillus qui per iugū in temonem defigitur, & circa quem subiugia lora voluuntur. Il. ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλεν. Vtitur & Plut. in Alex. Etymologus deducit παρὰ τὸ ἕω, ἕσω, ὁ ἐνιέμενος.

Ἥιος, modò est Apollinis epith. quoniam iaculorum mittendorum peritus est (παρὰ τὸ ἱέναι,) modò Bacchi epith. qui & εὔιος, παρὰ τὸ ἰσάζ.

Ἰάλλω, Ἰάπτω, Ἰηιτος, Ἰός, Ἥλος, Ἔαρ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita. Vide annotationem huc pertinentem in præcedente iôta.

Α᾽φίημι, emitto, submitto. Hesiod. εἰς φάος ὧν αἰόνησιν. Pausan. in Bœot. αὐόρας δὲ τὸ ἐδώτιον αὐσίαν τὴν γλῶ. Aristot. de mundo, τὰ χλιαρὰ τῶ ταμίωνι αὐίασιν. ¶ Item, dimitto. Exp. & manu emitto. vt αὐίημι τὸ κύβον, ité libero, liberum reddo: vt αὐίημι τὸν ἐνεχόμενον, libero, i. acceptũ fero debitũ. αὐίεναι τὰ χρέα, Plut. In sol. emittere debita. item relinquo. Plut. in Publ. αὐίεντες αὐτῶν τὰ χρέα τοῖς θεοῖς. & Theophr. τὰς δίκας αὐίεναι ἀστόργως ἐπὶ δύο ἔτη. ¶ Item, remitto, relaxo, vt αὐίεναι τὴν ψυχὴν, & αὐίεναι τὸ σῶμα. item remitto, condono. Dem. contra Mid. τῆ θεῶ αὐίεναι τι τῶ ἐργῶ & τῆ ὀργῆ. item remitto, i. remissum & languidum reddo. soluo. Xen. pæd. 7, ᾧ τὸ σώμα πρὸς αὐτὸ δ᾽ ἥκιστα ἐθέλει αὐίεσθαι ἐπὶ ἐκείνοις, πονήρως πάλιν ἔχει. Exponitur etiam, licentiam permitto, vt herus nimirum seruis indulgens. Aristot. Occon. 1. ὀμιλία δὲ πρὸς δοῦλον μὴ πεῖσμα αὐίεσθαι. Ponitur & neutraliter pro χαλῶμαι, vt vult schol. Thuc. lib. 1, in epist. regis Persarum ad Paus. vt remitto impetũ, vt canes in vestigijs non hærentes, sed lassescẽtes & vestigationem deserẽtes. Xen. διώκουσι δὲ καὶ οἱ κύνες ἐρρωμένως σφόδρα. ἐπὰν δὲ μηκαλίαν αὐίασιν. Vsurpatur & pro, desisto, intermitto. Cum particip. Eurip. σὺν αὐίεσθαι πόνοις δάκρυσιν. Cum genit. Thuc. αὐίεσαν τῆ φιλονικίας. Sic αὐίεναι & ἀφιέναι. desistere à precatione. Interdum dicitur absolutè, δεῖν αὐίεναι. vt apud Xen. Hell. 2, & pæd. 1. ¶ item, laxo, relaxo, laxãdo refero, aperio. Il. φ, αὐτὰρ ὁ πύλας ἀπὸ σφιν ὀχῆας. item laxando mollius reddo. Diosc. lib. 3. αὐίεσι μᾶσσε μονόφλοιος. item soluo, dissoluo vinctum. Thuc. lib. 3. τὸν ὦ ξ Μήδ᾽ ἰχθῦας αὐίεσθε, τὸν δὲ πᾶν ἐγκρατῶς δεδεκότα ἐπιπηδήσαντες. Cum genit. Thuc. αὐίεσαν τῆ φιλονικίας. Sic αὐίεναι & ἀφιέναι. vel τῆς αἰτίας pud Plutarch. in Anth. Dicitur item ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, à Phal. libero te debito. vel remitto tibi debitũ. ἀφίεναι est, libero debitorem per acceptilationem, xem fero, vt docet Bud. ex Libanio. ¶ Item emitto, mitto. Dem. pro cor. πάντα πᾶσ᾽ ἀφεὶς ὁ παρεδὼν ἐπιφανὴς ἐθεώρη. ¶ Item, permitto, sino. Xen. Pæd. 1. ἀφῆκεν παῖς μὴ ἐθέλοι τὰς ἑαυτῶ πεδήσας. Exp. etiam, concedo Dei lip. 1, ὅτ᾽ Ἀθηναῖοι μὲν αὐτοὺς ἀφίεσι. ¶ Item, emitto. Arist Ran. Σοφίαν τὸν κρανὸν ἀφίεσι. Dem. εἰσὶ γὰρ ἀφίεσι φωνὰς ἐθέλοντες quales voces Philippus emittebat. ¶ Item, transmitto. vertit. apud Aristot. Expon. etiam manu mitto. apud A ἀφίουσι τὰς ἑαυτῶν οἰκέτας. ¶ Item proijcio, iacio, filias. αὐτὸν εἰς πέλαγος.

Α᾽φίεμαι, dimittor. Itẽ absoluor, liberor: vt ἀφεὶς τ μάντων. Plut. Item omittor, missus fio. vt Aristot. eth. ἀφοιδῶ ἐπὶ ᾧ παφύτ. Item actiua signif. omitto. mitto. vt apud Thu. lib. 3, ᾧ κρινῶ τ σωτηρίας ἀφιεῖς, omitt lutem reip. i. curam de salute reip. Sic & in participijs τέτων ἀφιέμενοι τῶν λόγων. Et Demosth. ἀφειμένοι τ missas fecit vsuras. item permittitur mihi. Et ἀφίεμαι sum est mihi, apud Platonem.

Α᾽φεμαι τὸ, id ipsum, quod dimittitur.

Α᾽φιστις, dimissio. Dem. pro cor. Item peculiariter pro fione equorum in cursus stadij. Item dimissio seu colonias. Item dimissio debiti vel offensæ. Item dimis ris & reputation. Plut.

Α᾽φ᾽στ Ζεὺς, Iup. dimissor seu liberator. Erym.

Α᾽φέτος, ὁ, ἡ, dimissus, liber. Item sacer. Item pro dereliẽto habitus, apud Chrysost. Item reiectane Dioscor. Item absolutus. apud Greg.

Α᾽φετὴς, ὁ, ἡ, qui mittere seu dimittere potest, rius seu emissorius. vt ἀφετῆρα ὀφρύων, instrumenta gnandas vrbes, i. comparata ad emittenda tormenta Suid. Α᾽φετήρια, ὰ, (sub. χαλκεῖα aut ὄργανα aut tale aliquid ceres vnde equi cursu certaturi dimittuntur. Aristoph quit. διὰ τῆς ἀφετηρίας μὴ ἐᾶν ᾧ κεκμηκότα, à carcere ad metam. Ponitur etiam pro principio ineundæ viæ fectionis: & generaliter pro quouis principio. Synes

Α᾽φ᾽τὴς, ὁ, ἡ, emissor, vide Cæl. Rhod. li. 21, cap. 1. nu missus: & feruitute dimissus, libertus. Athen. lib. 4.

Α᾽φετικὸς, ὴ, ὸν, emissorius. Cæl. loco citato.

Α᾽φήτης, ου, ὁ, emissor. Sic dicebatur Apollo ab oraculis, teste Cælio Rhodigino. Iliad. 1. Α᾽φήτορα pollinis: ἀφήτωρ ἐστ, vt aphetoriæ apes. Α᾽φήτορα, i. natio. Hesych.

Decomp. Α᾽φίεμαι, vicissim dimitto aut emitto. Eur

Διαφίημι, dimitto. Xen. Hell. 4, ὅπω διαφῆναι τ φάσκανα

Διαφέτ᾽ς, dimissus apud Phil. in vita Mosis.

Εἰσφίημι, iacio intrò, seu proijcio. aut etiam iaculor incit.

Ε᾽παφίημι, immitto ex me in aliam. Aristot. hist. an. lib. 5.

Ε᾽φαφίημι. dimitto vel omitto.

Ε᾽πιφίημι. dimitto super aliquem. Plut. in apoph. Luc. αὐτοῦ πεφειδέσθαι. dimisit in eum tegulam. item demitto nec. cap. 4. ἅμαξαν ἐκ μετεωρίσεως ἐπιφῆναι τοῦ πυλῶνος, se demi mare. item immitto. Synes. ἐκπεσὸν εἰς δάκρυα ψυχὴ τὸν πόνον ἐπιφῆναι τοῦ πυλῶνος. immittit pelago, seu versus altum mare. immitto ad irritandum aliquem, seu irrito & incito.

Decomp. Α᾽ναίεσ᾽ς, ὰ, ὸν ἡ, remissionis expers, qui mittitur. Porphyr.

Ε᾽ξανίημι, emitto, remitto, libero, dimitto, hilaro honestãque πόνων, exolui & liberari laboribus. Iliad. τε τῶ ψύχα ἐξανῆκε, remittit, dissoluitur.

Ε᾽πανίημι, remitto, laxo. Luc. ᾧ μικρὸν ἐπανεῖκε paulùm remissis supercilijs frontiq; seueritate laxa in Lyc. ἐπανιέντες τῆς νέως τὸ σκληρόπτερον, & ἀμαχῆς laxante sq. item remitto & condono. Hermog.

Εὐ ανίης, remissiu facilis. item dissolutu & dilutu cilè liquescens. Dioscor. lib. 5, cap. 152.

Υ᾽πανίημι, remitto seu intermitto. Υ᾽πανειμένως, remi

Αὐτόντης, idem quod αὐθέντης, (de quo vide suo loco manu perimit, qui sua ipsius manu eædem infert, ctor, percussor. ὁ ἐξ ἑαυτῶ ἐπὶ τὸν φόνον ὁρμῶν. item sibi manus infert. ὁ δὲ αὐτῶ ἐκὼν τὸ ξίφος. Soph. in Oc τὰ τε ἄκοντ᾽ ἐν, καὶ ἑκόντα σκοπᾶς τὰς αὐτοῦ χε ἄνας.

Αὐτοστὶ, adverb. suis ipsius manibus, propria ipsi illatis manibus. vt quũ Dion. Cocceius dicit, αὐτοσχεδιάσαντα αὐτοστὶ ἐκπλῆξαι, coegit eũ vt sibi manus

Α᾽φίημι, dimitto. Iliad. β, Αὐτὰρ ὁ κλαίοντ᾽ ἐπὶ πατρὶ ἑῶ ἐπὶ νῆας ἔβη Il. φ, Ἔγχος μὲν ῥ᾽ ἀφῆκεν. Plut. in I. de garr. πρὸς τὰ λόγον αὐτὸν κατέχειν οὐδὲ ἀφεῖναι θέλεσι, pueri glacem retinere neque dimittere è manib. volunt. Apul ἀφίημι τὴν γυναῖκα. dimittere vxorem, i. repudio. apud Demon. πρὶν γὰρ σοι ἀφῆμι αὐτόν. Sic in illo Agesilai Nικίαν εἰ μὲν σὺν ἀδικίᾳ ἀφίε. εἰ δ᾽ ἀδικεῖ, ἡμεῖ ἀξίε φίε. Interdũ exp. absoluo, libero. vt ἀφέσει πολ vel τῆς αἰτίας pud Plutarch. in Anth. Dicitur item ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, à Phal. libero te debito. vel remitto tibi debitũ. ἀφίεμαι est, libero debitorem per acceptilationem, xem fero, vt docet Bud. ex Libanio. ¶ Item emitto, mitto. Dem. pro cor. πάντα πᾶσ᾽ ἀφεὶς ὁ παρεδὼν ἐπιφανὴς ἐθεώρη. ¶ Item, permitto, sino. Xen. Pæd. 1. ἀφῆκεν παῖς μὴ ἐθέλοι τὰς ἑαυτῶ πεδήσας. Exp. etiam, concedo Dei lip. 1, ὅτ᾽ Ἀθηναῖοι μὲν αὐτοὺς ἀφίε. ¶ Item, emitto. Aristo Ran. Σοφίαν τὸν κρανὸν ἀφίε. Dem. εἰσὶ γὰρ ἀφίε φωνὰς ἐθέλοντες quales voces Philippus emittebat. ¶ Item, transmitto. vertit. apud Aristot. Expon. etiam manu mitto. apud A ἀφίουσι τὰς ἑαυτῶν οἰκέτας. ¶ Item proijcio, iacio, filias. αὐτὸν εἰς πέλαγος.

Α᾽φίεμαι, dimittor. Itẽ absoluor, liberor: vt ἀφεὶς τ μάντων. Plut. Item omittor, missus fio. vt Aristot. eth. ἀφοιδῶ ἐπὶ ᾧ παφύτ. Item actiua signif. omitto. mitto. vt apud Thu. lib. 3, ᾧ κρινῶ τ σωτηρίας ἀφιεῖς, omitt lutem reip. i. curam de salute reip. Sic & in participijs τέτων ἀφιέμενοι τῶν λόγων. Et Demosth. ἀφειμένοι τ missas fecit vsuras. item permittitur mihi. Et ἀφίεμαι sum est mihi, apud Platonem.

Α᾽φεμαι τὸ, id ipsum, quod dimittitur.

Α᾽φιστις, dimissio. Dem. pro cor. Item peculiariter pro fione equorum in cursus stadij. Item dimissio seu colonias. Item dimissio debiti vel offensæ. Item dimis ris & reputation. Plut.

Α᾽φ᾽στ Ζεὺς, Iup. dimissor seu liberator. Erym.

Α᾽φέτος, ὁ, ἡ, dimissus, liber. Item sacer. Item pro dereliẽto habitus, apud Chrysost. Item reiectane Dioscor. Item absolutus. apud Greg.

Α᾽φετὴς, ὁ, ἡ, qui mittere seu dimittere potest, rius seu emissorius. vt ἀφετῆρα ὀφρύων, instrumenta gnandas vrbes, i. comparata ad emittenda tormenta Suid. Α᾽φετήρια, ὰ, (sub. χαλκεῖα aut ὄργανα aut tale aliquid ceres vnde equi cursu certaturi dimittuntur. Aristoph quit. διὰ τῆς ἀφετηρίας μὴ ἐᾶν ᾧ κεκμηκότα, à carcere ad metam. Ponitur etiam pro principio ineundæ viæ fectionis: & generaliter pro quouis principio. Synes

Α᾽φ᾽τὴς, ὁ, ἡ, emissor, vide Cæl. Rhod. li. 21, cap. 1. nu missus: & feruitute dimissus, libertus. Athen. lib. 4.

Α᾽φετικὸς, ὴ, ὸν, emissorius. Cæl. loco citato.

Α᾽φήτης, ου, ὁ, emissor. Sic dicebatur Apollo ab oraculis, teste Cælio Rhodigino. Iliad. 1. Α᾽φήτορα pollinis: ἀφήτωρ ἐστ, vt aphetoriæ apes. Α᾽φήτορα, i. natio. Hesych.

Decomp. Α᾽νίημι, vicissim dimitto aut emitto. Eur

Διαφίημι, dimitto. Xen. Hell. 4, ὅπω διαφῆναι τ φάσκανα

Διαφέτ᾽ς, dimissus apud Phil. in vita Mosis.

Εἰσφίημι, iacio intrò, seu proijcio. aut etiam iaculor incit.

Ε᾽παφίημι, immitto ex me in aliam. Aristot. hist. an. lib. 5.

Ε᾽φαφίημι. dimitto vel omitto.

Ε᾽πιφίημι. dimitto super aliquem. Plut. in apoph. Luc. αὐτοῦ πεφειδέσθαι. dimisit in eum tegulam. item demitto nec. cap. 4. ἅμαξαν ἐκ μετεωρίσεως ἐπιφῆναι τοῦ πυλῶνος, se demi mare. item immitto. Synes. ἐκπεσὸν εἰς δάκρυα ψυχὴ τὸν πόνον ἐπιφῆναι τοῦ πυλῶνος. immittit pelago, seu versus altum mare. immitto ad irritandum aliquem, seu irrito & incito.

sis in feram canibus. apud Greg. Item immitto & subornõ, submittoque, vt αὐίημι. Paus. Item admitto. Theophr. de hist. plant. lib. 7. cap. 7.

Ἰφίτης, ου, ὁ, qui sagittas emittit, sagittarius.

Κάρκηρες, carceres, vnde dimittuntur equi ad currendum stadium. idem quod ἀφετηρία. Polyb. apud Suid.

Παραφίημι, transmitto, vel dimitto. Aristot. eth. 8.

Περίημι, transmitto. Xen. ᾧ δίκης τὸ τρίτον μέρος τῶ κρίνοντι. Aristot. ἵππον πολὺν ὑφέπτης. Item traiicio, transfodigo. Apud Plut. ξυσὶν δίπλαι τῶν σκελῶν, conto traiecit costas, vel transfigit contum per costas, aut immisit per medias costas. Item dimitto, vnde διαφθορὰ dimissus. Aeschyl. dimittens. item perfundens, à δίημι, perfundo.

Διάπεμψις, ἡ, transmissio. Item diuisio, seperatio. Suid. Est etiã apud musicos, tonus qui primùm sensu percipi potest: apud Aristot. vide & Vitru. lib. 5. cap. 4. Macr. in somn. Scip. Boëth. lib. 2. cap. 27. Item perfusio, vide δίημι in Δ.

Εἰσπέμπω, intromitto. Xen. Δεῖ ὑμᾶς ἔνδον τὰς πολεμίας ἵππ εἰσιέναι.

Εἰσπέμψις, initio, immitto. Xen. εὐθὺς γὰρ ἡ φαλαγὶα καὶ ὁ δρόμος. Exp. etiam infigo, infero, item infundo. ¶ Item remitto, Plut. de def. orac. πρὶν ἐπιπεσεῖν ἐκ ἡμερῶ, τὸ δ᾽ ὑπεπίονος. ¶ Item submitto, i. clàm mitto, apud Thuc.

Ἐνίημι, τὸ, id quod immittitur seu infusum, quod per inferna in aluum infunditur. Gal. & Dioscor.

Ἔνεσις, immissio. Paul. Ægin. Ἐνεσία, ἡ, pro ἔνεσία (duplicato, metri causa) consilium, monitus, instinctus: & quidem propriè immissus alicui ab aliquo πρὸς τ ἐνίεσθαι. Il. ε, & Hesiod. in Theog.

Ἐνετὴρ, fibula. Δεῖ τὸ ἐνέτ᾽ς τῆς ἱματίοις ᾧ ἐμβάπτ᾽ς ἀσπὶς τ πτερὸν, inquit Etym. Il. ξ, χρυσείης δ᾽ ἐνετῆρα κρ τῆ θ᾽ ἁρπάζε. Ἐνετὴρ, ῆρ, ὁ, instrumentum medicinale quo ἔνεμα (i. infusus) per. fricatur, quod & κλυσῆρ, item τὸ ἐγκλυσμα καὶ ἔνεμα, Alexand. Trall.

Ἐξίημι, emitto. Aristot. lib. 6. anim. ἐξιᾶσι τ ὑγρὸν, semel emittunt. Dicitur etiam de fluminibus, sicut ὀκεᾶνὸν. vt πολύτις πόλεμον ἐξίησι. ἐπὶ τὸν Φιλιππον ἐξίασι. item eximo aut depono scpe apud Hom. Αὐτὰρ ἐπεὶ πότον ᾧ ἐδητύν ἐξ ἔργον ἴσθ. postquã cupiditatem potus & cibi exemerunt, aut postquam cupiditatem bibendi & comedendi depofuerunt.

Ἔξεσις, emissio, amãdatio seu ablegatio. item demissio vxoris, repudium, apud Herodot.

Ἐξεσία, ἡ, ablegatio, publica legatio qua quis emittitur ad publica negotia tractanda. Il. α.

Decomp. Ἀνίημι, demitto, vel emitto, aut emitto per. Participi. ἀνιεὶς, exp. perrumpens, irrumpens, apud Thuc. ᾧ εἰς Φίλιππον ἀνιεὶς.

Παρίημι. prætermitto seu dimitto, præterire sino. Herodo. παρῆκεν ἡμέρας πέντε καὶ ἕξ.

Πρόημι, initio, immitto. Il. ἀ. κηδεῖ᾽ ἐφῆκεν, dolores immisit. Od. χῆρας ἐφῆκε. ¶ Item remitto, relaxo. vt ἵππον ἐφῆσαι τῶ Λυκίω. Greg. item pro indulgere: vt ἐφίεναι τῆ ὀργῆ, & ἐφίεναι τοῖς ἡδονᾶις. apud eundem Greg. item permitto. Thuc. 1. οἷς ἐᾶτε ἐφίεσθαι τὸ ἡγεμονίαν. item admitto. vt ἐφίημι τινα, admitto equum, quod & βιάζω, apud Aristotel. ¶ Item impello, incito. vt Odyss. ξ, (de vino) ἐφῆκε πολύφρονα καὶ πολὺ καὶ ἐπιεικτὸν. impulit, incitauit. ¶ Item appello, i. prouoco ad iudicem maiorem. vt exp. apud Dem. οὗτοι ἐφῆκεν ἐς ᾧ δικαστήριον.

Φάσις, prouocatio. de iudicio ad iudicium, translatio causæ de foro ad forum. Luc. ἡ ᾧ ἐφέσεως ἐπὶ τ Δία ἦσαν, ad Iouem prouocatio esto. i. ἐξ ἐφέσεως θεῶν appellare, apud Aristid. Apud Naz. ἐφεσις ἀναφερομένη, &c. exp. dimissio absque castigatione. itẽ appetitus, desiderium. Aristot. eth. 3. cap. 5. ἡ ᾧ τῆ πόλως ἔφεσις ἐπὶ αὐθαίρετον.

Ἐφίεμαι, ὰ, ὸ ἡ, qui transferri potest à iudicio ad iudicium. vt ἐφίεσθαι δίκη, causa quæ post appellationem agitur. Gal.

Ἐφίεμι, iudices apud Athenienses quibus causæ cognitio ab vtraque parte permittebatur. Plut. in Solone.

Ἐφίεσθαι, desideratiuus, vt ἐφίεσθαι ῥήματος apud grammaticos.

Ἐφίημι, mandatum, iussum. Il. α, & ὰ, Φοῖβε pro eodem apud Hesych.

Ἐφίεσσαι, idem. Od. μ, & Apoll. Rhod. Arg. 1.

Ἐφίστιδι, ludi genus est, Hesych.

Decomp. Εἰσεφίημι, int. ὸ dimitto, idem quod εἰσίημι.

Ἐφίημι idem ferè quod ἐφίεμι. Et ἐξεφιεμαι, idem quod ἐφίεμαι, mando, præcipio. Soph. in Aiace.

Κελεύω, demitto, submitto. Il. α, ᾧ αἴξωσι οἶνον λευκανέης κρημνὸν

ἵκω, per guttur demisi. Herodian. κρίνητες κελεύσαντες, quum scalas demisissent. apud Aristoph. in Vesp. οἷων ἐκρέμασεν κρίνην. metaphora sumpta à piscatoribus lineam demittentibus. Ponitur & pro demittere sese desiliendo, & deorsum librare. Xen. in Hipparch. (de equis) οἱ δὲ δεδιδαγμένοι ᾧ ἐπ᾽ ὀκρῶν αὐόντες ἀσφαλῶς κρίνουσι. Et pro dimittere & submittere: vt κρίνειν τὴν φωνὴν, submittere vocẽ, κρίνειν σφενδόνας collocare, πέρειαι κρίνουσι, tentare, probare. ¶ Item immitto. vt Il. φ. ζωὸς δ᾽ ὑπ᾽ ἐμοὶ κρίνετο μώνυχας ἵππους. apud Aristoph. in equit. κρίνας schol. exp. παρεσκευασμένος.

Κρίνομαι, pass. demittor, submittor. vnde καθερμένον apud Thucyd. demissum, submissum. Item actiuè, submitto, vt κρίνεσθαι τὴν τῶν ἵππων vel τὸ πώγωνα, Luc.

Καθειμένος, demissè.

Κάθημα, τὸ, monile ex variis gemmis in pectus mulierum descendens, ornamentum collare. Ezech. cap. 16, & Esaiæ 3.

Κάθημα, pro eodem. (κηθέσμα.

Κάθεσις, demissio, immissio. Gal. lib. 1. ad Glauc. vide & in

Καθετὴρ, ῆρος, ὁ, q.d. demissor, aut immissor. Sic dicitur Hippocrati lineamentum tortum quod intra vlcera inditur. Item instrumentum chirurgicũ cauum & altera parte recuruum, quo vrina tetenta elicitur, & vesicæ vitia probantur. Gal. lib. 5. method. & paul. Ægin. lib. 6. cap. 59. Est etiam monile sicut κάθημα. Poll. lib. 5. cap. 16.

Καθετηριάζω, ῶ, ὁ, adminiſtrationis chirurgicæ ratio qua iniicimus per catheterẽ in vesicam, id quod ad eius curationem conuenit, vel eximimus id quod impedit ne vrina reddatur, recto siphone immisso; quẽ καθετῆρα Græci vocãt. Ægi.

Κάθετος, ου, ὁ, perpendiculum, ᾧ κάθετον, apud Luc. ad perpendiculum, ad lineam. Item linea perpendicularis. Procl. apud Euclid. Item altitudo rectis lineis subducta, altitudo perpendiculariter ardua apud Strab. Accipitur quoque pro linea piscatoria, quæ velut perpendiculum in aquam demittitur. Et pro reti. in Epigr. Καθέτ᾽ς, ὰ, ὸ, dicebatur agnus qui in mare demittebatur: apud Suid. ex Lysia & Melitone.

Decomp. Ἐνυπνιάζω, immitto, demitto. Ἐνυπνίαζε, subdolus. Basil.

Ὑποσκορδίζω, vrrinq. demitto. Aristot. lib. 9. hist. an. c. 38.

Συγκαθίημι, vnà demitto. Item summitto me, apud Aristot. in probl. sect. 1.

Συγκατάθεσις, submissio, qua quis alicui se submittit & cedit. Item contentio duorum inter se, comparatio.

Μεθίημι, dimitto, missum facio. Il. α. μεδέ᾽ ἀθλητὴρ χόλον, deponere irã. Soph. in Aiace. χρεὼ δὲ μεθεῖναι τὸν ἀλάστορα, è manibus dimitt. Synes. μεθῆκεν ἑαυτὸν ὁ πυθαγόρας ὡς τῆ τῶν ἀκουόντων ᾧ παλαίου. Exp. & negligo, item detrecto: apud Hom. cum genit. vt μεθίεναι πολέμοιο, detrectare libellum. Et cum infinit. vt Il. γ. μεθῆκε δ᾽ ἔμεν. ponitur interdum & sine casu, ac tum significare videtur, remitto contentionem, remissè ago, ignauè me gero. vt Iliad. υ. Ὀτρυνέεις ᾧ ἄκοντα ὑδ᾽ ἐμεθίεσθε νόηεν. ¶ apud Xen. μεθῆκε δ᾽ ἀνὸς πράττειν. exp. omitto agere quæ decet. ¶ Item permitto, vt εἰρεσίας ναῒ μεθεῖναι, ex Soph. in Aiace, remigia naui permittere. Et in Epigr. ἐκ μεθῆκε σε Ἰανεῖν, non siui te mori. Item emitto. vt μεχίστ βλασὸν, ex Theoph.

Μεθίημι, dimitto, missum facio. cum genit. Aristoph. in Pluto. μεθεῖς ἐμοῦ μὲν πεῖθε. Plat. de rep. 7. ὧν ἐκεῖ κεφάλων γιγνομένων μεθίεντες.

Μεθιμένως, ον, ὁ, ἡ, remissus, negligens, vel cum neglectu quodam dimittens aut missum faciens. Il. α.

Μεθημοσύνη, remissio animi, negligentia. Il. γ.

Παρίημι. præremitto, omitto. Plat. de rep. 2. ἐκεῖνος λυὸς παρεῖ ἔργον καιρὸν, διέλυσεν. Thuc. lib. 4. μετὴ ἀξιωθεὶς καιρὸν παρεῖναι ἐς τὴν ἀκρόπολιν Xen. Hell. 4, admittere, vel transmittere. apud Plat. παρεῖναι ἐς τὴν ψυχὴν, inducere in animum, persuadere. ¶ Item dimitto, relinquo. vt παρίημι ἐπίσης, Hermog. ¶ Item permitto, sino. Cum infinit. Herodot. παρεῖναι σφι βουλεύεσθαι. Plut. de rep. lib. 2. τοῖς δὲ δέκα πάσης ἄλλοις ἐπαιτεῖν. ¶ Item remitto, laxo, soluo. Aristoph. in Eq. τὰς τε ὀφρῦς παρεῖα. ¶ Item remissum ac languidum reddo, vires frãgo. Dioscor. (de cicuta) παρεῖσαι τὴ ὀφθῖτα καὶ πλαδῶσαι, tabefacit.

Παρείμενος, remissus & languidus reddor. Particip. præt. παρεῖμαι, qui remissus factus est seu languidus. cuius vires fractæ sunt. παρειμένον γήρᾳ apud Plat. exp. cõfectus senio. παρείμενος ἢ περιεσθεὶς ὑπὸ Greg. apud eundem Greg. παρειμένοι τοῖς ἡδονοῖς, exp. corpus effœminatum.

Παρειμένως, remissè, languidè, contemptim. Hesych.

Πάρεσις, remissio, laxatio. vt πάρεσις ἀφῆς & κινήσ, apud Aretum. Est & morbi nomen qui & παρείλυσις dicitur quum nerui remissi ac laxati motu tractuque aut dimidium corpus aut partem eius aliquam destituunt. Aret. de diur. aff. cap. 7. & Alex. Trall. Vtitur & Plut. symp. 3, quæst. 5. Exponitur etiam defectio & languor.

πάρεσις, ε. ὁ, remissus. laxatus. Item παρεῖσ, hoc est, nervorum relaxatio seu relolutioni obnoxius.

Decomp. Ε'μπαρέημι. remitto laxo. Ε'μπαρείμην, remissus ac languidus reddor, franguntur vires meæ. Naz. in Trag.

Αὐτᾶρης, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Φρεῖναι. p. amitto, Od. ω᾽πρόειε δολήμονιος ἰχθύς, pro φρέσπεμπε. Aliquando simp. exp. mitto: vt Il. γ. αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον, πρεῖε κρείων Ἀγαμέμνων Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἰέναι. Item dimitto seu concedo. vt Il. ν. ἀλλὰ σὺ τῶ νῦν τῶν θεῶν ἐπιπρέσβυ, ἀπόειπε, ἐπὶ δ᾽ ἄγωμαι ἐς μάχην. Item imitto, porto ago, in primam aciem promouco: apud Xen. πρεῖε κραιπνὰς. Item πρεῖτε πρὸς αὐτὸς τὸν ἐκκλίναι δίξαι. ¶ Item proficio: vt apud Xen. ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἴσμεν ἠδὺ πρόιεμεν αὖτις, ad voluptatem præsentem se proficere. Et Aristoph. in Nub. εἶτ᾽ οὐδὲν ἦν αὐτῶν πρόειμι, Plut. vbi & ἰσχολιατ. exponit βιάσθαι & τραχίζειν.

Προίημαι, proiicio. vt & πρόιημι. πρόιεσθ᾽ ἑαυτὸν ἔλον. Plut. ficet. Virg. cixit proiicere animas. Apud Dionys. μεγάλων πόλεων πρόιεσθαι Λακεδαιμονίους, obnicere cuentendam, vel prodere & condonare. Item Plut. dixit πρόιεσθ᾽ τὸ καλὸν, sicut Cæsar proiicere virtutem. Aliquando exponi potest, profundo. vt apud Aristpt. eth. 4. τὸ οἰκεῖον πρόιεται. & apud Phil. ὑπὲρ ἧς δ᾽ μόνον πρόιεσθ᾽ ἐστίας. Putatur inmi & pro, permitto arbitrio alicuius vel potestati, aut etiam libidini. vel trado potestati aut in potestatem. vel obnicio potestati. vt apud Xen. Pæd. 1. Δεῖ δ᾽ τὸ μηδέτα αὖτῆς ἡδυπαθείας πρόεσθαι μὴ πρὸ χρόνου πολλοῦ μὴ πε πυρετὸν δὲ μήτε τείχη ἐρυμνὰ, μή πε πίνα ἀξιόμαχα. Et Thuc. lib. 1. ᾧ τὴν Κέρκυραν ἐσβαλοῦσ᾽ μὴ πρόιεσθε τοῖς Κορινθίοις. Apud Dem. πρόιεσθε εἰς δικαίαν, deiierendo eo nicere in seruitutem vel detentus. Quidam interpr. obijcere seruituti.

πρόιεσθαί τι (non adiecto dat.) sæpe dicitur *pro*, amittere è manibus, finere sibi elabi, vel pro derelicto habere. Interdum simpl. *pro*, dimittere, relinquere multum facere, aut etiam abijcere. vt Dem. in Mid. ῥᾳθύμως πρόιεσθαι, Sic & πρόιεσθαί τινα, curam de quopiam abijcere, vel deiierere quempiam. vt Thucydid. 3. ᾧ μὴ ἀσπιδὸς ἄμεσθε. item largior, erogo, effundo ex Aristotel. κατὰ χρήματα πρόιεσθαι αὐτὸν, &c. Item cedo & condono amico, apud Aristot. κατὰ τὸ αἰδοῖον πρόιεται ἀπίμενε. effundit vel mittit. Reperitur etiam passiue: vnde πρόειμαι apud Demosth.

πρόιεσις, dimissio, qua destituimus & proijcimus rem aliquam. Item profusa erogatio, erogatio, quæ fit quasi proijciendo, largitio pro tusa: cui oppon. λῆψις apud Aristotel. vt πρόσεσις τ᾽ αὖλων.

πρόιλιξις, ad largiendum propensus seu profundendum, qui lubenter largitur, profusus. Aristotel. eth. 4. cap. 1. Idem Rhet. 1. cum dat. προίλιξ τοῖς τυχοῦσι καὶ τοῖς φίλοις. Προίλικτος, largè effuseque, cum quadam profusione. Aristot. eth. 4. c. 2.

Decomp. Ἀποπρόημι. emitto. Ὀλίγ᾽, ὀλ᾽ ἀποπρόιεις.

Ε'μπρόημι. emitto aduersùs, emitto in. Il. οἳ Τλάμης καὶ Μενέλαον ἐμπρὸ ἔβαλον παχείῃ. Item transmitto. vel emitto ad. Il. ε. κέλευσε δὲ δεῦρο ἐμπρόημεν ἐλθεῖν εἰς ἀγορήν.

Καταπρόημι, proijcio, è manibus dimitto, aut elabi sino vel etiam cum neglectu abijcio. Polyb. libro 6. μάστις ἀφ᾽ ἡνιόχου καταπρόεται τῶν χειρῶν. omnes quidem alij occasionem rei bene gerendæ omisisse aut neglexisse. Dicitur etiam κατὰ πρόειναι τινὰ ὀλέθρῳ siue κατηγορίᾳ, i. prodere, destituere: seu præuaricari.

πρόσειμι, admitto. vt Xenoph. ἀναβ. 3. 4. ἐὰν πρόσιωσι θεοὶ ἐς πῦρ τὰς ἐψιζούσας. Sic & lib. 7.

πρόσειμι, ibi. vt apud eundem de arte eq. πολλοὶ δ᾽ ἵππου χαλινὸν πρόσιστιν. ἀ πρόσθια αὐτοῖς ἐστιν, ὅπ᾽ πρόσειμι πολὺ ἀσφαλέστερον. Dicitur & equus περίειμι, ἐ ἀναβάτην, i. admittere ascensorem. Item admitto. i. non repudio conditionem. Apud Xen. ἥπιον πρόσεστι exp. vinci se patitur. Item admitto, i. cõprobo, vel non improbo. Gal. πρόσιστιν ἐμ ἀμφότερα τάδε. Et cum infinitiuo, apud Xen. καὶ τοιχίζειν᾽ τῆς ὀφρύος πρόσιστ᾽. Et apud eundem, πρόσεστ᾽ μεῖζα κακίονος πρόσθιν ἢ πρόσθιν ἧσθαι, exp. hoc committe emus vt deterio es quam prius esse mus. Apud eundem, ἐ πρόσεστιν ἀναίσχυντον, exp. non inducebam & animum æs alienum confiure, it idemque apud Herodotum, πρόσιστο τὸν πρόσθεν, nõ inducebant in animum proditionem facere: Rursum apud Xenoph. ἵππος ἰσχὺν ἥκιστα πρόσεστι, à turpibus abhorrere.

Συμίημι. committo. vt ἔρι δὴ ξυμίεσαν μόχθοιλι. 4. commisit ad pugnam, vel commisit inter se. Item, audio, intelligo. Od. ζ, ξείνε, σὺ δ᾽ οὐδ᾽ ἰμίθεν ξυνίεις ἐπος. Herodianus lib. 4. μήτε τὰ ἀλλήλων φωνῆς συνιέναι. apud eundem συνεὶς ὅτι, &c. poltquam intellexit. seu etiam. Item intelligo, animaduerto, sentio. Aristoph. in Pluto, Εἶτ᾽ ἐ ξυνίης τὸν ἐπίτασιν ᾗ θεῖ. Plut. συνεὶς ὁ Ερῶτ᾽ τὸ πρᾶγμ᾽ γεγονὸς Et cum genitiuo Luc. ἐπεὶδὰ πάντα συνῆκα ᾗ κρείττονος. simo atque intellexit quod erat melius. Interdum sine casu. vt συνίεσαν καθ᾽ ὃν τρόπον ἐκέλευε. Demosth. Interdum cum partic. v. συνίημι δ᾽ πάσχων, & συνίημι κατηγαλόν μὲν. Item cum infinitiuo apud Herodiam. Item, scio, Plat. cum accusatino. Et συνῆκα ἐμὲ τι ἰδίᾳ γνωμῃ μεζόνιδρος, neq; mihi conscius fuit ab aliqua me amatum esse accipitur etiam pro πρόσθιν aristotel. in ethic. ¶ Συνεῖσι pro συνίημι dictum fuit. Eustath. Reperitur συνεῖ 1. intell git. Sæp. 9. Sic & in no Testamento. Sic δ᾽ συνεῖσι. & οἱ συνιέντες apud Bibl. In Ceb. tabula. ἵνα συνῆτε ἢ intelligas, & ». ἐμπαίειν apud Xen. putentur esse vt πᾶσι & ὑβρίσαι συνιεῖς, publici. ἀνθρωπ. ἀλλ᾽ ἐπ᾽ ἀφ᾽ ἑτέ᾽ ἐπιστ. ἐμαυτῷ πεπιστεῦσθαι ἀκριβῶς ἐμοὶ δοκῶ ἢ συμβῆναι, Euitath. Odyss. ζ. v. 76. τὰ δ᾽ ἀγχίνοα ἐ ῥᾴδιον ἐστὶ συνιέναι, tanquam à ξυνίημι pro ῥᾴδιός.

Συνίσις siue ξυνίσις, coitio, qua euæ res in vnam cuiusque quasi committuntur. Odyss. κ ἐμὲ συνίσεις τε δόλον πεπυσθέ᾽ ἰόντος. item intelligentia, perspicax animi facultas, qua communi re res inter se potest & discernere, seu perspicacia & prudentia in iudicando. Aristor. ethic. lib. 6 cap. 11. Plat. tamen Crat. derluat nõ ab hoc συνίημι, sed à ξυνίεμαι significans. πεφύκασι, vt ξυνίσεως sit facultas animi quæ ξυνιεῖ τὰ πράγματα. si perspicens & ulcerens quid faciendum sit, quid non. Demosth. cor. scribit συνίσεσι καὶ παιδείᾳ τὸ κρίνειν τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ. Accipitur & pro conscientia, apud Heraclid. lib. 4. & Eurip. in Orefte.

Συνιστὴς, ὁ, ὁ, intelligens, idem quod συνιὼς.

Συνὼν, ὁ, ὁ, qui commissus est, aut commissus seu coitus potest vt συνὼν χρυσῷ, Hesych. Item qui intelligi potest. nesc. de infomniis. ὑπνος ἐδὲ τὰ χρησθέντα πᾶσι συνιτὰ ἐγίγνοντο omnibus nota. Sic & apud Luc. & apud Aristot. in phil. Alexand. Frequentiùs actiuè capitur *pro*, intelligente, sapiente, prudens in iudicando vt apud Thucydid. lib. 1. & Plut. in lib. an seni capessendæ resp. Item sciens Eurip. in Iphig. Aul. Ἐγὼ τάδ᾽ οὐκ ἐξὸν συνιὼς εἶμι κοὐ τὸν μὴ εἰδότα. & vbi nihil ne opus sit facto, & vbi non, συνιστὰς intelligenter pro Græc.

Συνιτίζω, intelligentem reddo, facio. Intelligere. Accepit Græc.

Συνήμων, ονος, ὁ & ἡ, socius amicus, παρὰ τῶν ἐπιτηδείων. Suidas Apol. Arg. vltimo Δίκην μεγίστην ἔδωκεν ὁ συνήμων.

Συνηθεσία, societas aut fœderis sanctio, actio, &c.

Decomp. ἀσυνεσία & ἀξυνεσία infipientia, mentis inscitia, cando nulla vis & perspicacitia, inicitia. Thuc. lib. 6.

ἀσυνίητος, insipiens, qui perspicax & in iudicando prudens non est. Thuc. lib. 6. & lib. 8. & Aristot. eth. 7. cap. 1.

ἀσυνίστημι, desipio. Item non intelligo, non calleo. Item epistol. 4.

Ἀυξξυνίητος, Hesych. ἀσυνίητος, imprudens. Item passim scilis intellectus. Xen. Item quæ Eurip. in Phœniss.

Εὐσυνησία siue εὐξυνησία, quod συνίησις. Aristoth. Ἐὐσυνίητος, intellectu facilis. item idem fere quod Aristot. ibidem.

Κακησυνίητος, prudentia aburens ad malũ. vafer Thucyd.

Παρασυνίησις, apud H. ppucr. error qui vero proximus ea de causa probabilis. ex Gal. comm. 3 εἰς τὸ ἐπιδημ.

Υ᾽φίημι. submitto. vt Plut. in Pericle, ὑφιεσαι πως ταῖς γυναιξὶ submittere pauones mulieribus. Apud eundem in apoph. ὑφίεσθαι τῷ φρονήματος, de animo sitare submittere. vel remittere. e. Et ὑφεὶς ἑ ὀργῆς apud Herodot. qui desistione remisit.

Υ᾽φίεμαι pro ὑφίημι, remitto, vt apud Plut. ὑφιέμενος τῆς ματος, τ᾽ τόλμης & ὀργῆς. Item *pro*, remittere vires seu de viribus non agere totis viribus ex Aristophane seu de viribus ἡ ὑφιέμενος. ¶ Item decedo, concedo, cedo. Idem, ὑφιεῖς τε δικαίων ὑφιέμενος. de meo iure decedens. Et cum infin. ἐδὲν ἀσθενὲς ἀυτῶν ὑφιέμενοι αὐ, nulli hominum in hoc cedentes. Item cedo, i. non obnitor, non contendo, repugnare audeo, ex Greg. apud Luc. de luctu, ἐδὲν τὸ παρεστὸν δὲ ὑφιέμενος, exp. nemini concedens ascensum, i. permittens. Et passiue, submittor, &c. Partic. ὑφιεμένης, submissa seu ὑφιεμένη φωνὴ, submissa vox. Itẽ remissus remisse & parcus. Item diminutus. apud Areopag. Item, inferior deterior. apud Procl. Item permissus, cui permissum est. ὑφιεμένη κοὐδενὸς αὐτὰ τὰ. Eurip. permissa prote moritæ cessa. Plutarc. in Lyc. ὑφεῖτο μᾶλλον γνώμῃ εἴκειν, nolli pere sum erat.

Υ᾽φεσις, remissè, parcè, cessim. vt ὑφιεμένως ἔχειν.

Υ᾽φεσις, remissio cõrentionis, quum in contendo potentiori. Plut. in Ant. A Suida exponitur etiam vnde apud Naz. ἐδὲ τὸ κῦ τῶν ὄσιων ὑφίεσις, exp. neqtiæ imminutionem.

Decomp. Καθυφίημι, submitto, remitto. Basil. in Hexahom. 5. Item cedo. Xen. Hell. 2. ἐ χρὴ καθυφιέσθαι τῆς ἀρχῆς. Item prodo, condono, idem quod κατατρέχειν. & γεφύρᾳ Dem. in hac signif. exp. etiam præuaricor. apud Dem. et Theocrin. & contra Mid. apud Luc. μὴ καθυφῆς τῆς τῶν πατέρων. de nullo patris iure, quod tueri polis, decedere. interdum καθυφίεναι ita vsurpatur vt πρόιεσθαι & ἀνίεσθαι. καθυφίεναι Λακεδαιμονίοις ἰσχὺς ἀρκέσουν. Sic dicitur etiam ἑαυτὸν καθυφιέναι ἑαυτόν, dedere se, seu submittere se. aut animum addere, iucumbere. Polyb. 1. Exponitur etiam subtrahere, Ioseph. lib. 2. ἐδὲν ἡμῖν καθυφῆκε μέρ.

Κάθ

Καθύφεσις, præuaricatio, seu eiusmodi præuaricatoris affectus, vt se submittere velit aduersario. Poll.

Μέν, Δυπαρές. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

¶ *Derivata ab εἰμ (cum tenui.) i. sum.*

Εἰμὶ, sum. Ab ἔω & deriuatur & tempora quædam mutuantur. Præt. imperf. ἤμην, eram. fut. ἔσομαι, ero. Cætera pete ex grammaticis. Dicitur τελεσθὲς εἶμι, vel πίνης εἶμι. ¶ Interdum cum genitiuo vt Thuc. ἐ πάσης ἦσαν πόλεως τοσοῦδε, non erit cuiusius. Aristoph. in Pluto, ἐκτὸς τῶ πόρου ἐσμὲν ἀεὶ, hoc sum ingenio, vel his moribus prædituς tum. apud Basil. ἐνεγ ἰαυτῷ, cui iuris esse, vel mentis esse potestatem habere. apud Aristoph. ἐμοῦ τ᾽ φίλων sub. ἐσ, es enim amicorum, sub. vnus. vel es de numero amicorum. apud Plat. εἰμὶ δ᾽ πάλαι σ᾽ δι. sum ex hac vibe. apud Xen. ᾧ χθὲς εἰμὶ, agnatus sum. apud Luc. ἐστ᾽ ἐν ἐτῷ, quanti est pretij? quanti æstimatur? Sic & Xen. μεδαμῶ ἐσμεν nullo esse in pretio & numero. ¶ Cum dat. Aristoph. ὅσοις δίκαιόν ἐστιν οὐκ ἐμοὶ ἄλφιτα, non erat quod ederent. Ἐμοὶ μὴ ξυλαβόμην, pro ἐξυλάμην, volebam. Sic & ἐμοὶ σφόδρα ἐμέλησε, pro ἐσπούδαζε. ¶ Accusatiuum etiam adduni poëtæ. vt Apoll. 2. χθιζὸν ἐσαν Ἄρεα, filiæ Nartis erant. ¶ Cum præpos. varias interpr. accipit. Cum ἐν. vt Xen. ἐν πόλει ἐσμὲν ἐπιτήδειοι. Hoor. εἰμὶ ἐν τοῖς κακοῖς, verior in malis, conscriptus tum in malis. ἐν Ἀργείοις εἶναι. Thuc. pro Ἀργεῖόν ἐσμεν. Xen. Pæd. li. 3. & 6. ἐ Κῦρος ἐν τούτοις ἐῶ, in his occupatus erat, vel hęc agebat. Cum ἐπὶ. vt εἶναι ἐπὶ τούτῳ, huic præesse. Xen. Cum ἐξὸ & accus. vt εἰμὶ ἐξὸ τῶν φιλοσοφίων. Hoor. verior in philosophia. Cum ἐκτὸς vt ἐκτὸς ἐσμεν ἐσαν ἄν αὐτῶν ἐκτὸς ἐμοῦ. Demosth. ad Pantæn. Sic ἔσται ἐκτὸς λόγου τοῖς δικασταῖς Luc. causis forensibus vacare. Plato in leg. ἐκτὸς πόλεως εἶναι τοῦ ζῆν. hęc ad bellum conducunt. Cum ἐπὶ. vt εἰμὶ ἐπὶ σοὶ, tibi subiicior. Thuc. ¶ Ἐᾶ licet & ἐῶ, licebat. vt Od. οὐτὶ μοὶ οὐδέτ᾽.

Ἤν, agè verò. iam verò, sæpe apud Dem. vt ἔστ᾽ εἰ δή σε ἐρωτήσει. Item pro, præterea, apud eundem Dem. & Plat. Exponitur etiam, sit ita, fic fiat, dicitsurque aduerbium concedentis & permittentis, apud Plat. de rep. 1. & apud Aristopu. Dicitur & ἔστ᾽ δή, à Plat. in symp.

Ὤν (è poëticè) particip. qui est. Οὐκ ὄντες νόμοι, leges nullæ & irritæ. ἡ ὄσα πόλει, salua & incolumis. apud Dem. ἡ ἄ ἐστ᾽ ἀληθῆ, vera, apud Plat. ἡ οὐκ ὄσα, falsa, apud Soph. In neut. τὸ ὄν, verum, veritas, apud Pla. Hinc ὄντα & τὰ ὄντα, pro ὄντως, vere, reuera, apud Plat. Τὰ ὄντα, bona, facultates. Plut. in Ant. idem quod ὄσια.

Οὐσία ἡ, essentia. Exp. & substantia. Pro ente & vno accipitur apud Plat. de rep. lib. 7. Apud Phil. de mundo, ἡ ὕλη & οὐσία, exp. mundi materia incondita & rudis, indigestaq. moles. Interdum exp. natura. Quot modis dicatur οὐσία, docet Aristotel. metaph. lib. 4 ¶ Item substantia, facultates, bona, πατρῷα. Demosth. ad Phœn. Dicitur & plur. num. οὐσίαι, apud eundem. ¶ Item prp σωτηρία. ἡσίη, vt expon. schol. Sophocl. in Trach.

Οὐσίδιον, q.d. substantiola, bona, facultates, apud Athen. l. 2.

Οὐσιάδης, ους, ὁ, ἡ, essentialis, substantialis. Sæpe apud Aristotel & eius interpr. Græc.

Οὐσιαδῶς, essentialiter, substantialiter.

Οὐσιῶδες, essentiam do, essentiam facio. Passiue. οὐσιώδης, q.d. substantiarius, substantiam fieri. Greg. Οὐσίωσις, q.d. essentiatio, vel substantiatio, aut substantificatio.

Ὑγιὴς, ὁ, verus. Ἐτὰ ab Hesych. exp. vera bona. Fit autem ab ἐμὶ, sicut ἐμὶς à πῆμι. ἐσὸς à δίδυμι. ἐσὸς, ab ἴημι. ¶ Ἐτὸς aduerbialiter etiam exponitur, remere, abs re, frustra, vt apud Aristoph. in Pluto. Οὐκ ἐτὸς ἄρ᾽ ἀς ἐπ᾽ ἦλθεν ἐδιπόπουν. Hinc ἐτῶσιος & deriuatum videri queat. de quo vide tua ierie.

Ἐ᾽τὸς, ἐδὲν idem quod ἐτὸς, & ab eo deriuatum interposito ε. In neutro genere ἐτὸν, v. ru, aut verè: Frequens apud poëtas. Il. β. ἔφα δαΐφρων Ἕλενος Priami fatidicus. Sic Il. α. Κάλχας μαντὶς ἐσθλὸς ἐτὸν ἴδεν. Od. ν, & alibi. Apud Aristoph. Calchas v. ticinator. Sic Il. ι. Od. ν, & alibi. Apud Aristoph. frequen er in interrogationibu. adhibetur. vt in Neb. Τ᾽ ἦ τὸν ἐτὸν ἀληθῶς ὑπόφασιν ἐπὶ τοῦτο; ὦ σοφώτατε. Item quod ita dicitur pro ἐπεὶ ἐτὸν ἐστὶν. vt Iliad. α. ὦ ἐπὶ δὲ ἐτὸν. Od. ξ. ὦ ἐτὸν ἐπὶ φεύδει. ¶ Item *pro*, sum post. vnd. ἐπιτοῦδε, qui fuerunt sunt post, posteri.

Ἐ᾽πίσω, vide in comp. ex Οὐσία.

Μέτειμι, intersum, sum inter, verlor. inter, Il. σὺ κρυπτείοιο μετείην. Et Od. ξ. ὅπ᾽ ζωῆσι μετείομεν. A. Il. β. δ᾽ πασιν μεμετίσεται exp. intercedet. ¶ Μετεῖ μείζων, sum potentior huius rei. Aristoph. in Plut. ἐσεις μεῖσι δ᾽ ζωῆς τέρπε. Demosth. μεῖσι τούτῳ καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν. Hoc ratio est. ὅσιον τῆς φαύλοις μεῖσι. Apud Aristo el. Politic. μεῖσι αὐτῶν ἔζησε δέκατος exp. illis nullum ius assequendi magistratus erat. Et in participio μετὼν pro quo μετὸν Ionicè apud Herodot.) Thucyd. ὡς ἐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδαμνον, tanquam nullum ius habeient in Epidamnum. Dicitur etiam μέτεσί μοι τόδε. Plato in Apol. Socrat. τί τοιοῦτον ἐδὲν μοι μέτεσι. Et cum μέρος. vt apud Eurip. Μὴ σοι ὑμὶν τ᾽ πανσεγγόμων μέτεστι. Sic & Hocrates ἀρετῆς ἐδὲν μέρος τῆς πονηρίας μέτεσι. Mέτε apud poetas & Herodot. pro μέτεσι. vt Eurip. Ἦ ἐ Ἑλένης παρθένου τῆ σῆ μέτε; quid rei est tuæ virgini cum Helena? Apud Herodot. τάδε ἐσὶ ἔ μέτεστι exp. his non est commune.

Μετουσία, participatio, communicatio, consortium Xenoph. Pæd. 8. πεπείσθαι πέρυσι ἐκ πολλῶν ἔτεος μετουσίαν.

Μετουσιακὰ nomina apud Grammaticos, quæ participationis significationem inclusam habent: à nonnullis materialia dicta vt λίθινος, ξύλινος, σίδηρος.

Πάρειμι, adsum, præsens sum, præsto sum. Item intersum. Il. β. v. 485. Τμεῖς γὰρ ἔσεσθε ἐπὶ πλῆθος τε πάρεστε. Demosth. πάρε-

sim parte aduersaria ijs qui suos αὐτόχειρας per causam inualetudinis vel absentiæ excusarent, aut aliquam fonticam causam habere causarentur. Poll.

ἀπαρκέω, vide in comp. ex ἀρκέω.

ἀπαρκὸς, ὁ, ὁν, ab Ἔαρκία. Hercules. ἀπαρχωροῦντες τῇ ἀπτοῖ τῇ μάχης. ὁ quod a pugna, abstinent. Callimachus quoque pro ἀποδημίᾳ posuit, teste Suida.

Διέρχομαι, vade διόσομαι vsque ero, pergam esse, constanter ero. Xen. apomn. lib. 2. ποσπλάθου διέρχ᾽ ἂν κτησάμενος ἀρθρον σῶν ἢ ποσὶν οὖ ἐρεῖς, considerare pergens.

Ἐ᾽νειμι, insum. Aristoph. in Pluto. ἐ χρεὼς ἐπὶ πελοῖς ἔνεσιν αἰσχέσιν. Thucyd. 2. ἐσίαν ἢ ἐνοῦσαν ἢ γνώμην. Xenophon σὺν ἐνοῦσιν ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ. vt ἐνεῖσιν χρόνῳ. interrit tẽpus. Interjicitur. Et ἐν pro ἐνεῖσι. Aristopho. in Plut. ἐν χολέρᾳ ἐν κἰνδύνῳ ἐν κίσαι. Plato, ἐνὼν ἐν τῇ ψυχῇ. ¶ Item ἔνεσι. licet. Demosthen. κατὰ ἐ ἐν pro ἔνεσι. v. ὡς ἐνὶ μάλιστα πρᾶξαι. Luc. Ab huius participio pl. ἐ ἐνόντα, quæ facere licet, quæ in nostra potestate sunt. vel, quæ sunt nostrarum virium. vnde ὁκ τῶν ἐνόντων, Synes. totis viribus, quantum fieri potest. Dicitur pro eodem τῷ ἐνόντι & τοῦτο ab eodem Synes. At verò ἐνὸν imperson. quum licet, v. I licetet vel fieri possit vt Luc. ὡς σὸν ἐνὸν πρᾶγμόνως διώκειν.

Ἔ᾽ξεσι, vide in comp ex ἔσια

Ἔ᾽ξεστι, licet. Cum infinit. vt Demosth. ἔξεσιν οὐδεμιᾶς ἡβούλῃ. Xenophon dicit etiam, ἐξὸν ἔστι κρεῖττον σωφρόνως ἐπὶ τὰς χεῖρας ἰέναι τῶν λόγων ἢ δίκῃ. ἔξεσι ἔ ἐνόντων, nihil tale licet. vel nihil tale conceditur. Et ἔξεσι. licet. apud Demosthenem. Et infinit. Ἐ᾽ξὸν licere participi. ἐξὸν, quum liceat, vel quum liceret. Pro quo ἐξὸν apud Herodot.

Ἐ᾽ξουσία, licentia, potestas, autoritas. iur. Plutarchus & Herodianus ἐξουσίαν & δυνάμιν copulãrunt. ἐξουσίαν ἔχω κλύπτειν, Xenoph. Et ἐξουσίαν δίδωμι λίγειν apud eundem, quod & ἐξουσίαν παρέχω dicitur. Ἐξουσιάζω, potestatem habeo. eum genit. apud Lucian, c. 22. οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν. διαρτᾶσθαι κελεύουσι, habẽt in eas & pass. l. 2. ad Corinth. 6. ἀλλ᾽ σὸν ἐγὼ ἐξουσιάσω τοῦ λόγου non redigar tab vllius rei potestatem. Exponitur & potestatem do, ex Ecclesiast.

Ἐ᾽ξουσιαστὴς, dominus apud Esaiam. Ἐ᾽ξουσιαστικὸς, ex potestate procedens seu authoritate, autoritatem præ se ferens: vt ἐξουσιαστικὸς λόγος. Ἐ᾽ξουσιαστικῶς, cum potestate, imperiosè. Item licenter vnde ἐξουσιαστικώτερον, licentius, vel maiore cum licentia ex Polybio.

Decomp. Αὐτεξούσιος, sui potestatem habens, qui sui iuris est & suæ potestatis. cui opponitur ὑπεξούσιος. Et τὸ αὐτεξούσιον. Latini theologi liberum arbitrium adpeilarunt.

Αὐτεξουσιότης, ητος, ἡ. libera potestas. potestas qui sui iuris est suique arbitrij. Ioseph. in Machab. hist.

Καπεξούσιος. idem. Καπεξουσιάζω, potestatem exerceo; Matth. 20 κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν.

Ὑπεξούσιος. alterius potestati subiectus. q.d. qui est sub. potestate. cui opponitur αὐτεξούσιος. Ὑπεξουσιότης, subiectio. Theophilus in Instit.

Ἔ᾽πειμι, sum super, insuper sto. Aristoph. ἐγκαῦς ὑπερ᾽ αὐτοῦ. Herodot. ἔπεσι ἐπὶ ξωστοῖ ἐπῆσι χαλκάσπις, sunt insuper, adduntur: Et ἐπ᾽ τὸ πύλαι ἔπεσι ex eodem Herodoti imminent portæ. Apud Demosth. ἔπεσιν ἀγῶν ᾧ κίνδυνος pro ἔνεσιν, discrimen inest. Sic & Hesych. ἐπὶ (quod ita dicitur pro ἔπεσι vt ἐνὶ pro ἔνεσι) exponit ἔνεσιν. vt Iliad. α. ὦ ἐπὶ δίκη. Od. ξ. ὦ ἐπὶ φεύδει. ¶ Item *pro*, sum post. vnd. ἐπιτοῦδε, qui fuerunt sunt post, posteri.

Ἐ᾽πίκοσ, vide in comp. ex Οὐσία.

Μέτειμι, intersum, sum inter, verlor. inter, Il. σὺ κρυπτείοιο μετείην. Et Od. ξ. ὅπ᾽ ζωῆσι μετείομεν. A. Il. β. δ᾽ πασιν μεμετίσεται exp. intercedet. ¶ Μετεῖ μείζων, sum potentior huius rei. Aristoph. in Plut. ἐσεις μεῖσι δ᾽ ζωῆς τέρπε. Demosth. μεῖσι τούτῳ καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν. Hoc ratio est. ὅσιον τῆς φαύλοις μεῖσι. Apud Aristo el. Politic. μεῖσι αὐτῶν ἔζησε δέκατος exp. illis nullum ius assequendi magistratus erat. Et in participio μετὼν pro quo μετὸν Ionicè apud Herodot.) Thucyd. ὡς ἐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδαμνον, tanquam nullum ius habeient in Epidamnum. Dicitur etiam μέτεσί μοι τόδε. Plato in Apol. Socrat. τί τοιοῦτον ἐδὲν μοι μέτεσι. Et cum μέρος. vt apud Eurip. Μὴ σοι ὑμὶν τ᾽ πανσεγγόμων μέτεστι. Sic & Hocrates ἀρετῆς ἐδὲν μέρος τῆς πονηρίας μέτεσι. Mέτε apud poetas & Herodot. pro μέτεσι. vt Eurip. Ἦ ἐ Ἑλένης παρθένου τῆ σῆ μέτε; quid rei est tuæ virgini cum Helena? Apud Herodot. τάδε ἐσὶ ἔ μέτεστι exp. his non est commune.

Μετουσία, participatio, communicatio, consortium Xenoph. Pæd. 8. πεπείσθαι πέρυσι ἐκ πολλῶν ἔτεος μετουσίαν.

Μετουσιακὰ nomina apud Grammaticos, quæ participationis significationem inclusam habent: à nonnullis materialia dicta vt λίθινος, ξύλινος, σίδηρος.

Πάρειμι, adsum, præsens sum, præsto sum. Item intersum. Il. β. v. 485. Τμεῖς γὰρ ἔσεσθε ἐπὶ πλῆθος τε πάρεστε. Demosth. πάρε-

σαι ζῆς πρᾶγματα. Isocr. in Panath. ὧν πραγμάτων οἷς ὁ παρὼν πρᾶγμα, quibus non intereram. Apud Xenoph. cum præpos. μετέχειν ἐπί τινι. apud Demosth. πάντες ἐσμὲν τῶν κοινῶν τὰ πράγματα, exp. res in ea sunt temporis conditione. Item adjun. i. patiucinor. Demosth. in Phorm. ἔτι νῦν παρὸν αὐτῷ καὶ συνδικάσειν. Lysi. ὥσπερ δίκην τὴν τότε παρόντων. Participia præsens, quòd adest. vt Aristoph. πάντες γὰρ ἐσμὲν παρόντα. Et παρὸν dicitur λεγόντων, præsens tempus. Sæpe omisso substantiuo] dicitur ἐν τῷ παρεῖναι & ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ, in præsenti, seu in præsentia. Sed ἐν τῷ παρεῖναι exponitur etiam è vestigio, ex tempore. Dicitur & ἀπὸ τοῦ παρεῖναι, ad hoc vsque tempus. Τὰ παρόντα & singul. interdum τὸ παρὸν, præsens rerum status. ¶ Habet etiam motus signif. [vt adsum] interdum cum εἰς vel πρός, aut ἐπί. vel certè aduerbio ad locum. vt Thuc. 3. ὡς αὐτοῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔπεμψαν ὁλυμπιάζοι παρόντα. Xenoph. παρεῖναι εἰς τὸ στενὸν τὸ ἀγγελίου χάριν. Idem, παρεῖναι ἐπὶ τὰς στὰς ὑφάς. Et παρεῖναι ἐπὶ τὰς πύλας exp. interesse lacrimeio. Hinc παρὼν, aduenies, seu veniens. vt Φίλιππον οὐκ Θρᾷκης παρόντα. Aeschini, venientem. ¶ πάρειμι, I, cet, datur, facultas est. Aristoph. in Pluto, πάρεστι χαίρειν Demosth. de falsa leg. τῇ πόλει τὰ βέλτιστ' ἐλεῖν παρῆν. apud Eurip. πάρεστι ἔρεσθαι, fiendi occasio ad est, vel præbetur. Pro eodem πάρα fæpe dicitur. vt Sophocl. in Aiace, ἐμοὶ δὲ πάρα ponitur tamen πάρα & pro πάρεστι, vt Il. a. πάρ ἐμοὶ γε δ' ἄκοι & pro πάρεσι apud Aristoph. participium παρὸν [vt ἐξὸν] quum liceret, seu facultas adesset: aut quum liceat. Demosth. παρὸν αὐτοῖς συμμαχεῖν.

παρουσία prudentia, Synes. παρεγχειρῶν τὸν λόγον σωμάτων φαντασίαις τὸ παρεστὸς. Item pro auditu. Thuc. 1. Βυζαντίοις δ' ἐλθοῦσι τῇ στρατιᾷ. Et παρουσίαν ἴσχε pro παρεῖναι ex Soph. in Aiace.

Decomp. Ἐπιπάρειμι, adsum. Item superuenio. ex Luc.

Συμπάρειμι, simul adsum: vnà adsum. apud Luc. ἅτε συμπαρόντες, exp. initiuncti diuino. Item συμπαρόντες, fautores.

ἐπείμι, superior sum. supero, antecedo. vt Il. α, Οἳ πρὶν μὲν βουλῇ Δαναῶν, πρὶν σθ' ἑσπόμενοι. Sic Thuc. lib. 8. ἐπεμένοις ἀλιβ. πολεμικαῖς ἐπείποις victorem esse. Herodian. πίστει δὲ σοφίᾳ πλείοσι ἐπῆν. ¶ Item supersum, abundo. Plut. in Lycurgo, ἔστιν ἐξαλῶ δίνομαι τῇ πόλει. Demosth. τῶν ὑμῖν ἐπόντων μέσων. Hinc ὧν ἔστι τοῦτο, ex abundãte, facultate superiore. ¶ Item supersum, i. reliquus sum, resto, ὃ πρὸ τοῦ χρήματα, Demosth. Sic Thuc. τὸ πρὸ τοῦ στρατῷ, reliquæ exercitus. apud Plut. Κάτων ὁ πρὸ τοῦ δυσὶν ὁπλίταις καὶ πολιτικῷ μόνον λαβὼν δέξεως, exp. reliquum hoc fuit tantùm, vel ad extremum contigit. Sic apud Demosth. οἷοις πρὸ τοῦ sequente infinit. exp. superesse facultas, vel saluum est & integrum, abundè licet. ¶ item supersum, superstes sum: vnd. πρὸ τοῦ, superstes Herod. 4. καὶ ἑ ἀδελφὸν πρὸ τοῦτο καὶ μὴ ἑ ἐκεῖνο φίλον.

πρόσπειμι, abundantia, copia, exuperantia, præstantia. πρόσπειμι οὐσίαν χρημάτων, ὧν ἐχόντων. Et πρόσπειμι τινῶν. Et πρόσπειμι ἡ δύναμις. Aristid. πρόσπειμι δωμάτιος, Synes. πρόσπειμι ῥήμης καὶ φίλης. Philo. Et in malam etiam partem interdum, apud Demosth. καὶ σωτηρ πρόσπειμι ποιήσεις χρῆναι. Quum verò sine adiectione ponitur, de abundantia opum dicitur, vt apud Herodianum & Aristoph. apud Xenoph. πρόσπειμι πιεῖν, rem facere, augere rem familiarem. Interdum significat & luxum, vt Polyb. ὁ περὶ τὰς πρόσπειμι χάριν. Ex' πρόσπειμι, ex abundanti, abundè. Dem. pro cor. ¶ Item incolumitas. vt ἡ ἕωθεν πρόσπειμι. Dem. hanc incolumem esse, hanc superesse.

πρόσπειμος λαὸς apud Græcos Bibliorum interpretes, peculiaris populus. Sic exp. & epist. ad Titum cap. 2. Hæc autem huius signif. ratio esse putatur, quòd πρόσπειμι vocent Græci ea quæ quum superfint, à nobis reconduntur, & pro maximè propriis ac gratis facultatibus habentur.

πρόσπειμος, suppetunt mihi opes & copiæ. Hippocr. ep. ad Demag.

πρόσπειμος, possessio opum & copiarum. Hesych. & Suid.

πρόσπειμος exp. affluens ex Hermog.

Decomp. Καταπρόσπειμι, longè supero, longè excedo & superior sum. Polyb. lib. 5. ἐπὶ τῷ ὑπὸ δύξεων κρατεῖσθαι τὸ ὂν τὸ Ἀπολλωνίας.

πρόσπειμι, quæ antè sunt, vel facta fuerunt. exponitur enim πρόγονοι, apud Hom. Il. α. vbi Calchas dicitur nouisse πάντ' ἐόντ' ἔν τ' ἐσόμενα πρό τ' ἐόντα.

πρόσπειμι, insum. Philo de mundo, τὴν πολυειδεστάτην ἀγυμνίαν ἐπίπαση δεῖν πρόσπειναι, quatuor oportere inesse. Xenoph. τῇ μὲ βίᾳ πρόσπειμι ἰχθύων. ¶ πρόσπειμι etiam est, σωὶ τύχῃς ἐσὶ, vt ἐκείνῳ ὃ μὴ πρόσπειμι, non etiam illud erat. Sic πρόσπειμι ἡ ὕβρεως inquit accedit iniuria. Item supereſt. vt Δημόνικος τοῖς πᾶσιν τὸ πρόσπειμι. Demosth. Item ὁ πρόσπειμι pro excurrente summa, vt ἐκ δηλίας δραχμὰς ὁ πρόσπειμι.

Decomp. Συμπρόσπειμι, simul etiam est. Pf. 94. μὴ ξυμπροσῇ σφι σὺν θεῷ αἰσχύνειν. ne participes sis.

Συνήκειμι. vnà sum. Herod. lib. 6. ἓξ ὧν ἐγὼ δὴ καὶ ὁ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῖς συνῆσι φίλοις, & amicis qui cum eo erant. In qua sign. dicitur & συνήκειμι συνησία. at apud Xenoph. ζῶσιν κρατιμαζῶν ἐν τοῖς συνῆσίας οἷς συνήκειμι ἓξ τὸ πόλεως πράττεται, in conuentibus quibus interfum vnà cum iis qui rempublicam administrant. ¶ Item conuersor, consuetudinem habeo. Eurip. ἓξ ἴσοις. Aristoph. μὴ σὺ πὰ πλείσε συνῆσι. Plut. de lib. educ. συνόντες, qui nobiscum conuersantur. Copulantur interdum cum rebus in animatis. vt Naz. συνῆναι τῇς ὑπομνήσεσι, circumina versari. συνῆναι τοῖς βίβλοις, versari inter libros. & libros. apud Aristoph. in Pluto, συνῆναι πόνοις. laboribus. Luc. συνῆναι μυρίαις ἀθλήσεις. Dicitur & ὁ πόνος συνῆναι, comma λιμῷ συνῆναι, cum fame & νόσῳ συνῆναι, ægr. tan. Sic ἐπιδέκτικος, mocino, in cõcentu aut conuiuio discrepo, dissentio, dissentior, vt philosophi inter se faciunt. Plat. in Pro. ἀλλὰ μὴν αὖθις συνῆσίας ἴσως, χαίρειν. αὖθις δ' ἑαυτοῖς συνῆναι δ' ἑαυτοῖς ἑαυτῶν λόγοις πέρυσι ἀλλήλων λαμβάνοντες. ¶ Item, (de & fœmina dictum) rem seu consuetudinem habeo, cohabito. Xen. Pæd. 3. τῶν ἑαυτῶν γυναικῶν συνῆναι ἀνδρὶ ἀγαθῷ. ¶ Item cum aliquo facio, à partibus alicuius sto. Thucyd. 4. (ἔφη) ἐδικαίου εἰ αὐτῷ πρίφορτον τὸ ὑμέτερον ἓ πρᾶξαι ξυμμάχοις βαίου ¶ Συνῆναι est etiam idem ferè quod πρόσειμι, præsum, præsum insuper esse. Soph. in Aiace, καὶ μοι δυσθεραπευτὸς ἐξωλέστερ' ἐφῆρ, i. & præterea mihi Aiax est tanquam insanens athleta.

Συνήκων ὁ, ὁ ἡ, socius, amicus. schol. Apoll. de συνῆναι. Vide & in συνήκει ex ἵημι, i. mitto.

Συνουσία, conuersatio, consuetudo familiaris. Hesiod. in neg. φιλίας εὑρεῖν πιστοτέρας ἢ συνουσίας δίτυχθ' ἑκατέρῳ. Item cõgressus, colloquium, cœtus, conuentus. Plat. in Gorg. Isocr. ad Philipp. Aristol. Polit. 5. Item disputatio. Plat. Protag. Item conuiuium, ex Plat. in Symp. & Plut. in Sympos. Item consuetudo venerea, coitus. Xen. Pæd. 5. Ptolemæus lib. 1. Aristot. in Polit. & Plut. multis in locis. Hinc pro ἕσις, ex Theophr. de hist. plant.

Συνουσιάζω, in eundem cœtum conuenio. Item coëo, misceor. Plut. lib. 12. Συνουσιασμὸς, coitus. Suid.

Συνουσιαστὴς, qui familiariter aliquo vtitur. Item discipulus. Plut. de lib. educ. Συνουσιασμὸς, facilis ad congressum familiares. Aristoph. in Vesp.

Συνουσιῶν, vide in comp. ex ἰούσα.

Decomp. Ἀπουσιάζω, cum nemine versans, cum nemine conuersationem habens. Chrysost. de fœcerdotio.

Φιλοσυνουσιάζω, frequenti congressu gaudeo.

Ὑπῆμι, subsum. Hesiod. in asp. μακρὴν δ' ὑπῆσε χαίτην Αἰών, Αἴσα, quomodo hue pertineant, vide suis locis.

Compositus ex ἰούσα *i. subsistentia.*

Ἀ'ὑσία, essentia carens. De deo dicitur à Damasc.

Ἀ'πουσιάζω, partem substantiæ meæ do.

Ἐ'νύσιος, substantiæ iohærens vel coniunctus. Quidam connatus. Exponitur à Bud. συνυπόστατος, essentia, subsistens substantialis, cui oppon. αὐσίος. item opulentus. Hesych.

Ἐ'πούσιος ἄρτος, Matth. 6. quidam exp. panis substantiam habens super substantialis seu supereſſentialis. Nonnulli à τὸ ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐπῶν ἰούσιαν ἓ προβλῶν ἐπαρκῶν. vel [cum Suida] ἰούσιαν ἡμῶν ἀρκοῦσαν, panis sustentandis nobis idoneus. Adam exp. superuenientem. ab ἔπειμι, quod est ab εἶμι, eo.

Ἐ'πούσιος, alterius seu diuersæ essentiæ. cui opponitur ὁμούσιος apud Greg.

Μονούσιος, cuius substantia sola est. i. solus id suo genere Deus. suæ substantiæ simile habens: vt sol, luna, cœlum.

Ὁμούσιος, q. d. coessentialis, consubstantialis, eiusdem essentiæ apud Greg.

Ὁμοούσιος pro eodem. Sunt tamen qui distinguendo pro ὁμοιούσιος, q. d. consubstantialitas.

Πολύσιος, vide in πολὺς.

Συνυπόστατος, q. d. consubstantiari, cohærere & coniungi substantiali ratione. Aphrod.

¶ *Deriuata ex* ἴω, *i. eo.*

Εἶμι, idem quod ἴω, à quo & factum est & tempore mutatur, sicut in primitiuo ἴω. dictum est. ἴσεο. item ἴθι. Καὶ τότ' ἐπεὶ τι εἶμι Διὸς πρὸ χαλκοβατὲς δῶ, ibo. Thucyd. Τοῦτο δηλόσας ἐστὶ τοιοῦτον εἶμι ἐπὶ τὸ ἔμπορον. item veniam, fut. ἴσομαι, ibo vel veniam, apud Hom. Infinit. ἴμεν. ἴμεναι εἰς λόγους, ἴμεναι εἰς φιλίαν, &c. Cætera tempora grammaticis.

Ἴθι [imperat.] i. vade: metaplasmo pro ἴσι. Il. Α. Βάσκε θεοὶ γὰρ ἴσασι Ἀχαιῶν. Aliquando aduerbialiter pro εἶα Xen. Ἴθι σοῦ ἐπισκοψώμεθα, agedum igitur considemus. idem Xen. Ἴθι ἐπείγε dic. & apud Plat. lib. 1. Ἴθι δὴ μὴ ταῦτα τόδε σκέψωμεν, agedum hoc inde considerabimus. pende. Cum dualt etiam & plurali apud Aristoph. dunt. Pro eodem dicitur etiam ἴτον, & ἴτε dicitur.

Ἴσμεν, celeriter, citò. Hesych. ἴσμενος, celer, velox. Hesych.

Ἴσμεν, eo, aut etiam eo cum impetu, impetu feror. vt ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ hasta impetu delata, vel incitata. Plut. narr. ἐπὶ τὰς βασιλικὰς ἐξ). At ἴσμεν vide in ἴσμι.

Ἴσμα, τὸ, gressus. Hesych. & Suid.

Ἴστον, eundem. Plat. lib. 2. de rep. ἔξω τὸν ἐπὶ τὸν, hac via eundum.

Ἴστον, pro eodem, apud Aristoph. in Nub.

Ἴστος, Ἴστη, Ἴστον, Γά, Νέος, Ἡ ἰών, Ὁ δός, quomodo hue pertineant, vide suis locis.

Compositus ex εἶμι *i. eo. Hæc autem terminatione eadem esse cum compositis ex* εἰμὶ *(sum) de quibus ante dictum est, sed significatione & coniugatione differre obseruandum est.*

Ἄνειμι, rursum eo. redeo. Aristoph. in neb. ἀνεῖμι δ' αὖτ' οὐδέν εἰς τοὐμὸν γλαῦκας, redeo hinc. Odyss. 9. Ἐκ πομπῆς αὐτοῦσιν ἐὺ ἠεγέθοντο πάτρ. ¶ Item rursum eo, ascendo. vt apud Nazianzen. ἀνεῖναι εἰς ἠγεμόνας, ascendit in cœlos. Alexand. Aphrod. Probl. lib. 1. Διὰ τί ἡμᾶς λιμὸς κλίμακος χρεία μᾶλλον ἢ αὐξάμεθα; Item scateo, scaturio, apud Paulan.

Decomp. Ἀναπέρειμι, ex aduerso insurgo seu surgo. vt ἀναπέρησεν αὐτῷ. Thucyd.

Ἐξέρχομαι, egredior, exeo. vnde ἐξελεύσεις egressus apud Apollon. Rhod. cum genit.

Ἐπάνειμι, redeo, reuertor. Plut. in Lycurgo, ὃ δὲν μεθέκτικεν ἐαυτῷ ἐπανέρχεται αὐτός, quoad Delphis ipse redierit. Idem in Probl. Rom. καὶ διὰ ξένης ἐπανέρχεσθαι. In sermone etiam & disputatione aliquis ad aliquid ἐπανέρχεται, i. redit, reuertitur. Demosth. pro eorona, ἐπανέρχεται δὲ πάλιν ἐπὶ τὸ λοιδορεῖσθαι, in eadem erat. ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπανέρχεται. Sic Xen. Hell. 7. ἐγὼ δ' ὑμᾶς εἰς τοῦτο ἐπανέρχομαι. Significat etiã, rursum disputo, denuò disputo, vel ad disserendam redeo. Galen. ἐπὶ τὰ τῶν αὐθις ἐπανέρχεται. Sic Plato de leg. ἐπανέρχεται αὖθις φύσεως. alibi idem Plato. ἐπανέρχεται τοὺς λόγους. i. repetens, recensens. Xen. Ped. 1. ἵνα δὴ σοφίσεται ἐπανέρχεται πάσας ἡ Περσῶν πολιτεία, μεμνῆσθαι ἐπανέρχεται, aliquantum ascendo & rem altius repeto.

Ἐπέρχομαι, abeo, proficiscor, vel abibo. &c. Et interdum, redeo. Plut. de Sibyll. ἐπέρχεται τῇ ἡμέρᾳ γόνατος, ὃς ἡμῶν. Plato de rep. 1. Ἐπερχόμενος ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἡ ἐπὶ τὸν ἀγρόν. Et ἁπλῶν, abiens, proficiscens, vel etiam profectus. apud Dem.

Decomp. Ὑπεπέρειμι, paulatim abire.

Ἔρχομαι, redeo, vel transibo, &c. Thuc. 3. ἀλλὰ δὲ αὖτε ἐπὶ τὴν ἀθήναν. Et 5. Δῆλα δ' ἐαυτῶν ἐκφυγὼν μὴ ἐξ πολιμίους διέρχεται. Et διεῖσι ἐξ ex Theophr. erumpit: & διεῖσι εἰς βάθος, altè descendit. ¶ Item percurro oratione, narro. ὅπως ἡ σκιὰ χρὴ, ἢ δὴ διέρχομαι.

Εἴσειμι, introeo, intro, ingredior. vel introibo, &c. vnde εἴσιθι Xenoph. ingaudere. Et εἰσίναμ εἰς ἴωνας, ingredi ad aliquem, i. ingredi domum eius, conuenire domi, apud Lysiam. apud Demosth. εἰσίναι ἐπὶ χειροῖν, i. postulari & causam dicere, sub. δικαστήριον. Dicitur & χειρὶ εἰσίναι, vel ἀγῶνα, item δίκην εἰσίναι vel δίωνδικίαν. Dicitur & res. quæpiam aliquem εἰσίναι. eum iubire. et occurrere. Et δεινὸν εἰσίναι. Demosth. metus vehemens incessit. Item τὸ εἰσιὸν λίχνη, quicquid in metem venit. Item εἰσιόντων, cibus & potus, Aristot. de gen. animal. lib. 4.

Εἴσοδος, ad quem ingressus patet, accessibilis. Nazianz. de amuis virg. μακρὸν ὁ νυμφὼν αὐτοῖς εἴσοδος ἦ.

Εἰσιτήριος λόγος, oratio quæ habetur in alicuius ingressu. & qua ille velut excipitur seu salutatur. Εἰσιτήρια, dies eius festi quo magistratus omnes accedunt, vt scribit Suidas. alij satis fuisse tradunt quæ Ioui βουλαίῳ fierent quum senatores iudicium ingressuri essent. Item sacra quæ initio anni fiebant vt felix totius anni auspicium foret. Dem. de falf. legat.

Decomp. Ἐπείειμι. (q. d. superingredior) inuado. pro ἐπιστέρχομαι.

Παρείειμι, subeo, subingredior, irrepo.

Πάρειμι, idem quod παρεῖναι. Item ἐν φρονίναι, in mentem venire.

Πάρειμι, ereo, aut exibo. Luc. ἓξ ἐγκρίνων ἓξ πλοῦτος ἐξέρει. Demosth. in Midiam. ἐξ ἡδονὴν ἀκοὴν τοῦ ἀγροῦ ἐξιόντος. ἐξιόντος, offendisque eos conclaui suo exeuntes. & Stratonem in profectum. Hinc ἐξιὼν apud Hesiodum, ἐξὸς ὃν ἐξιὸν ἐσι, ibus exeundi facultas non est.

Ἐξιτήριος, exeundum, prodeundum. ex Xenoph. ἐξιτηρίου, εἰς ἱππικὸν, prodeundum est in hominum cœtum.

Ἐξόδιος. Hesych. egredies.

Ἔξοδος. vt ἐξόδιος λόγος, Basil. oratio quæ habetur in disserendo alicuius.

Ἐξοκλῶ, ὁ ἐξῶ, euanidus seu euanescens, exoleſcens; fugiens: vel etiam qui euanuit & exoleuit. Xen. apud Dioſc. lib. cap. 64. ἐξοκλοῦσιν, abolere, delere, euanidum & exoleſcere.

Ἐξοκλῶ, ἐξῶ, exitum non habens. Hesych.

Ἐπεξέρχομαι, idem quod διέρχομαι, transeo. vt Pausan. τὸ τοῦ γλίσ τοῦ Σκιλλουντίας ἐπεξέρχεται ὄρος διέξεισιν. Frequentius ponitur pro, percurro oratione, narro. Exp. & differo. & mente reuoluo. Indum, celeriter, citò. Hesych. ἰσμενὸς, celer, velox. Hesych.

Ἐπεξέρχομαι, qui difficulter transiri vel percurri potest. Itè qui percurrendo vix exponi potest & explicari. Synes.

Δυσεξέρκτος, difficilis exitu. Hesych.

Δυσεξέτλιος, qui difficulter dilabitur seu euanescit. Dioſc. lib. 7.

Ἐπείξειμι, egredior aduersus aliquem, vel erumpo, erumpo infesto exercitu. Thucyd. lib. 4. ὅτε τὸν ἐπιξεῖν ὕδὸν δίωσ. πολεμίων. Et lib. 3. ἐπιξεῖν τῆς Ἀ'σωπίας. Et ἐπιξεῖναι εἰς μάχην. apud eundem. Exponitur apud eundem etiam, decerto, contendo in certamẽ prœlio. Item ἐπιξεῖναι ἐπὶ, recum prœlio & concifci, cum datiuo rei apud Herodianum. Et pro vi, excurro & percurso populabunde. Item, perſequor stylo, commemoro, edisſero. Item perlego. item cum dat pro, operam nauo, vel exequor. apud eundem Thuc. lib. 1. ὧν τῶν πολεμίων πυκνὰς λόγῳ καλῶς μεμφόμενοι, ἀσμενίως ἐρχεν ἐπιξεναι.

Ἀ'ντεπείξειμι, inuadendi hostiliter occurro. Paul.

Παρίξειμι, prætereo, præcurro vnde παρεξὶς, præteriit, & particip. παρεξιὼν, præteriens, præter gredies. Plut. in Camillo.

Ἀ'ναπαρίξειμι, hostium exercitum captans, cum exercitu adequito. Plut. ἱππικὸν ἀναπαρίξας τὸν τῶν πολεμίων ἀναπαρεξιών. item ἀναπαρίξειμι, inuicem decedere via. apud Plut.

Ἐ'κπαρίξειμι, consim exeo.

Ἐ'πεισπαρίξειμι, inuado ingredior hostiliter. Thuc. lib. 6. τὸ δὲ ἐπεισπαρόντας ἐς μέσον ἐπὶ τοῦτο ἀμαυόντας, ἀλλὰ καὶ μὴ ὅπως ἔσται ἐπεισπαρέναι. Et apud Herodianum, ἐπίσειν αὐτοῖς, inuaderent eos, irruerent in eos. Et metaph. Il. α. -σέβεται μὴ τοῦ ἐπεισπαρίσας ἐπὶ τοὺς λόγους. i. repetens, recensens. Xen. Ped. 1. ἵνα δὴ σοφίσεται ἐπεισπαρίσας πάσας ἡ Περσῶν πολιτεία, μεμνῆσθαι ἐπεισπαρίσας, aliquantum ascendo & rem altius repeto.

Ἐπίειμι, inuadens hostiliter occurro. Paul. ἀντεπήσιον ἓ ἐπὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι στασιῶν ἓ ἐπὶ.

Κάτειμι, descendo. Luc. ἐπὶ τὸν γλῶ κάτειμι μορφώσιον, descendis vel descendes, vt inquit Bud. κάτειμι εἰς ᾅδου, Nazianz. Hinc & καθίειμι dicitur pro nauis pro κατελαύνω, vt annot. schol. apud Hom. Ventus quoque dicitur καθίειμι à Thuc. l. 2. ¶ Item reuertor, vt καθίων οἴκαδε, apud Plat.

Συγκλῦσι. [*decomp.*] qui vnà reuerſus est, aut descendit. Dem.

Μίτειμι, eo post: vel eo postea, perſequor, vt dicitur venator feras μεθίειναι. item metaphoricè perſequor. vt μεθίειναι τῶν σοφίων dicitur Socrates à Xenophonte, i. perſequi. Sic Hocrates ad Nicocl. ἢ ἂν ἀκολουθῶς εἰδέναι βάλη ἐμπειρίαν μεθ' ἧς. itidem qui ambit magistratum, dicitur μεθίναι. Plut. Interdum significat conari & moliri. vt apud Synes. Exp. etiam tractare, apud Herodian. Μίτειμι σε, perſequor iniuriam à te mihi illatam, vlciſcor te. vt apud Plat. & Synes. Item ſolicito, apud Thucyd. & Aristoph. ¶ Item transeo, Luc. in Caucaio, ἢ ἐπὶ τὸ πῦρ μίτειμι. ad ignem transeo. i. ad crimen de igne, apud Herodianum μελέτης ὡς Ἀ'ντωνίνου. exp. transfugientes. Item redeo, apud Aristoph. in Nub. ὁπόταν δ' ὄγδοα μὲν λόξῳ μίτειμι.

Πάρειμι, prodeo, procedo, progredior. Demosthen. in Midiam. μεθίειμι δεσπότου, in medio prodibunt pro ipſo deprecaturi. Sic & apud Plutar. παρελθὼν εἰς ἐκκλησίαν, ὃς παρελθὼν εἰς τὸ θαλῆτρον. Exponitur etiam, aduenio, apud Luc. ¶ Item transeo. Aristoph. πάρειμι ἐντεῦθεν εἰς τοῦ τὸ φύσους ἀνάγκης. Sic παρελθὼν Luc. tranſeuntes, præterean es. Hinc παρελθόντες, παρελθόντας, vt apud Thuc. πάρειμι ἰδοξεῖ τοῖς Λακεδαιμονίοις εἶναι, prodeundum esse in conſpectum Lacedæmoniorum

[*Decomp.*] Ἐπιπάρειμι, superuenio. item ſubſequor à latere. apud Xenoph.

Δυσπάρειτος, progreſſu vel transitu difficilis. vt δυσπάρειτον χωρίον, apud Suid ex Xen.

Περίειμι, circumeo, peragro, luſtro. vt περίειναι τοῦ Ἀ'γκλίου. Plut. in Numa. Et apud Thuc. lib. 4. περίειναι μὴ πάντα αὐτῶν. Hinc particip. περιὼν, circumiens, obeream. apud Plat. de rep. lib. 1. παρὼν δ' ἄλλων περιὼν μεμνῆσθαι. ¶ Sequente εἰς sign. peruenio seu deuenio. Herodot. ἐπεὶ ἡ βασιλήη ἐς Ἀ'λέξανδρον περιῆλθε.

Decomp. Ἐκπερίειμι, circumeo, circumeo, ambio. Xen. in Cyneg.

Περίειμι, prodeo, procedo. Herodianus, At περίεσι τοῦ οἴκου. At εἰς τὸ ἔσω περίεσιν, in naturam rerũ prodire. Herod. lib. 5. περιῆσαν ὑπὸ ἀθλίης καὶ τυμπαίους, procedebat identidem ad tibias & tympana item progredior, proficiſcor. vt περίειναι τοῦ πόδου, progredi vlterius. Sic apud Thuc. lib. 2. ἐκπίδα ἐκχορεῖ ἐς ἐσχάτην αὐτὸς μὴ περίειναι proprius item venturos. Et metaph. apud Plut. in Numa, πάντα περίειναι μᾶλλον πειθοῖ, ad ſummum diuitiarum progredi. ¶ Item orior, peruenio. Aphth. in fine, εἰ ὃ γὰρ τι ἐς ὄδωδε, ἵνα μὴ ἐγγύτερον ἀφικνεῖται, i. naſcitur. Hinc partic. περιὼν, prodiens. Herodianus. περιὼν ὃ φοβερὸς ὦ. Et οἱ περιόντες αὐτοῦ. ibidem ante ambulones item progrediens. Thuc. lib. 1. καὶ θεσπρωτὸν περιὼν ἡμῖν κείμεν ἔμπορ τῶν γλῶ, paulatim contendens. Dicitur & περιόντος τοῦ λόγου, progreſſu temporis. Et περιόντος τοῦ λόγου, progreſſu orationis. Aristot. in rhet. ad Alex. Περιὼν dicitur etiam tandem vt πλοῦτος. Aristot. in Probl. 102.

Decomp. Α'ποεισέρχομαι, ex aduerso prodeo seu progredior. vnde ἀπεισερχήσεσθαι, obuiam prodierunt.

Συμπροέρχομαι, simul procedo, simul progredior. Synecd. in epitom. ad Heliod.

εἰσέρχομαι, adeo accedo. Xen. Σωκράτη οὖν ἐπὶ τοὺς εἰσερχομένους, non amplius Socratem adibant. Thuc. εἰσερχόμενοι δὲ οἱ ἄρχοντες, adibat magistratus. ¶ Item acc. do, i. partes, à quibus ibi tabam deferendo ad alios accedo. idem quod εἰσφέρω Thucydid. lib. 4. ἀλλὰ τῷ οἷς αὐτὸ ἐπὶ σῶμα, ὅσοι τῆς ἐπὶ τὸ εἰσερχόμενοι. Sic & Herodian. lib. 6. εἰσέρχεσθαι significat etiam, quotannis redire, & obuenire. vt apud Herodot. εἰσερχόμενος φόρος, tributū obueniens: vnde παρεισέρχομαι, redditus seu reditus, obuentiones.

εἰσερκτός, ὸν, qui adiri & accedi potest, accessu facilis. Greg. Decomp. Α'εἰσέρκτος, ὁ, ἡ, inaccessus, inuius.

Δυσεισέρκτος, qui difficilè adiri seu accedi potest. qui affabilis non est, Poll. Δυσπροσίτους, aduersus. apud eundem.

Εὐ εἰσέρκτος, accessu facilis. Item affabilis facilis.

Εὐ φερόντως, idem quod εὐφρόνως, εὐφερῶς, humaniter, affabiliter Poll.

Συνέρχομαι, coeo, ad arma coeo, congredior, infesto marte congredior seu concurro, ll. ζ. Ες μέσον ἀμφοτέρων συνίσταν μεμφῶν μόχθος. Hesiod, in Th. αἱ ξυνίασιν μεγάλῳ ἀλαλητῷ. ltē congredior colloquendi causa: Demosth. pro corona. πρὸ τοῦ πολλάκις πεμφθέντα μόνον μόνα συνῆλθον. Et συνιέναι is λόγους, in colloquium venitabam: vnde particip. Συνιὼν, concurrens in vnum conueniens, vt συνιόντες ἐχθρὸν. Item congrediens & concurrens infesto animo, apud Hom. Et συνιόντες μάχεσθαι, pugnam inter se conserunt.

Συνίεσθαι χρήματα, prouentus pecuniq.

Ε'πισυνέρχομαι, intuper conuenio in vnum. vnde ἐπισυνιόντες, superuenientes.

Υ'πέρχομαι, subeo.

Λεξέρχομαι, Φοιτέρχομαι, quomodo huc pertineant. vide suis locis.

Ε'ὐφρων. ἐωφρόνως, ἐώφρων, vide in Η'φρων.

Ε'ΩΑΟΣ, ὁ, ἡ.

hesternus, pridianus. Propriè dicitur de cibis qui in sequentem diem relicti saporem ac vim suam amittūt fiuntque inutiles. * Nam Suidas ἔωλον esse tradit τὸ εἰς τὴν ἐπὶ λειπόμενον, i. quod in auroram (sequentes videlicet dies) relinquitur, Atque adeò interdum opponitur τῷ σφόδρα καινῷ, i. recenti vt apud Gal. ἔωλον δὲ σίτιον πέπεψε δὲ σφόδρα τε καὶ πάνυ. Sic & apud Dem. in Mid. ¶ per metaphoram interdum accipitur pro, marcidus seu rancidus. Greg. Naz. σαθρὰ καὶ ἔωλα δόγματα. Interdum etiam pro, vetus, obsoletus: Luc. ἐωλόν δὲ ἡ ψυχρολογία, iam veteres sunt hæc nugæ Vtitur & Cicero ad Att. lib. 13. epist. 21.

Ε'ωλίσκω dicuntur cibi qui putrescunt repositi. Gal. comment. 3. in Prorher. lib. 3.

ἐωλωλίζειν (comp.) idem Gal. ibidem scribit. σῖτον ἰσον ἄκρως dictum fuisse πρὸς τοὺς ἐωλωλισμένον.

Ε'ώος, &c. vide in Αἰωρέω Ε'ως, vide in Η'ώς.

Z

Nota sextæ apud Græcos literæ, quam ζῆτα appellant. Plato in Cratylo eam esse dicit πνευματικὸν, ut σ, ψ, φ, & antiquos pro ea vsos esse πνεῦμα διπλοῦν. vnde etiam in deriuatione transit in δ, veluti quum ex ἵζω fit ἕδος. Ideoque Dores eam ac Bœoti in medio dictionum in geminum δ vertunt, ὀρθίδδειν dicentes pro ὀρθίζειν. Dores tamen pro eodem etiam ὀρθίσδειν dicere, mutato ζ in σδ ex Theocrito colligi potest. Aliqui & β ac γ in eam verti comperiuntur: ζίγδηρον enim pro βίγδηρον, vt puratur κῦ γλῶσσαν. & ὀλίζων ab Ionibus dicitur pro ὀλίγων, itidemque, φύζη pro φυγή. ¶ Est & numeri septenarij nota, nam senarium significat πρὸ ς', ab imo autem angulo sinistro præfixum acuti accentus nota, septenarium millenarium denotat hoc modo Ζ. ζ. ζ. ¶ At ZZ, siue ζζ, apud medicos veteres πρὸ σμύρνης, i. myrrham, designabat, vt annotauit Hermol. Barb. coroll. lib. 1. propterea quod μύρνη perinde atque σμύρνη diceretur: nunc tamen per duplex ζζ. zingiber à plerisque intelligitur.

ZA, particula est extra compositionem inusitata, in compositione autem ἐπίτασιν significat (sicut ἄγαν & ἴσα) vt in ζάθεος, ζάκοτος, ζαμενὴς, ζάπλουτος, &c. Interdum Aeolico more ponitur pro Δια. vt ζαβάλλειν. pro Διαβάλλειν, vnde ζαβάλλεσθαι, pro Διαβολὸν, vt quidam existimant.

ZA'ΓΚΛΗ, ης, ἡ, à Siculis dicitur ζάγκλη: & inde dicta est vrbs quæ dam Siciliæ, cuius incolæ dicuntur Ζαγκλαῖοι, vt tradit Stephanus. Pro falce vtitur Nicand. in Alexiph. τὸν ζάγκλεον τε ἐλεβήνιον ὀνείρῳ Κικυηνῆς. Dicitur & ζάγκλον neutro genere pro falce, teste Etymologo ex Callimacho, Κλαζομενίοις ζάγκλον ὑποχθόνιον. * Hoc λάγκλον per syncopen dictum quasi πάγκλον. Δηλοῖ τὸ λίαν ἀγκύλον.

ZAΚΕΑΤΙ'ΔΕΣ, siue ζακυνθίδες, rapa vel cucurbitæ, apud lib. 9. & Hesych.

ZA'ΛΕΙΑ, ἡ, zaleucita à nonnullis dicitur laurus Alexandrina. Diosc. lib. 4. c. 147.

Ζαπτέον, vide in Ζητέω. & in comp. ex πτέω.

ΖΑΦΕΛΗ'Σιος ὁ καὶ ἡ, à Suida exp. ὁ παῦρ ἀφιλὴς, admodum plex. ¶ Ab hesych. exp. valde durus, agrestis, tusticus, dus. item valde auctus, vehemens: quam secundam expnem sequitur Etymologus. * Tradit enim ζάφηλον copen dici quasi ζωὸν φίλον, πεφιλημένον ὑπὸ τοῦ ζῆν καὶ ὑπὸ ἀφίλων ἀπέχεσθαι, ἀγαν ἀνεξημέρωτος, ideoque ἰσχνερὸς, σκληρὸς, ἀφόβητος, ἀπίστευτος. ¶ ab Hesych exp. πολύφλοισος.

Ζαφλᾶς, ἀς, idem exp. valde simpliciter. item valde tractabilis.

Ε'πιζάφηλος [comp. Idem quod ζαφηλὸς, vehemens, ardens, ὅτε κὴν ἐπιζάφηλος χόλος ἴσχοι.

Ε'πιζαφηλῶς, vehementer, ardenter. Od. ζὶ ἐπιζαφηλῶς μάρναντο Α'χαιοὶ Ο'δυσῆι.

ZA'Ω, ῶ, Ε. ζήσω, viuo. Infinit. ζῆν pro ζᾶν, vitere. Il. ε. chidamo, εἰ ἦ μενοῖς καὶ ἔμειναν ἀξιώσεις ζῆν ἀσπασίᾳ ἐν δῆς. Cum aduc. b. v. καλῶς ζῆν. Plat. & ἀφ' ἡσυχίας ζῆν dat. v. Dem. in epitaph. τῶν καιρῶν οἷς ζῶσιν ἀφῆκε quibus viuunt homines, i. quibus vita hominum ad Dem. epist. ad Philipp. σὺν εὐφημοῦντι Φιλίππῳ ζῆν accut. vt βίον ζῆν, apud Luc. in Tim. & vlat. interd præpos. vt Hectar. in Helen. enc. ζῆν ἐπὶ τοῖς παροῦσι Theog. ζῆν ἀπὸ τῆς δημοσίας, viuere è fauore iudicium comparare. Apud Herodot. ζῆν ἐξ ὕλης ἀγαθῆς. Plutarch educ. ὧν ἡ τροφὴ πολυσίτου πεῦκης ζῶντες, ad nutum dant uentes.

Ζώω, poetice pro ζάω. Od. ξ. εἰ σὺ, ἴλε ζώεις καὶ ὑφ' ἡμῖν φαείνῃς. H' ἔτερ ζώοντ' ἐν ἀνθρώποισι. Item ζωόντων vtinfra mare. vide ἐζώοντας, vtuificatum est, animatum est. Ant ἐζωωμένος. animatus, viuificatus.

Ζωόσις, viuificatio, animatio.

Ζώσιμος, ὁ, ἡ, vitalis, qui vel quæ viuere potest. Ap πόσιν ὡς ζώσιμος.

Ζωτικὸς, viuificus. vt ζωτικὸς ἀέρ, & ζωτικὴ ὕδωρ. Naz. δύωμαις. Ga'. ad Glaue. Exp. & vitalis, vegetabilis, vtu ducens, vtuax animalis. Sic Theophr. lib. 1. de caus ver ἀέρα ζωτικώτατον. Et ζωτικὴ ψυχὴ quæ & ἔμψυχος, Ga πνεῦ σῶμα. Greg. corpus animale.

Ζωτικὸς, aduerb. ζωτικῶς ἔχειν, viuere volens, i. nolen mortem conficere. Poll.

Ζωὸς, ὸν, ὁ, ἡ, viuus. Xen. Hellen. l. 1. ἐπεὶ δὲ ζωὸν ἐλαβον ἐπὶ Fœm. ζωὴ, viua, vt ἀλλ' ἀφεῖς ζωὴν. Herodot. 2. Ζεὺς, pro colo ζωὴ ἡ, vita. Plat. Plut. & alij. item facultates, quibus vita nostra opus habet. apud Hom. vt Od. ξ. ζωὴν ἀπὸ Ζεὺς ionicè pro eodem, apud Herodot.

Ζωηρὸς, ὸν, ὁ, viuax.

Ζῶον, ου, τὸ, animal. Plat. in Tim. πρῶτα τὰ κόσμου, ζῴων π. Cic. inter pr. hunc mūdum animal esse, idque intel Item ζῷα sæpe exp. bruta animantia, bestiæ, quæ & ἄλογα apud Plut.

Ζωικὸς, ὴ, ὸν, animalis. vt ζωικὴ ἐπιστήμη. apud Aristotel. ἐπὶ φύσεις, apud eundem.

Ζῳδίακος κύκλος, signifer orbis. apud Aratum.

Ζῳόδης, ους, ὁ ἡ, animalis. Synecd. de insom. & Nat

Ζῳώδης, ους, ὁ ἡ, animalis. Synecd. de insomn. & Nat

Ζῳῶδες, ὦδος. Ζῳῶδες dicuntur quæ animalia, inst culos procreant. Theophr. de caus. plant. lib. 4. cap.

Ζωωτὸς, ὴ, ὸν, animalibus pictis distinctus: apud Athen Ζωοτόδη, animantium ritu seu more. Polyb. in frag.

Ζῴδιον, ου, τὸ, animalculum. peculiariter verò dicitur duodecim signa cœlestia quæ in Zodiaco circulo tur. Aristot. de mundo, & Athen. lib. 12.

Ζῳδιακὸς κύκλος, circulus ille in cœlo qui duodecim rum animalium signa gerit. Latini signiferum appellant.

Ζωδιωτὸς, idem quod ζωωτός.

Ζωοθάρσειον, ου, τὸ, animalculum. idem quod ζῴδιον. Ar 3. de partib. anim. ita vocat insecta & bestiolas quib victitant. Ζωόφιον, ου, τὸ, idem Athen. lib. 5.

Ζωότης, τητος, ἡ, (q.d. animalitas,) animalis natura, facultas. Plutarch.

Ζωῇς. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ ex primitiuo ex ζάω cum præpos.

Α'ναζάω, ῶ, reuiuisco, ad vitam redeo. Nonn. ἐκ πυρὸς ἀνεζήνωσεν.

Ἀναζωπυρέω, refocillare, recreare.

Ἀναζωπυρὸς, q.d. refocillatiuus. Areop.

Z A

Ἀνέζω, ῶ, vitam quoquomodo ago & per inopiam traduco ac prorogo, paricè ac tenuiter viuo, vix vel ægrè me tolero. Thuc lib. 1. πεφόβηνται ἑαυτοῖς ὑπισχνεῖσθαι ὅσον δέπω ζῆν. Luc ἀπεζώντες ὀκτὼ μυριάσιν.

Ἐπέζω, ad extremum viuo, vt ἐπέζει. Xen. τὸ λοιπὸν βίον διάγειν ἐπέζων. Apud Eurip. ἐπέζων ἐκ πολλῶν ἀνθρώπων ὄντες ἐκ κακοπαθούντων ἐπέζομεν. Apud Eurip. ἐπέζων τὸν βίον ἔφασκε. i. antigere vitam. item, vitam traho. Aristoph. in Pluto Πᾶς δὲ διέζης τὸν πάντα μηδὲν ἢ πονῶν; Et cum dat. apud Plat. πρὸς τῷ διέζειν τὸ πολίτευον. [ctito.

Ἐπιζάω, idem quod ἐπέζω, ex Herodot. apud quē exp. & vi-

Ὑπεζάω, ὑπεζῶ, super viuo. i. vitæ viuo, superstes fum. Plut. item pro ἐκπεφευγέναι ζῷ quidam poni tradiderunt.

Ἐκζάω, ῶ, longum vitæ tempus traduco seu transigo. Plat. in Symp. καὶ ἐξαμαυρεῖται ἀκλεὴς καθεζόμενος ἐκζάμοιρος. Vtitur & Aristot. ethic. 8. [tico.

Συνεκζάω, vnà longum vitæ tempus traduco. Plut. in Ero-

Συζάω, ῶ, viuo cum quàm decet. apud Athen. lib. 14.

Συζάω, ῶ, conuiuo, vnà viuo. Aristot. eth. 8. & rhet. 1. Συζῆν πενίᾳ, in paupertate vitam degere. Apud Demosth. συζῆν φιλοπραγμοσύνῃ, exp. addictum esse.

Compositæ ex adiect. ζωὸς, seu ex subst. ζωὴ, i. vita.

Ἀΐδιος, α, ον, ὁ ἡ, qui vel quæ est sempiternæ vitæ, cui sempiterna est vita: vel semper viuens, & q. d. semperuiuus, immortalis. De diuina natura ab Areopagita dicitur. Apud Plat. ep. 8.

Ἀΐδιος, ὁ, ἡ, gloria immortalis.

Ἀεὶ ζῶν, (q.d. semper uiuum) sedum. Sunt qui dictum velint peculiariter sedum maius, quòd eius folia perpetuò viuant, i. virent. Vide Dioscor. & Plin. l. 25. c. 13.

Ἀΐτιος, vitæ sempiternitas, vita æterna. Naz.

Βίοτος, qui est breuis vitæ. Gal. apud Hippocr.

Βιοτικὸς, vitæ instrū præbēs, vitæ autor. Dionys. Areop. & Greg.

Βιόω, per se viuens. Ἀεὶ βιόων. idem. ex Dion. Areop.

Διαζάω, ipsa vita. Ita Deus nominatur à Dionysio Areopagita. quoniam ipse per se viuit, & aliis viuendi autor est.

Δίζωος, duplicis vitæ.

Ζωὸς, cuius misera est vita. in Epigr. δύσζωος βίος, vita quæ miserè viuitur.

Ζωαρὸς, viuax. Hesych.

Ζωεὺς, cuius beata est vita. Item viuax. Theophr. de caus. pl. 1. 5.

Εὐζώνιος, beata vita, beatus vitæ status. item viuacitas. Aristot.

Ζωαρὸς, malus tenuisque victus: vel misera vita.

Ζώνυμος, rediuiuus, Nonn.

Ζωογόνος, seu ἐπιζώγονος, supra vitam existens. Areop.

Ζωοδότης, vitam ferens, salutaris. Nonn.

Ζωοφιλὴς, amans vitæ, cupidus vitæ. Apud Theophr. φιλόζωον δ' αὐξόμενος, arbor viuaci quodam vigore prædita. Apud Nic. terpylium dicitur φιλόζωον quòd perpetuis foliis viresat, vt vult schol. Aliam signif. vide in comp. ex ζῶον.

Φιλοζωΐα, amor vitæ. Laërt. Φιλοζωΐαν, vitæ cupidus sum, vi parco ob mortis metum. Diodor.

Ἀζωος, ον, ὁ ἡ, q.d. vitam producens, i. quæ ad vitam degen um sunt necessaria: epith. terræ. vt Il. γ. Φυσίζοος αἶα, alma tel Æsch. & Solis epithetum testatur Greg.

Compositæ ex ζῶον, i. animal.

Ἀζωος, ον, ὁ ἡ, animal sit an mans non procreans. Theophr. de caus. pl. lib. 1. c. 16. & 3. c. 6. ἀζωα ἔφυσε, i. ζωῦτινα, animalia non generantur ex aliis.

Ἀζωόω, idem quod ζωῦζω, animari. apud Theophr.

Ἀζωος, animantium amans vel studiosus. Xen. apomn. lib. 1. de & aliam signif. in comp. ex ζωὸς, seu ζωή.

Compositæ remotissima.

Ἀγελαῖος, ου, ὁ, ἡ, ζῷα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἄζιος, ζεὰ ἢ, zea, secundum quosdam frumenti species est, secundum alios idem quod ὄλυρα, de ea vide Gal. Dioscor. & Plin. Quidam viciam interpretantur & intelligunt, alij gentili Italicæ Pannoniæque sermone spicam speltámque dicunt. Dion. Halicar. Latinè dici fabilam exi stimauit. Vtitur Hom. Od. δ. ἔνθεν ἐπὶ ζειὴν ἠδ' ἀμφὶ θέρευς καὶ λήϊον. ¶ Apud Hieroclem in Hippiatricis ζεαὶ dicitur ſtriata pars oris equi.

Ἀζεὸς siue ζεόπους, pistrinum. veluti ζεάπτου, ὅπερ ἔνιοι ξεσταὶ ὑπεκρίθησαν, quit Hesych.

Ἀζύγιος, ἡ, ὸν, ἡ, ὁ, nonnulli esse aiunt genus vestis laxum & sinuosum: alij autem genus amiculi & fagulum. Xen. anab. li. 6. de Thracib. ἀζύγιος μὲν καθῆν ἐπὶ τῶν ὤμων εἰχόμενος ἀ χλαμύδος. Apud Herodotum pro μίτρᾳ accipi tradit Suidas, qui & nonnullis dictum videri pro σφῇ testatur.

Ἀζυγὴς, Hesych. ἀκόσμητος ἢ σύριγξ.

Ἀζυγοζί τερμ. ζίστος ζυγὸς, vide in Σεω.

Ἄζυγος, ὁ vel ἡ Ζεύγνυμι, ζεύξω. (tanquam à Ζεύγω) iungo, colligo. ll. γ. κάπετος ζεύγνυμεν. & Odyss. ο. ἵππους ζεύξαι ὑφ' ἅρμα, iungere equos curru. hinc ἁρμοζεύγνυσθαι. seu ad rhedam. Sic ζεύγνυσθαι ἅρμασι, Herodot. adiungere tauros aratro. Apud Xenoph.

ζεύξαι ἅρμα, sicut & συζεύξαι ἅρμα, currum iungere. seu rhedam iungere, aut iungere rhedam equis. ¶ Item iungo pontem, vt Xerxes ab Isocrate & aliis dicitur ζεύξαι τὸν Ε'λλήσποντον, iunxisse Hellespontum. Sic ζεύγνυμι πόδημον, & ζεύγνυσι γάμιον. seu connubium. Appian. de Cæsare. πομπεῖον μὲν ἐζεύγνυτο τῇ θυγατρὶ. Item γάμοισιν ἐζεύγνυς. Eurip. nuptias iunctas es, i. nuptias contraxisti, dux. Sti vxorem.

Ζεύγνυμα, ατος, τὸ, iunctura, coniunctio, qualis rerum quæ coniugatæ sunt. Item pro coniunctione nauium pontis instar præbente, apud Arrianum lib. 6. Quidam & ζεῦγμα πόδεσσι pro fluuij ponte dixerunt. Apud Thucyd ζεύγνυσι τὰ λιμένος pro ἀποφράττουσι. Et ζεύγνυμι τὰ λιμένος, iungum vitæ tempus traduco seu transigo. Plat. in Symp. καὶ ἐξαμαυροῦται ἀκλεὴς καθεζόμενος ἐκζάμοιρος. Vtitur & Aristot. ethic. 8. [tico.

Συγκατεζεύγνυμι, vnà longum vitæ tempus traduco. Plut. in Ero-

Συζεύγνυμι, vnà viuo. Aristot. eth. 8. & rhet. 1. Συζῆν πενίᾳ, in paupertate vitam degere. Apud Demosth. συζῆν φιλοπραγμοσύνῃ. exp. addictum esse.

Compositæ ex adiect. ζωὸς, seu ex subst. ζωὴ, i. vita.

Ἀΐδιος, α, ον, ὁ ἡ, qui vel quæ est sempiternæ vitæ, cui sempiterna est vita: vel semper viuens, & q. d. semperuiuus, immortalis. De diuina natura ab Areopagita dicitur. Apud Plat. ep. 8.

Ἀΐδιος, ὁ, ἡ, gloria immortalis.

Ἀεὶ ὤν, (q.d. semper uiuum) sedum. Sunt qui dictum velint peculiariter sedum maius, quòd eius folia perpetuò viuant, i. virent. Vide Dioscor. & Plin. l. 25. c. 13.

Ἀΐτιος, vitæ sempiternitas, vita æterna. Naz.

Βίοτος, qui est breuis vitæ. Gal. apud Hippocr.

Βιοτικὸς, vitæ instrū præbēs, vitæ autor. Dionys. Areop. & Greg.

Βιόω, per se viuens. Ἀεὶ βιόων. idem. ex Dion. Areop.

Διαζάω, ipsa vita. Ita Deus nominatur à Dionysio Areopagita. quoniam ipse per se viuit, & aliis viuendi autor est.

Δίζωος, duplicis vitæ.

Ζωὸς, cuius misera est vita. in Epigr. δύσζωος βίος, vita quæ miserè viuitur.

Ζωαρὸς, viuax. Hesych.

Ζωεὺς, cuius beata est vita. Item viuax. Theophr. de caus. pl. 1. 5.

Εὐζώνιος, beata vita, beatus vitæ status. item viuacitas. Aristot.

Ζώνυμος, rediuiuus, Nonn.

Ζωογόνος, seu ἐπιζώγονος, supra vitam existens. Areop.

Ζωοδότης, vitam ferens, salutaris. Nonn.

Ζωοφιλὴς, amans vitæ, cupidus vitæ. Apud Theophr. φιλόζωον δ' αὐξόμενος, arbor viuaci quodam vigore prædita. Apud Nic. terpylium dicitur φιλόζωον quòd perpetuis foliis viresat, vt vult schol. Aliam signif. vide in comp. ex ζῶον.

Φιλοζωΐα, amor vitæ. Laërt. Φιλοζώων, vitæ cupidus sum, vi parco ob mortis metum. Diodor.

Ἀζωος, ον, ὁ ἡ, q.d. vitam producens, i. quæ ad vitam degen um sunt necessaria: epith. terræ. vt Il. γ. Φυσίζοος αἶα, alma tel Æsch. & Solis epithetum testatur Greg.

Compositæ ex ζῶον, i. animal.

Ἀζωος, ον, ὁ ἡ, animal sit an mans non procreans. Theophr. de caus. pl. lib. 1. c. 16. & 3. c. 6. ἀζωα ἔφυσε, i. ζωῦτινα, animalia non generantur ex aliis.

Ἀζωόω, idem quod ζωῦζω, animari. apud Theophr.

Ἀζωος, animantium amans vel studiosus. Xen. apomn. lib. 1. de & aliam signif. in comp. ex ζῶος, seu ζωή.

Compositæ remotissimæ.

Ἀγελαῖος, ου, ὁ, ἡ, ζῷα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἄζιος, ζεὰ ἢ, zea, secundum quosdam frumenti species est, secundum alios idem quod ὄλυρα, de ea vide Gal. Dioscor. & Plin. Quidam viciam interpretantur & intelligunt, alij gentili Italicæ Pannoniæque sermone spicam speltámque dicunt. Dion. Halicar. Latinè dici fabilam exi stimauit. Vtitur Hom. Od. δ. ἔνθεν ἐπὶ ζειὴν ἠδ' ἀμφὶ θέρευς καὶ λήϊον. ¶ Apud Hieroclem in Hippiatricis ζεαὶ dicitur ſtriata pars oris equi.

Ἀζεὸς siue ζεόπους, pistrinum. veluti ζεάπτου, ὅπερ ἔνιοι ξεσταὶ ὑπεκρίθησαν, quit Hesych.

Ἀζύγιος, ἡ, ὸν, ἡ, ὁ, nonnulli esse aiunt genus vestis laxum & sinuosum: alij autem genus amiculi & fagulum. Xen. anab. li. 6. de Thracib. ἀζύγιος μὲν καθῆν ἐπὶ τῶν ὤμων εἰχόμενος ἀ χλαμύδος. Apud Herodotum pro μίτρᾳ accipi tradit Suidas, qui & nonnullis dictum videri pro σφῇ testatur.

Ἀζυγὴς, Hesych. ἀκόσμητος ἢ σύριγξ.

Ἀζυγοζί τερμ. ζίστος ζυγὸς, vide in Σεω.

Ἄζυγος, ὁ vel ἡ Ζεύγνυμι, ζεύξω. (tanquam à Ζεύγω) iungo, colligo. ll. γ. κάπετος ζεύγνυμεν. & Odyss. ο. ἵππους ζεύξαι ὑφ' ἅρμα, iungere equos curru. hinc ἁρμοζεύγνυσθαι. seu ad rhedam. Sic ζεύγνυσθαι ἅρμασι, Herodot. adiungere tauros aratro. Apud Xenoph.

stoph. Item ζυγία Hesychio est quoddam remi genus. Item ζυγὶ ὑπὸ iugi, transtra, apud athen.

Ζύγιος, idem quod ζύγιος, iugalis. Athen.

Ζυγίτης, ου, ὁ, qui est remex in medio nauis supra arborem. Bayf. vide schol. Aristoph. Item ζυγίτης qui & ζευκτίτης, de quibus suprà.

Ζυγῶδες & ζύγωμα, os esse dicitur in corpore humano medulla carens. Gal. ζυγοειδὲς appellat. (ctim. Suid.

Ζυγόδεσμος, natus sub Libra signo cœlesti.

Ζυγάδ᾽λω, (q.d. iugatim seu coniugatim) iunctim, cõiunctim.

Ζύγαστρον, τὸ, arca, capsa. Ζύγαστρον, idem quod ζύγαστρον. Xen.

ζυγάρια, libella piscis. Aristot. de an. lib. 2.

Zygis, zygis. fic dicitur serpyllum syluestre, teste Dioscor.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀμφίζυξ, ugis, ὁ, ἡ, utrinque iunctus.

Ἀναζεύγνυμι, vel ἀναζεύγω, reuertor. Propriè significare putatur, equos iterum iungo currui ad reditum. Pertinet ad bellum & dicitur ἀναζεύγνυσθαι, qui redit cum exercitu. Xen. præd. 8. ἡμεῖς δ᾽ ὁ Κῦρος οὐδὲν ἔχων ἀνεζεύγνυτο. Exp. & moueo, vel castra moueo, soluo. Plut. in Ant. ἀναζεύγνυσι πρὸς Ἀλεξάνδρειαν. & in Demetr. ἀναζεύγνυον εἰς ἴδια Ἀθήνας. Aristot. Oecon. 2. ἀναζεύξας ἐξέβαινεν ἐπ᾽ αὐτόν. motis castris te contulit ad eum. Paus. in Lacon. ὅπου μὲν δὴ ἐκ τῆς Ἀρχαλέδ᾽ ἀνεζεύχθησαν ἔκαστοι. Dicitur etiam ἀναζεύγνυμι ἐπ᾽ οἶκα aut ἐπ᾽ οἴκου, redeo domũ cum exercitu, copias reduco domum. ¶ Apud Herodot. ἀναζεύξας ἀπὸ ἰδίων τῶν πάλαι, i. classem ad Isthmum reducas.

Ἀναζεύξις, caltrorum motio, reditio domum cum exercitu. Greg.

Ἀναζυγή, idem. Est (inquit Bud.) quum castra mouuntur & vasa colliguntur, cui opponitur καθέδρα. Plut. Apud Polyb. ἀναζυγὴν ποιήσασθαι, idem quod ἀναζεύγνυσθαι. Dicitur & ἀναζυγὴν σημαίνειν, Lat. vasa conclamare.

Ἀναζυγάω, ῶ, iugo exoluo, cui oppon. ἐναζυγόω. Apud comicos vero ἀναζυγᾶν idem significat quod ἀσωλεῖν, ἀκαπαστωνεῖν: vt vicissim ἐπιζυγῶσαι ijdem vtuntur ἐπὶ δὲ κλέπτουσι, inquit Pollux lib. 10. cap. 4. Scholiastes quoq; Aristoph. tradit ἀσκὸν ζυγᾶν esse, forinsecus aperire portam. Similiter apud Hesychium ἀσκὸν ζυγᾶν est arcã aperire, cistam reserare & pandere: metaph. à portis sumpta, quarum obex & pessulus ζυγὸν ἀστοῦ nominatur: & ἀσκὸν ζυγᾶν ipsę dicuntur quum remotollio vectę panduntur.

Ἀνάζυγος, oppositus, aduersus. Propriè ex aduerso respondens. Aristot. de part. anim. lib. 3.

Ἀπόζυγος vel ἀποζύγνυμι, abiungo, disiungo. Apud Eurip. ἀπὸ ζυγὸν γάμου.

Διαζεύγνυμι vel Διαζυγνύω, disiungo, Aeschin. ἀδελφοὶ Διαζυγέντες ἐκεῖ, ζῶν σὺν αὐ σωτειλαῖς, à me disiuncti. Et διαζευγμένον ἀξίωμα, apud Gel. l. 16. c. 8. disiunctum proloquium.

Διάζευγμα, septum transuersum, quo duæ res disiunguntur à se inuicem. Eust.

Διάζευξις, disiunctio. Apud Gregorium sæpe ponitur pro morte, i. disiunctione corporis & animi.

Διαζευκτικός, ή, όν, disiunctiuus. vt Διαζευκτικὸς συλλογισμὸς apud grammaticos, coniunctio disiunctiua.

Διαζυγία, ἡ, disiunctio, separatio. Epigram.

Διάζυξ, υγος, ὁ, ἡ, diuortium, disiunctio iugi matrimonialis seu coniugij. Eustath.

Decomp. Παραδιαζεύγνυμι, vitiosè & perperam disiungo. vnde παραδιαζευγμένος σαφέστερον dicitur ἀμφὶ πάθη δύο τὰ ὑπ᾽ ἐνὸς ὁμοῦ, quod Διαζευκτικὸς proprium est: qualem esse vult particulam ἢ Porphyrius in hoc versu. Iliad. α. Βάλλον᾽ ἐγὼ λαὸν σὸν ἐμιμβρον, ἢ ἀπολοίμην, accipiendo pro ἢ ἵνα μὴ ἀπολοίμην.

Ἐπιζεύγνυμι, siue ἐπιζεύγνυμι, iniungo, adiungo. vnde ἐπιζευκτέος, iunctus. ex Apoll.

Ἐπιζεύγνυμι siue ἐπιζύγνυμι, cõiungo, desuper innecto. Aristotel. de mundo. κελεύσαντος ἑνὸς θεοῦ τὰ δύο ἐπιζεύγνυμι ἀλλήλοις ἀδύνατον. Διάμετρος ἴσας ἢ κάθετος. i. lineam continuatam seu protentam, duo extrema iungentem. Philo de mundo, ὅταν αἱ μὲν ἐγκέντροι παρήλιαι σφᾶς ὀρθὰς Διαπεσοῦσι ἢ δὲ σφᾶς ὀρθὰς ἐπιζεύγνυμι τὰ ἀκρωδίδακα σωμάτων ἐπὶ πολὺ ἐκάτερα, quum lineæ quidem obliquæ & parallelæ subiectæ ad rectos angulos fuerint: linea autem ad vtranq; protenta & pertinęs, in trãsuersum flexa, ipsas ad rectos angulos attigerit & copularit.

Ἐπίζευξις, coniunctio, apud Naz. autem, ἡ πολυσύνθετος ἐπίζευξις, exp. iteratio nominum. Apud grammaticos dicitur figura qua dictio in versu nõ interiectis aliis sæminatur. Περισπάζευξις dicitur quando inter duo nomina verbum ponitur quod ad finem adijci debebat.

Ἐπιζεύκτης ου, ὁ, apud Hesych. series, catena.

Ἐπιζυγάσιμος, idem quod ζυγάσιμος claudere. vt Artemid. Oniocr. l. ἐπιζυγάσιμα τὰ ὕδατα.

Καθαζεύγνυμι, vel καθεζεύγνυμι, coniungo, copulo. Item, castrametor. vt ἀναπαυσικὸν τὸν καθεζευγνύντων ἐπιφθεγμα.

Κατάζευξις, pro castramentatione seu castrorum metatione. Plut. Huic opponitur ἀναζεύξις.

Καζεύγλωμα, vnde καζεύγωσις, libramentum, Bayf. *Decomp.* Ἐγκαθεζεύγνυμι, adiungo, adapto, accommodo. Soph. πύας βάλας νόσου ἐγκαθεζεύξας πρόσπας.

Συγκαθεζεύγνυμι, coniungo. Metaph. apud Soph. πόξεσκεναι κακαὶ, q. d. iunctus est & alligatus grauissimo dolori. contictatur graui incommodo. Apud Plut. συγκαθεζεύγνυσθαι γυναιξὶ τὰς ἀγάμους, connubio iungantur cum viduis mulieribus.

Μεθεζεύγνυμι, vel μεθεζεύγνυμι, transiungo. Μεταζεύγνυμι, vide in ζεύγνυμι. suprà.

Παρεζεύγνυμι, vel Παραζεύγνυμι, q.d. iuxtà iungo, adiungo, iungo. Bud. ex Plutarch. ἡ γὰρ Λυκοῦργ᾽ παρέζευξε τῇ κατὰ λόγον ἀσκήσει τὴν φιλοκερδειαν. Παρεζεύγνυμι. apud Aristotel. Polit. 2, exp. adiunctiuij. qui agunt ad multitudini ciuitatis, ignobiles & proletarijs vtuntur supernumerarij, adiectitij.

Παράζυξ υγος, ὁ ἡ, idem subditus iugo. idem quod ὑπόζυξ & συζυγος. Hesych.

Συζεύγνυμι, v. συζεύγνυμι, coniungo, copulo, συζεύγνυμι iungere currum. Xenoph. Item ὁ συνεζευγμένος ὄχος apud Hermogenem, coniunctæ coniecturæ. Et συνεζευγμένον Quintil. lib. 9. cap. 3, dicitur figura in qua vnum ad plures sententiæ referuntur: quarum vnaquæque deficiat illud si fio a ponetur. Item coniungo, connubio iungo de συζυγίτες apud Xen. Sic ἕξις δ᾽ ἐστιν ἐξ ἀνάγκης ἐν γάμοις συνεζευγμένη Basil. Item συνεζεύγνυ ex Euripide, implicitus ium.

Συζεύξις, coniunctio, copulatio, idem quod Aristot. lib. 2, de gen. & corr. Et συζυγία pro eodem. Dicitur iam coniugium, itidem vt συνωνυμίας. Plato de leg. πολιτείαν, connubium inire.

Συζυγος, ὁ, idem quod ὁμόζυξ. coniunctus, coniugatus. Sic dicitur a Platone in Phædro alter equus in iugo.

Σύζυγος, ὁ, ἡ, coniunctus, copulatus. Nazianz. in ora. bapt. fin. φῶς μὲν αὐτὸ καὶ λαμπὰς ἐκ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ συζυγὴς Apud Nonn. συζυγὲς εἶμι ἔρκος, ium compar paribus qualis. Apud Aristoph. in Plutoἐὰν δὲ συζυγῇ λάβω ἐκ τῶν ἀγαθῶν quempiam sumpsero. E συζυγος dicuntur coniuges, & Dialecticos, quæ & συζυγίας.

Συζυγία, ἡ, coniunctio, συζεύξις. Aristid. ἡ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος συζυγία ἐκ συμφωνίας. Peculiariter vero sic dicitur coniunctio & copulatio, qua bina & binæ coniungantur & copulantur. Philo de mundo, τῶν ἐν τῇ φύσει ἐναντίων ἀμείκτων τὸ μὲν εἶναι τὸ δὲ μὴ εἶναι corũ quę coniugantur & contraria sunt. vnde συζυγία, pariter συζυγίη πτερύων, pariter in Epigr. Item & pro coniunctione matrimoniali sexagio. vt Greg. ἡ συζυγία τε & σπουδαία. Est etiam vox dialecticum, Cic. in Topic. Apud grammaticos borum dicuntur coniugationes. Συζυγία πρώτη, quod tractæus, & συζυγίαι ἀμφίβιοι. idem quod schol. Soph. schol.

Συζυγής, ὁ, ἡ, copulatus & coniunctus, seu qui coniuri & comparari cum alio potest. vt συζυγὴς ἔσται Gregor. & areopag. quæ coniugij copula comparantur. quasi copulantur. Et συζυγεῖς, coniuges. Macchab. lib.

Συζυγεῖν & συσχεῖν verba sunt significantia actionem fum iungam; directam & compositã. Polyb. ἐρίσασθαι ἐκ συσχόντες Διαμάχεσθαι. ordines suos seruatent. & συζυγαι dicuntur & apud dialecticos coniugati.

Ὑποζυγνύω, vel Ὑποζεύγνυμι, q.d. subiugo, Odyss. ὑπὸ ἵππους, iungam tibi equos ad currum. seu iugo subiugo. Plut. in Cam. ὑποζεύξαμεν ἅρμα πῶλοι τέσσαρε πολιὸν ἀλοιφῇ ἰνδικὸν subiugibus candidis copularis quadrigam confecentes candidis equis iunctis. Ponitur & pro, subiugo, i. Greg. ἐκ τοῦ κρείττονος τὸ χεῖρον ὑποζεύγνυμι. ὑπὸ χεῖρ᾽ ἔμοιγε. Aristoteles 1. de partibus animal. ὑποζέσται ἐν μέρεσι. hunc laborem subij, veluti iumenta iugum.

Ὑπόζυξις, subiunctio, subinsertio, subnexio: genus Iul. Firm.

Ὑποζυγος, ου, ὁ, subiugis. ὑποζυγίων ἡμίονοι apud Eust. stoph. grammatico, muli iubiuges. Et neutro gen. iumentum subiuge: qualia plerunq; sunt quæ ad cu hendos iunguntur, vt boues, equi, muli. Thuc. Plat. rodor. & alij. Et metaph apud Plut. de virt. moral. πων ἐξεναγίζει τοῦ τῆς ψυχῆς ὑποζύγιον. &c.

Ὑποζυγιόδης, ὁ, ἡ, similar iumenti subditus: apud ἄνθρωπος, apud etym. Et ὑποζυγιώδεις πάσχομεν, ibid.

Composita ex ζυγος, sine præpositione.

Ἄζυξ υγος, ὁ, ἡ, qui vel quæ non eti subiugo. q. iniuga. taph. tæpe ponitur. vt apud Eurip. ἄζυγος κόρος dum nuptiale iugum expertæ, ἄζυγος γάμων, experta rum. & ἄζυγος δύπης γαμετλάτε. ὁ ζεύκτ᾽ ὁ, idem.

Ἄζυγής. pro eodem. apud Greg. ἄζυγὴ & συζυγὴς tur. q.d. non coniugata & coniugata.

Ἄζυγος, pro eodem. Exp. & cælebs.

Ἀζυγία, ἡ, cælibatus.

Ἀζυγόω, dicuntur τῶ βοεικῶ τὰ μέσα ἤγουν ζεύγλη, Hesych.

Ἀνάζυγος, vide in præcedenti ordine compositi.

Ἀνάζυξις, nuper facta coniunctio.

Ἀνάζυγος, ος, ον, boum iugum.

Ἀπόζυγος, qui est fecundæ coniugationis. vox gram.

Ἀπόζυξ, q.d. biiugis. vt ἅζυγες ἵπποι. Il. 8, biiuges equi. item duplex. vt ἅζυξε ἀσπίδι. Greg. duplex eloquium.

Δίζυγος, idem. vt μὴ δίζυγον ἦμαρ. apud Greg. post biduum.

Ἐπίζυγος, nauis, quæ est centum transtrorum & (ex consequenti) q.d. centiremis. Iliad. υ.

Ἑτερόζυγος, q.d. alteriugis. vt ἑτέρῳ ὑπεζύγιος, Phocyl. trutina in alteram partem propendens.

Ἑνάζυγος, eodem iugo alligatum esse cum altero, & quasi concopulari in altera parte iugi esse. 2. Cor. 6.

Ζύγιος, vel ἰούγιος, nauis bona transtra habens. item (intelligendo ex parte totum) nauis bene compacta.

Ἰσόζυξ, q.d. æquiiugis, i. par, æqualis seu æquabilis. vt ἰσόζυγα ἅρματα, Nonn. pari lege. Γσοζυγὰς, idem. vt in Epigr. ἰσοζυγίων νυμφίοιτων.

Ὁμόζυγος, qui societatis iugum deseruit. Hesych.

Ὁμόζυξ, vel μονόζυγος, q.d. vniiugis. item vnicus. vt μονόζυγὰς σαύλων, in Epigr.

Παλίζυξ, recens nupta. Apoll. Νεόζυγος. idem. Et pro eodẽ νεοζυγίης. Ποδάζυξ, q.d. pariugis, alter equus in iugo. Apud Nonn. ἐμόζυγας ἁρματοφορείας, emphoræ binæ.

Ὀζυγος pro ὀμόζυγος, apud poëtas metri causa.

Παράζυξ, exp. ὑπόζυγος, συζυγος, eidem subditus iugo. Hesych.

Πεζύγωσις, lora iubiugalia: lora iugalia. Xen. Pæd. 6.

Πολύζυγος, habens multa transtra, Il. β.

Πρωτόζυξ, primis nuptiis iunctus. vel qui tunc primùm matrimonio iunctus est. Ex Epigr.

Τετράζυξ, q.d. quadriiugis. item quadruplex. vt τετράζυγος δεσμός, Nonn. quadruplici vinculo. Et τετράζυγον ἡδυσμα, orbi qui est quadruplex: propter quatuor eius limites: ortum, occasum, meridiem & septentrionem. [13.

Τριακοντήζυγος, triginta transtra seu remos habẽs. Theocr. idyll.

Τρίζυξ, triiugis. vt τρίζυγος μέσου, q.d. quarum tria sunt iuga seu paria, i. quæ sunt nouem item triplex. vt τρίζυγες σωλάμπαι in Epigr. tres fratres.

Ὑπάτυγος, Iupiter apud Hom. & Hesiod. qui in sublimi sedili vehitur vel qui in alto Fœtia hominum ponderat atque æstimat. Ὑψίζυγος, aureum habens iugum.

ΖΕΥΣ (cuius genit. Διὸς dat Διΐ, accusf. Δία, vocat Ζεῦ) Iupiter. Item ἀπὸ τοῦ ζῆν, ζήω pro ζάω, dus. Apud poëtas pro Ζεύς dicitur Ζεὺς, Ζῆνος, Ζῆνι, Ζῆνα, & Doricè Ζεὺς, Ζανὸς Ζανὶ, Ζανὰ, vt Il. Ζῆνος γὰρ Il. 9. πατροφόνῳ Ζηνὶ. Hesiod. in 1 h. Ζεῦ πατὲρ μητίοτα. Dicitur autem Ζεὺς vel à verbo ζῆν, quòd omnia faciat ζῆν. i. viuere: vel quasi δεὺς, à δέω, i. rigo, vel à δίνη, i. formido, quia est formidabilis. vel à ζέω. i. feruco. ¶ Ponitur etiam pro aëre: sicut Latini dicunt, sub dio, & Horat. sub Ioue frigido. vnde τὰ ὑπὸ Διὸς, pluuiales aquæ. Plat. de l. & Theoph. ὑπὸ Διὸς, à Ioue. Hom. Ἐκ Διὸς pro eodem. Hesiod.

Διάπατος, ὁ, ἡ, Διαπάσιος, Iouialia. festum in honorẽ Iouis.

Διάπατος, ου, ὁ, Iouialis. vt Διὸς βουλὴ, apud Suidam.

Διάπατος, ου, ὁ, pro Διῶος. per contract. (q.d. Iouialis) Ioue progenitus, siue oriundus. vt Hom. (de Diana) δῖον γὰρ Διὸς. i. Διὸς γὰρ θυγάτηρ. Æsch. in Prometh. Ὦ δῖον αἰθὴρ & ὠκύπτεροι πνοαί. Item diuinus, i. habens diuinum aliquid quo excellit. præstantissimus, diuus. Sic ab Hom. vocatur Achylles & Vlysses, nec non alij. Cum genit. Od. ὁ δῖος γυναικὸς, de Helena.

Ἐπιδιάπατος, Ἐπιδιάπατος quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΖΕΦΥΡΟΣ, ὁ, Zephyrus, fauonius. Aristot. de mundo, ζέφυρος vocari ait τὸν ἀπὸ δυσμῶν πνέοντα νότιον καὶ μεσημβρινὸν ἀνέμου. Vide & Gell. lib. 2. cap. 22. & Plin. lib. 18. cap. 34. * Etym. ζέφυρος dictum existimat quasi ζωηφόρος, vtpote τὸ ζῷα ποιοῦν φύσιν: quoniam πᾶσι ποιοῦν αὐτὸ οἱ ἀρχαῖοι αὔξοντα.

Ζεφυρεὸς, zephyrius. vt ζεφύρεια πνοιμάτων, pro quo & ζεφύρεια (subaudito ὕδατ. zephyrij fluctus. Dicuntur & κυμάτων quæ mij affatu abiq; maris conspectu. Aristot. de gener. animin. lib. 3 hist. anim. lib. 6. cap. 2. & Plin. lib. 10. cap. 60. Apud Homer. Od. ζεφύρου πνείοντος πρὸ μὲν φόβ. ὄλκας δὲ πίσσει, ponitur ζεφυρίη subflatrice pro ζεφύρεια αὔρη seu πνοή.

Ζεφυρώδης, ἰδὲ cũ ζεφύρεια. vt ζεφυρώδη πνοιμάτων.

Φιλόζεφυρος, (comp.) vt φιλοζέφυρος γαλήνη, Zephyria amatrix ferentias est. in Epigr.

Ἐπ. Ω. Fut. ὤσω, ferueo, bullio. Il φ, v. 362. Ὦ ἐς ἀλίσης ζείεσθον ἐπὶ ταφ. ἰπεῖ πυρὶ πολλῷ. deinde v. 353. Ὦ δ᾽ ἡελίοιο ἀκτὶς ἐπὶ πυρὶ φλόγα ζεῖ σ᾽ ὕδωρ. * Eust. annotat per onomatopœian esse factum hoc verbum è sono literæ ζ, sicut alia quædam ab alia rum literarum sono. Item ζείειν dici ἀφοβῶ à poëtis, sicut μορμύρειν Apud Gal. τὰ ζέοντα τεττίγων, feruor. Apud Dioscor. passiue etiam, ζωθεὶς, ferue factus, feruescens. Item metapho-

rice sæpe, Gregorius in Basil. πανὶ δ᾽ ζέων θυμῷ καὶ φρενήρεϊ.

¶ Item scateo, vt σκωλήκων ζέοντας, vermibus scatens, Lucian.

Ζύνυμαι & Ζενύω, idem quod ζέω, feruefacio, in feruente aquâ bullire fino.

Ζύνυμαι, feruefio, & c. Alex. Aphrod. probl. lib. 1. Διὰ τί τὸ ὠὸν ὀπτὸν μᾶλλον ῥήγνυται, σβυόμενον δὲ καὶ ζυνύμενον.

Ζέμα, ατος, τὸ, decoctum, decoctio. vt ζέματα ἀγλαοδίου, Dioscor.

Ζέμαρ, calidum, τὸ θερμὸν. Etym.

Ζέσις, feruor. Et metaph. ζέσις τοῦ πνεύματος. Greg.

Ζεστὸς, feruefactus, feruidus, feruens. vt ζεστὸν ὕδωρ. Dioscor.

Ζεῦλος & Ζύμη, quomodo huc pertineant, vide suis locis:

Composita.

Ἀνάζεστος, leuiter feruefactus, & quasi in superficie duntaxat. Item leuiter coctus, vt apud Dioscor. ἀνάζεστος κεφάλη. δίκηλαι.

Ἀναζέω (& poet. ἀναζείω) referueo, vel efferueo, efferuesco, ebullio. Dioscor. lib. 7. ὅταν ἡ ἀναζέουσα θῇς, ὑπόστασιν τὸ πῦρ. Item actiua significatione, feruefacio. Galenus, ἅλειον ἀναζέσας, θλίψαν κεφάτον ὡς ῥᾳδίως κυδωνίου.

Ἀναζεσμὸς, feruefio. vnde ἀναζεσθεὶς, apud Dioscoridem feruefactus. ¶ Exponitur & ἑαυτὸν, & effundo. in Epigr.

Decomp. Ἐξαναζέω, ebullio. Æschyl. in Prometh.

Συναναζέω, conferuefacio, vel feruere facio. Dioscor. lib. 1. cap. 33. συναναζέσαν αὐτῷ. [factus.

Ἀπόζεσις, feruefacio. Ἀπόζεσμον, feruefio. vnde ἀποζεσθεὶς, feruefactus. Ἀπόζεμα, τὸ, decoctum. Dioscorides, ἢ τὸ ἀπόζεμα ἢ αὐτὸ ὅσπερ γινόμενον πυρίας οὖθεν. Apud eundem. ἀπόζεμα ὁρίγανον origani decoctum, origani cocti seu feruefacti succus vel ius. Alibi ἡμερὸν ἀπόζεμα.

Decomp. Ἐναπόζεσις, idem quod ἀπόζεσις. Gal.

Ἐκζέω, efferueo, efferuesco. Item, scateo. Herod. ἐξέζεσε αἷμα. Ἐκζέσις, quod cum feruore erupit. Ἐκζέματα apud Dioscor. pustulæ ardentes & feruidæ, dolorem cien. es citra faniem: ingens enim feruor omnem materiam absumit.

Ἐκζεστὸς, feruida ersptio: vt ἔκζεσις ἑλκῶν.

Ἐπιζέω, q.d. inferuesco. Item attollor, augeor, Etym.

Ἐπίζεμα, inferuefactio.

Ἐπιζέω, circumferueo. Item ἐπιζέω pro eodem, in Epigr.

Συζέω, conferuefacio. Dioscor. lib. 2. c. 94.

Ὑπερζέω, supra modum feruco, vehemẽter feruco. Luc. vsus est de Sole vehementer ardente. Et metaph. apud Paul. ὑπερζέουσι αἱ ὀργαὶ τῇ ὀργῇ. Interdum, circumferuesco, circumfundor feruendo, circumfluo, fluo. Aristot. in probl. Διὰ τί ὄξος ὑπερζέσαν τῶ χυμῶν ὁμοίως καὶ τὸ ὕδωρ ἡ ὕδατος.

Ὑπερζέσις, vehemens efferuescentia, & c.

Ὑπερζεστὸς, vehementer efferuefactus, & c.

Αἰζηὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΖΗΛΟΣ, ὁ, æmulatio ζῆλος (aiunt Stoici) λύπη ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρεῖναι ἃν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ, σὺν ἔχῃ. Cicer. exp. æmulatio, ægritudo, si eo quod concupierit, alius potiatur, ipse careat. Pro inuidia sumitur, adeóq; cum φθόνῳ tanquam synonymo copulatur, apud Plut. in Coriolano, εἰς φθόνον ἢ ζῆλος ἔσεσε αὐτὸν ὑπεκκαίοντες. Sic & Plato de leg. ζῆλος καὶ φθόνος. Hesiodus ζῆλον appellauit in Erg. συγκαμάτοιο, i. cuius tristis est vultus. vt Seneca inuidiam tristem vocauit. Sic & Arg. Apoll. cap. 5. ἐπαλθόμενος ζήλῳ, repleti fuerunt inuidia. Sic & alibi. Accipitur & generalius pro quodam velut æmulationis studio quo quis impulsus aliquem imitatur, aut aliquid affectat, summóq; eius assequendi desiderio tenetur. Luc. ζῆλος δ᾽ ἀρίστων καὶ φυγὴ τῶν δειλοτάτων. Plut. in Coriol. αὐτὸς αὐτοῦ ζῆλον αὐθαμαρτάνειας ἐποίησε. Idem in Per. ἐκεῖνος ἐμιμήσατο καὶ ζήλῳ. Herodian. μιμήσεϊ δὲ ζήλῳ, copulat. idem alibi, ζῆλος καὶ ἔρωτι τῇ αὐτοῦ ἀνδρίᾳ. ¶ ζῆλος Ἀσιανὸς, apud Plut. pro asiatico dicendi genere. ¶ ζῆλος zelotypia, ex Euripide. Sic & apud Oppianum: itidem à. ad Corinth. ca. 11. v. 2, ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς θεοῦ ζήλῳ, exp. zelotypia. ¶ ζῆλος, impetus mentis ad cultum diuinum, & religionis amplectendę vegeta cupido, vt apud Gregorium, εἰ καὶ ὑμᾶς ἔδηδε ὁ ζῆλος πείθει & ὑπὲρ ἀνθρώπων. Dicitur etiam peculiarius de eo cuius animus æstuat indignatione conceptà ex iis quę cultui diuino ac reuerentiæ quæ ei debetur, repugnare videt. ¶ Apud Soph. in Aiace. Οἷσιν λιαπρέπειας αὐτὸ ὅσον ζῆλος πρέφ. exp. felicitas. Sunt & qui potentiam ac opes interpr. Apud Dem. pro Ctesiphonte, ὧν τοῖς μὲν ἐφθονοῦμεν ἂν ὑπὸ ἔχει ζῆλον ὁ φθόνος ὑπὲρ ὧν αὖ αἰσχρῶς exp. eandem honorificentiam & gloriam affert, vel; perinde illum beat. Et in alio ciusdem orationis loco coniungit ζῆλόν & ἔμφυτον. * Dériuatur à ζέω, i. à feruore & vehementia.

Ζηλόω, ῶ, f. ώσω, æmulor, imitor, seu potius imitandi studio ducor, affecto. Hesiod. in Erg. ζηλεῖ δέ τε γείτονα γείτων, vicinum vicinus æmulatur. Ioor. in Panat. ζηλώσαντων ἡμᾶς ἐκείνων μιμεῖσθαι καὶ ζηλοῦν. ἐμοὶ δὲ ἐκεῖνος ζηλοῦς ἐμιμεῖτο τὰς πράξεις; quorum gloriam æmularis, imiteris & facta. Plut. ἐπὶ τοῦτον ἐπιτηδείως ἐμὲν ἐζήλωσε, ἀλλὰ & ζηλῶν & μιμεῖσθαι δοκῶ. Expositur etiam lector: vt apud Demosthenẽ, ζηλῶ δὲ ἐκείνους. Philo de vita Mosis lib. 2. θεοσέβειαν ἐζηλωκότων, religionis studiosorum. Idem lib. 3. ἐζήλωσε βίον ἀπτάγμονα; vitam à negotiis abhorrentem eoluit.

¶ Item laudo, probo. Soph. ζηλῶ σε ☞ νῦ, laudo tuum animū. Xen. Hel. 6, ☞ ὅσῳ δὲ μᾶλλον ἀκοῦσαι, ἐζήλουν τοῦ δὲ τοῦ πόλιν ὧτα, &c. Thuc. lib. 5. μηκηρέσασθαι ὑμῶν τὸ ἀπόχρεων τοῦ ζηλῶσθαι τὸ ἄφοβον. Isocr. in panath. ζηλῶ σε ☞ μακηρίζω τοῦ δικαιμονίαν. ¶ Item beatum prædico. Idem quod μακηρίζω, cum quo & copulatur. In qua significatione, præter accusatiuum personæ, interdum cum accusatiuo, interdum cum genitiuo, & quidem frequentiùs cōstruiturinterdum cum solo infinitiuo. Soph. in Aiace, ἐμοὶ ☞ τε ☞ νῦν ☞ ζηλῶν ἴχω, ☞ θ' ὅτι κ' ἐδὲν τῶν θ' ὑπερτέρων ἀνὴρ κακῶν, in hoc te possum beatum prædicare. Euripid. in Iphig. Aulid ζηλῶ σε μᾶλλον ὃς ἀκλεᾶ δυνατὸν εἶσο ἐξεπέσας' ἀγνὼς, ἀκλεὴς τ' ὢς θ' εὐδαιμὴς ποτὲ ζηλῶ. sic apud Isoc. in Euag. ζηλῶ σε τῆς ἐξουσίας, te felicem imperio arbitror. Idem in Panegyr. ζηλῶντες τοὺς πολιτᾶς εὐ Μακεδόσιν μᾶλλον. Plur. de fortitudine Alex. ἐδὲ τοὺς ☞ θεάμασιν ζηλῶ τοὺς ἰδόντας, quibus id cernere licuit, eos non magnopere beatos centuerim duntaxat propter hoc spectaculum. Aristot. ζηλᾶσι τὸν πολλῶν ὀλιγαρχεῖν latè dominari, beatum censent. ¶ Item ζηλοῦ, idē quod ζηλοτυπῶ zelotypus sum, zelotypiæ affectu depereo. Num. c. 6. ὑπὲλθη αὐτοῦ πνεῦμα ζηλώσεως, & ζηλώσῃ τὴν γυναῖκα αὐτῆς. Et metaphorice. Galat. 4. ζηλοῦσιν ὑμᾶς ἀ καλῶς, depereunt vos non bene. Dicitur etiam ζηλεῖν ζηλον, zelo duci. ζηλεῖ τὸν ζηλὸν μου, zelo meo commotus est. Num. 25. Libr. Reg. 3. cap. 19. ζήλωσα τῷ κυρίῳ, exponitur, zelatus sum pro Domino. Et Num. c. 11, 29 ζηλοῖς σὺ μοι, quid æmularis pro me? ¶ Item invideo alicui, & ægrè fero quòd ea re potiatur quam concupisco. vt act. apost. c. 7. οἱ πατριάρχαι ζηλώσαντες τὸν Ἰωσὴφ, &c. 17. ζηλώσαντες ☞ οἱ ἀπόστολοι ἐδιόμοι, inuidia commoti.

Ζήλωμα, ατ☉, τὸ, æmulationis facinus, contentio. Aeschin. contra Timarch. (cap. 5.

Ζήλωσις, εως, ἡ æmulatio. Thuc. lib. 1. Item zelotypia. Num.

Ζηλωτὴς ὁ, æmulator, æmulus, sectator. vt ζηλωτὴς αὐτοῦ γεγένημαι. Isocr. ad Dem. Sic Luc. de hist. scrib. Θεοκυδὴς ὁ ζηλωτὴς ἄνεμ☉. Act. cap. 1. ζηλωτὴς ὑπάρχων ☞ θεῦ, quidam exp. zelo Dei accensus. Item qui zelo seu zelotypia ducitur.

Ζηλώτης, q. d. æmulativus.

Ζηλωτὸς, ἡ ὁ, æmulatione dignus: vel quem æmulari studemus. Isocr. Dicitur etiam de re quæ omnium studio experiturs, quam omnes sectantur. Plut. in probl. Rom. ζηλωτὸς γὸ ὁ σοφὸς☉ γάμ☉, ὁ δὲ δύσερ☉ ἀποδυσπέτ☉, expetendæ primæ nuptiæ. Item beatus, quē beatū omnes prædicant. Aristoph. in nub. τὸν πλοῦν χρόνου μετ' ἐμὲ ζηλωτότατον εἶσο λέξεις. Sic & apud Eu ip. in Oreste.

Ζηλήμων, ον☉, ὁ ☞ ἡ, inuidus. quasi à ζηλέω idem signif. quod φθονέω, inuideo. Odyss. 4. Idem est etiam quod ζηλότυπ☉. vt ζηλήμων ☞ ἤρης. in Epigramm.

Ζηλόω, ῶσω, idem quod ζηλέω. Apud Aretham.

Ζηλωτὴς, οῦ ὁ, æmulator, inuidus.

Ζηλὼτὸς, ἡ, ὸν, inuidus. Dicitur esse bacchi epith. in Epigr.

Ζηλοσύνη, idem quod ζῆλ☉, inuidia.

Composita.

A'ζήλ☉, ος, ὁ ☞ ἡ, qui valde æmulatur. Item inuidus. Etym.

A'ζηλ☉, neglectus, nō expetitus, μὴ ζηλωτός. vt ἀζηλ☉ πᾶσιν ☉. Plut. Item qui zelo seu zelotypia non ducitur. Athen. lib. 13.

A'ντίζηλ☉, æmulus, zelotypus.

A'ξιόζηλ☉, dignus quem æmulemur. A'ξιοζήλως, ita vt æmulari dignum sit, laudabiliter.

A'ξιοζήλωτ☉, idem quod ἀξιόζηλ☉. Diosc. in præf. lib. 1.

A'ριζήλ☉. quem valde æmulamur, aut valde æmulandus. Sunt tamen qui malint pro ἀρίδηλ☉ accipere, verso δ in ζ. vt sit, clarus. præclarus, illustris, il. 8.

A'ριζήλως, magna cum æmulatione. Item claré. Od. μ.

A'ριζήλωτ☉, multo studio æmulandus, multo studio prosequendus & expetendus. Aristoph.

Βαρύζηλ☉, æmulus, inuidus, vel inuidiosus.

Δύσζηλ☉, æmulus, inuidus, in malam partem æmulator. Od. μ. & Plutarch. in Alex.

Δυσζήλεια, idem quod zelotypia. Athen. lib. 13.

Σ'υμζήλ☉, æmulandus, inuidendus.

E'ὐζήλ☉, idem quod ἀριζήλ☉.

E'τερόζηλ☉, qui alio zelo ducitur. Lucill. lib. 2. epigr.

Ἑτεροζήλως, alieno animo. animo erga alteram partem magis affecto. Hesiod. in theog.

Εὔζηλ☉, qui bono zelo ducitur, æmulator in bonam partem. Item bonus & felix æmulator seu imitator.

Εὐζήλως, bono zelo. Item feliciter.

Εὐζηλία, bona æmulatio, æmulatio in bonam partem.

Κακόζηλ☉, malus & infelix æmulator, malus affectator. In neutro gen. τὸ κακόζηλον apud rhetores dicitur mala affectatio. Demetr. Phaler. & Quintil. l. 8. c. 3.

Κακοζήλως, cum mala & infelici affectatione. vel ita vt id quod æmulabaris & affectabas, malè assequutus videare.

Κακοζηλία, mala & infelix æmulatio seu affectatio. Luc.

Ἐπιφθονοζηλία, (decomp.) arida & ieiuna affectatio. Demet. Phal.

Φιλόζηλ☉, qui vnius eiusdēq; zeli est, qui vnū idēq; æmulatur

& affectat. Nonn. ὁμοζήλῳ φθονερῷ. concordi & vnanimi

Παραζηλόω, æmulatione afficio & excito; ad æmulationem provoco, zelo afficio: inuidentia quadam & zelotypia æmulo. vt in riualitate fit, apposito æmulo & rivali. 3. cap. 14. & Rom. 10.

Πολύζηλ☉, quem æmulari & imitari multa animi commone tolemus: seu magno studio expetitus. Exp. & inuidendus pud Soph. πολύζηλ☉ βίο.

Πολυζήλωτ☉, multo studio æmulandus, multo studio sequendus & expetendus. Eurip. in Hippol. Steph.

Χαμαίζηλ☉, humilis, humi depressus, abiectus. q. d. humulans. Suid.

Χαμαίζηλον, est etiam herbæ nomen. Plin. l. 25. c. 9.

ΖΗΜΙ'Α, ας, ἡ, damnum, detrimentum, iactura, cui opp

κέρδ☉, vt docet Aristot. ethic. 5. c. 4. Sic Xen. ped.

ἑαυτὸν κέρδει μᾶλ' ἢ ζημίᾳ. & ἀκούσ☉ μᾶλ' ἢ

Ἰσοcr. ad Nic. μὴ τῷ μὲν λαβεῖν κέρδες εἶναι νομίζετε, τὴ δὲ

ζημίαν. Ei opponitur & ὠφέλεια. Xen. ἡμῖν ☞ ἐργ☉ ἡ

μᾶλλ☉ ἢ ὠφέλειά ἐστι. Et ζημίαν ποιεῖ, afficio detrimento

mnum do. Aristoph. item iacturam facio, Synes. ¶ Item

cta. Isocr. ad Demon. ζημίαν μεγάλ☉ ἐνέπεσε. Dem. in Tim

ῆ τοὺς ὀν τοὺν νόμων αὐτοὺς ζημίας κοβλάβεσι, multab

bus irrogatas persoluere. Idem ὡσὲ Aesch. dicit

μίαν ἢ μικρὰν. condemnari mulctæ non condemnandæ. ¶

pœna, supplicium. Thuc. 1. θάνατ☉ ζημίαν αὐτοῖς. Et lib.

ναῦν ζημίαν ἐπέθηκε. * Ab Etym. ζημία dicitur esse

αὐτὸς τ' ζῆν μείωσις, vel ἡ τὰ αὐτὸς τ' ζῆν μείωσα.

Ζημιό☉, ῶ, ὁ ☞ ἡ damnosus.

Ζημιόω, damnum affero, detrimento afficio. Plat. de leg. & Luc. ἐὰν μηδένα ζημιῶ. neminem volo damno afficio. Item mu

Plut. de lib. educ. ἐκασταλὰ χρήμασιν ἐζημίωσαν. Et ζημι

μάτ☉, Plat. de leg. pecuniis mulctare. Dicitur etiam m

ζημιῶν φυγῇ, & ζημιῶν ζημίᾳ, mulctare exilio, mulctare

te, apud Aristot. & Herodot.

Ζημιώμα, damno afficior vt ζημιώμεθα μεγάλα. magnis

afficior, vel magnam iacturam facio. apud Thuc. & Xen.

citur etiam ζημιοῦσθαι ὑπ' ὧν vel ὑπ' ὅτου, vt apud Gregor. & C

7. E'ζημιωμένοι, in ærarium relati, qui ignominia inc

tati erant quoad iudicatum facerent, hoc est, omnia ct

tia persoluerent.

Ζημίωμα, τ☉, mulcta, damnum. Plat. de leg. & Luc.

Ζημίωσις, mulctatio.

Composita.

A'ζήμι☉, ος, ὁ ☞ ἡ, indemnis, damni expers. Item impunis

stoph. Isocr. Lys. Apud Plat. de rep. 2, δίκαιοι ἄπειρ

θεῶν ἀσφαλῶς, nulla pœna à dijs afficiemur, vel nulla

Quidam exp. à dijs illæsi. Item τὸ ἀζήμιον, indemnitas.

A'ζημίως sine damno. Item impunè.

E'πιζήμι☉, dānosus, noxius. Xen. Item cui mulcta est imp

E'πιζημίως, damnosè.

Περιζήμιος, ῶ, insuper afficio damno.

ΖΗΤΕ'Ω, ῶ, F. ησω, quæro. Aristoph. εἰρήσεις ζητῶν, inuenies

rendo. Interdum quæro, i. quæstionem habeo, fe

Dinarch. in Demosth. καὶ νῦν ἐλθὼν ὁ δῆμ☉, ὃ πὶ

τῶν μὲλλόντων ἢ ἀφανῶν ἀδικημάτων, οὗτ

Sic vtitur & Andocides. Hinc τὸ ζητούμενον, quod

stione, id de quo disputatur. ¶ Item quæro seu requiro,

fiderio rei amissæ teneor. vt Plut. in Galba, μὰ ζητ

ζητήσω. ¶ Item studeo, conor. Exp. & volo. Cum infin

τὸ τί ζητᾶτε ἐδέναι ☞ ψυχῇ. Isoc. in Euag. ζητῶ λαθεῖ

ph. in Pluto, ζητεῖς μὴ λαθεῖν. Plut. in Publ. ζητῶ ἀφα

stoph. in Pluto, ζητεῖς τὰν' ἀσκαπτὸν ἡμᾶς.

Ζήτημα, ατ☉, τὸ, quæstio, id de quo quæritur. vide Quint

l. 3. c. 11. Ζητήματον, τ☉, quæstiuncula.

Ζήτησις, εως, ἡ, ipsa quærendi actio. Thuc. l. 8. πρὸς ἀφανῆ

ποφέρεται τοῦ πλέθρου, quærēdo victum. Sic ζήτησιν ζητεῖν, ζ

rere, vt magistratus & iudices solent, apud Diuar. Et

ποιεῖν pro eodem, Plut. in Coriol. Item apud philoso

quæstio. vt ζήτησις τῆς ☞ πανπὸς φύσεως, quæstio totius

apud Platonem. Et ζήτημα ἐλαλόσαμεν, apud Aten.

Ζητησεολογικὰ, quæstiones, vel potius loca vbi adhibitis te

ris rei veritas quæritur, βασανισμένα. Suid.

Ζητητὴς, οῦ, ὁ, quæstor, quæsitor, quæstor criminū, apud

Magistratus Athenis qui τὰ ἐκλεθέντων ἀναζητοῦσι, vt Poll

dit.

Ζητητικὸς, ἡ, ὸν, qui quærere & inuestigare solet. in

Ζητητικὴ, philosophi dicuntur οἱ ἐφιλοσοφ

Laert. qui nihil asseuerabant, sed semper quærebant &

ftigabant rei veritatem. Item ζητητικὸς, ad quæstiones

das promptus aut qui libenter quæstiones mouet. Lucia

Ζητεῖον, ποτὲ, pro ζητῶν, quæro, conquiro. Hesiod. in Ep

Suidæ ex Eupolide. Sic & Poll. lib. 3.

Ζητεῖον, τὸ, locus in quo serui puniuntur. Hesych. it

τόπος ἔνθα τοὺς κτ' οἰκέτας.

Ζητεῖν, in pistrino torqueo. Suid. & Etym.

Composita.

de quo quæsitum non est vel quæritur, indis

ἀδίωκτ☉ ἢ κ' ἀζήτητ☉ ☞ αὐξήσεται ☞

lesch. contra Cref. κακόδοκον ἢ κ' ἀζήτητ☉ ☞ αὐξήσεται ☞

ἀζήτητος.

ἀζητητὶ, ἀζητητὶ perquisitigo, perquiro, diligenter inquiro, indago.

ἀζητητὶ ἀζητητὶ ἢ κ' ἀκούσω κακὰ ζητοῦντος ☞ βίου αὐτῶν κατὰ

ἀζητητὶ item perquiro, perpendo. Thucydides de vaticiniis

ἀζητητὶ loquens, ὅτε τι κακὸν ξυνίσῃ ἢ ἀκούσῃ, καὶ ἀκαζητεῖν.

ἀζητητὸς, quæsitu vel perquisitu difficilis.

ἀζητητὸς, inquiro, inquiro. Nazianz. ἐκζητεῖσθαι τὰ ζῶντα ὑπὸ τῶν

ἀζητητὸς Ebus, viuentia inter mortuos inquiri.

ἀζητητὸς, requiro, desiderio rei amissæ teneor, vel præteritæ

ἀζητητὸς vel eam posco. idem quod ἱκετεύω. Diod. κ' πολ

ἀζητητὸς ἐκζητοῦσι τὸν αὐτὸν, κ' συμφύλ' ὀ χρόνος μᾶλλ☉ πόθ

ἀζητητὸς ἐκζητοῦσιν, opem petentis siue postulantis.

ἀζητητὸς in Polit. ἐκζητῶ συμφ τὸν ὀ.

ἀζητητὸς, requisitio, desiderium, Apollonio in epist.

ἀζητητὸς, ὁ, ἡ ☞ ἡ. qui requiri potest aut solet.

ἀζητητὸς. Item ἐκζητῶν, insuper requiro.

ἀζητητὸς, ἀ, cum aliquo de re aliqua quæro seu disquiro, vnà

ἀζητητὸς confero ad rei alicuius indagationem disputo. Plato

ἀζητητὸς in Hippia maiore, εἰ ☞ βέλτ. ὦ ἀνὴρ τιὸ ἐμοὶ συζητεῖ, vnà mecum

ἀζητητὸς, mecum disputandus quæ. &c. sic act. Apost. 6. συζη

ἀζητητὸς, disputantes cum Stephano. Et cap. 9 συνεζήτ

ἀζητητὸς Basil. ad Naz. τοῦ παρὸ Θ. ὦ συμπράξαι εἰς τὸν πλείονα

ἀζητητὸς ἀποστόλους, opem petentis siue postulantis.

ἀζητητὸς, ὁ, ἡ ☞ ἡ. qui requiri potest aut solet.

ἀζητητὸς. Item ἐκζητῶν, insuper requiro.

ἀζητητὸς, ἀ, cum aliquo de re aliqua quæro seu disquiro, vnà

ἀζητητὸς confero ad rei alicuius indagationem disputo. Plato

ἀζητητὸς in Hippia maiore, εἰ ☞ βέλτ. ὦ ἀνὴρ τιὸ ἐμοὶ συζητεῖ, vnà mecum

ἀζητητὸς, mecum disputandus quæ. &c. sic act. Apost. 6. συζη

ἀζητητὸς, disputantes cum Stephano. Et cap. 9 συνεζήτ

ἀζητητὸς Basil. ad Naz. τοῦ παρὸ Θ. ὦ συμπράξαι εἰς τὸν πλείονα

ἀζητητὸς ἀποστόλους, opem petentis siue postulantis.

ἀζητητὸς, ὁ, ἡ ☞ ἡ. qui requiri potest aut solet.

ἀζητητὸς. Item ἐκζητῶν, insuper requiro.

ἀζητητὸς, ἀ, cum aliquo de re aliqua quæro seu disquiro, vnà

ἀζητητὸς confero ad rei alicuius indagationem disputo. Plato

ἀζητητὸς in Hippia maiore, εἰ ☞ βέλτ. ὦ ἀνὴρ τιὸ ἐμοὶ συζητεῖ, vnà mecum

ἀζητητὸς, mecum disputandus quæ. &c. sic act. Apost. 6. συζη

ἀζητητὸς, disputantes cum Stephano. Et cap. 9 συνεζήτ

ἀζητητὸς Basil. ad Naz. τοῦ παρὸ Θ. ὦ συμπράξαι εἰς τὸν πλείονα

ἀζητητὸς ἀποστόλους, opem petentis siue postulantis.

ἀζητητὸς, ὁ, ἡ ☞ ἡ. qui requiri potest aut solet.

ἀζητητὸς. Item ἐκζητῶν, insuper requiro.

ἀζητητὸς, ἀ, cum aliquo de re aliqua quæro seu disquiro, vnà

ἀζητητὸς confero ad rei alicuius indagationem disputo. Plato

ἀζητητὸς in Hippia maiore, εἰ ☞ βέλτ. ὦ ἀνὴρ τιὸ ἐμοὶ συζητεῖ, vnà mecum

ἀζητητὸς, mecum disputandus quæ. &c. sic act. Apost. 6. συζη

ἀζητητὸς, disputantes cum Stephano. Et cap. 9 συνεζήτ

ἀζητητὸς Basil. ad Naz. τοῦ παρὸ Θ. ὦ συμπράξαι εἰς τὸν πλείονα

ἀζητητὸς ἀποστόλους, opem petentis siue postulantis.

ἀζητητὸς, vide in Σεμνὸς.

ἀζητητὸς, zingiberi: planta in Troglodytica Arabia nata, de qua Dioscor. lib. 1. ap. 190. & Gal. simpl. medicam. lib. 6. Quidam appellant gingiber.

ἀζητητὸς, ὁ, zizaniū, lolium. Greg. τὰ ζιζάνια κατέφυσεν

ἀζητητὸς. Matth. 13. *Etym. dictum aut quasi σιδηζάνιον, παρὰ τὸ σὺ

ἀζητητὸς, quod noceat frugibus

ἀζητητὸς, vide in Μίσθ☉. ἀζητητὸς in Μισθ☉.

ἀζητητὸς, in Δορκὰς.

ἀζητητὸς, caligo, tenebræ. Hesiod. in asp. νυκτὸς ζόφ☉ αἰνὸν ἐ

ἀζητητὸς Homerus sæpe vocat ζόφον ὑποχθόν. orci tenebras, vt Il.

ἀζητητὸς Od. quod eundem ζόφ☉ ἐρεβεννὸς occasus, seu pars occidē

ἀζητητὸς in Od. ἐκὰς γάρ τ' ἰδυῖα ὅπη ζόφ☉ ἠελίοι ὅπη κέλ. Apud Apol.

ἀζητητὸς Dioscor. lib. 2. c. 109. ζύθου ἀνεδυόμενον ὧν τὸ κεφάλ

ἀζητητὸς Epi. l. 6. ep. 5. ὡς οἱ τὰς οἴνους πωλοῦντες ὧν τὸ κεφ

ἀζητητὸς, ὁ, ἡ ☞ ἡ. qui requiri potest aut solet.

ἀζητητὸς. Item ἐκζητῶν, insuper requiro.

ἀζητητὸς, ἀ, cum aliquo de re aliqua quæro seu disquiro, vnà

ἀζητητὸς confero ad rei alicuius indagationem disputo. Plato

ἀζητητὸς in Hippia maiore, εἰ ☞ βέλτ. ὦ ἀνὴρ τιὸ ἐμοὶ συζητεῖ, vnà mecum

ἀζητητὸς, mecum disputandus quæ. &c. sic act. Apost. 6. συζη

ἀζητητὸς, disputantes cum Stephano. Et cap. 9 συνεζήτ

ἀζητητὸς Basil. ad Naz. τοῦ παρὸ Θ. ὦ συμπράξαι εἰς τὸν πλείονα

ἀζητητὸς ἀποστόλους, opem petentis siue postulantis.

ἀζητητὸς, fermentum. Fermentata cibaria quæ acorem contrahunt. Probl. Rom. ἡ ζύμη ἐκ ζύμου ὀν φθορᾶς αὐτὸ ☞ φθείρει τὸ

ἀζητητὸς. * Etym. à ζέω deriuat. Sic & Latinè fermen-

tum à feruendo dictum volunt, quòd feruendo efrescat.

Ζυμί'τησις, ὁ, fermentatus. vt ζυμίτης ἄρτ☉; apud Pollucem lib. 6. quo nomine λαγαναρίαν ἄρτ☉ a quodam vocari scribit Athen. lib. 3.

Ζυμίζω, ἐσω, fermentum refero: Dioscor. l. 2. c. 101. ζυμίζουσι τὸν ὀσμὸν fermenti referens acorem.

Ζυμώδης, ὁ, ὸν ἡ, fermentaceus. Exponitur etiam, nō mucidus.

Ζυμώω, ῶσω, fermento, 1. Cor. 5. μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ, paululum fermenti tota massa fermentat. Et Lucæ c. 13. ἐζυμώθη ὅλον. Metaph. etiam capitur. Theophr. ἀραῖον ἢ χρὴν ὅταν ζυμωθῇ τὸ μεταξὺ τοῦ γάλ, quum terram fermentat & rarefacit. Et ἄρτ☉ ἐζυμωμένος, vrinæ fermentatæ. apud Hippocr.

Ζύμωμα, τ☉, fermentū. idem quod ζύμωσις, ζύμωμα ☞ γῆς, terræ velut fermentatæ extuberatio: quo nomine intelligunt fungi extuberantes apud Nicand. in Alexiph. quoniam sunt quasi ζύμωμα telluris, vt schol. annotat.

Ζύμωσις, εως, ἡ, fermentario, i. (vt Plato & ζύμωσιν & ζύσιν definiunt) ☞ χυλ☉ ὑγιὲς ὑφὸ πέψεως & πύσεως. cit enim motus fermenti vt factus in terreno crassōq; corpore, quo in tumorem leuem attollitur, conceptōq; aëre distenditur, inflatur & quodammodo ebullit. Plu. in probl. Rom. ἀσκὸς σῶλος ἢ ζύμωσις εἶναι. Et ζύμωσις ὕπνατ☉, iecinoris tumor; apud Hippocr.

Ζυμωτὸς, ἡ, ὸν, fermentatus.

Ζυμωτὴς ἄρτ☉, Athenis ὁ ζυμίτης Hesych.

Composita.

A'ζυμ☉, ος, ὁ ☞ ἡ, fermenti expers, non fermentatus. vt ἄζυμ☉ ἄρτ☉, apud Athen. lib. 3. Et metaph. apud Plat. in Timæo, τὸν ☞ πάνδεσμον φύσιν ἐξ ὅτου τῷ σπορᾷ ἀζύμως ἐζύμωσε ὁ μὲν ἐξ ἀμφοῖν μίσθιον διωλυμένην ξυναπεργάσατο, neutrorum naturam ex ossibus & carnis inhærentata temperaturā, vnam ex vtraque mediam coagmentauit. Et 1. Cor. 5 καθὼς ἐστ ἄζυμοι, expertes veteris fermenti. A'ζύμοις plurali numero dicebatur apud Iudæos festum paschæ præcedens, quò à fermentatis abstinebant. Luc. cap. 22. act. Apost. 12. Et metaphoricè 1. Cor. cap. 5. A'ναζυμόω, ῶσω, fermento. Theophr. ἄμμ. ☞ τὸ τοῦ γλυκ αἰνάζυμοῦ ὀνομ☉ ἢ κρίσεως ἀλλοίωσιν ☞ ὑπὸ τοῦ θερμοῦ.

Ζωγρεία, &c. vide in Α'γρα.

Ζώδιον ζωὸν, &c. vide in Ζῶον.

Ζῶμα. vide in Ζώννυμι.

ΖΩΜΟ'Σ, ὁ, tus, ius seu lentum: liquor eorum quæ cocta sunt adiectis condimenti. v. μέλας ζωμὸς apud Plut. in Lyc. Et λοπὸν ζωμοῦ. Gal. ad Glauc. l. 2. album ius, vt in quo coquuntur anguil æ. Athen. lib. 8 μὴ πιὼν οἱ πάππαι ☞ ζωμὸν ὑπερφάσουσι, ius exorbeant. Et ἀρίστ☉ ζωμὸς. ibid. & ἰχθυηρὸς ζωμὸς, apud Luc. in Lex. E' ζωμοῦ ☞ πίονος, iura adipe pinguium. Et ζωμὸς ἰχθύων, muria pi. et. ὑπερεχυδωθέν. vel aqua & ius in quo cocti pisces. Pollux l. 6. ἐδεῖ δ' ἐκ ἰχθύ. ἰχθὺς ἐξ ἁλμης ὅτου δὸ ἐκάλων ☞ ἐξ ἰχθύων ζωμὸν. Per derisionem ζωμὸς appellatus fuit etiam qui pinguior esset, vt scribit Eust. ¶ Exponitur etiam buccella, apud Aristot. in probl. μείζω ζωμὸν κολοπίσι, qui grandiorem buccellam deuorauit.

Ζωμάω, condio. Expon. & elixo, decoquo. apud Dioscorid.

Ζωμεύω, condimentum, sallamum, Dioscor. & Aristoph. in Equit.

Ζωμίδιον, ου, τὸ, iusculum; vel offella. Aristoph. in Nub.

Composita.

A'φεψόζωμ☉, iusculum ex tempore factum. Eust.

Εὐζωμ☉, ου, ὁ ☞ ἡ, in iure seu condiendis opsoniis gratiā habens?

Εὐζωμία, vocatur etiam eruca herba. de qua Dioscor. lib. 2. cap. 170. & Plin. lib. 20. cap. 13.

ΖΩΝΝΥ'Ω. vel ζώννυμι, & ζωννύω. F. ζώσω, cingo. Odyss. σ, ζώσατο νηὸς ὑπὸ πλάστες ὑπηνιδίωσι ☞ αἰδὶ Μαρπαδίμης; ibidem, ζώσασθε δ' ὑπάγκ. Ioh. 21. ἐζώνυεν σεαυτόν.

Ζώννυμι, & ζωννύω, & ζωννύομι, præt. ἐζωσμαι & ἐζωσμην, cingor. Il. α. Πᾶς ☞ ζωσμένος πόλεμ☉ ἀνὴρ ἀ πανεμένος. ὃ ὁ χαλκὸς ζάνυθ' ὑπ' ἰς πᾶλμον φλεγόμενος ἀνεβόησεν. Athen. lib. 10. ζάνυνται δὲ κυνέαις ζώναις τελαμῶσιν. Aliquando apud Hom. accipitur pro armari, vel accingi ad bellum seu pugnam: vt Odyss. ω, ἀλλ' ἐξ ἀνέρα βασιλῆα ζωννύμενον τε καὶ ἄλλον ἐπιστρώφωντα ἀέθλα. Et Ilia. ε, ὦδι ζωννύσθω μέτρῳ.

Ζῶμα, τ☉, vestimentum quo cingimur seu præcingimur. vestis ad procinctum idonea. Il. δ, ξ, & ψ. Apud Soph. in Electr. schol. annotat. idem quod ζῶνη. Eustathius quoq; refert idem esse quod ζωστήρ.

Ζῶστρα, τ☉, idem, apud Basil. in epist.

Ζῶσις, εως, τ☉, ipsa cingendi actio.

Ζωστὴρ ἱερ☉, ὁ, cingulū, balteus. Il. α. & δ, & Odyss. ξ. Herod. lib. 5. πέμπει ἐ ζωστῆρα χρυσοῦ, fibulis at balteo aurato. Demet. Phal. τὰς ☞ ζωστῆρας ἐ λύοντες, balteos non soluunt. ¶ Item ignis facer, ille petis species de quo Plin. lib. 26. c. 11. ¶ Apud eundem Plin. lib. 13. cap. 25. est fruticis genus, quem alio nomine prasion dicunt.

Ζῶστρον,ου,τὸ, cinctus, vestis ad præcingendum idonea. Od. ζ.

Ζωστὸς,οῦ,ὁ,qui cinctus est. cinctus.

Ζώνη,ἡ,zona,cinctus, cingulum. Idē quod ζῶμα & ζωστὴρ. fascia. Poll. Vtuntur Hom. Aelian. Plut. in symp. & alij. Λῦσαι ζώνην, aliquando de virginibus dicitur aut mulieribus pudicitiam deponentibus, vt in Epigr. aliquando de illo qui cum illis rē habet. vt Od.λ. Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην. Dicitur & φέρειν ὑπὸ ζώνης mulier quæ grauida est apud Eurip. in Hec. ¶ Item pars illa corporis quam cingulum ambit. ὀσφύς. Erot. ¶ Item synecdochicè siue metaph. tota corporis armatura. Iliad. β. ¶ Apud Herodot. exp. purpurea vestis. ¶ Tropicè dicitur vis, facultas: quoniam is qui vestes suas præcinxit, ad res gerendas expeditior est. Suid. ¶ Ζῶναι dicuntur etiam circuli quidam lati cœlum terramq; veluti cingula quædam ambiētes. Cicero quoque in somn. Scip. appellat cingula. ζώνη ἔμπυρος. apud Poll. ¶ Est & ζώνη ignis sacer, siue herpetis species, sic dicti quòd medium quodammodo cingat & complectatur hominem. vt autor est Scribonius Larg cap.62.

Ζώνιον,ου,τὸ, cingulum, cinctulus. vt ζώνιον γυναικεῖον apud Poll.7.

Ζωνίτης,ου,ὁ,zonarius, adiect. Et fœm. gen. ζωνῖτις καδμεία, cadmia zonitis, Diosc. lib. 3, cap. 84.

Composita: ac primùm ex ζώννυμι, & ζωστὸς.

Ἄζωστος,ου ὁ καὶ ἡ, discinctus, qui cinctus nō est, qui cingulum deposuit aut soluit aut non gerit vt expeditior sit. Hesiod. in Erg. Plut. in Cor. Luc. in Scytha, Athen.12.

Ἄζωτος, idem Etym.

Ἀναζώννυμι vel ἀναζωννύω, idem quod ζωννύω, cingo, præcingo, succingo. D.Pet epist.1.ca.2, ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας, succincti lumbos, i. habentes lumbos succinctos. ¶ Item reuoco emeritum apud Themistium.

Ἀποζωννύω, vel ἀποζώννυμι, discingo, zonam aufero. Aliquando autem idem valet quod exautoro: ob hanc rationem quòd Imperatores discingi iuberent eos quos exautorare volebāt, & exautoratos dimittere ignominiosè. Herodian. lib. 2, in oratione Seueri, τούς τε περιλειφθέντας ὑμᾶς στρατιώτας κελεύω ἀποζῶσαί τε ὑμᾶς, καὶ ἀποδύσαντας εἴ τινας περίκεισθε ἐσθῆτας στρατιωτικὰς γυμνοὺς ἀποπέμπειν. Alibi, τό, τε Σεβήρου ὑπόδειγμα, ὃς τοὺς Περτίνακα ἀποκτείναντας ἀπέζωσεν, εἰσῄει αὐτοὺς, exemplumque Seueri subijt eorum in mentem qui eos exautorauit qui Pertinacem interemerant. Hinc ἀπεζωσμένος, exautoratus, vt ἀπεζωσμένοι δορυφόροι.

Διαζωννύω, vel διαζώννυμι, cingo, præcingo, accingo. Luc. διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον. Idem, διεζωσμένοι τὴν ἐσθῆτα. Et διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην, accincti sumus acinace.

Διάζωμα siue διάζωσμα, τὸ, cingulum, cinctus. cinctus intermedius, Plutarch. in Phocione & de san. tuenda, Aristot. de hist. anim. lib. 1. sub finem, τῷ διαζώματι τοῦ σώματος, pectoris septo transuerso. Proprio nomine διάφραγμα appellatur. Vitr. lib. 5, διαζώματα & alibi præcinctiones in extructionibus theatricis vocat, quasi transuersa cingula & interiectas gradibus areolas: alij intelligunt coronides quibus contignationes discernuntur, aut quæ ornamenti magis, quàm alicuius necessitatis gratia adduntur. Plut. in Pericle, τὸ διάζωμα καὶ τοὺς ἄνω κίονας ἐπέστησε. Item subligaculum, bracha, apud Thuc. Item, temo.

Διαζωστὴρ, ῆρος, ὁ, à quibusdam peculiari nomine vocatur duodecima dorsi vertebra. Poll.

Ἐπιζώστρα, balteus, ex Soph. vide Poll.

Καταζώννυμι. præcingo, circumcingo.

Καταζῶσαι, lora quibus ephippia & alia equis alligantur.

Παραζώννυμι. accingo. Plato lib. 8. de rep. καὶ μέγαν βασιλέα ποιεῖν, τιάρας καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκην παραζωννύντα.

Παραζωστρὶς, ίδος, ἡ, paruus gladius, pugio. Hesych.

Παραζώνη, pro balteo. ex 2. Reg. 18 Παραζώνιον, cingulum cum ense, in vita Trajani. vel ensis quo præcingimur. Alij dicunt gladij genus esse quod ad zonam accingebatur. Παραζωνίδιον, ου, τὸ, idem cum Παραζώνιον videtur. Athen. l.4.

Περιζώννυμι, circumcingo, præcingo. Nazianz. περιεζωσμένοι τὰς ὀσφύας, præcincti lumbis. 1. Reg. 1, περιεζώσαντο δύναμιν, accincti sunt robore.

Περιζῶσαι, dicitur etiam de athletis qui nudi subligaculo præcincti certabant. Pauf. in Att. de Orsippo. ὁ περιεζωσμένος ἐν τοῖς ἀγῶσι (κατὰ δὴ παλαιὸν ἔθος τῶν ἀθλητῶν.) Ὀλύμπια ἐνίκα στάδιον δραμὼν γυμνός. Dicitur etiam de coquis qui linteo se quopiam præcingere solent ne vestes maculent. Athenæus lib.4. & 8.

Περίζωμα, quo circumcingimus aliquid. Poll. fascia circa ventrem. ventrale vocant Plin. & Vlp. Suidæ est tegumentum verendorum seu subligar, seu subligaculum, quo in scenis & balneis vtebantur. Plut. in Apophth. οἱ λόγοι σου περιζώματος ὄζουσι, subligaculum redolent. Coquis etiam tribuitur. Athen. lib.7. Apud Bibl. interpretes vertitur aliquando lumbare, vt cap.13. Hierem. aliquando pallium, vt 3. Ruth.

Περιζωμάτιον, dimin. paruum subligaculum seu lumbare.

Περιζώστρα, ας, ἡ, cingulum. Romanis id fasciam esse scribit Pollux. vide & διάζωμα, ac περίζωμα.

Ὑποζώννυμι. succingo. Plut. ὁ παύσασθε (ἔφη) ἡμῖν ὑποζώννυντες [...] ξίφη νόμους ἀναγινώσκοντες: nobis qui ensibus succinctis [...]

Ὑποζωκὼς τὰς πλευρὰς vel ὑμὴν vel χιτὼν, est [...] brana costas succingens. Gal. ad Glauc. Pro septo [...] posuit Alex. Aphr. probl. lib.1, ὁ δὲ ὑπόζωμα [...] πνεύμονα ῥώννυσι.

Ὑπόζωμα, idem quod διάζωμα, septū transuersum [...] ὑποζωκὼς τὰς πλευρὰς χιτὼν, siue ὑμὴν. præcordia [...] apud Aristot. l.b.4, de part. anim. Itemq; ὑποζώματα [...] firmas trabes continentes molem illam, vocauit Plato [...] de rep. Sic Athen. de naui Philopatoris, ὑποζώματα [...] δώδεκα. zonas perpetuas duodecim. Ὑπόζωμα pars [...] bernaculi siue claui, quæ & φθεὶρ & ῥίζα. Poll.

Composita ex ζώνη sine præpositione.

Ἄζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine zona est qui zonam nō habet [...] illa verba Aen. 12, *& dijs communibus aras*, explicās [...] munes esse scribit qui ἄζωνοι dicantur, i. qui certas [...] habeant partes, sed generaliter ab omnibus colantur [...] mero eorum esse matrem deûm, cuius potestas [...] sit zonis. vide & Μονόζωνος, paulò pòst.

Ἁλίζωνος, mari cinctus. in Athen. epigr.

Βαθύζωνος. altè seu profundè succinctus. Il. ι. [...] γυναῖκας βαθυζώνους τε γυναῖκας. Quidam hoc epitheton [...] carum esse mulierum voluerunt: Pindaro tamen [...] sun: βαθύζωνοι κόραι, puellæ eleganter cinctæ.

Εὔζωνος, benè cinctus, eleganter cinctus. vt εὐζώνοιο [...] apud Hom. At vir εὔζωνος, expeditus, ex Thuc. lib.1 [...] pæd.4, ὡς δὲ εὔζωνοί τε καὶ ταχὺ ἐπορεύοντο, [...] λύουσιν. expediti & celeriter. Sic Plut. in Alexandro [...] pijs, καὶ τοὺς εὐζώνους πρὸς τὴν μάχην παρεσκευασμένους [...] da autem πτίαν εὔζωνον καὶ ξίφος, dixit idem Plut. [...] cubi absolutè ponitur pro εὔζωνος ἀνὴρ, expeditus [...] Plutarch. in Demet καταλιπὼν δύναμιν ἐν τῇ Μεγαρίδι [...] θεν εὐζώνους ἴσως ἔχων σὺν αὐτῷ.

Ἰόζωνος, & πορφυρόζωνος, violaceo seu purpureo cingulo [...] cundatus. Hesych.

Λιπαρόζωνος, nitidam & splendidam (ac veluti vnctam [...]) habens. Eurip. in Phœn. Λιπαρόζωνε θύγατερ ἀελίου [...] lis splendore cincta filia Lucina.

Λυσίζωνος, zonam soluens. Ἄρτεμις autem est cognomento [...] ζώνη, cui consecrabant cingula mulieres de primo partu [...] rio. de qua Apoll. Arg. 1, ᾧ ἐπὶ μουνὸς Μητρὸς [...] ὕστερον.

Μονόζωνος, vnicam zonā habēs. Μονόζωνοι apud Suidam [...] tur οἱ πρῶτοι τοῦ στρατεύματος, οἱ μὴ τοῦτον [...] vel, ἀσπιδηφόροι καὶ ἀσινεῖ λησταί. Apud eundem [...] ἔφοδοι βάρβαροι ἢ ἀπελάται μάχιμοι. Apud Hesych. [...] tur speculatores hostium, aut μάχιμοι. qui & [...] tur. Vocabulum est apud Græcos bibl. interpretes [...] *Lat.* verterunt latrunculos 4. Reg. 13. & Iob. 29.

Οἰόζωνος, Soph. αὐδρ' ἐν οἰόζωνον, vnum absq; comitatu [...] dam existimârunt hoc verbo significari eum quem [...] vocârunt, i. latronem.

Ζωντέον, vide in Ζία. Ζῶον, &c. vide in Ζάω.

ΖΩΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, merus, meracus, vt ζωρὸς οἶνος. ζωρὸν [...] meracum seu merum, apud Apollon. & ζωρὸν πόμα [...] potus meracus. Et ζωρὸν δέπας, itidem in Epigr. Frequenter [...] vtuntur compar. ζωρότερος. Antiphanes apud Athen. [...] Πίνειν ζωροτέρῳ χρώμενον οἰνοχόῳ. Diosc. οἴνου ἀκρατεστέρου [...] σις, vini meracioris potus. Dicitur & ζωρότερον [...] ἐρώσαι, (subintelligendo οἶνον, siue ποτὸν, aut πόμα) bibere [...] racius. Il. ι. Herod apud Eust. ἐπεὰν ζωρότερον βούλωνται πιεῖν, Ἐπισκύθισον λέγουσιν ὡς ἀπὸ τῶν Σκυθῶν. [...] Tim. τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα. Superl. Ζωρότατος [...] τῃ μανίῃ in Epigr. * Quidam ζωρὸς quasi ζωερὸς [...] luerunt, vt sit viuacior potus, vi sua per mixturam [...] priuatus. ¶ Ζωρὸς quidam exposuerunt etiam [...] traria significatione. Athen. lib.10. ex Theophr. [...] καὶ φύσει καὶ πεῖν μάθοι ἀθάνατ' εἶναι, Ζωρά τε τὰ πρὶν [...] διαλλάττοντα κελεύθους.

Composita.

Ἄζωρος, Hesychio est ὁ ἄκρατος οἶνος, vinum bene temperatum [...]

Εὔζωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene merus, bene meracus, idem quod [...] Eurip. εὔζωρον μέθυ, vinum meracū. Aristoph. in Conc. [...] οἶνον εὔζωρον φιλοῦσ' ὥσπερ [...]. Et εὔζωρος κύλιξ [...] Theseo. Luc. in Lex. ἥδιον αὖ εὐζωρότερον ὑποπινόμενος [...] laris compar. est. εὐζωρέστερος, apud Athen. lib. 9. [...] λὰς κύλικας εὐζωρεστέρας.

Μελίζωρος, ου, τὸ, melicratum, aqua mulsa. Nic. in Alex. [...] ου, ὁ καὶ ἡ, meri mellis gustu præditus. idem in Ther.

Ζῶσις, ζωστὸς, &c. vide in Ζώννυμι.
Ζωτικὸς, ζωὴ, ζωώδης, ζώωσις, ζωωτὸς. vide in Ζάω.

H Nota est septimæ apud Græcos literę, quam appellant ἦτα. ¶ Est & numeralis nota significans octo: ab ima autem sinistri lateris parte acuti accentus apice notata declarat octo millia: hoc modo. ͵Η, seu η,. ¶ Pro spirituum etiam & accentuum variatione significatum variat, hoc modo. Ἤ (cum tenui oxyt.) & poeticè ἠὲ, aut, vel, siue. Il. α. Ἤ Αἴας ἢ Ἰδομενεὺς, ἢ δῖος Ὀδυσσεὺς, Ἢ σὺ Πηλείδη. Xenoph. pæd. 1. ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ ἔχοντες μάχαιραν ἢ κοπίδα. Idem l. 1. δοκεῖν εἶναι ἀγαθὸς ἢ ἱππεὺς ἢ ἰατρὸς, ἢ αὐλητὴς, ἢ ἄλλ' [...] ¶ Item, alioqui. Xen. ἔργον γε οὐδαμοῦ λειπτέον, ἢ εὐθὺς ἐλεγχθήσομαι [...] in hac signif. reperitur & ἢ circumfl. apud Hom. ¶ Sæpe significat an, tum in interrogatione, tum extra interrogationem. in interrogat. vt apud Plat. polit.1. βλαπτόμενοι δὲ ἵπποι βελτίους ἢ χείρους γίγνονται; Sic Il. ο, ver. 504. Ἦ ἔλπεσθ' [...] an speratis? Et Xenoph. pæd. 3. πότερον ἐᾷς ἄρχειν, ἢ [...] αὐτὸν αὐτός. Sic Plat. de rep. l. 2. ἢ οὐ δοκεῖ σοι; extra interrog. vt Il. ι, & α, & alibi. Et apud Laert. in Arcel. εἰπόντος ἢ [...] πρὸς ἑαυτὸν [...], quum dixisset an non uideretur. ¶ Item quam, in comparatione. Il. ο. Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, &c. Dem. in orat. ad Philip. epist. μεῖζον φορτίον ἢ κατ' αὐτὸν [...]. interdum vacat post comparatiuum, apud Thuc. interdum & pro ἀλλὰ, item pro καὶ poni existimatur, apud eundem, itidémque apud Hom. Aliquando ἢ pro μᾶλλον ἢ, potius quàm: vt Il. α, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Aristoph. in Neb. αὐτὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τι κλάειν, par est pueros potius quàm senes flere. ¶ Item, nisi, vel quàm quòd, vt Plat. in Hipp. τί οἴει ὦ Σώκρατες ἄλλο γε ἢ ἀδύνατοι ἦσαν, quid aliud causæ fuisse putas, nisi quod hoc præstare nequiuerint. Et Ioh. 13. ὁ λελουμένος οὐ χρείαν ἔχει ἢ τοὺς πόδας νίψασθαι. ¶ Ἢ ἢ, vox est reprimentis & desistere aliquem iubentis. Aristoph. in Nub. ἢ ἢ σιώπα μηδὲν εἴπῃς νήπιον, à à tace, hei ha ha sile.

Ἤ τι. pro ἢ, aut, siue, Il. τ, Δῶρα μὲν αὐτίκ' ἐθέλησθα παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικὲς, Ἤ τ' ἐχέμεν παρὰ σοί.

Ἤ περ pro ἢ, aut. vt Od. δ. v. 80. Ἀνδρῶν δ' ἤ κέν τίς μοι ἐρίσσεται ἠὲ καὶ οὐκί. item an. vt Odyss. α, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Ἤ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἦε καὶ οὐκί. Disiunctè etiam inuenitur ἠὲ.

Ἢ καὶ. Od. γ. Ἤ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε. Sed diuisim etiam reperi. ut scriptū ἢ τι. Pro nunquid. apud Aristoph.

Ἠὲ, poeticè pro ἢ, aut, siue. Il. ο, νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι, ἠὲ σαωθῆναι. item an, sæpe itidem apud Hom. & cum interrogatione & sine interrogatione. vt Il. π. & Od. λ.

Ἠέπερ, idem quod ἤπερ. quàm. Il. α. ἀρείοσιν ἠέ περ ὑμῖν.

Ἤτοι, aut, siue, cui subiungitur ἤ. vt Thuc. 2, αὐτοὶ ἤτοι κρίνομέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα. Luc. ἤτοι καὶ σῶμα ἢ τὴν ψυχὴν. Sæpe etiam ἢ præponitur. Apud poetas pro μὲν. quidem. vt Il. β & γ. Interdum dicitur ἤτοι μὲν, cui subiungitur αὐτὰρ, ἀτὰρ δὲ, aut αὐτὰρ. Aliquando ἤτοι ponitur pro, certè, sanè, profectò, vel equidem. item videlicet.

Ἤγουν, idem quod ἤτοι, siue Hesych. Item, videlicet, i. vt apud gram. [...] ἤγουν φροντίζω.

Ἤπου, idem quod ἢ (vacante που) aut, vel. Plato epist. 7, νῦν δὲ [...] ἢ [...] ἐμπεσὼν ἀνομίᾳ. Ponitur pro ἢ, i. quàm. Plato lib. 3. de leg. πολὺ μᾶλλον ἤπου τις ἄνθρωπος, multò magis quàm quisquam homo.

Ἦ (cum tenui & circumflexo) certè, profectò. Il. α, Ἦ γὰρ ὀΐομαι ἄνδρα χολωσέμεν, profectò enim arbitror. Iungitur & cum his particulis. δὴ, που, μὴν, τε, atque aliis multis apud poetas, quarum alterutram vacare quidam existimârunt. ¶ Ἦ, interrog. [...] Soph. ἦ σὺ φῂς ἄγειν. Iungitur etiam particulæ ἄρα, [...] vt Il. σ. Ἦ φάθ', ἦ ἄρα δήπος ὅσαι θεαὶ εἰσ' ἐν [...] &c. Interdum ῥα subiungitur: vt Il. ε, v. 421, Ζεῦ πάτερ ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι ὅττι κεν εἴπω. interdum &: vt Soph. in Aiace, [...] interdum pro ἢ pro ἔφη ponitur, vt ἦ δ' ὃς. & ἦν pro ἔφην & ἔφης à φημί. ¶ Item Atticè pro ἦν & ᾖα ab εἰμί, apud Aristoph.

Ἦ καὶ itidem pro ἢ ponitur: i. certè, profectò, equidem, vtiq; nimirū, nempe, Iliad. γ. v. 44. Ἦ που καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί, vtiq; rident Græci. Sic & Soph. in Aiace. Aristophan. in Pluto & in Nub. & Plato in Phæd ¶ Interdum seruit comparationibus præcedente εἰ vel ὅπου ac tum exp. multo magis apud Dem. Lys. Isocr. Xen. & alios. Significat & multo minus, nedum, nullatenus, apud Plut. Athen. & Iulianum. ¶ Interrogationi etiam seruit, vt nempe apud Lat. *pro*, vtrum, an, ah. Plato lib 10. de rep. [...] vtrū igitur ego intelligam, quū tu non intelligas: Dem. in Tim εἰ τοίνυν [...] an licebit, anne, vtrum, [...] Alioqui ἦπου, & significat vtrum non, annon, nonne, Isoc. [...]

Ἤτοι, pro ἢ dicunt poetæ, vacante τοι, i. profectò, vtique, nimirum, scilicet, nempe, Il. ε, v. 102. & 350.

Ἡ (cum aspero) fœminini generis articulus præpositiuus, cuius masc. ὁ, neutr. τό. Vide Ὁ.

Ἥ (aspiratum & oxyt.) articulus est subiunctiuus fœminini generis, cuius masc. est ὅς, de quo vide suo loco. ¶ Interdum est pron. possess. tertiæ personæ apud poetas pro ἑὴ, sua ex masc. ὅς pro ἑὸς suus. ¶ Est & relatiuum pronomen pro αὕτη, vt ὅς pro αὐτός: interdum demonstratiuum pro αὕτη, hæc, ab οὗτος. vt Od. ξ. v. 59. ἣ γὰρ δμώων δίκη ἐστί.

Ἧ siue ᾗ (cum ι subscripto, cum aspero & circumflexo) qua ratione, quo pacto. vide in Ὅς. Interdum est tertia persona præs. coniunct. ab ἵημι seu εἰμί.

Ἧα, vide in ἤιον. ἠβαιὸς, vide in Βαιός.

ἩΒΗ, ης, ἡ, pubes, i. pili qui pudendis succrescunt, item locus in quo succrescunt: item ætas qua succrescere incipiunt. pubertas. Xen. apomn. 2, ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο, quum primùm pubesceret. Apud Homer. & Hesiod. ἥβης ἄνθος, & apud Soph. ἀκμὴ ἥβης. Apud Xen. Hell. 3, οἱ δέκα ἀφ' ἥβης. qui ante annos decem pubertatem excesserunt, qui decimum à pubertate annum agunt. Iumentis etiam tribui ab Hesiodo testatur Eust. itidémque plantis, quòd ἡβώωσι dicantur ἡμιεἰδὲς ab Hom. ¶ Est & dea pubertatis. Il. δ. Et Hesiod. in Th. * Eust. ab ἥδω deducit, vnde ab Hō. dicitur χαρίεσσα ἥβη. Od. α.

ἡβηδὸν, aduerb. iuueniliter, puberum more, petulanter, apud Herodot. Accipitur etiam pro κατ' ἡβῶντας, per totam pubem, complectendo totam pubem. apud Herodot. in Erat. Et apud Luc. ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν.

Ἡβάω & ἡβάσκω, f. άσω & ἡβώω poeticè, pubesco, adolesco. Od ξ. Xen. pæd. 8. & Thuc. lib. 5. Item metaphoricè, apud Euripid. ἡβᾷ σοι κακὸν, malum tibi adolescit, i. inualescit, crescit.

Ἡβητὴρ ῆρος, ὁ, qui pubescit, puber. in Epigr.

Ἡβητήριον, ου, τὸ, exp. ludus literarius, locus exercitij literarij adolescentum. Exp. etiam, locus amœnus, comparatus ad conuiuia agitanda (quales ferè villæ apud Rom. aut gymnasia, vt quidam volunt) Plut in Pomp. Athen. lib. 10.

ἡβήτης, ου, ὁ, adolescens, qui pubescit, puber. ἡβητικὸς, οῦ, ὁ, iuuenilis. Xen. Hell. 5.

ἡβήτερον, per syncopen pro ἡβητήριον. Hesych. A Suid. exp. diuersorium. At ἡβητήριον eidem Suidæ est delubrum, simulacrum è ligno lapidéve.

ἡβυλλιάω, ῶ, pubesco, adolesco. idem quod ἡβάω. sed comicorum ferè proprium est. Aristoph. in Ran. & apud Athen. l. 6.

Composita.

Ἄκρηβος, ου ὁ καὶ ἡ, & ἀκρήβης, ου ὁ, qui est in summo pubertatis, qui est in prima pubertate, vel qui primam pubem habet. Theocr. idyll. 8.

Ἄνηβος, ου, ὁ & ἡ, qui pubertatem nondum attigit. Theocr. ibid.

Ἀνηβάω, βῶ, repubesco, reiuuenesco. Theognis, οὐδ' ἀνήβαν δὶς πέλεται πρὸς θεῶν. Xen. pæd. 4, καὶ ἀνηβῆσαι πάλιν δοκῶ μοι. Per metaphoram, recreo, renouor, reuigesco, vt Plut. de lib. inst. μόνος γὰρ ὁ νοῦς παλαιούμενος ἀνηβᾷ.

Ἀνηβητήριος, ου, ὁ, repubescens, reuigescens. Eurip. in Andr. ἀλλ' ἀνηβητηρίαν ῥώμην ἐπακτὸν λαμβάνειν, recolligēdus animus est, reuocandum in præcordia pectus.

Decomp. Συνανηβάω, simul reiuuenesco, seu renouor & reuigesco. Themist.

Ἄφηβος, qui pubertatem excessit.

Ἀφηβάω, q. d. depubesco, ex pubertate egredior. vnde ἀφηβηκὼς apud Suidam, τὴν ἥβην ὑπερβεβηκὼς, γηραιός. Et Ionicè ἀπηβηκὼς pro eodem.

Ἔνηβος, qui in pubertate est, puber, qui decimumquintum annum egressus est.

Ἐνηβητήριον, ου, τὸ, locus amœnus in quo conuiuia agitantur, seu ad conuiuia agitanda & genio indulgendum comparatus, quales erant villæ apud Romanos. Idem quod ἡβητήριον. Herodot. in Eut.

Ἔξηβος, qui pubertatem excessit. Æschyl.

Ἔφηβος, qui ad pubertatem peruenit: seu qui in ipsa est pubertate & pueritiam excessit, puber, adolescens vsque ad virilem ætatem. Xen. pæd. 1. ἤδη εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐφήβους. Laert. ἐξ ἐφήβων ἐγένετο, excessit ex ephebis. ¶ Dicebatur etiam poculum quoddam. Athen. lib. 10. & 11.

Ἐφηβότης, ητος, pubertas. Theophil. inst. ciuil. Ἐφηβεία ἡ, idem, Artemid. Oniroc. 30.

Ἐφηβικὸς, ad ephebos seu puberes pertinens. vt ἐφηβικὴ παιδεία apud Poll. Item Ἐφηβικὸς, in theatro locus qui ephebis attributus erat ad spectandum. schol. Aristoph. & Pollux.

Ἐφηβικὸν, neutr. gen. ipsi puberes, ipsa pubes. Luc.

Ἐφηβεῖον, ου, τὸ, ephebeum. Vitr. lib. 5. c. 11.

Ἐφηβεύω pubertatem ago pubesco, seu puber sum. Artemid. Onirocr. 1. Ἐφηβεία ἡ, q. d. pubescentia: ipse actus pubescendi seu pubertas, adolescentia: idem ἐφηβία, Epigr.

Ἐφήβαιον, ου, τὸ, pubes, pecten. id totum quod est ab hypogastrio vsque ad pudenda. Diosc. lib. 1. c. 3. Expomalio nomine ventrale, velamentum pudendorum.

Ε'φηβέω pubesco,adolesco,vel q.d.superpubesco.Xen.pæd.6.
Decomp. Ἐξεφηβ⊖,qui pubertatem excessit.
Μ.εἰφηβ⊖,qui pubertatem ingressurus est,pubertati proximus.apud Eust.
σωιφηβ⊖, qui vnà pubescit, pubertatis & adolescentiæ σωιφηβέω,vnà pubesco seu adolesco.Plut.in polit.præc.
Κα ηβάω.oubesco.
Decomp. Ε'γκαηβάω, idem. vel pubesco in. iuuenesco in, pubertatem consumo in Eur.in Hipp. Cor. Ὦ ἐγκαηβᾶσα πόλ· ἦχές ἀνδράσιν, quàm multa habes in quibus pubertatem beatè transigere licet.
Ἀαβήθεια, ἡ,iuuentæ oblitus seu immemor. de grandæuo cui in extrema senecta iuuentæ nulla memoria superest est enim ea ætas oblitiosa.Hesych.
Παμβής⊖,qui pubertatem excessit,cuius ætas defloruit.Epigr.
παμβάω,pubertatē transeo,florentes annos egredior,vigorem ætatis exuo,idem quod παρακμάζω. Lact. It m proc. senescere & è flore ætatis egressum in senectutem vergere. Thucyd ὅσοι ἢ παμβάσκοντα,contenuitus.Luc. λαιᾶς ἢ καὶ ἀμβανώθιες ἢ σκιαιώφωτα ἓξ ἓξ καθάπερ οἱ παρηκμακότες.
ωβη⊖,adolescens,puber,qui pubertatem iam attigit.
ωβηβάς ·ά·ὸ,& ωβηβ⊖·ά·ὸ Ἐ,ἡ qui primos pubertatis annos agit seu ingreditur,puber,adolescens.Id.ἐ Ου.ἐ.

ΗΓΕ'ΟΜΑΙ,ἡγοῦμαι. F. ὅσυμαι. Præt.ωμαι. duco,dux sum viæ, seu præsto me ducem viæ.præco.Cum accus Οὐ.ἐ.ἄσσα σ' αὐτὸν ἡγήσομαι.Synes.ἡγήσασθε τὴν δυὸ τῶ πολιήτων. Hesiodus dixit ἡγεῖσθαι σὺν τῶν ὁδῶν.Cum præpol.vt Ι.χ.ν.101. Τρωσὶ πασὶν ἡγησασθ'. Sic ἡγεῖσθαι εἰς τ' ὄρεσφιν, Æschin. Cum adverbio,ἡγεῖσθαι ἄμεσον,duco al.ὁδὸν Xen. Cū dat.vt Aristid. in Pluto.Οἱ γὰρ Ἑλληνικοὶ τοῖς ψυχαῖς ἡγεμόνες, Οὗτος δ' ἀνόμασθαι. Sine causa.vt Thuc.3.ἐ ἡγεμόνων ἢ ἐξ' ἐφυπερθῆν.Sic Polyb.ζῆ μὲ ἡγεῖται, τὸ αὐτὸ ἢ πολιτ ἐπιτηδ. sic Latine dicitur præire & sequi.Item dux tutor,imperator.ductor,præsum.Cū genit.vt Il.ζ.πυθλαγόνων ἡγήτορ. Thuc.3.Λακεδαιμονίων γνώμη ἢ Dem.ἐδίκα πραττόν ἀπώλυτο ἡ ὑμῖν ἐμὲν. autore m ū dat.vt ἡγεμὼν Μήστ, apud Hom.Et hoc ἡγεμὼν στρατιᾶς.I em generaliter prætum.vt ἱκανὸς ἐστ πόλεως ἡγεμὼν Ἑλλάδος. Item in Euag.ἡγεμόν⊖ ἔ ἡδιὸν , imperans voluptatibus. Res etiam aliqua dicitur ἡγεμὼν ἐ, i. præcipua esse , v exp. apud Dem. ἐ ἡγεμὼν ἐ τὸ μέγιστον. ¶Item,dux,existimo. Plato de leg.4. ἀλλ' ἡγεμὼν πάντ' ἐμοὶ δοκεῖ εἶναι παρὰ θεῶν τοῖς πόλεσι. Apud Thuc.lib.2. καὶ ὁ τῶν ἐργῶν πρόμαχος καὶ στρατηγὸς ἐν ἡγεμὼν, ducite plurimi,vel ducite plurimi. Sic ἐν ἀρχαίοις ἡγεμὼν ἢ ἐν ἐμοὶ ἦσαν. Et ἐξεῖ ἐδόκει ἡγεμὼν, Lys. mihi facere.* Ad ea deductum esse videtur.
Η'γεμὼν ατ⊖·τ·ὸ,ductus,consilium,Suid.
Η'γεσις,ιος,ἡ,ductus principatus.
Η'γέτωρ,& Η'γητὴρ ῆρος,ὁ,ductor. Il. ἐ.Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, Argiuorum ductores.Il.γ.τρώων ἡγήτορες.
Η'γητὶς,fœm.gen.ductrix.in Epig .Ἡγητεία,idem. Item (vt scribit Eust.)πολλῆν δὲ ἡ ἀφ' ἡ παρεμβὰν ἐν τοῖς παροιμ.
Η'γεμόνια ἡ,principatus,Suid.Item apud cund m Plut.o est τῶ σώκων ἡ παλαιῶν. pro quo apud Hesych.& Athen.scribitur ἡγήτορα.
Η'γηλάζω duco.præco. Od.ε, Νεῦ δὲ δὴ μάλα πάγχυ κακὸν κακῶν ἡγηλάζειν,malus malum ducit, malus malo præ... Eustathius scribit apud antiquos præter ἄγω etc διάκειν φυμὰ δ'ειν, παρδεῖν, leriuari autem ab ἄγω & ἐλᾶν,factō inde ἀγηλᾶν, & ex eo ἡγηλάζειν.
Η'γεμὼν ὁ⊖·ὸ,ὁ,ἡ,dux.Interdum cū genit.vt apud X. n. ὁδῶν λαοῖο ἡγεμόνα Item metaph.pro eo qui præst. vt & Lat. d. x & autor.vt ἐ δόκιμίας ἡγεμὼν apud Plut.Synes.ep.137. ἐχὼ θεὸν ἡγεμόνα ἓ παρεδίξε λογίζομαι,huius rei cautam diuino numini attribuendam censeo. Item dux exercitus, ductor, imperator.Thuc.lib.8.ἡγεῖτε ἡ ἡγεμόνες τ' ναυν στρατιᾶν. Sic & il.β, Item princeps.Plat.in fine epist.6.ᾧ ἢ τ' ναύτων θεὸν ἡγεμόνα, τ' πόντων ἓ μειδόντων. Interdum præfectus seu præfectu, cum variis genit. Interdum & sine adi ctione. magistratus.apud Plut.qui etiā scribit in Romulo, Romanos appellasse patres cōscriptos.quos Græci ἡγεμόνας suo etiam tempore vocarēt.
Η'γεμονὶς,ίδ⊖·ος,ἡ,imperatrix. quæ principatum obtinet. vt ἡ ἡγεμονὶς πόλις, Roma Appiano, ἡγεμονὶς αὐθεντεία, Phil.sensus qui principatum inter cæteros obtinet.
Η,ερμόν⊖ , Mercurius cognomento dictus,quòd viæ sit dux.Aristoph.in Pluto.
Η'γεμονία,ἡ,imperium, quod obtinent qui imperatores seu duces vocantur.Thuc.4.& 7.& plur.in Cam.Alicubi est potius ipsum imperatoris munus,seu ars imperatoris : vt apud Phil.ἀρετῆς ἢ πᾶς ἐν ἡγεμονίᾳ πάσων ἄμεινον. apud Aeschinē ἡγεμονίαν τ' διαχειρίζειν λαμβάνειν , imperium & iurisdictionē accipere.Item generaliter,pro imperio seu principatu.apud Thuc.Isocr.Aesch.& alios. apud Herodianum exponitur & præfectura.Item magistratus.
Η'γεμονικὸς,ὴ,ὸ, imperatorius, ad imperatorem pertinens,

imperatori conueniens.Philo de vita Mosis lib.1 (teste Budæo) est prætorius vir:item ordinum ductor. autem,qui imperare nouit. Item principatum obtinens qua in re, princeps. Philo de mundo:ἐν τῷ κόσμῳ ἡγεμὼν ἐν ἄμεσον ἐστ, ἐν ᾧ τὸ πανσόφ τῶ φωτὸς φθοις. Et iubtantiue ἡγεμὼν,principatus animi.Laert.in Zenone. Et Cicero nat deorum. Item τὸ ἡγεμονικὸν πνεῦμα. Greg. pro principali.
Η'γεμονικῶς, imperatoriè.vt imperatorem decet.Item vt ce. virum principem Plut.in Pericle.
Η'γεμονεύω , tum dux (viæ) Il. e, Τῇ ἡμῖν ἦκεν θεὸν ἡγεμονεύειν.Et cum accus Οὐ.ζ.ἐχὼ σ' ἐγὼ ἡγεμονεύσω. Agon.2.δύκαμεν ἐπεσθ πόδον ἡγεμονεύσ. Et cum genit pud eundem,ἐκὰν ἡγεμονεύειν,ducere.Et classis.cui datur ionæ *pro* ductorem .Ille seu ducem,i imperatorem.Item Τρωσὶ δὲ ἡγεμόνευε.Thuc.lib.3.ἡγεμονεύειν ὑφ' ἑαυτῶν ausino parere,regi à nobis. Η'γεμονεία,ἡ,ἡ,præsidium. Η'γεμόνιον.ῶ.p incipatum teneo,apud Plat.
Η'γεμόνιον.ῶ.τὸ,prætorium ducendi.
Η'γεσία ας·ᾶ· prætio,principatus.
Η'γέτης ·ὰ,ὁ,ductor.dux Item quod ἡγεμὼν.Suid.
Compositi.
Α'φηγέομαι pro ἀγέομαι, duco.sum dux, præco. Xen.pæd.
ἐξαίρεται ἢ ἵππος ἢ ὑφηγεῖσθαι. Sic Arist. Item dux ram, in re mittati. vt ἀφηγεῖτο ἀφεὶ ἐκ Macchab. Item *pro* ducem esse,i.principem.Hesych. γεῖσθαι ἐ φολῆς, Laert.in Xenocr. & in Lacyde. apud Plut.in Noma , ἀφηγεῖσθαι δικαίως αὐτοκράτωρ. Item.pro adducere tumultum magistratum in ordi tescit qui in carcerem abducendus est. Vide Pollucem. ¶ Item, narro, commemoro (qua in sign. vtiratis ut μην)Herodot. in Clione , ἀπηγεῖσθαι πάντα γνώμῃ, item accide at,narrauisse.
Α'φηγήμων ονος ὁ,ἡ,dux viæ.Hesych.
Α'φήγημα,narratio.διήγημα.Greg.n'φηγηθοῦς,narrat apud Galæn. Α'φήγησις,idem quod ἀφήγημα.
Α'φηγητὴς narrator,auctrium dux viæ.
Decomp. Α'ξιαφηγητὴς ὁ ἡ ·ὴ·,(pro quo apud Herodot πήτης)narrari dig us.i.memoratu dignus,memorabi.
ἀπαραφηγήσομαι,ante enarro,prius expono.Synes.epist.
Διηγέομαι narro, commemoro. Luc,de hist.scribendi ὁ λοιπὸν διηγήσει καὶ μακρὸς εἶναι διὰ τὸ τὰ αὐτὰ γίνεσθαι. Herodianexit.1 m διηγέμην ἀξιοτάτων.differo de his.
Διήγημα τὸ,narratio,quòd narratur.apud Greg ἐκφρ exponens.commemoratio.
Διηγηματικὸς,ὴ,ὸ,narratiuus,ad narrationem pertinens tem,qui narrationibus delectatur,vel(vno verbo)fabu se mocinator.vt apud Arist.Eth.3.
Διηγηματικῶς,q.d.narratiuè. Διηγήσιμον,narratiuncu
Διήγησις,narratio,commemoratio. sed longior e διήγημα.a quo ita cā differre tradit.Aphth.v
Decomp. Α'διήγητ⊖·ον,narrando inexplicabilis,incnar Xen.Pæd.8.
Αὐτοδιηγήμων⊖·ων,ipse ex sua persona narrans,coram *hoc est*:αὐτοπροσώπως διηγούμενος. vt in μηνοδιήγησις Diog.in Laert.in Tim.Αὐτοδιήγησις,ap ipse seu per tus.ab ipso autore commemoratus, nullis aliis interc tibus. Diog.Laert.ibidem ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ αὐτοδιήγησις. τῶν ἐρειλυείων τὸ ἢ δ'ὅτερον καὶ τελεσ ὁ ἀλλήγορικὸς autoris personæ res indicat.
Δυσδιήγητος,enarratu difficilis.
Ε'ναδιηγέομαι,ομαι,enarro,pernarro,totum narro.ναδιήγητος.inenarrabilis,qui enarrari non potest.Α'ναδιήγησις narrabiliter.Ε'παδιηγέομαι,ομαι,insuper commemoro narro,insuper expnco ampliusque edissero Plat.in Hip
Ε'παδιήγησις,geminata narratio.Basil.in Hexam.hom
Ε'παδιήγησις,repetita narratio. Vide Quint.l.4.c.2.
Εὐδιήγητος,narratu seu pernarratu facilis.Isocr.
παρεδιηγέομαι ὦμαι,obiter narro, exponoque. Hom.& Arist.rhet.3.
παρεδιήγησις, narratio quæ fit obiter atque in Quin.il.lib.9.c.2.
προδιηγέομαι,ὦμαι,antè enarro & expono.prænarro γησις.q.d.enarratio,præparatio ad narrationem.apud & Arist.rhet.3.
Εἰσηγέομαι,cōsilio meo alicui velut præco, consilium de re,suadeo. Dicitur autem εἰσηγεῖσθαι τῶν.vel τῶν τῶν:item εἰσηγεῖσθαι ἀφεὶ τῶν:interdum & cū infinit non cum ὅπως.Dem.Xen.Thuc.Isocr. Plut.& alij.fin τῶν exponitur etiam,autor sum huius rei , principi guié do huius rei.Exponitur etiā,instituo: vt Plut.in thegmaris de Lyc.ἢ ᾧ χρεὼ δέκτορας εἰσηγήσασθαι.
Εἰσηγῆσαι,ficut & ἐπαγαγὲ. exp.etiam exemplum item præire, præmonstrare. Apud Athenæum ἐπιτο Α'λέξανδρον,quidam exp. introduxit Alexandrum. Apud Plat. in symposio , ἐχὼ δὲ πάντα εἰσηγήσομαι

σοὶ τὸν δυνάμενα αὐτὸν τῶ θεῶ ὁμοίως ἢ τ' ἄλλων δεδιδαγμένος ἐστὶ δεῖ· expon.explicare.
Εἰσήγησις,suasio,admonitio. Theodorit. in Eccles.hist. item διδασκαλία.Hesych.
Εἰσηγητὴς,suasor,monitor. item autor, vt εἰσηγητὴς ἐπιτηδευμάτων ἐβδόμων.Luc.in Anacharf.Apud Athen.εἰσηγητὴς ἐγὼ τῶν ἐγκυβίων,quidam exp.introduxit luxum.
Εἰσηγητέον, tempus quo quis ad magistratum gerendum aut ad fungendum sacerdotio velut introducitur.Hesych.
Decomp. Ε'πεισηγέομαι insuper introduco.
Ἡγεμὼν ὁ⊖·ὼν,dux sum,præsum. Il. β. Τῶσιν ἦκεστος αὖτε ἡγεμόνευε κοσμησάμενος ὁπλοῖσι. Thucydides ἀφ' ἑαυτῶν δ' ἐξηγεμόνα ποιοῦμεν πολιτῶν. quos;vtur pat pro præelle,item regere, moderari , & ducem se præbere aliqua in re Exponitur & administrare apud eundem,vbi iungitur accusatiuo. Et ἐξηγεμόνων.præses & arbitra, apud Galen. ¶ Ἐξηγεμὼν ὁ νόμων,præco legem,i præco legis verba.apud Demosth. de falsa legatione. ¶ Ε'ξηγεμὼν,autor sum,censeo.vt apud Xenophontem pæd. 7. & 8.οἱ μόνοι ἐξηγεμόνα.item inter pretor quid ius fásque sit,apud eundem Xē. item interpretor res ad cultum deorum pertinentes : vel respondeo de legibus,apud Lysiam. Apud Demosthen. contra Euerg. πάντων ἐξηγεμὼν ἐξηγησάμενος,iura tibi interpretabimur, vel explicabimus tibi iura legitima. Et ἐξηγήσασθ' πολλαχοῦ ἐξ ὧν ἐξηγεῖσθαι ἐστὶ ἐν ἐμοὶ ἐξηγεῖσθαι ἐν λόγοις pro eodem Et apud Aristot.pro enarrare,explicare:itidémque apud Galenum ad Glauc.2.ἐξηγεῖσθαι ἓξ ἀνάγκης ἐκ τῶν ἀφορισμῶν.
Ἐξήγημα,& Ἐξήγησις, enarratio, explicatio. Sophoc.schol. ἐξήγησιν dici ἐπὶ τῶν ἐν ἐμοὶ ἐμφανείᾳ dicitur ἐπὶ τῶν τυχόντων. A'polybio lib.2.ἐξήγησις vocatur etiam historiæ & rerum gestarum expositio.
Ἐξηγητὴς,οῦ,qui in re aliqua se veluti ducem præber Hero dot.ἐν οἷς ἐγὼ ἐ βασιλεὺς ἐξηγητὴς γίνομαι πραγμάτων ἀρχαίων ἀφ' ὧν ἐξ παρεῖναι πάσῃ, tu dux es in suadendo quæ domui regiæ utilia iudi. Apud Demosthenem ἀνδ' Αἰσχ.ἐβοήθ ἢ Λάκελος ἀπόντων ἐξηγητὴς.exp.conciliator,sequester, & transactor alicuius rei. ¶ Item enarrator,explicator,explanator. vnde & cos qui scholiis seu cōmentariis aliquem scriptorem illustrarunt,quidam ἐξηγητὰς appellarunt. Sed ἐξηγητὴς peculiari significatione dicti fuerunt qui interpretabantur res ad cultum deorum pertinentes,qui rationem sacrorum tenebāt & cultus deorum:prudentes iuris pontificii,vel pontifices & religionum iudices:quidam exp. sacrorum interpretes, Cicero apud Platonem vertit interpretes religionum. Demosthenes contra Euergum & Mnesib. ἐπεδὴ ἐπαλόησε ἦλθεν ὡς τὸν ἐξηγητὴν vbi ἐξηγητὴς sunt(vt quidam annotant) illi quorum erat respondere de iure sepeliendi eam quæ videbatur mortua de pulsatione. Vide Platonem de iure pontificio.
Ἐξηγητικὸς,libri pontificales,vel de iure pontificio.
Decomp. Α'νεξήγητ⊖,non expositus,non enarratus. Gal.
Ἀνεξήγητος,qui vix sese explicare potest.
Ε'ξήγησις,narrationi adiuncta narratio,vel enarratio.
Περιεξήγησις,finitrè & perperam interpretor.Greg.περιεξήγησις,obliqua & praua interpretatio.idem.
Ἰθύς,ἰθεῖα,ὺ, bonus ductus,bonū impetrium, bonus principatus. φαγὼν,præsum,ex Thucyd. Odyss.τ.
Ἐφίεμαι,actio auctoris seu eos à quibus receptus est is cui lex religione aliqua interdixit,siue exuli,siue homicidæ , siue alijtant actio aduersus eum qui publicum aliquid clanculum possidere existimatur.
Ἐφήγημαι,dux sum viæ,præco,Plut.ad Col.εἰ μὴ κρῆναι τοῦ Ἀφηγησόμενον οὐ προῆλθεν Ε'πίκουρος ἐπὶ τὸν σοφίαν. Plato Diaphilo ἐφήγητ.ἐγὼ δ' ἐχὼ,q.d.i.præ.sequar. Apud Plutarchum in Theseo, κρῆναι ἐξηγεῖσθαι τῶν πολιτευμάτων , exp. docere,regendæ reipublicæ.idem Plutarch.in Camillo, κρῆναι ἐξηγεῖσθαι τῶν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τοῖς Δελφοῖς ἐπιστολῶν , exp. docere exercitum in Italiam:vel dux fuit expeditionis in Italiam.item κρῆναι ἐξηγεῖσθαι τῶν λόγων , disputationis initium prebere,vel disputationē instituere. Καθηγεῖσθαι Item pro præceptorem esse : Strabo κρῆναι ἐξηγεῖσθαι ἐν Α'λεξάνδρειαν.
Καθηγεμὼν,ὼνος ὁ ἡ,dux viæ:vt Α'φροδίτην καθηγεμόνα ποιεῖσθαι.Plut.in Theseo.interdum additur genitinus ὁδῶν. Exponitur & autor,suasor,impulsor.item qui instruit,monitor,præceptor.Synes.ἢ γυναῖκας καθηγεμόν⊖·ὸν φιλοσοφίας ὀργάνων.
Καθηγητὴς,idem.Greg.de Basil.ἢ πρωτεῖον καθηγητὴς.
Decomp. Περιηγήσασθαι,præco,ducem viæ me præbeo.
Περιήγησις circumduco,duco circum.Luc.περιήγησαι μὲν τῶν ἐπὶ Basil.in Hexaēm. homilia 6. ὥσπερ οἱ τὰς ἀληθεῖς τῶν πόλεων ἐξηγηταὶ τοῖς ἀλοδόποις περιηγοῦσι). Apud Herodot. ἀπηγησάμενοι ἐς ὄρεα Περσῶν, qui circum montem Persas duxerunt. Apud Luc.περιηγησάμενοι τὰ ὁδὸν ἄπαυθος,singula expone,tanquam per singula audendo.
Περιηγηματικὸς λόγος, oratio qua res ita describuntur vt quasi in rem præsentem lectores perducantur. Aphthon.
Περιήγησις q.d.circumductio.i.ipsa actio circumducendi,seducendi per singula. item,expositio & cōmemoratio rei ali-

---

cuius quæ fit singillatim, & quasi per singula ducendo.Pausanias,& Strab.lib.2.Hinc & Dionysij Alex. pœmation inscribitur τῶ εἰκοσιβδόμῳ περιηγήσεις,& Ὕβρεως περιήγησιν dixit Hermogenes.q.d.circumductor, i. qui circumducit,seu ducit per singula,perductor. Iustin.in Parænesi. Tribuitur & Polemoni ab Athen.item Diodoro & Praxiteli cuidam à Plutarch.
περιηγητικὴ βιβλίαι apud eundē Plut.libri quibus huiusmodi descriptiones continentur. Item περιηγητικὸς,perusagator & perusagatus.vt περιηγητικὴ δόξα. Plut.peruulgata opinio.
Decomp. Α'περιήγητος,inenarrabilis,inexplicabilis.
περιηγέομαι,præco,præcedo,antegredior. Aristoph.in Plut. περιηγεῖ τῆ θεοῦ σύ. Et metaph. περιηγεμὼν ὁδοῦ,ὁ seu περιηγεμόνιον οἶκος,causa antegressa,causa antecedens.Celso est causa abdita & in occulto posita, qua morbos continet. Plut. de fato, τὰ μενδὲν αἰσχίονος γίγνεσθ , ἀλλὰ τῆ ἐκ περιηγεμόνων προθύμως ἀφίεσθαι. Apud Hermog. περιηγεμὼν ἀπόφασις,obiectio prima,cui opponitur ἡ ἐξ ὑποβολῆς. Item περιηγεμὼν τῶ Ελλησιν ἀπολῶν, summa pars germinis. ¶ Item, præcipuus sum.præcipuum locum teneo in re aliqua. apud Diosc. περιηγεμόνευε ὑπηκοΐαις, præterualentes. ¶ Item,procedo. Paus. περιηγεμόνευε ἐς ἄκεσιν ἀμφοτέρωις τῶ μέσους , procedente ordio. Rom.c.12. τῆ πρώτῃ ἀκμῆς περιηγεμόνευε , honore alij alijs præcuntes.
περιηγεμόνευε,q.d.antecedenter,ex antecedēte vel antegressa causa interdum etiam pro,primaria ex causa, primarie,præcipuè,apud Plut.item ex professo,vt exp.apud Diosc.lib.4.
πρόηγητὴς,& πρόηγητὴρ,qui præit,dux viæ. sed peculiariter ita vocatur,qui præit cæco, estque ei dux viæ; Hesych.πρόηγησις.ad præeundum aptus.
πρόηγημὼν, pro ἡγεμὼν Dem.
Ὑφηγέομαι,præco.Plut.in Cæs d'αἰμονίες ἵνα ὑφηγεμόνα. Item in Pomp.ἐ δύδαμεν ὁπόθεν ὑφηγεῖται τῶν ὁδῶν, viam præibat in Aegyptum,Plato in epin.ἐ μὴ θεὸς ὑφηγεῖτο, nisi deo præeunte & autore doctrinæ. Exp.& incipio,exordior.apud Plat.in Euthyd.Item hortor,suadeo,dicto,doceo.Arist.τῶν ὑφηγεῖται ἢ ὁ κοινὸς νόμος.apud Gal.ad Glauc.ὑφηγήσασθαι ἔχρῆσεν, exp.tradere,vel docere. Item *pro* præesse. vt Gal. τῆ μεδικοῦ τ' χωρίαν ὑφηγεῖσθαι.
Ὑφήγησις,q.d.præitio.Plat.in Prot.item doctrina quam quis alij velut præiens tradidit.Et in plur.ὑφηγήσεις pro præceptis apud Phil.Exp.& enarratio.item ductus,ex Aristot.in Rhet.
Item παραίνεσις,suasio.
Ὑφηγητὴς qui præit alij in re quapiam,suasor.Soph.in Oedtyr. ὑφηγητῶν appellare videtur eos qui suo consilio velut præeunt. Ὑφηγητὴρ,dux,in Epigr. Ὑφηγητικὸς,ad doctrinam seu institutionem pertinens.

Η'γεν. vide in Η'.

Η'ΔΕ',apud poetas idem quod ᾗ, &. Interdumque hæ duæ particulæ οὐκ παρεμπίπτ coniunguntur. vt Il.α.Διὸς ἀγχίαλοι ἠδὲ ᾗ ἀθηνῶν,atque etiam. Et rursus eodem libro , Η'δὲ μὴν ποτ' ἐμεῖο πατρὸ ἵκοιτο ἀνδρομέοιο· Η' σ', ὦ ἔ νεῦ μάλ' ὀ ἐπιπρέωσι ἴοισιν ἐτιμήσουσι δὲ καὶ μάλα περ etiam nunc,ᾗ ἔτι.apud Hipp. verò & ἠδὲ pro ἔτι ᾗ poni annotat Gal.in Lex Hipp. Aliquando præcedit ἠδὲ. vt Od ξ.πολλοὶ δ' ἄνδρες Υἱῆες ἐν μεγάροις ἠδὲ τεθρέφαν ἠδ' ἐγίνοντο. Il. ε.οὐ ζωὸν ἐγὼ σώσω ἠδὲ θεὸν ἢ ᾗ ἐς αὖθις. Et alibi,ἠδὲ δέμας ἢ ἐ αὐδὴ. ¶ Α Ε' ἠδὲ,hiçe pro αὖτε.

Η'ΔΗ,iam.Plat.in apol.Socr.ἀλλὰ γὸ ἤδη ὥρα ἀπιέναι,sed tempus est iam hinc abire.γάμε ἤδη ὡραῖα apud Xen. pæd. 4.vt apud Virgil.iam matura viro,iam plenis nubilis annis.apud eundem Xen.ἤδη & ἤπαι inter se opponuntur:vt Lat.iam & nondum.Cum fut.interdum exponitur,mox,confestim.Xenoph. pæd.8.πεῖ ᾗ ἤδη διηγησόμεθα.Dem.Phil.2.ζῶσ' ἤδη λέξαι. ¶ Ἠδὲ pro νῦν,nunc.vt Eust.exp. Iliad.α. Αὐτὰρ ἐχὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κομιζέσκομεν ἠδή. ¶ Item continuò,protinus apud Greg.& Chrys. ¶ Cum aliis part.vt ἠδὴ ᾗ,iam verò. vel atque adeò, apud Synes.Α'ᾗ ἤδη,sed etiam, Greg.τοτ' ἤδη, tum demū apud Dem. pro cor.Η'δὴ ποτ'. (vacante ἤδη) aliquando.item olim, Iliad. α.ὦδὴ οὐ πολλῷ,iamdiu.

Η'ΔΥ'Σ⊖·ὺ,ὸ,suauis.iucundi saporis,iucundus.vt ἡδὺς οἶνος. Od. ι.& κ.Et ἡδὺς ὕπνος,Od.μ.Plato in Theæteto.Ζῶσ' ἐξ ἡδὺν ἐν ἀκούειν,ζῶσ ἡδέως δοκεῖ σοι εἶναι ᾗ γλίσχρο σὸ αὐτῶν ὡς ἀφιλοσόφων.Extenditur & ad alia multa. Xen. Pæd. 8. ὥσπερ δ' Σόλων ἔφησε ἡδὺ εἶναι τὸ γῆρᾳ μανθάνειν, ὡς ἐκείνῳ τὸ λέγειν ἡδέως. Eurip. ἡ δὺ τι σοφίσμασι πόνων , suauis est laborum præteritorum memoria. Dicitur ἡδὺ ἐστι ἀκούειν,iucundum & audire , & τῶτ' ἐστι ἀκούειν ἡδύ. ¶ Item Ignus.vt apud Greg. εἰς Καισάριον, & apud Plut. in Fab.& in Camillo.Item fatuus,stolidus.apud Strab. lib.1. Sic apud Plat.1.1.ἡδὺς γὸ ἐκεῖνος. Comp.est ἡδίων. Superl ἥδιστ⊖.Reperitur tamen etiam ἡδύτερ⊖·,apud Phocyl. & Greg.
Η'δέως,suauiter,iucundè.Plur.Isocr.Dem.Itē lubenter.Isocr.in Nicocle. ἥδιον.suauius,iucundius.Item lubentius. ἥδιστα suauissimè,iucundissimè. Item lubentissimè.

Η'δωμ, suaue reddo, condio. Expon. & lætitia afficio.

Η'δωμ.αξ. conditi. Item lætitia affici, seu lætitia aut gaudio frui. Athen.

Η'δωτος, conditus. apud Hipp. ἡδωτὴ πόσις, pix odoribus condita, i. cocta cum aqua & aromatibus. Eidem ἡδωτὸν σίκερ. ad. ps in aqua & aromatibus coctus.

Η'δωτήριος dicti ἅλες, quòd sal condiendi vim habeat.

Η'δωτικὸς, condiendi vim habens, ad condiendum aptus. Item ad condiendum seu ad condiendi scientiam pertinens.

Η'δωτικὰ, τὰ, condimenta.

Η'δυσμα, τὸ, quod suauitatem & gratiam aliquam conciliat, quod rem aliquam iucundiorem gratioremque reddit. Item suauitas, dulcedo. Arist. de arte poetica. Item condimētum quod suauitatis & dulcedinis gratia adhibetur cibo, ad gratiam ei conciliandā. Plat. l. de rep. Gal. lib. 3. de alimentis. Plut. de discam. & adul. Athen. lib. 2. & 4. In qua sign. metaphoricè quoque accipitur. vt Plut. in Lyc. πολλὰ τῶν πόνων ἡδύσματα, lusus laboris condimentum. ἡδύσματα dicuntur etiam vnguenta ipsa quibus ad suauitatem odoris aromata adiuncta sunt vel aromata quibus odor vnguentis conciliatur.

Η'δυσμός, ὁ, idem quod ἡδυσμα. Exod. 30.

Η'δύσμος, suauis, dulcis, iucundus, idem quod ἡδύς. Apoll. Arg. 2. ἥδυμος ὕπνος. Pro eodem dicitur & ἡδύμος, per pleonasmum literæ μ. Il. β. Vide & in comp. à ἡδύω:

Η'δυλίζω, adulor, grata & iucunda loquor. Eust. ex Menandro. Η' δυλισμὸς, ὁ, assentatio, adulatio, vel adulationis species quædam, vt tradit idem Eust.

Η'δύ, ος, ὸν, suauitas, iucunditas. Il. α, & σ. Annotat Eust. Aeolicè tenuari, & indeclinabile esse. At ἥδυ aspiratum, acetum significat.

ἡδύω, f. ῦσω, suauitate & iucunditate afficio, delecto seu oblecto. Syn. ep. 154. τὰς ψυχὰς ἡδύνασθαι. Idem ep. 9. λέγω & ἦσι δὲ πάλαις καὶ ὕπνοις, & voluptati & vtilitati fuit.

ἡδύμαι, suauitate & iucunditate afficior, delector: interdum & gaudeo. Cum dat. vt Xen. Pæd. 2. ἡδύμαι τῇ εὐφλοΐᾳ. Cum ἐπί. vt apud eundem Xen. Pæd. 8. ἐπί τε τοῖς ἐμοῖς πολλοὶ μᾶλλον ἡδοῦ ἀγαθοῖς καὶ ἥδεται. Cum ἀστῷ. Al. Aphr. in probl. 1. 1. ἥδομαι δὲ τῷ ζῆν τοῖν ἡδέως τῷ πρόφλω, magis delectatur hoc cibo. Dicitur & ἡδύλω, ἡδύλω. Attice, f. lat. in Phlebo.

ἡδυδμως, adverb. Item quod ἡδέως, lubenter. Xen. Pæd. 8.

ἥδυσις, εως, ἡ, delectatio voluptas.

— ἡδύς, ὺ, ὁ, iucunditate affectus, exhilaratus, delectatus: vel qui iucunditate affici, exhilarari aut delectari potest, Suid.

ἡδυτὴς, ἡ, iucunditas, suauitas. Theophr. A Cic. exponitur interdum voluptas: lætitia, lætitia gestiens, vel nimia sine ratione animi elatio. Plat. Xen. & alij. apud Thuc. ἡδυτὴ λόγων pro verborum illecebris.

ἡδυπαθὴς, ὲς, ὁ, voluptuarius. Ceb. Theb. & Athen. lib. 13.

Ε'δυχρως, ὠ, ὁ. iucundus, suauis. idem quod ἡδύς: factum autem ex ἡδὺ per systolen literæ χ quasi ἡδύχρων, vt tradunt grammatici. Il. ξ. ἐλεύσεσθε γὰρ λιπὼν ἐλαίρω Α'μύθαονα, ἰόδαυξ. Et ἐδὰ ὡς γλαύκης. apud Nicandrum.

Α'δέω, Α'δέων. Α'δμῆτος, Α'δμής, ἥος, ἦτι, ἥονος. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm formata ex ἡδὺς vel potius ab ἡδύω.

Α'ηδὴς, & Doricè ἀαδὴς, ὁ, ἡ, insuauis, iniucundus, odiosus. Athen. 6. οὐ δεῖ ἄκοιτι δὸ ἀηδὴς καὶ ψυχρὸς. Et ἀηδὴς substantiuè, Isocr. ad Phil. εἰ ἐκεῖς τινας αὐτοῖς ἀηδῆς τι σοὶ συμβιβάσει pro offensione. Ab ἥδω formari docet Eust.

Α'ηδῶς, insuauiter, iniucundè. vt ἐφίλει ἀηδῶς, Xen. Pæd. 1. non suauiter edere. i. nulla cum delectatione. Item grauatè, illibenter. Isocr. ad Phil. ἀπ' ἀηδῶς ἐρῶσιν.

Α'ηδία, ἡ, insuauitas, iniucunditas, molestia. Item tædiū. Aesc. in Ctes. Dem. Isocr. Capiur & pro cibi fastidio, quod ἀποφεῖσε propriè vocatur, apud Epicureos idem est quod ἀπηδονία.

Α'ηδίζομαι, tædio afficior, fastidio. Exp. & abhorreo. vt apud Aphr. ἀπηδίζοιμι τὸ ξένον, à rei nouitate abhorreo Α'ηδὲς, idem.

Θυμηδὴς, animo gratus & iucundus, Od. π.

Θυμηδία, animi iucunditas, & delectatio, quum animus gaudio & lætitia perfunditur. Plut. symp. 7. Apud Gal. ad Glauc. exp. animus hilaris & voluptate perfusus. itē oblectamentū.

Μελιηδὴς, mellis dulcedine præditus, dulcis instar mellis. Od. γ. Athen. lib. 11. ab Hippocrate vocatur οἶνος μελιηδὴς, vinum quod cum melle mistum est. vt Gal. in lex. annot. Et metaph. Od. λ. Νέστορ Νεληϊάδη μελιηδέα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. Dicitur & μελιαδὴς Doricè apud Athen. lib. 2.

Φιλήδης, qui amat quod suaue est & iucundum, suauitatis seu voluptatis amans, voluptatis consectator. Arist. eth. 8.

Φιληδία, amor rerum suauium, studium voluptatis. Item suauitas, voluptas. Aristoph. in Pluto.

Φιληδίων, ωνος, delector, capio voluptatem. & q.d. amo suauitatem. vt φιληδὴς τότων, delector hac re. Aristoph. & Athen.

Τ'ηρεδὴς, per lubenter. Xen. Pæd. 1.

Υ'περήδιστα, quam lubentissimè.

Υ'περήδιστος, quàm suauissimus, iucundissimus. Luc. in somn.

Ε'ηπὴς, Πεφηπὼς, quomodo huc pertineant, vide in cōp. ex Ε.

Ε'ηπὴς autem vide suo loco.

Composita ex ἡδύω.

Α'ηδύνητος, inconditus, non conditus, nulla suauitate incondi tu alius. Arist. Α'ηδύτος, idem.

Α'φεδωλὸν, iucundum reddo. interdum [vt annotat Bud.] mitti iucundum redd. Sic ἀφηδυόμενος ἤδεσι, apud Plut. in Dion. fic, vt cum decet qui probis est moribus. Exponitur etiā, Ε'ηδύω, exhilaro in illæctifico. Naz. [ibidem.

Ε'φηδύνω, exhilaro super aliqua re, iucundum & hilarem reddo. Ε'ηδύω, condio. Athen.

Συνηδύνω, vnà exhilaro & iucundum reddo, oblecto. Arist. eth. c. 6. & alibi. Συνηδυσμένος, conditus, delicatus. Plut. symp.

Composita ex ἥδομαι.

Ε'ηδόμην, delector in idem quod σύνηδυπαθέω.

Ε'φήδομαι delector seu gaudeo super aliqua re. Isocr. de pace. προήδομαι, antè lætor.

προσήδομαι, delector ad rei alicuius sensum & perceptionem. Συνήδομαι, vnà cum alio voluptate & gaudio afficior, gratulor. Isocr. ad Phil. τοῦτ' ἐστὶ σε περιπλῆξαι αὐτῷ gratulationes ferunt. Synes. Α'ντιπαρασκευάζω τι πρὸς ἡδονὴν καὶ συνήδομαι gratulor. sum de. Interdum caput pro ἐφήδομαι. Isocr. συνήδομαι ἡμῖν ἐπὶ τοῖς συμφοροῖς.

Υ'περήδομαι, supra modum exhilaro, supra modum gaudio & lætitia afficio, supra modum delecto. Basil. ὧν δὲ ἀκροάσεως πᾶς ἄν ὑπερήδοιτο.

Υ'περηδόμην, supra modum exhilaror & delector: sed gaudio & lætitia afficior. vt ὑπερηδεῖς τῇ πομπῇ, matione modum delectatus potu.

Composita ex ἡδονὴ.

Α'ηδονία, ἡ, voluptatis priuatio, iniucunditas. idem quod ἀπηδονία, affectio animi vel corporis qua nullā quidem percipimus voluptatē, sed nec molestiam aliquā. Laert. in Arist.

Α'ηδονος, iucunditatis & voluptatis expers, iniucundus, molestus. Joseph.

Ε'ηδονος, ὁ, ἡ, qui iu voluptate est, voluptuarius, qui voluptatis afficitur. vel cum voluptate coniunctus.

Φιλήδονος, voluptatum amans, voluptuarius, voluptati deditus.

Φιληδονία, amor voluptatis, studium voluptatis. Plut.

Composita remotiora.

Α'δεῖν, Α'δὴν, Κέρδος, Ε'πιπηδὴς, &c. Κρίνων, quomodo hæc pertineant, vide suis locis.

Η'τ vide in Η'ν. Η'ελιος, in Η'λιος.
Η'τριόμην, in Α'είρω. Η'τενὸς, in Ε'ας.
Η'ερίος, ἠερίως, ἠερίῃσιν, vide in Α'ας.
Η'γησι, in Η'γος Η'θειος, in Οὐδς. Η'γιος in Η'γος
Η'γὲω, ἠγάσθη, ἠγάσθαι, &c. vide in Η'γω.

Η'ΘΟΣ, εος, τὸ, a quo plur. ἤθεα, ἤθη, domicilium, mansio. Propriè conluetæ sedes, locus conluetus. (* Fit enim abijs, adeò positum etiā pro hoc inuenitur, sicut & ἔθος pro Latini poetæ notas sedes eodem sensu dicunt Hesiodus H' δ' ἑπτὰ κλείσας πόλιν ἐν ἤθεϊ λαῶν. Herodot. ἐκαυτῶ. exp. ad patrias sedes. Sic & Arrianus lib. 5. Τεβίσσους πέμπει ἐπίσω εἰς ἤθεα τὰ αὐτῶν. Dicitur etiā de brutis. vt Aristot. & Aristot. de mundo. ¶ item, ἤθος, indoles, ingenium rum quædam proprietas. Quint. lib. 6. c. 2. scribit ἤθη Latinos reddi vno verbo non posse, quòd eo omnes mentis habitus contineantur: ἔστι δ' ἤθος ψυχικὴ ἕξις κακῆς. Cicero apud Plutarchum vertit, ad virtutem maior indoles. Sæpius exp. mores, ἤθος χρηστὸν, Plato in Sympos. ἤθους αὐστηροῦ ἰμείσης. Sic & in plurali dia. Item in Lycurgo. ἤθεσι αὐστηροῖς ἐμείσης. Sic & in plurali mores, apud Isocr. Aristot, Plut. & alios. Apud eūdē πυρετὸν, natura febris. Apud Rhet. τὰ ἤθη dicuntur mitiores tenuiores affectus. vide Quintil. lib. 6. cap. 2.

* Aristot, in principio libri 2. eth. deducit ἔθος ἦθος à quibusdam mores ex more & consuetudine comparantur.

ἠθάς, άδος, ὁ, ἡ, consuetus. solitus. Soph. in Elect. ἦθάς τε κἀξ μέλλον. Eurip. ἠθάδων φίλων, familiarium.

ἠθικὸς, ἡ, ὸν, moralis, ἠθικὸς ζωγράφος, pictor qui non tantùm, sed & mores exprimit. ἠθικὸς λόγος, moralis Aristotel.

ἠθικῶς, moraliter.

Composita.

Α'ήθεια, ας, ἡ, insuetus, insolens. Cum genit apud Dem. tra Mid. & apud Gal. item qui non formæ & instituti vt ἀήθης χροιᾶς, & ἀήθης σχημάτων. Aristot.

Α'ήθεια, ἡ, insolentia, insuetudo, nouitas. Luc.

Α'ήθης, præter morem. Thuc. lib. 4.

Α'ήθων, insuetus sum, non assuetus sum.

Α'ηθέστατον, pro eodem: Iliad. ἀνθεστόν γε ἐστ' αὐτῶν, insuetorum erant. seu inexperti.

Εὐήθης, (q.d. bonis moribus præditus) homo minimè subtilis, ἁπλοῦς, simplex. qui videlicet ex suo animo alienum non fingit. Exponitur etiā fatuus, stultus, Demosthenes, ὅταν κρίνῃ τοὺς ἀκούοντας εὐήθεις.

Εὐήθεια, ἡ, εἶναι. Et εὐήθης λόγος apud eundem Demosth. Philipp. 3. item τὸ εὐήθες substantiuè. simplicitas.

Εὐηθία, bonitas seu probitas morum, innocentia, apud Platonem. Ponitur etiam pro fatuitate atq; stultitia, apud eundē.

Εὐήθως, cum quadam morum probitate seu simplicitate, bonis fic, vt cum decet qui probis est moribus. Exponitur etiā, simpliciter & incautè. [ibidem.

Εὐηθίζομαι, simpliciter ago. itē insulsè ago, vel loquor. Plat.

Εὐηθισμὸς, stultus. absurdus, ineptus. Plato de republica 1. ἄρ' οὐ δικαίων τε καὶ εὐηθικῶν;

Εὐήθικος, simpliciter, fatuè.

Εὐηθικὸς, ὁ, ἡ, simplex, qui est prauo malignóque ingenio: apud Herodian. lib. 7. ἀκάκους τινὰς καὶ κακηθείων & φαύλων εὐήθικὸν ἐπιφέρων. Exponitur etiam, maligno. Demosth. pro corona, κακοήθης δ' ὢν Αἰσχίνης τῷ πονηρῷ εὐηθὴς, Et κακοήθης καὶ εὐηθικὸς. ibidem. Item, τὸ κακοήθες, mala consuetudo cāque inueterata. Κακοήθης apud medicos, quod à simplicium morborum consuetudine alienum, non facilè curationem admittit.

κακοήθεια, morum prauitas. vel ingenij prauitas & malignitas: aut simpliciter malignitas. Isocrates πονηρίας & κακοηθείας repulauit. Aristotel. Rhetoricōn in 2 dicit κακοήθειαν esse τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἅπαντα. Exponitur etiam mala cōsuetudo. Vide Plutarchi libellum περὶ τῆς Η'ροδότου κακοηθείας.

κακοήθης, maligné. Plutarch. in Per.

κακοηθίζομαι, quod maligné fit: tanquam à κακοηθιζομένῳ. μεσήθης, qui eorundem morum est, qui similibus moribus est. Aristoteles Eth. 8.

Θεήθης, pro eodem, ex Apoll. Arg. 2. ὁμηθίας εὐθρας ἰδέσθαι.

Σωφρονιστὴς, oblectus. Plutarchus in Lycurgo, σωφρόνων τοῦτον τὸν τρόπον ἐν τοῖς παισὶ τὴν ἀγωγὴν ἐποίησε. Synesius, εἰς ἡσυχὴ διαγωγὴν & σωφρονιστὴν ἐκπίπτειν. Et τὸ σωφρονιστικὸν τῆς ἀγωγῆς. tota facere. ¶ Item, familiaris. Plut. in Sympo. σωφρὸς ἐδὼ ἀν Πεισιάνδῳ λέγ' τοῦτο τὸ ῥῆγμα. Idem alibi, ἐκ τοῦτο αὐτοῖς σωφρονέστερος ἂν Αἰσχύλος ἐποίησεν. Σωνήθεια, consuetudo Synes. Luc. Plut. Herodian. Συνήθειαι in plurali numero menses dicuntur.

Συνήθης, pro more, pro consuetudine. Plutarchus in Galba. Decemp. Α'συνήθης, insuetus, insolens. Demetr. Phalereus. Α'συνήθεια, ἡ, insolentia, nouitas insueta & insolens. Arist. rhet. 1.

Φιλήμων, ονος, exp. comis, affabilis.

Φιλητὴς, tractabilis, mansuetus, cicur qui iis est moribus vt vel manutractari se finat. Dicitur propriè de mānsuero animali & cicure, non amplius fero. Athen. lib. 8. κεφαλὴ χρηστὴ θεῖς. Metaphoricè de hominibus quoque dicitur. Demosth. Olynth. 3. πρωτόβουλοι χρηστὴ τοῖς ἐπιοῦσι ποιῆσαι. Sic & Xenoph. in Oecon. Apud Luc. χρηστὸν ὄντ' ἐν τῇ ὑποχρεῳ, in patienda iniuria mansueti, iniuriam manuetè ferentes.

Χρηστὴς, qui probis est moribus. Χρηστὴν θέαι, morum probitas, boni mores.

Εον. Fut. ἥσω, colo, i. per colum mitto. saccello: idem quod διύλιζω. Vide part. ἥσας apud Hippocr. i. ἡ ὑποῤῥοὰς, vt Gal. exponit.

Η'ητὴς, ἡ, colum, qualus, instrumentum ad percolandum aliquid aptum. Exp. etiam cribrum. Eurip. apud Poll. χαλκοῦ λαβὲς ἠητῆς. Arist. Oecon. 1. τοῦ γὰρ ἐθμοῦ αὐτοῦ τὸν μὲν ἠητὴν ἔφη. Diosc. lib. 1. ca. 18. ὁ ἐθμὸς διυγτὸν ὀνομάζουσι. Dicitur etiam pars nasi superior quæ supercilius proximè subiacet, quòd ibi spiritus veluti percolando attenuetur. Poll.

Η'ήσιον, ὁ, ἡ, paruum colum, saccellus. Athen. lib. 11.

Η'ἴσιον, ὁ, colum quo vina aut similia excolantur.

Η'ἴσις, ὁ, quidam intelligunt vinum colatum seu saccis parteis percolatū & caltratum. saccatum Plin. Apud Theophr. de caus. pl. lib. 6. cap. 14.

Η'ἶον, idem quod ἦον, cóque vsitatius. Plat. in Tim. Et οἶνος ἠθηρὸς apud Athen. vinum colatum.

Η'ἰστὴρ, ῆρος, colator seu saccellator.

Η'ἴζω, idem quod ἦζω.

Η'ἴσις, colatio, per colum transmissio. Η'ἰσις, ἡ, idem. Aristot. in Problem.

Composita.

Α'πηθέω, percolo, excolo, per colum traiicio, vel transfundo trancieas per colum. Diosc. lib. 2. cap. 90. & alibi.

Α'πήθημα, τὸ, cremor percolatus, quicquid percolatum est, in Hippiatria.

Διηθέω & διαΐθω, percolo, per colum transmitto. Athen. l. 10. Aristot. lib. 1. Meteorol. Alex. Aphr. probl. lib. 1. Diosc. lib. 2.

Διηθητὸς, percolatio, per colum transfusio seu traiectio. Dec. Συνδιηθέω, simul percolo, simul per colum transmitto.

Ἐπιηθέω vel ἐπιήθω, colo seu decolo in.

Ἐπιῆσις, vel ἐπιήσις, colando infundo, per colum infillo.

Οἰνηθέω, vinum percolo. Οἰνοηθητὴς, qui vinum colat, hoc est, per colum transfundens purgat. Athen. lib. 13.

Παρήθω, transmitto seu transfundo per colum, percolo. vnde παρήθημα apud Gal.

ἐξηθέω, colando circumfundo, seu percolo.

ἐξήθημα, τὸ, quod quasi per colum circumquaque distillat. excolamentum, percolamentum, Gal & Diosc. lib. 1, c. 102.

Η'ΘΕΟΣ, ὁ, adolescens, iuuenis, innuptus. * πιφὴ τὸ οὖθω quasi οὐθητὸς. quoniam ἀβέπτῳ ἡ νέότης, vt vult Etymol.) Il. χ. ἄτε παρθένος ἠΐθεος ἣ τε ὀαριζέμεν ἀκαλήσιν. Plut. in Thes. Ἥκε παιδεραστὴς εἰς ἤσον ἠΐθεοι παῖδες. Paulò post. ἐμεμάθησε δὲ καλεῖν σεαυτὸν τοὺς ἠΐθεους. Et rursum, ἐγκρατὴς μὴ τῆς ἠΐθεου χορείας. Cohibem etiam sic vocari aiunt & qui tibibatam vel virginitatem. Dicitur etiam ἤΐθεος, trisyllabos, subscripto ι, vt refert Eust. qui Atticum esse ait, & de virgine etiam dici: vt in hoc iambo. Εἰ μὴ νέφη θοὸς ἡ τοῦ τῆς ἤΐθεος.

Η'ον, vide in Ε'ω, eo.

Η'ιος, vide in Ι'ημι, mitto.

Η'ΙΩΝ, ονος, ἡ, littus. Il. ψ. ὅθι πύματά τε ἵστάσκε καὶ ἵστόσε κλύζεσκεν. Od. ε. Η'ϊονάς τε παραπλᾶγας λιθάδας τε θαλάσσης. Xen. Hell. 1. ἐνανμαχήσουσι πρὸς Α'βυδον πρὸ τῆς ἠιόνος. Item ripa ἀχθη. Apoll. Rhod. Argon. l. 2. αὐρείας ποταμοῖο Η'όνας. Hesyc. ἠιόνες ἐνιοτε αἱ φθαλμῶν ὑπὸ τὰ ὀστᾶ κάτω, ἀπὸ τοῦ φέρεσθαι κατ' αὐτῶ. πὸ δάκρυα, ἀς ἐκ τῆς θαλάσσης αἰγιαλῶν τὰ κύματα. * Etym. deducit παρὰ τὸ κατιέναι δὲ ὑπὸ τῆ κυμάτων, quod à fluctibus alluatur.

Η'ϊόεις, οὖσα, ὁ, littoriosus, riposus. Il. ε ἐπ' ἠϊόεσσι Σκαμανδρῳ, i ἠϊόνας ἔχοντι. Per syncopen pro ἠϊονόεις.

Η'ὰν pro ἠιὼν, littus. item ripa, in Epigr.

Η'ένιος pro η'ϊόνιος, littoralis. vt in Epigram. η'ένιον σῆμα sepulcrum in littore positum.

Η'ΚΑ. (aduerb.) leniter, quietè, sensim, paululum. vt Il ὡς Α'φρόδιτος ὅ' ἄρα ἡκέως ἀπόπαυε ἵππον ἀκέοντα. Et Iliad. σ. χρυσὸν ἀνασχὼν Ε'ίατ', ἐὺς ἠκὲ ἐπιδονέων ἦκα χαλεπαίνων. Dicitur etiam ἦκα ἰοῦτ qui submissè loquitur, Il. γ. Η'κα δὲ δεῦρο ἀκαλίμας ἐπικα πτερόεντα προσηύδων. Sunt qui scribant ἧκα cum aspero.

Η'κακὸς, quietus. quod & Hesych. leniter & blandè ridens.

Η'καλέως, ἠκαλέως, quod & Hesych. leniter & blandè ridens.

Η'κιστος, η, ὁ. exp. minimus, item tardissimus. Iliad. ψ. vbi dicit Eustath. esse ab ἧκα. Neutr. plur. ἥκιστα aduerbialiter ponitur pro, minimè, nequaquam. Thuc. lib. 1, Xenophon. Plut. & alij. Apud Dem. pro corona, οὐχ ἥκιστα pro μάλιστα, maximè, apud Thuc. Xen. & alios.

Η'κει, ἥκεν. vide in ἵ. ἥκεσε. vide in comp. ex Κεντέω.

Η'κιστα ἥκιστος, vide in ἧκα. Η'καδωΐδιος, vide in ἀκαδὴς.

Η'ΚΩ. Fut. ξω, venio, accedo, Æschin. in Cresiph. ἥκεσαι οἵκοθεν ἐωϊσθεὶ ἔροντες τὰ δίκαια. Cum datiuo personæ vt ἥκασί μοι ἄγγελοι. Xen. Dicitur & ἀλεθρος à Demosth. & ἀφ' ἡμῶν ab Aristoph. ἥκειν ἵκω. Sæpe cum præpositionibus. εἰς, ἐπί, ἐνδός. Δεῦ. Cum εἰς. vt Dem. ἥκειν εἰς Α'θηναίων, venire in Atticam. Xen. ἥξει εἰς ἐμὲ τὸ ἐπιτήδειον. Dem. ἥκω εἰς αὐτοκλῆν ποιῆν. Apud Plut εἰς τὰς τῶ ἡλικίας ἥκων, εὐ ἀταρὶς προιεύσας. Cum ἐπί. vt Xen. ἥκειν ἐπὶ δεῖπνον. Plat. de rep. lib. 1, ὡσπερ ὑμῖν ἥκει ἐφ' ἡμᾶς, exp. irruit in nos. Cum ἀφίξις, vt ὁ Δεῦ πάσιν ἥκων ἀφίξεως ἕ θεῦ, Synes. ep. 44, qui peruadit omnia, qui omnia pertinet. Lungitur & cum δεῦ, παρὰ, οὐκ vel ἐξ. vt Demosth. ἥκομεν ἐπὶ δεῦρο δεῦ τῆ πίστεως. Idem Demost. ἥκει λέγος παρ' ὑμᾶς. Luc. ἥκω τῶ Αἰσχίνου. Interdum cum participio, vt ἥκω ἄγων. Xen. & ἥκω συμβαλέσθαι apud Demosth. Apud Xen ὁδὸν ἥκειν μακρὰν longam iter viam, longum iter conficere. Cum δεῦ vel πρέπει sequente genitiuo. vt δεῦ ἥκειν παιδείας. Sum bene doctus: δεῦ ἥκειν χρημάτων Herod. sum bene nummatus. Apud Plat. in Euthyd. πρέπει τοιαῦτα ἥκειν. ¶ Πρὸ. attineo, pertineo. Dem. ἔστω τὰ τῶ φακίων σωτηρίας ἐπὶ τῶν πρεσβείων ἥκει, quatenus ea legatio apud Phocenssum salutem pertinebat. Τέτε εἰς ἐμὲ ἥκειν, vel τέτε εἰς ἐμὲ ἥκειν μέρος, quantum in me est. * A posteris Homeri factum esse ex ἵκω annotat Eust. Possit etiam deduci ex præt. ἧκα verbi ἵημι seu ἧμι, id est, εο, vado.

Α'κὴ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'νήκω, ascendo, euado, peruenio. Herodot. αἰνήκατε ἀρετῆς ἐπὶ τὸ μέγιστον. Dem. τῶ δὲ ὑπὲρ λόγῳ δωμένων ἔστω ἐπὶ τοσοῦτον αἰνήκοντες, non attingentes eum eloquentiæ gradum. Interdum caput pro, pertingo & porrigo, inquit Bud. Item attineo, refero & spectō Dem. τὰ εἰς ἀρετὴν αἰνήκοντα, ad virtutē spectantia. Item αἰνήκει impersonaliter pro πρέπει, decet, apud Herodot. Vade τὸ αὐτήκον, quod decet, quod est nostri officij.

Decomp. Ε'πανήκω. idem quod ἐπανέρχομαι, redeo.

Α'φήκω, peruenio. Plat. de rep. lib. 7.

Διήκω, peruado, pertranseo, pertineo. Themist. ἐς ἅπαντας δίκαιον ὁ νόμος διήκει. Aristot. de mundo. ἰσόμοιρος εἰς τὰ πάντα διήκει. Interdum cum genit. vt ἡδονὴ διήκει σφῶν, apud Philostr. percipitur ex eis voluptas. Apud Eur. διήκει φήμη, fama peruenit huc.

Εἰσήκω, venio intrò, ingredior.

Ἐξήκω, prætereo, vel præterij: vt Herodot. ἐξήκει τὸ ἐξωρύγιον ζημίης tempus calamitatis exactum est. Apud Xen. ἐξήκειν ἐπὶ τοὺς Πέρσας egressus est in Persas.

Ἐφήκω, peruenio. Item aduenio, aut simpl. venio. Soph. in Aiace, καιρὸς ἐφήκεις, opportunè aduenis.

Καθήκω, pertineo, porrigor, protendor, deuenio. vt καθήκει ἰσθμὸς ἐς τὴν θάλασσαν. Pauſ. Et cum πρὸς, Thuc. lib. 3, οἱ πρὸς τὸν Μηλιακὸν κόλπον καθήκοντες. Et τὸ καθῆκον ἐκ θεοῦ, quod diuinitus accidit. Apud Aeschin. καθῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος, vices loquēdi ad nos deuenerunt. ¶ Καθήκει μοι, conuenit mihi, conſentaneum mihi eſt, Syneſ. Interdum exp. officij mei eſt, muneris mei eſt. vt apud Lyſ. hinc τὸ καθῆκον officium, Greg. Et in plur. τὰ καθήκοντα ἀποτελεῖν. Xen. officio perfungi.

Καθηκόντως, ita vt officium poſtulat, decenter, ritè, conuenienter. Heſych. & Suid.

Μεθήκω pro μετέρχομαι, ex Ariſtoph.

Παρήκω, pertineo, pertranſeo, pertingo. Pauſ. ἄχρι Νασαμώνων παρήκοντες, pertingentes. Apud Xen. πλευρὰς εἰς τὸ πρόσθεν παρηκούσας, deſinētes & porrectas. Apud Soph. in Aiace, ἔξω παρήκειν, foras prodire.

Decomp. Ἀντιπαρήκω, ex aduerſo porrigor, ſeu protendor. Ariſtot. de mundo, ἀντιπαρήκει δὲ τοῖς εἰρημένοις ὁ κόσμος.

Περιήκω, deuenio ſeu peruenio mutatis in orbem vicibus. vt περιῆκεν εἰς Ἀγαπητὸν ἡ φυλακή. Item ἧς τὸ καλὸν εἰς σὲ περιήκει, Syneſ.

Προήκω procedo, progredior. vt προήκων πυρετὸς, Gal. Sæpe de ætate dicitur, vt ab Ariſtoph. προήκων εἰς βαθὺ τῆς ἡλικίας, multū prouectus ætate. Plut. in Alcib. καθ' ἡλικίαν προήκων, ætate prouectus, natu grandis. Apud Thucyd. προήκειν ἀξιώματι, anteire dignitate, ſeu præſtare dignitate.

Προσήκω, pertineo, attineo. vt προσήκει μοι ταῦτα, pertinent hæc ad me, Dem. Herodian. Plut. Pro eodē dicitur & προσήκει μοι τούτων. Hinc τὰ μὴ προσήκοντα apud Thucyd. exp. aliena Et contrà. προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι, Plat. vnicuique tribuere quod ſuum eſt. Interdum προσήκων, exp. debitus, meritus. vt προσήκουσα τιμὴ δόξα, τιμωρία, &c. ¶ Item pro pertinere, i. conuenire, vel conſentaneum eſſe, vel coniunctum & quaſi cognatum. vt Plato, τὸ προσῆκον τῶν πράγματος, pertinens ad cauſam, & quaſi affine & coniunctum cum cauſa. Dicitur & αἰτία οὐδὲν προσήκουσα, à Demoſth. Propriam etiam ſignif. affinitatis, ſeu propinquitatis habet. Thuc. 2. Τηρεῖ δὲ προσήκει ὁ Τήρης οὐδὲν, cum Tereo nulla propinquitate coniunctus erat. hinc προσήκων propinquus, affinis, neceſſarius. neceſſitudine coniunctus vt apud eundem l. 1, ἐκ πόλεως προσήκοντες ἴσως. Item ὁ προσήκων ἐγγύτατα. Plat. genere proximus. Dicitur & προσήκων γένει vel κατὰ γένος. Ea quoque quæ inter ſe aliquam cognationem habent, dicuntur προσήκειν ἀλλήλοις. ¶ προσήκει μοι ταῦτα ποιεῖν, decet me hæc facere, vel conſentaneum mihi eſt, aut officij mei eſt. Ariſtoph. Plut. Dem. Herodian. Dicitur & προσήκει με τοῦτο ποιεῖν. hinc etiam τὸ προσῆκον ποιεῖν, Xen facere quod noſtri eſt officij. Et κατὰ τὸ προσῆκον, vt decet, vt par eſt, pro dignitate: cui oppon. παρὰ τὸ προσῆκον.

Προσηκόντως, conuenienter, decenter, rectè. Ariſtot. rhet. 3.

Συνήκω, deſino. Ταῦτα δὲ διαφύσεις ἔχει χονδρώδεις εἰς ὀξὺ συνηκούσας, in acutum deſinentes, mucronata ſpecie.

Ἠλαίνω, vide in Ἠλεός.

ἨΛΑΚΑ΄ΤΗ, ης ἡ, colus: mulierum nentium inſtrumentum circa quod lanam & linum voluunt. (* Παρὰ τὸ ἠλάσκω) Hō. Od. α, Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε. Od. δ, Ἠλακάτη πεπαυμένη ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. Theophr. hiſt. pl. lib 4, de malo medico loquens, τῶν αὐτῶν ὅσα ἔχει καθάπερ ἠλακάτην ἐκ μέσου τιν' ἐξέχουσαν, veluti colum extātem. Plato de rep. lib 10, τοῦ ἀτράκτου τὴν ἠλακάτην dicit, quaſi ſcapum fuſi. ¶ Eſt & pars quædam mali nautici ſuprà τὸ θωράκιον, vt ſcribit Euſt. Vide & Poll. lib. 1. apud Hom. Καδδ' αὐτοῦ λίπα χεῦον ἐπ' ἠλακάτῃ τανύσαντες ſchol. exp. ὑπερκεραίᾳ. ¶ Heſychio eſt etiam δόναξ, i. arundo. ¶ Item, ſagitta, iaculum. Neutr. plur. ἠλάκατα. Heſych. exp. fuſum. Euſt. lanas colui circumuolutas. Suid fila, ſtamina, quæ nimirum è colu ducuntur circumacto fuſo. Od. ζ, & ρ. Ab eodem Heſychio dicitur ἠλεκάτη pro ἠλακάτη. At ſchol. Thuc. lib. 7. ἠλεκάτην à piſcatoribus vocari ait machinam quandam alio nomine dictam ὄνον.

Ἠλακατῆνες, ſunt piſces cetacei, ad ſalgama idonei. Athen. lib. 7. ex Mneſimacho & Euſt. ex Pauſ.

Compoſita.

Ἀνηλάκατος, deſtituta colu. vel etiam colum non tractans, apud Athen. lib. 4.

Εὐηλάκατος, pulchram colum habens, vel colus tractandæ perita apud Theocr. id. 28. aut pulchras habens ſagittas, ſeu ſagittariæ artis perita. Heſych.

Πολυηλάκατα, Heſychius dici ait τὰ τῶν ποταμῶν χείλη, quia multas ferant arundines.

Χρυσηλάκατος, auream habens colum. Il. υ. vel aureas habens ſagittas, Heſych. Pindarus verò χρυσηλάκατον … itam auratum haſtile habentem.

ἨΛΑ΄ΣΚΩ, & Ἠλασκάζω, vagor, errabundus circum… Iliad β, (de muſcis) Αἵ τε κατὰ σταθμὸν ποιμνήιον ἠλάσκουσιν… ἐπεί κ' ἱεραύχενας ἵππους Παυσίης δρόμου … σκάζων, Heſych. ἠλασκάζειν & ἠλάσκειν eſſe dicit … λεῖσθαι τόπον, πλανᾶσθαι. ¶ Cum accuſatiuo ſignifi… declinare, deuitare fugere: vel etiam vagabundum … errabundum fugitare. vt Od. ι, Ῥίμφα ἔπειτ' … ἠλασκάζει. * Etym. deducit παρὰ τὸ εἰλεῖν.

Ἠλακάτη, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἤλεκτρον, Ἠλέκτωρ, vide in comp. ex λέκτρον.

ἨΛΕΟ'Σ οῦ, ὁ, ſtolidus, ſtultus, inſipiens. Od. β, … φρένας ἠλεέ. Interdum actiuè, ſtultum reddens & inſipi… Odyſſ. ξ, οἶνος γάρ ἀνώγει Ἠλεὸς ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονα … ἀεῖσαι. * Etymol. vult eſſe παρὰ τὴν ἄλην τὴν πλάνην, … πεπλανημένος τοῦ νοῦ.

Ἠλὸς, per ſyncopen dicitur pro ἠλεός. vnde vocat. ἠλέ … vt Odyſſ. ο, Μαινόμενε φρένας ἠλὲ, mente capte. ¶ At … ſuo loco.

Ἠλαίνω, exp. μωραίνω. ſtulteſco, inſanio. apud Callim. hym… Dianam. Legitur & paſſ. ἠλαίνονται. quod exp. … πλανώμεναι στρέφονται, i. vagantur, vagabundè ſe gyran… Theocritum.

Ἠλίματος, idem quod ἠλέος. Vide & in comp. ex Μάτην.

Ἠλίθιος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἠλιάζω, &c. vide in Ἥλιος.

ἨΛΙΘΙΟΣ, ου, ὁ, ſtultus, ſtolidus, inſipiens, vecors, idem … ἠλεὸς, eiuſdémque originis. (* volunt enim eſſe … ἄλην τὴν πλάνην, vt ſit ὁ πεπλανημένος τοῦ νοῦ. Aliud etiam … de in ἠλιθιάζω, & in ἤλιθα quæ ſequuntur. Xen. Pæd. … μὴ παντάπασι βλὰξ ἦς καὶ ἠλίθιος γένωμαι. apud Ariſt… Nub. ἠλίθιον φθέγξασθαι, temerè loqui & ſtolidé.

Ἠλιθίως, ſtultè, ſtolidè, pro quo Doricè dicitur … Theocr. idyl. 10.

Ἠλιθιότης, ητος, ἡ, ſtoliditas, ſtultitia, dementia. Heſych.

Ἠλιθιάζω, ſtultè ago, vel ſtultitiam factis præ me fero. Ar… ſchol. in equit. exp. προσποιοῦμαι ἠλίθιος εἶναι … ὀνητοῦ αὐτῷ ἐθέλει γὰρ οἱ λῆθαι innuens a λίθος hæc derivan… etymon affertur etiam ab Etymologo.

ἤλιθα. fruſtrà, incaſſum. Apoll. Arg. 1, … ἤλιθα χερσί. Ab Heſych. exp. etiam profuſè, cōfertim, … pioſè. vt Od. ξ, ἦ γάρ με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή. Sic & Od… Apoll. Arg. lib. 3. Sunt qui ex ἅλις factum eſſe exiſtiman…

Ἠλιθόω, ſtultum reddo. Æſchyl. in Prometh.

Ἀπηλιθιόω, ῶ, facio fatuum, ad fatuitatem redigo. Diod… cap. 25.

ἩΛΙΚΙ'Α, ας, ἡ, ſtatura, vt Matth. 6, Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν … ται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἕνα. Luc. cap… Ἰησοῦς προέκοπτε σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ. Et c. 19, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ … Sic & ad Epheſ. cap. 4. Sic etiam accipi videtur apud … in lib. de inſt. puer. vbi τοὺς παῖδας ait ἡλικίαν λαβ… ξαντας. * Deducitur à nomin. ἧλιξ, quantus… nim eſt corporis velut quantitas ac magnitudo. ¶ Item … Il. χ, Ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται ἠδ' ἐλεήσῃ Γῆρας. Xen. … ἐπεὶ δ' ἔχειν τὴν ἡλικίαν ἣν περὶ σὺ νῦν ἔχεις ἤδη. ¶ item … tia, iouentus, florens ætas, ætatis vigor, adulta ætas … ἡλικία, apud Æſchin. ætate florentes, adoleſcentes. … κίαν ἐλθεῖν, Ariſt. in Rhet. Sæpe dicitur peculiariter … te quæ bello apta eſt. vnde apud Dem. Philipp. … τὰ ἔχων, εἰσφέρειν, οἱ ἐν ἡλικίᾳ στρατεύεσθαι, i. e ἡλικία … cui opponitur ἀστράτευτος, ἄτιμος, ἄμαχος, … Item iuuenum multitudo, ſicut Lat. iuuentus. apud Th… 3, 8, & alibi. Videtur etiam de ætate ſenili dici. vt apud … λησεῖν ὑφ' ἡλικίας. & apud Herodianum, … ἡλικίᾳ σεμνότατος ἀνήρ ¶ item ætas, i. ſeculū. Dem. in Ep… εἰς τὴν νῦν ζῶσαν ἡλικίαν ὁ χρόνος προήγαγεν ἡμᾶς. Plut. in … πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τῶν περὶ Σάμον πολιῶν.

ἧλιξ ικος, ὁ & ἡ, qui eiuſdem ætatis eſt, coætaneus, æqualis … quod ἡλικιώτης. Xen. in Polit. Laced. ὡς τὸ πολὺ … λεις συνῶσι, æquales plerunque cōuerſantur cum æqual… Sic & Ariſtot. eth. 8, & rhet. 1.

ἡλικιώτης, ου, ὁ, coæuus, coætaneus, æqualis idem quod ἧλιξ … Ariſtoph. in Neb. Ariſtot. pol. 7. Ab eodē in eth. fratres … dicuntur ἡλικιῶται, quòd eiuſdem ferè ætatis ſint. Fœm… ἡλικιῶτις, coæua, quæ eſt eiuſdem ætatis. Luc. Apud Plut. … ricle ἡλικιῶτις ἱστορία, hiſtoria eiuſdem ætatis, quæ ſcriban… illis qui eodem tempore viuunt quo ij de quibus ſcribun…

Compoſita.

Ἀμφῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, adoleſcens, ad iuſtam ætatem acce… Pollux autem Phrynichum iuuenes mulieres appella… …

… teſtatur: & Pherecratem eam quæ prouectioris eſſet … tis ἀμφήλικα ἐστί…

…, qui florentes annos exegit, ἔφηβος. Item impuber, qui … mam adoleſcentis ætatem nondum attigit. Arrian.

Decomp. Παναφῆλιξ, qui caret æqualibus & ſociis. Il. χ.

…, ου, ὁ καὶ ἡ. puber, qui ad pubertatis annos peruenit, adoleſcens, adultus. Plut.

…, qui adoleſcentiam ſeu florentem ætatem attigit.

… par ætate, coætaneus, æquæuus.

… ab vna ætate in aliam tranſeo.

…, eiuſmodi tranſitio ab ætate in ætatem, velut è … mo ſeptennio in ſecundum, è ſecundo in tertium. Baſil.

…, qui mediæ ætatis eſt.

…, qui eiuſdem ætatis eſt, coætaneus, æquæuus. Od. ο. & π.

…, ætatis æqualitas, eadem ætas. Il. γ.

…, qui præcipiti ſeu vergente ætate eſt, qui è florente ætate egreſſus ſeneſcit, vetulus. Plut. in apophth.

…, ætas præceps ſeu vergens, ætas ſeneſcens aut deflorens.

…, coæuus, coætaneus, æqualis. Poll. ex Eupol.

…, qui ætatem exceſſit. Greg.

…ΙΚΟΣ, quantus. (de magnitudine corporis.) Plato in … harmide, αὐτίκα εἴσῃ & ἡλίκος & οἷος γέγονε, ſtatim ſcies, quantus ille & qualis euaſerit. Sic Ariſtot. εἶναι δὲ μέγεθος …, ἡλίκον … i. eſſe leonis magnitudine. Sic apud eundem, διὸ καὶ τὸ … ἡλίκον μόσχος ἐστί. Dicitur & de aliis rebus: vt … Plat. ἡλίκην εὐεργεσίαν, Demoſth. & ἡλίκα ἀγαθά, … cian. ¶ Item, quantus, i. quam potens. Dem. Phil. 2. ἡλίκος … ἰσχυρός ἐστι Φίλιππος. Apud eundem in Timocr. … θαυμαστὸν ἡλίκον. Et cum ſuperl. apud Luc. δεῖ δὴ … τὸ μέγιστον πόνων ἡλίκα … ¶ Item, quantulus: … Luc. in Herm. ¶ Item, qui eſt eiuſdem ætatis, apud An… ¶ Interdū idē valet quod τηλίκος, tantus: vt apud Theo… idyll. 21, καὶ ἡλίκα τραύματα ποιεῖ, & tanta vulnera faceret.

…, ου, ὁ, quantus: interrogatiua particula de quantitate … tinua, vt πόσος de quantitate diſcreta. Ariſtot. Metaphyſ. … 9, & Paul. ad Gal. cap. vlt. ¶ Item, quantæ ætatis, quot an… orum, apud Athen. lib. 2. In qua ſignif. accipitur etiam in… finitè poſitum: vt Ariſtot. in eth. τὰ δὲ τέκνα ἕως ἂν ᾖ πηλίκον, … quamdiu aliquantulæ ætatis … paruus. ¶ Interdum dicitur etiam pro ποῖος, qualis, vt … ἐκ τοῦ συμβεβηκός.

…, ητος, ἡ, quantitas, ſeu (indefinitè) aliquantitas, … ta ſeu aliquanta magnitudo aut multitudo.

…, quantuſcunque. Theophr. & Ariſtot. in phyſ.

…, ου, ὁ, tantus, (correlatiuum duorum præcedentium) de … porea magnitudine. Dicitur de ætate etiam pro, tantæ ætatis, vel eius ætatis. Il. ω, Od. α. & ρ. Et Plato in apol. Socr. Τοσοῦτον … σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ τηλικούτου ὄντος τηλίκος ὤν; tu me grandæuo iunior. Pro eodem dicitur & τηλικόσδε. item τηλικοῦτος, … ius fœm. eſt τηλικαύτη, neut. τηλικοῦτο. & de magnitudine, & … ætate tā minore quā maiore, apud Plat. Dem. Xen. & alios.

…, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

…ΙΟΣ, ου, ὁ, Sol. Od. θ ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν Ἥλιος. Æſchines … μέχρι δυσμῶν. Xen. Hel. 7 μικρὸν πρὸ δυόντος ἡλίου, paulò ante Solis occaſum. * Deriuant antiqui ab ἅλς, ma… τὴν ἅλα, vt refert Euſt. vel quia ἐκ τῶν ἁλὸς … habere vid tur, quaſi ἅλιος. Alij παρὰ τὸ εἵλης, quaſi ἕ… Alij παρὰ τὸ δῆλος, quaſi δήλιος.

…, ſolaris. Laert.

…, Solem referens, Soli ſimilis.

…, inſolo.

…, Sole illuſtrari, illuminari. Ariſtot. in Meteora pud … lib. 8. de rep. ἀὴρ ἡλιωμένος, à Sole vſtus, cui opponitur …

…, inſolatio, i. corporis in Sole apricatio.

…, Solem refero, Solis inſtar candico. Philoſtr.

…, ad Solem expando, Soli ſubſterno ſeu expono: … apricari. Ariſtot. de hiſt. an. lib. 9. cap. 5. [Dioſc.

…, inſolatio. idem quod ἡλίωσις.

…, locus ad apricandum.

…, ſinum Solis.

…, Solis filia. Apoll. Arg. 4.

…, forum Athenis in quo iudicia in aprico ſeu ſub Sole … cebantur: dictum διὰ τὸ ὑπαίθριον εἶναι καὶ ἡλίῳ βάλλεσθαι. Ariſtot. polit. 5. Dem. contra Tim. & Luc. in Tim.

Ἡλιάζω, in heliæa iudico. Ἡλιάζομαι, idem & quidem frequentius. Ariſtoph. in Veſp. & Dem. contra Timocr.

Ἡλίασις, iudicandi munus. Dem. contra Timocr.

Ἡλιαστής, οῦ, ὁ, iudex in heliæa, qui in heliæa iudicat. Ariſtoph. … Equit. Ἡλιαστικὸς, iudicialis. Ariſtoph. in Neb. & Dem. contra Timocr. hinc comp. ἀπηλιαστής & φιληλιαστής, de quibus infrà.

… (inſerto ε per epentheſin & mutato ſpiritu) dicitur apud poetas pro ἥλιος. Quidam tamen compoſitum exiſtimant ex ἠὼ & ἕλη, quaſi ἠοῦς ἕλην ἔχων. Il. α, ἐς ἠέλιον καταδύντα. Et Il. γ. Ἠέλιος θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις.

Compoſita.

Ἀνήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sole carens, Solis expers, opacus. Soph. in Oed. Col. apud Nazianz. ἀνήλιον φῶς, lumen non productum à Sole.

Ἀνηλιάζω, inſolo, Soli expono. idem quod ἡλιάζω. Athen. lib. 3.

Ἀνθήλιος. & Ionicè ἀντήλιος, Soli obuerſus, Soli oppoſitus. Soph. in Aiace.

Ἀπηλιώτης, ου, ὁ, ſubſolanus, venti nomen. Ariſtot. de mundo. Vide Gell. lib. 1. cap. 22.

Ἀπηλιαστής, alienus à iudiciis & litibus quæ in heliæa agitantur. Ariſtoph.

Διηλιόω, inſolo, Sole peruro. Vnde διηλιωθεὶς, apud Theophr. l. 4. hiſt. pl. inſolatus, Sole peruſtus.

Δυσήλιος, ad quem ęgrè Sol peruenit. Soli minus bene expoſitus.

Ἐξηλιάζω, in Sole aſſicco, Sole aduro. Heſych. item crucifigo. ex 2. Reg. 21.

Εὐήλιος, Soli bene expoſitus: apricus. Xen. Et ἐν εὐηλίῳ apud Ariſtoph. in aprico.

Ἔφηλος, Soli expoſitus. Vide & in cōp. ab ἧλος. Ἔφηλις, ιδος, & ιος, ἡ, vitium faciei aſperæ, proueniens ex inflammatione aut ardore Solis. Heſych. Vide & in comp. ex Ἧλος.

Ἡμίηλος, partim Soli expoſitus, dimidia tantum ex parte Soli expoſitus. Theophr.

Πανήλιος ἡμέρα, dies quam totam ſerenat Sol. Ælian.

Παρήλιος, ου, ὁ, Sol geminatus, gemini ſoles. Ariſtot. probl. 58. & meteorol. lib. 3. cap. 3. Apud Suidam adiectiuè παρήλιος dicitur nebula ſupra modum condenſata, quæ à Sole illuſtratur. Theon apud Aratum ex Poſidonio tradit παρήλια eſſe nubes rotundas quæ circa Solem effulgeſcentem irradicentur, nec proprio lumine vtantur, ſed ſolari, quemadmodum etiam luna. Vide ibi plura & apud Senec. quæſt. nat. l. 1. c. 1.

Προηλιάζω, ante inſolo.

Προσήλιος, Soli expoſitus, Solem ſpectans. πρόσηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem: Æſch. in Prometh. Et apud Eupol. πρόσηλος αὐλή. Apud Theophr δρόσος ἡ πρόσηλος, exp. ros qui fit à Sole.

Φιληλιαστής, qui iudicio in heliæa contendere amat. litigioſus: Ariſtoph. in Veſp.

Φυξήλιος, fugiens Solem vmbram amans: apud Nicand.

ἭΛΙΨ, ιπος, calceus. ſchol. Theocr.

Ἀνήλιπος & Doricè ἀνάλιπος (comp.) exp. ἀνυπόδητος, diſcalceatus. Theocr. idyll. 4. Εἰς ὄρος ὄκα χ' ἕρπῃς μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο Βάττε.

ἭΛΟΣ, ου, ὁ, clauus. vt χρύσειοι ἧλοι, Il α. ἧλοι σιδηροῖ καὶ ξύλινοι. Xē. in Cyneg. Apud Luc. ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἧλον, prouerb. de quo Poll. & Eraſm. ¶ Eſt & clauus, i. calloſum tuberculū, album, rotundū, capiti clauorum ſimile: quod potiſſimùm in plantis digitiſq; pedū, interdum & in ſummis manuum digitis prouenit. Dioſc lib. 1. cap. 137. τύλους καὶ ἥλους αἴρει. in oculis aūt ἧλοι ſiue claui dicuntur calloſa in corū albo tubercula, vt ait Celſ. l. 7. Vide & Æt. ¶ In olea etiam ἧλος dicitur ceu quædā Solis inuſtio qua infeſtatur. Theophr. de hiſt. pl. l. 4. c. 16. * Ab ἵημι deriuatur, quòd immittatur iis quæ compinguntur.

Ἡλόω, ῶ, clauo figo.

Ἡλίσκος, ου, ὁ, clauiculus, paruus clauus.

Ἡλίτης, ου, ὁ, clauaris, vt quidā interpr. Et ἡλῖτις λεπὶς, fœm. gen. ſquama æris quæ è clauis decutitur. de qua Dioſc. l. 5. c. 89.

Compoſita.

Ἀργυρόηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, argenteos clauos habens. Il. β.

Ἔφηλος, clauis affixus. Suid. item qui laborat vitio quod ἔφηλις dicitur. idem S. & Heſych.

Ἔφηλις, tiue ἐφηλὶς, ἡ, fibula quā aliquid conſtringitur, ſicut clauo ligna aut alia eiuſmodi compinguntur. item, vitium faciei aſperæ. Heſych. Vide & Poll. Vtitur Nic. in Ther. & Dioſc. lib. 1. cap. 177. & alibi. Vide & in compoſ. ab Ἥλιος.

Ἐφηλόω, clauo affigo.

Καθηλόω, ῶ, clauis defigo, vel configo.

Καθήλωσις, confixio quæ fit clauis.

Καθηλωτὴς, οῦ ὁ, qui clauis defigit aut configit.

Decomp. Ἀποκαθηλόω, refigo. Ἀποκαθήλωσις, refixio. vt ἀποκαθήλωσις τοῦ Χριστοῦ, refixio Chriſti, qua videlicet è cruce fuit exemptus. [oportebit:

Προσηλόω, clauis affigo. Lucian. ὃ προσηλῶσαι δεῖ σε, cui affigere … προσηλοῦσθαι alicui rei dicimur metaphoricē etiam, cūi ita velut adhæreſcimus vt ab ea nō diſcedamus. vt apud Chryſoſt. τοῦ βιβλίοις προσηλωμένω. Peculiariter verò capitur pro, cruci affigo. apud Dem. & Greg.

Χρυσόηλος aureis confixus clauis.

Τρίχηλος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἠλύγη, &c. vide in Λύγη.

Ἠλύσιον, ἤλυσις, vide in Ἔρχομαι.

Ἧμα, vide in Ἕω, mitto.

ἭΜΑΙ. ſedeo. Il. β, Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ἧσται ὀνειδίζων, ſedes conuitians

comitians Il.π, ἰὼξίσῃ αὖι δ' ἔρρῃ Hᵉσ ἀλλᾳ. Luc. in Solœc. Hᵉσ ξὺν ἡμεῖς ὃ ᾧ ἄλλοθι ἐφήμῳ ἐφῆμω. Et Ionicè Iliad γ, αἰ δ' ναὶ ὑπ- ... ὁ ἴστην ἰδεῖν. Et ad hiatum per epenthesin, metri gratia, ἐπ- ... ἐπὶ μεγάροισι, itidē pro ἵστης Il.γ, ἐπὶ δηρὸν ἔσταμεν, sedebam, pro ἵστα. ᴷ Ab ἷω (colloco) fit ἔμμι, ω crasi ἔρρω.

Composita.

A'φίζομαι Hesych. sedens procul ab, vel sedens seorsum ab.

E'νίζομαι. infideo.

Κάθημαι. sedeo. idem quod ἧμαι: propriè deorsum sedeo, vel sedendi causa me demitto. Il.Ζ, Α'λλ' αὖτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς, & ipse sedeas & alios sedere iubeas. Xenoph. καθήμενοι ἐπὶ τῶν ἵππων, sedētes in equis. Aristoph. in Vespis, ἀσθὲς γ' οὔτε καθήμενος Ε. καθῆσθ' καθίσθαι, vt Euripides ἐδὸν & λέχη λέχεσι. & quæ familia tun, vt annotat Schol. Soph. Imperat est κάθιε pro κάθησο. Imperf. dicitur etiā ἐκάθιζον. Spectator quoque aut iudex dicitur καθῆσθαι, apud Plut. in Coriol. & Plat. in apol. Et καθήμενος ἐ ἔκλη apud Demosthenem, confidente senatu. Significat etiam maneo. vt κάθημαι πεφυλαγμένος. Aliquando pro desidere ponitur, *hoc est*, otiotum sedere & rebus gerendis manum non admouere. Iliad. ω, Α'χιλλέοτα δ' οἵ γε καθήμενοι, Thucyd. lib. 4, ἐβούλετο πεζὸν ἐπὶ τὸ Α'ρίσταιχμον κάμας ᾧ μὴ καθῆσθαι, nec otiosus sedere. Demoth. ad Phil. epist. ἀδὲν ποιοῦντες εὐηθέστερα καθήμεθα μᾶλλον ἢ δεδιότες. desidemus & semper cunctamur. Sic Olynth. 2, καθήμεθα δὲν ποιοῦντες. ¶ Est etiam vocabulum militare significans insidere & obsidere, castra metari. Thuc. lib. 1. κατήμενοι οἵ' αὖτῷ ἐβοήθει τὸν χρόνον τοῦτον, insidente autem seu obsidente eo loca ista & lib. 1, πεζῇ καὶ ἐπὶ τὸν Α'χαϊκὸν καθήμενοι εἰ ἐπέξιμι. prō στρατοπεδεύσας, i. idem ibi figens & castra locans. ¶ Καθήμενον πεδίον, solum æquale & planum, ὁμαλὲν. Suid. & Hesych.

Decomp. Α'νακάθημαι, sedeo erectus, recumbo, resideo. Alex. Aphrod. problem. lib. 1.

Α'ντικάθημαι. in conspectu hostium craftrametor. idem quod αὐτοπαγίζομαι. Xenoph. ᾧ τὰν πολεμίαν ἀλκὰλοις αὐτοπάγοντα, quum in conspectu castrametantur. Dicitur & αὐτοκαθήμενον στρατόπεδον. Apud Herodotum scribitur αὐτοκατήμενοι. Ionicè, pro αὐτοκαθήμενοι.

Α'ποκάθημαι, sum deses, desideo, sum languidus & ignauus, Poll. & Aristot. Item seorsum sedeo. Α'ποκαθημένη γυνὴ vocatur mulier quæ patitur menstrua. Leuitici cap. 15, & 20.

Ε'γκάθημαι, insideo. Item obseruo, insidior. Aeschin. contra Ctesiph. ἐγκαθήμενοι ἐ ἐνεθύμουντες τὸν τῇ ἀκροάσει εἰσελκύσαντα αὐτὸν εἰς τὰς πράγματος λόγους, attentē eum audientes, & insidiantes si quid extra materiam aberrauerit. Α' Suida quoq; ἐγκάθηται exponitur ἐγκειμένῳ ἐπὶ quoniam (inquit) οἱ κρυπτόμενοι ὑπακούουσι.

Παρεγκάθημαι, assideo, inter alios sedeo.

Ε'πικάθημαι, insideo, aut etiam sedeo, vt apud Demosth. οἱ ἐπικαθήμενοι ἐπὶ τῷ τραπέζῃ, qui in mensa sedet, insistitor mensæ.

Παρακάθημαι, assideo, à latere assideo. idem quod παρακαθέζομαι. Plato, τὸν παρακαθήμενον ἐκκαλούσῃ, ab assessoribus Aristoph. in Ranis. Σοκρατὴ παρακαθήμενον. Apud Syn. epist. 4. accusatiuo iungitur, ἐγὼ ᾧ παρακαθήμενος τὸ πολεμικὸν βαλάντιον, τῷ παρακαθήμενῳ ᾧ ξένῳ ἐπλαυσι, ego autem assidens.

Περικάθημαι, sedeo circum. Herodot. περικαθήμενοι τὴ τραπέζῃ, Ionicè pro περικαθήμενοι, circumquaq; accumbētes mēsæ. Est & vocabulum militare, significans circumsideo, obsideo: cui synonymū περικαθέζομαι Paulū. περικαθήμενοι τὰ Α'θήναι, i. καθήμενοι περὶ τὰς Α'θήνας. Et Ionicè apud Herodotum, περικατῆσθαι τὸν Α'τρέα, Andrum obsiderunt, pro περικαθῆσθαι.

Προκάθημαι, præsideo. Philo de vita M. lib. 1, ὁ δὲ καθημένου βασιλεὺς πόρθηται δύναβηθείς, rex qui illis locis præsidebat. Item sum præsidio, ad custodiam relictus fum alicuius regionis & præsidium. Polyb. lib. 2, οἱ καθήμενοι τῶν Ρωμαίων τὸ τῇ Τυρρηνίᾳ θυμάμεις, & καθημένου ἐπὶ τῷ ᾧ τὸν Α'δρίαν πόντον.

Περικάθημαι, assideo. frequenter capitur pro obsideo, vt καθέζομαι. Thucyd. lib. 8, ᾧ τὰ πέζῃ καθημένους φυλακὴ ἐχόν. Ν pedestribus copijs obsidendo. Idem καθεσθ' ἀπὸ τὴ πόλι vrbem obsidebat. Herodot. ἐπολιόρκει καθήμενος. obsidione circūdedit. At καθῆσθαι ἐπὶ τὴ Σάμῳ, Samū insideo, in Samo sedem & castra loco.

Συγκάθημαι, simul sedeo. Exp. & consideo.

Υ'ποκάθημαι, subsideo, in subsessu alicui immineo. Herodiā. ὑποκαθήμενον τὸν βασιλέα, ad excipiendum barbarum subsidentes. philostr. in heroic. ὑποκαθήμενος τοὺς αὐθρώπους. hominibus insidians.

Παράκειμαι, assideo iuxta seu à latere assideo. idem quod παρακάθημαι, Odyss. ξ. ἵνα τοι παρήμενοι ἐξείησι.

Πρόσκειμαι, assideo vel etiam assisto. Exp. & obsideo.

H'μερε, vide in H'μέρα.

H'MEKPE'Ω, ῶ. apud Herodot. exp. δυσφορῶ, ægrè fero. item indignor, offendor.

Πεμπεκτεῖν, (*comp.*) apud eundē Herodot. exp. ἀγχαυκᾶν, δύσ-

πολλάκτειν, ἀπιᾶσθαι, ægrè ferre, molestè ferre, molestia ... afficī ob. grauari ob.

H' M E' N, &: coniunctio copulatiua apud poetas, cui ... ἠδὲ quod vide suo loco. ¶ At ἦ μὲν apud eosdem ... ἦ μὲν. in sponsionibus & iureiurando, tanè, cquidem. Arg. lib. 2. ἐπίσπεσθαι ἦ μὲν δεξιῇ, A' κλέος. ¶ H' ... dum figo. eramus, interdum pro ἐσμὲν poetica ... ab εἰμὶ ἦμμι autem Atticè pro ἐσμὲν. ibamus. ab ...

-H'MEPA, ας ἡ, dies, lux diei. Plut. de Alex. fort. ... μοιος, ἡμέραν δὲ τὸ ἀρίστοις ἐπιλέπτουσαν. Apud Thuc. ... prima luce, pro quo dicitur ἐπεὶ ἡμέρας ἐγένετο, & à Xen. ... ἐπεὶ ἡμέρα ὑπεφαίνετο, & ab aristophane in Plato. ... ἡμέρᾳ. ¶ Item dies, i. certarum horarum tempus. ... βραχεῖ μοίρᾳ ἡμέρας, in exigua diei particula. ... hodierni nos dies. Dem ἐκ τῆς ἡμετέρας, vel κατ' ἐκείνην ... interdum etiā κατ' ἐκείνην (sine subst.) singulis diebus. ... die. Apud Thuc. lib. 4. δ' ὃ γὰρ ἡ μεγάλη ὀλίγαι ἐκπλεῖν ... Ipsis est aduerbij ἐν τρ, i. intra paucos dies. Sic & ... cor. ἐ ἀκούσεσθε δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν. ¶ Item dies, i. ... tempus vitæ. Arist. rhet. 2, τὴν γὰρ ἀπόνοιαν ἡμέρας μικρᾶς ... δὲν εἰσοῦται, πάνυ γὰρ ἐλπίζει, primo tempore inuenitur. ... mol. deducit ab ἡμέρᾳ, ad differentiam noctis quæ ... & horrida est. Plato verò ἡμέρᾳ dictam ait quòd ... ciat. vel λὸν ἢ ἱμείρειν, quòd eam homines maximè ... quasi ἱμέραν. Videri etiam possit dicta ἡμέρᾳ, quasi ... nam, quasi simul cum aurora fluens, i. otiū incipiens.

Σήμερον & Atticè σήμερα, aduerb. hodie. Il. 9. & Plut. ... rate. Et τὸ σήμερον Anacr. dies hodiernus, pro quo ... est ἡ σήμερον ἡμέρα.

H'μερ-ἐλ-ο. ὁ, ἡ, diurnus. vt ἡμέρ-ελ-ον πῶμ, diurna ... Xen. Item vnicū diem durans, temporarius. Sic ... mines appellari ἡμέρ-ελοι. vt qui sint breuis ævi. ...

H'μερινὸς. ἡ, ὁ, diurnus. vt ἄγγελ-ος ἡμερινὸς, Xen. Pæd.

H'μερήσιος, vnius diei. vt ἡμερησία ὁδός, iter vnius diei. ... σία ζωή, Plut. Τὸ ἡμερήσιον, mercēs diurna, diarium, ...

H'μερόω, diem traduco seu transigo. Xen. Hell. ... ἴν τιν ὁτῳοῦν ἐφήμῳ. Pollux scribit esse, in opere aliquem ... totum diem.

H'μερίδιον, ου, τὸ, diecula.

H'μερ-, αῖος, ος, dies: poeticè pro ἡμέρᾳ. apud Homer. ... los poetas. Ponitur & aduerbialiter. vt apud Hesiod. ... ἐ νύκτωρ.

H'μέρ-ιος, α, ὁ, diurnus. idem quod ἡμέριος in prōsa ... ἡμερίῳ. in Epigr. diurno lumine, i. Sole. Dicitur aliquis ... aliqua facere aliquid ἡμέρας. ὑπὸ ἥλιον, vel ὑπὸ ἡμέραν, ... aut in dies. Il. ε. Sic apud Hesiod. μὴ λιόσσῃ ἡμέρᾳ ...

H'μέρ-ος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ: ac primùm ex ἡμέρᾳ.

A'μφήμερος, ος, ὁ ᾧ ἡ, quotidianus. vt ἀμφημερινὸν πυρετὸν ... quotidiana.

A'μφημερινὸς, ος, ὁ, idem. vt ἀμφημερινὸς πυρετὸς apud ... Glauc. & Alex. Aphr. in probl.

Αὐθήμερος, qui est eiusdē diei, eo ipso die factus vel ... vno die factus. apud Aesch. αὐθήμερος λόγος, exp. ...

Αὐθήμερον seu αὐθημερὲς aduerb. eodem die, eo ipso ... pud Thucyd & Aristot. de mundo.

Αὐθημερίζω. eodem die eo ac redeo, Poll.

A'πανθημερίζω, (*decomp.*) idem: apud Xen.

A'φημερόω, diem absum, vel interdiu absum. Dem. pro ...

Δεκαήμερος. decem dies durans, spatio decem dierum ... Thuc. & Plat.

Διημερεύω, idem quod ἡμέραν ἄγω, diem transigo. vel totum ... transigo, vel totum diem duro, vt Xen. Pæd. ἐπὶ ... ἐ ἅπαν τὸν διημερεύσον.

Decomp. Συνδιημερεύω, vnà diem totū vel totas ... go, vel for cum aliquo, vtor consuetudine alicuius. ... rhet. 2. & Plut. in Lyc. Vsus est & Cic. lib. 8. epist. ... διημερεύσης, consuetudo quotidiana quæ est inter ... coniuratio. Plut. in Demetrio.

Δυσημερέω, ῶ, aduersa fortuna vtor, res mihi infeliciter ... Athen.

Δυσημερία, infaustus dies, infortunium, fortuna ...

E'ξαήμερος, ος, ὁ, ἡ, sex dies durans. Τὸ ἑξαήμερον, spatium illud ... rum quo conditus fuit mundus. Basil.

Ε'πτάημερος, ος, qui est septem dierū, durans spatio septem ... aut etiam factus spatio septem dierum, siue in ... Ε'φδη ἑπτάημερος, pro eodem.

E'πτεήμερος, alternis diebus durans, vt ζωὴ ἐπτεήμερος ... tyndaridæ ab Hom. Od. λ. viuere alternis diebus.

Εὐήμερος, vt δίκε μεγὴν φαέθων, apud Soph. lux felicem ... uchens, dies felix.

Εὐημερία. ἡ, q.d. diei felicitas, serenitas diei, ... Hell. 2. Ε μικὰ δύσημερίας αὖτης. ... poris salubriter & commodè hominibus ...

...diecommodè & salubriter viuitur. item successus, secunda ...na seu gloria. apud Athen. lib. 14.

Εὐημερῶ, q.d. diem seu dies feliciter transigo, i. vitam feliciter ...go, commodè & ex animi sententia vino. quo sensu ... dicuntur δ' ἄλοι ab Aristotel. eth. 5. item bona fum ...abitudine, glisco, vigeo. Aristotel. item secunda fortuna v- ...r, res mihi ex animi sententia cedunt. item gratia & auto- ...tate valeo. apud Æschio. & Plut.

Εὐημερία. res quæ prosperè succedit, felix inceptum, successus, qualis est eorum qui victoria potiuntur. Polyb.

Decomp. Ε'υκαιρίημερος τῆς ὕδρου, excelluit in reddenda tuerum causa. Plut. lymp. 4.

Κατάημερος, prosperè ago, gratia & autoritate polleo. Æschin. de fana leg. item cum genit. vt κατάημερος ὑμῶν, autoritate & gratia supero te.

Παράημερος, superto successu & rebus secundis, vinco alium ...rania & autoritate. Παράημερεῖν dicitur qui ita vincitur, ...hrysost. de sacerd. & Batyi.

Πάμερος, diarius, vnicum diem durans. vt ἐφήμερον πυρετὸν, ...aria febris, Gal. Sic ἐφήμερος ἡμὰ apud Herodian. lib. 1. Et ...nimalcula quædam ἐφήμερα vocantur, quòd vnicum diem ...unant, vt docet Eust. Dicitur à Plut. & ἐφήμερον φάρμακον, ...ersens venenum. quòd vno die perimat. item diurnus, ad ...ecue tempus durans, temporarius, fluxus, caducus. Thucyd. ...ἐφήμερα τὰ πάμπαν ὧν ἔφη χρήματα ὄντως ἡγήσθαι. Ε'φήμερος, herba, de qua vide Dioſc. & Gal. ac Plin. Sic dicta etiam ...uit cicuta, ab interitus celeritate. vt Phocion tradidit.

Ε'φημερίς, seu plur. ἐφημερίδες, vices. vt li. 1. paral. c. 9. φυλάσσειν ἐφημερίδας, per vices, certis vicibus. Sic & Luc. cap. 1. Ex ...uid & Hesych. exp. munus diurnū, i. quod obimus interdiu.

Ε'φήμερος, ος, ὁ, ἡ, diarium, scriptum quod acta vnius seculi ...ne diei figillatim complectitur. Plut. de non fœm. item hi- ...oria, in qua non per annos, sed per dies singulos res gestæ ...tribuuntur, diarium. Vide Gel. lib. 5. cap. 1 & 8. Apud Plut. in A- ...p. pro libro actuum quotidianorum, vt à quibusdam annos- ...tur. item pro ἐφημερίδι, apud Iosephum.

Ἐφήμερος, idem quod ἐφήμερος. in Epigr. μισθὸς ἐφημέριος, ...urna merces. Apud Hom. Od. ἐφημέρια φρονέοντες, in diem ...unstarat de rebus suis cogitantes. interdum ἐφημέριοι dicuntur homines, à breuitate ævi, secundum quosdam quasi temporarij. Greg. in poem.

Ἡμερῶν, dies calidi, æstatis tempus. Theophr. & Aristot.

Ἡμέρων πῶν. exp. trium cum, cuius cura æquinoctio delegata ...t, vel, quòd æquinoctio verno seruiunt.

Ἰσημερία, q.d. æquidiarium. Latini dicunt equinoctium. vt ἰσημερία μετόπωρον, æquinoctium autumnale, ἰσημερία ἐαρινὴ, æquinoctium vernum. Plut. in probl. Rom.

Ἰσημερινὸς, equinoctialis, q.d. æquidialis. vt ἰσημερινὸς κύκλος apud Theophr. lib. 2, de caus. pl. cap. 12. ἰσημερινὸς πυρετὸς, tritus ...m quod verno feritur æquinoctio. ibi scribitur & ἰσήμερος.

Ἰσήμερος, quotidianus. Exp. & diurnus.

Καθημερινὸς, quotidianus. Act. cap. 6.

Καθ' ἡμέραν, pro καθ' ἡμέρα, indies, singulis diebus, quotidiè.

Μίαμερος, cui felix est dies. in anth. Epigr. lib. 1.

Μίαμερος, cui infelix est dies. ibid.

Μέμερος, (Ionicum) qui statum diem deseruit, qui statuto die ...ento non fuit.

Μεσημέριος, diurnus, qui interdiu fit. vt νυκτέραι μεσημεριναὶ apud Plut. de fortit. Alex. lib. 2. 4

Μεσημβρία, meridies, factum ex μεσημερία per syncopen, adiecto β per eleonasmum. Thucyd. 6. item meridies respondens ...eptentrioni. Herodian. item metaph. μεσημβρία τῆ βίε, pro ...state ingraui escente.

Μεσημβρινὸς pro μεσημερινὸς, meridianus. vt μεσημβρινοὶ κύκλοι ...apud Proclum. pro eo Dores dicunt μεσαμβρινὸς, vt Theocr. idyll. 1. inuentiur & μεσαμέριος Doricum pro μεσημερινὸς, apud eundem idyll. 7.

Μεσημβρίζω, meridior. i. meridie dormio, Plat. in Phædro. ...dicitur & ipse fol μεσημβρίζει, pro quo & μεσουρανεῖν. vt Poll. ...docet. Μεσημβρίαν. pro eodem. vnde apud Apollon μεσημβρίας ...ρὸς ἰσημερινὸς ἡλίοιο.

Νυχθήμερος, diarius, qui est vnius diei. apud Gal.

Ὁμήμερος, pro eodem.

Ὁμονήμερος, idem, ex Epigr.

Ὁμονυκτία, nox & dies, noctis & diei quæ spatium, i. dies viginti- ...uor horarum. iustus dies. 2. Cor. 11.

Ὁμόσημος, octo dies durans. item qui fit octauo die ...

Ὁμόσημος, ad Philipp. cap. 3.

Ὁμοσιμία, pro ἐν ἡμέρᾳ. quotidie. Aristoph. in Pluto.

Ὁμοσιμοῦντος, perdius. Il. τ. παννυχίας τε πολιμίζῃ. per totum diem.

Ὁμοῦρος & Herodot. lib. 1.

Ὁμόφρων, diem seu dies transigo iuxta quempiam, & velut ei ...ærens ex. Eurip.

Πεντήμερος, quinque dies durans, seu à quinque diebus.

Πενταήμερος, qui est multorum dierum. vt πολυήμερος νίκης. Naz.

Πολυήμερος, idem quod πολυήμερόω. Aristot. eth. 8. ad Nicom.

Σιωπημερίδωσις, cōuersatio, consuetudo quotidiana cū aliquo.

Σιωπημερόδωτος, is quo cum est vobis consuetudo quotidiana, is quo familiariter vtimur. Exp. socius, sodalis, assiduus comes, apud Aristot. pol. 5.

Τέτραήμερος, (q.d. quatridianus) quatuor dies durans. vt πεντα- ...μέρος νίκης, Gregor. Et καὶ πεντεκαίμερος, quadrinis diebus, apud Aristot.

Τετράημερος, qui quatuor dierum est. Aristot.

Τριήμερος, (q.d. tridianus.) tres dies durans, seu à trib. dieb. durans. Apud Aristot. καὶ τριήμερος χίνησις, exp. trinis diebus fit. Greg. χρόνος αὐτὸς τριήμερος, Christ tertio post die resurgit.

Τριακοθήμερος, triginta dies durans.

Τριήμερία, diem tero, diem extraho. Aristoph.

Υ'πέρημερος, q.d. supergrediens diem præstitutum videlicet seu condictum, qui intra diem non persoluit debitum, vel implet quod promisit. Propriè dicitur qui iudicatum non facit intra diem rei iudicatæ à iudice præstitutum, vt inquit Bud. Interdum cum genit. vt ὑπερήμερος ἐ ἀσθενείας, cui vltimus ἀσθενείας dies elabitur antequam præstet quod spopondit. Luc. Latius etiam extenditur: vt puella ὑπερήμερος γάμου, apud Aristot. in Rhet. 3. cui nubendi tempus elabitur. quæ nubilem ætatem prætergreditur. item res cuius iustum tempus elapsum est. Philo de vita M. lib. 3.

Υ'πέρημερία, delatio eius qui præstitutum diem prætergreditur, quo videlicet dissoluere debitum debuit, aut aliud præstare quod promisit Dem. ad Apat.

Composita ex ἡμέρᾳ.

Αὐτήμερ, eodem die, idem quod αὐθημερὲς in prosa. Il. α.

Ε'νήμερος, nouem dies, seu per nouē dies. Il. α. & ζ. Exp. &, nono [die.

Ε'ξήμερος, per sex dies. Od. ξ. ἐξῆμαρ δ' ἀσπάσιος.

Καθήμερος, indies, quotidie, singulis diebus.

Παυήμερος, per totum diem. Apoll. Arg. 2. Παυῆμαρ, pro eodem apud Hom. teste Eust.

Ἀεθήμερος, interdiu. Simonides in Iambis de mulieribus, ἰοῦσα δ' ἐν μυχοῖς ἀεθημερὲς, noctu & interdiu.

Ποσήμερος, quotidies, seu per quot dies, quot diebus. Il. ω. Existimatur etiam poni pro quoto die. vt αὐτήμερος, hoc ipso die.

H'MEPOΣ, ου. ὁ, ἡ, manſuetus, citur, mitis. cui oppon. Ἄγριος. Od. ο, de aquila. χλῶα φέρει ὀνήσιμα πάντα. H' μέρος, anſerem cū curem. Plato de leg. ἡμέρου ἀγάλμα. Herodian. li. 5. ζῶά τε πάντα, ὅσα ἥμερα, ὅσα ἀζήμονα. Dicitur etiam de plantis & frugibus & tuac. Latinè exp. satiuus, vt, ἥμερος φυτὸς. & ἥμερος δένδρα. plantæ & arbores satiuæ. sic ἥμερος ἐλαία, olea satiua. ἥμερος κρόκος, crocus satiuus. Xen. in Cyn. ὅσα γὰρ ἐ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα σπείρεται, ὧν ἢ ἄγρια γίνεται ἀλλαχοῦ. Metaphoricè de hominibus etiam dicitur, quorū emolliti esse videntur mores, quique ex agrestibus cicures, mites, ac placidi facti sunt. Dem. contrà Midiam, ἀνθρωποι, ὅτοις ἥμερος ἐ φιλανθρωπος ἐ τὰς πρόσεις. Herodia. li. 2. πρῶον ἐ ἥμερον ἦθος ἐπιδείκνυσθαι, comem atque manſuetam indolem ostendebat. Et apud Plutarchum in Numa, ἥμερος μᾶλλον, mitis magis. Et apud Plat. de leg. ἡμερώτερος ὠδὴ, viæ mitissimæ ac placidissimæ, nec asperæ. * Deducunt ἥμερος ab ἡμέρᾳ, quòd ἥμερος sit quippiam πρᾶος & ἡμερόσυνον.

H'μερότης, ητος, ἡ, manſuetudo, placiditas. Naz.

H'μερόω ὦ, manſuefacio, cicuro. Plut.

H'μερωμα, τὸ, mitigatio, cicuratio, manſuefactio. Theophr. li. 5. de caul. pl. H'μέρωσις, idem.

H'μερώδης, ους, mitis. Plut. lymp. 4.

H'μερὶς, ίδος, ἡ, manſueta, cicur. Odyss. ε. item species roboris, hemeris Plinio lib. 16. cap. 6. Theophr. hist. pl. lib. 3. cap. 6. item pro vite, apud Oppianum lib. 3. de venat. & apud Macedonium lib. 2. Epigr.

Composita.

A'νήμερος, ος, ὁ ᾧ ἡ, immanſuetus, immitis, agrestis, ferus. Naz.

A'νημερία, ἡ, immitis & immanſueta animi affectio. itē mo- [destia animi.

A'νημερόω. idem quod ἠμερόω.

Διημερόω, mitigo, emollio.

E'ξημερόω, idem quod ἡμερόω, in Geopon. Metaph. apud Plut. in Numa, ἐξημέρωσεν αὐτὸ πρὸς παιδείας, per disciplinā cum emoliuit & excoluit.

E'ξημέρωσις, cicuratio.

Decomp. Δυσήμερος, qui difficulter cicurari potest, difficilis cicuratu seu manſuefactu.

Μελιτήμερος, suaue, mellea dulcedine præditum. Hesych.

Συνημερόβιος, qui commanſuefit, qui vnà manſuescit.

H'μίτηρ. vide in E'μί. H'μῖ, vide in Φημί.

H'MIΣΥΣ, υος, ὁ, fœm. gen. ἡμίσεια, ἡ ἥμιον, dimidius. Thucyd. ἥμισυ τεῖχος, dimidios naurus. Aristot. ἥμισυ μέρος, dimidia pars. H'μισέες, dimidia pars. Odyss. γ. Et Thucydid. ἡμίσεα ἐγκοπὰ μῆνα, dimidia pars existimans. Τὸ ἥμισυ, dimidium. vel dimidia pars. Hesiod. in Erg. δὲ ὅσσον ἥμισυ πλέον ἥμισυ παντός. Apud Thuc. τὰ ἐ ἥμισυ, supra dimidiam partem. Interdum cum genia, vt Plat. de leg. τὰ ἡμίσεα τούτων. Thucyd. li. 8.

ἥμισυ ℨ χρόνε, dimidia pars temporis. Apud Xen. πᾶν ἄρτον τὲς ἡμ. σὰς, dimidiatos panes. Dicitur & ℨ ἡμισυ Attica lyna œphe pro τὸ ἥμισυ. item ἡμισυ adverbialiter pro, dimidia ex parte apud Hesiod. in Theog. H' μίσγε, accipitur interdum pro ἡμίσεα μοῖραν. sicut ἥμισυ pro ἡμισυ μέρ. Plat. in epist. ¶ Item ἥμισυ, fem. Athen. 9. 7, ὑψωνεῖ ℨ πλείον ℨ θεὸν ℨ ἀκμαῖον ℨ ἡμίσεα. Sic & Plut. in Cat.

* Deriuant autem ex ἥμαρ & ἴσ ℨ, quòd duæ dimidiæ partes simul coniunctæ ipsum totum æquent.

H' μισ ἄλμ, dimidius sum, dimidia ex parte æquo. Item ad dimidiam partem redigo, seu ad dimidias decoquo. in Hippiatr. ὅσ ἡμισ ἑψῆ.

H' εἰσ ὄμμα, τό, dimidium, dimidia pars Greg. de homine.

H' μίνα, ἡ, hemina, dimidium sextarij. Athen. lib. 11, testatur πᾶν κοτύλιν vocari etiam ἡμίναν.

H' M O Σ, quum, quando (extra interrogationem) Pœticum aduerbium, cui respondet τῆμος vel τότ. tum. Homerus Odyss. μ. ἦμος δ' ἐπὶ δεῖπνον ἐσὴν ἀγορήθεν ἐείσ. ℨ τ. Τῆμος δὲ πάγ. δέκα χορύβδ ℨ ἐξεφαάανθη. Sic Hesiod. in Erg. H' μος κόκκυξ κοκκύζ ℨ ὄρνισ ἐν πετάλ ισι, τ. Τῆμος Ζεὺς ὑσ. ℨ τ. Et Od. ι. H' μος δ' ἠέλιος κατέδυ & Δὴ τότε κοιμ. ℨ θησ. ℨ τ. Sæpe tamen non sequitur particula τότ aut alia similis vt initio Od ζ. H' μος δ' ὅτε γλῆνα φαίν. ῥοδοδάκτυλ ℨ ἠὼς, Σ' ἐκ ℨ ἀ ἐξ ὑπνοιο Ο' δυσσῆος φίλ ℨ ὑός. Sic & initio lib. 1 octaui. Aliquando verò ei subiunguntur plures particulæ. vt in principio libri 17. ¶ H' μος, vide in E' ω.

Πῆμος, quando.

Τ μος, tum. Subijcitur præcedenti aduerbio ἦμος, vbi & vide exempla. Ponitur aliquando præcedente etiam alia particula. vt Odyss. ρ.

τ ἦμος ℨ interdum pro τῆμος. vel pro τῆμος δ'.

Τ μεδες interdũ pro τῆμος. vt apud Hesiod. Τ μεδες σκίδεισι.

O' τ μος pro ἦμος apud Aratum in Phæd. Νὺξ ℨ ὁτ μος κείνον φορέηται ἐκ ℨ ὠ.

-H' M Υ Ω, ς ὑσ, incin. Odyss. ι. Τῷ κε πὰ χ' ἡμέσῃ πόλις Περ μιο αἰ κτ ℨ Χερεὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι ἀλέσσα τι ἀξ ἰμὴν π incin à ryneri. cisse. Aliquando simile, ἐπὶ σ' ἡμὺς ἀστερόεσσιν, incombit, seu decidet incumbit & incinat.

H' μυός, ετ ℨ, ὁ q. n foler ἡμύν, vel etiam μύν: apud Nicand. in Theriacis, v. 616, κέφαλ ℨ ἡμυέσ ℨ πα αικτίσ τι ηγιλλω. scholiast. enim exp. μεμυκότα κεκλεισμ σιωστελλόμ, a μύω deriuari indicans.

H' μαι, vide in E' ω mitto.

H' μᾶν vide in E' ω.

H' N. ii. Interdum cum indicatiuo. Homer. ὦ πα ἀθανατ ἐλοιστε, si quem prouocâ it. Frequentius cum subiunctiuo. vt Iliad. ϕ. Α' λλ' ἄγ' ἐρίσσ Δαναῶν πρόδε ὦ τε ἀκόντ, si quis fortè audiat, Iliad. α, ὄφ' ὦ A' χαιμενοσ ἄνασ, ne ũ Agamemnonem quidem dicas. Item ὦ μὴ fi non, nisi. Aristoph. in Vespis, ὦ μή τ λέγησ, nisi quid dicas. Herodot. ὦ ἐγὼ γνώμησ μὴ ἀμάρτω, nisi me fallat opinio. rhue. lib. 5, ὦ μὴ ψ φισ ἐμβάλω τὸ πόλεων ἀπισθ, nisi omnes ciuitates decreuerint. Item ὦ ℨ, etsi, tamen. ¶ H' ν, quam, vide in C' ς. item pro ἐὼ ν fuam, vide in E' ὸς. ¶ H' ν erat, ab εἰμὶ, fum. Interdum ponitur pro ἐσ ἐστ pro ἐξ ἐστ, licebat. Item pro ἦσαν, apud Hesiod. in Theog. Ponitur etiam pro ἔφ ν à φημί.

H' NEKH' Σ, ὁ ℨ ἡ, perrectus & protentus in longitudinem, rectà in longitudinem tendens: interdum & perpetuus, continuus. Nicand. in Alexiph. dicit ægrum se debere exercere ἰώκτοισ ἡσ βοισ παν ἄπνοον ἰδὲ δῆς. Idem vsurpauit ἰώκτοις pro ἰώκτοισ, in eodem opere.

H' κέσ ες. diu multumq; longo tempore, continua serie, apud Aristot. Rhet. lib. 1.

Composita.

Δι ωκὲς, idem quod ἰώκὲς, continuus, perpetuus. Od. ν. Α' χαιοὶ τ δι ωκέσ ἰλιαδ. μ. ἐκδιδάσ δι ωκέστ. Od. ξ, νύκτασ δι ωκέσ. Dicitur aliquis & temporis ratione esse δι ωκὲς. vt δι ωκὲς ἰαὶ πᾶσιν αἰζηοῖσ ἠ ℨ πολύτ ι πηρύμια. Itidemq; εἰσ τὸ δι ωκὲς c. δι ωκὲς in perpetuum, perpetuò, iugiter. Apud Gregor. εἰσ τ δι ωκὲς τῆς κτησ, ad perpetuam seu perennem possessionem.

Δι ωκέσιος, continua & perpetua serie, iugi & continuo tenore seu continuò, perpetuò. Odyss. δ, & ν, itidemque apud Hesiod. & Apoll. Argon. lib. 3. In prosa dicitur δι ωκὲς, quod interdum exp. continuè, interdum assiduè seu identidem.

Δι ωκὲς, tantum interuallum continens, quantum hastæ iactus. Iliad. κ.

Κιν ωκὲς, Eustath. exp. ὑ ἐς κίνησισ πρόθυμ ℨ, stimulo seu calca robedions Iliad. 5. κιν ωκὲς ἵππ ι πασ, innuens compositum esse ex ἵππ ι, celo.

Πολ ωκὲς, ad ipsius vsque pedes dependens. Iliad. ω.

H' ν μες, vide in E' ν ℨ
H' ν ρ ι, vide in A' νήρ.
H' νασ, vide in H' ν.
H' ὸς ℨ, vide in H' ός.
H' ν ℨ, vide in O' ψ.
H' νυσι. vide in A' νύω.
H' νυσο, vide in A' νύω.
H' ν ℨ, vide in H' ὸν ℨ, vide in H' ών.

H' ν μες, & c. vide in A' ν μες.

H' N I', eccc. Aristoph. in Neb. ἰὼ μ Σ μβρ, eccc te miror. Theocrit. idyl. 3, H' ὼ Δέλφ δέκ μ μῶν ἄ φίρ. vbi schol. ascribit. Pro eodem dici ἰώϊδ annotauit quidam. vt Ἰ 3. Anth. H' ὼϊδ κάπ σι παὶ ἰφίσσι ἐπ ℨ. Alij malunt δ παρ λλὰ pro ἰώϊδ ἴδε, adeoque legendum putant cilio (per notam apostrophi. & hic quoq; ἰώϊδε, apoc pro ἰώϊδ ὸ.

-H' N' A ας, ἡ, habena seu frænum quo reguntur equi Xen de re equ. ἰώλασ γ μὲν ἐπισ μβρ ὀπίσω ἴσω τ εἰσὶ ἐ ἀ ρεσ δ' ὀμοθυμαδὶ, μικρὸ πρ ὸ ἐ α. Iul. de Soc. ἐχ ὸ' ἰώλασ ῥωνέκλε λέγ ω Δ ὸς συμβόλων δύ ὑπόντες. Et metaph. apud Pericle τ δῆμ πὸς ἰώλασ αἰσὶ, populo laxans suos tens habenas. * Eust. ab ἰνία deriuari scribit. esse enim δετμὸς ἐναλλαξ πᾶν ὑπ πον.

H' ιὸν, ὸ, ό, idem quod ἰώλη Od. γ. ἐ ἰώλα λάβ ℨ χρυσ manibus piebat habenas. Annotat Eust. ἰώλη ἴδε ἔλλ Ἔρμ. At pol. bit ἰώλ ὸν esse φ μὸν ℨ χαλιν ℨ, & circa illud esse annexis comitis reddatur: eis autem victiati iudicium pallor est qui echinos quos equus mandit.

H' πάζ ω. f. σω. fræno.

Composita.

A' πλὴς ἰ ℨ, ὁ ς ἡ immitis, inclemẽs, fœuus, crudelis, qui ais μὴ ἠκοο. metaphoricè ἐπὶ πᾶσ δυ ἰώσιν ἐπ ω. Vide fus co & in comp ab Αἰσὼ. Ἰ. ἐαπλᾶ ℨ ἀπλὼς ℨ.

A' φλωπίζω, habenas detrecto seu excutio. vel Ἔρμος vel emoriteo. Luc Et metaph. apud Herodian. lib. 1. περ ἀφλωπίζον ὑ ἐσσίαζ ℨ Sic & lib 3. Et Philo de vita lib 3 ἀφλωπίζοντες ὲ ἀσ ἐκτ ς. ἷς λεχθήσ, velut excutiendi dicti audientes non etiam. Postidem cum genit. de vita M lib. 2, ἐκ ἐπὶς δ' ἀφλωπίσαντ ς, virtutem asperan Et cum ἀσ ἐκ. vt Sch. ad Iacch. ἐκ ἐπὶ ἀφλωπίσασθ νόμ αὐτ ς, contra eos qui excussis habenis communa leges ipsius peccarant. Reperitur & ἀφλωπίω pro eodem cum genit. Canone 8. conc. Ephes.

A' φλωπισμὸς ὁ, habenarum excussio, ferocia habena admissus. Plut. de virt. mor. Item contumacia vel ferocia habenis, rebellio.

A' φλωπιστὴς, ὁ, habenarum excussor, ferox & habenis admittens. Philo de vita Mos. lib. 1.

Δυσή ℨ, ὁ, ἡ ℨ, qui habenis contineri difficulter potest, frænatu difficilis. Item morosus. Gal. Exp. etiam, dolorem partens. ab αὐία.

Δυσλώϊος, qui vt habenis retineri difficulter possit, effrænis.

E' ξώϊ ℨ, ετ, ænis. Plut. de loquacitate.

Εὐλώϊ ℨ, qui habenas facilè admittit, qui habenis regi poterit, frænis seu habenis ductilis. Plat. de rep.

Πῃδήσ ℨ, moriger, obiecquẽs, λὰ ξ πειθαὶ λώϊε. Proprièdc de equo qui nabenis paret. vt πῃδήσ ℨ ἵππ ℨ. Plut. Dicit de hominib. apud eundem Plut. de Rom. fort. τὸ πῃδ ἐστ ντιθὲ obedientia, apud Herodian. lib. 2, & Ioseph. Ἰ

Πῃδ λιος, morige. è, obsequenter.

Ποικιλώϊ ℨ, variegatas habens habenas.

Φιλώϊ ℨ, amans fræni.

Χρυσλώϊ ℨ, aureas habenas habens. Suid.

Χαρλώϊ ℨ, & c. quomodo huc pertinear, vide suo loco.

H' NI' KA, quũ, quando (extra interrogationem.) Athen. lib. H' νί' ἰχ λῶ ἐπιὼν πυῖ ἄγκυρ ν ἠδυέκ ℨ, Biant. Anth. Ἰ lib. 1. Εἰς βαθὺ ν ἠλικ ℨ Νέλεσ, (& c.) ἰώσ ℨ ὠδ. Et apud Theocrit. idyll. 5. α' νί' ἰαὐλίζ ℨ τ υ, Doricè pro ἰώσ ℨ sic & De. ἰώ κλυ ἴλαθ ι, quum iudicium dictassem. ἰώσ ℨ σωτ ρ aduc. perficerer. Et aristoph. in Nub ἰώϊ' ἀ σωθ ναι.

Πλυίν ℨ, quando, πότ. (interrog.) Aristoph. in auib. ἀπολῶ, quandónam perijs? dicem πλυίν ℨ ἐσ πὶ ἡμ nam dici tempus est, seu quænam hora?

O' πλυί ℨ, idẽ. Apollonides Anth. epigr. l. 1. Ξένοσ ἐν ἰκ ἀ ἡ κατείδε μ ὴν A' ὶς ἄπαστ: cui respondet λέγ ℨ ἀλη ἰπ pro quando, t quandoquidem: vt apud Demostth. in Mid ἀλλὰ μὲν δὴ πλυί ℨ γ ς πεπισ κὼς ὑ κατηγορῆ ἐμ ὑβρ ντ ν, τ ς νόμ ς ἠδὲ δῆ σκοπεῖν.

T λυκα, (pro quo Doricè τ λικα. apud Theocr. idyll. 7, ἠ κηδὲ, & πλυκαῖσπε, ũ. Respondent enim præcedentibus ἐσ ἰώϊ ν. Et autem in πλυκηδὲ particula ἀδ adiectiua ἐὼ ἀδὲ, aliqsque nonnullis, ἥμερ ς & ὑμερ ὸς (inquit Eust sicut πλυί ν. πλυί ὸς. & ἐν ἐμ ὐδ ὸς. Vsurius est Demosth. Philipp. 3, quũ dixisset, ὁ αὐτ ς ἐπ ν ξυ φοπλῖ ν ἀφικ ℨ, subiunxit πλυπλεῖ ℨ ἐ οἱ μὴ ἀφικν

H' πα ρ. ἄβ ις τ, hepar, iecur Odyss. λ, ἦπ ρ ἴνεσσ Δι ὸσ Δωδώνησ. Iliad. υ. φατ ρ αἰὲν οὔ ασ ἦπ ρ. Archilochus, μὴ σὸν ἴχῃσ ἐφ' ἦπ ρ.

H' πατ ρ ἐ α, hepaticus, hepatarius. H' πατ ρ ἐ α dicuntur medicamenta hepatis affectibus accommodata. Alex. Trall.

H' πάτ ιος, ὁ, ἡ, & ἠπατίλης, ου ℨ, ὁ, idem quod ἠπίαλ ℨ.

H' πάτ ιον, ὁ, τό, leuis epialæ febris accellus. Hesych. ἠπίολ ℨ etiam dicitur idem esse quod ἠπίαλ ℨ. Est & bestiola quædam, de qua Aristot. hist. an. lib. 5, cap. 19.

H' ΠΙΟΣ, ὸ, ὸ ἡ, clemens, mitis, lenis benignus. idem quod ἀσ ωλὸς. Od. α, & ἤ ιος ὑπ Σκηπ ξιος βασιλ ὸς, Herodia. li. 2. ἤ ιον ἀ ξαντ ς & πατ ρ ς, clementem principem. Et. λ. ἤ ια φάρμακα, lenia & blanda pharmaca. Et ἤ ιον ἦμαρ apud Hesiod. in Erg. * Deriuant quidam ab ἤδω, ideoque aspirant, vt scribit Eust. (qui tamen frequentiùs tenuari dicit, quod & ex comp κατ πιόν patet) alij ab ἵπ ς deducunt, vt sit ὁ εὖ λόγ ω παιθ ποιῶν.

H' πίω ς, leniter, benignè, clementer.

H' κιτης, ήτ ος, ἡ, lenitas, placiditas, clementia, ἀλὸς ἠπι ότης, placidi peliacia ponti.

H' πιόω, ῶ. f. ώσω vel ήσω, mitigo, lenio, placo.

H' πίωμ ς, τὸ, id quo aliquid mitigamus, lenimentum. Herodot. in Thal.

Κατ πιόω ῶ, (comp.) mitigo, delinio. Il. ε.

H' πίαλ ℨ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

H' π υ. vide in H'. H' π υ, vide in H'.
H' πυω, & c. vide in A' πύω. H' ρ, vide in H' αρ. E'.
H' ρ ρ. vide in F ρέω.

H' PA, ας, ὁ Ionice ἤρη ης, ἡ, Iuno: & Ior & contunx Iouis. * Plato in Cratylo sic nominatum existimat ὡς ἐρωτικὴ πνοὴ. & Allegoricè autem esse dicitur ὁ ἀὴρ, aër: à quo & dicta creditur, transpositis literis.

H' ρεῖ ℨ, ῶ, ὁ. Ionnius. vt H' ρεῖ ℨ ναὸς, & H' ρεῖον τέῖχος. Dicitur & H' ρεῖον, ῶ, τό. pro H' ρεῖον ἱερόν. Iunonis templum: vt A' θλίοισιν, apud Herodotum. Et πὸ H' ραῖον pro πὸ H' ραϊκὸν, Iunonia sacra, & ἡ τῆ H' ρας πελεμὴν ἐορτὴ.

H' ρωϊ. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

H' ρακλεί ℨ ἡρακλῆς, & c. vide in comp. ex κλέος.

H' PEMOΣ, ὸ, ὸ. quietus, mitis, placidus: exponitur enim ab Hesych. ἥσυχος, σῴων ἡμερῶν. * Etym. ex ἤρημος deducit, transpositione literarum ή & ε. Videri possit & ex synonymo ἥμερος factum, transpositione itidem literarum & mutatione spiritus.

Ηρέμα, (aduerb.) quietè. Plat. in Crat. εἰ ἦ βάλ ὶ ἴχ ἡρέμα. si verò vis, quietè te continebas. item paulatim, sensim. cui opponitur σφόδρα. Herodian. lib. 3. & Luc. in Zeux. item paululum, leuiter aut leniter. Luc. & Aristot. eth. 4. c. 5. & 1. 3. c. 11. Pro eodem dicitur & ἠρεμέως Ionicè, apud Hippocr. epist. ad Demag.

Ηρεμαίτερος, ὸ, ὸ, quietior, placidior. quasi à positiuo ἠρεμής. Xen. paedia. 7.

Ηρεμαίτερως, quietiùs, tranquillius. Idem Xen pæd. 3.

Ηρεμαῖος, ὸ, ὸ. Aristot. eth. 8. cap. vlt. Apud Plut. in apophth. ἠρεμαίαν ἴχε, quiesco.

Ηρεμαῖος, ὸ, ὸ, quietus. item remissus, submissus. Theophr. & Luc.

Ηρεμαίως. idem quod ἠρέμα. Herodian. lib. 5. & Xen. de re eq.

Ηρεμαῖος, ῶ, ὸ. ἡ. ὸν, quietus, quietus sum, vel maneo. Philo de vita Mos. lib. 3. πασ ὶν ἐὰν ὁ τ τῆς σπλωτῆς ἠρεμαίσ ℨ.

Ηρέμησις, ἡ, ἡ. ipsa quiescendi actio, quies qua res aliqua à motu in quo erat, quiescit & quasi sedatur. Aristot. Rhet. 2.

Ηρεμίζω, f. ίσω, tedeo, quiescere facio.

Ηρεμιζόμην, idem. apud Themist.

Ηρεμίζων σκαῖρμὸν, sedebam mœrens. ex Esdræ lib. 2.

Composita.

E' νηρεμίω, ῶ, quiesco. in Phil. de vita M. lib. 2.

Κατηρεμίω, ῶ, quiescere facio, sedo. Xen. pæd. 7. βουλόμ ος αὐτὸς κατηρεμίσω, pacare. Κατηρεμίζω, idem.

H' ρ ιηνεύς, vide ἥρ ιν. in E' αρ.

H' P I' ΟΝ. ὸ, τὸ, monumentum. sepulchrum. In epigr. δυσδάκρυ ὃς χθονὸς ἡδὲ τάφ ων, Ω' ς αὖ ἐπιφθίμ ν κεῖσ δέμας πτερόεν. Et rursum. ἡσίον οὖν ὦλον ἢ ψαδες ὀλίσκ μεν, Ο' φεῖ σι κὴ φ Σίμ ν Δηῶς σκηνόφορφος αὖλαξ Θίλγ ν ἠχοτομεῖν κείμ ν ον ἐκ κλᾶμεν. Legitur & apud Hom. Il. ψ. v. 126. * Sunt qui dictum velint ἀπὸ τ ν ἐπιχωριάζ ν τοῖς πλησίον γ ῶσσαν, deriuantes ab ἔρως terra. vide & Suidas dicit esse τὸ εἰσ τὴν γῆν μνῆμα.

Κίν ηλον (comp.) vacuum sepulchrum, monumentũ inane. Nonn.

H' P Γ' Γ ΙΟΝ. ὸ, τὸ, eryngium, herba ex genere aculeatorum, de qua Theophr. hist. pl. lib. 6. cap. 1. Dioscor. lib. 3 c. 24. & Plin. l. 22. c. 7. Nic. in Ther. v. 848. vocat ἤρυγγον. itidemque v. 645. Ab Aristoteles autem hist. an lib. 9. cap. 3. ἤρυγγος dicitur vitulus dependens è mento hircorum & capratum, de quo & Plin. lib. 8. cap. 50. Virg. in 3. Georg. vocat barbas incanaque menta hirci. Cinyphij: veteres Latini spirillum, autore Festo & Paulo. A Plut. in symp. lib. 7. probl. 2. appellaaur ἠρυγκίον, & in libro de fera numinis vindicta ἠλιγγίης.

Η῾ΡΩΣ,ωος, ὁ, heros, semideus. qui ex deo & homine natus credebatur. aut reliquos homines virtute sua ita superabat, vt ad deos proximè accedere videretur, ob eamq; post mortem in diuorum numerum referretur: tantò homine præstantior quantò deus dæmone: vel, vt apud Lucianum habetur, ὃς μήτε ἀθάνατος ἦν μήτε θνητός, ἀλλ' ἀναμφιφάτως ἦν. Hesiod. in Erg. Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος οἱ καλέονται Ἡμίθεοι. Zenon apud Laert. lib. 7. heroas vocat solutas corporibus animas sapientum. Sic & Philo de mundo. Apud Homerum tribuitur etiã ignobilioribus, vt Od. σ. Νίκλος ἥρως, Κήρυξ Δολιχίδης ἥρως, πομπὸν δ' ἄμ' ἕσθ' Ὑμεναῖος ἀμύμων. Contrahuntur vero quidam obliquorum priores, ἥρως dicitur. Od. β & ἥρω vel ἥρῳ, per apocopẽ pro ἥρωι: teste Eust. Item ἥρω pro ἡρῶα, apud Apollon. Alex. 2. Dicitur & ἡ ἥρως pro ἡ ἡρωΐς. * Appellati autem fuerunt ἡρῶες vel ἀπὸ τῆ ἔρωτος, ex virtutis studio: vel ἀπὸ τῆ ἔρας, à terra, quasi terræ cultores quidam diji minorum gentium, a virtute, qui cæteris hominibus antecellunt, vel ab ἐλπὶς, quoniam (vt Hesiodus habet) ἠέρες ἐσθλοὶ μὲν πάντη φοιτῶσιν ἐπ' αἶαν: quasi post corporis dissolutionem non tendant ad inferos, sed in aere remaneant, hoc præmij habentes vt per terras oberrent & humanas res contemplentur.

Η῾ρωϊκὸς ἡ, ὁ, heroicus. vt ἡρωϊκὴ μοῖρα, Plut. ad præfindoct. ἡρωϊκὴ ἀρετή. Aristot. eth. 7. ἡρωϊκοὶ ἄνδρες, vt Ilus heroici, Plat. 12. de leg.

Η῾ρῶος siue Η῾ρῷος, ὁ, idem quod ἡρωϊκὸς. seu herous. vt ἡρῶος ῥυθμὸς, numerus herous. apud Aristot. Et ἡρῶον μέτρον, metrum heroum. Demetr. Phaler.

Η῾ρῶϊον, τὸ, subst. int. monumentum siue fanum heroi constructum. Thucyd. lib. 1. 3. τῷ δὲ Ἀστάκῳ ἡρῶον.

Η῾ρῶα dicuntur etiam epulæ solennes in heroum honorẽ. Plut. polit. præc. Et Ἡρῶιον pro τὸ ἡρῶον Atticè, vt Ἡμέρῶιον pro τὸ ἡμέρον. Aristoph.

Η῾ρῶϊον, τὸ herois monumẽtum. idem quod ἡρῶον, Hesych.

Η῾ρωΐνη, ἡ, heroina, semidea. Dionys. de situ orb. Pro quo & ἡρώϊνη. Aristoph. in Neb.

Η῾ρωΐς, ΐδος, ἡ, heroi-, Athen. lib. 1. Est etiam nomen festi nouẽnalis quod Delphis celebabatur. Plut. in Hellen.

Η῾ρώ ἰσσα ἡ heroi in. Pro quo ἡρῆσσα ciratur ex Lascaris epigr.

Η῾σσ. vt ide in Η῾ττ.

Η῾ΣΣΩΝ, & ἧττων, ονος, ὁ ᾗ ἧττον, minor, vt Thuc. ἧσσων ἐλπὶς, minor spes. Sed vsitatius est neutr. ἧττον, minus, quod aut rbialiter etiam ponitur. Aristot. eth. 2. ἧ λυπηρὸς ἕκαστος ἐστὶ καὶ ἧττον καὶ μᾶλλον ἡδέως ἢ ἧττον. Sic ἧττ ἡδέως & ἀδέως ἧττον, non minus, nihil ominus, Aristot. eth. 6. Ponitur ἧσσων seu ἧττον pro ὀλίγως seu ὀλιγωστὸν, apud Thuc. ¶ Item. inferior. Il. π, Αἰθ' ὅσον ἡ σὸν ἐγὼ εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος ἔλθω. Aristoph. in Pluto, χαλεπὸν ἡ ἧττον ἢ πολὺ ὑμῶν. Herodian. lib. 1. ἐλάττους ἡ ἧττον δυνάμεις τε καὶ ὁπλίτας. Et cum inf. Thuc. lib. 2, ὀλίγῳ ἡ ἧττον ἢ ὅσων οἰόμεθ' ἐνιοι χρῆναι τε τὰ δίκαια & ἐρωτῶντας ἀποκρίνεσθαι. Cũ genit. vsurpatur in variis loquendi generibus. vt ἡ ἧττον οἴνου apud Xen. Pæd. 8, qui vincitur à vino, i. vino deditus. Sic ἡ ἧττον ἡδονῶν, γάστρος, ἀργυρίου, &c. qui nescit fœnare libidines, iram, &c. Interdum exponi potest, qui seruit, seruiens, seruus. vt ἡ ἧττον χρημάτων φιλοπρωτίας, ἐπιθυμιῶν, qui seruit pecuniæ, gloriæ, cupiditatibus, &c. vel seruus pecuniæ, gloriæ, libidinũ. ¶ Apud Diog. Laert. ἵνα πολὺ μᾶλλον ἀκόλουθον ἡ πάντα ᾖ λόγῳ μᾶλλον, vt plura quidem rudiam sequatur, quam autem loquamur.

Η῾σσόομαι ὦμαι vel ἐπιδεμιῶμαι, inferior euadẽs, vincor, superor. Thuc. lib. 2, ὑφ' ἁπάντων ἡσσᾶσθαι. Apud Dem. dicitur & de eo qui in iudicio vincitur. Saepe cum constat vt ἡττᾶσθαι μάχῃ πολέμῳ, &c. Cum accus. vt apud Isocr. πολὺ ἡττᾶσθαι μάχας ἡ πόλεμον. Cum accus. rei & genit. personæ, apud Dem. in Epist. ἡττᾶσθαι τὸν ἀγῶνα τῆ πόλεως. Et cum participio genitiui casus, vt apud Xen. pæd 5 εἰ ἡττᾶσθε μισθοῦ δεῖ πείθεσθε. Item succumbo, cedo, frango, fœcio, anath. ἡττᾶσθαι τῶν συμφορῶν. Apud Xenoph. ἡττᾶσθαι τῶν ἡδονῶν, seruire voluptatibus. Sic apud Athen. ἡδονῇ ἡττημένος, ventri deditus. Apud Plut. in amat. narr. τῆς παρούσης ἡττημένος, virginis amore incensus.

Η῾ττημα, τὸ, clades.

Η῾ττα, seu ἧττον, inferiores partes, clades. Xen. ἧττον πεφεύγειν, se vinci patitur æquo animo. Plut. de frat. char. ἀναπαύεται τῷ ἧττον ἢ ἐθέλει τῆς νίκης, vt vinci iucundius sequàm vincere.

Ἐστόομαι ὦμαι, Herodot. pro η῾σσᾶμαι. vincor.

Compositæ.

Ἀ῾ήττητος, inuictus, insuperabilis. Dem. pro cor. ἀήττητος ἡ πόλις τῶ ἡμετέρων. Sic ἀήττητος ψυχὴ, Hoc. in Archid. & ἀήττητος θυμὸς, Dem. in Epit. ad Phil. εἰς τὸ ἀήττητον αὐτῶν φιλονεικεῖν, obstati pertuicaci audacia. Pro eodem dicitur & ἀνίκητος vel ἀνίκατος & Doricè ἀνίκατος, theocr. idyll. 6.

Ἀ῾ντηστόομαι, vicissim vincor, vicissim succumbo. ἀντηττᾶσθαι τῶν ἐναντίων ὑπὸ τῶν, cedere tanquam victum.

Ἐξηττόομαι, idem cum ἡττάομαι.

Η῾ΣΥΧΟΣ, ὁ ᾗ, ὀν, quietus, quiete fruens. Item sedatus, placidus, interdum & tranquillus. Exponitur & tacitus. Hesiodus in Ergonis, Η῾συχοι ἔρχεο μύρμηκος. Lycophr. initio Alexandræ, ἡ δὲ ἡσυχος πόντος, non sedata, non placida. Apud Plutarchum

itidem νὴξ ἡσυχος exp. nox placida. Apud Aristoph. ἡσυχος, vel μᾶλλον ἡσυχος, quiescite, mane quietus, aut etiam apud Euripid. ἀλλ' ἴσχ' ἡσυχος, ne interpella fermonem. Apud Thuc. τὸ ἡσυχον substantiuè pro ἡσυχία, quies, ita τῆ ἡσυχῃ τε εἰρήνης καὶ ἡδονῆς, quietæ pacis, quietæ quæ Comparat. ἡσυχαίτερος & superl. ἡσυχαίτατος, pro ἡσυχος & ἡσυχοπάτερος, quietior, quietissimus. apud Thuc & Xen.

Ety. vult esse ab ἡ δὲ ἧττον, quia omnia ἡδέως ἧττονται.

Η῾συχῇ, aduerb. quietè, placidè. Item tranquillè. Exp. sensim, lenter, interdum & paululum. Herodian. lib. 8. ἡσυχῇ ἐκ τοῦ ἐμπεδοῦς καφίσας ἐαυτὸν, paululum se è grabato sessum. Exp. & clam, apud Thuc.

Η῾σύχως, aduerb. quietè, tranquillè. Η῾συχα pro eodem. Aristoph.

Η῾συχία. quietis. Apud Thuc. & cæteros historicos. Item dicuntur qui tumultuari desinunt, qui bellum non gerunt, vel qui à bello moro desistunt, qui nihil moliuntur. Item naues ἡσυχάζειν, quibus nauale præsidium non committur. apud Thuc. ¶ Item taceo, fileo, Laert. Apud Thucyd. τὸ ἡσυχάζων τῆς νυκτὸς pro ea parte noctis, quam conticuit. Plautus appellat.

Η῾συχάζομαι, med. idem quod ἡσυχάζω, quiesco. Item

Η῾συχαῖος, ὁ ᾗ ἡ, quietus, tranquillus. Ita lenitus, remissus, sensim fit. vt ἡ συχαίοι ἐλάδες, apud Xen.

Η῾σύχιος, ὁ, ἡ, ὁ ᾗ ἡ, idem quod ἡσυχος. Il. φ. Η῾σύχιοι δ' ἄρα πάντες ἐπιπρηνὲς ἔδαζον, quietum, i. malo omni seu molestia vacuum. Apud Dem. Phil. 4. ἡσύχιος & ἀπράγμων & ἀτάραχος, quieta & tranquilla, qualis est hominum priuatorum ratio. eorum qui se reip. negotijs implicant.

Η῾συχία, ἡ, quies, tranquillitas, cui opponitur πολυπραγμοσύνη apud Isocr. in orat. de pace. & πόλεμος apud Thuc. Solebatur ἡσυχίαν ἄγειν, pro quiescere. Et ἡσυχίαι ἄγαι pro interdum & pro tertiari, otiari. Item peculiariter, quies & pax affert: vnde & pro pace seu inducijs accipi. Item, quies, ie figuificatione somni. Herodian. lib. 1. παρεσκεύαζον αὐτοῖς ἡσυχίαν. Item otium. vnde καθ' ἡσυχίαν, per otium apud Xen. Hellen. sic & apud Thuc. sæpe. Et apud Hesiod. ἐν ἡσυχίῃ ἀλεγεινῇ & μᾶλλον ἐπὶ ἡσυχίῃ exponitur. otium agens, silentium. vt σοφώτατος ἡσυχίῃ Πυθαγορείων Laert. Sic & Luc. & Plutarch. Cotiol. Item solitudo. vt Cic. interpretatur. Xen. apomn. 2.

Compositæ.

Ἐ῾φησυχάζω. acquiesco. vt ἐφησυχάζω τάττω. acquiescebo hic. Φιλησύχως, ὁ ᾗ ἡ, quietis amans, quietæ & tranquillæ studiosus

Φιλησύχως, aduerb. vt φιλησύχως ἀλέκεσθαι, quietis amator. neor.

Η῾τε ἤτε, ἦδε vide Η῾. & Η῾

-Η῾. Ο. ορος, animus. Hinc ὁ ὦ φίλαυ αὐτοῖς ἦτ ἐδικαίωσε. Dicitur sæpe & ἅπαξ ὡ φρενῶν. vt Il. Od. ψ. & ἐμῇ ἐν φρεσὶ θυμὸς, vt Il. & Odyss. Dicitur & ἅπαξ ὡ μεμαῶτα Il. deducitur, vt tradi. Et Rathius, qui is sensu & indecinabile dicit. Sunt tamen qui declinent ἥτορ ὁ. ἥτορα.

Compositæ.

Δυσήτωρ. ορος, ὁ, tristis, qui est animo molestijs affecto. Εὐήτελος. ε. ον, animum oblectans.

Μεγαλήτωρ magnanimus. Od. π. Reperitur & μεγαλήτωρ Od. ρ. per παυσολογίαν.

Η῾ΤΡΟΝ. τὸ, stamen, vt Suid. exp. in Epigr. ἡτρον ἐξ Ἀτραπικῆς τὸν ἄτριε κεραλάβρον κερκίδα. Dorice pro Item ipsum textum & ὕφασμα. Plat. in Phædro. ἀλλ' ἐν νηὶ ἴδε & σὺ εἴσῃ & σοὶ φαίνεται ἕκαστος αὐτὸς τὸ ἑαυτοῦ ἦτρον, nónne panosci & laceræ vestes videãtur, vt ego. Penelopes ter tamen τὸ λεπτὸν ὕφασμα hoc nomine appellari Suidas esse tradit indumẽtum membranæ instar subtilis. candri schol. dici tradit etiam τὸ ἔσωρ, iecur. vt ἡτρίον.

Compositæ.

Ἐξηντασεριθμίου, Gal. apud Hippocr. exp. per tenue linteum plarum & transmissum.

Ἐ῾ντησμος. ὁ ᾗ ἡ, sensus, confertus. Il. π, vide Eust.

Ἔντρημος. Παυσανίας, denssimus. Oppian. de venat. tertio.

Εὐήτρου χιτὼν, bene eleganterq; texta vestis. Poll. lib. 7. in Lexiph.

Η῾ΤΡΟΝ, ε. τὸ, Suidæ & scholiastæ Nic. est pars vmbilici ilicta idem quod ὀμφάλιον. vt scribit Poll. lib. 2. sinus pars ab vmbilico ad pubem vsque. Xenoph. de re equ. ἐπὶ τὸ ἦτρον & τὰ αἰδοῖα, ἢ τὰ κύκλα. Metaphor. apud Aristot. τὸ μὲν ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκλωσεν. exp. ventrem ollæ, in medium expessus erat pus. Apud Nicand. in Ther. μῦν ἐνέρυθρος ἀπαὶ μέσα ἦτρον ἀλύξας. schol. exponit, medium bilicum, genitalium. Suid. ἦτρον esse dicit etiam integumẽ & innoluerum matricis. Scribitur & ἴτρον.

Η῾τριᾶσι, & Η῾τριᾶσι dicuntur quæ ad τὸ ἦτρον pertinent, sed sunt. Luc. in Lexiph.

Η῾φᾶσι πρὸς τὸ comici dicunt ἀπὸ τῆ ἅπτω, teste Poll. lib. 2. Quidam hæc volunt esse sumen seu abdomen.

Ἥφαιστος. (comp.) sumen, abdomen. Hes. & Suid.

Η῾φ. vide in Ἐῆφ. Η῾ῦπ. vide in Εὖπ.

Φ ΑΙΣΤΟΣ, ε, ὁ, Vulcanus: filius Iouis & Iunonis, vt scribit Homil. 2. Dicitur & fabrorum metallicorum deus & inuentor ignis, &c. Item ignis, fumus, vt Ἄρης pro bello, vt Od. β, Σκαμάνδρε καὶ Ἥφαιστε, ἐπεὶ ἐμπέφατο κῦμα Η῾φαίστου. Sic Η῾φαιστος ἐν ἑστίῃ, ἐν δὲ ἐμπεδέοντες ἔβαλον πῦρ, Vulcanum vindicant. Od. 5 proueribialiter de iis ex quibus effugi non potest. Τὸ Η῾φαίστειον, ἐν ᾧ, Vulcania ædes, templum seu fanum Vulcani. Η῾φαίστεια ἔργα, ἡ τέχνη, Vulcania sacra, seu Vulcanalia: festum in honorem Vulcani.

Η῾χῇ. vide in Οὖς.

ΧΟΣ, ε, ὁ, sonus, sonitus. Theocr. idyll. 28. ἦχον ἀκέων, sonitum audio. Plut. de loquac. ἄκοντες ἀρρᾳθίαι κινδὶ φρενῶν, ὕπνῳ ᾗ μισοὶ ἦχοι, sonus. Herodian. lib. 6. βοὴ τε ἦχος πολλοὺς ἐξανιστᾶσα, sonitus ex clamore magnæ multitudinis exaudiuit. Et Luc. in Nigr. ὁ φοῦς ὁ ἦχος ὃν τῶν ἀκροᾶς παραμυθίαι. Sic Dioscor. lib. 1, cap. 39, de oleo amygdalino, ἐπὶ κεφαλαλγίαις καὶ ὦτων πόνοις & ἤχοις & κενεμφύσεσι.

Ἠχαλέος, ὁ ἡ, sonorus, sonans. Demetr. Phaler.

Ἠχαλὸς, ὁ ἡ, sonus. idem quod ἦχος. Plat. in Tim. αὐδὴ φθόγγῳ & ἠχῇ, ἠχαλὸς ἀφθόγγῳ & ἀνηχέτῳ.

Ἠχαλὸς, ὁ ἡ, sonorus, sonans, sine sonitum edens. Il. α, ἠχαλόεντα κρήνας. Et Od δ. δίνῃσιν ἠχαλόεσσι.

Ἠχαλὸς, ὁ ἡ, sono. Plut. αἱ πηγαὶ κρυσθέντες ἠχαλοῦσι, pulsata dolia sonant. Item actiuè, apud Demetr. Phaler.

Η῾χητὴς, οῦ, ὁ, q. d. sonator, qui sonat, sonans. Hesych.

Η῾χητὸς, ὁ, ἡ, sonans. Hesiod. in diebus.

Η῾χήεις, sonorus, canorus.

Ἠχὼ, οῦς, ἡ, vas seu machina qua sones editur. Plut. in Crasso. Item pro ipso sono seu sonituum discrimine. Vitruu. lib. 1, capite 1.

Ἠχὼ, οῦς, echo, sonus reciprocus, vox repercussa quæ ab imitatione vocis humanæ imago etiam dicitur à Val. Placco. Hesiod. in asp. ἠδὲ θ' ἅμ' ἠχὼ ἔκλυε. Fabulas de Echo vide apud Aelian. Aphrod. probl. 18. quæst. 154. Causas etiam rupes aut valles arguntas Græci ἠχὼς vocant, vt docet Colum. lib. 9, c. 5. Item pro loquendi more, apud Philostr. ep. 12.

Ἠχὼ, οῦς, Doricè pro ἠχὼ vt ἡ πτέρις ἀχεῖ, cicada strident. Et actiuè apud Theocr. idyll. 5. ἡ χαλκίον ὡς ἠχὼ ἄχεῖ, i. pulsa, fit sonare. Aliam signif. vide in Ἀ῾χὼ.

Ἀχήεις, idem quod ἠχήεις. Æsch. in Prom. Ἀχήεντα dicuntur etiam cicadæ canoræ. Aristot. hist. an. lib. 5, c. 30.

Compositæ.

Ἐχέηχος, ὁ ἡ ὁ, magnum sonum edens. vt Iliad δ. Ἀ῾ζηχὴς μετ' ἐχέηχα. Item, aridum sonum edens, aridus: vt Apoll. Argon. lib. κερμὰς ἀζηχὲς ἐδὲ στεγανοὺς τ' ὄφις αἰακάζόμενος. Alij dictum volunt quasi ἀζῆλος, vocis, ἐξηχοισίαις ἴσχων, aridus atque ideo durus, πολυφλοίσβοιο, vide & ἀζήχεις θυμοὺς ab Homero dicatur animus qui emolliri & flecti non possit. Item continuus. οὐ μὴ διηνεκὴς, ἀσπερχὲς, quasi ἀδιάλειπτος. nam & inde quidam factum volunt, vt ἀδιαλείπτως ἀεὶ δὲ ἐμοὶ, ἀσπερχὲς Η῾φαίστου θείοιο. Et ἀζήχως adueribialiter continenter, sine intermissione. Od. σ, μοῦσ' ἀοιδὸς ἀζήχως ἀείδε. Ἀ῾ζηχὴς ὀδμὴ Η῾φαίστου θείοιο. Et ἀζήχως. Item quod ἀζήχεις. Hesych.

Ἀ῾ηχμοσύνη, ἡ, ἀηχμοσύνη. Hesych.

Ἀ῾ηχῶ, ῶ, relono. vt αὐτὰρ μαλακὼ, in Epigr.

Ἀ῾ήχω, contra sono, ex aduerso sono vel resono. Iulian. ad Iamblich. Sunt & loci quidam ἀσυνήχητοι, resonantes. Vitruu. Ἀσύνηχος, ὁ ἡ, absonus, sonum malum & ingratum habens. Luc. Capitur etiam pro ἀνδὴς, i. inuisus, ingratus, odiosus. quia quæ sunt absona, sunt auribus ingrata. Suid.

Ἀ῾σήμαίνω, dissono, absono. Item ἀσημαίνειν dicimus quum ad soni finem tendimus. Et ἀσημαίνουσα φωνὴ, vox desinens, vox extremos sones seu extremum sonum edens. Apud Areth. in Apocal. ἀσημάντῳ φωνῇ, resonans vox.

Ἀ῾σημος, ὁ, dissonantia, vel quod dissonat. Item soni seu vocis velut desinentia. Tribuitur & instrumentis musicis. Exp. etiam resonantia. Ἔγκλιτον ἀσήμοις significatione propria videtur esse extremum vel soni vel vocis pulsum: & quò longissimè tenor soni permeare potest, illic esse ἀσήμους velut extremam resonãtiam. Vnde metaphoricè sumi traditur apud Dion. Areop. ἔσχατον ἀσήμοις pro vltima conditione: & apud Basil. ac Greg. pro vestigio & reliquiis. Medicis autem ἀσήμους est à contraria ictus parte facta caluæ fractura seu fissio.

Ἀ῾σήμαντος, idem quod ἀσήμους, dissonantia. Item soni desinentia. Item resonantia.

Ἀ῾σπερ, pauper. ὅτι πᾶ πένης ἀσπὲ vide & in comp. ab Ἐ῾χω.

Ἀ῾σχέος, grauisonus, grauem sonum seu sonitum edens.

Ἑαρινὴς, Doricè pro eodem in Epigr.

Ἑαυκηχὴς. dulcisonus.

Διηκὼν. persono.

Δικχὴ, ἡ, facultas illa qua ceu vehiculo sonitus ad auditum transmittitur. Visitatum apud Aristotelis interpretes.

Δίσηχος, ε. ὁ & ἡ, dissonus, male sonans. Hermog.

Δυσηχὴς, malum & ingratum sonum edens. Il. ζ.

Ἐ῾ν χος, in quo sonus est, sonans, sonorus. vt ἔνηχα ὄργανα & ἐγχορδα. Item sonans in Greg.

Ἐ῾νηχὼ, insono. Greg. Item actiuè pro inculco auribus, doceo. apud Chrysost. in 1. Cor. 12.

Ἐ῾νηχέομαι, doceor, Chrysost. 2. ad Cor.

Ἐξηχὼ, pe. sonum effero, enuntio. Greg. & Areth. in Apoc. c. 11.

Ἐ῾πηχὼ, assono. Item insono. Luc. in Iouc trag.

Decomp. Ἀντεπηχὼ, obstrepo, obturbo. Luc. αὐτοπηχοῦντες δὲ ἀλεκτρύονες. hi suo ciulatu obtrepunt.

συνεπηχὼ, vno sonitu seu vna voce acclamo vel accino. vel consona voce accino & præcunti, quum chorus τῷ ἐξάρχοντι respondet vniuersa voce. Aristot. de mundo. & Xen. exped. 3. & 7. apud Themist. exp. admurmuro, applaudo.

Ἐ῾ρηνὴς, valde sonans.

Εὔηχος, bene sonans, sonorus, canorus. Dioscor. l. 2. c. 28. Item bonam vocem habens, apud Athen. lib. 3.

Εὐηχὴς. idem Plut. de def. orac.

Εὐηχὼς, ὁ, ὼ ἡ, idem Eurip.

Καναχὼ, ὦ, resono, strepitum seu crepitum edo. Od. τ, Ἐ῾ν δ' ἀλὶ πᾶσι κνήμη. καναχήσει δ' ἀμφὶ χαλκὸς. sonitum dedit. πικρὸν δ' κίνυτο ἀχεῖν pro ἠχεῖν. Etym

Καναχὴ. sonitus: interdum strepitus, crepitus. Od. ζ.

Καναχηδὸν (aduerb.) cum strepitu, cum crepitu, cum sonitu; apud Dionys. Afr. de situ Orbis.

Καναχηδὰ, idem. Hesiod. in Theogon.

Καναχὸς, resonans, vel strepens, strepens. vt apud Nic. in Ther. μερμὴν καναχὴ ἐδὲ ἀλαὸν τρόπος. Βάτραχοι.

Καναχίζω. idem quod καναχὰω. resono, sonitum reddo: interdum & strepito, crepito. Hesiodus in alp. Τῶν δ' ὑποσυβόλων καναχίζει πόσ' ἀρίσκε χθών.

Decomp. Ἐγκαναχίζω. cum sonitu infundo. Aristoph. in Equit. Ἐ῾ν τῷ ἐκεῖσε ἐγκαναχεῖν μοι πολλά.

Ἀξιοκαναχίζω. cum murmure descendere. apud Eur. in Cyclop.

Κατηχὴς. sonorus, strepens. Theoc. idyll. 1.

Κατηχὼ, ῶ, sono, insono unde κατηχοῦντες πόποι, dissonantes, Vitruu. lib. 5. c. 8. ¶ Item actiuè κατηχεῖν peculiariter dicitur is qui rem quampiam insonat eius auribus quẽ docere vult. q. d. viua voce docere seu erudire. Luc. ἐμὲ ᾗ παιδιόθεν ἐπαλδιόφωνοι τ' ἐαυτῶ γεγόσιοι, καὶ ἐπικατηχεῖν οὐκ ἐῶσι, ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυνάμενοι. ¶ Item κατηχὼ. peculiari signif. dictum fuit, docco prima ac iis seu scientiæ alicuius rudimenta, seu elementa. Præceptis alicuius scientiæ velut initior. Et peculiarius etiam doceo prima rudimenta religionis Christianæ. vt 1. Cor 14. ἵνα οἱ λοιποὶ κατηχήσω. Κατηχεῖται personor. vt κατηχεῖται ἐμοῦ πατρὸς, auribus meæ his vocibus personant.

Κατηχεῖσθαι dicitur is cuius auribus aliquid insonatur seu ad quem aliquid defertur. qui aliqua de re docetur: apud Plut. Item doceor, edoceor eum accusat. Apost. c. 18. ὧδ' ἦν κατηχημένος τὴν ὁδὸν τῆ Κυρίου, edoctus viam Domini. Item, disco prima rud. & ad Gal. c. 6.

Κατήχημα, sonitus.

Κατήχησις, institutio, & quidem peculiariter ea qua prima scientiæ alicuius rudimenta traduntur. Porphyr. in principio quæst. Hom. ἡμεῖς δ' ὅτι τὸ παιδικὸς κατηχήσεως ἐξανιέναι μᾶλλον ἐν τοῖς τελείοις ἢ νοεῖν μέν.

Κατηχητὴς, qui prima elementa tradit. qui initiat.

Κατηχίζω, qui initiantur, ex Dion. Areop.

Κατηχίζω, idem quod κατηχὼ, ae præsertim in posteriore significatione.

Κατηχητὴς. idem quod κατηχητὴς.

Κατηχητικὸς, ad institutionem illam pertinens qua prima rudimenta traduntur.

Decomp. Ἀκατήχητος, qui prima religionis Christianæ rudimenta non percepit. qui nondum κατηχήσεως.

ἀντικατηχὼ, ῶ, q. d. prius insono, &c. apud Phalar. in epist. ad Abartidem. εἰ δὲ ὦ ἀντικατηχήσει τῆς ἡμεῖς ἀληθοδιεξ, si iam antè personuerunt aures tuæ calumni quæ in me conseruntur.

Λιγυηχὴς, stridulum seu canorum resonans, argutum tinniens. vt λιγέων λιγυηχὴς, in Epigr.

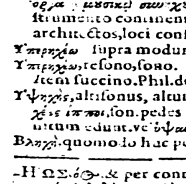
Ὀξύηχος, acutum sonum edens, argutum sonans. Alex. Aphrod. παρηχὼ. sono refero, sono assimilis sum.

παρήχημα & παρήχησις, adnominatio, figura quum plures literæ aut syllabæ eundem sonum reddunt. Hermog.

περιηχὼ, ῶ, circumsono. Basil. καὶ περιηχοῦσι τοῦ ἀκοαὶ τὸ πρόσω, vulgi aures circumsonant. Et περιηχοῦντες τόποι apud architectos, loci circumsonantes. apud Luc. ὑπὸ περιηχοῦντι τῷ πνεύματι, quam venti circumsonant, vel quæ ventis vndique circumsonat.

Πολυηχής. multos sonitus edens. Oppian. lib. 3, de venat.
Πολυήχητος, idem Eurip. πολυάχητος κῶμος.
Ἀσυμφωνίας, dissonans.
Συμφωνῶ, consono. Phil. de vita Mos. lib. 1, ἐξεπίζων τε καὶ συνᾴδων τὸ ὄργανον μουσικῷ συμφωνοῦντι, quum utrumque veluti in musico instrumento consentiens exigeret. Et συμφωνοῦντα τῷ πνεῖ apud architectos, loci consonantes. Vitruv. (vinco. Basil.
Ὑπηχῶ supra modum resono. Item actiuè, sono plenior
Ὑπηχῶ, resono, sono. Hesiod. & Plut. de discern. am. & adul. Item succino. Phil. de vi. a Mos. & apud Basil.
Ὑψηχής, altisonus, altum & clarum sonum edens. Il. ἐ, ἵππων ὑψηχέτας ἵππους, son. pedes: quorum incedentium pedes altum sonitum edunt. vel ὑψώρεις. Eust.
Βλαχῆ. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

-Η ΩΣ. ὁ Ὦ. & per contractionem ᾱς, aurora. vel ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, sæpe apud Hom. Et Il. ὡὼς ὅτε λάμπε φαεινή, vbi tanquam de dea loquitur, sicut & deam nominat illa. Ὡ. Ἠὼς τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ ἕω γίνεται τὸ ὄνομα· Ζεὺς δὲ φῶς ἐφύσησε καὶ ἄλλοις ἀζωνίοις ἐπὶ τὸ διυλοῦν ἐπιπάτου, & in prosa, vnde ἄμφως. apud Herodotum, diluculo, simulatque illuxit. Item pro die toto, per synecdochen, vt Iliad. α. Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ ἔτο δυωδεκάτη ἐπιφοίτη ἠώς. Item Orion. Odyss. καὶ γὰρ τ' ἰδλῶ ὅτι ζόφος, ἐκ δ' ἔπη ἠώς, Οὐδ' ὅπη ἠέλιος φαεσιμβρότος εἶσ' ἐπὶ γαῖαν. sic & in soluta oratione, τὰ ἑῷα καὶ, vel potius ἑῷα dicuntur partes Orientales. * Etym. deducit ab αὔω significante λάμπω i. splendeo, vt sit quasi αὔως.
Ἠοῖος. vel ἠῷος, matutinus. Odyss. δ. Πᾶσαι δ' ἠοίῳ μορμύρῃ. Et ἠῷος ἀοιδή. Apoll. Rhod. dicitur ὁ ἠωρόφος. Apud Hesiod. in asp. ἠῷος χέε αὐδὴν matutinus fundit vocem, i. mane. Item Orientalis. vt. ἠοίη θαλασσα. Herodot.
Ἠῶθι in aurora, diluculo, mane. Et ἠῶθι πρό, apud Homerum, ante auroram, πρὸ ἠοῦς. (vituarentur.
Ἠῶθεν, q.d. ab aurora, pro ἠῶθι. Ὁ ἠ. σ. Ἠῶθεν δ' αὐτὸν ἐπεσσύμενον. mane cō-
Ἠὼς in soluta orat. pro ἠόος. vnde ἄμφ' ἠῶ. Thucyd. prima luce, ipso statim diluculo, simula q; ne illuxit. Dicitur & ἄμα τῇ μαχομένῃ eadem signif. b odem. Dicitur & πρὸς ἑῶ ἐπὶ aurora initat. Et πρὸς ἑῶ μέρη. Arist. ac partes quæ Orientem spectãt, partes Orientales. Xenoph. Pæd. 8. πρὸς τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα τῶν σκιῶν ad Orientem Dicitur & τὸ ἀφ' ἑῶ. sicut & τὸ ἀφ' ἑσπέρας. apud Arist. ¶ Ἕως donec, vide in Ὡς.
Ἑῷος maturinus. Et ἑῷος. Apollo, Eous Apollo qui in Thyniade insula colebatur, quòd sub diluculũ in eam Argonautæ appulissent. Apoll. Arg. 2, vocat ἠέριον Ἀπόλλωνα. Item orientalis. Et ἑῷα (sine adiect.) orientalis tractus. Greg. Et ἑῷ ἔφασαν, apud Aristot. de mundo, in partibus Orientis.
Ἑῷα. pro diluculo etiam ponitur, vt apud Synes. ἕῳαθεν ὑπὸ φυσητῆρος ἰόντος ἀχλυηρὸς. subaud. δηλήσας.
Ἑῷθεν (q.d. ab aurora) diluculo, mane ἠῶθεν δ' ὦρτο. Aristoph. à diluculo statim, statim ab aurora, summo mane. Xenoph. Pæd. 7, ὥς τ' ἠῶθεν ἀξέμεν ἀκέων τὸ ἀφοπόνταν, σὺν ἱλαρῷ θυμῷ ἐπὶ ἔργα ἰοντας.
Ἑωθινός matutinus. Μίχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ. Xen. à manè ad vesperam. Et τὸν πρὸ ἑωθινοῦ, olyb. sub matutinum tempus.
Composita.
Ἀφροπόλος, ad auroram spectans, orientalis. Plut. in Themist.
Ἀφροπόλος Ἀφρικὴ νότος.
Ὑπηοῖος, matutinus, quasi ὑπὸ πρὸ ἠῶ. Od. ρ. v. 2 5 9.

Θ

Nota octauæ apud Græcos literæ, quam θῆτα appellant, Latini quoque theta per th scribẽtes: sonum enim habet Τ τ, addita aspiratione. vnde sæpe ipsum τ per synalœphen in eam vertitur. veluti quũ πάντ' ὄρᾳς dicitur pro πάντα ὁρᾷς, & πολεμίζειν pro πολεμιζειν. Contrà lones hanc cum illa commutant, dicentes πάντ' ὀρᾷς pro πάντα ὁρᾷς & σθρώτος pro στρώτος. Æolicè δ' ετὶ in θ mutatur: pro δθὲν enim θῆν dicitur & pro δάτος θάτος, vt tradit Eust. ἀπὸ τοῦ δατεῖσθαι. quod & in θ transfiei annotans, vt quũ ex μάλθη ϛ ἀσθμηθὶς & ἀσθμηθής. Idem & quoq; in cã verti scribit. μετὰ πάθους. nam dici pro μέλιστα δὲ & πάθος pro πένεσθαι, & similia. Inde Eust. teste ipsum θ in φ vertitur: nã φλᾶν pro θλᾶν. & φλίβειν pro θλίβειν dicitur. ¶ Interdũ pleonastica est litera, idq; aut in principio dictionis ab aspera incipientis, vt in θημὼ pro ἅμα: aut in medio, ad asperiorẽ sonum efficiẽdum, v. quum poetæ πεζὰ dicunt pro πεζῇ, vt vult idẽ Eust. ¶ In iudiciis qui morti adiudicabant reum, calculo suo inscribebant Θ, indicantes eum esse θανατήσιον. Vnde Satyrographus: *Et potes negrum vitio præfigere theta.* Et Martial. lib. 7, ad Castricum, hoc ipsum theta appellat mortiferũ signum, & lethalẽ iugulũ notã. ¶ Denique Θ seu θ est numeralis nota, significans nouem: ima autem sui parte sinistra præfixum acuti accentus apice, nouies mille denotat, hoc modo, Θ.

θαάσσω, vide in θάσσω. θάημα θαητός, in θάομαι.

ΘΑΙΡΟΣ. ὁ, ὁ, carduus, πρόφως Pollux. Ἰ. μ (de metho- fax in iaculante in portam) Ἔᾶξε δ' ἀπ' ἀμφιπύλας μ. χρ. Ἰ. λίθος εἴσω βεβροτωμένος μέσα δ' ἀμφὶ πύλας μ. χρ. Ἰ. pud Soph. in Tripol. Poll. lib. 1, de curribus partibus θαῆρες nominari ait vbi concurrunt obliqui lateres. ^ ἀπὸ τοῦ θέειν δι' αὐτῆς τὴν ὄψιν. etymo.

θαλοῦν θάλος, Nc. vide in θοός.

ΘΑΛΑΜΟΣ ε ὁ, thalamus, cubiculum: propriè uxoris & mariti: vel gynæconitis, vel aditradum. Il. ὃς ἐμὸν ἀφίκετο θαλάμοιο θύρετρα. Ο. ζεὺς θαλάμοιο ἐπεβήσετο ᾧ ἐνὶ κύρτῃ ἐκειμήθη. Plut. in Aicib ἐξεῖ ἐκ μὲν τὸ θαλάμιον γυναικωνῖτις Heroman. lib. 3, τὸ ἔσχατον ἐκάλουν θαλάμιον ἐφ' ὃ καὶ ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια. ¶ Item pro domo ipsa ponitur. Il. ζ. de Helena, θαλάμοιο πὲ λιπέσθαι. ¶ Item pro nuptiis in Epig. l. 2, ἐπὶ δὲ νύμφας, τῶν μέλλων ἐν θαλάμοις τὸν μέλιν ἐν χαίτῃ. i. primo nupt rum die. ¶ Item mali autem. θαλαμεῖς νῦν θαλάμιοι remigant, &c. Nic. apud Athen. lib. 1, ἐμεσεν, ὅτι τὰς θαλαμίους ἐκκενεῖ. ¶ Item impropriè ferum stabulo dicitur apud Aristot. lib. 4, anim. qui θάλαμη potius accipitur. Apibus tribuitur thalamus in Georg. * Eustathius à θάλπω derivat, quòd ibi θάλπει τοὺς θε. Aibi à θάλος deducit, v. ἄρχομαι ab ἀρχός.
Θαλαμίαι ὄρνιθες, i. quæ thalamo vel æ dibus frequentant. Hesych.
Θαλαμίδιον, intra thalami parietes me continco, ἐσωτερικὸν μέρος, τὸ ἐντὸς τῶν θαλάμων. Eurip. in Bacch.
Θαλαμεύτρια ἡ, mulier quæ curat ea quæ ad thalamum nuptias pertinent, pronuba. νυμφοκόμος, Poll.
θαλάμη ὁ, ἡ, ex imfimi ordinis Thuc. lib. 4.
Θαλαμία ὀστᾶ, foramina per quod exeritur remus. ἔνθα
Θαλαμίτης ὁ, ἡ, item θαλάμαξ, ακος ὁ, idem quod θαλαμηπόλος. Epiph. in Rom.
θαλαμίδιοι κῶπαι apud Suidam, remi ferè naui
θαλάμη ἡ, cubile. Dicitur leronque de piscium latibulo. πολύποδες θαλάμης ἐξεληλήδιοιο, è latibulo suo. Il. lib. 8, de fruticum. ^ poet.
Θαλάμαι, dicuntur nares, i. foramina & quasi canales quæ & μύξαι. Sophocl. in Poll.
Composita.
Ἀμφιθάλαμος, amphithalamus. Vitruv. l. 6, cap. 9.
Ἐπιθαλάμιος, ὁ ᾗ, ν, vt ἐπιθαλάμιον λέγος, oratio super a. l. utus. Ἐπιθαλάμιος ἐπιβολή, initiatæ quæ thalame tur. apud Lucian.
Ὀμοθάλαμος, eundem thalamum habens.

θαλάσσιος, vide in θάλασσα.

ΘΑΛΑΣΣΑ, siue θάλαττα, ης ἡ, mare. Odyss. μ. θαλάσσης ὕδωρ. Thuc. lib. 8. διὰ τὸ ἕτερας θαλάσσης ἐπὶ τὴν ἑτέραν εἶναι. Et in plur. θάλασσαι, ma ia. ¶ Item marina aqua, apud Dioct. ¶ Lio. 4, Reg. cap. 18 pro aquæductibus aquæductus. Quidam exp. fulcus. * Etym. θάλασσα, vt dicatur quasi σπλάσσα, aut πυρὸς τῶν ἐν quasi ἅλασσα, pl. onasm. τὸ θ.
θαλάσσιος, seu θαλάττιος, α, ὁ & ἡ, marinus, vel ad mare pertinens. Od. ε, θαλάσσια ἔργα. Plut. de Sibyll. oracc. θαλασσίης ἐν βυθοῖς. Item nauticus, rei naualis peritus, apud Thu.
θαλάσσιος οἶνος. & θαλασσίτης, vel θαλασσίας, & θαλασσίτης, item ὁ ἀφ' θαλασσης οἶνος, vinum cui aqua marina admixta est. cui opponitur ἀέναος οἶνος. De quo vide Celsum & autorem γλυκυπικρόν.
θαλασσόεις, ωσα, ὁεν. Hesych.
θαλασσόω, seu θαλασσίζω, in mari versor, vel in mari vomitu vomo. mare t equeo. exp. & in mari nauigo. apud
θαλασσεύω ῶ, vel θαλασσίζω. mari submergo seu obruo. Aristot. de mundo. ἡπείρους ἐθαλασσεύσαν.
Τεθαλασσωμένος οἶνος. vide in θαλάσσιος.
θαλασσώσις, submersio quæ fit a mari, seu inundatio, luuies maris, apud Phil.
θαλασσῖνος, marinus vel maritimus.
Composita.
Ἀγχιθάλασσος seu ἀγχιθαλάττιος, maritimus. mari vicinus.
Ἀθαλασσος seu ἀθαλάττιος, ὁ ᾗ ον ἡ, maris expers. vt ἀθάλασσος, apud Gal. lib. 12. meth. vinum cui aqua marina admixta est seu infusa.
Ἀθαλασσοπόρος seu ἀθαλαττοπόρος, maris inexpertus, rei nauigan i. nauigationis imperitus. Basil.
Ἀμφιθαλάσσιος seu ἀμφιθαλάττιος, vtrinque mari circumquaque. Poll.
Ἀπεραθαλάσσιος seu ἀπεραθαλάττιος. maris experientiam non habens, i. nauigan i. nauigationis imperitus. Basil.
Διαθαλασσεύω vel διαθαλασσόομαι, vnde partic. διαθαλασσόμενος, interuallo maris disiunctus, apud Alciphr.

θαλασσοειδὴς vel θαλασσώδης, vel θαλάσσιος, bimaris. qui vtrinque mari alluitur. Strab. cap. 17. dicitur de isthmo.
θαλασσοῦς, vel θαλασσαῖος, mare subiens seu ingrediens. vt ὁ λίθος εἴσω βεβροτωμένος μέσα δ' ἀμφὶ πύλας μ. χρ. Ἰ. pud Soph. in Tripol. Poll. lib. 1, de curribus partibus
θαλασσεύς, item ἐπιθαλασσίδιος, maritimus. vt ἐπιθαλασσίδιοις ἀνδράσι apud Xen. in Hell. 5.
θαλασσία, ἡ, stagnum maritimum, vel lacus maritimus. apud Strab. lib. 17. de hist. anim. lib. 8.
θαλάσσιος & παραθαλασσίδιος, maritimus.
θαλασσίτης, ου, ὁ, subst. maritima ora. Thuc. lib. 2. Et pro eodem παραθαλασσίδιον apud eundem lib. 6.

θαλλός. F. θαλῶ, vireo, pullulo. Propriè dicitur de plantis quum germina & frondes emittunt, sicut αὐξῶ de floribus: cui opponitur ξηραίνομαι & φθίνω. Frequentius accipitur metaphoricè. Gr. & Lat. vireo ac floreo. Hesiod. in Erg. v. 234. Θάλλουσι δ' ἐπ' ἀμφοτέροις φῶτες ἐοικότες, ἔργα δ' ἔπειτα. Laërt. in Pyth. τῷ ἐτῶν τὸ μὲν ἀνθεῖν, τὸ δὲ ἀκμάζειν, τὸ δὲ φθίνειν, φθίνειν δὲ τὸ γῆρας. Xen. ἀλλὰ μὴν ἐγὼ μὲν ἐπιθυμῶ τε ἀεὶ χρόνον πλείονα ἐν τῷ βίῳ θάλλειν. florent æternis laudibus. in malam quoque partem accipitur pro, pullulo seu scateo. vt θάλλουσι πλημμέλειαι, apud Soph. Pro eodem dicitur & θαλλύω, apud Plutarc. in Consol. ad Apoll.
θαλλώδης, vnde præt. med. τεθήλαε, quod pro præsenti sæpe vsurpatur. vt apud Paul. in Arcad ὑπνώσει δένδρα τεθηλότα λείπῃ. Od. ρος virens. i. virescere faciens stirpes. Et metaphor. Hesiod. in Erg. v. 225. Τῶν τεθήλασι πόλις, & εὐρύθμῳ τεθαλυῖα. Hom. Od. λ. ἐλαπίην πεδίλῃσι conuiuium opiparum, in quo conuiuarum animi quasi virent.
θαλερός, ὰ, ὸν, virens, floridus. Metaph. sæpius capitur: vt Il. χ, θαλερὸν ἐπιγουνίδιον. Metaph. ἐν ἡλικίᾳ θαλερῇ. Et ἐν θαλερῷ γήραϊ. Hesiod. in Theog. Κλυόμενον δ' ἐν λειμῶνι θαλερῷ ἐνὶ ἄνθεσι ποίης. Item θαλερὸν πόδα αὐτοῦ, harum germen, chara propago. Repertur & θαλερὸς, ὁ. pro θαλλός. apud Poll. lib. 7. & apud Plut. in Solone. Θάλλε πᾶσι omnia bona quæ quasi virere & florere hominem faciunt, Eust. Il. ρ.
θαλεός, ὰ, ὸν, idem quod θαλερός, virens, floridus. Exp. etiam festiuus. vt θαλεῖαι τίθεται, festiuis seruis, in Epigr. Apud Hom. Odyss. γ, δ. & apud Hesiod. in dieb. θοὴ δὲ θάλεια, conuiuium lætum & festiuum.
θάλεια festi substãtiuè ponitur pro θοὴ θάλεια, pro quo frequentius θαλία dicitur sine diphthongo, hoc est. θοὴ τεθαλῦῖα. Hesiod. in asp. & in Erg. Aristoph. in Neb. Athenæus per θαλίας intelligere videtur festiuas celebritates quibus in deorum honorem solenniter conuenichant & epulabantur. apud Herodot. non tantum pro epulo, sed etiam pro die festo & pro feria vsurpari traditur apud Plutarch. & Athen. ¶ Item θαλία, florens vitæ status, seu omnium rerum affluentia, vt accipitur Il. ι. ¶ Θαλείας, nomen etiam est vnius ex nouem musis apud Hesiod in Theog. & apud alios.
θαλίζω, conniuia florida agito. festis virentibus redimitus festiuiter epulor. Plut. Symp. 9.
θαλίθω. idem quod θάλλω seu θαλίω. Od. ζ. & Il.
θαλίη, ἡ, idẽ i. virens, germino. Od. ε. Et in Epigr. Φυτὸν θαλίσσουσι θαλίσσουσι, virent, germino, pullulo. idem quod θάλλω, factúmque vel ex θαλίω vel ex θαλίζω. vnde apud Hom. δένδρεα πολλὰ θαλίσσουσι, virentes arbores, item ὕλη πολλὴ θάλισσε. Metaph. Il. χ, παῖδας πολλὰ θαλίσσουσι, item ἡβὴν πολλὴν θαλίσσουσι. Il. ν. coma virens instar comæ arborum. Pro eodem dicitur & πολλῷ apud poëtas.
θαλίσσω. ptimitiæ fugum: vel quæ poli fruges collectas diis offerebantur, & in primis Cereri quòd ipsorum beneficio omnia bene viruissent, & vt in posterum itidem omnia prosperè reuirescerent. Theocriti schol. dicit esse festum quod post fruges comportatas in honorem Cereris agirabatur. vnde & Cereaïa quidam interpretantur. Iliad. ι. & Theocr. idyl. 7. Τὰ δεύτερ' ἐτέθυε θαλύσια.
Θαλυσιὰς Thalysia. Theocr. idyll. 7.
Θαλύσιος ἄρτος, panis ex nouis & primùm comportatis frugibus factus. Athen. lib. 3.
θάλυστρον, thalistrum, herba de qua Dioscor. l. 4. c. 98.
θαλύω, θάλω, quomodo huc pertineant, vide singula suo loco.

Composita.
Ἀενθαλής, ἐς, ὁ ᾗ ὴ, semper virens, perpetuò virens. apud Dioscor. Ἀειθαλὴς, semper vireo. Nonn.
Ἀθαλής, non virens, ideóque aridus. Plut.
Ἀμφιθάλλω, circumuireo, vndique vireo, vel circumfloreo. in an. Epigr. ἀμφιστέφηλε χάρεσσι.
Ἀμφιθαλής, circumviridis, circumfloridus, vel circumflorens. Item patrimus & matrimus, cui pater & mater adhuc viuũt. Il. χ. Apud Plat. lib. 11, de legibus opponitur orphano.
Ἀναθάλλω, repullulo, regermino. Et metaph. vegetor, vigesco, vire reparo, ex Dionys. Areop. Apud Ezech. cap. 17, αὐαθάλλω ξύλον ξηρόν, germinare facio lignum aridum, vel regerminare. Dicitur & ἀεθαλίω, apud poetas pro eodem. Il. α, Οὐδέ μ' ἀεθαλήσῃ.
Ἀπόθαλλω, q.d. deuirteico, detorqueo. defloreo.
Ἀπηθαλής, qui recèns virescit aut viruit, qui recèns frondescit.
Βιοθάλμιος, diuturnæ vitæ vir. Hom. in hymn.
Δίθαλλος, qui gemini victus est. apud Aristot. hist. an. lib. 9, c. 17.
Δυσθαλής, difficulter aut malè virescens.
Ἐὐθαλής & ἐὐθαλλὴς, valde virescens & pullulans.
Ἐὐθαλὶς ἴδος, ἡ, herbæ nomen, teste Hesych. Est & ἐὐθαλίς, herba apud Plin. l. 25, c. 13. (Theophr.
Ἐὐθαλλὶς, idem quod ἐὐθαλὴς, Il. ε, & ρ & apud Hesiod. in Ἐπιθαλής, qui altera tantùm ex parte virescit. vel qui altero tantùm ramo viret. Metaphoricè ita potest dici cuius pater tantùm aut mater tantùm viuit. Eustath. vult ἐπιθαλεῖς παῖδας dici qui alterius tantùm parentis θάλος sunt.
Εὐθαλὴς, bene virens seu pullulans, florens.
Εὐθαλίω, bene vireo seu pullulo, seu prosperè & cõmodè
Εὐθαλεια vigor. (germino & crescо.
Ἡμεθαλής, placidè & benignè virens seu pullulans. vel placidè virescere ac pullulare faciens. vt ἡμεθαλὴς ἴακχε, in Epigr.
Ἰοθαλὴς, instar violæ floridus. vt στεφάνης ἰοθαλίας. Athen. lib. 9, ex Philoxen.
Κυεθαλέα δάφνη, laurus virentibus ramis decora, in Epigr. Ἀ κύεος siue κύους, significante nouellum germen: vel quoniam Apollini, i. Soli sacra est, qui κυεπτήριος dicitur, ob vim suam cuncta vegetantem.
Νεοθαλὴς & νεοθηλὴς, nuper virens, qui nouiter viruit aut pullulauit. Iliad. ξ. χθὼν δ' ἀφίει νεοθηλέα πόιλυν. Item metaph recèns ortus seu gentius. Eurip. νεοθαλῆ αἰχμήν, pudore recèns oborto. in Epigr. νεοθηλεῖ μορφῇ. Et νεοθηλέες παρθενικαὶ apud Dionys. de situ orb. virgines adolescentiæ.
Τεθαλὴς, ter virens seu florens, ter pullulans. Τεθαλὲς, nomen herbæ, apud Plin. l. 25, c. 13.

θάλπω, F. ψω, foueo. item calefacio, concalefacio. Sunt qui propriè dici putent de gallina fouente ova; quum illis incubat. Sic in Geop. ὃν πάντως ποτὲ ἀφίησιν ἡμέρας κινῆσαι καὶ πάντῃ ᾗ θάλπῃ, ἕως ἂν ἐκτρέφῃ. Sic & à ballis ἄρνες ἐπὰν ζέσαι dicitur θάλπῃ. Apud Synes. τὸ σπυρίδος θαλπωρὸν ἐξαψῆναι τὸ πολίον. Apud Æschylum & μηλάδα dicuntur θάλπειν. ¶ Item foueo, metaph. Synes. epist. 19, πρὶν ἐπιδιδῦναι τῇ ἐπιστολῇ. θάλψαι τὸν ἐνόντα πόθον, foueto, humanitate prosequimini. Theocr. idyll. 14. ἄλλοι δ' ἐσσὶ θάλπειν φίλους. Ab Hesych. exp. & πυρὶ μυθεῖσθαι, fotor.
θαλπιστήρ, foueo, calefacio, in Geop. ἐν πανδοκείῳ ἡμέραις τρισὶ θαλφθῆναι, quatriduo postquam incubari cœperit. Apud Gal. πυρὶ καὶ θαλφθεὶς, ad ignem calefactus. Apud Aristoph. in Theog. τὸν σύεσσιν κρούσιον θαλφθεὶς κρεανόμοις, feruefactus. Legitur & θαλπεδς ἐφαν, incendi amore. Apud Aristoph. αἰκέ μὲ θαλφθῇ λέγοις, exp. ἐξε πατηθῇ τῇ τοῦ λέγων ὁδοιδομῇ, item ἐλεανθῇ, inclecatur.
θάλψις, εως, ἡ, forus, ipsa fouendi actio. Exp. & fomentum. Alex. Aphrod. θάλψεως χάριν, fotus gratia, fouendi gratia.
Θαλπτήρ, ὁ, ἡ ᾗ ὴ, foueudi vim habens, ad fotum aptus.
θάλπος, ους, τὸ, calor, feruor, æstus. De feruore Solis apud Luc. Sæpe opponitur frigori, vt apud Xen. in Pæd. & in œcon.
θαλπνὸς, calidus, feruidus. Item splendidus, apud Pind.
θάλπις, Iris dicta à calefaciendo & fouendo.
Θαλπωρὴ, forus, vel potiùs fomentum. Exp. item calor, tepor. Hesych. Quidam exp. fiducia & spes, apud Hom. Il. ζ.
Θαλπάω. ῶ. calesco, calefio. Odyss. τ.
Θαλαπέω. pro θάλπω, per παραγωγὴν.
Θαλύω, calefacio. vro, incendo. θαλύομαι, vror. Hesych.
Θαλυκὴς, calidus, feruidus. in Epigr.
θάλμος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.
Composita.
Ἀθαλπὴς, (Ionicè pro ἀθαλπὲς) sine calore seu æstu. Hippocr. de victu in morb. acut.
Ἀνθάλπω, refoueo, vel foueo: refocillo. apud Basil.
Διαθάλπω, fouco, calefacio. Item expanssis alis apricor. vt apud Basilium.
Δυσθαλπὴς, ὁ, ἡ ᾗ ὲς, calefactu difficilis, ægrè incalescens.
Ἐὐθαλπὴς, calidus. Item delectabilis. Hesych.

Καθαθάλπω

Καταθάλπω, idem quod θάλπω.
παραθάλπω, idem quod θάλπω.
περιθάλπω, circumfoueo.
προσθάλπω, insuper foueo: vel applicatum foueo.
πυραλθαλπὴς, ignis calorem expertus, ab igni calens. vt πυραλθαλπὴς ὕδωρ, in Epigr.
συνθάλπω, q.d. confoueo, concalefacio. Metaph. apud Æschil. in Prometh. μηδέ μ' οἰκτίσας Συνθάλπε μύθοις ψευδέσιν, ne me foueas mendaciis.
Υ'ποθάλπω, q.d. subfoueo, i. aliquantum & leniter foueo, vel clam foueo. Item foueo, concalefacio, vt ὄρνις ἐπωάζουσα dicitur à Basilio ὑποθάλπειν, sicut & συνθάλπειν Metaphoricè etiam dicitur ὑποθάλπεσθαι ἐλπίδι, foueri spe inani, vel decipi spe.

ΘΑΜΑ', crebro, frequenter. (* Factum ex ἅμα, pleonasmo literæ θ, vt tradunt quidam vet. gramm.) Plato Polit. 1, καὶ ἐκ τοῦ ὕπνου, ὥσπερ οἱ παῖδες θαμὰ ἐγρηγορὼς διωμίμει. Xen. θαμὰ ἑαυτὴν κατασκοπεῖται. sæpius seipsam intuetur.
Θαμὴς ἑος ὁ καὶ ἡ, creber, frequens: hinc nominat. & accus. plur. θαμέες, & θαμέας apud poetas legitur: vt Il. κ, & ρ, & Od. ξ, vbi πυκινὰ & θαμέας copulantur. itidemque dat. θαμέσι, Od. ε.
Θαμέος, eiusdem signif. itidemque poeticum. Il. α.
Θαμινὸς, creber, frequens. vsitatum in prosa & carmine.
Θαμινὰ, crebrò, frequenter, subinde. Xen. & Isocr.
Θαμινῶς, pro eodem.
Θαμίζω, frequento, frequens sum, frequenter accedo, ventito, ito. Plat. de rep. 1, οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν. Xen. Pæd. 7, θαμίζων ἐφ' ἡμᾶς. Apoll. Arg. 2, κεῖσε θαμίζον. Huc pertinere videtur τάμισος, quod coagulum significat, teste Hesych. apud Theocr. idyll. 7, est enim coagulum γάλα πεθαμισμένον, si ita loqui liceat.
θάμυρις, Hesych. solênis cœtus, concilium, frequẽtia hominum.
θαμυρίζω, congrego, cogo in vnum Hesych.
Θάμνος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΘΑ'ΜΒΟΣ, εος, τὸ, stupor, attonita admiratio: (* Factum ex θάος, interposito μ, & mutato π in β, vt docet Etymologus. Eustath. autem ex θία & ἐμβιβάζεσθαι deriuatum vult, vt sit ἡ διὰ θέας ἐμβιβαζομένη ἔκπληξις εἰς τὴν ψυχὴν) Il. δ, θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. Il. ψ θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιούς. Thucyd. lib. 6, καὶ ὁ στόλος οὐχ ἧσσον τόλμης τε θάμβει καὶ ὄψεως λαμπρότητι περιβόητος ἐγένετο, stupore audaciæ, i. stupenda audacia. Interdum exponi potest, pauor stupidus, pauor quo attoniti percellimur: vt θάμβος sit animi affectio mixta ex admiratione & timore. Eurip. in Hecuba, Ὦ τέκνον κηρύξασ', εἶκον μ', ὡς ὄρνιν θάμβει τῷδ' ἐξέπληξας. Sic apud Plut. in Pericle, διεσαφήνισε πρὸς τὰ μετέωρα θάμβος ἐργάζεται.
Θαμβὲς οῦ, ὁ, attonitus, stupida admiratione perculsus. Eust.
Θαμβαλέος, ου, ὁ, stupendus, formidabilis. vt θαμβαλέη φωνὴ, apud Nonn. vox ad quam admiratione obstupescas. Item act. stupens, admirabundus. vt θαμβαλέοι θεράποντες. Nonn.
Θαμβέω, ῶ, i. ήσω, admiratione attonita stupeo, stupore attonito paueo. Il. α θάμβησε δ' Ἀχιλλεὺς. Il. ω θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο. Interdum cum accus. vt Od. ρ καὶ ἐθάμβεον αὐτὸν stupebant ipsum. Item actiuè, stupore attonito percello, pauefacio. 2. Reg. 22, ἐχείμαρροι ἀνομίας ἐθάμβησάν με.
Θαμβοῦμαι, obstupesco, perculsus sum. Plut.

Composita.

Α'θαμβος, ου, & ἀθαμβὴς έος, ὁ & ἡ, qui stupore nõ percellitur. vel qui pauore attonitus non percellitur. Plut. in Lyc.
Α'θαμβῶς, sine stupore attonito, impauidé.
Α'θαμβίη ἡ, stupor, apud Democr.
Ε'κθαμβος, qui attonita admiratione stupet. attonitus, stupore & pauore perculsus. Eust. & Suid.
Ε'κθαμβέω, stupore attonito percellor, pauore attonito exterreor.
Ε'κθαμβοῦμαι, idem: seu expauesco. Basil.
Ε'πιθαμβέω, cum stupore attonito admiror, stupeo. Nonn. καί μιν Ἰουδαίων ἐπιθάμβεεν ἐσμὸς, cum stupebat, seu cum stupore admirabatur.
καταθαμβέω, cum stupore demiror. Et in pass. voce, pro eodem. apud Plut. in Fabio. καταθαμβηθέντες τὸν Ἀννίβαν.
περιθαμβὴς, vehemẽter admiratione & stupore vel pauore perculsus, valde stupefactus seu pauefactus. Apollon. Arg. 2, καὶ σφέας ἀμφίπολοι περιθαμβέες. Exp. & valde trepidus. ex Plut.
πολυθαμβὴς, vehementer stupefactus. Nonn.

ΘΑ'ΜΝΟΣ, ου, ὁ, densus fruticibus locus, fruticetum, frutetum, arbustum. Exp. etiam densitas minutarum arborum. Interdum exp. frutex. Il. χ, dicitur hinnulus quem canis persequitur καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ. Od. ζ, θάμνων ὑπεδύσετο δῖος Ὀδυσσεύς. Apud Diosc. θάμνος φρυγανώδης, exp. frutex surculosus seu surculaneus. Ab Hom. θάμνοι vocantur etiam ramuli desi arbori adnascentes, seu adfruticantes. Sic Od. ψ, θάμνος ἐλαίης * Eust. deducit à θαμὰ, vt dicatur θάμνος ἐλαίης. quasi θαμινός.
Θαμνώδης, εος ὁ καὶ ἡ, fruticosus, apud Theophr.
Θαμνίον & θαμνίσκος, frutetum paruum, vel potius frutex paruus.
Θαμνίσκιον, idem. apud Diosc.

Ε'κθαμνίζω, (comp.) in fruticem verti, in fruticem abire. Cic. dicit fruticari, Plin. fruticescere.
Ε'κθαμνίζω, extirpo, apud Æschyl.

Θανάσιμος θανατος. &c. vide in Θνήσκω

ΘΑ'ΠΤΩ, F. ψω aor. 2, ἔταφον, sepelio, humo, i. humari. Ο'φρ' ἔτι μέγα θάπτει. Euri, ini hœnissi, Ε'φυ ἐν ... βροτῶν θάπτει τὰ τέκνα. Cic. Thuc. 3, mortalis nemo ... non attingat dolor, morbúsue: multi sunt humandi ... Xen. Hell. 7, ἔθα ψαύτε ἐν τῇ ἀγορᾷ. idem Hell. 4 ... τοῦτον θάψαι Habet & significationem obscœnam ... Aristoph. Apud Antiph. & Isæum, exp. funero. ¶ Item ... admiror cum stupore. In qua signif. vsitata sunt aor. 2 ... & præt. med. τέθηπα, quod & pro præsenti sæpe ... vt apud Hom. Στῆ δὲ ταφών: item ταφὼν δ' ἀνόρουσεν. Od. ... σε γυναι ἄγαμαί τε τέθηπά τε. Luc. τεθηπὶ μὲ ... αὐτῶν. Apud Areop. τεθηπὼς πρὸς τὸ ξόανον.

¶ *Deriuata à θάπτω, (sepelio.)*

Θάπτομαι, sepelior, &c. Od. ἐπέθαπτο ὑπὸ χθονὸς, conditus humo, vel conditus humo. Et θάπτεσθαι πυρὶ, apud ... Habet & signif. obscœnam apud Theocr. idyll. 5.
Ταφὴ ἡ, sepultura, funus, exequiæ. Thucyd. lib. 2. Herodian ... Item quod numeratur pro sepultura. Demosth. ... in obscœna signif. apud Aristoph. vt & τάφος.
Ταφήιος, poet. (pro quo in prosa ἐντάφιος) ad sepulturam pertinens, sepulchralis, funereus. Od. ... φᾶρος ταφήιον ... itis sepulturalis. Apoll. 2, ταφήια μῆλα, funereæ oues.
Ταφεὺς, έως, ὁ, q.d. sepultor. qui Lat. pollinctor, & ... rius, & vespillo, & libitinarius. Hesych.
Τάφος, ου, ὁ, sepulchrũ, tumulus. Thuc. li. 2, ἀνδρῶν γὰρ ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος. Pro ταφὴ etiã poni à quibusdam ... sicut χόλος pro χολὴ. vt Il. ψ. & apud Isocr. in Euag. ... bre epulum. vt Il. ψ τάφον μενοεικέα δαίνυ. Item propter ... quit schol. Theocr. Aliam sig. vide in θάπτω, i. stupeo.
Τάφιος, sepulchralis, in Epigr.
Τάφρος, ου ἡ, fossa, fouea, scrobes, Thuc. li. 2, τάφρον ... ἐν καὶ ἐξωθεν ἐξ ἧς ἐπλινθεύοντο. Est etiam fossa quæ ... nitionem vnde & vallum exp. item agger. Herodian ... περὶ δὲ τὴν πόλιν τάφρους διορύττειν.
Τάφρη pro τάφρος, ex Herodoto.
Ταφρεύω fodio, vel fossam duco.
Ταφρεία, fossio, ipse actus ducendi fossam. Exp. & ... munitio, apud Diodorum.
Ταπεινὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita à θάπτω, i. sepelio.

Α'θαπτος, ου, ὁ & ἡ, insepultus. Soph. Item non sepeliendus ... gnus qui sepeliatur, lib. 1, anth. epigr. tit. εἰς ἀσεβεῖς.
Α'ταφος, ου, ὁ, καὶ ἡ, sepulchro carens, insepultus, inhumatus. Thuc. 2.
Α'ταφία ἡ, q.d. carẽtia sepulchri. Expon. & iactura ... (Luc. ...
Α'πόταφος, sepulchro maiorum sepulchris inferatur ...
Βιβλιοτάφος, qui libros sepelit, i. in tenebris tanquam ... relinquit, lucem videlicet illis inuidens.
Διστάφεις, bis sepulti, à nominat. διταφής.
Ε'νθάπτω, q.d. insepelio. vt ἐνθάπτειν τῇ ἐσθῆτι, sepelire intra ...
Ε'ντάφιος, sepulchralis, funebris. ad funus seu sepulturam pertinens. Synes. epist. 4, φέρειν δεῖ τὴν ἐντάφιον ... γῆς νεκρῶν.
Ε'ντάφιον (substantiuè) sepultorium linteum, vt apud ... Plutarch. καλὸν ἐντάφιον ἡ τυραννίς. Apud Plutarch. in ... sap. exp. vestimentum funebre. Item exequiæ, inferiæ ... in Macchab. enc.
Ε'νταφιάζω, q.d. condo intra ἐντάφια. Itẽ sepelio, funero ...
Ε'νταφιασμὸς, sepultura. (& ...
Ε'νταφιαστὴς, q.d. sepultor, i. vespillo, pollinctor. Epiphan. ... & Genes. cap. 50.
Ε'πιτάφιος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. supersepulchralis) sepulchralis, funebris. vt ἐπιτάφιον δεῖπνον, Synes. funebre epulum. Sic ... ἀγὼν λόγος, &c. Sæpe ponitur & sine substantiuo, vt apud ... rhet. 3.
Καταθάπτω, idem quod θάπτω, sepelio Il. τ. (& ...

Decomp. Συγκαταθάπτω, consepelio, vnà sepelio. Arist. ... (ripid. in ...
Κενοταφέω, tumulo inani sepelio, tumulũ inanem erigo ...
Κενοτάφιον, ου, τὸ, tumulus inanis aut sepulchrum inane ... simulachrum seu imago, 1. Reg. c. 19.
Νεκροτάφος, (q.d. mortuorum sepultor) sepultor. Hesych.
Συνθάπτω, consepelio, vnà sepelio.
Συνθάπτομαι, consepelior, vnà sepelior. Greg. συνθάπτεσθαι Χριστῷ. Rom. 6, συνετάφημεν οὖν αὐτῷ.
Σύνταφος, sepulchrum commune habens, contumulatus apud Plat. de leg.
Κρόταφος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex ταφρεύω.

Α'ποταφρεύω, fossa seu vallo munio. Exponitur etiam, fossam duco, muro circumuallo.

Α'ποταφρεύσις, munitio quæ fit ducendo fossam, circumuallatio.
Διαταφρεύω, fossam duco ad dirimendum, fossa dirimo, seu separo.
Περιταφρεύω, idem quod ἀποταφρεύω. Plutarch. περιταφρεύειν τὸ στρατόπεδον τῶν πολεμίων. Et στρατοπέδευον ἐν περιτεταφρευμένῳ, in ... fossa ducta munito. apud Xen.

Deriuata ex θάπτω, i. stupeo.

Τάφος, stupor, attonita admiratio. Pro quo, facta mutatione literarum Ionica, dici τέφος docet Eust. Odyss. ὡς τάφος δ' ἔλεν ... At τάφος, sepulchrum (quod & ipsum Eust. ... tum vult διὰ τὸ ἐκπλήττειν τοὺς μετ' οἴκτου βλέποντας) vide suprà in θάπτω, i. sepelio.
Τάφος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.
... exp. κατατεθηπότι, apud Suidam.

ΘΑΡΓΗΛΙ'Α, ἡ, sub. ἑορτὴ, & Θαργήλια τὰ (sub. ἱερὰ) festum & sacra in honorem Apollinis & Dianæ. Archiloch. νῦν ἄγει τὰ Θαργήλια.
Θαργηλιὼν, mensis in quo celebrantur Θαργήλια, sacer & ipse iisdem diis. Etymol. dicit esse vndecimum mensem, denominatum παρὰ τὸ θέρειν τὴν γῆν, quippe in quo Sol ardentior sit & flores terræ siccescant. Quidam Latinorum Aprili respondere dicunt.

ΘΑ'ΡΣΟΣ εος, τὸ, fiducia, confidentia, audacia, animi præsentia, Od. 1, αὐτὰρ θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε μέγα δαίμων. Xen. Pæd. 4. θάρσος πρὸς τοὺς πολεμίους. idem Pæd. 5. θάρσος ἐμφύσεται. idem. Hell. ... πολὺ μᾶλλον καὶ θάρσος τοῖς στρατιώταις φυσιν ἐμπεσεῖν. Dicitur & θάρσος λαμβάνειν τινα, Thuc. lib. 2. & vicissim dicitur aliquis λαμβάνειν θάρσος, Act, cap. vlt. * Quidam volunt esse θάρσος à futuro Æolico verbi θέρω: vnde & θέρσος pro θάρσος dicunt iidem Æoles. αἱ γὰρ θερμοὶ καὶ θρασεῖς.
Θαρσαλέος, ὁ, fiducia præditus, confidens animo. item audax. Thuc. l. 7 ἡ μὲν ἐλπὶς ὅμως θαρσεῖα τοῦ μέλλοντος.
Θαρσαλέος, ου, ὁ fiducia præditus. fidens, confidens animo. Exp. etiam, audax, magnanimus. vt θαρσαλέος πολεμιστὴς. & θαρσαλέον ..., apud Hom. Accipitur in bonam & in malam partem.
Θαρσαλέως, fidenter, cum fiducia, audacter, intrepidè. Thuc. & alij.
Θαρσέω, ῶ, fiducia præditus sum, fiduciam habeo, confido, bono sum animo, securus sum. Theocr. idyll. 4. Θαρσεῖν χρὴ φίλε Βάττε, τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον, fidendum est, fiducia habenda est: cui respondet Battus Θαρσέω, &c. animum recipio, confido. Sic apud eũdem idyll. 5. θάρσει γύναι, bono sis animo. Frequens etiam est in nouo Test. vt Matth. 9. θάρσει τέκνον, & alibi. ¶ Item fiduciam capio, ad fiduciã erigor seu excitor aut etiã ad audaciam. Il. α θαρσήσας μάλα εἰπέ. Thuc. lib. 1. θαρσοῦντας, ἰέναι καὶ πολλὰ ἐς τὸν πόλεμον, alacres & fidentes ad bellum proficisci, idq; multis de causis. Plut. in Themistocle. ἐθάρσησε παραμένειν. interdum cũ dat. vt Thuc. 2. θαρσήσαντες τοῖς τε προσγιγνομένοις. Et apud Theocrit. idyll. 17. θαρσήσας παισὶ σφετέροισι. Interdum cum accu. & exponitur audeo vel non reformido, nõ metuo. vt Synes. in epist. ἐθάρσησε τὴν ὁδὸν, hoc iter ausus est suscipere. Apud Apollon. θάρσει μέγα τῶς χεῖρας, noli metuere.
Θαρσήεντως, ὁ, qui est fidenti animo, fidens. Nonn.
Θαρσύνω, fiduciam affero, fiduciam addo, animum addo. Il. ν.
Θαρσυνεῖ ἱέρεος καὶ ἐπιτρωόντα μάχεσθαι. Sic Hesiod. in asp. καί σφεας θαρσύνεσκε, & fiducia ipsis addita.
Θάρσυνος, confidens, vel in spem erectus, confirmatus. Suid.
Θάρρος, εος, τὸ, idem quod θάρσος, fiducia, &c. Aristot. ethic. Nicom. lib. 3 Exponitur etiam audacia: apud Aristot. Rhet. 2.
Θαρραλέος, idem quod θαρσαλέος. Xen. Dicitur & θαρραλέον substantiuè, fiducia, animi magnitudo. Apud Herodian. exp. audacia.
Θαρραλέως, idem quod θαρσαλέως. Plat. in Apol. Θαρραλέως ἔχω πρὸς τὸν θάνατον, mortem non reformido.
Θαρραλεότης, fiducia, fidentia, firma animi confisio. cui opponitur δειλία apud Plut.
Θαρρέω, ῶ, idem quod θαρσέω, Herodian. lib. 4. ἐθάρρει αὐτῷ ... i. confidebat autem ei, vtpote iam pridem sui studioso. Apud eundem θαρρεῖν πρόσωπον, exp. vultum audaciæ plenum seu fiduciæ. Isocr. in Archid. θαρρεῖν περὶ τῶν μελλόντων, Dicitur & θαρρεῖν περί τι. Et cum πρὸς, vt ἐθάρρησεν πρὸς μάχην item cum dat. itidemq; cum accus. & cum infini. sicut θαρρεῖν. Apud Chrysost. θαρρῶ σοι τὸ ἀπόρρητον, exp. committo arcanum. vel audeo committere.
Θαρραλέος, ὁ, ad fiduciam seu fidentiam propensus.
Θαρρύνω, idem quod θαρσύνω. Xen. Pæd. 6. θαρρύνειν τοὺς ἑταίρους & λέγων καὶ ἔργων.
Θράσος, εος, τὸ, audacia, temeritas. (ex θάρσος per metathesin literæ ρ.) Plut. in Lyc. μία γὰρ ἐμπειρία καὶ θράσος γυνὴ καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Thuc. τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. Gregor. in Iul. dicit θάρσος & θράσος. licet appellationibus vicina, multum significatione differre. Pro θάρσος poni quidam putant. Il. ξ.
Θρασὺς, έος, ὁ, audax, temerarius. Moschus in epitaph. Bion.

& Arist. ethic. 2. Item magnanimus, fortis, strenuus. vt quum Apoll. Herculem appellat θρασύν. Sic & Il. ρ, θρασείαν ἀπὸ χειρῶν. Et apud Theocr. idyll. 14. θρασὺν ἀσπιδιώταν.
Θρασέων cum audacia, temerariè. item in bonam partem, audacter, fidenter, Isocr. in Euag.
Θρασύτης, ητος, ἡ, audacia, temeritas. Thuc. Plut.
Θρασύνω, audacem seu confidentem reddo, audaciam affero. Thuc. lib. 1. πλήθει τὴν ἀγαθίαν θρασύνοντες, i. multitudinis fiducia seipsos alioqui timidos propter imperitiam futuros; confirmantes.
Θρασύνομαι, audax fio, animos tollo. efferor, ferocio. Aesch. Dem. Plut. Item audacter seu liberè loquor, apud Isocr. Item confido, confidentia præditus sum. Bas.

Composita.

Α'θαρσὴς, έος, ὁ & ἡ, fiduciæ expers, qui sibi timet. Eust.
Α'ναθαρσέω, & ἀναθαρρέω, fiduciam resumo, in spem bonam rursus erigor, ad spem bonam redeo, animum recipio. Thuc. lib. 3. & 9. & Plut. in Publ.
Α'ναθαρσύνω & ἀναθαρρύνω, fiduciam alicui reddo, in spem repono, spem reddo, animum reddo, rursum erigo. Xen. Pæd. 5. ἀναθαρρύνωμεν τοὺς ἄνδρας. Plut. in Pericle, ἐπιδεῖν παρηγορεῖν καὶ ἀναθαρρύνειν.
ἀποθαρσέω & ἀποθαρρέω, confido, vel potius, valde confido, præfidente animo sum. Xenoph. apud Pausan. ἀποθαρσῶ τοῦτο, audeo aggredi.
ἀποθρασύνομαι, idem quod θρασύνομαι. vt ἀποθρασύνεσθαι πρός τινα, audacia vti aduersus aliquem.
Δορυθαρσὴς, poet. hasta audax, bellicosus, in Epigr.
Ε'κθαρσέω & ἐκθαρρέω, ῶ, confido, vel potius valde confido, Item fiduciam capio, in spem bonam erigor. vt ἐκτεθαρρηκότες τοῖς πράγμασιν, Plut. in Rom. Participium ἐκθαρσήσας, in bonam spem erectus. (do animo.
Ε'πιθαρσύνω, audacem reddo, audaciam adiicio. vel animum ad-
Ε'πιθαρσέω, confido.
Εὐθαρσὴς, fiducia præditus, qui fidenti est animo, vel præsenti animo.
Εὐθάρσεια ἡ, fiducia, animi præsentia.
Εὐθαρσῶς, cum fiducia, audacter. Aristot. eth. 3. c. 6.
Καταθαρσέω & καταθαρρέω, ῶ, fidenti animosum, seu fiduciam sumo aduersus aliquem, fidenter seu audacter me gero aduersus aliquem. Herod. lib. 1, ὅτε εἰς τὸ παρὸν καταθαρσήσει, τῆς ἡλικίας καταφρονήσαν, neque in præsens, contemptu ætatis nostræ, se efferet audacius. apud eundem, τῶν ἡμετέρων ὅπλων καταθαρρήσας, exp. nostra arma lacessere aggreditur.
Καταθεθαρρηκότως, confidenter, audacter, licenter. Plut.
Καταθρασύνομαι, audax sum, audacter loquor. (idyll. 15.
Κυνοθαρσὴς, canina præditus audacia seu impudentia. Theocr.
Λυκοθαρσὴς, lupi more audax, lupina quadam audacia præditus. Pro magnanimo, in Epigr.
Μεγαθαρσὴς, magna fiducia præditus. Exp. & magnanimus, animosus. Hesiod. in asp. ἐῶ μεγαθαρσεῖ παιδί.
παραθαρρύνω & παραθαρσύνω, fiduciam addo, confirmo, apud Thuc. Herodian. & Plut.
περιθαρσὴς, valde fidens, præfidens. Apollon.
πολυθαρσὴς, multa fiducia præditus. vt μένος πολυθαρσὲς, Hom. Exp. etiam audax. vt apud Apoll. πολυθαρσὴς πόλεμος, audax bellum.
πολυθαρσὲς, subst. magna animi fiducia.

ΘΑ'ΣΟΣ, Thasus, insula Thraciæ adiacens. vnde θάσιος, vnde θασία σταφυλὴ, Thasia vua, Diosc. & θάσιος οἶνος, Aristoph. in Pluto, pro optimo vino. θασία ἅλμη, Thasia muria, & θάσιοι βάμμα, & θάσιαι ῥαφανίδες, apud Athen. l. 2. & 7.

θάσσων, θᾶττον, vide in Ταχύς.
θάτερον vide in Ε'τερος.

ΘΑΥΜΑ'ΖΩ, F. άσω & άσομαι. miror, admiror, admirationi habeo. Il. ω θαύμαζ' Ἀχιλῆα. Od. δ, ἀλλὰ τὸ θαυμάζω. Sic Luc. in Tim. θαυμάζει τε καὶ θαυμαστά. Plut. in libro de defectu orac. διὸ καὶ θαυμάζει τε καὶ θαυμάζει. Cum accus. personæ & genitiuo rei. χρύσιον ποῦ ἐστι θαυμάζειν. Plut. in Cam. τῆς εὐλαβείας καὶ καλοκαγαθίας τὸν Κάμιλλον ἐθαύμασαν, Camilli pietatem & probitatem sunt admirati. Cum solo genitiuo personæ. Xen. ὑμῶν μέντοι θαυμάζω εἰ μὴ βοηθήσετε ὑμῖν αὐτοῖς. Sic & apud Isocr. initio Panegyr. & alibi. ¶ Item obseruantia prosequor, vel cultu & obseruantia prosequor, suspicio, magnifacio, in precio habeo. vt apud Isocr. ad Demon. καὶ μᾶλλον ἐθαύμαζε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας. Xen. ἐστιν οὕς τινας ἀνθρώπων τεθαύμακας ἐπὶ σοφίᾳ.* Α'θάομαι deducitur. vnde & θαύματα dicuutur quasi θεάματα; Sic & Lat. suspicio ab antiquo & obsoleto specio.
Θαυμασμὸς, οῦ, ὁ, admiratio. Hipp. ep. ad Demag.
Θαυμάσιος, ου, ὁ, admirabilis, mirabilis, admiratione dignus, mirificus, mirus. Plat. Xen. & alij. Item qui admirationi est & in precio habetur. Luc. (Plat.
Θαυμασιότης, admirabilitas.
Θαυμασίως admirabiliter, mirè, mirum in modũ, Aristop. &
Θαυμαστὴς, οῦ, ὁ, admirator, vel laudator. Plut.

θαυμαστικὸς, ad admirandum propensus, vel immodicè admirator. Aristot.

θαυμαστικῶς, aduerb. vt θαυμαστικῶς ἔχειν, apud Phil. admiratione teneri.

θαυμαστὸς, pass. accipitur pro θαυμάσιος, admirabilis &c. Isocr. Xen. Dem. Ponitur etiam aduerbialiter θαυμαστὸν pro θαυμαστῶς, mirabiliter. vt apud Plat. in symp. τί τε ἐ θαυμαστὸν ἐκπλήττονται.

θαυμαστῶς idem quod θαυμασίως. Plat. de rep. l. 1.

θαυμαστόω, ῶ, admirabilem seu admirabilem reddo. Plut.

θαῦμα, τὸ, admiratio. vt ἐν θαύματι ποιεῖσθαι, apud Plut. & θαῦμα μ' ἔχει apud Luc. Item miraculum, res mira. Il. ν. ὢ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. Aristoph. in Pluto, καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν, nihil mirum. Et apud Hom. θαῦμα ἰδέσθαι, mirum visu. Sic apud Plat. θαῦμα ἀκοῦσαι, auditu mirum. Item θαύματα, portenta. item præstigiæ, Xen. in symp. τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν.

θαυμαλέος, ὁ, admirandus. Hesych.

θαυμαίνω, poeticè pro θαυμάζω. Od. θ.

θαυμαστίζομαι, re admirabilitate obstupesco. Hesych.

θαῦμα Ionicè pro θαῦμα, miraculum res admirandum. apud Herodot.

θωμάζω pro θαυμάζω, admiror.

θωμάσιον quoque ctt. ab Eust. & θωμάσιος pro θαυμάσιος.

θωυτὸς Ionicè pro θαυμαστός. Hesiod. in asp.

Composita.

Ἀθαυμαστὶ, aduerb. citra admirationem.

Ἀξιοθαύμαστος, admiratione dignus. Xen.

Ἀποθαυμάζω, demiror. Aeschin. aduersus Timocr.

Ἐπιθαυμάζω, donis honoro. Suid. ex Aristoph.

Ὑπερθαυμάζω, demiror, supra modum admiror.

ΘΑ'ΨΟΣ, ου, ἡ, Thapsus: lignum Scythicum buxei seu aurei coloris, quod nonnulli guaiacum Indicum esse putant. (* denominatum à Thapso, vna ex Sporadibus insulis, quod ibi primùm à Cratena repertum fuerit, teste schol. Nic. in Alexiph. Vtitur & Nic. in pharm. Asclepiades verò esse dicit herbam quandam qua tinguntur τὰ κροκοειδῆ. Paul. Aeg. l. 3. c. 2. tradit à Romanis vocari herbam rubiam.

Θάψινος, ου, ὁ, thapsinus, thapso similis. pallido seu aureo colore. Aristoph. in Vesp. & Plut. in Phocione.

Θαψία, ἡ, thapsia, herba ferulacea, ex eo dicta quòd in Thapso insula primùm reperta fuerit: vt testatur Diosc. lib. 4. c. 157. Vide & Theophr. hist. pl. l. 9. & Plin. l. 13. c. 22.

ΘΕΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. άσομαι, specto, contemplor, Aristot. Pol. 8. εἴ τις χαίρει τὴν εἰκόνα τινὸς θεώμενος. Dem. θεάσονταί σε τί ποιήσεις, obseruabunt, studiosè spectabunt. Aristoph. in Vesp. ἰδοὺ θεῶ τὸ σχῆμα, specta gestum, seu studiosè inspice & contemplare. Interdum absolutè, specto ludos, seu certamen. Luc. in Nigr. τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐπείσιν, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, qui tali veste indutus spectet, &c. Item θεάομαι pro video. Soph. in Trach. ἴδε, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας, videte cuncti. Et pass. apud Apoll. in epist. θεαθῆναι ὑπ' ἐμοῦ. videri à me. Reperitur etiā θᾶσαι pro θέασαι, aspice, vide, apud Theocr. idyl. 3. & 4 & θασεύμεναι, pro θεασόμεναι, apud eundem idyll. 15. item θάεο pro θεῶ, lib. 4. Epigr. quæ Dorica sunt.

Θέαμα, τὸ, spectaculum: res ipsa quā spectamus. Soph. Luc. Xen.

θεάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, spectator, contemplator. Suid.

Θεατὴς, οῦ, ὁ, spectator. Thuc. lib. 3.

θεατὸς, ῦ, ὁ, spectabilis, spectandus, visendus. Isocr.

θεάτρια, ἡ, spectatrix. Poll. lib. 4.

θέατρον, ου, τὸ, theatrum: locus in quo diebus festis ludi spectantur, interdū etiam orationes audiuntur. Dem. Isocr. Plut. Ponitur interdum & pro ipso spectaculo. 1. Cor. 4. v. 9.

θεατρικὸς, ῦ, ὁ, theatricus, theatralis. Arist. in Polit. θεατρικὴ μουσικὴ, theatralis musica. Item ostentatorius, ad ostentationem compositus. vt θεατρικὴ καὶ παρατετραγῳδημένη λέξις, apud Plut. de instit. puer. dictio quæ theatricam pompam magis decet & tragicum aliquid redolet. θεατρικῶς, theatraliter. ita vt in theatris fieri solet. Item ostentatoriè, compositè ad ostentationem. Gregor.

θεατρεῖον, ου, τὸ, theatrum idem quod θέατρον. Suid.

θεατρίζω, F. ίσω, in theatro recito vel ago comœdiam aut fabulam, apud Suid. Item edo in theatro, ostento. Gregor. in Macchab. 89. Idem in epitaph. fr. de fucatis mulieribus, κοσμίως θεατριζόμεναι, in theatro specimen sui præbentes: vel in theatrum traductæ. Item in malam partem, traduco, seu in theatrum omnibus spectandum produco ignominiæ causa. ostentui sum. in epist. ad Hebr. c. 10.

θεατρίδιον, ου, τὸ, paruum theatrum. Vitruu. l. 7. c. 7.

θέα, ἡ, spectatio. Xen. Hell. 6. ἀξία ἐγένετο θέας αὐτοῦ, visu digna. Sic Eurip. τὴν θέαν διαπρεπὴς aspectu decorus. Et actiua signif. apud Xen τῇ θέᾳ τοῦ ἑαυτοῦ ἀγγελίου, spectatione sui, seu spectando sese. Interdum pro spectatione ludorum. Herodot. ἐπεὶ δὲ κατέλαβον αἱ τῆς θέας ἡμέραι, dies spectationis ludorum. Item id ipsum quod spectatur seu videtur: idem quod θέαμα. Epict. πᾶσαν θέαν ἣν ἴδῃς μιμῇ, quidquid vides, imitaris. Philo de vita Mos. lib. 3. θέαν ἐκθεσμον ἰδόντες, nefandum spectaculum cernentes. In plur. θέαι, sæpe pro ludis qui spectantur, i. pro

spectaculis. Herod. l. 2. ἑορταῖς καὶ θέαις ἐπιθέμενος, festis & spectaculis seu ludis deditus. Et lib. 1. δημοσίᾳ θέας ἐποιήσατο, spectacula edidit. ¶ At θεὰ vide in θεός.

Θεάω, & θεάω, cum admiratione specto. Ionicum est.

θέημα, τὸ, miraculum. quod cum admiratione spectatur. Ionicè pro θαῦμα, seu θάημα Doricè. Sic θεήμων Ionicè pro θεάμων, spectator. Epigr.

θεημοσύνη, speculatio, contemplatio, spectatio. Epigr.

θεητὴς, οῦ, ὁ, pro θεατὴς, spectator.

θεητὸς, idem quod θεατός. Dicitur & θεητὸς poeticè, si τὸ ι pro θεατός. Hesiod. in Theog.

Θάημα (Doricum) spectaculum, miraculum. Theocr. idyll. αἰπολικὸν τι θάημα.

θαητὸς ῦ ὁ, spectabilis, cum admiratione spectandus, mirandus.

θηέομαι, admiror spectando: cum admiratione specto. Vox est Ionicum. Od. τ, αὐτὸν ἐθηήσατο γυναῖκες. Theocr. idyl. θηεῦσθαι ἢ ποντοπόρον βέεν. Sic Herodot. ἐθηεῦτο πάντων ...

... pontum cum admiratione.

θηητὸς, ῦ, ὁ, cum admiratione spectandus aut certe ... dus, spectabilis, admirabilis. Hesiod. & Theocr. idyll.

θηητὴρ, ῆρος, ὁ, qui cum admiratione spectat. Od. φ.

θηήτωρ, ορος, ὁ, pro eodem Nonn.

Θεωρός, &c. θεωρεῖν, θαυμάζω, &c. quomodo huc pertineant ... locis.

Composita.

Ἀθεάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui non spectat. Synes. de insomn.

Ἀθέατος, ου, ὁ καὶ ἡ, inuisus, i. non visus: vel qui videri ... siue nequit. Luc. & Plut. de educ. puer. Item non visendus seu inspectandus. Plut. in Numa ἀθέατος τοῖς ἄλλοις ἱερὰ, sacra aliis videre non licet. Item actiue qui non vidit. Xen. τοῦ πάντων ἥδιστου θεάματος ἀθέατος, qui non vidit omnium spectatu iucundissimam. Luc. in Nigr. ἀθέατος ἀληθείας, qui veritatem non perspexit & cognouit.

Ἀξιοθέατος, spectatu dignus, dignus qui visatur. Herodian. l.

Ἀξιοθέητος idem apud Herodot.

Ἀποθεάομαι, aspecto, ex alto specto: vel attentè seu ... lis inspecto.

Διαθεάομαι, dispicio, considero.

Δυσθέατος, infaustus infelix aspectu. Soph. ὦ δυσθέατον ... rem spectaculum.

Ἐπαναθεάομαι, (comp.) specto.

Καταθεάομαι, aspicio, inspicio. Phil. de mundo, ...

Παραθεάομαι, altrinsecus spectando confero. Plat. in ...

Πολυθεάμων qui multa spectauit. Plato in Phædro.

Προθεάομαι, prouideo seu præuideo Hesych.

Συνθεάομαι, conspicor. Polyb. lib. 10. ἐν τοῖς λιμέσι ... ποτηρίων πλῆθος, conspecta in lembis poculorū multitudine.

Συνθεατὴς, qui simul spectat, spectationis socius.

Συνθεάτρια, quæ simul spectat. Poll. ex Aristoph.

Φιλοθεάμων ονος, ὁ καὶ ἡ, spectaculorum amans, spectandi studiosus, qui spectaculis gaudet, apud Greg. vel visendarum cupidus inspectator. Plat. de defectu orac ... καὶ φιλομαθὴς, visendi & discendi cupidus.

Composita ex θέατρον.

Ἀμφιθέατρον, ου, τὸ, amphitheatrum, theatrum non ... forma constructum, sed rotundum, ita vt vndique spectari possit.

Ἐκθεατρίζω, per theatrum traduco, apud Polyb. lib. ... dem exp. etiam arguo. ἐκθεατρίζουσι τὴν ἑαυτῶν ... guunt & velut omnibus in theatro spectandam ... Exp. etiam, explodo, exigo, apud Athen. lib. 11.

Θεῖον, vide θεῖον in θεός.

Θειόω θειῶ, &c. in θεάομαι.

Θειάζω, θεϊκὸς, &c. vide in θεός.

ΘΕΊΝΩ, ferio, percutio, poet. Il. ... θείνων.

θείνομαι, percutior, ferior, verberor, vapulo. Eurip. ... μήνυς πυλας. & Il. α. ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι θεινομένην.

θέναρ & θὶν, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Θεῖον, θεῖος, &c. vide in θεός.

ΘΕ'ΛΓΩ, F. ξω, mulceo, demulceo, delinio. Od. σ. v. 281 ... θυμὸν μειλιχίοις ἐπέεσσι. Il. μ. αὐτὰρ Ἀχαιῶν θέλγε νόον. ... de Orpheo. τὸν ἀκήλητον θυμὸν ἔθελξε λύρη. * Eust. scribit ... esse dictum quasi ἀπάγειν ἵνα οὐ θέλει. vel ἄγειν εἰς ὃ θέλει ... Itidem Hesych. dicit esse εἰς τὸ θέλειν ἄγειν, impellere quo ... que velis.

Θέλγομαι, mulceor, delinior, pellicior. Syn. in lib. de insomn.

θέλγμα τὸ, delinimentum.

θελκτὴρ, delinitor.

θελκτήριος, ου, ὁ & ἡ, delinitiuus, deliniendi seu demulcendi vim habens, illecebrosus. vt ἐπῳδὴ θελκτήριος. Plut.

θελκτήριον, (substantiuè) illecebra, oblectamentū. Nom. ... θελκτήριος inuenitur & θελκτρος in Theophyl. epist.

θέλκτρον, & θέλγητρον, delinimentum, illecebra, oblectamentum. Eurip. in Oreste, ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον.

Θελκτῆρες, Hesych. sunt præstigiatores, venefici, versipelles: nimirum ... τὸ θέλγειν, quod idem exp. ἀπατᾶν. Scribitur etiam ... pro eodem apud eundem Hes. & Etymol.

Composita.

Καταθέλγω, demulceo: vel vehementer demulceo & delinio. Mosch. idyll. 2.

Λυροθελγὴς, ὁ καὶ ἡ, lyra seu lyræ sono permulsus. in Epigr.

Πανθελγὴς, omnes demulcens seu deliniens, omnes oblectans. παν θελγὴς φωνὴ. Nonn. (in Epigr.

Πανθέλγητρα ἡμερίδος, vitis omnium oblectatrix seu recreatrix.

Φρενοθελγὴς, mentem mulcens, mentem oblectans. vt φρενοθελγὴς μῦθος. Nonn. verbum menti gratum.

Θέλημα, &c. vide in Ἐθέλω. θελκτήριον, &c. in θέλγω.

Θέλω, in Ἐθέλω. Θέμα, θεματικὸς θεματίζω, &c. in Τίθημι.

ΘΕΜΕΊΛΙΟΝ, ου, τὸ, fundamentum. Hesych. * παρὰ τὸ τίθεσθαι, quia omni primo loco solet, vt cætera superstruantur.

Θέμεθλον, ου, τὸ, idem Il. ρ. v. 47. κατὰ στομάχοιο θέμεθλα Νύξε, in fundo gutturis, in imo gutture.

Θεμέλιον, ου, τὸ, siue θεμέλιος, ου, ὁ. idem quod θέμεθλον. Herodian. lib. ... μέλλοντα ἔρδειν καὶ ἐκ θεμελίων ἀπέλυσε, funditus. Thuc. lib. ... οἱ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται, fundamenta ex lapidibus variis subiecta sunt.

Θεμέλιος, adiectiuè etiam accipitur pro eo qui in fundamento seu fundamenti loco ponitur. Poll. lib. 7. Poëticè verò pro ... dicitur θεμείλιον metri causa. Il. ψ, θεμείλιά τε προβάλοντο. Et in Epigr. θεμείλια πῆξας.

Θεμελιόω, ῶ, fundo: seu fundamentum iacio, loco, pono. substruo. in epist. ad Hebr. cap. 1. ex Psalm. 102. τὴν γῆν ἐθεμελίωσας. & 1. Pet. c. 5.

Θεμελίωσις, fundatio, fundamenti substructio.

Θεμελιωτὴς, οῦ, ὁ, fundatur.

Θέμωμα, ου, τὸ, fundamentum.

Composita.

Ἀθέμελος, ου, ὁ καὶ ἡ, fundamento carens, nullo nitens fundamento. Hesych.

Ἀθεμέλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Hesych.

Ἐκθεμελιόω, ῶ, fundamenta destruo, vel fundamentis eruo.

Αὐτοθέμεθλος, per se habens fundamentum. Nonn.

Πρυμνοθέλυμνος ἐλέσθαι dicitur qui radicitùs euellitur & funditùs extirpatur. Iliad. κ, & Iliad. ι. Et Aristoph. in Pace, προθέλυμνον τὸν πόλεμον ἐξελεῖν. i. funditùs, penitùs. Apud Homer. φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ, accipitur pro denso. Sic & apud Aristoph. in Equit. ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς προθελύμνους, exp. πυκνοὺς, ἐπαλλήλους, ἄλλους ἐπ' ἄλλοις, densos, alium super alium.

Τετραθέλυμνος, quatuor habens fundamenta seu quadruplex. Iliad. ο. v. 479.

Ὑψιθέμεθλος, alta habens fundamenta. Nonn.

ΘΕ'ΜΙΣ, ιστος, vel ιδος, ἡ, lex, institutum: vel ius, fas. Odyss. ι. τοῖσιν οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες. Hesiod. in Erg. δίκη δ' ἰθείας θέμιστας. & Epigr. lib. 2 θέμιν ἀμείψαι, ius mutare. Plat. in Tim. ὃ μηδ' εἰπεῖν θέμις, quod ne dictu quidem fas est. Interdum cum genit. ἡ θέμις ἐστὶ γυναικὸς, vt mulierem decet. ¶ θέμιστες dicuntur etiam tributa & vectigalia quæ principi populum persoluere ius imperat. Iliad. ι, καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας. Eustathio θέμιστες sunt etiam consilia, consultáque. item oracula, vaticinia. ¶ Item θέμις θεὰ putabatur esse quæ præciperet hominibus id petere quod fas esset, atque adeò id esse existimabatur quod & fas est. Alij verò θέμιν seu θέμιστα ius & iustitiam, eandémque consiliorum & oraculorum præsidem esse putant, Hesiod. in Theog. & Hom. Odyss. β. & Iliad. υ. * Eiusdem est & originis & significationis cum θεσμὸς, de quo infrà.

Θέμιστος, ου, ὁ, legib. consentaneus, iustus, idem quod θέσμιος. Hes.

Θεμίσιος quoque exp. iustus. Hesych.

Θεμιστεύω, F. σω, iura reddo, ius dico: vel etiā impero. Odyss. θεμιστεύει δὲ ἕκαστος παίδων ἠδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι. ¶ Itē θεμιστεύομαι, responsa & oracula do consulentibus, vaticinor. Plut. de def. orac. & in libro de Pyth. orac. ὅσαι διὰ μέτρων ἐθεμίστευσε.

Θεμιτὸς, ου, ὁ, idem quòd θεμιστὸς, legibus consentaneus aut permissus, licitus, iustus. Apud Suid. πᾶσαν θεμιτὴν ὁδὸν ἐποίει τὸ κέρδος, quacunque ex re lucrum quærebat, modò id contra ius & fas non esset. Dicitur etiam οὐ θεμιτόν ἐστι, nefas est, fas & æquum non est. Plat. in Apol.

Θεμιτῶς, iustè, licitè, legitimè. Suid.

Ἀθέμιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) nefarius. Tam de persona quàm de re dicitur sicut ἄθεσμος & ἄδικος. Il. ι, Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος, Ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, nefarius & impius. Quum de re dicitur, exp. nefarius, nefandus, nefastus: vel etiam legibus vetitus, illicitus, vt ἄνομος & παράνομος. Xen. pæd. 1. τὰς δὲ ἀθέμιστα ἐργαζομένους. Et alibi ἀθέμιστα ποιεῖν, nefaria admittere facinora, Apomn. lib. 1.

Ἀθεμιστέω ῶ, sum ἀθέμιστος, seu ἀθέμιστα ποιῶ, nefaria & legibus vetita admitto facinora. Hesych.

Ἀθέμιτος, idem quod ἀθέμιστος. Herodot. in Polymnia, ἀθέμιτα ἔργα ἔρδοντι. Dicitur etiam ἀθεμιτόν ἐστι, pro οὐ θεμιτόν ἐστι, fas non est, nefas est. vt Act. cap. 10.

ΘΕ'ΝΑΡ, αρος, τὸ, vola, cauitas manus & pedis: Hom. Iliad. ε, δόρυ χειρὸς αὐτετόρησεν Ἀμβροσίου διὰ πέπλου, πρυμνὸν ὕπερ θέναρος, supra volam. Sic Alex. Aphrod. probl. lib. 2. ὁμιλεῖ τῷ θέναρι τῶν χειρῶν, volam manuum contingit. * Etym. dictum vult vel παρὰ τὸ θέσεως εἶναι χωρίον, nimirum εἰς ὃ ἐντίθεται τὰ διδόμενα: vel παρὰ τὸ θείνειν, quod est τύπτειν, quoniam δι' αὐτοῦ πληγὴ γίνεται.

Composita.

Ὀπισθέναρ, posterior pars manus, & quasi auersa, cui opponitur θέναρ. Vide Poll. lib. 2.

Ὑποθέναρ, spatium quod est à digito qui λιχανὸς vocatur vsquè ad minimum, Poll.

ΘΕΟ'Σ, οῦ, ὁ, Deus. Dicitur σὺν θεῷ. Iliad. ι, apud Herodot. Aristoph. Plat. Xenoph. & alios, i. deo duce, deo fauente, dei instinctu, ope diuina, cui opponitur ἄνευ θεοῦ, Odyss. ο. Pro σὺν θεῷ dicitur & ἢν θεὸς θέλῃ, apud Xenoph. & Aristoph. item θεῶν ἐθελόντων, βουλομένων, apud Xenoph. & Luc. Κατὰ θεὸν, diuinitùs, Dei impulsu. item Dei benignitate, apud Synes. Inuenitur θεὸς etiam gen. fœm. pro θεὰ, Dea. Iliad. α, ἀλιτήμων θεός εἰμι. Plato de rep. lib. 1. προσευξόμενος τῇ θεῷ. Dem. initio orat. pro cor. τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις. * Dictum volunt θεὸν alij ἀπὸ τοῦ θεᾶσθαι, quod omnia intueatur & cernat. Alij à nomine δέος, i. metus, quòd sit formidabilis. Plerique ἀπὸ τοῦ θέειν, i. à currendo: existimârunt enim multi olim sidera & stellas, quæ perpetuo cursu feruntur, esse deos. qua de re vide Plat. in Cratylo, & Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 23.

Θεόθεν, à deo, diuinitùs. Odyss. π. & Synes. ep. 137. Pro eodem dicitur & θεόφιν & ἐκ θεόφιν apud Hom. sed θεόφιν interdum & pro datiuo θεοῖς.

Θεότης, ητος, ἡ, deitas, diuinitas. Greg.

Θεόω, ῶ, F. ώσω, Deum facio. Naz. ἐμὲ θεοῖ διὰ τοῦ βαπτίσματος. Et in pass. θεούμενος, qui Deus fit, qui ex humana natura in diuinam abit. apud eundem.

Θέωσις, q. d. deificatio.

Θεὰ, ᾶς, ἡ. Dea. Il. α, Μῆνιν ἄειδε θεά. Θέαινα, ἡ, idem. ¶ At θέα, vide in θεάομαι.

Θεάζω, F. άσω, diuinus sum, proximè ad Deum accedo. Dion. in vita Hom. ex Democr. (Apocal.

Θεαστικὸς, οῦ, ὁ, diuinus. vel qui diuino spiritu agitur. Areth. in

Θεῖος, ου, ὁ, diuinus, ad Deum pertinens: contractum ex θέϊος seu θέειος, vt volunt nonnulli, Apud Hom. θεῖος ὄνειρος, somnium diuinitùs immissum. Apud eundem θεῖος Ὀδυσσεὺς, diuinus Vlysses. Apud Dem. θεῖος καὶ δαιμόνιος copulantur. Apud Plat. θειότατα δῶρα, diuinissima dona. ¶ θεῖος dicitur etiam patris vel matris frater, teste Eust. & Poll. in qua significatione interdum absolutè ponitur. vt apud Xen. pæd. 1. ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδόρει, auunculus eum increpabat. Sic & apud Plutarch. περὶ φιλαδελφίας. Interdum cum adiectione ad tollendam ambiguitatem, vt πρὸς πατρὸς θεῖος, patruus, ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, auunculus. apud Phil. in vita Mos. lib. 3. Sic fœm. θεία, amita, matertera: itidem vel absolutè vel cum adiectione.

Θεῖον, ου, τὸ, (substant.) numen diuinum, & q. d. diuinitas, θειότης. Sæpe etiam exp. Deus. item diuina prouidentia. Herodot. Thuc. Plat. ¶ Item sulphur. de qua signif. paulò post.

Θείως, diuinè, diuinitùs. item diuina quadam sorte. Xen. Pæd. 4. & Hellen. 7.

Θειότης, ητος, ἡ, diuinitas. Luc. de cal. & Plut. in symp. item pietas. Isocr.

Θειόω, ῶ, Deo seu diis consecro. Plat. de leg.

Θειάζω, diuinum quendam instinctum immitto, incito ad aliquid tanquam diuino numine afflatum. apud Thucyd. initio libri 8. Apud Arrianum ἐθειάσθη, exp. diuino instinctu dictum est.

Θειασμὸς, afflatio numinis: vel potius curiosum & propemodum superstitiosum diuinum numen colendi studium. Thucyd. lib. 7.

Θειαστικῶς, afflatu numinis, instinctu numinis. Poll.

Θεῖον, ου, τὸ, dicitur etiam sulphur, veluti θέϊον, sic nominatū διὰ τὸ θεόθεν εἶναι, vt quidam volunt. Diosc. lib. 5. cap. 124. Pro eodem dicitur poëticè & Ionicè θέειον & θήϊον, Odyss. χ.

θειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sulphureus vel sulphurosus.

θειόω, ῶ, (& Ionicè pro eodem θεειόω & θηϊόω) sulphure perfumo vel expio. Et cōp. διαθειόω, apud Eust. & περιθειόω, pro codē. vndę & περιθείωσις, lustratio quę fit sulphure. Plato in Cratylo.

θεϊκὸς, οῦ, ὁ. diuinus. θεϊκῶς, diuinè: vel deum respiciendo, deum spectando. Greg. Naz. θεϊκῶς ἑορτάζομεν.

Ἠ'θεῖος, venerandus, colendus, obseruandus. Il. ζ, χ, & Odyss ξ. Dicitur & ἠθείη κεφαλὴ, venerandum caput, Il. ψ. * Sunt qui pleonasmo τοῦ η positum velint pro θεῖος, vt ἠβαιὸς pro βαιός.

D Θεῖος.

Θεός, ου, ὁ, Aeolum lingua vel Dorũ dicitur pro θεός. In duali τὼ θεώ, dij. Sic Lacedæmonij Geminos vocabant Castorem & Poll. vnde μὴ τὼ θεώ, per Geminos: apud Plut. in apophth. Lacon.

Composita.

Ἄθεος, ου, ὁ & ἡ, propinquus Deo, proximè ad Deum accedens. Odyss. ι, & ω.

Ἄθεος, qui sine Deo est, impius: qui vel Deum esse non credit: vel credens non colit. Sophoc. in Electra. Aristoph. in Pluto. Philo de vita Mos. lib. 3. Luc. de cal. Plut. de superst. Res etiã aliqua dicitur esse ἄθεος, i. sine Deo, vel impia. vt τὸ ἄθεον, apud Plut. vbi nulli sunt dij. ἄθεος διδασκαλία, Greg.

Ἀθεότης, τος, ἡ & ἀθεία, ἡ, impietas. Plat. epist. 7. & Greg.

Ἄθεϊ, sine Deo, sine numine diuũm. Od. σ, & apud Theocr. idyl. 19. Ἄθεως, idem.

Ἄθεατος, numine diuino non afflatus.

Ἀκωκύτος, vnde φίλος ἀκωκύτοιο, in Anth. epigr. exp. quod à Deo auditur, quod ad Dei aures peruenit.

Ἀντίθεος, contrarius Deo, aduersarius Deo. vt ἀντίθεοι μητρῆες apud Hom. Sic ἀντίθεον δίκρις. Item par Deo, æquiparandus Deo, diuinus, augustus vt ἀντίθεος Σαρπηδών, apud Hom. Il. ζ & αὐτὴ δ' αὖτε ἀντίθεος. Od. ξ, diuinis virtutibus præditus.

Ἀπίθεος, qui sine Deo est, impius apud Soph. in Thyeste.

Ἀποθεόω, ũ, ex homine Deum facio, in deos seu diuos refero, homini diuinos honores tribuo. Plut.

Ἀποθεωτός, inter deos referri.

Ἀποθέωσις ἡ, inter deos relatio, diuinorum honorum attributio, consecratio, de qua prolixè Herodian. initio libri 4. Vtitur & Cic. in epist. ad Att. li. 1. ep. 15. & lib. 12. ep. 13. & 35.

Ἀποθειάζω, numine diuino afflor. Philo.

Ἀθεότης ὁ. vel Ἀθεοτής, negans Deum. ὁ τὸν θεὸν ἀρνούμενος. Chrysost. & Cyrill.

Δίθεα ἡ, duo dij, duplex numen. Naz. (Iunr.

Δίθεος, qui duos Deos, seu duplex numen statuunt, aut colit. Δίθεος, exp. ἀσεβὴς, impius. apud Soph. in El. ὦ δύθεον μίσημα· nisi fortassis à θέα deriuati putandum sit, vt sit idem quod δυσέατον.

Δυσθεράπευτον, dicitur medicamentum quoddam compositum ex duodecim rebus, apud Paulum Aegin. lib. 7. Apud Aetium autem & alios διὰ δυθεράπευτος ὕλας, de sale quodam è multis speciebus composito. Est & herbæ nomen sic appellatæ, quòd omnium deorum maiestatem commendet. Plin. lib. 25. c. 4.

Ἐνθεόω, ũ, deifico, deum efficio.

Ἐνθειῶσθαι, deum fieri. Areop.

Ἐνθεϊκὴ δύναμις, deifica vis. idem.

Ἐνθεάζω, Deo dedico, consecro. item in numerum deorum refero, vt Deum colo. Luc. ὅτινος Οἰσίλου καὶ Πυλάδου ἐνθεάσαντες. Sic & Herodian. lib. 4. item diuinum existimo, diuinitatis iudicium traho. Herodian. item in religionem verto. Plutarch. & Herodian.

Ἐνθεασμός, consecratio, &c.

Ἐνθειόω, ũ, Deo dedico, consecro. item in consecro, colo vt Deũ. Philo de mundo κόσμος ὅλως ἐξιθειωσαι: vnde ἐνθεωθεῖς, in eorum numerum referri, apud Plut. in lib. de Herod.

Ἔνθεος, in quo Deus est, seu afflatus aut instinctus Dei: diuinus. Plato de Sibylla. ἐνθέῳ μαντικῇ χρωμένην. Luc. de sacrif. τῶν ἐν μεσοῖς ἐνθέοις ᾠδείοις ἀεὶ πάντων. Sic Aristot. Rhet. 3. ἔνθεον δὲ τὸ ποίησις. Τὸ ἔνθεον, fanaticus furor, impetus numine afflatorũ, & metaph. apud Luc. in Harmonide.

Ἐνθεάζω, numine agor. Luc. & Plut. symp. 1. Ἐνθεαστής, qui fanatico furore agitur, numine afflatus: vel qui fanatico furore agi, aut numine afflari solet. Plat. de leg. 3.

Ἔνθεν, per contractionem pro ἔνθετον. Phil. de vita Mos. l. 1.

Ἐνθουσιάζω, ὁ & ἡ, fanaticus, qui furore fanatico agitur, numine afflatus. Et τὸ ἐνθουσιάδες, ipse furor fanaticus seu diuinus. Philo de vita Mos. lib. 3.

Ἐνθουσιάζος, numinis afflatu. Hippocr. ep. ad Demag.

Ἐνθουσιάζω siue ἐνθουσιάω, & f. άσω. fanatico seu diuino furore agor, numine afflor. Plato in apol. & in Phædro. Philo de vita Mos. lib. 1. & 3. Dicitur passiuè quoque ἐνθουσιασθῆναι pro ἐνθουσιάζειν. Herodian. l. 2.

Ἐνθουσιασμός, οῦ, ὁ, & ἐνθουσιασις, εως, ἡ, furoris fanatici seu diuini afflatus, instinctus seu afflatus diuinus. Plut. de def. orac. & Plat. in Phædro.

Ἐνθουσιαστής, οῦ, ὁ, numine afflatus. Ἐνθουσιαστικὸς, sunt etiam hæretici quidam apud Theodorit. in 4. hist. Eccl.

Ἐνθουσιαστικός, qui numine afflari solet. fanaticus. Plat. in Phædro & in Tim. Apud Plut. in Sol. ἐνθουσιαστικὴ σοφία, sapientia quæ numinis afflatu concipitur. Actiuè interdum accipitur pro, animos corripiens furore illo diuino: vnde apud Aristot. pol. 8. ἐνθουσιαστικὴ ἁρμονία, harmonia quæ corripit animos: & ἐνθουσιαστικὸν νόσημα. apud eundem Aristot. dicitur quum instinctu lymphatico inferuescunt Sibyllæ. Ἐνθουσιαστικῶς, more eorum qui furoris fanatici instinctu aguntur. Plut. de def. orac.

Decomp. Ἀνενθούσιαστος, non afflatus diuino numine, non fanaticus, non vesanus. vt ἀνενθουσίαστος ὕμνος, apud Plutarch. in Erot.

Ἐπιθεάζω, deorum opem contra aliquem imploro, deosque alicui imprecor. Eust. ex Phærecrate, ἐφ' ὑμᾶς ἐπιθεάσω. Vtitur & Plato in Phædro.

Ἐπιθεάζω, numine diuino afflor, instinctu diuinopior. apud Philon. Item vaticinor apud Iosephum. de Iudæ pud Thucyd. lib 2. ἔφυσε τε ἐπιθειάσας, exp. his deos vel his deos obtestatus.

Ἐπιθεσφάτως, afflatu numinis, seu cum afflatu numinis.

Ἐπιθεσιασμός, obtestatio, quæ fit per Deum, seu Deos. Thucyd. lib. 7. item precatio qua Dei opem imploramus.

Ἐπιθεσπιστής, idem.

Ζάθεος, piè diuinus, admodum diuinus, sacrosanctus. Ζάθεος ἰόνιος ἀπὸ ᾗ μετάρσιος. Od. ζ.

Ἡμίθεος, semideus: Heroum epith. apud Hesiod. in Eρg. & heros. Ἡμιθεαιρα, ἡ, semidea. Opp. de venat. lib. 3.

Ἰσόθεος, Deo par, Deo æquiparandus. idem quod ἀντίθεος. Ἰσόθεος φῶς, Odyss. α, Vtitur & Plat. pol. 2. & Iosephus. (de Iudæ

Λεύκοθέα, ἡ, Leucothea. Matuta dea, vt Plut. in Cam. (unc.

Μισόθεος, Dei osor. qui Deum vel Deos odio habet. Lucian. Mixaël.

Θεόθεος, pius.

Ὁμόθεος, qui pariter Deus est, qui vnà Deus est, cum Deo. nitatis consors. Greg.

Πανθεῖον. pantheum: Romę templum fuit omnibus diis commune. Dion. lib. 53. scribit sic nominatum videri quòd simulachris Martis & Veneris multas deũm imagines acciret: vel, quòd forma connexa fastigiatum, cœli similitudinem repræsentaret.

Πολύθεος, qui multos deos esse statuit. Damasc. lib. 7. Princ. Phil. de mundo πολύθεος δόξα, opinio quæ deorum multitudinem astruit. (orat. ad gent.

Πολυθεότης & πολυθεία, deorum multitudo, iustus Numerius.

Σεμνόθεος, diuini humaniq; iuris peritissimi, ac religiosi quales appellati sunt philosophi & gymnosophistæ. Diogenem.

Σωθεία, ἡ, q. d. diuinitatis communio, eadem diuinitas.

Τελθσία, ἡ, deitatis ternio, qua dij tres statuuntur. Naz.

Τελθσιτης, qui tres Deos esse asserunt. Naz.

Ὑπέρθεος, quod est super numẽ diuinũ, vel numinis volun-

Φιλόθεος, Dei amans. Phil. de vita Mos. l. 3. φιλόθεος καὶ ἀγαθὸς ἀνήρ. & Dei diligens & Deo dilectus fuit. Exp. & Deorus. Deo placens & gratus. vt καλὸς καὶ φιλόθεος φιλόσοφος, apud Philothéa ἡ, amor Dei.

Νόθος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΘΕΡΑΠΩΝ, οντος, ὁ, minister famulus, seruus. Od. ζ. θεράποντ' Ἀρήος. Il. β. θεράποντες Ἀτρεος, Martij viri, bellatores. Xen. Pæd. 8. δῶται τῷ ἐπιχαλᾷ τῷ Κρίσῃ θεράποντα ἕπεσθαι. terdum exp. cultor. vt θεράποντες μυρίων, Gal. Therap. lib. res musarum.

Θέρψ, dicitur pro θεράποντ, inquit Hesyc. vnde θέρπειν, inf.

Θεράπαινα, & Θεραπαινίς, ίδος, ἡ, ministra, ancilla, serua. Xen. lib. 6. & Plut. Θεράπνη, ἡ, idem. Apoll.

Θεραπαίδιον, ancillula. Θεραπὶς, exp. θεράπαινα. Hes.

Θεράπων, famulor seruio. Laërt. in testamento Aristot. μὴ λῶ, ἢ τῷ παιδὶ μηδὲν τῶν ἐμὶ θεραπευόντων, ἀλλὰ χρῆσθαι. Item obsequium præsto, officiosus sum erga aliquem. demereri conor. Thucyd. lib. 1. ᾧ τὸ πλεῖστα πόνων Μυκηναίων, quum officijs seu obsequijs sibi cõciliatæ. Xenoph. Pæd. 5. exp. simpl. concilio. Apud Herodian. πάσιον πᾶσι, exp. studiosum esse alicuius. Dicitur & τοῖς θεοῖς, colere deos. ¶ item colo, curo, procuro, curas. studium alicui rei impendo. vt θεραπεύειν τὸν γλῶ colere terram. θεραπεύω σῶμα, apud Arriaoum lib. 6. curo. θεραπεύειν ὧν παιδείας apud Polyb. curare, polire, gere. Apud Thucyd. τὰ ξυμφέροντα θεραπεύειν, curare suum modum, suis commodis seruire, seu inseruire. Apud θεραπεύων τὸν αὐξητὴν τῶν πυλῶν, aucupari facultatem darũ portarum. Apud Plut. θεραπεύων τὸ Φιλίππου. & adhærere Philippo. Apud Thucyd. & Plut. in Lyc. πεύσιον κόμιλλ φαίνοιτ' λιπαρῶν, studeri, operam dant. curo, i. remedia morbo adhibeo. Aristot. eth. 1. θεραπεύσοντα. Plut. de garr. τὰ θεραπεύων τὰ νέα item curo. i. sano, medeor. Athen. lib. 12. θεραπεύεται μεγάλῃ ἀλογίᾳ, ὥσπερ ἐμοὶ δυσπνοῦντι, &c. item ce. reficio: vt Diod. Sicul. ὅπως ἂν θεραπεύσῃ αὐτὸ τὸ πνεῦμα, vt si quæ nauis partes laborarent, eas ipse refocillaret. Apud Plut. θεραπεύειν ψῦχος, exp. suspicionem tollere.

Θεραπεία, ἡ, famulatus, ministerium: item famuli officium. stri, Xenoph. pæd. 4. σὺν ὑπηρεσίᾳ θεραπείας. item cultus, obseruantia, obsequium. Xenoph. Hell. 2. ἡ πρὸς Καλλίβιον θεραπεία. Dicitur & de cultu qui exhibetur Deo. Ifocr. in suffr. enc. τῶν θεῶν τὰς θεραπείας. Apud

Θεραπεία, curatio, sanatio. item curatione corporis, apud Plat. & Gal. item cultus, ministerium. Hippocrates & herbis dictum, pro omni cura quæ illis impenditur, apud Theophr. item curatio, fanatio, medela, remedium. Herodian. lib. 4. ἀδὲ τῶν θεραπείων τῷ χρόνῳ. Xen. Cyrop. lib. 1. ἀνὴρ γὰρ θεραπείας. Sic & Ifocr. in orat. de pace.

Θεράπευμα, τος, cultus: vel cultus quo demeremur & conciliamus. Xen. item id quod sanandum proponitur. Plutarch. Hippocratis libri de garr.

Θεραπευτὴς, curatio, sanatio. item supplicatio. Hesych.

Θεραπευτικὸς, medicabilis, sanabilis.

Θεραπεύτρια, & Θεραπεύτρις, ίδος, ὁ, minister. Xen. in Pæd. Θεραπευτὴς, cultor. Greg. & Phil. item curator, sanator, medicus. Item peculiariter pro eo qui & μουσικὸς, vulgò religiosus, apud quosdam Eccles. scriptores. Sic θεραπευτρίδες, apud Phil. Iudæum exp. religiosæ.

Θεραπεύω, colendis hominib. deditus, obsequiosus, officiosus: vel peritus demerendi homines cultu. Plat. in ep. ad Dionem, δικαίως πανδεεστάτους τῶν ἀφανίστων θεραπεύειν εἶναι, & ad Philipp. (de Iudæ

Λευκοθέα, ἡ, Leucothea. Matuta dea, vt Plut. in Cam. (unc.

Μισόθεος, Dei osor. qui Deum vel Deos odio habet. Lucian.

Μιξαίθεος, pius.

Ὁμόθεος, qui pariter Deus est, qui vnà Deus est, cum Deo. nitatis consors. Greg.

Πανθεῖον. pantheum: Romę templum fuit omnibus diis commune. Dion. lib. 53. scribit sic nominatum videri quòd simulachris Martis & Veneris multas deũm imagines acciret: vel, quòd forma connexa fastigiatum, cœli similitudinem repræsentaret.

Πολύθεος, qui multos deos esse statuit. Damasc. lib. 7. Princ. Phil. de mundo πολύθεος δόξα, opinio quæ deorum multitudinem astruit. (orat. ad gent.

Πολυθεότης & πολυθεία, deorum multitudo, iustus Numerius.

Σεμνόθεος, diuini humaniq; iuris peritissimi, ac religiosi quales appellati sunt philosophi & gymnosophistæ. Diogenem.

Σωθεία, ἡ, q. d. diuinitatis communio, eadem diuinitas.

Τελθσία, ἡ, deitatis ternio, qua dij tres statuuntur. Naz.

Τελθσιτης, qui tres Deos esse asserunt. Naz.

Ὑπέρθεος, quod est super numẽ diuinũ, vel numinis volun-

Φιλόθεος, Dei amans. Phil. de vita Mos. l. 3. φιλόθεος καὶ ἀγαθὸς ἀνήρ. & Dei diligens & Deo dilectus fuit. Exp. & Deorus. Deo placens & gratus. vt καλὸς καὶ φιλόθεος φιλόσοφος, apud Philothéa ἡ, amor Dei.

Νόθος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Θεραπεύω, curo, colo, &c. vide in Θέρω.

ΘΕΡΟΣ, ους, ἀστας. Hesiod. in Erg. Οὐκ ἀρὶ θέρος ἐστίν. Od. μ, ὅτ' ἂν θέρεος τε πέσῃ. Luc. μεσοῦντος θέρους, media æstate. Xen. θέρος ἁβρὸν, adulta æstate. Ἐν θέρει, in æstate, i. æstiuo tempore, eodem dicitur & θέρει, item θέρους. ¶ Accipitur etiam pro messe. Epigr. Ἐθέλεν σοὶ τὸ θέρος μαντόσυνον, messem tibi bonam vaticinor. Sic & apud Plut. in Fab. ἐλίχθη δὲ θέρη τοῦτο ἐξὸν Ἀθηναίοις κείρειν. apud Antium spicas sanguinolentas demessas. Sic & in polit. præc. apud eundem. * Ἀθέρω deriuatur, quod eo tempore maximus calor vigeat.

Θερεινὸς, ἡ, ὁν, æstiuus. Orph. hymno in Cererem. κραερὰς βέλτιστε θερείνης. Θέρινος, ἡ, ὁν, æstiuum tempus, æstas. Scribitur & θερεῖος. vt ἐπιβαίνοντος θέρεος. Polyb. lib. 5. Pro eodem habetur θέρος, apud Diosc. l. 3. Θερίνη αἰγίλιψ, æstiua serenitas.

Θερινὸς, ἡ, ὁν, æstiuus. vt Θερινὴ λάχνη, apud Athen. & Θερινὴ μεσημβρία, apud Xen. in Cyneg. meridies æstiuus. Et Θερινὴ αὐγὴ, apud Aristot. [poer.

Θερμαστήριον, ἡ, locus habitationi æstiuæ accommodus. apud Hippocr. lib. æstiuo, i. æstatem alicubi transigo. vt Suid. annotat. item mero. Xen. Hell. 7. Et metaph. colligo & meto, apud Latinos. Plut. in apophr. ἐκεῖνον μὲν γὰρ ὁ Θέρων ἐθέρισε τῷ Λ' σίῳ. ἐγὼ δὲ πλανήτην. Eurip. τῶν δ' αὖ κακῶν ἴχνη βίον θερίζειν ὧδε κάρπιμον. sum vita omnibus metenda. vt fruges.

Θερμὸς, ὸν, ὁ, messis. Æschin. [metit. Aristoph.

Θερμὸς, οῦ, ὁ, messor. Dem. pro cor. Et fœm. Θερίστρια, ἡ, quæ

Θερμάστρον, ου, τὸ, falx messoria. 1. Reg. 13.

Θερμὸς, οῦ, ὁ, messis, aut qui meti potest, vel solet, q. d. messilis. Diosc. lib. 1. c. 18.

Θέρμος, ου, τὸ, vestis tenuis & æstiua, seu vestis messoria. Gen. c. 24. & Cant. c. 5. Nonnullis est etiam falx messoria.

Θερίζω, meto, incido, rodo. per syncopen pro θερέζω.

Θερσίτης, ου, ὁ, æstuosissimus. Arat. & Nicand. in Ther.

Θήλ, quomodo huc pertineat. vide suo loco.

Composita.

Ἀθέριστος, ου, ὁ & ἡ, non demessus, qui est adhuc in spica. Ab Hesychio exp. neglectus.

Ἀποθερίζω, demeto. interdum abscindo, amputo.

Ἀποθερίζων, idem. Epigr. ἀποθέρισε τῷ κεφαλῷ σὺν λογεύς, felis tuũ caput abscidit. Sic apud Eurip. in Orestę, Εἴθ' ἦν παῖ ἄκρας ἂν ἀπέθερισε τραχύας.

Βουθερίζω, ὁ & ἡ, qui à bobus depascitur. vide Sophoclis schol.

Ἐκθερίζω, meto. Demosth.

Ἐθερίζων, æstatem in aliquo loco dego.

Εὐθέριστον, sic balsami genus nominatur à Plinio lib. 12: c. 25.

Ἴθμις, spado, exectus, eunuchus. cui ἰς πάθρισις, i. demessa virilitas.

Παραθερίζω, demeto, amputo. (Hesych.

Παραθρίζω, idem Apoll. Arg. 2.

Συνθερίζω, vnà meto, vna messem facio. Aristoph. in Acharn.

Ἀ' σ' ὦ ξένων βέλτιστε συνθερίζε.

Ἀθήρ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΘΕΡΩ, F. θερῶ (& Æolicè,) θέρμω. vnde θερσόμβρος apud Hom.) calefacio. Naz. θέρμοι, ἀπὸ τῆ φιλοξένου. ¶ Item medeor, sano, curo. Nic. in Ther. Ἀμφιετρωνιάδαο θέρων Ἰφικλέος ἔγγυος.

Θέρμη, calefio, calefco. aut etiam me calefacio. Od. ε, Aristot. lib. 1. de part. anim. οἱ ἐπὶ (δὲ) τοσοῦτον ἐλθόντες εἶδον αὐτὸν θερμόμενον ὅσον πῦρ ἐπιθῇ. Apud Plut. de primo frig. θερμόμενον ἀπτυαντεμ. ¶ Item vror, incendor. vt Il. λ, de nauibus. Ἀργείων ἄκοντα πυρὶ θερμὸν ἐνίησε θέρμῃ) pro πυρί.

Θερμὸς, ἡ, ὁ, vel ἡ, calidus, vel calida. vt θερμὸς λοετρὸν, apud Homer. lauacra calida, thermæ. Plut. in Alex. ὡς πόποι θερμοῖς. Hesiod. in Theog. θερμὸς αὐτμὴ, vapor calidus, seu feruidus. interdum cum præpos. vt θερμὸς λοετρὸν μάχης, caleins ex pugna: apud Plut. Et cum datiuo, θερμὸν πρὸς ἀρότῳ. apud eundem. Neut. gen. τὸ θερμὸν ὑδρηλὸν, calida, sub. aqua. Gal. ad Glauc. Θερμοῦ κεκραμένου οἴνου, vinum calida temperatum. Et pro θερμότης. calor. apud Theophr. de caus. plant. lib. 1. & apud Alex. Aphr. ¶ Item θερμὸς, metaphoricè ardens, feruens; de animi affectu. vt Δύκωνα θερμὸν. apud Hom. Sic Soph. in Antig. θερμὸν ἐπὶ ψυχροῖσι κραδίαν ἐχεῖ, calido animo ad res frigidas accedis. Et θερμὸν ἔρεβος audax facinus, apud Aristoph. in Pluto. Exp. & acer, vehemens. apud Greg. & in Hippiatr. θερμὸν φαρμακὸν, valdum & acre. ¶ At θέρμος, ου, ὁ, lupinus: legaminis genus, de quo Theophr. hist. plant. lib. 8. cap. 7. & Diosc. lib. 2. cap. 132. Plin. lib. 18. cap. 14.

Θερμῶς, calidè. Accipitur etiam metaphoricè vt θερμῶς. Plut. sympos. iac. lib. 1. sect. 4.

Θερμότης, τος, ἡ, caliditas, calor, Plutarch. in Alexand. item metaph. apud Athen. lib. 1.

Θερμολάλος, ἡ, idem quòd θερμόστομος, calor. ¶ Ione sic etiam vocant febrim. Corinth. & Erot. in lex. Hippocr.

Θέρμη, ης, ἡ, calor, æstus. Thuc. lib. 2. ἀπὸ κεφαλῆς θέρμην ἰσχυρὰν vehemens capitis æstus. item febris, sicut Θερμολάϊ. Hesych.

Θέρμη, calefacio. Il. σ, Θέρμεσθε θ' ὕδατι.

Θερμαίνω, ανῶ, calefacio. idem quod θέρμω. Iliad. ξ, & Plut. symp. 6. ὡς χλιαίνει θερμαίνῃ τε ὁ ἥλιος ψυχρὸν. Metaphoricè etiã accipitur. Soph. apud Suidam, Ὅστις κενεῖσιν ἐλπισι θερμαίνεται: apud Hippocr. lib. 1. epidem. Θερμαθεῖσαι, febricitare. ¶ Pro θερμαίνω dici videtur etiam θερμόω siue θερμάζω: vnde apud Nic. in Alexiph. Θερμόωμεν, calefacias, foueas.

Θέρμανσις, εως, ἡ, calefactio, calefactus. Aristot. metaph. l. 10.

Θερμαντὸς, ὴ, ὸν, calefactus, vel qui calefieri potest. Aristot. metaph. 4. Θερμαντικὸς. qui calefacere potest, excalfactorius. vt θερμαντικὴ δυνάμεις, apud Diosc. lib. 3.

Θερμαντὴς ἥρ, ος, caldarium. Poll. Θερμαντήριον, τὸ, idem.

Θερμαστὴς, ἡ, calefactus, calor. Aristot. in p: obl. & Hippocr. in aphor.

Θερμαστὸν, τὸ, ὁν, caldarium, idem quod Θερμαντὴς. Poll.

Θέρμαστρα, ἡ, caminus. Hesyc. Pro quo etiam scriptum reperitur θέρμαστρα, siue θερμάστρα, apud Callim. hymno in Delum.

Θερμαστὴς, ὁ, caminus. Hesych.

Θερμαστὴς, ἥρ, ος, ὁ, caldarium: item genus saltationis, sic dictæ à vehementia & concitatione. Pro eodem dicitur & Θερμαντὴς & θερμαστὴς apud Athen. lib. 14. & Poll: vnde θερμαστήζειν, quod videtur esse, in altum exilio, & antequam in terram deferar, pedes sæpius alternans gesticulor. Luc. de salt.

Θερμαυσιάζω, delicatè viuere. inde forsan quòd qui calidis vterentur, delicatiores esse putarentur. Pollux lib. 10. ait comicum esse nec sibi probari, vt & κιχλιδᾶν.

Θερμὸν, idem quod θέρμον. Odyss. ρ. Ἀσπὶς ὑπὸ κε πυρὸς θερμὸν, pro ἀλὸς πυρός.

Θίγω, &c. Θέξω & Θήξω, &c. Tiglu, &c. quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Composita: ac primum ex Θέρω.

Δυσθερής, ὁ καὶ ἡ, & cle facta domicilis.

Ἠλεθέρης, à vele calefactus, insolatus. vt ἠλιοθερὴς ὕδωρ, apud Eust. Pro eodem Dorice dicitur ἰαλεθέρης.

Ἰαλεθέρια & ad Solem calesse similor, apricor. Gal. therap. 8. Pro eodem inuenitur & ἰαλεθέρια, apud eundem Gal. in exeg. Hippocr. γλωσσ.

Ζαθερής, admodum calidus, feruidus, ardens. Suid. ex Epigr.

Composita à Θερμός, & Θερμαίνω.

Ἀθερμαντος, ὁ καὶ ἡ non calefactus, vel qui non calescit.

Ἀναθερμαίνω, recalfacio. Ἀναθερμασμός, recalfio.

Ἀνάθερμασις, contrà calefactio. Alex. Aphrod. (sect. 27.

Διάθερμος, feruidus, præcalidus. Aristot. rhet. 2. & in Probl.

Διαθέρμανσις incalfactio. Dem. de fals. legat.

Διάθερμασία, calefactus, calor: vel potius calor diffusus. Aristot. probl. lib. 1. quæst. 36. & Plut. ad Col.

Ἐκθερμαίνω, excalefactio. Aristot. probl. lib. 2. quæst. 35.

Decomp. Ἀνεκθέρμαντος, qui excalefactus non est. vel qui excalefieri non potest.

Συνεκθερμαίνω, concalefacio. Plut.

Δυσεκθέρμαντος, qui ægrè potest excalefieri seu incalescere. vt δυσεκθέρμαντος πυρετός, apud Gal. de febri in qua calor cum difficultate accenditur.

Ἐνθερμος, ὁ καὶ ἡ, calidus, æstuosus. Plut. de primo frig. Item me. aph. apud Philde vita Mos. lib. 3. ἐνθέρμου πυρώσεως.

Εὐθέρμαντος, bene calefactus, vel bene calescens. Theophr. de cauf. pl. lib. 4.

Ὀλιγόθερμος, cui modicus calor inest. parùm caloris habens.

Παραθερμος, qui vbi non opus est, calido animo rem aggredi-

Παραθέρμαινω, calefacio. Athen. (tur. præceps.

Περίθερμος, per ambitum calens, admodũ calens, vndiq; calẽs.

Πολύθερμος, multùm calidus, pericalidus.

Προθέρμαινω, præcalefacio prius calefacio. Alex. Aphr.

Συνθερμαίνω, concalefacio. Συνθερμαντικὴ δύναμις, vis concalefactoria. Gal.

Ὑπόθερμος, subcalidus, aliquantum calidus.

Ὑποθερμαίνω, q.d. subcalefacio, calore succendo, Iliad. π, Πάρ δ' ὑπὸ θερμαίνεται ξίφος αἵματι, totus ensis incalescebat sanguine profluente.

Φιλόθερμος, calidorum seu caloris amans.

Θίσις, vide in Τίθημι.

Θίσκω, vide in Εἰκάθω.

-Θ Ε Σ Μ Ο Σ, ὁ, lex, idem quod νόμος. vt ostendit Athen. qui lib. 1. de Demetrio Phalereo ait, ὃς τὰς ἄλλας λαβὼν Θ Ε Σ Μ Ο Σ Δημήτριος, καὶ τὰς ὕβρεις πάσας, ἀνομοίως τοῖς τοιούτοις Θ Ε Σ Μ Ο Σ ἐξέβαλε. Vbi etiã ex Timæo exprimitur. (* Sunt enim Θεσμοὶ idem qui νόμοι τεθέντες, positæ & constitutæ leges, siue in tabulis, siue in animis hominum, siue etiam consuetudine diuturna confirmatæ.) Plut. in Hom. ait, Θεσμοὺς γὰρ καὶ Θεσμοὺς εἰπεῖν μοι Idem Plut. in Rom. dicit, Θεσμοῖς ἀεγίς, sacris ritibus. Et Xen. Pæd. 1. Θεῶν Θεσμοῖς, & Θείοις Θεσμοῖς, leges diuinæ. Apud Platonem tamen ep. ist. 8, differimen fit inter Θεσμὸν & νόμον ὁ μὲν γὰρ ἀπορρεῖ ἐκ θεῶν Θεσμὸς· νόμος δὲ ἐκ βίας ἐπὶ τὸν κείμενος. ¶ Item Θεσμοί, liguorum compositorum ictrues. Hesych.

Θέσμιος, ἡ, ὁν, legitimus, legi consentaneus: vel etiam lege præscriptus aut iussus. Et neut. gen. Θέσμιον aut adiectiuè, aut etiam substantiuè, pro Θεσμός. Apoll. Rhod. Argon. libro. 2. & Sophocl. in Aiace.

Composita.

Ἀθέσμιος, ὁ καὶ ἡ, lege carens. ex lex, de quo lex posita non est. Exp. & legibus vetitus, illicitus, iniquus. Plut.

Ἀθέσμως, contra leges iniquè, nefariè Hesych.

Ἀθεσμία, ἡ, iniquitas, scelus.

Ἀθέσμιος, idem quod ἄθεσμος. Nonn. (Oppian.

Decomp. Παναθέσμιος, omnino iniustus, sceleratissimus.

Ἐξάθεσμος, ex lex. vel, lege vetitus, illicitus, iniquus, nefandus, nefarius Philo de mundo.

Ἐνάθεσμος, illegitimè. Synes. ep. 67.

Ἔνθεσμος, (cui oppon. ἄθεσμος & ἐκθεσμος) q.d. qui est intra legem seu leges, i. qui manet intra præscriptum legis & ex eo non egreditur. Exp. legitimus, licitus, legi consentaneus.

Ἐνθέσμως, legitimè, iure, vt fas est. Synes. ep. 67.

Προθέσμιος, vide προθέσμια, in Τίθημι.

-Θ Ε Σ Π Ι Σ, ὁ καὶ ἡ, vaticinus, diuinus, ex Deo loquens: vel à Deo dictatus. vt θέσπιε ἄεισε Θεσπι, diuinus cantor. Od. θ, & α, canticum à Deo dictatum & inspiratum, canticum diuinum. * Eust. tradit compositum esse ex θεὸς & ἔπος adiectione σ. Vel ex ὑπὲρ & θεὸς, vt θέσπις sit diuinitùs datus.

Θεσπίζω, fut. ίσω, vaticinor, respondeo, vt vates vel antistes. Philo de vita Mosis. lib. 3. εἰσὶ γὰρ οἱ μυσταγωγοὶ τῶν ἀφανῶν ὅσοις ἐπιστήμη θεσπίζειν, in vatem mutatus ista hariolatur. item Ἐνθουσιάσας καὶ θεσπίσας, ex diuino furore correptus & instinctu fanxit septimum diem.

Θέσπισμα, τὸ, responsum vatis vel antistis, oraculum. item edictum, vel quod sanctum est. Theophil. in ad. τὸ συγκλῆτον τὸ θέσπισμα, senatusconsultum.

Θεσπέσιος, ὁ καὶ ἡ, diuinus. (ὃν θεὸς πέφυκεν, vel ὃν θεὸς ἐποίησεν) diuinitùs datus vel missus. vt θεσπέσιος ἀνὴρ ὁ ἐξ ἀγγέλου, apud Hom. & Il. θ. θεσπεσίην, lub. γράμμα, diuinus conf de rep. 2. θεσπέσιος βίος. Dicitur & θεσπέσιος ἀοιδὴ.

Θεσπεσίως, diuinè diuinitùs. 1. e.

Composita.

Ἀποθεσπίζω, quasi oraculum profero, vel verè prædico oraculo. Plut. in Lucullo.

Ἐπιθεσπίζω, oraculum reddo, vt θεσπίζω. Exp. & approbo.

Ἐπίθεσπισμός, oraculum, vel potius oraculi reddita.

Προθεσπίζω, prædico vaticinor, prædiuino. Plutar. de Virtut & Cic. lib. 8. epist. ad Att. & Lucian. in somn.

Θίτης, θητός, &c. vide in Τίθημι.

-Θ Ε Ὼ, Ρ. θεύσομαι, (siue θεύσωμαι apud Thuc.) curro, cf ror. Od ξ. κασσι δ' ἰδεσθαι θοῶς ἡ. Aristoph. οὔτε θέειν, ὦ μῶρ, nec ipsi currimus, nec alios impellimus Thuc. cursu contendebat, curriculo ibat: vel citato cursu Apud Herodot. θέων ἐπὶ λύκον, curro pro aliquo, i. gno, pericliter.

Θέω, poeticè metri gratia insexto ι pro θέω, curro Il. θέεις, ὠός, ὁ, animal lupo simile, dictũ κατὰ τὸ θέειν. Theoc. πλέον μεὰ θῆριν ἀτάλων λύκοι ἀρίσυνοι. Vide & Aristot. hi 9. c. 44. & Oppian. de venat. l. 3.

Θεὶς & ἐσθεὶς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀμφιθέω, circumcurro, in orbem curro, cursu meo circu Apud Athen. lib. 11.

Ἀνατρέχω, sursum curro, subeo vt ἀναστρέχω. cui cõtrariũ Ἀντιθέω, contra currentem curro, occurro.

Ἀποθέω, abeo currens. Xen.

Διαθέω, discurro percurro. Xen. in cœcon. Διαθέοντος ἅμα σε, tecum cursu contendo.

Ἐκθέω, excurro.

Decomp. Διεκθέω, discurro, excurro. Aristot. de ἄχρις τῆς γῆς διεκθέωσι, ad terram vsq. cursim illisuo. ἐπεκθέω, aduersus aliquem excurro. Philo de vita Παρεκθέω, prior excurro.

Ἐπιθέω, accurro, incurro, irruo. Aristid. Et Herodii Κατατρέχω, decurro Xen. Hell. 1. πεζοὶ πεζοὶ ἐπὶ τὸ ἐπὶ τὸν ἐς ἐλεφαντ, quæ curtu in Piræum dẽ rebantur. item hab per curro seu incurro. πρὸς τὸν τοῦ Βασιλέως χῶμα, lonem versus regionem incursionibus vastabat.

Μετατρέχω, curro post, i. cursu persequor. Xen. ἐπεὶ μετατρέχοντες ἐφέψονται τὸν θηρίον. Sic Luc. 11 perseguuntur. item transcurro cursu vsquequaq; pe cursu permetior. Xen. in Cyneg.

Παρατρέχω, accurro, & q.d. iuxta curro: assequor, hoc ἐφ quor, non longè relinquor. Greg. & Herodian. lib Aelian. παρατρέχοντα τὸν ἵππον. exp. cursim litus vel ripã Item præter curro. Plut. in Thæteto. Apud Luc. de hist. παρεδραμὲ τὸν Ταύπολον exp. leuiter attingit quasi præter do vel in transcurso attigit.

Decomp. Συμπαρατρέχω, cursitando assector. ex Dem.

Περιθέω, circumcurro, in orbem curro. Herodian. lib circa τοῖς ξοάνοις, cursitrare in orbem circum aras. Et lib. 8. τεῖχος, circumquaq; per muros cursitans.

Πρόθεω, præcurro. li. 4. Item accurro Luc. in somn.

Decomp. Προκαταθέω, longè præcurro Hom. il.

Συνθέω, cõcurro. Plut. symp. 4. εἰς ταυτὸ συνθεῖν, in vnum conc rere. Herodian. lib. 4. πανήγυρις ὁλοπληθὴς συνιοῦσα. εἰς ἓν ἐπιφάνειαν συνθεῖν ἔοικε.

Αἰσθέω, Ἀνθέω, Ναθέω, Ὀλισθέω, Παρθένος, quomodo pertineant, vide suis locis.

-Θ Ε Ω Ρ Ο Σ, ὁ, spectator, contemplator. Plato. Item ter, spectator ludorum seu certaminum solẽnium ratibus panegyris. Aristot. rhet. 1. & Dion. Halicar à Platone dicuntur etiam qui peregrinantur ad mores & ritus contemplandos. * In hac signif. τὰ θεώρημα. ¶ Item θεωρός, qui ad deum accedit eum, & cum eo aliqua de re publico nomine acturus rerum ad Deum pertinentium cura delegatur: Hesy Harpocr. Et ἐπὶ θεωρῷ, qui ad cõsulendum oracu tur. Arrian. l. 6. Item qui donaria ad solennia sacrifi rebant. Dionys. Halicarn. in vita Lysiæ. * In hac lux θεωρὸν derivat ἀπὸ τοῦ σὺν θεῷ ὁρᾶν, vel ἀφ alij ex θεὸς & ὄρω componi volunt, vt θεωρὸς si, q rerum sacrarum & diuinarum curam geric.

¶ Θ

¶ *Derivata ex Θεωρῶ, in priori signif.*

Θεάομαι, specto, contemplor, inspicio. Sæpe de animi cõ platione dicitur. Aristot. in pol. Θεωρῶ ἀδύνατον. item per perpẽdo. Dem. Olynth. 1. ἄξιον γὰρ λογίζεσθαι & θεωρεῖν. Interdum & æstimo, vt apud Æschin. ¶ Item frequentatiuè, ludos specto vel celebro. Plat. Interdum signif. spectatũ venio. Thuc. 3. ξυνῆλθε γὰρ ὁ γυναικεῖος ὃς πομπὴ ὀφθαλμικῶ. Sic & Luc. in lib. de saltat. Θήγεται δὲ τῶν ψυχῶν ἐκπλῆξαι καὶ τὸ σῶμα.* Eust. vult Θήγω dictum esse quasi εἰς θεὸν ἄγω. itidẽmque Etymol. scribit Θήγω dici quasi θεάγω.

Θήγομαι, acuor, incitor, instigor, &c. Xenoph. Pæd. 1. ψυχὰς πόνοις θηγόμενος.

Θῆξις, Hesychio punctum, momẽtum, celeritas. Apud medicos dicitur esse etiã quædam κατὰ θῆξιν θεραπεία, curatio in vulneribus per futuræ commissionem. Gal. κατὰ πάντα lib. 2.

Θηκτὸς, acutus. vt θηκτὸν ξίφος, in Epigr. acutus ensis.

Θηκτός, acutus, in Epigr.

Θηκτός, & Θήγανον, cos ab acuendo ita dicta. Soph. in Aiace.

Θηγάνω, acuo. Hesych.

Θηγανὸν, acutus, apud eundem.

Composita:

Δίθηκτος, vtrinque acutus. Æschyl. in Prometh.

Ἐπιθήγω, acuo vel exacuo.

Εὐθηγὴς & εὔθηκτος, bene acutus. vt εὔθηκτον ξίφος.

Καθαθήγω, acuo, exacuo. Hesych.

Παραθηγάζω. (decomp.) antè exacui. Hesych.

Νεοθηγὴς, recèns acutus. vt νεοθηγὲς ξίφος.

Ὀξύθηκτος, valde acutus, quem quis ita exacuerit, vt eiùs mucronem acutum redditerit. Eurip ἐξυθήκτοις φασγάνοις.

Παραθήγω, acuo, exacuo. Metaphoricè etiam, incito, instigo. Lucian. in somn. (Suid.

Ὑποθήγω, metaphoricè itidem, q.d. subincito, subinstigo, apud

---

Θήγομαι, Θηκτὸς, &c. vide in Θάομαι.

Θήιον, vide Θέον in Θέω.

Θήκη, vide in Τίθημι.

Θηλὺν, in Θάλλω.

-ΘΗΛΗ, ῆς, ἡ, papilla: mammæ seu vberis apex. vnde apud Aristot. hist. anim. lib. 3. Θηλαὶ μαστῶν, papillæ mammarum. Dicitur nutrix Θηλὴν ἐπιτιθεῖσα, quòd infanti papillã fugendã præbet. Et ipse infans contra ἐπιλαμβάνεται & ἀπὸ τῆς θηλῆς. quum eam arripit. & lac fuctu trahit. * Plato in Cratylo τὸν Θηλὴν denominatam videri ait παρὰ τὸ θάλλειν, quòd faciat πεθηλάναι.

Θηλάζω, papillam fugendam præbeo, lacto. Lysi. ἡ μήτηρ αὐτὸ (παιδίον) ἐθήλαζεν. Ipsæ etiam mãmæ seu vbera Θηλάζειν dicuntur: vt Luc. c. 2 3. μακάριοι οἱ μαστοὶ οἱ οὔπω ἐθήλασαν, beata vbera quę non lactauerũt, i. lac fugendũ non præbuerunt. Fœtus quoq; matrem seu nutricem Θηλάζει, i. fugit præbita papilla. Plut. in Rom. Θηλάζοντες ἄφθονον τὸ θηλάσιον. Sic Luc. 11 μακάριοι οἱ μαστοὶ οἱ ἐθήλασεν, beata vbera quę luxisti, seu quo & lac hausisti.

Θηλάζουσα, lugor, lac mihi suctu ex vberibus hauritur. apud Aristot. ex Diocl. τὸ Θηλάζον μόνον γάλα, lac quod fugitur. item vbera seu papillam præbeo fugendam. Plut. in Rom. Θηλάζοντες ἔρεβινθοι. Ipse etiam partus Θηλάζεται. lactatur. Poll.

Θηλασμὸς, ὁ, lactatio, vel lactis hauitus. Plut. in Rom.

Θηλάστρια, ἡ, nutrix, lactatrix quæ papillam fugendam præber. Poll. lib. 3. cap. 3.

Θηλάω, idem quod Θηλάζω. Hesych.

Θηλαμὼν, nutritor, nutritius. vel etiam nutrix. Eust.

Θηλαμιδὸς, lactens, ideóque recens à partu. Hesych.

Θηλανὶς, nutrix. Plut. in probl. Rom.

Θηλανὸς, idem, ibidem.

Θῆλυς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀθηλὸς, ὁ καὶ ἡ, vberum infuetus, qui non fuxit lac. Exp. & vberum appetens, & cupiens fugere. item ablactatus, qui non amplius fugit vbera.

Αἰγοθήλης, ὁ, caprimulgus: auis quædam à capræ vberib. sic dicta.

Ἀποθηλασμὸς, ὁ, exactio seu fuctus. [ctatio.

Ἐκθηλάζω, exugo.

Εὐθηλὸς, mammosus, vel bene distentas mammas habens. vt εὐθηλοι βόες, apud Eurip.

Τραπεθήλαια, equimulgi. i. pulli equarum lactentes: pulli equarum vberibus supposiri. apud Aristot. l. 6. de hist. anim.

Θῆλυς, ὑος, ὁ, vel ἡ, fœmineus: vel qui est sexus fœminei. Plura in probl. Rom. de Pythagoricis, ἢ ἀρτιάδα τὸν ἀριθμὸν θῆλυν, περισσὸν δὲ τὸν ἄρρενα, ἐπεὶ τὴν μὲν ἄρτιον ὀνομάζουσι. Sic & apud Arist. ὁ θῆλυς ἐλέφας, elephas fœmina. Sic & ὁ θῆλυς ἵππος, equa & ὁ θῆλυς ἔριφος, mula. Et apud Diosc. l. 1 θῆλυν κράμβην, arundo fœmina. Item in fœm. gen. Il. τ. Ἡ δὲ θῆλυς ἐῦσσα, quum sit fœminei sexus, quum sit fœmina. Et Od. κ, Θῆλυν ὄϊν, & Eurip. Θῆλυν αὐτομολοῦσαν, fœminei genus. Sic in Epigr. Θῆλυς φύσις: & Θῆλυς μόρος. Et Nonn. ἐμισόγυιε Θῆλυ φωνῆ fœminea voce. Pro eodem Θήλεια quoq; dicitur in fœm. gen. Hom. Il. ὃ, μιὴ πέπε ἦν θήλεια θεὸς ἴσον μαχέσθαι

Θεαγθωρία, ῶ, sum αἰρῆς θεωρῶ, theoris præsum, principẽ locum teneo inter eos qui scisciratum oracula mittũtur. Demosth.

Θεαγθωρικὸς, munus illud architheoricum. Poll. ex Ister.

ΘΗΓΩ, F. ξω, acuo. Il. κ, (de apro) ἀσπὶς ἐδύνετο θήγῃ. Il. λ, θήγων λαὸν ἐὸν ὀδύνῃ μετὰ γοσμαχήσιν ἀγωνα. ¶ Item metaph. (vt & acuo Lat.) incito, instigo, animo. Xen. Pæd. 2. θήγει δὲ ψυχὰς εἰς τὸ πολεμικὸν. Sic & Luc. in lib. de saltat. Θήγουσι δὲ τῶν ψυχῶν ἐκπλῆξαι καὶ τὸ σῶμα.* Eust. vult Θήγω dictum esse quasi εἰς θεὸν ἄγω. itidẽmque Etymol. scribit Θήγω dici quasi θεάγω.

Θήγομαι, acuor, incitor, instigor, &c. Xenoph. Pæd. 1. ψυχὰς πόνοις θηγόμενος.

Θῆξις, Hesychio punctum, momẽtum, celeritas. Apud medicos dicitur esse etiã quædam κατὰ θῆξιν θεραπεία, curatio in vulneribus per futuræ commissionem. Gal. κατὰ πάντα lib. 2.

Θηκτὸς, acutus. vt θηκτὸν ξίφος, in Epigr. acutus ensis.

Θηκτός, acutus, in Epigr.

Θηκτός, & Θήγανον, cos ab acuendo ita dicta. Soph. in Aiace.

Θηγάνω, acuo. Hesych.

Θηγανὸν, acutus, apud eundem.

Composita:

Δίθηκτος, vtrinque acutus. Æschyl. in Prometh.

Ἐπιθήγω, acuo vel exacuo.

Εὐθηγὴς & εὔθηκτος, bene acutus. vt εὔθηκτον ξίφος.

Καθαθήγω, acuo, exacuo. Hesych.

Παραθηγάζω. (decomp.) antè exacui. Hesych.

Νεοθηγὴς, recèns acutus. vt νεοθηγὲς ξίφος.

Ὀξύθηκτος, valde acutus, quem quis ita exacuerit, vt eiùs mucronem acutum redditerit. Eurip ἐξυθήκτοις φασγάνοις.

Παραθήγω, acuo, exacuo. Metaphoricè etiam, incito, instigo. Lucian. in somn. (Suid.

Ὑποθήγω, metaphoricè itidem, q.d. subincito, subinstigo, apud

---

Θήγομαι, Θηκτὸς, &c. vide in Θάομαι.

Θήιον, vide Θέον in Θέω.

Θήκη, vide in Τίθημι.

Θηλὺν, in Θάλλω.

-ΘΗΛΗ, ῆς, ἡ, papilla: mammæ seu vberis apex. vnde apud Aristot. hist. anim. lib. 3. Θηλαὶ μαστῶν, papillæ mammarum. Dicitur nutrix Θηλὴν ἐπιτιθεῖσα, quũ infanti papillã fugendã præbet. Et ipse infans contra ἐπιλαμβάνεται & ἀπὸ τῆς θηλῆς. quum eam arripit. & lac fuctu trahit. * Plato in Cratylo τὸν Θηλὴν denominatam videri ait παρὰ τὸ θάλλειν, quòd faciat πεθηλάναι.

Θηλάζω, papillam fugendam præbeo, lacto. Lysi. ἡ μήτηρ αὐτὸ (παιδίον) ἐθήλαζεν. Ipsæ etiam mãmæ seu vbera Θηλάζειν dicuntur: vt Luc. c. 23. μακάριοι οἱ μαστοὶ οἱ οὔπω ἐθήλασαν, beata vbera quę non lactauerũt, i. lac fugendũ non præbuerunt. Fœtus quoq; matrem seu nutricem Θηλάζει, i. fugit præbita papilla. Plut. in Rom. Θηλάζοντες ἄφθονον τὸ θηλάσιον. Sic Luc. 11 μακάριοι οἱ μαστοὶ οἱ ἐθήλασεν, beata vbera quę luxisti, seu quo & lac hausisti.

Θηλάζουσα, lugor, lac mihi suctu ex vberibus hauritur. apud Aristot. ex Diocl. τὸ Θηλάζον μόνον γάλα, lac quod fugitur. item vbera seu papillam præbeo fugendam. Plut. in Rom. Θηλάζοντες ἔρεβινθοι. Ipse etiam partus Θηλάζεται. lactatur. Poll.

Θηλασμὸς, ὁ, lactatio, vel lactis hauitus. Plut. in Rom.

Θηλάστρια, ἡ, nutrix, lactatrix quæ papillam fugendam præber. Poll. lib. 3. cap. 3.

Θηλάω, idem quod Θηλάζω. Hesych.

Θηλαμὼν, nutritor, nutritius. vel etiam nutrix. Eust.

Θηλαμιδὸς, lactens, ideóque recens à partu. Hesych.

Θηλανὶς, nutrix. Plut. in probl. Rom.

Θηλανὸς, idem, ibidem.

Θῆλυς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀθηλὸς, ὁ καὶ ἡ, vberum infuetus, qui non fuxit lac. Exp. & vberum appetens, & cupiens fugere. item ablactatus, qui non amplius fugit vbera.

Αἰγοθήλης, ὁ, caprimulgus: auis quædam à capræ vberib. sic dicta.

Ἀποθηλασμὸς, ὁ, exactio seu fuctus. [ctatio.

Ἐκθηλάζω, exugo.

Εὐθηλὸς, mammosus, vel bene distentas mammas habens. vt εὐθηλοι βόες, apud Eurip.

Τραπεθήλαια, equimulgi. i. pulli equarum lactentes: pulli equarum vberibus supposiri. apud Aristot. l. 6. de hist. anim.

Θῆλυς, ὑος, ὁ, vel ἡ, fœmineus: vel qui est sexus fœminei. Plura in probl. Rom. de Pythagoricis, ἢ ἀρτιάδα τὸν ἀριθμὸν θῆλυν, περισσὸν δὲ τὸν ἄρρενα, ἐπεὶ τὴν μὲν ἄρτιον ὀνομάζουσι. Sic & apud Arist. ὁ θῆλυς ἐλέφας, elephas fœmina. Sic & ὁ θῆλυς ἵππος, equa & ὁ θῆλυς ἔριφος, mula. Et apud Diosc. l. 1 θῆλυν κράμβην, arundo fœmina. Item in fœm. gen. Il. τ. Ἡ δὲ θῆλυς ἐῦσσα, quum sit fœminei sexus, quum sit fœmina. Et Od. κ, Θῆλυν ὄϊν, & Eurip. Θῆλυν αὐτομολοῦσαν, fœminei genus. Sic in Epigr. Θῆλυς φύσις: & Θῆλυς μόρος. Et Nonn. ἐμισόγυιε Θῆλυ φωνῆ fœminea voce. Pro eodem Θήλεια quoq; dicitur in fœm. gen. Hom. Il. ὃ, μιὴ πέπε ἦν θήλεια θεὸς ἴσον μαχέσθαι

ἄρσεν Xen.in Lacedæm.polit. τὸ ἀρρεν φίλεον καὶ εἰς τὸ σωφρονεῖν ἐρωτικώτερον ἢ τὸ θηλείας ἔρωτας. Et apud Platonem. θήλειαν κρᾶσιν. Ita nesis. θήλειαν ἐσπορὴν, filiæ nepris fiftem: ἡ θήλεα, cum mas & fœmina generis animantibus. Plut.in Probl. Rom. Ἀρχὴ δ' ἐστὶ τοῦ λόγου τὸ θήλεος, ἀρσενικὸν δὲ οὐ ῥητέον. Xen.(de perdicibus) πρὸς τοῦτο θηλείας φωνὰς ἀφιεμένας. Ionice θήλεα & θηλέ; dicitur pro θήλεα. fœmina quæ fœminei sexus est. vt θηλὺν μορφὴ fœminea forma: θήλεια πᾶσα Θ. apud Herodotum. Nec θῆλυ, fœminam, quod fœminei sexus seu generis est. Aristoph. in Nub. ἐπεὶ τὰ ὀνόματα μυθεῖν οὐ θέλ' ἀπ' ἄρρεν' ἐόντ', ἀλλὰ δ' αὐτὰ θήλεα, quæ masculini, quę fœminei generis sint. Et apud Herodotum, θήλεαι πάντα, fœminei sexus liberi, i.filię. Et apud Aristot θήλεα καὶ, fœminei sexus ova.i.ova quæ fœminam procreant. Dicitur etiã τὸ θῆλυ. sub ῥίζ Θ. Apud Galenũ ad Glauconem τὸ θῆλυ, exp. ingeniũ mulierbre. ¶ Item θῆλυς, fœmineus, mollis, venerei effœminatus. vt apud Sophio Trachinijs. Νεῦ δ' ἐκ θηλέος θῆλυς ἀέρμων πάλαις, effœminato virtus afflicta occidit Apud Homerũ & Hesiodũ θῆλυς ἦεν non solum exp. mollis & tener ros. sed etiam virescẽs & germinare plantas faciens.* Plato in Craiylo τὸ θῆλυ denominatum videri ait ἀπὸ τοῦ θηλᾶν.

Compar. θηλύτερος, passim apud Homerũ pro positiuo θήλεια, fœminæ, fœminei fexus: vi Od, Σ. Dicitur & θηλυτέρη, vt θήλεια, pro γυνὴ fœmina. Epigr. Iuuenalis titulo eis γυναῖκας. Quidam θηλύτερος interpr. effœminatior, in venerem promor.

Θηλύτης, τῆτ Θ ἡ fœminea natura, fœmineum ingenium: seu fœminea mollities. Plut. in Alcib.

Θηλυφρὰς, ᾶδος, ὁ, mol is & effœminatus. qui natura & ingenio est fœmineo, Luc. & Synes. ep. 50.

Θηλυφρὰδης, ες Θ ὁ ἡ, mollis & effœminatus, seu qualis est mollium & effeminatorum. Greg. Naz.

Θηλυκὸς, ἡ ὁ, fœmininus, fœminei fexus proprius & peculiaris. Vox grammat.

Θηλυκῶς, fœminino genere. Athen. lib. 11.

Θηλύνω, effœmino, molio. Hippocr.

Compofita.

Ἀ Θήλυς, non fœmineus, seu non effœminatus, virilis.

Ἀ θήλυτος Θ, non effœminatus. Suid.

Ἀ πεθήλυνον, effœmino.

Ἀ ῥρενόθηλυς. & Attice θρενόθηλυς, promiscui generis, fœminei masculini & masculi. Sic vocantur animalia quæ ipsa se ineunt.

Ἀ καθηλύνω, effœmino seu prorsus effœmino.

Ἐ κθηλύνω, effœmino. Phil. de vita Mos. lib. 3. ἀδιαφορία καὶ τὸ ψυχῆι ἐκθεθηλυσμένοις, animo effeminatis.

Ἐ κθήλυνσις, effœminatio Hippocr. aphor. l. 5.

Συνεκθηλύνω (decomp.) vnà effœmino.

Θάνω, θήσειν &c. vide in Τίθημι.

Θεὶν, vide in Θέω.

Θηλάζω, efferor. in belluinam naturam abeo. Aristot. de hominibus immanitem animo, stupore im in corpore comitante apud medicos πεθηλακὼς ἕλκη, vlcera quæ ad feritatem inclinant seu ab habitu mitiore ad asperiorem. Diosc. ¶ Θηλάδειν apud rei rusticæ scriptores signif. bellum gerere, vermiculari, quod & ζωϊδᾶσθαι dicitur. Theophr. de caus. plant. lib. 5.

Θηλάνιον τὸ, vlceris genus terrimini. Cels. 5. & Gal. 2 in epidem. lib. 6.

Θηλάσιος, ος, ὁ, efferatio, in feram seu belluam mutatio.

Θηλείδιον, τὸ, bestiola. Theophr.

Θήρα ἡ, venatio, venatus, indagatio quæ fit à venatore. Xen. de venat. & ἐξάγειν ἐπὶ θήραν, & ἐκπέμπειν ἐπὶ θήραν. Aristot. κατὰ θήραν ζῆν, venatu viuere. Dicitur & ἐπὶ θήραν ἰέναι apud Xenoph. & Plut. Metaph. apud Sophocl. in Attic. ὧν θήρᾳ ἦμεν, hostes venans, seu vestigans, aut persequens. Præda venatu capta.

Θηρατικὸς, ὁ, venatio. Hesych.

Θηρεύω, venor. Xen. Pæd 1. Ἀφ' ἧς ἔτι νῦν Μιλήσιοι θηρεύονται. metaph. fi ctor, consector, capto. vt apud Luc. αὐτὸν τὰς χρείας ὑπεκπίπτοντας. Apud Xenoph. θηρεύειν τὰς ἀνθρώπους.

Θηρεύω, interdũ idem significat quod θηράω. Ifocr. in Nicocle, Θηρεύειν τὰς ἑταίρας φησὶν, captans. vyr. Dem. & ἀλαζόνειαν, indagans. Interdum passiuè sumitur, vt apud Plut. ἀπομιμ. ἀλκιβιάδης ἀφ' ἑκάστου τῶν πολιτῶν ἐθηρεύετο, ἑκάστων δ' ἐθηρᾶτο. captatus, illectus. Sic & apud Lucr.

Θηρευμὸς, captura: quod venando capitur, præda. Hesych.

Θηρευτὴρ, qui venatu capi potest.

Θηρευτὴς venator. Item metaph. indagator, fectator. Ita Pyth. Et Θηρευτικὸς, venatorius, ad venationem pertinens. Θηρευτικὴ ἐπιστήμη, apud Plut. Exp. & venationis studiosus. Θηρευτικὴ, venandi ars. Xen.

Θήρητρον, (q.d. venandi instrumentum) id quo capiuntur quæ venamur. Lat. laqueus, pedica, plaga, rete. Xenoph. apud. lib. 4. apud eundem Xen.

Θηρητὴρ, τῆρος, ὁ, (poet.) & Θηρήτωρ, ορος, ὁ, venator. Hesych.

Θηρίδιον, ἐτος venor. Plut. in Alex. παίζων ἐλάφοις καὶ θηρίδιοις. Item

Θηρίον τὸ, fera. bellua. Od. 6, Δείδω μὴ θήρεσσι λάρι καὶ κύνεσσι γένωμαι. Apud Sophocl. in Trach. Ἐρυμανθίου θηρὸς. Etymologicũ bellua. Dicitur etiam peculiariter feu, κατ' ἐξοχὴν vt Il. v. 586. Item centaurus, apud Soph. in Trach. * Quidam θὴρ quasi θέρος dictum putãt untralij πικρὸν καὶ θέρει χάλεπον.

Θήρειος, ος, ὁ ἡ, ferinus, belluinus. vt θήρειον ἔλαι apud Soph. in Theseo. Ἐ θήρεια κρέα. Xen. Pæd. 1. ferinæ carnes.

Θηρῖον τὸ, fera. bellua. Eadem quod θήρ. Od. κ. μέγα θηρίον. Xen. Pæd. 1. μέγιστα θηρία. Isocr. θηρία ἀγριώτατα. Et θηρία ἀνήμερα. Plut. Interdum θηρία de elephantis dici Suid. annotat. Polyb. θηρία μεγαλόφωνα καὶ ψιλὰ τῶν ὀδόντων. Latius etiam patet. nam Alian. ἀράχνια etiam araneum θηρίον appellat: quidam verò & οἰστρον inter θηρία enumerarunt. Dioscorides lumbricos etiam θηρία appellat, quos ipsum etiam Hippocr. sic appellasse testatur Gal. Apud medicos verò peculiariter θηρία dicuntur bestiæ venenatæ, quæ ictu morsuve venenũ infundunt. Dioscor. Dicitur & de aquatilibus. vnde apud Plut. ἐπὶ θαλάττης θηρία. Sic & apud Athen. & Aristot. Hippocrati est etiam huiusmodi ἄγριον, testæ Gal.

Θηριακὸς, ὸν, ὸς, vt θηριακὸς λόγος, apud Dioscor. sermo seu tractatus de feris: peculiariter verò de ijs quę venenum ictu, aut morsu relinquunt.

Θηριακὰ φάρμακα, medicamenta quæ venenatorum animalium morsus depellunt. Et θηριακὰ. sub. ἀντίδοτα, antidota aduersus venena omnia efficax. Sic κατ' ἐξοχὴν vocatur medicamentum quoddam ex simplicibus plurimis & viperarum carne compositum, resistens venenis omnis generis.

Θηριώδης τος, ὁ ἡ, ferinus, belluinus. vt θηριώδες εἰδος ποτοῦ, apud Aristot. eth. 7 c.1. & θηριώδης φύσις, apud eundem eth 7. c.5. Et θηριώδεις πικρίαι τινὲς, apud Hippocr. fœmina insaniaide qua vide Gal. in 2 prorrhet. Item belluosus, beluis refertus. vt θηριώδης ἥλιος, Theophr. hist. pl lib. 4.

Θηριωδῶς, ferino more, more belluarum. Isocr. in Nicocle, Θηριωδῶς ζῆν, ἀπανθρώπως ἅπ.

Θηριωδία, feritas, idem quod θηριότης, Aristot. ethic. lib. 7. c. 1.

Θηρίον, ὠνος τὸ, ferro, in ferinam naturam verto.

Ἀ θηρευτήριον ἡ, instrumentum ad venandas seu capiendas locustas. Theocr. idyll. 1.

Θηρευτικὸν, τὸ, venor aut etiam venando indago. vnde οἱ ἀφ' ἡμῶν θηρευτικοὶ venatores.

Θηρευτὸς, quem hasta aliquis venatus est, hasta captus.

Θηρήτωρ ὁ, ἡ, infelix in venatu, seu in venando. cui non succedit venatio.

Θηρίδιος, qui venando seu venatione difficulter capi potest. Et generaliter difficilis captu seu indagatu. item metaph. cuius difficilis est indagatio aut inquisitio. vt apud Plut. in Periclc, διθήρευτον ἔσεσθαι τὴν ἱστορίαν πλῆθος. item difficilis intellectu. acidem quod θηρεύσιμον. venor. [pud Basil.

Θηρίευμα, felix in venatu. in Epigr. εὐθήρου ἄρχη, præda ex felici venatu prouentus.

Θηρίευσις, venatores. Hesych.

Θηννεύω, thynnorum venator, qui thynnos captat. Athen.

Θηννήσιος Θ, ος, ὁ, thynnorum venationi idoneus. apud Athen. lib. 7.

Θηρίθηρος Θ, dicitur prima cyclaminus, authore Dioscor. vt autem scribit Plin. tertia. Sic dicta à piscium venatu.

Θηρίκλειος, auis quæ culices venatur. Hesych.

Θηρίκλειος ὁ, leporis venator. Hesych.

Θηρίκλεια, qui verba aucupatur: verborum captator. Philo de vita Mos. lib. 3.

Θηρίκλητος, cure: quasi βρῶσιν θήρᾳ, pro εἰ θηρᾶν μέλλοις τὸ βρῶμα, i. τοῦ φυλάττοντος. Hesychius & Etymolog.

Θηρίκλος, curo. Hesych.

Θηρικλώψ, q.d. in sublimi venantes. auium genus ita dictum quod in sublimi petant. Aristot. de anim. lib. 9.

Θηρίκλωψ, serpens, qui mures venatur.

Θηρίκλωψ, idem murium venator. Aristot. hist. an. lib. 9.

Μυόθηρας, mures venor. Strabo.

Μυοθήρα, ἡ, q.d. muscarum venator) qui capit muscas.

Νυκτιθήρας qui noctu venantur. venatores nocturni. Xenoph. apomn. lib. 4.

Οἰνοθήρας ὁ, œnothera, q.d. vini venator: plantæ nomen, de qua Theophr. Plin. Dioscor. Gal.

Ὀνοματοθήρας, ὁ, q.d. nominum auceps, i. vocabulorum: captator verborum. Athen. lib. 14. item qui nomina noua fingit, qui & ἀνοματοποιὸς, apud eundem.

Ὀρνιθήρας, ceps. Plut. in pol. præc. Ὀρνιθοθήρας, aucupium.

Ὀρνιθοθήρας, aues capio, aucupor. Poll.

Ὀρνιθοθηρικὴ, ars aucupij: scientia capiendarum auium. apud Platonem. [dit & empt.

Πανθήρας, vniuersa seu tota captura. πάσα ἡ θήρα. Vip. de act. ven.

Συαγρεύτρια ἡ, instrumentum mathematicum ad vmbram indagandam, quod & σκιαθήρας appellatur. Alij interpr. horologium, seu instrumentum quo ex ratione vmbrarum horas aut etiam alia inuestigamus. Plutarch. in Marcello. & Diogenes. Laërt.

Συνθήρας, vmbræ indagandæ idoneus. Ptolem.

Σπογγεύτρια ἡ, ὁ, instrumentum quo ex ratione vmbrarum horas aut etiam alia inuestigamus. Plutarchus in libro de primo frig.

Σπογγεύτρια, venationis socius. Xen. Συνθηρόφιλος, idem.

Συνθωκεύτρια, qui piscatur pisces, qui σωλῆνες vocantur.

Σπογγεύτρια, dicitur piscator apud Plat. de legibus: quoniam ἁμάξιον τὸ σπογγεῖον. Legitur & pro eodem σπογγοθηρευτὴς, ab ἐσπογγεύω.

Φιλοθήρας, venationis amator, venandi studiosus. apud Poll.

Φιλοθήρεια, amor venationis, venandi studium.

Φυγοθήρας, q.d. exnium venator. Sic dictus fuit quidam Archias, vt testatur Plut. in vita Demosth.

Θήσειον, vide in Βῆμα.

Θὴς Ατθικῶς, operarius, cuius mercenarius. qui mercede alicui seruit. De his hominum genere vide Aristot. polit. lib. 3. cap. 3. & Plut. in Solone, & Poll. lib. 4. Hesiodus in Erg. lib. 2. iubet Θῆτα ἔπειρον πωλεῖσθαι. Homerus quoque sic vocat famulum seu ministrum mercenarium. Od δ, v. 644. ἡὲ οἱ αὐτῷ Θῆτες τε δμῶες τε διαπρύσιον κεκλήγοιεν.

Θητεία, ἡ, ὁ, pertinens ad τοὺς θῆτας, mercenariorum proprius & peculiaris: vel etiam mercenarius adiect. Aristot. 1 het. lib. 1. ἔργα θητικὰ. sic & lib. 8. polit. item qui constat ex eiusmodi mercenarijs famulisque operarijs. apud eundem Aristot. polit. 2. cap 10. & lib. 6. cap. 7. Sic & Plut. in Pericle dicit τὸ θητικὸν τῶν ἐλευθέρων. Dicitur etiam τὸ θητικὸν absolutè & substantiuè pro τὸ θητικὸν πλῆθος. apud Suidam.

Θητεύω, mercede seruio, mercede operam meam loco. Odyss. ε. Et Plat. polit 2.

Θητὴς ους, ὁ, qui operam suam mercede locat, qui mercede seruit seu famulatur. idem qui θής. apud Suid.

Θητικὸς, ὸν, ὸς, & Attice θητικὸς, ancilla mercenaria, famula quę mercede alicui seruit. Plut. in Coriol. Vsurpatur & pro θητικὸς: vt apud Eurip. initio Alcestidis, θητικὰ πράσσω, cibus qui apponitur

iis qui mercede operam suam locant & seruiunt.

Ἀ θήτευος, (comp.) quinulli mercede seruit. Hesych.

Θησαυρὸς, ὁ, thesaurus, aceruus rerum repositarum in crastinum, i. in sequentes dies & annos. (* παρὰ τὸ εἰς αὔριον θίθεσθαι) Arist. Oecon. 2, τοὺς θησαυροὺς τοὺς παρὰ τοῖς βασιλικοῖς ἀναπληροῦν ἐκέλευε. Plut. in Solone, ἐκέλευσεν αὐτοῦ τοὺς θησαυροὺς αὐοίξαι τῷ χρήματι. Item ipsæ opes repositæ thesauri vocantur. Luc. in Hermot. θησαυροὺς ἀναρρύπτειν. Item metaph. Xen. τοὺς θησαυροὺς τῆ πόλει σοφῶν ἀνδρῶν ἀναλίσκειν. Sic & apud Hesiod. in Erg. & apud Isocr. ¶ Vitiatiu, sic dicitur quod in nostra suppellectile perciosius est ideoque magna cura reponi & custodiri solet.

Θησαυρίζω, ιῶ, ἴσω, thesaurus extruo Herod. lib. 6. Διὸς ἐθησαύριζε, proprius thesaurus extruebat. Item in thesauro repono: vel in thesauro conditum asseruo. Xen. Pæd. 7. ἐδόκει τοῦτον ὁ Κῦρος παρασκεύασας ἐθησαύριζε παῖ αὐτῷ. Item reconditum velut in thesauro asseruo & retineo: vel simpl. retineo, asseruo. Theo. de caus. pl. lib. 6. cap. 2. 8. τὸ ἔλαιον ἧς ὀσμῆς δυνάστην μάλιστα θησαυρίζειν.

Θησαυρίζομαι, idem quod θησαυρίζω, in thesauris recondo. vel simpl. recondo & asseruo veluti thesaurum. Philo de vita Mos. lib. 1. ἀ χρυσὸν. ὃν ἔρυσαν ἐθησαυρίσαντο. Item pass. recondor & reponor in thesauro. Theophr. hist. pl. lib. 8.

Θησαύρισμα, τὸ, quod in thesauro conditum & repositum est thesaurus Exp. etiam; repositorium; asseruatio.

Θησαυρισμὸς, ὁ, ipsa actio recondendi & reponendi in thesauro. Aristot. polit. 1, & Theophr. hist. pl. lib. 8. c. 10.

Θησαυριστὴς, ὁ, qui thesaurus congerit: qui in thesauris condit & asseruat opes in futurum necessarias.

Θησαυριστικὸς, idem vt θησαυριστικὸν τῶν ζώων, animalia ingeniosè & soleiter ciborus recondunt in suis thesauris & cellis.

Compofita.

Ἀ θησαύριστος Θ, ος, ὁ & ἡ, non repositus in thesauro: vel qui in thesauris recondi non potest vel solet. Item qui nihil recondit in crastinum. prodigus.

Ἀ ποθησαυρίζω, recondo & asseruo in thesauro. Item simpliciter, recondo, repono, asseruo. Athen.

Δυοθησαύρας ὁ, πωρητὴς, fructus reconditu asseauatique difficilis: quales sunt qui fugaces dicuntur.

Ἐ κθησαυρίζω, è thesauro promo, alij exp. thesaurum exhaurio, apud Phalar. in epist. ad Aglaum.

Εὐθήσαυρος, felix propter thesauros, habens egregios thesauros. In Epigr. εὐθησαυρον ἔλαιον dici videtur quod bene recondi & custodiri solet.

Συνθησαυρίζω, ante vsum repono in thesaurum. Metaph. apud Aristot. de part. an. libro 2. ὧν ὁ πρὸ θησαυρίζεσθαι τῶν ἀκρωτηριασμὸν προφῶν.

Θητεία, θητεύω, &c. in Θής.

Θίασος ὁ, cœtus & multitudo tripudiantium: proprie turba Bacchi, os chorus agitans. vt tradit Athen. lib. 8. & Euripid. Ὅρα δ' ὅπως τοὺς θιάσους τοὺς σοὺς ἐμοὶ χορεῦσαι. Sic & Dem. pro cor. ¶ Ἐ τὲ examen seu caterua multitudinis. Theocr. idyll. 2. 7. τοὺς θιάσους ἐς ὄρος τοὺς ἄγαγον αὐτοῖ τοίσιν. Et generaliter conuentus, collecta multitudo. apud Dem. & Xen. Sic Philo de mundo, ψυχῶν ὁ θίασος ἦν & ἀσώματος ἰσὶ. Vtitur & Plut. in Ant. & Plat. in polit. Item conuiuantium cœtus, item conuiuium, Athen. lib. 8. & 4. & Plut. in Hellen. * Etym. deducit παρὰ τὸ θεᾶσθαι vel ἄδειν. Athen. verò θιάσους dictos vult quasi σιάσους à σιὸς quod Doricè pro ζεὺς dicitur.

Θιασώδεις ἀφαὶ, apud Nonnum tempora thiasis celebria. seu tempora festa & ouantia. vt alij interpr.

Θιασὼν, ῶνος ὁ, domus seu locus in quo thiasi festa conuiuia agitantur aut choreæ exercentur. Hesych.

Θιασῶται, qui in vnum locum conuenire solent choreas agitatum aut celebratum conuiuia. sodales qui simul choreas exercent aut epulantur, ex Isæo. Frequentius dicitur de iis qui sacrificiorum & cultus diuini prætextu[illegible] veluti sodales coibãt festis diebus, epulisque & vino indulgebant. Xen. in symp. ὑπὸ τῶν συνόντων ἐφιλεῖτο ὡς τοῦτο θιασῶται. Vtitur & Arist. ethic. lib. 8. c. 10. apud Theodorit. in hist. eccl. lib. 2. * Ἀ ἐκκλησίας θιασῶται, lectatores sacij.

Θιασῶτις, ος, ὁ, ad eiusmodi sodalitia pertinens. apud Aristot. Oecon. lib. 2. [Greg.

Θιασόω, pompaticè & thiasi more progredior aut egredior.

Συνθιασώτης, (comp.) consors & θιασώτης. Et in plur. συνθιασῶται, qui & θιασῶται. Accipitur & simpliciter pro socio: vt apud Arist. in Plut. συνθιασῶται τῶ λοιπῶν, consortes deliri

Θίβη, ης, ἡ. sicella è vimine plexa in thodum arcolæ. vt Exodi cap. 2. θίβη πυτίνη ἡ sicella scirpea, apud Athen. ἐκλεῖς πλατὺ ὡς θίβη κωφικτέρῳ & ἄχρεῖ, quidam ὑgrificari iaiunt vas quod amplexabatur diffi in vitreum ne frangeretur in fertulis ferendis: à Plinio dictum repositorium

ΘΙΒΡΟΣ, tostus. vt apud Nic. in Alexiph. ἀπὸ ἰσχνοῦ καὶ ξηροῦ κεκλάσθαι. Schol. interpr. tolita sub carbonibus. ¶ Item, tener, mollis, pulcher. Hesych.

ΘΙΓΩ, F. ἴξω, tango, attingo. Molchus idyll. 1. Μήτ' ἴζῃς, ne quicquam attingas. Xen. Pæd. 6. μὴ ἴζῃ σὺ τοῦ σοῦ τῆς κεφαλῆς. Plut. in Publ. τῶν πολλάκις ἰζομένων. Apud eundem significat, & attingo, i. breuiter perstringo. item tango aliquem, i. taxo.

Ἰσχυρὸν, τό, quod tangitur.

Ἰσχὺς, tactus. Plut.

Ἰσχύω, tango, idem quod ἴζω. Item contrecto.

Ἰσχάσω μου, tangor. Arist. (de cerebro loquens) τῷ μενδρίλλῳ πολὺ εὐαίσθητον ἰσχάω μόριον.

Composita.

Ἄθικτος, intactus. Item integer, illibatus. vt Plut. in Numa, πάσης κακίας ἄθικτον καὶ βίου, q. d. vita omni vitio intacta. Et ἄθικτος virgo, i. intacta, cuius virginitas est illibata.

Ἀθίκτως, idem Hesyc.

Ἀκροθιγὴς, leuiter, strictim. summam partim attingẽdo & quasi superficiem: vt ἀπτὸς ἀκροθιγὴς, leuiter attingere degustare. Sic ἀκροθιγὴς διήγημα apud Eusseb. strictim commemorare, siue cursim. Ἀκροθιγῶς σκοπεῖν, in pand. summam rei cognoscere

Ἀκροθιγάω, leuiter attingo. Hesych.

Ἐπιθύγω, attingo. Item pro ἴζω, tango. Xen. Pæd. 4. μὴ πυρὸς χάρᾳ ἐπιθύγητε σὺν ὕδατι κεφαλῆς.

Ἐπισχάω, idem Suid.

Εὔθικτος, tactu facilis. qui facilè tangi potest. Item metaph. qui scitè tangit & cauillis vtitur taxantibus: apud Athen. Item facetus, dicax. Polyb. Εὐθίκτους, dicaciter.

πυρὸς ἴζω, attingo.

σαρκὸς ἰσχάω, attingo, prehendo, apprehendo.

ΘΙΝ au. Sic ιους. ὁ fluc ἡ, aceruus. cumulus, agger. Od. μ. v. 45. πολὺς δ' ἀμφ' ὀστέοφιν ἴδε Ἀτρεΐδαο. Sic Στάχυς δ' ὑάκινθος ἴδε καὶ ἄνθεμον, Herodot. cumuli arenæ. Interdum (etiam sine adiectione) pro cumulo arenæ. apud Paus. in Eliacis. Quidam volunt propriè frumenti aceruum significare. ¶ Item, lituus, vt Il. α. Βᾶ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα θαλάσσης. Et Il. λ, Στάσαν πολὺ πρόσθε πυρῆς ἐπὶ κλόνον ὀτρυντύν. * Eust. Θὶν (litus) vult deriuari à verbo θέω, fero quoniam πάντα πίπτει τῇ φορᾷ φέρεται τὸ κυμαῖνον.

Θινόω, aggere obstruo.

Θινώδης, litoreus: seu θῖνας referens. Ieuiter elatus in modum cumulorum arenarum & aceruorum frugum. Strabo lib. 8. θινώδης ὢν ἔστιν ἰσχυρὸν τὸ θαλάττιος αἰγιαλός.

Θλῖν, idem quod θῖς, in prima signif. apud Hesych. qui exp. θημὼν ψαμμώδης, cumulus. itidemque Hieronymus in 47. c. Ezech. Θλῖνας significare dicit tumulos arenarum. ¶ Θλῖ est etiam particula expletiua apud Hom. & alios poetas. Interdum tamen exp. quidem. vt Il. ι. πολλοὺς δὲ θλῖ μοι ἑκτὸς γωμφὼς χαμάδισ τεμὼν αὐτός.

Composita ac primum ex Θῖς.

Ἀκροθίνιον, τὸ. & frequentius in Plur. ἀκροθίνια, τά, primitiæ, quasi τὰ ἄκρα θινῶν, summitates acerui: quod primitiæ ex summo aceruo siue summitate acerui excerpi soleant. Propriè autem primitiæ frugum, secundum quoddam. Item pro primitij manubiarum, quæ diis offeruntur. Herod. li. 1. & 8. Xen. Pæd. 7. Thuc. lib. 1. Eurip. in phœnissis. In epistola verò ad Hebræos c. 7. pro ipsis manubiis ponitur.

Ἀποθινόω, cumulo seu aggere obstruo, ex aggero: vnde ἀποθινάδιμον, apud Polyb. aggere obstructum, exaggeratum.

Ἀκροθινίζω, summam partem attingo, primitias offero. vel aliquid pro primitiis offero. Hesych.

Composita tanquam ex Θλῖνω, à Θλῶ formato.

Εὐθλοῦμαι, prospera fortuna & successibus vtor. Arist. eth. 1. c. 9. εὐδαίμονα δ' ἀνάγκη εἶναι τὸν μηδὲν ἢ βραχέα συμφορᾶς ἀξιόπιστον ἐπὶ γήρως. Ioseph. lib. 6. εὐθλοῦσι αὐτοῖς ὁ γῆν, felix est illis partus. item bona habitudine vtor, bene habitus sum vigeo. Arist. pol. 1. ἄλλα δὲ ὁ ἄκρως εὐθλοῦσι χώρας. Sic & polit. 1. apud eundem. Rursus lib. 4. de gen. animal. τὸ μὲ εὐθλοῦσι σῶμα τοῦ πολίτου χρόνου.

Εὐθλοέω, exubero, vbertum & abundans. vt εὐθλοήρυτον. Basil. in hexaëm. homil. 3.

Εὐθλοία, ἡ, prosper successus: item bona habitudo. Item abundantia, vbertas, copia. Philo de vita Mos. lib. 1.

Εὔθλοιον reperitur pro εὐθλοῖον. Dem. pro cor. & Arist. Et εὐθλοιμος, pro εὔθλοιον. Synes. ep. 95. Et εὐθλοία pro εὐθλοΐα. Aristot. hist. an. lib. 8.

Decomp. Ἐκθλοιόω τὰ φυτὰ, abundare plantis. Aristoph. schol.

Κακοθλοῖος ᾶ, infelix sum vel malè habitus. cui opponitur εὐθλοία. Et κακοθλοῖος τὸ σῶμα dicuntur, quum malè prouenient agni, ipsæque partu sunt infelices, *hoc est*, quum paruæ agnorum est copia. Arist. hist. an. lib. 6.

Θῖξις. vide in Ἅπτω. Sic vide in Θῖς.

ΘΑΛ'Ω, ᾶ, contundo, collido, conquasso. Odyss. ε. ἐπὶ δ' ἔθλασεν * Sunt qui hoc verbum fictitium esse velint à ficut κλάω, aliaque multa.

Θλάομαι, ῶμαι, contundor, &c. Dicitur etiam θλαδίας ποιῶ figuris cui testiculi sunt contusi seu elisi. Alex. Aphr.

Θλάσμα, τό, contusio, collusio. θλάσματα δικαστικὰ, apud Ilocr. sedes contusiones.

Θλάσις, contusio. vt θλασὰς τ' ὄσσων, Dioscor. numeratur etiam inter tractatus cranij differentias.

Θλασὰς, contusus vt Θλασσὰ ἰλαῶμαι apud Athen. & Poll.

Θλαστὸς, contundendi seu collidendi vim habens.

Θλαδίας, ὁ, ὁ, cui contusi seu elisi sunt testiculi. Scribitur etiam θλασίας.

Θλάσπι, τό, thlaspi: nomen herbulæ sic dictæ, quoniam folia habet veluti σφενδάμνου, teste Dioscor. lib. 2. cap. 161. Dicitur & θλάσπις, & θλασπίδιον.

Θλῖβω, θραύω, φλάω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀπόθλασμος, ὁ, exp. fractio, fractura.

Ἔνθλασις, ὁ, exp. infringo. Ἔνθλασις, exp. cauitas in capite facta ex contusione. Gal. lib. 2. de caus. morb.

Ἐμπυοθλάσπης, vncus seu spiculum ad educendos fœtus. Sic dictum a confringendo seu contundendo.

Καταθλάω, ῶ. contundo, vel confringo.

Κεφαλόθλαστος, contusum caput habens. Τὰ κεφαλόθλαστα κατὰ τὰς κεφαλὰς τραύματα, contusiones capitis, seu caput contusum. Theophr. de hist. pl. lib. 9. cap. vlt.

Λιθόθλαω, lapidem aut lapides frango.

Σαρκοθλάσμος, carnis contusiones.

Συνθλάω, contundo, confringo.

Ὠτόθλασπις, ὁ, ὁ, cui aures contusæ sunt, vt in palæstra accidit quando, apud Suid. Camerarius in probro sic dici scribendum, cuiaures fractæ sunt.

ΘΑΛΠΩ, ψω, premo, vt calceus à Philostrato dicitur θλίβειν ποδὶ & Theocr. θλίβειν χείλεσι, premere labra osculando. Item compromo, & contundo, stringo. Item elido: vnde θλῖψις. Item metaph. vt Lat. premo. Item affligo, afflicto, sæpe in nostro Test. * A θλῶ deducitur.

Θλίσσομαι, premor, vt vuæ dicuntur Θλῖβιαζ apud Hesych. Item stringor: vnde πεθλιμμένη ὁδὸς Matth. 7. Item metaph. premor. vnde θλιβόμενος apud Aristoph. Et affligor.

Θλῖμμα, τό, idem quod πεπίεσμένα

Θλῖψις, εως, ἡ, compressio. Item affrictio, i. angustiæ in quas redigitur is qui afflictur, seu anxietas illa qua premitur, & denique generaliùs, malum id quod patitur. Sæpe in nostro Test. & apud Ecclesiasticos scriptores.

Θλίσιας, eunuchus, cui elisi sunt testiculi: qui & θλαδίας dicitur.

Βλιμάζειν & βλημάζειν, Hesych. exp. πεπιθλίβειν τὰς μαστούς. Sic qui annotent propriè de auibus dici, quum illas compriment & contrectant. Aristoph. in aub. Οἱ δ' ἀνῆκεν ὀλιμάζοντες.

Βλῖμαξ, exp. ἡ τῶν πλοίων ἄκατος.

Χειροβλημάκτης [comp.] manious leniter premere & contrectare mammas. Vnum est ex ijs verbis quæ à Luc. in Pseudologista reprehenduntur.

Βλίττω, quomodo huc pertineat. vide suo loco.

Composita.

Ἀναθλίβω, exprimo. Item elido. in Epig.

Decomp. Ὑπαναθλίβω. premo aliquantulum. Plut.

Ἀντιθλίβω, vicissim premo, vel contra premo.

Ἀποθλίβω, exprimo. Item elido. Luc. Ἀφέλω με τὸ εἰκόνα λαβὼν ψυχρόν. Interdum significat, affligo vehementer.

Ἀποθλιμμα, succus expressus.

Ἀποθλασὶς, elisio, expressio. Luc. item afflictio, calamitas.

Ἐκθλίβω, exprimo, extundo. Item elido. vnde ἐκπεπιεσμένος apud Græcos bibliorum interpretes, qui est elisis testiculis.

Ἔκθλασις, elisio. Ité figura, qua elidit or litera aliqua vt quam σκῆπτον, dicitur pro σκῆπτρον, & βάλαμ' ἐγώ, pro βάλλομαι.

Decomp. Ἐκποιπιθλίβω, insuper exprimo.

Ἐνθλίβω, infringo: item imprimo. apud Nic. in Alexiph.

Ἐπιθλίβω, idem quod θλίβω, premo. Arat.

Ἐπιθλάω, idem quod θλίβω, premo, apprimo.

Ἐπιποθλίβω, insuper premo, vel affligo, apprimo, attero.

Συνθλίβω, comprimo. Plut. de primo frig.

Ὑποθλίβω, premo aliquantum. vel leuiter premendo exprimo.

ΘΗΣΚΩ. [F. Θανθήσομαι, & πεθνήξομαι, aor. 2. ἔθανον. Participium quo apud poetas tonicè πέθνηκα. vnde πεθνᾶσι & inf. πεθνάμεναι, morior. Od. μνᾶσαι δ' Ὀνήσιππε σοῦ ἄμμορος. Xen. Pæd. 8. ἀτέγκτους δὲ καὶ οὐ θνητοῦ σώματι ἡ ζῇ, ὅταν ὁ τάττε ἀπαλλαγῇ, νόμῳ πεθνάσι τοῦ Διός. ¶ Plut. in epist. πεθνὼς ὑπὸ Διονυσίου, interfectus à Dionysio. Sic Arist. ὀνήσιππον ὑπὸ τῶν μισθοῦσι.

Θάνατος [tanquam à fut θάνω] mors.

Θανατηφόρα κρέα, morticina caro. Aristoph. in auibus. Item

Θνησιμαῖον (substant.) cadauer. 3. Reg. cap. 13. & Esa. cap. 5.

Θνητίδιον, materia morticina, apud Philostr.

Θνητὸς ἡ ὁ, mortalis: passim apud Homer. Hesiod. Theocr. Xenoph. & alios.

Θνητὸς, ὁ, mors. Hom. Plato, Luc. & alij. ¶ Item pro capite seu re capitali. vt Thuc. θανάτου κολασθῆναι τινὸς, rei capitalis damnare aliquem. Dicitur & ὑπάγειν θανάτῳ, accusare capitis.

Θνητιδιος, ος, ον, idem quod θνητός. Il. ζ. & alibi.

Θνητοειδὴς, ὁ, ἡ, lethalis, mortiferus. Hippocr. aphor. libro 4.

Θανατηφόρος, ὁ, idem Soph. in Antig. Apud Eurip. θανατηφόρος μοῖρα, lethale fatum, i. mors.

Θανάσιμος, it idem lethalis, mortiferus, capitalis. Plut. in Pericle. ἐπὶ τῷ θανασίμῳ δίκῃ φυγῇ. item de Alexand. ἐπὶ δίκαις θανασίμοις ὡς θανάσιμος, causas capitales, seu in quibus de vita agitur.

Θανάσιμα, siue θανατάδια, ὦν. mori cupio, mortem mihi opto. vt in Aristoch. ὡς ἐξ ἐκείνης ἡμέρας μοι ἡ ψυχὴ ἐκ τοῦ παντὸς θανάσιμα ἦν. ex illo tempore animus meus mortem optat.

Θανατῶ ῶ. fut. ήσω, mortem infero, morte afficio. Plut. in Symp. θανατοῦντες τὸ ἐμψυχον. item morti adiudico, capitis seu capitalis damno. Plutarch. in Themist. ὃν κρίνας ἐθανάτωσε, quem in iudicium accersitum capitis damnauit. ¶ In nouo Testamento aliquando exp. mortificor. vt Rom. 8.

Θανάτωσις, occisio, internecio. Thuc. lib. 5.

Θανατώσιμος, ος, ον, fœtum atque agon apud inferos, cuius meminit Luc. in lib. de veris narrationibus.

Θανάσιμος, ος, ὁ, ἡ, lethiferus, lethalis. Soph. in Aiace. & Dioscor. lib. 1. cap. 95. item mortalis. apud Plat. lib. 10. de rep.

Composita ac primum ex Θνήσκω, cum præpositione.

Ἀποθνήσκω, morior. Xen. Pæd. 8. Ἰσοσ. & alij. Interdum cum dat. vt apud Xen. Hell. 6. κἀκεῖνος ᾧπερ ὑπὸ λύπης θανάτῳ αὐθαιρέτῳ ἀπέθανε. Cum accus. apud Phil. de mundo, ἀποθνήσκειν βίον & καμάτους. ¶ Item interimor, interficior, intereo. vt apud Gramm. ἀποθνήσκειν τῇ νίκῃ.

Παραποθνήσκω, p. a. morior, ante morior. Xen. παραπεποθνήκασιν ὑπὸ τῶν ἵππων.

Συναποθνήσκω, commorior. Xen. Pæd. 8. ἀλλὰ βέβαιόν τι ψυχὴ σὺν τῷ σώματι συναποθνήσκει.

Ὑπαποθνήσκω, morior pro aliquo Xen in Cyneg. Ἀ'πήλοιχος ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ὑπαπεθνήσκειν. Et omisso genitiuo, apud Plat. in Symp. item ὑπαποθνήσκοντες peculiari signif. qui pro patria aut pro amicis interiem sponte obeunt. Aristot. ethic. 9.

Ἐπισυναποθνήσκω, (dec. mp.) iuxta morior. ex Epigr.

Παραποθνήσκω morior pro. Cum genit. vt præpositio Epigr. Ἀ'δῆρων παραποθνήσκει. Item præmorior.

Συναποθνήσκω, commorior. idem quod συναποθνήσκω. Soph. in Philoct. ἢ θεοῖσεχα συναποθνήσκει βροτός.

Ὑπαποθνήσκω, morior pro aliquo.

Composita ex Θνῆτὸς, aut Θνητὸς desiuentia.

Ἡμιθνὴς, q. d. semimortalis: & ex collocutione) semideus. vel qui ait semis viuit & moritur. quo sensu ἡμίθνητος vocatur ἡμίθνητος, Ἡμιθνὴς, vel Ἡμίθνης. ης, ὁ, ὁ, semimortuus. Aristoph. in Nub. & Hecadema 7.

Καταθνητὸς, idem quod θνητός. Il. ζ. & alibi.

Ἀθανασιθνητὸς, ὁ, ἡ, prope mortuus. i. ferè mortuus, propemodum mortuus. moribundus. Ex Nonno.

Ἀμβροσιθνὴς, medè mortuus, recens mortuus. Non.

Δισθνὴς, bis mortiens. cuibi, contingit mori. Od. μ.

Δυσθνὴτὸς, miserè mortuus: qui miserabili morte periit. Euripid. Pro eodem & Δυσθανὼν, apud eundem. [tem.

Ἐμπεπλησμένος θνητῶν, propinquus. q. d. qui ad mortẽ est, i. propè mortem.

Νεοθνὴς, recens mortuus, nuper mortuus.

Composita ex Θάνατος, &c.

Ἀθάνατος, ὁ, ἡ, ὁ, immortalis. Il. ω. ἀθάνατός θεός. Il. πίπτοις ἀθάνατος. Luc. ἀθάνατος εὐθανατος. & ἀθανάτῳ ψυχῇ. Dicitur etiam de rebus inanimatis, & exp. sempiternus, æternus, perpetuus. Ilocr. ἀθάνατος δόξα. Plat. in Symp. ἀθανάτῳ μνήμῃ καὶ τιμῇ. Item

ἀθάνατος (absolutè) à poetis dicuntur ipsi dij pro ἀθάνατοι, θεοὶ, dij immortales. Od. κ. Οὔτις τοι θεὸς εἶμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις, & In exercitu autem Persarum decem millia immunia erant electa ἀθάνατοι dicebantur: quòd numerus nece aut morbo militis alicuius imminutus semper alio substituto adimpleretur, ita vt nunquam plures nec pauciores decem millibus esse præcipuo ante reliquos omnes cultu decori, & virtute præstantissimi Herodot. lib. 7.

Ἀθανασία, ἡ, ἀσω, immortalem reddo. immortalitati cõsecro Philo de mundo, & de vita Mos. & Herodot. lib. 4.

Ἀπαθανατίζω, (decomp.) idem. Aristot. eth. 10.

Ἀθανασία ἡ, immortalitas. Ilocr. in Panath. & au Philipp.

Αὐτοθανάτως, qui ipse sibi mortem infert. Plut.

Δυσθανάτως, difficulter moriens vel difficilem (aut infelicem) mortem inferens. Theophr. lib. 3. hist. pl. cap. 10.

Δυσθανατέω, ῶ, ægrè seu miserè morior, cũ morte conflictor Plac. lib. 3. de rep. Plut. in Ant. apud Herodotum exp. ægrè & cum tristitia morior.

Ἐπιθανάτιος, mortem accersens, mortem afferens. Iethifer. Theophr. de caus. pl. lib. 6. cap. 4. Item morti vicinus. qui in ipso mortis limine iam est. Demosth.

Ἐπιθνήσκω, vt ἐπιθνήσκω ἴσχω, apud Poll. in limine mortis esse in mortis periculo versari, morti vicinum esse.

Ἐπιθνήσιος, morti obnoxius 1. Cor. 4.

Εὐθανάτως, bene & honestè moriens. vel bonam honestamque mortem afferens. Εὐθανάτῳ θανάτῳ, bona beatáque mors apud Athen.

Εὐθνητέω, ῶ, felici vel honesta morte morior. seu honestè morior. polyb. lib. 5.

Εὐθνησία, bona mors & facilis. Suet. in Aug.

Εὐθνατος, subitam mortem inferens: seu statim mortem ferens. Plut. in Ant.

Μακροβιόθανατος, qui breui moriturus est. decrepitus, capularis.

Ταχυθάνατος, subitò moriens. Hippocr. aphor. lib. 2. Interdum actiuè subitam mortem afferens, vt ὀξυθανατος.

Θαλύζω, vide in Θάω. Θεμεθλιον. vide ἐμέθλιον.

ΘΟΙΝΗ, ης ἡ, epulum, conuiuium, cœna, apud Athen. ὅσα πέπεσι παρὰ δεῖπνον ἁλεῖσι πλεῖν. Philo de vita Mos. lib. 1, ἀπεζόμαυσεν ἄκαιρε δαὶ θοίνης ἢ ἐλαφρᾶς ἀδαρίας ἐπαθήνης, tanquã ab epulo. ¶ Item, sim. libus ferculis. vt apud Hesiod. in asp. 114, πάσσιν πολὺ φίλτερος θοίνης quæ ipsis dapibus epulisq; charior, seu grauior fuit. * Athæneus θοίνην dictam tradit ὁπὸ τοῦ θοᾶσθαι οἰνοῦ δεῖν ὑπὲρ ἐλαμβάνειν. Et Seleucus apud eundem lib. 2, dicit τὸν οἶνον ἐπὶ τοῖς δείπνοις πρὸ τῶν ἄλλων ἡδυπάθειαν θεῖναι ἕνεκα τοῦ προφέρειν. διὸ & θοίνην καὶ θοίνας & μεθύσεις ὠνομακέναι.

Θοινάω, ῶ, fut. ήσω, epulor, conuiuor, cœno. Interdum cum accus. in cœna seu epulo absumo. vel etiam simpl. comedo. deuoro. Hesiod. in asp. δελφῖνες ἰχθύσιν ἴλλοπας ἰχθύσι, epulabantur mures pisces.

Θοίνημα, τὸ, quod θοινάω, epulor, absumo edẽdo. depascor. Epigr. Ἀπόλλ. θοινητὸς ἔργοις. in fab. Æsopi. τὰς ἱερὰς βοῦς ἰθυτηρίοις. Dicitur quoque de morbis & vlceribus apud Eurip.

Θοινητὸς, ὁ, ὁ, ad comedendum aptus, quẽ epulari possumus, Θοινητικὸς, ad epulationem pertinens aut idoneus. vt θοινητικὴ ἐργασία, instrumenta quæ ad epulationem pertinent. apud Xen. in Oecon.

Θοινήτωρ, ορος, ὁ, (dec. mp.) conuita, comestor, deuorator. apud Suid.

Θοινητήριον, ου, τὸ, pulæ, uapes, id ipsum quod epulamur. Pro quo Θοινατήριον dicit Eurip.

Θοίνεμα, ατος, idem significat, epulum, conuiuium.

Composita.

Βεβοίνης seu Βεβοίνας, ου, ὁ. boũ vorator. Herculis epith. in Epigr.

Δημοθοινία, ἡ, epulum publicum. Aristot. & Luc. Et pro die festo. apud Theodorit. hist. eccl. lib. 3. & alibi.

Ἑκθοινάω, ῶ, epulor, depascor.

Εὐδειπνοθοινάω, ῶ, ἡσω, splendida cœna seu splẽdido epulo instructus. laurus. vt εὐδείπνους.

Κακοθοινάω, absumo epulando, absumo in cœna, depascor. vel simpl. comedo. Hesych. Idem significat vox med. vt τὰ βεβοινήσονται. vt fab. Æsopi.

Παυδοινος, qui totius cœnæ est. apud Suid.

Παυδοινία. solenne epulum, cœna ad quam omnes conueniunt, apud eundem Suid.

Παυθοινεῖν, in tota cœna, vel per vniuersum epulum. vel solenni epulo ad quod omnes conueniunt.

Παυδοινίαν ῶ. solemne conuiuium agito, epulor.

Συνθοινάω, prima conuiuij portio, q. d. primi cœnium. Poll.

Συνθοινος, conuiua, concœnator. apud Athen. lib. 6.

Συνδοινος, idem.

ΘΟΛΟΣ, ὁ, ὁ, sordes turbidæ, turbamentum fluidum, quale cœnum est aut faex. Athen. lib. 7. οὐσίαν ὑπὸ τὴν θολὲ χρώ. πόρος ἐπιπωματίζοντας, à cœno sordido & turbato. Item peculiariter fu-

ter fuscus & turbidus humor quem sepiæ emitunt atramentum sepiæ. Plutarchus de solertia anim. loquens de sepia. τὴν γὰρ καλουμένην κατὰ τὸν τράχηλον ἔχουσα πλήρη ζοφερᾶς ὑγρότητος ἣν θολὸν καλοῦσιν. Et Athen. lib. 7, ἐν δὲ τῇ μύτιδι ὁ θολός. Tribuitur & polypo pisci apud eundem ibid. Adiectiuè etiã ab Hesych. exp. turbatus, turbidus. ¶ θόλος, (paroxit.) ου, ὁ, tholus, camera ædificij, quæ altiùs crescens rotunda forma in fastigiatum cacumen desinit. seu (vt alij declarant) testudo in orbem circumacta. Hesychio θόλος, domus est tectũ habens in acutum fastigium desinens. θόλος fœm. gen. dicebatur Athenis locus in quo πρυτάνεις & senatores cœnare solebant. (vt Hesych. tradit & Suidas) propterea quòd forma rotunda extructus esset. de quo apud Pauf. in Att. & apud Poll. lib. 8. Plato in apol. πέμπτον αὐτὸν εἰς τὴν θόλον προσέταξαν ἀγαγεῖν ἐκ Σαλαμῖνος. Apud Homerum verò θόλος est ædificium rotundum in quo vasa quotidiano vsui necessaria reponebantur, vt disci, crateres, pocula: vt exponit Eust. Od. χ. qui deriuatum vult à θέειν & ὅλον quasi περιθεόμενον. In balneis verò θόλος, masc. gen. appellatur locus orbiculari ambitu in se recuruus in quo sudor elicitur sicco calore. Alexan. Aphr. lib. 1. probl. καὶ μάλιστα ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξηροῦ θόλου. Sic apud Alex. Trall. Item θόλος vinculi genus quoddam quod caluariæ adhibetur vbi summũ caput & quod inter ipsum frontemq; est vincitur cuius iniiciẽdi rationem Gal. explicat. lib. de fascijs

θολώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbido cœno similis, turbido cœno plenus, fœculentus.

θολόω, ῶ, turbo cœno fœculento excitato. Athen. lib. 7. διὸ καὶ θηρεύοντες θολοῦσι τὸ ὕδωρ, ἵνα ἀποπνίζωσι. Item metaph turbo. Eurip. in Alcest. θολοῖ δὲ καρδίαν, perturbat mihi cor seu animum meum. Item in fusco, inquino. Antiphanes apud Athe. lib. 8. τὸ σηπιάδος πρόσωπον Ἡράκλεις ἄναξ ἅπαντα πεθολώκασιν. omnia sepiæ atramento infucarunt & inquinarunt.

θολόομαι, οῦμαι, turbor, turbidus fio. Gal. ad Glau. θολοῦται καὶ παχύνεται τὸ αἷμα, turbidus redditur & crassus sanguis.

θόλωσις, εως, ἡ, turbatio, infuscatio, inquinatio quæ fit scordibus turbatis. Exponitur etiam turbamentum, inquinamentum

θολερός, οῦ, ὁ, turbidus: cui opp. καθαρός, limpidus purus: propriè de aqua & rebus liquidis dicitur. Thuc. lib. 2 τό, τε γὰρ ῥεῦμα ἐστι μέγα καὶ πολὺ καὶ θολερόν. Item sordidus, immundus. vt θολερὰ πλίνθος, apud Theocr. idyll. 16. Et Plut. symp. 4. Exp, & cœnosus, lutosus.

θολερῶς, turbidè. Apud Suid. & Hesyh. θολερῶς περιβαίνεις titubantur incedere-

θολερόω, ῶ, turbo. vel turbidus aut turbatus sum, Hesych.

Ὄλος, per aphræsin pro θόλος, atramentum sepiæ, Suid.

Ὀλώδης, ater instar atramenti sepiarum. vel turbidus. Galen. apud Hippocr.

θολία, ἡ, pileus in acutum desinens. vel (vt alij exp.) vmbraculum pileus fastigiatus vel cameratus ad formam tholi. petasus, vmbella. Theocr. idyll. 15. Item cista operculum habens conuexæ cameræ instar rotundum. Poll.

Composita.

Ἄθολος, ου, ὁ καὶ ἡ, non turbidus purus limpidus,

Ἀθόλωτος, non turbatus, limpidus. Hesych.

Ἀναθολόω, idem quod θολόω. turbo. Aristot.

Ἀναθόλωσις, turbatio. Damas-

Διαθολόω, ῶ, perturbo, infusco, effusco schol θολῶ, Plutar. de soler(tia, anim

Ἐπιθολόω, ῶ infusco, obfusco, perturbo, turbidũ reddo. ex Alexand. Aphrod. & Luc.

Καταθολόω, ῶ, turbo, turbidum reddo.

Συνθολῶ, idem quod θολῶ.

ΘΟΟ'Σ οῦ, ὁ, celer, velox. (* à θέω, curro.) Il. α. ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Il. π, v. 422. πόσε φεύγετε νῦν θοοί ἐστε. Aliquãdo exp. fortis, strenuus vt Il. π, νῦν ἐγ᾽ ἐέλδεαι πόλεμος κακός. εἰ θοός ἐσσι. Et θοὸς μάχεσθαι, apud eundem. Item. acutus: vt θοοὶ γόμφοι, Apollon. Argon. 2. acuti claui. Et θοαὶ νῆσοι, Hom. ob promontoria quæ habent in cuspidis morem acuminata.

θοῶς, celeriter, velociter. Item raptim. Odyss. ξ, θοῶς στιήρεα χιτῶνα.

θοόω, acuo. vnde ἐθόωσα. Od. ι. v. 323.

θοάζω celeriter moueor. A schol Apoll. exp. σπεύδω. Euripid. Κῆτος θοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλός. ¶ Item, sedeo Propriè celeriter in sedile insilio. vt Soph. τίνας ποθ᾽ ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι.

θαάσσω, sedeo. idem quod θοάζω, & ab eo deriuatum (vt tradit Etym.) mutato ο in α, & ζ in σσ Il. ι, λίην ἴδον ἐνθαθάασσειν. Od. γ, θῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν. Pro eodem dicitur & θακέω apud Aristoph. in Θεσμοφ.

θῶκος, ου, ὁ. sedes, sedile. Xen. Pæd. 8, καὶ θῶκοι καὶ ὁδοῖ καὶ λόγων ὑπεῖκειν. Sic & in symp. apud eundẽ & apud Aristoph. in Nub

θωκέω, ῶ, sedeo. Soph. θῶκει δὲ προστρόπαιος, sede.

θώκημα, τὸ sessio, ipsa sedendi actio. apud eundem.

θακεύω, idem quod θωκέω, sedeo. Artemid.

θόωκος, idẽ quod θῶκος, sedile, solium. Od. β, Ἕζετο δ᾽ ἐν πα-

τρὸς θώκῳ. Item consessus. Od. ε, Οἱ δὲ θεοὶ θῶκόνδε... detur à θοάζω factum esse θόωκος, ex quo θῶκος per crasin.

θωκέω, sedeo. Herodot. θωκέοντα ἐν θρόνῳ.

θόωκος, idem quod θῶκος, eodem pleonasmo quo φόως. Il. β.

Composita: ac primum ex θοός.

Ἀρήϊθοος, ου, ὁ, bellicosus, egregius bellator, q. d. celer in prælio. Il. υ, δοριθόων αἰζηῶν.

Βοηθόος. vide in Βοηθέω.

Ἐπιθοάζω, insideo, vel sedeo, apud Eurip. ἐπιθοάζω μαρ...

Ἱππόθοος, equo velox, equo celer. Hesych.

Ὠκύθοος, cursu celer, velox & pernix in currendo.

Composita ex θῶκος & θόωκος.

Ἐνθωκέω, ῶ, insideo. Ἐνθώκησις, q. d. insessio. Soph. in Philoct.

Ἐρημοθῶκος, qui solus causam suam agit. Hesych.

Σύνθωκος, consessor. Hesych. & Suid.

Φιλόθωκος, qui lubenter sedet. vnde exponitur sedentarius

Θοραῖος. θόρνυμι, &c. vide in θόρω.

ΘΟ'ΡΥΒΟΣ, ου, ὁ, tumultus, turbamentum, turbæ. Thuc. καὶ ἐσβαίνοντες κατὰ σπουδὴν καὶ πολλῷ θορύβῳ, & conscensis nauibus festinanter & magno cũ tumultu. idem l. 8. ἦν δὲ θόρυβος καὶ ἐκπληκτικός. Interdum in bonam partem, strepitus acclamantium & applaudentium. Demost. in Mid. ... ὡς αὖ ἐκ μαρτυροῦντές τε καὶ συνειδότες ἐπαινοῦσι. Sic θόρυβον ποιεῖσθαι apud eundem. Et plur. ... θόρυβοι. * Etym. ex θρῦς & βοὴ factum esse tradit: Eust. ex θρῦς & βοὴ compositum esse censet.

θορυβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tumultuosus, turbulentus. Item ... obstrepens. Plut.

θορυβωδῶς, tumultuosè, turbulenter, raptim.

θορυβέω, ῶ, tumultuor, tumultum excito. Xen. Pæd. lib. ... μένως καὶ ἐπισπεύδει καὶ ἐθορύβει. apud Thuc. θορυβεῖν πρός τινα tuari aduersus aliquem & rixari seu tumultuosè ... obstrepo, reclamo, vel tumultuosè excipio clamoribus ... pud Antiphonem. καὶ μηδείς μοι θορυβείτω. Aliquando ... accusatiuo rei. Interdum signif. acclamo, acclamando ... tior dicenti applaudo. Isocr. in Panath. ... οὐκ ἐθορύβησαν. Item turbo, conturbo. Plut. in Galba ... Γάλβαν ἐθορύβει.

θορυβοῦμαι, idem quod θορυβῶ, tumultuor. vt apud Thuc. ... θορυβοῦντο μὲν ἐν κατὰ χώραν μένοντες, &c. Sic & apud Plut. & ... Pæn. 5. Exp. etiã conturbor, exæstuo, fluctuo animo. ... Plat. ep. 7. παντελῶς ἤδη μοι τεθορυβημένῳ. apud Plut. in ... θορυβηθεὶς πρὸς τοῦτο. exp. his trepidus. Interdum signif. turbor, aduersus me turbæ seu tumultus excitantur. ... in Aiace, ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβῇ. Sic Plut. in Cam. ... μένος ὑπ᾽ αὐτῶν Κάμιλλος. Item festino strepitu excipior ... strepitu applaudentium vel acclamatione audientium ... probor. apud Isocr. in Panath. ἀνέγνωσθη δ᾽ ὁ λόγος ... δ᾽ ἦν καὶ τεθορυβημένος.

Τεθορυβημένως, tumultuosè, turbulentè. Xen. Hell. 5.

θορυβητικός, q. d. tumultuatorius, i. qui tumultuari solet ... qui libenter tumultuatur & turbas excitat. Item ... rus ex Aristoph.

Composita.

Ἀθόρυβος, ου, ὁ καὶ ἡ, tumultus expers, non turbulentus, quietus ... sedatus, Plut.

Ἀθορύβως, sine tumultu, quietè & tranquillè.

Ἀθορύβητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non perturbatus. qui non perturba... tur nec tumultuatur.

Ἀναθορυβέω, ῶ, tumultuor. aut valde tumultuor.

Διαθορυβέω, ῶ, idem. Item tumultuari facio, aut turbas con... Cum accus. apud Thuc.

Ἐπιθορυβέω, ῶ, adstrepo, secundo rumore adstrepo, admurmu... ro. Xen.

Εὐθορύβητος, qui facilè perturbatur, & tumultuans de gradu ...

Κροτοθόρυβος, plausus vnà cum tumultu. Plut.

Ὑπερθορυβέω, ῶ, supra modum tumultuor.

Ὑποθορυβέω, subtumultuor.

ΘΟ'ΡΩ. siue θορέω, salio, insilio. Il. θ, Μάλλον ἐπὶ Τρώεσσι ... Hesiod. in asp. ἐπὶ δ᾽ ἱππείου θόρε δίφρου. in equestrem currum insilijt. Et in particip. apud Hom. Od. ... Γρηὶ προσεπλέχθη, desiliens é lecto. ¶ θορέω, ab Hesychio ... tiam ὀχεύω, vt sit idem quod θόρνυμαι, hinc deriuatum.

θορνύω siue θόρνυμι, insilio, ineo, vocabulum obscœnum.

θόρνυμαι seu θορνύομαι, actiuè pro eodem capitur. Herod. (de viperis loquens) ἐπεὰν θορνύωνται κατὰ ζεύγεα.

θορή, ἡ. semen genitale: quòd mas fœminam iniens, effundit ... idem quod γονή. Herodot. in Thalia.

θορός, οῦ, ὁ, Aristot. de pisciũ semine dixit. Sic apud Theophr. ... exp. virus genitale quo pisces oua spargunt. Ab Oppiano ... iam pro σπέρμα accipi testatur schol. Nic.

θόρος autem ab Hesychio exp. initor, admissarius.

θορικός, οῦ, ὁ, seminalis. vt θορικοὶ πόροι apud Aristotel. Et τὰ ... partes seminales.

θορός, idem quod θορικός. Nic. in Theriacis.

θοῦρος, impetuosus; qui cum impetu assultat. Il. ε, θοῦρος Ἄρης. Et apud Apollon. Rhod. θοῦρον ὕδωρ. Fœm. est. Θοῦρις, frequens apud Hom. Et pro eodem θουρός apud Nic. in Alexiph.

Θοῦρος, & Θουρικός, & Θόρος, ου, ὁ, idem quod θοῦρος. Hesych. & Suid.

Θόρος, idem quod θορός. qui init. Hesych.

Θορεία, initus. Hesych.

... θορεῖν, θόρεξ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναθρώσκω, resilio. Synes. καὶ ἀναθορόντες ἔφυγον, metu retrocedentes. Item prosilio. Herodian. lib. 2. ἀναθορεῖν τοῦ σκίμποδος, prosilire è lecto. Plut. in Cam. ἀναθορὼν ἐκ τῆς στιβάδος.

Ἀποθρώσκω, ῶ, desilio, exilio. Herod. ἀποθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων.

Εἰσθρώσκω siue εἰσθορέω, insilio. Vnde εἰσθορεν, insiliit.

Ἐκθρώσκω, exilio. Luc. ἐκθορεῖν ἀπὸ τοῦ ὕπνου, è somno exilire.

Ἐξθορέω, idem. vt exp. μητρῴαν λύθρων, ἐξέθορε, ex maternis vteri inquinamentis exiliit.

Dec. Παραθρώσκω, prosilio: vel ante prosilio. Synes. de insomn.

Ἐνθορέω, insilio. Il. φ, ἔνθορε μέσσῳ, insiliit medio, vel in medium. & Synes. ep. 122, ὥσπερ πὺξ ἐνθορών.

Decomp. Ἐπενθορέω, idem. Soph. in Trachin.

Ἐπιθορέω, assilio, insilio, vel supersilio.

Ἐπιθρώσκω, ineo. ea signif. qua mas inire fœminam dicitur. Luc. in Epist.

Ἱππόθορος, ου, ὁ, in equas insiliens, equas inscendens seu iniens. ... Item ἱππόθορος ὄνος. Hesych. apud Plut. symp. 7. ἱππόθορος νόμος cantio quæ equabus coëuntibus accinebatur ad eas magis stimulandas.

Καταθορέω, desilio. Luc. καταθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων.

Πολύθορος, multum impetuosus. multo seu vehemente inuadens impetu. Oppian. de venat. lib. 3.

Προθορών, prosiliens. Iliad. ρ, & Apoll. Arg. 2.

Ὑπερθορέω, supersilio, transilio. Il. θ, τάφρον ὑπερθορέοντας.

Θόωκος, θοῶς, vide in Θοός.

Θοραῖος, &c. in Θορέω.

ΘΡΑ'Ξ, ακὸς, & apud poëtas, θρῆξ, ῆκος, ὁ, Thrax. in plur. θρῆκες, apud Hom. & Ionicè θρήϊκες, apud Herodot. Et θρᾴκιος, Ionicè θρηΐκιος, Thraicus, apud Hesiod. in Erg. Item θρᾷσσα, Atticè θρᾷττα. seu θρῇσσα, & Ion. θρήϊσσα fœmina ex Thracia, Thressa. Item θρᾷττα, pisciculus marinus de quo Aristot. de gener. an. lib. 5. Sic θρᾴκη & θρῄκη, Thracia, & θρᾴκηθεν seu θρῄκηθεν, ex Thracia.

θρᾳκίας λίθος, lapis Thracius, de quo Diosc. li. 5. & Alex. Aphr. schol. Nic. θρῄσσαν λᾶαν vocar. Legitur & θρῇσσα λίθος.

θρασκίας, Thrascias ventus. Aristot. de mundo: Dictus quasi θρακίας, vt vult Etymol.

θράσσω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

θρᾶνος, vide in θέρος.

θράσσω, vide in Ταράσσω.

ΘΡΑΥ'Ω, F. σω, frango. Item frio. Autor libri qui Demetrio Phalereo adscribitur, dicit Hipponacten θραῦσαι τὸ μέτρον καὶ ποιῆσαι χωλόν. Metaph. apud Plut. in Alcibiade, θραῦσαι τὴν ἀντίπαλον δύναμιν. frangere potẽtiam, frangere vires. Herodia. θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, q. d. frangere spem, debilitare spem. * Etymol. deducit à θλάω, mutato λ, in ρ, vt ex θλῶ formetur θλαύω, vnde θραύω.

θραύομαι, frangor. Polyb. & Plutarch.

θραῦσμα, τὸ, fragmentum, frustum. Luc. de histor. scrib. Expon. & friatura apud Diosc. ¶ Item ammoniaci species vna, quòd in minutas glebas, veluti in frusta, fractum sit, vel diuisum: aut quia facilè friatur.

θραῦσις, fractio.

θραυστός, fragilis, qui frangi potest. Item friabilis. Aristot.

θραυσίλος, ruptu facilis, apud Suid.

θραυστέω, confringo, comminuo. Lycophr.

Composita.

Ἀθραυστος, ὁ καὶ ἡ, infractus, i. qui fractus non est vel frangi nequit, integer, firmus, Suid. Exp. & inuulneratus, non friabilis. ex Eurip.

Ἀποθραύω, confringo, effringo, perfringo, disrumpo. Apud Aristoph. in Nub μή ποτε τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς, expon. ne à gloria excutiaris, seu excidas.

Ἀπόθραυσις, εως, ἡ, fractura, perfractio. Item friatura & comminutio, apud Aristotel.

Διαθραύω, confringo, lacero.

Δυσθραυστος, qui ægrè frangitur, fractu peruicax, frangenti contumax. Diosc. lib. 1. cap. 1.

Εὐθραυστος, fractu facilis, contusu facilis. Apud Plut. εὔθραυστος ἧλος, exp. aptus ad vulnera imprimenda clauus,

Καταθραύω, effringo, diffringo, vel frango. Plut de primo frig.

Περιθραύω, confringo, frangendo comminuo. Hesych.

Συνθραύω, confringo,

ΘΡΑ'Ω, Fut. ήσω, sedeo, καθίζομαι. Verbum inusitatum, præter aoristum primũ medium ἐθρησάμην, vnde apud Athen. lib. 5. Θρήσασθε πλατάνῳ γαίῃ ὕπο.

Θρῆνυς, υος, ὁ, scabellum. Il. σ, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.

Θρᾶνος, ου, ὁ, sella δίφρος. ¶ Apud Hippocr. sedes vtrinque peruia item sella familiaris, vt Gal. exponit apud eundem Hippocr. ¶ Exp & ὑποπόδιον, scabellum apud Aristoph. in Pluto. ¶ Item, scabellum vbi coria seu pelles extenduntur. Poll. ¶ In naue verò θρᾶνος dicitur vbi sedent θρανῖται. ¶ Θρᾶνοι vocabant etiam (vt Poll. scribit) ligna quibus lateritios parietes includebant.

Θρανίον, ου, τὸ, idem quod θρᾶνος, sella Hesych. & Poll. Item sella familiaris; comparata ad aluum exonerãdum Item scabellum Aristoph. in Ran. Item pars nauis. idem quod θρᾶνος. Item paxilus. Hesych. & Poll.

Θρανίδιον, ου, τὸ, sellula, vel paruum scabellum Poll.

Θρανίτης, ου, ὁ, scilicet ἐρέτης, seu κωπηλάτης, remex qui in puppi remigat. Thuc. li. 6. Fœ. gen. est θρανῖτις. vt κῶπαι θρανίτιδες: apud Eust. remi thranitarum.

Θρανιτικός, οῦ, ὁ, qui thranitæ est Athen. lib. 5.

θρανεύω, supra scabellum vbi pelles extendi solent, extendo, apud Aristoph. in Equit.

θρόνος, ου, ὁ, thronus, solium, sella augusta. vt θρόνος βασιλέως, Et Διὸς θρόνος apud Theocr. idyll. ζ, pro ipso cœlo quod Iouis sedes est. Sic Matth. 5, cœlum θρόνος τοῦ θεοῦ dicitur. θρόνοι accipitur pro ipsis potestatibus sublimioribus quæ in cœlo sũt vt ad Col. cap. 1, & sæpe apud Areopag. ¶ θρόνος dicitur etiam ipsa dignitas cui honoratior thronus tribuitur. ¶ Est etiam panis cuiusdam nomen, apud Athen. lib. 3.

θρονίζω, Fut ίσω, in throno colloco.

θρονισμός, οῦ ὁ, collocatio in throno. Synes. ep. 57.

θρονιστής, οῦ, ὁ, qui in throno collocat. Synes. ibid.

Composita ac primùm ex θρᾶνος.

Ἐπιθράνιον, nauis pars. Hesych.

παράθρανος, dicitur παρὰ τοὺς θρανίτας ὁδός. Poll.

Composita ex θρόνος.

Ἀγχίθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, sedem propinquam habens, aut solium propinquum. Nonn. cum genit.

Ἀντίθρονος, oppositum thronum habens in opposito throno sedens. vel ex aduerso sedens,

Ἀπόθρονος, à throno veniens. vt ἀπόθρονον οὖδας apud Nonn.

Ἐνθρονίζω, in throno loco. Ἐνθρονίζομαι, in throno sedeo, vel thronum habeo. Id lib. Esther, cap. 1.

Εὔθρονος, pulchrum thronum habens, vt εὔθρονος ἠώς. Od. ρ.

πρωτόθρονος, qui primo throno sedet,

Σύνθρονος, qui eodem in throno sedet.

Χρυσόθρονος, aureum thronum habens. Il. α. Od. ξ.

θρεκτός. θρεξάσκω, vide in Τρέχω.

θρέμμα, θρεπτήρ, &c. in Τρέφω.

ΘΡΕ'ΤΤΕ, barbaricum esse pro θαρρεῖν seu θαρσαλέον dicit schol. Aristoph. in equit. ἀλλ᾽ οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε.

θρέψις, vide in Τρέφω.

ΘΡΕ'Ω, vel potius θρέομαι, tumultando clamo seu loquor, vnde πάθεα θρεομένης, & θρεομένη φωνῇ κακά: apud Eust. Hesychius θρέειν exp. θρηνεῖν, idemque θρεομένη exp. θρηνοῦσα, & θρεόμενον, ὀλοφυρόμενον. Ab hoc verbo deducit Eust. θρόος θροῦς. vnde ἄθροος ἄθρους.

θρόος, ου, ὁ, tumultuantis seu tumultuantium clamor. Item murmur. Item generaliter clamor, vox sonus Il. δ.

θροέω, ῶ, tumultando clamo seu loquor. Frequentius simpliciter significat loquor, vel dico apud Soph. & Euripidem. ¶ item, tumultuari facio, perturbo, tremefacio. vnde θροοῦμαι, tumultuor, perturbor, tremefio. Matth. 24.

θροῦς, (per contract. in prosa) tumultus. apud Synes. Item murmur, susurrus: vel fama susurrans. Thuc. lib. 4 & 8, τὸ θροῦν αἱ θόρυβοι. Item fama, rumor. Xen. Pæd. 6.

θρύλλος, θρῦλος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἄθροος, ου, ὁ, nullam edens vocem, nullum strepitum. αὐδὴ θρόος. apud Suid. Ἀθρόος autem confertus, vide suo loco.

Ἀλλόθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, alia voce seu alio sono vtens, & ex consequenti externus, Herodot. & Od. α. γ, & alibi.

Ἀντίθροος, vicissim sonans. vicissim sonum edens. in Anth. Epigiam. Apud Nonn, ἀντίθροος ἠχώ, exp. vox soni contrarij. contradictio.

Αὐτόθροος, μαρτυρίη, ex sua ipsius voce profectum testimonium, testimonium quod quis de se dicit. Nonn.

Διαθρέω

Διαθρῆσαι, idem quod θρῆσαι. Exp. etiam tumultuanter denuntiare, vulgo. [voce resonans.

Ἀδιμερὴς ὁ ὄρνις, apud Nonn. duplex sententia: vt pro duplici.

Ἑτερόφθογγος, [q.d. alterisonus] qui est alterius seu diuersæ linguæ, ac prorsus alienigena.

Ἀληθόφθογγος, [q.d. verisonus] verum sonans, veriloquus.

Εὔηχος, [q.d. pulchrisonus] pulchrè sonans, sonorus, canorus. in Epigram.

Ἡδύφθογγος [q.d. dulcisonus] suauiter sonans. in Epigr.

Καπνόφθογγος, per contract. καπνόφθορος, maledicus. ὁ καπνὸς ἀροῶν.

Λιγύφθογγος, λιγυόφθογγος [q.d. argutisonus] canorus. vt λιγυόφθογγος ἠχὼ ex Dionys. Alex. (Epigr.

Μελιόφθογγος, ὁ ὀδούς, melleum sonum edens. vt μελιόφθογγος κύκνος, in Epigr.

Ὁμόφθογγος ἀοιδή, vox vnum idemque loquens, concors vox.

Ὁ ῥοῦς, pro eodem dicitur. vt ὅτε λιγὺς πρὸ ὁμόφθογγος.

Παιφάσσει, nimia fulgurans seu fulgurtando diuulgans. Hesych.

Πανόμοιος [q.d. multisonus] strepens.

Παντόφθογγα ἄκουσμα, alioquor. Aeschyl. in Prometheo.

Παντόφθογγος, [q.d. primisonus] Exp. & primo sono editus. vt παντόφθογγος ἀμφὶ, prophetia item primò loquatur, ex Nonno.

Συμφθογγος, consonans. vt συμφθογγος ἠχὼ, echo consona, quippe quæ consonantibus sonum similem assonat.

ΘΡΗΝΟΣ, ὁ, luctus, planctus, lamentatio. Eurip. in Med. Ἐπεὶ δὲ θρήνων ἐγὼ ἐπαύσατο Lucian. μὴ τὴν Δίαν γε ἡ Δαμασὶα μήτηρ λανίσασα ἐξαπίνης ἐξ θρήνων σωὴ γυναῖξὶ ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ. *Ετym. dictum t adit πιεῖν τὸ θρηνεῖν τ κακ. Ego δὲν ἔχ θρῆνον simpliciter deductum puto quod & Hesychius innuere videtur quum προσῳδῶν exp. θρῆνος τὸν.

Θρηνώδης, ους, ὁ ἢ ἡ, ad lamentandum propensus, luctui deditus, luctui assuetus Poll. Apud Herodian. μέλος θρηνῶδες, exp. carmen lamentabile.

Θρηνῶ ῶ, lugeo lamentor. Interdum sine casu, vt apud Dem. in Mid. Interdum cum accus. Soph. ὀξυόνυξ πεδὰς θρηνήσει. Sic & Il. ω Luc. μητέρα δανύσαν θρηνεῖν.

Θρηνητικὸς, idem quod θρηνώδης, ad lamentandum propensus. Aristoter. eth. lib. 9.

Θρηνητικῶς, more eorum qui ad lugendum seu lamentandum propensi sunt. vel lugubriter, lamentabiliter. Poll.

Θρηνήτρια, præfica. Theophyl. epist. 21.

Composita.

Ἀθρήνως, absque luctu, q.d. illugubriter. Suid.

Ἀξιόθρηνος, ὁ ἢ ἡ, luctu seu lamentatione dignus, dignus qui lugeatur. Eut.

Ἀνοθρήνια, vehementer lugeo seu lamentor.

Ἐπιθρηνία, ὦ συμπαθρηνία ῶ, q.d. allamentor, & collamentor.

Ἐπιθρήνιμα, lamentis circumtono/Plut. in Ant.

Πολύθρηνος, luctuosus, valde lamentabilis [q. d. vnde est multus luctus] seu multum luctum afferens. Eurip. Item qui multo luctu afficitur, qui multum luget. Luc.

Συνθρηνος, luctus seu lamentorum socius. Arist. eth. lib. 9.

Φιλοθρήνος, luctus amans, lubenter lugens. Poll. Item flebilis. ex

Φιλοθρήνως ἐοικὸς ἐστὶ, idem. Mosch. idyll. [Nonno.

θρῖνος, vide in θρέω. θρίξ, vide in θρέξ.

ΘΡΗΣΚΕΥΩ, F. σω superstitiosis quibusdam cæremoniis Deum seu deos colo vel nimis superstitiosè cæremonias ad cultū deorum adhibeo.* Scribit Plut. in vita Alexandri videri hoc verbum factum & deductum à Thracibus, apud quos Orpheus deorum cultum inuenerit, quo postea vti sunt Græcorum pleriq; Idem testatur Etym. item schol. Euripidis, nec nō Suidas. ¶Item simpliciter colo, veneror. Herodian. lib. 1. θρησκεύσει γὰρ μάλιστα τὸν θεὸν τοῦτον Ῥωμαῖοι. In lib. Sap. θρησκεύσῃ πὲ γλυπτῷ. ¶Apud Herodot. significat etiam, religiosè instituo & obseruo.

θρησκεία, color. Herodian. lib 4.

Ἐθνοθρησκία, religiosus. Synes. Item superstitiosus.

θρησκεία, ἡ, cultus deorum multis superstitiosis cæremoniis constans, ad Col. c. 2. Item simpl. cultus dei religio. vt Iac. c. 1. Her. lib. 5. τῇ εὐσεβείᾳ θρησκείᾳ κρὰλίζειν ἔοικε. Aliquando exp. veneratio, cultus, obiectus actio. apud Herod. lib. 3.

θρησκος, religiosus. vt Iac. c. 1. Aliquādo etiam exp. superstitiosus.

Ἑθελοθρησκεία, ἡ [comp.] cultus diuinus seu religio, & certi ritus cultus diuini, quos sua sponte & suo arbitratu quis eligit & amplectitur. Exp. & superstitio. in ep. ad Col. c. 2.

Ἑθελοθρησκὸς, voluntarium cultum seu religionem aliquam arbitratu meo sequor & amplector. Sud.

ΘΡΙΑΙ, αἱ, calculi tortilegorum, id est, quos sortilegi in vrnā mittunt. Callim. hymno in Apoll. Κείνῳ γ θερμὰ κ μαθητὲ. Sic dicūtur quasi τρισὶ λίθοις ὕσαι, quòd tres sint calculi, & atribus nymphis inuenti. Etym. 5 Αἱ θρῖαι, οἱ, extremi rudentes, nautici funes pui ἔκφορα dicuntur. Aristoph. in Equ. t.

θρίαξ, turore pereitus fum vatum more. Hesych.

θρίαστρον dictum fuit πρῶτον quoddam ἀπὸ τ ἐλατῆρος εἰς αὐτὸ τὸ θρεῖον, ὑπ' Ἀθηναίων, inquit Etymol.

Ἐνθριάζειν, [comp.] παραφαίνειν δοκεῖ τὸ μαινόμενος θρῖαι.

θρῖνα, vel θρῖνον, ὁ, τὸ, ficus folium (quod τετρημένος ἐστὶν. etym.) Aristoph. in Veip. πρὸς ὧν ἀκούσας οἴσεις θρῖνα τὸν then. l. 7. Θρῖνα τοῦτον εἴκοσι. ¶Item generaliter folium: vnde Χαμαιπίτυν θρῖνα, apud Nicand. ¶Sic etiam edulium quoddam ex lacte & adipe fuillo ac de, quod siculneis foliis incoquebatur. Luc. in Ἀφυκτοπώδες ἢ θρῖνα μαλίστης. ¶apud Aristoph. membrana: cerebri ob similitudinem cum ficuinea Θρῖνα, ficum cultores: item vinitores.

Ἐνθρῖνα, (comp.) ficulneis foliis inuoluor. Suid.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ, ὁ, triumphus. Plut. in Fab. Dion. Halic. l. 8. Quomodo à θρίον deriuatum sit, lege Etym. Nicand.

Θριαμβικὸς, triumphalis, ad triumphum pertinens.

Θριαμβικῶς ἀνὴρ, ex triumpho pucritus.

Θριαμβεῖς παλὰ, apud Suid. vestis triumphalis.

Θριαμβεύω, t iumpho. Plut. in Fab. Idem in Rom. Θριαμβεύων βασιλέα, triūphaut Sicad Col. c. 2. at. 2. Cor. 2. dicitur deus θριαμβεύων ἐν Χριστῷ, facere vt triumphemus, vt quidam exp.

Θριαμβεύομαι, ducor in triumpho, de me triumphat in Coriol. Θριαμβεύόμενον ὑπὸ τῶν πολιτῶν.

θριαμβευτὴς, triumphator.

ΘΡΙΓΚΟΣ, ὁ, pinna seu corona murorum, & quasi (* quasi θριγκὸς, à θρίξ. per enthesin literæ γ.) Quia ponunt loricam muri. Od. ἡ ἐπὶ ὑ θριγκὸς κεφαλῇ Et apud Platonem in 7. de rep. ἐφ' ὧν ποικίλ στεφάνω ἐν igitur tibi placet dialecticam sic super omnes collocandam nobis esse vt lorica structuris summa parierumque superstruitur? Θριγκὸς etiā id esse dicer lorica testac. a Vitruu. lib. 2. cap. 9. & Curtio lib. rietum ab aqua pluuiali: id quod vulgò vocatur Schol. Eurip. tradit θριγκὸς esse lapides qui ædium superimponūtur. Pro eo quod Diosc. lib. bit φύτευ ἐπὶ θριγκοῖς ἢ τοίχοις. Plinius dicit, nascer gulis parietinitque. ¶Item θριγκὸς exp. septum, val & apud Paulin Att. ὃ αὐτὸ θριγκὸς λίθων, ex lapidibus. i. macieria. lic & apud Plut. Scripti

Θριγγῶδες, & θριγκὸς: nec non cum τ, κατ' αὐτ

Θριγκόω, Fut. ώσω, lorico, lorica testacea munio, coronan it. gium ædificio impono. Item vallo seu septo munio v. 10.

Θρίγκωμα, τὸ, quod loricæ seu fastigij loco ponitur mentum. idem fere quod Θριγκὸς. Plut.

Θριγκωσις, loricatio, circumseptio.

Θρικίον, ὁ, τὸ, diminutum à Θριγκὸς.

Composita.

παραθριγκίζω, lorico, obsepio. Theop. hist. pl. lib. 3. cap.

περιθριγκόω, ῶ, circummunio Θριγκῷ, i. lorica aut septo, circumsepio. Plut. in Mario.

ΘΡΙΔΑΞ, ακος, ὁ, ἡ, lactuca, olus de quo Diosc. lib. 2. c. 16. lib. 2. & Plin. lib. 19. c. 0. & lib. 21. c. 7.

Θριδακίνη, idem, ibidem. Galenus tamen τὴν καπὶ τὰς propriè nominati tradit syluestrem lactucam, Θριδακ satiuam.

Θριδακινὶς, lactucula, apud Athen. lib. 2.

Θριδακώδης, ες, ὁ, ἡ, ἓ, lactucæ similis, qui è lactucarum est vel lactucæ naturam referens.

θρίζω, vide in θρύω. θρίναξ, vide πρίναξ in τρί.

ΘΡΙΞ, τριχὸς, ἡ, pilus, capilus. Il. ψ Θρῖξ ὁ παῖς πάντα c. apud Plut. in apophth. quidam ba. bam & caput vocatur ἄπαξ ὁ Θρὶξ. Arist. αὐξάνεται δ' αἱ τρίχες πάν. Exp. & setæ. vt apud Hesiod in alp. Οὔτε δ' αἱ ἐπὶ ses τρίχες. Interdum etiam, villi. Plut. περὶ ἡμῶν ἐν ἀμφιπυόθμοι. Nonnunquam capillamenta, vt apud lonem. πίλαια δ' εἰς λαπίδας καὶ ἱμάτια ἢ στωμύλματα. In obliquis vbi sequitur χ, mutatur & in deriuatis ac compositis obseruatur. *Etym. deriuat.

Τριχῶδης, ες, ὁ, qui ex pilis est. Apoc. c. 6. Τριχῶν σάκκος, saccus.

Τριχίνιον, ου, τὸ, vestis ex pilis confecta.

Τριχώδης, ὁ, ἡ, ὃ, pilosus, item capillaceus, pilis similis. speciem referens. Τριχώδη, τὰ, Hesych. sunt instrumenta oppugnandas vrbes comparata.

Τριχόω, ῶ, pilosum reddo, pilos induco. Diosc. lib. 5. c.

Θριξὶ τετμῆσθαι, apud Theophr. de caus. pl. lib. 1. cap. 6. ἀθιαλείπτως πολὺ πεπηγυῖαν, luto piloso, pilis misto, crinibus aut animis pilis subacto.

Τριχίδιον, τὸ, capillamentum, pilosum villosúmque tegmen dicitur de omni animante apud Aristot. lib. 5. de gen. an. item de capillamento seu capillitio humano, seu quouis pilo corporis humani. apud eundem Aristot. in pysiogno. & in 2. Decon. & apud Herodot.

Τριχύδριον, diminut. pro eodem Aristot.

Τριχωμάτιον, diminut. pro eodem Aristot.

Τρίχωμα, q.d. capillatio, pilorum emissio vel productio. Pol. item pilorum inuersio, seu pilare malum. Actuar. lib. 2. ἀθῶ πλαγιασμὸς cap. 7. idem quod τριχίασις.

Τριχωτὸς, ἡ, ὁ, pilosus, pilis intectus. crinitus, capillatus. Aristot. in 4. de part. an. Et neut. gen. τριχωτὸν, pars ea corporis quę capillis tegitur. apud eundem.

Τριχώδης, ὁ, ἡ, pilaris. fœm. gen. τριχώδης, vt τριχώδης συμπάθεια, apud Aristot. lib. 5. cap. 124.

Τριχωτὸς, ἡ, pilus, idem quod θρίξ. Aristot. in probl.

Τριχώδης, ὁ, ἡ, pilosus sum, crinitus sum. item laboro trichiasi. vnde Gal. lib. 4. de part. an. Et neut. gen. τριχῶντες, quibus pili pungentes in palpebris oriuntur.

Τριχίασις, ωσ, ἡ, oculorū è pilis offensio. Vide aur def. med. item symptoma renum ex quo per vrinam prodeunt veluti capilli albi, Gall. comm. in Aphor. 76. lib. 4. item pilare malum. i. mammarum dolor, ortus aliquando ex pilo in poculo forte hausto. Est etiam Erotiano abscessus circa mammas. item species fracturæ tenuissima & sensum latens. Paul. Æg. lib. 6. cap. 90. Pro eodem dicitur & τριχίασμός.

Τρίχιος, ὁ, ἡ, ὃ, piscis quidam, qui & ἰδὸν, ὁ, ἡ, ὃν, sic dictus, quòd habeat pilis similia. Aristot. lib. 5. anim. & Aristophan. in Equit. & Athen. lib. 7.

Τριχίδιον, ου, τὸ, paruus trichias. Athen. lib. 7.

Τρίγλη, itidem piscis genus. Athen. lib. 7.

Τρίχωμα, morbus quo vexatur nutrix in mammis, quoties pilum hauserit, pilaris morbus. apud Aristot. lib. 7. anim. cap. 11. item qui & τριχίασις.

Τρίχος, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Composita.

Ἀθρίξ, ιχος, ὁ, ἡ, exp. densos habens capillos. vel habeus capillos varie intortos & crispatos. apud Soph.

Ἄθριξ, pilis carens.

Εὔθριξ, promissum & porrectū habēs capillum, Aristot. q.d. simplicè habens capillū. Quidā exp. qui mediocri est capillo.

Εὐθρίχειος, impuberes. apud Callim. reste Eust.

Εὔθριχος, villosus. Hom. hymno in Apoll.

Ἑπτάθριξ, qui denso pilo est. pilosus. vt ἑκατόντεχνος τεύχεα, pilosi ac hispidi hirci. Theocr. idyll. 7. Δασυτρίχου. ὁ, ἡ, idem vt ἑκατόντεχνος μῆλα, in Epigr.

Ἑπτάχειρος, ὁ, ἡ, qui ob capillorum penuriam, ad supplendam comam, galericulum, i. τὸν πιλίδιον seu ἀφαιρούμενον assumit. Pol.

Ἐπιθρίξ, pars sub oculis seu extima palpebra qua velut ambiota enascuntur pili longiusculi. Poll.

Ἐπιτριχίδες, palpebræ. Hesych.

Εὔχαιτος, bonos pilos habens, bene capillatus, bene comatus. Theocr. idyll. 18. Εὐτρίχειος idem.

Εὔχαιτος, qui crinibus est rectis: pro quo & ἰθύθριξ, apud Homer. in Polyma.

Καλλίθριξ, pulchros pilos habens. vt κροκόπεπλος ἑσπερὶς. Od. ι, & apud Hesiod. in asp. Καλλίτριχος, idem. item pulchros pilos habens. Dioscor. lib. 1. cap. 179. ¶Callitrichon à quibusdā vocatur etiā adiantos seu frutex topiarius: quòd tingat capillum, & ad hoc decoquatur vt crispum densúmq; faciat. Plin.

Λεπτόθριξ, tenuis instar pili. Hesych.

Λεπτόθριξ, qui tenui pilo seu capillo est.

Λεπτότριχος, idē. Cōparat. λεπτοτριχώτερος, qui pilo est tenuiori.

Λευκόθριξ, qui candido est capillo, seu niueis pilis. λεύκη τρίχας apud Callim.

Μαλλότριχες, depilis, quem pili destituerunt. Epigr.

Μαλλότριχες, Scythæ apud Aristot. quibus molles capilli.

Μελάνθριξ, pilos habens nigros. cui capilli nigri sunt.

Μεσόθριξ, qui exiguis seu brenibus est pilis.

Μιξόθριξ, qui mixtis est pilis, semicanus. [dyll. 18.)

Ξανθόθριξ, pilos habens flauos, cui flaui crines sunt. Theocr. i.

Ὁμοίθριξ, similes pilos habens, qui eiusdem comæ est. Per syncopen pro ὁμοιόθριξ. Iliad 6.

Ὀλιγόθριξ, qui paucos habet pilos. Aristot.

Ὀρθόθριξ, qui erectos habet crines.

Ὀρθοτρίχεια, affectio qua quis erectos habet crines.

Πανόθριξ, qui crispo pilo est. Παχύτριχος, idem.

Πεπλοκίνδυνος, à prima vsque iuuentute nondū rasus. Suid.

Ποικιλόθριξ, varios habens capillos.

Πολύθριξ, multos pilos habens. ¶Item, herba quæ polytrichon; item gemma, quæ in viridi capillatur, sed destituit comarum facere dicitur. Plin.

Πολύτριχος, multos pilos habens. vt πολύτριχος πώων. Polytrichon dicitur etiam adiantum maius, apud Plin.

Πυῤῥότριχος, rufos habens pilos. Theocr. idyll. 8.

Σκληρόθριξ, qui duros habet pilos. Σκληρότριχος, idem.

Σκοτόδασυπωλόθριξ, nigrum, hirtum spissúmque capillitium habens. apud Aristoph.

Ταυρόθριξ & πεταυρόθριξ, qui laxo capillo est, item qui protentos & promissos crines habet. Hesiod. in erg. ταυρέοις ὤμοις dixit capram rectis pilis. Exp. etiam, qui horridos & setarum instar arrectos habet capillos.

Ὑσθριξ, siue ὕσθριξ, suis pilos habens, porcinas setas habens. Est animal ex crinaceorum genere, Plin. lib. 8. cap. 35. Vide & Ælian. & Aristot. Vide & Erat. in prouerbio, ὑθριξ ὕστριξ. Apud Oppian. legitur & ὕσθριξ. Est & flagrum ex corio adhuc fetis suis munito. Suid.

Ὑστριχίδων, ὁ, ἡ, idem. vt annotat schol. Aristoph. in pace.

Φελλόθριξ, horrens pilis seu setis. Suid.

Χαμαιστρατος, squalidos pilos habens. Hom. hymno in Pana.

Βόσπορ. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Θεμιτόδης, ῆτος, vide in Τέθω. Θεμὶς, vide in Θέω.

ΘΡΟΜΒΟΣ, ὁ, grumus: propriè rei in vnam massam concretæ fruitum. (* Dicitur enim ὁ τὸ πεφυκὸς, ὁ ἐσὶ πιπτόμενον, teste Eust.) Diosc. li. 3. c. 44. Θρόμβος αἵματος ἀλγολόη, dilsoluit sanguinis concreti grumos seu sanguinem concretum discutit. Sanguinis etiam concreti partes θρόμβοι appellantur. Dicitur & de aliarum rerum concretarum grumis. vt Suidas θρόμβος ἁλὸς dici scribit salem crassum, seu salis grumum. Sic Herodor. lib. 1. αἷμα τοῦ ὑδάλου θρόμβος ἀσφάλτου ὠμοῦ δύο πλήθη, grumos bituminis. seu bituminis concreti particulas & trusta. Et Diosc. l. 1. (de styrace) θρόμβους ἴσχ ὑπολύοντας. Hesyc. θρόμβοι esse dicit locum editū. itidemque schol. Soph. dicit esse ὄγκοι.

Θρομβώδης, ες, ὁ, ἡ, ὃ, grumo similis, grumi speciem gerens, grumosus. Aristot. hist. an. lib. 7. & Soph. in Trachin.

Θρομβίον, ου, τὸ, grumulus, paruus grumus. Diosc. lib. 6.

Θρομβεῖον, ου, τὸ, idem. pro quo resolutione Ionica dicitur Θρομβήιον. Nic. in Alexiph. verſ. 295.

Θρομβόω, ῶ. fut. ώσω, in grumos cogo.

Θρομβεόομαι, ῶμαι, in grumos concresco seu coëo. Nicand. in Alexiph v. 314.

Θρόμβωσις, concretio: qua nimirum aliquid glaciatur & in grumos coit. vt Θρόμβωσις αἵματος. apud Gal. & Diosc. Sic & Θρόμβωσις γάλακτος. apud Diosc. lib. 2. cap. 22.

Composita.

Ἐκθρομβόω, ῶ, in grumos cogo, congelo & concrescere facio.

Ἐκθρόμβωσις, concretio apud Diosc. lib. 1. ἐκθρόμβωσις αἵματος: sanguinis in grumos concretio. i. grumi sanguinis concreti.

Ἐπιθρομβόω ῶ, idem ieu in grumos cogo, seu coagulo in, vel intra aut super. Nicand. in Alexiph.

Περιθρομβόω, ῶ, circumcirca in grumos cogo & concrescere facio. Gal.

Θρονίζω, &c. vide in Θρόνος.

ΘΡΟΝΟΝ, ὁ, ἡ, flos, pigmentum. Il. χ ὡς ὅ θρόνα πυκιὰ ἵπποις: Theocriti scholiast. annotat θρόνα à Thessalis vocari animalia variegata: à Cyprijs, floridas vestes: ab Ætolis, medicamenta, venena, teste Chirone ab Homero verò rosas.

(* πιεῖν τὸ ὠὸν θρόνοι ὡς τὸ γῆς.) Nicandri scol. tradit θρόνα à Nicandro nominari ὡς ἐμπεδοῦς βοτάνας, in Ther. Pro pharmacis venenisque accipi poterit apud Theocritum idyll. 2: νυὶ δ' λαβοῦσα τὰ τε θρόνα ὧδ', ὑπέμοχλον.

Πολύθρονος, (comp.) multa habens θρόνα seu φάρμακα. item multa medendi vi præditus Nic. in Ther. πολύθρονα φύλλα κηνίζης.

Θρόνος, vide in Θρόνος. Θρόνος, θρόνος, vide in Θρίον.

ΘΡΥΑΛΛΑ Σ. λίδος, ἡ, ellychnium. vt apud Aristoph. ἅ παχεῖαν ὀνύθος θρυαλλίδα. ¶ Item herba quædam, cuius folia sunt ad ellychnia apta. Vide Diosc. l. 4. c. 99. & Plin. lib. 25. cap. 10.

ΘΡΥΓΑΝΑ Ω, ξ, frico, scabo, scalpo. Apud Aristophanem in concionant. τὴν γνίστοια Τὸν δ' ἐκκλίσομεν θρυγανῶσαι τὴν ῥύγα. schol. exponit ἡσυχίαν κτῆσαι.

ΘΡΥΛΛΟΣ, ὁ, ὁ, susurrus, murmur, rumor. item tumultus. Hesyc. Suid. & Etym. vt, ὁ πολὺς ἰσχνὸς ἢ ἀκαιρομβίων ὁ θρύπος, apud eundem Suid.* Α θρύω deducitur, vt fit θρύπος quasi θρῦπος. Θρυλλεῖ vel Θρυλίω, susurro: item famigero, dissemino, iacto: Hocr. in Panath. & Dem. in Mid. Et Θρυλλεῖται dicitur res, i. vulgò iactari, rumore vulgi celebrari, diuulgari. Herodian. 5. & Plut. in Sol. ¶ Apud Demosth. ex Areop. exp. etiam inculco.

Θρυλίω, autem eum unico λ scriptum inuenitur apud Theocrit. idyl. 2:

Θρόμβος, ὁ, quod vulgi rumoribus iactatur, fabula vulgi. apud Suid. interpr.

Θρυλλίζω, vel θρυλίζω, susurro, murmuro. Etym. Item frango, in qua signif. Etym. deducit à θρύω, vnde fit θρυλλίζω ex quo θρυλίζω. At Eust. habet θρυλλίσσω, dicens deriuari fortassè à θρύλλω.

Θρυλλίσσομαι, vnde Iliad. ψ, θρυλλίζῃ δὲ μίτωσι· ἵν' ἀφρὸς, vbi exp. ab Helych. contrita est frons & velut comminuta, vel confusa, confracta.

Θρύ λιχμος, apud Lycophr. quidam interpr. quod confringitur, alij quod diiceripitur.

Composita.

Διαθρυλλέω, idem quod θρυλλέω. vnde apud Xen. διαθρυλλεῖται, rumor ipsi fuit: erat, vulgi fe monibus ferebatur. Dicitur etiã aliquis διαθρυλλεῖσθαι, cui fæpius eadem res inculcata fuerit, eum velut obtrudendo. Xen. apomn. lib. 1. οἷμαι δὲ αὐτὸς ἤδη καὶ πολλάκις διαθρυλλούμενος ὑπὸ σοῦ. Apud Plat. de rep. 2. διαθρυλλεῖσθαι παρὰ τοῖς ποιηταῖς, dicitur de eo cui aliquis aures sermonibus fæpiùs inculcatis obtruderit.

Ἐ'κθρυλίζω idem quod ἐκθρυλλίζω, apud Aristoph. in Ἠσιμοφ.

Πανθρύλλητος, omnia vulgans.

Πανθρύλλιον, Helychius τὸ πανοῦργον θρυλλοῦν.

Περιθρυλλούμενος, item frequè quod διαθρυλλούμενος. Greg.

Πολυθρύλητος ὁ καὶ ἡ, multum celebratus, vel multorum sermonibus celebratus, aut vulgi sermonibus. Synes. Apud Plat. exp famatus, famigeratus.

Θρύμμα, vide in Θρύπτω.

ΘΡΥΟΝ. ὁ, τὸ, inneus, vel viua herba palustris. Vide Dioscor. lib. 4. ¶ Item vrbs Acadiæ quam Hom. *Il.* λ, Θρυόεσσαν appellat. Vide Steph.

Θρύϊνος, inneus. apud Suid. (hist. pl. lib. 9.

Θρύϊος, vesicariæ herbæ species esse dicitur, apud Theophr.

ΘΡΥΠΤΩ. Ἔ, ω, frango, contrungo: proprie putatur esse in minutas partes frangere. vnde & exp. cõminuo. contero. ¶ Ité fricto, frango in micas. ¶ Item frango delicij, frango luxu, Greg. in lib. qui τοῦ φιλοσοφ. inscribitur, ἡμεῖς δὲ θρύπτομεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐσθῆτι μαλακῇ καὶ τρυφῇ, i. frangemus nos delicijs vestis mollis. * Hoc verbum Eust. inter ea recenset quæ ὀνομαστὰ πεπλωται. Plato item in Cratylo dicit literam ϱ hoc in verbo ἀνακλᾶσθαι τὸ πολὺ, sicut κρέων, θραύειν, ἱρὸν καὶ, κερματίζειν, & ῥεῖθρον.

Θρύπτομαι, frangor, comminuor. Aristoph. & Philo de mundo. Item metaph. frangor delicijs, enervor: aut dissolutus reddor, corrumpor. Plat. de lib. educ. χαυῶσιν γὰρ ταῖς ὑποῤῥοαῖς τῶν ἐπαόντων καὶ θρυπτόμενοι. Xen. in tymp. μαλακίᾳ θρυπτόμενοι. Exponitur etiam mollior & delicatè viuo. vnde πεθρυμμένος, Luc. fractus delicijs, luxu solutus, dissolutus. Item delicias facio. Nonnulli idem fermè esse dicunt quod ἁπαλύνομαι, iocularj quadam simulatione vtor. impensius me rogari volo. apud Luc. in tymp. ¶ Item peculiariter dicitur de meretrice, aut etiam ἐπὶ τῶν παιδικῶν, seu generaliùs ἐπὶ ἐρωμένων apud Xen. in tymp. & Dionys. Areop. in epist. ad Demosth.

Τεθρυλλημένος, delicatè & molliter, dissolutè. Plut. in pol. præc.

Θρύμμα, τὸ, fragmentum. Item peculiari signif. frustum panis, cruitum. Hesych. Suid. Poll.

Θρυμματίς, placentæ genus. Sunt qui reddi posse existiment intritum. apud Athen. & Luc.

Θρύψις, ipsa actio frangendi delicijs, effœminatio, enervatio. Item deliciæ, mollities, Xen. Pæd. 8. item fractio, comminutio, friatio.

Θρυπτικός, ὸ, ὴ, q. d. propensus ad delicatam vitam. delicatus, mollis. Xen. Pæd. 8. Interdum significat, frangendi seu comminuendi vim habens. Gal. 1. ad Glauc.

Θρυπτικῶς, delicatè, molliter. apud Poll. lib. 6.

Τρύφος, fragmentum. idẽ quod θρύμμα. vnde comp. apud Hesiod. in Erg. Ἀ'ρξῃ δ' ἐκπώτης πεπάσασθαι τρύφος, panem qui in quatuor frusta diuidi possit.

Τρυφή, ἡ, deliciæ, mollities, luxus, delicata vita. Aristot. ethic. 7. cap. 7. Herodian. lib. 1. & 3. Item ipsæ deliciæ quæ ad vitam illam delicatam pertinent. Interdum restringitur ad γαστρίμαργίαν seu πολυφαγίαν. vt apud Luc. τῶν τρυφῆς ἐξόδων τὸν γαστέρα.

Τρυφηλός, delicatus, delicijs deditus, voluptuarius. Suid.

Τρυφερός, idem. Aristotel. Rhet. 2. scribit diuites solere esse τρυφεροὺς. Dicitur & de re, poniturq; interdum τὸ τρυφερὸν subsistant. pro delicata vita.

Τρυφερῶς, delicatè, molliter.

Τρυφερώτερον, à quo particip. τρυφερωθεὶς, delicijs & mollitie perditus. apud Aristoph.

Τρυφᾶω ῶ, delicatè viuo, delicijs seu luxui indulgeo, luxuriosè viuo. Greg. Naz. Τὸ μετὰ χρείαν πάχειν καὶ τὸν ἔχοντα τοῦ μετ' ἄλλων τρυφᾶν αἱρετώτερον. Apud Plut. de leg. τρυφᾶσα παιδίαν. mollis educatio. ¶ Item nitesco, lautè viuo, efferor & exulto licentia. Aeschin. οἱ δὲ ὑμέτεροι ῥήτορες τρυφῶσι. Apud Ilocr. in orat. ad Nicocl. τρυφᾷ μὲν πᾶς ἐνθένδε ἐκ τῶν ἐμῶν λόγων, niteas, splendidus es. Interdum ponitur cum. vt apud Gregor. vbi tamen quidam subaudiũt præpolit. κατά.

Τρυφητής, id ex quo deliciæ percipiuntur. vel delicatus, deliciarum consectator, delicatæ vitæ qui delicatè viuit. Item heluo, vorax. Suid.

Composita: ex primùm ex θρύπτω, cum præpositione.

Ἀ'ποθρύπτω, frango deliciis & luxu.

Ἀ'ποθρύπτομαι, frangor deliciis, luxu corrumpor. Plut.

Διαθρύπτω, diffringo, diffrumpo, comminuo seu concr. τὸ κρανίον διαθρύπτειν. Sic Leuit. cap. 2. Item delicijs fr. cur θρύπτω, vel τὸ fœmino. Xen. in politia Lacon.

Διαθρύπτομαι in delicias agor, corrumpor. item in effundor. apud Xen. apud omn. lib. 1. & 4.

Διαπεθρυμμένος, delicatè & molliter, diffolutè. Plat.

Διάθρυψις, eneruatio, effœminatio. ipsa actio frangendi delicijs. Aut etiam deliciæ. Apud Chrysost. διάθρυψις τῶν ἤθων, gestus molles.

Ἐ'κθρύπτω, (decomp.) delicias facio. Item deliciis. apud Theocr.

Ἐ'νθρύπτω, comminuo intra, intero. Dan. cap. vlt.

Ἐ'νθρυπτον, intricum, placenta. Ἐ'νθρυμμάτις, idem. Poll. 3.

Συνθρύπτω, deliciis frango, delicatum seu mollem reddo. frango, comminuo. Act. cap. 21.

Ὑποθρύπτομαι, deliciis aliquantum indulgeo. q. d. fcho deliciis. Plut. in Pericle.

Alia composita, sine præpositione.

Ἀ'θρυπτος, ὸν ὁ ἡ, infragilis, qui frangi non potest, cra Θρυπτὸν. item non factus deliciis, non fractus lasciv nimè mollis. vitilis. Plut. in Etymologico. Aspius de ra quàm de persona. vt ἄθρυπτος διαίτης, apud Pythag carm. aur. Sic ἄθρυπτος τροφὴ apud Damascenum.

Ἄθρυπτος, non delicatè, non molliter. vitiliter. Fir

Ἄθρυψος, q. d. vanitas à deliciis seu molliti, vanit delicata seu mollis.

Αἰνοθρύπτος, valde mollis seu delicatus, luxu diffluxus. l

Εὔθρυπτος, fragilis, qui facilè frangi potest. Luc. fra deliciis seu luxatus. mollis.

Εὐθρυπτής, fragilis. item friabilis. Dioscor. lib. 4.

Composita facta ex τρυφὴ aut τρυφῶ.

Ἀτρυφερός, minimè mollis, non delicatus. apud Suid.

Ἀτρυφής, à deliciis seu delicata vita alienus aut

Διατρυφάω, ῶ, idem quod τρυφάω, Exp. etiam, luxu diff Plat. de leg.

Ἐ'ντρυφάω, ῶ, vt ἐντρυφᾶς μύσταξ apud Chrysost. verberibus quam deliciis delectari. Et ἐντρυφᾷ τάτοις, luxuriosè lenter ac redundanter hæc re vtor. apud Greg. ¶ Item licias & lasciuiam illudo & ludibrio habeo, indi τραπέζῃ ἐντρυφῶσι μᾶζαν δὲ ἐνυδρίζουσιν, ἀπεστ

Ἐ'ντρυφᾶλλος, ludibrio habeti & contemptui. Plut. ἄθλιον ἐντρυφᾶλλον ὠῶ.

Ἐ'ντρυφερός, id cui ἐντρυφᾶν μέλει, oblectamentũ, delic

Decomp. Ἐ'κτεθρυφάω ῶ, idem quod ἐκτρυφάω

Ὑπερεντρυφάω, ῶ, supra modum illudo, per delicat uiam supra modum ludificor. Alciphr. in ep.

Καθεντρυφάω ῶ, vt καθατρυφᾷν ἐν λόγοις apud Greg. elon ftylio, vel luxuriante ftylo vti. Item cum genit. perfon quod ἐντρυφᾶν.

ΘΡΩΣΚΩ, salio, insilio, idẽ quod θρῴσκω. *Il.* ο, ἐ ἀ λὲς εἰρὲ θρῴσκων. *Il.* Φ θρῴσκων τε καὶ πάμπαν μὲλαινα λυζῇ Ἰλιάδι. Et metaphoricè apud Soph. in Trach. θρῴσκει δ' ἐκείνῃ διολλὰ' ἡμέρᾳ ἀσπασθεὶς ἀχρεία ἐκ

tanquam ex somno exiliens inuadit. vel assultat. impetit. ¶ θρῴσκω, ineo. sicut mas fœminam Hesychius ex Aeschyli Amymone, θρῴσκων κἀπὶ ζων, πατρικῶν. θρῴσκει Hesychio est etiam ¶ θρῴσκω γαλέαν. Callistratus apud Hesychium pro poni scribit. * Tradit Eust. πεχικῶς quoſdam deriuare θρῴσκω à θρῴω seu θρίω, vt χείσκω à χέω, transpositione literarum, fieri θρῴσκω, atque inde ω & subscripto ι. θρῴσκω. atque illud ipsum, in θρῴσ que inde deriuato subscribi, licet ea scriptura non seruata reperiatur.

Θρωσμός, ὸ, tumulus, locus eminulus, collis qui terra fiunt. vel locus eminentior ex quo spectare possimus pro γηλόσκῳ, vt Suidas tradit. *Iliad.* κ ἐπὶ θρωσμῷ Apud Apoll. Arg. 1 ἱλυσπᾶτ' ἀὐτὰ θρωσμοῖς πεδίοιο bras. Apud eundem Argon. lib. 3. schol. dicit pra flumen eminentem in quem ex naui salitur.

Composita.

Ἀ'ναθρώσκω, rursum salio, insilio. vt ἀναθρώσκει ἐπὶ τὸ pitur interdum & pro resilio.

Ἀ'ποθρώσκω, resilio, exilio. vt ἀποθρώσκων ἀφ' ἵππου, quo. Et πῶς ἀποθρώσεται, *Il.* 6.

Θυμιατήριον, ὁ, τὸ, acerra, thurribulum. Philo de vita Mosis. li. 3. Est etiam idus cœleste quod θυτήριον appellat Aratus, i. ara.

Θυμιαλγὴς, ὲς, ὁ, ad fũffiendum aptus, vaporiferus.

Composita.

Ἀ'ναθυμιάω ῶ, vel ἀναθυμιάζω, vaporo, fuffio, exhalare facio.

Ἀ'ναθυμίασις, quoque interdum actiuã signif. habet. Aristot. ὧν ἡ ἀναθυμίασις τὸ ἥλιον ἀναθυμιᾶσθαι φασὶ, exhalationes elicere. Significat etiam vaporem reddo, vt cuaporor, exhalo, fuffitum emitto: apud eundem lib. de gener. anim. 5. & li. de mundo, & apud Plat. symp. 7. ὥσαυτῳ ὁ λόγος ἀναθυμιᾶσθαι ἀναπνεῖν.

Ἀ'ναθυμίαμα, τὸ, vapor, fuffitus, fuffimen. vel vaporatio, fuffitio. pro ἀναθυμίασις.

Ἀ'ναθυμίασις, vapor, exhalatio, halitus, fuffitus: Exp. & respiratio. Aristot. in meteorol. & de mundo: Apud Herodian. dicitur de aëre corrupto circa paludes.

Ἀ'ποθυμιάω, ῶ, euaporo, exhalo. vel odorem cieo.

Ἀ'ποθυμίασις, euaporatio, exhalatio. Plut. symp. 3. cap. 1.

Ἐ'κθυμιάω, ῶ. fuffio. Aristot.

Ἐ'κθυμίαμα, adoleor, accendor: vel ad bonos odores ciendos accendor aut vror. Dioſc. lib. 1. cap. 130.

Ἐ'νθυμιάω, ῶ, fuffio intus; Synes. epist. 121.

Ἐ'πιθυμιάω, ῶ, fuffio, odoramenta adoleo seu accendo. Plutarch. in Alex. [Soph.

Ἐ'πιθυμίαμα, fuffimentum. quod ad fuffiendum adoletur.

Ἐ'πιθυμίς, vide sequens ἐπιθυμιάω. [146.

Ὑποθυμιάω, ῶ, fuffio, fuffumigo. Dioſc. lib. 1. cap. 105. & li. 5. cap.

Ὑποθυμίασις, fuffitus; seu fuffitio, fuffumigatio.

Ὑποθυμίδες, funt ferta florida, quæ collo appendebantur. Sic dicta quoniam cerebrum fragrantia sua quasi fuffiunt & refocillant, vt tradit Plut. fymp. 3. cap. 1. ¶ Ὑποθυμὶς est etiam auis nomen apud Aristoph. in auib. Ἐ'πιθυμίδες etiam dictæ sunt eædem coronæ. Hesych. vide & in compositis ex θυμός. animus.

Ὑποθύμιος, adiectiuè dicitur; vt ὑποθύμιος ὤφελον, idem qui ὑποθυμίς, citrona; collaris; quæ collo appenditur, apud Hesych.

ΘΥΜΟΣ, ὁ, animus, mens. li. 8, ἵπεί μοι ὦρος κραδίην & θυμὸν ἴκανεν, quoniam eius cor & animum peruaserat dolor. Sæpe pro cupiditate ponitur. vt apud eundem poëtam, τῷ θυμῷ ἔδεα ἐφίλη φιλότητι & εὐνῇ. Huc pertinet ὃν θυμὸς μεμάασιν. Iliad. 2. Et φίλῳ μάλ' ἐθέλει θυμὸς ὑπέσσυται, si animus tuus ad id impellitur, vel si ita fert animus. Plut. εἰ μὲ ἔν τοῖς σοῖς θυμὸς ἐπεσπάσατο πολεμίοις Et Xen. Pæd. 3. ἀνυπόστατος ἡ ἀπλανὴς καὶ τοῖς ἐναντίοις item animi præsentia. vt Xen. Pæd. 4. ἐκείνῳ ἐρᾶσθαι & θυμῷ ἐπιτυχεῖν πάλλιστον. Exp. etiam animi præstantia, animi vehementia seu prætidentia, apud Plat. de rep. ἐπορέγεται ἕκαστος ἐν οἷς ἔχει τὸ ἀνδρεῖον, φεύγει μάχεσθαι & θυμοῦ ἐμπίπλασθαι καὶ ἀνδρειότερος γίνεται αὐτὸς αὑτοῦ. Et ibidem, ἄμαχος τε & ἀδάμαντος θυμός, &c. A Galeno quoque apud Hippocratem exp. θυμὸς. ité animalis spiritus & viuificus vt Eust. exp. apud Hom. ἐπικαγχαλόωσι θυμῷ. item anima, vita. vt θυμὸν ἀπηύρα apud eundem; & ἐξέπνευσε θυμὸν, animam abstulit, interfecit. ¶ Item ira, excandescentia, idem quod ὀργὴ (cum quo interdum etiam copulatur) Il. κ, θυμὸς ἦ μέγ' ἐπὶ βασιλῆι. Aristot. in Rhet. Ἀρὰ θυμὸν, & ὀργὴν χάνδε. Sic & Herodian. lib. 8. ὀργὴν & θυμὸν ἐξομόσαντες πολεμεῖν κρείττοσι ἠπειλῶ. Sic & ad Col. cap. 3. Stoici θυμὸν definierunt ὄρεξιν ἀπροκοπτέρνιον, iram nascentem & modò exittentem. Apud Herodian. lib. 4. ponitur pro iracundia seu pro iracunda mente, εἰδὼς τὸ τῶν Ἀσσυρίων τὸ θυμοῦ καὶ τὸ φρενικὸν ὑπὲ ζοις ἢ ἀκμάσειεν. Apud Xen. in lib. de re equ. tribuitur equo. Vsurpatur & in plur. vt Aristot. de melancholicis loquens, εὐκίνητοι ἀεὶ τοὺς θυμοὺς & ἐπὶ ἐκστάσεις. * Plato in Cratylo deducit ἀπὸ τοῦ θύσσω, καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς: Etym ἀπὸ τοῦ θύειν & ὀρμᾶν τὸ σῶμα. Medici enim dicunt ira esse sanguinis ebullitionem circa præcordia. ¶ At θύμος. vide in deriuatis ex θυμὸς. animus.

Deriuata ex θυμὸς, i. animus.

θυμικὸς, ἡ, ὁ, animosus. Aristotel. & Athen. lib. 2. vide & in deriu ex θυμὸς, ira.

θυμώδης, ὁ & ὴ, idem. Aristot. Rhet. 2.

θυμῶδιον, τὸ, animulus. Aristoph. in Vesp.

θύμος, ὁ, siue θύμον, τὸ, thymus siue thymium. herba de qua Dioſc. lib. 4. cap. 44. & Theophr. hist. pl. li. 6. cap. 2. dicta ἀπὸ τοῦ θυμᾶν, quia adhibetur iis qui patiuntur animi deliquium: Alij à θύειν ob fragrantiam deducunt. ¶ Item θύμος. à nonnullis dicitur τὸ ἄγριον, ex Dioſc. ¶ Item θύμος, siue θύμον, bulbus, cepa agrestis. Aristoph. in Pluto. & apud Athen. lib. 2. & 14. ¶ Ité θύμος. dicitur glandulosa illa substantia quæ in iugulo ad os summum pectoris consistit. in qua signif. scribitur & θυμός. Vide Ruff. Ephes. & Poll. ¶ Θύμος est etiam tuberculum carnosum quod super corpus quasi verrucula eminet, summum coloremi florie thymi repræsentans: vnde ei nomen est. Vide Corn. Cell. lib. 5.

θύμινος, η, ὁ, thyminus, qui ex thymo factus est.

θυμώδης, ὁ & ὴ, thymosus, thymum referens.

θυμίτης, ὁ, thymites. vt θύμιτης ἄλας, sales cum thymo triti

Aristoph. Ἡμίνης οἶνος, vinum thymo cõditum: de quo Dioscor. lib. 5. cap. 59. & Colum. lib. 12. cap. 35.

Θύμιος, α, ον, quibusdam dicitur σμίλαξ, taxus, ex Actio lib. 13. cap. 64. A Gaza exp. cunicula, apud Theophr. lib. 3. de caus. pl. ¶ Item quod super corpus quasi verrucula eminet, vt dictum est in Θύμος.

Composita.

Ἀγρόθυμος, ὁ, ἡ, agresti & fero animo, præditus, Hesych.

Ἄθυμος, qui animum desponder, qui deiecto est animo. q.d. carens animo. Exp. etiam, anxius. Apud Plat. pol. 5. exp. mœrere affectus. Aliquando opponitur τῷ σεσθύμῳ, vt apud Xenoph. Pæd. 5. ¶ Item non animosus, pusillanimis. Apud Aristotelem pol. 7.

Ἄθυμος, (q.d. absque animo deiecto, anxié. Xenop. Pæd. 3. apud Iocr. in Pan. ἄθυμος ἀξιοῦσθαι, desponder animum. Apud Xenoph. ἄθυμος ἦν σφῶν τῶν φίλων κτᾶσθαι, despero de comparandis amicis.

Ἀθυμία, ἡ, animi deiectio, tristitia, anxietas, desperatio. Aesch. in Ctes. εἰς τὸν ἰσχάτην ἀθυμίαν ἐνίπτων, apud Xed. Pæd. 1. opponitur τῇ σεσθυμίᾳ, alacritati.

Ἀθυμέω, ῶ, animum despondeo, animo sum deiecto, animi alacritate defectus sum. item animo concido, animum abiicio. Interdum absolutè, vt Iocr. in Evag. interdum cum dat. vt Dem. Phil. 1. οὐκ ἀθυμητέον τοῖς παροῦσι πράγμασι, non oportet animum despondere ob præsentem rerum statum. Et cum accus. vt Thuc. lib. 6. ἡμεῖς δὲ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς, οὐκ ἀθυμήσομεν τὸν πλησίον apud eundem lib. 7. ἀθυμῶ ἐπιχειροῦσι, exp. timeo. sic apud Soph. δεινῶς ἀθυμῶ μὴ, &c. timeo ne, vel angor metu ne, &c. Et cum præpositi. vt Iocr, in Panath. ἐπὶ μὲν τύχαις ἀθυμήσας.

Ἀθύμοκαρδος, ὁμοῖ, idem cum ἄθυμος. Hesych.

Ἀθυμόκηδος, ος, ὁ. anxius mœrore affectus, apud Suid.

Decomp. Ἐξαθυμεῖν, penitus defici animo, exanimari.

Καθυθυμέω, animo concido & labasco. Xen.

Ἀπαθυμέω, ῶ, idem quod ἀθυμέω. Bud. in epist. (siod.

Ἀπόθυμος, inuisus, molestus, vt ἔχθρὸς ἀπόθυμος, apud Hesych.

Βαρύθυμος, grauiter animo affectus. Synes. ep. 44, & plutarch. in Alexand.

Βαρυθυμία, animus grauiter affectus, animi ægritudo. Plut.

Βαρύθυμος, grauato animo fero, indignor. App. & Plut.

Γλυκύθυμος, dulcedine animum afficiens. vt γλυκὺθυμος ὕπνος, somnus animo gratus. Item delicatus, qui nulla non dulcedine animum efferminat: in malam partem. Luc. in Herm. ¶ Item placido & miti animo prædius. Il. υ.

Γλυκυθυμία, animi suauitas, animi dulcedo. Synes. ep. 57. & 79. Et in malam partem pro deliciis seu voluptatibus animi. idem Synes. ep. 105. Item ignauia & inertia quæ laborem respuit. apud Plut. & Plat. de leg. Item animi placiditas & q. dulcedo, clementia. Plut.

Γυναικόθυμος, qui muliebri animo est.

Γυναικοθύμως, muliebri animo, muliebriter. Polyb.

Δακνόθυμος, animum mordens seu remordẽs. vt δακνόθυμος ἄπη, idem quod θυμοδακὴς. Δαιθύμος, idem. vt δαιθύμου ἄλγεα, apud Athen. lib. 3.

Διθυμία, ἡ, animorum dissensio, dissidium, discordia. Hesych.

Διχόθυμος, dubius animi, qui animum in duas quasi partes missum habet. Hesych.

Δύσθυμος, grauiter animo affectus, idem quod βαρύθυμος. Aristot. in Probl. & Soph. in Aiace, & Elect.

Δυσθύμως, ægro animo, cum animi mœrore. Plut. in Fab.

Δυσθυμία, animi mœror. Arist. in Probl. Plut. in Artox. Herodian. lib. 6. & 8.

Δυσθυμέω, ῶ, animum despondeo. Plut. in Tim. Δυσθυμᾶμαι, sum ægro animo. ex Eurip. (ficiscens.

Ἐκθυμος, qui animo prõpto est, alacer. vel ex animi affectu pro-

Ἐκθύμως, ex animo, promptè alacriter. Phil. de vita Mos. lib. 1. Herodian. lib. 4. & alibi passim. Item irato & infenso animo apud eundem, lib. 3.

Ἐκθυμία, animi promptitudo. (opp. ἀθύμως.

Ἔνθυμος, in quo animus est, animosus. Aristot. pol. 7. cap. 7. vbi

Ἐνθυμοῦμαι, ἐνθυμᾶμαι, in animo verso seu voluto, animo concipio, animaduerto. Itẽ considero, expendo, reputo. Cũ genit. Xen. apomn. 1. ἐνθυμοῦσι εἰ μὴ τούτων ἐπιθυμήσουσι. Sic & Iocr. ad Phil. & alibi. Cum accus. Thuc. lib. 2. ἐνθυμήσεσθε ὀρθῶς ὃ σφάλλομαι. Sic & apud Dem. in Mid. apud Iocr. & alios.

Ἐνθύμημα, τὸ, animi conceptus, sensum vel sensus. vt apud Alcid. Iocr. & Halicarn. ¶ Item species argumentationis de qua Aristot. pr. an lib. 2. cap. 20. Item sententia oratoria. Vide Aristot. in Rhet. 1. & Hermog. 3. item Cic. in top. & Quintil. ¶ Exp. etiam commentum: item inuentum, seu memorabile inuentum, apud Xen. ἐνθύμημα πολλὰ ἄξιον.

Ἐνθυμηματικός, constans enthymemate seu enthymematis, aut enthymemata continens: vt ἐνθυμηματικὴ ῥητορεία, Aristot. quibus enthymemata adhibentur. Et ἐνθυμηματικὸν εἶδος, Hermog. periodus enthymemate concluſa. ¶ Item acer in argumentationibus & argutus orator, apud Aristot.

Ἐνθυμημάτιον, commentatiuncula, argutulam

lib. 15. Ἐνθύμια μικτὰ δέησις, commentationibus plena

Ἐνθύμησις, cogitatio, consideratio. Item cõmen

lib. 1. & Naz.

Ἐνθυμητικός, promptus, ad excogitandum solers.

Ἐνθύμιος, ὁ, ἡ, qui in animo est, qui animo ag

satur, & de quo cogitamus. Od. ν. Soph. in Teucr

nimo religionem ciens Antiph. in Apol. Socr

ros apud Thuc. rem in religionem vertentes

Quidam exp. rem pro ominosa habentes.

Ἐνθυμία, cogitatio. Thuc.

Ἐνθυμίζομαι pro ἐνθυμοῦμαι. apud Poll. & Suid.

Ἐπιθύμημα, (*Decomp.*) enthymema enthymem

Hermog. Et ἐπιθυμεῖσθαι ac ἐπιθύμησις de conthy

nius ad alterum adiectione.

Ἐπιθυμίδες sunt coronæ: quæ quoniam sub cello

seu cor, quam animi sedem esse volunt, appe

θυμὸς deriuatæ putantur. Vide & in comp.

Ἐπιθυμία, ἡ, cupiditas, desiderium. Plat. Apud

μία πλουσίας. Cic. interp. libido puniendi. Apud

1. ἐπιθυμία τῆς σίτου, auiditas cibi, fames. Dicitur

γυναῖκα πλὴν desiderio teneri rei alicuius, Plat.

μίαν ἐμποιεῖν, Thuc. & ἐπιθυμίαν ἐμβάλλειν. (Iacqu

piditatem seu desiderium afferre. Exp. & cupidita

libido.

Ἐπιθυμέω, cupio, concupisco, desidero. Cum geni

μοῦ τάττει. Et cum infinit. vt ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι,

terdum peculiariter dicitur de amatoria cupidi

Lysi. ἐπιθύμησον τῶν μειρακίων. Athen. ἐπιθυμῶ σφῶν.

Ἐπιθύμησις, cupiditas, desiderium. apud Plat. &

θύμησις. idem, apud Aristot. eth. 1.

Ἐπιθυμητός, desiderabilis, qui eiusmodi est. ar

Apud Aristot. eth. 3. c. 10. ἐπιθυμητὸν exp. quæ desider

Ἐπιθυμητής, q.d. desiderator, i. qui tenetur desi

cuius, cupidus studiosus. Xen.

Ἐπιθυμητικός, (q. desideratiuus) ad desiderand

cupiscendum, propensus. vel instium concupi

rem habens. seu propensionem: quandam ad

apud Aristot. in fine lib. 1. ethic. exp. impel

secendum. Ἐπιθυμητικὸν ἔργον, pro ἐπιθυμία, cupido.

Decomp. Ἀντεπιθυμία, ῶ, vicissim cupio. vel

aduersus aliquem, i. aduersor alicui, opponendo

pse optat. vode Ἀντεπιθυμῶν, expon. æmulus

pud Andocid. ¶ Dicitur etiam αὐτεπιθυμῶ αὐτῶν

sum tibi competitor.

Κατεπιθυμέω, concupiscens.

Συνεπιθυμέω, vna cupio.

Ὑπερεπιθυμέω, supra modum cupio, miram

Εὔθυμος, qui bono, hilari & secure animo est. εὐθυ

Aristot. in Probl. Xen. Pæd. 6. Herodian. lib. 6.

uolo ac benigno animo est. Od. ξ.

Εὐθύμως, bono ac hilari animo, alacriter.

Synes. ep. 142.

Εὔθυμος, bonus & hilaris animus, seu animi hila

animi tranquillitas.

Εὐθυμέω, ῶ, bono & lęto animo sum. Item

quillitare sum, apud Plut. εὐθύμως.

Εὐθυμοῦμαι, bono ac hilari esse animo, se

gaudio perfusum. Xenoph. Hell. 7. Plutar. in

tio. & Aristot. Rhet. 2.

Decomp. Διεὐθυμεῖσθαι, q.d. pergaudeo, perquam

lari animo sum satis.

Ἐπιθύμιος, ῶ, bono seu æquo animo sum in, vel

Ἐυθυμος, mente præditus, vel qui animi cupidit

Odyss. ϑ.

Ἠπιόθυμος, benigno ac miti animo prædi

Κακοθύμιος, qui malo seu maleuolo animo est.

Κακοθυμία, maleuolentia, animus malè affectus

Καρτερόθυμος, qui toleranti animo est, qui animi

mnia vincit. Od. ϑ. Apud Hesiod. in Theog.

μος exp. pertinax.

Καθύθυμος, qui est in animo, animo obuersans. ilc

τι τοῦτο ἐν τῷ θυμῷ τάττω, ne obuersetur animo

¶ Item qui est ex animi sententia, animo gratus.

Synes. Huic oppon. ἀπόθυμος.

Καθύθυμος, ex animi sententia. Item libenter.

Decomp. Ἀκαθύθυμος, ὁ, ἡ, qui non est

nimo ingratus. Ponitur pro ἀπόθυμος. Eustath.

Λειπόθυμος, animo deficiens, animo defectus, seu

deficit.

Λειποθυμία, animi defectio, animi deliquium

Alex. aphr. probl. lib. 2.

Λειποθυμέω, ῶ, animo deficio seu deficior. Diosc. lib.

Μακρόθυμος, (q. d. longanimis) lenis, clemens, ani

μος. Item patiens, patienti animo tolerans. Epig.

Μακρόθυμως, patienter, æquo animo. Act. cap.

Ὀλιγόθυμος, tolerantia, animi lenitas. Eph. 4. Col. 3. & alibi.

Ὀλιγόθυμος, patienter fero. Matth. 18. Luc. 18. Vide & in

Ὀργή, ἡ, ira.

Ὀργίθυμος, magnanimus, magno & celso animo præditus.

Ὀρθόθυμος pro eodem dicunt poetæ metri

Iliad β. ν. & alibi.

Ὀρθόθυμος, qui pusillo est animo. μικρόψυχος.

Ὀρθοθυμία, animus pusillus, pusillanimitas.

Ὀρθοθυμέω, animo pusillo sum. [Sim. Rhod.

Ὁμόθυμος, vnanimus, concors. Hesych. Exp. etiam socia in ouo

Ὁμοθυμία, vnanimitas.

Ὁμοθύμως, aduerb. vnanimiter, vno animo & consensu.

Heli. Philo de vita Mos. lib. 1. Herodian. lib. 2.

Ὀξύθυμος, animo violento prædius, magnanimus. Hesiod.

Ὀξυθυμέω.

Ὀργή. [σ, v. 33.

Ὀλεθρίθυμος, exitiali & noxio animo prædius.

Ὅλοθυμος, toto animo, toto pectore, toto animi robore. Od.

Ὁμόθυμος, animum alacrem habens ad aliquid, qui prompto &

to est animo promptus. Thuc. lib 1. Dicitur etiam σεσθυ

Ὁμοῦ σὺν τῷδε velεἰς τῷδε. σεσθύμως ποιεῖν τόδε. Dicitur &

Ὁμοῦ εἶναι, apud Thuc. item σεσθυμεῖν, cum genit.

Ὁμοῦ εἶναι.

Ὁμόθυμος, alacri animo, alacriter, prompte. item impigrè. ité

ter. Xen. Pæd. 4. & alibi. Πεσθύμως ἔχειν πρός τι, animo

mpto esse ad rem aliquam, vel animo propensum.

Ὁμόθυμία, animi alacritas, animi præsentia, vel simpliciter

θυμία, animi studium. ei opponitur ἀθυμία, apud Xen. Apud

ritas. item studium. ei opponitur ἀθυμία, apud Xen. Apud

dem, σεσθυμίαν ἐμοὶ παρέχει, alacritatem addere. eorum

m. inflammare animum desiderio. Apud Dem. σεσθυμίαν

Πρόθυμος, promptum & alacrem animum ostendere. Apud

c. & Xen. σεσθυμίαν ἐνδεῖν ἐπιόντι: & pro eodem πόσῃ σεσθυ

Πρόθυμος, vel ᾗ πάσῃ σεσθυμίᾳ ποιεῖν τι, omni studio aliquid a-

e. item cupiditas, desiderium. apud Syn. προθύμως τινὸς

Προθυμία τινὸς apud Plat. & Aristot. Exponitur etiam prom

s sum, aliquid magno studio suscipio & instituo. item in

imum induco, & cupio efficere. apud Plat. de rep. & Plut. in

emisit.

Decomp. Ἀπρόθυμος, minimè alacrem animum ad aliquid

bens, minimè alacris. Plut. de pes. orac. Ἀπροθύμως, non a-

iter, non libenter.

Προσπροθυμοῦμαι, contendo ad idem efficiendum, in eandem

ſam incumbo. vt Xen. Pæd. 6. συμπροθυμεῖσθαι τοῦτο. Idem

b. lib. 7. συμπροθυμεῖσθαι ὅπως ἀληθῆ τὰ πρὸ τοῦ. Apud Thuc.

itur interdum etiam cum dativo personæ, *pro* adiuuare

qua re.

Ῥᾳθυμος, (exp. ῥᾴδιος facto ex ῥᾴδιος & θυμός.) propriè cuius mẽs

putatur in iis quæ veniunt ex facili miniméque intento

ore. Sed latiùs, dicitur is qui labore omni virato quietem

que otium amat, deses, negligens, aut supinus: cui opponi-

Ῥᾳθυμία, apud Plut. sym. 1. ¶ Item de re quæ nullam a-

mi contentionem postulat: ideóque pigro ac desidi conue-

s Aristot. Rhet. 1.

Ῥᾳθυμος, animo remisso, segniter, oscitanter, supinè. item

ligu. de Herodian. 6. Plut. de leg. & alij.

Ῥᾳθυμία, animi remissio, desidia, segnities, ignauia. Demost.

oer. Plut. & alij. item quies. apud Hippocratem.

Ῥᾳθυμέω, remisso sum animo, deses sum. segniter ago.

en. Iocr. Plut. A Polybio ponitur etiam simpliciter *pro*,

uiesco, quieti me trado, quiete & otio fruor. Ab eodem di-

tur quoque ῥᾳθυμεῖν σὺν ἡσυχίᾳ, conquiescere, i. securum esse

aliqua re.

Ῥᾳθυμόζω, locordiam propulso, ad vigilantiam excito.

Decomp. Ἀναῤῥᾳθυμέω, ῶ, pigresco, elanguco, ignauia & so-

ordia negotium aliquod transmitto. Aliquando absolutè

apud Dem. Aliquando & cum genitiuo; vt apud Xenoph.

poran. 3.

Παραῤῥᾳθυμέω, per desidiam aut inertiam ago, vel per negli-

ntiam derelinquo. apud Xen. Hell. 6.

Πρόθυμος, vnanimis & concors sum, eiusdem animi sum.

Πρόθυμος & πρόθυμος, cui est animus patiens, patiens laborum

o tolerans, qui ad labores seu pericula non facilè animum

spondet. Hesych.

Πρόθυμος, supra modum animosus, magnanimus. Od. η. Il. ζ. &

Apud Xen. de re equ. dicitur de equo.

Πρόθυμος, vnde πρόθυμος στέφανος, apud Hesych. corona quæ

ollio appensa supra cor animi sedem putaram gestatur.

Πρόθυμος idem quod πρόθυμος στέφανος. Vide & in comp. ex

ρόθυμος, [xius.

Πρόθυμος, animo perniciem afferens, animo exitialis & no-

ρόθυμος, crudelis, crudeli animo prædius. Soph. & Phil. de

ita Mos. lib. 1.

Πῶφθυμος, quomodo huc pertineat, vide Ῥᾳ. in Ῥ.

¶ *Deriuata ex Θυμός, ύμα.*

Θυμικός, ὁ, ἡ, iracundus. Aristot. Rhet. 2. & Plut.

Θυμώδης, ὁ, ἡ, idem. apud eundem Aristot. in 2. de part. an.

Θυμόομαι, ira fico, excãdesco, succenseo. Aristoph. in Neb. μεθ' ἡμῶν θύμωνί μοι, nequaquam mihi succenseas. Et apud Hesiod. Ὠμηστὶ θυμούμενοι, vultu iram monstrantes.

Θυμόω, ῶ, ad iram concito, iratum reddo, ad iracundiam prouoco. Oleæ cap. 1.

Θυμέθομαι, ad iram concitor, vel etiam neutraliter, irascor, excandesco, succenseo. Soph. εἰς ἔτι θυμέθομαι. Plat. epist. 7. ἐγὼ δικαίως πολὺ πεθυμωμένος, ego ira accensus nauigare cogitabam. Et apud Thuc. τὸ θυμέθεσθαι γνώμης, excandescentia animi. interdum cum dat. vt Eurip. in Medea, Σὺ τῷ σκυθρωπῷ καὶ πικρᾷ θυμεθήσῃ.

Θύμωσις, excandescentia, i. ira nascens & modò existens. vt Cic. interp. Tusc. q. lib. 4.

Composita.

Μακροθυμέω, ῶ, ὁ, ἡ, qui iram differre & cohibere nouit. lenis, clemens. Vide & in compositis à θυμός, animus.

Μακροθύμως, iram differendo, seu patienter.

Μακροθυμία, ἡ, ira dilatio, tolerantia.

Μακροθυμέω, ῶ, iram differo, patienter fero. Matth. 8.

Ὀξύθυμος, qui subito & acri ira excandescit, ad iram præceps. seu præceps animi: qui leuissima causa ad iram prouocatur. Aristoph. in Vesp. Aristot. Rhet. 2.

Ὀξυθυμία, excandescentia, iracundia, vitium animi quum leuissima de causa irascitur. Expon. & fordes, purgamentum, Poll. lib. 2.

Ὀξυθρία, τὸ, exp. cruces vel ligna è quibus suspenditur & strangulatur aliquis: vel purgamenta ædium quæ noctu in triuiis exponebantur. Hesych. & Suid.

Ὀξυθυμία, ῶ, iræ imporens sum, præcipiti ira excandesco. Aristoph. in Vesp.

Ὀξυθυμία, ὁ, idem quod ὀξύθυμος seu ὀξύχολος. Poll.

Ὀξύθυμος, ira valde accensus, qui ira valde exanduit. Plutarc. in Mario.

Ὀξύθυμος, accenso animo, vt ὀξύθυμος ἔχων, ira percitus.

Συνθυμία, simul iracor. Suid.

Συνθυμόω, simul ad iram concito.

Θωΐα vide in Θόα.

ΘΥΝΝΟΣ, ὁ, thunnus, siue thynnus: nomen piscis prægrandis. Plut. ex quodam poeta. Θωὸς βολαῖσ' πάλαισ ὧς ἄλφ προθεῖ. Fœm. gen. est Θυννίς & Θωνίς, apud Athen. li. 7. Sic dictus est ὀπὸ τοῦ θύειν, i. ὀρμᾶν, quoniam (vt Athen. lib. 7. ex Aristot. tradit) Canicularæ exortu œstro agitatur, vermiculo quodam quod tum sub pinna habet permotus, adeò vt etiam in nauigia exiliat. Vide & Plin.

Θυννίδες, Hesychius esse tradit frusta thynnorum in partes conciſorum. Et Θωνίδες pro eodem. [Ioue trag.

Θωνιάδης, ὁ, ἡ, (q. d. thynnaceus) thynnum referens. Luc. in

Θωνεύς, ὁ, qui ex thynno est. vt Θωνεῖα πανήγυρις, apud Athen. li. 3. Et Θωνεῖον, neut. gen. sacrificium ex thynnis. Athen. lib. 7.

Θωνίον, apud Suid. frustum thynni, vt putant nonnulli.

Θωνίζω, pungo, vt piscator thunnũ tridente. Aristoph. in Vesp.

Θωνίζω, stimulo pungóq; metaphora ităidem à thynnis sumpta; vt Eratosth. tradit in prouerbio Thuunissare. Suidę verò est ἀνάπαιστος παροιμιῶδες.

Θωνιαῖος, ακος, ὁ, paruus thynnus. Fust. ex Athenæo.

Θωνίον, ου, τὸ, idem, itidem apud Athen. lib. 14. Apud eundem lib. 3. accipitur pro Θωνεῖον Θέλγρος.

Ἀποθωνίζω, (*comp.*) expungo. Luc. in Ioue Trag. εἰ πέμψ' ὕπνος ὑμῖν ἀποθωνίσων, si mea vobis ita expuncta sunt vel excussa.

Θωὸς Θυννίς, θύννος, Θόος, Θυέω. vide in Θόω.

ΘΥΡΑ, ας, ἡ, ianua, ostium. Aristoph. in Ranis. Τίς τῶν θύρας ἐπέζευξεν; quis ianuam pulsauit? Xenoph. Hell. 6. ἐπισπάσασα τὴν θύραν, ἐγκρὸ τὸ ξοπόλιν. Sæpe etiam θύραι plur. numero dicuntur, vt Lat. fores. vt Od. η, χρύσειαι δ' θύραι πυκινὸν δόμον ὦρτο ἴσχειν. Sic & apud Xen. Pæd. 7. φοίνικος ἐπὶ αἱ θύραι πεπηγέναι. Aptè eundem αἱ θύραι τῆς βασιλέως: atque adeò nonnunquam θύραι pro ipsa aula regis. ¶ Metaph. θύραι. Eustath. appellari tradit sensus: quia per sensus tanquam per ianuas ad animum ingrediuntur sensilia.

Θύραζε, aduerb. foras, extra domum. Item generaliter, extra Od. ο, ἢ ὁ θύραζε. Et alibi ἔκθεσις θύραζε. Apud Hesiod. θύραζε Ἐξίτω. item θύραζε ἔρχεται. Item *pro*, foris. Apoll. Arg. 2. κεῖνά θύραζε ῥίζωσι.

Θυραῖος, (aliud aduerb.) fóris, q.d. è foris. vnde Θυραῖος, externus. Sic τὰ θύραθεν Synesio, externa bona. Interdum est foris: secus, extrinsecus. vt apud Aristot. lib. 3. de gen. an. λείπεται ὁ ἐκ τῶν μόνον θύραθεν ὑπεισιέναι δεῖον εἶναι μόνον.

Θύρηφι, aduerb. aut dariuus aduerbialiter positus cum adiectione particulę φι, poëticum est, significans, foris, extra do-

num:& generaliter ex-ra.Hesiod.in Erg.& Hom.hymno in Mercur.Θύρηθεν τὸ θύραζε.

Θυρεύω,q.Ion. venienas vel foris allatus.Soph. θυρεῦός ἐστι, foris est,i.extra domum,domo abest. Item generaliter, externus.Θυρεῖος αὐδή, Eurip.& θυρεία χειρ. in Phœniss.

Θυρόω, ῶ,i.munio.Ab eo seu obstruo,i.obiicio,munio. Xenoph. ἐξω ἐλαφ ἱερὰ θυρῶσαι, palpebrarum foribus obstitisse. Apud Plutar.in Artox. θυρῶσαι θύραν, ianuam in muro facere.

Θύρωμα, τὸ,ob.in.ctio q fit per ianuã,seu appositio ianuam. Ita ἱερὰ ianua apud Lysiã. Ité tabulamentũ ad ianuas faciendas apud Dem. apud Athen. θυρώματα, exponitur pestes.

Θυρεών, ῶνος,ὁ,vestibulum. Soph. in Ich.

Θύρων ω. ῶ,ὸ,olum.Aristoph. θυρίδιον, idem.θυρίς,ίδ-ος, ἡ,idem & ita pro fenestra.Plut.in probli. Rom. Apud Aristot.an. lib.9 θυρὶς ἐστὶ χάσμα, Gaza exp.cellæ mellitariæ.apud Plat. pol 2 θυρίδες,exp.fores.

Θύρετρον,τὸ,idem quod θύρα,ianua,fores.Il.& Xen. anab.l.5.

Θυρέος,ὁ,ὁ, ian ia Homer.i.taxũ claudens speluncæ ingressum θυρεὸν vocat.Od.ι. v. 240. Item scuti genus, à magnitudine, quòd fo ium similitudinem referat, quæ longiores quàm latiores esse solent.apud Athen.4.& 6. Vide Turneb. Aduers. lib.9. cap.27.

Composita.

Ἀ'γχίθυρος,ὁ,ὁ ἡ, foribus propinquus, vicinus. Theocritus dixit.Ἀ'γχίθυρον νεύσαι,habitans propinqua foribus,i.habitans prope fores.Sic vocatur quicquid prope est, & instat. Dicitur etiã ἀγχίθυρον, quod in promptu est & ad manum, & velut in foribus nobis.

Ἄθυρος, ianua carens,ianua nõ clausus.Athen. Herodian. Plut. Apud Nicand. ἄθυρος ἐπαυλ. exp.ludicra verba. vel ludicri seruones. (μος, os effræne.

Ἀ'θύρτος, idem.Metaph.apud Aristoph.in Ran.Ἀ'θύρτῳ τὸ στόματι

Ἀμφίθυρος, vtrinq; ianuam habens , vt ἀμφίθυρος οἰκία, Lys.& Plaut. ex posticum habet.

Ἀ'νάθυρος, ianuæ oppositus,ianuæ obuersus. Luc.

Ἀ'νθυρεύς,ῶ, ὁ, ἡ, vicem ianuæ præstans. vt ἀνθύρειος λίθος apud Nonn.

Ἀ'πόθυρος ω. ῶ, excludo,foras ejicio. Hesych.

Διάθυρον, obex transuersarius.ductilis aut versatilis , i.repagulum è materia compactum, quod & vehicula & equos à vestibulo arcet.

Δίθυρος, biforis, duas ianuas habens:vt δίθυρος νεώς. Apud Pol. & Hesychiũ δίθυρον, κεραμωτὸν πίθιον appellatur ᾧ διάτηγον. Apud Aristot.de gen.an.lib.3.ᾠὰ δίθυρα, τὰ κυάμων, exp.biualuis fabarum ttrues. Et δίθυρον , quoddam concharum genus apud eundem.

Διθύραμβος , cognominatus est Bacchus, quia (secundum quosdam) in quodam antro διθύρῳ nutritus fuit: vel quòd ebrij arcana non contineant,sed vinum os faciat διθύρωτον,qua de re lege Plutarchum. Alij sic dictum arbitrantur παρὰ τὸ δὶς εἰς θύραν , seu δύο θύρας ἐμβαίνειν aut δὶς θύρας ἐσάγειν , quòd bis natus crederetur, ex matre Semele & ex patris femore. ¶ Sic dictus est etiam hymnus qui in Bacchum scribebatur, Xen & Plut.in alex. Lazini quoq; dithyrambos appellant.

Διθυραμβικός,ad dithyrãbos pertinẽs,seu ad dithyrambũ poetas. Διθυραμβικῶς,dithyrambicorum poetarum more.aut dithyrambica audacia seu licentia.apud Demetr.Phaler.

Διθυραμβώδης, ες,ὁ, ἡ, ὸν, dithyrambicam audaciam præ se ferens, seu dithyrambicum tumorem, vt διθυραμβώδες ὄνομα apud Plat. in Cratylo.

Εἰσθύρα, cardo ianuæ.Ab Hesych.exp.προφδίς.

Ἐπίθυρον,pars quædam nauis. Hesych

Ζύγωθρον, vectis qui valuas seu ambos fores iungit , ὁ πὰς δύο θύρας συνέχων μοχλὸς, Eust.

Ζυγοθρίζω, claudo, quasi obdendo vectem. Vide Poll. Item examino.Libro,perpendo.Aristoph. in Nub.

Μολοσθυρής,quo foribus inducitur minium, Epigr.lib.6.

Μονόθυρος,q.d.vniforis. vnialuis. apud Aristot.hist.an.lib.4.

Ὀρθόθυρα , ianua erecta & in altum tendens. apud Etym.

Ὀρεσθύρα,& Ionicè ὀρεσθύρη,magna & alta ianua , quasi ὅτι ἐν ὄρεσιν πολλαχοῦ ἐστι apud Hom. Od. χ.

Παρακλαυσίθυρον , flebile carmen quod amasij ad amasiarum fores cantabant.Plut. in Erotico.

Περιθυρεῖν,circa ianuam versari, ad ianuam stare. Hesych.

Πολύθυρος, multas habens fores seu ianuas , multis portis perstans.Plut.de fort.& Aristot.rhet.3.

Πρόθυρον, quod est ante ianuam:vestibulum. Pro eodem legitur & porticum.πρόθυρον. vt Od.α.& ξ.& apud Plat. Inuenitur & πρόθυρλε pro eodem, vt quidam tradunt.

Τετράθυρος, quadrifor.is. Aristot.

Ὑπέρθυρον, limen superius,superliminare.Od.ι. & Plut.symp.5.

Ὑπόθυραιον.idem.Hom. & Hesiod.

Ὑπόθυρον, limen inferius.subliminare.Ὑποθυρὶς,idem.

Φλιόθυρον, ὁ, τὸ. posticum.q.fictitia porta.

Ἀ'ὔρημα, ατ-ος. Λαβὼν χλιαρὸν, ψίδρ , quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Θύρος,vide in εὐρ. Θύρωμα, θυρὼν, vide in θύρα.

-Θ Υ Α N O I,οἱ, fimbriæ, seu nodi,aut villi quasi à crumenis:Hesychio & alijs κροσπέδ κρόσπεδα. Ἱμάντων ὑποκάτω πεπηγότες ἡγεμόνες. Hesiod. in Aspid. πτηρυγίων φαεινοί. ¶ Ab Oppiano Θύσανος vocatur alæ.* Παρὰ τὸ θύω,quod est ὀρμῶ. Σὰ δὲ θύσανός ἐσσι. Aliquando metri causa duplicatur σ.

Θυσανώεις siue Θυσσανόεις (geminato σ metri gratia) quo dependent fimbriæ & nodi seu villi.Il.ι.

Θυσανωτὸς, ὸν, ὸ ὴ,idem. Theophr.hist.pl.lib.1.cap. Θυσσανωτὰ ᾠά, fimbriatus.

Θ Υ Ω. F.ἴσω, macto,sacrifico,sacra facio. Aristot. Θύσας θύειν ἀκὰν μὴ δὸς σφάξασθαι. Sic Θύειν δὲν Plut. Sympos. Et θύειν ἱερεῖα, Thucyd.& Xenoph. Dicitur & Soph.& Plat.epist.7. item θύειν θεοῖς vel θεῷ. Sic Τῷ Ἀσκληπιῷ, & πᾶσι Χάρισι. apud Plut.Interdum ponitur vt Xenoph. Hellen. 3. αὐτὸς ἱερεῖα ἔθυε. & Luc.in Demon. ὅπ οὔτε θύων ἐφθόνει πώποτε. Item satiuum habet significantem id propter quod vt apud Plutarchum θύειν γάμους, nuptias celebrare.vel pro θύειν λέχη τῶν γάμων. Apud eundem θήλεια, exp.pro transitu sacrificare.¶ Apud Hom. verum opiuione accipi semper pro θυμιᾶσαι (de quo loco) annotat Eustath.Odyss. ξ. Ἡ μακαρίτις ἐφεστιοῦχος. ¶ Item θύω, impetu quodam feror, do,aut impetu præpropero & festino feror, vt lib.7. exponit. vel (vt Porphyr.) σφοδρῶς ὁρμῶν.Hesiod.in Theog.(de auris seu venis,) αἱ θύουσι εἰς ἑκατέρωθεν πίνον. Πέμπε μέχρι δηθεῖσι κατὰ δὴ θύουσι. Et Theocr. Μὴ σύ γ' ἐπὶ τρεῖς ἐμὲ τείνεις πόρις ἐν ἴμερον ἔλθῃ. Περνὸς ἴρηξ θύνῃσι πυκνὸν ψολόεντος ἰχθύος, quasi petu fertur declinans motu sem plagam.ἐπὶ τινα θύειν, fibi imminentem.Interdum expen.furo.Iliad. ρ. ὑπὸ δ' ἴαχεν θύσεν. Iliad. α. ἦ δὲ θύ' ἀλτο φέρτι θυμῷ. Sic Ἀπὸ δὲ θύσεν ἀπ' ὀφθαλμῶν. Ptus furibundo impetu fertur. Sic apud Hom. Ἀμφὶ μὲν θύ' ἀσπὶς. Schol.exp. μαίνονται. Sic & ἀνθύειν exp. μαίνεσθαι.ἐνθυσιᾶν,furti,diuini furoris instinctu. Ἐνθυσιᾶν nunquam exp. furo, æstuo. Iliad. φ, de Scamandro. ὁ δ' ἐπίσσυτος εἶδ μῶλ θύων. Sic Od.λ. δάκρυα δ' ἐκ βλεφάρων θύεν. totum solum sanguine occiserum ferucbat.

¶ *Deriuata ex θύω, macto, sacrificio.*

Θύομαι, mactor, sacrificor. vnde πανθυσία ἱερεῖα apud Plut. Interdum actiuè pro θύω. ibidem, ὅτε δὲ Ἀρτεμὶς Τροίαν ἐπαγε ἰσθύσι. Aliquando dicitur & de fatuis vel furiosis contulant,apud Arrianum.

Θῦμα,τὸ,victima, hostia,sacrificium.iliad ipsum quod sacrificatur seu immolatur.apud Athen.lib.9. Phil. lib.3. Ifocr. ad Nic. Θύματα dicebatur etiam pisces quod ad animalium formam efficium dijs offerebant. Sic penit schol.apud Thuc.lib.1. Apud Soph. in Ichn. etiam Θύματα πίνακες, fruges omnis generis quæ deferebantur.¶ Apud Hippocratem Θύματα Galen. fuffimenta.

Θυμάτιον, τὸ,hostiola,parua hostia,victima exigua, Θυμίον,apud Suid.metri causa, α in ι mutato.

Θυσία, ἡ, sacrificatio. ipsa actio sacrificandi, seu sacra quæ est in re diuina facienda. Et feriæ, quibus sacra Luc.de sacrif.Aristot.ethic. 8. cap.9. Apud Plut. facere sacrificium:pro quo apud Plat.Θύειν θυσίαν. dian.l.2.ἐπὶ τῆς βασιλείας θυσίας τελέσας.Item pro victima,hostia.Luc.de sacrificijs.& Plut.in probl.

Θυσιάζω,sacrificio,immolo. Apud Athen.lib.3.

Θυσιαστήριον, τὸ,hostia,victima:id quod sacrificatur.

Θυσιαστήριον, τὸ,altare, locus vbi sacrificatur Dan. ficanda afferuantur.in philo de vita Mos.l.3.

Θυτήριος, ὸν, ὸ ἡ, qui sacrificari potest aut solet, quæ loco offerri dijs potest.Plut.symp.8.de def. orac.

Θύτης, ου, ὁ,sacrificus, victimator,popa. Item aruspex. dian.lib.4.

Θυτικὸς, ἡ, ὸν, sacrificus , ad sacrificia pertinens , vel ad ea ces pertinens,aruspicinus. Θυτικὴ sub. τέχνη, aruspicium ars,aruspicum disciplina.Herodian.lib.3. Item scientia ciendi rem diuinam.Athen.l.14.

Θυτικὸς, ὸν, ὁ,sacrificus.idẽ quod Θύτης. Soph.in Antig.

Θυτικὸς, ὸν, ὁ, aptus ad sacrificandum.idem quod Θυτήριος.

Θυμέλη, ἡ, τὸ, subst. ara, apud Aratum.

Θυτίς, ίδ-ος, ἡ,sacrificia.Sacrificalis.Soph.in Antig.

Θύλακος, liba, aut virgæ siue thyrsi quales gestabant chi sacerdotes.vt Eust.exp.Il.ζ. Vitrur & Plut.

Θύ-ος, ὁ, ὸ. victima, hostia vel sacrificium. Od.ι. Ἰκέσιον tum.Il.ζ. Hesiod.in Erg & apud Hippocr.

Θυτήριον, τὸ, vt Θυτὶς ἔσωρος, ara in qua sacra fiunt. mentis,quæ in ea adolentur,redolens,Il.ξ.

Θύσιμος,exp.potus ex aromatis confectus.apud Herodot.

Θύσιμος,ὁ,ὸ,suffimentum,odoramentum.apud Hippocr.

Θύσιμος,ὁ,ὸ,aruspicium, extispicium. Eust. Apud Hesych. & Etym.exp.etiam Θυσία. Θυσιὰς dicit Suidas propriè esse sacrificos in quos suffimenta conijciuntur,item primitias sacrorũ, seu libamenta.Il.ι.ἀ δ' ὁ πυρὶ βάλλε θυσιάδε.

Θυσιάζω, sacrificare.

Θυσιάστρια,ἡ,inter vasa mensaria ponitur à Poll.

Θυσίγλωσσος,τὸ, farra molle imbuta, vel suffimenta quæ in aris adolebantur.vel farina vino & oleo aspersa in sacrificiũ. Aristoph.in pace.

Θύσιον,vas in quod conijciuntur suffimenta.

Θύσιον,ἡ,scapha ad recipiẽdla ea quę diis offeruntur.Etym.

Θυσιάζιον (diminut.)idem quod θύσιον.

Θυσιαστὴ,ἡ,videtur esse thuribulum.ex Hieronymo,vel mortariolum,vt lib.1.Macchab.cap.1.& lib.3.Reg.cap.7.

Θύσκη,exp.aceria, huribulum.ex Iosepho.

Θύσκος,exp.deabus sacrificabant. Hesych. Apud Eupolidem ὁ,ἡ,τὸ,quod deabus sacrificabant. Hesych. Apud Eupolidem idem Hesych. Θύσκα exp.πέμματα, liba seu placentulæ quæ diis offerebantur. Apud Callim. Θύσκα accipi pro aromatis , idem Hesannocet. ¶Item Θύεα,thya, arbor quædam odora. Od.ε. vide Theophr.de hist.pl.& Plin.lib.13.c.16. Eadem arbor vocatur etiam fœm.gen.Θύα.siue Θύη,aut Θύα,apud Theoph. (hinc Θύινος,qui ex rhya est. Diosc.lib. 2. Et Θύϊνος,thyam sti tudinis referens. Theophr.de hist.pl. li.5.c.3.) Reperitur etiam Θύη pro Θύα, apud Athen. lib. 5. pro thya arbore,seu materia odorata.

Θυϊήεις,ὁ,ὁδorus, Od.ο, Θυΐεν νέφος, exp. ἀνθέμων. Apud Nonn. Θυΐ-ος, ὁ,ὸ,ες, de templo suffimentorum incensione odorem suauem emanrente.

Θυώδης, ὁ-ος,ὸ ες,idem.odorus,odore iucundus.idem quod cand. in Ther. Θυώδεις ἀπὸ πίνου. Theophr.de hist.plant.lib.3.c.15.

Θυώδ-ης,ὁ,ὸ,ες,Theophr.de hist.plant.lib.3.c.15.

Θυώδωμα,τὸ,ὁσμη,rebus odoratis suffitus:vel odore iucũdũ reddo.

Θύωμα,τὸ,suffimentum odoratum.Herodot. [Il.ξ.

Θυώζω, idem quod Θύω,sacrificio, consecro. Θυώμενος, suffimenta.Hesych.

Θυῶνα,placentula quæ bouis loco diis offerebatur. Hesych. Θυῶνα ἱερεῖα, apud Nonn. putatur esse festum quo solemnia fiunt sacrifi.ia Θυώνεα apud Dan. Symmachus interpr. quos Graeci solent πανηγύρεις appellare, vt scribit Hieron.in 2.ca.Dan. Vide & alias significin Θυ'ων, ὁ.ἱερεῖον.

Θυωνίη,altare,à Θυών quoniam super eo sacra fiũt.apud Eurip. ¶Item farina quæ sacrificiis adhibebatur. Hesych. ¶ Item pulpitum altum pedes quinque , in quo chorus tragœdiarũ & comœdiarũ cæteraque personæ non habentes,fabulæ subseruiebant, histrionibusque in scenam abditis , populum gestitulatione retinebant. Suid. Etymologistes verò Συμέλων mensæformam habere tradit,supra quam stantes in agris cãterent,quum nondum in ordinem suum tragœdia distributa esset.Plut.de orac.Pyth. & in Polit. præc. & Luc.de saltat. & in Alex. Vtitur hac voce Martial.li.1.ad Domitianum , Quæ thymelen fpectas,&c. ¶ Apud Eurip. Θυμέλαι κυκλώπων, quidam interp.mœnia Argyuorum à Cyclopibus facta. ¶ Apud eundem Θυμέλαι, exp. κάδους.

Θυμελικὸς,ὸν,ὁ,thymelicus,ad thymelen pertinens,thymelen decens. Plut. in Fab. item Θυμελικὸς,) qui in thymela ludunt. Vitruu.lib.5.cap.8.

Θύρσος, ὁ, thyrsus, hastula frondibus vestita quæ in honorem Bacchi gestabatur.Plut.in Alex.& Athen.lib.14.Hesychio est bacnius Bacchicus.Poetæ metaphorice generis dicunt Θύρσοι pro Θύρσοι,vt ἔστησε ζυγὰ, &c.vt in Epigr. νὺ μᾶφαις ῥόδα,θύρσοι Ἀσκίῃ. [de suis locis.

Θυμιάω, &c. θυμῶ, &c.Θυμῶμεν ; quomodo huc pertineant, vide

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναθύω,pollueo,in sacrificia absumo. Xen. Hell.4.& Plut. in Sylla & Crasso.item dico,consecro.

Ἐνθύω,sacrifico in. Ἐνθυσιάζω, idem.

Ἐξαθύω,perdo & quasi macto.Eurip.in Or.

Ἐξάθυμα,placo,expio. Ἐξαθύσασθαι,vaticinari quasi inspectis extis. Ἐξαθύσασθαι σημεῖα,exp.tristia exta,ἀθύσθαι, apud Plut.

Ἐπιθύω,super seu post alium sacrificio.item simpl.sacrificio,immolo. Epigr.lib.6.

Ἐπιθύωμαι,(voce media)idem,apud Plut.in Galba, Νέρωνι Γάλβαν ἐπιθύεσθαι. Neroni Galbam sacrificabimus.

Καθύω,sacrifico,immolo,macto.Herod.1.li.4. Luc. in Demõ.

Καθύω,fascino,incanto.Theocr.in Pharmac.Exp.& vaticinor.Greg.in enc.Maccab.

Πρόθυμα,τὰ, q.d. sacrificij præludium , quod sacrificio præmittitur.vel libum.Aristoph.in Pluto.

Προθύω,vnà sacrifico,vnà sacra facio.Dem.pro cor.& Æschin.

Alia comp.ex secunda aut tertia persona præt.pass.verbi θύω:sine præpositione.

Ἄθυτος,ὁ,ὴ,ὸν,non sacrificatus,non immolatus.apud Athen.l.4. & apud Suid.apud Phil.de vita Mos.lib.3.θύειν ἄθυτα, contra receptum morem & ritum sacrorum factum sacrificium quod pro sacrificio haberi non debet.Item qui rem diuinam non fecit,non sacrificauit.Xen.Hell. 3.ἄθυτον ἀπήγειν, abire re diuina non peracta.

Ἀνθρωποθυσία,sacrificatio hominis,hominum immolatio. apud Athanal.& Plutarch.

Ἀστροθύτης,ὁ,qui astris sacrificat,astrorum cultor.

Βουθύσια,ὸν,ὰ χρὴ ἡ, ad bouum mactationem pertinens, βουθύσιον νύκτωρ,noctem in qua boues mactari sunt.Βουθυσία.bouum immolatio seu mactatio.Athen.lib.4.

Βούθυτος,ὁ,ὸ,qui boues mactat,Athen.lib:14. Βούθυτον.idem quod Βουθύσιον,apud Eurip βουτύτων,boues macto.Ab immolo.Aeschin.contra Ctesiph. Ἐπὶ βουτύτοις pro.tac thecaput Aristoph.in Pluto.apud Thalar.βουτυτὸ ἱπποκάμα , victimas ob partam victoriam immolo.

Βουθύτης idem quod Βουθύτης.

Εἰδωλόθυτος ὁ,idolis immolatum.Act.15.& 21.c.& 1. epist.ad Cor.c.8 10.& Apoc 2.

Ζωοθυτέω,ῶ,animal sacrifico.

Οὐδύτ-ος,Deo immolatus,diis sacrificatus.Hesych.& Poll.

Ὑ'περθύτης,sacrorum ritu mactatus seu immolatus. apud Aristot. æcon.2. apud Plut. quidam ὑπερθύτην ἑαυτὸν appellat eius qui se pro patria deuouet.πὸ ὑπερθύτειν subst.exp.sacræ hostiæ,apud Athen.

Καλλίθυτος,auspicatus,bonis auspiciis aut ritè sacrificatus. apud Eur.καλλίθυτον βωμὸν,altarium victimis splendidorum:seu in quibus pulcra aut splendida sacra fiunt.

Νεόθυτος,nuper sacrificatus,recèns immolatus.

Ὁλοθυσία,sacrificium perfectum.Hesych.ab ὅλος pro ὅλον.

Ὁλοθυτέω,ῶ,immolo,mola inspersa sacrifico.Exp.& molas inspergo victimis.Suid.

Παναθύτειος,sacratissimus,omni veneratione prosequendus. Soph. in Aiace.

πολύθυτος,victimis abundans, Eurip. πολύθυτον ἄλσος, nemus vbi multa fiunt sacrificia,vel crebris suffitionibus lucus.

Φιλοθυσία, rei diuinæ faciendæ studiosus, qui studiosè sacrificat.Plut.symp.2.vide & schol.Aristoph.in Nonn.

Derivata ex θύω,ὁ,ὸ,ἱερεῖα.

Θυάω,idem quod θύω,ex eoque derivatum pleonasmo litera ν, vt ἐρτυάω ab Ἐρτύω , Il.ε,θυάω δὲ δριπτὸν πεδίοιο μολήσομαι ἐοικὼς, Χαμαὶ ῥίπτων.idem pro ferebatur instar torrentis.

Θυάω,ῶ,idem quod Θυ'ω seu θύω.Hesic d.in asp.

Θυάς,ἄδ-ος,ἡ, aut etiam Θυιὰς,ἄδ-ος,ἡ, quæ furore pereita fertur. In Epig.θυὰς λύσσα furens rabies Vtitur & Plut. de andit. poem.& in lib.περὶ ἀφέτ-ου μορ.Item Baccha : quoniã Bacchæ illæ Bacchico seu furioris instinctu agebãtur. Apollon. Arg.1.& Plut.de primo frig.& in probl.Hellen. Vide & in deriu.ex εὐω,i.sacrifico.

Θυιάς,ἀδ-ος,ἡ, idem quod Θυάς. vt Θυιὰς φοινὰς, vox furoris instincti edita qualis Bacchantium est seu Baccharum. Et θυιάδες, idem quod ὑ'θυιοι. Item mulieres quæ Prosei pinæ sacræ sunt.

Θυάζω,bacchica orgia celebro entheo furore instinctus.

Θύω,idem est quod κα-πύω,siue κα-πίζω, subo. quod de suibus dicitur venereæ libidinis quasi furore pereitis. Arist.de hist. an.lib.6.c.18.Hinc comp.ἀνθύω, rursum subeo.Aristot. ibidem.Item ἀνασυρτᾶ , quod aliquando pro lascivire accipi etiam quidam tradunt.

Θυΐαξ, impetu ferri , vel furoris instinctu percitum agi. vnde Θυιάδες apud Hesych.μανιὰς ὀρμώσας.

Θυεία siue Θυΐα ἡ,mortarium,pila in qua tunduntur aut miscentur res in cibos aut pharmaca assumendæ. Aristoph.in Nub: Ἀλλ' ὁ θυείαι τρογγύλαι γ' αἱ μιμοῦνται, in mortario terere pinsebat.Athen.lib.3.εἰς θυείαν καθαιρῶν τρίψον ἐπιμελῶς. apud Diosc. scribitur passim θυῖα sine diphthongo. ¶ Item thya arbor. vide θύον. (Pluto.

Θυείδιον,siue Θυΐδιον,mortariolum,paruula pila.Aristoph.in Θυίνης λίθος,thyites lapis iaspidem referens. de quo Dioscor. lib.5.c.154. à Plinio lapis mortariorum vocatur.

Θύσσω,quatio,concutio.Hesych.

Θυσσανος,Θυσσάνος,quomodo huc pertineat vide suis locis.

Composita.

Ἀ'ναθύω, ad opus intermissum iterum quasi impetu feror. resumo rem quampiam aliquo pòst tempore , vt Suid. exp.apud Pherecr. Ab Hesych.exp.exultim ludo,lasciuio.

Ἀ'ναθύω,ῶ.vide cum simplici θυάω.paulò antè.

Βρενθύομαι,fastuosim & arrogantem ille,superbire. Aristoph.in Nub.Ὅ'τε βρενθύῃ τ' ἐν πᾶσιν ὀδοῖς, fastuosè incedis , superbè trahis infers.Exp.etiam, fremere,grauiter immurmurare,indignari.πικρῶς μὲν βέβε Θ-ται ἐπὶ τοῖς ἐμοῖσι, inquit Etym.

Ἐνθύω ,impo,vel cum impetu ferimpo,apud Hippocr.

Ἐξανθύω,quod per cutem quasi erumpit aut efferuescit.pustulæ,papulæ.apud Hippocr.Eodem lib.3.

Ἐξαθύω,effero,efferuescere,emo.Hesych.

Ἐπιθύω ἐπιθύμω.impeto feror in aliquem.Il.ε.

Ἐπιτορθύδ-ω,ὁ,qui furibundo impetu fertur. Plat.in Phædro.

Ὀρθιάζω, concito. Eust. alicubi ex ἔρω & θέω vel θύω composi-tum dicit. Vide in der. ab Ὄρω.
Ἀθύρω, & Ἰχθύς, &c. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΘΩ inusitatum thema contractum vel ex θέω vel ex θάω. ¶ Cōtractum ex θέω significat, pono, colloco: vnde τίθημι, quod vide suo loco. item curro: in qua signif. vsitatum est θέω. ¶ Cōtractum ex θάω, signif. nutrio, lacto: vnde voce media θήσασθαι, lac sugere. vt Il. ω, Ἕκτωρ μὲν θνητός τε γυναῖκά τε θήσατο μαζόν, & pro θηλάσασθαι, teste Hesych. Legitur & θῆσθαι pro mulgere. Od. δ᾽ Ἀλλ᾽ αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι. Hinc deriuari θηλή & τιθήνη dicit Eust. de quibus vide suis locis. Item θῶ ex θόω, cœno, epulor. vnde θοίνη pro eodem, apud Hesych. & Etym. Ab Etym. θῶ exponitur etiam ἀπολαύω, item ζημιῶ. vnde θωή, quod sequitur.

ΘΩΗ, ῆς ἡ, mulcta, damnum alicui impositum. ἡ ἐπιτιθεμένη τινὶ ζημία, vt Scho. exp. apud Hom. Od. β Σοὶ δὲ γέρον θωὴν ἐπιθήσομεν. * Eust. deriuari à θῶ, vt φωνὴ à φῶ, ζωὴ à ζῶ.
Ἀθῷος, ου, ὁ, vel ἡ, [comp.] impunis mulctam nullam passus, qui sine mulcta euasit. Nonnunquam absolutè & sine casu: vt apud Demosth. δεδωροκηκότα τούτων, ἀθῷον ἐᾶσαι, absolutum sinere abire. Idem εἰ δὲ τοὺς ἀδικοῦντας ἀθῴους καθιστᾶσι. Cum genitiuo, indemnis, damni expers. Idem pro corona, ἀθῷος τῆς Φιλίππου δυναστείας qui nihil damni accepit ex Philippi potentia. Sic apud Aristoph. in Nub. σὺν σῶμα χρὴ πληγῶν ἀθῷον εἶναι, intactum à plagis. ¶ Item innocens, insons. Hesychius & Suidas ex biblijs Græcis. ¶ Ἄθῳος (proparaxytonum) adiectiuum ab Ἄθως, quod est nomen montis, item vrbis in hoc monte sitæ.
Ἀθῴως. (aduerb.) citra mulctam, citra damnum. Item innocenter. Hesych.
Ἀθῳόω, f. ώσω, p. ωκα, absoluo. mulcta siue pœna libero, ἀθῳῶ σε τῶν ἐγκλημάτων apud Areopag. crimine te absoluo.
Ἀθῳοῦμαι, pass. sic, impunè fero: vnde ἀθῳωθεὶς iustificatus, impunè ferens: apud Græcos Bibliorū interpretes E. in Salomonis prouerbiis, χεὶρ δὲ χερσὶν ἐμβαλὼν ἀδίκως, οὐκ ἀθῳωθήσεται.
Ἀθῴωσις, εως, ἡ, impunitas, absolutio rei. In pandectis non solum significat absolutionem rei, sed & liberationem per acceptilationem.
Ἀθώωτος, ου, ὁ καὶ ἡ cui mulcta imposita non est, impunis.

θῶκος, &c. vide in θόος.

ΘΩΜΙΖΩ, vel θωμίσσω, funiculis ligo seu vincio, funiculis coerceo. Suid. Exp. & fodico, pungo, vellico, item flagello. flagris cædo. vt Anacarn. apud Athen. lib. 11. πολλὰ δ᾽ ἐν νώτῳ σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθείς.
Θῶμιγξ, tenuis & subtilis funiculus. Suid. & Hesych.

θώμισον, vide in Ἥμισυς. θωμός, vide in τίθημι.

ΘΩΠΤΩ, assentor, colo, θεραπεύω. Hesych. ¶ Item cauillor, irrideo, σκώπτω. Hesych.
Θωψ, ωπὸς, ὁ, assentator, adulator, qui quasi admirandus aliquem laudat & prædicat, dissimulator. Suid. ex Antiphonte in oratione de concordia. Item adiect. adulatorius, assentatorius apud eundem. Suid.
Θωπικός, οῦ, ὁ, assentatorius, Suid.
Θωπικῶς, assentatorium more, adulatoriè. Idem.
Θωπεύω, f. εύσω, assentor, adulor, blanditiis capto. Philo de vita Mosis. 1. θωπεύει ἴσως ἑτέρους ἀπειλεῖ. Dicitur & καιρὸν θωπεύειν, inseruire tempori. apud Phocyl. In bonam quoque partem pro, colo.
Θώπευμα, τὸ, blandimentum. Aristoph. in Vesp. & Plut. in polit. præc. θωπευμάτιον, assentatiuncula.
Θωπευματικός, assentatorius. Itē subst. assentator. Plat. de leg.
Θωπευτικῶς, idem quod θωπικῶς.
Θωπεία, ἡ, assentatio, adulatio. Item blanditiæ. vt θωπείαι λόγων, apud Plat. de leg. blanditiæ seu lenocinia verborum. Item emollitio quæ fit blanditiis seu blanda tractatione. Xen. de re eq.

Composita.

Ἀθώπευτος, ου, ὁ & ἡ, qui assentationes non admittit, vel qui blāditijs vinci & emolliri non potest, immitis. Suid. ex Epigr. Scribitur ἀθώπευτος, apud Hesych.
Ἐκθωπεύω, (Decomp.) blanditijs delineo.
Ὑποθωπεύω, aliquantulum adulor, subblandior. Herodot. lib. 1 Aristoph. in Vesp.

ΘΩΡΑΞ, ακος, ὁ, thorax, pectus. Sic veteres appellabant partem corporis inter collum & pudenda interiacentem, vt tradit Aristot. lib. 1. de hist. an. ca. 7. & Hippocr. in lib. περὶ τέχνης. A recentioribus autem & medicis & Galeno θώραξ ea pars dicitur quæ collo subiecta vtrinque costis clauditur. Vide Gal. Glauc. ¶ Capitur etiam pro veste & armatura quæ eam corporis partem ambit, vt lorica. Aristoph. in Acharn. φέρε δεῦρο

τοῦ θώρακα πολεμιστήριον Xen. Pæd. 2. θώραξ … ἁρμόζων ἑκάστῳ ἐστι idem Pæd. 4. θώρακες … Il. δ, λινοθώρηξ. Sic & λινοῦς θώραξ & χαλκοῦς apud … σιδηροῦς apud Plut. ¶ Est etiam vinculi nomen, quod … adhibetur, vbi medium pectus, vel dorsum, vel … thoracem volumus deligare: cuius iniciendi rationem … explicat libro de fascijs. ¶ Suidæ est etiam … idem murum significare. Item est & apud … ¶ Θώραξ vocatur etiam ὁ χοῦς poculi genus, quod … ce seu lorica potores contra potorem armatur. vnde … stoph. in Acharn. quum mulier … iuberet afferre … πολεμιστήριον, alter in ambiguo ludēs subijcit … κἄμοι τὸν χοᾶ. * Quidam deducunt à θέρω … motum, Alij à τοῦ θορεῖν … ἀρεῖν, quod mentem, diuinum nomen … fertur.
Θωρακίτης, ου, ὁ, miles thoracatus, miles qui lorica armatus … Polyb. exp. leuis armatu æ miles, ferentarius …
Θωρακίζω, f. ίσω, thorace munio, lorico. Xen. Pæd. 8. … αὐτοὺς καὶ ἵππους, thoracibus & ipsos & equos munit … ricans. Item generalius, armo, apud eundem Xenophontem … ricè de bellois etiam dicitur ad pugnam se armandi … stor. de hist. an. lib. 6. cap. 18.
Θωρακίζομαι, lorico, thorace munior, vt Thuc. … θωρακισμένοι. Et ἵπποι τεθωρακισμένοι, equi loricati … ca … et, apud Xenoph.
Θωρακισμὸς, loricatio.
Θωράκιον, ου, τὸ, lorica, item lorica testacea, quæ dicitur … p… id quod parietes ab aqua plu… La… etiam loriculam appellant. Ar… ¶ Item quadrangulum quiddam in carchesio … Athen. lib. 11. Poll. lib. … ¶ Item propugnaculum … dor in hist. Alex. Et genus … et quo … Athen lib. 15 λόγου θωρακίου. epes.
Θωρήσσω, ξω, thorace munio, lorico. Et gen… cu θωρακίζω. v Iliad. 6, θωρῆξαι ἐκέλευε … πανσυδίη. θωρῆξαι est etiam potare: … exp. in Erotiano.
Θωρήσσομαι loricor, armor. Iliad. α. Item pot… Acha… Εἰς τῷδε πρὸς τοὺς συμπότας θωρήξομαι. hoc … potores armabor. Sic vius est & An… cr… on, … stoph. Schol. & Nicand. in Alexiph. Sic & apud … θωρηχθεὶς δ᾽ ἔσται πολλὸν ἐλαφρότερος, potus, eris … ac leuior. Et in Hippocr. in Aph… τὸ θωρηχθῆναι … ποτέντω, tam qui vino repletur quam qui aquam … Active quoque θωρῆξαι capitur pro inebriare, apud … in Alexiph τὸ μὲν … πολυσχιδέσσι πλοκαμοῖσι … ἐρήξατο, thorace munitum vino … dicit.
Θώρηξις, ἡ, loricatio. Item potatio, vini, quod eo potu … reficere & quasi armari putatur. vt apud Hippocr. … peculiariter ἀκρατισμοσία, vini meracioris potio, apud … aphor. 21. lib. 2.
Θωρηκτὴς, οῦ, ὁ, thoracatus, loricatus, armatus Il. … Θορίσσω … vtens, deriuantes à θέω … θοῦρον καὶ ὁρμητικὸν τῶν μεθυόντων. Sic & θόρηξις.

Composita.

Ἀθωράκιστος, ου, ὁ καὶ ἡ qui thoracatus aut loricatus non est … ra… è … non … lutus. Item inermis. Xen. Pæd. 4.
Αἰολοθώρηξ, ηκος, ὁ καὶ ἡ, varium seu variegatum thoracem ha… Iliad. δ, π.
Ἀκροθώρηξ vel ἀκροθώραξ, leuiter appotus. quasi pectore … vino imbutus, vel cui pectus incalescit potu meraciore … stot. probl. sect. 3.
Ἐπιθωρακίζω, lorico, vel insuper lorico. Xen. Pæd. 3. … super thoracem aliquid induo.
Ἐπιθωρακίδιον, ου, τὸ, vestis quæ thoraci superinduitur.
Ἐπιθωρήσσω, thorace siue lorica munio aduersus … idem quod ἐπιθωρακίζω, in prosa. Apoll.
Εὐθώρηκος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene thoracatus seu loricatus, i. bene … tus in Epigram.
Ἡμιθωράκιον, ου, τὸ, dimidiatus thorax. Poll, lib. 1.
Λινοθώρηξ, lineo thorace indutus. Iliad. β.
Περιθωρακίδιον, idem quod ἐπιθωρακίδιον.
Στενοθώραξ ακος, ὁ καὶ ἡ qui angusto pectore est, quales … à medicis dicūtur. Στενοθώρακας esse etiam eos qui … xij sunt, testatur Gal. lib. 6. Epidem.
Χαλκοθώραξ, qui æreo thorace vtitur, æreo thorace indutus … armatus. Soph. in Aiace. Χαλκεοθώρηξ idem. Il. 4

θῶς, vide in θέω.
θαῦμα, &c. vide θαῦμα in θαυμάζω.

ΘΩΥΣΣΩ, F. ξω, clamo, vociferor, cano, præeo. Item … no impetu feror, seu ferę in modū inuado. Homerus … bus loquens. βαρύβρομα θωΰσσοντες. Sic Soph. de Aiace … κῆρα θαΰξειν. Euripid. τί θωΰσσεις, quid clamas? Idem …

… hæc vociferans. Et rursum Soph. in Aiace, ἢ οὐκ … ἃ … θωΰσσεις; Apud Euripid. in Hippol. κυσὶ θωΰξαι exp. clamore incitare & inhortari canes.
Θωϋκτὴρ, ῆρος, ὁ, latrator. de cane. At … θωϋκτὴς, in Epigr. exp. aper impetuosus.

Composita.

Ἐπιθωΰσσω, exclamo, vociferor. Hesych.
Ἐπιθωΰσσω, exclamo, vel inclamo, aut vociferando incito. apud Eurip.

θωΰτης, vide in θαυμάζω. Θὼψ, vide in Θώπτω.

I

I, nonæ apud Græcos literæ nota est, quæ ἰῶτα appellatur. Interdum est pleonastica in medio dictionum πολυσυλλάβων, ad explendum metrum inserta: vt μισοπτόλεμος pro μισόπτολις, ὀδοντοῖς pro ὀδοῦσι, κεινὸς pro κενός. Aliquando Attica ἐκτάσει quibusdam vocibus in fine apponitur, vt quum ὁυτοσί, νυνί, & similia dicuntur pro οὗτος, … ¶ Est & numeralis nota, significans decem, hoc modo, ί: ab ima autem parte sinistra præfixum acuti accentus apicem, denotat decem millia, hoc modo, ͵ι pro qua nota frequentiùs ponitur M, significans μύρια. ¶ Ἰῶτα significat etiam apicem, teste Hesychio: Matth. 6, ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, &c.
Ἰωτακισμὸς, est vitium (inquit Diomedes) quum ι litera supra iustum decorem extenditur. Capellæ l. 5, est immodica repetitio literæ i: vt si dicas, Iunoni iustus Iupiter iure irascitur.

Ἴα, vide in Ἴον, & in Ἴον.

ΙΑΙΝΩ F. ανῶ, calefacio, tepefacio. Od. θ, Ἀμφὶ δὲ οἱ πυρὶ χαλκὸν … θέρμετο δ᾽ ὕδωρ. Eust. exp. θερμαίνετε calefacite. ¶ Item liquefacio, dissoluo, vel emollio. vide pass. ¶ Item perfundo, perfundo lætitia, exhilaro. Iliad ω, θυμὸν δ᾽ … φρένα … Et apud Theocr. τὸ δὴ μέγα θυμὸν ἰαίνει.
Ἰαίνομαι, calefio, tepefio, Od. … ἰαίνετο … Item liquefio, dissoluor. Od. μ, … κηρός. Item perfundor, exhilaror. Il. … πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη. Et Od. … θυμὸς … Apollonius … φρένας … Metaphoram esse volunt ab herbis quæ imbre aut rore perfusæ exhilarantur & lætiores redduntur.

Ἰακχος, &c. vide in Ἰάχω.

ΙΑΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, Ialemus, fertur Calliopes fuisse filius, in carmine ineptus ac frigidus. ¶ Item lamentum seu cantilena lugubris & lamentabilis: ab eodem Ialemo. Apoll. Arg. lib. 4, … Et Athen. lib. 14, … ἰάλεμος. Exp. & flebilis, miser. item orbus, Hesych. & Suid.
Ἰάλεμος, frigida, & nullius pretij. Suid.
Ἰαλεμίζω, exp. θρηνεῖν, flere, lugere. Hesych.
Ἰήλεμος, Ionicè & poëticè pro Ἰάλεμος. Sic ἰηλεμίζειν, à quo verbale ἰηλεμίστρια, ploratrix, vel quæ lugubria in defunctos canit. præfica. Hesych.

ΙΑΛΛΩ, F. ιαλῶ mitto, emitto. (* idem quod ἵημι, & ab eadem origine deriuatum.) Il. θ, ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν. Ἔχθρος αὐτοῖς. Item ἰάλλω … in Epigram. duo latratum. Item alia significatione, emitto seu extendo aut protendo, vt … manum extendere ad capiendum aliquid. Od. ξ. & alibi, … ¶ Item peto, appeto. Cum accus. pers. Od. … ignominiis afficere seu appetere. ¶ Apud Hesiodum in Theogonia, … de Harpyis exp. currebant, volabant. Eustathio vocabulum hoc aspirandum videtur, idque probari dicit ex ἐφιάλλω & ἐφιάλτης hinc deriuatis: vbique tamen tenui notatum reperitur.
Ἴαλμος, ου, ὁ, scomma, dicterium. Suid.

Composita.

… & Doricè … immitto.
… Suid. pro ἐκβάλλω, emitto, eijcio.
… immitto. Aristoph. in Nub. … Apud Thucyd. lib. 5, … domum mittere.
Ἐφιάλλω, idem. Apoll. Arg. 2. Dicitur etiam χεῖρας ἐφιάλλειν.
Ἐφιάλτης, vide in comp. ex Ἅλλομαι.
… foras emitto. Odyss. … amandabat foras in agrum. Sic & Iliad. θ. Item promo. Odyss. ξ.
Ἐπιπροϊάλλω (decomp.) idem. Eustath. Item protendo, propono. Iliad. λ.

Ἴαμα, vide in Ἰάομαι.

ΙΑΜΒΟΣ, ου, ὁ, iambus: pes quidam metricus constans duabus syllabis, priore breui, posteriore longa. Athen. ¶ Iambi di-

cuntur etiam carmina seu cantica quæ ex pede isto metrico constant: quorum alia δίμετρα nominantur, alia τρίμετρα, alia πεντάμετρα, passim apud Athen. ¶ Præterea ἰάμβους dictos fuisse τοὺς μίμους siue δεικηλιστὰς à recentioribus, nec non τὰ ποιήματα αὐτῶν, testatur Athenæus lib. 4. * Etymon vide in ἰαμβίζω.
Ἰαμβικὸν μέτρον, metrum iambis constans; de quo vide schol. Hephæstionis.
Ἰαμβεῖον, ου, τὸ, iambicus versus. Plut. in Alex. & Luc. de conscrib. hist. Dicitur & ἰάμβειος adiect. iambeus, iambicus. vt ὁ ἰάμβειος λόγος. Suid.
Ἰαμβίζω, maledictis & conuitiis insector. apud Athen. libro 11. Nam iambico plurimùm metro vtebantur comici & mimi quum aliquem taxare & traducere volebant. Quidam tamen iambum dictum volunt à Iambe quadam puella, quæ ἀγχόνῃ ὑβρισθεῖσα, suspendio vitam finijt, atque eam ob rem nonnullos putare iambum ex breui & longa esse compositum, quòd ἡ ὕβρις è paruo orta principio in magnum malum desinat. vide & Nicandri schol. in Alexiph.
Ἰαμβισταὶ dicuntur qui iambico metro taxant & insectantur: apud Athen. lib. 4.
Ἰαμβιάζω, pro ἰαμβίζω, conuitior & maledictis proscindo. ex Epigr.
Ἰάμβηλος conuitiator, maledicus. Hesych.

Composita.

Κλεψίαμβοι, Hesychio teste sunt μέλη quædā apud Alcmanem.
Μιξίαμβος, conuitiator, Hesych. λοίδορος.
Παριαμβίδες, αἱ, genus modulationis ad citharam à Pariambo, i. Pyrrichio pede dictum. Apollodorus apud Hesych. παριαμβίδας dicit πρὸς ᾠδὴν παρὰ τοὺς ἰάμβους, & solitas cani a citharœdis.

ΙΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. άσομαι, P. ίαμαι, medeor, sano. Dicitur autem ἰᾶσθαί τινα, & ἰᾶσθαι τὴν νόσον τινός, item ἰᾶσθαι τινὰ τῆς νόσου; & ἰᾶσθαι rem, quæ morbum aut etiam mortem afferre solet: passim apud Hom. Luc. Eurip. Plut. & alios. Accipitur & passiua signif. vt apud Marcum Euang. cap. 5, ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος, sanata est ab eo flagello. Sic accipitur & aor. ἰάθην. ¶ Metaphoricè etiam sumitur. Thuc. lib. 5 … ἰᾶσθαι. Apud Polyb. ἰᾶσθαι δὲ ῥᾷόν ἐστι παντὸς … ἐπιβολὰς … exp. primis conatibus incœptisque obuiam ire.
Ἴαμα, τὸ, medicamentum, medela, remedium. Plat. Luc. Plut. Item pro ἴασις, sanatio, vt 1. ad Corinth. cap. 12 χαρίσματα ἰαμάτων. Pro ἴαμα Ionicè dicitur ἴημα.
Ἴασις, εως, ἡ, sanatio, ἴασιν ποιεῖσθαι, apud Luc. sanare.
Ἰάσιμος, ου, ὁ & ἡ, sanabilis. Plat. de leg. 12. At φάρμακα actiuè dicuntur ἰάσιμα, quasi dicas sanatoria.
Ἰήσιμος, Ionicè pro ἰάσιμος.
Ἰατὸς, ῆ, ὸ, sanabilis. Pro eo dicitur potiùs ἰάσιμος.
Ἰατικὸς, sanandi vim habens.
Ἰατὴρ, vel Ionicè ἰητὴρ, ῆρος, ὁ, medicus. Iliad. δ.
Ἰατορίη, ars medica, medicina. Hesych. Ἰατήριοι φάρμακον sanatorium, sanandi vim habens. Ἰατρεία, (tanquam ab ἰατήρ) curatio, sanatio. ex Soph. in Trach.
Ἰατρὸς, οῦ, ὁ, medicus. Isocr. Xen. Plut. Metaphoricè etiam dicitur vt Thucyd. 6, τὸ δὲ τῆς πόλεως βουλεύσασθαι ἰατρὸς ἂν γενέσθαι. Sic ἰατρὸς ὀργῆς λόγος. Dicitur & fœminino genere, pro ἰάτρια, teste Ælio Dionysio, apud Eustath. Ἰητρὸς, Ionicè dicitur pro eodem apud Homer. & Hippocr. Apud Hom. significat eum qui magis postea peculiari nomine chirurgus dictus fuit, vt Podalirius & Machaon. Iliad. λ.
Ἰατρία, medica mulier, medicinæ perita, seu quæ medicinā profitetur, apud Alexidem comicum. Eadem dicitur & ἰατρίνη, apud Alex. Aphr. in Pand. ἰατρίνη est etiam obstetrix.
Ἰατρικὸς, ῆ, ὸ, ad medicos pertinens. Item ad medicinam pertinens, ἰατρικὰ βιβλία, Plut. de exilio. Item medicinæ peritus, medendi peritus. Aristot. & Plat. in Protag. vnde superl. ἰατρικώτατος, medicinæ peritissimus. Plut. symp. l. 4. Ἰατρικὴ, subst. τέχνη, medicorum ars, medicina. Aristot. ethic. 10.
Ἰατρικῶς, medicorum more. Greg.
Ἰατρεύω, medeor, curo. Item sano. Aristot. ethic. 5, … τὸ ὑγιάζειν καὶ τὸ ἰατρεύειν. Et cum accus. apud Plut. Item medicinam profiteor, Diosc. lib. 7. Sic & apud Laërt.
Ἰατρεύομαι, curor, sanor. Plat. Pol. 2, τὸ γυμνάζεσθαι ἢ τὸ κάμνοντα ἰατρεύεσθαι ἀγαθόν ἐστι. (de garr.
Ἰατρεία, ἡ, curatio, medicatio, ipsa actio medendi. Plutarch.
Ἰατρεῖον, ου, τὸ, medici vel potiùs chirurgi officina (quæ & medicina vocatur à Plauto.) Plat. Item ἰατρεῖα, τὰ, merces quæ datur medico. Poll. li. 6. Exod. cap. 12. Eadem etiam ἴατρα vocantur, teste Hesych. Ἰητρεῖον, Ionicè pro ἰατρεῖον, Hippocr.
Ἰάτρευμα, τὸ, idem quod ἰατρεία, Aristot. ther. 3.
Ἰάτρευσις, medicatio, morborum curatio & sanatio. Plat. lib. 2, de rep.
Ἴηνος, quomodo huc pertineat, vide in Ἴη.

Composita ac primum ex Ἰάομαι.

Ἀνίατος, insanabilis, immedicabilis. Plato de leg. 12. & Æschin. in Ctes.

Α᾽ιάπτως. insanabiliter. vt ἀιάτως ἔχειν, Dem. insanabilis. Et ἀιάπτως μαραν͂ς, qũi insanabili laborat insania.
Δυσίατος, sanatu difficilis Gal. ad Glauc.
Ἐξ.ῶμαι, idem quod ἐ᾽ῶμαι, sano Herodot. Ité, sarcio, apud Plat
Εὐίατος. sanatu facilis. Dioſc. & Aphrod.
Α᾽ίσα, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Compoſita ex ἰάομαι.

Α᾽νιάτητος, non curatus vel non ſanatus. Exp. & inſanabilis, immedicabilis.
Ἀρχιάτρος, princeps medicorum. vel qui primarius eſt inter medicos.
Ἱππίατρος, medicus equarius, veterinarius.
Ἱππιατρέα, medicina equaria.
Κτηνίατρος, iumentorum medicus (ἀ κτῆνος) in Pind.
Λογίατρος, verbis tenus medicus. verbis tenus artem medicinæ profitens.
Φιλιατρος, ſtudioſus medicinæ, φιλιατρεῖν, ſtudioſum eſſe medicinæ. apud Dioſc. & Plut. in Alex.

Γ᾽Α Π Τ Ω. Ε, ψω, mitto. vt ἰάπτω. (* cum quo eiuſdem eſſe originis cenſetur.) apud Soph. in Aiace, λόγοις ἰάπτειν, ignominiis appetens, vel verbis probroſis appetens, verbis inceſſens. ¶ Item nocere in qua ſignificatione iunt qui ab ἵστημι (tridem pro βλάπτω) deducunt: alij ab ἴος, quòd rubigo omnia corrumpat: vt ἰάπτω idem ſit quod φθείρω ſeu ὀλοφθείρω ¶ Ruſſus apud Soph. in Aiace. ὅπως μὴ Νύκτια Κνωσὶ ὁρχήματ᾽ αὖθις δαῖ ξυοὸν ἰάψῃς, ſchol. exp. σκιάψῃς, i. vt mihi Nymias Cnoſſias ſaltationes te magiſtro perceptas præſens iungas. Euſt. verò ἰάπτειν ὄρχησιν eſſe tradit vel τὸ εἰκεῖν & διδάξαι, deriuando ab ἵστημι. vel ἱστάμενα, ab ἐᾶν, i. πέμπειν.

Compoſita.

Καθιάπτω, lædo, corrumpo. Od. β.
Μεθιάπτω procul mitto, procul ablego ſeu amando, Il. α. v. 3. & Il. 3. v. 190.
Α᾽ναφιάπτω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Γ᾽Α Π Υ Σ. ἄπ.μος. nominatur ventus qui ex ἀπουλίᾳ, i. Apulia ſpirat. vide Gell. lib. 2. c. 22. & Ariſtot. de mundo.

Ἴασις, ἰάσιμος, vide in ἰάομαι.

Γ᾽Α Σ Ι Ω᾽ Ν Η, iaſione: olus ſylueſtre, de quo Theoph. hiſt. plant. lib. 1. c. 21. & Plin. lib. 27. c. 17.

ἰάσιμος, vide ἴος.

Γ᾽Α Σ Π Ι Σ. ιδος, ἡ, iaſpis: gemma quædam pretioſa, de qua Dioſc. lib. 5. c. 170. Plin. lib. 37. c. 8. & 9. & Dionyſ. & Orph. in libro de lapid.
ἰασπίζειν, i. aſpidem imitari iaſpidis colore eſſe. Dioſc. lib. 5.

ἰατήρ, ἰατρός &c. vide in ἰάομαι.

Γ᾽Α Τ Τ Α Γ Α Ῑ, heu aduerb. eſt χειλιαστικὸν, apud Ariſtoph. in Nub. vbi hæc exclamatione vtitur quidam qui vexabatur à pulicibus. Idem in equit. ἰατταταιξὲ τῶ κακῶν ἰατταταί.

Γ᾽Α Υ, aduerb. ſeu interiectio indignantis, Suid. apud Eurip. eſſe dicitur vox iugubris, ſicut, ὀὲ & ἰώ.
ἰαυοῖς, exclamatio qua vtuntur aduentante gaudio, qualis apud vxigus eſt ἰώ. apud Ariſtoph. in Ran. vox eſt audientis vocantem & reſpondentis.

Γ᾽Α Υ Ω. F. σω, commoror, tempus tero, diuerſor. Il. ε. v. 32. ἰῳὼ πολλὰ δὲ αὖτως νύκτας ἰαυον, inſomnes noctes tranſigebam. Sic apud Soph. in Aiace. ἢτ᾽ ἐνυχίαιο τέρψιν ἰαύσει ἐμῶν. ¶ Item dormio. vt Odyſſ. ξ. τοι δ᾽ ἄφαρτος ὀκτὼ ἰαυον. Laic. in Epigr. τὸ χάλκειον ὕπνον ἰαύεις. durum ſomnum capis. Pro eodem dicitur & ἀῶω dempto ι.
ἰαυθμὸς, locus in quo quis commoratur ſeu diuerſatur. Dicitur & de brutis pro ſtabulo ſeu luſtro. Lycophr. ἰαυθμὸς ἡδονὰς ὀιζήρους. Eſt etiam cubile, ſomnus. Suid. & Heſych.

Compoſita.

Ἐ.ιαύω, immoror vel indormio.
Ἐ.παύω, incubo, dormio in, vel dormio inter aut apud Od. ε.
Μελαυθρὸς, ᾰ, ὁ, quaſi μέλαν ἰαυθρὸς, ouium ſtabulum. Lycophr.
Παρ.αύω, iuxta moror, ſeu commoror, vel iuxta dormio. Hom. τῇ παρ.αύων τερπόμην. Ἀπ.αύω pernocto dormio.
Σ.ιαύω, quomodo huc pertineat. vide ſuo loco.

Ι Α Χ Ω. vociferor, clamo, vel cum clamore ſeu vociferatione loquor. Od. ὀ᾽ Ἠ᾽ματὶ δ᾽ αὖ᾽ ἰάχοντες ὑποτρόμεσθ᾽ Il. ρ. Ἀργεῖοι δ᾽ μὴν᾽ ἰάχον. Il. υ. Σπερχθειλία ἰάχων. Tranſitiuè apud Nonn. ἴαχε Φοῖβον. vocem cum clamore emittit. Rebus inanimis etiam tribuitur ἴαχε pro reſonare, ſonum & ſtrepitum edere, crepitare. vt Il. π. πυρὸς φλογὸς κῦμ᾽ ἴαχε νηὸς ἐ᾽ὸσης reſonabat, ſtrepebat. Heſiod. in aſp. Β ασυκείων ἰάχουσι σπήλυγες. reſonabat crepitabat.
Ἴαχω, ῶ, idem Epigr. lib. 3. Οὐδὲ μόγεν ἴάχουσα.

Ἴ᾽αχμα, τὸ, vociferatio clamor. Epigr.
Ἴ᾽αχη, ἡ, idem. Hom. Heſiod. Hipp. ἄκχω, idem quod ἴαχος. Bacchus. item Bacchi tumulachrum. Item bacchantium, quòd in eo Iacchi nomen ſæpius decantant. Sic apud Ariſtoph & Plut. Exp. & tumultus. ¶ Item pompa. Sic apud Athen. lib. 3.
ἰαχάζω, clamo & vociferor bacchantium more, vel cum more & vociferatione edo. Orph. initio libelli ἀλλὰ σὺ τὰ κικλήσκει μοῖ Φρυγὶ λιεροφάντᾳ, Α᾽ἰθρήσας ἀφρονα ζοντες ἀοιδῶ. Οἰωνοί. Item Heſod, ἰαχαζέσκε φοιβὸς ἰοὺνι. bacchantur.

Compoſita.

Α᾽μφιάχω, & ἀμφιαχέω. circumſono, clamoribus circumſtrepo. ſed ἀμφιαχέω ponitur pro ἰάχω. Il. ζ.
Α᾽νάχω ſeu ἀναχέω, exclamo, clamorem tollo. Apoll. Η᾽ρως μετοχῆς ἀνάχει, Exp. etiam reſpondeo. Non. ἀνίσχει. Accipitur & pro reſono.
Α᾽νάχης, clamoſus, itrperus. Il. ρ. v. 20.
Α᾽ναχάω, ῶ, reclamo, contradico. Nonn.
Ἐ᾽πάχω ſeu ἐπιαχέω, acclamo. Il. ι.
Ὑ᾽περάχω, vltra ſonum edo, ſonum edo qui ſonos alios ſuperet.
Ὑ᾽πιάχω. in bſono.

Γ᾽Β Α Η Σ. ε. ὁ, clauus qui eſt in fundo nauis, quo educto aqua fluit. ne putreſcat nauis. Euſt. il. ε. ab Heſ. vocatur χοινίς.

Γ᾽Β Η Ρ Ι Σ. iberis: herba de qua Dioſ. lib. 1. c. vlt. & Plin. lib.

Γ᾽Β Ι Σ. ιδος, ſiue ιος, ἡ, ibis. auis ſerpentes deuorans, ob id ſacrata ab Aegyptijs. vide Herodot. & Plin. 25. c. 8. lib. 8. c. 10. c. 48.

Γ᾽Β Ῑ Σ Κ Ο Σ, à nonnullis dicitur ἡ ἀλθαία. quæ eſt ſpecies ſylueſtris, inquit Dioſc. lib. 3. c. 163. Suid. cum Gal. ſi cat. Plin. cum Dioſc. hibiſcum, præfixa aſpirationis nota.

Ἴ᾽γδη, vide in Μίγνυμι. Ἴ᾽γνία, in Ἴ᾽κτινος.

Γ᾽ΔΑ, ηος, ἡ, Ida nomen montis in Phrygia & Creta.
Γ᾽δηθεν, ab Ida Herodot.
Γ᾽δᾶῖος, ου, ἰδαῖος, vt Iupiter ἰδᾶῖος, dictus quòd in Ida creatus & templum haberet. Γ᾽δαία κάδια, apud Theophraſt. plant. lib. 3. c. 10. Γ᾽δαία μέλεα. apud Dioſc. lib. 4. c. 45.
Γ᾽δαία δάφνη, Idæa laurus, quoniam plurima in Ida monte Dioſc. lib. 4. c. 147.

Γ᾽δη, vide in Εἶδω, i. video. ἴδε ζω. vide in Ἴδη.

Γ᾽Δ Ι Ο Σ, α, ὁ, peculiaris, ſpecialis, proprius vel ſui generis (ab Ἴδη deducitur) Ariſt. ὁ ἰδιώτης. ἰδιωτικὸν, Plin. exp. ranis ſonum ſui generis. Sic apud Theocr. ὁ πεζικὸς κάλαμος, i. ſuum genus eſt fagitarij calami. Sic apud Plin. Dicitur etiam aliquis ἰδιώτης, quid proprium & ſibi peculiare. Sic Ariſt. ἴδιον πρᾶγμα, proprium ſolum colunt. Plut. in Pericl. ἴδιον ἡσυχίας τὸν ἀπραγμονέστατον. In qua ſign. ei opponitur aut κοινὸς, aut δημόσιος, vt ſæpe apud Thuc. & Iſocr. in plur. ἴδια, res familiares, opes, apud Thuc. & Iſocr. Κατ᾽ ἰδίαν, ſeorſum, vide ἰδίᾳ. Plut. in Lyc.
Comparat. ἰδιαίτερος, peculiarius. Dioſc. in præfat. ſecretius & q. d. magis ſeorſim. Herod.
Superl. ἰδιαίτατος, maximè peculiaris vel proprius. Inde vnde aduerb. ἰδιαίτατα, maximè peoprie, Porphyr.
Γ᾽δίᾳ, priuatim cui opponitur κοινῇ vel δημοσίᾳ. Thuc. lib. 1. ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἀμεμπτίως. apud Eurip. ἰδίᾳ στρατεύειν, priuatæ militare. item ſeorſum Herod. Et ἰδίᾳ δοὺς τὰ ἄπαντα, ex libido.
Ἰ᾽δίζω, ſum ſeorſum ab aliis. Herod. κελεύει τοὺς Μασσαγέτας ἰδίζεσθαι καὶ ἰδίζονται ὧδε γενόμενοι. item, ſeorſum habeo. ceſſu dego, apud Hipp. in epiſt. item mihi viuo & ſeparo. vel meo more viuo. Greg. & πεἰδίζοντες, priuata, ſingulares, aliis ſecreta, apud eundem.
Ἰ᾽διάζομαι, priuatim, apud Greg. Item peculiariter, proprij modo, ex Diod. Sic.
Ἰ᾽διάζων ων, ὁ, qui vitam priuatam agit. Diog. Laert.
Ἰ᾽διος, peculiariter, peculiari modo, Ariſtot. item priuatim.
Ἰ᾽διότης, τητος, ἡ. proprietas, propria cuiuſque rei natura. Plat. orac. def.
Ἰ᾽διωμα, τὸ, idem quod ἰδιότης. apud Dioſc. Damaſ. & alios. vocatur etiam certum dicendi genus quod cuique auctorum proprium eſt Halicarn.
Ἰ᾽διώμην, mihi vendico, occupo. ex Plat. de leg.
ἰδιώσασθαι, ipſe actus vendicandi ſibi aliquid. cui opp. ἀποδοῦναι. Γ᾽διώμην. vide ſuprà.
Γ᾽διώτης, ου, ὁ. priuatus. priuatam vitam agens, qui non fungitur magiſtratu. cui oppon. ὁ πολιτεύόμενος. à Demoſth. Plut. 4. & ἄρχων ab Herodiano lib. 3. Dicitur & βίος ἰδιώτης.

priuata. apud Phil. de vita Moſ. lib. 3. pro quo apud Demoſth. Philipp. 4. ὁ τῶν ἰδιωτῶν βίος. Interdum verò ei opponitur πόλις. Æſchin. in Ceſiph. ἡ πόλις. ἢ ἰδιώτης. ἢ ἴδιον. Plat. Pol. 2. & μόνον ἰδιώτης, ἀλλὰ καὶ πόλις. Sic & apud Thuc. lib. 1. ¶ Interdum ἰδιώτης apud Ariſtoph & Plut. Exp. & vulgus, plebeius. Herodian. 4. μὴ ἰδιώτης λυὸς ἢ σύστημα, vous à vulgo, plebeius. Herodian. 4. μὴ ἰδιώτης λυὸς ἢ σύστημα, vt apud Luc. in Lexiph. Peculiariter etiam ἰδιώτης dicitur qui rei alicuius eſt imperitus, vt ἰδιώτης τῆ ἰατρικῆς. Gal. & ἰδιώτης ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς. Herod. 4. & ἰδιώτης κ᾽ τὰς πόλεις. Xen. in Ped. ¶ Apud Ariſtoph. in Ran. ἰδιώται opponuntur peregrinis.
Γ᾽διος, ᾱ, priuata, apud Synef. ἰδιωτίδες, priuatæ, priuati iuris.
Γ᾽διος, ᾰ, ὁ. ſud. laſſus, defeſſus, fatigatus. Legitur & κοπιῶδης, apud Heſych.
Κοπιῶδες. Suid. laſſus, defeſſus, fatigatus. Legitur & κοπιῶδης, apud Heſych.
Κοπιῶδιον, teſte Poll. lib. 7. c. 16. à mediæ eomordiæ ſcriptoribus dictum fuit, quod poſtea σκιδήριον, ſudarium παρὰ τὸ κοπιᾶν τὸ ἱδρῶτι, quoniam ſudorem imbibit & veluti devorat. Καθιδρῶσθαι ὧ, circumſudo, vel ſudorem vndique effundo ſudore diffluo.
Καθίδρωσις, copioſa ciuſmodi ſudoris effuſio.
Συνδρῶσω. ὦ, confudo, vnà ſudo.

Ἴδε, vide in Εἶδω, video. Ἴ᾽δρεια, ἴδρεις, vide in Ἵ᾽ομαι.

Γ᾽ Δ Ρ Υ. Ω, ſido, F. υσω, ſedere facio aut iubeo. * Idem quod ἵζω & ἵζω vnde & deriuatur ab Euſt.) Il. β. Α᾽λλ᾽ αὖτός τε κοίησεν ἕδρας ἰδρυσε λαούς. ¶ Item colloco. Plut. de piratis, ἰδρυσε πεδὰς ἐν αὐτῇ. Thuc. lib. 4. ὁ δὲ ἰδρύσας τὸ στρατόν. Herodian. lib. 4, ἐπὶ τοῦ Βυζαντίου ἰδρύσας στρατόπεδον. caſtra collocare. ¶ Item ſtatuo. Herodian. lib. 5. βωμὸς τε τοῖσιν ἕδρεσιν ἐδρύετο νεὼν ἰδρύσας.
Ἱδρύομαι & ἰδρύομαι, ſedeo, iubeor, collocor. Herodian. li. 1, ἐπεὶ ἐδρύθη ἐν τῇ βασιλείᾳ ἑαυτοῦ, in regiam deductus eſt & in domo imperatoria locatus. Ibi idem τὸν ἐπὶ ἕδρας τῶν Ρωμαίων ἀγῶνα ἰδρυόμενον. Item Patuor. Herod. ib 7, ὡς τὸ ἰδρυόμενον βωμὸν τοῦ νίκης ὑπερβάλωμεν. ¶ Item firmor, & quaſi infirmo ſede collocor. Herod. li. 3. κατὰ τὸ βασιλεῖος ἰδρυθῆναι conſtabilito imperio. Et lib. 2, ὡς πυρὶ μηδὲν ἰδρυθῆναι. neque apud quẽquam certa ſede reſidens. ¶ Item firmus in. Herod. lib. 8 ὡς οὐ οἰκείην τῇ πόλει ἡ τοῦ βασιλέως ἰδρυται τύχη ſit: eſt: Plato de Deo. in epiſt. πέρρω γὰρ ἡδονῆς ἵδρυται θεὸς τὸ πάντων ἥδιστον. Longè à voluptate & dolore ſitus eſt. Plut. in Numa, ἔτι μᾶλλον ἐν τοῖς Πυθαγορείοις τὸ σῶμα ἰδρυμένοις τὸ ἀνθρώπινον ἐνόμιζεν. ¶ Item ſedeo. Thucyd. lib. 1, ἐς ἡ κλωνιὰς Τρωικὰς ἰδρυθείς. Herodian. li. 3, τραπέσθαι ἐπὶ τὸ πόλεως ἰδρυθέντες, tantum ſedere exercitum. ¶ Interdum actiuè ſignif. colloco, ſedem do. Plutarch. de Pompeio & Tigrane, ἐδρύσαντο πανοῖον αὐτῷ. & Ariſtot. in Panath. ἀνέκαθεν τε καὶ σκευωρίᾳ τότε ὡς εἰς ἔμπαλιν ἰδρυσάμενοι. Ariſtoph. in Pluto, πεφυτευθήσεται τροφεῖον ἐδρύσασθαί μοι. Item ſtatuo. Herodot. ἐκδυσάμενος εἰκόνα ἐδρύσατο. Ariſtot. de mundo, πόλεις τὸ σοφὸν ζῶον εὐθρηπτος ἐδρύσατο. Iſocr. ad Philipp. πάντων δὲ τῶν θεῶν & τῶν ἰδιωτῶν πόλεις & νεὼς καὶ βωμοὺς ἱδρυμένους.
Γ᾽δρυόω. idem quod ἰδρύω. vnde ἰδρυωθῆναι, niti, apud Iulianum, de arboreque radices egit.
Γ᾽δρυόομαι, vt ἰδρύομαι. ſedeo. Il. γ. ἕζετο δ᾽ ἰδρυόωντο ἄπαντες. Thucyd. lib. 4. ἱρ᾽ ὃν (λόφον) Ἀνδρίας Φιτάλεω ἐδρυόωντες, quem inſidentes.
Γ᾽δρυμα, ατος, τὸ, opus ab aliquo conſtructum. Strabo lib. 6. Γ᾽δρυσις, ἰδρύσασθαι. Item firmamentum, fundamentum. Sic Eurip. ciues vocauit ἕδρυμα πόλεως. Item delubri, locus in quo deorum ſimulacra collocantur ſeu ſtatuuntur. Plutarchus de fort. Rom. Sic apud Platonem de legibus, ἱδρύματα θεῶν fana. Et ſimpliciter ſedes.
Γ᾽δρυσις, εως, ἡ, cúſtitutio, fundatio. Plato de leg. apud Areop. exp. crepido, quaſi locus editus & collocationis ſedes. Item ſedes. apud Plut. de orac. pyth.
Ἔδρυτος, η, ὁ, fundatus, firmatus, ſtabilitus. Epigram. ἐδρητὸν γείμης.

Compoſita.

Α᾽νίδρυτος, qui nullo fundamento nititur; inſtabilis. Philo de vita Moſis lib. 1. ϙ Apud Demoſthenem contra Ariſtog. pro αὐτοξέλατος etiam capi annotat Harpocr. & Suid.
Α᾽φιδρύω. vel ἀφιδρυόω, ſtatuo, colloco, firmum ſtare facio.
Α᾽φίδρυμα, τὸ, ſtatua, ſimulachrum. Plut. ἀφιδρύματος, & apud Ciceronem lib. 13. epiſtol. ad Atticum.
Α᾽φίδρυσις, collocatio. vt ἀφίδρυσις τῶν εἰκόνων, vel ϙ ἀγάλματος, Plutarch. ibidem.
Ἐνιδρύω, & ἐνιδρυόω. colloco in, & ἐνίδρυμα. Plut. τὸν ϙ ἥλιον εὖ μέσῳ πεφυκότα ἐνιδρῦσθαι ἑαυτῷ καὶ σκιλλοῦν, ὁ θεὸς ἐνίδρυσε. Item fundo, firmo apud Areopagitam.
Ἐνίδρυμα, ſeu ἐνιδρυσμὸς, inſideo. Alciphr. ἅσπερ τοῖς ὁμιλίαις αὐτοῖς σῴζεσθαι ἐνίδρυτο. Sic apud Baſilium de vita ſolit. pro ἐνίζειν & intus manco & collocatus ſum. ἐνδὴ τοῦτό ἐστ ϙ θεῖον ἐνοίκησις. τὸ ὀλβ. ϙ μνήμης ἐγὼ ἐνίδρυμένον ἐν ἑαυτῷ ϙ θεόν.
Ἐπιδρύομαι, fundor in, & c. collocor in, extruor in.
Καθιδρύω, colloco. Ariſtot. ὁ δὲ θεὸς ὁμοιοτρόπως τὸ πρωτότυπον καθίδρυκεν ἡ φύσις. Item fundo, inſtituo, ſeu conſtituo, exrigo. 2. Maccab. 4, καθίδρυσε χαμαιστόν. Item dedico, conſecro. Syneſ. epiſt. 37.

καθίδρυμα

Καθίδρυμεμ, sedem & domicilium habeo. Galenus Therap. 9, περὶ οὗ ἐν κεφαλῇ καθίδρυται ψυχῆ λογικὴ. Thuc. καθιδρυμένοι ἐν ὄρεσι, montem insidentes.

Καθίδρυσις, εως, ἡ, dedicatio. Synes. epist. 67, ἀναίρω τὸν καιρὸν ἐζήτουν τῆς καθιδρύσεως, tempus quærebam dedicationis.

Decomp. Ἐγκαθιδρύω colloco in, &c.

Ἐγκαθίδρυμα, itus sum in. sedem habeo in, &c. Aristotel. de mundo, ἀκροτάτῃ κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένος ὁρᾶται. in summo cœli culmine iuum, habens domicilium situm & collocatum.

Συγκαθιδρύω, simul colloco.

παρεδρεύω, iuxta colloco seu statuo. Et περιέδρυσεν, pro eodem in Epigram.

Ἑδρᾶς, &c. vide in ἵσημι, ἕδος. vide in Εω.

Ἕδρυμα, in Εω.

Ἑ'ΡΑΞ, ακος, ὁ, accipiter. vide Aristot. hist. an. lib. 9. cap. 36, & Plin. li. 10. cap. 8. * Etymolog. dictum existimat ἀπὸ τοῦ ἱέσθαι ἅμα, i. φέρεσθαι, quòd pernicissima sit volucris. ¶ Est & piscis nomen apud Athen. lib. 8.

Ἑ'ρακίσκος, ὁ, paruulus accipiter. Apud Aristoph.

Ἑ'ρακίσκιον, ὁ, τὸ, hieracium: herba de qua Dioscor. l. 3. cap. 72. & 73. & Plin. lib. 20. cap. 7.

Ἑρακίτης, licitur lapis quidam, de quo idem Plin. l. 37. cap. 10.

Ἕρπε, Ionicè dicitur pro ἴεσθε, Hesiod. in Erg. & Hom. Il. ν, & π.

Ἑ'ΡΟΣ ὁ, ἡ, sacer, sanctus, sacro sanctus. Plut. de Rom. fortit. γελῶσι ἱεροὶ, sacri ante res. Interdum cum genit. vt κύκνος ἱερὸς ἐστὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, cynus sacer est Apollini. ¶ Tribuitur & rebus in anima. is: vt ἱερὰς δάκρυς. Iliad. ν, ἱερὸς ἀναπνεύσας, apud Xen. & ἱερὰ ἰόντες, adud Dem. & ἱερὸς πόλεμος. Apud Thucyd. & ἱερὰ ἡμέρα, apud Luc. Apud medicos, ἱερὰ νόσος, sacer morbus de cuius etymologia vide Plut. lib. de tolertia anim. Arateũ de diuturn. iff. cap. 4. Gal. in Hippocr. & Alexan. Trall. lib. 1. cap. 15. ἱερὸν ὀστοῦν, sacrum os, de quo vide Ruff. Ephes. ex Gal. lib. 12. de vsu part. ἱερὰ σύριγξ apud Poll. de meatu vertebrarum ¶ Tribuitur etiam hominibus, vt apud Luc. in fine macrob. ἱερώτατε Κυίντιλιανέ, θειότατε diuinissime, aut διοτρεφὲς, Suid. Interdum dicuntur aliqui ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι, sacri & inuiolabiles, vt apud plut. de def. orac, sic ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι φυλακεῖς apud phil. ¶ Interdum ἱερὸς, exp. μέγας, magnus & in iuo genere cæteris præstans. sic ἱερὸν κῦμα, apud Hom. quidam τὸ μέρος κρίνειν esse volunt apud eundem. ἱερὸς βῶς secundum quosdam est ἰτὶ dem μεσογαῖος. aut certè ὁ αὐτός, sic ἱερὸν ὕδωρ Ἀλκυόνος, & ἱερὰ ἅλς Τηλεμάχοιο, apud eundem. Sic & apud medicos quidam ἱερὰ νόσος & ἱερὸν ὀστῦν dici volunt: propter magnitudinem. Interdum ἱερὰ vocat Hom. quod generi humano aliquam vtilitatem affert.

Ἱερὸν, ὁ, medicamenti cuiusdam compositio, sic appellati κατ' ἐξοχήν. Nominis rationem tradit Scrib. Larg. lib. de compos. medicament. cap. 99. ¶ Est etiam serpentis nomen. Aristot. de hist. an. lib. 9. cap. 29.

Ἱερὸν, ὄ. το. (substant.) sacrum, sacrificium. Item hostia. victima quibus in signif. vtitatius est in plur. num Odyss., οἵτε θεοῖσιν Ἱερὰ τε ῥέζουσι. Sic γήνεσιν Thucyd. lib. 2. Et ἱερὰ τέλεια apud eundem, & ἀρρηκτα ἱερὰ, apud Dem. & Xenoph. pro victimis ponitur apud Xenoph. Hell. 4. φαὶν οὖτοι τὰ ἱερὰ ἄλυσα. Apud eundem, anabas. lib. 4 ἱερὰ κηλὰ exp. læta exta. item sacellum, vel fanum, templum, delubrum. apud Thucyd. lib. 2. Sic & Xen. Hell. 3, ἐν τῷ τῆ Ἀρτέμιδος ἡλικα ἄγειν. Sic & apud pausaniam sæpe.

Ἱερὸς, sanctè. plut. in Numa. Exp. etiam μεγάλως.

Ἱερόω ῶ, sacro, dedico, initio, inauguro.

Ἱερόομαι, ῶμαι, fit cerno dedicor, initior, inauguror. Herodian. lib. 5. ἱερωθῆναι τῷ Διὶ τῷ Ἡλίῳ. Ibidem, τότε ἐς τοῦ Διὸς ὁ Βασσιανὸς ἱερωμένος, hunc Deo sacer erat Bassianus. Apud eundem ἱερωθῆναι, exp. etiam sacerdos.

Ἱέρωμα τὸ, quod consecratum est. sacrum, Hesych.

Ἱερωσύνη ἡ, sacerdotium. Plut. & Dem.

Ἱερώσιμα τὰ, quæ consecrantur, sacra. Hesych.

Ἱερώσυνος, ὁ, ἡμη, sacerdos sum, sacerdotio fungor. Thuc. l. 2. πεντήκοντα δυοῖν δέουσι ὀκτὼ ἐνιαυτοὺς ἱερωσύνην ἔχων. Philo de vita Mosi. liq. 3. πάσης τῆς ἱερωσύνης. ordo sacerdotia gerentium. Synes. ep. 96. περὶ οἷς ἱερωσύνης. apud quos episcopus ero. vel apud quos sacerdotij honore fungar. Constructur & aliquando cum genit. aliquando cum dat. apud Pausan. Exp. & sacris operor, sacrifico. ¶ Item sacerdos fio. Syn. ep. ad Athan.

Ἱερωσυνικὸς, sacerdotalis, Arist. polit. 3. plut. symp. 8, Item sacris vtibus destinatus. plin. lib 13. c. 11.

Ἱερωσύνη ἡ, dem. sacerdotio fungor, idem quod ἱερώομαι. Herodian. l. 5. τοῦ Διὸς ὃ ἱερώσυνα, cuius sacerdos erat.

Ἱερωτάομαι, pro eodem. paus. τοῦ Διὸς ἐπὶ νότῳ ἱερωτασθῆναι αὐτὸ ἐκεῖνο. Sic & Syn. ep. 67. Apud Elæum cap. 61, ἱερωτάομαι φανῆναι. exp. sacerdotij portans coronam.

Ἱερωτεύω, sacerdotium. Aristot. & 1. pet. cap. 2.

Ἱερωσύνη, sacerdotium. Aristot. pol. 7.

Ἱερωτῖον, ου, τὸ, sacrarium. Theodorit. in Eccles. hist. lib.

Ἱερεύω, sacrifico, macto, idem quod θύω. Od. γ, Ταῦρε Ποσειδάωνι μέλαν' ἱέρευον. Dicitur etiam ἱερεύειν τινὰ, sacrificare seu mactare ad prandium. Od. ω. ¶ Item dico, consecro. Paus.

Ἱερεῖς, ἰος, ὁ, sacerdos. Il. α. Arist. pol. 6 Plut. in Hes. & Luc. de sacrif. Et fœm. ἱέρεια, sacerdos. Plut. Herod.

Ἱερεῖον, ου, τὸ, victima. hostia. Luc. Plut. Pro quo Ionica dicitur ἱήιον. Il. φ.

Ἱερέυτης, ου, ὁ, sacerdos. Plut. 2. de rep.

Ἱερὶς, ίδος, ἡ, sacerdos, antistita. Plut. de def. orac. Item Isidis apud veteres Græcos. vnde & Romani consecratas vocâ unt.

Ἱέρειος, ὁ, ἡ, idem quod ἱερὶς. sacerdos, antistia. Plut. in polit.

Ἱρὸς, ὁ, Ionicè pro ἱερὸς, sacer. Herodot. ἱρὸς τῷ Διὶ ἱερὸς.

Ἱρὸν neut. gen. subst. pro ἱερὸν, templum, &c. item idem quod ἱερεῖον. Il. ψ.

Ἴρις concio. locas vbi fiunt conciones. forum. Il.

Ἱρόομαι, ἱρώσω, ἱρώθην, ἱρῶμαι, apud Poetas idẽ quod ἱερόομαι. dico.

Ἱρώτατος, sacerdotis. antistita, idem quod ἱερώτης.

Compesita.

Ἀνθιερεύω ῶ vicissim, consecro.

Ἀνίερος, ὁ, ἡ, profanus, qui sacer non est. Phil. de vita Mos. 3. & de mundo, & Plut. ad Col. Item qui sacrorum particeps non est. Suid.]

Ἀνίερος, ος, ὁ, ἡ, cui sacra nõ fiunt, cui nõ sacrificatur.

Ἀνιερόω, ῶ consecro, dedico. vt sacrum repono. vnde ἀνίερωμα. Et in pass. ἀνιέρωται, dicatus est, sacratus est.

Ἀνίερωσις, consecratio, dedicatio. vt ἀνίερωσις τῆς ἱερᾶς.

Ἀρχιερεύομαι ... mmus sacerdos sum.

Ἀρχιερατικὸς, ὴ, ὸν, ad summum sacerdotem pertinens. pontificis maximi est. vel episcopalis. synes. ep. 67.

Ἀρχιερεύω, ummo sacerdotio fungor.

Ἀρχιερεύς, ως, ὁ, pontifex maximus, summus sacerdos. Philo de vita Mos. lib. 4. ἀρχιερεὺς, pro eodem Hercdia.

Ἀρχιερεσύνη, summum sacerdotium, pontificatus. Philo de vita Mos. lib. 1.

Ἀφιερόω, ῶ, consecro, dedico. idem quoc αἰσερόω. Et in pass. ἀφιερώθην quod Deo consecraatum est.

Ἀφίερωμα, τὸ, donarium. Ἀφιέρωσις, consecratio dedicatio.

Ἀφιερέζω, sacrum ac sanctum reddo, seu purifico. Hesych.

Βουθερεύω, boues sacrificio. Hesych.

Δυσιερεῖα, infe. icibus sacris vtor. seu litare nequeo: contrarium est καλλιερεῖν. Plut. in Cæs.

Ἐξιερεύω, consecro, dedico.

Ἐφιέρεια, nè, donaria. Hesych.

Καθιερόω, ῶ, consecro, dedico. Plato lib. 5. de leg. & Plut. in Num. & Synes. ep 67. Item deuouco, plut. in Cam.

Καθίερωσις, dedicatio, deuotio.

Καθιερέωσις, sacrificio, idem quod ἱερεῖα.

Decomp Συγκαθιερόω ῶ, vnà consecro seu dedico.

Καλλιερέω, ῶ, secunda sac. a facio, prosperia sacra facio, auspicia reddi solet læta exta habeo. Xenoph. ὅταν καλλιερῇ ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς. Plutarc. in Alexand. ἐπαλλήλους ἱερεῖα καλλιερεῖν ἐκέλευε litauit.

Καλλιερέω, interdum dicitur pro κλιδηρέω, interdum significat litari, apud Xenoph. interdum ipsa ἱερεῖα καλλιερεῖται, i. sacra litantur. apud Xen.

Καλλιέρημα, sacra litata. Greg.

Decomp. Ἀκαλλιέρητος, non litatus. vt ἀκαλλιέρητα Aeschines in orat. in Ctesiph.

Μαλίερη & μαλιέρη, quæ sacerdos futura est, & quæ alios dotij mysteriis initiat. Plut. in polit. præc.

Ἴ'ΕΤ, apud Aristoph. esse dicitur χλιδανῶν ἐπίῃμεν Terent. huic.

Ἴ'εω vide in Εω. Ἴ'εω. vide in Ἴ'ος.

Ἴ'ΣΩ, Ἐ'ίσω, sedere facio, in sede colloco. (*deducitur a verso ε in ι, ἕζω γλαῦκας. vt Eust. tradit.) Apoll. Arg. l. 2. ἑπὶ ἕζετο. Item confidẽre facio. Il. ζ, βωλὸν ἕζεσθαι ποιῶν. ἕζω ἀμφίτομον, signif. act. vnà (cum alijs) iuxta me colloco, vnà (cum alijs) assidere mihi iubeo. Demosth. contra Aphob. ἐγκαλεῖ ἑζέσθαι. Ibid. ἐς τρίτων ἑκατὸν, ἕζε. aristoph. ἕζεσθαι. Sic dicitur ἵζω ἐπὶ δίκαιον. Plato in symp. ἢ δ' ὃς ἐνδιδοὺς ἀνὴρ ἕζεται ἐπὶ τὸν ἕτερον ἢ ἐπὶ τὸν ἕτερον ἵζει καὶ μάλα.

Ἵ'ζομαι idem quod ἵζομαι, ideo. Il. γ. δεῦρο πάρεσθ' ἑδέων ἕκατι, Ionicè pro ἵζεσθον, Doricè. Herodot. ἵζομαι, insedeo. Idem, ἵζετο ἐς τὸ Ταΰγετον, apud Taygetum conscendunt. Idem, ἵζόμενοι ἐπὶ τοῦ Ταΰγετου. ¶ Item fido, confido in eo. Plat. δι' ἃ καὶ ἄπορον χρῆναι τοῖς πλείοσι πιστεύειν καὶ ἵζεσθαι ἑτέροις ἐπὶ τοῖς ἐπιτηδείοις ὅτοτε ἢ πόσις ἐζεύξατο πάρεστιν.

Ἵ'ζω ῶ. f. ήσω, non nisi in temporibus à futuro formatis usitatum. Ἵ'ζημα, ατος, τὸ, sedimentum. Plut. de defectu orac.

I Z

Ἱζάω, ἀσω, insuper. idem quod ἵζω, sedere facio. item insti-

Ἱζημα, ατος, τὸ, sedimentum. ¶ Item neutraliter, sedeo. Od. ω, ἱζανεν ἀ

Ἱζημοσύνη ἡ, ἐζόμην ἐδίδαξαν ἀγορὰς. item fido, confido. Thuc. lib. 2.

Ἱζημεο. Thuc. lib. 2.

Ἱζημεο, vestis è caprinis pellibus, Poll. lib. 2. c. 18.

Compesita.

Ἀνίζω, vnde decomp. ἀφανίζω, subsido. Alex. Aphrod. ἀφανίζει

Ἀνακαθίζω ῶ πατρὸς.

Ἀναπαλίζω, ἐ sedi surgo aut descendo. Ἀναπαλίζω, Hesych. Ἀ'φιζάω, idem. Suid.

Ἀφίζομαι, insideo, sedeo in seu super, &c. Il. υ, Ἐλλήσποντ δ' ἐς δῖαν ἀφίζανε. Et ἀφιζανόμενος Ξέρξης αἰθούσησιν ἐφίζανον. Apud Apoll. ἐφίζανε.

Ἐφίζω, sedere facio. seu iubeo, colloco. Il. γ. Ἀ'λλως μὲν κε θύσειν ἐφίζανε Ἀ'χαιούς. Xen. Ped. 5. καθίσας αὐτὸν, καὶ παρακαθίσας ἐφίζανε ἄλλα. Item, εἰς τὸν μόνον τῶν βασίλειον αὐτὸν καθιεῖν, ἐφίζανε. Apud Thucydidem καθίσας τὸν στρατὸν, collocaturos esse. Apud Thucydidem καθίσαντες ἐφίδρυσαν αὐτὸν, quum scutis copijs. Plut. in Public. καθίσαντες ἐφίδρυσαν αὐτὸν, quum ædificias eis collocassent. Item constituo. Gal. therap. 1. πολίτας καθίζει δικαστὰς, arbitros statuere, Liban. Apud Hom. ἐφίζανε καθίζω, conuocat, cogit. Sic apud Plut. in Och. Od. ἀγορὰς καθίζειν. Apud Xen. Pæd. 2. τῶ κλαίειν καθίζειν ἐφίζανε. Hoc. καθίζειν ἐπὶ τῶν ἐφεδρικῶν, sedens in officinis. Item dicimbo, sedentibus conuiuis assideo. Xenoph. Pæd. 8 ἐπὶ ἐκάστῃ Γαδείρᾳ. Iudices etiam καθίζειν dicũntur, i. ad iudicandum confidere. Demosth. contra Timocr. ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς καθίζειν ἐξόμενον. Item fido. Plato in Phæd. ἄνευ τοῦ ἐμὲ ἰόντα ἐμῷ καθίζειν τῷ ἀγῶνι. De cupijs militarium dictũ est. significat infideo, obsideo, circumsideo. Thuc. lib. 6, καθ' ἡσυχίαν καθίζειν τὸ φάτ. ὄμενος ἐς χωρίον ἐπιτήδειον. Idem lib. 3, καθίζειν ἐπὶ τὴν μητρόπολιν (locum.

Καθέζομαι, sedeo. Thuc. lib. 1. καθίζεσθαι ἐπὶ τῶν ἑστιῶν, sedere ad Καθέζομαι ἐπὶ τοῦ ἕρκους τῶν μηλίτων.

Decomp. Ἀνακαθίζω, subsideo. quiesco, recubo. Xenoph. Ἀνακαθίζομαι, recubo. Plat. in Phæd. ὁ ἐξ ἀνακρίσεως ἀπαγαγὼν καθίζομενος τὸν κλῶπα, συνιόντας ψῆφον ἐκάλει.

Ἀναστέλλω, ex ad. certo sedere facio & colloco, vel ex adsedeo. Pro quo dicitur & κατακαθίζομαι: quod apud Herodotum etiam exp. statuor ad obsistendum.

Ἀναστέλλομαι, eorsum sedeo. Exponitur etiam repeto sedẽ, quasi sedeo rursum.

Ἀναπαλίζω, idem quod καθίζω, in consilium mitto, calculum pono. sententiam rogo. Xenoph.

Ἐγκαλίζω, colloco in. &c. Plato lib. 8. de rep. εἰς τὸ θρόνον ἐκείνου ὑπεγκαλίσαι ἐγκαθίζει. Et apud Suidam, οἱ ἐξ ἐλευσῖνος ἐκείνου λόγου ἐν τοῖς ἀναγκαίοις τῶν πόλεων. Idem exp. insideo.

Ἐγκαθίζομαι, insideo. vt ἐλπὶς ἐγκαθέζεται ἐν ἡμῖν. Apud Eurip. ἐγκαθίζω, exp. instituit, posuit, fundauit. Apud Dioscor. l. 3, ἐγκαθίζουσι τὴν κρόμμυου ἐλαίᾳ ἄγνου. exp. radices eius ad insedendum decoctæ menses cient.

Ἐγκάθισμα, τὸ, sessio in aqua medicata, ab imis pedibus, reliemnibus vsq; ad vmbilicum, ita vt supernæ partes non madefiant. Dioscor. lib. 3. c. 155. & 127.

Μεταθίζω, transpono, mutata sede loco.

Παρακαθίζω, iuxta me colloco, assidere iubeo. Itẽ neutraliter iuxta assideo. Vnde παρακαθίσαι, assidere consolandi amici gratia. apud Synesium. Παρακαθίζομαι, voce media, iuxta me colloco. Antiphon. ὃ δὲ νόμιμόν ἐν πόλει ἐς γυναῖκας παρακαθεσθῆναι, ἐαυτὸν τῶν ἀνομίων δικαζεῖν, i. iuxta se sedere iubentes. Item arbitrium ex compromisso eligo, Demosth. ὃν Ἀ'ντιφῶντα ἐγὼ ὑπέστησα παρακαθίσαι. Item neutraliter iuxta assideo. Plato. παρακαθίζεσθαι ἐν δίκαις. συμπαρακαθίζω, & συμπαρακαθίζομαι, signif. act. vnà (cum alijs) iuxta me colloco, vnà (cum alijs) assidere mihi iubeo. Demosth. contra Aphob. συγκαλεῖ καθίζειν. Plato in symp. ἢ δ' ὃς ἐνδιδοὺς ἀνὴρ ἕζεται ἐπὶ τὸν ἕτερον ἢ ἐπὶ τὸν ἕτερον ἵζει καὶ μάλα.

Περικαθίζω, hostiliter circumsideo. obsideo, Deuteronom. 20. ὃ ἐὰν περικάθηται πόλιν.

Προκαθίζω, ante consideo. Iliad. β, Κλυταιμνήστρη ἐπεκάθιζεν. Herodian. lib. 1. καὶ αὐτὸς ἐπεκάθισε τῷ βασιλείῳ, de sedente in imperatoria sella Commodo. Item præfesum eo. Plat. δι' ἃ καὶ ἄπορον χρῆναι τοῖς πλείοσι πιστεύειν καὶ ἵζεσθαι ἑτέροις ἐπὶ τοῖς ἐπιτηδείοις ὅτοτε ἢ πόσις ἐζεύξατο πάρεστιν.

Προκαθίζω & προκαθίζομαι, assideo. Item incumbo. Plato in Apolog. πρὸς τὰς προκαθίζω.

Συγκαθίζω, simul iubeo aut simul sedere facio.

Μεταθίζω, confideo, vnà sedeo. Od. π, ἕδεί μ' ἄλλοι Ἐῶν οὔτε νέων μεταθίζειν οὔτε μενόντων.

Παρίζω, iuxta colloco, assidere facio. Herod. in Euterpe. παρεζόμενος αὐτῷ Πέρσῃ αὐδᾶν Μασσάγετα. Item neutr. assideo, iuxtà sedeo. Od. δ. (de Helena) Τηλεμάχῳ δὲ παρέζετο, ὕπνος δ' ἵκανε. Παρεζόμενοι, assideo, iuxta assideo. Herodot. in Calliope, ἐλθόντες οἱ παρέζονται, quum ad eum venissent, assederunt.

Περιέζομαι, circumsideo, obsideo.

Περιζέω, assideo. Plato, τὸ δ' ἄλλο σῶμα τὸ ἔσω περιζέσαν ἀσφόδελον βρωθὲν τε καὶ οὖσι αὐξηθὲν τὰ ἄλλα λέγομεν. Theophr. lib. 5. cap. 14. de caus. plant. περιεῖδον ἐν ἕξει ἀμύλου, residens in floribus. Apud Dioscor. lib. 5. cap. 102 περιεζέσι τοῦ ἄμυλου, insidet calici.

Περιεζόω, assideo. Didym. in Geoph. Item metaphoricè adhæreo, hæreo. Dioscor. lib. 5. c. 76, περιεζεῖσθαι τοῖς τιτύροις.

Σωιζω, confido. Aristot. Probl. sect. 2, artic. 10.

σωιζάω, idem. Plut. in Public. πυκνὸν δὲ σωιζάουσιν πηλὸν ἐν πυρὶ, condensari & confidere seu coire lutum in igne.

σωιζησις, sedimentum, confidentia terræ, quæ & labes à Cicerone dicitur. Aristot. de mundo. apud Alex. Aphr. l. 2. problem. ἡ λύπη σωιζησιν ποιεῖ ἡθικὴν τῶν ἀνομάτων, mœror, vt corpora subsidant, efficit. ¶ Apud gramm. σωιζήσεις dicitur, quum duæ vocales aut vocalis & diphthongus in voam syllabam quasi confidunt: vt διὰ φθίνει ἐφιζῶν ὄμβρος. Sic Πηλείδεω Ἀχιλῆος. Quæ figura vocatur & συναιρέσεως.

Ὑφίζω, subsido. Ὑφιζάω, idem.

Ὑφίζησις, sedimentum, subsidentia. apud Suid.

Ζιζάνιον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἰ'Η, aduerb. seu interiectio lætis acclamationibus adhiberi solita. vt hymnis in Apollinem decantatis, læto clamore accini solebat ἰὴ παιὰν vel ἰὰ παιὰν, vel ἰὰ παιάν. Sunt qui (vt Aristophanis schol. & Suidas tradunt) ipsum ψιλῶσι, quum extrà hymnum vsurpatur: in hymnum autem absumptum volunt διασώζεσθαι, causa est quòd παιὰν ὁ ἴακχος factum arbitrentur. Ad quod etymon alludisse videtur Callimachus hymno in Apollinem, vbi inquit, ἐπήτησε ἡ λαὸς, ἐ'κ δ' ἐπαιήονίευε βίλος. Io Pæon, immitte telum. Ex eodem Callimacho colligitur ephymnij huius Apollini accini soliti causam esse quòd Delphi olim ei in certamen cũ Pythio angue descendenti & sagittis eum conficere paranti acclamârint ἰὴ παιὰν, dimitte seu immitte Pæon. Stela in feram. Aristoph. in Pace. ἡμῖν δ' ἀπαλῶς ἡβίσκε' ἰὴ παιὰν, ἰή. Ibidem etiam triplicatum repertur ἰή. Vide scholiasten & Macrob. Saturn. lib. 1, cap. 17. & Athen. sub finem lib. 15. & lib. 8. ¶ Ἰ'ός, pro ἴα. sola. vide in Ἰ'ος.

Ἰ'ός, dictus est Apollo ex eo quòd ei accini in hymnis soleret ἰὴ παιὰ, vt indicat Apoll. Arg. l. 2. Quod epith. ei & à Soph. tribuitur in Oed. tyr. ἰόχε Δάλου παιάν. Alij sic dictum volunt ἀπὸ τοῦ ἰᾶσθαι, à sanando, vel ἀπὸ τοῦ ἀφ' ἵεσθαι, à iaculando. vide Macrob. Saturn. lib. 1, cap. 17. Athenæus verò lib. 8. Bacchum sic nominatum innuit ἀπὸ τοῦ ἰέναι. ab immittendo, quòd gaudia comportantibus immittat, eorúmque mentes curis & mœroribus soluat. apud Sophoc. in Oed. tyr. ἰόχιοι κόμποι dicuntur in quibus exclamatur ἰὴ παιάν, affer opem Apollo medice & dolorum sedator. seu in quibus Apollini ἰοὺς vota fiunt. Ac sunt qui hoc ἰὴ παιήονα dicant esse commune Dianæ cum Apolline, quam Dianam mulieres in doloribus inuocant. Quidam etiam exponunt ἡλυσσηκοῦ.

Ἰ'ΘΜΒΟΙ, οἱ, genus carminis & saltationis ridiculæ in honorem Liberi patris. Poll. lib. 3. Item ipsi saltatores.

Ἰ'ΘΥΣ, ίθυος, ὁ, rectus. (i. non obliquus seu tortuosus) directus, in rectum tendens (* idem quod ἀ'θρὸς, vnde & deriuantur nonnulli at Etymol. deducit ab ἵστημι) vt ἰθὺ φέρομαι, Hippocr. Fœm. est ἰθεῖα recta. vt in Anth. epigr. lib. 11. Εἰς ἀϊδᾶν ἰθεῖα κελεύθους. ¶ Item metaph. rectus. vt ἰθεῖαι δίκαι apud Homer. & Hesiod. rectum iudicium. Apud Herodotum ἐπ' ἰθείης, aperte, aperto Marte, absque dissimulatione. Superl. ἰθύτατος, rectissimus. ¶ Item ἰθὺς subst. vide cum ἰθύω, infra. ¶ Ἰ'θύς, aduerb. vide cum ἰθὺ quod sequitur.

Ἰ'θὺ & Ἰ'θύς, (aduerb.) rectà vel rectà in, aut rectà ad. aut etiam rectà aduersus. Exp. etiam obuiam & ex aduerso. Odyss. ὁ, Η' ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴκω ἐς ἕσσο δόμους, rectà ad matrem tuam eam & domum tuam. Herodot. ἰθὺ τοῦ Ἴστρου ἐπλεον, rectà ad Istrum nauigârunt. Iliad. β, βῆ ῥ' ἰθὺς Διομήδεος. iuit rectà aduersus Diomedem. Interdum sine casu. vt ἰθὺς μαχέσασθαι, apud Homer. & ἰθὺς πτερόφιν. & ἰθὺς φρονῶν, apud eundem. Superlat. ἰθυώτατος, rectissimè. Il. σ.

Ἰ'θύω, idem quod ἰθύς. Hesych. & Suid. rectè. Item pro εὐθύνω confestim, statim, apud Herodot.

Ἰ'θύω, (poët.) rectà feror, seu rectà pergo. Item impetu feror: prorumpo. Iliad. μ, Ἰ'θυσεν δ' ἐπὶ τεῖχος ἐοικότες. Iliad. ο. Ὡς ἔ

Ἔκτυπε, ἤχησε συναπεσβόησε. Ἀπό τοῦ αἴξας. Iliad. ξ. ἴθυσε μάχης, quidam exponunt, progressum est prælium, alij, cum impetu commissum fuit prælium. Iungitur etiam infinitiuo, vt ἴθυσε πτολίεθρον ἑλεῖν, quasi dicas, impetu feror ad hoc faciendum vel animus est hoc facere. Odyss. χ. Sic & apud Herodotum, ὅπως ἐθέλοι πρατεῖσθαι, exp. quum impetum caperet. ¶Item desiderio alicuius rei feror seu agor. incēdor desiderio. Apollon. Arg. lib. 2. νεῦσε δ' ὅγ' αὖτῃ Δωσέμεναι ἃ κεν ἧσι μετ' φρεσὶν ἐθέλῃσι.

Ἴθυμα. idem ex Herodoto ἰθύνειν πρατεῖσθαι.

Ἴθυσις, ὁ, ἡ, impetus eius qui rectà fertur ad aliquid, seu prorumpit. Od. δ. Est etiam impetus animi Od. ω. v. 140.

Ἰθύω, idem quod εὐθύω, dirigo, rego, Iliad. ψ. Νῆα ἰθῦσαι ἐπὶ πόντον ἐρυσσάμενοι. Sic & Odyss. λ. & ξ. Iliad. ω, ὡς κ' ἐπὶ νῆας Ἕκτωρ τε μῶμός τε ἴθυσεραν. Iliad. ε. Ζεῦ δ' ὑπερθύμοιο πατὴρ ἐθύνεν. Et cum gemino accu. Iliad. ε. βέλος δ' ἐθυνεν Ἀθήνη Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν. Apud Hesiodum in Erg δίκη δ' ἐπὶ ἴθυσις ἔχει. ¶ Item metaph. corrigo. Hesiod. initio Erg (de Ioue) Ῥεῖα δέ τ' ἐπὶ ἴθυσε σκολιόν, facilè corrigit tortuosum. ¶ Item mulcto, apud Herodotum. ¶ Interdum idem significat quod ἰθύνω, adeoq; loco huius scripturn inuenitur.

Ἰθύομαι, regor dirigor. Item corrigor. Item mulctor. vt apud Herodotum ἐθυνθεὶς χιλίας. Item pro ἐθύνω act. vt Iliad. ξ. Ἀθήνη ἐθυνομένη χαλκήρεα δ' ἔσχε. Sic & Hesiod. ἰθύνεσθε καὶ αὐτοὶ ἄεσθε.

Ἴθυντήρ. ωος. ὁ, directio. Ἰθυντήρ, idem.

Ἰθυντής, οῦ, ὁ, idem. Item dux viæ. Dicitur & de gubernatore & de gubernaculo quoq; Interdum & de fræno, quia eo ἐθυνόμεθα, equum. vt gubernaculo nauim Ἰθυντῆρες, rectrix.

Ἰθυντωρ, idem pro rectore & moderatore,

Ἰθυντήριον, ου, τὸ, sceptrum è lauro quod vates gestabant, Hes.

Ἰθύς, rectum axis quod teritur à rota currente. Hesych.

Ἰχθύς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Διϊθύω, idem quod ἰθύνω. dirigo, rego, moderor.

Διϊθύομαι, dirigor, regor. Hesych.

Διϊθυντής, οῦ, ὁ, rector. Hesych.

Ἐξιθύω, idem quod ἰθύνω, dirigo. Apud Apoll. Rhod. Sic & Odyss. ε. & ϱ.

Ἐπιθύω, Suid. exp. ἰπαυορθοῦμαι, corrigo.

Κατηθύω, dirigo, rego, moderor. Item modulor. ex anthol. epigram.

Ἰζω, vide in Ἑζω.

Ἰκανός, ἡ, ὁ, idoneus. Interdū sufficiens, aptus. vt Xenoph. ἱκανὸς διδάσκειν, satis instructus ad docendum. Apud eundem Xenoph. Hellen. 5. ἱκανὸς μὲν οὖν ὁ Βοιωτάρχης κωλύειν εἰρήνην πειθόμενος, ἱκανὸς δὲ καὶ ἐπιτρέψαι εἰρήνας φυλάττειν, exp. sustinuit, ausus est. In nouo autem Tæst. sæpe exp. dignus. Dicitur etiam ἱκανὸς ἐμοὶ π. & ἐπὶ π. Et cum solo accus. Xenoph. Pæd. 1, ἱκανὸς τῶν ἐπιτηδείων, quasi dicas, sufficiens in arte medica. Sic Gal. ad Glauc. l. 1. ἱκανὸς πάσας πάντα τὰ τῆς τέχνης, satis instructus cognitione omnium, &c. Apud Isocratem ἱκανὸς κρατῆσαι, idoneus iudex. ¶ Item satis magnus vel satis multus, Plutarch. in Lyc. ἱκανοὶ τὰς ἡκοὰς ἀπεῦναι, satis multi ad arcendos malos. interdum magnus, multus vt apud Antiphontem, ἱκανὸν μεῖζον πᾶν ὄντων λαπιδῶν λακεῖν, magnam portionem. Et ἐξ ἱκανοῦ (sub χρόνου) iam à multo tempore seu longo. Sic Plat. ἱκανὴ ὁδός, longa via, multa via, Apud Laërt. ἱκανὸν πιεῖν, exp. satis facere, præstare quod poscitur. * Deducit autem ab ἵκω vel potius ἱκάνω.

Ἱκανότης, ητος, ἡ, sufficientia ex Plat. & Lys. & 2. Cor. 3.

Ἱκανόω, ῶ, sufficientem reddo, idoneum reddo. 2. Corinth. 3, & Colosſ. 1.

Ἱκανῶς, sufficienter. sic vt satis fit. Item abundè, affatim. Isocr. in Archid. πλὴν δ' ἱκανῶς εἰρηκὼς κομίζω. Apud Thucyd. τὸ τεῖχος (murus) dicitur ἱκανῶς ἔχειν, sufficientem seu iustam magnitudinem habere. Exponitur etiam, valde, admodum. vt ἱκανῶς μέλας, ἱκανῶς παλαιός. Interdum significat, aptè, ritè.

Ἱκάνωσις, (comp.) sufficiens.

Ἱκαύω, vide in Ἴκω.

Ἱκέλιος, or. vide in Ἐοικω.

Ἱκέτης, ἐ. ὁ, fem. ἱκέτις, ἐδος, ἡ, supplex. Odyss. κ. ἱκέτης δέ τοι εἰμὶ καὶ ἔκγονος εἶναι. Thuc. lib. 1. τῆς γυναικὸς ἱκέτης ἧκω πρὸς σὲ Xenoph. Pæd. 4. ἦκον πρός σε ὡς ἱκέτης ἀφιγμένος. Item passiue, is cui supplicatur, seu is qui supplicem recipit. vt Odyss. π. v. 422. διὸ ἱκέτας ἐμπεδὸν εἶναι ξείνους θ' ὅστις κε Μάρτυρα. vide Eust. * Deriuatum est ab ἱκετὴς, quod pro supplicare interdum accipitur, sicut & præsens ἱκετεύω. Quidam tamen veteres grammatici censuerunt ἱκέτης dici quasi ἰκέτης, vt fit ἱκμὰς ἐκ ἰκέτας πνέει.

Ἱκέτης. ἐδος, ἡ, quæ est supplex: vt ἱκετὶς χάρις, Synes.

Ἱκέτης Ζεύς, supplicum præses Iupiter, seu supplicum curam gerens seu supplices in sua tutela habens, aut eis propitius iura dans. Od. ρ. v. 213.

Ἱκέτης, per syncopen, idem. Apol. Arg. 2. Eur. in Hec. apud Lucian. Accipitur. & pro ἱκέτης. seu ἱκέτευτης. Eurip. in Medea, ἱκετὶς γίγνομαι. Et ἱκετὶς χθὼν, apud eundem Eurip. in Medea, in Epigr. Et ἱκέτου λόγος. apud Gregor. in Apologet. subst. supplicatio. Epigr. lib. 7. ἱκέτης ὀλιγόχειρ ἐπὶ πολλοῖς, manibus orabant.

Ἱκετήριος, & per syncopen ἱκτήριος, ad supplices pertinens, supplicibus conueniens. vt apud Soph. in Aiace. ἱκετήριον ἱκτηρίαν. Et in Oedip. tyr. ἱκετήριος κλάδος, ibidem. Et ἱκετήριος mulier. ibidem.

Ἱκετήριον, ου, τὸ, (subst.) ramus oleæ lana obuolutus, supplices gestabant & prætendebant. Aristoph. in Pluto. ἱκετήριον λαβεῖν. Herodot. ἱκετήριον accipiunt pro supplicatione, seu pro supplicijs, vnde Hesych. ἱκετήριον, ἱκτήριον, supplicationis rami, i. qui supplices esse uolent. Iusur. de pace, ἱκετήριος κλάδος. Apud Demosth. exp. libellus supplex.

Ἱκετικός, ἡ, ὁ, ad supplices pertinens, supplicibus conueniens. quo vtuntur supplices. vt ἱκετικὸς λόγος. Ichol. rhet.

Ἱκετικῶς, supplicationes vel supplicia.

Ἱκετεύω, supplico, supplex oro. Odyss. ὃ δέ μιν κρατερῶς ἱκέτευε. Xenoph. apomn. lib. 1, ἱκέτευον τοὺς θεοὺς ἐπὶ τοῖς παροῦσι τυχεῖν. Sic & Pæd. 4, & 7. Demosth. in Aphobum. ἱκέτευε βουλὴ καὶ παῖδων καὶ γυναικῶν. ἐκέτευε δ' ὑπὲρ ἀμφοτέρων. apud Eurip. ἱκετεύω σε τοῦ ζῆν πέρι, sub. σοῦ. Apud Christum, τὸν τῆς Παύλου ζῆν ἱκετεύσαντα, supplices pro Paulo. Apud Plutarchum. in Sol. ἱκετεύσας τὴν γυναῖκα, mulierius supplices opem implorant.

Ἱκέτευμα, ατος, τὸ, q.d. supplicamentum, supplicatio. rhet.

Ἱκετεία, ἡ, supplicatio. Thuc. lib. 2. & Plat. in Apologetica. tur, ἱκετείας ποιεῖσθαι, supplicare, apud Plat. de Leg. & Iust. in symp.

Composita.

Ἀνίκητος, cui supplicatum non est vel cui non supplicatum vel cui supplicari non potest. Item non supplex. Eustath.

Ἐξικετεύω, idem quod ἱκετεύω, apud Soph.

Καθικετεύω idem. Herodot.

Ἴκμας, ἀδος, ἡ, humor, vapor. Iliad. ε. v. 319, ἄρματος ἴκμὰς ἕβη. Aristophan. in Nub. ἕλκε πρὸς αὐτὸν ἱκμάδα. Gal. οἱ κάτω ἱκμάδες ἢ μύελον, humor vitalis vel proprium. * Etym. ab ἵκω deducit fortasse quod ex humore omnia proueniant.

Ἱκμαλίος, humidus, apud poëtas. (poll. Au

Ἱκμάς, Iupiter, q.d. humicidus Iupiter, i. humoris dator.

Ἱκμάζω, humecto, humefacio, humidum reddo.

Ἱκμάζομαι, humector. item emolliор. Hesych.

Ἱκμασία ἡ, humor, humiditas. Hesych.

Ἴκμασις, idem quod ἱκμάζω. humecto: item mollio.

Ἄνικμος, exp. humectus, humidus. Od. ϛ.

Ἴκμη ἡ, planta quam in Orchomenio lacu nasci tradit, phr. hist. pl. lib. 4: cap. 11.

Composita.

Ἀνίκμαλος, humoris expers, siccus, aridus. Plutarch. frig. ὁ δὲ οἶνος ὁ ἐκ ξηρᾶς ἀνῆς.

Ἀνικμάζω, humecto. item exsicco. apud Dioscor. l. 2. μαλθακὸν καὶ ὑγρόν.

Διικμάζω, humecto, vnde διικμαζόμενος τῆς γῆς, apud Theophr. de causs. plant. lib. 3.

Ἔνικμος, humorem habens. cui humor inest. humidus. ἔνικμος ἀπὸ τοῦ ἔνι καὶ ἵκμος ἀνῆς.

Ἐξικμάζω, exicco. exugo. apud Dioscor. & Aristot. de hist. an.

Ἀνεξίκμαστος, (decomp.) qui exiccari non potest. vel quicatus non est. item non exuccus, ex Aristot. in probl.

Συνικμάζω, idem quod ἱκμάζω, humecto. Συνικμάζεσθαι, mectari, apud Theophr.

Ἱκνέομαι, οὔμαι, Fut. ἵξομαι, Perf. ἷγμαι, & Aoriſt. ἵξα, ab inusitato ἵκημι, venio. Iliad. ψ. v. 439, τὸ δ' ἵκετο. Ἔκτορα δῖον. Iliad. λ, verſ. 466. Ἀμφὶ μ' ὀδυσσεὺς ἔκτορ ἵκετ' αὐτόν. Interdum exp. ſubeo, inuado. vt ἀλλ' ἀχαιῶν πολὺ ἵξετο ἦμαρ Ἀχαιῶν, deſiderium Archiuos. Odyſſ. ε, verſ. 343. οὐ κεν ἐπ' ἄπειρα γαῖαν ἵκοιτο, inuaſerit. Sophocl. ὅταν δ' ἵκῃ κακὸς ξένῳ. ¶ In aliam quondam habet ſignif. vt εἰς τὸν ἀναγκαῖον ἥκομεν. Ariſtotel. conſtituto tempore, ſuo tempore, vel ſic ἐν τοῖς ἀναγκαίοις ἥκομεν. Et ἐν τοῖς δέουσι μᾶλλον, apud eundem, iuſta magnitudo. apud Thucyd. lib. 1, τὸ ἐν τοῖς δέουσι αὐξάνεσθαι. Apud Theophr. ἐν τοῖς δέουσι καιροῖς, congruentia tempora. Rurſum apud Ariſt. ἐν τοῖς δέουσι ὑπάρχειν τοῦ ἀξιοῦν τὸν ἀγωνίζεσθαι, expoſitur eraſtica certamina ſcientia. ¶ Item ſupplico, obſecro. Soph. πρὸς σε τοῦ θεοῦ σοῦ πάτερ ἥκω ἱκνοῦμαι, μὴ σφῶν ἐπ' ἐμοὶ πε

---

quiſito te, ne nos deſeras. Apud Euripidem τοῦτο ἱκνοῦμαι σε ὑπὲρ τούτου. per hanc te obſecro. exp. & ὡς ὑμᾶς τούτους ἱκνοῦμαι.

Ἰκνός, congruè, conuenienter. ritè. Herodot. Hippocr.

Ἰκνούμενος, adueniens, ἄφιξις, παρουσία. A Gal. in lex Hippocrat. Eurip. in Medea, ἱκνοῦσα χάριν ὁμοῦ. Et ἱκνοῦσα χάρις, apud eundem Eurip. in Medea, in Epigr. Et ἱκνοῦσι λόγοις. apud Gregor. in Apologet. subst. ſupplicatio. Epigr. lib. 7. ἱκνοῦσι ὀλιγόχειρ ἐπὶ πολλοῖς, manibus orabant. Apud Plut. in Othone, ἱκνοῦσιν χερσὶν πᾶσιν ὑπὲρ τοῦ manibus orabant.

Ἱκτήριος, & per ſyncopen ἱκτήριος, ad ſupplices pertinens, ſupplicibus conueniens. vt apud Soph. in Aiace. ἱκτήριον ἱκτηρίαν. Et in Oedip. tyr. ἱκτήριος κλάδος, ibidem. Et ἱκτῆρες mulieres ſupplices. ibidem.

Ἱκτήριον, ου, τὸ, (ſubſt.) ramus oleæ lana obuolutus, ſupplices geſtabant & prætendebant. Ariſtoph. in Pluto. ἱκτήριον λαβεῖν. Herodot. ἱκτηρίαν accipiunt pro ſupplicatione, ſeu pro ſupplicijs, vnde Hesych. ἱκτήριον, ἱκετήριον, ſupplicationis rami, i. qui ſupplices eſſe uolent. Iusur. de pace, ἱκτήριος κλάδος. Apud Demoſth. exp. libellus ſupplex.

Ἱκτήριος, ad ſupplices pertinens, ſupplicibus conueniens. quo vtuntur ſupplices. vt ἱκτήριος λόγος. Ichol. rhet.

Ἱκτηρίως, ſupplicationes vel ſupplicia.

Ἱκτεύω, ſupplico, ſupplex oro. Odyſſ. ὃ δέ μιν κρατερῶς ἱκτάνε. Xenoph. apomn. lib. 1, ἱκτεύων τοὺς θεοὺς ἐπὶ τοῖς παροῦσι τυχεῖν. Sic & Pæd. 4, & 7. Demoſth. in Aphobum. ἱκτεύω βουλὴ καὶ παῖδων καὶ γυναικῶν. ἐκτεύω δ' ὑπὲρ ἀμφοτέρων. apud Eurip. ἱκτεύω σε τοῦ ζῆν πέρι, ſub. σοῦ. Apud Chriſtum, τὸν τῆς Παύλου ζῆν ἱκτεύσαντα, ſupplices pro Paulo. Apud Plutarchum. in Sol. ἱκτεύσασι βοηθεῖν, mulierius ſupplices opem implorant.

Ἱκτήριμα, ατος, τὸ, q.d. ſupplicamentum, ſupplicatio. rhet.

Ἱκτηρία, ἡ, ſupplicatio. Thuc. lib. 2. & Plat. in Apologetica. tur, ἱκτηρίας ποιεῖσθαι, ſupplicare, apud Plat. de Leg. & Iust. in ſymp.

Composita.

Ἀνίκητος, cui ſupplicatum non eſt vel cui non ſupplicatum vel cui ſupplicari non poteſt. Item non ſupplex. Eustath.

Ἐξικτεύω, idem quod ἱκτεύω, apud Soph.

Καθικτεύω idem. Herodot.

Ἴκμας, ἀδος, ἡ, humor, vapor. Iliad. ε. v. 319, ἄρματος ἴκμὰς ἕβη. Ariſtophan. in Nub. ἕλκε πρὸς αὐτὸν ἱκμάδα. Gal. οἱ κάτω ἱκμάδες ἢ μύελον, humor vitalis vel proprium. * Etym. ab ἵκω deducit fortaſſe quod ex humore omnia proueniant.

Ἱκμαλίος, humidus, apud poëtas. (poll. Au

Ἱκμάς, Iupiter, q.d. humicidus Iupiter, i. humoris dator.

Ἱκμάζω, humecto, humefacio, humidum reddo.

Ἱκμάζομαι, humector. item emolliор. Heſych.

Ἱκμασία ἡ, humor, humiditas. Heſych.

Ἴκμασις, idem quod ἱκμάζω. humecto: item mollio.

Ἄνικμος, exp. humectus, humidus. Od. ϛ.

Ἴκμη ἡ, planta quam in Orchomenio lacu nasci tradit, phr. hiſt. pl. lib. 4: cap. 11.

Compoſita.

Ἀνίκμαλος, humoris expers, ſiccus, aridus. Plutarch. frig. ὁ δὲ οἶνος ὁ ἐκ ξηρᾶς ἀνῆς.

Ἀνικμάζω, humecto. item exſicco. apud Dioſc. l. 2. μαλθακὸν καὶ ὑγρόν.

Διικμάζω, humecto, vnde διικμαζόμενος τῆς γῆς, apud Theophr. de cauſ. plant. lib. 3.

Ἔνικμος, humorem habens. cui humor ineſt. humidus. ἔνικμος ἀπὸ τοῦ ἔνι καὶ ἵκμος ἀνῆς.

Ἐξικμάζω, exicco. exugo. apud Dioſc. & Ariſtot. de hiſt. an.

Ἀνεξίκμαστος, (decomp.) qui exiccari non poteſt. vel quicatus non eſt. item non exuccus, ex Ariſtot. in probl.

Συνικμάζω, idem quod ἱκμάζω, humecto. Συνικμάζεσθαι, mectari, apud Theophr.

Ἱκνέομαι, οὔμαι, Fut. ἵξομαι, Perf. ἷγμαι, & Aoriſt. ἵξα, ab inuſitato ἵκημι, venio. Iliad. ψ. v. 439, τὸ δ' ἵκετο. Ἔκτορα δῖον. Iliad. λ, verſ. 466. Ἀμφὶ μ' ὀδυσσεὺς ἔκτορ ἵκετ' αὐτόν. Interdum exp. ſubeo, inuado. vt ἀλλ' ἀχαιῶν πολὺ ἵξετο ἦμαρ Ἀχαιῶν, deſiderium Archiuos. Odyſſ. ε, verſ. 343. οὐ κεν ἐπ' ἄπειρα γαῖαν ἵκοιτο, inuaſerit. Sophocl. ὅταν δ' ἵκῃ κακὸς ξένῳ. ¶ In aliam quondam habet ſignif. vt εἰς τὸν ἀναγκαῖον ἥκομεν. Ariſtotel. conſtituto tempore, ſuo tempore, vel ſic ἐν τοῖς ἀναγκαίοις ἥκομεν. Et ἐν τοῖς δέουσι μᾶλλον, apud eundem, iuſta magnitudo. apud Thucyd. lib. 1, τὸ ἐν τοῖς δέουσι αὐξάνεσθαι. Apud Theophr. ἐν τοῖς δέουσι καιροῖς, congruentia tempora. Rurſum apud Ariſt. ἐν τοῖς δέουσι ὑπάρχειν τοῦ ἀξιοῦν τὸν ἀγωνίζεσθαι, expoſitur eraſtica certamina ſcientia. ¶ Item ſupplico, obſecro. Soph. πρὸς σε τοῦ θεοῦ σοῦ πάτερ ἥκω ἱκνοῦμαι, μὴ σφῶν ἐπ' ἐμοὶ πε

ται ch. in Alcib. καὶ δίλιν κρατικόμενος αὐτοῦ. Item metaph. vt κρατικόμενος αὐτοῦ λειδομένης, apud Philostr. proſequutus eum conatibus. Sic & apud Luc. Sic & cum accuſ. apud Homer. vt Iliad. ξ. v. 104. ἥρωα πῶς μὲ κραδίκος θυμὸς ἐπιπτῇ Ἀρχεκάκῃ vehementer tetigiſti vel pupugiſti animum tua obiurgatione. Et Odyſſ. α, verſ. 343. ἐπεὶ μὲ μάλιστα κραδίκησε νόθος ὧλλος. ¶ Apud Pauſ. in Achaicis, παθημάτων μὲ ἀσθένεια κραδικάζει τὴ πατρῖδι, exponitur, ita libranteſ ne vltra aquę ſuperficiem demittant. ¶ item, aſſequor. Polyb. πλείονος κραδικάσαι τὴ ἀποκαθάρσεως ἐπιθυμίας, ſtatim aſſequuta eſt quod faciendum ſuſceperat.

Προίκνουμαι, aduenſo, accedo.

Προίκνησις, mendicus: vt qui nos accedat petitum ſtipem. Il. ϛ. & Odyſſ. ρ.

Προγόνατος, qui ſupplex alicui ad genua accedit. Heſych. Προῖξ, ϲ. quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἰκρίον, ου, τὸ, tabula, tabularum. Iliad. ο. & λ. λίπεν δ' ἐπὶ νηὸς ἰκρία. Odyſſ. ε, ἀπὸ δ' ἐπέβη ἰκρίων ἐπ' αὐτῆ Τ ῦ ῦ, tabulas ſuper ea coagmenta ſeu compinge. Dicitur & de tabulato theatri. Ariſtoph. in Theſmoph. Ὦ δ' ἀθρόοι θεαταὶ δὸν τῶν ἐπὶ ἰκρίων Τποθαλάττιος ἥμεθ'. Sic apud Athenæum lib. 4, ἐπὶ ἰκρίων ἐστὼς ὡς ἐν Ἐρέτριᾳ Δ' ἐστασίασε, μετεμπέπτωκε τῶν Ἐρετῶν, tabulatum erexit Ariſtrgorę ſuper quo ludos Panathenaicos ſpectaret. Heſych. eſt etiam tabulatum ſeu lignum ſuper quo fontes cruciantur. Apud Suidam ἐπὶ ἰκρίων dicuntur etiam erecta ligna, quales ſunt arrectariæ tabulæ apud architectos: vnde apud eundem ἐπὶ ἰκρίων τὸν σωτῆρος ἀνεσταύρωσε. tabulæ erectæ ſeruatorem affixerunt. item ἐπὶ ἰκρίων quoque vocari ἐπὶ ξύλου, teſtatur Euſtathius, veterum grammaticorum autoritatem allegans. vnde ἐπὶ ἰκρίων interpretantur etiam publicas, palos, pertica. * Etymologo ἐπὶ ἰκρίων dicuntur παρὰ τοὺς ἱκμάδας. Διὰ τὸ δὶ αὐτὸν ἐ ἐνεῖσθαι ἢ πᾶσιν ἀνθρώποις ἐπὶ ἰκρίων ἥκειν οἱ ἐπὶ ἐκκλησίαν ἰόντες ὁμοῦ.

Ἐπίκρανον, ου, τὸ, antenna nauis. Odyſſ. ι. Apud Apoll. Rhod. arg. 2. Scholiaſtes ἐπὶ ἰκρίων eſſe ait nauis tabulata.

Ἴκτερος, vide in Ἰκτερικός.

Ἰκτερικός, ἡ, ὁ, ictericus. Gal. comment. in Prorrhet. lib. 1.

Ἰκτερώδης, ictericus, ictero laborans. Hippocr. in Prorth. lib. 2. & Dioſcor. lib. 2. & 3.

Ἰκτεριάω, ῶ, ictero laboro, aurigine laboro, ſelle ſuffuſus ſum. Dioſcor. lib. 3, & apud Gal. comment. 2, εἰς τὸ πρῶτ' ἐπιῤῥέον. ἐπτερῶσθαι, idem.

Ἰκτερώδεις ὕδατα, tentor aurigine, corripior morbo regio, aruquato infeſtor, felle ſuffundor, Hippocr. & Gal.

Ἰκτερίας λίθος, icterias lapis, colore ἰκτερῶν auem referens. Plin. lib. 37, cap. 10.

Ἴκτης, ητος, ὁ, vide in Ἰκτις.

Ἴκτις, ιδος, ἡ, & Ἴκτης, ητος, ὁ. miluus: auis de qua Ariſtot. & Ariſtoph. in auibus. Luc. in Tim. & Epigr. lib. 2. ¶ item lupi ſpecies, Oppian. lib. 3. de venat.

Ἴκτα, Σ, & per aphæreſin κλίς, ίδος, ἡ, muſtela ſyluestris & domeſtica maior, vt Plin. reſtatur lib. 29. cap. 4. Apud Luc. ἐλίδι ὑμοίωται πτερῷ, ex membrana alas habētes, vt veſpertiliones. ſum qui viuerram interpr.

Ἰκτίδιον, & per aphæreſin κλίδιον, ου, ὁ, ἡ muſtela ſyluestri ſeu viuerra confectus. Il. Κερδὶ δ' ὑπ' ἰκτίδιον κυνέην ἔλε, galeam è muſtelina pelle. Et eodem lib. ᾧ δ' ὑπὸ μὲν ἰκτίδιον κυνέην ἔλε ταυρείην ἄνευθε ἱλοῦς καὶ λυκέων.

Ἴκω, F. ἵξω. Aoriſt. 1. ἵξα, venio. Iliad. α, ὄφρ' ἵκηαι ἐμὸν δόμον ἠδὲ θύρετρα Iliad. β, εἰς ὅ κεν ἵξεται ἐλλήσποντον. Heſiodus, πάντα δ' ἵξε Τυφάονος. Et præteritū imperfectum ἵκον. Iliad. α, ἵκανον δ' ἀχαιῶν Ἀτρεΐδεω ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἵκον apud eundem poetam Odyſſ. γ, initio, οἱ δὲ πλέον Νάϊλον ἰὼν ἵκανεν πόλιν Αἰγυπτίην ἵξον. itidemque Iliad. π. Ἀψὲ δ' ἐπὶ Φρύγιον αὖλιν πόλον ἵξον ἴοντες, eſt præter. imperf. tanquam à themate ἵζω facto ex futuro.

Ἱκάνω, venio. idem quod ἵκω, & ex eo factum: vt Odyſſ. φ. Ἱκάνεσθαι δ' ὡς ὁ φῶτ' ἐπὶ λαὸν ἀθρήσειε ἱκάνει, vobis cupientibus adeunio. Frequentius cum accuſatiuo. vt Iliad. α. τ' ἱκάνω πᾶσι Ἀχαιοῖς. Et Odyſſ. ϖ, σὲ τὸ πρῶτον ἐπὶ τὸ γουνάζομαι ἱκάνω πολλὰ μογήσας. Dicitur etiam res quæplam ἱκάνειν aliquem i. inhadere vel inceſſere, iliad. π, ἦ μὴ ἐμὲ πότμος Ἀχαιίδος γαίῃσι ἱκάνει. Sic

ἄλγ@ ἱκάνει θυμὸν ἐμὸν, Il. γ. & Il. β, ἐπεί μιν ἄχ@ κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν. Et rursum Il. α. ὅτε μιν γλυκὺς ὕπν@ ἱκάνοι.

Ἱκάνομαι, pro ἱκάνω. vt τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι. Iliad. σ, & Od. γ.

Ἱκνέομαι, ἧμαι &c. Ἱκέτης, &c. Ἱκανὸς, &c. Ἥκω, &c. Ἰκμὰς, &c.

Ἰγνύα, Ἰξὺς, quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Composita.

Ἀφικάνω, aduenio, peruenio. Odyss. ξ, Εἴη τ' Ὀδυσῆ@ ἀμύμον@ ἦν ἀφικάνω. (κανω.

Εἰσαφικάνω (decomp.) idē. Od. χ, μάλα δ' ὥρα φίλον πατέρ' εἰσαφί-

Ἐξίκω, peruenio: vt apud Sophoclem in Oed. tyr. τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.

Καταπροΐξομαι progredior longiùs, impunè euado. In futuro frequentissimum: & quidem in comminationibus. Archiloch. οὐ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται. Aristophanes in Nub. οὔ τοι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς θεοὺς, ἐμοῦ καταπροΐξει. haudquaquam per deos ita iniurias in me esse perges. Et in Vespis, οὔτοι μὰ τὼ θεὼ καταπροΐξει, ὅστις διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία, non per deos impunè progrediaris longius qui meas sarcinas ita corruperis. Herodotus in Thalia, οὐ γὰρ δή ἐμέγε ὧδε λωβησάμεν@ καταπροΐξεται, non impunè euadet qui me tam fœdè mutilarit. Itidemq; in Polymnia & Terps. * Quidam hoc verbum deriuant παρὰ τὴν προῖκα. Herodianus verò deriuat ab ἵκτω, à quo est ἵξεσθαι, significans δωρεὰν λαβεῖν. Alij simplicius deriuant ab ἵκομαι, eo, venio.

Ἰλαδὸν, vide in Εἰλέω.

ΙΛΑ'Ω. & ἵλημι, F. ἥσω, P. ηκα, propitius sum. Imperat. ἵλαθι, & per epectasin ἵληθι, in vsu est apud poetas pro, propitiare, placare, propitius fies vel sis. vt Epigr. lib. 2. ἵλαθι μοῦσα, Odyss. γ, Ἀλλὰ ἄνασσ' ἵληθι δίδωθι δέ μοι κλέ@ ἐσθλόν. In vsu est & optat. ἱλήκοις, propitius sis, ne irascaris. Greg. in carm. Καὶ τὰ μὲν ἱλήκοι. & in his quidem mihi Deus propitius sit. Sic in Epigr. ἱλήκοις πολιοῦχε. Item ἱλήκῃς in subiunct. Iliad. φ, εἴ κεν Ἀπόλλων ἡμῖν ἱλήκῃσι. * Eustath. dictum vult ἱλάω quasi εἴλω λάω, i. ἐφίεμαι & ὁρμῶ ἐπιβλέπειν, quòd ij qui propitij sunt, libenter videant os qui precibus aliquid petitum accedunt.

Ἱλάομαι, f. άσομαι & poeticè ἱλάσσομαι, actiuè plerunq; capitur pro, propitium facio, propitio, placo. Iliad. β. v. 550. Ἔνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται Κοῦροι Ἀθηναίων.

Ἱλάσκομαι, idē quod ἱλάομαι, propicium reddo seu facio, placo. vt Iliad. γ, θεὸν ἱλάσκεσθαι. Sic Plut. in Hell. Χαρίλαον ἱλάσκεσθαι. Luc. de sacrif. ἱλάσατο τὸν θεόν. Reperitur etiam ἱλάξομαι in fut. apud Apollon, Arg. lib. 2. ¶ Passiuè quoque vsurpatur: vnde imperat. ἱλάσθητι, propitius esto. Pro quo ἵλαθι dicunt poetæ. Lucæ. 18. cap. ¶ Item ἱλάσκομαι expio, ex epist. ad Hebr. cap. 2. ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, expiare peccata populi. ¶ Num. 5. ἱλασμοῦ κριός, aries qui offertur pro expiatione seu pro propitiando Deo.

Ἱλασμὸς, οῦ, ὁ, placatio, propitiatio. Plut. in Fab.

Ἱλαστήρι@, ου, ὁ, cui placandi & propitiādi vis inest. q.d. propitiatorius.

Ἱλαστήριον, ου, τὸ, propitiatorium. quo nomine dicebatur tabula quædam qua cooperiebatur arca fœderis, Exodi cap. 25. & Hebr. 9.

Ἵλα@, ου, ὁ καὶ ἡ, propitius. Iliad. α, Αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλα@ Ὀλύμπι@ ἔσσεται ἡμῖν, propitius erit nobis. Tribuitur etiam hominibus, & exp. benignus, clemēs, facilis. Iliad. ι, σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμόν. Exp. etiam hilaris.

Ἵλεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Atticè idem quod ἵλα@, propitius. Xenoph. Pæd. 1, θεοὶ ἵλεῴ τε καὶ εὐμενεῖς πέμπουσί σε. Hominibus etiam interdum tribuitur: vt apud Plutarch. de def. orac. ἐνδιδόντ@ ἑαυτὸν ἵλεων καὶ παρέχοντ@, quum facilem se traderet & præberet. Idem est etiam quod ἱλαρὸς, cui oppon. λυπούμεν@ siue σκυθρωπός: vt ostendit Athen. lib. 8. Sic & apud Plat. in symp. vbi etiam iūgitur cum εὐφραινόμεν@. Reperitur etiam ἵλει@ apud poetas.

Ἱλέως, aduerb. animo propitio. Item animo hilari, hilariter.

Ἱλεόω, ῶ, propitium reddo, propitio. idem cum ἱλάσκομαι.

Ἱλεωτήριον, ου, τὸ, idem quod ἱλαστήριον, propitiatorium.

Ἱλαρὸς, οῦ, ὁ, hilarus siue hilaris, lætus. vt ἵλεως. Xenoph. αὖ τι συνθηκῶν ἱλαροὶ ἦσαν. Apud Luc. ἱλαρὸς βί@, hilara vita. Et ἱλαρὸν φέγγ@, apud Aristoph. hilara lux & læta. Τὸ ἱλαρὸν, substant. hilaritas, apud Suid. ¶ Item facilis, humanus. Suid.

Ἱλαρότης, ητ@, ἡ, hilaritas.

Ἱλαρόω & Ἱλαρύνω, hilaro, exhilaro, hilarem & lætū reddo.

Ἱλάρια, τὰ, hilaria: festum quoddam, de quo Macrob. Satur. lib. 1, cap. 21.

Composita.

Ἀνίλεως, qui propitius non est. inclemens, immisericors. Iacobi cap. 2.

Ἐξιλάομαι, & ἐξιλάσκομαι, idē quod simplex. Xen. Pæd. 7. ἐξιλασαμένῳ ποτὲ αὐτόν. Plut. ἐξιλάσασθαι τὸ μήνιμα τοῦ θεοῦ, placare iram deæ. Item expio, Leuit. cap. 16. Ἐξιλάσκομαί τι, propitius reddor ad condonandum aliquid, Ecclesiastici cap. 32.

Ἐξίλασμα, placamen seu placamentum id quod … ad placandum Deum. Ἐξιλασμὸς, οῦ, ὁ, placatio, … piandi. expiatio. Ἐξίλασις, idem quod ἐξιλασμ…

Ἐξιλεόω, ῶ, idem quod ἐξιλάομαι, propitio, placo.

Ἐξιλεοῦμαι, pro eodem.

Ἀνεξίλαστ@, (decomp.) implacabilis, qui placari … schol. Apollonij.

Εὐίλα@, ου, ὁ καὶ ἡ, propitius, Suid. Εὐιλατεύω, propitium …

Πανίλα@, admodum propitius & clemens. Item val… ris. vt apud Nonn. πανίλαον ὄμμα ἰταίνων.

Ἴλεος, Ἴλη, vide in Εἰλέω. Ἴλεως, in Ἵλα…

ΙΛΙΑ'Σ, άδ@, ἡ, ilias: turdi species, apud Aristot. Hist. ani… lib. 9. cap. 20. & apud Athen. lib. 2. ¶ Est & gentile … idem significans quod ἰλιακή. ¶ Item liber seu poema … bus iliacis, seu ad Ilium gestis. Ἰλιὰς κακῶν, Ilias malor… uerbio dicitur de magnis & infinitis malis, qualibus … fuerunt Ilienses.

Ἰλιγγιάω, &c. vide in Εἰλέω.

ΙΛΛΟΣ, ου, ὁ, oculus. Pollux lib. 2, Ionicum esse trad… autem est strabo, vt scribit Eustath. Huius fœm. est … Hesychium. * ἀπὸ τοῦ εἰλεῖν, id est, à volubilitate.

Ἴλλω, oculis conniueo. ¶ Item voluo, conuoluo, … στρέφω, Eustath. vt apud Nicand. in Theriacis, … λλίω τ' ἐκ ἰθεῖαν ἀτραπὸν ἴλλων. ¶ Item vincio, constri… contineo, vt schol. Aristoph. exp. ¶ Item pro συγ… apud Hippocr. tradit Gal.

Ἴλλομαι, voluor, seu moueor, vnde Aristot. apud Plat… mæo ἰλλομένην exp. κινουμένην. Sic apud Apoll. Arg. … λόμενος περὶ ὅμιλον, schol. exp. συνειλούμεν@ & … Item vincior, constringor, contineor: vt apud Apoll… lib. 1, δεσμοῖς ἰλλόμενον. Apud Plat. in Timæo … ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἐρριζωμένας, exponitur pilos actis … capite firmari & contineri. Item includor, concludor…

Ἰλίζω, apud Suid. exp. διαστρέφω.

Ἰλλὰς, άδος, ἡ, vinculum contortū seu contorquen… Iliad ν. Item gens turdi, Eust. ex Athen. & Aristot.

Ἰλλώπτω, strabis oculis seu contortis intueor. Eust.

Ἰλλωπέω, ῶ, & ἰλλωπίζω apud schol. Aristoph. exp. … ex Poll. conniueo, hallucinor. (poet…

Ἰλλαίνω, oculos contorqueo, seu distorqueo. vt Gal. …

Composita.

Ἀνίλλωμαι, (tanquam ab ἀνιλλόω, ῶ,) Poll. exp. … videtur significare voluisse intuitum eius qui oculos … versus attollit.

Ἀπιλλέω, ῶ, exp. κλείω, claudo. vnde apud Hippocr. … exp. συγκλεισθῆ.

Δινίλλω, Ionicum est, vt annotat Eust. & significat oculis illuc vertēs circumspecto: vt Il. ι, τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε … ἱππότα Νέστωρ, Δενδίλλων ἐς ἕκαστον, oculos in vnumquemque … tens seu flectens, Apud Apoll. Arg. li. 3. … exp. conniuens, vt sagittarij solent quo certius collin… de schol. Pollux δινδίλλειν exp. Τὼ ὀφθαλμὼ παραβάλλειν … mis oculis toruisque aspicere, oculos intorquere.

Ἐνίλλω. Eust. exp. oculis irrideo.

Ἐνιλλώπτω, idem quod ἰλλώπτω, sum strabo, Eust. … chio exponitur etiam, derideo.

Ἐνιλλωπέω, ῶ, apud Suid. exp. oculos contorqueo, str…

Ἐξίλλω, (vocabulum antiquum, teste Etymol.) exp. … θῶ, ἐκβάλλω, κωλύω, ἀπελαύνω. Inuenitur etiam ἐξίλλω, … possessione eijcere apud Dem. in orat. quæ inscripta … ἐπιγραφὴ πρὸς Πανταίνετον Ἐξούλης δίκη, est apud Atticos … ἐκκλείεται καὶ ἀπείργεται ὧν νέμεται. vt tradit Eust. ab … ducens. Harpocrationi quoq; (itidem ab ἐξίλλω … ti) est actio quam intendunt ij qui dicunt se prohibe… (i. possessione rerum suarum) aduersus eos qui proh… Exponitur à quibusdam, interdictum vnde vi & inde… vi, apud Demosth. orat. in Mid. Metaph. apud Aristot… neg. ἐξούλης λαχεῖν τινι alicui intendere iudicium, vnde … aliquo agere vnde vi.

Ἐπιλλίζω, oculis innuo. vt Odyss. σ, Οὐκ ἀΐεις ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες; quidam exponi posse putant, nutu instigant, … iam sibilis instigant. Apud Hesych. & Suid. … καταμωκωμένη, & ἐπιγελῶσι. & dicitur proprium esse … rum, quòd interdiu non cernant. Eustathius annotat … ros Homeri verbo ἐπιλλίζειν visos esse ἐπὶ βασκανίας.

Ἔπιλλος, exp. παρέστραβος. Ἐπιλλοῦ, apud Eust. exp. …

Κατίλλω. in lex. Paul. exp. καθείργω.

Κατιλλὰς, άδ@, ἡ, vt κατιλλὰς νὺξ, apud Apoll. Rhod. Arg. … exp. σκοτεινὴ. quasi κατίλλουσα καὶ καθείργουσα, vt scribit Paul… vide & in comp. ex ὅλος.

Καλλώπτω, à Pausania exp. καταμυκτηρίζω. Idem est q… ἰλλώπτω, seu ἐνιλλώπτω, in hoc epigr. Τῷ γλυκερῷ … ἐλλώπτειν Πελίππῳ.

Καλλι…

…, exp. deiectis oculis irridere.

…αίνω, idem.

…, seu σίλλοι genus quoddam poësis comicæ. Eustath. item … poema & irrisorium poema παρὰ τὸ διασιλλαίνειν τοὺς ἄλλους. Ety… ol. ¶ Σίλλ@ Suidæ est etiam maledicentia, & irrisio. item …@ & μῶμ@.

Σιλλαίνω, ludo genus poesis comicæ, quod σίλλοι appellatur, Eustathius. ¶ Item per ludibrium, oculos agito seu moto. Poll. Et generaliter dicterijs & conuitijs aliquem proscindo, … caciter seu falsè alicui illudo. Diog. Laert. πάντας λοιδορεῖ … σιλλαίνει τοὺς δογματικοὺς ἐν παρῳδίας εἴδει. ¶ Hesych. σιλλαίνω & σιλλῶ exp. διασύρειν & μωκᾶσθαι. atque dici ait ἀπὸ τῆς … Διασιλλαίνω (decomp.) idem quod σιλλαίνω, irrideo. apud Luc. in Lexiph.

…σιλλόω, ῶ, & διασιλλόω, ῶ, (decomp.) idem cum σιλλαίνω & διασιλλαίνω, apud Poll. & Hesych.

…, claudo. apud Soph. in Antig. Ὁρῶσι χ' οὗτοι, σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα. Eustath. exp. ὑποβάλλουσι κλείοντες, quidam exp. os comprimunt.

ἼΛΥΣ, ύ@, ἡ, limus. Dicitur de paludibus. Il. φ, Οὔτε τὰ τεύχεα … πού μάλα νειόθι λίμνης Κείσεθ' ὑπ' ἰλύ@ κεκαλυμμένα, καδ δέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισιν. Dicitur & de fluuijs: vt apud Ctesiā, … ἐν τῇ ἰλύϊ τοῦ ποταμοῦ διαιτῶντες. Sic apud Plut. … lib. de exilio, ἰλὺν ποταμοῦ τοῦ Ἀχελώου Apud Herodian. li. 3. exp. cœnum. Item fæx vini. Aristot. de gen. an. l. 3, ὥσπερ οἱ οἶνοι … τῆς ἰλύος ἐξιόντες μιγνυμένης τῆς ἰλύ@. idem διὸ καὶ ἀναθολοῦται ὁ οἶν@ μιγνυμένης τῆς ἰλύ@. * Eust. annotat deriuari à verbo εἰλύω (inuoluo) pro quo & ἰλύω scribitur, sicut & εἰλὺς per ει scriptum inuenitur apud Hesych. quòd pedes inuoluat. Alij deriuant ab ἴλ@.

…, ὁ, limosus. Exp. & fæculentus. (culentus.

Ἰλυώδης, ε@, ὁ καὶ ἡ, idē. Apud Gal. αἷμα ἰλυῶδες, exp. sanguis fæ-

…, oblimo, limo obduco, limo obuoluo seu inuoluo. Exp. & abscondo. Pro eodem scribitur & εἰλύω. vt Il. φ. suprà.

…, (comp.) vnde part. pass. καθιλυθεὶς, limo obductus. apud Xenoph. in Oecon.

ἹΜΑ'Σ, άντος, ὁ, lorum, loreus funis, corrigia, funiculus ex loris bubulis tortus. vt Iliad. γ, ἱμὰς βοὸς, & ἱμάντες βόειοι. Iliad. χ. & …. Aristoph. vtitur & Xen. Pæd. 6. & Plut. in Hell. item Aristot. & alij. ¶ Est etiam affectus curculionis, quum longior, gracilior, sicciórq. euaserit: sic dictus à corrigiarum similitudine. Aetius lib. 8, cap. 43. ¶ Idem dicitur & ἱμάντωσις.

…, ου, τὸ, lorulum vel corrigiola.

…, ε@, ὁ καὶ ἡ, lori vicem præbens. lori vice flexilis apud Diosc.

…, εως, ἡ, corrigiarum in calceamentis constrictio. Hesych. item lignum quod ad continendos parietes in medio structuræ ponitur. Ecclesiastici 22. item affectus ille curculionis, de quo in Ἱμάς.

…, ου, loreus, qui ex loro est.

…, ου, τὸ, columnæ in ore extensio. Hesych.

…, ου, τὸ, exp. situla nautica. Hesych. ἱμαντέλια, nautica esse instrumenta dicit.

…, f. άσω, loris cædo. loris verbero, laurea scutica ferio. Od. … ἵππους. Interdum additur datiuus instrumenti: actum exp. simpl. cædo, verbero. Il. α, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω. Et metaph. Iliad. β, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωέϊ γαῖαν ἱμάσσῃ, i. verberet.

Ἀνίμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) loro non cæsus. Ex Nonn.

…, scutica, flagellum loreum. Il. ψ. Od. ν.

…, f. ήσω, loreo fune extraho: siue haurio, vnde ἱμῶντες, haurientes, Hesych. Et ἱμῶσα, hauriens, extrahens.

…, loreo fune extractus, haustus. Hesych.

…, funis loreus (seu ex loris bubulis tortus) quo aqua è puteo extrahitur: funis quo aqua hauritur. idem quod ἱμὰς teste Hesych. Apud Aristoph. in concionant. ἱμονιὰν ἀποπατεῖν, diu immorari deponendo ventris oneri.

…, α, ον, vt ἱμαῖα μέλη, carmina seu cantiones quæ in haurienda è puteis aqua cātari solent. Callim. Sunt tamen qui ἱμαῖα ᾄσματα exponant, quæ canuntur ab iis qui molas versant, apud Athen. lib. 14. ac tum deriuatur ab ἱμαλὶς quod Doricè signif. genium qui molendinis præerat. Hesyc. autem ἱμαλὶς est ἡ ἐπιμύλι@ ᾠδή. idem quod ἱμαῖ@ ᾠδή: item vuæ quædam species. item νόστος, δύναμις, ἐπικαρπία. Apud eundem ἱμάλι@ exp. abundans, multus, copiosus.

Composita ex ἱμάω.

…, loreo fune sursum traho, extraho, haurio. Xenoph. Anab. 4. ἀλλήλους ἀνιμῶντες τοῖς δόρασι, hastis se mutuò extrahebant, vt loreis funibus aquam è puteo. Sic dicitur etiam …, extrahere. ¶ Item eleuo, erigo, euheho, sustollo. Xenoph. de re eq. ἐπειδὰν δ' ἀνακυφίσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀνάβασιν, τῇ μὲν ἀριστερᾷ ἀνιμάσθω τὸ σῶμα, τὴν δὲ δεξιὰν ἐκτείνων συνεπαιρέτω ἑαυτόν.

Ἀνιμάομαι, pro eodē (in voce media) apud Plut. in amat. nar. Item passiuè, extrahor, haurior, apud Luc. Laërt. Herodian.

Ἀνίμησις, extractio quæ fit fune loreo aut haustro. extractio in altum.

Καθιμάω, ῶ, fune loreo demitto. Aristoph. in Vesp. & apud Athē. Item simpl. demitto. καθίμα, apud eundē Aristoph. ibidē.

Καθίμησις, demissio per funem loreum. Plut.

Ἱμάτιον, &c. vide in Ἕω, i. induo,

ἹΜΕΙ'ΡΩ, desidero, cupio. poëticum est. Cum genit. vt Od. κ, ψύχε@ ἱμείρων, Sic apud Hesiodum, ἱμείρων φιλότητος. Et apud Aristoph. in Nub. τοῦ ξυνιέναι γ' ἂν ἱμείρεις. οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς. Cum accus. Soph. in Oedipo tyr. γνωτὰ κ' οὐκ ἄγνωτά μοι Προσήλθεθ' ἱμείροντες. Cum infinit. vt Epigr. lib. 1. τὸ καλὸν ἱμείρων λύχνον ἀναφλογίσαι. * Etymon vide in ἵμερος, quod sequitur.

Ἱμείρομαι, idem quod ἱμείρω, Od. α, θανέειν ἱμείρεται. Et apud Herodot. ἱμέρθη ἰδέσθαι, videre desiderauit.

Ἵμερος, ου, ὁ, desiderium, cupiditas, cupido. Iliad. λ. & apud Hesiod. in Erg. dicitur με τούτου ἵμερος αἱρεῖ, me huius rei desiderium capit. vel huius rei cupiditate teneor. Hoc nomine vtitur & Philo de mundo. Exponitur & libido. ¶ Est etiam peculiariter desiderium amatorium, cupiditas amatoria, cupido, idem quod πόθ@. Iliad. ξ, Ὡς σέο νῦν ἔραμαι καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. Aristoph. in Ran. πόθος ἵμερός με διαλυμαίνεται. Sic Eurip. in Med. νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμέν@. Hanc signif. propriam esse vult Eust. ideoque videri dicit inesse huic nomini Aeolicam vocem ἔρος: vt ἵμερος dictus sit quasi ἔρος ἐξ … ἀφροδισίου. Plato verò in Cratylo ἵμερον scribit ex eo dictum esse, ὅτι ἱέμεν@ ῥεῖ καὶ ἐφιέμεν@ τῶν πραγμάτων, καὶ οὕτω δὴ ἐπισπᾷ σφόδρα τὴν ψυχὴν διὰ τὴν ἕσιν τῆς ῥοῆς. ¶ Item ἵμερος, Cupido, deus. Sic Venus apud Luc. in dearum iudicio. παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύο καλώ. Ἵμερος καὶ Ἔρως. Sic & apud Pausan. in Att. ¶ Est etiam id in oculis, quo intuentium amor, conciliatur. Poll. lib. 2. Quidam exp. amoris illicium in oculis, oculorum philtrum. ¶ Item ἵμερος tanquam venenum quoddam Veneris fingitur ab Euripide: vt inquit Eustath. ¶ Est item nomen certæ cuiusdam cantilenæ, apud Poll. lib. 4. cap. 7. ¶ Item adiect. ἵμερος, desiderabilis, desiderium excitans, dignus qui desideretur, amabilis, suauis. in Anth. epigr. ἱμερόεις κάλλ@.

Ἱμερόεις, εντος, ὁ, desiderabilis, optabilis. Item amabilis, suauis, gratiosus. Il. ε, ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο. Exponitur ἐπιθυμητικὸς, apud Suid.

Ἱμερτὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἱμερόεις. Eust. Suid. Hesych. Apud Apoll. Ὃν δέμας ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσι, exp. liquidis aquis.

Ἱμερῶσαι, de puella dictum significat rem habere cum viro, coire cum viro. Sic apud Hippocrat. ἱμερωθεῖσαι Gal. expon ἀνδρὶ μιγεῖσαι.

Ἵμερα, flores & coronamenta quæ ad expiationes lustrationesque adhibebantur. Hesych.

Composita.

Δυσίμερος, ægrè amabilis ægrè cupidus. Item improbus & proteruus amator. Nonn.

Ἐφίμερος, amabilis, desiderabilis. Hesiod. in asp.

Πανίμερ@, gratissimus. ex Epigr.

Ἱμητὸς, ἱμονιά, vide in Ἱμάω.

ἾΝ, mensuræ nomen, teste Eust. qui dicit hinc fortasse factum esse ἡμίνα, vt ἔλαιον πλεῖον ἡμίνας ἕν. ¶ Item fibra, vide Ἴς. ¶ Cyprij ἵν dicunt pro αὐτὸν & αὐτὴν, ipsum, ipsam, teste Hesych. quod & μὶν dicunt poetæ.

ἽΝΑ, vt, ὅπως, ὄφρα. Cum subiunct. Dem. Olynth. 1. ἵνα γνῶτε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ αἴσθησθε ἀμφότερα. Et ἵνα μὴ λέγω, ne dicam. Cum optat. Plat. in Tim. ἵνα δ' εἴη μέτρον ἐναργές τι, vt esset mēsura quędam euidens. Et paulò post, ἵνα φαίνοι, vt colluceret. Cic. ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, venit vt spectaret, ἵνα μὴ λέγοι, ne diceret. Cum præterito seu aor. indicatiui. Xenoph. Pæd. 1. ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδυ, pro ἵνα ἐνδύσαιτο, vt sese in retia indueret. Luc. ἵν' ὡς πλεῖστον ἀπέλαυον τῆς ἡδονῆς, pro ἀπολαύσειεν. ¶ Item ἵνα vt i. quamuis. Luc. ἵνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεχαρισμένα, i. vt autem tibi dem, quamuis tibi dem & concedam. Apud Homerum ἵνα μὴ ponitur pro ἐὰν μὴ, nisi. Il. η, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε. ¶ ἵνα τί, vel ἱνατί, quamobrem, quare. Plat. in Apoll. ἵνα τί ταῦτα λέγεις; Apud Greg. ἵνα τί μάθωμεν; & τί παιδευθῶμεν; ad quam rem discendam? vel cuius rei discēdæ gratia? ¶ Item ἵνα (aduerb. loci) vbi, Aristoph ἐγὼ γὰρ οἶδ' ἵν' εἰσὶ μεγάλοι. Apoll. Arg. 2. ἵνα τε ποτί@. Et cum genit. apud Soph. ὁρᾷς ἵν' εἶ κακοῦ; Sic apud Herodot ἔμαθε ἵνα ἦν κακοῦ. Item, quo vt Soph. ὁρᾷς ἵν' ἥκεις. Item illic, apud Hom. Item, vbicunque. Aristoph. in Pluto, πωλεῖς γάρ ἐστι πᾶν', ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ, in qua quis sit felix.

Ἰνδάλλομαι, &c. vide in Εἴδω, video.

ἸΝΔΙΚΟ'Ν, οῦ, τὸ, Indicum: à Persis vocatur piper, teste Hip-

pocr. γνωμικόν lib.2. Dioſc. verò iunior (inquit Gal. in lex. Hipp.) eſſe dicit plantam in Aſſimilem piperi. Alij & ζιγγιβέρι, appellant Indicum. ¶ Eſt etiam coloris & medicamenti genus, de quo Dioſc. lib. 5, c. 107.

Ι'ΝΑ' Ω, ῶ, vacuo, euacuo, inanio, expurgo. frequens apud Hippocrat. pro κενῶ.

Ι'νησμὸς, οῦ, ὁ, purgatio, euacuatio, exinanitio. Hippocr.

Compoſita.

Ε'ξινάω, euacuo: ſeu purgationibus euacuo. Poll. lib. 4.

Υ'πηρο, nimium purgatus, nimiū euacuatus purgante pharmaco. Gal. apud Hippocr. & Theophr. hiſt. lib. 9. cap. 4. Galenus ait, ὑπέρινον dici etiam αὐτὸν ὑπερένησιν.

Υ'περένησις, immodica purgatio. Gal.

Υ'πτιάω, lubcuacuo, quodammodo expurgo.

Ι'σόν, ἴνις, ἰνώδης, vide in Ι'ς. Ι'νώδης, vide Υ'νώδης.

Ι'Ξ, ἰκός, vermiculus vites adedens. Vnde Alcman, καὶ ποικίλον ἴκα τῶν ὀφθαλμῶν ἀμπάλων ὀλοητῆρα.

Ι'ξαλο, vide in comp. ex Α' δουμ.

Ι'ξις, vide in Ι'κνέομαι.

-Ι'Ξ Ο' Σ, ξ. ὁ, viſcū. Plur. in Coriolano, ἰξάσι ἱερανον, φέρουσι τὸν ἰξόν. Metaphoricè vſurpatur à Luc. in lib. de ſcribenda hiſt. ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν ἐν τῷ σχήματι & τὸν παγίδα ἄπασαν λιχνείαν. ¶ item planta quædam, Heſych. ¶ Exponitur etiam arundo aucupatoria. ¶ item pro variæ, ſicut ἰξίας. ¶ item pedica paſſerum, inquit Etym. ¶ item metaph. pro tenace & parco. Heſych. * Quidam deriuari dixerunt ab ἴκω ſignificante κραταιῶ, quaſi ἰξὸς à futuro ἴξω.

Ι'ξώδης, ες Ο' ὁ, ἡ, viſcoſus, viſci modo lentus, tenax.

Ι'ξώδες, εος Ο' ὁ, viſcoſus. Exponitur etiam lethalis. vt ἰξώδεα πῶμα, apud Nic. in Alexiph.

Ι'ξεύω, viſco aues capio. item generaliùs, capto aues: aucupor.

Ι'ξευτὴς, ῆ, ὁ, q.d. viſcator qui viſco aues capit. auceps. Bion Smyrn. idyll. 2. item pro ἰξεύτωρ. vt in Anth. epigr. ἰξευτῆς κελάδοιο, & ἰξεὺς τῶν ὄρνεων.

Ι'ξεύτρια, viſcatrix. Plut. in l. de fort. Rom. Ι'ξάστειον, exp. aucupium.

Ι'ξευτικὸς, ῆ, ὁ, ad aucupes ſeu ad aucupum artem pertinens. q.d. viſcatorius. vt ἰξευτικὸς κάλαμος, apud Heſych. arundo viſcatoria, vel viſcata. Capitur etiam pro ἰξευτής, i. auceps. Suid.

Ι'ξία, idem quod ἰξός, viſcum. Theophr. de cauſ. pl. lib. 5, c. 22. & lib. 3, cap. 16 ¶ item planta quædam, quæ alio nomine chamæleon albus: ſic dicta, quia viſcum quibuſdam in locis circa radicem eius inuenitur, quo pro maſtiche vtuntur mulieres. Dioſc. lib. 3. cap. 10. Interdum varix, ſicut & ἰξός. Pol. onomaſt. lib. 4.

Ι'ξίαι inter lethales radices numeratur à Dioſc. lib. 6, cap. 21, & Act. lib. 13, cap. 71. Sic dicitur λεῖος ἡ ἰξία, q.d. viſcaria planta. nam viſco redundat tam tenaci & pernicioſo, vt nonniſi interaneorum conglutinatu interitum afferre videatur.

Ι'ξίη, ſiue ἴκαινα ἰξίνη, alia planta, quæ etiam fert maſtichen. Theophr. de hiſt. pl. lib. 6, & 9, c. 4.

Ι'ΞΥ Σ, ύος Ο', ὁ, lumbus. Galen. in lex Hippocr. ἰξύας ab Hippocrate vocari ait quod inter coxendicem & lumbum eſt interiectū. idem Gal. apud Hippocr. de fract. ἀπὸ τῆς ἐλάσσεως ἡ ἀπὸ τοῦ ὀδόντων κάλλει ἀμφὶ τὸ ἰσχίον καὶ τὰς ἰξύας, annotat quodam nomine accipere τὸ πᾶν μεταξὺ τῶν πλευρῶν ὀστῶ (i. ilium oſſa) quoſdam τὸ ὑπερθὲν αὐτοῦ, quod propriè λαπάρα dominatur. Vtitur & Hom. Od. 5. & Oppian. cyneg. l. 2.

Ι'ΟΝ, ῶ, τὸ, viola. apud Athen. ποῦ μοι τὰ ῥόδα, ποῦ μοι τὰ ἴα: Propriè verò ἴα appellantur purpureæ nigricantesque violæ. vnde apud Theocr. idyl. 10, καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστί. Et in Epigr. ἴον κυανωχές. & Theophr. καθάπερ τὰ ἴα, καὶ τὰ μὲν λευκά, i. vt violæ tam nigræ quam candidæ. idem tamen & ἴον μέλαν dicit hiſt. plantarum lib. 1, & ἴον λευκὸν, lib. 6. ¶ item ſolum, neut. gen. ab Ι'ός, quod vide ſuo loco. ¶ Eſt & verbum primæ perſ. aor. 2, indicat. à themate ἴω ſeu ἴομι.

Ι'ώδης, ες Ο' ὁ, ἡ, violaceus, violæ ſimilis, violam referens. Dioſc. l. 5, c. 171. aliam ſignif. vide in Ι'ός.

Ι'ωνὶς, ἡ, violetum, locus violis conſitus apud Ariſtoph. in Pace. Apud Theophr. ἰωνὶς μέλαινα, exp. nigræ violæ tota planta. At Ἰωνὶς, Ionia. vide in Ι'ων.

Ι'άσμινον & Ι'έσμινον μύρον, dictum vnguentum quoddam in perſide confieri ſolitum, ex violæ albæ floribus in ſeſaminum oleum conjectis, vt tradit Dioſc. lib. 1, cap. 74.

Compoſita.

Λευκόϊον, alba viola. λευκὸν, ΐον, apud Plut. in Athen.

Μελάϊον, nigra viola. μέλαν ἴον Theophr. hiſt. pl. lib. 6, c. vlt.

-Ι'ΟΝΟΟ Σ, ου, ὁ, Suidæ eſt primus pilorum exortus, primi qui effloreſcunt pili; lanugo. (* λέγει τὸν ἄνθρωπον κατὰ αὐξησιν.) Alij

ὀδόντας, eſſe volunt radices è naſcentium pilorum. ¶ cuntur etiam, vt tradit Pollux lib. 4. quos Latini pellant. * In hac ſignif. quidam dictos volunt ἰόντας instar ὄντων (i. ſimi) faciem deturpent & maculis ſpar ab αὐδος, quod circa ætatis florem erumpere ſolent riſtot. dicit ἰοειδεῖ μικροῖ. Et Dioſc. lib. 1, cap. 40. ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας καθάπερ, φασὶν, ἰούλων· ἐπὶ τῶν μετὰ ἡβ.

Ι'ουδὰς, ἀδ Ο', ἡ, lanuginoſa, villoſa, vel varia laborans. -δέρμα ἰουδὰδ Ο' ἀγέλου αἰγός. vbi Appion exp. celeriter euntis, velocis: item, ἰούδας ὑγιὴς, καὶ ταχὺς, inquit Heſych.

Ι'ΟΡΚΟΙ, οἱ, ſus cicurum genus apud Oppianum nat. lib. 3, ὃ δέρκεις ἄγριός τε & εὐγλήνιος ἱέρευς. Heſych. dicit eſſe ex genere τῶν δεκηδῶν.

-Ι'Ο Σ, ὁ, miſſile, iaculū, ſagitta. (* ab ἵημι, iaculor ictas mitto.) Il. 4, ἰὸν ἵησε, miſſi ſagittam. i. emiſi, iaculatus ¶ item venenum, quod ſerpentes & cætera animalia ta quaſi iaculantur. Sophocl. in Trach. ἕπου φωνὴ ſ χάδνης ἐος ὣς. ἰοδαρὴς. Plutarch. ζῆς σκορπίου μᾶλλ ὅτι πυκθεὶς, καὶ τῆς ἰχιδνώσης τὸ ἰὸν εἶτε δακὼν. ¶ item pro vt Tzetzes tradit ab ἰάομαι deriuans. ¶ item rubigo metalli, vt apud Dioſc. ἰὸς σιδήρου, rubigo ferri, ferrugo. liariter verò ἰὸς dicitur rubigo æris, hoc eſt, æruginoſus ſuccus concretus ex liquore cum æris metallo miſto. Dioſc. lib. 5, c. 91, 92. Plin. lib. 34, c. 11. 12. ἰὸς ἁλὸς, ſolus, a, um: item vnus, a, um. Il. φ. ἰὸς ψυχὴ, vnica anima. ἰῷ ἡμέρᾳ, pro εἰς μιᾷ ἡμέρᾳ vno die. Ariſtarchus ſcribit quos & dat. huius nominis circumflectit.

Ι'ώδης, ες, ὁ, rubigini obnoxius. Il. φ. ἰώδεα ἤδη τίθεται ab Euſt. exponitur etiam accommodus ad ſagittas conf das: item niger, ab ἰὸν, vt idem ſit quod ἰοειδὴς.

Ι'οδης, ες Ο', ὁ, ἡ, rubiginoſus, æruginoſus, ferrugineus. χαλὰ ærugino ſa bilis ſeu æruginis colore. Exp. etiā ver

Ι'όω, rubigine obduco, rubigine conſumo.

Ι'όομαι, ᾶμαι, rubiginor, rubiginem contraho. duco: vt ἰωμένῃ χαλκείᾳ. apud Ariſtot. item ærugine

Ι'ζω ærugine refero, æruginis ſeu ferrugini aſſimilis

Ι'άπλω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α'ρίον Ο', ὁ, ἡ, rubiginem non ſentiens, qui rubigine tiatur aut abſumitur ærugine non ferrugine hens. vt ἀοίατος σίδηρος, apud Ariſtot.

Καπόω, idem quod ἰόω. Καπόομαι, idem quod nor, ærugine conſumor. vt κατωρῥόμοι ὕλαι, apud

Ι'ᾶ Ο', vide in Ι'άς. Ι'άτης, vide in Ε'ω, mitto.

Ι'ΟΥ, (aduerb. dolētis) hei, heu, chęu. Ariſtoph. ἰὺ ἰὺ, ὦ Λυ. Luc. in Tim. τί τῷ πάντα ὁ Τίμων; μισητὸν ἰὺ ἰὺ, ἰὺ, ἰύ. Plut. in lib. de def. orac. αἰάζουσιν ἰὺ ἰὺ. Ly Plut. in Gorgia. Rurſum apud Luc. cū genit. ἰὺ ἰὺ Εὐελυμεῖων, ὁ iniqua conſilia. ¶ interdum contrà et tis. Sed hac ſignif. quidam ſcribi ἰῦ cum circumflexo Plat. de rep. lib. 4, ἰὺ, ἰὺ δέσποτ ὦ Γλαύκων, κατὰ πόλλ ἄρα κἀγὼ πολὺ μοι δοκεῖ ὁ πάνυ ὦ σοφιστὴς ἡμῖν.

Ι'ὺζω, clamo, ἰύω. Grammatici dicunt eſſe, vocem talem ed lis eſt ſibilātis. Odyſſ. ὁ, οἱ δ', ὑζόντες ὑπαὶ Α' ἀμφὶ δὲ Exponitur etiam, fiſtula cano, item agreſti voce profer clamo vt mulieres. item generaliter, clamo. Schol. Th ait eſſe τὸ λιγυφωνεῖν, & proprie de mulieribus dici.

Ι'υγμὸς, ὁ, vox tanquam ſibilantis, ſeu vox ſibilo ſi bilus: item clamor. Il. σ. Exponitur etiam, fiſtula cano.

Ι'υκτὴς, ῆ, ὁ, ſibilator, qui ſibilat, aut qui vocem edit milem. Theocr.

Ι'υγὸν ῆς, ὁ, idē quod ἰυγμὸς. Sophoc. in Philoctete, ὀ ἰυγὸν & πάνυ σπυτὸν πανὶς. Schol. Nicand. in Ther. eſſe vocem inarticulatam, λόγ τοῦ συμβάντος

Ἴυγξ, nomen eſt auiculæ, quam torquillam & verti quidam appellant. Eam deſcribit Ariſtot. hiſt. anim. l. Galeno lib. 4 περὶ χρείας, fertur dicta κίνησιν. ¶ Pon proſ. illecebris amoris, Xen. ἐπὶ τὸν παῖδα φίλτρα καὶ ἰύγγας & ὑύζων. Sic vtitur & Syneſius multis in locis. hic ἰύγγες generaliter pro quauis illecebra interdum ponit eo quod nos ad aliquid pellicit. apud Xen. in apomn habere illecebram & nelliciendi artificium tenere Pindar. in Nem. ode 4. ὑΐζε ὐλαμοῦ ἴυγγι ſcholiaſtes expo ποιητικὰ. ¶ Ἴυγξ fertur dictus & ipſe magarum rhombus. vide Suidam. Sunt qui in theocriti Pharm teria in hoc intercalari verſu, Ἴυγξ ἄγε τὸν ἐμὸν ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ τὸν τὸν αὐθέρα, vocem ἴυγξ ſignificationem illam habere credi rint. ſed ſcholiaſtes venerem auem eſſe tradit, quam ad ſuas incantationes adiutricem habeant. Vide plura eundem.

Ἰ'ππαλος, vide in Οὖλος. Ἰ'ών, vide in Ἰός.

Ἰ'ωνες, vide in Ἴαων.

Ἰ'ΠΠΟΣ, ου, ὁ, ἡ, equus, equa. Odyſſ. γ. ἵππος τε καὶ ἅρμα. Il. ψ. ἵππων ἀρίστευε. Od. σ. ἵππος οὐκ ἀνώνυστος. Et ἵππος ξύμβλητος. Od. ν. Pro quo Iliad. κ. ἵππος ἀγὼν ζυγὸν ἵππος. Et χαλιόωντ' ἵππον, ἀπὸ ἵππου ἐπιβαίνειν. ¶ Ἵππος item gen. accipitur aliquando pro ἵππου λαοῖσιν. apud eundem, decem millia equitum. Thuc. ἵππαγωγὰ, ducenti equites. ¶ Eſt etiam piſcis nomen, de quo Athen. lib. 7. ¶ Dicitur etiam de pudendo hominis, Heſych. ¶ Eſt etiam oculorum affectio, per quam nunquam illi quieſcunt, ſed tremulè ſubinde nictant. ¶ Ἵππος in compoſitione interdum intendit ſignificatum, ſicut etiam βοῦς: vt ἵππαρις, magnum ſcortum. Et κοππατίαν, apud Ariſtoph. ἵππαρις & delirus. * Sunt qui ab ἵκταμαι & πῶς deriuatum vefienex & delirus. * Sunt qui ab ἵκταμαι & πῶς deriuatum velinn, quaſi qui pedibus ſit voluc ribus.

Ἱππεύς, έως, ὁ, queſter. Eurip. in Oreſte.

Ἱππικὴ, ἡς, ars equeſtris: ſeu virtus equeſtris. Iliad. δ. Ἱππικώτατος, ἡ, ὁ, eques. Od. χ. Capitur interdum pro φυγὴ, vt tradit ſuſt. vt Il. β. ἵππασε Διὶ φίλος ἱππόβ Φυλεΐδης.

Ἱππικὸς, ἡ, ὁ, equinus, vel equo ſimilis. Xen. de re eq.

Ἱππάριον, ου, τὸ, equile, ſtabulum equorum. Xen. de re equeſt.

Ἱππασία, equeſtris, vt ἱππικὴ, ἱππάς. Dion.

Ἱππεστὶ, equeſtris. vt ἱππικὸν, ἱππάς. Dion.

Ἱππικὸς, ἡ, ὁ, equeſtris. vt ἵππος & ἵππειος, equeſtris currus: qui trahitur ab equis, Heſiod. inuenitur & ἵππιος vnico ι, vt ἵππιον ἅρμα, ex Epigr. equeſtria certamina. Apud Ariſtoph. in Nub. ἵππιος cognomento vocatur Neptunus, quòd primus equum produxerit. Sunt qui ἵππιον Mineruam quoque cognominari velint quòd prima currum inſtruxerit.

Ἱππικὸς, equeſtris ἵππικὸν ἄεθλα, equeſtria arma. Et ἱππικὸν ἄθλοι, equeſtria certamina. Demoſth. ἱππικὸν τράπεζαν. Xenoph. equeſtre agmen, equitum agmen. Et ἱππικὴ θεωρία apud eſſedem. Et ἱππικὴ ἀκόντια, apud Sophocl. currus equeſtris. Apud Xenophontem ſunt ἱππικοὶ λόγοι, ad artem equeſtrem pertinens. Dicitur etiam ἱππικὸς ἀνὴρ, ſine adiectione à Xenophonte & Demoſth. pro equitatu. ἱππικὴ vel ἱππικὴ τέχνη, ars equeſtris. Xenoph. ἱππικὸς dicitur etiam artis equeſtris peritus, equitandi peritus, eidem Xenophonti. ἱππικὴ herbæ nomen Plin. lib. 25. c. 8.

Ἱππόκομος, eques. Xen. πυζοὶ καὶ ἱππεῖς, pedites & equites. Item ἵππεις, in Athen. rep. ordo equeſter. item ἱππεῖς, cancrorum genus, de quibus Plin. lib. 9. c. 31. & Ariſtot. de hiſt. anim. lib. 4. cap. 2. ¶ Ἱππὸς eſt etiā cometæ ſpecies apud Plin. l. 2. c. 22.

Ἱππεύω, ſum eques, equito. Iſocr. ad Dem. ἵππον κτήσεσθε καὶ πολὺ κρείσσονες ἱππεύσετε ἐπισταμένῳ. Dicitur etiam de equo apud Xenoph. (ſtoph.

Ἱππεία, equitatio, iter quod ab equite conficitur. Ex Ariſ Ἱππεία, equitatio. Xenoph. Pæd. 8.

Ἱππικὸς, equeſtris. Herodianus, οἱ ἐκ παίδων πέζεις, ex ordine equeſtri. In Athenienſium repub. ἵππεις pars vna erat ex quatuor illis in quas à Solone populus erat diſtributus. Et ἱππικὰ θυσία, ſacrificia quæ pro equeſtri illo ordine pagebantur. vt Heſych. tradit. Bos quoque ipſa quæ ſacrificio illi deſtinabatur, & cenſus quem conferebat equeſter ille ordo, ἵππεις appellabatur, vt idem annotat. vnde ἱππάδα πλᾶν apud Plut. in Solone, qui cenſum equeſtrem ſoluunt.

Ἱππεύω, equito.

Ἱππάζομαι, equo vehor, equo feror. equito. Xenoph. ἱππάζεσθαι ἐπὶ ἵππου, qui equo vehi ſeu equitare iam norit. Plutarch. in Camillo, πολὺ χαίρειν ἐπὶ πασὶ τοῖς ἄλλοις, qui regionem perequitarunt. Dicitur aliquando & ipſe equus ἐπὶ πεδίου, agitari. Xenoph. de re equeſt. ὅταν γε μέλλῃ ἱππάζεσθαι ὁμοῦ οὐηται ὁ ἵππος, ſi quis equum qui iam aſcenditur & agitur, emerit.

Ἱππασία, equitatio, equitatus, ipſa actio equitandi. Xenoph. de re equeſt.

Ἱππάσιμος, ἡ, ὁ, ἡ, equitabilis. Xenoph. Hellen. 7. Metaphoricè dicitur ἱππάσιμον ἀνοικὸς ἐαυτοῦ ἦθος, qui quaſi patitur aliquem ſeſſorem in modum equi. Plut. in Alex.

Ἱππαστὴς, ὁ, equitator, eques, qui equo vehitur. Dicitur interdum etiam de ipſo equo. Xenoph. de re equeſt.

Ἱππικὸν, adverb equitantium modo. vt ἱππικῶς κινεῖσθαι.

Ἱππάριον, ἡ, ὁ, equulus ſiue equuleus, i. paruus equus. Xen. Pæd. 1. item auis nomen ſimilis vulpanſeri, vt tradit Heſych.

Ἱππίδιον, idem quod ἱππάριον, equulus. item piſcis quidam, apud Athen. lib. 7.

Ἵππιος, equalus. Cenſetur etiam in mundo muliebri apud Heſych.

Ἱππεῖος, ex equo. Odyſſ. θ. & λ. Ἱππεῖοι, more equorum.

Ἵππειος, ἡ, caſeus equinus. item equi coagulum, vt tradit Dioſc. lib. 2. c. 80. Repetitur & ἱππόμυος, ὁ, ἡ, in eadē ſignif. apud Euſt.

Ἱππάλεκτρυών pro quo Doricè ἱππαλεκτρύων, ὁ, ἡ, in eadē ſignif. apud Euſt. Theocr. idyll. 25. κἠππάνασε καλὸν ἀνὴρ ἱππαλεκτρύων ἑῷον, quomodo equites hortaretur. Caſtor eques docuit.

Ἱππάριον, ου, τὸ, hippardium animal ita nominatum ab equi ſimilitudine. Ariſt. de hiſt. an l. 2. c. 1.

Ἱππάδες, genus luſus puerilis, apud Poll. lib. 9.

Ἱππαπαῖ, vox quædā ab Ariſtoph. in eq. per iocū & luſum facta.

Compoſita.

Α'μιππος, ὁ, ἡ, ἡ, qui ſimul cum equis eſt, equis adiunctus. vt ἅμιππος βοεσσι, apud Soph. Item ἅμιπποι vocantur apud Thucy dit. pedites equitibus adiuncti. Dicuntur etiam ἅμιπποι, ipſi equi copulati ſine rheda, equi d ſultorij: dicuntur & equites deſultores, vt ex Pauſania tradit Euſt.

Α'μφιπποι, οἱ, deſultores. qui duos equos abſque ephippiis agitantes ex altera in alterem ſubinde mira pernicitate deſiliebant. Aelian. de aciebus inſtr.

Α'ναγκιππία, neceſſitate equitare, i. neceſſariò neceſſitatem equitandi habere. μετ' ἀνάγκης ἱππεύειν, apud Suid.

Α'νδιππάδιον, q.d. equito aduerſus aliquē. Nam αὐδιππάδιον ἀλλήλοις dicuntur à Xen. duo equites inter ſe contendentes.

Α'νδιππάζομαι, equitans occurro. contra aliquem equo iuuchor. Α'νδιππασία, decurſio equeſtris. A ſuida exp. equeſtre certamen.

Α'νιππος, equo carens, vel equo non inſidens, apud Herodot. l. 1. item equitandi imperitus. Ariſtot. l. Exp. & inequitabilis. vt ἄνιππος ὁδός, vel ἄνιππος χώρα, Herodot. Inuenitur & pro ἄιππος. Poll. lib. 1.

Α'φιππος, equitandi imperitus. artis equeſtris rudis & imperitus. Luc. & Plat. de rep. l. 1. & in Protag. ¶ item equo carens vel equis. apud Suid. Item (de loco dictum) non aptus equis vel potius equitatui. vt ἄφιππος χωρίον, quod & δύσιππον, Plut & ἄφιππος χώρα, regio equitatui non apta. Et ἄφιππος ἡ πεζικὴ ὁδός. apud Plut. in Ant.

Α'φιππία, ὁ, equitandi imperitia, vel artis equeſtris. Xenophon. in hipp.

Α'φίππευμα, (q.d. ab equito) equitans recedo, vel fugio, vel ex vno loco in alium me recipio equitando, vel equo me propipio.

Α'φιππάζω, exp. equitatum ago. Α'φιππάζομαι, equo me propipio. equo aufugio, apud Plut. & Strab lib. 7.

Διίππιος, idem quod αὐδιππάσιος.

Δύσιππος, equis difficilis, equitatui minus idoneus, Xē. Hell. 3.

Ε'ππαζόμενος, equo inuehor, ſeu equito in. Ε'ππάδιον, idem.

Ε'ξιππάζομαι, equo euchor. ſeu equo exeo. Plut. ἐξιππάσασθαι πρὸς πυλῶν. Et Syneſ. ep. 132.

Ε'ξιππος, currus in quo ſex ſunt equi.

Εὔιππος, bonus ſeu præſtantes equos habens. Xen. & Eurip. item equitandi peritus vel equitatu præſtans.

Ε'φιππος, qui equo inſidet. qui equo vehitur: & peculiariter ſic dicitur eques miles, à Xen. Sic à Syneſ. opponitur πεζοῖ. Dicitur & ἀσφαλὴς ἔφιππος à Plutarc. in Public. ſtatua equeſtris. Et βίος ἔφιππος. vita equeſtri, ex Philone.

Ε'φίππιον, equeſtris. vt ἐφίππιον δρόμον, ex Plat. equeſtris curſus. Scribitur & ἐφίππιον.

Ε'φίππιον, ſubſtant, certamen equeſtre, Suidæ. Item ſtratum; equiſcilia equi. ephippium. Xenophon. de arte eq. Scribitur & ἐφίππιον.

Ἐνιππεύομαι, equo inuehor. aut equito ſuper, vel aduerſus.

Καθιππάδιον, per equito, equitando decurro. Herod. lib. 6.

Καθίππευσις, perequitor, ibidem. Καθίππευσις, inuaſio & incurſio quæ equo fit. exp. & adequitatio.

Καθιππάζομαι, equo decurro in equo in curſo. κἀδιππάσασθε χώρλω incurrauit regionem. Metaphoricè apud Lacr. dic. tu. καθιππάζεσθ & φιλοσοφίας, circa philoſophiam ſe exercere.

Κτήσιππος, puellarū quorū. Luc.

Μόνιππος, qui vnico equo vtitur, qui vnico equo curſu contendit. Plat. l. 8. de leg. Item μόνιπποι, oppoſiti ζεύξ ἀμίπποις, ſinguli equi, equi qui iuncti non ſunt. Xen, Pæd. 6.

Παιππάω, affectans equum, aſſectator equi. vt canis qui velocitate equum aſſequitur. Poll. & Aaiſt.

Παιππάσθαι, ab Heſych. & Suid. exp. obequito, præterequito. Item prætercurro. Et abeo aliò illis relictis. Apud Nonn. παιππάσθαι σὺν νόῳ πρὸς δινοῖδας per catachreſin dicitur pro, qui tranſmiſerat vel traduxerat.

Παιππεύομαι, à latere equito, adequito. Item præterequito, eo præteruehor.

Περιππάδιον, circūequito, obequito. Lucian. in ſomn. & Polyb.

Πληξίππος, qui pungit & ſtimulat equos. agitator & domitor equorum, eques. Et generaliter, bellator. Il. 8, & apud Heſiodum in aſp.

Πολύιππος, multos habens equos equis abundans. Dionyſ.

Προϊππάδιον, equito antè, equo præcedo, ſeu præco. Plut. in Cam.

Προϊππάδιον & προϊππάζομαι, adequito. iuxta equito. Cum dat. προϊππάδιον τῇ πόλει, adequitans vrbi.

Τέθριππον quatuor equos habens. vt τέθριππον ἅρμα, currus quadrijugis. Et τέθριππος ὄχος. Eurip. pro eodem. apud Ariſtoph. in Neb. ἵππος τέθριππος, pro quatuor equis vno jugo copulatis. Τέθριππον (ſubſtantiuè) quadriga, currus qua-

drijugis: currus in quo sunt quatuor equi. Athen. lib. 12. & Theocr. idyll. 15.

Τρύπανον, siue τρυσπάνιον, signum seu nota quæ equo πατρυιᾶθεν inuritur. stigma quo equus diuturnis laboribus veluti detritus & cõfectus notatur. nota qua agnoscitur ἡ ἵππος πρὸς τὸν ἱππέα. Scribitur & τρυσπάνιον, apud Eust.

Φίλιππος, equorum amans, equorum studiosus, vel qui agitandis equis delectatur. Plut. in Probl. Hell. Item bellicosus vt φίλιππος λαὸς, apud Eurip. in Hecuba.

Ἵπταμαι, F. πήσομαι, Aoristo 2. ἐπτάμην. vide infinit. πτίσσω, volo, in Epigr. Sæpe dicitur Metaphoricè de ijs quæ citò cursu aut impetu auium more feruntur. Plutarch. loquens de adulatore, αὐτὸς φησὶ βοᾶσθαι πτίσσων, ἵπτασθαί θ' ὑπόπτεον. Apud Homerum ἐκ χερὸς ἵπτασο, ex manibus iubito excidebat, quasi auolaedo. Od. χ & ω.

πτᾶμενος, ὁ, volatus.

πτᾶσα, ωσ, ἡ, idem apud Aristot. & Lucian.

πτηνός, ὴ, ὸν, volatilis. cui volandi facultas & vis ineſt.

πτηνὸς, ὴ, ὸν, volucris. πτηνὸν θῆρα, animalia volucria seu volatilia, apud Aristot. In Epigr. πτηνὸς Ἑρμῆς, alatus Mercurius. Metaph. πτηνοὶ λόγοι, apud Platon.

πτερὸν, &c. πτίλον, &c. πτερυγὴ, &c. quomodo huc pertineant. singula vide suis locis.

Composita.

ἀμφιπτάμενος, circumuolitans.

ἀνίπτασθαι, sursum volo, Luc. ἀνίπτασαι, idem apud Aeschin. in Cresiph. Plato & Aristophan. in auibus: & apud Sophoclem in Aiace.

Decomp. αὐτοπέτασθαι, antè in altum euolo. Greg.

Συναπέτασθαι, simul in altum euolo, simul volo. Greg.

ἀπτιλῶ, λῶ, ὁ ἡρ. volare non potens, inuolueris, implumis. vt ἀπτιλῶς νεοττοὶ pulli auium inuolucres & implumes. Plutarch. de aud. & Iliad. α.

ἀφίπτασθαι, auolo, euolo. Particip. ἀφιπτάμενος, apud Luc. vnde & ἀπτάμενος Iliad. π, & Odyſſ. λ. Inuenitur & Aor. 2. ἀπέπτην ab ἀφίπτασθαι.

Δίπτασθαι, peruolo volando pertranseo. cum accuſ. apud Luc. & Sap. lib. 5. Δίπτασθαι, pro eodem apud Eurip. in Medea, Plot. symp. 4. Herodian. lib. 2.

Εἰσίπτασθαι, siue εἰσπέτασθαι, inuolo. Aristoph.

Ἐφίπτασθαι, siue ἐφιπτάσθαι, aduolo. Odyſſ. ο, εἰ πού τι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις. Greg. λευγὸν μὲν οὐκ ἐφίπτασαι, in praca aduolat. Metaphoricè dicitur ὀσὲς καὶ ὅμιλον ἐπιπτάσθαι, Iliad. ο. inuolare in multitudinem.

Καθίπτασθαι siue καθιπτάσθαι, deuolo, volando descendo, Luc.

Μεταπτάμενος, transuolans, à μεθίπτασθαι.

παρίπτασθαι, siue παρίπτασθαι, a latere volo. Item præteruolo.

Συμπαρίπτασθαι (*Decomp.*) siue συμπαρίπτασθαι, simul præteruolo vel simul volo.

περίπτασθαι, circumuolo.

ὑποπέτασθαι, aduolo vnde ὑποπέτασαν pro ὑποπτᾶσαν. apud Aristoph, Phil. de vit, Mos. πτῆνες ὑποπέτασαν, ad hos aduolârunt. Υπερπέτασθαι, superuolo, supernè volo. (volatu.

Χθαμαλοπτήτης, ου, ὁ, humiuola, i. non multùm à terra se attollens

---

Ἵπτω siue ἵπω, & ἵπτομαι, med. nocco, damnum infero, lædo. βάλε πω. Iliad. β. ἴδ' ἵπτω σ' ἰὸν ἐκ νευρῆφι τανύσσας. Ἵψιπος, vermis ſpecies qui cornua corrodit. Odyſſ. φ. Accipitur etiam pro vermiculis qùi vites seu vitium oculos infestant. vide Ammonium.

Ἵπνὸς, siue ἵπων, ου, ὁ, furnus, testus siue testum. vt apud Aristoph. in auib. κρεμῶσιν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἵπνου τοῦτον. ¶ Item caminus, apud Aristoph. & Hipp. ¶ Item culina. Aristot. in Pluto, ὁ δ' ἵπνὸς ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλαφρὸς ἐστιν. Et in Vesp. εἰς τὸ ἵπνον εἰσπλεύσῃ. ¶ Item lampas, lychnus. Aristoph. in Pace, νῦν δ' ἀναπλεύσας τὸ πλησίον ὄρυξ ἐκβόησε· ἐξήρατε, τὸν ἵπνον ἔχοντες, εἶτ' ἐκ τοῖς ἵπνοισι κύβε. ¶ Apud cũdem in pace, κάλαμε ξωγκωῶν ἀμφεκτικωῶν ἐς ἵπνον. Ichol. exp. ἀχρεῖον. Item sterquitinium, apud Aristoph. in Cocalo, testè Poll & Hesych. in qua signif. scribitur apud Hesych. ἵπνὸν & apud Poll. ἵπνος. ¶ Est etiam pars nauis. Hesych. * Eustath. ab ἵπτω deriuat.

Ἵπνίον, ῶ. in furno seu camino vro aur infurnũ seu caminum conijcio Aeschyl. in Prometh. Γ' ἀπὸ πῦρος ἐξέφανε κατανάγκης ὕπο, ardens sub Aetnæ radicibus. velut in camino.

ἱπνίτης, ου, ὁ. furnaceus, testaceus. νὶ ἱπνίτης ἄρτος, apud Athen. lib. 3.

ἵπνιος, ου, ὁ, qui ex furno est. qui furni est. vt ἵπνια λύματα, apud Callim. purgamenta & sordes ex furno.

Ἵπνος, ου, ὁ, muscipula. Eustathius & Poll. ab ἵπτω, quòd muribus noceat & eos opprimat. ¶ Item officina fullonis, fullonica. Poll. ex Archilocho. ¶ Exponitur etiam, pœna, supplicium: item prætorium. ¶ Item potus. πόσις. vt Gal. exp. apud Hippocr. in μοχλῶ. ¶ Scribitur & ἵπος cum circumfl. quod exp. πιεσμὸς, pressus siue pressura. Pind. in Olymp. Ode 4, ὃ Κρόνε παῖ Ἀδραστε ἵππε, ἵπνον ὑμνήσοντα ἐκόλωσε φόλα

Τυφῶνος, onus ventosum quo centiceps Typhon pressus. Apud Poll. scribitur aspero spiritu ἵπνος, & ἵπνον.

Ἵπτω, ῶ. premo more fullonum aut muscipulæ. ex Aristoph. in eq. Poll. ex Crat. ἱππόμορος τοῖς ὑφῶσι sus miserijs.

Composita.

Ἐξιππόω, exprimo. Dioscor. lib. 5. ἐξίπνουν τὸ ὕδωρ. primitto. sic & Gal. lib. 1. de loc. aff. Medicamenta quæ dicuntur ἐξιπνῶν quæ malos humores extrahunt & expr.

Ἐξαπόμυγμα, exprimor. Dioſc. ἐξαπομύξαι μέλαινα, sa seu expressa & ἐξαπομύξιον ἔλαιον. Item expugnor. vnde & ἐξαπόμορος ab Hesych. exp. κακοπαθούμενος.

Ἐξιππώσης, ῶ, ὁ, cui exprimendi vis ineſt. Itè extrahendi purgandi vi præditus. vt ἐξιππώσης φάρμακα. Gal.

Τρύγιππος, colum per quod vinũ fæculentum & impurum funditur & percolatur: seu instrumentum quo vtuntur ad

Ἱππάω, Δίππα, &c. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἱππαγρέτης, &c. vide in ἵππος.

ΙΡΙΣ, ἴδος, & ἴριος, & ἴρηος, ἡ. arcus cœlestis. Aristot. de mundo. * Eustath. deducta esse scribit ab ἄρω, nimirũ quòd pluuias denũtiet. ¶ A Poëtis fingitur Dea à Diis nuntia missa esse. Hesiod. in Theog. Hinc etiam ita vocatur. ¶ Sic dicitur etiam circulus ille in oculo circa pupillam est, inter eam & albũm oculi medius, ne indito ab arcus similitudine. ambæ enim hæc inter se verticolores. ¶ Est & placentæ genus, Etym. ¶ Item herba quædam aromatica, de qua Theophr. hiſt. plant. lib. 6. cap. 7. & lib. 7. cap. 12. Dioſc. lib. 1. cap. Inde autem nomen sortita est hæc iris, quoniam floret diuersi coloris specie cut arcus cœlestis, teste Plin. lib. 21. cap. 7. ¶ Est & gemmæ nomen, Etym. & Plin. l. 37. c. c. 1. ¶ Dicitur esse & animal

¶ Apud Apol. Rhod. in Arg. est & fluuij nomen.

Ἴερνος, vt ἴερνον μέγεθος siue ἴλαγνον, vnguentum siue odoramentum, id est, ex iri herba confectum. Apud Dioſcoridem lib. 1, cap. 67.

Ἴρος, ου, ὁ, (comp.) cui perperam vel inauspicatò nomen Iri dirum est. Odyſſ. σ. ἴρου ἄκεος.

Ἶς, ἰνός, ἡ, fibra, Odyſſ. λ. σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶς ἔχοντα, Hippocr. de nat. infantis, οὗ ἡ τοῦ ὑμέν ἐφύσητο σὺν σαρκὶ ἶς λεπτὴ καὶ ἁπαλὴ. Sic Aristot. hiſt. anim. lib. 3. ἶνας ἔχουσι, fibras habent. Transfertur & ad animata, vt herbas: diuisiones earum & interfectiones, qui in earum folijs a tergo eminent, fibras ci ἶνας vocant. Plin. aliquando fibras, aliquando nervos, aliquando dorsum, aliquando venas appellauit. Sic Theophr. hiſt. pl. lib. 1. cap. 2. inter cæteras plantarum partes numerat μύτραν, ἶνας, φλέβας. ¶ Gallenus initio commentarij in epidem. lib. 6. ἶνα vocat etiam lineolam illam quæ fit per transuersum secat. ¶ Item ἶς, vis, robur apud poëtas. quoniam vitium corporis bona pars consistitia fibris, ijs partibus quæ fibras, mus as habent & neruosa sunt. Ἐν δὲλοθροι ἴχνεσι. Odyſſ. σ. ἐκ δὲ οἱ ἶς Ὀδυσῆος ἔβη. Sic Hesiod. Erg ἶς καὶμε ἀορίαι. Et ἶς πολεμίοιο. Iliad. φ.

Ἰνώδης, ους, ὁ, ἡ, fibræ similis. neruosus. Aristot. hiſt. anim. i.

Ἰνίον, ου, τὸ, posterior colli neruus, occiput, occipitium, nervus, ἰνες enascuntur. Il. ε. Βεβλήμην κεφαλῆς ἔπι ἰνίον. sic nominatum ἀπὸ τοῦ ἰνάδες καὶ νωδὲς ἔασι, quod fibrosum sit & neruosum. Sunt qui ἰδίως hinc dictum arbitrentur, id enim esse incuruari, & quidem tendine cervicis inflexo, ra concidente, & ad humores contracto.

Ἰνὶς, exp. νιος ὑος & ὕριος, infans: hinc originem trahere, tatur quoniam filij sunt vis roburque parentum. Eurip. pro filia vsurpasse fertur.

Ἴριος. ἴφις. ἴφιμος, vide in ἶρις.

Composita.

Ἐνδόνια, τὰ, intestina. Il. ψ. Eust. tradit quosdam ita denominare velle ab ἐνδὸν ἴναι ἢ ἰῶν. vide & in comp. à Δὶς

Εὔινος. bene fibratus, neruosus.

Ἀστράινος, tenues neruos seu exiles fibras habens.

πολύινος, multas habens fibras seu venas.

ἰδινώω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἰσιάζω, &c. vide in ἶσος.

ΙΣΑΆΗ, ης, ἡ, diphthera, rheno, vestis è pelle caprina, apud phanis enim schol. suo tempore ἀσκὸν dicti fuisse scribit

---

ἰσίκι διφθέρα nonnullis est. Idem scribit & Gal. lex. Hippocr.

eodem dicitur etiam ἰξέλη seu ἰξάλη.

Ἴσαμος, vide in Ἴσημι.

Ἰσάτις, ιδος, ἡ, herbæ nomen, de qua Dioscorid. lib. 2. cap. 215. & 216. & Plin. lib. 20. cap. 7. Nonnulli esse aiunt quod Cæsar lib. 5. de bell. Gall. à barbaris suæ corpora ea herba tingentibus glastum appellari scribit.

ἰσατινὸς, bilis quæ isatina seu glastum colore cæsio refert, Gal.

Ἴσημι, ἴσιο, (* puratur ex ἴσον futuro inusitato verbi εἴδω factum esse ἴσω, ἴσεις, unde ἴσμεν. vt ab ἐτεῖον est ἐτήμη. Theocrit. in Οἰκία κρᾶδε ἡμέλα τὸν ἴσον με. Doricè pro ἴσμεν. In plur. ἴσαμεν. & per syncopen ἶμεν, ac Doricè & Æolicè ἴδμεν. Est autem ἴσ μὲν & ἴσ μὲν prima vsitatum. In secunda persona ἴσσε. pro quo potius ἴστε in vsu est. Tertia, ἴσασι scilicet. Iliad. υ. πολλὰ δὲ καὶ αὐτὸς ἴσασι. In præterit. imperf. ἴσθεν, scilicet. & in tertia plur. ἴσασαν, ex qua fit per syncopen ἴσαν. Imperatiuus modus in omnibus numeris & personis syncopen patitur. Dicitur enim ἴσασθι, & per syncopen ἶσθι: ἴστω & ἴσω. In dual ἴστον & ἶτον: ἴστωτον & ἴσον. Plur. ἴστατε & ἶστε: ἴστωσαν & ἴσαν. nec non ἴσαν. In infinit. quoque ἴδμεν dicitur, sicut & ἴδμεναι, scire.

Ἀσύνημος, (comp. inusit.) conscius sum. idem quod συνοίδα. vnde συνίσασι & συνίσθι, nec non συνίστε: aliáque nonnulla tempora inueniuntur.

Ἴσασι, peritus, gnarus. Γ' δημοσύνη, peritia. cuius dat. plur. ἰδμοσύνησι, apud Hesiod.

Comp. Ἐπίδημον pro ἴδημον, in Epigr. ἐπιδήμιος θάρσος.

Ἀμαθὴς, ἀμαθέος, ἀμαθέα, ἀμαθὲς, ἀμαθέσσι. ¶ Appellatiuè ponitur ab ἄμαρ nuntio. quasi ἄπειρος ἐλπίδος. ¶ Appellatiuè ponitur & quoui smendico. vide Eustath. ¶ Ἱερὸς autem vide in Ἱερὸς.

Ἀ'ἴστος, ου, ὁ, (comp.) qui perperam vel inauspicatò nomen Iri dirum est Odyſſ. σ. ἴστος ἄκεος.

Ἰστὸς, ὁ, ἡ, (comp. ex ἐπὶ & ἵστημι, interiecto τ) perius sum. Cum infinit. vt ἱστορᾶ. ἱστὸς μὲν ὄρκος κακὸς ἀνδρὸς, Cum genit. vt Iliad. ζ. ἱστὸς μὲν ἐγὼ πολέμοιο. Cum dat. vt Iliad. ι. ἱστὸς μὲν ἐβὼ ἐπέεσσιν. Cum accuſ. vt Iſocr. ἐπὶ τοῦτον ἱστὸν ἐμαυτὸν, eorum mores cognosces. Interdum cum participio. vt Plutarch. in Themiſt. ἱστὸς μὲν γὰρ ἐγὼν, scio me habere. Absolutè dicitur ab Aristoph. ἱστὸς μὲν ὁ, vir prudens seu intelligens.

Ἐπιστάμενος, aduerb. scienter, peritè. Item prudenter. Od. υ. Apud Hesiod. ἐπιστάμενος.

Ἐπιστήμη, scientia, peritia. Item ars. ἐπιστήμη ναυτικὴ, Plat. ars nautica. Et plur. αἱ ἐπιστήμαι, artes liberales.

Ἐπιστάμενος, sciens, peritus. Xenoph. Superl. ἐπιστημονέστατος, scientissimus. Ἐπιστήμονες, scienter, scitè, peritè Aristid. Et superl. ἐπιστημονέστατος, doctissimè, Plato. Ἐπιστημοσύνη, scientia, peritia.

Ἐπιστήμων, cui scientia ineſt. Expon. & scientia præditus, apud Gal. Apud Aristotelem in poster. anal. dicitur scientiæ unitasque proprius & scientiæ efficiens. Ἐπιστημονικὸς, peritè. cui opponitur ἀπειρικὸς. Greg.

Ἐπιπρέπω, cadens sub ἐπιστήμην. Τὸ ἐπιστητὸν, exp. etiam, quod scitur. Aristot. in Categorijs.

Decomp. Ἀνεπίστημων, insciens, ignarus: non sciens, vt apud Thucyd. lib. 3. ἀπειρον & ἀνεπιστήμονα ὄντα πεζομαχεῖν, nescij quòd ea verterent. Item inscius, indoctus, imperitus, i. nulla rerum scientia. vt apud Plat. ἀπειρία μὲν καὶ ἀνεπιστημοσύνη τῶν ἐμῶν ἐξῆν. Apud Thucyd. ἀνεπιστημοσύνη τῆς, expon. naues ab imperitis inſessæ.

Ἀνεπιστημόνως, per insciam, insciè, inscienter, imperitè.

Ἀνεπιστημοσύνη, insciencia seu insciti, imperitia. cui opponitur ἐπιστήμη apud Xen. & Themiſt. ac Plat. Interdum & cũ genit.

Ἐπίστασθαι, probè noui, calleo, teneo, scio, ad vnguem teneo. apud Aristoph. Demoſthenes dixit ἀπειλᾶσθε ἐξεπίστασθαι. Interdum infinitivo, interdum accuſ.

Ἐπιστήμη, per contractionem ἐπιστήμη, q.d. ahtè potiùs noui. Æschylus in Prometheo, πάντ' ἐπιστάσεται, πάντ' ἐπιστήμη.

ἐπιστήμων, præsitio, iam antè scio & exploratum habeo. Xen. Παι. 4. ἐπιστήμων μὲν ἔγωγε οὐδὲν ἔτι δέομαι.

Συνιστήμων, sum conscius. scio Luc. συνιστήμων μὲν οὐδὲν ἐμαυτῷ κακόν, scio vide in Εἰδὼς, 1. scio. [δέμενον.

Ἰσθμὸς, ὁ, isthmus, terra bimaris, hoc est, terra angusta duplici intercluſa mari. Aristot. de mundo, καθ' ὃν ἐνέχεται ἰσθμὸς εἰς τὴν πόντου δύσιν. Peculiariter autem & κατ' ἐξοχὴν de Corinthiaco seu Peloponesiaco isthmo dici tolet. ¶ Dicitur & in homine ἰσθμὸς, fauces: pars illa quæ inter os & gulam seu guttur in modum isthmi est interiecta. vt quum Gal. comm. 3. in aphor. Hippoc. παιδίωμα esse dixit φλεγμονὴν τοῦ τε ἰσθμοῦ καὶ τῶν ἀμυγδάλων. * sic autem vocatur pars illa quasi ἰέμενος λάρυγγος καὶ οἰσοφάγου τὸ μεταξὺ, quòd per eam ceu per angustum tramitem cibus & potus in ventrem demittantur: vt annotat Eust. & schol. Hom. ¶ apud Aristot. hiſt. an. lib. 4. c. 8. ἰσθμὸν quidam esse putant quoddam σάλιγμα quo orificium valis testacei obstruitur, & id quidem in angustas fauces desinens. Apud eundem Arist. in Probl. ἰσθμὸν κλεψύδρας exp. collum clepsydræ, i. inferiora foramina. Sumitur & pro incerniculo, apud Dioſc. l. 2. In qua sign. sunt qui portius scribendum censeant ἴθμους.

Ἰσθμιὸς & ἰσθμιώτης, ου, ὁ, isthmi incola. Et Neptunus ἰσθμιὸς, quoniam in isthmo ranum habebat. Τὰ ἰσθμια. s. ἱερὰ, sacra isthmia, in honorem Neptuni, seu ludi isthmij. Strab. l. 8. Thuc. lib. 8. De his ludis plura vide apud Plut. in Theseo & Paus. in Corinth.

Ἰσθμιὸν, ὠ, τὸ [Eust. authore] dicitur τὸ σφὶν ἐ ἰσθμῷ, quod circulum collum est. collum cingens: quidem. peculiariter collare ornamentum, torques collum seu fauces cingens. Ab Hesych. expon. etiam σφενδόνην. [iib. 8.

Ἰσθμὸς μεικὸς ἀγών, certamen isthmiacũ, ludi isthmiaci. apud Strab.

Ἰσθμικὸς, idem. Apud Suid. ἰσθμικὴ πίτυς, isthmica pinus: qua coronari soleabant, qui isthmicis ludis vicissent.

Ἰσθμιὰς νίκη, apud Steph. isthmiaca victoria, palma isthmiacis ludis reportata. Et ἰσθμιάδεσς ἀστοτᾶσι, isthmiacæ induciæ i. induciæ quæ tantisper durabant dum isthmiaci ludi celebrati essent.

Ἰσθμιάζω, isthmiacum festum agito, isthmiacos ludos celebro. Translatè autem & prouerbialiter est, malè habeo, parum commodè salubriterque viuo: quòd ludi isti isthmiaci morbis essent obnoxij ob frequentem populorum hinc inde confluentium colluuiem.

Ἰσθμοῖ, in isthmo, apud Plut. in Themiſt.

Ἰσθμώδης, isthmo similis, isthmi formam seu speciem gerens, isthmi in modum angustus. Thucyd. lib. 8. ἰσθμώδες ὄντα ἢ χωρίον.

Composita.

Ἐνισθμίω, ῶ, isthmum traduco. apud Suid.

παρίσθμια τά. tonsillæ, i. glandulæ fauciũm. Item ipse φλεγμονὴ τοῦ τε ἰσθμοῦ καὶ τῶν ἀμυγδάλων. Gal.

Ἴσκος, ου, ὁ, & ἴσκιον, ου, τὸ, ἴσκιτιον: est edulij genus ex carne diligenter intrita & minutissimè incisa: de quo vide Apicium lib. 2. c. 1. & Aphrod. prob. 22. lib. 1. Autor est Macrob. iſcium dici quod ab insectione inſicium dictum erat. amissione enim literæ, postea quod nunc habet nomen obtinuisse. Videtur ex Latino factum, atque adeò peregrinum esse vocabulum colligi potest ex Athen. l. 9.

Ἴσκω, vide in Εἴδω, scio.

Ἴσος vel ἶσος, ου, ὁ, [producta vel correpta priore syllaba] æqualis, par. Il. ι. μηδὲ θυείοιεν ἴσ' ἐθέλειν. Arist. ἴσον μέρος, æqualis portio. τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι, par pari referre. Interdum cum dat. vt ἴσον σοι εἰσφέρω, apud Demoſth. confero patriæ tibi, id est tantum, quantum tu. Et Xenoph. Pæd, 1. εἰς τὸ ἴσον ἀφικέσθαι τῇ ἐπιστήμῃ τοῖς ἡλικιώταις. Copulatur interdum cum ὅμοιος. vt ἴσα καὶ δίκαια εἰρήνη. Demoſt. Interdum cum ὅμοιος. Xenoph. τοῖς ἴσοις & ὁμοίοις, æquis conditionibus. Et ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, apud Thuc. & reliquos. Apud Hom. interdum pro ὅμοιος. ponitur vt Il. λ. ἴσα ἰφθίμοισι θεοῖσιν. Τὸ ἴσον subſtantiui locum sæpe obtinet, & exp. æqualitas, æqualis portio seu æqua. item æquabilitas, iuris æquabilitas, ius. vt τὸ ἴσον ἔχειν. ius meum obtineo. Α'πὸ τοῦ ἴσου. Thucyd. pari iure & conditione: interdum & ex æquo iure. Γ' σα, sequente καὶ. perindè, æquè, vt Thucyd. lib. 3. ὅσα ἂν τοῦ ἴσου καὶ ἐμοὶ ἐκείνοις ἐφαίνετο. perinde vt supplices, æquè atque supplices. Γ' σον ἀπέχει, Thuc. æqualiter abesse, tantundem abesse. ¶ De numero etiam dicitur. Xen. Hell. 1. Λυσίας ἔχων ἐκεῖ ἴσους νεῶς, totidem naues. Et Herod. ἴσας ἴσας, totidem anni. Arist. de part. animal. ἴσα τοῖς ἀεὶ ἐμοῦ τὰ αὐτὰ πάντες ἔχουσι ἐν ἑαυτοῖς, habent omnes ova eodem numero atque impari.

Ἴσως, adverb. æqualiter, æquè, æquabiliter, cum æquabilitate: cui opponitur ἀνίσως. Demoſth. Olynth. 3. Frequentiùs ponitur pro, fortasse: apud Platonem. Aristot. Xenoph. Demoſth. & alios.

Ἴσιν

Ι'σότης,ητος.ἡ,æqualitas seu æquabilitas,parilitas. vt Solon apud Plut.ὡς ἰσότης στάσιν ἢ πολεμεῖ. Sic & Ilocr.in Areop.

Ι'σόω,ῶ,æquo,adæquo.Xen.Pæd.7.ὁ σίδηρος οὐ ἐοῦι τῶν ἀδυνάτων ὃν τῷ μάλιμα θεῖς ἰσχυρὸς.item ἰσόσαλξ,æquiparare se,vel æquiparari.Od η.v.107.& apud Arat.

Ι'σάζω, æquo, adæquo, vt ἰσάζειν ἑαὶ κτήνεϊ τὸ ἀροιλίζειν ἑαὶ ἀσίαις, Aristot.Polit.2. interdum absolutè ponitur,vt ἰσάζουσιν ψῆφοι,quum adæquant iudicum sententiæ.Apud Arrstoph. ἰσάζοντα ζυγὰ pro æquilibrio.

Ι'σάκις,æqualiter,pariter.vel totidem vicibus.

Ι'σαχῶς, pariter.item totidem modis.Aristot.Eth.l.1.c.6.

Ι'σαῖος,α,ον,idem ac ἴσος,par,æqualis:item similis.Nic.in Ther. v. 369. hinc comparat. ἰσαίτερος pro ἀσυμέτερος, opud Thuc. Eurip.& Xenoph.Et superl.ἰσαίτατος pro ἀσυμέτατος. Alij hæc actiuè vsurpari volunt pro ἰσάσαντος & ἰσάσαντος, vt μισαίτερος, φιλαίτερος.μικαίτατος,pro μισάντερος.φιλάντερος.μικάντατος.

Ι'σάμαι,idem quod ἰσάζω Ι'σάομαι,idem quod ἰσάζομαι, similis sum.Nic.in Alexiph.

Ι'σάριος, ος, ὁ ἢ ἡ,æqualis,par,vt ἰσάριοι ψῆφοι.æqualia,suffragia. Eurip.

Ε'ίσος,ε,ὁ,pro ἴσος,poëticum est.vt δ'αἰς ἴίση. Iliad.α,dapes quæ æqualiter omnibus distribuuntur. Et ἴίσῃ φέρεις, Od.ξ, animus,moderatus,suique semper similis.

Composita.

Α'νισος,ε,ὁ ἢ ἡ,inæqualis, impar. Dicitur de re & de persona Aristot. Α'νίσως,inæqualiter.

Α'νισότης,ητ.ἡ,inæqualitas.apud eundem Aristot.

Α'νισόω,ῶ,exæquo, adæquo, vnde ἀνισίδιος πολίθ, ex Herodoto adæquatus,numero,par numero.Exp.& ad æqualitatem redigo.item permuto,commuto. Plat.in Polit.

Α'νίσωσις,adæquatio,exæquatio.

Α'νισίζω,æquo,adæquo, compenso. Aristot.de part.an l. 2.

Α'νισίζομαι,æquor,adæquor,compenſor.

Decomp. Α'νταισίσωμα,τὸ, q.d. adæquamentum.ex Iosephde Ε'παισίω,ῶ,idem quod αἰσάω. (antiq.

Α'ιλσόω,adæquo,exæquo, æquale reddo. Α'ιλσόομαι,ῶμαι,adæquor,& c. Greg.Α'πίσωσις,contrarium comparatio. Aristot. rhet.4.

Α'πισόω,ῶ,idem quod αἰσάω,& αἰσάσω. Κ'πίσωσις, adæquatio.

Ε'ισιάζω,exæquo.

Ε'ξισόω,æquo , adæquo,æquiparo. Ε'ξίσωμαι,æquor , æquiparor. Thucyd.2.apud Plut.in Them. ἓις βαρβάροις ἐξισούμενοι τῇ πόλει, barbaris pares numero Ε'ξίσης,& ἐξίσου, æqualiter,æquè ac, vel perinde.Sæpe & difunctim ſcriptum inuenitur.

Ε'ξισάζω,adæquo. Item,idem polleo, apud Themiſt. Apud Dialecticos,ἐξισάζοντα dicuntur ea quæ ἀπόκτησιν ἀποδεῖξαι.

Συνεξισόω,coæquo.

Ε'σιος, æqualis,pro ἴσος. Ε'σίως,aduerb.æquè ac.vel perinde.

Ε'σάζω,complano,adæquo,ex Aristot.

Λισὸς,ἡ ὁ.læuis,glaber quidam dictum voluit quaſi λίσσ ἴσος, admodum æquus & planus.vide & in Λεῖος.

Πάρισος,æqualis , vel compar. Polyb. Πάρισον apud Rhetores, propè æquatum quod conſtat ſimilibus membris. Quintil. lib.9.c.3.vide & Hermog.Παρίσωσις,æqualiter,Dem.

Παρισόω,ῶ,adæquo,æquale reddo ſeu par aut compar.Item æquiparo.Plat.de rep.l.6.

Παρίσωσις, adæquatio. Apud Rhetores ſignificat peculiariter ſtructuram orationis cui adhibentur quæ πάρισα vocantur.Aristot.in Rhet.

Παρισοσύλλαβος, cui vis ineſt τῶ παρισώσει.

Αἶσα, & c. Βλαισὸς, Η'μισυς, & c. Κνημίδιος &, Μίσ&, quomodo huc pertineant,ſingula vide ſuis locis.

Ι'ΣΤΗΜΙ,F.στήσω,ſtatuo. vt στῆσαι, πρόσπαιον apud Xenoph. ſtatuere trophæum. Et ἰστάναι χαλκοῦν , apud Demoſth.ſtatuam æream alicui ſtatuere. Item erigo. vt apud Ariſtotel. ἵστασθαι ἐρέ τὰς ὦτας,erigit,i.facit vt erigantur. Dicitur etiam ἰστᾶναι τὰ ὦτα,arrigere aures. Item excito,vt Odyſſ. ξ.στῆσαι πυρὶ λίθον,excitare nubem. Apud Plutarch. ἰστάναι χορὸν, exp.inſtituere.Apud Herodotum , ἰσάσαι βασιλία, conſtituere regem. ¶ Item ſiſto , colloco. Xenoph. πολιτεῖα αὐτῶν ἓις ἀρχὰς ἱστάναι. Plat. in Theæt.στήσαμεν αὐτὸν ἓις λόγον.Plut.in Themiſt.ἐπὶ τοῦτ' ἔστησε βιβάσας αὐτόν. ¶Item ſiſto,inhibeo,reprimo.In qua ſignif. dicitur & ἐστάω.ᾶ,item ἐσάω, quod in compoſitis potius vſurpatur,vt κατεστάσω.συνεστάσω. Dioſcor.lib.1.περὶ ἴσατιδος. Syneſ. ep.73.στήσατε τὸ κακόν.Apud Homer. Odyſſ.ρ.στῆσαι νῆας,appellere naues. ¶Item appendo , pondero. Quæ ſignificatio ex prima ducta videtur , quòd erigi ſoleant quæ appenduntur. Xenoph.apomn. 1. ἃ ἕξιον σφόδρα σπουδῆς ἢ μεγάλου πόνου ἢ στάσεως εἰδέναι. Sic & Pæd.8.

Aoriſt. 2 ἔστην,& præt. ἕστηκα (quod & ἑστήκειν) neutram ſeu paſſiuam habent ſignificationem. Infinitiuus ἑστάναι, exponitur interdum ſtare vel iacere. interdum paſſiuè , ſitum eſſe vel poſitum eſſe. Idem in compoſitis obſeruatur, ſdque per omnes modos. Odyſſ.σ,ὀρθὸς γὰρ ἐν πυρὶ, ſtare erectus in pedes Xen. Pæd.5. στασὶς τὸ μέσον,ſtans in medio. πὸ γεφύματα ἕστηκε, literæ poſitæ ſunt. Dicitur & ἑστήκασι,& ἑστάσαι pro ἑστᾶναι.

Derivata, ac primum ex ἵστημι, i. Sto, exigo, ſiſto.

Ε'στὼς (thema factum more Syracuſano ex præterito ἕστηκα. vt κεκλὼν ex κέκλημαι & ſimilia poetis præterita ſunt, conſtanter ſto,perſto. Dem. ἕτοιμοι πὶ τῷ στῶτα ἐπιπᾶσαι αὐτοῖς. Idem.στεκτέον ἐν ἐξέσου σφόδρα. Et τοῖς ἑστῶσι καὶ πρὸ ἡμῶν κεκινδύνευκε.

Ι'στημα,το (in qua ſignif. σπάσα .æpe ponitur, vt Il.Δ. ἐστάμεθ' ἰσταμένοιϊν,prope ſtans.apud Ariſt. ἑστῶτα τόξα, ſtans ictus.Thucyd. ἑστῶτας ἀσὶς ὅπλα, ſtare aduerſus ſe.id reſiſtere,obſiſtere alicui. Apud Ariſtot.in Oecon. ῥᾴθυμα ἢ χρόνῳ , inſtante tempore. apud Heſiod. ῥᾳθύμοιϊν,vel nuper incunte.Exponitur etiam,deſiſto. Dem. Philip.4.ἀπ' ἀρχῆς πάντων ἀνθρώπων ἀδίκων,non deſiſtere iniuria inferenda.Et cum genit.vt ἐπαύσθην πολέμου ἢ ἀδίκων,non deſiſto. conſiſto.quieſco. Demoſth. Philipp.4. ἐς ἃ χρὴ τὰ πράγματα ἐλθόντα καιρῶ. Item inſiſto. apud Galen.ad Glauc. ἐπὶ τὸ σφοδρότερον,inſiſtere aduerſus id quod vehementius. Σταθμὸς autem paſſiuè ponitur pro,ſtatus ſeu origo.vt ἐν ἀρχῇ. Ariſtot. ¶ Item actiua ſign.ſtatuo. Xenoph. ἐπὶ τρόπαιόν τι ἵστασθαι,trophæum ſtatuebat. Il. α ἰδὲ ἐπὶ σῆμα ἑκάστου ἀνδρὸς ἐσθλοῦ ἱστάμεν,malum ſtatuere vel erigere. Et Il.ζ. κρητῆρας ἐπὶ μεγάλους ἵσταντο, crateras.

Στάσις,εως,ἡ quaſi dicas,ſtatus ſiue ſtatio,i.ipſe ſtandi actus. etiam poſitio & collocatio , & quaſi dicas, ſiſtencia. Xenoph. ἐν ἀρχῇ.Σάσις πολιτικὴ. Gregor. ἐν στάσει νυκτερινῇ, ſtatio per totam noctem. Item ſtatio nocturna, excubiæ. ¶Item ſtatus.(cui opponitur ſimo motus) quies qua nimirum aliquid quod aut mouetur, ſubſiſtit. Plutarch. de procreat. animi, ἐν ἀρχῇ τῆς πρώτης κἰνήσεως.ſtatum & motum. Sic & apud eundem de fig. Et στάσις ἀνέμων apud Thuc. tranquillitas qua remittitur furor quati ſubſidit.Apud Alex.Aphrod.in Probl. ἐν ἀρχῇ βαίνει ponitur pro ſubſiſtere. ſxponitur etiam, ſtabilitas,firmitas,conſtantia,perſeuerantia. ¶Item ſtatio,ſi locus in quo ſtatur aut conſiſtitur.Ariſtoph.in Pluto. Κἀγὼ δ' ἐφ' ἑνὸς τοῦ στάσιν τινὰ τοῦτον ἐποιούμην. Sic apud Aeſchin.in Ceſiph.& apud Iuſtin. lib.2. Ab Heſych. exponitur etiam officina. ¶Item vocabulum Rhetorum: quidam conſtitutionem vocant, quæſtionem,id in quo cauſa conſiſtit.vide Quintil.lib.3.c.6. & Cicer.in top. ¶Item conſtitutio. στάσεως, vt στάσεις Ariſtophan.in Ran. Sic χρῆν στάσεις dicitur actio illiquando rus conſtituitur & cogitur. ¶Item.conſtitutio & compoſitio vt apud Hippocr.ἀέρ& στάσεις. ¶Item στάσεις ſtuminum dicuntur aggeres & ripæ,ſunt enim ſtationes quibus cursus fluminis ſiſtitur & frangitur.Ariſt in equit. ¶Item στάσιν ἐποιεῖσθαι ſtituè accipitur pro, collocatio, poſitus , vt στάσιν ἀνάγκης apud Poll. ¶Item factio , (quæ ſignificatio inde orta videtur , quod in factione pars vtraque ſuam veluti ſtationem ſeorſum habeat.(Ariſt.Oecon.2. ὁρᾶν στάσεις ὕπνου ἢ ἐγρηγόρσεως. Et apud Xen. ἐν στάσει ἐγένοντο ἀλλήλοις. Sic & Plut.in Sert.Expon.& ſeditio.ſi loca in quibus ſtatur ſtάσεις δὲ τῆς πόλεως ἐπονείσας. Et apud Xen. ἐν στάσει ἐγένοντο ad ſeditionem concitat.ex.Et πῶς παλαιὰ οἰκία στάσεως ἐμπίπλησι Plut. veterem ſeditionem redintegrare. Et ἐν στάσει ἐγένοντο Thucyd.ſeditionibus agitari.

Στάσιμος,α,ὁ ἢ ἡ,ſtabilis,firmus,conſtans.Plut.de primo frig. Et metaph.apud eundem in Artox. στάσιμος μὲν ὁ, qui eſt ſtabili & firmo ingenio. Στάσιμον μὲν ὁ,carmen ſtans chorus canit. Item quietus, Plut.de primo frig. ἐπὶ τοῖς ἴσοις στάσιμον εἶναι,frigus quietum eſſe videtur. Item ſtabilis ſeu tardus:in bonam partem , apud Ariſt. probl.lib.30. quæſt.4.9.Item tardus.hebes,ſtupidus, Poll. Apud ariſt. probl. 4.c.3.λέξις στάσιμος,oratio ſtabilis & ſedata. Apud Lyſiam μισθὸς ἀργύριον,pecunia vſuraria. ¶Στάσιμα, pondera.apud Poll.

Στασιώδης,ες,ὁ ἢ ἡ,ſeditioſus-Xen.

Στασιώτης,ου,ὁ,qui factionis alicuius eſt. Herod. Item ſeditioſus,qui ſeditionem concitat.Suid. Item ſarcelles,apud Lat. Στασιωλὸς,ῦ,ὁ.factioſus. Item ſeditioſus.Thuc.l.8.Exp.ſeditioni obnoxius,apud Ariſt.eth.5. apud Thuc, lib.4. Στασιωτικὸς, exp.ſeditioſè, more eorum qui ſeditiones ſcitur. Στασιωτικὸν, ὴ,ſeditioſus ſtatus,apud Plat.lib.4.de rep. Στασιάζω, factionibus contendo, vel ſeditioſè diſſideo. Ita in epiſt.στασιάζουσι πόλις ὧν αὐτῇ,ciuitas inteſtinis ſeditionibus laborans.Xen.apomn.2.στασιάζειν ἀλλήλοις. Et στασιάζειν πρὸς ἀλλήλους ἴσως,ſtare aduerſus ſe inter ſe.diſſidebant. Item exp.contendo, certò. vt apud Plat. στασιάζοντες αὖθις ἐπὶ τοὺς ἐναντίους.

Στασιαστικὸς,ἡ ὁ,ſeditioſus,vel potius ſeditionis conciatrix.

Στασιαστὴς,οῦ ὁ,ſeditioſus,ad ſeditiones concitandas aptus.ſeditionis concitator.

Στασιαστὴ λέγων,apud Plut.Aeſchin.

Στασιαστὴς, ſeditioſè,factioſè. Ariſtot.in Polit. Dem.Phil.

Στατὸς,ἡ,ὸν,pro cor.

Στάτωρ,ορος.ὁ,qui ſtetit aut ſtat.vt στάτορ ἵππος, Il.ζ. equus qui in ſtatulo continetur. Et στάτωρ ὕδατος, Soph.in Philoct. aqua ex imbribus conſtans,aut ſtagnans.vel aqua ſtabilis & quæ à ventis non agitatur:qualis eſſe aqua fontium ſolet. Item idem quod στάθμη:vt στατὸς θώρηξ & χιτὼν,thorax & tunica recta.Aliquando dicitur ſubſtantiuè στατός. Plut.in Alcib. στατὸς ἢ ξυστὸς ἐν ἐμοὶ ἐναργέστερον ἀμυητηρίοις ἢ πόλεσιν.

Στάδιον,ἡ,τὸ,ſtiltendi vim habens:cui opponitur κινητικὸν. vt στάδιον ναυσὶν ἐμβόλου αὐτοὺς ἴσως, ἀλλὰ τύπτων ἰσχυρῶς. Eſt etiam inſtrumentum textorium,è quo ſtamina ducta ſunt:à ſimilitudine mali nautici,& ipſum πυρὸ τὸ ἱστὸς, teſte Euſt. Item ipſa tela.vt Heſiod.in Erg. πολυδούλιον ἐν ἱστὸν ὑφαίνειν. Et Odyſſ. ω,ῳ τέλος γ' ἀκάματον ἐφόρεμεν ἠγαθέην ἐπὶ νῆα,nauis.velum.Il. α Οἱ δ' ἱστὸν στάσαντ', ἀνὰδ' ὑτία λευκὸν πίσωσαν,erecto malo candida explicuerunt vela apud eundē Hom.ἑλκειν & καθαιρεῖν τὸ ἱστίον,idem quod ὑφαίνειν,contrahere ac detrahere velum,ſubmittere velum.Item textum,velū. Plat. in Parmen.& Exod.27.Hinc comp.πολυπόσιος,velum implēs; vt πολυπόσιος αὔρημος. Od κ,Ἐτ πολυπόσιοις ἀνοσφίν,apud Eurip.in Iphig. Taur. Exponitur & paſſiuè,qui proſperè curſu nauigat.vento implente velum:quod & metaph. vſurpatur apud Plut.in Catone.

Στιλὶξ,vel potius στέλικες,paxilli ſeu furculæ , quibus attolluntur ſuſtentanturque retia. Dicuntur etiam vari aut cerui. Plut.in Pelopida.σκόλακάς τε καὶ στελίκας ὀκτὼ.

Στοιβεύς,σήλη.σήλαιος,στελίζω.στοιβὴ.ἔξας,σῆθος,σητέγων,.Α'συ,quomodo huc pertineant,vide ſuis locis.

Compoſita : ac primùm cum præpoſitione Recordare autem (Lector) earum quæ in ἵστημι diximus : nimirum horum compoſitorum aoriſtum ſecundum & præt.perf.in actiua voce ſequi ſignificationem verborum paſſiuorum; horum duorum tem-porum exempla interdum in paſſiua voce afferri.

Α'μφίστημι.circunſto.Soph.αὐτὸν ἐν πόλει μαθόντες ἀμφίστασιν.

Α'νίστημι,contra ſtatuo, oppono,ex aduerſo pono , aduerſarium ſtatuo, Ariſtoph.in Ran. Α'λλ' ἕτερον εἰσπέτωτα κἀντιστασόμενον.

Α'νίστημι, reſiſto, obſiſto, repugno, reluctor, renitor,aduerſor,vt apud Thucyd. ἀνίστασθαι ὥσπερ ἄπαντες. Apud eundem lib.5.ἀνθιστάθες αὐτοῖ ἓ πᾶν μᾶλλον , quum ei res non ſuccederet.

Α'ντίστασις,εως.ἡ,reſiſtentia,reluctatio,obnoxius. Ariſtot.de mundo.apud Herod.ἐξ αὐτοστέκεως ἐκεῖ συσταθῆναι ἀρωγὴ ἐξ ἀντιστάσεως,pede collato & acie non aperta.apud Rhetores,comparatio,comparatiuum genus.Exp.& intentio.Hermog.

Α'ντιστάτης,ου,ὁ,reluctor aduerſarius.

Α'ντιστατέω,ῶ,obſiſto.reſiſto,reluctor, obluctor. Greg. Item obſiſto,partes facio vel cogo,factuoſus ſum,ex Herodoto.

Α'ντιστατικὸς,ἡ,ὸ,reluctatiuus.ad reluctandum , ſeu reſiſtendum valens, vel reſiſtendi vim habens. Hermog. αὐτὴ ἡ ἀντιστατική.

Α'νίστημι, ſurgere facio, erigo, excito iacentē.Plato in Charmide, τὸν ἓν αὐτοῦ στάμενον, ἢ ἓ πολέμου κατεβάλομεν. Sic Od. ἐξ ἕδρης ἀνάστησας. Item excito:i. reuiuiſcere facio , excito mortuum Od.ω,ᾧδ' μὲν αὖθις ἀνίστησ'ἐς. Item erigo,extruo.vt αὐτὸς ἀνίστησε πόλιν, & αὐτὸς ἀνέστησε τήλως,apud Herodot.Apud Nonn.ἀνάστησε βασιλῆα, excitare regem,i.euchere ad regiæ dignitatis faſtigium,

¶Item moueo: αὐτὸς ἀνίστησι τὸ φρονεῖν.Thucyd. mouere caſtra. Item migrare cogo, ſedibus pello, vel excio. Sophocl.Ἅ μ' ἐξ ἑδρᾶς αὐτῆσπε. Plut.in Pericle, Ἐ'σεισθῆς ἓ πολῖται ἀνάστας ὧν τὰ χρήματα. Α'θλιώτατος μόνος κατάκιστ. Exponitur etiā ſubmouco.vt apud Dem.pro cor. αὐτὸς ἀνίστησιν αὐτὼ δὸν ἔσωτος τὸ κακὸν ἐρασιάς. ¶Item euerto,ſubuerto, vt πόλιν ἀνάστησε, quod pro ἀνάστρεψε, ſæpe dictum ab antiquis ſcriptoribus teſtatur Euſt.Apud Plut.πόλεις ὧν βάθρων ἀνάστησας , quum vrbes funditùs euertiſſet.

Α'νίστεμαι,exurgo.ſurgo.Plut.in Alcib.ἀνίστασθήσε ὧν τοῦ δήμου λίγιν. Ariſtoph.in Pluto. ἐπὶ τὼ χύσεων τὼ τ' ἀγαθὼ αὐτίστασαι. Iliad. φ, Ἄδυς ἀλεπήσοντευ ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα, relurgent apud Thucyd. αὐίστασαι δὸν Αἰγίνης,exp.diſcedo ab Aegina. Apud Plat.in Lachete.ἀνίστασθαι ὧν τὸ πόσυ,à ſenectute recrudeſcere. conualeſcere,ltē euertor. Dem de falſ.leg.ἀνίστασθαι αὐτοὺς πάσης ἐστὶς ἐυερτὶ Sic.αὐίση πόλις,euerſa eſt. Et αὐτοκατὰ πόλις, euerſa ciuitas.

Α'νάστασις , ſurrectio. propriè ſurrectio à ſedili vel à cubili, ſiue à ſomno Soph. in Philoct. ¶In nouo Teſt. frequenter ponitur pro reſurrectione a morte in vitam vt Matth.c. 21. & Iohan.c.11.Dicitur & ἀνάστασις νεκρῶν. Act. cap. 23. & 24. & alibi Et pro reſurrectione á lapſu.Lucæ cap.2.¶Item euerſio.Dem. Olynth. 1. ¶Item ſedibus expulſio vel euocatio: ¶item erectio,eructio.vt ἀνάστασις τῶ ἐπόρου apud Phalaridem Sic αὐάστασις τηχῶν.

Α'ναστάσιμος,ου,ὁ ἢ ἡ, q.d. reſurrectiuus , reſurrectorius, perti-nens

Στάσι&,ου,ὁ,vt στάσι& ζεύς,Iupiter ſtator,apud Plut.in Cicer.

Σφῆκίς,ῖνος,ἡ,ligneum in naui rectum ſtamini ſimile.vt Ariſtarc. apud Etymolog.docet. Vide etiam Euſt. Sunt qui ſtatumina à Cæſare nominari ſcribant. Od. ι, Γ'κρεὰ ἓ πήσας δρεῶν ὑπὸ μέσσ σφῆκίσσι.

Σφηκίδες , ſunt itidem ligna in naui quibus tabulæ ſuperimponuntur.Poll.

Ι'ΣΤΟ'Σ.ὸ,ὁ.malum nauis.dictus Αἰρὸ τὸ ἵστημι, ab erigendo. Il. α.οἱ δ' ἱστὸν ἔστησαντο,malum nauis erexerunt. Xen.Hell.5.ἐν ἓ τοῖς ναυσὶν ἐμβόλου αὐτοὺς ἴσως, ἀλλὰ τύπτων ἰσχυρῶς. Eſt etiam inſtrumentum textorium,è quo ſtamina ducta ſunt:à ſimilitudine mali nautici,& ipſum πυρὸ τὸ ἱστὸς, teſte Euſt. Item ipſa tela.vt Heſiod.in Erg. πολυδούλιον ἐν ἱστὸν ὑφαίνειν. Et Odyſſ. ω,ῳ τέλος γ' ἀκάματον ἐφόρεμεν ἠγαθέην ἐπὶ νῆα,nauis.velum.Il. α Οἱ δ' ἱστὸν στάσαντ', ἀνὰδ' ὑτία λευκὸν πίσωσαν,erecto malo candida explicuerunt vela apud eundē Hom.ἑλκειν & καθαιρεῖν τὸ ἱστίον,contrahere ac detrahere velum,ſubmittere velum.Item textum,velū. Plat. in Parmen.& Exod.27.Hinc comp.πολυπόσιος,velum implēs; vt πολυπόσιος αὔρημος. Od κ,Ἐτ πολυπόσιοις ἀνοσφίν,apud Eurip.in Iphig. Taur. Exponitur & paſſiuè,qui proſperè curſu nauigat.vento implente velum:quod & metaph. vſurpatur apud Plut.in Catone.

Στιλὶξ,vel potius στέλικες,paxilli ſeu furculæ , quibus attolluntur ſuſtentanturque retia. Dicuntur etiam vari aut cerui. Plut.in Pelopida.σκόλακάς τε καὶ στελίκας ὀκτὼ.

Στοιβεύς,σήλη.σήλαιος,στελίζω.στοιβὴ.ἔξας,σῆθος,σητέγων,.Α'συ,quomodo huc pertineant,vide ſuis locis.

Compoſita : ac primùm cum præpoſitione Recordare autem (Lector) earum quæ in ἵστημι diximus : nimirum horum compoſitorum aoriſtum ſecundum & præt.perf.in actiua voce ſequi ſignificationem verborum paſſiuorum; horum duorum tem-porum exempla interdum in paſſiua voce afferri.

Α'μφίστημι.circunſto.Soph.αὐτὸν ἐν πόλει μαθόντες ἀμφίστασιν.

Α'νίστημι,contra ſtatuo, oppono,ex aduerſo pono , aduerſarium ſtatuo, Ariſtoph.in Ran. Α'λλ' ἕτερον εἰσπέτωτα κἀντιστασόμενον.

Α'νίστημι, reſiſto, obſiſto, repugno, reluctor, renitor,aduerſor,vt apud Thucyd. ἀνίστασθαι ὥσπερ ἄπαντες. Apud eundem lib.5.ἀνθιστάθες αὐτοῖ ἓ πᾶν μᾶλλον , quum ei res non ſuccederet.

Α'ντίστασις,εως.ἡ,reſiſtentia,reluctatio,obnoxius. Ariſtot.de mundo.apud Herod.ἐξ αὐτοστέκεως ἐκεῖ συσταθῆναι ἀρωγὴ ἐξ ἀντιστάσεως,pede collato & acie non aperta.apud Rhetores,comparatio,comparatiuum genus.Exp.& intentio.Hermog.

Α'ντιστάτης,ου,ὁ,reluctor aduerſarius.

Α'ντιστατέω,ῶ,obſiſto.reſiſto,reluctor, obluctor. Greg. Item obſiſto,partes facio vel cogo,factuoſus ſum,ex Herodoto.

Α'ντιστατικὸς,ἡ,ὸ,reluctatiuus.ad reluctandum , ſeu reſiſtendum valens, vel reſiſtendi vim habens. Hermog. αὐτὴ ἡ ἀντιστατική.

Α'νίστημι, ſurgere facio, erigo, excito iacentē.Plato in Charmide, τὸν ἓν αὐτοῦ στάμενον, ἢ ἓ πολέμου κατεβάλομεν. Sic Od. ἐξ ἕδρης ἀνάστησας. Item excito:i. reuiuiſcere facio , excito mortuum Od.ω,ᾧδ' μὲν αὖθις ἀνίστησ'ἐς. Item erigo,extruo.vt αὐτὸς ἀνίστησε πόλιν, & αὐτὸς ἀνέστησε τήλως,apud Herodot.Apud Nonn.ἀνάστησε βασιλῆα, excitare regem,i.euchere ad regiæ dignitatis faſtigium,

¶Item moueo: αὐτὸς ἀνίστησι τὸ φρονεῖν.Thucyd. mouere caſtra. Item migrare cogo, ſedibus pello, vel excio. Sophocl.Ἅ μ' ἐξ ἑδρᾶς αὐτῆσπε. Plut.in Pericle, Ἐ'σεισθῆς ἓ πολῖται ἀνάστας ὧν τὰ χρήματα. Α'θλιώτατος μόνος κατάκιστ. Exponitur etiā ſubmouco.vt apud Dem.pro cor. αὐτὸς ἀνίστησιν αὐτὼ δὸν ἔσωτος τὸ κακὸν ἐρασιάς. ¶Item euerto,ſubuerto, vt πόλιν ἀνάστησε, quod pro ἀνάστρεψε, ſæpe dictum ab antiquis ſcriptoribus teſtatur Euſt.Apud Plut.πόλεις ὧν βάθρων ἀνάστησας , quum vrbes funditùs euertiſſet.

Α'νίστεμαι,exurgo.ſurgo.Plut.in Alcib.ἀνίστασθήσε ὧν τοῦ δήμου λίγιν. Ariſtoph.in Pluto. ἐπὶ τὼ χύσεων τὼ τ' ἀγαθὼ αὐτίστασαι. Iliad. φ, Ἄδυς ἀλεπήσοντευ ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα, relurgent apud Thucyd. αὐίστασαι δὸν Αἰγίνης,exp.diſcedo ab Aegina. Apud Plat.in Lachete.ἀνίστασθαι ὧν τὸ πόσυ,à ſenectute recrudeſcere. conualeſcere,ltē euertor. Dem de falſ.leg.ἀνίστασθαι αὐτοὺς πάσης ἐστὶς ἐυερτὶ Sic.αὐίση πόλις,euerſa eſt. Et αὐτοκατὰ πόλις, euerſa ciuitas.

Α'νάστασις , ſurrectio. propriè ſurrectio à ſedili vel à cubili, ſiue à ſomno Soph. in Philoct. ¶In nouo Teſt. frequenter ponitur pro reſurrectione a morte in vitam vt Matth.c. 21. & Iohan.c.11.Dicitur & ἀνάστασις νεκρῶν. Act. cap. 23. & 24. & alibi Et pro reſurrectione á lapſu.Lucæ cap.2.¶Item euerſio.Dem. Olynth. 1. ¶Item ſedibus expulſio vel euocatio: ¶item erectio,eructio.vt ἀνάστασις τῶ ἐπόρου apud Phalaridem Sic αὐάστασις τηχῶν.

Α'ναστάσιμος,ου,ὁ ἢ ἡ, q.d. reſurrectiuus , reſurrectorius, perti-nens

nens ad resurrectionem. vt ἀναστάσιμον μυστήριον. Synes. & ἀναστάσιμος ἡμέρα, dies resurrectionis, apud Nazianz.

Ἀναστατικὸς ὁ, ἡ, excitatiuus, resurrectorius.

Ἀναστατὴρ ἥρως ὁ, euersor, vastator. Aeschil.

Ἀναστατὸς ὁ, ἡ, resurrectorius.

Ἀνάστατος, ὁ, ἡ, euersus vel vastatus. ἀνάστατον ποιεῖν, euertere, vastare. & ἀνάστατος γίνεσθαι, euerti, vastari. apud Aeschin. Plat. & alios. Item tecibus pulsus. apud Soph. in Trachin.

Ἀναστατόω, ῶ, f. ώσω, euerto, vasto, diripio. ¶ In nouo Testamẽt. capitur pro conturbo, seditionem vel tumultum concito, aut ad seditionem seu tumultum concito.

Ἀναστάτωσις, euersio. item conturbatio.

Ἀνάστασις, surgendo, more eorum qui surgunt.

Ἀνάστασις, ἡ, erectio, assurrectio. vel potius id quod assurgit & in altum tendit. vt ἀνάστασις γῆς, terræ eminentia, locus editus. ¶ Item statura, proceritas. Theophr. & Suid.

Decomp. Ἀνίστημι, contra insurgo, aduersus quempiam insurgo, resisto, repugno, reluctor. Plutarch. in Numam ἀντανασταῖεν ἑαυτῷ.

Ἀνασείω, & ἀνασείομαι, ῶμαι, excito alicunde, vel exurgere facio. Item vrigo ad vitam. Greg. Exp. etiã submoueo, sedibus pello. apud Thuc. Apud Herodot. in Thalia. ἀνασείειν τὸν στρατὸν, abducere exercitum.

Ἀνάστημι, surgo ex aliquo loco, exurgo. Chryſ. & κλίνης ἀναστῆναι, de lecto surgentes. Item sedibus pellor, emigro, commigro. Thuc. & χαλεπῶς ἀνασείεσθαι. Apud Herodot. ἀνασείεσθαι ἀπὸ τῆς πόλεως. Ε ἀνασείεσθαι ὑπεροπλίης. Ἀναστάσιος, migratio. & Hesych,

Διανίσταμι, excito, exurgere facio, exuscito, vt apud Greg.

Ἐξανίστημι ὁ Κύριος τὸν Λάζαρον. Ἐξανίστημι, exurgo.

Ἐξανίσταμαι, excito, exurgere facio. Eurip. Item surgere iubeo, surgere cogo, excello, excito. Herodot. lib. 1. ἐξανίστασθαι αὐτοὺς ἐκ τῆς νήσου, ex insulis eos eiecerunt. Sic & apud Thucyd. Plat. Xenoph. & alios. ¶ Item euerto. Eurip. ἐξαναστῆσαι βάθρα, Vlixes, euertens Ilij fundamenta.

Ἐξανίστημι, exurgo, loco me moueo. Isocr. ἐξανίστασθαι μὲν μήπω τοῦ ποτε ante quã sis ebrius. Apud Xen. in Symp. ἐξανίστασθαι εἰς τὸ φανερόν, furgebat vt de ambularet. Et ἐξανίστασθαι τῶν ἴππων, è sedibus exurgere, assurgere honoris gratia. Et ἐξανίστασθαι τῆς ὁδοῦ de via decedere, apud eũdem. Apud Herodot. ἐξαναστῆναι ἐξ ἡθέων. è sedibus moti & exacti. Impropriè & de monte dicitur assurgente in altitudinem, apud Polyb. 1. Ἐξανάστασις, expulsio è sede, eiectio qua loco suo aliquem emouemus & exigimus. euersio. Polyb. lib. 2. ¶ Item resurrectio, & mortuorum.

Ἀνταναίστημι (um genit.) contra aliquem insurgo. apud Basil. Chrysost. & Greg. Exponitur etiam, non cedo, apud Plut. in Alex. ἀλλ' ἀπαίτει, κοὐκ ἀναίσταμαι σοι.

Μεταναίστημι, exp. llo, & alibi eodem ponere cogo. Expono & transfero subinde.

Ἐπαναίστημι, prior exurgo, vel ante alium surgo. Dicitur & de athletis ad certamẽ tum suo loco surgentibus, apud Plut. in apophth.

Συναναίστημι, vnà cõsurgo, vnà exurgo. Plut. in Polit. præc.

Ὑπαναίστημι, assurgo, vt ij qui honoris causa alicui assurgunt. Plut. in Lyc. ὑπαναστῆναι πρεσβυτέρῳ.

Ἐπαναίστημι, excito, erigo item tonicito. apud Greg. Itẽ antepono, præfero. Greg. Item præficio. apud eundem Greg. ¶ Item neutraliter assurgo. sicut ἀνίστημαι. Iliad. β. Οἱ ἐπανέστησαν πείθοντό τε ποιμένι λαῶν, honoris causa assurgebant. ¶ Item surgo aduersus, vel insurgo aduersus: idem quod κατανίστημι. Thuc. lib. 1. ἐπεγείρει δὲ καὶ δίκαιον ἐπανίστασθαι καὶ ὑπακούσασθαι τῷ πλείονι, insurrexerunt aduersus populum. Sic apud Herodot. in Thal. & apud Plut. in Pericle. Item eadem significat, patiſue quoque capitur. vt δίκαιον δὲ κρεῖσσον ἐπανίστασθαι τῷ κυβερνήτῃ. ¶ Item postea surgo. apud Dem. de falſ. leg. ἐπαναστὰς δ' ὁ Φιλοκράτης, postea surgens. Dicitur etiam de rebus inanimatis metaph. vt apud Dioscorid. lib. 4. 85. τῶν ἐπαναστάντων τῷ ὑδάτων πομφόλυξι ἰοειδὲς, crumpentibus aquarum bullis. Apud Aristotel. lib. 1. de hist. anim. ἐπανιστάμενος λόφος τῆς κεφαλῆς, crista penarum quadam eminentia extructa. ¶ Apud Xen. Hell. 1. ἐπαναστὰς ἐπὶ θορύβῳ μεγάλῳ. quum conſtitiſſet in transtris. ¶ Ex lib. 1. Reg. cap. 4. ἐπανέστησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ. caligauerant oculi eius.

Ἐπανάστημα, idem quod ἐπανίστημι, insurgo, assurgo, emineo, surgo, &c. Ἐπανάστασις, q.d. assurrectio vel insurrectio. Demetr. Phal. item rebellio qua aduersus aliquem insurgimus: seditio qua aduersus eos insurgitur qui nulla iniuria lacessierunt. Thucyd. lib. 8. ἐπανάστασις ὑπὸ δήμου τῶν δυνατῶν, rebellio qua plebs in potẽtiores insurgebat. Luc. γιγαντιαία ἐπανάστασις. item eminentia vt ὄρους ἐπανάστασις. Apud Dioſc. lib. 8. cap. ἐπανάστασις φλυκταινῶν, eruptio puttularum.

Ἐπανάστημα, tumor, tuber grumus. tumor affurgens. Apud Aritſoph ἐπαναστήματα, exp. bullæ, papulæ.

Κατανίστημι, insurgo contra seu aduersum: vel insurgo repugnaturus, κατάστημα πρός, Polyb. lib. 1.

Μετανίστημι, sedibus pello, migrare facio. Metanastasis, pellor, migro, emigro. Philo de mundo, & de vita Mos. lib. 1. Μεταναστάσιον ὕδωρ, apud Nonn. aqua quæ sit in locum transtertur quaſi migrans.

μεταναίστατος, qui demigrat. Ocell. de vniuerſ.

μεταναστατικός, ὴ, ὸν, qui ſolum vertens aliò demigrat. Gregus. profugus. *Il.* 1. & Syneſ. epiſt. 67.

μεταναστάσιμον, ου, ὸλον, ſolùm mutans aliò commigro. Suidas. pitt. 124. Vide & comp. à νάω. 1. habito, in der. à μετανάστασις, à resurrectione aberrare. ex Gaza & Basil. μετανίστημαι, prior exurgo, ante alios ſulgo vel exurgendo alios præuenio ſeu præuerto. apud Poll.

Συναίστημι, vnà exurgere facio. Xen. in Symp. ἐπεὶ δὲ συναίστησι μετ' ἐαυτὸν τὸν Ἀγαθόνα. licet, vnà conſurgo.

Ὑπανίστημι, assurgo, vt ij qui honoris causa alicui assurgunt. Arriſtoph. in Neb. κοὐ δοκῶν τοῖς σπουδαίοις ὑπανίστασθαί, assurgere de ſella ſemiorbus. Sic & Xen. in Hier. & Plut. vt idem Xen. in Hierone, ὑπανίσαντος ὃ καὶ τὸν πρεσβύτερον. apud Xen. Pæd. 2. πυρδοῦσθαι ὑπανίστασθαι χαλεπὸν ἐποίησαν λακῶσι, ei proficiſcenti conſurgere difficile fecerunt. Item primo ingreſſo exurgit Iepus. Dicitur etiam de iis qui ſua ſponte & ſine rogatu aſſurgunt. Sic & Herodian. interdum exp. dirimor, ſeu diſtractus ſum, ſeu diſtractus ſum & diuiſus apud Ariſtot. Apud Thucyd. lib. 1. Ἐς φιλίαν Ἐλλησὶν εἰς ξυμμαχίαν ἐκατέροις ἀνίστη, reliqua Græcia ad auxilium vtrorumque diuiſa eſt. Dicitur & terra διίστασθαι. ſi diſcedere vel dehiſcere. itidémque mare dicitur διίστασθαι. Il. 9. & à Phil. de vita Moſ. lib. 1. Dicuntur διίστασθαι, & qui alijab aliis diriminuntur & ſeparantur, & alicui de via cedant. vt Plut. ἀεὶ δ' ἐν αὐτῷ ὁ δῆμος διίστη. Sic & Il. 17. 718 οἱ δ' ἐθέλοντες ἐξ ἔδεσαν ἀκτὴν, item diſtineo. Dem. ἐπεὶδ' ὁ Φιλοκράτους ἅπαυδος διίστηκε. Plut. in apophth. Πομπηΐῳ δ' ὡς καίσαρ διίστατο, quum inter Cæſarem & Pompeium diſſidium ortum eſſet. item diſcrepo, differo. Ariſtot. διίστημι καθ' ὁτιοῦν, item dimenſionem habeo, ex Aphrod.

Διάστασις, ὁ, ἡ, diſtantia, ſeparatio.

Διάστασις, ὁ, ἡ, diſtantia, interſtitium, interuallum. Plut. de def. orac. αἱ τῶν ἀστέρων διάστασις, locorum interualla, loci diſtantia. Ariſtot. ethic. 5. μικρὰν δ' ἐν ὅροις διάστασιν ἔχειν καὶ κακίαν, magnum interuallum inter virtutem & vitium. ¶ Aliquãdo exp. diremptio, diſtractio in duas partes. apud Plut. ¶ Itẽ diſſidiũ, animorum diſunctio. Ariſtot. pol. 4. ὅτι γὰρ πολὺ τὸ ἀφ' ἡσυχίας καὶ ἀστασίας μένειν. ¶ Item mutatio in iis quæ degenerant & à priore natura deficiunt, apud Theophr. de cauſ. Plant. lib. 4. cap. 6. ἀφ' ὧν ἡ ὑστέρησις ἡ διάστασις. ¶ Apud Antiphontem pro διαχώρησις accipi tradit Suid. ¶ Ita vocabatur etiam drachma data arbitris ab actore. Poll. lib. 8.

Διαστὰς, ὁ, ἡ, diſtans, diremptus. Philopon.

Διαστάσιος, ὁ, ἡ, dirimendi vim habens. Plut. de primo frig.

Διαστὰς, ditto. Expon. & διαστατίζω, diſſidiis implico, ad diſſidia concito.

Διεστὼς, interiecto ſpatio, intercedente & dirimente vtrinque interuallo eminus. Apollon. Argon. 2.

Διάστημα, interſtitium, interuallum, idem quod διάστασις. Plat. in Tim διπλάσια τῆς τριπλασίας διαστήματος, dupla, & tripla interualla.

Διεστηκὼς, interuallatus, interuallis diſcretus. vt διεστηκὸς ἀφ' ἑαυτοῦ, cui opponitur συνηγμένος, vt tradit Cæl. Rhod. l. 5. c. 24.

Διαστασιάζω, pauliper ſubſisto & ceſſo, interuallum facio. Gaz. lib. 4.

Διάστατος, ὁ, ἡ, ὸν, nullam habens dimenſionem, Philopon. Ἀδιάστατος, ſine interuallo & diſtantia. item ſine controuerſia.

Διαφέρω & Διαφίστημι, dirimo, diſtinguo, diſcrimen facio. Areth. in apocal. item neutraliter, interuallo ſeiungor, interuallo dirimor ab aliquo.

Διάφυσμα, dirimo, interuallo ſeparo & ſeiungo. Hesych. & Suid.

Διαφύσημα, prius dirimor.

Τριδιάστατον σῶμα, corpus triplici conſtans interuallo & proportione, i. altum, latum, denſum.

Ἐγκεῖσθαι, ſtatuo ſeu colloco inter, interpono. Xenoph. in Hipparch. ἐν τῇ ἱππασίμῳ εἰς τὰ ἱππικὰ ἐπιτήδεια, ſi equiſones inter equites inſeras & interponas. item ſimpl. colloco, apud eundem Xen.

Ἔστηκα (ſub. ἐν τῷ, vel τῷ ἀξιόειν) adhibere mentem, adhibere animum, inſiſtere menſe & animo, apud Ariſtot. eth. 7. cap. 11.

Ἐπίστημι, inſisto. in Axiocho, ἵνα τῷ τῆς βίου ὁδῷ ἐπιστῶσιν, quam vitæ viam inſiſtant. ¶ Item inſtituo, incipio, incœpto rem aliquam. Hermog. ἐπιστῆσαι κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ, inſtituiſſe accuſationem. Ἐπίσταμαι τῷ ἄπειρα vel τὸ ἀόρατα, exp. iudicium conſtituum, lis conteſtata. ἐπιστῆναι πόλεμον. Dem. bellum ſuſcitatum ſeu inceptum. Θύρας ἐπιστάθου, Theophr. ineunte æſtate. Ἐπιστὰς χρόνος, præſens tempus. Et ὁ παρὼν ἐπιστὰς τοῦ μυστηρίου, apud Hermog. exp. tempus aduenit vel adeſt. ¶ Item inſto, i. imminco, obſeruo, & quaſi capto, Plut. ἐπιστρόμφου τῇ φυγῇ αὐτῶν. ¶ Itẽ obſiſto, reſiſto, repugno, renitor, aduerſor. Thuc. ἀξιῶν ἐπίστημι ἕξις ποιημάτων. Apud Plut. ἐπίστασθαι τῇ αὐξήσει & ἀφῇς τῶν αὐξήσει, eſſecturi potentiæ alicuius aduerſari. Et apud Dioſc. ἐπίστημι ἰοὶ ἰερισπάλαστι, &c. apud Plat. ἐπίστημι, controuerſiam efficit & aduerſatur, controuerſum manet. ¶ Item intercedo. vt ἐπίστασθαι νόμῳ, apud Plutarc. ¶ Item conſisto. Alex. Aphr. ἐπὶ ἐπίστασιν. Et ἐνιστάμενος χόλος, Dioſc. l. 6. lac coercetum. q.d. lac conſiſtens.

Ἔνστασις, exordium & auſpicatio rei quæ inſtituitur. apud Æſchin. ἀφὲ παρόντος. item inſtitutio hæredis ex Paud. item inſtantia lis & cauſæ. Æſchin. item pugnax contentio inſtantis aduerſarii, *hoc eſt*, μιᾷ ἐγκλήσει μὴ ἐπιλοιδορεῖν, apud Gregor. item intentionis depulſio, apud Philop. in Prædicam. Eſt & figura oratoria, item propoſitum, inſtitutum, apud Syneſ.

Ἐνστάτης, ου, ὁ, propriè dicitur qui in via nobis præterreuntibus ſeſe obiicit nec edere volens negotium nobis faceſſit: In iudicio etiam dicitur aduerſarius. Denique ſic dicitur quouis modo reclamans & repugnans nobis. Soph. in Aiace.

Οἱ ἐνστάντες τὸν σὺν ἑστῶτα λίθον. Sic & Syneſ. epiſt. 67.

Ἐνστάλικος, ὁ, peruicax, acriter obſiſtens, inſtans & vrbens. Dicitur de diſputatoribus, qui aduerſario acriter obnituntur, nec ei cedunt, Ariſtot. 2. de cœlo. Ἐνστάλικος, peruicaciter, inſtanter & pugnaciter. Hermog.

Ἐνστατὴρ, ὁ, inſtitutus hæres. vt ὑποκατάστατος, ſubſtitutus.

Decomp. Ἀφίστημι, refragor differendo. Baſil.

Ἐξίσημι, q. d. de ſtatu deicio, ſeu facio vt aliquid in ſtatu ſuo manere deſinat. Et peculiariter, de ſtatu mentis deicio, facio vt aliquis mente non conſtet, mente emoueo, mente alieno. Dem. in Mid. ὧν ἐξίησιν αὐθράσεως αὐτόν. interdum etiam, pereello, perterrefacio, obſtupefacio (ad mentis alienationẽ vſque) Act. cap. 8. Apud Ariſt. ἐκστῆναι, Cic. interpr. ad admirationem traducere. ¶ Item deſciſcere facio, degenerare facio, immuto, corrumpo. Ariſtot. ethic. 3. κακὴ ἡ μὴ λίαν ἐξίσησι κακῆ φθείρει τὸν τῆ ἕξιν ὄντα φύσιν. interdum cum εἰς. vt apud Plut. in Pub. ἐφέρετο ὑπ' εἰς ἀπιθείαν ἐξίστης τὸν ψυχικόν. item ad tabem & interitum perduco, apud Ariſtot. phyſ. l. 3.

Ἐξίσταμαι, q. d. ſtatu deiicior, &c. de ſtatu mentis deiicior, mente non cõſto, mihi non conſto, vt τῶν ἐξίστατο apud Soph. in Antig. non conſtat mens. Sic ἡ διάνοια ἐξίσταται apud Dioſc. lib. 5. mens labat, alienatur. Apud Ariſtot. de perſona dicitur, ἐξίστατο & μεμίσητο ἀπὸ τοῦ σώματος. non conſtat mente. Sæpe hac in ſignif. vſurpatur ἐξίσταμι & ἐξίστω. vt Marci cap. 3. & 2. Corinth. 5. interdum additur genit. vt γνώμης ἐξίστω apud Eurip. & ἐξίσταμαι τῆ φρονῆσι, apud Iſocr. item pereello, perterrefio, obſtupefacio ſeu obſtupefio: & propriè quidem, obſtupefaco ad mentis alienationem vſque, Matth. 12. Marci 2. & 5. item non conſto mihi, q. d. ſententia mea in eodem ſtatu non maner. Thucyd. lib. 2. οὐ γὰρ μόνον αὐτὸς εἰμι & σῶν ἐξίσταμαι γνώμης ἣ μεθ' ἑκάστης, non diſcedo à mea ſententia. ¶ Item degenero, immuto, corrumpor. item mutor & tranſeo. Theophraſt. de cauſ. plant. lib. 6. vnde ἐξιστάμενα πάντα, liberi degenerantes. Exponitur etiam exoleſco & fugio, & a natura mea deſciſco, (cui oppon. παραίσκω) vt quum dicitur οὐ & ἐξιστάμενος, pro quo & ἐξίσταμαι dicitur à Demoſth. Apud Ariſtot. 4. de generat. ἐξίσταται εἰς τὸ τυχὸν, in quodlibet muratur & tranſit. ¶ Item alienor, abdicor. Plut. in Phæd. ἐξισταμένους ἢ τῶν ἀνθρωπίνων σώματων. Apud Xenoph. τῶν μεγίστων ἐξίσταται. obliuiſcuntur. item deſciſco, deficio. vt Plato de rep. 2. ἐξίσασθαι τῆς αὐτῶν ἰδέας. idem libro de leg. ἐξίσασθαι τοῦτον αὐτὸν εἰς τὸν σύστασιν. Exponitur etiam, diſcedo, recedo: vt Dem. pro cor. ἐν ὧν οἱ σύλλογοι & ἐξῆσι καὶ δικαίως ὁδῷ. Herodot. in Thal. ἐνέσυρε ὑπὸ σώματι τὸ ὁδῷ, digreſſi de via, vel quum receſſiſſent è via. ¶ Item cedo. Thucyd. 2. τῷ δέοντι δὲ οὐκ ἐξίσταμαι ἐν ὑμῖν εἶναι, imperio ne cedere quidem vobis licet. Dem pro Phorm. ἐξίσταμαι ἀπ' αὐτῶν τῶν ὄντων, bonis omnibus eſſemur. Dicitur & ἐξίσαμαι σοι τούτῳ, cedo tibi hac re, vt apud Philoſtr. in heroicis. item cedo, i. concedo, & me tibi ſubmitto. apud Iul. Apud Plut. in Rom. ἐξίσασθαι τῆς ἰδῆ βαδίζουσας γνωμῆ, cedere via. ¶ Item vito, refugio, ſubterfugio, detrecto. Soph. in Aiace. φεύγων ἐξίσταμαι μὴ σὺν αὐτῷ ἐξίσω ὄκνῳ. Sic Dem. aduerſus Lept. ὑπὲρ ᾗ δίκης ἁδεῖα πώποτε κίνδυνον ἐξίστημι. ¶ Item abſtineo, cauteo, ἐξίσταμαι τοῦδε. Gal.

Ἔκστασις, dimotio rei alicuius è ſtatu in quo erat. Plut. de primo frig. ἐκστάσεις εἰδῶν. Dicitur per vnquem de mentis emotione, ſiue furore ſiue admiratione aut timore alióve eaſu accidat. apud Hippocr. Gal. Plut. Dionyſ. Long. & ſæpe in nouo Teſt. ¶ Item abſceſſus, diſceſſus. apud Plut. de primo frig. item mutatio qua res aliqua à ſeſe ſuáque natura diſcedens, in aliam degenerat. vt ἔκστασις φύτων, apud Theophr. l. 3. de cauſ. pl. Et ἔκστασις ὕδατος, vappa.

Ἐκστατικὸς, ὴ, ὸν, cui vis eſt dimouendi rem aliquam è ſtatu in quo erat. Plut. de primo frig. Item mentem de ſtatu ſuo dimouens, faciens vt quis non ſit ſuæ mentis, vel demen-

rans. Vnde ἐκστατικὴ δυνάμεις apud medicos. Item mentem è statu suo dimouens, ac à sese ad cœlestia rapiens, apud Dionys. Item qui mutari ac desciscere à se facit. apud Themist. 4. phys. ¶ Item passiuè, qui dimotus est à statu, seu qui discedere solet aut discessit à statu. vt apud Aristot. lib. 7. ethic. ἐκστατικὸς ὁ λογισμοῦ. Item qui à mente discessit, seu qui alienatus mente est. Item furiosus, Plut. de lib. educ. μειράκιον ἐκστατικὸν καὶ παράφορον. Ἐκστατικῶς, (aduerb.) nominis signif. sequitur. Plut. in Dione, ἐκστατικῶς ἔχων καὶ ἐκδεικῶς, de mentis statu dimotus ac timore perculsus.

Decomp. Ἀντεξίσταμαι, contrà insurgo, idem quod καταξανίσταμαι. Plut. de primo frig.

Παρεξίστημι, idem ferè quod ἐξίστημι. de statu suo dimoueo seu emoueo. Plut. symp. 4. Exponitur etiam, degenerare facio, immuto, corrumpo.

Προεξίσταμαι, prior excitor, aut exurgo. Plut. in apophth.

Προεξεστηκὼς, prominens, proiectus, porrectus, eminens. Arist.

Ὑπεξίσταμαι, cedo. Philo de vita Mos. lib. 1, ἐκ ὑπεξιστάντες τοῖς πρεσβυτέροις, non cedentis prioribus. Apud Phil. item in Heroic. ὑπεξίσταντο αὐτοῦ ἐδῶν, et de vita decedebant. Exp. etiā, excedo & cedo inimicis. apud Antiph. Item declino, vitorū accus. apud Plut. in Philebo.

Ἐφίστημι, q.d. sisto iuxta, colloco iuxta, appono, admoneo, adhibeo. vt ἐφιστάναι τᾶς θύραις φύλακας. Plut. in Public. Idem in Lyc. ἐπιστήσας ταῖς γαμικαῖς αἰδῶ, quum adhibuisset pudorem. Apud eūd. ἐφίστημι τέλος, impono finem. ¶ Item sisto aliquem & vt præsto sit facio, atq; vt inter tractandum negotiū adueniat. apud Dem. Item præficio vel adhibeo: quoniam quem præficimus alicui rei, eum velut sistimus iuxta illam, & illi admouemus. Isocr. ad Nic. τοιέτοις ἐφίστη τοῖς πράγμασι. Plut. in Lyc. ἐπέστησε τέτῳ παιδαγωγὸν. ¶ Item animum intendo, intentus sum, animaduerto, mentem seu animum adhibeo. animum appello, seu applico mentem. Polyb. ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πῶς, &c. Aristot. de mundo. τέτοις ἐπιστήσαντες, animo & studio in hæc incumbentes. Sic ἐπιστήσας τοῖς ποιήμασι apud Plut. vbi animum appulit ad poëmata. Dicitur etiam ἐφιστάναι περί τινος, apud Polyb. Interdum additur accus. γνώμην vel διάνοιαν vel νοῦν, apud Isocr. in enc. Euag. & Aristot. ¶ Item pro ἐπιτάττω, subiticeo, apud Polyb. ¶ Item sisto, i. reprimo, inhibeo, coërceo vt τὴν πορείαν ἐπιστήσας, Plut. Sic vsurpatur & ἐφιστάνω, apud Diosc. Item ascisco, adduco. cui oppon. ἀφίστημι, apud Laert.

Ἐφίσταμαι, insto aduento, aduenio, superuenio. interuenio. Herodian. τοῖς Βρεττανοῖς ἐπέστη. ¶ Item, repentè ex insidijs. prodeo apud Luc. dicitur etiam ἐπιστῆναι νυκτὸς apud Isocr. & ἐπιστῆναι κατὰ τοὺς ὕπνους à Plut. de superueniente insomnis, Item pro, insto, i. vrgeo. Dem. ἐφειστήκει δὲ αὐτοῦ Καλλίστρατος. Et pro instare operi, alicui, vt qui sunt curatores. Aristot. de mundo, ἐφιστάμενον διοικεῖν, exp. operibus faciendis instare. Sic apud Phil. de vita Mos. lib. 1, ἐφεστηκότες, curatores. Apud Dē. ἐφεστηκὼς κίνδυνος τῇ πόλει, instans periculum, i. imminens, impendens. ¶ Item præfectus sum Aristoph. in Vesp. (de cane) Οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι, qui multis ouibus præesse possit. Et οἱ ἐφεστηκότες τοῖς πράγμασι. summæ rerum præfecti. ¶ Item adhibeo mentem, seu adijcio animum ad rem aliquam, eique incumbo, ac velut insisto in ea commentanda. Isocr. in Hel. ἐπιστὰς ἐπὶ τὰ Θησέως ἔργα. ¶ Item resisto, restito, progredi nequeo, Synes. ¶ Item supernato, q.d. superSto, sto super. Diosc. lib. 1, cap. 96. ἐφίσταται δὲ ἐπὶ τοῦ καθίσταμένου ὀρρὸς γάλακτος.

Ἐπίστασις, animaduersio, consideratio, commentatio, cautio, qua animum applicamus alicui rei & attendimus. Polyb. ἐξ ἐπιστάσεως, attentè & accuratè. ¶ Item q.d. substitutio, ex eodem. ¶ Item cura. curatio, inspectio. vt ἐπίστασις ἔργων, Xen. ¶ Item cohibitio, coërctio, impetus. Theophr. de caus. plant. lib. 2, cap. 11. Ex libro. 2. Macchab. cap. 6. ἐπίστασις τῶν κακίας, malorum incursio. ¶ Apud Sophocl. in Antig. Πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις, multæ mihi curæ instabant seu incumbebant. ¶ Apud Hippocr. aphor. 34. & 35. lib. 7, id quod insidet & supernatat vrinæ. ¶ Est etiam pars nauis Hesych.

Ἐπιστασία, ἡ, idem quod ἐπίστασις, attenta consideratio Polyb. lib. 2. Item præfectura, imperium, apud Plut. & Synes. Exp. etiam cura & curatio, inspectio.

Ἐπιστάσιος Ζεὺς, Iupiter stator: quòd eum sublatis ad cœlum manibus Romulus orabat vt sisteret exercitum fugientem. Plutarch. in Rom.

Ἐπιστάτης, ου, ὁ, qui præfectus est rei alicui, qui præest, curator. Soph. in Aiace. ποιμνίων ἐπιστάται, gregis curatores, ouilium magistri. Xenoph. καὶ οἱ ἔργων ἐπιστάται, operum curatores. Dicitur & de ijs qui reip. curam gerunt. Aristot. polit. 4. cap. 15. Dicitur & in acie. ¶ Item mendicus, qui ad fores stans stipem petit aut supplex. vt exp. Odyss. ρ Apud Aristoph. in auibus sunt qui exponant tripodem æreum cui lebes superponitur, alij aliter. Item pro εἴδωλον apud Suid.

Ἐπιστάτις, ιδος, ἡ, quæ curandis & administrandis negotiis præest. vt ἐπιστάτις ἀρχή, apud Suid.

Ἐπιστατικὸς, ἡ, ὁ, ad curatorem & præfectum pertinens. pertinens ad eum qui cum imperio est, Synes. ...

Ἐπιστατέω, ῶ, præfectus sum, præsum, ... apomn. 2. ἔργων ἐπιστατεῖν. Et ἔργοις ἐπιστατεῖν, apud ... apud Plut. in Pericle ἐπιστάτει πάσι τοῖς τεχνίταις, præerat ... bus artificibus. Et cum accus. apud eundem, ... Περικλέως. duce & authore Pericle,

Ἐπιστατεύω, pro eodem, vnde ἐπιστατεία, ἡ, functio ... ratio, præfectura.

Ἐπίστατις ἤ... ὁ, rostrum nauis. Hesych.

Ἐπισταδὸν, constanter, vel instanter, vel stando. ... nitur etiam, scitè scienter ab ἐπίσταμαι.

Ἐπίστημα, τὸ, columna quæ erigi defunctis solet, ... clrait, apud Suid.

Ἐπίστημος, cunctatrix, cogitabūda. hæsitans apud ...

Decomp. Ἀνεπιστασία, ἡ, inconsiderantia, incogitan... τὴν ἀνεπιστασίαν, inconsideratè. in Axiocho. ... ἡ, cui animum nō aduertimus, qui nulla animaduer... consideratur. Polyb. Ἀνεπιστάτως, sine animaduersione, ... mentatione, Polyb. & apud Suid. Ἀνεπιστάτητος, ... ne curatore est. Hesych.

Ἐργοεπιστάτης, qui operi seu operibus præest.

Κατεφίστημι, insurgo contrà. Act. cap. 18.

Συνεφίστημι, vnà præficio. vnde συνεφιστὰς, vnà præfi... vnà præ st. Thuc. lib. 2. Item vnà animū attendo, vnà ... aduerto, Polyb. lib. 3. ἔνιοι γὰρ οὐκ ἐπὶ τὰ λεγόμενα ... τες. Συνεφίσταμαι, vnà adsisto vnà adsto, vnà adsum Dede... 7. cap. 1. Item vnà insurgo. Act. cap. 16.

Καθίστημι, constituo, substituo. Xen. Pæd. 3. ἄλλον καθί... ... alium in eius locum constituis? Item constituo ... Dem. pro. cor. ἐπειδὴ τυράννους αὐτὸν ἐν ταύταις ταῖς πόλεσι καθέστησε. Sic apud eundem, νομοθέτας καθίστασθαι & ... στασαι, itemq; ἱππέας καθιστάναι. Xenoph. & ἐπαρχείας ... Herodian. & cum præp. sic. ἐπὶ plerunque accusat... vt Isocr. in Panath. καθιστάναι ἐπὶ τὰς ἀρχάς, & in orat... καθιστάναι ἐπὶ τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων. Cum eadem ... habente genit. vt Matth. 25. ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω. Sic ... cap. 6. Cum eadem etiam si datiuo iungitur ... πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν. Cum præp. ... terdum exp. redigo. vt Plut. in Public. καταστῆσαι εἰς ... πολιτείαν, redigere in trāquillum rempub. Plat. epist. ... πες ἐς φιλίαν τε καὶ ἑταιρείαν ἀλλήλους καθιστάναι. Sic ... στάσιν εἰς ἀπόνοιαν εἰς ἀνάγκην, &c. Aliquando exp... vt εἰς ὄνειδος vel εἰς αἰσχύνην καθιστάναι. Isocr. & εἰς ... στάναι. Dem. sic καθιστάναι εἰς ἐλέγχους, εἰς πόλεμον ... φόβους, εἰς κίνδυνον εἰς φυγὴν, &c. apud Xen. εἰς τοὺς ... στάναι. collocare inter, i. referre in numerum ... καθίστημι ἐμαυτὸν εἰς κρίσιν, exp. offero me iudicio, & ... me iudicio. Iungitur & cum ἂν vt Xenoph. Pæd. 4. ... ἐν ἀκινδύνῳ καθιστάναι. ¶ Item constituo, statuo, colloco ... Odyss. ν. v. 274. Τοὺς μὲν ἐκέλευσα Πύλον δὲ καταστῆσαι ... Plut. in Numa, καθίστησιν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ κλίματος. ... ricie, καταστῆσαι πρὸς τὴν οἰκίαν ἀνθρώπους, deducere ... & ibi velut collocare. Odyss. μ, v. 185, Νῆα κατάστησον ... uem, i. appelle. ¶ Item constituo, vel compono. moder... dino Plut. in Pomp. διοικήσας δὲ τὰ ἐκεῖ καὶ καταστήσας. ... rius opposuit ταράττειν τὴν πόλιν & καθιστάναι. Basil ... νίας καθιστάναι, ab insania reuocare, q.d. insaniēs motu ... ponere, ad sese reducere. Apud Diosc. καθιστάναι ... discutere. καθιστάναι τὸν ἵππον equum concitatum sistere ... tem constituo, i. firmo, & stabilio, apud Greg. seu com... & quod labat stabilio. ¶ Item restituo, aut constituo. ... Thucyd. εἰς τὰ αὐτὰ καταστῆσαι, in eundem statum restit... Isocr. in Hel enc. εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν καταστῆσαι. Et in ... καταστῆσαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτὴν ἕξιν. Apud Arist... μοκρατίαν καταστῆσαι & τὰ δικαστήρια ¶ Καθίστημι τὸν πόλεμον, ... mitto bellum. ¶ Item καθίστημι efficio, reddo. Isocr. ... τὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἀδύνατα, δυνατὰ καθιστᾶσι. Et καθίστημι ... fortem efficio.

Καθίσταμαι, idem quod καθίστημι, constituo, compono... deror, ordino. Thucyd. lib. 3. & τἄλλα τὰ περὶ τὸ στρατόπεδον ... σατο. Item constituo, i. in meliorem statum redigo. ... pono, apud Theophr. Item restituo aut constituo. ... Aristoph. in vesp. ἥτις εἰς τὴν ἱππικὴν καθίσταμαι ... instituo: vt apud Isocr. in Panegyr. τὸν λόγον καταστησάμενος ... τῆς ἡγεμονίας. Apud Thucyd. εἰς μάχην καθίστασθαι ... lum conseruerunt. Dicitur ab eodem etiam καθίστασθαι ... λεμον τινὶ capessere bellum cum aliquo, seu ... quem. ¶ Item passiuè, constituor, collocor. vt ... συμφορᾷ, apud Dem. Item constituo, componor. ... καθεστῆ τὰ πράγματα, quum compo. sita omnia fuerunt ... dita tanquilla. Sic καθεστηκότα τὰ πράγματα, apud ... res paratæ Et componor mente & ac me... apud ... stot. pol. 8, & in probl. 51 item componor & ad ... gem reducor, apud eundem de hist. anim. Dicuntur & ... bi aut dolores καθίσταται apud Gal. & Diosc. i. compo...

... cohiberi, desistere, sisti. Item roboror, confirmor, apud Theophr. Sic apud Gal. ἀνὴρ καθεστώσης ἡλικίας, homo plena & confirmata ætate. Καθεστηκὼς τρόπος, apud Thucyd. mos confirmatus & confirmatus longo vsu. Apud Plat. in epist. καθεστηκυῖα ἡλικία, constans ætas, quæ & matura. ¶ Item restituor; ... apud Theophr. Item incipior, suscipior, vt καθισταμένου τοῦ πολέμου, apud Thuc. lib. 1. bellum cœptum. ¶ Item constituor; ... inicior, redigor, vt καταστὰς εἰς φόβον, coniectus in metum ... metu perculsus, terreractus. ¶ Nonnunquam motus significationem inclusam habet, & exp. venio. vt Thucyd. 3, ... ἐς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας. Sic apud eundem, καταστὰς ... Sic καταστὰς εἰς ἀγῶνά τινι, aut etiam πρός τινα: ... καταστὰς εἰς διαφοράν, apud Plut. quum in certamen (vel in ...) venisset. Sic apud Isocr. καταστὰς εἰς ἔχθραν τῷ βασιλεῖ ... ¶ Item peculiariter ponitur pro, fio & sum vel existo, vt ... πλείστων ἀγαθῶν δεσπόται καθίσταντι. Thucyd. τοῖς νῦν καθεστῶσιν ἐχθροῖς, hostibus qui nunc sunt. Sic τὰ καθεστῶτα, præsentia & τοῖς καθεστῶσι καιροῖς apud Plutarch in hoc statu præsentium temporum. ¶ Alia peculiari significatione dicitur ... & καθέστηκεν & κατέστη pro νενόμισται in more positum ... moribus receptum est, solenne est. Et καθεστηκὸς, quod iam receptum est ac moribus comparatum. vnde & παρὰ τὸ καθεστηκὸς, indecorè, illicitè. Item καθεστηκυῖα τιμὴ à Demosth. vocatur legitimum & moderatum pretium iustúmque. Item καθεστηκὼς, constitutum, statum & fixum.

Καθεστηκότως, compositè, seu animo composito & moderato. Aristot. Polit. 8.

Κατάστασις, constitutio & collocatio cuiusque rei in suam sedem. Gal. 3. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. Item constitutio, institutio seu ordinatio, vt κατάστασις τῶν ἀρχόντων, apud Aristot. in pol. Apud Plat. κατάστασις τῆς πολιτείας. Constitutio reipub. i. compositio. Dicitur etiam de constitutione iudicij apud Hippocr. ¶ Item constitutio, in passiua signif. interdum & status: vt quum dicitur de constitutione corporis humani, aëris & similium, apud Diosc. Gal. Hippocr. Apud Luc. κατάστασις εὐδίας, serenitatis temperies. Et apud Alex. Aphr. λοιμικὴ κατάστασις, pestilens aeris constitutio. Et apud Gal. ἡ τῆς διαίτης κατάστασις, victus ratio. Apud Herodot. in Eut. κατάστασις πραγμάτων, rerum status. Item status, de ipsa standi actione aut loco in quo consistitur. Sophoc. in Aiace, κατάστασις φύοιτ' ἂν οὐδ' ἂν νόμων, nullæ leges possunt consistere. Item omnis cuiusque rei forma. apud Hippocr. Item sedatio. Aristot. in Rhet. κατάστασις καὶ ἠρέμησις ὀργῆς. Item pecunia quæ ijs ex ærario persoluebatur, qui in equitum ordinem assumebantur. stipendium equestre. apud Lys. Item apud Rhetores, exhibitio. in orat. πρὸς Νικόστρ. Apud Eurip. in Phœn. δαιμόνων κατάστασις, exp. fortuna diuina. Apud Theophr. κατάστασις τῶν δένδρων.

Καταστάτης, ου, ὁ, instaurator. Sophocl. in Elect. καὶ καταστάτην ...

(in Lyc.

Καταστατικὸς, certo statu præditus. Itē sedādi vim habēs. Plut.

Κατάστημα, constitutio, status, habitus. Diosc. lib. 6, κατάστημα τῆς φύσεως, naturalis constitutio & habitus corporis. Et lib. ... κατάστημα ἀέριον, serena cœli constitutio. Item constantia & habitus vultúsque hominis compositæ mentis nec conturbatæ. Plut. in Marcello. Exp. & æquabilitas. Item pro σχῆμα & κατάστολὴ apud Chrysost. ad Timoth. Item quædam veluti confirmatio & animaduersio. apud Hippoc. l. 2, epidem.

Καταστηματικὸς, sedatus & qui nullo motu agitatur. Plut. in Graccho. & Laert. lib. 2.

Καθιστάνω & καθιστάω, ῶ, idem quod καθίστημι constituo. Cum εἰς exp. conijcio in. vt apud Chrysost. de officio episcopi. καθιστᾶσιν εἰς ἀπολογίας ἀνάγκην. Ponitur etiam pro ἀποκαθιστᾶν, cōstituere aliquo in loco, hoc est, saluum & incolumem constituere aut constituendum suscipere. quod & καθιστάναι. Act. Ap. cap. 17, οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν, qui verò Paulum susceperant tuto loco constituendum.

Καθιστήκω, consto, persto, constanter permaneo, seu firmus sto, ita vt non commouear. ex Thuc. & Soph.

Decomp. Ἀκαταστασία, tumultuatio, agitatio qua res in quiete aliqua constituere non potest. 1. Cor. 14, & 2. Cor. 12, c.

Ἀκατάστατος, incompositus, confusus, certo in loco seu statu non collocatus, vel non sedatus, tumultuans. Plut. de def. orac. Ἀκαταστάτως, incompositè, confusè, quum res certo loco constituta aut sedata non est. Isocr. πρὸς Εὐθύν.

Ἀντικαθίστημι, contra statuo, aduersus aliquem statuo seu constituo, oppono. Item substituo, quasi statuo præ alio, sufficio in locum alterius. Plut. Ἀντικαθίσταμαι, obsisto, sto contra, quasi contra seu aduersus statuor, Thuc. lib. 3, & Xenoph. Item substituor, subrogor.

Ἀποκαθίστημι, & ἀποκαθιστάω & ἀποκαθιστάνω, restituo, reddo. Polyb. l. 4. Οἱ γὰρ ... κατὰ κράτος ἑλὼν ... ἀποκαθίστησι τοῖς Ἀχαιοῖς, ... κατεῖχε. Item restituo, in locū pristinum repono. Athen. καὶ πάλιν ἀποκαθίστα εἰς τὴν γῆν. Item restituo in pristinum statum. apud Herodian. Item restituo sanitati, sano. Diosc. lib. 4, ἰκτερικοὺς ἀποκαθίστησι. Item pro καθίστημι, efficio, reddo ...

...θίστησι. te effecissem inuictū imperatorem. Item pro, dissoluo, apud Aristot. item ἀποκαταστῆναι neutra significatione pro καταστῆναι, considere, subsidere, vt aqua turbulenta apud Diosc.

Ἀποκαθίσταμαι, restituor, reddor. Theophr. item redigor, euado, apud eundem Theophr. de plant. lib. 4. Ἀποκατάστασις, restitutio, redditio. item restitutio in pristinam formam vel statum. Greg. ¶ Item circuitus Solis & Lunæ & aliorum planetarum anno vertente in eodem signo, apud Plut. in Cæs. A quibusdam exp. anniuersarius reditus in idem signum. Quum enim Sol & Luna in idem signum redeunt, tum velut in pristinum locum restituuntur & reponuntur. Ab Hesychio exp. τελείωσις.

Δυσκατάστατος, sedatu difficilis. Xen. Pæd. 5.

Ἐγκαθίστημι, colloco. Isocr. φρουρὰς ἐν αὐταῖς ἐγκαταστήσας. item constituo vel potius constituo in, idem quod καθίστημι. Thuc. lib. 1. Τύραννον δὲ ἐᾶμεν ἐγκαθεστάναι πόλει.

Ἐπικαθίστημι, substituo, sufficio. Polyb. l. 2. vnde ἐπικατασταθεὶς, substitutus, suffectus. [stabilis:

Εὐκατάστατος, bene cōstitutus, bene compositus, sedatus vel

Νεοκατάστατος, nuper constitutus, nuper fundatus. vt νεοκατάστατος πόλις, apud Poll. Et ἄνθρωποι νεοκατάστατοι, apud Thuc. li. 3. noui coloni.

Παρακαθίστημι, iuxta colloco seu appono, Demost. παρακατέστησε φυλακήν. item altrinsecus colloco, apud Isocr.

Προκαθίστημι, prius cōnstituo seu colloco. Thucyd. lib. 2. Exponitur etiam, præparo.

Προκατάστασις, narrationis præparatio, apud Hermog.

Προσκαθίστημι, insuper constituo.

Συγκαθίστημι, vnà constituo, confirmo. Thuc. l. 4. Συγκατάστασις, conflictus, dimicatio. Polyb.

Ὑποκαθίστημι, substituo, sufficio. Herodian. Ὑποκατάστατος, substitutus. ex Pand. Ἀνθυποκαθίστημι, in locum alicuius substituo, loco alicuius abrogo. vnde ἀνθυποκατασταθεὶς apud Plut. in locum demortui vel abeuntis magistratu suffectus.

Μεθίστημι, statuo aliud pro alio. Arist. eth. 5. στασιάζουσιν ὅπως ἐκ τῆς καθεστηκυίας πολιτείας ἄλλην μεταστήσωσι. item muto. itidem cum accus. apud Aristot. Plut. Antiph. Et cum genit. apud Aristoph. μεθίστημι τοῦ χρώματος, muto colorem. item transfero seu traduco. Paul. 1, ἐπικλείδαν τὸν ἀδελφὸν μετέστησε τὴν ἀρχὴν, transtulit imperium. item submoueo, seu expello, aut facessere iubeo. vt μεθίστημι τινὰ τῆς καθέδρας. item in exilium mitto. apud Plut. in Aristide. Exponitur etiam migrare cogo, apud Isocr. ¶ Item dimoueo, retraho, reuoco. Greg. ὁ καὶ χαλεπὸν μεταστῆσαι κακίας. ¶ Apud Eurip. μεθίστημι ἄγαλμα φόνου, exp. prohibeo statuam à cæde.

Μεθίσταμαι, statuor pro alio. item mutor. Aristoph. Plat. & alij. item degenero, Polyb. item transferor, traducor. Plut. in apophth. item submoueor, vel amoueor. Luc. c. 16. item migro, aut secedo, vt μεθίστασθαι εἰς ἕτερον τόπον, migrare; apud Plat. Dicitur & μεταστῆναι ἐκ τῆς χώρας, vel ἐκ τῆς πατρίδος, migrare è regione, migrare è patria. Et cum genit. sine præpos. apud Eurip. μεταστῆναι βίου migrare è vita. Dicuntur etiam μεθιστάμενοι, exules qui migrant è patria, & solum vertunt. Dicuntur etiam μεθεστῶτες, defuncti. item transeo. Plat. in epist. ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μεθίστασθαι. item deficio. Xen. Hell. 1 χωρία πρὸς Λακεδαιμονίους μεθεστηκότα. quæ ad Lacedęmonios defecerant. Sic & apud Plut. in Demetr. Apud Polyb. μεθίστασθαι ἐπὶ πόδα, retrocedere, se recipere. Apud Eurip. μεθίστασθαι λύπης: exp. deponere mœrorem, liberari mœrore. ¶ Item sto inter, versor vel sum inter; vt apud Hom ἑτάροισι μεθίστατο, versabatur inter socios. item actiuè, submoueo, expello. Lucian. μεταστησάμενος ἅπαντας, ἐνδιηγηματολογεῖτο πρός με. Sic & Thuc. 5:

Μετάστασις, mutatio, qua aliud pro alio statuitur, vel qua status alicuius rei in alium traducitur. Demosth. item submotio, amotio. Andoc. Est & figura oratoria de qua Quint. li. 9. c. 2. item transitus Luc. item migratio. item exilium, aut exilij species quædam. Plato epist 7. & de leg. l. 9. item sublatio de medio, mors, apud Polyb. lib. 5. Apud Aristot, l. 5. de gen. an. μικραὶ μεταστάσεις μεγάλων αἴτιαι γίνονται, exp. paruę commotiones magnarum causæ esse solent.

Μεταστικὸς, ἡ, ὁ, translatiuus. vocabulum rhetoricorum.

Decomp. Ἀμετάστατος, immutabilis, constans, qui de statu in statum traduci non potest. Plat. polit. 2.

Ἀντιμεθίστημι, in contrariam partem transfero vel vicissim loco moueo. Ἀντιμεθίσταται, in locum discedentis subeo. Aristot. in Meteorolog. & Themist. 4. phys. ἀντιμεθίστανται ἀλλήλοις τὰ σώματα. Ἀντιμετάστασις. in contrariam partem translatio seu transmutatio. [de instit. lib.

Εὐμετάστατος, facilè mutabilis: seu instabilis, inconstans Plut.

Παρίστημι (& παριστάω ac παριστάνω) sisto propè seu iuxta. Act. c. 23. κτήνη παραστῆναι. ¶ Item, sisto (quod est forense verbum) vt in Pand. Græcis, πολλοὺς δούλους παριστᾶν, quod Vlpianus dixit iudicio sistere. Et Act. ca. 23. παρίστησι καὶ τὸν Παῦλον αὐτῷ. ¶ Ponitur etiam generaliter pro. in medium produco, repræsento, exhibeo. Luc. de sacrif. ὁ μὲν γε Σκύθης αὐτοὺς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι. Metaph. apud Dem. in Mid. τὸ δεινὸν παραστῆσαι

nens ad resurrectionem. Vt ἀναστάσιμον μυστήριον. Synes. & ἀναστάσιμος ἡμέρα. dies resurrectionis, apud Nazianz.

Ἀναστατικὸς ὁ, ἡ. excitatiuus, resurrectorius.

Ἀναστατὴρ ἵππου ὁ. euersor, valtator. Aeschil.

Ἀναστατήριος ὁ, ἡ, resurrectorius.

Ἀνάστατος, ὁ ἐ ἡ, euersus vel valtatus. αἰώνιος πυρὶ, euertere, valtare. & ἀνάστατον γενέσθαι, euerti, valtari. apud Aeschin. Plat. & alios. Item tecibus pulsus. apud Soph. in Trachin.

Ἀναστατόω, ῶ, ἤσω, euerto, vatto, in ripio. ¶ In nouo Testamẽt. capitur pro conturbo, seditionem vel tumultum concito, aut ad seditionem seu tumultum concito.

Ἀναστάτωσις, euersio. item conturbatio.

Ἀνάστασις, surgendo, more eorum qui surgunt.

Ἀνάστασις, ἡ. erectio, assurrectio. vel potius id quod assurgit & in altum tendit. vt ἀνάστασις γῆς, terræ eminentia, locus editus. ¶ Item statua, à procerit as. Theophr. & Suid.

Decomp. Ἀνίστημι, contra insurgo, aduersus quempiam insurgo, resisto, repugno, reluctor. Plutarch. in Numam αὐτοκαστὶ ἀναστὰς ἐφώνει.

Ἀνασείω, & ἀπασείω, excito alicunde, vel exurgere facio. Item vrgo ad vitam. Greg. Exp. etiã submoueo, sedibus pello. apud Thuc. Apud Herodot. in Thalia. ἀπασείειν τὴν στρατιὴν, abduere exercitum.

Ἀνασείω, surgo ex aliquo loco, exurgo. Chryſ. ἀπὸ κλίνης ἀνασείεσθαι, de lecto surgentes. Item sedibus pellor, emigro, commigro. Thuc. ἐκ χαλεπῶς ἀνασείεσθαι. Apud Herodot. ἀπασείειν ἀπὸ τῆς πόλιος. E ἀπασείειν ἐπὶ τοὺς Ἀναιτίους, migrare. & Hesych,

Διασείω, excito, exurgere facio, exuscito, vt apud Greg.

Ἐξανίστημι ὁ Κύριος τὸν Λάζαρον. Ἐξανίστημι, exurgo.

Ἐξανίστημι, excito, exurgere facio. Eurip. item surgere iubeo, surgere cogo, expello, ejicio. Herodot. lib. 1. ἐξανίστασθαι αὐτὸς ἐκ τῆς νήσου, ex insulis eos eiecerunt. Sic & apud Thucyd. Plut. Xenoph. & alios. ¶ Item euerto. Eurip. ἐξαναστάσαι βάθρα, l'Alb, euertens Ilij fundamenta.

Ἐξανίσταμαι, exurgo, loco me moueo. Isocr. ἐξανίστασθαι ἀπὸ μέσης, surgere ante quã sis ebrius. Apud Xen. in Symp. ἐξανίστασθαι εἰς πόλεμον, surgebat vt de ambularet. Et ἐξανίσταμαι τῆς γῆς, è sedibus exurgere, assurgere honoris gratia. Et ἐξαναστὰς τῆς ἀρχῆς de via discedere, apud eũdem. Apud Herodot. ἐξαναστάντες ἐξ ἡθέων, è sedibus moti & exacti. Improprie & de monte dicitur. surgente in altitudinem, apud Polyb. 1. Ἐξανάστασις, expulsio è sede, eiectio qua loco suo aliquem emouemus & exigimus. euersio. polyb. lib. 2. ¶ Item resurrectio, à mortuorum.

Ἀνθεξανίσταμαι (um genit.) contra aliquem insurgo. apud Basil. Chryſost. & Greg. Exponitur etiam, non cedo, apud Plut. in Alex. ἀλλ' ἀπαίτει κατεξανίστασθαι.

Μεταξανίσταμαι, expello, & alibi sedem ponere cogo. Expono & transfero sublnde.

Προεξανίσταμαι, prior exurgo, vel ante alium surgo. Dicitur & de athletis ad certam rem suo loco surgentibus, apud Plut. in apophth.

Συνεξανίσταμαι, vnà cõsurgo, vnà exurgo. Plut. in Polit. præc.

Ὑπεξανίσταμαι, assurgo, vt ij qui honoris causa alicui assurgunt. Plut. in Lyc. ὑπεξαναστὰς τῷ πρεσβυτέρῳ.

Ἐπανίσταμαι, excito, erigo item tonicita. apud Greg. Itẽ antepono, præfero. Greg. Item præficio. apud eundem Greg. ¶ Item neutraliter assurgo. sicut ἀνίσταμαι Iliad. β. Οἱ ἐπανίστασαν πεζηγορέοντ' ἀγορῇδε λεῶν, honoris causa assurgebant. ¶ Item surgo aduersus, vel insurgo aduersus: idem quod κατεξανίσταμαι. Thuc. lib. 1. ἀφεστὼς δὲ τῇ δήμῳ ἐπανίστασθαι ἐς ὀλιγαρχίαν τῆς πόλεως, insurrexerunt aduersus populum. Sic apud Herodot. in Thal. & apud Plut. in Plut. In eadem signif. patsiuè quoque capitur. vt ὅλων δὲ κακῶν ἐπανίστασθαι τῇ κυβερνήσει. ¶ Item postea surgo. apud Dem. de fals. leg. ἐπανιστὰς δ' ὁ Φιλοκράτης, postea surgens. Dicitur etiam de rebus inanimatis metaph. vt apud Dioscorid. lib. 4. 85. τοῖς ἐπανισταμένοις τῶν ὑδάτων παμφόλυξιν ἰοειδὴς, erumpentibus aquarum bullis. Apud Aristotel. lib. 1. de hist. anim. ἐπανισκὸς λόγῳ τῆς πτερᾶς, crista penarum quadam eminentia extructa. ¶ Apud Xen. Hell. 1. ἐπαναστὰς ἐπὶ τῆς ἡμιστρεπτου, quum constitisset in transtris. ¶ Ex lib. 1. Reg. cap. 4. ἀπανίσταμαι οἱ ἀγγελικὸς αὐτῷ, caligauerant oculi eius.

Ἐπανίσταμαι, idem quod ἐπανίσημι, insurgo, assurgo, emineo, surgo. &c. Ἐπανάστασις, q.d. allurectio vel insurrectio. Demetr. Phal. Item rebellio qua aduersus aliquem insurgimus: seditio qua aduersus eos insurgitur qui nulla iniuria lacessiuerunt. Thucyd. lib. 8. ἐπαναστασις ἐστὶ ἔξω δήμου τῆς δυναστείας, rebellio qua plebs in potentiores insurgebat. Luc. γεγονέναι ἐπανάστασιν. Item eminentia vt ὄρους ἐπαναστασις. Apud Diosc. lib. 2. cap. ἐπαναστασις φλυκτιδῶν, eruptio pustularum.

Ἐπανάστημα, tumor, tuber grumus, tumor affurgens. Apud Aristoph. ἐπανασήματα, exp. bullæ, papulæ.

Καταίσταμαι insurgo contra seu aduersum: vel insurgo repugnaturus, κατίσταμαι κατὰ, Polyb. lib. 1.

Μεθίσημι, sedibus pello, migrare facio. Μεθίσταμαι, sedibus pellor, migro, emigro. Philo de mundo, & de vita Mos. Μετανάστασις, migratio, emigratio. Thuc. lib. 8. & Philo Mos. lib. 1. Μεταναστάσιον ὕδωρ, apud Nonn. aqua quæ abit in locum transitur quæ migrans.

μεταναστὰς, qui demigrat. Ocell. de vniuers.

μεταναστὰς, ὁ, ἡ qui solum vertens alio demigrat. Augustin. prof. gus. li. 1. & Synes. epist. 67.

μεθίσταμαι, ex alio, solum mutans alio commigro. Epicur. apud Diogen. Laert. lib. 10. Vide & comp. à μετά. 1. habito, in der. à Nauigo. παραναστατέω, à resurrectione aberrare. ex Gaza. & ἀποστατέω, ἀναστήσομαι. prior exurgo, ante alios surgo vel exurgendo alios præuenio seu præuerto. apud Poll.

Συναίσημι, vnà exurgere facio. Xen. in Symp. ἀναστὰς δὲ συναίσησι μετ' ἐωυτὸν τὸν Ἀσπασίην. Item sublimior fum. vide ante celio, longè post. Greg.

Ὑπαίσημι, assurgo, vt ij qui honoris causa alicui assurgunt. Aristoph. in Neb. καὶ τῇ ὄψιν τῆς σεμνότητος, & ἀνίσταμαι. Sic & Xenophon. Item contrario. Ἀνίσταμαι τοῖς σεμνοῖς, assurgere de sella senioribus. Sic & Xenophon. Item vide Xen. in Hierone, ὑπαναίσησι ὁ μὴ τῷ πλησίον, ex insulis eos eiecerunt. Sic & apud Thucyd. Plut. Xenoph. & alios. ¶ Item euerto. Eurip. ἐξαναστάσαι βάθρα, l'Alb, euertens Ilij fundamenta.

Ἐξανίσταμαι, exurgo, loco me moueo. Isocr. ἐξανίστασθαι ἀπὸ μέσης, surgere ante quã sis ebrius. Apud Xen. in Symp. ἐξανίστασθαι εἰς πόλεμον, surgebat vt de ambularet. Et ἐξαναστὰς τῆς ἀρχῆς de via discedere, apud eũdem. Apud Herodot. ἐξαναστάντες ἐξ ἡθέων, è sedibus moti & exacti. Improprie & de monte dicitur. surgente in altitudinem, apud Polyb. 1. Ἐξανάστασις, expulsio è sede, eiectio qua loco suo aliquem emouemus & exigimus. euersio. polyb. lib. 2. ¶ Item resurrectio, à mortuorum.

Ἀφίσταμαι (um genit. vel ἀπό) contra aliquem surgo, vel ante alium surgo. Dicitur & de athletis ad certam rem suo loco surgentibus, apud Plut. in apophth.

Ἀφίσταμαι, abiit, abiit. vt apud Hom. καὶ ἀφίστασθαι. Sic Aristot. τὸ πόλεμον ἀφίστησθαι, quæ iõgissimè abfuerunt. Item remota. ¶ Item abiscedo, secedo. Thu. li. 1. ἀφίστασθαι, secesserunt. Herodian. lib. 1. ἡ δυναστεία ἀφίσταται. Dioscor. ἀφιστάμενα σάρκες, exp. carnes quæ abscedunt, abscedo. 1. supputo & colligor. Galen. τὰ ἀφιστάμενα. Et ὦ ἀφίστασα, apud eundem, abscedentia, & apostema facientia. Item absisto re aliqua vel ab aliquo. Item non sum particeps alicuius rei. Interdum & absisto. apud Plat. ἀφίσταμαι τῆς ἀρχῆς, abdicare se magistratu. Syn. ἀπίστη ἡ ἀφεστῶσα, exp. desiit certare. Cessatio, discedo à fide. itidem cum genit. qui tamen impediendus relinquitur. Interdum dicitur etiam ἀφίσταμαι. vt apud Xenoph. Pæd. 3. ¶ Item abhorreo, abhorrenam qui à re aliqua abhorret & alienus est, ab re abscedit. vt apud Dem. τῶν ζώντων ἴσως ἀφίστασθαι. Item vt Gal. ὁπόσοι ἀφίστανται τοῦ σώματος. ¶ Interdum, siue exp. dirimor, disiungor. vnde ἀφιστὰς, dissolutus, dispertus, disiunctus. apud Aristot.

ἀφίσταμαι, idem quod ἀφίσταμαι.

Ἀπόστασις, abscessio, distantia. Theophr. lib. 3. & Aristot. de mundo. Et ἀπόστασις, eminus. Item vt ἀπόστασις τῶν πλανήτων ἀπὸ τῆς γῆς. Xenoph. apud Strab. στασις βίου, discessus è vita. Apud Dem. ἀπόστασις tractio. f. cultatũ. item defectio Thuc. lib. 3. Plutarchodianus lib. 3, & alibi. Item abscessus, suppuratio. vt στασις. apud Aretæum. Itẽ morbi vnius in alterum tra pud Hippoc. Item vacuatio quæ per effluxũ fit. apud vt Gal. annot. in comment. Ἀπόστασις, defectio. Plut.

Ἀπόστασιον, τό, repudium. Math. cap. 19. Item defectio quod ἀπόστασις.

Ἀποστατικὸς, ὁ, ἡ, qui deficit, qui secessionem fecit. Ἀποστάτης, ὁ, idem. seu qui abiecedit ab eo quod tenesuscepit, i. transfuga & desector. Ἀποστὰς τάξεως, quæ desciscit.

Ἀποστάλικος, ὁ, ἡ, qui defectorum & transfugarum Ἀποσταλικὴ σωμάτων, Greg. ἀποσταλικῶς, more eorum qui desciscunt. plur.

Ἀπόστατος, ὁ absum, non adsum, non præsto sum: vt non statim in loco suo reperiuntur. Plato in Crayla. ἀποστατικὸν ἀεὶ παρῇ. Item deficio, desero. Xen. 4. Philo de mundo. Plut. in pericle.

Ἀπόστεγα & Ἀποστάδα, eminus, ex interstitio. Ἀποστέδιον, ὁ, τό, rete plumbo & calamis circumtextile. Ἀπόστημα, τό, abscessus, apostema, humor in

corruptus. Gal. ad Glauc. & comment. 2. εἰς τὸ κατ' ἀποστάσιον dicitur & Ἀπόστασις. ¶ Item spatium & interuallum quo distamus seu quo abiumus. Aristot. ethic. 1. cap. 10 Polyb. lib. 2. Pontus & pro loco remotiore ac secretiore apud eundem. Ἀποστήματα πεζῶν τὰς πρωτοβόλους, in secessu.

Ἀποστατικὸς, ὁ, ἡ, qui abiecessu laborat, qui apostemate laborat. Aret. lib. 1. de affect. tiur. Ἀποστεγαστὸς, separatiuus. vt Gaza. & ἀποστεγάζω. apud Gaz. lib. 4.

Ἀποστατέω, ῶ, resisto seu fisto. ex Gaz. li. 4.

Ἀποστατικὸς, ὁ, ἡ, pernicax, acriter obsistens, instans & vrhemens. Dicitur de disputatoribus, qui aduersario acriter obnituntur, nec ei cedunt, Aristot. 2. de cœlo Ἐναντίωσις, pernicaciter, instanter & pugnaciter. Hermog.

Ἐπάστατος, ὁ, institutus hæres. vt ὑπακουέσασθε, substitutus.

Decomp. Ἀναίσημι, refragor differendo. Basil.

Ἐξίσημι, q. d. de statu deiicio, seu facio vt aliquid in statu suo manere desinat. Et peculiariter, de statu mentis deiicio, facio vt aliquis mente non constet, mente emoueo. mente alieno. Dem. in Mid. ὥστε ἐξίστασιν αὐτὸν ἀπόντα αὐτῶν. interdum etiam, percello, perterreo facio. obstupefacio (ad mentis alienationẽ vsque) Act. cap. 8. Apud Arist ἐκπλήσσω, Cic. interpr. ad admirationem traducere. ¶ Item desciscere facio, degenerare facio, immuto, corrumpo. Aristot. ethic. 3. καὶ ἡ ἕξις ἀλλοία ἐξίσταται καὶ φθείρει τὸν τῆς ἕξεως φύσιν. interdum cum εἰς. vt apud Plut. in Public. ὑπὸ τῶν ἀπίθανων ἐξίστασι τὸν ψυχλόν. item ad tabem & interitum perduco, apud Aristot. phy. li. 3.

Ἐξίστημι, q. d. statu deiicior, &c. de statu mentis deiicior, mente non cõsto, mihi non constat, vt νῦν ἐξίσταμαι apud Soph. in Antig. non constat mens. Sic ἡ Δήμητρα ἐξίστη apud Diosc. lib. 5. mens labat, alienatur. Apud Aristot. de persona dicitur, ἐξίστατο ἐμαίνετο ὡς τὸν ὁμιλῶν. non constat mente. Saepe hac in signif. vtuntur ἐξίστημι & ἐξίσταμαι. vt Marci cap. 3. & 2. Corinth. 5, interdum additur genit. vt γνώμης ἐξίστασθαι apud Eurip. & ἐξίστημι τῆ φρενῶν, apud Hoer. item percello, perterrefio, obstupefico seu obstupefio: & propriè quidem, obstupefeco ad mentis alienationem vsque, Matth. 12. Marci 2. & 5. item non constо mihi, q. d. sententia mea in eodem statu non manet. Thucyd. lib. 2. ἐγὼ μὲν οὐδὲν ἐξίσταμαι ἐμαυτὸς ἢ μὴ ξυμβαίνει, non dissedo à mea sententia. ¶ Item degenero, immuto, corrumpor. item mutor & transeo. Theophrast. de caus. plant. lib. 6. vnde ἐξιστάμενα πίνακα, liberi degenerantes. Exponitur etiam exoleſco & fugio, & a natura mea desciſco, (cui oppon. πηδίσκω) vt quum dicitur οὗτος ἐξιστάμενος, pro quo & ἐξίσκως dicitur à Demosth. Apud Aristot. 4. de generat. ἐξίσταται εἰς τὸ πυῤῥὸν, in quodlibet mutatur & transit. ¶ Item alienor, abdicor. Plat. in Phæd. ἐξιστάμενος ἢ ἀνθρώπινον ἀποθανάτου. Apud Xenoph. τῶν μοχθηρῶν ἐξίστασθαι. obliuiscuntur. item desciſco, deficio. vt Plato de rep. 2. ἐξίσασθαι τῆς αὐτῶν ἰδέας. idem libro de leg. ἐξίσασθαι τρόπων αὐτῶν εἰς τὰς οὐσίας. Exponitur etiam, discedo, recedo: vt Dem. pro Cor. ἐν νῷ οὐκ ἐστὶ τῆς ὁδοῦ καὶ δικαίας ἐξίστασθαι, Herodot. in Thal. ἐξίστασθαι τῆς ὁδοῦ, digredi de via, vel quum secessissent è via. ¶ Item cedo. Thucyd. 2. τῆς γῆς ἐξίστασθαι ἐμοὶ ἐθέλοντι ἔστι, imperio nec cedere quidem vobis licet. Dem pro Phorm. ἐξίστασθαι ἀπάντων τῶν ὄντων, bonis omnibus cesserunt. Dicitur & ἐξίσασθαι σοφίᾳ τινί, cedo tibi hac re, vt apud Philostr. in heroicis. item cedo, i. concedo, & me tibi submitto. apud Iul. Apud Plut. in Rom. ἐξίσασθαι τῆς ὁδοῦ βασιλίσσῃ γυναικὶ, cedere via. ¶ Item vito, refugio, subterfugio, detrecto. Soph. in Aiace. φεύγω δὲ μὴ σὸν αὖ ἐξίστασθαι ὄκνῳ. Sic Dem. aduersus Lept. ὑπὲρ ἧς ἐξίστασθαι πάντοτε πεπόθασιν ἐξίστασθαι. ¶ Item abstineo, caueo, ἐξίστασθαι μὴ ἐχθρὸς. Gal.

Ἔκστασις, dimotio rei alicuius è statu in quo erat. Plu. de primo frig. ἐκστάσεις εἰδῶν. Dicitur plerunque de mentis emotione, siue furore siue admiratione aut timore aliove casu accidat. apud Hippocr. Gal. Plut. Dionys. Long. & sæpe in nouo Test. ¶ Item abscessus, discessus. apud Plut. de primo frig. item mutatio qua res aliqua à sese suaque natura discedens, in aliam degenerat. vt ἔκστασις φύσεως, apud Theophr. li. 3. de caus. pl. Et ἔκστασις οἴνου, vappa.

Ἔκστατικὸς, ὁ, ἡ, cui vis est dimouendi rem aliquam è statu in quo erat. Plut. de primo frig. Item mentem de statu suo dimouens, faciens vt quis non sit suæ mentis, vel deinen-

Theophr. ineunte æstate. Ἐνεστὼς χρόνος, præsens tempus. Et ἡμεῖς ἐνέστη τὸ μυστήριον, apud Hermog. exp. tempus aduenit vel adest. ¶ Item instо. immineo, obsero, & quasi capto, Plut. ἐνεστήκυιαν τῇ φυγῇ αὐτῶν. ¶ Item obsisto, resisto, repugno, renitor, idueſtor. Thuc. καὶ ὧν τις ἐνίστηται ἕκαστος ποιήσεις. Apud Plut. ἐνίστασθαι τῇ αὐξήσει & ἀεὶς τῶν αὐξήσεων, crescenti potentiæ alicuius aduersari. Et apud Diosc. ἐνίστασθαι ἢ ἐμποιῆσαι, &c. Apud Plat. ἐνίστασθαι, controuersiam efficere & aduersitur, controuersiam manet. ¶ Item interpedo. vt ἐνίστασθαι λόγῳ, apud Platonem. Diosc. lib. 1. 6. lac concretum, q. d. lac consistens.

Ἔνστασις, exordium & auspicatio rei quæ instituitur. apud Æschin. ἐξὸν παρεῖναι. item institutio hæredis ex Pand. item instantia huius & causæ. Æschin. item pugnax contentio instantis aduersarii, hoc est, αὐθεντία μετ' ἐπιλογίας, apud Gregor. item intentionis depulsio. apud Philop. in Pyrrol. Et & figura oratoria, item propositum, institutum, apud Synes.

Ἐνστάτης, ου, ὁ, propriè dicitur qui in via nobis præterentibus se obiicit nec edere volens negotium nobis facessit. In iudicio etiam dicitur aduersarius. Denique sic dicitur quouis modo reclamans & repugnans nobis. Soph. in Aiace.

Ὀφειλέτης & σὺν ἐνστάτῃ λέγει. Sic & Synes. epist. 67.

Ἐνστατικὸς, ἡ, ὁ, pernicax, acriter obsistens, instans & vrhemens. Dicitur de disputatoribus, qui aduersario acriter obnituntur, nec ei cedunt, Aristot. 2. de cœlo Ἐναντίωσις, pernicaciter, instanter & pugnaciter. Hermog.

Ἐπάστατος, ὁ, institutus hæres. vt ὑπακουέσασθε, substitutus.

Decomp. Ἀναίσημι, refragor differendo. Basil.

Ἐξίσημι, q. d. de statu deiicio, seu facio vt aliquid in statu suo manere desinat. Et peculiariter, de statu mentis deiicio, facio vt aliquis mente non constet, mente emoueo. mente alieno. Dem. in Mid. ὥστε ἐξίστασιν αὐτὸν ἀπόντα αὐτῶν. interdum etiam, percello, perterreo facio. obstupefacio (ad mentis alienationẽ vsque) Act. cap. 8. Apud Arist ἐκπλήσσω, Cic. interpr. ad admirationem traducere. ¶ Item desciscere facio, degenerare facio, immuto, corrumpo. Aristot. ethic. 3. καὶ ἡ ἕξις ἀλλοία ἐξίσταται καὶ φθείρει τὸν τῆς ἕξεως φύσιν. interdum cum εἰς. vt apud Plut. in Public. ὑπὸ τῶν ἀπίθανων ἐξίστασι τὸν ψυχλόν. item ad tabem & interitum perduco, apud Aristot. phy. li. 3.

Ἐξίσταμαι, q. d. statu deiicior, &c. de statu mentis deiicior, mente non cõsto, mihi non constо, vt νῦν ἐξίσταμαι apud Soph. in Antig. non constat mens. Sic ἡ Δήμητρα ἐξίστη apud Diosc. lib. 5. mens labat, alienatur. Apud Aristot. de persona dicitur, ἐξίστατο ἐμαίνετο ὡς τὸν ὁμιλῶν. non constat mente. Saepe hac in signif. vtuntur ἐξίστημι & ἐξίσταμαι. vt Marci cap. 3. & 2. Corinth. 5, interdum additur genit. vt γνώμης ἐξίστασθαι apud Eurip. & ἐξίστημι τῆ φρενῶν, apud Hoer. item percello, perterrefio, obstupefico seu obstupefio: & propriè quidem, obstupefeco ad mentis alienationem vsque, Matth. 12. Marci 2. & 5. item non constо mihi, q. d. sententia mea in eodem statu non manet. Thucyd. lib. 2. ἐγὼ μὲν οὐδὲν ἐξίσταμαι ἐμαυτὸς ἢ μὴ ξυμβαίνει, non dissedo à mea sententia. ¶ Item degenero, immuto, corrumpor. item mutor & transeo. Theophrast. de caus. plant. lib. 6. vnde ἐξιστάμενα πίνακα, liberi degenerantes. Exponitur etiam exoleſco & fugio, & a natura mea desciſco, (cui oppon. πηδίσκω) vt quum dicitur οὗτος ἐξιστάμενος, pro quo & ἐξίσκως dicitur à Demosth. Apud Aristot. 4. de generat. ἐξίσταται εἰς τὸ πυῤῥὸν, in quodlibet mutatur & transit. ¶ Item alienor, abdicor. Plat. in Phæd. ἐξιστάμενος ἢ ἀνθρώπινον ἀποθανάτου. Apud Xenoph. τῶν μοχθηρῶν ἐξίστασθαι. obliuiscuntur. item desciſco, deficio. vt Plato de rep. 2. ἐξίσασθαι τῆς αὐτῶν ἰδέας. idem libro de leg. ἐξίσασθαι τρόπων αὐτῶν εἰς τὰς οὐσίας. Exponitur etiam, discedo, recedo: vt Dem. pro Cor. ἐν νῷ οὐκ ἐστὶ τῆς ὁδοῦ καὶ δικαίας ἐξίστασθαι, Herodot. in Thal. ἐξίστασθαι τῆς ὁδοῦ, digredi de via, vel quum secessissent è via. ¶ Item cedo. Thucyd. 2. τῆς γῆς ἐξίστασθαι ἐμοὶ ἐθέλοντι ἔστι, imperio nec cedere quidem vobis licet. Dem pro Phorm. ἐξίστασθαι ἀπάντων τῶν ὄντων, bonis omnibus cesserunt. Dicitur & ἐξίσασθαι σοφίᾳ τινί, cedo tibi hac re, vt apud Philostr. in heroicis. item cedo, i. concedo, & me tibi submitto. apud Iul. Apud Plut. in Rom. ἐξίσασθαι τῆς ὁδοῦ βασιλίσσῃ γυναικὶ, cedere via. ¶ Item vito, refugio, subterfugio, detrecto. Soph. in Aiace. φεύγω δὲ μὴ σὸν αὖ ἐξίστασθαι ὄκνῳ. Sic Dem. aduersus Lept. ὑπὲρ ἧς ἐξίστασθαι πάντοτε πεπόθασιν ἐξίστασθαι. ¶ Item abstineo, caueo, ἐξίστασθαι μὴ ἐχθρὸς. Gal.

Ἔκστασις, dimotio rei alicuius è statu in quo erat. Plu. de primo frig. ἐκστάσεις εἰδῶν. Dicitur plerunque de mentis emotione, siue furore siue admiratione aut timore aliove casu accidat. apud Hippocr. Gal. Plut. Dionys. Long. & sæpe in nouo Test. ¶ Item abscessus, discessus. apud Plut. de primo frig. item mutatio qua res aliqua à sese suaque natura discedens, in aliam degenerat. vt ἔκστασις φύσεως, apud Theophr. li. 3. de caus. pl. Et ἔκστασις οἴνου, vappa.

Ἔκστατικὸς, ὁ, ἡ, cui vis est dimouendi rem aliquam è statu in quo erat. Plut. de primo frig. Item mentem de statu suo dimouens, faciens vt quis non sit suæ mentis, vel deinen-

rans. V. le ἐπιτεταμένως apud medicos. Item mentem è statu suo dimouere, ac à re ad cogitatio rapiens. apud Dionys. Item qui mentari ac deficere à se facit. apud Themist. 4. phys. ¶ Item positiuè, qui dimotus est a statu, seu qui discedere solet aut difficilè à statu. V. apud Aristot. lib. 7. de hist. ἐκστῆναι & λεγομένως. Item qui à mente discessit, seu qui alienatus à sensu est. item furiosus, vt. de libidinosis. μεγαλαυχίαν ἐκστῆναι καὶ παραφρονῆσαι. Plutarch. Demosthenes. Themistocles. Hippocrates. Democritus sapientiæ studio ἐξίστασθαι dicuntur. Plutarch. Dion. ἐξίστασθαι τῶν ἰδίων, de mentis statu dimotus ac mente perculsus.

Ἐξανίστημι, ex intra insurgo, idem quod ἀναίστημι. vel inde de primo trig.

Ἐξίστημι, idem fere quod ἐξάγω. de statu suo dimouco seu emouco. Iustin. lib. 4. Exponitur etiam, degenerare tacio, inuertere, corrumpo.

Ἐξανιστήμενος, pro qui exoritur, aut exurgo. Plut. in apophth.

Ἐξαναστήσαντες, imminentes, qui ex ibus pr. occidis semineos. Aristot.

Ἐξανίστημι, ordo. Philo de vita Mosis lib. 1. ἐξανίστασθαι τῆς προτέρας ἕνεκεν, non ordinis prioribus. Apud Iustin. lib. 11. He ille ἐξανίστασθαι αὐτὸν ἔδει, ex vita decedebam. Expectii, excedo & cedo in morte. apud Antiph. Item de clino, vitorcū arcem. apud Plut. in Thesco.

Ἐφίστημι, addisto, sisto, colloco, iuxta, appono, admoneo, adhibeo. ἐφιστάναι τῆς βουλῆς φύλακας. Plut. in Public. Item in Lyc. ἐπιστὰς τῷ χωρίῳ ἐβόα, cum adsistisset, vdoterem. Apud Plut. ἐφίστημι τὰ ὁπλοφόρα pono finem. ¶ Item sisto aliquem & vt præsidio ponere, aliquem vt inter tractandum neg tiū a ducniat. apud Dionem, præficio vel antehabeo: qui nam quem præfecimus vbeui rei, eum velut sistimus iuxta illum, & illi admouemus. Hesych. ἐφίστησι τὸν στρατηγόν. Plut. in Lyc. ἐπιστὰς τῷ ἐπεγκεῖν. ¶ Item animum intendo, intentus fum, animaduerto, mentem feu animum adhibeo, animum appe.o, seu applico mentem. Polyb. ἐφίστασθαι ἐπὶ τοῖς πάθεσι, &c. Aristot. de mundo, ἐπὶ πᾶσι ἐπιφέρεται, animo & itidē in hæc incumbentes. Sic ἐπιφέρειν τὸν νοῦν apud Plut. vbi animum appulit ad poëmata. Dicitur etiā ἐφιστάνειν ἑαυτὸν, apud Polyb. interdum additur accusativus vel δέομαι vel νοῦς, apud diuersi nenc. Eurip. & Aristot. ¶ Item pro ἐπιστῆσαι, subtituo, apud Polyb. ¶ Item sisto, i reprimo, tabibeo, coerceo vt τὴν περίνεω ἐπιστῆσαι, Plut. Sic vsurpatur & ἐφιστάνειν apud Diosc. item asisto, adduco. cui oppon. ἀφίστημι, apud Laert.

Ἐφίστημι, insto aduento, aduenio, superuenio. interuenio. Herodian. τοῖς βρετανοῖς ἐπίσχ. ¶ Item, repentè ex insidijs prodeo apud Luc. dicitur etiam ἐπιστῆναι νυκτὸς apud Hoer. & ἐπιστῆναι κατὰ τὰς ὁδούς à Plut. de superuenientes infomnia. Item pro instituo, ut geo. Dem. ἐφιστῆναι ἑαυτῷ καλῶς ἄρχειν. Et pro instare operi, illeui, vt qui sunt curatores. Aristot. de mundo, ἐφίστασθαι διοικοῦσι, exp. operibus faciendis instare. Sic apud Phil. de vita Mos. lib. 1. ἐφεστηκότες, curatores. Apud Dē. ἐφεστηκὼς ἑαυτῷ καὶ τῇ πόλει, instans periculum, i. imminens, impendens. ¶ Item præfectus fum Aristoph. in Vesp. (de cane) ὃς τῶν προβάτων ἐφέστηκε, qui multis ouibus præsse potest. Et οἱ ἐφεστηκότες τοῖς πράγμασι. summæ rerum præfecti. ¶ Item adhibeo mentem, teu adhibeo animum ad rem aliquam, eique incumbo, ac velut insisto in ea commentanda. Hoer. in Hel. ἐπιστὰς ἐπὶ τὸ Θυέστου ἔργον. ¶ Item resisto, resisto, progredi nequeo, vt est. ¶ Item supernato, q.d. superstio, sto super. Diosc. lib. 1, cap. 96. ἐφίστασθαι ὑγρῷ καθάπερ ἔρίον ἐλαφρόν.

Ἐπίστασις, animaduersio, consideratio, commentatio, cautio, qua animum applicamus alicui rei & attendimus. Polyb. ἐξ ἐπιστάσεως, attentè & accuratè. ¶ Item q.d subtitutio, ex eodem. ¶ Item cura, curatio, inspectio. vt ἐπίστασις ἔχειν, Xen. ¶ Item cohibitio, coercitio, impetus. Theophr. de caus. plant. lib. 2, cap. 1. Ex libro 2. Macchab. cap. 6. ἐπίστασις τῆ μανίας, malorum incursio. ¶ Apud Sophocl. in Antig. Πολλὰς δὴ τόδε φροντίδων ἐπιστάσεις, multæ mihi curæ instabant seu incumbebant. ¶ Apud Hippocr. aphor. 34. & 55. lib. 7. id quod insidet & supernatat vrinæ. ¶ Et etiam pars nauis Hesych.

Ἐπιστασία, idem quod ἐπίστασις, attenta consideratio Polyb. lib. 2. Item præfectura, imperium, apud Plut. & Synes. Exp. etiam cura & curatio, inspectio.

Ἐπίστιος Ζεύς, Iupiter stator: quòd eum sublatis ad cœlum manibus Romulus orabat vt sisteret exercitum fugientem. Plutarch. in Rom.

Ἐπιστάτης, qui præfectus est rei alicui, qui præ. st, curator. Soph. in Aiace. πειθοῦ ἐπιστάτην, gregis curatores, ouilium magistri. Xenoph. ἀπὸ ἔργων ἐπιστάται, operum curatores. Dicitur & de ijs qui rei p. curam gerunt. Aristot. polit. 4. cap. 15. Dicitur & in acie. ¶ Item mendicus, qui ad fores stans stipem petit aut supplex. vt exp. Odyss. ϱ Apud Aristoph. in auibus sunt qui exponant tripodem æreum cui lebes superponitur, alij aliter. item pro εἴδωλον apud Suid.

Ἐπιστατικός, quæ curandis & administrandis negotiis præcett. vt ἐπιστάτης ἔχων, apud Suid.

Ἐπιστατήριος, ad curatorem & præfectum pertinens ad eum qui cum imperio est, Syn. c. de

Ἐπιστάτης, præfectus, ium, præsum, præsumo, apud Themist. apemin. ἐπιστατεῖσθαι. Ἐπιστατοῦσι ἐπιστάται, apud Plutarch. Pericles ἐπιστατῶν πάντων πολέμου πρᾶξις artibus artificibus. Et cum accusativo eundem, Pericles. duce & authore Pericle.

Ἐπιστατέω, pro eodem, vnde ἐπιστατικός, functio, ratio, præfectura.

Ἐπιστατεῖον, rostrum nauis. Hesych.

Ἐπιστατέω, existamer, vel instanter. vel stando. Ol. nitur examinatè scienter ab ἐπίσταμαι.

Ἐπίστημα, scientia quæ erigi de functis solet, chiam apud Suid.

Ἐπιστήμων, scientia, cognitabūda. hæsans apud

Decomp. Ἀνεπιστήμων, inconsideranta, incogitans τῶν ἀεὶ πραττομένων, inconsiderate. in Antocho. inconsideratè, ἀνεπιστημόνως, inconsiderate. Item ἀνεπιστημοσύνη, ignorantia. consideratio. Polyb. Ἀνεπιστάτως, sine animadu ne curatore est. Hesych.

Ἐφεστώς, qui operi seu operibus præst.

Κατίστημι, insurgo contrà. Act. cap. 18.

Συνεφίστημι, vnà præficio. vnde συνεφιστώς, vnà præ vnà præ it. riuc. lib. 2. Item vna animū attendo, vna aduertio, Polyb. lib. 3. ὅπως ἐπὶ σὺν ἐπὶ τὰ λεχθέντα πρ. Συνεφίστημι, vnà adsito vna adsto, vnà adsum. Dā. 7. cap. 1. item vnà insurgo. Act. cap. 16.

Καθίστημι, constituo, substituo. Xen. Pæd. 3. ἂν καθίστῃ ἄρχοντα. Gal. ἐὰν δὲ αὖθις ἀναγεν. Item constituo, instituo seu animum in eius locum constituisse. Item c Dem. pro. cont. ἐπειδὴ νεφ. νος εἶδον δ' ἐκ τῶν τοιούτων πίστεις. Sic apud eund. m, νομοθέται καθιστᾶσι ἀγῶνας, item ἐξ ἁπάντων καθίσταμεν. Eccl. ph. & ἐπιτροπὴν Herodian. & cum præ. in ἀνά. plerunque accipitur de constitutione corporis humani, aëris & similium, a quod Dioscor. Gal. Hippocr. Apud Luc. κατάστασις οὐδεμία, serenitas temperies. Et apud Alex. Aphr. λοιμικὴ κατάστασις, pestilens aeris constitutio. Et apud Gal. ἡ τῆς ἀνάπτου κατάστασις, vitalis ratio. Apud Herodor. in Eur. κατάστασιν ἐν συγκρότων, rerum status. Item status, de ipsa standi actione aut loco in quo consistitur. Sophoc. in Aiace, κατάστασιν ἥβωντ' ἂν ἐδόκουν, nullæ leges possunt consistere. Item omnis cuiusque forma apud Hippocr. Item sedatio. Aristot. in Rhet. κατάστασις τῆς ὀργῆς. Item pecunia quæ ijs ex ærario pendebatur, qui in equitum ordinem assumebantur. stipendium equestre apud Lys. Item apud Rhetores. exhibitio. Apud Eurip. in Phœn. δαιμόνων κατάστασις, fortuna diuina. Apud Theophr. κατάστασις τῆ ἀνθρώπων.

Καταστάτης, instaurator. Sophocl. in Elect. κἀγὼ καταστάτου

(in Lyc.

Καταστάσις, certo statu præditus. Iic sedādi vim habē. Plut. Καταστασις, constitutio, status, habitus. Dioscor. lib. 6, καθάπερ ἐπὶ τῶν naturalis constitutio & habitus corporis. Et lib. ἐπὶ τῶν ἀέρων, serena cœli constitutio. Item constantia & habitus virtutique hominis compositæ mentis nec constantiæ. Plut. in Marcello. Exp. & æquabilitas. Item pro χρῆσις & κτῆσις apud Chrysost. ad Timoth. Item quædam vestis confirmatio & anima duetio. apud Hippoc. l. 2, epidem. Καταστατός, sedatus & qui nullo motu agitatur. Plut. in Pyrrho & Laert. lib. 2.

Καθίστημι & καθιστάω, idem quod καθίστημι, constituo. Cum participio in. vt apud Chrysost. de officio episcopi. καθιστάναι τινὰ ἄρχοντα αὐτῶν. Ponitur etiam pro καθαπτάζειν, obtinere aliquo in loco, hoc est, saluum & incolumem constituere aut constituendum suscipere. quod & καθιστάνω. Act. cap. 17, 18 καθιστῶντες τὸν Παῦλον ἤκειν ἐπ' αὐτὸν ἵνα Ἀθηναῖον, vero Paulum suscperant ruto loco constituendum.

Καθήκω, conste, perste, constanter permaneo, seu firmus & in non commoueor. ex Thuc. & Soph.

Διακαθήκω, tumultuatio, agitatio qua res in quiete quæ stituere non potest. 1. Cor. 14, & 2. Cor. 12, c.

Ἀκατάστατος, incompositus, confusus, certo in loco seu statu non collocatus, vel non sedatus, tumultuans. Plut. de def. o. Ἀκατάστατος, incompositè, confusè, quum res certo loco stituta aut sedata non est. Hoer. ἀστῆς Εὐδώμ.

Ἀνθιστάνω, contra statuo, aduersus aliquem statuo seu stituo, oppono. Item substituo, quasi statuo præ alio, subin locum alterius. Plut. Ἀνθιστάμενος, obsisto, sto contra, contra seu aduersus statuor, Thuc. lib. 3, & Xenoph. substituor, subrogor.

Ἀνάστασις, & ἀποκαθιστάω & ἀποκατάστασις, restituo, reddo. Ἀποκατάστασις ἐξ ἀκοίτου ἐλθὼν εἰς ἀποκαθίστησι τῆς Ἀμοιβῆς, Athen. ἐπὶ πάλιν ἀποκαθίστασθαι εἰς τὸν γῆν. Item restituo in locū priitinum statum. apud Herodian. Item restituo sanitati, Dioscor. lib. 4, ἐγκάυστες ἀποκαθίστησι. Item pro καθίστημι, officio, reddo. Luc. καὶ σε φρονεῖν ἀναξιομάχῃσι ἀποκα-

θίστασθαι te effecisse inuictū imperatorem. Item pro, dissoluo, apud Aristot. item ἀποκαθιστάω neutra significatione pro πανσάω, considere, subsidere, vt aqua turbulenta apud Dioscor.

Ἀποκαθίστημι, restituor, reddor. Theophr. item redigor, euado, apud eundem Theophr. de plant. lib. 4. Ἀποκάθαρσις, restitutio, redditio. item restitutio in pristinam formam vel statum. Greg. ¶ Item circuitus Solis & Lunæ & aliorum planetarum anno vertente in eodem signo, apud Plut. in Cæs. A quibusdam exp. anniuersarius reditus in idem signum. Quum enim Sol & Luna in idem signum redeunt, tum velut in pristinum locum restituuntur & reponuntur. Ab Hesychio exp. τελείωσις.

Δυσκαθίστατος, sedatu difficilis. Xen. Pæd. 5.

Ἐγκαθίστημι, colloco. Hoer. φρουρὰ οὐ αὐτῆς ἐγκαθίσται, item constituo vel potius constituo in, idem quod κατίστημι. Thuc. lib. 1. Τύρεννον ἢ ἰσθμὸν ἐγκαθίστασιν πόλῃ.

Ἐπικαθίστημι, substituo, sufficio. Polyb. l. 2. vnde ἐπικαθέτος, substitutus, suffectus. [stabilis.

Εὐκαθίστατος, bene cōstitutus, bene compositus, sedatus vel

Νεοκαθίστατος, nuper constitutus, nuper fundatus. vt νεοκαθίστατος πόλις, apud Poll. Et αὖθις ποιεῖ νεωκαθίστασθαι, apud Thucid. 3. noui coloni.

Παρακαθίστημι, iuxta colloco seu appono, Demost. παρακατέστησε Φυλακήν. item altrinsecus colloco, apud Hoer.

Προκαθίστημι, prius constituo seu colloco. Thucyd. lib. 2. Exponitur etiam, præparo.

Προκατάστασις, narrationis præparatio, apud Hermog.

Προσκαθίστημι, insuper constituo.

Συγκαθίστημι, vnà constituo, confirmo. Thuc. l. 4. Συγκαθίστασις, commixtus, dimixtio. polyb.

Ὑποκαθίστημι, substituo, sufficio. Herodian. Ὑποκατάστος, substitutus. ex Pand. Ἀνυποκατάστατος, in locum alicuius substituo, loco alicuius abrogo. vnde αὐτοποκατασταθεὶς apud Plut. in locum demortui vel abeuntis magistratu suffectus.

Μεθίστημι, statuo aliud pro alio. Arist. eth. 5. σασιάζειν ὅπως ἂν τὴν καθεστηκῦιαν πολιτείαν ἄλλην μεταστήσωσι. Item muto. itidem cum accusativo. apud Aristot. Plut. Anth. Et cum genit. apud Aristoph. μεθίστημι τὰ χρώματος, muto colorem. item transfero seu traduco. Paul. ἐ. ἐπικεῖσθαι τὰ ἀδελφὸν μετέστησε πλὴν δεξιῶν transtulit imperium. item subinouco, seu expello, aut facessere iubeo. vt μεθίστημι ἐκ τῆς καθέδρας. item in exilium mitto. apud Plut. in Aristide. Exponitur etiam migrare cogo, apud Hoer. ¶ Item dimoueo, retraho. reuoco. Greg. ἃ δὲ χαλεπὸν μεταστῆσαι κακίας. ¶ Apud Eurip. μεθίστημι ἀγαλμα φόνῳ, exp. prohibeo statuam à cæde.

Μεθίσταμαι, statuor pro alio. item mutor. Aristoph. Plat. & alij. item de genero, polyb. item transferor, traducor. Plut. in apophth. item submoueor. vel amoueor. Luc. c. 16. item migro, aut secedo, vt μετίσταμαι ἐκ τῆς ὑπερῴας, vel ἐκ τῆς πατρίδος, migrare è regione, migrare è patria. Et cum genit. siue præpos. apud Eurip. μεθίσταμαι ἀπὸ migrare è vita. Dicuntur etiam μεθιστάμενοι, exules qui migrant è patria, & solum vertunt. Dicuntur etiam μεθεστῶτες, defuncti. item transeo. Plat. in epist. ἐκ τῆ ψεύδους εἰς τὴν ἀληθῆ λόγων μεθέστηκε. item deficio. Xen. Hell. 1 χωρία ἀφ' ὧν Λακεδαιμονίους μεθεστήκατα. quæ ad Lacedæmonios desecerant. Sic & apud Plut. in Demetr. Apud polyb. μεθίστασθαι ἐπὶ πόδας, retrocedere, se recipere. Apud Eurip. μεθίστασθαι λύπης vtp. deponere mœrorem, liberari mœrore. ¶ Item sto inter, verso vel sum inter; vt apud Hom ἐξαίφνης μεθέστη, versabatur inter socios. item actiuè, submoueo, expello. Lucian. μεθαστάτω ἀπὸ ἀποκλείσθω, ὑπὸ ἀνθρώπων ἀπελαυνέσθω. Sic & Thuc. 5.

Μετάστασις, mutatio, qua aliud pro alio statuitur, vel qua status alicuius rei in alium traducitur. Demosth. item submotio, amotio. Andoc. Eft & figura oratoria de qua Quint. li. 9. c. 2. item transitus Luc. item migratio. item exilium, aut exilij species quædam. Plato epist 7. & de leg. l. 9. item sublatio de medic, mors, apud Polyb. lib. 5. Apud Aristot. l. 5. de gen. an μικρὰ μεταστάσεις μεγάλων εἴησαν γένεσ), exp. paruę commotiones magnarum cauſæ esse solent.

Μεταστατός, ἡ, ὁ, translatius. vocabulum rhetoricorum.

Decomp. Ἀμετάστατος, immutabilis, constans, qui de statu in statum traduci non potest. Plat. polit. 2.

Ἀνθιστάνω, in contrariam partem transfero vel vicissim loco inouco. Ἀνθιστάντω, in locum discedentis subeo. Aristot. in Metereorolog. & Themist. 4. phys. αὐτομάτως ἀναλύσις ἐναντίως. Ἀντιμετάστασις. in contrariam partem translatio seu transmutatio. [de instit. lib.

Εὐμετάστατος, facilè mutabilis: seu instabilis; inconstans Plut.

παρίστημι (& παρεστάω ac παρεστέω) sisto pro eo in iuxta. Act. c. 23. πεζὸν παρεστάναι. ¶ Item, sisto (quod est forense verbum) vt in pand. Græcis, παρίστημι δίκλης παρεσῶν, quod Vlpianus dixit iudicio sistere. Et Act. ca. 23. παρίστημι τὸν τῶν ἵππων αὐτῷ. ¶ Ponitur etiam generaliter pro. in medium produco, repræsento, exhibeo. Luc. de sacrif. ὁ μὲν γε Σκύθης αὐτὸς αὐθημέρῳ τὴν Ἀρτέμιδι παρέσχεν. Metaph. apud Dem. in Mid. ὁ δεινὸν παρεχόμενος.

ησιν τοῖς ἀκούσι, rei atrocitatem animis audientium repræsentare, & quasi ante oculos ponere. Sic Hermog. σαφῶς παρεμφήνω, apertè ostendam. Expon. interdum & exprimo, significo item docco: item probo. ¶ Item sisto ad latus, ad latus admoueo. apud Polyb. & Appian. ¶ Item sisto, i. inhibeo, reuoco. vt παρίστα τὸν ἵππον, sistere equum currentē Xen. ¶ Item confero, contendo, vel res inter se compositas æstimo. Isocr. πῆς πόλιν παρίστανα δεῖ πὸς παρακλησιν δυάμεων ἐχόντας. ¶ Item cieo, commoueo, excito Dem. in Mid. ὁ δὲ ἡ πλοτὴ αὐτὸ παρίστη τὸν ὀργιλὸν. Exp. & stimulo, concito, vt παρίστη δὲ πῶ πρὸς τὸ ἀφροδίσια. Diosc. Item παρίστανα, apud Paulan. pro, ciere voluntatem consiliumque rei alicuius faciendę, seu admonere.

Παρίστημι, actiua signif. (in fut. med. præsertim & aoristo) vt παρίημι in medium proluco. vt παρίστας μάρτυρας apud Dem. Sic Herodian. l. 1, πῶ τὸν πάππον παρεσπάσθω. Est præterea παρεστὼς, ad definitionem compellere, subigere, dirpere, apud Thuc. lib. 1. ¶ Item neutraliter, adsto, propè sto, assisto. ll. 6, v. 70, τοῦ ζ' ἔαρος ναυβατεῖν παρέστω πίτνια μητρ. Item præstò sum, appareo, apparitoris munere fungor. apud Luc. Item opitulor, auxilior, subsidio sum, fauco, adiuuo. Il. π, Ω' ς νῶ μοι ἵλαθι παρίστασο, καί μι φίλασσ. Sic & Od. ρ. Sic Xen. Hell. 6, ὡς ἀεὶ ποτ' ἀλλοις ἐν τῆς μεγίστης ναυσῖς παρέστω ἐν' ἀγαθοῖς. Plut. in Poli. præ. βοηθεῖν τῆς φίλοις καὶ παρίστω. Apud eosdem. Xen. & Plut. dicitur etiam παρίστημί σοι βοηθος. Exponitur eriam altipulor, affentior. subscribo. vt apud Philop. τῇ Πλάτων ὁ Πέρκλ παραστὰς μὴν δόξη. Exponitur etiam, patrocinor. ¶ Motus etiam significationem habet. vt Il. χ, δέος δ' ἀλαοσύνασε παρίσης, huc accessisti, huc aduenisti. Apud Plut. ἡδὺ δ' ἐστὶ παρίστ, exp. iamiam affuturo discrimine. Apud Greg. exponitur etiam, in naturam rerum prodeo. ¶ Παρίσταζ est etiam animo obuersari, in mentem venire, subire. autan. παρίσταται δ' Ἀχαιοις, τοῦ μὲν Πλαίσιππα Δαιδάλου ζ' εἰκόνα τοῦ Λύκη, subit. o in mentem venit assimilare. Et apud Plat. ὅτι μοι παρίστασ τα vt mihi videatur. Huc pertinet ἐν ᾧ παρισταμένῳ λεγε. dicere quicquid in mentem subirò venit ex tempore dicere. Item exp. aduento, accedo, aduenio ¶ Item animi fiducia prędictus sum, confirmor animo, non labasco, non linquor animo. Diod. τῆς ψυχῆς ὑπὸ παρίστων τοῦς ἢ κἀ. δωσον ὡς ἡκιστα κατεφρονῆσαι. ¶ Item, q. d. confisto & abiicior, de ijs quæ naturæ suæ perfectionem & vigorem idepta sunt : post quem statum dicuntur ἐξίστασζ quasi ex-lefere. vt apud Theophr. de caul. pl. l. 6, οἷον παρεστάθη ἐ ἐξισάθη.

Παρίστασ, exhibi io eius pro quo intercessit quis in vadimonio promittendo. in Pand. ¶ Item drachma quam litigatores in exordio litis dependebant in causis priuatis : nomine inde tracto quòd hæc merces erat apparitorum qui sistebant homines in iudicio, *hoc est*, euocabant. Poll. ¶ Item repræsentatio, qua quid velut præleas ostenditur, i. repræsentatur. vnde de ijs dicitur quæ præ se ferunt splendorem, atque augustam magnificentiam repræsentant. Macch. lib. 1, c. 15. ¶ Item documentum, demonstratio : significatio. Aphrod. Top. 6. ¶ Item impetus animi fiducia sui prædicti, animi præsentia. Polyb. l. 4. Et pro fiducia seu persuasione, apud eundē. Item vehementia. ¶ Item exilium & fuga eius qui extorris esse iussus est. Aristot. pol. 5. ¶ Item vilis ac ftataria quædam negotiatio: pars vna mercaturæ. Aristot. polit. l. 1, c. 7.

Παρστάτης, ὁ, (q. d. adstes) qui iuxta aliquem stat, qui à latere stat. Vocabulum est militare quo significatur is qui latus alicuius cingit. Herodot. Xen. & alij. Metaph. pro socio, auxiliario, & opitulatore ponitur, qui alicuius latus veluti stipat. Xē. Plut. Synes. ¶ In choreis etiam παραστὰς dicitur qui præsultori secundus est. Aristot. 4, metaphy. ¶ Est & vocabulum architectonicum : apud eos enim parastatæ dicuntur pilæ quadratæ, aut lapides pilarum modo, columnarum astantes lateribus. de quibus vide Vitruv. l. 5, c. 1. A' quorum similitudine alterum cru. is os parastates nominatur in iumentis à Vegetio, quod & παρασκήμιον. Poll. ¶ Apud anatomicos, παραστάται sunt meatus quibus semen genitale ad canalem virgæ emittitur. Poll. & Gal. ¶ Παρστάτης dicitur etiā officulum laryngis, quod à similitudine literæ Υ appellatur διὰ τὸ παρεφθίσθαι τῆς αἰσθήσ.

Παρστάτις, ιδ ὁ, ἡ. metaph. pro socia & auxiliatrice, seu opitulatrice apud Greg. & Xen. apomn. 1.

Παρστατ ω ῶ, à latere sto, adsisto, sto apud seu iuxta. Soph. in Oed. tyr. δεινῶν ῥήσεις παρστατῶν τοῖς κρεττόσις πόλαις. Et metaph. adsum, auxilior, opitulor. Aristoph. in Thesmoph. ἡμεῖν θεὸς παρστατῶν.

Παρστατικὸς, ὴ, ὸ. q. d. exhibitiuus, repræsentatiuus. Synes. de insomn. Παρστατικὴ δίκη, actio ad exhibendum, quam intendit is qui rem præs. rem vindicaturus est. ¶ Item qui præsentia animi præditus est, qui nunquam sibi deest. qui aut animi præstantiā, aut consultæ mentis copiam tanquā in numerato habet. animosus & fortis, cōstans. Et παρστατικὴ λόγχασ, præsens animi affectio quæuis pericula subire paratæ

quod tamen in malam partem accipi videtur apud [illegible] 2. ¶ Item excitandi vim habens & irritandi. Plut. in [illegible] instit. Lacon. Exp. & addens animo impetum, aut [illegible] animo impetum.

Παρστατικῶς, præsenti animo, prompto animo, [illegible] fidenti animo. Polyb. Exponitur etiam, vehementer.

Παρστὰς, ἀδ ὁ, ἡ, postis, lignum aut lapis ab vtroque latere stans : vnde & nomen habet idem quod [illegible] Hom. Latini vocant etiam antas. Poll. l. 1. vide & Vitruv. c. 9. ¶ Item porticus. Eurip. in Phœn. & Xen. in Hier.

Παρστὰδν, astando, stando à latere. prope stando. Od.

Παρστημα, præfidentia & robur & animi, præsens animi præsentia, animus acer & præsens. animi præ[illegible] Diodor. in hist. Alex.

Decomp. Α'νπαρστάσασ, nomen figuræ Rhet. Quidam obsistentia, vel depulsio.

Α'νπαρίστωπὸν κεφάλαιον, quum quid negatur, aut [illegible] citer. seu addita circumstantia.

Ε'κπαρίστημι, prope adsto, assisto. Apud Dem. [illegible] ναι αὐτῷ ὧν τὸ γένημ, exp. ad animum eius subire.

Συμπαρστάτης, qui vnà à latere adstat, socius. adiutor. liarius inter milites & qui opis gratia alicui adstat. Militaris actio. Aristoph. in Pluto.

Συμπαρστάτις, vnà à latere sto, vnà adsisto. Item [illegible] lior, vna adsum & opitulor. Aristoph.

Πεσύστημι, (q. d. statuo circum seu colloco, aut circū[illegible] cumitare facio) circumpono. Item circundo, cingo. [illegible] πεσεστασιτες αὐτὸς ξυφηφόρες. Sic Plut. in Cam. [illegible] φερεμὰ πεσεστηκε. Exp. & circūuenio, & vndiq; immuro. [illegible] Polyb. πανταχόθεν πεσεστωτες αὐτὸς τ πόλιμ. Dicitur [illegible] φύσει πῶν. apud Plut. in Fab. inijcere metū [illegible] & quasi circumijcere: vel incipere quasi cum illis circū[illegible] do. Sic & in Lyc πεσεστῶσι κινδυνοι τῇ πόλει. Item refe[illegible] rodian. l. 7 εἰς πολλὰν πεσεστῶσες, quum ad egestatem redi[illegible] Aristot polit. 5, εἰς ἐκυτὸν πεσεστῆναι τὴν πολιτείαν. Item circū[illegible] ago in contrarium, contorquo. in contrarium apud [illegible] Athen. Apud Dem. aduersus Bœotum πεσεστῶσι [illegible] φοβοῦς εἰς ἐμὲ, in me deriuare & deuoluere calamitates [illegible] Πεσίσταμαι, circūsto. circūsisto. ll. p. v. 9 [illegible] ὑπὸ πολλοῦ. Thuc. l. 7. πεσεστάντες παλῶσι Item in [illegible] 5 κίνδυνον πεσῆναι τὴν πόλιν. Dem. κύκλῳ πεσεστῶσι [illegible] πόλιν εἰσίνες. Et apud eundem, πεσεστῶσις ὑμῖς [illegible] Appian. bell. ciuil. 3, φρεσὶ πεσεστασζ αὖ τόδε, [illegible] sibi apponere & corpori circumdare. ¶ Item redigo, [illegible] euado, deuenio. Dem. ἐς τὸ σῶμ εἰς ὑπήκοα [illegible] res mihi atrocissimè cessit. Isocr. οἷς ἔτ πεσῆναι [illegible] ζε, cò tandem res deuenerunt, seu deducta sunt. Dicit [illegible] aliquid πεσῆναζ εἰς τἐναντίον, in cōtrarium cedere, [illegible] & Synes. Dicitur & de persona. vt Syn. ἐ πεσῆναι [illegible] τῆς ὑβ ἡδονικῆσι ἡλικιᾶς φιλωζήσεσι, &c. cò deuenimus. [illegible] Exponitur etiam, peruenio. vt apud Plut. in Pericle [illegible] ἐσήσεται τ κεφ ad vnum peruenient imperium. [illegible] ὧν τ λόγοις εἰς ἐμὲ πεσῆναι τὴν, exp. purgatio ad me [illegible] Apud Plut. εἰς αὐσβαπεδσίαν πεσῆναι, exp. deficit. [illegible] vito, declino. apud Luc. in fine Hermotimi.

Πεσίστασις, circumstantia. Aristot. probl. segn. 2, quæst. [illegible] πῶ τ ψύχης πεσίστασιν, propter frigoris circumfusi[illegible] Est & vocabulum oratorium apud Hermog. & Aphth. ¶ Item corona, i. turba circūfusa & circulum efficiens. [illegible] Polyb l. 1. ¶ Item casus circumstans aliquem. clades & [illegible] afflictio, quæ hominem quasi circumstare videtur, & [illegible] spatio circūscribere, vt euadere nequeat. vt apud Polyb. [illegible] τὸ τ πεσεστάσεως κρατεῖν, quum necessitas vrget. Et [illegible] Macchab. πεσῆκεν αὐτὸς χαλεπὴ πεσίστασις, graui[illegible] sunt necessitudinibus. Sic sæpe apud Dioſc. & alios. [illegible] do exp. rerum euentus, vicissitudo Laert. in Herillo. [illegible] πλὸν, ἀλλὰ καὶ τῷ ἐκ πεσεστάσεως καὶ περιλήψεως ἀκριβῆ κρ[illegible] catuum varietate & rerum euē. u mutari. Accipitur [illegible] bonam partem pro, occasionis opportunitas, tempo[illegible] cumstantis seu rerum circumstantium opportu[illegible] rē quod καιρὸς. Poll. & Gal. ¶ Παρστάσις dicitur etiā officulum laryngis, quod à similitudine literæ Υ appellatur διὰ τὸ παρεφθίσθαι τῆς αἰσθήσ.

Παρστάτις, ιδ ὁ, ἡ. metaph. pro socia & auxiliatrice, seu opitulatrice apud Greg. & Xen. apomn. 1.

Παρστατ ω ῶ, à latere sto, adsisto, sto apud seu iuxta. Soph. in Oed. tyr. δεινῶν ῥήσεις παρστατῶν τοῖς κρεττόσις πόλαις. Et metaph. adsum, auxilior, opitulor. Aristoph. in Thesmoph. ἡμεῖν θεὸς παρστατῶν.

Παρστατικὸς, ὴ, ὸ. q. d. exhibitiuus, repræsentatiuus. Synes. de insomn. Παρστατικὴ δίκη, actio ad exhibendum, quam intendit is qui rem præs. rem vindicaturus est. ¶ Item qui præsentia animi præditus est, qui nunquam sibi deest. qui aut animi præstantiā, aut consultæ mentis copiam tanquā in numerato habet. animosus & fortis, cōstans. Et παρστατικὴ λόγχασ, præsens animi affectio quæuis pericula subire paratæ

Aristot. in probl. sect. 13. A' ἵστασίσασμαι, cohibeor & coërceor vndique. Exp. & resisto contrario modo : item circum obsisto. Theophr. in 6. de caus. pl. & Aristot. in probl.

A' πασίστασις, circumobsistentia, cohibitio & compressio vndique circumfusa, Theophrast. de caus. pl. l. 2. Aristot. in probl. sect. 2. quæst, 16.

A' σίτασ, quem nihil circumstat. Item apud Rhetores, circumstantijs carens circumstantias non habens. vt ἀσχήματος, ἕξεως, apud Hermog. ¶ Item defertus, qui nulla circūstantum à quibus auxilium ei ferri possit. corona cingitur. Phoc! ὦσσε ἐ' ἀσίτασ αὐδεῖ. ¶ Item quem nulla circumstant pericula. vt ἀσφάλεσ βαστη, vt apud Polyb. status rebus secundis florens, in quem nulla clades nullumque in fortunam incurrit. Sic apud Gal. lib. 2. κῦ ἧβη, ἀσφάλεσ ἐλκη.

Ε'ξίστημι, qui facilè circumstitur aut bonas habens circumstantias, vel actiua signif. apricus à l circumsistendum ac impediendum in epist. ad Hebr. ἐξίστασθαι ἀπορῆσαι, quidam interpr. peccatum ad nos circumcingendos proclive.

Ἐπίστημι, q. d. statuo antè, seu colloco : propono, item præpono, antepono, antefero. item præ me fero. Item prætendo, prætexo. Et præficio. In quibus significationibus vsurpatur potius vox pass. vel act. med. ἐπεσῆσασζ, vt docebunt sequentia exempla.

Ἐφίστημι, propono. vt apud Luc. ἐ τ αὐ ἄλλο πιρόθεσιν μὴ [illegible] ἐμὲν ἐφεσῆσασθαι ; quodnam exemplū melius proponeremus? item præpono seu antepono. vt apud Greg. τ χάρεν [illegible] ἐφεσῆσασθω. Item præ me fero : vt apud Aristid. [illegible] ἐφεσῆσασθαι τὸν λόγ. Item prætendo. [illegible] ἐφεσῆσασθαι. Item præficio, præfecturam cōfero. vt apud [illegible] odian. lib. 7. ἐφεσπεσθῆναι ἰωσῶν ἡγεμονίᾶς βασιλεῖ. [illegible] apud Plut. in Sol. ἐφεσῆσι ἡμῶν τὸν Σόλωνα, qui ducem Solo[illegible] em sibi præferunt. Apud Demosth. κῦ Μειρ. ἐφεσῆσαν Στί[illegible] ταῦτ αὐτ, exp. huic sibi Stephanum tutorem & defenforem invidemque assumir. Sic & apud Greg. Item tueor. defendo. patrocinor. Demoſt. in Timocr. τῶν ὑμετέρων δικαίων [illegible] ἐφεσῆσασζ, iura vestra tueri & defensitare. Item præstituo, [illegible] ἐφ ἐφεσῆσασ τὸν ἐξ ἡμέλωτ in Pand. Itidemque [illegible] ἐφεσῆσασζ dicitur. milites, i. præsitare. ¶ Item passiua seu neu[illegible] tra signif. q. d. sto ante, antesto, antisto, præsum, præfectus [illegible] sum. Dem. pro cor. ἐ μέγιστον δὴ πραγμάτων ἔ κατ' ἐμὲν τὸν [illegible] ἐφεσῆσασ. summam curam & potestatem habens. Isocr. [illegible] p. 7. μεγάλης ἀρχῆς πόλεως Apud Xen. in Oecon. ἐφεσῶσα [illegible] ἐν τ ἔργ. hem profto. (vnde profitibulum) Aeschin. ἐφεσ[illegible] πολιορκίαν : vp. obtidere. ¶ Item neutra seu pass. signif. con[illegible] sto, componor : vt ἐκ ἀλλοφύλων συνίσταμαι, diuersis ex rebus constat. Quidam συνίσανεμ exponunt etiam, compactum esse vel coagmentatum. & apud Aristot. de poëtica, τὲς συνεστῶσες μύθους, vtè compositas fabulas. item consto, coëo, cœtus habeo. Thucyd. lib. 2. κῦ σφᾶς αὐτὲς συνισάμενοι. idem lib. 3. ξυνίσαν τ π ἀλλοῦντες ἐγκελεύειν Xenoph. αὐσάσεως ἡ, σύλλογοι γίνονθ ἐ κύκλοι συνίσανθ Item coniuro, conspiro : vt ἐ ἡ συνίσανθ πῦ καπηλίαι apud Plut. Interdum simpliciter, congr. gor : vt apud Synesium, ἐ φανὰς ἐφέρεν ἐπὶ συνίσανται κ ἐξελαύνον λαῶν. Item confocio. ad bellum : Xenoph. Hellen. lib. 7, συνίσανται τὲς Λακεδαιμονίες κ Ἀρκάδας ἐ Ἀχαιές. Dicitur & ipsum bellum συνίσασζ, conflatem esse. Apud plutarchum in Romulo, συνισαμένων ἀρώνων exp. collato prælio : & pugna commissa. Apud Herodianum, ἐπ τ μάχης συνισώσης, exp. stante adhuc acie. item consisto. Et συνισησες, quod consistere potest : vt συνισησες ζήτημα, quæstio in quam ab vtraq; parte argumenta & probationes in medium adduci possunt.

Συνίσημι, est etiam compactus, solidus, nō flaxus, apud Aristotelem. Apud Plat. in Tim. ξυνίσασζ Cic. interp. cohærere. Apud Themistium in Phys. lib. 4. συνίσημί σοι (q. d. sto tecū.) sto à te, seu à partibus tuis. cui oppon. ἀνίσταμαι & ἐνίσταμαι item commendor. Synes. ἐπεδή μοι περὶ πάντ σπέρν τ βελομένῳ, mihi à toto commendatus est tenatus. Συσκεδάννυμι exponitur etiam, studiosè excipi, coli atq; in cōuibe. mitti. vt apud Laërtium, ἐν δ' ὁ Σόκρατες τὸν φὶ πολλὰ πάνυ σπουδαζόμενα τὸν ὁ Α' ενόπτης συσκεδάννυ.

Σύστασις, constitutio. Plat. Gal. itē coagmentatio, structura, compositio, coniunctio. Plat. in Tim. & de leg. Aristide poët. item coagmentum, concrementum, crassitudo. Aristot. & Gal. item adstructio, confirmatio, assertio. Alex. Aphrod. item apparatus belliceus qui fit communi consensu. Plut. in publi. Apud Herodian. ἡ ὲκ συσάσεως μάχη, prælium collato pede pugnatum. Exponitur etiam turma. ¶ Item coitio, cōiuratio, conspiratio, sodalitium in perniciem legum, cœtus eorum qui coeunt & conspirant feu conspirationem molluntur. Plut. in Numa. ἐπισβολὴ κ σύσασις ἀνδρῶν. ¶ Item cœtus, conuētus populi. Xenoph. in Hipparch. περὶ σύσασιν ἀνθρώπων, in cœtu hominum. Exp. etiam congressus, colloquium apud Plut. in Themistocle. ¶ Item commendatio. Exp. & affectus, amor, studiū erga aliquē. item conciliatio & reductio ad concordiam. apud Isocr. in paragr. in quā σύσασις dicitur quum contrahitur, i. contractus initur : & λύσις, quum dissoluitur.

σασθαι σημι, sisto & inhibeo, obicem oppono. Aristot. in probl. πῶ πολὺ μᾶ περίστησι, & spiritum inhibet ac commeare vetat. ἡ item athmo. i. firmiter colloco. Antiph. in apol.

Σεσίσαμαι, obsisto, aduersor, obsti epo: apud Chrysost. Apud Polyb σεσισαμένοι σοι inimicus sum. Aristot. in probl. ζηλῶτε σεσίσατε, αὐτὲς πολλάκις, bella molesta est & maiè afficit. item ad illum, proximus sum, vt περίσαμαι. Æschin. in Timocr. ὁρᾶ ὁ πολλὰς πρόσπηκόσε τῇ δίκησηφῆς. Apud Plat. in Philebo, πρόσεσμι δὲ ὁ ἄρος τὰ ἐν τ λέγειν, aggrediamur igitur hanc quoque disputationem.

Συνίσημι, constituo, Plato in Timæo, ξυνίσας ὁ π πᾶν, quum constituisset totum, toto constituto. Polyb. lib. 2. ἐξεπίλεκτον αὐτῆς ἡγεμόνα συνίσαντες. item constituo, i. astruo, confirmo, stabilio. Basil. περὶ ὁ τὸν ἀγαθὸν ἐν τοῖς συνίσησι τὲ Θεῖε. Sic & Rom. cap. 3. item constituo, i. in vnum concilio & confocio. συνίσαν δὲ πόλεις ἐκκλησίαν. Isocr. item constituo in loco & firmo, apud Polyb. item præconstruo. Exp. & fingo, formo, creo: item coagmento & engo. Plat. in Tim. Ἐκ τ ζώων αὐτὸν εἰς ὁμοίσητα ὁ ξυνιστὰς ξυνίσησε; Cic. inter pr. cuncta in animantium deus in fingendo mundo similitudinem sequutus sit? Sic Prometheus apud Luc. dicitur ζωὰ πνα συσήσασθαι. item concreteie facio, pisso. apud Aristot. item contraho, corrugo, obduco. vt apud Plut. in Symp. 7. lap. ὁ ὃ ἐ μόνον φασὶν, ἀλλὰ συσήσαι τὸ σῶμα πον. ¶ Item consilo, communi consensu conuenio compare, vnanimiter molior. Vt Dem. κῦ ἅμα ἅπαντα συνίσησαν ἐφ' ὑμᾶς τὸν πολεμον τοῦτον πόλεμον. De conjuratione etiam vtut patur, vt docet Bud. item ad defectionem vel ad res nouas solicito. apud Pausan. ¶ Item commendo. Synes. ἐ χάεν εἰδέναι τὲς συνισῶντας τὲς διοδόρες θνείων. Apud Laërt. ἀπεμαχὸν σεν ἡησι τῇ φιλοσόφ, exp. concinnatit & commendauit. Sic & apud Dem. aliquotes Metaph. dixit Synes. ὅτι κῦ Σιμωνίδης Γέρωνα τῇ Δεῖνοκράτ τὸ χρόνε συνίσησε, Simonides Hieronem peiterati commendauit. Exponitur etiam, notum facio, seu nobilem. Quoniam autem qui aliquem commendant, de eo testificari solent, eiúsque mores ac facta probare : hinc quidam factum esse annotant vt pro testificari accipiatur, apud Demosthen. item pro approbare. vt 2. Cor. cap. 6.

Συνίσαμαι, idem quod συνίσημι, constituo, Poly. li. 2. Ἀμφίονος συσησαμένου τὸ κῦ τῶν Ἑπτάλων, quum iam constituissent & firmassent res Italiæ. item constituo. vt Arist. κῦ συνίσανται ἐς κρόλεον σφήνωσιν τὲς μικρὲς οἷον πλεμβύρης, constituūt fauos suos quadrifores. item consto. vt Isocr. in Hell. τῶν ἐ ζώντες οἱ Ἕλλενες ἔσθ' ὅτ συνίσησθε πόλεμον. Sic apud Polyb. συνίσασζ πολιορκίαν : vp. obtidere. ¶ Item neutra seu pass. signif. consto, componor : vt ἐκ ἀλλοφύλων συνίσαται, diuersis ex rebus constat. Quidam συνίσανεμ exponunt etiam, compactum esse vel coagmentatum. & apud Aristot. de poëtica, τὲς συνεστῶσες μύθους, vtè compositas fabulas. item consto, coëo, cœtus habeo. Thucyd. lib. 2. κῦ σφᾶς αὐτὲς συνισάμενοι. idem lib. 3. ξυνίσαν τ π ἀλλοῦντες ἐγκελεύειν Xenoph. αὐσάσεως ἡ, σύλλογοι γίνονθ ἐ κύκλοι συνίσανθ Item coniuro, conspiro : vt ἐ ἡ συνίσανθ πῦ καπηλίαι apud Plut. Interdum simpliciter, congr. gor, vt apud Synesium, ἐ φανὰς ἐφέρεν ἐπὶ συνίσανται κ ἐξελαύνον λαῶν. Item confocio. ad bellum : Xenoph. Hellen. lib. 7, συνίσανται τὲς Λακεδαιμονίες κ Ἀρκάδας ἐ Ἀχαιές. Dicitur & ipsum bellum συνίσασζ, conflatem esse. Apud plutarchum in Romulo, συνισαμένων ἀρώνων exp. collato prælio : & pugna commissa. Apud Herodianum, ἐπ τ μάχης συνισώσης, exp. stante adhuc acie. item consisto. Et συνισησες, quod consistere potest : vt συνισησες ζήτημα, quæstio in quam ab vtraq; parte argumenta & probationes in medium adduci possunt.

Συνισῶν, est etiam compactus, solidus, nō flaxus, apud Aristotelem. Apud Plat. in Tim. ξυνίσασζ Cic. interp. cohærere. Apud Themistium in Phys. lib. 4. συνίσημί σοι (q. d. sto tecū.) sto à te, seu à partibus tuis. cui oppon. ἀνίσταμαι & ἐνίσταμαι item commendor. Synes. ἐπεδή μοι περὶ πάντ σπέρν τ βελομένῳ, mihi à toto commendatus est tenatus. Συσκεδάννυμι exponitur etiam, studiosè excipi, coli atq; in cōuibe. mitti. vt apud Laërtium, ἐν δ' ὁ Σόκρατες τὸν φὶ πολλὰ πάνυ σπουδαζόμενα τὸν ὁ Α' ενόπτης συσκεδάννυ.

Σύστασις, constitutio. Plat. Gal. itē coagmentatio, structura, compositio, coniunctio. Plat. in Tim. & de leg. Aristide poët. item coagmentum, concrementum, crassitudo. Aristot. & Gal. item adstructio, confirmatio, assertio. Alex. Aphrod. item apparatus belliceus qui fit communi consensu. Plut. in publi. Apud Herodian. ἡ ὲκ συσάσεως μάχη, prælium collato pede pugnatum. Exponitur etiam turma. ¶ Item coitio, cōiuratio, conspiratio, sodalitium in perniciem legum, cœtus eorum qui coeunt & conspirant feu conspirationem molluntur. Plut. in Numa. ἐπισβολὴ κ σύσασις ἀνδρῶν. ¶ Item cœtus, conuētus populi. Xenoph. in Hipparch. περὶ σύσασιν ἀνθρώπων, in cœtu hominum. Exp. etiam congressus, colloquium apud Plut. in Themistocle. ¶ Item commendatio. Exp. & affectus, amor, studiū erga aliquē. item conciliatio & reductio ad concordiam. apud Isocr. in paragr. in quā σύσασις dicitur quum contrahitur, i. contractus initur : & λύσις, quum dissoluitur.

Συστατικὸς, constituendi vim habens & compingendi, faciēs vt res consistat. Item commendatitius. vt συστατικὴ ἐπιστολὴ, 2. Cor. 3.

Συστάτης, qui simul stat. In ædificijs συστάται dicuntur trabes seu tigna tectum sustinentia. Συστατέω, commendo, probo.

Συστάδες ἄμπελοι, vites ordine non plantatæ. Aristotel. politic. 7.

Συσταδὸν & συστάδην, cominus, vt συστάδην μάχεσθαι vel συσταδὸν, cominus pugnare. Et ἡ συσταδὸν μάχη vel συστάδην, pugna stataria. Thuc. lib. 7.

Σύστημα, coagmentatio, concretio, compages. Exponitur etiam, compositio. item collectio, vel congregatio. Item aceruus, cumulus. Aristot. de mundo, & Plut. in Numa. item cœtus, conuentus. Et turma, globus, manus militum. Polyb. lib. 1, & 2. Et pro quauis collecta multitudine ac cœtu. idem Polyb. armenta regia vocauit συστήματα βασιλικὰ τῶν ἱπποτροφιῶν. Apud Musicos est constitutio, i. plenum veluti modulaminis corpus ex consonantiarum coniunctione consistens, quale est διὰ πασῶν, vel διὰ πέντε, vel διὰ τεσσάρων, vel δὶς διὰ πασῶν. Boeth. lib. 4. mus. cap. 14.

Συστηματικὸς, collectitius, & q.d. aceruatilis. vt συστηματικὸς σφυγμὸς, qui plurium pulsuum quasi aceruo constat. Et συστηματικὴ ἀνωμαλία, inæqualitas huius pulsus. Gal. lib. 2, de prænotione ex pulsibus.

Decomp. Ἀσύστατος, q.d. qui consistere nequit, qui non potest esse in rerum natura, qui stare nequit. Plut. Apud rhetores ἀσύστατα sunt quæ non veniunt in disceptationem, vel vbi caussa non potest explicari: vt si fur furem furti accuset. Τὸ ἀσύστατον refertur etiam inter vitia orationis. Ἀσυστασία, ἡ, dicitur τὸ ἀσύστατον εἶναι, non consistere seu cohærere, stare non posse.

Ἐπισυνίσταμαι, (vt & συνίσταμαι) coëo, conspiro, insurgo in aliquem. Plut. Item concresco, apud Diosc. Ἐπισύστασις, conspiratio, coitio factiosa. Act. cap. 24.

Ἰδιοσύστατος, per se consistens. Ἰδιοσυστάτως, q.d. ex propria consistentia. Damasc.

Κακοσύστατος, malè consistens. apud Trapez.

Νεοσύστατος, nuper concretus, qui nuper coaluit. Gal. κτῶν τόπ. lib. 5.

Ὑφίστημι (q.d. statuo sub, colloco sub,) suppono, subijcio. Pind. Olymp. Od. 6, χρυσέας ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου κίονας, suppositis columnis. Plut. in Othone, ὑποστήσας τὸ ξίφος ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί. Item substituo, i. sufficio in locum alterius. Xen. Hell. 4. ὑποστήσας δὲ Ἑριππίδας ταξιάρχας καὶ λοχαγούς. Item propono. vt Soph. in Aiace, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφάς. ¶ Item in naturam rerum produco. vt ὁ θεὸς ὑπέστησε πάντα ἐξ οὐκ ὄντων.

Ὑφίσταμαι (q.d. statuor sub, collocor sub,) supponor. Item substituor, sufficior. Frequenter dicitur ὑφίστασθαι quod extat, & in natura rerum est: seu subsistit. Exponitur etiam, in naturam rerum producor: vt apud Gregorium de baptismo; ἀλλ' ὥσπερ οὐκ ὄντας ἀνθρώπους ὑπέστησεν, οὕτως ὑποστάντας ἀνέπλασε, sic in naturam productos denuo finxit. Ὑφιστικὸς dicitur quod in naturam rerum cadit. Philo de mundo, οὐδὲν τῶν ὄντων ἰσότιμον ὑφίστηκε θεῷ, nihil in naturam rerum proditum est, nihil extitit. ¶ Item subeo, succedo, vt ὑπὸ τεῖχος ὑποστάς Plat. Item subeo, i. sustineo, suscipio. vt ὑπέστη αὐτὴν τὴν λειτουργίαν, Lys. Et ὑφίσταται δὲ τὴν πρᾶξιν Πελοπίδας. Plutarch. in Pelop. facinus sibi deposcit, aggreditur rem audendam. Sic apud Thucydidem, ὑφίσταται τὸν πόνον. & ὑποστὰς τὸν κίνδυνον apud eundem, cui opponitur ὁ φυγών ¶ Item suscipio, i. aggredior, instituo, incepto. vt ὑπέστησαν τοῦτον ἀγῶνα, apud Aristidem. ¶ Item recipio, polliceor, vt ὑφίσταμαι ἕξειν, Xenoph. Pæd. 6, recipio & polliceor me habiturū Thuc. lib. 4. ἤγαγε τοὺς ἄνδρας ὥσπερ ὑπέστη. Aristoph. in Vespis, καὶ σὺ νῦν ὑφίστασαι κατὰ πεντήκοντα μεδίμνους ποριεῖν. Interdum cum accusatiuo, vt Iliad. φ, Μάλα χωόμενοι τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσε. Et Odyss. κ, τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν ἥν περ ὑπέστης. ¶ Item ὑφίσταμαι, sustineo, i. δέχομαι, excipio, non cedo irruenti. Plutar. μαχόμενοι ἐν φάλαγγι τῶν ἐνδόντων κινδύνων δὲ τοὺς ὑφισταμένους. Thuc. lib. 1. ὑποστάντες Μήδους. Et cum datiuo, apud eūdem lib. 2, χρεὼν ἐς ξυμφορὰς ταῖς μεγίσταις ἐθέλειν ὑφίστασθαι. Xenoph. Hellen. 7. ἔξεστι δὲ λέγειν ὡς τοῖς ἀποστερουμένοις οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη. Rursus cū accusatiuo rei, exp. tolero, suffero. vt ὑφίσταμαι πόνους, apud Hermog. & apud Plutar. πρᾶξις ἀξία ὑφισταμένου. ¶ Item ὑφίσταμαι, subsideo, sido, pessum eo, cui oppon. ἐπιπολάζω. Aristot. in problem. & de cœlo lib. 4. Est etiam κρυφίως ἵσταμαι & ὑποχωρῶ, occultè sto. vt apud Luc. in Philopseude, ἐν σκότῳ ὑποστάς. & in Timone, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. ¶ Item actiua signif. suppono, pono, apud Athen.

Ὑπόστασις, subsistentia, seu naturæ subsistentia, res subsistens, seu natura & re vera subsistens, cui oppon. ἔμφασις. Aristot. de mundo, συλλήβδην δὲ τῶν ἐν ἀέρι φαντασμάτων τὰ μέν ἐστι κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν. Sic ad Hebr. c. 11. τῶν ἐλπιζομένων ὑπόστασις. quidam exp. extantia. ¶ In trinitate significat substantiam intelligētem, incommunicabilem. idem quod ἰδιότης & πρόσωπον, atq; ita distinguitur ab οὐσία, quæ est communicabilis. Sacrosancta enim concilia statuerunt vnam in […]nitate esse οὐσίαν, & tres ὑποστάσεις, vt docet Basil. Sic […] Heb. cap. 1, dicitur Filius Dei χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως […] Plura vide apud Theologos. ¶ Item præsentia animi […] titudo, audacia, fiducia, apud Polyb. & 2. Cor. 9. ¶ Item […] tum, & quod ex vrina subsidit: crassior vrinæ portio […] & subsidēs. Exponitur etiam, alicuius rei fæx subsidens […] famen vel crassamentū. vt οὔρων ὑπόστασις & ὑπόστασις […] Alex. Aphr. ¶ Item humorum consistentia seu status, & […] cretio, hoc est, quum humores intus manent, quos va[…] portebat: vt annotat Gal. comment. […] εἰς τὸ […] ¶ […] ponitur etiam, compages, vt ὑποστάσεις κοιλίας, apud […] phr lib. 5, de caus. pl. ¶ Item insidiæ quæ struuntur ab […] ὑφίσταται, i. stat in latebris. ¶ Item statio militum, ex […] cap. 13.

Ὑποστάτης, qui in naturam rerum produxit, & subsiste[…] cit. qui condidit & in naturam rerum indidit. Apud […] ¶ Item furca qua quid fulcitur. Plut. in Coriolano.

Ὑποστάτις, fœm. gen. quæ in naturam rerū produxit […]

Ὑποστατὸς, tolerabilis, ferendus. Eurip.

Ὑποστατικὸς, autor & conditor substantiæ Dionys. Areop. […] præsidens. Ὑποστατικῶς, præsidenter, confidenter. Item […] ranter, affirmatè, apud Polyb.

Ὑπόστημα, sedimentum. vt ὑπόστημα τῆς κοιλίας, Aristot. […] lib. 1. item idem quod hypostasis apud theologos. ¶ […] tio militum. 1. Reg. cap. 13 ¶ Item pudendi virilis pars […] minimè pendula est, apud anatomicos, vt ait Rufus […] περίνεος. Hesych. & Suid.

Decomp. Ἀνυπόστατος, subsistentiam non habens […] ponitur ἐνυπόστατος apud Damasc. item intolerabilis […] impetus sustineri nequit, cui resisti non potest. Polyb.

Δυσυπόστατος, cuius impetus vix sustineri potest.

Ἐνυπόστατος, subsistentiam habens. cui opponitur […]τος, apud Damasc.

Ὁμοϋπόστατος, eandem hypostasin habens, apud theolog[…]

Παρυφίσταμαι, subsisto vnà, vel existo vnà, vnà sum in natura rerum, pro συνυφίσταμαι. Damasc. & Basil. item propemodum subsisto, ferè in natura sum rerum. apud Dionys. item obiter subsisto. item significor, demonstror, repræsentor. apud […] poll. grammat. Παρυπόστασις, minus est quàm ὑπόστασις […] Dionys.

Προϋφίστημι, prius in naturam rerum produco. apud G[…]

Προϋφίσταμαι, prius in naturam rerum producor […] deo, prius subsistentiam habeo. Interdum προϋφίσταμαι […] tegredi, antecedere, vt apud Plut. in lib. de fato hinc […] σηκὼς seu προϋφίστασις, antegressus. Προϋπόστασις, q.d. præ[…] tia, seu præexistentia: de re quæ prius in naturam […] prodierit.

Συνυφίσταμαι, vnà subsisto, i. vnà sum in natura rerum.

Τρισυπόστατος, tres hypostases habens. vt Dionys[…] τρισυπόστατον vocat.

Composita sine præpositione: ac primùm ex στάσις priori significatione.

Αἱμοῤῥοϊστάσεις, αἱ, exponitur à Gal. & Diosc. supp[…] superintumescentis sanguinis. Alij autem eo nomine […] gunt plenas sanguine & tumescentes venas.

Ἀρκυστασία, ἡ, retium tentio. Poll. Ἀρκυστάσιον vel ἀρκυστάσιον […] locus in quo tenduntur retia. Poll. & Xen. in Cyneg.

Ἀστασία, ἡ instabilitas, inconstantia. Areop.

Βούστασις & βουστάσιον, boū stabulū. Βουστάσιον, apud Suid. proc[…]

Διϊστάζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Διχοστασία, dissensio, secessio, quum in duas partes factiones cedunt, quum in contraria studia aliqui scinduntur. […] Plut. de frat. charit.

Ἱππόστασις & ἱπποστασία siue ἱπποστάσιον, equile, stabulum […]rum, stationes equorum in stabulis.

Λινοστασία, exp. retiū collocatio. In Epigram. exp. laqueus […] fixus stet.

Ὀρθοστασις, rectus status, corporis habitus quo surrecti[…] neruis posterioribus contractis.

Ψυχοστασία, animarum statio, vel animarum bilanci[…]rum ponderatio. Plut.

Composita ex στάσις, i. factio.

Ἀντιστασιώτης, ου, ὁ, qui contrariæ factionis est. Appian. in […]

Ἀντιστασιάζω, contrariam factionem moueo vel sequor […] trariam partem sequor in seditione.

Ἀντιστασιαστής, οῦ, ὁ, qui est contrariæ factionis, qui seq[…] contrariam partem in factione, seu seditione.

Ἀστασίαστος, seditione carens, seditionibus nullis turbatus. He[…]sych. Populi quoque seu ciues vrbis alicuius ἀστασίαστοι […]tur, qui nulla dissident seditione, seu qui nullas […]ditiones. Isocr. in Panegyr.

Διαστασιάζω, factionib. & seditionibus implico, seditione […]ter aliquos concito. Plut. ὁ δὲ Μάλλιος διεστασίαζε […] Aristot. pol. 5, διαστασιάζειν αὐτοὺς πρὸς τοὺς δήμους, seditio[…]

[…] contra opulentiores concitandam induxit. Item dissidijs seiungo ac segrego. Synes. epist. 95. διεστασίασεν ἡμᾶς, ad dissensionem nos induxit.

[…], seditione opprimo & affligo, seditione circumuenio. apud Plut.

[…]στασιάζομαι, factione vincor, seditionibus premor. Xen. & Plut.

[…], seditionis vel potius factionis socius sum, factionē aliquem adiuuo. Thuc. lib. 4.

[…]στασιώτης, factionis socius seu particeps. Luc. de salt.

Composita ex στατὸς itidem sine præpositione.

[…], ου, qui à sinistra stat. Poll.

[…], ου, q.d. retium tensiuus. Eurip. in Oreste. Ἀρκύστατα, loca vbi retia figuntur. Hesych. Et apud Soph. pro ipsis retibus.

[…] καὶ ἡ, instabilis, inconstans. Phil. de mundo. τὸ ἄστατον, instabilitas, inconstantia.

[…], inconstanter, non firmiter.

[…], ῶ, instabilis & inconstans sum, vacillo, titubo. Exponitur etiam, incertis sedibus vagor.

[…], qui à dextra stat. Sic dicebatur qui in dextra chori parte præsidebat. Poll.

[…], ῶ, dissideo. q. d. diuisus sto, discordo. Eurip διχοστατῶ […] Item ambigo, dubito. Alex. probl. 1.

[…], illaqueari, in casses incidere, apud Plat.

[…], qui obstat, qui impedimento est, Suid.

[…], fœnerator, vt exp. apud Aristoph. in Neb.

Ὀβολοστατική, ars fœneratoria.

Ὀβολοστατέω, ῶ, fœneror.

[…], ου, ὁ, qui erectus stat. Ὀρθοστάτα, vocabulum est architectonicum. Vitruu. lib. 2, cap. 7.

[…], qui primus stat. In acie idem est qui λοχαγὸς & ἡγεμὼν, antesigeanus aut primipilaris: & sic opponitur τῷ ἐπιστάτῃ, quem οὐραγὸν etiam vocant. Secundùm alios est, qui antè […] stat. Xen. in polit. Laced. & Pæd. 6. Apud Thuc. πρωτοστάτης τοῦ δεξιοῦ κέρως, qui primus in dextro cornu stat. Metaphoricè ponitur Act. 24. In iudicio idem est qui πρωτόβαθρος, qui primus in subsellio sedet. In conuiuio est idem qui πρωτοκλίτης, qui primus accumbit. Item generaliter antistitor, præstes seu præses.

Πρωτοστατέω, ῶ, primus in ordine sto, antistitor seu antesignanus sum. Metaph. apud Phil. de vita Mos. lib. 1, ἡ γὰρ ὁδηγὸς νεφέλη πρωτοστατοῦσα τὸν ἄλλον χρόνον.

[…]στάτης, exp. dux, princeps, & princeps principum, apud 70, interpr. vt lib. 4. Reg. cap. 7. & 9. Vide Hieronym. in Ezech. cap. 23.

Composita, habentia σταδ itidem sine præpositione.

[…], boum stabulum, bubile. idem quod βουστάσιον.

[…], stando erecto corpore: more eorum qui erecti stant.

[…] & ὀρθοστάδιος, ὁ, erectus stans. ὀρθοστάδης pro eodem.

Composita in σταθὴς desinentia.

[…], ὁ καὶ ἡ, instabilis. idem quod ἄστατος. Hesych.

[…], stabilis, firmus, constans. idem quod στερεὸς, & στάσιμος. […] εὐσταθεῖς μέγαροι, ædes bene fundatæ.

[…], constanter, firmiter, tutò. Herodian. lib. 7.

[…] & εὐσταθία, stabilitas, firmitas. Item constantia. […] in conf. ad vxorem. Item bona constitutio, bona habitudo. item ferè quod εὐεξία, apud Plut. in lib. de præcept. sa[…] ὑπερβολὴ σαρκὸς εὐσταθείας. Item pro stabilimen[…] in lib. Sapient. cap. 6.

[…], ῶ, stabilis ac firmus sum. Dicitur etiam de mari […] placidum ac tranquillū stat, nec vllo ventorum impetu […]. Luc. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος.

[…], recēns constitutus seu institutus: idem quod νεοκατάστατος. […] νεοσταθὴς δῆμος.

Composita ex σταθμὸς, i. stabulum, statio. In altera autem significatione qua σταθμὸς pro libra ponitur, vide in comp. ab ἵστημι, i. appendo.

[…], ὁ, ἡ, immunitatem habēs ἀπὸ τῶν ἐπισταθμειῶν. Plut.

[…], bubile, boum stabulum vbi boues ἵστανται, Poll.

[…], ὁ, præfectus τῶν σταθμῶν, mansionum curator. Isocr. Paneg. Aliquando (vt Bud. in pand. annotat) ἐπίσταθμοι appellantur ij qui super hospitia sunt in comitatu principis aut […] ducisue exercitus.

[…], ἡ, munus, τοῦ ἐπισταθμοῦ.

[…], stabulor alicubi, statiua habeo, diuersor. idē […] σταθμεύω & καταλύω. Plut. in Sylla.

[…], ad mansiones comitatus principis designor. […] in Ant. οἰκίαι χαμαιτύπαις ἐπισταθμευόμεναι.

[…], ἡ, stabulatio, diuersatio. Diodor. in hist. Alex. […] necessitas hospites recipiendi, seu necessitas hospitio […]piendi comitatum principis aut legati. Vtitur Cic. ad […] lib. 13, in fine. & Plut. in Sert.

[…], ου, ὁ, nauium statio. Lucian. Item nauales copiæ. Suid legitur & τὸ ναύσταθμον neut. gen. apud Thuc. & in plur. ναύσταθμα apud Plut.

Decomp. Ἀνεπισταθμευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, immunis ab hospitiis prebendis, immunis à præbendis diuersoriis principi comitatui vel exercitui in transitu. Idem quod ἀσταθμευτος. Polyb.

Κατασταθμεύω, in stabulo aut statione aut diuersorio colloco Strab.

Παρασταθμίδες, exp. postes cardinum, antæ. à σταθμὸς, quod & ipsum, postem significat.

Composita facta ex infinitiuo στῆναι sine præpositione

Ἀγχιστῖνος vel ἀγχιστῖνος, ου, ὁ, q.d. propè stans. Il. ε, αἱ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, i. aliæ propè alias stantes, & minimo spatio inuicem distantes. Eust. ab ἄγχι & στῆναι compositum esse dicit. Vide & in ἄγχι.

Ἄστηνος, ου, & ἄστηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, infortunatus, infelix, ærumnosus, calamitosus, παρὰ τὸ στάσιν μὴ ἔχειν μήτε οἴκησιν, vt tradunt Etym. & Suid deriuantes παρὰ τὸ στῆναι. Vide & in composit. à στένω.

Δύστηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, infortunatus, infelix, miser. secundum quosdam παρὰ τὸ στῆναι, vt sit qui vix locum inuenire potest vbi consistat. Il. χ. & apud Plut. & Dem. Item perditus, perdendus, pernicie dignus. Soph. in Electra. Vide & in comp. à στένω.

Δυστηνία, ἡ, miseria, ærumna, calamitas. Expon. & improbitas. Hesych.

Decomp. Τρισδύστηνος, ter infelix miserrimus.

Composita ex infinit. ἱστάναι desinentia in ιστώ, itidem sine præpositione.

Ἀειστώ, sempiternitas, æternitas: & ; est mansio in eodem statu, τὸ ἐπὶ τῶν ἀεὶ ἱστάναι, i. in iisdem semper stare, inquit. Suid. ex Antiph.

Εὐεστώ, bonus & tranquillus status. apud Diog. Laert. Item felicitas. Vide & in comp. ex εἰμί

¶ Derivata ex ἵστημι, i. appendo.

Στατική, ῆς, ἡ, scientia ponderum, scientia de ratione ponderum.

Στατικὸς, οῦ, ὁ, huius scientiæ peritus.

Στατικῶς, more eorum qui ponderant, aut more eorum quæ ponderantur.

Στάδην, aduerb. pondere. q.d. appensum. Nicand. in Alexiph. vers. 327.

Στάδιος, appensus, pondere demensus. Nic. in Alexiph. item stabilis ab ἵστημι, in priori signif. Item στάδιος (substantiuè,) vide στάδιον.

Σταθμὸς, οῦ, ὁ, statera, libra. Iliad. μ, (de muliere quæ manu victum quærit) Ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσ', stateram & lanam Aristoph. in Ran. Ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ ἀγαγεῖν βούλομαι, ad stateram redigere. Dicitur etiam ipsum pondus. Herodot. σταθμὸν διτάλαντος, ponderans duo talenta. Aristot. pol. 1, ὁρισθὲν μεγέθει καὶ σταθμῷ. Sic & apud Thuc. Xen. Plut. Demosth. &c. Reperitur etiam τὰ σταθμά in plurali numero per metaplasmum. Vide & aliam signif. in deriuatis ex ἵστημι, statuo.

Σταθμίον, ου, τὸ, idem quod σταθμός. Vsitatius est plurale σταθμία.

Σταθμίζω, f. ίσω, pondero. Exp. etiam, ad amussim examino atque exigo, expendo, δοκιμάζω. Suid. & Eust.

Στάθμη, ἡ, amussis, regula ad quam aliquid exæquatur: funiculus tenuis, quem minio aut atramento imbuunt fabri, vt lineam rectam ducant. cuius ductum sequuntur in materia exæquanda & complananda. Iliad. ὁ στάθμη δόρυ νήιον ἐξιθύνει τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος. nauale lignum amussis seu rubrica dirigit. Plut. in pol. præc. γωνίας χρωμένους καὶ κανόνας καὶ στάθμας. Et Metaph. apud Luc. κανόνα καὶ στάθμην ἀκριβῆ τῆς πίστεως. hinc κατὰ στάθμην, ἐπὶ στάθμην, παρὰ στάθμην, & πρὸς στάθμην, ad amussim. Appellatur & rubrica, item linea. Item ensis capulus, quia suo pondere σταθμίζει τὸ ξίφος, dirigit & ad æquipondium reducit apud Diodor. Siculum, ταῖς στάθμαις τῶν δοράτων τύπτοντες.

Σταθμάω, vel potius σταθμάομαι, ad amussim exigo, amussatim sequor. Luc. de hist. scrib. Item pondero, libro. Paus. in Achaicis. Exponitur etiam, modulor, modum adhibeo, ad certum modum facio. ¶ Item æstimo, perpendo, examino. ¶ Item coniecturam facio, argumentum duco. Theophrast. lib. 9. de caus. pl. cap. 4.

Σταθμητὸς, οῦ, ὁ, ad amussim exactus, vel qui ad amussim & lineam exigi ac dirigi potest. Exponitur etiam, μετρητὸς apud Arrian. Apud Plat. ἐμοὶ μὲν γὰρ ὦ ἑταῖρε οὐδὲν σταθμητὸν, mihi quidem, ô socie, nihil pensi.

Στατὴρ, ῆρος, ὁ, stater, pondus drachmarum quatuor, quod Hebræi siclum dicebant, vt Bud. tradit. scribens alibi staterem à mensoribus vocari semiunciam. De variis eius generibus vide Pollucem.

Στατηρίδιος, ου, ὁ, statere valens, qui stateris pretio æstimatur.

πεντεστάτηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) qui quinque staterum est seu quinque minarum idem quod πεντέμνος, teste Pol.

Σ[illegible]χάνη, ἡ, trutina, dicta παρὰ τὴν στάσιν, vt in prouerbio, δικαιό-

τερ@ στχάνης, apud Suid. Dicitur esse Doricum vocabulum.

Compositorum in hac significatione primæ classis.

Α᾽ποστῆσαι seu ἀποστήσασθαι, appendere, reddere aut recipere appensum, seu appendo. Hesych. & Suid.

Διστάσιος, duplo pondere rependendum: vel duplum ponderans.

Ζυγοστάτης, libripens. ζυγοστάται, libripendes per vrbes cōstituti, qui regijs ponderibus præfecti appellantur. Hinc zygostatica fides, plena & examinata æquitas.

Ζυγοστατέω, ῶ, in trutina appendo. Item metaph. apud Polyb.

Ἰσοστάσιος, ου, ὁ & ἡ, qui paris est ponderis. Luc. γυμὸς ἀληθῶς εἰμι, ἐ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς, vel qui æquali pondere appenditur, qui tantidem æstimatur, æquiualens pretio. Athen. ἰσοστάσιος γὰρ ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη, argento rependebatur.

Τριστάσιον, quod triplum appenditur & triplicato pondere æstimatur apud Arrian.

Compositorum secundæ classis: videlicet ex σταθμὸς, seu σταθμή.

Α᾽ντίσταθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, æquale pondus habens, æqualis ponderis. Et per metaph. æquè pollens, æquiualens, æqualis momenti, seu paris momenti.

Α᾽ντισταθμίζω, rependo. idem quod ἀντιταλαντεύω & ἰσοστάσιον ἀποδίδωμι, vel pari pondere retribuo. Exponitur etiam, in æquilibrio pono.

Α᾽ντισταθμῶ, rependo, è contrario pondero. Basil. ὅσον ἀντισταθμήσειν τὴν πρὸς τοῦτο δουλείαν ὑμῶν.

Α᾽ποσταθμάω, dependo, appensum trado. σταθμῷ ἀποδίδωμι. Eust.

Α᾽στάθμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inconsideratus, improuidus, qui res perpendere non didicit, sed temerè agit. Plut. Item instabilis, incertus, ἄστατος. Thuc. lib. 4. Philo de vita Mos. l. 1. Dem. Plut. &c.

Βαρύσταθμος, ponderosus, grauis pondere. Aristoph. in Ran. & Aristot. eth. 6, cap. 8.

Βαρυσταθμίζω, graui pondere sum. Diosc. Exponitur etiam, grauitatem & pondus adijcio, grauius reddo.

Ε᾽πίσταθμος, qui ponderi adijcitur. Et plur. num. τὰ ἐπίσταθμα, eadem quæ σταθμὰ, σταθμία seu στάσιμα. Poll.

Διασταθμάομαι, metior, dispono. Eurip.

Ἰσόσταθμος, par pondere, qui æqualis ponderis est. ἰσοστάσιος.

Καταστάθμιζω, appendo, pondere demetior.

Καταστάθμισμός appensio: singulorum per sua pondera adiectio. Dioscorid.

Κρεωστάθμη, ἡ, statera in qua carnes appenduntur.

παραστάθμιζω, præpendero.

Σύσταθμος, eiusdem cum alio ponderis. idem quod ἰσόσταθμος.

Συσταθμία, ponderis æqualitas.

Υ᾽περσταθμίζομαι, pondere vinco, prægrauo, propendeo.

Ἰσία &c. vide in Ε᾽σία. Ἱστορία &c. in Ἴσωρ.
Ἰσὸς, ἴσιον, in Ἵστημι.

ἼΣΤΩΡ, ορος, ὁ καὶ ἡ, sciens, peritus. Hesiod. ἴστορα φῶτα γένοιτο. Soph. in Electra, κἀγὼ τοῦδ᾽ ἴσως ὑπερίστωρ, probè noui. ¶ Item testis, vel iudex, seu arbiter: quòd eos gnaros esse oporteat rei de qua agitur. Il. σ, ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. * Putatur esse inde deriuatum vnde & ἴσημι, nimirum εἰδῶ, scio.

Ἱστορία ἡ, cognoscendi studium, lustratio locorum. Vnde καθ᾽ ἱστορίαν πλανηθῆναι apud Plut. exp. ad visenda loca & mores hominum cognoscendos peragrare. Item percunctatio, inquisitio. vt apud Diosc. in præf. ἐξ ἱστορίας, ex percunctatione audita & cognita. Exponitur etiam commẽtatio, apud Aristot. de anim. lib. 1, τὴν περὶ ψυχῆς ἱστορίαν. Sic & in libro de cœlo, & alibi. Peculiariter verò historia & apud Græcos & Latinos dicitur rerum gestarum vel expositio vel demonstratio, vt Gell. li. 5, ca. 18. declarat, vnde ἱστορίας συγγράφειν apud Luc.

Ἱστόριον, ου, τὸ, exp. argumentum, fides seu probatio rei alicuius, apud Hippocr.

Ἱστορικὸς ου, ὁ, historicus, ad historias pertinens, historias vt ἱστορικὴ ζήτησις, apud Plut. Et τὰ ἱστορικὰ, historiæ, historiarum monumenta, Plut. in Them. ¶ Item historicus, historiarum scriptor, seu historiarum scribendarum peritus. vnde superl. ἱστορικώτατος, præstantissimus in historijs enarrandis. Plut.

Ἱστορικῶς, historicè, historicorum more.

Ἱστορέω, ῶ, nosciro, cognosco. Gal. 2, ad Glauc. πῶς δὲ ἱστόρησαι καὶ διαγνώσεσθαι ἀπολομένους, noui, cognoui. ¶ Item viso, lustro, de vrbibus & regionibus dictum. Plut. in Lucullo, βουλόμενος ἱστορῆσαι τὴν πόλιν, volens vrbem inspicere & cognoscere. Idem in Thes. ἱστορῆσαι τὴν χώραν. ¶ Item peragro & cognosco loca, aliisque ea narrando trado, vt fecit Strabo. ¶ Item memoriæ trado. Theophr. τοὺς δὲ καθ᾽ ἕκαστα βίους ἱστορῆσαι δεῖ τῶν χρόνων. i. sigillatim vitas commemorare & proferre. Vnde τὰ ἱστορούμενα, res memoriæ proditæ, apud Plut. Et ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα. Luc. literis prodere res gestas. Item sciscitor, percontor, quæro. Soph. in El. ἱστόρει τί σοι φίλον. Idem in Antig. Τί δ᾽ ἐστὶ πρὸς τί τοῦτο τοῦτο ἱστορεῖς. Herodot. in Clione, ἱστορέεσθαι εἴ τι λέγοιεν περὶ Α᾽ρίονος, interrogare ecquid audissent super Ario-

ne, vt Gell. interp. Item sciscitando seu percontando ... vel cognosco. Polyb. lib. 3. τὴν πηρίαν ἱστορῆσαι ... διόδους ὑπάρχει. ¶ Item ob oculos pono, spectandum propono. apud Suid.

Composita ac primùm ex ἴσωρ.

Α᾽ίστωρ, exp. ἀπαίδευτος, ἀμαθὴς, ὁ οὐδὲν εἰδὼς. imperitus, inscius, ... hil didicit seu vidit. Suid. & Hesych.

Ε᾽πίστωρ, idem quod ἴστωρ. vt ἐπίστορα ναῦν, Apollon. Arg. 2.

Νομίστωρ, legis peritus. Hesych. & Suid.

πολυΐστωρ, multiscius, multiplici doctrina præditus.

προΐστωρ, præscius.

Συνίστωρ, conscius.

Υ᾽περίστωρ, supra modum sciens aut peritus. Soph. in El.

Φιλοΐστωρ, cupidus sciendi, cupidus doctrinæ.

Composita ex ἱστορέω.

Α᾽νιστορέω, ῶ, interrogo, sciscitor. Eurip. in Hippolyto, τί δ᾽ ... ἀνιστορεῖς πέρι, quānam de re me interrogas?

Α᾽νιστορησία ἡ, historiarum ignoratio, malè versatum esse in historijs. Vtitur Cic. ad Att. lib. 6. epist. 1.

Α᾽νιστόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui historias non nouit, historiarum imperitus, malè versatus in historiis. I. ẽ pass. cuius nulla in historijs memoria, historiarum scriptis non memoratus.

Α᾽νιστορήτως ἔχω, nescire historiam. Plut. in Demetr.

Ε᾽φιστορέω, sciscitor, percontor, seu insuper sciscitor. Hesych.

παριστορεῖν, obiter ἱστορεῖν. Vtitur Cic. ad Att. lib. 6. ep. 1.

προϊστορέω, antè memoro, priùs commemoro.

προσιστορέω, insuper sciscitor. itẽ insuper scribo & prodo ...

Φιλιστορέω, cognoscendarum rerum cupidus sum, ... studio flagro, historiæ studeo. Greg. in Basil. & Stra...

Ἰσχάδιον, ἰσχαίνω, Ἰσχαλέος ἰσχὰς, v. de in Ἰσχνὸς.
Ἰσχνάω, &c. vide in Ἴσχω. in Ε᾽χω.

ἸΣΧΙΣ, lumbus, ὀσφύς, Hesych. Etym. vide in ἰσχίον, quod ... tur.

Ἰσχίον, ου, τὸ, coxa, coxendix. Ἰσχία dicuntur interdum ligamenta quo femur coxendicis acetabulo colligatur: interdum ... articulus: interdum partes carnosæ ex vtroque ... tere, quæ & γλουτοί à Græcis vocantur, à Latinis clunes ... minari creduntur. Il. ε, τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ᾽ ἰσχίον ... Ἰσχίον ἔνθα τε μηρὸς ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι. * Sunt qui ... eis initium existiment παρὰ τὸ ἰσχὺν τοῖς καθήμενοις, quòd ... dentes sustineant carnosa illa post lumbos vtrinque ... nenti. Aristot. hist. an. lib. 4. c. 10. hominem solum ... dicit. Hom. tamen apro tribuit Il. θ. & leoni Il. ε. apud ... lib. 3. ἰσχίων ἀλγήμασι. coxendicis dolores: & lib. 1. ... pro ... ouem.

Α᾽νισχος. [*comp.*] depygis, clunium tumore vacans. Arist. ... lib. 4.

Ἰσχιαστικὸς, dicitur coxendicum dolor: seu arthritis ... cis, siue arthritis coxæ articulum occupans. Diosc. lib. ... δυσὶ ὠφελεῖ.

Ἰσχιαδικὸς, ου, ὁ, ad coxendicis dolores faciens, vt ἰσχιαδικὸν φάρμακον, apud Diosc. lib. 2. c. 205. Item, qui obnoxius est ... qui coxarum dolores patitur, qui è coxendicibus ... Diosc. lib. 1. c. 35. ὠφελεῖ καὶ ἰσχιαδικοὺς. Plinius quoque ... dicos vocat. Reperitur etiam ἰσχιακὸς pro ἰσχιαδικὸς, apud ... lib. 14. ex Theophr.

ἸΣΧΝΟ᾽Σ, οῦ, ὁ, macer, gracilis, tenuis, qui tenui corpore ... minimè carnoso. Syn. epist. 61. Σύρος τὸ γένος μέλας ... μα, τὸ πρόσωπον ἰσχνός. Et ἕξις ἰσχνὴ, Plut. in Lycurg. ... ὢν ἰσχνοσκελὴς, Laertius. Item metaph. ἰσχνὸς χαρακτὴρ ... rhet. tenue, dicendi genus: quod & gracile. Gell. ... μὸς, gracilis pulsus: cui opponitur ἁδρός.

Ἰσχνότης, ητος, ἡ macies, gracilitas. vt ἰσχνότης τοῦ σώματος ... ἰσχνότης χαρακτῆρος, apud rhetores.

Ἰσχναίνω emacio, macilentum seu gracilem reddo. attenuo ... facio. Arist. metaph. 8. τὸ ἰσχναίνειν ἡ ἰσχνασία τὸ πλῆθος.

Ἴσχνασις vel ἰσχνασία, emaciatio, extenuatio: aut etiam ... cies. Aristotel. ibid.

Ἰσχναντικὸς, emaciandi vel extenuandi vim habens.

Ἰσχνέω, ῶ, idem quod ἰσχναίνω. vnde ἡ ἐρὰ ἰσχνοῦται, Ar... probl.

Ἰσχνόω. (ablato ν) idem quod ἰσχναίνω. Theophr.

Ἰσχαλέος (sine ν) apud poetas pro ἰσχνὸς vel ἰσχαλέος ...

Ἰσχὰς, άδος, ἡ, carica. propriè enim est ficus arida: dicique ... tur quasi ἰσχνάς. Inuenitur tamen & de recentibus ... apud Athen. lib. 1. De valijs ἰσχάδων generib. vide Poll. ... ¶ A quibusdam etiam sic dicitur ἡ ἄπιος herba, de qua T... hist. pl. lib. 9. c. 10. Diosc. lib. 4. c. 155. Apud antiquos ... leis etiam siue oliuis dicebatur. Item ancora apud Eust. ...

Ἰσχάδιον, ου, τὸ, caricula. Aristoph. in Pluto.

Α᾽νισχαδος (*comp.*) quod non peperit, nec sugi potest ...

Composita.

Α᾽ποσχναίνω, emacio. Α᾽ποσχναίνομαι (sine ν) extenuor.

... gracilis, tenuis. idem quod ἰσχνός. Nic. in Alexiph.

... arefacio, extenuo. ἐπισχναντέον, arefacere oportet seu extenuare. [tenuo.

... macer, gracilis. Καλισχναίνω & Καλισχνέω, emacio, extenuo ... extenuo. vnde παρισχνασμένοι, macilenti, extenuati.

... aliquantum macer, subgracilis.

ἸΣΧΥ᾽Σ, ύος, ἡ, robur, vires. Xen. Pæd. 2. ἐν τούτῳ ἐπιμελοῦ ὁ Κῦρος ... τὰ σώματα τῶν μεθ᾽ ἑαυτοῦ πρὸς ἰσχύν. Aristot. eth. 2. c. 2. ... γυμνάσια ἐκ τὰ ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχύν. Di... & ἰσχὺς τοῦ σώματος, apud Synes. & ἰσχύος ῥώμη, apud Philo... de mundo, i. vis roboris. item robur, i. potentia, item vis. Soph. in Aiace, Ο᾽ρᾷς Ο᾽δυσσεῦ τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση. Thucyd. lib. 1. ... διαπράξασθαι κατ᾽ ἰσχύν. Etymon vide in ἰσχυ... infra.

...(*comp.*) robore & viribus corporis destitutus, inualidus, ... firmus. apud Esaiam cap. 42.

... robustus sum, sum robusto corpore seu valido. vt ἰσχύειν ... Xen. Dicitur & ipsum σῶμα interdum ἰσχύειν. Item potens sum, potentia præditus sum, polleo. vt ἰσχύειν τοῖς ... & τοῖς νόμοις, apud Dem. & ἰσχύειν ναυτικοῖς, Thuc. inter... exp. possum. vt apud Aristoph. μεῖζον ἰσχύειν, plus posse. Et ... vt Philo de mundo. τὸν κόσμον ἀχθοφορεῖν ἰσχύσαι.

... robustus, validus, potens. Xen. ὁ σίδηρος αὐτοῖς τοὺς ἀ... πολίμου τοῖς ἰσχυροῖς. Dicitur etiam ἰσχυρὸν quicquid est firmum & in quo præsidium collocari potest, vt ἰσχυρὰ ... & χωρίον ἰσχυρόν. apud Xen. Interdum etiam τὸ ἰσχυ... substantiuè robur. vt τὸ τῆς πόλεως ἰσχυρὸν. apud Æschin. * Etymologistes deducit ab ἴσχω, vt sit ὁ ἴσχων καὶ ἀντέχων δυνάμενος. (studiosé. Xen.

... valde, validè, vehementer, admodum, enixè, acriter, ... robustum reddo seu validum, corroboro.

Ἰσχυρίζομαι, viribus vtor, seu viribus contendo. vt apud Aristot. eth. 4 ἰσχυρίζεσθαι εἰς τοὺς ἀσθενεῖς. viribus contendere aduersus imbecilles. Item nitor, i. fiduciam colloco. Dem. οὐ μὴν ἰσχυρίζομαι τούτῳ, non nitor hoc, in hoc fiduciam causæ non colloco. Item contendo dicendo & connitor. vt exponitur apud Æschin. & apud Thucyd. lib. 3. ¶ Item asseuero, affirmo, βεβαιοῦμαι Synes. ἰσχυρίζομαι δὲ ὡς ἐστιν οὐ τῶν ἱερῶν βιβλίων ... λόγος.

Composita ab ἰσχύω.

... obnitor viribus, seu contrà nitor, reluctor, resisto, *quasi vires viribus opponendo.*

... exp. viribus superior sum, viribus vinco.

... vires sumo, inualesco. Item actiuè corroboro, validum reddo. vt ἐνίσχυσε τοὺς ἀποστόλους καὶ ἐφώτισε, apud Gennadium. ..., idem quod ἐνισχύω, Xenoph. in Oecon. Ε᾽πισχύσατο, ... inualescere.

Decomp. Συνεπισχύω, viribus meis aliquem adiuuo. auxi... apud Suid. Exponitur etiam, confirmo, suppetias fero, apud Xenoph.

..., q. d. validus sum seu viribus præditus aduersus ali... Exponitur etiam præualeo. Syn. μὴ γὰρ δὴ καὶ τῆς γνώμης ... κατισχύσῃς Sic Matth. cap. 16. Item actiua signif. ... Deut. cap. 2. Apud Esa. cap. 22, μὴ κατισχύσητε παρακα... ne conamini me consolari. In lib. Sap. c. 10, ἐν ... κατισχυόντων αὐτὸν, exp. circumuenientium.

... viribus alicuius opprimor, vel vincor, cedo. a... ...

... corroboro, confirmo, suppetias ferendo roboro.

... præualidus sum, præpotens sum, præualeo. apud ... Theophr.

Composita ab ἰσχυρὸς, &c.

... minimè robustus, inualidus. (mo.

..., è cōtrario firmo seu munio aut corroboro, obfir... è cōtrario firmor. Item obnitor. vt apud Plu... ..., Δεῖ δὲ ἀντισχυρίζεσθαι πρὸς ἀμφότερα. Item ... affirmo seu asseuero: vel contrà contendo. apud ... lib. 3.

..., obnitor, ad fortitudinem me compono. apud ... libro Περὶ τοῦ τίς αὐθεὶς ἑαυτοῦ προσήκοντας, &c. Item ... resisto, apud eundem. Item nitor, fiduciam collo... quod ἰσχυρίζομαι, nisi quòd maiorem conatū in agendo, maiorémque fiduciam intuendo significat. Acci... etiam pro, omni ope & conatu efficio. Apud Synes. ... πέτρας ἀπισχυρίζεται. exp. firmiter retinet. ..., acriter denego, seu abnuo, pernego. apud Thuc. li. ... & ἀπισχυρίζεσθαι inter se opponit.

... affirmo, contendo. Plat. in Phædone, & in epist. Sic ... δ᾽ αὐτὸν διισχυρίζεσθαι ὅτι, &c.

..., nitor, fiduciam colloco, innitor. vt ἐνισχυρίζεσθαι ..., apud Dem.

... auxiliator.

..., exp. corroboro, apud Plut. Exponitur etiam ..., omni ope resisto. vt sit idem cum ἀπισχυρίζομαι.

..., sicut & συνισχύω, corroboro, confirmo.

Υ᾽περίσχυρος, robustus supra quàm dici possit, præpotens.

Ἴσχω, vide in Ε᾽χω. Ἴσως, & ἴσος. Ἰταμὸς, &c. in Ἴτης.

ἸΤΕ᾽Α, ας, ἡ, & Ἰτέη, ης, ἡ, salix: (* παρὰ τὸ ἰέναι. Etym. quoniam citò in altum excrescit, inter primas etiam germinans, vt & populus & alnus.) Od. κ, Μακραί τ᾽ αἴγειροι καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι. Eurip. ἰτέαν pro hasta vsurpasse dicitur: vt pote saligna, i. cōfecta è salice. vt Homer. μελίαν vocat fraxineam hastā synecdochicè posita materia pro re inde confecta.

Ἰτέϊνος, salignus, qui è salice est, apud Theoph.

Ἰτεὼν, ῶνος, ὁ, salicetum seu salictum. i. locus consitus salicibus.

ἼΤΗΣ, ου, ὁ, temerarius, audax, & præceps periculorum facinorumq. susceptor. Interdum etiam in bonam partem, magnanimus, animosus. Plato in Sympos. de amore, ἀνδρεῖος ὢν καὶ ἴτης καὶ σύντονος, θηρευτὴς δεινός. Et in Protag. πότερον τοὺς ἀνδρείους θαρραλέους λέγεις ἢ ἄλλο, Καὶ ἴτας γε (ἔφη) ἐφ᾽ ἃ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἰέναι, atq. etiam (inquit) præcipites ad ea quæ populus formidat. Apud Aristoph. in Neb. de Strepsiade, Θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης, βδελυρὸς, ψευδῶν συγκολλητὴς. scholiastes exp. impudēs, & qui nullo cuiuspiam habitu respectu aliquid audet aut facit. Suidæ est etiam ὁρμητικὸς, qui præcipiti impetu ad aliquid agendum fertur. ¶ Item mendicus, pauper. * Etym. deducit παρὰ τὸ ἰέναι. τὸ ὁρμᾶν.

Ἰτηλὸς, οῦ, ὁ, temerarius, præceps vel etiam temerarium & præcipitem reddens. Aristot. eth. cap. 8.

Ἰταμὸς, οῦ ὁ, idem quod præcedentia. Plutarc. in Galba. ἀλλ᾽ ἰταμὸς ὢν πρὸς τὰ δεινὰ καὶ ἄπειρος. Aristot. in Probl. (de vino) πρὸς τὸ πράττειν ἰταμοὺς, præcipites ad facinus aliquod audendum. Interdum exp. impudens, inuerecundus. vt apud Synes. ep. 4. & 72. Sic apud Aristoph. ἰταμαῖς κυσίν.

Ἰταμῶς, temerario & præcipiti animo. Item impudenter.

Ἰταμότης, ητος, ἡ, temeritas, præceps audacia. Itā impudentia.

ἼΤΡΙΟΝ, ου, τὸ, placentarum seu operis pistorii genus prætenuè facileq. fragile: vt testatur Athen. lib. 14. vnde Galenus in lexico Hippocr. τὸ ἴτριον nominari etiam ἐρείκιον dicit διὰ τὸ διαθραύεσθαι. Idem Galen. de alim. facult. lib. 1. cap. 4. duo esse scribit ἰτρίων genera. Vide eundem & in lib. de tuenda. valetudine lib. 5. Diosc. lib. 4. c. 64. Ἰτρία, τὰ. Hesych. exp. ὑπογάστρια pars ventri subiecta, quæ & ἦτρον, de quo vide suo loco.

ἼΤΥΣ, υος, ἡ, circumferētia & vmbo, ἄμβων, i. ora curuaturaque in extremo ambitu rotæ. vt Iliad. δ, ver. 487. ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλλέϊ δίφρῳ. Et Iliad. ε. v. 724. τῶν (scilicet τροχῶν) ἤτοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος. Dicitur etiam de clypei circumferentia seu vmbone, apud Hesiod. in Asp. vers. 314. Α᾽μφὶ δ᾽ ἴτυν ῥέεν. ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς. Et Xenoph. ὡς ὁρᾷ αὐτὸν παρελόντα, ἐπιλαμβάνεται τὴν αὐτοῦ τὴν ἴτυν. * Deducitur ab ἴω, vado: vtpote ἡ κύκλῳ ἰοῦσα.

Ἰύγη ἰύζω, &c. vide in Ἰού.

ἼΦΙ, valdè, fortiter, magno animo, magna cum potentia, apud Homer. Iliad. α.

Ἴφιος, ου, & ἶφις, ιος, ὁ, robustus, fortis. apud Hom. ἴφια μῆλα, pingues & vegetæ oues. Item celer. velox. Hesych.

Ἴφθιμος, viribus potens, robustus. Iliad. ψ, βοῶν τ᾽ ἴφθιμα κάρηνα. Item fortis, generosus, animosus. Iliad. α, πολλὰς δ᾽ ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν. Quidam tamen dici volunt per syncopen. & τροπὴν τοῦ υ, quasi ἰφίθυμος.

ἸΧΘΥ᾽Σ, υος, ὁ, piscis. Iliad φ, ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες. Antiphanes apud Athenæum, Οὐκ ἔστιν οὐδὲν θηρίον τοῦ ἰχθύος Α᾽τυχέστερον. ¶ Ἰχθὺς apud Atticos dicuntur etiam piscariæ, loco ipsa vbi pisces veneunt. Hesych. * Deriuat. Eustath. ab ἰέναι & θύειν, i. ὁρμᾶν, quia animal sit πολυκίνητον.

Ἰχθυόεις, εντος, ὁ, piscosus, pisculentus. Od. ι. πόντον ἐπ᾽ ἰχθυόεντα.

Ἰχθυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idē. Interdū & piscis similitudinē habens, pi(scem referens.

Ἰχθυωδῶς, piscium modo.

Ἰχθυικὴ πύλη, piscaria porta. Ex. 2. Paralip. 15.

Ἰχθυηρὸς, οῦ, ὁ, pisculentus vel piscarius. Aristoph. in Pluto, & apud Athen. lib. 6.

Ἰχθυάω, ῶ piscor, Od. δ, ἰχθυάασκον Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν, piscabantur vncis hamis. Et Odyss. μ de Scylla, Αὐτοῦ δ᾽ ἰχθυάᾳ σκόπελον περιμαιμώωσα. Δελφῖνάς τε κύνας τε.

Ἰχθυήματα, videntur propriè esse piscium squamæ. Apud Hipocratem autem ἰχθυήματα dicuntur λεπίσματα φλοιῶν, corticum fragmenta. vt Galenus tradit lib. περὶ ἑλκῶν.

Ἰχθύδιον, ου, τὸ, pisculus. apud Athen. lib. 8. Et Plutarch. κωφότερος ἰχθυδίου, mutus piscis.

Ἰχθύα vel ἰχθύη, ης, ἡ, squatinæ marinæ pellis arida. Potest etiam ferreum vnguem significare quo in extractione sectioneque fœtus vtimur propter squamarum piscis similitudinem. Apud Hippocratem exp. limatura, scobs, ramentum.

Composita.

Α᾽πιχθυς, υος, ὁ & ἡ, qui piscib. abstinet, qui piscib. nō vescitur. apud Aristoph.

Κάπιχθυς,

Κάλλιχθυς, (q.d.pulcherpiscis) à quibusdam dicitur ὁ αἰσίας ἰχθὺς ἀμείνων καὶ κρείττων, teste Athen.lib.7.

πολυίχθυος, ὁ, ἡ, piscibus abundans, multos pisces habēs: Hom. Ilyssus in Apoll. ἡ εἰς αἰδῶ ἄλιον πολυίχθυον ἀμφὶς ἔχουσα

ΙΧΝΟΣ, ὁ ϶ ἡ, vestigium, i.ima pedis pars seu (vt Gal.tradit comm.2.in l.Hipp.de fracturis) cutis pedi subiecta. Frequentius autem accipitur pro vestigio, i. signo quod pes incedentis solo imprimit. Xen.de venat. πάντων δ' λαγὼς ἄριστος ἴχνη θηρᾶσθαι. Et apud Sophoc. κατ' ἴχνος αἰσσων, fertur per vestigia, vestigia sequor. Metaph. etiam capitur, vt apud Soph. ἴχνος ἐκπλώσας εἰμάτων. Et apud Plat.in Lyc. οὐ ῥᾴστη ἡδὺ ἕστι ἀδικίας ἴχνος ἐξευρεῖν. E apud Plat.in Crit. ἐν πολιτείᾳ εἰς ἴχνος ἴσασι reipub. vestigiis insistere, seu reip. vestigia sequi. Item pro ipso pede, apud eund. in Or. (vt radit schol.) ἵστασι πόρρω λευκὸν ἴχνος δεξιᾶς τιθέντα μὴ κατοπτεύειν. Idem schol. etiam pr. incessu, aut eundem in Hecuba vtrunq; tradit.* παρὰ δὲ ἴχνος ἐστὶ σωλὴν ὅλου τοῦ πόδος dicunt. Etym.

Ἰχνεύω, ϶ σω, vestigio, vestigiis consequor. Plut.in lib de soler. anim. [de daily pollibus loquens,] πολλαχοῦ τοῖς μετὰ φρονήσεως ἰχνεύουσιν.

Ἰχνεύω ἐ σω. idem Xen in Cyneg. πρὸ μὲν γὰρ οἴης ἐστὶ καὶ ἰχνεύειν, manifestum enim promptum est vestigare cambus.

Ἰχνευτὴς, vestigijs indagari. Poll.

Ἰχνεύτης, ὁ, indago. Poll.

Ἰχνεύμων, cinneumon. aristot lib. 5, de anim. & Plin. lib. 8, cap. 24. Est & vespæ genus, de quo Aristotel. lib. 5, cap. 22, & Plin. lib. cap. 74.

Ἴχνευσις, vestigatio, indagatio, indago. Xen. in Cyneg.

Ἰχνευτὴς, ὁ, vestigator, indagator. Poll. Ἰχνευτῆρες dicuntur etiam qui alios ἰχνεύουσιν. vt apud Herodot. lib. 2, ὡσαύτως δὲ τῆσι κυσὶ οἱ ἰχνευτῆρες διαφέρουσι.

Ἰχνεύω, idem quod ἰχνεύσεις. Xen. in Cyneg.

Ἴχνιον, ϶, vestigium. idem quod ἴχνος. Od. ι, & πιστὰ' ἴχνια θείης ἕπεσθαι. Vltur & Xen. Cyneg.

Composita.

Ἀνιχνεύω, persuestigo, di'genter inuestigo, indago. persequor. Plut. in Cat. Δεξιᾶς δὲ θαλάσσης ἐλαύνων δὲ αὐτοὺς ἀνιχνεύων. Et ἀνιχνεύειν dicitur & vestigantibus venatoribus quæ fugerunt vestigijs indagatur. Item metaph. perscrutor.

Ἀνιχνευτὴς, ὁ, perui stigator, indagator, perscrutator.

Ἀνιχνίαστος, idem quod ἀνεξιχνίαστος, qui inuestigari nequit. apud Euchychium.

Δυσίχνευτος, inuestigatu difficilis, ægrè inuestigabilis.

Ἐξιχνεύω, vestigo, inuestigo, vestigijs consequor. Plut. λαμβάνουσι ἐξιχνεύοντα καὶ λαμβάνοντα. Sic ἐξιχνεύειν δεῖ πάντα ἐξέτασιν. apud eundem, i. diligenter inquirit. Apud Luc. ἐξιχνεύειν τὰ ὑπόκωφα vestigandæ & indagandæ sunt feræ.

Ἐξιχνεύω, idem quod ἐξιχνεύω. ἐξιχνιασμὸς, ὁ, inuestigatio, indagatio.

Ἀνεξιχνίαστος, (*decomp.*) imperue stigabilis, qui inuestigari nequit, quem nullis vestigijs consequi possumus. Areop. & Naz. & Rom. 11.

Ἐφιχνεύω ante vestigo. Alij exp. præco.

Ἀνεξιχνίαστος quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΙΩΓΗ, ἡς, ἡ, tegmen. vt Od. ξ, ἐν δὲ σφὶν ἰωγὴ ἔσσαν ἀμοιβαδὶς ἐκ γλαφυρῆς δοιὼ δοιὼ ἐπορεῖν ὑπὲρ ἰωγῆς. Aristarch. & cum coriorum breuitatem autor exp. σκεπὴ, sub tegmine borex. Hesych. & Suid. exponitur etiam, diuersorium, locus, quies, status, vox clamor.

Ἐπαγωγὴ. [*comp.*] loca, in quib. naues à ventorum iniuria esse possunt.

ΙΩΗ, ἧς, ἡ, vox clamor, li ἀνὴρ δὲ ἐξ ἀδύτων ἰωὴ ἔπεσε ἐπὶ ἄλυσι ἰωὴ, vox: *nimirum clamore excitantes.* ¶Item status, ἐν δὲ ἰωὴ ἐφ' ὑμῖν ἔσται πόλεμος καὶ πόνος ὑπὸ ζυγὸν ἐλθεῖν ἰωῆς. Et ἡ ἀρχὴ δὲ ἰωὴ ἐστὶ ἀπὸ μικροῦ παλαιὰ γνῶσις ἰωῆς ¶Ab Hesych. exponitur etiam. Famus, splendor, impetus.

Ἰωκὴ, vide in Διώκω. Ἴωμεν, in vide in Ἰωμεν.

ΙΩΝ, ωνος, ὁ, Ion: filius Xuthi. nepos Heilens, à quo Ionis fuerunt posteri eius ac subditi.

Ἰωνία, ας, ἡ, Ionia, regio quam incolebant Ἴωνες: sub quo nomine quin Ἰωνία. Athenis dicitur ἡ χορωπίτης. vt est apud Dinarch. c. 17. ¶Item violentum, ab ἰών, de quo vide suo loco.

Ἰωνικὸς, qui Ionum est, Ionum proprius & peculiaris. vt ἔθνη apud Athen. Et Ἰωνικὴ ἁρμονία, Ἰωνικὸν ἄσυκον, apud d.m, & Ἰωνικὴ ἁρμονία apud Lucianum. Ἰωνικὸς dicitur ex Ionum gente est, apud Athen.lib.4.

Ἰωνικῶς, Ionicè, Ionum more. Aristoph. pro molliter & delicatè, quoniam ἁβροδίαιτος est ἡ τῶν Ἰώνων μαλακία. Et Ἰωνίζειν, ϶, ἡδη, idem quod Ἰωνικὸν vt in Epigr. Ἰωνικὸν, ἡδὺ ϶, ἡδὴ, idem quod Ἰωνικὸν vt in Epigr. Ἰωνικὸν, ἡδὺ ϶, ἡδὴ, (*comp.*) q.d. multum calefactus, multum Ionicus, admodum ferueus. heron situs, apud Hom. Il. ι.

Ἰωνιστὶ, vide in Κέκροψ.

ΙΩΝ, ὁνος, ὁ, vas vinarium, cadus, dolium vel doliolum. Herodotus apud Pollucem, ϶ φοινικῖνα οἷόν κάδδον. Accitur & pro poculo è quo bibitur: vt apud Athen.lib. 11 οἷόν τε ἰξίονι κάδῳ. ¶Item vas in quod calculi immittebantur, quibus fuit cita suffragiorum. Aristoph. in auib. οὐκ ἀποσβήσει τὸν κάδον, ἀλλὰ ϶ ἐμὲ ψῆφον καδιεῖ. Vbi schol. τὸν κάδον τὸν ἀμφορικὸν εἰς ὃν ἐβάλλοντο αἱ ψῆφοι καδιζόμενοι. * Quidam id ἰὼν δὲν, ἀπὸ τοῦ ἀναβαίνειν, ab Hebraeo *cad* pro hydria, ahénque vase gerere, deriuatum volunt.

Ἰώνιον, ὁ, ἡ, vel κάδδιον, ὁ, (dimin.) paruus cadus, parua testa. Pollux inter vasa vinaria ponit. Citatur ex Nonno pro situla quæ in puteum demittitur. ¶Item vas in quod cal.uli conijciebantur. Demosth. ϶ Εὐβουλίδου καὶ λαμβάνοντες δύο ἢ τρεῖς ἰώνια καὶ τὰ ἐξ ὀστράκου ὀβολοῦ εἰς τὸ κληδόνιον.

Ἰώνιον, ὁ, diminut. aliud) parmus cadus. item pera κάδιον πηρᾶς pera pastoralis, 1. Reg. cap. 17.

Ἰωνίδιον, τὸ (*comp.*) dimidius cadus, apud Pollucem, lib. 10.

ΙΩΝΙΑ, ας, ὁ. Syriaca herbula, arboribus & spinis se circumplectens. vt Plin. tradit lib. 16. cap. vlt. ex Theophrast. de caus. lib. 2. cap. 3.

ΙΩΝΙΑΣ, ὁ, ἡ, ornio, exorno, decoro: vel excolo, instruo. κοσμῶ, κατασκευάζω. Poeticum est, nec nisi in præter. pass. vsitatum, ἰωνίαται in participio: vt Odyss. θ. Παιδείης ἀρετῇσι κεκαρμένοι οὐδ' ἰωνίαται. Iliad. β (in catalogo nauium, de Aiace Oilei filio) ἐν δὲ τοῦ πεντήκοντα μελαίνας νῆας ἄγεσκε, Λοκρῶν οἳ ναίουσιν ὑπὲρ ἱερῆς Εὐβοίης, μῆλα τ' ἐπιτροχάδην ἰωνιάλλοντες ἐπ' ἀκτῆς. Et ἰωνιάλλειν δὲλλειν κεκαρμένος malis instructi armibus & ornatis. Apollon. Arg. lib. 2. ὀκτάκις τ' ἰθύνεν, ἰωνιάλλων δ' ἐπὶ πρῴρῃ ἑστήκει. Et ἰωνιάλλειν est ἀπατᾶν decipio. Significat etiam, scortor, Aristoph. in Equit. ὦ πόρνα τανύπεπλε λαμπάδιστε. Ἰωνιάλλειν, πειρᾶν meretrix, prostibulum.

Ἰωνιάλλειν, ὁ, πος, ϶, scortator, seu qui corpore quæstum facit. Aristoph. in Achara. Ἡμεῖς δ' (sub. αὐδρες ἐγκεκλεῖσθε) λευκανθεμωλίαις item apud Athen. lib. 13. dicit Peloponnesios etiam Græcis exarasse ἐκ τριῶν λευκοπρώρων. Simætha, duabus Asphalis raptis à Megarensib. * Volunt hæc esse ἐκ τριῶν ἢ τεττάρων, & τὰ λοιπὰ ἐπισκευήν. inserto ι.

Ἰωνίδιον, vide in Ὀνος.

ΙΩΡΓΟΣ, ὁ, ἡ, ἀεργὸς, ἄεργος, purgo. mundo. Od. χ. ἀνδ' ἐτάρους ἐκέλευσε ἰωργοὺς ἐμμεναι πλυτεργάζεσθαι κεδαίρειν. Athenæus lib. 7 πᾶσιν ἐπιτήδειον. ¶Item expio, lustro. κεκαθάρου κεκαθαρμένον. lustrare Appian. lib. 5. bell. ciuil. Et κεκαθαίρειν τόπον, Plat. de leg. locum adhibeo. item fligris cædo. Theocriti scholiastes. ἰωλεύειν, ἰωργοὺς εἶναι ἐκ τῶν ἀμπέλων ἐκκόπτοντες. Aristoph. πάντ' ἰωλεύσας τὰ σκόλοπας κεκτημένος. Ἰωργὸς, purgor. Aristot. de mundo, ἄνθρωπος γὰρ κεκαθάρται. Ἰωργοτὴρ, Plat. κεκαθαρτὴς κεκαθαρτὴς. expiationibus expiatur. Ἰωργὸς Hermog. ἀπὸ κεκαθαρμένου ϶ λύου τὸ ἀδικήματος, neque à rebus expiatus. item flagris cædor. Hesych.

Ἰώργειον, ὁ, purgatio. Plut. symp. 3. item expiatio, lustratio. Plat. de rep. 2. λύσεις τε καὶ κεκαθαρμοὶ ἀδικημάτων. Plur. ὑγιᾶ καὶ μικρὰ κεκαθαρμὰν διόμενοι, scelera expianda. Item pro κεκαθαρμένοις. pro piaculari homine, apud Heiod. in Polym. κεκαθαρμένοις πεπυθόμην Ἀγησίου Ἀθηναίου τὸ Αἴσχρα.

Κεκάθαρμα, τὸ, purgamentum, piamentum, i. ob. lib. cap 46. Eustath. κεκαθαρμένος dici ait τοὺς ῥυπαροὺς & ἀποβλήτους, vilis homines & abiectos. ¶Item id quod ad purgandum adhibetur, siue ad expiandum. Et secundum hanc significationem κεκάθαρμα vocabantur homines scelerati, tanquam piaculares, (i. pro patriæ lustratione expiationéque deuoti, qui & sacri à Latinis appellabantur) quorum videlicet capite omnia ciuitatis aut gentis alicuius scelera luebantur, quique ad auertendam deorum iram mactabantur. Vide schol. Aristoph. & Suid. Dem. κεκάθαρμα est ὃ μηδενὸς μετεστὸς ἀρετῆς, in orat. pro cor.

Κάθαρσις, εως, ἡ, purgatio, expiatio. Plat. Gal. & alij.

Καθάρσιος, ὁ, ἡ, ϶, purgatorius vel purgatiuus, purgādi vim habēs. Item expiatorius. vt καθάρσιον φῶς. Naz. & καθάρσιον ὕδωρ. Nonn. lustralis aqua. Καθάρσιον, ὁ, ϶, (n.b.) pro καθάρσιος vel καθαρμὸς, expiatio, lustratio, vel piaculū. Dem. Plut. Greg. Item καθάρσια, sacra expiatoria, piacula. Lucan. Plut. Paul.

Καθαρτὴς, ὁ, ὁ, purgator. Item expiator, lustrator, Soph. in El. item Plut.

Καθαρτικὸς, ὁ, ὁ, purgatiuus siue purgatorius, purgandi vim habens. vt καθαρτικὸν φάρμακον. Plut.

Καθαρτήριος, idem quod καθάρσιος, purgatiuus. Item expiatiuus. Synes. in epist.

Καθαρὸς, ὁ, ὁ, purus mundus, nitidus. Odyss. ξυνὸν ἀκοντιστὴν ἐξαπαντᾶν καθαρὸν. Odyss. ϶ κεκαθαρμένος θάνατον, mors pura eorum qui ense occiduntur, non eorum qui strangulantur. ¶Item purus, i. impermixtus, simplex: idem quod ἄκρατος & ἄμικτος, cum quibus etiā copulatur. Xen. Pæd. 8. ἐπὰν ὕπνος ἄκρατος καὶ καθαρὸς ἐγγένηται. ¶Apud Arat. καθαρὴ ἐπὶ νυκτὶ. Cicero pr. nudè serena. Item purus, i. qui se non contaminauit aliquo scelere. sceleris purus. Plut. in Pericle. ἐμέλετο δὲ χεῖρας ἀεὶ καθαρὰς ἐπιφέρειν τῷ σφαγιαζομένῳ, ἀλλὰ ϶ δοὺς ἐφυγε. Καθαρὰ ἡμέρα. Plut. de legat. falsi, quibus opponuntur ἀποφράδες. Interdum cum accus. vt καθαρὸς τὰς χεῖρας. Luc. Interdum cum genit. vt καθαρὸς τῶν ἐγκλημάτων. Aristoph. qui nulli nisi iniustiam. Sic Plut. dixit ἐξω καθαρὸς τοῦ ἀδικήματος. apud Aristoph. in Vesp. ἐπεὶ καθαρὸς, le φυλάττε exp. ingenuum, liberum, vel liberè ciedum. ϶ καθαρὰ ψῆφος Dem. ratio putata & perfecta. ϶ Item vacuus. Plut. in Numa, καθαρὰ ψέφων ἐδῶν, vacuæ & repitibus viæ καθαρὸν αὐτῷ πεδίον, apud Aphrod. ahena vasta & vacua.

Καθαρύω ϶ σω, (diminut.) q.d. niuidulus, vt καθαρὸν ϶ ἄερα ϶, apud Athen.

Καθαρῶς, aduerb. purè nitidè. Hesiod. in Ἐργ. ἐπεὶ καθαρῶς ἐπὶ ἀγῶνα & καθαρὸς apud Plut. ad Col. καθαρῶς ἀφελκύσαι, pure sermone vti & quasi nitido. Item diluculè, mane. Etiè. vt καθαρῶς γενέσθαι. Plut in consol ad Apoll. Sic Dem. ὥσπερ σαφῶς, dixit, καθαρῶς, εἶπον. Sic & Arist. Rhet. 1. μᾶλλον διείρειν καθαρῶς, magis enucleatè. Item purè, i. pura mente, candidè. Demosth. Philipp. 3.

Καθαρότης, ητος, ἡ, puritas, nitor, munditia, vt καθαρότης λίθου Hermog. Item purita, innocentia.

Καθαρεύω, puriis sum, purè me gero. Cum genit. vt Plat. φύσει καθαρεύω τοῦ τοιούτου, apud Polyb. & καθαρεύω τοῦτο, apud Plut. ἐκ Ρωμ. Item καθαρεύω τούτου, apud Philonem.

Καθαίζω, purifico, mundo, purgo. Καθαιζόμενοι purgor. Nazianz.

Καθαρτικὸς, ὁ, ὁ, purificatio, purgatio. Item expiatio siue expiamentum, piaculum pro κεκαθάρσιον, Luc.

Καθάρσιος, siue καθάριος, ὁ, ἡ, ϶, mundus, munditiem seruans, præsertim in victu & cultu corporis. Dicitur de persona & de re vt in Pythag. carm. & apud Plut. apud Eur. κεκαθάρσιον πῦρ & pro lustrali igne.

Καθαίρω, mundè, munditiem seruando. vt μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαίρως, apud Athen. Exponitur etiam, elegantèr, apud Xen. l. 11.

Καθαιρότης, ητος, ἡ, mundities. Athen. lib. 12.

Composita.

Ἀκαθαρσία, ἡ, sordes, immunditia. spurcitia. Dem. Ἀκαθάρσιος, ὁ, ἡ, ϶, non purgatus, impurus, immundus. Item scelestus. apud Dem & Luc.

Ἀκαθαίρω, expurgo, perpurgo, vel purgo. Theologicum est verbum (inquit Bud.) pro allegorias anagogicas ad liquidum vsque fere sum parefacere & explanare.

Ἀκαθαρσίαρχος, idem apud Plut. in Ant. αἰσχρὰ ἀκαθαρσίαρχος ἐπὶ ἐσθίειν ϶ πολλὰ. perfequens reliquias & purgamenta. item planè explice, apud Plat. Ἀκαθαίρεσθαι dicitur Sol. in deliquio. quum luna Solem subiens & eum nobis auferens sensim præterlabitur, & eam partem Solis quam nobis primùm abstulit, præterundo reddit. apud Dionys. Areop.

Ἀκαθαίρω

Α᾽ποκάθαρσις, expurgatio, perpurgatio, purgatio. *Item* allegorici sensus & reconditi anagogica explicatio.

Α᾽ποκαθαρτικὸς, expurgandi siue purgandi vim habens, purgatiuus,

Α᾽ποκαθαίρω expurgo, repurgo. Item abstergo. Xen. Pæd. 1. ἀποκαθαίρεις τὼ χεῖρε εἰς τὸ χειρόμακτρα. Item lustro, expio. apud Dion. Areop.

Α᾽ποκαθαίρομαι, idem. Item expurgor, abstergor. Item lustror, expior. apud Arist. de an. lib. 7. ἀποκαθαίρεται κέλυφος, detrahitur, putamen.

Α᾽ποκάθαρμα, expurgamentum, repurgamentum, purgamentum, excrementum. Item piaculum, piamentum,

Α᾽ποκάθαρσις, expurgatio, repurgatio, purgatio. Thuc. lib. 2. Item expiatio, lustratio.

Α᾽ποκαθαρτικὸς, expurgatorius vel expurgatiuus, expurgandi vim habens, ad expurgandum aptus. Item expiatiuus.

Decomp. Συναποκαθαίρω, simul purgo. Dios. l. 1. c. 7.

Αὐτοκάθαρσις, ipsamet purgatio. Naz. de bap.

Διακαθαίρω, in diuersis partibus purgo, q. d. interpurgo. Theophrasto [inquit Bud.] est perputare arbores & interlucare. Item pro καθαίρω, l. oll.

Διακάθαρσις, q. d. interpurgatio. interlucatio, apud Theoph. Item pro κάθαρσις.

Διακαθαρίζω, idem quod καθαρίζω.

Δυσκάθαρτος, purgatu difficilis.

Ε᾽κκαθαίρω, expurgo. Item detergo, vt Il. β ἔρυς δ᾽ ἐξεκάθαιρον, alueos purgabant, & detergebant. apud Plat. Pol. Exp. diluo & exprimo.

Ε᾽κκαθαίρομαι, expurgor. Cum genit. apud Synes.

Εὐκάθαρτος, ὁ καὶ ἡ, purgatu facilis, qui facilè purgari potest.

Περικαθαίρω q. d. circumpurgo, circumquaque purgo vel in circuitu purgo. Item perpurgo. Exp. & ablaqueo. In lib. Iosuæ c. 5. περιεκάθηρε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, circumcidit filios Israel.

Περικάθαρμα, q. d. circumpurgamentum Exp. & retrimentum, sordes, q. d. sordes vndique euerrendo collectæ. 1. Cor. 4

Περικαθαρίζω, circumcirca purifico.

Decomp. Α᾽περικάθαρτος, non circũpurgatus, nõ mũdatus.

Δυσπερικάθαρτος, qui non facilè circumpurgari potest,

Προκαθαίρω, præpurgo antè purgo. Syn. ep. 44.

Υ᾽περκαθαίρω, immodicè vel supra modum purgo. Hipp. aphor. lib. 7.

Υ᾽περκάθαρσις, immodica purgatio. Hipp de nat. hom.

Υ᾽ποκαθαίρω, q. d. subpurgo, leuiter purgo, vel inferius purgo, per inferiores partes purgo.

Υ᾽ποκάθαρσις, eiusmodi purgatio. vt ὑποκάθαρσις ἡ διὰ τῆς κοιλίας. Gal. ad Glauc.

Καθο, vide in comp. ex Ὅς. Καθὼς, in comp. ex Ὡς.

ΚΑΙ´. & : vt πιστὸς καὶ δίκαιος. Interdum exp. ut : vt apud Plat. ἐφέροντο καὶ ἐφέρον. Cic. interpret. tum ferebant tum ferebantur. ¶ Καὶ. etiam plato. ἀχρεῖοι μὲν γὰρ καὶ γυναιξὶν, etiam mulieribus inutiles. ¶ καὶ, æque perinde. Greg. πιστὸς τυχὼν παρ᾽ αὐτοῦ δεξιώσεως ἴσα καὶ πᾶς ὁ τιμιώτατος, æque ac quœ libetorum charissimus. Aristid. οὐχ ὁμοίως καὶ πρότερον, non similiter ac prius, nõ itidẽ vt antea. Et in orat. Dominica, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς vt in cœlo, sic & in terra. Item καὶ quam. vt Arist. Polit. 1. ἄλλη γὰρ ἑτέρα ἡ χρηματιστικὴ καὶ ὁ πλοῦτος ὁ κατὰ φύσιν, alia est quæstuaria atque diuitiæ œconomicę. ¶ καὶ vel. Aristot. de gener. animal. l. 4. καὶ κρατεῖ καὶ κρατεῖται, vel superat, vel superatur. ¶ καὶ sed, vt Them. Ph. 2, πότερον εἰ ἐν τοῖς ἐξ ἀνάγκης ἡ τύχη καὶ οἷς ἄν εἴ ποι, &c. ¶ Diuersis particulis præmittitur : vt καὶ γὰρ etenim. & pro eodem καὶ γὰρ δὴ καὶ δὴ, continuò, & protinus, i. ideo. Dem. καὶ μὲν δὴ καὶ, atque adeò, & verò. καὶ εἰ pro εἰ καὶ, etsi, etiamsi, tametsi quanquam, apud Aristot. pol. 3. Καί κεν ὥς, apud Homer. pro καὶ δή πως. Et καί κεν pro καὶ δὴ αὖ. καὶ μάλα, & quidem atque adeó. *In responsionem accipitur pro* equidem, ita sanè, ita profectó. Xen. οἶσθα οὖν τινας ἀχαρίστους καλουμένους; καὶ μάλα, ἔφη. Sequente ὅμως ponitur pro εἰ καὶ μάλα καίπερ. Xen. Hell. 6, ὁ δ᾽ Α᾽γησίλαος καὶ μάλα βουλόμενος ἀπαγαγεῖν τὸ στράτευμα, ὅμως ἐκεῖ κατέμεινε τρεῖς ἡμέρας, quamuis maximopere vellet. καὶ μὴν καὶ, atque etiam καὶ μήποτε καὶ αὖ quòd si, sin autem. Demost. καὶ μὴν, quin etiam. Καὶ νυ exp. atque : vt apud Hesiod. in Erg. καί νυ δίκης ἐπάκουε, atque iustitiæ obedi. Καὶ πάλαι & sanè iampridem : vel iamdudum, iampridem. volunt enim quidam hic vacare καί. Καί περ, quamuis, etsi, tametsi, quod & καίπερ, coniunctim. καὶ ταῦτα idque, Dem. pro cor. καὶ ταῦτα ἐν βραχέσι, idque breuiter vel, & hæc quidem quàm breuissimé. Apud Aristophanem καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα atque hæc quidem ita se habent. Itidemque apud Plat. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ, & hæc quidem hactenus. vel, & hæc quidem hoc modo se habent. Καὶ τὸ καὶ, atque adeó. Demosth. Καί τοι, etsi, tametsi : item, verùm, sed, at, atqui. item, & quidem. iam veró item, proinde, itaque. Sed frequentiùs coniunctim scribitur. ¶ *In compositis nonnullis subscribitur* ι *ipsa* α. vt in κἀκεῖνος pro καὶ ἐκεῖνος, κἀγαθὸς pro καὶ ἀγαθὸς, κἀγὼ pro καὶ ἐγώ.

ΚΑΙΑ´ΔΑΣ, ε, ὁ, cæadas : fuit apud Lacedæmonios carcer subterraneus, spelunca in quam fontes conijciebant. Thucyd. lib. 1, καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν καιάδαν, οὗπερ τοὺς κακούργους ἐμβάλλειν εἰώθεσαν ἐπειδὴ ἔδοξε τοὺς πλείοσι ... Sic Pausan. in Messeniacis ... ἐς τὸν καιάδαν.

Καιάται, Hesychio sunt foueæ : siue loca à terræmotibus ... & hiantia. vnde καιετάεσσα dicta ab Homero creditur ... quod multis eiusmodi καιάδαις hiaret. Vide Strabonem ...

ΚΑΙΚΙ´ΑΣ, ε, ὁ, Cæcias. ventus ex Eurorum genere quidam æstiuo spirat. Vide Aristot. de mundo, & Gell. lib. 2, cap. ...

* Etymol. dici scribit à Caico fluuio.

Καικίης ε. ὁ idem Hesych.

ΚΑΙΝΟ´Σ ε, ὁ, nouus. Xen. Pæd. 8, ἀλλ᾽ ἄ τι ἀεὶ καινὸν ... idem in Polit. Laced ὅπως ἦ παλαιοὶ ἤ ... λοις καινότατά ἐστι. Apud Lucian. sæpe τὸ καινὸν ... per ... sin pro, res valde inusitata. Fœm. καινὴ noua. vnde ... denuò, de integro. vt Thuc. 3, ἐτείχισαν τὴν πόλιν ἐκ καινῆς ... ¶ Τὸ καινὸν, nomen est loci ἐν τῷ δικαστηρίῳ, apud Aristoph. Vespis, ἐδίκαζεν ἐς τὸ καινὸν ἐμπεσών. vide schol.

Καινῶς, nouè, nouo modo. vt τὰ παλαιὰ καινῶς διεξελθεῖν ... in Paneg. Exp. & παραδόξως, Suid.

Καινότης, ητος, ἡ, nouitas. Athen. 3. Isocr. ad Nicocl.

Καινόω ῶ, nouo vel renouo, innouo. Dion. hist. ἐς τὸ ... ἐπιβουλεύματα ἐξ ἐπιτεχνήσεως.

Καινίζω idem quod καινόω. Nonn ἀρχαῖον ἐκαίνισε ...

Καινισμὸς, innouatio.

Composita.

Α᾽νακαινίζω, renouo, instauro. Α᾽νακαίνισις, renouatio, instauratio. Suid.

Ε᾽γκαίνια τὰ, dedicatio rei alicuius nouæ. vt apud Damascenum. Ioan. cap. 10. Suidas dicit esse festum in quo aliquid ... batur. Sunt qui ἐγκαίνιον pro tyrocinio accipiant apud ... til. lib. 7. cap. 3.

Ε᾽γκαινόω ῶ, innouo. Exp. etiam, initio dedico.

Ε᾽γκαινίζω, idem quod ἀνακαινίζω. Ε᾽γκαινισμὸς, renouatio, instauratio. Item dedicatio. Mach. lib. 1. cap. 4.

Ε᾽πικαινίζω, renouo. 1. Machab. 10.

Φιλόκαινος, nouitatis amator.

ΚΑΙ´ΝΩ, perimo, occido, φονεύω, κτείνω. Euripid. in ... πατέρα καίνει. * Eust. à κτείνω deducit per metathesin ... à κτῶ. Alij contra κτάω, à καίνω deducunt.

Καίνυμαι, idem Hesych. Item vinco, supero. & quidem ... propriè. Od. γ. ὃς ἐκαίνυτο φῦλ᾽ ἀνθρώπων Νῆα κυβερνῆσαι ... Hesiod. in asp. & Theocr. Idyll. 19, de Ioue in taurum ... κεκαίνυτο ... λαβὼν αὐτὴν ...

Καινίς ίδος, ἡ, mors, cædes, strages. Luc. in Asino, ... ἐκ τῆς καινίδος.

Κάνης ... quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α᾽ποκαίνυμαι, vinco, Hesych. & Suid. vt Il. ψ. τοὺς ... ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους.

Κατακαίνω, perimo, conficio, interimo. Eunap ... βίος, δύσεκλος ὢν τοσούτους κατακαίνειν ὑποψίᾳ ... τοὺς μὲν κατακαίνοντες τοὺς δὲ καταδιώξαντες. Item ... ἐν χερσὶ τοὺς δὲ ... τοὺς δὲ φοβήσας.

Α᾽καινα, Βασκαίνω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΚΑΙΡΟ´Σ, ε, ὁ occasio, opportunitas temporis, tempestiuitas ... καιροὺς τῶν πραγμάτων Dem. occasio rerum bene gerendarum ... καιρὸν τηρεῖν, Aristot. rhet. 1, occasionem obseruare ... imminere καιρὸν λαβεῖν, Luc. occasionem nactus ... Thuc. καιρὸν ἔχουσα χάρις, beneficium in tempore ... nè collocatum. Xen. καιρὸς ἤδη διαλύειν τὴν ... καιρῷ ἐπὶ καιροῦ, εἰς καιρὸν, opportunè, tempestiuè ... καιρὸν, ἀπὸ καιροῦ, intempestiuè, alieno tempore. Dicitur ... loci opportunitate. Thucyd. καὶ ἐν αὐλίσι ... ρὸς εἴη. Sic Euripid. εἰς καιρὸν τυπεὶς opportuno in loco ... ratus, i. lethaliter ¶ Item generalius, pro commodo ... καιρῷ γίνεταί τινι. Xenoph. esse alicui commodum ... Sic apud Herodotum, ἐς καιρὸν ἥκειν, exp. vtile esse ... dus, μετριότης, vt καιροὺς δ᾽ ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος, apud ... Theogn. Xenoph. in symp. μεῖζον τοῦ καιροῦ τὴν ... πρωτέραν βούλομαι ποιῆσαι αὐτήν. ¶ Item καιρὸς ... deus est. Pausanias καιρὸς ὁ νεώτατος τοῦ Διὸς ... ρὸς. tempus. vt καιρὸς εὔκαιρος, tempus opportunum ... opportuna sæpe, apud Herodianum : quod & ... simpliciter. Sic καιρὸν προσδοκᾶς. Chrysost. tempore ... Ε᾽κ τοῦ καιροῦ λέγειν, ex tempore. ¶ *In plur.* ... quum Cicero dicit, in grauissimis temporibus ... noph. Hellen. ὡς ἀεί ποτε ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις ... σαντο ἐπ᾽ ἀγαθοῖς. Item καιρὸς exp. inclinatio temporis ... Demosth. ὥσπερ ἄνδρα διὰ καιροὺς τινας ἰσχύοντα ... ἀθάνατον.

... ὁ καὶ ἡ, tempestiuus, opportunus, καίριος ὥρη, Nonnõ. ... Eurip. λέγειν τὰ καίρια, dicere opportuna & commoda, ... in rem sint : vel quæ alicuius sint momenti. ¶ Item ... primarius. Theophr. de caus. plant. 3. ὅπως τὸ ὕδωρ ... τῶν κλημάτων ἔλθῃ. ¶ Καίριος πληγὴ, plaga le... apud Luc. in Nigr. & apud Herodian. lib. 4.

... tempestiuè, opportunè. Vnde apud Xenoph. Pæd. 4. ... ἐπιπαρεῖναι. item lethaliter, vt καιρίως πληγεὶς, a... ...

Composita.

... intempestiuus, non opportunus. Plato in Axio... ... ἄκαιρος, ἢ χρόνος. Thuc. ἄκαιρος προθυμία. item ... personam refertur) importunus, qui obturbat & ... tempus opportunum non obseruans : Theophr. ... immodicus, cui opponitur σύμμετρος. Isocr. ἔσται δ᾽ ὁ λόγος ... οὔτ᾽ ἄκαιρος, ἀλλὰ σύμμετρος καὶ πρέπων τοῖς ὑμ...

... intempestiuè, non opportunè item, immodicè.

... intempestiuitas : nõ opportunum tempus. Demost. ... & καιρὸν opponit. Dicitur etiã (secundum Am...) de illo qui occasione destituitur. Α᾽καιρία, inquit ... est molestia obturbatrix & interpellatrix. item im... Isocr. enim opponit λέγει ἀκαιρίαν τῇ συμμετρίᾳ. ... destituor opportunitate. cui opponitur εὐκαιρέω. ... pro eodem.

... intempestiuus, absurdus. in anth. epigr. ... opportunus, tempestiuus, εὔκαιρος.

... opportunitas. Plato enim in Politico ἐγκαιρίαν ... opponit.

... opportunè, εὐκαίρως.

... intempestiuus. in anthol. epigr. lib. 2. οὐ γὰρ ἔγωγε Ε᾽κκαι... ... ῥυτίδα, rugam exoletam & victam.

... opportunus, commodus, vt ἐπίκαιροι τόποι ἐπιτήδειοι. ... Luc. in Caucaso. ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ... item ... Aristid. κρατεῖν τῶν ἐπικαίρων τῆς χώρας. Galenus (inquit ...) vocare videtur ἐπίκαιρα μόρια, vitales partes. Suid. ἐπι... exponit etiam ἐπικινδυνώδη. itẽ temporarius. Areop. ... aduerb. opportunè.

... idem quod ἐπίκαιρος. Xen. in Oecon.

... opportunus, tempestiuus. Apud Herodianum sæpe, ... tempus opportunum, vel hora opportuna.

... opportunè, tempestiuè.

... opportunitas, tempestiuitas. Apud Philonem. ἡ ἐν ... τῶν πελαῖν, situs opportunitas pro quo εὐκαιρία ... apud Polyb.

... opportunitatem habeo, siue opportunum tem... otium est mihi, vacat mihi hoc agere. Marci cap. 6. ... εὐκαίρουν. Apud Luc. εὐκαίρουν ἐπινοεῖν τι, otium ... in cogitatione. Sic Lucas Act. 17. εἰς οὐδὲν ... εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον. nulli alij rei vaca... nulla re alia otium suum consumebant. ¶ Item εὐ... copiosus sum & locuples : vt apud Suid. ... τῶν τοῖς εὐκαιρεῖ τοῖς βίοις. Athen. lib. 6. ... οἱ σφόδρα εὐκαιρούμενοι τοῖς βίοις, quibus abundè ... necessaria comparare.

... intempestiuus. item immodicus : apud Isocr.

... intempestiuè. item immodicè, apud Isocr. ... ἀγάπα. pro ὑπὲρ τὸ καιρὸν.

... idem quod παράκαιρος, intempestiuus. Apud ... παρακαίρια ῥέζων, scelesta patrans, vel inho...

... temporarius, ad tempus durans. 2. ad Cor. 4. ... πρόσκαιρα τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα αἰώνια. Sic Naz. ... temporaria. item temporarius, i. caducus, ... apud eundem : vt in Epitaph. fratris, τί γίνομαι ... inhæreo rebus caducis?

... temporariè, ad tempus, ex Theophili Instit.

... licium. Vide Eust.

... bene textus : *significando à parte totum.* Od. η.

... connecto.

... καίρωσις, connexio staminis. [Callim.

... καιρῶστις : extrix. *significando à parte totum.* Eust. ex

---

... vro, incendo, cremo. Il. ι ἐγγύθι νηῶν καίουσι πυρὰ ... accendũt ignes : qua phrasi vtuntur Xenophon ... Lucian de calum. πυρπολοῦσι πάντα καὶ καίουσι καὶ ... ¶ Item cremo mortuum. Isæus in orat. pro Pyrrho, ... κληρονόμοι ... ἔκαυσεν πῶς ... cuum enim testatori à quo hæres relictus ... iustaque funebria non fecerit, eúmque in ro... intulerit. ¶ Impropriè autem frigus aut nix dicitur ... Xenoph. de venat. ἡ γὰρ χιὼν καίει τῶν κυνῶν τὰς ῥῖνας.

... aor. 1. ἔκηα & aor. 2. paff. ἐκάην & fut. 2. καήσομαι) ... Xen. Hel. 4. καίοντες τὴν χώραν, minus est vsi...

Καίομαι, vror, ardeo. Xen. Xell. 9. ὁ μὲν λύχνος ἐκάετο. Lucian. de sacrif. ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καιομένης, adhuc ardente.

Καίομαι, actiua sig. pro καίω : Il. ι, Ε᾽νθα δὲ πῦρ κήαντο. ¶ Item passiua sig. vror. &c. Interdum exp. ardeo, flagro, Iliad. ι, Νηυσὶ καιομένῃσι, nauibus ardentibus seu incensis. Sic & ignis dicitur καίεσθαι, i. ardere : Il. π. Sic δαῒς καίεται, apud Aristoph. tæda ardet. Καίεσθαι dicuntur etiam qui supra modum calent (vt ardere & vri calore apud Lat.) Hippocr.

Καῦμα, τὸ, ardor, æstus, calor nimius, Hesiod in Erg. Xenoph. in symp. Diosc. lib. 4. cap. 138. item æstus. Sunt qui interpr. apud Hippocratem febrem, quam & πῦρ appellauit : alij veró ambientis aëris feruorẽ, alij cauteria & escharas. vt annotat Gal. comment. in Aphor. 13. l. 7, item id ipsum quod adustum est.

Καυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, æstuosus.

Καυματίζω, æstu affligo, ardore excrucio. Matt. 13. & Apoc. 16.

Καυμάσια ἡ pileus latus ad æstum Solis arcendum.

Καυθμὸς, ε, ὁ, vredo : arborum quarundam morbus. Scribitur etiam καυθμός. Theophr. hist. pl. l. 4. cap. 17.

Καῦσις, εως, ἡ, vstio, crematio. Diosc. l. 5. cap. 138. item cremandi & adolendi modus. Plerumque de medicorum vstionibus dicitur. Isocr. de pace. & Plut. in præcept. sanit. Dicitur etiam de vstione siue adustione quadã architectonica. De qua Vitruu. lib. 7. cap. 9. & Plin. l. 33. c. 7. Exponitur etiam æstus, ardor. in qua signif. καῦμα frequentius vsurpatur.

Καύσιμος, ε, ὁ καὶ ἡ, aptus ad comburendum, qui vri & cremari potest seu comburi : vt καύσιμα ξύλα. Plat. de leg.

Καυσία, ἡ, causia : tegumentũ capitis Macedonicum, pileum quo æstum Solis arcere solemus, vt mulieres vmbella. Vide Eust. Suid. Bud. Vtitur Plut. in Ant. Herodian. l. 4. Athen. l. 12.

Καῦσος, ε, ὁ ardor, æstus, calor nimius. Diosc. καὶ καῦσον σβέννυσι στομάχου, ardorem stomachi. item febris ardẽs. apud Hippocr. Aret. Æt. P. Ægin. Al. Trallian. Sic dicitur etiam dipsas à quibusdam, vt Aet. docet, à qua ictos, ob multam sitim exustos perire scribit.

Καυσώδης, εος ὁ καὶ ἡ, æstuosus, ardens. vt καυσώδης χώρα. item καυσώδης πυρετὸς, apud Gal. ad Glauc. febris ardens, quæ & καῦσος.

Καυσόω ῶ, ardore infesto, ardore vehemẽti vro, inflammo :

Καυσόομαι, ardore infestor, ardore nimio corripior, calore extremo vror, æstuo. Plerunque de ardoribus in corpore humano dicitur, quales febribus plerunq; ardentibus contingunt. Gal. & Diosc.

Καύσωμα, τὸ, ardor, æstus. idem quod καῦσος. A Gal. apud Hippocr. exp. πύρωσις, inflammatio & ardor.

Καύσων ωνος, ὁ idem quod καῦσος, æstus, ardor. Matth. 20.

Καυστήριος νόμος, lex incendendi.

Καυστειρὸς, siue καυστηρός, ardens, feruens : vt καυστειρὴ μάχη. Il. δ.

Καυστήριον, ε, τὸ, locus vbi inuruntur stigmata, & ferrum quo inuruntur.

Καυστὸς ε, ὁ, vstus crematus : qui vri & cremari potest. idem quod καύσιμος. Et καυστὸν, quod vri potest, cremium.

Καυστικὸς, ε, ὁ, vrendi siue adurendi vim habens. vt καυστικὰ φάρμακα.

Καῦσις, sedes adusta & Sole adurente maturescens : fœnum itidem Solis ardore inarescens, ac velut torrescens. Hesych. item muliebre pudendum, apud comicos.

Καυστηριάζω, idem quod καυτηριάζω, de quo infrà. Strab.

Καυτὴρ ῆρος, ὁ, cauter : instrumentum quo notæ & stigmata inuruntur : item quo medici in ægrorum corporibus affectam aliquam partem inurunt. vt καυτὴρ χάλκεος apud Hippocrat. item στίγμα.

Καυτήριον, ε, τὸ, cauterium, quod vrendi vim habet. Accipitur tam pro medicamento quod potestate vrit, quàm pro ferro candente. Luc. διάπυρον καυτήριον. item pro stigmate inusto. Dicitur item esse locus vbi inuruntur stigmata.

Καυτηριάζω, cautere inuro. item cautere amputo, vt medici partem aliquam putrem. Sic 1. Tim. 4.

Καυτὸς, ε, ὁ idem quod καυστὸς, vstilis.

Καυτικὸς, ε, ὁ, vrendi siue adurendi vim habens.

Κηώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, bene olens, flagrans, ἀπὸ τοῦ καίεσθαι τὰ θυμιάματα, inquit Hesych. vt Il. ζ, ἡ δ᾽ ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ.

Κηώεις, εντος, ὁ, idem. Il. ω, ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα κέδρινον.

Κῆλον, ε, τὸ, siccum, aridum. Hesych. At κῆλον, vide in κῆλον.

Κηλόω, ῶ, exp. comburo. item decipio, noceo : & subagito.

Κηλωστὰ, apud Lycophr. sunt lupanaria.

Κήλεος, ε, ὁ, vrens, calens, splendens. Il. θ. τρίποδ᾽ ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ & Il. χ. νῆας ἐνιπρῆσαι πυρὶ κηλέῳ. Dicitur & κήλεος pro eodem metri causa inserto ι. hinc comp. περίκηλα, vt περίκηλα ξύλα, lignea perarida, ambusta. item circumquaque fissa, apud Hom. Od. ε.

Κέαστα vel κῆοστα, κάμινος, quomodo huc pertineant, vide suis [locis.

Composita : ac primùm cum præpositione.

Α᾽μφίκαυστις hordeum montanum. Quidam exp. prima tritici germina. Sic dicitur forsan quòd amburente sole exoriatur. A comicis vsurpatur & de pudendo muliebri, vt tradit Eustath.

Α'κκαίω, accendo, incendo. Od ν, Η' οἱ πῦρ αὔικαν. Α'κκαίομαι, idem apud Herodot.

Α'κκαυσις, accensio, incensio.

Α'πκαίω, & ἀπκάω, aduro, deuoro, exuro. Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 17.

Α'πκαυσις, adustio, deustio, exustio.

Διακαίω, peruro, vrendo penetro. Gal. Item metaph. accendo, incito, stimulum & calcar adhibeo ad aliquid suscipiendū. Plut. Ὥσπε δίκαι ἐ παράξεως τὸν Κρίσσον. Item ira accendo, Luc. de cal.

Διακαλῶ, peruri seu ardere, flagrare. Gal. Theophr. Luc.

Διάκαυμα τὸ, æstus & ardor perurens. Epigr. lib. 2.

Διάκαυσις, peruſtio, vſtio penetrans siue pertranſiens.

Διακαής, peruſtus, accenſus vel ardens. Luc. in Anach. Et ἡ Διάκαιξις, ardor perurens. Gal.

Ε'γκαίω, inuro. Item e xuro. vnde apud Gal. αἱ ἐγκαυθίντες, à Sole exuſti, qui æſtuârunt. ¶ Item encauſtica pingo. Sic ἐγκαυμβάω, inuſtus, inuſtione & encauſi pictus.

Ε'γκαυμα, nota inuſta. Plat. in Tim. Item inuſtio, puſtula ex vſtione contracta. Item vlcus in oculo, quod à febre vt plurimum cum cruſta impura in nigro aut albo oritur. Act. l. 7. ca. 26. Item materia quæ citò ignem concipit. Poll.

Ε'γκαυσις, exuſtio, æſtus, ardor Gal. & Dioſc.

Ε'γκαυστής, ῆδ, inuſtor, pictor qui ἐγκαύσῃ aliquid pingit.

Ε'γκαυστος, inuſtus. Item ἐγκαύσῃ pictus. Ε'γκαυστὸν genus picturæ quod inurendo fit. Exp. & materia inuſta ad pingendum apta. Plin. lib. 35. cap. 11.

Ε'γκαυστικός, ad encauſin pertinens. Item encauſi pictus. Ε'γκαυστικὴ, ſcilicet τέχνη, ars inuenti ſiue encauſtica pingendi, plin. ibidem.

Ε'κκαίω & ἐκκάω, exuro, extorreo. Theophr. de cauſ. pl. lib. 5. ¶ Item accendo, inflammo, excito, metaph. vt ἐκκαίειν πόλεμον. Polyb. lib. 2. Plut. in Fab. μᾶλλον ἐκκαῦσαι τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ ὀργὴν πρὸς Ῥωμαίους. Et in paſſ. ἐξεκαύθη πόλεμος, exarſit bellum.

Ε'κκαυμα & ἔκκαυσις, exuſtio, ardor, æſtus. vt ἔκκαυσις ἡλίου, Alex. Aphrod. probl. lib. 1.

Decomp. Περίκαιμαι, insuper exuro. vel insuper accendo.

Υ'πκαίω, ſuccendo, ὑπέκαυμα, id quo aliquid ſuccendimus, fomes ad ſuccendendum, ſuſcitabulum igniculi. apud Ariſtot. in mer orol. Phil. de vita Moſ. Plut. in Cæſ.

Ἐπικαίω & ἐπικάω, aduro, in ſuperiori parte vro. Theophr. de hiſt. pl. l. 4. c. 17. ἐπικαῇ ἢ καύματα ἅπαξ ἢ ἐλαίᾳ ἢ ζέοντος. Plato ep. 7. οἱ πὸ σύμβολα τοῦ ἡλίου ἐπικαυμβάοι, quorum corpora ſunt à Sole aduſto.

Ἐπίκαυμα, aduſtio, vel id ipſum quod aduſtum eſt. Apud medicos, eſt oculi affectio, quum nigrum oculi in ſuperficie exaſperatum, in uſtum fuerit ita vt colorem cinereum præ ſe ferat, vt Aet. docet.

Ἐπίκαυσις, aduſtio. Dicitur peculiariter de oculorum aduſtionibus, vt ἐπίκαυμα. Dioſc. lib. 2. c. 66.

Decomp. Α'πικαυσὸς ſeu ἀπίκαυτος, non aduſtus, aduſtionis expers.

Καίκαίω, de iro, exuro, cōburo, vrendo abſumo, cremo. Thuc. lib. 8. τὰ δὲ μέσα ἀπὸ τῆ Γαμβρείου κεκαυμένα, exurunt ſeu cremant. Plat. in epiſt. τὰ ὑπολοιπὰ τοῦτων καπίκαυσον.

Καίκαυμαι, exuror, cōburor, cremor: vel ardeo. vnde πολεμικωτάτην καίεσθαι, regio exuſta, ſiue ambuſta.

Καπίκαυμα, quod exuſtū ſeu combuſtū eſt. Item ambuſtum.

Καπίκαυσις, exuſtio, combuſtio.

Καῦκαύτης, combuſtor. Καῦκαῦται, erāt quidam apud Cretenſes à cremandis cadaueribus mortuorum dicti: de quibus Plut. in Hellenicis.

Καῦκαίω etiam dicitur pro κατακαίω. Καυκίω & καυκέω poeticè pro καῦκαίω & καῦκαίω. Odyſſ. α, Α'λλα μι καυκᾶσι σιωπὴ τοῦτον ἄσασ' μοί ἐσι με crema, me exure, vel vre.

Decomp. Συγκαῦκαίω, ſimul vro, comburo.

Παραικάω, vnde παραικάιται, à latere vritur, iuxtā ardet.

Περικαίω, circumquaq; vro, peruro. theophr. ὑγιεὸς δὲ ὢν ἄγαν ὁ ἀὴρ ἀβιαίως περικαίει, retorridum facit.

Περικάομαι, vror, i. dolore afficior. Andocides, ἢ ποτ' ἄλλοι ἀβιαίως ἐπεκαίοντο, εἰ ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμὲ ἐπαύσασθαι, Item amore in flammor, depereo Chryſ. de ſacerd. ἀβιαίως τῆς παρθένου.

Περικαὴς, circumuſtus, peruſtus. Item ardens. Περικαῶς, ardenter ſeu admodum ardenter. Apud Suid. ἀβιαῶς ἢ γυναικὸς ἔχων, ardenter deperiens mulierem.

Περίκαυμα χρῶτος, vſtio ollæ. Ioel. cap. 2.

Περίκαυσις, insuper vro: vel aduro, apud Suid. ex Ariſtoph.

Συγκαίω, ſimul vro, comburo.

Σύγκαυσις, exuſtio, combuſtio. (Euſt.

Υ'πκαίω, cremo ſub, ſuccendo. vt ὑπεκαῖε ξύλα τῷ πρίποδι apud

Υ'πκαυμα, id quo aliquid ſuccendimus.

Υ'πκαυσις, ſuccenſio. Item idem quod hypocauſtum. Vitru. l. 4. c. 10.

Υ'πκαυστὸν, ὐ, ὸν, quod ſuccenditur. Sic dicitur vaporarium quod ſub pauimento ſuo habet fornacem, qua acenſa calefit. Vide Vitruuium l. 4. c. 10.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primùm facta ex præterito paſſiuo.

Α'καυσ-ος, ὁ, ἡ, qui vſtus ſeu crematus non eſt: aut vſtus: vel qui vri aut aduri nequit Plut. de primo frig.

Η'λίκαυσ-ος, exuſtus in Sole, Sole peruſtus. Theocr.

Η'μίκαυσ-ος, ſemiuſtus. Suid.

Κυνίκαυμα, æſtus caniculæ. Suid.

Λυχνοκαυσία, lucernarum accenſio, lychnorum accenſ. Athen. lib. 15.

Νεόκαυσ-ος, recèns vſtus ſeu combuſtus, recèns crematus. Probl. ſect. 12.

Νεόκαυτ-ος, idem. Theophr. de cauſ. pl. lib. 5. c. 15.

Ο'λόκαυστ-ον, ου, τὸ, quod totum crematum vel combuſtum eſt: quod totum cremari ſolet. Eſt ſacrificij genus quo integra ma cremabatur, quum aliàs in ſacrificijs deorum ex tùm aræ ſuperimpoſita flammis adoleri conſueſſent.

Ο'λοκαυτόω, Ε'ω, ſiue Ο'λοκαυτίω, Ε'σω, totum cremo, totum cremo, quod in quibuſdā ſacrificijs fieri ſolebat. Pæd. 8. & anab. 7. item Plut. ſymp. 6.

Ο'λοκαύτωμα, τὸ, victima ſeu hoſtia quæ integra crematur, victima quæ tota crematur, & ex qua nihil reſervatur. Hebr. 10. cap.

Ο'λοκαύτωσις, ſacrificium in quo tota victima crematur, actio ſacri quo tota hoſtia comburitur. Et pro victima.

Πιστοκαυτέω, eliciendæ picis gratia vro. Theophr. hiſt. cap. 2, πιτοκαυθῶσι τῶν δένδρων.

Compoſita in κακὸς & κάκη deſinentia.

Α'κακὴς ἰός, ὸ, ὸν, non vſtus, vſtionem non experens.

Δυσκακὴς, qui difficiliter vri ſeu crematī poteſt, difficilèr aduritur. Plut. de primo frig.

Εὐκακὴς, qui facilè vritur ſeu crematur, qui facilè accenditur, qui facilè ardet & conflagrat.

Η'λικακὴς, exuſtus in Sole, Sole peruſtus. ὅσπερ ὑφαίνουσι Dioſcoridem.

Η'λοκακία, ἡ, ardor ſeu æſtus Solis, inſolatio. Laert.

Λυχνοκακία, ἡ, lucernarum accenſio, luminum accenſio. Ἐλέγετο quoddam Aegyptiorum apud Plutarchum.

Πυρκαὶὰ ἡ, rogus. idem quod πυρά. Il. Item inflammatio, incendium. Heſych. & Poll.

Πυρκαὸς, qui inflammat & incendit.

Aliud genus compoſitorum.

Θυοσκόω, ſacrificus, qui ſacra flammis adolet ſeu acrifica. Θυόω & καίω, ſecundum Euſt. Dicitur & θυσιάω. Vide & in com. à Κοίω.

Καικία κακίζω, &c. vide in Κακός.

ΚΑΚΑ'Β Α, Heſychio eſt perdix. Athen. quoque ita τὰς πέρδικας, à nonnullis vocari κακκάβας, ab Alcmane κεκλῆσθαι.

Κακκαβίς, vide in κακκάβας.

Κακκαβίζω, caccabare. Athen. eodem libro dicit noctes dies caccabare. Legitur & apud Ariſtot. hiſt. anim. tribuitur etiam vluis, apud Ariſtoph. in Lyſiſtr.

ΚΑΚΚΑ'Β Η, ης, ἡ, cacabus, olla teſtacea, vt apud Athen. ἐν κακκάβᾳ ζώσαν. Idem Athen. lib. 4. ſcribit φέρεσθαι Ariſtophanem Δαιδαλέων vocari κακκάβιον, vbi dicit, κακκάβιον. Dicitur & κάκκαβος pro eodem. Item ignarum ex antiph. Scribitur & cum vnico κ κακκάβη & κάκκη.

Κακκάδιον (diminut.) paruus cacabus. Poll. l. 10. c. 14. Ἐλο, ὡς πατανία ἢ κακκάβια ἢ λοπάδιον.

Compoſita.

Α'λικάκκαβον, dicitur ſolani quoddam genus, vt Dioſc. lib. cap. 74.

Κρεοκάκκαβ-ος, ὁ, edulium ex carnibus minutim concisis cum sanguine, aruina, & dulci iure conditarco. Athen. l. 9.

Λαγωοκάκκαβον apud Chryſipp. eſt ζωμὸς quoddam ex natum, ὡς αὐ ἐ πολυσκόλης αὐτῷ οὔσης ἀλλ' ἐπιτρόπου.

ΚΑΚΚΑ'Ν, ſiue κακκᾶν, puerorum vox eſt, qua vtuntur canes cacare. Ariſtoph. in nub. Κακκᾶν δ' αὖ κἀκ τῆς Κάκκης ἡ merda. Ariſtoph. in pace, Α'πὸ μὲν κάκκης πάντ' ἐ

ΚΑΚΟ'Σ, ὴ, ὸν, malus, improbus, nequā. Heſiod. in Erg. κὸς γένεαι. Od. λιμὸς ἰότατε γυναικός. Sic & in ſolen ne paſſim, κακὸς αὐθρωπ-ος. κακὴ γυνή. Dicitur etiā apud Hom. κακὸν ἔργον κακὸν ἐπ-ος. & apud Heſiod. in Erg. κακὴ ἔκελε πᾶ βικλόσκεπτ κυκλέα. Interdum ſignificat pernicioſum: vt κακὸν ἦμαρ, κακὴ αἶσα. ¶ Item ignauus: dus: vt Od. γ Ω̃ φίλε, οὔ σε ἔολπα κακὸν ἔ ἀέκοντα ἐπεσθαι alibi ſæpe apud Hom. Sic & apud Thuc. lib. 2. ¶ bilis, δυσχερὴς: vt Od. Α'λλ' ἀνδρῶν ἦν ἐσὶ ἐκπρεπέσ ὧν Σκηπτοῦχον ἐσεῖσθ' κ κακὸν ἔμεν ἠδὲ κ τέτμῃσι. Ité humilis, ctus, pauper. Ité vilis, v tilis vetuſtus. Od. ξ. Νεῦδε κ κακὰ ξεῖε ἔμμορ' ἰησθε. Et κακὸν ἰάπ-ον, Od. ξ. ¶ Item,

νος, vt κακὸς πολίτης, κακὸς ἰατρὸς, κακὸς γραμματικός. Gradus comp. κακίων, ὁ apud poëtas κακκότερος. Pejor, deterior. Superl. κάκιστος pessimus, deterrimus. * Dictus putatur κακὸς quaſi χαλεπὸς, molestus, ἀπὸ τῆς κῆρ ἢ κῆδος, quod eſt πάσχειν. vnde quem omnes fugant: aut qui à certamine pedem referat, vt ſolent ignaui & meticuloſi.

Κάκη, ἡ (ſubſt.) malum. vt δῶρα κακὴ. Thuc. l. 8. Et κακὴν ποιῶ, ſcelus admitto, apud eundem. Item malum, calamitas. Et in plur. κάκαι, mala, calamitates, ærumnæ, apud Hom. Thuc. Ariſtoph. & alios.

Κακὸς, malè, pravè, vitiosè. Iſocr. ad Nicol. ὅσοι ζῶσι ἀγαθῶς κακῶς ζῶντες. Ariſtoph. in Plut. τοὺς σ' ὀλῶ κακῶ κακῶς. Interdum ſignificat poteſt, imperitè. vt κακῶς κυβερνᾶν, imperitè gubernare. Aliquando ſignificat contumeliosè, vt Il. κακῶς ἀφίει, contumeliosè dimittebat. Variis locutiam verbis variè exponi ſolet. Item κακῶς ποιῶ, exp. malo seu damno afficio, κακῶς λέγω, maledictis proſequor. κακῶς πάσχω, malo afficior, κακῶς πράττω, malè ſeu adverſa fortuna vtor. Comparat κάκιον, pejus, deterius. Superl. κάκιστος, peſſimè, deterrimè. Ariſtoph. in Pace.

Κάκη ἡ, improbitas, vitium: vel ſcelus, flagitium. Ηγ. Τίμαιος ἀλίσκεσθαι κακῇ πᾶ-ον. interdum opponitur τῇ ἀρετῇ, vt virtutum vitiorum. apud Heſiod in Erg. ¶ Item ignauia, timiditas. Il. ξ. & apud Thuc. lib. 5. item malum, calamitas, ærumna. Heſiod. in Erg. Αἶψα δὲ οἱ κακότητα βροτῶν κεύσσεται. Poëtarum eſt potius quàm aliorum ſic loqui.

Κάκη (ſicut κακότης apud poetas) improbitas, vitiū aut etiam vitiositas. Cicero vult eſſe fraudem aut vitium, apud Platonem in Timæo. Sic apud Herodotum dicitur κακίαι λόγων & κακίαι ἔργων, vitium orationis. item ignauia, timiditas, apud Thucydidem. Synef. Exp. & probrum, dedecus. apud Thuc. item apud Matth. c. 6. πρὸς τὴν κακίαν, ærumna.

Κακία, ignauia, timor, ſeu pauor quo fit vt locus in acie deſeratur. Ælian. κάκη τὴν στάσιν λαπών. Sic & apud Plat. Exponitur etiam, vitium.

Κακόω, malo ſeu damno afficio, in ſolito, vexo, affligo, Thuc. li. Item Herodian. lib. 6. τὰς πολιτείας ἐκ ὅπη κακόουσιν.

Κακώδης, ἐς, ἐν, malè tractatus, incommodatio. Thucyd. Exp. & offentio. apud eundem. item mala tractatio, vnde κακώδη make tractationis iudicium.

Κακώδης, ὄδ. infeſtandi vim habens, ſeu vexandi. q.d. infeſtatorius, ſeu vexatorius. Exp & noxius. Euſt.

Κακῶ, vitupero ſeu improbo, tanquam malum videlicet aut reprehendum. Videtur propriè ſonare, malum appello ſeu improbum, vt ἀμαχανῶ apud Aeſchylū vitupatur pro λέγω τοιαῦτα. Sed generaliter ſignificat vitupero, improbo, damno. Demonſth. τὴν τύχην κακίζω τὴν ὑπὸ τὸ πρόγραμμα κείμενον. Item in Sol. κακίζων τὴν ἀδολίαν αὐτοῦ. Lingitor & cum accuſ. Ariſtoph. in gen. rei. Phil. κακίζοντες ἑαυτοὺς ἢ ἀπιστίας.

Κακίομαι, vituperor. Thuc. lib. 1. Interdum ſonat, ignauus videor, aut ignauus fum, ignauè me gero. Il. ὡς ἐκ ἐθέλει οὐ κακίεσθαι μάχεσθαι. Sic Eurip. in Medea, ᾗ μὴ κακιοῦσθε, nete ne offendas. (ignauiam

Κακισμὸς, vituperatio. ipſa actio τῷ κακίζειν, & exprobandi vel improbum reddo ſeu officio. Item deprauo. Ariſtophanes Δαιδαλεῦσιν vocari κακισμόν, vbi dicit, κακισμὸν κακίζω. Dicitur & κάκισμα pro eodem. Item ignarum ex antiph. Scribitur & cum vnico κ κακίσω & κάσω.

Κακιστὴς, (comp.) ridiculus: infamis.

Compoſita.

Κακοήθης, maledicus, conuitiator, improbus. Nicand. in Ther. ἐπεὶ βάσσων ἐσὶ καὶ κακοήθεσι λώπιμος, pinguem ſuperſtra ſaturum. Callim. κακοήθη σὺν γλώσσῃ, linguā maledica & conuitiatrice.

Κακολογέω, conuitijs & maledictis infector. Κακολογῶν, ὦν, ὁ, conuitiator, maledicta, conuitiorum & maledicorum ingeſtio.

Κακολοιδορέω, iidem conuitior irrideo. Heſyc.

Κακομαχος, (comp.) ridiculus: infamis.

Compoſita.

Ἀκακοήθης, homo minimè malus, ab omni malitia alienus.

Ἀκακος, apertus. Polyb. lib. 3. ἀκακ τῶν ἄκρων ὄντων ἢ ἐν φύσει Plut. de audiendo. οἱ ἀκακοήθεις ἢ ἄκακοι μᾶλλον βλάπτουσι. ¶ Item innocens, apud Græc. interpret.

Ἀκάκως, ſimpliciter & aperte. ſine fraude.

Ἀκηδία, ἡ, mens abhorrens à malitia ſeu malitiæ ignara, ἀκηδία ingenium hominis ſimplex & fi audis ignarum. Nearam. & Plut. in Demetr.

Ἀκήδεια, ἡ, (poet.) non nocens, nihil mali faciens, pacifici. ἀκήδειη ſpiritus. apud Hom. Il. π. & Od. ω. Exponitur & malo digni, nihil mali promeritus. vel bonus, mitis & ſimplex. apud Heſiod. in Theog.

Ἀκήδης, ὲς, ἐν, non affectus malo ſeu malis, non infeſtatus, non vexatus. Ab Heſychio exp. molestiæ expers.

Ἀλεξίκακος, depulſor mali ſeu malorum; qui diras arceat ſeu amoliatur. Luc. in ſomn. Dicitur etiam de rebus, vt ἀλεξίκακος ὁ ἀνάκτορος τῷ Γ' δώμῳ δικτύλων, apud Plut. Et ἀλεξίκακα ὕδατα, lauatares aquæ, apud Nonn.

Ἀλεξικακία, ἡ, malorum amolitio ſiue depulſio.

Decomp. Α'παλεξίκακος, immedicabile, q.d. à quo non poſſis depellere malum. Heſych.

Ἀνεξίκακος, tolerans, malorum, patiens malorum ſiue iniuriarum. ἀνεξίκακον ἢ καλὸν. 2. epiſt. ad Timoth. Exp. etiam abſolutè, tolerans, patiens. Item clemens: interdum etiam conſtans.

Ἀνεξικάκως, cum tolerantia malorum, toleranter, patienter, vt ἀνεξικάκως φέρειν, tolerantèr ferre, & æquo animo.

Ἀνεξικακία, ἡ, tolerantia maiorum, patientia malorum, vel iniuriarum. vel ſimpl. tolerantia, patientia.

Ἀνεξικακίω ῶ, tolerantia ſeu patientia malorum vtor, ſum tolerius. tum patiens, Chryſoſt. in epiſt. ad Hebr. 2. In pandectis vſurpatur *pro* patientiam accommodo.

Ἀπηνόκακος, qui mala nunquam eſt expertus, malorum expers: Item malitia carens, minimè malus ſimplex. Baſil.

Ἀπλοκακίω, ῶ, ſimplicitate vtor, malitioſè non ago, vel malitia non vtor.

Ἀποκάμνω, ἐ, præ malo deficio, ſuccumbo malo ſeu malis, vincor malo. Hierem. cap. 15, ἀπεκάμνετο ἡ ψυχή μου, deficit anima mea. Item generaliùs, ſuccumbo: litt. eccleſ. lib. 4. Exp. etiam ignaviter iugo.

Α'ποκακίζω, malus fio. degenero: vnde ἀποκάκωσις. Heſych. exp. factus eſt amarus.

Ἀρχέκακος, qui initium dedit malorum. autor ſeu cauſa & origo malorum. vt Δαναὸς ἀρχὲ κακῶν, apud Hom. Il. 4. v. 63.

Βλεπτοκακία, qui de malitia malus ſeu improbus eſt. Item qui ſtudio & data opera ſegnior eſt & ignauior. Τὸ ἰθελοκακῶν exp. maleuolentia.

Ἑκηλοκάκως, deliberatâ malitiâ, vel conſultâ ignauia. Appian apud Suid. ἰθελοκάκως τε ἠγωνίζοντο καὶ φόβου.

Ἑκηλοκακία, ἡ, deliberata malitia, vel conſulta ignauia.

Ἑκηλοκακίω, ῶ, ſponte malitiā ſum. de induſtria improbè ago.

Luc. εἰ δὲ ἐς αὐτὸν τὸν πόλεμον ἰθελοκακεῖ, ſi quis eorum ſponte deteriora coniectarui & capeſcit. Milites etiam ἰθελοκακεῖν dicuntur quum conſultò vires ſubmittunt, vt vincantur. i. de induſtria ignauius pugnāt, & ἰθελοκακεῖν dicuntur. Herodot. & Pauſ.

Ἑκηλοκάκως idem quod ἰθελοκακίᾳ. quū ij qui pugnāt nolunt vincere ob indignationem vel prodītionem. Polib.

Ἐκκακίω, idem quod ἀπκακίω, deficio, item animo cōcido, animum deſpondeo. Luc. 18. Epheſ. cap. 3. Sic & Gregor. εἰ μὴ ἐκκακῶμεν ἐν ταῖς θλίψεσι. Apud poly. l. 14. τῷ μὲν πέμπτῳ τὸς ἐκκακήσειας καὶ τὴν Διξέβειαν ἐξικάσαιτ', exp. conſulta propè ignauia elanguerunt ad mucrones ſuppetias.

Ἡμίκακον, a Phrynicho quidē vſurpari prohibetur; & loco eius ἡμιπλήθιον, adhiberi ſtatuitur. Euclidem tamē & Sophoclē dicitur ἡμίκακον, & Ariſtophanē ἡμικάκως, teſtis eſt Poll. l. 6. c. 16.

Μνησίκακος, q. d. memor mali, i. qui meminit mali, quo affectus eſt ab aliquo, iniuriæ ſtatæ memor. Ariſtot. eth. l. 4. cap. Inter dum generaliùs, maleuolus.

Μνησικάκως, maleuolo animo & veterum iniuriarū memori, vel eorū more qui ob veteres iniurias ſimultatem exercēt.

Μνησικακία, iniuriarum tenax memoria. Plut. de Herod.

Μνησίκακος, memor ſum iniuriæ, veteris iniuriæ non poſſum obliuiſci, maleuolo ſum animo ob veterē iniuriam. Æſchin. contra Cteſiph. ἅπασιν τοῖς πόλιν ἢ κίνδυνον ὑπομένουσι φθονεῖν ἐφάλλουσι μὴ μνησικακεῖσθαι. Interdum cōſtruitur cum genitiuo rei. vt apud Luc. οὐτ' ἐμνησικάκησε ἧς ἐπεκηρύξεως. Interdum cum dariuo perſ. & accuſ. rei. vt apud Demoſthen. pro coronā. πολλὰ μνησικακήσειν ἢ καταδίδοσθαι ἢ θεσμοῖς τῶν πραξάντων. Et cum dat. per abſolutè. vt apud Thuc. lib. 8. ἄλλοις ὑμῖν μνησικακοῦντες. Item cum accuſ. perf. Herodiad. lib. 3. Aliquando cum præpoſ. εἰς. Demoſthen. pro cor. Et cum ὑπὲρ, apud Greg. & cum dariuo inſtrumenti. apud Plat. ep. 7.

Decomp. Α'μνησικακέω, obliuio iniuriæ ſeu iniuriarum. idem quod ἀμνηστέω.

Α'πομνησικακέω, idem quod μνησικακέω, Quidam accipi etiam putant in contraria ſignificatione, vt idem ſit quod ἀμνησικακέω.

Πάγκακος, omnino malus. peſſimus, improbiſſimus, deterrimus. οὐ γὰρ δίκαιόν ἐσι πάγκακος ἄλλος ἀγαθὸν ἐμοῦ. Item πάγκακον, res omnino mala. Plat. ep. 8. Superl. παγκάκιος, q.d. omnium peſſimus ſeu improbiſſimus vel omnibus modis improbiſſimus. Sophron Antig.

Παγκάκως, improbiſſimè. Eurip. in Hippol. ſtephan.

Περικάκεω, animo prorſus concido. labo, malo vincor. malis cedo Polybiib. 2, ἀπεκάκησαν ἢ τῷ δυσχερεσάτῳ ἐξ παιδὸς.

Ποδοκάκη, ἡ, tignum in quod inſeru captiuorū pedes in carcere conſtringuntur, cippus. Heſychio eſt vinculum ligni in quo captiuorum pedes vinciuntur. Lyſias cōtra Theomneſt. ἡ ποδοκάκη αὕτη ἐσὶν ὁ νεῶ παλαὸς ὃν πρὸ ξύλῳ διέδεσαν. pro eodem ſcri

Α'πoκάθαρσις, expurgatio, perpurgatio, purgatio. Item allegorici sensus & reconditi anagogica explicatio.

Α'πoκαθαρτικὸς, expurgandi siue purgandi vim habens, purgatiuus,

Α'ποκαθαίρω expurgo, repurgo. Item abstergo. Xen. Pæd. 1. ἀποκαθαίρεις τὴν χεῖρα εἰς τὸ χειρόμακτρα. Item lustro, expio. apud Dion. Areop.

Α'ποκαθαίρομαι, idem. Item expurgor, abstergor. Item lustror, expior. apud Arist. de an. lib. 7. ἀποκαθαίρεται κέλυφος, detrahitur, putamen.

Α'πoκάθαρμα, expurgamentum, repurgamentum, purgamentum, excrementum. Item piaculum, piamentum,

Α'ποκάθαρσις, expurgatio, repurgatio, purgatio. Thuc. lib. 2. Item expiatio, lustratio.

Α'ποκαθαρτικὸς, expurgatorius vel expurgatiuus, expurgandi vim habens, ad expurgandum aptus. Item expiatiuus.

Decomp. Συναποκαθαίρω, simul purgo. Diosc. l. 1. c. 7.

Αὐτοκάθαρσις, ipsamet purgatio. Naz. de bapt.

Διακαθαίρω, in diuersis partibus purgo, q. d. interpurgo. Theophrasto [inquit Bud.] est perputare arbores & interlucare. Item pro καθαίρω, Poll.

Διακάθαρσις, q. d. interpurgatio, interlucatio, apud Theoph. Item pro κάθαρσις.

Διακαθαρίζω, idem quod καθαρίζω.

Δυσκάθαρτος purgatu difficilis.

Ε'κκαθαίρω, expurgo. Item detergo. vt Il. ε. ἐκ δ' ἐξεκάθαιρον, alueos purgabant, & detergebant. apud Psal. Pol. Exp. dilatatio & exprimo.

Ε'κκαθαίρομαι, expurgor. Cum genit. apud Synes.

Εὐκάθαρτος, ὁ καὶ ἡ, purgatu facilis, qui facilè purgari potest.

Περικαθαίρω q. d. circumpurgo. circumquaque purgo vel in circuitu purgo. Item perpurgo. Exp. & ablaqueo. In lib. Iosuæ c. 5. περιεκάθηρε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, circumcidit filios Israel.

Περικάθαρμα q. d. circumpurgamentum. Exp. & retrimentum, sordes, q. d. sordes vndique euerrendo collectæ. 1. Dor. 4

Περικαθαρίζω, circumcirca purifico.

Decomp. Α'περικάθαρτος, non circũpurgatus, nõ mũdatus.

Δυσπερικάθαρτος, qui non facilè circumpurgari potest,

Προκαθαίρω, præpurgo antè purgo. Syn. ep. 44.

Υ'περκαθαίρω, immodicè vel supra modum purgo. Hipp. aphor. lib. 7.

Υ'περκάθαρσις, immodica purgatio. Hipp de nat. hom.

Υ'ποκαθαίρω, q. d. subpurgo, leuiter purgo, vel inferius purgo, per inferiores partes purgo.

Υ'ποκάθαρσις, eiusmodi purgatio. vt ὑποκάθαρσις ἡ διὰ τῆς κοιλίας. Gal. ad Glauc.

Καθο, vide in comp. ex Ο's. Καθὼς, in comp. ex Ω's.

ΚΑΙ'. &: vt πίνης καὶ δίκαιος. Interdum exp. tum: vt apud Plat. ἐφέροντο καὶ ἔφερον. Cic. interpret. tum ferebant tum ferebantur. ¶ Καὶ. etiam plato. ἀχρεῖοι μὲν γὰρ καὶ γυναιξὶν, etiam mulieribus inutiles. ¶ καὶ, æquè perinde. Greg. πάσης τυχὼν παρ' αὐτοῦ δεξιώσεως ἴσα καὶ παιδῶν ὁ τιμιώτατος, æquè atque liberorum charissimus. Aristid. οὐχ ὁμοίως καὶ πρότερον, non similiter ac prius, nõ itidẽ vt antea. Et in orat. Dominica, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς vt in cœlo, sic & in terra. Item καὶ quam. vt Arist. Polit. 1. ἔστι γὰρ ἑτέρα ἡ χρηματιστικὴ καὶ ὁ πλοῦτος ὁ κατὰ φύσιν, alia est quæstuaria atque diuitiæ œconomicę. ¶ καὶ vel. Aristot. de gener. animal. l. 4. καὶ κρατεῖ καὶ κρατεῖται, vel superat, vel superatur. ¶ καὶ sed, vt Them. Ph. 2, πότερον οὖν ἐν τοῖς ἐξ ἀνάγκης ἢ τύχῃ καὶ τίς ἂν εἴποι, &c. ¶ Diuersis particulis præmittitur: vt καὶ γὰρ etenim. & pro eodem καὶ γὰρ δὴ καὶ δὴ, continuò, & protinus, i. ideo. Dem. καὶ μὲν δὴ καὶ, atque adeò, & verò. καὶ εἰ pro εἰ καὶ, etsi, etiamsi, tametsi quanquam, apud Aristot. pol. 3. Καί κε τις, apud Homer. pro καὶ δή τις. Et καί κεν pro καὶ δὴ ἄν. καὶ μάλα, & quidem atque adeò. In responsionem accipitur pro. equidem, ita sanè, ita profectò. Xen. αὐθάδης εἶναι ἀγαθὸς πολλοὺς καὶ μάλα, ἔφη. Sequente ὅμως ponitur pro εἰ καὶ μάλα καίπερ. Xen. Hell. 6. ὁ δ' Α'γησίλαος καὶ μάλα βουλόμενος ἀπαγαγεῖν τὸ στράτευμα, ὅμως ἐκεῖ κατέμεινε τρεῖς ἡμέρας, quamuis maximoperè vellet. καὶ μὲν δὴ καὶ, atque etiam καὶ μέντοι καὶ αὖ. quòd si, sin autem. Demost. καὶ μὴν, quin etiam. Καὶ σὺ exp. atque: vt apud Hesiod. in Erg. Καὶ σὺ δίκης ἐπάκουε, atque iustitiæ obedi. Καὶ πάλαι & sanè iampridem: vel iamdudum, iampridem. volunt enim quidam hic vacare καί. Καί περ, quamuis, etsi, tametsi, quod & καίπερ, coniunctim. καὶ ταῦτα idque, Dem. pro cor. καὶ ταῦτα ἐν βραχέσι, idque breuiter vel, & hæc quidem quàm breuissimé. Apud Aristophanem καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα atque hæc quidem ita se habent. Itidemque apud Plat. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ, & hæc quidem hactenus. vel, & hæc quidem hoc modo se habent. Καί τε καὶ, atque adeó. Demosth. Καί τοι, etsi, tametsi: item, verùm, sed, at, atqui. item, & quidem. iam veró item, proinde, itaque. Sed frequentiùs coniunctim scribitur. ¶ In compositis nonnullis subscribitur ipsa α. vt in κἀκεῖνος pro καὶ ἐκεῖνος, κἀγαθὸς pro καὶ ἀγαθὸς, κἀγὼ pro καὶ ἐγώ.

ΚΑΙΑ'ΔΑΣ, α, ὁ, cæadas: fuit apud Lacedæmonios subterraneus, spelunca in quam fontes conjiciebant. Thucyd. lib. 1. καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν καιάδαν κακούργους ἐμβάλλειν εἰώθεσαν ἐπειδὴ ἔδοξε πλείω ... Sic Pausan. in Messeniacis. ἔγνωσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι ... ἐς τὸν καιάδαν.

Καίατα, Hesychio sunt fossæ: siue loca à terræmotibus & hiantia. vnde καιετάεσσα dicta ab Homero creditur, quod multis eiusmodi καιάδαις hiaret. Vide Strabo.

ΚΑΙΚΙ'ΑΣ, α, ὁ, Cæcias. ventus ex Eurorum genere qui æstiuo spirat. Vide Aristot. de mundo, & Gell. lib. 2.

* Etymol. dici scribit à Caico fluuio.

Καικίας α, ὁ idem Hesych.

ΚΑΙΝΟ'Σ ὁ, ὁ, nouus. Xen. Pæd. 8, ἀλλά τι ἀεὶ καινὸν ... idem in Polit. Laced. ὅπου δὲ παλαιοὶ ... Apud Lucian. sæpe τὸ καινὸν ... pro, res valde inusitata. Fœm. καινή. noua. vnde denuò, de integro. vt Thuc. 3. ... ¶ Τὸ καινὸν, nomen est loci ἐν τοῖς δικαστηρίοις. apud Aristoph. Vespis, ἐδίκαζεν εἰς τὸ καινὸν ἐμπεσών. vide schol.

Καινῶς, nouè, nouo modo. vt τὰ παλαιὰ καινῶς διελθεῖν in Paneg. Exp. & παραδόξως, Suid.

Καινότης, ητος, ἡ, nouitas. Athen. 3. Isocr. ad Nicocl.

Καινόω, ῶ, nouo vel renouo, innouo. Dion. hist. ... ἐκ τῶν ... ἐξ ὑπεσχημένων.

Καινίζω idem quod καινόω. Nonn ...

Καινισμὸς, innouatio.

Composita.

Α'νακαινίζω, renouo, instauro. Α'νακαινιστὴς, renouator. Suid.

Ε'γκαινία τὰ, dedicatio rei alicuius nouæ. vt apud D. Ioan. cap. 10. Suidas dicit esse festum in quo aliquid ... batur. Sunt qui ἐγκαίνιον pro tyrocinio accipiant ... til. lib. 7. cap. 3.

Ε'γκαινόω ῶ, innouo. Exp. etiam, initio dedico.

Ε'γκαινίζω, idem quod ἀνακαινίζω. Ε'γκαινισμὸς instauratio. Item dedicatio. Mach. lib. 1, cap. 4.

Ε'πικαινίζω, renouo. 1. Machab. 10.

Φιλόκαινος, nouitatis amator.

ΚΑΙ'ΝΩ, perimo, occido, φονεύω, κτείνω, Euripid. ... παῖς πατέρα καίνει. * Eust. à κτείνω deducit per metathesin à κτῶ. Alij contra κτάω, à καίνω deducunt.

Καίνυμαι, idem Hesych. Item vinco, supero, & quidem propriè. Od. γ. ὃς ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων Νῆα κυβερνῆσαι. Hesiod. in asp. & Theocr. idyll. 19. de Ioue in ... κεκαίνιστο ἐκαίνυτο λαιψηρὰ αὐτμήν.

Καίνις ιδος, ἡ, mors, cædes, strages. Luc. in Asino, ... ἐκ τῆς καινίδος.

Κ'αινεύς ις, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α'ποκαίνυμαι vinco, Hesych. & Suid. vt Il. ψ. ... ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους.

Κατακαίνω, perimo, conficio, interimo. Eunap. ... βέλος, δίσολος ὢν τοσούτους κατακαίνειν ... τοὺς μὲν καταχαίνοντας τοὺς δὲ καταδιώξαντας. Item ... ἐν χερσὶ τοὺς δὲ πεσόντας τοὺς δὲ φοβήσας.

Α'χαινα, Βασκάνεια, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΚΑΙΡΟ'Σ, ὁ, ὁ occasio, opportunitas temporis, tempestiuitas. καιρὸς τῶν πραγμάτων Dem. occasio rerum bene gerendarum. καιρὸν τηρεῖν, Aristot. rhet. 2, occasionem obseruare ... imminere καιροῦ λαβέσθαι, Luc. occasionem nancisci. Thuc. καιρὸν ἔχουσα χάρις, beneficium in tempore ... nè collocatum. Xen. καιρὸς ἤδη διαλύειν τὴν ... καιρῷ ἐπὶ καιροῦ, εἰς καιρὸν opportunè, tempestiuè ... καιρὸν. ἀπὸ καιροῦ, intempestiuè, alieno tempore. Dicitur ... loci opportunitate. Thucyd. καὶ ... καιρὸς εἴη. Sic Euripid. εἰς καιρὸν τυπεὶς opportuno in loco ... ratus, i. lethaliter. ¶ Item generalius, pro commodo ... καιρῷ γένοιτό τινι. Xenoph. esse alicui commodum ... Sic apud Herodotum, ἐς καιρὸν ἔσται, exp. vtile erit. ¶ ... dus, μετριότης. vt καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος apud Theogn. Xenoph. in symp. μεῖζον τοῦ καιροῦ τὴν ... πρότερον βούλομαι ποιῆσαι αὐτήν. ¶ Item καιρὸς apud ... deus est. Pausanias. καιρὸς ὁ νεώτατος τῶν Διὸς παίδων ... ρὸς. tempus, vt καιρὸς εὔκαιρος, tempus opportunum ... opportuna sæpe, apud Herodianum: quod & ... simpliciter. Sic καιροὶ περιστάσεις, Chrysost. temporum ... Ε'κ τοῦ καιροῦ λέγειν, ex tempore. ¶ In plur. καιροὶ ... quum Cicero dicit, in grauissimis temporibus ... noph. Hellen. ὡς ἀεί ποτε ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις ... σαιντο ἐπ' ἀγαθοῖς. Item καιροὶ exp. inclinatio temporis ... Demosth. ... ἄνδρα διὰ καιρούς τινας ἰσχύοντα ... ἀθήνατον.

... intempestiuus, opportunus, καίριος ἀγὴ, Nonno. ... λέγειν τὰ καίρια, dicere opportuna & commoda, ... item sint: vel quæ alicuius sint momenti. ¶ Item ... primarius. Theophr. de caus. plant. 3. ὅπως τὸ ὕδωρ ... τῶν πλημμύραν ἔλθῃ. ¶ Καίριος πληγὴ, plaga lethalis ... apud Luc. in Nigr. & apud Herodian. lib. 4.

... intempestiuè, opportunè. Vnde apud Xenoph. Pæd. 4. ... item lethaliter, vt καιρίως πληγεὶς, a-... lethaliter.

Composita.

... intempestiuus, non opportunus. Plato in Axio... ἄκαιρος, ὁ χρόνος. Thuc. ἄκαιρος προθυμία. item ... ad personam refertur) importunus, qui obturbat & ... tempus opportunum non obseruans: Theophr. ... immodicus. cui opponitur σύμμετρος. Isocr. ἴσως δ' ὁ λόγος ... οὐκ ἄκαιρος, ἀλλὰ σύμμετρος καὶ πρέπων τοῖς ὑμ...

... intempestiuè, non opportunè item, immodicè.

... intempestiuitas: nõ opportunum tempus. Demost. ... & καιρὸς opponit. Dicitur etiã (secundum Ammonium) de illo qui occasione destituitur. Α'καιρία, inquit ... est molestia obturbatrix & interpellatrix. item im... Isocr. enim opponit λόγου ἀκαιρίαν τῇ συμμετρίᾳ. ... destitutor opportunitate. cui opponitur εὐκαιρία. ... pro eodem.

... intempestiuus, absurdus. in anth. epigr.

... opportunus, tempestiuus, εὔκαιρος.

... opportunitas. Plato enim in Politico ... opponit.

... opportunè, εὐκαίρως.

... intempestiuus. in anthol. epigr. lib. 2. ... γὰρ ἔχω ... rugam exoletam & victam.

... opportunus, commodus, vt ἐπίκαιρος τόπος ἐπιτήδειος. Luc. in Caucaso. ... ὁ σταυρὸς ... item ... Aristid. ... τῆς χώρας. Galenus (inquit ... vocare videtur ἐπίκαιρα μόρια, vitales partes. Suid. ... exponit etiam ... itẽ temporarius. Areop. ... aduerb. opportunè.

... idem quod ἐπίκαιρος. Xen. in Oecon.

... opportunus, tempestiuus. Apud Herodianum sæpe, ... tempus opportunum, vel hora opportuna.

... opportunè, tempestiuè.

... opportunitas, tempestiuitas. Apud Philonem. ἡ ἐν ... situs opportunitas: pro quo εὐκαιρία ... apud Polyb.

... opportunitatem habeo, siue opportunum tempus ... item otium est mihi, vacat mihi hoc agere. Marci cap. 6. ... Apud Luc. ηὐκαίρουν ἐπινοεῖν τι, otium ... consumebant in cogitatione. Sic Lucas Act. 17. εἰς οὐδὲν ... εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον. nulli alij rei vacabant, i. in nulla re alia otium suum consumebant. ¶ Item ... vel ... copiosus sum & locuples: vt apud Suid. ... Athen. lib. 6. Posidonio, οἱ σφόδρα εὐκαιροῦντες τοῖς βίοις, quibus abundè ... vitæ necessaria comparare.

... intempestiuus. item immodicus: apud Isocr.

... intempestiuè. item immodicè, apud Isocr. ... ὑπὲρ τὸν καιρόν.

... idem quod παράκαιρος, intempestiuus. Apud ... in Erg. ... ῥέζων, scelesta patrans, vel inho...

... temporarius, ad tempus durans. 2. ad Cor. 4. ... πρόσκαιρα τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα αἰώνια. Sic Naz. ... temporaria. item temporarius, i. caducus, ... secularis, apud eundem: vt in Epitaph. fratris, τί γίνομαι ... cui inhæreo rebus caducis?

... temporariè, ad tempus, ex Theophili Instit.

... ΡΟΣ, ὁ, licium. Vide Eust.

... bene textus: *significando à parte totum*. Od. η.

... stamen connecto.

... connexio staminis. [Callim.

... vel ... textrix. *significando à parte totum*. Eust. ex

... vro, incendo, cremo. Il. ι. ἐγγύθι νηῶν καίουσι πυρὰ ... multos accendũt ignes: qua phrasi vtuntur Xenophon ... & Plutar. Lucian de calum. πυρπολοῦσι παῖδας καὶ καίουσι καὶ ... ¶ Item cremo mortuum. Isæus in orat. pro Pyrrho, ... κληρονόμον ... ἀλλ' οὐ ... quum enim testatori à quo hæres relictus ... iustáque funebria non fecerit, eúmque in rogum non intulerit. ¶ Improprie autem frigus aut nix dicitur ... Xenoph. de venat. ἡ γὰρ χιὼν καίει τῶν κυνῶν τὰς ῥῖνας.

... vnde aor. 1. ... & aor. 2. pass. ἐκάην & fut. 2. καήσομαι) ... quod καίω. Xen. Hel. 4. κάοντες τὴν χώραν, minus est vsitatum quàm καίω.

Καίομαι, vror, ardeo. Xen. Xell. 9. ὁ μὲν λύχνος ἐκάετο. Lucian. de sacrif. ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καιομένης, adhuc ardente.

Καίομαι, actiua sig. pro καίω: Il. ι, Ε'ν θῆκε δὲ πῦρ κήαντο. ¶ Item passiua sig. vror, &c. Interdum exp. ardeo, flagro, Iliad. ι, Νηυσὶ καιομένῃσι, nauibus ardentibus seu incensis. Sic & ignis dicitur καίεσθαι, i. ardere: Il. ν. Sic δᾷς καίεται, apud Aristoph. tæda ardet. Καίεσθαι dicuntur etiam qui supra modum calent (vt ardere & vri calore apud Lat.) Hippocr.

Καῦμα, τὸ, ardor, æstus, calor nimius, Hesiod in Erg. Xenoph. in symp. Diosc. lib. 4. cap. 138. item æstus. Sunt qui interpr. apud Hippocratem febrem, quam & πῦρ appellauit: alij verò ambientis aëris feruorẽ, alij cauteria & escharas. vt annotat Gal. comment. in Aphor. 13. l. 7. Item id ipsum quod adustum est:

Καυματώδης, ὁ, ὁ καὶ ἡ æstuosus.

Καυματίζω, æstu affligo, ardore excrucio. Matt. 13. & Apoc. 16.

Καυματία ἡ pileus latus ad æstum Solis arcendum.

Καυσθμὸς, ῦ, ὁ, vredo: arborum quarundam morbus. Scribitur etiam καυθμός. Theophr. hist. pl. l. 4. cap. 17.

Καῦσις, εως, ἡ, vstio, crematio. Diosc. l. 5. cap. 138. item cremandi & adolendi modus. Plerumque de medicorum vstionibus dicitur. Isocr. de pace. & Plut. in præcept. sanit. Dicitur etiam de vstione siue adustione quadã architectonicã. De qua Vitruu. lib. 7. cap. 9. & Plin. l. 33. c. 7. Exponitur etiam æstus, ardor. in qua signif. καῦμα frequentius vsurpatur.

Καύσιμος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, aptus ad comburendum, qui vri & cremari potest seu comburi: vt καύσιμα ξύλα. Plat. de leg.

Καυσία, ἡ, causia: tegumentũ capitis Macedonicum, pileum quo æstum Solis arcere solebant, vt mulieres vmbella. Vide Eust. Suid Bud. Vtitur Plut. in Ant. Herodian. l. 4. Athen. l. ...

Καῦσος, ὁ, ὁ ardor, æstus, calor nimius. Diosc. καὶ καῦσον στομάχου, ardorem stomachi. item febris ardẽs. apud Hippocr. Aret. Æt. P. Ægin. Al. Trallian. Sic dicitur etiam dipsas à quibusdam, vt Aet. docet, à qua ictos, ob multam sitim exustos perire scribit.

Καυσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, æstuosus, ardens. vt καυσώδης χώρα. item καυσώδης πυρετὸς, apud Gal. ad Glauc. febris ardens, quæ & καῦσος.

Καυσόω ῶ, ardore infesto, ardore vehemẽti vro, inflammo.

Καυσόομαι, ardore infestor, ardore nimio corripior, calore extremo vror, æstuo. Plerunque de ardoribus in corpore humano dicitur, quales febibus plerunq; ardentibus contingunt. Gal. & Diosc.

Καύσωμα, τὸ, ardor, æstus. idem quod καῦσος. A Gal. apud Hippocr. exp. πύρωσις, inflammatio & ardor.

Καύσων ωνος, ὁ idem quod καῦσος, æstus, ardor. Matth. 20.

Καυσώνιος νόμος, lex incendendi.

Καυστειρὸς, siue καυστηρὸς, ardens, feruens: vt καυστειρῇ μάχῃ. Il. δ.

Καυστήριον, ου, τὸ, locus vbi inuruntur stigmata, & ferrum quo inuruntur.

Καυστὸς ῦ, ὁ, vstus crematus: qui vri & cremari potest. idem quod καύσιμος. Et καυστὸν, quod vri potest, cremium.

Καυστικὸς, ῦ, ὁ, vrendi siue adurendi vim habens. vt καυστικὰ φάρμακα.

Καῦσις, sedes adulta & Sole adurente maturescens: fœnum itidem Solis ardore inarescens, ac velut torrescens. Hesych. item muliebre pudendum, apud comicos.

Καυστηριάζω, idem quod καυτηριάζω, de quo infrà. Strab.

Καυτὴρ ῆρος, ὁ, cauter: instrumentum quo notæ & stigmata inuruntur: item quo medici in ægrorum corporibus affectam aliquam partem inurunt. vt καυτὴρ χάλκεος apud Hippocrat. item στίγμα.

Καυτήριον, ου, τὸ, cauterium, quod vrendi vim habet. Accipitur tam pro medicamento quod potestate vrit, quàm pro ferro candente. Luc. διάπυρον καυτήριον. item pro stigmate inusto. Dicitur item esse locus vbi inuruntur stigmata.

Καυτηριάζω, cautere inuro. item cautere amputo, vt medici partem aliquam putrem. Sic 1. Tim. 4.

Καυτὸς, ῦ, ὁ idem quod καυστὸς, vstilis.

Καυτικὸς, ῦ, ὁ, vrendi siue adurendi vim habens.

Κηώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, bene olens, flagrans, ἀπὸ τοῦ καίεσθαι τὰ θυμιάματα, inquit Hesych. vt Il. ζ. ἡ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα.

Κηώεις, εσσα, εν, idem. Il. ω, ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα κέδρινον.

Κηλὸν, ῦ, τὸ, siccum, aridum. Hesych. At κῆλον, vide in κῆλον.

Κηλόω, ῶ, exp. comburo. item decipio, noceo: & subagito.

Κηλωστὰ, apud Lycophr. sunt lupanaria.

Κήλεος, ου, ὁ, vrens, calens, splendens. Il. θ. τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ & Il. χ. ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ. Dicitur & κηλεὸς pro eodem metri causa inserto. hinc comp. περίκηλα, vt περίκηλα ξύλα, lignea perarida, ambusta. item circumquaque fissa, apud Hom. Od. ε. [locis.

Κάιρα vel κῆρα, κήμινος, quomodo huc pertineant, vide suis

Composita: ac primùm cum præpositione.

Α'μφίκαυστ. hordeum montanum. Quidam exp. prima tritici germina. Sic dicitur forsan quòd amburente sole exoriatur. A comicis vsurpatur & de pudendo muliebri, vt tradit Eustath.

Α᾽καίνω, accendo, incendo. Od η, Η᾽ οἱ πῦρ αὐτίκα. Α᾽καταίομαι, idem apud Herodot.

Α᾽κάκωσις, accensio, incensio.

Α᾽κτοκάω, & δάκνω, aduro, denoro, exuro. Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 17.

Α᾽κτόκωσις, adustio, deustio, exustio.

Διακαίω, peruro, vrendo penetro. Gal. Item metaph. accendo, i. incito, stimulum & calcar adhibeo ad aliquid suscipiendū. Plut. Τῶν δίκαιι ἐ παῤῥησιάν τὸ Κράσσον. Item ira accendo, Luc. de cal.

Διακαίομαι, peruri seu ardere, flagrare. Gal. Theophr. Luc.

Διάκαυμα τὸ, æstus & ardor perurens. Epigr. lib. 2.

Διάκαυσις, peruſtio, vſtio penetrans siue pertransiens.

Διακαὴς, peruſtus, accensus vel ardens. Luc. in Anach. Et τὸ Διάκαεις, ardor perurens. Gal.

Ε᾽γκαίω, inuro. Item exuro. vnde apud Gal. αἱ ἐγκαυθίντες, à Sole exusti, qui æstuârunt. ¶ Item encaustica pingo. Sic ἐγκαυμβῶ, inustus, inustione & encausi pictus.

Ε᾽γκαυμα, nota inusta. Plat. in Tim. Item inustio, pustula ex vstione contracta. Item vlcus in oculo, quod à febre vt plurimum cum crusta impura in nigro aut albo oritur. Act. l. 7. ca. 26. Item materia quæ citò ignem concipit. Poll.

Ε᾽γκαυσις, exustio, æstus, ardor Gal. & Diosc.

Ε᾽γκαυστὸς, inustor, pictor qui ἐγκαύει aliquid pingit.

Ε᾽γκαυστὸς, inustus. Item ἐγκαύει pictus. Ε᾽γκαυστὸν genus picturæ quod inurendo fit. Exp. & materia inusta ad pingendum apta. Plin. lib. 35. cap. 11.

Ε᾽γκαυστικὸς, ad encausin pertinens. Item encausi pictus. Ε᾽γκαυστικὴ, scilicet τέχνη, ars inurendi siue encaustica pingendi, Plin. ibidem.

Ε᾽κκαίω & ἐκκαίω, exuro, extorreo. Theophr. de causs. pl. lib. 5. ¶ Item accendo, intiammo, excito, metaph. vt ἐκκαίειν πόλεμον. Polyb. lib. 2. Plut. in Fab. μᾶλλον ἐκκαῦσαι τὸν θεὸν αὐτὸν ὀργὴν τοῦ Ῥωμαίων. Et in pass. ἐξεκαύθη πόλεμος, exarsit bellum.

Ε᾽κκαυμα & ἔκκαυσις, exustio, ardor, æstus. vt ἔκκαυσις ἡλίου, Alex. Aphrod. probl. lib. 1.

Decomp. Περίκαιμαι, insuper exuro. vel insuper accendo.

Υ᾽πεκαίω, succendo, Υ᾽πέκαυμα, id quo aliquid succendimus, fomes ad succendendum, susceitabulum igniculi. apud Aristot. in mer. orol. Phil. de vita Mos. Plut. in Cæs.

Ε᾽πικαίω & ἐπικάω, aduro, in superiori parte vro. Theophr. de hist. pl. l. 4. c. 17. ἐπικαῇ ὃ καυμάτι ἴσια ἐ ἐλαίᾳ καὶ ὄξυγρῳ. Plato ep. 7. οἱ τὸ σῶμα ἐκ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι, quorum corpora sunt à Sole adusta.

Ε᾽πίκαυμα, adustio, vel id ipsum quod adustum est. Apud medicos, est oculi affectio, quum nigrum oculi in superficie exasperatum, inustum fuerit ita vt colorem cinereum præ se ferat, vt Act. docet.

Ε᾽πίκαυσις, adustio. Dicitur peculiariter de oculorum adustionibus, vt ἐπίκαυμα. Diosc. lib. 2. c. 66.

Decomp. Α᾽ποκαίω, seu ἀφίκαυτος, non adustus, adustionis expers.

Καίω, καίομαι, deuro, exuro, cōburo, vrendo absumo, cremo. Thuc. lib. 8. τὸν δεμέα ἀπὸ τῆ Ἰμβρου κοιλὸ καίουσι, exurunt seu cremant. Plat. in epist. τὸν ἐπιτάλω ἔφυτον κατέκαυσαν.

Καίομαι, exuror, cōburor, cremor: vel ardeo. vnde πολέκαυστον ἔργον, regio exusta, siue ambusta.

Κατέκαυμα, quod exustū seu combustū est. Item ambustum.

Κατέκαυσις, exustio, combustio.

Καταίτης, combustor. Καταίτω, erāt quidam apud Cretenses à cremandis cadaueribus mortuorum dicti: de quibus Plut. in Hellenicis.

Καῦσις etiam dicitur pro πυρπόλησις. Καυσία & καυσία poeticè pro καῦμα & καῦσις. Odyss. κ. Α᾽λλά μοι καυσίη σιὼ τόδε καῦσον ἔσσά μοι ἰσὶ me crema, me exure, vel vre.

Decomp. Συγκαίω, simul vro, comburo.

Παρακαίω, vnde παρακαίστιμι, à latere vritur, iuxtà ardet.

Περικαίω, circumquaq; vro, peruro. Theophr. Ἡμεῖς δ᾽ ὧν ἄγαν ὀ ἀὴρ ἀβέκαιεν, retorridum facit.

Περιπαίομαι, vror, i. dolore afficior. Andocides, τί ποτ᾽ ἂν ἄλλο ἀδικήσοιτο, εἰ ὑμᾶς μὲν ἀγαθὸν ἐμὲ δὲ κακὸν ἐποίησε. Item amore in flammor, depereo Chrys. de sacerd. Περικαίομαι τῆς παρθένου.

Περικαὴς, circumustus, peruſtus. Item ardens. Περικαῆς, ardenter seu admodum ardenter. Apud Suid. Περικαὲς τ γυναικὸς ἔχειν, ardenter deperiens mulierem.

Περίκαυμα χάρακες, vstio ollæ. Ioel. cap. 2.

Περικαίω, iniuper vro: vel aduro, apud Suid. ex Aristoph.

Συγκαίω, simul vro, comburo.

Σύγκαυσις, exustio, combustio. (Euſt.

Υ᾽πεκαίω, cremo sub, succendo. vt ὑπεκαῖε, ξύλα τῷ πρίσθῃ apud

Υ᾽πέκαυμα, id quo aliquid succendimus.

Υ᾽πέκαυσις, succensio. Item idem quod hypocaustum. Vitru. l. 4. c. 10.

Υ᾽πέκαυστον, ν, τὸ, quod succenditur. Sic dicitur vaporarium quod sub pauimento suo habet fornacem, qua accensa calefit. Vide Vitruuium l. 4. c. 10.

Compositæ sine præpositione: ac primùm ex præterito passiui.

Α᾽καυτος, ὁ, ἡ, ὸν, qui vstus seu crematus non est. Ustus: vel qui vri aut aduri nequit Plut. de primo frig.

Η᾽λιόκαυτος, exustus in Sole, Sole perustus. Theocr.

Η᾽μίκαυτος, semiustus. Suid.

Κυνίκαυμα, æstus caniculæ. Suid.

Λυχνοκαυσία, lucernarum accensio, lychnorum accensio Athen. lib. 15.

Νεόκαυτος, recèns vstus seu combustus, recèns crematus. probl. sect. 12.

Νεόκαυτος, idem. Theophr. de causs. pl. lib. 2. c. 11.

Ο᾽λόκαυτον, ου, τὸ, quod totum crematum vel combustum. quod totum cremari solet. Est sacrificij genus quum cremabatur, quum aliàs in sacrificijs deorum tùm aræ superimposita flammis adoleri consueuerant.

Ο᾽λοκαυτῶ, F. ῶσω, siue Ο᾽λοκαυτόω, F. ώσω, totum cremo, quod in quibusdā sacrificijs fieri solebat. Pæd. 8. & anab. 7. item Plut. symp. 6.

Ο᾽λοκάυτωμα, τὸ, victima seu hostia quæ integra cremabatur, victima quæ tota crematur, & ex qua nihil edebatur. Hebr. 10. cap.

Ο᾽λοκαύτωσις, sacrificium in quo tota victima cremabatur. actio sacri quo tota hostia comburitur. Et προσκαυτόω ῶ, eliciendæ spiritus gratia vro. Theophr. de caus. pl. lib. 2. c. 11. πτίσανα προσκαυτόω τῷ ὄγκλῳ.

Compositæ in καὴς & καῖν desinentia.

Α᾽καὴς ἴος, ὁ, ἡ, non vstus, vstionem non experta.

Δυσκαὴς, qui difficulter vri seu cremari potest, difficilè vritur. Plut. de primo frig.

Εὐκαὴς, qui facilè vritur seu crematur, qui facilè ardet & conflagrat.

Η᾽λιοκαὴς, exustus in Sole, Sole perustus. Ὀφθαλμὸς ἡλιοκαὴς Dioscoridem.

Η᾽λιοκαία, ἡ, ardor seu æstus Solis, insolatio. Luc.

Λυχνοκαία, ἡ, lucernarum accensio, luminum accensio. Herodian. quoddam Aegyptiorum apud Herodot. index.

Πυρκαϊὰ ἡ, rogus. idem quod πυρᾶ. Il. ω. item inflammatio. dium. Hesych. & Poll.

Πυρκαΐος, qui inflammat & incendit.

Aliud genus compositorum.

Θυοσκόος, sacrificus, qui sacra flammis adolet seu ardet. θύω & καίω, secundum Eust. Dicitur & θυοσκόος. Vide & in com. à Κοίω.

Κακία κακίζω, &c. vide in Κακὸς.

ΚΑΚΚΑ᾽Β A, Hesychio est perdix. Athen. quoque ita vocari à nonnullis, à nonnullis vocari κακκάβαι, ab aliis κακκάβιδες.

Κακκαβίς, vide in κακκάβαι.

Κακκαβίζω, caccabare Athen. eodem libro dicit κατακεκακκαβίσθαι τὰς περδίκας, à nonnullis vocari κακκάβαι, ab aliis κακκάβιδες.

Κακκαβίζω, vide in κακκάβαι.

Κακκαβίζω, vituperor. Thuc. lib. 1. Interdum sonar, ignauus seu tinnidus, ait ignauus sum, ignauè me gero. Il. ω. οὐκέτι οὔ τοι γε κατίζω. Sic Eurip. in Medea, μὴ μοι κακιζθῇς, nere ignauum oltendias. (ignauiam

Κακιστὴρ, vituperatio. ipsa actio τῷ κακίζειν, & exprobandi modo, malè vel improbum reddo seu efficio. Item deprauo, vitio, corrumpo. vt quum κρίσεις dicitur κακιοῦσι τὸν πόλιν corrumpere vinum.

Κακιστὴρ, malus seu improbus reddor, improbus fio seu inuado, deprauor. item improbè ago. Xenoph. Pæd. 6. & Plat. in Timæo.

Κακίστης, ὁ, maledicus, conuitiator, improbus. Nicand. in Ther. ἴδετ᾽ ἐπὶ βόσκῳ ἰσίτασθε κακαὶ ἀλώπηξ, pinguem quum ceperit vulpes versura ratemum. Caliim. κακοῖσι σιὼ γλώσσῃ, linguā maledica & maledicatrice.

Κακοῦμαι, conuitijs & maledictis infector. Κακασμὸς, ὁ, conuitia & maledicta, conuitiorum & maledictorum ingestio.

Κακωδία, idem conuitior irrideo. Hesyc.

Κακώνυμος, (comp.) ridiculus: infamis.

Compositæ.

Κακόηθης, ες, ὁ, ἡ, homo minimè malus, ab omni malitia alienus. simplex, & apertus. Polyb. lib. 3. ἐσθῆτα τῶν ἄπαντα ὄντα, ἢ ἐ κακόηθη Plut. de audiendo, οἱ ἁπλοῦς καὶ ἀκάκους καὶ κακοήθεις βλάπτουσι. ¶ Item innocens, apud Græc. Interpret.

Κακόηθες, simpliciter & aperiè, siue fraude.

Κακόνοια, ἡ, mens abhorrens à malitia seu malitiæ ignara, simplicitas, ingenium hominis simplex & fraudis ignarum. Dem. contra Neæram. & Plut. in Demetr.

Κακόνοητος, ὁ, ἡ, non nocens, nihil mali faciens, pacificus. Mercurij epith. apud Hom. Il. π. & Od. ω. Exponitur & nullo malo dignus, nihil mali promeritus. vel bonus, mitis & procius. apud Hesiod. in Theog.

Κακοπαθὴς, ὁ, ἡ, non affectus malo seu malis, non infestatus, non vexatus. Ab Hesych. exp. molestiæ expers.

Α᾽λεξίκακος, depulsor mali seu malorum, qui diras arcet seu amolitur. Luc. in somn. Dicitur etiam de rebus, vt ἀλεξίκακος ὑπόμνησις τῶ Ἰδαίων δακτύλων, apud Plut. Et ἀλεξίκακα ὕδατα, salutares aquæ, apud Nonn.

Ἀλεξικακία, malorum amolitio siue depulsio.

Decomp. Α᾽παλεξίκακον, immedicabile, q. d. à quo non possis depellere malum. Hesych.

Α᾽νεξίκακος, tolerans, malorum, patiens malorum siue iniuriarum. αἱ ἐχρόμβῳ τῶ κακοῦ. 2. epist. ad Timoth. Exp. etiam absolutè, tolerans, patiens. Item clemens: interdum etiam constans.

Α᾽νεξικάκως, cum tolerantia malorum, toleranter, patienter, vt αὐτεξικάκως φέρειν, toleranter ferre, & æquo animo.

Α᾽νεξικακία, ἡ, tolerantia malorum, patientia malorum, vel iniuriarum. vel simpl. tolerantia, patientia.

Α᾽νεξικακέω ῶ, tolerantia seu patientia malorum vtor, sum, tolerans malorum, sum tolerius. sum patiens, Chrysost. in epist. ad Hebr. 2. In pandectis vsurpatur *pro* patientiam accommodo.

Α᾽πειρακτος, qui mala nunquam est expertus, malorum expers: Item malitia carens, minimè malus simplex. Basil.

Α᾽πειρακτέω, ῶ, simplicitate vtor, malitiosè non ago, vel malitia non vtor.

Α᾽ποκάμνω, οῦμαι, præ malo deficio, succumbo malo seu malis, vincor malo. Hierem. cap. 15, ἀπεκάμνετο ἡ ψυχή μου, defecit anima mea. Item generalius, succumbo: hinc eccles. lib. 4. Exp. etiam ignauiter iugio.

Α᾽ποκακίζω, malus fio. degenero: vnde ἀποκάκωσις. Hesych. exp. factus est amarus.

Ἀρχέκακος, qui initium dedit malorum. autor seu causa & origo malorum, vt ἀρχέκακοι νῆες, apud Hom. Il. 4. v. 63.

Ε᾽θελοκάκως, qui de industria malus seu improbus est. Item qui studio & data opera segnior est & ignauior. Τὸ ἐθελοκακῶ exp. maleuolentia.

Ε᾽θελοκάκως, deliberatâ malitiâ, vel consultâ ignauia. Appian apud Suid. ἐθελοκάκως τε ἠρωτέλουν ἐς φόβον.

Ε᾽θελοκακία, ἡ, deliberata malitia, vel consulta ignauia.

Ε᾽θελοκακέω, ῶ, ponte malus fum. de industria improbè ago. Luc. εἴ τις αὐτῶν τῶν πυλῶν ἐθελοκακεῖ, si quis eorum sponte deteriora conjectatus & expertus. Milites etiam ἐθελοκακεῖν dicuntur quum consultò vires submittunt, vt vinci cantur. i. de industria ignauius pugnāt, & spōtè cedunt. Herodot. & Paus.

Ε᾽θελοκάκησις idem quod ἐθελοκακία. quū ij qui pugnāt nolunt vincere ob indignationem vel prodītionem. Polib.

Ε᾽κκακέω, idem quod ἐκπακέω, deficio, item animo cōcido, animum despondeo. Luc. 1 8. Ephes. cap. 3. Sic & Gregor. εἰ μὴ ἐκκακήσωμεν ἐν ταῖς θλίψεσι. Apud poly. l. 14. τῷ ἐβδομήκοντα τὸς ἐνηβείας καὶ τὴν ἀλκὴν ἐξεκάμνουσι, exp. consulta prope ignauia elanguerunt ad mucronias suppetias.

Ἡμίκακος, a Phrynicho quidē vsurpari prohibetur; & loco eius ἡμιπλήθης, adhiberi statuitur. Euclidem tamē & Sophoclē dixisse ἡμίκακον, & Aristophanē ἡμικάκως, testis est Poll. l. 6. c. 16.

Μνησίκακος, q. d. memor mali, i. qui memor mali, quo affectus est ab aliquo. iniuriæ illatæ memor. Aristot. eth. l. 4. cap. Interdum generalius, maleuolus.

Μνησικάκως, maleuolo animo & veterum iniuriarū memori, vel eorū more qui ob veteres iniurias simultatem exercēt: Μνησικακία, iniuriārum tenax memoria. Plut. de Herod.

Μνησικακῶ, memor sum iniuriæ, veteris iniuriæ non possum obliuisci, maleuolo sum animo ob veterē iniuriam, Æschin: contra Ctesiph. ὑποῦσιν τοῦ πόλιν τὸ κάλλιστον ὑπ᾽ παιδείας ἐπαχθῆ ξεῖλθοι μὴ μνησικακεῖσθαι. Interdum cōstruitur cum genitiuo rei. vt apud Luc. οὐσ᾽ ἐμνησικάκησε ἔτις ἀπεκηρύξευς. Interdum cum dariuo pers. & accus. rei. vt apud Demosthen. πρὸ τοῦ πολλὰ μνησικακῆσαι τοῖς Κοερινθίοις τῶν Θηβαίοις τῶν πραγμένων. Et cum dat. per abtolute. vt apud Thuc. lib. 8, ἄλλοις ὑ μνησικακοῦντες. Item cum accus. pers. Herodiad. lib. 3. aliquando cum præpos. εἰς. Demosthen. pro cor. Et cum ὅτι, apud Greg. & cum dariuo instrumeni. apud Plat. ep. 7.

Decomp. Α᾽μνησικακία, obliuio iniuriæ seu iniuriarum. idem quod ἀμνησία.

Α᾽πομνησικακέω, idem quod μνησικακέω, Quidam accipi etiam putant in contraria significatione, vt idem sit quod ἀμνησικακέω.

Πάγκακος, omnino malus, pessimus, improbissimus, deterrimus. εὖ ὃ ἀγορεύειν ἠδ᾽ ὁ πάγκακος ἰάσασθαι ἔμπης. Item πάγκακον, res omnino mala. Plat. ep. 8. Superl. παγκάκως, q. d. omnino pessimus seu improbissimus vel omnibus modis improbissimus. Sophin Anig.

Παγκάκως, improbissimè. Eurip. in Hippol. stephan.

Πεδικακία, animo prorsus concido. labo, malo vincor. malè cedo Polyblib. 2, πεδικακοῦντες ὃ ἐκ δυσχερεστέρου τοῖς πολεμίοις.

Ποδοκάκη, ἡ, tignum in quod inferti captiuorū pedes in carcere constringuntur, cippus. Hesychio est vinculum ligni in quo captiuorum pedes vinciuntur. Lysias cōtra Theomnest. ἡ ποδοκάκη αὕτη ἐστὶ ἡ νῦν πολλοὶ ἐν τῷ ξύλῳ δεδέδαμα. pro eodem scribitur

bitur etiam ποδοκάκκη. Tradunt enim Harpocration, Suidas atq; Hesych. ποδοκάκκη dici vel quasi ποδῶν κάκωσις, inserto κ, vel quasi ποδοκατοχὴ, facta syncope, & χ in κ mutato.
Ὑποκακία Hesych. idem esse scribit quod ἐγκακία.
Φερέκακος, mala seu ærumnas ferens, labores ferens. Vel potius laborum tolerans aut patiens. Polyb lib. 3.
Χαιρέκακος, & ἐπιχαιρέκακος, qui gaudet malis alienis, qui gaudium & lætitiam percipit ex alienis calamitatibus. Poll. lib. 5. cap. 25. & Aristot. eth. 2. cap. 7. ¶ Item ἐπιχαιρέκακος traditur dici qui malis artibus oblectatur.
Χαιρεκακία, siue ἐπιχαιρεκακία, ἡ, lætitia & gaudium ex aliena calamitate. Aristot. eth. 2. c. 7. & Plut. de κακοηθεία. Hero.

ΚΑ'ΚΤΟΣ, ου, ἡ, cactus: spinosa quædam planta Siciliæ peculiaris, vt Athen. lib. 2. tradit. Vide & Theophr. hist. pl. l. 6 cap. 4. Plin. lib. 21. c. 16. Rursum Athen. ibidem concludit κάκτον esse quem Romani vocant carduum, Græci κινάραν. Spinosam esse plantam Theocr. etiam testatur, idyll. 10. ὡς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψε.

Κακυῶν, κακώδης, &c. vide in Κακός.

ΚΑ'ΛΑΘΟΣ, ου, ὁ, calathus, quasillum. Callim. initio hymni in Cererem, τῶ καλάθω κατιόντος ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες, Δαμάτερ μέγα χαῖρε πολύτροφε πουλυμέδιμνε. Dicitur (inquit Eust.) παρὰ τὸ κᾶλον, i. lignum & θεῖν, quod est γυροῦσθαι. κᾶλα γὰρ θεῖα κυκλοειδῶς ἀποτελεῖ καλάθους. Quidam scribunt καλάθους propriè dici sportulam vbi κάλας (i. tinctas lanas) reponebant: sed ad vasa tritici, vuarum, lactis & aliorum translatum esse. ¶ Hesychio est etiam poculum quod & ψυκτὴρ, item partes quæ supra faciem.
Καλάθιον, ου, τὸ, paruus calathus, schol. Callimachi. Καλαθίσκος, ου, ὁ, idem Hesych. ex Menandro.
Καλαθὶς, idem.
Καλαθισμὸς, ου ὁ, saltationis quoddam genus, seu forma. Athen. lib. 14.

ΚΑ'ΛΑΙΣ, nomē propriū lapidis cuiusdā, apud Plin. l. 37. c. 10.
Καλάινα ὄστρακα, apud Galenum περὶ κατὰ τόπους lib 5. & Aet. lib. 6. c. 65. vasa testacea è calai lapide. Sic apud eundē Aet. alibi, & apud Actuarium, vasa Alexandrina quæ vocantur καλάινα. Itidemq; καλλάινον χρῶμα, calainus color, Diosc. lib. 5.

ΚΑ'ΛΑΜΟΣ ου ὁ, calamus arundo. * παρὰ τὸ καλῶς ἀμᾶσθαι, vt vult Etym.) Theocr. idyll. 8, ἐπεὶ κάλαμός με διαχιόεις διέτμαξεν calamus scissus me sauciauit. Plut. in Lyc. ἐκάθευδον δὲ μετ' ἀλλήλων κατ' ἴλην καὶ ἀγέλην ἐπὶ στιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν τοῦ παρὰ τὸν Εὐρώταν πεφυκότος καλάμου. Κάλαμος ἀρωματικὸς, calamus aromaticus, nascens in India. Diosc. lib. 1, κάλαμος εὐώδης, calamus odoratus nascens in felici Arabia. Et κάλαμος ἐρυθραῖος apud Dionys. de situ orbis. ¶ Hesych. κάλαμος inter cætera significat culmum.
Καλαμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arundinaceus, i. arundinis speciem referēs. Item arundinosus. Et τὰ καλαμώδη, sub. χωρία, arundineta.
Καλαμόεις, εντος, ὁ, arundineus. Fœm. καλαμόεσσα, arundinea, vt καλαμόεσσα ἰαχὴ, vox calamo aut arundine edita.
Καλάμινος, ου ὁ καὶ ἡ, arundineus, arundinaceus. vt καλάμινος αὐλὸς apud Athen. lib. 4. & σχεδίαι καλάμιναι, apud eundem lib. 3. Et καλάμινον πλέγμα, super quo madidos exsiccabant caseos, apud Poll.
Καλαμίζω, calamo cano, aut calamo canentes imitor. Athen. lib. 16. Alij exp. stipula vel potius calamo carmen disperdo, syluestrem musam tenui auena meditor.
Καλαμίσκος, ου, ὁ, dimin. calamulus, paruus calamus, parua arundo. Apud Aristoph. in Acharn. accipitur pro specillo vel simili medicorū instrumēto, quo instillāt pharmaca in vlcera.
Καλάμιον, (itidem diminut.) paruum quoddam ornamentum cincinnos redimiens. Eust.
Καλαμὶς, ίδος, ἡ, arundo piscatoria. Hesych. Item calamaria theca, quæ & graphiaria. Item vas cui lac imponebatur. Hesych. Item ornamentum quoddam circum capillos, aut genus monilis: ei iem Hesych. Quidam interpr. calamistrum, alij acum arundineam, apud Diosc. lib. 1. A nonnullis etiam sic dici & σύριγγα, fistulam, scribit Hesych.
Καλαμεύω, arundine piscor. vnde καλαμευτὴς, piscator, qui arundine vtitur. Etym. Vide & in καλάμη quod sequitur.
Καλαμωτὴ, septum quoddam ex calamis aut materia huiusmodi, in nauigiorum oris, siue extremitatibus ὑπὸ τῶν ναυτικῶν dicebatur, vt scribit Eust.
Κάμαξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.
Καλάμη ἡ, stipula, culmus. Theocr. idyll. 10, Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει τηνῶδε μάλιστα. Synes. in ep. ἕως μέχρι τῆς καλάμης τὸ λήιον. Et Lysias, ἐπὶ καλάμης ἀροῦν, q.d. in stipula arare, de malo & auaro agricola. Theocr. schol. sic dici ait partem quæ cum spica amputatur. & quod inamputatum in terra relinquitur. ¶ Item metaph corpus senectute confectum & quasi arescens, τὸ τῆς νεότητος ἀπολειμμα. Od. ξ, Ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' ὀΐομαι

εἰσορόωντα γιγνώσκειν. Ab Eustathio. Il. τ, sic etiam dici... hominis interempti annotatur.
Καλαμάομαι, ῶμαι, stipulas lego. Plut. in apophth. ... ἔθερσε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι, ego ex Asia stipulas taxat colligo. Item spicilegiū facio, spicas colligo post messores. Eustath. ex rhet. lex. Interdum significat metaph. Chrysost. de sacerdotio. Item racemorum reliquias ... racemo. Hier. cap. 6. Significat etiam oleas relictas ... Deut. 24. Item metaphoricè, spolio post alium.
Καλαμητρὶς, ίδος, ἡ, quæ spicilegium facit, quæ spica... Hesych.
Καλαμήτρια, ἡ, idem. Plut. in lib. an seni capess. resp.
Καλαμαῖος, α, ον, q.d. culmarius, inter culmos ... versans. vt locusta dicitur μάντις καλαμαία, apud Theocr. idyll. 10. quæ in agris & inter stipulas habitat. ¶ ... pro καλάμη vulgus dixisse, testatur Eust. & schol. Theocr. καλαμεῖον. Eust. est etiam πτίλιον ἐλάχιστον.
Καλαμεύω, meto. vnde καλαμευτὴς, messor. apud Theocr. idyll. 5. Item piscator de qua signif. vide supra.
Composita: ac primum ex κάλαμος.
Ὀλιγοκάλαμος, paucos habens calamos.
Ὀλεσικάλαμος, indoctus tibicē per scomma ita dictus...
Παχυκάλαμος, crasso assurgens calamo aut culmo.
Πολυκάλαμος, q.d. multicalamus, multiplici calamo...
Σχινδάλαμος, ου, ὁ, segmentum siue assula ex calamo ... eodem dicitur & σκινδαλμὸς, apud Diosc. & Aristoph.
Composita ex καλαμάομαι.
Ἐκκαλαμάομαι, ῶμαι, spicilegium facio. Et metaph. ... exp. schol. Aristoph. in Vesp. Quidam exp. tanquam ... ne expiscor.
Ἐπικαλαμάομαι, ῶμαι, post alium vel alios spicilegium facio. Item metaph. post alium vel alios spolio, spolio ... ab alijs relicta sunt Luc. in Toxar.

Καλαμίνθη, vide in Μίνθα.

ΚΑΛΑ'ΣΙΡΙΣ, vestis linea ad talos demissa, Aegyptijs & ... fis in vsu. Herodot. l. 2, ἐνδεδύκασι δὲ κιθῶνας λινέους ... λα θυσανωτοὺς, οὓς καλέουσι καλασίρις. Hesych. ... clauo insignis. Idem καλασίριζα dici tradit τοῖς ...

ΚΑΛΛΑΡΓΥΡΙΤΙΣ λιθάργυρος, spuma argenti ex puro ... vt est apud Diosc. l. 5. c. 102.

Καλαύροψ, vide in Ῥέπω.

ΚΑΛΕ'Ω, -έσω, P. κέκλημαι, voco, accerso. Iliad. ... Ἀγαμέμνονα. Plato in Charm. πῇ, ἔφη, καλεῖ Χαρμίδη ... καλεῖν ἐπὶ δεῖπνον, pro quo Homerus etiam dixit ... καλεῖν. Od. λ, πάντες γὰρ καλέουσι. Demosth. καλεῖν εἰς ... vocare in ius. Et simpliciter καλεῖν pro eodem. Dicitur & καλεῖν τὴν δίκην ὁ ἄρχων, vocare litem, citare litem. ¶ ... co, imploro, apud Demosth. Sic Aristoph. καλῶ ... Deum. ¶ Item voco, i. nomino. Il. ζ, Τόν ῥ' Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον. Dicitur & καλεῖν ὀνόματι, appellare nomine ... ro apud Aratum interpr. signare nomine vero.
Καλέομαι, οῦμαι, vocor, accersor. Item nominor, nomine ... Luc. in Hermot. καὶ τῇ μητρὶ ἥτις ποτ' ἐκαλεῖτο, quocunque nomine vocabatur. Dicitur etiam καλοῦμαι τὸ ..., vocor isto nomine ... mine isto vocor. Plutarch. in Galba, ὡς ἡμέρας καλάνδας ... qui dies à Cæsare appellantur. Interdum καλεῖσθαι ... ita vocor vt simul sim. Il. δ, οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι ... pud Aristoph. dicitur δίκην κεκλῆσθαι, i. vocari seu citari ... gnif. media pro καλῶ, in ius voco. Aristoph. καλοῦμαι ... δίκην εἰς τὴν ἕνην τε καὶ νέαν. Sic & apud Plat. de leg.
Καλήτωρ, ορος, ὁ, epitheticῶς dicit ὁ κῆρυξ, præco ...
Κλῆσις, εως, ἡ, vocatio. Xen. τὴν κλῆσιν τοῦ κύρου ... catio ad cœnam apud eundem in symp. ¶ Item voca... ius. Aristoph. & Ammon. est etiam appellatio, i. nomen ...
Κλητὸς, vocatus, accersitus. Il. ι, Ἀλλ' ἄγετε κλητοὺς ... Apud Aeschin. κλητὸς, exp. inuitatus.
Κλητέος, vocandus. Plat. polit. lib. 1.
Κλητικὸς, κὴ, κὸν, vocatiuus, appellatiuus. vt κλητικὴ πτῶσις ... Gramm. Item inuocatorius. vt κλητικοὶ ὕμνοι, in quibus ... fit inuocatio.
Κλήτωρ, ορος, ὁ, vocator, accersitor, qui vocabat ad ... in domibus potentum. Luc. Item qui vocabat in ius, ... erat vocationis in ius. Demosth. contra Euergum, ... μεμαρτυρήκασι. Exp. etiam, præco: item nūtius, testis. ...
Κλητὴρ, ῆρος, ὁ, vocator: sed peculiariter, apparitor, ... ius vocat, viator, stator. Item antestatus, is quem ... quum alicui diem dicimus, testis vocationis in ius. Demosth. πρὸς Νικόστρατον, & Aristoph. in Vesp.
Κλητεύω, in ius voco, diem alicui dico. vador. Demosth. ... cor. τίς ἂν ἐκλήτευσεν ἡμᾶς; Item testimonium denuncio ... mini diem dico ferendo testimonio, hoc est, ad iudicium ... co ferendi gratia testimonij. Demosth. cōtra Neær. ...

... καὶ ἀναγκάζω μαρτυρεῖν, ἢ ἐξόμνυσθαι κατὰ τὸν νόμον ἢ κλητεύσειν, denuntiatione testimonij obstringam. item testis ... in ius vocationis. Hippocr.
Κλητεύομαι, in ius vocor, vel testimonium mihi denuntiatur. Apud Aristot. in probl. κλητεῦσαι δίκην, exp. in ius vocari.
Κλήδην, nominatim. Iliad. ι. hinc (decomp) ἐξονομακλήδην pro eodem.
Κικλήσκω, (apud Poëtas) idem quod καλῶ, voco, accerso. Od. χ, ... interdum est ἐκκλητικῶς καλῶ: ... Il. ι, ... ἐπαινὴν Περσεφόνειαν. item nomino. ... Od. ι, Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι. [Od ο.
Κικλήσκομαι dicitur, pro κικλήσκω, i. voco. Il. κ. item nominor. ... &c. Κλέος, &c. Κλῆρος, &c. quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.
Composita: ac primùm cum præpositione.
Ἀνακαλέω, ῶ, inclamo, alta voce appello seu voco. Plut. in Cic. ... ἀνακαλέσαντες τὸν πατέρα ... Xen. Pæd. 3. ἀνακαλοῦντες τὸν Κῦρον, τὸν ἄνδρα, τὸν ἀγαθόν. item simpliciter, voco, appello, nomino. Thuc. lib. 1. ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἀχαιοὺς ἀνακαλεῖ. item inuoco. item reuoco, Thuc. l. 1. τότε δὲ αὐτὸ τοῦτο ἀνεκάλεσαν αὐτόν. Item sarcio, rependo: vt apud Chrysost. ad Rom. 11. ... ἰσχύς ... πάσας ἀνακαλέσαι τὰς ἥττας, integrum certamen restaurare, & offensionum noxiam sarcire.
Ἀνακαλέομαι, οῦμαι, idem quod ἀνακαλέω, inclamo. Plut. in Galba, ἀνακαλούμενοι Καίσαρα, alta voce vocantes. item inuoco, imploro. Plut. ἀνακαλεῖσθαι τὰς Ἐριννύας. item reuoco. Xen. in Cyrop. ἀνακαλέσαι τοὺς κύνας. Sic apud Basil. & Diosc. item euoco ... receptui cano. Diodorus, ἀνεκαλέσατο τῇ σάλπιγγι τοὺς στρατιώτας. item reuoco ab exilio: vt τοὺς ἐν ὑπερορίαις ἀνακαλούμενος. Item reparo, recupero, vt apud Suid. ἀνακαλέσασθαι τὴν τῶν ὑποτεταγμένων εὔνοιαν, beneuolentiam subditorū recuperare. ¶ Exponitur etiam emendo, sarcio, rependo: vt apud Plut. in Sertor. ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίου στάσιν, labantem reparabat. ¶ Item ... alta voce inclamor. item reuocor apud Herodian. item reparor, sarcior, instauror. Gregor.
Ἀνάκλησις, εως, ἡ, inclamatio, appellatio quæ fit alta voce. item reuocatio, apud Plat. in Fab. item reuocatio ab exilio. ... τὴν ἀνάκλησιν. ¶ Item euocatio & inuocatio quæ cantu fit, apud Plut. de Arione. item imploratio & inuocatio in auxilium, apud Thucyd. lib. 7. ¶ A Suida exp. simpl. compellatio & alloquutio.
Ἀνακλητικὸς, reuocatorius. Dion. Ἀνακλητικὸς, inclamatorius. item inuocatorius. Plut. in Lyc. ἀνακλητικοὶ λόγοι πρὸς ὁμόνοιαν, sermones apti ad reuocandum in concordiam: Diosc. ἀνακλητικὸς τῶν καρωθέντων, excitatorius eorum qui sopore opprimuntur. item reuocatorius, reuocandi vim habens, excitatorius. Ἀνακλητικὸν subst. signum quod datur receptui, classicum receptus. ... in apophth. & probl.
Ἀνάκλημα, idem quod ἀνάκλησις. item pars cantus, quæ etiā ... dicitur. Iulian. Cæs. Iambl. [euocabilis.
Decomp. Δυσανάκλητος, reuocatu difficilis, non facilè reuocabilis.
Ἐπανακαλέω, ῶ, idem quod ἀνακαλέω, reuoco. Ἐπανακαλοῦμαι pro eodem. Eust. Ἐπανάκλησις, reuocatio. Gal. ad Glauc.
Εὐανάκλητος, reuocatu facilis, facilè reuocabilis. item qui facilè flecti potest & ab ira reuocari. Εὐανακλήτως, exp συμπα... Suid.
Ἀντικαλέω, vicissim voco seu inuito:
Ἀνάκλημα, reuocamen, reuocatio.
Ἀποκαλέω, voco, appello, nomino: pro καλῶ. Xenoph. ἀργοὺς ἀποκαλεῖ, inertes vocabat. Et cum gemino accus. apud eundem. Item reuoco. Xenoph. Pæd. l. 1. τοῦ Κύρου ἀποκαλεῖ. item interdico, ... Aristoph. in Auib. ἀποκεκλήσθαι μὲν Διογενεῖς θεοὺς μὴ διὰ γε τῆς ... πόλιν, interdiximus diis cœlestibus transitu vrbis nostræ.
Ἀπόκλητος, vocatus. Polyb.
Ἀπαγκαλέομαι, auoco, idem quod ἀποκαλέω.
Ἐγκαλέω, ῶ, accuso, q.d. in ius voco ob aliquod crimen. interdum absolutè, vt apud Demosth. πρὸς Φορμ. ... ἐγκαλοῦντες, ... interdum dicitur ἐγκαλῶ σοι προδοσίας, appello te de proditione, & ἐγκαλῶ σοι πληγῶν, ago tecum iniuriarum ob verbera. Apud Isoc. πρὸς Εὐθύνουν, ἐγκαλεῖν χρέος, exp. petere debitum. Dicitur & absolutè ἐγκαλεῖν τινι, litem alicui intendere, vt apud Liban. ἐνεκάλει τῷ Φορμίωνι. Dicitur & ... quauis accusatione extra forum etiam. Plut. in Lyc. ἀδικίαν ... τοῖς Λυκούργου νόμοις. item expostulo cum aliquo, vt amicus cum amico. Aristot. eth. 9. & 8. Dicitur etiam ἐγκαλῶ ... hoc improbo & reprehendo.
Ἐγκαλέομαι, οῦμαι, in iudicium vocor & actione conuenior: Demosth. item accusor, reprehendor. Aristot. eth. 4. διὸ καὶ ἐγκαλεῖται τῇ τύχῃ, &c. hoc vitio vertitur fortunæ: Sic dicitur ἐγκαλοῦμαι τοῦδε, de hoc accusor. Et τὰ ἐγκεκλημένα, quæ obiecta sunt. Demosth. ¶ Ἐγκαλέσαι pro ἐγκαλεῖν, actiuè dixit Isoc. in Trapezitico.
Ἔγκλημα, τὸ, id de quo quis accusatur, accusatio, actio, petitio, libellus actoris; & quæcunq; iudiciaria persequutio dicitur. Demosthen. Dicitur ἀναδέξασθαι τὸ ἔγκλημα, recipere in se

crimen, crimini se offerre, apud eundem. Et ἐναγεῖν τὸ ἔγκλημα, non instare accusationi institutæ. ¶ Item quod vitio vertitur, quod obiicitur, crimen. Thuc. lib. 1. ἐγκλήματα ποιούμενοι crimina obiectantes. Exp. etiam querela, apud eundē Thuc. lib. 1. ibidē ἐγκλήματα διαλύσασθαι, exp. controuersias dirimere.
Ἐγκληματικὸς, accusatorius. item querulus, expostulator, litigiosus. Aristot. Ἐγκληματικῶς, accusatoriè. item querulè.
Ἐγκληματεύω, accuso, queror, vel querulus sum.
Ἔγκλησις, criminatio, accusatio. Artemidor. in Onirocr.
Ἔγκλητος δίκη, de qua prouocatio est; vel de qua est prouocatum. Sic ἔγκλητον δικαστήριον, quod appellatur in prouocatione, apud Suid.
Ἐγκλητέος, reprehensione dignus.
Decomp. Ἀνέγκλητος, cui nullum crimen obiici potest, irreprehensus, inculpatus. Xen. Hell. 6. & Plato epist. 7. item pacatus, certus, non controuersus. Plat. lib. 5. de leg.
Ἀνεγκλήτως, irreprehensè, inculpatè.
Ἀντεγκαλέω, ῶ, vicissim criminor; recriminor, recriminando obiicio, cum dat. pers. item excuso culpam alicuius. Ἀντέγκλημα, τὸ, recriminatio: sic dicitur, quia omnis nostra defensio constat eius accusatione qui vindicatur. Vide Fab. lib. 7. cap. 5. Ἀντεγκληματικὸς, q.d. recriminatorius: vt ἀντεγκληματικὴ αἰτίασις, recriminationem habens, seu potius excusationem culpæ.
Καταγκαλέω, ῶ, pro ἐγκαλέω. Areop. ad Demophil. Κατέγκλημα, idem quod ἐπίκλημα. Eust.
Προσεγκαλέω, ῶ, insuper accuso seu incuso.
Φιλεγκλήμων, amator querularum, querulus: item delator, quadruplator. [τινας γὰρ εἰσκαλῶ.
Εἰσκαλέω, ῶ, ad me voco, intrò voco. Aristoph. in Vesp. τοὺς μάρ-
Decomp. Ἐπεισκαλέω, insuper intrò voco.
Ἐκκαλέω, ῶ, euoco, propriè extra voco, Iliad ω, Δμωὰς δ' ἐκκαλέσας, &c. item pellicio. Plut. in Pericle, πρὸς τὸ οἰκεῖον αὐτὴν ἀγαθὸν ἐκκαλεῖ. Sæpe & prouoco. item elicio, excito; irrito. Vide ἐκκαλέομαι.
Ἐκκαλέομαι, οῦμαι, (med.) idem quod ἐκκαλέω. Aristophan. in Vesp ἐκκαλοῦνται τοῦτον, euocant istum. Plut. in Cam. ἐκκαλεῖται πρὸς τὰ τείχη τοὺς πολεμίους item prouoco. Polyb. l. 16. item elicio, irrito. Æschin. τὴν ὑμετέραν ὀργὴν ἐκκαλέσασθαι βεβούληται. ¶ Ἐκκαλέσασθαι τὴν δίκην, litem ab vno iudice ad alium transferre. Dicitur & ἐκκαλέσασθαι τὴν κρίσιν apud Plut. in apophth. interdum ἐκκαλέσασθαι, pro ἐπικαλέσασθαι, appellare magistratum.
Ἔκκλησις, euocatio, prouocatio. Suid.
Ἐκκλησία ας, ἡ, q.d. euocatiuus cœtus; concio. Aristoph. in Acharn. μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν τοῖς Θρᾳξὶ, non dare concionem Thracibus: Sic dicitur ἐκκλησίαν συλλέγειν, conuocare cōcionē. Apud Thuc. & Xen. Et ἐκκλησία γίνεται, cogi concio, apud Thuc. item concionis locus, locus in quo habetur concio. Luc. in dial. Mercurij & Maiæ. & Demosth. pro coron. ¶ In Christianorum scriptis significat cœtum vniuersum ad vitā æternam euocatum, qui veram Christi religionem profitetur: item particulares cœtus in quo ille vniuersus distribuitur, 1. Cor. 1. Restringitur & ad quampiam familiam quæ Christum profitetur, aut ad eos qui in Christum profitentur. Rom. c. 16. Restringitur & ad synedrium seu presbyterium, i. seniorum collegium. Matth. 18. Tandem vsurpari cœpit etiam de loco in quo ipsa cogitur; vt & concio Lat.
Ἐκκλησιάζω, concionem habeo siue concilium. Item concionor, in cōcione delibero. Isocr. de pace, ἥκομεν ἐκκλησιάζοντες περί τε πολέμου καὶ εἰρήνης. Item sum in concione, intersum concioni apud Luc. & Synes. Item in concionem aduoco, ad concionem voco. Aristoph. in Vesp. & Deut. 31.
Ἐκκλησιαστὴς, οῦ, ὁ, concionator, qui in concione verba facit; vel sententiam dicit. Aristot. rhet. 1. Item qui interest concioni. Exp. & vnus ex concione. apud Luc. & qui in concione stat. Plat. in Gorg.
Ἐκκλησιαστικὸς, ad concionem pertinens. q.d. concionalis. vt ἐκκλησιαστικὸς μισθὸς; concionalis merces; i. eorum qui concioni interfuerunt. Luc. pro quo dicitur etiam absolutè τὸ ἐκκλησιαστικὸν, apud Aristoph. in Plut. Item ad Ecclesiam Dei pertinens, qui est ex Ecclesia, ecclesiæ doctrinam sequens.
Ἐκκλησιαστήριον, ου, τὸ, minusculum theatrum. Vitruu. l. 7.
Ἔκκλητος, q.d. euocatus, is ad quem prouocatur is qui appellatur. Plut. Et de quo prouocatio est. Sic dicuntur ipsæ lites ἔκκλητοι, apud Poll. ¶ Ἔκκλητοι dicebantur etiam quidam ad certas consultationes destinati: vt apud Eurip. in Oreste. & Xen. Hell. lib. 2.
Ἐκκλητικὸς, euocatiuus siue euocatorius, euocandi vim habens. Diosc. lib. 2, ἐκκλητικὸς ὀρέξεως, aptus ad prouocandam appetentiam. Ἐκκλητικῶς, euocatoriè, tanquam euocando: vel cum efficacia prouocandi Suid.
Ἐκκλητεύω, denūtio testimonium, adiecta mulcta ni pareatur. Æschin περὶ παραπρ. καὶ ἐκκλητεύειν, ἐὰν μὴ θέλῃ ἐκεῖ παρεῖναι.
Ἐκκλητεύομαι pro κλητεύομαι, testimonium mihi denuntiatur. Item, ob testimonium non dictum mulctor mille drachmis. Æsch. contra Timar.

Decomp. Ἐξεκλησιάζω, concionem aduoco. Aristot. Oec. 1. Apud Hie. Gorium, c. 26, ἐξεκλησιάσθη πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ Ἔρετριεῖς, exp. congregatus est vniuersus populus aduersus Heremitã.

Κατηκλησία, concio derepente conuocata ũ grauius aliquod negotium incidisset. Poll. lib. 8.

Συνεκκλησιάω. prouoco, concito, pellicio. Plut.

Συνεκκλησιάζω, simul concioni interfum, concionis cõmune vas habeo. Exponitur etiam eidem ecclesiæ assentior, eiusdem rum ecclesiæ.

Ἐκκαλέω, ῶ, or κκαλῶ, vocc, nomino, appello. Xen. ἀνδραποδιστὰς ἐκκαλεῖν ἐπὶ δίκην, item cognomino. Item inuoco, impioro, Herodian. lib. 7. θεὸς τὸν ἀδικούμενον ἐκκαλεῖται, læsa implorabant numina. Item pro ἐγκαλῶ. obijcio, vitio verto, crimini do. Luc. βλάπτει ἡ τῇ ὑβριζομένῃ ἀδίκως, ἐκκαλεῖ μὴ Herodian. ἐκκαλεῖ δὲ ἀμφοτέρους φιλίου Νέρωνος. Et cum in fi. vt apud Thucyd. 1. 2. ἐκκαλούμενος ἐς ἐκεῖνα ἐξ ἴσου ἢ πόλιν αἰτίας ἔχειν.

Ἐκκλησιάζω, c gnomino. Xen. l. u Luc. Item postulor, accuser. Antipho, τὸν δὲ φάσκοντα ἀδίκως ἐκκαλεῖσθαι μὴ φαυλεῶς ἐλεγχθῆναι ἐκκαλεῖται, reum damnari iccius est crimi manifesto conuictum eorum criminũ quibus postulatus. ¶ Item actiua significat inuoco, imploro. Plut. in Publio, ἐκκαλεῖσθαι τὸν Βρῦτον. Et cum infinit. apud Synes. Item prouoco, superiorem appello. Plut. ἐκκαλεῖται τὸς δημάρχους. Sic act. Apost. cap. 25.

Ἐγκλησις, criminis Diectio, criminatio, crimen quod obijcitur. Xen. in Oecon ¶ apud Sophoclem dicitur significare accusationem ab Eustathio.

Ἐπίκλησις, cognominatio. Iliad. φ. & π. Et apud Plut. in Coriol. Item inuocatio Luc. Et pro ignominia, apud Thuc.

Ἐπίκλην, (aduerbialiter) cognomentò Plut. in Tim. Item præ omnibus, apud Appian.

Ἐπίκλητος, aduocatus siue euocatus, accitus. Item adscitius. Herodot. Ioseph. Aristoph. Apud Plut. symp. 7. ἐπίκλητοι, conuiuæ sunt insuper vocati, extraordinariè vocati, vmbræ. Et ἐπίκλητος πόλις attributa, in libro Iosuæ.

Decomp. Ἀνεπίκλητος, nulli criminationi obnoxius siue reprehensioni, irreprehensus, inculpatus. Xen.

Ἀνεπίκλητος, citra reprehensionẽ, irreprehẽsè, apud cũdem.

Καταγκλῆ ὁ κατηγορικὸς λόγος, euoco, accerso, conuoco. Plut. in Sol. κατηγορεῖν ἢ ἀγωνίζεσθαι τούτοις. Apud Polyb. κατεκλῆσαι τὸ τῶν Μιλησίων ἔθνος πρὸς ἡμᾶς φιλίαν. exp. diligenter inquiressus. Item inuoco, implo. Plut. in Them.

Κατάκλησις, euocatio. Ammon. Κατάκλησις, cõuocatio multitudinis. apud Hesych.

Μεγκαλέω, ῶ, ad me voco, accerso. Aristoph. in Pluto, μετεπέμψατο τὸν ἐμὸν υἱόν. Item reuoco. Thuc.

Μεγκαλῆμαι, accersor. Plat. in Axiocho, ὑπόθες δὴ σε μετεπέμφθαι. Item reuocor. Philo, de vita M. lib. 1, ᾧ ταῦτ' ἐδόκουν πᾶσι κακὸς φυγὴν ἑαυτῷ μεγκαλεῖν).

Μετάκλησις, accitus, seu accersitio. Hesych.

Ἀμετάκλητος, (dec.) irreuocabilis, qui reuocari nequit. Suid.

Παρεγκαλέω, ῶ. inuoco, accerso, aduoco. Aeschin. παρεγκαλῶ ὁ Εὐβουλος σωπᾶν σοι. Plat. ἐὰν δὲ παρεγκαλῇ ὅπως μὴ λέξουσιν ἐ. παρεγκαλᾷ, (per sc.) aduocatum mihi accerio, apud Aeschin. Et inuoco. Xen. Hell. 1, ὅταν δὲ τὸν σύμβιον παρεγκαλέσωμεν vbi Martem inuocauerimus. ¶ Item hortor, inuito. Xen. in Oecon. παρεγκαλῶ σε ἐπὶ ἔργον. Plut. in Numa. παρεγκαλέσας ἐπὶ τὸν θεατρίζειν, hortantes ad suscipiendum imperiũ. Et cum infinitiuo. Iocr. in Nicocle, παρεγκάλει μὲ κακὸν ἐμβῆναι εἰς ἐπιτηδεύματα τοιαῦτα. Apud Thuc. lib. 3. τοὺς δ' ἄλλους παρεκαλοῦντες, exp. sollicitantes. et pro impello. Eurip. παρεγκαλεῖς με εἰς ἐλέγχους. item pro elicio. Xen. παρεγκαλεῖ παλιὸν φίλον. ¶ Item oro, rogo, obsecro. Greg. ὅτε δὴ κ' παρεγκαλοῦμεν, δέεσθαι ὑπερφέρειν. Plut. in apophth. παρεγκαλῶ μὴ ὀλιγωρεῖν. Ité pro alio precor, intercedo, vt aduocatus & patronus, Chrysost. ὑπὲρ ἐμοῦ μεγάλα παρεκάλει τὸν βασιλέα παρεγκαλεῖν. Apud Plat. de leg. παρεγκαλεῖν αὐτοῖς, preces adhibere. Frequens est in noue Test. in hac significe. vt Marci 1. & alibi. ¶ Item consolor.

Παρεγκλησις, euocatio. Item aduocatio. Dem. Aesch. Item adhortatio. Polyb. lib. 5. & Basil. item sæpè in noue Test. ¶ Item precatio, obtestatio, deprecatio. Plut. & 2. Cor. 8. ¶ Item consolatio. Basil. Chrysost. & passim in noue Test.

Παρεγκλητος, ὁ, ἡ, ὃ, acce situs & rogatus vt faueat alicui in iudicio. Demosth. Item deprecator vel intercessor. Philo de vita M. lib. 3. & 1. Ioan. 2. ¶ item consolator. Ioan. 15. & 16. Sic & apud Greg. & Damasc.

Παρεγκλήτωρ, exhortator, item deprecator. item consolator, Hesych. (consolatorius.

Παρεγκλητικὸς, κὴ, κὸν, exhortatiuus, siue exhortatorius. Item

Decomp. Ἀπαρέγκλητος, qui non aduocatus siue accersitus venit, qui vltrò se offert. Thucyd. lib. 2. ¶ item insolabilis, inconsolabilis.

Ἀντιπαρεγκαλέω, in contrarium hortor, contrà hortor. Xen.

Εὐπαρέγκλητος, qui facilè aduocatur, vel allicitur, [illegible]

Παρεγκαλεσμὸς, ὁ, insuper aduoco.

Συμπαρεγκαλῶ, vnà aduoco, vnà exhortor. Plat.

Περιεγκαλέομαι, ἐμαι, euoco. Luc. in Tim. ᾧ μὰ κάνεις ἐπιτυχεῖν ἐς τέρμονας περιεγκαλεῖσθαι. item prouoco. Herodot. lib. 6, περιεκαλέσατο τὸ ἡμέρης εἰς μάχην. Ἐπὶ τοῦτο τὰς συμφορὰς, apud Xen. Item sine cæsu, prouoco, gnam aut certamen. Plut. in Numa, περιεκαλέσατο τὸν Σαραβάμνην. Item prouoco, excito: vt περιεκαλέσατο care vehitum Alex. Aphrod. Et περιεκαλέσατο ἐγχειρήσεις, prouocare appetitus ad obiecta. Herod. lib. 6. In hac significatione dicitur etiam Λελακτιεῖν, lacessere arbitrio, ferre arbitriũ apud Dem. περιεκαλέσατο φόνον, prouocare iudicio, apud eundem. Et περιεκαλέσατο voco. Dem. contra Bœot. περιεκαλέσθη εἰς Ἀρεοπαγίτας. Et πρὸς ἐμὲ λίσσεσθαι. ¶ Item optione prouoco, conditionem fer. ὃ, περιεκαλέσατο ὑμᾶς ὁ ὑμῖν φίλτατα βουλόμενος, πολίτας εἶναι. cum accusari apud eundem lib. 2. Dicitur & περιεκαλοῦμεν conditionem ferre, apud Dem. ¶ Item hortor. Theseo, περιεκαλεῖτο φίλτατα εἰπεῖν, hortabatur vt amicissimè loqueretur. Sic apud eundem, sympos. 4. ¶ Item mandatione exposco. ¶ Item denuntio quispiam meo, testatoq; prædico: seu diem dico ad aliquem. tra iudicium peragendum.

Περικλησις, prouocatio, ipsè lacessendi actus. Herodian. lib. 6. Item prouocatio, & quasi inuitatio ac pollicitatio. Aristot. lib. 4. de repub. ¶ Item vtrius is partis stipulatio ac sponsio pœnæ nisi esse dicetur, vt concepta est prouocatio. Iona. ¶ Item conditio lata. Exp. & conditionis polit. præcipere ἢ περικλησις τῆς ἔρμειας. Idem latione ponit. Item libellus quo iudex tribebatur quæstionem postulatis. Harpocr.

Περικλητος, prouocatus prompti.

Περικλητικὸς, prouocatorius, ad prouocationem Item prouocandi vim habens siue eliciendi. 16 3. περικλητικὸς οὖσαν. vrinam cieus.

Περικλέομαι, idem quod περικαλέομαι, prouoc & δ. item Odyss. δ.

Decomp. Ἀντιπεριεκαλέομαι, ὅμην. vicissim prouocare, vicissim conditionem stipulor. Dem. Ἀντιπεριεκάλουν ferro vicissim conditionem stipulor. Dem. Ἀντιπεριεκάλουν ferro vicissim conditionem stipulatio vicissim facta conditionem ferre.

Ἐπικαλέομαι, ἐμην, euoco. Od. θ, ἐπικαλεσσάμενος ἑταίρους, quum euocasset ex ædibus.

Προκαλέω, ῶ, aduoco, adscisco, accio, accerso. Item ad xilium. Thuc. lib. 1, ἠξίουν δὲν προκαλεῖσθαι τὸν ἐλεύθερον ποιεῖν, pro simpl. κελεῦ, voco, appello. Soph. in Ajac. Ἄλλον δ' ὁ πρὸ τ προκαλῶ. ¶ Item in ius voco. Phorm. τί οὖν προκαλῇ;

Προκαλοῦμαι (med.) pro eodem: v προκαλοῦμαι οἱ Τρῶες. Apud Diod. προκαλεῖται πόλεμον, cupiens elicit. Item in ius voco. Aristoph. in Vesp. ἐστὶ δὲ προκαλέσασθαι δίκης τοῦ φορτίου, in iniuriarum dati. ¶ Item pass. aduocor, accior. in iudicium voco. ntẽ accusor, accersor. Plut. in Solone. κληθεὶς, φόνου εἰς Ἄρειον πάγον, cædis accersitus.

Προκλησις, aduocatio. ¶ item in ius vocatio. Plato. 8. item adhortatio Hesych.

Προκλητὸς, aduocatus, ascitius. Plut.

Decomp. Ἀπροκλητος, ὁ ἄκλητος, iis quæ contra eius tur qui in iudicium vocatus non est, aut qui non ad tus est. Demosth. contra Nicostr.

Συγκαλέω, conuoco, congrego. Suid.

Συγκλησία, conuocatio, concilium: dicitur de sicut ἐκκλησία de populo.

Σύγκλητος, conuocatus, indictus. Eurip. & Dem. κλητος lib. Καλὰ, lenarus Romanus.

Συγκλητικὸς, senator. Luc. & Plut.

Σύγκλυτος, υδος, ὁ, collectitius. vnde συγκλυδὴς

Composita ex κλητὸς, *citra præpositionem.*

Ἄκλητος, ὁ, ἡ, non vocatus, innocatus. A. hend. 6.

Ἄκλησις, inuocatò, sine vocatione aut inuitatione

Ἄκλητι, idem. vt ἀκλητὶ κωμάζειν εἰς φίλους ἄδικα.

Αὐτόκλητος, ὁ seipsò vocatus siue inuitatus. qui non cipulus venit, aut alió. Plat. ep. 7. Plut. symp. 7.

Αὐτοκλήτως, spontanea vocatione, vltrò.

Δεῖπνοκλήτωρ, ορος, ὁ, qui ad cœnam conuiuas Athen. ex Artemidoro.

Θεόκλητος, à Deo vocatus. Nonn. item in quo Deus vt θεόκλητον μέλαθρον.

Ὀνομακλήτωρ, nomenclator, qui nominatim aliquos qui putent ita dici qui à Plin. vocator appellatur, nominatim vocet conuiuas ad discumbendum.

Πολύκλητος, à multis vocatus. Item è multis locis Iliad. κ.

Κλητὸς, ὸν, è longinquo vocatus. Scribitur & πλακλητὸς, apud eundem Homer.

Κλητὸς, ὸν, q. d. falsa vocatio in ius, accusatio apparitoris qui renuntiatur se quempiam in ius vocasse. Poll.

Κάλαθος, vide in Κυλιν. Κάλαμος, &c. vide in καλὸς.

Κάλαμος, ὁ, lignum. Hesiod. in Erg. ποσὶ ἐπὶ καμπύλα κάλαμα. Festus, ligues clauæ, à Græcis κάλαμοι vocatas scribit, quas gentes ferinos appellatos fuisse cationes. * forsan à καίω seu dictum est κάλαμος.

Καλαμικὸς, ligneus. Hesych.

Καλαμίς, ίδος, ἡ, id. à lignis, quòd nidi soleant esse baliues & festucis compacti. Phocyl. Μὴ δὲ πρὸς ὄρθαις κάλαμις πανδωδιάσθω. Sic & apud Lucian. Significat & cauleam, quit Pollux. ¶ Ponitur & pro domo, propriè autem ea quæ elignis. Sidon. Epig. Γωνίᾳ ἐν ὀχίστοισι πανυστατίοιο κάλαμι. Et eneraliter pro quauis domo. vt Hesiod. in Erg. (de fraudulenta muliere loquens) ἐν τοῖ ἐλθοῦσα κάλαμον. Et paulò post, ὅς ἐφορᾷ βάσεις ἀθεμίστων ἀνδρῶν. vbi tamen quidam peculiarihorum intelligendum putant.

Καλαμίδιον, ῆ, rugurium, domunecula. Plut. de defectu orac. em pro sacello, apud eundem in Numa & Cam.

Κάλαμος, ὁ, causa. Citatinus apud Poll. item domuncula, casa; em carcer. Hesych. item lignum quod & κλοιὸς vocatur. Hesych. & schol. Aristoph.

Καλάμη, ἡ, domuncula, tugurium. Poll. ex Eupol,

Καλάμη, ἡ, lignum iaculum, sagitta. Il. ε. Ἐνήμασε βέλη αὐτὰ καλάμη. iacula, sagittæ. * Eust. propriè esse dicit fusum ex lignum teali, à κάλος, lignum. ¶ At κάλαμος, vide in Καίω. Κάλαμος & κάλαμον dicitur machina illa lignea quæ ruxta ceos ad aquam hauriendam strui solet: tollynem vocant est. Plin. & Veget. alij grues. Herodot. κελωνίοισι ἀρδεύουσι; κάλαμον, expetiam ἐχέτλης, admissarius. item libidinosus & lax. Hesych. & Eust. ex Aristot.

Καλὸς, ὴ, ὸν, pulcher, formosus. Il. Φ, Οὐχ ὁρᾷς οἷ' ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς πάντα τὰ δίκαια π. Et καλὸν ἔργάσῃ, Od. θ, Sic Plato in Crit. καλὴ ἐ. ἀνδρὸς γυνὴ, pulchritudine eximia fœmina. Plut. in Romulo. καλὸς ὁ ῥᾴδιος, pulcher aspectu. Dicitur & καλὸς τὴν ὄψιν apud Athen. 12. & καλὸς τὸ σῶμα, (sub. τῷ) apud Xenophon. Dicitur de rebus inanimatis, vt χλαῖναι καλαὶ. Odyss. & ἄμαξαι καλαὶ Iliad. κ. Apud Platonem, καλὸς ἐστὶ ὧδε ὁ κόσμος. Cic. ate pr. pulcher est hic mundus. Pro loco interdum exp. decens, decorus, egregius, honestus, laudabilis. Od. θ Ἔστι δ' ἀγαθὸν καὶ καλὸν non honestum sermonem protulisti. Annotant quidam καλὸν appellari à philosophis quod quouis modo pulchrum sit: at ἀγαθὸν, eximium illud ac verè pulchrum siue honestum quod à virtute proficiscitur. ¶ Nonninquam τὸ καλὸν substantiuè ponitur, & tum exp. decus, ornamentum: vt apud Thucyd. Xen. Pæd. 4. fut. in Pericle. Dicitur & καλὰ ἔργα, egregia facinora, res præclaræ, apud Xen. Pæd. 1. & alibi.

* Etym à καίω deducit, quòd quæ pulchra sunt; nos ad sui amorem vocem & inuitent.

Καλῶς, aduerb pulchrè, honestè, cui opponitur αἰσχρῶς. Plato, Cen. Isocr. Apud Demosth καλῶς ἔχει, exp. honestum est. Item idem quod ἐκτελῶς, rectè, benè, bellè. Iar. Dem. καλῶς πράττειν. fecem esse, feliciter res suas gerere. Aristot. pol. 7. Interdum est pprobantis quæ dicta sunt. Demosth item rectè. i. peritè & rarte. Thuc. Superl. κάλλιστα, pulcherrimè, optimè, commodissimè. Xenoph. Pæd. 4.

Καλλίων, (à cõparatiuo καλὸς) pulchrius seu venustius reddo. Καλλίστη, (à Superl. καλλίστη) pulcherrimus sum siue formosissimus, aut pulcherrima siue formosissima. Herod. l. 1. & Plut. Ἐπὶ τοσοῦτον καλλίστη ἐστὶν ἡ ἐμὴ γενεὰ, vt potius pulchritudinis præmium exuperantis cæteras. Luc. tuear pro pulcherrimo præmio, ex Soph. in Aiace.

Καλλονὴ, ἡς, pulchritudo, decor. Ab Hesych. exp. ὁ σχῆμα Theophr. hist. pl. l. 9 c. 2.

Καλλιμορία ὁ ἡ, apud poëtas idem quod καλὸς, pulcher, vel pulcherrimus. Od. ρ. & ο καλλιμορος δέξαο. At ὑπὸ καλλιμορος dicitur commodas, fecundus, prosper. Od. λ.

Αἰκαλλὰς, quomodo huc pertinet vide suo loco.

Compositæ: ac primùm ex καλὸς.

Ἀπειροκαλὸς, ὸν ὁ ἡ, rectè & honesti experientiam non habens; honestatis omnis rudis & imperitus, decori ignarus, decorũ seruare nesciens, ineptus. Demosth. Plut. Luc.

Ἀπρεπόκαλος, præter decorum, nulla honesti ratione habita, ineptè.

Ἀπροκαλία, ignoramia recti & honesti, seu decori, ineptia. Dionys. Halic. Xen. Pæd. 1.

Ἀπροκαλοῦμαι, ineptè ago, ineptiõ. Aeschin. in epist.

Δοξοκαλία, ἡ, opinio pulchritudinis suæ. Plut. in Phil.

Μισόκαλος, honẽsti osor. Hesych.

Ὀβριοκαλία (quasi ὄβριμος καὶ καλὸς) leonum catuli. Aeschylo. Secundum quosdam dicun. ur & luporum catuli.

Παγκαλος, (q. d. omnino pulcher) pulcherrimus, perpulcher. Item honestissimus, Aristop. in Pluto. Dicitur & παγκάλως, in fœm. apud Philonem.

Παγκάλως, pulchrè. Item honestissimè. Dem. Plato.

Ὑπερκαλος, supra modum pulcher. Arist. Item supra modum honestus.

Φιλόκαλος, amans pulchritudinem, pulchritudinis studiosus. Luc. Xen. Item honestatis studiosus vel rerum honestarum. Plut. ad Coloc. Et φιλόκαλον, honestatis vel honesti studiũ: Philo de vita M. lib. 1. Item studiosus elegantiæ vel mũditiæ. Isocr. ad Dem. Interdum iungitur cum φιλεῖ. Xen. Pæd. 1. καὶ φιλόκαλον φιλεῖ ὄντα. apud Luc. φιλεῖ παιδείας φιλόκαλος. exp. bonarum artium studiosus:

Φιλοκαλέω, cum quodam elegantiæ studiõ, ita vt elegantiæ siue munditiæ studium appareat. Item cultè, ornatè.

Φιλοκαλία, ἡ, studium pulchritudinis, quo quis pulchras aut pulchrios amat. Item studium honestatis, siue rerum honestarum, in Geop. lib. 2.

Φιλοκαλίω, ῶ, pulchritudinem amo, res pulchras vel res honestas amo, honestatis sum studiosus, aut rerum honestarũ. Thuc. lib. 2. φιλοκαλῶ μετ' εὐτελείας, elegantiæ sumus studiosi. Sæpe cum εἰμὶ: vt apud Isocr. contra Apionem, φιλοπαιδοτροφίαν φιλοκαλῶ, honestatem colimus circa educationem liberorum. ¶ Item contendo, enitor. Cum infinitiuo. Plut. in Alex φιλοκαλῶν ἀληθεστάτην τὴν ἱστορίαν, contendens.

Φιλόκαλμα, τὸ, honestamentum non improbandum.

Decomp. Ἀφιλόκαλος, minimè studiosus pulchritudinis, seu elegantiæ, vel rerum honestarum. Vitur Plin. secundus lib. 1. epist. 3.

Ἐμφιλοκαλέω, in studio rei honestæ immoror & versor, studio honestatis deditus. Plut. in Philopæm. ἐμφιλοκαλοῦσι τῇ στρατηλασίᾳ, studio rei militaris tanquam honesto deditum esse.

Προφιλοκαλέω eleganiam adscisco, seu comminiscor. Strab.

Συμφιλοκαλέω τινα πρός τι.

Compositæ ex κάλλος.

Ἀκαλλὴς, ὁ ὁ ἡ, deformis, sine venustus. Luc. Greg.

Ἐγκαλος, ὸν ὁ ἡ, pulchritudinem habens. Apud Theophr. hist. pl. l. 5. c. 7. ἐγκαλὲς ἰδεῖν.

Ζωγραφικὸς, admodum formosus, perpulcher. Hesych.
Ἡμερογραφὶς & ἡμερογραφὶς, flos unico die vigens, lilium agreste. Vide Theophr. Dioscor. Plin.
Κατηχαρωτίω, pro κηλιδόω, orno, vel verro.
Νοθοπαλαιστικὸς, notha pulchritudo & adulterina. non nativa, Eparg. lib. 2.
παγκαλὸς, pulcher. idem quod πάγκαλος.
Περικαλὴς pulcher, perelegans. Hesm. & Athen. lib. 1.
Περικομὴς, perpulcher, perelegans.
Συγκαλὼ, simul orno. Item simul verro. Arist. in Probl.
Υπερκομὴς idem quod περικομὴς.

ΚΑΛΠΗ, κεῖ. ἡ, vrna, situla, hydria. Herod. l. 2. κρήνῃσι φίσεσι τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὰς ὑδρίας λείψανα. Et lib. 3. εἰς κρήνῃσι ἀλαβάστρῳ ἐμβαλόντες. I em pro quatuor stellis quæ in summa Aquarij dextra visuntur. Proci. ¶ Item pro curfus quodam genere apud Paufan. Eliac. lib. 1. vbi dicit, πρὸς μὲν τὴν πόλιν τὴν Ἤλιν τὸ μήκος ἐστὶν ὅσον δύο σταδίων.
Κάλπις ἴδος, ἡ, idem quod κάλπη. vrna, situla. Od. ν, πυξίνην εἰσῆκε κάλπιν ἐρυσθεὶς. Aristoph. in Ranis, Κάλπισιν' ἐκ πέρματων ἀφέρτερ' ἐκφορεῖ. Athen. l. 5. ἐκ χρυσῆς, καλπίδιον μέγεις ἐφίαμον. Iuuenalias etiam vrnas seu situlas vocabant κάλπεις vt scribit sch. Aristoph. Item vas quoddam potorium. Ath. lib. 11.
Καλπύζειν. est equum ad ingressum exultantem vrgere. παρακαλπύζειν, (comp.) equo à latere curfitare, ficeno eius manu apprehenso. Plut. in Alex.
Κάλπιον, vas quoddam potorium, apud Athen. lib. 11.

ΚΑΛΥΠΤΩ, F. ψω. tego operio velo. Il. π. Ω. ἕως μιν εἰσήγαγε πρὸς δώματα καλὰ πατρὸς ἑοῖο Ὀθρυονῆος ἔπειτα Ϙ. Et lib. 9. σάκος ἦν πανσὶ καλύψας. Cum alia construction. Il. φ. ἕστω οἱ ὧπτι κυδοιμὸν καλύψω.
Καλύπτομαι. tegor, velor, vt Iliad. ω. ὡς γλαφυρὴ κεκαλυμμένος. Et in med. aor. καλύψασθαι, velare se, velare faciem suam, Od. κ.
Κάλυμμα, τὸ. tegmen siue tegumentum, operimentum, velum. Hom. Il. ω. & Soph. ¶ Peculiariter καλύμματα vocantur palpebræ, quòd sint tegumenta oculorum. Poll. lib. 2.
Καλυμμάτιον, ῐ, τὸ. paruum tegmen. ¶ Καλυμμάτια apud Poll. sunt tcandulæ, vel quid simile. Aristoph. ἐν καλυμμάτιοις τὸ εἶκος ἤρεφεν.
Καλυπτὸς, ὸν, ὁ, tectus, opertus, apud Athen.
Καλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, tegmen. item operculum. Diodor. Sic apud Dion. Halic. l. 6. καλυπτῆρα ἔδωκεν, exp. tegulis & imbricibus. Instrumenti cuiusdam nomen esse existimatur, Exod. 25. & Num. c. 4.
Κάλυπτρον, ου, τὸ, operimentum.
Καλύπτρα tegmen capitis mulierbre, quale erat flammeum Ol. 5. & 8. Plut. in Hellen.
Καλύβη, ἡ, tugurium, gurgustium. Et cauerna etiam, secundum nonnullos. Thuc. lib. 1. Exp. etiam casa vel cella, apud Thuc. lib. 2. * Etym. dici putat quasi καλύφη.
Καλύβιον, ου, τὸ (dimin.) tugurriolum, gurgustiolū, casula. Plut.
Κάλυξ, υκος, ὁ, ῆ, rosa clausa & quasi dicas tecta. A Suida & Etymologico exp. flos rosæ non expansus, seu folia non habens expansa & dilatata. A quibusdam bacca rosæ exponitur, ab aliis calyculus rosæ: in anth. epig. ῥόδων κάλυκας. Sic appellatur etiam omnis folliculus seu omne putamen quo aliquid includitur. In anth. epigr. ἀπαλοὶ λάκτιζον κάλυκες. ϛ Numeratur etiam in mundo mulebri, tette Hesych. Il. σ. v. 401. κάλυκάς τε ϵ ὄρμους, de qua re lege Eust. Vide & alias significationes apud Hesych. ¶ Est etiam herbæ nomen, quæ & ἄγχουσα. Diosc. lib. 4. c. 23.
Καλυκώδης, ες. ὁ, ἡ, calycularus, calycula intectus, apud Theoph. hist. pl. l. 3. c. 10. Sic λαὸς καλυκώδης, apud Diosc. l. 2.
Καλυκίζειν, exp. ἀνθεῖν, florere.
Καλύκιον, calyculus. Hesych.
Κάλυξις, ornamentum quoddam è rosis. Hesych.
Κάλυξ, υκος, ὁ, cortex, putamen. vt κάλυξ τῶν κυάμων, apud Diosc. l. 1. Et τὰ τῶν κυάμων κελύφη, apud Theophr. de caus. lib. 3. c. 21. Sic apud Arist. hist. an. lib. 9. κελύφεια τὰ κτενίων. Item inuolucrum ac integumentum oculorum, in Epigr. Pro eodem reperitur & κελύφη. fœminino genere.
Κελύφιον, idem quod κέλυξ. κελυφώδης, putaminosus, corticolus. Theophr. de caus. pl. li. c. 7.
Κλίπη, quomodo huc pertinear vide suo loco.

Composita.

Ἀκάλυπτος, ὸν, ὁ, ἡ, non tectus. retectus, apertus. Luc. ἀκάλυπτος κεφαλὴ, apertum caput.
Ἀμφικαλύπτω, circumtego, contego, circumperio. Il. β. τὰ δ' ἀμφεκάλυπτε. Item superiniicio aliquid tanquam tegmen seu operimentum. Hom. ϛ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε.
Ἀνακαλύπτω reuelo, retego, detego, patefacio: sæpe apud Synes.
Ἀνακαλύπτομαι, reuelor, detegor, patefio. apud Polyb. ἀνακαλύπτεσθαι, taciem detegere.
Ἀνακεκαλυμμένως, reuelatè, apertè. Hesych.
Ἀνακαλυπτήριος, ὁ, dies quo sponsa, siue noua nupta facie retecta prodit. Hesiod. Ἀνακαλυπτήριον, ου, donum quod sponsæ à marito & à propinquis atq. amicis, quum retecta in virorum conspectum prodit. Suidas.
Ἀνακάλυπτρα. per syncopē. pro ἀνακαλυπτήρια. Dion.
Ἀνακαλύπτω, detego, seu retego, reuelo, sublato velo. Ἀνακαλύπτειν τὸ πρόσωπον, faciem detegere. Plut. in Coriol. retegens sc. Apud eundem in Alexandro. καλυπτόμενος ἀνέκαλυπτε Ἀριστόβουλος, animum suum detexit. Item manifesto, aperio, declaro: sæpe in nouo testamento. Item manifesto, detego, frequentius in Ecclesiastico. Item lamino. Locrai. de pace.
Ἀνακάλυψις, detectio, reuelatio, patefactio rei occultæ seu occultarum. Cor. 1. c. 10. & alibi in N. T.
Ἀνακαλυπτικὸς, qui reuelare seu patefacere solet. Gregor. Naz.
Διακαλύπτω, detego, patefacio. Demosth. orat. ad Philippum.
Διακάλυμμα, detegor, patefio.
Ἐγκαλύπτω, intego, obuelo.
Ἐγκάλυμμα, integor, obuelor. Et ἐγκαλύψασθαι, apud Plut. in Coriol. Item ἐγκαλύπτεσθαι, velari, tegere se, i. faciem suam. Hoc. Trapez. ἐγκαλυψάμενος. ¶ Item præ pudore faciem meam obtego. i. pudefio. Aeschin. ἐξέπεσε παρανὺξ ἐφ' οἷς πρέπει ὀπισθότονον ἐγκαλύπτεσθαι.
Ἐγκάλυμμα, τὸ, velamentum: quo aliquid integitur.
Ἐγκάλυψις, velatio, faciei velatio præ pudore.
Ἐγκαλυπτὸς, quem pudore affici decet. Sumonitus. Ἐγκαλυπτήριον, quæ dantur quum puella obuelata videri nouo nupto incipit. Hesych. quod congruit cum formi. ex Cæl. Rhod.
Ἐπικαλύπτω, (oppos. præcedenti) detego, reuelo, Soph. Ἐπικαλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν. Euenus Parius, Πλάτων, ὃς ἐπεκάλυψε γῆ νόον ἐξακέσασθαι. Ἐπικαλύπτεσθαι (med.) idem apud Plat.
Ἐπικάλυμμα, detectio, reuelatio. Plut.
Ἐπικαλύπτω, contego, tego. Hesiod. in Theog. ἐπικαλύψασθαι. Item obscuro Luc. ἐπικαλύπτομαι αὐτῶν τὰς ἁμαρτίας. Ἐπικάλυμμα, contegor. 1 Sal. 32. Rom. ἐπικαλύμματα ἁμαρτίας.
Ἐπικάλυμμα, tegmen. operimentum, operculum. Ἐπικάλυπτήριον. idem. Ἐπικάλυψις, contectio, velatio, cultatio. v. apud Greg. ἐπικάλυψις τῆς ἁμαρτίας.
Καθεκαλύπτω, obtego, operio. Hesiod. in Erg. τῇ ϕὸ καλύψῃ.
Καθεκάλυπτομαι, obtegor, operior. Plat. in Tim. apud Ficin. ep. 7. τοῦ λείου τούτου καθεκαλυπτόμενος, hac ratione me protego.
Καθεκάλυμμα, operimentum, velamen.
Καπεκάλυψις, velatio, ipse actus tegendi.
Decomp. Ἀκαθεκάλυπτος, non tectus, detectus.
Παρεκαλύπτω. q. d. adueio. Et pro κωλύπτω, aut pro ἐγκαλύπτω, velo, obnubo. Item tego. Item facio meā. Plut. in Pomp. παρεκαλύπτετο τὸ δεινόν. Et cum accus. apud eundem in D. Mett. παρεκαλύπτοντο μὴ τὴν πόλιν ἀφίστασθαι, ebrietate mentem suam obtegentes.
Παρακάλυμμα, quod obtenditur alicui rei ad eam tegendam siue occultandam, velum. item aulæum. Plut. in Alex. metaph. obtentus, prætextus.
Decomp. Ἀπαράκλυπτος, non obtectus, non occultus, manifestus. Ἀπαρακάλυπτος, apertè. apud Hermog.
Περικαλύπτω, obtego, obuelo, q. d. circumtego, circumdo. Plut. in Tim. κύκλῳ τι αὐτὸν ἔξωθεν περικαλύψαι. Apollon. Περικάλυψις ἱματίου, exp. tutor.
Περικάλυμμα, tutegrumentum, inuolucrum, q. d. circumgumentum. Apud Gal. & Diosc. dicitur inuolucrum fructus palmæ recentis adhuc & florentis. Exp. etiam folliculus.
Περικαλυφὴ, tegumentum, apud Plat. de legib.
Περικαλύπτομαι. prætendo ad me tegendum. Plat. in Gorg. ψυχὴν ὅλην τὸ σῶμα περικεκαλυμμένον, animam toto corpore tectam habentes. Et metaph. prætendo, obtendo, prætexo. Chion. in epist. ad Matrid. περικαλύπτασθαι δίκαιον μετρίοις modestiam prætendere.
Περικάλυμμα, τὸ, tegumentum, quod prætenditur ad tegendum. Thuc. lib. 2. item metaph. prætextus.
Περικάλυψις, obtentus, ipse actus obtendendi vel prætendendi aliquid ad tagendum.
Decomp. Ἀπερικάλυπτος, sine velamento & colore quasi prætextu nullo. sine vllis inuolucris seu integumentis. Clem.
Συγκαλύπτω, contego, cooperio. Item occulto. [Συγκαλύπτεσθαι, occultor, abscondor. Matth. 10. ἐὰν δὲ μὴ ἀκούσῃ σου τῆς φωνῆς, ἐξερχόμενος ἔξω τῆς οἰκίας ἢ τῆς πόλεως ἐκείνης ἐκτίνατε τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν ὑμῶν, obtego vel obnubo me. i. faciem meam, animum meum. Item in Pluto. σωτικαλύψαι μὲν δείσας. apud Aesch. in Prometheo. συγκαλύπτω λόγον, exp. celamo qui tacendus est.
Συγκάλυμμα, cooperimentum.
Συγκάλυψις, ipse actus tegendi.
Ὑποκαλύπτω. lubrego, subocculto.

ΚΑΛΧΗΣ, ῆτος, ὁ, flos vel animal quo tingitur purpura, vt scribit scholiastes Nicandri in hunc locum in Ther. Ἡ δ' ἴσχει πῖδα. idem scholiastes in hunc locum ἀνθεῖ δὲ πολύτιμον βάμμα ἁλιπόροις ὑφηλῆς. idem poetice verium in Alexipharm. πρόμολον ϑ πολὺ πλέον, eundem Καρκίνον, annotat κηλιχλὸν esse speciem purpuræ quibus mulieres tingant κόμην. Scholiastes Sophoclis κηλιχλὸν esse dicit κόχλον.
Καλχὴς, ὁ, ἡ, accipi videtur à schol. Nicandri pro purpura quæ sucum, accipit
Καλχήεις, purpureo colore perfundo: schol. Nicandri. ¶ Item alterationem mentis cogito, q. d. profundè cogito, vel in profunda cogitatione versor. Soph. in Antigone, Τί δ' ἔστι δόλος γάρ τις καλχεύεται ἐπ'.

Κάλως, ωος vel ω, rudens, funis nauticus (* à verbo καλέω quòd celarentur vela, inquit Etym. itidemque Eust.) Od. ε. Ἐν δ' ὁ ἱστὸς ἔστηριξε καλῶσι τ' ἐπέδησεν ἐὺ αὐτῇ, vbi veteres per ἱστὸν ἱστοπέδην annotat Eust. Apol. Arg. 2. κάτω ποιεῖ ϑ κάλωας ὁ πλάτανος ἐπὶ τὰς πάσσαλους. Et in prouerb. κάτω κάλων πινέιν, omnem rudentem mouere. Luc. in Scytha. Dicitur & κακῶς κάλων σείειν, vt scribit Etym. Eustathio ante teste, vel quasi κακῶς κάλων ἔχειν, vt vult Etym. Eustathio ante teste, vel quasi κακῶς κάλων ἔχειν, vt vult Etym. Eustathio ante teste, vel quasi κακῶς κάλων ἔχειν dicitur κάμνειν. vel quasi κηλιμὸς ἐς κάλων ἔχειν, vt vult Etym. Eustathio ante teste, vel quasi κηλιμὸς ἐς κάλων ἔχειν dicitur κάμνειν. ¶ Item generaliter pertica. in epigr. ἀρτάβατις κάρκασις ramales pertice. item κάμνειν pro vasis. apud Iosep. ¶ Item κάμνειν, contus Luc. ὑπὸ λιπῆ κάμνει τὸ πηδάλιον ἐδεσπόζων. ¶ Item lignum hastæ. Eust. Hesychius vult etiam esse hastam. item δορύπονος ὑπηκόου.
Καμνόδρυος, ὁ, ἡ, vt καμηκόμου δόρυ, hasta. apud Xen.
Καμώνιος, ornamentum capitis mulicbre capillos ambiens, vt inquit Hesych addens quibusdam esse σύραγξ.
Καμῶνες, ὑπ, instrumenti genus. apud Theophr. hist. pl. l. 8. forsan hic dicitur quòd κάμνειν magnitudine æquet, aut pertice instar cratium culmum gerat: quale est quod vulgò Turcicum frumentum dicitur, & Sorgum in Italia.

Κάμαρα, ἡ, camera, fornix, testudo. (* dicta, vt putat H. Steph. παρὰ τὸ κάμνειν τοῦ βάθρου) apud Gal. 8. de vsu part. Budæus in hist. Ecclesiast. ea rem regis tectum ità vocari scribit. ¶ Item vehiculi contecti genus. Herodot. ἐν καμάρῃσι ἐπὶ ζυγῶν ἐλάσαντα. ¶ Hychius καμάρας, vult esse zonas militares. ¶ Pollux καμάρα est etiam pars auris iuxta eius foramen.
Καμαρίς, camera, i. fornicis habens formam, cameratus vel concameratus, apud Diosc. & Athen.
Καμαρωτὸς, concameratio. q. d. testudinatio. Peculiariter autem vocatur caluæ rictus in quo ossis pars aliqua in testudinis & cameræ formam suspensa relinquitur, altrinsecus à reliqua calua separata. vt scribit Marcell. in lib. 4. Dioscor.
Καμάριον, ornamentum quoddam muliebre. Hesych.
Κάμνω, laboro, labore me fatigo. item acquiro, accumulo: Hesych.
Κάμνει, dicitur esse cerebri pars supra communem meatū fornicis modo superinducta, quæ & ψαλοειδὴς vel potius ψαλιδοειδὴς nominatur Gal. de vsu partium.

Καμάρης, ου, ὁ, ἡ, camelus (* παρὰ τὸ κάμπτω, quòd sit animal ferendis laboribus maximè idoneum. Frequentius vsurpatur fœminino gen. tum ab aliis tum à Xen. & Athen. Sic & Plut. in Alex. ἀφορῶν πολλαχοῦ ἐπὶ καμήλοις ἁλισκομένους. ¶ Κάμηλος per æquus est ciallus quo nautæ vtuntur ad faciendas ancho ras. Suid. & Schol. Aristoph.
Καμηλευτὴς, camelī agitator vel curator. Aristot. initio libri de audit. mirabil. Legitur & apud Herodian. lib. 4.
Καμηλὸς, camelus.
Καμηλοπάρδαλις, pellis cameli.
Καμηλοπαρδαλὸς, (comp.) struthocamelus. auis de qua Plin. lib. 10. cap. 1. et Aristot. Aphrod. in præf. lib. 1. probl. καμηλοπάρδαλος οἰόμεθα εἶναι ἰδίωτας ἴσως.

Καμίνος, ου, ὁ, ἡ, caminus, fornax (* ἀπὸ τοῦ καίνυσθαι, quasi κανμίνος) Matth. 13. ϛ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὸν κάμινον τοῦ πυρός. Apoc. cap. 9. ἀνέβη καπνὸς ἐκ τῆς καμίνου μεγάλης. Item ignis flamma. Chrysost in prioris ep. ad Cor. c. 11. ϛ θλίψεσι σύνεσθην ἰσοτιμῶ ὑποκαιομένοις τοῖς κάμινοις. Item æstus seu ardor. Idem in lib. de sacerdotio, ϛ τοῦ σιδήρου ϛ χρείας ὅταν ἴδῃ πύρωσιν κάμινος. ¶ Hesych. est etiam pars quædam nauis.
Καμινάριον, e fornace. Nic. in Ther.
Καμινίδιον, ῐ, τὸ, paruus caminus, parua fornax. Schol. Aristoph. in Pace.
Καμινικὸς, ὸν, ὁ, ἡ, q. d. caminarius seu caminalis; id est, ad caminum pertinens, vt καμινικὰ ἐμβόλια, caminaria fuligo. Exod. c. 9.
Καμινίτης, (i. idem adiect.) caminarius. vt ἄρτος καμινίτης, apud Athen. lib. 3. idem qui & ἰπνίτης.
Καμινὼ, οῦς, ἡ, vt χρηνὼ κρουνὸν, anus camini fuligine. oppleta. Od. σ. Γραὶ κακομοιρὸν ἴσον.
Καμινώδης, ες. ὁ, ἡ, vt καμινώδης ἀὴρ καὶ πνοὴ apud Strab. exhalatio velut è fornace.
Καμινώδιον, in camino excoquo seu candefacio, vnde pass. καμινώδιον, in camino excoctum, apud Strab. lib. 12. apud Diosc. lib. 5. c. 84. Ὠλικὸς καμινώδιόν ϕησιν, æs in camino seu fornace candens, vel æs quod in fornace candefit aut liquefit.
Καμίνευμα, ἡ, opera quæ nauatur circa caminum seu fornacē, q. d. operatio circa vel apud caminum. Theoph. lib. 5.
Καμινευτὴς, in camino aliquid excoquens vel generalius, circa caminum vel fornacem laborans seu opus faciens: vt Vulcanus apud Lucian.
Καμινεύτρια (fœm.) quæ circa caminum laborat; seu opus facit. Eust. ex Aristarcho & Herodiano.
Ἡλιοκάμινος. (comp.) fornax solaris, solaris caminus. solare vaporarium in aprico loco positum ad calorem Solis excipiendum, in Pand.

Κάμπτω, vide in Κάπτω.

ΚΑΜΝΩ, F. καμέω, vel κάμνομαι, P. κέκμηκα, last. ἔκαμον, fatigo vel fatigatus sum, grauor, fatisco, deficio. Il. τ. ἐξὸν τι γῆν κάμνει πολλὸν πόνον ἠδὲ πόνοιο. Et Il. β. οἳ δ' ἐχέτην κῦδος καὶ ἐπίκλοπον ἀνδρὸς ἀρωγήν. Lucianus in Hermotimo, καμὼν ἐν τῷ ἀθλητῇ, τῷ μὲν ἀκμῇ τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖν. apud Greg. κάμνοντα τῷ πόθῳ καὶ σφοδρῶς. Et κάμνειν ὑπὲρ τινος apud Thuc. lib. 2. laborem subire vel periculum. Dicitur & κάμνειν τῷ ποιεῖν, apud Plat. de republ. l. 5; Interdum fit transitiuum, & accusatiuo adiunctum significat, cum labore facio, elaboro, cum labore struo vel fabricor. vt Iliad. σ. Αὐτὰρ ὑπὲρ κεφαλῆς ἄλλα κάμε κλυτὸς ἀμφιγυήεις. Sic ἐκάμομεν in hac significatione pro ἐκάμομεν apud Apollonium Rhodium lib. 2. Γεγάᾶ μ' ἐκάμοντο. Item comparo cum labore, seu acquiro. Il. σ. ἐπεὶ οὐδὲ λαθρηδὸν ἔμελλε ϑλιβερόν τι δωρὸν ἐκάμμορε. Dicitur & καμόντες κάμνειν, apud Herod. lib. 3. Reperitur κάμνειν & pro contendo efficere, apud Greg. Item κάμνω, ægroto, malè me habeo, (vt & Lat. laboro) Arist. ἀλλὰ μὴν ἐσπλαγχνίσθη γε ἐφ' οἷς τοὺς εἰ ἐκάμνομεν ἄλλως ἰατρούς. Aristoph. in Nub. τί πάσχεις τί κάμνεις; Dicitur & κάμνειν τινὸς τὸν νέφρον, & κάμνειν τὸν ἐν νόσῳ. Interdum dicitur κάμνειν οὐ πολλὰ. laboro hac in re, malè mecum agitur hanc ob rem, vel quod ad hanc rem attinet: apud Aristoph & Eurip. Participium κεκμηκὼς, fatigatus, defessus, debilitatus, Hom. Luc. Plut. Interdum κέκμηκότες dicuntur mortui, sicut & καμόντες. Sic Od. λ. Ἕσσυτο δ' εἰδώλα κεκμηκότων. Sic Thuc. κρὴ ὑπεκπαλύμεθα τὸν κεκμηκότα. Sic viitur etiam Plato & Arist. Ethic. 1.
Κάματος, ου, ὁ, labor, fatigatio. Il. κ, & ϕ. Interdum id quod laborē comparatum est. Odyss. ξ, Ἄλλος δ' ἠμείψατο κάματον ὑπνοιο ἐδωνὸν. Sic & apud Hesiod. in Theog. Item morbus Hesych. & Poll.
Καματόω, ῶ, laboro, fatigor, fatisco. Hesych.
Καματηδὼν, ὁ, ἡ, ὁ, laboriosus, laborem afferens siue labores. Hesiod. in E. g. Ἥξεις δ' καματηδὼν ἄρηι. Item morbos afferens.
Καματηρὸς, ὸν, ὁ, ἡ, laboriosus Arist. de mundo & Luc. de salt. apud Arrian. καματηρὸν ϑ ἀναδυσάμενοι. exp. labore confecti. Apud apoll. Arg. 2. ὕλης καματηρὸν αὐτομάτην ϕυτεύσαντες, exp. ægrè.
Καματηρῶς, laboriosè. Item νοσερῶς. Poll.
Καμάτηρος, laboriosè. Item νοσερῶς. Poll.
Καμάτης, Καμάτις, Καμάτων, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Compositā: at primùm cum præpositione:

Ἀποκάμνω, idem quod κάμνειν, defatigor. Item debilitor, fatisco, deficio. Philo de vita M. l. 3. Ἐκρέουσι μὲν ἀποκαμόντων ἀπὸ τῶν ἐπιτηδείων. Sic & apud Herodian. l. 4. εἰωθότων ϑ βάρεα ῥώμῃ δόντα κάμνειν, exp. fatiscere.
Decomp. Ἐξαποκάμνω, deficior & frangor animi in.
Ἐπικάμνω, idem quod ἀποκάμνω Exponitur etiam, classesco. Item laborī aut dolori cedo vel succumbo. Interdum simpliciter significat cedo: vt apud Plut. οἷς οἰδ' ὅτι ἐξεκαμεν ἀλληγεῖ.
Προκάμνω, antè fatigor, ante laboro. Thuc. li. 2. προκάμνοντας ἡμῖν τῆς τῶν μέσων καὶ ἀκμῆς μὴ προκαμεῖν. Item ante laboro aliquo morbo, vel priùs conflictor aliquo morbo vel dolore. apud eundem ibidem. Interdum pro ὑπερκάμνω, vt apud Aristid. πάντων δ' ὥσπερ μόνην πόλιν προκάμνει, pro aliis laborauit.

Συγκα-

Συγκάμνω, simul laboro, collaboro. Interdum idem quod adiuuo. Soph. τῷ ἐγκρίνει συγκαμεῖν. (rip.
Ὑπερκάμνω pro aliquo laboro. Vt ὑπερκάμνειν πυθέσθαι, apud Eu-
Composita sine præpositione: ac primum in κρίνω, vel κρητὸς desinentia.
Ἀκμής, ῆτος, ὁ, non fatigatus, non defessus. Arrian. hist. lib. 5. Apud Herodian. ἀκμὴς, exp. recens exercitus.
ἄκμητος, ὁ, ἡ, idem. Apud Nic. in Ther. ἄκμητος πόνημα, exp. dictus non lacrimosus seu dolorificus.
ἄκμητι vel ἀκμητεὶ, citra fatigationem, citra laborem. Item facile. Suid. & Hesych.
ἄκμων, ονος, ὁ, incus, sic dicta per syncopen, quasi ἀκάμων, quòd nullis ictibus fatigetur. Od. θ. Εἰ, οἷ ἔφατ' ἀκμηθέτω μάλα ἄκμονι Herodot. lib. 1. τὸ ἄκμονα καὶ τὸν σφῦρα δόσεως.
ἀνήκεστος, exp. à viro interfectus. Schol. Soph. Apud Eurip. ἀνδρακασίαι ἀγῶνες sunt certamina in quibus viri laborant.
ἀνόσκητος, ab homine laboratus, aut (simpliciter) factus, vt αὐ δ' ὀρυκτὸς τύμβος, sepulchrum eum labore ab homine extructum: vel in quo vir mortuus iacet. Hesych. & Etymol.
Θεόκμητος, à Deo laboratus, diuinus.
Νικήεις. Recens fabricatus aut factus. Nicand. in Ther.
Νεόκμητος, idem. Suid. & Hesych. Item recèns mortuus, vel nuper mortuus. ex Eurip.
πολύκμητος, vt πορύκμητος σίδηρος. Il. ξ. & Od. χ. ferrum multū elaboratū aut circa quod multum laboratur: *à fabris videlicet*
Σιδηρόκμητος, mortuus ferro, i. interfectus. Soph. in Aiace.
Χειρόκμητος, manu laboratus vel manu elaboratus. Item manu factus, Aristot. lib. 2. de mundo & Philo de mundo.
Composita ex κάμνω, vel κάμω, vel κόπος.
ἀκάμας, τος, ὁ, ἡ, labore carens, i. laborem non sentiens, infatigabilis, indef. fessus. Dionys. de situ orb. Item ἀκάματος, qui non laborauit. apud Nonn.
ἀκαμάτως, infatigabiliter, in defessè. Suid Dicitur & ἀκάμας adverbialiter à Sophocle.
ἀκάμας, αῦδος, ὁ, infatigabilis, in defessus. Il. σ.
Εὐκεκμήτης, non laboriosus, facilem laborem habens. Plut. in lib. an seni administranda resp.

ΚΑΜΠΤΩ. F. ψω, f. ψα flecto, inflecto, incuruo. vt κάμπτω τὸ γόνυ Hom. Apud Crateretem dicit curuus quidam iem. x, ὁ δὲ γεγηθὼς μ' ἐκάμψε πάππος ὁ σοφός. Itē flecto, vt fit in curuli certamine: vnde sumpta metaphora dixit Eurip. πίλος κάμψας μ' ὥσπερ ἠξέμβλου ῥίπι. Dicuntur & nauigantes κάμπτειν. Plutar. vtra animantia prudentiora, αἰσιμόδης πιμίκτου κάμπτοι ἀκεφάλου πόλου, si quam oram procliuiorem circumire necesse sit. Item κάμπτειν, exoro. de sententia deduco. Gregor. in ene. Mace. ἐὰν ἡδὺ ἐκμεθύειν ὑδὲ ἐμπολᾶσθαι, ὑδὲ οἰδυσσέως ἐπίπονον.
Κάμπτηρ, flector, incuruor, pando. Theop. lib. 1, πεῖ ἰς τὸ κάτω καμπτῆρα ὁ ζῴνης εἰς τὸ ἄνω. Itē flector, exortor, Thuc. lib. 3, & Plut. in Pericle.
Κάμψις, inflexio, curua. io, seu curuatura. Exponitur etiam, suffrago, poplex. inf exus, curuus. Hesych.
Κάμψη, theca Hesych.
Καμπτήριος, ὁ, f exus, curuatura Xen. Pæd. 7. Item peculiariter meta, quòd in ea flectatur. vt apud Aristot. hist. 3, εἰ δὲ μὴ ἐπὶ τοῖς καμπτῆρσιν ἐκάνισαν. & Poll. lib. 1. cap. 30. Hinc δὸς τὸ ἀφετηρίας μίχεσθαι καμπτῆρος.
Κάμπτος, f. exilis, flexibilis.
Καμπή, idem quod κάμψις, inflexio, flexus curuatio, curuatura. Plut. in Polit. præc. Item articulus. item nodus, i. f. exura, vt digitorum. Item flexus qui fit in cantu: musici appellant φθορὰς & ἀπογνώσεις, & ὑπᾳδάς. Aristoph. in nub. Ἡ κάμπη autem (retractoad. eatu in ρ. iotrem) eruca.
Κάμπος δρόμος, cursus qui non rectà fit, sed per quosdam flexus. Suid & Hesych.
Καμπύλος, flexibilis. ex Euripid.
Καμπύλος, inflexus, curuus. Hesych.
Καμπύλος, ὁ, ἡ, inflexus. curuus. vt καμπύλα τόξα. apud Hom. & Hesiod. curui arcus. Ε. καμπύλα κάλαι, curua ligna, apud eundem Hesiod. in Erg. Καμπύλη, curuus baculus siue retortus quo venatores vtuntur.
Καμπυλότης, ητος, ἡ. inflexio, curuitas.
Καμπύλος. pro καμπύλος, vnde καμπυλάσατο, fœm.
Καμπυλιάζω. dicto vel incuruo, inflecto.
¶ *Derivata quæ sequuntur, prime syllabæ scripturam mutârunt.*
Γαμψὸς. ῶ. ὁ, idem quòd καμπύλος. inflexus, incurvus, aduncus. vt γαμψῶν ὀφθαλμῶν, in Epigram. & γαμψὸν σίδηρον, apud Aristoph. in Nub. (flexus
Γαμψότης, ῶτος, ἡ. curuitas: vel etiam curuatura, flexura seu
Γαμψολὰ. Suidas exp. ἐπικαμψίας, inflexio. Hesych. verò scribit γαμψολὰ. & exp. κάλαι, addens alijs significare summitatem vel circumferentiam.
Γαμφή, malæ, maxillæ Hesych.
Γαμφηλαὶ, idem. Il. ο, π, & τ. Apud Aristoph. in Equit. & Apoll. Arg. 2. pro rostro quoque vsurpari traditur,

Γράμπτω, pro κάμπτω interdum, (& etiam deriuatum
sic Etym.) inf ecto, incuruo. Et metaphoricè etiam
flecto. ¶ Item flecto, i. flectendo transmitto. Apoll.
vnde pass. apud Soph. ἐπικαμπὴς ἐξ αὐτῶν Ε' ἐγένετο
βίου. apud Nic. in Ther. γναμπτῆρα
μόθοι in hac autem sign. dicitur potius
Γναμπτὸς, ὁ, inflexus, neruus, vel flexibilis. He
γναμπτῆσιν παπαῤῥῶν ἐμὸν ὀνύχων. Sic γναμπτὸν
Hom. Il. λ. & γναμπτῆσι μίλτοισι. apud eundem Od.
taph. γναμπτὸν νόημα, animus oratione flexibilis,
dem, Il. ω.
Γνὰθος & γναθμὸς, quomodo hæc referantur, vide
Κνάμπτω, idem quod γνάμπτω, flecto. Hesych Expon
robore vinco, viribus præualeo: itē κνᾷξαι, apud
Κνάμπτομαι, malis frangor & succumbo: inflat
præ grauitate ponderis flectuntur & pandantur.
etiam, κνᾷξίοφρα: in qua signif. μᾶ potius exim
Κομψὸς, quomodo huc pertineat vide suo loco.
Composita: ac primùm ex κάμπτω compos.
Ἀναγκάμπτω, reflecto. Sed ἰαπὸ passiuo reflector. Phile
do, ψαῦσαι ἢ ἄκρας ἐπιφανείας, ἀναγκάμπτει πάλιν. Itē
cor. Themist. de anima, lib. 2. item reuertor, redeo
lyb. & alios. Itē deflecto & declino de via. Cebes
Ἀνάκαμψις. sine ῆ, reflexio. Item reciprocatio. Et
Decomp. Ἐκ ἀνάκαμπτω, reflector, reuoluor,
redeo. Aristot. in Probl.
Ἀπόκαμπτω, d. flecto. Item neutraliter, deflecto
su. Xen. de re equ ἀφ' ἡ ἀπόκαμπτὸν ἅμα μελίτῃ αὖ.
Ἀπόκαμψις, deflexus.
Διακάμπτω, inflecto, curuo.
Δέγκαμψις, inflexio, curuatio. apud Naz.
Ἐγκάμπτω, inflecto. Gal. in lex. Hippocr.
Ἐπίκαμπτω, idem. Et metaph. perluadeo: animum
voluptatem meam inclino. Ἐπικάμπτομαι, incurua.
Ἐπικαμπὴ, inflexio, incuruatio.
Ἐπίκαμψις, inflexus, incuruus. vnde
Ἐπίκαμπτος, idem. vnde ἐπικάμπειν (scilicet
pud Diod. aciem incurua facie instruere.
Καθεγκάμπτω. inflecto. Καπέκαμψις inflectio. Strab.
Περικάμπτω flecto circum, circumflecto.
Περίκαμψις, circumflexus seu circumflexio. Heroic.
Συγκάμπτω, inf ecto, incuruo. Exp. & contrahoflexu
uo. uo, apud Plat.
Συγκάμπτομαι, conuoluor. vnde particip.
conuolutus in se conglobatus, vt fœtus in
in Probl.
Σύγκαμψις, inflexio, incuruati.
Συγκαμπὴ, iunctura. Exp. etiam digiti, apud Arist.
Ὑπόκαμπτω, f. ector, conuertor, circumagor, ambag
plico. Xen. in Cyneg.
Composita sine præpositione: ac primùm a κάμψις.
Ἀκαμψία, ἡ, non flecti, non frangi, inflexibilitas,
stantia, apud Aristot. de gen. an. lib. 5.
Εὐκαμψία, f. exibilitas.
Composita ex κάμπτω.
Ἀγκαμπὴς, ὁ, ἡ, qui f. ecti nequit nec frāgi, rigidus
Ἀγκυλοκάμπης, ου, ὁ. cantuum flue certaminum
variis carminum f. exibus & quasi anfractibus
xuosis carminibus. De dithyrambicis poetis
stoph. in Nub.
Δυσκολόκαμπτος κάμπη, flexus vocis qui difficilè flectitur.
Igitur autem de flexu qui fit in cantu molli &
eundem Aristoph. ibidem.
Εὔκαμπτος. f. exibilis, qui facilè flecti potest.
Μονόκαμπτος, q. d. vnicum inflexum habentes: de
dictum, quòd vnico inflexu adducantur. ex Aristo.
Πτυχοκάμπης. qui pinus inflectit: cognomen Sini
Theleo interempti, vt refert Apollo dorus lib.
blio thecæ. Meminit & plutarchus Thes.
Composita ex κάμπη.
Ἀγκαμὴς, ὁ ὁ, ἡ, inf ex. bilis rigidus,
go Mercurii & solis.
ἀκαμπὴς δρόμος. cursus qui rectà fit, flexibus carens
Εὐγκαμπὴς, longè lateq. curuaturam habens Suid.
Δυσκαμπὴς, qui nō facilè flectitur. Itē in flexibi
Εὐκαμπὴς, flexibilis, qui facile flectitur.
Ἱπποκάμπη, ὁ, & ἱπποκάμπους, ου ὁ. hippocampus
rinum exiguū. Diosc. l. 2. c. 3. Philostr. (de Theri
ἢ ἐπὶ ἐπιδιφρίων ἐπικαμπὰς ἔχουσα ἵππους
πτυχὰ μετὰ, eruca pinorum. Dioscor. lib. 6. cap. 2.
Φυκοκάμπυλος, de plantis dicitur, quæ vbi primùm in
altius venerint, rursus terram versus inclinant.
Composita ex γόνυ.
Ἀγονυκάμπτης, ὁ, ἡ, non flexibilis, qui flecti nequit

Ἀμφικάμπτω, apud Orpheum in
Ἀμφίκαμψις, flexus, curuatio.
Ἀνακάμπτω, idem quod ἀναπλῶ, incuruo, reflecto. Il. ξ, διστοῦν ἀ
Ἀνάκαμψις, est nodum soluere.
Ἀνακαμπὴς, recurruor, vt Il. γ, αὐτὰρ ἀκάμπη ἢ ὑ ἀχαιὰ, cu
Ἀνάκαμπτος, reflexa.
Ἀνάκαμπτος, inflecto, Exp. & introrqueo. item metaph. apud Ho
Ἀνακαμπτήρ, qui flecti potest.
Ἀνάκαμψις, idem quod ἀνάκαμπτος, suprà.
Ἀνάκαμπτος, retrorsum, curuus. seu recuruus.
Ἀνακάμπτω, pro ἀνάκαμπτω circumflecto.
Ἀνάκαμπτος, multùm incuruus, seu flexibilis. Theocr. idyll. 7.
Ἀνακάμπτω, ἐπ στόλου.
Ἀνακάμπτω. q. d. subflecto, subincuruo. Hom. Iliad. ω.
Composita ex κάμπτω.
Εὐκαμπὴς, inflecto. Iliad. ω.
Εὐκαμπὴς, bene flexus. item flexibilis. Dionys. de situ orb. Et in
Epigr.

κάμπη, vide in A'. & in E'.

ΚΑΝΑΒΟΣ, lignum tenue, cui fictores ceram vel gypsum vel
linum circumlinunt: vnde & κανάβεοι per metaphoram vocan
tur homines graciles & macilenti. Poll. & Hesychius. item
fontes rino multiplici sparsi. Aristot. de gener. anim.
lib. 1. ἐν ᾗ κρηδίαι οἱ φλῆβες Δίχα πεπλεγμέναι, κηβάδος οἱ τὸν κανάβεον τρόπον ἐν τῇ ὑγρᾷ.
Κανάβος, vel κανάβιον: vt κανάβεος ὑπηρέτης, apud Hesych. ᾧ (in
stunt) χρῶνται οἱ ἀκάμπτοις πολεμισταὶ ἀντὶ τοῦ κάλαμος. in Anthol. epigr. lib.
Ἀνάκαμψις ἐν γῆς σῶμα τὸ κανάβινον.

κανάβεος, vide in κάνναβις. κανναβίνος, &c. vide in
comp. ex Ηχο.

ΚΑΝΔΥΣ, ὑος, ὁ, indumentum Persicum, vt testatur Poll. l. 7. &
Hesych. Sæpe apud Xen. vt Pæd. 8. χρῆσθαι ὁλοπόρφυρον, item li.
Ἀμφιπορφυρίδας ἐκ κανδύων, & οἱ περὶ τὸν ἄρχοντα ἐν κανδύσι, &c.
Κάνδυς, idem. Aristoph. in Vesp.
Κανδύδιον, & κανδύλιον, dicuntur vestiaria, pretiosiorum vesti
mentorum repositoria. Hesiod. Pro eodem reperitur apud
Poll. κανδύτιον & κανδύλιον.

ΚΑΝΔΥΛΟΣ, ου, candylus: edulij genus ex amylo, caseo, lacte,
& melle, Poll. lib. 6. Plut. symp. 4. ὡς ἐὸν ἐν ἀθυρόκηκις ἢ κάνδυλος ἢ τρόχησις ἰσχὶς. Apud Eust. & Athen. legitur κανδαυλος.
Tradit enim Athen. l. 12. κανδαύλου. fuisse edulium quoddam
apud Lydos, & id quidem trium generum.

ΚΑΝΕΟΝ, ου, ὁ, canistrum vel calathus. vt quidam interpr. apud
Plut. in Solone, μετὰ κανέου πληρέος μείζονα. Apud Suidam idem
est quod κάνιστρον, ἢ λίκνον.
Κάνεον, ου, paruum canistrum.
Κάνη, & per contract. κανοῦν, idem quod κάνεον, canistrum; cista.
Od. Α' ἔνθ' ἔσαν ἱεραὶ ἑκατόμβοιος ἐν καυλοισιν, κεφὶ κρίνα, Athē. li.
4. κανᾶς ἐλέγετο ἡ κανοῦν. Thuc. li. 6. ἐπεὶ ἐξεβλάπτετο ὑπὸ καυλῶν οἱ
ἐπιτήδειοι. Athen. li. 6. καὶ ὅτις καυσὶς: idē κανοῦν dixit.
Κανοῦν autem contractū vsurpant frequētius prōse scriptores.
Κάνουν pro κανοῦν dixit Hom. Odyss. ν. Ex Hippoc. γυναικ. li.
2. citatur pro ollæ operculo.
Κανίσκιον, paruum canistrum. Apud Athen. & Poll.
Κανοῦς & κανοῦσσα, Pollux pro cuacuare vel ebibete
dicta cēl. scribit κάνεον & κανέϊον.

ΚΑΝΘΑΡΟΣ, ου, ὁ, scarabeus, (* dictus παρὰ τὸ καίνυσθαι, quòd ex
fœtore κανθαρῶν, i. asini nascatur. Suidas verò deriuat παρὰ τὸ
κανθὸν ἔχειν, ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὸ κανθὸν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ. Aristophan. in
Pace, λήμης ἐσμὸν ὡς ἔρχεται κανθάρου. ¶ Item cantharus, po
culi genus, quo Liberum patrem vium ferunt. ¶ Item piscis
quidam littoralis, scarabeus itidem dictus. Apud Aristot. li. 8.
animal. ¶ Item nota in lingua Apidis bouis: ex Herodoti lib.
3. Abāilis nodus vocatur. Plin. lib. 8. cap. 46.
Κανθάρος, ου, ὁ. cantharulus, paruus cantharus. Plutarch. in lib.
de esu carnium.
Κανθάρος, apud Atticos, τρεμere, vt scribit Ammonius.
Κανθαρὸς pro κανθηρὸς, scarabæus, qui frumenta eroditi, Nicander
in Alexiph. κανθαρίδος σπυρίδιον meminit Theophr. de hist.
lib. 8. cap. 9. ἐπιγίνεται δὲ ὁ κανθαρὸς ἐν τοῖς σηρίοις.
Κανθαρίδες etiam sunt animalia parua, varia, lutreis lineis
in pennis transuersas habent, promissoq; corpore: craſ
sa, ac blattarum more præpingues. vide Hippoc. ἀδὲ γυναι
κεῖον, &. librum 4. de diæta in morbis acutis: item Dio
scor. li. 6. & 2. cap. 54.
Κάνθαρος, vitis quæ cantharēos dicitur apud Theo.
de caus. plant. lib. 2. cap. 20.
Composita.
Κανθηρὸς, solaris scarabeus, qui κανθὼν ab Hippocrate

votatus est. q. d. simarius, quòd è simo ingentes pilas aucrīs pedibus volutet. Alex. Trall. ὁ ἡλιακὸς κανθηρὸς ὀνομάζεται τὸν τοιοῦτον ζῶον.
Κυνοκάνθαρος, apud Athen. l. 11. nauis dicitur cygni & cantharī effigiem gerens.
Χρυσοκάνθαρος, aureus scarabeus, seu scarabeus aureolus, i. aurei coloris, idem quod μηλολάνθη. Hesych.

ΚΑΝΘΟΣ, ου ὁ, oculi angulus, hirquus. Arist. εἰς οὐ δύνῃ οἱ κανθοὶ μὴ κεχεῖν, κεκνηθῆς σπείσιον. ¶ Item ferrum quo rotæ vinciuntur, seu quod orbile cingit. Fabius Afrum seu Hilpanum vocabulum esse tradit.
Ἐγκανθίδες & ὑπακανθίδες, (comp.) canthorum radices. Pollux. l. 2. & Galen. 4. περὶ πόνων. ¶ Est ἐγκανθὶς morbi etiam nomen illa in parte nascentis. Annotatur ex Aegineta ἐγκανθὶς esse quum maioris anguli seu canthi caruncula excrescit iusto amplius, & ad nares protuberat.

ΚΑΝΘΩΝ, ωνος, ὁ, asinus. Suid. Eustath. Sic in Anthol. epigr. 2. Νεῦ Λιβυκὸς κανθωνας ἀχεύδρομος, ἀπ' ἀκταίτων. Ibidem, Η' ἄρα & κανθωσι τύχησαλπὶ τε καὶ ὑλᾷ. vbi per κανθωνας videntur generaliter significari iumenta. ¶ Item pro κανθαρος apud Aristoph. in pace, Η' συς & ἠμίμνα κανθων.
Κανθίδιον, asella. Hesych.
Καυθέλιος, ὁ, asinus: vel asinus prægrandis. Xenoph. ἀάσας. 7. οἱ δὲ πλεῖστοι ἐμοὶ δὲ βάρος ἄλλο κυρεῖν τοῦ, ὡς σφᾶς ἄνοι καυθήλιοι. Dicitur & καυθήλιος, absolutè. vt apud Lucianum ὁ δὲ δὴ πρὸς δὲ ἀνόητος τὸν ἀστρολογικὸν, ὡς φασιν οἱ γηγενεῖς καυθήλιος ἦν. Item metaphoricè pro barbo seu stolido. apud eundem. ¶ Καυθήλιος, clitellæ. Aristoph. in Vespis, Μὰ τὸν Δί' ἐγὼ δὲν δοκῶ δικάζειν Τὸν ὄνον ἄμεινον αὐτῶν ἐνθάδε καυθηλίοις. Hesych. vult ita dici quædam etiam ligna incurua in puppi.
καυθμός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Κάνις, vide in A'. τόν.

ΚΑΝΝΑΒΙΣ, εως, ἡ, cannabis: genus plantæ, de qua Dios. Athen. lib. 5. καννάβεως ὁ καὶ κάνναβις ἐν ᾧ ῥοδιακὸς πότωμεν. Herodotus l. 4. scribit apud Scythas eam nasci lino simillimum, præterquàm crassitudine ac magnitudine, ex qua vestes conficiant.
καννάβινον, cannabeus, ex cannabe factus: vel cānabem refertēs.
καννοβιεῖσθαι; ab Hesych. exp. ἐκδὺς τὸν κάνναβιν ἐξεῤῥάσσω καὶ συνεμαθεῖσθαι.
ΚΑΝΝΗ, vel κάννα, ης, ἡ, storea, ψιάθος. Aristoph. in Vespis, κᾆτ' μὴ ποτέ σε πίεσε βδελυκλέων ἐγώνυμος, Μηδ' ἐπὶ κάννης ἐγκύμονα. Reperitur & cū vnico ν scriptum κάνναι. Apud Hebræos קנה kaneh, calamum significat, vnd. hoc nomē originem habere videtur.
κάννηλάτης, ὁ, currus ex storea contextus: videlicet ἐκ τῆς κάννης. Eust. ramen partem quandam currus duntaxat hoc nomine appellari tradit. Plut. in Agesilao, κάννηλα ξύλινα κηλῖδι ξύλινα χρυσῷ & τεταλάντοις ἐν οἷς κομίζονται τὰς παῖδας ἐν τῇ πόμπῃ.

ΚΑΝΩΝ, όνος, ὁ, regula; norma: propriè quod est supra trutinam & æquilibrium facit: examen. Aristoph. in Ran. τῇ κανόνι ἐξοίσει & πήχει ἐπῶν. Aesch. Ἅτε δὴ ἐν τῇ τεθρίππῳ ἀρετῇ σου εἰδέναι θελήμασα τὸ ὀρθὸν ἢ μὴ, κανόνι σὺ σφριγήμῳ. Sic & apud Luci. in lib. de hist. scribenda metaph. dicitur κανὼν ὀρθὸς. apud eundem Luc. copulantur κανὼν & σύθμη: item κανὼν ἢ γνώμων, in Herm. & κανὼν ἢ τεχνίτου, apud Plut. κανόνες artium regulæ ex quarum obiectuatione artes ipsæ constituræ discuntur: vt κανόνες grammatices, præcepta ad quæ tanquam ad regulam seu normam ratio loquendi dirigenda sit. ¶ Itē calamus circa quem textores fila inuoluunt, vt scribit autor breuiū schi. in Hom. Il. ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἰδζύοισὶ Σπήθεσι κανόνι: Item κανόνες, virgulæ quibus clypeos tenebant, vt Il. θ, Α' σπίδα Νεστορέου. ἢ σπὸ κλίσι ἠδαιὸν ἴκεν πάσσι χρυσείοις ἐρύσσι, κανόνας τε & αὐτοῦ. Quidam putant κανόνας vocari quòd ita essent collocati vt ipsum in æquilibrio retinerent; ne in hanc vel illam partem propendens, milites grauaret. Item palus, lignū erectum. Chrysost. in epist. ad Eph. κανόνες vocat clathros cauearum in quibus feræ includuntur. κανὼν & κλίνης, collūna lecti, ex libr. Iudith. ex Epigr. κανόνες αὐλῶν regulæ organorū i. tabellæ quæ digitis percutiuntur. ¶ Item κανὼν: mēsura sal
tus, μέτρον τῆ πηδήσεως, Poll. Sic Paul. 2. ad Cor. c. 10. κανόνα vocauit assignatā sibi certā veluti arui Dominici mensuram aut portionē, (quam Dominus veluti ad regulā exegerit) in quo excolēda laboraret. translatione ab agri mēsoribus sumpta. Ponitur & pro tributo ordinario ac fixo. Item κανόνες χρονικοὶ, qui συγχρόνοι μοὶ dicuntur: apud Plut. in Sol. quidam dicunt annales canones appellari, alij supputationes temporum quæ omnium historiarum sint veluti norma. ¶ κανὼν apud Ecclesiasticos scriptores (præsertim recentiores) quinque modis peculiariter sumitur. Pro regula & norma disciplinæ siue politiæ Ecclesiasticæ. Pro sacrorum librorū catalogo

longe, quorũ inuiolabilis est autoritas, & ad quos veluti certissimam normam exigẽda sunt omnis religionis Christianę dogmata: in hac sign. vsurpatur in synopsi diuinæ scripturæ Athanasio attributa. Pro catalogo eorum qui ecclesiis in quocunque munere seruiebant. Laodic. syn. can. 24. Pro certa benedictionis cœnæ mysticæ formula. Pro fidelium episcoporum & præsertim martyrum catalogo, quorum in solennibus precibus memoria celebrabatur. Ideo autem pro catalogo ponitur, quòd catalogus certa norma & regula esset iis dignoscendis qui in illo recensebantur.

Κανονικὸς, ȣ̃ ὁ, q. d. regularis, regulæ consentaneus. Item κανονικὴ, pars quædam geometriæ quæ ad aures pertinet, qua musici vt fundamento artis suæ vtuntur. vide Gell. lib. 6, c. 18. Item κανονικοὶ apud quosdam ex recentioribus Ecclesiæ scriptoribus, οἱ ἐν κανόνι, in illud Ecclesiæ album relati: siue qui canonem, id est, mentum ex Ecclesiastico ærario accipiebant. Item κανονικοὶ episcopi legitimè & secundum canones electi, Constant. synodi canone 6.

κανονικὰ βιβλία, libri sacri, in canonem relati: quibus opponuntur ἀκανόνιστα βιβλία, Laodic. synodi can. vlt.

κανονικῶς, (q. d. regulariter) secundum regulam & normam. exponitur etiam ritè.

Κανόνιον, ȣ, τὸ, lignum cui in nauibus cataphractis tabulæ incumbunt. Poll. lib. 1. c. 9. Item quoduis genus tractatus seu operis, aut libri. Suid.

κανονίας, ȣ ὁ, & in plur. κανονίαι, apud Hipp. quibus ventres velut ad regulam exacti & directi sunt: quibus opponuntur ventricosi seu ventrosi.

κανονὶς, ίδος, ἡ, instrumentum quo vtuntur qui eleganter scribunt. Suid.

κανονίζω, ad regulam dirigo, ad normam examino. Item artis præceptis adstringo. Exponitur etiam, concinno & modulor. Arist. ethic. 2. c. 3.

κανονίζομαι, vnde κεκανόνισται, constitutum est & à iure positum, in Pand.

Ἀκανόνιστος, ȣ ὁ καὶ ἡ, (comp.) vt ἀκανόνιστα βιβλία, libri non recepti in numerum eorum quos vno corpore comprehensos κανόνα vocant.

ΚΑΝΩΔΙΟΝ, ȣ, τὸ, sambuci flos, teste Paulo Aegin. lib. 7.

Κανωπικὸν, dicitur à quibusdam pityusa herba, vt est apud Diosc. lib. 4. c. 166.

Κάπιδος. vide in Σκάπτω. Κάπη. in Κάπτω.

ΚΑΠΗΛΟΣ, ȣ ὁ, institor. A quibusdam exponitur propola. Plat. de rep. lib. 2. scribit καπήλους dici eos qui in foro ad vendendum & emenduum operam suam locent. Xen. Pæd. 4. πωλεῖν δὲ τοὺς καπήλους καὶ ἐμπόρους ὅ,τι ἔχοι ἕκαστος πράσιμον. Suid. & Etym. volunt καπήλους generaliter dici qui antiqua vendant. Hesyc. exp. μεταπράτης, ὁ τὰ πρὸς τὴν χρείαν πιπράσκων ad etymologiã respiciens. ¶ Ponitur & pro caupone, i. vini venditore, apud Luc. in Herm. ἄρ' οὖν προσήκεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ ἐν τῇ πόλει καπήλους, ἀποδιδόμενον καὶ παραβάλλοντα καὶ ἀντεξετάζοντα τοὺς οἴνους. Item pro eo qui corrumpit & adulterat vinum: ibidem. Metaphoricè apud Aeschyl. κάπηλα τεχνήματα, artes & fraudes cauponariæ. * Sunt qui deducant παρὰ τὸ κακύνειν τὸν πηλὸν, ἤγουν οἶνον, à corrumpendo vino.

καπηλὶς, ίδος, ἡ, quæ cauponariam exercet. Aristoph. in Pluto.

καπηλικὸς, κὴ, κὸν, cauponarius, ad cauponem pertinens. vt καπηλικὰ μέτρα, pig. lib. 2. καπηλικὴ (τέχνη) Aristot. polit. 1, apud Greg. καπηλικὸς τὴν διάνοιαν, qui fraudulenta est mente, cauponum more.

καπηλικῶς, cauponariè seu cauponatoriè, fraudulenter per imposturam cauponariam, Aristoph. in Pluto.

καπηλεύω, cauponor, cauponariam exerceo. Propriè de vini venditoribus. Sæpe etiam ponitur metaph. vt & Latinè cauponari. vt 2. Cor. 2. καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ, cauponantes, i. callidè & auarè, minùsque syncerè tractantes. apud Herod. lib. 6 καπηλεύειν εἰρήνην, pacem cauponari vel vendere. Et καπηλεύειν τὰς δίκας, cauponari vel nundinari. Exponitur etiam auarè & sordidè ius dicere. Καπηλεύειν πάντα τὰ πράγματα, res omnes quæstui habere, apud Herod. Τὴν σοφίαν καπηλεύειν, apud Philostr. loco prostituere. Sic & τὰ μαθήματα καπηλεύειν, apud Plat. in Protag. Exponitur etiam, adultero.

Καπηλεία, ἡ, cauponatio, ipsa cauponandi actio. Exponitur etiam, ars institoria seu cauponaria, καπηλική. Plat. de leg.

καπηλεῖον, ȣ, τὸ, caupona, popina. Synes. ep. 32.

Composita.

Ἀκάπηλος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, caupone seu cauponibus carens. Item simplex, non astutus, vel cauponum fraudibus carens. Strab.

Ἀκαπήλευτος γνώμη, syncerus animus.

Ἀνδραποδοκάπηλος, (q. d. caupo mancipiorum) mango, venalitius, mancipiorum venditor. Suid.

Βιβλιοκάπηλος, librorum propola. Luc.

Ἐκκαπηλεύω & κατακαπηλεύω, adultero cauponum more, δολῶ, Hesychius.

Θεοκάπηλος, qui Deum seu res diuinas cauponatur, qui Deum & res diuinas quæstui habet, seu sacrilegus nundinator [illegible] legus institor. Greg. Θεοκάπηλοι dicuntur etiam hæretici [illegible] aliena veræ religioni admiscent.

Ἱματιοκάπηλος, vestimentorum propola, vestiarius. Luc.

Ὀρνιθοκάπηλος, qui aues cauponatur, qui aues venditat [illegible] lib. 8.

παλιγκάπηλος, qui à caupone emit, deinde vendit. [illegible]

παλιγκαπηλεύω, à caupone emo, deinde vendo.

προβατοκάπηλος, qui oues cauponatur, qui oues vendit. Plutarch. in Pericle.

Σιτοκάπηλος frumenti propola, qui vulgò reuenditor.

Σωματοκάπηλος, q. d. corporum caupo, hominum venditor, mango. Chrysost.

Χριστοκάπηλος, qui Christum cauponatur, qui religione Christiana ad turpe lucrum abutitur. Greg. Naz.

ΚΑΠΝΟΣ, ȣ̃, ὁ, fumus. vt Odyss. α. ἱέμενος καὶ καπνὸν [illegible] ἧς γαίης. Hesiod. in Ἔργ. ὑπὲρ καπνοῦ [illegible] Plut. dicitur καπνὸς ἀφανίζεσθαι, euanescere. * Etym. [illegible] ἐκ τοῦ καίω καὶ πνοὴ, vt propriè sic dicatur ἡ ἐκ τοῦ καιομένου [illegible] aut παρὰ τὸ κάπτω seu κάπω τὸ πνέω, vnde κάπος, & [illegible] quod posterius etymon sequitur Eust.

καπνώδης, εος ὁ καὶ ἡ, fumosus, fumidus. Gal. [illegible] Nicand. in Ther.

κάπνη, caminus, fumarium. Aristoph.

καπνίον, ȣ, τὸ, paruus fumus, q. d. fumulus.

καπνία, ἡ, fumigo. Item vappa, schol. Aristoph.

καπνίας, ȣ ὁ, (q. d. fumosus) lapis quidam ex iaspidum genere [illegible] dictus quòd tanquam fumo denigratus sit. Diosc. lib. [illegible]

Καπνιὰς, άδος, ἡ, vt καπνιὰς ἄμπελος, quæ & [illegible]

καπνίας λίθος, capnias gemma, à fumeo colore dicta. Plin. lib. [illegible] c. 9. καπνιάω, fumigo. Apoll. Arg. 2.

καπνίζω, fumum excito: & ex consequenti ignem accendo [illegible] κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας. Item infumo, fumigo, fumo infecto [illegible] denigro.

καπνίζομαι, fumigor, infumor. Item in fumum [illegible]

κάπνισμα, infumatio vel fumatio. Et in Epig. [illegible]

κάπνισις, idem quod κάπνισμα. Καπνιστὸς, fumigatus [illegible] lib. 4. Καπνιστὸν ἔλαιον, vide Æl. lib. 1.

καπνείω, poetica ectasi & epenthesi τοῦ ι pro καπνίω, i. [illegible] fumigo, suffio. Nic. in Ther. v. 31.

Κάπνιος siue κάπνεος ἄμπελος, capnia vitis: vitis genus [illegible] meminit Theoph. hist. pl. l. 2. c. 4. & de causis plant. lib. [illegible] vbi etiam nomen hoc ei impositum esse docet ex [illegible] τὸ χρῶμα τῶν βοτρύων οὔτε μέλαν οὔτε λευκὸν ἔχει, ἀλλὰ [illegible] Meminit Aristoteles quoque de g. an. l. 4, c. 4.

Composita.

Ἄκαπνος, fumo carens, fumum non emittens. vt ἄκαπνα [illegible]

ἀποκαπνίζω, fumigo, suffumigo.

ἀποκάπνισμα, apud medicos quum rei suffitæ [illegible] infundibulum inbibitur. vel per arundinem fumus [illegible] & deuoratu excipitur. Vide Plin. lib. 26. c. 6. & [illegible] 3. c. 126.

Δύσκαπνος, fumum molestum habens: vt δύσκαπνος [illegible] Theophr. de hist. pl. l. 5, c. vlt. Exponitur etiam, fumosus.

Ὁμόκαπνοι, q. d. ad eundem fumum degentes. Et (ex consequenti) eodem foco vtentes. ex Aristot. pol. 1.

πολύκαπνος, fumo abundans, nimio fumo niger factus: vt πολύκαπνοι στέγαι. Eur. in El.

ὑποκαπνίζω, idem quod ἀποκαπνίζω.

ὑποκαπνισμὸς, idem quod ἀποκαπνισμός.

ΚΑΠΠΑΡΙΣ, εως, ἡ, capparis: frutex spinosus, cuius fructus quoque eodem nomine appellatur. vide Dioscorid. lib. [illegible] cap. 204. Gal. simplic. medicam. lib. 7. & de alimen. facult. lib. c. 34. Plin. lib. 13. cap. 23. Meminit eius & Theophr. de caus. plant. lib. 3. c. 1.

καππάριον, diminutiuè & per contemptum dicitur: [illegible] Plut. symp. lib. 4. πρὸς καππάριον ζῇς. δυνάμενος [illegible]

ΚΑΠΡΟΣ, ȣ, ὁ, aper. vt Iliad. ρ. ἐπὶ κάπρῳ [illegible] Xenoph. Pæd. 1. ἐπίσταται ὁ κάπρος ὀδόντι παίειν. Dicitur etiam [illegible] κάπρος, Iliad. ι, & ρ. Pro domestico quoque porco, apud [illegible] siodum dici annotatur. Item pro eo qui castratus [illegible] que adeò pro eo quem verrem Latini vocant. ¶ Item [illegible] piscis qui apud Argiuos celebris erat. Eust. ¶ Est etiam [illegible] bus quo laborant apes, vt scribit Hesych. ¶ Item [illegible] genitale viri. Suid.

καπραινα, ἡ, libidinosa: vt κάπραινα γυνὴ, Æl. Dionys.

καπριάω, subo. Dicitur etiam de mulieribus: apud Aristoph. in Pluto. καπρᾶν, idem, apud Arist. hist. an. l. 7.

καπρίζω, idem, teste Eust. καπρίζω, idem, apud Aristot.

κάπριος, ȣ, ὁ, pro κάπρος, aper. Iliad. λ. Dicitur & [illegible] Accipi putatur & pro rostro nauis. apud Herodot.

καπρίσκος, ȣ, ὁ, piscis nomen, qui & mys appellatur. Athen. lib. 8.

[illegible] (comp.) perditè & impudenter libidinosus. παρὰ τὸ [illegible] pleonasmo τοῦ ι & σ. Suid. & Etym.

[illegible]ΠΤΩ. F. ψω, comedo: vel auidè comedo, & velut me ingurgitando. Eust. Suid. Hesyc. & Etymol. interdum etiam mordeo: vnde quod Aristot. dicit apud Athen. πορφυρίων μόνος κάπτων [illegible] vertit Plin. lib. 10. cap. 46. porphyrio solus morsu bibit. ¶ Item spiro, flo. in qua signif. ponitur & κάπω: vtrunque tamẽ insitatum thema: sed ab eo formantur quædam deriuata. hinc & part. κεκαφηὼς vnde κεκαφηότα θυμὸν, apud Hom. Iliad. [illegible] De cuius participij formatione vide Eustath.

¶ *Deriuata ex Κάπτω, i comedo.*

[illegible] & [illegible], edulia quædam Laconica. apud Athen. [illegible] oratio. item morsus. [& Hesych.

[illegible], capsa, cista, theca. Suid. παρὰ τὸ κάπτω τὸ ἐσθίω, vtpote in [illegible] quam imponuntur edulia.

[illegible], idem. lib. 3. Reg. 17. καψάκιον, capsula.

[illegible], præsepe, præsepium, φάτνη. Od. δ. καὶ τοὺς μὲν (ἵππους) [illegible] ἐφ' ἱππείῃσι κάπῃσι. * Eust. deriuat παρὰ τὸ κάπτω, i. χανδὸν ἐσθίειν.

[illegible], à præsepi. Suid.

[illegible], pro præsepi & rheda accipi indicat. Hes. scribens [illegible] dici [illegible] ἀπὸ τῆς φάτνης. Athen. quoque lib. 10. scribit [illegible] à Thessalis vocari καπάνας. Polluci autem [illegible] est pars quædam currus. vide lib. 1. ca. 10. tit. de partibus currus. ¶ Item galea è pilis. Hesychio.

[illegible] ab Hesych. exp. [illegible] Athen. lib. 10. dici scribit veluti [illegible], ideóque μεγάλα ac μεγαλότμητα.

[illegible], quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ac primum ex κάπτω.

[illegible], deuoro. Herodot. & Aristot.

[illegible], deuoratio. apud Aristot. de gen. an. lib. 2. cap. 5.

[illegible], & [illegible], (decomp.) voro, deuoro, apud Arist. Ἐγκ[illegible] buccella, bolus, frustulũ. Eupol. 5. apud Suid. & Eustat.

[illegible], præuoro, præripio & deglutio. Aristot.

Composita ex κάπη.

[illegible], boum præsepia. Hesych.

[illegible], ȣ, ὁ καὶ ἡ, idem præsepe habens, qui eodem pręsepi, vel (per catachresin) eadem mensa vtitur. Aristot. Polit. 1.

[illegible] ἡ, instrumentum erat (vt tradit Ælius Dionysius) rotæ simile, per quod iumentorum colla transmittebant, ne ederent. Dictum & de instrumento quo impediebantur homines ne manus ori admouere possent. Ex quibus verbis colligit Eustath. [illegible] dictam ὡς παύουσαν τῆς κάπης, ἢ τοῦ κάπτειν, ὅ [illegible] ἐσθίειν.

¶ *Deriuata ex κάπτω, spiro.*

[illegible], flatus. Etym. Hesych. Suid. Ponitur & κάπος pro eodem. [illegible] flo. Ἀποκαπύω, efflo. vnde Iliad. χ, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε, i. efflauit animam.

[illegible], ab Hesych. exp. καπύουσαν: ἐκπνέουσαν, vt in Epigr. καὶ καπυρὸν γελάσας παρεμείβετο, magno cum cachinno veluti efflans [illegible], vide & in comp. ex Ἠρ.

[illegible], quomodo huc pertineant, vide suo loco.

[illegible], vide in κάρφιον.

ΚΑΡΑΒΟΣ, ȣ, ὁ, carabus: animal marinum è cancrorum genere cauda à cæteris cancris distans, vide Plin. lib. 9, cap. 31. Aristot. hist. an. l. 4. cap. 2. & Athen. l. 3. A Gaza exp. locusta.

[illegible], carabi speciem gerens, qui è caraborum genere est. Aristot. lib. 4. de part. anim.

[illegible], paruus carabus.

ΚΑΡΒΑΤΙΝΗ, ης, ἡ, dictum fuit vile & rusticum calceamentum [illegible] suppactum solea. Xen. anab. lib. 4. ἐπειδὴ ἀπέλιπε τὰ ἀρχαῖα [illegible] καρβατίνας πεποιημένα ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν.

ΚΑΡΔΑΜΟΝ, ȣ, τὸ, nasturtium: herba de qua Diosc. l. 2. cap. 185. Plin. lib. 20. cap. 13. * Sunt qui sic nominatam putent, quasi κα[illegible] quia calore & acrimonia sua caput tentet.

[illegible] & [illegible], cardamine & cardamis: herbæ à nasturtii similitudine sic nominatæ. Pro καρδαμὶς dicitur ab Hippocrate [illegible], vt testantur Erotianus & Gal.

Composita.

[illegible] & [illegible] dicitur à quibusdam ἡ ἰβηρὶς βοτάνη, herba iberis, vt tradit Paul. Ægineta lib. 3. cap. 77. quasi nasturtium agreste. Ætio καρδαμίνη dicitur, lib. 12. cap. 12.

[illegible], quibusdam idem quod & κάρδαμον, nasturtium. Dioscorid.

ΚΑΡΔΙΑ, ας, ἡ, cor idem est quod poetis κέαρ (* à quo etiam deduci putatur & dici quasi κεαρδία) Aristoph. in Ranis, ὦ χρυσοῦ [illegible] ἔχε τὴν καρδίαν. Apud eundem in Nub. & Plat. in symp. & Plut. de audit. poem. καρδία πηδᾷ. Apud Lucianum de [illegible] καρδίαν ἕξεις. Et καρδία λέοντος vocatur stella, quæ in [illegible] leonis sideris apparet. Metaphoricè interdum ponitur,

exponitúrque animus, vt apud Plutarc. in apophth. καρδίαν μὴ ἔχειν. Sic apud Aristoph. in Nub. ἐκ καρδίας φιλεῖν, ex animo diligere. in Geopon. ἀμβλυώττειν τὴν καρδίαν, exp. sensus. ¶ καρδία, dictum etiam fuit os ventriculi à veteribus, propter affinitatem maximam quæ illi est cum corde, & mutuum consensum, vt declarauit Gal. lib. 2, de placitis Hippocr. & Platonis. Thuc. lib. 2. ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι, ἀνέστρεφέ τε αὐτὴν, καὶ &c. ¶ καρδία, matrix seu medulla & quasi cor arborum. Theophr. ¶ καρδία τῆς κλεψύδρας, apud Aristot. in Probl. aluus clepsydræ.

καρδιακὸς, ȣ̃, ὁ, cardiacus, cui cor dolet vel potius os ventriculi. Propriè sic dicitur, qui propter oris ventriculi languorem animo deficit, & sudoribus resoluitur. Gal. & Diosc. interdum adiect. q. d. cordialis, vt καρδιακὴ διάθεσις, in Definit. med.

καρδιόω, ῶ, cordis dolorem sentio, seu potius dolorem oris ventriculi, seu stomachi. Nic. in Alexiph. in cant. Salom. c. 4. ἐκαρδίωσας ἡμᾶς ἡ ἀδελφή μου, exp. vulnerasti.

καρδιώσσω vel καρδιώττω, idem quod καρδιόω, cordis dolorem sentio, &c. Aristot. in probl. & Gal. Exponitur etiam ναυτιῶ ab Ælio Dionysio.

καρδιωγμὸς, cordis dolor, seu potius oris ventriculi morsus seu rosio cordis, vel potius oris ventriculi. Exponitur etiam cordis (hoc est visceris eius quod palpitat, & cor propriè dicitur) motus quidam palpitationi similis. vide Gal.

κραδία, cor (per metathesin pro καρδία) apud poetas. Il. α, & alibi passim. interdum κραδίη & θυμὸς copulantur: vt Il. θ. Od. α, & alibi. Sic & apud Hesiod. in Theog. Exponi interdum potest, animus vel mens: item sensus. A Didymo & Etym. annotatur dici κραδίαν à verbo κραδαίνεσθαι, ὃ πάλλεσθαι, quod perpetuò palpitet cor.

Composita.

Ἀκάρδιος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, qui sine corde est. item metaphoricè, timidus. Apud Theophr. ἀκάρδιον ξύλον, lignum medullæ expers, quod sine medulla est.

Ἀνακάρδιον, siue ἀνάκαρδος, arbor est Indica, fructu auiculę corculo non dissimili (vnde nomen putatur inditum) rubente intus cruore, quo veluti sanguine scatet. Sunt tamen qui fructus tantum huius arboris nominatos ἀνακάρδια dicant à recentioribus apud Græcos medicis; quòd cordis figuram colorémque æmulentur, Paul. Ægin.

Ἀντικάρδιον, cauum illud quod sub pectore est carneum mollèque ad os ventris. Vocatur etiam σφαγή. [Hesych.

Βαρυκάρδιος, cui cor graue est, grauatum cor habens stolidus.

Διακάρδιος, cor pertransiens. Ioseph. de antiq.

Ἐγκάρδιον, q. d. pars in qua est cor. Sic dicitur interna pars & medulla ligni. Diosc. lib. 1. ἐγκάρδιον τοῦ πρέμνου, medulla caudicis. Sunt qui cuiuslibet etiam internã partem ita dici putant.

Ἐπικαρδιόω, idem quod καρδιόω. Nicand.

Ἐρυθροκάρδιος, qui rubro corde est. item qui rubra medulla est.

Εὐκάρδιος (& poeticè ἠϋκάρδιος) bonum cor habens, i. qui forti animo est. Soph. in Philoct. Apud Hippocr. εὐκάρδιον exp. εὐστόμαχον, stomacho conueniens.

Εὐκαρδίως, forti & præsenti animo. Eurip. in Hecuba.

Θρασυκάρδιος, audaci præditus corde seu pectore; qui impauido & magno est animo. Hesiod. in asp.

κατακάρδιος πληγὴ, ictus in cor directus. Herodian. lib. 6.

Λιθοκάρδιος qui lapideo corde est; cui cor saxeum est.

Μελανοκάρδιος, qui nigro corde est. item qui nigra medulla est. itẽ qui atroci & crudeli animo est. Apud Aristoph. μελανοκάρδιος πέτρα dicitur metaphora sumpta ab agrestibus hominibus quos ob agrestem feritatem μελανοκαρδίους vocârunt.

Νωθροκάρδιος, qui ignauo & segni corde est; excors, stupidus, quì tardo ingenio est. Hesych.

Ὀξυκάρδιος, acutum cor habens, iracundus; ad iram præceps; vel qui acuta ira excandescit. Aristoph. in Vesp.

Περικάρδιον q. d. quod est circa cor. Sic appellatur cordis inuolucrum; tunica quędam crassa, dura à cordis basi nata & ipsum vndique ambiens. Poll.

Πολυκάρδιος, qui est in corde; cordi insidens; pro [illegible] Bion in epitaphio Adonidis.

Προκάρδιον, quod est sub pectore depressum, molle & carnosum iuxta os ventriculi. [ties: Marci 16.

Σκληροκάρδιος, qui duri cordis est. ¶ Σκληροκαρδία, cordis duri-

Ταλακάρδιος, qui toleranti & forti animo est cuius cor tolerare nouit, Hesiod. in asp. Herculis epith. Τλησικάρδιος, idem. Eust.

Ταραξικάρδιος, cor turbans: cor seu animum mordens & turbans. Aristoph. in Acharn.

Ὑποκάρδιος, qui est sub corde; sub corde latens; aut etiã in corde: vt ὑποκάρδιον ἄλγος, de mœrore qui cordi insidet. Apud Nonn. ὑποκάρδιος ὀμφὴ, cordis conceptio; mens & cogitatio.

Ὑψηλοκάρδιος, qui corde est elato; superbus, arrogans.

Χαλκεοκάρδιος, qui æneum pectus habet: Et metaphoricè fortis, qui est animo æneo & propemodum inuicto. Theocr. idyll. 11. Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός.

Καρδιωγμός, vide in Σκαρδαμύσσω.

Κ Α΄ Ρ Δ Ο Π Ο Σ, υ, ἡ, mactra, alueus in quo farina mixta aqua subigitur & panis pinsitur: quod & μάγις, μάσσα, σκαφη, σκαφὶς λίνεος. teste Poll. & Suid. Aristoph. apud Gell. lib. 13. ca. 4, dicit, Χρῆσον σὺ μάκτραν, ἐν ᾗ βέλεις κηρέζεσθαι, vtendam pete mactram, vt tu mauis ita appellare κηρέδεσπτρον. Et in Nubibus, ἐδ' ἔχ κηρδὸν ϑ' Κλεωνύμῳ· ἀπὸ τῶ ϑυείας προχύλη γ' αὐτοῦ πάλαι.

Κάρη Ν, (indeclinabile & Ionicum) idē quod κήφαλον, & ex eo per apocopen factum esse volunt Etym. & Eust. Iliad. χ, πολίοντε κάρη πολιόντε γένειον.

Κάρηϛος, ὁ, idē. vt Iliad. ψ ὀβρίμης ἐσὶ λοιπὰ κατήρατος· ἄλλοσε ἐκτός. Hinc volūt grammatici per syncopen facta esse κρῆσσ· & κρῆσσα apud poetas.

Κάρης, τὸ, idem quod κάρη, frequēs apud tragicos. vt Soph. in Aiace. πάσας κάρης ϑιῶξε Eurip. in Medea, σᾷ κάρᾳ μάσσων. Ité pro tota facie. apud Soph. Veteres neutro genere vtūr passē, qui aut ē illis successērūt, in fœm. etiam vsos esse annotauit Eust.

Καρὶς, ίδος, ἡ, squilla, piscis genus ex genere τῶ μαλακοστράκων. dictū ἀπὸ τῆς κάρης, quia caput maius habet reliquo corpore. teste Athen. l. 3. Καρίδιον & καρίδιον, parua squilla, squillula. Aristot. hist. an. lib. 5.

Κάρ pro κάρη per apocopen. Il. π, ῥίπτουσ' ἐξ ὄρίων ὑπὶ κάρ', in caput. ¶ Est & gentile nomē. Κάρες enim sūt populi Ionib. & Doribus finitimi: quorum regiō dicitur Καρία. Accipitur Κάρ & pro Carico mancipio, seu homine nauci & nihili, qualis Carum gens quæ aliis se mancipabat.

Κάραϐος, pro αὐτοκράτωρ, κύριος, apud Xen. Hell. l. 1. Καραϐισὴς μάχη· apud Eurip. exp. mors capitalis.

Κάρας, ατος, ὁ, vel τὸ, idem quod κάρη. Il. τ, κατ' αὐτῆϛ κεφαλῆς ϐαίνει. Apoll. Arg. l. 1. κράατος ἐξ ὑπάτοιο.

Κεφαλὴς, ὁ vel τὸ, idem quod κράας, ex quo & factum per syncopen. vt ἀπὸ κεφῆς. Od. ξ. Et ἐπὶ κεφᾶτα. Od. ϑ.

Κεῦθεν, aduerb. a capite, de capite. Hesiod. in Asp.

Κεφαιὸν, υ, τὸ, caput. Eust.

Κεφάλη, ης, ὁ, τὸ, galea. Luc. de scribenda hist. & Plutarch. an seni administr. respub.

Κεφάλιον, υ, τὸ, caluaria, calua. Luc. in Timone. Interdum exponitur etiam, caput: vt apud Herodian. ¶ Item poculi genus, apud Theophr. ¶ Item fruticis genus radicibus carentis. ex Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 9.

Κεφαλὸς, ἥ, ὁ, asper. vt κεφαλὴ Ithaca, apud Hom. Exponitur & sterilis. Vult Eust. deduci à κεῦθος, i. caput.

Κάρ, &c. Κορυφὴ, &c. Κόρυς, &c. Κόρυμϐος, &c. Καρυφὴ, &c. Κρανον, &c. Κρύπτω, &c. quomodo huc pertinent, singula vide in suis locis.

Composita: ac primùm ex κάρηνον.

Ἀμφικέφαλος, ον, ὁ, ἡ, vtrinque caput habens. vel biceps, geminum caput habens. Pro eodem dici & ἀμφίκρανος per syncopen quidam tradiderunt.

Δικέφαλος, biceps geminū habens caput. Hom. in ϐατραχομυομ.

Ἑκατογκέφαλος, q. d. centiceps. Pind. Aristoph. & Aeschyl.

Κύρυκέφαλον ὄρυμα, corpus lato seu vasto capite. Oppian. de venat.

Λειοκέφαλος, glabrum caput habens. (nar. lib. 3.

Ξανθοκέφαλος, cui flauum est caput, i. cui flaui sunt capitis pili.

Ὀξυκέφαλος, acutum caput habens. Dionys. Alexand.

Οὐλοκέφαλος, qui crispo capite est, i. crispis capillis. Od. τ.

Πεντηκοντακέφαλος, qui habet quinquaginta capita. Epitheton Cerberi apud Hesiod. in Theog.

Πολυκέφαλος, multa capita habēs. vt πολυκέφαλοιο ὄφεως, in Epigr.

Προκέφαλος, præceps, capite deorsum vergens.

Τρικάρηνος, triceps. Hesiod. in Theog. (vt ὄρος ὑψικέφαλον.

Ὑψικέφαλος, altum caput habens, vel altum cacumen habens.

Composita ex κάρη seu κάρος.

Ἀκρηνὸς, cerebrum vel caput. Etym.

Ἀκρὴς & ἀκρεαῦς, exp. quasi ita exiguus vt caput & principium vix reperiri nō possit. Poll. Vide & in cōpositis ex κέφαλον.

Ἀμφικρανίσιος, ὁ, ἡ, idem quod ἀμφικέφαλος. Nicand. in Ther.

Ἀντικρὺ, locus qui post clauiculam est. Hesych.

Καλλακρὸς, Atticè dici aiunt, pro ἐπὶ κεφαλῆ, in caput. apud Dionys. Long. Id tamen dicitur potius χρυτόκρατος, quod κρυτοκάρα scribitur, apud Aristoph. in Acharn.

Γέκκρος, nomen promontorij.

Φαλακρὸς, caluus quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex κάρ.

Ἄκανθος, sursum versus in acclive. Quidam exp. in superiorem partem (cuius cont. ἐπίκαρ.) apud Hippocr.

Ἔγκαρ, ατος, τὸ, cerebrū vel pediculus. vt quidā exp. Il. ι, ἄλλα δὲ μιν ἔγκατος αἴσα. Dicitur etiam ἔγκαρον, υ, pro cerebro, apud Lycophr. & Alcæū epigr. lib. 2. ἔπαιρε τὸ ϲὸν ἐξ ὑπάτου κάρα ἄχρι κεφαλῆ ἕπεσϑαι.

Ἐπίκαρ, id est, ἐπὶ κάρᾳ, in caput.

Composita ex κρέας seu κρέα.

Δικρὴς, ῆος, ὁ, ἡ. biceps.

Δίκρηϛος, fissus, bicornis, apud Hippocr. de loc. in hom. Δικρηὸς, ὁ, ἡ, ὸν, q. d. bifiditas, bicornitas. Hippocr. Vide & in comp. à Κέρας.

Δίκρος & per contract. δίκρους: itē δικρὸς & per ἀ. δικρὸς, biceps, bifidus, bifulcus, bifurcus. Xenoph. Vetitur & Hippocr. Gal. Aristot. & alij. Fœminina à stantinē aliquando ponitur apud Aristot. & Xen. Dor. δίκρης· per syncopen pro δίκρατος· seu δικράνου· quasi δίκρεος· aut δίκρεως, scribit Etym.

Καπίκρας, idem quod κρατὸς, seu κρᾶς; ης· Καπίκρης, idem: nonnulli tamen volunt esse pro καπίκρατος, i. vt nonnulli exp. prorsus, funditus.

Λευκόκρας, candidum habens caput.

Composita ex κράνον.

Ἀμφίκρανος, υ, ὁ, ἡ, q. d. vtrinque capitatus, aut cirrhatus. Eurip. in Herc. fur. Dici tamen per syncopen ἀμφικάρηνος quidam tradiderunt.

Ἀποκρανίζω (poet.) caput amputo.

Βύκρανον, υ, τὸ, caput bubulum: apud Proclum de galea. galea facta ex capite bouis. Βυκράνιον, vitis nigra. Dioscor. etiā appellatur τὸ αὐτόβριτον, Gal.

Δίκρανος, biceps. Δίκρανον (sub. ξύλον) exp. furca. furca, apud Luc. in rimone.

Δικρανόω ῶ, bifurcum reddo, seu biceps, in duo capita.

Ἐπίκρανον, υ, τὸ, quod super caput est, seu vitta. capitulum. idem quod κρήδεμνον. Eurip. in Hippol. Item quod capiti imponitur, i. galea. Poll. Ἐπίκρανα, etiā capitula siue capitella columnarum, apud Archit. idem quod κιονόκρανον. Xen.

Ἐπικρανὶς, ίδος, ἡ. cerebrum. poll.

Ἐπικρανία κεφαλαία seu ὑπερκρανία absolutè dicitur de terram cranij seu capitis partem dolor tentat, deinde dextram quæ & ἡμικρανία. Gal. in Glagge. & in Ephor.

Ἡμίκρανον, υ, τὸ, dimidia capitis pars. Alex. Trall. l. 1. c. 13.

Ἡμικρανία, ἡ, & ἡμικρανικὸν πάθος· dicitur ἀπὸ μέρους τῆς κεφαλῆς. Galen. πεῖ τῶν παϑ. lib. 2. cap. 3. Act. lib. 6. ca. 45. & Aegin. lib. 2. cap. 5.

Ἡμικρανικὸς, hemicranici, qui hemicraniæ obnoxij sunt. Paul. Aegin. lib. 2. cap. 5.

Κιονόκρανον idem quod ἐπίκρανον, caput columnæ. Xen.

Μακεδόκρανος· Doricè pro μηκεδόκρανος· vpupa: quoniam capite habet cristam velut obliquam galeam. Hesych.

Μελαγκρανὶς, ίδος, q. d. molliceps. Auis nomen, apud Arist. animal. lib. 9.

Μελανόγκρανις, nigriceps. Iunci genus, apud Plin. lib. 13.

Μεσόκρανον, media capitis seu cranij pars, vertex. Poll. lib. 2.

Μυριόκρανος, innumera habens capita. Epith. canis Lernæi apud Eurip. in Herc. fur.

Ὀρθόκρανος, erectum caput habens. Soph. in Antig.

Περίκρανος, qui circum caput est aut adhibetur. Poll.

Περικρανία, χιτών, apud anatomicos dicitur tunica cerebrum quæ curi caluariam ambienti subiecta dicitur. Vide Plutarch. in Numa.

Πολύκρανος, multa habens capita. Eurip.

Πρόκρανος, capiti adiunctus. Πρόκρανον, idem quod προκάρανον, cerui cal, puluinar. Pro quo Dores dicunt πρόκραν. apud Theocr. idyll. 15.

Ταυρόκρανος, tauri caput habens, qui taurino capite est.

Τρίκρανος, triceps. Soph. Τρίκρανον, promontorij nomen.

Ὠλίκρανον, υ, τὸ, quasi ὠλενόκρανον, caput cubiti eminens, tuberans cubiti pars, gibber, apud Aristot. Ὠλικρανίζω, cubiti gibbero ferio apud poll.

Κ Α Ρ Κ Α Ι' Ρ Ω, resono, sonitum edo: vel etiam pulsu intremo. Vt Il. υ, καὶ ἔκραιρε ϑεὰ γαῖα πέδοϑεν Ὀρομηδόν.

Κ Α Ρ Κ Ι' Ν Ο Σ, siue κορκίνος, υ, ὁ, cancer, de cuius pinnis ribus vide Aristot. hist. an. l. 4. cap. 2. Athen. l. 3. & Plin. cap. 31. * Sunt qui ita denominatum dicant ἀπὸ τοῦ κρεῖν ἀλᾶς τὸ πολὺ θ' τῶν ποδῶν. ¶ Est etiam sidus bore ne ex duodecim zodiaci signis. apud Arat. μέση δ' ἐν στερεοῖσι κέλευθος ἐπὶ Διὸς. ¶ Item cancer, morbi genus: de quo vide Alex. Aphrod. Gal. ¶ Καρκίνοι, dicuntur ossa duo inter prope tempora committuntur. Poll. lib. 2. ¶ Item cancer: vinculi genus apud Gal. lib. de fascijs, fasciæ partes scissa, cancrorum pedum speciem referens. ¶ calceamenti genus, Hesych. & Poll.

Καρκινώδης, ες· ους, ὁ, ἡ, cancro similis, vel qui è cancro re est. vt τὸ καρκινῶδη, apud Aristot. l. 4. de part. an. cancrorum genere sunt. Sic καρκινώδη ἰχθύα, apud Diosc. quæ in cancros vergunt. Et καρκινώδης ὄγκος apud Aristophrod. probl. lib. 2. quæst. 92.

καρκινώδης, dicuntur animalcula minutis cancris similia, quæ re fluuo, quorum meminit Act. l. 2. c. 39.

parnus cancer, cancellus. Aristot. hist. an. l. 5.

cancro tentari & infestari apud Hippocr. Ac κορκινῶ volunt dici plantarum radices quæ cancri instar deuaricatis & in latera dispersis fibris vel capillamentis terram apprehendunt, apud Theophr. sæpe.

καρκίνωμα, τὸ, idem quod κορκῖνος, cancer morbus, apud Diosc. lib. 1. & 2.

dicuntur frumenta quū radices agunt. Pherecr.

Κάρος, ὁ, sopor cum grauedine, marcor, veterni species secundum quosdam. Galenus Methodi l. 13. κῶϛ φορικὸς βαθέως διαφέρει τῆς καρηϐαρίας & κάρους ac κηλώσεως. item generaliter, sopor: vt Herodian. lib. 1. δύσκις ἢ κάρος ἐπιπεσὸν αὐτῷ εἰς ὕπνον ἐμϐαλεῖν ἐδόκει. κάρος καμόντων πόνων εἰσὶν αἱ ἀναπαύσεις, atque in sopore proiapsus, quum id ex labore accidisse opinaretur, quietī se tradidit. Apud Dioscoridem κάρου ἐπαφίεσι exp. gravatem soporémque affert. Apud Apoll. Argon. 2. κάρῳ δὲ ἐπιφρονέοντι Πειθοῦς· schol. exponit σκότωσις, q. d. obtenebratio. A Bud. exponitur etiam, crapularis redundantia, Aristotel. in problem. τὸ κάρος ἢ τὴν κραιπάλην ποιεῖ. * Deducitur à κῆρος, caput, quòd capiti grauedinem afferat. ¶ Item κάρος vel κάρη herba quæ officinis carui, vulgò cherui. de quā vide Diosc. l. 3. Dicitur etiam κάρειον Ætio, & κάρεον, item κάρευον annotatur. item κραιπαλᾶδιον à Simeone Sethi.

Καρόω, ῶ, sopore cum grauedine affero, marcorem induco seu veternum, Gal. Apud Aristotel. κηρεῦσαι λέγει βαρυπνίᾳ, alto grauique sopore cotripi.

Κάρωσις, ἡ, q. d. soporatio, i. actus ipse soporem illum inducentis. Exponitur etiam, sopor.

Καρωτὶς, ίδος, ἡ, soporifer, soporem inducens qui κάρος dicitur, exponitur etiam grauedinem afferens. Gal. & Dioic.

Καρωτικὸν (siue καρωτικὸς) φάρμακον, quæ & λιπαντικὰ, & ἀναϐαθρωτικὰ; sunt rami duo arteriæ magnæ qui sub clauicula dissiliunt iuxta asperam arteriam, vnà cum vena iugulari in caput feruntur, sic à veteribus medicis dictę. quòd vinculo excepto soporem, lethargum & apoplexiam inducant. Aristot. hist. anim. lib. 3. Archizus acut. morb. lib. 2. cap. 11. Gal. in lib. de vsu respir. Alex Aphrod. probl. lib. 3.

Composita.

Βαρύκαρος, dormitatio, segnities, torpor, veternus, sopor. quasi τὸ βαρὺ κάρος, vt tradit schol. Nic. in Ther. v. 189. A Suida & Etymologo adiicitur etiam exponitur ἀναισθησία. Vide & in comp. Συκάρος.

Βαρυκάρω, ῶ, sopore leniter afficior sed quadantenus. Dioscor. l. 4.

Γρῖπα ι, ων, putantur esse vermes qui oleis innascuntur, apud Theophr. de caus. pl. lib. 3. ca. 2. ἔϛιν ἐλαίοις ὑπὸ τῶν ἰλαμῶν ἃ καλοῦσι γρῖπας. vbi tamen quidam legendum suspicantur κνῖπας.

Δρέπανον, ου, τὸ, falcationis genus. Athen. lib. 1. οἱ ἀμέλγοντες τὰ πρόϐατα καλοῦσι, οὐ τὸ ἄμελγε· Quæ desumpta sunt ex Xenophonte lib. 6. Anabas. vbi scriptum κερπανίσαι.

Ἐγκάρσιος, vide in Α΄ρσην.

Ἐκτέμαϛος, υ, ὁ, carpasus: ex venenatorum medicamentorum genere. Dioscor. l. 6. c. 13 & Paul. Ægin. l. 5. cap. 43:

Ἐκτομὴ, (decomp.) ὁ πρὸς κορυφὴν, succus carpasi. Gal. lib. 1. de antidot. & ἡ τῶ φάρμακ lib. 1. cap. 3. ex Archigene.

Ἐλάϊον, ου, τὸ, carpesium: festuca tenuis, furculis cinnamomi similis, odore τῷ ϛῷ, sed valentiore & magis aromatico, quo pro cinnamomo vsurpārur à Galeno. Serapion, Auicenna atque Arabes omnes cubebas esse dicunt. Sunt qui credidērint ἐλαιοκάρπου esse. Plura vide apud Galen. simpl. medic. l. 7. & de antidot. l. 1. & lib. 1 ἡ τῶ φάρμ.

Ἔρνος, ους, τὸ, fructus. Generaliter de quarumlibet plantarum fructu dicitur. Od. ω, (de fructu olearum & ficuum) Τέων ἔτι ἔρνεα καίεται. Et ἔρνεσιν ἀρέσϑαι. apud Hom. & Hesiod. quicquid è terra prouenit. Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 3. καρπὸς δὲ ἐν τῷ σπερμάτων ἰσότητος μὴ τῶ αὐξήσεως. Sumitur & pro semine, apud eundem. item metaph. vtilitas, emolumentum. Herodian. lib. 8. ; ἐπεὶ δὲ τὸ νῖκος πᾶσι ἢ κέρδος αὐτῶν ἐδόκει. ¶ Item ἔρνος, ἔρνεσι ἢ ἄρσεσι, incultura manus cum cubito. Aristot. de part. ¶ Item ἔρνος χοίρου ϐραχίων, κῶλος. Sunt tamen qui pro ἔρνος accipiant apud Homer. Iliad. ὠλένη κρεσσὶ χέρσιν ἔρνος ἔχουσα.

Derivata ex κάρηνον, fructus.

Καρπεύω, fructus, offero. Leuit, cap. 2.

Καρπίμος, ον, fructum percipio, fruor. Theophr. hist. pl. 4. καρπίμους τὰς καρύας, fructum anni percipere, vel elicere. Apud Hom. ἐπὶ καρπὸν ἰόντι, frui suis rebus. Sic καρπίζεσθαι χολῆς. Dem. Sic Xen. Pæd. 8 ϐ οὐ τὸν πλέονα καρπὸν ἀφαίρεται ἢ ὅτε ἀπολλύναι. Exponitur etiam aliquādo, vsum fructum percipio: vel

apud Demosth in Aphobum, ἴδιον τοῦ μισθοῦ καρπὸν ἀπολαμϐάνειν. Item exhaurio & consumo. Dem. (de mare Æschin.) καρπίζεσθαι τοὺς ἐν Χερρονήσῳ οἰκέτας. Dicitur etiam de malis: vt apud Aristid. καρπίζεσθαι τὰ κακὰ ἀπὸ τῶ ἀγαθοῦ. Apud Lysiam in apol. 1. καρπίζεσθαι τοὺς ἀπόλεως συμφορὰς; frui calamitatibus reip. i. ex rep. calamitatibus fructum percipere, & sua commoda comparare.

Κάρπωμα, τὸ, fructus, qui percipitur, quæstus. Hesych. item oblatio, victima seu hostia. Exodi 29. & Leuit. 1. cap. Exponitur etiam, possessio, seu possessio ex qua fructum & emolumentum capimus.

Κάρπωσις, ἡ, fructuum & commodorum perceptio, vsus rei fructuosus. q. d. fruitio. Xen. pæd. 4.

Καρπώσιμος, ον, ὁ, ἡ, ex quo fructus capi potest: item frugiferus. apud Athen. l. 11.

Κάρπιμος, ου, ὁ, fructiferus, seu qui fructus gignere solet aut aptus ad fructus edendos. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3.

Καρπίζω, fructum colligo seu decerpo: item generaliter, decerpo, demeto aut colligo. Dioscorid. lib. 3. cap. 57. καρπίζεσθαι δ' αὐτὸν εὐθέως.

Καρπίζιμος, idem quod καρπήσιμος. fructum colligo; apud Thucyd. & Athen. libro 6. item de frugo, i. fructus seu fruges consumo, & q. d. fructibus seu frugibus exhaurio & exinanio. Theophr. de caus. pl. l. 4. cap. 9.

Καρπιμος, ου, ὁ, fructus perceptio, vsus fructus. idem quod κάρπωσις. item defrugatio, exinanitio & extenuatio quę nimia defrugatione fit. Theophr. ibidem.

Καρπόω, f. ώσω. quod καρποῦμαι & καρπίζομαι, fructū percipio. fruor. vt καρπώσεις χώρας, apud Poll.

Καρπεία, ἡ, fructus perceptio, vsus fructus. idem quod κάρπωσις & καρπισμός. καρπεῖον, υ, τὸ, idem videtur esse, quod καρπός. Pol. ex Aristoph. Apud Nic. in Alexiph. σπόδιον καρπεῖον; idem quod σπόδι.

Composita.

Ἀβρόκαρπος, ον, ὁ, ἡ, molles & delicatos fructus ferens.

Ἀγλαόκαρπος, splendidus fructibus quos fert. vel splendidos aut pulchros fructus ferens: vt μηλέαι ἀγλαόκαρποι, apud Homer. Et ἦϐος ἀγλαόκαρπον, apud Nonn. [ctus ferens.

Αἰέκαρπος, semper fructum habens, perennes seu perpetuos fru-

Ἄκαρπος, infructuosus. Theophr. τὰ περιβόλια ἄκαρπα: item generaliter, inutilis.

Ἀκαρπία, ἡ, infructuositas; sterilitas; vt ἀκαρπία γῆς.

Ἄκαρπος, ον, sine fructu sum, infructuosus & sterilis sum, fructum non gigno seu fero. Theophr.

Ἀκάρπωτος, ex quo fructus percepti non est. vt χρόνος ἀκάρπωτος, apud Soph. ex qua nemo fructum percepit.

Παναπαρκὴς, (comp.) omnino infrugifer & sterilis. Nicand. in Ther.

Ἀνέρμακτος, in summitate fructum habens, in summa sui parte seu cacumine fructum edens: Theophr. hist. pl. l. 1. c. 3.

Ἀμαυρόκαρπος, nigrum habens fructum: dicitur de flore fetuæ. apud Theophr. l. 6. c. 2.

Ἀμφίκαρπος, vtrinque seu ab vtraque parte fructum habens.

Ἀπόκαρπος, fructum edo seu emitto. item emitto veluti fructum genero; pullulo. Gal. apud Hippocr.

Βραδύκαρπος, tardos seu seros reddens fructus.

Γλυκύκαρπος, cuius fructus dulcis est; dulcem fructum gignēs. Theocr. idyll. 11.

Γλυκυκάρπιον, fructus mei dulces sunt, dulces fructus edo.

Γυμνόκαρπος, cuius fructus nudi sunt; qui non habet fructus inuolucro aliquo tectos.

Διακαρπέομαι, decerpo. (τῶ γλῶ-

Δίκαρπος, ον, biferus; bis fructum gignens. Strabo. δίκαρπον ἔχειν

Δικαρπίω, ῶ, biferus sum, bis fructum fero: tam de arbore quam de fructu. Theophr.

Δίμοιραπα, ξ, eadem quæ δικεφάλια. Eust.

Ἔγκαρπος, in quo fructus inlunt, fructus in se habens: Metaph. Soph. in Thrachin. de muliere grauida, in cuius vtero fœtus est, velut fructus in arbore. Suid.

Ἐγκαρπόω, ὁ, ἡ, ὸν, fructuosus. Hesych:

Ἐκκαρπόομαι, ῶμαι, idem quod ἐκκαρπίζομαι. Gregor. τὸ ἔγκαρπον ἐκκαρπώσας μέχρι τέλους, quæstui habere res sacras & diuinas. item exhaurio & extenuo facultates aliculus & percipio earum fructus: apud Demosth. [fructuosus:

Ἐκκαρπόομαι, fructuum ac commodorū perceptio & vsus rei

Ἐκκαρπίζω, fructus decerpo & percipio. Ἐκκαρπίζομαι, idem quod ἐκκαρπίζω, defrugare, defrugatione exinanire & exhaurire. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 9.

Ἐπικαρπάω, apud Theophr. esse dicunt quæ aliarum plantarum fulta sustentaculo quasi fructificant.

Ἐπικάρπιος, vno anno fructificans. Theophr. l. 1.

Ἐπίκαρπος, frugifer. vel qui est frugi præstes. Arist. de mundo.

Ἐπικάρπιον, quicquid semen aliquod continet; ex annotat. Marcell. in Diosc.

Ἐπικαρπία, dicuntur etiam ramusculi plantarum de quibus fructus ipse dependet; & qui sunt super fructum. Athen. li. 2.

Ε'καρπία,ἡ, fructus, fructuum prouentus, fructuum reditus. Item metaph. fructus & reditus qui ex ipsa summa capitali manant, vtus rei fructuosus: idem quod εἰσφόρησις. Plat. lib. 12. & de leg. Aristot. &c. 2.

Ε'καρπίζομαι, deefrugo. Theophr.

Ε'κβυθοκαρπος, (decomp.) q.d. super folia fructū habens, qui in folij dorio fructum gerit. Theophr hist. pl. l. 1, c. 16.

Εὔκαρπος, bene fructificans, vberibus fructibus fœcundus. Theophr. de caus. pl. l. 2. Item actiuè. bene fructificare faciēs, fructuum vbertatem adiuuans: vt εὔκαρπος ἀήρ, apud Theophr. de caus. pl. lib. 2. Item metaph. fœcundus, vt Venus εὔκαρπος, apud Plut. in Eror.

Εὐκαρπία,ἡ, fructuum vber prouentus, fructuum vbertas, vel in fructibus gignendis felicitas. Theophr. de caus. pl. lib. 2, & Theophyl. cp. 74.

Εὐκαρπίων,ῶν, fructibus vberibus fœcundus sum, vberes fructus fero, q. d. benè seu feliciter fructifico.

Η'δύκαρπος, suaues & iucundos fructus gignens: vt ἡδύπνοον ἡδύοδον, apud Theophr.

Κακόκαρπος, malè & infeliciter fructificans, aut etiam malos fructus gignens.

Κακοκαρπία, mala & infelix fructuum editio.

Καλλίκαρπος, pulchros aut etiam bonos fructus gignens. Theophr. hist. pl. l. 3, c. 9. Plut. in Coriol.

Καλλικαρπία, pulchrorum fructuum editio: vel fructuum pulchritudo & venustas.

Καλλικάρπιον. pulchros & venustos fructus edo: aut pulchros & bonos fructus gigno. Theophr. de caus. pl. l. 1.

Καρπίζομαι, fructuosus, frugifer: vt καρπίζομαι ἐλαία, frugifera, Plaim. 51.

Καῦκαρπος, u. τό fructus ex Theophr.

Καῦκαρπόω, adoleo. Suid. Καῦκαρπωσις, exp. cinis, Leuit. 6.

Κλυτόκαρπος, inclytum fructum habens. Pind.

Λεπτόκαρπος, cuius fructus tenuis est. Dioſc. lib. 3, c. 29.

Λοβόκαρπος, cuius fructus albi sunt. Theophr. (sunt.

Μεγαλόκαρπος, fructus magnos ferens, cuius fructus magni

Μελάνκαρπος, nigrum ferens fructum, seu fructus loco atram afferens obscuritatem: vt μελάνκαρπος ἔσοψις, apud Plut.

Μικρόκαρπος, fructus paruos ferens.

Μικροκαρπία parui fructus editio, fructus exiguitas.

Ξηρόκαρπος, aridum seu siccum fructum pariens.

Οἰσύκαρπος, salicis fructus: ab οἴσυος, quæ & λύγος & ἄγνος dicit.

Ο'λιγόκαρπος, paucos fructus gignens. (tur. Euſt.

Ο'λοκάρπιον, totum adoleo. Eccleſiaſt. 45.

Ο'λοκάρπωμα & ὁλοκάρπωσις, holocaustum. Sapient. Solom. c. 3, & Eliaſæ 41.

Ο'μοιόκαρπος, similes habēs fructus, cuius fructus similes sunt.

Ο'μοιοκάρπιον, similes fructus gigno, fructuum similitudine conuenio cum alio. Theophr. de caus. pl. l. 1, c. 11.

Ο'πισθόκαρπος, vel ὀπισθοκάρπος, ferens fructum ex aduerso folio tue à tergo folij. Theophr. de caus. pl. l. 5, c. 2.

Ο'ψίκαρπος, cuius fructus serotini sunt, serotinos fructus ferens. Theophr. ibidem.

Ο'ψικαρπία, sera fructus editio. Theophr. hist. plant. l. 3, c. 3.

Ο'ψικάρπιον, serotinos fructus gigno, fructus mei serotini sunt, seros fructus fero. apud eundem.

Πάγκαρπος, fructus omnis generis habens. Soph. in Electra. Et in Axiocho, ὑγιᾶ πάγκαρπα φῶ πέμψει πανήκεστα γονῆς.

Παγκάρπεια, idem: vt παγκάρπεια μελιτόεσσα, apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 9. placenta ex melle & omni frugum genere.

Παγκαρπία, pro omni fructuū genere: apud Euſt. ex Antiel.

Περικάρπιος, fructu cinctus, fructum habens circum se. Item cuius fructus tegmine & inuolucro aliquo cinctus est. Athē. l. 2. ex Phania.

Περικάρπιον, u. τό, vitium cingens, seu muniens fructum. Vide Plin. lib. 5, c. 28. Ité fructus pars quæ semen ambit. Theophr. hist. pl. l. 6, c. 1, ἐγὼ ἀκούειας τὸ τοῦ ἀβελτερίου. Expositur etiam fructus, apud eundem l. 6. c. 4. ἔχων ἀβελτέριον ὃν ὃ τὸ αὐτέρπε. τοῦ μηρῶν ἀκανθώδης. ¶ Περικάρπια, itidem pro integumento fructus. apud eundem lib. 6, cap. 1.

Πλαγιόκαρπος, obliquè seu à lateribus fructum ferens. Theophr. hist. pl. lib. 1, cap. 23.

Πλατύκαρπος, latum fructum habens, cuius fructus latus est. Dioſc. lib. 3. cap. 161.

Πολύκαρπος, multos fructus gignens, fœcundus. Theophr. de caus. pl. lib. 2, c. 1. Τὸ πολύκαρπον apud Hippocr. dicitur τὸ κεφαλόγονον. Gal. in lex. Hippocr.

Πολυκαρπία, vberras in fructu ferendo, vber fructus. Theophrast. hist. pl. l. 3, cap. 3.

Πρώϊκαρπος, cuius fructus maturè proueniunt. Idem hist. plant. lib. 1. cap. 23.

Πρωϊκαρπία, ἡ, matura fructuum editio, quum arbores fructus suos maturè reddunt. (pl. lib. 1, c. 15.

Πρωϊκάρπιον, ῶν, maturè fructus meos reddo. theoph. de caus.

Ῥυσόκαρπος. fructum rugosum ferens.

Σκληρόκαρπος, caudice fructum ferens, vt ceratonia siliqua.

Τελεσικάρπιον, seu τελεσικαρπία, ad maturitatem fructus theophr. Item ad frugem peruenio, apud eundem.

Τερνόκαρπος, triferus, i. ter fructus suos quotannis vllo nagnon exp. etiam triennē, apud Hesych.

Υ'περκάρπος, supra modum fructificans, cuius fructus exceduni, fructuosissimus.

Υ'περκάρπιον, ῶ, supra modum fructifico, in fructus modum excedo.

Φερέκαρπος, fructum ferens. Plut.

Χλοόκαρπος, cuius fructus virent. Item virere fruges Orph. hymno in Cererem.

Χρυσόκαρπος, bonos fructus habens. vt χρυσόκαρπος Χρυσοκαρπία, fructus bonus.

Χρυσόκαρπος, aureos fructus ferens, cuius fructus Χρυσόκαρπον, dicitur etiam hederæ species quæ re aciuorum aureo. Vide Plin.

Ω'λοκάρπος, fructum perdens, frugiperda. Od. & Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 13.

Composita ex καρπὸς, iunctura manus.

Ε'πικάρπιος, ὁ, ἡ, qui supra manus cum brachio ponitur. Philostr. cp. 39.

Μεσοκάρπιον quod est in medio καρπῶ: vel media pars

Μέσοκαρπον, quod est post καρπὸν palma, quæ pars infra aperitur & in illos findit ur, inquit Cainer.

Πλαγιόκαρπον, ar milla siue brachiale, apud Poll.

Προκάρπιον, quod est ante vel supra καρπόν. aut prima pars Poll.

Κάϊρον, vide in Κείρω.

Κ A' P Σ I O Σ, ᾱ, ὁ, obliquus, πλάγιος, Hesych.

Καρσίως, obliquè, πλαγίως, Suid. Καρσία, ἡ, obliqua

Composita.

Ε'γκάρσιος, u. ὁ ἡ, obliquus, seu in obliquum positus uersus. Aristot. de mundo, ὧν μὲν ὁ ζωφόρος κύκλος ἐγκάρσιος. Sic Philostr. in Heroic. ἐγκάρσιαι ἰμβολαὶ, obliquæ obliquè fiunt. Et Philo in vita Mos. lib. ἐγκάρσιος τῆς ἐπ' ἀδείας ἐγκάρσιον ἀπρακτον δίμιν, relicta ratione ctus callem transuersam.

Ε'γκαρσίως, obliquè, transuersè. Thuc. l. 2, ἐγκαρσίως ἐπιχύσαντες ἐγκαρσίους.

Ε'πικάρσιος. obliquus, transuersus.

Κάρσις, vide in Κείρω. Καρτόμος &c. vide Κόπτω.

K A' P T A A A O Σ, u. ὁ, cophinus seu corbis in angelum ens, vt κάρταλος. βοτρύων. Legitur Deut. cap. 6, & 1 10, & Ierem. cap. 5.

K A P Υ' A. ας ἡ, nux iuglans (de arbore) Theophr. 3. hist. 6, καρύα, Διὸς βάλανος. * Plut. symp. 3, τῶν καρυῶν tam tradit, quoniam ἀπὸ μιᾶς ῥίζης καρυῶν ἐφύησαν τὸν αὐτὸν παραπλησίως: alij à καρὰ seu κάρη decoctionis à capitis grauedine, quam afferunt arboris ipsius

Κάρυον, u. τό, nux iuglans (de fructu) Theocr. id. 5. ἐφίει ἀμέλγοιο παχῆν. Varijs autem compositionibus guitur. est enim κάρυον βασιλικὸν. Περσικὸν, ἰδαῖον, Η'ρακλειωτικὸν aut λεπτὸν, Γ'ρδικὸν. Item φύσει, πόντιον, μυρεψικὸν. de quibus apud Dioſc. Gal. Theophr. Plinius etiam κάρυον quod vulgus ὄσχεον appellat, militudinem quam cum nuce habet

Καρυδὸν κάτεαγμα, fractura ossis in multas tenues quam nucis fractæ.

Κάρυινος, nuceus, ad nucē pertinēs. vel affinitatem cū bens. Καρυινὸς καρπὸς, fructus qui est nucis modo. quæcunq; generali nucis appellatione compreh

Καρύϊνος, nuceus: vt καρύϊνον ἔλαιον, oleum quod ex iuglandibus.

Καρύϊνος, cyphus in nucis modum factus. Καρυΐνη ex cap. 25. & 36. Exodi.

Καρύϊτις, caryites: tithymali herbæ genus, à nucibus milem fructum gerit, vt annotatur ex Dioſc. A' Plin nites etiam vocari traditur, lib. 26. c. 8.

Καρυὸν, medicamenti nomen ex nucibus & alijs confecti, apud Hippocr. lib. περὶ ἰλιγῶν.

Καρυόδης, ος, ὁ ἡ, nuceus, nucis referens speciem.

Καρυὸν φοινικῆ, Aetio lib. 11, c. 30, caryota palmula,

Καρύου. Dioſc.

Καρύου, quomodo huc pertinet, vide suo loco.

Composita.

Διακάρυον, & diuisum λεπτὸν κάρυον, nux auellana. Dioſc. cap. 180.

Μακροκάρυον, nux illa odorata, quam vulgò moſchatam mus: alio nomine κάρυον μυρεψικὸν, vel μυρεψικὸν pellatur. Dicitur & μακροκαρύδιον.

Κ A' P Υ Σ Ι Σ, ἡ, intritum quoddam seu conditura. Quidentissimam fit apud Hippocr. dici Lydium quoddam edu sanguine alisiq; rebus variis apparatum. Accipitur eum generalius, & exp. condimentum: vt apud Plut. symp. 4. ἐστὶ τὸ ἐδώδιμον καὶ παιδίοις ἢ μειρύκοις ἐσίν. Apud Luc. κρέα condio more eorum qui intritum conficiunt dictum hen. lib. 14. ἀλλ' ἢ κεκραμένοις ἐλαίοις καὶ ζωμοῖσιν ὑδαρὲς ὃ Item metaph. pro παρατίθω & ὠφελῶ. Hesych.

Καρύσιον, u. τό, condimentum exquisite factū. ichol. Aristoph.

Καρυσία, ἡ, condimenti exquisiti confectio, aut etiam cō tura super nacanea. Gal. in lib. de san. tuenda.

Ε'πικαρύδιον, (comp.) insuper condio, condimentū aliud addo.

Κ A' P Φ Ω, ῶ, ἤσω, ficco, arefacio. Odyſſ. ι, κάρψω δὲ χρόα καλὸν ὀπὶ ἀμβροσίῃ μίλτῳ. Quidam etiam exponunt, foruido, liquidum reddo. Metaphoricè apud Heſiod. initio Erg. Ἕως κε τ' ἀκτὶς ἐελίου κάρφῃ. & superbum arefacit, i. deprimit, vel facit re deflorescat.

Κάρφω idem quod κάρφω. vnde κορφωίοις apud Hesych. exp. κατὰ τὸ ἀφηρῆσθαι.

Κάρφος, ου, τό, palea. Dioſc. l. 5. c. 85. ἴμπλεως κορφῶν & τεττίγων & ἀκανθῶν. Item ἀφήρεσις. palearum pilorumq; plena. item apex tenuis à ligno filio bic. dens. Athen. lib. 13. 5. Item festuca, i. arida & crassior in xeno nondum domesso stipula: vel etiam aridum & leue fœnum. Luc. in Hermot. Plut. de sera num. vindicta. Apud Polyb. quidam exp. raleolam, alij tesseram. ¶ Accipitur & pro putamine seu cortice pomorum, apud Nic. in Alexiph. vt testatur ius scholiastes. ¶ Idem signif. etiam Κάρφη, ἡ, festuca, seu fœnum leue & aridum.

Καρφίτις, u, τὸ, qui ex festucis vt κορφίτης ἰπλαμος, in Epigr. e nido hirundinis.

Καρφίνη, ης, ἡ, parua festuca, furculus. ¶ Καρφῖνι vero exp. ramentum. Nicand. in Alexiph. κορφῖνα νέον ἐξερωμένα κίδρῳ.

Καρφίνα, nidi. sed proprie nidi ex fetu. Hesych. ¶ Item virgulta, frutera, eidem. ¶ At κορφυγες, eidem Hesych. sunt pulli. item κορφυλαὶ, strata ex fructu. apud Eurip. ex tone.

Καρφίον, ῶ, ἡ, ἄτος, ἀτίος. Il. φ. Δέγω κεφαλέοι κεκηνυῖῳοι ὡς ἀγρὶ κορφίοισι. item idem quod ἰσχνὸς, vt Euſt. ex antiquis docet. Pro quo dicitur & κορφαλέος. il. ν.

Composita.

Ἀκάρφωτος, qui arefactus nō est, nec ficco planè priuatus. Athen. lib. 4, ex Nicandro.

Ἀποκάρφω, deficco, exsicco. Item è conspectu seu è medio tollo. Hesych.

Ἐγκάρφιον, u, ὁ ἡ, festucam seu furculum tenuem habens. Diod. l. 3, c. 87. ἐν ᾗ τὰ πῖνα λεπτὰ κατακεκερφῶς.

Ἐπικάρφιος, ου, ὁ, dicitur quum gallina post ouum editum circumacta, fele & ouum festucis aliqua purificat. Plut. in symp. probl. 2, ὡς ἐν τοῖς ἐπικαρφίοις, ὅταν τὰ νεοττὰ ἀποκαθαίρωσιν.

Ἐπικαρφῶ, festucam seu ramulum latum habens Dioſc. ficco, vel leuiusculè sicco. Apud Nicand. ἐπικαρφάνας, ex pectpero.

Ὑποκαρφίον, τὸ, palearum excussio. Plut.

Κάρφος, vide in Χαρφόω.

K A' P Χ H' Σ I O N, u. τὸ, carchesium: summa pars mali nautici mum qui in summo nauis malo habetur, inquit Gal. cōment. Apud Luc. ἢ κερκησὶς ἐπικαθῆσθαι, carchesio infedit. ¶ Item poculi genus: fortan sic dicti, quòd excendatur inflar carchesij, vt Euſt. tradit & Athenæus lib. 11. dicuntur funes seu rudentes in carchesio extenti, vt annotat Gal. in lex. Hippocr. Apud Oribas. in lib. de laqueis est laqueus.

Κάρχησιν, κατάδεσμον, &c. vide in Κάρω.

K A' Σ A' B H. ης, ἡ & Κασσάβαλ. άδος, ἡ meretrix, scortum. (* sic appellata ἀπὸ τῆς κασλεῖν & σοβεῖν: quoniam introuocat amasios non habeat, si habeat, expellit ad introuocandos alios, vt vult schol. Aristoph. & Suidas.) Aristoph. in Concion. ἐκεῖ πα τὸ πόρνη τὴν κασαβάδειν.

Κασαβᾶς, lupanar.

Κασαβεύω, conuitiis & probris incesso: ac quidem petulanter impudenterque meretricum more. Aristophan. in Equit. κασαβεύειν τὸν δῆμον τὸν Πάλῃ στρατηγεῖν.

Κασαβικὸς, idem quod κασαβάδης, meretrix.

K A' Σ Σ, Hesychio est tapes vtraq; parte villosus. Xen. Pæd. 8. τὰ ἐκ τῶν ἄκρων πεφὶ τὸν πόδα ἐξηνθισμένα. τὸ μὲν οὖν τὸ ἄνθος.

Κ A' Σ Σ I Σ. ὁ ἡ, frater vel soror. Eurip. in Hec. Τὼ Ε'κάβης τε καὶ πάλαι κασίγνητοι, multorum fororem. interdum & consobrinus. ¶ Item æqualis; coætaneus. Hesych.

Σύγκασις, (comp.) idem quod κάσις. aut qui vnà frater vel soror est. Eurip.

Κ A' Σ Σ A, τος, ἡ. meretrix. Adiectiuè vsurpauit pro libidinosa & scortatrice. Lycophron in Alexandra, τοσφιτεύομεν Λίσβιον κάσσης ὀπίσθιαν πλεκάνδ. * παρὰ τὸ κάειν. Etym. vide & comp. κεκασσῶσα.

Κασωλὶς, idem Lycophr. in Alex. Scribitur & κασωλὶς. κασωρεύω pro κασωρεύω meretricor, scortor. ibidem. κασωρεῖον. u, τὸ, lupanar. Aristoph.

κεκασσῶσα (comp.) Suidæ est κατωφερὴς, libidinosa, prona in libidinem. Ab eodem itidémque ab Hesychio exponitur etiam ἐξίσε τῶ κεκαυσθῶσαι, ignis supplicio digna.

Κ A Σ Σ I' A, ας, ἡ. cassia: frutex aromaticus in Arabia nascens: de cuius generibus vide Dioſcor. lib. 1. cap. 12. & Plin. lib. 12. ca. 19. Reperitur & κασία, cum vnico σ. apud Galen.

* Etymol. παρὰ τὸ κάειν dictam vult. quasi κασιῶσαν ἀφὸ τῆς εὐσμίας ἢ εὐδοσίας.

κασσίζω, cassiam refero.

Composita.

Ξυλοκασσία, genus cassiæ.

Ψευδοκασσία, seu ψευδοκασία, pseudocasia, quæ veram cassiam mentitur. Dioſc. lib. 1. cap. 12.

Κ A Σ Σ I' Τ E P O Σ & Atticè κασσίτερος, ου, ὁ, stannum, plumbum album. Hom. Iliad. σ, κασσίτερόν τε καὶ ἠλεκτρον καὶ ἄξεστον. Hesiod. in Theog. ἐστὶν δὲ κασσίτερος ἀργύρῳ ὡς τ' χαλκὸν σκυταρμύτῃσι κορυσσομένοισι.

κασσιτερεῖον. u, ὁ. stanneus, è stanno confectus, apud Dioſc. l. 1.

κασσιτερόω, stanno induco: vnde partic. pass. κεκασσιτερωμένος, stanno illitus, stanno inductus.

Κ A' Σ T A' N H. ης, ἡ. Castanea, vrbs Thessaliæ & Ponti.

κασταναϊκὴν κάρυον, castanaica nux, nux quæ in ea Thessaliæ seu Ponti parte prouenit, quæ & κάσταιον nominatur, Theophrast. hist. pl. lib. 4. cap. 10.

κάστανον, u τὸ idem quod κάσταιον, apud Athen. & Nicand.

Κ A Σ T Υ' Ω, ὦ. Atticè κατύω, F. ύσω, confuo seu reficio conuendo: & quidem ita vt veteramentarij dicuntur artrita calceamenta reficere. Nicand apud Athen. lib. 9. ἔοικε Πάλλαντιν εἶσι πάλαι μαλίμβολα κασύσαι Metaph. apud Aristoph. in Equit. Οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦ' ὄψει πάλαι κατυϊστί. Sic & Theodorit. in histor. Eccles. vsurpauit pro struere & machinari.

κάσυμμα, τὸ, corium: vtpote quo calcei solent κασύεσθαι, soleæ. Dioſc. lib. 2. ἀπὸ τοῦ κατυμένου πολλοὶ δέομεν. coria & veteribus soleis. Sic & Aristoph. in Acharn. Et metaph. pro doloso machinamento, apud eundem in equit.

Composita.

Ε'πικατύω & ἐπικασύω, veteramentarij sutoris artem exercere, coria quæ inueterauerunt & detrita sunt concinnare & consuere.

Παρακασύω, assuo vel consuo. item paro. Aristophan. in Pluto, Η'μεῖς δ' ἵκετος σιδάδα παρικασύομεν, parabat.

K A' Σ T Ω Ρ. ορος, ὁ. castor, fiber: animal ἀμφίβιον, de quo vide Dioſc. & Plin. * Dicitur quasi χάσωρ· est enim ventriosum animal.

κάστριον seu κάστορειον, castoreum. Et in plur. κάστορια, pro κάστορεια ἀρχαϊκῶς. testiculi castoris, castorea. Gal.

κασταλίζω, imitor castoreum, castorei odorem refero, ex Dioſc.

K A T A', præpositio varias habens constructiones & significationes.

Cum genitiuo significat, aduersus, in. vt λόγον κατὰ Μενέλεω, oratio aduersus Midiam, vel in Midiam. ¶ Item ab, de, è: vt apud Herodot. κατὰ τείχεος κρημνὸν ῥίπτειν, è muro præcipitare, vel de muro. Sic apud Homer. βαλέειν κατὰ πέτρης. ¶ Exponitur de, in alia etiam signif. pro περὶ: vt apud Æschin. πολὺ ἐ ἐπαινῶ δὲ κατὰ ἐμειτέρας πόλιος. Sic Demosthen. καθ' ὑμῶν ἐγκάμιον, pro περὶ ὑμῶν. ¶ Sæpe expon. in, vt κατὰ χθονὸς ὄμεναι πεδίας: Iliad. γ, in terram figens oculos. Sic dicitur κατὰ κόρρης πατάσσειν seu παίσειν, in maxillam percutere: Et κατὰ νώτου ξαίνειν, apud Demosth. Sic κατὰ γῆς πίπτειν, Alexand. Aphr. in terram cadere: & κατὰ χθονὸς ἐλθεῖν κατὰ τὸ κεφαλῆς: Marci cap. 14. in caput illius effudit. ¶ Item κατὰ, sub: vt κατὰ γῆς δύνειμεν, apud Aristophan. sub terram mitto. ¶ Καθὲ super: vt κατὰ ὕδατος ἔβαλε, seu κατὰ ὕδατος, aqua super manus, apud Aristophan. ¶ Κατὰ, per. vt Odyſſ. ξ. Οἴη δ' Ἀ' ρτεμις ἔσα κατὰ σῦας ἰοχέαιρα. Sic Act. c. 9. κατὰ πᾶσης τῆς Ἰουδαίας, per totam Iudæam. Et κατὰ στασίης καθεστάσας, apud Aristophan;

per mensam. Item cum verbo iurandi significationem habente. Lucian. εἰ δὲ μὴ κατὰ τῶν θεῶν ὀμνύουσι, ἀλλὰ κατὰ τῶν τοκέων ὑπομνύουσι.

Cum dat. (raro & apud bonos poetas) vt κατ' ὀφθαλμοὺς, in mōtibus, & de montibus. Apud Hesiodum, κατὰ δὲ σφισι κλυτὸν ὄρος ἀμφὶς ἀπολείβει· ἔρευγε, exp. ab, pro ἀπ' αὐτῶν.

Cum accus. (apud poetas) in vt Il. κ. ἀλλὰ κατ' αὐτὸς ὁμὸν ὄφρ' ὀφθαλμὸν, intuebatur in eos, pro ἐπ' αὐτοὺς Il. λ. κατὰ στῆθος δ' ἔβαλε, percussit in pectus. ¶ Item pro ὁν. vt Odyss. ξ. κατὰ μνηστῆρα τυπεὶς, pro τὸν μνηστῆρα πυκασσόμενος, in virgultis, vel inter virgulta. Sic Demosth. κατὰ τὴν ἀγορὰν, pro ἐν ἀγορᾷ. in foro. Thucyd. lib. 3. πρὸ μὲν κατ' Ἀμπρακίαν ἔτους ἑβδόμου ἦν ἃ ἐπράχθη, ante gesta sunt apud Ambraciam. Sic lib. 2. κατὰ τὸν νότον, pro ἐν τῷ νότῳ, in morbo, tempore morbi. ¶ Præcedente articulo, exp. ad, vel in. vt τὰ κατὰ τὴν πόλιν, quæ in vrbe aguntur, vel quæ ad vrbem pertinēt, apud Iocr. & ὁ μετ' ἐκ Διὸς κατὰ τὸν Ἑρμῆν, eorum quæ ad musicam pertinent, i. præceptorum musices, apud Plat. in Axiocho. Sic & apud Plutarch. in Galba, τὰ κατὰ τὸ Γάλβαν, hæc sunt quæ ad Galbam pertinent. Apud Greg. ὁ κατ' ἐκεῖνον dicitur pro ὁ ἐκεῖνος, nosse: vt ὁ κατ' ἐκεῖνον αἰὼν ὠμόφρων, nostrum enim, nostra terra habitabilis. ¶ Κατὰ, circa. vt οἱ κατ' ἐκεῖνον χρόνον, leges quæ fuit circa excellum, apud Aristot. polit. ¶ Κατὰ, ob, & è regione. vt κατ' ὀφθαλμοὺς στὰς Δίγες. ob oculos tibi dicit, i. in faciem, coram. Sic κατ' βορέαν ἐπνεῖς. Thucyd. obuersus Boreæ. Idem lib. 2. κεῖται ἡ Κεφαλλωνία κατ' ἠπειρωτικόν. Interdum in huiusmodi locis exp. ad, aut versus. Κατὰ & in aliis locis exp. ad: vt κατ' ἀγρὸν, ad perpendiculum & κατ' ἀξίαν, ad verbum, Plutarch. Ἐστι κατ' εἰκόνα θεοῦ μᾶλλον ὁ οὐρανὸς, Philo de mundo, ad Dei imaginem. ¶ Κατὰ, pro: vt κατ' ἐκ τοῦ ἔθους pro ἀπὸ τοῦ ἔθους. Aristoph. Sic X. ἡ κατ' ἐκ τοῦ πόδας, per vestigia. Demosth. in epist. μόνοι δὲ πάντων κατ' ἐκ τοῦ γένους κατ' ἐκ τοῦ πολιτικοῦ. item κατὰ πάντα, per omnia (pro in omnibus. Thucyd. libro 7. Alij tamen exp. πανταχοῦ, id est prorsus. Item κατ', per: eo sensu quo dicitur aliquis per se aliquid facere, Demosth. ad Philip. epist. αὐτὸς δὲ κατ' αὐτὸν ἐβούλευε ἐκ. Sic apud Xenoph. Hellen. αὐτοὶ κατ' αὐτοὺς, & μετὰ τῶν ἄλλων opponuntur. ¶ Interdum κατ' ponit in ordinationibus, vt Iliad. β. Κρῆν, ἀμφὶς κατ' φύλα κατ' φρήτρας Ἀγάμεμνον, ordina vitos per populos. Thucyd. libro 3. αἰσχύνεσθαι καὶ διαλύσασθαι κατ' πόλεις, dig essi sunt in suam quisque ciuitatem. Κατ' ἐνιαυτὸν pro κατ' ἔτος, singulis annis, quotannis. Et κατ' μῆνα, apud Demost. pro κατ' ἔτος μῆνα, pro quo Plato dicit etiam κατὰ μῆνας, singulis mensibus, per singulos menses. Apud Aristoph. mense κατ' ἔτος, singulis verbis. Sic dicunt κατ' ἔτος, vel κατ' ἐνιαυτὸν vt κατ' ἔτος, pro eodem: vt apud Plut. de virt. mul. κατ' ἐνιαυτὸν τῶν Γαλατῶν παρεδίδου ὁ φρουρὸς ἄνδρα, singulos tradebat interimentes. Demost. κατὰ μίαν καὶ δύο λαμβάνων, singulas binasque. Xenophon, πᾶσαν κατ' ἰδίαν ἕκαστον, omnia singulatim. His similia sunt, κατὰ πόλεις, oppidatim. κατὰ κώμας, vicatim. κατ' οἴκους, domesticatim, vel per singulas familias vel domos. κατ' ἄνδρα, viritim. Plutarch in Galba κατ' ἄνδρα τοῖς σώμασι διῳκεῖτο ὑπ' ἐκείνου. Sic κατ' ἄνδρα exp. coniunctim. Sic κατ' ἔθνος κατ' ἀλλαγὴν, κατὰ μικρὸν. paulatim, vel minutatim. Sic κατ' ἀγέλας, apud Alexand. Aphrod. Ἐξηγητικὰ. ¶ In aliis etiam loquendi generibus κατὰ variis nominibus iunctum exponitur per aduerbium: vt κατὰ σπουδὴν, di ligenter, vel festinanter. κατὰ θεὸν diuinitus. ¶ Κατὰ interdum conuenientiam significat: vt apud Xenoph. Hellen. 6, ὁ πολίτης κατὰ τὰ βασιλέως πράγματα, conuenienter hueris regis: vulgò exp. secundum vel iuxta. Apud Aristot. Ethic. 8. μίσει δὲ φεύγει φιλίαν ὁ τὸ ἀνύτοφρον καὶ τὸ κατ' ἀνάπειαν. xta is competentia. Apud Thucydidem lib 8, ἀνοσιώτατοι ἔσαν τῷ φιλίαν κατὰ πάθη. q. d. faciendo consentanea his. Lucian. in Hermotimo, ζητεῖ μὲν ὁ Ἀνάξιμος βαυκαλήσασθαι, καὶ ἀκροᾶσθαι. Interdum etiam ἀ κατ' ἰρὲ significat, non est in meis viribus, excedit meas vires. Sic τὰ κατ' ἀνθρωπον, quæ facultatem humanam non excedunt. Καθὼ νοεῖ, κατὰ γνώμην, & κατὰ μόρον apud Homer. ex animi sententia, q. d. vt animo meo conuenit. At κατὰ τὸν ἐμὸν γνώμην vel δόξαν, mea sententia, meo iudicio. Interdum cum comparatiuo, sequente particula ἢ: vt apud Aristophan. in Vespis, καὶ ἰδιωτικώτερα πολιτεύεται ἢ κατὰ μέγεθος. Plato, polit. 2, μᾶλλον ἢ κατ' ἀνθρωπον. Interdum ad propositionem refertur: vt apud Thucyd. lib. 7, ἔπλει μᾶλλον ἔτι πλεῖον ἢ κατὰ τὸν παρόντα ἐλπίδα. plura quam pro numero exercitorum. ¶ Καθὸ, etiam pro ἀφ' ὁ, propter: vt apud Thucyd. lib. 2. ἀφ' ὧν καὶ ἡμεῖς. Et alibi, κατὰ τοῦτο pro, ἀφ' τοῦτο. ¶ Κατὰ exponitur etiam, pro: vt κατὰ τὸν ὑπάρχοντα οὐσίαν, pro facultatibus, pro modo facultarum. Et κατὰ τόπους pro locis, i. pro natura locorum, vel conditione. ¶ In compositione interdum retinet suas significationes. interdum amittit. vt in καθεύδειν. Sæpe significat κρύπτω, vt in καθέζω, καθέζομαι, καθέπτομαι, &c. Nonnunquam Aeolica syncope eiicit postremas a, & mutat τ in literam similem primæ sequentis dictionis: vt καππέμπω pro κατπέμπω, καμπίπτω pro κατπίπτω, καππεδάω pro κατπεδάω, καββάλλω pro κατβάλλω. ¶ Alia κατὰ, vide in Ε.

Κάτω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

-ΚΑΤΑΓΥΞ, galeæ genus depressum & sine cr[ista] ἐφ' ᾧ κρύπτεται, vt volunt nonnulli) Il. κεφαλὴν τετυγμένος ἀμφιβρότην ἐπὶ κροτάφοις ἴδηκε Τυχίου ἄριστον ἐ ἄλυφον, ἠδὲ κλῆτας. Quidam exp cassidem.

ΚΑΤΗΆΙΨ, ατος, vel φος, ὁ. tabulatum, trabs tectis nens vel scala. Aristoph. in Ran. Ἐπὶ τὸν κατάβαθρον ἐξήειμι, ἐπὶ τὸν κατάβαθρον ἐξήειμι. schol. exp. τὸν μισοδίφρον. Vel τὸν κλιμακτῆρα. Suid. Lexiph. ἐπὶ τὸν κατήλιφα αὐτὸν ἐπιστάθμιον, ἐπὶ τὸν κατάβαθρον.

Καπνὸς, vide in comp. ex φάος, ἰο φάω, lucco. Κάπη, vide in Ε.

-ΚΑΤΩ. inf. á. Item deorsum. * ἀπὸ κάτω, vt ἀπὸ κάτω ἐστὶ ἡ γῆ, terrā dū etiam, infernē, in inferiore parte subiect. Hinc κάτω τέτραμμαι ὁ κάτω βίπτειν. Plut. de vitiosa vereca ἐκφορὰ ἐστὶ ἀπὸ κάτω ἢ κατὰ κύφωσιν. Sæpe copulantur ἄνω & κάτω: vt apud Homer. pro cor. πῶς μὲν ὧν λέγων κ' ἐς ὅτ' ἄνω & κάτω ἐ κάτω ἄνω ἐστρέφετο, vt Lat. furfum ac deorsum. Gal. ad Gl. ὅσα κάτω καὶ ἄνω ἐστὶ, κάτω cum articulo, exp. per nomen: τὸ κάτω ἀπὸ τοῦ ἄνω apud Aristot. inferni spiritus, seu inferiora. Sic ἡ κάτω χώρα, pars inferna, seu inferior. Interdum verò τὰ κάτω, quæ sub cœlo sunt. Et οἱ κάτω, Nazianz. terrenis ridicti homines: qui & οἱ κάτω χείμενοι apud eundem. Interdum etiam significat, apud inferos. vt in Attyde ἡ κάτω ἡ ἄνω δ' ἀναμφιβόλως ἐστὶ, quocirca aut apud inferos apud superos te oportet. p. sit mortem beatum est: ad mare, seu apud mare, in loco maritimo: vnde κάτω πλεῖν, mari: ima incolunt, maritimi. Thuc. lib. 1. Sic vicina locis mediterraneis dicitur.

Κατωτέρω. (compar.) inferius magis infrà. Aristoph. in Ἐκκλησιαζούσαις. γ' ἴσως ἐπὶ κατωτέρω. Κατώτερον. qui est magis infrà

Κατωτέρω, q. d. à loco qui magis est infrà. Item ceteri ex Theophrast.

Κατώτερος (superlat.) maximè infra, in infimo loco. Διὸ ἔστω, infima, Κατώτατος. infimus,

Κάτωθεν, ex inferiore loco, ab imo, seu abima parte. Homer. lib. 5. λίθος δ' ἐκ εἷο μέγας ἐξέσσυτο, πάτωθε δὲ ἄκρος ἐφίκει, λεῖος ἐκ ἦν. ideſt, ab imo rotundus. Pro κάτω. etiam ponitur: vt ἐκ τοῦ κάτωθεν & τὸ κάτω eadem signif. apud Aristot.

Υποκάτω (comp.) idem quod κάτω. Apud Plat. de leg. exposita parte, in inferiore loco. Interdum cum genitivo pro, ἡ ὑποκάτω τῆς πεπτίζως. & Iohann. 1. ὑποκάτω τῆς συκῆς. pro κάτωθεν. ex Plat. de leg. πίτυς ὑποκάτω τοῦ ἄντρου.

-ΚΑΤΑΞ. seu καύξ, Aeolicum dialecto larus dicitur: ab racis rapacitate: naturæ. Lycophron. in Alex. Τρωικὸν κύκνον Κεκρύφου πάσσ Κάυκνας σὸν ἄκρᾳ Λίνου * Etym. τὸν λαρὸν dici καύκης scribit. Ἀπὸ τοῦ ἀληθεύω, καυλὸν dici τὸν τεφρὸν) vel ἀπὸ τοῦ λάρος καὶ κάξ.

Καυθμὸς, vide in Καίω. Καυκαλίων, in Βαυκάλων

ΚΑΥΚΑΛΙΣ, ίδος, ἡ. caucalis herba ex olerum genere. Theophr. hist. pl. lib. & cap. 7. Dioſc. lib. 2. cap. 149. & 150. simpl. medicam. lib. 7. ¶ Est & myrrha quædam præstantior dum exoleta, nigra & retorrida: apud eundem Dioſc. lib.

ΚΑΥΚΙΣ, ίδος, ἡ. calcamenti genus, apud Athen. l. 13. ἐν τοῖς μικροῖς τε καὶ φαύλοις ὧν τοῖς καυκίοις Ἐγκωμίοις, ἢ παρὰ τὰ ἐκ παῦλα & pusilla est, fuberem calceis insuendum cuiu. Καυκίζεσθαι saltare & quidem lasciuius. Apud Athen.

ΚΑΥΛΟΣ. ὁ. caulis, qui & scapus & thyrsus dicitur Theophr. de hist. plant. lib. 3. cap. 2. Καυλὸν δὲ λέγουσι πᾶν πέφυκε ὑφ' ἓν. Apud Hippocr. καυλὸς per excellentiam tur caulis silphij, teste Galeno: sicut & ἰσάτις. Animantium pennis καυλοὶ tribuuntur. Aristot. lib. 2. anim. πτερὰ λὸν ἅπασι, pennæ omnes caulem habent. ¶ In hordeo dendo καυλὸς dicitur virga. vt Pollux docet. Quidam pretantur penem. Nicand. in Alexiph. (de ijs qui à ser gio, quod ῥᾳδ appellatur morfi sunt) ἐδὲτ καυλοῦ μνοῦλιν ἀφυσιᾶ πτέσσει. Sic etiam ostiū veteri vocabulo ticribus, vt quidam tradunt. ¶ In hasta verò tur ligni extremitas, quæ cuspidi immittitur, vt expon stath. Iliad. ν. Ἐ πεσὼν ἐκ' ἐν θεὸς ἐν δόρυ. Sic & Xenophon Cynog. In ense dicitur idem quod κάπη. vt Eustathius ex ἀμφὶ δὲ καυλὸν φασὶ γυμνὸν ἐρράσθαι, ea parte qua induitur.

Καυλώδης, ες. ὁ, ἡ, q. d. caulosus, vel caulaceus: qui caulis gno est. Et in compar. apud Dioſc. libr. καυλοδέστερος, le est ampliore.

Καυλωτὸς, ἡ. ὁ, q. d. caulatus. caulem habens. Athen. lib 9.

Καυλίας, ου, ὁ, caulias, Theophr. lib. 6. cap. 3.

Καυλίδιον, τὸ. ὁ, ἡ, cauliculus, Theophr. de hist. pl. lib. 7. cap. 9.

Καυλίδιον, τὸ. ὁ, cauliculus, parvus cauliculus. Dioſc. Καυλίδιον, idem. Est etiam herba, qua ficut alga & bryo pisces vescuntur. Aristot. lib. 9. de hist. anim. cap. 2.

Καυλίον, in modum caulis. καυλοειδὲς κάπτυγμα, est fractura ossis per transversum facta, facti ollis partes ita separans, vt è directo non iaceant. vt scribit Galen. lib. 6 meth. & comment. 2.

Καυλίσκος. caulis. Καυλίσκος. caulesco. Theophr. l. 1. c. 3. de caus. pl.

Compositi.

Ἀκαυλόκαρπος, ὁ, ἡ, caulem non habens. Athen. lib. 2. Aristot. de part. an. l. 4. c. 12.

Ἀκαυλόκαρπος, caule reciso non regerminans. Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 2.

Ἀποκαυλίζω, decaulesco, i. caulem amitto, caulem deperdo.

Ἀποκαυλισμὸς, caulis amissio, caulis abiectio.

Ἀποκαυλίζω, decutio, decurto: propriè, reuello seu excindo ἢ κατὰ κύφωσιν. Sæpe copulantur ἄνω & κάτω: vt apud Homer. pro cor. πῶς μὲν ὧν λέγων κ' ἐς ὅτ' ἄνω & κάτω ἐ κάτω ἄνω ἐστρέφετο, vt Lat. furfum ac deorsum. Gal. ad Gl. ὅσα κάτω καὶ ἄνω ἐστὶ, κάτω cum articulo, exp. per nomen: τὸ κάτω ἀπὸ τοῦ ἄνω apud Aristot. inferni spiritus, seu inferiora. Sic ἡ κάτω χώρα, pars inferna, seu inferior. Interdum verò τὰ κάτω, quæ sub cœlo sunt. Et οἱ κάτω, Nazianz. terrenis ridicti homines: qui & οἱ κάτω χείμενοι apud eundem. Interdum etiam significat, apud inferos. vt in Attyde ἡ κάτω ἡ ἄνω δ' ἀναμφιβόλως ἐστὶ, quocirca aut apud superos apud inferos te oportet. p. sit mortem beatum est: ad mare, seu apud mare, in loco maritimo: vnde κάτω πλεῖν, mari: ima incolunt, maritimi. Thuc. lib. 1. Sic vicina locis mediterraneis dicitur.

Ἀποκαυλίζω, (comp.) id quod caulis instar erumpit, caulis, scapus. vt ἀποκαυλήσας δὲ σφόδρα, caulis porri, apud schol, Aristoph.

Ἀποκαυλισμὸς, caulis emissio. Theophr.

Ἐκκαυλίζω, caulem euello. Aristoph. in equit. item caulem amitto.

Ἐκκαυλωτὸς, cuius caulis alij innititur. Theophr. hist. pl. li. 3. cap. vit.

Ἑνόκαυλος, singulis annis caulem mutans. idem hist. pl. l. 3. cap. 2.

Ἑνοκαυλωτὸς, cuius caulis humilis est & in terra veluti serpit cap. 10. hist. pl. l. 6. c. 1.

Ἑπτάκαυλος, septem caules habens. ἑπτάκαυλος λυχνία, candelabrum septem habilium.

Ἰσόκαυλος, qui recto seu rigido caule est. Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 3.

Λεπτόκαυλος, leuem caulem habens, cui scapus læuis est. idem hist. pl. l. 7. c. 8.

Μονόκαυλος, qui exili caule seu scapo est.

Ξανθόκαυλος, cuius caulis albus est. Theophr.

Πολύκαυλος, caulem longum habens.

Πολυκαυλωτὸς, cui caulis magnus est.

Συνόκαυλος, vnicaulis, qui vnico caule cōstat. Theophr. hist. pl. lib. 7. c. 9. item simplici caule constans, apud eundem hist. pl. lib. 6. cap. 7.

Συνευρόκαυλος, cui neruosus caulículus est.

Ὑπεξαυλωτὸς, (decomp.) pro eodem. apud Theophr. hist. pl. lib. 6 cap. 2.

Ὀλιγόκαυλος, paucos caules habens. idem hist. pl. l. 7. c. 8.

Ὀρθόκαυλος, qui recto seu rigido caule est idem ibidem.

Ὀχυρόκαυλος, caules emitto iuxta, & quasi ad latus. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 2.

Παχύκαυλος, qui crasso seu denso caule est.

Περικαυλὴς, caule suo aliud circumplectens, amplexicaulis. idem hist. pl. l. 7. c. 8.

Πλαγιόκαυλος, obliquum caulem habens. apud eundem.

Πλατύκαυλος, qui lati caulis est. apud eundem.

Ποικιλόκαυλος, qui varios caules habet. cuius caulis varius est. apud eundem. [l. 7. c. 3.

Πολυκαυλωτὸς, qui multos caules habet, multicaulis. idem hist. pl.

Ῥοικόκαυλος, cuius caulis purpureus est. apud eundem.

Στρογγυλόκαυλος, qui rotundi caulis est. apud eundem.

Ὑπερκαυλωτὸς, qui humi strato caule est, cuius caulis humi sernit nec inde assurgit.

Καῦσις, &c. vide in Καίω.

ΑΥΤΟΣ, ὁ, fors. κλῆρος, Hesychio & Suidæ: vt apud Aristoph. in Pace, Ἀπὸ τοῦ κλῆρος ἐκ τοῦ κλῆρος. Sic & Xenophon. Sunt tamen qui hæc à Counis derivata velint.

Καυσωδεῖς, &c. vide in Καίω.

ΑΥΧΑΜΑ, ατος, ἡ. gloriatio, seu exultatio. Suidas ex Lycurgo. ἐφ' οἷς καυχᾶσθαι δίκαιοι ἀγαθοῖς ἔστιν Aristot. pol. 5. Ἀπὸ τοῦ καυχᾶσθαι τὸ καύχημα, quia iactasset se eius abulum esse. exte in epist. 2. Cor. c. 9. τὸν ἀπὸ ὑμῶν καύχημα ὑμῶν καυχήσεως, iactantiam prædico.

Καύχημα, ατος, τὸ, gloriatio, iactatio. Item, id de quo quis gloriatur: vt apud Lesbonact. κρὴ κατὰ τὸ δίκαιον καύχημα ἀγαθὸς ἐστὶς. Sic & Rom. cap. 4 καύχημα ἐχεῖ, gloriosus, iactator.

Καυχησιάομαι, habet quod glorietur.

Καύχησις, εως, ἡ, gloriatio, iactatio. Rom. cap. 15. Καύχη. pro eo cum, ex Pind.

Composita.

Ἐγκαυχάομαι, ῶμαι, iactor, glorior, q. d. insuperbio. vt ἐγκαυχᾶσθαι τοῖς πᾶσιν.

Ἐπικαυχάομαι (q. d. glorior aduersus aliquem) insulto alicui.

Ἐπικαύχησις, insultatio. apud Hermog.

Καταπεκαυχάομαι ῶμαι, idem quod ἐπικαυχάομαι. Rom. c. 11.

Καφίω, κάφω. vide in Καπτω, spiro.

ΚΑΧΑΗΣ, ηκος ὁ, lapillus, calculus: peculiariter lapillus seu calculus qui in aquis reperitur & maris littoribus, teste Suida Thuc. l. 4. Ἀμφιμώβροι δ' κάχληκες ὑπὸ τῇ θαλάσσῃ, ὑπτιον οἷον ὑδωρ. Alij χάλικας appellant & κάχλακας.

Καχλάζω, itrepito, retono: propriè volunt τὸ κύμα dici κεχλάζειν quam φερεσβιοι ὑπὸ τῶν κάχληκας ψοφεῖ κῦμα ἠχεῖ, præsertim in littore vbi ductus agitari per lapillos itrepitant & resonant. Alij dicunt esse ὀνοματοποιητικὸν, significans τοῦον ἦχον ἀποτελεῖν. Theocr. idyll. 6. τὸ δ' ὑπὸ καλὸν κύμα ἴσα φαίνεις Ἀ' σὺχ κεχλάζειν. Apoll. Arg lib 2. κεχλάζοντ' ἀνέστησε κύματος ἄκτην. Apud Eurip. κεχλάζειν ἄφρῳ, exp. spumam concitare πρὸς κεχλάζειν.

Καχλασμὸς, ατος, ὁ, τὸ, itrepitus & sonitus quem οἱ κάχληκες à fluctibus agitati cient. Ab Eust. ll. ψ. exp. ἔχος μετ. ζέσις.

Καχλάσιον. turbo. Hesych.

Ἐπικαχλάζω, (comp.) supernè itrepito: vt itrepitat vnda spumam simul emittens.

ΚΑΨΥΞ siue κάψυκος, υος ἡ. Eust. esse dicit hordeum in furno toſtum vt faciliùs commoli possit & in farinam redigi. Aristoph. in Vesp. Ἐγὼ γάρ' ἰσοῦμαι, πατήρδε κατέγνακα Ὦ πατρ κακῶν ὀνίδειον δύναμιν βίου, vt alcellus epulatus hordea toſta. vbi tamen schol. simpliciter exp. κριθάς. Hippocr. de morb. lib. 3 ἡμιόλιον κατρώων οὐ δύνανται ἐκ τοῦ ὕδατος χρῆ. ¶ Est & roris marini semen, Dioſc. lib. 3, cap. 87. & Theophr. hist. pl. l. 9, c. 12. ¶ Est & carduum quarundam Κάψυκος. Theophr. hist. pl. l. 3, c. 7. ἔδιον δ' ἐ ἐόλοις ὑπὸ ἀέρος καὶ τὸ τὰ κηλιδώδης κάψυκος, veluti ἐλαφρὰ πόδικη, δρυὸς φιλύρεα θίος βαλανίου & πίτυς.

Καχρυόεις, similis τῇ κάχρυϊ. Κεκρυώσασα ῥίζα, dicitur à Nicand. in Ther. cachryferi ro. marini radix.

Καχρυώδης, ους, ὁ & ἡ, idem quod κεχρυώδης.

Καχρυώδεις siue κεκριθώδεις συφὸς. triticum simile huic hordei generi, apud Theophr. hist. pl. lib. 8, c. 4, & de caus. plant. l. 3, c. 26.

Καχρυώδης ἄρτος, panis ex hordeo toſto.

Καχρύδιον. ειτὸ, granulum hordei toſti, seu hordeolum toſtum. Aristot. problem. sect. 20, quæst. 8. & Theophr. de causis pl. lib. 5. cap. 6.

Καχρόω, confundo, turbo. Hesych.

Καθεκτικὴ φύσις, ab Hesych. & Suid. exp. ἕξις, itidémque Eustathius apud Pausaniam metaphoricè pro κεκραφότερος & σωφρονεστέρα poni dicit.

Καθ' ὑπακοὴν, vide in Καίπτω.

Καθ' ὑπνον, vide in Καθεύδω.

Κε, poetica particula, idem significans quod in prosa ἐὰν potentiale: vt, Ὅς κε θεοῖς ἐπιείκῃσιν, pro ὃς ἐὰν. qui diis obtemperārit. Sequente vocali, adiiciebat ν: vt Od. Καί νύ κεν ἀσπασίην ἐπὶ μέλῳ ἐς πατρίδα γαῖαν, veniſſem in patriā, seu venire potuiſſe Et cum optatiuo. Il. α. Καί κε τὸ θελοίμεθα, vbi accipitur pro δύναμαι.

Κεάζω. vide in Κλάω.

ΚΕΑΝΘΟΣ, spina quædam, de qua Theophr. hist. plant. lib. 4. cap. 11.

ΚΕΑΡ, ατος τὸ, cor, animus. Aristoph. in Acharn. ἐφ' ᾧ γε τὸ κέαρ ἀμφιθύμιον. Legitur & apud Æschyl. & Soph.

* Hesychius esse dicit ψυχὴν διάνοιαν, innuens deriuari παρὰ τὸ κατέχειν.

Κῆρ. idem quod κέαρ. ex quo contractum est, vt ἦρ ex ἔαρ. Iliad. φρενὸς ἐγγὺς φίλον κῆρ. macerabat charum cor. Odyss. ὃν ἐθέλει κῆρι φιλεῖ Ζεύς, quem ex animo amat. ¶ At κῆρ. vide suo loco.

Κηθέω, idem.

Κηθαίνω. animo voluto, animo verso, solicitè & anxiè cogito. Eurip. apud schol. Soph. Ἢ που ὦ τέκνα ζῶσ' ἐκ κηθαίνετε, Aliam signi. vide in κήρ.

κηδεῖν & κρίαις, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀκήδεστος, exanimis, cor non habens: mortuus. ἄψυχος, i. timidus, ignauus: vt & Lat. socors: qui est sine corde. Il. λ. & ἀκήδεστος

ἐμοὶ τὰ ψαλῆναι. Sed ἀκήρατοι δέ. Il. ν. exp. metus qui reddit homines exanimes. Vide & in comp. à Κὴρ oxyr.

Νικηφόρ quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Ἀκήρατος, exanimis κὴρ non habens, i. animam Eust. vide & in comp. à κάρφος, & à Σκαίρω.

Περικηραίνω anxiè cogito, &c. Soph. in Thrac. Κεῖνος περικηραίνουσα.

Κίβη & κιβίλη vide in Κεφαλή.

ΚΕΒΡΙΟ´ΝΗΣ, cebriones: auis nomen, apud Aristoph. in auibus.

ΚΕ´ΓΧΡΟΣ, ου, ὁ, semen panico simile. milium. Hesiodus in asp. Τῆμος δὴ κέγχροισι περὶ γλῶχες τελέθουσι. Et apud Athen. lib. 10. πίνουσι βρύτον ἀπὸ κέγχρου, bibunt ceruisiam è milio confectam. ¶ Dicitur etiam serpens quidam, à maculis quibus milij simi litudine aluus eius tincta est. Vide Diosc. lib. 7. c. 16. ¶ Item vnum ex adamantis generibus, quod est milij magnitudine. Plin. l. 37. c. 4. ¶ Est etiam ornamentum vestis apud Athen. lib. 12. Κέγχροι à Chrysostomo vocari traditur granum ficus. quippe quod & ipsum milij sit simile.

Κεγχρώδης, εος, ὁ & ἡ, milio similis, seu ad milium accedens, milij naturam referens, apud Athen. lib. 3.

Κεγχρίτης λίθος, cenchrites lapis. milij granis veluti sparsus. Plin. l. 37. c. 11. Et fœm. gen. κεγχρίτιδες ἰσχάδες dicũtur caricæ, quoniam granula in se habent milij granis similia. apud Suid.

Κεγχρίας ἕρπης, apud Gal. ad Glauc. exp. miliaris herpes: nomine inde imposito quòd κέγχροις ὁμοίας ἐξοχὰς κατὰ τὸ δέρμα ποιεῖ, teste Oribasio & Actuario.

Κεγχρίνας ὄφις, serpens veluti milij granis variatus. Diosc. l. 8. c. 13. Dicitur & κεγχρίνης, & κέγχρις, Nic. in Ther. P. Aegin. l. 5. c. 18. ¶ Est & auis quædã nomine κεγχρίνης, de qua vide Aristot. hist. an. l. 2, c. 17, & l. 6. c. 1, & de generat. in lib. 3. c. 1. Quidam miliarẽ auem interpr. Eadẽ etiã appellatur κέγχρις.

Κεγχριαῖος, qui milij magnitudine est, tantus quantum milij granum: vt κεγχριαῖον μέγεθος, milij magnitudo, apud Diosc. lib. 2.

Κέγχρινος, ου, ὁ, è milio confectus, miliaceus. vt κέγχρινον ἄλευρον, milia farina, apud eundem Diosc. lib. 5, Κεγχρίνη, puls è milio.

Κέγχρωμα, τὸ, q. d. miliamentum. Vocant autem κεγχρώματα siue κέγχρους, paruos ex auro clauos quibus ἡ ἴτυς τῆς ἀσπίδος exornatur: vel potiùs parua foramina in scuti circumferentia per quæ aduersarios speculantur, vt tradit Schol. Eurip. in Phœniss.

Κεγχρίδιον, ου, τὸ, paruum milij granum.

Κεγχραμὶς, ίδος, ἡ, granum seu semen ficus. quoniam milij granum & figura & colore & magnitudine refert. Theophr. in fine libri 5, de caus. pl. Suidæ κεγχραμίδες sunt etiam nuclei seu officula olearum.

Κεγχραμιδώδης, εος, ὁ & ἡ, qui est ex genere τῶν κεγχραμίδων.

Κεγχρεὼν ῶνος, ὁ. officina in qua grana & ramenta metallorum exiccantur, vt innuit Theophr. in lib. de metallis.

Κεδάζω, vide in Σκεδάζω.

ΚΕ´ΔΜΑΤΑ, τὰ, ab Hippocr. dicuntur diuturni ex defluxione affectus cùm in omnibus articulis, tum præcipuè circa coxendicem. vt Gal. tradit in lex. Hippoc. vide num. à σκεδάζω, vt sit pro σκεδάσματα. & per syncopen & aphæresin κέδματα.

Κεδματώδεα, τὰ, dicuntur quæ ad τῶν κεδμάτων naturam proximè accedunt. similia τοῖς κέδμασι. Hippocr.

Κεδνὸς, vide in Κῆδος, &c.

ΚΕ´ΔΡΟΣ, ου, ἡ, cedrus: arbor odoratissima, de qua vide Theophr. Plin. Diosc. Gal.

Κεδρία, ἡ, pix cedrina, liquor cedrinus, seu cedrinum oleum, resina cedri, cedri lacryma. Gal. simpl. med. 7.

Κέδριον, oleum quod è cedro nascitur. Gal. ibidem.

Κέδρινος, cedrinus, i. è cedro confectus. vt κεδρίνη κλίμαξ. & κέδρινον ξύλον, apud Eurip. & κέδρινον ἔλαιον, apud Hippocr. Et κέδρινος οἶνος, apud Diosc. lib. 5, cap. 4, pro quo dicitur & κεδρίτης οἶνος, apud eundem lib. 5, cap. 47.

Κεδρέλαιος, dicunt poetæ pro κέδρινος. vt κεδρελαίη πίσσα, apud Nic. in Alexiph.

Κεδρὶς, ίδος, ἡ. fructus cedri. Diosc. l. 1, cap. 106. & Gal. simpl. medic. lib. 7. Apud Theophr. autem hist. pl. lib. 1, frutex est cedro similis in Phrygia nascens.

Κεδρόω, cedria seu cedrio condio, cedrino liquore, seu oleo perungo. Strab. τὰς δὲ τῶν πολεμίων ἐνδόξων κεφαλὰς κεδροῦντες ἐπεδείκνυον.

Κεδρωτὸς, cedratus, cedrino oleo inunctus. Eurip. in Oreste.

Ὀξύκεδρος. (comp.) acuta cedrus. Theophr. hist. pl. l. 3.

ΚΕ´ΔΡΩΣΤΙΣ, εως, ἡ, cedrostis, à nonnullis appellatur vitis alba, teste Diosc. l. 4. c. 184, & Plin. l. 23. c. 1.

ΚΕΙ˜ΜΑΙ (quod per contract. factum putatur ex κέομαι) F. κείσομαι

iaceo. Il. ο, Ἕκτορα δ᾽ ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον, iacentem, prostratum. Isocr. ἐξ ἧς μείζους συνεχῶς ἐν τῇ κλίνῃ κείμενοι. Item positus, situs sum. Od. ξ Τόσσα οἱ ἐν μεγάροισι κειμήλια κεῖται. Thuc. ... vibent κεῖσθαι καλῶς ἐν παρόντι. Item κεῖσθαι δὲ ... Polyb. κεῖται ἐν αὐτῷ, positum est in eo, situm est in eo. ... positum esse pro axiomate, seu statutum esse. ... ipsæ appellantur τὰ κείμενα. Apud Aphrod ... Item κεῖσθαι, repositum esse. Il. δ κεῖται δ᾽ ἐν θαλάμῳ ... ἠρήσατο ... πρὶν γε φορέειν βασιλῆι ... κεῖται ἄγαλμα ... ἐνα κείμενα πολλά, multam præsam ... comm. ... & reconditam. Sic apud Thuc. κεῖται σοι εὐεργεσία ... tibi est apud nos beneficium. Item κεῖσθαι, propositum ... Thuc. lib. 3, τὴν αὐτὴν ζημίαν τοῖς τε ἀδικοῦσιν ... xus propositam esse eandem pœnam. Sic apud Soph. ... ἔκειτ᾽ ἀγὼν πρὸς ..., propositum de armis erat certamen. ... proiectus sum, vt κεῖται περὶ νήσοισι κῦμα pro ... Eust. Idem tradit κεῖσθαι accipi & pro πεπτωκέναι abiectum ... tuum esse: vt quũ dicit Κεῖται πάτροκλος. Sic & Herod. ... Κεῖται γὰρ ὁ τύραννος δίκην δοὺς τὴν ... ¶ A Pa... pro, sepultum esse sæpe accipi tradit ... ¶ Κεῖται, pende... pendeo. vt Apoll. Arg. 2, ἐν γὰρ τῇ κλυτῇ πεῖραρ ... ex hac pendent, seu dependent. ... ἀσφιδεο, ... β. Κεῖτο γὰρ ἐν νήσοισι πολλάγκεσι δέος ... Ἀχιλλεὺς. Idem alib. ... παρὰ μνηστῆρι ἄλοχον.

Κεῖμαι, Ionicè & poeticè pro κεῖμαι.

Κέομαι, etiam dicitur pro κεῖμαι. Odyss. π Καὶ ... θεῶν ἰότητι κέονται. Odyss. χ Ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἤδη κεῖται ...

Κείω, i. scere cupio, cubare seu decumbere cupio. ... βρόσφας ἵτ᾽ ἔολπα μενοινᾷ γε κειέμεν ὅτι Iliad. ξ, ... τες, ἐπεὶ δύντες κείοντες ... Odyss. ξ, ... ἀγρίοδόντες ... Pro eodem dicitur etiam κέω. Odyss. ... κείων ὦ ξεῖνε.

Ὀρεσκῷος (comp.) in montibus degens, pro ὀρεσκοῖος per syncope, mutatóque οι in ῳ. Il. α. & Od. ι.

Ὀρεσκῴος, in montibus dego.

Κειμήλιον, ου, τὸ, dicitur quicquid immobilium bonorum ... comprehenditur. Od. β ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη ... κειμήλιά τε πρόβασίν τε. vbi annotat Eustath. κειμήλια ... κείμενα, i. quæ ἀκίνητα appellantur: πρόβατα verò ... κινητὰ seu τὰ διὰ ποδῶν προβαίνοντα. Magis propriè ... ita vocatur quod in nostra supellectile cæteri, pretio ... tale quod magna cura reponi soleat. idem quod ... cuiusmodi κειμήλια pretiosa amicis & hospitibus dono ... lebant amoris & hospitij pignora ac monumenta ... vt Il. ζ Πολλὰ δ᾽ ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται, χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος. Sic Il. ψ ... ἔστω Πατρόκλοιο ταφοῦ μνῆμ᾽ ἔμμεναι. Luc. ... & Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον.

Κειμήλιος, ου, ὁ qui veluti pretiosa supellex repositus ... positus est. Plato de leg. ἐν οἰκίᾳ κείσεται κειμήλια ... repositi.

Κίστη, Κοιμάομαι, Κοίτη, Κότος, Κῶμα, Κῶς, quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Composita.

Ἀνάκειμαι, recumbo, accumbo. Alex. Aphr. probl. l. 1, ... ἐν τῷ ἐσθίειν ἐπὶ τὴν θύραν ἀνακείμεθα. Apud Plutar. ... κεῖται. exp. statua est posita. Sic apud Æsch. ... μενα. Ἀνακεῖσθαι accipitur etiam pro ἀνατεθῆναι, consecratum esse, item Deo deuotum esse, apud ... ὑπὸ ... μένος θεῷ καὶ πρὸς αὐτὸν βλέποντας μόνον ὥστε ... ¶ Item ἀνάκειμαι, deditus sum & addictus, apud Chrys. epist. ad Tim. & apud Plut. ¶ Ἀνάκειται καὶ εἰς σε ... te recumbit, i. spes de re tota in te sita est. Aristoph. ... ἐπὶ σοὶ τάδε πάντ᾽ ἀνάκειται). Thuc. lib. 7. πάντων γὰρ ... τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὰς ναῦς. ¶ Item ἀνακεῖσθαι, referri ... alicui tribui seu adscribi alicui. Phalaris in Lysand. ... πάντας ἡ νίκη ἀνάκειται.

Ἄγκειμαι, per syncopen. pro ἀνάκειμαι, vt in Epigr. ... Ἡφαίστῳ dicatum est.

Decomp. Ἐπανάκειμαι, repositus sum. Xen. Pæd. ... κοῖς τισὶν τε καὶ ἀγγείοις καὶ ἀβίωτος, ὁ αἰὼν ἐπανακεῖσθαι ... getur seu incumbet.

Προσανάκειμαι, deditus sum & addictus: vel deuoui ... lur consecraui. Areth. in Apocal.

Συνανάκειμαι, simul accumbo vel discumbo, Matth. 9. ... 2. & alibi in nouo Test.

Ἄγκος, Ἀγκὼν, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἀντίκειμαι, oppositus sum, ex aduerso situs seu positus ... Herodian. l. 4. τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον Εὐρώπην, Europ... tam continentem. Item metaph. apud Aristot. in ... libi. Dicitur etiam ἀντικεῖσθαι πρὸς, apud eundem.

Ἀντικειμένως, more eorum quæ opposita sunt, ex opp... Aristot. rhet. 2. ἀντικειμένως ἔχει dicuntur res aliquæ ... κεῖσθαι, oppositæ sibi esse & aduersari. Syn. ep. 95.

Ἀπόκειμαι repositus sum, reconditus sum, reseruor. Luc. ...

ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται χρυσίον. idem, εἰς τὴν ἀνασκευὴν χρ... ἀποκείμενον. Metaph. apud Dem. pro corona, ἐπιτίμια ... ἀπόκειται ... & apud Paul ad Coloss. 1. itẽ maneo. Hebr. c. 7. ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, mors omnes homines manet. Sic & epist. ad Tim. c. 1, item immineo, impendeo. Greg. τοῦ ἀπικει... ὁ περὶ ... μου ζωῆς, impendebat vitæ meæ. ¶ Τὸ ἀποκείμενον, destinatum. pro aliquo positum, q. d. attributum. apud Xen. ¶ Item ἀπόκειμαι, contemptui sum, contemptus iaceo. Plut. ... ... καὶ φαρμάκων ἀποκείσεται.

Decomp. Ἐναπόκειμαι repositus sum in, insum. Alex. Aphr. Probl. l. 1. ἐναποκείμενον πνεῦμα ἐν τοῖς ἐντέροις, spiritus inclusus intestinis.

Διάκειμαι constitutus sum. Hesiod. in asp. Ὡς γὰρ οἱ διέκειτο, ita ei constitutum erat. ¶ Item in statu sum. Demosth. διέκειτο οὕτω τὰ πράγματα, res in hoc statu erant. ¶ Item pro διατίθεμαι, q. d. sum dispositus: vt καλῶς διακείμενος, bona valetudine præditus, apud Alex. Aphr. Et διέκειτο μοχθηρῶς, apud Plut. Sæpe etiam in hac signif. cum aduerbio iunctum, exp. natura propensus sum ad rem aliquam, seu ei addictus: vt apud Athen. ... διέκειτο πρὸς τὰ ἀφροδίσια. ¶ De animo dictum exp. etiã, affectus sum, sic animatus sum: vt apud Plutarch. in Fab. ... πρὸς ... φιλοστόργως διακείμενος πρὸς αὐτόν. Et apud Naz. διάκειμαι πρὸς τούτου ἐρωτικῶς, huius rei amore captus sum. Sic dicitur τὴν γνώμην διακεῖσθαι, apud Isocr. & μετρίως διακεῖσθαι, apud Dem. ¶ Interdum passiuè exp. vt apud Thuc. ἐπιφθόνως διακεῖσθαι, inuidiosum esse, inuideri.

Decomp. Ἐνδιάκειμαι, acquiesco.

Ἔγκειμαι, q. d. iaceo in, positus sum in. item insum. Hesiod. in Theog. ὀφθαλμὸς εἷς ἐνέκειτο μετώπῳ, inerat fronti. Exp. & inhæreo: vt apud Plut. in Fab. βέλη ἐπὶ τοῖς τραύμασιν ἐγκείμενα. ¶ Item inuado, ingruo. Thuc. l. 1. item incumbo, innitor. apud Synes. & eundem Thuc. l. 1. ¶ Item insto, vrgeo. Plut. in Fab. ἐγκεῖται τοῖς πολεμίοις. Et insto, i. persequor, apud Dem. Exponitur etiam, infestus sum apud Greg.

Decomp. Παρέγκειμαι, interiectus seu interpositus sum, interiaceo. Themist. in Phys. l. 6.

Προσέγκειμαι incumbo.

Ἔκκειμαι, expositus sum: vt ἐκκείμενος παῖς, apud Herodot. puer expositus. Dicitur & scopus ἐκκεῖσθαι, expositus esse oculis collimantium, vt ad eum tendant. Plut. de educ. lib. Item pateo. Synes. de insomn. μὴ πολλοῖσι ... βεβήλοις ἐκκείμενα, patientia populis prophanis.

Ἐπίκειμαι, impositus sum, superimpositus sum. vel imponor, superimponor. Pausan. Eliacon. lib. 1. στέφανος δὲ ἐπίκειταί οἱ τῇ κεφαλῇ. Aristot. Polit. 4, ἐπικείσεταί σοι ζημία. Et cum accus. rei, apud Paus. in El. 1, ἐπικείμενος κράνος τῇ κεφαλῇ, galeam habens capiti superimpositam. ¶ Item neutraliter, iaceo super, situs seu collocatus sum super vel apud, incumbo, immineo. Hesiod. in Theog. μοῦνος δ᾽ ὀφθαλμὸς μέσσος ἐπέκειτο μετώπῳ. Aristot. in Polit. ἐπίκειται θαλάσσῃ. Item metaph. immineo seu impendeo. Xen. Pæd. 4. Sic hostes dicuntur alicui instare, seu vrgere & premere aliquem, & quidem plerũque fugientem. Thuc. lib. 4.

Κατάκειμαι, iaceo, situs sum. Plat. de leg. καταίκειμαι ἐν γῇ, humi iaceo. ¶ Item decumbo, vt ægrotus. Luc. εἴ τις τῶν ἑταίρων κατάκειται ... Item recumbo. vnde apud Hom. Od. ... κατακεῖται, recumbite. ¶ Item accumbo, discumbo: sic ἐπὶ κλιντῶν κατακεῖσθαι, apud Plut. de rep. l. 3. ¶ Item repositus sum. Hesiod. in Erg. Οἴκῳ γ᾽ ἐν οἴκῳ κατακείμενον αἴρεο κῆδος.

Decomp. Ἐγκατάκειμαι, q. d. intus iaceo, intus decumbo, vel decumbo in. Aristoph. in Pluto, οἱ δ᾽ ἐγκατακείμενοι παρ᾽ αὐτῷ.

Παρακατάκειμαι, iuxta decumbo seu accumbo. Xenoph. παρακατάκειμαί σοι.

Συγκατάκειμαι, vnà adiaceo. Laërt.

Ὑπερκατάκειμαι, super discumbo, supra aliquem discumbo.

Μετάκειμαι, transponor, transferor, Strabo lib. 4. Metaphoricè verba apud Rhetores μετακεῖσθαι, transferri dicuntur. Demetr. Phaler.

Παράκειμαι, adiaceo, vicinus sum, & quasi iuxtà seu à latere situs. Philo de mundo. item à latere accumbo, accubo. item adiunctus sum alicui rei. Plut. Hinc & παρακείμενος χρόνος, præteritum tempus, apud gramm. quòd eius perfectio adiaceat præsenti, i. nuper perfecta sit. ¶ Itẽ apponor. Luc. ... ὄψα ... παρακείμενα, ἐκεῖνα παρατίθεται fercula tibi apposita.

Περίκειμαι, circumiaceo. Herodian. l. 2. ἐν τείχεσι σχήματι περικεῖσθαι Ἰταλίας. Apud eundem l. 6. τὰ σχήματα τῆς βασιλείας τὰ ἐκείνῳ περιέκειτο, circũposita erant insignia imperij. Et cum accus. ... περίκειμαι τοῦτο, cingor hac re & circũdor. Herodian. l. 3. καὶ ... σχῆμα βασιλικὸν περιέκειτο. Sic Luc. περίκειμαι ..., redimor tauro. Apud Hom. Il. ι, περίκειται, Eust. exp. reliquum est & velut κειμήλιον repositum iacet.

Πρόκειμαι, propositus sum, positus sum ante. Od. ξ, & δ. Lex etiam προκεῖσθαι dicitur, quæ proposita est, i. promulgata, aut in publico posita, apud Thuc. l. 4. Dicuntur & ea nobis προκεῖσθαι quæ ab aliis nobis proponuntur, vt optio, pœna & præmium. Herodian. l. 3. Sic & pericula & scopus aliquis aut via

nobis πρόκειται. Herod. l. 2. & Galen. Dicitur etiam προκεῖσθαι id de quo deliberatio aut disputatio instituitur, vel quod agendum suscipitur. Arist. Thuc. Isocr. ¶ Item πρόκειμαι, prosto, apud Schol. Aristoph. ¶ Item obiectus sum quasi præsidium vel propugnaculum. Polyb. ¶ Itẽ obiectus sum, expositus sum, vel proiectus sum. Soph. in Aiace, θανόντες αὖ προκείμεθ᾽ αἰσχίστῳ μόρῳ. ¶ Item situs sum ante, præiaceo. Herodot. προκέεται γῆς Σκυθικῆς. Exponitur etiam simpliciter, situs sum (vacante præpositione) Herod. l. 3 προκέεται δ᾽ αὕτη ἐπ᾽ ἄκρῳ τῷ πεδίῳ, sita est in extrema planitie.

Πρόσκειμαι, positus seu situs sum ad, adiaceo. Diosc. l. 4. προσκείμενα ἀλλήλοις φύλλα. Item apponor. Plat. in apol. πρόσκειμαι τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Item addor, Polyb. l. 3. Item sto apud, seu adsto. Aristoph. in nub. Σὺ δὲ τῇ γνώμῃ πρόσκεισο. Item incumbo, insto: seu vrgeo, premo, ad plerumque fugientes seu cedentes. Thuc. l. 3. Plut. in Agesil. Item insto, incumbo, in bonam partem. Plut. in Pericle, πρόσκειται δεόμενος, precibus instat. Itẽ πρόσκειμαι τινὶ, rei alicui studiosè addictus sum seu incumbo, Synes. ep. 53, πρόσκειται τοῖς βιβλίοις, adhæret libris. De homine dictum, significat faueo alicui, & ei quasi adhæreo. Thuc. lib. 8. Item assentior, transeo in partem & sententiam alicuius, πρόσκειμαι κακοῖς, implicitus sum malis.

Σύγκειμαι, q. d. coniaceo, i. simul iaceo, simul positus sum. Aristot. σύγκειται πρὸς ἄλληλα τὰ ὀστᾶ. Item συγκεῖσθαι dicitur id de quo inter aliquos conuenit. Plut. καθάπερ ξυνέκειτο, vt conuenerat inter eos. Et τὸ συγκείμενον, id de quo pepigimus, conuentum pactum. Item ἀπὸ τοῦ συγκειμένου, ex compacto, ex composito. cui opp. παρὰ τὰ συγκείμενα, contra conuenta, contra fœdera συγκείμενος exp. etiam condictus: vt apud Dem. συγκειμένη ἡμέρα, condicta dies.

Ὑπόκειμαι, subiaceo, subiectus sum, subsum. Thuc. l. 1, οἱ γὰρ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται. Apud Aristot. in œcon. ὑπόκειται γὰρ ἡμῖν ἐν ἄλλοις, exp. demonstratum à nobis est tanquam fundamentum disputationis iacientibus. Item ὑποκείμενος χρόνος, subiectum tempus, i. de quo agitur. Τὸ ὑποκείμενον, q. d. subiectum argumentum. Exp. etiam obiectum quod quis sibi propositum habet, quò omnes cogitationes & consilia alicuius tendunt. Τὰ ὑποκείμενα, quæ in nostra sunt potestate, apud Plut. Et pignori opposita pignora, apud Dem. ¶ Item ὑπόκειμαι, propositus sum, vt ὑποκείμεναι ἐλπίδες, apud Dem.

Decomp. Καθυπόκειμαι, subiaceo, subsisto.

Προϋπόκειμαι, q. d. prius subiaceo, vel prius subiectus sum. Item prius in naturam rerum editus sum: mihi tanquam antè subiacenti alia superimposita sunt. Philo de mundo, τὸ δεξόμενον ἀνάγκη προϋποκεῖσθαι σώματι, locum necesse est prius editum esse in rerum naturam quàm corpus.

Κεῖνος, &c. vide in Ἐκεῖνος.

ΚΕΙ´ΡΩ, F. κερῶ, Aor. 1. ἔκειρα, præt. κέκαρκα, tondeo. Il. ψ, Σοὶ τε κόμην κείρειν, ῥέξειν θ᾽ ἱερὴν ἑκατόμβην. Sic sæpe κείρειν κόμην aut τρίχας. ¶ Item scindo, abscindo. Il. λ, δρῦς ἐλάτης κέρσαντες. Item populor, vasto, diripio: vt apud Platonem, ἐπ᾽ ἄρα τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες ὄντες κεροῦσιν, & κτήματα κείρειν apud Homerum, bona alicuius diripere vel dissipare, absumere. ¶ Item insatiabili quadam edacitate voro, ἀπλήστως ἐσθίω, vt exponit. Eust. ab hac significatione deducens κόρον.

Κείρομαι, tondeor. Cum accus. vt Il. ψ, κείρασθαι κόμην, & κείρατο χαίτας, Od. ω Et sine accus. vt apud Galen. τοῖς κειρομένοις προβάτοις. Dicitur etiam κείρεσθαι ἐν χρῷ, apud Plut. de discern. adulat. Interdum metaph. in quodam Epigr. ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν, Cic. interpr. Consiliis nostris laus est attonsa Laconum. Item, scindor, abscindor. item erador, stringor, demetor, sternor. item laceror, lanior. item exedor & corrodor: ex Luc.

Κάρσις, εως, ἡ, tonsura. Theoph. de caus. plant. lib. 4. c. 9. τὸ εἰς κάρσιν συναχθῆναι.

Καρτὸς, ὁ, ὁ, tonsus: vide comp. ἄκαρτος, ου, ὁ & ἡ, intonsus Athen. l. 5.

Κουρὰ tonsura. Plut. Herod. Luc.

Κουρεὺς, tonsor. Plut. de garrul. ἐπειδὴ δὲ λάλον ἐστὶ τὸ τῶν κουρέων γένος.

Κουρεῖον, ου, τὸ, tonstrina, officina tonsoris. Aristoph. in Pluto.

Κουρεύτης, tonsor. Et fœm. κουρεύτρια, tonstrix. Plut.

Κουριῶ, q. d. tonsuram appeto, tonsura mihi opus est. Expon. & tonsoris manum posco. apud Luc.

Κουρίας, tonsus, tonsum capillum habẽs, Luc. Laert. in Diog.

Κουρὶς, instrumentum tonsorium. Poll. Κουρὶξ (aduerb. per comam, coma. Il. χ, ἐρύουσι τέ μιν εἴσω κουρὶξ, coma apprehensum intrò trahebant.

Κούριμος & κουριμὸς, tonsorius, ad tonsuram pertinens seu idoneus. vt σίδηρος κούριμος, apud Eur. in Orest. Κουριμὸς, traditur etiam esse vas ligneum, teste Cyrillo in opusculo vocabulorum pro diuerso accentu diuersa significantium.

Κουρίζω, tondeo, attondeo. Item succido, deputo. Theophr. histor. plant. lib. 2. c. 2.

Κουριμὸς

Κεφαλικὸς, tonsorius, ad tonsorem seu tonsores pertinens Poll.

Κεφάλιος ἰχθὺς & κεφαλῖνος ἰχθὺς, quum tendentes puerorum capillos Dianæ sacrificant. Hesych. & Suid.

Κεφάσιον, τὸ, festa quæ celebrari solebant propter tonsæ comæ primitias. Greg.

Κέφασις, ωσ, ἡ cris: auis quam aliqui accipitrem esse volunt, alii quid alcyonem, inquit Hesych. Sunt qui velint esse auem quæ scylla nominatur. Vocatur autè cressa κείρω, vnde Ouid. Metamorph. lib. 8. & tonso est hoc nomen vltrà capillo. apud Oppian. Halicut. l. 1. legitur κέρκις pro κέφασ.

Κομμὸς, ὁ, truncus. Athen. lib. 1.

Κεφαλίζω, trunco, puto. Item circumligo. Hesych. κεφαλοκομέω. deputo, amputo, detrunco. Hesych.

Κέφιον, τὸ, nummus minutus, si ustum seu segmentum monetæ minutulum, minutiæ æris. Athen. l. 13. ἐξεστι σοι Μικρὸν περιαιρεῖν κέρματος τῶν ὑδρίων. Dem. in Mid. πᾶσαν ἡμῖν διὸς κεφάλαιον. apud Iosan. huang. τὸ κέρμα τὸ κεφάλιον.

κεφαλώτατος, (ciminat.) nummulus minutus. Apol. l. 2. Epig.

κεφαλίζω, in minutos nummulos comminuo. d cudendos numulos a liquid in minutias redigo. Lucian. l. 1. Epigr. Item generaliter, in minuta scindo, comminuto. Aristot.

κεφαλιστὴς, ὁ, ἡ, qui minutias æris cudit, vel qui minutias æris aurum vel argumentum permutat, numularius. Ioan. c. 2.

κόρση, vel (Atticè) κορέη, ης, ὁ, crinis Aeschyl. λάσιος ἡ κόρσας τῇ σῇ ἐπαυπάλλειν νόσῳ. Poll. κρὴ κόρσας ὅλας ὀκάλεσαι λέξῃ τὸ κείρεσθαι. ¶ Κόρσαι, pleruncque dicuntur tempora, seu ossa duo cranij, vtrinque singula ad aures sita. Il. ϛ, & ϝ. & apud Oppian. lib. 3. de venat. Ruf. Ephes. & Poll. ¶ κρόμη ex quntur etiam maxillæ. Theocr. idyll. 14. πυξὶ ἐπὶ κόρσας ἤλασε, Dem. in Mid. Ταυρίαν ἐπιβᾶσι κρηπῖδα ἐπὶ κόρσης. ¶ Accipitur & pro ipso capite. Luc. (de laude Minervam parturient) ὀδυνῶν ἴζων ἐγκύμονι κόρσῃ. Eust. etiam in Aelio Dionysio tradit Atticos κόρρωμα & κόρσωμα vocare rotum caput cum ceruice. ¶ Hesych κορσὰς e. tam dicit ἐκπώματα σφυρηλατήτους εἰφθαμένας πύξοις vel κλίμαξας, * A' κείρω derivari Erymol. & Eustath. testantur. κορσᾶς, tonsor, Hesych.

κορσεῖον, tondeo, rado, idem quod κείρω, teste Hesych. κορσοτὴρ & κορσοτόμος, tonsor. Athen. lib. 12. Poll. l. 2. κορσωτήριον, tonstrua, tonsoris officina. apud Athen. loco citato.

κόρη, κόμη, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Composita: ac primùm ex κείρω.

A'κορὴς, ἐος, ὁ, ἡ, q.d. insecabilis, qui scindi non potest: vt ἀκόρητος χρόνος, apud Dem. & ὁ ἀκορὴς χρόνος, momento temporis, apud Aristoph. pro quo apud Luc. in Tim. dici ur ὁ ἄκρητος χρόνος, & ὁ ἄκρος, ἅ abiolutè. Dicitur & ἀκορὴς subaudiendo χρόνος. Aristoph. Interdum ἀκορὴς aduerbialiter ponitur: vt apud Aristoph. in vesp. οὐκ ἔστ' ἀκορὴς, teste Poll. dicitur exiguum quod ob exiguitatem non potest amus κείρειν: metaph. lumpia à crinibus ita exiguis & quasi curtis, vt tonderi nequeant. ¶ Item ἀκορὴς minimum interfectum habens spatium, vt κατέπιον ἀκορὴς τοῦ δεῖν, parum abfuit quin meum deciderem.

A'κρῆς, puncto temporis, interiecto temporis momento. Pro eodem dicitur & ἀκρέως, & ἀκρεῖ. Suid. & Hesych.

A'κρωλιγοστὸς, minimus, pauxillus, vel pauxillulus. Lucian. de sect. item breuis, momentaneus. vt πᾶσι ἀκρωλιγοστὸν, apud Dem. ϛ Vide & in comp. ex πρῆξις.

A'κρεῖδος, ὁ, idem quod ἀκρεμών. Suid. exp. βραχύβιος.

A'κρεὶς, animalculum omnium minutissimum, locis innascens ceræ & caseo inueterati, & cuti humanæ. Arist. hist. anim. lib. 5. c. 32.

A'μφικείρω circumtundeo, in Epigr.

A'μφίκυρος, circumquaque tonsus seu rasus. Suid. exp. quâ vtrinque viri complectuntur, seu cingunt.

A'ναξείρω, tondeo. Item abscindo. Hesych. Item disecco, lacero. Theodorit. lib. 3. hist. Eccles. hist.

A'πακείρω, tondeo, detondeo. vt ἀπεκείρατο τὰ σφέτερα. Et in Aor. med. apud Herodian. Ἀπεκειτήμην τὸ γένειον. Item tondendo lacero & dilanio, Luc. Item decutio, priuo, spolio. Gregor. Basil.

A'πόκειμα, ὁτ, quod tondendo resecatur. A'πόκειρις, tonsura.

Δέκειρω, tondeo. Metaph. apud Aristoph. in vesp. pro aufero. Item interfeco. Il. θ.

E'πικείρω, attondeo. Et præcido, metaph. Il. α.

Καθακείρω, detondeo. Et metaph. pro, absumo. Od. δ. & χ.

Περικείρω, circumtundeo. Philostr. ep. 25.

Περικείρομαι, circumtondeor, apud Luc. in Tim.

Περίκειρος, circumtonsus. Poll. Hesych. περίκειρος sunt qui in bello circumcluſi & capti fuere.

Comp. ex κείρω, sine præpos.

A'κειρος, intonsus, q.d. tonsura carens.

Πρωτόκειρον, falx qua porrum detondent. in Epigr. πρωτοκείριος, animalculum viride, quod lactucas in hortis & in primis porros depascitur atque detondet. Theophr. hist. pl. lib. 7. c. 3. Arist. hist. an. l. 5. c. 19.

Πρωτόκειρος, tum primùm tonsus, vel qui prim ùm tondetur. Στόκειρος (παρὰ τὸ κείρειν & στὸν homo inualis, qui fruges conuehere natus. Athen. l. 6. ex Alex. & Menand. Τελώκειρος, iter tonsus.

Composita ex κέρμα.

A'ποκερματίζω, in æris minutulos nummos redigo. Item facultates. x Epigr.

Καθακερματίζω, in minutos numulos redigo, minuta communio. Aristoph. Item generaliter, in minuta scindo seu dissecco. Plat. Fim. Basil.

Composita ex κόρση.

A'εικορσόκαρος, q.d. semper tonuere, ἀεικορσόκαρος. ab Hesych exp. tondere caput. A'εικόρσαντος, semper tonsi, seu qui aut crebrò tonderi soleni. ab Hesych. ex Ἀεικόρσαντος.

A'ποκορσόω, detondeo. Hesych.

Δίκορσος, qui supra tempora seu supra maxillas est.

Καπακορρὸς, vt καπάκορρος αἰκία, domus altera parte prostat. gallt. orque, vt exponitur apud Arist. lib. 1. de con.

Ψιλοκορσὴς, ὁ, ὁ, qui glabro & depilo capite est, seu cui comæ glabra sunt, aut nudus crinibus. Herodian. lib. 4.

Κεῖσε, vide in Ἐκεῖσε. Κεῖνος. in Κεῖμαι.

Κίκλομαι, & Κίλω. Κικυγμὸς, & in Κρίζω.

ΚΕ'ΛΑΔΟΣ, ὁ, ἡ, strepitus, tumul. us. Item clamor. αὐτοῖς ὄπισθε πολλὸς κέλαδος ἠχῇ ἀύτλῳ. Eurip. in Her. κελαδεῖ ἔμελα πόλιν. ¶ Item sonus muſicus, ingeniosus, ex lib. Epigr. κέλαδος μυσίος. * A' κέλομαι derivatur Hesych. & H. Steph.

Κελαδεινὸς, ὁ, obstrepens. Item tumultuosus. vt Dionysius dicitur propter tumultus seu str. pitus venatorios: aut propter turbulentum & quasi tumultuosum aëris ictum. Sic & hæc mutationem comitatur. Eust.

κελαδέω, strepo, tumultuor. Il. θ, ὅπὶ ὃ πᾶσιν κελάδουσι. Item noui. vt de muſicis sonis, apud Luc. & ἠχὼ κελαδεῖ ἐκ ἀντιπάλου. insonantibus. vt gallinaceus dicitur κελαδεῖν ἀπὸ τοῦ θερμοῦ, apud Theocr. idyll. 18. Quidam de lauris pueris dici putant, vnde κελαδεῖν πᾶσιμένους, per metaph. canere & resonans: apud Hom.

Κελάδημα, τὸ, tumultuatio. Item strepitus, clamor. Hesych.

Composita.

Δυσκέλαδος, ὁ, ἡ, malè sonans seu grauiter sonans, odiosus. Agath. l. 2. epigr. apud Hesiod. in Erg. δύσκελαδος ἔπος. exp. male sonans, i. male ricus.

E'γκελαδέω, q.d. cum meo κελάδῳ. apud Schol. Aristoph. in Plut. ζέα τοῦτ' ἀνὴρ ἐγκελαδεῖ. sua audacia ex infectorum genere. Plutarch. quòd ὁ αὐτὸς τὸ κέλαδον ἔχων.

Εὐκέλαδος, bene sonans, sonorus. Aristoph.

Καλλικέλαδος, pulchrum sonum edens seu elegantem. Hesych. διὸ καλλικέλαδος.

Κελαινὸς, & c. vide in Μέλας.

ΚΕΛΑΡΥΖΩ. F. ὑσω, murmuro strepito: vel cum murmure strepitu fluo. Od. ϛ ῥέμασιν σὴ ἐξέστανεν ἰὸν μέλι πικρὸν, ἀλλὰ δὲ κηρὸς κελάρυζεν. & Il. φ, de qua per canal. scilicet ὃ τ' ἄκρα κατερρῶγει κελαρύζει. sic apud Theocr. idyll. 1. ὑφ' ὕδατος ἱερὸν ὕδωρ Νυμφῶν ἐξ ἀντρου καπαῖβολα κελαρύζει. Hesych. etiam κελαρύσσεται exp. μετ' ἤχους ἄγεται κελάρυζε, ωσ, ὁ, ἡ, etuimodi murmur & strepitus, seu fluminum murmure & strepitu.

κελάρυξις, εως, ἡ, crocitans cornix quæ alioqui λακέρυξ canit. siis primoribus syllabis, vide sua serie.

E'γκελαρίζω, (comp.) leniter murmuro, cum leni murmure. Hipp. epist. ad Damag.

ΚΕΛΕΟ'Σ, auis pernicissima, à qua κέλλειν τὸ ὄρνιθα. Suid. & Etym. vide & Arist. hist. anim. lib. 9. c. 6. Ἀετὸς à quibusdam vocatur ὁ ἰσόπους. per atticismum pro phrasin. Etym.

κελίοντες, propriè sunt ἰσόποδες. Harpocr. ex Aristoph. Item chresta autem sic vocantur τὰ καθαπτόμενα ἕβλια. quæ ἐφ' ἡλίῳ ἕωλα κελίοντα, viam à Solis ortu. Et apud Apollon. Per metaplasmum autem plurali dicitur κέλαδοι pro κέλαδος, sicut σπέρμοι pro σπέρμα. pro ζυγοὶ. vt Od. ϛ, σπεῖρε παλὸν ὑγρὸν κέλαδον, Il. ξ, ὑγρὸν κέλαδον λαγυφόρῳ κέλαδοι. * Dertiunt grammatici à κέλλω & κέλης, seu βαδίζω: nonnulli ab ἰλάδω deducere malunt, picturate.

ΚΕ'ΛΕΘΟΣ, ὁ, ἡ, via siue terrestris, siue marina, siue aëria, Od. ϛ, οὐ γὰρ τι ἐοικότα ὁδοὶ ἔασι γε μάλα κελεύθῳ. Il. α. & Od. ϛ. Ἀλλὰ δὲ κέλευθος ἐμὴ ἐπὶ πόντον ἀπήνυτον ἔπλετο νηυσὶν. Od. ϛ. Τύνη' ἀναβᾶσα κέλευθον ἐπὶ πρόσω ἔρχεο νηός. Il. γ. Ἡελίου δ' ἀπέπαυε κελεύθους. Sophocl. ἐπὶ ἠῶ ἡλίου ἕωλον κέλευθον, viam à Solis ortu. Et apud Apollon. Per metaplasmum autem pluralis dicitur κέλαδοι pro κέλαδος, sicut σπέρμοι pro σπέρμα. pro ζυγοὶ. vt Od. ϛ, σπεῖρε παλὸν ὑγρὸν κέλαδον, Il. ξ, ὑγρὸν κέλαδον λαγυφόρῳ κέλαδοι. * Dertiunt grammatici à κέλλω & κέλης, seu βαδίζω: nonnulli ab ἰλάδω deducere malunt, picturate. liter. κ.

Κέλευθος, Dea quæ in viis statuuntur, seu viarum monstratrices, aut viatorum custodes. Hesych.

Κελεύθω, viam carpo, ἐβάδιζω. Hesych. Κελευθίαν, iter facere apio.

Κελεύθης, ὁ, ἡ, viator, in Epigram.

Composita.

Παρακελεύθιος, ὁ & ἡ, qui prope viam est. Nonn.

Παράκελος, ὁ, inutus. A'κέλευστος, signa quæ locis parum peruiis ingruntur. Hesych.

Περικέλευθος, qui circa seu propter viam est, aut vtrinque viam habens: vt ἀμφικελεύθῳ πάγῳ. in Epigr.

Προκέλευθος, obuius, aduersus. ex Nonno.

Συγκέλευθος, qui per se iter facit. in Epigram.

Ὑποκέλευθος, ος, ον, calcaria quæ velut persequuntur viam, i. vrgentia. in Epigram.

Φιλόκελευθος, deuius. Lycophr.

Ὀρθόκελευθος, qui rectà via incedit, rectà ambulans.

Ἱπποκέλευθος, ος, ον, equo iter faciens, equester: vel qui multum itineris confecit. Iliad. π.

Ταχυκέλευθος, celeriter viam conficiens, cuius via est celer, velox. Hesiod. in Theog. Pro eodem legitur & αἰψηκελεύθου, ος, ον, qui citato rapidóque motu viam carpit.

Τροκέλευθος, qui ponè sequitur, assectator. Nonn.

Χερσικέλευθος, qui serò viam carpens, qui serò iter facit seu serò vehitur. in Nonn.

Προκέλευθος, præuius, qui præit, præcursor. apud eundem.

Ἀκέλευθος, viam perrumpens. Epitherum Apollinis. in Epigr.

Διακέλευθος, per alta loca gradiens. in Epigr.

Κατακέλευθος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Κελεύω, vide in Κέλλω seu κέλομαι.

Κέλης, ητος, ὁ, ἡ. ἵππος, celes, equus desultorius: ad differentiam equi quadrigarij. Odyss. ϛ αὐτὰρ ὁ ἵππους ἀμφὶ ἑὸς κέλης κεκονιμένους ἔλασεν. Laert. ἵππῳ κέλητι κεκινημένῳ. Interdum omittitur ἵππος: vt apud Plut. τὸν κέλητα τὸν ἐμὸν κεῖνον. ¶ Κέλητες dicuntur etiam desultores equites in ornantibus equo quo duntaxat vno vtuntur: in Pandect. ¶ Item κέλης, nauigium quoddam parum & angustum, quod vno tantùm remo agitatur. Thucyd. lib. 4. Xen. Hell. 1. ¶ Apud comicos sic vocatur pudendum muliebre, teste Eust. A' κέλλω derivari significante βαδίζω, seu πτώω, vel à κελίω, effatur idem Eust.

Κελήν, ὴ, ὸν, parua celox. Thuc. l. 4. Sysrop. 4.

Κελλέω, celete equo vehor, equum desultorium ago. Iliad. ο, & Aristoph. in vesp. Κελητάω idem. Hesych.

Composita.

Κέλλης, equus ephippio non instratus. Item celox seu nauis piratica Suid.

Κελλητικὸς, nauigium prædatorium: sic dictum quòd sit instructum ἐφέδρᾳ & κέλητι, teste Eustath. Vitur & Aristotel. in lib. Ἠθικῶν cap. 2.

Κελλίζω, celete equo altcui à latere equito.

Κέλλω, F. σω, appello, seu appellio, peruenio in portum. Odyss. ϛ κεκλόμενος ἤ τινα πομπὸν ἐπιπλώσειε, nauibus quæ appellerant. Apollon. οἰδέδε κέλσας Ἀνδρῶν ἡρώων στόλον. Mesaph. apud Hesiod. in Erg. Ἐκ πᾶ βῆν; πᾶ τὴν πόλιν κέλσω; quò appellam, seu quò me conuertam? ¶ Item mouco, vt exponitur ab Eustath. ¶ Item celeriter curro. * Etymolog. à κελὸς deductum esse scribit.

Κέλλομαι, appello, applico (significatione transitiua.) Thuc. lib. 4, Ἐπειδὴ κατέπλευσαν οἱ Ἀκαρνᾶνες ἐκέλλοντο τῶν νεῶν. Et apud Herodot. κέλλεται ἐς ἑωυτόν.

Κελλὸς, κέλης, κέλλω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex κέλλω.

Ἀνακέλλω, ligo. Supra. positum suæ serie huc transfer.

Ἐπικέλλω, infisto, incumbo. Hippocr. de fract.

Ἐπικέλλω, idem quod κέλλω. Od. ν, Πὰρ εἴρεσι ἐπικέλσαι, ad continentem appulit. apoll. Arg. 2, ἐπικέλσατε νῆα σῶν.

Καθακέλλω, ligo (παρὰ τὸ μοχθεῖν κέλλειν, i. κινεῖν, seu τύπτειν. Iliad. φ, ἐπεὶ μόχθησε ἔγχει Vtitur & Aristoph. Pro eodem dicitur & ἐγκέλλω, apud Hesiod. in Erg. ὁ δ' ἐν τοῖς ὄπισθεν Δημοῦ' ἔχων ἐγκέλλει: sic apud Moschum idyll. 2. Νάμφοιν μοκκίλλει, quasi cubat ligonem. ¶ Hesychio μόκκιλλος & μόκκιλλα sunt φρέαρ & διῴκτια.

Κελλίον, ὁ, ἡ, tardus, segnis: à τῷ priuatiuo & κέλλω quod ἧττον κέλλει. Item inualidus. Ammon. ¶ Item inutilis, placidus, seu tranquillus. Exponitur etiam, infirmitas. Hesych.

Κελλότης, τητος, ἡ, tarditas, segnities. Iliad. τ, ἠμετέρῃ κελλότητι πόληος πε. Exponitur etiam, infirmitas. Hesych.

Κελλόω, tardo, moror. Hesych.

Composita ex ἐπὶ κέλλω.

Ἐπικέλλω, deflecto & declino à via quæ ad portum tendit: deuio. acta via. Suid.

Ἐπικέλλω, delabor, impingo, incurro. Ifocr. in Areop. εἰς τραχὺ-

Κελλὸς, & c. vide in Καλέω.

ΚΕ'ΛΛΩ, seu potius κέλομαι, iubeo, hortor. Iliad. σ, κέλομαι δ' ἴχνια Ἀνδρὶ τῷ ἐτάρῳ ἴτεναι. Odyss. γ, Ἀλλ' ἴες ἣν Μενέλαον ἰὼν κέλομαι καὶ ἄνωγα Ἐλθεῖν. Iliad. ω. Οὐκ ἐθέλω ἴχνια σ' ἐποτρύνειν κελεύειν [Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἴτεναι. Futurum κελήσομαι (tanquam à κελίσκω) Od. κ. ἦ δ' ὅ γε δὴ θεσπεσίοισι κελήσεται ἐμθέλιᾶσι.

Κελητὸς, iussum mandatum. Hesych.

Κέλομαι, idem quod κέλλω, hortor, ex eoque factum per epenthesin τῶν κ. Iliad. σ, Τρῶσι δ' ἐκέλευε θύεσθαι. Sic Il. ψ, Κελεύομαι καθ' ὅμιλον. horantes eum per turbam. Item innoco. Apoll. Arg. 2. κελεύθῳ μαντῆσιν Ἀπόλλωνα

Ὀμοκλή, ἧς, (ἀπὸ τοῦ ὀμὸς κέκλησθαι, teste Eust.) hortamentum quod fit cum vociferatione. Item increpatio & comminatio. Iliad. ω. οἱ δ' ἅμα πάντες ὑπεδδείσαντες ὁμοκλήν. Il. ζ, πεφιδέσθαι δὲ ἔοικε θεσπεσίης αὐδῆς οὐδ' ὁμοκλῆς. Il. ϛ.

Ὀμοκλάω, ὦ, vel ὁμοκλίω, ὦ, hortor vociferando, minaciter clamo, increpito, vt in conferenda pugna. Il. υ, Κίκλητ' ὁμοκλήσας. Dicitur & de vociferatione qua fit ad incitandos equos ad cursum, vt Il. ψ πέτηλήσαν θ' ἑρέσσειν ὁμοκλήσαν τ' ἰπήεσιν.

Ὀμοκλητὴρ, ῆρος, ὁ, increp tator, obiurgator. Item qui magno clamore minatur. Il. μ & Il. ψ.

A'νακέλομαι, (decomp.) inuoco. Hom. hymno in Pana.

Κελεύω, F. σω: iubeo, impero. Iliad. τ, Σοὶ δ' αὖ τῷδ' ἐπιπείθομαι ὡδὲ κελεύω. Xenoph. κελεύσαντι ἐλθεῖν ἀεὶ μοι. ¶ Item hortor, inuito ad aliquid agendum: vt Il. ϛ, ὃ φόβῳ σφι νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύω. Interdum sine infinit. Il. υ. τί μὰ ἔοικε νῦ σὺν ἡμῖν ἐπιπείθεσθαι κελεύεις, Nonnunquam cum datiuo, vt Il. ψ, μάλα γ' ἀσπάσιόν σφι κέλευον. Sic & Iliad. π, & υ, itidemque in prosa passim. ¶ Item peto, postulo. Thucyd. lib. 3. κελεύοντες σφίσι βοηθεῖν παιδικοῖ. Sic apud Xenoph. Hellen. 6. Exponitur etiam, permitto: vt apud Thuc. lib. 3. ὡς δ' οὐκ ἐκέλευσαν, ἔλεγον Ἐλάδαι, quum illi permissent. ¶ Item censeo: vt apud Dem. ἢ πολλοὺς τοὺς στρατοπεδεύεσθαι εἶναι κελεύω. ¶ Peculiari significatione de nautis dicitur, clamore suo remiges vt hoc vel illo modo remigent hortantibus. Athen. lib. 12. Καλλικράτης ὁ τριηράρχης ἐκέλευε.

Κελεύομαι, iubeor, mihi imperatur. Xenoph. κελεύομαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Interdum absolutè: vt apud Thu. lib. 1. ἐδόκει κελεύσθαι πολεμεῖν, nihil se facturos impetio coactos. Et τὰ κελευόμενα, seu τὰ κελευόμενα, res quæ imperantur, imperata. Xenoph. Fæd. 4. Plat. Pol. 1.

Κέλευσμα, τος, iussum, mandatum. vt θεῖα κέλευσμα. Eurip. Item hortamentum. quod hortandi cauta dicitur. & quidem specialiter quod remigibus datur. Dicitur & de hortamento aurigæ. Plat. in Phædro, κέλευσμα μόνον ἐς λόγῳ ἰκανὸς ἔστω. Exponitur & clamor, vel clamor hortatorius, apud Euripidem in Hecuba.

Κελευσμοσύνη, ἡ, iussum, mandatum. Herodot. Κελευσμὸς, idem cum κέλευσμα. Eurip.

Κέλευσις, εως ἡ, iussus, actio ipsa iubendi.

Κελευσήριος, ὁ, iussor, seu qui iubet, hortator. Et peculiariter, qui celeusma canit. Thuc. lib. 2. Xenoph. Hellen. lib. 5. Plut. in Pol. præc. χρῶνται ἡνιόχοις καὶ κελευσηρίοις.

Κελευστικὸς, hortatorius, hortamenti vim habens. Et τὸ κελευστικὸν, substantiuè, apud Synes.

Κελευτάω, ῶ, (poeticum) pro κελεύω. quam metri causa assumsit. Il. ν, Σ' ἐς μὲν κελεύτων γ' ἀμφὶς ἐμὸν Ἀγαμέμνονα.

Κίκλησθαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex κελεύω.

A'κέλευστος, ὁ, ἡ, iniussus. Soph. in Aiace & in Epigr.

A'ντικελεύω, contrà iubeo, contraria iubeo, vel vicissim iubeo.

A'ὐτοκελεύομαι, vicissim iubeor aliquid faceie.

Αὐθέκελευστος, (q.d. à se ipso iussus) iniussus. i. qui non iussu alius, sed sua sponte & quasi suo ipsius hortatu aliquid facit. Arrianus, πεζοὶ τε ἀθρόοι σὺν οἷς παρεσκεύαστο, ἀλλ' αὐθέκελευστοι ἐφέροντο.

Δεκελεύομαι, hortor, adhortor, cohortor. Ifocr. in paragr. τοσοῦτον ὑμῖν Δεκελεύομαι μεμνημένοις ὅταν φέρητε τὴν ψῆφον. Plutarch. in Public. Δεκελεύομαί σοι ὁρᾶν. Exponitur & præcipio, præcepta do, apud Ifocr. in Euag ἢν πολλοὺς σοι Δεκελεύωμαι εἶναι. & αὐτοῦ. apud Plut. exp. etiam iubeo.

Δεκε-

Παρακελευσμὸς, adhortatio Thuc.lib.7. πολλῇ πραυγῇ καὶ παρακελεύσει χρώμενοι.

Ἐγκέλλω, horto, incito X.in lib.de venat.

Ἐγκελεύομαι, idem.vnde partic.ἐγκελευσάμενος. apud Plut. Decomp.πρὸς ἐγκελεύσεται, hortor obiter.Plut.in apophth. ἐπιπαρακελεύομαι. insuper adhortor, præterea suadeo.Plut.

Ἐπικελεύω, hortor.Xen. ἐπιλέγουσιν ὡς κυβερνήτης ἐπικελεύσαντα.

Ἐπικελεύομαι, idem.plut.in Ant.

Καταγκελεύω. hortor: & peculiariter, hortor vt nauta, seu nautico hortamento vtor.Euſt.ex Aristoph. apud eundem Aristoph. κατακελεύειν exp.certum silentium indicere.

Κατηγκελεύσμενος, pars secunda ἔ πιδικῶ νίμυ τ αὐκ(ῶκῶ, in qua Apollo prouocat draconem.poll.l.4.c. 10. Videtur fuisse adhortatio illa qua Apollo ad feriendum serpentem à Delphis incitabatur.

Παρακελεύω, hortor.adhortor.ex plut.& schol.Thuc.

Παρακελεύομαι idem. Thuc.lib.2, ἐκωῦ ἓ ἐῖς πλοπουησίας οἱ ἐχοντι παρακελεύσεῖ, hanc adhortationem apud milites vſi sum.plat.in apoi. ὑμῖν παρακελεύσεται πιύσομαι. Et παρακελεύεται ἑαυτῷ πειθὴν τιμὴν aliquid inducit animum ad aliquid faciendum, vel ad faciendum inducit animum aliquid facere, reipsum veluti adhortando. Lyſ. ἄξιον ὑμᾶς παρακελεύσασθαι ὑμᾶς ναυσὶν ἐῖς παραπλησίαν δίκλω λαβεῖν. Item suadeo.plat. ep. 7. κωῦ ὑμεῖς λόγῳ πάσει παρακελεύεται.

Παρακέλευσμα, ἐῦ, adhortamentum, quod adhortandi gratia dicitur.plat.in epiſt. παρακελεύσμιος, adhortatio.Thuc.

Παρακέλευσις, idem quod παρακελεύσμος.Thucyd.lib.4. ἐκκ αὐ ὁμοίως διέδραξῶ ἁμαι τῇ παρακελεύσει ἐπιπολυ. Specialiter de adhortatione bellica dicitur apud Hoc.in suag.

Παρακελευτὸς, persuasus, qui est aduocatus ab aliquo, qui eum hortatus fuerit.Thuc.lib.6, παρακελευκὸς, adhortatorius, adhortandi vim habens, vnde παρακελευκὸν ἐπίφθεγμα, & παρακελεύκης σάλπισμα, clasticum.Poll.

Ἀντιπαρακελεύομαι. (decomp.) vicissim hortor seu adhortor.Xen.Pæd.3.& Thuc.exponitur etiam, contrà hortor, seu suadeo.vel contraria suadeo.

Ἐπικελεύσμαλικὸς, pes metricus quatuor syllabis breuibus constans.Et ἐπικελεύσματικὸς μέτρον, carmina id pedis genus habentia: forsan quòd ἐῖς κελεύσμασι ᾄ τρεῖνι solerent.

Ὑποκελεύομαι, (q.d.subhortor.) suadeo.Hesych.

Compoſita. ex κέλλομαι.

Ἀνακέλλομαι, invoco Hom.hymno in Pana. (præced.

Ὀμόκλη (λέγε ἓ ὁμὼ κέκλεσθ, teste Euſt.) cætera pete ex col.

Κεμαὶ, vide in Κεκμῶλομαι. Κεν vide in Κε.

ΚΕ'ΝΔΥΑΞ, in Epigram. ille dicitur instrumentum ad naues f.brefaciendas.

Κενάβεια, vide in Νεκρός.

ΚΕΝΟ'Σ, ἡ, ὁ, vacuus inanis.Xenoph. Hellen. 1,& Thuc. lib.8. κενῇ ναῦς. Et cum genit.apud Xen.Hellen.7. κενὰ πάντων ἀπέφευξε. Sic κενὸν ἔῦ. apud Sophocl.Metaphoricè quoque capitur vt inanis apud Latinos: ac tunc aliquando exponi potest, vanus ſi locrat.de pace. ἐλπίδων κενῶν, ὀλῶ μεσῶν. Plutar. ad Color κενὰς ἀρχὰς καὶ ματαίας. Apud Aristot. κενὸν παιδίον dicitur tabella in qua nihil scriptū est. κενὸς σφυγμὸς, pulsus vacuus, Galen.lib,4.de pulsuum dignotione.

Κενότης, ητος, ἡ, inanitas, vanitas. Pro quo dicitur etiam τὸ κενὸν substantiuè. vt & Lat, inane, vacuum.

Κενόω, exinanio, vacuo seu euacuo. Κενοῦμαι vacuor Theophr.de causſ.pl.lib. 2, cap. 1. A Thuc. κενωθὲς dicuntur οἰκίαι quæ post mortem eorum qui in ipsis habitabant vacuæ relinquuntur & inhabitatæ. Κενωθὲς dicitur etiam corpus quum ab humoribus (vt vulgò loquuntur) purgatur, Gal.ad Glauc. Aliquando significat vacuari, i.exhaurire. Greg.

Κένωμα, q d.euacuamentum, quod euacuatur, aut euacuatio Dioscorid.

Κένωσις, exinanitio, euacuatio. Apud medicos est humoris è toto corpore, aut aliqua eius parte detractio.

Κενωτικὸς, ῆ, ὸ, q.d. euacuatorius, euacuandi vim habens. Gal. ad Glauc.lib.1.

κεντὼς, apud poetas idem quod κεντὸς, Iliad. 6. λίσσεσθ ἔιδόκῳ τε ἰῷ τε κεντόν τε πέδιλα. Hesiod.in Erg. κεντέω ἐπὶ ἐλαίδα μέμονεν Apod eosdem poetas dicitur & κεντὸς, pro κεντὸς, vt Iliad. γ. κεντὴ ᾧ πρυτάνεια

Κεντὼν, ῶνος, ὁ, pars corporis quæ inter thoracem est & os quod ad ilia pertinet, sic dicta quòd inanis sit & defidat. Gal.comment.2. εἰς τὸ περὶ ἀνθρώπου. Ab aliis exp.locus sub pectore concauus & ossibus carnes. Il 5. Dicitur & de equo apud Xen. Pro eodem dicitur & κενὸν. Hesych. ¶Item general.capacitas vacua, ſpatium vacuum. vt κεντὼν χθονὸς, pro terra. ex Nonno.

Compoſita.

Ἀκένωτος, ν, ὁ & ἡ, non euacuatus, cuiusnon facta est euacuatio.

Ἄπρακτος, vacuus inanis: idem quod κενὸς.

Ἀχανὴς, itidem pro κενὸς, vacuus, inanis. Aristot.in Probl. 1. ut. in Lyc. Ἀχανὲς ἐξις, macilentus corporis habens. Ἀχάνετον δέρμεον, apud Luc. de iis qui fame aut morbo ſeri ti facti sunt.

Ἀχανῶς, inaniter, frustrà, nequicquam. Polyb.lib.3. inani conatu seu tractatione. Arist.in Probl.sect.5.

Ἐκκενῶ, idem quod ἀκένωτος & κενόω. Exponitur etiam Ezech.c.5. ἐκκενῶσω μάχαιραν, gladium nudum & vacuum ostendam, i.nudabo enſem.

Ἐκκένωσις, exinanitio, euacuatio. item egestio.

Ἐπικενὸς, vanus.

Καταγκενόω, euacuo, exinanio.

Παρακενόω, exhaurio.euacuo.plut.

Ὑπόκενος, vacuus, vel q.d.subteruacuus. ὑπόκενος τόπος, et

natur.quæst.lib.6. exp. subterraneus locus, & ὑ

canis loci subterinitas.Expon.& vanus, ex Hesiod.

Φιλόκενος, vana seu res vanas amans, vanarum rerum

ΚΕΝΤΕ'Ω, F.κέσω, pungo, stimulo. Theocr.idyll.11. κέντησε, pro κέντησε) μιλίοισι Theoph.(de scolymo)

ὃ τ' φίλοις Ἀλεκτόρων ᾠὰ ἐκιλὰ κεντεῖ Plin interp.

te.Folio deiiam. pung. Athen. lib.12. Κεντεῖν

ἀξεῖν ὄυχας βιλόεσης. αἰσθάνεσθαι αὐτῆς Metaph.

κεντεῖν dicitur apud Theocr.in Adonia. vtatis, seu

ſectum celebr.in.ibus. Dicitur & κέντω pro codem

Hom. vt κέντει ὁμοκλήσας.

Κεντούμαι, ὑμαι, pungor. Thuc.lib.4.& Aristoph.in

Κέντημα ᾧ, aculeus, stimulus id quo pungimus

dum pro acie, cui pide teu muerone capitur. Polybius

Κεντητήριος ᾱ, ῶ, id quo pungere seu stimulare

Pro iobuta ponit apud Lucianum annotatur.

Κεντητὸς, ἡ, ὸ. punctus.item punctis distinctus.

Κεντητὸς, cui pungendi vis inest, pungens,

Theophr.de gift.plant.c.10.

Κέντωρ, ορος. ὁ, stimulator, qui pungit. Iliad.4 κέντορα

lœu.g.n.apud Nono. κέντορα λόγχης, acuta

dem metaph. ἰλίγχρι κέντορα μύθων. v. ibis quæ

culeos in auditorum animis terminquerent

Κέντρον, ου, τὸ, stimulus. vt. κέντρα κεντρα

Pind & Eur.aduersus stimulum calces iactare.

que capitur, vt stimulus & calcar apud Latinos.

ginu. δὸς γὸ αὐτῆς ὡς κέντρα πολλὰις. ὥπω

in Lycurgus, & Syncsius epiſt.139. Tribunus

vt plurimum gallinaceis, quod alio nomine

Latini calcar appellant: vt in Geopon.

ἰσοικῶς τοῖς ἅ ἀλεκτρυόσιν. Interdum exp.

ficat.one metaph.etiam capitur.vt Eupol.

πὶ τῆς ἀκροφυλλίους. Nonnunquam exp.ſpiculum.

pro ſpiculo naturæ seu ferro accipi traditur.

in habenda quæſt.schol, Aristoph. Κέντρα dicuntur

dines cœli, quos cuſpides.nonnulli vocant.

vocabulum mathematicum, quod Latini quoq

appellant. Plin. vertit vmbilicum in circulo.

medio circuli aut globi.Plut.in lib.

exilio. Vide & Euclid.& Arist. ¶Κέντρα dicuntur

quædam lignorum & lapidum, quæ Plin. contra

quibus Theophr.hist.plant.lib.5.c.3.

κεντρεῶ ῶ, stimulo seu ſpiculo confingo.item

culo armo.Plato de repub.lib.8.

κεντρωτὸς, ἡ, ὸ, stimulis confixus. vt

Plut.in apophth.aculeis ſ.equentibus ſpiculatæ

seu ſpiculo armatus, aculeatus. vt

ſtot.lib.9.de hiſtor.animal.

κεντρίζω F. ίσω, stimulo, pungo. Idem quod

κεντρίζω ſ. ίσω, stimulo, pungo. Idem quod

re eq. ἐκκεντρίζω μαστῶν ᾗ κεντρίζων E. metap.

ſymp. ὁ ἀεὶ σωίοντος ἐμοὶ ἔρως κεντρίζει εἰς

κεντρίνης, ου, ὁ, aculeatus. idem quod

Alexiph. αἰγὶν κεντρήτης.

κεντρίς, ίδος, ἡ, aculeus, vt apum, apud Aristoph. quo à ſeſſore equus ſtimulatur, punctū. Item genus

κεντρίνης, ου, ὁ, q.d. aculeatus. Athen. lib.7.

culicum ſpecies quædam apud Theophr. hiſt. plant.

vltimo. ¶Κεντρίνα autem dicitur diſpas, ſchol. Nicand.

κέντρων, ωνος. ὁ. cento, (abiecta littera ε) veſtis

niculis ac diuerſis interdum coloribus conſarcinatam

ſimilitudinem centorem vocant carminis genus

fragmentis hinc atque illinc accerſitis contextum,

conſutum.

Ὀ μεκέντητος, vel Ὀ μεκεντήτωνος. (comp.) Homeri

id est, Homeri carmina, vel integra vel dimidiata

eis decerpta & ita velut conſuta, vt adalius rei

minit D.Hieron.

κεντὸς, ῆ, ὸ, acu pictus. Iliad. ξ, κεῖρε ἰμαίῳ, acus compunctionis

elaboratum & pictum.

Compoſita ac primùm ex κεντέω.

Ἀνακεντέω, ῶ, ἡ, stimulo seu aculeo non ictus. Pind.

Ἀνάκεντρον, idem quod κεντέω.

Ἀνακεντρίζω, qui boues stimulis impellit.

Ἀνακεντρίς, ίδος, ἡ, pungo, stimulo. Apoc. cap. 1. Dicitur e-

Ἀνακεντρίζω pro eodem.

Ἀνακεντρίς, ίδος, ἡ, idem quod ἀκέντρητος, stimulo nodum domitus, non-

ſubactus.Ill.5 compoſitum ex α, priuat. in η mutato &

Compoſita ex κέντρινα in η mutato & κέντρο ſeu κεντέω.

Ἀπικεντρίζω, pungo, stimulo. Theodor. in Eccles.

Ἀπίκεντρος, vanus.

Καταγκεντρίζω, punctum, punctionis siue punctus opus.

Κατακεντρίζω, pungo, vel à latere pungo.

Κατακεντρητὸς, ἡ, punctio, compunctio. Est incisionis ratio

natur.quæst.lib.6. exp. subterraneus locus, &

Ὑπόκενος, vacuus, vel q.d.subteruacuus.

ΚΕΡΑ'ΝΝΥΜΙ, siue κεραννύω & κερόω, ῶ, ἐ. άσω. misceo. Sic exponit Plut.sympoſ.8.probl. 6. In qua significatione frequenter tribuitur pocillatoribus. vt Ouyll. 6. κίρασον ᾗ νέκτας ἐμοῦ ἐμοῦ. Plato in Philebo, ἔῖς ᾗ θεοῖς ὦ Πρώταρχε ἀκρήρατος κεραννύμεν. Sunt qui in hiuſmodi locis exponat etiam infundo, ἐγχέω. vt Od. ω, Ταφιοῦθεν κρὶα πολλὰ κερῶν, ἐπὶ τ' αἴθοπα οἶνον, in pocula infundentes: vt κερᾶν ſi bibendum præbeas. ¶Item misceo ea significatione qua aquā vino immiſcere dicimur, i. immiſcere. Herodian.lib.1. ἐμβαλὼν εἰς κύλικα τῆ φαρμάκου, οἶνον τε κεράσασα δώσῃ δίδωσι. Interdum exp. tempero. Plut. in Numa, κεράσας οἶνῳ ᾧ μέλλει τῷ πυρῷ, vino & melle temperans fomem. Plato in Timæo ἐν ᾧ τῷ τῶ πανὸς ψυχῷ κεραννὺς ἰμιορᾳ, in qua omnem animum vniuersæ naturæ temperans permiſcebat.

Formatur ab hoc verbo & aliud fut. κερῶσω, tanquam à κερόω per syncopen facto ex κερῶ. unde partic. pass. κεκερασμένος, mixtus, temperatus, apud Gal. Plutar. &c. & aor. 1, ἐκέρασθα, apud Thucyd.

Κεφώνυμαι, inde dum pro κεφαννύω seu κεφώννυμι, miſceor vt Od. γ, ἕως ἐκ μὲν γλῶσσας κεφάσθε ᾗ οἶνον. Apud Poll. Arg. 1. κεφασσάμενοι λοιβας, cap. fundentes. Item tempero. Philo de mundo τὸν φύσει ἀπέκεμε τῆς φυσῆς κεφασσάμενον αὐτὸν ὑπὸ πλείσων ἀνωμάλων, e plurimis eam atten.parans facultatibus. ¶Item passiuè, miſceor. Hesychius F. Κεφάσθαι, κεφάσθαι. Plut. in Numa κεκερασμένην ἀκρήτῳ οἴνῳ.

Κέρασμα. τὸ, mixtura Apud Hippoc. significat talem mixturam aquæ, qua frigidior calidiore addita frangitur.

Κρᾶμα, τὸ mixtura: vt. id ipſum quod mix um est. Peculiariter verò dicitur vinum aqua mixtum, seu vinum aqua temperatum. Plut. de ſanit. tuenda, τὸ κρᾶμα καὶ τὸ ὕδατος μετρίων πλείονος οἴνου κεκλῆσθαι. Sic & apud Dioſc. Dicitur etiam de massa corporis naturalis concreta, aut huius cōcretione & temperatura Gregor. περὶ φιλοπονίας ἔῖς τὸ κρᾶμα ἡμῶν.

Κρᾶσις, εως, ἡ, mixtio, mixtura, peculiariter ea qua aqua vino miscetur: Athen. lib. 10. Item generaliter quæuis mixtura & temperatura siue temperamentum. Luc in Zeux. De temperamento corporis humani & elementorum, quod & κράσεσις dicitur apud Arist. Aphrod. ἐκ συμμίκτῳ κράσεως ἡ ὑγεία. Sic & apud Theophr. & Aristot. Interdum exponitur connubium, commixtio, vt apud Aristot. de mundo & Alex. Aphr. Apud grammā. dicitur duarum vocalium, aut vocalis & diphthongi aut duarum diphthongorum in vnam syllabam coitio, vnum efficiens ſonum ex ambab. mixtum, mutatione duarum literarum in vnam tertiam facta. vt quum ex ἀληθίᾳ, fit ἀληθῇ, ᾗ εἶπε fit κᾶπε.

Κρατήρ, siue κρητὴρ Ionicè) ῆρος. ὁ, crater, cratera: vas in quo miscetur vinum. Od. γ, Τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλόβησεν ἀκαμπητῆσα κέρασσεν Οἶνον ἡδύπνοον. Plut. in probl. Rom. Τῶ κρατήρων ὁ δεύτερος ἡρωσιν ἐπικέρνασιν. Item τρίπους quidam quem ἀπορον Hetrusci appellant, in quo vinum miscebant. Athen. l.2. ¶Est etiam signū cœleſte, quod Latini craterem vocant, apud Aratum. ¶Κρατῆρες in monte Aetna dicuntur foramina quibus ignis, cinisq; euomitur. Epigr. lib. 3. & apud Aristoiel. de mundo. ¶ Κρατὴρ dicitur & in fonte ſolientis aquæ conceptaculum. Od. γ. Apud Plat. in Tim. exp etiam temperatio.

Κρατηρίζω, compoto. Euſt.

Κρητήριον parua cratera, seu paruus crater. Hippocr. de nat. mul. Exponitur etiam ἐπίχυσις. Hesych.

Ἐπικρητηρίδιον (comp.) quidam exp. operculum ᾧ κρητηρίδιον

Κικρᾶ, F. ήω: idem quod κερῶ siue κρᾶ inuſit. ex cóque per reduplicationem factum.

Ἐγκικρᾶ. (comp.) immiſceo seu miſceo. idē quod ἐγκεραίνυμι.

Κεραίνω, siue κεράμω, idem quod κεραννύω siue κερῶ, eiuſ. emque originis. Il. 1. Ζωρότερον ᾗ κίρασσε Vtitur & Athen. & Plut.

Κιρνάω, ῶ, idem quod κερῶ, inque deriuatum, teste Euſt. sed magis posticum. Od. κμελίφρονα οἶνον ὀνίρνα. Herodot. κιρνᾶ κρητῆρα οἴνου. Pro eodem dicitur & κίρνημι, & κίρναμαι. vt Od. π. Κίρνα ὑμῖν οἶνον. Herodian.lib.1, εἰώθη γὸ αὐτὴ κιρνάναι τ' & διδόναι τῶν στρατιωτῶν πόσιν.

Κρίνη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Κεραμιδεύω, tegulis tego seu contego: vnde pass. κεραμιδευμένη οἰκία, apud Aristot.

Κεραμεὺς, έως, ὁ, figulus. Hesiod. in Erg. κεραμεὺς, κεραμέι κοτέῖ. Item. κεραμεῖς, qui incolebant locū Athenarū dictū κεραμεικόν.

Κεραμεῖον, ὸ, τὸ figuli officina, figlina. apud Æschin. Κεραμεία, fub. τέχνη, figuli ars, figlina, apud Dionys. Areop & Poll.

Κεραμεύω, fingo (ea signif. qua dicitur de figulo) figlinam exerceo. Aristoph. in cōcion τὸ τεῦθλα κακῶς κεραμεύειν, τὸν ὃ πολιν οὐ καλῶς. Κεραμεύομαι, fingor. apud Athen.

Κεραμευτικὸς, ad figulum pertinens. κεραμευτικὴ τέχνη, figularis ars seu Figlina Poll.

Κεραμικὸς, ῆ, ὸ, locus quidam Athenis vbi sepeliebantur qui in bello occubuerāt. Item locus vbi proſtrabāt meretrices. Item locus vbi edebant Athenienſes quotānis, certamen quod λαμπάδων vocabatur, vt tradit Aristoph. Schol. vide & Suid.

ΚΕΡΑ'ΝΝΥΜΙ, siue κεραννύω & κερόω, ῶ, ἐ. άσω. misceo. Sic exponit Plut. sympoſ. 8. probl. 6. In qua significatione frequenter tribuitur pocillatoribus. vt Ouyll. 6. κίρασον ᾗ νέκτας ἐμοῦ ἐμοῦ. Plato in Philebo, ἔῖς ᾗ θεοῖς ὦ Πρώταρχε ἀκρήρατος κεραννύμεν. Sunt qui in huiuſmodi locis exponat etiam infundo, ἐγχέω. vt Od. ω, Ταφιοῦθεν κρὶα πολλὰ κερῶν, ἐπὶ τ' αἴθοπα οἶνον, in pocula infundentes: vt κερᾶν ſi bibendum præbeas. ¶Item misceo ea significatione qua aquā vino immiſcere dicimur, i. immiſcere. Herodian.lib.1. ἐμβαλὼν εἰς κύλικα τῆ φαρμάκου, οἶνον τε κεράσασα δώσῃ δίδωσι. Interdum exp. tempero. Plut. in Numa, κεράσας οἶνῳ ᾧ μέλλει τῷ πυρῷ, vino & melle temperans fomem. Plato in Timæo ἐν ᾧ τῷ τῶ πανὸς ψυχῷ κεραννὺς ἰμιορᾳ, in qua omnem animum vniuersæ naturæ temperans permiſcebat.

Formatur ab hoc verbo & aliud fut. κερῶσω, tanquam à κερόω per syncopen facto ex κερῶ. unde partic. pass. κεκερασμένος, mixtus, temperatus, apud Gal. Plutar. &c. & aor. 1, ἐκέρασθα, apud Thucyd.

Κεφώνυμαι, inde dum pro κεφαννύω seu κεφώννυμι, miſceor vt Od. γ, ἕως ἐκ μὲν γλῶσσας κεφάσθε ᾗ οἶνον. Apud Poll. Arg. 1. κεφασσάμενοι λοιβας, cap. fundentes. Item tempero. Philo de mundo τὸν φύσει ἀπέκεμε τῆς φυσῆς κεφασσάμενον αὐτὸν ὑπὸ πλείσων ἀνωμάλων, e plurimis eam atten.parans facultatibus. ¶Item passiuè, miſceor. Hesychius F. Κεφάσθαι, κεφάσθαι. Plut. in Numa κεκερασμένην ἀκρήτῳ οἴνῳ.

Κέρασμα. τὸ, mixtura Apud Hippoc. significat talem mixturam aquæ, qua frigidior calidiore addita frangitur.

Κρᾶμα, τὸ mixtura: vt. id ipſum quod mix um est. Peculiariter verò dicitur vinum aqua mixtum, seu vinum aqua temperatum. Plut. de ſanit. tuenda, τὸ κρᾶμα καὶ τὸ ὕδατος μετρίων πλείονος οἴνου κεκλῆσθαι. Sic & apud Dioſc. Dicitur etiam de massa corporis naturalis concreta, aut huius cōcretione & temperatura Gregor. περὶ φιλοπονίας ἔῖς τὸ κρᾶμα ἡμῶν.

Κρᾶσις, εως, ἡ, mixtio, mixtura, peculariter ea qua aqua vino miscetur: Athen. lib. 10. Item generaliter quæuis mixtura & temperatura siue temperamentum. Luc in Zeux. De temperamento corporis humani & elementorum, quod & κράσεσις dicitur apud Arist. Aphrod. ἐκ συμμίκτῳ κράσεως ἡ ὑγεία. Sic & apud Theophr. & Aristot. Interdum exponitur connubium, commixtio, vt apud Aristot. de mundo & Alex. Aphr. Apud grammā. dicitur duarum vocalium, aut vocalis & diphthongi aut duarum diphthongorum in vnam syllabam coitio, vnum efficiens ſonum ex ambab. mixtum, mutatione duarum literarum in vnam tertiam facta. vt quum ex ἀληθίᾳ, fit ἀληθῇ, ᾗ εἶπε fit κᾶπε.

Κρατήρ, siue κρητὴρ Ionicè) ῆρος. ὁ, crater, cratera: vas in quo miscetur vinum. Od. γ, Τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλόβησεν ἀκαμπητῆσα κέρασσεν Οἶνον ἡδύπνοον. Plut. in probl. Rom. Τῶ κρατήρων ὁ δεύτερος ἡρωσιν ἐπικέρνασιν. Item τρίπους quidam quem ἀπορον Hetrusci appellant, in quo vinum miscebant. Athen. l.2. ¶Est etiam signū cœleſte, quod Latini craterem vocant, apud Aratum. ¶Κρατῆρες in monte Aetna dicuntur foramina quibus ignis, cinisq; euomitur. Epigr. lib. 3. & apud Aristoiel. de mundo. ¶ Κρατὴρ dicitur & in fonte ſolientis aquæ conceptaculum. Od. γ. Apud Plat. in Tim. exp etiam temperatio.

Κρατηρίζω, compoto. Euſt.

Κρητήριον parua cratera, seu paruus crater. Hippocr. de nat. mul. Exponitur etiam ἐπίχυσις. Hesych.

Ἐπικρητηρίδιον (comp.) quidam exp. operculum ᾧ κρητηρίδιον

Κικρᾶ, F. ήω: idem quod κερῶ siue κρᾶ inuſit. ex cóque per reduplicationem factum.

Ἐγκικρᾶ. (comp.) immiſceo seu miſceo. idē quod ἐγκεραίνυμι.

Κεραίνω, siue κεράμω, idem quod κεραννύω siue κερῶ, eiuſ. emque originis. Il. 1. Ζωρότερον ᾗ κίρασσε Vtitur & Athen. & Plut.

Κιρνάω, ῶ, idem quod κερῶ, inque deriuatum, teste Euſt. sed magis posticum. Od. κμελίφρονα οἶνον ὀνίρνα. Herodot. κιρνᾶ κρητῆρα οἴνου. Pro eodem dicitur & κίρνημι, & κίρναμαι. vt Od. π. Κίρνα ὑμῖν οἶνον. Herodian.lib.1, εἰώθη γὸ αὐτὴ κιρνάναι τ' & διδόναι τῶν στρατιωτῶν πόσιν.

Κρίνη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compoſita ac primùm ex κεντέω.

Ἀνακεντέω, ῶ, ἡ, stimulo seu aculeo non ictus. Pind.

Ἀνάκεντρον, idem quod κεντέω.

Ἀνακεντρίζω, qui boues stimulis impellit.

Ἀνακεντρίς, ίδος, ἡ, pungo, stimulo. Apoc. cap. 1. Dicitur e-

Ἀνακεντρίζω pro eodem.

Ἀνακεντρίς, ίδος, ἡ, idem quod ἀκέντρητος, stimulo nodum domitus, non-

ſubactus.Ill.5 compoſitum ex α, priuat. in η mutato &

Compoſita ex κέντρινα in η mutato & κέντρο ſeu κεντέω.

Ἀπικεντρίζω, pungo, stimulo. Theodor. in Eccles.

Ἀπίκεντρος, vanus.

Καταγκεντρίζω, punctum, punctionis siue punctus opus.

Κατακεντρίζω, pungo, vel à latere pungo.

Κατακεντρητὸς, ἡ, punctio, compunctio. Est incisionis ratio

natur.quæst.lib.6. exp. subterraneus locus, &

Ὑπόκενος, vacuus, vel q.d.subteruacuus.

ΚΕΡΑ'ΝΝΥΜΙ, siue κεραννύω & κερόω, ῶ, ἐ. άσω. misceo. Sic exponit Plut. sympoſ. 8. probl. 6. In qua significatione frequenter tribuitur pocillatoribus. vt Ouyll. 6. κίρασον ᾗ νέκτας ἐμοῦ ἐμοῦ. Plato in Philebo, ἔῖς ᾗ θεοῖς ὦ Πρώταρχε ἀκρήρατος κεραννύμεν. Sunt qui in huiuſmodi locis exponat etiam infundo, ἐγχέω. vt Od. ω, Ταφιοῦθεν κρὶα πολλὰ κερῶν, ἐπὶ τ' αἴθοπα οἶνον, in pocula infundentes: vt κερᾶν ſi bibendum præbeas. ¶Item misceo ea significatione qua aquā vino immiſcere dicimur, i. immiſcere. Herodian.lib.1. ἐμβαλὼν εἰς κύλικα τῆ φαρμάκου, οἶνον τε κεράσασα δώσῃ δίδωσι. Interdum exp. tempero. Plut. in Numa, κεράσας οἶνῳ ᾧ μέλλει τῷ πυρῷ, vino & melle temperans fomem. Plato in Timæo ἐν ᾧ τῷ τῶ πανὸς ψυχῷ κεραννὺς ἰμιορᾳ, in qua omnem animum vniuersæ naturæ temperans permiſcebat.

Formatur ab hoc verbo & aliud fut. κερῶσω, tanquam à κερόω per syncopen facto ex κερῶ. unde partic. pass. κεκερασμένος, mixtus, temperatus, apud Gal. Plutar. &c. & aor. 1, ἐκέρασθα, apud Thucyd.

Κεφώνυμαι, inde dum pro κεφαννύω seu κεφώννυμι, miſceor vt Od. γ, ἕως ἐκ μὲν γλῶσσας κεφάσθε ᾗ οἶνον. Apud Poll. Arg. 1. κεφασσάμενοι λοιβας, cap. fundentes. Item tempero. Philo de mundo τὸν φύσει ἀπέκεμε τῆς φυσῆς κεφασσάμενον αὐτὸν ὑπὸ πλείσων ἀνωμάλων, e plurimis eam atten.parans facultatibus. ¶Item passiuè, miſceor. Hesychius F. Κεφάσθαι, κεφάσθαι. Plut. in Numa κεκερασμένην ἀκρήτῳ οἴνῳ.

Κέρασμα. τὸ, mixtura Apud Hippoc. significat talem mixturam aquæ, qua frigidior calidiore addita frangitur.

Κρᾶμα, τὸ mixtura: vt. id ipſum quod mix um est. Peculiariter verò dicitur vinum aqua mixtum, seu vinum aqua temperatum. Plut. de ſanit. tuenda, τὸ κρᾶμα καὶ τὸ ὕδατος μετρίων πλείονος οἴνου κεκλῆσθαι. Sic & apud Dioſc. Dicitur etiam de massa corporis naturalis concreta, aut huius cōcretione & temperatura Gregor. περὶ φιλοπονίας ἔῖς τὸ κρᾶμα ἡμῶν.

Κρᾶσις, εως, ἡ, mixtio, mixtura, peculariter ea qua aqua vino miscetur: Athen. lib. 10. Item generaliter quæuis mixtura & temperatura siue temperamentum. Luc in Zeux. De temperamento corporis humani & elementorum, quod & κράσεσις dicitur apud Arist. Aphrod. ἐκ συμμίκτῳ κράσεως ἡ ὑγεία. Sic & apud Theophr. & Aristot. Interdum exponitur connubium, commixtio, vt apud Aristot. de mundo & Alex. Aphr. Apud grammā. dicitur duarum vocalium, aut vocalis & diphthongi aut duarum diphthongorum in vnam syllabam coitio, vnum efficiens ſonum ex ambab. mixtum, mutatione duarum literarum in vnam tertiam facta. vt quum ex ἀληθίᾳ, fit ἀληθῇ, ᾗ εἶπε fit κᾶπε.

Κρατήρ, siue κρητὴρ Ionicè) ῆρος. ὁ, crater, cratera: vas in quo miscetur vinum. Od. γ, Τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλόβησεν ἀκαμπητῆσα κέρασσεν Οἶνον ἡδύπνοον. Plut. in probl. Rom. Τῶ κρατήρων ὁ δεύτερος ἡρωσιν ἐπικέρνασιν. Item τρίπους quidam quem ἀπορον Hetrusci appellant, in quo vinum miscebant. Athen. l.2. ¶Est etiam signū cœleſte, quod Latini craterem vocant, apud Aratum. ¶Κρατῆρες in monte Aetna dicuntur foramina quibus ignis, cinisq; euomitur. Epigr. lib. 3. & apud Aristoiel. de mundo. ¶ Κρατὴρ dicitur & in fonte ſolientis aquæ conceptaculum. Od. γ. Apud Plat. in Tim. exp etiam temperatio.

Κρατηρίζω, compoto. Euſt.

Κρητήριον parua cratera, seu paruus crater. Hippocr. de nat. mul. Exponitur etiam ἐπίχυσις. Hesych.

Ἐπικρητηρίδιον (comp.) quidam exp. operculum ᾧ κρητηρίδιον

Κικρᾶ, F. ήω: idem quod κερῶ siue κρᾶ inuſit. ex cóque per reduplicationem factum.

Ἐγκικρᾶ. (comp.) immiſceo seu miſceo. idē quod ἐγκεραίνυμι.

Κεραίνω, siue κεράμω, idem quod κεραννύω siue κερῶ, eiuſ. emque originis. Il. 1. Ζωρότερον ᾗ κίρασσε Vtitur & Athen. & Plut.

Κιρνάω, ῶ, idem quod κερῶ, inque deriuatum, teste Euſt. sed magis posticum. Od. κμελίφρονα οἶνον ὀνίρνα. Herodot. κιρνᾶ κρητῆρα οἴνου. Pro eodem dicitur & κίρνημι, & κίρναμαι. vt Od. π. Κίρνα ὑμῖν οἶνον. Herodian.lib.1, εἰώθη γὸ αὐτὴ κιρνάναι τ' & διδόναι τῶν στρατιωτῶν πόσιν.

Κρίνη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Διακελευσμὸς, adhortatio Thuc.lib.7. πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι.

Ἐγκελεύω, horto, incito Xen.in lib.de venat.

Ἐγκελεύομαι, idem. vnde partic. ἐγκελευσάμενος. apud Plut.

Decomp. παρεγκελεύομαι, hortor obiter. Plut. in apophth.

προσεγκελεύομαι. insuper adhortor, præterea suadeo. Plut.

Ἐπικελεύω, hortor. Xen. ἐπιλήσονται ἡμῶν κύνας καὶ ἐπικελεύσονται.

Ἐπικελεύομαι, idem. plut. in Ant.

Καθκελεύω, hortor: & peculiariter, hortor vt nautã, seu nautico hortamento vtor. Eust. ex Aristoph. Apud eundem Aristoph. κατακελεύειν exp. etiam silentium indicere.

Καταληκελευσμὸς, pars secunda τῆς πυθικῆς νόμου τῆς αὐλητικῆς, in qua Apollo prouocat draconem. poll. l. 4. c. 10. Videtur fuisse adhortatio illa qua Apollo ad feriendum serpentem à Delphis incitabatur.

παρακελεύω, hortor. adhortor. ex plut. & schol. Thuc.

παρακελεύομαι, idem. Thuc. lib. 2, ἐκαῦτα μὲν τοῖς πελοποννησίοι οἱ ἄρχοντες παρεκελεύσαντο, hanc adhortatione apud milites vsi sunt. plat. in apol. ὑμῖν παρακελευόμενος οὐ παύσομαι. Et παρακελεύεσθαι ἑαυτῷ ποιεῖν τι, qui in animum inducit aliquid facere, seipsum veluti adhortando. Lys. ἄξιον ὑμᾶς παρακελεύσασθαι ὑμῖν αὐτοῖς παρὰ τούτου δίκην λαβεῖν. Item suadeo. plat. ep. 7. καὶ ὑμεῖς λόγοις πεῖσαι παρακελεύεσθαι.

παρακέλευσμα, τό, adhortamentum, quod adhortandi gratia dicitur. plat. in epist. παρακελευσμὸς, adhortatio. Thuc.

παρακέλευσις, idem quod παρακελευσμός. Thucyd. lib. 4. οὐκ αὖ ὁμοίως διδαχὴν ἅμα τῇ παρακελεύσει ἐποιούμην. Specialiter de adhortatione bellica dicitur apud Isocr. in Euag.

παρακελευστὸς, persuasus, qui est aduocatus ab aliquo, qui eum hortatus fuerit. Thuc. lib. 6. παρακελευστικός, adhortatorius, adhortandi vim habens, vnde παρακελευστικὸν ἐπίφθεγμα, & παρακελευστικὸν σάλπισμα, classicum. Poll.

Ἀντιπαρακελεύομαι. (decomp.) vicissim hortor seu adhortor. Xen. Pæd. 3. & Thuc. Exponitur etiam, contrà hortor, seu suadeo. vel contraria suadeo.

Προκελευσματικὸς, pes metricus quatuor syllabis breuibus constans. Et προκελευσματικὸν μέτρον, carmina id pedis genus habentia: forsan quòd τοῖς κελεύσμασι præcini solerent.

ὑποκελεύομαι, (q.d. subhortor.) tacitè hortor.

Composita. ex κέλλομαι.

Ἀνακέκλομαι, inuoco Hom. hymno in Pana. (præced.

Ὁμόκλη (ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ κέκλεσθαι, teste Eust.) cætera pete ex col.

Κεμὰς, vide in Κοιμάομαι. Κεν vide in Κε.

ΚΕ'ΝΔΥΛΑ, in Epigram. esse dicitur instrumentum ad naues fibrefaciendas.

Κενέβρεια, vide in Νεκρός.

ΚΕΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, vacuus inanis. Xenoph. Hellen. 1, & Thuc. lib. 8. κεναὶ ναῦς. Et cum genit. apud Xen. Hellen. 7. κενὰ πάντων ἀπέδειξε. Sic κενὴ νοῦ. apud Sophocl. Metaphoricè quoque capitur vt inanis apud Latinos: ac tunc aliquando exponi potest, vanus Isocrat. de pace. ἐλπίδων κενῶν ὄντες μεστῶν. Plutar. ad Color κενὰς ὀργὰς καὶ ματαίας. Apud Aristot. κενὸν πινακίδιον dicitur tabella in qua nihil scriptũ est. κενὸς σφυγμὸς, pulsus vacuus, Galen. lib. 4. de pulsuum dignotione.

Κενότης, ητος, ἡ, inanitas, vanitas. Pro quo dicitur etiam τὸ κενὸν substantiuè. vt & Lat. inane, vacuum.

Κενόω, ῶ, exinanio, vacuo seu euacuo. Κενοῦμαι, vacuor Theophr. de caus. pl. lib. 2, cap. 1. A Thuc. κενοῦσθαι dicuntur οἰκίαι quæ post mortem eorum qui in ipsis habitabant vacuæ relinquuntur & inhabitatæ. Κενοῦσθαι dicitur etiam corpus quum ab humoribus (vt vulgò loquuntur) purgatur, Gal. ad Glauc. Aliquando significat vacuari, i. exhauriri. Greg.

Κένωμα, q. d. euacuamentum, quod euacuatur, aut euacuatio Dioscorid.

Κένωσις, exinanitio, euacuatio. Apud medicos est humoris è toto corpore, aut aliqua eius parte detractio.

Κενωτικὸς, οῦ, ὁ, q. d. euacuatorius, euacuandi vim habens. Gal. ad Glauc. lib. 2.

Κενεὸς, apud poetas idem quod κενὸς, Iliad. β. αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι. Hesiod. in Erg. κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων Apud eosdem poetas dicitur & κεινὸς, pro κενὸς, vt Iliad. γ, κεινὴ δὲ τρυφάλεια.

Κενεὼν, ῶνος, ὁ, pars corporis quæ inter thoracem est & os quod ad ilia pertinet, sic dicta quòd inanis sit & desidat. Gal. comment. 2. εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον. Ab alijs exp. locus sub pectore concauus & ossibus carnes. Il. ε. Dicitur & de equo apud Xen. Pro eodem dicitur & κενών. Hesych. ¶ Item general. capacitas vacua, spatium vacuum. vt κενεὼν χθονὸς, pro terra, ex Nonno.

Composita.

Ἀκένωτος, ου, ὁ & ἡ, non euacuatus, cuiusnon facta est euacuatio.

Ἀπόκενος, vacuus inanis: idem quod κενός.

Ἀποκενόω, idem quod κενόω.

Διάκενος, itidem pro κενὸς, vacuus, inanis. Aristot. in Probl. Plut. in Lyc. Διάκενος ἕξις, macilentus corporis habitus. Διάκενον δέρκειν, apud Luc. de iis qui fame aut morbo ... facti sunt.

Διακενῆς, inaniter, frustrà, nequicquam. Polyb. lib. ... inani conatu seu tractatione. Arist. in Probl. sect. 5. ... & disiunctim διὰ κενῆς.

Ἐκκενόω, idem quod ἀποκενόω & κενόω. Exponitur etiam ... 11. Ezech. c. 5. ἐκκενώσω μάχαιραν, gladium nudum ... vacuum ostendam, i. nudabo ensem.

Ἐκκένωσις, exinanitio, euacuatio. item egestio.

Ἐπίκενος, vanus.

Καθκενόω, euacuo, exinanio.

Παρακενόω, exhaurio. euacuo. plut.

ὑπόκενος, vacuus, vel q. d. subteruacuus. ὑπόκενός τις ... natur. quæst. lib. 6. exp. subterraneus locus, & ... cauis loci subterinitas. Expon. & vanus, ex Hermog.

Φιλόκενος, vana seu res vanas amans, vanarum rerum ...

ΚΕΝΤΕ'Ω, F. ήσω, pungo, stimulo. Theocr. idyll. 11. ... κέντασε (pro κέντησε) μέλισσα Theoph. (de scolymo) ... δὲ τὸ φύλλον διακεχυμένον καὶ ἀκίδι κεντεῖ. Plin interpr. ... te folio delitiari pungit. Athen. lib. 12. Κεντοῦντας ... ἔχειν ὄνυχας βελόνας. αὐτὸν αὐτοῖς Metaph. τὸ φίλημα ... κεντεῖν dicitur apud Theocr. in Adoniazusais, ... festum celebrantibus. Dicitur & κέντω pro codem: ... Hom. vt κένσαι ὁμοκλήσας.

Κεντέομαι, οῦμαι, pungor. Thuc. lib. 4. & Aristoph. in ...

Κέντημα, τό, aculeus, stimulus id quo pungimus ... dum pro acie, cuspide seu mucrone capitur. Polyb. ...

Κεντητήριον, ου, τό, id quo pungere seu stimulare ... Pro subula poni apud Lucianum annotatur.

Κεντητὸς, οῦ, ὁ, punctus. item punctis distinctus.

Κεντητικὸς, cui pungendi vis inest, pungens, ... Theophr. de gist. plant. c. 10.

Κεντορρος, ὁ, stimulator, qui pungit. Iliad. ... ...æ. n. g. n. apud Non. κέντορι λόγχῃ, acuta lancea. Apud ... dem metaph. ἐλέγχων κέντορι μύθῳ, verbis quæ stimulos ... culeos in auditorum animis relinquerent.

Κέντρον, ου, τό, stimulus. vt πρὸς κέντρον vel κέντρα λακτίζειν, ... Pind & Eur. aduersus stimulum calces iactare. Metaph ... que capitur, vt stimulus & calcar apud Latinos. Dion ... ginu, δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὡς κέντρου πολλάκις. οὐ ... in Lycurgo, & Synesius epist. 139. Tribuitur etiam ... vt plurimum gallinaceis, quod alio nomine ... Latini calcar appellant: vt in Geopon. ... ἐοικότα τοῖς τῶν ἀλεκτρυόνων. Interdum exp. aculeus ... ficatione metaph. etiam capitur. vt Eupol. τὸ κέντρον ... τοῖς ἀκροωμένοις. Nonnunquam exp. spiculum. ... pro spiculo hastæ seu ferro accipi traditur. ¶ ... in habenda quæst. schol. Aristoph. Κέντρα dicuntur ... dines cœli, quos cuspides nonnulli vocant. ¶ ... vocabulum mathematicum, quod Latini quoque ... appellant. Plin. vertit vmbilicum in circulo, i. ... medio circuli aut globi. Plut. in lib. περὶ φυγῆς ... exilio. Vide & Euclid. & Arist. ¶ Κέντρα dicuntur etiam ... quædam lignorum & lapidum, quæ Plin. centra appellat ... quibus Theophr. hist. plant. lib. 5. c. 3.

κεντρόω, ῶ, stimulo seu spiculo confingo. item aculeo ... culo armo. Plato de repub. lib. 8.

κεντρωτὸς, οῦ, ὁ, stimulis confixus. vt ... Plut. in apophth. aculeis frequentibus spiculatæ. Item ... seu spiculo armatus, aculeatus. vt κεντρωτοὶ ... stot. lib. 9. de histor. animal.

κεντρίζω f. ίσω, stimulo, pungo. Idem quod ... re eq. ὀρχηστὴν μαστιγῶν καὶ κεντρίζων E: metap. apud ... symp. καὶ ὁ ἀεὶ σαυτοῖς ἐμοὶ ἔρως κεντρίζει εἰς τὸ ...

κεντρήεις εσσα, ὁ, aculeatus. idem quod κεντρωτός ... Alexiph. αἶψ κεντρήεντα.

κεντρὶς, ίδος, ἡ, aculeus, vt apum, apud Aristoph. item ... quo à sessore equus stimulatur, punctũ. Item genus ...

κεντρίνης, ου ὁ, q. d. aculeatus. Athen. lib. 7. ... culicum species quædam apud Theophr. hist. plant ... vltimo. ¶ κεντρίνα autem dicitur dispas, schol. Nicand.

κέντρων, ωνος ὁ, cento, (abiecta litera ρ) vestis è ... niculis ac diuersis interdum coloribus consarcinata ... similitudinem centorem vocant carminis genus è ... fragmentis hinc atque illinc accersitis contextum, ... consutum.

Ὁμηρόκεντρον, vel Ὁμηροκέντρωνες, (comp.) Homeri ... *id est*, Homeri carmina, vel integra vel dimidia ... cis decerpta & ita velut consuta, vt ad alius rei & ... tiam diuersæ descriptionem accommodentur. Horum ... minit D. Hieron.

κεστὸς, οῦ, ὁ, acu pictus. Iliad. ξ, κεστὸν ἱμάντα, acus compunctione elaboratum & pictum.

Composita ac primùm ex κεντέω.

Ἄκεντρος, ὁ καὶ ἡ, stimulo seu aculeo non ictus. Pind.

Ἀκεντέω, idem quod κεντέω.

Βούκεντης, ου, ὁ, qui boues stimulo impellit.

...κεντέω, perpungo. item affigo.

...κεντέω siue ἐκκεντίζω, pungo, stimulo. Apoc. cap. 1. Dicitur etiam ἐκκεντίζω pro eodem.

...κεντος, ὁ, idem quod ἀκέντητος, stimulo nõdum domitus, nondum subactus. Il. ζ compositum ex α, priuat. in η mutato & κέντω.

Composita ex α priuat. in η mut. uo & κέντω seu κεντέω.

...κεντέω siue καθκεντίζω, pungo, stimulo. Theodor. in Eccles. hist. lib. 3. Pro quo dicitur & καθκεντίννυμι, apud Lucian.

Καθκέντημα, τό, punctum, punctionis siue punctus opus.

...κεντέω, pungo, vel à latere pungo.

Παρακέντησις, εως ἡ, punctio, compunctio. Est incisionis ratio qua hydropicis aqua eximitur. Vide Æginetam. Ita vocatur etiam curationis genus in suffusione per punctionem acu traiecta.

...κεντος, multum pictus varius: vt πολύκεστος ἱμὰς. Il. γ.

...κεντητος, idem.

...κεντέω, confodio, contrucido. Apud Athen. lib. 6. ὀρτύγων μὲν ... συνεκέντησε, ἐκ τῶν μετ' τούτου.

Composita ex κέντρον. &c.

Ἄκεντρος, ου, ὁ ἡ, stimulo seu aculeo carens, cui aculeus negatus est, qui fine aculeo est. Philo de vita Mos. & Plut. Itẽ calcaribus carens, cui calcaria non sunt, vt gallinaceus. Athen. 14.

...κεντρον, τό, stimulus quo boues punguntur & impelluntur.

Ἔγκεντρος, aculeatus, cui aculeus inest.

Ἐγκεντρὶς, ίδος, ἡ, aculeus, idem quod κέντρον, vt Poll. docet, Arist. ph. in Vespis. Ponitur & pro calcari sicut κέντρον. Erat & in forensi supellectili graphium, stylus. Poll. lib. 8. Itẽ retinaculum ferreum, quo qui scandit, vt aliquando solet.

Ἐγκέντρια. apud Hesych. calcaria.

Ἐγκεντρίζω idem quod κεντρίζω. Greg. de amore erga pauperes, ἀλλὰ σὺ γε τοῦτοις ἐγκεντρίζειν πρὸς τὸ φιλάνθρωπον. Itẽ inserto. Theophr. de hist. plan. lib. 2. cap. 3, de amygdalo arbore, ... ἐγκεντρίζειν κλάδους ... Itẽ Metaph. apud Greg. in Cæsarium, πατὴρ μὲν ἐκ τῆς ἀγριελαίας καλῶς ἐγκεντρισθεὶς εἰς ... Christianus factus. Ἐγκέντρισις. insitio.

Ἐγκεντρόω, ῶ, aculeum infigo. Ἐγκεντρωθεὶς, Hesychio & Suidæ est ἀσφαλισθείς.

...κεντρος, aculeum in anteriori parte habens, seu cui aculeus in ore est, epithetum insectorum. Aristot. de hist. anim. lib. 4 cap. 7.

...κεντρος, nouem habens stimulos seu aculeos. Nicand.

...κεντρος, bene aculeatus, bonum habens stimulum & acumẽ. In Epigr. ...κεντρον βέλος.

...κεντρος, longum aculeum habens, longo spiculo armatus. Aristot de animal. lib. 4. c. 7.

...κεντρος, cui aculeus in posteriore parte est, in cauda spiculum habens. Aristot.

Κένωμα. κένωσις, & c. vide in Κενός

...ΦΟΣ, ου, ὁ, species auis marinæ leuissimæ, quæ facilè à quouis vento circũagitur. vnde ὁ ὀξὺς καὶ κοῦφος ἄνθρωπος nominari κέπφος solet, teste Hesych. itidemq. schol. Aristoph. & Suid. Pro stolido accipitur apud Arist. in Pace, Καὶ κέπφοι ... Sic & in Pluto. [Suid.

...φοῦσθαι, efferri & leuiter circumagi in modum τοῦ κέπφου. apud

---

Κεραΐζω, &c. vide in Κέρας.

...ΡΑΜΟΣ, ου ὁ, terra figularis, & terra ex qua fictilia fiunt. Herodian. l. 3. σκεύη τε κεράμου πεποιημένα, vasa fictilia. Exponitur & testa ab Hesyc. ¶ Item tegula (quæ κεραμὶς) Herodian. lib. ... λίθους καὶ κεράμους ἔβαλλον τοὺς ἱππεῖς. Sic Thuc. li. 2°, λίθοις τε ... κεράμῳ βαλλόντων. ¶ Item quodcũque ex terra figulari factũ est, vas fictile. Exp. & vrceus, hydria, dolium. Apud Athen. ita vocatur omne instrumentum mensarium, tam argenteum quàm aureum. ¶ Est etiam ὀχύρωμα, Hesychio. Item carcer. Iliad. ε. χαλκῷ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρεισκαίδεκα μῆνας. * Deriuatum putatur ab ἔρα, i. terra, vt dicatur κέραμος quasi ἔραμος.

...μος & κεραμεὺς. fictilis, figulinus. Herodot. Diosc. Luc. Pro ... dicitur & κεραμοῦς apud Luc. & κεραμοῦν, apud Plut. & ...

...μικὸς, fictilis, vel figulinus seu figularis. vt κεραμικὴ κύλιξ, Herodot. & κεραμικὸς πηλὸς, Diosc. Reperitur etiam κεράμειος apud Plut. Item κεράμιος pro eodem, apud Hesych.

...μιον, τό, fictile vas, figulinum. Peculiariter etiam exp. amphora, i. mensura octo & quadraginta sextariorum, vt tradit B. Diosc. ἀμφορεὺς, ὃ ἐστι κεράμιον. Exponitur etiam testa, & dolium: apud Plut. symp. 4.

...μὶς, ίδος, ἡ, tegula. Athen. lib. 5, Item fictile vas, testa: & dolium: apud eundem Athen.

Κεραμὶς γῆ, figulina terra. Exp. & creta. apud Plat.

Κεραμιδόω, tegulis tego seu contego: vnde pass. κεραμιδωμένη οἰκία, apud Aristot.

Κεραμεὺς, έως, ὁ, figulus. Hesiod. in Erg. κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει. Item. κεραμεῖς, qui incolebant locũ Athenarũ dictũ κεραμεικόν.

Κεραμεῖον, ου, τό. figuli officina, figlina. apud Æschin. κεραμεία, sub. τέχνη, figuli ars, figlina, apud Dionys. Areop & Poll.

Κεραμεύω, fingo (ea signif. qua dicitur de figulo) figlinam exerceo. Aristoph. in cocion τὰ τρύβλια κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς. Κεραμεύομαι, fingor. apud Athen.

Κεραμευτικὸς, ad figulum pertinens. κεραμευτικὴ τέχνη, figularis ars seu Figlina Poll.

Κεραμεικὸς, οῦ, ὁ, locus quidam Athenis vbi sepeliebantur qui in bello occubuerãt. Item locus vbi prostrabãt meretrices. Item locus vbi edebant Athenięses quotãnis, certamen quod λαμπαδοῦχον vocabatur, vt tradit Aristoph. Schol. vide & Suid.

ΚΕΡΑ'ΝΝΥΜΙ, siue κεραννύω & κεράω, ῶ, F. άσω, misceo. Sic exponit Plut. sympos. 8. probl. 6. In qua significatione frequenter tribuitur pocillatoribus. vt Odyss. ε. κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν. Plato in Philebo, τοῖς δὲ θεοῖς ὦ Πρώταρχε εὐχόμενοι κεραννύωμεν. Sunt qui in huiusmodi locis exponunt etiam infundo, ἐγχέω. vt Od. ω, Ταμιευομένους κρέα πολλὰ κερῶντό τ' αἴθοπα οἶνον, in pocula infundentes: vt κερᾶν si bibendum præbere ¶ Item misceo ea significatione qua aquã vino immiscere dicimur, i. immiscere. Herodian. lib. 1. ἐμβαλοῦσα εἰς κύλικα τοῦ φαρμάκου οἴνῳ τε κεράσασα εὐώδει δίδωσι. Interdum exp. tempero. Plut. in Numa, κεράσας οἴνῳ καὶ μέλιτι τὴν πηγὴν, vino & melle temperans fontem. Plato in Timæo, ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε, in qua omnem animum vniuersæ naturæ temperans permiscebat.

Formatur ab hoc verbo & aliud fut. κεράσω, tanquam à κεράω per syncopen facto ex κεράω. vnde partic. pass. κεκραμένος, mixtus, temperatus, apud Gal. Plutar. & c. & aor. 1, ἐκράθην, apud Thucyd.

Κεράννυμαι, interdum pro κεραννύω seu κεράννυμι, misceo: vt Od. γ, τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράασθε δὲ οἶνον. Apud Poll. Arg. 1. κερασσάμενοι λοιβάς, exp. fundentes. Item tempero. Philo de mũdo, τὴν φύσιν ἀπείρων τοῖς φυτοῖς κερασάμενος αὐτὴν ἐκ πλείστων δυνάμεων, e plurimis eam attemperans facultatibus. ¶ Item passiuè, misceor. Herodian. l. 7. λίμνην αἵματι κερασθεῖσαν. Plut. in Numa κεκερασμένου ἀκράτου οἴνου.

Κέρασμα, τό, mixtura Apud Hippoc. significat talem mixturam aquæ, qua frigidior calidiore addita frangitur.

Κρᾶμα, τό, mixtura: vel id ipsum quod mixtum est. Peculiariter verò dicitur vinum aqua mixtum, seu vinum aqua temperatum. Plut. de sanit. tuenda, τὸ κρᾶμα καίτοι ὕδατος μετέχον πλείονος οἶνον καλοῦμεν. Sic & apud Diosc. Dicitur etiam de massa corporis naturalis concreta, aut huius cõcretione & temperatura Gregor. περὶ φιλοπτωχίας τοῦτον τὸ κρᾶμα ἡμῶν.

Κρᾶσις, εως, ἡ, mixtio, mixtura, peculiariter ea qua aqua vino miscetur: Athen. lib. 10. Item generaliter quæuis mixtura & temperatura siue temperamentum. Luc in Zeux. De temperamento corporis humani & elementorum, quod & κατάστασις dicitur. apud Alex. Aphrod. ἐκ συμμέτρου κράσεως ἡ ὑγεία. Sic & apud Theophr. & Aristot. Interdum exponitur cõnnus; commixtio, vt apud Aristot. de mundo & Alex. Aphr. Apud gramm. dicitur duarum vocalium, aut vocalis & diphthongi aut duarum diphthongorum in vnam syllabam coitio, vnum efficiens sonum ex ambab. mixtum, mutatione duarum literarum in vnam tertiam facta. vt quum ex ἀληθέα, fit ἀληθῆ, καὶ εἶπε fit κᾆπε.

Κρατὴρ (siue κρητὴρ Ionicè) ῆρος, ὁ, crater, cratera: vas in quo miscetur vinum. Od. γ, Τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλθοῦσιν ἀνακρητῆρα κέρασσεν Οἴνου ἡδυπότοιο. Plut. in probl. Rom. τῶν κρατήρων ὁ δεύτερος ἠρώων ἐπικίρναται. Item τρίπους quidam quem ἄπυρον Hom. appellat, in quo vinum miscebant. Athen. l. 2. ¶ Est etiam signũ cœleste, quod Latini craterem vocant, apud Aratum. ¶ Κρατῆρες in monte Aetna dicũtur foramina quibus ignis, cinisq; euomitur. Epigr. lib. 3. & apud Aristotel. de mundo. ¶ Κρατὴρ dicitur & in fonte solientis aquæ conceptaculum. Od. ν. Apud Plat. in Tim. exp etiam temperatio.

Κρατηρίζω, compoto. Eust.

Κρητηρίδιον parua cratera, seu paruus crater. Hippocr. de nat. mul. Exponitur etiam ἐπίχυσις. Hesych.

Ἐπικρητηρίδιον (comp.) quidam exp. operculum τοῦ κρητηριδίου

Κιρνῶ, F. ήσω: idem quod κεράω siue κερῶ inusit. ex cõque per reduplicationem factum.

Ἐγκιρνῶ. (comp.) immisceo seu misceo. idẽ quod ἐγκεραννύμι.

Κεραίρω, siue κεραίρω, idem quod κεραννύω siue κεράω, eiusdẽmque originis. Il. ι. Ζωρότερον δὲ κέραιρε Vtitur & Athen. & Plut.

Κιρνάω, ῶ, idem quod κεράω, indéque deriuatum, teste Eust. sed magis poeticum. Od. η, μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα. Herodot. κιρνᾶ κρητῆρα οἴνου. Pro eodem dicitur & κίρνημι, & κίρναμαι. vt Od. π. Κιρνᾶς αἴθοπα οἶνον. Herodian. lib. 1, εἰώθει γὰρ αὐτὴ κιρνᾶν τε καὶ διδόναι τὴν πρώτην πόσιν.

Κρωσσὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

K Composita

Composita : ac primùm ex κεράννυμι, seu κρεῶ.

Ἀ'κήρατος, ὁ, ἡ, (comp. ſi ſit ex κέρας : a priua tuo) finerus purus nam admiceratus. v. οἶνος ἀκήρατος, vinũ purum. Dioſc. lib. 5. ſi. ἀκήρατος ἅλμασα, aqua maris ſincera. Item metaph. ſimplex vt Matth. 10. ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί Huius tamen ſignificationis vide & apud Cyprianum in comp. ex Κέρας. ¶ Item integer, integratus, incolumis : Iliad. Plato de repub. libr. 1. αὐτὸ δὲ ἀδελφὸς ἦν ἡ ἀκήρατος, ſi ἀκέραιος πόλις apud Iſocr. in Panegyr. Et Plut. in Arcad. μόνος ἀκήρατος ἐμεινε.

Ἀ κεραίως, ſincere, puré. Item integrè & incolumiter.

Ἀ'κερᾰίτης, ητος, ἡ, ſimplicitas, puritas. Interdum ſimplicitas. Item integritas, incolumitas.

Ἀ'κερᾰίνω, ſine ἀφακερᾰίνω, cõmiſceo, permiſceo. Item conmiſceo, temperato, empero. Ἀ'κεκερᾰσμένος idem Od. γ. αὐτὰρ κρητῆρα κέρασσεν ἴτυν ἐ, partic. ἀκεκερᾰσμένος, apud Plut. in Rom. & αὖθις κεκραθὲν, apud Plat. in Axioch.

Ἀ'κέρασις, ſimplex ſeu mixtio, temperatio.

Decomp. Συνακεραίνω, ſiue συνανακεράω vnà permiſceo, commiſceo. Ἐ. ὁ, ἡ, ὁμοῦ. τὸν νικήσαντα συνανακερᾶσθαι φιλοπαίγμονα. Dicuntur etiam συνακεραίνοντες quæ vnum cinnum efficiunt, ſeu quæ coaleſcunt & eoidem quaſi tẽperamento vniuntur. Greg.

Αὐτόκρατος, ipſe per ſe mixtus & temperatus. vt αὐτόκρατος εἶνος, apud Poll. Pro eodem dicitur & αὐτόκρας.

Διακεράω, ſiue διακερᾰίνω, miſceo, diuido,

Ἐ'γκεράω, ἐγκερῶ, ſiue ἐγκερᾰίνω, immiſceo, ſeu miſceo in ſeu infundo. Ἐ. ὁ, ἡ, ὕδωρ ἐγκεράσασα πεῖν, vinum miſcens in poculo. Eubulus, ἐγκέρᾱ γὰρ μᾶλλον κρητῆρας ἐγκεραυνὸν ἢ δὲ φρενῖτις, vrit poeta inſanido.

Item p. Ἐ'γκεκραϊνται, inſuper immiſceo. Plat. in Polit. πολλὴ τοῦ ἐναντίου κρᾶσις ἐγκεκραϊνῦται.

Ἐ'κκεράννυμι, ſine ἐκκιρνάω, effundendo miſceo. Athen. lib. 2.

Ἐ'πικεράννυμι, ſiue ἐπικεράω, admiceo, attempero.

Ἐ'πικρατικὸς, cui temperandi vis ineſt. Τὸ ἐπικρατικὸν, proprie dicitur medicamentum obtundens & temperans malignitatem vel humorum in aliqua parte contentorum humoruma. apud Gal. lib. 2. de alim.

Ἐ'πίκρασις, a temperatio. Apud medicos (teſte eodẽ Gal.) eſt cauſa cuiuſmodi curatio, per quam paulatim vacuatur quod vitioſum eſt, inque locum eius quod bonum eſt reponitur. Vide Gal. lib. 9 meth. & Dioſc. lib. 2. cap. § 3.

Ἐ'πικρᾶτικὸς, idem quod ἐπικρατικὸς. Gal. lib. 2. de alim.

Εὐκίρατος, bene mixtus, bene dilutus & temperatus. vt εὐκίρατος οἶνος, apud Poll.

Κατακεράννυμι, commiſceo, permiſceo, contempero.

Κατάκρασις, commixtio, contemperatio.

Κατακρατικὸς, contemperandi vim habens, vt κατακρατικὴ, medicamen quæ & ἐπικρατικὰ.

Decomp. Ἐγκατακεράννυμι, immiſceo. vt ἐγκατακεραυνῶσθρον τῷ οἴνῳ ὕδωρ, apud Poll.

Μεσοκερᾶνος, ὁ, ager fundo. Dioſc. l. 1. c. 63.

Μεσόκρατος, ὁν, temperamentum Plut. de primo frig. ψυχρᾶς καὶ θερμῆς μεσόκρατος, frigoris & caloris medium quoddam temperamentum. Peculiariter verò apud Hippocr. accipitur pro aqua lacte reperis

Μεσόκρατος ατος, ὁ, ἡ, temperatus qui medij temperamenti eſt. vt μεσόκρατος ὕδωρ. Athen. l. 2. & 3.

Περικερᾰνόω, circummiſceo, miſceo.

Συγκεράννυμι ſiue συγκερᾰνόω, commiſceo. Plut. ſymp. 4. & in pall. apud eundem in Numa, συγκεκραμένοι πολίταις, ciuibus permixti.

Συγκεράννυσθαι, dicuntur etiam quæ coëunt & coaleſcunt. Plato de leg. lib. 10. Item qui amicitiam ineunt aut familiaribus ſe aggregant. Xen. Pæd. 1. Et actiuè, apud Herodian. συγκεκρᾶσθαι φιλίᾳ τοῖς Εἰρξαι.

Συγκρασις, commixtio, contemperatio. Item cinnus quo duo vina commiſcẽntur. Athen. lib. 10.

Σύγκρασις, ὁ, id quod commixtum ſeu contemperatum eſt. vel ita dicitur & coalitus. Apud medicos dicitur potio dilutata, ſeu mixta ex vino & aqua, quod κρᾶμα quoque dicitur. Dioſc. lib. 5.

Σύγκρατος, ὁ, ἡ, ὄν, commixtus, contemperatus. Naz.

Ἀ'σύγκρατος, (adi. in.) qui ſe miſceri nequit. Plut.

Alia compoſita, facta ex κεράω ſyncopen paſſo : ſine præpoſitione.

Ἀ'κρασία, ἡ, intemperies (cui oppon. ἐύκρασία) vt ἀκρασία ἀέρος, apud Theoph. Vſurpatur & pro ἀκρατείᾳ, intemperantia, incontinentia. Ariſtot. rhet. 1. X. n. Pæd. 9. Demoſth. Olynth. 1.

Ἄ'κρατος, ὁ, ἡ, ὄν intemperans, apud Suid.

Ἄ'κρητος, (ὁ, Ionice ἄκρητος) ὁ, ἡ, ὄν propriè merus ſiue meracus, vt ἄκρατος οἶνος, vinũ meracum. Equẽritus ablutè ponitur pro vino meraco (ſubaudito ſubſtãt. οἶνος) vt apud Theocr. idyll. 14. ἐπιχεῖτε ἄκρητον. Athen. lib. 10. ἐξ ἄκρατος ἔπιε. Sic & Luc. in Paraſ. ἄκρητος ἐπὶ τὸν ἄκρατον ἢ φίσγον. Per translationem autem ἄκρητος dicitur generaliter quicquid eſt impermixtum, purum, & ſincerum : in qua ſignific. ſæpe cum κρᾶσις copulat. Item validus, vehemens : ſic πῦρ ἄκρητον & ἄκρατον. Item ſuperbus & promontoriis. phora à vino quod vires ſuas, aqua temperatum à quo amittit : non dilutũ autem integras retinet. In hac ſignific. runque cum ἰσχυρὸς cõiungitur. vt apud Plut. in Num. ὁ ἄκρητος ἀπιθανότατα. Sic apud Thuc. lib. 2. Exponitur intemperatus, pro immoderato. vt apud Ariſt. ἄκρατος γαμετὴ. Et apud Plat. ἄκρατος ἀλήθεια. Itẽ immitis & infectus, ac rigidus quod aliores habens non temperatus ſe tudine. Sic apud Aeſchyl. in Prometh. Argus vocatur ἄκρητος ὀργὴ immoderatam & quaſi intemperatam quandã habens. Exponitur & ſummus & abſolutus, apud Plat. Item ἄκρητος pro ἀκρατὴς, petulãs, apud plut. in Lel. Caponi traditur. Apud Hom. Il. G, ἄκρητον ἀγέρωχα, quidam cordera non completa, non perfecta : vt ſic ἄκρατος ἀκμὴ pro κοπίῳ dicitur. Alij interpretantur fœdera manu adhibito pacta.

Ἀ'κρότης, merè, ſine admixtione, puré. Luc. in dialog.

Ἀ'κροτοπότης, ου, ὁ, idẽ quod ἀκρασία. Reperitur & ἀκροποσία. (poetica licentia) in galeomyomachia.

Ἀ'κρατίζω, merum bibo, meraciori hauſtu præcordia imbuo. Athen. lib. 1. ἀκ ἔν ἀκραλισόμεθα ὦ Ὅμηρ τὸ ἀρχαῖον.

Ἀ'κρατόομαι, lento : propriè offulas meraco imbuo. Athen. lib. 1. ἀκ ἔν ἀκραλισόμεθα ὦ Ὅμηρ τὸ ἀρχαῖον. κύμενα ἀκρατόωσι. Metaphor. apud Phil. de vita M. I. μεγὰς ἀκρατὴς σοφίας, ſolus ſumeram guſtaſti ſapientiæ.

Ἀ'κρόποκον, τὸ, tentaculum, ſeu tentaculi ſumptus. & Theog. apud Plut. ſymp. 8. probl. 6.

Ἀ'κραλισμὸς, idem. Athen. lib. 1.

Ἀ'κρατιστὸς, ὁ, ἡ, qui tentare ſolet & offulas meracas tas aut mere tentaculo non facilè carens : vt cap. apud oct. lib. 1.

Decomp. Συνακραπίζομαι, vnà iento, vnà offulis imbutas in tentaculo comedo. Athen. lib. 1.

Φιλάκρητος, meri cupidus. in Epigr.

Ἄ'λεφας, *cum accentu in penult. vt alii Euſt.*) mari, i. marinus

Αὐτόκρατος, ipſe per ſe mixtus & temperatus, ceu liquide

Ἀυσκρασία, intemperies, mala & incommoda temperies.

Δυ'σκρατος, malè temperatus.

Εὐκρασία, bona temperies. Plut. de fort. Alex. κατὰ

Εὔκρασία πολλὴ. De corpore humano Εὐκρασία exponitur & æquabilis corporis temperies ſeu habitudo.

Εὔκρατος, bene temperatus, bene mixtus. Pro eodem tur & δύκρατος & δύκρατος. Poll.

Decomp. Ἀντεύκρατος ζώνη, zona oppoſita tẽperatæ

Ἑ'λεόκρατος, mixtura pinguium & exoleta. Demoſth. Suid. exp. etiam vana & inefficax potio.

Ἡ'στρατηλάτου, ὁ, ἡ, pariter ſeu æqualiter tẽperatus. Hippocr. de morb. lib. 2. Vide & in comp.

Μελίκρητος, ου, ὁ, aqua melle miſta : aqua muſſa. Plin. Dioſc. lib. 5. cap. 17. Pro eodem Ionicè dicitur Euſtath. apud Hom. Od. ω. dicit eſſe miſturam

Νεόκρητος, qui recèns mixtus, dilutus aut temperatus Νεόκρατος εἶνος Νεόκρας, idem. Poll.

Ὀξύκρητος, potio ex aceto & aqua permiſtis. ſeu accemixtum. polca ſeu puſca. Dioſc. l. 1. c. 119.

Χαλύκρητος, ſiue χαλύκρητος, merus, purus : vel ita vt polliſ χαλᾶς ἐκ φρενὸς. Apoll. Argon. l. 1. μίμνε χαλυκρήτῳ μέθυ. Sic & in Epig. Hinc comparat. χαλυκρητέρω, copen χαλυκρητέρω, apud Nic. in Alexiph.

Χαλκήρης, ere mixtus ſeu temperatus Χαλκήρεος

Compoſita : ex κίρνημι.

Ἀ'κατακέραυνος, idem quod ἀδιακεράνιστος, permiſceo

Συναπακέραυνος, (*dicitur*) vna permiſceo. apud

Καθακιρνάω miſceo, tempero. Alex. Aphrod.

Παραμιρνάω, admiſceo.

Συγκιρνάω, commiſceo, ſimul tempero vnde

Κε'ρας ατος, τὸ, cornu. Ἐκ μὲ βοὸς, κέρας ἀρχεῖον τὸ κεράσσαι τὸν οἶνον ἀδεκικυφίδι κρωσσίδι πε τὸν λαιμὸν ἐπιθεῖσα. ¶ Item ibiæ & ſiccula ex cornu gi. m. corn. Facta apud veteres : vnde apud Athen. ἐλεῶν δ' ἐστὶ δέρμα κέρατά τε ὃ σάλπιγξι ἐπ. quo ſic nea apellan. Et lib. 11. de Athen. ἔστιν ἐπιτὸν ἐξ αὐτοῦ. Et apud Sopheclem, etiam vocabulum militare. vt cornu apud Latin. dine à bouino capite ſumpta. rhoc. lib. 3. ἔχων dextrum cornu tenebant. Sic dicitur ἐπὶ κέρας, pro eodem. Et ἐπὶ κέρας παρελθεῖν apud Arrian. bus inſtruendis, eſt quũ cornua parantur cedente. ¶ Κέρατα apud Ariſtot. em lib. 3. de animal. tur veteri extremitates ducis & quaſi cornua

Κυέλιξ, idem quod κυκλίσκος. Heſych.

Compoſita.

Αἰγόκερως, ωτος, ὁ, capricornus. Luc. Plut. Quidã etiã fœnographicè ita dici tradunt. Αἰγόκερως, ωτὸς, ὁ, pro αἰγόκερως. apud Aratum.

Αἰγόκερως, fœnum græcum, ſic dictum quoniam corniculis ſemen eſt ſimile. Plin. lib. 24.

Αἰπύκερως, ω, ὁ, ἡ, cornua alta gerens. vt αἰπύκερως ἔλαφος.

Αἰνίκερως, ω, ὁ, ἡ, cornua cornibus, placidus. Epitheti animalium quæ natura nullis cornibus armauit ad depellẽdam iniuriam, aut certè quæ etiam ſi armata ſint, tamen illis non vtuntur ad inuadendos homines. Etymol. Sic quidam exp. apud Math. cap. 10. Vide & in comp. ακέρωνυμος.

Ἀ'κερώς, ωτος, ὁ, ἡ, cui cornua non ſunt, qui cornutus non eſt Ariſtot.

Ἄ'κερος, idem. Et in neut ἄκερων, cornua non habens, quod monoptoton eſſe docet Sutsas. Declinatur etiam ἄκερος, ου, ὁ, ἡ Ariſtot. hiſt. an. lib. 1. cap. 1.

Ἀ'κροκέρατα τὰ, extremitates ſeu (vt Virg. vocat) cornua antemnarum. Poll. lib. 1.

Ἀ'σταλόκερως, laſciuiens cornibus.

Βόκερως, ὁ, ἡ, bubulis præditus cornibus. vt βόκερων ἄγαλμα apud Herodot. item fœnum græcum, quod & βυκερας & βουκέρως. apud Nicand. in Alexiph.

Δίκερως, bicornis, bina gerens cornua. Hom. hymno in Pana : & in Epigr. Dicitur etiam δικέρως, & δικερος, ου, ὁ, ἡ, vt apud Ariſtot. hiſt. an. lib. 2. c. 1. Δικέρως, idem. Suid. in Epigr.

Δίκρως, idem. Hippocr. de locis in homine. Hi & διχηρίτης q. d. bifiditas, bicornitas. δίκρως, itidem bicornis. Suid. exl. pigram.

Δίκερως, & per cõtractionem δίκερος, bifidus, bicornis, bifurcus. Ariſtot. l. de generat. anim. Vide & in comp. ex Κάρηνον,

Ἐ'κκερᾰίζω, diripio, populor. ex Epigr.

Ἐ'λικόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, tortuoſa ſiue retorta cornua habens, Euſt. & Ibid.

Ἐ'πικέρας vel ἐπίκερος fœnum græcum. Hippocr.

Εὐφύκερως βοῦς, bos qui eſt latis cornibus. Theocr. idyll. 19. Eſt & nomen proprium animalis, de quo Oppian. lib. 3. de venat.

Εὔκερως, bene cornutus, vel pulchra habens cornua. Sophocl. in Acc. Declinatur etiam εὔκερος. vt δικέρως. vnde εὐκέρως βόας, apud Nonn. apud Mo. chium l. 2.

Ἠσκερώα, antemna : *hoc eſt*, lignum in ſuperiore mali parte pertranſuerſum collocatum ; vnde velum pendet. Artemidorus oniocr. lib. 1.

Καλλίκερως, pulchra & elegantia habens cornua. Pro εὐκέρως, (i. fœnum Græcum) vſurpari teſtatur Gal. lib. 1. de alim.

Λεύκην ἔρατες, alba nabentes cornua. Heſych.

Μονοκρᾶτος, ὁ, ἡ, cui vnum ſolúmque cornu eſt, vnico duntaxat cornu animatus. Ariſtot. hiſt. an. l. 2. c. 1. Μονόκερως, idem. apud eundem ibidem. item proprium animalis nomen, quod vnicornem iremque monoceroten Larini appellant.

Νύκτερως & νύκτερος, ου, ὁ, ἡ, cornua non habens. Heſiod. in Erg.

Ἐυλοκέρατος, ſiliquæ. Sic vocantur à recentioribus, Græcis quę veteres κερᾶτια vocãrunt. Quidam ſic peculiariter dici arboris ceratoniæ ſiliquas tradunt.

Ὀρθόκερως, erecta cornua gerens, qui rigidis cornibus eſt. item cui cornua erecti ſtant : aut crines, erigens. Poll. ex Sophocle.

Πλατύκερως, qui latis cornibus eſt. nomen proprium animalis quod ceruorum generi annumeratur, de quo Dioſc. lib. 2. & Plin. l. 11. c. 37.

Πολύκερως, multa habens cornua. Soph. in Aiace.

Ῥινόκερως, ωτος, ὁ, animal quoddam vnius in nare cornu : de quo vide Ælian. & Oppian. Eſt etiam nomen auis. Heſych.

Τραγόκερως, hircina habens cornua. A quibuſdam dicitur τὸ τράγειον, ab aliis ἡ ἀλόη vt eſt apud Dioſc.

Ταυρόκερως, taurina cornua habens. Eurip. in Bacch. Ἐ'πκειν δ' αὐτὸς μίτραν Ταυρόκερω πέπλων θῶν.

Ὑ'ποκερώω, ῶ, alterum cornu circumuenio, cornua extendendo claudo hoſtes. apud Ælian. & lib. 1. Maccab. c. 7.

Ὑ'ποκέραλος, alterius cornu circumuenio : ibidem. Dicitur etiam eſſe, cum altera tantùm parte ſuperiores ſumus in prælio.

Ὑ'πέρκερως, ſupra modum cornutus, cornua habens ſupra modum magna. Cerui epith. apud Poll.

Ὑ'λίκέρατος, cetia gerens cornua, qui altis cornibus eſt, Ariſtoph. in Nub. Ὑ'λίκερως, idem. Od. η.

Χρυσόκερων, aurata cornua gerens. Plut. in apophth. Pro eodem dicitur & χρυσοκέρᾱ.

Κε'ρασος, ὁ, ceraſus : arbor, de qua vide Theophr. hiſt. pl. lib. 3. cap. 13. & Athen. l. 2. Eadem dicitur & κερασέα, in Geopon. lib. 10.

Κερᾰσία, τὸ, fructus ceraſi, ſeu pomula. ibid. & Dioſc. l. 1. c. 158.

Χαμαικέρασος, (*comp.*) humilis ceraſus, ſeu ceraſus pumila. Vide de Athen. & Plin.

κεράτιζω, &c. vide in κέρας.

Κε'ραυνος, ὁ, fulmen. Ariſtot. de mundo, τὸ ἀστράψαν αἰθέ-

& Euſtath. Fluminum quoque curuitates & flexiue, ſu brac cum κρᾶσις copulat. Item validus, vehemens : ſu phora à vino quod vires ſuas, aqua temperatum a amittit : non dilutũ autem integras retinet. In hac runque cum ἰσχυρὸς cõiungitur. vt apud Plut. in Nu ὁ ἄκρητος ἀπιθανότατα. Sic apud Thuc. lib. 2. intemperatus, pro immoderato. vt apud Ariſt. γαμετὴ. Et apud Plat. ἄκρητος ἀλήθεια. Itẽ immi fectus, ac rigidus quod aliores habens non tempera tudine. Sic apud Aeſchyl. in Prometh. Argus voca ὀργὴν immoderatam & quaſi intemperatam quandã habens. Exponitur & ſummus & abſolutus, apud Pla Item ἄκρητος pro ἀκρατὴς, petulãs, apud plut. in Le ponitur traditur. Apud Hom. Il. G, ἄκρητον ἀγέρωχα, quidam dera non completa, non perfecta : vt ſic ἄκρατος ἀκμὴ pro κοπίῳ dicitur. Alij interpretantur fœdera manu adhibito pacta.

Ἀ'κρότης, merè, ſine admixtione, puré. Luc. in dialog.

Ἀ'κροτοπότης, ου, ὁ, idẽ quod ἀκρασία. Reperitur & ἀκροποσία. (poetica licentia) in galeomyomachia.

Ἀ'κρατίζω, merum bibo, meraciori hauſtu præcordia imbuo. Athen. lib. 1. ἀκ ἔν ἀκραλισόμεθα ὦ Ὅμηρ τὸ ἀρχαῖον.

Ἀ'κρατόομαι, lento : propriè offulas meraco imbuo. Athen. lib. 1. ἀκ ἔν ἀκραλισόμεθα ὦ Ὅμηρ τὸ ἀρχαῖον. κύμενα ἀκρατόωσι. Metaphor. apud Phil. de vita M. I. μεγὰς ἀκρατὴς σοφίας, ſolus ſumeram guſtaſti ſapientiæ.

Ἀ'κρόποκον, τὸ, tentaculum, ſeu tentaculi ſumptus. & Theog. apud Plut. ſymp. 8. probl. 6.

Ἀ'κραλισμὸς, idem. Athen. lib. 1.

Ἀ'κρατιστὸς, ὁ, ἡ, qui tentare ſolet & offulas meraco tas aut mere tentaculo non facilè carens : vt cap. apud oct. lib. 1.

Decomp. Συνακραπίζομαι, vnà iento, vnà offulis imbutas in tentaculo comedo. Athen. lib. 1.

Φιλάκρητος, meri cupidus. in Epigr.

Ἄ'λεφας, *cum accentu in penult. vt alii Euſt.*) mari, i. marinus

Αὐτόκρατος, ipſe per ſe mixtus & temperatus, ceu liquide

Ἀυσκρασία, intemperies, mala & incommoda temperies.

Δυ'σκρατος, malè temperatus.

Εὐκρασία, bona temperies. Plut. de fort. Alex. κατὰ

Εὔκρασία πολλὴ. De corpore humano Εὐκρασία exponit & æquabilis corporis temperies ſeu habitudo.

Εὔκρατος, bene temperatus, bene mixtus. Pro eodem tur & δύκρατος & δύκρατος. Poll.

Decomp. Ἀντεύκρατος ζώνη, zona oppoſita tẽperatæ

Ἑ'λεόκρατος, mixtura pinguium & exoleta. Demoſth. Suid. exp. etiam vana & inefficax potio.

Ἡ'στρατηλάτου, ὁ, ἡ, pariter ſeu æqualiter tẽperatus. Hippocr. de morb. lib. 2. Vide & in comp.

Μελίκρητος, ου, ὁ, aqua melle miſta : aqua muſſa. Plin. Dioſc. lib. 5. cap. 17. Pro eodem Ionicè dicitur Euſtath. apud Hom. Od. ω. dicit eſſe miſturam

Νεόκρητος, qui recèns mixtus, dilutus aut temperatus Νεόκρατος εἶνος Νεόκρας, idem. Poll.

Ὀξύκρητος, potio ex aceto & aqua permiſtis. ſeu accemixtum. polca ſeu puſca. Dioſc. l. 1. c. 119.

Χαλύκρητος, ſiue χαλύκρητος, merus, purus : vel ita vt polliſ χαλᾶς ἐκ φρενὸς. Apoll. Argon. l. 1. μίμνε χαλυκρήτῳ μέθυ. Sic & in Epig. Hinc comparat. χαλυκρητέρω, copen χαλυκρητέρω, apud Nic. in Alexiph.

Χαλκήρης, ere mixtus ſeu temperatus Χαλκήρεος

Compoſita : ex κίρνημι.

Ἀ'κατακέραυνος, idem quod ἀδιακεράνιστος, permiſceo

Συναπακέραυνος, (*dicitur*) vna permiſceo. apud

Καθακιρνάω miſceo, tempero. Alex. Aphrod.

Παραμιρνάω, admiſceo.

Συγκιρνάω, commiſceo, ſimul tempero vnde

Κε'ρας ατος, τὸ, cornu. Ἐκ μὲ βοὸς, κέρας ἀρχεῖον τὸ κεράσσαι τὸν οἶνον ἀδεκικυφίδι κρωσσίδι πε τὸν λαιμὸν ἐπιθεῖσα. ¶ Item ibiæ & ſiccula ex cornu gi. m. corn. Facta apud veteres : vnde apud Athen. ἐλεῶν δ' ἐστὶ δέρμα κέρατά τε ὃ σάλπιγξι ἐπ. quo ſic nea apellan. Et lib. 11. de Athen. ἔστιν ἐπιτὸν ἐξ αὐτοῦ. Et apud Sopheclem, etiam vocabulum militare. vt cornu apud Latin. dine à bouino capite ſumpta. rhoc. lib. 3. ἔχων dextrum cornu tenebant. Sic dicitur ἐπὶ κέρας, pro eodem. Et ἐπὶ κέρας παρελθεῖν apud Arrian. bus inſtruendis, eſt quũ cornua parantur cedente. ¶ Κέρατα apud Ariſtot. em lib. 3. de animal. tur veteri extremitates ducis & quaſi cornua

Κυέλιξ, idem quod κυκλίσκος. Heſych.

Compoſita.

Αἰγόκερως, ωτος, ὁ, capricornus. Luc. Plut. Quidã etiã fœnographicè ita dici tradunt. Αἰγόκερως, ωτὸς, ὁ, pro αἰγόκερως. apud Aratum.

Αἰγόκερως, fœnum græcum, ſic dictum quoniam corniculis ſemen eſt ſimile. Plin. lib. 24.

Αἰπύκερως, ω, ὁ, ἡ, cornua alta gerens. vt αἰπύκερως ἔλαφος.

Αἰνίκερως, ω, ὁ, ἡ, cornua cornibus, placidus. Epitheti animalium quæ natura nullis cornibus armauit ad depellẽdam iniuriam, aut certè quæ etiam ſi armata ſint, tamen illis non vtuntur ad inuadendos homines. Etymol. Sic quidam exp. apud Math. cap. 10. Vide & in comp. ακέρωνυμος.

Ἀ'κερώς, ωτος, ὁ, ἡ, cui cornua non ſunt, qui cornutus non eſt Ariſtot.

Ἄ'κερος, idem. Et in neut ἄκερων, cornua non habens, quod monoptoton eſſe docet Sutsas. Declinatur etiam ἄκερος, ου, ὁ, ἡ Ariſtot. hiſt. an. lib. 1. cap. 1.

Ἀ'κροκέρατα τὰ, extremitates ſeu (vt Virg. vocat) cornua antemnarum. Poll. lib. 1.

Ἀ'σταλόκερως, laſciuiens cornibus.

Βόκερως, ὁ, ἡ, bubulis præditus cornibus. vt βόκερων ἄγαλμα apud Herodot. item fœnum græcum, quod & βυκερας & βουκέρως. apud Nicand. in Alexiph.

Δίκερως, bicornis, bina gerens cornua. Hom. hymno in Pana : & in Epigr. Dicitur etiam δικέρως, & δικερος, ου, ὁ, ἡ, vt apud Ariſtot. hiſt. an. lib. 2. c. 1. Δικέρως, idem. Suid. in Epigr.

Δίκρως, idem. Hippocr. de locis in homine. Hi & διχηρίτης q. d. bifiditas, bicornitas. δίκρως, itidem bicornis. Suid. exl. pigram.

Δίκερως, & per cõtractionem δίκερος, bifidus, bicornis, bifurcus. Ariſtot. l. de generat. anim. Vide & in comp. ex Κάρηνον,

Ἐ'κκερᾰίζω, diripio, populor. ex Epigr.

Ἐ'λικόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, tortuoſa ſiue retorta cornua habens, Euſt. & Ibid.

Ἐ'πικέρας vel ἐπίκερος fœnum græcum. Hippocr.

Εὐφύκερως βοῦς, bos qui eſt latis cornibus. Theocr. idyll. 19. Eſt & nomen proprium animalis, de quo Oppian. lib. 3. de venat.

Εὔκερως, bene cornutus, vel pulchra habens cornua. Sophocl. in Acc. Declinatur etiam εὔκερος. vt δικέρως. vnde εὐκέρως βόας, apud Nonn. apud Mo. chium l. 2.

Ἠσκερώα, antemna : *hoc eſt*, lignum in ſuperiore mali parte pertranſuerſum collocatum ; vnde velum pendet. Artemidorus oniocr. lib. 1.

Καλλίκερως, pulchra & elegantia habens cornua. Pro εὐκέρως, (i. fœnum Græcum) vſurpari teſtatur Gal. lib. 1. de alim.

Λεύκην ἔρατες, alba nabentes cornua. Heſych.

Μονοκρᾶτος, ὁ, ἡ, cui vnum ſolúmque cornu eſt, vnico duntaxat cornu animatus. Ariſtot. hiſt. an. l. 2. c. 1. Μονόκερως, idem. apud eundem ibidem. item proprium animalis nomen, quod vnicornem iremque monoceroten Larini appellant.

Νύκτερως & νύκτερος, ου, ὁ, ἡ, cornua non habens. Heſiod. in Erg.

Ἐυλοκέρατος, ſiliquæ. Sic vocantur à recentioribus, Græcis quę veteres κερᾰτια vocãrunt. Quidam ſic peculiariter dici arboris ceratoniæ ſiliquas tradunt.

Ὀρθόκερως, erecta cornua gerens, qui rigidis cornibus eſt. item cui cornua erecti ſtant : aut crines, erigens. Poll. ex Sophocle.

Πλατύκερως, qui latis cornibus eſt. nomen proprium animalis quod ceruorum generi annumeratur, de quo Dioſc. lib. 2. & Plin. l. 11. c. 37.

Πολύκερως, multa habens cornua. Soph. in Aiace.

Ῥινόκερως, ωτος, ὁ, animal quoddam vnius in nare cornu : de quo vide Ælian. & Oppian. Eſt etiam nomen auis. Heſych.

Τραγόκερως, hircina habens cornua. A quibuſdam dicitur τὸ τράγειον, ab aliis ἡ ἀλόη vt eſt apud Dioſc.

Ταυρόκερως, taurina cornua habens. Eurip. in Bacch. Ἐ'πκειν δ' αὐτὸς μίτραν Ταυρόκερω πέπλων θῶν.

Ὑ'ποκερώω, ῶ, alterum cornu circumuenio, cornua extendendo claudo hoſtes. apud Ælian. & lib. 1. Maccab. c. 7.

Ὑ'ποκέραλος, alterius cornu circumuenio : ibidem. Dicitur etiam eſſe, cum altera tantùm parte ſuperiores ſumus in prælio.

Ὑ'πέρκερως, ſupra modum cornutus, cornua habens ſupra modum magna. Cerui epith. apud Poll.

Ὑ'λικέρατος, cetia gerens cornua, qui altis cornibus eſt, Ariſtoph. in Nub. Ὑ'λίκερως, idem. Od. η.

Χρυσόκερων, aurata cornua gerens. Plut. in apophth. Pro eodem dicitur & χρυσοκέρᾱ.

Κε'ρασος, ὁ, ceraſus : arbor, de qua vide Theophr. hiſt. pl. lib. 3. cap. 13. & Athen. l. 2. Eadem dicitur & κερασέα, in Geopon. lib. 10.

Κερᾰσία, τὸ, fructus ceraſi, ſeu pomula. ibid. & Dioſc. l. 1. c. 158.

Χαμαικέρασος, (*comp.*) humilis ceraſus, ſeu ceraſus pumila. Vide de Athen. & Plin.

κεράτιζω, &c. vide in κέρας.

Κε'ραυνος, ὁ, fulmen. Ariſtot. de mundo, τὸ ἀστράψαν αἰθέ-

πυρωθὲν ἐκείνως ἄχρις τῆς γῆς διεκβῇον κεραυνὸς κληθέντος, quod fulmine ita accenditur, illud terram vsq; cuttum ita fit, fulmẽ dicitur. Od.ω. Κεραυνίδης ἀξίη ψολόεσσα κεραυνόν. Xenoph. Hell. 4, πάντα κεραυνὸς εἰς φρατάπιδα. Lucian. in Tim. ὁ αἰθριολέτης καὶ ὀξυτάτης καὶ πυρώδης κεραυνός.

Κεραυνίαι, ῶν, fulmina, fulmine percutio. Apud Athen. lib. 12. ἐκ τῶν κεραυνίων παιδιῶν. Plut. in Symp. 4. τὸν καθάπερ ὑπὸ κεραυνίας ἐξοτπα μὴ κεραυνωθῆναι non fulminari seu fulmine tangi.

Κεραυνῖος, ὁ, κεραυνιος, ὁ καὶ ἡ, fulmineus, fulminalis. Plutarch. Sym. ὁ κεραύνιον πῦρ. Item κεραύνιος Ζεὺς apud Aristot. de mundo, qui in Latio fulminatorem dicunt. ¶ Sunt etiam κεραύνια ὄρη, Ceraunij montes, Plinio lib. 6. cap. 7. Pausan. in Attic. ἀπὸ τῶν ἀκρωτηρίων ὑφ' ἑαυτῷ κεραύνια ὀνομάζουσι. ¶ Est etiam ceraunia gemma apud Plin. l. 37. c. 9 ¶ Est & ceraunium tuber apud eundem l. 19. c. 3.

Composita.

Α'κεραύνωτος, non tactus, seu ictus fulmine.

Ἀρίκεραυνος, epitheton Iouis, quòd albicante fulmine gaudeat Odyss. τ & Iliad χ. (bes.

Βροντοπύρπνοοι νηφέλαι. Aristoph. q. d. tonitru fulminantes nubes.

Ε'γκεκεραυνωμένος, icitur Iupiter tanquam fulmine pro hasta vtens. Vide Eustath.

Κακοκεραυνόω, ῶ, fulmine icio seu interficio.

Τερπικέραυνος, ὁ, fulmine gaudens, qui fulmine delectatur, epitheton Iouis. Od. ξ. Eustath. tradit, πρωτοκέραυνον Iouem dici quasi πρωτοπέραυνον, κεραυνοῦ πρίοντα, qui fulmine in fugam conuertit ceteros deos, qui aliquid audent. Vnde Iliad. δ. Α'λλὰ Ζεὺς ὕπατος πατρὸς σήματα φαίνων.

Υ'ψικέραυνος, ex alto fulminans.

Κ Ε' Ρ Α Ο Σ, ου, τὸ, neutrum, πρὸς τὸ, item cõmodum, vtilitas. Hesiod. in Ep. κακὸν κέρδεα ἴσ' ἄτῃσιν, damnum appellandum est cũ mala fama lucrum. Ita ad Nicoclem, μὴ τὸ μὲν λαβεῖν, κέρδος ἔνια νομίζετε· τὸ δ' αἰσχύνην ζημίαν. Soph. in Antig. τὸ δεινὸν κέρδη πημονὰς ἐφεύρετο. ¶ Item κέρδος, asturia, versutia, vafities, dolus. Iliad. ψ, Α'ι δ' Ο'δυσῆος πολύμητις αἰσυλος κέρδεα εἰδώς

Κερδαλέος, α, ὁν, lucrosus, quæstuosus, quæstuarius. item vtilis. Hoc. & Xen. Pæd. κεδνὸν κερδαλώτερον ἀρότῃς. A Plat. lib. 1. de republ. κερδαλώτερον ἢ λυσιτελέστερον ἡ θεοῖσιν ἐξιλάσκεσθαι. Item astutus, versutus, vafer, callidus. Od. χ. Κερδαλέος τ' εἶσι καὶ ἐπίλοιπον· ὅς τε παρελθὼν Ε'ὖ παίσειν δέλεαρ καὶ εἴθισε κἀπάτησε. Sic ἓν κερδαλέῃ Iliad. κ & κερδαλέον μῦθον, Od. ξ

Κερδαλίη, per contract. κερδαλῆ, vulpina pellis. Greg.

Κερδάλιος, lucrosè, quæstuosè cum lucro, vtiliter. Thuc. 3.

Κερδάλη, Hesychio est ipsa vulpes.

Κερδαλόεις, astutia, versutia callidus. item prudentia, Eustarhio.

Κερδαλοσύνη, ἡ, astutia, versutia, calliditas. item dolus. Iliad χ. Ω's φαίδιμον ἐκ κερδεσσιν ἠγήσατ' ἀθλῶν. Item prudentia, Od ξ. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ε'ζετο κερδοσύνῃ.

Κερδέως, ως, ὁ, vt κερδῶος. Ennius, qui lucris præest, apud Luc. in Tim. sũ qui exp. cõcinator lucri, lucrifer. Itẽ vulpinus. Greg.

Κερδίων, lucrosior, vtilior. Et κέρδιον, vtilius: frequẽs apud Hom. vt Odyss. ε, & alibi. Ω's δὲ καὶ φρονιοῦσι διδάσκεται κέρδιον εἶναι. Et πολὺ κέρδιον. Lyc. 1. 2, vbi superl. κερδιώτατος, lucrosissimus, vtilissimus. Κερδίων & κέρδιος accipiuntur etiam pro, versutior, & versutissimus: seu astutior & astutissimus, aut callidior & callidissimus. Iliad ζ. ὃ κέρδιος ἠβῶντ· ἀθύρειν. Apud Sophoclem in Ajace. ἐσθ' ὁ κέρδιος πρᾶξαι τῆς χαύμης, ad consilium prudentissimum conuertus.

Κερδίφιον, ου, τὸ, dimin. lucellum.

Κερδάω, lucror, lucrifacio, lucrum facio, quæstum facio. Aristoph. in Nub. ἐᾶν δὲ τί κερδανῶ· Sic apud Demosth. μικρὰ κερδᾶναι. Ε' τί ἢ πεῖσ' ἐς κερδαίνειν ἢ ὠδάπτειν. Dicuntur etiã ἀπὸ ἴσου κερδαίνειν, & ἀπὸ παυρὸν κερδαίνειν. apud Xenoph. & Sophocl. Nonnunquam sine adiectione ponitur. vt apud Thuc. lib. 2. ἢ ὅτι ὧν τοῦ ἐχείνου τῆς ἡλικίας τὸ κερδαίνειν μᾶλλον τίμιον, ἀλλὰ τὸ ὑμῶν. Apud Aristot. ethic. 4, cap. 5, κερδαίνειν & ζημιοῦσθαι opponuntur.

Κερδέων, ὁ, ἡ, ὁν, idem quod κερδαίνων Dem. & Herodor.

Κερδὼ, οῦς, ἡ, vulpes. vt apud Aristophan. in equit. δολίαν κερδὼ πολύφρον.

Composita.

Αἰσχροκερδὴς, ὁ, ὁ καὶ ἡ, turpi lucro deditus, sordidum quæstum faciens. Item Crim. c. 2. & ad Titum, cap. 1.

Αἰσχροκερδῶς, cum turpi lucro, faciẽdo turpe lucrũ, seu turpis lucri studium. Iuuen. sat. 1. c. 5.

Αἰσχροκερδέω, vel αἰσχροκερδία, turpis & sordidus quæstus, turpis lucri studium. Demosth. aduersus Aeschin. Item vita turpiter quæstuosa, apud Polyb.

Αἰσχροκερδὴς Ζεύς, turpiter lucror, turpe lucrũ mihi quæro.

Α'κερδὴς non lucrosus: Plato in Cratylo. Item damnosus. Exponitur etiam, gratuitus, lucrum non accipiens. Α'κερδὴς χρέος, apud Soph. exp. cuius malum est lucrum.

Α'κερδῶς, damnosè, cum damno. Item gratias, seu gratuitò.

Α'κέρδεια, (d. illucrositas) damnum, detrimentum.

Α'πακερδαίνω & ἀποκερδέω, ῶ, (q. d. lucror ex aliquare. Interdum quoq; κερδαίνω & κερδέω. Herodian.

Ε'πικερδὴς, lucrosus, quæstuosus.

Κακοκέρδεια, iniquum lucrum, iniqui lucri studium. Thuc. ὁ μὲν ὅτου ἡδέως κακοκερδήσοντι ἐπιὼν.

Καλλικερδαίνω, quæstum facio: seu quæstui habeo magnam rationem aliquam, apud Xenoph.

Νηκερδὴς, non lucrosus, non quæstuosus, inutilis: vt apud Hom. Apud veteres νηκερδὲς βιβλίον pro ἀκυρωθὲν fuisse scribit Eust.

Παυρικερδέω, per pertã lucror: vel amplius iusto lucror, ter alios. Exponitur etiam, eadem opera lucror, ad compendium facio. apud Greg.

Πολυκερδὴς, multum quæstuosus, multum lucri affectans, multum astutiæ habens, vaide astutus, seu vafer. Od. ξ.

Πολυκέρδεια, magna astutia seu vafrities.

Φιλοκερδὴς, amans & studiosus lucri, auarus, cupidus lucri. Φιλοκερδεῖ, Θυμῷ. Theogn. & Aristoph. in Pluto.

Φιλοκερδῶς, cum auiditate lucri.

Φιλοκερδείη, amor lucri, auiditas lucri. Theocr.

Φιλοκερδέω, lucri amãs fum, lucri auiditate laboro.

Κ Ε' Ρ Κ Ο Σ, ου, ὁ, radius textorius, qui & pecten. Od. (lypione) Ἰφθὸν ὑποσχεδίην χρυσείῃ κερκίδ' ὑφαίνῃ, ἀμφὶ rens pectine telam. Ita χρυσείῃ κερκίδι, & manibus excidit radius. Sic Plato in Cratylo, οὐφαντικὴ ἐργάζεται τῇ κερκίδι. * Eust. (τριδεμὴ; Etymol.) denominatã ἀπὸ τοῦ κρέκειν quod est ὑφαίνειν transposita littera ρ. Item etiã spatula quæ radio seu spathæ calcatur: munimẽ sita causa instrumenti. pro re instrumẽto confictio Eurip. in Hecuba, κερκὶς σὴ φιλτάτοις πάσιν, telam percurrens telam tractare. ¶ Item pro ἀσπάθη, i. tudicula qua abra tatur in lebete vel olla dum coquitur. Gal. ἐν τῷ κύτει κερκίδι ἐοικυῖᾳ χρῆται, tudicula crasa agita. ¶ Ab eadem κερκίδιον, similitudine, pro paxillus siue clauus ferreus ligneusve qui in trabe firmi ditur ad retinenda lora iugalia ne extra iugi capita exeant Poll. ¶ Item malus illud os quod tibiam fert. Plat. in dro, ὥσπερ ἡ τῆς κερκίδος ὀστοῦ πρὸς ἰξίαν. Item vala alterum os cubiti superius, ted minus & brevius. Poll. ¶ Itẽ cacumẽ pinus seu alni, (teste Hesych.) vel spec dam alni aut populi, vt docet Theophr. hist. plant. Aristot. hist. lib. 7, cap. 5, quòd nimirum istæ arbo κερκίδες, stipite oblongo sint, teretes & in acutum ¶ Item pars quædam theatri. Poll.

Κερκίδιον, ου, τὸ, radiolus.

Κερκίζω, Plato, radio differimino fila inter texendum: tamen hoc alicc fila. Plat. in Crat. κερκίζοντες δὲ τὰ ἱμάτια

Παρακερκίδιος, (*comp.*) exigua ossa, quæ ab vtraq; parte tarum sunt ossis quod tibiam fert. Vide Poll. l. 2.

Κ Ε' Ρ Κ Ο Σ, ου, ὁ, cauda: proprie de quadrupedibus caulem habens carnosum & depilem, quo pecora volucres. Aristoph. in equit. τ' ὦδε δίκην κέρκου λεπτὴν ὑπὸ δ' ὦ ὦδ' ὑλῶ, accipe caudam leporis ad ocellos accip Aristoteles tamen de part. anim. lib. 4. c. 10. inquit ἀγελάδη ἐ μόνου πασῶν τῶν ζωοτόκων, ἀλλὰ καὶ τὰ ὠοτόκα ἔχει dum vitelestit. Hesychio vero Lat. cauda. ¶ Item dum vites infestãs, vel gallinaceus, vel mus agrestis dem Hesych. ¶ Etymol. dicit etiam esse vas quod & τρίοδος, ex Alemane.

Κ'ερκωπὸς ὠος, ἡ, q. d. caudatio: morbus muliebris.

Κέρκωψ, caudatus, vt quidã exponunt, vel animal quo gam caudam habens, vt tradit Hesych. Metaphorice mine versuto & fraudulento dicitur. teste Eust. pea nimirũ metaphora à canibus qui ocu dientes mordent, vt inquit Etymol. Vitur & Spud Synesium de Prouidentia.

Κερκωπεύω, cercopen ago, i. veteratorem, & impo latsciuio, adulor. Eust. Item κλεπτίζω, μικρὰ ζῶν: Κερκώπη, ἡ, cicada quædam paruula Hesych. culum quoddam simile cicadæ. Eustath. ex Alexide lib. 4. ex Aristoph.

Composita.

Α'κέρκος, α, ὁ & ἡ, qui sine cauda est. Aristot. de part. ὁ αὐθημερὸν ἄκερκον μᾶλ' ἐστιν ἰχνί' ἢ ἵππ.

Δασύκερκος, cui villosa cauda est. Theocr. idyll. 5,

Μακρύκερκος, qui prælonga cauda est, Aristot.

Κολοβόκερκος, cauda mutilatus: cui cauda est amputata βάκερκος ἰνσία, Chrysost in epist. ad Rom.

Πλατύκερκος, caudam latam habens.

Κ'ΕΡΚΩ, ex aspero κέρκουμι, exasperor: & quidem ita vt vocem seu sonum edam raucum & creperum, qualis auditur in gurgue eorum qui animam agere incipiunt: Hippocr. de morb. lib. 2. κέρκουσι ἢ φάρυγξ οἷον τὰ λιπερῆ. Hippocr. epid. 7. ab Hesych. exp. etiam aridus, siccus. ὁ, qui ita exasperatus raucum creperúmque sonum edit. Hippocr. epid. 7. ab Hesych. exp. etiam aridus, siccus. ἐκ ὦ ἡ, idẽ. Gal. cõment. 3. in eiusdem. Hipp. l. de art. idem quod κέρκω, seu κέρκουμι, raucum creperúmque sonum Hippocr. epidem. 7. κάκιστος κἠ σκληρὸς. item idem quod κέρκω, item act. ex aspero raucúmque & creperum quid ona facio: vt apud eundem de morb. exter. σίαλον ἐκ τῆς ἐκκρίνει δὲ καὶ ἐκ τοῦ ὠτός. & κέρκει αὐτῷ.

κέρκωμα idem pro κέρκος.

κέρκωμα, apud Gal. in lex. Hippocr. idem quod τὸ κέρκω-

κέρκωμα. idem cum κέρκος.

κέρκωσις, idem quod κέρκος, qui asperum quid, raucum crepúmque sonat, apud Hippocr. de artic. item transitiuè qui asperum raucúmque & creperum sonare facit: vt κέρκωσα apud Hippocr. de hum. su.

κέρκος, ὁ, asperitas quædam gutturis quæ instar granorũ milij emittur. Gal. in lib. Hippocr. de articulis. item milium apud Ioues. idem ibidem. item sonus qui editur ex sensu asperitatis in arteria, aut phlegmatis in pulmone. Alex. Trall. Item pulueris in officinis argentariis, seu argentifodinis. Pol lux lib. 7. cap. 23. ¶ Item adiectiuè, siccus, apud Atticos, interpretẽ Eroti in lex. Hippocr. Exponitur & asper.

κέρκος, puls è milio. Hesyc. Apud eundem sic dicuntur aures siccum. item, auis specics quædã. itẽ quæ est melleo colore.

κέρκος, ὁ, aspero, seu paruulis punctis veluti granis milij persum reddo.

κέρκωσις, ἡ, asperitas: item cælatura. κέρκωσις, signis asper, tatus. Hesych. apud Poll. κέρκωσις ἀργύρου, argentum pustulatum.

κέρκος, auis, quam interpr. Lat. stridulam, eandémque esse stare cum strige, quippe quæ & ipsa denominata sit à stridendo. Aristophan. in auib.

κέρκος, ὁ & κέρκος, ὁ, vel ὁ, ἡ. Poll. lib. 2. κέρκα nominari ait quas obliquas asperitates ex septem illis quæ in dorso assurgunt. Idem lib. 4. c. 14. inter saltationum species scribit κέρκα dominatas fuisse πρὸς ἰχνείδας. Nicandri schol. κέρκος vocari dit crateres mysticos, ἐφ' ὧν λέγεται ὀλίσθαι. Apud Athen. l. 11. itidémq; apud Hesych. κέρκος ὁ ποτικὸς ἢ ποτικὸν ἢ ἀγγεῖον.

Composita.

κέρκωμα, apud Hippocr. quicquid in sanguinis profluuio incipit cæmi. sidi cupiditatem, quam medici κέρκωσιν appellant. At Erotianus αἱμόρῥαγα ita esse ait Hippocrati, quæ simul sanguinolenta sint & tenua.

κατακέρκωσις, exp. πρᾶγμα ὑπόμισμα, asper fio, exasperor. Hesych.

Κέρκος, vide in Κέρκω.

ΚΕΡΤΡΑ, ας, ἡ, malleus. Poll. esse dicit ferrei mallei speciem: apud Sophoc. κέρκα σιδηρᾶς πελέκεως ἐς κῦ ῥάκεα Η' λωπὸς πεῖσμ. ἐστὶ καὶ ἰχθὺς ἐκ τοῦ κέρκος, aliud piscium genus diuersum à κέρκα: alio nomine κίβιον. Illos Plinius vocat sudes: hos mugiles. Vide Athen. lib. 7. & Aristot. de hist. an. lib. 5. cap. 11.

κέρκος, idem cum κεφαλῖς. vide Athen.

κέρκος, etiam pro κεφαλὶς, ex Hippocr.

ΚΕΤΡΟΝ, τὸ, herba quædam, de qua Dioscor. lib. & c. 1. & Gal. simpl. 7. & Plin. lib. 25. c. 8. ¶ Item dicitur esse instrumentum quo cauatur ebur. ¶ Dicitur etiam esse teli genus: quod ἀφῆ à Suida appellatur, & κέρκα ab Hesychio.

κέρκος, apud Dioscor. lib. 5. vinum ex cestro.

κέρκος, P. κόκκος, P. δύκος, occulo seu occulto, absconditus. Il. ἐκκεκαλυμμένα κεῖτ' ἐπὶ γῆς, ἵνα εἰδομεν ἄμφω Od. τ. δόλοι οἱ' ὄρα δύκεύσα ἄνδρα. Apud Euripid. in Phœnissis, ἡσυχάσω κόκκος ὢν ἐν ἐχθροῖς ὢν ἄκρος. ¶ Apud Sophoc. in Œdipo tyranno, ὁ ἐν ἀνδρὶ κόκκος ἐν γῆς: schol. exponit κρύπτεται. Sic & in Ajace, κρύπτων κόκκος ἐν κόκκοις ἀνὴρ ἐν ἀνδράσι κόκκος.

κέρκος, occulor, abscondor.

κέρκος, ὁ, locus qui aliquem occultat & abscondit: locus quo aliquis latet: latebra, latibulum. Iliad. ο. Ἄτασθαλος ἦ κἠτέ κέρκος ἁλίαο. Proeodem legitur & κεύσασθαι. Eustathio dialectio.

κέρκος, ὁ, idem quod κεύθμός. Eurip. in Hell. Γ' ἐκείνου εἰς κέρκος. Exponitur & penetrale, recessus, abdita. Hesych. in Theog. Γαῖης ἐν κεύθμοῖσι. Dicitur etiam de latibulis seu lutris ferarum: vt Od. ξ. πανύκιος κεύθμοῖσι ἔχουτες.

κέρκος, ὁ, idẽ quod κεύθμός seu κεύθμων. Schol. Soph. in Philoct. ὃ γ' ἀκρῆς ἡμᾶς αὐτῷ ἄλση μεταφράζομεν. Frequentius in plurali vsurpatur, & præterítim apud poetas: vt Il. χ. Et Od.

ω, ῶτος κεύθματα γαίης. Sic & apud Hesiod. in Theog. κεύθμων, idem quod κεύθμος, ex cóque factum. Iliad. γ. Οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθμονι.

Composita.

Α'μφικεύθω, circumquaque occulo, circumtego. Hesych.

Ε'πικεύθω, cælo. Od. ξ. Ε'πεί μοι ἐκεύθανε νημερτέα, μητὲ ἐπικεύσῃς. Sic & Odyss. δ. & σ.

Λίκνιθος & Λίκνυθος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΚΕΦΑΛΗ, ἧς, ἡ, caput. Iliad α. Εἰσ' ἄγε τοι κεφαλὴ κρηδεμνὰ κεύσῃ μοι. Xenophon Pæd. 7, τῶν κεφαλῶν αὐτὸ ἴσχουσι ἀπὸ τῆς ζῴουσι Sæpe de toto homine dicitur, quòd caput sit totius corporis pars nobilissima & præstantissima. Frequentissimum est & in carmine & in prosa, φίλη κεφαλὴ (cui opponitur ἐχθρὰ κεφαλὴ) & μισητὴ κεφαλὴ, atque alia nonnulla. Sic Lat. carum caput, infandum caput, &c. Inuenitur κεφαλὴ, pro homine, (etiam sine adiectione) apud Aristot. pol. 2, ὧν Λακεδαίμονι κατὰ κεφαλὰς ἐγκρίνουσι τὸ πεπλησθὲν, i. viritim. Od. ξ, dicitur κεφαλὴ ἀσφοδελοῦ pro αὐτῆς, & Herodot. in Calliope, κεφαλαὶ πολεμίων pro πολεμίοις. ¶ Sæpe etiam vsurpatur in imprecationibus & comminationibus. Aristoph. in Acharn. εἰς κεφαλὴν τρίποντ' ἰμοί Dem. in or. de malè gesta legat. ἐὰν εἰς κεφαλὴν ἡμῖν αὐτῶν δεῖ τρέψαι. ¶ Cum variis propositionibus variè exp. ἐπὶ κεφαλῆς dicitur quod imminet. ἐπὶ κεφαλὴν ἀθεῖν vel βάλλειν, præcipitare, vel præcipitem dare. Lucian. in Epig. l. 2. κατὰ κεφαλῆς ἀπῆλθε. præceps abiit. Ε'πὶ κεφαλὴν ἀσθενεῖν vel βαθύζειν, præcipitare moras, Demosth. apud Hom. Iliad. ψ, ἐς πόδας οὐκ κεφαλὰς, à capite ad pedes, & inuerso ordine, οὐκ ἐπὶ πεδὰς ἐκ τῶν κεφαλῶν, apud Aristoph. in Plut. ¶ Κεφαλὴ etiam dicitur in ollibus, quod in illis extremum est crassius & rotundum, à similitudine quæ illi est cum vero capite: Dicitur etiã βραχίονος κεφαλὴ, caput membri huius, i. vbi iuxta humerum nascitur. ¶ Κεφαλὴ dicitur etiam τοῦ κύτος τὸ πλυνόσδυμον. ex Aristot. lib. 2. de part. an. κεφαλὴ στέμνος, vrnæ caput & pars superior; κεφαλὴ τοῦ φρυκτωλοῦ τὸ ἐπὶ τῷ ἀκρῳ. Item caput & pars superior fulmẽ. Demosth. ¶ Κεφαλὴ exp. summa & conclusio apud Gal. ἐπιθεῖμεν ἤδη τῷ κεφαλῇ τοῦ λόγου. Nonnulli κεφαλὴν, apud Plat. in Timæo per fectionem, siue absolutionem, id est consummationem significare aiunt, κεφαλὴν τε & τελευτὴν ἐπιθεῖναι τῷ μύθῳ. * Κεφαλὴν appellatam λέγουσι κεκυφῶσαν. à cauitate: & Macedones hanc κίβδιν, Hippocratis κύβιστιν appellasse tradit Suidas.

Κεφαλίτης, ὁ, ὁ, vt κεφάλιτης λίθος, lapis angularis. Hesych.

Κεφαλικὸς, capitalis: vt κεφαλικὴ ἐχθρα, inimicitiæ capitales. Modest. c. 6, l. 27. digest. κεφαλικὸς φάρμακος, medicamenta capitis fracturarum quæ ad craniæ membranæ dupli caram vsque peruenere. Cels. l. 5, c. 19. Scrib. Larg. 20. Dioscor. lib. 3, c. 55. κεφαλικῶς, capitaliter. Herodian. l. 2, κεφαλικῶς κολασθήσασθαι.

Κεφαλώδης, ὁ, ὁ ἡ, caput imitans, caput repræsentans.

Κεφαλωτὸς, ὁ, ὁ, capitatus, caput habens: vt πρόσωπα κεφαλωτὰ, apud Dioscor. lib. 2.

Κεφαλὶς, ἰδος, ἡ, capital, capitium, tegumentum capitis, pileus. Aristot. rhet. 2. ¶ Item caput, capitulum, vasculum vt in plantis. Dioscor. lib. 3 ¶ Κεφαλὶς βίβλου, dicitur id quod & βίλλημα. Suid. Sic ad Heb. cap. 10.

κεφαλίδιον, capitulum. Poll. lib. 2. cap.

κεφαλισμὸς, dicitur simplicium numerorum vsque ad decem multiplicatio, cuius auxilio cæterorum etiam numerorum multiplicandorum ratio cognoscitur. Aristot. top. 8.

κεφάλιον, ὁ, caput, capitulum Dioscor. lib. 4. Plut. Symp. 2. Est & verbum rhetoricorum apud Hermog.

κεφάλαιον, idem. Luc. & Athen. l. 7. in radicula κεφάλαιόν dicitur τὸ ἀφῆς ἕως φύσεως καυλοειδὲς, vt schol. exp. apud Aristoph. in Nub. ¶ Item metaphoricè, quod summum & præcipuum est in re aliqua. Plat. l. 1. de leg. & Ifocr. in Areop. Interdum exp. summa, vertex & cardo: vt apud Demosth. Plut. Greg. Isocr. & alios. Et ἐν κεφαλαίῳ, vel ἐν κεφαλαίοις, item ἐπὶ κεφαλαίου, summatim, capitulatim. Thuc. Dem. Polyb. ¶ Item caput vnde fructus & reditus manat: idẽ quod ἀρχαῖον. Æschin. contra Ctesiph. ἅπερ τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν. ¶ Item in libris κεφάλαια sunt certæ partes in quas tanquam distinctæ. ¶ Apud Aristoph. in Ran. adiectiuè sumi videtur, quum inquit, κεφαλαίῳ ῥήματι. quod schol. exp. ῥητῷ.

κεφαλαιώδης, ους, ὁ ἡ, summarius.

κεφαλαιωδῶς, summatim. Aristot. rhet. 3.

κεφαλαιόω, ῶ, summatim & capitulatim attingo, in capita seu summas redigo. Thuc. lib. 6. πάσας πόλεις, τὰς μὲν κατὰ κεφαλαιώσεως: sic & lib. 3. & 8. apud eundem. ¶ Item caput vulnero. Marci 12.

κεφαλαίωμα, in summam subductor & colligor. Aristot. lib. 4. Meraphyt. Item actiuè pro κεφαλαιόω, Plat. lib. 9. de rep.

κεφαλαίωμα, τὸ, id quod in summam collectũ & subductum est: seu summa ipsa. Herodor. in Thalia.

κεφαλεία, ας, ἡ, inueteratus & ægrè cedens capitis dolor. Gal. & Aret. de diuturn. affect. l. 1. c. 2.

κέφαλος, ου, ὁ, cephalus: piscis è mugilum genere: sic dictus ἀπὸ τοῦ βαρυτέρου τῶν κεφαλῶν ὄντος.

Κεφαλῖνος,cephalinus,qui alio nomine βλεψίας. Idē ibidē.

Κεφαλίνη,ἡ,ea linguæ pars quæ ad fauces eſt,alias γεῦσις,ob acriorem guſtum,qui ineſſe ipſi putatur.Poll.lib.2.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Α'μφικέφαλος,ὁ καὶ ἡ, vtrinq; caput habens: vel biceps. vt ἀμφικέφαλα ὑποπόδια, apud Euſt. Item genus lecti ſic dictum quod vtrinq; habeat puluinar.Etymol.

Α'νακεφαλαιόω,ῶ,capitulatim & ſummatim repeto. Heſych.Ponitur & pro ſimplici. Ariſtotel. τὰ ἀναγκαῖα ἀνακεφαλούμενοι, ſummatim colligentes & repetentes. Exp.etiam peroro, apud Dion. H.

Α'νακεφαλαίωσις,εως,ἡ,ſummaria repetitio,repetitio antè dictorum per capita. Quintil.lib.6.c.1. In numeris verò & ſummarum collectione dicitur conſummatio.

Α'νακεφαλαιωτικὸς,ῦ,ὁ, vt ἀνακεφαλαιωτικὸν μέρος τῶν ῥηθέντων, pars qua ea quæ dicta ſunt repetuntur.Dionyſ.Halic.

Decomp. Ε'πανακεφαλαιοῦμαι,ſummatim enumero & colligo Hermog.

Α'ποκεφαλίζω capite priuo,caput amputo. Artemidor.

Α'ποκεφάλισμα,τὸ, capitis amputatio. Item ſordes quibus caput repurgatum fuit. Poll. Pro eodē dicitur & ἀποκεφαλίω.

Α'ποκεφαλισμὸς,capitis amputatio. Plut.

Ε'γκέφαλος,qui in capite eſt: vt ἐγκέφαλος μυελὸς, medulla in capite,i.cerebrum.Rufus Ephes. Item abſolutè ſiue ſubſtantiuè,cerebrū. Il. γ. Ω̃δέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος. Ariſtoph.in Nub. τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς, cerebro attonito & perculſo eſſe. Sic & apud Plut.de defectu orac.& Athen.l.7. Item in palma dicitur cacumen palmæ. Galē.lib.2.de alim.& apud Athē.lib.2. ex Nicand.in Georg.

Decomp. Ε'περιγκεφαλᾶν,deſipere,Poll.l.1.c.2.ex Ariſtoph.

Κωνεγκέφαλος. genitura ſpinæ dorſi quæ capite in pudenda defertur. Heſych.

Παρεγκεφαλὶς,ίδος,ἡ, cerebellum: pars cerebri durior & ſiccior,ex multis & paruis corporibus coagmentata, ſubflaua,ſpinalis medullæ principium.Ariſtot.hiſt.an.lib.1. cap.16.

Πεντεγκέφαλος,quinq; habens cerebra,quino cerebro conſtans.Theophr.hiſt.pl.lib.2.c.8. (œcon. l.2.

Ε'πικεφάλαιον,ου,τὸ,capitatio:id quod in capita penditur. Ariſtot.

Κακκεφαλῶ,ſecundum caput:Aeolica ſyncope pro κατὰ κεφαλῶ, apud poetas.

Περικεφαλαία,ας ἡ, galea,caſſis : ſic dicta quòd capiti circumindatur.Polyb.Strat. Euſtat. Item pro ſpiris capilli muliebris, vel pro ſuggeſtu comæ.Item dolor capitis. Theophr. hiſt. pl.lib 3 c.10.¶ Item pars quædam nauis.Poll.lib.1.

Προκέφαλος, qui habet caput prominens & acutum.Suid. Item verſus προκέφαλος,in quo prima ſyllaba abundat, aut cū ſequenti per συνίζησιν coit, Iliad.ε, Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις;

Προσκεφάλαιον,ου,τὸ, ceruical: puluinus ſeu puluinar quod capiti decumbentis ſupponitur. Ariſtoph.in Pluto.Plut. de diſcern. adul.ab amico.& Athen.l.10. Impropriè ſic dicitur puluinar quod ſedenti ſupponitur,apud Plat.polit.1.

Συγκεφαλαιόω,capitulatim & ſummatim complector, ſummatim & breuiter recenſeo. Sæpè in voce media: vt apud Ariſtot.pol.6.Xen.Pæd.8.& Polyb.lib. 4 Apud Aeſchin. συγκεφαλαιοῦν τὸ λογισμὸν, rationum ſummam conficere , repetito calculo ſummam contrahere.

Συγκεφαλαιοῦμαι,ſummatim cōprehēdor.Ariſt.metaph.l.9.

Συγκεφαλαίωσις,ſummaria complexio, collectio per capita. Areop.

Compoſita ſine præpoſitione.

Αἰγοκέφαλος,caprinum caput habens. Eſt & nomen auis, apud Ariſtot.lib.2.de natura anim.c.22.

Α'κέφαλος,qui ſine capite eſt,caput non habens. Luc. de ſcrib. hiſt.item metaph.qui principio caret.ibidem. Et verſus ἀκέφαλοι,apud Athen.l.14.qui vnam ſyllabam in initio breuem habēt. Item ἀκέφαλος, qui ſine autore certo eſt & origine:vt ἀκέφαλος αἵρεσις de cuius authore non conſtat. ¶ Item imperfectus.Plat.l.6.de leg.Luc.in Scytha.¶Item ἄτιμος.Suidę. ¶ Item nomen herbæ cuiuſdam vtilis ad ſplenicos , vt docet (Euſt.

Α'κεφάλως,ſine capite,ſine exordio.apud Hermog.

Αὐτοκέφαλον,ipſum caput.Ariſtot.lib.4. de anim.

Βαρυκέφαλος. graue & ponderoſum caput habens.

Βουκέφαλος,ſic dictus fuit equus Alexādri magni , ſiue ob toruū aſpectum,ſiue quod inſigne capitis taurini armo impreſſum haberet,vt docet Plin. Pro eodem Doricè βουκεφάλας dicitur.

Δικέφαλος.biceps.

Ε'κατογκέφαλος.centum capita habens.Pind.

Ε'κατογκεφάλας,idem.Ariſtoph. in Nub.

Εὐκέφαλος, bono ſeu egregio capite præditus. aut qui capiti conuenit & conducit.Poll.lib.2.c.2.

Ε'χινοκέφαλος,dictus fuit Pericles à Cratino comico, quòd caput haberet ſimile echini capiti.Poll.l.2.c.2.

Κυνοκέφαλος,q.d.caniceps,caninum caput habens. Luc.in Hermot.Item impudens.Ariſtoph.

Κυνοκεφάλαιον,artemone herba quibuſdā dicta Heſych.pro quo & κυνοκέφαλον & κυνοκεφάλιον.

Λεοντοκέφαλος,leonis caput habens,leoniceps.Luc.in Her...

Λιθοκέφαλος,lapideo & duro capite præditus. Athen.lib...

Ariſtot.

Μακροκέφαλος, longum caput habens. Hippocr.libro de ... & aquis.& Poll. l.2.c.2.

Μεγαλοκέφαλος,cui magnum caput eſt,capito.

Μονοκέφαλος,vnicum caput habens.Dioſc.l.2,c.182, ... Αἰγύπτω μονοκέφαλόν ἐστι.

Μικροκέφαλος , qui eſt paruo capite.

Μυοκέφαλον,dicitur ſpecies τῆς σταφυλῆς, parua adhuc ... cipiens,& capiti muſcæ ſimilis. Plura pete ex medicis.

Ξηροκέφαλος,qui capite eſt ſicciore.Alex. Aphr.

Ο'ξυκέφαλος,qui acuminatum caput habet.Poll.l.2.c.2.

Προκέφαλος,idem quod μακροκέφαλος,Euſt.

Πολυκέφαλος,multa habens capita. Plat.

Στρουθοκέφαλος,habens caput paſſeris aut ſtruthocameli ... mõſtroſus.Plut.περὶ πολυπραγμοσύνης. Στρουθοκέφαλοι ... dicuntur fœtus exili capite.

Σχινοκέφαλος,habens caput bulbo ſimile,i.oblongum ...

Τρικέφαλος, triceps, tria habens capita:Cerberi epith. ... Suid.

Υ'γροκέφαλος,qui humido eſt capite,Alex.Aphrod.

Υ'δροκέφαλον,tumor capitis aquoſus.de quo Aet.& Aegin.

ΚΕ'Ω.findo.σχίζω. ¶ At pro κέω iacere cupio. vide in ...

Κείω per epentheſin τοῦ ι pro κέω findo. vt Od. ξ, Κεῖε ... σχίζη δρυὸς ἣν λίπε κείων,i σχίζων,vt exponit Euſtat.¶ ... iacere cupio vide in Κεῖμαι ¶ Κείω,i.vro,vide in ...

Κεάζω.F.σω.findo:idem quod κέω ſiue κείω. Od ξ, ... λεῖ χαλκῷ.Od υ, ἦ καὶ ἐπισταμένως κέασσε ξύλα.Iliad.π, ... ἄρ ὀστέα λευκά.findebat oſſa. Apud Nicand. in Ther. ... ἢ ὅλμῳ κεάσαις ἢ ῥωγάδι πέτρῃ ſchol.exponit τρίψας, ... conterens,comminuens:vel tundens, contundens.

Κεάζομαι,findor.Il.υ, ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη, fiſſa ...

Κέασμα,τὸ,fractura,vel fragmentum.Heſych.

Κέαρ,quomodo huc pertineat , vide ſuo loco.

Compoſita : ex κεάζω.

Α'κέαστος,qui ſindi & diſſolui ſeu frangi nequit. Heſych.

Α'κέανος.leguminis genus, quod nō niſi ægrè ſindi ... ſolum poteſt.Heſych.Etym.& Suid.

Α'μφικεάζω,circūcirca ſindo ſeu ſcindo.Od. ξ,τὸ μὲν ...

Α'νακεάσαι pro ſimpl. κεάσαι) ſindere.

Εὐκέαστος,ſiue εὐκέατος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui facilè ſindi poteſt ... item qui facilè frangi poteſt. vt εὐκέαστα ξύλα apud ... κέδρος εὐκέατος. Od.ε.

ΚΗ'ΒΟΣ,ου,ὁ,cebus.animal è ſimiarū genere,caudam ... quod & ipſum ancipiti natura , partim hominē partim ... drupedem beſtiam imitatur. Ariſtot.hiſt.anim.lib.2.cap...

ΚΗ'ΔΟΣ,εος,τὸ, cura, ſolicitudo. Od.χ, Τῶν δ' ἄλλων ... ἐπεὶ οὔ τι μάλα σφίσι κῆδος ὄπωπα, οὔ τί γε πένθος.¶ Item mœror,luctus,moleſtia ... & damnum.Il α Ο'ς νῦν Αργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκε ... -Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται Ἐκ Διός. Sic apud Plat. ... τι ἡμῶν κῆδος φροντίζει ἐννοεῖς ὅτι καλλωπιζόμεθα. ¶ ... quiæ,funus,parentalia, cura quam gerimus funeris ... quiarum alicuius.Plut.in Solone.Et Ariſtot.eth.9.cap ... εἰς τὰ κήδη δὲ μάλιστ' οἴονται δεῖν τοὺς συγγενεῖς ἀπαντᾶν ... τὸ ¶ Item affinitas.vt κῆδος συναψαι, affinitatē cum ... trahere.Eurip.Et pro nuptijs.vt Thuc. κῆδος τὸ ... Eurip.in Phœn.Polynices κῆδος Α'δράστου λαμβάνει ... filia eius in matrimonium accepta affinis Adraſto fuit.

¶ Deriuata à κῆδος, cura.

Κηδέω,ῶ,F.ήσω vel έσω curo,curam gero.Il ω ... σουσι. & Il.θ, Ο'λλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ' ...

Κηδεμὼν,όνος,ὁ,qui rei alicuius curā gerit, qui ... de re quapiam.Theogn. Παῦροι κηδεμόνες τοῦ ... Sic & Il.ψ. Exponitur & curator,procurator: vt apud ... δεμόνα τῆς τυραννίδος,procuratorem imperij ſeu tutorem ... ſpecialiter,tutor,apud Ariſtoph ¶ Alias ſignificationes ... paulò pòſt, in claſſe deriuatorum ſecunda & tertia.

Κηδεμονεὺς,idem.apud Apoll. Arg.

Κηδεμονία ἡ,curatio,cura alicuius rei,ſolicitudo ... alio.Plut.de vita M.l.3.Syneſ.ep.44.

Κηδεμονικὸς,οῦ ὁ,accuratus , cui adhibetur cura illi ... quod κηδεμονία nominatur.Itē qui curā gerit & procurat ... alicuius negotij. Sic deus dicitur κηδεμονικός,apud ...

Κηδεμονικῶς,ſolicitè,ſedulò,magna cura adhibita. ...

Κήδιστος,ου,ὁ, clariſſimus , doctiſſimus,cuius præcipuè ... cura à nobis.Od.κ.

Κήδομαι,curam gero,curo,ſolicitus ſum de aliquo. ... & ſatago.Il.α Κήδετο γὰρ Δαναῶν.Xen.Pæd.8. ... πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ.Iſocrates κήδεσθαι & ὀλιγωρεῖν inter ſe oppon... vt contra κήδεσθαι & φροντίζειν de eadem re dixit.¶ Alias ſigni... ficationes vide in ſequentibus claſſibus deriuatorum.

Κήδειος,ου,ὁ,cuius curam gerimus,charus,amicus.Il.τ. ...

... ſolicitus,anxius. A Suida exp.ὁ κηδόμενος καὶ φροντίζων ὅλων.

... ſolicitus ſum.

... dignus cuius cura geratur,in precio habēdus ob virtutem aliquam.Il.ι,Οἱ οἱ κεδνότατοί τε φίλτατοί ἦσαν ἁπάντων.itē ... randus:vt apud Greg. οὐκ ἐφύλαξα θεοῦ μυστήρια κεδνά. Exponitur etiam prudens , q. d. cuius animus curas prudentes ... Od.α v.225. item probus honeſtus, vt ἄλοχος κεδνὴ, a... Hom.& ἔργα κεδνά.apud Heſiod.

..., curam alicuius rei gero. Eurip. κηδεύσω σ' ἐγώ.

..., qui curam gerit alicuius,curator. Ariſtot.in probl. ſect.19.

..., cura dignus. Iliad.ψ.

Compoſita.

Α'κηδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, nullam curam gerens , neglectui habens,negligens.Od., & Plato de leg.item nihil timens,audacter aliquid faciens.Il.φ.item paſſiuè incuratus,neglectus. Od.ζ.

Α'κηδέως (aduerb.)ſine cura,neglectè.

Α'κηδέω,F.ήσω & έσω,non curo,negligo.Il.ψ.

Α'κηδιάω,F.άσω,negligenter ago,negligens ſum circa quid... apud Baſil.Chryſoſt.

Α'κήδεστος,ου,ὁ καὶ ἡ,incuratus,neglectus. Α'κηδέστως (aduerb.) ſine vlla cura,temerè,negligenter.Apoll.Arg.2.

Α'κηδέστως,idem quod ἀκηδέστως, in anthol.epigr.Exponitur & immiſericorditer.Il.ω.

Α'κηδέω,negligo,ſolicitus non ſum.

Δημοκηδὴς,plebicola & publicola. Plut.in Publ. & Strabo l.14.

Βαρυκηδὴς, graues curas habens,aut graues & moleſtas curas ferens.Od.ε.Exponitur & δεσφύλακες, ab Heſychio.

Λαθικηδὴς, curarum obliuionem inducens, curas obliuione tegens.Il χ.Plut.in ſymp.Syneſ.ep.1 6.

...,idem quod κήδομαι Od ξ.

..., τοῦ ἀνδρὸς,viri curam gero.

..., curam gerens,ſolicitus de aliquo. Od.φ.

¶ Deriuata ex κῆδος,mœror,triſtitia,&c.

Κηδέω, mœrore afficio,augo, moleſtus ſum alicui. Il ε, κῆδε τε θυμόν, angebat animum.item lædo, noceo, damnum infero.Il.ψ. ... ἐμοὶ τὸ κήδειν ὃς κέ με κήδει.Sic Od.ψ,οἵ θ' ἑὸν οἶκον. ...) a κήδω.

Κήδομαι, mœrore afficior, mœreo.item moleſtia afficior. Ilia. ... κηδόμενος. Sic Il.π. [citus.

Κηδοσύνη,ἡ,mœror, mœſtitia. Κηδόσυνος,mœſtus. Exp. & ſoli...,locus quidam tenebroſus. Suidas.

Compoſita.

Α'κηδὴς, triſtitia vacans,non anxius,ſecurus. Iliad.ω, αὐτοὶ δ' ἀκηδέες εἰσί. Et Heſiod.in Erg. ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες.

Α'κηδία ἡ,vacuitas mœroris.item contra, mœroris abundantia.apud Luc.

Α'κηδιῶ,animo concido,mœrore graui afficior.Cyrillus.

...,mœrore graui affectus.

...,recentem mœrorem habens.Heſiod. in Theog.

..., multum mœroris ſeu luctus habens, magno mœrore affectus.item multum mœroris afferens. valde luctuoſus. Nicand.

¶ Deriuata ex κῆδος, funus.

..., funeris ſeu exequiarum curator. Theocr.in epigr.

..., exequias alicuius curo. Ælian. οἵ γε κηδόμενοι τοῦ ἀνδρὸς ... Tyrtæus de virtute bellica. ἀργαλέῳ δὲ πόθῳ ... πόλις.

..., curam funeris gero ſeu exequiarum aut parentalium. Plut.in Fabio, Φάβιον ἐκήδευσαν. Dicitur & κηδεύειν τὸ σῶμα, apud Plut.Exp.& ſepelior.

..., mihi funus exhibetur. Plut.de Socr.dæmone.

Κηδεία,ἡ,funeratio,parentatio,ſepultura.Exp.etiam τὸ ἐπὶ τῷ ... Apoll. Arg.2. Herodian.lib 4.

..., cura ſepulturæ dignus.apud Didymum.

Compoſita.

Α'κήδευτος,ου,ὁ καὶ ἡ,inhumatus,infuneratus.Il.ζ.

Α'κηδὴς,inhumatus,inſepultus, exequiis carens. Il. ω, Ε'κτωρ ... & ἀκηδέα σώματα.Od.ω

Α'κηδέως, aduerb.ſine ſepultura.apud Suid.

Α'κήδευτος,idem quod ἀκήδεστος Plut.in Pericle.

Κήδειος, funebris,ad funus pertinens. Plato de leg.

Ε'πικήδειον,ου,τὸ,eſt quod dicitur cadauere nondum ſepulto. apud Suid.

Συγκηδεύω,vnà funero,ſeu vnà ſepelio. Συγκηδεύομαί σοι,vnà tecum funeror.vnà tecum ſepulturæ mandor.

¶ Deriuata ex κῆδος, affinitas,nuptiæ.

..., affinis.affinitate coniunctus. Moſch.idyll.2.

Κηδεστὴς,οῦ,ὁ,idem quod κηδεμὼν.apud Plat.& Xen.apomn.lib.1. item peculiariter,gener.Plut. & Iſocr. in Helene.itèm ſocer, pater puellæ. Etymol.item qui dat in matrimoniū & qui accipit.Suid. ¶ Item frater vxoris, apud Demoſth. Apud eundem ſic dicitur frater qui dat in vxorem,& is qui accipit.

Κηδεστικὸς,ad affinitatem pertinens. Euſt.

Κηδεστία,ἡ,affinitas.Xen.Hellen.2.

Κηδεστὴς,idem quod κηδεστὴς,apud Poll.lib.3.cap.2.

Κηδεύω,affinitatem contraho,matrimonium contraho.Euripid. κηδεῦσαι λέχη. Ariſt.pol.l.5.c.7. ἔξεστι κηδεύειν ὅτῳ θέλωσι, ſic Laert. in Ariſt. κηδεῦσαι αὐτῷ δόντα τὴν θυγατέρα, affinitatem cum illo contraxiſſe.Item affinis ſum , ſeu affinitate coniunctus.Plut.in Demetr.Et ſocer ſum.apud Appian lib.5.de bello ciuili.

Κηδεία,ἡ,affinitas. Κήδευμα,τὸ,affinitas.Eurip.in Oreſt.

Compoſita.

Προκηδεῖς,οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἱ κεῖοι i.affines,Heſych.Herod προσκηδέες αὐτῷ ἐόντες.affines ei erant.ſeu neceſſitudine coniuncti.

Συγκηδεσταί qui duas ſorores in vxores duxerunt.

Φιλοκηδὴς, affinitatis amans , affinium ſuorum ſtudioſus. Apud Ariſtoph. φιλοκηδὴς λόγος,exp.κηδεμονικός.

ΚΗ'ΘΙΟΝ & κηθάριον, ου τὸ, vaſculum, in quod calculi & ſuffragia ſeu ſortes coniiciebantur. Ariſtoph.in Veſp. σύρφακα τὸν ἄλλον Ε'κ κηθαρίου λαχαρίζόμενον & παραλίζοντα τὸ μηδέν. vide ſchol.Athenæus lib.11 τὸ κήθιον τὸ χωροῦν τοὺς ἀστραγάλους.

Κηκὸς,&c.viſſe in Καχός.

Κηκίω.in Κίω Κηλαίνω.in Κηλέω.

ΚΗΛΑ'ΣΤΡΑΙ. Heſych.ſunt σκαφίδες, ἀγγεῖα πεποιημένα nec non arbores quædam Theophr.hiſt pl.lib.1. cap.15.& lib. 3 ca.6. eiſdem arbores κηλάστρους appellat , numerans inter agreſtes & ἀφύλλους.Gaza quoque Lat.celaſtros vocat.

ΚΗΛΕ'Ω,ῶ.F.ήσω,mulceo,permulceo,delineo: & propriè verborum aut cantus dulcedine aut aliorum auribus gratorum illecebris. Cicero interpret. ſuauitate auditus animum delinio.Plut.de Herod. ἀμέλει ταῦτα & κηλεῖ καὶ προσαφίεται πάντας, omnes permulcent & attrahunt. ¶ A Suida exponitur etiam ἀπατῶ decipio.item βλάπτω,noceo.Ab Heſych.expon.etiam καταμαγεύω.

Κηλέομαι,οῦμαι,d. mulceor,permulceor,delineor. Plut. de ſolert. anim.κηλοῦνται μὲν ἔλαφοι καὶ ἵπποι σύριγξι καὶ αὐλοῖς. Plato.li.2. de rep. Θρασύμαχος γάρ μοι φαίνεται ὥσπερ ὄφις κηληθῆναι. Accipitur etiam pro,delector,oblector:apud Euſtath. epigrammate in Hecaten ſiue Dianam, τρίγλαις κηλουμένην.

Κηληθμὸς,οῦ,ὁ, mulcedo , aurium delinimentum , voluptas quà aures demulcentur.Od.λ.& ν.

Κήλημα,τὸ idem. Exponitur etiam ἀπάτη,apud Suid.

Κήλησις,εως,ἡ,actio ipſa mulcendi ſiue permulcendi aures, voluptas ſuauitate auditus animum deliniens.Plut.de ſolert. anim.

Κηλητήριος , mulcendi vim habens , cui permulcendi facultas ineſt.Eur.in Hec Δέξαι χοάς μου τάσδε κηλητηρίους Νεκρῶν ἀγωγούς.

Κηλητήριον ου,τὸ,delinimentum ad aures permulcendas propriè.vel illicium quo animum alicuius permulcemus.Soph. in Trach.pro eodem per ſyncopen dicitur κήλητρον. Heſych

Κηλήτωρ,ορος,ὁ.delinitor.qui aures alicui permulcet.

Κηλήτειρα,ἡ,quæ aures ſiue animum alicui mulcet,quæ dictis pectora mulcet.

Κηληδὼν,όνος , vnde σειρῆνας vel ᾠδικάς τινας δαιμόνας, hoc nomine appellata fuiſſe à Pindaro docet Euſtath.apud Pind. Vide & Athen.lib.7.

Κηλήτης, ου,ὁ, qui aurium illecebris decipit. qui mulcedine aliquem capit Suid.

Κηλαίνω,idem quod κηλέω,mulceo, demulceo, ſuauitate auditus animum delinio , permulcendo tractandoque manſuefacio. θέλγω.Heſych.

Αἰκάλλω,Κήλη quomodo huc pertineat,vide ſuo loco.

Compoſita.

Α'κήλητος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui mulcedine non eſt captus,aut qui permulceri nequit , qui per mulcendo tractandoque manſuefactus non eſt,aut manſuefieri nequit.Od.κ,Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν.

Καταληλέω,ῶ,demulceo,permulceo , ſuauitate auditus animum delinio.Dogma Stoic. κήλησις ἡδονὴ δι' ὤτων καταληλοῦσα.

Κατακηλητικὸς,qui permulcere ſeu demulcere poteſt,cui facultas ineſt permulcendi & ſuauitate auditus animum deliniendi.

ΚΗ'ΛΗ,ης,ἡ,dicebatur apud veteres tumor omnis, quacunque in parte eſſet:poſtea verò frequentius vſurpari cœpit de ſcroti tumoribus,quòd illi tūm crebriores eſſent,tum multo magis diuerſorum generum.Ramices à Latinis vocantur. Vide Gal.de tumor.præter naturam,cap.15. *Euſt.à κηλέω deriuari putat,ac dici κατ' ἀντίφρασιν.Suidas à χαλάω.

Κηλήτης,ου,ὁ,qui eo vitio laborat.Exp.hernioſus.Syn.in ep.

Compoſita.

Βουβωνοκήλη,ἡ,inguinis ramex:prolapſus inteſtini vel omenti in inguen. ſic tamen vt in ipſo inguine conſiſtat, nec deſcendat in ſcrotum.Paul.lib.5.c.53.

Βρογχοκήλη,tumor in gutture ſeu aſpera arteria exoriens.Celſus lib 7.c.13.

Ε'ντεροκήλη,tumor ſcroti delapſo in id inteſtino. Poll.l.4 c.25.

Ἐ⁓πιρρηκτικός, qui hoc morbo laborat, ramicosus, enterocelicus. Plin.

Ἐ⁓πιφλοκήλη, hernia quum omentum descendit in scrotum. vide Celsum.

Ἐ⁓πιφυσοκήλη, (decomp.) tumor scroti intestino & omento simul in ipsum deuolutis. Gal. de tumor. præter nat.

Κιρσοκήλη, varicosus ramex, hoc est, dilatatio vasorum quæ testiculum nutriunt. Paul. Aegin. lib. 3. c. 64. Ab Aëtio ponitur etiam inter mulierum morbos, dicitur que venarum esse dilatatio varicibus cruribus similis.

Υ⁓δροκήλη (decomp.) est dilatatio vasorum à quibus alimentum testibus suppeditatur, & lenti humoris aliqua scroti parte collectio. Autor definit medicarum.

Πνευματοκήλη, ramex ventosus. Paul. Aegin.

Παρακήλη, amex callosus (siue tophus) intesticulo aut in membrana erythroide concrescens, multum retinens, durus & inæqualis. Aegin. lib. 6. c. 63.

Σαρκοκήλη, carnosus ramex, ramicis genus quum caro inter tunicas increscit: seu est caro durior, quæ aliqua scroti parte increuit. Coll. lib. 4. c. 25.

Υ⁓γροκήλη. hirnia aquosa, seu ramex aquosus, seu aquosa collectio circa alterum testiculum, inter secundam & quartam membranulam. Poll. lib. 4. c. 25.

Υ⁓δροκήλη idem. tumor aquosus corporum scrotorum implicantium. Vide Celsum lib. 8. c. 18. & Paul. lib. 6. c. 18.

Υ⁓δροκηλικός, qui laborant aquoso ramice, hidrocelici. Plin. lib. 30. c. 8.

ΚΗΑΓΣ, ίδος, ἡ macula Plutarc. de am. f at. σοφὸν ἐν ἑαυτῷ ὥσπερ βαφὴν ἢ κηλῖδα δόξαν ποιῶν ἰδιωτικὴν καὶ δυσκάθαρτον. Synet. πὰρ ἀμφοτέροις λύσσα ἰχθὺς ἀσθὲς ἔχει αἰσχυντότατος κηλῖδας, ineluibilium maculam ictat iunt. Idem epist. 105. ἐμπεσοῦσαν κηλῖδες ἐσθ' αἱ τῶν πεζῶν, ineffabilibus plenum maculis. Et etiam vicus, cicatrix, cæcus item probrum, Hesych. Sic apud Suid. τοῦ βίου τὸ αὐθρώπων κηλῖδα ἀσφαλτοφόρον. Et Herod. lib. 6. σφι εἰσὶ τε ἐν κηλῖδι πᾶσι ἀσχίσι αἰσχίστοισι.

Κηλίδωσις, maculo, labe fœdo.

Κηλιδωτός, ή, ὸν, maculatus, labe fœdatus.

Ἀ⁓κηλίδωτος, ος, ὸν, ἡ, ὸ (comp. immaculatus, cui macula seu labes aspersa non est. v. ἀκηλίδωτος βίος, vita immaculata. Sap. c. 4.

Κῆλος &c. alias in Κᾶλος.

ΚΗΜΟΣ, οῦ, ὁ, camus: fiscella è vimine qua capiunt purpuras, Hesych. vt nassa apud Latinos. Item operculum è vitili simile infundibulo quod iudiciariæ vrnæ superponitur. Aristoph. in Vesp. κεκπτισμένω ἐπὶ ταῖς κνημῖσι, ψηφιζομένων ὁ πλοκάτης. Et aliquanto post, βάλλε κημὸς, in malam rem abiice camos. item fiscella è vimine aut reticulum è funiculis plexû quod equisones equis & muliones mulis circumponunt impositio in id hordeo, auenâ, fœnô: e, ita vt equi mulive in itinere non subsistant quærendi pabuli gratia. Est etiã species fræni, Hesych. quod circuminiicitur equis mordacibus. Xen. de re equestri, ὁ κημὸς αὐαπαθὲς μὲν ἐ κωλύει, δάκνειν δ' οὐκ ἐᾷ. Eust. dicit esse linteum aliquod velamen, quod panifices ori & naribus circumponant. vt apud Athen. lib. 12. (de panifice) ἔχων αὐχενῖ σίμβλῳ κάμινον ἐτρόπου τὸ σῶμα. * Etym. à κήμω τὸν, deduci scribit vt fit κημὸς quasi κήμμος.

Κημόω ω̃ camum circumpono. apud Xen. loco citato.

Κήμωσις, fiscellæ seu cami circumpositio. Hesych.

Κήν, vide in Ἐ⁓αὐ Κήνει pro ᾖ ἐνεί.

ΚΗ'Σ. secundum Apionem dicitur ὁ λάρος qui ad καύνους. Quidã exponunt αἴθυιαν, mergum: alij κίχφον: alij diuersam esse aucm volunt. Od. ο. Α'ντλω δ' οὐ δύσεται ποσὶν ὡς ἐπαλὴν κηΐ. Eadem auis nominatur κάνξ & κηρύλος, ceys & cerylus. Aristot. ramen hist. an. lib 8. c. 3. κηρύλον diuersam esse à laro, mergo, ceppho indicat & Antigonus apud schol. Aristoph. scribit κηρύλους dici mares alcyonum.

ΚΗ'ΠΟΣ, ου, ὁ hortus. Od. δ. Κεκμῆκι κηπουϊκῇ πολυδίψιον. Athen. lib. 1. ὧν οἱ πὰ κῆπα γοητείαις θελκόμενοι οἰκομίζεσθαι ἐπίλιζοι ἐπιθέμενοι * Ἀσκάρης significante φυτῶν. d-ducun: Etymolo. Eust. Hesych. vt κῆπος sit, ὁ εὐχαριτόβρυτος καὶ δώδιμος τόπος. ¶ Item pecten, pubes muliebris. vt apud Laertium, πηδᾷ δ' ἐπ' ἰξύϊ καὶ κῆπον ἰηλάσας, i. nunquid eius ventrali sublato ipsius pubem alpexit? ¶ Item κῆπος, tonturæ quoddam genus, de qua Poll. Hesych. Suid Eust.

Κηπῶν, hortensis. vt σμίλαξ κηπαία, apud Dioscor. Κηπαία, ἡ, cepaa herba de qua Dioscor. lib. 3. c. 168.

Κηπεύω, hortum colo, vel in horto colo aut excolo. Exp. & in horto sero. Tpeophylactus in epist. ἵνα ἀπωφέλητος ἡσυχὴ κηπεύσειν. in suis hortis colunt.

Κηπεύσιμος, dicuntur plantæ. apud Theophr. & Athen. lib. 2.

Κηπεύσιμος, hortensis. q. d. in horto satus vel cultus.

Κηπεία, ἡ, cultura horti. Plat. deleg.

Κηπίον ου, τὸ hortulus. Thuc. Item illud tonsuræ genus, quod etiam vocatur. Luc. in Lexiph.

Κηπύλιον, itidem hortulus. Laert.

Composita.

Ἀ⁓γεωκήπιον, τὸ hortulus inultus, apud Strab. lib. 16.

Ἐ⁓πικήπιος αὖρα, hortensis aura.

Μαιόκηπος, furiosè libidinosa, cuius pubes seu pectines apud Aristoph.

Φιλόκηπος hortorum studiosus. Laert.

Κήπι. vide in Ἐ⁓πί.

ΚΗΡ. ρός, ὁ, fors fatum. Soph. in Trach. Α'λ' ἐκτὸς τοῦ πρὸ κηρὸς ἐλεύθερος ψυχὴ πελαθῇ κὴν αὖθις εἶσι ἐ πάλιν. Plutarch. Ἀλλὰ τὴν μὲν ἐμὴν ἀπολαύσεσθαι τῆς ἀρετῆς ἐλπὶς ἀγαθὴ καὶ κηρὸς ἐπιτρέπει. Item ἀδικία κηρὸς ἐστὶ τοῦ ἀδικεῖν. Et ἀδικεῖν κὴ κηρὸς ἀλλήλοις. ii. β. ὃν μὲν κῆρες ἔβαν Ἀΐδαο δόμονδε. Item φέρουσι κῆρες. Cicero interpr. Qui non funeris lugentibus, sed fatis. Absque θανάτου positus exponitur lethum, vt ὁ Σαρπηδὼν οὐ νῦν γε κῆρα δέξεται. Od. ρ. τάττεται φίλοις ἐ κῆρα θανεῖν. Il. γ. κὴρ ἀλύεσκον. lethum fugiens. Plutarch. ἐμοὶ δὲ καὶ τὸν ἐκ τῆς ἀρετῆς κῆρα καὶ τὸν ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ὑφήσεται, & κῆρας, ἐσθ' οἱ μὲν ἀγαθοὶ κῆρα ἀλλήλοις. Item metaphoricè pestis, apud Suid. Exp. & dira calamitas, noxa, apud Plat. l. 11. de rep. Theogn. ἀνθρώπων κῆρα φυτεύομεν. plant. lib. 5. c. 14. locis quoque suas κῆρας tribuit, fatales ægritudines & morbos. Promoth. accepit scriptum eius schol. in Philoct. πῶς γὰρ αὖ νοσῶ, ἵνα μοι κῆρ ἐπιστραφῇ; Eurip. Κὴρ ἐπ' ἐμοὶ ἔστω, lib. 1.

Κηρίσπορος, ὁ, ὸν, ἡ fatalis, noxius. Hesych.

Κηρεῖον, ου, τὸ, ἡ, dura cera obductus. vt σκληρύνουσι δίκτυα ἀκηρεῖα. Poll. Item qui ob ceræ duritiem difficulter scripturam admittunt, diu autem quæ inscripta fuer, retinent.

ΚΗΡΙΑ. ας, ἡ, proprie dicuntur folliculi fabarum qui decedunt dum coquuntur, seu, vt alij interpr. reiecta menta fabarum. Cratin. Ἀκμὴν ἴχνη τὰ κηρία τῶν κυάμων. Erotian. κηρίδιον apud Hippocr. expr. acerum & furfurum: Atticam efferi vocem annotans.

Κηρύλος, vide in Κᾶξ Κηρύλος, &c. cide in Κηρύς.

ΚΗΡΥΣ, υκος, ὁ, ἡ, prær. p. (a verbo κηρύσσω derivari tradit Eustath. vnde ab Homero. ἡ, dici ἄπυια κήρυξ. eo ma quadam etymologiæ) vt Il. 6. κήρυξ ὁ κηρύκειον λιγυφθόγγοισιν κέλευε Κηρύσσων ἀγορῆνδε κομήτας Ἀχαιούς. Iliad. ψ. εὖ δ', ἄγε, κήρυξ Χεροὶ σκῆπτον ἔχων ἐπιπείθεο τ' ἐκέλευσεν Ἀγάμεμνον, Xenoph. Hellen. 2. ὁ δὲ κήρυξ κηρύξας ἐμβοᾷ· ὃν ἡ βουλὴ ἀποστεφανοῖ ἐν τῷ θεάτρῳ ἅλλος. Herodian. lib. 1. ἀπεδείκνυτο τοὺς κήρυκας, vendi sub præcone, vel per præconem, subiici voci præconis. item caduceator: Iliad. ψ. Et Xenoph. Hellen. 4. ἐπιμελὲς κήρυκος, τοὺς ἀποδόσεις τὰς νίκας ἀρίστους ἀγωνιστὰς, Iliad. ψ. εὖ δ', ἄγε, κήρυξ Χεροὶ σκῆπτον ἔχων idem lib. 4. ἐπιμελὲς ἐφαίνετο ἀμφὶς δύο κήρυκας, ἀκροβολισταὶ καὶ ἀκοντισταί. ¶ Κήρυξ, pacis apud Aristot. Latinè baccinator, (vt alij, murex. Plin. l. 9. c. 35. ¶ Κήρυξ, auis quædam, quæ & ἀετίτης.

Κήρυκεῖον vel κηρύκιον, ου, τὸ caduceus, scholiastes, Thuc. lib. 1. annotat κήρυκιον fuisse lignum rectum, habens duos angues sibi inuicem implicitos. 8. facies habentes sibi obuersas. Vide plura apud eundem, item apud Suidam: nec non apud Polybium lib. 3. ¶ Κηρύκειον, merces quæ datur præconij nomine. ¶ Κηρύκιον, signum ecclesiæ. Procl.

Κηρυκεῖον, caduceatoris munus obeo. Poll.

Κηρυκεῖα, ὡν, τὰ, vel κηρύκειος, munus caduceatoris. Herodot. lib. 7. Et etiam merces quæ dabatur præconibus venditionem seu actionum nomine.

Κήρυκα vel κηρύττω, præd. o, præconio, pronuntio, promulgo. Xenophon. ἐκέλευσε καὶ ποιητὰς τοὺς ἀγωνιστὰς κηρύττειν ἐπὶ ἅλλοις ἀνδράσιν ἀγαθοῖς γενομένοις idem Pæd. 4. κηρυξάτω μὴ ἀδικεῖν μηδένα τῶν ἀγορανομούντων. præcipiat. de quis, & eorum præconio vocu seu conuoco, aut cito; eum accuf. vt Iliad. 6. Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε Κηρύσσειν ἀγορὴν κομόωντας Ἀχαιούς, præconio vocare ad concionem. Sic apud Plut. in apophth. τὸ δὲ ἀσκὸν ἀπαγαγὼν ἠρώτησε τί ὁ νικῶν ἐν ὀλυμπίοισι, ἢ ὁ κηρύσσων τοὺς νικῶντας; ¶ Κηρύττειν dicuntur ἰδίᾳ καὶ ἐν τῇ πόλει. ἰδίᾳ μὲν οὖν ἐκέλευσε τὸν κήρυκα εἰπεῖν τοῖς ὠνουμένοις τὸν ἅλας, ἐν δὲ τῇ πόλει ἐκήρυττε τοὺς ἀποδομένους τὰ ἅλατα. Item κηρύττειν, de quis, & eorum præconio vocu seu conuoco, aut cito; eum accuf. vt Iliad. 6. Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε Κηρύσσειν ἀγορὴν κομόωντας Ἀχαιούς, præconio vocare ad concionem. Sic apud Plut. in apophth. τὸ δὲ ἀσκὸν ἀπαγαγὼν ἠρώτησε τί ὁ νικῶν ἐν ὀλυμπίοισι, ἢ ὁ κηρύσσων τοὺς νικῶντας; ¶ Κηρύττειν dicuntur ἰδίᾳ καὶ ἐν τῇ πόλει. ἰδίᾳ μὲν οὖν ἐκέλευσε τὸν κήρυκα εἰπεῖν τοῖς ὠνουμένοις τὸν ἅλας, ἐν δὲ τῇ πόλει ἐκήρυττε τοὺς ἀποδομένους τὰ ἅλατα. Item κηρύττειν, de quis, & eorum præconio vocu seu conuoco, aut cito; eum accuf. vt Iliad. 6. Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε Κηρύσσειν ἀγορὴν κομόωντας Ἀχαιούς, præconio vocare ad concionem. Sic apud Plut. in apophth. τὸ δὲ ἀσκὸν ἀπαγαγὼν ἠρώτησε τί ὁ νικῶν ἐν ὀλυμπίοισι, ἢ ὁ κηρύσσων τοὺς νικῶντας; ¶ Κηρύττειν dicuntur ἰδίᾳ καὶ ἐν τῇ πόλει. ἰδίᾳ μὲν οὖν ἐκέλευσε τὸν κήρυκα εἰπεῖν τοῖς ὠνουμένοις τὸν ἅλας, ἐν δὲ τῇ πόλει ἐκήρυττε τοὺς ἀποδομένους τὰ ἅλατα.

ΚΗΡΟΣ. ου, τὸ cera. Odyss. μ. κηρῷ μὲν πρῶτα ἰδὼν ἐπιμάσσατε λευκῷ, ἐξ ἐμέθεν ἔτι τοῦτο σαφῶς ἐπιδέρκεται ὄσσε, πᾶσι δ' ἐπιπλώσω. ludicris ex cera figmentis. Herodian. l. 4. μικρὰ πλάσματα κηρίνων ἐλεφάντων τε καὶ σιδήρου καὶ χαλκοῦ ἐπιδείκνυσθαι. statuam ceream. De ceræ generibus & vsu Dioscor. l. 2. c. 105. & Plin. l. 21. c. 14.

Κηρώδης, ους, ὁ, ὼ, ἡ, cerosus, cerinus, ceram referens.

Κηρόω, ω̃, cero, cera obduco seu circumlino.

Κήρωμα, τὸ, tabula cerata in qua antiqui scribebant. hinc ceratura. Item vnguentum quod fit subacta oleo cera in palæstris vtebantur athletæ. Plut. in lib. an sen. ad rempub. gerend. sit.

Κηρωμένος, ου, ὁ, ceromatus, ceromate vnctus.

Κηρωματιστής, οῦ, ὁ, qui ceromate aliquem vngit ad ceromatem palæstricum.

Κήρωσις, εως, ἡ, materia ex qua cera conficitur. Aristot. hist. an. lib. 5. c. 22.

Κηρωτός, ὸν, ὁ, ceratus, cera obductus. vnde κηρωτὴ μέλαινα tum rosacea apud Dioscor. τὸ κηρωτὸν, cerotum medicamenti genus, sic dictum, quod magna ex parte cera confet.

Κήρινος, η, ὸν, cereus. vt κήρινον πλάσμα, apud Plat. in Theæt. Et κηρίνης γυναῖκες, cereæ mulierculæ: vel quæ ceris in facinus corpore vtuntur. apud Philost. ep. 39.

Κηρίνης, ου, ὁ, cerinthes, gemma ceræ similis. Plin.

Κήρινθον, ου, τὸ, cerinthum. Numeratur inter fleros asfines. Theoph. hist. plant. li. 6. c. 7, & putatur id esse quod cerinthe vocat Plin lib. 21 c. 12. Vritur & Arist. hist. an. lib. 9. c. 40.

Κηλίον, ου, τὸ, fanus: cerea cellula, ipse domicilium in quo apes mellificant. Hesiod. in Theog. Athen. l. 15. Aristot. l. 5. c. 22.

ἦσιν τὰς τ' ὀφειλὰς δ' ὑπὸ γαῖαν, inuoca deos cœli.

Δημοσιομήνιον, seu κηρύγμα, præconio pronunciatio seu declaratio, aut denuntiatio. Xen. Pæd. 8. Item κηρύγματα dicuntur ea quæ præconis voce edicuntur. Interdum etiam κηρύγματα dicuntur ea, quæ per præconem venduntur.

Κήρυγμα, ατος, τὸ, præconium idipsum quod per præconem edicitur & promulgatur, edictum præconis voce factum. Demosth. pro corona γέγραπται τὸ κήρυγμα. Aristot. ἀκούσαντος τοῦ κηρύγματος ἐπὶ τοῦτο ἀναφέρειν, voce præconis edicti vt referret. Accipitur etiam pro ipsa promulgandi actione. Aesch. contra Ctesiph. μὴ ἐξαλεῖφειν τὸ τῆς κηρύγματος, quæstum non exercere in pronunciandis præmiis, i. in perferendis promulgationibus.

Composita ac primùm ex nomine κήρυξ.

Δεσμοκήρυξ, υκος, ὁ, ἡ, præco seu nuntius præcuniosus.

Ἱερογήρυξ, ὁ, ἡ, sacer præco, præco qui in sacris fauere linguis iubet, aut aliud quippiam inter rem sacram edicit. Synes.

Στρατοκήρυξ, exercitus præco. Reg. lib 3. c. 23.

Composita ex κηρύσσω.

Διακηρυκεύομαι, per caduceatorem seu præconem pacem peto, aut de pace ago, mitto caduceatores seu legatos de inducenda fœdere.

Ἐ⁓πικηρυκεύομαι, idem. Thuc. lib. 3. Dem contra Leptin. item passiua fign. apud Plut. in Themist.

Ἐ⁓πικηρυκεία, ipse actus mittendi caduceatores seu legatos, de pace aut fœdere. Dem. in orat. de pace.

Ἐ⁓πικήρυκος, legatio. præconium. Eurip.

Προσκηρυκεύομαι, caduceatorem mitto. ad.

Composita ex κηρύσσω.

Ἀ⁓κήρυκτος, ου, ὁ, ἡ, per caduceatorem seu per præconem non indictus. vt ἀκήρυκτος πόλεμος, apud Herodot. & Demosth. pro Ctesiph. Dicitur etiam ἀκήρυκτος χρόνος, implacabilis inimicitiæ, apud Plut. Item præconis voce non celebratus seu præconio. Aeschin. in Ctesiph.

Ἀ⁓κηρύκτως, citra caduceatorem, vel absq. caduceo Thuc. l. 1.

Ἀ⁓κηρυκτεί, idem quod ἀκηρύκτως. Thuc. l. 2.

Ἀ⁓νακηρύττω, voce præconis renuntio, voce præconis promulgo & proclamo Luc. ἀνακηρύττουσι τετράκις. Item generaliter renuntio, denuntio Xen. (de fœtu fugitiuo) ἅλλως πως κελεύσω σε ὠνητὸν ἀνακηρύξαι, vt si recuperetur præmium eius inuentori denuntient. Item, prædico, laudum præconium tribuo. Synes. p. 122.

Ἀ⁓νακήρυξις, εως, ἡ, renunciatio siue pronunciatio quæ voce præconis fit, promulgatio quæ per præconem fit. Specialiter autem quum de victore dicitur, est pronunciatio qua ipse victor præconis voce edicuntur. Interdum etiam κηρύττειν dicuntur ea, quæ per præconem venduntur.

Κήρυγμα, ατος, τὸ, præconium idipsum quod per præconem edicitur & promulgatur, edictum præconis voce factum. Demosth. pro corona γέγραπται τὸ κήρυγμα. Aristot. ἀκούσαντος τοῦ κηρύγματος ἐπὶ τοῦτο ἀναφέρειν, voce præconis edicti vt referret. Accipitur etiam pro ipsa promulgandi actione. Aesch. contra Ctesiph. μὴ ἐξαλεῖφειν τὸ τῆς κηρύγματος, quæstum non exercere in pronunciandis præmiis, i. in perferendis promulgationibus.

Composita ac primùm ex nomine κήρυξ.

Δεσμοκήρυξ, υκος, ὁ, ἡ, præco seu nuntius præcuniosus.

Ἱερογήρυξ, ὁ, ἡ, sacer præco, præco qui in sacris fauere linguis iubet, aut aliud quippiam inter rem sacram edicit. Synes.

Στρατοκήρυξ, exercitus præco. Reg. lib 3. c. 23.

Composita ex κηρύσσω.

Διακηρυκεύομαι, per caduceatorem seu per præconem pacem peto, aut de pace ago, mitto caduceatores seu legatos de inducenda fœdere.

Ἐ⁓πικηρυκεύομαι, idem. Thuc. lib. 3. Dem contra Leptin. item passiua fign. apud Plut. in Themist.

Ἐ⁓πικηρυκεία, ipse actus mittendi caduceatores seu legatos, de pace aut fœdere. Dem. in orat. de pace.

Ἐ⁓πικήρυκος, legatio. præconium. Eurip.

Προσκηρυκεύομαι, caduceatorem mitto. ad.

Composita ex κηρύσσω.

Ἀ⁓κήρυκτος, ου, ὁ, ἡ, per caduceatorem seu per præconem non indictus. vt ἀκήρυκτος πόλεμος, apud Herodot. & Demosth. pro Ctesiph. Dicitur etiam ἀκήρυκτος χρόνος, implacabilis inimicitiæ, apud Plut. Item præconis voce non celebratus seu præconio. Aeschin. in Ctesiph.

Ἀ⁓κηρύκτως, citra caduceatorem, vel absq. caduceo Thuc. l. 1.

Ἀ⁓κηρυκτεί, idem quod ἀκηρύκτως. Thuc. l. 2.

Ἀ⁓νακηρύττω, voce præconis renuntio, voce præconis promulgo & proclamo Luc. ἀνακηρύττουσι τετράκις. Item generaliter renuntio, denuntio Xen. (de fœtu fugitiuo) ἅλλως πως κελεύσω σε ὠνητὸν ἀνακηρύξαι, vt si recuperetur præmium eius inuentori denuntient. Item, prædico, laudum præconium tribuo. Synes. p. 122.

Ἀ⁓νακήρυξις, εως, ἡ, renunciatio siue pronunciatio quæ voce præconis fit, promulgatio quæ per præconem fit. Specialiter autem quum de victore dicitur, est pronunciatio qua ipse victor præconis voce edicuntur. Interdum etiam κηρύττειν dicuntur ea, quæ per præconem venduntur. Poll.

Ἀ⁓νακήρυκτος, voce præconis renuntiatus, designatus, apud Areopag.

Ἀ⁓πωκηρύττω, per præconem vendo, proscribo, auctionor, in auctione vendo. indico licitantibus. Aliquãdo cum solo accus. Luc. κήρυγμα τῶν ἰδίων ἀπέδοτο ἅπαντα. Sic dicitur δεκαπηρύττειν τὰ παρόντα. Aliquando cum accusatiuo id & genit. precium denotãte. vt apud Luc. πόσου τοῦτον δεκαπηρύττεις· quanti hunc indicas? aut quanti hunc vendis? ¶ Item abdico. vt apud Lucian ἡμᾶς δὲ ἀπεκηρύξατο filios abdicare. Item, eiicio, expello aliunde: proprie tanquam à domo paterna. Apud Theodorit. hist. eccles. lib. 3. exp. extermino. in exilium mitto, finibus exp-llo. ¶ Item per præconem interdico.

Ἀ⁓πωκηρύττομαι, proscribor, in auctione vendor. vt Lucian. δὺ' ὀβολῶν δεκαπεκηρυγμένον, duobus obolis venditus, vel addictus. Item abdicor. apud Luc. Item, per præconem interdicitur mihi. Xen. Hell. 5. ἀπεκεκήρυκτο μηδένα μητοῦ σε φρατέρων Θηβαίων ἐπ' Ὀλυνθίους.

Ἀ⁓πωκήρυξις, venditio per præconem, proscriptio, venditio in auctione. Item abdicatio. Luc. A synesio vsurpatur etiam pro excommunicatione. Item interdictum, prohibitio.

Ἀ⁓πωκήρυκτος, abdicatus, qui propter delicta domo paterna eiectus fuit. Apud Synes. δεκαπεκήρυκτος τῆς ἐκκλησίας δεσποτῶν. excommunicatos ab ecclesia.

Ἐ⁓κκηρύττω, voce præconis euoco. Aristoph. in Acharn. Ἐ⁓κεχρὴ ἀλαζόν' ὄντ' ἐκκεκηρύχθαι τινι, in concionem vocatur.

Ἐ⁓κκηρύττω, voce præconis exterminio, edicto per præconem publicato expello. Aeschin. ἐξεκήρυξεν ὁ τῆς πόλεως, voce præconis eiecerunt ex vrbe, per præconem exilium ei denunciarunt.

Ἐ⁓κκήρυκτος, vode præconij exterminatus, præconis voce publicè expulsus & exactus. Metaphoricè apud Dionys. ἐκκήρυκτος τῇ θεολογικῇ μούσῃ ὁ ἀποστατικὸς ὄχλος, à theologia eiicitur & condemnatur.

Ἐ⁓πικηρύττω, per præconem denuntio. Xen Hellen. 1. ἐπεκήρυξε τοῖς αὐλίσκοις ἐς τὸ πέραν ἀλεκτόνων θοίνην τῷ ζεύγει, capitis pœnam præconis voce denuntiat. Et quo ne vlterioré parte traiecisset. Frequens est ἐπικηρύττειν ἀρᾴδειν τὰ ποιὰ, apud Dem. publico edicto proponere pecuniam quæ aliquem occiderit. Sic apud Herod. ἐπεκήρυξαν ἐπὶ Κορυβάντῳ ἀργύριον. Corydali caput petenti licentiam fui. Si emendetur lubbinus. Gregor. ὑπὸ ἀκηρύκτων ἡμῶν ἅλλων ὑπεκπύρξαν ἡμῶν ὑπὸ σκηνῶν.

κεκρύφαλον, per præconē præsignifico. Item per præconem prius edico. Sæpe accipitur pro κηρύττω. Aristot. œconom. 2. κεκήρυχεν ὠνεῖσθαι τὸ βελόμενον. Est etiam per præconem prius indico. V. κεκηρυχέναι πολλαχοῦ, apud Poll. cui opp. ἀκήρυκτον.

Συγκηρύσσω, vnde Συγκήρυγμα, commune præconium, i. pluriū comprobatio. Polyb.

Υπακηρύττω, silentium indico, audientiam facio. Item, polliceor aliquis publicum. Poll.

Κῆτος, ους τό, ceros, seu cetus: animal marinum inusitate & immanis magnitudinis. Od. μ. Δεινὸν δὲ πέλωρ ἐπὶ πόντου τε καὶ ἠπείρου μάζουσ' ἐλπεται Κῆτος. Et Od. 4. Ἠὲ μάλ' ἐν πόντῳ γε ὑποστὰς μέγα θῆρα μενοινᾷ ἐξ ἁλὸς. Sic Athen. lib. 7. dicit ὄνειρον τὸν τερβαπόντιος αὐξανόμενον fieri κῆτος. ¶ Apud Proclum est signum cœleste hoc nomine. Memoriæ eius Arat. quoque apud quem Cic. pistricem vertit.

Κητιδεύς, έως ὁ, ἡ ι, cetaceus, qui è cetorum genere est. vt κητιδέες ἰχθῦες. apud Athen. lib. 7. pisces cetacei. Sic τὰ κητιδέα dicuntur quæ cetacei generis sunt quæ cetorum genere continentur. Aristot. histor. anim. lib. 8. c. 2. τῶν δ' ἰχθύων οἱ μὲν ἄλλων κητιδέων.

Κητώδης, & κητώεις, & κήτεος, idem quod κητιδής. Dioscor. lib. 3. ἰχθῦς κητώεις. apud Hom. Od. λ. ἐπτάορες κήτεα, exp. μεγάλοις. Et Odyss. σ'. Δαλὸν δ' ἐκάμοντο κητώεσσαι, expon. μεγάλῳ. vel etiam plurima cete nutrientem.

Κητῶον ἡ, nauigium ceti instar magnum.

Κήτωμαι, Athen. lib. 3. tradit τὸ ἀποτίθεσθαι à quibusdam vocari.

Κῆτειος, videtur significare capturam cetorum, apud Athen l. 7.

Composita.

Βαθυδινήτης πόντος, apud Luc. dicitur vel quòd in profundis suis recessibus cetos habeat: vel quòd habeat cete ingentia.

Μεγακήτης, έος ὁ, ἡ, magna seu ingentia habens cete. Item ceti instar magnus, ceros magnitudine æquans. Il. λ. & Π φ.

Πολυκήτης, cetis abundans. Nili epith. apud Theocr. Idyll. 17.

ΚΗΦΗΝ, ῆνος ὁ, ficus quartum apum genus, μεγάθει μὲν μείζων πάσῃ πασῶν, ἄλκιμον δὲ ἧσσον ἁπασῶν. vt tradit Aristot. hist. anim. lib. 5. cap. 22. Hesiodus in Erg. ὅς κεν ἀεργὸν Ζῆνα κεφλίσῃσι κηφῆσιν ἀχλυόεσσι κελεύει τὰς κηφηνοῦς.

Κηφίων, fucus paruulus: seu fœtus fuci. Arist. h. st. an. l. 8.

Κῆχος, vide in Πῆ. Κηώδης, κηώδεις, vide in κάω.

ΚΙ'ΒΔΗΛΟΣ, ὁ & ἡ, cui scoria admixta est, seu à scoria non bene purgatus. Proprie de metallis dicitur, in quibus spurcitia illa quæ coctione excerni soleat, remansit. Theogn. Χρυσὸς κίβδηλος ἐν ἀνδράσιν ἀργύρῳ ἄκρῳ. Generaliter etiam de iis dicitur quæ è talib. metallis fiunt. vt κίβδηλον νόμισμα, pro adulterino aut subærato. Item metaph. non incertus, fucatus, adulterinus. vnde apud Theog. Κιβδήλας δ' οὐδεὶς γνώσεται ἀμφὶς ἐρευνῶν ἀνδρῶν. * Aristoph. schol. & Suid. νομίσματα κίβδηλα dicta scribūt παρὰ τὸ τοὺς Κίμωνα δηλαδὴ, i. βασιλέα φυγεῖν. Athenienses enim in bello contra Chios eorum numismatis impressisse literam Σ. qua nota cognosci possent ac reiici. Suid. addit κίβδηλον dici quasi τὸ κίβδηλον ὄλεθρον. & quod habet quidem aliquam ἐπιφάνειαν ὡς ἀργύριον, sed eli μηχθῇ τὸ τέταρτον. ¶ Κίβδηλον vocari etiam scoriam tradit Pollux. In qua significat apud Hesych. & Etym. se ibitur κιβδηλίς.

Κιβδηλίαν, vitium quo metallum aliquod laborat quum probè defæcatum non est. Item pro ipsa scoria & metallorū fæce, vt tradunt scholl. Aristoph. & Suid. ¶ Item imerobitas. prauitas. Aristoph. in nauib. Παλαιὸν γ' ἀφεῖλας ἥ βίᾳ κιβδηλίαν.

Κιβδηλεία, F. ἡ, ἐον. scoriā adm. fecit, adulterio. Aristot. ech. 9. c. 4. ἔστι τὸ νόμισμα κιβδηλεῖσθαι. Sic apud Aristoph. in ran. Item metaph. adultero, corrumpo, deprauo. Plat. de leg. lib 11. πᾶσῃ δὲ ἡσυχίᾳ κιβδηλεύων τὴν ψυχὴν τοῦ ἀπατᾶν.

Κιβδηλευμα, τό, cui scoria admixta est, seu quod adulteratum est. Item adulteratio. Plato ibidem.

Κιβδηλεία, ἡ, scoriæ admixtio, adulteratio quæ fit scoriæ admixtione: propriè de metallis. Item metaph. quæuis adulteratio, corruptela & deprauatio. Plat. de leg. 11.

Κιβδηλίαν, palleo. ὠχριάω, Hesych. & Suid. Putatur ducta esse metaphora vel ab auri minimè probi vel à luti colore. Arist. Probl. 2.

Α'κίβδηλος, ὁ & ἡ, (comp.) cui scoria nulla admixta est. Plat. lib. 11. de leg. Item metaphorisè sincerus, purus, nullus dolis adulteratus. Herodot. in Calliope.

Α'κιβδήλως, siue scoria. Item sincerè, purè, ita vt nullis dolis adulteratus sit. Hocr. ad Demon.

Α'κιβδήλευτος, cui scoria admixta non fuit, non adulteratus, incorruptus. idem quod ἀκίβδηλος.

ΚΙ'ΒΙΣΙΣ, τος, pera, facculus. Callim. ἐπιβήσομαι πάσσατα ἰμεὶ κίβισις. Et Hesiod. in Asp. ἀμφὶ δ' ἐμοὶ κίβισις δύο (ῥωγμὰς ἰδέσθαι) Ἀρκυρίνη. * Etym. dictum vult παρὰ τὸ πίνειν ἐνὶ τῷ βίσῃ: vel etiam à κίεω quasi τὴν εἰς τὸ κίεσθαι ἐν ἑνὶ βίσῃ ἔχουσαν. per v scribant κίβυσις.

ΚΙΒΩ'ΡΙΟΝ, ου τό, ciborium: fructus fabæ Aegyptiæ. Dioscor. l. 2. c. 128. & Athen. lib. 3. initio. ¶ Est etiam poculi genus. testatur Athen. ibidem.

ΚΙΒΩ'ΓΟΣ & ἡ, arca, cista, capsa. Athen lib. 3. (de cista mystica) μείζονα κιβωτὸν ἀπαιτήσαντος ἐν τοῖς κιβωτίοις ἐξ ἧς Dioc. lib. 1. c. 126. eadem hic dicit ὃ δὲ κιβωτὸς ἐστὶν ἐν ᾧ τὰ κιβωτία· ἐδόκουν τινὲς τὸν τόπον τὸν ἱερὸν ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις. c. 9 dicit, τὴν κιβωτὸν ἢ Δήμητρα. a cista recedens.

Κιβώτιον, τό, arcula, capsula, sic. mus. lum. Plut. in Alex. Item Aristoph.

Κιγκλὶς, vide in compositis ex Κλείω, claudo.

ΚΙ'ΓΚΛΟΣ, ου ὁ, cinctus: anus quæ continuo motu pendet in cauda habet, quasi ser, teste Galeno. Eadem quæ secundum nonnullos. Lat. motacilla.

Κιγκλίζω, mitto τὴ κίγκλον. in medium ἢ κίρκον mouere. Aristot. l. em actiuè. agere. ἢ neutro, motitare. Heisch. Meretrix Thegnis κιγκλίζειν ἀγαθὸν εἶδος dixit, i. fenitem vacillare crebris quasi motib. animum in pectore mutare & incertum esse. Κιγκλίζειν motu succuti, crebro motu agitari. apud Theocrit. vero de pathico cinædo, tremulum crissare. in Theocr. idyll. 5. vide schol.

Κιγκλισμὸς, & κίγκλισις, exp. apud Hippocr. crebra & agitata excrementi discessio, succussio.

Διεγκιγκλίζω, comp. idem quod κιγκλίζω Hesych. & Etym.

ΚΙ'ΔΑΡΙΣ, ιδος ἡ, Hesych. in autore est pilleus regius. quem Suidas nonnullis in vero κίτταριν per τ appellatione. ἐφόδιον (sic) ce dones gestantes ex myrrha & labasso) vel ἐφόδιον ἐκ δέρματος κεφαλῆς ὑδροπότου. Plut. in Pompeio. Mithridatem τὸν κίδαριν ἐν τῇ βασιλικῇ πομπῇ ἐφορᾶσθαι. Et in Artox. Dandamis fuit. τὸν κεκαλυμμένον κίτταριν ἐφελκόμενον φίλτρον. Apud Cornelium Nepotem, Persarum regem, ex pileo, quem Suidas vocabat insigne: hoc est tunica alba, distincta coccineis fasciis. ¶ Apud Athen. lib. 14. ἡ παρὰ Λιβύσσαις κίδαρις. de Galatarum quodam genere.

Α'κιδάριον, ii tari denudo. Leuit. 10. c.

ΚΔΑ'ΦΗ ης, ἡ vulpes. Hesych.

Κίδαφος, ιδος. τὸ adiect. dolosus, subdolosus, fraudulentus. Item κίδαφος, idem quod κιδάφος, altutus. Hesych.

Κιδαφόω malitiosè & vaf. ago. mouleo vulpino. Hesych. vbi tradit hoc verbum exponi etiam ἐκδύω. de iuuatum xat.

Κίδνημαι v. de in Σκεδάω. Κίδων, vide in Κυνὶς.

ΚΙΘΑ'ΡΑ, ας, ἡ, cithara: instrumentum musicum ex genere eorum quæ neruis intenduntur: quod Hieronymus scriptor ait modum Λιτέρας, cum chordis viginti quatuor, & per octo vocis variis vocibus tinnulisque ictibus in diuersis modis citari. Plato Polit. 3. λύρας δὴ καὶ ὅσα ἐπὶ τοῖς ἐν ἡμῖν μιμήμασι τῶν κιθαρίζεσθαι πεφυκότων. ¶ Item superior pars tibiarum. cis vique ad iuguium. In qua signif. dici & κίθαρις. Dem. fibus annotat Erot. * Dicta autem esse putatur κιθαρὰ ἀπὸ τοῦ ἡ κιννάβαρι ἔρεθος, vt ex antiquis tradit Eust.

Κίθαρις ιος ἡ, citha. a. idem quod κιθάρα. Od. α. Κίθαρίν τ' ἐρατεινὴν ἔχων ἱμερόεσσαν ἀείδειν. Et pro citha. canto. Od. θ. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν ἀοιδὸς ἐρικυδὴς κιθάριζε. Item pro cithara. canendi. l. 2. τέρπε κίθαριν καὶ ἀοιδήν.

Κιθαρίζω, F. ίσω, cithara cano, cithara ludo. Hom. hym. in Merc. Μάλπε δ' ἐκιθάριζε. Aristot. pol. 8. ἐν δὲ τοῖς ἀκροατηρίοις ποιητὴς κιθαρίζει. Sic apud Plut. in Lyc. & alib. Item simpliciter cano. siue sono. Il. σ. πάσῃ φορμίζων λιγέῃ τ' ἐμερόεν κιθάριζε. Xen. symp. ἐκέλευε δ' αὐλεῖν καὶ κιθαρίζειν, ὁ πάππος καὶ ἦρα.

Κιθαρίσκω, cithara mihi canitur, cithara cantices audiuntur. de Το κιθαρίσκω ῥῆμα. quod cithara canitur, apud Plat. de mus. in Prorag. Κιθαρισμὸς, ὁ, idem. Callim.

Κιθάρισις, εως ἡ, cithara pulsatio, citharæ cantus. Plat. lib. 8. Athen. lib. 8. & 14.

Κιθαριστὴς, οῦ ὁ, citharista, qui cithara canit Hesiod. in Theog. Arist. de poet.

Κιθαριστικὸς, ἡ, όν, ad citharistam pertinens. Item peritus citharam pulsandi. Plat. de leg. Ἐν τούτοις δὲ καὶ ὑπὸ τῶν κιθαριστικῶν ἄρτιον, scientia seu ars pulsandi citharam.

Κιθαριστρία, ἡ, citharistria. Athen.

Κιθαριστικὸς, ἡ, όν, scientia pulsandi citharam. ars canendi cithara. li. 8.

Κιθαρῳδικὸς, ὁ, ὁν, vnde κιθαρῳδικοὶ αὐλοὶ tibiæ quibus citharæ accinebantur. Athen. lib. 4. & 14.

Κιθάριον, ου, τό, parua cithara, Athen.

κίθαρος, citharus: piscis nomē, quem fidicula Gaza appellat, Aristot. de hist. an. & Athen. lib. 7. Erymol. dictum, ideo à κιθάρα putatur, quòd eius officula citharæ fidib. similia sint.

Composita.

Κιθαρίζω, q. d. citharam pulso in idem quod κιθαρίζω. Hom. hymno in Mercur. Ἠδὲ καὶ μετὰ μέσσον ἦμαρ ἐγκιθαρίζειν. Sic & apud eundem hymno in Apollinem.

Κιθαριστάω, citharistarū amaus. itē qui cithara ludere amat.

Κιθαρῳδέω, ῳδῶ, nudus citharæ cantus, nuda citharam pulsandi ratio. Athen. lib. 14.

Κίκι, ινος, ὁ, cicitarbor quæ alio nomine κεχρὼν dicitur, & σησαμόειδὲς ἄγριον, & σέσαλι κίπαριον. teste Dioscl. l. 4. c. 164.

Κίκινον, oleum, quod ex fructu eius exprimitur: de cuius vsu vide Gal. simpl. med. l. 7. & Plin. l. 23. c. 4.

Κίκιννος, ὁ, cincinnus, cirrus, crinis intortus crispatúsque. Epig. lib. 7. Νεῦμά μοι τὰ δικτυόκομπα Τιμᾶς φιλέρατα κίκιννα. Aristoph. apud Suid. ἃς ἐγὼ νομίζω τὴν μὲν γλῆχας εἶναι κρείττον ἢ πολλῶν ταλάντων· ἃς δὲ κίκιννος ἐ ὀρθάς. ἐ διὰ τοῦτο κίκιννον. Pollux quoque l. 2. scribit Arist. oph. & Eupoiin. τὰς βοστρύχους vocat κικίννους. Theocritus idyll. 4. ξανθὸν ἄμος λατὸς Χ' ὑμὸς τεκὼς πολὺς ἔδρε ἀμ' αὐχένι καὶ νώτῳ κίκινος (qua iuique capilli.

Κίκαβαυ, vox noctuarum. vt scribit schol. Aristoph. in auib. Κικαβᾶ ἡ, nuctua à voce κικκαβαῦ, teste eodem schol. Κικκαβάω, idem quod κικκαβῶ. Callim. κηρὸν ἀρωμὰ κικκυμίς. Κικκαβισμὸς, exercitare, Suid. ab Hesych. exp. ægrè videre, acie obtusorum esse debili & hebete.

Κικλίσκω vide in κυκλίσκω.

ΚΙΚΥΣ, υος ὁ, vi, vires, robur. Odyss. λ, ν'. Ἀ γάρ οἱ ἔτ' ἔσκε βίη καὶ κῖκυς ἐμπεδόν τε γυῖα. * Erymol. deriuat. παρὰ τὸ κίω τὸ πορεύομαι, quoniam robur apparet ex motu.

Κικαλεο, viribus polleo. item accelero, propero, festino, apud Suid.

Composita.

Ἀκικυς, cui nulla est κῖκυς. infirmus, debilis, imbecillis. Od. ι. Ἀκικυν δ' ἔμε θυμὸν ἔθηκε, quo tam genere.

Κιλάδισμὸς, ludus qui fit paxillis. vide in κηλίς.

ΚΙ'ΝΔΥΝΟΣ, ου ὁ, periculum, discrimen. Item ostentum. κίνδυνον φέρει τῇ πόλει. Herodian. lib. 3. ὁρᾶν ἐς ὅσον ἦλθε κίνδυνος καὶ διπλῆμα. quem magnum in diferimen veneraui. Lucr. in Arcopag. εἰς πολίτους κινδύνους καὶ διπλῆμα. Idem in epist. ad Philip. πολλῶν κινδύνων ὑπαρχόντων ἴσως μοναρχίας, quum multa monarchias circumstent pericula, seu eas impediant. Apud Xenoph. Pæd. l. 2. τὸ σῶσαι ὃ κίνδυνον ἡδέως ὑπεδέξατο, suscipere seu adire periculum. Pro eodem dicitur & ῥίπτειν κίνδυνον, apud Eurip. & κίνδυνον λαμβάνειν, apud Demosthen. item πονεῖσθαι κίνδυνον, apud Hocr. & Plut. apud Xenoph. Pæd. l. κίνδυνον ὑπομένειν, pericium sustinere. Apud Thuc. l. 2. αὐτοῦ δ' ὑγιείας ἐδέμια τίχνη παρὸς τὸν κινδύνους ἰχύει. resistere pericuis potest. Apud Hocr. in Panegyr. τὸν παρόντα κινδύνους ἀμύνασθαι, effugere periculum. Pro quo apud Demosth. κίνδυνον ἐξιτένειν. Apud Hocr. in Areopag. ἀμύνεσθαι ὡς πλεῖστα τῶν κινδύνων ὑπὲρ, extra omne discrimen & periculum constituos. Apud Plut. in Galba, κίνδυνον ὑπὲρ κεφαλῆς ὑποκινδύνων τοῦ αὐτοκράτορος. Imperatoris capiti immineret periculum. Dicitur etiam κίνδυνός ἐστι μὴ, vel cum infinitiuo. κίνδυνον τοῦ συμβῆναι. periculum est ne, apud Hocr. Xen. &c. * Etymolog. deriuat à κινεῖν ἐπὶ ἐδωδίμας.

Κινδυνώδης, ους, ὁ & ἡ, periculosus. Herodian. lib. 4.

Κινδυνώδως, periclitor, in periculo verser, in periculum adducor: interdum, periculum adeo, periculi suscipio. Aristot. eth. 4. μεγαλοκινδύνως ὑπομένειν ἀφιέμενος τοῦ βίου. Exponitur etiam dimico: vt apud Xenoph. de arte eq. ἐφ' ἵππων κινδυνεύειν. Plerunque construitur & cum dat. vt κινδυνεύοντες τῇ πόλει apud Herodot. & κινδυνεύσαντες τῇ ἐλευθερίᾳ, apud Theophr. periclitatur o. ulis. Et cum accul. apud Orat. κινδυνεύειν τὴν ἀπ' αὐτῆς ἀξίωσιν, periclitans tedritione contracta tua culpa. Nonnunquam cum præpos. vt κινδυνεύειν περὶ τῆς ἐλευθερίας apud Aristoph. sic & apud Thucyd. Hoc. & alios. Apud Dem. κινδυνεύειν ὑπὲρ σοῦ. adeo periculum profiteri. Apud Xen. κινδυνεύειν περὶ τῆς πολιτείας. dimicare. Sic apud Lyc. περὶ τῶν Μακεδόνων ὑπὲρ τῆς ἰδίας χώρας κινδυνεύσαντες. Sæpe cum inf. vt κινδυνεύω παραφρονεῖν. Xenoph. periculum mihi est ne mente alienet. Sic Aeschin. κινδυνεύσαντας ἀπολέσθαι, periclitati fumus de vita. Sic & apud Thuc. & Lut. Absolutè positum interdum significat. periclitari capite, eus fumi vel sæpe apud Lut. ¶ Item video: in qua signif. construitur cum infinitiuo in epist. κινδυνεύω ἀγνοεῖν ὑπὸ τ. Idem de repub. l. 2. τὸ κινδυνεύειν παρ' ὅ μέρη μεμνῆσθαι αὐτῶν, videris didicisse. Alias etiam medis exemplis: vt apud Plat. in Hippia minore, τῶν δὲ Τρωϊκὰ κινδυνεύσαντα μανθάνειν ἀλαζών, iam fermè ô Hippia quòd dicis tui. ligo.

Κινδυνεύομαι, in periculum adducor. idem quod κινδυνεύω. Dem. δύο τὰ μέγιστα κινδυνεύῃ τῇ πόλει, in periculum adducuntur. Thuc. l. 2, & μὴ ἐν ὀλίγῳ αὐτοῖς κινδυνεύσαντες.

Dicitur etiam κινδυνώδης quod cum periculo probatur aut suscipitur. Thuc.

Κινδυνεύμα, τὸ, q.d. periclitamentum, facinus audax & quod aliquis periclitando aggressus est. Lucian. Item periclitatio Plat.

Κινδυνευτὴς, ῦ, ὁ, periclitator, qui periclitari solet aut amat. Thucydid. lib. 1. Κινδυνευτικὸς, qui facilè se offert periculo. Aristot.

Composita: ac primùm ex nomine κίνδυνος.

Α᾽κίνδυνος, ου, ὁ, καὶ ἡ, vacuus à periculis, ex ra omne periculum & discrimen constitutus: vt ἀκίνδυνος βίος. apud Euripid. in Iphig. Apud Gal. ἀκίνδυνος πυρετὸς, febris quæ periculosa non est. Apud Xen. Pæd. 4. τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶσι, in tuto collocant & periculis eximunt.

Α᾽κινδύνως & ἀκινδυνὶ citra periculum, sine discrimine. Plut. in Demosth. & Dem. Olynth. 1.

Ε᾽θελοκίνδυνος, qui sua sponte se periculis obijcit nulla necessitate postulante: ideóque temerarius, audax. Poll.

Ε᾽πικίνδυνος, cum periculoso coniunctus, periculosus. Xen. Dem. Herodian. Thuc.

Ε᾽πικινδύνως, periculosè, cum periculo, non sine periculo. Thuc. lib. 3. (exponit.

Ι᾽σοκίνδυνος, qui est in pari discrimine, aut qui pari discrimini se

Μεγαλοκίνδυνος, qui magna pericula adit, qui magnis se periculis obijcit. Aristot. eth. 4. c. 3.

Μικροκίνδυνος, qui in paruis periclitatur, qui parua pericula suscipit. Aristot. ibidem.

Πυκνοκίνδυνος, qui frequenter periclitatur, qui crebris se periculis obiicit, qui frequenter & sæpe pericula suscipit. Aristot.

Ρ῾ιψοκίνδυνος, qui se in pericula præcipitat: seu ad audendum proiectus. Xen. apomn. 1.

Ρ῾ιψοκινδύνως, more eorum qui se in pericula præcipitant, proiecta quadam audacia.

Ρ῾ιψοκινδυνεύω, ῶ, in pericula me præcipito, proiecta audacia me periculis obiicio & offero. Hippoc. ep. 11. ad Demag.

Φιλοκίνδυνος, qui periclitari amat, periculi adeundi cupidus: accipiturque in malam, aliquando etiam in bonam partem. Aristot. Dem. Plut. Xen.

Φιλοκινδύνως, more eorum qui periclitari amant, more eorum qui periculorum cupidi sunt & prompti ad ea suscipienda. Xenoph. Hell. 6.

Composita ex κινδυνεύω.

Α᾽νακινδυνεύω, periclitor, periculum adeo vel subeo, in discrimen me coniicio. Apud Herodot. ἀνακινδυνεύω συμβάλλων, pugnandi periculum adeo. ἀνακινδυνεύω ναυμαχίῃ, in discrimen pugnæ naualis venio.

Α᾽ποκινδυνεύω periculum facio, periclitor. Xen. apomn. 4. πειράσομαι γὰρ ἐν ὑμῖν ἀποκινδυνεύων μανθάνειν. Item periculum adeo, aleam subeo, fortunam adeo. Dicitur autem ἀποκινδυνεύειν περί τινος, cum genit. rei: & ἀποκινδυνεύειν πρός τινα, cum accus. personæ, i. aduersus aliquem certamen inire periculosum & aleæ plenum. Thuc. lib. ¶ Item periculo secedo. Philostr.

Α᾽ποκινδυνεύομαι, in discrimen venio: vt ἀποκινδυνεύονται ἡμῖν τὰ χρήματα apud Thuc.

Διακινδυνεύω, periculum adeo, aleam subeo: aleam certaminis subeo. Thuc. l. 1. πρὸς μὲν γὰρ ὀλίγας ναῦς ἐφορμούσας κἂν διακινδυνεῦσαι, Sic & apud Isocr. in Panegyr. Dicitur etiam διακινδυνευτέος, res quæ in periculum adducitur, apud Demosth. Apud Isocr. in Busir. διακινδυνευόμενα φάρμακα, quidam exp. quæ cum vitæ periculo adhibentur.

Ε᾽πικινδυνεύομαι, in periculo versor, in periculum adductus sum, apud Dem. in orat. πρὸς Φορμ. Item ex periculo petor.

Παρακινδυνεύω, temerè periclitor, audaciùs periclitor. Cum infinit. apud Plut. in lib. de Socr. dæm. Ponitur & sine inf. vt apud Thuc. l. 4. ἄλλοι τε παρακινδυνεύοντες καὶ μάλιστα οἱ εἵλωτες. Sic & Aristoph. in Vesp. Et cum præpositionis: vt παρακινδυνεύσαι ἐς Ι᾽ωνίαν. Thuc. Accipitur & in bonam partem pro, audacter periculum adeo: vt apud Plat. ep. 7. πᾶν παρακινδυνεύσοντα παθεῖν. πρὶν ἀνοσίων αὐτοῖς γενέσθαι κοινωνός, quidam exp. periculum quiduis patiens incredibili quadam audacia adiit. Alij interpr. in animum induxit suum vel extrema quæuis potiùs pati quàm nefariorum facinorum esse particeps.

Παρακινδυνευτέον, dicitur quod periculosè suscipitur, quod periculosum est tractatu, apud Plat. Luc. Dem. & Greg.

Παρακινδύνευσις, periclitatio temeraria. Thuc.

Παρακινδυνευτικῶς, cum temeraria quadam periclitatione, temerariè periclitando, nimia cum audacia periculum adeundo. Apud Dion. Longin. εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι, audaciùs quam vt periculo careat: videlicet reprehensionis.

Προκινδυνεύω, periclitor pro, periculum adeo: pro, periculis me obijcio pro aliquo. Exponitur etiam, propugno periclitando: aut etiam propugno. Herodian. lib. 5. καὶ προκινδυνεύσαντα ὑμῶν, periclitatum pro vobis, seu vestri causa. Sic a Greg. dicuntur martyres προκινδυνεύσαντες τῆς ἀληθείας, periculis se obiecisse tuendæ & asserendæ veritatis gratia. Et sine genit. apud Thucyd lib. 1. φαμὲν γὰρ Μαραθῶνί τε μόνοι προκινδυ-

κινδυνεῦσαι τῷ βαρβάρῳ, apud Plutach. in Themist. ...
ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας, pro simplici κινδυνεύω ...
Συγκινδυνεύω, q.d. compericlitor, pro, vnà periclitor, ...
culum adeo: cum dat. vt συγκινδυνεύω σοι Arist. ...

ΚΙΝΕ´Ω, ῶ. F. ήσω, moueo: vt τὸ αὐτὸ κινεῖ, quod ...
uet, apud Plut. Sic κινεῖν πάντα λίθον apud eundem ...
& in symp. & τὰ ἀκίνητα κινεῖν, non mouenda mouere ...
unde in de leg. lib. 8. Interdum κινεῖν est loco mouere ...
lib. 1. τὸ στράτευμα κινεῖν. Apud eundem & apud Herod. ...
ὅπλα κινεῖν, manu armis admouere, arma sumere. ...
κινεῖν (sine adiectione) pro, castra mouere, ingredi ...
citu: apud Polyb. Interdum exp. agito, aut quatio, ...
aut etiam pello: vt Iliad. Ὡς δ᾽ ὅτε κινήσῃ ζέφυρος ...
ἐλθὼν, quum Fauonius agitauit seget m seu agitarit ...
mer. κινεῖν κάρη, exp. quatere. Apud Dioscor. ...
exp. ciere menses. Sic κινεῖν τὴν κοιλίαν, ciere aluum, ...
mouere aluum. Interdum & pro subagitare, seu ... obscœna significatione: vt apud Aristoph. in Nub. ...
φος τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν. ¶ Item κινῶ metap. ...
nimoueo, permoueo. Demosth. in Mid. ... ἀνθρώπους αὐτῶν, hæc permouent homines. Apud ...
de defectu orac. ἐμὲ οὐ κεκίνηκε (ὁ λόγος) ἀλλὰ καὶ ...
solùm commouit, verum etiam conturbauit. ...
aut etiam, muto quæ à maioribus tradita sunt, ...
ad Nicoc. τῶν προστεταγμένων καὶ τῶν ἐπιτηδευμένων ...
τὰ μὴ καλῶς καθεστῶτα.

Κινέομαι, οῦμαι, moueor, &c. Κινεῖται dicuntur etiam ...
quum producendi tempore appetente ad germinandum ...
citantur. Theoph. de caus. pl. l. 1. c. 7.

Κίνημα, τὸ, motus, quo videlicet aliquid mouetur. ...
de mundo. & sæpe apud Plut. Item motus, perturbatio ...
lib. 5. Plat. in Fab.

Κινηθμὸς, ῦ, ὁ, idem.

Κίνησις, εως, ἡ, motus, motio, cōmotio: tam in passiua ...
in actiua significatione. Luc. Arist. Plut. dicitur & ...
tu reip. aut plebis, siue exercitus, vt & κίνημα, apud Thuc. ...
3. & sæpe apud Herod.

Κινητὴρ, ῆρος, ὁ, moto. Homer. hymno in Neptun. ...
νητῆρα καὶ τρυγέτοιο θαλάσσης.

Κινητήριον, ου, τὸ, quo mouere aliquid possumus: ...
tum. Pro eo per syncopen dicitur κίντηρον, apud Poll. ...
esse baculum, quo tinctores pannum inter tingendum ...
tant & versant, vt melius intingatur.

Κινητὸς, ῦ, ὁ, motor: qui mouet. Κινητικὸς, ῦ, ὁ, mouendi ...
ditus, cui mouendi facultas inest. Diosc. ... quinetiam ...
citandis studet: turbulentus, seditiosus. Polyb. 1. & 5. ...
mobilis: vt apud Plut. de primo frig.

Κινητὸς, ῦ, ὁ, qui mouetur, mobilis. Aristot. eth. 5. cap. 7. ...
τέος, mouendus. Aristot in Polit. Κινητίνδα, Poll. ludum ...
dicit quo sese osculabantur.

Κίνυμαι, idem quod κινέω. Κίνυντο, moueor. Il. δ. & ...

Κινύσσω, idem quod κίνυμαι. Eust.

Κίνυγμα, τὸ, simulacrū aërium, inquit Eust. legitur ...

Κιναθίζειν, quidam exp. κινεῖν, mouere. Item ...

Κινάθισμα, motus: vel motus & strepitus qui à plenis ... num in agmen congregatis cietur. Æschyl. in Prometh. ...
θισμα κλύω πέλας οἰωνῶν.

Composita ac primùm cum præpositione:

Α᾽νακινέω, ῶ, commoueo, impello. Item suscito, excito ...
cito, i. enasci facio, apud Dionys. Areop.

Α᾽νακίνησις, commotio. Item suscitatio.

Decomp. προανακινέω, ῶ, antè commoueo seu ...
Plut. de primo frig. & Aristot. rhet. 3.

Α᾽ντικινέω, ῶ, contra moueo, ex aduerso moueo, moueo ...
quempiam.

Α᾽ποκινέω, ῶ, amoueo, remoueo. Α᾽ποκινούμενος ὅρος ...
terminus amotus, vel qui amouetur. Dicitur & de ...
quæ appelluntur in portum. Suid. ἀποκινεῖν ταῖς ...

Α᾽πόκινος, ου, ὁ, recessus, discessus, fuga. Aristoph. ...
Est & saltationis genus, apud Poll. & schol. Aristoph.

Διακινέω, ῶ, permoueo, incito. Apud Aristoph. in Nub. ...
τὸν νοῦν, permoue eius mentem, vel incita. Apud Thuc. ...
τὰ πράγματα, concutiebant, perturbabant.

Ε᾽γκινούμενος, turbās, impediens: Etym. & ex Aristoph. ...

Μετακινέω, ῶ, transmoueo, dimoueo & remoueo. item ...
pud Themist. in principio analyt. post.

Μετακινητὸς, qui transmoueri seu dimoueri potest ...
mutari potest, mutabilis. Plut. in symp. sept. sap.

Decomp. Α᾽μετακίνητος, qui transmoueri non potest ...
tabilis. Α᾽μετακινήτως, q.d. immutabiliter: ...
pud Arist. & Isocr.

Δυσμετακίνητος, qui nō facilè transmoueri potest seu ...

Εὐμετακίνητος, qui facilè transmoueri potest seu ...

Παρακινέω, ῶ, perperam moueor, indecorè moueor & ...
ter: accipitur enim significatione passiua. Aristoph. ...

... ἂν μὴ παρακινήσαιτ᾽ ἴδῃς. item, emoueor mente, in ...
rotè vertor: vnde παρακινῶν & παρακεκινηκὼς, apud Plat. & ...
Xenoph. in furorem versus, furibundus. interdum etiam a... ...
tiuè accipitur pro, emoueo mente, mente alieno, in furorem ...
... seu ago: vt apud Theophr. τὸ μὲν ψύχειν ὥσπερ παρακινεῖν ...
... Apud eundem Theophr. l. 6. de caus. pl. παρακινεῖν ...
... dicitur de vino quod subsidere motu turbido vitiatur. item ...
... peruerto, inuerto. Dionys. Areop. θεῖα λόγια παρακινοῦντες item ...
... befacto. Greg. in Iulian.

Παρακίνησις, peruersio, distortio. in Hippiatr.

Παρακινητικῶς, emotus mente. παρακινητικῶς ἔχειν, emotum mente esse. Plut. in Solone.

... ante moueo. Exponitur etiam, promoueo: apud Xen.

... vnà moueo, simul moueo vel agito, commoueo.

... agitatio quæ simul fit, commotio.

... moueo, leuiter, apud Arrian. Apud Xenophontem ὑπο... dicitur lepus qui è cubili excitatur audito strepitu.

... emotus mente, in furorem versus seu actus, furibundus: vt apud Plat. de rep. lib. 9. καὶ μὴν ὅ γε μαινόμενος καὶ ...

Composita citra præpositionem.

... ἡ, sempiternus motus vel perpetuus. Dion. Areop.

... qui semper mouetur perpetuum motum habens. Plat. in Phædro, τὸ γὰρ ἀεικίνητον, ἀθάνατον.

Α᾽εικινήτως, cum perpetuo motu. apud Phil. de mundo.

... ῦ, ἡ, infirmus, debilis: quasi ἄκινος, qui se mouere non potest, aut qui vix sese mouere potest. Odyss. σ. Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο. Sic & apud Hippocr. lib. 1. γυναι... ... item vilis, apud Athen. l. 3. Φαῦλον ἔφυ καὶ ἀκιδνὸν ἰδέσθαι. Comparat. ἀκιδνότερος, inferior. Od. ε & θ.

... nullus motus, quies seu status quo res aliqua immobilis & fixa manet. Alex. Aphr.

Α᾽κίνητος, qui non mouetur: immobilis. Hesiod. in Erg. Aristot. Plat. Xen. Α᾽κίνητα metaphoricè quoq; dicuntur quæ suo loco & statu nō mouentur seu moueri nequeūt, aut nō mutantur, apud Thucyd. & Plat. Α᾽κίνητοι dicuntur etiam qui immoti in sententia & proposito suo perstant: qui à sententia & proposito dimoueri nequeunt: pertinaces & obstinati. ... Theb. ἀκινητότεροι ἢ δεσμωτήριοι εἰσι. Apud Theophrast. hist. pl. l. 5. c. 6 ἀκίνητος μήτρα, exp. medulla quæ materiam non producit nec contorquet. item ἀκίνητος, non mouendus. vt ἀκίνητα κινεῖν, in prouerb. apud Plat. de leg. l. 8.

Α᾽κινήτως siue ἀκινητεί, more eorum qui non mouentur: ita immotus & fixus maneas. Isocr. contra Soph.

... immotus sto seu maneo, caueo ne mouear. Suid. & ...

Α᾽κινητίνδα ἄμιλλα, ludus quo inter se certabant τῇ ἀκινησίᾳ ... apud Poll.

Α᾽κινής, idem quod ἀκίνητος. Nic.

... motus vltroneus, motus quo res aliqua suā sponte & suopte impulsu mouetur aut moueri potest. Philop. in ...

... qui ipse per se mouetur, seu moueri potest, sua natura mobilis. Plut. de primo frig.

... difficilis motus, seu difficultas motus: Plut. in præc. ... & Hippocr. aphor. lib. 3.

... difficulter mobilis, qui difficulter mouetur seu moueri potest, admodum tardus. Plut. de pr. frig. & in Alex.

... facilis motus, mobilitas.

... qui facilè mouetur seu moueri potest, facilè mobilis. Aristot. item agilis: vt εὐκίνητον σῶμα. Hippocr. aphor. l.

... motus facilitas. Herodian. lib. 7.

... ὁ καὶ ἡ, ad motum subitus & præceps, qui celeriter subitò mouetur. Apud Luc. ὀξυκίνητος γίνεται, subita & acri commouetur.

... qui multiplici motu agitatur. Aristot. de mundo.

... ΝΑ, ας, ἡ, cinna: gramen quoddam in Cilicia nascens. Dio... ... lib. 4. cap. 32.

... ΝΑ´ΒΑΡΙ, εως, cinnabari siue cinnabaris. Hesychio est color... genus quod vulgò κόκκινον dicitur: vt & Theophr. περὶ λί... scribit κιννάβαρι esse ἄμμον ἣν συλλέγουσι λαμπυρίζουσαν, κα... ... κόκκος. & Plinius lib. 33. cap. 7. arenam cocci colore. ... & Diosc. lib. 5. c. 110. ¶ Κιννάβαρις dicitur à quibusdam ... rubia, vt habetur apud Diosc.

... cinnabarinus color, apud Aristot. itidémque ... ῥύγχος, apud Athen. lib. 9. (de perdicibus) rostrū cinnabaris seu minij in modum rubens, cinnabarino colore ... ctum.

... cinnabarium seu cinnabarinum collyrium. Galen. τῶν κατὰ τόπους lib. 4.

... colore cinnabarin imitor, cinnabaris colore sum, ... Diosc. lib. 5.

... ΝΑΒΟΣ, exemplar quod sibi plastes proponit in effingēdo rei alicuius simulacro. Plinius proplasma vocat, apud Suid.

Κιννάβευμα, idem. Hinc ἀπὸ κινναβευμάτων prodere dicit Aristopha. quæ nonnulli prodire aiunt ex ipsis typis & formis officinarum, *hoc est*, recens esse edita.

ΚΙΝΝΑ´ΜΩΜΟΝ, ου, τὸ, cinnamomum frutex breuis & surculosus, cuius dos omnis in cortice est. Plura de hoc aromate vide apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 5. Diosc. l. 1. c. 13. & Gal. lib. 1. de antidotis, & simpl. med. l. 7. item Plin. l. 12. c. 10. ¶ Est etiam auis, de qua vide Aristot. & Plin. Dicitur & κινναμωμίς. Scribitur & simplici ν.

Κινναμώμινον μύρον, vnguentum de cinnamomi radice. Athen. l. 5.

Composita.

Ι᾽σοκιννάμωμον, casia quædam, de qua Plin. lib. 12. c. 20.

Ξυλοκιννάμωμον, lignum cinnamomi. Vide Plin. & Diosc.

Ο᾽ποκιννάμωμον, succus cinnamomi, seu succus ex arbore, quæ cinnamomum fert, incisa manans.

Ψευδοκιννάμωμον, ementita & fictitia quædam cinnamomi species. Diosc. l. 1. c. 13.

ΚΙΝΥ´ΡΟΜΑΙ, lamentor, & quidem querula voce, lugubri & lamentabili voce queror. ὀδύρομαι, θρηνῶ. Aristoph. in Equit. τί κινυρόμεθ᾽ ἄλλως; cum accus. in epigr. Καί σε κινυρομένων, itidémque apud Oppian. de ven. l. 3.

Κινυρὸς, ῦ, ὁ, querulus, lamentabilis, funestus. Nonn.

Κινύρα, ἡ, musici instrumenti seu citharæ genus querulas & lamentabiles pulsatu reddens voces. Ioseph. in antiq. Iud. Quidam tamen deriuant ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ νεῦρα.

Α᾽μφικινύρομαι, (comp.) circūlamentor vel passim queror. Apoll.

Κινώπετα, vide in comp. ex Πέδον.

Κιόνιον, &c. vide in Κίων.

ΚΙΡΚΑΙ´Α, ας, ἡ, circæa: herba quæ & δίρκαια nominatur, inquit Diosc. l. 3. c. 134. Scribitur & κιρκία, apud Gal. l. 7. simpl.

ΚΙ´ΡΚΟΣ, ου, ὁ, circus: tertia accipitrum species, de qua vide Arist. hist. an. l. 9. c. 1. & 36. Plin. l. 10. c. 8. Vtitur & Hom. Il. ρ & Il. ν. Apud eundem in Batrachomyom. mus δείδιε πᾶσαν ἐπ᾽ αἶαν κίρκον καὶ γαλέην. ¶ Item circus, i. locus circularis & in orbem rediens: apud Athen. l. 14. Κίρκοι etiam nominantur quos Latini circulos & annulos vocant. Poll. lib. 2. Sic & Hesychio κίρκοι sunt κρίκοι, ἅρπαγες & πᾶν τὸ ἐπικαμπές.

Κιρκόω, ῶ, annulo aut vinculo in orbem ducto ligo & adstringo: vt apud Æsch. in Prometh. Χάλα κάτω σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ.

Κιρκήσια, τὰ, Circenses, seu Circenses ludi. Arrian. in Epicteto, καὶ κιρκήσια δοῦναι καὶ συνεῖναι δειπνῆσαι. Dicti putantur hi ludi à circo in quo celebrabantur & spectabantur.

Κρίκος pro κίρκος dicitur, i. annulus, seu circulus. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 2. de crucifera arbore. ἐξ οὗ τοὺς κρίκους τορνεύουσι. Sic κρίκοι ἱστίων, apud Herodot. annuli velorum, & κρίκοι τῶν δικτύων, apud Poll. & τῶν ἁλύσεων κρίκοι, catenarum annuli. Alex. Aphrod. probl. lib. 2.

Κρικέλλιον, diminut. paruus circulus, apud Alexand. Trall. cap. de dolore colico.

Κρικόω, ῶ, annulo traiicio & infibulo. Strab. lib. 12.

Κρικωτὸς, ῦ, ὁ, annulus, vel annulis consertus: vt κρικωτὸς θώραξ qui & ἁλυσιδωτὸς & ἀγκιστρωτὸς, lorica conserta annulis seu hamis.

Κιρνάω, vide in κεράω.

ΚΙΡΡΟ´Σ, ῦ, ὁ, fuluus seu giluus: species rubei seu rufi. Gell. li. 13. c. 29. dicit apud Menestheum scribi, tria esse genera vini: nigrum, album, melinum, quod vocant κιρρόν. Galen. quoque τῶν κατὰ τόπους lib. 3. vini tria genera recenset, οἶνον κιρρὸν, λευκὸν, μέλανα. Affinem hunc colorem esse τῷ ξανθῷ, flauo, docet idem in lib. de sanit. tuenda, lib. 5.

Composita.

Ε᾽γκιρρος, fuluescens. Diosc. lib. 1. c. 12.

Υ῾πόκιρρος, subfuluus seu subgiluus, subrufus. Diosc. l. 1. c. 1.

ΚΙΡΣΟ´Σ, ῦ, ὁ, varix. venæ dilatatio, seu vena dilatata: quum vena ob tunicæ mollitiem distenditur à sanguine multo & crasso. Gal. comment. 6. in Aphor. Hippocr.

Κιρσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, varicis speciem gerens: varici similis, varicum modo tumens, varicosus: ad varicem proximè accedens, seu qui è varicum genere est. Hippocr. Prorrhet. 2.

Κίρσιον, cirsium herba de qua Diosc. l. 4. c. 119.

Κρισσὸς, pro κιρσὸς dicitur, vt κρίκος pro κίρκος. Pro eodem dicitur & κριξὸς, sicut δίξος pro δισσός. Poll.

ΚΙ´Σ, ιὸς, ὁ, cis: vermis qui in frumento lignóue nascitur, eáque rodit: idem cum θρίψ. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 16.

Κίσσηρις, ιος, ἡ, pumex: lapidis genus fistulosas habens cauernulas & foraminula, ex eo nominatum, vt volunt nonnulli, quòd videatur erosum exesúmque esse ab illo vermium

genere quod κίς nominatur. Dioſc. lib. 5. cap. 125. Scribitur & κίσπης. in epigr.

Κισηρώδης, comp. ῶδες, ὁ, ἡ, pumicoſus, ad pumicē proximè accedēs.

Κισηρίσσω, (comp.) pumice deſrico & deſtingo: pumice læuigo. Athen. lib. 12.

Α῎κισ-ος, (comp.) idem cum ἀβηκίδες- vermibus non obnoxius, qui à verminō ſnō corrūpitur. Heſiod. in Erg. Δάφνης δ' ἀβλὴς ἄκαυτος ἐν ὄρεσσι.

ΚΙΣΣΑ, ἡ, Attice κίττα, ἡ, picotauris de qua Plut. ſe ſolert. an. & Plin. l. 10. c. 4. Theocr. idyll. 5. Οὐ θηλυμανὴς Λύκων πτεροκόλαπτε κίσσαι ἰχνεύεις. ¶ Item faſtidium cōſectorum ciborum & abſtinentium appetitus: malum proprium mulierum prægnantium, quod picam itidem vocant nonnulli, alij malaciam. Vide Alex. Aphr. probl. 1. quæſt. 73. & Paul. Aegin. l. 1. c. 1.

Κισσάω ῶ, labore ſtō faſtidio ciborū & multipici intoleratiam rerum appetitu. Alex. Aphr. loco citato. Interdū cum genit. ſignif. appeto in eiuſmodi malacia & confectorum ciborum faſtidio, apud Athen. l. 9. Vſurpatur & generaliter pro ἐπιθυμῶ, appeto, vel potiùs improbè appeto, inſolito & inuſitato deſiderio flagro, more grauidarū fœminarū. Ariſtoph. in pace ὑμεῖς μὲν ὧν κιττῶντες τὸ εἰρήνης κᾶπον ἀπόβοσκε. Idē in Veſp. Οὗτοι κιττῶ Δᾳὶ τῷ σανιδωτῷ καὶ χαίρουσι θεατρίζειν. Exp. n. etiam, cū voluptate cōpto. Plaſ. 5. 1. vnde & compoſ. ἐγκισσᾶν coitum appetere vel concipere. Geneſ. c. 30. & ἐγκίσσησις, initus.

Κισσώδης ſiue κιττώδης, dicit ur mulier ἡ κισσῶσα, quæ malacia iſta prægnantibus familiaris laborat, conſuetos cibos faſtidiens, res inſolitas & abſurdas appetens. Dioſc. lib. 5. cap. 12. Aliam ſignif. vide in Κισσός.

Κισσίζω, picæ vocem edo ſeu imitor. Poll. lib. 5. cap. 13. tit. de auium vocibus.

ΚΙΣΣΟ῝Σ, ὁ. Attic. ὁ κιττός, ὁ & ἡ hedera: Aſt. ex. Theocr. idyl. 1. Τᾷ σοὶ ἐδὲ χείλη μᾶ ἐρύσσατο ὑψόθι κισσός. Vide & Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 2. 3. Dioſc. l. 2. c. 210. & Iuuenal. ſat. 3. probl. 2.

Κισσώδης, hederaceus, ad hederam proximè accedens. Aliam ſignif. vide in Κίσσα.

κίσσινος, ῑ, ὁ, hederaceus, i. conf. ctus ex hedera, vt κίσσινον σκύφον. quod Athen. l. 11. & κίσσινον σκύφιον. Athen. l. 5.

κίσσινος, ἡ, ον, hederula.

κίσσαρος, pro κισσός, hedera apud Erotianum ex Hippocr.

κισσύδιον, poculū è ligno hederaceo: hederaceū poculū, apud Athen. l. 11. Item apud Hom. ι, & π, & apud Theocr. idyll. 1.

κισσοῦς, videtur dici à Διόνυσος, quòd hedera redimiri amet ſeu quod hederā deſectetur.

κισσήρης, ους, ὁ & ἡ, hedera inſtructus vel denſus. Soh. in Antig.

κισσήεις, ἐντος, ὁ, hederaceus Nicand.

Compoſita.

Α῾πτοκισσᾶδες, ſeu λοξοκισσᾶδες, in hederā verti ſeu abire: degenera re in hederam, fiſtulā hederam, apud Theophr. hiſt. pl. 3. c. 18.

Ε῾λικτοκίσσιος, hederæ modo conuoluti atque implicari. Hippocr. at. de nat. oſſ. & Gal. in lib.

Χαμαίκισσος, hederā ſacra humilis, hedera pumila & terreſtris: frutex ſicuti cætus qp habeat folia ſimilia κισσοῖς, teſte Dioſc. l. 4. c. 126.

Κίστη, ἡ, ſita, capſa capſula. Odyſſ. ζ. Μάτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐυπλοκάμοιο θυγατρὸς ἐδωδὰς ἐν. * πυρὸς τ' ἐπίκλᾳ.

κιστο-ίδης, idem. Ariſtoph. in Achar. Τὸ δ' ἄπνευ ὦ πᾶ δῆτον ὧν τῆς κιστίδος.

Κίστος, ὁ, ἡ, ciſtus: frutex quē alij ἄκαυλον ſiue κίσταρον vocāt, vt eſt apud Dioſc. l. 1. c. 127. Scribitur etiam κίσθος & κίσθαρος. Υ῾πόκισθις, quod ſub ciſtho ad radices naſcitur. vide Dioſc.

Κίσθειος, vide in *Κίσθινος*.

ΚΙΤΡΙ῎Α aut κιτρία μῆλος, citria vel citrea arbor, quæ & Aſſyria ſiue Medica malus, nec non Indica nominatur. Autor χαμαιπετ. l. 10. τὰς κιτρίας φυτεύσαι παρὰ τὸ ζῆν.

Κίτριον μῆλον, aut (ſine adiectione) κίτριον, fructus eius arboris, apud Athen. l. 3. Dicitur κίτριον etiam pro ipſa arbore, itidem in Geopon. Euſt. tradit τὸ κιτρίον, a Latinis vocatū eſſe κίτριον. Κίτρεις, interdum peculiariter de cortice mali citrei vſurpatur: teſte Alex. Aphr. probl. 1.

ΚΙΧΕ῎Ω. ῶ, & κιχάνω, ἰῶ κίχημι, inuenio, aſſequor, comprehendo. ſe. unque de ſequi curſu & pedum pernicitate aliquem aſſequitur. Il. ψ. Ἵππους δ' Α῾τρεΐδαο κιχήσετε. Il. π. Μηριόνης δ' Α῾ρήϊφιν ἐκιχείη περὶ ῥα παλίωξιν, et Od. χ. εἰσάδεις οὐδὲ Νᾶα περιφραδέως, τὸν σὺ ἰδωὼν ἐν κιχείῃσι. Sic & fames ſi ſiſq; aut fatū quipiam κιχάνει, quō eum occupat. Il. α. ἠδὲ μιν αὐτὰρ Δίψα τε καὶ λιμὸς. Iliad. χ. τὸν οὔτε μοῖρα κιχάνει.

Κιχᾶνα μοι, κιχανάοιμι, ac κίχημι, actiuè vſurpantur itidem pro aſſequor, corripio & occupo. Il. λ. Α῾δελφεὸν ἦ μάλα δή σε κιχᾶνει οὐτάμεν οὐτάσας ἀνδροφόνον. Item deprehendo, offendo, inuenio. Il. χ. μὴ κιχάνοιτό σ' Ε῾λένη δῖον Od. Η῾πιον ἦλθ' αὐτὰρ ἐμοὶ κιχάνουσι.

Κιχᾶνα, ἡ, aſſequutio, deprehenſio, cōprehenſio. Heſych.

Κιχεῖν, pro κιχεῖν, metri gratia inſerto ι, vt Il. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν ἔκιχεν Α῾θήνη. (comp.) quem aſſequi & comprehendere vnde ἀκίχητος adverbialiter pro ἀκιχήτως, apud Hom. Εὖ οὐ μάλ' ὧδε ἀκίχητος διώκειν, cum is à perſequentis, ſed non queri. Item ἀκιχητο- dicitur quem mente & cogitatione prehendere ſeu comprehendere non poſſumus: vnde Nonn. initio paraphraſeos, ſui Euang. Iohan. Α῾γνῶτον, ὃν ἀρρήτῳ λόγῳ οὐ δέχεται.

ΚΛΑΘΗ, ης, ἡ, ramus, aut is de qua vide Ariſtoph. hiſt. anim. l. 2. Athen. l. 2. Od. χ. κλῶν τανυόσσατος ἐκ πίτυος. ¶ Item marinus de quo vide eundem Athen. aut. l. 8. c. 13. & Athen. l. 7. ¶ Porrò Syracuſanis & cæteris Doribus, ἡ κλάθα, dicitur κιχλάνα. Epicharmis πάς τ' ἰλαφοθραφήσας κλάθαν. Κλαλίζω, Schol. Ariſtoph. exp. pingues epulari turdes. Item ponit etiam indecenter & immoderatè ridere, liſcere, cachinnari. Ariſt. in Nub. Οὐ δ' ἐψοφαγεῖν, ἀλλὰ κλαλίζειν. Th. tmophor. Α῾λλά τε ἔλαιθ' ἑτέρῳ μύελ' ἀναρπάζειν. Κρυπτόμενος, pinguium turdorum comeſtio: nec ea ſine ſonitu, ait Schol. ph. in Nub.

Κίκερκος, ὁ, c. vide in Χοῖρος, vtor.

ΚΙΧΛΗ, ης, ἡ, apud Theophr. hiſt. pl. 7. c. 7. poenur ſolerum ariuenſium. Dicitur & κιχλεών. idē olus, vide Dioſc. l. 2. c. 160. Nicandr. etiam κίχορα appellat in Alex. Ioga. κιχόρια. item κιχορᾶς, apud Poll. l. 6. c. 9.

κιχλεών, ῶνος, ὁ, ſimilis cichorio, qui è cichoriorum genere eſt. Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 7.

ΚΙ῾Ω, vado, eo. Plato quoque ἰ. Cratylo ἴασι hoc dicit. Poeticū eſt. Il. ι. ᾗ δὲ σφὶ πατὴρ κὺς δαίφρων λείπεθ' ἑλὼν ἐν δώμασι νίσεσθαι. Idem ibidē. φ. Νῦν δ' ἐς τ' ἄνδρα μάλ' ἐσθλὸν ἰὼν ἐπιμάρπτεαι ὄμμῳ. Et Od. ξ. πάντα δὲ μοι κραδίη πορέμεν ἐπιμάρπτεαι ἔπεσσιν. vbi κιόντι, ὀξυόντως, tanquā ſi eſſet ἀκιόντι. Item κιὼν, talio, cum ſaltu furtum feror (ex κίω per reduplicationē factū. teſte Euſt.) Od. ξ. Σάλασσε δ' ὡς τε πνοιὴ Βορέης ἀκίων κατὰ πίονα πεδίον ἀλωήν. ſaltu, ferebatur furtum, ſeu furtim rumpat et occupat. Item ἰὼν, ibus Apoll. Arg. l. 1. Α῾φῆκε δ' ἐὸν ἔθ' ὑπὸ ζυγὸν ἑλκέμεν ἄμπνοιαι κνίδοι, nidor in altum veluti cum fumo furtim ſubuolans. Item ἰόντες, vapor Heſych. Soph. in Antig. ὡς δὲ ἰόντα ἐσκε ἐλαφρότερ' ἀλλ' ἐπὶ πατρὸς. Μυθεῖται κνίδος ἀκρὶς μηδόθεν ἰοῦσα. ſchol. κνίδ' ὀνόματι δὲ ἰδίᾳ σημαίνει ἀπὸ τοῦ ἰέναι.

Κλαγγάνω, ſurſum feror. Il. η. μάλα δ' αἰσίμως ὄρνις ἀριστερὸς ἐκλαγγήσας ἐπιδέξιος ἦλθε φανείς. Vtitur & Plato & Hippocr.

Μεθικνέομαι, vnde Μετικνέῖται. Odyſſ. α. mutato loco abijſſe & indeſ.

Ο῾νοκνᾶς q.d. aſinina galla Gal. & Dioſc. l. c. 47.

ΚΙ῾ΟΝ ος, ὁ, ἡ, columna. ἑύλας (* παρὰ τὸ κίνεσθαι ἐν ὕψει inquit Etym.) Od. δ. ἐπὶ κίονα μακρὴν ἐστεῶσαν. Item ædificans ad columnam longam. Od. ψ. κίονα δ' ἐξεπάταξα. Od. τ. Ἐλάτινά τε δοκοὶ καὶ κίονες ὑψόθ' ἵστανται. In proximo potius genere eſſe vtitur Plut. de orac. Pyth. ἐπὶ κίονος χαλκῆς ἵστασθαι. Idem in Eroticō. ἐπὶ κίονος ἑστάναι. Item κίονα. (diminut.) columella, i. paruula columna, apud Athen. lib. 12.

Κιονίς, ίδος, ἡ, ὁ, oris columella, quæ & κίονος μικρὸν ὑποστήριγμα dicitur Gal. σῶν κῳάκων lib. 6.

Κίονιον, ου, τὸ, Dioſc. lib. c. 6. κίονια vocari ſcribit pyramidas buccinarūmq. medias partes circa quas veluti columellas teſte volumen clauiculatim intorquetur.

Compoſita.

Α῾κίων. nullis fultus columnis. Heſych.

Α῾κροκίονον, ου, τὸ, ſumma ſeu extrema columnæ pars, ſeu columnæ capitulum. Phil. de vita Moſ. lib. 3.

Α῾μφικίονες, circumcirca columnis ſuffulti. Soph.

Εὐκίονος, ου, ὁ, ὁ & ἡ, pulchras habens columnas.

Περικίονες, circumcirca columnas habens: vt εὐπύργους.

Κλαγγάζω, κλαγγὴ &c. vide in Κλάζω.

ΚΛΑΔΑ῎ΟΣ, ου, ὁ, ramus, propriè ramus tener & frondens, de quo ſe ſolent anniculi qui palliolāt ὁπὸ τῶν ἐκφερόντων ἐπὶ τὰ ἱερὰ. Item enim definit Theoph. hiſt. pl. l. 1. c. 2. κλάδ' ἐστὶ ἡ πρώτη

ὁπὸ τὸν τόπον ἐν ᾧ ἀναφύεται ὑπ' ἐν. εἶναι μάλιστα τὸ ὑπεῖκον. Repetitur etiā dar. ſing. κλαδί, apud Alcæum, & dat. plur. κλάδεσι, apud Ariſtoph. in auib. ἔστιν δ' ὑμῖν κἠπὶ τῶν ὑπὸ κλάδεσι νόσος. Deinde ſit à κλάω ſicut & κλάν. ſynonymum.

Κλάδος, ὁ, ἡ, ramulus. Heſych. κλαδίσκος, ου, ὁ, idem.

Κλαδίον, ου, ὁ, ramulus deputo, pampino. item quaſſo, concutio. (puto. Heſych. ramulos teneriores deputo: ſpecialiter verò vites

Κλαδευτής, putatio. κλαδεύτης, ου, ὁ, putator.

Κλαδευτικός, ὴ, όν, id quo putamus: falx putatoria.

Κλαδικός, ὴ, όν, ramalis. Epigr. Exponitur etiam, vibratilis: à κλάδος, ου, ὁ, item fragilis, apud Polyb.

Compoſita.

Α῾υτόκλαδος, ου, ὁ, ἡ, ipſe cum ſuis ramis. Luc. αὐτόκλαδοι ἐς αὐτὸ τὸ ἀνατρέπεσθαι.

Πολύκλαδος, ου, ὁ, ἡ, multos ramulos emittens, multos ramulos habens. Theophraſt. hiſt. pl. lib. 1. cap. 5. Pro eodem dici etiam ſolet πολυκλάδιος. innotatur.

Κλάζω, (pleonaſmo ζ γ.) vel tanquā à κλάγγω, clango, ligo. Poll. id aquilarum proprium eſſe ſcribit. Ariſtophanes verò anium quæ ſonituſq; clamoré & clangorē dūt & minus eſſe quàm κρώζω. Heſiod. in aſp. Πάσῃσιν δ' ὑπὲρ ἔρχεται ὄρνισι μεγαλόκλαγξ μορφνὸς Ἀθηναίη. Il. μ. (itidem de aquila) ὀξὺς ἐπ' ἀμφοτέρῃσι κλάζων ἐκ δεξιὸν ἴεται ὄρνις. Item Euſt annotat κλάζειν eſſe animalium ἀύειν, vt gruum, ſuum. Dicitur & de tapetta quæ à miſſa ſtridet. Il. ε. Ε῾κλαγξεν δ' ὡς τε ὀιστὸς ἐπ' ἀμφοῖν χωομένοιϊν, ὃς ῥ' ἐπὶ πάντων. * Etymol. deriuat à κλᾶ ſignificante φωνᾶ. Sed verò à κλάω propriè accepto, à quo & κλαγγὴ deducit.

Κλαγγή, ἡς, ἡ, idem cū κλάζω. Deriuat hinc Euſt. præc. med. κίκλημα, quod frequenti eſt in viii. Il. β. Ο῾ἵαι κικλήσκουσι λίγ' ὀνειδείοντα. Dicitur plerunq; de iis qui impetu in hoſtes ſtrenuo ſeruntur. Item voce edūt: vt Il. ε. ἔγχεϊ δ' ἐπ' αὐτὸν ἐκικλήσκων. Tribuitur etiā vento ab Apoll. Arg. l. 2. ἄφρα ἑ κῦμα Κελκήσιος πνοιῆσι, ſtridens flatibus. Ab hoc præſi. ſit ἐπικλαγγή, ſi quid idem cū ſactū. teſte Euſt.) Od. ξ. Σάλασσε ἦ κωπῆσι πολὺν ἅλα· τοῖσι δ' ἐπικλαγγὴ ἦεν ἀπὸ στομάτων, ſaltu, ferebatur furtum, ſeu furtim rumpat et occupat. Item ἐπικλαγγή, bus Apoll. Arg. l. 1. Α῾φῆκε δ' ἐὸν ἔθ' ὑπὸ ζυγὸν ἑλκέμεν ἄμπνοιαι κνίδοι, nidor in altum veluti cum fumo furtim ſubuolans. Item ἐπικλαγγέες, vapor Heſych. Soph. in Antig. ὡς δὲ ἰόντα ἐσκε ἐλαφρότερ' ἀλλ' ἐπὶ πατρὸς. Μυθεῖται κνίδος ἀκρὶς μηδόθεν ἰοῦσα. ſchol. κνίδ' ὀνόματι δὲ ἰδίᾳ σημαίνει ἀπὸ τοῦ ἰέναι.

Κλαγγάνω, ſurſum feror. Il. η. μάλα δ' αἰσίμως ὄρνις ἀριστερὸς ἐκλαγγήσας ἐπιδέξιος ἦλθε φανείς. Vtitur & Plato & Hippocr.

Μεθικνέομαι, vnde Μετικνέῖται. Odyſſ. α. mutato loco abijſſe & indeſ.

Ο῾νοκνᾶς q.d. aſinina galla Gal. & Dioſc. l. c. 47.

Κλαγγάδης, ου, ὁ, ἡ, clangori ſimilis. Apud Hippocr. κλαγγώδη ὑμένα, vbi Erotian.

Κλαγγάζω, clango, idem quod κλάζω ſeu κλάγγω. Vide Poll.

Κλαγγαίνω, & ἐπικλαγγαίνω dicuntur de canibus in venatione. Xenoph.

Κλαγγή, quomodo huc pertinear, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α῾νακλάζω, clango. Item clamo. σαλπίγξ γὰρ αὐτοῦ μὲ ἀνακλάζουσα, Xenoph. l. 2. d. 7.

Ἀνακλαγγέω, boatum ſeu clangorem viciſſim edo, ſeu contra edo. Eurip. αἱ πανακλαζουσι κραυγὴ πίσσας.

Ἀνακλάζω, clango, clangorē edo. Item id eſt cano veluti cum clangore quodam: vt in Anth. epigr. ἀνακλάγξασα αὐτὴ φθόγγον.

Ἀνακλαγγάω, perſt. cepens. Pind.

Κλαίω, vel κλάω. F. κλαύσω & κλαύσομαι, lacrymori, ploro, deſleo, culo. Il. α. Τέκνον τί κλαίεις; Aſchin. in Ctesiph. Ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐ δάκρυα ἐπὶ τούτῳ κλαίω. ¶ Item dū rum accuſ. deploro, defleo. Od. α. Κλαῖον ἐπὶ Ο῾δυσῆϊ φίλον πόσιν. Et plur. in Alcib. πολλὰ κλαύσαντες, & ἐπολοφυρόμενοι. Impersonaliter ponitur apud Ariſtoph. in Nub. μᾶλλον ἐμὲ κικλαύσονται. Item ſimpliciter plorabitur à me. ¶ Item, do pœnas, vapulo. Ariſtoph. in Nub. Δεῖ γὰρ ἔνα κλαῦσαι. Quibus reſpondet alter, ἀλλὰ δὴ κλαύσεσθε. Ε῾κλαῖον λίχνα σοι, apud Ariſtoph. in Pluto, lacrymatus tibi denuntio, i. verbera. Eſt enim oratio minitantis verbera: inter dū verò aſpernantis duntaxat. Apud eundē Ariſtoph. in Veſpis κλαύσει τὸν κιφαλλόν, exp. plangere caput, lacerare caput. Repertur etiam ſat. κλαιήσω tanquā à them. apud Dem. in Midiam, πολλὰ δὲ παρεκτήσατο, & κλαιήσῃ, κλαύσεται. ſignificante, frango: lachrymis enim quodammodo frangitur animus.

Ἀποκλαίομαι, plorare cupio. κράνη περικλαῖα, de ſtrepitu ianuæ vtitur Ariſtoph. in Pluto. ὑφίεσαν φθόγγῳ μόνον ἄδακρυ κλαυστόν. Κλαυθμός, ὁ, ploratus, ciulatus. Aeſchyl. in Choeph.

Κλαυθμών, ῶνος, ὁ, idem quod κλαῦμα. Hom. Plut. Ariſtot. & alij. Κλαυθμυρὸς, ἡ, ὁν, idem: ſed minus ſi atum. Apud Plat. de leg. 7. de pueris dicitur, κλαυθμυρὸν & βοερὸν ἐπιμένειν ἐπὶ τοῖς δύσχρῆ.

κλαυθμὼν, ῶνος, ὁ, locus flentium. Iudic. cap. 2.

κλαυθμυλίζω, fleo, ciulo. Plerunque de infantibus dicitur, quod vagire eſt Latinis. Alex. Aphr. l. 1. probl. πῶς βρέφη μέλλοντα κλαίειν, κλαυθμυλίζοντα, ἠσυχάζει. Gal. comment. in prognoſt. κλαυθμυλίζειν eſſe dicit flere magna ſpiritus contentione. Actiuè etiam exponitur flere ſeu vagire facio, apud Plut. de educ. lib. Frequentius eſt paſſ. κλαυθμυλίζομαι.

κλαυθμυλιστὴς, οῦ, ὁ, fletus, eiulatus, vagitus. Plut. in Lyc.

κλαυθμυλώδης, ους, ὁ, ἡ, dicūtur ab Hippocr. iis ſimiles quæ cū fleru fiunt, quaſi ſuſpiriioſæ. Ab Erotiano exponitur σπαστικὸς, κλαυστὸς, lacrymabilis, fletu excipiendus. Æſchyl.

Compoſita.

Α῾κλαυὴς, ές, ὁ, ἡ, illacrymabilis: qui non plorat: vel paſſiua ſignif. indeploratus. Exponitur enim ἄκλαυστος.

Α῾κλαυστος, vel ἄκλαυτος, indeploratus vel indefletus: vt Odyſſ. λ. τῷ μὴ ἄκλαυστον ἐ ἄθαπτον: vbi quædam exemplaria habent ἄκλαυτον. Exponitur etiam actiuè, illacrymabilis: i. qui lacrymas non poteſt: aut etiam ſimpl. qui non lacrymatur. Od. σ. Α῾κλαυτοὶ & ἀκλαυτεὶ, ſine fletu. Callim. (rus.

Α῾κλαυσία, defleo, vel fleo: vehementer fleo. Α῾κλαυθμῶς, fle.

Decomp. ἀποκλαίομαι, antè defleo.

ἀποκλαυσόμενος, ſiue ἀποκλαυσάμενος Atticè, defleo apud, ve. vna defleo. Synec. p. 73.

Α῾ποκλαίω, fleo: vel potius, vberi fletu me exatio: flendi deſiderio faſtidio. Plut.

Ε῾πικλαίω, fleo ſuper, defleo: vel ſimpl. fleo.

Ε῾πίκλαυστος, ου, ὁ, ἡ, flebilis, lamentabilis. Ariſtoph. in Veſp.

Ε῾ξικλαύω, lacrymolus. in Epigr.

κᾰτακλαίω, defleo. Item lacrymando officio, ad miſericordiam commoueo lacrymis, ad lacrymas & miſericordiam concito. Plat.

Μεθικλαίω fleo pòſt, lacrymis & fletu proſequor. Il. λ.

Μονόκλαυστος, qui ab vno tantùm lugetur. Æſchyl.

προκλαίω, antè fleo, priùs defleo: vnde προκλαύσαντες, apud Eurip. plus deflentes. (gens.

πάγκλαυστος, omninò lamentabilis. Exponitur etiam ſemper lugendus.

πάγκλαυτος, idem. Æſchyl.

Πολύκλαυστος, multùm ploratus ſeu deflectus. Moſch. idyll. 3. Pro eodem dicitur & πολύκλαυτος, apud Aratum.

Υ῾ποκλαίω, ſublacrymo. Æſchyl.

ΚΛΑΜΒΩ῝Σ, legitur in Hippiatr. ibi n. Aſpyrtos in aſino admiſſario requiri. ὧδε μὴ μικρὸς μηδὲ κλαμβὸς quod interpretātur, Ne mutilata ſit. deprehendatq; tempore à raptis auribus.

Κλάσις, & c. vide in κλάω. κλασῶτικὸς, ἡ, κλᾶσις.

Κλαυθμός, & c. κλαύθμων κλαυσίω, vide in κλάω.

ΚΛΑ῎Ω. ῶ. F. σω, frango. Nonn. ἄχρις ἔκλασε. Frequens eſt in nouo Teſt.

κλαόμενος, ὄμενος, ἡ, angor. Il. λ. ἐκλάσθη ἡ δύναξ. Vtitur & Dioſc. lib. 3. c. 14. κλᾶδες dicuntur etiam quorum rami ſiue furculi amputantur. Theophr. de cauſ. pl. lib. 1. cap. 13.

κλάσμα, ατος, τὸ, fragmentum, ſeu fragmen, fruſtum defractum. Epigr. & Marci cap. 6.

κλάσις, εως, ἡ, fractio. Luc. cap. 24. Item fractura. Alex. Aphr. Apud Theophraſt. de cauſ. plant. lib. 3. c. 19. κλάσις ἀμυκτῶν, vitium putatio.

κλασήριον, ου, τὸ, id quo aliquid frangere poſſumus. Sic dicitur falx qua vites putantur.

κλαστὴς, οῦ, ὁ, qui frangit. Item qui vites putat. Heſych.

Κλαστὸν, οῦ, frango. Et peculiariter, ſarmenta defringo, ſiue amputo: vnde metaph. dictum quidā volunt, apud Ariſtoph. in equit Βυζὶ πατοῦσ' ἐς φρατηγὸν κλασήσεις. (locis.

Κλαδὸς, κλάδι, Κλῶμαι, κλάζω, quomodo huc pertineāt, vide ſuis

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Α῾νακλάω, ῶ. refringo, reflecto. Luc. de ſalt. Accipitur nonnunquā in paſſ. ſignif. Athen. lib. 13 ὡς οὐ δὴ ἀνέμοι ἅμα πάντες ἐλθόντες κοινῇ ἐπιφυσήσαντες μὴ μόνον τὸν πάλαι ἀνακλασθέντα ἐφίλησαν.

Α῾νακλάσμα, ατος, τὸ, reflectorium: item repercutior. Luc.

Α῾νάκλασις, reflexio, item repercuſſio, repercuſſus. Eſt & nomen ſchematis. Α῾νάκλασμα, reflexus.

Decomp. Α῾ναπανακλάω, refringo, reflecto, repercutio. Α῾ναπανακλασμὸς & ἀναπανάκλασις, reflectio, reflexio, item reciprocatio. Eſt & figuræ nomen, Fab. l. 9. c. 3. Α῾ναπανακλαστικὸς, reciprocus: vt ἀναπαυμένῃ ἀναπανακλαστικῇ, apud gramm.

Διαπανακλάω, reflecto, refringo.

Α῾ποκλάω, defringo, flecto.

Ε῾ναποκλάω. (decomp.) intus ſeu ab interiore parte defringo, effringo: vnde ἐναποκλασμα.

Ε῾γκλάω, infringo. Callim.

Ε῾νακλάω, infringo, ll. 9. Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ὀνακλᾶσ' ὑπὸ νόησιν.

Ε῾πικλάω, frango, flecto: metaphoricè plerumque pro animum alicuius frāgo & flecto. Plut. in Pericle, ἐπικλασεὶς τὸν Α῾θηναίων. Item reflecto, flecto.

Ἐπικλάομαι, ῶμαι, frangor, flector. Thuc. lib. 3. 4, & alibi. Sic & sæpe Plut. item flector, reflector. Luc.

Decomp. Συνεπικλάω, ῶ, confringo.

Καὶ ακλάω, defringo vel etiā frango. Il. ν, κατεκλάσθη δ' ἐπὶ καυλῷ ἔγχος. Accipitur etiā metaph. vt Od. δ. ἐμοί γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ. Et apud Plut. in Fab. τοῦ Μινυκίου τὸ θράσος κατεκέκλαστο.

Κατάκλασις, fractio, fractura.

Δυσκατάκλαστος (*decomp.*) fractu seu confractu difficilis.

Περικλάω, circumcirca frango: item circumflecto.

Περίκλασις, circumflexus. Plut. περὶ τοῦ ἀκούειν.

Decomp. Ἀμφιπερικλάω, exp. circumuibro.

Ὑποπερικλάω, infringo.

Συγκλάω, confringo. Aristoph. Exponitur etiam, compressiùs tracto, inflecto.

Ὀμεκλάω, vid. in Κίλω.

Comp. facta ex tertia pers. præt. perf. pass.

Ἄκλαστος, ου, ὁ & ἡ, nō fractus: vel infractus. in Epigr. Pro eodem dicitur & ἀκλάς quod peculiariter significat, cui sarmēta defracta non sunt: vt ἀκλάδες ἄμπελοι vites non putatæ. Hesych.

Ἀμφίκλαστος, ex omni parte fractus. Suid.

Εὔκλαστος, fractu facilis, fragilis.

Ἡμίκλαστος semifractus. Plut.

Μυλόκλαστος, mola fractus. Hesych.

Παλίγκλαστος, refractus, reflexus, recuruus. Hesych.

ΚΛΕΊΩ, F σω, claudo, obsero. Herodian. lib. 8, πύλας τε πύλας κλείσαντες sic Matth. 6, & κλείσας τὴν θύραν σου. ¶ Item celebro, celebrem reddo, seu gloriosum, decanto. Odyss. ρ. ἐγὼ δ' αὖ σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν. Odyss. α. τήν τε κλείουσιν ἀοιδοί. Item pro, memoro, perhibeo, dico. Hesych.

¶ *Deriuata ex κλείω, i. claudo.*

Κλείομαι (præt. κέκλεισμαι & κέκλειμαι) claudor, obseror. Dem. Olynth. 2, κεκλεισμένων τῶν ἐμπορίων. Sic κεκλεισμέναι πύλαι, apud Herodian. & κεκλεισμέναι θύραι, Ioh. 20.

Κλεῖσις, εως, ἡ, q. d. clausio. Exponitur etiam, claustrum.

Κλεισιὰς, άδος, ἡ valua, vel fores. Plut. in Publ.

Κλεισίαι, fores, vel latæ fores per quas & iumenta ingrediuntur, apud Eust.

Κλείσιον, exp. locus in quo stant boues, stabulum. Suidæ. Eust. ex Aelio Dionysio exp. θυρῶν μέγας.

Κλεισοῦραι, Suidas sic vocari tradit à Romanis τὰ ὀχυρώματα τῶν Διαβάσεων.

Κλειστὸς, οῦ, ὁ, qui claudi potest, vel clausus. Diod. Sic lib. 20.

Κλεῖστρον, ου, τὸ, sera, apud Luc.

Κλεῖθρον ου, τὸ, claustrum. in Axiocho. Exponitur & repagulum: item vectis ianuæ. Exponitur etiam, sera. apud Luc.

Κλεῖθρία ἡ, exp. rima ianuæ, rima, apud Luc.

Κλεὶς, δὸς, ἡ, clauis. Plut. de aud. & alibi. Per metaph. sic vocatur etiam os tortuosum & inæquale, omoplatam cum sterno alligans: quòd ceruicem & humerum concludat. Hinc Latinè quidam clauem & clauiculam dixerunt. Quidā iugulum appellāt. Aristot. eth. 5, c. 1. οἷον ὅτι καλεῖται κλεὶς ὁμωνύμως ἥ τε ὑπὸ τὸν αὐχένα τῶν ζώων καὶ ᾗ τὰς θύρας κλείουσιν. Reperitur etiam in plur. κλεῖς. vt Apoc. c. 1. & ἔχω τὰς κλεῖς τοῦ ᾅδου. ¶ Item iugulum thynni piscis, pro quo & κλείδιον. Athen. 7. ¶ *In* epigr. κλεῖδα συῶν βαθυκαμπῆ, exp. vncum seu instrumentum aut baculum incuruum quo porci ferociores irretiuntur.

Κλειδόω, ῶ, claudo claui, obsero. Κλείδωμα & κλείδωσις. q. d. obseramentum & obseratio. Suid.

Κλειδίον, ου, τὸ, q. d. clauicula, i. parua clauis. Dicitur de thynno, sicut & κλείς. ¶ Κλειδίον ἀφροδισιαστικὸν, pastillus quidam, de quo vide Paul. ¶ Κλειδίον est etiam nomen epithematis, apud Aet. lib. 9. (tercludere.

Κληΐζω vel κλῄζω, claudo. Ionicé Apud Thuc. l. 4. κλῄζειν exp. in-

Κληϊστὸς pro κλειστὸς, clausus. obseratus: vel qui claudi potest, q. d. clausilis. Od. ξ, Κληϊσταὶ δ' ἔπεισαν σανίδες.

Κλῆθρον, claustrum, sera. Soph. Κληΐθρον pro eodem. Item locus in gula sub tonsillis: vt exponit Galen. apud Hippocr. lib. 2, de morb. vbi tamen legitur etiam κλεῖθρον, per ει. ¶ At κλήθρα & Ion. κλήθρη, ἡ, nomen arboris, alnus, vectis. Gaz. apud Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 7. Pro eodem dicitur & κλῆθρος eiusdem operis lib. 3, cap. 4.

Κληῒς, ῖδος ἡ, clauis. Item vectis, seu quicquid ianuam clausam continet: vt Iliad. ω. & Od. α. Item foramen in quod fibula immittebatur. Item pars corporis quæ & κλείς: vt Iliad. ε. Item pro s de nautica, vt tradit Eust. addens deriuari à κλῶ, quia ibi κλᾶται τὸ σῶμα συγκαμφθέν.

Κληδὸς, ου, τὸ, tepes. Hesych.

Κλήω claudo. Ionicè seu Atticè pro κλείω, apud Thuc. ἔκληον τὸν λιμένα portum præcludebant.

Κλᾷξ Doricè pro κλεὶς, apud Theocr. idyll. 15.

Κλοιὸς ου, ὁ, vinculum quod collo circumdatur: collare, manicæ: παρὰ τὸ κλείειν includitur enim ei collum, manus, pedes. In Epig. Κλοιὸν ἔχων πέλας ἦλθε Apud Ierem. c. 27, quidam esse volunt catenas ligneas. alij ferreas. Sic & apud Xen. & Plut. Pro κλοιὸς dicitur Atticè κλωὸς, apud Aristoph. in Pace. Vsurpat

Plut. etiam neutro gen. τὸ κλοιόν. Pro quo & …

Κλοιόω, collari includere.

κλοιωτὸς, ῆ, ὸν, collari inclusus. Hesych.

Ἐγκλοιόω ῶ (*comp.*) includo seu illigo …

Κλειτορὶς, pudendi muliebris musculosa in medio … quæ νύμφη & μύρτον appellatur: vnd. κλειτοριάζειν dicitur qui huius hanc carunculam contrectare. Ruff. Eph. Vide & …

Composita.

Ἄκλειστος, non clausus. Thuc. lib. … ἄκληϊστος, idem.

Ἀποκλείω, (pro quo Ionicè ἀποκληΐζω & ἀποκλῄζω & ἀποκλαΐζω) excludo, intercludo, arceo, prohibeo: … τινὰ ἐξόδου, apud Aristot. de mundo, prohibere aliquem … Sic ἀποκλείειν τινὰ τῆς ὁδοῦ, apud Xen. Hell. 7. Dicitur & … τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ σίτου, apud Aristot. œcon. 2, intercludere … meatum. Sic & apud Xen. ἀποκλείειν τὰς ἐφόδους … Item includo: vt Alex. Aphr. probl. 1 ἀποκλεισθεὶς … μόνος εἰς τὸ βάθος τοῦ σώματος. Sic apud Aristoph. … Et pro simplici κλείω vt ἀποκλείειν τὰς θύρας, apud …

Ἀπόκλεισμα, τὸ, locus quo aliquis includitur: … quie includitur. Ponitur & pro carcere. Hesych.

Ἀπόκλεισις, exclusio, interclusio.

Ἀπόκλειστος, inclusus.

Decomp. Ἐναποκλείω, intus includo. Alex. Aphr.

Διακλείω, discludo, intercludo, intercipio. Polyb. lib. 5.

Ἀδιάκλειστος, (*decomp.*) non interclusus,

Δικλὶς, ίδος ἡ, fores geminæ: vt apud Theocr. idyll. 14 … ἀμφιθύρου καὶ δικλίδος. Et in plur. δικλίδες pro eodem … epig. Δικλίδας ἀμφιτινάξειν ἐμεῖς Γαλάτεια … & δικλίδες πύλαι Il. μ, portæ bifores, valuæ bi… μέναι … scribit Eustath vel αἱ διχῇ θεν κλειόμεναι … scribit Od. β. Apud Erotianum scribitur … dicitur propriè significare fores bipartitas, ita vt vna … altera manere possit aperta. Exponi etiam potest, quæ … clauibus clauderentur, habentibus videlicet singulis … suam clauem: a nomine κλείς. Extat & δικλίδιον, apud … in Lexico vocum Hippocr. & exponitur bipartitus, … quis inferiore parte clausa superpositum aperire. Apud … sych. δίκλιδος, exp. δίθυρος, biforis.

Ἐγκλείω, includo. Pro eodem dicitur & ἐγκλῄω poeticè … Apoll. Arg. 2. Ἐγκλείομαι, includor: vnde ἐγκλεισ… γεῖον, vase inclusum esse, apud Diosc.

Ἐκκλείω, excludo, secludo. Ἐκκληΐζω & ἐκκλῄζω, pro eodem Ionicè, apud Herodot.

Ἐπικλείω, occludo. Aristoph. in pace. καὶ τὰς …

Εἰσκλείω & ἐσκλείω, includo.

Εὔκλῃς θύρη Il. ω, ianua bene clausa, seu bene obsera… nea bonum vectem habens.

Ἡμικλεῖς πύλαι, semiclausæ fores, apud Suid.

Κατακλείω, includo, concludo. Xen. Pæd. 4, κατακλείσαντες … ἔρυμα. Sic & alibi Et cum ἐν: vt apud Herodian. lib. … σαντες αὐτοὺς ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Et cū κατὰ: vt apud Gal… 2, κατακλείεται κατὰ τὸ σῶμα, includitur in corpore. Et … vt apud Alex. Aphr. κατακλείειν σώματι γαίῃ. ¶ Item … ne claudo. Thuc. l. 1. ¶ Item astringo: vt exponitur apud … in Caucaso, τὴν δεξιὰν κατάκλειε καὶ πρόσελε.

κατάκλειστος, inclusus, conclusus.

κατακλεὶς, εῖδος, ἡ, quod claudēdis foribus adhibetur … Poll. ex Aristoph. in vesp. & Herodian. ¶ Item … lorum sub pectore in collum desinens. Poll. κα… ste muliebri erant parua quædam foramina in qu… bantur fibulæ, quæ κατακλεῖδες ab Homer. … fuerunt. Od. σ.

καταληΐζω & κατακλῄζω, & Doricè κατακλᾴζω …

Decomp. Ἐγκατακλείω, includo. seu concludo in …

Ἐπικατακλείω, concludo, recondo. Xen. Pæd. 4.

Συγκατακλείω, vnà includo, in eundem locum conclu… simul cum alio includo.

Κιγκλὶς, ίδος, ἡ, porta cancellata, seu valuæ cancellatæ … Plut. in Galba, τὸν νεκρὸν εἰς μέσον ἑλκύσαντες καὶ … κλίδα θέαμα τοῖς βουλομένοις μεθ' ἡμέραν παρέχειν, … septū. Poll. l. 8, itidemq; schol. Aristoph. scribū … cācellos iudicij: vt apud Aristoph. in Equit. … Et in Vespis. Οἱ δ' αὖ φανὴ … Et in Δαιταλεῦσιν, Ὁ δ' ἡλιαστὴς ἕρπε … schol. κιγκλίδα esse vult etiam foramen per quod … clauis Schol. Theocr. vult esse etiā corpus ferreum …

Περικλείω, circumcludo, vndiq; claudo. cingo. Thuc. lib. … κληΐζω & περικλῄζω pro eodem. Περίκλειστος, circum…

Πολυκλῄς ναῦς, nauis multis transtris seu iugis apta … cta, vel nauis multa cōpage iuncta Ἀ κλῄς significat … nauticā: vel à κληὶς pro κλείς. vt sit tanquā …

Συγκλείω & συγκληΐζω & συγκλῄζω, concludo, vnà claudo … occludo Herodian. Plut. Synes.

Συγκλεισμὸς & σύγκλεισις, conclusio, ipsa actio conclu…

Σύγκλεισμα & σύγκλειστον, inter opificia cælata num… lib. 3. Regum.

Decomp. Ἀσύγκλειστος, non conclusus, aut etiam qui concludi nequit.

…auro clausus: vel aureo aut aurato clausus opercu… Athen. lib. 11.

¶ *Deriuata ex κλείω, celebro.*

… & pro eodem κλέομαι, celebror, &c. Odyss. ν, ἐγὼ ἐν πᾶσι … Exponitur & ἐπικαλοῦμαι.

…, ἡ, ὁ, inclytus, celer, κλυτός. interdum etiam, præclarus, splendidus: vt Iliad α, κλειτὴν ἑκατόμβην.

…, idem: vt in quodam vet. epigr. Κεῖται δ' ἐν κλειτοῖς … Κλειτὸς, idem, apud Hesych.

… apud poëtas, (pro quo etiam κλέος,) ους, τὸ gloria, celebritas, nominis celebritas, seu splendor. in plur. κλέεα & κλέα, … celebria gesta, seu clara gesta aut inclyta, res præclarè gestæ: vt apud Hesiod. κλέεα προτέρων ἀνθρώπων. Iliad. ι ἄειδε δ' … inuenitur κλέος etiam apud prosæ scriptores. Thuc. l. 1 κλέος ἕξοντες τὰ περὶ τὰς ναῦς. Accipitur κλέος interdum pro fama & rumore: vt exponit Eustath. Od. α, & ψ, … à κλέω.

Κλείζω, celebro. Et pass. κλείζομαι, celebror.

…, inclytus, celeber. Hesych. item κλεινὸς pro eodem. Eustath.

… & κλῄζω idē quod κλείω, celebro, &c. Eust. ex Aristopha. … accipitur etiam pro commemoro, item voco, appello: … apud Xen. Pæd. lib. 1. οἱ δὲ Περσεῖδαι ἀπὸ Περσέως κληΐζονται, exp. nomen habent. ¶ Pro claudo, vide in κλείω, i. claudo.

Κληδὼν & κλεηδὼν, item κλεηδόνος, ἡ, gloria: vt exp. Od. σ, … item fama, rumor: Od. δ, & apud Plut. in Camillo. item κληδὼν siue κλεηδὼν, omē. Herodot.

Κληδονίζομαι, ominor. κληδονίζω exponitur, diuinaculos … lib. 4. Reg.

Κληδονισμὸς, οῦ, ὁ, ominatio. Chrysost. Κληδόνισμα, τὸ, ipsum … seu quod ex ominatione signum capitur.

… quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita at primum ex κλείω & κλειτός.

…, ὁ, valde celebris, perceleb. Il. β.

…, alta clarus, bellator præclarus Il. 4.

…, celebro, &c. vt κλείω item perhibeo, dico. item nomino, appello. A. … τὸν δ' ἄνδρες ἐπικλείουσι Βοώτην. item inuoco. Apoll. Arg. … ἐπικλείοντες ἑὸν Ἀπόλλωνα.

…, mira ominē appello, q. d. transnomino. Apoll. Arg. 2 … μετακλείουσ' ἄνθρωποι.

…, nauibus seu re nauali clarus. Od. ζ.

…, valde celeber.

…, procul celebris: cuius nominis celebritas procul … apud Hesiod. in asp.

Composita ex κλέος siue κλέος.

…, (item ἀγακλέος, eadémque quadrisyllabè in casibus obliquis, tanquā ab ἀγακλῆς) ὁ καὶ ἡ, valde gloriosus, perceleber, valde celeber. in anthol. epigr.

… & ἀκλεὴς, inglorius, incelebe. Iliad. η. Apud Herodot. … gloria fraudantur.

Ἀκλεία, ignobilitas, infamia. in anth. epigr.

Ἀκλεῶς & ἀκλειῶς, ingloriè, ignobiliter. Isocr. in Paneg.

… inglorius vel infamis. Il. β.

Δυσκλεία ἡ, obscura fama, gloria penè nulla. Dem. in epith.

…, gloriosus, celeber.

… & εὐκλεὴς, gloriosus, celeber, εὐκλεᾶ φόνον, Soph. Εὐκλεὴς … Plutarch. in Cam.

… & εὔκλεια, gloria, splendor nominis. Il. θ. Od. ξ.

… gloriosè. i oll Εὐκλεΐζω, celebro.

… & per cōtractionem Ἡρακλῆς, Hercules. Vocatiuus … & ὦ Ἡράκλεις, interdū est opem Herculis imploran… interdum admirantis, & apud poëtas & in prosa. Fœm. … Heraclea, herbæ genus est apud Diosc. l. 4. c. 33. & 35. … pari gloria nobilis, æquè celebris, ἰσόδοξος. Suid. & Hesych. … infamis. Pind.

…, valde gloriosus, valde celeber. in anth. Epigr.

Composita ex κληΐζω, &c.

…, multum celebratus, multum decantatus, perceleber. Coluthus in raptu Helenæ.

…, clàm diuulgo, clàm spargo famam.

Composita ex κληδονίζομαι.

…, ominor, vaticinor.

…, malè ominatus, inominatus. Suid.

…, insuper ominor seu auguror. Suid. ex Iosepho.

… vide in κλέπτω.

… κλέος, in κλείω, celebro.

ΚΛΕΠΤΩ, F ψω, furor. D… κλέπτειν δημόσια. Plut. in Pol. præc. … idem ἀπὸ τοῦ σωροῦ κλέπτουσι. Aristoph. in Plu… ἀλλ' ἥρπακας. Accipitur etiam metaph. vt furor apud L… furtim surripio, furtim ac latenter subtraho seu subduco. Naz. κλέπτειν εἰς ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ θεοῦ …, Deo suffurari, ac sibi vēdicare. Philo de vita M. lib. 1.

Κλέπτοντα τὴν εἴσοδον, clanculum aditum suffurantem. Sic apud Plut. in Alex. οὐ κλέπτω τὴν νίκην, non dolo & furto victoriā reporto. Synes. ep. 25. κλέψας σεαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων, furtim re… subducens à publicis negotiis. Dux quoq; alicuius exercitus dicitur κλέπτειν τὰ πολέμια, quū per exploratores hostiū consilia, eáq; illis quasi furtim & latenter subtrahit, vt ipse vti iis possit ad eos frustandos & circumueniendos: apud Xen. & Plat. in Polit. 1. ¶ Item occulo, supprimo: vel potius furtim occulto, furtim & clàm supprimo: vt κλέπτειν τὴν κατηγορίαν apud Lysiam, crimina supprimere. item Xen. scribit oportere bonū præfectū equitū τοὺς ἑαυτοῦ ἱππέας κλέπτειν, ἐξ ἀπροσδοκήτου τοῖς πολεμίοις ἐπιτίθεσθαι. apud Naz. τὸ νοῦν τῶν γεγραμμένων κλέπτειν, occulere ac supprimere, vel etiam furtim intelligentiæ cæterorū subtrahere: vel fallaciter interpretari & veritatem discēti subducere; ac disserendo obscurare & inuoluere. Syn. ep. 147. δεῖ δὲ ἡ εὔνοια κλέψαι τὴν ἀλήθειαν, apta beneuolentia ad supprimendam veritatem. ¶ Item clàm facio, aut dico. Soph. in Aiace, πολλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακά, clàm moliri & machinari posiis. ¶ Item fallo, decipio Il. α, μηδ' οὕτω κλέπτε νόῳ, ne me ita fallas. Et apud Æschin, κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν, fallere aures iudicum.* Quidam dictum volunt κλέπτω quasi καλύπτω, quidam quasi ἐκλείπω.

Κλέπτομαι, furto subtrahor, furto auferor. Plato de leg. l. 9. τὸ κλέπτειν διπλάσιον ἐκτίνειν. Accipitur & trāslatiuè pro, furto spolior: furto mihi surripitur apud Synes. item metaph. furtim & clàm spolior, siue defraudor, apud Naz. in bapt. Dicitur & de furtiua venere, apud Philostr. epist. 57. πᾶν δὲ τερπνότερον τὸ κεκλεμμένον, quicquid furtim & clam capitur. Item ita fallor vt … & astutiam non animaduertam, Soph. in Antig. εἰ τὸ Αἵμονος φθόγγον συνίημ' ἢ θεοῖσι κλέπτομαι, à diis decipior.

Κλέμμα, τὸ, furtum id quod furto ablatū est. Thuc. l. 5. Plat. de leg 9. item obreptio & circumscriptio, apud Æschin.

Κλεμματικὸς, οῦ ὁ furtiuus, furax. item astutus. Ammian. l. 2. e… [pigr.

Κλεμμάδιον, ου, τὸ, paruum furtum. Plat. de leg. 12.

Κλεμμαδὸν, furtim. Plat. lib. 12. de leg.

Κλεψιμαῖος, ου, ὁ, furtiuus, furto ablatus.

Κλέπτης, ου ὁ, fur. Homer. Plutarch. & alij.

Κλεπτικὴ (i. τέχνη) furandi artificium. Plat.

Κλεπτικὸς, οῦ ὁ, furax. Hinc superl. κλεπτίστατος, furacissimus. (Aristoph. in Plut.

Κλέπτρια, ἡ, fur. Naz

Κλεπτοσύνη, ἡ, furtum. vel furacitas. Od. θ, & Plat. l. 1. Polit.

Κλέπος, εος, τὸ, furtum: idem quod κλέμμα. Poll.

Κλοπὴ, ἡ furtum: ipsa actio furandi. Plat. de leg. l. 9.

κλεπταῖος, furtiuus, furto captus seu ablatus. Eurip. Plat.

κλόπιμος ου, ὁ, idem Phocyl. item furax: idem Phocyl.

κλοπιμαῖος, idem Et in plur. τὰ κλοπιμαῖα, furta.

κλόπιος, ου, ὁ, furax: vel furtiuus. item subdolus. Od. ν.

κλοπέω & κλοπεύω, furor. κλοπεὺς, fur. Soph. in Antig.

κλοπεία ἡ, furtum, i. actio ipsa furandi: idem quod κλοπή. Isocrat. in Panath.

κλὼψ, ωπὸς ὁ, fur. κλωπικὸς, οῦ ὁ, furax.

κλωπεύω, furor: idem quod κλέπτω. Xen. in pol. Laced.

κλωπεία ἡ furtum: idem quod κλοπὴ & κλοπεία. Plat. de leg.

κλωπάομαι ῶμαι, furor. item furtim & clanculum atque sine strepitu incedo aut ago aliquid. Hesych.

κλοτοπεύειν, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex Ὤψ.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακλέπτομαι, retrocedo. Hesych.

Ἀποκλέπτω, furor, surripio. Apud Greg. ἀποκλέπτειν ἑαυτὸν, se occulere. (Demosth.

Διακλέπτω, furto diripio & distraho. item subduco, supprimo.

Ἐκκλέπτω, furto eripio, furtim eripio. Plut. in Pericle. item furtim & clàm subduco. Iliad ε.

Decomp. Συνεκκλέπτω, simul furto aufero. Plut.

Ὑπεκκλέπτω, clā & furtim eripio, furto subduco. Plut. in The.

Ἐπίκλοπος, furax: vel etiam auidus furandi. Odyss. φ. & apud Plut. de def. or. item furtiuus, occultus: apud Apoll. Arg. l. 3. Item subdolus, vafer, versutiloquus, apud Homer. Hesiod. & Greg. item substantiuè, fur. Eust.

Παρακλέπτω, suffuror, furtim carpo, in transcursu furor. Naziā. Item interuerto. Isæus.

Συγκλέπτης, furti socius & particeps, qui vnà furatur.

Ὑποκλέπτω, suffuror. vnde in Pand. τὰ ὑποκλαπέντα. item occulo, prætexo. Greg. Exponitur etiā, fallo, dissimulo. Apud Nonn. μῦθον ὑποκλέπτειν, exp. submissa voce loqui. Apud Soph. τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους accipitur actiuè pro ὑποκλέπτοντας.

Ὑποκλοπέω, ῶ, idem quod ὑποκλέπτω. Od. χ.

Composita sine præpos.

Ἄκλεπτος, non furans. item qui non aliud in corde occultū habet, aliud in lingua promptum. Hesych. ex Soph. in Phæd.

Ἄκλοπος, ου, ὁ & ἡ, furum iniuriæ non expositus: item non deceptus: item non furtiuus.

Ἀρχίκλοπος, antiquus fur: & q. d. princeps furum, qui furum turbæ præest. Suid. Ἀρχικλὼψ, idem.

Βούκλεψ, qui boues furatur.

Γαμοκλόπος, ου, ὁ, nuptiarum fur: adulter. in Epigr.

κ᾽πικλάζω, ᾰξω, fi. frango, flector. Thuc. lib. 3. 4, & alibi. Sic & κατα- Plut. item flecto, reflector. Luc.

Decomp. Συγκατακλάω, confringo.

Κατακλάω, d. frango vel etiã frango. Il. ν. κατεκλάσθη δ᾽ ἰὼ καυλὸ ἐ Ἔγχος. Accipitur etiã metaph. vt Ois. de ipsa γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ. Et apud Plut. in Fab. & Μυσικὴ τὰ ἤθη κατεκλασεν. Κατάκλασις, f. acti, fractura.

Δυσκατακλαστος (*decomp.*) fractu seu confractu difficilis.

Περικλάω, circumcirca frango: item circumflecto.

Περίκλασις, circumflexus. Plut. & ἄκκαμψ.

Decomp. Ὑπερπερικλάω, exp. circumuibro.

Ὑποκλάω, infringo.

Συγκλάω, confringo. Aristoph. Exponitur etiam, compressiùs fracto, inflecto.

Ὀμοκλάω, vid. in Κίλαω.

Compfracta ex tertia perf. pret. perf. pass.

Ἄκλαστος, ὁ, ἡ, ὀν, non fractus: vel infractus. in Epigr. Pro eodem accipitur & ἄκλαδες, quod occultiùs significat, cui farmenta defracti non sunt: vt ἀκλάδες ἄμπελοι, vites non putatæ. Hesych.

Ἀμφίκλαστος, ex omni parte fractus. Suid.

Εὔκλαστος, f. fractu facilis, fragilis.

Ἡμίκλαστος, semifractus. Plut.

Μυλοκλαστος, mola fractus. Hesych.

Παλίγκλαστος, refractus, reflexus, recurvus. Hesych.

ΚΑΒΩ, Fossa, claudo, obsero. Herodian. lib. 8, τὰς τε πύλας κλείσαντες. Sic Matth. 6, & κλείσας τὴν θύραν σου. 9 item celebro, celebro, celebro, seu gratulor totum, decanto. Odyss. ρ. ἐγὼ δ᾽ αὖτε πύλας κατ᾽ ἀκοίτιδος ἐγγὺς ἐόντας. Odyss. α. τῶν κλείσαν ἀκουσί. item pro, memoro, perhibeo. dico. Hesych.

¶ *Derivata ex κλείω, i. claudo.*

Κλείσιμον (præt. κέκλεισμαι & κέκλειμαι) claudor, obseror. Dem. Olynth. 2, κεκλεισθῶν τῶν ἐμπορίων. Sic κεκλεισθῶσι πύλαι, apud Herodian. & κεκλεισθείσης θυρέων, Ioh. 20.

Κλεῖστος, στου, ὁ. q. d. claudo. Exponitur etiam, claustrum.

Κλεῖσις, ἡ. valva, vel fores. Plut. in Publ.

Κλεῖσιν, ιτος, vel latæ fores per quas & iumenta ingrediuntur. apud Eust.

Κλείστον, exp. locus in quo stant boues, stabulum. Suidæ. Eust. ex Aelio Dionysio exp. θυρῶν μέγαρα.

Κλειστὰ ἔρια. Suidas sic vocari tradit a Romanis τὰ ἐγκεφαλώδη τῶν Δημοσθένων.

Κλειστέος, ᾱ, ον, qui claudi potest, vel clausus. Diod. Sic lib. 20.

Κλίστρον, ου, τὸ, sera, apud Luc.

Κλῆθρον, ου, τὸ, claustrum, in Axiocho. Exponitur & repagulum: item vectis trinuæ. Expositur etiam, sera. apud Luc.

Κλῆθρα, ων, τὰ, exp. rima tantæ, rima, apud Luc.

Κλεῖς, κλεῖδος, ἡ, clauis. Plut. de aud. & alibi. Per metaph. sic vocatur etiam os tortuolum & inæquale, omoplatum cum sterno alligans: quòd ceruicem & humerum concludat. Hinc Latinè quidam clauem & clauiculam dixerunt. Quòd iugulum appellãt. Aristot. eth. 5, c. 1. λέγω ὅτι κλεῖστις κλεὶς ὁμωνύμως ἡ τε τοῦ τὸν αὐχένα τῶν ζώων ἢ τὰς θύρας κλείουσι. Repertur etiam in plur. κλεῖς. vt Apoc. 1. & ἔχω τὰς κλεῖς τοῦ ᾅδου. ¶ Item iugulum thynni pisces. pro quo & κλειδίον. Athen. 7. ¶ In epigr. κλεῖδα συὸς βαστάσαντα, exp. vncum seu instrumentum aut baculum incertum quo porci ferociores irretiuntur.

Κλεῖδιον, ου, claudo claui, obsero. Κλειδώματα & κλειδώσεις. q. d. obseramentum & obseratio. Suid.

Κλειδίον, ου, τὸ, q. d. clauicula. i. parua clauis. Dicitur de thynno, sicut & κλεὶς. ¶ Κλειδίον ἀφροδισιακὸν, pastillus quidam, de quo vide Paul. ¶ Κλείδιον est etiam nomen epithematis, apud Aet. lib 9. (tercludere.

Κλείζω vel κλήζω, claudo. Ionicè Apud Thuc. l. 4. κλῄζεις exp. in-

Κλῄσιος pro κλεισθείς, clausus. obseratus: vel qui claudi potest, q. d. clausilis. Od. ω, Κλῄσιος δ᾽ ἔπιτνε σανίδες.

Κλῆθρον, claustrum, sera. Sophoc. Κλῆθρον pro eodem. Item locus in gula sub tonsillis: vt exponit Galen. apud Hippocr. lib. 1, de morb. vbi tamen legitur etiam κλεῖθρον, per ει. ¶ At κλῆτρα & Ion. κλῆθρη, ἡ, nomen arboris, alnus, vectis. Gaza. apud Theophr. hist. plant. lib. 1. cap. 7. Pro eodem dicitur & κλῆθρα eiusdem operis lib. 3, cap. 4.

Κλεισίδιον, ου, ἡ, clauis. Item vectis, seu quicquid ianuam clausam continet. Iliad. ω. & Od. α. Item foramen in quod fibula immittebatur. Item pars corporis quæ & κλεὶς: vt Iliad. ε. Item pro re de nautica, vt tradit Eust. addens dentiuari à κλᾶν, quia ibi κλᾶται τὰ σώματα συγκαμπτόμενα.

Κλῆδες, ων, τὰ, tepes. Hesych.

Κλῆω Crudo. Ionicè seu Atticè pro κλείω, apud Thuc. ἔκλῃον τὸν λιμένα portum præcludebant.

Κλᾶς Doricè pro κλεὶς, apud Theocr. idyll. 15.

Κλεὶς, ίδος, ἡ. vinculum quod collo circumdatur: collare, manicæ: παρὰ τὸ κλείειν. incl ditur enim ei collum, manus, pedes. In Epig. Κλεῖον ἴχνια πόδας ἅλῃς. Apud Ierem. c. 27, quidam esse volunt catenas ligneas. alij ferreas. Sic & apud Xen. & Plut. Pro κλεὶς dicitur Atticè κλῃὶς, apud Aristoph. in Pace. Vsurpat Plut. etiam neutro gen. τὸ κλεῖδε. Pro quo &

Κλειῶσαι, collari includere.

Κλειωσις, ἡ. collari includens. Hesych.

Ἐγκλείω (*comp.*) includo seu illigo.

Κλειτορὶς, pudendi muliebris musculosa in medio quæ νύμφη & μύρτος appellatur: vnd

uius hanc carunculam contectare. Kuff. Eph. Vide

Compositæ.

Ἄκλεις, non clausus. Thuc. lib

Ἄκλειος, (pro quo Ionicè ἀκλῃὶς & ἀκλῄσιος, ἀκλῄστος) excludo, interclusio, seu, prohibeo: mi- ἀκλείσιος τὸν ἐδεσ. apud Xen. Hell. 7. Dicitur & τὸν ἐξαμῶν ὑδῶ ἀπὸ θάτε, apud Aristot. de cœn. interclu- meatum. sic & apud Xen. ἀκκλεισαι τὰς ἐφόδ

Item includere. vt Anaxaphr. probi

μὲν εἰς τὸ ἔσθος & σώματ. Sic apud A

Et pro impedire. κλεῖον vt ἀποκλεῖσ τὰς ὁδοὺς, apud

Ἀπόκλεισμα, locus quo aliquis includitur: quiete me vetitur. ponitur & pro carcere. Hesych.

Ἀπόκλεισις, exclusio, interclusio.

Ἀπόκλῃς, incl usus.

Decomp. Ἐκκατακλείω, in us includo. Alex. Aph.

Διακλείω, discludo, interc udo, intercipio. Polyb. lib.

Ἀδιάκλειστος, (*decomp.*) non interclusus,

Δικλὶς, ίδος, ἡ & ἡ, fores geminæ: vt apud Theocr. idyll. ἀμφίθυρα & δικλίδ. Et in plur. δικλίδες pro eodem. epig. Δικλίδας ἀμφιπύλαξεν ἐμοῖς Γαλάτα ἀφύτοις & δικλίδες πίλαι ll. μ. portæ bifores, valuæ bi- μβραν. scribit Eustath vel ἐξ ὧν ἡ δικλὶς κλείθρων, ἄ- ferit it Od. ξ. Apud Erotianum ic ibitur διπλᾶ dicitur proprie significare fores bipartitas, ita vt altera manere possit aperta. Exponi etiam potest, claubus claudentur, habentibus videlicet singulis suam clauem: a nomine κλεὶς. Extat & διπλόος in Lexico vocum Hippoc. & exponitur bipartitus. quis inferiore parte clausa superpositum aperire. sych. δίκλιδ᾽, exp. δίθυρος, bifores.

Ἐγκλείω, includo. Pro eodem dicitur & ἐνκλῄω poeticè Apoll. Arg. 2. Ἐγκλείομαι, includor: vnde ἐγκλειόμενος, vas inclusum esse. apud Dioscor.

Ἔκκλειστος, excluso, secluso. Ἐκκλῄζω & ἐκκλῄω, pro co nicè, apud Herodot.

Ἐπικλείω, occludo. Aristoph. in pace. ἐπικλῄσας τὰς θύρας

Εἰσκλείω & ἐσκλείω, includo.

Εὐκλεὶς, ῆος, ἡ, ω, tanua bene clausa, seu bene obser- nea hoc um vectem habenis.

Ἡμικλεὶς πύλαι, semiclausæ fores, apud Suid.

Καθυκλείω, includo, concludo. Xen. Pæd. 4, κεκλεισμένοι ἔμμεσα. sic & alibi. Et cum ὠ: vt apud Herodian. lib. σπουσι αὐτὸς ἐν τῷ φρουρίῳ. Et cũ πῦ: vt apud Gal. 2, κεκλεισμένοι πῦ τὸ σῶμα, includitur in corpore. Et vt apud Alex. Aphr. κεκλεικὼς σὺμπαγῶς. ne claudi. Thuc. l. 1. ¶ Item attingo: vt exponitur in Caucaso, τὸν δεξιὰν κατακλεισας ἐς σφᾶς.

Κατάκλῃστος, inclusus, conclusus.

Κατακλεισίδιος, ἡ, quod claudédis foribus adhibet Poll. ex Aristoph. in vesp. & Herodian. ¶ Item pa lorum sub pectore in collum desinens. Poll. ka ste muliebri erant parea quædam foramina in qu bantur fibulæ, quæ κατακλεῖδες ab Homer. κλεισ fuerunt. Od. σ.

Καθυκλείζω & καθυκλῄζω, & Doricè κατυκλᾴζω.

Decomp. Ἐγκατακλείω, includo, seu concludo in Ἐπικατακλείω, concludo, recondo. Xen. Pæd. 4.

Συγκλείω, vnà includo, in eundem locum conclu simul cum alio includo.

Κατακλεὶς, ίδος, ἡ, porta cancellata, seu valuæ cancellat Plut. in Galba. τὸν νεκρὸν εἰς μέσον ἐκκυκλήσας ἐξέδειξε κλεῖδα θέμενος τοῖς ἐκλελοιδόροις μεθ᾽ ἡμέραν σπαρτοῖς. septũ. Poll. l. 8, vide in q. schol. Aristoph. in Equit. cæcellos indicij: vt apud Aristoph. in Equit. Et in Vesp. Οἱ δ᾽ αὐτοφώρου κατακλεῖδος ἐπιτηδὲς ἐχόμενοι. Et in Δαιταλεῦσιν, Οἱ δ᾽ ἡλιαστὰς ἔρπε θύρας τὰς κατακλεῖδας. schol. χιτωνίδα εἶσ. vult etiam foramen pe quod claudis schol. Theocr. vult esse etiã rotundum ferre

Περικλείω, circumcludo, undiq. claudo. cingo. Thuc. κλείζω & περικλείζω pro eodem. Περικλεὶς. cir

Πολυκλεὶς ναῦς, nauis multis transtris seu ingis apta cta, vel nauis multa cõpage iuncta. Ἀκλεὶς figu nautica: vel à κλεὶς pro κλεὶς. vt sit tanquã σπλοιοῦ

Συγκλείω & συγκλείζω & συγκλῄζω, concludo, vnà cl occludo Herodian. Plut. Synes.

Συγκλεισμὸς & σύγκλεισις, conclusio, ipsa actio co

Σύγκλεισμα & σύγκλεισον, inter opificia celata lib. 3. Regum.

Decomp. Ἀσύγκλειστος, non conclusus, aut etiam qui con- nequit.

auro clausus: vel aureo aut aurato clausus operu- then. lib. 11.

¶ *Derivata ex κλείω. celebro.*

& pro eodem κλέομαι, celebror, &c. Odyss. ν, ἐγὼ δ᾽ οὐ πᾶ- Μὴν κλείεσθαι & κέρδεσιν. Exponitur & ὑπικλᾶθαι.

διδυς. vt Iliad. α. ἀνδρασὶν ἐπιφέρτατος εἰλείεται. inclytus, celeber, κλυτὸς. interdum etiam, præclarus, idem: vt in quodam vet. epigr. Κέσπερ, σ᾽ ὦ κλῃτὸς Θε- μῶν ἐξέφατο, apud Aristot. de mundo, prohibere alioqui Si. δᾳκλεισεν πᾶς τὸ ἐδ. apud Xen. Hell. 7. Dicitur & τὸν ἐξαμῶν ὑδῶ ἀπὸ θάτε, apud Aristot. de cœn. interclu- meatum. sic & apud Xen. ἀκκλεισαι τὰς ἐφόδ

Item includere. vt Anaxaphr. probi

μὲν εἰς τὸ ἔσθος & σώματ. Sic apud A

Et pro impedire. κλεῖον vt ἀποκλεῖσ τὰς ὁδοὺς, apud

Ἀπόκλεισμα, locus quo aliquis includitur: quiete me vetitur. ponitur & pro carcere. Hesych.

Ἀπόκλεισις, exclusio, interclusio.

Ἀπόκλῃς, incl usus.

Decomp. Ἐκκατακλείω, in us includo. Alex. Aph.

Διακλείω, discludo, interc udo, intercipio. Polyb. lib.

Ἀδιάκλειστος, (*decomp.*) non interclusus,

Δικλὶς, ίδος, ἡ & ἡ, fores geminæ: vt apud Theocr. idyll. ἀμφίθυρα & δικλίδ. Et in plur. δικλίδες pro eodem. epig. Δικλίδας ἀμφιπύλαξεν ἐμοῖς Γαλάτα ἀφύτοις & δικλίδες πίλαι ll. μ. portæ bifores, valuæ bi- μβραν. scribit Eustath vel ἐξ ὧν ἡ δικλὶς κλείθρων, ἄ- ferit it Od. ξ. Apud Erotianum ic ibitur διπλᾶ dicitur proprie significare fores bipartitas, ita vt altera manere possit aperta. Exponi etiam potest, claubus claudentur, habentibus videlicet singulis suam clauem: a nomine κλεὶς. Extat & διπλόος in Lexico vocum Hippoc. & exponitur bipartitus. quis inferiore parte clausa superpositum aperire. sych. δίκλιδ᾽, exp. δίθυρος, bifores.

Ἐγκλείω, includo. Pro eodem dicitur & ἐνκλῄω poeticè Apoll. Arg. 2. Ἐγκλείομαι, includor: vnde ἐγκλειόμενος, vas inclusum esse. apud Dioscor.

Ἔκκλειστος, excluso, secluso. Ἐκκλῄζω & ἐκκλῄω, pro co nicè, apud Herodot.

Ἐπικλείω, occludo. Aristoph. in pace. ἐπικλῄσας τὰς θύρας

Εἰσκλείω & ἐσκλείω, includo.

Εὐκλεὶς, ῆος, ἡ, ω, tanua bene clausa, seu bene obser- nea hoc um vectem habenis.

Ἡμικλεὶς πύλαι, semiclausæ fores, apud Suid.

Καθυκλείω, includo, concludo. Xen. Pæd. 4, κεκλεισμένοι ἔμμεσα. sic & alibi. Et cum ὠ: vt apud Herodian. lib. σπουσι αὐτὸς ἐν τῷ φρουρίῳ. Et cũ πῦ: vt apud Gal. 2, κεκλεισμένοι πῦ τὸ σῶμα, includitur in corpore. Et vt apud Alex. Aphr. κεκλεικὼς σὺμπαγῶς. ne claudi. Thuc. l. 1. ¶ Item attingo: vt exponitur in Caucaso, τὸν δεξιὰν κατακλεισας ἐς σφᾶς.

Κατάκλῃστος, inclusus, conclusus.

Κατακλεισίδιος, ἡ, quod claudédis foribus adhibet Poll. ex Aristoph. in vesp. & Herodian. ¶ Item pa lorum sub pectore in collum desinens. Poll. ka ste muliebri erant parea quædam foramina in qu bantur fibulæ, quæ κατακλεῖδες ab Homer. κλεισ fuerunt. Od. σ.

Καθυκλείζω & καθυκλῄζω, & Doricè κατυκλᾴζω.

Decomp. Ἐγκατακλείω, includo, seu concludo in Ἐπικατακλείω, concludo, recondo. Xen. Pæd. 4.

Συγκλείω, vnà includo, in eundem locum conclu simul cum alio includo.

Κατακλεὶς, ίδος, ἡ, porta cancellata, seu valuæ cancellat Plut. in Galba. τὸν νεκρὸν εἰς μέσον ἐκκυκλήσας ἐξέδειξε κλεῖδα θέμενος τοῖς ἐκλελοιδόροις μεθ᾽ ἡμέραν σπαρτοῖς. septũ. Poll. l. 8, vide in q. schol. Aristoph. in Equit. cæcellos indicij: vt apud Aristoph. in Equit. Et in Vesp. Οἱ δ᾽ αὐτοφώρου κατακλεῖδος ἐπιτηδὲς ἐχόμενοι. Et in Δαιταλεῦσιν, Οἱ δ᾽ ἡλιαστὰς ἔρπε θύρας τὰς κατακλεῖδας. schol. χιτωνίδα εἶσ. vult etiam foramen pe quod claudis schol. Theocr. vult esse etiã rotundum ferre

Περικλείω, circumcludo, undiq. claudo. cingo. Thuc. κλείζω & περικλείζω pro eodem. Περικλεὶς. cir

Πολυκλεὶς ναῦς, nauis multis transtris seu ingis apta cta, vel nauis multa cõpage iuncta. Ἀκλεὶς figu nautica: vel à κλεὶς pro κλεὶς. vt sit tanquã σπλοιοῦ

Συγκλείω & συγκλείζω & συγκλῄζω, concludo, vnà cl occludo Herodian. Plut. Synes.

Συγκλεισμὸς & σύγκλεισις, conclusio, ipsa actio co

Σύγκλεισμα & σύγκλεισον, inter opificia celata lib. 3. Regum.

Κλεῖσθρα τῶν ὠσίων, clanculum aditum suffurantem. Sic apud Plut. in Alex. ὁ κλεπτὴς τῶν νίκλων, non dolo & furto victoriã reportæ. Synes. ep. 154. κλεπτὸς σεαυτὸν δοὺς τῷ δημοσίων, furtim re- fubducens à publicis negotiis. Dux quoq; alienus exercitus dicitur κλεπτὴς τοῦ πολέμου, quũ per exploratores hostiũ consilia, cáq; illis quasi furtim & latenter subtrahit, vt ipse vti iis possit ad eos frustandos & circumueniendos: apud Xen. & Plut. in Polit. 1. ¶ Item occulo, supprimo: vel potius furtim occulto, furtim & clàm supprimo: vt κλεπτὸν τὸν κακὸν πεπραγέναι apud Lysiam, crimina supprimere. item Xen. scribit oportere bonũ præfectũ equitũ τὰς ἐαυτῷ ἵππους κλεπτεῖν, ἐξ ἀσφαλοῦς κίνδυνος τοῖς πολεμίοις ἐπιτίθεσθαι. apud Naz. τὸ γοῦν τὸ μεμεμψιμοιρεῖν κλεπτὴν, occulere ac supprimere, vel etiam furtim intelligentiæ cæterorũ subtrahere: vel fallaciter interpretari & veritatem subducere, ac differendo obscurare & inuoluere. Syn. ep. 147. δῆλον γὰρ ἡ εὔνοια κλεπτὴν τὴν ἀλήθειαν, apta beneuolentia ad supprimendam veritatem. ¶ Item clàm facio, aut dico. Soph. in Aiace, πολλὰ καὶ κακὼς λαβόντα σὺ κλεπτὰς ἀναὶ κλεπτὴς νόμ, me inuita fallas. Et apud Æschin, κλεπτὰς τὰς ἀκρόσεις, iallere aures iudicum. *Quidam dictum volunt κλεπτὸν quasi κρυπτόν, quidam quasi ἐκλελοπότα.

Κλεπτέον, furto subtrahor, furto auferor. Plato de leg. l. 9. τὸ κλεπτὸν ἀνθρώπειον ἐκτίνειν. Accipitur & trãslatiuè pro, furto ipsi furto mihi surripitur apud Synes. item metaph. furtim & clàm spolior, siue defraudor, apud Naz. in bapt. Dicitur & de furtiua venere, apud Philostr. epist. 57. πᾶσ᾽ ἡ περιόδευσις τὸ κεκλεμμένον, quicquid furtim & clàm capitur. Item ita fallor vt Bessarion & astutiam non animaduertam, Soph. in Antig. εἰ τὸ Δίκαιον Φθόνου σεσώπηκ᾽ ἢ ἡδονῆς κλεπτομένη, à diis decipior.

Κλέμμα, τὸ, furtum id quod furto ablatũ est. Thuc. l. 5. Plat. de leg. 9. item obreptio & circumscriptio, apud Æschin.

Κλεμμοσύνη, ἡ, furtiuus, furax. item astutus. Ammian. l. 22.

Κλεμμόσυνον, τὸ. paruum furtum. Plat. de leg. 12. [Epigr.

Κλεμμύδη, furtim. Plat. lib. 12. de leg.

Κλεψαμεύω, ᾰ. furtiuus, furto ablatus.

Κλέπτης, ου ὁ, Fur. Homer. Plutarch. & alij.

Κλεπτικὴ (*scil.* τέχνη) furandi artificium. Plat.

Κλεπτύλιος ὁ, furax. Hinc superl. κλεπτίστατος, furacissimus.

Κλέπτρια, ἡ, fur. Naz (Aristoph. in Plut.

Κλεπτοσύνη, ἡ, furtum. vel furacitas. Od. θ, & Plat. l. 1. Polit.

Κλέπτος, ου, τὸ, furtum: idem quod κλέμμα. Poll.

Κλοπὴ, ἡ furtum: ipsa actio furandi. Plat. de leg. l. 9.

Κλοπεύς, furtiuus, furto captus seu ablatus. Eurip. Plat.

Κλόπιμος, ου, ὁ, idem Phocyl. item furax: idem Phocyl.

Κλοπιμεύς, idem Et in plur τοὶ κλοπιμεῦσα. furta.

Κλόπις, ιος, ὁ, fur ax: vel furtiuus. item subdolus. Od. ρ.

Κλοπεὺς & κλοπεύς, furor. κλοπεύς, fur. Soph. in Antig.

Κλοπεία, ἡ. furtum, i. actio ipsa furandi: idem quod κλοπή. Isocrat. in Pa ath.

Κλῶψ, ωπος ὁ, fur. κλωπικὸς, ὴ, ὸν. furax.

Κλωπεύω, furor: idem quod κλέπτω. Xen. in pol. Laced.

Κλωπεία, ἡ furtum: idem quod κλοπὴ & κλοπεία. Plat. de leg.

Κλωπόκομος ὄμμα, furor. item furtim & clanculum atque sine strepitu incedo aut ago aliquid. Hesych.

Κλοτοπόδιον, quomodo huc pertinet, vide in comp. ex ὀ ψ.

Compositæ: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακλεπτόμαι, retrocedo. Hesych.

Ἀποκλέπτω, furor, furripio. Apud Greg. ἀποκλέπτειν ἑαυτὸν, se occulere. (Demosth.

Ἀφκλέπτω, furto diripio & distraho. item subduco, supprimo.

Ἐκκλέπτω, furto eripio, furtim eripio. Plut. in Pericle. item furtim & clàm subduco. Iliad ε.

Decomp. Συνεκκλέπτω, simul furto aufero. Plut.

Ὑπεκκλέπτω, clã & furtim eripio, furto subduco. Plut. in Thē.

Ἐπίκλοπος, furax: vel etiam auidus furandi. Odyss. φ. & apud Plut. de def. or. item furtiuus, occultus: apud Apoll. Arg. l. 3. Item subdolus, vafer, versutiloquus, apud Homer. Hesiod. & Greg. item substantiuè, fur. Eust.

Συγκλέπτω, furti socius & particeps, qui vnà furatur.

Ὑποκλέπτω, suffuror. vnde in Pand. τὸ ὑποκλοπίδιον. item occulo, præterco. Greg. Exponitur etiã, fallo, dissimulo. Apud Nonn. μῦθον ὑποκλέπτῃ, exp. submissa voce loqui. Apud Soph. τὸν οὐκ ὑποκλοπεύοντα accipitur actiuè pro ὑποκλέπτοντα.

Ὑποκλοπίον, ου, idem quod ὑποκλέπτω. Od. χ.

Compositæ sine præpos.

Ἄκλεπτος, non furans. item qui non aliud in corde occultũ habet, aliud in lingua promptum. Hesych. ex Soph. in Phæd.

Ἄκλοπος, ου, ὁ & ἡ, furum iniuriæ non expositus: item non deceptus: item non furtiuus.

Ἀρχίκλοπος, antiquus fur: & q. d. princeps furum, qui furum turbæ præest. Suid. Ἀρχικλοψ, idem.

Βούκλοψ, qui boues furatur.

Γαμοκλόπος, ου, ὁ, nuptiarum fur: adulter. in Epigr.

Γαμηλιαπόλος, nuptias furor. Phocyl.
Γαμηλιοκλέπτης, ὁ, v. stium fur. Diog. Laërt.
Κυνοκλέστης, canis fur. Ita dicitur Hercules ab Aristop. in Ran. quod ei canes furatus sit.
Νυκτικλίστης, fur. nocturnus E igr. l. 2. (giis. Hesych
Φρενοκλέπιον, ὄ, q. d. mentem furor: decipio, impono præstigiis: q. d. calculorum fur. Præstigiatorum quoddam genus: vel qui in calculorum seu latruncularum ludu pertitia cæteros fallere, apud Athen. l. 1.

ΚΑΒΕΙΡΙΑ, Ἀσκαὶ ἡ, quibusdam herba helenium herba, vt est apud Dioscor. l. iii. in Append. cap. 27. Apud Theophr. vero hist. pl. l. 7. c. 4. est κλεινὴ ῥιζοτομία, cleonea radicula: quam Plinius Cleonæum napum vocat. lib. 21. c. 9.

Κλεῖδ-ω, vide in Καλέω κλεῖθρον, & in Καλέω celebro.
Κλειζ-ω, vel κλωζω κλεισ-ω, κλεῖστ-ον, κλείς, in Κλείω, i. claudo.

ΚΑΘ-ΜΑ, τὸ, palmes, qui & flagellum dicitur a Lat. theophr. hist. pl. l. 4 κλημασὶ τ' ἐπιβόλας τῷ μεγέθει ὄντασιν Aelchin. in Ctesiph. ex Homer. ἐκπλαγῆσαι πᾶς τὴν πόλιν, ἀνασπάσαντες τὰς κλίμακας ἐφ' ὁπωσοῦν τινὰς τῶν κλημάτων. quidam sunt qui sic citantem vt vitem vnitores putandam iusceperunt, hominesq; ex populo excidere quasi palmites instituerunt. Sic Joh. 15. Item pro virga vel potius pro virga vitea seu vinea, apud Plut. in apophth. * Eiusdem est originis cum κλάδ-ος & κλών. nimirum ἑ κλάω f angit. sita à quibusdam dicitur etiam ἡ πτόησις: vt est apud Diosc. l. 4. c. 166.
Κλημάτ-ιον, ὁ, ἡ, similis palmitis ad flagellū vitigineū protinus accedentis. Xponitur etiam fimētosus, apud Diosc. l. 3.
Κλημάτιος, far ex omni substantia farmentis factum: vt κλημάτιον ἄρτος, lixivium farmentitium, apud Diosc. l. 6.
Κλήματις ἀσταφυλόχυτος xp farmētaria aristolochia, apud eundē l. 3. c. 6. ab eodem recensentur & aliæ herbæ climatitides siue climatidestides denominatæ, quoniam emittunt κλήματα, i. flagella vitigneis flagellis similia, at vt illa scandunt arbores.
Κλημάτιος, ex nomine etiam sarmentū, flagellum, κλημάτιον, sarmentū, flagellulum, vitiorula, apud Theoph. hist. pl. 9. c. 12.
Κλημαχίς, idem quod κλημάτιον. Nicander κλημαχίσιν ἐπέζευξε vocat & κλημαχίδες ἄμπελοι, vt annotat schol. in Alexiph.
Κλημωνιάω, ἐκλημώνιασα, abeo in κλήμακα, palmitibus & flagellis luxurio: vt vitis non putata. Ex, omitt. etiam, pampinis & sarmentis opacor ac sylvesco. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 24.
Ε-γκλημάτ-ιδες, (comp.) sarmentis sylvescere. Theophr. eiusdem operis lib. 3.

ΚΑΙΤΡΟΣ, ὁ, τοῖς, i. nota quam vasi inscribimus ad fortiendum: calculi quibus fortimur idem appellatur & πλάξ, (* Eustath. deducit à verbo κάω contracto ex κλάω, i. frango: quia fortes diu mint contorquēdo, & lites solvunt) Iliad. Ψ. ὦ δὲ κλήρους ἐβάλοντο. Πάρ' Ἀχιλῆος. ὁ δὲ κλῆρ-ος ἦφε Νεστορίδαο Ἀντιλόχῳ Act. cap. 1. ἔβαλον κλῆρος pro ἔβαλον. ¶ Item, ipsa fortitio: vt apud Eurip. κλῆρον πάλλ-ειν, fortem ducere. Sic apud Plut. κλῆρον ῥῖπτ-ειν, fortitione facta. ¶ Item fors, quod obuenit, quod quis fortitus est. Ep. gr. lib. 2. Χαῖρω τὸν τῶν κλήρων ἐπὶ κλήρῳ ἐν ἄθλοις. Et generaliter pro eo, quod alicui obtigit, vnde synec. ἕδνων κλῆρος vocat diuinum beneficium. Act. cap. 1. λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης. fortiri hoc ministerium, seu fortuito accipere. Peculiariter verò ita vocatur hæreditas (& quasi fors quædā hæreditaria) quæ & κληρονομία dicta fuit, quòd fortitione distribueretur, seu quod fortes de ea ducerentur. Hesiod. in erg. κλῆρος ἰδιοσκεύης. Ἴσχο κλῆρ-ον ἐπιδήμ-ου, hæreditas controuersa, cui opponitur ἀδιαίτητος & Demosth. oratio quædam περὶ τοῦ Ἀγνίου κλήρου. Sic & ἐπὶ τὸν κλῆρον παρελθεῖν, ex Plat. adire hæreditatem. item κλῆρον λαμβάνειν pro eodem. Apud Paulanium specialiter sic dictus hæreditium, prædium seu fundus. ¶ Κλῆρες Petrus (pro ἐρεπρ. ex.) vocat ecclesiam Dei, allusione facta ad Israëlitica populum cui fortione facta tributim terra Chanaan vitæ æternæ ypus, distributa fuerat: vel quod Deus sibi illum populum velut portionem quandam à reliquis separatam selegisset. & ut & nunc ecclesiam. Postea verò κλῆρος specialiter dici cœpit collegium eorū qui sactis functionibus vacant, aut illis etiam destinantur. Interdum generaliter dicitur κλῆρος, vt vnus sit in orbe terrarū clerus, & ut vna est ecclesia inter dū verò specialiter, prout erant variæ diœceses: vt si dicas clerus Constantinopolitanus. clerus Romanus. ¶ Κλῆρος est etiā vermiculus infestans fauos apum. Aristot. de hist. an. lib. 8. c. 27. ¶ At κλήρου, sorte datus, sorte electus: in lib. de vocibus pro diuerso accentu diuersa significantibus.
Κληρόω, ῶ sorte lego. Plut. in Polit. præcept. οἱ ἐκ τῆς φορᾶς κληρούμενοι ἐνεκα τοῦ χαρίσασθαι. Ioc. in pana. ἐξ ἁπάντων τῶν ἀρχὰς κληρουμένων. Κλῆρ-ον μοι, sorte legor Dem. in Timocr. ᾧ τοῖς βουλομένοις εἰ κλῆρος ἐνέβαλε πολίταις εἶ ὑμῶν. Apud Luc. κεκλήρωσ-ται γὰρ φασὶ τὸν Πλάτωνα ἄρχειν τῶν δαιμονίων, sorte lectū esse ad imperandum. ¶ Item actiue, fortior, i. fortes duco, fortes mitto. Dem.

κ' κῆδος ἱερωσύνης, sortiri sacerdotiū, seu fortes ducere. Schol. ¶ Item dum, sorte accipio, fortiō accipio vel obtineo. Hippoc. in epist. πρῶτα κεκλήρωται. Phil. de leg. l. 3. ἡ δὲ μέση ζωὴ ἡ κρίσει τῶν κεκλήρωται. fortitione. Apud Eurip. ἐκ κακῶν ἐβλάστομεν δ' ἄλλῃ, sorte facta tum ferus: & μέλαν βλάστημα, ortū malum heros, qui sorte nactus malum.
κλήρωσις, fortitio. Isocr. in Areopag.
κληρωτὸς ὁ, ὴ, qui sorte legi κληρωτὸς, id est, vrna fortitus: aut in quam conficiuntur sortes. ¶ κληρωτὸν pro κληρωτὴν mancipia, ferui, inquilini, quales apud Heraclæ, εἴλωτες Lacedæmonii, πενέσται in Thessalia, ὅμοι Syracusii. Hesych. & Suid. Refert Athen. l. 6. Cleanthea vocate mancipia rustica, ἄλλ' ἢ κληρωτόν.
κληρωτήριον, ὁ, τὸ locus vbi magistratus sorte creantur in tribu an. seni capestendæ cel publ. Pollux vero locum theatro vbi magistratus fortitò creari sedebant. Apud Stoph. in concion. ἓξ δὲ κληρωτήρια πᾶσ' ἦν ἴσα, schol. gistratus qui fortitò creari solent.
κληρωτὸς, ὴ, ὁ, forte lectus, sorte designatus seu renunciatus. κληρωτὴ ἀρχή. apud Plut. Aristot. Ioc. &c. item sortitus, i. biter sorte electus vel datus. Demosth.
κληρωτικὸς, ὴ, ὁ, ad fortiendū pertinens, ad fortitionem sortes aptus vt κληρωτικὴν sub. ἀγγεῖον, aut tale quid, idem κληρωτὸν, vas in quod sortes conficiuntur. Athen. l. 1. schoniast. Aristoph. κληρωτικὴ δ' ἐχρῆ cadē quæ & κληρωτὸν. fortitō, ex forte, fortita. l. 21.
κληρωτὸς, qui censetur in clero, & qui est in clero. Opponuntur, vt opponatur λαϊκῷ, i. plebeio, vel laïco.

Co præpositiue primum cum præpositione.

Ἀ-πόκλησ-ις, ὁ & ἡ, exhæres Theophil. Ἀποκλῆσαι τὸν ἀδελφὸν ἐκ τῆς κληρονομίας τοῦ πατρός, eadem facio.
Ἀποκλήρω ῶ, sortior. Forte lego, ἰδὲ φ κλῆρ Τυνδαρεὼ ἀφυτεύσας τε σφῶν αὐτῶν ἀπεκλήρωσαν. Eforte diffinitur in Cat. ἓξ ἑκάστης χώρας ὁ Γέλιος ἀπεκλήρωσε πόλιν. Ἀποκληρῶμαι, sorte lego. vel eligor.
Ἀποκληρώσιμος, ὁ, ἡ, testuaceus, in testa factus: vt κεραμὶς ἔργος, apud Athen. lib. 3. & Gal. lib. περὶ ὀλυμπίας. & de alimentis l. & lib. de antid.
Ἀποκλῆρωσις, idem quod κληρωτὸς apud Aristoph. in Pluto.

Κλίμ-α, v. de in κλίνω.

ΚΛΙΜ-Α Σ, ακος ἡ, scala. gradus: vt κλίμακ-ες ἑλικτὴν scalæ cochlicatim in gyrum ascenduntur. Xen. Hellen. l. 7. ἐπὶ τὰς κλίμακας. Plut. Δεῖ κλιμάκων αὐτοῖς. fuit & ἀναβασμὸς ἐγγύων. vt docet Suid. ex Aristoph. in ran. βαθμὸς ἐπὶ τὸν οἶκον, ἐν κλίμακι δήτερος κρεμάσας ὑφηρέθη μεγαλῶν, ἀρτεμὴς ἐν gradatio, figura oratoria. Quintil. l. 9. c. 3. Fuit etiam palæstræ genus, vt tradit schol. Sophoc. in Trach. A Pollice ponitur etiam inter partes currus. * A κλίνω derivatur, quòd eius ascensus accliuis sit, & descensus declivis, vt & in κλίμαξ.
κλιμακηδὸν, i. gradatim: scalæ instar factus.
κλιμακηδὸν, eadem: vt κλιμακηδὸν ἀναβαίνειν, ascensus scalaris, ascendere per gradus. Suid. & κλιμακηδὸν ἐχρῆσε, apud Phot. idē quod κλίμαξ.
κλιμακίδ-ες, ὧν, & κλιμακίων, ονος ὁ, & κλιμακίσκ-ος, ὁ, i. scalula, parua scala. Athen. ex Aristoph. Plut. ad præt. ind. ¶ κλιμακίδες licebantur etiam mulierū culæ quædam assentatrices quæ reginis in currum ascensuris dorsum fcalæ loco præbebant. Plut. de discern. adul. ab am. κλιμάκιον exp. etiam, ligneum scalis transuersum. Gal. apud Hippocr. (sp. 34.
κλιμακὶς, siue, κλιμακίδιον, gradatim, in modū scalæ. Basil.
κλιμακ-ὼ, certo illo luctæ genere quod κλίμαξ dicitur. Poll. Item peruerto, detorqueo. Suid. ex Dinarcho.
κλιμακ-ωτὸς, ὴ, ὸν, scalæ gradibus. Ezech. c. 21. Item κλιμακτῆρες, planè quæ dicitur lexagesimus tertius vitæ. Item numerus climactericus esse dicitur ad quem per gradus & velut scalas quasdam paulatim ascendimus: qualis est numerus qui in nouem numeralis refertur: vt videlicet octuagesimus primus.

ΚΛΙ'ΝΩ. F. νῶ, reclino, accelino Iliad. Ψ. ἀμφὶς λίχας κλῖναν. Ibidem, Κλῖτε δ', ἄφρα μάσησθε ποτὶ ζυγὸν, declinabat. Item reprobebat. Item inclino. ἐκλίνειν in præliō hostes dicimus, quum in fugam eos vertimus, seu quum hostes in fugam inclinare cogimus. Ilias, Τρῶας δ' ἐκλινεν Διὸς αἰγίοχος. Ἐκλίνει μᾶλλον, facere vt acies inclinent, seu peculia inclinent. i. g. ¶ Item inclino, deprimo. Soph. in Aiace, ἡμίεως κλίνει τε πρὸς ἀρᾶς πάλιν ὦ-πασ' ἐκ τοὐμβρώπασε, inclinat seu deprimit, & rursus euehit. ¶ Neutraliter quoque capitur, vt apud Aristid. ἐκλίνει τὸ σῶμα γνώμῃ, inclinarunt res, seu inclinare sunt. Xenoph. ἡ πόλις ἔπνος πολ' ἐπὶ χεῖρα ἔκλινεν. Ipsa quoque dies & Sol. dicuntur κλίνειν inclinare, quum in vesperam vergunt: vt κλίνοντος ἡλίου, apud Apoll. inclinate se Sole. Luc. 9. ἤδη δὲ ἡμέρας κλίνειν. ¶ Item declino, deflecto, vt ἔκλιναν ἄψεμφε αὖθις ὀνώπια, apud Hom. Ἐκλίνειν πάλιν, declinare & retrocedere, seu in posteriora conuertere, auertere. Il. γ. Ἐξ ἔτι κεφάλῃ Ἐλένη κάρη Διὸς αἰγιόχοιο Οὔατε πάλιν κλίναι. ¶ Item claudo. Eust.
Κλίνομαι, reclinor: item recumbo. Iacco. Od. ρ. Κλινέμεν δ' ἐπὶ στοιβὴν ἐυξέστου ὑπὸ δόρυ. Item inclino. Dioic. κεκλιμένα ὡς ἐπὶ τὸν γλῶ. Et etiam inclino me, incumbo, innitor. Il. γ. κάπισθε κεκλιμένοι Item in rugam vertor, & tergā verto. Il. η. Item in alteram partem vergo, & ruinam mino. Xen. Hell. ς. ἐπεσθον ὑπερήνυτο τοῖχος, ἔπεσε δ' οὐκ ἐπὶ ἔξω. Item, inclino & vergo in locum aliquem vicinum. O.
κλίμαξ, τὸ, cœli inclinatio, clima. Dicitur esse spatium duobus parallelis conclusum tanto distantiæ interstitio, vt dies longissimus dimidia hora in vnū longior vel breuior sit quàm in altero. Vide Vitruu. l. 1. c. 1. Ponitur & in geometricis mensuris, apud Colum. lib. 5. c. 1. ¶ Est & κλίμαξ regio Syriæ & Ciliciæ, Gal. l. 21. ¶ Item declinatio, deuexitas: vt apud Phil. de vita M. lib. 1. ὅλως ἔστ' ὄρων τὸ κλίμακος, tota montium deuexitas.
Κλίσις, εως, ἡ inclinatio: vt κλίσις ἡλίου, Dionys. de situ orbis. Est & vocabulum castrense & militare: is disciplinæ. vt κλίσις ἐπὶ δόρυ, flexus quo declinat miles in hastam, i. ad dextram. Polyb. item figura grammatica quæ & μετάκλισις.
Κλισία, ας. ἡ, locus in quo recūbitur: tabernaculum. Il. κ. λ, τ, & aliqui apud Hom. Item causa tuguriúmque rusticum, siue stabulum, vt exponit. Eust. Od. π. Item scila discubitoria, aut in qua reclini seruice recumbere possumus. Od. δ. & τ. & Athen. lib. 11. & 12. Apud Lucam Euangelistam c. 9 κλισίαι. dicuntur discumbentium classes. Κλισίη δὲ pro οἰκ κλισίαι. Il. ω. Huic opponitur κλισιάδη & i. ἐκτὸς κλισίας.
Κλίσιον, ὁ, τὸ, dem quod κλισία. vel ouile, caula, stabulum. Od. ω. & Demosth. pro cor.
Κλισιάδες ὗες, ἓς κλισίη maiores vt etiam per eas currus aguntur & τὰ σκευοφόρα. Poll.
Κλισιάς, ὁ, ὁ, lectus in quo recumbi aut decumbi potest. Hippocr. lib. 2. de mul. affect. & Theocr. idyll. 15. item sella recubitoria, quæ & εὐκλινέστερον, Il. ω. Od. α. & Athen. l. 5.
Κλιτὸς ὄ, ὁ, qui declinatur seu inclinatur. ¶ Ἐπὶ κλίτος, ὁ, declinatus, deuexitas. Apoll. Arist. l. 1. Ezech. c. 47. 1. Reg. c. 6.
Κλιτύς, ύ-ος ἡ declinatus seu deuexitas montis. Od. β. Il. π.
Κλιτὸς, ὁ, ὁ, sella apta ad declinandum corpus: sella in qua reclinari possumus. Od. σ. & Theocr. idyll. 25. & alibi.
Κλινίδιον, ου, τὸ, lectulus, vel sellula in qua reclini seruice recumbi potest.
κλίνη ἡ, lectus in quo reclinari & recumbere aut etiam decumbere possumus, aut etiam erecti sedere. Isocr. ἐξ μιᾶσ ἐκ σωτῆρος ἐν τῇ κλίνῃ κείμενον. Plut. in præc. san. μίαν ἡμέραν ἐν τῇ κλίνῃ διῆλθ-ον Item torus in quo discumbiru. Xen. pæd. 8. Plato in Symp. Athen. l. 4. & 10. &c. Item κλίνης declinationes ictuum ab aduersario.
Κλινικὸς ὄ, ὁ, clinicus: in lecto decumbens.
Κλινὶς ἰδ-ος, ἡ, lectulus. Poll. ex Cratino. Item specialiter sella pomparis in curru. Poll. ex Hesych.
Κλινίδιον, ου τὸ idem. Plut. ad præfind. item lectica in qua portari ditiores solebant. apud eundē in Coriol. Κλινάριον, ου τὸ, lectulus: idem quod κλινὶς & κλινίδιον. Pol. ex Aristoph.
Κλίνω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compsita. ac primum ex κλίνω. cum præpositione.

Ἀ-νακλίνω, & per syncopen ἀνακλίνω. reclino. Il. δ. ποτὶ δ' ἄμμι Ἀγχίσαο Luc. de luctu. ἀγκλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶν-ος. Item facio ut cumbere. Athen. l. 10. Lucæ 12. ¶ Item aperio, expando, explico. Herodot. ἀνακλίνειν τὴν ἱμάνα.
Ἀνακλίνομαι, reclinor, me reclino, accubo. Hom. Itē discubo
Ἀνάκλισις, εως ἡ reclinatio item recubitus, vel accubitus, vt in cathedra. Itē ἀνάπαυσις. Suid. & Hesych. item discubitus: Exponitur etiam, surrectio è somno, apud Plutarch.
Ἀνακλιτέος ᾶ ὁ, ἡ, recubitus, accubitus. Item recubitorium, apud Hippocrat.
Ἀνάκλιτ-ος ὁ, ὁ ἡ, reclinatus, recumbens. Hesych. (Poll.
Ἀνακλιντήριον & per syncopen ἀνάκλιτρον, recubitorium.
Ἐπανάκλισις, (dec.) retrocessio, actio inclinatio in finis τᾶ-
Ἀ-ῤῥάκλινος, contrà declino & deijcio. Item ex aduerso annuo. ex Mutæo.

Α'πκλίνω, inclino, vergo. Item decliuo, deflecto. Od. 7. & apud Æschin. Item incumbo Aristot. in Probl. sect. 6. Et metaph. animum inclinatum habeo, aut animum conuerto ad aliquid. Demosth. Olynth. 1. ὡς ἐπὶ τὸ χαλεπώτερον ἀπέκλινεν. Et apud eundem, ἀπεκλίνει εἰς ἐιρήνην. Et inclinat ad pacem. (Plut.

Α'πόκλιμα, inclinatio, impellor: vt ἀποκλιθεὶς εἰς ἔγχελυν apud

Α'πόκλισις, declinatio, ardultas: vt ἀπόκλισις ἡλίου & ὥρας.

Α'πόκλιτος, declinatio quasi ἔρση ἰουum onus in vnam partem vergens deprimit. Plut. in Num.

Α'πόκλιτος ἡμέρα, dies quæ inclinat. Plut.

Ε'γκλίνω, incline. Neutraliter apud Aristot. pol. 2. cap. 4. ἐγκλίνω τῷ τὸν ὁλιγαρχικὸν. Item absolutè propellus fum, am, o um inclinato. Plut. in Lymp. 7. probl. 5. ἐγκέκλιτο τὰς πόλεις ἐγκεκλικυίας. Aliquando in fugam inclino: vt apud Xen. Hellen. 7. Polyb. lib. 16. & Plut. in Fabio.

Ε'γκλίνομαι, inclinatus sum. inclinatus recumbo, innitor. Polyb. ἐμοὶ ἐγκλιθὴν αὐτῷ. Plut. ἐγκεκλιμένος τῇ σκέπῃ, innixi. Vocabula enclitica dicuntur, quòd accentum in o, quo clauari in pronuntiando solent in præcedentem syllabam aut dictionem reiecto in illam quasi inclinata recumbunt: huiusmodi sunt μοι μοί, με σε, σου σ', μου, τοι τοί, τοιγε τοίγε, φημὶ φασὶ, ποτε πώ, που πού.

Ε'γκλισις, inclinatus, inclinatio. Est & vocabulum astronomicum. κλίμα. Procl. item in nauidicitur id quod gubernator inclinatus decumbit. Poll. lib. 1.

Ε'γκλισις, ἡ, inclinatio. Aristot. pol. 7. c. 11. item de cœli inclinatione seu deuergentia.

Ε'γκλιτικὸς, qui ἐγκλίνεσθαι solet. vocabulum grammaticum de iis vocibus dictum, quæ ἐγκλίνονται.

Decomp. Παρεγκλίνω, aliqua ex parte inclino, aliquantum inclino & deuio. Iust. de orac. Pyth. Παρέγκλισις, ἡ deflexus & inclinatio in latus. Gal. ad Glauc. lib. 1.

Ε'κκλίνω, declino, deflecto. Herodian. ἐξεκλινεν δόξαν φων. Xen. pæd. 1. ἐκκλίνοντ ἡ φύσιν. Item inclino, vergo. Aristot. pol. 2. c. 9. πεῖ ἃ εἰς ὀλιγαρχίαν ἐκκλίνει μᾶλλον πεῖ ὃ εἰς δημοκρατίαν.

Ε'κκλισις, declinatus, vel proclivitas. ité propensus, p. onus. Arist.

Ε'κκλισις, ἡ, declinatio: vt ἐκκλισις τῆ κοιλίᾳ. Basil.

Decomp. Ε'κκλίνω declino, deuito.

Περικλίνω, aliquantùm declino, paulum declino. Aristot. περεκλίνεσ ἀλλήλας. Item transfituè, declinare facio, deflecto.

Υποκλίνω, subdeclino, clàm declino.

Ε'πικλίνω declino. Item inclino. Et neutraliter, inclino, seu declino aut vt ἐπεκλίνοσι πρὸς θάλασσαν. apud Aristidem.

Ε'πικλίνομαι inclinor. Thucyd. 2. Ἐπενία εο super vt apud Aristoph. Gal. 2. εἰμὶ ἡ Κολχὶς πάντ ἡ γαῖρις ἐπικλὴ ἰφικνῆσθαι.

Ε'πίκλισις inclinatio: seu acclinatio. Greg.

Ε'πικλινὴς, declinans, deorsum vergens. Callim. item declivis, deuexus. Plut. Thuc. l. 6.

Ε'πικλίντης, ὁ, inclinans, i. faciens vt incliner. sic dicitur tertæ motus quidam. Aristot. de mundo, ἐπικλίντην σῶμα ἡ κλοιὸν τὴν οἱ τὸν γῆν στέσιος ἡσὺ ὀξείας χωρίας.

Ε'πίκλιτος, tella, vel lectus in quo acclinare nos, aut decumbere possumus. Poll. ex Aristoph.

Καθέκλινω reclino, depono. Aristoph. in Pluto, κατακλινεῖν αὐτὸν εἰς. Ἀσκληπιὸν κομίσατ ἰσω. Plut. in Lyc κεκλικότα ἐν βασιλικῇ χρόᾳ τ πυθόνι. Item decumbere facio. Plut. in Lymp. 7. cap. ἐκεῖ κατεκλιν ἰλιωσ ἐ ἡμᾶς. Et neutraliter discumbo. Aristoph. in Vesp. πῶς οὐκ κεκλικάς.

Καθεκλίσεως, ἡ, ὁ, ων, reclinato corpore iacco. decumbo. Aristoph. in Vesp. καθεκλιδρύσι ἐπὶ ταῖς κρίσεις. Aristo. hist. an. l. 9. κεκλικότων ὑπὸ τ ἡδυπ. Item discumbo, accumbo. Plat. in Lymp. παρὰ τὸ ἐλθὼν κεκλικόσομαι. Dem. κατακλιθεὶς πλὼ αὐτῷ πον ἐκάλεσον. Sic apud Plat. & Xen. item procumbo. vt κεκλικὼς εἰς γόνατα. item deuergo. Apollon. Argon. l. 2.

Καζεκλίνης, qui reclinatus decumbit. Suid. Et qui decumbit ob aduersam valetudinem. Poll.

Κατάκλισις, decubitus. Gal. ad Glauc. lib. 1. item accubatio, accubitus. Plut. Lymp. 5. probl. 6. Arist. polit. 7. c. 17.

Κατάκλιτος, lectulus discubitorius, vel sedes in qua reclinari possumus. Suid.

Decomp. Ε'γκατακλίνω, reclino, seu depono in. Aristoph. in Pluto. Ε'γκεκλικὼς ἐμβὶ, discumbo, seu accumbo. idem in auib. Κατεγκλίνω, ante reclino seu depono, antè alios accumbere facio. κατεγκλίνομαι, in lecto, iuxta accumbere facio.

Ε'ξεκλίνω, ante reclino seu depono, ante alios accumbere facio. ἐξεγκατακλίνομαι, prior accumbo, vel in superiore loco accumbo. apud Luc.

Συγκατακλίνω, vnà recumbere seu accumbere facio. Συγκεκλικότων, vnà recumbo. Aristoph. in nub. Item vnà accumbo, vnà discumbo. Athen.

Υπογκατακλίνω, sub alto accumbere facio, inter infimos conuiuas accubitum tribuo. Suid. ¶Item cedo, non obsisto. Plut. in Pomp. Plat. de rep. l. 1.

Μεθεκλίνω, declino. Μετάκλισις, inclinatio, reflexio.

Παρακλίνω, iuxta seu a latere recumbere facio. iuxtà reclino, seu iuxta cubantè statuo. Athen. ¶Item declino, i. deflecto, auerto. Odyss. θ. Ἡ κα παρεκλίνας κεφαλὴν. Apoll. Arg. 3. ἐρεκλινας. E neutraliter declino, deflecto. Æschin. ¶Item aperio seu adaperio. Aristoph. in pace. Παρεκλίνουσι ἡμῖν ποιητικὴ per syncopen: vt apud Hom. in Epig. παρεκλίνασ δίκης.

Παρεκλίσιον, ad alios accumbere iubeor: vel incumbo seu discumbo Plut. lymp. 1. Et à latere iacco, adiacere, de situ orb. Item incumbo, apud Aristot. eth. 10. c. 4.

Παρακλίντωρ, ορος ὁ, qui à latere accubat, qui à latere iacet. Nonnus. Hom. in batrachom.

Παρεκλίνω, ad Epigram.

Παρεκλίνης, ὁ, ἡ, idem. Xen. pæd. 1.

Παρεκλίνων, declinando & deflectendo in latus. Apol.

Ε'πικλινω, declinando à vero, apud Hom. Od. ϕ. β.

Περικλίνω, & περικλίνομαι, circum inclino. Dionys. de situ orb. Item circumuoluo.

Περικλινὴς, flexilis, deflexus. Plut. in pericle.

Προσκλίνω, acclino. Item facio inclinare ad, propenere. Synes. ep. 10. (Τὸ προσκλίνον,

Προσκλισις, inclinatio (propriè animi) propensio, ad bimus. Etymol.

Προσκλιτὸν, id cui acclinare nos possumus. Inquit Suid.

Συγκλίνω, simul accumbere facio. exp. & neutr. simul accumbo.

Συγκλίνης, ὁ, qui simul accubat. Plutarch. in Symposiaca. & Poll. lib. 6.

Ὑποκλίνω, reclino sub. Item submitto, subdo, subrigo. Geop.

Ὑποκλίνομαι, reclinor sub, seu sacco sub Od. ϑ. l. 4.

Composita sine propositione, ac primum ex κλίνω.

Α'κλινὴς, ὁ, ἡ, qui non inclinatur: qui neque huc neque illuc inclinatur & vergit. Epig. lib. 4. Greg. a. Theol. rigidus, & qui flecti nequit. Synes. ep. 56. Τὸ ἀκλινὲς μιτρας & stabilitas qua res aliqua inclinari nequit. Basil. vita M. lib. 1.

Γονυκλινὴς, genu flectens. In Eccles. hist. τῶν τὸ γόνυ κλινόντων. (μαι.

Γονυκλινῶ, genu flecto. Eust.

Ε'τερόκλινος, in alterum partem inclinatus, in alterum vergens: vt ἐτερόκλινὴς νύκτα.

Ο'μοκλινὴς, aquanter vergens & inclinans: æquè propensus, æquilibrium quoquo versus tendens. Aristot. de mundo.

Ο'μοκλινὴς, simul accumbentes. Noon.

Τανυκλινὴς, in diem vergens. Strabo.

Χαμηκλινὴς, humi prostratus. vel Noon humi prostratus.

Composita ex κλίσις.

Γονυκλισία, ἡ, genu Flexio, supplicatio quæ fit genibus flexis.

Πρωτόκλισια, primus accubitus. Matth. 23.

Τοποκλισία locus accubitus, locus in quo aliquis accumbit.

Composita ex κλίτης.

Α'κλιτος, ὁ, ἡ, ὁ, qui non declinatur: vocabulum Gram.

Α'συγκρίτως ἄκλιτα, nomen secundæ declinationis vsque

Ε'τερόκλιτος, à communi ratione declinandi deflectens. bulum est gramm.

Ε'τερόκλιτος, non seruata communi & regulari

Composita ex κλίνη.

Ε'κκλισιόκλινον, centrum lectis instructus. Athen. lib.

Ε'νδεκάκλινος, vndecim lectis instructus. Ε

caput vndecies inclinatum. Teleclides comicus

Ε'ξάκλινον, sex lectis instructus. Ε

Ε'ξάκλινον, Atticè pro ἑξάκλινον, ctte Etym.

Ε'πτάκλιτος πόπος, locus septè lectus habès ad discubi

πεντάκλινον, quinque lectis instructus. Athen.

Τεσσαρακοντάκλινος, triginta l ctis instructus. Plut. lymp.

Τρικλίνιος, ὁ, ὁ ἡ, triclinium: conclaue discubitorum

ctis instructum. Interdum capitur pro tectis lectis circum ternas mensas appositis, quibus discumbi Athen. lib. 4.

Α'ρχιτρίκλινος, (decomp.) architriclinus, triclinii

h.e. cui commissa est cura adornandi conuiuij

Κλοιος, vide in Κλείω, *claudo.*

ΚΛΟ'ΝΟΣ ὁ, motus qualis est tumultuantium: tumultus perturbatio, strepitus. Suid. παρεκλιθ ἡ κατὰ πόλιν πάγ μοσιν ὅσα δὲ μικρῶν ἀφορμῶν ἀσυμφορα τὰ βίᾳ πίμπτα. De bellico tumultu, apud poetas: vt Il. ἐ κλόνοι ὅτε σάκεσφι. Sic apud Hesiod. in asp. κορύσσασθ ἀρῆσ. exponitur etiam σῦσις, concussio, vt κλόνος in Epigr.

Κλονέω ὦ, ἐ ἤσω, tumultuosus, tumultu plenus, turbulentus.

Κλονίω ὦ, ἐ ἤσω, commoueo seu agito tumultuosè, tumultuo reuoco. Item quatio, vel concutio. Hesiod. in Erg. βορέης νίφεα κλονίοντος. Idem in Theog. εἰ τ ἀνέμοι πνέοι φάλαγγες. Sic & Il. 5, & 6.

Κλονίομαι, moueor, agitor. Hesiod. in Theog. ἐκλονίοντο. Item tumultuosè concurior. Iliad. πεσσὶ φάλαγξιν Τρώων.

Κλόνις, dicitur venter: ἀπὸ τ ἀεικίνητος inquit schol. Ἐπίκτητος & Antimachum κλόνιν appellasse scribit τὴν μήτραν

Composita.

Ἀγκλόνητος, ὁ ὁ ἡ, agitationis & concussionis expers. Gal. comm. 1. in lib. 3. Epidem.

Ἀκλόνητος, imperturbatus: inconcussus. Synes. de insomn.

Ἀνακλόνησις, concutio, perturbo: aut valde concutio. Hesych.

Ἀνακλόνιον, idem: ex Apoll.

Ἀναμφίκλονος, qui tumultus bellicus inest, bellici tumultus plenus. Hom. in batrachom.

Ἐγκλόνιον, concutio, conturbo. Συγκλόνησις, concussio, impulsus.

Κλυδαγκλύστης, vide in Κλύσσω.

Κλύζω, F. ύσω, abluo, eluo, lauo: vt apud Eurip. in Iphig. Taur. Θάλασσα κλύζει πασῖν ταὐθρώπων κακά. Aristot. ἐκ κλύζοντες τὰς ἀπεργασίας αὐτῶν. ¶Item clyster abluo, seu superfundo. Nicander lib. 2. Epigr. Οὔτ ἔκλυσεν φιλέων μ', οὐδ' ἤψατο, ἀλλὰ πυρῆξας Ε' κείνου αὐτὸ ἔσυρεν κρήπιδωσιν. ¶Dicitur & de quodam sonitu quem edunt fluctus: vt Iliad. ϒ. Ε' κ ηχησεν ὅτε κῦμα κλύσ τ' ἐπ' ἠϊόνι Θρῄκιον. Passiuè autem κλύζεσθαι ϑαλασσα dicitur ab eodem Hom. pro κλυδωνίζεσθαι, seu κλυδωνᾶται ἀνα πασχύν. vt scribit Eustathius. turbari & vndis agitari.

Κλύσις, ἡ, abluo, lotio, seu ipsa actio abluendi. Dioscor.

Κλυσμὸς, apud Hippocr. idem quod κλύσμα.

Κλυσμὸς, ὁ, lauatio.

Κλυσμὸς, ὁ, (vocabulum medicæ arti peculiare.) id quo aluus abluitur seu eluitur: medicamenti genus quo liquidum intra corpus injicitur. Galen. πολὺ ὧν τῷ ϑώτῳ κλυσμὸν κέπτω. Sic appellatur & ipsum instrumentum quo medicamentum injicitur, vt testatur Galenus Meth. 5.

Κλυσμὸν, diminu. forma, q. d. paruus clyster.

Κλυσμὸς, ὁ, fluctus, vnda, æstus. Plutarchus (de mari) πολυὼ χρόνῳ κλυσμὸν κλύδωνα. Et metaphoricè, apud eundem in Cons. ἐν χρόνῳ πολλῷ τὸν κλύδωνα τ πόλεως. Apud Eurip. Κλυσμὸν, tumultus riuæ. Apud Dem. κλύδων ἡ μανία. Κλυσμὸς, ὁ, fluctibus agitor, fluctuo. Metaphoricè. Ephes. Κλυσμὸς, ὁ, ἡ, (dim.) parua fluctus, parua vnda.

Κλυδωνίζομαι, pro κλυδωνίζομαι ex Hippoc. κλυδωνίζεσθ ἐ ψύχειν

Κλυδωνισμὸς, fluctuatio. (παρέγκλυσις.

Composita: ac primum ex κλύζω cum præpos.

Ἀμφικλύζω, vnde ἀμφίκλυσις, vtrinque abluo, vel qui vtrinque abluitur, qui alluitur. Soph. in Trach.

Ἀναπλύζω, abluo. Apoll. Arg. 2. ἀνακλύζουσιν ἰδυσιν Νᾶα ῥόον.

Ἀνακλύζω, abluo, eluo. Item abstergo. Α'ποκλύζομαι, abluor. Aristotel. de mundo.

Decomp. Ε'ισκλύζω, intra aliquid abluo, ad abluendum eluendum immergo.

Συγκλύζω, simul abluo.

Συγκλύζω, vnde συγκλύζομαι, colluor Dioscor. l. 5. & 6.

Συγκλύσμα, id quo colluimus, seu id quo vtimur ad colluendum, aut collutionem. Exponitur & collutio. Dioscor. lib. 3.

Συγκλυσμὸς, pro eodem. apud eundem.

Συγκλυσμὸς, per clysteremindo, infundo. Dioscor.

Συγκλυσμὸς, quod per clysteremindi tur, seu infunditur: infusio vel infusio. Idem.

Συγκλύω, eluo, alluo, intrà eluo. Strabo.

Συγκλύω, Gal. ἐκκλυσμὸς, clotio. (de mundo.

Συγκλύω, proluo. Item inundo, submergo, obruo. Luc. & Philo

Συγκλύσμα, proluuie maris obruor seu fluctu, apud eundem Phil. & apud Aristot. Sic & apud Hom. in batrachom. rem fluuio.

Συγκλυσμὸς, proluuies, diluuiū maris terram obruentis: quum littora supergreditur. Exp. etiam illuuio, inundatio. Thuc.

Συγκλύω, proluo, vt mare terram supergressum. Thuc. lib. 3.

Συγκλύσσομαι, ὁ ὑπερπίπτω. Exponitur & inundo, seu obruo vel submergo. Item metaphoricè abundare facio, obruo. Xenoph. πρωτικὸν σῖτον αὐ ἀφθονίαν τῶν ἰκείων ἀναγκαίων. Sic Syne. κατακλυσθὲν ἐπ' ἀνθρώπους obruere mentem. Apud Aristoph. exp. etiam qua impleo.

Κατακλύζω & κατακλυσμὸς, proluuies, illuuies, seu illuuio. Et peculiariter diluuium, inundatio terrarum ea, quæ in Belijis commemoratur. Matth. 24. Metaphoricè κατακλυσμὸς, malesuadæ molestiis quæ mentem velut obruunt, apud Synes. sic κατακλυσμὸς τῶν παγκάκων, obliuio memoriam rerum obruens, apud Demosth.

Decomp. Ε'πικλύζω, antè proluo, antè inundo.

Ε'πικλύω, inundo, submergo. Plut.

Περικλύζω, circumfluo, vndique alluo. Plutarch. περικλύζεσθ ἠπειρον ὑπὸ τ πελάγους, circumfluuio.

Περικλύω, qui vndique alluitur. Hom. hymno in Apoll.

Προσκλύζω, antè abluo, vel antè alluo. Exponitur & antè diluo: quia prius. Item prius imbuo.

Συγκλύω, alluo, inundo. Exponitur etiam proluo, colluo; item Dioscor. Dioscorid. lib. 5.

Ἐπικλυσμὸς, id quo vtimur ad colluendum seu fouendum.

Ἐπικλυσις, alluuio. in Pand.

Συγκλύζω, inundo, obruo, submergo.

Συγκλύζομαι, inundor, obruor. Plut. de Cæs. & in lib. περὶ δεισιδαιμονίας.

Σύγκλυσμα, clyster.

Ὑποκλύζω, (q. d. subluo.) exp. proluo. repurgo. (ϑυμα.

Comp. in κλυω *& desinentia sine præpos.*

Α'κλυστος, ὁ, ἡ, non ablutus, non elutus. Item vndis non agitatus, seu qui vndis non agitatur, apud Plut.

Α'λίκλυστος, qui mari alluitur, Sophocl. Item qui circumluitur vel obruitur mari.

Πολύκλυστος, q. d. multum ablutus. Item qui multis fluctibus abluitur, item vadosus. Hesiod. in Theog.

Τρίκλυστος, ter, vel sæpius elutus. Poll. ex Aristoph.

Υ'δατόκλυστος, aqua lotus seu ablutus. Plutar. in Problem. Rom. in præc. sanitatis.

Composita ex κλύδων.

Α'κλυδώνιστος, fluctibus nō agitatus: vel non fluctuans. imperturbatus, tranquilus. Hesyc.

Ε'γκλυδωνίζομαι, intus fluctuo. Hippocr. de morb. ἐγκλυδωνίζεται τὸ πῦ ϑ.

Ε'γκλυδωνισμὸς, ὁ, ἡ, solitus fluctuare vel æstuare intus. idem, de victu in morb. acut.

Εὐεγκλύδωνος, fluctuosus. Eurus. Act. Ap. c. 27.

ΚΛΑ'Ζω, audio. Cum genitiuo. Iliad α, κλύϑι μεῦ ἀργυρότοξ. ὅς, &c. Odyss. ϑ. ϑεὸς δέ σ' ἔκλυεν ἀρῆς. Cum accusatiuo, vt Odyss. ξ. -ϑεὸς δέ μ' ἔκλυεν εὐχόμενον. Sic Euripides, βοαὶ ἔκλυον. Cum dativo. Od. ζ. Κλυτί μοι ἀμφίπολοι λόγου κάλλιπον. Item, exaudio: vt Il. ω, καί σ' ἔκλυες ὠκ ἐχέφρων ϑα. Sic apud Hesiod. in Theog. Οἳ ϑυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲ κλύον, ἠδ' ἐπίφρων. Et cū genit. vt Il. α. ὣς κε ϑεοῖς ἐπιπείϑηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτῆ. Et cum genit. personæ. & accusat. rei vt Il. γ. Κέκλυτέ μεῦ πάντες σήμαν, malè audio à te. ¶Item κλύω. idem ἐν Α'λκηστίδος ϑρήνῳ, audire ex me quod dicit Alcæster. Apud Sophocl. κακῶς κλύω ὑπὸ σ σήμαν, malè audio à te. ¶Item κλύω. iudico, i. auſculto, morem gero. Sophocl. κλύειν τ ἰσθλὸν αὐδῶντος ϑεοῦ τὸ σὸν πάλαι. ¶Item percipio, apud Hom. Hesych. αἰσθάνομαι exponit: vt μοῦσαι δέ τ' ἔκλυον αὐτῆ.

Κλύδων, ὁ, (participij passiui formam habès.) Plutonis est epitheta dicti, vel quòd audiatur ab omnibus, vel quod ad se omnes aduocet. ¶Κλύμενον herbæ est nomē. Dioscor. vnde compositum κλυμενόμυον, nomen fruticis cuiusdam.

Κλυτὸς, ὴ, ὸν, cuius vox audiri seu exaudiri potest. Item vocalis, vocē edens. Interdū etiam strepitū edens, obstrepens: vt κλυτὸς λιμιὸν, apud Hom. & κλυτὰ αἰσπόλια, apud Soph. ¶Item inclitus. cuius passim fama auditur: clarus, celeber. vt κλυτὸς Α'χαιός, Hom. & κλυτὸν Α'μφιγυήεις. Hesiod. in Erg. & alibi. Dicitur & genere fœm. vt κλυτὸς Γ'πποδάμεια. Hom.

Κλίω, quomodo huc pertineat, vide in Κλείω, i. celebro.

Composita.

Α'γακλυτὸς, pro ἀγαὰ κλυτὸς, valde celebris, seu valde inclytus, percelebris, celeberrimus: vt Η' φως ἀγακλυτὸς, Hesiod. in Theog. & ἀγακλυτὸν ἀμφ' Ο' δυσῆα. Od. ϑ.

Δορυκλυτὸς & δ' ηϊκλυτὸς, hasta clarus. Il. α, & Od. ϑ.

Δυσκλυτὸς, inglorius vel infamis. Hesych.

Ε'πικλυτὸς, celebris. Apol. Arg. 1. Exponitur & ὑποείδιστος. Hesych.

Θεοκλυτὸς, exp. ϑεόπεμπος. Suid.

Θεοκλυτὸν ὦ, Deū ieu à Deo audio. Poll. l. 1. c. 1. hinc etiā ϑεοκλυτήμοι dicuntur vates seu diuini, quibus numen aliquod familiare est, qui Dei vocem audiūt, apud Plut. de dæm. Socr. item Deum inuoco, propriè vt preces meas exaudiat. Synes. ep. 4. Suid. ex Aelian. Cum accus. pers. exp. simpliciter inuoco: vt ϑεοκλυτεῖν Κύριον. inuocare Quirinum. Plut. Et cum accusat. apud eundem in Paul.

Θεκλύπτησις, Deorum imploratio seu inuocatio. Suid.

Ο'νομάκλυτος, cuius inclytū est nomen, celebris: vel cuius κλέος ἄνομα hominibus est. Ἀστεκλυτὸν. Il. χ. pro eodem dicitur ἐπωνομάκλυτος, apud Simonid. in iamb. de mulieribus.

Ναυσικλυτὸς, nauibus seu re nauali clarus. Od. ϑ.

Παρακλύω, non audio, non pareo. in Epigr.

Παυκλυτὸς, infamis, famosus.

Φαίακλυτὸς, valde inclytus, celebris. Hesiod. in Erg. & alibi. Item de re, eximius, vt Φαίακλυτὸν ἄδεσμ apud Mosch. idyll. 2. Item qui ex audiri potelt. apud Hom.

Φραδέκλυτος, præauditus, præcognitus.

Συγκλύω, consentio. Soph.

Τηλεκλυτὸς, procul inclytus. cuius nominis inclyta fama procul peruenit. Hom.

ΚΛΑΒΟΥ'ΣΙΟΝ, ἐκ ἀμφιβρίβωσις, caueas auium circumruptas. in Epigr.

ΚΛΑΓΓΑ'Ω, β. ἔω, vox graculorum propria, vt tradit Poll. lib. 5. c. 14. ¶Item explodo è theatro sono quodam qui fit lingua ad palatum allisa, qualis auditur in pronuntiatione verbi ἰστίω primæ syllabæ. Hesych.

Κλάγξομαι, Suid. exp. συρίξομαι. Eust. ἀπὸ τοῦ ἰγκ τ μυῶν.

Κλωγμὸς siue κλωτμὸς, clogmus, sonus seu vox graculorum, Plutarchus in lib. de præc. san. eum tribuit gallinaceo quoq; generi. Xen. de re eq. tribuit etiam equitibus. Item sonus qui hebat quum quis è theatro explodebatur Hesych. & Eust.

Κλώδωνες, antiquitus apud Macedones vocabantur Bacchæ, quæ postmodum dictæ fuerunt μιμαλόνες, vt scribit Suid. & Hesych. Meminit harum mulierum Plutarch. initio Alexandri: forsan autem, inquit Etymol. sic vocantur διὰ τὸ κατὰς ἡδονὰς κλώζειν.

Composita.

Ἐκκλάζω. κλαγμὸν edens explodo.
ἐξεκλάζω, circumcirca κλαγμὸν edens explodo. Eust.

ΚΛΩ'ΘΩ F. σω, neo. Exponitur etiam glomero. Luc. μίτῳ, κλώθω, filum neo: vel glomero.

Κλώθες aeri, glomerari. Metaphoricè κλώθες dicuntur ea quæ fato destinantur. Philostr. κεκλωσμένοι αὐτῷ, destinata fato. & in Epigr. κλῶσ' ὁμόσπορε Βῆμα, idem fatum passæ quod Buta. Sumpta autem est hæc metaph. à lanificis sororibus, quarum tertia hinc dicitur Κλωθώ, ἔος, Clotho, apud Hesiod. in Theog.

Κλῶσμα, τὸ, filum, quod nendo deductum est. Paulan. Eliac. 2. Num 15. κλῶσμα ὑακίνθινον. exp. vittæ hyacinthinæ.

Κλωστὴρ ἦρος, ὁ. idem quod κλῶσμα. Item peculiariter, filū Parcarū: vt apud Theocr. idyll. 25. ὁππόκα μοῖρες τὸ κλωστῆρος ἐπείρᾳ. Item ipsa fili deductio aut contortio. Poll. ex Eurip. & Plut. de fera num. vind. Item fusus, ἄτρακτος. Apoll. Arg. 4.

Κλωστὴς, ὁ, qui stamina digitis torquet, seu qui fila deducit aut digitis torquet. Etym.

Κλωστὸς, ὁ, nendo ductus: vel nendo contortus, digitis interuendam tortus vel connexus. Lexic. 15.

Κλώσσω neo. vnde κλώσσων. Hesychio ἐπικλώσων.

Composita.

Ἀ'κλωστος, ὁ, ἡ. qui nendo ductus nō est, qui nendo tortus seu connexus non est: vt ἄκλωστα σήματα. Poll. ex Plat. comico.

Ἀ'κλωτος. filum retorqueo, indolitos, fusos reuoluo atq; explico. Item de Parca dicitur retracto mutando fatum. Luc. τὸ ἐπ' ἀγαθῷ τὸν βίον κλωθὼ ἐπ' αἰσχρὸν ἀποκλώσασα. (in Antig.

Διακτύοκλωστος. in rete plexus, in retia fili modo contextus. Soph.

Ἐπικλώθω neo. Item fatalia stamina duco, i. fatalia stamina necteno: tribuo aut destino: propriè de Parcis, interdū & de cæteris dicendū est in bonam partem quàm in malā. Odyss. ϖ. ὡς γὰρ ὁ' οἱ ἐπέκλωσαν πότμον θάνμαι. Sic & Od. γ. & apud Eurip. in Oreste. Vtitur & Luc. & Plut. in consol. ad Apoll.

Ἐ'πικλώθω, (ut ind.) i. Item. Il. ω. & Od. θ.

Εὔκλωστος ben nexus Hom.

Καζικλώθω, fila deduco, stamina deduco. Et peculiariter, fatalia stamina duco. Od. η. Καζεκλώθω. exp. fatum. Suid.

Λινόκλωστος, vt ἠλακάτῃ λινόκλωστος, in Epigram. colus in qua netur linum.

Νεόκλωστος, recens nendo ductus, recens digitis tortus inter nendum, modò fuso versato ductus. Theocr. idyll. 25.

Περικλώθω. neo, teu nendo torqueo & circumago.

Συγκλώθω, stamina necto, seu nendo connecto.

Decomp. Α'συγκλωστος, qui nendo connexus non est, aut connecti nequit. Synes. ep. 57.

Τρίκλωστος, ter fuso versato ductus seu nexus: vel à tribus sororibus tortus seu nexus.

-ΚΑΩ'Ν, ωνος, ὁ, ramulus vel surculus qui deputari solet: summitas rami quæ putari solet. (* ἀ κλάω quod significat surculos & ramulos teneriores puto: vel etiam ab ea significatione qua pro flecto sumitur: vt κλῶνες sunt ramuli teneri & flexiles. (Theoph. hist. pl. l. 5. c. 1. ἴχνοι ἴσως ἀχρὶς ἐν αὐτοῖς ἕλαι σηλικοὶ κ' κλῶνες ἢ πρέμνοι, ἢ ἄκρεμόνες, ἢ ὁ, πρὸ κολίου ὃν ἰσχνότατον τὸ ξύλον).

Κλώναξ, idem. Hesych.

Κλωνάριον, & κλώνιον. ου, τὸ, ramulus, surculus.

Κλωνίζω, ramulos seu surculos amputo. Suid.

Composita.

Α'κλώνητος. ου, ὁ ἡ, ramulis carens. Theophr. hist. pl. 6. c. 6.

Μανοκλωνος, vnicum ramulum habeas. Diosc. l. 4. c. 5.

Πολύκλωνος, multos habens ramos, ramosus vel surculosus.

Κλωπάσιμος. vide in Κλέπτω Κλῶσμα, &c. in Κλώθω.
Κνάω. vide Κνηκὸς in Κνηκός. Κνάμπτω, in Κάμπτω.

ΚΝΑ'ΠΤΩ vel γνάπτω siue γνάφω, carpendo vellicandóque expolio, carmino, carpo fullonum proprium, qui interpolare & polire vestes dicuntur. Diosc. l. 4. c. 162. διηνέμησι τὸ ἱμάτιον. * Scholiastes Aristoph. dicit scripturam per κ esse Atticam, recentiores verò scribere per γ: deriuari autem παρὰ τὸ κνᾶν, quod est ξύειν. Retinetur autem vtraque scriptura in deriuatis omnibus quæ sequuntur.

Κνάπτομαι, carminor, carpor. Xenocrates apud Suidam, παρὰ μικρὸν πάσσοντα κνάπτεται, apud me lana non carminatur, seu carpitur.

Κνάφις siue γνάφις, politio illa seu interpolatio fullonia quæ fit carpendo, ac vellicando: vt φάρος γνάφις, apud Aristoph.

Κνάφος seu γνάφος, carduus fullonius, seu spina fullonica, polluntur & traduntur panni. Schol. Aristoph. & Suid.

Κναφεὺς, seu γναφεὺς, ἕως, ὁ, fullo, qui carduis pectit & detondet pannos: qui vestes politt carpendo & pectendo, simul & lauando & subigendo à sordibus purgans. Aristophan. Eccles. Athen. l. 11. Item γναφεὺς est etiam piscis species cui dicitur ex eius decocto euanuntur sordes & maculæ, perinde ut nitro lixiuio. Athen. lib. 7.

Κναφεύω seu γναφεύω. fullonicam exerceo, carduis pecto & expolio fullo sum. Aristoph. in Pluto. Οἱ γὰρ ἐκ τῆς πόλεως κεκναφευκότες. vide & Diosc. lib. 4. c. 64. & schol. Nicand. (Est piscis nomen de quo Aristoi. hist. an. l. 5. c. 16. & Athen. l. 5. Per metaplasmum pro κνίδη dicitur κνίς, apud Oppian.

Κναφικὸν, ου, ἡ, apud Hippocr. punctura quædam, & pruritus qualis ab vrtica excitatur: pruritus siue prurigo, aut vredo, qualis vrticæ herbæ pisciue contactum sequitur.

Κναφικὸς seu γναφικὸς, fullonicus seu fullonius: ad fullones pertinens. Vt κναφικὸς κνὶς, apud Suid. & γναφικὸν ἄνθος, apud Diosc. lib. 4.

Κνάφαλον, seu γνάφαλον, ου, τὸ, flocculus fullonico cardine ductus è panno in ci pectendum: seu tomentum ex cardine flocculis, quo culcitræ infercirī solent. Suid. & Poll. lib. 7.

Γναφαλώδης, ους, ὁ ἡ, qui similis est τῷ γναφάλῳ, mollis & ginosus: initat & γναφάλια. Diosc. l. 5. c. 37. Exp. & tomentosus.

Γναφάλιον, herba quæda alicui ar, quoniā eius folia nonnulli gnaphalio vtuntur, vtpote aibis molliúsq; Dioscor.

Γναφάρος, auis de qua Aristot. hist. an. l. 9. c. 16.

Composita.

Ἀ'κναπτος seu ἄγναπτος, ου, ὁ ἡ, fullonem non experta: de ne non pannus. Poll. Hesych. Plut.

Ἀ'κναφος seu ἄγναφος, idem. Marci 12. & Matth. 9.

Εὐκναπτος, ben paratus i. fullone.

κΝΑ'Ω, & κνάω, item κνῶμι, (inde deriuatū more verborum in ῶμι scindo, Item rado. ξύω. Suid. σκάλοντι τὸ κνᾶν καὶ ξύειν) scabo. Gal. apud Hippocr. Item prurio, seu moueo prurigine, excito, titillo. Plut. de discer. amic. ad Tit. ab amico, ὀχληθῆναι ὑπὸ λογισμοῦ. * Sunt qui à κνά. ω deriuent, quia quæ scabuntur pruriunt. Eust tamen κνάω à κνα. ω factum esse tuetur.

Κνα'ομαι. ῶμαι, scabo, scalpo. Item. Pomp. ἵνα ἐπὶ ἀκαίρου τοῦ κνᾶσθαι ἐπιτρέψῃ τοῖς τὸ ὦδε πεπονθόσι. Metaph. de infantibus apud Theocr. idyll. 12.

Κνηστὴρ, ῆρος, ὁ, radula. idem quod κνῆστις. Erotian. Gal. & Hesych. Exponitur & occitor.

Κνηστὶς, ἴδος, ἡ, radula. idem quod κνῆστις, & κνηστὶς quæ per syncopen dicitur κνῆσρον: vt apud Gal. ex Hippocr. Κνῆστρον citur etiam τὸ κνίσμα: vt Gal. tradit. Pro eodem scribitur κνίστρον, apud Diosc. l. 4. c. 173. quod præterea significat momentum quo cauatur cibur. Κνῆστις οὖν ὄνομα τοῦ ὀργάνου Dioscor. lib. 5.

Κνηστὸς, ὄν, ὁ, fectus, concisus, vel rasus. Athen. lib. 11.

Κλαν, scindo idem quod κνά. ω, ex quo & deriuatum est. Item dula caseum rado: schol. Aristoph. ab Hesych. exponitur iam λυτὸν κρέσπιον ἢ τὸ ἁλφίδιον.

Κνήθω, ἔσω, icalpo, frico. ¶ Item prurire facio, pruritum mouo, titillo. ¶ Item irrito, ad iram prouoco, vro. Aristoph. in Pluto. Item

κνηθισμὸς, prurito: in 2. epist. ad Timoth. c. 4.

Κνησμὸς, ὁ, pruritus, prurigo. Al. x. Aphr. l. 1. Probl. Item vita M. l. 1. Item metaph. apud Plut. de discern. ab amico.

Κνησμώδης, ους, ὁ ἡ, pruritum excitans: vel pruritui similis. Item

Κνῆσις, ἴος, ἡ, pruritus, prurigo. Item. v. κνίδη. Item vrtica.

Κνίζω, ἔσω, (itidem à κνά. ω deductum) feco, rado. Euphor. per summa & leuiter derado. Exponitur etiam, scalpo. Item co. vellico. Item pruritum moueo, pruritum excito. Item vrticæ in modum pungo seu vro. Appian. Σάραπιν ἐν ὀνείρατι ἐκέντει τε καὶ ἔκνιζε τὸ πρόσωπον. Platonis de rep. li. 3. Aristoph. in vesp. καί μὲ κνικίζῃς ἔνιοτε, petulanti puerello. Item vellicauit, vellicauit. Exponitur etiam, percello. Item concio & indignationem cieo, molestus & grauis sum. Item injicio, solicitudine afficio. Herodot. ἐκνίζει ἔρωτα. Item κνίζομαι. prurio libidine, amore titillor & tangor: vt amore. Athen. lib. 13. Theocr. idyll. 4.

Κνῆμα, ατος, τὸ, vellicatio. Suid. item pruritus, ignes quib. amantium pectora vruntur. Basil. in Libanio.

Κνημὸς, ὁ, pruritus, prurigo, idem quod κνησμός. Athen. l. 3. Item, peculiariter, pruritus venereus. Aristoph. in Pluto. item distillidium & iurgium inter amantes. Alciphron & Plut. Eust. etiam μέλος τι κνησμῶν αὐλημάτων. Athen. lib. 14. Ponitur & inter species saltationis. Poll. l. 4. c. 14.

Κνησμῶδες, ους, ὁ ἡ, pruriens. Gal. (6. cap. 9.

Κνιστὸς, ὄν, ὁ, concisus: vel derasus, abrasus. Athen. l. 9, Poll. lib. 7. & l. 9. q. d. sculptura. Eust. ex Anacreonte.

Κνιφὸν, idem quod κνίζω Hesych.

Κνίδη, vrtica (à κνίζω, vt vrtica ab vro.) Theocr. idyll. 7. ἀγὼ δ' ἐς αὐτέρπεα κνιδάδεσσι. vide & Diosc. lib. 4. c. 64. & schol. Nicand. (Est piscis nomen de quo Aristoi. hist. an. l. 5. c. 16. & Athen. l. 5. Per metaplasmum pro κνίδη dicitur κνὶς, apud Oppian.

Κνιδικὸν, ου, ἡ, apud Hippocr. punctura quædam, & pruritus qualis ab vrtica excitatur: pruritus siue prurigo, aut vredo, qualis vrticæ herbæ pisciue contactum sequitur.

Κνίδιος, rado, scalpo. idem quod κνίζω κνίδῃ & κνάω, ac eiusdem originis. Aristoph. in Thesmophr. Οὔδὲ πόθῳ μεύκνων ἴλικων τῶν Φιλοπόνους apud Eust. Doricum esse tradit, ab Ionibus tamen & Atticis etiam vsurpari.

Κνίς, νίδος, ἡ, scabies, prurigo: vel φθειρὰς. Eust. ex Hesiodo de filiabus Pro. ἐκ γὰρ σφιν κεφαλῆσιν κνῖς κύνεος αἰόλος ἔχδυτο.

Κνίσμα, τὸ, scalpura, seu ἀφαίρεμα κνησμοῦ: vt Suid. exp. Aristoph. in concion.

Κνίσσω, scalpo, rado. Etym. Gal. apud Hippocr. etiam ψαφίω.

Κνίσμη, lamentabiliter & queribundè gannio, seu vitulo. Suid. ἐξεκνίσμην (comp.) gannitu appello eu inclamo. Philostr. in heroi.

Κνῖς, ἡ, scabies, prurigo. Eust. ¶ Item ψὼν κύνεος, conyza, cunila seu cunilago Theocr. idyll. 4. & 7. vide Diosc. l. 4. c. 365.

Κνῖφος, ὁ, ὄνος. scabie infestus, scabie fœtus seu deturpatus. item simpliciter, deformo, deturpo. Od. ρ, κνῖφόν δέ τοι ὄσσε πέφανται. ἀπὸ τοῦ κνίπτω.

Κνυζάω, Gal. in lex Hippocr. exp. κνησμός. pruritus, item (ex aliorum sententia) ἐξεγερθαλμία. hippitudo sicca.

Κνυπὸς, culex: infectum est ficus infestans, vt testatur Aristoph. in axib. & Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 17. Est & vermiculus qui vel in vite nascitur, cuiúsque oculos turgentes refert, vel in folliculis vimi, vt docet idem Theophr. hist. pl. lib. 5. cap. vlt. Pro eodem dicitur & σκνιψ.

Κνυφὸς, ὁ, ὄν. expon. parcus, tenuiter viuens. Dicitur & σκνιπός. parcitas. Suid.

Κνώδων, ωνος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ at primum ex κνάω.

Ἀ'κεκνισμένος, ου, ὁ ἡ, vel spertinus. Luc. in Lexiph. ἐμὲ δὲ τὸ ἀκεκνισμένον ἐκεῖνο μετατρέπεται ὁ Δαιμόνιος.

Ἀ'κεκνισμένος, idem. Hesiod. in Erg. ἐπιτάδειον ἀκεκνισμένον.

Ἀ'μέρικνος, vndique caliginosus seu tenebrosus: cui cumquaque nebulis septus.

Κνήθω. κνήθω, & c. vide in Κνάω.

ΚΝΗ'ΚΟΣ. ου, ἡ. Hesychius dicit esse speciem quandam seminis. Eius seminis cum herba sua meminit Diosc. l. 4. c. 190. scribens inter alia ferre eam florem croco similem, semen alabastrum & rutilum, oblongum, &c. Theophr. hist. pl. l. 6. cap. 4. duas esse species τὸ κνήκου tradit, ἡμερον & ἄγριον. Scribitur & κνίκου per ι apud Diosc. Arist. Gal. Act.

Κνηκὸς, ὄν, ὁ, expon. flauus, rutilus. luteus, croceus. item albidus. Pro eodem dicitur Dorice κναικὸς, ut apud Theocr. idyll. Ἐπὶ δὲ λαπάθοιο δασυστέγου ὄρος τεφρὸν Κναικὸν δίρρι' ἄμυσιν. vide schol.

Κνήκινον ἔλαιον, cnecinum oleum quod & κνηκέλαιον, apud Diosc. l. 1. c. 45. Scribitur & κίκινον, apud Diosc.

Κνηκώδης, ους, ὁ, ὁ ἡ. cneco similis, ad cnecum proximè accedens Theophr. hist. pl. l. 1. c. 18. Scribitur & κικιώδης, apud eundem.

Κνηκὸς. epithetum aquilæ, apud Lycophr.

Κνάκων, ωνος, habens colorem cneci. Theocr. idyll. 3.

Κνηκίας. ὁ, dicitur lupus, apud Suid.

Κνῆμα, vide in Κνάω

ΚΝΗ'ΜΗ, ης, ἡ, ribia, crus, tura. Galenus σκέλος diuidit in tres partes μηροῦ, κνήμην, πόδα. Iliad. ε. Γένατό, τε κνήμαί τε πόδες ὑπένερθε γενείου, &c. περιφὼτ' πολλάσατο Μαριμάθοιο. Xenoph.

στὸ molestia, afficio, vel tabe facio, macero. Aristoph. ἔγκειται μοίρης πόθος ὃς με λαβὼν εἶχε.

Διακναφομένη, macerori, tabe facio, apud eundem Aristoph.

Composita ex κνῆθω.

Ἐ'γκνηθω vel ἐγκνήθω, intero (raendo nimirum) vngue vel radula carptum intero. apud Nic. in Ther.

Κατακνήθω, derado. Aristoph. ¶ Item puritum commoueo, pruritue facio, titillo.

Κατακνήθωρος, derador. Item puriginē seu titillationē patior.

Ἀπογλυκνήθω, adrado, affico. Plut.

Composita ex κνίζω.

Ἀ'πακνίζω, vellico, vngue aliquid abscindo vel eximo vel abrumpo. Athen. lib. 7. Item vngue vulnero. Aristot. hist. an. l. 5. item dedolo, exteruo. Reg. l. 4. ἀπέκνιζε τὸ ξύλον.

Ἀ'πάκνισμα, τὸ, fi uſtum re. alicuius. proprie vngue abscissum seu abruptum. Item generaliter, segmentum: vt exp. apud Aristoph. (de caul. pl. l. 5.

Ἀ'πάκνισις. vellicatio, abscissio quæ fit vngue. Theophrast. Διακνίζω, vellicatim rumpo, vngue dirumpo. Aristot. hist. animal. lib. 7.

Ἐ'κκνίζω, excido, expungo, excerpo, euello. Herodot. in polymn. τὴν ἡμέρην αὐτὸν ἐξέκνισαν.

Ἐ'πικνίζω, insuperficie scalpo, vel per summa incido, seu rado: vt apud Suid. ἀφ' ὑστέρου ἐξεγκράβωλον ἐπικνίζουν τὸ σφόδρον.

Ἐ'πικνίσμα, in superficie scalpor & incidor. Theophr. hist. plant. lib. 4. c. 2.

Ἐ'πίκνισις, sacrificatio, scalptura, incisio quæ per summas partes fit.

Καζικνίζω, concido. Athen. ¶ Item concido, carpo, vellico, vel fugillo, obtrecto. Isocrat. in Panath. & apud Luc. ¶ Item titillo, pruritum excito.

Κατακνίζομαι, prurio, titillor. Aristoph. in Pluto.

Κατακνιδύω, pungo, sacrificor: q. d. vrtica vro vel vrticæ in modum vro seu pungo.

Παρακνίζω, vellico, irrito. Chrysost. ἀβελτερώτερος. Item vro pectus alicuius: specialiter amore vro, amore crucio. Chrysost. in ep ad Corinth. i. c. 10.

Περικνίζω, circumscalpo, circumuellico, circumcarpo: in Epigr.

Υ'πακνίζω, pruritus stimulos subdo, ti. i. i. o. Item calcar subiicio, extimulo, incito. Philo de vita M. l. 1.

Υ'πακνίζομαι, prurio libidine, amore vror. Xen. apomn. l. 3.

ΚΝΕ'ΦΑΣ, ατος, τὸ, caligo, tenebræ. item crepusculum. Ἡμέρα ἐπὶ κνέφας ἤλθεν. Sic Il. ω, ἐπὶ κνέφας ἦλυθε μάλα. Exponitur etiam, vltima noctis pars vt apud Xenoph. ἄμα κνέφαι, sub diluculum. Eustathius genitiuum singul. regulariter formatū inusitatum esse tradit: pro eo autem dici κνέφους. apud Aristoph. in concion. tanquam à nominat. κνέφος, quod pro κνέφας vsurpari testatur Etym. * Verque autem tum etym. tum Eustath. κνέφας seu κνέφος dici volunt quasi κενὸν φάος. Sunt & qui simpliciter à πνέω deducant.

Κνιφαῖος, α, ον, ὁ, tenebrosus, obscurus. Item κνιφαῖος aliquid facere quis dicitur, quum id facit sub tenebras matutinas, vel spertinas, aut nocturnas. Aristoph. in Vesp. Ὁ δ' ἀεὶ φάσιον κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κεγκλίδι. Sic & apud eundem in ran.

Composita.

Ἀ'κεκνιφὴς, ές, ὁ ἡ, vel spertinus. Luc. in Lexiph. ἐμὲ δὲ τὸ ἀκεκνιφὲς μετατρέπεται ὁ Δαιμόνιος.

Ἀ'κεκνιφος, idem. Hesiod. in Erg. ἐπιτάδειον ἀκεκνιφόν.

Ἀ'μέρικνος, vndique caliginosus seu tenebrosus: cui cumquaque nebulis septus.

Κνώδων. ωνος, & c. vide in Κνάω.

ΚΝΗ'ΚΟΣ. ου, ἡ. Hesychius dicit esse speciem quandam seminis. Eius seminis cum herba sua meminit Diosc. l. 4. c. 190. scribens inter alia ferre eam florem croco similem, semen alabastrum & rutilum, oblongum, &c. Theophr. hist. pl. l. 6. cap. 4. duas esse species τὸ κνήκου tradit, ἡμερον & ἄγριον. Scribitur & κνίκου per ι apud Diosc. Arist. Gal. Act.

Κνηκὸς, ὄν, ὁ, expon. flauus, rutilus. luteus, croceus. item albidus. Pro eodem dicitur Dorice κναικὸς, ut apud Theocr. idyll. Ἐπὶ δὲ λαπάθοιο δασυστέγου ὄρος τεφρὸν Κναικὸν δίρρι' ἄμυσιν. vide schol.

Κνήκινον ἔλαιον, cnecinum oleum quod & κνηκέλαιον, apud Diosc. l. 1. c. 45. Scribitur & κίκινον, apud Diosc.

Κνηκώδης, ους, ὁ ἡ. cneco similis, ad cnecum proximè accedens Theophr. hist. pl. l. 1. c. 18. Scribitur & κικιώδης, apud eundem.

Κνηκὸς. epithetum aquilæ, apud Lycophr.

Κνάκων, ωνος, habens colorem cneci. Theocr. idyll. 3.

Κνηκίας. ὁ, dicitur lupus, apud Suid.

Κνῆμα, vide in Κνάω

ΚΝΗ'ΜΗ, ης, ἡ, ribia, crus, tura. Galenus σκέλος diuidit in tres partes μηροῦ, κνήμην, πόδα. Iliad. ε. Γένατό, τε κνήμαί τε πόδες ὑπένερθε γενείου, &c. περιφὼτ' πολλάσατο Μαριμάθοιο. Xenoph.

Hellen.4. πλουσιώτης ἢ τὸ κνήμης ὑπερόγκου καὶ ἰδιωτῶν ἀφορητον.
¶ Κνῆμαι dicuntur etiam tibiæ in rota, similitudine tibiæ in animantibus, vt docet Eustath. & Poll. Lysias has appellat κνήμιας teste Polluce.

Κνημαῖος, ου ὁ, tibialis, ad tibiam spectans, apud Hippocr. Pro eodem scribitur & κνημιαῖος, apud Gallen.

Κνημία ἡ, radius rotæ, idem quod κνήμη. Poll. lib. 10.

Κνημὶς ῖδος, ἡ, tibiale, ocrea. Od. ω. περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο γραπτῦς ἀλεείνων. Sic & Il. γ. & τ. & apud Athen. lib. 14. ¶ Κνημῖδες dicuntur etiam rotarum radij. Poll. ex Lysia.

Κνημὸς, οῦ, pars montis, quæ à pede ipsius ascendit: seu loca mōtis pede ipsius altiora. Il. β, Ἴδης ἐν κνημοῖσι. Sic & Il. ψ, & Od. δ. Quidam etiam κνημοὺς exp. loca densa, teste Eustath. ¶ Item κνημὸς dicitur ἡ ὀρίγανος, Argiuorum lingua, vt tradit idem Eust.

Κνημὶς, ῖδος ἡ, idem quod κνημός. Dion. Alex. de situ orbis.

Composita.

Αἰγίκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. capricrus: epitheton Priapi in anth. epigr.

Ἄκνημος, tibiis seu cruribus carens: vel qui non habet suras.

Ἀντικνήμιον, ου, τό, anatomicis dicitur anterior & nuda tibiæ pars sola ferè cutè contecta in quam musculorum mouentium tibiam tendines inseruntur. Gal. comm. 2. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. Aristoph. in Pluto. Μώλωπας δ᾽ ἐν φλάσαι τὰ ἀντικνήμια

Γαστροκνημία seu γαστροκνήμιον, tibiæ pars posterior: sura. Gal. & Arist. hist. anim. l. 1 c. 15.

Εὔκνημος, qui bonis seu pulchris tibiis est. Poll. l. 2. c. 2.

Ἐϋκνήμις, ῖδος, ὁ καὶ ἡ, benè ocreatus vel pulchris tibialibus vestitus. Il. α. & γ. Synecdochicè accipitur pro, benè armatus.

Κακόκνημος, malas tibias habens: Panum epith. apud Theocr. idyl. 5.

Ὀκτάκνημος, octo radios habens: rotæ epitheton, Il. ε.

Ὁλόκνημος, integras tibias habens & nulla ex parte mancas aut mutilas. Athen. lib. 3. & 6.

Παρακνήμιον, exterius os cruris & minus: focile minus. Aristot. & Poll. lib. 2.

Παχύκνημος, cui sunt pingues suræ. Aristoph. in Pluto.

Περικνημὶς ῖδος, ἡ, tegumentum tibias ambiens. Hesych.

Πολύκνημος, saltuosus, multos saltus seu colles habens. Il. β.

Προκνήμιον, cruris os interius & maius: focile maius. Aristot. & Poll. lib. 2.

Σαπρόκνημος, cui putridæ tibiæ sunt & τὰ σαπρόκνημα ἕλκη, vlcera putridarum tibiarum. Diosc. l. 4. c. 84.

Φιλόκνημις, tibialium seu ocrearum amans: Item studiosus armorum. Hesych.

Χαλκοκνήμιδες, æreis induti ocreis. Item (synecdochicè) æreis armis induti. Hom.

Κνησιάω, κνῆσμα, κνηστήρ, &c.
Κνῆφη, κνίδη, vide in Κνάω.

ΚΝΊΔΙΟΝ, ου, τό, cnidium granum, quod potius κνίδειος κόκκος dicitur.

Κνίδειος κόκκος, idem quod κνίδιον. Diosc. lib. 1. c. 45. Et κνίδειον ἔλαιον quod & κνιδέλαιον dicitur, oleum è cnidio grano ibid. Scribitur & κνίδιος, apud Athen. lib. 2. *A Cnido insula, vnde & κνίδιαι γνῶμαι apud Gal. quas ediderint olim οἱ ἀπὸ Κνίδου ἰατροί.

Κνίζα, Κνίζω, &c. vide in Κνάω.
Κνῖπος, &c. vide in Κνῖπος.

ΚΝΊΣΣΑ siue κνίσα, ης, ἡ, nidor: aruinæ seu pinguedinis incensæ fumus. Interdum vapor & odor ex carnibus quæ torrentur, siue assantur. Arist. meteor. lib. 4. Il. α, Κνίσση δ᾽ οὐρανὸν ἶκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. & Il. θ. Metaph. apud Plutarc. de præc. san. ὥσπερ ὑπὸ κνίσσης τῆς κενῆς δόξης ἀγόμενος. Item ipsa pinguedo, aruina aut adeps. Il. α, Od. μ. σ & alibi. * Eusta. ex Herod. à futuro verbi κνίζω tradit fieri κνίσα, quæ extensionem quidem σ accipiat, significet autem τὴν κατ᾽ ὀλίγον ἀπὸ τῶν ὀπτωμένων ἀναφορὰν τῇ ὀσφρήσει προσπίζουσαν.

Κνισσὸς, οῦ, ὁ, dicitur esse λίχνος, i. catillo. Eust. in communi phrasi notum esse tradit & vsitatum. Hinc κνισσότερος, nidoris appetentior, gulosior apud Athen. lib. 12. ¶ At κνίσσος, τό (proparoxyt.) Eust. idem esse dicit quod κνίσση.

Κνισσήεις, εντος, ὁ, & Κνισσηρὸς, οῦ, ὁ, nidore plenus, vel nidorem referens, nidorosus. Od. κ & Ath. lib. 9.

Κνισσώδης, εος, ὁ, idem. Arist. hist. anim. lib. 4. c. 8. & lib. 3. de part animal.

Κνισσάριον siue κνισάριον ου, τό, exigua pinguedo. Suid.

Κνισσάω, nidore inficio seu repleo. Demosth. contra Midiam, κνισσᾶν ἀγυιὰς καὶ στεφανηφορεῖν. Item vaporo, suffio. Luc. κνισσᾶν περὶ τοὺς βωμούς.

Κνισσόω, ῶ, idem. Athen. lib. 4 κνίσωσι δ᾽ ὦμοι. Exponitur etiam, fumigo, in fumum redigo. Alex. Aphr. ὑπερεκπυρούμενος ὁ ἰχθὺς κνισσοῦται καὶ ἀφανίζεται, piscis deustus fumigatur & nidescit, vel in nidorem abit.

Composita.

Ἄκνισος, ου, ὁ καὶ ἡ, nidoris siue pinguedinis expers. Plut. & ... præcedit.

Πολύκνισος, multo nidore fumans aut redolens. Nonn.

Κνιπὸς κνίφος κνύζα, κνύζω &c. vide in Κνάω.

ΚΝΩΔΑΛΟΝ, ου, τό, bestia, animans. (Hesyc. & schol. ...) volunt propriè dici de bestia marina seu aquatica ... κνώδαλον, hoc est, ἐν τῇ ἁλὶ κινούμενον. Hom. verò & cæteros vsurpasse etiam pro bestia terrestri ... Od. ρ. Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης ἐν βένθεσιν ὕλης κνώδαλον. Et Hesiod. in Theog. Κνώδαλα ὅσα ... θάλασσα. Aeschyl. in Prometh. vinct. boues quoque & ... ta appellat κνώδαλα. Reptilia etiam hoc nomine ... tur, & τὰ μικρὰ ζῶα, apud Nicand. in Ther. v. 98 ... que noxia idem Nic in eodem opere, v. 7 9 ... lat. Vermes quoque in Axiocho vocantur κνώδαλα

Κνώδων, vide in comp. ex Ὀδούς.
Κνώσσω, in comp. ex Ὄσσω.
Κνώψ, in comp. ex ψ, in Ὄπτομαι.

ΚΟΆΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, exp. stolidus, amens. Aristoph. in eq. ... ταν μορφὴν βυρσαίετος ἀγκυλοχείλης Γαμφηλῇσι ... λεμον αἰματοπώτην. Et paulo post. ἀλλὰ στεφανοῦ καὶ ... λέμῳ, vbi schol. exp. τῇ ἀνοίᾳ. *Suid. ait hanc dictionem ... positam esse ἀπὸ τοῦ ἠλεμάτου καὶ τοῦ κοεῖν ... κοάλεμον dic: τὸν ἀνόητον ἢ ἠλίθιον καὶ μάταιον ... siue αἰσθανόμενον. Idem etym. affert schol. Aristoph. ... scribi τὸν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ κοάλεμον esse τὸν ἐν τῷ ... νοεῖν ἀλώμενον.

ΚΟΑ'Ξ, vox est [seu imitatio vocis] ranæ apud Aristoph. ... βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ. Vnde Lat. coaxo, id est ... mitor.

ΚΟ'ΒΑΛΟΣ, ου, ὁ, vafer, melificus, blaterator, ... impostor. Aristoph. in Ran. Μήτ᾽ ἀγρεύμενος ... νοῦ. μηδὲ πανοῦργος. Sic & in equit. ὁ βαλὸς ... postores. Et rursum in Ran. Ἦ μὴν κόβαλά γ᾽ ἐστὶν ... καὶ, schol. exponit, ἀπατητικὰ, κακοῦργα, impostoria & ... malefica & improba: * innuens etiam κοβάλους dici ... κοβάλους. ¶ Item, adulator seu adulatorius, apud Arist. ... c. 12, (*de oto aue*) ἔστι δὲ κόβαλος καὶ μιμητὴς, καὶ ἀντεχόμενος ... σκέπτεται περιελθόντος θατέρου τοῦ θηρεύοντος Hesych. ... dam exponi etiam μάταιος, fur. is, vel stolidus. ... nis schol. scribit κόβαλον dici, lusum iocumque ... cum dolo & fallacia & κόβαλα vocari versutias, ... cias seu σοφίσματα κλέμματα. ¶ Idem schol. scrib... dæmonas quosdam Dionysiacos, asperos & ... antiquis vocatos fuisse latrones qui claua arma ... exibant. apud Aristoph. reperitur & cum gemino ...

Κοβαλεύω, sum κόβαλος, decipio. Suid. & Etym. ... aliena paulatim pretio ad me conuerto.

Κοβαλεία, impostura quæ ioco fit, deceptio ludicri ... habens Item adulatio ab improbo & malitioso hom... fecta, *hoc est*, dolosa & perniciosa. Scribitur & κοβαλία.

Κοβαλικεύω dicitur pro κοβαλεύω.

Κοβαλίκευμα, τό, idem quod κοβαλεία siue ... versutia, deceptio, impostura: vel etiam facinus ... dolosum. Aristoph. in equitibus.

Composita.

Ἀνδροκόβαλος, ου, ὁ, nequam, improbus, veterator. Suid. & Hes.

Ἐκκοβαλικεύομαι, fraudulentis adulationibus circumuenio. Aristoph. in equit. γέροντας ἡμᾶς ἐκκοβαλικεύεται.

ΚΟ'ΒΥΑΙΣ, εως, ἡ, radula: & quidem ea qua caseus ... l. 10. c. 24. ex Philem. Ὀψῶ μαγείρους καὶ κόβυλον ...

ΚΟΓΧΗ, ἡ, concha, seu est cum ma... & aqua... Athen. lib 3. ὄστρεα καὶ κόγχαι καὶ μύες Ibidem Arist... κόγχην ponit sub genere ostreorum. ¶ Item ... co hæc capacitatem æquat. Hippocr. de nat. mul... τρίψας ὅσον κόγχην. Et de morb. lib. 3. ... κόγχην. ¶ Item vasculum conchæ in modum concauum ... tulatum: vt κόγχη κεραμίς, apud Hipp. concha testacea ... glina. ¶ Item oculi cauitas, teste Poll. * Etymon ... χύλιον.

Κόγχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum κόγχη, concha, ostreum marinum ... in Att. κόγχους θαλασσίας διὰ παντὸς ... concha. 1. vas quo in implendo & deplendo ... lata testa, Diosc. l. 1. c. 31. Item mensuræ quoddam ... rum capiens quantum concha. apud Hippocr. ... similitudine Lycophron in Alexandra κόγχον vocat hemicranium seu caluam capitis: nam & ipsa est ... culata. Eandem ob causam vmbonem clypei Polybius in Epit. κόγχον appellat. Item κόγχοι nominantur (teste Poll.) cauitates oculorum, cauitates illæ in quibus oculi latent. nam & sua figura conham repræsentant.

Κογχίτης λίθος, conchites lapis. Paus. in Att.

Κογχίον, τό, conchula, apud Athen. l. 4.

... putamen ostrei, seu id quo integitur ostreum, quódque ... quum comeditur. Poll. lib. 6 cap. 15.

... ostreum seu purpura κόγχη. Hesyc. & Suid.

Κογχύλιον, τό, conchylium, concha. Plin. lib. 9. cap. 35. Dicitur & de quadam concharum specie, expetita non mentis solum, sed & vestium infectionibus, vt docet Plin. Inde κογχύλια ... vocant floccum lanæ conchylij sanie infectæ, apud Gal. ... lib. 3. Sic etiam nominatur lana seu vestis conchylij cruore infecta: vt apud Gal. κογχυλίῳ ἐμφράσσε τὰ ὦτα, conchyliata lana aurem obtura. Dicitur interdum & de testa ostrei, vt κόγχη & κόγχος, vt scribit schol. Aristoph. * Sunt autem κογχύλια (authore Athen.) dicta παρὰ τὸ κεχηνέναι.

Κογχυλιευτής, οῦ, ὁ, qui conchylia venatur, conchyliarius, seu ... ...

Κογχυλίας λίθος, lapis conchylias. Hesych. & Poll.

Composita.

Ἀνακογχυλίζω, siue ἀνακογχυλιάζω, exp. ἀναγαργαρίζω: vt apud ... in Symp. ὕδατι ἀνακογχυλίασον, aqua fauces collue gargariza, vtrumque legitur & apud Poll. lib 4. & 6.

Ἀνακογχυλισμὸς, οῦ, ὁ, gargarizatio, oris collutio. Athen. l. 5.

Ἀνακογχυλιστὴς οῦ, ὁ, quo fauces colluuntur, qui gargarizari ... vel potest. Plato comicus apud Poll. l. 6 c. 3.

Ἐκκογχίζω, concha demo seu depleo. apud Diosc. l. 1. c. 33.

ΚΑΧΡΥΔΟΜΕΥ'Ω, hordeum frigo seu torreo. Item in furno frigunt in aliquo vase. Hesych.

..., ἰος, qui hordeum frigit & torret. Hesych.

..., ἡ, quæ frigit torrétque hordeum, apud Pollucem.

..., ου, τό, instrumentum quo ad frigendum hordeum vtebantur, teste eodem Poll. lib. 6. c. 10. Frixorium. Pro eodem dicitur Ionicè ...

..., ἡ, idem quod ..., qui in furno hordeum torret. Poll.

Κοία, vide in Νοέω.

ΚΟΘΟΡΝΟΣ, ου, ὁ, cothurnus, calceamentum vtrique pedi aptum seu vtrique sexui conueniens, & virili & muliebri. ob ... Theramenem vocârunt διὰ τὴν περὶ τὴν πολιτείαν ...: adeóque ipse Theramenes, apud Xenoph. Hellen. 2. dicit ἀποκαλεῖ δὲ κόθορνόν με ὡς ἀμφοτέροις πειρώμενον ..., &c.

..., vox seu imitatio vocis porcellorum, apud Aristoph. ... vocem illam porcorum imitari, grunnire. Aristoph. in ... κοΐζετε.

ΚΟΙΛΙ'Α, ας, ἡ, venter, aluus. λύειν κοιλίαν apud Athen. soluere seu resoluere aluum: apud eundem ὑπάγειν κοιλίας, subducere. Et contrà apud eundem, ἱστάναι κοιλίαν, sistit aluum. ... venter. Aristoteli dicitur illa corporis cauitas, in quam ... deuoratur, & prima concoctio peragitur. Significat etiam omnem cauitatem in profundo positam, vt cerebri, cordis, iecoris & reliquarum partium. Quum de ventre inferiore dicitur, articulo iungitur præpositiuo, vt ... Galenus & Philotheus Aphor. 20. sect. 6. ¶ κοιλίας accipiunt etiam pro omasis, annor. apud Aristoph. in Pluto. ... περιελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας. ¶ Apud Polyb. ... accipi volunt pro cadaueribus. ¶ Item κοιλία, canalis per quem aqua ducitur. Hesych. * Deductum est à nomine κοῖλος.

Κοιλιακός, ὁ, cœliacus, aluinus qui eo morbo laborat qui & ipse ... dicitur & κοιλιακὴ νόσος, aut δυσεντερία.

..., ὁ καὶ ἡ, ventrosus, vel ventris speciem gerens.

Composita.

..., ου, ὁ καὶ ἡ, cui aluus est adstrictior: vel aluo incommoda. Gal. l. 6. c. 22. cui contr. εὔκοιλος.

..., qui in ventre est. E. τὰ ἐγκοίλια, intestina. interanea. ... lib. 2. ἐγκοίλια dicuntur etiam nauium costæ, ligna ... in ipsa naui κοίλη. Theoph. hist. pl. l. 4. c. 3.

Εὔκοιλος, bonam aluum faciens. Εὐκοιλία, medici vocant quæ ... aluum soluunt, plus tamen quàm natura sua sponte ... Diosc. lib. 1. c. 134. Athen. l. 8.

..., qui magno seu amplo est ventre.

..., qui paruo est ventre.

..., vnicum ventrem habens.

..., qui multos habet ventres.

..., versus dicitur in cuius medio syllaba redundat (sicut contrà λαγαρὸς, in quo breuis pro longa ponitur) vt primo versu Iliad.

Σκληροκοίλιος, duro ventre seu dura aluo est. apud Athen. & Diosc. l. 5. c. 27.

Ὑγροκοίλιος, qui humida seu fluida aluo est.

ΚΟΙ͂ΛΟΣ, ου, ὁ, cauus, concauus. Hesiod. in Erg. Ἐν κοίλῳ νάρθηκι in ferula caua. Iliad. φ. κοίλας ἐπὶ νῆας, ad cauas naues. Apud Xenoph. & Synes. dicitur κοίλη ναῦς pro ventre nauis seu concaua parte. κοῖλος ἄργυρος apud Aristot. l. . OEcon. argentum in vasa redactum κοῖλον ἀργύριον apud Plut. exp. argentum cælatum. Et τὰ κοῖλα ... caua, i. cauos recessus habentia. apud Theophrast. Τὸ κοῖλον substantiuè etiam capitur, *pro*, cauitas, siue cauus recessus, locus cauus. Τὰ κοῖλα τῆς γῆς, caua terræ, seu cauæ cauernæ. Sic κοῖλον χειρὸς & κοῖλον ποδὸς, cauitas manus & pedis, i. vola: seu caua manus, cauus pes. ¶ Κοῖλα dicuntur etiam caua lateri, ilia. Aristot. lib. 9. de part. animalium, πρὸς τὰ κοῖλα λέων ἀσθενής, parte ilium leo infirmus est.

Κοιλότης, ητος, ἡ, cauitas, concauitas. Apud Athen.

Κοίλωμα, τό, cauum, cauitas. In oculo autē κοίλωμα, dicitur vlcus in cornea oculi tunica rotundum & amplius latiúsque botryo, sed minus profundum: nascitur autem circa Irin.

Κοιλαίνω, cauo, cauum seu concauum reddo. Athen. lib. 11. Apud Phocyl. κοιλαίνειν νόον Παφίῃ, exp. in cauo aliquo mentis recessu recipere.

Κοιλὰς, άδος, ἡ, caua vallis, conuallis. Herodian. lib. 8

Κοιλὶς, ίδος, ἡ, superior palpebra, cilium. Poll.

Κοιλία, κοτύλη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἄκοιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cauus non est, in quo nihil cauum est, cauitatis expers.

Ἀμφίκοιλος, vtrinque cauus. Suid.

Ἀνάκοιλος, cauus, concauus, idem quod κοῖλος.

Διάκοιλος, cauus.

Ἔγκοιλος, introrsum cauus. apud Athen. l. 11. ἔγκοιλον ποτήριον. Apud Hippocrat. ὀφθαλμοὶ ἔγκοιλοι ἰσχυρῶς γινόμενοι, oculi qui vehementer subsederunt.

Ἐγκοιλαίνω, incauo, cauo, excauo.

Ἐγκοίλωσις, excauatio.

Ἐπικοιλὶς, ίδος ἡ, superior palpebra, cilium. Poll. Veteribus significat extremum ambitum genæ superioris.

Ἰσόκοιλος, æqualis concauitatis. Plut.

Ὑπόκοιλος, aliquatenus cauus, aliqua ex parte cauus: vel etiam in imo cauus.

Ὑπόκοιλον, pars inferior palpebræ, quæ superiori respondet.

ΚΟΙΜΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, dormire facio, vel potius cubare facio, in lecto colloco. Od. γ, Τὸν δ᾽ αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Æschyl. in Prometheo vincto, βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ. Metaphoricè etiā capitur, vt sopio apud Latinos: vnde dicitur κοιμῆσαι ἀνέμους & κοιμῆσαι ὀδύνας. Etymon vide in κοιμάομαι.

Κοιμάομαι, ῶμαι, cubo, dormiendi gratia, reclino me ad capiendum somnum. vt Il. η, κοιμήσαντ᾽ ἄρ ἔπειτα καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. Sic Odys. π. Δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. Quidam exponūt etiam, dormio, obdormio. vt Iliad. α, Δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός. Et Iliad. λ, Ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον, dormiuit ferreum somnum. Apud Plat. Cicer. exp. pernoctare. ¶ Item κοιμάομαι morior: vnde κεκοιμημένοι apud Areopagitam, mortui. * Deducitur à κεῖμαι.

Κοίμημα, τό, dormitio. Apud Soph. el. in Antigone, κοιμήματα αὐτογέννητα, schol. exp. συνουσίαι τοῦ πατρὸς αὐτογονεῖς.

Κοίμησις, dormitio. Ioan. c. 11. Item mors, obitus.

Κοιμητήριον, (q.d. dormitoriū) locus in quo dormitur. Apud Athen. lib. 4. Item pro loco in quo humata iacent mortuorum corpora.

Κοιμίζω, dormire facio, somnum induco, sopio. consopio. Apud Soph. in Aiace, καλῶ δ᾽ ἅμα Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι, significat soporem mortis inducere.

Κοιμιστὴς οῦ, ὁ, sopitor. in Epigr.

Κεμὰς, άδος, ἡ, hinnulus cerui, vel caprea, dama. Il κ. Ἢ κεμάδ᾽ ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον Athen. l. 5. (ex Herodico Babyl.) τῆς ξενῆς δειλότεραι κεμάδος. Sunt qui dictam existiment quasi κοιμάδα vt pote, κοιμωμένην ἔτι ἐν τῷ σπηλαίῳ, nec audentem se committere syluis. Apud Hesych. scribitur & gemino μ.

Κοίτη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀκοίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non sopitus, non dormiens, peruigil, irrequietus. Mosch. idyll. 2. Theocr. idyll. 19. Ἄγρυπνος ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι.

Ἀνακοιμάομαι, ῶμαι, dormio, cubo. idē quod κοιμάομαι. Xen ἐπεὶ δὲ ἀνεκοιμήθησαν ὅσον ἔδει μέτριον εἶναι.

Ἀποκοιμάομαι, ῶμαι, seorsum dormio, secubo, seorsum cubo. Plato de leg. 6. ὁ δὲ ἀποσυσσιτήσας, κἂν ἡντιναοῦν ἡμέραν ἢ νύκτα ἀποκοιμηθῇς μὴ τῶν ἀρχόντων ταξάντων, ἤ, &c. Item pro κοιμάομαι, dormio. apud Xenoph. pæd. 2. ἀλλὰ νῦν ἐάσαι χρὴ τοὺς ἄνδρας τὸ μέτριον ἀποκοιμηθῆναι. Ibidem, ἐπειδὰν ἀποκοιμηθῇς ὅσον μέτριον.

Ἐγκοιμάομαι, ῶμαι, indormio, dormio, superincubo Strabo, κοὶ ἐγκοιμᾶσθαι λέγεται.

Ἐγκοιμησιγαμία, ας, somno excito : vt ἐγκοιμητὴς apud Plat. exp. somno excitatus. (erat. aphor.iib. somno excitatus.

Ἐγκοιμίομαι, ῶμαι, indormio. incubo, vt ἐγκοιμᾶσθαι. Hippo-

Κατακοιμίσκιον, scriptio, coniopio.

Κατακοιμίσκομαι, sopio, cōsopior : vt πειθοῖ δὲ κατέκοιμισε μήδεα, confopi orgue, i extinēti. Plut. Item obdormi.co, obdormio, vel fim pliciter dormio. Herodot. (de Cleobi & Bitone) μετὰ ταῦτα δὲ τοὺς ἄνδρας ἱρητάμενοι τε καὶ ἀναπαυθέντες, κατακοιμηθέντες ἐν αὐτῷ τῷ ἱρῷ οἱ ἄνδρες ἐτελεύτησαν.

Κατακοιτικός, (q.d. deportunus, seu deporatius) aptus ad indormiendum. Peculiariter autem κατακοιμητικὸν appellabatur id epithalamium quod vesperi canebatur ad mediam vsque noctem: sicut matutinum, ἀνεγερτικὸν, vel ἐγερτικὸν vocabatur, vt tradit schol. Theocriti.

Ἐπικατακοιμάομαι, ῶμαι. (decomp.) indormio.

Κατακοιμίζω idem quod κοιμίζω Exponitur etiam, cōponō aliquem ad somnum capiendum. Exponitur etiam, sum cubicularius Κατακοιμισθῆς à Plut. in apophth. pro cubiculario poni testatur Budæ.

Παρακοιμᾶσθαι, iuxta cubo, accubo. Παρακοίμησις, accubatio. Παρακοιμώμενος, qui accubat.

Συγκοιμάομαι, ῶμαι, simul dormio, simul cubo. Item concumbo, coeo. Συγκοίμησις, concubitus. Eurip.

Συγκοίμητος, idem. Plat.

ΚΟ ΚΟΣ, ὁ, communis. Eurip. in Oreste, κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων, ea amicorum sunt communes. Interdum cum genitiuo, vt apud Plut. de frat. char. εἰ κοινὰ τὰ φίλων ἐστί, μάλιστα δεῖ κοινὰς τῶν φίλων εἶναι τὰς φίλας, si res amicorum sunt cōmunes, amicos potissimum oportet cōmunes esse amicorum, vel amicis. vel inter amicos. Plat. de legib. λέγει κοινοὶ δ' ἅπαντες ἑταῖροι. Interdum cum dativo. vt Demosth. pro cor. κοινὸν εἶναι τοῖς θεοῖς τὸν ἀγῶνα ἐμοί τε καὶ Κτησιφῶντι. Sic κοινὸς πᾶσι. Eurip. & Xen. in Oecon. Κοινὸς γὰρ κοινὸν, nihil coniunctum, ex Demosth. in Anthol. epigr. Οὔτε δή μοι κοινὸν τι σοῦ Ὀθρυάδαι γεγόνασιν, nihil mihi commune fuit, nihi mihi rei fuit cum Othryada. Τὸ κοινὸν commune, cōmunitas εἰς τὸ κοινὸν, in commune. Sæpe etiam τὸ κοινὸν exp. respub. Interdum τὸ κοινὸν, ponitur pro ærario, apud Thuc. ¶ Item κοινὸς, peruagatus. vulgaris, tralatitius : vt κοινὸς λόγος & κοινότερος φρόνησις, in Anth. epigr. ¶ Item κοινὸς, communicatione & societate gaudēs ac communicatus apud Synes. κατὰ δίκην ἰδίης εἶμι, μᾶλιστά γε τὰ θεῖα, καὶ πάντων κοινότατος. ¶ Κοινὸς, profanus, impurus, immundus, quo quilibet promiscuè & in communi vtitur. In sacris lite is frequentissimum est.

Κοινῇ (aduerb.) communiter, in commune. Aristot. pol. 3. ὁ μὲν ἀνὴρ οὐ κοινῇ συμβιοῖ, quæ communiter vtiha sunt, i. cōmunis vtilitas. Xenoph. κοινῇ σοὶ ἔσται φίλοις, vna cum amicis. Interdum dicitur κοινῇ pro κοινῇ γαμῆσαι, apud Thucyd.

Κοινῶ, communiter. It. m in commune ferre. Thuc. lib. 2. κοινῶσαι μᾶλλον ἀφέλωσι τὸ ἐπὶ ἴδιον ἁβλαψαι. Exponitur etiam, vno animo item publicè.

Κοινότης, τος, ἡ communitas. Exponitur & societas. Est etiam nomen vnius ex figuris sententiarum, quum ab vno verbo omnes sententiæ incipiunt, & in vnam desinunt. vide Rutil. Lupum.

Κοινόω, communico, impertio, participem facio. Thuc. lib. 1, πάλαι δὲ (ἔφη) κοινώσασθαι τοῦ θωμάσαι, κοινὰ γὰρ τὰ δεδεγμένα ἔχειν. Item communico, i. confero cum, expono. Thuc. κοινώσας δὲ τοῦ ἐπίνου ἔς τε Ἀλκιβιάδην. Aristoph. in Nub. ἵνα αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν. ¶ Κοινῶ, inquino, polluo. vt Matth. 15. Marci 7. & in aliis Testamenti nostri locis.

Κοινώνημα, ατος, idem quod κοινὸν: vt κοινώσασθ' τὸ ἅρπαγμα, apud Synesium ep. ad Phyl. Et Herodian. l. 1. ἀκίνη δὲ ἔστι φίλοις ἐδέτι ἐπιτίθεσθαι. Thuc. hb. 8. ἵνα δοκῇ πάσιν μετ' ἀλλήλων κοινῶσθαι. Item passiuè, communicor, &c.

Κοινώνιος, ου, τὸ, locus in quo sunt communes omnibus mulieres, lupanar. Hesych.

Κοινωνὸς, οῦ ὁ, cui aliquius rei communio est cum alio, particeps, consors, socius. Xenoph. τῶν παλαιῶν πραγμάτων κοινωνὸς εἶναι ἀλλήλοις Et κοινωνὸς πράξεως, Plut. Item κοινωνὸς πολέμου. Sic & κοινωνὸς κινδύνων Herodian. κοινωνὸς τῆς ἀπορρήτου Herodiano dicitur is, quorum secreta nostra consilia communicamus.

κοινωνία, ας, ἡ communio, cōmunitas, consortium, societas. Aristot. l. 8. ὧν κοινωνίαι δοῦ ἡ φιλία, apud eundem li. de mundo ἡ ἀρὸς ἅπαντα κοινωνία. communio quæ cum hisce intercedit. Sic Plato. κοινωνίαν μοι ἀρὸς σε.

Κοινωνικὸς, ὴ, ὸν, communionis amans, seu societatis. Apud Areopag. κοινωνικὸς est socialis, i. societatis & æquitatis cultor. Apud Lucian. in tim. κοινωνικὸς τῶν ἄντων, qui lubenter alios bonorum suorum facit participes. ¶ Κοινωνικὸς, ad communionem pertinens, in quo communionis seu communitatis rxus obseruantur : vt κοινωνικὸν σύσσιτον apud Eustath. A Plutarcho κοινωνικὴ ἀρετὴ appellantur virtutes in cōmunite & societate positæ. ¶ Κοινωνικὸς, non excommunicatus, ἀκοινώνητος. Basil.

Κοινωνίω, in communionem venio, communicabeo, particeps sum. Demosth. κοινωνῶ τῶν ἐγκλημάτων τοῖς λιτουργοῦσι, commune aliquid habere cum, &c. Et τούτοις hoc tecum habeo cōmune. Et ἐδὲν κοινωνῶ σοι, cum habeo commune. Xenoph. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ κοινωνοῦντες τοῦ πόνου τοῦ τε κινδύνου καὶ τοῦ κέρδους, periculorum esse participem. Et ἔργων κοινωνεῖν, apud Demosth. exp. conscium esse. Plut. in symp. sept. sap. κοινωνοῦντα ἅλα, cum alio consuescere.

Κοινώνημα, τος, τὸ, commercium. Plato in 2. de rep. Aristot. in Physiogn. sept. sap.

Composita.

Ἀκοινώνητος, ὁ, ἡ, communio & participatio nulla, communis nullum : quo videlicet res aliqua communis alteri ro non est Aristot. polit. 2. cap. 3. ἀλλ' ἅπαντα ἀκοινώνητα. Rom. cap. 9. ἐξ ἑνὸς κράτους ἅπαντα, quidam pro consobrinis alij pro semine accipiunt ex Hebræorum idiotismo ἀκοινώνητα exponunt, concipere & grauidam fieri. ¶ Καὶ ἀκοινώνητος Bud. alueus fluminis in Pand. Græcis sæpe.

Ἀκοινώνητος, ὁ, idem quod κράτη. Theoc. idyll. 24. item dormitio, somnus. Od. β. item κράτος, pisciculi quidam fluuiatiles, sub saxis latescentes. Aristot. de hist. an. lib. 4.

Ἀκοινώνητος, adiect. vt κράτος ἀρόσδ, cubare, nocte iacere. Demosth. Philipp. Κατάκοιτος, ὁ, ἡ, substant. lustrum ferarum. Plut. in lib. de prud. animal.

Ἀκοινώνητος, idem quod ἀκράτητος, rigidè, seuerè. Et exponitur apud Ciceronem in Epist. ad Atticum.

Ἀκοινώνητος, ὁ, ἡ, cubo, accubo, decumbo. [Eustath.

Ἀκοινώνητος, ὁ, ἡ, locus domus in quo sunt cubilia, cubiculum. i. commune ei mecum facto, impertior ei, Paulus Ἀκοινώνητος, ὁ, parnum cubiculum. Exponitur etiam, paruus lectulus. Κοιτωνίς pro eodem.

Ἀκοινώνητος, ὁ, lectulus. Ab Atticis ita vocatur (vt quidam grammatici annotant) parua cista. & apud Lucianum arcula seu capsula. Polluci est etiam capsa vestiaria.

Composita.

Ἀκοινώνητος, ος, ον, ἐξ, splendido lecto seu splendidis lectis instructus, aut instructa.

Ἀκοινώνητος, ὁ, ἡ, sub dio cubo. Theocr. idyll. 8. Ἀ δὲ σὰ παρ' ἐμοὶ ἀκοινώνητος.

Ἀκοινώνητος, ὁ, cubili carens, cubile non habens. Ἄκοιτος mel Plinio l. 15. c. 15. quod est sine retrimento sedimentove.

Ἀκοινώνητος, ὁ, ἡ, pro ἀκοίτης. vnum & idem cubile habens. masc. Od. ἀλλ' ὅτε μοι φίλον ἦτορ ἀκοίτῃ. in Epigr. Τίς κύν μοι ἀκοίτην ἀκοίτης; Ἀκοίλιος, ὁ, ἡ, vxor. passim apud poetas.

Ἀκοινώνητος, lectum circumdans. lectum ambiens. Suid.

Ἀκοινώνητος, cubans, seorsum cubans. Lucianus, μηδὲ ποτε δεῖπνα κοίτας genera in nominibus dicuntur à grammatici, in quibus sexus vterque per alterum apparet : ut nina positione mares, aut neutrali fœminas significant. Quintil. l. 1. c. 4.

Ἐγκοιμάομαι, commune habeo. Aristot. 2. Ἐγκοιμᾶσθαι τὰ πολλὰ ἀλλήλαις ἀδύνατον. Et apud Plutarch. γάμους ἄλλοις γαμεῖν, communiter contracta nuptiæ.

Ἐγκοιμάομαι, quocum communicare aliquid facile dicitur. Aristot. ethic. lib. 4. ἐγκοινώνητος εἰς τὰ χρήματα in re pecuniarijs facilem se præstans & tractabilem.

Καθεκτικὸς, communico, impertior. Aeschin.

Πάγκοινος, omnibus communis. Soph. in Electra.

Πολύκοινος, multis communis. Soph.

Συγκοινωνὸς, particeps, consors. idem cum κοινωνὸς Ἀρ.

ΚΟΪΑΞ, ακος, ὁ, coni. species τῶν κεκλιμοφύλλων, vt Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16. Apud Hesych. legitur διάρρησις. & dicitur esse in Aethiopia palmarum species, γνήσιος inde confecta. ¶ Est etiam vas formarium apud Poll. lib. 10. c. 46.

ΚΟΙΡΑΝΕΣ, ὁ, princeps, imperator, dominus. Il. 4. ἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεύς. (scribit Eustathius) derivant hoc vocabulum à in o, vt fit οἰοτός ὁ μοναδικός.

Κοίρανος, dominium, imperium.

Κοιρανίδης, ὁ, imperatorius, principalis. Opp. lib. 1.

Κοιρανίδης, ὁ, idem quod κοίρανος, vt Sophoclis Antig.

Κοιρανέω, dominor impero, rego. poll. Arg. 2.

Κοιρανίη, item principatum obtineo. instar principis cuiusdam agere. Herodian. l. 3. Κοιρανίην Λίβυες ἐκοίρανον. Item κοιρανέω, ἐκοιρανέω, fungor, imperator fungor. Il. β. Ὡς ὅτε κοιρανίῃ, δίπτε σπατός.

Composita.

Ἀκοιρανέω, dominor, rego. apud Homer. κρατέω, νέω.

Διακοιρανέω, ῶ, regis seu domini more obeo vt Hesych.

Κοιρανέω, dominor, impero, rego. Od. α. ἀλλ' ἐγὼ κοιρανέουσι.

Κοίρανος, multorum dominus & rex.

Κοιρανοσύνη, imperium multorū, dominium multorum. Il. α.

ΚΟΙΤΗ, ἡ, Cœsyra : fœmina quædam Athenien sis generis nobilitate & opibus clara, sed luxu & mollitie diffluens, ac nimium ornata.

Κοίτη, dixerunt comici pro τὴν τρυφερῶς κατοικοῦσαν, siue τὸ ἐν κοίτῃ luxu diffluere, nimium ornari.

Κοίτη, (comp.) Cœsyræ moribus imbui : vel Cœsyram ducere, luxuriosa nimirū & voluptuosa vita, exquisitiore cultu ornari. apud Aristoph. in Nub.

ΚΟΙΤΗ, τος, ἡ cubile, lectus. Xenoph. Pæd. 2. τὸν σκληρὸν ἐκεῖνον κοίτην apud Gregor. accipitur pro concubitu, vbi scribit, μὴ ἐκείνην τὴν μίσητὴν μοιχαικὸν ἅμαρτον, οἷς κοίτης ἧς ἀπολύσεως οὐδὲν σωτηρίας. Rom. cap. 9. ἐξ ἑνὸς κοίτου ἐχόντος, quidam pro consobrinis alij pro semine accipiunt ex Hebræorum idiotismo ἐκ κοίτου exponunt, concipere & grauidam fieri. ¶ Καὶ ἡ κοίτη apud Bud. alueus fluminis in Pand. Græcis sæpe.

Κοίτη, idem quod κράτη. Theoc. idyll. 24. item dormitio, somnus. Od. β. item κράτος, pisciculi quidam fluuiatiles, sub saxis latescentes. Aristot. de hist. an. lib. 4.

Κοίτω, adiect. vt κοίτῳ τε χόρτῳ δέξαι, cubare, nocte iacere. Demosth. Philipp. Κατάκοιτος, ὁ, ἡ, substant. lustrum ferarum. Plut. in lib. de prud. animal.

Κοίτω, cubare facio, in cubili colloco. κοιτίζομαι, apud Greg. in cubili, decumbo. [Eustath.

Κοιτών, ῶνος, ὁ, locus domus in quo sunt cubilia, cubiculum. Κοιτωνίδιον, parnum cubiculum. Exponitur etiam, paruus lectulus. Κοιτωνὶς pro eodem.

Κοιτωνίδιον, lectulus. Ab Atticis ita vocatur (vt quidam grammatici annotant) parua cista. & apud Lucianum arcula seu capsula. Polluci est etiam capsa vestiaria.

Composita.

Ἀκοιτος, ος, ον, ἐξ, splendido lecto seu splendidis lectis instructus, aut instructa.

Ἀκοιτος, ὁ, sub dio cubo. Theocr. idyll. 8. Ἀ δὲ σὰ παρ' ἐμοὶ ἄκοιτος.

Ἀκοιτος, ὁ, cubili carens, cubile non habens. Ἄκοιτος mel Plinio l. 15. c. 15. quod est sine retrimento sedimentove.

Ἀκοιτος, ὁ, ἡ, pro ἀκοίτης. vnum & idem cubile habens. masc. Od. ἀλλ' ὅτε μοι φίλον ἦτορ ἀκοίτῃ. in Epigr. Τίς κύν μοι ἀκοίτην ἀκοίτης; Ἀκοίλιος, ὁ, ἡ, vxor. passim apud poetas.

Ἀκοιτος, lectum circumdans. lectum ambiens. Suid.

Ἀκοιτος, cubans, seorsum cubans. Lucianus, μηδὲ ποτε δεῖπνα κοίτας genera in nominibus dicuntur à grammatici, in quibus sexus vterque per alterum apparet : ut nina positione mares, aut neutrali fœminas significant. Quintil. l. 1. c. 4.

Ἐγκοιμάομαι, commune habeo. Aristot. 2. Ἐγκοιμᾶσθαι τὰ πολλὰ ἀλλήλαις ἀδύνατον. Et apud Plutarch. γάμους ἄλλοις γαμεῖν, communiter contracta nuptiæ.

Ἐγκοιμάομαι, quocum communicare aliquid facile dicitur. Aristot. ethic. lib. 4. ἐγκοινώνητος εἰς τὰ χρήματα in re pecuniarijs facilem se præstans & tractabilem.

Καθεκτικὸς, communico, impertior. Aeschin.

Πάγκοινος, omnibus communis. Soph. in Electra.

Πολύκοινος, multis communis. Soph.

Συγκοινωνὸς, particeps, consors. idem cum κοινωνὸς Ἀρ.

ΚΟΪΑΞ, ακος, ὁ, coni. species τῶν κεκλιμοφύλλων, vt Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16. Apud Hesych. legitur διάρρησις. & dicitur esse in Aethiopia palmarum species, γνήσιος inde confecta. ¶ Est etiam vas formarium apud Poll. lib. 10. c. 46.

ΚΟΙΤΗ, ἡ, Cœsyra : fœmina quædam Athenien sis generis nobilitate & opibus clara, sed luxu & mollitie diffluens, ac nimium ornata.

Κοίτη, dixerunt comici pro τὴν τρυφερῶς κατοικοῦσαν, siue τὸ ἐν κοίτῃ luxu diffluere, nimium ornari.

Κοίτη, (comp.) Cœsyræ moribus imbui : vel Cœsyram ducere, luxuriosa nimirū & voluptuosa vita, exquisitiore cultu ornari. apud Aristoph. in Nub.

ΚΟΙΤΗ, τος, ἡ cubile, lectus. Xenoph. Pæd. 2. τὸν σκληρὸν ἐκεῖνον κοίτην apud Gregor. accipitur pro concubitu, vbi scribit, μὴ ἐκείνην τὴν μίσητὴν μοιχαικὸν ἅμαρτον, οἷς κοίτης ἧς ἀπολύσεως οὐδὲν σωτηρίας. Rom. cap. 9. ἐξ ἑνὸς κοίτου ἐχόντος, quidam pro consobrinis alij pro semine accipiunt ex Hebræorum idiotismo ἐκ κοίτου exponunt, concipere & grauidam fieri. ¶ Καὶ ἡ κοίτη apud Bud. alueus fluminis in Pand. Græcis sæpe.

Κοίτη, idem quod κράτη. Theoc. idyll. 24. item dormitio, somnus. Od. β. item κράτος, pisciculi quidam fluuiatiles, sub saxis latescentes. Aristot. de hist. an. lib. 4.

Κοίτω, adiect. vt κοίτῳ τε χόρτῳ δέξαι, cubare, nocte iacere. Demosth. Philipp. Κατάκοιτος, ὁ, ἡ, substant. lustrum ferarum. Plut. in lib. de prud. animal.

Κοίτω, cubare facio, in cubili colloco. κοιτίζομαι, apud Greg. in cubili, decumbo. [Eustath.

Κοιτών, ῶνος, ὁ, locus domus in quo sunt cubilia, cubiculum. Κοιτωνίδιον, parnum cubiculum. Exponitur etiam, paruus lectulus. Κοιτωνὶς pro eodem.

Κοιτωνίδιον, lectulus. Ab Atticis ita vocatur (vt quidam grammatici annotant) parua cista. & apud Lucianum arcula seu capsula. Polluci est etiam capsa vestiaria.

Composita.

Ἀκοιτος, ος, ον, ἐξ, splendido lecto seu splendidis lectis instructus, aut instructa.

Ἀκοιτος, ὁ, sub dio cubo. Theocr. idyll. 8. Ἀ δὲ σὰ παρ' ἐμοὶ ἄκοιτος.

Ἀκοιτος, ὁ, cubili carens, cubile non habens. Ἄκοιτος mel Plinio l. 15. c. 15. quod est sine retrimento sedimentove.

Ἀκοιτος, ὁ, ἡ, pro ἀκοίτης. vnum & idem cubile habens. masc. Od. ἀλλ' ὅτε μοι φίλον ἦτορ ἀκοίτῃ. in Epigr. Τίς κύν μοι ἀκοίτην ἀκοίτης; Ἀκοίλιος, ὁ, ἡ, vxor. passim apud poetas.

Ἀκοιτος, lectum circumdans. lectum ambiens. Suid.

Ἀκοιτος, cubans, seorsum cubans. Lucianus, μηδὲ ποτε δεῖπνα κοίτας genera in nominibus dicuntur à grammatici, in quibus sexus vterque per alterum apparet : ut nina positione mares, aut neutrali fœminas significant. Quintil. l. 1. c. 4.

Ἐγκοιμάομαι, commune habeo. Aristot. 2. Ἐγκοιμᾶσθαι τὰ πολλὰ ἀλλήλαις ἀδύνατον. Et apud Plutarch. γάμους ἄλλοις γαμεῖν, communiter contracta nuptiæ.

Ἐγκοιμάομαι, quocum communicare aliquid facile dicitur. Aristot. ethic. lib. 4. ἐγκοινώνητος εἰς τὰ χρήματα in re pecuniarijs facilem se præstans & tractabilem.

Καθεκτικὸς, communico, impertior. Aeschin.

Πάγκοινος, omnibus communis. Soph. in Electra.

Πολύκοινος, multis communis. Soph.

Συγκοινωνὸς, particeps, consors. idem cum κοινωνὸς Ἀρ.

ΚΟΪΑΞ, ακος, ὁ, coni. species τῶν κεκλιμοφύλλων, vt Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16. Apud Hesych. legitur διάρρησις. & dicitur esse in Aethiopia palmarum species, γνήσιος inde confecta. ¶ Est etiam vas formarium apud Poll. lib. 10. c. 46.

Κοίτη, ἡ, Cœsyra : fœmina quædam Athenien sis generis nobilitate & opibus clara, sed luxu & mollitie diffluens, ac nimium ornata.

Κοίτη, dixerunt comici pro τὴν τρυφερῶς κατοικοῦσαν, siue τὸ ἐν κοίτῃ luxu diffluere, nimium ornari.

Κοίτη, (comp.) Cœsyræ moribus imbui : vel Cœsyram ducere, luxuriosa nimirū & voluptuosa vita, exquisitiore cultu ornari. apud Aristoph. in Nub.

ΚΟΙΤΗ, τος, ἡ cubile, lectus. Xenoph. Pæd. 2. τὸν σκληρὸν ἐκεῖνον κοίτην apud Gregor. accipitur pro concubitu, vbi scribit, μὴ ἐκείνην τὴν μίσητὴν μοιχαικὸν ἅμαρτον, οἷς κοίτης ἧς ἀπολύσεως οὐδὲν σωτηρίας. Rom. cap. 9. ἐξ ἑνὸς κοίτου ἐχόντος, quidam pro consobrinis alij pro semine accipiunt ex Hebræorum idiotismo ἐκ κοίτου exponunt, concipere & grauidam fieri. ¶ Καὶ ἡ κοίτη apud Bud. alueus fluminis in Pand. Græcis sæpe.

Κοίτη, idem quod κράτη. Theoc. idyll. 24. item dormitio, somnus. Od. β. item κράτος, pisciculi quidam fluuiatiles, sub saxis latescentes. Aristot. de hist. an. lib. 4.

Κοίτω, adiect. vt κοίτῳ τε χόρτῳ δέξαι, cubare, nocte iacere. Demosth. Philipp. Κατάκοιτος, ὁ, ἡ, substant. lustrum ferarum. Plut. in lib. de prud. animal.

Κοίτω, cubare facio, in cubili colloco. κοιτίζομαι, apud Greg. in cubili, decumbo. [Eustath.

Κοιτών, ῶνος, ὁ, locus domus in quo sunt cubilia, cubiculum. Κοιτωνίδιον, parnum cubiculum. Exponitur etiam, paruus lectulus. Κοιτωνὶς pro eodem.

Κοιτωνίδιον, lectulus. Ab Atticis ita vocatur (vt quidam grammatici annotant) parua cista. & apud Lucianum arcula seu capsula. Polluci est etiam capsa vestiaria.

Composita.

Ἀκοιτος, ος, ον, ἐξ, splendido lecto seu splendidis lectis instructus, aut instructa.

Ἀκοιτος, ὁ, sub dio cubo. Theocr. idyll. 8. Ἀ δὲ σὰ παρ' ἐμοὶ ἄκοιτος.

Ἀκοιτος, ὁ, cubili carens, cubile non habens. Ἄκοιτος mel Plinio l. 15. c. 15. quod est sine retrimento sedimentove.

Ἀκοιτος, ὁ, ἡ, pro ἀκοίτης. vnum & idem cubile habens. masc. Od. ἀλλ' ὅτε μοι φίλον ἦτορ ἀκοίτῃ. in Epigr. Τίς κύν μοι ἀκοίτην ἀκοίτης; Ἀκοίλιος, ὁ, ἡ, vxor. passim apud poetas.

Ἀκοιτος, lectum circumdans. lectum ambiens. Suid.

Ἀκοιτος, cubans, seorsum cubans. Lucianus, μηδὲ ποτε δεῖπνα κοίτας genera in nominibus dicuntur à grammatici, in quibus sexus vterque per alterum apparet : ut nina positione mares, aut neutrali fœminas significant. Quintil. l. 1. c. 4.

Ἐγκοιμάομαι, commune habeo. Aristot. 2. Ἐγκοιμᾶσθαι τὰ πολλὰ ἀλλήλαις ἀδύνατον. Et apud Plutarch. γάμους ἄλλοις γαμεῖν, communiter contracta nuptiæ.

Ἐγκοιμάομαι, quocum communicare aliquid facile dicitur. Aristot. ethic. lib. 4. ἐγκοινώνητος εἰς τὰ χρήματα in re pecuniarijs facilem se præstans & tractabilem.

Καθεκτικὸς, communico, impertior. Aeschin.

Πάγκοινος, omnibus communis. Soph. in Electra.

Πολύκοινος, multis communis. Soph.

Συγκοινωνὸς, particeps, consors. idem cum κοινωνὸς Ἀρ.

ΚΟΪΑΞ, ακος, ὁ, coni. species τῶν κεκλιμοφύλλων, vt Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16. Apud Hesych. legitur διάρρησις. & dicitur esse in Aethiopia palmarum species, γνήσιος inde confecta. ¶ Est etiam vas formarium apud Poll. lib. 10. c. 46.

Κοίτη, ἡ, Cœsyra : fœmina quædam Athenien sis generis nobilitate & opibus clara, sed luxu & mollitie diffluens, ac nimium ornata.

Κοίτη, dixerunt comici pro τὴν τρυφερῶς κατοικοῦσαν, siue τὸ ἐν κοίτῃ luxu diffluere, nimium ornari.

Κοίτη, (comp.) Cœsyræ moribus imbui : vel Cœsyram ducere, luxuriosa nimirū & voluptuosa vita, exquisitiore cultu ornari. apud Aristoph. in Nub.

ΚΟΙΤΗ, τος, ἡ cubile, lectus. Xenoph. Pæd. 2. τὸν σκληρὸν ἐκεῖνον κοίτην apud Gregor. accipitur pro concubitu, vbi scribit, μὴ ἐκείνην τὴν μίσητὴν μοιχαικὸν ἅμαρτον, οἷς κοίτης ἧς ἀπολύσεως οὐδὲν σωτηρίας. Rom. cap. 9. ἐξ ἑνὸς κοίτου ἐχόντος, quidam pro consobrinis alij pro semine accipiunt ex Hebræorum idiotismo ἐκ κοίτου exponunt, concipere & grauidam fieri. ¶ Καὶ ἡ κοίτη apud Bud. alueus fluminis in Pand. Græcis sæpe.

Κοίτη, idem quod κράτη. Theoc. idyll. 24. item dormitio, somnus. Od. β. item κράτος, pisciculi quidam fluuiatiles, sub saxis latescentes. Aristot. de hist. an. lib. 4.

Κοίτω, adiect. vt κοίτῳ τε χόρτῳ δέξαι, cubare, nocte iacere. Demosth. Philipp. Κατάκοιτος, ὁ, ἡ, substant. lustrum ferarum. Plut. in lib. de prud. animal.

Κοίτω, cubare facio, in cubili colloco. κοιτίζομαι, apud Greg. in cubili, decumbo. [Eustath.

Κοιτών, ῶνος, ὁ, locus domus in quo sunt cubilia, cubiculum. Κοιτωνίδιον, parnum cubiculum. Exponitur etiam, paruus lectulus. Κοιτωνὶς pro eodem.

Κοιτωνίδιον, lectulus. Ab Atticis ita vocatur (vt quidam grammatici annotant) parua cista. & apud Lucianum arcula seu capsula. Polluci est etiam capsa vestiaria.

Composita.

Ἀκοιτος, ος, ον, ἐξ, splendido lecto seu splendidis lectis instructus, aut instructa.

Ἀκοιτος, ὁ, sub dio cubo. Theocr. idyll. 8. Ἀ δὲ σὰ παρ' ἐμοὶ ἄκοιτος.

Ἀκοιτος, ὁ, cubili carens, cubile non habens. Ἄκοιτος mel Plinio l. 15. c. 15. quod est sine retrimento sedimentove.

Ἀκοιτος, ὁ, ἡ, pro ἀκοίτης. vnum & idem cubile habens. masc. Od. ἀλλ' ὅτε μοι φίλον ἦτορ ἀκοίτῃ. in Epigr. Τίς κύν μοι ἀκοίτην ἀκοίτης; Ἀκοίλιος, ὁ, ἡ, vxor. passim apud poetas.

Ἀκοιτος, lectum circumdans. lectum ambiens. Suid.

Ἀκοιτος, cubans, seorsum cubans. Lucianus, μηδὲ ποτε δεῖπνα κοίτας genera in nominibus dicuntur à grammatici, in quibus sexus vterque per alterum apparet : ut nina positione mares, aut neutrali fœminas significant. Quintil. l. 1. c. 4.

Ἐγκοιμάομαι, commune habeo. Aristot. 2. Ἐγκοιμᾶσθαι τὰ πολλὰ ἀλλήλαις ἀδύνατον. Et apud Plutarch. γάμους ἄλλοις γαμεῖν, communiter contracta nuptiæ.

Ἐγκοιμάομαι, quocum communicare aliquid facile dicitur. Aristot. ethic. lib. 4. ἐγκοινώνητος εἰς τὰ χρήματα in re pecuniarijs facilem se præstans & tractabilem.

Καθεκτικὸς, communico, impertior. Aeschin.

Πάγκοινος, omnibus communis. Soph. in Electra.

Πολύκοινος, multis communis. Soph.

Συγκοινωνὸς, particeps, consors. idem cum κοινωνὸς Ἀρ.

ΚΟΪΑΞ, ακος, ὁ, coni. species τῶν κεκλιμοφύλλων, vt Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16. Apud Hesych. legitur διάρρησις. & dicitur esse in Aethiopia palmarum species, γνήσιος inde confecta. ¶ Est etiam vas formarium apud Poll. lib. 10. c. 46.

κολάσει τὸ σωφρονίζειν, apud eundem in sympos. reprimere & coercere quod exoptat.

Κολάζομαι, puniri, castigor, pœnæ de me sumuntur, pœnæ mihi infliguntur. Xenoph. Hellen. 6. κολάζεσθαι ὑπό τινος ἀμύητον πόνων. Plutarch. ὑπὸ τοῦ θεοῦ κολασθῆναι. Et cum genit. a, ut Thucyd. κολάζομαι τῆς ἀδικίας, iniustæ pœnas do. Item reprimor, coerceor: ut Luc. in Hermot. κολαζόμενον θυμοῦ, moderata & cuius luxuries quasi castigata est. Item actiuè, pro κολάζω. Aristoph. in Vesp. Νῦν ἐκεῖνο τοῦ ἑκείνου κἀξόν μοι Ὦ κολαζόμενοι τὴν ἡσυχίαν ἐπίτασιν ἀεί, quo castigamus eos qui nos irritant. Κεκολασμένως, moderatè, frænando & castigando cupiditates & luxuriam. Athen. l. 6.

Κόλασμα, τό, pœna, vel quod pœnæ castigationisque loco infligitur. Xenoph. l. 2 & 3.

Κολαστός, ἡ, ὁ, pœnæ inflictio, punitio pœna. Plut. in Alcib. Item moderatio, cohærcitio, castigatio. Iust. de loquacit. Item castigatio: v. κόλασις τῶν ἀνδρῶν, apud Theophr. castigatio quæ luxuriantibus arbusculis adhibetur, & qua velut supplicio coercentur & reprimuntur.

Κολαστής, οῦ ὁ, punitor, castigator. Synes. ep. 121, τῆς ποικίλης κολαστής. Pro vindice & tortore etiam ponitur apud eund.

Κολαστικός, ἡ, ὁ, ad punitorius, pœnas infligere solens. Plut. περὶ ἀοργησ.

Κολαστήριος, α, ον, ὁ, ἡ, aptus ad pœnas inferendas, ad pœnas infligendas compatiens: v. κολαστήριον πῦρ, apud Naz.

Κολαστήριον, τὸ, locus supplicii, & instrumentum aptum ad hæc eadem pœnas inferendas: tormentum. Plut. & Synes. Item locus, vbi fontes torquentur, carcer, apud Synes. de insomn. Accipitur etiam pro ipsa pœna apud Xen.

Composita.

Ἀκολασία, ἡ, intemperantia, petulantia, proteruitas, lasciuia. Ité luxuria cui opponit σωφροσύνη. Aristot. rhet. l. Athen. l. 14. Datur & de intemperantibus circa res Venereas. Plut. & Chrysost. de hæc dotio.

Ἀκόλαστος, ὁ, ἡ, ἡ, intemperans, proteruus, lasciuus, libidinosus, parum castigatus: vel incastigabilis. Interdum absolutè ponitur, & dicitur de quouis qui voluptatibus corporis nimium est deditus: vt apud Aristotel. lib. 1. rhet. ad Theodect. ἀκόλαστος μοχθηρὸς ἐπὶ ἡδοναῖς ἐστιν ἢ ἀδίκως ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἡδοναῖς. Id eodem modo ἀκόλαστος ἐφροδισίοις vt apud Aristotelem, aut ἐπὶ σωφροσύνας, vt apud Plutarch. in Lyc. Pro quo & absolutè dicitur ἀκόλαστος, vt ἀκόλαστος γυνή, apud Athen. l. 3. Dicitur & de animalibus, vt ἀκόλαστος γλῶσσα, lingua effrænis. Eurip. in Oreste.

Ἀκολάστως, intemperanter, petulanter, proteruè.

Ἀκολαστέω, intemperanter seu petulàter me gero, proteruè ago. Aristot. rhet. l. 1. Item proteruè & libidinosè viuo. Aristoph. ὑμεῖς δ', οἱ ἡδὺ ἀκολαστεκότες. Plut. in Alcib. ἀκολαστοῦντι μεθυσκόμενος, intemperanter vinat ebrietati deditus.

Ἀκολαστέω, idem. Ἀκολάστηκεν, factum petulans seu intemperans rictum petulantiæ plenum.

Decomp. Ἐκκολαστέω τινί, petulantia vti in aliquo aut in aliqua: petulantiam aut libidinem fuam exercere in aliqua. Athen. l. 12. (in Dem.

Συνακολαστέω τινί, vnà cum aliquo intemperanter viuo. Plut.

Φιλακόλαστος, qui amat τὸν ἀκόλαστον seu τὸ ἀκόλαστον.

Ἀντικολάζω, vicissim punio: vel contra supplicio afficio: vt si loco præmij quod promeruit, aliquis puniatur.

Προκολάζω, ante punio. Aristot. rhet. lib. 2.

Συγκολάζω, simul punio.

-ΚΟΛΑΞ, ακος, ὁ, adulator, assentator: parasitus. Aristot. eth. 4. c. 4, πάντες οἱ κόλακες ἡσυχοί, καὶ οἱ ἥσυχοι κόλακες. Plut. de discern. adul. ab amic. αὐτὸς αὑτοῦ κόλαξ ὑπάρχει ὃν πρῶτος καὶ μέγιστος. * Androydes medicus apud Athen. lib. 6. τὴν κολακείαν denominatam putat ἀπὸ τῆς προσκολλᾶσθαι τοῖς ἐμέλλουσι. alij deriuant è κόλον, (cibus) quod aliquam mensam consectetur, alij à κόλος, i. mutilus, quod integer non sit.

Κολακικός, ὴ, ὁ, adulatorius, assentatorius. Item adulandi peritus: peritus assentator. Et ἡ κολακική (τέχνη, ars adulatoria seu assentatoria. Plato in Sophista, κολακικὴν παίστης φαῦλόν αὖ γένος τι πολλοῦ τινα πάχνην εἶναι.

Κολακίς, ίδος ἡ, ill. orat. ix. Κολακίδες licebantur mulierculæ quædam in aulis regum & principum quæ reginis currum ascendentibus aut de curru descendentibus dorsum fealæ loco subiiciebant.

Κολακεύω. Fidus, adulor, assentor, adularionibus capio. Plut. ὅπως μὴ ἐξεστέρηται τῆς τροφῆς κολακεύσασι Ath. l. 6. Ἡ ἀφόβως ἄπαντα τοῦ κολακεύειν δίφυες. Et cum acc. vt apud Xen. Ἡ ἐπιτρόπη τὸν αὐτοκράτορα κολακεύει ἐπὶ τῷ μισθῷ. In parric. εἰ κολακεύοντες, idem sunt qui & κόλακες. Plut. οἱ τὰ ὦτα τῆς κολακεύοντι παρεδόντες.

Κολακεύομαι, adularionibus demulceor & titillor, adularionibus vincor, & capior. Plut. de fort. Alex. lib. 2. κολακευθεὶς ὑπὸ γυναικός.

Κολακευτικός, ἡ ὁ, adulatorius, assentatorius, adulandi peritus. Κολακευτικῶς, adulatorium more: more eorum qui adulari periti sunt.

Κολακεία ἡ, assentatio, adulatio. Athen. l. 6. ἐπὶ κολακείᾳ. Herodian. l. 4. ὁ πάλαι τῇ αὐτῇ κολακείᾳ χρώμενος. Sic & apud Luc. Dem. & Aeschin.

Composita.

Ἀκόλακος, alienus ab adulatione. Diog. Laert.

Ἀκολακεύτως, vicissim adulor, assentando par pari refero. Plut. in Alcib.

Δημοκόλαξ adulator populi.

Λοιδοκόλαξ, qui vt nidore seu pinguedine fruatur, adulatur. Et de quo dicitur qui in conuiuia adulationibus quibuslibet & ipse nidoris ac pinguedinis participes fit, apud Athen.

Παρακολακεύω, ante adulor & quasi præblandior.

Ὑποκολακεύω, supra modum assentor seu adulor.

Φιλοκόλαξ, qui solet adulari, adulator. Aristot. lib 1.

-ΚΟΛΑΠΤΩ. F. ψω, tundo, excauo, incido. Aristot. hist. an. 9. c. 1. τὸ ἐμμισχὲς κολάπτειν, exculpere oculum. Et κολάπτειν apud Lucian. rostro tundere.

Κολαπτήριον, ὁ, instrumentum lapicidarum malleo simile, rostratum, quo marmora incidunt. Luc. in somn.

Κόλαφος, ου, ὁ, colaphus, alapa: plaga quæ palmas ab hostibus incutitur. Etym. ex Epi. harmo. ὁ μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τὴν σιαγόνα πληγή. Apion apud eundem deducit à κόλαβος ἀφῃρημένου τὸ μέσον: vt κόλαφος fit ὁ μετὰ βίας ἐπὶ τὴν σιαγόνα πληγή. Et κολαφίζω, colaphum incutio, colaphum iungo, conjungo. Eustath. ex Paufania. Frequens est in nouo testamento: vt Matth. 26. 1. Cor. 4.

Κολαφίσμα, τὸ, plaga colapho incussa, seu colaphus.

Composita.

Ἀποκολάπτω, rundendo aufero: vel pertundo, incido.

Δρυοκολάπτης, ου, ὁ, vocatur picus arborarius, vel picus Martius. Δρυοκόλαπτις δὲ ἡ ὄρνις κολάπτουσα. Et

Ἐγκολάπτω, inscalpo, incido: vel rundendo inscripo, rundendo incido. Plutarch. in Pericle, εἰς τὸ μίτωμα ἐγκολάψαι χαλκοῦ λύκον.

Ἐγκολάμμα, τὸ, sculptura siue scalptura rundendo facta.

Ἐγκολαπτός, ὴ, ὁ, insculptus, incisus: vel rundendo incisus.

Ἐκκολάπτω, excupo, rundendo eximo, vt auis robur. Et quod inscalptū seu incisum est eximie. Plut. de audiendo poetas, τοῦ μὲν ἰξικολάψαι, τὸ δὲ ὀνῆσαι τῶν κάτω ξύλων. Sic & apud Thuc. & Dem. dicitur de gallina quum maturo fœtu rostro oua pertundit & frangit. Et de pullos pertusis rostro ouis eximuti animis excutere dicitur. Aristot. hist. an. l. 9. c. 29. & in Geopon.

Ἐκκόλαψις, excisio quæ tundendo fit. Item de ouorum & pullorum. Aristot. hist. an. l. 6.

Κερκοκολάπτης, phalangium quoddam quod fistulam habet, caput eius petit. Vide Aet. rerum. lib. 4. fermat.

ΚΟΆΛΑΞ, ακος, ὁ, animal vlulæ & cæ eius generis, quod vnde ab eis & deuoratur, teste Aristot. hist. an. l. 9.

Κόλασις &c. vide in Κολάζω. Κόλαστος, ου, ὁ, ἡ, &c. vide in Κολαστός.

ΚΟΛΕΟΣ. ὦ, vagina, culeus. Ilias Ἔκτορ σ' ἐκ κολεοῦ ἐρύσσω. Et etiam loculus, hydria, Hesych. Proclam. Item dam iegitur apud Aristot.

Κωλεὸς, ὁ, ἡ Ionicè idem quod κολεός. vt Il. α. Ἀτρεΐδεω μέγα ξίφος, Il. γ. ἐγυάλιξε θρόνου χρύσειον μήκιστον μέγα τε κωλεὸν ἀείρας. Apud Hippocr. est & κωλεὸς inuoluero cordis quo tectum & conditum est cor.

-ΚΟΛΕΡΑΣ, ατος, oues glabræ, seu brevem lanam habentes apud Aristot. hist. an. lib 8 c. 10, οἱ κολεραὶ εἰσὶ ὀλίγῃ ἐρίῳ λεπτῷ. Alij interpr. oues crispæ. * sic dictæ à λεπτὸν ἔριον ἔχουσαι.

-ΚΟΛΕΤΡΑΩ, procuico. pud Aristoph. in Nubib. λαιον κολετρᾶσ' ἀεί. Scholiastes dicit transferri ad hæc ἀπὸ τῶν ἰλαίας πυρτύντων: id enim κολετρᾶν liri, quod dicitur de nere ἐὰν δάκνῃ εἰς τὸ κῶλον, εἰς τὸν γαστέρα. Idem dicit care dicit etiam τύπτειν εἰς τὸν γαστέρα: nam κῶλον ἔστι γαστήρ: vel ἀπὸ κώλου τύπτειν.

ΚΟΛΙΑ Σ. ὁ, piscis quinque ex genere eorum qui ἐλαχίστας, vt tradit Athenæus lib 3

Κολιὸς &c. vide in Κάλλος.

ΚΟΛΛΑ Δηγὴ, ἡ, gluten siue glutinum. Dioscor. lib 3. cap.

(Ἐπὶ ταῦτα ξυλακόλλαι κρόκαι ἢ ζωγρικόλλαι) κακῶς ἐσὶν ἡ ῥόλαι ἐπὶ τῶν ἐσθίειν, ὅταν ἀπὸ ἀκολάζοντος. Plut. de folert. anim. μὴ ἐπὶ τῶν ἐσθίειν, ὅταν ἀπὸ ἄλλα ἐστιᾶν. ¶ Hesychio est etiam dorsi in boue.

-ΚΟΛΛΗΤΟΣ, ὁ, glutinatus, conglutinatus, glutine compactus. Hesiod. in asp.

-ΚΟΛΛΗΤΩ, glutino: vt κολλᾶν σίδηρον, glutinare ferruim, i. ferumino. Et κολλᾶν πρὸς ἄγκιστρα, apud medicos, conglutinare vulnera. Item metaphoricè vt & Lat. glutino & conglutino. Athen. l. 10. Ἀεὶ ἐπιτρεπεῖ χαλκῷ ἐπ' αὐτὸν κολλᾶν ἀσπίδα. Plut. de leg. Sic & apud Plut. ad Color.

-ΚΟΛΛΗΤΟΣ, ὴ, ὁ, ἡ, qui assentationibus & adulationibus permoueri non potest, qui blanditiis capi nequit. Iustin. Colon.

Ἀνακολλάω, vicissim adulor, assentando par pari refero. Plut. in Alcib.

Δημοκόλαξ adulator populi.

Λοιδοκόλαξ, qui vt nidore seu pinguedine fruatur, adulatur. Et de quo dicitur qui in conuiuia adulationibus quibuslibet & ipse nidoris ac pinguedinis participes fit, apud Athen.

Παρακολακεύω, ante adulor & quasi præblandior.

Ὑποκολακεύω, supra modum assentor seu adulor.

Φιλοκόλαξ, qui solet adulari, adulator. Aristot. lib 1.

-ΚΟΛΛΗΤΗΡ, ηρος, ὁ, glutinator, reconcinnator.

-ΚΟΛΛΗΤΙΚΟΣ, ὴ, ὁ, glutinatiuus, glutinans, glutine iungens. Et glutinatiuus habens glutinandi. Plut. de primo frig. Dioscor. l. 1. c. 9.

-ΚΟΛΛΗΤΟΣ, ὴ, ὁ, glutinatus. glutino compactus. Od. φ, & ψ.

-ΚΟΛΛΗΤΟΣΟΣ, ὴ, ὁ, glutinosus. Plato in Cratylo. Aristotel. & Athen.

Κολλητὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀκόλλητος, ὁ, ἡ, glutinis expers. Item qui conglutinari nequit. Theophr.

Ἀλλοκόλλητος, qui glutinatus non est aut glutinari nequit. Lat. Glaucus. Et metaph. qui cotre nequit: incoibilis.

Διακόλλησις, vtrinque glutinatus seu vndiq; coagmentatus glutinatio. l. 10. c. 7.

Ἐγκολλάω, glutino aliquid fluës, lentore quopiam, ceu glutine: ago, & continuo: v. ἐγκολλᾶν πρίχας, capillos fluentes cohibi, & glutinat.

Ἐγκόλλησις, ὁ, restrictio quæ fit glutine.

Ἐγκολλητὸς, ὴ, ὁ, glutinamentum quo aliquid diffluens continetur & cõstringitur. Dioscor. l. 1. c. 153. Paul. Aegin. l. 7. c. 17. Item conglutino, coagmento, ferumino.

Ἐγκόλλημα, τὸ, vt ἐγκολλήματα ἰητρικὰ, in quibus vtimur glutinamentis & coagmentis. Item ferruminationibus & plumbaturis. Poll.

Ἐγκολλητὸς, ὴ, ὁ, qui glutinari difficulter potest, glutino vix sociatus. Galen. ad Glauc. Item metaph. malè cohærens. Luc. de scrib.

Ἐπικολλάω, agglutino seu glutino super, glutine iungo.

Ἐπικόλλημα, τὸ, id quod glutinamentis adiungitur alicui rei. Theoph. hist. pl. l. 4. c. 4.

Ἐπικολλητὸς, ὴ, ὁ, idemquod ἐπικόλλημα: apud Theophr.

Ἐπικολλητὸς, ὴ, ὁ, qui facilè glutinari potest.

Ἐπίκολλος, ον, ὁ, ἡ, tenax instar glutinis: seu cõtinens in modum glutinis. Plut. de solert. anim. & ἐπίκολλον πολύφιλ.

Ἐπικολλώδης, more eorum quæ glutinosa tenacitate prædita sunt. Dioic. lib. 3.

Ἐπικόλλητος, ὴ, ὁ, ichthyocolla: piscis cui glutinosum est coriũ, teste Plin. Dioscor. scribit esse ventrem piscis cetacei.

Ἐπικολλάω, agglutino, agglutino.

Ἐπίκολλος, ον, ὁ, ἡ, ex lapidibus cõglutinatus & cõpactus. Meminit apud Soph. in Trachin ψυχὴ σκληρᾷ χαλκήλατος λᾶος ἐπίκολλος χρόα. ¶ Item cui lapides pretiosi agglutinantur, gemmis & lapillis distinctus ac picturatus. Athen. l. 5. & in Alex. (κόλλα.

Ἐπικόλλησις, gluten quo ligna sociantur. Exemplũ vide suprà in ἐπικολλάω.

Ἐπικολλητὸς, ὴ, ὁ, conglutinamentum, id quod agglutinatur. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

Ἐπικολλητὸς, ὴ, ὁ, glutinandi vim habens. Celsus. l. 4. c. 19.

Ἐπικολλητὸς, ὴ, ὁ, glutino, glutinamentis adiungo.

Ἐπικόλλησις, glutinamentis adiungor: vel meraph. quibusdam quasi glutinamentis adiungor & adhæresco. Alex. Aphr. Probl. l. 2. Matth. 19. act. 5. Ephes. 5.

Ἐπίκολλος, (q.d. carnis gluten) lacryma arboris quæ in Perside nascitur, thuris pollini similis, colore subrufo, amara gustatu, admixta cum inter gummi genera numerat: sed & arbor eodem nomine cum lacryma sua vocatur: eam ob causam & mulieribus carnem glutinet. Dioscor. l. 3. c. 99.

Ἐπικολλῶ, glutine sociatus, glutine iunctus.

Ἐπικόλλως, more eorum quæ conglutinata sunt. Athen. l. 10.

Ἐπικολλῶμαι, concrescenter. Aeschyl. in suppl.

Ἐπικολλῶμαι, glutine compingo & coagmento. Et metaphor. componendo, cõpingo: vt συγκόλλᾶν μηχανεύμασι, apud Aristoph.

Ἐπικόλλησις, ἡ, ὁ, ἡ, conglutinatio & compactio quæ fit

Συγκολλήτης, ὁ, ὁ, conglutinator, glutinamentis aliquid compingens & concinnans. Et metaphor. qui aliquid velut glutine compingit & coagmentat. Aristoph. in vesp. ψευδῆ συγκολλητής.

Ταυροκόλλα, glutinum taurinum, quod fit ex auribus taurorum & genitalibus. Dioscor. l. 3. c. 101.

Ταυροκολλώδης, ους, ὁ & ἡ, glutini taurino similis. Dioscor. l. 1. c. 81.

Χρυσοκόλλα, auri glutinum, glutinum quo aurifices in auro glutinando vtuntur. Plin. lib. 33. c. 5. Dioscor. Gal. ¶ Item edulium quoddam ex lini semine & melle. Athen. l. 3.

Χρυσόκολλος, ὁ, & χρυσοκόλλητος, auro agglutinatus: vel cui auruni agglutinatum est, auratus seu deauratus. Poll. l. 10. c. 31. Athen. l. 12.

ΚΟΛΛΟΨ, οπος, ὁ, coriũ durius in ceruicibus & dorsis boum, aut ouium: * sic dictum quòd ἐξ αὐτοῦ αὐχενοκολλοῦνται fiat ἡ κόλλα, teste Eust. & Paufania. ¶ Item metaphoricè, exoletus & callosus puer, seu supra ætatis vigorem libidinans. Aristoph. οἵμοι γὰρ αὐτὸν κόλοπα λοιπὸν. ¶ Κόλοπες dicuntur etiam verticilla citharæ quibus chordæ intenduntur: ab ipsa materia ex qua fiunt. Od. φ. Ἠνίδιον ἐτανύσατο νέον ἐπὶ κόλοπι, μήρινθον. Luc. ἐνάψας ἢ νεῦρα, ἢ δὴ κόλοπι καλοῦσι, ἐμελῴδει ἅμα τῷ ᾠδῇ ἐπῃρόδῳ. Metaphoricè apud Aristoph. in vesp. αὐτοῦ πρὸ τῆς ἀγυιᾶς ὀλίζων τὸ κόλοπα ἀπέτριβε.

Κολοπάω, glutino, glutinamentis compingo & coagmento. Eustath. ex Paufan.

Κολοπίζω, clauiculis seu verticillis intendo. Hesych.

Κόλοψ, οπος, ὁ, idem quod κόλοφ: verticillus seu clauicula citharæ quo fides vertuntur & intenduntur. Eust. Schol. Hom. & Suid. Et οἱ κόλοποι, seu κόλαποι, dicitur genus quoddam Lyricorum poetarum, ἀπὸ τῶ κόλαβον, i. à clauiculis citharæ sic nominatorum. ¶ Item κόλαβος panum quorundam species, τῶ κόλαβον similitudinem habentium, qui & quadrangulæ figuræ placentæ esse dicuntur: ab alijs verò panes esse parui. Suid. & Athen. l. 3.

Κολαβίζω, impingo. Aristoph. ¶ Item ludo ludi genus, quo hic quidem manibus expãsis oculos suos tegit, ille verò post quam percussit, quærit, num verberârit. Poll.

Κολαβιστὴς, ὁ, eiusmodi ludus.

Ἐγκολάβισις, (comp.) instar κόλαβος deglutio, seu in os ingero. Eust.

Κόλαβος, idem quod κόλαβος, panis quoddã genus. item placentæ quædam species apud Athenæum. item offula, parua buccella. Suid.

Κολαβίω buccellam deuoro, deglutio.

Ἐγκολαβίω, vnde ἐνεκολάβησεν, apud Aristoph. deglutiuit, seu per gulam in ventrem demisit veluti κόλαβον.

Κόλαξ, ακος, ὁ, idem quod κόλαβος; panem quendam rotundum significans, vt docet Athenæus. l. 3. Galenus apud Hippocrat. Κόλακες exp. pastillos, & apud Aristoph. de paruis panibus dici ait. Scribitur & κόλαξ voico λ, apud Aristoph. in Ran.

ΚΟΛΛΥΒΟΣ, collybus: species numismatis, seu æreus numulus cui bouis imago impressa erat. Hesych. Callimachus de iis qui apud inferos sunt, dicit. βίον κολλύβῳ πορίσαντο: pro eo ac si quis diceret τῷ σφετερίσαντο. Et Aristoph. in Pace, ἀστὴρ Οὐδεὶς ἐπρίατ' αὖθ' ὑπέπτατο δ' ἐπὶ πάντα τὸν κόλλυβον. Polluci est etiam argentei numi permutatio. Neutro etiam genere dicitur κολλύβου, teste eodem Poll. nec tantùm pro numisinate accipi, sed etiã pro specie quadam bellariorum testatur Hesych. quoque. Aristoph. in Pluto, κολλύβων φοινικῶν τραγημάτων ἀπολαύσει.

Κολλυβιστὴς, ὁ, trapezyta, nimularius qui argenteos aureosve numos permutat minutis, quales oboli sunt & teruncij. Poll. ex Lysia in orat. de aureo tripode.

Κολλυβιστικὸν σύμβολα. symbola collybistica, seu tesseræ collybisticæ: quales sunt literæ quæ vulgò appellãtur literæ cabij, institutæ ad permutandam pecuniã externam, vt tradit Bud.

Τριόβολόκολλυβον, (comp.) vile quoddam numismatis genus, vt docet Pollux l. 9.

ΚΟΛΛΥΡΑ. ας ἡ, collyra: panis species quæ pueris dari solebat, seu panis frustulum, vt annotat schol. Aristoph. in Pace, ἐξεπ' ἐν ἄρα Κολλυρεῶν μυρίαλλα & κολυβίσκον ἄψορ ἐπ' αὐτῇ. κολλυρίς, diminuit. collyris. Quidam exp. pulmentum & forbiliuncula. Alij, torta panis, apud 70. Bibliorum interpr. vt 2. Reg. c. 6 & 13.

Κολλυρίζειν, Suid. scribit esse quod vulgari sermone dicitur λαλάσας τηγανίζειν: & ἐπιχωρίως κολλύρια vocari τὰ λαλᾶσιά.

ΚΟΛΛΥΡΙΟΝ siue κόλλυριον. ου, τὸ, collyrium: medicamentum oblõgum & teres, ex liquoribus, succis, seminibus, fuctibus, stirpium & animalium particulis, aromatibus, metallicis, cuiuscunque sint facultatis, ad varios vsus compositum, compactum, cohærẽnsq; Hippocr. γυναικ. l. 1. Ἐοῦσα μέγεθος ὡς τροφὶς λεπὶς καλλύρια πολὺν μοσχίον. Sic & apud Dioscor. & in Hippiatr. * Sic dictum putatur quasi κολλύριον, hoc est, κολοσσὸν τῶν ὀφθαλμῶν, vel κολοσσὸν ὀφθαλμῶν, quia fit instar mutilæ caudæ: ac tum

per simplex λ & υ diphthongum rectius scribitur. Alij dictũ putarunt παρὰ τὸ κωλύειν, siu. κηλᾶν τὸν ῥέον: quum tamen non ad fluxiones tolum, sed ad alias quam plurimas affectiones κηλύσεις adhibeantur.

Composita.

Ξηροκηλύκεια, arida collyria, quæ metallicis præsertim constant, liquoribus, succis, seminibus, fructibus, aromatis & alia sicca materia, humore aliquo vel gummi collecta & coherente, vide Act. lib. 7.

Υγροκηλύκεια, humida collyria, quæ componuntur ex liquoribus, succis, oleis, melle, animalium felle, & aliis complurib. similiter humidis & variis etiam vires habentibus.

ΚΟΛΑΥΡΙΩΝ, auis quædam, apud Hesych. Eius meminit Aristot. hist. an. lib. 9. c. 33.

Κολεκίδες, vide in Κέκε. Κελοβες, &c. in Κολόω.

ΚΟΛΟΙΟΣ, ῦ, ὁ, parua cornix. Latinis graculus siue monedula: vt in prouerbio apud Luc. κηλοίοις ἀποστόμοις παρεῖς ἀγκίστρια. & apud Aristot. teth. 1. ἀεὶ κηλοίοις παρὰ κηλοίου. Vltur & Hom. l. π, & ϱ.

κηλοιώδης ες, ὁ, ἡ, graculo similis; ad graculos proximè accedens: ut è graculorum genere est. Ἀδὴ πολυφλλ.

κηλοιάω. ῶ. g. aculorum vocem fono. graculos voce imitor. Poll. l. 6. c. 3.

κηλίσω & κηλάω, siue κηλάσω, tumultus, perturbatio: metaph λύπῃ κηλοῖσιν, i. à graculis, quippe qui aues sint gregatim volantes. & magno cũ garritu ſtrepitugq. Il. α, Ε' δὲ θεοῖσι κηλωῖ ἐλαύνετον, tumultum & ſtrepitum cient inter deos.

κηλωῖζω, tumultuari, turbas dare: ut etiam vociferando perſtrepere & garrire more graculorum. Iliad. Θ, Θερσίτης, ὅς τ' ἐπὶ μοῦσ' ἀμαιμακέτησι. ἐκολώα.

ΚΟΛΟΚΑΣΙ'Α, ἡ & κολοκησίον, ὁ, τὸ, fabæ Ægyptiæ radix, vt ſcribit Athen. l. 3. vide & Dioſc. l. 2. c. 128.

ΚΟΛΟΚΥΝΘΗ, siue κολοκύνθη, cucurbita. apud Athen. l. 2. vide & Dioſc. l. 2. c. 162.

κολοκυνθίον, ὁ, τὸ, cucurbitula: h. e. parua cucurbita. Phrynich.

κολοκυνθίς, ἡ, a quibuſdam vocatur cucurbita caprina: ab aliis cucurbita Alexandrina: à nonnullis cucumer amarus: vt tradit Dioſc. l. 4. c. 178.

ΚΟΛΟΝ ὁ, τὸ, cibus, τροφὴ, vt exponit Athen. l. 6. deriuans inde κηλεῖ. item δύσκολος & βακέλος. Κέλον reperitur etiam pro κῶλον, inteſtinum quodddam, de quo vide ſuo loco. ¶ Κέλον dicitur quoque τὸ μέτρα, vnde κολικόμυς quidam exp μέτρα κόμμα. vt annotat. Euſt.

κόλεξ, quomodo, huc pertinear, vide ſuo loco.

Composita.

Α'κολος, ὁ, ἡ, bucella. offella panis ſeu bucella. fruſtrũ minutum, mica, Odyſſ. ρ. Αἰσχίστου ἀκόλους. Philip. l. 11. Epigr. Κείμη συνοφόρμου βοὸς ἀπύρης ἀκόλης. Item pro τροφὴ. apud Athen. l. 14. Euſtath. quotdam κολεῖ, deriuare tradit: vt ἄκολος ſit ὁ μὴ ἐμικρύνθη τῷ μικίῃ κολεῖσθαι ἢ τίμιος δικαιόπολος: poſſe tamen etiam à κήλειν deduci, vt ἄκολος dicatur ἡ μὴ ἐπιτηδείως ὀλιγοτρόφος.

Βωκόλος, & Doricè βουκόλος, ὁ, ἡ, bubulcus, alimentarius, à (βοῦς & κόλος, i. τροφὴ, vt annotat Euſtath. ex Athen. l. 6.) Homer. Odyſſ. ψ. x alibi. αὐτὰρ Τελήμαχος, ᾧ Εὐκλέος. Philoſtr. ep. 38. Α'πόδυσαι ποιμένιον ἦθος καὶ Α'φροδίτη Εὐκόλου. Theocr. idyll. 21. Βουκόλος ὧν ἰθύνε μὲ κἀσεῖ πολεῦν. Dicitur etiam Εὐκόλος Θεὸς, ἐν ᾧ ἔσεται (teſte Euſth.)

Βουκόλιον, ὁ, τὸ, armẽtum boum. Theocr. idyll. 26. ὃ μὴν χάρ τις ἐπήλυθε νύχιος οὐκίνοις Βουκόλοις. Phio, βουκόλια δὲ καὶ αἰπόλια καὶ σταθμοὶ μεχάλα ἀνωφελῆ ἐγένοντο. Pro eodem dicitur & βουκόλεια. apud Apoll Rhod. & Heſiod. in Theog.

βουκολικὸς, paſtoralis, paſtoritius, paſtorius: & Doricè βουκολικὸς. paſſim apud Theocr. vt idyll. 1. βουκολικῶς ἐκάτερ πολιον

Βουκολεῖ ἰδόντι, ἡ idem cum adiect βουκολική. (ἵκετο μόσσες.

Βουκολέω, ῶ. F. ήσω, boues paſco. Il. φ, οἵ σ' ἐλίποεδας ἕλικας ἕως βουκολέοντες. Theocr. idyll. 8. Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνωιστὸς βουκολέοντι. Item generaliter paſco, alo: vnde paſſ apud Philoſtr. in heroic. βουκολεῖσθαι ἵππον αὐτοῦς, equitarum ab eis paſci. Et metaph. paſco. pacto: vnde Heſych βουκολεῖσθαι χρηστῷς ἐλπίσιν, paſci bona ſpe. ¶ Item demulceo, delinio: item decipio: Lucian. ἀδικάζειν κόσμῳ τῷ τῆς φύσεως ἀπεγνώκεις βουκολῶν, mitigant & lenunt. vel Philoſtr. ep. 62. εἰ μοι βεβουκόλημαι ὁ φίλαυτος, deceptus ſum.

Βουκόλημα, τὸ. lenimen, lenimentum, ſolatium. apud Suid.

Βουκόλησις, ἡ, delinitio doceptio. Plut. in polit. præc.

Βουκολητὴς, οῦ, ὁ, deceptor Heſych.

Βουκολίζω, idem quod βουκολέω. Euſt.

Βουκολικὸς, paſtoralis cantriena. paſtoritium carmen.

Βουκολιάζω, & Doricè βουκολιάζω. F. άσω, vel ἄξω, paſtoritiũ carmen modulor Theocr. idyll. 5. ᾧ ὕστερ βουκολιασδεῖς. Pro eodem dicitur etiam Doricè βουκολιάσδω: vnde paſſ. apud eundem Theocr. idyll. 6, Βουκολιάσδεται Δάφνις. & apud Moſchum idyl. 3. ᾧ ἀοιδὰ τ βουκολιάσδω, ſuaue aliq cum cane.

Βουκολιασμὸς, paſtoritij carminis modulatio.

Βουκολιαστὴς, οῦ, ὁ, qui paſtoritium carmen modulatur. idyll. 5.

Decomp. Α'ποβουκολέω, abgrego, à grege abduco, aberrare facio. item metaph. ex alieno grege elicio, Luc. τὸν ἐμοὶ ἑπόμενον ἀποβουκολῶν. Dionyſius ἀποβουκολεῖ. Expediciter abduco, apud eundem. ¶ Item in errorem decipio.

Α'ποβουκολίαμμα, abducor à grege, à grege aberro. Ἀποβουκολῶ ἐδὲν μὴ ἀποβουκόλησθε ὑμεῖς ἀπὸ βουκολοῦ. A'ποβουκόλησις, impoſtura, deceptio: propriè tanquam ex alieno grege ducendo. Damaſ.

Α'ποβουκολίζω idem quod ἐκβουκολίζω, apud Suid.

Διαβουκολίω, ermulceo, delinio, decipio. Luc. διαβουκολοῦντες ἐ ἐπιπλήττουσι, lactat ipſos & vana ſpe paſci.

Ε'πιβουκολῶ, idem quod βουκολῶ. Hom. Od. χ. & Il. ε. ὃ βοῦν ἐπιβουκολῶν. ἀοιδὴ. Ε'πιβουκολοῦσιν, idem quod λοιδορεῖν, Theocr. ibidem.

Ι'ππιβουκολος, equorum paſtor. Eurip. in Phœniſſ.

Κατιβουκολέω, decipio. Item irrideo, deludo.

δύσκολος, difficilis in ſumẽdo cibo, quieſtfaſtidioſus Athen. ſtè morioſus, difficilis ſeu acerbus, cui omnia dicta ſtomachũ mouẽt. Ariſtoph. in Veſp. Οὐδὲν ἐστὶ λιπὸς οὐ δύσκολος. Aeſchin. contra Tiſiph. Ariſt. Sic & apud Ariſtot. Plut. Xen. Dicitur & de rebus & verba ſeu moleſta: vt δύσκολος φυλακὴ, apud Chriſt. δύσκολος, difficilè, arduum: vnde proverb. δύσκολα καλὰ.

Δυσκολος, morosè. Iſocr. in Nicocle. Synel. ep. 33.

Δυσκολία, ἡ, morositas. Ariſtoph. in Veſp. Plut. in li. 1. em difficultas. Ariſtot. polit. 3. c. 7. ¶ Δυσκολίαι dicitur etiam reſponſum in diſputationibus dialecticis, quod ſyllogiſmum labefactat & euertit. Suid.

Δυσκολαίνω, morosus fum, indignor, ægrè fero. Ariſt. nub. τί δ' ἀνοκολαίνεις. Plut. de aud. ποδὸς μᾶλλον ἐστὶ τὸ δυσκολαίνειν ἐπὶ τῶν γινομένων. Et cum dat. apud eundem, ἐμοὶ δυσκολαίνων. Sic Xenoph. τῇ φωνῇ ὁ Ζεὺς ἐρρώσθη δυσκολαίνων. ¶ Δυσκολαίνειν, dicitur etiam apud Ariſtot. (teſte Suida) quo non conſentientibus reſponſis labefactat ſyllogiſmum, & imperfectum ſiat ſyllogiſmus.

Δυσκολαίρω, (*Decomp.*) inſuper ægrè fero ſcio.

Εὔκολος, ἡ, ὁ, facilis: propriè qui facilè quemlibet cibum ſumit, qui non eſt ſtomacho faſtidioſo. Plut. in Ly. ſ. prouerbialiter ita vſurpari tradit ab vrbe quæ Colophon fuit. Ἐκαλεῖτο γὰρ ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐπικωμῳδούμενος, ſolitum λύειν τὴν πόλιν. & ſuetudine quotidiana difficilis & morosus non eſt. Fab. δύσκολος ἀεὶ τὰς σωτηρίας ἐ κατέχει. Sic & apud Ariſtot. Item facilis, i. qui in ſermonib. & ſuetudine quotidiana difficilis & morosus non eſt. Fab. δύσκολος ἀεὶ τὰς σωτηρίας ἐ κατέχει. Sic & apud Ariſtot. Item facilis, i. expeditus ad aliquid, promptus. Εὐκολος ἐπὶ τὸ λέγειν. Εὐκολος ἐπὶ τὸ ἐρᾶν. Item morum facilitas, apud eundem. Item facilitas expediendi aliquid: idem ἐν τοῖς ἠθεσι. tas ſeu commoditas. Greg.

Εὐκολία, apud Callim. dicitur Hecate, per antiphraſin μὴ ἔσαν εὐκολος, inquit Etymol.

Κόλεος. vide in Κολόω.

ΚΟΛΟΣΣΟΣ, ὁ, colo ſſus: ſtatua immenſæ magnitudinis long. tudinis. (*Σπερῳ τὸ κολόσσιν. ὅ ἐστιν ἰλατῖνον τὸ ἐπὶ τοῖς ἀφθαλμοῖς, ἀφ' οὗ μεγάθους ὄντος μὴ ἐφικνεῖσθαι τὰ ἐμβάλλοντα τοῖς ὀφθαλμοῖς.* vult Etymol.) Theocr. idyl. 23. σφυρὸν ἐλεφάντινος εἰκονικὸν Fabio, τὸν κολοσσὸν τῶ Η'ρακλέος μυπλασμένος ἐν τῷ ἐν κατασκάφῃ. Luc. de conſcrib. hiſt. Ἔ ἐ' ἐπὶ κεφαλῆ κεκόσμηται ἐπὶ ζώντος.

Κολοσσικὸς, ὁ, ἡ, colo ſſicus. Plut.

κολοσσόπους, ὁ, ὁ, qui colo ſſum æquat, colo ſſo par. Lucian.

ΚΟΛΟΥΤΕΑ, ας, ἡ, colutea: arbor de qua vide Theophr. hiſt. l. 3. c. 17. legitur & κολουτία, apnd eundem l. 1. c. 18.

ΚΟΛΟΥ'Ω, F. ώσω, amputo, decurto, trunco. Theocr. idyl. Ἄκρον ὀλοὸν λωτὸν ἐπὶ σκαίρῃ τρόμῳ χρόᾳ. Theophr. de caſ. 20. κολόωσαι ἄκρον τὸν ὦ'χθεσι. Frequentius accipitur Iliad. υ. Α'λλὰ τῷ ῥ' ὀϊστὸς, ἐπὶ δὲ βιὸς ἐκτὸς κάλυπ, in rumpit. Item imminuo, frango, retundo. Od. χ. Οὕτω χερείζοντι κολόεται. Plut. in Alcibiade. παπίσκου τὸν ὀ. χον Ariſtot. polit. 5. τὰς ὑπερβολὰς φρήνησις αὐξομένην.

κολόωμα, amputor, decurtor: truncor, Theophr. Item imminuor. Thuc. l. 7. ἐκ τῶν ἀδικημάτων ἐλάσσω in Fab. ἐσθῆς κεκολωμένη ἐ χαρίεσσα ξυρήσαι. in epigr. νόσῳ, morbo fractus. Accipitur etiam actiuè pro Suid.

ΚΟΛΟΥΡΙΣ, ιδος, ἡ, quod detruncatum & amputatum eſt, fragmentum rectum, & detruncatum. Heſych..

Κόλουρος, ον, ὁ, truncatio, amputatio, decurtatio. Theoh. hiſt. l. 1. c. 10. Ariſtot. pol. 5. Plut. in ſymp. ſeptem ſap.

Κολοβός, ὁ, ἡ, mutilus, truncatus, curtus mancus. (ἐ uſt. enim à κόλος derivat.) Theocr. idyll. 8. ἴδ' ὅ κόλι ἐ λίγα Μίλων. Sic Nicander in ther. Η'δὲ ὁ ῥᾳδ κόλος ἐσὶν. Dicitur & κόλον δίφρον, haſta mutila, apud Hom. Il. κ. κόλοι ab Ionibus dicuntur etiam arbores, qui multis ſunt cornibus. Euſt. ¶ Item τὸ κόλον, membrum. Euſt. vnde κολοσυρτὸς, exp. μέγας ὀφρυδ.

Κολοβόω, ῶ. F. ώσω, idem quod κόλον, mutilus. Ariſtot. metaphyſ. l. 17 κολοβὸν vocari ait quantum aliquod, in quo quidem ſenſu totum maneat, ſed pars aliqua extrema fracta ſit aut truncata. Athen. κολοβὰ σώματα, in quibus aliquid defractum eſt. Sic & apud Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 12. Dicitur etiam de oratione, apud eundem Ariſtot. Rhet. 2.

Κολόβωσις, ἡ, qua aliquid mutilum, truncatum, curtum & mancum eſt. Et πνεύματος κολόβωσις, ſpiritus defectio eſt. Ariſtot. Item pronunciationem aliquius partis in oratione curtam & truncatam. Plutar. de Demoſth.

Κολόβιον, mutilo, curto, truncoque idem quod κολόβωμα. Ariſto. l. de gener. animal. Item decurto, abbreuio. Marci cap. 13. & Iudæ 14.

Κολόβωμα, τὸ, idipſum quod mutilum & truncatum eſt: cur Ariſtot. metaph. 4. Galenus κολόβωμα dici ait quod in latis aut narium aliis, aut aure deficit.

Κολοβοδακτέω, decurtatior, trũcator, mutilator: dicitur de eo qui in pronunciando ſyllabas extremas curtat & mutilat.

Κολόβιον, τὸ, τὸ, tunica cui ἐμάνιον ſuperiniicitur: veſtis erat mulieris ſine manicis, quaſi humero tenus exerta, quali vtebantur monachi & eremitæ.

Compoſita.

Κολοβ, vide in compoſitis ex κόλον.

Κολόβιον. detrunco, mutilo, imminuo, infringo.

Κολοβοτὴς, οῦ, ὁ. decurtator narium ſeu amputator narium.

Κολοβόχειρ, ὁ, ἡ & χειρ, aliquatenus mutilus, aliqua ex parte truncus & manco. Diodſic. l. 20. c. 1.

ΚΟΡΥΦΩ'Ν, ῶνος, ὁ, faſtigiũ, apex: ſeu ſumma manus, finis, Plaut. epiſt. 3. τὸν κορυφῶνα τῆς ἐπιτροπίστου ἀπάτης πανικῶς ἐπιτρέχειν. Idem de lege κολοφὼν εἰρήθω ἐπὶ τοῦ λόγου. *Strabo l. 8. prouerbialiter ita vſurpari tradit ab vrbe quæ Colophon fuit. Ἐκαλεῖτο γὰρ ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐπικωμῳδούμενος, ſolitum λύειν τὴν πόλιν. & ſuetudine quotidiana difficilis & morosus non eſt. Fab. δύσκολος ἀεὶ τὰς σωτηρίας ἐ κατέχει. Sic & apud Ariſtot. Item facilis, i. expeditus ad aliquid, promptus. Εὐκολος ἐπὶ τὸ λέγειν. Εὐκολος ἐπὶ τὸ ἐρᾶν. Item morum facilitas, apud eundem. Item facilitas expediendi aliquid: idem ἐν τοῖς ἠθεσι. tas ſeu commoditas. Greg.

Εὐκολία, ἡ, facilitas: propriè in capiẽdo cibo, quæ ſuauia ea quæ apponuntur, non reſpuit faſtidioſe. Plut. in Ly. ſ. Colophone ciues dicuntur κολοφώνιοι: neenon κολοφωνίκια colophonia, adferri inde ſolita. Item κολοφώνια apud Heſych.

ΚΟΛΠΟΣ, ου, ὁ, ſinus gremium. Il. ζ, Πεῖδ' ἐπὶ κόλπου ἔβαλε' ἀγαπητὸν ἐόντα. Et ἐν κόλπῳ ἐδωκεν. Theocritus idyll. 21. τοῖς ἐν κόλποις ἐκάθευδον. quod & prouerbialiter dicitur. vide Eraſmum. Item aliquis ἐπὶ κόλπα ἐρᾷ, qui aliquid occulere vult. Item in Herm. In plurali numero οἱ κόλποι, ſitidem pro ſinu. Il. ι, ἀλλοῖς δ' ἐν κόλποις κόλπου. Κόλπος & in mamma eſt. Idem eſt quod ἄκκωμα. ſinus & laxa vberis regio, quæ & cognitor κόλπος. ſinus: ſignificat etiam dextram aut ſiniſtram veri partem, vt paſſim videtur apud Galen. lib. 14. de partium, in qua ſignificatione apud Callim. hymno in Delum. Item ſinus ſeu ſuccus lacteus, apud eundem Galen. lib. 12. de alimento. Item in Herm. In plurali numero οἱ κόλποι, ſitidem pro ſinu. Il. ι, ἀλλοῖς δ' ἐν κόλποις κόλπου. Κόλπος & in mamma eſt. Idem eſt quod ἄκκωμα. ſinus & laxa vberis regio, quæ & cognitor κόλπος. ſinus: ſignificat etiam dextram aut ſiniſtram veri partem, vt paſſim videtur apud Galen. lib. 14. de partium, in qua ſignificatione apud Callim. hymno in Delum. Item ſinus ſeu ſuccus lacteus, apud eundem Galen. lib. 12. de alimento. Item ſinus maris, ſiue ſinuoſum) ſunt loca vbi mare cauo quodam receſſu per duo promontoria contringitur, ab vna parte in pontũ flectens, ab altera in flexuoſos littorum anfractus ſe diffundens. Strabo lib. 5. Sic dicuntur etiam caui receſſus ſeu ſinus maris, apud Oppian. de venatione lib. 3. κολπικὸν Ρεῖα κόλπου ἐπιπλώουσα. Et κόλπον ἀρέσθαι, apud Nonnum. A ſimilitudine Euſtathius dici putat veſtrum ſinus, hoc eſt, (vt ipſe exponit) curuitatem ſeu cauitatem in veſte. Herodotus ὁ δὲ ἐς χεῖρα μέγαν, & κόλπον πολλῷ κρατικλεέστερος & cauitates. in Epigr. *Euſtath. κόλπος dictum ſcribit & τὸ ἀπὸ τοῦ αἰσσεῖν ἴσιος: alibi vero de ſinu maris. ἐκκλίνειν τοὺς κόλπους, dictum annotat πικρὸν τὸ οὐ σῶτὰ κλίνειν ἐπὶ τοὺς κόλπους.

Κολπόω, ῶ, ſinuoſus, Theophr. hiſt. pl. l. 1. c. 16.

Κολπόομαι, ſinus contraho: vnde κεκολπωμένος τὸν χιτῶνα οὐ δηλ. μυ. ἐκολπώσατο τὸν ἱμάτιον. item de ſinu velorum apud Lucianum, ἐκολπώσατο τὸν ἱστίον. item de ſinu maris apud Strab. lib. 5. ἐκολπώσατο ἡ θάλαττα, in ſinum cauant.

Κολπωτὸς, ἡ, ὁ, quod ſinuatum eſt, quod ſinuato volumine colligatur. Polluci eſt veſtis ſinuoſa qna in tragœdia reges induuntur.

Κολπωσις, εως, ἡ, ſinuatio, in ſinum collectio: ſpecialiter de ea ſinuatione qua vela in curuos ſinus obliquãtur vt venti flatibus patcãt: vnde metaph. κόλπωσις πτερῶν, deremigio & velificatione alarum qua infimis quaſi curuantur & obliquantur: apud Herodian. l. 1.

Κολπώδης, ες, ὁ, ἡ, ſinuatus. Plut. in apophth.

Κολπίας, idem quod κόλπωτὸς, ſinuatus. Æſchil.

Κολπίζω, ſinuo. Suid.

Compoſita.

Α'πολπόω, ſinuo, in ſinus excauo, ſinuoſis receſſibus cauo. Ariſtot. de mundo.

Ε'γκολπόω, in ſinus colligo, in ſinus conſtringo, ſinuoſis receſſibus coarcto. Ariſtot. de mundo.

Ε'γκολπίζω, in ſinũ recipio, vel in ſinu teneo. Philo de mũdo. Plut. de loquac. Item, in ſinu condo. Alciphr. epiſt. 19.

Ε'πικολπίδιον βεβφ, infans qui in ſinu geſtatur, vel in gremio tenetur, apud Porphyr.

Κατακολπίζω, in ſinum deflecto. Thuc. l. 8.

Κατακόλπισις, in ſinum receptio, apud Suid.

Πολύκολπος, plures ſinus habens: de vtero animantium multiparorum. Philotim.

Προκόλπιος, ὁ, ἡ, qui ante ſinum eſt. Προκόλπιον, ὁ, τὸ, anterior ſinus pars: anterior ſinus, vel prominentior pars in ſinu. Theophr.

Ὑποκόλπιος, qui ſub ſinu eſt, in ſinu latens. Theocr. idyll. 14. Α'λλός τις ἀλυκίοις ὑποκόλπιος. Et ὑποκόλπιον ὕδωρ, apud Nonn. Et ὑποκόλπιος ζέφυρος, gradius in ſinu latitans Heſiodus lib. 7. Proeopem dicitur & ὑποκολπίδιος. apud Herodian. ibid.

ΚΟΛΥΜΒΑ'Ω, ῶ, nato, vrinor. Exponitur etiam aquas ſubeo. Act. cap. 17. ἐκλιδοῦσί τε τὰς δυνάμεις κολυμβῶντες ἐπὶ πολὺ χωλίσαι, qui poſſent natare.

Κολυμβητὴς, οῦ, ὁ, natator, vrinator. Theophraſt. hiſt. pl. l. 4. c. 7. & Thuc. l. 4.

Κολυμβήθρα, ας, ἡ, locus vbi natare poſſumus aut nos mergere: piſcina, quacrum. Athen. l. 12. ex Diod. Sic.

Κολυμβὰς, άδος, ἡ, vrinatrix, natrix: de aue natrice, apud Athen. lib. 5. & dicitur de olea conditanea, in muria innatante, apud eundem l. 2. & 4.

Κόλυμβος, ὁ, vrinator. Item natatio. in Epigr. & apud Plut. in ſymp. ſeptem ſap. Acharn.

Κολυμβὶς, ίδος, ἡ, vrinatrix. auis quædam, de qua Ariſtot. hiſt. anim. l. 3. c. 3. & Athen. l. 9. Vtitur & Ariſtoph. in auib.

Compoſita.

Α'κολυμβος, imperitus nandi ſeu ſubeundi aquas. Strabo l. 6. Hom. Batrachom.

Α'ναπολυμβάω, emergo, vel ſupernato. Item tranſitiuè, emergens affero. Theoph. hiſt. pl. l. 4. c. 7.

Ε'ξαναπολυμβάω, (*decomp.*) emergo.

Ὑποκολυμβάω, ſeu natando aufugio & elabor. Thuc. l. 4.

Διαπολυμβάω, trano, tranſnato, tranſeo natandò. Poll. l. 7. c. 30.

Ε'πικολυμβάω, emergo, vel enato. Act. Apoſt. c. 27.

Εὐκόλυμβος, vrinandi peritus. ex Alciphr.

Καθυποκολυμβάω, nato, vrinor. καθυποκολυμβητὴς, qui aquas ſubit, vrinator. Ariſtot.

Σπορὰδοκολύμβησις, qui aquas ſubit, vt ſpongias petris adhærentes auellat & extrahat. Poll. l. 7. c. 30.

Συνκολυμβάω, ſimul nato, ſimul aquas ſubeo: vt de Ariſtippo, παρεκολάθησε τῆς νέας τριαίῃ ἐφίζοντι πτῶσι ἢ τινι αὐτῆς, καὶ ναυαγήσασι συνκολυμβήσαι, quæ etiam è naufragio vnà poſſent enatare.

ΚΟΛΥΤΕ'Α, ἡ, colytea: arbor quædam Idæa, diuerſa à κολυτέα, vt ſuſius docet Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 17.

ΚΟΛΧΙΚΟ'Ν, ῦ, ὁ, colchicum: herba quædam venenata, apud Nicand. in Alexiph, & Dioſc. l. 4. cap. 84. ſic dicta quòd in Colchorum regione maximè proueniat.

ΚΟΛΩΝΟ'Σ, τumulus, collis, locus editus: idque in campo plano Phino deuita Moſ. l. 2. ἐπὶ κολωνοῦ ἐ πλησίον μὲν ὠκοδόμησαν, conſenſo celeriter proximo tumulo. Herod. l. 1. ἐλθόντες ἵζουτο ἐπὶ τὸ κολωνὸ τοῦτο. Idem lib. 4. κολωνοὺς λίθων, rcerutus lapidum, ſeu tumulus è lapidibus ſtructus. Montium quoque vertices ſeu cacumina vocantur κολωνοὶ: vt apud Apoll. Arg. l. 1. ἐ Θρῄκιοι ἐπ' ἀρυτῆρι κολωνῷ Ὀλύμπου.

Κολώνη, ἡ, idemquod κολωνὸς. collis, tumulus, locus editus. Il. βιαίῳσεία κολώνη. Legitur & apud Athen. l. 13. Dicitur itidem de montium faſtigio, & vertice, apud Hom.

Compoſita.

Καλλικολώνη, q. d. pulcher collis ſeu tumulus: locus quidam amœniſſimus iuxta Simoentem amnem, diis ſacer. Il. υ.

Σκαλολω

τριηλλωτον, triplicem habens collem, apud Steph. & Strab.

Καλαμ, &c vide in Καλαμος.

KOMAROS, ου, ὁ, arbutus: arbor ex genere τῆ ἀειφύλλων. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 176 Aristoph. in Auib. σὺ τὰρ τὰ κομαρίνης καὶ τὰς κομαρους. Viuitur & masculine apud Athen. l. 3.

Κόμαρον, ου, τὸ, fructus arbuti, arbutum. Theocr. idyll. 8. ξεῖ μοι ἄπασα Α ψυλλομένη πεμπάσιαι δότι σκαπίδι ἐπιπλῆι.

Κομᾶν. vide in Κόμη.

KOMA'Ω, ῶ, F. ήσω, curo, curam gero. Od. ζ, τὸν μὲν γὰρ κομίσει. & Od. ρ, τ ἢ γυναῖκες ἀκηδέες ἢ κομέουσι. Sic & Od. α, ε. ω, & Il. β. ¶ Item nutrio, alo. Hesiod. in Erg. Ἐκ γὰρ κύπρε κομεῖσθε πόπαι, ἠδὲ πατὴρ περ. Item sè magna cum cura alentes.

Κομίζω, curo, curam gero idem quod κομάω, ex eoq; deriuatum: Od. ε, ὡς ἰμὲ νύμφη Ὠγυγίη ἐνὶ μεγάροις κομίζοι. & Od. σ κομέουσι ἢ Πηνελόπεια Sic Il. τὰ σωτῆρε ἐχθρὰ κομίζει. Apud Hesiod. exp. Fouco. Item summa cura nutrio. Od. υ, κίμεσα ἢ δὲ Α' φροδίτη ¶ Item porto, fero, veho. Il. γ κόμισσαν δ' ἐταῖροι ἑτοῖμα. Thuc. κομίζω ἐφὸς σε τῷ ἐπιτηδείῳ Sic & apud Aristid. Item apporto, affero, alueho. Plato li. 3. de rep. ἐξ ἄλλης πόλεως αὐτῇ κομίσασα. in eam aduehent. Item adduco, deduco. Soph. in Aiace, Κόμιζε τοῦ μοι παῖδα τ' ἐμὸν ἐς ὄψιν. Thuc. l. 2. αἱ ἢ λαβόντες ἐκόμισαν εἰς Λ' θήνας. Sic & apud Plat. in Phædro & in epist. Item effero: videtur etiam de sepulturam. Soph. in Aiace, ἐκ ἐκείνα ἐρεῖ τὰ ἢ ἔβαλες κομίζειν ὧδε, ἄλλος δ' ἔσται θάψ. Ita eus, εἰ σὺ ἐκ ἢ ἔσω κομίζειν εἶτ' ὦν. Item aufero, accepta aliqua re. Aporto. Ἀ κόμισαι ἀ δ' μόνυχας ἵππας. Item recipio, vel datum aut redditum accipio. Item recipio, edo: editur in his ide quibus sign. exempla vide in Κομοῦμαι. Item recipio, suscipio in domum mea. Thuc. l. 4. εἰς τὰν αὐτῶν πόλιν ἡμε σωτῆς ¶ Item meo, eo, cōfero seu recipio me. Eur. ἔξω κορίσσατε. Herod. κομίσας εἰς Σπάρτην, reuertus Spartā.

Κομίζομαι (pass.) curor, curam geritur: vel magna cura alor. Od. ἐ, ἐπεὶ σῦν κομιζόμενος γ' ἐδυνάμην. ¶ Item portor, feror, vehor. Synes. ἐφ' ὑμᾶς κακῶς πάντας ἢ πιμπήσειεν ἢ κομιδάσειεν. Sic & apud Herodot. & Thuc. 3. Item adueho, apporto, afferor: vt Diosc. ὄψη ἢ κομίζεται. Item eo, confero seu recipio me, reuertor. Thuc. l. . μὰς ἐκτέσασι ὦν ἢς εἰκὸς ἢ κομιδῶμαι, in quibus vt simile erat reuerturos. 2. Κομίζομαι (me tum) idem quod κομίζω curo, &c. Il. κομίσασθαι ὦ οἱ ὄλεθρον. ¶ Item apporto, adueho, &c. Plut. in Demetr. κομίζ ἀχ κεν' ὦ γαμ. Item effero, ad sepulturam videlicet, Ἴλιος ἦκα κε τοὶ κομίσαιμεν ἀμῦρ ἐς ὑμέτερα ἐκ τὰ οἰκία τὰ ἐμαυτῆ. Item datum aut redditum accipio. Andoc. θεὸν ἢ κομισαῖς ἀπορροφᾶ. Sic & apud Dem. p. 600. & apud Synes. κομίσασθαι ἐπιτολὴν, accipere literas. Sic dicitur κομίσασθαι χάριτας, καρπὸν, &c. consequi gratiam seu impetrare, obtinere: apud Dem. & Xen. Item recupero, restituitur mihi. Thuc. lib. 2. τὰς ναυᾶς κομίζεται, mortuos recipit. Sic & apud ipsum. & Dem. ¶ Item recipio me reuertor, Herod. ὀπίσω κομιζόμενος. tic & apud Thuc. & Plut.

Κόμιση, ης ἡ, ibus, commeatus. Hesych.

Κομιστὴς, οῦ ὁ, curator. Κομίστρια ἡ, curatrix. Item ἐμπολίκτρια. Hesych.

Κομιστὴρ, ῆρος ὁ, portator, baiulus: vel deductor.

Κόμιστρον, ου τὸ, præmium quod portatori datur. Poll.

Κομιστὸς, ἡ, ὸν, portatorius, vectorius: i. accōmodatus ad portandum seu vehendum. Harpocr. ex Hypar.

Κομιδὴ ἡ cura, curatio qua rei alicuius cura geritur. Il. ω. Od. φ, χ. & alibi apud Hom. Plerumque de cura victus qua quis bene curatur & tractatur. Philostr. in Heroic. ζῆν τὸ κομιδῇ λαμπρῶ καθ' ὃν τρόπον εἰκός. Interdum pro nutritione accipitur. Interdum dicitur de ipsa educatione vt apud Platon. de ven. l. 3. Οἵλου δὲ παῖδα κομιδὴ σὺ κήρωσι θελῴς Ἀΐδι ἔχειν. ¶ Item portatus, vectio, vectura. Il. θ, ἐπεὶ ἢ κομιδὴ ἦν ὀπίσω ἵππων τε θοάων. Synes. p. 55. ἐπιπόνου μοι τῆς ὁδοῦ κομιδῆς ἢ αἰσχροῦ τοῦ ἐν τῷ ἁμάξῃ. Sic & apud Plut. in sympt. sap. Item adductio, importatio. Demetr. (de elocut.) διὰ τὸ τῆς σίτου κομιδῆς συντομίαν λέγειν. Item apud Xen. κορτῶν κομιδὴ ἢ ὑγιῶν importatio. ¶ Item ἄπαξις, Suid. ex Polybio. ¶ Item recuperatio, & receptio alicuius rei. Suid. ex Herodot. & Aristot. ex Eudem. 2.

Κομιδῆ, (aduerbium) valdè, cum diligentia studiosè. Eust. Item profusè, omnino. Dem. contra Mid. μεμισηκότων, ὧν κομιδῆ. Sic apud Herodian. κομιδῆ νέος. admodum adolescentuli. Vitatur & Plato, Plut. Phil., &c.

Κόμη & κότμος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primum ex κομέω.

A'λοπεκόμος, ου ὁ, qui loci curam gerit & custos est: falsuarius. Poll.

A'λοπεκομικὸς, qui pertinet ad falsuarios. Idem.

Γεωζοκομεῖον, ου τὸ, locus in quo curantur senes, seu cura senum geritur, locus in quo senes aluntur.

Γεωκόμος, qui curat & alit aliquem in senectute, eique necessaria subministrat. Hesiod. in Theog. Κάτ' ἠπειροκόμοιο.

Γηροκομία ἡ, actio illa aliquem in senectute alendi.

Γηροκομικὸς, ἡ, ὸν, ad actionē illam pertinens. Et γηροκομίας, id est ἡ ultima pars quæ de senum valetudine tractat. Gal.

Ἐργοκόμιον, ου, alicuius curam in senectute gero. Greg. Naz. ἐργοκομικὰ τὰ τοῦ Ἐρμῆ ἔργα.

Ἠθικομεῖον, ου, τὸ, idem quod μεγαλοκομεῖον.

Γλωσσοκόμος, seu γλωττοκόμος, ου, ὁ, proprie est arcula seu theca qua citharam, gulis recondendis idonea. Exponitur etiam pium seu nidulum, apud Ioan. c. 12. Item loculamentum cauea apud Dionys. Longin. Item loculus in quo corpora functorum reponuntur. Theocr. hist. eccles. l. 3. Item omna quædam chirurgica curua & obuoluta facta ad similitudinem arcæ. femoribus & cruribus fractis accommodata: de qua Orib. in lib. de machin.

Γλωσσοκομεῖον, τὸν γλωττοκομεῖον, ligularum vasculum. Item arcula & scrinium scriptorium. Gal. Item machina quædam apud medicos ad fracta ossa accommodata: de qua Paulus Aegin. in 2. comment. εἰς τὸ ἐδεῖν ἀγμῶν. ¶ Capitur etiam pro corpore ipso dendo muliebri. in Epigr.

Ἐιροκόμος, ου, ὁ ἢ lanam tractans, vel excolens: proprie curans ea cui ea lanam tractandam occupatur. Il. γ.

Ἐλαιοκόμος, qui oliuas colit, oliuarum cultor.

Ἐλαιοκόμος, oliuas colo seu curo. Etym.

Ἐρτοκόμος, qui plantas educat & curat: hortulanus. Hesych.

Ἱεροκόμος, qui sacrorum curam gerit. Hesych.

Ἱπποκόμος, qui equos curat: equiso. Plut. in lib. an seni sit gerend. resp. & Xen. Hell. 2.

Κηποκόμος, hortorum curator: hortulanus. Hesych.

Λειτουργὸς, cui datum est negotium curandi leonum. Leonum. Oppian. l. 3. de venat.

Μελισσοκόμος, qui apes curat seu alit: apiarius.

Νοσοκόμος, qui ægrotos curo, vel ægrotis curandis præficitur.

Νοσοκομεῖον, ægrotos curo, vel ægrotis curandis præficitur.

Dieg. Laert. in Bione.

Νοσοκομία, ægrotus curor ab alio. Synes. ep. 67.

Νοσοκομία ἀρρότων curatio. Greg.

Νοσοκομεῖον, ου τὸ, locus in quo ægroti curantur: valetudinarium. Hieronym. in epist.

Νυμφοκόμος, quæ sponsam adornat: ἢ τὸν νυμφίον κόμα. Hesych. ap. Eur. in Iph. Aul. νυμφοκόμος χάμος.

Νυμφοκόμιον, nouam nuptam adorno. Eur.

Συνυμφοκόμος, (decomp.) quæ cum alia sponsam adornat. Eurip.

Οἰκονόμος, qui curat & adornat mulas mulio. Plut. in Ἀγησ. & alibi. Xen. Hell. 5. pro eodem scribitur & ἀρμοστὴς ὁρεινόμος. apud Hesych. Suid. vel ὁ ὀρεσκόμος, exp. ὁ ὄρη μελεδῶν.

Παιδοκόμος, qui puerorum curam agit & illis prospicit.

Παιδικτικὸς, puerorum seu liberorum curam gerit & prospicio, in Epigr.

Τραπεζοκόμος, qui mensam curat & instruit. Plut. sympos. l. 2. in Arrox. Vtitur & Athen. l. 1.

Τριχόμος, qui comæ curam impendit, capillorum studiosus. Ironicus. Hesych.

Τυροκόμιον, ου, τὸ, locus in quo curantur ea quæ ad caseum tinent. taberna casearia. Poll. l. 1. c. 12. & l. 7. c. 30.

Φυτοκόμος, seu φυτικόμος, plantas seu stirpes curans, earumque ad plantarum curam pertinent, apud Basil.

Φυτοκομία, seu φυτικομία, curo plantas, vel plantarum curam.

Ὡραιοκόμος, formæ exornandæ studiosus. Suid.

Composita ex κομίζω: ac primum significante curo.

A'γελαιοκομικὸς, ad armentorum curationem pertinens: λαοκομικὴ πίκρη. Plato in polit.

A'κόμιστος, ου, ὁ ἢ, neglectus, squalidus: cuius in rebus nullis nulla cura geritur. Nonn.

A'κομιστία, ας, ἡ, neglectus, incuria, i. curationis defectus. Ἀ, ἀ. Themist. ἐδὲν φιλίας.

A'νακομίζω, medelā adhibeo, conualescere facio, recreo. Hesych.

A'νακομίζομαι, recreor ex morbo, restituor sanitati. ἀσκαμμάτων ἐκ σώματος, apud Galen. corpora quæ ex asse conualuére.

Ἐπικομίζω, curo, procuro. Laert. ex testam. Arist.

Εὐκόμιστος, qui bene curatus est aut curatur.

Εὐκομιδὴς, ὁ, ὸν ἢ bene curatus, bene tractatus. Hesych.

Composita ex κομίζομαι porto, &c.

A'ναφορὰ, refero. Xen. ἀσκομίσαντες ἐς τὰ ἐπὶ θαλάττῃ χεῤῥόνησον σωθῆναι ἐς τὰ ναῦ. Apud Herodian. exp. Deporto.

A'ναφορικὸς, (actiua significatione) refero, reporto. Item subucho, furtim importo. Xen. anab. 4. ἐπ' οἷς ἢ σῖτον ἐκ πόλεως ἀσκαπτόμενον ἐμβιοι. Item recipio, recuperor, reuertor, accipio. Plut. in Thes. ἀσκαπτομένοις τοῖς Θησέως τοῦ γένους. ¶ Item neutraliter, redeo, reuertor, reuchor. (passiua significatione) referor, reportor, reuchor. Item publ. μόνον μόνον φορεῖσθαι ἀσκαπτόμενος, ἐ prælio relatus: fer-

A'νακομιδὴ, relatio, reportatio. item recuperatio, receptio. Demosth. pro corona. item reditus. Plut. item delatio mortuorum ex vno sepulchro in aliud. schol. Aeschyl. in trag. Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβαις.

Decomp. Ἐπανακομίζω, refero.

Διακομίζομαι, vicissim recipio.

Διακομιδὴ, vicissim reporto, reciprocatio. Item portatio, deporto, porto. Hoc. λειτουργοῦσι ἀπεκόμισαν ἐκ ἐπὶ τὸ πόλιν μὴ ἀναπαυτῶν ἐκ ἐμοῦ. Arist. Oecon. 2. κόσμον εἰς ἐκ ἐπὶ τὸ πόλιν μὴ ἀναπαυτῶν ἐκ ἐμοῦ. Arist. Oecon. 2. κόσμον εἰς ἐκ ἐπὶ τὸ πόλιν μὴ ἀναπαυτῶν ἐκ ἐμοῦ. Item deporto (sicut dicitur deporto epistolas, aut exercitum. Xenoph. paed. 7. ἐκ συφῶν ὅτις δύνοιμεθ' ἂν ἐκ αὐτὴ ἐξέλθῃ. Idem Hellen. 5. ἀπεκόμισε τοὺς πάντας μεθ' ἑαυτῶν ἐκ τὸ φρουρίου.

A'πακομίζομαι, asportor, portor. Item referor: vel me refero, me recipio: vt ἀπεκομίσθησαν ἐπ' οἴκου.

A'πακομιδὴ, asportatio, deportatio. Item reditus: schol. Thu.

Διακομίζω, transporto, transueho, porrando seu vehendo trajicio. Thuc. l. 3. Διακομίζει ὑπὸ τῶν σκοπῶν ἐς Ἡραίης νῆσον. Polyb. πεζοὺς διακομίσαι τοὺς ἀνθρώπους, summa cum audacia milites transferunt. Item perfero: (nimirum sicut tabellarius perfert literas dicitur.) Herodian. l. 4. Ταῦτα τὰ ῥηθησόμενα διέδοσαν ἐς Λεγεωνίους. Sic Syn. epist. 133. Ταῦτῶν γράμματα τῶν ἐπιστολῶν ἔστω αἴρειν Διακομίσων.

Διακομιδὴ, transportor, transueho: item transeo, commeo nauibus. Thuc. l. 1. εἰς τὸν Ἡπειρῶν λαοὺς δεκομένους ἐθνῶν. Item actiuè, transueho, transporto, traduco. Thuc. lib. 4. τὸς νεῶς διακομίζοντας.

Διακομιστὴς, qui aliquid trāsportat seu transhuit, vel qui aliquid transportando traijcit. Synes. ep. 141. Dicitur & de tabellario literas ad alium perferente.

Διακομιδὴ, transportatio, traductio seu traiectio quæ vehendo portandóve fit. Thuc. l. 3. & Synes.

Ἐκκομίζω, egrè seponitur.

Εἰσκομίζω, siue εἰσκομίζω, importo, inueho, introduco. Xen. paed. 1. ἐκ ἐς ἀπορίαν ἐκ τὰ βιοτεύματα, ἐδὲ ἐς τὸ πάντα ἐκ ἐσκομίζοντα. Sic Syn. epist. 133. Ἐκ ἐσκομίζοντα ἐδὲ ἐς τὸ ἐπιστολὴ ἔστω αἴρειν Διακομίσων.

Ἐσκομιστὴς, importor, inuehor, intro feror seu ducor. Item actiuè pro εἰσκομίζω. Thuc. lib. 1. ἰστιοπλοῦντο ἐς ἰχθυοκομοῦντο ἀπίδιον. (Thuc. lib. 7.

Εἰσκομιδὴ, siue εἰσκομιδὴ, importatio, inuectio siue inuectus. Item exporto, cueho, effero. Item subduco, subtraho, interdum & eripio. Herodot. ὀκκομίσασθαι ἐμωυτὸν κ' ἐκ ἐθέλοντα. me vnà cum pecuniis subduceris. Sic dicitur ὀκκομίσασθαι τῶν ἀνθρώπων, subtrahere aliquem è periculis.

Ἐκκομιδὴ, exportatio, euectio, elatio: specialiter funeris elatio, exequiæ. Greg. & apud Lucill. l. 2. Epigr.

Ἐκκομιδὴ, idem exportatio. Strabo.

Decomp. Περικομίζω, antè exporto, prius cueho, seu effero. Plut. in Timol.

Συγκομίζω, q. d. simul exporto, simul perfero, simul sustineo. Eur. in Oreste. ἢ ζῆν δ' ἐὸν τὸν τῶν ὁμαιμόνων κακὸν συμπεκομίζειν. clàm exporto, clanculum effero. (μεζειν.

Συλλέγω, curo, procuro. Laert. ex testamento Aristot. Item apporto, adueho.

Συμπορίζω, deporto, deueho. Thuc. l. 6. ὡς ἂν τὸν τε κρεπόμενον τῷ συμβάσει. Sic & apud Demosth. Item defero. Synes. Κρεπικομίζειν ἐκ ταῦτ' τὰ δέοντα. Sic κρεπικομίζειν ταῦτ, nauē appellere aliquò apud Dem. Exponitur etiā reporto, apud Æsch. in orat. de malè gesta legat. Ἰτὲ cōporto. conueho. Herodian. l. 8. Τοῦτο ἐκ ἐπεκομίσθη, deportatio, comportatio. Thuc.

Συμπορίζω, transuehor, transporto. Herodian. lib. 1. τὸ ἄζαλμα τὸν ἐπὶ τὸ βασιλέως αὐλὸν μεταλλίσαν.

Συμπορίζομαι, transuehor. Polyb. (Schol. Thuc.

Συμπομπεύω, (decomp.) transportatu traductúque facilis. Item deduco, comitor. Aristot. Item refero. Item deporto, importo, conueho. Xen. Hell. 5. & Plut. Item affero. Plut. ἐδὲ πάντα γὰρ ἐκ ἐθύσαμεν ἐκ μικρὰ ἐπεκόμιζεν ἐξωθεν. Item porto, fero: vnde παρακομίζειν τὸ ὅπλα ἢ Κύρου, arma contra Cæsarem ferre. Plut. in Oth.

Παρακομίζω, præteruehor. Thuc. l. 6. παρακομίζοντο τῶν ἀσκαμμάτων ἐς σωμάτων, apud Galen. corpora quæ ex asse conualuére.

Παρακομιδὴ, præteruectio. item aduectio & aduentus. item comportatio. Polyb.

Decomp. Διαπεκομίσας, qui difficulter vehitur equo vel gestatur, qui difficulter viam facit. Plut. Apud Polyb. πλοῦς ἢ διαπεκομίσας, nauigatio longa & in qua difficulter præteruehi possis.

Προσκομιδὴ, aduectio seu comportatu facilis.

Προσκομίζω, conueho. Ἀ κομιδὴ ζόμενοι, circumuehor. Thuc. l. 4. Προσκομίζω, prafero, i. antè fero. item effero, scilicet funus. Greg.

Ὑποκομίζω, exhibeo, vt Ἀ κομιζὸ τὰς λόγους. in Pand.

Ὑποκομιδὴ, exhibitio. in Pand.

Συμπορίζω, apporto, affero. Herodi. Ἀ κομίζοντ πάντ' τὸν σιτία τῶν ὑπηκόων. item adueho, adduco, seu veho ad. Thuc. lib. 1. πὰ ἀδύνατα ἐκ ἐπεξῆσαν, ὅτε ἀ κομισόμενοι τὰ Σύβοτα.

πρόσκομίζομαι, vehor ad Plut. in Pericle, πρόσκομίζεται ἀδὲ τὰ ἔργα. Item actiuè, aduehо. Thuc. l. 1.

πρόσκομιδὴ, aduectio ἀσαφορά. Hesych.

Συγκομίζω, conueho, comporto, Greg. ἀσεῖχε ἢ ὅτε καιρὸς ἢ συγκομίζεσθαι. Sic & apud Xen. & Phil. de vita M. lib. 3. Item vno porto, simul fero aut duco: vnde apud Xen. paed. 8. (voce media) τὰς τε ἐσπόρους τὰς ἢ ἐλαίας σωκομίσασθαι ἀδὲς αὐτὸς, vndique collectos ducebat secum. Item συγκομίζομαι νεκρὸν, compono mortuum ad sepulturam. Soph. in Aiace.

Συγκομίζομαι, comportor, conuehor. Xen. in Cyneg. Item actiuè, comporto, conueho. Idem Paed. 1. & apud Luc.

Συγκομιστήρια, τὰ, festa quibus in frugum comportatione sacra fiebant. Hesych. Eadem sunt Θαλύσια appellata à quibusdam, teste Eust.

Συγκομιστὸς, ἡ, ὸν, comportatus: vt συγκομιστὰ δεῖπνα, cœnæ collatitiæ, apud Athen. & συγκομιστὴ ῥυτίνη. retina locularis quæ in loculis comportabatur, Pallad. Et συγκομιστὸς ἄρτος, panis qui ex omnibus farinæ suæ partibus citra detractionem constat. Gal. ad Glauc. l. 2. & Athen. l. 3.

συγκομιδὴ, siue ξυγκομιδὴ, comportatio: plerunque frugum comportatio & collectio. Thuc. l. 3. Ἰσοσκ. in Areop. Dicitur & de compositione eorum quæ ad sepulturam defuncti cadaueris pertinent. Schol. Aeschyl.

Decomp. A'συγκόμιστος, qui comportatus seu collectus non est. Xen.

Τ'ακκολουθέω, supercomporto, superueho. Strab.

KO'MH, ης ἡ, coma, compta cæsaries & curiosiùs culta (ἀ κομία, vt Artemidorus docet. Eust. verò à κοσμεῖν derivat.) Plut. in Apophth. τὰς δὲ κομὰς τῶν κόμων δύσχεῤῥες ποιεῖν, τὰς ἐυσχερὲς φαβερωτέρας. Il. α. & apud Luc. ξανθὴν κόμην. Apud Xen. Paed. 1. κόμην ἀσθετε, comæ apposititiæ. Apud Athen. l. 9. κόμας φέρειν, nutrire comam. Et κόμην ἀξικνεῖσθαι. apud Il. in Erobl. Rom. apud Paulan. in Att. ἀσαὶ δ' ἐξῆλθ' ὑπὸ πυρὸς τῶν κόμων ἰλαφῆς. Theoph. de caus. pl. l. 3. c. 8. οἷ τε ἐγίζει πρὸς ἥλιον ἢ ἢ κόμη. Item quæ herbis: vt κόμη ἢ ἀψινθίου, absinthij coma, seu cacumen, seu caput. Diosc. l. 4. c. 165. ¶ Est etiam herbæ nomen, quæ alio nomine πεντεφύλλον appellatur. vide Theophrast. pl. l. 7. c. 7. & Plin. l. 27. c. 13.

Κομάω, ῶ, F. ήσω. comatus sum, comam nutrio. Aristot. Rhet. 1. ἐν Λακεδαίμονι κομᾶν καλόν. Plut. in Apophth. Ἀνάξιππος ὁ Λακεδαιμόνιος εἰπόντος τὸν πολίτην κομᾶν. Et cum accusat, vt apud Herod. κομῶντας ἐπὶ κεφαλαῖ. Sic & apud Xen. in symp. ipse etiam τρέφεσθαι dicuntur κομᾶν. apud Philostr. epist. 25. ἐπὶ γὰ dicitur κομᾶσαι φυτῆς πεπονθὸς πάθος, apud Arist. de mūdo. Sic apud Chrysost. ἐμπεπλεγμένοι τοῖς φύλοις κομῶσαι. ¶ Item effero me, & quasi cæsariei nomine glorior & iactito me. Aristoph. in Pluto, Μέγας ἢ Θεσσαλὸς ὑπὲ Δῆ τὸν κομᾷ. Luc. in Nigr. πῶ ἢ μὴ τὸν ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ κομᾷς;

Κομήτης, ου, ὁ, comans, comatus, crinitus. Syn. & Suid. Οὐδεὶς κομήτης ὡς ὁ φιλύστατος. Sic & apud Athen. l. 12. Dicitur & λεμὼν κομήτης, apud Eurip. in Hippol & ἀστὴρ κομήτης, apud Philostr. ep. 25. Plerunq; tamen, absolutè dicitur κομήτης, pro ἀστὴρ κομήτης, stella comans seu crinita, vel cincinnata. Arist. de mundo. ¶ Sic etiam dicitur τριθυμαλλὺς κομηλίας, quòd in eius cacuminibus coma iuncea nascatur. Diosc. l. 4. c. 165.

Κομῶν. (apud poetas) idem quod κομάω, quum neutraliter ponitur. Opp. l. 3. de venat. Καὶ χθόνιον ἐκάστοτε ἢ ἐπεὶ κορώνοιο ἔθειραι, vtrinque luxuriant iubæ.

Κομητὴς, ου, ὁ, comæ exornandæ artifex. Κομάτειον, fœminæ comarum exornatrix. Poll.

Composita. (epith.

A'βρόκομος, ου, ὁ, qui molli, delicata seu culta coma est Bacchi A'βρόκομον, molli coma sum, delicata cæsarie sum. Hesych.

A'κομος, ου ὁ ἢ, qui comatus nō est, cui cæsaries nulla est. Poll.

A'κομία ἡ, comæ seu cæsariei defectus.

A'κρόκομος, qui copiosiore est capillo. Il. ν. A'πρόκομος, idē Herod.

A'μφίκομος, circumcirca seu vndiq; comans, latè comans. Il ε.

A'πόκομος, comis nudo, tondeo. Luc. in Lexiph.

Αὐτόκομος, ipse per se comatus, vel sua sponte comatus. Arifoph.

A'φρόκομος, spumantes capillos habens, vel spumans in capillis, Musæus. (in Epigr.

Δενδρόκομος, arboribus cōptus & ornatus. Aristoph. in Nub. &

Εὐθυόκομος, qui rubeis est comis: sic cognominata est quædam mali punici species, teste Plin. l. 13. c. 19.

Εὔκομος, siue δίκομος, bene comatus vel pulchrè, qui eleganti cæsarie est. Pro quo poeticè dicitur ἠύκομος, passim apud Hom. & alios poetas.

Ἱπποκόμος. ex comis seu setis equinis constans, aut comans setis equinis. Il. π, &, ν, & apud Theocr. idyll. 23.

Καλλίκομος, qui pulchra coma est, eleganti cæsarie præditus, pulchrè comatus. Hesiod. in Erg.

Καρηκομόων, ὥντος, caput comatum habeo: vnde καρηκομόωντες ὄχμοι, passim apud Hom.

Κατάκομος, qui disiecta coma est: vel pui densa coma est. Poll.

Κατηγ

Κάβδ επτοκόμης, quæ pexis comis seu capillis est. Hesych.

Κειρόμενος, ὁ, qui comam totondit, cui tonsa est coma, seu rasa, tonsus.

Decomp. Ἀκειρόκομος, qui comam non totondit, intonsus. Epitheta est Apollinis, item Bacchi.

Ἀκειρεκόμης & ἀκερσεκόμης, (Doricè.) pro eodem dicuntur, vt Il. Ψ & hymno in Apol. [tur. Eust.

Κηπόκομος, apud comicos, qui tonsuræ quodam genere tonde-

Κισσοκόμης, hedera comans. i. hederacea fronde redimitus. Hom. hymno in Bacchum.

Λευκόκομος, qui candida est coma, albente præditus coma. Plin. l. 13. c. 19.

Μελανόκομος & μελανοκόμης, qui nigra coma est.

Ξανθόκομος & ξανθοκόμης, qui flava cæsarie est. Theocr. idyll. 17.

Ὀπισθόκομος, siue ὀπισθοκόμης, qui à tergo comatus est, seu qui rata aut calua fronte est, qui est occipite comato: aut comas à tergo reflexas habens. Herodot.

παρακόμης vocabant comici τὰς κομήτας, comantes seu comatos. Poll.

περίκομος, circumcirca seu in orbem comatus. Theophr. hist. pl.

πολύκομος, abundè comans. Oppian. l. 3. c. 9.

πολύκομος, cui multa coma est, cui spissa est cæsaries, comosus. Dioscor. l. 3. c. 965.

σκηπόμων, anterior coma. schol. Hom. Item coma quæ alterius loco apponitur siue circumponitur. Poll. l. 2.

συρίκομος, qui rutila coma est seu fulua.

Στραβαλεκόμης, qui crispa coma est. Hesych.

Στραβαλοκομᾶν, crispa coma sum. Idem.

Σφριγκόντριχες κόμαι dicuntur ab Aristoph. homines voluptarij, qui comam nutriūt, & digitos ad vngues vsq; annulis onerant.

Υλόκομος, fyluis seu arboribus comans, seu arboribus fyluosus. Eurip. & in Epigr.

Ὑψίκομος, altè comatus: epitheton quercus, apud Hom. *Il.* Ψ. & Hesiod. in Erg.

Χρυσόκομος, cui aurea coma est, seu aurei coloris cæsariem habens, auricomus. Hesiod. in Theog. Pro eodem dicitur χρυσοκόμης, apud Athen. l. 13. & χρυσοκόμης, apud Aristot. rhet. l. 3. & Eust.

Χρυσοκομίω, rurceas comas habeo, aurei coloris cæsariem mihi est. Achilles Tat. lib. 3.

Χρυσοκόμη, fruticis seu herbæ nomen est, sic dictæ, quòd sit comantibus fulgore auri corymbis, vide Dioscor. l. 4. c. 55.

Χλοόκομος, πόα, ὁ, corona viridem habens comam, apud Eurip. in Iphig. Aul.

Κομίζω, &c. vide in Κομέω. Κόμμι, &c. vide in Κόπτω.

KO'MMI, gummi: nomen exoticum à Græcis vsurpatum. Est autem lacryma arborum quarundam congelata in ipsarum truncis. Multa sunt eius genera: sed quum simpliciter κόμμι dicitur, intelligitur id quod ex acacia spina prouenit, quod & gummi arabicum appellatur. vide Dioscor. l. 1. Apud Herodot. τὸ κόμμι ὑποτρέφειν. gummi sublinere.

Κομμώδης, gummosus, gummi referens. Aristot. Κομμιδώδης, idem, apud Theophr. de cauf. pl. l. 5. c. 13.

Κομμίζω, gummi speciem præbere, apud Dioscor.

Κόμμωσις, gummosito. Item lenocinium. Vide in κόμμι.

KO'MMO Σ, ὠδ, ornatus nimis accuratus & superuacaneus: seu nitor fucatus & adscitius, fucus, mangonium. (*παρὰ τὸ κομᾶν τὸ κομασκάζειν. ficus & κόμη. Pollux à κόμη deriuat, atq; id ex vno μ scribit ac κομμῶσι esse vult comæ ornandæ & fucandæ artifices. Apud Suid. κομμὸς, esse dicitur ὁ κεκοσμημένων περῶν κόσμος) sæpe apud Galen. itidemque apud Plat. ¶ Κομμώσης, planctus, plangor. apud Suid. μετὰ κομμοῦ καὶ ὀλολυγῆς, cum plangore & eiulatu. Item peculiaris quædam quarundam tragœdiarum pars. Aristot. de arte poet. Κομμὸς δὲ θρῆνός ἐστι κοινὸς ἀπὸ σκηνῆς, fletus lamentumq; commune chori & ab scena: quum histriones ipsi & qui chorum conficiunt, in aliquo aduerso casu lugendo congregantur. * In hac significatione à κόπτω deducitur: quienim graui dolore aliquo premuntur, frontem femurq; ferire consueuerunt.

κομμόω, ornatum accuratum ac superuacaneum adhibeo, fuco. Hesych.

Κόμμωμα, τὸ, idē quod κομμὸς: vel id quod ad corpus mangonizandum adhibetur, quod vultus comandi & fucandi causa applicatur. κομμώματα dixit Lucian. τὰ κομμωτικά, cultum muliebrem.

Κόμμωσις, ἡ, ornatus corporis & cultus superuacaneus, lenocinium & corporis mangonium. Athen. l. 13. Apiariis autem flue mellariis, gummitio, à κόμμι.

Κομμωτὴς, οὖ, ὁ, qui fuco & mangoniis ac superuacaneo cultu in corpore ornando vtitur: mango. Plutarc. κομμώτρια. ας, ἡ, mango, ornatrix. Plat. polit. 2. Κομμώτριον, τὸ. apud Poll. ex Themoph. Aristoph. videt accipi pro calamistro, i. acu maiore quā calefacta & adhibita frōti, intorquet capillos, seu pro alio aliquo instrumento aut medicamēto quo ctiles

Κομμωτικὸς, ἡ, ὸν, aptus ad formæ lenocinia, quo fumat cinari pollumus: vel specialius, ad comptum, seu cultum nalem comparatus: vt κομμωτικὰ medicamenta apud cos dicuntur pigmenta & fucus, quibus mulieres fucant lenocinantur. vt vitia naturæ artificio celent. Et ἰατρικὴ μέρος, pars medicinæ ea quæ circa hæc fornacinia versatur. Gal. l. 1. de loc. aff. & Κομμωτικὸν, ὑπηρετικὸν ria ars, ars fucatrix & lenocinij aptadi. Plato. Hinc sumpta metaphora rhetores dicunt κομμωτικῶς & λόγων, lenocinij plenum, apud Hermog.

Κομμωτικῶς, compitè. Hermog.

Κόμμωτίζω, curiosiōs orno.

KO'MΠΟΣ, ὁ, crepitus: p. oprie apr. dens ex ac causa (ἀπὸ τοῦ Il. Α' μετὰ δ' ἦ τ' αἰσσουσα ὑπὸ δὲ τε κῶπαι ἐδέχοντο. Item sonitus qui a saltantibus pede terr. m. Od. ϕ. πολὺς δέ τε κόμπος ὀρώρει. Sunt & pua Eurip. in Rh. sus, sonitus ex tintinnabulis. de verborum ampullis seu inani verborum crepitu grandiloquentia, iactation. seu iactantia. Aeschin. Ctesiph. ἀφιλὸν τὸν κόμπον καὶ πάνυ ἀλαζονικὸν ἡ Thucyd. l. 1. πάλαι τε τὰ τῶν μᾶλλον κατὰ λόγου ἀκρόασιν ἤρθη, diuitiis magis vtuntur ad opportunitatem rerum darum quàm verborum ostentatione & iactatione. Soph. in Aiace, κόμπος πάρεστι, exp. gloriari licet.

Κομπάδης, ὁ, ἡ, iactator iactabundus. Eurip. in Themiss. ἀνὴρ ἀνοσιώτατος καὶ κομπάδης ἀνήρ. Item κομπώδης λόγος. Etym. oriatur iactabund., iactantiæ & inflatæ ingenij.

Κομπαδής, ὁ, ἡ, ὁ, iactans, iuu iactabundus. Thucyd. Eu πάδες, iactantia seu iactatio sui.

Κομπαδῶς, iactanter, iactabundè.

Κομπάζω, crepito, strepitum edo qualem aper acuens seu ca dentes. Item generaliter, sonitum edo. Il. μ. Ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν ἐπὶ ἡσται φαεινὸς Ἀγήνωρ Θαλερῷ ἔμπλην. Dicitur etiam de sonitu: ut Eust. Item crepo, & verborum ampulla vana grandiloquentia seu iactantia verborum vtor. Eurip. rat. dixit, fulcos & vincta crepat mera. Sophin Aiac. Τ ἀλ' ἐκόμπαζε μῦθον. Eurip. in Orest. δεῖσαι δ' ἐγὼ δὲ τοῦτ' ἐπαυσα τὸν λόγον.

Κομπάσμα, iactanter aliquid dico. Thuc. lib. 6.

Κομπαστὴς, ὁ, iactans seu, iactabundus, idem quod κομπάζων.

Κομπάζω, Ἐ. ἀσω, idem quod κομπάζω. Soph. in Aiace, Μὴ πατρὸς ἀσωτὸν εἰ λάβοις, nagnoperè te iactitaris. Plo Θῶτα τ', ἐφυσᾶ κομπάσαντες, molenter & fastuosè dicens.

Κόμπασμα, τὸ, id ipsum in quo nos iactamus. seu in eff. imus & gloriamur. Greg. contra Iulianum.

Κομπασμὸς, ὁ, ἡ, iactatio, iactantia: vel elatio, insolentia bo um. Plut

Κομπαστὴς, οῦ, ὁ, tractator: idem quod κομπάζων. schol. Eurip.

Κομπαστικῶς, iactabundè more eorum qui sese iactant

Composita.

Αἱθαλοκομπάζω, fumi instar vana iactantia. Suid.

Ἄκομπος, alienus à iactantia & ostentatione.

Ἀκόμπαστος, idem. Aeschyl.

Ἀποκομπάζω, tolentius me efferо vel me iacto. in

Βαυκοκομπάζω, fastuosus, Pind.

Δημόκομπος, qui se iactat ad populum. Suid.

Ἐγκομπάω, iactito me inter. Plut. de Deo Socr.

Ἐκκομπάζω, efferor, insolesco. Soph.

Ἐπικομπάω, iactito, ostento. Thuc. l. 4. & 8.

Ἐπικομπάζω, idem: iactabundis verbis præsice & basil. Item iactabundis verbis addo. Plut. in Camillo.

Εὔκομπος, compositus.

Κερμοκομπέω, qui verbis præruptis & arduis gloriam

Μελίκομπος, dulcedine gloriæ, qui mellito sono gloriam

Περικομπάω, circumquaque iacto. Thuc. l. 6.

Προκομπάζω, qui promissa sua prodit, qui fruſtra & in aliquid promittit, qui suis promissis non stat. Eust. & Sud

Στροφίκομπος, seu τροφόκομπος, dicitur de gallinaceo idem de cotornice. A isoph. in auibus.

Ὑπέρκομπος, supra modum iactabundus, iactator, supra gloriosus. plut. in Themist.

Ὑπερκόμπαστος, supra modum iactanter, seu iactabund

Ὑψίκομπος, elatus, iactator, qui iactando sese effert, supe

Ὑψικομπέω, superbè, arroganter, nimium se efferendo. Soph. in Aiace.

Φιλοκομπία, iactationis amans; qui sese iactare amat & d

Φιλοκομπέω, iactationum amans sum, iactitare & d amo. Suid.

Ψολοκομπία, fumosa iactantia: vana inanis. Aristoph. in

Ψολοκομπίας, fumidus iactator, vanus & leuis. Hesych.

KO'MΨΟΣ, ὁ, scitus, elegans, bellus, venustus. Aristoph. vesp. ἐπὶ τοῦ κομψοῦ, & κομψὸς ἐπὶ τῶν σοφῶν: Athen. l. 14. τοῦ δ' ἀνδρὸς κομψὸς ἦν ὁ τεχνήμων. Item lepidus, facetus, nus, festiuus. Aristoph. in Nub. οἷον κομψὸν τὸ σκεῦος.

ericle, κομψὸς ἐφαίνεθ' ὑπὸ λίχνου. Sic & apud Aristot. Pol. 5. ἦ τοι loquacolus, garrulus. schol. Soph. ¶ Item vafer, ius. Aristoph. in Auib. Μὴ ἐγὼ νόημα κομψότερον ἄνευρε πω. lem qui plenus est iactantiæ & superbiæ. Deriuari dicinotatur, annotatu que, si dicatur, ἐπὶ παιδίου κομψὸν ificare ὁ κομψὸς & διεκφυδρὸς τῇ διανοίᾳ (sicut Erotiasus quoque κομψὸν apud Eurip. pro φρόνιμον accipi tradit) sin ἐπὶ τῶν ἐπιπλάστως, dici κομψὸν παιδίον ἢ ὑπόκριτὴν εἶναι, veluti ὑπο

ὸς ὑποκριτής.

ic. eleganter, lepidè, festiuè. Aristot. polit. 4.

ἐπιτηδεύω. elegantia, lepor, festiuitas. Exp. & argutia, sub- Plat. epist. 10.

ἐπτικὸς, ἡ, ὸν, festiuus, facetus, non festiuus. Plut. de e- ducatione puerorum. Ἐγὼ δ' ἀκούσομαι εἰς ἄγκυλον δέσας λόγον. item nihil, ἀπλοῦς. apud Suidam, item simplex, non astutus.

ἀστείως, inelegans, illepidè. Plet. ibid.

ἀστεύομαι, scitè & eleganter dicere. Basil.

ἀστεϊσμὸς, perelegā, perbellus, admodum scitus, vel festiuus. ἀστεϊστὴς, elegans, facetus. Hesych.

ΟΝΑΒΟΣ, ὁ, sonitus, strepitus. Od. πῶϊφαρ ἦ κακὸς κύματος κρ ἀκτὴν ἐσέβη ἐπιβρίσας πολὺς δ' ἄρα οἱ ῥόμβος ἐγένετο ἀμφὶ ἑαυτῷ, resonat, sonitum reddo. Iliad. β, ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν ἐκεχάδησαν ἐπὶ τοῖσιν ἔπι τὸν Α' ἀχαιῶν.

ἐκβοάω, cum sonitu. Epigr.

ἐκβοή, idem. Od. ἀπὸ δ' ἦ δοῦπος Σμερδαλέον κονάβιζε.

ΟΝΑΞ, Hesych. dicit esse poculum barbaricum, apud Athen. l. 11. ἐκπώ σ' ἐγχέσπεδ' ἐς κυμβίον. Nicomarchus Persicum esse poculum scribit. Athenæus Asiaticum, decem cotylarum capax. Pancrates σπόνδυλον ὀκτακότυλον ἀρχαῖόν Νέκταρ

ΟΝΑΥΛΟΣ, ὁ, digiti articulus & iunctura: seu nodus & curvatura qua digitus flectitur: seu tuber in digitorum iunctuquis. Aristot. l. 1. de an. κῶλυλοι vocari scribit τὰ τῶν δακτύλων κυκλώματα. ¶ Frequenter etiam accipitur pro digitis in condylos contractis, seu pugno: vel ictu quo perimus aliquem digitis ita compressis. Demoſt. contra Midiam, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐκ πυγμῆς. quum pugnis & in malam cædit. Plut. in Alcibiade, ἐκόνδυλον. in eodē κονδύλῳ κρατοῦντα ὁμοῦ. Sic apud Aristoph. ἓν ὑπὸ τοῦτο εἶναι τὸν κόνδυλον τοῦτο ὃ δὴ λ. si vnū petat, pugnos ei ingere. κονδύλοις λακτίζειν, apud Dem. accipere seu pati pugnos. κόνδυλος dicitur etiam iunctura in brachio & humero, vel tuber & nodus in eorum iunctura extans. Poll. l. 2. Galenus; commentario 1. in lib. Hippocr. ἀπὸ ἀγκώνων, à quibusdam κῶλυλοι vocari scribit τῶν κιφαλῶν τῶ βραχίονος.

ὀνδυλόω, ὁ, ἡ, nodos & tubera in digitorum iuncturis & curvaturis extantia repræsen ansur. κονδυλώδεις δακτύλους, in vertebris cernicis, apud Gal. in lib. de ossibus.

ὀνδυλίζω, digitis in cōdylos contractis verbero, pugnum impego, pugno cædo. apud Suid. ὁ ἦ Ἡρακλῆς πύξ δὲ τέτρα κονδυλίσας ἀπάντων.

ὀνδύλιον, pugnus cædor. Laërt. in Socr.

ὀνδυλισμὸς, plaga pugno incussa, vel ictus pugno factus.

ὀνδυλόομαι, intumesco, exrubero instar nodorum & tuberum in iuncturis digitorum. Hesych.

ὀνδύλωμα, tuber quale est nodorum in iuncturis digitorum. Hierocl. in hippiatr.

ὀνδυλος, tuber, vibex. schol. Aristoph.

Composita.

Δικονδύλου ἦ, duos nodos seu duo tubera habens. Aristot. hist. an. l. 1. c. 15.

Ἐγκονδυλισμὸς, idem quod κονδυλισμὸς. Aeschin. contra Ctesiph.

Ἐκκονδυλόομαι, dicuntur tubera in ea digiti iunctura quæ vicina est operculario. Poll.

Ἐπικονδύλωμα, num nodum seu tuber habens. Aristot. histor. an. l. 1. c. 15.

Περικονδυλώματα, dicuntur tubera & nodi in ea digiti curvatura & undura quæ vngui vicina est. Auct Ephes.

Πολυκονδυλώδης, sordidus, valdè parcus: ducto nomine ab iis qui- sordes in vnguibus residēt, nec tantilli sumptus facere volunt, vt confert dent numulum qui eos reputget. Suid.

Τριακονδυλοφόρος, ternas in digitis iuncturas & curvaturas habens, & ternos in eis nodos & tubera extantia.

ΚΟΝΕΩ, festino, propero, curro. Hesych. item operor, eidem

Hesych. Item ministro, famulor. * Eustath. annotat. veteres exposuisse σπεύδω & πανῦ, deduci à πονέω volentes, Ionico more π in κ mutato. At in prima significatione à κόνις deducitur, metaphora sumpta à cursoribus inter properandum puluerem excitantibus.

Κονίτης, ὁ, minister, famulus. Hesych.

Κόνυ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀγκονίω, ῶ, studiosè in aliquo opere versor, opus aliquod accelero. Ἀγκονῶ, ᾶ, ὁ, minister, famulus. Hesych. (lero.

Ἀγκονὶς ἰδος, ἡ, ministra, famula.

Διακονίω, famulor, ancillor, ministrū seu famulū ago. Plerunque cum dativo: vt Dem. διακόνει τῇ πόλει. Athen. l. 6. εἰ δὲ τοῖς ἀδικοῦσι διακονεῖν τοῖς πονηροῖς οὐκ ἀγαθόν. Apud Plat. de rep. l. 2. διακονεῖν ἀρχῇ ἐν τῷ πάθει, ouera tuam locare ad vendendū & emendū. Apud eund. διακονεῖ σοι ἡ ἕδρα hæc tibi seruitia præsto. Et cum accus. διακονεῖν γάμους, ministrum agere in parandis & adornandis nuptiis. A hen. l. 9.

Διακόνιον, obsequiis & operis color ac obſeruor. Matth. 20. ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι. Item actiuè pro διακονῶ. Luc. τοῖς τῶν ἐφεστηκότων διακονιμάσιν, amorum ministris.

Διακόνημα, τὸ, opera à ministro præstita, ministerium. Aristot. pol. 1. Item διακονήματα dicuntur vtensilia ad supellectilem pertinentia. Athen. l. 6.¶

Διακονίζω & διακονίζομαι, idem quod διακονέω, & διακονοῦμαι. Luc. αἰθρίοις διακονίζεσθαι οἴκοι. Dicuntur & legati διακονίσεις. Poll. l. 8.

Διάκονος, ὁ, ἡ, minister, administrator, famulus: ministra ministratrix, famula. Aristotel. eth. 6. cap. 6. & Athen. lib. 10. Dicitur & de legatis. Poll. lib. 8. Item de magistratu. Rom. cap. 13. & de ministris verbi diuini, sæpè in nouo Test. Item διάκονοι peculiariter in ecclesia dicuntur distribuentes eleemosynam pauperibus, eorúmque curam gerentes: seu rarij ecclesiastici œconomi. Compar. διακονίστερος, expeditior & celerior in ministrando, apud Suid. in prouerb. φεῦξ αὖθις πλεονεκτεῖν ἀμείνων καὶ διακονίστερος. Pro διάκονος Ionicè in Epigram, dicitur δήκονος.

Διακονία, ἡ, ministerium. Aristot. pol. 2. & 1. Plut. symp. 5. Interdum de ministerio publico, seu officiis quæ reip. præstantur. Demoſt. pro cor. Æschin. contra Ctesiph. Item de legatione. Thuc. lib. 1. Et de diaconorum ministerio. Synes. ep. 66. διακονίαν appellantur quoq; instrumenta ad supellectilem pertinentia. Athen. l. 5.

Διακονικὸς, ἡ, ὸν, ministratorius, ad ministrū pertinens: vt διακονικαὶ ἀφέξεις, munera quæ ministri exequuntur. Aristoph. pol. 3. & διακονικὸν ἔργον, apud eundem Pol. 7. c. 14. Item promptus ad exequēda ministeria, officiosus. vel peritus exequēdo rum ministeriorū. Aristoph. in Pluto. Plato in Gorg. τὸ διακονικὸν, sacrarium seu secretarium: in Canon. 21. Concil. Laod.

Διακονικῶς, ministratorio amore, more eorum qui ministrant. Athen. lib. 4.

Διακόνιον, ου, τὸ, diaconium: sacrarium, locus vbi diaconi congregantur. distinct. 13. διάκονος, diaconatus. Item placentæ quædam species. Athen. l. 14. Suid. ex Menecle.

Διακοσμία, adornatio: textura quædam: item homo gracilis. *Decomp.* Ἀπροδιάκοσμος, vicissim ministri officio fungens vicissim seruiens. Strabo.

Αὐτοδιάκονος, qui ipse sibi ministrat & famulatur. Eust. Αὐτοδιακονία. quum quis suo ipsius nō alieno ministerio vtitur. Ἀπροσδιάκονος, administro. Aristoph. (then. l. 1.

Ὑποδιάκονος, subdiaconus. in canon. apost.

Ἐγκονίω, festino in, festinus & celer sum in aliquo negotio exequendo. Il. η, Ἀτὰρ οἱ γ' ἐς ἵππους δῖοι λίχαι ἐγκονέουσι. Sic & Od. η. & Ψ. Eurip. in Hecuba, Ἐγκόνει δόμων ἐγκονῶ μόρ. Festinemus, accelereemus. Aristoph. in auib. Ἐγὼ γὰρ ἐγκονήσω. Exp. etiam operor, item laboro: seu cum sedulitate laboro, teste Eust.

Ἐγκονὶς, ἰδος, ἡ, famula, ministra. Suid.

Ἐγκόνως, properanter. Hesych.

Κατεγκονίω (*decomp.*) festino.

ΚΟΝΊΑΒΙΣ, ἰδος, ἡ, cunila: herba quæ & Herculeum organum. Nicand. in Ther. παυάκειός τε κονίλη. Ἡ ὑπὸ τῶν Ἐφεσίων ὀρίγανον ἀμφοτέρων. idem in Alexiph. Ποδαλίρι δὲ ῥιζώτερον ὑπιλαιόφυλλος κονίλη: vbi schol. exp. κονίαν, lixiuium.

ΚΟ'Ν, Σιος, ἡ, puluis. Iliad. υ. Οὐδ' ἔμοιγε πάσα δῦναι σὺν γλαυκῶπιδι τὸ πρίν τε. Luc. ἀλλὰ πεῖσα μίαν ἡμῖν κόνιν, vno puluere omnia conficimus. Herodian. l. 6. κόνις ὑ πέρωθεν ἐγηγερμένη φαίνεται puluis è longinquo excitatus videtur. ¶ Comentus. l. 6. Ἀμφοτέρωσε ἡ χορὸν ἐλῶν κόνιν αἰθαλόεσσαν δάσατο κωκυτοφλέγα. * Eustath. à κόνις deriuari tradit significante κόπτω: vt κόνις sic ἡ εἰς σμικρὰ κεκοπμένη γῆ. vel ἡ εἰς λεπτομερῆ σκόνιν μερισθεῖσα γῆ. ¶ Item lixiuium. Plutarch. in Pyth. pediculorum velut ouum puis adhærens. Aristot. hist. an. lib. 5. cap. 21. Dioſc. lib. 2. c. 101. (de melle) φθείρας ἀποκτείνει φύσεως πρὸς ἀναγκαίου λόγου.

Konia

Κονίω, vel κονίζω, pulvere impleo. Il. ξ, Εὐθὺ κονίουσι πεδίοιο. Item puluere fœdo, puluere conspergo. Iliad. φ ἐκόνισε δὲ χαίτας. item puluerem moueo, puluerem excito. Il. ψ Ἐπὶ δὲ πεδίου κονίοντες πεδίοιο. ¶ Item oblino: propriè puluere oblino, vngo: vnde apud Theocr. idyll. 1. Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος. ¶ Item festino, propero. Hesych.

Κονίομαι seu κονίζομαι, puluere fœdor. Luc. in Tim. παιδαγωγεῖσθαι κεκονιμένοι. Sic sæpè apud Hom. κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο φεύγοντες. Item in puluere volutor & versor. Athen. l. 9. ¶ Item ad pugnam me paro athletarum more qui in manus spuentes puluerem assumebant, vt fortius tenere aliquid possent. Philo de vita M. l. 3. Eust. & Suid. ¶ Κονίζεσθαι Hesych. etiam exp. φθείρεσθαι.

Κονιστήριον, ου, τὸ, q. d. puluerarorium: locus in quo athletæ oleo perunctı se puluere obducebant: seu locus vbi luctaturi post ceroma puluere aspergebantur. Vtitur Vitruu. l. 5. c. vlt.

Κονίστρα ας ἡ, volutabrum puluereum: cauum puluereum in quo aues pulueratrices aut se volutare aut parere solent. Aristot. hist. an. l. 6. c. 8. Est etiam athletica seu palæstra conistra Plut. symp. 2. Probl. 4.

Κονιστικὸς, οῦ ὁ, qui in puluere volutari solet. Athen. l. 9. ex Aristot. hist. an. l. 7.

κονίστρον, ου τὸ, puluis vel puluereum volutabrum. Suid.

κονίσαλος, seu κονίσσαλος, puluis excitatus seu motus. Il. γ, Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλής. Sic & Il. ε, & χ. Dicitur & de puluere quo athletæ ex ceromate inuncti in conisterio se oblinunt. Gal. l. 2. & 3. ὑγιεινῶν ¶ Significat etiam pudendum. Etym. seu numen quoddam Priapeum: vt apud Athen. l. 10. & Synes. ep. 32.

κονισάλος puluerulentulus. Suid. & Hesych.

κόνιος, ου ὁ puluereus: vt Ζεὺς κόνιος, apud Pausan. in Att.

κόνιον τὸ, puluis. Suid.

κονία, ας, ἡ, puluis: idem quod κόνις & κόνιον. Il. β ποδῶν ὑπένερθε κονίη ἵστατ' ἀειρομένη. Sic & Il. λ. & alibi passim apud Hom. Itē arena seu sabulum littoreum aut fluuiatile. Il. φ Item cinis, lix, seu cinis foci. ¶ Item calx, opus tectorium seu albarium quo muri inducuntur & dealbantur: vt ἄσβεστος κονία, calx non extincta apud Aegin. l. 3. c. 53. ¶ Item lixiuium seu lixiuia. Aristot. Diosc. l. 1. c. 187. Plut. Theophr. Gal.

κονιάω puluere impleo. Suid. Item puluere aspergo seu respergo: vnde pass. apud Luc. ἱδρῶτι ῥεόμενοι καὶ τῷ πόδε κεκονιαμένοι. ¶ Item calce induco, seu obduco, dealbo calce. Demost. Olynth. 3. Τὰς ἐπάλξεις ἃς κονιῶμεν. ¶ Item cerusso, fuco: vt κονιᾶν τὸ πρόσωπον. Philostr. in epist.

κονιῶμαι, puluero me, in puluere me voluto Aristot. hist. an. lib. 1. c. 3. Item opere albario inducor, calce dealbor. Plutar. in sympos. & Matth. 23. Item actiuè calce illino, idem quod κονιῶ. Arist. hist. an. l. 8. c. 2.

κονίαμα τὸ, id quod calce inductum est, opus albarium seu tectorium. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. vlt. Athen. l. 3.

κονίασις ἡ, albarij seu tectorij operis inductio, loricatio & instructio quæ fit opere albario.

κονιατής, οῦ, ὁ, tector: qui opere albario & tectorio parietes inducit. Hesych. pro eodem scribitur & κονιάτης, apud Suid.

κονιατὸς, οῦ, ὁ, albario & tectorio opere inductus, calce illitus. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. vlt.

κονίω, & κονιόω, puluerem excito, puluerem moueo.

κονίομαι, in puluere versor, i. in puluere athletico & palæstrico exerceor.

Composita.

Ἀκονιτὶς, οῦ ὁ καὶ ἡ, qui sine puluere fit, pulueris expers. Item non illitus calce, seu calce non loricatus. Item pice non oblitus, non picatus. Diosc. l. 1. c. 94.

Ἀκονιτὶ sine puluere, sine iactu pulueris aut tactu. Plin. l. 35. c. 11. Metaphoricè significat, circa laborem, nullo cum periculo & difficultate, citra certamē. Thuc. l. 4. Herod. l. 2. & 8.

Ἀκονίτως idem. Hesych.

Ἀκονίατος, qui calce illitus non est, opere tectorio non obductus. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. vlt.

Διακονίω, puluere perlino. Item pice perlino. Hesych. Διακονίομαι, lorico me puluere more athletæ: in palæstras ad certamen me paro. Plut. de solert. anim.

Ἔγκονις, qui in puluere est seu versatur.

Ἐγκονίομαι puluere perfundor, vt luctatores & athletæ. Xenoph. in symp.

Ἐλαιοκονία, alba ium ex oleo. Eust.

Συγκονίομαι, in eodem puluere versor. (φιλίας.

Συγκονιοῦμαι idem. Plut. de discern. adul. ab am. & περὶ πολυ-

Ὑποκονία. puluerē suscito, vel puluere aspergo. Item puluere sublino. Plut. ἐξ ὑποκονίσεως τὴν λευκὴν ἐνίοτε ποιεῖ ἢ ἄφυκτον.

Ὑποκόνισις, ἡ, pulueris excitatio, pulueratio: pars quædam agriculturæ. Theophr. de caus. pl. l. 3.

Ὑποκονίω, puluerem suscito, puluerem subtus moueo. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

ΚΌΝΝΑΡΟΣ, conarus: arbor apud Alexandrinos, quam prolixē describit Athen. lib. 14. ex Agathocle Cyziceno.

ΚΟΝΝΟΣ, οῦ, ὁ herba Luc. in Lexiph. ὡς αὖ ὁ [illegible] & τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομμένος.

ΚΟΝΤΟΣ, οῦ, ὁ, contus, xystum. Hom. Od. ι. Αὐτὰρ ἐγὼ χείρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν Ὦσα παρὲξ.

Κοντωτὰ πλοῖα, nauigia contis instructa: seu quæ contis impelluntur, non remis: vt sunt minora & actuaria. Meminit Diodor. Sicul. & Appian.

Κοντίλος, idem quod κοντὸς Hesych. est coturnix: [illegible]

Ἀποκόντωσις, (comp.) renixus qui fit conto, *hoc est*, conto fulcire gradum, quum videlicet aliquis loco [illegible] conto corpus fulcit. Hippocr. de artic. & Gal. in lex.

Κοπάζω, vide in Κόπος.

Κόπανον, κοπὴ, &c. in Κόπτω.

ΚΌΠΡΟΣ, οῦ, ἡ, stercus, fimus. Xen. de re equest. τὴν δὲ ἀποσπώμαλα τοῦ ἵππου ἐκφέρειν εἰς ἓν χωρίον fimum & stramenta equi. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. ἡ δὲ κόπρος ὅτι πᾶσιν αὐτὴ πᾶσιν ἁρμόττει. Item κόπρου δ' ἐρμύλατη. Dicitur etiam de sordibus seu cœno. Il. χ Παιδὸς δ' ἐνὶ τοῖσδεσι, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. Dicitur etiam de stabili seu bouili stabulo. Il. σ. [illegible] Μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε. Sic & Od. [illegible] Callim. hymno in Dianam.

Κοπρικὸς οῦ, ὁ, stercoreus, stercorosus.

Κόπρειος, οὐ ὁ idem, κόπρειος ἀνήρ, homo vilis & qui [illegible]

Κοπρία ας ἡ, stercus. Suid. Itē sterquilinium, fimetum [illegible]

Κόπριον, ου τὸ, stercus, fimus. Plut. symp. 4. [illegible] ἐκβλητότεροι stercore abiectiores. Naz. κόπρια [illegible] mum circumiicere, fimum ingerere.

Κοπρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, stercorosus.

Κοπρολόγος ὁ, scarabeus quidam: ita dictus quòd [illegible] rea pilas prouoluat. ex Hippocr.

Κοπρὼν, ῶνος ὁ, sterquilinum, fimetum, locus in quem [illegible] & fimus egeritur. Poll. l. 5. c. 14. & apud Athen. l. 10.

Κοπρώνης, apud Chrysost. pro homine vltimæ sortis [illegible] traditur, quasi sterquilinarius.

Κοπρόω stercoro. Eustath.

Κόπρωσις, εως ἡ stercoratio. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Κοπρίω stercoro. Od. ρ. Pro eodem dicitur & κοπρίζω.

Κοπρίζω, stercoro, stercore satio, stercus ingero. Theophr. caus. pl. l. 3. c. 12. [Th

Κοπρισμὸς, οῦ ὁ, stercoratio, stercoris seu lætaminis [illegible]

Κόπρισις εως, ἡ, idem. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 12.

Composita.

Ἄκοπρος ου ὁ & ἡ, qui stercoratus non est, cui fimus non [illegible]

Ἀκόπριστος ου ὁ & ἡ, idem Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 13.

Διάκοπρος, stercoratus, stercorosus. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 13.

Μυόκοπρος, muris stercus, muscerda.

Φιλόκοπρος, stercoris seu fimi amans, qui stercorarius [illegible]

ΚΌΠΤΩ. F. ψω, scindo, seco, findo. Interdum exp. [illegible] do, cædo. Xen. Hell. 5. ἀπιὼν ἔκοπτε τὰ δένδρα. Et Hell. [illegible] τὸ κόπτειν καὶ καίειν τὴν χώραν ¶ Item vulnero saucio. Sic Hom. Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ μαζόν. [illegible] Hine metaph. apud Plut. in Alcib. & [illegible] & συνέκοπτωσε τῶν ἀνδρῶν ἐκκοπέντων. ¶ Item cædo, icio, [illegible] ferio, verbero. Κόπτειν ποτὶ γαίῃ, allidere solo. Od. ¶ [illegible] pello, pulso. Aristoph. in Plut. Τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν pulsat fores; Sic & Xen. Hell. 5. & Plut. in Alcib. [illegible] vel etiam percutio: (ea signif. qua nummi, dum [illegible] percuti dicuntur) Aristot. Oecon. 2. [illegible] νόμισμα ἔκοψε τοῦ καττιτέρου, ex stanno nummos percu[illegible] tundo. Arat. πυμάτῃ δ' ἐπίκειται Εἴδωλον κόρακος [illegible] ἔοικε ἐοικώς. Cic. interpretatur. Extrema niteus pluma [illegible] re coruus Rostro tundit. Arist. hist. anim lib. 9. c. 1. (de [illegible] aue) γαμψώνυχος γὰρ ὢν ἐπιτίθεται καὶ λυπεῖ [illegible] que apud Arist. dicuntur κόπτειν quum assilientes [illegible] dunt suo rostro rem aliquam: item vermes, quum [illegible] aliquid & ipsi veluti tundunt. ¶ Item obtundo. [illegible] Phocione. & κόπτοντος αὐτὸν νεανίσκου ἱερατικοῦ [illegible] cutio, vt equus sessorem succutere dicitur. Xen. de re [illegible] κόπτει τὸν ἀναβάτην.

Κόπτομαι, scindor, secor, findor. vt apud Hesiod. in [illegible] σφ' ἀμφιδεδρυῖαι Κορηδὸν πλεκτῇσιν ὑφ' ἅρμασι, fissus [illegible] à curribus. Dicitur aliquis etiam κόπτεσθαι dictis mord[illegible] vt proscindi & concidi apud Latinos. Epigr. lib. [illegible] πτη ῥήμασι καὶ κοπίσι. vt semper concideris verbis & [illegible] ¶ Item vulneror, saucior ¶ Item impellor, pulsor: Aristot. de mundo, ἐνειλούμενον πνεῦμα ἐν τῇ γῇ κόπτεται [illegible] ventus in terra cohibitus. ¶ Item cudor, percutior: [illegible] Herodian. l. 2. νομίσματα αὐτοῦ κοπῆναι ἐπέτρεψε, nummos [illegible] imagine eius percuti iussit. ¶ Κόπτοντες dicuntur etiam [illegible]

[illegible] & femina quum vitiantur, in primis cùm inimica & [illegible] animalia eis innascuntur: Theoph. hist. plant. lib. 8. [illegible] & de caus. lib. 4. c. vlt. ¶ Item succutior Xen. de re eque[illegible] ¶ Item vexor: interdum & fatigor, fatisco, lassesco. Demosth. Olynth. 2. (de subditis Philippi,) κοπτόμενοι δ' αἰεὶ ταῖς [illegible] ταῖς ἄνω τε κάτω, λυποῦνται & συνεχῶς ταλαιπωροῦσι. ¶ Item præcidor: (*signif. obscœna*) Aristoph. in Ran. [illegible] ἐγκεκυφὼς, præcidebatur acclinatus. ¶ Item plango, [illegible] pectus manu plango, pectus percutio manu: Luc. de sa[illegible] [illegible] & κόπτοντες αὐτοὺς ἤδη πεφονευμένους. Et [illegible] accus. cum planctu deploro, plangore & lamentationi[illegible] prosequor. Epigr. lib. 2. Μηκέτι μηκέτι Μάρκε τὸ παιδίον, ἀλλὰ [illegible] sed me plange & lugeto.

Κόμμα, τὸ, segmen. item cæsum, incisum, incisio. pars seu [illegible] membrum periodi imperfectum: Quintil. lib. 9. ca. 4. & De[illegible] ¶ Item nota seu signum in nummo percusso: moneta. [illegible] oph. in Ran. & metaph. apud eundem in Pluto. & Synes. [illegible] ¶ Item κόμματα, aquarum emissaria, & incilia, ad hoc [illegible] & structa vt aquæ aut in campos aruales admitti pos[illegible] aut intra alueum contineri.

[illegible] incisus & commatis constans: vel in quo in[illegible] & commata crebra sunt. Hermog. in choris τὰ κομματι[illegible] dicuntur quando chorus lamentatur acerbos eos casus [illegible] in [illegible] cōmemorauit. De eadē re dicitur & κομμός.

[illegible] ita vt crebra sint commata. Hermog.

[illegible] paruum segmentum. in choricis carminibus [illegible] nominetur κομμάτιον, vide Poll. & schol. Aristoph.

[illegible] Κοπτὸν & κοπτὴ, dicitur pharmacum ad placen[illegible] formam contundendo redactum. sic dictum quòd non [illegible] sed tunderetur. Diosc. lib. 2. cap. 125. Æt. lib. 13. [illegible] & Gal. lib. 7. de locis affect.

[illegible] (diminut.) placentula ex materia contusa. item [illegible] quod κοπτὴ Gal. lib. 7. τῶν κατὰ τόπους. Diosc. l. 4. c. 190.

[illegible] sectio, incisio. item contusio. ex Aristot. Dicitur & de lo[illegible] abrupto, seu præcipitio. Strab. lib. 10.

[illegible], cœlum, quo marmorarij incidunt marmora. [illegible] in somnio.

[illegible], gladius seu culter aptus ad cædendum. Fre[illegible] apud Xenoph. tribuitur Persis & barbaris: vt Pæd. 2. [illegible] 7. Sic. Plut. in Alex. κοπίδι βαρβαρικῇ κατελύετο. ¶ Exp. & [illegible] ¶ κοπὶς dicebatur etiam cœna seu conuiuium quod[illegible] Laconicum. Athen. lib. 4. ¶ κόπις, ιος, ὁ, nugator, scurra, [illegible] Eurip. in Hecuba.

[illegible], epulum agito illud quod κοπὶς dicitur. Athen. lib. 4.

[illegible] augor, mentior. Hesych.

[illegible], quæ cædi solet. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 5.

[illegible], τὸ, pistillū, i. quo in mortario aliquid pinsimus & [illegible] pistillo, tundo, pinso. [tundimus.

[illegible], τὸ, pistillum: idem quod κόπανον.

[illegible], (comp.) ter pistus, ter pistillo subactus. Hom. [illegible] trachom.

[illegible], labor: molestia à κόπτομαι, id est, vexor laboribus & [illegible] premor. Aristoph. in Plut. τῷ κόπῳ ξυνεῖναι, in labo[illegible] item lassitudo, fatigatio ex labore. Xen. de re eque. [illegible] Diosc. lib. 3. cap. 98. (de ammo[illegible] & τοὺς κόπους συγχεόμενον. Et apud Galen. κόποις [illegible] lassitudinibus corripi, i. lassari. item κόπον λύειν, sol[illegible] dissoluere, seu leuare lassitudinem.

[illegible], laboriosus. molestus, quo facilè lassamur [illegible] Plut. in quæst. Platon. item lassatus, lassus, de[illegible] Paul. Æg. lib. 7.

[illegible], lasso, fatigo. κοπιάομαι, lassor, fatigor, lassitudine op[illegible] seu exanimor: vnde ἐκκοπιᾶν apud Galen. lassus est de [illegible], apud Dioscor. lassitudine confractus vel [illegible] fatiscens.

[illegible], laboro. Matth. 6. & Luc. 10. οὐ κοπιᾷ, οὐ δὲ νήθει. [illegible] molestè fero, fastidio. Plutarch. in apophth. τί κοπιᾶτε [illegible] τοῖς αὐτοῖς πολλάκις διηκονούμενοι, cur fastiditis eos [illegible] sæpe commodis vestris seruierunt? ¶ Item fatigor, lassor, [illegible] Ioan. 4. ὁ Ἰησοῦς κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, lassus de [illegible] Et metaphor. apud Aristoph. in Auib. ὥστε παρέσται κοπιᾶν [illegible], Οὕτω πλουτήσετε πάντες, lassabimini bo[illegible]

[illegible] idem quod κοπιάω. Aristot. in problem. sect. 5. ὅτι [illegible] καὶ πεζευομένων καὶ κοπιωμένων, lassatis [illegible] lassitudine defessis.

[illegible], laboriosus. molestus, lassitudinem neruis infe[illegible] Aristot. in problem. sect. 5.

[illegible] cesso nimio labore fractus, cesso graui labore fati[illegible] item simpliciter, cesso. Aristot. in problem. sect. 23. Διὰ [illegible] Matt. 14. καὶ ἐμβάντων αὐτῶν [illegible] ὁ ἄνεμος. Marc. cap. 4. & 6. Num. 11. ἐκό[illegible]

[illegible] planctus, plangor, lamentatio in qua pectus plangi[illegible] manu tundimus (à κόπτομαι, pectus manu ferio; vt [illegible] fieri solet. Plut. in Fab. κοπετοὺς γυναικείους ἀφαι-

---

ρῶν, & συστείλας εἴργων τὸ εἰς τὸ δημόσιον ἐπὶ κοινοῖς ὀδυρμοῖς ἐκφερομένων Actor. 8. ἐποιήσαντο κοπετὸν μέγαν ἐπ' αὐτῷ.

Κόπτη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita at primum ex κόπτω, cum præpos.

Ἀνακόπτω, retundo, inhibeo, retrò inhibeo: vt ἀνακόψαι τὸ ῥεῦμα apud Luc. Et ἀνακόπτω σε τῆς ὁρμῆς, inhibeo impetum tuum, arceo, & propulso. item elido, vt ἀνακόπτειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, elidere oculos.

Ἀνακόπτομαι, retundor, inhibeor. Luc. in Alex. οὕτω μὲ ἀνεκόπην τῆς ὀργῆς. Apud eundem in Nigr. τοῦ δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος, ἐξέπιπτέν τε καὶ ἀνεκόπτετο; exp. interrumpebat. item elidor, vt ἀνεκόπη τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἀνακοπὴ, ἡ, inhibitio, retusio. Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἴσθ. Exponitur etiam reciprocatio, apud Aristot.

Συναναkόπτω, (*decomp.*) simul retundo. Laërt.

Ἀντικόπτω, retundo, referio, repercutio. itē propulso. Theophr. de caus. pl. l. 2. διὰ τὸ μηδὲν ἀντικόπτειν τῶν ἔξωθεν.

Ἀντικοπὴ, repulsus, ipse repellendi actus. Plut. loco ante citato. item conflictatio. collisio: apud Philonem.

Ἀποκόπτω, abscindo, excindo, recido, amputo. Iliad. ι Σπεῦσαι γὰρ νηῶν ἀποκόπτειν ἄκρα κόρυμβα. Hen. Hell. 1. ἀποκόπτοντες ἀγκύρας. item metaph. præcido. vt ἀποκόπτειν ἐλπίδα. apud Theodorit. hist. ecclesiast. lib. 3. Et ἀποκόπτειν γνώμην, apud Alciphr. item minuo: vt ἐθῶν τῶν ἀρχαίων ἀπέκοπτον, nihil de veteri minuebant seu resecabant. item repello, abiungo, separo. Et metaph. áuoco: abstraho, apud Synes.

Ἀποκόπτομαι, excindor, abscindor. Aristoph. in nub. & apud Philon. ¶ Item abstrahor, auellor. item obtundor: vnde ἀποκεκομμένη φωνὴ, obtusa vox, apud Plut. ¶ Item deplango, cum planctu deploro. Eurip. in Throad. Ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρόν.

Ἀπόκομμα, abscissum seu amputatum alicunde frustum, fragmentum. Theocr. idyll. 18. πίτυος ἀπόκομμ' ἀπερύμνα.

Ἀποκοπὴ ἡ, abscissio, amputatio. Apud gram. ἀποκοπὴ figura est qua vltima vocabuli alicuius syllaba abscinditur, vt δῶ pro δῶμα, νίφα, pro νιφάδα. &c. Aristot. de poët. Ἀποκοπὴ seu ἀποκοπαὶ χρεῶν, tabulæ nouæ. Plut. de Lycurgo. Demosth. in Timocr. ¶ Item obtusio: vnde ἀποκοπὴ φωνῆς, vocis obtusio, apud Diosc.

Ἀπόκοπος, abscissus, i. cui abscissa est virilitas: spado. item debilis, imbecillis. Suid.

Decomp. Περιαποκόπτω, præcīdo.

Συναποκόπτω simul abscindo. Plut.

Διακόπτω, discindo, disseco, diffindo. item interseco, intercidō: vt διακόπτων σφυγμὸς pulsus intercisus. item dirimo: Plut. διέκοπτε γὰρ αὐτοὺς γὰρ διέστη ποικίλος ἂν ὁ πόλεμος. Polyb. lib. 1 σπουδάζων διακόπτειν τὰς διαλύσεις. item interrumpo, interpello. Gal. τὰ διακόπτοντα τὰς ἐνεργείας τῆς φύσεως. Sic & apud Basil. itē perrumpo. Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἴσθ. Et specialiter aciem perrumpo, impressionem facio, apud Xen. Hell. 1. item pertundo, traiicio, apud Luc.

Διακόπτομαι, discindor, diffindor. item vulneror: Aristot. itē interpellor, interrumpor. Demosth. Greg. Chrysost. Basil. interdum exp. distrahor. distineor, distingor, vt apud Chrysost. in epist. ad Thess. διακόπτομαι ταῖς φροντίσι.

Διακοπὴ, ἡ, intercisio, diremptio. Apud Hippocr. sic dicitur omne vulnus quod altè descendit & impactum est: specialiter verò apud medicos διακοπὴ nominatur soluta in osse capitis continuitas ab aliquo acuto occursante & abscindente: Gal. Diosc. l. 2. c. 208. διακοπὰς θεραπεύειν.

Διάκοποι, οἱ, scissuræ. Sic quoque dicebantur in aggeribus meatus intercisi seu incilia hiantia per quæ Nilus transmittebatur in arua remotiora segetibus destinata.

Decomp. Ἀδιάκοπος, non intercisus aut diremptus, nō interruptus. Hesych. Ἀδιακόπως, more eorum quæ interrupta aut dirempta non sunt.

Ἐγκόπτω, incido. item intercido, seu iter aut cursum intercīdo, impedio, præpedio: vnde pass. apud Greg. ἡ κακίας ἐγκοπτομένης ἡ ἀρετῆς ὁδοποιουμένης. item interpello. Act. Ap. ca. 24. ἵνα δὲ μὴ ἐπὶ πλεῖόν σε ἐγκόπτω. item impingo seu infigo: vt ἐγκόπτειν πάσσαλον, clauum impingere, id est, cum ictu adigere. Theophr. hist. pl. lib. 2. cap. 8.

Ἔγκομμα, τὸ, impedimentū, offendiculum, obstaculum. Hesych.

Ἐγκοπὴ, ἡ, incisio, incisura, incisus: apud Suid. Apud medicos idem significat quod διακοπή. item præpeditio, intercisio itineris seu cursus. Hesych.

Ἐγκοπεὺς ὁ, cœlum: instrumentum quo marmorarij marmor incidunt. Luc. in insomn.

Ἐκκόπτω, excīdo, excindo. Plut. νήσους καὶ πόλεις παραλίους ἐκκόπτοντες. idem in Cic. ἀνθρώπους ἀλιτηρίους ἐκκόψαι τῆς πατρίδος. Sic ἐκκόπτειν τὴν αἰτίαν νόσου, apud Gal. 10. meth. euellere seu seu excindere causam morbi. ¶ Item extundo, excutio, euerbero: Aristoph. in Acharn. & apud Plut. in Public. ¶ Item intercīdo. vt ἐκκόπτειν ὑδατος ἀγωγὰς, intercidere aquæ ductus. Herodian. l. 7. Et ἐξέκοπτον τὴν φωνὴν, vocis iter interciderunt. Luc.

Ἐκκοπή, ἡ, excisio, excȩtio. Medicis est caluariæ fissura cum ossi. off nsi ruptura. Paul. Ægin. l. 6, c. 90.

Ἀπεκκόπη, (decomp.) vicinium excindo. Laert.

Ἐπικόπτω, incido, præcido, i. in superficie & cacumine cædo aut decido. Theophr. de caus. pl. lib. 5, c. 4. κλάδοι δ' ἐπικοπτὸν ὅταν ἀφαιρεθείσης τῆς κόμης ἐπικύψῃ τὸ ἄκρον. Item accido, id est, vires extenuo, & opes ac potentiam alicuius imminuo. Aristot. pol. lib. 3. Μίδας καὶ Βασυλανίδες ἐπικόπτει πολλάκις. Ité retundo, reprimo, cohibeo. Greg. ἐπικόπτειν μὲν ἡδονὴν λύπῃ ἢ κρείττων ἐλπίς. ¶ Item reprehendo: Laert. in Xenophane, ἐπικόπτων αὐτῷ τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα. ¶ Item cædo, ferio, desuper ictum incutio. Od. γ, βὰν ἐπικόψων. ¶ Item cudo: apud Aristot. Oecon. 2.

Ἐπικοπή, ἡ, incisio, accisio, præcisio. qua arborum extremæ partes deputantur. Theophr. de caus. pl. lib. 5, c. 24. Item incisio, vulnus: apud Dionem.

Ἐπίκοπος, accisus, præcisus, decacuminatus: seu breuis. Theophr. hist. pl. l. 5. Item substantiuè, lignum quod supponitur ei re: quæ secatur. Luc. in dialogo Charon. & Merc.

Ἐπίκοπος, dicitur etiam character qui initiò malè impressus denuò imprimitur. Hesych.

Ἐπικόπανον, mensa coquorum supra quam carnes secari solent. Poll. lib. 6. & 10.

Ἐπικόπης, reprehensor, castigator. Laert. in Arcesil.

Κατακόπτω, decido, amputo, deputo, detrunco: vnde pass. apud Theophr. de caus. pl. lib. 2, c. 20, ᾗ κατακοπτομένη λαμβανόμενα ἀεὶ κατὰ νόμον ἐφ' ἑαυτὰ. Item concido, seu in minutas partes concido & comminuo. Thuc. lib. 4, τὰ μὲν ὑποδύοντες κατέκοπτον. & l. 7, ἐπιπαίοντες διέκοπτον πάμπολυ τὸ στράτευμα. ¶ Item nummum percutio: Xen. Hell. 1, ᾗ τὸν δρόμον κρίνουσιν ἐφ' ᾧ ἐλάψουσι, ad percutiendam seu cudendam monetam. Κατακόπτομαι, plango: Chrysost. in epist. ad Thess. 1, ἵνα μὴ κατακόπτησθε ὑπὲρ τῶν ἀπελθόντων, ἢ ὅτι ἐχέτωσαν ἐπὶ ἐλπίδα.

Κατάκοπη, decisio, deputatio: vel detruncatio. Theophr. de caus. pl. lib. 2, cap. 18.

Παρακόπτω, perperam cudo, falsum nummum percurio, monetam non bonam cudo: vnde παρακεκομμένον νόμισμα, nummus subæratus. Item metaph. vt apud Luc. in Lexiph. ὁπόταν ξυνίζοι καὶ καθεστὼς νόμισμα ἢ πόλεως παρακόπτοι, adulterator. Sic & apud eundem in Hermor. & de hist. scrib. ¶ Item fraudo, damno officio: vnde in passiua voce apud Aristoph. in equit. Οὗτοι μὲ παρεκόπη χρόνου θαυμὸν κρυσθμιῶν. ¶ Item deliro, mente captus sum, mente erro. Plut. in Colot. Οἱ κομψαλαζόντες ἀεὶ φαρμακῶντες αὐτοῖσι καὶ παρακόπτοντες. Sic apud Suid. ἐπαλάσπα ὁ ἄκρατον πολλὰ ἐμεφορηθείς, καὶ παρακόψας, ὁ δὲ νῦν παρηκμακώς. Pro eodem dicitur & παρακόπτειν τῇ διανοίᾳ, apud Aristot. de auditu mirab.

Παρακοπλὸς, ὁ, mentis errori obnoxius, delirans, demens. Item mentem errare faciens, insaniam gignens. Gal.

Παράκοπος, ἡ, delirium, mentis error. Diosc. lib. 4, c. 69. Plut. in lib. πῶς αὐτὸς αἴσθ.

Παράκοπος, mente eiectus, furibundus. Æschyl.

Περικόπτω, circumcido, circumcirca reseco & mutilo: vnde apud Thuc. lib. 6, ὅσοι Ἑρμοῦ κεφαλὰς λίθινοι ὑπὸ τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων, μιᾷ νυκτὶ οἱ πολῖται οἱδε ἐκκόψαντες τὰ πρόσωπα. Item metaph. accido, i. vires & potentiam alicuius infringo ac imminuo, & veluti trunco. Demosth. Philip. 3. πρὸ ἐκείνου ἀπῆσαν ἐκκεκομμένοι τὰ ἐν Εὐβοίᾳ, singulos um opes accidere. Et cum genit. vt apud Plut. in Lucullo, δυνάμει ἢ Πάρθους περικόπτει τὴν Ἀσίαν. Interdum cum accus. rei: vt apud Plut. in Sertor. περικόπτων ἀγορὰς, λιμὸν μὲν τῷ χθόνῳ, commercia tollens. Apud eundem, περικόπτων τὰς ὑπὸ Τιγράνῃ, exp. diripiens.

Περίκομμα, τὸ, fructum circumcidendo amputatum, seu quod circumcisum est. Item peculiariter, edulium quoddam ex herbis carnibúsque concisis. Athen. l. 4. ἔστι δ' εἰς κοινὸν ζωμὸν, καὶ περίκομμα. Sic & apud Aristoph. in equit. περικόπτουσι τὰ κεφαλάδια, vt vt minutal fructalatim concidam.

Περικοπὴ, circumcisio, circumcisura qua quippiam in orbem truncatur. vt τῶν Ἑρμῶν περικοπὴ, apud Andoc. Item quæuis mutilatio & truncatio. ¶ Sic dicitur etiam sententia certo ambitu orationis comprehensa, seu determinatio, item limitatio. Basil. M. de bapt. quæst. 4. ὁλόκληρον ἐπικοπὴν ἀδιαστόλως ἀπαγγείλαντες, ὥστε τὸ ἄμφορον ἐπιχωσθῆναι μόμβῳ, vniuersa determinatione seu limitatione lecta. ¶ Item lineamentum, seu corporis descriptio, vel ornatus: Polyb. ὡς ὁμοίου πεπιεσμένου δοκοῦσι κρατῆρι τὸ μεγέθος, πρὸ τῶν ἄλλων περικοπὴ. ¶ Περικοπαὶ significant etiam facultates seu sarcinas & apparatum hominis superfluum. Suid. ex Polybio.

Περικόπτω, procedo, pergo seu prouehor vlterius. Chion. in epist. ὡς ὃ τρίακοντα ἐτῶν ἐπεδίδα ἐπ' αὐτῆς σοφίᾳ, δεινὸς ἦν μῆθος χρόνου κατιλαβεῖν. Sic apud Æschin. σοφίᾳ πόσῳ τῇ ἡλικίᾳ περιτάτε προηγεῖ. & Lucæ c. 2, σοφίᾳκοπτε σοφίᾳ, prouehebatur in sapientia. Item proficio, facio progressus in aliqua re. Luc. ὁρῶ δὲ σοῦκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι. Sic in 2. ep. ad Tim. c. 2, ἐπὶ πλεῖον γὰρ προκόψουσιν ἀσέβειας, longiùs ad iniquitatem procedent. ¶ Item procedo, i. prætereo, abeo: Rom. c. 13. ἡ νὺξ προέκοψεν.

Προκοπὴ, processus, progressus. Plut. in lib. Laert. Ioseph. de antiq.

Προκοπὸς, successus. Polyb. Προκοπὸς, ὁ, casus.

Προκόπτω, allido. vnde Naz. προκόπτουσι πέτραι perræ allisi. Item impingo, offendo. Act. vesp. προσέκοψε τῷ σκότῳ τὸ δίκτυον, offendit in tum. Matth. 4, & Luc. 4. μὴ ποτε προσκόψῃς τὸν πόδα σου. Et cū dat. vt 1. Pet. c. 2. οἱ προσκόπτοντες τῷ λόγῳ. etiam incurro. Synes. de insomn. ψυχὴ ῥᾳδίως προσκόπτουσα τῷ πλησμονῇ. Item cum impetu irruo & inuehor προσέκοψεν τῇ οἰκίᾳ σκέπῃ.

Προσκόμμα, offendor, vel offensus sum. Ap. lib.

Πρόσκομμα, τὸ, offendiculum, obstaculum in des incurrunt, Rom. 14. 1, Pet. c. 2. 1. Cor. 8. Exp damnum, mulcta. Suid.

Προσκοπὴ, idem quod πρόσκομμα. Thuc. offendiculum. 2. Cor. 6.

Decomp. Ἀπροσκόπτω, qui inoffenso gradu offensus. Act. 14. Ἀπρόσκοπος, sine offendiculo, non impingas nec offendas.

Συγκόπτω, concido, seu cōscindo. Item pugnis ribus cædo. Xen. in symp. ᾧ τὸ θεῖον ὅτι ἀ ψυχὴ μὲ. Sic & apud Aristoph. in neb. & Demosth. Item discindo: vnde Luc. πολλοὶ φιλίαι συνετρίβησαν.

Συγκοπὴ, syncope corripior, hoc est, cor ciditur ac contunditur, ac omnia vincula quæ netur quasi discissa resoluuntur. Athen. συγκοπέντες ἀπέθανον.

Συγκομμάτιον, genus quoddam eduli: Hesych.

Συγκοπὴ, apud medicos dicitur præceps lapsus cultatum seu virium in corpore humano. Item figura grammatica qua syllaba è medio diuisionis auferetur, vt quum ἐπιπίπτῃ dicitur pro cipitem virium laplum affe.ens. Gal.

Ὑποκόπτω, supero, superscando, seu superuehor, Themist. in sophista.

Ὑποκόπτω, succido.

Composita ex κοπτὼ, sine præpositione.

Ἀμνοκόπος, ὁ, ἡ, pastor. Hesych.

Ἀμφίκοπος, vtrinque scindens. Eust.

Ἀργυρόκοπος, qui argentum seu argenteos nummos cudo, vel pecuniam signat. Plut. de non fœner.

Ἀργυροκοπίων, argenteos nummos cudo, vel Chrysost. ad Thessal. ᾧ ὀρῶν ἄξιον ἐπὶ τὸ ἀργυροκοπεῖν.

Ἀργυροκοπεῖον, τὸ, locus cudendo argendo dæ pecuniæ officina. Athen. l. 5.

Ἀργυροκοπίζειρες λόγων. metaphoriè dicuntur qui orationem cudunt. Poll. ex Cratini Trophonio

Ἀργυροκόπος, argentarius. Regum l. 4, c. 13.

Ἀρτοκόπος, q. d. qui panē tundit seu pinsit: pista

Ἀρτοκοπία, pistrinam exercco.

Ἀρτοκοπεῖον, pistrinum.

Ἀρτοκοπὶς, liber apud Athenæum.

Βαυκοκοπίων, germina auferto, & quasi amputo. Theoph.

Βωλοκοπίων, glebas scindo vel frango, occo. Poll. ex

Βωλοκοπία, ἡ, glebarum fractio, occatio.

Διεξικοπία, idem quod ἐκκοπὸς. Theophr. de caus. pl. l. 5, c. κοκκυδίῳ σπέρματι, ἢ πεύκῃ.

Διυλοκοπία, arbores seco seu excindo. Xen. ἡμᾶς ἐ διυλοκοπεῖν ὄντες, Demosth. pro cor. πολλοὺς ὑμῶν κοπίουσι.

Δημοκόπος, qui populum veluti concutit ob qua: seu qui popularitate populum sibi ser in Græcho.

Δημοκοπία, popularitate illa vtor. Plutarch. in

Δημοκοπία, ciusmodi popularitas qua multitudi & gladiatoriis spectaculis obrepere quis solet. Decomp. Ἀδημοκοπία, popularitate mihi re perpello. Chion. Matridi.

Κατηδημοκοπία, idem: apud eundem.

Δεξοκοπία, ostentatio, iactantia. Item aurę Plut. in Pericle, & in lib. an. seu resp. admio.

Δρυσκόπη, (q. d. quercisecæ seu roborisecæ, generis aues.

Θαλασσοκοπία, vel θαλασσοκοπία, tumultuor. Item

Θυροκοπία, ianuam pulso. Aristoph. in vesp. πέξας ᾗ βακλῶ. Metaphor. apud Synes. de insom. ψυχὴ σὺν ἐσθῆτι αἰσθήσεις, ἀπὸ αἰσθήσεως ὄργανα, ὥσπερ πύλαι τὰ ἐξωθεν αἰσθητήρια, velut ianua pulsantur.

Θυροκόπος, & θυροκοπάτης, ianuæ pulsator.

Κρεωκοπεῖα, carnes seco. Æschyl.

Κελεοκοπία, arieto, ariete quatio & subruo. Polyb. lib.

Λιτοκοπία, minutatim contundo & concido. vide in passi. apud Diosc. l. 5. c. 85. λιτοκοπουμένῃ Καππα-

Λιθοκόπος, lapicida, latomus. Poll. ex Demosthen.

Λιθοκοπία, ictus lapide factus. Suid.

Μελοκοπία, membrorū amputatio, membrorū in frusta concisio.

Μεριμνοκοπία, sublimia cædo. Et metaphoricè circa sublimia olo & frustrà laboro Aristoph. in pace, τοῦ δὴ τ' ἄλλως μεριμνοκοπεῖν, recens cæsus. Poll. & Aristoph. in vesp. [ἐφεκοπεῖς.

Νευροκοπία, neruos incido. Iosue c. 7. τὰς ὑποκοπὰς αὐτῶν ἐνευροκόπησαν. Metaphoricè apud Hermog. νευροκοπῶσι μὲν τὸν ψυχικόν.

Ξυλοκόπος, qui ligna cædit, seu ad ligna cędenda aptus. Xenoph. Ped. 6. πάλιμον ἐρεῖτε ξυλοκόπον. Οἱ ξυλοκόποι, sunt aues quæ dum quæ rostro arbores tundunt. Aristot. hist. an. l. 8. cap. 3.

Σκληροκοπία, fuste cædo. Polyb.

Σκληροκοπία, ipsa actio cædendi fustibus: apud eundem. Polyb.

Σκυτοκόπος, qui asinariam molam vel ὄνον impellit & agitat: motor. Poll. lib. 7. c. 4.

Σκυτοκόπος, qui ludi: ludum qui ὀστυγοκόπια dicitur. Poll. lib. 9. lib. an. seu administr. resp.

Σκυτοκόπος, ludus in quo ὀστυγοκόπια dicitur. Poll. lib. Σκυτοκόπος, ludus ludum istum: apud eundem.

Σκυτοκόπος ὀστράκινος, vocabula propria τῶν ὀστυγοκοπίων. Poll. ib.

Σκυτοκόπος, ossa tundens. Et σκυτοκόπος, idem. Hippocr.

Σκυτοκόπος, qui turbam seu populum concitat. Polyb. l. 3.

Σκυτοκόπος, turbam popularem contito seu solicito. Plut. in

Σκυτοκόπος, turbæ popularis concitatio seu solicitatio.

Σκυτοκόπος, facto quopiā astuto & callido circumuenio. Polyb. lib. 1. histor. ὃς σκυτοκόπου ἕνεκα πυρροκόπου τὸ δυνάμεις εἰς Ἡράκλειαν· ἀφ' ὧν δὲ σκυτοκόπους καὶ πυρροκόπους τὴν πόλιν, Ἐρετριῶν πόλις, locutiones ad procedendam vrbem quibusdam ciuibus vel præfectis. Sic & apud eundem, l. 2.

Σκυτοκόπος, facto quopiā callido, & astuto circūuenior.

Σκυτοκόπος, calum amputo seu seco. Suid.

Σκυτοκόπος, à tinea pertūsus seu derosus.

Σκυτοκόπος, in tiele seu cippo incido. vnde ἐσχολοκοπεῖσθαι, apud ill. item infamia noto. Hermog.

Σκυτοκόπος, qui malleo percutit seu tundit. Gen. c. 4.

Σκυτοκόπος, collum abscindo seu amputo. Plutarch. & Artemid. de insom.

Σκυτοκόπος, foliā amputo seu abscindo.

Σκυτοκόπος, grandine ferio, seu verbero aut contundo. Theophrast. de caus. pl. lib. 5. cap. 9.

Σκυτοκόπος, calamitas illa qua aliquid grandine contundi- tur aut vexatur.

Σκυτοκόπος, manum abscindo vel amputo.

Σκυτοκόπος, manus mihi abscinduntur.

Σκυτοκόπος, fœnisex.

Σκυτοκόπος, seu χερόκοπος locus in quo fœnum secari potest l foier, campus fœnarius, pratū. Diosc. l. 2. c. 177. & l. 3. c. 21.

Σκυτοκόπος, debiti seu debitorū rescissor, creditorum fraudator.

Σκυτοκόπος, debitum seu debita rescindo, debito fraudo: vnde ill. χρεωκοπῆσαι, apud Phalar.

Σκυτοκόπος, ἡ, eris alieni rescissio.

Σκυτοκόπος, idem quod ἡλιοκόπος. Plut. in Sol.

Σκυτοκόπος, ures obaundo. garrulitate. Hesych.

Composita ex κόπτω.

Ἀποκοπὸς, ὁ, ἡ, indefessus, infatigabilis. Xen. de re equestri. A medicis ἄκοπος dicuntur medicamenta quibus aduersus lassitudines vtuntur, quæ & Lat. acopa. ¶ Item ἄκοπος fruticis nomen: qui sic appellari creditur quòd parturientibus laborem mitiget, teste Dioscor. & Plin. ¶ Item qui molestia affectus non est, seu cui nullis molestiis cor contunditur: apud Suid. item qui corruptioni obnoxius non est, & præcipuè à vermium noxa tutus. Aristot. probl. sect. 13. Theophrast. de caus. pl. lib. 4. ¶ At ἄκοπος gemma quædam, de qua Plin. lib. 37. cap. 4. & Dioscor. l. 3. c. 167.

Ἄκοπος, sine lassitudine. item sine noxa animalium malefi- corum. Theophr. de hist. l. 4. c. vlt.

Ἀκοπώδης, ἡ, ὁ, ἐς, idem quod ἄκοπος. item facilis, lassitudi- em laboremnullam afferens. Aristot. de mundo. ἀκοπώδεστον ὂν ἐκεῖνο.

Ἀκοπώδης, sine labore & lassitudine.

Ἀκοπος, labore ac lassitudine plenus, laboriosus, difficilis. Hesych. item lassus, lassatus. ex Epigr.

Ἀκοπος, fessus, lassatus, vel lassitudine eneruatus. apud Suid.

Ἀκοπος, qui facili labore fit. item qui facili labore rem confecit & qui veluti non lassat. Epigr. l. 2.

Ἀκοπος, facilè, nullo negotio. Aristoph.

Ἀκοπος, facilitas.

Ἀκοπος, medēs laboribus & doloribus: apud Aristoph. in ran.

Ἀκοπος, fessus labore confectus: Plut. in Sylla, & de virtut.

Ἀκοπος, supra modum lassatus: valde lassus seu defessus. Ari-

Ἀκοπος, aliquantus lassatus, aliqua ex parte lassus. Xen. in [Cyneg.

Ἀκοπος, vide in Κόπος.

Ἀκρόκολον, siue κυρτόλιον, ου, τὸ, corollarium, corallum, curalium, lapis marinus rubens: cuius meminit Arrian. in περίπλῳ τῆς Εὐξείνου θαλάσσης, & Orpheus ἐν τῷ περὶ λίθων. & Plin. l. 32. cap. 3. Apud Dionys. de situ orbis. λίθος ἐρυθρὸν κυρτάλιον.

Κοραλλίζω siue κυρτάλλω, corallum imitor, coralii modo rubeo. ad coralli colorem vergo. Diosc. l. 1. c. 12.

Κωδεαῖος, ου, ὁ, coruus. Athen. l. 8. κόρακας ἀναιδέστας καὶ ἀλεόψας μύψαι. Plut. de solert. anim. Ὑβρεις ὃ κόραξ καὶ ψιττακοὶ μεμφόμενοι Δημοκρίτῳ. in imprecationibus subetur aliquis abire eis κόρακας, Lat. in malam rem, vel in malam crucem, sæpe apud Aristoph. ¶ κόραξ, coruus: est etiam signum cœleste apud astronomos. ¶ Item nomen piscis apud Athen. ¶ Est etiam species machinæ: Polyb. l. 1. & Appian. Vitruu. lib. 10 ca. 19. Vocat coruum demolitorem & gruem. ¶ κόραξ dicitur etiam malleus ferreus quo fores pulsantur aut attrahuntur. Manus extera Lucretio. Epigr. l. 2. τὶ. εἰς δυσὶν ὑπὸ πίκλοσιν ἀξίνη ὅτις πελέκων κόραξ· portis autem mallei ieu tuditis quo pulsentur, instar est. Eustath. κορακίσιον etiam appellat. ¶ Item rostrum gallinaceum. Hesych. ¶ κόραξ est etiam genus supplicij, apud Lucian. in Menippo. item nomen pastilli apud Æt. l. 14.

Κορακινάδης, ου, ὁ, ἡ, coruinus, qui est coruini generis, & coruini speciens gerens.

Κορακῖνος, ὁ, coruinus, vt κορακίνου χρῶμα. ¶ κορακῖνος, ου, ὁ, coracinus, piscis nomen: dictus παρὰ τὸ μέλανα ὑπὸ κόρακος καίειν, vt Athen. tradit: vt verò schol. Oppian. παρὰ τὸ κορᾶν, i. nigrum. apud Athen. lib. 7. κορακινίδιον, paruus coracinus. ibid.

Κορακίνος, ου, ὁ, coruinus, coruo similis, qui de coruorum specie est, item graculus. species quædam monedularum. Aristot. li. 9. de hist. anim. κορακίδες, itidem piscis species.

Κορακίσκος, ου, ὁ, coruulus. item tudes seu malleus quo pulsantur fores. Eust. Est etiam ficus, cuius fructus coracino colore est, vt Aristoph. schol. & Suid. tradunt. alio nomine κορύνης appellatur.

Κορακίζω, ἀποκορακίζω, παρακράγω, denigro.

Κορακίζω, precibus insto & vrgeo. Suid. dicit esse sumptam hanc signif. λέγει δὲ περὶ ἕνα ὄρχησιν κορακίσαι· ἀδύνατον ἐστὶν ἐν ὀρχήσει τὸν κορακίσαι.

Σκωπτικίζω, ad coruos abire iubeo, amando aliquem & iubeo abire in malam rem, aut in malam crucem: contumelioſè reiicio aut repello. Demosth. ad Phil. ὅταν μάγιστα κελεύσωσι, τότε μάλιστα σκωπτικίζουσι καὶ ἀποπαικαίζουσι μᾶλλον. Sic Plut. in Artox.

Σκωπτικισμὸς, ὁ, contumelioſa repulsio qua aliquem ad coruos amandamus & in malam crucem facessere iubemus. Plut. in lib. περὶ ἀδύμ.

Composita.

Ἀποσκωπτικίζω, ad coruos abire iubeo, contumelioſè repello. Alciphr. Quidam exp. in locum defertum amando. Suidas vult significare etiam ἀπαλίζειν, i. contemptui habere, vili pędere, assis non æstimare.

Ἀποσκωπτικισμὸς, ὁ, amandatio alicuius in malam rem, contumelioſa repulsio. Apud Esaiam cap. vlt. ἀποσκωπτικισμὸν, interpr. increpationem.

Ἐκκορακίζειν, Suidæ est abigere. Aliis ēiicere & iubere facessere εἰς κόρακας.

Νυκτικόραξ, ακος, coruus nocturnus. Epigr. lib. 2. Aristot. hist. animal. lib 8. cap. 3.

Πυρρόκοραξ, corui genus luteo rostro, apud Plin. l. 10. c. 48. vbi & φαλακροκοράκων fit mentio.

Κορύσσειν, &c. vide in Κόρυς.

Κορδαξ, ακος, ὁ, cordax: genus saltationis comicæ: quod apud Græcos habitum est φορτικὸν, vt tradit Athen. Aristoph. in Nubib. ἐξὸ κόρδαξ' ἐλάνυσιν, vide schol.

Κορδακικὸς, ὴ, ὁ, cordacicus, cordaci conueniens, cordacem decens. Aristot. Rhet. 3.

Κορδακίζω, cordacem salto: turpiter & inconditè salto. Suid.

Κορδακισμὸς, ὁ, cordacis saltatio. Demosth. in Olynth.

Κορδάτη, ης, ἡ, claua, fustis, Suidæ. Aristoph. schol. κορδάλου ἄ Cypriis vocari scribit inuoluerum capitis. Sunt qui dicant esse & genus vilissimi piscicuſi vnde esse prouerb. apud Suid. κορδύλης σὺν ἀξί. ¶ Sic dicitur etiam pelamis pusilla seu fœtus thynni. Apud Aristot. hist. an. lib. 6. cap. 17. scribitur σκορδύλη pro eodem.

Κόρδυλος, piscis quidam, de quo Aristot. de part. anim. lib. 4. ca. 13. & de respir. c. 4. & in histor. anim. lib. 8. c. 2. A Numenio in Halicutico vocatur κόρυλος, teste Athen. l. 7.

Composita.

Ἐγκορδυλίω, inuoluo: vnde apud Aristoph. initio Nub. ἐγ' αὐτὸ σοφίσμας ἐγκορδυλιᾶσθαι, inuolutus, intectus.

Συγκορδυλιασθῆναι, coaceruatus, συμπροσερρύησαν. Hesych.

Κορέω, ῶ. F. ίσω, & ήσω, verro, purgo. Od. υ, οἱ μὲν δίμιας κορέσσαι ποσὶν ὑσσόμενοι, domum verrite. Demosth. pro cor. τὰ πανδοκευτρίδια κορῶ, verrens. hinc πρὸς πανοχρησθῆναι, quod ter verrendo

mundatum est, apud Anacreon. Et metaph. apud Aristoph. in Pace μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα, ne facias vt incolis destituatur. item mundo, orno, curo. ¶ Item satio, saturo, exsatio. Il. ρ. Ὅς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς Δημῷ καὶ σάρκεσσι, satiabit canes ac volucres Troianas. Et in passiua signif. Il. τ. οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς, vino expletus & dapibus.

¶ *Deriuata ex κορέω, verro, mundo, curo.*

Κόρημα, τὸ, quod verrendo collectum est, purgamentum. Poll. l. 6. c. 5. Item pro ipsis scopis quibus verritur. Aristoph. in Pace, κατέαξε τὸ κόρημα sic & apud Poll.

Κόρηθρον, scopæ, & scopulæ. Lucian. in Philopseude.

Κόρος, ου, ὁ scopæ, κάλλυντρον Hesych. ¶ Item puer, iuuenculus seu filius. Athen. l. 2, Οὐ ῥᾳστε δὴ πινᾶσι Λακεδαιμονίων κόροις Plut. in Lyc. οὐδὲν ἧττον εἴθισε τοὺς κόρους ἢ τὰς κόρας γυμνάς τε πομπεύειν καὶ πρὸς ἱεροῖς τισιν ὀρχεῖσθαι καὶ ᾄδειν, τῶν νέων παρόντων καὶ θεωρουμένων. Item nouellum germen. Gal. in lex. Hippoc. Hesych. & Suid. ¶ Item satietas, de qua signif. in sequenti classe deriuatorum.

Κόρη, ης, ἡ pupa, puella, iuuencula. Xen. in pol. Laced. τὰς κόρας οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἠρεμιζούσας ἐριουργεῖν ἀξιοῦσι. Athen. l. 2, Μητέρα, παρθενικήν τε κόρην δισσάς τε συνάμους, &c. Sic & apud Plat. l. 7. de rep. Interdum exponitur, virgo: vt apud Plat. de leg. κόρη καὶ δέσποινα. Demosth. παῖς κόρη, puella virgo. Item filia, Isocr. in Helen., κόρην τὴν Διὸς καὶ Δήμητρος. Dicitur & de nupta puella, sed adhuc iuuencula. Herodian. l. 4, (de filia Plautiani vxore Antonini Caracallæ) ἀπεχθῶς πάνυ πρὸς τὴν κόρην διέκειτο. Interdum κόρη, seu κώρη Doricè absolutè ponitur pro Proserpina: vt apud Bion. Smyrn. Idyll. 1. ¶ Item pupa, imaguncula pueri vel puellæ, aut alterius animalis. Etym. ¶ Item pupilla, i. nigrum illud quod est in medio oculi, vt inquit Poll. Theocr. idyll. 6, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώρα: Doricè pro κόρη. vide & Rufum. ¶ Item apud Hippocr. τὸ ὑοσκυάμου, teste Gal. quod fructum habet τῇ κόρῃ similem.

Κορικὸς, ῆ, ὁ, puellaris, virginalis. Poll.

Κορικῶς, puellariter, puellarum more. Philo de vita M. l. 1.

Κορικός, ου, ὁ, ad virginem seu puellam spectans. Poll.

Κόριον, ου τὸ, pupa, puellula. Theocr. idyll. 11. ¶ Item sacrificium pro pueris iuuenculis Poll ¶ Sic dicitur etiam coriandrum, quòd hebetet oculorum pupillas.

Κορώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, puellaris.

Κοράδιον, ου, τὸ, puellula, pupa. Poll.

Κορίσκη, ἡ, & κορίσκιον ου, τὸ puellula, pupa. Poll. & Athen. l. 15.

Κοράσιον, ου, τὸ, pupa, puellula. Matth. 9. κορασιώδης, puellaris. Plut. περὶ φιλοπλουτ.

Κορεύω, deuirgino, virginitatem libo, stupro. Eust. & Eurip. in Alcest.

Κόρευμα, τὸ, virginitas: apud eundem Eurip. ibidem.

Κορεία, ἡ, idem. Suid. ex Epig. ¶ Item sacrificium in honorem Proserpinæ. Hesych. Item pulchritudo, eidem Hesychio.

Κοῦρος, ου ὁ, idem quod κόρος, ex quo est factum poetica apenthesi. Il. δ. τὸν κοῦρος ἔα, νῦν αὖτε μάγησος ἱκάνει. Il. ρ. κοῦρα ἀσυμενή τέρας ἰοκὸς, &c. Sic & Od. η, & alibi. ¶ Item nouellum germen, seu ramus, sicut & κόρος. Doricè pro eo κῶρος dicitur: vt apud Theocr. idyll. 1, Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει Fœm. gen. κούρη, idem quod κόρη. Od. ζ, Ὢ σὺ με κούρην ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτή Dicitur & de vxore seu muliere iuuencula: vt Il. α Πατρόκλεις ἔξαγε κούρην. Sic & Il. ζ & alibi, apud Hom. Interdum exp. filia, sicut & κόρη, vt Il. ζ κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο: Sic & Il. ε. & υ. & alibi passim.

Κουρότερος (compar.) iunior. Hesiod. in Erg. κουρότεροι γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπλετο. Sic Athen. lib. 13, ψυχὴ κουροτέρα, animus iuuenilis.

Κουροσύνη, & Doricè κωροσύνα ἡ, pueritia, infantia. Theocr. idyll. 25, ἐπιμύκεν δ' ὑψόθι χαίρων κωροσύνᾳ, gaudens more infantum, seu pueriliter.

Κουρόσυνος θρὶξ, puerilis capillus. in Epigr.

Κουρίδιος, iuuenilis: plerunque ei tribuitur qui iuuenili ætate vxorem duxit: vt Od. λ, Κουρίδιον τεύξασα πόσει φόνον. Il. ε, κουρίδιον ποθέουσα πόσιν τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν ... φασὶ γυναῖκα ποτὲ οὖσαν Αἰόλου θυγατέρα κουρίδιον ἀνδρὸς τεθνειῶτος θρηνεῖν. Κουρίδιον δῶμα, ædes in quas aliqua virgo iuueni marito nubens peruenit. Odyss. τ. Fœm. κουριδία de vxore iuuencula, seu quæ virgo nupsit. Iliad. ν. Κουριδίην ἄλοχον θέσθη, Herodot. l. 1, κουριδίας γυναῖκας.

Κουρίζω iuuenem ætatem ago. Od. υ, ὃ κουρίζων φορέεσκε. Item iuuenilia sapio. Suid. Item à pueris educo. Hesiod. in Theog. Ἄνδρας κουρίζουσι Ἀπόλλωνι ξὺν ἄνακτι.

Κουρίζομαι, pueriliter mena..us mihi cantatur. Hesych.

Κορίζομαι, blandior, blandè appello seu compello. Aristoph. Τοῦτον τὸν ὑὸν λαμβάνουσ' ὑποκορίζεται. Κορισζόμεναι, puellæ nubiles.

Composita à primum ex κορέω. & κόρος scopa.

Ἀκόρητος, ου, ὁ, καὶ ἡ qui scopis mundatus non est. Item incultus, minimè ornatus. Aristoph. in Nub.

Ἐκκορέω, euerro, verrendo expurgo. Synes. εἰ πάντα εὐθετήσας ἐκκορήσας & εὐθυμιάσας τὸ δωμάτιον. Exponitur etiam, excutio, apud Alciphr. ep. 38.

Ζάκορος, æditus, qui templa mundat & verrit. (παρὰ τὸ ζῶ, quod ponitur pro διὰ, & κορεῖν τὸ καθαίρειν.) Plut. in Camillo τε καὶ ζάκοροι θεῶν. Athen. ζάκορον Ἀφροδίτης ... generaliter, famulus, minister, seu ministra, famula ministeria in verrendis expurgandisq. ædibus ...

Ὑποζάκορος, (decomp.) qui inseruit æditui, seu ... ster æditui. Herodot.

Μυλακόρον ου, τὸ, scopæ farinariæ, seu quibus in mola ...

Νεωκόρος, cui templi verrendi & expurgandi cura ... est: ædituus. schol. Aristoph. Item nauta purganda ... ram habens: in Epigr.

Νεωκορέω, templi verrendi & ornādi curā habeo, ...

Νεωκορία, ἡ, munus æditui. Theocr.

Παρακορέω, conuerro, verro. Poll. l. 6.

Περικορέω, circumcirca verro, conuerro.

Περικόρημα, τὸ, purgamentū, sordes circumquaque ...

Σηκοκόρος, qui stabulum verrit seu purgat: aut qui ... ram gerit. Od. ρ. Exponitur etiam, æditus, qui ... bra verrit, eorúmq. curam gerit. Pro eodem dicitur ... & Doricè σακοκόρος.

Composita ex κόρος seu κοῦρος, puer.

Ἀγλαόκουρος, ου, ὁ καὶ ἡ splendens & quasi florens iuuenibus ... chros iuuenes habens. Corinthum ἀγλαόκουρον ap... darus. Olympiorum ode 13.

Ἀμφίκουρος, medius inter tres fratres. Hesych. Suid.

Διακορεύω & διακορέω, deuirgino, stupro seu constupro, virginitatem eripio, apud Suidam, & Pollux l. ...

Διακόρευσις & διακόρησις, εως, ἡ, ipsa actio deuirgi... prin...

Διόσκουροι (qui & διόσκοροι) Iouis filij, Διὸς κοῦροι, Castor & Pollux, ita per excellentiam dicti Iouis & Ledæ filij, ... qui Διὸς κοῦροι dicantur & Reges è Stesichoro. Plut. ... chari μυθολογοῦσιν ἐπὶ τῶν Διοσκούρων τοῦ Φιλαδελφ...

Συγκατακόρη, germana soror. Eurip. in Alcest.

Ψευδοκόρη, fictitia & ementita puella.

Composita ex κορίζομαι.

Διακορίζω, deuirgino, virginitatem eripio. Hesych. ... pupillis seu pupillis inspicio: eidem Hesych.

Διακορίζεσθαι inter pupillis intueri. Etym. Procedente ... διακορίζεσθαι, apud Suid.

Ἐκκορίζω, ... & eijcio. Aristot. hist. an. l. 9, c. 8.

Ὑποκορίζομαι, subblandiens voco, subblandior, seu blandis ... bis compello. Aristoph. in Pluto, εἰ λυπηρὸν ... καὶ βάλλειν ὑποκορίζεται. Item minuendo ... do verum nomen specie tius & honestius nomen ... Plut. in Sol. ἀστείως ὑποκορίζεσθαι τὰς μὲν πόρνας ἑταίρας ... virtut. mor. καὶ προθυμίας τὰς ἐπιθυμίας ὑποκορίζεσθαι ... pud Plat. & Athen. Interdum exp. cont... verum nomen falso seu turpiori nomine appello ... Xenoph. apomn. lib. 2. οἱ δὲ μισοῦντές με ὑποκοριζόμενοι ... σι χακίαν. Exponitur etiam innuo & indico, apud ... symp. 6, probl. 7.

Ὑποκόρισμα, τὸ, malæ rei integumentum, ... honestum nomen auribus blandiens. Plutarch. ... Athen. lib. 13.

Ὑποκορισμὸς, extenuatio qua rei turpi honestum ... prætexitur. Arist. rhet. 3. ἔστι δὲ ὁ ὑποκορισμὸς ὃς ἐλάττω ... καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθόν.

Ὑποκοριστικὸς, ῆ, ὁ extenuatorius, diminutiuus. Athen. ...

Ὑποκοριστικῶς, blandè, seu subblandiendo. Item nom... quæ diminutiua à grammaticis appellantur. Athen. ...

¶ *Deriuata ex κορέω, satio.*

Κορέννυμι, seu κορεννύω, idem quod κορέω satio. ... citur etiam quum nobis satisfit, & cupiditas ... scit. Herodian. lib. 1. ὁ δὲ δῆμος κεκόρεσται. Item ... liquid nobis suppetit. Hesiod. in Erg. ... καὶ δήμου ὀφέλλοις.

Κόρος, ου, ὁ, satietas. Il. ν. Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ ... Solon. Τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται ... & ἄχρι κόρου, ad satietatem. Luc. Dem. Διὰ κόρον ... tiet ate: Philo de vita Mos. lib. ... Eustathius ... riuat, quod aliquando significaret ἀπληστίας ... ¶ Κόρος est etiam mensuræ quoddam genus ... medimnûm & vnius, teste Iosepho lib. 3. de antiquit. ... κορ... ιον, dimidia cori pars.

Composita.

Αἰγικορεῖς, caprarij, qui capras satiant & pascunt ... m pecorum pastores. Plut. in Sol.

Αἱμακουρίαι, seu αἱμοκουρίαι, inferiæ, parentationes. Pind. ... sic dictæ putantur quasi animæ mortuorum ... quæ in inferijs ipsis mittuntur.

Ἀκορία, ἡ, insatiabilis auiditas, desiderium insatiabile ... piebi. e. vt ἀκορία τροφῆς.

Ἀκόρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, insatiatus, insaturabilis. Philo de vita ... lib. 2. Soph. in Electra.

Ἀκορέστως, insatiabiliter, inexplebili cupiditate.

Ἀκόρητος, apud poetas, idem quod ἀκόρεστος. Iliad. ...

... Sic Hesiod. in asp. Ἀμφιτρυωνιάδης δεινῆς ἀκόρητος ἀϋτῆς.

... idem quod ἀκόρεστος. Hesych.

... fastidiosus, qui simulac gustauit quod appetit, eo fastidito aliud appetit. Aristot. rhet. 2. Τὸ ἀψίκορον, fastidium seu ... ditas eius qui rem cuius auidus fuit, statim fastidit. Plut. ... Caio. Luc. de calumn.

Ἀψικορία, idem quod τὸ ἀψίκορον Plut. de garrul.

Ἀψικόρως, cū fastidio tali quod aliud atque aliud appetit.

... membra ad satietatem vsque depascens. vt γυιόκοροι μέ... apud Hesiod. in Erg.

... satur, satiatus. Xen. in Laced. pol.

Διακορής ἐος, ὁ καὶ ἡ, idem. Plut. in Lyc.

Διακόρως, abundè, affatim, satis superque, vt διακόρως ἔχω, satis superque habeo. Poll.

Διακορέννυμι, exsaturo, idem quod κορέννυμι.

Κατάκορος, idem quod διάκορος. Poll. item nimius, qui satietatem & fastidium affert. Plut. in Alex. item insatiabilis. ... insaturabilis. Suid.

Κατακόρως, ad satietatem vsq., abundè, &c. Plut. de Herodot. ... lib. 5. item immodicè, apud Demosth. item, crebrò. Aristot. rhet. 3.

Κακόκορος, idem quod κατάκορος & διάκορος, fastidium afferens. Aristot. rhet. l. 3. Exponitur etiam fastidiens. item mul... redundans, quum de re dicitur. Plat. in Phædro.

... (aduerb.) admodum, in plenum, quod satis est. Theophr. Plato. ¶ Item merus, purus, sincerus. Aristot. probl. sect. ... quæst. 5. Diosc. Hippocr.

... sufficienter, sincerè. Gal. apud Hippocr. comm. ...

... idem quod κορέννυμι.

... satur, vel saturitatem afferens.

... satis superque, abundè. Hermog.

... satietatem inducens seu afferens. Luc. Hermog. Exponitur etiam fastidium inducens & satietate ingratus, nimius. apud Aretham.

... qui satiatur seu expletur mensis appositis. Phocyl. ... de & in comp. à Κείρω.

... supra modum satur. Athen. l. 10.

... satis, superque. Poll.

... idem cum ὑπέρκορος. Dion. de Claudio Cæs.

ΚΟ΄ΡΘΥΣ, υος, ἡ, aceruus, agger, tumulus. Theocr. idyll. 10. Εἰς ... κόρθυς ... ἀλωῇ ὔμμιν Ἢ Ζέφυρον βλεπέτω, aceruos (aristarum) Boream aut Zephyrum intuentes secare. Et apud Suid. κόρθυν ἄμμου ποιήσας, facto tumulo arenæ.

... seu κορθύω, in aceruum colligo, coaceruo. Hesiod. in Theog. Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἑὸν μένος, εἵλετο δ' ὅπλα, postquam collegit vires suas & velut coaceruauit.

Κορθύομαι, in aceruū colligor. Il. ι ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινόν. ... in aceruum velut attollitur.

... κορίζομαι κορικὸς, κόριον. vide in κορέω.

ΚΟ΄ΡΙΣ, ιος, ὁ ἡ, cimex. Diosc. lib. 2. cap. 36. κόρεις οἱ ἀπὸ κλίνης, ... Geopon. li. 15. πῶς χρὴ ἀναιρεῖν τὰς κόρεις. vide & Aristo. hist. ... l. 5. c. 31. Apud Aristoph. in nub. per iocum dicti sunt κόρινθιοι ... ¶ Item herbæ seu fruticis nomē qui aliàs hypericon. Diosc. lib. 3. c. 174. ¶ Κορὶς est piscis quidam: item herba quæ & χαμαίπιτυς. Hesych.

... & κορίαννον siue κορίανον, coriandrum: frutex caule ... cicutæ odore graui, &c. quidam existimarunt sic appellatum quòd folia eius & caules cimices redoleant. Diosc. Gal. Nic. in Alex. Vide & κόριον in κορέω. κόριον ἔνυδρον à quibusdā appellatur adianthum. ¶ Κορίανον dicitur etiam annulus qui in indice digito gestatur. Poll.

... &c. vide in Βορβορύζω. κορμίζω, &c. in κείρω.

... in κορέω At κορὸς, niger, apud Etym. & schol. Eurip.

... &c. in κείρω

ΚΟΡΥ΄ΒΑΣ αντος, ὁ, corybas: sacerdos Rheæ seu Vestæ Luc. de salt. ... δὲ φασι Ῥέαν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς Κουρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεῦσαι. * Quidam ... dictos volunt ἀπὸ τοῦ κορύπτοντας βαίνειν ὀρχηστικῶς, more Homericorū βηταρμόνων. vnde & furore agitatos sic appellari testatur Strabo lib. 10. alij παρὰ τὴν κόρυθα, quòd galeatis incederent capitibus. Sunt etiam qui à κόρη, i. pupilla deducant, quòd dum custodirent Iouem apertis oculis ipsis ... dormiendum. Pro eodem dicitur & κύρβας. Hesych.

... templum corybantum. Strabo l. 10.

... corybantius: corybantis proprius, seu ad corybantem pertinens. vt κορυβαντικὴ συστήματα Plut. in Erot.

... corybantius: vide in Epigr. κορυβαντείων ἰαχήματα ...

... corybantas imitor entheo incessu: vel insanio seu furo more corybantum. Luc. in Herod. Μή με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, corybantico furore percitum esse. Aristoph. in vesp. Ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς ἐτεὸν ἢ κορυβαντιᾷς

Συγκορυβαντιᾶν, (Comp.) cum alio corybantum more insanio: Plato in Phæd. & apud Suid.

Κορυβαντίζω, corybantum sacris initio. Aristoph. in vesp.

Κορυβαντισμὸς, lustratio, seu expiatio quæ à corybante fit ære canoro.

ΚΟ΄ΡΥΖΑ, ης, ἡ, grauedo: crudi humoris è capite in nares destilatio: morbus cerebri, de quo vide Gal. de loc. aff. l. 1. & Aet. serm. 9. c. 59. Cels. l. 4. c. 2. ¶ Item mucus narium, pituita seu humor crassior, qui per nares destilat. Gal. comm. in progn. Hippocr. Apud Luc. de conscrib. hist. λήρου πολλοῦ & κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα, quidam accipiunt pro superbia & fastu: alij pro stultia seu stoliditate.

Κορυζάω, ῶ, grauedine laboro, muco plenus sum, nares pituita clausas habeo. Luc. in dial. Sim. & Pol. Plato pol.

Βλεννόκορυζος, (comp.) admodū mucosus, ideoq; stolidus. Hesych.

ΚΟ΄ΡΥΚΟΣ, ὁ, ου, sacculus, marsupium, saccus: apud Suid. Interdum de testium sacculo seu scroto: vt Apsyrtus in Hippiatr: ἐμπίπτει τὰ ἔντερα εἰς κώρυκον ἢ θυλάκιον. ¶ Item pilæ genus quod è pellibus cōsui solet, ventoq. inflatum brachialibus ligneis impelli: follis, Martiali. Scribitur & κώρυκος per ω.

ΚΟ΄ΡΥΜΒΟΣ, ου, ὁ, & κόρυμβον, ου, τὸ, vertex, cacumē, seu eminentia: & præcipuè cacumen montium, teste Eust. Herodot. οἴχοντο φεύγοντες ἐπὶ τὸν τοῦ ὄρεος κόρυμβον. κόρυμβα νηῶν, apud Hom. Il. ι. extremæ nauium partes: quidam etiam exp. amplustria.

Κόρυμβος, dicitur & de coma certo quodam modo nodata: alij comæ ornamentum fuisse dicunt. Eustathius ex Athen. κορύμβους δ' ἀναδούμενοι τῶν τριχῶν, χρυσοῦς τέττιγας περὶ τὸ μέτωπον καὶ τὰς κόμας ἐφόρουν. In hac significatione dicitur & κορύμβαι, apud Athen. l. 12. ¶ Itē caules asparagi, Hesych. Dicitur & de aliis: vt κόρυμβος κισσοῦ, racemi hederæ siue acini. Et generaliter, pro ramo: vt κόρυμβος δάφνης. in Epigr. & κορύμβους συκῆς: Nonn. * Eust. à κάρα deriuari scribit.

Κορυμβίας κιττὸς, hederæ quædam species sic appellatæ quòd racemi eius in orbem sint circumacti. vide Theophr. hist. plan: l. 3. & Plin. lib. 16. c. 34.

Κορυμβόθρα, à nonnullis dicitur hedera, quòd ferat corymbos; in append. Diosc. l. 2. c. 110.

Κορυμβοῦμαι. vnde κεκορυμβωμένη κόμη χρυσῷ στρόφῳ, coma aureo vinculo fastigiata: vel aureis corymbis fastigiata.

Composita.

Ἀκροκόρυμβα, idem quod ἄκρα κόρυμβα.

Δικόρυμβος, binos corymbos habens. δικόρυμβον ὄρος, duplicem verticem habens mons, seu duplex cacumen: apud Philostr.

Τετρακόρυμβος, quaternos corymbos habens: vt τετρακόρυμβος κισσός. in Epigr.

ΚΟΡΥ΄ΝΗ, ης, ἡ, claua: propriè ῥάβδος κεφαλωτή. (* παρὰ τὴν κάραν, vt inquit Eust.) Il. η. Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας. Theocr. idyl. 26. Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν χρυσοπλήθῆ τε κορύνην ¶ Item metaph. pro asini veretro. Nic. in Alex. θήλυν βρωμήτοιο ἐναλδήσασα κορύνην. Κορύνη βλαστοῦ, dicitur geniculārum incrementum & cacuminum articulatio in germinatione arborum, à clauæ similitudine: apud Theophr. hist. pl. l. 3. cap. 6. ¶ Κορύναι vocatur etiam à quibusdam tam summi humeri quàm cubiti articulus: Poll. l. 2.

Κορυνᾶν, instar clauæ fastigium edere, seu fastigiare se & velut thyrsū, proferre. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12. (de iunco) κορυνᾷ δ' ὅλως ὁ κάρπιμος. ἐξ αὐτοῦ γραμμώδης ἐξοιδήσας.

Κορύνησις, εως, ἡ, germinatio Hesych.

Κορυνόεις, εντος, ὁ, clauæ formam habens: vel in clauæ modum fastigiatus Hesiod. in asp.

Κορυνώδης, εος, ὁ & ἡ, idem quod κορυνόεις: Theophr.

Κορυνήτης, ου ὁ, clauator, clauarius; i. qui claua vtitur in pugna Iliad η.

Κορύπτω, vide in κέρας.

ΚΟ΄ΡΥΣ, υθος, ἡ, (in accusat. κόρυθα vel κόρυν) galea, cassis, (* sic dicta à κάρα, caput alij tamen sic vocatam putant ἀπὸ τοῦ κάρα ῥύεσθαι, quòd caput defendat.) Il. π οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον Ἐγγύθι λαμπομένης. Il. ν, Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ. Sic & Il. φ. & alibi passim. ¶ Item κόρυς galerita: auis, quæ & κορυδαλὸς ac κορυδαλλός. apud Theocr. idyll. 10. item κορυδαλλὶς, & κόρυδος, apud eundem idyll. 7. Exponitur etiam alauda.

Κορύσσω, galea armo: item generaliter, armo: Iliad. β, πόλεμόν τε κορύσσων. (pro εἰς πόλεμον) ad bellum armans. ¶ Itē incito, tanquā armans ad præliū: Hesiod. in asp. κορύσσουσι κλόνον ἀνδρῶν.

Κορύσσομαι, armor: Iliad. π, Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ. Iliad. υ, Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος (pro κεκορυσμένος) Sic & alibi apud Homer. ¶ Item impetu feror, tanquam armatus ad prælium, furo: Apoll. Arg. 2. κῦμα θαλάσσης Τρηχὺ θεῶν ἐπὶ

ηλω ἐπὶ τὰς κορύσσεται. Sic apud Theocr. idyll. 26, (de nubibus) πὶ ὃ ἄκρα κορύσσεται οἷον ἐπ' ἄκροις, aliæ super alias cū impetu turbum feruntur.

Κορυσσὸς ὁ, armiger, armatus miles: vel strenuus miles, bellator. vt Il. ω, κάθαρα κορυσσῶ. & Iliad. ν, δύο Αἴαντα κορυστὰ.

Compositæ.

Α'νδροκόστορος, oppugno, ad prælium me comparo. ex Athen.

Ε'πικορύσσομαι, armor seu armo me aduersum. Luc.

Ι'πποκορυστὴς ὁ, bellator equestris, qui armato equo pugnam init. Iliad. β.

Χαλκοκορυστὴς, æreus seu æreis armis armatus: item simpliciter, armatus. Il. π. κ' ἔδεσχαλκοκορυσσῶ.

-Κ' ΟΡΥΦΗ, ῆς ἡ, vertex: pars capitis inter sinciput & occiput media & summa: seu (secundum alios) linea illa capitis qua capilli alij ad dextram, alij ad sinistram inuersi distinguuntur. Poll. ex Arati iatricis, - ὅπωπα καρίζα κοὐδὲ ῥᾴθ' αὖτις Μοσσᾶος κορυφῆς μέγη σωτηρίῳθρα μεμειγ. Tributus & equo, apud Xen. de re equest. ¶ Item vertex, cacumen, fastigium, apex: Il. β, Οὔρεϊ ὣς κορυφῆς. Il. λ' ὄρος ὑψικόρυφος. Sic & apud Thuc. & Herodot. ¶ Item summa, caput, *metaphoricè* vt κορυφὴ & λέγω, summa vel caput sermonis. Plato in Cratylo, ἔρρωσθαι γὰρ ἐπὶ τῷ κορυφοῦσθαι ἂν εἰρηκε. Sic Plut. de prud. anim. ἵνα ὃ κορυφοῦσθαι λόγος ἐπιδεὶς ἑαυτὸ πιθήσεται. ¶ Item pars ossis quod κρανίου τέρας dicitur quæ anum versus inclinat. Poll. ¶ *Κορυφὴ* dicitur etiam ornamentum quoddam muliebre quod & τολυπεμίς, teste Eust. ¶ *Κορυφαί*, digitorum extremitates internæ, quas quidam vertices vocant. Poll. * Etymologus κορυφοῦσθαι dictam esse scribit quasi φ κάρης ὀρεχθῶ: aut à κύπτειν deduci, vt si: quasi κορυφὴ, quòd ea pars capitis crinibus tegatur.

Κορυφαῖος, ὁ, ἡ, ὸν, d. verticalis, aut in vertice positus: supremum locum obtinens, supremus, præcipuus: Luc. de calumn. Plut. ad Col. Ἀπειπεῖν δὲ ὁ κορυφαῖος, excellentissimus, seu eminentissimus. Apud Herodian. l. 7. κορυφαῖος πόλος, exp. fastigium. *Κορυφαῖος χορὸς*, dicitur præsultor choreis: apud Aristot. polit. 3, & de mundo. Et κορυφαῖος Ζεύς, Capitolinus Iupiter: apud Pausan.

Κορυφαῖον, retis pars. *Κορυφάω*, habenæ pars summum, equi caput cingens.

Κορυφόω ῶ. ἐσω. in verticem attollo, fastigio, consummo.

Κορυφῶμαι, in verticem attollor, fastigior, consummor. apud Basil. & Strab.

Compositæ.

Α'πακορυφόω, in verticē cōformo, apud Polyb. Apud Herodot. in Terpsichore, Ἀριστέης ὁ Ἀριστέω Σαυδίων ὑπαεχθόμενος ἀπικορύφῳ σφι πόδι, qui iam exp. amicitiam regiam verbis extollebat, v. i gloriosè respōdebant: alij, summatim hæc respōdit.

Δικόρυφος, ὁ, ἡ, ὸν (q.d. biuertex) duplicem habens verticem. *Δικόρυφοι* dicuntur ij quibus geminum est discrimē capillorum, seu linea illa quæ capillos in duas partes distinguit.

Ε'κκορυφόω ῶ. summatim dico, à principio & velut à capite incipiens expono: Hesiod. in Erg. - ὑπερὸν ἓξ ἐγὼ λέγων ἐκκορυφώσω.

Ἰσοκόρυφος, ὁ, ἡ. d. æqualem verticem habens, æque eminens: vt ἰσοκόρυφοι πόλεις, vrbes æqualis excellentiæ. Dionys. Halic.

Μελαγκόρυφος, atrum verticem habens: nomen auis: apud Aristotel quæ à Gaza vocatur atricapilla. Eadem dicitur συκαλὶς, i. ficedula.

Τελικόρυφος, triplicem habens verticem, apud Steph. & Strab.

Κ' ΟΡΧΟΡΟΣ, ὁ, ἡ, Hesychio & Suidæ est olus quoddā syluestre vile: vnde prouerb. κ' κέρχερος ἐν λαχανοις, vt pote vix dignus qui oleribus annumeretur. Sic & Theophr. hist. pl. lib. 7. c. 7. (de oleribus quibusdam agrestibus) ἐν οἷς ἐ παεχμιαζόμενός ἐστι Δῆλος τικόρτης κέρχερος. A' Plin. quoq; l. 21, c. 15. numeratur inter vulgares in cibis herbas. ¶ Sunt qui κέρχερον dicant esse piscem quoq;, δίπλεις ἰδίτροφα etiam ipsum, teste Suida, qui tradit dici de vilibus & ijs qui maiores sibi honores arrogāt quà quātis digni sint. Scribitur & κόρκορος per κ.

-Κ' Ο Ρ Ω' Ν Η, ῶνος, ὁ, cornix. Hesiod. in Erg. Μὴ ἴριζε μάθῃ κεφὶ ζακαίρου κορώνη garrula cornix. Athē. l. 13. ex Archilocho, Συκὴ πεπεμένη πολλοὶ βόσκουσι κορώνας. Oppian. l. 3. de ven. Αἰσχεσπέτε φύλακε πολύζωοί τε κορῶνες, viuaces cornices, seu annosæ. Apud Homer. Odyss. ρ, Σκᾶπτὶς τ' εἰρυσσὶς τε πυὸν λυσεῖτε κορῶνας Εἰναλίας. per marinas coronas quidam intelligūt mergos, aut fulicas, teste Eust. ¶ Item marculus ferreus quo fores pulsantur: vel anulus quo fores arrahūtur. Od. α, Βῆ' ἴμεν ἐπὶ θύρην δαιδάλεον. Θέρτο δ' ὑπέρτατα κορώνη ἐέρμιν. Sic & Od. η, & φ. Item summitas in curuamine arcus: vel curuatura in arcu, vbi figitur ex vtraq; parte neruus. Il. δ. (de fabricatore arcus) Παῦ δ' ἓξ λευκὼν χρυσέῳ ὑπέθηκε κορώνῃσι: hinc prouerbialiter, χρυσοῦ ὑπέθηκε κορώνῃσι, felicem finem alicui rei imponere, teste Eust. Et generaliter, quæuis summitas: vt Artemid. ἴδεξίας τὸ ἀφίδιον αὐτῷ ἄχρι τῆς κορώνης παρεχώσας, ad summū vsq; glandem. Item omne quod incuruatum est. Item ψῆφος quoddam ἐπιτολαῖος, Eust. ¶ Item inflexum illud quod in nauis puppi vsitatur: Arat. ὅταν δὲ ναῦται ὀπισθίῳ σκαφίδι κορώνῃσι, Ὅ ῥμενος ἐπεχόμενος.

i. Obuertunt nauem magno cum pondere nautæ. Μ. que trahunt optata ad littora puppim, vt vetus Cr. pex ligni inter vtrunq; bouem in aratro protenta oraculo, Γαβόντι χέρσῳ νέων ποτίδακας κορώνας. ἐμῶν dicitur etiam ossis apophysis in finem nens, cuiusmodi habetur vna vtrinque in ore gr. ris, tendinem à temporali musculo descendentem c. sic appellata quòd cornicis rostro similis sit. ¶ Cas. nus vocantur δύο ἀστροδολικὰ ὀστᾶ τῶν περὶ γεγραμμένων τοὺς δύο κρανιοπλήκτους τοὺς ἐν τοῖς πλαγιαίοις ἐπικειμένους ἀφ' ἑκατέρου ἐπὶ τὸ μέτωπον. ste Poll.

Κορώνη, corona. Eust. Hesychio verò est τὰ ἐν τοῖς κορώναις ὑφάσματα. ¶ *Derivata ex κορώνη, cornix.*

Κορωνιδάριος, ὁ, cornicis pullus. Hesych. & Eust.

Κορώνιος, ὁ, ἡ, ficus cuius fructus sunt colore cornicis. ristoph. in Pace, Τὼ κορωνίω γε μὲν Ε'ὐελφίω.

Κορωνίζω, cornici colligo stipem: de circuiatoribus qui cornicem circumferentes stipem ei corrogāt. lenam quandam canentes, de qua Athen. l. 13.

Κορώνισμα, τὸ, carmen quod illi circulatores corni corrogantes canebant.

Κορωνιστὴς, οῦ, ὁ, circulator qui cornici stipem

Compositæ.

Πενταπήχορος, ὁ, ἡ, ον, qui quinq; cornicum ætates vi. lib. 2, πενταπήχορ' ἐ κόρη, O Hecuba quæ quinq; tates vixisti.

Τετρακόρυφος, epith. cerui, apud Hesiod. quòd quatu ætates viuat.

Τετράκορος, qui tres cornicis ætates degit, cuius vi dum longæua.

¶ *Derivata ex κορώνη, i. summitas vel curuatura.*

Κορωνὶς, ίδος, ἡ, dicitur nauis: vel quæ nigra est, vel imitates inflexæ sunt, teste Eust. vel in qua pe est, vt vult schol. Arati. Il. α, Οἵτε σ' ἰθὺς στεν inflexa quæ habent. apud Theocr idyll. 26, νίσι βυκόλοι ποιαν. ¶ Item substantiuè, coronis, linea bre extrema parte aliquantum incuruata, quæ in con tragicorum fabulis adhibetur: schol. Aristoph. tur etiam nota quæ in calce libri appingi solebat ad significandum finem, quam & Martialis coro pellat. Plut. de fortuna Alex. ¶ Item fastigium, apex in re aliqua: idem quod κορυφή. vnde fastigium & siuè imponere rei alicui, apud Luc. & Greg. in Euseb. Plut. de disc. adul. ab amico.

Κορωνιστὴς, οῦ, ὁ, elatus cernicem in altum efferens: chilocho, Βᾶς ἐὼν ἡμῖν ἱερήιος ὡς εἰκὶν Κορωνὶς ἱερεῖα, à κορωνὶ.

Κορώνιτις, ίδος, ἡ, incurua & lunata cornua habens. Hesych.

Κορωνόω, cernicem vel cornua effero: Hesych. & lunatus fiam: vnde apud Hesiod. in theog. inflat lunæ inflexa folia: legitur tamen

---

Κ' Ο' Σ Κ Ι Ν Ο Ν, ου, τὸ, cribrū: Aristoph. in Nub. mingere per cribrum. Plato. Polit. 1, Πίθος ἀπείρατος ἐδὲν ἐν κοσκίνῳ ὕδωρ ἀδυνήσεται φέρειν, cribro aquam Picilium esse dicitur figura quæ collectione numer ficitur, eò quòd velut per incerniculum quoddam primi quilibet numeri. ¶ Hesychio κόσκινα, sunt ast ficiæ, aues quæ domi nostræ alūntur: vt gallinæ, dices & similes.

Κοσκίνιον, ου, τὸ, cribellum. Athen. l. 14.

Κοσκινὶς, ίδος, cribri modo, in modum cribri. Luc. in

Κοσκινίζω, cribro.

Τυροκόσκινον, ου, τὸ, (*comp.*) caseus cretus incernicu interpr. apud Athen. l. 14.

Κ' ΟΣΚΥΑΜΑ' Τ Ι Α, τὸ, coriorū & pellium mixtura na. Hesych. Suid. & schol. Aristoph. Metaphoricè apud Aristoph. in equit. Η' κρὰς, ἰδιώτης, κακόκοιλος, κοσκυλμένος ἀκριοῖς ἐκκωφωμένος ἀκοὴν λέγων pro δίπλαις λεπτοῖς ὠσὶ πλοῖς in modum τῶν κοσκυλμάτων.

κέσ-. vide in Πόσ-.

-k Ο' Σ Μ Ο Σ, ὁ, ordo, τάξις. (* à κοσμῶ significans) Herodot. οἱ δὲ Πέρσαι κοσμήσαντες τὸν ἑωυτῶν κόσμον lib. 3. κῶλοι ἀπέθανον αὐτῶν ἀκόσμως. Εὐθὺς ἐκ τεσι, incōpositè. Luc. in Zeuxide, ἀκολούθως καὶ ἐφ' ὧν. Exponitur etiā & πάξει à schol. thuc. & ratio: vnde κόσμος, apud Homer. modo & ne, decenter, ritè, aptè, conuenienter. ¶ Item disc apud Thucyd. Ab Hesychio exponitur & Aristot. & Isocr. in Panath. κόσμος πολιτικὸς Exponitur etiam, ornatè, concinnè: apud Diog. tus. Isocr. ad Nic. σχῆμα μὲν τοῖς ἰδίοις κόσμοις

κόσ-. vide in Πόσ-.

κοτ-. vide in Ποτ-. Κοτέω, &c. vide in Κότ-.

Κοτ' ΤΙΝΟΣ, ου, ὁ, oleaster, oliua syluatica: Plut. in Fab. - ἐκ τῶν ἀγρίων ἐλαιῶν ἐ κότινος ἐστὶν ἐδὲ κότινος ἐστὶν ἐλαία. Il. α. ἔστιν κότινος εὐώνοις, contra quos irarum habenas quas diu strinxisti effundes. Interdum pro μέλιτι seu μῆλον ponitur teste Eustath. * qui etiam ἀκέραιον deriuari scribit, quòd sit μῆλος δεπίθετος. quod etymon. Homerus quoq; innuere videtur, quū dicit κότινος ὑμῖν, & κότινον ὑποτιθεὶς. Κοτήεις, ντος, ὁ, ὁ, iratus vel graues animo iras premens. Il. ε, ἐτὸς ὑς, ἐοὶ κοτήεις.

Κοτάω, ἐήσω & ἐσω, irascor: vel æstuo ira quam diu pressi sub pectore. Il. α, σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω, Οὐδ' ἀχθομαι κοτέοντι, non moueor tuis iris quas alta mēte repositas cogui seu premis. Cū genitiuo rei cuius causa irascimur: vt Il. δ. Ζεὺς σφιν Κρονίδης ἐπιστεύησε ἑρμῆλα Λιρίδαι, τῷ ἐ' ἀσκέτην κοτέων. f audis huius nomine graues alta mente reponēs iras, tęu memori ira prosequens hanc fraudem. Et cum datiuo: vt apud Hes. in Aspid. - Δίοντε δύω ἀμφὶ κλειτῆνος ἐλαφοιο Ἀχαιὸς κοτέοντε, mutuā ira æstuantes nomine ceruæ. Idem in Erg. Καὶ κεχαρμένος κεχαρμένῳ κοτέει. Particip. κεκοτηκὼς, iratus, ira accensus, Od. ι. Κύκλωπ ἡμῖν idem quod κοτέω, Il. ψ. Τυδέϊ δ' ἦι κοτέοντε Φοίβῳ Ἀπόλλωνι. Il. β. τοῦ δ' ἀχ' Ἀχαιοὶ Ἐπάγελον κοτέοντο σὺν μενεῖ.

Κοτέω, idem quod κοτάω. Aeschyl.

Ἐ νικότμιον, ου, modestè me gero, officio meo fungor.

Εὐκόσμ η τος, idem quod εὔκοσμος, Hom.

Κατακοσμέω ῶ. compono, digero in ordinem, apto: Plato, εἰς ἓ ἑαυτῷ δρόμον κατακοσμεῖσθαι ἀφ' οὗ χαίρει, ratione & ordine constitutus. apud Plut. in Romulo. κατακοσμοῦντες ἑαυτὸς, exp. colentes ob. seruantesque se inuicem.

Κατακόσμησις, digestio rerum & apta compositio. Plat.

Decomp. A' κατακόσμητος, in exornatus, idem indisposit decenti ordine non distinctus. Plut. de defectu orac.

Κοσμήσιμος, ον, τὸ, puellarum seu virginum ornamentum. Suid.

Μετακοσμέω ῶ. q.d. aliter compono, in alium statum compono, seu in aliam formam.

Μετακόσμια, intermundia, Cic. de fin. l. 2.

Μετακόσμησις, alia compositio, Plut. Luc. ἐν τοῖς ἐπιπορεύσεσι ἐ μετακόσμησις.

Νεκροκόσμος, qui defunctos ornat, aut defunctorum funera exornat. Plut.

παρακόσμιος, indecorè, indecenter Ioseph.

περικόσμιος, (q.d. antemundanus) qui fuit ante cōditum mundū.

περικόσμιον, ου, τὸ, q.d. anteornamentum. Exponitur etiam externus cultus: ex Laert.

Συγκοσμέω, ῶ, simul honesto, cohonesto. ex Xen.

Τελετοκομήτης, ου, ὁ, comæ ornandæ artifex.

Ὑπερκόσμιος, (q.d. supramundanus) vnde ὑπερκοσμίως ἐκφαυλεῖσθαι, exp. rerum cœlestium explanationes, apud Aeop.

Φιλόκομος, ornatus amans seu cultus, cultus studiosus: apud Strab. & Chrysost. Item qui amat mundum, i. res mundanas.

Φιλοκοσμέω, ornatus studium, cultus studium.

Κ' Ο' ΣΣΥΦΟΣ, & Atticè κόττυφος, ου, ὁ, merula: auis de qua Arist. hist. an. l. 9. c. 19. Aelian. Oppian. ¶ Est & piscis nomen, quem Plin. quoque merlam vocat.

Κ' Ο' ΣΤΟΣ, ου ὁ, costus: aromatis genus, de quo Theophr. hist. pl. 9. Dioscor. l. c, 15. & Plin. 12. c. 12.

Κ' Ο' ΣΥΜΒΟΣ, ου, ὁ. pro nodo & αἰσθλὸν μόλυβδος accipitur. Exod. 28. οἱ κόσυμβοι ἐ χρυσοῦν ἐν ἔλασιν, nodi tunicatum ex byssō. Pollux & pro crinium nods accipit, lib. 2. tit. de tonsura & crinib. Exponitur etiam vestis fimbriata:

Κοσυμβωτὸς, nodatus seu nodis substrictus, vt Exod. 28, πολύρλου ἐ χιτωνα κοσυμβωτὸν, togam talarem & tunicam nodis substrictam, Ab. Hesych. exp. & κρεσσοτὸς, fimbriatus. Scribuntur hęc & gemino σ apud eundem Hesych.

Κοτ' ΤΙΝΟΣ, ου, ὁ, oleaster, oliua syluatica: Plut. in Fab. - ἐκ τῶν ἀγρίων ἐλαιῶν ἐ κότινος ἐστὶν ἐδὲ κότινος ἐστὶν ἐλαία. Il. α. ἔστιν κότινος εὐώνοις, contra quos irarum habenas quas diu strinxisti effundes. Interdum pro μέλιτι seu μῆλον ponitur teste Eustath. * qui etiam ἀκέραιον deriuari scribit, quòd sit μῆλος δεπίθετος. quod etymon. Homerus quoq; innuere videtur, quū dicit κότινος ὑμῖν, & κότινον ὑποτιθεὶς. Κοτήεις, ντος, ὁ, ὁ, iratus vel graues animo iras premens. Il. ε, ἐτὸς ὑς, ἐοὶ κοτήεις.

Κοτάω, ἐήσω & ἐσω, irascor: vel æstuo ira quam diu presi sub pectore. Il. α, σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω, Οὐδ' ἀχθομαι κοτέοντι, non moueor tuis iris quas alta mēte repositas cogui seu premis. Cū genitiuo rei cuius causa irascimur: vt Il. δ. Ζεὺς σφιν Κρονίδης ἐπιστεύησε ἑρμῆλα Λιρίδαι, τῷ ἐ' ἀσκέτην κοτέων. f audis huius nomine graues alta mente reponēs iras, tęu memori ira prosequens hanc fraudem. Et cum datiuo: vt apud Hes. in Aspid. - Δίοντε δύω ἀμφὶ κλειτῆνος ἐλαφοιο Ἀχαιὸς κοτέοντε, mutuā ira æstuantes nomine ceruæ. Idem in Erg. Καὶ κεχαρμένος κεχαρμένῳ κοτέει. Particip. κεκοτηκὼς, iratus, ira accensus, Od. ι. Κύκλωπ ἡμῖν idem quod κοτέω, Il. ψ. Τυδέϊ δ' ἦι κοτέοντε Φοίβῳ Ἀπόλλωνι. Il. β. τοῦ δ' ἀχ' Ἀχαιοὶ Ἐπάγελον κοτέοντο σὺν μενεῖ.

Κοτέω, idem quod κοτάω. Aeschyl.

ἠελίῳ ἐπὶ νῶτα κορύσσεται. Sic apud Theocr. idyll. 26. (de nubibus) τὰ δ' ἄλλα κορύσσεται οἷά τις ἐπ' ἄκμοις, aliæ super alias cũ impetu surſum feruntur.

Κορυστὴς ὃ ὁ, armiger, armatus miles: vel strenuus miles, bellator. vt Il. ω. ἀνδρὸς κορυστοῦ. & Iliad. ψ. δίο Αἴαντε κορυστά.

Composita.

Ἀ'πλικοῦσόκορυμ, oppugno, ad prælium me comparo. ex Athen.

Ἐ'πικορύσσομαι, armor seu armo me aduersum. Luc.

Ἱ'πποκορυστὴς ὁ, bellator equestris, qui armato equo pugnam init. Iliad. β.

Χαλκηκορυστὴς, æreseu æreis armis armatus: item simpliciter, armatus. Il. π. ἔνθ' ἔρρε χαλκηκορυστὰ.

-Κ O P Y Φ H', ῆς ἡ, vertex: pars capitis inter sinciput & occiput media & summa: seu (secundum alios) linea illa capitis qua capilli alij ad dextram, alij ad sinistram iouersi distinguũtur. Poll. ex Acati iatricis, -ὅπερ καρίωμα κοιλὰ μὲν αὖτις Μισαίτης κορυφῆς μέγα σωμα τεμνόμενα χαίτης. Tribuitur & equo, apud Xen. de re equestr. ¶ Item vertex, cacumen, fastigium, apex: Il. β. Οὔρεσι· ὀκ κορυφῆσι. Il. λ'. ὄλεσ' ὀκ κορυφῆσι. Sic & apud Thuc. & Herodot. ¶ Item summa, caput, *metaphoricè*: vt κορυφὴ τοῦ λόγου, summa vel caput sermonis. Plato in Cratylo. ἔξεστιν γὰρ ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἂν εἰπεῖν. Sic Plut. de prud. anim. ἵνα δὴ κορυφὴν ὁ λόγος ἐπιθεὶς ἑαυτῷ παύσηται. ¶ Item pars ossis quod ἀκρωμίῳ πτερὸς dicitur quæ anum versus inclinat. Poll. ¶ Κορυφὴ dicitur etiam ornamentum quoddam muliebre quod & τολυπεμίς, teste Eust. ¶ *Κορυφαὶ*, digiterum extremitates internæ, quas quidam vertices vocant. Poll. * Etymologus κορυφὸω dictam esse scribit quasi ἀ κάρης ὀρφῶν: aut à κέρατα deduci, vt si: quasi κερυφὴ, quòd ea pars capitis crinibus tegatur.

Κορυφιᾶ Ὀ-ικὸς, ή, q.d. verticalis, aut in vertice positus: iupremum locum obtinens, supremus, præcipuus: Luc. de calumn. Plut. ad Col. Θεσπιεῖ[illegible] ὁ κορυφαιότατ Ο-, excet: lentissimus, seu eminentissimus. Apud Herodian. l. 7. κορυφαῖον πάλο-, exp. fastigium. Κορυφᾶ Ὀ-χρεῦ, dicitur præfultor choreis: apud Aristot. polit. 3, & de mundo. Et κορυφαῖ Ο- Ζεύς, Capitolinus Iupiter: apud Paufan.

Κορυφῖον, retis pars. Κορυφαία, habenæ pars summum, equi caput cingens.

Κορυφόω ῶ. ἔωσα, in verticem attollo, fastigio, consummo.

Κορυφῶμαι, in verticem attollor, fastigior, consummor. apud Basil. & Strab.

Composita.

Ἀ'πακορυφόω, in verticẽ cõformo, apud Polyb. Apud Herodot. in Terpsichore, Ἀ'σπιφίρνης ὁ Υ'στάσπεω Σαρδέων ὑπαρχ Ο- ἀπακορύφωσε φρενοπλήξ. quidam exp. amicitiam regiam verbis extolleba, vt gloriosè respõdebant: alij, summatim hæc respõdit.

Δικόρυφ Ο-, ὁ ὁ ἡ ἡ (q.d. biuertex) duplicem habens verticem. Δικόρυφοι dicuntur ij quibus geminum est discrimẽ capilliorum, seu linea illa quæ capillos in duas partes distinguit.

Ἐ'κκορυφόω ῶ. summatim dico, à principio & velut à capite incipiens expono: Hesiod. in Erg. ἑτέρην δ' ἐγὼ λέξω ἐκκορυφώσω.

Ὑσωκόρυφ Ο-, q.d. æqualem verticem habens, æque eminens: vt ἰσοκορύφοι πόλεις, vrbes æqualis excellentiæ. Dionys. Halic.

Μελαγκόρυφ Ο-, atrum verticem habens: nomen auis: apud Aristotel quæ à Gaza vocatur atricapilla. Eadem dicitur συκαλὶς, i. ficedula.

Τελεσκόρυφ Ο-, triplicem habens verticem, apud Steph. & Strab.

KO'PXOPO Σ, ε. ὁ, Hesychio & Suidæ est olus quoddã syluestre vile: vnde prouerb. κόρακος κόρυζα ἐν λαχανοις, vtpote vix digenus qui oloribus annumeretur. Sic & Theophr. hist. pl. lib. 7. c. 7. (de oleribus quibusdam agrestibus) ἐν οἷς & πικρίδες κορυζῶδεις ἐπὶ πλέον. A' Plin. quoq; l. 21, c. 15. numeratur inter vulgares in cibis herbas. ¶ Sunt qui κόρακος dicant esse piscem quoq;, διπλῆς ἰδέσμης etiam ipsum, teste Suida, qui tradit dici de vilibus & ijs qui maiores sibi honores arrogãt quà quãtis digni sint. Scribitur & κόρακος per κ.

-KO'P Ω' NH, της ἡ, cornix, Hesiod. in Erg. Μὴ λιριζοῆδη κραίζῃ λακίεσα κορώνη garrula cornix. Athẽ. l. 13. ex Archilocho, Συκῆ πεπεῖραι πολλὰς ὄδοκησε κορώνας. Oppian. l. 3. de ven. Αἰεὶ σοὶ τὰ φύλα πολλῶνοί τε κορῶναι, viuaces cornices, seu annosæ. Apud Homer. Odyss. ρ, Σαῦπις τ' ἐρετμὸς τε πανύγλυκεροί τε κορῶναι Εἰναλίαι. per marinas coronas quidam intelligũt mergos, aut fulicas, teste Eust. ¶ Itẽ marculus ferreus quo fores pulsantur: vel anulus quo fores attrahũtur. Od. α, Βᾶρ' ἔβαν εἰς ἀγορὴν ἅμ' ἕπου Σφέλιε δ' ὑπέρωιθεν κορώνη ἐκρέμῃν. Sic & Od. η, & φ. Item summitas in curuamine arcus: vel curuatura in arcu, vbi figitur ex vtraq; parte neruus. Il. δ. (de fabricatore arcus) Παῦε δ' ὁ λεύκανε χερσὶν ἐπὶ κρατερὸν κορώνῃσι: hinc prouerbialiter, Χερσὶν ἐπὶ κρατερὸν κορώνῃσι, felicem finem alicui rei imponere, teste Eust. Et generaliter, quæuis summitas: vt Artemid. τὸ ξύλον τὸ ἀμάξιον οὗ ἄκρα: ἡ κορώνη πτερωτός, ad summũ vsq; glandem. Item omne quod incuruatum est. Item δόρυ quoddam ἐπιτηδειον, Eust. ¶ Item inflexum illud quod in nauis puppi vsitatur: Arat. ἅτε δὴ ναῦται κοπὶς ἐψωσι κορώνας, Ὅ ῥα νεὸς ἐσχεδόρμους.

i. Obuertunt nauem magno cum pondere nautæ, que trahunt optata ad littora puppim. vt vertit Cicero ex Aratea. Item pex ligni inter vtrunq; bouem in aratro protenta: oraculo, l'βοῦσι χάρμα νίκαν πυρίβακτα κορώνας. ¶ Item ἐν γωνίᾳ dicitur etiam ossis apophysis in fiacm acuminens, cuiusmodi habetur vna vtrinque in ossibus coxendicis, tendinem à temporali musculo descendentem recipiens: sic appellata quòd cornicis rostro similis sit. ¶ Cæterum κορώνη δὲ ἀστρολογικὸν ἐστὶ τὸ τῶν πεφυγαδευμένων τοῖς δὲ χειλόποδας τοὺς ἐν ὕδασι πλαγίους ἔστιν ἀστερισμὸς ἐφ' ἑπτὰ Poll.

Κορώνη, corona. Eust. Hesychio verò est ὀδόντων κορῶναι sunt τὰ ἐσχατιὰ τῆς γνάθου.

¶ *Deriuata ex κορώνη, cornix.*

Κορωνιδοῦς, ωσ, ὁ, cornicis pullus. Hesych. & Eust.

Κορώνιος, ώνη, ῆ, cius cuius fructus sunt colore cornicis: vt Ariſtoph. in Pace, τὸ κορωνίων γάμον Ἐ'ξαγαγεῖν.

Κορωνίζω, cornici colligo ſtipem: de circulatoribus qui cornicem circumferentes ſtipem ei corrogant. Ienam quandam canentes, de qua Athen. l. 13.

Κορώνισμος, ὁ, carmen quod illi circulatores cornicem corrogantes canebant.

Κορωνιστὴς, ῆ, ὁ, circulator qui cornici ſtipem mittit.

Composita.

Πενθεκόρωνος, ε, ὁ ἡ, qui quinq; cornicum ætates vixit. Iuuenal. lib. 2, πενθεκόρωνος Κ' ἡμέρη, o Hecuba quæ quinq; cornicum ætates vixiſti.

Τετρακόρωνος, epith. cerui, apud Hesiod. quòd quatuor ætates viuat.

Τρικόρωνος qui tres cornices ætates degit, cuius vita duplum longæua.

¶ *Deriuata ex, κορώνη, i. summitas vel curuatura.*

Κορωνὶς, ίδ Ο-, ἡ, dicitur nauis: vel quæ nigra est, vel quæ minimates inflexæ sunt, teste Eust. vel in qua puppis est, vt vult ſchol. Arati. Il. α, Οἳ δ' ἄρα σὺν νήεσσι κορωνίσι νισσόμενοι. Il. β, & Od. γ. Tribuitur & bobus, ob cornua in modum inflexa quæ habent. apud Theocr. idyll. 16, ἀλ' ἐπὶ νίσι βουκόλοι ἦσαν. ¶ Item ſubſtantivè, coronis, illiaca pars extrema parte aliquantum incuruata, quæ in comicen tragicorum fabulis adhibetur: ſchol. ariſtoph. ¶ Sic & tur etiam nota quæ in calce libri appingi ſolebat ad ſignificandum finem, quam & Martialis coronellas. Plut. de fortuna Alex. ¶ Item faſtigium, apex in re aliqua: idem quod κεραμίδι. vnde κορωνίδα faſtigium & ſuè imponere rei alicui, apud Luc. & Greg. in Euſeb. Plut. de diſc. adul. ab amico.

Κορωνοειδὴς, ὁ, elatus ceruicem in altum efferens: item chilocho. Βᾶε ἰὼν ἠΐθεε ἱερσίπε ὦ εἰκέλη Κορωνοειδέϊ.

Κορώνη, incurua & lunata cornua habens. Hesych.

Κορωνίω, ceruicem vel cornua effero: Hesych. & lunatus ſum: vnde apud Hesiod. in theog. ἐπὶ δ' ἀμφὶς ἐκορώνισσε. i. eſtar lunæ inflexa folia: legitur tamen ἐκορώνισε, à κορωνὶς.

KO' Σ k I N ON, ε, ὁ, cribrũ: Ariſtoph. in Nub. Δίς κοσκινεῖν mingere per cribrum. Plato. Polit. τὰς ἀπαίσιος ἐκ τῶν ἀνδρῶν κοσκινῷ ὕδατος ἀσκὸν κρέουσι φέρειν, cribro aquam ferãt. Pielium eſſe dicitur figura quæ collectione numerorum ficitur, eò quòd velut per incerticulum quoddam diuidat primi quilibet numeri. ¶ Hesychio κόσκινα, ſunt ancilla ſticæ, aues quæ domi noſtræ aluntur: vt gallinæ, anſeres dices & ſimiles.

κοσκίνιον, ε, ὁ, cribellum. Athen. l. 14.

κοσκινεῖν, cribri modo, in modum cribri. Luc. in Luc.

κοσκινίζω, cribro.

τυρόκοσκινον, ε, τὸ, (*comp.*) caſeus cretus incernículo, vtpote interpr. apud Athen. l. 14.

KOΣk Y A M A' T I A, τὰ, coriorũ & pellium mixtura panna. Hesych. Suid. & ſchol. Ariſtoph. Metaphoricè ſe apud Ariſtoph. in equit. Η' κρὰξ, ἰὼ μάκαι, ἐκκλησιάζουσι κοσκυλμάτιοις ἀκρωτηριασμένοις λίχνοι pro δημόταις λεγομένοις δῆμόται in modum ſ. κοσκυλμάτιον.

κέρ Ο-. vide in πόρ Ο-.

-k O' Σ M O Σ, ε. ὁ, ordo, τάξις. (* à κοσμῶ ſignificante ornare, vnde κόσμη) Herodot. οἱ δὲ Πέρσαι ποιησάντες τὰ ἐωυτῶν κατὰ κόσμον ἕκαστα ἐπὶ τὸν Ἕλληνα ἐστρατεύοντο. lib. 3. ὃ τοῦτο ἐστὶ ἀπέλαυνον αὐτοὺς ἀπὸ κόσμου. Ἐ'κλείπει κόσμος τὰς ἡμέρας, incõpoſité. Luc. in Zeuxide, ἐκκλίνοντες τὸν κόσμον τῆς ἐφόδου. Exponitur etiã δι' ἐκβολὰ à ſchol. thuc. ¶ Item ordo & ratio: vnde κατὰ κόσμον, apud Homer. modo & ratione, decenter, ritè, aptè, conuenienter. ¶ Item diſcipli Ariſtot. & Iſocr. in Panath. κόσμου Ο- πειστέον ratio ordo. Exponitur etiam, ornatè, concinnè: apud Diog. tus. Iſocr. ad Nic. ἐξίφρα μὴ πᾶς ἰδίαν κρίσιν ἐπιφέρῃ

μου. Herodian. l. 3. κατὰ τὸν κόσμον & κλιμάκια ἀρτιάσωσιν. Sic apud Xen. Pæd. 8. ac Plat. l. 2. de rep. γυμναστικὸν κόσμον, ornamenta muliebria. interdum deus, laus: Thuc. l. 1. εἰς κόσμος ἀπὸ τοῦ ἔργου, quibus laudi eſt id facere egregiè. Soph. in Aiace, γυναικὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει, mulieribus ſilentium laudẽ affert, vel ornamentum. Apud Homerum Od. θ. ἵππων κόσμον ἐπέων. Euſtathius κόσμον eſſe dicit τὸν δύκοσμον ὑποκοιμῶ & μίσθιον, ἐπὶ τῶν ἀπὸ κοινοῦ λεγομένων, καὶ ὡς ἐπεῖπεν, σφετεριζόμενος. Cæſar. magiſtratus Cretenſibus, qui ἔφοροι Lacedæmoniis: Ariſtot. Polit. l. 2. c. 8. ¶ Κόσμος, mundus; orbis mundi. vnde Diogenes, apud Luc. ſe dicit eſſe κόσμου πολίτην. Et Nonn. Οὔ μοι πολίεσθαι ἐφίλαξε κόσμιον ἀλήτην, &c. ¶ Peculiariter intelligitur pro cœlo, exp. l. 2. epigr.

κοσμικὸς, ή, όν, mundanus, ad munoum pertinens. Chryſoſt.

κόσμιος, ία, ον, qui eſt moribus compoſitis, moderatus; modeſtus: Plato polit. 1. Apud Lyſiam κόσμιος appellatur qui legibus paret.

Κοσμίως, moderatè, modeſtè, vt decet eum qui eſt compoſitis moribus: Luc. in Hermot.

Κοσμιότης, τητος ἡ, moderatio, modeſtia. Iſocr. in Panath. & Ariſtoph. in Pluto.

κοσμῶ, ordino, diſtribuo, compono: vt Il. ρε, Πάντ' ἔκοσμησάντες ἐπ' ἀγχιμάχοισι καθίστη. item adorno, inſtruo, apparo: Od. η, ἐκ δ' ἄνθεα κόσμησε. item orno, honeſto: Heſiod. in Erg. Ζῆνα δ' ἐγὼ μὲν ὑμνέειν ἀοιδῇσι Α'θλίῃ, ornauit, ſeu exornauit. Thuc. l. 2. ἃ δὲ τὸν πόλιν ὑμνησα εἰς τὸδε & τὸ ἐπὶ τοῖσδε ἐφ' ἑτοῖς ὀνόμησεν. Sic dicitur ὑμᾶς κοσμεῖν, in maius efferre ornando honoribus, apud Herodian. lib. 7. ¶ Κοσμεῖν dicuntur etiam οἱ κόσμοι, quum magiſtratu ſuo funguntur.

Κόσμημα, τος, τὸ, ornamentum. inſigne. Plato de leg.

Κόσμησις, ὁ, ornatio, datio; exornatio. Ariſtot.

Κοσμητὴς, οῦ, ὁ, ornator, exornator. Exponitur & moderator, item ordinator.

Κοσμητικὸς, ornandi vel ordinandi peritus.

Κοσμητήρ, ῆρος, ὁ, ordinator, moderator, dux. Il. α, δῖον κοσμήτορα λαῶν.

κόσμιον, ε, τὸ, q.d. paruum ornamentum: apud Heſych.

κόσμος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Composita.

Ἀ'κόσμος, ε, ὁ ἡ, inordinatus, indigeſtus, incompoſitus. Iliad. β, item inornatus, inculrus, incomptus.

Ἀ'κοσμέω, inordinatè, indigeſtè, incompoſitè.

Ἀ'κοσμία, ἡ, ſtatus rerum perturbatus, res incompoſitæ. Syneſ. epiſt. 104. Exponitur etiam congeries rerum confuſa, apud Ariſtot. de mundo. & Plut. in lib. de animi procr. item dedecus & rerum indignitas. Plut.

Ἀ'κόσμιος, ον, incompoſitè me gero, aut indecenter ſeu inhoneſtè facio aliquid contra decorum aut officium. Sophocl. in Antig. Ἐ'γὼ γὰρ ἴσα τῆς ἀκοσμούσης οὐδέν; Exponitur etiam munere meo perperam fungor: vices meas non obeo, apud Demoſth. & Lyſiam.

Ἀ'κόσμητος, incompoſitus, indigeſtus. item inornatus, incõpt. Dionyſ. Areop. Ἀ'κοσμήτως, incompoſitè. item inornatè, incompt. Plato de leg.

Ἀκοσμίως, idem quod ἀκοσμῶ.

Ἀνακόσμιος, ον, viciſſim orno, ſeu contrà orno.

Ἀνακοσμῶ, ε, ὁ ἡ, qui procul à mundo degit: qui in ſeceſſu & monaſterio vitam ducit: apud Greg.

Ἀ'ναστρώννυμι, quæ ordine collocata erant, aufero ſeu depono, aut amoueo, Od. η. ἀμφὶ πίνακας δ' ἀνεστόρεσεν ὑπτια δαιτός. item ornatum adimo, ornatu priuo. Greg.

Διάκοσμος, ordo & rerum digeſtio numeros omnes concinnitas habens: apud Luc. & Ariſtot. item pro ἀξιώσεμνος.

Διακοσμέω, ordino, diſtribuo, digero. item compono, adorno, inſtruo. Il. β. Ὧδε τὸν ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα & ἔνθα Τρωϊλίου πεδίοιο. Thuc. lib. 1. Ὑπαίθρῳ καθεστηκότες τῷ πεπαιδευκέναι μᾶλλον. Sic apud Ariſtot. de mundo. & Plut. de primo frigido. Exponitur etiam, tecte & ordine conſtituo. item guberno: vnde paſſ. apud Plat. de leg. ὑπὸ τούτου διακοσμουμένης.

Διακόσμησις, ordinatio, diſtributio. item conſtitutio, gubernatio, Plato de leg.

Decomp. Ἀ'ξιδιακόσμητος, inexornatus: vel qui compoſitè diſtinctus & diſtributus non eſt.

Ἐμδιακοσμέω ῶ, ſimul ordino, ſimul compono.

Κατακόσμιος, ε, ὁ ἡ, qui eſt intra mundi, qui verſatur in mũdo.

Συγκοσμέω, ῶ, colloco ordine ſeu diſpono in. Od. α, Ἐ'ικοσμένα πᾶσι κατὰ μοῖραν τε μέλεσθαι.

Συνδιακοσμέω, natum addo, cohoneſto. apud Ariſtot. in probl. & Demetr. Phal.

Ὑποκοσμέω, ῶ, ſubornatum addo, ſubornatu priuo.

Ὑπερκοσμέω, bene ordinatus: cui oppon. ἄκοσμος. Thuc. l. 1.

Ὑπερκόσμιος, ordinatè, compoſitè. item ritè atque ordine, decorè. Exponitur etiam, ornatè, concinnè: apud Diog.

Εὐκοσμία, decentia, modeſtia, elegantia, mores compoſiti: Iſocr. Herodian. & Xen. pæd. 1.

Ἐ'νκοσμέω, ῶ, modeſtè me gero, officio meo fungor.

Εὐκόσμως τ Ο-, idem quod εὐκοσμίως, Hom.

Κατακοσμέω, ῶ, compono, digero in ordinem, apto: Plato, εἰς ἃ ἐκαττὰ δεῖ μέν κατακεκοσμῆσθαι & ἧκει, ratione & ordine conſtitutus. apud Plut. in Romulo. κατακοσμοῦντες ἑαυτὸς, exp. colentes ob. ſeruantesque ſe inuicem.

Κατακόσμησις, digeſtio rerum & apta compoſitio. Plar.

Decomp. Ἀ'κατακόσμητος, in exornatus, idem inaſpoſitus, decenti ordine non diſtinctus. Plur. de defectu orac.

Κοσμήσιον, ε, τὸ, puellarum ſeu virginum ornamentum. Suid.

Μετακοσμέω, ῶ, q.d. aliter compono, in alium ſtatum compono, ſeu in aliam formam.

Μεζοκόσμεια, intermundia; Cic. de fin. l. 2.

Μεζοκόσμιος, alia compoſitio, Plut. Luc. ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ τοῦ μεζοκοσμήσης.

Νεκροκόσμος, qui defunctos ornat, aut defunctorum funera exornat. Plut.

παρακόσμιος, indecorè, indecenter Ioſeph.

περικόσμιος, (q.d. antemundanus) qui fuit ante cõditum mundũ.

περικόσμιον, τὸ, q.d. antecornamentum. Exponitur etiam extremus cultus: ex Laert.

Συγκοσμέω, ῶ, ſimul honeſto, cohoneſto. ex Xen.

Τελεσκοσμητὴς, οῦ, ὁ, comæ ornandæ artifex.

Υ'περκόσμιος, (q.d. ſupramundanus) vnde ὑπερκοσμίους ἐπιφανείας, exp. rerum cœleſtium explanationes, apud Areop.

Φιλοκοσμέω, ornatus amans ſeu cultus, cultus ſtudioſus: apud Strab. & Chryſoſt. Item qui amat mundum, i. res mundanas.

Φιλοκοσμία, ornatus ſtudium, cultus ſtudium.

KO'ΣΣΥΦΟΣ. & Attice κόσσυφ Ο-, ε, ὁ, merula: auis de qua Ariſt. hiſt. an. l. 9. c. 19. Aelian. Oppian. ¶ Eſt & piſcis nomen, quem Plin. quoque merulam vocat.

KO'ΣTOΣ, ε ὁ, coſtus: aromatis genus, de quo Theophr. hiſt. pl. 9. Dioſc. l. c, 15. & Plin. 12. c. 12.

KO'ΣYMBOΣ, ε, ὁ. pro nodo & αἰωλόμιτλε accipitur. Exod. 28. οἱ κόσυμβοι & χρυσῶν ὀκ ὕδατος, nodi tunicarum ex byſſo. Pollux & pro crinium nods accipit, lib. 2. tit. de tonſura & crinib. Exponitur etiam veſtis fimbriata:

Κοσυμβωτὸς, nodatus ſeu nodis ſubſtrictus, vt Exod. 28, πολύμιτα & χιτῶνα κοσυμβωτὸν, togam talatem & tunicam nodis ſubſtrictam, Ab. Heſych. exp. & κρεσσοτὸς, fimbriatus. Scribuntur hęc & gemino σ apud eundem Heſych.

Κοτὲ vide in Ποτέ. Κοτίω, &c. vide in Κότος.

KO'TINOΣ. ε, ὁ, oleaſter, oliua ſyluatica: Plut. in Fab. σκληρότερον & ἀσσοφέρεται & βιαιότερον ἢ κατὰ τοὺς γεωργοῦντας ἐλαίους & ἀγρέλαιος & κότινους. quèm agricolæ caprificis, pyris ſyluaticis & agreſtibus oluis. Item corona ex oleaſtro qua olympicis ludis donari ſolebant qui vicilſent. vnde Archias Epigr. lib. 1. (de quatuor Græciæ certaminibus, Olympico, Pythio, Iſthmio. Nemeo) ἄθλα δ' ἓξ κάλλος Ο-, μέλαι, σέλινα, πίτυς. Sic Paſſanias, ἔκριτο δ' ἐν ἐπικειμένῳ τ' κότινον, quum etiam imponeretur corona ex oleaſtro. ¶ Exponitur etiam acinis, apud Theophraſtum hiſt. pl. lib. 2. cap. 8. (de vite) ἔνιοι δὲ βάβδους τοὺς κοτίνους.

Κότινος ἐλαίᾳ, oleæ in oleaſtrum inſerta. Hippocr. de morb. lib. 3. pro bacca oleaſtri accipere putatur quum, dicit, νήσῃ δίδε κότινος ἐλαίῃ ὅσσα κοτινάδια.

Κοτινοῦσα, ſeu κοτινώσεαι, per contractionem ex κοτινόεσσαι, dicuntur inſulæ quodam ob oleaſtrorum vberem prouentum.

KO'TOΣ, ε, ὁ, ira vetus, ira diu in mente repoſita vindictæ occaſionem quærens: plus eſt quàm ὀργὴ χόλος. μῆνις, Iliad. α. Α'λλά γε καὶ μετόπισθεν ἐχέ κότον ὄφρα τελέσσῃ. Il. 9. Ὀ'λοῦσιν Τρῶες ἕως κότον εἰνὶ νέεσθαι. Il. π. Εἶσιν ὅτῳ εἰνὶ στήθεσι κότος, contra quos irarum habenas quas diu ſtrinxiſti effundes. Interdum pro μῆνις ſeu χόλος ponitur teſte Euſtath. * qui etiam à ἐκίμεν deriuari ſcribit, quòd ſit χόλος δόσθεσε. quod etymon. Homerus quoq; innuere videtur, quũ dicit κὸ τοῦ ὑπόθεν θυμῷ, & κότον ὑφορᾶν.

Κοτήεις, ντος, ὁ, ἡ, iratus vel graues animo iras premens. Il. ε, θεὸς δὲ εἰσι κοτήεις.

Κοτέω, ἔσω & ἐσω, irascor: vel æſtuo ira quam diu preſſi ſub pectore. Il. α, εἰσόκε θυμὸν ἐμὸν κορέσσω & ἐπὶ σοὶ κοτέσσω, non moueor tuis iris quas alta mente repoſtas coquis ſeu premis. Cũ genitiuo rei cuius cauſa iraſcimur: vt Il. δ. Ζεὺς σφιν Κρονίδης ὑποκείσεται ἠνεμόεσσαν Αἰγίδα, ἣ οἱ ἀσσότερος κοτέων, f audis huius nomine graues alta mente reponẽs iras; ſeu memori ira proſequens hanc fraudem. Et cum datiuo: vt apud Heſ. in Aſpid. -λίοντε δύω ἀμφὶ κορυθρὴν ἰλάσθην Α'λκμήνεω κοτέοντε. mutua ira æſtuantes nomine ceruæ. Idem in Erg. Καὶ κεχαρισμένος κεχαρισμένῳ κοτέει. Particip. κεκοτηκὼς, iratus, ira accenſus, Od. 1: Κοτέσσομαι idem quod κοτέω. Il. ψ. Τυδέϊ & ᾧ κοτέσσατο φοῖβος Α'πόλλων. Il. β. τῷ δ' ἅμ' Α'χαιοὶ Ἑλλήνων κοτέοντο συνθυμοῦ.

Κοτυλόω, idem quod κοτέω. Aeſchyl.

Composit.

A'κηδ-ης,ες,ὁ ἐ ἡ, qui graues & veteres iras alta mente repositas non habet. Hesych.

E'γκοτος. qui veteres iras animo conditas habet: vel iratus. Suid. ex epig. τὸς φθόνῳ αἰτι. θυτείδας ἀραῖῶν ἐγκότες αὐτ ἐχᾶ. Vitur & Herod. Ἐγκότως, irato animo, iracunde

E'γκοτέω, ῶ, idem quod κοτέω. Eust. E'γκότημα & ἐ ἐγκότησις, ira: vel vetus & grauis ira: item quod κότος. apud Hesych. & Oseæ c. 9. in vet. lione Aquilæ.

E'πικοτ-ος, iratus Aeschyl.

E'πικότος, exp. culpanda, & ob quæ meritò quis irascatur. Hesych. ex Soph. Nauplio.

E'πικότως, iratè, iracundè: Aeschyl. in Prometh.

Ζῆλοτ-ος, vt de iratis, qui vehementer ex æstuat ira, quam diu profundo pectore presserit: Il. γ.

πολύγνοτ-ος, qui vicissim alicui irascitur, seu qui iratum alium videns vicissim & ipse se ostendit iracundum. Theocr. idyll 23. A'ρχὶ-ος ἐ πρὸς παῖδ' πολύγνοτ-ος. Exponitur & simpliciter, iracundus, apud Aristop. μὴ χθὸν πολύγνοτός ἰς αὖτ' ὀδύσσευ ἠνίπ, ne sis ita iracundus vt cõtium mutes de nobis iuuãdis.

πωλυγκότως, animo vicissim irato, seu simultantem gerente. Exponitur & iracundè, apud Hesych.

πολυκοΐλως, simultas. Exp. & offensio: ex Hippocr. (furente.

Υ'πέρκοτ-ος, admodum ira inflammato animo. Euripid. in Herc.

ΚΟ'ΤΤΑΒΟΣ, Atticè pro κότταβ-ος, ὁ, cottabus: ita vocatur genus conuiuialis lusus, a Siculis primùm repertum, mox à Græcis vsurpatum, & plerunque à iuuenibus amantibus in eo, quum bibissent, reliquum sic (poculo ciiciebant vt id resonaret. Erat & aliud genus lusus quod fiebat in pelui, ea implebatur aqua, & cui innabant ἐξώβελα, vacua: in quæ ex carchesijs deiiciebant ἐκ λατπάγας, quique plura, vascula submersisset ista ἐπ' λαζῳᾶι, delectione, is superior euadebat. vide Athen. initio lib. 15. & Poll. l. 6. c. 19. Pro lado ponitur apud Eurip. in Oeneo, πυκνὸς δ' ἴδακος βακχᾶι τοξόνυστα κάρα χάφουτ-ο· τὸ βάκτρον ἔ σίφει ἰῳὰ πεπ' μένων, ἄθλα κατὰβαν διδ'ις. ¶ Sic nominatur etiam vinum quo è poculo in peluim iuppositam demittebatur in vascula ei innatantia: alio nomine dictum λάτ' seu λαζῳᾶ: apud Athen. Item apud Eurip. in Phisthene. πολὸς ὁ κατὰβων δ'αγμὸς κυπρίδος ωσ'σμάτ' ἀχεῖ μέλο· ὲ δ μιστ.

Κοτταβεῖον dicebatur ea peluis, vt docet Dicæarchus apud Athẽ. l. 15. Item vas, in quod iniiiciebant ἔκ λατπάγας: vt & κοτταβ-ος, ibiacm. Item præmium illud quod reportabat qui cottabo victisset. Poll. Scribitur & κοττηβιον, pro eodem apud Athen.

Κοτταβικός, adiect. cottabicus. vt κοτταβικὴ ῥάβδος, apud Athen. & Poll.

Κοτταβίς, idem quod κοτταβεῖ. vt κοτταβὶς κύλιξ, ibid.

Κοτταβίζω, cottabo ludo, cottabo certo: Athen. l. 11. Ponitur per locum etiam pro vomere, euomere vt testatur Pollux l. 6. c. 19

Κοτταβισμός, lusus cottabi, i. actio ludendi cottabo. Athen.

Κοττάβιστ-ος, idem apud Plut. symp. 3. probl. 6.

A'ποκοτταβίζω, in κότταβον defundo, & quidam ita vt sonitum reddat: Xen Hell. 2. de Theramene, ἐκεῖ γὰ ὁ κύνειος ἵπος, τὸ λειπόμενον ἀπεκοτάβιεν. Metaphoricè Theophyl. ep. 9. ἀποκοτ-ίζοντ κομῳμένων τὰ δόκιμα. Aliquando absolutè & sine casu ponitur pro κοκοτ-βίζω τὸ λειπόμενον, apud Athen. lib. 11. Ponitur & pro vomere, vt κοτ-βίζω, Poll. lib. 6. c. 10. & Athen. lib. 15.

A'ποκοττισμός, dicitur certamen illud potorum, quo postquam biberunt, reliquum sic è poculo eiiciunt vt resonet. apud Athen. lib. 15.

E'πικοτ-βίζειν, idem quod κοκοτ-βίζειν, apud Poll. l. 6. c. 19.

Καθακοτ-βίω ῶ, pro καλῶς κοτ-βίζω. venustè cottabo ludo, eleganter: scitèque cottabizo: apud Athen. l. 11.

Κα'τακοτ-βίζειν, idem quod κατ-βίζειν, vomere seu emouere in: apud Athen.

Μεθυστικοτ-βος, ebrius, temulentus: propriè de eo qui iam ebrius cottabo vel potius cottabismo ludit. Aristoph. in Acharn.

ΚΟ'ΤΤΗ. ης, ἡ. dicitur κεφαλὴ. Hesych.

Κοττοὶ α', eidem Hesych. galli gallinacei, ob cristam quam in capite gestant.

Κόττος, occiput, ex Hippocr.

Κόττα ζω. species quædam tonsuræ, quum anterior capitis pars crinita relinquitur occiput raditur: vt quidam interpr.

ΚΟΤΥ'ΛΗ, ης, ἡ, quum cauitas: idem quod κοίλωμα: Athen. l. 11. ex Apollodoro, πατᾶ ὃ τὸ κοῖλον, κοτύλιν, ὁπὰ λέγ οἱ πυλαμοί, ὡς τὸ τ' χῶν κοῖλον. ¶ Item cauitas coxæ: Athen. ibid. Et cauitas manus, quæ & vola. Item sinus in quo caput femoris volvitur: propriè tamen ab anatomicis dicitur cauitas ossis pro fundior, in quam alterum os inferitur: Il. ε, Τῶ δ' ἔλασ' Αἰνέια κατ' ἰχί. ὐδὲ τι μεῆς ἰ' ὀξὺ αὐτ' φυσιμ, κοτύλιν ὃ τί μιν κλίνει.

¶ Κοτύλαι dicuntur & cymbala, vt Athen. & Eustath.

¶ Item κοτύλη, vasculum quodam seu poculum cum forma teuthiæ: vt Od. ρ, (ne V ysse mendico) δόσ' ἐ ἐξέλασε πύρνον ἐ κοτύλην. Il. φ. (de orphano seu pupillo) ἐξέλασε πύρνον ἐ κοτύλην. ἰὼς τυτ' ὑπὸ ὑπόρῃ, cotylam, præbuit extremis labris. ¶ Fit etiam mentura liquidorum, calonibus Romanis hemina, vt Diodorus & Heraclitus apud Athen. tradunt. Fuit & aridorum mentura apud Atticos: continens vncias nouem minùs aries. Thuc. apud Athen. l. 11. ἐβὰ αὐτᾶν ἐκάστῳ ἐπὶ ὀκτὼ μνᾶς κοτύλην ὕδ-ος ὀκτὼ κοτυλῶν, κ.τ.λ. cotylæ minorum æquans Lacæn. κοτυλάδ-ης, ες. ὁ ἐ ἡ, qui cotylę formam repræsentat, Athen. κοτυλεδ-ὼν, όνος, ἡ, idem quod κοτύλη, cauitas. vt κοτυλεδὼν ὠτὸς apud Nic. in Alex. Item cauũ illud in quo f. mortis coxa tegitur: acetabulum. Aristot. hist. an. l. 1. c. 13. & l. 3. c. 7. vmbilicus Veneris: herba folium habens acetabuli (vnde & nomen) orbiculatim & inculdenter conuolutum. Dioscor. l. 4. c. 9. ¶ Κοτυληδόντες dicuntur etiam polypodia tabula, seu concauæ partes in polyporum figedis similibus. Athen. l. 11. & Aristot. hist. an. l. 4. c. 1. Item propter chijs siue cirris tynecdochicè accipi vult Eust apud Hom. Od. 4 Item ora venarum & arteriarũ intra viterum constituta & quodammodo nodosa, non multum dissimilia cotyledonis herbæ foliis orbiculatis & parum concauis.

κοτυλίσκ-ος, ὁ, concauitas coxendicis, apud Hippocr. ὀστᾶ χλικᾶ, & lib. 2. de morb.

κότυλος, ὁ ὃ, cotyla: poculi genus, vt κοτύλη. apud Athen. Item mensuræ nomen, apud Marcell. empir.

κοτυλίσκη & κοτυλίσκιον, parum cotyla. κοτυλίσκ-ος, ὁ, (ἔσκιον, ὁ, a κότυλος] vocatur parvus crater Bacchi sacer, quo sacerdotes in sius vsuntur. Athen. l. 11.

κοτυλίζω, f. ίσω, heminatim vendo: propriè de vino dicitur apud Aristot. æc. 1. τοῖς δὲ ἱματίοις πολλοὶ ἐμπ μὴ κατὰζ. Xenophoricè etiam de alijs quæ particulatim venduntur. Aristoph κεφαλῆτας δ' τὸν πόλιν ἡμῶν κοτυλίζετε τοῖς ξένοις.

Διπότυλος, ὁ ἐ ἡ, qui duarum cotylarum est: item duas cotylas capiens. quibusdam ex eorum genere qui ῥοφίσκια appellantur. Aristot. hist. an. l. 4. c. 1.

E'γκοτύλη, ludus quidam qui & ἐν κοτύλῃ de quo Athen. & Eustat.

Η'μικοτύλιον. ε, τὸ, dimidiata cotyla seu hemina, dimidium seu heminæ pars. Dioscor. l. 5.

Η'μικοτυλιαῖος, quid est dimidiatæ cotylæ seu heminæ dem. l. 8.

μειονοκότυλ-ος qui vnam concauitatem habet in cirrhis ligulis in quo vnum tantum acetabulum est. Dicitur de quadam polyporum genere: apud Aristot. loco ante cit.

Τετρακότυλ-ος quatuor cotylas capiens. apud Athen.

Ω'μοκοτύλη, ἡ humeri acetabulum. Poll. l. 2.

Κῦ, vide in ΚΥ.

Κυβήλιον, in κοβήλιον. | κυβὸ-ος, &c. in κυβο.

ΚΟΥ'ΡΙΛΙ, curmi: potionis genus ex hordeo, interdum & tritico, iberis occidentalibus & Britannis vsitatum. vide Dioscor. lib. 2. cap. 110.

ΚΟΥ'ΦΟΣ, ε, ὁ. lauis, non ponderosus: Theocr. idyl. 11. ἀμὲ τᾶτο κῆ ἐδὺ ἔιγνετ' ἐν αὐθρώποις, ἀξῆτ δ' ὁ μέδιος ἐ ἴσος. idyll. 13. Κεφέτρᾶ ὃ παῖδες πιστὲς ἄπαλα. Παιολίγως ἀπὸ πρῶγμ-ος. Ἐκτρυπᾶτη ζωμὶα κῆ πικρὰ θεῖν ἐκπαγ' ἐ ἀπαλώτερον. Sic κῦφος ἰοδίνης apud Herodian. Et κῦφα μῆρα apud Theophr. ἰκυία femina. ἰ. quæ terram nimia diligentia non exinaniunt. Item κῦφα ὀστᾶ, leuis armatura. Item de viro Mosch. l. 1. ¶ Item leuis, i. remissus, languidus: vt apud Hom. ὑψὲ κάσσα πυρί. Et κῦφαι σκύλες mollicies cutis: cui contraria est scarificatio cutim laxant. ¶ Κῦφοι ἱλιγξ, seu κῦφαι ἱλιγγες, leues spes, exigua spes: aut quæ ex leui occasione concipiuntur. Item cuius concipiendæ leuis est occasio. Herodian. lib. 4. κῦφαι ἐλπίδες exp. bona spes & hilaris. apud Thucyd. lib. 2. ¶ κῦφο-ος, homo leuis ventosus. Herodian, lib. 5. ¶ Κῦφαι ναυς, naues.

κῦφος, leuiter, Thucyd. lib. 4. αὐτομολοι κῦφος ἰσαλλαγμένοι, leuiter armati. ¶ Κῦφος φέρειν leuiter ferre, modice ferre. Item κῦφος ἰσφέρειν, leuiter ferre, modice ferre. Eurip. in Medea. κῦφος φέρειν χρὴ, ὅταν τὰ πράγματα. Item κῦφως leuiter temerariè.

Κυφότης, leuitas: cui opponitur βαρύτης, gravitas. Theophr.

Κυφόω, ῶ, leuo, alleuo. error. ex Hippocr.

Κυφίζω ῶ, leuo, eleuo, subleuo: Herodian. κυφίσει ἰσπ' ἐμὲ πόδες. Arist. de mundo, αἱ φθορὰ κυφίζει ἐς ἥλιον. Eurip. in Rhes. λέγ', ἐς ὅς τοσον μ' ἐκκυφίσας. Apud Aristoph. βάρος κυφίζειν, exp. tollere onus. Apud Sophoclem κυφίζειν exp. exire è galea faliendo leuiter, i. agiliter. Item & generaliùs pro. in altum tollo. eleuo. ¶ Item leuo, phoricè Xenoph. ἵσως αὐλιον κ' ἡμῖς κυφίσαμεν, te labori

releuare possimus. ¶ Item leuo, i. erigo afflictum & consolor. Aristot. κυφίζονται γὰ οἱ λιπόψυχοι σωμαγόντων τ φίλων. Et cum genitiuo. κυφισθεὶς τᾶ πάθες, leuatus malo. Aristot. in proble. ¶ Item exonero. ¶ Κυφίζομαι γ. π neutra significatione pro κῦφος γίνομαι. Hesiod. in Erg.

κυφισμ-ὸς, ὁ, leuatio, subleuatio.

κυφισμ-ὸς, leuamen, subleuamentum, alleuamentum. Euripin Phœniss.

Composita.

Α'νακυφίζω, alleuo, subleuo, erigo, attollo: vt ἀνάκυφίζω πυρὸν ἐκ θο-ῆς apud Sophoclem.

Συγκυφίζω, simul leuo, subleuo, exonero: Plut. in Pericle, ἀσυκυφίζων πολιτείαν ἀξιώσεως & φυσῆς πάσης. Sic & lib. 5. c. 1. Etymologistes scribit κεφάδας dici etiam ramos παρὰ τὸ ἀκεφάλους. Hesiod. E'γ κεφάδ ἀκεφάλη. Eust. item est aut folium ficulneum, aut generaliter quoduis folium. apud Nic. in Ther. Σωὸ ὃ κεφάδης πύξινον ἀκ-ῆμ ἐξαγοκρούσω. Pro ficu fyluestri accipi tradit scholiastes. ¶ In comœdia κεφάδη etiam dicebatur quod in tragœdia μηχανὴ, vt scribit Poll. dicens esse συκῆς μίμημα: nam κεφάδαι ab Atticis vocari τὰ συκᾶ.

κεφάδ-ων, ον, ὁ, idem quod κεφάδη. ramus ficulneus. Dioscor. lib. 2. Item vitium seu morbus in ficu. Theoph. hist. pl. l. 4. c. 6.

Κεφάδαλοι. rami ficulnei. Hesych.

κεφαδαλόε. ῆ, ὁ, vibratilis: qui facilè concutitur seu quassatur. Eustath.

κεφάδιον, ε, τὸ, folium ficulneum. Poll.

κεφαδιὼν, cradatione infestor: de ficu morbo infestata qui κεφάδ-ος dicitur. Theoph. ¶ Item vibro, concutio quatio: quæ significatio inde manasse videtur quòd κεφάδη interdum pro folio accipitur. cuius natura est facilè concuti seu agitari à vento. Il. ν, κεφαδίων δ' ἀλιγκίοντο ἔγχε-. Ibid. Ὀξὺ δόρυ κεφαδίων, acutam vibrans hastam.

κεφαδώνιον, idem quod κεφαδιὼν, ex eoque factum sicut ὀμαλῶνος ex ὄρμῳ, teste Eust. vibro, crispo. Plut. in apophth. τὸ δόρυ κεφαδώνας εἶπεν. Et in pass. Il. π, & π, Αἰχμὴ δ' Αἰνέαο κεφαδώνιον μὲ γαίης Ω'χθῷ. Item vibro, concutio, cum tremore commoueo, vt fit in terræ motibus: vnde apud Synes. ep. 161. τ δ' ἴδαφος κεφαδώνει. Item quasso, quatio, concutio: eo sensu quo dicit Seneca terrore quatere populos. Plut. in Alcib. Δέσποινα κεφαδώνει τὸν πλοπόνησον.

κεφαδώνησις, motu concutior, tremisco, horrore quatior. Plut. de Cicerone, κεφαδωνέμῳ τὸ σῶμα, τῷ φωνὴ μικρῷ, corpore præ metu vibrante & voce interrupta.

κεφαδώνι, idem quod κεφαδιὼν, vibro, quatio, concutio, Hesych.

Composita.

A'κεφάδωτος, inconcussus, non agitatus, immotus. Philo de vita Mos. lib. 2.

Α'μφικεφαδώνω & ἀμφικεφαδῶ, circumcirca & vndiquaque vibro ieu quatio, vndique quasso.

ἀνακεφαδῶ & ἀνακεφαδώνω, vibro, concutio, quasso.

Α'ποκεφαδίζω, è ramo ficulno [qui κεφάδη dicitur] aufero. Nic. in Alexiph.

Διακεφαδώνω, quasso, concutio, commoueo: Hesych. & Suid.

E'πικεφαδώνω, cuibro, quatio. Xen.

Σειστικεφαδώνω, (Decomp.) vnà concutio. Xen. in Cyneg.

Συγκεφαδώνω, simul quatio aut vibro: Arist. de mundo.

κεφαδία, vide in κεφαδή.

ΚΡΑ'ΖΩ, F. ξω, clamo * Eustat. κράζειν & κεράζειν scribit dici de cornicibus & coruis. Διὸ τ πρὸ τ φωνῆς, vt sit propriè, crocitare, vel clamare asperius. ¶ Dicitur etiam de homine & cæteris animantibus. Arist. in equit.

Κεκράγμαι, idem quod κεράζω, eoque vsitatius, præsertim in paulò pòst futuro: vt apud Aristop. in ran. κἀκεχρέμεσθαί γ' ὑπέσση ὃ φάσγων ἐ ἐμῶν χαλάσῃ δι' ὑμέναι ἔρευκάδ' κἀκ, κράζ. Esa. 19. κεκράξονται πρὸς κύριον. Præd. med. κέκρᾶμαι & quæ inde formantur, pro præsenti plerunque vsurpantur: vt apud Luc. Τί κέκραγας. Sic Xen. præd. 1. πάντες ἔξω ὧμεν ὁπόσοι ἀφίκοντο. Cum genitiuo significat, clamo de: vt apud Soph. in Aiace, πάντα κέκραγ-ας αἰδέσῃ δ' ὑπ' ἐρέφεται, de quo viro tam superba clamas? Cum accusat. rei significat cum clamore peto: vt apud Aristoph. in vesp. ὦδὸς δ' ἀνὰ δρυπτὸς κέκραγεν ὑμᾶς ὠνεῖσθαι, poscit foccos. Dicitur etiam κεκραγέναι, pro κεκραγόναι, clamo, Arist. in Thesmophor.

κρᾶ-κτης, ου, ὁ, clamator, clamosus. Plut. in polit. præc. κραυκτὴς, clamosus.

κέκραγμ-ὸς, ὁ, clamor, vociferatio. Plut. symp. 3. probl. 7.

κεκράκτης. idem quod κρᾶ-κτης.

κραυγὴ, ἡ, clamor, vociferatio: (factum à præt. med. κέκραγα per pleonasmum Ϝ ὐ) Aeschin. contra Ctesiph. Ὅτ' ἡ κραυγὴ. Sic κραυγὴ ποιεῖν, edere clamorem, apud Xen. Hell. 6. & pæd. 3.

¶ Est

nonnullis vocatur κόσυφ-ος. apud Aristoph. in Auib. & Athen. lib. 6. & 13.

Κρέας, vide in Κάρηνον.

ΚΡΑ'ΒΑΤΟΣ siue κεράβατ-ος, grabbatus, lecti seu lectícæ genus: legitur in nouo Test. vt Marci cap. 2. Iohan. 5. Act. 5. & 9. Sic dictum putatur παρὰ τὸ κεκράβθαι ἐπὶ ἐσσῆς, à suspendendo gradu: qui enim pensilibus lectícis sedent aut recumbunt, pedibus terram non contingunt.

ΚΡΑ'ΓΓΟΝΕΣ, crangines: species quædam ἐκ κεφαλῶν, teste Aristot. hist. an. l. 4. c. 2. Scribitur & vnico γ, apud Hesych.

ΚΡΑ'ΔΗ, ης, ἡ, ramus ficulneus, surculus ficulneus. Theoph. hist. plan. lib. 2. c. 7. Φυτεύεται ὃ κρὰ ὁ συκῆ ἰαὶ τς κεφάλων παχείαν ἀπὸ ξύλων & σφυρᾶ πάσῃ. Sic & lib. 5. c. 1. Etymologistes scribit κεφάδας dici etiam ramos παρὰ τὸ ἀκεφάλους. Hesiod. E'γ κεφάδη ἀκεφάλη. Eust. item est aut folium ficulneum, aut generaliter quoduis folium. apud Nic. in Ther. Σωὸ ὃ κεφάδης πύξινον ἀκ-ῆμ ἐξαγοκρούσω. Pro ficu fyluestri accipi tradit scholiastes. ¶ In comœdia κεφάδη etiam diecbatur quod in tragœdia μηχανὴ, vt scribit Poll. dicens esse συκῆς μίμημα: nam κεφάδαι ab Atticis vocari τὰ συκᾶ.

κεφάδ-ων, ον, ὁ, idem quod κεράδη. ramus ficulneus. Dioscor. lib. 2. Item vitium seu morbus in ficu. Theoph. hist. pl. l. 4. c. 6.

Κεφάδαλοι. rami ficulnei. Hesych.

κεφαδαλόε. ῆ, ὁ, vibratilis: qui facilè concutitur seu quassatur. Eustath.

κεφάδιον, ε, τὸ, folium ficulneum. Poll.

κεφαδιὼν, cradatione infestor: de ficu morbo infestata qui κεφάδ-ος dicitur. Theoph. ¶ Item vibro, concutio quatio: quæ significatio inde manasse videtur quòd κεφάδη interdum pro folio accipitur. cuius natura est facilè concuti seu agitari à vento. Il. ν, κεφαδίων δ' ἀλιγκίοντο ἔγχε-. Ibid. Ὀξὺ δόρυ κεφαδίων, acutam vibrans hastam.

κεφαδώνιον, idem quod κεφαδιὼν, ex eoque factum sicut ὁμαλῶνος ex ὄρμῳ, teste Eust. vibro, crispo. Plut. in apophth. τὸ δόρυ κεφαδώνας εἶπεν. Et in pass. Il. π, & π, Αἰχμὴ δ' Αἰνέαο κεφαδώνιον μὲ γαίης Ω'χθῷ. Item vibro, concutio, cum tremore commoueo, vt fit in terræ motibus: vnde apud Synes. ep. 161. τ δ' ἴδαφος κεφαδώνει. Item quasso, quatio, concutio: eo sensu quo dicit Seneca terrore quatere populos. Plut. in Alcib. Δέσποινα κεφαδώνει τὸν πλοπόνησον.

κεφαδώνησις, motu concutior, tremisco, horrore quatior. Plut. de Cicerone, κεφαδωνέμῳ τὸ σῶμα, τῷ φωνὴ μικρῷ, corpore præ metu vibrante & voce interrupta.

κεφαδώνι, idem quod κεφαδιὼν, vibro, quatio, concutio, Hesych.

Composita.

A'κεφάδωτος, inconcussus, non agitatus, immotus. Philo de vita Mos. lib. 2.

Α'μφικεφαδώνω & ἀμφικεφαδῶ, circumcirca & vndiquaque vibro ieu quatio, vndique quasso.

ἀνακεφαδῶ & ἀνακεφαδώνω, vibro, concutio, quasso.

Α'ποκεφαδίζω, è ramo ficulno [qui κεφάδη dicitur] aufero. Nic. in Alexiph.

Διακεφαδώνω, quasso, concutio, commoueo: Hesych. & Suid.

E'πικεφαδώνω, cuibro, quatio. Xen.

Σειστικεφαδώνω, (Decomp.) vnà concutio. Xen. in Cyneg.

Συγκεφαδώνω, simul quatio aut vibro: Arist. de mundo.

κεφαδία, vide in κεφαδή.

ΚΡΑ'ΖΩ, F. ξω, clamo * Eustat. κράζειν & κεράζειν scribit dici de cornicibus & coruis. Διὸ τ πρὸ τ φωνῆς, vt sit propriè, crocitare, vel clamare asperius. ¶ Dicitur etiam de homine & cæteris animantibus. Arist. in equit.

Κεκράγμαι, idem quod κεράζω, eoque vsitatius, præsertim in paulò pòst futuro: vt apud Aristop. in ran. κἀκεχρέμεσθαί γ' ὑπέσση ὃ φάσγων ἐ ἐμῶν χαλάσῃ δι' ὑμέναι ἔρευκάδ' κἀκ, κράζ. Esa. 19. κεκράξονται πρὸς κύριον. Præd. med. κέκραγμαι & quæ inde formantur, pro præsenti plerunque vsurpantur: vt apud Luc. Τί κέκραγας. Sic Xen. præd. 1. πάντες ἔξω ὧμεν ὁπόσοι ἀφίκοντο. Cum genitiuo significat, clamo de: vt apud Soph. in Aiace, πάντα κέκραγ-ας αἰδέσῃ δ' ὑπ' ἐρέφεται, de quo viro tam superba clamas? Cum accusat. rei significat cum clamore peto: vt apud Aristoph. in vesp. ὦδὸς δ' ἀνὰ δρυπτὸς κέκραγεν ὑμᾶς ὠνεῖσθαι, poscit foccos. Dicitur etiam κεκραγέναι, pro κεκραγόναι, clamo, Arist. in Thesmophor.

κρᾶ-κτης, ου, ὁ, clamator, clamosus. Plut. in polit. præc. κραυκτὴς, clamosus.

κέκραγμ-ὸς, ὁ, clamor, vociferatio. Plut. symp. 3. probl. 7.

κεκράκτης. idem quod κρᾶ-κτης.

κραυγὴ, ἡ, clamor, vociferatio: (factum à præt. med. κέκραγα per pleonasmum Ϝ ὐ) Aeschin. contra Ctesiph. Ὅτ' ἡ κραυγὴ. Sic κραυγὴ ποιεῖν, edere clamorem, apud Xen. Hell. 6. & pæd. 3.

¶ Est

¶Est etiam morbus quidam puerorum apud Hesych.

κραυγίας, ὁ, vt κραυγίας ἵππος, equus qui clamore & strepitu terretur. Hesych.

κραύγας Θ-, vociferator, clamator.

κραυγάζω, clamo, vociferor. Ioan. 11. & alibi in nouo Test.

κραυγασμός, οῦ, ὁ, clamosus.

κραυγάνω, idem quod κραυγάζω. Dicitur etiam de infante vagiente, pro κλαυθμυρίζομαι, apud Herod. l. 1.

κράζω, quomodo huc pertinet, vide suo loco.

Composita.

Α'νακεκράζω, succlamo, seu acclamo. Item clamorem tollo. exclamo. Theocr. idyll. 27. Αὐδάετε πᾶσαι νῦν αἰάκτορα δαίνυον ἰδοῦσαι. Ioluae c. 6. ἀνακεκράγοντων αὐτῶν πᾶσῶν ἐμοῦ τε τείχη τε πόλεως. Sic & apud Dem. contra Mid. Item reclamo, retragor, item eloquor, proloquor. Od. ξ, Α'λλ' ὑπὸ δὴ τὸ θοὸν ἀνακεκράγετον ὑφορβὼ, vbi ὑπακούω.

Α'νακεκράγεται, idem quod αἰάκτορα ἔχειν seu κρύζειν, indéque deriuatum. Hesych.

Ε'γκεκράζω, inclamo, cum clamore inuehor: cum clamore conuitia ingero. Arist. in Pluto. Thuc. l. 8.

Ε'γκεκραγέω. idem, apud Suid.

Ε'πικράζω, inclamo. Luc.

κἀνακεκράζω, reclamo, obstrepo, occlamo, clamore obtundo.

κἀνακεκράζω σοι, apud Suid. occlamo tibi.

κἀνακεκράζω, circumclamo, circumboo.

-ΚΡΑΙ'ΝΩ, F. κρανῶ, & Ionicè, κρανέω, efficio, effectum reddo, perficio: Od. υ. Κρῆτες τοῦ κηὶ ἐμὴ δ' ἐελπὴ ἔτ' Θ-. Sic in fut. medio. Il. ε. Οὐ γάρ μοι δύνεις μυθεῖο πιθέσθαι τρέπε γ' ὀδὸν κρανέεσθαι, perfici potest. Et in pass. apud Eurip. κρανθέντος ὑβρίζ Θ-, perfectus calculus. * Etym. à κάρος deducit vt fit quasi κράνω, & vult propriè dici ἐπὶ τῷ πλείσῳ, καὶ τῇ κεφαλῇ κάτω τόνου τὸ ὑπερκείμενον. pro qua etymologia facit quod Helychius ἐπικρανθῆναι dicit esse τῇ κεφαλῇ ἐπιθεῖναι. ¶ item κράτος, impero, regno. Odyss. δ. Δώδεκα γὰρ κεῖ δῆμον ἀριστῆας βασιλῆας Ἀργεί κρατέουσι. id est imperant. Sophocl. in Aiace, ὃς κράνει κρατεῖ qui imperat exercitui. Orpheus de Deo, ἓξ ὑπάτου κράνει ἄβας πάντ' ἐπὶ ἔργα.

κρανταῆρ Θ-, ὁ, effector, qui effecit, qui perficit. Sed κρανταῆρες peculiariter dicti sunt dentes qui à Latinis genuini vocati fuerunt, & maxillares, quòd illi foleant κράνειν & λειτουργεῖν τῷ ἐλικάνι. Aristot. hist. an. lib. 2. Ponitur & simpliciter pro dentibus, apud Nic. in Ther.

κραντῆρες, qui efficiunt. Hesych.

Κρέοντος Θ-, ὁ, rex princeps. Hesyc. κρέοντες, ἡ, regina. Et perfectrix. Extant. epigr.

κρείων ονΘ-, ὁ, regnator, rex. vt κρείων Α'γαμέμνων, apud Hom. Et ὅπατε κρειόντων, apud eundem, κρείσσα, regina. Etym.

κρειαίνω. idem quod κραίνω. efficio, effectum reddo. Il. α. τὸ δὲ μοι κρήηνον ἐελδωρ, desiderium seu votum perfice. Il. ι. κρήηνόν τ' ἔπος ἄκρον, exp. perficere & ad finem perducere.

κρειήσομαι, efficior, perficior. Od. ο. ζευγὸς δ' οἱ ἐπὶ χείρεσσι κρήηναν τε.

Composita ac primum ex κραίνω.

Α'κρεαντ Θ-, ὁ, ἡ, imperfectus irritus: vt ἄκραντα χαρίεντα apud Pind. Et in epigr. Τὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἄκραντον οὐ ταρφέα τοῦτο ἔοικε.

Α'κρήαντ Θ-. Idem. Il. δ. ἄμυδι δ' ἔσσετο λύτρα ἄκρήαντα.

Ε'πικραίνω, efficio, perficio. idem quod κραίνω.

Ε'πικρανάω, idem. Il. β. δοῦ' ἔδοῦ πω οἱ ἐπικρήανεν κρηῆναι. Sic Il. α. τῷ μὴ τοῦ' ἐπικρήηνον ἰλάσσῃ.

Composita ex κρείων.

Α'λικρείων, maris regnum obtinens, regnans in mari, ὁ τ' ἄλλος κρείων.

Εὐρυκρείων, latè rex, latè regnans. vt Il. α. Εὐρυκρείων Α'γαμέμνων.

ΚΡΑΙΠΑ'ΛΗ, ης. ἡ, crapula. (* παρὰ τὸ κάρος πάσχειν: vt propriè fit vibrans capitis dolor ex nimio vino) Hippocr. in aphor. ἰσ τῷ ἄκρῳ ἰλίγξι κατ' ὧν ἂν κραιπάλη κίνσσται. Aristoph. in Achar. Ε'κεῖ μετὸ κραῖν ξυμπίνης ὁκ κραιπάλας. Sic dicitur etiam nubes ex nimio vino qua mens & sensus obscuratur. Plut. in praecept. san. Δεῖ οὖν δεῖν τὸ οἶνον κραιπάλην ἢ τῷ κραιπάλῃ ἐξελόντας ἢ λῦσ φορήσαντας.

κραιπαλώδης, obnoxius crapulæ: seu vsque ad crapulam potans: apud Suid.

κραιπάλαν, ῶ, crapulam sentio, dolore capitis laboro ex nimio potu. Plato in symp. κραιπαλῶν ὑπὸ τῆς θερμασίας, grauedinem adhuc sentiens ex compotatione pridiana. Sic sæpe apud Athen. lib. 1. ¶ Item de sopio seu deliro per crapulam, vino dememor & σφάλλομαι τῷ λαμεῖν: seu ὁκ μέσῃ ἐξαυτῶν, Suid. qui exponit etiam ἀλαζονεύομαι.

κραιπαλίζω, crapulor.

Composita.

Α'κρακραπαλῶ Θ-, crapulam non sentiens. vel etiam alienus à crapula. Item crapulam non inferens, & crapulam arcens: vt Dioscor. lib. 1. capite 25. de croco, ἀκρακράπαλός ἐστι τῷ γλυκὺ Θ- πινόμενῳ.

Α'πακρακραπαλίζομαι, crapulam edormio seu exhalo: vt licor à crapula. Suid.

Δὸκρακραπαλισμός, οῦ, ὁ, crapulæ exhalatio.

Δὸκρακραπαλάω, ῶ, idem quod δὸκρακραπαλίζω. Ant. μηδὲς ὃν ὥσπερ ἐξυπνιοδιὴς καὶ δὸκρακραπαλῶν πρὸς θεὸς ἐκδῷ.

ΚΡΑΙΠΝΟ'Σ, ὴ, ὸν. velox, pernix, celer, rapidus. Il. ψ. Φέρετ Θ- ποσὶ κραιπνοῖσι πίλοιβ. Et alibi, ποσὶ κραιπνοῖς, vt. ociter, celeriter, citò. Od. ρ. κραιπνὸν ὑπὸ σπέος. κραιπνῶς, velociter. citò, prosperè, Od. ποσὶ κραιπνῶς ἔβη.

ΚΡΑ'ΤΑ, ατος, ἡ. caput. Hesych. Quidam exp. cornu. Nouissimi cipiunt pro κεφαλὴ, i. antemna. item pro ἀκρωτήριον. Hesych.

Composita.

Δίκρατος Θ-, biceps, bifidus. Exp. & bicornis. Suid. ex Epig.

Εὔκρατος Θ-, pulchra cornua habens.

Η'μίκρατος, ὁ, ἡ, dimidia capitis pars: Orib. in titulo cap. 3. lib. Eunap. & Athen. l. 9.

Ὀρθόκρατος Θ-, caput erectum habens: item cornua erecta habens. Il. 9. & Od. μ. Naues quoque πρῳρικὰς appellantur ὀρθόκρατοι. Il. σ. Τὸν δ' ἐρέω πρῶτον νεὸν ὀρθοκράτορα πρῳρεύσαι.

Ταυρόκρατος Θ-, tongum seu extensum caput habens.

Κέφτης, ου Θ-. vide in Κρύζω. Κέφος, vide in κρύζω.

-ΚΡΑ'ΜΒΗ, ης, ἡ, brassica: (* per syncopen pro κεράμβη, quæ ζωὴ κέρας & aciem oculorum hebetet) vide Diosc. c. 146. 147. 148. Gal. Plin. lib. 20. c. 9. Athen. lib. 9. & lib. 1. ἐμέσαι οὖν quoque dictam fuisse κραμβίζειν tradit.

κραμβίδιον, ου, τὸ, pro κραμβη. Poll.

κραμβίδιον ὄξος, pro decocto brassicæ, accipit Gal. apud Hipp.

κραμβέτον, Siculi appellant τὸ κάυλιον, i. cicuta, vt tradit Ennius in suo lex.

Σικυοκράμβης (comp.) q. d. canina brassica. Sic dicitur à quibusdam τὸ σκάνδικον. ab aliis appellatur etiam κυνῆα. Gal. & Diosc.

ΚΡΑ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, aridus, torridus: vt apud Aristoph. in equit. κραμβοτάτῃ σάμαθ Θ- μιμῆσαι ἐσθὸ πύῤῥ' ἐπιπόνως. [chol. l. 1.] exp. ξηροῦσθαι & ἀνθρακοῦσθαι: dicunt etiam eum allusisse ad locum ce ad olus quod vocatur κράμβη. ¶ Item κράμβος [chol.] bus: vitium fructuum, & præcipuè vuarum, similè quum acriore Solis exustione acini vuarum velut quæ marescunt: Theoph. de caus. pl. l. 5. c. 13.

κραμβαλίς Θ-, idem quod κράμβος Θ-, tostus, assus, siccus, then. lib. 9.

κραμβαλίζω. Hesych. κραυβαλίζω. item κρωσσέω.

κραυάος. vide κρώων in κράζω.

ΚΡΑΝΕΙ'Α, ας, ἡ, cornus: arbor de qua Theophr. hist. pl. lib. Eadem dicitur & κρανέα, teste Suida. Κρανέα dicitur etiam ἐκ κρανείας δόξυ: vt μελία τὸ ἐκ μελίας: in Epigr. Ἐκ δὲ κρανείας ἔφριξεν ἀκόντ. sunt tamen qui κρανεόξυλον legendum esse censeant. Il. π. Φηγὸν τε μελίαν τε τανύφλοιόν τε κράνειαν.

κράνειος Θ-, ὁ, ἡ, corneus, ex corno: vt κράνειον φυτὸν & κράνεος πόας, apud Suid. & apud Xen. in Cyneg. ῥάβδος κράνεια. hastæ.

κρανίνη Θ-, ὁ, ἡ, idem quod κράνειος Θ-.

Θηλυκρανεία ἡ, (comp.) cornus fœmina. Theophr.

κράνος, ου Θ-. vide in κράνειος. κρανωτὸν Θ-. in κράνος.

κράνις, in κράνειος. κράνεις, in κράνεος.

ΚΡΑ'ΣΤΙΣ, ιος. ἡ, gramen, fœnum semiaridum vel virens quod & γράσις atque ἄγρωστις. Poll.

κραστήριον, ου, τὸ, crates linea super præsepi cui imponitur num. Poll. lib. 10. c. 38.

κραστίζω, vesci gramine. Etym.

ΚΡΑ'ΤΑΙΓΟΣ, siue κραταιγών, cratægos siue cratægonarbor bens folium simile melpilo, sine incisura: de qua vide Theophr. hist. pl. 3. c. 14. & Athen. l. 2.

κρατὴρ, ου Θ-. vide in κιρνάω.

ΚΡΑ'ΤΟΣ, ους, τὸ, robur, vires, vis, potentia: Iliad. Τάφρος Τρώεσσι θέσκε κράτος, adiice robur & vires Troianis. mundo, ὁ τὸ κράτος ἔχων ἡγεμών. Et, ἐκ κράτεος, potenter, fe, apud Thucyd. [Χ] κράτος, vi, per vim, totis viribus, Isocr. Plat. c. 6. Apud Plut. Thucyd. & alios sæpe ponitur vehementer, vel pro viribus. Exponitur etiam, accuratè, omni conatu.] Sæpe etiam exp. imperium: vt ὁ βασιλεὺς τοῦ κράτος, Thucy. lib. 1, maris imperium. Exponitur etiam regnum seu regia dignitas. ¶ κράτος in manu vocatur Graci

ad digitos vergit, tanquam manus robur. Poll. l. 2. ¶ Κρῆσσα, victoria. Odyss. φ. Η'δὴ γὰρ ὁ θεὸς δίδοι κράτος Θ- ὃ κ' ἐθέλησιν. Sic Hesiod. in asp. Νικὴ δὲ Ζηνὸς κράτος ὑμνεῖ ἠδὲ βίηθ. Sophocl. κρῆσσα κραταιοῦσθαι, victoriam comparare. Euripid. κρῆσσα τῆς ἀρετῆς ἴσχει δυναμις, victoria masculorum erit fœminis, i. fœminæ vincent masculos. item metaphoricè, sicut apud Latinos victoria, vel principatus: vt apud Greg. (de Maximino tyranno.) Φιλοσοφία τῷ ἐν ἀνδρὸς κρῆσσα αἰσθήσασθαι.

κρατερὸς, ὴ, ὸν. fortis, viribus potens, validus. Odyss. Καὶ πω τὸς δυνατὸς μᾶλλον ἐμεῖο ἠὲ κρατερώτερος. interdum validus, seu potens in continendo aut retinendo: tenax: vt δεσμὸς κρατερώτερος, vinculum validissimum & tenacissimum. Philo in malam partem accipitur μοῖρα κρατερὴ, violentum fatum, nimiis viribus potens. Il. ε. ¶ At κρατερὸς, ὸν, ὴ, herba est, quę alio nomine cratægonon: Theophr. hist. plant. lib. 9. c. 19. vide & Dioscor. l. 3. c. 139. & Galen. simpl. med. l. 7.

κρατεῶν, ῶνος, ὁ. consuetū scripturæ aut picturæ firmamētum.

κρατήρ, ῆρος, validè, fortiter. Philo de mundo.

κρατήρης, viribus potentem & validum reddo, roboro, corroboro. Luc. l. Ephes. 3.

κρατήριον, firmamentum.

κρατηρὸς, ὴ, ὸν, idem quod κρατερὸς. validus, viribus & robore potens. Iliad. Ἀ. κρατερὸς μὲν ἐὼν καὶ χερὶ παπταίνων. Iliad. γ. κρατερὸς δ' ἀγάασθε. Sic alibi passim apud Hom. & Hesiod. item vehemens, acer, violentus. Θ, Α'ρεῖ κρατερῷ. Odyss. ο. κρατερῇ ἄλγεα πάσχειν. item acerbus, minax: vt κρατερὸς μῦθος, Il. α. & π. ¶ Item victor, superior: Eust. ex Æliano.

κρατερῶς, validè, fortiter, strenuè, seu firmiter. Iliad. ε. item totis viribus, toto virium nixu. Odyss. δ, Καὶδ' ἔβαλε κρατερῶς. Exponitur etiam ἀπηνῶς ab Eust. Il. ι. μᾶλλα δὲ κρατερὸς ἀγχόθι, inrepidè seu apertè concionabatur.

κρατεῶν, ῶ, validum & firmum reddo, solido.

κρατεωτὴρ Θ-, mixtura æris & stanni, qua aliquid solidatur. Hesych.

κρατητὸς, ὁ, idem quod κρατικὸς & κρατερὸς. Il. ω.

κρατὸω, validum ac firmum reddo, munio: Thuc. l. 3. καὶ τεῖχη κρατύνεται & κρατυνόμενα τὴν πόλιν, apud eundem l. 1. Sic dicitur κρατύνασθαι ναῦς, nauem contra ventorum impetus munire apud Luc. item confirmo, stabilio, vim magnam tribuo: Plut. in Alex. αἱ τὸν ἐν μεγάλῃ κρατύνειν πεῖραν, vim magnā fato tribuere conantes. Sic dicitur πίστις κρατυνθεῖσα, confirmare seu stabilitate: apud Thuc. l. 3. item roboro, induro. Xen. in polit. Lac. ἔπειτα ἀσυπόθητον κρατύνειν. ¶ Item solido: vnde fracta ossa quum per callum glutinantur, κρατυνθῆναι dicitur ab Hippocrate. item pro κρατῶ. Soph. in Oed. tyr. Α'λλ' ἐκ κρατύνων θεῖναι χρὴ νεκρὸς ἐμέ. Eurip. in Bacchis, Πενθεῖ κρατύνων πᾶσι θεσπίζειν χρεών. qui imperas Thebanæ regioni.

κρατυντὴς, victor: qui præualet alteri: & victoriam obtinet. Hesych.

κρατυντήριος Θ-, ὁ, ἡ, apud Hippocr. sella ad retinendum.

κρατυντὸς, ὴ, ὸν, firmandi seu confirmandi vim habens.

κρατυσμὸς, confirmatio. Hippocr.

Ἐπικρατύνω. (comp.) confirmo, roboro.

κρατύνω fortifimus, validissimus, viribus præpotens, viribus præstans: item strenuus. Thuc. li. 7. τὸ κρατύνειν εἶναι εἰ τὸς κράτος ἔχοντας Θ-. Idem li. 2. κρατύνοντι ὃ αὖ τῷ ψυχῷ δίκαιόν κρατεῖν, præstantissimi ac generosissimi animi meritò censeri debent. Exponitur interdum optimus: vt apud Soph. in El. εἰκὸς κρατύνειν ζῶντας αὖ θανόντας. Ponitur & pro comparatiuo apud Plut. ἐὰν ἐλάττων ἰσχὺν ἐν αὐτῷ κρατύνῃ. Ponitur & pro κρατύνεται & κρατύνεται. Sic apud Xen. apud Suid. & Athen. l. 2.

κρατύνω, ὁ, ἡ, ὸν. fortissimus, validissimus, præstantissimus, optimè.

κράτιστος, præstantissimus sum, optimus sum, præsto, antecello. Isocr. in Euag. οὐ οἷς ἐκεῖνος Θ- ἠλαυνεν ὁκκρατὴς ἄλλοις. Sic & apud Xen. pæd. l. 1. Et cum dativo, apud eundem.

κρατῶ, imperium obtineo. impero, dominor: item potior. Il. α. ἔπειτα μὲν κρατέουσι ἰδὲ. Ibidem, ὃς μέγα πάσσιν Ἀργείοις κρατέει. Et cum da. ino, Odyss. Δυσὶ δ' οὐκ ἔστι μάχα κρατέειν ἀνδρῶν. Thuc. lib. 1. τῶν βαρβάρων κρατεῖν τῶν. Et κρατεῖ τῶν πραγμάτων, potior rerum: apud Demosth. item compos sum: vt κρατῶν τῶν ἐλπίδων, Hebr. cap. 6. ¶ Item superior sum, vinco, supero, interdum absolutè, vt apud Plut. in Alex. interdum cum accus. vt κρατεῖσθαι τὰς Ρ' ωμαίους, & κρατῆ τῶν μάχῃ. Demosth. Et cum dativo addito accus. vt κρατεῖν τῶν ἡδονῶν. item Thuc. item cum genit. vt κρατεῖν τῶν ἡδονῶν. item figuro. i. præsto, excello. Gr. g. κρατεῖς κρατεῖν ἔρχεται. Chrysost. Ἡσιόδ. ὁ πάντων κρατεῖν. ¶ Item contineo. Luc. ὁδὲ κρατεῖ ἐμοῦ ἐπιθυμῶν, me continere non potui. item obtineo, inualesco. Thucyd. lib. 6. νόμῳ ὃ Χαλκιδῆσι ὀμόσασι. Sic apud eundem lib. 2. interdum, retineo, seu mordicus retineo: vt Mac. 7. κρατοῦντες τῶν παρόδων τὸ πρωΐ. Et cum genit. accipit ad Hebr. cap. 4. κρατῶμεν τῆ ὁμολογίας. Ponitur & pro memoria teneo, apud Athen. κρατεῖν δ' οἶμαι τὰ λέξεις ἔτσι ἔχειν. ¶ Item prehendo: vt Matth. 28 ἐκράτησαν τοὺς πόδας αὐτῆς. cum dat. vt apud Phil. ἐκράτησε τῆς δ' ἐνὸς ὁκάστου, per dies septem durauit seu graſſatum est illud malum

Κρατυντὴ, οῖ, verutum bases & fudera. quib. videlicet imponuntur verua dū infixę eis carnes torrētur. Il. ε. & Poll. l. 10. c. 24.

Κρατυντήριον, ου, τὸ, idem quod κρατυντὴς. Poll. l. 6. c. 13.

Κάρτ Θ-, ος, τὸ, idem quod κράτος, ex coque per transpositionem literarum factum, teste Eust. Odyss. δ. Καὶ τότ' ἔπειτ' ὑμεῖς μελέτω κάρτος τε βίη τε. Il. ι. κάρτος δὲ Α'θηναίη καὶ Η'ρη Δώσειν. Il. ρ. κάρτει καὶ βίῃ ὑφιέμην. Sic & alibi apud Hom. Hesiod. & cæteros poëtas.

Κάρτα, valde, vehementer, admodum. Soph. in Aiace, Τὰ μὰ φρονεῖν γὰρ κἀρτ' ἐπώδυνον κακόν. Sic & apud Eurip. in Medea & Herod. in Clione & in Eut. Est etiam affirmantis. Eurip. in Hippol. coron. Καὶ κάρτα γ'.

Κάρτιστος Θ-, idem quod κρατιστος, validissimus, robustissimus. Θ. Il. ζ. Καρτίστω δὲ τῷδε γε μᾶλλον φάτο θύμῳ εὐδόωντι. Sic & Il. οι. & alibi.

Καρτύνω, valeo, vinco. Hesych.

Καρτυνῶ, idem quod κρατύνω, roboro, corroboro, validum reddo seu firmum, firmo. apud Apoll. Arg. 1. κρατύνων ἱστὸν ἐπ' ἐκπρῷ exp. tenere remos. In voce media, Il. μ. Α'ρτέμιδι δ' ἐτέρωθεν ὀιστοὶ κὰπ' ὤμου φάρετρας.

Καρτερὸς, ὰ, ὸν, idem quod κρατερὸς. robustus, fortis, validus. Interdum, potens. Il. ν, Θ εἰ μάλα καρτερὸς ἐσσι. Luc. Θ καλὸς μὲν Θ μάχασθαι καὶ τὸν πολέμοις κρατερὸς. Apud Xen. κρατερὸς ὡς πόνων, ad omnia validus. Interdum & cum genit. vt κρατερὸς ἐστὶ πόνων, vel alius loci, dominum esse vi bis, potiri vi be. ¶ De re etiam dicitur. vt κρατερὸς ὄρκος, apud Homerum, validum & firmum iusiurandum. apud Xen. κρατερὸν τεῖχος Θ-, apud Thuc. χωρίον κρατερὸν, locus munitus. ¶ Κρατερὸς in malam partem sumitur pro violento, vt κρατερὸς ἔρως, apud Homerum.

Καρτερόω. validè, robustè, firmiter, ichol. Thuc.

Καρτερία, ἡ, tolerantia, patientia: Interdum pro ipsa tolerādi seu perferendi actione, sæpius tamen ipsum tolerandi habitum significat. Xen. pæd. 8. inter se opponit καρτερίαν & μαλακίαν. apud Isoer. in Panath. copulantur ἀνδρεία & καρτερία.

Καρτερικὸς dicitur is qui virtute, quæ καρτερία vocatur, præditus est: tolerans, patiens. Aristot. ethic. lib. 7. c. 7. apud Xen. ἀνὴρ χρήσιμος Θ ἔργων καὶ πάντων πόνων καρτερικώτατος. Quidam exp. constans.

Καρτερικῶς, toleranter, patienter.

Καρτερῶ, ῶσω, tolero, patior, patienter fero, item duro, perduro. Varie construitur. Cum accus. Xen. τὸ ἀσιτεῖν καρτερῶ. Cum ὡς apud Xen. pæd. 1. καὶ ὡς λιμὸν ἂν ὡς δίψ Θ, Θ ὡς ῥῖγ Θ καρτερεῖν, famem, sitim & frigus tolerare. Cum ἐπὶ, Isocr. in Archid. δεῖ καρτερεῖν ἐπὶ τοῖς παθοῦσι, καὶ μὴ βίᾳ εἶναι τῶν μαλθάκων, patienter præsentem rerum statum ferre, boni consulendo. Cum ὅτι. Idem in Nicocle, καρτερεῖν ὁ τὸ τότε, q. d. tolerantiam vel temperantiam exercere: vel: ab his mihi temperare. Iungitur & dativo sine præpos. vt Hermog. ἵνα καρτερήσειεν τῆς κινδύνοις οἱ ἀμελοῦντες. Cum participio: vt καρτερῶ ἀκούων, patienter audio. καρτερῶ τυπτόμενος Θ- patior me verberari, vel patienter fero verbera. Aliquando videtur significare, forti animo sum, non cedo malis, vt apud Thucyd. lib. 2. καρτερεῖν ὃ χρὴ ἐν ἅπασι πόνοις ἀνθρώποις οἱ ἀμελοῦντες. id est δὲ ἀνθρώπου.

Καρτέρησις, tolerantia vel toleratio. Plato in symp. ὡς ὃ ζῆν ἀμείνω Θ- καρτέρησις. apud eundem καρτερήσεις τοῦ πάντων exp. consuescere à cibo & potu abstinere.

Κρείσσων vel κρείττων, ονΘ-, ὁ, ἡ, præstantior. propriè viribus præstantior, potētior: superior. Interdum melior. Il. γ. Ο'πάτερες δὲ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται. Hesiod. in Erg. Α'φροσύνῃ δ' οὐκ ἔστι κρείσσονας αὐτὶφερίζειν. Et cum dativo, κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. Item cum genit. pro κρατῶν, vel ἐγ κρατῶν. vt κρείττων τῶν ἐναντίων. apud Xen. κρείττων χειμώνος, Isocr. Dicitur etiam κρείττων λόγου, maius quàm vt oratione vlla explicari seu exprimi possit.

Κρεισσόθηλυς & κρεισσόνωτος, inter vitia seu morbos arborum sunt: species seu causa defluuij acinorum: vel (vt volunt alij) species rationis aut sideratiōnis. apud Theoph. de caus. plant. l. 5. c. 13, & l. 4. c. 16.

κρείσσων, Ionicè, idem quod κρείσσων, melior, præstantior. Theocr. idyll. 25. ἀ κυλλὰς κρείσσων κἠν κάλοις Θ-. Et ὁ κρείσσων, melius, vtilius, Hippocr. de victu in morb. acut.

Κρείσσων ονΘ-, ὁ, ἡ, fortior, validior. vt apud Plut. in Lycur. Α'ξιμος δὲ γ' ἐστὶμοὶ πολλῷ κρείσσονος. item præstantior, potior, melior. Hesych. Etymol. deriuat à κρατὺς, vt βρίσσων, à βραχύς.

Composita ac primum ex κράτος.

κρατέω, &c.

Α'κρατὴς, ὲος. ὁ, ἡ, ὲς, impotens, q. d. κράτος ὐκ ἔχων vt ἀκράτωρ ὀργῆς, impotens iræ. Item incontinens: qui cōtinere seu retinere non potest. Luc. ἀκρατὴς γέλωτος, non cōtinens risum, ἀκρατὴς Θ ἐπιθυμιῶν, incontinens cupiditatum. Xenoph. pæd. 5. Idem, ἀκρατὴς ἀφροδίσιων, incontinens veneręæ voluptatis, libidinosus. Apud Aristot. ἀκρατεῖς ὑγιείας, qui cupiditate gloriæ continere & refrænare non possunt. ἀκρατεῖς κέρδους, qui cupiditatem lucri compescere nequeunt. Ponitur etiam absolutè, sicut Lat. incontinens. Aristot. Ethic. lic. 7. c. 1. & 4. pro

iisdem poni scribit ἀκρατῆ & ἀκόλαστον. ¶ Ἀκρητὴς passiuè, qui contineri seu coerceri aut compesci non potest, vel etiam refrænari: vt ἀκρητὸς ὀφθ. Aristoph. effræneos. ¶ Ἀκρατὴς absolutè, robur seu vires non habens, inualidus, debilis, imbecillus: vt χεὶρ ἀκρατὴς. Ἀκρατέστερος pro ἀκρατέστερος, meracior: apud Aristoph. in probl. οἷνος μικρὸν ὢν, ἀκρατέστερος δή. Ibidem, οἱ ἀκρατέστερον πίοντες ἢ ὅλως ἄκρατον, μᾶλλον κραυπαλῶσιν.

Ἀκράτως, impotenter, imporenti animo. item incontinenter, intemperanter. Item cum summa contentione, concitatè. apud Suid.

Ἀκρασία ἡ, incontinentia, intemperantia. Xen. pæd. 8.

Ἀκρασία τοῦ στόματος, stomachi vitium, q. d. impotentia continendi cibos sumptos.

Ἀκρατίμισθη, incontinenter seu intemperanter viuo, intemperans sum: cui opponitur ἐγκρατίμισθη. Aristot. Ethic. 7. c. 2. & 3.

Ἀκρατοδυμία, τὸ, incontinentia, intemperantia.

Ἀκράτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, impotens: vel incontineus: pro ἀκρατὴς. vt ἀκράτωρ ὀργῆς. vel ὀργῆς. apud Philonem ἀκράτωρ ὑπ' ὀργῆς αὐτὸς αὑτῶ γλυκάζων, quum præ ira exisset è potestate, vel è mentis potestate. Ponitur & sine adiectione pro, incontinens apud eundem de vita Mosis lib. 1. apud Sophocl. in Philoct. ἀσφαντῶ σε χάσκων, κοὐκ ὢν Ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλὸς, exponitur ἀδύνατος, imbecillis.

Ἀκρήτωρ, ωρος, ὁ ἡ, qui contineri & cohiberi non potest: vt ἐπιθυμία ἀκρήτωρ. apud Herodian.

Ἀκρατέω cohibeo compesco. Dioscli. 4. συπερούλωσι λόπεσι κατακαλυπτόμενον. Et ὃ ποτὲ λόπεσι κατέσω, cohibere potuisse Hippiatr. Item retineo. vnde apud Aetium lib. 9. τὸ χολῶδες καὶ τὸ ἐδώδιμον λόπεσι κατέχομεν μικρὰν βλάπτει, exp. biliosus humor retentus vel suppressus.

Ἀκρατία, reipublicæ status quæ gubernatur ab optimatibus. Xen.

Ἀκρατεῖν, optimè impero. Ἀκρατεῖσθαι, sum seu viuo sub optimatum imperio. Plato de rep.

Ἀκρατικὸς, ad aristocratiam pertinens, i. ad optimatum principatum: vt δημοκρατικὴ πολιτεία, apud Aristot. pol. 2. Item Aristocratiæ studiosus.

Ἀκρατικῶς, vt conuenit aristocratiæ: vel more optimatū, penes quos est principatus. Vtitur Cic. ep. ad Att. 12. lib. 1.

Αὐτοκράτης, qui sui iuris est, qui pro suo arbitrio de re aliqua statuit. Plut. de defect. orac. ἀδιάστατος ἢ αὐθεντίας τὰς ἴσας ἔχοις, liberos suique iuris. apud Greg. de homine, αὐθεντίας est idem quod αὐτεξούσιος. Philo τὸ αὐτοκρατὲς appellauit substantiuè liberam potestatem.

Αὐτοκράτωρ, idem quod αὐτοκράτης. Demosth. αὐτὸς αὐτοκράτωρ ἢ εἷς τὴ πόλιμεν. Et αὐτοκράτωρ δύναμις. item ἐξουσία. Polyb. merum imperium, plena & summa potestas. Item imperator i. Cæsar: sæpe apud Herod, & Plut.

Αὐτοκρατορία, ας, ἡ, imperium eius qui αὐτοκράτωρ appellatur. vt apud Ioseph. de antiq. ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος αὐτοκρατορίας, sub Claudij imperio.

Αὐτοκρατορικὸς, ὴ, ὸν, ex libero arbitrio manans, seu proficiscens. αὐτοκρατορικὴ ὁρμὴ. Basil. in Hexaem. liberi arbitrij impetus. Item imperatorius, Cæsareus. pertinens ad imperatorem, i. Cæsarem, vt αὐτοκρατορικὴ δεξιὰ. Herodian. lib. 7. imperatoria dignitas.

Αὐτοκρατορικῶς: vt agere aliquid αὐτοκρατορικῶς, pro suo arbitratu, vel suo arbitrio. vel, more eorū qui sunt αὐθεντῆρες

Γλωσσοκρατία ᾶ, linguam coerceo, tacco.

Γυναικοκρατούμενη, ώμενη, fœminarum imperio regor, fœminis pareo: in potestate sum mulierum. Plut. in Erot.

Γυναικοκρατία, dominatio muliebris, muliebre imperium Plut. de M. Catone.

Δημοκρατία, populi principatus. principatus qui est, penes populum, imperium populare. Thuc. lib. 8. cor.

Δημοκρατικὸς, ad democratiam pertinens: Plato de rep. lib. 1. Item qui democratiæ fauet, apud Arist.

Δημοκρατικῶς, dicitur vbs quæ populi imperio subest.

Δημοκρατίζω, imperio populari fauco. vel reip. fauco: Appian. in Libyco.

Δυνατέω, pertinaciter obtineo vel retineo, in rerum natura conseruo, & dilabi vel elabi è manibus non sino. Greg. ψυχὴν δυνατοῦσα τὸ σῶμα. Sic & apud Philop. de Procl. lib. 9. Dionys. Areop. & Appian.

Δυνατός, incolume seruari & retineri. apud Areop.

Δυνατώσις, retentio, seu conseruatio.

Δυσκίνης, q. d. bipotens: vt δυσκίνητος Ἀτρείδαι, diuisum inter se imperium habentes Atridæ. Soph. in Aiace.

Δυλοκρατία, seruorum imperium seu potestas. Suid.

Ἐγκρατὴς, qui in potestate habet rem aliquā, qui potitur re aliqua: Demosth. ἐπεὶδ' ἐγκρατὴς ἐγένετο ἢ ἄρχειν. Item compos seu qui potitur: vt apud eundem, ἐγκρατὴς τῶν ἀγαθῶν Φίλιππος, potiens rerum, seu potitus. Sic apud Luc. in Anach. ἐς μέλι δὲ καὶ γάλα ἐγκρατὴς γένοιτο, vt potiantur oleastro. Ex-

ponitur & superior seu qui non est deditus (rei alicuius) κρατὴς ἑαυτοῦ, apud plut. in Numa, & ἐγκρατὴς ὕπνου, ὁ deditus. apud Xen. Item qui retinere potest: apud Luc. & Plut. Item potens, validus. Isocr. in Archid.

Ἐγκρατὴς, potenter cū potentia, vt ἐγκρατὴς ἐφ' ἁπάσης ἀρχῆς. Ἐγκρατὴς ἐστὶ τῶν ἁπάντων, qui omnia habet in potestate. Item ace rimè, apud Thuc. Item continenter, cum continentia, au vrendo continentia.

Ἐγκράτεια, ἡ, continentia, temperantia. Xen. Aristot. Exponitur & abstinentia.

Ἐγκρατίνομαι, continens sum, me contineo, vel sum abstinens, 1. Cor. cap. 9.

Ἐγκρατίω, ῶ contineo mei. i. continens sum. ἐγκρατὴς γενέσθαι, pe cuero in pauperrate, apud Plut.

Ἐγκράτησις, vt ἐγκράτησις πνεύματος. retentio spiritus. Lact.

Ἐπικρατὴς, in potestate tua habēs. potens alicuius rei, compos. Comparat. ἐπικρατέστερος. potentior, superior.

Ἐπικρατὴς, & poet. cè ἐπικρατέστατος, potenter vel præpotens, valde vel præualidē. Hesiod. in Asp. & Il.

Ἐπικράτεια, ἡ, potestas, imperium, ditio. Plato in epist. Xen.

Ἐπικρατέω, ῶ, præualeo. Polyb. Item potior: apud Thuc. ἐπικρατεῖν τῶν ἡδονῶν. Exponitur eriam dominium & imperium obtineo: vt apud Plut. παρεδόθησαν ἑαυτοὺς, ἑκόντες ἐπικρατεῖν. Item in ditionem accipio, vel vinco, subigo: vt apud Paus. κρατεῖ τῶν Θεσπιέων ἐπικρατῶν. Item vinco, supero: apud Ioseph. ad Dem. φίλος γὰρ ὢν ὡς ἐμοὶ ἐπικρατεῖ φύσεως ἀμφοῖν ἐπικρατέστερος. item vinco. exp. Cicero contra Gal. simpl. pharm. lib. 8. ἐπικρατεῖ ἡ ὑγρότης τῆς ἐνδομυαλεος. Item cohibeo, coercco.

Ἐπικράτησις, præualentia. præpollentia. Laert.

Ἐπικρατῶ, cohibendi seu coercendi vim habens: sustendi Gal. simpl. pharm. l. 11. Est & vocabulum grammaticum, obtentiuus, obtinendi significationem habens.

Ἐπικράτης, apud astrologos dici fertur ἀστὴρ, cuius in mare maximæ vires sunt.

Ἐπικρατῶ, insuper confirmo.

Ἐπικρατῶμαι, confirmor, roboro.

Ἐπικρατὴς ἐχῶ, obtinet ac firmare potest. ex Aristot. in phil.

Θαλασσοκρατία, ᾶ. vel θαλασσοκρατία, ῶ, mari dominor, aut imperio potior. Thuc. l. 7.

Θαλασσοκράτης, qui maris imperio potitur, maris dominus. Idem l. 8.

Θεατροκρατία, theatralis potestas. Plato de leg.

Θεοκρατία, ἡ. Dei imperium: sic Iosephus appellat imperium Hebræorum sub Moise, in lib. contra Appion.

Ἱππικρατία, ᾶ, equestribus copijs obtineo seu vinco, apollicyd. & Synes.

Ἱππικρατία, ᾶς, victoria quæ equestribus copijs acquiritur. Xenoph. pæd. 1. (ca. Decomp. Καλλιππικρατία, equis & equestribus copijs victoria.

Ἰσοκρατὴς, æquali robore seu potentia præditus, æquè potens. Hesiod. in Melpom.

Ἰσοκράτεια seu ἰσοκρατία, æquale imperium de regno in quo est æqualis omnium potentia apud Hesiod.

Καρτερικρατία, robore vinco, domino, subigo. Greg. ἵνα δι' ὕπνου φιλοσοφίας τὸ σαρκῶν καταπικράνῃ. Theophr. de caus. l. c. 19. καθαρεύειν τῆς ἀρχῆς ἢ δύναται, deuincere principium. Item cohibeo, coerceo, iuto.

Καταχράομαι, subactio, domitio.

Καταχραίνω, cohibendi vim habens seu sistendi. Act. loc.

Κοσμοκράτωρ, mundi imperium obtinens, mundi princeps. Ephes. 6. 6. apud Greg.

Μοναρχοῦμαι, qui solus rerū potitur. qui solus imperium obtinet.

Μοναρχεία, idem quod μοναρχία. Suid.

Ναυκρατέω, ῶ, ὁ ἐς ἡ, qui classis principio tenet locum aliquem aut etiam occupat, qui nauium auxilio dominatur alicui loco vel aliquibus. Herod. Sic etiam à quibusdam dicitur ἐκ testatur audæus in Pand. quòd aduocatis omnibus corporis viribus omniúmq; neruorum contētione transigerent, cibus enim & cubitis, non modò pugnis pancratiastæ vebatur, omnisq; petendi æmulum prehendendique modo. Aliqui πύθωλον interpretatur, Latini quinquercium siue quinquercionem vocant, i. exercitationē constantem his quinque actibus, pugillatione, cursu, saltu, disco, lucta. Verum Plutarch. syntpf.

ympos. lib. 2. cā. 4. dicit πανκράτιον esse mixtum ex pugilla & luctatione: quod etiam confirmat Greg. in lib. Synesij de insomnio. ὁ deditus. apud Xen. Item qui retinere potest: apud Luc. & Plut. Item potens, validus. Isocr. in Archid.

Ἐγκρατὴς, potenter cū potentia, vt ἐγκρατὴς ἐφ' ἁπάσης ἀρχῆς. Ἐγκρατὴς ἐστὶ τῶν ἁπάντων, qui omnia habet in potestate. Item ace rimè, apud Thuc. Item continenter, cum continentia, au vrendo continentia.

Ἐγκράτεια, ἡ, continentia, temperantia. Xen. Aristot. Exponitur & abstinentia.

Ἐγκρατίνομαι, continens sum, me contineo, vel sum abstinens, 1. Cor. cap. 9.

Ἐγκρατίω, ῶ contineo mei. i. continens sum. ἐγκρατὴς γενέσθαι, pe cuero in pauperrate, apud Plut.

Ἐγκράτησις, vt ἐγκράτησις πνεύματος. retentio spiritus. Lact.

Ἐπικρατὴς, in potestate tua habēs. potens alicuius rei, compos. Comparat. ἐπικρατέστερος. potentior, superior.

Ἐπικρατὴς, & poet. cè ἐπικρατέστατος, potenter vel præpotens, valde vel præualidē. Hesiod. in Asp. & Il.

Ἐπικράτεια, ἡ, potestas, imperium, ditio. Plato in epist. Xen.

Ἐπικρατέω, ῶ, præualeo. Polyb. Item potior: apud Thuc. ἐπικρατεῖν τῶν ἡδονῶν. Exponitur eriam dominium & imperium obtineo: vt apud Plut. παρεδόθησαν ἑαυτοὺς, ἑκόντες ἐπικρατεῖν. Item in ditionem accipio, vel vinco, subigo: apud Paus. κρατεῖ τῶν Θεσπιέων ἐπικρατῶν. Item vinco, supero: apud Ioseph. ad Dem. φίλος γὰρ ὢν ὡς ἐμοὶ ἐπικρατεῖ φύσεως ἀμφοῖν ἐπικρατέστερος. item vinco. exp. Cicero contra Gal. simpl. pharm. lib. 8. ἐπικρατεῖ ἡ ὑγρότης τῆς ἐνδομυαλεος. Item cohibeo, coercco.

Ἐπικράτησις, præualentia. præpollentia. Laert.

Ἐπικρατῶ, cohibendi seu coercendi vim habens sustendi Gal. simpl. pharm. l. 11. Est & vocabulum grammaticum, obtentiuus, obtinendi significationem habens.

Ἐπικράτης, apud astrologos dici fertur ἀστὴρ, cuius in mare maximæ vires sunt.

Ἐπικρατῶ, insuper confirmo.

Ἐπικρατῶμαι, confirmor, roboro.

Ἐπικρατὴς ἐχῶ, obtinet ac firmare potest. ex Aristot. in phil.

Θαλασσοκρατία, ᾶ. vel θαλασσοκρατία, ῶ, mari dominor, aut imperio potior. Thuc. l. 7.

Θαλασσοκράτης, qui maris imperio potitur, maris dominus. Idem l. 8.

Θεατροκρατία, theatralis potestas. Plato de leg.

Θεοκρατία, ἡ. Dei imperium: sic Iosephus appellat imperium Hebræorum sub Moise, in lib. contra Appion.

Ἱππικρατία, ᾶ, equestribus copijs obtineo seu vinco, apollicyd. & Synes.

Ἱππικρατία, ᾶς, victoria quæ equestribus copijs acquiritur. Xenoph. pæd. 1. (ca. Decomp. Καλλιππικρατία, equis & equestribus copijs victoria.

Ἰσοκρατὴς, æquali robore seu potentia præditus, æquè potens. Hesiod. in Melpom.

Ἰσοκράτεια seu ἰσοκρατία, æquale imperium de regno in quo est æqualis omnium potentia apud Hesiod.

Καρτερικρατία, robore vinco, domino, subigo. Greg. ἵνα δι' ὕπνου φιλοσοφίας τὸ σαρκῶν καταπικράνῃ. Theophr. de caus. l. c. 19. καθαρεύειν τῆς ἀρχῆς ἢ δύναται, deuincere principium. Item cohibeo, coerceo, iuto.

Καταχράομαι, subactio, domitio.

Καταχραίνω, cohibendi vim habens seu sistendi. Act. loc.

Κοσμοκράτωρ, mundi imperium obtinens, mundi princeps. Ephes. 6. 6. apud Greg.

Μοναρχοῦμαι, qui solus rerū potitur. qui solus imperium obtinet.

Μοναρχεία, idem quod μοναρχία. Suid.

Ναυκρατέω, ῶ, ὁ ἐς ἡ, qui classis principio tenet locum aliquem aut etiam occupat, qui nauium auxilio dominatur alicui loco vel aliquibus. Herod. Sic etiam à quibusdam dicitur ἐκ testatur audæus in Pand. quòd aduocatis omnibus corporis viribus omniúmq; neruorum contētione transigerent, cibus enim & cubitis, non modò pugnis pancratiastæ vebatur, omnisq; petendi æmulum prehendendique modo. Aliqui πύθωλον interpretatur, Latini quinquercium siue quinquercionem vocant, i. exercitationē constantem his quinque actibus, pugillatione, cursu, saltu, disco, lucta. Verum Plutarch. syntpf.

κρεΐδιον, ᾱ, τὸ, carūncula, carnis frustum seu frustulum. Aristoph. in Plut.

κρύδιον, ᾱ, τὸ, idem. Synes. epistol 32.

κρέϊον, ᾱ, τὸ, vas carnarium: carniū receptaculū. Ἀπὸ τοῦ κρέϊα μέχρι κρέϊδαλον ὁ πυρὸς οἴγνη: vbi tamen alii accipiunt pro κρέας. Herodia. apud Etymol. κρέϊον esse dicit mensam crudis carnibus plenam. Pro κρέϊον autem resolutione Ionica dicitur κρήϊον. Est autem κρήϊον & placentæ genus apud Athen.

Composita.

Ἄκρεως, excarnis: carnis seu carneæ substantiæ expers, apud Hippocr. & Gal.

Ἀπόκρεως, ω, ὁ, carnis priuium: tempus quo à carnib. abstinetur.

Ἀγκρεωτὸς, τὸ, panis carni mixtus: cibus pane & carne constans.

Ἡ Ὑπόκρεως, ῶ, ὁ ἡ, cuius carnes suaues sunt, cuius caro grati & iucundi saporis est. Aristot. l. 5. de generat. anim.

Ὑποκρεώδης, carnibus defectus, minimè carnosus, macilentus. Suid.

πάγκρεας, corpus glandulosum in medio mesenterio situm, vasorum diuisiones confirmans. Aristot. hist. anim. lib. 3. cap. 4. & Ruff.

κρείσσων, &c. vide in κρείττων. κρείων in κραίνω.

ΚΡΕΊΚΩ, F. ξω, pectine seu radio pulso: vt κρίκειν ἢ ἰσόν. Exponitur eriam simplic. pulso: vt apud Theocr. in Epigr. κηρὸν πικρὶς ἀκεσφόρος Ἀφροδίτης κρίκειν, incipiam pulsare sublatam lyram. sic dicitur κιθάραν κρίκειν pro κρούειν, pulsare citharam plectro. in epigr. κρίξασα κίστα, pulsat enim agitatque alas, & hoc modo sonum ciet. Sic αὐλὸν κρίκειν insonare tibiam. apud Aristoph. Sunt qui κρίκειν, quum significat ἠχεῖν, velint significare edere sonum molestum, reddere sonum insuauiter crepitum seu stridulum.

κρίκη, ἡ, Galen. apud Hippocr. significare ait, sonum odiosum, & ἀνωμαλόφωνος.

κρίκηθρον, ab Hesych. exp. fletus, ploratus.

κρεκγμός, οῦ, ὁ, pulsatio, sonitus.

κρίξ, κος, ὁ, crex. auis rostro præacuto & ferrato, pugnax, inimicitias exercens cum merula & vireone. vt tradit Arist. hist. an. l. 9. c. 1. & 17. Aristoph. in auib. Τέττιξ δ' ὑπόκωφον οἱ κρίκες ᾠδὴν ἐῴσασιν. Ponitur & ἐπὶ στρόκῃ, & exp. coma verticalis, ab Hesych. Eustath. à κίρκος deriuari scribit significante sono, idque etiam ab Aristoph. in auib. obiter ostendi seu indicari.

κιγκλὶς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνακρίκω, sono, loquor. Epigr.

Ἀκρίκω, citharam pulso. Epigr.

Εὐκρικτος, bene seu pulchrè strepens seu sonans, canorus, sonōrus: vt εὔκρικτος κιθάρα. Greg. Naz.

Τὸ κρικέειν, leuem quendam sonum edere: qualis editur à citharā dum eius fides ad numeros concinnantur. Metaph. apud Pind. in Olymp. τὸ καυχᾶσθαι πρὸς κρικηθμὸν μεσόλυρον δόκος κρίκει.

ΚΡΕΜΑ΄Ω, & κρεμαννύω, siue κρεμαάνυμι, suspendo. Aristot. εἰ πιστηρὶ κρεμαννύοιεν ὁ ἀγὼν ἢ ἐν ὕδατι τὰ κρίνοντα. Apud eundem ἐν ὕπνῳ ὀνείρῳ κρεμάσῃ. Aristoph. in Ran. ἀπὸ κρόμνου & ὄρθιον κρεμασθῆναι σπουδῇ, ex suspendenti ex fune. apud eundē. Τῶν ὄρχεων κρεμαμένῳ τὸ λαιμητήριον. Metaphoricè apud Aristoph. in nub. κρεμάσας τὸ νόημα, suspensum tenens animum. Pro eodem dicitur & κρεμᾷ & κρεμᾶ: vt Il. 4. & apud Synes. ep. 44. κρεμῶμαι & κρεμαάνυμαι, suspendor. Xen. de re equ. τότε ὕπνος ἐστὶ οἱ κῦ μέσον σὸν τὸ ἀξόνιον διακτύλιος κρεμαννύμενος. Plut. in Alex. ἀπὸ Ἀλεξάνδρου κρεμαννύσθαι. item neutraliter pendeo. item actiuè (in aor. med.) suspendo. Hesiod. in Erg. κηδόμενος δ' ἀνεμώλια ἔργα κρεμώσῃ. Pro eodem dicitur & κρέμαμαι & κρεμάομαι. Pro eodem dicitur & κρέμαμαι & κρεμάομαι. suspendor, suspensus sum. item neutraliter, pendeo. Il. 8. Ἡ ῥ' ἐμίμνε ὕπ' ὀκριόεσσι. Aristoph. in Vesp. Οὐκ ἀπὸ μοῦ τὸ Διὶ εἰ κρεμάσθαι γ' ὁμοῖς. pendeatis. Metaphoricè apud Aristot. Rhet. 3. μὴ κρέμεσθαι ἐν ἀξιώσει, ne suspendatur cogitatio.

Κρεμασμός, οῦ, ὁ, suspensio. Hippocr. de artic.

Κρεμαστὴρ, ῆρος, ὁ, qui suspendit, seu suspensum tenet. κρεμαστῆρες dicuntur duo musculi, vtrinque videlicet vnus, à quibus testes sursum trahuntur: vel testium nerui, quòd ex illis genitales partes dependent. item κρεμαστῆρες dicuntur etiam ἱμάντες, τοῦ ὅλου τοῦ ὑπόπου, apud Eustath. Alij κρεμαστῆρας dicunt esse lora seu habenas pensiles ex quibus aliquid dependet.

Κρεμαστήριος, ὁ, ὁ ἡ, pendulus, pensilis.

Κρεμαστὸς, ὴ, ὸν, pendulus, pensilis, suspensus. Plut. in Pericle, & lib. 2. de fort. Alex.

Κρεμάσθρα, ἡ, id vnde aliquid pendet. Aristoph. rhet. lib. 3. item pensile σκεύασμα in quo reponuntur caseī. panes aut alia quæ à muribus aut aliorum maleficorum animalium iniuria tuta esse volumus, apud Eustath. item appendix: vt exp. apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 17.

Κρεμάθρα, ἡ, vas pensile, aut storeo pensilis in qua reponitur caseī aut aliæ opsoniorum reliquiæ. Aristoph. in Nub. φίρεις

Sic ꝛc ὅτ⊙ ἀ ἐπὶ τῆς κριμνῴδης αὐτῷ. Sic apud eũdem ibidem, ἡ πύπ⊙ χαίρ ἐσ' ἐπ Κοῇ τῶν κριμνῴδῶν ἀ ῥῆδων τῶν ὀθονῶν.

Κριμνῳδή, idem sc. Athen. Ath. Ath. Ath.

Κρῖμνα ω, idem quod κρεμάω Galen. lib. 8. Κρίμνημι pro cod.

Κρῖμνος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'μφικρεμὴς ἰ⊙, ὁ ἧ ἡ, circumpendens, vel vtrinque pendens, in anth. gl. Epigr.

Α'νακρεμάω & ἀσακρεμνύω, siue ἀσακρεμάννυμι, & ἀυακρίμνημι, suspendo, seu in altum tuspendo. Herodot. ἀυακρίμασιν εἰς ἀκρόπολιν, in arce tuspenderũt. Et med. aph. apud Aelchin. ἀσακρεμάσας ἀπὸ τῶν ἐλπίδων, spe suspendens. Dicitur & per tynpen ἀγκρεμάω, siue ἀγκρεμάννυμι: vt in Epigram. Α'γκρεμάσας Α'ρεῖ μιάσρεα κότμον ἄκοσμον, in Martis tholum suspendens.

Α'πακρί μαμαι, (Decomp.) pendeo, suspentus sum. Aristoph. polit. 6.

Α'πακρεμάω, suspendo, ex: vt ἀπακρεμάσας τῷ ὠ ⊙ς, quum suspendisset ex au e.

Α'πακρεμάομαι, suspendor. Luc. ὑμᾶς οἶ' ἀὶ ἀπακρεμαθέντες κραδαζῶν ἐιαζηδῶ' μ. μάτλω πονήστη. Pro codẽ dicitur & ἀπακρέμαμαι, suspentus tum dependeo.

Ε'γκρεμάω, & ἐγκρεμνύω, siue ἐγκρεμάννυμι, suspendo in.

Ε'κκρεμάω, & ἐκκρεμνύω, siue ἐκκρεμάννυμι, suspendo ex. Lucill. l. 2. Epig. Οὕτω κεφόβαι⊙ πέλα Γάιε⊙ ὡς' ὁκολύμβατ τῷ ποδὶς ἐκκρεμάσας ἠ λίγυν ἠ μόλιβον.

Ε'κκρεμάομαι, suspentus sum, dependeo. Luc. ἐκκρεμάσθαι τῶν ποδαλίων.

Ε'κκρί μαμαι, suspensus sum de, dependeo vt ἐκκρεμάμβροι τῷ σώματ⊙, de corpore dependentes. Metaphoricè in Epigr. ἐκκρί ματ ἰλπίδ⊙.

Ε'κκρεμὴς ἐ⊙, ὁ ἧ ἡ, dependens, suspensus de Herodian. lib. 1. Υ'ποκκρεμάω, (Decomp.) de tuper appendo.

Ε'πικρεμάω, & ἐπικρεμνύω, siue ἐπικρεμάννυμι, suspendo super, immittere facio. Polyb lib. 2. μάλιστα δὲ Ρ ωμαίοις μ'γαν ἔ φοβον ἐπικρεμάσασα κίνδυνο Philo de vita M. δ'ελάσασα ἐλάθῃ ἐλπίδ' ἠ πλῆθ⊙, τ' χαλκάσπιδ ἀδὲ τῶ ζῆν ἐπικρ'μασας κίνδυνο. ic & in passiuo apud Thuc. l. 3. & 2.

Ε'πικρέ'μαμαι, suspensus sum super, impẽdeo seu immineo, Plut. in Publ. οἰκ⊙ ἐπικρεμάμβρος τῇ ἀζυγίᾳ. Et ἐπικρεμάμβρος κίνδυνος, impendens periculum, apud Thuc. l. 7.

Ε'πικρεμὴς, suspensus super, impendens. in Epigr.

Κα'θκρεμά ω, & κα'θκρεμνύω, siue κατακρεμάννυμι, suspendo de. Od. θ, Κα'θδ' ὁκ πικοσάλοφι κρί μασιν φόρμιγξα λιγείαν (per tmesin pro κρεμάσῃ.)

Κα'θκρεμάομαι, suspenius sum de, dependeo de. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9.

Κα'θκρί μασος, dependens seu suspensus de: exponitur pensilis,

Παρακρεμά ω, & παρακρεμνύω, siue παρακρεμάννυμι, suspendo iuxta seu à latere. l. 3.

Υ'ποκρεμά ω, & ὑ'ποκρεμνύω. suspendo super. Exponitur & super appendo. in Epigr.

Υ'ποκρέ'μαμαι, superpendeo, impendeo, apud Mimnermum.

Υ'ποκρεμά ω. tuidendo. Hom.

Κρε'μβαλον, ὁ ἧ, crembalum, seu crepitaculum: aut crepitacuti genus quod digitis agitatum edit strepitũ Athen. l. 14. (de muficis inttrumentis loquẽs) πε. δ' ἐγχρεμβα. ὧ δὲ δ' ἄλλα ἧ χαλεᾶς διειλημμένῳ ἕτερα μέσον παρασκόλασκα, ἡνία ἀφ' ὧ κρέμβαλα.

Κρεμβαλίζειν. Hermippus comicus vocat crembalis pulsare.

Κρεμβαλιᾶν. idem.

Κρεμβαλιᾶσῆς, ἔ, ὁ, crembali peritus, qui crembalum insonare nouit vel solet. ¶ At κερεβαλιαστὴς, est strepitus seu sonus qui excitatur à crembalum pulsantibus, apud Hommer. hymno in Apoll. Πάντων δ' αὐθάπαν φαίνε κρεμβαλιαστὼ Μιμεῖσθ' ὕμνον.

Κρε'μυς. pilcis λιθρα' φαλὰς, vt refert Athen. l. 7. ex Aristot.

Κρῖξ, vide in Κρίκω. Κριῶδιον, κριάδης. in Κρί' ας.

Κρηγυος ε, ὁ, gratus, iucundus (dictus quasi κρηδὲ δύ. seu ὀκῆρ ἡδύνον, teste Eustath. cordi iucundus & gratus. il. ε. Μαῖα κρατὺς ἠ πῶ ποτέ μοι κρήγυον ἔπας. Theoc. idyll. 21. Παιδάρι ἐ ἔπεσε μοι τὸ κρήγυον ἠ κηλὸς ἐμοί. Exponitur etiam, bonus, vtilis. apud Hippocrat. in Coac. prognoft. ἀλλ' ὁδὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα τῶν πόνῳ κρήγυον. Sic etiam Plat. in Alcibiade priore, ὁδὲ κρήγυα διδάσκαλοί ἐσι τούτων, boni, idonei, apti. Sic & apud Theoct. in Epigr.

Κρηδεμνον ε, ὁ, capitis ligamentum, vitta, velamentum capitis quod ad humeros vsque demittebatur: (*Dicitur enim quasi κεφάδεσμον seu δέσμα τῆ κάρῃ, teste Eust.) il. χ. Τ'ῦλα δ' ἄρ' ἔρυτε χαί δέσμ' ἔλε σκαλόεσσα, ἄ' μπυκα κεκρυφάλῳ τε, ἰδὲ θαλυκτὸν ἀράβησε μιλὼ κρηδέμνῳ τε.

Horum aut similium vasorum, vt Od. χ, τ' ὁ δὲ ἐ Ω' ἐξεν πυγίη. ☾ δὲ κρηδέμνοι ἔλυσε ¶ Verbum seu murorum pinnæ κρηδέμνα dicuntur. il. ν. ὑ ἱερὰ κρηδέμνα λύσειβρ. Sic & apud Hesiod. in asp.

Composita.

κρηκρηδέμνος ε, ὁ, ἧ, pulchram habens vittam. Od. ἐ λιπαρόκρηδέμνος, elegantes seu pulchras vittas habens dochia & eleganter compta.

Μέδαγκόδεμνος ο μέζλαν, atra caligo Nonn.

Κρη'θμον, ε. φ. crethmum: herba apud Gal. lib. 6. Aet. lib. 1. Paulum Aegin. libro 7. Scribunt apud Dioſc. lib. 2. c. 157.

Κρήϊον, vide in κρί' ας.

Κρημνος. ε, ὁ, præcipitium: locus pendens pendulus: seu scopulus pendens, locus præruptus. ἐ ὑ'ψηρε μέ' σσε κρημνὸ ἀπείσων. Iliad. μ, κρημνὸ ἀφ' ὑψηλὸ πέσον Ε'τεσον ἀμφισφῶιν. Thuc. l. 7. κρημνὸ οἱ ποιοῦσι μέτ' τοντες ἐσυτὲς ἀπ' ὄλωνται. Sic & apud Hippocrat. & Poll. * Ἀκρεμά ω deriuari testatur Eustath. quoq; significatione satis apparet.

κρημνώδης, τος, ὁ ἧ, præruptus, præcipitius, ardous. Herodian. lib. 6.

κρημνίζω, præcipito, præcipitem ago

κρημνά ω, & κρήμνημι, præcipitem do, præcipitem ago: idem quod κρημνίζω, vt Eustath. tradit.

κρήμναμαι, pendeo, suspensus sum: idem quod κρέμαμαι, tradit Sctol. Aristoph.

Composita.

Α'μφίκρημνος, ε, ὁ ἧ, vtrinq; præcipitium habens, ceps vel præruptus. Item metaph. vtrinque periculosus. ἀμφίκρημνος ἀπάτη, apud Luc.

Α'πόκρημνος, idem quod ἀπότομος, præruptus, abruptus. Xen. de ven. Thuc. l. 6.

Βαθύκρημνος, profunda habens præcipitia. Pind.

Ε'πίκρημνος, præceps, in præcipitium vergens: propriè præcipitio assurgens, vel prærupto præcipitio Naz.

Γαπίκρημνος, rupium modo grandis: aut valde cipitia: vt ἐπίκρημνα ῥήματα, apud Aristotoph.

ὑ⊙πίκρημνος, præceps. Hom. in batrachom.

κατακρημνίζω, per præcipitia & præruptа loca pitem deorsum ago, præcipito. Athen. l. 14. ὁ ναυάγος κατεκρήμνιστο ἐσωτῷ. Sic & apud Thuc. 16. & 77.

κρῆμνοφορέ ομαι. præcipitor, præceps deorsum præcipitia seu loca præcupta deferor, Xenoph. lib. 3.

κατακρεμνίζομαι. præcipitem deiicio: idem quod κατακρημνίζομαι, dependeo, vel præceps depecto. in Nub.

Παρόκρημνος, præceps, vel præcipitia & loca præ Ἐπικρημνος, circumcirca præcipitius & locis præ vel admodum præceps & præruptus.

Πολύκρημνος, multa habens præcipitia, idcoque Hesych.

Υ'ψίκρημν⊙, alta habens præcipitia: altus, edit Υ'ψηλόκρημνοι κίσσαι, apud Aeschyl. altis

---

Κρή'νη, ε. fons. Odyss. ζ, ἐκ ᾗ κρήνη, πα'ε. καπνὸν ὄ⊙ κατὰ κρήνης ὄρων. Sic & alibi, apud Hom. lib. 1. ἱλαφὴ κρήνη, fons seu scaturigo olei. * riunat παρὰ τ' κρῆν, quod est κρήνη, seu ὀκρήν, tam fundit aquam. ¶ Dicitur etiam de aqua scatente, apud Plat. ¶ Item de vase aquario, in gon.

Κρηνάϊος ε, ὁ, fontanus: vt κρηναῖον ὕδωρ, apud ἰδέσμῃ. edulium τῇ κρήνῃ atque temperie dum initar aquæ fontanæ, ex Gal. & Aet.

Κρηνίς, fonticulus.

Composita.

Εὔκρηνος, bono fonte præditus, bona scaturigine Εὔκρηνος πέτρα. in Epigr.

Δυσκρήνος, & Dor. δ Δ'σκρανος. ὁ. refundo velut i Ἰουλ. 8. Οἷον δὴ τόκος πᾶσιν ἀνακρωσόσιν ἀπρήγ Δυ'σκρηνος ἀλκὰ δός.

Κρηπὶς, ίδος, ἡ. basis, fundamentum. Theoct. λιθίνης ᾗ ἴ'σαν' δὲ κρηπίδες Ε'ρως. Plat. lib. 5. de l της οἷον κρηπίδος μοιρ μὲ ἐποιοδεμῆν. Aristid. ὥσ⊙ κρηπίδος ἡ ῥίζης ὑποκειμένης. Sic & apud Paul. ¶ Item crepida, calcamentum fuberatum.

Κρήσσα ης, ἡ. vide in κρή⊙. Κρήμνη in Κρήνη.

Κρῆτα ης, ἡ, farina crassior, quæ per cribrum laxiora hausa transmissa est. Galen. comment. 1. in progn. Hippocr. de morb. lib. 1, οἷ ὕδωρ πόμενοι ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τὸ κρῆτα ἐλθόντες. Sic & alibi apud eundem. Gal. & Dioſc. hordeum, teste Suida, qui illud κρᾶ, apud Homerum ex per apocopen factum esse scribit. Sic in epigram. Α'ὐδ' ἐ πλακοῦς, placenta è farina crassius molita, seu è crassiore fructulis quæ à mola bene contusa & contri- apud medicos, vrina cui innatant crassa quædam

---

Κρητίδες, ἀ. ἀ. ἡ. q. d. iudicatorius: ad iudicationem pertinens, ex quo velut argumentum petimus iudicandi hoc vel illo modo: vnde κρίσιμ⊙ ἡμέρα apud medicos, dies in quo κρίσις contingit.

κριτὴς, ῆ, ὁ, iudex. Item arbiter & arbitrator, æstimator, apud Demosth. & Thucyd. in formio. κριτὴς, iudex. Aphrod. in lib. a. περὶ ψυχῆς.

---

fructula similia fructulis illis farinæ crassioribus. Hippocr. in Coac. prognoſt. & in aphor.

Κρῖνον, ε, τὸ, lilium: quod & λείριον à nonnullis vocari tradit Dioſc. lib. 3. cap. 116. Theocr. idyll. 24. Λευκὸν τ' κρίνον ἰσ', μορφήντατ αὐτῷ πίπτῃ. Sic etiam à nonnullis appellatur cucubita, item cucurbitæ flos lilij florem referens, teste Suid. Declinatur & κρίν⊙, ⊙ν, τὸ, vnde apud Herodot. φύτευμ ὡ τῆ ὕδατι κρίνα ποιᾷ. Et dat. κρίνοι, apud Aristoph. ¶ Dicuntur κρίνα etiam pauperes, apud Suid & Poll. l. 6. c. 47. ¶ Κρίνον eſt etiam ſpecies ſaltationis. Heſych. & Athen. l. 3.

Κρινὶς, ίδ⊙, ἡ, lilietum, i. locus conſitus liliis.

Κρινώδ. ες, ἡ, lilii planta. Theophr. hiſt. pl. l. 2. c. 2.

Κρῖνω, Ε. νῶ, ſecerno, diſcerno, dirimo: Iliad. ὑ'πὸ τε ξυνῇ Δαρδάνῳ Κρίνῃ ἐπιζαμένων αὐτῶν κρατὸν τε ἠ ἄχνας, quum flauæ Ceres ſecernit fructum & paleas, vel ſeparat. Sic & Il. β. κρίνε' αὐθρας κ' φύλακ' φρήτρας Α'χαίων. ¶ Item decerno, dimico: (in qua tamen ſignif. vſitatior eſt vox paſſ.) vt ἀλλ' μάχεσθε κρίνετ τὸν πόλεμον, apud Diodorum in hiſtoria Alexandri. ¶ Item excerno: vt κρίνει τὸν ἐξιτήσιον. Ariſtot. in Probl. ¶ Itẽ ſeligo, deligo: (quæ ſignificatio primæ finitima eſt: nam ſecernimus ad deligendum.) Iliad. ζ. κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους Ε'ξοχα λήγων. Sic Iliad. β, Ε'ς δ' ἐξίβας ἐκατὸν ἐκ κρίνει. ¶ Item diſcepto: iudico: Iliad. π. Οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας. Sic apud Heſiodum in Erg. σκολιὰς δ' δίκησι κρίνωσι ἴφιμοι, id eſt, diſceptant iura. Odyſſ. μ, κρίνον νείκεα πολλὰ δικαζόμενοι αἰζῶν, diſceptans controuerſias, vel dirimens. Plutarch. in Apophth. Μιχάτα δ' ἐν κρίνοι δίκλω, πρὶν ἀκουσεῖν. ὁ πατὴρ ἀμφοῖν μ. κρίσεως. ἀλλὰ κρατήσειν. Plato de repub. πῶ κρίσιν αὐτὸν τῷ βίῳ κεῖναι ὀρθῶς, iudicium de ipſorum vita ferre. ¶ Item iudico, cenſeo, exiſtimo: vt κρίνει πολεμίους, cenſere hoſtibus. Sic κρίνειν ἔμπ⊙ τὸ πέρατ, habent hæc pro monſtris, apud Ariſtot. Aliquando exp. diiudico: vt apud Thuc. l. 3. & 2. ἢ ὅλ⊙ ἐδὲ μᾶλλον κρινεῖ ἢ ἔχομ⊙ν. Interdum adiudico: vt Sophocl. in Aiace, κρίνειν ἔμοιγε μέ⊙ δικαίως ὑσί. ¶ Item ſtatuo, conſtituo, Polyb. κρίνας οἱ ὑπὲ πολέως τὸν πατρικὸν σύνδεσμον. ¶ Item accuſo, diem dico, reum ago, defero. Antiphon. κρίνα σφοδρὸς αὐτὸν τοῖς νόμοις, ꝛc. Plutarch. in Cæſare, Δολοβέλλαν ὑπατον κακώσεως ὑπαρχίας. Polyb. κρίνων ἀκίνδυνος μόνος ὁ δῆμος. ¶ Item pro κρίνεσθαι, damno. ¶ Item pro ἐξετάζω, & διακρίνω, & θεωρέω, atque adeò pro αἰσθάνομαι.

κρίνομαι, (med.) idem quod κρίνω, ſeligo, deligo: vt Od. ἡ, ὁπόσ' ναῦ ἐκάστη φῶτας ἀρίστους. ¶ Item decerno: vt Il. β. Ἀλλ' μ' ἀναγκαῖον συμφορὰ κρινόμεθ' ἄρεϊ, vt decernamus bello. Et apud Polyb. κρίνασθ' ἀδὲ τῶν ὅλων, deſumma rerum præliis decernere. ¶ Item paſſiuè, decernor: ſic dicitur πόλεμος κρίνεσθ', apud Paul. in Achaicis. Sic & apud Galen. ad Glauc l. 1. Itẽ iudicor, cenſeor: apud Thucyd. l. 1. item ſtatuor, conſtituor: vnde apud Polyb. περὶ ἐς τ' κρίνθ' item accuſor, dies mihi dicitur, ꝛc. vt κρίνεσθ' ὑπ' ἀδικήματα, maleficij accuſari, apud Plut. in apoph. Sic κρίνομαι ἀδὲς ὁτ, apud Ariſtid. & κρίνεσθαι δίκην, apud Thucydid. Hinc & τ' κρινόμενον, id de quo diſceptatur. Item damnor, ſæpe in nouo Teſtam. item examinor, exploror, quæſtio de me habetur, apud Thucyd. l. 6. Et in voce media, κρίνεσθ' ὀνείρους, coniecturam de ſomniis facere, ſeu explorare & examinare ſomnia: apud Homer. Il. 8. Hinc & τ' κρινόμενον exactum, feuerum, germanum, apud Plut. de muſica. item comparor, conferor, apud Plat.

κεκριμένως, (aduerb.) exactè, adhibito iudicio, ſeu cenſura. apud Plut.

κρίμα, τὸ, iudicium. Matth. 7. & alibi in nouo Teſtam. item damnatio. Luc. 24.

κρίσις, εως, ἡ, iudicatio, i. ipſa iudicandi actio. item iudicium ſeu ſententia quæ fertur de re aliqua. Ariſtot. polit. 4. κρίσις οὖσα χάριτος ἀμφισβητούσης περὶ ἀνίσου. Exponitur etiam iudicium, i. cenſura ſeu æſtimatio alicuius rei. Herodia. il. 4. οἷς ὀρθὴ κρίσις τ' πραγμάτων λογίζοιτ'. ¶ Item cauſæ dictio. Thuc. l. 1, κεδίκησεν ἐσωτὸν ἐς κρίσιν, offert ſe ad cauſam dicendam. ¶ Item accuſatio: vt apud Demoſth. ἐξῆλθον οἱ τ' κρίσεως χρόνου, accuſationis tempus exiit, item lis, cõtrouerſia. Lucill. l. 2. in anth. epigr. Α'λλ' ὡδὲ Εὐτυχίδ⊙ ὑχρὸν κρίσιν. Item pro ὑγκλήμα, apud Ariſtot. pol. 4. ¶ Item decretorium bellì prælium. Plut. κρατερὸ μάχη κρίσιν ὑ λαῶσσι, pugna quæ decerni non potuit. ¶ Apud medicos κρίσις affini ſuperiori ſignificatione dicitur aut ipſa ſolutio morbi, aut repentina eius in melius vel deterius mutatio, aut deniq; eiuſdem acceſſio. Gal. & Hippocr.

κρίσιμ⊙, ε, ὁ ἧ. q. d. iudicatorius: ad iudicationem pertinens, ex quo velut argumentum petimus iudicandi hoc vel illo modo: vnde κρίσιμ⊙ ἡμέρα apud medicos, dies in quo κρίσις contingit.

κριτὴς, ῆ, ὁ, iudex. Item arbiter & arbitrator, æſtimator, apud Demoſth. & Thucyd. in formio. κριτὴς, iudex. Aphrod. in lib. a. περὶ ψυχῆς.

Κριτικὸς, aptus seu solers ad fungendum officio iudicis, solers ad iudicandum, iudicandi peritus. Synes. epist. 74. ἡ κριτικωτάτη τῶν ἀκοῶν. Item qui velut artem factitat iudicandi de aliorum scriptis, præsertim verò de poematis: censor poematum, i. qui poemata ad grammatica præcepta reuocat, apud Strab. Interdum additur genit. ποιημάτων: vt apud Luc. de salt. Et δύναμις κριτικὴ iudicandi peritia seu solertia. Luc. in Hermog. Item decretorius, vt κριτικὸς ἱδρὼς, apud Greg. & κριτικαὶ ἡμέραι, apud medicos.

Κριτήριον, ου, τὸ, organũ iudicãdi seu instrumentũ: vt dialectica dicitur esse κριτήριον ᾧ ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων γινώσκεται, apud Laert. in Zen. Expon etiam, sensus & pars animi rerum æstimatrix & arbitra. Itẽ id ex quo iudicandi materiam petimus, id ad quod respicientes iudicamus: apud Phil. & Syne. Itẽ locus vbi iudicatur, iudicis tribunal, apud eundem Synes.

κριτὸς, οῦ, ὁ, selectus. Iliad. η, Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακρίνω, (& poeticè ἀγκρίνω) interrogo, percontor, sciscitor, ... in Rom. ἀνέκρινεν ὅς τις εἴη. Demosth. πρὸς Μακάρτ. Εἰ γάρ τις ἀνακρίνοι ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὗτος τίς ἐστι, si quis roget quis iste sit ... apud eundem contra Olympiodorum, ἀνακρίνας εἰς τὸ δικαστήριον εἰσήγαγεν, quæstione habita. Itẽ exploro, perpẽdo, æstimo, ... Thucyd. μετεπέμποντο πανσυδίαν ἀνακρίναντες ἂν προσέπεσον ... examinatu. i. Isocr. ἐν ... τῶν πραγμάτων ταῖς ἡδοναῖς ἀνακρίνειν, voluptatibus æstimare seu metiri res ...

Ἀνακρίνομαι, interrogor. Item quæstio de me habetur. Plut. γράψας νόμον πῶς δεῖ ἀνακρίνεσθαι τοὺς ἐν αἰτίαις γενομένους. Sic & apud Dem. contra Mid. Dicitur & ἀνακρίνεσθαι τὸ πρᾶγμα, de quo percontatio instituitur: seu quod perpenditur & examinatur, apud eundem Demosth.

Ἀνάκρισις, εως, ἡ, interrogatio.

ἀνακριτικὸς, οῦ, ὁ, interrogatorius, interrogatiuus.

Decomp. Προανακρίνω, idem quod ἀνακρίνω. Dionys. ad Demosth. προανακρίνω, ante interrogo, seu percontor: aut primo loco interrogo & examino.

Ἀνταποκρίνομαι, respondeo Iob. 11.

Ἀντίκρισις, responsio, apud Anaxilam Com. teste Suid.

Ἀποκρίνω, secerno, eximo, separo. Plato in Polit. γένη τινὰ καὶ λίθος καὶ πολλ' ἄττα ἕτερα ἀποκρίνουσιν ἐκεῖνοι πρῶτον οἱ δημιουργοί. Item lib. 12. de leg. καταλιπεῖν δὲ τοὺς ἡμίσεις αὐτῶν πλῆθει τῶν ψήφων ἀποκρίναντας, eos secernentes vt præcipuos qui plura puncta tulerunt. ¶ Item deligo, eligo, Sophoc. ἐν δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν. ¶ Item incerno, excerno. Gal. ἀποκρίνει αὐτὸ χρὴ μέσον τι τοῦ πιτύρου. ¶ Item reiicio, improbo. Plat. de rep. l. 3. τὰ μὲν μεμνημένα καὶ δυσεξαπάτητα ἐγκριτέον, τὸ δὲ μὴ ἀποκριτέον. Item abdico, apud Aristot. pol. 1.

Ἀποκρίνομαι, separor, segregor. Il. ι, τῷ οἱ ἀποκρινθέντες ἐναντίω ὁρμηθήτην. Item secernor, eximor. Theophr. de caus. pl. 6. ἀεὶ δὲ ὀσμὴν λαμβάνει ὅταν ἀποκριθῇ τι ὑδατῶδες αὐτοῦ. Et excernor: vnde τὰ ἀποκρινόμενα, excrementa alui, apud Gal. ¶ Itẽ decumbo. Thuc. l. 2. εἰ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη. ¶ Item neutraliter, respondeo. Plato in apol. ἀπόκριναι ὦ ἀγαθέ. Luc. τοῦτό μοι ἀπόκριναι. Et cum accus. solo, apud Platon. ἔμοιγε ἀπηγόρευσας ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοίμην. Interdũ cũ præp. πρὸς, vt πρὸς ἕκαστα ἀποκρίνεσθαι, apud Dem. pro cor. Frequenter etiam in hac significatione in Biblicis scripturis vsurpatur.

Ἀπόκριμα, τὸ, responsum, responsio, apud Suid. ¶ Item quod resolutum est à concretione.

Ἀπόκρισις, idem quod ἀπόκριμα, apud Isocr. Plat. Athen. ¶ Item excretio, ipsa actio excernendi. in ant. Epigr.

Ἀπόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, selectus. Ἀποκριτικὸς, excretiuus: vt ἀποκριτικὴ δύναμις, facultas excrementa expellendi, apud Gal.

Ἀποκριδὸν, selectim, separatim, ex Apoll. Arg. 2.

Ἀποκριδεύω, idem quod ἀποκρίνω, secerno vel excerno. Gal. ad Glauc. l. 2.

Decomp. Ἀναπόκριτος, cui non respõdetur, seu respõsum est.

Ἀνταποκρίνομαι, vicissim respondeo, respondenti respondeo. Rom. 9.

Ἀνταπόκρισις, respõsio mutua. Itẽ figuræ genus, apud Herm.

Δυσαπόκριτος, cui difficulter responderi potest. Luc. in Hermo. Δυσαποκρίτως, ita vt ægrè responderi queat.

Εὐαποκρίτως ἔχοντα ad quæ respondere facile est.

Προσαποκρίνομαι, vltra respondeo, seu plura quàm sim interrogatus. Plato in Euthyd.

Συναποκρίνομαι, simul respondeo.

Διακρίνω, discerno, dirimo, secerno, discrimino. Il. β ὥς τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες ῥεῖα διακρίνωσιν. Et apud Plut. κόμην διακρίνειν, comam discriminare. Il. η εἰσόκε δαίμων Ἄμμε διακρίνῃ, dũ nos dæmon aliquis dirimat. Sic & Iliad. β. ¶ Item dissipo, discutio. Plut. in Cæs. ἅτε δυσφορίαν καὶ βάρους ἀσθενείας τῆς διακρινούσης αὐτὸν ἀλέας ἐκφέρεσθαι. ¶ Item diiudico, discepto: vt τὰ δίκαια διακρίνειν, apud Dem. & τὰς δίκας διακρίνειν τοῖς πολίταις, apud Plat. ¶ Item perficio, absoluo.

Διακρίνομαι, discernor, dirimor, diuidor: vt Il. γ, διακρινθήμεναι ἤδη Ἀργείους καὶ Τρῶας. Plut. in Cam. διακρ... Sic apud Thuc. l. 1 διακριθήσονται ἀπ' ἀλλήλων, ... ab aliis. Et actiuè, discerno, apud Herodian. l. 4. ... decerno, dimico: vt ἀγῶνι διακρίνεσθαι, apud Pa... ¶ Item certo, discepto, apud Paul. Dem. Plat. ... dubito: vt Act. c. 10. μηδὲν διακρινόμενος. Sic & ... Test. ¶ Item perficio, absoluor. Aristot. l. 4 de ... γὰρ τῇ μητρὶ ἐν πλείονι χρόνῳ διακρίνεται ...

Διακεκριμένως, discretè, distinctè.

Διάκρισις, secretio, discretio, discriminatio ... Aristot. l. 1 meteor. ἡ γὰρ ἀτμὶς ὕδατος διάκρισις ... solutio. Item perfectio, apud eundem l. 4. de gen... iudicium. Plato de leg l. 6.

Διακριτικὸς, οῦ, ὁ, discernendi vim habens, ... segregatiuus & præditus facultate discutiendi ... Alex in Topic.

Διακριδὸν, discretè, distinctè, adhibendo discrimi... discriminatim. Luc. in amor.

Decomp. Ἀδιάκριτος, qui discerni non potest ... vel nõ distinctus, non discretus. Exp. etiam non ... diiudicatus, apud Luc. Ἀδιακρίτως, non distin...

Δυσδιάκριτος, qui discerni seu diiudicari diffic...

Ἐπιδιακρίνω, insuper discerno, vel postea discern... cerno.

Ἐγκρίνω, iudicio meo comprobatum admitto, ... lego. Aristid. τοὺς ἐπήλυδας θεοὺς μετὰ τῶν ἄλλων ...

Ἐγκρίνομαι, admittor, adoptor, &c. Plut. ... κρίσεις. Demosth. ἐπειδάν τις εἰς τὴν κληρ... διαιτητὴς ἐστὶ τῶν πολλῶν.

Ἔγκρισις, admissio, &c. Item adoptatio, decuriat...

Ἔγκριτος, admissus, approbatus, vel qui est ... numero. Exp. etiam probus, apud Greg. in epist. ...

Εἰσκρίνω, intromitto, ingredi facio.

Εἰσκρίνομαι, ingredior, insinuo me, Philo de ... nimabus in aere agentibus) ἂν ... μετὰ τῆς θνητῆς.

Εἴσκρισις, insinuatio.

Decomp. Ἐπεισκρίνομαι, idẽ quod εἰσκρίνομαι. Greg.

Συνεισκρίνω, idem quod εἰσκρίνω. Plut.

Ἐκκρίνω, secerno, excerno, seg ego, expello. Aristot. ... ἐκ τῶν καμήλων ἐκκαίδεκα τὰ ἔκγονα, segregant ... camelis: seu vt alij exp. abstrahunt, ablactant. Item ... haurio, eximo. Theophr. ὑπὸ τῶν θερμῶν πρὸς ... κρίνει καὶ διατμίζει. ¶ Item ordine moueo, de ... mero expungo. Xen. Pæd. 3. οἱ δὲ χειμέριοι ... σι. Item reprobo, reiicio.

Ἐκκρίνομαι, excernor. Aristot. l. 3. de cœlo, & ...

Ἔκκρισις, excretio, exuctio, exhaustio. Theoph... καθαρωτέρας γινομένης. Sic apud Gal. ἐκκρίσεις ...

Ἔκκριτος, delectus, selectus, qui exemptus ... præstantiam, eximius, egregius: vt ἔκκριτοι ... de leg. l. 9. & ἔκκριτος εὕρημα, apud Sophoc. ... præcipuus, primarius, apud Greg.

Ἐκκριτικὸς, excretorius, excernendi vim haben...

Decomp. Εὐέκκριτος, excretu facilis, qui facilè ...

Συνεκκρίνομαι, simul excerno, seu exhaurior. Theo... caus. διὰ τὸ συνεκπίπτειν καὶ συνεκκρίνεσθαι ...

Ἐπικρίνω, iudicio meo approbo, vel simpl. approbo. vt apud Plut. in Lyc. γνώμην ἐπικρίνειν. Sic & ...

Ἐπίκρισις, approbatio, æstimatio, iudicium, ...

Ἐπικριτὴς, approbator. Item arbiter. apud Suid.

Ἐπίκριτος, approbatus, item delectus.

decomp. Ἀνεπίκριτος, de quo statui aut decerni ...

Δυσεπίκριτος, de quo vix potest iudicari.

Κατακρίνω, iudico aduersus aliquem, damno, ... pud Isocr. contra Lochit. ἁπάντων ... μὲν γὰρ πλουτῆσαι πάντων ὁ πεπονθὼς κατακρίνει ... nouo Testam.

Κατακρίνομαι, damnor, condemnor: cum accus... Gregor. in secundo de filio, εἰ γὰρ ... τοῖς κατακριθεὶς ὁ υἱὸς, morte damnatus. apud eund... νίαν θεότητος κατακριθῶμεν, ne inopiæ diuinitatis ... Frequens eius vsus est in Biblicis scriptis.

Κατάκρισις, damnatio. 2. Cor. 7 κατάκριμα, id ...

Κατάκριτος, damnatus.

Decomp. Ἀκατάκριτος, nõ damnatus: Act. 16 & ... κριτος aliquis pati dicitur pro indicta causa ... condemnatione seu indicta causa.

Αὐτοκατάκριτος, à seipso damnatus, suapte iudicio ... natus: in ep. ad Tit. c. 3.

Προκατακρίνω, prius condemno, iudicio meo ... παρακρίνω, comparo, iudicium fero de aliqua re ... comparans. Item iuxtà loco, & ita propè vt compa... possit, apud Plut. in Ant. ¶ Item perperam iudico.

Προκρίνω, q. d. iudico præ hoc, antefero, antepono. ... mist. τὸ ἐπιεικῆ τῶν πλειόνων προκρίνειν, Plato in Apol. ... τῆς ἀρχῆς προκρίνεσθαι. Et cum infinitiuo: vt apud Isocr. ... τούτους καλλίους εἶναι τῶν λόγων. Et apud Xen. in Apoll. ... ἐμὲ πολλοὶ προκρίνουσιν ὑπερφέρειν.

Προκρίνομαι, prius iudicor, anteferor, anteponor: vnde apud Xenoph. οἱ δοκοῦντες ... προκεκριμένοι τῶν πολιτῶν. Et πρόκριτος, quorum nomina a ... recipiuntur.

Πρόκριμα, q. d. prælatio, delectus. in epist. 1. ad Tim. cap. 5. ... φυλάξῃς χωρὶς προκρίματος, absque eo vt vnum alterum præferas.

Πρόκρισις, q. d. prælatio. Exponitur &, præiudicatio.

Πρόκριτος, prælatus, qui præfertur & anteponitur. item προκριθεὶς qui & προκριθέντες.

Προσκρίνω, adiudico: apud Diog. Laert. cum dat. & accus.

Συγκρίνω, accrescere, agglutinari, coagmentari, in idem ... cogi & coagulari, vt cibus in alimentum concoctus, ... Themist. l. 2. de anima.

... accretio siue accrementum, apud eundem.

... coagmento. ¶ Item comparo & contendo inter se. ... lib. 2. Epigr. σύγκρινον δὲ τέχνῃ τέχνην, comparo artem ... arte. in epigr. Μή με ... σύγκρινε τῷ Ἕκτορι, ne me tu... metiaris. Et συγκρίνειν ἐνύπνια, interpretari somnia. Ge... 40. & Dan 6.

Συγκρίνομαι, coagmentor, concresco. Aristot. l. 1. metaphys. apud Herodot. συνεκρίθησαν φιλίαι μεγάλαι Θηραίοις ἐς ... ingens amicitia contracta est, seu coaluit. ... συγκρίνεσθαι ... iudicio contendere cum aliquo, apud Polyb.

Σύγκριμα, ατος, τὸ, coagmentum & quod concretũ est, apud ... & Laert. ¶ Itẽ cõtentio, cõparatio. ¶ σύγκριμα ἐνυπνίου, interpretatio somnij ¶ Itẽ σύγκριμα, edictum, Maccab. l. 1. c. 1.

Συγκριματικὸς, οῦ, ὁ, temperatus vel concretus.

Σύγκρισις, εως, ἡ, cõcretio. Plut. de primo frig. & de def. orac. ... comparatio, contentio duorũ inter se. Polyb. & Philo de vi... M. l. 3 σύγκρισις ἐνυπνίου. exp. interpretatio somnij, Dan. c. 3.

Συγκριτικὸς, coagmentandi vim habens, apud Alex. Top. 2. ... comparatiuus. Plut. symp. 5. probl. 5.

Συγκριτικῶς, comparatiuè, per comparationem.

Decomp. Ἀραιοσύγκριτοι, quibus libera corporis transpiratio est: sic dicti à corporis raritate quæ plurimum valet ad transpiratum.

Ἀσύγκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui concretus non est, aut qui concrescere siue coalescere nequit. Exponitur etiam, qui cum alio non habet commercium. item qui contendi & comparari cum alio non potest, dissimilis. Ἀσυγκρίτως, citra concretionem, seu more eorum quæ concreta non sunt.

Ἰδιοσυγκρισία, ας, ἡ, propria & peculiaris cõcretio, siue cõstitutio & temperamentũ. vt ἰδιοσυγκρισίαι σωμάτων, apud Dio... propriæ & peculiares corporum constitutiones.

Μετασυγκρίνω, recorporo: miscellæ corporis statũ prẽter naturale habẽtem instauro atq; transformo. Paul. Æg. l. 3. c. 63. ... διαλείμμασι μετασυγκρίνειν αὐγαῖς διαφόροις. Μετασύγκρισις, ... angustorum meatuum in naturalem statum mutatio. Gal.

Μετασυγκριτικὰ, medicamenta quæ adhibentur ad restituendos angustos meatus in pristinam symmetriã. Et μετασυγκριτικὴ δύναμις, facultas quæ μετασύγκρισιν præstat. Diosc. l. 4.

Ὑποκρίνομαι, simulo, fingo. Demosth. pro cor. μηδὲ τῇ φωνῇ δακρύειν ... τὴν ἐκείνων τύχην ἀλλὰ τῇ ψυχῇ συναλγεῖν. ... ὑποκρίνεσθαι μανίαν ἀλλὰ μαίνεσθαι ... non simulare ... insanire. Et cum infinitiuo: vt apud Hermog. ... ὑποκρίνονται καὶ διάζειν. Dicitur & de histrionibus personam alicuius induentibus. Herodian. l. 1. ἕκαστός τε ... ὑποκρίνεται. Sic apud Dem. περὶ παραπρ. Ἀντι... πολλάκις. Ἀερόπην μὲς ὑπεκρίνετο, personam ... Item respondeo, vt Od. ο μερμήριξε Μενέλαος ὅππως ... ὑποκρίναιτο. ¶ Exponitur etiam æstimo, iudico, ... apud Plut. οὐ τοῦτο βέλτιον ὑποκρίναιο σαυτοῦ tu me... hoc tecũ æstimares. Sic apud Hippocr. ... ὑπεκρινάμην, insomnium mecum æstimabam. item interpretor, explico, seu iudicium fero. Philostr. οὐδ' αὖ ὑποκρίνασθαι ... ne vnam visionẽ quidem interpretari possent.

Ὑπόκρισις, simulatio: peculiariter, qua quis probitatem præ se fert, re vera nequitiæ & improbitatis plenus: sæpe in nouo ... est. Item histrionis gestus personam alienam repræsentantis. Exponitur & pronunciatio: apud Plut. Est etiam figura rhetorica, quæ Lat. pronunciatio.

Ὑποκριτὴς, simulator, qui eo vitio laborat, quod hypocrisis sacris literis dicitur. item histrio, apud Plut. item ὑποκριτὴς coniector somniorum, apud Luc.

Ὑποκριτικὸς, οῦ, ὁ, simulat⁹, cui inest simulatio more eorũ qui ... vocantur. Item ad histriones seu ad histrionũ artẽ pertinens: vt apud Dem. Phal. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα θεωρήματα ὑποκριτικά.

Ὑποκριτικῶς, simulatè. item histrionicè. Athen. l. 10.

Decomp. Ἀνθυποκρίνομαι, vicissim simulo, cõtrà pręme fero.

Ἀνυπόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non simulatus, expers simulationis, non fictus, syncerus. vt ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος, Rom. 12. & alibi in ... Pauli. Item alienus ab histrionica seu histrionia, apud Demetr. Phalereum.

Καθυποκρίνομαι, histrionica actione capio & demulceo.

Συνυποκρίνομαι, simul simulo.

Composita sine præpositione: ac primùm desinentia in κρινὴς & κρινέω.

Δυσκρινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod δύσκριτος, Plur.

Εἰλικρινὴς, distinctus nõ permixtus. Xen. pæd. 8. διὰ τὸ εἰλικρινῆ εἶναι ἑκάστας εἶναι τὰ φῦλα. Item purus, syncerus, verus, non fucatus: itẽ apertus, manifestus, perspicuus, & q. d. τῇ εἵλῃ κρινόμενος, quoniam ad splendorem Solis, qui εἵλη dicitur, τὰ μεμιγμένα καὶ τὰ ἄμικτα facilè διακρίνεται, in Axiocho, & apud Xen.

Εἰλικρινῶς, syncerè, purè, verè, apertè.

Εἰλικρίνεια, ἡ, synceritas, puritas: Suid.

Εἰλικρινέω, ῶ, syncerum reddo. Aristot. de mundo.

Εὐκρινὴς, discretu diiudicatúq; facilis: vel bene discretus ac distinctus, purus, clarus, liquidus. Hesiod. in Erg. & apud Isæum in oratione πρὸς Ξένωνα. Exponitur &, qui ex morbo vires resumit, reualescens, apud Herodot.

Εὐκρινέως siue εὐκρινῶς, discretè, distinctè. Xen.

Εὐκρίνεια, distinctio, puritas. Hermog.

Εὐκρίνω, bene secerno & seligo. Od. ξ, τὸν ἄριστον ἐϋκρίνας ἀποπέμπω.

Decomp. Διευκρινέω, ῶ, idem quod διακρίνω, discerno, distinguo. Luc. in Hermot. & Laërt. in Zenone. item diiudico, discepto, disputo, discutio, accuratè examino. Polyb. lib. 3. & apud Xen. Vtitur & Cic. ad Att. Διευκρίνησις, discretio, discussio, explicatio.

Προδιευκρινέω, prius discerno: vel ante discutio.

Προεξευκρινέω, ῶ, idem. Hippocr. lib. 1. Aphor.

Φυλοκρινέω, ῶ, iudicis officio fungor in tribu, sum iudex tribus; iudico per tribus. Poll.

Φυλοκρίνομαι, in tribu iudicor. Hesych.

Comp. formata ex secunda persona sing. præt. perf. pass. itidem sine præpositione.

Ἀκρισία, ἡ, (q. d. indiscretio) non adhibitus delectus, non adhibitum iudicium. Luc. item res controuersa, & de qua nondum iudicatum est. Polyb. item iudicii inopia, vel temeritas in iudicando, & malum iudicium: in anth. epigr. item confusio, q. d. indiscretio, turbulentus rerum status, vel rerum turbulentarum status. Xen. Hell. vlt.

Δικαιοκρισία, æquum iudicium. Rom. 2. & Basil.

Κακοκρισία, prauum & iniquum iudicium, in Epigr.

Composita formata ex tertia pers. præt. pass. itidem sine præposit.

Ἄκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, iniudicatus, indemnatus, qui causam non dixit: Demosth. Τὸ ἄκριτον vt dicitur, quod in controuersiã non cadit. Isocr. item quod componi vel decerni non potest, anceps. Il. ζ, & apud Hesiod. nec non apud Demosth. Plut. Polyb. item indiscretum, confusum, indistinctum: vt ἄκριτοι μῦθοι. Il. β; & ἄκριτος τύμβος. Il. η, sic & alibi apud Hom. & Opp. item sine iudicio ac ratione factum. Herodian.

Ἀκρίτως, iniudicatè, vel iniudicatò, indicta causa. Isocr. in Panath. item nullo cum iudicio, sine delectu. item indiscretè; confusè, nullo discrimine. Ἀκριτί, idem. Suid.

Δικαιοκρίτης, iustus iudex.

Δύσκριτος, iudicatu difficilis aut diiudicatu, cuius difficilis est disceptatio. Plut. de defectu orac.

Δυσκρίτως, ita vt non facilè sit iudicare seu diiudicare: ita vt non facilis sit disceptatio. δυσκρίτως ἔχω, ancipitis sum iudicij: Aristoph.

Εὔκριτος de quo iudicare facile est. cui oppon. δύσκριτος. vt δύσκριτα καὶ εὔκριτα νοσήματα, Hippocr. aphor. lib. 1.

Θεόκριτος, diuino iudicio electus, Dionys. item dearum iudex; apud Theocr in ara.

Ὀνειροκρίτης, ου, ὁ, qui somnia interpretatur, qui somnia diiudicat: Theocr. idyll. 22.

Ὀνειροκριτικὸς, ad somniorum interpretem & coniectorem pertinens: vnde ὀνειροκριτικὰ, libri Artemidori. item qui somnia nouit interpretari, peritus somniorum interpres.

ΚΡΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, aries ouium gregis dux. Plut. Ἀθηναῖοι τοῦ ζῴου τὸν κριὸν ἐκδείρωσι δίκην ἐπέθηκαν. ¶ Est etiam signum cœleste: Aratus, Τῶν ὀλίγοι κριοῦ νώτῳ περὶ ἀστέρες εἰσί. Cic. interpr. inferior paulo est aries, & flamen ad austri inclinatior. in Epigr. πότερ' ἐν κριῷ γεγόνητε ἢ διδύμοις, an in ariete, an verò in geminis. ¶ Naues etiam quædam κριοὶ dictæ fuerunt, quòd arietis haberent insigne: Bayf. ¶ Κριὸς est etiam machina bellica, quam Ioseph. lib 3. de capt. Iud. describit Xenoph. pæd. 7 μηχανὰς ἐποιεῖτο καὶ κριοὺς ὡς τῶν μὴ πειθομένων τρέψων τὰ τείχη. ¶ Κριὸς ὀροβιαῖος, cicer arietinum: à capitis arietini similitudine. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 5. ¶ Est etiam vocabulum architecturæ, quo significatur ornamentum quoddã instar tortilis pampini & clauicularum, siue capreolorum. in capitulis columnæ Corinthiæ & Ionicæ: volutam & helicem vocat Vitruuius.

Κρίδιον, ου, τὸ, paruus aries. Hesych.

Κρίσις, &c. vide in Κρίνω. Κριτικὸς, in Κριτὸς. Κριτὴς, &c. in Κρίνω.

ΚΡΟΚΗ, ης, ἡ, trama, subtegmen: id quod stamini inseritur seu intexitur. Plato in Crat. τὸ τῶν κερκίδων ἔτος στήσας ἀραχνίοις ἔοικε. Apud Luc. κερκίδα κροκήτιν, stamina nens. ¶ Κροκὶς dicuntur etiam arena littoreat vel calculi seu lapilli littorei aut marini. Aristot. in mechan. quæst. ¶ Item κρόκη, hirtus. Etymol. & schol. Lycophr.

Quum significat stamen, format & irregularem accusat. κέρκη, quasi à nom. κερκίς, Hesiod. in Erg. Στήμεσί θ' ὑφαίνειν πολλὸν κέρκη μηρύεται.

κερκιδο-ειδής, ές, exp. subtegmen, in Epigr. ¶ Item flocus ten filum in veli extans siue prominens. Plut. in Sylla, & κερκίδες τῆς ἱματίου πάσσαλοι, filium ex veste euellens. Apud Actium lib. 3. dicitur medicamenti genus ἀστρῶδες, quod tormento exceptũ ano indutur vice glandis. Flectitur in lecis scribitur κερκὸς, ὑδος: vt apud Hippocr. in prognost. Herodot. in Thalia Diosc. lib. 2. Galen l. 3 de loc. affl.

κερκιδίζω, siue κερκυδίζω, floccos lego: verbum est ab omnibus medicis de phreniticis dici solitum. Dicitur etiam de aduſa oribus floccos pilosq; ex veste legentibus.

κερκιδιστικός, ή, όν, locorum seu filiorum lectio. Galen.

κερκίδικὸς, ἡ, ὸν, ad littoralis, seu arena littoralis. Epigr. lib. 1. ¶ παρὰ κερκιδικοῖσι γελάσσας, apud littora.

Composita.

Λεπτοκέρκιδος πέπλου exp. textum floridum, chordula filo floridulo contexti. Eurip. in Hecuba.

Εὐκερκίδης, ὁ ὁ ἡ, pulchram in littore arenam habens, in cuius littore est christa: ille sunt vt ἰῶν κερκίδες. Et ἰῶν κερκίδα γαλάσσαν. apud Nonn.

Δικέρκυρος, ex uno texius, vt λινόκροκον φᾶρος, apud Eurip. in Helena.

ΚΡΟΚΟΣ, ου, ὁ, siu κρόκος, ου, ὁ, crocus, foc: m herba de qua Theophr. hist. pl. l. 6. c. 6. ἐξ Ἀνατολῆς ἐρυθαίνεται δὲ κρόκος ὑπὸ κυνῶν, Callim. hymn. in Apoll. Χαιτήεις δὲ κρόκος πεδόθεν ἀνέδραμε. Sic & apud Athen. l. 15. & 11. Schol. Callim. deducit παρὰ τὸ κρίνειν ἢ κρίνεσθαι, ficut & Plin. scribit crocum virere bruma & coriugi. ¶ Κρόκος dicitur etiam oui luteum siue vitellus. Alex. Trall. λέκιθος οὖν κρόκος ὠοῦ. ¶ Item auena, genus frumentaceum, apud Theophr. hist. pl. l. 8.

Κεγκάδης, ου, ὁ, ἡ, coccus, crocum referens. Dioſc. l. 1. Galen. lib. 4. de loc. affect.

Κεγκὸς, idem quod κεγκάδης. Eurip. in Hec.

Κεγκὶς, idem: seu croceus coloris, crocco colore imbutus, Eurip. in Phœniſſ. & Phalæcus apud Athen. lib. 10. Theophr. hist. plant. pl. lib. 8.

Κεγκὶς, ῖδος, ὁ, ocinus, croceus: κεγκῖνον ἄνθος. Theophr. hist. pl. l. 1. Et κρόκινον μύρον, apud Dioſc. l. 1.

κεγκῖτις λίθος, crocias lapis: quòd sit colore croci.

κεγκόω, ῶ, croco imbuo, croco tingo seu inficio. Athen. lib. 2.

κεγκωτὸς, ἡ, ὸν, croco tinctus, croceo colore imbutus. Item absolutè pro, veste croceo colore imbutâ. vt apud Aristoph. in Rhan. Luc. de hist. scrib. Athen. l. 12.

κεγκίζω, croco similis sum, crocum refero. Dioſc. l. 4. c. 65.

παρεγκεγκίζω (comp.) aliqua ex parte crocum refero, seu crocum mentio. Dioſc. l. 5. c. 137.

Κεγκεδόειλος, Κεγκεδίλιον, vide in Δειλός.

ΚΡΟΝΟΣ, ου, ὁ, Saturnus *dictus παρὰ τὸ χρόνου, quòd cum ipso tempore exiterit, vel potius ante ipsum tempus, autor ipse temporis: quò & Aristot. respexit in libro de mundo, scribens τὸν Δία εἶναι τοῦ κρόνου ἐξάρχοντα καὶ ἀπέραντον εἰς ἕτερον αἰῶνα. Prouerbiali loco pro mollo & sene ponitur & pro maniſesto, quia fingitur à poetis παμφάγος. ¶ Item pro hardo seu fatuo & deliro sene, quia antiquissimus omnium deorum habitus fuit, & priſci mortales qui sub eius regno vixerunt simplices fuisse prædicantur. Aristoph. in Nub. ἐξ ἀνθρώπων τῶν πρόσθ' ὄντων, quum senex ſis & delirus.

Κρονικὸς, ἡ, ὸν, Saturnius. Item vetustate desipiens, præsenio delirus & fatuus, seu priscam fatuitatem redolens, quæ sub Saturno fuit. Aristoph. in Pluto, Ὦ κρονικώτατε γνάμας ἀκριβῶν τε καὶ φύσεως ἀμόρου.

Κρόνιος, idem quod κρονικὸς: vnde κρονίων ὕζων, apud Aristoph. in Nub. priscam fatuitatem seu stolliditatem redolere. Κρόνιος κύκλος, Saturnia stella, Iuna ex septem errantibus. Et Κρόνιος μείς, Saturnius mensis, qui postea dictus est ἑκατομβαιών: vnde κρονία, Saturnalia, sacra quæ in honorem Neptuni peragebantur.

κρονίδες ἡμέραι, Saturnales dies, apud Plut. in Cic.

κρονίδης & κρονίων, Saturni filius, Saturnius. Plerunq; Iouis epitheton priſcum apud Poetas.

ΚΡΟΣΣΩΤΟΣ, ὁ, ἡ, fimbriis limbus: extrema vestis ora quæ eam circumquaque ambit. Pollux κροσσοὶ nomine vilos intelligit, qui vestimentis assui solebant. Itidem Suidæ κροσσὸς est ὁ μίτος, villus qui extremæ vesti assuitur.

κροσσόω ῶ, ciusmodi fimbria villóve prætexo seu circumdo. ¶ Κροσσωτὸς, seu κροσσωτὸς tumpl. (sub κροσσὸς) brinatus seu villis prætexta.

κροσσωτὸς, ſ. scholiastes Homeri pro scalis accipi: vt ἐπὶ βαθμῶν ἀναχθμῶν ὑψοστ' ἴχνους. Alibi itidem scalas vocari tcalas ad propugnationem murorii accommodatas. Quibuidam (inquit Hesych.) sunt scalæ scalis similes: alius verò sunt pinnæ murorum aut turrium (munimenta) vestibus quarum sum: mirates neminantur κροσσοὺς ἐμὶ πύργων ἱερεῖται ἐπάλξεις. Apud Nicandrum sunt tui κρώσσαι.

Composita.

Δίκροσσος, geminam seu duplicem habens fimbriam: bens fimbrias: vt δίκροσσον ἀμφίβολον, apud Pollu. interpr. vtring: fimbriatus.

ἀσύγκροσσος dicuntur aliæ post alias seu super alias continua serie in procinctu stant. Homer. Iliad. ἄλκαα νῆες ἀσύγκροσσαι.

Κρόσφος, vide in Πρόσφος, κρόσπλεος, &c. in πρό.

ΚΡΟΤΑΦΟΣ, ου, ὁ, tempus: pars capitis quæ ad humeros, & cervicem, vt Aristot. definit. Ὄφεις ἐπὶ κροτάφοις ἀφάπτα Theoc. idyll. 11. ὦν τὸ τόμα τοῖς κροτάφοις πι. Idem idyll. 13. κροτάφων κρίσσαι. Ὀπτιφίλατος Ἀθηναῖος volum παρὰ τὸ κροτεῖν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφλοῦ, quòd pal bi eudens sit: alij παρὰ τὸ κεράννυσθαι πάθος: vnde dixit idyll. 14. Δόσι κροτάφων πλόκαμόν τε Πάφιαι χαρίτες.

κροτηφίτης, ου, ὁ, q. d. temporalis: vt κροτηφίτης μύης, porales. Gal.

κροτηφιδίζω, numerantur à Poll. lib. 10. c. 31. brinia.

Πολυκεφάλου, ὁ, ἡ, (comp.) cana habens tempora, th: tum hominum. apud Hom. vt Il. 9. Πάτροκλε, κροτηφίς τε γλεφώς.

ΚΡΟΤΟΣ λιὸ. pulsus: vt pulsus æris, remorum, dum. Frequenter de manuum plausu dicitur, approbari aliquid in theatris solebat, ideo probl dum vsurpatur. Aristoph. in Ran. Ὅτ' ἐσῄειμεν γωνιακῶν, ἢ κρότου ἡδέως ἐπολιῶ. Demoth contr. ἢ κρότου ἔτυχεν ὡς αὐτὸν ἐπιφανεστάτου τε & σωφρονεστάτου ἀνδρὸς citur & de plausu quem ciconia crepitante rostro lostr. epist. 4. *A præt. perf. pass. tertia persona mari κρότου exempto, tradit Etymol.

κροτέω, pulso, verbero: Plut. de educ. puer. κρότησον. Sic dicitur κρότειν κιθάραν, pulsare cithar dere cithara, apud Theocr. idyll. 8. ¶ Equi tur etiam κροτεῖν currum, quum eum tam rapi hunt, vt cum crepitu quodam fuc cutiatur: vt ἐπεὶ ἐπποι Κὲν ὄχεα κροτέοντες. ¶ Item plaudo, collido. Xenoph. pæd. 8. πότερον κροτεῖν δεῖ πρὸς τὸ πιεῖν. Synes. epist. 121. & πὸ χεῖρε ὁμοῦ πατ plausu, seu plausu excipio: Xen. in sympot. πεισίμβροτος ῥᾴθυμος δ' ἐσθλὸν ἀνδρὶ κακῷ. Sic & apud Alcibiad. Interdum cum accusat. personæ: vt apud Cleæthe, οἱ ἀκροατὴς τὸν ῥᾴθυμον ἐκρότησαν. Sic & apud Stertinius veri crepat.) vt in Axioche, καὶ πάνυ γε γυνὴ ἀξίᾳ κροτεῖσθαι. Et crepes. ¶ Κροτεῖν dicitur etiam stola 4.

κροτὸς ὁρμὴ, ἧμαι, pulsor, verberor. Item plaudor, Aristot. de arte poet. δεῖ δὲ ἅμα καὶ κροτεῖσθαι. ἄξιος ἄξιος, plausu dignus. Metaphoricè cuntur astu & fraude exercitati homines. dyl. 15.

κρότημα, plausus: idipsum quod ex plaudendi ritur, idem quod κρότος. Dicitur etiam de vasis Hesych.

κρότησις, plausus: ipsa plaudendi actio: in Axioche κρότησις, ὁ, pulsatus: unde κροτὸς loca sunt quæ fu pauca sunt. Theophr. hist. pl. lib. 6. cap. 6. quæ digito pulsatis organis aut etiam quæ tibiis Athen. l. 4.

κρόταλος, idem quod κρότος. Aeschyl.

κροτάλιον, ου, τὸ, crepitaculum: instrumentum quod nu crepitabat: schol. Aristoph. & Diosc. l. 4. Epigr. Δὲ πλάνιαν Υρηβὼ κροτάλων εἰς ψόφον ἐξέκλα seu κροτάλου appellabatur etiam hom Aristophan. in Nub. κρότημα, κροτάλου, πατάλη homine versuto seu vafro, schol. Aristoph. Cyclop.

κροτάλιζω, crepitare facio, idem quod κρωτέω: Ἡλέκτ

κρώβυλος, vide in Κρωβύλος. ¶ Item plaudo, plausu com ου, ὁ, ἡ, ipse: vt apud Athen. l. 9. οἱ ὦ λιποὶ κροτιλίσται μὴ & c. ipse: vt apud eundem l. 14. & 11. Sic in passiuo apud eundem l. 14. & 11. κροτιάλια. Vide Plin. l. 9. c. 35.

Composita ac primum sine præpositione.

ἄκροτος, plaudi carens, cui non applauditur.

ἄκρουστος, non pulsatus. Apud Athen. l. 4. ἀκρόστιχος κύμβαλα, congruentia ad numeros.

ἀκρότομος, ab antiquis dicti sunt οἱ βλαυτοὶ, & apud Anacreontem ἀκρότομοι. Sic Iliad. ἆ, Κρηνῶν ὃν μεγάλων κοίλης ὑποβὰς κρημνὸν ἀφίκηται. Sic Iliad. ἆ, Κρηνῶν ὃν μεγάλων κοίλης ὑποβὰς κρημνὸν ἀφίκηται. Et Athen. lib. 4. κωβάλιζον ἢ ἐξ ὧν τὰ κρηνοὶ δύο, ὁ ἓν γάλακτος, ὁ ἓξ οἴνου.

Κρηνίδιος, ου, ὁ, vt κρηνίδιον ὕδωρ, aqua è scatebris saliens, aqua ex fonte saliens: Aristot. meteos. 2.

Κρηνίζω, in salientis modum effundo: athen. l. 4. ἐξ ὧν κρηνίζοντων λεπτὸς κρύσταλλος ἐκπίνεται.

Κρήνισμα, τὸ, id ipsum quod instar salientis effunditur, idem quod κρηνός. in Epigr.

Composita.

Δίκρηνος, duos habens κρηνούς. apud Athen. lib. 11.

Δωδεκάκρηνος, duodecim scaturigines habens, qui ex duodecim scatebris aquam fundit: apud eundem.

Ἐννεάκρηνος, habens nouem fistulas, ex quibus aqua profilit. Idem.

Κατακρηνίζω, instar salientis deorsum fundo. Gal. l. 13. meth.

ΚΡΟΥΩ, F. σω, pulso. Arrian. κρέειν τοῖς ποσὶ τὴν γῆν, pedibus terram pulsare. Et κεπεμβάλοις κρέειν, apud Athen. idem quod κρεμβαλίζειν, crembala pulsare. Item Διώνυσον κρέειν, thiasum pulsare: apud Iulianum imp. ad Iambi. Sic in Epigram. lib. 4. Κρέει δ' ἀμφοτέροις ποὶ φρένα ἧς κιθάρῃσιν. Item συγκρούω, vt κρούειν χεῖρας. collidere manus, seu collisis inter se manibus strepitum dare: apud Eurip. ¶ Πρύμναν κρέειν. puppim pellere, i. paulatim retrocedere; puppim pellendo siue remis premendo. non autem proram ipsam auertendo. Polyb. l. 16. ὅσα ἠδυνάθη ἕκαστος ἐπὶ πολὺ τὴν κοίτην ἐπιβαλὼν ἀφ' ἑαυτοῦ κρούειν. Metaphoricè apud Greg. κρούειν τε ὑπεροπλίαν pro in contrariam partem transiui, seu fauorem meum in contrarium verti. * Κρέειν Eust. dicit ἀπομιμητικῶς: ab aliis traditur à κείρω deriuari, facto ex eo κερέω & per syncopen κρέω: vt propriè sic cornibus ferio.

Κρούμα, pulsor. Item collidor, Thuc. l. 3. Item actiuè. idemquod κρούειν, vt πρύμναν κρούσαι, apud Thuc. l. 1.

Κρῦμμα, τὸ, sonus quem instrumenta musica pulsata edunt: pulsus. Plato in Minoe. Plut. de mus. Luc. in Nigr.

κρουμᾳτικὸς, ἡ, ὸν, vt κρουματικὴ σοφία, peritia pulsandi organa musica in Epigr.

Κρῦσις, εως, ἡ, pulsus seu pulsatio: ipsa actio pulsandi. Plut. de musica. Exponitur etiam δυσκρασία, quoniam vasa figulina digito pulsata explorari solent ex ipso sonitu an integra sint nécne. Suid. Κρύσεις dicuntur etiam ea ipsa quæ pulsantur. Athen. l. 14. Arist in probl. sect. 19. & Plut. in polit. præc.

Κρυσικὸς, ἡ, όν, pullandi vim habens: & specialiter, aures, pulsans seu ferions.

Κεκρούκασι, (pro κεκρούφασι, exempto υ) vnde. κεκρούκασι apud Hom. exp. pedibus pulsans. Il. ζ.

Κεκρῦσθαι, κεκρῦσθαι, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπακρούω, vel ἀπακρούομαι, retrò ago, retrò pello. Plut. in Pompi Πομπήϊον πειρῶντα ἀπακρούεσθαι εἰς πόλεμον τὸν ναῦν, retrò agere nauem, procul à littore retrò agere in altum. Et πρύμναν ἀπακρούεσθαι, retrò inhibere, apud Aristoph. in Vesp. Item metaphoricè retrò à proposito. Item inhibeo, reprimo: Xen. ἀπακρούειν ἐξ ἐπὶ σῆμα τὸν ἵππον. Basil. οἷον χαλινῶν τισὶ ἀπακρούειν τὸ δυσνίκητον τῆς ἀστασίας, velut fræno succinsso repimens. ¶ Item pulso: vt ἀπακρούεσθαι τὸν τύμπανον. Greg. ¶ Ἀπακρούεσθαι τὸ μέλος dicuntur citharœdi proludentes: hinc per metaph. significat exordiri, vt apud Plat. in Philebo, πάλιν ὧν τὸ αὖ τοῦ λόγου ἀπακρουόμεθα, disputationem ordiamur.

Ἀπάκρουσις, retrò actio, inhibitio quæ fit retrorsum. Item peculiariter, remorum vel nauis inhibitio, siue retrocessio quæ fit nauem inhibendo: Thuc. Item pulsatio videlicet organi cuiusliam. Item præludium cantus, & generaliter sermonis exordium. Inuenitur etiam pro correctione & castigatione, apud Plut.

Decomp. Ἐπαπακρούω, repello, seu retrò pello: specialiter nauim retrò inhibeo aut currum: vnde ἐπακρούεσθαι dicitur qui veluti nauis aut currus retrò inhibitus retrogrado pede remeat. Vsurpatur vox media & in significatione actiua pro, retrocedere seu remeare cogo: vt apud Aristoph. in auibus. Ἀπὸ τοῦ δεῖν ἐπαπακρούσασθαι πάλιν. Ἐπαπάκρουσις, repulsus quo aliquid retroagimus & propriè quo nauim retrò inhibemus. schol. Aristoph.

Ἐξαπακρούω, retraho.

παραπακρούομαι prior retrò pellor seu retrò inhibeor, prior retrocedo inhibito cursu. Item prior exordior: (de cithariſta ali

quo qui inter alios prior præludio aliquo ad citharæ pulsum se præparat) Iul. in Lyr. cept. lap.

Α'ὄκκεω, secundo, repello. Ex omitto ci m, incurro, item offendo. Plut. Δεῖ τὸ αὐτὸ καὶ ζῆν καὶ τὸν αὐτὸν ἄνεμον φέρειν. Demolith. pro colonia, αὐτοκτονεῖν τὸ χωρὶς οἴου σοι τοῦ, aliquid malè seu aduerse euadi. Apud Thuc. αὐτοκτονοῦντες αὐτοὺς, exp. præter mentem euenit.

Α'πωθέω, expellio, repulsus, impulsus contrarius seu in contrariam partem, obstaculum. Aristot. rhet. 3.

Ἀπωθέω vel ἀπωθέομαι, repello, ep. ho, propulso, r primo: Pur. Syn. p. 7 τοὺς τοιαῦτα φίλους ὀπωθέων καὶ ἀπωθούμενον ἀπὸ τοῦ. Aristoph. τὸν ἀπωθοῦντα τὸ ἀπωθούμενον. Et etiam ex equitibus: vt equus festinans dicitur excutere.

Α'πωθούμενος, (medium) dem quo d ἀπωθέω Xen. Hell. 6. Galen. therap. l. 14. item r. Hellen. Greg. ἀπωθούμενος [pass.] repellor, depellor; excutior. vt ἀπωθούμενος ὁ πέλεμος, vbi depulsus, vel repulsus. et ἀπωθούμενος τὸ ἔντερον, Xen. in Hipparch. Item relidor, repercutior. Greg.

Ἀπώθησις, repulsio, depulsio, propulsatio ἀπώθησις τοῦ πελώνης, quo in decreteri seu fenesteri. Alex. Aphr. proble. 1.

Ἀπώθητος, ὁ, ἡ, qui repellitur seu reiicitur: Nic. in Ther.

Ἀπωθητικὸς ὁ, ἡ, ὸν, pulsiuus, depulsiuus, vim habens repellendi vel deiiciendi aut propellendi. Gal. Dioic.

Ἀφικνέω, seu Ἀφικνέομαι, pulsando penetrare facio: vnde Ἀφικνεῖται τὰ σφόδρα, canes pulsando adacti. Item depellio, priores propello, Plut. in Numa; ἀνεκάσθη τῶν δικῶν, iudicium à se depulit. Sic & apud Dem. contra Mid. & alibi apud eundē. Exponitur etiam reiicio: vt apud eundem. Dem. de malè gesta leg. ἀφικνεῖσθαι τοῦ πατρὸς τὰ ἐμαυτοῦ ψηφίσματα, reiiciens. prorogandi, differens in iudicium ingredi. ¶ Πρόσω ἀφικνεῖσθαι, nauem inhibere retrò, in ipsum puppim pellendo: Greg. ad Eudox. Item Ἀφικνέω, impello, interpello: Plut. in libro πῶς ἂν τις αἰσθοίατο ὑπ' ἐχθρῶν ἢ φίλων.

Ἀφίκτης, depulsio & prorogatio. Dem. Item depulsio periculi & curatio: apud Plut. in Cortiol.

Ἄφικτος, ὁ, ἡ, impostorius.

Ε'γκρέω, pulsando introrsum adigo, infigo, appingo: vt apud Aristoph. παντοῖοις ἐγκρεῖν. Item ad numeros incedo: apud eundem in rana.

Ε'κκρέω, expello. Plut. de virt. morali, τὸ ἐπιγινόμενον πάθος ἐκκρούειν. Exponitur etiam excutio: apud Xen. in Cyn. μὴ ἐκπεσεῖν ἐκ τῆς χορδῆς τῇ κιθαρᾷ ἐκκρουσθέν. Item repello, d. pello. Thuc. lib. 4. πρῶτον μὲν αὖτ' ἐκκρουσθέν τοῦ ἐπὶ τοῦδε βαρβάρου. Sic & apud Plut. de deo Socr. item imbeco, aut iam deterreo, deturbo. Plut. in Sol. ἐκκρίνει τὸ Σόλωνα τὸ σοφιστικόν. Dem. pro cor. ἵνα μὴ λόγῳ ἐκκλύσῃ λέγων τὰ παρόντα ἡμᾶς ἐκκρούσῃ. Item reiicio a me, præcipitino. Dem. εἰς τὸν ἐσχατιὰ ἐκκρούσας. ¶ Ἐκκρούειν τὸ καιρὸν exp. terere tempus: apud Plut. in Polit. præc.

Ε'κκρισις, excussio, exturbatio. Xen.

Ε'κκρυσ, excussus, exturbatus stupefactus Aeschyl.

Ε'πικρέω, impello: vnde ἐπικρέσασα, apud Poly. b. incitare, impellere.

Ε'πικρέμα, ictus, pulsus. itē ἐπίκλαγμα & ἐπιράγγμα Hes.

Ε'πικρησις, certa quædam erat percussio cum ictibus ferulis aptissima membris collēdis in tumorem extenuatorum, quæ & κρητέκρησις. Gal. 14. therap.

Καθέκρεκω, deorsum, pello, defigo, adigo. Item repello, reprimo. Apud Plat. l. 8. de leg. traditur accipi pro, fallo.

Καθέκρησις, repressio.

Καθεκρησικός, vim habens reprimendi. Arist. in Probl.

Παρεκρέω seu παρεκρέομαι, repello, reiicio, repudio. refuto: vt apud Basil. in apo. ad Neocæs. ἐκ τῆ ἐξοδῆ σοφίας παρεκρεῖσθαι τοῦ ἀληθεύειν. Sic & apud Greg. de homine. Item deprecor & à me summouco. Plut. in apophth. Item circumuenio fraudulenter, decipio: sumpta metaph. vel ab iis qui callido luctæ artificio aduersarium supplantant, vel ab iis qui in rebus appendendis fraudulenter lancem digito impellunt vt in alteram partem vergat. Plato in Critone καὶ σὺν αὐτοῖς παρεκρέοι σε ἡ παροῦσα συμφορά. Luc. μὴ παρεκκρουσθῶσι, num ego te circumueni & fefelli? Sic & apud A iit. & Dem. ¶ Item passiuè decipior. Dem. μὴ παρεκρεσθῶτε. videte ne decipiamini. Sic & apud Theodorit. hist. eccl. l. 4.

Παράκρεσις, repulsio. Aristot. probl. segm. 2. quæst. 13. Item fraus, impostura: apud Suid. Item error. Arist. pol. 2. c. 3. Item mentis concussas atque emotio, delirium: apud Gal.

Παρακρεκώς, mentem concutiendi & emouendi vim habens, in delirium impellens. Gal. ad Glauc.

Παράκρεκτος, stolidus, mente captus.

Περικρέω, circumpello, pulso, pello, percutio. Item decipio. apud Plat. l. 10. de rep. Περικρέομαι, exp. etiam excutior.

Προσκρέω, pulsando affligo: Hesych. Item impingo allido. Item offendo, incurro. Dem. pro cor. τὸ προκρέουσι καὶ μὴ παθεῖν ἃς πόλεμος ἡμῖν συμβῶσιν, in incepti offendere. Sic Demetr. de Thucyd. καὶ ἐκ πόλλου τι προσκρούοντι ἔοικεν, ἅπαντα οἱ ξὺν τοῖς πρωτίστοις ὁδοῦς προσκόψαι. Itē offendo, i. in offensionem seu odium alicuius incurro, iurentum mihi reddo. Plut. in Theseo τὸ κρεῖσσον ἦν Λακεδαιμονίοις, Lacedæmonios offendit. Item τὸ προκρεῖσσον ἦν πολιτικῆς. Dem. cit. pro cor. τὸ προκρεῖσσον τῆς ἢ πρὸς ἐκείνους πόλεως. Dicitur & de iis qui studio alicuius cedit. Apud Thuc. προκρεῖσσον αὐτοῖς, exp. præter mentem euenit.

Προκρέω, fluc. προέκρεσμαι, id ipsum quo aliquis cedit, vt iudicium, item offensio.

Προκρεσμός, impactio, offensio. Plut. in polit. præc. & in Num.

Συγκρέω, olli o. Item collido vt apud Polyb. l. 3. ἐξ ἑκατέρου τοῦ μέρους ἀλλήλοις συγκρεόντων, mutuo ibi illisis, hinc & complicato manus. Aristoph. Item colido, comminuo. Dem. pro cor. συκῶν συνικρεσθεισῶν καὶ ἐκ τοῦ ἐπιτρίμματος. Sic & apud Aristoph. Item congrego. Hesych. & Suid.

Σύγκρεμα, exp. debitum, fœnus. Hesych.

Σύγκρησις, collisio: Demetr. de eloquut. Συγκρίσεις ἔχουσι καὶ ἀπὸ τοῦ ἐναντίου, etiam mutuæ offensiones seu odia & inimicitiæ: apud Aristoph. in Numa. Item σύγκρησις, f. aus. impostura. Suid.

Συνέκρεσις, ὁ, ἡ, q. d. concussurius: vt συγκρέω, ὑπὸ τοῦ συγκρέω, i. curro, intercello. Porphyr. in Hom. Συγκρέοντες ἀλλήλους, ὑπερκεῖνος ἀλλήλοις ἐμάχοντο. Item cito: apud Aristoph. ὦ οἵ, ὦ ὑπερκεῖνος σε. Item magnifico. apud Aristoph. in Pluto. Item cithara reiponsorio: Epigr.

Compositæ sine præpositione.

Κεφαλοκρέσης, ὁ, caput pulsans: ita dicitur phalangium quodam, quod si in aliquem irruat, caput eius petit.

Ποδοκρουσία, plautius pedum, seu complosus. Strabo.

Κρύδδω, vide in Κρύπτω.

ΚΡΥΟΣ, ους, τὸ, frigus, algor, rigor. Hesiod in Erg. ὑπὸ αὖ κρυερὸς ἔφριξε Γ' αὐαίνει. Luc. in Lexiph. οὐδὲ ὁ ἀὴρ ὁ ἐν τῷ χειμῶνι τὸ κρύος. Quidam etiam pro gelu ponunt. Nicander dicitur κρύσταλλον. * Etym. deriuat. παρὰ τὸ κρύπτειν τὸν χαροπὸν ὑπὸ τῆς νεφέλης vel à κρατῶ.

Κρυερός, ὸν, ὸν, frigidus, algidus: Herodian. l. 1. Item horrendus, horrorem incutiens, dirus. item triftificus: vt ἀνὴρ κρυερὸς ὁ κῆρ ἐσ κρυερὸν ζόφον. Sic apud Hesiod. κρυερὸν ὁμοῦ καὶ ἀμείλιχον ἦτορ ἔχοντες. horribilis seu crudelis. Item inferni.

Κρυώδης, gelidus, horridus.

Κρυέεις, ἐντος, ὁ, poetis idem quod κρυερὸς. Od. Dicimus enim pro κρυέεις. vt Il. ξ, κ' ὦν ὀκρυόεντα.

Κρυόδης, idem quod κρυέεις. Hesych.

Κρυμός, ὁ, idem quod κύρος, frigus, algor: apud Philostr. & Ruf. Κρυμώδης, ὁ, ἡ, ὸν, frigidus, algidus, gelidus. Dion. de morb. κρυμὰ δυσπνευστώδη, species febris continuæ & ardens, qua Act. lib. 2. c. 89.

Κρυμώλης, idem: apud Eust. de Zonis.

Κρυσάγρεται, glaciatur, glaciali frigore adstringitur, ingelascit, apud Nic. Alexiph. Ἡ μὲν πλευρὴ ἐρυσαγρεῖται ἐλαίᾳ.

Κρύσταλλος, & Κρύσος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΚΡΥΠΤΩ Fψω, ψα, abscondo, abdo, occulo. Item tego. Hesiod. in Erg. τὰς δὲ ἐπὶπὸν Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψεν. Idem in Theog. Εἶσε δὲ μιν πρύτανιν λέχη. Thuc. l. 1. ἐπεὶ δὲ ἡ κεφαλὴ τῆ ἐν Καμικῷ πόδες δύο κρῆς κρύψαι. apud Aristot. κρύπτουσι λεχρίτινα, is, qui tota amigmentatur vt falli & latere queat: cum differt, quòd tandem fit euasurus. Item celo: apud Plut. ὁ Διογένης τὸν ξῆν ὑγιαίνοντα ἐκέκρυπτο ἐκέκρυπτο τὸ αὐθις. Sic Herodian. l. 2. κρύψαι τι τῶν ἐξόδων βασιλικῶν. Et Synesius: μὴ ἐκέκρυψε δὲ τὸ αὐθις ἐκ θεῶν.

Κρύπτομαι, abscondor, occulor, tegor: vnde κεκρύφατο apud Hesiod. in Erg. item celor: vt apud Dem. ἡ κρύπτομαι τοῦτο. Exponitur etiam taceor, à schol. Thuc.

Κεκρυμμένος, occultè, latenter, clàm.

Κρύμμα, ατος, τὸ, occultatio, abscondo. In arte differentias vocatur: μέχρι δὲ ἧς οἷον τε λανθάνειν τὸ σπείρεσθαι, Alex. Aphro. in Top. l. 8.

Κρυπτός, ὸν, ὸν, abditus, occultus, clàdestinus. Herodian. l. 2. Τὸ κρυπτὸν, apud Dialecticos dicitur omne quod merè respondentem ab animaduersione & cautione in respondendo. Alex. Aphr. Κρύπτη, ἡ, d. tectudo subterranea, & cæ. Exponitur etiam locus abditus & concameratus.

Κρυπτῶδης, apud Poetas idem quod κρυπτὸς, abditus, occultus, clandestinus: Il. α. & ζ.

Κρυπτικός, ὸν, ὴ, (q. d. occultatiuus, seu occultatorius) occultandi seu celandi aut fallendi peritus. Et si κρυπτικοὶ qui arte illa fallendi prudentia in disputando vti sciunt quæ κρύπτει dicitur, id est qui eum cum quo differunt captare potiit & insidiari. Sic τὸ κρυπτικὸν, cui quædam vis fallendi ineiit & quæ

quo disputator occultè argumentans concessionem cuiusuis rei aduersario suo extorquere potest. Alex. Aphr.

Κρυπτικῶς, q. d. occultatiuè, seu occultatoriè, i. eum quodam ad occultandum & fallendum artificio, captiosè. Aristot.

Κρυπτόω, occulto, tego. Eurip. in Bacch. κρυπτοῦσιν ἢ ποιμένας ἐκ τῶν ἐπὶ πόδα.

Κρύπτω & κρύβδω, occultè, clàm, clanculum. Plur. ad Color. & in quæst. Rom. Pro eodem dicitur & κρυφῇ, in ep. ad Ephes. c. Et κρυφηδόν. Od. item κρυφαῖα δόλον, apud Hesych.

Κρυφῆος & Κρύφιος, occultus, abditus, clandestinus, latens: soph. in Aiace. Musæus in Ero & Leand. Herodian. l. 8.

Κρυφάλος, ὁ, i, reticulum quo mulieres crines suos compescuant. Il. χ. Α'μπνυε κεκυφάλῳ καὶ κρήδεμνον ἐφάλοιτο. Κεκρύφαλοι ἐπὶ τῶν ἀχένων. ibidem Πορφύρεοι χαίτῃσιν ἑύτνοις κεκρύφαλοι. Sic dicitur etiam plagæ seu rete cauitas. Xen. in Cyneg. ἐὰν ἐμπέσῃ τὸ κεκρύφαλον. ¶ Item venter quidam ruminantium animalium, seu (secundū alios) sinus ventri propè stomachi commissuram annexus. Arist. hist. an. l. 2. c. vlt. & de partib. an. lib. 3. c. 13.

Κρυφάλιον, τὸ, reticulum. Poll. l. 7.

Composita.

Α'νακρύπτω, abscondo, occulto. Od. ε. Γαστέρα δ' οὔπως ἐὼν ἀνακρύψω μηχανῇ ἐλαφρίδιον. Sic ἀνακρύπτειν, apud Isocr. ad Demonic. item contego, operio. Aristid. de Xerxe. Ἕβη δὲ ἐπὶ τὸν πόντον ἀνακρύπτων τὸν Α'γαμέμνονα. At ἀνακρύπτειν τὸν γλῶτταν dicuntur nauigantes quum ita in altum auferuntur vt terram videre desinant, Synes. in epist. ad Euopt. Et ἀνακρύπτειν αὐθρώπους, dicimur à quibus longius profecti eos videre amplius non possumus. Luc. item celo: Isocr. in Panath. ὁ δὲ ἀνακρύπτων ἡλίῳ. item obscuro. Plato in apol. Socr. αὐτὸν αὖτη ἡ κατηγορία ἐκείνων τῶν σοφίαν ἀπηρτυσμένων. Et splendore seu lumine antecello. Greg. de Theol. φαίνει τὰς ἄλλας ἀστέρας ἀνακρύπτων ἡμέρᾳ, πᾶς ἐκείνων ἐστέρηται. item generaliter, dignitate & præstantia supero, qua fit vt aliud deleatur. Basil. hom. 9. ἡ δὲ ἀνακρύπτουσα τὰ ἄλλα ἀστέρα ζόφον ἐστὶ ἀέρος μεταβολὴ, ὅταν ὑπὸ νέφους λευκοῦ ἀνακρύπτηται; Exponitur & simpliciter, vinco: apud Artist. ἀνακρύπτειν τῶν ἐρωτικῶν ἡδονῶν.

Κατακρύβδην, idem quod ἀνακρύπτω, abscondo: vt Isæus, εἰ πάντες ἐξεπίτηδες ἀνακρύπτουσι δὲ ἀνακρύπτειν τοὺς ὄντας. Sic Dem. ἐπικρύπτειν τῶν ἀδικιῶν. item celo: plerunque cum gemino accusat. vt ἐμὲ ἀνακρύψαι τὰ ἐμαυτοῦ σε. Plut. in Rom. Sic & apud Plat. in apol. interdum cum præpos. ἀπὸ: vt Isocr. in Busir. ἀφὸς ἢ τὰς ἄλλας ἁπάντων ἀρετὰς ἀνακρύψαι. Sic quoque apud Plut. in Numa. Et eum ἀπὸ apud Lyf.

Α'πόκρυφος, ὁ, ἡ, absconsio, occultatio.

Α'πόκρυφα, latebra, latibulum. Dion. Areop. [Suid.

Α'πόκρυφος, occultus, absconditus: vt λόγοι ἀπόκρυφοι βιβλίων, apud Eust. item q. dam occulto, seu absconso in: idem quod ἀπόκρυφα. item intego, seu tego. vt Od. ι. Ὡς δ' ὅτε πὶς ἀμφὶ πυρὶ μεγάλῳ ἀπόκρυφα μείλιγα Sic & Matth. 13.

Ε'γκρυφος, ὁ, idem quod λόγος seu εὐέδρα: similes qui aliquo in loco occluntur ad circumueniendos hostes incautos. Eustath.

Κρυφαῖος, α, ον, (q. d. occultatiuus, panis) panis subeneritius. Lut. & Athen. l. 3. Exponitur etiam tortula. Num. c. 11.

Κρυφεύω, idem quod κρύπτω. Aristoph. in Equit.

Κρυφίζω, idem quod κρύπτω, abscondo, &c. Herodian. lib. 1. Ὅσοι κρυφίζοντες ὧν ἐδικαιοῦντο, ἀγκμῶσι. item celo, dissimulo, obscuro. vnde Plut. οὐδὲν τῶν Σπαρτιατῶν ἐπιμενόντων κρυφίζειν τὰ συμφορά. Spartiatas celare contendentes suas clades. Sic & apud eundem in Pericle & Paus. in Bœot.

Κρύφιος, ὁ, ἡ, occultatio. item ænigmaticus sermo: apud Greg. & Synes.

Κρυφιώτερον, q. d. occultatiuus: vnde ἐπικρυφιώτερον, ἐπιρρήματος occultationis significationem habentia, apud gramm.

Κρυφῶ, occultus.

Κρυπτὸν, ὸν, (decomp.) simul occulto.

Κρυπτὸς, facilis occultatu: seu bene latens.

Κρυπτάω, occulto, dissimulo, &c. Od. ϑ. Α'λλ' ἐμὲ δ' αὐτὸν φατὶ κρυπτάσσεσθαι δίκην. Xen. Pæd. 3. εἰς τὸ τοῦ γλῶ δρακόντος τὸ σώμα ἐπιτηδείως πεπλάσθαι πρὸς τὸ κρύπτεσθαι. Et cum præpos. ἀπὸ apud Aristot. de mundo. Pro eo per syncopen dicitur κρυπτῶ. Item Hesiod. in Erg.

Κρυπτάω, occultatio, dissimulatio.

Κρυφῶ, omnino occultus.

Κρυφῶ, idem occulto, celo. σὺν κεφαλῇ, occultatio.

Κρυφῶ, vel κρυφεύω, q. d. subocculto. Exponitur etiam occulte condo, clanculum repono. item dissimulo, celo. Xen. anab. l. 10. Exponitur etiam taceo, reticeo, seu subticeo, apud Æschin. contra Timach.

Κρυφῶ, q. d. subocculatio.

Κρυφῶ, latenter, clàm, fraud.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ, ου, ὁ, glacies, gelu. (* dictus, vt quidam putant, ἀπὸ τοῦ κρύος & στάλαγμα, pro συστάλαγμα, vt sit τὸ ὑπὸ τοῦ κρύους

συστελλόμενον ὕδωρ, aqua quæ frigore in glaciem concrescit.) Od. ξ. αὐτὰρ ὕδωρ ἔβαζον χρόος· ἦτοι πάγη, καὶ συκίσατο ἔβετο φῶτα κρύσταλλος. Il. χ. μὴ χρόνι ψυχρὸν ἐξ ὕδατος κρυστάλλου. Thuc. l. 3. Κρύσταλλός τε γὰρ ὑπάγνυται. Sic & apud Plut. & Luc. item crystallus lapis: Dionys. de situ orb. πέμπουσι κρυστάλλου κομιδῇ λίθον, Ibid. Φύεται δὲ καὶ κρύσταλλος ἐν ἠφαίστοις ἄκροις. Inuenitur & fœm. gen. in Epigr. & vnico λ scribitur.

Κρυσταλλόεις, εσσα, εν, ὁ, ἡ, crystalli speciē præ se ferens. Itē glacialis.

Κρυσταλλόω, ῶ, in crystallum verto seu glacie, conglacio, gelu cōcretum reddo: vnde κρυσταλλοῦται, gelu concreta, apud Phil.

Κρυσταλλίτης, ου, ὁ, crystallinus, crystalli puritatem & pelluciditatem habens: (c. 21.

Κρυστάλλιος, crystalli pelluciditatē seu splendorē imitor. Apoc.

Α'κρύστακτος, ου, ὁ & ἡ, (comp.) glacie carens, non glaciatus.

Κρύφαλος, vide in Κρύπτω.

ΚΡΩΒΥΛΟΣ, ου, ὁ, Hesychio & Suidæ villus puerorum, cincinni puerorum intortique crines. Hesychio est etiam nodus capillorum à fronte in verticem reductorum. Thuc. lib. 1. Ξυνῶν πεῖραν ἐν ἑρπ κρώβυλον αὐσαδέστερον τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ. Et Xen. ὅταν ἢ κρωβὸν σὺν πίνακι κρώβυλον ἐφορᾷς κἂν μισῇ ἐφορᾷ τὸ παρεστός. Scribitur & paroxyton ὁ κρωβύλος apud Suid. schol. Aristoph. & Eust.

Κρωβυλώδης, similis τῷ κρωβύλῳ. Luc. in Lexiph. πλοκαῖς ἐξ ὀπίσω κρωβυλώδη τὸν τρόπον.

ΚΡΩΖΩ, crocito (* ἀπὸ κρόζω, vt κλάζω, ἀ κλάζω) propriè dicitur de coruis, teste Poll. Tribuitur etiam cornicibus: vt apud Hes. in Erg. Μηδὲ τὸ ἐφιζοῦσαν κρώζῃ λαιψηρὸς κορώνη. Dicitur etiam improprie de auibus malè canentibus & ferè crocitantibus: vt apud Luc. κρώζουσιν οἱ κύκνοι πρὸν ἀποθανεῖν ἢ ἀδύσεις. item metaph. sicut & Lat. cornicor & garrio: Aristoph. in Pluto, Σὺ δὲ οὐδ' ὅτι κρώζεις οὐδὲ ἐμοὶ τὸ κεκλοφότες. Sic. apud Suid. Ὅτε δὲ ὁ χαλκὸς σωτὴρ κρώζοις.

Κρωγμός, οῦ, ὁ, crocitatio: vox corui crocitantis, vel cornicis cornicantis: apud schol. Theocr.

ΚΡΩΜΑΞ, ακος, ὁ, silex: apud Pherecydem comicum, testem Poll. Scribitur & κράδιον, apud Hesych.

ΚΡΩΣΣΟΣ, ου, ὁ, hydria, vrceus, vas aquarium seu balneatorium, Theocr. idyl. 13. Ἦ'τοι ὁ κῶρος ἐν ὕδατος ἐστὶ πολλῷ καὶ βλαισὸν ἐν βάθῳ ὑπὸ κρώσσῳ. Inter vasa balneatoria legitur apud Plut. in Alex. * Eust. annotat denominatum παρὰ τὸ κρᾶ quod per syncopem ex κιρᾶ factum significat τὸ σταλάζω καὶ ὑπέρω.

ΚΤΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, Ε. ἀσάμην, aquiro, comparo, Dem. Olynth. 2. πολὺ δὲ μᾶλλον ἐχοῦσιν φυλάττειν, ἢ κτήσασθαι πρότερον. Sic κτᾶσθαι φίλους apud Xen. Et πρὸς αὐτοὺς καὶ χρήσει ἀγαθοὺς κτήσασθαι, apud Plat. & εὔνοιαν κτήσασθαι, beneuolentiā comparare: apud Plut. ad Philip. & κῦδος ἔκτησαν, apud Thuc. suscipere inimicitias. Et κτᾶσθαι συμφορὰς apud Plat. accersere sibi calamitatem.

Præterit. κέκτημαι, acqui sīui, comparaui, vel habeo seu possideo: Xen. Pæd. 8. λαβὼν ὧν τοῦτο πάντα, κέκτηται καὶ ἔχει ὅτου ἂν ἐθέλῃ αὐτοῖς. Hinc κεκτημένος, possessor, dominus: κεκτημένη, domina. Interdum simpliciter habeo: vt apud Lyfiam, τὰχ' ἂν ἡ κεκτημένη βραχέα δυναμένων ὠφελεῖν. Pro κεκτημένη dicitur etiam ἐκκτημένη, apud Hom. & Herodot.

Aor. 1. ἐκτήθην passiuè aliquando vsurpatur: vt ἀ ἐκτήθη apud Thuc. quæ comparata sunt, quæ parta sunt.

Κτῆμα, ατος, τὸ, quod aliquis acquisiuit, quod aliquis acquisitum possidet, possessio: sic dicitur virtus esse κτῆμα ἀσφαλέστατον.

Κτήματα, τὰ, bona, facultates, opes, quæcunq; quis possidet: vt Il. γ. & Od. ξ. & alibi passim. ¶ Item κτῆμα, prædium. Herodian. εἰς ὃ σοφὸς ὢν τὰ τοῦ πλούτου κτήματα ἐκδιδόξασται.

Κτηματικὸς, ὸν, ὸν, qui multa possidet, diues, opulentus. Plut. in Solone. Κτηματίτης, idem. apud Lyc. teste Suid.

Κτημάτιον, (diminut.) q. d. possessiuncula: apud Alciphr. pro prædiolo.

Κτῆσις, εως, ἡ, possessio, ipse possidendi actus: aut etiam acquisitio. Thuc. τῶν κτήσεων χρημάτων ἀσώφελον. Item res quæ possidentur, seu facultates: vt Od. ξ. ἡδὺ κτῆσιν ὀπάσσαι. Sic apud Arist. Polit. 2. ἰσότιμον δὲ καὶ ὁμαλὲς εἶναι τὴν κτῆσιν τῶν πολιτῶν.

Κτήσιος, quæstor, fortunator: vt κτήσιος Ζεύς, apud Iscum. Et κτήσιος Mercurius, quæstorius, quòd lucripetis propitius putaretur.

Κτησίδιον, q. d. possessiuncula.

Κτητός, ὸν, ὸν, q. d. acquisibilis, i. qui acquiri potest, qui comparari potest. Isocr. δίκην ἢ χρήματα κτητά. Item acquisitus, vel quæsitus

ſitus. Plat. de leg. l. 8. Exponitur etiam, emptus & emptitius: vt Heſiodus in Erg. γυναῖ κ᾽ κτητὸν apperta, quã ait, ἀρχεμάχην.

Κτήτωρ, ορος, ὁ, poſſeſſor, dominus. Luc. & Act. 4.

Κτητικὸς, qui rem aut peritus, ſeu comparãdi. Iliocr. in Panath.

Ε. κτητικὴ τέχνη, vel κτητικὴ, lub. τέχνη, acquirendi ars, ſeu diſciplina, ars quæſtuaria. Ariſtot.

Κτήμη, nomina poſſeſſiua.

Κτῆμος, ὁ, ἡ, apud poetas, item quod κτῆμα.

Κτίαρ, ε, vnde Dat. κτίαρσιν pro κτίεσσι, apud Hom. vt Od. ξ. Τίς μοι τ᾽ ἀέκητι κτίεσσιν ἔειπεν. Sic Il. ψ, & Od. ο.

Κτᾶ-ζομαι, quiro, aut poſſideo: Οὐ κ, ἀπὸ κτᾶ-σθαι, cui ampla facultates fuerint, qui multa bona poſſederit.

Κτᾶλ-ζομαι, idem: vt apud Theocr. idyl. 17. τὸ κτᾶλίζεται αὐτὸς, ſua acquirit ipſe.

Κτῆμα, Κτῆ-σις, quomodo huc pertineat, vide ſuis locis.

Compoſita ac primum cum prepoſitione,

Ἀ-κτημοσύνη, recipero, recipio, reparo: vt αἰσκτησάμεθ᾽ πλὸ ἀχλὺν Ariſt. ¶ Item reſocillo, creo. Galen. the ap. το πλὸ τὸ ὀφθαλμὸν ἐπιφυόμενον ἀκτημοσύνην ἐκ τῆς αὐτῆς ὑπερβολῆς. Sic & apud eundem ad ſtatum. ¶ Item de medicamento, in conſilio, amicum mihi facio. Xen. Ext. ad. 3. ὅστε καὶ πάνυ ὀλίγοι ἀξιοῦσιν ἀκτήμονα ἑαυτῶν ποιεῖσθαι.

Ἀ-ναγ-κᾶ, Sic & apud eundem l. 2. & 7.

Ἀ-νάκτησις, ἡ, recuperatio. Item reſocillatio, recreatio. Item conſolatio, gratiæ.

Ἀ-νακτητικὸς, ἡ, ὸν, recuperatorius, vim habens recuperandi ſiue reparandi. Item recreatorius, reſocillatorius. Dioſc.

Decomp. Ἐ-ξαν-ακτᾶ-ζ, recuperare, reparare.

Ἀπ-κτάομαι, q. d. poſſeſſionem amitto rei alicuius: alieno, à domino meo amitto, emancipo. Demoſt. πλεῖστ᾽ ἂν μὲ κτήσει πρὸς ἀνθρώπους ὁ ἐκφυλίζειν τῆς φρονήσει, ἀπκτήσει ὁ τῆς λύπης. Chryſ. ἐσκιπὶ ἐπῆρμαι τ᾽ ἔ ἐκφυσῶ πᾶς ἐδ᾽ ὁ πὰ αὐτὸ ἀπκτήμενος ἐ ἀδίδως.

Ἐ-γκτάομαι, q. d. intus acquiro, vel intus poſſideo.

Ἐ-γκτησις, & ἔγκτησις, exp. poſſeſſio, acquiſitio.

Ἔ-γκτητος, acquiſitus, comparatus, poſſeſſus. Leuit. cap. 27.

Ἐ-πικτάομαι, inſuper acquiro, vltrà acquiro ſeu comparo. Plato.

Ἐ-πίκτησις, acceſſio acquiſitionis, ſeu acceſſio ad poſſeſſiones.

Ἐ-πίκτητος, inſuper acquiſitus. Plato de leg. item alicuius, aduentitius. Philoſt. in ep. & A. ex Aph. πὸ ἐπίκτητα, res exiernæ, bona non ἐπιτρόπων, apud Plat. de leg. 11.

Ἐπιστικτέ-ω, (*decomp.*) inſuper acquirere. Ariſtot. rhet. 1.

Κατ-κτάομαι, idem quod κτάομαι, acquiro: vt κατὰ κτᾶσθαι τὸ πόλεμον. Soph. Et apud eundem, οἱ μὴ νῦν κατκτήσῃ πόλεμον.

Κ ατάκτησις, acquiſitio. Ibid.

Συγ-κτάομαι, inſuper acquiro & aſciſco. Item propè poſſideo. Theophyl. inſtit. l. 2.

Ἐπισυν-ίσταμαι, idem quod ἐπικτάομαι. Iſoc. in Euag. χρέα πολλὰ ἐπισυνίστασθε. Sic & apud Herodian. l. 3.

Συν-τάομαι, ſimul cum alio acquiro, ſocius ſum in acquirendo. Auctor. polit. 5.

Compoſita ſine prepoſitione ac primum ex præterito formata.

Ἀ-κτήμων, ονος, ὁ, ἡ, qui nihil poſſidet, pauper, inops. Plut. in Sol.

Ἀ-κτημοσύνη, ἡ, inopia.

Ἀ-κτησία, ἡ, poſſeſſionis ſeu poſſeſſionum penuria, inopia, idem cum ἀκτημοσύνη.

Ἄ-κτητος, qui acquiri non poteſt, vel qui acquiſitus non eſt, ſeu non poſſeſſus.

Ἀ-ξιόκτητος, dignus qui quæratur & poſſideatur, digno pretio quæſitus vel quærendus iuſto pretio. Xen. Pæd. 5. Theodor. in Eccleſ. hiſt.

Δορύκτητος, haſta partus, quem haſta acquiſitum quis poſſidet. apud Plut. de fort. Alex. 1. & Apoll. Pro quo δορίκτητος, apud Eurip. in Hecuba, & δορίλητος.

Εὐσκτος, ἀγαθὸ parabilis, comparatu difficilis. Polyb.

Εὐκτήμων, bene inſtructus poſſeſſionibus, diues.

Ἐθέλοντος, dicitur quod priuato iure princeps poſſidet.

Λυρόκτητος, q. d. lyra acquiſitus. in Epigr.

Πολύκτητος, exp. multa poſſidens, locuples, diues.

Πολυκτήμων, idem, Πολυκτημοσύνη, multorũ poſſeſſio, diuitiæ.

Φιλοκτήμων, poſſeſſionum cupidus, auidus multa poſſidendi, auarus. Euſt.

Φιλοκτησία, poſſeſſionum cupiditas, auaritia.

Compoſita ex κτάομαι.

Ἀ-κτέανος, pauper, inops, nulla habens κτήματα. Heſych.

Βαθύκτεανος, profundas poſſidens opes, i. magnas, ideoque præclaras in Epigr.

Εὐκτέανος, diues. in Epigr.

Ἐ-κτέανος, idem. apud Rhian.

Φιλοκτέανος, idem quod φιλοκτήμων. Il. α.

Κ τ ε ί ν ω (F. κτενῶ, Perf. ἔκτονα, Aor. ἔκτεινα, & per apocopen apud poetas ἔκτα, tum in prima perſona ſing. num. in tertia plur. vnde ἔκτα per ἔκτασαν) interficio, occido. Il. α. Ἀ᾽ ἄνδρας μὲν πολίσσας, πόλιν δ᾽ ἐτι πᾶς ἀμφιδυσεῖ. Plut. de capienda vtil. ex inimicis ὥσπερ δ᾽ ὁ τὸ Φιλάλου Πραξίου πλοῖον ἀφανίσας,

Κλίσιμος, interficior: vt Il. ε. πλεῖστοι δέ κλίσιμοι ἔσσαν λαοὶ Ἀχαιῶν.

Κτῆμι (quod non eſt in vſu) formatum. fut. κτήσω, ἔκτησα, ἐκτήκα, ἔκτημαι, ἐκτήθην. vnde particip. πλάμενος. vt Il. ε. ἐ πλάμενος πᾶς ἔρυτο.

Κλυτος, ὁ, ἡ, Dori è κτατὸς, interfector, occiſor. Theocr.

Κτάτωρ, ορος, Κτᾶ-ορ, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita ac primum cum prepoſitione.

Ἀ-πκτόνων, idem quod κτείνων, interficio, occido. Il. α. Ἄλλοι δ᾽ ἀπκτόνων ἐν ἴπποι Ἀργείων κλόνον. Dicitur etiam ἀπκτείνων, vt Il. ν. nos interficiemus: vt de medio tollere. Athen. l. 13. tur etiam iudicis ἀπκτόντος, mori. mutare, vel expulſum nare. vt apud Platon. in Apologia, ὃ δ᾽ ἐγὼ πάνυ ἀπκτόνων. Cicam erpr. nec ob eam rem capi e damnari pe Γ ἀπκτόνος: vnde particip. ἀπκτονὼς apud Ariſtotelem ἀπκτόνος (inſerto γ.) vnde ἀπκτόγκτων Regum l. Præterea aliam ἀπκτάνω, occidi, apud Plut. in Ageſilao.

Ἀπκτήτωρ, interfector, interimor. vnde ἀπκτήτορ τ᾽ ἀνδρῶν τ᾽ ἀπκτήτορε ἵππων Il. ε. & particip. præt. ἀπκτάμενος (pro μ) interfectus. ex Baſil.

Ἀπκτόνιον, interfectio. vt Ἀπκτόνια κυνὸς apud Græcos interpretes. Ἀπκτόνιον (cum ν) pro eodem apud lium.

Ἀπκτιλόνιον, etiam reperitur. vnde apud Xenoph. Hell. ἐδὲν ἀπκτιλόνιον ἐν ἱερῷ. Hellen. 5. ἀπκτιλόντας πᾶ ἀπκτιλόνιον. Dicitur etiam Ἀπκτιλόνιμον, vnde ἀπκτιλόνιμα apud de ep. lib. 2.

Ἀπκτόνιος, ὁ, Fem. dem. Plato in Apolog. ἐκ Ἀπκτονίου τούτου τε, καὶ ἐκ ἀφῆ. E part. ἀπκτονιαῖος apud Hu. in Iun.

Decomp. Ἀ-ντ-απκτόνιον, viciſſim occido, conciuem occidantur. Eurip. in Oreſte.

Καθ-κτείνω, idem quod κτείνω: vnde κτείνατος, interfectus. Xenoph. ſtatim δῆλος ἦν ὅτι ὅτι ἐβούλοντο κτείνειν. Ἀνὴρ κτατὸς ἐκ φίλου μάχαιρα κτατὸς. Dicunt etiam pro κτάκτατος: vt apud Heſiod. in aſp. Καταθάπτουσι κατακτάνοντες. occidere.

Συν-κτείνω (*decomp.*) vnà cum alio interficio: vnde συγκτείναντα, apud Eurip. in Oreſte. At συγκτείνω Sophocl. Aiace, à συγκτάνω.

Περι-κτείνω, circum occido. Iliad. περικτάνοι ἢ ἑταῖροι occidebantur circa ipſum.

Compoſita: ſine prepoſitione: ac primum ex ſecunda perſona præteriti paſſiui.

Ἀ-πάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, item quod ἀπάτωρος. Hom. Il. ι. Βοοκτασίαι: ουμ cædes, ſeu macta. o, ſeu tuis cædes. in Epigr.

Συκτασία, tuis macta. o, ſeu tuis cædes. in Epigr.

Compoſita ex præt. med. Ἐκτονε.

Ἀ-δελφοκτόν-ος, ὁ, ἡ, fratricida. Herodot. l. 1. ἀδελφοκτονίαν, ἡ fratricidium, cædes fratris. Greg. Naz. ἀδελφοκτονεῖν, fratrem occido.

Ἀλληλοκτόνοι, mutuò ſe interficere, mutuis vulneribus Hippocr. in epiſt. ad Damagetum.

Ἀνδροκτόν-ος, homicida. Plut. Ἀνδροκτονία, homicidium.

Ἀνθρωποκτόν-ος, homicida. E. rip. Ἀνθρωποκτονία, homicidium. Ἀνθρώποις ἐπιβουλεύειν, homines inſidiari. Greg. Naz.

Αὐτοκτόν-ος, qui ſeipſum interficit, qui ſibi manus inicit.

Βιοκτονία, i. finticidium.

Θεοκτόν-ος, mortalium interfector.

Ἐλαφοκτόν-ος, ceruos occidens. Dianæ epith. apud Euripidem Taur.

Θηλύκτονος, à muliere interfectus. Æſchyl.

Ἰοκτόν-ος, qui vermiculos vitiũ oculos infeſtes occidit.

Κυλιοντοκτόνος, domini cædes, ibidem.

Κυνοκτόνος, q. d. canũ necatoriũ: ita dictum aconitum, quod ipſum edentes necet. Nic. in Alexiph.

Λιμοκτόνος, prædonum interfector. Epigr. lib. 2.

Λιμοκτόνος, fame cædens, famem morte eam affectus.

Λιμοκτονία, ὁ, q. d. cædes quæ fit per famem. Apud Thucyd. ſumma inedia & extitiali à medico imperata. Apud Polyb. lib. 1. exp. ſumma fames ſeu efuritio.

Λιμοκτονῶ, Fut. me neco, fame conficio. Gal.

Decomp. Προ-λιμοκτονία, ἡ, prius fame neco. Ariſtot. 8. hiſt. an.

Λυκοκτόνος, luporum interfector, ſed peculiariter eſt Apollinis epith. cui etiam immolabantur lupi. vnde Λυκοκτόνος Apolline. Soph. Λυκοκτόνου dictum etiam fuit aconitum, lupos qui ipſum forte deuorârint, interficiat.

Λυκοκτόνῳ, lupum ſeu lupos interficio: de quare inſequenti erat, vt docet ſchol. Ariſtoph. in aues. itidémque Euſt.

Μητροκτόνος, matricida, qui matrem occidit. Eurip. in Oreſte.

Μητροκτονία, matrem occido. Ariſtot. Eth. 3. c. 1.

Μητροκτονία, matri cædes. Plut.

Μυοκτόνος, mures occidens. Μυοκτόνου dicitur aconitum, procul & è longinquo odore mures necat. Nic. in Ther. Alexiph.

Νηποινοκτόνος, infanticida, infantum interfector. Sophocl.

Ξενοκτόν-ος, hoſpitum occiſor ſeu interfector. AEſch. in Cteſiph.

Ξενοκτονία, hoſpitum occiſio. Plut.

Ξενοκτονῶ, hoſpites occido. Eurip. in Hecuba.

Ξιφοκτόν-ος, qui enſe interficit. Soph. in Aiace. Ξιφόκτονος, (pro ξιφοκτόν-ος) qui gladio peremptus eſt, gladio necatus.

Ξιφοκτυπ-ῶ, qui gladio percutio, gladio perimo, enſe neco. Suid.

Ξιφοκτόν-ος, gladio perimo, enſe neco. Suid.

Παιδοκτόν-ος, q. d. puericida, puerorũ interfector ſeu interfectrix: vt liberorum interfector, quasis dicitur fuiſſe Medea.

Παιδοκτονία, q. d. puericidium, puerorũ ſeu liberorum cædes.

Παρθενοκτόν-ος, virginis aut virginum occiſor.

Παρθενοκτονία, virginis aut virginũ occiſio. item immolatio.

Πατροκτόν-ος, patricida, patris interfector, vel interfectrix. Plutarch. in apophth.

Πεπ-ος, (paſſiuè) à patre interfectus.

Πατροκτονία, parricidium.

Πολυκτόν-ος, qui multos interficit. Eurip. in Heraclid.

Ποντοκτόν-ος, à tauro occiſus. Ἐμοὶ ποντοκτόνου, tauri iuterfectoris. Ἐμοὶ ποντοκτόνοις, tauros occido. AEſchyl.

Πυροκτόν-ος, liberorum interfector, ſeu interfectrix: vt Medea.

Πυροκτονία, liberorum cædes ſeu occiſio, parricidium.

Ῥοδοκτόν-ος, Titanum interfector. Hom. in batrachom.

Τυραννοκτόν-ος, tyranni occiſor ſeu interfector. Phalar. in epiſt.

Τυραννοκτονία, tyrannum occido ſeu interficio. apud Hom.

Τυραννοκτόνος, tyrannorum ſeu tyranni occiſio aut cædes, tyrannicidium. Plut.

Φονοκτόν-ος, qui cæde interficit, ſeu per cædem. Φονοκτονία, cædes.

Φονοκτον-ῶ, cædem perpetro, interficio. Num. 25.

Τ Ἐ-Σ. ὑδός, pecten: (* quaſi ὀκτίς. πεκτὸ τὸ ὀλίνειν ἢ ὀκτάμενος τέχνος.) In Epigr. πέκτινα κοσμοκόμου. Et Callim. ἀπὸ κτένων πάντες ἴσιο φίλοι μάχαιρα κτατὸς. Dicunt etiam pro κτένες: vt apud Heſiod. in aſp. Καττάθεμεν κτένεσσιν ὀδόντων. ¶ Item κλίνης dicuntur quatuor illi dentes anteriores, alio nomine Τομεῖς, Ὀξυόδους & Γλαυκῶπες dicti. ¶ Κτένες dicitur etiam, pubes: quod & pecten luuenalis. ¶ Sunt & κτένες ἁλάσιοι, pectines marini, de quib. Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 4. & Athen. l. 3. Plinius pectunculos vocat.

Κτενίδ-ιον, ἡ, ὸ, pectini ſimilis: apud Athen. lib. 2.

Κτενόπεκτουνκλος, paruus pecten: apud Suidam & Poll.

Κτίζ-ω, eom. pecto. Herodot. κτενίζομαι, pector, ſeu pecto me. Ariſtoph. Ἀλλὰ δ᾽ ἐγὼ κτενίσομαι ὥσπερ τὸν ἥλιον: vnde ἐκτενισμένος apud Archiochum.

Κτερ-ός, pectus vel pectine pexus: apud Heſych.

Κτέρ-ος, ὁ, ἡ, Theophraſtus κτένδικες in arboribus vocat venarum curſus, ſeu furcas quas venarum curſus facit: quæ intus in arbore id ſunt quod foris οἱ ὄζοι. Plin. lib. 16. cap. 38. κτένδικας vocat pectines. Sunt κτένδικες etiam membranis & tunicis incorpore humano: fibræ & filamenta vocantur. Hippocr. de corde. κτένδικες ἰσχυρότατοι εἰς τὸν καρδίαν καρδίλιον. Apud Euſtath. ſcribitur etiam κτένδικες per ε.

Compoſita.

Κτενόπ-ους, ὁ, ἡ, impexus: apud Poll. ex Sophocle.

Κτενόπεπλος, pexus: apud Poll.

Κτενοῦς, locus ſupra pubem. Galen. in Lex. Hippocr.

Κτέ-ω, exequiæ, inferiæ, iuſta. Od. β. Σᾶμά τε οἱ χεύσω καὶ κτεάτεσσι πατρίζω. * Euſtath. loco citato κτέρεα exp κτίσματα, κτεάνεσσι: vel ἐκ κτενιζομένοις σωμάτων, deriuans à κτένω vel à κλίνω.

Κτερεί-ζω, celebro, inferias ſero, iuſta facio, funero, ſepelio. Apollon. κλαυσὶ κτερεΐζουσι γυναῖκες, vide aliud exemplum in Epigr.

Κτερίζ-ω, idem quod κτερεΐζω, humo. Heſych. κτερίσσης, inhumatus. Κτερίσσιος, ἡ, ὸν, ſepelibilis, inhumandus. Vlpian. in pand. de inſtitoria actione.

Compoſita.

Ἀκτέριστος, inſtitueratus, cui parentatum non eſt, cui latæ non factum inferiæ. item inſepultus: in Epigr.

Ἀ-κτέρισμος, idem: ἄταφος. Heſych.

Ἀντικτερίζω, viciſſim funero ſeu ſepelio, ſeu contrà funero.

Ἐπικτερίζω, vna parento vel iuſta facio. Apoll. Arg.

Κτεῖνω, vide in κτείνω. Κτῆμα, & c. vide in κτάομαι.

Κ Υ Θ Ν Ὸ-Σ, ὁ, iumentum, pecus. (* dictum ἀπὸ τῆς κτήσεως, quòd veterum præcipuè diuitiæ in pecorum poſſeſſione conſiſtant: vel à κλάω, interficio, vt κτῆνος dicatur proprièdè de quadrupedum genere quæ maſtant & immolari ſolent.) Athenæ. lib. 9. Ἡ δὲ ἡ νόσος φάσκων ἐμπολιώνιος τοῖς κτήνεσι. Herodot. l. 8. ὁ δὲ ἀνὴρ ὁ φύσας πάντα κτῆνα ἐ ἐχθήμενα ἐν ἐλαφηβολίῃ.

Κτηνιά-ω, ἡ, ὸ, q. d. iumentarius aut pecuarius, ſeu pecualis ad iumentum pertinens aut pecudem: ſeu iumento ſimilis vel pecudi. item belluinus, brutus, ſtolidus: apud Greg.

Κτηνιάδ-ης, ſtoliditas pecuaria & beſtialis.

Κτηνικὸς, iumentorum more, pecudum more.

Κτηνοτρόφ-ος, vnde compoſ. Κτηνοτροφέω, in iumentorum ſeu pecudum naturam degenero, in pecuinam naturam dege-

nero: apud Greg. in lib. de homine.

Κτῆσις, κτητὸς, & c. vide in κτάομαι.

ΚΤΙΖΩ, ίσω, cond. creo, fabricor ſæpe in nouo Teſt. ¶ Item pro οἰκίζω: vt apud Herodot. κτίζειν χώρην & κλίζειν νῆσον, verbis conditis habitatam reddere. Ἐκκτίσματα & κτίσεα pagoſque condere. in epiſt. Phalarid. κτίζειν τέχνην, artem inſtituere.

Κτίζομαι, condor, creor, ædificor, ſtruor. Thuc. lib. 1. τὸ χωρίον τὸ πκτίζοντο, locus qui ædificabatur, vicus. Particip. paſſ. ἐκπκτισμένος, pro quo dicunt poetæ κλίζω, conditus. item habitatus: vnde apud Hom. δῶ κλιζόμενα πτολίεθρον, quod & coniunctam ſcribitur δώκλιζόμενα.

Κλίσμα, τὸ, opus conditum ſeu creatum ſeu opus, ſtructura, ædificium. Iacobi c. 1.

Κλίσις, εως, ἡ, creatio, fabricatio: vt κλίσις ὁ κόσμος. Rom. cap. 1. Accipitur & pro κλίσμα: res condita, res creata ſeu creatura: ibidem, & Gal. c. vlt.

Κλιστὴς, ἐ, ὁ, creator, conditor. κτίστωρ ορος, ὁ. idem: apud Athen. l. 9. κλιστὴς, ἐ, ὁ, conditus, creatus. κτιστὸς, ὁ, ὁ, idem quod κτίσις: apud Euſt. ex Herodoto.

Κτὸς, ὸ, ἡ, idem quod κτητὸς. & ex eo factum exempto ε, & retracto accentu. Apud Eurip. in Oreſte, ἐκπὸς τ᾽ Ἄργους κλίστης exp. habitatores, incolæ.

Compoſita ac primum ex κτίζω, condo: cum prepoſ.

Ἀ-γκτίζω, ædifico, inſtauro: vel denuò creo, reformo. Greg.

Ἐ-γκτίζω, condo in ſeu intus: vt cùm aliquis regioni alicui dicitur ἐγκτίζειν πόλιν.

Ἐ-πικτίζω, ſuperædifico, ſuperſtruo: vel inſuper ædifico.

Μεθ-κτίζω, aliter condo, ſeu formo.

Compoſita ex κτίσις, ſine prepoſitione.

Ἄ-κλιστος, ὁ, ἡ, non creatus, non conditus. Dicitur & ἄκλιστος (pro) inædificatus. apud Hom.

Αὐτόκτιστος, per ſe conditus, ſua ſponte ſtructus. Soph. Pro eodem dicitur & αὐτοκτίτος, apud Acachyl.

Εὔκτιτ-ος, bene ſtructus, eleganter conditus. Il. C.

Θεόκτιστος, à Deo conditus, Deo creatus.

Νεόκτιστος, recens conditus. Thuc. l. 3.

Φιλοκτίσ-της ὁ, qui libenter ædificat. Φιλόκτιστος, idem. Nonn.

Compoſita ex κλίζω i. οἰκίζω.

Ἀ-γκτίμων, valde habitatus: Pind.

Ἀμφικτίονες, ijdem qui Homer. Ἀμφικτίονες, i. οἱ ἀμφοῖν ναίοντες, qui circumcirca habitant. ſchol. Thuc.

Οἰκτίστης, in montibus habitans, monticola: vnde apud Pind. οὖσ᾽ ὀλκιτίσ-ω. quod exp ὀρειολίκ.

Ἀμφικτίονες, dicuntur ijdem qui ἀμφικτίονες, hoc eſt, οἱ ἀμφοῖκοι circumuicini. Hom.

Ἀμφικτίτης, idem. Hom.

-ΚΤΙΛΟ Σ, ὁ, aries, dux gregis. (* quaſi κίλ-ος, à verbo κίω quod eſt πορεύομαι ſeu vt Homeri ſcholiaſtes vult, quaſi ἀκτίλος, ὁδὸν ἔχων τὸ λοιπὸ ποίμνιον. quòd præcat & ducat cæteras pecudes.) Iliad. γ. Ἀλλοὶ ὑπ᾽ ὄσσοιτε μετὰ κτίλον ἔκτυπον μηλα. Volunt dici etiam de quocunque alio cicure & manſuete animali. ¶ Ab Heſychio adiectiuè quoque exponitur ἥμερος, ductor ποίμνης, manſuetus, cicur: vt apud Pind. in pyth. ἐρία κτίλον Ἀφροδίτας pro σιωπηρὸν καὶ σιωπῶν. Et apud Heſiodum χρὴ δὲ σε πυκτὸν κτίλον ἐμεῖναι. Quinetiam Nicand. in Ther. δὲν κτίλα dixiſſe pro ἥμερος ἢ ἡμερώσας, vel λιπαρῶς vult ſcholiaſt.

κτιλόω, ὁ, cicuro, manſuefacio, delinio, demulceo. Herodot. l. 4. καὶ αὐτὸν ὀκτιλώσαντες ἐκ τοῦ λοιποῦ Ἀ ἀμφίζοντον. Inde particip. paſſ. ὀκτιλωθὲ-ὁ, apud Pauſanium, qui cupiam familiaris factus eſt.

Κτίννυμι, vide in κτείνω. Κτὶς, in Γκλὶς. Κτυπέω, in Τύπτω.

ΚΥ Α Θ Ο Σ, ε, ὁ, cyathus: genus vaſis potorij. (* dictus à verbo χέω, quod ſignif. fundere, mutatione aſpiratæ in tenuem) Athen. lib. 4. μετὰ τὸ δεῖπνον ἐ πλεῖον ἐδίδε δύο κυάθους. ¶ Item cyathus liquoris & rei aridæ communis menſura apud Romanos ligulas ſiue cochlearia quatuor continens: apud Atticos autem menſura capiens conchas duas, ſiue μύστρα quatuor, ſiue χήμους quinque, ſiue ſeſcunciam. Gal. lib. 2. ἐ κατὰ τόπους, c. 5.

Κυαθίδ-ιον, εως, τὸ, ἡ, ſimilis cyatho: apud Athen. l. 11.

Κυάθιον, τὸ, paruus cyathus: apud Poll.

Κυάθειον etiam reperitur pro κύαθος: apud Nic. in Ther.

Κυαθίσκος ἡ μήλης dicitur chirurgici ſpecilli pars altera concaua, parui cyathi modum, qua aliquid vel extrahi, vel infundi poteſt. Cel. & Scribon. Larg. vocant ſpecillum auerſum.

Κυαθίζω, cyathis ludo, ſeu cyathis indulgeo, poto. apud Athen. lib. 11. & apud Polyb. l. 8. Vide & Plut. in Marcello.

situs. Plat. de leg. l. 8. Exponitur etiam, emptus & emptitius: vt Hesiodus in Erg. γυναῖκα κτητὴν appellat, quâ alij δεχομένην.

Κτήτωρ, ορος, ὁ, poss. sor, dominus. Luc. & Act. 4.

Κτητικός, ad quirendi peritus, seu comparâdi. Hoc. in Panath.

Ἐπὶ κτῆσιν ἥκειν, vel κτᾶσθαι, tub. νυχίους, acquirendi avis, seu disciplinæ, aris quæ tuitia. Aristot.

Κτῆσις, nomina possessiua.

Κτίζω, ω, τὸ, apud poetas, idem quod κτίσσω.

Κτίσαι, ε, vnde Dat. κτίσσαις pro κτίσασι, apud Hom. vt Od. ξ. Τίς γάρ σε πέφνε κτίσσαις ἐέλδωρ. Il. ψ, & Od. ο.

Κτᾶσθαι, ad quiro, aut possideo: Od. α, πολλὰ κτησάμενος, cui ample facultates fuerint, qui multa bona posseserit.

Κτεαλίζεσθαι, idem: vt apud Theocr. idyl. 17. τὸ δ' ἐκτεαλίσατο αὐτὸς, acquirit ipse.

Κτῆμα, Κτᾶσθαι quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Composita ac primum cum præpositione.

Ἀνακτάομαι, recupero, recipio, re aro: vt ἀνακτήσασθαι τὴν ἀρχὴν, Arist. ¶ Item refocillo, recreo. Galen. the ap. 10. τὸν τῆ σωτηρίᾳ ἀνακτώμενον. Et ὠφελεῖν ἀνακτώμενον. Sic & apud eundem ad Glauc. ¶ Item domi reformo, in concilio, animum mihi facio. Xen. Exped. 3. ὅτε καὶ πάνυ ἀνεκτήσατο τὴν ἀγυιὰν. Sic & apud eundem l. 2. & 7.

Ἀνάκτησις, ως, ἡ, recuperatio. Item refocillatio, recreatio. Item conciliatrix gratiæ.

Ἀνακτητήριος, ον, recuperatorius, vim habens recuperandi siue reparandi. Item recreatorius, refocillatorius. Diosc.

Decomp. Ἐπανακτᾶσθαι, recuperare, reparare.

Ἀνακτίομαι, q. d. possessionem amitto rei alicuius: alieno, à dominio in eo amitto, emancipo. Demosth. πάλαι δὲ μὲν κτηθεὶς τῇ ἐκείνου εὐνοίᾳ ἀνεκτίσατο τοῖς φρονήσει, ἀνακτηθεὶς δὲ τῇ τύχῃ λύπαις. Chrysost. σὺν ἐπιμελείᾳ τὰ δὲ κακῶς πως δόντα καὶ ἀνακτώμενος δόδωσι.

Συγκτάομαι, q. d. iuxta acquiro, vel intus possideo.

Ἐγκτάομαι, & ἔγκτησις, exp. possessio, acquisitio.

Ἔγκτητος, acquisitus, comparatus, possessus. Leuit. cap. 22.

Ἐπικτάομαι, insuper acquiro, vltrà acquiro seu comparo. Plato.

Ἐπίκτησις, accessio acquisitionis, seu accessio ad possessiones.

Ἐπίκτητος, insuper acquisitus. Plato de leg. Item alcius, aduentitius. Philost. in ep. & Alex. Aphr. τὰ ἐπίκτητα, res externæ, bona non πατρῷα. apud Plat. de leg. 11.

Ἐξαπατικτᾶσθαι, (*decomp.*) insuper acquirere. Aristot. rhet. 1.

Καθαιρέομαι, idem quod κτάομαι, acquiro: vt κρίθας καθαιρεῖσθαι. Soph. Et apud eundem, οἱ μὴ τὸν κρίθινον πιεῖ.

Κατάκτησις, acquisitio. Clyt.

Προσκτάομαι, insuper acquiro & ascisco. Item propè possideo. Theophyl. Instit. l. 2.

Συγκτάομαι idem quod ἐπικτάομαι. Hoc. in Euag. χρέα πολλὰ συγκτησάμενος. Sic & apud Herodian. l. 3.

Συγκτάομαι, simul cum alio acquiro, socius sum in acquirendo. Aristot. polit. 5.

Composita sine præpositione ac primùm ex præterito formata.

Ἀκτήμων, ονος, ὁ, ἡ, qui nihil possidet, pauper, inops. Plut. in Sol.

Ἀκτημοσύνη, ης, inopia.

Ἀκτησία, ας, possessionis seu possessionum penuria, inopia, idem cum ἀκτημοσύνῃ.

Ἄκτητος, qui acquiri non potest, vel qui acquisitus non est, seu non possessus.

Ἀξίκτητος, dignus qui quæratur & possideatur, digno pretio quæsitus vel quærendus iusto pretio. Xen. Pæd. 5. Theodor. in Eccles. hist.

Δορύκτητος, hasta partus, quem hasta acquisitum quis possidet. apud Plut. de fort. Alex. l. 1. & Apoll. Pro quo δορίκτητος, apud Eurip. in Hecuba, & Δορίληπτος.

Δύσκτητος, ægrè parabilis, comparatu difficilis. Polyb.

Εὐκτέανος, bene instructus possessionibus, diues.

Ἐφέλκτωρ, dicitur quod priuato iure princeps possidet.

Ἀνεφλήκτης, q. d. lyra acquisitus. in Epigr.

Πολύκτητος, exp. multa possidens, locuples, diues.

Πολυκτήμων, idem, Πολυκτημοσύνη, multorũ possessio, diuitiæ.

Φιλοκτήμων, possessionum cupidus, auidus multa possidendi, auarus. Eust.

Φιλοκτησία, possessionum cupiditas, auaritia.

Composita ex κτάομαι.

Ἀκτέων, pauper, inops, nulla habens κτέανα. Hesych.

Βαθυκτήμων, profundas possidens opes, i. magnas, ideoque prædiues in Epigr.

Εὐκτέανος, diues. in Epigr.

Ἐχκτέανος, idem. apud Rhian.

Φιλοκτήμων, idem quod φιλοκτήμων. Il. α.

Κλῆσις, κλήσεως, & c. vide in Κλέομαι.

Κλῆμα (quod non est in viu) formant fu. κλήσω, ἐκλησάμην, ἐκλήθην, μαι, ἐκλήσθαι. vnde particip. κλήθων & vt Il. ξ. κλήθων πατὴρ ὄρκῳ φιν. ὃ κλήθων πατὴρ ὄρκῳ φιν.

Κλάστης, ου, ὁ, Dori è κτείνω, interfector, occisor. Theocr.

Κτέρεα, Κτᾶσθαι quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀπόκτειναι idem quod κτεῖναι, interficio, occido. Il. α. Ἀτὰρ ἐμοὶ γε καὶ αὐτῷ ἐπέσσεται Ἀργείοισι κλαῦσαι. Dicitur etiam ἀποκτείνειν de medico, vt de medico tollere. Athen. l. 13. Ἀποκτείνειν τὸν ἰατρὸν, vt dicitur ludicris Ἀποκτείνειν, vt mortem minitare, vel cæde minare, vt apud Platon. in Apologia, ὃ δὴ καὶ τότε μάλιστα ἀπεκτείνατο. Cic. interpr. nec ob eam rem capitis damnare. Et ἀπεκτεῖσθαι: vnde particip. ἀπεκτεισμένος apud Aristotelem. ἀπεκτεισμένος. (inserto γ,) vnde ἀπεκτάγκασι Regum. Plut. in Agesilao. ἀποκτείσας, occidi, apud Plut. in Agesilao.

Ἀποκτένομαι interficior, interimor. vnde ἀποκτενεῖται τὸν ἀνδρὸν τὸν αὐτοῦ l. & particip. præt. ἀπεκτονημένος (pro ἀπεκτασμένος) interfectus. ex Basil.

Ἀποκτόνος, interfector, vel Ἀποκτόνος κύων. apud Græcorum interpretes. Ἀποκτόνον (cuneum) pro eodem apud Lilium.

Ἀποκλείνυμι, etiam reperitur. vnde apud Xenoph. Hellen. 5. ἀποκλίνουσι τὸν ἵππον. Hellen. 5. ἀποκλίνουσι τὸν ἵππον. Dicitur etiam Ἀποκλίνειν, vnde Ἀποκλινόμενος apud Lilium. de cap. lib. 2.

Ἀποκτηνία, F. ίων, dem. Plato in Apolog. ἐκ ἐκείνου τοῦ ἀποκτηνίου ἐγὼ. E part. ἀποκτηνιάω, apud Lilium in Timæum. *Decomp.* Ἀνταποκτείνυμι, vicissim occido, contra cædem. Eurip. in Oreste.

Καθαίρεσις, item quod κτείνω: vnde κρίτιστος, interfector. Xenoph. Hiarch. Ὃ δὲ ἂν ὑπὸ δίκης ἐξελήλαται φύσιν. Ἀνθ' ὧν πατρὸς ἐοὶ φίλου μέγαν κρατεῖς. Dicuntur etiam pro κρίτιστος: vt apud Hesiod. in asp. Καταβάλλω μᾶλλον ἢ καθαίρεσις ἐστὶ τῶν ἀρχαίων.

Συ, κρίστον (*decomp.*) vnà cum alio interficio: vnde συγκτείνω, apud Eurip. in Oreste. At συγκτείνω. Soph. in Aiace, à συγκτείνω.

Φθείνω, circum occido. Iliad. ἀμφὶ δὲ φθίεσθαι ἐπὶ occidebantur circa ipsum.

Composita sine præpositione ac primùm ex secunda persona præteriti passiui.

Ἀδηφαγία, item quod αὐθεντία. Hom. Il. α, β, γ.

Βοοκτασία, ouum cædes, seu mactatio.

Συοκτασία, suis mactatio, seu suis cædes. in Epigr.

Composita ex præs. med. Ἐκτονα.

Ἀδελφοκτόνος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, τὸ, fratricida. Herodot. l. 1.

Ἀδελφοκτονία, ἡ, fratricidium, cædes fratris. Greg. Naz.

Ἀδελφοκτονέω, fratrem occido.

Ἀλληλοκτονέω, mutuò se interficere, mutuis vulneribus

Hippocr. in epist. ad Damagetum.

Ἀνδροκτόνος, homicida. Plut. Ἀνδροκτονία, homicidium.

Ἀνδροκτόνος, homicida, Eurip. Ἀνδροκτονέω, homines interficio, homines iugulo. Greg. Naz.

Αὐτοκτόνος, qui seipsum interficit, qui sibi manus

Βριθκτονία, fanticidium.

Βουτόνος, mortalium interfector.

Ἐλαφοκτόνος, ceruos occidens. Dianæ epith. apud Euripig. Taur.

Θηλύκτονος, à muliere interfectus. Æschyl.

Ἰτεοκτόνος, qui vermiculos vitiũ oculos infestãtes occi

Κυρίοκτονος, dominum interfector: apud Theodor. in

Κυρίοκτονία, domini cædes, ibidem.

Κωνοκτόνος, q. d. canũ necatoriũ: ita dictum aconitum, ipsum edentes necat. Nic. in Alexiph.

Λιμόκτονος, prædonum interfector. Epigr. lib. 8.

Λιμοκτόνος, fame enecans, famem mortiferam affe

Λιμοκτονία, ἡ, q. d. cædes quæ fit per famem. Apud summa inedia & extitali à medico imperata. Apud probl. lib. 1. exp. summa fames seu esurigo.

Λιμοκτονέω, fame neco, fame conficio. Gal.

Decomp. Προλιμοκτονέω, prius fame neco. Aristot. 8. hist. an.

Λυκοκτόνος, luporum interfector, sed peculiariter et epith. cui etiam immolabantur lupi. vnde Apolline. Soph. Λυκοκτόνον dictum etiam fuit aconitum, lupos qui ipsum fortè deuorârint, interficiat.

Λυκοκτόνος, lupum seu lupos interficio: de quare erat, vt docet Schol. Aristoph. in aues. indéque Eust.

Μητροκτόνος, matricida, qui matrem occidit. Eurip. in Oreste.

Μητροκτονέω, matrem occido. Aristot. Eth. 3. c. 1.

Μητροκτονία, matri cædes. Plut.

Μυοκτόνος, mures occidens. Μυοκτόνον dicitur aconitum, procul & è longinquo odore mures necat. Nic. in Alexiph.

Νηπιοκτόνος, infanticida, infantum interfector. Sophocl.

ἥρως: apud Greg. in lib. de homine.

Κτήσιος, κτησίου, ὁ, & c. vide in Κτέομαι.

ΚΤΙ'ΖΩ, τίσω, cond. creo, fabricor sæpe in nouo Test. ¶ Item pro οἰκίζω: vt apud Herodot. κτίζω χώρην & κτίζειν νόμον, verbis bus conditis habitatam reddere. ... oppida & vrbes, pagosque condere. in epist. Phalarid. κτίζειν πόλιν. artem instituere.

Κτίζωμα, condor, creor, ædificor, struor. Thuc. lib. 1. τὸ χωρίον τὸ κτίζωμα, locus qui ædificabatur, vicus. Participp. pass. ἐκπεπλασμένος, pro quo dicunt poetæ κτίσμα, conditus. item habitatus: vnde apud Hom. οὐ κτίσμα πεπλήσθαι, quod & coniunctum scribitur οὐκτίσμα.

Κτίσμα, τὸ, opus conditum seu creatum. seu opus, structura, ædificium. Iacobi c. 1.

Κτίσις, εως, ἡ, creatio, fabricatio: vt κτίσις & κόσμος. Rom. cap. 1. Accipitur & pro κτίσμα res condita, res creata seu creatura: ibidem, & Gal. c. vlt.

Κτίστης, ου, ὁ, creator, conditor. κτίστωρ, ορος. ὁ. idem: apud Athen. l. 9. κτιστὴς, οῦ, ὁ, conditus, creatus. κτιστὸς, ὁν, ὁ, idem quod κτίσις: apud Eust. ex Herodoto.

Κτίτης, ου, ὁ, idem quod κτίστης. & ex eo factum exempto σ, & retracto accentu. Apud Eurip. in Oreste, ἐπτὰς τ' Ἄργους κλῆσιν exp. habitatores, incolæ.

Composita ac primùm ex κτίζω, condo: cum præpos.

Ἀνακτίζω, reædifico, initauro: vel denuò creo, refirmo. Greg.

Ἐγκτίζω, condo in seu intus: vt cùm aliquis regioni alicui dicitur ἐγκτίζειν πόλιν.

Ἐπικτίζω, superædifico, superstruo: vel insuper ædifico.

Μετοικτίζω, aliter condo, seu formo.

Composita ex κτίσις, sine præpositione.

Ἄκτιστος, ον, ὁ, ἡ, non creatus, non conditus. Dicitur & ἄκτιτος (pro) inædificatus, apud Hom.

Αὐτόκτιστος, per se conditus, sua sponte structus. Soph. Pro eodem dicitur & αὐτοκτίτος, apud Acachyl.

Εὔκτιτος, bene structus, eleganter conditus. Il. C.

Θεόκτιστος, à Deo conditus, à Deo creatus.

Νεόκτιστος, recens conditus. Thuc. l. 3.

Φιλοκτίστης, ου, ὁ, qui libenter ædificat. Φιλόκτιστος, idem. Nonn.

Composita ex κλίζω i. οἰκίζω.

Ἀγακτίμων, valde habitatus: Pind.

Ἀμφικτίονες, ijdem qui Homero ἀμφικτιόνες, i. οἱ ἀμφοτέρωθεν κτίσμασιν, qui circumcirca habitant, schol. Thuc.

Ὀρεκτίτης, in montibus habitans, monticola: vnde apud Pind. σὺν ὀρεκτίτᾳ, quod exp ἀρειοίκῳ.

Ἀμφικτίονες, dicuntur ijdem qui ἀμφικτίονες, hoc est, οἱ ἀμφοίκοις circumuicini. Hom.

Ἀμφικτίτης, idem. Hom.

Κτίννυμι, vide in κτείνω. Κτὶς, in Γ'κλὶς. Κτυπέω, in Τύπτω.

ΚΤΛΘΟΣ, ου, ὁ, cyathus: genus vasis potorij. (* dictus à verbo χέω, quod signif. fundere, mutatione aspiratæ in tenuem) Athen. lib. 4. μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ πλεῖστον ἰδίδου δύο κυάθους. ¶ Item cyathus: liquoris & rei aridæ communis mensura apud Romanos ligulas siue cochlearia quatuor continens: apud Articos autem mensura capiens conchas duas, siue μύστρα quatuor, siue χήμικες quinque, siue sescunciam. Gal. lib. 2. ἐν τῷ περὶ τῶν ἁπλῶν, c. 5.

Κυαθίδιον, ου, τὸ, ἡ, ὁ, similis cyatho: apud Athen. l. 11.

Κυάθιον, τὸ, paruus cyathus: apud Poll.

Κυάθειον etiam reperitur pro κύαθος: apud Nic. in Ther.

Κυαθίσκος & μάλα dicitur chirurgici pecilli pars altera concaua, parui cyathi modum, qua aliquid vel exrrahi, vel infundi potest. Cel. & Scribon. Larg. vocant specillum auersum.

Κυαθίς, ίδος, ἡ. Athen. lib. 11. dicit esse vas simile κοτύλῃ, apud Soaphion.

Κυαθίζω, cyathis ludo, seu cyathis indulgeo, poto. apud Athen. lib. 11. & apud Polyb. l. 8. Vide & Plut. in Marcello.

ΚΥΑΜΟΣ ου ὁ, faba seu fabulum. Il. ν κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι Plato posit. 2 καὶ τετραγμένα τε παρέθηκαν αὐτοῖς ἔτι σῦκα καὶ ἐρεβίνθους καὶ κυάμους. apud Eust item κύαμος ἄγριος, faba syluatica. Apud medicos sæpe pro mensura rei alicuius mensurabilis capaci, quæ & κιβώριον & κιβώτιον vocata fuit, qua liquores metiuntur: vt apud Aetium, ἡ δόσις κοχλιάριον σὺν μελικράτῳ κυάθοις δύο καὶ ἐπιρροφείσθω ὕδατος θερμοῦ κύαθος β. Sic apud Galenum lib. ad Pamphil. ¶ Quoniam verò antiqui fabis sortiebantur hinc fit vt sæpe pro ipso calculo accipiatur: vt apud Herodot. in Erato, ὧν γὰρ ἐννέα ψηφιδοφόρος ὁ τῷ κυάμῳ λαχών. Et βουλὴ ἡ ἀπὸ κυάμου, siue οἱ ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταί, i. natus qui fabis legebatur siue senatores qui faba in cadum missa sortitò creabantur. Thuc. lib. 8. Item pro sorte, i. eo ipso quod sorte obuenit: vt apud Soph. in Meleagro, quum dicit κυάμου πατρόν. ¶ Apud Hippocratem verò lib 2. τῶν γυναικείων pe. κυάμου καρπὸν, Dioscorides intelligit ὑοσκύαμον: nonnulli verò τὸν Αἰγύπτιον. ¶ Κύαμοι dicuntur etiam testiculi, quòd sint εἰς τὸ κυεῖν δεινοὶ καὶ αἴτιοι τοῦ κτεῖν. Vide Gell. li. 4. ca. 11. ¶ Κύαμος in papilla dicitur, quum in pubescentibus aliquantum crescit & tumidior fit Eust. & Poll. ¶ Κύαμοι Asiatica lingua dicebantur (Galeno teste) aselli, animalcula sub hydriis nascentia, à fabæ similitudine.* Eustath. dictum vult παρὰ τὸ κύειν αἷμα.

Κυάμινος, ου, ὁ, fabaginus: vt κυάμινον ἄλευρον, fabagina farina. Et ἔτνος κυάμινον apud Eust. & Athen. lib. 9.

Κυάμινος λίθος, cyamea gemma. Plin.

Κυαμιαῖος, ου, ὁ, fabalis, seu qui fabali magnitudine est. Luc. in Hermot.

Κυαμών, ῶνος, ὁ, locus fabis consitus, fabetum, apud Theoph. hist. pl. l. 4. c. 10.

Κυαμεύω, fabis eligo, vel faba suffragium fero. Suidæ.

Κυαμεύομαι, sortior, vel fabis sortior, κληροῦμαι, vt Demosth. schol. exponit in oratione contra Timocratem.

Κυαμευτὸς, οῦ, ὁ, faba electus, sorte electus. vt κυαμευτὸς κυβερνήτης, Xen. apomn. l. 1. Apud Plut. de puer. educ. κυαμευτῇ ψηφοφορίᾳ suffragia quæ faba ferebantur.

Κυαμευτὴς, οῦ, ὁ, qui fabis eligit. Exponitur & sortilegus.

Κυαμίζω, cauillo. dicitur de puella quæ ætate iam maturior, virum appetere incipit. Aristoph.

Κυάμιον ου τὸ, fabula.

Κύαμος, ου, ὁ, idem quod κύαμος, faba, Poll. & Eust.

Πύανον ου, τὸ, idem. Quidam tamen exp. legumen.

Πυάνιος, ου, ὁ, fabaginus, vel qui ex leguminibus est: apud Athen. lib. 14.

Ὑοσκύαμος ου, ὁ. (*comp.*) faba porcina, faba suilla: herba quædam ex eo nominata quòd eius pastu resoluantur & conuellantur apri, vt prodit Aelianus. vide Diosc. lib. 4. c. 79. & lib. 6. c. 15.

Ὑοσκυάμινος, ex hyoscyamo confectus: vt ὑοσκυάμινον ἔλαιον apud Diosc. l. 1. c. 43.

Ὑοσκυαμάω, siue ὑοσκυαμίζω, insanio more eorum qui hyoscyamum gustarant. Suid. ex Pherecr. ὑοσκυαμᾷς ὦ πρέσβυ γέρων, delirus senex.

ΚΥΑΝΟΣ ου, ὁ, siue, Κύανος color, cæruleus. Od. η, περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο. cærulei coloris lorica, vel nigri coloris, vt Eustathio placet. ¶ Est etiam lapis siue succus in metallis concretus, cærulei coloris: de quo Diosc. lib. 5. c. 106. ¶ Item floris nomen: Plin. l. 21. c. 11. ¶ Item aqua marina, quæ & cærulei coloris est. Hesych. ¶ Item auis quædam. Hesych ¶ Exponitur etiam adiectiuè: vnde κυανώπιτος apud Suid. pro μελανώπιδος.

Κυάνεος, & κυανοῦς, (exempto ε, vt tradit Eust.) cyanum referens, cæruleus, cyaneus, Il. λ, Κυάνεος δράκων. Et κυανέη νεφέλη, apud eundem poetā, cærulea nubes. Et θάλαττα κυανέα, apud Arist. probl. 37. segm. 26. Et κυανοῦν χρῶμα, apud Plat. in Timæo, color cæruleus, mixtus, ex splendido & albo, plurima nigredine addita. Aliquando dicitur de colore cæruleo nigricante, i. mixto ex cæruleo & atro: vnde exponitur etiam, niger, ater: item fuscus. vt Od. π, κυάνεαι ἐθειράδες. Et apud Hesiod. in Erg. κυανέοις ἀνδράσι, fusci seu nigri item cyanneus, i. qui ex cyano lapide est: Il σ. Item κυάνεαι συμπληγάδες siue συνδρομάδες insulæ quædam Ponti. Strab. l. 7. Eurip. in Med.

Κυανίζω, cyanum imitor, cyani colorem refero, cyano seu cæruleo colore sum: Areth. & Diosc.

Κυανίτης, ιδος, ἡ, in cyanum vergens. Hipp. in lib. περὶ ὄψιος.

Κυάνωσις, ἡ, inductio cærulei coloris. Plut.

ΚΥΑΡ, Hesychio est foramen acus: & foramen manubrij in mola trusatili. Hipp. de victu in morbis acutis, ὑποθεὶς τὸ ῥάμμα τῇ βελόνῃ τῇ τὸ κύαρ ἐχούσῃ, καὶ τὸ ὀξὺ τὸ ἄνω πίσω τοῦ βλεφάρου ἐς τὸ κάτω διακεντήσας. Idem lib. de morb. ῥάβδον λαβὼν κασσιτερίνην λεπτὴν ἐκ τοῦ ἐπὶ ἄκρου κύαρ ἔχουσαν. Poll. κύαρ vocari scribit etiam interius auris foramen.

Κύβδα. vide in Κύβη.

ΚΥΒΕΡΝΑΩ, ῶ, F. ήσω, guberno: propriè nauem rego, seu nauis cursum dirigo. (*παρὰ τὸ τὰ κύματα ἐρεβάν...) τὴν ναῦν πρὸς ἃ τοῦ μέρους β.) Od. γ, Νῆα κυβερνῆσαι. A... 2. εἴ τις τῶν πλωτήρων ἐν τινι δέοι κυβερνᾶν κληρώσαντας, ... λαχόντα, ἀλλὰ μὴ τὸν ἐπιστάμενον. Item Metaphor. guberno. Herodian. lib. 7. ἱππεῖς ἄριστοι ὡς καὶ χαλινῶν ... ἵππων κυβερνᾶν, vt equorum cursum virga ... dirigentur.

Κυβερνάομαι, gubernor. Item actiuè pro κυβερνάω. apud ... probl. segm. 24.

Κυβέρνησις, εως, ἡ, gubernatio. Plat. pol. 6. Plut. symp. ...

Κυβερνήσια, τὰ, dies festi, de quibus Plut. in Theseo.

Κυβερνήτης, ου, ὁ, gubernator. Hom. Plat. Plut. Xenoph.

Κυβερνητικὸς, ου, ὁ, ad gubernatorem pertinens, qui gubernatoris est. Κυβερνητικὴ, sub τέχνη, ars gubernandi, seu peritia nauē gubernandi & eius cursum dirigendi: Plat. in Gorg... citur κυβερνητικὸς, qui gubernandę nauis peritus est, ... nauis cursum probè dirigere nouit. Plat. polit. 6. Et ... ἔργον, apud Plut. in Solone, munus gubernandi.

Κυβερνητὴρ, ῆρος, ὁ, (poët.) idē quod κυβερνήτης: Od... gen κυβερνήτειρα. gubernatrix: in Epigram.

Κυβερνητήριος, ου, ὁ & ἡ, ad gubernandū aptus: vel idem κυβερνητικός.

Κύβερνος, ου, idem quod κυβερνήτης: Greg. Naz.

Composita.

Ἀκυβέρνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, gubernatore carens, rectoris egens...

Διακυβερνάω, ῶ, guberno, rego.

Ἐγκυβερνάω idem quod κυβερνάω. Laërt.

Προκυβερνήτης τῆς νεὼς, Poll. dicitur de proreta, vt qui anteriorem nauis partem regat: sicut contrà ὑποκυβερνήτης νεὼς, qui puppi sedens eam gubernat.

ΚΥΒΗ, ης, ἡ. Etymologo est κεφαλὴ caput deriuanti à ...

Κυβιστάω, ῶ. in caput me deiicio, in caput salto. Xē. in symp. ... θῆναι καὶ κυβιστᾶν εἰς τὰς μαχαίρας. Sic Athen. lib. 4. ... ξίφη κυβιστῶσαι. Vtitur & Hom. & Iliad π, & φ.

Κυβίστημα, τὸ, & κυβίστησις, εως, ἡ, saltus in caput. seu ... caput; vt quum aliquis se præcipitem in caput deiicit... Luc. & Plutarch.

Κυβιστητὴρ, ῆρος, ἡ, saltator eiusmodi qui se in caput deiicit. Item adiectiuè pro præcipiti: apud Nonn.

Κύβδα, inclinato capite. Vtitur hoc vocabulo. Aristoph...

Κυβηβᾶν, in caput deiici. Item euertere.

Κύβηβος, exp. ὁ κατακύψας: apud Etym. & Eust. Κυβήβη ... est mater deorum Cybele, vtpote quæ suis μύσταις ... ἐνθουσιασμοῦ. Etym.

Ἐκκυβιστάω (*comp.*) præceps in caput desilio. Xen. in symp.

ΚΥΒΗΛΙΣ, securis, bipennis: apud Athen. l. 4.

Κυβηλίζω, securi percutere. Hesych. & Suid.

ΚΥΒΟΣ, ου, ὁ, tessera: quidam vndique quadratum ... ueolo luditur. Eustathius exp. βόλος ἐξάπλευρος ... τοξ. τῶν κύβων πεσόντων νικῶν. Frequens est ἀναρρίπτειν ... tesseram iacere seu mittere, aleam iacere: quod metaph... plerunq; accipitur pro periclitari: apud Plut. & alios. ... quando dicitur de ipso lusu tesserarum. Plut. in probl. ... ἐν πεττοῖς καὶ κύβοις τὰ πολλὰ διημερεύειν Athen. li. 6. ... λοντας τὰς οὐσίας εἰς μέθας καὶ κύβους. ¶ Item vnio tesseræ ... pta, vel pūctum in tessera: apud Eust. ex Eurip. & Plat. Item cauum illud ὀσφύος, quod vtrinq; visitur: Athen. ¶ Κύβοι dicuntur etiam panes quidam quadrati. Athen.

Κύβος, est etiam vocabulum geometricum, Lat. cubus ... stot. de mundo, ὥσπερ αὖ εἴ τις ὁμοῦ ῥίψας σφαῖράν τε καὶ ... νον καὶ κύλινδρον. Sic & Plut. in Erot. ¶ In numeris cubus dicitur, quum omne latus eiusdem numeri æqualiter ... soluitur: sicut fit quum ter terna ducuntur, atque ... numerus triplicatur. vide Gell. lib. 1. c. 20. sicut ... probl. Rom. ¶ Κύβοι à quibusdam vocantur etiam ... tebræ ac præsertim colli. Poll. lib. 2. * Sunt autem ... dictum velint παρὰ τὸ κατακλᾶσθαι βάσιν ἔχειν ... Apollodorus apud Suid. ἀπὸ τοῦ κυφότητος Eust. à κύπτω, vt ... ὁ κάτω κάρα καὶ τοὺς ἐπικύπτοντας ... γινόμενος ἐν τῇ ... κατακύψαντος τοῦ σώματος αὐτοῦ, quod etymon verisimilius ... plicius videtur.

Κυβικὸς, οῦ, ὁ, cubicus. vt κυβικὸν σχῆμα. Plat. in Tim. & ... μὸς, Arist. in probl.

Κυβικῶς, cubice, *hoc est*, in modum cubi, more cubi. ... orac. Pyth.

Κυβίζω, cubum facio, in cubum formo. Plut. de solert. ...

Κυβεύω, alea ludo seu lusito, tesseris lusito. Plut. de ... & in Artox. Item subeo aleam, periclitor seu periclitor ... co: Polyb. apud Suid.

Κυβευτὴς, οῦ, ὁ, aleator, qui alea ludit seu tesseris. Arist. ... c. 1. & Xen. Hellen. 6.

Κυβευτικὸς, οῦ, ὁ, aleatorius, ad aleatorem pertinens. ... serarum lusus peritus, peritus aleator, qui prosperè ... nouit. Plat. lib. 2. de rep. Κύβης, Hesychio idem quod ...

... κυβευτήριον, ου, τὸ, consessus aleatorius, locus vbi alea luditur, ... tesserarum lusui dicatus. Plut.

... ἡ, lusus aleæ, lusus tesserarum, ipsa actio ludendi alea ... tesseris. Aristot. rhet. lib. 1. item alea. Xen. Athen. In epist. Ephes. c. 4. ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, in alea hominum, i. in ... his illis casibus quibus iactantur homines.

... εῖον, τὸ, locus vbi alea seu tessera luditur. Æschin. contra Timar.

... pelamis in frusta quadrata in modum cubi concisa. ... lib. 3. Suidas κυβίοις exp. ramis digitalibus, i. digiti ... finem æquantibus.

Composita.

... alea ludo, idem quod κυβεύω. Plut. in Artox. Item ... aleam adeo. Plut. in præc. sanit.

... infelicem esse in ludo tesserario, infelici successu ludere tesseris. Poll. l. 9.

... iacio aleam: seu iacta alea periclitor: seu aleæ me committo. Polyb.

... feliciter & prospero successu ludere tesseris. Polyb. l. 9.

... in alea consumo & dissippo. Lys. contra Alcib.

... in alea consumi & dissipari. item in ludo aleæ ... erari & euerti. Eust.

... alea colludo, alea seu tesseris ludo cum aliquo. Plut. Artox.

... aleæ studiosus, qui tesseris ludere amat.

...ΤΟΝ, ου, τὸ, idem quod τὸ ἀλέκρανον, os cubiti, apud Hippoc. ... & ... dicitur: nodus brachij apud Dioscorid. vt scribit Gal. Frequentius dicitur de nodo siue tubere quod in iunctura brachij extat, quo aliquem pellimus & cui innitimur. ... Eph. de appellation. corp. hum. Etymol. deducit παρὰ τὸ ...

... cubito pello. Ruf. Ephes. ex Epicharmio.

... idem quod ... Poll.

...ΙΝΙΞ, ιδος, ἡ, croter magnus, apud Hippocr. vt annot. Gal. in lex.

...ΧΡΑΜΟΣ, ου, ὁ, cynchramus: dux coturnicum, apud Aristot. hist. an. lib. 8. cap. 12.

Κυδάζω, κυδοιμὸς, &c. vide in κῦδος

...ΟΙΜΟΣ, ου, ὁ, turba, tumultus ... σ. Ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ὁ... Il. λ Ἐκ δ' ἀνδροκτασίης ἐκ θ' αἵματος ἔκ τε κυδοιμοῦ. Athe... κυδοιμοῦ καὶ φόβου ... τοὺς Ἀθηναίους. * Vo... deriuari παρὰ τὸ κῦδος δείματα seu οἴδημα.

... turbas excito, tumultuor. Homer. Il. λ, Τὼ δ' ἂν ὅμιλον ... κυδοίμεον.

... exp. turbare, miscere, tumultuari, apud Aristoph. in ... ... Οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοι... vide schol.

... dicitur Minerua bellicum tumultum excitans: apud Hom. & Hesiodum.

...ΔΟΣ, ου, τὸ, gloria, decus. Il. ρ, ἐν δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Il. ... μέγα κῦδος Ἀχαιῶν. * Eust. deriuat à κύω ... Etymologus autem à κύειν δέος. ¶ κῦδος, ου, ὁ, ... probrum, Hesych. Suid. Eust.

¶ *Deriuata à κῦδος, gloria.*

... gloriosus. in Epigr.

... idem. Hesiod. in Theog. κυδάλιμος, ου, ὁ, idem. Iliad. ... & φ.

... gloriosior, honorificentior. Et κύδιστος, ου, ὁ, gloriosissimus, gloria & decore eminentissimus. Il. α, δ, ω.

... gloriosum reddo, decoro, illustro. Odyss. π Ῥηΐδιον δὲ θεοῖ... ... ἔχουσι. Il. ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἠδὲ κακῶσαι. Plut. in Coriol. ... μάλιστα τὰ τῆς ἀρετῆς τὸ περὶ τὰς πολεμικὰς καὶ ... πράξεις. item gloriosè nomino, glorioso nomine orno, laudo, celebro, extollo. Il. φ, κύδηνεν δὲ ποδώκεα ... Sic & Il. κ.

... glorior, gloriosè me effero & iactito. Il. φ. Οἳ μὲν κυδιόωντες, ... Sic & Iliad. ζ & ξ. Et cum dat. apud Hesiod. ...

... gloriosus, gloria & decore præstans, decorus, egregius, idem quod κυδάλιμος. Od. λ. Xen. de re eq.

... gloriosum reddo, clarum reddo, gloria & decore ... ... glorior, gloriosè me effero.

... gloriosus, inclytus, celebris. Hesiod. in Theog. Διὸς κυδνὴ ...

Composita.

... magna gloria præditum, clarum. Hesych.

... ου, ὁ καὶ ἡ gloriosus. Isocr. in Paneg. Polyb. l. 1. Ἐπικυδέστερος, honoratior, existimatior: apud Suid. item vberior, maiore ... fiducia præditus. Polyb. l. 3. 5. & 16.

... gloriosus, honoratus, meliore fortuna & successu. Polyb.

Ἐρικυδὴς, admodum gloriosus & celebris, præclarus. Iliad. γ, οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Sic & alibi sæpe apud Hom. & cæteros poëtas.

Περικυδὴς, gloriosus, venerandus.

Ὑπερκυδὰς, αντος, ὁ, gloria supereminens, summa gloria insignis, Hesiod. in Theog. Τίκτε δ' ὑπερκυδάντα Μενοίτιον.

Φιλοκυδὴς, amās gloriæ, gloriæ studiosus. Hom. hym. in Mercur.

Ὠμοκυδιάω, ῶ, latis humeris glorior, effero me ob humerorum latitudinem & robur. Hesych.

¶ *Deriuata a κῦδος, i. conuitium.*

Κυδάζω, conuitior, maledicta & probra ingero, Epicharm. apud schol. Soph. Ἄμυνε μὴ κύδαζέ μου τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν.

Κυδάζομαι, conuitiis incessor, maledicta mihi ingeruntur, Soph. in Aiace, κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ. item actiuè pro κυδάζω Apol. Arg. 1. ἡ μάλα δή με κακῶς ἐνεκυδάσσαο μύθῳ.

Κυδοιδάω, idem quod κυδάζω. Hesych.

Κυδάγχη, conuitium, probrum. Hesych.

Κυδάγχω, conuitiis & probris incesso. Hesych.

ΚΥΔΩΝΙΟΣ, μηλία, vel κυδωνία μηλέα, cotonea malus. κυδώνιον μῆλον, coroneum malum. Gal. Diosc.

Κύδων, idem quod κυδώνιον. Nic. in Alexiph.

Κυδωνιάω, ῶ, mali cydonij modo me habeo, imitor & repræsento pomum cydonium. ex Epigr.

Κυδωνεᾶ σῦκα, ab Achæis vocari ficus hybernas, tradit Pamphil. apud Athen. lib. 3.

Κυδωνίτης, οἶνος, vinum ex malis coroneis.

κυέω, κύημα, κυΐσκω, &c. vide in κύω.

ΚΥΙΞ, cyix: herba de genere bulborum, apud Theophr. histo. pl. l. 2. c. 8. & Plin. l. 13. c. 4.

ΚΥΚΑΣ, vocant Aethiopicum palmarū genus: de quo Theophrast. hist. pl. l. 2. c. 8. & Plin. 11. c. 4.

ΚΥΚΑΩ, ῶ, F. ήσω, misceo, miscellam facio: propriè de liquoribus dicitur. Iliad. λ, Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν Οἴνῳ Πραμνείῳ. Aristoph. in Vespis, ἅλμην κύκα τούτοισι, muriam misce istis. Et κυκᾶν τὸν βόρβορον, apud eundem. item generalius, misceo, confundo, perturbo: vt τὴν βουλὴν κυκήσω apud Aristopha. in equit. exp συνταράξω.

Κυκεία, ας, ἡ, & κύκημα, ατος, τὸ, miscella, permixtio. item, confusio, perturbatio.

Κυκητὴς, οῦ, ὁ, perturbator.

Κυκήθρα, ας ἡ, idem quod κυκεία.

Κύκηθρον, ου, τὸ, à miscendo dictum est rutrum, seu rudis, aut dicula. apud Aristoph.

Κυκεὼν, ῶνος, ὁ, miscellanea potio. Apud Homer. legitur & κυκεῶ accus. per apocopen pro κυκεῶνα. item κυκειῶ interiecto etiā ι. Il. λ. item κυκεὼν pro potione à medico data: Plato de rep. l. 3. ¶ κυκεὼν metaph. cinnus, miscella quarumuis rerum, commixtio rerum diuersarum: apud Lucian. Sic Synesius, ἀλλ' εὐθὺς ἦν ἅπαντα κυκεὼν, omnia confusa & perturbata erant.

Κυρκανάω, ῶ, idem quod κυκάω, apud Hesych. & Suid.

Κύμα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνακυκάω, ῶ, misceo, permisceo: idem quod κυκάω. Aristoph. in Pluto. dicit Circen. ἀνακυκῶσαν τὰ φάρμακα.

Διακυκάω, ῶ, idem. Exponitur confundo, perturbo.

Ἐγκυκάω, ῶ, q. d. misceo intrà, seu confundo intrà.

Συγκυκάω, ῶ, commisceo, permisceo. Aristoph. in Pluto, Ζεὺς ... Εἰς ταὐτὸν ὑμᾶς συγκυκήσας τεύτλιον Ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν.

ΚΥΚΛΟΣ, ου, ὁ, orbis, circus, circulus. Plato epist. 7, κύκλος, ἐστι τὸ ἐκ τῶν ἐσχάτων ἐπὶ τὸ μέσον ἴσον ἀπέχον πάντῃ, quod ab extremis ad medium omni ex parte æqualiter distat. Arat. πολιοῖο γάλακτος κύκλος, lacteus orbis. Κύκλῳ φέρεσθαι, in orbē circumagi, ferri. Plut. de orat. Pyth. Et κύκλῳ περιδινεῖν ἑαυτὸν, in orbem se circumagere. Æsch. contra Ctesiph. Et περιστῆναι κύκλῳ, siue ἐν κύκλῳ, Aristoph. in Pluto. Oratio quoque & periodi suos habent κύκλους. Demetr. ἐοίκασι γὰρ αἱ περίοδοι ὁ κύκλος ἐγκυκλεῖται. Apud dialecticos κύκλος dicitur circularis argumentatio, & quæ in seipsam redit, idem proponens & concludens, licet aliis verbis: vide Aristot. prior. anal. l. 2. cap. Item apud Hermogenem figura quædam orationis, quam itidem circulum appellant, quum periodus aut versus in idem verbum desinit, à quo incipit: vt apud Homerum, Θῆκεν ἐνὶ μυελὸν δίελον δ' ἐπὶ σήματ' ἔθηκε. ¶ Item circuitus vel circus. Thuc. l. 3, ἐμπιπρᾶσι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς. Et Il. σ, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, in circuitu iudicij siue fori. Et in noua comœdia, pro loco vbi vendebātur mancipia: siue dicto, quòd in orbem & coronam circūstiterint vendētes. Schol. Aristoph dicit fuisse circum quendā Athenis, vbi carnes vendebātur, & in primis pisces. ¶ Item corona hominum, seu hominum multitudo in orbem collecta: Eurip. in Andron. εἰς δ' εὐστεφῆ κύκλον τ' ἐχώ-

ρειλαίος οἰκήτωρ θεῶ. Item κύκλον ποιεῖν aut πλῆσαι, aut περιΐστασθαι, orbem facere, in orbem colligere. Thuc.lib.1.Xen. Pæd.7. ¶ Est etiam circuitus & ambitus quo ciuitas aliqua aut castra circumscripta sunt. Thucyd.l.2, ἔστι γὰρ φαληρικοῦ τείχους στάδιοι πέντε καὶ τριάκοντα πρὸς τὸν κύκλον τοῦ ἄστεος. Xenoph. He.l.2. μέγας ὁ κύκλος ὢν πολλῆς φυλακῆς ἐδόκει δεῖσθαι. ¶ Item κύκλοι dicuntur apud Hippocr. malæ: nam in malis orbicularis quædam rotunditas cernitur. Eurip. in Oedipo, κύκλους vocat ipsos oculos: ἐπαίσε ὄμματα τοῦ αὐτοῦ κύκλων, suorum orbium. ¶ Κύκλοι dicuntur etiam rotarum orbes: ac interdum synecdochicè ipsæ rotæ. Odyss. φ, Ω'ς αὖ ἔτι πλῆμνη γε διακόσιοι ἄκεσιν ἑλικὰς Κύκλα ποιῆσαι ¶ Itē κύκλος, orbes, circuli. vt ij qui in annulis similes sunt siue lignei, siue ferrei. Poll.l.1. ¶ Itē κύκλοι, orbes: de solidis corporibus, planis tamen, & orbicularibus: vt κύκλος κηροῦ, κύκλος τυροῦ. Itē orbes super quibus carnes in mensa conciduntur. Poll.lib.7. ¶ Κύκλος dicitur etiā orbis siue tabula orbicularis & rotunda, quæ tripodi imponitur. Poll.lib.10. Per metaplasmum autem plur. num. dicitur κύκλα pro κύκλοι, vt σταθμὰ & ζυγὰ, à σταθμὸς & ζυγός. * A κυλίω deriuari testatur Eustath. & Etymol. nam quæ orbiculari rotunditate sunt, ea vt plurimum volubilia esse solent.

Composita: ac primùm ex κύκλος & κύκλιος.

Ἄκυκλος, indoctus, seu qui orbem disciplinarum non confecit. Hesych.

Ἔγκυκλος, ὁ καὶ ἡ, in orbem factus, in orbem rediens, circularis. Τὸ ἐγκύκλιον numeratur inter vestes muliebres à Poll. Sic Suid. & Aristoph. φέρ' ἔγκυκλον τουτὶ λάμβανε ἀπὸ τῆς κλίνης. Sic & apud Pausan.

Ἐγκύκλιος, circularis, rotundus: idem quod κύκλιος. Et ἐγκύκλιος παιδεία. idem quod ἐγκυκλοπαιδεία. Athen. lib.5.& 12. Item triuialis, vulgaris, vilis. Isocr. ad Nic. Plut. de audiendo. Aristot. polit.1.& alibi. Item in orbem rediens, anniuersarius, annuus. Suid.

Ἐμπεδόκυκλος χρόνος, tempus quod firmis iugibusq; orbibus voluitur. Nonn. (lib.14.

Ἐπικύκλιος, (sub.) πλακοῦς, quoddā placētę genus apud Athen.

Εὔκυκλος, pulchrè orbiculatus, benè rotundus. Il. ν, & ξ. Item bonos seu pulchros orbes habens. Od. ζ.

Ἡμίκυκλος, ου, ὁ, semicirculus hemicyclus. Ἡμικύκλιον, ου, τὸ, idem. Procl. de sphæra. Ἡμικύκλια, vocantur etiam loca semicirculi figura ædificata. Plut. in Alcib.

Ἡμικύκλιος, semicircularis. Laert.

Τετράκυκλος, quatuor circulis seu orbibus constans: Item qui est quatuor rotarum. Herodot. & Athen.

Ὑπόκυκλος, orbiculos seu orbes subtus habens: vel subtus rotundus, aut aliquantum rotundus & orbiculatus. Odyss. δ.

Ὑπόκυκλον, ου, τὸ, orbis qui tripodij aut alij eiusmodi vasi supponitur. Poll. ex Hom.

Χρυσεόκυκλος, aureum habens circulum. χρυσεόκυκλον φέγγος. Euripid. in Phœn.

Composita ex κυκλόω & κυκλέω.

Ἀνακυκλόω, ῶ, circumcingo: vel simpl. cingo, circumdo. Item reuoluo, Damasc. διὸ καὶ μέχρις ἐπτὰ ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸς περιβαίνων πάλιν ἀνακυκλοῦται.

Ἀνακύκλωσις, circundatio. Herodian.

Ἀνακυκλέω, ῶ, reuoluo, circumuoluo. Metaphoricè, animo reuoluo. Luc. ὦ μικρὸν ἤδη ... πρᾶγμα ἀνακυκλῶν. Item itero, repeto, quasi in orbem circumagendo.

Ἀνακυκλεῖσθαι, ἀνακυκλοῦμαι, reuoluor, circumuoluor. Plutar. in Xen. Aristotel. eth. 1.

Ἀνακύκλησις, reuolutio, circūuolutio. Itē resolutio, iteratio.

Decomp. Ἐπανακυκλέω, ῶ, repeto, itero. Dionys. Areop. de eccles. hier. (lutio. Plat. in Tim.

Ἐπανακυκλέω, ῶ, reuoluo vel repeto. Ἐπανακύκλησις, reuo-

Συνανακυκλέω, simul reuoluo: vnde pass. apud Plat. in Polit. συνανακυκλουμένης εἰς τοὐναντίον τῆς γενέσεως, in contrarium generatione reuoluta.

Διακυκλέω, ῶ, voluto.

Ἐγκυκλόω, circo includo: Item circumago.

Ἐγκυκλέω, ῶ, circumuoluo. Pollux ἐγκυκλεῖν est circumuoluto eo, quod dicitur ἐγκύκλημα, spectatoribus ostēdere quæ intus acta sunt. Ἐγκύκλημα, & ἐγκύκληθρον, τὸ, pegma quoddam scenicum subiectis rotis, quo circumacto, quæ intus acta fuissent, spectatoribus ostendebantur. Eust. & Poll.

Decomp. Παρεγκύκλημα, q.d. circulatio, figura dicendi, apud schol. Aristoph.

Εἰσκυκλέω, ῶ, aduoluo, voluendo & rotando introduco, inueho, infero. Aristoph. in Vesp. Νὴ τὸν Διόνυσον ... ἡμῖν ... εἰσκυκλεῖν εἰς τὴν οἰκίαν.

Εἰσκύκλημα, τὸ, dicebatur id ipsum super quo ἐγκύκλημα introducebatur. Poll.

Decomp. Ἐπεισκυκλῶ, aduoluo. Item attexo, annecto.

Ἐπεισκύκλησις, idem quod ἀνακύκλησις. Suid. Bas. in epist. ad Diod. & Greg. in ...

Παρεισκυκλέω, attexo, adnecto. Eust.

Ἐκκυκλέω, euoluo. Hesych.

Ἐκκύκλημα, machina lignea in theatro qua circūacta osten-

debatur spectatorib. quicquid secreti in scena ...

Καταχυκλόω, circumcludo.

Περικυκλόω, circundo, cingo, in circulum concludo.

Περικυκλόομαι, idem.

Περικύκλωσις, idem quod κύκλωσις. Thuc. l.3.

Συγκυκλόω, circundo.

ΚΥ'ΚΝΟΣ, ου, ὁ, cygnus, olor: auis de qua vide Arist... Oppian. in Ixeuticis. Hesiod. in asp. ... Theocr. idyll. 5, Οὐ θεμιτὸν Λάκων ποτ' ἀηδόνα ... Οὔτ' ἔποπας κύκνοισιν. ¶ Item genus nauigij ... quod in prora cygni effigiem gerat: apud Athen. li...

Κύκνειος, cygneus, olorinus: vt κύκνειον μέλος. Athen...

ΚΥ'ΛΑ, τὰ, Hesychio, τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων ... tes oculorum quæ palpebris subsunt, quæ & ...

Κοιλύλλειν, idem esse dicit ... Alij esse volu... φιάλας ... nonnulli ...

ΚΥΛΙ'Ω. F. ίσω, voluo, voluto: propriè ... ει, vt annotat Eust. Theocr. idyll. 25. (de serpentibu... li infanti à Iunone immissis.) Τὸ δ' ἐξελυσθέντ... σπείρας ἄμφω κιμβάρως οἷο' λοιπ. Metaphoricè ... caput alicuius velut ex præcipiti loco deuolui ... πέγα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη.

Κύλισις, εως, ἡ, volutatio: dicitur de athletis qui ... cti, in puluere se volutant, vt tactus lubrici ... symp. 2. prob. 4.

Κύλιστρα, ας, volutabrū, locus in quo iumenta ...

Κυλιστὸς, οῦ, ὁ, versatus, volutatus, voluendo ... contortus, cōuolutus, aut volubilis: vt ... Eust. ex Eubulo.

Κυλίομαι, voluor, deuoluor. Aelian. (de echinis) ... λιόντας. Item versor, assiduus sum. Aristot. Polit. ... περὶ τὴν ἀγορὰν ... κυλίεσθαι.

Κύλισμα, τὸ, volutabrum, id ipsum in quo qui ...

Κυλίνδω & κυλινδέω, voluo: idem quod κυλίω. Odyss. ... ἀμφρηξίτης μέγα κῦμα κυλίνδων. Xen. ... τείχους ἀμαξιαίους.

Κυλίνδομαι, siue κυλινδοῦμαι, voluor, volutor. Od. ... αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής. Sic & Il. ξ, & ... infortunium in caput alicuius volui dicitur. Od. ... μέγα πῆμα κυλίνδεται. Sic & Od. θ. ... qui in aliqua re versatur & assiduus est. Plut.

Κυλίνδησις, volutatio. Plut.

Κυλίνδημα, ἡ, idem quod κύλιστρα.

Κύλινδρος, ου, ὁ, cylindrus: lapis teres in modum ... area adæquatur huc & illuc sæpius voluta... Ἡ δὲ ἔφασκε ... κύλινδρος ... tarch. symp. 5.

Κυλινδροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, cylindro similis, cylind... Theophr. hist. pl. l. 8. c. 5.

Κυλινδρικὸς, οῦ, ὁ, cylindraceus, qui cylindri est...

Κυλινδρικῶς, in modum cylindri, more cylindri...

Κυλινδρόω, ῶ, cylindro æquo, cylindro calco. Theoph... pl. l. 2. c. 5.

Κυλινδέω, ῶ, idem quod κυλίνδω, voluo, voluto.

Κυλινδοῦμαι, voluor, volutor, versor. Item assidu... occupatus in re aliqua. Isocr. περὶ ἀντιδόσεως ... ελα κυλινδουμένων. Sic apud Synes. & Greg.

Κύλιξ, ικος, ἡ, calix: (* παρὰ τὸ κυλίεσθαι ... κα, εἴτε τῷ χαλκοτύπῳ, vt Eust. tradit, & Athen.) ... 7, Αὐτίκα ... κύλικας ... κύλικες ἐκπίνειν. Athen. l. 11. ... Ἀργεῖοι καὶ Ἀττικοί.

Κυλικεῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, inter pocula dictus vel factus ... ζητήματα, apud Poll. Ἐπικυλίκειος, (comp.) idem ... Diog. Laert. in Arcesil.

Κυλικεῖον, ου, τὸ, calicum repositorium: locus re... cibus destinatus. Athen. lib. 11. & 13. Sic dicitur ... κυλικηδεῖον, apud eundem, l. 11.

Κυλίκιον, ου, τὸ, paruus calix, caliculus. Athen. l. 11...

Κυλικίσκιον, idem. Aristoph. in Acharn.

Κυλικὶς, ίδος, ἡ, pyxis medicamentaria. Athen. l...

Κύλιχνος, ου, & κυλίχνη, ης, idem quod κυλικίς ... calice, siue φιάλη, apud Athen. lib. 10. Et pro ... stoph.

Κυλιχνὶς, ίδος, ἡ, idem. Athen. l. 11.

Κυλίχνιον, ου, τὸ, pyxis medicamētaria, & caliculus ... in equit. Pro κύλιχνος, & κυλιχνὶς, dicuntur ... & κυλικνίς. Etymol.

Κύκλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex κυλίω.

Ἀκύλιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nō voluitur, immotus, rigidus ...

Ἁρμακυλίσται, αἱ, q.d. currus deuolutores: sic qui... appellati sunt, vt colligitur ex historia quam Plutarch... Περὶ φ'. Ἐλλ'ω, refert.

...κυλίω, circumuoluo. Pind.

...κυλίω, reuoluo. item sursum voluo. Luc. de luctu.

...κυλίω, deuoluo, reuoluo: vel voluendo amolior. Matth. 28. ...κύλισε τὸν λίθον. Sic & Marci 16.

...κυλίομαι, deuoluor. Lucæ 24. & Marci 16.

...κυλιστος, per se volutus, seu suapte natura volubilis. Nonn.

...κυλίω, inuoluo, deuoluo in, implico. Metaphoricè plerunque ...patur, vt apud Xen. apomn. lib. 1. εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθέντες, ...ribus implicati seu capti.

...κυλίω, inuoluo, aduoluo. Callim.

...κυλίω, euoluo, deuoluo. Il. ψ, ἐκ δίφροιο παρὰ τρόχον ἐξεκυλίσθη. & apud Apoll. l. 2. Epigr. & Plat. περὶ ἀδολεσχίας.

...κυλίστρεφανοι, qui & κάλισοι, tortiles corollæ in orbem. ...ex Nicandro.

...κυλίδες, superiores palpebræ, sicut κυλίδες.

...κυλίω, deuoluo, deorsum voluo καταχυλίομαι, deuoluor, de... decido. Xen. Pæd. 5. καταχεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἵππων, ...ab equis deuoluti decidissent.

...κυλίω, circumuoluo, seu circumuoluto, volutim circūago, ...stoph. in pace.

...κυλίω, prouoluo, voluo ante. Προκυλίομαι, voluor ante.

...κύλισις, supplicatio. qua scilicet supplices alicuius geni... aduoluimur.

...κυλίω, aduoluo. Matth. 27. Marci 15. & Aristoph. in vesp.

...κυλίω, vnà voluto. Συγκυλίομαι, vnà volutor. item consuetu... ...em habeo cum aliqua Athen. l. 12.

Composita ex κυλίνδω, seu κυλινδέω.

...κυλινδέω, deuoluo, seu voluendo amoueo, voluendo amo... ...idem quod ἀποκυλίω.

...κυλινδέω, peruoluo. vt in diuersas partes voluo.

...κυλινδέω, idem quod ἐγκυλίω.

...κυλίνδησις. volutatio. Plut. in Oth.

...κυλίνδω, seu ἐπικυλινδέω, voluo super, deuoluo. in Xen. Hellen. ...τὰς λίθους ἐπεκυλίνδουν πέτρας εἰς τοὺς κάτω ὄντες. Dicitur e... ...bellum aut aliud aliquod infortunium ἐπικυλίνδεσθαι ali... ...quū in eū velut è præcipiti loco deuolutū immittitur, aut ...eo obruitur. Plut. de oraculo Pyth. Δεινὸν γὰρ μόχθοί σε κατ... ...ἔλαξε, Φθισήνορά τ' ἐπὶ κῦμα κυλινδόμενον πολέμοιο.

...κυλινδέω, reuoluo, deorsum voluo.

...κυλινδέω, de loco in locum voluo, voluendo transfero. Ari... ...ph. in ran.

...κυλινδέω, circūuoluo, voluo seu volutādo circumago. Plat.

...κυλινδέος, multum volutatus. Hesych.

...κυλινδοῦμαι, prouoluor ad pedes alicuius, more supplicis ac... ...ad genua alicui vel alicuius. Dem. ὅτε ὁ ἐκείνου μὴ προ... ...Sic & apud Isocr. in paneg. Reperitur & προσπροκυ... ...apud Hom: maioris emphaseos gratia: vt Il. χ. & O... [somn.

...κυλινδήσεις, antegressæ volutationes, apud Synes. de in...

...κυλινδέω, vnà voluo. Συγκυλινδοῦμαι, vnà volutor. Xenoph. in ...

...κυλίνδης, ter volutatus vel sæpius volutatus.

Composita ex κύλινδρος.

...κυλινδρόω, ῶ, cylindris in superficie æquo & complano. ...Theophr. de caus. pl. lib. 5.

...κυλίνδριον, ου, τὸ, semicylindrus, apud Porphyr. quo pro cerui... ...sos fuisse Ægyptios tradunt.

Composita ex κυλινδέω.

...κυλινδοῦμαι, idem quod κυλινδοῦμαι: vt ἀνακυλινδεῖσθαι βαθείᾳ ... ...versari in alto otio, seu alto otio frui.

...κυλινδέω, voluo seu voluto in. Ἐγκαλινδέομαι, volutor in, ver... ...in, hæc, assiduus & occupatus sum in. Chrysost. Apud ...Isocr. epist. ad Demag ἐγκαλινδοῦνται πολλῆς ξυμφορῆς, mul... ...voluuntur calamitatibus.

...κυλίνδησις, circumuolutio. Plut.

...κυλινδέω, prouoluo, voluo ante. προκαλινδοῦμαι, voluor ante, ...voluor, videlicet pedibus seu ad pedes. Greg.

...κυλινδέω, simul voluto.

...κυλίνδης, ter volutatus vel sæpius volutatus.

...ΛΟ'Σ, ἡ, ὁ, claudus, curuus. Hippocr. de artic. ... καὶ ... τὰ ἄρθρα τὰ ἐκπεπτωκὸς κυλλοί καὶ σκολιοὶ εἶναι. Et a... ...anto post, ... χεῖρας ... ὥσπερ καὶ τοὺς κυλλούς. Et aliquan... ...κυλλὸς ... τοῖς καὶ μείων τοῦ ἑτέρου.

...reddo κυλλόν. vnde κεκυλλωμένος apud Hippocr. de art. ...ipsa actio reddendi κυλλόν. ibidem.

...ΚΥ'ΜΑ, τὸ, fluctus, vnda. Il β, ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο ... αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται. Sic & alibi passim. Lucian. ...scrib. ... ὑψηλὸν καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων ... Et ἀριθμεῖν τὰ κύματα apud eundem, numerare flu... ...Sic ... τὰ κύματα μετρεῖν, apud Theocr. Idyll. 16. ¶ Item ...metaphoricè pro magna lue. Plato de leg. lib. 5. ... ... φέρε νόσων, ἢ πολέμου φθορά, si pestes & lues ...incidat in ciuitatem. Apud eundem de rep. lib. 5. Ponitur & ...pro risu quo quis loquens, quum quid ridiculum ei exide-

rit, obruitur. * Dici autem κῦμα quasi κύημα à κυέω tradiderunt, cùm alij tum Eust. ¶ Κῦμα pro κύημα, vide in Κύω seu κυέω ¶ Κῦμα, pro cauliculo brassicæ, vide in κυμάτιον.

Κυματίας, ου, ὁ, vndosus, vndabundus: vt κυματίης ὁ ποταμὸς ἐγένετο apud Herodotum, (Ionicè verso α in η) vndis agitari cœpit [fluuius.

Κυματίη, tempestas, apud eundem.

Κυματίζω, vndabundum reddo. vndis agito, fluctus moueo, aut fluctuare facio: vt κυματίζειν τὴν θάλασσαν.

Κυματίζομαι, vndabundus reddor, vndis agitor, &c.

Κυματόω, ῶ, idem quod κυματίζω.

Κυματοῦμαι, fluctibus agitor, fluctuo, vel æstuo. Lucian. ὁ ποταμὸς ἐκυματοῦτο ὥσπερ θάλασσα.

Κυμάτωσις, fluctuatio, æstuatio. Strab. Exponitur & fluctus.

Κυμάτιον, ου, τὸ, parua vnda, paruus fluctus. Sic appellatur etiam cauliculus, propriè brassicæ, qui prima germinatione producitur, quē cymam Celsus, Plinius & Columella vocant. item in columnis suprema pars epistylij, i. capitelli siue capituli κυμάτιον à Vitruuio nuncupatus. apud Ioseph. de antiq.

Κυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fluctuosus. Aristot. in probl.

Κυμαίνω, fluctuo, æstuo: vt πόντος κυμαίνων apud Homer. Od δ. mare fluctuans, mare vndabundum. Κυμαίνειν τὴν θάλατταν actiuè. Luc. dixit pro, concitare mare, turbare mare. item metaph. apud Herodian. lib. 1. κυμαίνουσαν ἔχων τοιαύτης φροντίσι τὴν ψυχήν. Dicitur & acies κυμαίνειν, i. fluctuare: vt apud Plutarch. τὸ δ' ὑφ' αὐτὸν στρατείας ἰδὼν τὸ πλεῖστον οὐκ ἀτρεμοῦν, ἀλλὰ κυμαῖνον ὑπ' ἀπειρίας καὶ θορυβούμενον. Sic & apud Arrian. in exped. Alex.

Κυμαίνομαι, idem quod κυμαίνω, fluctuo. Plut. in Plat. quæst.

Κύμανσις, fluctuatio.

Composita.

Ἀκροκυματόω, ῶ, summis innato fluctibus. Luc. in Lexiph.

Ἀκύμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, non vndosus, fluctibus non agitatus, tranquillus, placidus. Luc. in dial. Zeph. & Noti. Vide & comp. à Κυέω vel κύω.

Ἀκύμαντος, cui moti non sunt fluctus, sedatus, tranquillus. Luc. in dial. Panopes & Galenes. Metaphoricè sicut & ἀκύμων pro tranquillo seu imperturbato. apud Syn.

Ἀντικυμαίνομαι, vndabundus iactor contra aliquid.

Ἀποκυματίζω, vndis agito. Plut.

Βαθυκύμων, profundas habens vndas. item profundus apud Dionys. de situ orb. & Nonn.

Δεκακυμία ἡ, decumanus fluctus, i. magnus.

Διακυμαίνω, fluctuare facio, concito: vt διακυμαίνω τὸν Ἀδρίαν. Luc.

Ἐκκυμαίνω, fluctuando exundo, exundo. Apud Xen. metaphoricè acies dicitur ἐκκυμαίνειν, i. fluctuare, anab. l. 1.

Ἐκκύμανσις, exundatio. Eust.

Ἐπικυμαίνω, fluctuando irruo.

Ἐπικυματίζω, innato aquæ. Poll. Apud Philosthr. in heroic. ἐπικυματίζων αἴρει), exp. superficiem vndarum attingens attollitur.

Κολόκυμα, τὸ, (q.d. κόλον seu κολοβὸν κῦμα) surdus fluctus, qui nullo agitante vento tollitur & strepitat: vel qui nullum agitatis lapillis strepitum edit. Aristoph. in Equit.

Λειοκύμων θάλασσα, pacatum seu stratum mare; quum veluti fluctibus est complanatum. Λειοκυμοῦντι ταῖς ναυσὶ, quum vtuntur æquore pacato & tranquillo silentibus ventis. Suid.

Λευκόκυμα, albicans fluctus. Eurip. in Oreste.

Μεγαλοκύμων, ingentes fluctus excitans.

Μεταικύμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, post fluctus aduenieris seu fluctibus succedens, tranquillus: seu qui post fluctus tranquillitatem præstat. vnde apud Eurip in Alcest. Apollo inuocatur vt sit μεταικύμιος ἄτας, i. calamitati finem imponat, qua tanquam fluctu obruta erat Admeti domus. Τὸ μεταικύμιον exponitur etiam interuallum quod est inter fluctus, apud schol. Eurip.

Πεντακυμία, immanis vnda seu fluctus, fluctus decumanus: ad verbum, quinque fluctus vno impetu aduentantes.

Περικύμων, qui vel quæ fluctibus circumcirca alluitur. Eurip. in Troad.

Πολυκύμων, vndosus, vndis abundans, fluctuosus. Maris epith. in Solonis elegiis.

Προκυμαία, ἡ, moles opposita fluctibus.

Προσκυμαίνω, fluctuando alluo, seu æstuando vndis alluo: apud Philostr. in Heroic.

Τρικυμία, q.d. triundium, à tribus vndis: propriè enim est trium vndarum in vnam collectio. Synes. in epist. ad Euopt. Metaphoricè ad risum transfertur apud Plut. li. 5. de rep. quo quis veluti fluctibus obruitur. Et in alia metaph. τρικυμία λόγου apud eundem in Euthyd.

ΚΥ'ΜΒΟΣ, ου ὁ, cauus recessus. item ollæ fundum. Hesych.

Κύμβον τὸ, dicitur acetabulum, i. conchula seu scutella qua acetum apponitur in mensa ad intingendas carnes: Nicand. in Ther. κολλήσας σπέρμα θ' ὅσον κύμβοιο τραπεζήεντος ἀλέσθαι. * Deriuatur autem κύμβος seu κύμβον, παρὰ τὸ κυφὸν διὰ τὸ περιφερὲς εἶναι.

Κυμβίον, ου, τὸ, idem quod κύμβον schol. Nicand. itē poculi quoddam genus quod Didymus apud Athen. l. 11. dicit esse longum & angustum figura nauigio simile, quod κύμβη appella-

 tur. Sic

tur. Sic apud Anaxandrid. κυμβία ἐκάμοσαν ὑμᾶς. Sic & apud Chæremon. & Dem. contra Mid. Pro eodem dicitur & κυμβάζον, apud Pausan. in lexico suo. Et κυμβάκιον, apud Etymol.

κύμβη, ἡ, cymba nauigij actuarij genus: Soph. in Andromeda, ἐπαίσιον ἢ κύμβας ναυσαλεῖς χθόνα. item idem quod κύμβον, seu κυμβίον, acetabulum. Nicand. in Alexiph. βαλὸν ἀλὸς ἐμπλεία κύμβλον. item poculi quoddam genus apud Athen. l. 11. item caput, teste Suida. Etymol. & Eust. quod suprà κύβη fine μ fuit appellatum: à qua significatione sunt sequentia deriuata.

Κυμβήτης, propriè signif. un caput deiicere: quod & κυβιστᾶν, à lynonimo κύβη. Etymol.

Κύμβαχος, idem quod ἐπὶ κεφαλῆ: dicitur enim κύμβαχος πίπτειν, qui in caput cadit. Il. 4. ἀλεγεινὰ δ' ἔπιπτε δίφρῳ κύμβαχος ἐν κονίῃσι. Significat etiam eam partem in extremitate galeæ, cui immittitur crista: teste Etym. & Eust. Sic Il. 8. Κόμβαχον ἀκοντίζων· ὑπὸ ἴγγας ἐξανύει.

κύμβαλον, ε, τὸ, cymbalum: item genus instrumenti musici. Xen. de re equ. ὥσπερ γὰρ κύμβαλον ψοφεῖ ἡ κοίλη σπολή. Sic & apud Athen. lib. 9.

κυμβαλίζω. F. ίσω, cymbalum pulso. Luc. de salt. ὀκυμβάλισέ τε καὶ ἐσωμβρχησε.

κυμβαλιστής, cymbalista, qui cymbalum pulsat.

Comp. Α' ἀκυμβαλίζω, cum sonitu euertor. Iliad. π, Ἥφεσι δ' αὐτομάτοισιν ἐλίξετο.

ΚΥΜΙΝΔΙΣ, ιδος, vel ίδος, ἡ, quis est quam nonnulli inter pr. noctuam, apud Hom. Iliad. ξ. χαλκείδα κικλήσκουσι θεοί, αὐτὰρ ἐν ἀνθρ. κύμινδιν. Plin. l. 10. c. 8. esse dicit nocturnum accipitrem.

ΚΥΜΙΝΟΝ, ου, τὸ, cyminum, siue cuminum: herba & semen. Theocr. idyll. 10. Μὴ ἐπίβαμες ἕρκεσσιν κηλητήριον τὸ κύμινον. vide Dioscor. l. 3. c. 68. & Plin. l. 19. c. 8.

κυμινοειδής, ες, ὁ, ἡ, cuminaceus, cumino similis, seu ad cuminum proxime accedens. apud Theophrast. hist. pl. l. 8.

Κωνῶψ, κωνωπ. & c. vide in κώ.

Κώνωψ, vide in κώ, oſculor.

ΚΥΠΑ'ΡΙΣΣΟΣ. ὁ, ἡ, cupressus. Odyss. ε, Δίδης κυπαρισσος. Atticè dicitur κυπαρίττος: vt apud Athen. l. 1. Η' ἢ καλὴ κρήνη κυπαρίττου ὕδατι ῥεούσα. Sunt qui dictam velint ἀπὸ τοῦ κύπτειν πυκνὸς τοὺς ἀκρέμονας.

κυπαρίσσινος, cupressinus, è cupresso factus. Odyss. ε. κλισίην δ' ὑψηλὴν κυπαρισσίνην.

κωπαρισσίας dicitur tithymalius quidam, quoniam ἔοικε κυπαρίσσῳ siue πίτυϊ ἀφλοιώτῃ. teste Dioscor. l. 4. c. 165.

Χαμαικυπάρισσος, cupressus pumila: herbæ nomen apud Plin.

ΚΥΠΑ'ΡΟΥΣ, (inquit Hesych.) vocabant τὰ ἡσύλα ἀγγεῖα καὶ χωρητικὰ. vasa concaua & capacia. Eam ob rem & ἐπὶ τῶν σφηκῶν κοίλωσίν τινες, & ἐπὶ τῶν αἰδοίων βαλανεύς, per metaphoram κυπάρους appellant. Theophr. autem σεσαθηκὸς ἔοικε τὸ πρόσωπον τοῖς κυπάροις nominat κύπαρον.

ΚΥΠΑ'Σ, ἄδος, ἡ. exp. pallium, & lecti stragulum, apud Lycophr.

ΚΥΠΑΣΣΙΣ. Hesychio est species tunicæ: & cinctus, supparum. Apud Suid. & Poll. proparoxyton ως, κύπασις, & masc. & fœm. gen. dicitúrque ab illo esse genus ornamenti muliebris, ab hoc verò, breuis tunica vsque ad medium crus, è lino fieri solita: dicente Ione, Βραχὺς αἰὴν κύπασις ἐς μηδὲν μέσον Ἐπιδαμνίοις. Et in Epigram. ζώνην τε ὠμὰ καὶ τὸν δὴ κύπασιν Α' τ' Δὶς πεφυκὸν ἔριον ἔμπλεξε θηρσὶν. Sic apud Harpoc. ex Hecatæi ἐξηγήσει Εὐρώπης. (de Cadmi) ἐκδῦναι φορέοντα κυπάσσιν ἀβροτέρην: hoc vocabulo Lysiam quoque & Aristoph. ὁ τὰ μυλωνικὰς vti, testis idem Harpocr.

ΚΥΠΕΙΡΟΣ, ἡ, cyperus: herba ex iuncorum genere. Hermolao iuncus quadratus, Marcello iuncus angulosus. Dioscorides nomine ἐρυσίσκηπτρον vocari tradit, describens lib. 1. ca. 4. Eadem dicitur & κύπειρος, neutro genere, apud Hom. Il. φ. καὶ τὸ μὲν ἐν λειμῶνι θάλλον, ἠδὲ κύπειρον. Pro quo Doricè κύπαιρον apud Alcman. teste Eust. Reperitur & masculino genere apud Theocr. idyll. 13. βαθὺς δ' ὑπὸ ποσσὶ κύπειρος.

κυπειρίς, cyperis. Nicand. in Alexipharm. Η' τε φιλοζώοιο κυπειρίδος ἐκπεφίδοι κυπείρου.

κυπειρίζω, cyperum refero. Dioscor. l. 1. c. 6.

Ψευδοκύπειρος, (comp.) pseudocyperus, frutex ex eo dictus, quòd veri cyperi speciem mentitur. Dioscor. & Plin.

ΚΥΠΕΛΛΟΝ, ου, τὸ, poculi genus quoddam: quibusdam cyathus. Odyss. α. παρὰ δ' Ἐφιπποδάμεια κύπελλον. Iliad. α. Μειδήσασα δ' ἑκάστῳ ἐδίδου κύπελλον. * Sic dictum esse ἀπὸ τοῦ κυφὸν τὸ σχῆμα ἔχειν κύπελλον. Athenæus refert: Eustathius verò ab aoristo secundo verbi κύπτω deducit. Alij κυπελλον quasi κρύπελλον dictum esse putârunt, ἀπὸ τοῦ κρύπτειν εἰς αὐτὸ πολλὰ, i. vinum.

Composita.

Ἀμφικύπελλον ἄλεισα, repandum vel incuruum poculum, vel

vndique introsum propendens, seu reflexum. Od. θ. pud Homer. & apud Aristot. hist. an. l. 10. c. 40.

Δισκοκύπελλον, poculum cello oblongo. Luc. in Lexiph.

ΚΥ'ΠΡΟΣ, arbor quædam oleæ foliis circum ramulos, fructu racemoso. Dioscor. lib. 1. cap. 125. ¶ Item Cyprus, insula, à qua arbor dicitur Cyprius: vnde & κυπρεύς, Venus. ¶ Et item nomen. Poll. vnde compos. ἡμίκυπρος, apud Hippocr. semicyprius. Iamborum.

κύπριον oleum, oleum cyprinum, vel vnguentum, quod fit ex flore illius arboris. Dioscor. lib. 4. ca. 8. phrastus ipsum etiam vnguentum appellat. de odor.

κυπρεύς vocatur Venus ab insula Cypro, in qua maxime patur & pro actione venerea, seu pro rebus venereis. Οἱ γὰρ κυπρεῖς φιλογέροντες οὐ θρώπων ἄγαν. Achæus. Εὐριπίδης δ' ἐκεῖνον ἔφασκε τὸν θρόνον τῶν ἡδονῶν ἔχειν ἐπὶ πρώτοις. Euripides, Ἐν πόντου μοσχεύματι κυπρεῖς· ὃ πόντος δ' ἐστὶ θάλασσα. chis οἴσει δ' μενοῖν' ὄνομα τοῦτο ἐπὶ τοῖς κυπρεῖς: vt & apud Lucretium. *Sine Cerere & Baccho friget Venus.* Hinc comp. Veneris expers.

κυπρῖνος, Cyprinus: piscis fluuialis apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 13. & l. 6. c. 14. & l. 8. c. 20.

Σιδικυπάριοι, arbores in quadam Ægypti parte, ex quarum fructu fit vnguentum. Vide Herodot. in Euterpe.

ΚΥ'ΠΤΩ, F. ψω, pronus fum, inclino me vel caput, fum obstipo, demitto oculos: Od. λ, Οὐσάων δ' ὑπὸ γαῖαν ἐμὸν κάρη ἐκλονέοντο. Aristoph. in Equit. ἐξὸς πὶ νὺ πτῆς; Demosth. pro Cor. ὃ τῆ πόλιως ἀγαθὸν πηφαίνῃς ἀκύλω, & σίνων ἀμ' κὶ νῶν τὸν πόλεμον. Item actiuè, pronum facio, propendere facio, apud Plat.

κυπτός, ὴ, ὸν, inclinatus, supple x. Æschyl.

κυπτόλεος, ε, ὸν, curua & inflexa placentula, apud Nicol. Alex.

κυπτάζω, immoror, cunctor, tempus tero. Plato de rep. ὅταν ἐδεὶ τὸ πεθιᾶσαι κυπτάζειαι. Plut. in apophth. Λακωνικῶν. Κλεόμενος ἐδεῖ ἐπ' ἐκείνα μόχθης ἀμελῶσι. Aristoph. in Nub. πλέζεις ἐχὼν ἐδεὶ πλὼ δύρεαν.

κυφός, ὴ, ὸν, incuruus, gibbosus. Od. β, Οὗ δὴ γέφυρ' ἐλέλειπτο κυφὴ ἴδεῖν. κυφότης, ητος, ἡ, curuitas, incuruitas.

κυφόω, ῶ, incuruo.

κύφωμα, τὸ, gibbus.

κύφωσις, ἡ, incuruatio, gibbositas: vitium spinæ, quod & παθοκύφωσις.

κυφαλὸς, poëtpro κυφός. Suid. ex Epigr.

κύφος, species quædam τῶν κεφαλίδων apud Aristot. hist. an. lib. 8. Gaza gibbas interpr. Suidas ex Epigr. ὃ κυφὸς ἐφὸς, ὁ, ἡ, gibbus. Hippocr. Item vas quoddam genus, dictum & σκαφίδιον. Etymol.

κύφων, ωνος, ὁ, exp. κυρτόμενος. ab Etymol. Ponitur & pro seu numella aut collari aliúve instrumento quo vinciuntur nocentes aut etiam torquebantur. Aristot. Poll. Ἀλλ' ὁ τοῦ κύφωνος. Aristoph. in Plut. Ὦ τύμπανα ἐκφοβοῦντες ἀρίξετε: Hinc de scelerato etiã dicitur & malefactore. Aristoph. Exponitur etiam σανίδιον. Item virga incurua. genus quoddam vestis. Hesych.

κυφωτικὸς, supplicij genus.

Υφός, (abiecto κ) idem quod κυφός.

Ὑθός. itidẽ pro κυφὸς, abiecto κ & mutato φ in β. Theocr. 5. Μὴ βάδιον κάκκε πυχίοματος οὖθι πεφύκῃς. ¶ Αὐχὴν οὖθος dicitur, dicitur de tubere in cameli dorso. apud Aristot.

Ὑσμικρὸν, τὸ, curuamen: vox generalis significans omnia tebrarum cuerfionem præter naturam. apud Hippocr.

Ὑσωσις, affectus spinæ dorsi incuruatæ & foramen gibberes siue gibbosi fiunt.

Ὑσόω, quoque de incuruatione dicitur. Suid. τετὸ i. vomo, quoniam qui vomunt, κύπτουσι τὸ βίας

κύπτειν. κύβη, κυβιστᾶν, κύλιξ, κύλινδρος, κυρτὸς, κυφὸς, κύφων, κύπελλον, κύπαρος, hæc pertinent, vide suis locis.

Composita.

Ἀνακύπτω, oculos & caput erigo, vt aues bibentes solent. Ἀνακύπτων ὀφθαλμὸς ἐστὶν ὁ ἐπὶ τὸν ἀέρα ἀνατεινόμενος. de anim. 9. ἀνακύπτει πάντα. Item sursum aspicio, in cœlum aspicio. Luc. 12. ¶ Item existo, emergo. Item enascor. Chrysost. de sacerdotio, ὅτε γὰρ ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας ἀνακύψας τῶν βαλλόντων κλύδωνα, vbi emersit ex vndis tempestatis. Idem ad Rom. 4. ἐπεὶ δὲ πάντων αὐτῶν ἀνακύψαντων ἐπὶ τὸν ἀέρα, orientem siue enascentem. ¶ Item specior, prodeo, appareo. recreor. Xen. in Oecon. ἅτε δὴ αὖ ἀνακύψας ἀπὸ τῆς νόσου.

Ἀνακυπτάω, ῶ, subuerto, in dorsum reclino & resupino. Ἀνακυπτάζειν ἐπὶ τὸν ἀέρα. Hesych. significatione apud Nican. in Ther. sine τ legitur, Ἀνακύπτουσι κεφαλὰς ἀπὸ θυμῶν ἀμελέως, &c.

Γραμματοκύφων, appellatur per conuitium Aeschines à Demosth. quòd pueros literas docuisset in paterno ministerio. A Schol. exp. Γραμματέως γραμματοδιδάσκαλε, à ligno illo quod κύφων appellatur.

Διακύπτω, caput excero per clathros seu rimã, aut per cancellos ad aspiciendum: vel aspicio capite exerto. Xen. Διακύπτειν ἐκ τῶν θυρίδων. Chrysost. Ἵνα δὴ καὶ ἐξελθὼν ἐκεῖθεν διακύψῃς.

Gregor. de theolog. Ἀφ' τοῦ ἡμιστέρου πυκνότητα ὀλίγα διακύπτουσι.

κύπτω, pronus incumbo, propendens incumbo, intueor caput inclinato: vnde apud Thuc. ἰδιοκυφότης, proni, incurui. κύπτω, exerto capite introspicio: vel introspicio quasi exerto capite.

κύπτω, prospicio: item promineo, foris appareo.

κύπτω, pronus incumbo, propendens incumbo: vnde Ἐπικύπτω, incumbens, inclinatus: apud Luc. in Hermot.

κυφὸς, incuruus.

Προκύπτω, Ἐπικύπτω, inclinato capite incumbo, vel intueor. Decomp. Ἐπικυπτάω, simul incumbo.

Συγκύπτω, decumbo. Item deorsum aspicio. Luc. ἐπεὶ κατέκυψεν ἐπὶ τὴν γῆν.

Ὑποκύπτω, ὑπὸ τὴν στέγην.

Ὑφίσταμαι, arctèque consistere in digitos. Hesych.

Ὑφίσταμαι, inclinato capite vel proclinato in obliquum aspicio: seu transfuerfum aspicio quasíque limis oculis, & quasi transennam. Gregor. Ὑμεῖς δ' ὦ θρασυκύπτηθ' εἰς τὰ, θεῖα. Basil. de quaritta, μὰ πᾶς ὡς ἀεὶς τὰς ἰδέας περισκύψῃ, ne quis caput exerat & ad exteros respiciat. Demosthen. Phil. 1. Ἐπικύψαι ἐπὶ τὰ πόλεως πράγματα. Item (mutata signif. & compol. παρὰ) inclinans me introspicio, prono capite & prolixo collo accuratè introspicio. Iacobi cap. 1, ὁ δὲ παρακύψας εἰς τὸν νόμον τὸν τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας, qui introspexerit in perfectam illam legem libertatis. Sic & Ioan. 11. παρίκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον. Per syncopen pro παρακύπτω dicitur παρκύπτω, apud Theocr. idyll. 4.

Περικύπτω, introspectio: aut actio illa aspiciendi transuersim: in prouerb. ἐξ ὅτου περικύψεως.

Προκύπτω, (decomp.) obliquè aspicio per.

Πρόκυπτω, inclinans me prodeo seu incuruans. Et simpliciter, propendeo, seu me inclino. Aristoph. in Vesp. ᾧ ἀποκύψαντα πρόκυπτε. Exponitur etiam, procido & erumpo, apud Plut. item promineo, apud Alex. Aphr. ¶ Item prospicio, foras prospecto. Basil. ad Liban. ᾧ μὲ διωκάθλιον ἐξῶ τὸ δίμικρόν ἀποκύπτειν.

Σκύπτω, inclino me admouendo alij, q. d. inclino me iuxta iquem. Plato de rep. lib. 5. ἀποτείνας ἰσωτὸν, ὥλεσθαι ἄπλα ἀποσκύπτων, ad aurem eius se admouens. Sic Luc. ἡρέμας ἀποσκύψας ἀπὸ τοῦ ὠός.

Συγκύπτω, simul inclinor, pariter incumbo. Synes. ἀδεῖν ἢς πολλὰ συγκύπτοιμεν, vnà studuimus & commentati sumus nos simul inclinando & incuruando. Item deorsum aspicio. Greg. ἐπὶ τὰ ἰδρύματα. Ἀφ' τοῦ συγκύπτειν χαμαὶ ψυχῶν πατὴρ ὄντως. item pro συζητῶ, apud eundem (de medico in vlcera deplicente,) ἢ ἢ συζήτησις ἐπὶ τὸ πολύ. ¶ Συγκύπτειν dicitur etiam quod antea hians & diffractum in vnum coit & contrahitur. apud Xen. anab. 2. Item συγκύπτω, i. conspiro. Aristoph. in equit. ἢ ἢ συγκυφῶ.

Ζευγκτῆρ, dicuntur in architectura capreoli, *id est*, tigilla affigura & in columellam suis capitibus nitentia, eámque hinc inde firmantia ne nutet aut vacillet.

Ἐπικύπτω, caput profero ad prospiciendum: aut simpliciter, caput profero. Luc. de luctu, τὸ σῶμα ὑπερκύψαι, prospicere superiá quod directum aspectum prohibet. Plato in Euthyd. Ἐπικυψάμενος δὲ κατεῖδον, super alios prospectans conspexi. Exponitur etiam in pedes erigor, & emineo super alios. Metaphoricè apud Basil. de inuidia, ὑπερκύψας τοῦ λογισμοῦ τὸ καθ' ἑαυτὸν, simente & cogitatione te fustuleris supra humana.

Κορυφὴ, caput summitto, caput inclino: vt fit ab ijs qui alijs tebrarum cuerfionem præter naturam. apud Hippocr. Κορυφοῦσθαι obediunt. vnde etiam exp. summittor & dicto audiens fum. Herodot. lib. 1, Μῆδοι ἢ ὑπεκύψαν Πέρσῃσι Δέξ τὸν ἀνέτου σκήπτρου. Basil. εἰς τὸν ὑλεπῆ. ἵστι ἔθνη ἃ ἐστὶν αὐτὰ σκληρότερα καὶ ἀπηνέστερα. Actiuè apud Aristoph. in Acharn. ὑπεκύψατε τὰ κεφάλαια, submittite capita. Item humerorum. Exponitur etiam venerabor, apud Luc. πᾶσιν ὑπεκύψαι.

Ὑπτιόκυφος, aliquantum incuruus.

ΚΥΆΘΑ, ας, ἡ, Hesychio est, crista gallinacei: item tiara erecta, qua Persarum Reges foli vtebantur. Ad ambas has significationes respicit Aristoph. in Auibus dicens: Ἀδύνατ' ἀλλ' ὑμῖν ἐκεῖνο τὸ κακὸν ἐστὶν, ὡς ὑπερμαίνεθ' Ἡμῶν ἐπὶ Περσῶν τοσοῦτον φρόνημα. Διὰ ταῦτα δ' ἂν ἐγὼν ὑμῖν ὑπὸ τὴν ἀκάνθαν τὴν ὑμετέραν Ἐπιθεὶς κεφαλὰς τὰς κυρβασίαν, τῶν ὀρνίθων μὴ ὑβρίζειν, ἀλλὰ μετρίως φρονεῖν. Gaza quoque in Lexic. Hippocr. κυρβασίαν εἶναι περιβλημα κεφαλῆς, quem & λάβραν dici. Sunt qui velint esse etiam galeam seu cassidem cristatam, à similitudine cristæ gallinaceæ. Apud Poll. lib. 7. cap. 13. scribitur etiam κυβασία, transpositione, & apud Suidam κύβασία.

ΚΥΆΘΟΣ, ου, ὁ, Athenis dicebatur tabula triangula pyramidis forma, cui Leges inscribebantur. Arist. in rep. Athen. καὶ γεγράφασι τὰς νόμους εἰς τὰς κύρβεις. ἵστησαν δ' ἐν τῇ στοᾷ τῇ βασιλείᾳ. Sic & Plut. in Solone, (de tabulis loquens in quibus Solonis Leges scriptæ erant, quarũ nonnullæ suo etiam tempore adhuc in Prytaneo extarent) inquit, Ἐ σωσιγενὴς φησὶν (ὡς Ἀθηναῖοι

βουλῆς φησὶ) κυρβεις. * Apollodorus κυρβεις dictos esse scribit ἀφ' τὸ κινδυνωδῶς, λέγει δ' εἰς ὕψος ἀκατάστατος. Suidas fœminino genere κυρβεις scribit ex Etymol. fuisse tabulas continentes deorum festa, sic dictas quasi κυρβείας ἱστὰς, vtpote in quibus τὰ τῶν θεῶν oportuerit esse descripta: Asclepiadem verò denominatas ἀπὸ Κυρβίου τοῦ ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς ὀφλισκάνοντος, & Phaniam Eresium ἀπὸ τῶν κυρβεωθῆναι εἰς τὸ ἐξέμεσιν. Scholiastes autem Aristoph. τὸ κυρβεις nomen habere scribit ἀπὸ τοῦ κυρβαίνειν siue κορυβαίνειν, quorum incuntum esse Theopompus testetur ἐν τῷ ἕκτῳ τῶν ἱστοριῶν, quorum incuntum esse Theopompus testetur ἐν τῷ ἕκτῳ τῶν ἱστοριῶν, quorum incuntum esse nouit.

Κυρίαν, vide in Κύρα.

ΚΥΡΗΒΑ'Ω, F. άσω, cornibus pugno & occurso. Aristoph. in Equit. ἀσὲς σκέλος κυρηβάσει, occurrabit & pugnabit, sicut aries arieti cornibus occurrit.

Κυρηβασία, ἡ, dicitur pugna quæ fit cornibus, concursus cornutorum animantium.

ΚΥΡΗ'ΒΗ, ης, τὸ, aeera & glumæ hordei quæ decidunt, dum aqua maceratur: vel etiam quum hordeum torretur in clibano aut Sole. Hesych & Suid. Exponitur etiam, fabarum cortices, & farina è milio. Galen. apud Hippoc. ἡ γνωμικὴ ἢ κυρηβίνη ἢ ἀπὸ τῶν κριθίνων ἀλφίτων ἐξὸς τῆς ἡμέρας, ἐφ' ἑκατέρᾳ ἡμιτριτάλιον. Sic & Alexand. Aphr. in Probl. Reperitur scriptum & κηρύβια, & κυρίβια.

Κυελάζω, κυελακὸς, &c. vide in Κύελος. Κυείσω, in Κίρας.

ΚΥ'ΡΟΣ, ου, ὁ, autoritas: autoritas plena. Exponitur etiam, firmamentum, rata fides & probatio. Plato in Gorgia, ᾧ τὸ κύρος αὐτοῦς ἀφὸ λόγων ἐσί. Philo μηδὲ τὸ κύρος ἐπιφημίσας ἔργοις ἀνυόμενος, autoritatem malè ratis, vel firmamentum infirmis. Apud Soph. in Electra, ἢ γὰ ἴσως Πλαθὼν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρᾳ πρώτῃ, ex rata spes: item certum omen & pignus. Apud Gal. τὸ κύρος τῆ διαθανασίας, exp. caput & cardo. Et τὸ κῦρος τῆς ἡγεμονίας, præcipua functio & rata medicatio. Exponitur etiam edictum, apud Dion.

Κυρόω, ῶ, autoritatem do, autoritate mea comprobo: vel ratum habeo, ratum facio. Thucyd. lib. 8, ἐπειδὴ ἢ ἐκκλησία ἐδίνοι αὐτὰ πόλις, ἀλλὰ κυρώσασα ἔδωκε διαλῦσθαι. Herodot. κυρώσαντα αἰεὶ βάκλομεν ἔδωκε ὑμῖν ἐς πέντε μῆνα, vt autoritate veitra comprobetis. Sic in Epist. ad Corinth. 2. cap. 12, παρεκάλεσ ὑμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην, vt ratam faciatis in illum caritatem.

Κυρόω, firmo, constituo, decerno. Plat. in Corg. Εἰ δ' αὖ ἐρεῖ τὸ τῷ ἢ λογικῷ τινα κελεύς τύχειν, ἔπειτ' οὐ ὅτι ἢ αὐτὴ ἐκ τοῦ λόγου πᾶσι κυρωθήσεται. Sic & alibi apud eundem.

Κυρωτὸς, etiam passiuè dicitur quod ratum habetur & autoritate alicuius comprobatur. Appian. κυρωτέσης ἢ γνώμης, comprobata ab omnibus sententia. Demosth. παρ' οἷσπερ ἢ τὰ ἄλλα κυρωτὰ apud quos & alia rata habentur.

Κύρωσις, comprobatio quæ fit autoritate alicuius, vel confirmatio & rata fides. Plato in Gorg.

Κύριος, ου, ὁ, autoritatem habens seu obtiens in rem aliquam; à cuius autoritate pendet aliquid: dominus. Plerunque cum genit. vt πόλεων ὁ πάντων νεὼ ἐσί, apud Dem. Olynth. 2. Cum eodem genit. exp. penes quem est potestas seu ius alicuius rei, aut qui pro suo arbitrio aliquid facit: vt apud Plat. de leg. κύριος ἔσω τῶν λεγομένων, penes eum ius fit distributionis, seu pro suo arbitrio distribuar. Sic apud Dem. τὸν τὸ ἢ κύριος ἢ σύλλαντος, huius rei efficiendæ ius est penes Senatum, seu ad Senatum pertinet ista curare. Nonnunquam cum infinitiuo addito articulo τῷ: vt apud Aristot. Eth. 3. cap. 5, κύριοι γὰρ τῷ μὴ μεθυσθῆναι, possunt non inebriari. Et sine articulo, κύριοι ἐσὶ λαβεῖν, penes eum ius erat mittendi. Thuc. Interdum sine adiectione exp. herùs, item dominus. Soph. in Aiace, Ἔτις κυρεῖσ' ἢ πάσης χερὸς δηλῶν λόγον. Sic fœm. gen. ἡ κυρία ἢ βασιλίδος. apud Athen. Et in neut. gen. τὸ κύριον τῆ πόλεως, capita ciuitatis, apud Dem. ¶ Item κύριος, autoritatem habens, ratus: vt κύριος νόμος, lex vim suam & autoritatem obtinens, quæ non est abrogata, apud Æschin. Et τὸ κύριον, cuius iudicium est ratum & non fallitur. ¶ Item præcipuus, antiquissimus: vt apud Galen. κυριώτατα μέρη τῶ σώματος: principalia membra. ¶ Item proprius: vt κύριον ὄνομα, Herodian. lib. 7. quod apud grammat. à metaphorico discernitur: & τὰ κύρια τῆ λόγου, propria orationis. Aristid. in Panath. sic & κυρία ἀρετὴ, propria virtus, i. quæ propriè sic dicitur. Aristotel. Ethicorum sexto. ¶ κυρία ἐκκλησία, vocabatur concio in qua ἐνέγυοι τὴν ψηφίσαμένην, & ἢ νόμιμον & βεβαίαν. Suid. Et κυρία (subaudito ἡμέρᾳ.) conclusus dies seu præstitutus. pro quo & κύριον ἦμαρ, apud Eurip. in Oreste. Interdum absolutè κυρία, dies vadimonij, dies quasi rata & fixa: vnde τὴν κυρίαν ἐκβεβηκυῖαν, diem vadimonij referre in acta, Demosthen. Item ἡ κυρία, dies fati & mortis apud Synes. in epist. ad Theophilum.

Κυρίνω, cum autoritate & potestate. Item firmiter, stabiliter.

Hesych. item propriè, vt apud Aristot. ethic. lib. 8, cap. 5. κατὰ τὸν κύριον dicitur ἡ φιλία πρὸς ἀγαθόν. & κυριώτερον εἶναι φίλον apud Philonem.

Κυριότης, ητος, ἡ, dominium. in epistol. ad Ephes. cap. 1. & ad Colossens. cap. 1. item dies in qua peraguntur ea de quibus inter aliquos conuenerat. Hesych.

Κυριεύω, dominium obtineo, dominor, dominus sum vel fio. Cum gen. Xen. τῶν ἀστῶν κυριεύειν. Polyb. lib. 1, πεπίστευκεν ἐξὸν τελείων ἐκυριεύσαμεν πτερυγικῶν. Exponitur etiam potior, capio: apud eundem, ἐκυριεύσαμεν δὲ καὶ λιμένων εὐφυῶν, potiti sunt, in testatem suam redegerunt. item recupero. vt apud eundem, βούλεται ἡ αὐτὸς εἰς τὰς πολιμίδας κυριεύειν ἐλαττόντος ἢν ἐπιβάλλον

Κυριακός, ad dominum pertinens: & peculiariter ad Dominum, i. ad CHRISTVM. vnde κυριακὴ ἡμέρα, Dominicus dies. Et ἡ καινὴ κυριακὴ, (sub. ἡμέρα) nouus dominicus, dies qui post octauum festi Paschalis illucet.

Κυριάζω, exp λέσκω. Hesych.

Composita.

Ἀ'κυρ⊙, ου, ὁ καὶ ἡ, autoritate priuatus, ius & potestatem non habens: vt ἄκυρος παντὸς ῥοῦ, nullius rei imperium & potestatem habebitis. Dem. Et ἄκυρός ἐστιν ἐν τῷ ἰσωθῆναι, suorum administrandorum potestate mulctatus fit: Plato. Dicitur & de re: vnde ἄκυρος ἡμέρα τῶν ἐνόμων πράξεων, non habentes ius & potestatem iuridicarum actionum, apud Luc. in Pseudolog. item irritus. vt ἄκυρος λόγος. Isocr. & Δημήτριλιος ἄκυρον ποιῆσαι, apud eundem. Sic apud Demosth. ζῶντα ἄκυρα ποιῆ, hæc irrita facit. ¶ Τὸ ἄκυρον, improprium. Quintil. l. 8. c. 1.

Ἀ'κυρία ἡ, improprietas. Hermog.

Ἀ'κυρόω, ῶ, (q. d. autoritate priuo, autoritate spolio) irritum reddo, abrogo, antiquo.

Ἀ'κύρωσις,) abrogatio.

Ἀ'καιρίαστος, grauitas & autoritas: apud Hippocr. in lib. περὶ ἀρχαιμοσύνης.

Ἀ'καιρεσύνη, potestas: apud Suid.

Ἀ'καιρεδάζω, exp. λέσκω, item λαφύσσω & λάσκω. Hesych.

Ἀ'καιρόω, abrogo, autoritate priuo, irritum facio.

Αὐθεντέω⊙, ῶ καὶ ἡ, q. d. per se dominus. Apud Naz. dicitur esse vnum ex nominibus Spiritus sancti.

Ἐ'πικυρόω, idem quod κυρῶ, approbo, cõprobo: vt ἐπικυροῦν τὸν νόμον, apud Polyb. & ἐπικυροῦν νόμον, ferre legẽ, rogare legem

Ἐ'πικύρωσις, confirmatio.

Συνεπικυρῶ, simul comprobo, vnà comprobo. Polyb.

Καβκυρόω, ῶ, confirmo. *In* actionibus καβκυροῦν τὸν ὠνὴν est licitatori rem venalem addicere & adiudicare: apud Ioseph. de antiq. Hinc & aoristus primus pass. καβκυρωθείς, damnatus: vt ὑφ' ἑνὸς θανάτου καβκυρωθῆναι, mortis calculo damnatus, apud Eurip. in Oreste.

Καβκυριεύω, dominor in. vt Matth. 20. οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν καβκυριεύουσιν αὐτῶν, dominantur in eas.

Περικυρόω, ῶ, autoritate mea comprobo, ratum habeo. Hesych. item autoritate mea adiudico quippiam alicui. Et simpl. adiudico. in Pand.

Περικύρωσις, confirmatio: alijs addictio.

Περικύρωσις, autoritas, apud Hippocr. in πτερυγ.

-ΚΥΡΤΟ'Σ, ῆ, ὁ, curuus, incuruus, gibbosus, gibbus. *Il. C.* τοῦ δὲ καὶ ὄμμα κ'υρτὸν, ἐπεὶ σφόδρα σαωσιμάσσει. Et in Epigr. lib. 2. Ὀφθαλμὸν δ' κυρτὸν ὑποχρόμβῳ Διόδωρον Σκιλλᾶς. item conuexus. cui opponitur cauus. Aristot. eth. 2. cap. 13. κοιλάδι ὁ τῇ ὄψει φύσις τὸ κυρτὸν καὶ τὸ κοίλον. Sic & apud Plut. & Alex. Aphr. Fluctus quoque ab Homero. *Iliad.* τ, κυρτὸς appellatur ob tumidiratem. * Etymol. à κάπτω deriuari vult, vt sit κυρτὸς quasi κυπτὸς, π in ρ mutato. Eustathius autem vel à κάλλω fieri dicit vel à κρύπτω. ¶ At *Κύρτ⊙*, ου, ὁ, vel κάρπιον, nassa, aut aliquod piscatorum instrumentum. Theocr. idyll. 21. (enumerans supellectilem piscatorum) Ὀβριμοὶ κύρτοι, ἐ ἐν κοίλοισι λαβοῦ ἑλισσὰ, Plut. de prud. anim. ἀλιεύτικὸν κύρτος παραπλήσιον. A quibusdam exp. fagena gibbosa. *Κύρτη*, exp. etiam cauea, apud Herod. item qualus, fiscella apud Nic. in Alexiph. Pro quo & κυρτὸς, apud eũdem. Et κυρτίδιον, q. d. quasillum, apud interpr. Dioscor. Poni dicitur & pro cauea.

Κυρτότης, ητος, ἡ, curuitas. Plut.

Κυρτόω, ῶ, curuo, incuruo, incuruum aut conuexum reddo.

Κυρτίζω, incuruo vel pandor. xen. οἱ δὲ φοίνικες πτερύσσουσι, διὰ τάχους αὖθις κυρτοῦνται. Oppian. lib. 3, Μ' δὲ πτερυγοὶ τῆς μεσσάτιον ῥόχθον. incuruatur, seu incuruarum eminet.

Κύρτωμα, τὸ, quod est incuruatum, gibbus. Luc. Apud Hippocr. sic appellatur tumor omnis præter naturam.

Κύρτωσις, curuitas, gibbositas seu gibberositas. Sic appellatur peculiari signif. distortio spinæ dorsi in posteriorem partem. cui opponitur λόρδωσις.

Composita.

Ἀ'μφίκυρτ⊙, ου, ὁ καὶ ἡ, vtrinq; incuruus, vtrinq; gibbosus vel repandus. Hinc & ἀμφίκυρτος dicitur σελήνη, luna, quasi vtrinq; inflexa, vel gibbosa, quũ in Solis triquetro semiambitur orbe, vel secundum Marcianum, quum est dimidiata maior.

A'μφίκυρτος, substantiuè, lignum quoddã al

Ἐ'γκυρτ⊙, incuruus. idem quod κυρτὸς.

Ἐ'πίκυρτ⊙, ncuruus. idem quod κυρτὸς.

Ἐ'πικυρτόω, incuruo, apud Hesiod. apud Grẽg. cœlum dicitur ἐπικυρτοῦσθαι.

Ὑ'πόκυρτ⊙, subincuruus, aliquantum incuruus.

Κ Υ Ρ Ω, Aeol σω, incido: vt πίσσωρα κύρεσα apud He in calamitatem incidere. Et ἔκυρσε δίκης, incidit in pud Eurip. Cum accusatione, nanciscor. Eurip. in Me κακὰ μητρὸς ὡς κρήνης ὀκνῶ ἔρευνα. in Anthol. epigr. ¶ Κύρω pro ἐφικνοῦμαι apud Homer. ficus & compa *Il.* ψ, ἄξομαι κυρέσας.

Κυ'ρεμα, τὸ, quod κυρέω. *Il.* ω, Ἄ'ποτα δῶτε πρὸς κυρέματα nanciscitur. item magis peculiari significatione praeda in quam aliquis forte incidit. Odyss. ι, ἐλεαῖρε δέ μ' κυρέματι θῆρα. Sic & Odyss. γ, ο, & alibi.

Κυρέω, ῶ, idem quod κυρέω, incido. Item nanciscor, Eurip. κυρήσας εὐδαίμων, bona nanciscaris seu con in Phœniss. Ἀ', μὴ κυρήσας τῶν δίκαιος, πλεῖσθαι non consecutus fuero, vel obtinuero. Apud Herodo δίκαιος, qui pœnas dedit. ¶ Κυρῶ, contingo, euenio κρείσσων οὐκ ἔστι. Et οὐ κυρεῖ πάθος. apud Soph. felicitat niunt. ¶ Κυρῶ, ῦσω: vt ὑγιὴς ὧν κυρῇ, Eurip. Sic Soph κυρεῖς ἴσως. ι τυγχάνεις ὤν.

Κύ'ρημα, τὸ, inuentum fortuitum, in quod forte

Composita.

Ἀ'κυρὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, qui nihil acquirit: rideoque infamatur lych. & Etymol.

Ἀ'κύρημα, & ἄκυρμα, infortunium illud quo nihil

Ἀ'ντικυρῶ, incido in aliquem, nanciscor, offendo.

Ἐ'γκυρέω, & ἐγκυρέω. incido, incurro: idem quod Hesiod. in Erg. Ἐ'γκυρέσας ἄτῃσι, quum in infortunia moda incurrerit. Herodot. ἐπίκυρσαν δὲ οἱ Σάμιοι illos, offenderunt illos. Apud eundem ἐκύρσαν temptui habuit, neglexit. Vtitur & Aristanus.

Ἐ'πικύρω, incido, ἐπιτυγχάνω, sicut & κυρῶ. *Il.* γ, ἐπὶ γαῖαν ἐπὶ σφίσιν κύρσας, εὐρὼν ἢ ἄλαφον κεραὸν exultat famelicus ico qui incidit in corpus inge cius corpus ingens. ¶ Interdum est ἐπιτυγχάνω *Il.* ψ, Τυδείδης δ' ἂς ἵππους ἐπὶ ὀπὶ μεμαὼς κῦρε φαεινὸν ἄλειφαρ ἀπαυρῶν. colligebat.

Ἐπικυρέω, idem quod ἐπικύρω. Hesiod. ἐπὶ

Ἐπικύρσιος, idem quod ἐπικύρσιος Κυθήρεως, quòd appropinquat pulit Cytheris.

Συγκυρέω, q. d. coincido. Apud Homer. ponitur vt exponit Eustath. Iliad. ψ, Μάκαρ συγκυρέσας

Συγκυρία, accedo, euenio. Herodot. συνέκυρσε

Synecd. in epist. χαλεπῶς δὲ ἂν ἐκ ἔστι συγκυρῆσαι vt omnia eidem conueniant. τὰ συγκυροῦντα ad ciuitates pertinent. ex Num. c. 25

Συγκύρημα, τὸ, quod fortè euenit, casus. *Il.* α.

Συγκυρία ἡ, idem. Luc. ἐ c. 10.

-*ΚΥΣΘΟΣ*, & κύ'σ⊙, ου, ὁ. vel κυσθὸς, οῦ, ὁ, nates, pedes. Ἐ'κ τοῦ ὀπιθίου καὶ φύσεως κ' inquit Eustath. κύσθου dictum vult ἀπὸ τοῦ δὲ αὖθις ῥέοντος τοῦ mulebri pudendo, apud Aristoph. in Acharn. φαίνεται. Ἀ'πὸ τούτου καὶ τὸν ὄπισθ⊙ ἴσως κύ'σθ⊙ Κύσθος, idem ac κυσθὸς, anus, podex. apud Hippocr. fant.

Κύ'στις, ῆ, vesica. Aristoph. in Nub. ἐκ ἔστιν σὺ φυσᾷς. vt veficam inflat. Et κύστις χειρὸς, vesica Gal. ad Glauc. Apud Aphrod. & alios medicos ἐκτὸς κύστις & κύστις χαλκῆς⊙. absolutè pleruncque dicitur. vt Iliad. ι, ὃ δὲ Ἀ'ϊδαο πύλῃσιν ἀνὴρ ὅτε κύστιν ἀκωκὴ. Sic & apud Athen. lib. . Sudæ est etiam ter. Exponitur etiam, locus & pellicula cui aliquid mus.

Κύστη, apud Hippocr. parua vesica.

Κύστος, halicaccabum solanum: herbam vesicariam Dioscor. l. 4. c. 72.

ΚΥΤΙΝΟΣ, cytini: flores mali Punici, apud Theoph. plant. l. 2, ὅσπερ οἱ κυτῖνοι μὲν ἐρυθὸν χυλὸν ἔχουσι cytinos vocari scribit primum partum mali punici definentis. Celsus appellat capitulum mali punici. rel. chr. l. 4. c. 3. ampullagium siue ambulacium.

Κυτινώδης, ⊙, ὁ καὶ ἡ, capitulo punici mali similis. pl. lib. 4.

Theocr. idyll. 10. Α' αἷξ τὸ κύθιον, ὁ λύκος τὸν αἶγα διώκει.

Κ Υ Θ Ο, ῦ, cauitas, cauus finus, seu sinuosa cauitas, ventricocauitas, seu venter cauus. Synes. de insomn. ἐν τῷ κύτει τῆς ἀσπίδος. Athen. ἦν μέσον τὸ νῶτος τὸ κύθος ὁ κοῖλον, medium nauis ventrem, seu ventricosum alueum. Sic apud Arist. & Plut. κύθος τοῦ παρελθεῖν κενὸν, caua & inanis capitis concha, quę & absolutè κύθος dicitur, teste Poll. Apud Plut. τὸ τῆς ψυχῆς κύθος, Cicero exp. animus. Corporis etiam truncus κύθος nominatur: vt apud Aristot. histor. anim. lib. 1. cap. 7. scribit, τὸ δὲ αὐχένιον κύθος ἔχει ἐλάττω κύτους vocari ῥάχιν. idem tertiam intestinorum partem esse appellat, ventrem seu truncum corporis cauum & penè rotundum. Ab Hesychio & Suida κυ'θος exponitur corpus, moles: item capacitas, profunditas.

Κύθω, ⊙, ὁ & ῆ, cauus, cauo finu tumens.

Κύθω & *κύθωσον*, exp τὸ κυ'θος κύθωσον τὸ πῦρ, apud Hesych:

Κύθη, citta: Et κυθίδιον, cistula. schol. Aristoph.

Κύθρος, ὁ, idem ferè quod κυ'θος: sic dicitur loculamentum eadem & vesparum, apud Aristot. hist. anim. lib. 5. item conchæ illæ quibus glandes insidunt: cauæ & ipsæ, & vt plurimum rotundæ. Similiter picæ & pinus nucamenta κυ'θρους nominantur, apud Theophrast. hist. pl. l. 3. item folliculi fabę Ægyptiæ: eodem l. c. 10. Denique κυ'θρους & ὑγιαῖς dicitur fieri seu camera cœli.

Κυθίσκιον, τὸ, cellula, alueolus. Aristot. de gener. an. l. 3.

Κύθιον, τὸ, interaneum, intestinum, τὸ ἐν τῷ κυ'τῃ τῷ στόμαχος. Hesych.

Κύ'φωμα, vide in *Κυ'πτω*.

Κύφη, cyphi: thymiamatis seu suffimenti genus Ægyptiis sacerdotibus vsitatum: vnde ἱερέων vocatur à Galeno & Κύφη. lib. 3. cap. 5. & 7. De eo vide Dioscor. l. 1. cap. 24. Paul. l. 7. cap. 11. Actium l. 7. cap. 116. & 117. nec non Plut. in lib. de Iside & Orifide.

Κύφη ἀσύδετος, antidotus cyphoides apud Gal. τὰ κύφη τράπεζα libro 8. cap. 7. sic dicta quòd in formam τῆς κυ'φεως componeretur.

Κυφὸς, &c. vide in *Κυ'πτω*.

Κύ'Φ Ω, ας, ὁ, alucare apum è vimine aut stramine plexum. Plut. de exilio, ἀσπερ μέλιτται ἢ μελίσσιοι μυρμηκιαὶ μικαὶ ἢ κυψέλης ἐκπίπτουσι. ¶ Item genus valis aut mensu æ frumentariæ, anno schol. Aristoph.* sic nominatum Δῆμ' τὸ κεκρυ'φθαι αὐτῆ τὸν καὶ ἐστὶ σκάφη: est enim obscurũ, inquit idem schol. ¶ Item interius aufora foramen. Hesych. item sordes quæ in eo colliguntur. vt apud Alex. Aphrod. in probl. Δι' τί αἱ κυψέλαι φυσῶσι πικραί. Κύφινος, ου, pro cista, ex Aristot. hist. an. lib. 9.

Κύφινος, ου, ὁ, alueus. Exp. & cistula, apud eundem Aristot. Dicitur etiam sordes aurium, teste scholiaste Aristoph. Suida, Hesychio. Sic vtitur Luc. initio Lexiphanis.

Κυφὸς, auis quædam similis hirundini. Aristot. hist. an. lib. 9. c. 30.

Κύ'φων, ωνος, ὁ, in vtero gesto seu fero, sum grauida, sum prægnans. Theophr. (de elephanto) κυ'φων ἐστὶ δύο. gestare in vtero bienio. Aristot. in hist. an. κυ'φωσι τὰ ἄρρενα, quæ mares in vtero gestant. Sic & Plut. in Erot. Exponitur etiam, concipio. Metaphoricè etiam capitur. vt Xen. Pæd. 5, ἡ ψυχὴ μου διῆρα τῷδε κυ'φων ἐπὶ τοῖς ἐμοὶ λεγομένοις. q. d. grauidus erat animus meus hæc audiens. ¶ Item osculor, seu suauior. Odyss. π, Ὡ'ς σ', ἔφατ' ἀγκὰς ἐλὼν κυ'σε. Aristoph. in Nub. κυ'σων μὲν, ὦ τοῦ χρόνου δὲ Aristot. de anim. lib. 6. κυ'σαι ἀλκύλας οὐ ἀσφαλῶς, sic colocantur mutuò columbæ.

¶ *Derivata ex κυ'ω, i. in vtero gestio.*

Κυ'ησις, ἡ, in vtero gestor. Aristot. in probl. τὸ δὲ κυ'ησθαι πολλὰ ἀδύνατον. Et πολλῶν, quæ concepit vel grauida facta. Hesiod. in Theog. ὀλίγη γὰρ κυήσει. *Κύημα*, τὸ, fœtus, germen. apud Eurip. in Cercyone, ἔ τοῦ γαμοῦντος ἔφη κύημ' ἔχειν ἐμόν. i. grauidam esse fœtu diuino. ¶ Item fluctus: in qua signif. vide suo loco.

Κυήμων, ονος, ὁ, grauida, fœta. Hesych.

Κύησις, idem quod κύημα vel κυ'ησις, fœtus. Aristoph.

Κύος, idem quod κυ'ω. *Κύοσσαι*, idem quod κυ'ουσι. Aristot. Theophr.

Κύουσα, idem quod κυ'ουσα, in vtero gesto, sum grauida, sum prægnans. *Iliad.* ψ, βρίθουσ⊙ ἡμίονοι κυ'ουσαι. Exponitur etiam, concipio: sed κυ'ειν dicitur potius quæ iam concepit, quàm quæ concipit. Iliad. τ, Η' σ' ὁπὸ φίλον υἱόν. Aristot. histor. animal. lib. 7, ἅδη δ' ἡ ἀνθρωπος κυ'ουσα τὸ ἔκτον ἢ ἕβδομον ἢ ὀγδοάτῳ. Sic & Plut. in Symp.

Κύουσις, in vtero gestor, grauidor. apud Theophr. Apud Oppian. de ven. lib. 3, κυ'ουσις δὲ δύ' ἔτεσσι ἀρίστη, i. peperit. Vsurpatur etiam metaphoricè.

Κύρμα, ατος, τὸ, quod vtero gestatur, fœtus, fœtura. Aristot. de

---

gener. anim. & Plut. in præc. connub. Dicitur & κύημα pro eodem per crasin.

Κύησις, εως, ἡ, grauiditas, prægnatio, gestatio vteri, conceptus. Phil. de vita Mos. lib. 3.

Κυητικὸς, ἡ, ὁ, concipiendi. vim habens.

Κυθνὸν, Hesychio est ἀπίρμος: & pro eodem κύθνον apud Etym: vnde ἄκυθος apud Callim. pro ἄγονος, sterilis.

Composita: ac primum ex Κύω.

Ἀ'κύμων, ονος, ὁς, fœtu carens vterus, sterilis vterus. Eurip.

Ἀ'κυτ⊙, ου, ὁ, ἡ, quæ non concipit, sterilis. Hesych. Reperitur & ἄκυθος, pro eodem.

Ἀ'κυτήριον, medicamentum impediens conceptus, cui contr. est κυητήριον, Hipp. in gyn.

Ἀ'λκυών, siue ἀλκυόνιος, halcione seu halcedo, auis παρὰ τὸ ἀλὶ κύειν dicta, quòd in mari pariat, vt vult Etymol. & Plut. testatur, ὅτι ἀλκυόνων λοχείαις παρεφυλάξαμεν τὸν ἅλα πρὸς τὸ ἡσυχάζειν τοὺς ἀνέμους, vide & Plin. l. 10. c. 32. & Arist. hist. anim. l. 9. c. 14.

Ἀ'λκυόνειοι siue ἀλκυόνιδες ἡμέραι, dicuntur quatuordecim dies brumali tempore sereni cum maris etiam tranquillitate, quibus nidificat & fœtificat hæc auis, apud Aristot. hist. an. lib. 5. cap. 8. Ἀ'λκυόνειον, siue ἀλκυόνιον, dicitur etiam spuma maris concreta, admistis sordibus tenuissimis, quòd eo mari innatante nidos fingunt & construunt halcedones. vide Dioscor. l. 4. c. 136. & Plin. l. 32. c. 8.

Ἀ'λκυονὶς, idem quod ἀλκυών vt tradit Etym.

Ἀ'νακύκισκω, bortum infero. Aristot. hist. an. l. 6, ὡς ὃ ἥδιος χθίσκειν μὴ τῶν ἀχείων αὐακυίσκει

Ἀ'πακυίσκω, pario. Greg. ἡ ψυχὴ δὲ νοητὰ ἐστὶ ἀρχέτυπα νοημάτων ἀπείρων ἀπακυίσκει καλῶ⊙. Exponitur & gigno.

Ἀ'πεκύσκομεν, parior, gignor, apud eundem.

Ἀβιάμων, mulier quæ cito fit grauida seu prægnans: Hippocr. Exponitur & quæ facilè concipit. Hesych. Quidam etiam exp. fœcunda.

Ἐ'γκὼν, idem quod κύω: vnde ἐγκύουσα, apud Aristot. quæ & ἐγκυ⊙, grauida.

Ἐ'γκύμων, fœtum habens, grauida, prægnans. Phocyl. & Nonn. Item refertus, plenus, apud eundem Nonn.

Ἐ'γκυμονίω, ῶ, grauida sum, fero vterum. Exp. etiam vtero in, grauesco. in Pand.

Ἐ'γκυσις, partus.

Ἐ'πικύσκω, supri fœto, super vterum cõcipio.

Ἐ'πικυίσκομαι. idem. apud eundem l. 4. de gener. an.

Πολυκύμαν⊙, videtur pro πολυκύμαν⊙ positum apud Athen. l. 7. Ὑδνο⊙ πολυκύμαν⊙ ὢν, multo conceptu fœtus.

Τ'πακύομαι, vnde aor. 1. ὑπεκυσσάμην, grauida facta. *Il.* 3.

Composita ex κυέω.

Ἀ'κυητήριον, idem quod ἀκυητήριον, suprà.

Ἀ'πεκυίσκω, ῶ, (q. d. defeto, i. fœtum depeno) pario. Luc. τῷ Ἀπτὶ ἐπὶ τῷ Δήλῳ δεῖ ἀπεκυῆσαι. Exponitur etiam gigno: vt in ep. Iacobi, c. 1, ἡ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀπεκυεῖ θανάτον.

Ἀπεκύομαι, in lucem edor, pario: vnde ἀπεκυηθείς, apud Plut. in Lyc.

Ἀπεκύησις, partus, partio, puerperium. Plut.

Ἀβρυονεύω, mareim in vtero gesto. Strab.

Ἐ'πικυέω, ῶ, (super fœto, super vterum cõcipio. Aristot. hist. an. l. 7.

Ἐ'πικύημα, q. d. superfœtamentum; id quod super vterum concipitur. apud eundem Aristot.

¶ *Pertinentia ad κύω, i. osculor.*

Κυίσω, ῶ, idem quod κύω, osculor, suauior. Od. ρ, Κρειὼν κεῖνον ἀγαπαζόμενος περιφαλὸ τε ὦμος. Item pro σαίνω, vt apud schol. Aristoph. in Acharn. Τίμει σὸν κυνῶα, Aristoph: Item pro φιλοκυνῶ, adoro. Eustath.

Ἐ'πικυῶσις, osculari:

Θεοσκυίσω, ῶ, deos honoro. Æschyl.

Θεοσκυίσω, ῶ, adoro, veneror: Herodot. in Polymn. θεὰν γυναῖκα φρὶ θεοσφιζόντων θεοσκυίσειν βασιλέα θεοπρόπον ἔβησε. Aristoph. in Pluto, ἐ θεοσκυῶ γε θεοῦτο τὸ ἡλιον. Iungitur & cum dat. in nouo Test. Item venerabundè saluto. in histor. ecclesiast. ὀλιγοστεύσας εἰρωνικῶς γνώμασιν ἰσότιμος θεοσκυίσιν.

Θεοσκυίσμα, τὸ, & θεοσκυίσις, ἡ, adoratio. Plut. in Alex. & Arist. rhet. l. 1.

Θεοσκυίστης, ὁ, adorator. θεοσκυιστὴς, οῦ, q. d. adorabilis; adorandus, adoratione dignus. Greg.

Decomp. Ἀ'ντιθεοσκυίσω, ῶ, vicissim adoro. Plut.

-*ΚΥ'ΩΝ*, κυνὸς, vel ἡ, canis: de quo vide Aristotelem; Aelian; Oppian. & Plinium. Κυνὸς κυνοτῶν, canes inferi: i. furiæ, Erinyes. Aristoph. Κύων dicitur etiam qui impudens est: vt apud Homerum κυνὸς ὄμματ' ἔχων. Sic Iliad. φ, πᾶς δ' οὐ νῦν μέλλησι κύων ἀδάηλος αὐτὴ ἐμεῖο Σπήσεσθ'. ¶ Κύων, canis sius canicula, sidus cœleste. Procl. de sphæra. & Arist. 8 animal. Sic vocatur etiam stella quædam splendida in ore canis, quæ oriens æstus incrementa secum afferre putatur. Vnde ἐπὶ & ὑπὸ κυνὸς sub canicula: & μετὰ κυνὰ, post caniculam; seu post æstatem mediam. Theophr. ¶ Κύων dicebatur etiam quo manus ab-

stergebant, & canibus deinde proiiciebant deuorandum: Eustath. ex Pausania. ¶ Κύων dictus etiam in ludo alcatorio: Eustath. ἡ Κύων, icinitia ex ferro candente profiliens, quum malleo pulsatur. ¶ Κύων vocatur etiam membrum virile. Hesych. Eustath. autem de muliebri pudendo dici scribit ¶ Κύων ξυλίνη dicitur rubus canina: Eustath. ex athen. * Eustath. deriuat κύων à κόω significante φιλᾶ. nam animal est φιλοδέσποτον.

Κυνικός, ή, ό, caninus: X.n. Pæd. 5. κυνικὸν καὶ ἀηδιαῶδες δεικνῦναι αὐτοῖς ἑαυτόν. Item κυνικὸς τρόπος, canina conditio.

Κυνικοὶ, dicebantur etiam Antisthenis & Diogenis sectatores. Diog. Laert.

Κυώδης, ες, ὁ, caninus. Exponitur etiam terribilis, vehemens, difficilis. vt κυώδης ὀργὴ Aristophanes.

Κυώδης, ες, ὁ, caninus, vt κυνικὸς. Dicitur etiam in malam partem pro impudens, proterue audax vt: Ilia. & Hesiod. in Erg.

Κυῶνη, ης, ἡ, (sub δορᾷ) pellis canis. Peculiariter autem canis fluuialis pellis, qua antiqui foebant caput regere, vt scribit Eustath. Dicitur & de galea ex quauis materia. Il. π, ἀμφὶ δ' οἱ κυνέην κεφαλῇφι θέτ' ἠϊθέην Ταυρείην. Pro κυνέη autem per contractionem dicitur κυνῆ, teste Poll. Item & pro galea, Κυνέη siue κυνῆ dicitur etiam pileus, galerus: Aristoph. in Vesp. & in Nubibus. at κυνέη νεφέλη Il. 4, dicitur nubes densissima.

Κυοσέλινον, τὸ, catellus. Xenoph. Pæd. 8. Κυόδηρι, ης, ἡ, idem Arist. rhet. 3. Plut. Athen.

Κυΐσκης, ου, ὁ, idem. Κυΐσκαι dicuntur etiam pisces quidam.

Κυνηδὸν, canum more, ritu canino: Lucian. in Tim.

Κυνίζω, canem ago, vel Cynicen fector, Cynicam institutionem & disciplinam amplector: Diogenes Laert. in Zenone. Item Cynicum ago aut etiam canem ago.

Κυνισμὸς, οῦ, ὁ, Cynica institutio: vel vita Cynica: seu ex Cynico usu accepit instituta. Diogen. Laert. in Mened.

Κυνόω, ῶ, idem: seu Cynicum ago, Cynicos imitor, Cynicus fum. Luc. in Demosth.

Κυώπης, ου, ὁ, impudentior. Il. θ, ἐπεὶ ἀ εἰς κυώπεσσ' ὄπωπα. Et κυώδης, impudentissimus, admodum proteruus.

Κυαμὶς, ίδος, ἡ, idem quod κύαμος & δάκτυλα. mollior ex pane pulpa, qua manus abstergebant, &. poftea canibus deuorandam proiiciebant. Poll. Item sentis canis, seu tubus caninus. Hesych.

Κυάμεος ἄκανθα & κυάμου ἄκανθα, sentis canis, apud Athen lib. 2.

Σκυζάω, ῶ. [q.d. canio Catullo. Proprie de canibus seu catellis appetentibus catellos. Aristot. hist. an. lib. 6. cap. 18. ἐθέλει ἡ θῆλυς κυίσας τὸ θῆλυ πάσης λίγιστη σκυζᾶν. Dicitur & de aliis animantibus v. apud Aristot. loco citato, (de equabus) ἐρῶσαι ἡ πολλάκις ὅταν σκυζῶσι. i. equiunt seu marem appetunt.

Σκύζωσις, ή. catulitio, libido & appetitus coitus. Hesych. ex ex Phlegra, πάσων σε τὴ σκύζησ.

Σκύζω. Hesyc. propriè est placidè admurmuro, sicut canis. Sic & apud Plut. in amat. narr. Τῆς κυνὸς σκυζορδήσης. exp. admurmurante catella. ¶ Item ad iram concito, irrito.

Σκύζομαι, ad iram prouocor, irritor: aut etiam irascor. Il. ϑ, ϑ, ὑ δὲ τε εἶπε, Σκυζοδρῆ Διὶ πατρί. Sic Od. ψ, μή μοι Ὀδυσῆϊ σκύζῃ.

Σκύμνος, ὁ, proprié putatur dici catulus leonis. Eurip. in Hecuba, Σκύμνου γάρ μ' ὡς τ' ἐξαίρετον Μόρον δειλαίᾳ δειλαίαν Ἐπόψιον χθονὸς ἄναρ πατρὸς Σᾶς λόχῳ. Plerunque tamen additur genitiuus λέοντος, vel λεαίνης. Aristoph. in ran. Οὐχὶ λέοντος σκύμνον ὦ πόλει τρέφειν. Dicitur & de alio animantium catulis. vt de catulis νεβῆ, apud Theocr. idyll. 11. Et σκύμνος ἀλώπεκος, apud Plut. in Lyc. Et de catulis vituli marini, apud Dioscor. lib. 2. c. 88.

Σκυμνδίον, alo catulum meum, seu catules meos: vt σκυμνδίω κιζρὰς. alo catulos qui mei sunt hinnuli seu pulli.

Σκυμνίον, ου, τὸ, paruus catulus, item simpliciter catulus. Arist. hist. an. lib. 9. Et de catulo leporis, apud Xen.

Composita: ac primum ex Κύων.

Α'λωπέκων, vulpes, Hesych.

Α'λωπέκων, Cynicus simplici vsu te vtens: cognomen Antisthenis apud Laert.

Α'πήμων, ων, τὸ, frutex quidam, qui canes & omnes quadrupedes necare traditur in cibo datus. Plin. lib. 27. cap. 12. vide & Dioscor. lib. 4. c. 81.

Α'στέρων, canis sidereus, quem Aegyptij Solechin vocant, vt tradit Cæl. Rhod.

Ε'κκυνος. morbus quidam seu vitium canum Xen. in Cyn.

Η'μίκυον, semicanis. Strab.

Μεσοκυνίον, ου, τὸ, suffragio & talus, pedis cum tibia compago, in Hippocr.

Προκύων. procyon, siue antecanis: fidus inde appellatum quòd ante maiorem canem exoriatur, teste Hygino.

Προκύων canes dicuntur, quum latrant antequam feram inuenerint, teste Poll.

Προκύνιος. dicuntur reprehensores, qui prius in latratus & reprehensiones erumpunt quàm inuenerint in aliquo quod reprehensione dignum sit. in Epigr. Quidam cupidi canes. item antecursores.

Composita ex σκύζομαι.

Δασοσκύζομαι, idem cum σκύζομαι. Hesych.

Ἀρισκυδὴς. valde iracunda ἡ ἔγγαμ σκυζορδήσα. Etym. ex Ar

Κῶας, vide in Κόος.

ΚΩΒ Ο'Σ, οῦ, ὁ. gobius seu gobio: piscis genus apud Arist. Κωβίδιον & κωβιδάριον, paruulus gobio, gobiunculus. Ath. 3. & 7.

Κωβίτης, dicta quædam apuæ species. Athen. l. 7.

Κωβιώδης. gobioni similis. Plut. de solert. anim.

Κωδάριον. vide in Κῶς.

ΚΩ'ΔΕΙΑ, ὁ, κωδεα, ἡ, caput papaueris apud Dioscor. lib. 4. c. 65. Hinc τὸ ἐξ ἀκωδείων, medicamentum apud medicos celebratum. Theop. κωδείαν tribuit etiam fabæ Aegyptiæ. hist. pl. lib. 8. Hom. Il. ξ. κωδείαν appellat caput lilionei, quod Pericles confixum tenebat. ¶ Significat κώδεια & globuli. Suid.

ΚΩ'ΔΩΝ, ωνος, ὁ, tintinnabulum, nola. Thuc. lib. 4. ¶ μεσηκωδώνιος Plut. symp. 4. κώδωνες ἢ πολλὰ σφαιρία τὰ ἐν ταῖς ὑποκυκλίοις ὑπάρχοντες ὡς τοῦ βάθους. Metaphorice pro rotulo capitur: apud Aristoph. in Pace. ¶ Significat etiam tubæ orificium synecdochicè autem ipsam tubam. Soph. Aiace, χαλκηρύκων κώδωνι ὡς τυρσεύσασ. Κωδωνίζω, innio, seu tintinnabulum aut nolam pulso: velo. sono exploro. Athen. lib. 14. ὥσπερ ὁ Ἄρχιππος ἐκώδωνιζε πίνων σ' ἀναπιδύθρου. Sic & apud Aristoph. in pace.

Composita.

Α'κωδώνιστος, ὁ, ἡ, ὁ, qui exploratus non est: sumpta metaph. ab equis qui tintinnabulorum sonitu explorabantur vt hic sit. pretium intrepidè ferre possent: vel à vasis aut nummis quorum integritas tinnitu probatur.

Διακωδωνίζω, exploro. vt κωδωνίζω. Demosth. de falsa leg. διακωδώνισον ἡμῶν ἑκάστου τὸ σῶμ' ὁπόσον ἐστὶν ἰσχύος.

ΚΩ'ΘΩΝ, ωνος, ὁ, cothon: genus poculi Laconici. Athen. tradit lib. 11. & Plut. in Lyc. Meminit eius & Ped. 1. & alij. ¶ Item compotatio ipsa: quòd in huiusmodi compotationibus vsus esset horum poculorum, apud Athen. lib. 11. & 14. Et Plut. in Timoleonte, ἐθέλων ἅμα κοσμεῖν καὶ ποτᾶν. potare seu comporare. Siculi κώθωνα vocant τὸ κοινὸ ποτήριον. Ferè Athen. lib. 7.

Κωθωνίζω, poto, seu compoto, apud Athen. lib. 1. Aristoxenus ἐν τοῖς κωθωνιζόμενοι τῶν μεγάλων, amplis & fœcundis calicibus profluentes.

Κωθωνισμὸς, οῦ, ὁ, potatio, compotatio. Athen.

Κωθωνὶς, larga pótio, ex Arctæo.

Composita.

Α'κρατοκώθων, qui mero se ingurgitat, qui largius merum potat. Athen. l. 11. & l. 6.

Ε'πικωθωνίζω. perpotare. Exponitur etiam ἐξαπατᾶν. Poll.

Φιλοκωθωνιστὴς, bibax, vinolentus, ebriosus. Athen. lib. 10.

ΚΩΚΑ'ΛΙΑ, πι, animalia sunt ex genere τῶν ὀστρακοδέρμων. rum quæ carnem sub testa habent. Arist. hist. an. l. 4. c. 4.

ΚΩΚΥ'Ω, F ύσω, fleo, ploro: vel eiulo, lamentor. Iliad. ἀλλ' αὐτὸς χαλεπὴν κλαυθμοῦ καὶ κωκυτὸν ὄρωρε. Iliac. χ. κωκύσειεν ἢ μύκησε μᾶλλον ἢ θρέψαι.

Κώκυμα, ατος, τὸ, fletus, ploratus, eiulatus, lamentum. Soph. Aiace. ἀλύω φρὴν ὑπὸ δείνων κακοφρόνων ὑπαντιάσας.

Κωκυτὸς, οῦ, ὁ, pro eodem. Hom. Iliad. χ, ἀμφὶ δὲ κωκυτὸς ἐγένετο καὶ ὀδυρμὸς ἀνὰ πτόλιν. Et aliquanto pòst, Κωκυτῷ δ' ἅμα πᾶσαι ἐπέπληντο κατὰ πτόλιας. ¶ Est etiam vnus ex fluuiis illis tribus, quos in Acheron. influunt. Od. κ. v. 512.

Composita.

Α'κακωκύω, lamenta & fletus edo. Aeschyl. Exponitur etiam fleo. deploro.

Ε'πικωκύω, allamentor, allacrymor, apud Soph. Vtinam δὲ ἐπικωκύσοντες τὸ πάθος.

Σποδοκώκυτος τέκνης, crines qui dum euelluntur, lamentum cient. Arist. apud Suid.

ΚΩΛΑΚΡΕΤΑΙ, αἱ. quæstores & custodes iudicialis pecuniæ & sumptuum in deos. apud Aristoph. in Vesp. vide schol.

ΚΩ'ΛΟΝ, υ. τὸ, membrum. Specialiter autem pes, vt calcaneum dit. Plerunque ea membra quæ ij artus habent vocantur crura & lacerti Latinis. Habet & periodus sua κῶλα. Item membra Habent etiam strophę & antistrophæ & epodi sua κῶλα. i. versus. Retibus etiam tribuuntur sua κῶλα. Item κῶλα, ipsum fitnum craſſum, ordine à ventriculo quintum, medium

crcum & rectum. Latinè etiam colon. Celsus interpr. intestinum laxius & plenius. Exponitur etiam aluus. in hac significatione reperitur etiam κῶλον, affecturque etymologia παρὰ τὸ κωλύεσθαι.

Derivata à κῶλον, i. membrum.

Κωλάριον, ου, τὸ, paruum colon, seu imperfectus versiculus, vt vulgò exp. [frago.

Κωλάριος, α, ον, vel ή, idem quod κῶλον, teste Gal. Exp. & perna suilla & per contract. κωλαῖος, ή, idem quod κωλεός. At κωλῆ, perna seu petaso.

Κωλαῖος, ὁ, perna, petaso.

Κωλαρχία, ας, ἡ, suffragio aut sura: vel ἡ ἀφεῖσα ἰσχύος ἀγωνίαν, vt Eustath. è veteribus exponi tradit.

Κωλῆ, ῆς, ἡ, idé quod κῶλον. At pro impedimento vide in κωλύω.

Composita.

Κωλοβ, ά, ὁ ᾧ ή, membris truncus. Et specialiter, pedib. carens. Κώλωμα, τὸ, trunculi, hoc est, extrema membrorum seu edulia ex trunculis extremorum membrorum parata.

Α'κρωκωλία, ας, extremitas membrorum, hoc est, brachiorum vbi nimirum humeris inseruntur.

Κωλοβόθυνος, breuissima tunica. apud Plat. de virt. mul.

Κωλοβος, breuia membra habens, breuibus membris constans. apud Arist. rhet. 3. ἐξεῖναι βραχυκώλοις, periodi in quibus κῶλα sunt breuiora.

Κωλοτομία, membrorum breuitas, cola breuia. Hermog.

Κωλόφυης, bimembris, duo membra habens. Dioscor. l. 2. c. 106. a. apud Rhetores δίκωλον & εἶκοσι, periodus duorum membrorum.

Κωλῶν, in quo paria membra sunt. Quint. l. 9. c. 3.

Ἰσοκωλία, ας, membrorum æqualitas: quum membra omnia æqualia & paria sunt. Hermog.

Μακροκωλία, membra longa habens, in Geopon & apud Arist. Rhet. 3.

Μακροκωλία, longum membrum: quum periodus aliqua longius membrum habet. Hermog.

Μεγαλοκωλία, grandiora membra habens: in quo articulorum internodia magna sunt. Aut (si de periodo dicatur) quæ magnis membris seu κώλοις constat.

Μονοκωλία, vno artu porrectus, apud Theoph. Item μονόκωλον ἔπος, quod vnico membro absoluitur. Aristot. Rhet. 3. Sic μονοκωλισμὸς λόγου, apud Plutarch. de puer. educ. vnius membri oratio. Et μονόκωλον ἰάμβου apud Poetas, in quo cola vnius modi sunt.

Πεζοκωλία, pedes asininos habens, Empusæ epith. apud schol. Aristoph. in Ran.

Πταισκωλία, vitium articuli est quando ob durum aliquem tumorem chorda musculos partem aliquam inflentes non sequitur, sed perpetuò articulus tenditur, nec inflecti potest. vt notatur Gal. comment. 3. εἰς τὸ ἐξ ἀρχῆς ἰητρ.

Τετρακῶλος, exp. solidus.

Τετράκωλος, habens quatuor membra seu artus: vel habens quatuor pedes.

Τριακωλία, tria membra seu cola habens. Quint. l. 9. c. 3.

Τρικωλία, τὸ, internodia.

Derivata ex κῶλον, i. intestinum. &c.

Κωλικὸς, colicus, ad coli dolorem pertinens: vt κωλικὴ ὀδύνη, vel κωλικὸν πάθημα, coli dolor. Et κωλικὸν φάρμακον, medicamentum ad coli dolorem sedandum. Gal. lib. 6. de locis aff. Et κωλικὸς κωλεὼν pro eodem. ¶ Item qui coli dolori obnoxius est, qui plenioris intestini morbo laborat, colicus. Dioscor.

Κωλικὸς, coli vitio laboro, coli seu intestini plenioris morbo conflictor. Alex. Trall.

Κωλοειδὴς & φλεβοειδὴς per o. scribitur etiam pro κωλ per ω.

Κωλεὼν, ῶνος, ὁ, Galenus mesenterium interpretatur, partis vocabulum pro toto accipiens. Sed propriè significare videtur partem eam mesenterij quæ craſſis intestinis continua est, vt quæ pertinet ad tenuia intestina. Hippocr. l. 6. epidem.

Κωλύω, F ύσω, impedio, prohibeo, veto: Plut. in apophth. Λέγε τὸν βασιλέα κωλύειν τὰς πράξεις ποιεῖσθαι, ἐπεὶ μὴ κωλύσει. Thucyd. κωλῦ ὦθεν μὴ ἐξελαύνειν, obsto quo minus circumnauiget. Dem. κωλῦσαι αὐτοὺς ἀποπλεῖν καλῶς, nihil obstabit seu nihil causæ erit quo minus pergant. ¶ κωλύεσθαι, recipiunt etiam pro κωλύεσθαι, apud Thucyd. lib. 1. vt testatur Dionys. Halyc. Item κωλύω. inhibeo, reprimo. Herod. τὸ πεῖθειν ἀνθρώπους τὸ ὑπεναντίον ἢ ἀναζωογόνησε, minuere nimiam inflationem. ¶ Item pro ἀποκωλύω, arceo, prohibeo. Cum gen. Chrysost. ἐξέσας κωλύει πονηρῶν ἡμέρων. Et cum ἀπό, Xen. Pæd. 3. ἀπὸ τοῦ πόνου κωλύουσι.

Κώλυμα, ατος, τὸ, impedimentum, obstaculum. Luc. de cal. Interdum est genus vel infinitiuo posito genitiui loco. vt Thucyd. κωλύματα τοῦ μὴ ἐξελθεῖν αὐτοῖς, quæ obstant & prohibent quo minus egrediantur. Herodian. l. 1. κωλύματα διηνεκῆ, medicamenta quo venena prohibentur. Apud Thucyd. lib. 5. κωλύματα θεῶν, obstaculum à diis immissum,

Κωλύμη, ης, ἡ, idem. apud Thuc. l. 1. & 4. & apud Herodian. l. 8. κωλύσεις, εως, ἡ, impeditio, i. ipsa impediendi actio. Item impedimentum, obstaculum. Item obex.

Κωλυτὴρ, ῆρος, ὁ, qui impedit. κωλυτῆρες, ου, ὁ, impediendi vim habens. κωλυτήριον, ου, τὸ impedimentum, obstaculum. Item id, quod malum quodpiam arcet. Dioscor. Exponitur etiam, propugnaculum.

κωλυτὴς, idem quod κωλυτήρ.

κωλυτικὸς, ή, όν, prohibitorius, impediendi vim habens, idem quod κωλυτήριος. Alex. Aphrod. φάρμακον κωλυτικὸν τοῦ ὕδατος.

κωλυτὸς, ή, όν, impeditus & qui prohiberi potest. Epict.

Composita.

Α'κωλύτος, ου, ὁ ἢ, qui impeditus & prohibitus non est, seu qui non impeditur & prohibetur. Luc. in Tim. Δίψιστρον τὸ σῶμ' ἐπὶ τῷ ἐκχυσιν κεχηνὸς ᾧ πίθοι ἀκώλυτος ἢ ἔξοδος, liber exitus, & qui nullis impedimentis p. obhibetur. Herodian. lib. 2. βασιλεῖ δὲ οὐσῇ ἀκώλυτος, nec accessu prohibebatur. Α'κωλύτως apud Christianos, qui non fungens muniis ecclesiasticis à consortio fungentium non prohibebatur.

Α'κωλύτως, sine impedimento, sine obstaculo, nullo prohibente seu vetante. Plato in Crat.

Α'νακωλύω, arceo.

Α'πακωλύω, arceo, prohibeo. Cum genit. Greg. ἀπεκωλύσαμεν ἐμφύτων. Aliquando sine casu. vt Plat. polit. 2. ἀπεκωλύσει ἐδὲν, nihil vetat.

Διακωλύω, impedio, prohibeo, veto, idé quod κωλύω Plat. pol. 2, ἢ ἐκ συνέτομον διακωλύσομεν μήτε γαμεῖν ὑπηκόοις ἔτεσι ἄμεινον, prohibeamus vetebamusq; ne simul & agriculturam exercere aggrederetur. Idé in apol. Διακωλύων πολλὰ ἄδικα γίγνεσθαι.

Διακώλυμα, τὸ, impedimentum, obstaculum, id ipsum quo prohibemur & vetamur facere aliquid. Plato.

Διακωλυτὴς, ὁ, ὁ, qui vetat, qui est impedimento, qui prohibet & obstat. Plato.

Διακωλυτικὸς, ή, όν, prohibitorius.

Ε'πικωλύω, impedio, sum impedimento; vel, insuper impedio, insuper prohibeo.

Ε'πικώλυσις, impeditio. Xen.

Κατακωλύω, prohibeo, veto, remoror, detineo. Demosthen. μὴ κατακωλύωμεν τὰς πρίσβεις. Xenophon. μὴ οὖν κατακωλύωμεν ἀστείαν ἡδὴ βαλόμενον. Et apud Aristoph. κατακωλύειν ἀνεκτέον, prandium remorari.

ΚΩΛΩ'ΤΗΣ, ητος, ὁ, stellio: qui & ἀσπαλακώτης & σαλαμάνδρα. Hesy. & Suid. qui & Bacchum sic dici tradit: At κωλωτὴ apud Arist. esse auis dicitur.

ΚΩ'ΜΑ, ατος, τὸ, somnus profundus, sopor altus, veternus. Hesio. in Theog. κοιμᾶν οἱ ὑπὸ κῶμα κατάπτατ. Apoll. Rh. Arg. 1. ἀβλητοῖσιν ὑπὸ μαλὶ κίκλητ' αὐκμῶσιν. * Quidam volunt per syncopen dictum pro κοίμημα, alij esse à verbo κάω inusitato pro κάμνω ex quo esse & κάμη, quidam & à κομίζω deduxerunt quod οἱ καμόντες facilè in κῶμα incidant. ¶ Apud medicos est, veternus inueterans, inexpugnabilis propè dormiendi necessitas: apud Hipp. vide Gal. initio comment. 1. εἰς τὸ ἀφορήτικὸν. ¶ Item illecebra, φίλτρον, vt exponit schol. Pindari apud eum.

Κωματώδης, ους, ὁ ᾧ ή, quem tenet seu opprimit marcor κώματος dictus.

Κωμάω, dormito, dormiturio. Hesych.

Κῶμος. quomodo huc pertineat, vide suo loco:

Κωμῴζω, &c. vide in κῶμος.

ΚΩΜΑΚΩ'Ν, aromaticum quidam; inquit Hesych. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 7. fructum esse dicit vnguentis pretiosis permisceri solitum. Sunt qui caryophyllon esse velint.

ΚΩ'ΜΗ. ης, ἡ, pagus, vicus. Thuc. l. 3. ὠκίσθη ἡ κώμη ἐς τὸ πεδίον. Hesiod in asp. μηλοσφὰ ἡ κώμη φλίζει ποιμένι κώμας. Exponitur etiam, villa, item castellum, in nou. Testa. ¶ Item vicus in vrbe. Suid. * Deriuatur à κῶ inusitato (i. cubo) quòd constet ex domibus in quibus cubant animalia & homines quoque, quasi sint eorum κοιμητήρια.

Κωμήτης, ου, ὁ, paganus, vicanus, qui est in pago seu è pago, aut ad pagum pertinens: vt κωμητικὴ ὑπαλλαγὴ, apud Synes.

Κωμήτης, ου, ὁ. paganus, pagum incolens. Item ὁμώνυμος, eiusdem pagi incolæ. ¶ κωμῆται in vrbe, eiusdem vici incolæ, seu eiusdem vicinię. vicini. apud Arist. polit. 7. c. 1. & c. 2.

Κωμήτις, ιδος, ἡ, pagana, vicana. Et κωμῳδίδης ὑπαλλαγὴ. eadem quæ & κωμητικὴ. item vicina:

Κωμηδὸν, pagatim, vicatim.

Κώμιον, ου, τὸ. q.d. pagulus, viculus, i. paruus pagus: Plut. in narr. amat. Κωμύδριον, exp. parua & vilis herba:

Composita.

Μητροκωμία, ας, ἡ, vicus aliorum vicorum mater: seu ex quo colonia: ducuntur.

Χιλιόκωμος, mille vicos seu pagos habens. Strabo l. 12.

Ε᾽γκωμιον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

-ΚὨΜΟΣ, ε, ὁ, comessatio. Quidam exp. conuiuium luxuriosum. Alij conuiuium lasciuum. item festiuitas in conuiuio. Xen. lib. 7 ὡς ἐν κώμῳ δεικτὸν ἡ πόλις πᾶσα ἐιναι. Aristoph. in Pluto, ἔσικα δ᾽ ἐπὶ κώμου βαδίζειν, videtur ad commessationem ire, i. ad conuiuium lasciuum & immoderatum. Comprehenditur hoc nomine omne amatoriæ lasciuiæ ac proteruiæ genus aliquando verò generalius dicitur de illis qui amatoria quadam lasciuia proteruiaq; ac nequitia vtuntur Herodian. l. 3. ἴδες γὰρ εἰς ἐσπέρας τὸν κῶμον ἀπαντῶντα ἔρχοντα. Plut. de Socrat. μεμῦσθαι δὲ τὰς ἐπιμελείας τοῦ κάμου χαριέντως μᾶλλον γυναιμανῶν. idem in polit. πρὸς ἑσπέρας δ᾽ ἐπὶ πᾶσιν ἦν τὸ κάμειν ἐκαστον. Sic & Rom. c. 13. Interdum est certamen tantum agonem. Exponitur etiam cœtus & comitatus Bacchicus, apud Athen. & Demosth. ¶ Item lasciuia & proteruia qualis est comessabundorum & amatorum iuuenum. ¶ Item ἡ ἐκ τοῦ κώμου ἐπιστροφὴ ἐπὶ τὴν οἰκίαν. Dionys. de situ orb. κλῦθι μοι ἄγχιστα ἐλαυνομένῃ Διονύσῳ. ¶ Item saltatio quædam in commissationibus visitata. interdū & generalius pro saltatione. ¶ Item pro petulante & lasciua cantilena. Hesych. ¶ Item Κῶμος, Deus præses comessationum seu lasciuiæ proteruiæque comessabundorum hominum: apud Philostr. in imagine 3. * Eustath. videtur ex κῶμῳ deducere, quum dicit κῶμον εἶναι δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῆς εἰς κῶμας.

Κωμάζω, comessor, luxuriolans & lasciuus more comessantium. Arrian. κωμάζειν παρὰ ἵππῳ Xen. pæd. 7. πάλαι πρὸ νύκτος πίνει καὶ κωμάζει. Exponitur etiam, temulentia proteritæ conuiuio & obscœnis pulio: apud Dem. ὡς ἐν τῇ μεθύων ἐκώμασεν καὶ τὰ ἀσχημονεῖν κωμάζει. apud Hesiod. in aip. Ε᾽ἴδετ᾽ οἰῶ ἐπέρωσε νέοι κώμοιζον ἰόντ᾽ ἀῶτα. sic tripudiabant. Sic & apud Lucian lib. de tanc. ¶ Item comessabundus venio, venio cum lasciuia & proteruia, qua is est comessantium: cum ἰὼν, vel ἥκω vel πάρειμι. apud Luc. Athen. Plut.

Κωμαστής, ῆ, ὁ. comessator, commessabundus. Plat. Xen. Plut.

Κωμαστικὸς, ἡ, ὁν. ad comessationē pertinens seu ad comessatores: vt κωμαστικὴ ἔρχησις apud Poll. & κωμαστικὸν apud Eustath.

Κωμαστῶς, comessabundè, comessantium modo.

Κώμαξ, αγος, ὁ, petulans, nugator. Eust.

Composita.

Α᾽γλαόκωμος, ὁ, ὁ ἡ, pulchram habens choream. Pind.

Ε᾽ρεθίκωμος, Bacchus, excitans comessationem. in Epigr.

Εἰσκωμάζω & ἐπίκωμάζω, comessabundè & temulenter me infero imprudenter & velut temulenter me infero. apud Ath.

Ε᾽κκωμάζω, procax exeedo. Eurip.

Ε᾽πίκωμος, qui ad comessationes ventitat, comessator. Plut. & Alciphr.

Ε᾽πικωμάζω, vinolentus & comessabundus offendo & obuiu fio, debacchor. Alciphr.

Η᾽δύκωμος, q. d. iucunda comessatio. Item genus saltationis. Athen. item quoddam canticum. Poll. & Hesych.

Κραιπαλόκωμος, qui ebrius & grauatus vino comessatur & bacchatur. Aristoph. in Ran.

Πολύκωμος, comessationibus abundans, vel potius multarum comessationum autor. de Baccho dicitur in Epigr.

Σύγκωμος socius comessationis. Eurip. in Bacch.

Συγκωμάζω, simul comessor. Luc. in somn.

Τερπόκωμος, saltatio quædam Herculi dicata & bellica. Poll.

Φιλόκωμος, qui amat comessationes. qui amat κῶμον. in Epigr.

ΚὨΜΥΣ, υδος, ἡ, Hesych. laurus quæ ante fores statuitur. item fasciculus fœni. vt apud Suid. οἱ ἐξ ὑπερδέκατος ἐπὶ τοὺς κελεύσας κωλωδοὺς τὸ ἐπὶ τοὺτοις κώμυδας παιδὰς ἀπήγαγον. apud Theoc. idyl. 2. Καὶ μαλακὸν χορτὸν κελαδὼ κώμυδι δέδεμαι, schol. exponit fasciculum. Theophr. lib. 4. histor. plant. cap. 12. dicit τὴν δάφνην κάλαμον φύειν ἐπὶ τοῖς κώμοις: subiungens κώμυδας vocari ἃ καὶ ἡ σωληνοειδὴς κάλαμος καὶ συμπαλαγθὲν τοῖς ῥίζαις. hoc autem fieri κατ᾽ ὄνυς ἀφ᾽ ὕσπερ τὸ λίμνης ὕδωρ ἢ χειμὼν. Plin. 16. c. 36. characiam aquandinem nasci scribit in ripis expatiantis lacus.

ΚὨΝΟΣ, ου ὁ, conus, turbo, meta: figura apud mathematicos exacto in acutum definens. Arist. in probl. Τῶ κώνῳ ἑάσας κύκλον ἴσῃ. Ibidem κῶνον esse dicit τὸν ἐκπεσόντα τῇ ὑπύστ, quòd aspectum procidentia turbine seu cono agatur: vnde & acies. Inde κῶνος dicitur quidquid tali est figura: vt meræ segetum in areis. Galenus in lex. Hipp. Itidem κῶνες. (vt & σφῦραι & σφόνδυλοι) dicuntur turbines illi quibus pueri ludunt, alio nomine βόμβικες dicti. Item inuolucrum fructus quarundam arborum quod ab eis separari potest: sic Theoph. histor. plant. lib. 3. c. 10. in discrimine τῆς πίτυος & τῆς πεύκης, scribit τὸν μὲν πίτυον τὸν κῶνον ὑλάττω φέρειν & πρὸς τὸν πεύκης. Dioscor. tradit πεύκης vocari τὸν καρπὸν τῆς πίτυος καὶ τῆς πεύκης. Τὸ δὲ ἐκπεσὸν ὀλυνθοειδὲς οὐ κῶνος. & Mnesitheus apud Athen. lib. 2. ὀσφραίνεσθαι nominari τὰ κῶνα τὰς πυρῆνας, necnon ipsos τὰς κάνας, Latini &

---

conum vocant & nucem pineam: Græci medici, πρὰ fertim, diminutiuè κωνάριον. Dicitur & de galea & Latinis Hesych. κῶνοι iunt etiam thyrsi: qui fupi eidem.

Κωνάριον, τὸ, diminut. vide in præcedente κῶνος.

Κωνεῖον, ειτ cumago, ἀβελινῶ. Hesyc. σφίον Etym. ex Tagenestis. Idem Etym. dicit κωνειον propriè esse μοσῶσαν.

Κωνίας οἶνος, vinum picatum. Gal. in lex. Hipp.

Κώνειον, ου, τὸ, cicuta: planta venenata de qua vide Diosc. lib. & Plin. l. 25. c. 13. Nic. in Alex. κωνεῖα βλαβέντι πόμα cicuxius potus. * Etym. ita nominatum tradit ἀπὸ τοῦ κωνεῖν τὰς πίνοντας. naim τὸ σφῦραι antiquos druffe

Κωνειάζομαι, ethale venenum bibo. apud Suid.

Composita.

Α᾽κωνος πῖλος, pileus conum & fastigium non habens, rigiatus in metam. apud Ioseph.

Περικωνίω, circumcirca illino. Propriè significat picc obducere vasa fictilia. inquit schol. Arist. in Vesp.

Προσκωνάω, ῶ, pice circumlino. Vnde προσκωνωτὸς, pice cir tus, Aeschil. & Cratin.

Φρύκωνα siue φρυκώνια ἄλφιτα, farina ex hordeo non tosta. & Gal. in lex Hipp.

ΚὨΝΩΨ ωπος, ὁ. culex: seu culex vinarius, vt exp. apud hist. anim. l. . Sic & apud Plut. symp. l. 4. dicit οὐθὲν μέλαν ἀπαιτεῖ θρυπτὸν ἢ ἡμερίδιον, ἀχρεῖος πάντα κωνώπων χορὸς ἀπεκδέδρομεν. in Epigr. tamen ὁ ἐν νυκτὶ ἀεικελίης ὀμίχλῃ ὑπὸ Σίφνιος. Arist. in Plut. no g nere dixit πλὼ κώνωπα, teste Suid.

Κωνωπεῖον, ου, τὸ, concopeum: velum ad arcendos culices.

Κωνωπών, ex Epigr. pro genere instrumenti ad arcen culices.

-ΚὨΠΗ ης, ἡ, remus, vt Od. ι, δ. κ᾽ ἐμβαλέων κώπῃ, incuss remis, Thuc. l. 3. οἱ δὲ κώπας ἀδυνάτους ὄντας τῷ πλῷ ἀφίεσαν. Plut. ἡ κώπη κινλικὴ * πεσὸν τὸ κοπτὸν ἐκ τῆς κώπης, quasi κόπη, vt vult. Etym. ¶ Item manubrium, cap λαβὴ. Od. ξ. ἔξοχ᾽ ὀϊστεύεσκε κατὰ κώπην. Il. α, Η᾽ ἐ ἐν κώπῃ χρυσέῃ βαρείαν.

¶ *Deriuata ex κώπη, i.* remus.

Κωπηρέσιον, ὁ, scalmus, i. id cui alligantur remi, vel femin quodam, id quo remus scalmo alligatur, quod iam vocatur.

Κωπητήριον, vel κωπωτήριον, [q.d. remorum repositorium locus ad alleruandos remos. Poll.

Κωπηδὸς ἰσος, ὁ, remex, Synes. Κώπις Hesych. ligu conficiendos remos.

Κωπίον, ου, τὸ, q.d. remulus, paruus remus. Aristoph.

Κωπίς, ἰδος fuerunt etiam ossa anguftiora costarum τὰ πλάγια quæ sunt latiora.

Κῶπις & κώπια, apud Suid. ornamentū quod collo circ

Κώπιον superior pars remi. Hesych.

Composita.

Α᾽κωπος, ὁ, ὁ ἡ, remo carens: in anth. epigr.

Δίκωπος, qui duobus tantum remis agitur: vt δίκωπος Strab. lib. 1.

Ε᾽γκωπος, ου, τὸ, ea pars nauis in qua remi sunt collocati Athen.

Ε᾽κατόκωπος, viginti remos habens. vt εἰκοσίκωπος πᾶν quæ viginti remis impelitur.

Ε᾽λίκωπις Græci dicebantur ἀπὸ τῆς ἐλάσεως τῶν κώπων. i. circumferendis. Vide & in comp. ab ἐλᾶν in Ο πρῶ

Ε᾽πίκωπος, remo admotam habens manum, remigatori actus, qui est in procinctu naugationis. idem quod ἐπιβ vel ὁ κωπηλάτης, remex. Item remigio instructus cim κέρκυρες. Athen. 6 5.

Ορθοκώπιοι qui se eriguntin ducendis remis, vt fortius fa pellant. Hesych.

πολύκωπος, multos remos habens. Eurip. in Iphig. Taur.

προσκωπος, (q.d. qui est ad remum, seu iuxta remum) manum remo admouet, qui remum manu tract. Luc. in Char.

Pertinentia ad κώπη i. manubrium.

Κωπάεις, εντος, ὁ, manubrium habens seu capulum: κωπᾶεν. apud Hom Il. ο. & ξίφος κωπήεν. Il. ψ.

Α᾽κώπητος, ου, ὁ ἡ, imparatus. λάθ᾽ ἐπ᾽ ἐκ μὲν μὴ ἐχεπῆ Hesyc. vel ἀ κώπῃ. i. λαβῇ ἢ ξίφους.

Ε᾽λεφαντόκωπος, ου, ὁ ἡ, vt ἐλεφαντόκωπον ξίφος, eburneum capulum habens. Lucian. in somn.

Εὐκώπιος, vt εὐξέστου δεξιὰ, dextra capulo admot. vt κωπια ξίφη, enses quo um capulis manus est admot. A exp. ut. distincti.

ΚὨΡΥΚΟΣ ου, ὁ. p. ro, fœcus coriaceus: vt quo pacto solent. Sic scribit quidam apud Athen. l. 6. dicunt ῥύκιον παρὰ τὸ ἐκ τῆς ἁλληγῆς. Hom. Od. ι. appellat

---

alibi Ἀμφὶ δὲ κυνῆν, & Δεῦρ᾽ ἰοῦσ᾽ ἀφίεσε. Exponitur etiam folliculus, licut Ἀκόνιτον. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 14. de vimo, ὧν ἔνιοι καὶ τὰ κάμια τὰ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν φέρειν. ¶ Κυκρυ Macedonibus vocari ὃν τοπάρχαις πάλαι, ab Athenienfibus dicta, vt tradit Athen. l. 3. ex Hegesandri commentariis. ¶ Κύκρος est etiam montis nomen, à quo κυκρ᾽ νίσσ᾽ ἀπέρσαι & κύκρου πέτρης. Sunt qui Pamphyliæ promontorium esse dicant cuius incolas vocari κυκρυάδας: prouerbio autem dicit dicitur pro κύκρυον, teste Eustath. ex Aristoph.

κυκρεὼν, explorator siue delator auscultanus.

κύκρυον, vnico remo vtēs: vt μονόκυκρυον αἶπος. Eurip. in Hel.

Κύκρος, ὁ ἡ, peræ seu folliculo similis. Theophr. hist. l. 5. c. 15.

Κύκρυς, faculus, folliculus. Suid.

κύκρυον, idem.

Κῶ, pellis ouina villosa, ouinum vellus. * Etymol. deducit ἀπὸ τοῦ κεῖσθαι κατωβαδές, exemplum hoc afferens ex Nicochari Lemnia, ἐναλίοισθ᾽ ὃ κῶας ἐπὶ κύμ.

κῶας, idem. Etymologus scribit κῶας per pleonasmum, sicut ἄκις ex κῖς. Apollon Argon. l. 1, χρυσόμαλλον μὲν κῶας, quod alibi χρύσεον ἔριον appellat. Sic Hom. Od. τ. φέρε δὲ δίφρον καὶ κῶας ἐπ᾽ αὐτῷ. Et paulò antè, ἐπ᾽ ἐπὶ μέγα βάκτρον κῶας. Hesych. κῶας ἔριον, ὑφασμα. oculos: tanquam a nominatiuo κάς.

κῶν, & per contractionem κῷδιον, ouium vellus. idem quod ἔριον. Aristoph. ὁ δὲ κωνεῖ καὶ λάζεται, lacat vellera.

κώνιον, τὸ, idem. apud Aristoph. in Ran.

κώνωψ, idem quod antecedentia. Hinc plur. κῶνες & κώνωπες apud Hom. vt Od. μ. κάνες κραιηρύσσουσ᾽ ἠδύποτον οἷσι θαλλίσιοι. Et Il. ν. ἐν ἐλέεσσι καὶ ἕλεσι καὶ κώνωπι ἐοικότες. ¶ Ἀκάν. ν. ἀ. Hesych. ἐπ᾽ ἰαθυς ταχίλη, valens sex κῶν᾽ ἀέρι siue κῶν᾽ ἀπὸ significans comparationem imparium.

ΚΩΤΙΛΛΩ, loquitor, fabulor, garrio. Hesiod. in Erg. Μηδὲ ἐπὶ νόον ἀνδρὸς ἐξεπαφὼν Αἰνίλῃ κωτίλλοντι. Apud Athen. lib. 10. ἢ δὲ κωτίλλουσ᾽ ἀφροδίτη αἰνοπαθίζει. Et Theocr. idyll. 15. ἀλλ᾽ ἄγε δὴ κωτίλλε, καὶ ἐξ ἀρχᾶς ἄρξαι τᾶς ἱστορίας. Exponitur etiam blanda & fillacibus verbis decipio: vt apud Theogn. Ἀπάτᾳ καὶ κωτίλλῃ.

κωτίλος, loquax, garrulus, Theog. κωτίλον αἰθυίκην σιγᾶν κελεύπάλιν ἄγγελον. Exponitur etiam canorus: in quo Simmiæ Rhodij. item blandus, fillax. Theocr. idyll. 21, ὡς κρατὺς ἁ μάμμα κωτίλος, ἑβδομάτα. quam blanda verba loqueris? Sic & Epigr. l. 3. ἀλλ᾽ ἄπιθι, κωτίλε, καὶ τὰ γυναικεῖα μύθιζε, hirundines. vtpote quæ garrulæ sint & loquaces.

ΚΩΦΟΣ, ὁ, ἡ, surdus, cui auditus est vitiatus. Alexand. Aphrod. in probl. Διὰ τί οἱ ἐκ γενετῆς κωφοὶ ἄλαλοι; vt & apud Gregorium. ¶ Aliquando accipitur pro, fatuus, stolidus, hebes, seu absurdus, ex consequente: quòd tales sint ut Soph. in Aiace, Ἐγὼ δ᾽ ἐ σπάσας κωφῆς. γ Accipitur etiam pro, mutus: quoniam & ὁ ἄλαλος consequens ὃ κωφὸν, vt & κωφεύειν in scenis dicitur muta persona, quæ nihil loquitur. Et κωφὸν φρενῶν, Nicandro rubeta muta: quam & κωφὸν appellat. κωφὸν αὐλὸν μοῦ. fluctus nullum edens strepitum, apud Homerum. Item pro, hebes, inualidus, inefficax. Il. λ, Κωφὸν δ᾽ ἐπὶ οὐτιδανὸν ἐπὶ ἀνδρασιν. surditas: cui Demosthenes opponit ἀκριβῆ ἀκοήν.

κωφάω, surdaster. Hesych. esse dicit serpentis speciem qui & nominatur, Latinis cæcilia, à cæcitate.

κωφεύω, surdo, surdum reddo.

κωφίαω, surdatio, surditas. Hippocr. Aphor. l. 4. circumferendis. Vide & in comp. ab ἀν᾽ ἐπὶ

κωφόω, obsurdescere facio. Oppian. Cyneger. 3.

κωφόομαι, obsurdesco, vel obmutesco.

κωφόω, surdeo, surdus sum. Item fileo, quiesco.

Composita.

ἀπο, surdum reddo, exurdo. Suid, ex Aristoph.

ἐκκωφόω, exurdo. Suid. ex Aristoph. Item reddo.

κωφός, surdaster, aurium grauitate laborans. Aristotel. de somn.

κωφὸς, qui sponte surdus est, qui consultò non audit, qui audire non vult: vt qui simulat se non audire, quum tamen audiat. Hesych. & Suid.

κωφός, idem quod κωφάω. Aristoph. in equit. Ὦ σὺ ἐμοῦ κωφὸς ἐναντία φωνᾶς βοᾶν, clamoribus tuis exurdasti & obtusisti.

κωφότης, id. Lucian. in Tim. ἐ σοὶ ἔξω ἐκκλησίαστος, κωφότητος aures tuæ exurdatæ sunt, seu exurdauerunt.

κωφός, q. d. surdus ex nimia aurium hilpiditate; ὁ λάσιος aliquantum surdus, surdaster. Apud Athen. l. 10.

κωφὸς, aliquantum surdus, surdaster. Aristot. rhet. l. 3. Item ἐκκωφόω, teste Suida. Ψυχὴ ὑπόκωφος, exp. ners, i. genium obtusum.

Λ

Nota est vndecimæ apud Græcos literæ, quam λάμβδα seu λάβδα appellant. ¶ Dores eam in ν mutant: vt quum φίντιθος dicunt pro φίλτιθος. Attici contrà hanc in illam conuertunt λίσχρον dicentes pro νίσχρον. ¶ Est etiam nota numeralis, de qua vide in Apendice.

Λαμβδακισμὸς siue λαμβδακισμὸς, literæ crebra & odiosa repetitio. Fab. lib. 1. c. 9.

ΛἈ, particula per se nihil significans, in cōpositione vehementem significationem reddit: vt in λάγνος, λάμπρος. &c.

ΛἈΑΣ λάου, lapis, saxum. Il. δ᾽, Α᾽μφοτέρῳ ἦ τόνυτε καὶ ὀστέα λᾶϊ ἀμυδὶς Α᾽χέες ἀπλοίοιτο. Il. β, λάαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνῳ παῖς ἀγκυλομήτεω. Sic & Od. λ, & Il. γ.

Λᾶας, (per contractionē factum ex λάϊες) genit. λᾶος, idem quod λᾶες. Nic. in Ther. Σκόπελος ἀκροτόμοις ὀλίγῳ ὑπὸ λᾶϊ λοχήσας. Hinc & dat. λάεσσι. Il. γ. Γ᾽οἵατε πὺξ ὑποκὼψ ὄμμα λάεσσι τ᾽ ἴσα κλονήσατε. Aristot. de gen. an. l. 1. τὰς λάας ἀσκώδεις ἀπὸ τοῦ φλοιώδους τῆς ἰσχάδος. Λᾶϊνος, ου, ὁ, lapideus, vt Od. υ, πέτρος λάϊνος ὄλλυτ. Il. γ. ἦ τέ κεν ὕδωρ λάϊνον ἔσσο χρῖσθαι κρηιδίῃ ὑπὸ χερσὶ ἰόσσῃ.

Λαΐνος, idem: vnde apud Theocr. idyll. 24. λαϊνέας κρηπίδας, & apud Nonn. Α᾽γλαΐαι λαΐνδιαι, & Λαΐνιαι κιονόεσσαι.

Λάϊγξ ιγγος, ἡ, lapillus, calculus. Od. ζ, & ι.

Λάϊον, F. λίϝον, lapido, lapidibus obruo, iactu lapidum incesso: idem quod λιθάζω. Philo de mundo. σφενδονῆται δὲ καὶ λιθοβόλοι ἢ ἐμπαίοντες ἢ ἐκπαίοντες.

Λάϊνος, ἡ, ὁν. lapidarius: & malorum cumulus, schol. Aeschil. Λάϊσιμος, ὁ, ἡ, ὁ, lapidatorius: vel lapidatus, Eur. in Oreste. Λάϊστήρ, ῆρος, ὁ, lapidator. Etym. ex Lycoph. Exponitur etiam, dignus qui lapidetur, apud Aelian. & Suid.

Λάϊος, lapidus. Hesych. Item pro ἐρυθρὸς, apud eundem Η. Λάϊστα.

Λαὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α᾽πολάω, in lapidem verto seu commuto: Exponitur & lapido.

Εὐλάϊος, ὁ, ἡ bonis pulchrisq; structus lapidibus.

Κατλάλιος, lapidibus obruo, lapidibus cooperio: Plato in epist. κατελίθωσαν βάλλοντες, iactis lapidibus obruerunt. Vtitur & Thuc. Demost. & alij. Hinc & pass. κατελιθώθησαν, lapidibus obrutus, apud Herod.

Καταλιθίσιμος, dignus qui lapidibus cooperiatur. Suid. ex Dinarchi oratione contra Lycurg.

Λιθολάϊος, lapido. idem quod simplex λάϊω.

Λιθολάϊστήρ, ῆρος, lapidator, Hesych.

Λιθόλαστος, lapidatus, vel per lapidationem factus. Soph.

Λιθολαστὸς, idem quod λιθολάϊος.

Σπιλάειον, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Λαβὴ, &c. vide in λαμβάνω.

-ΛἈΒΡΟΣ, ου, ὁ, vorax, nimium vorax. * quasi λίαν βορὸς seu λίαν βορᾶς, Eust. Accipitur pleruмque pro, auidus & qui hianti ore ingerere in ventrem omnia cupit: Epigr. l. 2. λάβρος δ᾽ εἰς βάκτρον ἐλαύνων. Α᾽χρεῖος ἐπὶ σφαλερῇ ζωρότατ᾽ ἐσπίνεσθε. Et τὸ λάβρον eiusmodi auiditas hianti ore omnia deuorandi. Plut. ἐβδελύχθη τὸ λάβρον τοῦτο, καὶ ὥσπερ τὰς λόγχας ἐξέπτυσε. Oppian. l. 2. πανδὲ λάβρον. Et πολυμιγὴς λάβρος. Il. φ. Item ὕδωρ λάβρον, Od. ε, & ζέφυρος λάβρος, Il. γ. Sic dicitur λαβρότατος ἀνθρώπων, apud Plut. symp. l. 4. apud Soph λαβρότατον πῦρ, exp. procax.

Λαβρέως, voraciter, incontinenter, confertim, impetuosè, rapidè.

Λαβρότης, ητος, ἡ, voracitas, incontinentia, procacitas. Suid.

Λαβρύνω, ὑνῶ, ἡ, idem. athen. lib. 7.

λαβρόδιλομαι, incontinens vel præceps sum in loquendo. Il. φ. (loquendo)

Α᾽κρατὴς μὲν ἐγὼ ἐπὶ σοφίαισι λαβρόδιλος. λαβρότης, ητος, ἡ, præcipitantia seu incontinentia & procacitas in loquendo. idem quod λαβροδιλοφρία. Nic. in Alex. εἶαι γὰρ ἐκφύσει δύσμικτα λαβροδίκαια.

λαβρόθυμος, idem quod λαβροδίλομαι & λαβρόζω, Hesych.

Λαβρόζω, ὑσω, ὁ, labrax: piscis qui ab Aristotele numeratur inter eos qui præda laniatuq; viuunt. Dictum esse παρὰ τὸ λαβρῶς ἐσθίειν tradit. Etym. ex Oppia. Athen. quoque lib. 7. eum παρὰ τὸν λαβρότητα dictum tradit. Eustath. λαβρὸς ὁ λίαν βορὸς. vide & Plut. de solert. animal.

Λαβρόμιτος, ου, ὁ, ἡ, parus labrax: apud Athen. lib. 14.

Λαβροπάτα, ἡ, poculum quoddam Persicum: λέγει ὅτι καὶ πίνειν λαβροπότης, vt Athen. scribit lib. 11. Idem ibidem masculi. generis dicitur λαβρόβιος substantiuè, & λαβρόμιτος apud Hesych. est & λαβρόμιτος adiect. vt λαβρόμιτος ὄφις, apud eundem Athen.

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, labyrinthus: locus multis viarum ambagibus inflexus. Suida & Hesych. περίπλοκος καὶ πολύστροφος. Vide Plin. lib. 36.

lib. 36.c.13. ¶Dicitur etiam in loquaces, quòd ij soleant multis verborum ambagibus vti, & orationis exitum inueniant nunquam. ¶λαβύρινθοι dicuntur etiam nassæ piscatorum, seu alia instrumenta variis nexibus & plicaturis ita contorta vt non facilè principium aut finis appareat: hinc apud Theocr. Idyll.22, ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι, ex iuncis facti labyrinthi.
* Suidas deducit παρὰ τὸ μὴ λαβεῖν θύραν.

Λαβυρίνθειος, & λαβυρινθώδης, labyrintheus, & labyrintho similis. Lucian. λαβυρινθώδης ἐρώτησις, interrogatio intricata labyrinthi modo.

ΛΑ'ΓΑΝΟΝ, ου, τό, laganum: placentæ genus è simila & oleo recente, esse Hesych. Athenæus lib. 3. ex Aristophane citat, λάγανα πέπεται.

Λαγάνιον, ου, τό, paruum laganum, apud Athen. l.14.

Ἀρτολάγανον, (Comp.) panis genus delicatum, apud Athen.

λαγαρός, &c. vide in λαγών.

ΛΑ'ΓΗΟΣ, ου, ἡ, lagena, poculi genus. Rhianus, Ἥμισυ μὲν πίσσης Κωπάιδος ... ἔστ' ἐν ἐν λαγύνῳ ἐστί. Et in Epigr. apud Suidam, Κυπρίδι κεῖσο λάγυνε. Athen. lib.10. dicit Demetrium Phalereum Crateti Cynico σὺν τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων καὶ λάγυνον οἴνου. Vsurpatur etiam masc. gen. apud Athen. Scribitur & λάγυνος per υ in secunda syllaba, apud Suidam, Athen. & Eust. Idem Athen. l.11. scribit dicere quosdam λάγυνον esse nomen mensuræ apud Græcos, veluti χοᾶ & κοτύλην.

λαγύνιον, vel λαγυνίδιον, ου, τό, lagenula.

Composita.

Ἀρτολάγυνος πήρα, panem & lagenam habens pera.
Τριλάγυνος, tres continens lagenas. Athen.

ΛΑΓΝΗΣ siue λάγνος, ου, ὁ, libidinosus, lasciuus, salax, cestuosus & præceps in venerem. Hesych. & Suid. * Eust. scribit λάγνον dici videri per syncopen vel quasi λάγονον, admodum fœcundum seminis: vel quasi λάγυνον, admodum mulierosum: particula λα vtrobique posita pro λίαν. Atticè in superl. dici λαγνίστατος pro λαγνότατος.

λαγνεύειν, libidinosum & salacem esse, pronum esse ad res venereas. Item rebus venereis vti, semen emittere: apud Hippocr. de morb. intern. itidémque in lib. de genitura.

λάγνευμα, τό, lasciuia, salacitas. item coitus, seu semen. Hippocr. de nat. infant.

λαγνεία, ἡ, (q.d. libidinositas) salacitas, immoderata rei venereæ appetentia. Xenoph. & Phil. de vita Mos. lib. 3. Item pro coitu seu semine genitali, apud Hippocr.

Καταλαγνευθείς, in libidinem effusus. Hesych.

ΛΑΓΧΑ'ΝΩ, (aor.2, ἔλαχον, à λήχω inusit. præt. med. λέλογχα. fut. κληρώσομαι, à κληροῦμαι) sortior, sortes duco. Isocr. in Areop. δημοτικωτέραν ταύτην ἐνόμιζον εἶναι τὴν διὰ τοῦ λαγχάνειν γινομένης. Sæpius significat: sorte accipio, sortitò obtineo seu sorte mihi obtingit. Il.η ὅς κε λάχῃσι, quisnam sortitò obtineat. Il.ψ, μετὰ τὸν ἐκ' ἔλαχε κρείων Εὔμηλος. Thucyd. l.8, ἐπὶ Χίον λαχόντες πλεῖν, quum id sortitò eis obtigisset. Et cum genitiuo. Apollonides l.1. epigr. Μητέρες ὡς αὐτοῦ μοίρης λάχον. Cum dat. apud Xen. κλήρῳ λαχών. Sic apud Aristoph. in auib. κυάμῳ λαχών, faba eam dignitatem sortitus. Dicitur & ἔλαχεν ἱερεύς, apud Demosthen. & λαχεῖν βασιλέα per sortem creari regem, apud eundem. ¶λαγχάνω δίκην, dicto iudiciũ, litem intendo, edo iudiciũ & actionem: (quod etiam subscribere iudicium dicitur) à more prisco deductum. sortes enim à iudicibus ducebantur, & quę prima dica ex vrna exierat, prima agebatur: Demosth. contra Mid. & apud Isocr. Interdum construitur cum genitiuo, vbi tamen accusat. δίκην subaudiendus videtur: vt apud Dem. ibidem, φόνου αὐτῷ ἐκείνους ἐμαυτοῦ λαχεῖν, mihíq; ipse cædis iudicium dictauisse. Litigator autem dicitur litem λαγχάνειν, quum sortitur & sorte exeuntem in iudiciũ deducit. Et prætor dicas sortitur ἐν τῷ κληροῦσθαι, hoc est, sortib. missis & eductis cõtrouersiarum agendarum ordinem constituit, vel quæstionum exercendarum. ¶Item λαγχάνω, obtineo, obuenit mihi: vel nanciscor, adipiscor. Il.ω, τὸ γὰρ λαχόμεσθα γέρας ἡμεῖς. Sic Hesiod. in Th. τιμὴν ἔχει ἠδὲ λέλογχε Μοίραν. Sic & Aristot. de mundo. τὴν ἀνωτάτω καὶ πρώτην ἕδραν ὁ θεὸς ἔλαχε. Et cum genit. apud Thuc. l.2, οἱ αὖ τῆς δικαστικῆς λάχωσι τελετῆς. Sic & apud Synes. & Phil. de mundo. Res quoque aliqua aliquem λαγχάνειν dicitur quæ sorte obtingit seu obuênit: vt apud Plat. l.5. de leg. καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ, partes singulas vt sorte obtigerunt. ¶Item transitiuè, participem reddo, tribuo, aut veluti sortem tribuo: vt Iliad.ψ, ἐπήν με πυρὸς λελάχητε, si hoc veluti sortitus à vobis fuerim vt me cremetis. Sic & Il.ο, & χ.

Λαχμός, οῦ, ὁ, sors, κλῆρος. vt Soph. & Theoc. scholiastæ exponũt, dicentes poeticum esse. ¶Exponitur etiam λακτισμός, calcitratio: apud Antimachum. ¶Item pilorum densitas. Od.ι, λαχμοῖς στρεπτοῖς, vbi tamen Eustathius annotat quosdam cum Herodian. malle scribere λάχνῃ, & Etym. Seleucum sic scribere testatur.

λᾶξις, εως, ἡ, sortitio. Hesych. Item sors, vel sortitio [illegible] Suid. ex Herodoto.

λάχος, εος, τό, sors, hoc est id ipsum quod sorte obtingit. [illegible] exponitur etiam, fortuna & sors hominis, apud Th[illegible] Ρηϊδίως δ' ἐφέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος.

Λάχεσις, ἡ, Lachesis: vna ex Parcis. Aristot. de mundo. [illegible] quoniã vitæ, quæ sorte obtingere ab ethnicis dicitur[illegible]

λῆξις, εως, ἡ, sortio. Plerunque de sortitione causæ, [illegible] læus, ἐν ᾧ ἔλαχον τὴν κλήρου λῆξιν ὅτι. Sic & apud Plat. [illegible] mosth. Item sors, id ipsum quod sorte obtingit, portio[illegible] ditio. Item sors, id est hæreditas, portio quæ è bonis [illegible] sorte obuenit: Philo de vita M. l.3. & l.1. Synes. de [illegible] ¶Item cessatio, à [verbo λήγω] Suid.

λόγχη, ης, ἡ. Ionum idiomate dicitur, sors, portio: teste [illegible] & Hesychio. Etymol. ex Ione, [illegible] ¶Item lancea. Aristot. de poet. λόγχην φέρειν [illegible] in epist. οἱ Θρᾷκες [illegible] In Epigr. venabulum quoque sic appellatur. [illegible] tiam λόγχην esse dicit cuspidem seu mucronem [illegible] cipitur apud Xen. Hell. 7. ἀκοντίων καὶ λόγχας καὶ μαχαίρας [illegible] apud Aristoph. in Holcadib. Ab hac significatione [illegible] lancea accipitur sunt sequentia deriuata.

λογχίτης, & λογχωτός, ου, ὁ, qui lanceam fert. Suid. [illegible]

λογχῖτις, ιδος, herbæ nomen est: sic dictæ quoniam [illegible] κρασπέδοις σπέρμα ἔχει τελάγωνον ὅμοιον λόγχῃ. Diosc. l. [illegible]

λογχοῦσθαι, mucronatim in acutum desinere.

λογχωτός, mucroni aut cuspidi similis, alterum [illegible] Suid. ex Epigr.

Composita ac primùm ex λαγχάνω.

Ἄληκτος, qui nondum sortè obtigit, seu ὁ μὴ [illegible] vt Eust. exponit. Vide & in composi. à λήγω.

Ἀναλαγχάνω, resortior: vt ἀναλαγχάνειν δίκην, apud Dem. [illegible] tra Mid. resortiri iudicium, hoc est, ab arbitris ad iudices [illegible] uocatione facta causam denuò disceptare. Apud [illegible] οἱ νόμοι καὶ τούτων διδόασιν ἀναλαγχάνειν παραγραφὴν [illegible] præscribendi ius indulgent, seu dant potestatem [illegible]

Ἀνάληξις, apud Athenieñses veluti παλινδικία erat [illegible] di, quum quispiam in iudicium vocatus nõ responderat [illegible] vadimonium promissum deseruerat; aut quum [illegible] nem inclamatus ad nomen non responderat, [illegible] damnabatur, vt hodie fit: huic porrò sic causam [illegible] duos menses licebat iudicium illi resortiri secundum [illegible] causa indicta iudicata fuerat: alioqui tantæ pecuniæ [illegible] batur quantum pecuniæ summam in intentione [illegible] petendam censuerat: iudiciumque ex eo tempore [illegible] mel iudicatam transisse censebatur. B.

Ἀπολαγχάνω, sortior infeliciter, sors mihi non obtigit [illegible] vincor: Plut. in consolat. καὶ δεῖ λαχόντα μὴ [illegible] φέρειν ἀλύπως τὴν τύχην. ¶Item pro simplici [illegible] tior, seu sortitò accipio. Herodot. ἀπολαχόντας [illegible] ἐπιβάλλειν, sortiri, seu simpliciter, adepti. ¶Item [illegible] χάνω seu διαλαγχάνομαι, apud Suid.

Διαλαγχάνω, sortior inter. Item sortitò diuido, sorte [illegible] diuido. Xen. pæd. 7. διαλαχόντες τὰς ἁμάξας κομίζειν [illegible] καὶ πορεύοντες, sorte inter se vehiculorum curam [illegible] Plut. περὶ φιλαδελφ. ὥσπερ ἐκ πατρῴας [illegible] μὴ δῶμα διαλαχόντες.

Διάληξις, εως, ἡ, diuisio seu partitio quæ sorte inter [illegible] fit. Suid.

Ἐκλαγχάνω, sortior: vnde ἐκλάχοι sortiatur, apud Soph. [illegible]

Ἐπιλαγχάνω, super alio seu post alium sorte obtineo, [illegible] lium mihi sorte obtingit: hinc ἐπιλαγχάνοντες appell[illegible] sortitò sufficiuntur & subleguntur. Aeschin. [illegible] Δημοσθένης οὔτε λαχὼν οὔτ' ἐπιλαχών.

Μεταλαγχάνω, mutatis vicib. sortior, seu præsenti sorte [illegible] & mutata alia sorte obtineo & quasi sortitò muto. Phil. [illegible] mundo, ἀφθάρτου ζωῆς μεταλαχεῖν. Plut. de deo Socr. [illegible] μεταλάχῃ τῶν νομιζομένων. Sic & Basil. [illegible] χάνει τοῦ εἶναι ἐν τούτῳ τῷ συστήματι τοῦ θεοῦ. ¶[illegible] etiam, sero ad muneris functionem accedo: apud [illegible] Gorgia.

Συλλαγχάνω, simul sortior. Plut.

Composita ex λάχος.

Μοιρολαχέω seu μοιρολογέω, sorte dispertior. Pell. l.8. [illegible] portionem seu partem aliquam accipio. Hesych.

Μοιρολέχαι, qui sortitò partes distributas capiunt, [illegible] tiarij. Poll. ibid.

Πρόλαχος, quod prius sortè obuenit, prior sors.

Composita ex λόγχη.

Ἀκαματόλογχος, hasta infatigabilis. Pind.

Μοιρόλογχοι, qui publica aliqua bona distribuunt sorte [illegible]

Πλατύλογχοι, dicuntur quorum hastilia latis cuspidibus [illegible] sunt. Poll.

Χρυσόλογχος, auream lanceam gestans: Palladis epith. [illegible] Eurip. in Ione.

[illegible], ilia, lateris cauitas laxior & exossis inter costas & coxendicem: * dicta, vt Athen. vult, παρὰ τὸ λαπαρόν. vt Eu[illegible] ab Homero vocatur [illegible] ¶Terræ etiam tribuitur. Nonn. χθόνιοι λαγόνες, terræ cauitates & hiatus, & apud Athen. l.11. Ἐτεύχε κοίλης λαγόνος ... βάθος.

[illegible], laxus, vacuus, non distentus nec plenus. Hippocr. (de corde) [illegible] καὶ πάμπαν εὐρυκοίλιος, καὶ λαγαρωτέρη πολλῷ [illegible] Themist. oratione 6. τὴν πόλιν αὐτὴν λαγαρὰς καὶ [illegible] Athen. li. 3. πολλῶν καὶ μεγάλων [illegible] μετὰ σμικρὸν χρόνον λαγαροὶ γινόμεθα: Eustath. [illegible], hoc vocabulo significari ait, qualis est τῶν λαγόνων. Grammatici λαγαρὸν versum vocant qui non eodem, i. pleno [illegible] incedit, sed in medio laxior est, & [illegible]: eam ob [illegible] dictus, qualis hic Homeri, ἦλθ' εἰς Αἰόλου [illegible]

[illegible], eiusmodi laxitas & vacuitas: quum videlicet aliquid distentum non est, sed inaniter laxum.

[illegible], ita laxus & vacuus fio. Exponitur etiam ex[illegible], contrahor. Fluuius λαγαροῦσθαι dicitur quum excauatur [illegible] paulatim subsidit, vt hyeme quum adstringitur gelu; in Epigr.

[illegible], itidem laxus fio & exinanior. Aristoph. in vesp. Hesychius λαγαρίζεσθαι esse ait τὸ [illegible] λαγόνας τὴν ἀγκῶνα [illegible] διαπειρόντα χεῖρα.

[illegible], lepus. Il.χ, ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὸν, ἢ πτῶκα λαγωόν. [illegible] λαγωούς, Luc. de hist. scrib. σὺν ἀγρίοις καὶ [illegible] ¶Item nomen sideris cœlestis apud A[illegible] quod & Latinis lepus dicitur. ¶λαγωὸς θαλάσσιος, lepus marinus, Plut. de solert. anim. Dicitur etiam λαγὼς & λα[illegible] quorum hoc Ionicum, illud Atticum esse docet Eust. Plu[illegible] 4.(de Iudæis) καὶ τοῦ λαγωοῦ φησί τις ἀπέχεσθαι τοὺς ἄνδρας. Sic apud eundem in apophth. Frequentius est λαγὼς & sæpe a[illegible] Xen. in Cyneg. reperitur. Vtitur & Demosth. Plut. Luc. Athen. * Sunt qui à λα, particula epitatica & οὖς deriuatum [illegible]: nam prælongas aures id animal sortitum est: alij au[illegible]

[illegible], leporinus: vt λαγῷα κρέα, leporinæ carnes, Athen. l.9. [illegible] & absolutè λαγῷα, apud eundem l. 4. Pro eodem re[illegible] & λαγώειος, apud Hesych.

[illegible], lepusculus.   λαγωδιάς, orus auis.

[illegible], catulus leporis.

[illegible], lepusculus. Et λαγίδιος γεώρυχος, cuniculus: quod a[illegible] lepori assimile fossis se abscondere amat. Strabo l. 3.

[illegible], lepusculus.

[illegible] idem quod λαγωός: vt κρέα λάγῳα. Eustat.

[illegible] insulæ quædam à leporum abundantia denominatæ. [illegible] Athen. l. 1.

[illegible], capio, prehendo, arripio, corripio. Poëticum est, idẽ [illegible] quod in prosa λαμβάνω. Hom. Iliad. θ, λάζετο δ' ἔγ[illegible] arripiebat, seu prehendebat, capiebat. Iliad. Ϭ, Πρηνέες ἐν [illegible] λαζοίατο γαῖαν, dentibus terram corripiant, seu [illegible] terram prehendant, i. corruãt, Od. υ, πάλιν δ' ὅγε λά[illegible] i. sermonem excipiebat, altero suæ orationi finem [illegible] Vtitur hoc verbo etiam Hippocr. vt in libro de [illegible] in homine, [illegible] dicitur νόσους λάζεσθαι [illegible] morbos admittere, hoc est, morbis esse obno[illegible] αἱ νόσοι λάζονται, corripiunt, & inuadunt. Eo[illegible] πυρετὸς οὐ λάζεται πλεῖον ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρας [illegible] de morbis lib.2. [illegible] σφακελίσμὸς ἐγκέφαλος, ὀδύναι [illegible] ἐς τὴν ῥάχιν. Genitiuo etiam iungitur apud [illegible] Aristoph. in Lysistrata λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος.

[illegible] idem quod λάζομαι. Hippocr. Γυναικείων lib. 1. τὸ στόμα [illegible] ἀλλ' ἰθύνεται, καὶ οὐ λάζυται τὴν γονήν.

Composita.

[illegible], rursum capio. Mosch. idyll. 4. [illegible]

[illegible] & Ἀπολάζυμαι pro ἀπολαμβάνομαι, apprehendo, vel [illegible], suscipio. Euripides, τί δ' ἐστὶν οὔ σοι καιρὸς ἀντιλάζυται, [illegible] in Oreste, [illegible] καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει.

[illegible], prehendo, comprehendo. Ex Eurip. ἐπιλάζυμαι στόμα [illegible] contineo.

[illegible] & [illegible] λάζυμαι, assumo. Eurip. in Hecuba.

[illegible], &c. vide in λήθω.

[illegible]ΘΥΡΟΣ, ου, ὁ, cicercula, genus leguminis. Vide Theophr. [illegible] hist. pl. * Plut. in probl. Rom. scribit Pythagoricos a[illegible] esse fabas διὰ τὸ λάθυρος διὰ τὸ ἐρέβινθον, ὡς παρωνύμους τοῦ [illegible] ad etymon alludens.

[illegible] herba quędã, de qua vide Diosc. l. 4. c. 167. Pli. l. 27. c. 11.

[illegible], vide in λάας.

[illegible], impudens, procax, audax. Hesychio: itidémque

scholiastę Nicandri in Ther. σκύλακας γαλέης ἢ μητέρα λαιδρὴν Et in Alexiph. χεραιῶν λαιδρὰς δαμάσσαιο ζῆνας.

ΛΑΙ'ΛΑΨ, απος, ἡ, turbo: genus venti procellosi. Arist. de mundo, λαίλαπα & στρόβιλον esse dicit ventum violentum qui infernè sursum versus repentè conuoluitur. Hesych. esse dicit venti vorticem cum imbre. Iliad. μ, ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι, Iliad. λ, νέφος Φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν, multum turbinis procellosi. Vento etiam tribuitur. Iliad. Ϭ, Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ Βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ. Odyss. ι, Νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς λαίλαπι θεσπεσίῃ. itidem Odyss. μ, ἐπαύσατο λαίλαπι θύων. Lucianus quoque prò turbine procelloso vsurpauit in Alcione, αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταβεῖναι.

ΛΑΙΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, guttur, gula, iugulus. Iliad. σ. Δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ. Il. τ. ὅπως αὖ ἐμοίγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη Οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις ἑταίρου τεθνειῶτος. Luc. ἐνδεμένα τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. Sic & alibi apud eundem. * Eustath. scribit deriuari à λάω, vnde λαύω & ἀπολαύω, διὰ τὸ ἀπολαυστικὸν τοῦ τόπου.

λαιμάσσω, insatiabili gulæ auiditate deglutio, seu immodicè edo. Suid. Pro eodem dicitur etiã λαιμάω & λαιμάζω: Hesych.

λαιμωσσω gulæ ingerere & abligurire cupio: vel famelicus sum, schol. Nicand. ex Hipponacte, λαιμώσσει δέ σου τὸ χεῖλος ὡς Ἐρωδιοῦ. Legitur & apud Nic. in Ther.

λαῖμα, Aristoph. schol. & Suidas exp. λαιμός: apud Aristoph. in auibus. & apud Menand. Alij exp. αἷμα. Nonnulli, ὅρμημα.

λαΐνεος, λάϊνος, vide in λᾶας.

ΛΑΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, sinister, læuus: idem quod ἀριστερός. Herodian. ἐν τῷ λαιῷ μέρει, à sinistra.

λαισήιον, clypeolus, parmula. Iliad. ε, & μ. Δηΐουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας Ἀσπίδας εὐκύκλους λαισήϊά τε πτερόεντα. * παρὰ τὸ ἐν τῇ λαιᾷ χειρὶ βαστάζεσθαι, quòd sinistra manu facilè gestari queat & agitari. Vide aliud etymon in λάσιος.

Ἀμφίλαιος, vtraque manu læuus, ἀμφαρίστερος.

λαίτμα, vide in vltima classe compos. ex Τέμνω.

ΛΑΙ~ΦΟΣ, εος, τό, vestis seu vestimentum & quidem è tenui stamine, vestis attrita & lacera. Od. ν, ἀμφὶ δὲ λαῖφος Ἕσσω ὅ κεν στυγέῃσιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα. Et Odyss. υ, κἀκεῖνον δίω Τοιάδε λαίφη ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι. ¶ Significat etiam, velum: apud Plut. μάλα λαῖφος ὑποστελλόμενος. Sic Eurip. in Hecuba, τὰ πορθμέως χεδίας λαίφη προτόνοις ἐπερειδόμεναι. Et in Oreste, λαίφος ἀκάτου θοᾶς ἀναλυάξας τις δαίμων. Dicitur etiam fœm. gen. λαίφη, vt apud Suid. διπλῆν ἀποσείσασθαι λαίφην, quod exp. χλαμύδα, clamydem.

λαιψηρός, vide in Αἶψα.

ΛΑΚΑ'ΘΗ, ης, ἡ, lachata: ponitur in censu arborum campestrium apud Theoph. histor. pl. lib. 3. cap. 4. λακάθη vel λευκάθη ibid. c. 7. in numero τῶν ἀειαυξιστάτων.

ΛΑ'ΚΑΦΘΟΝ, ου, τό, lacaphthum: à Paulo Ægin. in li. 7. c. 22. numerantur inter species aromatũ è quibus κῦφι τὸ ἡλιακὸν cõponitur: esséq; dicitur cortex pini aut alterius alicuius arboris.

ΛΑΚΕ'ΡΥΖΑ, ης, ἡ, vociferatrix, loquax, garrula, nugatrix: item conuitiatrix, maledica. Epitheton est cornicis apud Hesiod. in Erg. Apud Platonem uerò lib. 10. de rep. ἡ λακέρυζα πρὸς δεσπότην κύων ἐκείνη καυχάζουσα, i. vociferatrix, loquax: vel etiam latratrix. * Etymol. scribit, ex κρῶ fieri κρύζω, & pleonasmo τοῦ ἐρύζω, & præfixa epitatica particula λα, fieri λακέρυζα, i. μεγάλως κράζουσα.

λακερύζειν, siue λακερύζεσθαι, multa verba facere, garrire, nugari: item conuitiari, maledicere. Hesych. Suid. Etymol.

λακεῖν, λακίς, &c. vide in λακέω.

ΛΑ'ΚΚΟΣ, ου, ὁ, fossa, fouea. Plutarch. in Polit. præc. ἔτυχον ἔνδοθεν παῖδες ἐν λάκκῳ τινὸς ἀστράγαλον ἐκκόπτοντες. in Psalmis Dauidicis λάκκος & τάφος ponuntur pro morte & periculo: quoniam foueæ & fossæ fiunt vel in insidiis vel in morte. ¶Item cisterna seu fossa subterranea. Aristoph. in concion. Ἐν τοῖσι καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν ὕδατος. Et Apollodorus Gelous, Ἀγνοεῖτε τὸν τε τοῦ λάκκου χεῖλον λύσαντε καὶ τὴν τοῦ φρέατος, ἀστεῖος Τὰς ἱμονιὰς πεποίηκας.

λακκαῖος, ου, ὁ, cisterninus: vt λακκαῖον ὕδωρ, aqua cisternina, aqua è cisterna, seu fossa subterranea, apud Athen. lib. 3.

λακπατέω, &c. vide in λάξ.

ΛΑΛΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, loquor. Lucil. lib. 2. Epigr. μὴ πάνυ πολλὰ λάλει, ne loquare valde multa. Luc. in Demon. ὀλίγα μὲν λαλεῖν, πολλὰ δ' ἀκούειν. Plerunque ponitur pro temerè & inconside-

raiè verba fundere: vt apud Plut. de Alcib. λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν. Tributur & animãtibus ratione destitutis: vt locustis apud Theocr. idyll. 5. Et rebus inanimis, vt hyacintho, in epitaphio Bionis Smyrnæi.

Λαλιοῦμαι, οῦμαι, dicor: vt apud Synes. epist. 125. καλὸν γὰρ ἐν εἰρήνῃ λαλεῖσθαι ταῦτα, ὡς ἡμεῖς αὐτοὺς τρέφομέν τε καὶ σώζομεν, in pace dici ista.

Λάλημα, τὸ, sermo, loquacitas. Eurip. Dicitur etiam de homine loquaci & garrulo, vt κρόταλον: apud Soph. in Antig.

Λαλητὸς, οῦ, ὁ, loquẽdi facultatẽ habẽs, qui loqui potest. Eust.

Λαλητικὸς, οῦ, ὁ, loquax, garrulus. Aristoph. Item vim habens loquendi, vt homo: apud Damasc.

Λαλητρὶς, ίδος, ἡ, garrulo, loquax. in Epigr.

λάληθρος, ου, garrulus, loquax: in ijsdem.

λάλος, ου, ὁ, vel ἡ, qui loquitur, vocalis. Luc. in vita auct. ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδρίας εἶναι βούλομαι. Item loquax, vel loquaculus blatero, garrulus. Theocr. idyll. 4. ὡς λάλος ἐστί: Plut. symp. 1, (de amore) λάλον ποιεῖ τὸν σιωπηλόν. Sic & alibi apud eundem, & in Epigr. τὸ λάλον, loquacitas.

λάλις, poëticè pro λάλος. Et λάλιος, ου, ὁ, idem in Epigramm. λαλίην ἑταίρην, amicam facundam.

λαλίστερος, ου, ὁ, loquacior (cõparat. irreg. à λάλος) Aristoph. in ran. Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα. Et superl. λαλίστατος, loquacissimus. Eurip. in Cyclope.

λαλόεις, εντος, ἡ, idem quod λάλος.

λαλία ἡ, loquela, sermo. Laert. in vita Arcesilai. Accipitur etiam in malam partem, & pro loquacitate ponitur. Plut. sympos. 1. πολύφωνος ὁ οἶνός ἐστι, καὶ λαλιᾶς ἀκαίρου καὶ φρονήματος ἡγεμονικοῦ καταπίμπλησι. Idem in sympos. dicit μέθης σύμπτωμα esse πλείονας λαλιᾶς.

λαλάζω, vocifero. Hesych.

λάλαξ, αγος, clamor, vociferatio, sonitus, tumultus. in Epigr. ¶ Hesychius tradit λάλαγας appellari virides ranas circum stagna degentes quæ à quibusdam κίμβικες vocentur: quosdam verò tradere λάλαγας esse auis speciem quandam.

λαλαγὴ ἡ, clamor, vociferatio. Hesych.

λαλαγέω, ῶ, clamo, vociferor: vel resono & quasi loquentem imitor. Theocr. idyl. 5. ταὶ δ' ἐπὶ δένδρῳ Ὄρνιχες λαλαγεῦντι. Sic in Epigr. λαλαγεῦσιν ἐν ἄλσεσιν ἀχρόνιν ἠχώ. Dicitur & de dentibus, apud Oppian. l. 3. de venat. λαλάγημα, τὸ, sonitus, iubilum. apud Suid. λαλαγήτης, ου, ὁ, nugator. Hesych.

Ἀλαλὴ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: at primùm ex λαλέω.

Ἀλάλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis. Rom. 8.

Ἀπολαλέω, ῶ, effutio. Luc. in Nigrino. πίσω δ' ἂν οὐκ ἔχειν ἀπολαλήσαντες ἢ μεμφόμενοι τὸν πλοῦτον, ἢ δυσφοροῦντες ἀπίασιν; Exponitur etiam renuo, recuso sermone. Poll. Ἰσαῖος δὲ ἀπειρηκὼς ἔφη, οἷον ἀπολελαληκώς.

Διαλαλέω, diuulgo, loquor.

Ἐκλαλέω, eloquor, loquendo effero, & in malam partem, effutio, euulgo, deblatero. Philo de vita M. l. 1. ὥσπερ μεταυγαζόμενος τοῦ λογισμοῦ, τὰ ὑποβαλλόμενα ἐξελάλει. Demosth. Olynth. 1, εἰ ἃ νῦν ἄνοιαν ὀφλισκάνων ὅμως ἐκλαλεῖ ταῦτα δυνηθεὶς μὴ πράξῃ.

Ἀνεκλάλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, (decomp.) qui loquendo efferri non potest, ineffabilis. 1. Pet. c. 1

Καταλαλέω deblatero, denarro, prodo. Item obloquor Polyb. lib. 3. τὸν μὲν Φάβιον κατελάλει πρὸς πάντας ὡς ἀγεννῶς χρώμενον τοῖς πράγμασιν. Item loquacitate obruo: vnde καταλελαλημένος, loquacitate obrutus.

Προσκαταλαλέω, obiurgo. Exponitur etiã, loquacitate obruo, loquacitate obstrepo & obtundo: apud schol. Aristoph.

Παραλαλέω, nugor, obloquor.

Περιλαλέω garritu circumstrepo. Gregor. de auib. καταφωνεῖ τὸ ἄλσος, καὶ περιλαλεῖ τὸν ἄνθρωπον. Plerunque in malam partem, blatero, inaniter loquor, garrio. Aristoph. in cõcion. Μὴ περιλαλῶμεν μηδὲ πυνθανώμεθα. Sic & apud Gal,

Ἀπεριλάλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui garritu circumstrepente obtundi facilè nequit, loquutuleius, blatero. Aristoph. in ran.

Προσλαλέω, alloquor, colloquor. Luc. αὐτῇ φιλοσοφίᾳ καὶ Πλάτωνι καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. Sic Sapient. 3. οὐκ αἰσχύνεται τῷ ἀψύχῳ προσλαλῶν εἰκόνι.

Συλλαλέω colloquor Marci 9, συλλαλοῦντες τῷ Ἰησοῦ. Act. 15, συλλαλήσας μετὰ τοῦ συμβουλίου. Sic & Matth. 17.

Ὑπολαλέω, submurmuro, mussito. Hesych.

Composita ex λάλος.

Ἀείλαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, semper loquens.

Ἄλαλος, qui fari seu loqui non potest, infans, mutus. Plutarch. de defectu orac. Marci 9, & apud Aphrod.

Ἀλαλία, ἡ, infantia, *hoc est*, quũ quis mutus est & fari nequit. Exponitur etiam πονηρία, ἀταξία, apud Soph.

Ἀμφίλαλος, circũquaq; loquax, passim loquax. apud Aristoph.

Εὔλαλος, bene loquens, facundus, disertus: vel etiam loquaculus. Epigr. l. 2.

Κατάλαλος, maledicus, obtrectator, obloquutor. Rom. 1.

Καταλαλιά, obtrectatio. 1. Pet. 2, & 1. Cor. 12.

Μογιλάλος, qui ægrè & difficulter loquitur, cui impedita lingua est. balbus. Aet. lib. 8, cap. 38.

Μογιλαλία, difficultas loquendi, linguæ hæsitantia.

Νευρολάλος, per neruos loquens: de modulatis chordis,

Ὀξυλάλος, acutè loquens, Aristoph.

Περίλαλος, loquax, dicax, futilis.

Πλαστολάλος, ficta & falsa loquens, falsiloquus.

Πολύλαλος, multum loquens, loquax, garrulus.

Πρόλαλος, præceps in loquendo. apud Suid.

Φιλόλαλος, loquax. Laert.

ΛΑΜΒΑ'ΝΩ, F. λήψομαι à λάβω: præt. εἴληφα: aor. 2. ἔλαβον, accipio, capio. Aristot. ethic. 1. αὐτὸς μὲν θέλει λαμβάνειν, δὲ μή. ipse quidẽ accipere vult, at dare nequaquam. Item αὖ δικαιότερον ἀποτίνοιεν ἢ λαμβάνοιεν χρόνον, multo pecuniã pendant quàm accipiãt. Sic & μισθὸν λαμβάνειν Luc. Et λαμβάνειν σπονδὰς καὶ δεξιάν. Xen. Hell. 4. Interdum ponitur, percipio: vt apud Xen. λαμβάνομεν οὔτε ἐν δὲν. οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν. Item sumo: vt λαμβάνειν δίκην, pœnas, Demosth. Et λαμβάνειν εἰς τὰς χεῖρας, sumere in manus, Plato. ¶ Item suscipio: vt λαμβάνειν ἔργον, suscipere opus, Xen. Dicitur & de animo: vt λαμβάνειν ἐν τῇ uertere, recordari, apud Polyb. & λαμβάνειν ἐν τῇ ψυχῇ complecti mente. Xen. Dicitur ἄχος αὐτὸν ἔλαβε illum cepit, vel incessit, Xen. pæd. 5. Et ἔλαβέ με πόθος me cupido, vel animum meum, Herodot. Sic dicitur τὰ λαμβάνειν, δέρος, &c. Pro quo & vice versa &c. ¶ Interdum exponi potest, inuado: vt λαμβάνειν τὴν χώραν, Xẽ. Et λαμβάνειν πόλεις, Demosth. ¶ Item accipio, patior vt Xẽ. in Oecon. ἀλλὰ καταπίπτων ἀπ' αὐτοῦ βαίη, malum patiatur. Sic & πράγματα λαμβάνειν affici, apud eundem in Lac pol. Sic λαμβάνειν αἰδῶ aliquo affici, Soph. in Aiace. ¶ item consequor, adipiscor, ciscor, cõparo: vt δόξαν λαμβάνειν, Aphth. Et Thuc. Sic δύναμιν λαμβάνειν, Plato in epist. & βάνειν, veniã consequi, Demosth. Interdum comparo, vt apud Aristoph. λαμβάνειν τὸ ὀβολοῦ, & λαμβάνειν Itẽ prehendo, apprehendo, corripio. Il. Εἰ μὲν μὲν φίλα εἵματα δύσω. Sic & Il. π, & alibi. Item deprehendo λαμβάνειν τοιαῦτα ἁμαρτάνοντας τοὺς πολεμίους. Sic & apud De Item conuinco, damno: vt apud Herodian. l. 3. λαβὼν ἐπὶ τοιαύταις ὑπηρεσίαις ὁ Σεβῆρος significat concipio. Sic dicitur mulier ἐν γαστρὶ λαμβάνειν apud dialecticos λαμβάνειν est sumere quasi quam firmum vel per se probatum.

λαμβάνομαι capior. Aristot. pol. 5, λόγον τε ἀπολ νομένων καὶ διαπειρωμένων. Et τὰ λαμβανόμενα, apud Alex polit. 1, dicuntur τὰ λήμματα, seu ipsæ propositiones prehendor, corripior. Aristoph. in Pluto. Εἰ δρῶντ' εἰλημμένον, deprehensi. Sic λαμβάνεται ripi. ¶ Item conuincor, damnor: vnde Solon, σο εἰδὼς μὴ τῷ ληφθέντι ἐχθρὸς ἔσῃ, damnato. ¶ Item hendo, apprehendo: vt καί μου λαβόμενος τῆς χειρὸς, Charmide. Interdum nanciscor, vt Synes. ἐὰν λάβωμαι si otium nactus fuero. ¶ Item reprehendo, increpo Eudox. λαμβάνονταί σου τινὲς (αἰσθάνομαι γὰρ) ὡς

λῆμμα τὸ, res quæ accipitur. Plutar. in apophth. dono & muneri datũ accipitur, munus quo aliquis pitur. Demosth. Accipitur & pro lucro & emolumento alicunde capitur, seu pro reditu & obuentione. Arist Dem. contra Mid. Item sumptio, assumptio. Alex. Laer. in Zen. Apud Dialecticos maior propositio, runque κατ' ἐξοχὴν appellatur: quia sumitur à ¶ Sic dicitur etiam velut titulus & argumentum, quod tractandum sumitur atque proponitur.

λημμάτιον, ου, τὸ, q. d. propositiuncula, sumptiuncula in lib. Aristot. περὶ ἑρμην.

λῆψις, εως, ἡ, acceptio: cui opponitur donatio. Item hensio, vel captio, *ea significatione, qua capitur fugitiuus, aut vrbs.* Luc. de histor. scrib. Plut. de Thucyd. lib. 4. & 5, 7.

ληπτὴς, οῦ ὁ, qui capit vel prehendit.

ληπτικὸς, οῦ, ὁ, ad capiendum seu accipiendum stot. eth. 4. cap. 1.

ληπτὸς, οῦ, ὁ, captus vel perceptus: aut qui capi test. in Epigr.

λαβὴ ἡ, prehensio: plerunq; ea qua athleta aduersarium dit. Plut. in apophth. οὐκ οἶδας ὅτι βέλτιον πώγωνος, aduersarium melius prehendi non posse barba. Sic & apud eundem in Fabio, & in Coriol. ricè apud eũdem symp. l. 4. Hinc etiam dicitur & παρέχειν, præbere aduersario vnde te reprehendat leg. Luc. in Hermot. Morbo etiã tribuitur, & in primis quum hominem corripit, & veluti infestis manibus dit: accessio febris. Gal. in lex. Hippocr. ¶ Item generaliter Cũ dicitur id quo quippiã prehendimus, i. ansa, capulus, manubrium. Plut. de Socr. dæm. τὴν χεῖρα τῇ λαβῇ

λαβάς. Sic Aristoph. in Pace, λαβὰς ποιεῖν τοῖς κεραμεῦσι.

Λαβίς, ίδος, ἡ, ansa, capulus, manubrium. schol. Hom. Item forceps. Esaiæ 6. item fibula. apud Polyb.

Λαβίδιον, ου, τὸ, forcipicula apud Diosc.

Ἀλαβή, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιλαφής, έος, ὁ καὶ ἡ, (quasi ἀμφιλαβὴς) ita amplus vt possit ab vtraque parte vel vtraque manu capi. Suid. οὐχ ἡμάρτανε δ' οὐδὲ ἀμφιλαφοῦς περιουσίας, vel ἀμφιλαφὴς περιουσία dicitur ampla substantia, seu amplæ facultates. Τὸ ἀμφιλαφὲς, exp. etiã multum, copiosum, Hesych. ¶ Item vndiq; plenus exuberans: vt τὸ ἀμφιλαφές. Plut. Et ἀμφιλαφὴς κόμη, coma densa. Philostr. in Heroic. Tribuitur & rebus incorporeis: vt ἀμφιλαφεῖς ἀφορμαί amplæ occasiones. Luc. Exponitur etiã vmbrosus: vt ἀμφιλαφὴς πλάτανος, in anth. epigr. Et ἀμφιλαφεῖ παλαίουσι, apud Hippocr. ¶ Ἀμφιλαφὴς, exp. etiam quod vtrinque adiuuatur, seu cui vtrinque fertur auxilium. Suid.

Ἀμφιλάφεια, ας, ἡ, amplitudo, copiositas, exuberantia. Exponitur etiã, auxilium quod fertur ex vtraque parte. Suid. Legitur & ἀμφιλαφία, apud Cic. ad Q. frat. quod exp. anceps ansa.

Ἀναλαμβάνω, q. d. resumo, rursum capio, recupero, recipio, reparo. Plut. in Pomp. οὐ γὰρ ἀέλπιστον ἐκ τούτων ἀναλαμβάνειν ἐκεῖνα. Xenoph. Hell. 3. τὴν ἀρχὴν ἣν πρότερον ἐκέκτηνθ' ἀναλαβεῖν. Isocrates de pace, τὴν δύναμιν ἀναληψόμεθα πάλιν ἣν καὶ πρότερον ἐτυγχάνομεν ἔχοντες. Item reparo alij iacturam suam, rem quam amisit ei reparo, & eum recuperare facio. Plut. in Lycurgo. Σόλωνα προθεμένοις ἀναλαβεῖν Ἀθηναίοις Σαλαμῖνα. Sic apud Aristot. τῇ δυνάμει γὰρ καὶ τῇ θερμότητι τῆς κοιλίας ἡ φύσις ἀναλαμβάνει τὴν ἔνδειαν τοῦ σώματος. Item resumo, i. repeto, itero, reuoco: vt ἀναλαμβάνειν εἰς μνήμην, apud Plat. de leg. repetere memoria, quasi resumere in memoriam. Et apud Isocr. ἀναλαμβάνειν εἰς τὴν διάνοιαν. Interdum absoluere ponitur *pro*, repeto, i. iterum dico: vt apud Plat. in Apologia Socratis, ἀναλάβωμεν ἐξ ἀρχῆς τίς ἡ κατηγορία. Sic & apud eundem in Philebo. & Plut. in Alcibiade. Dicitur etiam ἀναλαμβάνειν τὴν ἰσχύν, resumere vires suas: & ἀναλαμβάνειν τὸ σῶμα, reficere corpus, i. vires corporis. Item ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν, resumere se, i. vires suas. Interdum & ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς νόσου, apud Thuc. Item ἀναλαβεῖν ἐκ τῆς νόσου sine accusatiuo ἑαυτὸν: apud Galen. ἐκ τῆς ἀναλαμβάνοντας ἐκ νόσου μακρᾶς. Metaphoricè quoque dicitur ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν: vt Latinis colligere se, apud Isocrat. in Archidemo. Medicis etiam ἀναλαμβάνειν dicitur quũ recreant sensimque eum qui morbo est confectus. Demost. ἐστιν ἰατρὸς ὃς τοὺς ὑπὸ τῶν ἑτέρων ἀπεγνωσμένους ἀναλαμβάνει. Item assumo mecum, mecum recipio, ad me recipio. Thuc. lib. 5 αὐτὰς ἀναλαβὼν ἦγε. Sic apud Xen. Hell. 6. ἀναλαμβάνειν ἐπὶ τὴν ἁρμάμαξαν, assumere in currum. interdũ cum datiuo: vt apud Plut. in Cæsare, μετὰ δὲ τὸν θρίαμβον τὸν δῆμον ἀνελάμβανεν ἑστιάσεσι καὶ θέαις, epulo & spectaculis excepit, vel accepit. Ἀναλαμβάνειν παῖδα, penes se asciscere puerum, & agnoscere filium apud Demosth. contra Neæram. ¶ Itẽ sumo, in manus sumo. item suscipio. Polyb. l. 4. ἀναλαμβάνων τὰς ἐκείνου βίβλους, in manus sumens Sic ἀναλαμβάνειν χλαμύδα apud Plut. Apud Herod. in Thal. ἀναλαβεῖν κίνδυνον, suscipere periculũ. ¶ Item reprehendo, siue reprendo, retineo. Plut. ἀλλὰ μόλις ἡ κλεῖς τῆς χειρὸς ἐμπεφυκυῖα καὶ καταπτηνομένη τοῦ προσώπου, τὸ δεῖν ἀνελάμβανε, funẽ retinebat, ne corpore degrauante, deorsum rursus ferretur & recideret ¶ Ἀναλαμβάνειν τὸν ἵππον, equũ sistere & coërcere, seu equum inhibere: apud Plat. de leg. l. 3. & Xen. de re eq. ¶ Significat etiam reprehendo & emendo: apud Dem. cõtra Mid. Exponitur etiam sarcio, apud Sophoclis Philoctete, τὴν ἁμαρτίαν αἰσχρὰν ἁμαρτὼν ἀναλαβεῖν. ¶ Item colligo, constringo. Plut. in Probl. Hell. ἀναλαβοῦσα πρὸς τὰς ζώνας ἱμᾶσιν. ¶ Medici quoque ἀναλαμβάνειν dicuntur, quum res contusas aliquo liquore cogunt: vt apud Diosc. ἀναλαμβάνειν λεῖα οἴνῳ τροχίσκους ἀναπλάττειν.

Ἀναλαμβάνομαι, sursũ sumor. Marc. 16. ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν. Sic & alibi in nouo Test. Apud medicos ἀναλαμβάνεται dicitur quod contusum liquore cogitur & conformatur: vt apud Diosc. lib. 1. c. 134. ἀναλαμβάνεται εἰς τροχίσκους, conformatur seu cogitur in pastillos. Alias quoq; retinet significationes passiuas ex actiuo manantes.

Ἀνάληψις, ἡ, resumptio, recuperatio, receptio. Plut. in Probl. Item repetitio, schema orationis rhetoricorum. ¶ Item viriũ refectio, recreatio, conualescentia. Alex. Aphr. Diosc. ¶ Ἀνάληψις τῶν μαθημάτων, apud Basil. ad Eust. dicitur quum quis aggreditur seu capessit disciplinas. ¶ Ἀνάληψις παιδὸς, quum aliquis ad se puerum asciscebat & quasi filium agnoscebat. ¶ Apud Luc. c. 9. ἀνάληψις Christi dicitur tempus quo sursum recipiendus erat.

Ἀναληπτικὸς, οῦ, ὁ, recuperatorius. item refocillatorius, recreatorius: vnde ἀναληπτικὰ φάρμακα, quæ recreandis defectis cõposita sunt, & ἀγωγὴ ἀναληπτικὴ apud Galenum, educatio & nutritio, virium refocillatrix.

Ἀναληπτικῶς, refocillatoriè, aptè ad refocillandum corpus morbo confectum: vt διαιτᾶν ἀναληπτικῶς τὸν ἀσθενοῦντα, victum præscribere restituendis viribus, apud Galen.

Ἀνάλημμα, τὸ, à Suida & Hesychio exponitur ὕψωμα, quod quidam interpr. edicta structura. Exponitur à Suida & στήριγμα, i. firmamentum, vel munimen. Legitur Ecclesiastici cap. 50. ἀνάλημμα ὑψηλὸν περιβόλου τοῦ ἱεροῦ. & in Paral. τὸ ἀνάλημμα τῆς πόλεως.

Decomp. Δυσανάληπτος, qui difficilè refocillari seu recreari potest.

Ἐπαναλαμβάνω, repeto, itero. item *pro*, epilogum facio, apud (Plut.

Ἐπανάληψις, repetitio: schema quoddã rhetoricorũ quum idem vocabulum ornatus causa reperitur. vide Hermog. Rutil. Lupum, Fab. Demetr. Phaler.

Εὐανάληπτος, qui facilè refocillari potest.

Προσαναλαμβάνω, insuper assumo: aut simpliciter, assumo, sumo. Polyb. ἕως προσαναλαμβάνουσι ἐθελοντὰς, ἐὰν μὲν ὕπατος ᾖ, στρατὸς ἢ γεραιοὺς περιπορφύρους.

Ἀντιλαμβάνω, vicissim accipio. vt ἀντιλαμβάνω χάριν, vicissim beneficium accipio, mihi retribuitur beneficiũ. Philo de vita Mosis lib. 2. τὰς ὠφελείας ἀντιλαμβάνουσαί τε καὶ ἀντεκτίνουσαι. item, rem vnam accipio loco alius, seu in locũ alius: vt apud Greg. ἀντιλαβόντες τῆς κακίας τὴν ἡδονήν, i. λαβόντες ἀντὶ τῆς κακίας. Et sine genitiuo, apud Thuc. οἱ μὲν γὰρ οὐκ ἔξεστιν ἄλλαν ἀντιλαβεῖν ἀμαχεί. item *pro*, accipio seu consequor mercedis aut præmij loco, promereor, apud eundem Thuc. ¶ item pro ἀντιλαμβάνομαι, percipio. Alex. Aphrod. Prob. lib. 2. ἡ δ' ἀκοὴ ὡς παχυμερεστέρα βραδύτερον τῆς πληγῆς ἀντιλαμβάνει, serius ictum percipit.

Ἀντιλαμβάνομαι, prehendo, apprehendo. item manum inijcio. Synes. epist. 109. ἀντιλαμβανόμενοι τοῦ τρίβωνος. Plut. de defectu orac. οὐκ ἀφέντας ἐκεῖνον, ἀλλὰ μὴ παρελθόντας τούτου ἀντιλαμβανομένου ἡμῶν. item apprehendo, metaphoricè. i. percipio, sentio: vt Alex. in Probl. ἡ ψυχὴ πλεῖον ἀντιλαμβάνεται τῶν σωματικῶν παθῶν καὶ τὴν ἁπτικὴν αἴσθησιν. ¶ Item capesso, suscipio: vt Dem. καὶ ἕως καιρός ἐστιν ἀντιλαμβάνεσθε τῶν πραγμάτων. Apud Plutarch. in Romulo, ἀντιλαμβάνεται τῶν πραγμάτων exp. ad res capessendas incumbit. Isocrates, ἐρρωμένως ἀντιλαβώμεθα τοῦ πολεμεῖν ¶ item opitulor, fero opem, succurro: vt apud Basil. τὸ συνεχὲς ὑμῶν ἣν ἔχετε πρὸς τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς ἀδελφότητος. item fulcio: vt apud Plut. in Fabio, ἀντιλαμβανόμενος τὴν πόλιν καὶ ὑπερείδων. item fruor, apud eundem, itidem cum accus. exponitur etiam teneo. Plato, τοῦδε τινὸς πάλιν ἀντιλαβώμεθα οὗπερ καὶ πρότερον. Sumitur & pro vendico apud Lucianum. Sic & apud Plutarchum in Pericle, ἀντιλαμβανόμενος Αἰγύπτου, quidam exp. Ægyptum sibi vendicans. ¶ Item corripio, reprehendo. Plat. in Gorgia. ἐὰν δέ τι ὑμῶν μή τι ὄντα δοκῶ ὁμολογεῖν ἐμαυτῷ, χρὴ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἐλέγχειν. ¶ Item capio, i. delecto, persuadeo. Plut. in Phædone, θαυμαστῶς γάρ μου ὁ λόγος οὗτος ἀντιλαμβάνεται, mihi hæret in animo, me adducit.

Ἀντίληψις, ἡ, apprehensio. Xen. item metaphoricè ansa reprehensionis: sic Plutarchus Solonis leges habere dicit multas ἀντιλήψεις: vbi tamen quidam malunt interpretari reprehensiones. Pro reprehensione sumitur apud Plat. in Hippia maiore σχεδὸν γάρ τι ἔμπλεώς εἰμι τῶν ἀντιλήψεων. Exponi etiam potest abiectio disputantis cum altero: vt apud Platonem in Phædone, οὐ συγχωρῶ τῇ τοῦ Σιμμίου ἀντιλήψει, & apud Plutarchum de def. orac. ὡς ἔχοντα πολλὰς ἀντιλήψεις καὶ ὑπονοίας πρὸς τοὐναντίον. ¶ Item perceptio, quum de sensibus dicitur. Alexand. in Probl. καὶ πᾶς ὁ ἀὴρ δίδωσι τῇ ὄψει καθαρωτέραν ἀντίληψιν τῶν ἀστρώων σωμάτων. Est etiam perceptio rei alicuius quæ fit mente & intellectu. Fab. lib. 7. cap. 5. ¶ Item opitulatio, auxilium. Basil. ἐπιβοησόμεθα τὴν ὑμετέραν ἀγάπην εἰς ἀντίληψιν ὑμῶν. ¶ Item præmium, merces. Damasc.

Ἀντιληπτικὸς, οῦ, ὁ, ad percipiendum aptus vel facultate perceptrice præditus. Themistius de anima. lib. 2.

Ἀντιλήπτωρ, ορος, ὁ opitulator, auxiliator. Hesych. In vsu est potissimũm apud Græcos Bibliorum interpretes.

Ἀντιλαβὴ ῆς, ἡ, apprehensio. Thuc. item metaph. ansa reprehensionis. Plato in Phædone.

Ἀντιλαβαὶ sententiæ quædam breues, vtpote singula singulis hemistichiis comprehensæ apud tragicos. Hesych.

Ἀντιλαβεὺς έως, scuti fibula, vel vncus fibulam scuti excipiens. Hesych.

Decomp. Συναντιλαμβάνομαι, (q. d. vnà capesso, vel vnà suscipio: aut, vnà incumbo (in rem aliquam) adiuuo, seu opitulor: vt Lucæ cap. 10. εἰπὲ οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται, vt me adiuuet. Sic Rom. cap. 8. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, opitulatur infirmitati nostræ; seu auxiliatur.

Συναντίληψις, opitulatio, auxilium, apud Aretham.

Ἀπολαμβάνω, recipio. item recupero: vt ἀπολαμβάνω τοῦτο παρὰ σοῦ. apud Æschinem. Plato Pol. 1. φίλοι δ' ἐστὶν ὅ, τε ἀπολαμβάνων καὶ ὁ ἀποδιδοὺς, qui recipit & qui reddit. Sic dicitur χάριν ἀπολαμβάνειν, Demosth. gratiam recipio, seu gratia mihi rependitur. itidem apud Xenoph. Pæd. 3. λέξον μοι ὁπόσου ἂν πρίαιο ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, significat recuperare. item seorsum capio, excipio, excerpo. Plato in Hippia minore, καὶ ἀπο-

λαμβάνων ὃν ἂν διορίσωσιν ὁ λέγων τάττειν ἴσχη. Item seorsum duco, seduco. apud Philostr. & Marc. 7. ¶ Item intercludo, intercipio, cohibeo. Iosephus apud Suidam, διώξαντες ἀπολαμβάνουσι τοὺς ἐν πρίλοις χωρίοις καὶ πάντας κτείνουσι. Plutarchus in Romulo, τὸν αὐτομολοῦντα ἀπολαβεῖν αὖθις, eius respirationem interclusisse ¶ Item pro simplici λαμβάνω, capio, accipio, aut prodeprehendo: vt ἀπολαμβάνειν τινὰς ἔξωθεν, apud Demosthenem pro corona, iusiurandum accipere. apud Thuc. l. 5, ἀπολαβεῖν μεμονωμένους, exp. se deprehensurum esse.

Ἀπολαμβάνομαι, recipior, recuperor. Item seorsum copior, excerpor. Item intercludor, circumcludor, intercipior. Xen. & Aristo. Item deprehendor. thuc. lib. 6. ¶ Item actiuè, apprehendo: apud Luc. in dial. Nepr. & Nereidum.

Ἀπόληψις, εως, ἡ, receptio, recuperatio. Item, exceptio, excerptio. item interclusio, intercepti. Aristot.

Dico p. Ἀπεπολαμβάνω, vicissim accipio: vt αὐτοπολαμβανὼ χάριν, vicissim accipere beneficium, Demosth.

Ἐκπολαμβάνω, intercipio, intercludo: Philo de vita M li. 3, διὸ καὶ ἡμιτροφεῖον ἐκάλεσεν ὃ ζωοφόρησεν ἐξ ἐκπολαμβανομένης ζωῆς. Alex. intercludit. Exponitur etiam includo. Ἐκπόληψις, exclusio, cohibitio, conclusio: apud Theophr.

Διαλαμβάνω, diuisim & sigillatim accipio: Arist. de part. an. l. 2, τὰ μὲν ὅλα ὁμοιομερῆ καθ' ἑαυτὰ μέρη διόλου τὰς δυνάμεις ἔχει τοιαύτας. Demosth. οἱ δ' ἐν τῷ Πέραθεν διελάμβανον κατ' ὀβολὸν τὰς ἀξίας, sigillatim accipiebant. ¶ Item intercipio. polyb. ὁ δὲ διαλαβὼν ἔφ' ὧν ἐφύλαττεν, vias obsedit & intercepit transitus militibus stationarij. Exponitur etiam dirimo, diduco, distinguo. Plat. in symp. ἐναμφῖς διαλάβῃ, vt nos dirimat & disgreget. Sic Aristot de mirac. ἐπὶ τὸν πορισμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὸν Σικελίαν, dirimentem, differentem. ¶ Item interpello, interrumpo. Aristot. in probl. sect. 5, cap. 1, ἐὰν δὲ τὰς ὁμοίους ἡ ὁμοίστης ἢ χρόαν ὁ διαλαμβάνων, ἐὰν μὲν ἀπαπνέει τὰ μέρη, &c. ¶ Interdum comprehendo, complector. Aristot. de mundo, ἐκ μιᾶς διαλαβόντα ἰδιότητος ἐπιφανείας τὸ σύμπαν τῆς κόσμου. Exponitur etiam, congrego, apud Aristot. pol. 2. Item constringo, coagmento, apud Basil. in Eunom. ¶ Item administro, rego. apud Plut. in polit. ¶ Ad animum translatum, interdum significat animo concipio, comprehendo: vt apud Aristot. polit. 7. ἐκ δὲ τούτων μὲν ἐκ τούτων τὰς ἐν τοῖς διαλαμβάνειν τὸν νοῦν. probationem & explorationem animo concipere. Interdum dijudico, existimo, statuo, i. censeo. Polyb. lib. 3. & alibi. Item statuo, i. constituo: apud eundem l. 5. Item consilium agito, consulto. Idem l. 4, διαλάμβανε μὴ τότων, τὸ δεῖ ποιῆν, &c. Item discepto, disputo, tracto & commentor. Aristot. δεῖ δὲ διαλαβεῖν ἐκ τῆς διαιρέσεως τί ἐστι. Sic & apud Laert. in Plat. & Alexand.

Διάληπτος, (aduerb.) distinctè seu diuisè, aut diuisim. Ἰτέ præcisè seu præcisa formula. Xen. in Oecon.

Διάληψις, intercepcio, intercapedo: Aristot. in 2, de partib. anim. Item propositum: quod quis ex animi seu sententia faciendum sibi instituit. Item disceptatio, ratiocinatio: Polyb. lib. 5. Item explicatio rei quæ tractatur, communicatio: apud eundem.

Ἐπιλαύω, percipio. Ilocr. ad Iasonis liberos, ἐλπίζουσι δὲ ὅσων ἀμοιρήσειν σὺ αὐτοὺς ἔσῳ μὲν ἐπιλήψασθ', &c. ¶ Item excipio: (verbum in compositionib. inedicorũ vsitatum.) vnde pass. Dic. ἐξ ἐπίπνοῦ ἡ δὲ ἐξ αὐτῶν λιχνὸς καιοφθόρος, ὀπλαμβάνεται ἐσθὲ μέλαν. ῥαφικὸν κρίσκολόν. Item excipio, i. interpreter, intelligo. Greg. ὥσπερ ὑφορῶν καὶ γλῶ κακῶς πως ἐξειλιφασιν αὐτοὺς οἱ θεῖοι σέσωντες. Sic & apud Damasc. & Plut. in Pericle.

Ἐπιλαμβάνομαι, idē quod ὀπλαμβάνω, in posteriori sign. Eust.

Ἐπιλαμβάνω, inluper accipio, assumo. Appian. ἐδ ἐπὶ τῆς Ῥωμαίοις τὴν ἀρχὴν πρῶτ ἡμέραν ὑπόμοιβα ἐπιλαμβάνων. Item sumo post aliud. Diosc. (de raphano) δεῖ δὲ αὐτὰ ἐπιλαμβάνειν, μέλλοι σωιεργάσαι τὴν ἀφοδίαν, accipienda est post cæteros cibos. ¶ Item excipio, i. succedo. Theophr. in tertio de causis ὅταν μὴ ἐπιπροσθήσθαι τὸ ὕδωρ ὁ ἄλλος ἐπιλαβὼν ἐρυθρώσῃ, æruginē creet. Sine calu apud Gregor. ἵνα ὁ τῆς ἀληθείας ἐπιλάβῃ κριτής. ¶ Item opprimo, inuado, corripio, manum injicio. Thuc. νυκτὸς ἐπιλαβόντες τὸ ἔρυμα. Paus. in Achaicis, καὶ τὸ μὲ ἐν τῇ Α'πίκῃ τὸ ἀρχαῖον ἐπιλαμβάνει. fatum & mors huic manum iniecit. ¶ Item occupo. Sylneſep. 91, πολλάκις εἰς τὸ σωθῆναι μοι πολὺ πρὸ τοῦ νυκτὸς μέσου ἐπιλαμβάνοντι ¶ Item attingo, nanciscor: Aristot. hist. an. lib. 7, ὁ, τι δ' ἂν ἐπιλάβῃ ἢ πτέρυξ μόνον, ἵστησιν ἐνισοβόν, &c. Thuc. l. 4, ἐπὶ δὲ Χρυσὸν ἢ πολὺ ἔδη ἐπὶ λαβεῖν ἔκπλοι καὶ ἔνασαν ὁπλιτῶν μίαν. ¶ Item retineo, fisto: Demosth. pro cor. οὐ δὲ ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ. Greg. de homine, ἔνωσε πεῖθ' ἕτερα μὲν τῶν δυνατῶν ἐπιλαμβάνεται ἢ αὐλὰ τὸ πρόμῳ, ijs qui digitis admotis spiritum tibiæ retinent. Exponitur etiam obstruo, obturo Aristoph. τὸν μὲν ἐπιλαβοῦσα. Sic τὰς μυκτῆρας ἐπιλαμβάνειν, Gal. Item reuoco, sicut dicimur reuocare lectorem. Plato in Phædro, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἐπιλαμβάνων ὁπλίδοτον οἱ λόγῳ. ¶ Impersonaliter ἐπ' λαοῖς pro contigit vsurpatum reperitur, apud Paus. Eliacōn. 3.

Ἐπιλαμβάνομαι, prehendo, apprehendo, comprehendo. Xen. καὶ μὰ ἴχρι ἀπολαβεῖν οἱ χεῖρ ἐπιλαβοῦσθαι. Dicitur & ἐπιλαμβάνεσθαι τῆ χειρὶ. Dem. & ἐπιλαμβάνεσθαι τῆ χειρὸς ἀπ ep. ad Hebr. ἐπιλαβέσθαι τῆς ἐλπίδος. apud Aeschin. Exponitur etiam pro arripio, rapio, corripio, occupo, anticipo. Thucyd. ἐπιλαμβάνουσι τῶν ἀκρωτηρίων. ¶ Item occupo, i. capio seu simpl. retineo: apud Luc. ¶ Item prehendo, i. deprehendo, imparatum aggredior. Aristot. polit. 5. ¶ Item incautum opprimo, corripio, emendo. Xen. μὴ ὁ ἐπιλάβῃ τὸ ψεῦδος ἐν ὀκκλησίᾳ. Sic & apud plat. in Gorg. ¶ Item capio, capio, i. incauta decipio. Sic & apud Aristot. ἐπιλαμβάνεσθαι τοῦ φόβου, capiare occasionem. Herodian. suscipio. ecclesiast. c. 4. ἐπιλαμβάνεται τῆ ζητήσεως, assumo. Hebr. 2. ¶ Apud Plut. ἐπιλαμβάνομαι τὸ causa pro exp. insaniam illius reprimere & coercere.

Ἐπίληψις, prehensio vel apprehensio. Item innuo, nutus, vendicatio. Plat. de leg. lib. 12. Ponitur pro morbo qui epilepsia dicitur. Aristot. in probl.

Ἐπιληψία, inuasio. Item morbus comitalis, qui desse conuulsio totius corporis non perpetua, cum sensuum oblæsione. Vide Gal. & Alex. Trall. ¶ Item constructio, obstructio, obturatio: apud Aristot. in probl. sect. 1.

Ἐπίληπτος, reprehensione dignus. Et τὸ ἐπιληπτὸν reprehensionem meretur, seu propter quod aliquis dignandus, vt τὰ ἐπιληπτὰ μέτρα. carmina reprehensione digna, seu propter quæ in vituperationē aliquis incurrit: apud Plut.

Ἐπίληπτος, idem quod ἐπιληπτικός. item conceptus, monce: apud Gregor. Item laborans epilepsia, i. morbo comitiali. Aristot.

Ἐπιληπτικός, morbo comitiali laboro. Plut. in quæst. Rom.

Ἐπιληπτικός, pertinens ad epilepsiam. Et ἐπιληπτικὸν, apud Aristot. morbus comitialis. item, comitiali morbo laborans apud Plut. in lib. ad præf. ind. ctum.

Ἐπιλήπτως, idem quod ἐπιληπτικῶς, Reg. l. c. 11.

Ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ, reprehensor. Plut.

Decomp. Ἀνεπίληπτος, qui reprehendi non potest, reprehensioni non obnoxius. Plut. in Pericle. Dicitur & κατὰ τὸν βίον, & αὐτάληπτος ἐξ τὰ πρόσω. reatur reprehensionem. Philo.

Ἀντιπαλαμβάνομαι, vicissim prehendo, seu apprehendo: contra nitens prehendo, seu retineo.

Περιπαλαμβάνω, & περιπαλαμβάνομαι, insuper prehendo, insuper assumo.

Συμπαλαμβάνω, q. d. vnà prehendo. vel simul capio: duo, opitulor. Luc. τὸν Α'θλιωτὰ συμπαλάσκει, συμπαλαμβάνει ἐξ ἐγχ. Herodor. συμπαλαμβάνειν ἐξ πολίμῳ Σαβαρίοις. apud Thuc. l. 8. Interdum exp. simpliciter, simul capio, simul aggredior. Plat. in Timæo συμπαλαμβάνει στους. Plut. in Camillo, συμπαλαμβάνοντας ἐξ ἐμὲ συμπαλαμβάνειν, bellum cum pace commutare. Sic & apud Ilocr. in Areop. & Herodian. l. 8. Exponitur & muto: vt apud Xen. pæd. 4. ἐξ τὰ ἐμοῦ μετεπαλαμβάνοντες ἐδέποτε, quum mutassent vestimenta. ¶ Item vicissim accipio vel assumo, Plat. in Phileb. ἐξ τὸ τὰ μεταλαμβάνοντες ἐδ βίον ἐδιμῆν. item simpliciter assumo: apud Plut. de defectu orac. item transsumo: item per allegoriam intelligo: apud Eustath.

Μεταλαμβάνομαι, vendico: vt apud Herodor. μεταλαμβάνομαι τὸ ὄνομα, nomen hoc mihi vendico.

Μεταλαμβανόμενος, participatio, Plato in Parm. item commutatio, per mutatio. Aristot. rhet. 1. item apud rhetores status quidam quasi transsumptio, aut translatio, aut transposītio. Fab. l. 3. ca. 6. Eſt & schema quoddam apud poëtas, de quo vide eundem Fab. l. 2. c. 6. & Eustath. item figura apud grammaticos, quum casus quispiam cedit, suam ἀσχολίαν non seruat, sed in aliūm aut μετασχηματισμὸς de ea vide plura apud Eusta. Abeo, non exp. etiam allegoria.

Μεταληπτέος, ἁ, ὁ, cuius participes aliquis fieri potest. item qui potest exponi.

Μεταληπτικὸς, ὁ, participandi vim habens. item pertinens ad figuram illam quæ μετάληψις appellatur.

Μεταληπτός, per metalepsin.

Decomp. Ἀμεταλήπτως, cuius expositio afferri non potest. Ἀντιμεταλαμβάνω, contrà aut vicissim participes fio: aut contrà accipio: apud Philon. de mundo. Α'ντιμετάληψις, q. d. participatio quæ vicissim fit. Exponitur etiam, commutatio, quum vices redduntur.

Ἀπολαμβάνω, accipio quasi per manus transmittum. Plat. l. 11. de rep. pud Plut. κατὰ τὸν λαβόντα πῶς ἐμοῦ. ¶ Significat etiam cum Phi & reum perago. Aptiph. ὁπόταν γὰρ διάκρισιν ἢ δίκην ἀπολάβωσιν, μὴ σοφὸς ἢ δικάζεσθαι ἀπ ἀδικεῖται.

Καθολαμβάνω, idem quod λῆμμα, assumptum. Laert.

Κατάληψις, ἡ, deprehensio. item deprehensibilitas: dicitur 3. item inuasio: vt κατάληψις ἢ ὑιᾶς, inuasio tempestatis. item adeptio: vt κατάληψις ἢ βασιλείας, adeptio regni. ¶ Metaphoricè plerunque vsurpatur quum de rebus quæ sensibus corporis vel potius mente comprehenduntur. Philo de mundo. Luc. in Hermot. ¶ Eſt & mysticorum bulum pulsando chordas concentum explorantium: vt

ex schol. Aristoph. ¶ Item morbi nomen apud medicos: de quo vide Gal. l. 4. de loc. affect.

Καταληπτέος, ad deprehensionem damnationémq; conducens & inctans. Aristoph.

Καταληπτὸς, qui comprehendi potest, comprehensibilis. Gregor. ὅσοι ἐδ' εἰ φῶς τὸ ἀκήρατον, οὔτε καταληπτὸν, &c. Τὸ καταληπτὸν quod obtineri potest. Thuc. lib. 3. Apud Eurip. καταληπτὸς ἢ ἐμὸν πόθος, luctus diuinitùs acceptus.

Καταληπτικὸς, comprehendendi facultate præditus. Epicter. Luc. Nat. (φαντασίαν.

Καταληπτὸς, q. d. comprehensiuè, adhibendo καταληπτικῶς Plut. ad Coloten.

Decomp. Ἀκαταληψία, ἡ, q. d. incomprehensibilitas: dicitur de eo qui non καταληπτικῶς Plut. ad Coloten.

Ἀκατάληπτος, qui comprehendi seu percipi non potest. Ἀκαταλήπτως, nō comprehendo. Sextus Philosoph. in li. Pyrrh. hypoth.

Ἐγκαταλαμβάνω, intus capio, intus cōprehendo: vnde ἐγκαταλήψεως iatus capti fuerunt. Æschin. item obstringo, obligo: ἐγκαταλαμβάνειν ὅρκοις. Thuc. l. 4. adigere iureiurando.

Ἐγκαταλαμβάνομαι, intercipior, intercludor. apud Plut. de primo frig. & Antiph.

Ἐπαναλαμβάνω, anteuerto. item assequor, Plat. in Timæo, ἐπὶ ἐμὲ ἐπαναλαμβάνῃ ἢ στέλεχη ἐξειλιθῶσαι τὸ ἰωσῆς κύκλου ἡλίου ἐπαναλαμβάνοντος. iatus exprimo. Xen. ἕτερον ὁ δρόμῳ, ἐπαναλαμβάνειν ἐν τοῖς ἔπεσι ἐξειλιφεῖ. Ἐπαναλαμβάνομαι, occupor, anteuertor.

Ἐπιλαμβάνομαι, comprehendi seu percepti facilis.

Περιλαμβάνομαι, vndiq; deprehendo, vndiq; comprehēdo: pud Aristot. mobus comitialis. item τὸν τοῦ ῥόμβου, Arist. de mund. item assequor, & anteuerto. Theophr. hist. pl. lib. 4. περιλαμβάνειν ἐξ ἀεὶ τὸ ἴσον. Περιληπτικὸς, deprehensio seu comprehēsio, qua aliquem vndiq; deprehendimus seu comprehendimus. Περιληπτὸς, vndique comprehensus.

Προλαμβάνω, anteuerto, occupo. Thuc. l. 3. προλαμβάνειν ἐσθέναι. Sic & apud Theophr. hist. pl. l. 5, & Herodian. l. 8. & inuenitur & pæt. pass. προκατειλημμένος σε ὦ τύχη. apud Merrodor. in signif. actiua. Περιληπτικὸς, occupatio, præoccupatio, anticipatio. Eſt & nomē ichematis apud rhet.

Συλλαμβάνω, cum alio accipio seu capio, particeps fio, seu sum. Cum genit. Aristot. de mundo, τῆ ἀφελείας μεταλαμβάνειν, vtiliaris participem fieri. Plat. in Epinom. μεγάλων ἀγαθῶν ἐξ ἐμοὶ. Sic & apud Luc. Cum accus. ſsor. ἐξ ὁ ἐδέμιλεν ψηφοφορίαν, non est consecutus, seu non est particeps factus. Plato in apol. ἐ μεταλαβὼν πόλεν μέρος τ' ψήφου. ¶ Item post accipio. i. vnum capio post alterum, vno relicto alterum capio: vnde exp. etiam commuto, permuto. Thuc. l. 1. τ' πόλεμον αὐτ' ἀρχῆς μεταλαμβάνειν, bellum cum pace commutare. Sic & apud Ilocr. in Areop. & Herodian. l. 8. Exponitur & muto: vt apud Xen. pæd. 4. ἐξ τὰ ἐμοῦ μεταλαβόντες ἐδέποτε, quum mutassent vestimenta. ¶ Item vicissim accipio vel assumo, Plat. in Phileb. ἐξ τὸ τὰ μεταλαβόντες ἐδ βίον ἐδιμῆν. item simpliciter assumo: apud Plut. de defectu orac. item transsumo: item per allegoriam intelligo: apud Eustath.

Μεταλαμβάνομαι, vendico: vt apud Herodor. μεταλαμβάνομαι τὸ ὄνομα, nomen hoc mihi vendico.

Μεταλαμβανόμενος, participatio, Plato in Parm. item commutatio, per mutatio. Aristot. rhet. 1. item apud rhetores status quidam quasi transsumptio, aut translatio, aut transposītio. Fab. l. 3. ca. 6. Eſt & schema quoddam apud poëtas, de quo vide eundem Fab. l. 2. c. 6. & Eustath. item figura apud grammaticos, quum casus quispiam cedit, suam ἀσχολίαν non seruat, sed in aliūm aut μετασχηματισμὸς de ea vide plura apud Eusta. Abeo, non exp. etiam allegoria.

Μεταληπτέος, ἁ, ὁ, cuius participes aliquis fieri potest. item qui potest exponi.

Μεταληπτικὸς, ὁ, participandi vim habens. item pertinens ad figuram illam quæ μετάληψις appellatur.

Μεταληπτός, per metalepsin.

Decomp. Ἀμεταλήπτως, cuius expositio afferri non potest. Ἀντιμεταλαμβάνω, contrà aut vicissim participes fio: aut contrà accipio: apud Philon. de mundo. Α'ντιμετάληψις, q. d. participatio quæ vicissim fit. Exponitur etiam, commutatio, quum vices redduntur.

Ἀπολαμβάνω, accipio quasi per manus transmittum. Plat. l. 11. de rep. pud Plut. κατὰ τὸν λαβόντα πῶς ἐμοῦ. ¶ Significat etiam cum Phi & reum perago. Aptiph. ὁπόταν γὰρ διάκρισιν ἢ δίκην ἀπολάβωσιν, μὴ σοφὸς ἢ δικάζεσθαι ἀπ ἀδικεῖται.

Καθολαμβάνω, idem quod λῆμμα, assumptum. Laert.

Κατάληψις, ἡ, deprehensio. item deprehensibilitas: dicitur 3. item inuasio: vt κατάληψις ἢ ὑιᾶς, inuasio tempestatis. item adeptio: vt κατάληψις ἢ βασιλείας, adeptio regni. ¶ Metaphoricè plerunque vsurpatur quum de rebus quæ sensibus corporis vel potius mente comprehenduntur. Philo de mundo. Luc. in Hermot. ¶ Eſt & mysticorum bulum pulsando chordas concentum explorantium: vt

Συμπεριλαμβάνω, vnà excipio, assumo. Herod. lib. 2. Aristot. rhet. l. 1.

Περιλαμβάνω, circumplector, complector, comprehendo. Plato in Timæo, ἀχρίμῳ τὸ σῶμα ἐλικοειδῶς οὐ αὐτοῦ πάντα ὑπῆρχε περιλαμβάνειν τὴ Δημιουργὸς, mente comprehendere.

Περίλημμα, τὸ, quod à nobis tenetur ipsum amplexis; aut circumplexis.

Περίληψις, ἡ, comprehensio, circumplexus.

Περιληπτέος, ὁ, qui comprehendi potest. Plut. in Cam. item metaph. qui percipi potest, apud Plat.

Περιληπτικὸς, comprehendendi vim habens.

Decomp. Ἀντιπεριλαμβάνω, vicissim amplexor. Xen. in symp. Ἀπερίληπτος, qui comprehendi non potest ἀπερίληπτος πρᾶσις, legatio nullo tempore aut loco circumscripta.

Δυσπερίληπτος, qui difficulter comprehendi potest.

Ἐκπεριλαμβάνω, vndique comprehendo & circumplector. Basil. in Hexaem. homil. 4.

Ἐμπεριλαμβάνω, q. d. intus comprehendo. Et pro περιλαμβάνω. Aristot. Rhet. 3. Ἐμπερίληψις, complexus quo aliquid intra nos continemus.

Προλαμβάνω, anticipo, occupo, anteuerto: vt apud Theoph. in 7. ὅπως προλάβωσι τοῖς ἀδίκως τῶν αὐξησιν. Et cum genit. apud eundem, προλαβεῖν τῆ ῥιζόσεως βάλιστα τῆ χθμῶν, anteuertere hyemi. interdum pro præcedo: vt προλάβειν ἢ συμφορᾷ τῶν ἀπήρησιν. Synes. Et simpliciter, præcedo, prior sum: vnde οἱ προλαβόντες, antecessores, maiores, apud Greg. item præsumo opinionem, existimo. Plut. in Cæs. ὃν τάχει εἶναι προλαβόντες, &c.

Πρόλημμα, quod anticipatur, seu anticipando capitur. Exponitur & prærogatiua, apud Polyb.

Πρόληψις, anticipatio, occupatio: sic peculiariter vocatur figura quædam apud rhetores, de qua vide Fab. item anticipata opinio, cogitatio & cura quæ iam animum occupauit. Basil. & Alex. Aphr. de fato. item apud dialecticos præsumptio: vide Cic. item præmissio membri vnius ad duo vel plura accommodandi. apud Grammat.

Προληπτικὸς, ad anticipationem pertinens.

Προσλαμβάνω, accipio præterea. item assumo, adscisco, adiungo mihi. Xen. anab. 7. εἰ ἢ μισθὸν προσλήψονται, ὅ ἔχουσι ἰδίᾳ ἕκαστοι. Plut. in Fab. προσλαβεῖν Δίβολλὼ ἐπιτίμιον. Act. Apost. c. 7. προσλαβεῖν τροφὴν, exp. sumere cibum.

Προσλημμα, τὸ, quod præterea est acceptum seu assumptum.

Πρόσληψις, ἡ, assumptio, ipsa actio assumendi. προσλήψεις, apud Dialecticos dicuntur propositiones ex quibus ad primā propositionem assumptis oriuntur τὰ ἐπιφερόμενα.

Προσλητικὸς, assumptiuus. τὸ προσλητικὸν, possessiuum apud schol. Apoll.

Συναμβάνω, comprehendo, complector. Demosth. contra Leptin. μέτων δ' ἡ συναβοῦσα ἓξ ἄκρας ἴχῃ. item prehendo, id est, manum iniicio in aliquem. Ilocr. συναβεῖν αὐτοῖς ἀπόκτειν. Et συναμβάνειν ἐπὶ ὄνειατον, comprehendere abducēdum ad supplicium capitis. Ilocr. Luc. item comprehendo, i. intelligo; percipio. Plato in polit. ὅσα ἐκεῖ τῶν ἓξ ἐκφύσεις σωκελφαβῶν. Sic & apud Plutarchum & Herodor. ¶ Item concipio, de femina dictum, apud Aristotelem de gener. animal. lib. 1. ¶ Item adiuuo, opitulor. Cum datiuo & genit. Philoitrat. in Heroic. συναμβάνω σοὶ τὰ ἄθλα. Et cum genit. solo. Herodor. in Thal. οἱ ἐσὶ ἐκ σωκελόνῃ τὰ ἔρατ' ἀμφίβλεσε. interdum cum gemino dat. altero person. altero rei. Demosth. pro cor. οἱ εὖτε χρήμασιν, ἤτε σώμασιν ἤτε ἄλλῳ ὑδενὶ τῶ ἀνθρώπων σωκελάβωσιν ἡμῖν. Dicitur & συναμβάνω σοὶ εἰς τὸ. Et res aliqua dicitur etiam συναμβάνειν εἰς τι. apud Xen. Pæd. 1.

Σύλληψις, ἡ, comprehensio, complexio. item figura quædam de qua vide grammat. item prehensio, comprehensio. Thucyd. item opitulatio, auxilium. Plut. item conceptus, de femina.

Συλλήπτωρ, & συλλήπτειρα, adiutor & adiutrix. Xen.

Συλλήπτικὸς, qui comprehendere potest seu complecti: vnde apud gramm. συλληπτικὰ nomina collectiua, &c.

Συλλογίζω, (q. d. comprehensim) in summa, denique. Plato.

Σύλλαβος, index libri, à comprehendendo. Cic. ad Att.

Συλλαβὴ, ἡ syllaba, quòd literas comprehendat. Luc.

Συλλαβίζω, syllabas connecto. Luc. in somn.

Decomp. Α'συλληψία, priuatio facultatis concipiendi: (de eā quæ concipere nequit.) Diosc.

Α'σύλληπτος, quæ concipere nequit: apud eundē. Α'συλλήπτως, more ἐ ἀσυλλήπτων, seu corū quæ comprehendi non possunt.

Δυσύλλαβος, duabus constans syllabis.

Ἐπισύλληψις, superfœtatio.

Εὐσύλληπτος, quæ facilè concipit. in Geopon.

Μεσοσυλλαβίω, complector, seu comprehendo mediū. Alex.

Μονοσύλλαβος, vna constans syllaba. (Aphr.

Τετρασύλλαβος, quatuor habens syllabas.

Τελοσύλλαβος, tribus constans syllabis.

Α'πολαμβάνω, luscipio. *in humeros videlicet.* Herodot. l. 1. ἐ ἢ ἁλ-

φῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖκαι εἰς Ταίναρον. Item excipio, (sicut hostem in insidijs incautũ excipimus.) Thuc. lib 8. ὑπολαβόντες πανταχόθεν ἐκπολεμῶσι, dispersas excepere. Res etiam aliqua ὑπολαμβάνεται eam dicitur, quam excipit & cui succedit. Philo de vita M. li. 1 ὑπολαβὼν ἐκ τῆς ψυλακτικῆς ἀπορίας δόκησιν ἀσφαλείας. Sic & Herodot. in Erat. Item excipio alicuius sermonem, i. respondeo. Plutar. ch. de def. orac. ὑπολαβὼν δὲ αὐτὸς ὁ Ἀμμώνιος ἔφη. Sic & apud Plat. sæpè & apud alios. ¶ Ὑπολαμβάνειν equum dicimur in cursu, quum eum retinemus & inhibemus. Xenoph. de re eq. δεῖ δὲ καὶ ὑπολαμβάνειν ἐν τοῖς δρόμοις. ¶ Ὑπολαμβάνειν μισθῷ militem dicuntur, qui eum bonis salarijs permulsum aduersario surripiunt & subtrahũt. Thucyd. lib. 7. Significat & surripio, apud eundem lib. 5. ἐπὶ τοὺς ὑπηκόους φεύγοντας καὶ ὑπολαβεῖν. ¶ Item accipio, sc. in bonam vel malam partem. Gregor. τὸν ἔγκλειον ὑπολαμβάνειν εἰς τὸ ἀνιᾶσθαι. De animo dictum significat suspicor, conijcio, existimo, puto. Dem. pro cor. οὐ γὰρ ἄτοπα ὑπολάμβανε. Aristot. rhet. 3. εἰ μὴ ὑπολαμβάνει ὀρθῶς εἶναι οὐ δῆλον ἀγαθὸν εἶναι.

Ὑπόλημμα, id quod susceptũ est. Item cõceptus. Plur. de aud.

Ὑπόληψις, responsio qua aliquem excipimus: vnde ἐξ ὑποληψεως alternis, ita vt alter alterũ excipiat. Plato in Hippar-cho. Idem suscipio, opinio, existimatio de aliqua re. Luc. de calumn Aristot. pol. 8. Herodian. l. 7, & 8.

Ὑπολεκτός, de quo opinio concipitur aut concipi potest, seu concepta est. Alex. Aphr.

Decomp. Εὐυπόληκτος, qui facilè cogi potest & cõgregari.

Πρόϋπολαμβάνω, prius existimo: prius animo concipio & præsumo. Aristot. rhet. lib. 2.

Composita sine præpositione: ac primùm ex λῆμμα.

Δίλημμα, διλημματος, dilemma: argumentum ab vtraq; parte concludens aduersarium: complexio Ciceroni, i. in qua vtrum concesseris, reprehenditur. Sic autem dicitur, quoniam duabus propositionibus seu διλήμμασι coniunctione *aut* copularis in medium proferri solet.

Διλήμματος, ex dilemate, vel ex duobus lemmatis constans.

Μονολήμματος, μόνον ἕν ἔχ. vnico tantùm lemmate constans: vt πολυλήμματος συλλογισμὸς. syllogismus vnius propositionis: vt enthymema, in qua vno posito lemmate infertur conclusio. Alex lib. 1. Topic.

Composita ex λῆψις & ληπτὸς, itidem sine præposit.

Ἀ˙λήπτος, μόν ἔχ ἡ, qui captus non est, aut capi nequit. Thuc. l. 1, εἰ γὰρ ἦμεν ἀσθενεῖς, πάντες ἂν ἀλωπότες ἦσαν. ¶ Item irreprehẽsibilis, qui in nullo malefício deprehẽdi potest. Thuc. l. 1, εἰ ἦσαν αὐτοὶ ἀνεγκλητοι, ἀπερ φασὶν, ἡμεῖς ὅσα ἀλωπότες ἦσαν τοῦ πόλεως, τόσα, &c. ¶ Item incomprehẽsibilis, qui percipi nõ potest, ἀκατάληπτος. Plut. ad Colot. λόγῳ διαφέρον ἀφάντου καὶ ἀκαταλήπτου ἀλλάττοντος ἰσ.

Ἄ˙λητος, ita vt capi seu comprehendi & percipi nequeat, more eorum quæ capi aut percipi non possunt.

Δορύληπτος, hasta prehensus aut captus. Dicitur & δεξιλήπτος & δεξιλητος. Sooh. in Aiace.

Decomp. Ἀ˙δεξίλητος, hasta non captus, seu qui hasta capi nequit.

Δωρολήπτης, ου, ὁ, qui munera accipit. Prouerb. 15.

Ἐρετλήτης, idem quod ἐρετλέκτος (de quo in sequenti classe comp. ſ.) Pollux. l. 7.

Ἐρωτολαψία, perditus amor quo quis captus est.

Ἐρωτόληπτος, perdito amore captus. Suid.

Εὐλήπτος, qui facilè capi potest, captu facilis Xen. pæd. 1, ἕκαστος ἄλλης ἄλλῃ τῷ μάθοντι πάντη. Thucyd. lib. 6, καὶ ὧδε ἁπλοῦς ὢν ἧττον ἐ ἀλώπτους.

Εὐλήπτως, ita vt facilè capi queat. Xen.

Θολοψία, ας, ἡ, ruminis afflatus seu instinctus, seu quum quis numine afflatus est.

Θεόληπτος, numine afflatus. Plut. ad Color. ἀλλ' Σωκράτης αὐθὶς ἐς ἀρχαῖον θεολήπτης, vbi qui diuino quodam instinctu ad virtutis studium rapiebatur. Accipitur etiam in malam partem. apud eundem Plut. de Herodoto.

Μουσόληπτος, à musis afflatus. Plut. de virt. mor.

Νυμφόληπτος, lymphatio, furor quo corripitur qui effigiem nymphæ seu speciem è fonte viderit.

Νυμφόληπτος, nympharum spiritu correptus, lymphatus. Plut. in Phæd.

Οἰνόληπτος, (q. d. vino captus) vino correptus & obrutus, ebri⁹, vel ebriosus. Plut. de educ. puer.

Προσωπολημψία, personæ acceptiõ, quum magis huic fauemus quam illi: ob circumstantiam aliquam seu qualitatem externam et inhærentem, puta genus, dignitatẽ, opes, patriam, &c. Rom. 2. Ephes 6. cap.

Προσωπολήπτης, personarũ acceptor: qui personarum habet rationem & in eo eas discrimen aliquod statuit. Act. 10.

Προσωπολημπτεῖν, personarum rationem habeo, personas respicio. Iacobi cap. 2.

Decomp. Ἀ˙προσωπολήπτως, citra personarum respectum. 1. Pet. 1.

Φοιβόληπτος, q. d. à Phœbo correptus, seu prehensus: qui numine est afflatus. Plut. in Pomp. ἐπνεον γὰρ φοιβόληπτοι πάντες. Pro eodem dicitur ab Herodoto Ionice φοιβόληπτος.

Φρενόληπτος, mente captus. Suid.

Composita ex nomine λαβὴ, vel aor. 2. ἔλαβον, itidem sine præpositione.

Ἀ˙λαβὴς, ὁος, ὁ, ἡ, in quo nihil est quod prehendi queat, seu manubrio carens, vel qui prehendi nequit.

Ἀ˙λάβαρον, quomodo huc pertinent, vide suo loco.

Δεξιολάβος, στὴρ, stator, satelles. Actor. 23.

Ἐργολάβος, qui opus faciundum suscipit seu conducit: conductor. Plut. in Pericle, ἐργολάβος μὲν ἦν ὁ ἀγελάστης καὶ σκληρὸς ἐργολάβος. Sycophantæ & quadruplatores.

Ἐργολαβία, operis faciundi susceptio, redemptura.

Ἐργολάβιον, ου, opus faciundũ susceptio, redemptura: mancipes & cõductores solent. Xenoph. ἐπὶ τὰ ἐργολάβια ἐπορεύοντο. Item metaphoricè, apud Plat. ep. 7. Δεῖ πάντων αὐτῶν τὰ λήμματα δίκῃ. Aristoph. in Vesp. Οὐδ' εἰ Κλέων ἐλαμβάνε τὰ ἔργα μόνα.

Ἀναλάμπω, idem quod λάμπω vel splendeſco, illucesco, illumineſcit. Il. σ. 211. ἀναλάμπουσι δὲ λαμπομίδων. Iliad. υ. Τὰ χαλκὸς λαμπρὸν. Xenoph. anab. 3. καὶ ἐκ τῆς ἡμέρας ἀνελάμπετο πόνος. Aristot. de mundo, ἀνὰ τὸν κίνησιν λαμπρύνεσθαι, agitatione illustrato. Neuraliter apud Aristoph. in Ran. πρὶν γοῦν ἀναλάμψαι τὸν ἥλιον, priusquam igneo fulgore coruscat. Sic & apud Basil.

Ἀναμμάς, άδος, ἡ, splendor, fulgor. Naz.

Ἀναπτὴρ, ῆρος, ὁ, fax fulgens. Od. σ, Δαΐδων λαμπτῆρας ἐχείης ἐνέντες ἐν μεγάροις. Sic & apud Xen. & Plut.

Ἀπτὴρ, ῆρος, ὁ, ἡ, lampas, fax, funale. Athen. lib. 14. πάρεσαν καὶ λαμπάδες καὶ φῶτα. Plut. in probl. Rom. πότερ' λευκαπάδ' αἱ ἄπτουσιν, ἢ κυανοῦν ὑποφέρουσι. Sic dicitur etiam in meteoris species quædam phantasmatis. Aristot. de mundo. ¶ λαμπάδες sunt etiam tormentorum genus, apud Cyrill. ¶ λαμπὰς appellata fuit etiam ἀλοχὴς ἀρχεῖα, apud Dioſc.

Λαμπάδιον, ου, parua lampas, facula, funale. Plato polit. 1. Phædo de vita M. l. 3. λαμπαδίῳ dicuntur etiam linamenta quæ vulneribus induntur. Aristoph. in Acharn. ¶ λαμπάδιον numeratur etiam inter personas comicas, quæ crinum plenæ gestant in acutum definentes instar lampadis Poll. l. 4.

Λαμπαδηφόρος, lampadem ferens, apud Suid.

Λαμπαδήφορος, lampadem ferens curro, ſchol. Aristoph.

Λαμπαδηφόρος, ὁ, ἡ, qui facem tenet seu gestat, apud eundem.

Λαμπάς, άδος, aurora: equus quidam à fulgore & ſplendore dictus. Od. φ. Sic etiam dictus fuit Hectoris equus quidam. Il. 9. Item alter equorum Solis, teſte ſchol. Soph.

Λαμπάς, άδος, ἡ, ſcintilla. Heſychio.

Λαμπή, seu λαμπὶς, ίδος, ἡ, craſſior ſpuma vino innatans: à nitore & candore dicta. Eror.

Λαμπίς, ίδος, ὁ, ἡ, in quo ſpuma innatat, apud eundem.

Λάμπυρος, ſpumoſus, ſpumeus. Gal. in lex. Hippocr.

Λάμπω, ſplendeo, fulgeo: idem quod λάμπομαι. Il. α. ὅσσε δέ οἱ πάντοθεν λάμπεν. Item

Λαμπρύνω, splendidus, fulgidus; clarus: Iliad. β, ἐπεὶ κορυθὶ λαμπρύνετο πολλὸν ἀέθλῳ, ciarum Solis lumen. Thuc. lib. 7. ἐπὶ τῷ ἡλίου λαμπρύνει. Item ſplendidus; magnificus. Demoſth. contra Mid. λαμπρὸς ἐς πάντα. Plutar. ἀφίκετο μεγαλοψυχίας τε καὶ φιλίας ἕνεκα ἐπὶ τοὺς φίλους, ſplendidus & liberalis erga amicos. Act. λαμπρὰν ἐλπίδα, ampla ſpes: & λαμπρὸς ἐν ἰλιάσι, qui amplam ſpem animo concepit, cui luculenta ſpes affulſit. Plutarch. in Arrog. Item clarus, illuſtris (de nominis fama) vel præclarus. Iſocr. ad Philip. ἐξ ἀδόξων ἡμῶν ἐποίησε λαμπροὺς. Item clarus, lita vt exaudiri poſſit. Plutarch. de virt. mul. λαμπρότερον ἀνῳλόλυξε. λαμπρὸς αὐτοῖς, expon. ventus velemens. Syneſius epiſt. 4.

Λαμπρῶς, ſplendidè, luculenter, claré. Item ſplendidè & magnificè. Xen. Hell. 2. Item clarè, apertè, Syneſ. ep. 67. Item apertè manifeſtè, φανερῶς (paulo alia ſignif.) Thuc. lib. 2.

Λαμπρότης, ητος, ἡ, ſplendor, fulgor, claritas. Plutarch. ſymp. lib. 1. Item ſplendor nominis, ſeu illuſtre nomen, claritas Homerica Helen. encom. Item λαμπρότης apud Hermog. oratorum ſplendor, ſplendidum dicendi genus.

Λαμπρύνω, ſplendorem affero, lucidum & clarũ reddo. Item magnificè me oſtento. Xenoph. de re equ. διὸ τὸν ἐθελοντὴν ἵππον καὶ ἐπιμελῶς τρεφόμενον καὶ ἐπαινούμενον καὶ λαμπρυνόμενον ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐθέλειν τε μᾶλλον ἂν ἡγοῦμαι καὶ ἥδιον πονεῖν ἐν τοῖς πόνοις. (ὡς οἱ πολλοὶ ἵππων λαμπρυνόμενοι ἐθέλουσι) ἀπροθύμους δεῖ.

Ἐπιλάμπω, studium celeriter aliquid capessendi & aggrediendi. Eustathius.

Ὀξυλάβος, qui citò prehendit, celer in aliquo negotio capeſſendo & exequendo. Euſtath.

Πανδέκτης, ου, ὁ, qui omnia accipit, vel potius ex omnibus accipit.

Πλῆκτρον, ου, ἡ, inſtrumentum quo naſus arreptus torquebatur. Suid.

Σαρκοφάγος, (q. d. carnis deprehenſor) forceps, inſtrumentum chirurgi. Paul. Ægin. l. 6.

Σκαπάνη, ης, ἡ, idem apud Dioſc. & in Hippiatr.

Τορνάριον & τορνάλλιον, volſella: à capiendis pilis. Æt.

Τορνεύτης, ου, ὁ, ſtituæ pars: nimirum cauum illud cui manum aptor immittit. Poll.

Φάλαινα, ſtadium celeriter aliquid capeſſendi & aggrediendi. Euſtathius.

Ὀξυλάβος, qui citò prehendit, celer in aliquo negotio capeſſendo & exequendo. Euſtath.

Πανδέκτης, ου, ὁ, qui omnia accipit, vel potius ex omnibus accipit.

Πλῆκτρον, ου, ἡ, inſtrumentum quo naſus arreptus torquebatur. Suid.

Σαρκοφάγος, (q. d. carnis deprehenſor) forceps, inſtrumentum chirurgi. Paul. Ægin. l. 6.

Σκαπάνη, ης, ἡ, idem apud Dioſc. & in Hippiatr.

Τορνάριον & τορνάλλιον, volſella: à capiendis pilis. Æt.

Τορνεύτης, ου, ὁ, ſtituæ pars: nimirum cauum illud cui manum aptor immittit. Poll.

Ἀ˙λώπηξ, ἐκος, ὁ, ἡ, *Lamia* beſtia quædam. Plin. lamias à Græcis numerari ait in pianorum pilcium altero genere quod ſpina cartilaginem habet. Nicander Colophinus ἐν τοῖς γλαύκοις ſcribit ἐ κορυφαίους, piſcem, vocari etiam λαμίαν & σκυλλαν. Sunt qui lamiam eſſe dicant animal facie muliebri, ab inferiore parte pedibus equinis. Philoſtr. l. 4. λαμίας inter τὰ φάσματα numerat. Vide & Diodor. Siculum, l. 20.

Ἀ˙λλομαι, ſu. Λαμάω, luceo, ſplendeo, fulgeo. Ariſtot. de mundo κ τὰ ἐν τοῖς ἐκτὸς πυρώδη τ καὶ ἅμα τῷ λάμπεσθαι, ἀστραπὴ λέγ. Ariſtoph. λάμπει πυρὶ καιόμενον. Matth. 7. ἐλαμψέτω ὁ φωτισμὸς σου. Item metaphoricè, apud Plat. ep. 7. Δεῖ πάντων αὐτῶν τὰ λήμματα δίκῃ. Ariſtoph. in Veſp. Οὐδ' εἰ Κλέων ἐλαμπρύνετ' ἔργοις μόνα.

Ἀναλάμπω, idem quod λάμπω vel ſplendeſco, illucesco, illumineſcit. Il. σ. 211. ἀναλάμπουσι δὲ λαμπομίδων. Iliad. υ. Τὰ χαλκὸς λαμπρὸν. Xenoph. anab. 3. καὶ ἐκ τῆς ἡμέρας ἀνελάμπετο πόνος. Ariſtot. de mundo, ἀνὰ τὸν κίνησιν λαμπρύνεσθαι, agitatione illuſtratus. Neuraliter apud Ariſtoph. in Ran. πρὶν γοῦν ἀναλάμψαι τὸν ἥλιον, igneo fulgore coruſcat. Sic & apud Baſil.

Ἀναμμάς, άδος, ἡ, ſplendor, fulgor. Naz.

Ἀναπτὴρ, ῆρος, ὁ, fax fulgens. Od. σ, Δαΐδων λαμπτῆρας ἐχείης ἐνέντες ἐν μεγάροις. Sic & apud Xen. & Plut.

Ἀπτὴρ, ῆρος, ὁ, ἡ, lampas, fax, funale. Athen. lib. 14. πάρεσαν καὶ λαμπάδες καὶ φῶτα. Plut. in probl. Rom. πότερ' λευκαπάδ' αἱ ἄπτουσιν, ἢ κυανοῦν ὑποφέρουσι. Sic dicitur etiam in meteoris ſpecies quædam phantaſmatis. Ariſtot. de mundo. ¶ λαμπάδες ſunt etiam tormentorum genus, apud Cyrill. ¶ λαμπὰς appellata fuit etiam ἀλοχὴς ἀρχεῖα, apud Dioſc.

Λαμπάδιον, ου, parua lampas, facula, funale. Plato polit. 1. Phædo de vita M. l. 3. λαμπαδίῳ dicuntur etiam linamenta quæ vulneribus induntur. Ariſtoph. in Acharn. ¶ λαμπαδίον numeratur etiam inter perſonas comicas, quæ crinum plenæ geſtant in acutum definentes inſtar lampadis Poll. l. 4.

Λαμπαδηφόρος, lampadem ferens, apud Suid.

Λαμπαδήφορος, lampadem ferens curro, ſchol. Ariſtoph.

Λαμπαδηφόρος, ὁ, ἡ, qui facem tenet ſeu geſtat, apud eundem.

Λαμπάς, άδος, aurora: equus quidam à fulgore & ſplendore dictus. Od. φ. Sic etiam dictus fuit Hectoris equus quidam. Il. 9. Item alter equorum Solis, teſte ſchol. Soph.

Λαμπάς, άδος, ἡ, ſcintilla. Heſychio.

Λαμπή, ſeu λαμπὶς, ίδος, ἡ, craſſior ſpuma vino innatans: à nitore & candore dicta. Eror.

Λάμπυρος, ſpumoſus, ſpumeus. Gal. in lex. Hippocr.

Λάμπω, ſplendeo, fulgeo: idem quod λάμπομαι. Il. α. ὅσσε δέ οἱ πάντοθεν λάμπεν. Item

Λαμπρύνω, ſplendidus, fulgidus; clarus: Iliad. β, ἐπεὶ κορυθὶ λαμπρύνετο πολλὸν ἀέθλῳ, ciarum Solis lumen. Thuc. lib. 7. ἐπὶ τῷ ἡλίου λαμπρύνει. Item ſplendidus; magnificus. Demoſth. contra Mid. λαμπρὸς ἐς πάντα. Plutar. ἀφίκετο μεγαλοψυχίας τε καὶ φιλίας ἕνεκα ἐπὶ τοὺς φίλους, ſplendidus & liberalis erga amicos. Act. λαμπρὰν ἐλπίδα, ampla ſpes: & λαμπρὸς ἐν ἰλιάσι, qui amplam ſpem animo concepit, cui luculenta ſpes affulſit. Plutarch. in Arrog. Item clarus, illuſtris (de nominis fama) vel præclarus. Iſocr. ad Philip. ἐξ ἀδόξων ἡμῶν ἐποίησε λαμπροὺς. Item clarus, lita vt exaudiri poſſit. Plutarch. de virt. mul. λαμπρότερον ἀνῳλόλυξε. λαμπρὸς αὐτοῖς, expon. ventus velemens. Syneſius epiſt. 4.

Λαμπρῶς, ſplendidè, luculenter, claré. Item ſplendidè & magnificè. Xen. Hell. 2. Item clarè, apertè, Syneſ. ep. 67. Item apertè manifeſtè, φανερῶς (paulo alia ſignif.) Thuc. lib. 2.

Λαμπρότης, ητος, ἡ, ſplendor, fulgor, claritas. Plutarch. ſymp. lib. 1. Item ſplendor nominis, ſeu illuſtre nomen, claritas Homerica Helen. encom. Item λαμπρότης apud Hermog. oratorum ſplendor, ſplendidum dicendi genus.

Λαμπρύνω, ſplendorem affero, lucidum & clarũ reddo. Item magnificè me oſtento. Xenoph. de re equ. διὸ τὸν ἐθελοντὴν ἵππον καὶ ἐπιμελῶς τρεφόμενον καὶ ἐπαινούμενον καὶ λαμπρυνόμενον ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐθέλειν τε μᾶλλον ἂν ἡγοῦμαι καὶ ἥδιον πονεῖν ἐν τοῖς πόνοις. (ὡς οἱ πολλοὶ ἵππων λαμπρυνόμενοι ἐθέλουσι) ἀπροθύμους δεῖ.

Λαμπρυσμός, illuſtror, lucidus & ſplendidus reddor. Xen: in polit. Laced. (de æreo clypeo quem geſtare Lacones ſolebant,) ἵππιον λαμπρυσμὸν τοῦ σκέλους ἕνεκα ἐ ῥυπαίνεται. Item actiuè; apud eundem ibidem, ὃ ἅπαν δὲ λαμπρυσμὸν ἐ ἀφαιρεῖται. Dicitur etiam de oculis quum clariores redduntur. Iul. Ioſ. in Phyſiogn. in Plut. - αὐτὸ δὲ τοῦτο τὸ ὄμμα ἐ λαμπρυσμὸν ἔχει. Item illuſtror, nobilitor, clarus reddor. Theodoret. hiſt. Eccleſiaſt. lib. 4. πανδοκεῖον ἐ λαμπρυσμὸν ἔχον. Item magnificentiam oſtento, largitionis ſplendore me illuſtro. Ariſtot. eth. ad Nicom. 4. c. 6. καὶ λαμπρυσμὸν τινα πανηγύρεως. Dicitur & de oſtentatione magnificentiæ geſtus & ſermonis, apud Herm. Exponitur etiam ſplendidè verba facio, apud Plut. de Heſiod. πολλὰ ὧδε τοῦ Μηδικοῦ λαμπρυσμοῦ ἔχοντα, multa, magnificè differentem.

Composita ex λάμπω:

Ἀειλαμπὴς, ὁ, ἡ, ſemper lucens, ſemper ſplendens & fulgens. vt ἀειλαμπὴς φῶς, apud Naz.

Ἀλαμπὴς, ſplendoris & fulgoris expers, non ſplendens.

Ἀλάμπετος, idem; vt ἀλάμπετος ἠέλιος, apud Homerum hymno in lunam.

Ἀναλάμπω, reluceo, refulgeo, fulgorem & ſplendorem edo ſeu emitto. Xenoph. Pæd. 5. καὶ πυρὸς μὲν ἐκ τοῦ ἐσθίοντος, μὴ αἴθοντος καιόντος, ἐ ζῷ ἕλκος οὐκ ἀθρόως ἀναλάμπει. Et metaph. apud Plut. de ſolert. anim. ἅφνω γοῦν ἀναδύσης ἥκει καὶ ἀναλάμψης, & iterum emicuit ſub. vox.

Ἀνταλάμπω, è contrario ſplendeo ſeu fulgeo, ſplendorem ſeu fulgorem reflecto. Greg.) de Sole & planetis loquens] οἱ δὲ αὐτοπλανώμενοι ὁ τῷ ἥλιος ἀνταλάμπει.

Ἀντιλαμψις, ή, luminis reciprocatio. Plut.

Ἀποκαλάμπω, emico, effulgeo, refulgeo, reſplendeo. Il. ζ. Ἀστὴρ οἳ ὡς ἀποκαλάμπει. Dionyſius, πῦρ ἀποκαλάμπει δὲ ἐ κεφαλῆς. Item eiaculor, emitto: vt ἀποκαλάμπει ὠὸν ἠλιβάτοιο, apud Lucianum eiaculari ſplendorem.

Ἀποκαλάμπω, idem quod ἀποκαλάμπω, quum neutrum eſt: vt Iliad. ξ. & apud Heſiodum in Theog. ἀμέρας σὺ ἀπολαμπέος πολλὴ.

Decomp. Συνεπικαλάμπω, ſimul effulgeo ſeu vna reſplendeo. Luc. in opuſculo ὠὸν εἶκος, & in ſomn.

Διακαλάμπω, perſplendeo, ſplendore & fulgore penetro, Ariſtoph. in Pluto, Ἐρεχθέως τοῦ διακαλαμφθέντος ἡμέρᾳ. donec dies fulgore ſuo penetraſſet omnia. Item ſplendeo inter, interluceo, interniteo. Iſocr. in Panath. τὸ ἄλλων ἰδέων τὸ τῆς ἐπιτηδείας διαλαμπούσης.

Διαλαμπὴς, ſplendens, fulgens: vel perſplendens, interniteſ.

Ἐπιλάμπω, illuceo, luceo in: de Sole irradiante; apud Theophr. lib. 2. de cauſ. plant.

Decomp. Ἐπιπαλαμπω, perluceo, elucco per. Theophr. hiſt. plant. lib. 9.

Ἐκλάμπω, elucco, effulgeo, emico. Plato lib. 4. de rep. βασανιοῦμεν, καὶ τάχα αὐ πολὺ ἄμεινα σκοποῦντες καὶ τελοῦντες ἀκατὸ ἐν τοῖς πρώτοις ἐκλαμψάντων τοῦτο τοῦ δικαιοσύνου apud Naz. cum datiuo, ἵνα τῷ σῷ σεμνῷ ὁ ἐκλάμψω ἐκλαμπρότερος, effulgeat, vel illuceat. Idem, ἐκλάμπομεν τοῖς ἄλλοις, aliis lucem præbeamus. Et cum accuſ. item apud eundem. ἐκλάμψατω τοῦτο τῷ φωτὸς τούτῳ δυνάμει, fulgendo edit. Ἐκλαμπὴς dicitur etiam cuius nominis ſplendor maiore laude enitelcit. Plut. de Cic. δι' εὐφυΐαν ἐκλαμψάσης ἐ λαθὼν ὄνομα.

Ἐκλαμπρύνω, illuſtrari, apud Dionyſ. de angelis. [ſcens.

Ἐκλαμψις, εως, ἡ, fulgor: vel fulgor emicans, ſplendor enite-

Συνεκλάμπω (*decomp.*) ſimul illuſtro, ſimul cæſſulgeo. Plut.

Ἐκλάμπω, illuceo. Themiſt. in 3. de anima, ἔτ' ὃ τοῦτο ὁ δυνάμεθα ἰδεῖν, ἅπαν ἐκπολαβὴ τῷ οἰκείων μορφῶν, ἐκλαμψάντος αὐτοῦ τῷ ποιητικῷ, ὃ τὸν νοῦ τὸ ἀπ' αὐτῷ. Item illuſtro, illumino.

Ἐλλάμπομαι, illuminor, illuſtror. Themiſt. ὃ ὁ ἐκλάμπεται εἰς ὁ ἐκλαμπόμενοι πλείους. apud Theologos ἐκλάμπειν ſignificat diuinitus doceri & illuminari. Dionyſ. τῶν ἄνωθεν οἰκείως ἐκλαμπόμενοι πλείους. diuinitus illuſtrati cauſas rerũ percipiunt. Sic & apud Greg. item cum dat. vt apud Nazianz. ἐκλαμπόμενοι τῇ τριάδι, trinitate illuſtrati. Ἐκλαμψαι, illuſtrari, rerum gerendarum ſplendore ſe illuſtrare magnificentiam ſuam oſtentare. Hermog. ἐπὶ ἐκλαμπόντι τῷ ἔργων. ἐφ' οἷς ἐσὶ λαμπρυνόμενος ὡς ἀληθῶς, διὰ φρονῆσαι Ἡρώδου ἐκλαμψαι.

Ἐκλαμψις, εως, ἡ, ſplendor, fulgor, claritas. item illuminatio ſeu doctrina diuina & inſpirata, qua diſcuſſis humanæ ignorantiæ tenebris, mens diuinitus ſplendore quodam illuminatur & illuſtratur.

Ἐπιλαμπω, ſuper fulgeo, luceo, ſeu ſplendeo ſuper aut poſt: vt apud Xen. de Sole poſt niuem ſplendente. Metaphoricè dicitur ἐπιλαμπόντος τοῦ ἔαρος, appetente verno tempore. item tranſitiuè, illuſtro: vt Appollon. in Arg. ἐπιλάμψαν ἡ ὁλώνας, illuſtrauit lampade.

Ἐπιλαμπω, ſuperfulgeo, ſeu ſimpliciter, fulgeo, ſplendeo. Apoll. in Arg. ἐπιλαμπόμενον ἀπλῆς.

Ἐπίλαμπρος, illuſtris, apparens, euidens, manifeſtus. Suid. & Herodoto.

Καταλάμπω, illustro, illumino. Plut. τὰ δὲ φῶτα πολλὰ κατέλαμπε τοὺς στρατιώτας, λαμπάδια καὶ δᾶδας ἱστάντων ἐπὶ ταῖς θύραις. Lucian. in Cauc. ὡς τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτούς, illustrare ipsos seu lucere ipsis. apud Aristid. κατέλαμπον κάμηλοι χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ. exp conspiciebantur auro & argento fulgentes.

Καταλάμπομαι illuminor, illustror. Greg. de Theolog. ὥστε διὰ τὸ πλησίον εἶναι θεοῦ καὶ ὅλα τῷ φωτὶ καταλάμπεσθαι, τυχὸν αὐ καὶ τρέποιντο. Item neutraliter, fulgeo, apud Alex. Aphr. ἔστι δὲ ὁρᾶν τὸ λεῖον τῶν καὶ τὴν κόρην καταλαμπομένην.

Κυτολαμπίς, dicitur cicindela & noctiluca: quòd nates ei luceant Hesych.

Νυκτιλαμπής, noctu lucens: epitheton lunæ, apud Dionysium Halicarn.

παραλάμπω, à latere splendeo: vel parum fulgeo.

παράλαμψις, ἡ, cicatrix in nigro oculi resplendens. Gal. in lex. Hippocr.

περιλάμπω, circumfulgeo, Act. 26. οὐρανόθεν ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμψαν με φῶς. Lucæ 2. δόξα κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς. Interdum actiuè, vndique illustro, splendore ac lumine circumfundo, collustro. Greg. (de Dei notione) πρὶν νοηθῶ μὲν διαιρῶ... τοσοῦτο περιλάμπων ἡμῶν τὸ ἡγεμονικόν· ὅσα καὶ ὄψιν ἀστραπῆς. tanto fulgore & lumine circumfusum menti nostræ.

περιλάμπομαι, vndique illustror, lumine & fulgore circumfundor. Greg. οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, vnum animo concipere nequeo vt non trium splendore circumfundar. Interdum neutraliter, circumfulgeo, circumcirca seu vndique fulgeo & splendeo. Luc. περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ. Basil. οἶκοι παντοδαποῖς μαρμάροις περιλαμπόμενοι, circumlucentes: vel etiam passiuè, collustrati, vndique illustrati.

περίλαμψις, fulgore circumfusus. Greg.

περιλαμπής vndique splendore circumfusus, vndique splendidus in Epigr. & Plut. in Fab.

προλάμπω, splendorem & lucem prodo, illuceo. Synes. in hymno quodam matutino, πάλιν φέγγος, πάλιν ἀώς, πάλιν ἡμέρα προλάμπει μετὰ νυκτίφοιτον ὄρφναν.

πυρλαμπής, igne micans, igne rutilans, vel splendens, in Epigr.

πυρολαμπίς, noctiluca: genus insecti instar ignis splendens. (Suid.

Συλλάμπω, simul luceo, Nonn.

Σύλλαμψις, collustratio. Plut.

Ὑπερλάμπω, præluceo, præradio, i. fulgore supero, super alios clarus & conspicuus sum. Greg.

Ὑπολάμπω, subluceo, subtus luceo: vel aliquantum luceo. Plut. symp. 4. probl. 5. κοιμῶνται δὲ ἀνατεῖς χρόνους καὶ ὑπολάμπει τὰ ὄμματα καθεύδοντα, sublucent. Item in pass. ὑπολάμπεται, subfulget. Apoll. in Arg.

Ὑπολαμπής, sublucidus, subfulgidus: vel aliquantum fulgidus. Hesiod. in Asp.

Ὄλυμπος, quomodo huc pertineat. vide suo loco.

Composita ex λαμπρὸς & λαμπρύνω.

Ἀπολαμπρύνω, splendidum reddo, splendescere facio. Item illustro, illustrem reddo.

ἀπολαμπρύνομαι splendidus reddor, illustror: vnde ἀπολαμπρύνεται τοῖς ἔργοις, factis illustratur, apud Herodot.

Ἔκλαμπρος, ὁ καὶ ἡ, lucidus, fulgidus.

Ἐκλαμπρύνω, exclaro, illustro.

Ἐκλαμπρύνομαι, claresco, illustrior & clarior euado. Syn. ep. 12. Exponitur etiam, glorior.

Ἐλλαμπρύνομαι, splendesco, claresco. Item magnificentiam ostento, largitionis splendore me illustro. Phalar. ἐπειδὴ πλεῖστα τούτου κατ' εὐχὴν παρὰ τῶν θεῶν ἔτυχον, οὐκ ἔχω πρὸς οὓς ἐλλαμπρύνομαι ταῖς χάρισιν. Item splendida & magnifica oratione vtor. Hermog.

Ὑπέρλαμπρος supra modum splendidus & illustris. Aristoph. in Nub. Ὑπέρλαμπρον ὀλολύζειν, supra modum clara voce eiulare. Demosth. pro cor.

Ὑπερλαμπρύνομαι, supra modum in alacritatem me compono & magnificè gestio. Xen.

ΛΑΜΥΡΟΣ, ᾶ, ὁ, siue λάμυρος, ου ὁ. disertus, loquaculus, lepidus, facetus. Athen. λαμυρώτερον οὐδὲν ὦ Τιμών σου, nihil te lepidius atque elegantius. ¶ Item in malam partem, imprudenter loquax, procaciter lepidus, scurrilis, apud Suid. Item generalius. procax, impudens, proteruus, modum excedēs audacia. Plut aduersus Col. θύρα μειρακίων λαμύρων καὶ προπετῶν. Et apud Athen. γαστὴρ ἧς οὐ λαμυρώτερον οὐδέν. Mare etiam & lacus vocant λαμυρούς, à vastitate quasi impudente. Syn. epist. 148. Τὴν μεγάλην λίμνην τὴν λαυρεάν.

λαμυρῶς, disertè, lepidè, seu loquaciter, scurriliter, procaciter, proteruè. Xen. in symp. εἰ δὲ λαμυρώτερον λέγω μὴ θαυμάζετε.

λαμυρία, ἡ, facundia, lepores. Item loquacitas. Item procacitas, proteruia, impudentia. Plut. de discerd. adulat. ab am. & symp. lib. 6. ¶ Exponitur etiam, puritas, limpidas.

λάμψις, vide in λάμπω. λανθάνω, in λήθω.

ΛΑΞ, [aduerb.] calce seu calcibus, extremo pede. * λήγων ... μέρει τῶν ποδῶν, vt Eustath. exponit, à λήξω futuro verbi ... deriuans, vt πύξ à πεύσω fut. verbi πεύω. Il. ζ. λὰξ ἐν στήθεσι βὰς ... ἐξεσπάσε μέλινον ἔγχος. Apollon, argon. 2. ... νὺς λὰξ ἐπέβη, calcibus in oculos insilijt. Luc. in Lexiph. ... πατήσας ὀχεῖ. Et λὰξ κινῆσαι πρός τινα, calcibus petere, ... eundem Luc. in asino. λαξ dicitur de ea etiam planta ... quæ in digitos desinit. Odyss. ρ. Νισσείγεν ἐξ ἰδίου ... ρεν λὰξ ποδὶ κινήσας.

λακτίζω, 2. calco calce pulso vel premo, calcitro. Pind. ... πρὸς κέντρον λακτίζειν, aduersus stimulum calces iactare. Alex. Aphr. probl. 31. τὰ σφαζόμενα ζῶα λακτίζει συνεχῶς ... Cum accusat. signif. etiam calce peto seu calcibus infesto ... Demetr. Phaler. οὐδὲ βαδίζοντες ἀλλ' οἷον λακτίζοντες ... & apud Aristoph. & Chrysost. additur aliquando & dat. ... instrumenti: vt Od. σ. λακτίζων ποσὶ γαῖαν.

Λακτίζομαι, calcibus petor, calcibus verberor. Lucian. ... Tim. πρὸς ἐνίων ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος ... Lucian. λακτιζόμενος εἰς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνδραπόδων. Accip. ... & pro, calcar, apud Synes. ep. 44.

Λακτιστής, οῦ, ὁ, calcitro, Xenoph. Λακτιστός, ὁ, pro eodem ... λακτιστικὰ ζῶα & λακτιστικὰ ὑποζύγια, quę calcibus verberare ... cædere solent.

Λάξις, stimulus, scutica. Item tudicula, pistillum. Callimach. ... Item tudicula, spatha, cochlear quo aliquid in mortario ... olla miscetur & agitatur, Nicand. in Theriac.

Composita.

Ἀντιλακτίζω, recalcitro, calcitrantem vicissim calcibus peto ... Plut. de primo frig. ἀέρος κρίος ἀντιλακτίζοντος ...

Ἀπολακτίζω, calce ferio, calce repello. Luc. in asino. Item despicor, sperno, tanquam calce repellens: apud Areopag ...

Ἀπολακτισμός, calcitratio. Plut.

Διαλακτίζω, calcitrando disijcio, seu à me repello. Theocrit. ... 25 ἐλαῦ δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν.

Ἐκλακτίζω, calces in sublime iacto, calcibus auras verbero ... apud Aristoph. in Vesp. ἐκλακτίζειν σκέλος. Item ... calcibus impetendo. Theophyl. ep. 13.

Ἐκλάκτισμα, τό, & ἐκλακτισμός, οῦ ὁ, saltationis genus ... fiebat calcibus in altum iactatis. Poll. lib. 4. c. 14.

Λαξεύω, vide in comp. ex ξέω. Λάξις, in λαγχάνω.

-ΛΑΟΣ οῦ, ὁ, turba populus. Il. γ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ... ἐγὼ δὲ καὶ λαὸν ἀγείρω. Synes. epist. 57. καὶ φανεὶ ... συνεστώτων καὶ περιεστώτων λαῶν, coram congregata & circum... populo seu turba & multitudine. * Quidam à λᾶς ... riuant, eò quòd iactis in auersum lapidibus Deucalion ... Pyrrha λαοὺς reparârint. Eustath. aliam rationem ... niam Cecrops videns Atticam πολυανθρωποῦσαν, ... τὸν ὄχλον, & numerum notabat λᾶαν, hoc est, lapidem ... quoque unum iaciente: affert tamen & aliam etymologiam ... deriuans à λα epitatico & αὔειν i. φωνεῖν, quoniam ... est ὁ λαός.

Λαώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, popularis.

Λεώς, ώ, Atticè dicitur pro λαός, vt νεώς pro ναός. Sophocl. ... λιος λεώς. populus marinus. Sic & Lucianus in Hermot. ... in Harm.

Composita.

Ἀγελεία, ἡ, Palladis epithetum. Iliad. δ & apud Hesiod. in ... gon. παρὰ τὸ λεὼν ἄγειν, à ductando populo, quippe quæ ... μαχική. vide & in comp. à λεία.

Ἀγησίλαος vel ἀγεσίλαος, vocatur orcus, apud Callim. ... τοὺς λαούς. Dicitur etiam ἀγεσίλας.

Ἀρχέλαος, ου, ὁ καὶ ἡ, populi rector. Ἀρχέλας, ου ὁ, idem.

Ζοξίλεως, cui subditi sunt populi. Suid. & Hesych. ex ... Andromeda ab Hesychio exp. etiam ζοξίλαος.

Βασιλεύς, quomodo vt pertineat, vide suo loco.

-ΛΑΠΑΖΩ & λαπάσσω siue λαπάττω. euacuo, inanio. ... 8. λαφύττειν γὰρ καὶ λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν ... ἐδεσμάτων ὅσα λαπάττει τὴν γαστέρα. * Athenæus à ... ducit quod itidem significat euacuo. Exponitur etiam ... λαπαρὸν ποιῶ. Hesych, & Erot.

λαπάζομαι siue λαπάττομαι, euacuor. Aristot. probl. ... οἱ προσαζόμενοι ἰσχυρὸν ποιοῦσι τὸν πόνον καὶ ἡ μαλάττει ... mollior.

λάπαγμα, τό, idipsum quod euacuando educitur ...

λαπαγμός, οῦ, ὁ. euacuatio, exinanitio. Hesych.

λάπαξις, εως, ἡ, idem Aristot. phys. 2. & in probl.

Λάπαθος, ου, ἡ, & λάπαθον, ου, τό, fossa, terræ sulcus euacuatus. Eustah. Δημόκριτος τοὺς βόθρους, οὓς οἱ κυνηγοὶ ... φρύγανα καὶ χοῦν ἐπ' αὐτοῖς ἐπιβάλλουσιν, ἵνα τὰ θηρία ... λαπάθους καλεῖ διὰ τὸ κεκενῶσθαι ὀρυχθέντας. Suidæ autem ... gen. λάπαθος est ὄρυγμα εἰς θηρίων ἐνέδραν. ¶ Est & ... men dictæ, quòd ventrem euacuet & emolliat. Dioscor. ... c. 111.

Λαπαρός, ᾶ, ὁ, vacuus, inanis, Aristot. hist. anim lib. 8. ...

... ventres salubriter euacuantur. Item tenuis, mollis: Hippocr. in lib. περὶ ἀγμῶν. Λαπάρη, & λαπαρόν, dicitur ea pars corporis quæ posita est inter costas, nothas & ossa, quæ ad ilia pertinet, quòd inanis sit & desideat. Il. γ, & η, Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα ἔγχος. Sic & Il. χ.

Λαπαρῶς, inaniter, κενῶς, Gal. comm. in Epidem. 3.

Ἀλαπάζω, idem quod λαπάζω, ex cōque factum pleonasmo τοῦ α, teste Eustathio. Plerunque significat vasto & diripio, spolio: vt Il. ε. Τοὺς δ' ἰδὼν Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν. Odyss. ρ, Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων.

Ἀλαπάκτης, vastor, diripior. Iliad. α.

Ἀλαπαδνός, οῦ, ὁ, vastationibus & direptionibus expositus, vastatu & direptu facilis. Iliad. δ, ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε. Il. ε, Ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην. Exponitur etiam expugnatu facilis: vt Il. ... σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.

... λάφυρα, Εἰλαπίνη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primùm ex λαπάζω seu ἀλαπάζω.

Ἐξαλαπάζω, euacuo, exinanio. Odyss. δ μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας. Item vasto, diripio. Iliad. α, Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι. Sic & apud Hesiod. in Erg.

Ἐκλαπάζω, idem cum λαπάζω. Æschyl.

Ὑπολαπάζω, subtus euacuo, euacuando subduco, aliquantum euacuo. Etymol.

Composita ex λάπαθον.

... λάπαθον, lapathum radicis altitudine à satiuo differens.

... λάπαθον, lapathum satiuo maius. Vide Diosc. lib. 2. c. 140, 141. Plin. lib. 20. c. 21.

Ὀξυλάπαθον, genus lapathi. sic dictum quòd folia satiuo habeat acutiora.

Ὑδρολάπαθον, lapathum in aqua natum: lapathum aquaticum. Vide Plin. loco antè citato.

ΛΑΠΗ, ης, ἡ, pituita. Hippocr. de morb ἐμέει σίαλα καὶ λάπην.

ΛΑΠΙΖΩ, insolentiùs & arrogantius me effero. iacto me. Etym. * Innuit Hesych. deriuatum esse παρὰ τοὺς Λαπίθας, quæ gens fuit Thessalica ferox.

Λάπισμα, τό, iactantia. Vtitur Cicero ad Atticum, l. 9. ep. 16.

Λαπιστής, οῦ, ὁ, iactator, gloriator, nugax, mēdax, temerarius. item, delicatus & mollis, nihil pensi habens. Hesych. Suid.

... Λάπισμα, ἡ, exp ἡ θέλουσα εὐωχεῖσθαι ῥεμβομένη. μετεωριζομένη. Suidas.

ΛΑΠΤΩ, F. ψω, lambendo bibo, more canum, luporum & animantium τῶν καρχαρόδων Aristot. hist. anim. lib. 8, πίνει δὲ τὰ ... καρχαρόδοντα λάπτοντα τὰ δὲ συνόδοντα ... οἷον ἵπποι καὶ βόες. ὁ δὲ ἄρκτος οὔτε ... οὔτε λάπτει, ἀλλὰ κάψει· καὶ τῶν ὀρνίθων δὲ ... * vox est factitia à sono quem canes & lupi bibendo edunt. Iliad. π, (de lupis præda satiatis) ἀπὸ κρήνης ... λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ Ἄκρον. Plutarch. de solert. anim. καὶ τὸ αἷμα λάπτουσι προθύμως. ¶ Λάψαι est etiam plenis se pro... poculis, confertim se ingurgitare mero: vt docet Athen. lib. 11. ex Aristoph. τὸ δ' αἷμα λάψαι ... διανεῖν. ¶ Λάπτειν est etiam euacuare, exinanire, ... vt tradit Eust.

... λαφύσσω, λάφυρα, Εἰλαπίνη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀπολάπτω, lambendo absorbeo. Aristoph. in Nub. γνοὺς ἀπολάψαι ... δυνάμεις ...

Ἐκλάπτω, lambendo ebibo seu exorbeo, lambendo exhaurio, vt canes & animalia serratos dentes habentia. Aristoph. in Pace, ... αὐτῆς περιπατεῖν ἐκλάψεται).

ΛΑΡΙΝΟΣ, οῦ, ὁ. saginatus, vt λαρινοὶ βόες & σύες, apud Athen. (* vel à Larina pago Epirotico: vel à pastore Latino: vel à particula λα significante λίαν, & nomine ῥινὸς denotante τὸ ... quidam & παρὰ τὸ λαρόν.) apud Aristoph. ζητοῦσι λαρινὸν ... τὴν τούτων βραχεῖ ψυχήν, pro μέγα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βοῶν, inquit Suidas. ¶ Ab eodem exponitur etiam iucundus, ... vt λαρός.

Λαρινεύω, sagino. Λαρινεύεσθαι, saginari: vt apud Soph. βόες δὲ λαρινεύονται.

ΛΑΡΚΟΣ, οῦ, ὁ, corbis è vimine plexus quo carbones ferunt, interdum & caricas. Aristoph. in Acharn. Ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τὸ ... συχνὴν ὁ λαρκὸς ἐπέπλησεν ὥσπερ σηπία. Exponitur & generalius φορμός, κόφινος.

Λαρκίδιον, ου, τό, apud Aristoph. paruus corbis.

ΛΑΡΝΑΞ, ακος, ἡ, capsa, arca, loculus, conditoriū. Il. σ, (de Vulcano) εἷλα τε πάντα Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο τὰ ἐπονεῖτο. Iosephus de capt. Iud. διὸ λάρνακας ὡς εἰς ἐκκομιδὴν νεκρῶν ... Sic Thuc. lib. 2. ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκφορά, λάρνακας ... ἄγουσιν ἅμαξαι φυλῆς ἑκάστης μίαν, quum efferen-

dum funus est. arcas ex cupresso currus singularum tribuum singulas ducunt.

ΛΑΡΟΣ, ου, ὁ, larus, seu gauia: auis de qua Arist. hist. anim. lib. 3. c. 9. ἡ δὲ αἴθυια καὶ οἱ λάροι τίκτουσιν ἐν ταῖς περὶ θάλασσαν πέτραις, ἀλλ' ὁ μὲν λάρος, τοῦ θέρους, ἡ δὲ αἴθυια ἀρχομένου τοῦ ἔαρος. Auis hæc rapax est & vorax: vnde Aristoph. in Nub. Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντας καὶ κλοπῆς, Cleonem larum seu gauiam, hoc est, hominem auarum & rapacem seu furacem. Sunt etiam qui homines stupidos λάρους appellari dicant à stupiditate eius auis. ¶ Λαρός, οῦ, ὁ, iucundus, gratus, voluntati nostræ acceptus. Apollonij enim schol. à λῶ τὸ θέλω deriuat. alij quasi λίαν ἀρεστὸς dictum volunt Od. μ. λαρὸν πεπνυμένος δόρπον. Et in superlatiuo gradu λαρώτατος, Od. ζ. Et λαροῖς ποσί, apud Hesiod. pedibus visu iucundis, Hinc & λαρὸς ἀϋτμή, dulcis halitus, apud Theocr. idyll. 19.

ΛΑΡΥΓΞ, υγγος, ὁ, guttur: colli pars anterior, opposita τῷ στομάχῳ. Arist. hist anim. lib. 1. αὐχὴν δὲ, τὸ μὲν μεταξὺ προσώπου καὶ θώρακος. καὶ τούτου μὲν πρόσθιον μέρος λάρυγξ, τὸ δὲ ὀπίσθιον, στόμαχος. Galen. comm. in Aphor. λάρυγγα vocari scribit, veluti caput & ostiū asperæ arteriæ. Thomas magister λάρυγγα esse dicit eam partem per quam cibus in stomachum intrat: dicente Aristoph. in Ranis, Ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἄν ἐκτέμοιμί σου ἢ τοὺς κύλικας καταπόθοις. Idem tamen Aristoph. λάρυγγα etiam appellat vocis vehiculum seu meatum: in Equit dicens, Ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας Ὑπέρβολον, è gutture τοῦ συνηγόρου suspenso Hyperbolo.

λαρυγγίζω, latius diducto gutture vociferor & clamito. Dem. pro cor. ἐπαίρας τὴν φωνὴν καὶ γεγηθὼς καὶ λαρυγγίζων ὥστε μου κατηγορεῖν. Luc. in Lexiph. καὶ τὸ βρενθύεσθαι καὶ λαρυγγίζειν ἀπόθου. Ponitur & cum accusatiuo apud Aristoph. λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας, acclamabo rhetoribus.

λαρυγγισμός, οῦ, ὁ, clamor & vociferatio quæ fit gutture latius diducto.

λαρυγγιστής, οῦ, vociferator vel orator, lurco. Athen. l. 6.

λαρυγγιάω, idē ferè quod λαρυγγίζω. Agathias epigr. l. 2. Καὶ περὶ λευκανίην βραγχὰ λαρυγγιόων, raucos gutture ronchos edens.

Φάρυγξ, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Λᾶς, vide in Λᾶας.

ΛΑΣΑΝΟΝ, ου, τό, idem quod χυτρόπους. Hesy. Suid. Poll. itemque schol. Aristoph. in Pace. ἐνταῦθα γὰρ περὶ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ βουλῇ ποτ' ἦν. Exponitur etiam cloaca, sella familiaris: locus aut vas ad deponendum ventris onus, apud Hesych. & Poll. lib. 11. c. 9.

ΛΑΣΘΗ, ης, ἡ, sanguis, apud Suidam. ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, illusio, contemptus, probra, contumelia: vt apud Athē. lib. 8. in epitaphio Philænidis, Μή με ὦ ναῦται, τὴν ἄκραν κάμπτων, χλεύην τε ποιοῦ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην, ne me ludibrio risui & contemptui habeas.

λάσθων, maledictis incessens. λασθῆς, ludificari, despectui habere, conuitiis proscindere. Hesych.

ΛΑΣΙΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, hirsutus, hirtus, hispidus, setosus. Il. ω, οἷς λάσιος μέγας. Philostr. epist. 25. Φοβερώτερος καὶ λέων ὁ λάσιος, leo hirtus & villosus. Dicitur etiam de homine: Aristoph. in Nub. ἰδοῦσαι κομήτην ἀγελοῦν τινα τῶν λασίων τούτων. Theophyl. epist. 16. νεανίας τὸ προστέρνιον λάσιος. Id quia virilitatis & animositas signum esse putatur, cor etiam λάσιον appellatur, i. animosum virile: Il. π, Ἀχιλεὺς Ὦ ἔστε Μενοιτιάδας Πατροκλῆος λάσιον κῆρ. Sic apud Athenæum lib. 15. Ὡς Ἀγαθοκλῆς λάσιαι φρένες ἦλασαν ἔξω. Terra etiam & locus aliquis λάσιος dicitur qui herbidus est, arboribusque & fruticibus consitus. Xen. Hell. 4. καὶ γὰρ ἦν λάσιον τὸ χωρίον. Philo in vita Mos. lib. 1. ἅπασα ἡ χώρα λάσιος. Sic in Epigr. λασίην ὄχθην. apud Hippocr. τὸ λάσιον. Gal. exponit σινδόνην, sindonem seu linteum.

λασιῶνες, loca densa & arbustis hirta, tesqua. Nicand. in Ther.

λάσια, Pollux lib. 7. c. 16. vocata fuisse scribit mantilia hirsuta. mantilia lanugine quadam hirta, ex Sapph.

λαισήιον, clypeolus, parmula: volunt esse ἀσπιδίσκιον θυρεοειδὲς ἐκ λασίων βυρσῶν ἀδειῶν, vnde & nomen. Vide & in λαιός.

περιωτόλασιος, (comp.) apud Heracl. ex Platone legi dicitur pro ὁ περὶ τὰ ὦτα λάσιος, circum aures hirsutus.

ΛΑΣΚΕΙΝ, dicere, loqui. Hesych ¶ Item probrosè & cum conuitijs dicere, maledictis incessere, apud Eurip. in Andromache, ξένης δ' ὕπερ τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους.

ΛΑΤΑΞ αγος ἡ, Hesychio sonitus seu strepitus qui inter cottabyzandū editur. apud Athen l. 11. λάταξ siue λατάγη dicitur quod excidit ex poculo. ¶ Λάταξ est & nomen animalis quadrupedis, amphibij, aërem non humorem recipientis, crocodili more. Arist. hist. anim. l. 8 c. 5.

Λαταγεῖν, strepitum, seu sonitum reddere effusis ταῖς λάταξιν: vt apud

apud Lucianum in Lexiph. ὑμεῖς δ' ἴσως ἀνῶς μὴ λαζυγεῖν τὰς κοτιάδας.

ΛΑ'ΓΟΣ,ου,ὁ,latus:pifcis,apud Athen.lib.7.

ΛΑ'ΤΡΙΣ,ιος,ὁ vel ἡ,feruus,famulus,ferua,famula. Athen.lib.6. λάτρεις ποιήσας αὐτοὺς ἀρχαίων δόμων. Synef. in hymn. Ἴδε τοῦ λάτρις πίπτω καὶ Ἰχ ἱλαοῖς. Exponitur etiam mercenarius, apud Euftat.ex Aristoph. grammat. Fœm. λάτρις reperitur apud eundem Synef.in hymn. Οἷα ψυχαὶ θεοπρεπῶς λάτρις ἐστί *Etym.vide in λατρεύω.

λατρεύω,feruio,famulor,Xen.Pæd.3 ἐγὼ μὲν κἂν τι ψυχῆς πριαίμην ὥστε μή ποτε λατρεῦσαι ζῶντα. Plut.in Probl. Græc.κατεῖχε παρ' ἑαυτῷ λατρεύοντας. Vfurpatur & metaphoricè. vt καιρῷ λατρεύειν. Phocyl.& τῷ κάλλει λατρεύειν Ifocr.in Hellen. Item feruiliter colo. Luc νῦν δὲ λατρεύοντες εἰς ἀπόνοιαν τὰς δυνάστας ἄγουσι.apud Ecclefiafticos fcriptores accipitur pro, religiosè colo:vt apud Damafc. & paffim in nouo Teftamento, vnde λατρεύοντες vocantur cultores Dei.in epift. ad Hebr.* Sunt qui deriuent à λα particula intenfiua & verbo τρέω, id eft, tremo: quòd ferui ad iuffa dominorum vehementer tremere foleant.

λάτρευμα τὸ,feruitium,minifterium,cultus,in Epigr.

λατρευτής,cultor.

λατρεία ἡ,feruitus. Item,cultus,feruitus religionis, fæpe in biblicis fcriptis.

Compofita.

Εἰδωλολάτρης,ου,ὁ, qui honorem & cultum exhibet fimulacris numen aliquod repræfentantibus. 1. Cor. 6. & alibi in nouo Teftam.

Εἰδωλολατρεία,ἡ,eiufmodi cultus.In iifdem noui Teftamenti libris.

Εἰδωλολατρῶ,fum idololatra,apud Bafil.

συλλατρεύω fimul feruio.Plut.

ΛΑΥΚΑΝΙ'Α,ας,ἡ, guttur.gula: (*παρὰ τὸ λαύειν quod eft ἀπολαύειν,quia è cibo potuque voluptatem ea pars præ cæteris fentiat, vt tradunt grammatici) Il.ω. Νῦν δ' ἤδη σίτου πασάμην,καὶ αἴθοπα οἶνον λαυκανίης καθῆκα,πάρος γε μὲν οὐ τι πεπάσμην.

λευκανία ας ἡ,idem quod λαυκανία, vt λευκαίν idem quod λαυκανίη. Il.ξ. ἐπλήσθη ἀπ' ὤμων αἱμ' ἔχουσι λευκανίης.¦Et Epigr.l.2. πῶς λευκανίην βραχὺ λαρυγγίων.

λευκανίηνδε,ad gulam.Apoll.Arg.2.λευκανίην δὲ φερβόμενος.

λευκανίηθεν,ex gutture,feu ex imo gutture.

ΛΑΥ'ΡΟΣ,ου,ὁ. latus. multus. copiofus: vt apud Herodot. λαυρεῖ πυλίδες. Il.π.ἀπὸ λαυρόζοντι χέει ὕδωρ Ζεὺς, vbi tamen quidam legunt λαβροζαγρ.* Euft. dici vult à λα epitatico & ῥέειν, id eft valde fluens. Alibi idem ab αὔρα quofdam deducere fcribit.

λαύρως,latè,abundè.

λαύρα ἡ,vicus.platea:fic dicta fubftantiuè,quafi λαυροειδής. Od.χ Ἡ δ' ὁδὸς ἐς λαύρην.Athen,lib.13.ex Mimnermo, Μακηδόνας πάντας κατιόντας λαύρας. Hefych. & Suid. fic appellatam volunt ὅτι αὐτῆς οἱ λαοὶ ῥέουσι.

Compofita ex λαύρα.

Διάλαυρος, cuius ianua ex oppofita vici ædificiorum ferie non e regione eft.

στενωπολαύρα, meretrix publica: παρὰ τὸ διαθρύπτειν τὰ πολλὰ ἐν ταῖς λαύραις, vel δημοσίᾳ στενωπίᾳ, τουτέστι συμπλέκεσθαι. Euftathius.

λαύω.vnde ἀπολαύω,vide in λάω.

ΛΑΦΥ'ΣΣΩ,fiue λαφύττω.F.ξω, auidè deglutio. Il. λ, & ρ (de leone) ἔπειτα δὲ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει. Exponitur etiam belluor, confumo per luxum,deuoro:vnde apud Agath. fchol.lib.2. οὐ γὰρ ἔγωγε Βήσομ' ὑφ' ὑμετέρῃ γαστρὶ λαφυσσόμενος, deglutiendus feu deuorandus.Sic & apud Luc.*Athen.lib.8. fcribit λαφύττειν effe τὸ δαψιλῶς καὶ ἐπὶ πολὺ λαπτῖτειν καὶ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν. Euftath. verò quodam in loco ab ἀφύσσειν deducit.

λαφυγμὸς,οῦ,ὁ,deglutio,helluatio.Ariftoph.in Nub.

λαφύκτης ου,ὁ,ligutitor,helluo.Athen,lib.11.

λαφυστὸς ου,ὁ,idem.Suid.

λάφυρα,τὰ, exuuiæ, fpolia. παρὰ τὸ λαφύττειν τὸ ἐκεῖνου,vt docet Euftath. addens tamen effe qui velint compofitum effe ἀπὸ τοῦ τῷ λαῷ φύρεσθαι. Volunt λάφυρα propriè effe quæ viuo hofti detrahuntur, at σκῦλα quæ mortuo. Sophoc. καί σε παγχρύσοις ἐγὼ στέψω λαφύροις. Plut.de deo Socr. ἰσίαν πλήρεις ἔσαν παντοδαπῶν λαφύρων.

ΛΑΧΑΙ'ΝΩ,fodio. Euftath.& Hefych. * qui & dictum putant παρὰ τὸ λίαν χαίνειν,vbi enim foffæ ducũtur,terra hiat. Mofc. idyll.2.(de Hercule) τῷ μεγάλην ἐλάχαινε, διδαγμένος ὡς ἐπὶ μετρῷ τάφρον,magnam fodiebat foffam.

λάχεια,apud Hom.Od.ι.tribuitur infulæ & exp.foffu facilis,humum habens folum,παρὰ τὸ λαχαίνω.quidam tamen ἐλάχεια legunt ab ἐλαχὺς,quod eft paruus.

λάχανον,ου,τὸ,olus,(*hic dictum à λαχαίνω quòd fodiatur in plantatione eius) Theophr.hift.pl.7. καλοῦμεν λάχανα τὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν χρείαν,olera vocamus quibus in cibo vtimur. ἑψητὰ λάχανα,apud Athen.lib.2.Item ἄγρια λάχανα. Ariftoph. in Pluto. ¶λάχανα dicitur etiam quod è vimine contextum currui ad fedendum imponitur.Hefych.

λαχανώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,oleraceus.Et λαχανώδη,oleracea,quæ ex olerum genere funt, ipfa olera: fic λαχανώδεις ὀσμὰς,odorem oleris præbentes,apud Diofc.

λαχανηρὸς,οῦ,ὁ,idem quod λαχανώδης,Theoph.hift.pl.

λαχανικὸς,οῦ,ὁ,ad olera pertinens.

λαχανία,ἡ,locus oleribus confitus.

λαχανάριον,ου,τὸ,olufculum.

λαχανεύομαι, efui fum oleris modo.Diofc. τὰ δὲ ... τὰ φύλλα λαχανεύεται εἰς προσφήματα. Apud Luc.in Lexiph. funt qui λαχανεύσασθαι fignificare putent oleribus vefci aut olera colligere,vel oleris loco colligere.

λαχανεία ἡ,olerum collectio.Iofeph.de antiquit.

λαχανίζομαι,olera lego.Suid.

λαχανισμὸς,οῦ,ὁ,olerum collectio.Thuc.l.4.

Compofita ex λαχαίνω.

Ἀμφιλαχαίνω,circumcirca fodio. Od.ω,Ἤτοι ὁ μὲν ... φυτὸν ἀμφελάχαινε.

Ἐκλαχαίνω,effodio.

Compofita ex λάχανον.

Ἐκλαχανίσασθαι,olus decerpere:Theophr.hift pl.l.7.

Χρυσολάχανον,aureum olum: ita dicitur à quibufdam atriplex, tefte Diofc.vide & Plin.l.27.c.8.

ΛΑ'ΧΝΗ,ης,ἡ,lanugo, pili lanugini modo molles. (*παρὰ particula λα & nom. χνοῦς.) Il.β, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Sed & Il.κ οὔλη ἐπενήνοθε λάχνη. Hefychio eft dentium capillamentum: *deriuanda παρὰ τὸ ... . ¶Eidem itemq.Suidæ eft fpuma maris,quæ & ἅλος ἄχνη. ¶Nicand λάχνην vocat pellem lanugine hirtam feu pellem hirfutam pilis rubentibus:fic canens in Ther.ἡ μητέρα λαχνήεσσαν ... ἀποσκύλαιο δὲ λάχνην. Idem & ... barum comas λάχνην appellat. ... πρὶν σφι δ' αὖτις λάχνην ...

λαχνήεις,εσσα,εν,lanuginofus,villofus,pilofus, hirfutus, hifpidus.

λαχνήεις,εντος,ὁ,idem Il.β.& alibi.

λαχνὸς,ὁ,pro eodem,vt tradit.Suid.

λαχνοῦται,pilofus fit & hifpidus. Hefych.

ΛΑ'Ω,video:vnde ἀλαὸς,qui non videt,cæcus, tefte Suida & apud Hefych.λάετε εἰς σκοπεῖτε.βλέπετε item fruor: πολὺ Od.τ.226. ἀσπαίροντα λάων, & ὁ μὲν λάε ... λαύω & ἀπολαύω

λαύω,(pro quo vfus obtinuit ἀπολαύω,i.fruor) Euftath. deducit à λάω pleonafmo literæ υ.

λαιμὸς λαυκανία, quomodo huc pertineant vide fuis locis.

ἀπολαύω,(comp.)fruor,commodum feu fructum capio. Et tunc.cum genitiuo: vt Ifocr.ad Demon. ἀπέλαυε τῶν ἀγαθῶν,fruebatur bonis præfentibus. Sic ἀπολαύειν ... otio frui.Dem.Plut.in Ant.ἀπέλαυσαν τῆς φιλοτιμίας αὐτοῦ, eius ambitione commodum perceperunt. Interdum cum accufat.cui tamen adiungitur genit. vt apud Ariftoph. ... ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ. Sic & apud Ifocr.Plut.Luc.Synef. Et folo accuf.apud Theophr.de cauf.pl.l.3. Item in malam partem,fum particeps.Item damnum capio. Arrian.καὶ βοῦς καὶ τῶν ἄλλων χαλεπῶν οὐκ ἀπέλαυσεν. Ifocr.de pace, ... μὴ αὐτὸς ἀπολαύσῃ φλαῦρον.

ἀπόλαυσμα,τὸ, blectamentum.Eurip.

ἀπόλαυσις,εως ἡ,fruitio,vfus,commodum, fructus quem re aliqua percipimus.Ifocr.Xenoph.&c.item ipfa voluptas, oblectatio. Ariftot.top.1.

ἀπολαυστὸς οῦ,ὁ καὶ ἡ,ad voluptatem pertinens.Plut.

ἀπολαυστικὸς,voluptati deditus.Bafil.Item voluptatem afferens.Athen.lib.14.

Decomp. Ἀναπόλαυστος,cui frui non datum eft.Exponitur & passiuè quo frui non licet,infructuofus.

Καταπολαύω,perfruor.Exponitur & nimium fruor.

παραπολαύω, obiter fructum percipio. Greg.Item damnum accipio.Luc.de calumn.

Συναπολαύω,fimul fruor,vnà cum alio fruor. Interdum in malam partem,ficut & ἀπολαύω, vnde apud Ariftot.apud ... συναπολαύει τῶν μερῶν.exp.partium vitia haurit.

λαώδης,vide in λαός. λέαινα,in λέων. λεαίνω,in ...

ΛΕΒΗΡΙ'Σ,ίδος,ἡ, exuuiæ, pellis depofita membrana fue fenectus anguium.Iofeph. in antiq.Iud.(de cingulo fummi pontificis loquens) ζώνη διαχίνως ὑφασμένη ὥστε λεβηρίδα ... φεως,zona ita texta vt caua & inanis fit,vt exuuium ferpentis

Prouerbio dicitur κενώτερος λεβηρίδος, inanior ferpentis fenio,apud Athen.lib.8. ¶ Hefychio,cortex fabæ,pellicula fabæ detracta.

ΛΕ'ΒΗΣ,ητος,ὁ,lebes.(*à λείβειν dictus,quoniam in eum aqua λείβεται,i.funditur:vt Euft.ex Athen.tradit.) Il.φ, Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ. Athen.lib. 4. λέβητας ἐπέστησε κρεῶν παντοδαπῶν μεγάλους.¶Item peluis lauandis manibus,malluuium. Od.α. ... ἀργυρέοιο λέβητος νίψασθαι. ¶ Dicitur etiam de pelluuio,i.vafe in quo pedes abluuntur.Poll.ex Hom.

λεβητώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,lebetis formam habens. Athen.l.11.

λεβήτιον & λεβητάριον,ου,τὸ,paruus lebes,apud Athen.

ΛΕΓΝΟΝ,ου,τὸ,fimbria quæ affuitur extremæ veftis oræ,feu ipfæ veftimentorum extremitates & oræ:vnde Hippocr. λέγνα per metaphoram vocat,extremitates orificij matricis tefte Galeno in lexico. Hippocr. Pro eodem legitur & λέγνη, & in plur.λέγναι,apud fchol. Callim.

λεγνωτὸς,οῦ,ὁ, fimbriatus,inftitam habens. Callim.initio hymni in Dianam,ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα ζώννυσθαι λεγνωτόν.

λέγνωτος,ὁ καὶ ἡ,varius,variegatus.Hefych.

ΛΕ'ΓΩ,(F.ξω.P.λέλεχα.aor.1.ἔλεξα) lego. i. colligo,deligo:Il.ψ, Ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν.item numero,percenfeo: Od.δ,Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν.Odyff.ξ,Οὔπω διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ. ¶Item dico,loquor.Cum accufat. rei Plut.ad Colot. ἄλλα μὲν λέγειν,ἄλλα δὲ πράττειν. Sic apud Xen. λέγομέν τι περὶ σοῦ,& ἐμὲ τοῦτο λέγεις,apud eundem. Et cum accufat.perfonæ:vt apud Plat.de rep.l.1. τοὺς τὰ βαλανεῖα ἀποστεροῦντας λέγω,loquor de.Dicitur & εὖ λέγω σε, vel καλῶς,bene loquor de te,laudo te. Sic viciffim,κακῶς λέγω σε, malè loquor de te, maledico tibi, vitupero te, detraho tibi,apud Dem. & Plut.in apophth. Apud Ariftoph.in Plut. σέ τοι σέ τοι λέγω.exp. voco,appello. & ὄνομά τι λέγειν τινὰ, apud Plat. in apologia,nominare aliquem.Cum accufat.rei exponitur etiam,narro,commemoro.vt apud Ifocr.τὸ δεῖ με λέγειν τὰ παλαιὰ καὶ τὰ πρὸς τοὺς ἑτέρους. interdum cum gemino accuf. vt apud Ariftoph.λέγω σε κακὰ πολλά.Dicitur & λέγω πρός σε,apud Xenoph. Cum infinit.exponitur etiam iubeo:vt οἰμώζειν σοι λέγω, &c. Interdum fignificat eloquenter loquor feu disertè: vt apud Eupolim,λαλεῖν ἄριστος,ἀδυνατώτατος λέγειν. Sic δυνάμενος λέγειν, apud Æfchyn.eloquentia valens. item recito, lego. Dem. ¶ Ponitur etiam pro, cubare facio,aut dormitum dimitto,apud Homer.Il.ω,λέξον νῦν με τάχιστα διοτρεφές.&c.

¶Deriuata à λέγω fignificante,colligo,deligo,numero.

λέγομαι colligor,deligor: vt apud Hom.Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα,&c. item recenfeor.item actiuè colligo,deligo, recenfeo:vt Iliad.ω,Ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί θ' ἕταροί τε.Iliad.ν,τόσσα ... λέγεσθαι.

λεκτὸς,ὁ,collectus,aut etiam delectus:vt λεκτὸς στρατὸς,apud Xenoph.

λογάς,άδος,ὁ καὶ ἡ,delectus,felectus,electus. Eurip.in Hec. λογάσι δ' ἔχω στρατοῦ Νεανίαις ἵνδος παρθένον λαβεῖν.Sic & apud Herodot.Ponitur & abfolutè λογάδες.pro λογάδες νεανίαι,feu στρατιῶται,apud Thuc.& Herodian. λογάδες dicuntur etiam oculi apud Suid.ex Epigr.

λογάδην,lectè,electè.Thuc.l.4.& 6.

λογία ἡ,collecta:id quod in Ecclefiis colligebatur ad tenuiorum paupertatem fubleuandam,1.Cor.17.

λόγος,quomodo huc pertineat, vide fuo loco.

Compofita ac primùm cum præpofit.

Ἀναλέγω,feu potius ἀναλέγομαι, colligo, congrego, decrepo, carpo.Ariftot.de anim.lib.9. ἀναλέγεται τῇ γλώττῃ τοὺς σκώληκας.Greg. ἐκ τῶν θείων λόγων τούτους ἀναλεγόμενος. item colligo fparfa & effufa. Herodot.in Thal. τοὺς ἀποπίπτοντας ἀπὸ τῶν φιαλέων ... ὁ οἰκέτης ἀνελέγετο. Bafil.ad Eufeb. καὶ ἀναλεγόμενοι ... ἐμαυτοῦ δυνάμεις. ¶ Item lego,recito.Luc.ἐγὼ μὲν ἤδη ... ἀνελέγετο καλὰ ποιήματα.¶Item ratiocinor,ratiocinando colligo.Suid item animo verfo rem præteritam & reminifcor.

Ἀνάλεκτος,ὁ καὶ ἡ, collectus,collectitius,collectaneus: vnde ἀνάλεκτα,reliquiæ ciborum quæ funt fub menfa.

Ἀναλέκτης,ου,ὁ, collector. Ἀναλεκτρίδες,αι,αἱ, quibus(inquit Cæl.Rhod.ex xylino lino vel quauis materia, tanquam pulillis conftipatis fcapulas prominentes puellæ, vt videri habiliores poffint.

Ἀνάλογος,vide in comp.à λόγος.

Ἀπολέγω,deligo, feligo. Thuc.l.4. ἀπολέξας τεσσαράκοντα τοῦ στρατοῦ. Item decerpo. Theophr.l. 9. τὸν μὲν καρπὸν ἀπολέγουσι.item reiicio,repudio,renuo,q.d.non eligo.Plut. ὁ δὲ ἀπέλεξεν αὐτὸν ἐκ τῶν ... Alias fignif.vide in compofitis à λέγω,dico.

Ἀπολέγομαι,reiicio,repudio,non admitto. Plut. in Catone. ... ἀπολέγεσθαι τὴν δίκην. Polyb. ... ἀπολεγόμενος τὴν ἀρχήν.item deligo.Thuc.lib.1. Ἀπολέγω τὴν ψυχὴν,defpondeo animũ, quafi omnem fpem meliorem ftatus reiicio & extrema mala deligo.Greg.Ponitur &

fimpliciter in ea fignificatione,apud Plut.

Ἀπόλεκτος,ου,ὁ καὶ ἡ, delectus, felectus, & per confequens, eximius.Thuc.Xen.

Διαλέγω,deligo,difcerno,fecerno aut incerno. Plat.de leg.lib.5. διαλέξας δὲ τὸ ὑγιὲς καὶ τὰ μή.Xen.Τοὺς ποιοὺς τοὺς ἀθρέας διαλέγει.

Διαλογὴ delectus,fecretio.Item dinumeratio in delectu.

Διαλεγδὸν.exp.eximiè,infigniter.Hefych.

Ἐκλέγω,vel ἐκλέγομαι,eligo,deligo. Ifocr. ad Nicocl. οὕτως ἐκλέξεις καὶ τῶν προεχόντων ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας. Itē paffiuā fignif pro ἐκλέγομαι,eligor. Item adnoto & colligo.Ariftot: εἰ δέ τις τὰ ἴδια ἰχθύσι τῶν θηρίων ἐκλέξειεν. Item eximo,detraho.Theophr.de cauf.pl.l.3.τοὺς λίθους ἐκλέγειν. Item exigo:vt ἐκλέγω σε τὰ τέλη,exigo à te vectigalia,apud Dem.& Æfchin.

Ἐκλεκτὸς,delectus,felectus,Thucyd.lib.6.Exponitur & eximius,egregius.

Ἐκλεκτικοὶ,philofophi,qui flofculos legebant fectarum philofophiæ.Diog.Laert.

Ἐκλογὴ,electio,delectus.Alex.Aphr. Item adnotatio & collectio,apud eundem.Exponitur & notatio,apud Ariftot.Item optio apud Plut.Κατ' ἐξοχὴν ἐκλογαὶ dicuntur feparata quædam poëmatia & feorfim collecta de certis quibufdam & felectis rebus nos docentia,qualia funt Eclogæ Virgilij. Item ἐκλογὴ,exactio.

Ἐκλογεὺς,έως,ὁ,exactor vectigalium,vel coactor.

Ἐκλογεῖον, Suidæ idem quod ἐκλογὰς, quod ex multis felectum eft feu excerptum.

Decomp. Ἀπεκλέγομαι, in electione reprobo & reijcio,feu non eligo.Diofc.lib.3.cap.25.

Ἐπεκλέγομαι,percenfeo,perlego:apud Paufan.in Corinth.

Παρεκλέγω,furtim exigo,perperā exigo.apud Dem.& Greg.

Συνεκλεκτὴ ἐκκλησία,vnà electa ecclefia. Exponitur & eiufdem electionis confors.1.Petri c.vlt.

Ἐπιλέγω vel ἐπιλέγομαι, eligo,deligo,feligo. Herodot. τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντες ὁμιλίην. Diodor. τῶν νέων τοὺς εὐθέτους ἐπιλέξαι πρὸς στρατείαν.

Ἐπιλέγομαι, recenfo, recognofco: vt ὁ δὲ τὸν ἀριθμὸν ἐπιλέξατο τῶν στρατιωτῶν. Item lego,Pauf.in Att. ταῦτα τὰ βιβλία ἐπιλεξαμένῳ μοι μάλιστα ἐπῆλθε θαυμάσαι Πύρρον.

Ἐπίλεξις,delectus,Appian.

Ἐπίλεκτος,idem quod ἐκλεκτὸς.Polyb.

Ἐπιλογὴ,electio.Damafc.

Καταλέγω,deligo & confcribo,cēturióq; Lyfias in apolog. Item allego,adfcribo. Plut. Item cenfeo,exiftimo,numero & loco habeo.Plat.de leg.l.5.ὥς γε δὴ οἱ πολλοὶ πλουσίους καταλέγουσι.

Καταλέγομαι,enumero,recenfeo.Athen.

Κατάλογος,ου,ὁ,enumeratio, recenfio: propriè effe putatur enumeratio hominum eorum qui ftipendia merent. Exponitur & delectus,apud Luc.& Demofth.Κατάλογοι vocabantur & tabellæ quibus militum nomina infcribebantur, vt tradit fchol.Ariftoph.in equit.

Καταλογεὺς,qui delectus facit.Lyfias.

Decomp. Ἐγκαταλέγω,recenfeo inter alios,annumero:vel allego,afcifco.Et peculiariter, annumero militibus,numero militum adfcribo.in Anthol. Epigr.Γαῖς καὶ σὺ φοβοῦ μὴ καί τις ἐγκαταλέξῃ. Item congero vnà cum aliis; vel fimpliciter, congero.Thuc.l.1.

Προσκαταλέγομαι,etiam ego allegor & afcribor in catalogum.

Συγκαταλέγω,recenfeo cum aliis,connumero.

Παραλέγομαι,lego littus:vt παρελέγοντο τὴν Κρήτην. Act.27. Exponitur & oram littoris lego.

Προλελεγμένοι,qui delecti & ante alios collocati fuerunt,vel delecti ad tenendum primum in acie locum,vel delecti vt fint præftites in acie.Il.ν.

Συλλέγω & συλλέγομαι, colligo. Plato de rep. l. 7. συλλέγοντες τοὺς ὄχλους.Item metaph.colligo.Philo de vita M.l.1.ὥσπερ ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀθληταὶ συλλεξάμενοι δύναμιν. Item alia metaph. colligo, i. ex affumptione propofitionum quafi calculis fubductis fummam argumentorũ efficio,ratiocinor.Greg. ¶Item συλλέγομαι,comparo,quæro.Plat.de leg.l.11.διαγωγῆς βίον ἀγλωύτοις συλλεγόμενος.Sic & apud Dem.in Neæram.

Σύλλεξις,collectio,coactio,copulatio.Plat.in Timæo.

Συλλογὴ,collectio.Idem de leg.l.5.

Σύλλογος,concilium,collectorum hominum circulus.Exponitur etiam, colloquentium circulus, colloquium: item generalius,cōcilium,conuentus,confeffus,collegium. Thucyd.lib.1.2 & 4.

Συλλογεὺς,collector,coactor.Poll.l.3.c.26.

Συλλογιμαῖος, collectitius,vel collectaneus,mifcellaneus, confufaneus:& vndique collectus,apud Luc.

Συλλογίζομαι,colligo,&c.vide in comp.à λόγος inf.a.

Decomp. Ἐπισυλλέγω,colligo,congero,congrego: vnde ἐπισυλλεγεὶς,particip.apud Diofc.l.4.

Νεοσύλλεκτος,recēns collectus.

Προσυλλέγω,antè colligo,præcolligo.

Σπερμολογοσυλλεκτάδης,loquacium nugarum confarcinator, vel garrulus nugator.Ariftoph.in Ran.

Composita sine præpositione.

Ἀ᾽ξυλολογέω ῶ, venas lego.

Ἀ᾽ξυλολογία, ipse actus legendi venas. Gal.

Ἀ᾽ξυλολόγος, i. piscilegus, qui spicas seu aristas colligit.

Ἀ᾽καυλολόγος ipinas colligens, spinarũ collector, in Anth. epigr.

Ἀ᾽κεφαλολόγος qui summa tantũ colligit & manu carpit. Ath. l. 10.

Ἀ᾽κεφαλολογέω, in summitate carpo seu lego, vel summitatem aut summa lego. in Anth. epigr.

Ἀ᾽κροδρυολογέω, viros lego vel colligo, *ad malitiam videlicet*, delectum in eos. Alciphron.

Ἀ᾽κρολογίζω, pro eodem.

Ἀ᾽κρολογία, virorum collectio ad militiam, virorum delectus. Item collectio quælibet quæ fit virtutum. Macc. c. 2.

Ἀ᾽λιλόγος, ὁ, ἡ, ὁ, i. halilegus. vt apes florilegæ dicuntur. Lat.

Ἀ᾽λολογία, rum collectio & florilegium. Luc.

Ἀ᾽λολόγιον, Suidas vocat librũ collectaneorũ Stobæi quasi in quo sint collecti autorum Græcorum flores. (scripti.

Ἀ᾽λολογικὸ, libri de florũ collectione, seu de legendis floribus.

Ἀ᾽λολογία. ῶ, siue ἀνθολογούμαι, ῶμαι, flores lego, flores decerpo seu carpo. Arist. hist. an. l. 9. Ἀ᾽λολογέω cum accusat. exp. & similiter, decerpo. apud Hippocr.

Ἀργυρολόγης, qui argentum, i. pecuniam colligit, coactor. Thuc.

Ἀργυρολογία, genti, (i. pecuniæ) coactio & exactio. Xen.

Ἀργυρολογέω ῶ, pecunias polco & exigo. Cum accusat. apud Polyb. & Syn.

Ἀργυρολόγητος, ad pecuniã colligendã institutus. 2. Mac. 11.

Ἀ᾽φορολόγος, pumilegus. in Epigr.

Βλαστολογέω, q. d. germina carpendo lego, pampino. Theophr. de caus. pl. lib. 5. [Theophr ibidem.

Βλαστολογία, pampinatio, à legendis pampinis vt herbis.

Βοτανολογέω, herbas lego seu colligo Hippoc. in ep. ad Crat.

Δασμοδόκος, tributi seu tributorum collector, quæstor.

Δασμολογία, tributi collectio.

Δασμολογέω, tributum colligo, cum accusat. perf apud Isocr. τὰς πεπρωμένας δασμολογεῖν, tributa ab iis exigere. Et rei, apud Dion. in Nea.

Δασμολογούμαι, q. d. tributum colligor, i. tributum à me colligitur. tributum pensito.

Δεκατολόγος, decimarũ collector vel exactor. Poll.

Δεκατολογία, decimæ collectio seu exactio.

Δεκατολόγιον, locus in quo decimæ exiguntur. Et *pro*, πλανεῖον.

Δραγμοβολίτης, jui manipulos colligit.

Εἰκοστολόγος, jui vigesimam partem colligit. Aristoph. in Ran.

Ἐλαιολογέω ῶ, oliua, oliuas colligo. Deut. 4. Pro eodem dicitur & ἐλαιολογεῖν. Vlt. x Aelio Dionys.

Ἐλαιολόγος, qui oliuas colligit, qui oliuar. Aristop. in Vesp.

Καρπολογέω, ῶ, fructum seu fructus lego, fructum decerpo. Theophr. de caus. pl. l. 5.

Καρφολογέω ῶ, palcas seu festucas lego. Item exquisité in alium inquiro, quasi festucam in oculo scrutor. basil. Item floccos lego & quisquilias in veste hærentes. Theophr. De phreneticis etiam dici solet, teste Galen.

Καρφολογία, palearum seu festucarum collectio, floccorum collectio. Galen

Decomp. Ἀ᾽ποκαρφολογέω ῶ, paleas seu festucas alicunde lego, floccos seu quisquilias alicunde carpo. Hippoc. in progn.

Κασσολόγος, qui stercora colligit. Aristoph. in pace.

Κριθολόγος, qui hordeum colligit. Plut. in quæst. Græc.

Λιθολόγος, ὁ, ἡ, qui lapides legit seu colligit: vel etiam seligit operi idoneos. Thuc. l. 7.

Λιθολογέω, ῶ, lapides lego seu seligo operi idoneos.

Λιθολόγημα, ex lectis lapidibus constructum ædificium. Xen. l. 6. Ἀ᾽ναλεκτολιθολογέω ῶ (pido.

Decomp. Ἐ᾽κλογολογέω ῶ lapides eligo. i. legẽdo eximo, elapido.

Ξενολόγος, externorum militum collector, qui cogit externos milites. Hesych. & Suid.

Ξενολογία, externorum militum collectio. Aristot. œcon. 2.

Ξενολόγιον, externorũ militũ collectorũ manus seu exercitus.

Ξενολογέω, ῶ, externos milites colligo, seu cogo. Isocrat. ad Phil.

Ὀστολόγος, qui ossa legit seu colligit, vt qui cruentorum cadaverum ossa inter cineres colligit.

Ὀστολογέω, ossa lego, ossa colligo. Item metaphoricè perquiro, indago, more eorũ qui incinerentorum corporũ cinerib. ossa perquirunt & cum diligentia aliqua colligunt. Suid.

Παλίλογος, iterum collectus seu congestus. Il. 8.

Πεντηκοστολόγος, qui quinquagesimam partem colligit seu exigit: seu quinquagesimæ partis redemptor. Dem. contra Mid.

Πεντηκοστολογέω ῶ, quinquagesimam colligo seu exigo. Poll. ex Philonide.

Πολυλογέω, vel πωλολογέω, herbas lego. idyll. 3.

Πρακτολόγος, scinorum collector: epitheton est echini in Epigr.

Ῥ᾽ακτολογέω, ῶ, acinos lego. schol. Theocr.

Ῥιζολόγος, radicum collector.

Ῥιζολογέω, radices colligo. Item eradico, extirpo. Diodor. κρῆναι πᾶσαι τερπνὸν ῥιζολογοῦσαι.

Σιτολόγος, qui frumenta colligit, qui annonam exigit: magistratus quidam apud Athenienses.

Σιτολογία, munus τοῦ σιτολόγου, frumentatio. Polyb.

Σιτολογέω, ῶ, frumentor, frumentum comporto, vel exigo. Polyb. lib. 3.

Σκαθυλολόγος, ὁ, ἡ, ὁ, qui semina colligit: dicitur de auicutis quæ in agris eminatis inter sulcos non bene depressos, semina legunt, apud Athen. Aristop. Basil. Sic & nominantur homines viles, qui in foro grana seu semina instar frugilegarum auium colligunt é laccis effusa, aspera de victum quærunt, vt qui ex spicilegio victitant. suid.

Σπερμολόγος, qui spicas legit.

Σπερμολογέω, ῶ, spicas lego seu colligo.

Σπερμολογία, spicilegium.

Στρατολογέω, ῶ, exercitum colligo, cogo & conscribo milites.

Στρατολογία, collectio exercitus, ipsa actio cogendi & colligendi exercitus. Polyb.

Συκολόγος, qui ficus legit, colligit. (gendi corpus.

συνοχολογέω, ῶ, ficus lego, seu colligo. Aristoph.

Τριχολογέω, ῶ, pilos lego, seu colligo, aut floccos. Suid.

Φορολόγος, qui tributum colligit, tributorum exactor. Suid. & Hesych.

Φορολογέω, ῶ tributum colligo, tributum seu tributa exigo. Polyb. Joseph. item exhaurio tributis, apud Plut.

Φορολογία, tributi collectio seu exactio.

Decomp. Ἀ᾽φορολόγητος, ex quo non colligitur seu exigitur tributum. qui tributum nõ pendit, immunis à tributo. Suid.

Φυλλολογέω ῶ, folia lego, pampino, quum de vite dicitur. Pal.

Χαλκολογέω, ῶ, æra lego, æs colligo, i. nummos colligo. Aristoph.

Deriuata à λέγω, dicto, loquor.

Λέγειον dicor, &c. τὸ λεγόμενον aliquando per parenthesin positum *pro*, quod dici solet, quod dicitur prouerbio. Item λέγειον impersonaliter, fertur, fama est. Xen. λέγεται Ἀλκιβιάδην ἀποκλεῖσαι Ἀλκμεωνίδας. Λέγομαι, medium idem significans cum actiuo.

Λέξις, εως, ἡ, dictio. i. elocutio, oratio, sermo, stylus. Arist. Item orationis venustas. apud Isocr. & Dion. Hal. Item dictio, vocabulum, verbum. Luc. Athen.

Λεξίδιον, ου, τὸ, dictiuncula vocula.

Λεξικὸν, ου, τὸ, liber in quo vocabula recenseantur & explentur. vulgò dictionarium, vocabularium.

Λεκτὸς, ἡ, ὁ, q. d. dicibilis. Item qui in dictis seu verbis cõsistit.

Λεκτικὸς, orationi & sermoni accommodatus. Arist. & poet. (hoc in.

Λόγος, cum suis deriuatis & compos. vide post compos. in

Composita ac primùm cum præpos.

Ἀμφιλέγω, p. d. ab vtraque parte dico: vel in vtramq; partem: v. dubitans dico, ambigo, dubito. Xen. in apol. Socr. Ἀμφιλέγειν περὶ μὴ φανεῖν. Item disceptо, contendo verbis, controuersiam de re aliqua habeo. Xen. anab. 2.

Ἀμφίλεκτος, vtrinque disceptatu vel disceptabilis, in controuersiã positus. Eurip. in Phœnis.

Ἀμφίλογος, ὁ, ἡ, ὁ, *itidem*, controuersus, de quo ambigitur & dubitatur. Xen. Pæd. 8. & Hell. 5. Item actuè, qui ambigit seu dubitat. Arrian.

Ἀμφιλογία, ambiguitas sermonis, sermo ambiguus, vel disceptatio. Hesiod. in Th.

Ἀμφιλογέω idem quod ἀμφιλέγω.

Decomp. Ἀ᾽ναμφιλέκτος, disceptationem nullam habens.

Ἀναμφιλήκτως, sine controuersia.

Ἀναμφιλογέως, idem. Xenoph. in symp. Ἀναμφιλογήτως, quod ἀναμφιλέκτως.

Ἀντιλέγω, contradico, nego. Cum dativo, apud Xen. ἀμφὶ τούτοις αὐτοῖς. Cum accusidem Ped. 1. ἐδὲν ἐμοὶ ἀντιλέγει, tum vtroque. Aristoph. Τοῖς τε μισθοῖς καὶ τοῖς διατρίβουσι τὴν αὐτοῦ. Cum ὅτι, apud Xen. in symp. οὐκ ἂν τις ἀντιλέγοι αὐτοῖς. Interdum sequente ὡς τὸ. Thuc. Ἀντιλέγουσι πάντα βέβαια ποιεῖσθαι τὰ παρ᾽ ἡμῶν εἶναι. Aliquando cum recto. Item ambigo, dubito, dissentio. Isocr. in Archid. οὐδὲν ἀντιλέγοντες ἀλλὰ συμφέροντες ἀλλήλοις φαίνεσθε.

Ἀντιλογία, dicti seu res de qua ambigitur, vel cui contradicitur. Xen. hell. 6. ἀπὸ τούτου τὰς ἔσας ἀντιλογίας. Et ἀντιλογίαν ἔχειν, controuersiã habere, & quibus inter partes non conuenit, quibus opponitur ὁμολογία.

Ἀντίλεξις, contradictio. Hippocr.

Ἀντίλεκτος, in contradictione positus, controuersus, dubius. Thuc. lib. 4.

Ἀντιλογία, ἡ, contradictio. Item altercatio, concertatio. Item recitatio. Herod.

Ἀντιλογικὸς, aptus ad contradicendum, contradicendi peritus. Et ἀντιλογικῶς, idem quod ἀντιλόγως, apud eundem.

Decomp. Ἀ᾽ναντιλόγητος, cui contradici non potest, cui non refragari potest. Ioseph. Ἀ᾽ναντιλόγητος, citra contradictionem. (Gentile nemine contradicente.

Εὐαντίλεκτος, cui facilè contradici potest, qui facilè refellitur.

Δυσαντίλεκτος, cui vix contradici potest, qui vix refelli potest. Ἀναντίλεκτος,

Ἀπόλογος, interdico, veto. Polyb. l. 2. διὸ ἀπολογοῦμαι τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημείας, &c. Item declaro, prodo, effero. Philo de mundo τὸν γὰρ ἥλιον ἀπολογοῦσι τὸν ἐνιαυτὸν, ἢ μῆνα ἕνα μὴ πλείονα ἢ δώδεκα ἡμέρας ἐπὶ τῇ ὑποστάσει ἀπολογοῦσθαι.

Ἀπόλογος, narratio longa & verbosa, seu fabulosa: vnde prouerb. Ἀπόλογος λόγῳ, apud Plat. lib. 10. de rep. & Aristot. de arte poëtica. Exponitur etiam fabula moralis, ex Cicer. de Orat. lib. 2.

Ἀπολογικὸς, ἡ, quod dicitur pro defensione alicuius, causæ dicto, excusatio. Isocr. in Busir. encom. Æschin. Plato, & alij.

Ἀπολογισμὸς, loquor aliquid pro defensione seu excusatione: alicuius excuso. Æschin. contra Ctesiph. ὁ δὲ τοῦ κατηγόρου ἀπολογισμὸς ὁ τῆς φιλίας τοῦ χρυσίου κατηγορία. Interdũ cũ accusat. τῶν ἀπολογισμῶν ἕνεκα, defensionẽ causæ dicere. Plut. Et ἀπολογισμὸν ποιεῖσθαι περὶ τινος, propter causas belli se excusare. Polyb. Interdum cum præpos. addita accus. vt apud Luc. ἐγὼ δὲ ὑπὲρ λόγου τοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ, ad accusationes respondebo. Et cum accusat. & præpos. Dicitur enim ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ ἐμαυτοῦ πρὸς λόγους, hæc pro accusatione mei dixi, apud eundem. Dicitur & sine accusãtionis λόγου ὑπὲρ τινος, defendere aliquẽ. Et cũ ὅτι, apud Isocr. in Helen. Jungitur & dat. apud Plut. in Them.

Ἀπολογητικὸς, τὸ, quod pro defensione dicitur, excusatio. Plut. in Rom. & alibi.

Ἀπολογητὴς, οῦ, ὁ, defensor, us, ad defendendam causam valens: vnde ἀπολογητικὸς λόγος, libri ad defendendum aliquid scripti eiusmodi sunt Iustini martyris.

Ἀπολογέομαι, enarro, percenseo, commemoro. Polyb. ἀπολογήσασθαι τὰς ἐν Φαιάκων δόμοις τῆς Ὀδυσσέως ἀλώσεις.

Ἀπολογητὸς, defensio excusatio. Polyb. l. 4.

Ἀ᾽πολόγητος, qui defendi non potest seu excusari, pro cuius defensione nihil afferri potest. Plutar. Cic. ad Att. l. 8. & Paul. Rom. 2.

Δυσαπολόγητος, qui difficulter defenditur seu excusatur. Polyb.

Ἐυκατολογήτως, insuper defendo, seu simpliciter, defendendo, nolo excusari potest. (Schinh.

Συκοφαντολογέω, ῶ, ῆσω, simul defendo seu patrocinor. Ac-

Διαλέγομαι, colloquor, sermocinor, differo. Plat. in Apol. διαλέγεσθαι πρός τινα καὶ ἐλέγχειν μεταξύ. Idem, χωρὶς ἀλλήλους διαλεγόμενοι τοῖς ἑρωτῶσι τὰ ἐρωτώμενα. Dicitur & ἀλλήλοις ἢ πρός τι διαλέγεσθαι apud Xen. & ἃ ἐκεῖνος διαλέγεται, apud eundem. Et apud Plut. βραχέα διαλεχθῆναι. Nonnunquam cum dat. & præpos. ὡδὶ· vt apud Herod. l. 6. Alia ὡδὶ εἰρῆσθαι πρὸς ἀλλήλους, construct. apud Plut. in ep. ἐγὼ δὲ ἐκείνου ὡδὶ τοῦ Δίωνος πεπαιμένου ἐν τῷ διαλόγῳ. Item orationem publicè habeo, apud Isocr.

Διάλεξις, sermocinatio, differatio. Plut. Greg.

Διαλεκτὸς, ὁ, ἡ, sermo vnicuiq; genti peculiaris, seu sermonis forma Plut. in quæst. Rom. Exponitur etiam colloquium apud plat. in symp.

Διαλεκτικὸς, ὁ, ἡ, ad sermocinationẽ pertinens. Item sermocinator, tabulator vt epx. apud Aristot. Item peritus artis quæ Dialectica vocatur, seu qui interrogarẽ & respondere nouit, vt plato in Cratylo definit. Item primiens ad artẽ dialecticã: seu dubitat. Arrian.

Διαλεκτικὴ, (sub. τέχνη) ars differendi, vel disputatrix. Propriè & vocatur ea pars Dialecticæ quæ probaliter de qualibet re differre docet. alio nomine ζητητικὴ, vt patet ex c. 22. li. 1. pr. anal. Aristot. Vsurpatur etiam pro metaphysica seu prima philosophia, apud Plat. l. 7. de rep.

Διαλεκτικὸς, dialecticè, i. vt conuenit arti dialecticæ. & eius præceptus, seu more eorum qui dialectici vocantur.

Διάλογος, ὁ, ἡ, sermocinatio, sermo aliquorum differentiũ, aut confabulantium. Exponitur etiam sermo ex interrogatione & responsione constans. vide Fab. l. 9. c. 2. (nem

Διαλογικὸς, ad dialogos pertinẽs, seu ad dialogorũ scriptionem. differo, differtо, differtе. Xẽ. βέλει οὖν διαλογιζώμεθα περὶ τοῦ πολέμου ἢ ἐπὶ τὸ ἄκρον τὸ διωκόμενον ἴωμεν; Item differo, discepto.

Διαλογισμὸς, sermocinatio, confabulatio. Plut. in apophth.

Διαλογικὸς, idem quod διαλογικὸς, crimen aliquod verbis diluo. loquor pro defensione. dicitur & aut excusatione. Appian. in Mithrid. ὁ δὲ ἐδίδου ἐξαναχωρεῖν καθ᾽ ἡμέραν ἑκάστην. Sic & apud eundem de bello ciuili lib. 5.

Μετὰ, dico post (alia) præterea dico, seu dictis addo: vnde πρὸ apud Aristot. ἐπιλέγεται δὲ μῦθος, additur his fabula. Cũ dat. exp. etiã dico apud Aristot. eth. 2. ὥστε εἰκότως ἐπιλέγεται τοῖς ἔργοις ἡ ἡδονή, vnde de rectè factis dicere fo. et. Et cũ dat. sed cũ modo adiungo. *post factum aliquid videlicet.* Sic apud Xen. Pæd. 1. τὸν Κύρον λαβόντα τὰ κρεῖα ἀλλ᾽ ὀλίγον τοῖς ἄρχουσι τῶν ἑταίρων διανεῖμαι, ἐπιλέγοντα ἐκείνοις, &c. carnibus in singulos ministros distributis vnicuiq; verba hæc addidisse, &c. Interdum cum accusat. vt apud Thuc. li. 6. ἐπιλέγοντα πεμφθῆναι. post dicentes. Exponitur etiam statim subijcio, seu effor, apud Plut. symp. 6. Δῆμον ἐξελαύνειν, ἐπιλέγοντες.

Ἐπίλογος, ὁ, dictum quod subiungitur ad reddendam eius quod præcedit rationem. Aristot. 2, rhet. Ita apud Rhetores, orationis extrema pars, quæ ante dictis ἐπιλέγεται, peroratio.

Decomp. Περιεπιλέγω, idẽ quod ἐπιλέγω, dictis addo, seu insuper dico. Them. phys. 7. ἀλλ᾽ ὁ ἐξ Ἀναξαγόρου τοῦτο εἰρήκει καὶ περιεπιλέγει.

Καθαλίσκω, figillatim enarro. Od. γ. Ἀ᾽λλ᾽ αὖ μοι κρηδεμνὸν ὕπασε λιπαρὸν ἠπεπόησε ὑπασπίς. Sic Od. ο. Τοὶ δ᾽ ἐμὲ θεῖ ξείνιον μάλ᾽ ἀστεῖόν τε καθέλξαι. Sic & Il. 8. & alibi, apud Hom. (Rom.

Καθολοφύρομαι, profaice, profa oratione. Isocr. & Plut. de fort.

Παραλέγω, abiurda loquor, deliro. Hippocr. epidem. l. 1.

Παρήλογος, vide in comp. à λέγω, ratio.

Περιλέγω, circumloqui, verborum circuitionibus vti: superflua & inutilia loqui. Poll. ex Hermippo comico.

Περίλεξις, circũloquutio, copia dicẽdi & latius interpretãdi seu futilis loquacitas, superuacanea dictio. Aristoph. in Nub.

Περιλέγω, prædico. Item prænoneo, profiteor. Plut. de Socr. dæm. τῷ δὲ ἀσυήθειαν καὶ ἀσυλλογισίαν. Aeschin ἀσυλίαν ὑμῖν ὑπὸ λήστου, &c.

Περίλογος, (q. d. proloquium, i. anteloquium) id quod dicitur ante cætera: peculiariter apud comicos & tragicos poëtas. Sic nominatur quæ comœdiæ seu tragœdiæ præponitur præfatio Aristot. rhet. 8.

Περιλογίζω, præfor: feu primus in scenam prodiens verba facio. Exponitur etiam, prior verba facio. Suid.

Περιλέγω, insuper dico. Περιλέγομαι, alloquor: vnde apud Homer. Od. μ. Εἶσι τε νῷ ἀσφοδελὸν τὸ ἐξερέεινον ἕκαστα, allocuta est, sicut schol. ex & etiam Eust. quum inquit, ἀσφοδελὸν ἐπιμήνιον ὁμιλίαν ἀλλὰ λόγων.

Composita, sine præpositione.

Ἄλογος, qui dici non potest, ineffabilis. Philo.

Ἀξιόλογος, dictu dignus, laudabilis.

Αὐτόλεξει, ad verbum. αὐτοῖς λέξεσι, vel αὐτῷ λέξει.

Δικολέκτης, ου, ὁ, causidicus, in Epigr.

Εὐλεξὶς λόγου, oratio habens bona vocabula. Luc. in Lexiph.

Κοινολεκτικὸς, vulgari sermone, communi lingua.

Κυριολεκτέω, proprie loqui. Eust.

Κυριολεξία, proprietas loquendi. Eust.

Μυριόλογος, qui ab infinitis dicitur. Scn. Hellen. 5.

Ἀ᾽γχίαλος, Ἐ᾽λεγος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

¶ *Denomine λόγος cum suo comitatu.*

Λόγος, ου, ὁ, dictũ, verbũ: vt ὁ παλαιὸς λόγος, vetus dictum, apud Plat. in symp. Sic apud Herodian. πατρὸς λόγῳ ὄφελον, & apud Synes. ἡμέτερος ἢ λόγος, dicto citius. Sæpe inter ie opponuntur λόγος & ἔργον, vt Latinè re & verbo. Item sermo, oratio, verba. Xen. Hellen. 3. ἡδέως λόγων, inchoauit sermonem. Aristoph. in Nub. ἀπέρασε μοι τὸν λόγον, abrupisti mihi sermonẽ. Λόγος δημοσθένους, &c. oratio. Dem. Ἐτέλεσας πικίαν, apud Isocr. in Areop. verba facere, orationem habere. Item sermo, i. rumor, fama. Thuc. l. 7. διῆλθεν ὁ λόγος ὅτι, &c. Sic apud Plut. in Sert. λόγους ἀβελθήναι, rumores in vulgus disseminare. Dicitur & ἐκ λόγου, sub ista, vt ratus est, vt fertur, apud Herodian. l. 1. Exponitur etiam, opinio: vt Greg. ὡς ἐ ἰμὸς λόγος, vt mea fert opinio. Item λόγος, liber, tractatus: vt apud Luc. ἀληθὴς ἱστορίας λόγος περιέχει. Sic & apud Plut. Cal. &c. Aliquando pro definitione ponitur, apud Aristot. pol. anal. c. 8. & 12. In plur. λόγοι studia literarum & disciplinæ liberales: vnde οἱ ἀμφὶ τοὺς λόγους. Greg. literati homines. Et οἱ ἐπὶ λόγους δυδὲ κωφοὶ. Herod. homines insigni doctrina præditi.

Λόγος, ratio: vt apud Aristot. eth. lib. 9 cap. 3. κατὰ λόγον ζῆν. Et apud Dem. λόγῳ ἴσῃ. rationi consentaneum est. Sic κατὰ λόγον ζῆν τινα, apud Plut, cũ ratione fit, non abs re fit. Sic dicitur λόγον διδόναι vel ὑπέχειν, rationẽ reddere & causam dicere. Item pro ἀναλογίᾳ, proportio. Aristot. in hist. an. κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, pro pari portione. Item mens, mentis conceptus, cogitatio: vt apud Plat. in Parmenide, λόγῳ λαβεῖν & τῇ ἀληθείᾳ λαβεῖν, pro eodem.

¶ *Deriuata à λόγος in prima signif.*

Λογικὸς, ὁ, ἡ, ὁ, qui sermocinari potest, sermocinator. Greg. de homine. Item eloquens facundus: idem in epitaphio patris. Itẽ dialecticus, pertinens ad scientiam differendi. Et λογικὴ (sub. τέχνη) ars differendi. Luc. In dial. cui titulus βίων πρᾶσις. Apud Rhetores autem λογικὸς πῶς dicitur pes in prosa oratione vsitatus. Demetr. Phaler. Alias signif. vide in λόγος, i. ratio. Λογικὰ, verbis, differendi modo.

Λόγιμος, ὁ, ἡ, mentione dignus, memorabilis, seu celebris, nobilis. Herodot. in Vran. & Eut. Item æstimabilis, æstimatione dignus.

Λόγιος, ὁ, celebris, memorabilis. Philo de vita M. lib. 2. Apud antiquos sic dicebatur, qui vnaquaque natione patria institũta interpretarẽt & eloqui poterat, *h. e.* historiæ & antiquitatis peritus, & in ea re facũdus: vt apud Aristot. polit. 6. Posteæ omnes disserti sic appellari cœperunt. Moschopul. Sic dicitur etiam, fatidicus & vates. Plut. in Sylla & Arrian. l. 1. Item magnificus Demetr. Phaler. Λόγιον, τὸ, oraculum responsum diuinum: propriè, vt volunt grammat. datum oratione soluta. Thuc. l. 1. Philo de vita M. l. 1. Aristoph. in Vesp. Ecclesiastici aut scriptores λόγια, appellãt testimonia Prophetarũ & Apostolorum. Et θεῖα λόγια, diuina oracula, sacræ literæ. Naz.

λογιότης, τῆτος, ἡ, facundia, eloquentia.
λογιοῦχος, ὁ, orator, qui causas dicit. Poll. ex Critia.
λογεῖον, locus quidam theatri, seu pulpitum in scena super quo stantes histriones fabulam recitant. Etym. A' Suid. exp. locus in quo causæ dicuntur. Moschopulo est locus in quo ἀπὸ τῶν λόγων ἀξιοῦνται λογεῖα dicitur etiam os: quoniam per id fermo prodit. Poll. lib. 2. In Iudicis autem literis dicitur λογεῖον τὸ μεῖζον δωμα ὃ ἔφερεν ὁ ἱερεὺς ἐν ᾧ ἦσαν ἐγκεκολαμμένοι αἱ τῶν λίθοι duodis. Exponitur pectorale Exodi 28.
λογίδιον & λογάριον, τὸ, verbulum, dictiunecula, oratiuncula. Hoc contra Soph. Athen. l. 3. item λογίδιον, fabella. Aristoph. in Vesp.
λογισταὶ, τὰ, dicuntur scholæ in quibus disseritur. Synes. ep. 54. vide & in sequenti classe deriuat. (Lex.
λογάω q. d. discurio, dicere seu fari & disserere cupio. Luc. in *Compositis.*

Α'ειλογίη, ἡ, (q. d. semperloquium) verbositas. Suid. & Hesych. item dicendæ causæ, aut orationis reddendæ necessitas, sine præscriptione aut temporis, aut personæ, aut rei iam iudicatæ & finitæ. Demosth. ἐξὸν παρεσκεύ 3.
Α'ειλογίω, ῶ, semper loquor. Hesych. & Suid.
Αἰσχρολόγος, qui turpia & obscœna loquitur.
Αἰσχρολογία, sermo turpis seu obscœnus, sermonis turpitudo. Aristot. eth. 4. c. 8. & polit. 7. (mone.
Αἰσχρολογέομαι, turpia loquor, turpis & obscœnus fum in ser-
Αἰτιολόγος, qui causam dicit cur, qui rationem reddit: qui rationibus vtitur & probationibus. (l. 9. c. 3.
Αἰτιολογία, causæ redditio: schema apud Rher. de quo Fab.
Αἰτιολογικὸς, peritus ætiologiarū, qui rationem reddere nouit eius quod in quæstione verlatur: apud Sext. philosophū. item causalis, causæ redditiuus. Αἰτιολογικὸν, pars medicinæ quæ de causarum differentiis & viribus disserit.
Αἰτιολογέω, ῶ, rationem reddo, apud Sext. philos.
Decomp. Α'ναιτιολόγητος, cuius ratio reddi non potest. Alex. Aphr. in probl. Diocl. lib. 7, cap. 1.
Α'κκαιρολογία, intempestiua sermocinatio. Hesych.
Α'κριβολόγος, accurato sermone vtens, exquisito sermone aliquid exprimens. Et generalius, exquisita diligentia in quibuslibet dicto seu facto vtens.
Α'κριβολογία, accurata discussio vel examinatio aut tractatio. Aristot. rhet. l. 1, ad Theod. Ponitur & in *virtio pro*, accurata impensæ & sumptuum examinatio, apud eundem eth. 4.
Α'κριβολογέω, ῶ, accuratè perpendo & examino. Chrysost. in 8 ad Rom. τὸ φιλοσοφεῖν ἀκαίρως καὶ ἐκκλησιολογεῖν ἐστιν.
Α'κριβολογέομαι, idem exactè perpendo & excutio, exquisitè disputo, & æstimo. Aeschin. contra Timarch. ἵνα μὴ ὑμᾶς ἔτι πλείω ὧν ἔδει ἀκριβολογεῖσθαι ἀναγκάσω. Dem. ἐμοὶ δοκεῖ τοῦτον ἀκριβολογεῖσθαι δίκαιον. item exactam sumptuum rationem subduco.
Decomp. Διακριβολογέομαι, accuratè discutio. item enucleatè disserο.
Α'λογος, facultatis dicendi expers. Α'λογα, non dicenda, nefanda. Soph. in Thyeste. Α'λογοι ἡμέραι quidam exp. dies irriti: alij dies innumerati. Num. c. 6.
Α'λόγως, sine sermone, sine vllo verbo, cum silentio. Soph.
Α'λογία, vocatur à Greg. edictum Iuliani quo vetuit Christianos operam dare studijs literarum liberalium. itē pro silentio. Luc. in Lexiph. Alias significat vide in comp. λόγος, i. ratio.
Α'μουσολογία, verba inerudita & insicita, verba quæ aduersis mūsis fun tuntur. Athen. l. 4.
Α'νθρωπολόγος, de hominib. libenter verba facies. Aristot. in rh.
Α'ξιόλογος, (q. d. mentione dignus) memorabilis, laudabilis. Ité non aspernādus, alicuius pretij. Thuc. l. 1, & 3. Xen. Synes.
Α'ξιολόγως, ita vt mētione dignū sit, egregiè, præstanter. Xē.
Α'πλουστολόγος, nullum fiuem faciens loquendi, multiloquus, verbosus.
Α'πλουστολογία, verbosa oratio, loquacitas. Luc.
Ἀργολογία, sermo otiosus & inutilis.
Ἀργολογέω, otiosa & superuacanea dico. Basil.
Ἀρχαιολογία, sermo aut historia de rebus antiquis. Plutarch. de Herodot.
Ἀρχαιολογέω, antiqua memoro, de antiquis disserο, seu scribo. Luc. Thuc. l. 7. item antiquis verbis vtor.
Α'στολογία, facetiæ, vrbanitas sermonis. Luc.
Α'στρολόγος, antiquitùs idem dicebatur qui & ἀστρονόμος, i. scientiæ siderum peritus: recentioribus verò Mathematicis ἀστρολόγος dicitur qui effectus siderum prædicit.
Α'στρολογία, scientia astrologorum.
Α'στρολογικὸς, ad astrologiam seu astrologos pertinens. Plutarch. de solert. anim.
Α'στρολόγος, circa astrologiā versor, astrologiā tracto. Ath. l. 9.
Βαττολογέω, exili voce balbutio, lingua trubo & hæsito (veluti Battus ille Cyrenęorum princeps) vel vnum idemq; verbum ꝛepius repeto, nugor, deblatero, sicut Battus ille poeta in hymnis suis idem repetens: aut etiam multa inaniter garrio Matth. 6.
Βαττολογία, titubantia & offensio in loquendo, hæsitantia; item multiloquium, loquacitas. Hesych.
Βραχυλόγος, breuis in sermone, qui breuiter dicit aliquid loquitur. Plut. in Lycurgo.
Βραχυλογία, breuitas sermonis aut orationis. Fab. l. 5. c. 1.
Βραχυλογέω, brevis sum in dicendo. Plut. in apophth.
Γλωσσολόγος, qui de rebus ventri gratis disserit & eas cupit.
Γλωσσολογία, liber quo hæc exponuntur. (scriptor Lat.
Γενεαλόγος, qui originem & genus alicuius narrat, genealogiæ
Γενεαλογία, genealogia, recēsio generis, series genesis. (
Γενεαλογικὸς ad generis recēsionē pertinēs. Philo de vitāt.
Γενεαλογέω, generis seriem deduco, seriem generis ꝛecen-
ro. Herodot. γενεαλογέουσι αὐτέων τῷδε γράφοντες. Iustin. γενεαλογοῦσι δὲ Ἕλληνες τὸν λυσιθέα. apud Plutar. Et cū gen. vt γενεαλογῶ Θαύμαντος. à Thaumante genus duco. item graph. oratione rem aliquam veluti p generis seriem deco. Luc. γενεαλογεῖν ὥσπερ ἐρχίτεκτας, &c.
Decomp. Α'γενεαλόγητος, cuius generis origo ꝛelata inueniri nequit, cuius progenies non enarratur. inq. al. Heb. & apud Gregor.
Α'γενεαλογέω, ῶ, contraria modo genealogiam deduco, contrariam generis seriem recenseo. Herodot. in Eut.
Συγγενεαλογῶ, simul refero generis seriē, apud eundem lib.
Γενεθλιαλόγος seu γενεθλιολόγος, qui notationes & prædictiones facit ex natali die. (eundē lib.
Γενεθλιαλογία, prædictio ex natali die, notationes ex figuris.
Γνωμολόγος, q. d sententiæ proloquutor, vel sententiarum.
Γνωμολογία sententiarum proloquutio seu sententia, ratio iam. sententia quam aliquis loquitur. Plut. in polit. præc.
Γνωμολογικὸς gnomologiæ conueniens, seu ad gnomologiam pertinens. Demetr. Phal.
Γνωμολογικῶς, sententiosè. Suid.
Γνωμολογέω, sententiam eloquor, vel sententias, sententiosè quor. Plut. in lib. de fort. char. ἐγνωμολόγησε περὶ τῶν παρόντων Vettu & Athen. l. 10, & Laert. in Epicharmo, & Aristot. rhet. l.
Δακολογία, oratio amplificans & exaggerans rei indignitatem. Δακολογίσεως quiritor, grauem iniuriam me passum dico. Herodot. in Melpom. Plut. in Sertor. item crimen amplifico, rei indignitatem exaggero.
Δεκάλογος, decem præcepta.
Δεύτερολογία, secundæ partes in dicendo. secunda actio, seu secundæ agendi vices. Aphth. in Progymnasm.
Δεύτερολογέω, secūdo loco dico, secundas in dicendo partes obtineo. item sermonem iterum habeo. Macchab. l. 2, c. 15.
Δικαιολόγος, idem quod δικαίλογος. Δικαιολογία, cauſidicus fenſio, iu is fui in medium prolatio. Plut. in Periele. Plut. de vita M. l. 3. Exponitur & id quod pro cauſæ ſummam dici poteſt. Liban. in argument. orat. contra Lepin. Eſt ſi gura oratoria, apud Rutil. Lup. quum æquitatē cauſæ quam maximè breui ſententia complectimur.
Δικαιολογικὸς, iuridicialis.
Δικαιολογέω, iudicio contendo & litigo, iura mea allegoſ profero, cauſſicor. Ariſtot. rhet. 1.
Δικαιολογέομαι, idem. Item generaliter diſcepto. Luc. deſ ci if. & in Prom. & apud Plut.
Δικολόγος, cauſidicus, cauſarum orator. Plut. de frat. charit.
Δικολογία, cauſa dico. Exponitur etiam iudiciales petitiones trado. Ariſtot. in rhet.
Διαλογίζομαι, ſiue διϋπολογίζομαι, & διλογίζομαι, geminato verbo loqueſ. Item bis dico. ſynec. διϋπολογισμὸς dicuntur etiam quibus modis efferuntur.
Δοξολογία, celebratio quæ fit recenſendo quæ ad gloriam & honorem alicuius pertinent.
Δοξολογέω, ῶ, glorioſa celebratione colo. Baſil.
Decomp. Ε'νδοξολογέω, ῶ, gloriā in ſermone aut opor. Iust.
Παραδοξολόγος, qui paradoxa dicit.
Παραδοξολογία, oratio paradoxa, quod præter ſen communem opinionem dicitur. Aeſchin.
Παραδοξολογέω, paradoxè loquor, dico præter ſen communem opinionem. Hermog.
Εἰκολογέω, ῶ, ſimilitudinē veri cōſequor in ijs quæ dico
Ε'λεεινολογέω, miſerabiliter loquor, miſerabilem vocē
Ε'λεεινολογία oratio miſerabilis. Plato in Phædro.
Decomp. Συνελεεινολογῶν, miſericordiam orationē capiens
fericordiam verbis captare pergens.
Ε'κλογομὸς, idem quod λόγιμος. Plato, Plut. Laert. Iambl
quens. Hermog. Item doctus, literatus. Philo de mundo.
Ε'παοιδολογία, contradictio.
Ε'τυμολόγος, qui origines verborum indicat ſeu explicat.
Ε'τυμολογία, originis verborum indicatio, notatio. Cicer
verſiloquium. (Lat
Ετυμολογικὸς, etymologicus, peritus etymologiæ ſcientiæ
Ε'τυμολογέω ῶ, origines verborum indico. Athen. lib.
Decomp. Συνετυμολογῶν ὄνομα, nomen cuius cognitio
vix reddi poteſt. (then. l. 9.
Παρετυμολογεῖν ὄνομα, dicitur qui ad etymon cius aliud
Εὐθυλογέω, ῶ, rectè loquor. Eustath.

Εὐλογία, bonus fermo. Plato. Item laus, prædicatio. Thuc. l. 2; item benedictio, vt theologi loquuntur. Philo de vita M. l. 2. Et pro eleemosyna à fratribus beneuolis & bene precantibus collata. 2. Cor. 9.
Εὐλογέω, bene dico: vt εὖ λογεῖν, bene agere seu dicere. Εὐλογῶν, bene dicens: vt ἀλογεῖν, male dicere. Plut. de permurat. item laudo, prædico. Aristopha. item quit. εὐλογήσω ἐκκλησίαν τὴν πανήγυριν ἡμῶν. Isoc. in Panath. & ἵνα ἐκεῖνος εὐλογῆς αὐτός. item bene precor, faustis imprecationibus profequor. Gen. 2. Matth. 5. &c.
Εὐλογητὸς, benedictus, laudatus. Lucæ 1. & alibi in N. Test.
Decomp. Κατευλογέω, deprædico, prædico, laudib. extollo.
Ευναιολόγος, foiers in inueniēdis verbis facūdus, disertus. Laër. in Arcesil.ité nugator, & verborū funditator. Suid. & Hesyc.
Εὐρεσιλογία, solertia vel promptitudo in inueniendis & protractandis verbis, facundia. Laërt. in Stilpone. item loquacitas & inanium verborum funditatio. Reperitur & εὑρησιλογία, apud Plutarch. & Phil.
Εὐρεσιλόγως, ῶ, prompte & solerter verba inuenio. item verba fundo, & verba fundito. Polyb. Reperitur & εὑρησιλογέω, apud Athen. lib. 5.
Εὐσεμνολογία, honestè loquor & scitè. Gaza de senectute.
Εὐφωνολογία, suauiloquens. suauiloquus. [quor, adulor.
Ἡδυλογία, loquor quæ iucunda sunt & grata, ad placitum loHδύλογος, suauitas sermonis, suauiloquentia.
Ἡμέρα, morum effictores; affectuúmque personæ cuiusque gestus. Vitur Cic. 2. de Orat.
Ἠχολογία, figura oratoria, quum verbis sonóque vocis expressimutor ac describuntur hominis alicuius affectus & mores. Rutil. Lup.
Ἡμερολόγιον, ῶ, dies supputo. ἡμερολογίων χρόνον, apud Herodot. explicerum singulorum rationem obseruare.
Ἡμερολόγος, qui de Deo, diſve disserit aut loquitur, aut de reb. diuinis, rerum diuinarum consultus. Plut. de def. orac. πολίτου τῷ λόγῳ ἡμερολόγου οἱ Διὸς ἄφθονοι ἱερολόγοι. [l. 2. polit.
Θεολογία, sermo aut dissertatio de Deo trebusve diuinis. Plat.
Θεολογικὸς, pertinens ad eos qui de Deo rebúsve diuinis agunt, theologicus. Aristot. metaphys. l. 10. c. 6. Exponitur & theologiæ peritus, theologiæ deditus; apud Naz.
Θεολογίω, ῶ, de Deo loquor, de rebus diuinis disserο: vel disserο aut cōmentor more eorum qui rerum diuinarum scientiam profitentur. Aristo. de mundo, θεολογῶ περὶ τῶνδε συμπάντων. Arcop. θεολογῶν τε καὶ τελετὰς, theologicè explicare & commentari. Inuenitur & passiuum θεολογοῦμαι, apud Plutarch. de d. forac.
Ἰατρολογία, ῶ, de medicina disserο. Laërt.
Decomp. Α'γνωμολόγητος, ignarus eorum quæ de medicina differuntur, rationis in deinæ imperitus.
Ἰδιολογία, propria & peculiaris loquendi ratio.
Ἱερολογία, de sacris reb. loquor, seu disserο, sacra verba pronuncio. Dionys. Areop.
Ἱερολογία, ea quę in Ecclesia recitantur, quasi sacri sermones.
Ἱερολογία, sermonis nouitas, noua loquendi ratio.
Ἱερολόγος, maledicus. Aristot. eth. 4.
Κακολογία, maledictio, maledicentia. Plut. καὶ πολυπραγμοσύνη. Item maledictum, i. probrum à maledico ingestum.
Κακολογικὸς ad maledicendum factus. vituperatorius.
Κακολογία, maledico, congero maledicta in aliquem. Plut. de Herodot. item malè precor, diras & omnia mala imprecor. Matth. 15. & Marci 7.
Καλολογία, elegantèr dico, venustè scitéque dico vel loquor.
Καλολογικὸς, elegans vernustáque dictio. vis benedicendi.
Κενολογία, inaniter loqui, superuacanea dicere. Aristot.
Κερδολόγος, tui piloquus, cinædica impudentia in loquendo vtens. Athen. lib. 14.
Κοπιολογέω, ῶμαι, confero sermones cum aliquo de re quapiam, seu colloquia cum aliquo. Aristotel. in polit. κοπιολογοῦμαι δὲ τοῖς Σπαρτιάταις. Polyb. κοπιολογησάμενος περὶ τῆς ὑποθέσεως. Sic & κοπιολογεῖσθαι ἀπὸ τῶν ἴσων, consilia cum aliquo agitare. Luc.
Κοσμολογία, dissertatio de mūdo, sermo qui habetur de mundo.
Κοσμολογικὸς ad κοσμολογίαν pertinens: vnde κοσμολογικὴ φιλοσοφία eadem quæ & φυσικὴ, apud Dionys. Areop.
Κωφολόγος, qui lenis est in verbis. Κωφολογία, verba lęuia, leuia verborum.
Λογολογέω, dicere cuius sit hoc vel illud κτῆμα. Gaza.
Λογολογία, propriè loquitur: vnde λογολογικὸς, propriè dici. Iust. Martyr. ἐπὶ τοῦ λογολογικοῦ καὶ δυωνύμου. Sic & apud Philon. de vita Mos. [Longin.
Λογολογία, sermo seu oratio propriis cōstans verbis. Dion.
Decomp. Α'λογολογία, improprietas sermonis, improprium genus loquēdi: vnū ex vitiis quę in sermone notāt grāmatici.
Ἀλογολογία, impropriè loquor. [gutus.
Λογοθετέω, ῶ, qui subtilirer & minutatim disserit de aliqua re, argutor. Aristoph. in auib.
Λογοθετέομαι, siue λογοθολογέομαι, minuta & subtilia disputo, subtiliter & argutè disserο. Aristoph. Luc.
Λογοθλέγμων, (quod & λογοθλοιὸς) subtilis de minimis reb.
Λογοθλοιὸς, argutator. Aristoph. in auib. [disputatio.
Decomp. Διαλογοθλογέομαι, idem quod λογοθλοιέω. Aristoph. in auib.
Καθαλογοθλογέω, ῶ, subtiliter & argutè rimor, apud eundem.
Μακρολόγος, qui longa oratione utitur, prolixus in sermonibus seu oratione, Ammon. [thet. 3.
Μακρολογία, prolixitas in dicendo, sermo prolixus. Aristot.
Μακρολογέω, longa oratione vtor. Herodian. & Athen. lib. 6.
Ματαιολόγος, vanus in loquendo, seu vaniloquus, vanidicus.
Ματαιολογία, vaniloquentia, seu verba vana.
Μαψιλόγος, vaniloquus. Hom. hymn. in Merc.
Μεζεγλωσσία, interloquutio seu interfatio. Et pro parenthesi, apud schol. Thuc.
Μετεωρολόγος, qui de rebus sublimibus (id est, cœlestibus) verba facit, seu disputat. Plato in Cratylo.
Μετεωρολογία, sermo de rebus sublimibus, seu disputatio. ité in Phædro.
Μετεωρολογικὸς, ad meteorologiam pertinens.
Μετεωρολογῶ, de sublimibus rebus verba facio, aut commentor & scribo. idem in Axiocho.
Μετριολόγος, moderatus in verbis. Antiphon.
Μικρολογία seu σμικρολογία, oratio tenuis, nullámque habens verborum & sententiarum dignitatem. apud Suid.
Μικρολογέομαι, ῶμαι seu σμικρολογέομαι, ῶμαι, de rebus minutis & leuibus accuratè disputo. Luc.
Decomp. Καθεσμικρολογεῖν πρὸς φύσιν, de natura loqui vt parca & restricta, obloqui naturæ vt parcæ. Hippocr. in epist. ad Demag.
Μιμολόγος, qui mimos recitat. in Epigr. ἐγὼ μιμολόγος dicitur, quòd humanam vocem imitetur.
Μιμολογέω, mimos recito, aut mimicè recito. Strabo l. 5.
Μισολόγος, qui disputationes odit & literas seu politiorem literaturam exosus, indoctus.
Μισολογία, odium bonarum literarum. Plut. de Herodot.
Μισολογέω, ῶ, bonas literas odi: & per consequens, imperitus fum. poll.
Μυθολόγος, fabularum narrator. Plato de leg.
Μυθολογία, narratio fabularum, vel fabulosa narratio.
Μυθολογικὸς, ad fabularum narrationem pertinens. item qui valet comminiscendis fabulis. Plato.
Μυθολογέω, fabulas narro, vel fabulam narro. Isoc. in Archid. ὁ δὲ πατὴρ κατέβη εἰπὼν εἰς μυθολογεῖν. idem cum accus. τὰς ἐγκλήσεις καὶ τὰς πολιτικὰς ἡμῶν ὑποθέσεις μυθολογήσω. item fabulosè narro.
Μυθολογέομαι, fabulosè narror. Plato. Dem. item actiuè, apud Theophr. ep. 34.
Μυθολόγημα, narratio fabulosa, res quæ fabulosè narratur.
Μυθολογώδης, fabulor. Et simp. *pro* loquor, seu dico. Od. μ. τοῖ ἔδεν μυθολογώδεις; Sic & apud Phocyl. Μήτε σὺ φαίνε, ποιῆν κενὰ μυθολογώδεις.
Decomp. Διαμυθολογέω, seu διαμυθολογίομαι, confabulor, Plato in Apol. ὑδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι ἐκείνοις ἀπολύσας. Exponitur etiam differo, disputo, apud eundem in Phæd.
Διαμυθολογικὸς, fabulosè.
Καθαμυθολογέω, fabulas tibi narro seu fabularum narrationibus te occupo aut oblecto. Philostr.
Μωρολόγος, inepta & stulta loquens seu blaterans. Aristot.
Μωρολογία, stultiloquium, stultus sermo seu fatuus, ineptiæ. Ephes. c. 5.
Μωρολογέω, ῶ, stulta, seu inepta loquor, insulsè blatero. Plutarch. μωρολογεῖς ὦ Διόνυσε. Athen. lib. 6. Τέτλαθι δὴ πινὴ καὶ ἀδύκτου μωρολογήσαντος.
Ὀγκολογία, cum fastu dico, tumido sermone iacto. Hesych.
Οἰκτιλογία, oratio ad misericordiam seu miserationem commouendam, uel qua miseratio mouetur.
Ὁμοιολόγος, dictio similis, similia verba. Quintil. l. 8. c. 3.
Ὁμολόγος, (q. d. lisdem verbis vtens) consentiens, assentiens, qui in eadem est sententia seu opinione. Xen. in sym.
Ὁμολογῶς, q. d. consentienter. Exponitur conuenienter, congruenter. item apertè, sine vlla dubitatione. Osee vlt.
Ὁμολογία, consensus, assensus. item conuenientia. Plat. in symp. item pactum, pactio, conditio, compositio. Thuc. Plato. Aristot. item confessio. Isoc. in Busir. & in Test. nouī scriptis.
Ὁμολογέω ῶ, consentio, assentior. Synes. ᾗ πολλὰ δὴ καὶ πάνυ τοῖς πολλοῖς ὑπολήψεσι ὁμολογήσω. Plato de rep. l. 2. ὁμολογεῖν θεσμοῖς ἢ μὴ τὸ δίκαιον, ἀλλὰ τἀληθὲς ἀρχὴν, in hoc assentiri Thrasymacho. item spondeo, rogatus promitto. Plat. ep. 7. ἤξειν ὁμολογήσας ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ λήψεσθαι. Dem. ἅλλω δ' οὐδενὶ ὁμολογῶ ὑπάρξειν αὐτῷ. Thucyd. ὁμολογῶ σοι κἀβούλευτος. item confiteor, profiteor. Thuc. l. 2. κἀγὼ τὸ πίστευμα ἐς ὁμολογεῖν ἐνὶ αὐχεῖν, ἀλλὰ μὴ ἀξιοῦν ὑπερφέρειν. Epigr. lib. 2. ὁμολόγησε φόνον.
Ὁμολογικὸς, actiuè, assentiri, concedere. Xen. item passiuè significat, dicitur id quod concessum, & aliquorum consensu receptum est. Plut. in Pericle, ὁμολογοῦσι δὲ οἱ Ἀθηναῖοι. Et cum infinitiuo, conuenit inter nos: vt apud Plat. in epist. ὁμολόγηται ἡμῖν, πλοῦσιον εἶναι τὸν ἀνδρα.

Ὁμολογουμένως, ex confesso. Plut. in Sull. Item conuenienter, concorditer. Xen. cum dat. ὁμολογουμένως τοῖς εἰρημένοις.

Ὁμολογούμενος, id de quo conuenit inter aliquos. Et peculiariter id de quo conuenit inter differentes, quod vtrinque confessum est. Plato.

Decomp. Ἀνομολογέω vel ἀνθομολογέομαι, ῶ, ημαι, cõstituo, paciscor, conuentum & pactum ineo. Plut. in Sruto, ᾧ χρὴ ἀκολουθεῖν ἀνθωμολογημένοις, ἀνθομολογήμασι δὲ τοῖς περὶ τῶν ἀρχείων, notibus & signis in facie eminentibus constitutorum. Et pro, rem exponere. Item vicissim confiteor, vel gratias ago. Luc. c. 11. Ἀνθομολόγησις pro quo dicitur ἀνθομολογία, confessio. in sacris scriptis.

Ἀνομολογέω, ῶ, fateor. Ἀνομολογούμην, idem. Plutar. ἀνομολογήμασι πρὸς ἀλλήλους. Item constituo, i. conf. ssum inter differentes pono. Plato. ἀνομολογησώμεθα τὸ εἰρηθέν, constituamus & pro confesso ponamus ea quæ inter nos dicta sunt, seu videamus quid sit ex dictis statuendum in quo conueniamus. Item passiuè pro confesso habeor. Dem. ἀνομολόγηται τὰ ἄριστα πρόδηλον. Philo de mundo, ὁ θεὸς πάσων ἂν ζώων ἀνομολόγητος παρὰ τοῖς ἀληθῶς δεξάσθαι.

Ἀνομολογούμενον, non consentaneum, non cõueniens. Aristot.

Ἀνομολογία, incongruentia, inconuenientia. Item assensio inter aliquos de re quapiam, constitutio rei cuiuspiam vt confessæ & indubitatæ. Hesych.

Ἀνθομολογούμην, vltrò & meâ sponte profiteor. Ἀνθομολογούμενον passiuè pro, confesso & indubitato. Luc.

Διομολογούμην, ῶμαι, confiteor. Hermog. de inuent. Item fateor, hoc est, cauco instrumento & acceptum fero. Item paciscor, conuentum do, ex pacto promitto. Dem. διομολογοῦμαι τὰς σπονδάς. Sic & apud Æsch. Et passiuè, pacto promittor. Æschin. Item constituo seu pono ita esse. Plat. in Phileb. ὧν ἅπαν διομολογοῦμεν. Item stipulor, paciscor, à te hoc contendo vt fateare. Plat. lib. 6. de rep. Διομολογίαι, huiusce modi constitutio atque ἀποδιοριομός. Item sponsio, pactum. Aristot. eth. 9.

Προδιομολογέομαι, prius paciscor seu prius conuenio cum aliquo. Aristot. l. 3. pr. anal. c. 26.

Ἐξομολογέω, ῶ, siue ἐξομολογέομαι, ῶμαι, confiteor. Marci 1. & Matth. 3. Ité palàm profiteor & prædico, ingenuè profiteor & prædico. Etiam 45. Psalm. 18. Item spondeo, i. dico me facturum, polliceor. Lucæ 22. Ἐξομολόγησις, confessio. Plut. in Pericle. Item professio, prædicatio, gratiarum actio. Suid.

Εἰρημολογῶν, ciarum & concessu facile. Plato.

Καθομολογέω, ῶ, confiteor, fateor. Greg. ἀφείδου δὲ χρόνε τὸ, πόθεν ἀλλήλοις κεχρεωκοπήκαμεν, mutuo fassi sumus. Item paciscor, ex pactis polliceor, spondeo, despondeo. Exodi c. 21.

Καθομολόγησις interdum actiuè sumitur: vt apud Plut. κατομολογηθὲν τῷ ἀδελφῷ οὐδὲ πανόξερ. Interdum passiuè, desponsor, promittor.

Παρομολογία, schema est apud Rhetores. de quo vide Quintil. l. 9. c. 3. & Rutil. Lup.

Προμολογέω, prius confiteor, antè confiteor. Philo de mundo.

Περιομολογέω, in super fateor vel spondeo. Iſocr. Item simpl. fateor, confiteor. Dem. pro coron.

Συνομολογέω, simul sentio, assentior: vel fateor, confiteor. Xen. εὖ δὲ μοι δοκεῖς ὅπου συνομολογεῖν. Plat. de rep. ξυνομολόγησε καὶ ἐμοὶ τε. Item conuenio, paciscor. Xen. συνομολογήσαντας ὁπόσον εἴσεσθαι, conuenisti te daturum tributum.

Ὀνομολόγος, qui nomẽ seu nomina dicit, nomenclator. Plut.

Ὀρθολογίω, ῶ, rectè loquor & propriè. Plut. de fato.

Ὀστεολογία, liber de ossibus, sermo seu tractatus de ossibus. Gal. in in medico.

Ὀψολόγος, qui de opsonijs tractat seu disserit. Athen. l. 8.

Ὀψολογία, sermo de opsonijs, scriptum de delicijs popinalibus. Athen. ibidem.

Παλιλογία, vel παλιλεξία, verbi eiusdem iteratio. Aquila Rom.

Παλιλογίω, vel παλιλογέω, idem iterum dico. Herodot. in Clione, & Hermog.

Πειθωλογία, persuatoria oratio, seu ad persuadendum accommodata, in ep. ad Coloss. 2. Scribitur & πιθανολογία.

Πιθανολογίω, ῶ, orationẽ persuasoria vtor, vel probabilia dico, Aristot. eth. l. 1.

Πλειωλογεῖν, de se loqui, ipsum se prædicare & iactitare.

Πλειωλογία, suiipsius prædicatio & laudatio. Plut. in Cic.

Πλειωλογία, siue πλειωλογία, expositio rerum superuacuarum. Iſocr. in Panath.

Πολυλόγος, qui multa verba facit, qui multis verbis de re aliqua disserit, multiloquus. Ammon. Πολύλογος, verò πολλῶν λόγων δεόμενος, apud Aleop.

Πολυλόγως, multis verbis.

Πολυλογία, verbositas, expositio quæ multis verbis fit, sermo aut oratio de multis. Plut. πολυπ.

Πολυλογω, plura dico, copiosè loquor. Athen.

Πονηρολογία, maledictum, sermo de rebus improbis.

Προλογία, primæ partes dicendi. schol. Demosth.

Πρωτολογέω, primus dico, vel primas dicendi partes fortitus sum.

Σπερμολόγος, qui grauiter de re aliqua differit, seu inda-lam partem, iactator, ostentator. Dem. pro cor.

Σπερμολογία, dictio grauis, venustus sermo, grauitas & Dion. Hal.

Σπερμολογέω, glorior, iactito. Herodian. lib. 3.

Σπερμολογούμαι, grauiter & speciosè loquor. Dem. rion. iactito Basil. Andronico.

Σπερμολογημένον, dictum graue, vel dictum magnifica nonnullum quo aliquis se iactat.

Σπερμολογῶ, qui libens verba funditat, blatero, loqua Dem. pro cor. Act. cap. 17. Et adiectiuè, loquax, garorius. Plut.

Σπερμολογέω, nuger, blatero, seu deblatero, verba fu fundo. Greg. de filio, orat. 1.

Σπερμολογικός, nugatorius. Plut. symp. 4.

Σπερμολογέω, de rebus grauibus & serijs loquor & ferio sermone vtor. Xen. in symp.

Στηλολογέω, de rebus triuolis & nugamentis verba fa xie me torqueo in aliqua re, arcẽ aliquid quasi

Σαφηνολογία, conuersio dictionum.

Συκολόγος, qui de ficis loquitur: & qui indicat fic tatores. Item calumniator.

Συκολογέω, de ficubus loquor. Athen. l. 3.

Συμμολόγος, q. d. cui fermo in ore comprimitur, tacens.

Ταπεινολογία, oratio humilis & abiecta: seu qua orator ficneit veluti ad pedes iudicum, vt misericordiam sibi Poll. lib. 2.

Ταυτολόγος, qui idem dicit: vnde Θεοδόρου κακοῦ, in Τ

Ταυτολογία, schema rhet, eandem rem pluribus verbis ficans. Quintil. l. 8. c. 3.

Ταυτολογέω, idem ijsdem verbis aut idem figu itero. Polyb. ἐξὸν τῶν κακῶν τὸ πολὺ εἰρηθῆναι

Τερατολόγος, qui de monstris loquitur & prodigiosa qui monstrosis verbis vtitur. Poll. ex Plat.

Τερατολογία, narratio aut oratio de monstris narratio monstrosa & prodigiosa. Athen. l. 5.

Τερατολογέω, ῶ, idem quod περιλόγω. Suid.

Τερατολογέω, de monstris loquor, prodigiosa narro.

Τερατολόγημα, monstrosè narror, vel vt monstrum

Τετρακολία, ῶν, dicuntur τέτρασες λόγοι, seu quatuor d gico rum poetarum. Laert. in vita Plat.

Τεχνολόγος, qui de arte loquitur: vel qui artificiosè loq Item qui technas suo sermoni adhibet, argutatur, Greg. Exponitur & artificij vel artis studiosus.

Τέχνολογία, verba, oratio, seu tractatus in quo verba arte Dionys. Longin. Item artificium verborum artificiosa, apud eundem.

Τεχνολογέω, ῶ, de arte differo, vel artis ratione præcepta. Aristot. rhet. l. 1. Exponitur etiam, perſequor, artificiosè disputo, argutor. Greg.

Decomp. Ἐπιτεχνολογέω, ῶ, arte & methodo tra adiungo artificiosè differendo. Alex. Aphr.

Κατατεχνολογέω, artificiosè distinguo & differo, tem redigo. Greg. de spiritu Sancto.

Περιτεχνολογέω, prius de arte differo: vel prius ferò tradove. Alex. Aphr.

Τετρολογέω, de rebus leuibus & inanibus discepto, leuibus studium impendo.

Τροπολογέω, tropis in sermone vtor, tropicè loquor.

Τροπολογία, tropicus & figuratus sermo. Suid.

Τυπολογέω, siue ὑμολογίζω, hyinnum dico.

Ὑστερολογία, dictio præpostera: quum quod prius erat posteriori loco, & quod posterius priori efficitur.

Φιλολογέω, siue φιλολογέομαι, ῶμαι, alta loquor, sublimibus, orationis sublimitatem consector. Soph.

Φιλολόγος, qui loqui seu differere de aliqua re amat. 1. Ité loquax. Athen. l. 5. Item studiosus literarum, vel literatus, de orac. Pyth. & de defectu orac.

Φιλολογία, studium seu amor loquendi aut differendi aliqua. Item studium seu amor literarum.

Φιλολογέω, libenter differo. Plutar. de philosoph. fro sophor & differo cum philosophis, apud eundem minore.

Decomp. Συμφιλολογέω, vnà differo & philosopher. Μισοφιλολόγος, osor hominum qui literarum fu seu fermocinationum. apud Athen. l. 13.

Φλυαρολόγος, qui nugas loquitur, nugator.

Φλυαρολογία, sermo nugatorius vel ineptus.

Φλυαρολογέω, ῶ, nugas loquor, nugor.

Φυσιολόγος, qui de natura seu rebus ad naturam pertinen

Λ Ε

differit, seu qui naturam rerum differendo exquirit seu inda-
ur. Ponitur etiam adiectiuè, apud Plut. de defect. orac.

Φυσιολογία, studium naturæ indagandæ: exponitur & physi-
ca disciplina, naturæ indagandæ vel speculandæ seu venan-
dæ ratio.

Φυσιολογικός, ad physiologiam pertinens. Apud medicos φυ-
σικὸν, sub. ἰατρικὸν, pars est medicinæ quæ naturam homi-
nis vniuersam à conceptu ad extremũ vsq; senium disquirit.

Φυσιολογῶ, de natura seu de rebus naturæ differo, vel dis-
puto, vel naturam rerum differendo indago seu exquiro. A-
ristot. metaphy. l. 1. item physica ratione probo seu ostendo.
Greg. κατὰ τὸν λόγον τὸν τῆς φυσιολογίας.

Χαλαζολογῶ, chordis loquor, seu chordarum pulsu loquor, i. si-
bus cano. Plutarch,

Χαλκολογέω, qui oraculum vel oracula edit seu pronũciat, ora-
dicatur: seu qui bonis & blandis verbis decipit homines.

Χρεολογία, sermo speciosus & virum bonum simulans. Ro-
man. cap. vltim.

Χρηστολογέω, qui falsũ dicit, falsiloquus, mendax. Aristoph. Dem.

Ψελλολογία, mendacium. Iſocr. in Panath.

Ψελλολογῶ, falsum dico, mentior.

Ψευδολογία, de auro loquor. Lucian. in somn.

Ψιθυρολογία, circulator, qui celeritate mouendi seu versandi cal-
los oculos ſpectantiũ fallit. Exp. & calcularius circulator.

Ψηφολογικὸς, pertinens ad ψηφολογίαν. Greg. [Suid.

Ψηφολογία, artificiũ circulatoriũ exercere. Putatur & signifi-
re ferrare molaico opere & vermiculato. Tobiæ c. vlt.

Ψιθυρισμὸς, qui frigidè dicit, qui frigida oratione vtitur.

Ψιθυρισμὸς, dictio frigida, sermo frigidus. Luc.

Ψυχολογία, frigidè dico, frigida oratione aut sermone vtor.

Ὡροσκόπιον, horas indico.

Ὡροσκοπεῖον, ου, horarum index. Athen. l. 9.

Ὡρολόγιον, ου, instrumentum quoddam seu machina horas dicans. idem l. 4.

¶ *Deriuata à λόγος, i. ratio.*

Λογικὸς, rationalis, ratione præditus, ratione vtens. Sæpe apud Iſocr. Aristot. Plut. etc. [de orac. Pyth.

Λογικῶς, cum ratione, more eorum qui ratione vtuntur. Plut. de exp. rationalis. apud Hil. de vita M. l. 3.

Λογίζομαι, idem quod λογίζομαι, rationem, ineo, computo.

Λογισμὸς & λογασμὸς, idem quod λογισμὸς & λογισὴς, computatio & computator, apud Moschop.

Λογιστικὸν, rationem ineo seu subduco, computo, suppu-
to, ex rasum fero. Aristoph. in Vesp. Καὶ σκόπει ἢν λόγου φαύ-
λου ἐν ὑμῖν ἐνόντος, rationes conficiemus. Et
non accusapud Aristot. de con. 2. μηδὲν ὄφελος ἐν οὐσίαν ἐπιτυ-
χαίνειν μηδὲν ἐπιλειπούσης λογικῆς, intelligens illum ea
ratione ad vitæ emetar. præmagno imputaturum. Metaphoricè idẽ
significat quod συλογίζομαι, i. collatis vtrinque rationibus &
deducto veluti calculo, concludo aliquid certi. Rom. 3. λογί-
ζομαι γὰρ δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον, etc. Sic & Rom. 6. item me-
am reputo, concio: Rom. 8. λογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήμα-
τα. Et perpendo mecum, considero. Xen. Pæd. 2. ἀξιόσε
τε ἐπιβάλλειν λόγῳ, ἀλλ' ἢ λόγῳ. Sic & apud Dem. & Thuc.
cum cogito. 1. Cor. 13. οὐ λογίζεται τὸ κακόν. item æstimo,
reputo, (sicut dicimur magni æstimare remaliquam aut ni-
hili facere) Rom. 8. ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Item impu-
to & alicuius veluti rationibus infero, tribuo. 2. Cor. 5. μὴ λο-
γιζόμενος τὰ παραπτώματα αὐτῶν. Et passiuè. Rom. 4. ἐλο-
γίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην. Greg. in Macchab. τὰ
καλὰ τῶν παθῶν λογίζεται, τὰ ὑπομενόμενα τῶν δικαιοῦται, patri
bi tribuere. Sic & apud synel. ep. 4.

Λογιστικῶς, prudenter, re bene perpensa & bene subducto
calculo. Eurip. & Herodot.

Λογισμὸς, id ipsum quod in rationibus supputandis alicui
imputatur. Athen. lib. 1.

Λογισμὸς, ὁ, ὁ, imputatio, computatio, ratiocinium. Æschin.
Socrat. Creſiph. Thuc. lib. 4. & 3. Item ratiocinatio, reputa-
tio, cogitatio. Iſocr. ἐξὸν εἰρήνης ἄδεῖ ὃς μηδεὶς πώποτε λογισμὸς
ἐγένετο. Sic & apud Plut. Phil. de vita M. l. 2. Exponitur
etiam, consilium, item deliberatio: quia βουλεύεσθαι & λογίζεσθαι,
idem esse tradit Aristot. eth. 6, cap. 1. Accipitur etiam pro ipsa
animæ mente. Thuc. l. 2. οἱ λογισμοὶ ἐλάσσους χρεῶν ὠμοὶ ἡμῖν
ἐγένοντο κρείσσους. Sic ἐντὸς λογισμοῦ εἶναι, mentis com-
pos esse, apud Plut. in Alex. Sumitur & pro συλλογισμὸς, a-
pud Aristot. de demonstr. l. 2. c. 1. & 8.

Λογίσιμος, ου, ὁ, locus vbi sedebant ij qui λογίσται dicebantur. Poll. (tiociatorum.

Λογιστὴς, dicuntur etiam scholæ calculatoriæ, scholæ ra-
λογισταὶ, ῶν, ratiocinator, supputator, calculator. Plut. σὺ δὲ ἀ-

Λ Ε

ος. Peculiariter sic Athenis dicebantur ratiociniorum præ-
fecti, quibus rationes reddebantur publicæ administratio-
nis. Aristot. pol. 6. Dem. pro Cor. Item æstimator. Dem. O-
lyn. 1. & pro cor.

Λογιστικὸς, ὴ, ὸ, calculatorius, seu ratiocinatorius. Item qui ar-
tis calculatoriæ peritus est, qui computandi & numerandi
arte pollet. Plato lib. 7. de rep. Item rationalis, rationis &
mentis compos: seu qui ratione vti potest. Xen. Hell. 5. Et ᾧ
λογιστικὸν (sub. τῆ ψυχῆς μέρῳ) pars animi in qua inest ratio at-
que consilium. Plut. symp. 3.

Λογιστεύω, computo, æstimo: apud Suid.

Composita.

Ἀλόγος, ε, ὁ ος, ἡ, rationis expers, auersus à recta ratione. Vnde
ἄλογα ζῶα, sæpe apud Aristot. & alios philosophos, & ἄλογος
ἀγελῶν, apud Plat. in Timæo. Item ἄλογον, rationi non consen-
taneum, inconsultò & temerè dictum seu factum, absurdum,
Plato in apol. Iſoc. de pace. Item proportionem non habens:
apud Philop.

Ἀλόγως, sine ratione, absque rationis vsu. Item absurdè, nul-
lam ob causam, nulla certa cum ratione. Iſocr. in Panath.

Ἀλογία, q. d. irrationabilitas, rationis carentia. item inconsi-
derantia, incogitantia, temeritas, rationis & iudicij inopia.
Plato de leg. l. 10. & ep. 7. Exponitur etiam confusio, perturbatio, à Suid. item contemptus, aspernatio: vnde ὐκ ἀλογίᾳ
ποιεῖσθαι, contemptui habens. Herodot.

Ἀλόγιον, ου, τὸ, vt ἄλογία δίκη, actio in eum qui gestorum in
magistratu rationem non reddit. apud Poll. & Suid.

Ἀλογίω, ῶ, rationem alicuius non habeo, aspernor, contemno. Herodot. ἀλογήσας συμβουλῆς, consilium aspernatus. Philo de mundo, ὕσσα σοφίας ἀλόγησεν. Ἀλογῶ ἔμαι, contemnor, spernor. Laërt. item decipior. Macchab. l. 2. c. 12.

Ἀλογοδίωμαι, à ratione aberro, non sum compos rationis.

Ἀλογίζω brutorum animalium sensu prædius sum. Hesyc.

Ἀλογίζομαι, obbrutesco. Eust.

Ἀνάλογος, ad proportionem similis, proportione respondens. Aristot. de mundo, & alibi, item respondens ex æquo, æquè pollens, apud eundem eth. 5. item cõsentaneus & congruens. idem Rhet. 3. Ἀνάλογον, esse alicui dicitur res aliqua quæ ad aliam proportione quadam & natura constituta & comparata est: vt apud Aristot. 2. de anima, οὐ γὰρ ἔστιν τοῦ εἴματος αὔξησις ἀνάλογον, ὥσπερ γὰρ ἔλαιον τῷ πυρφόρῳ. Interdum aduerbialiter ponitur, & significat proportione, item, instar & similitudine rationis: vt apud Plat. in Timæo. & Gal. ad Glauc. l. 1.

Ἀναλόγως, idem quod ἀναλόγως aduerbialiter positum.

Ἀναλογία, proportio, comparatio, ἰσότης τοῦ λόγου, vt definit Aristot. eth. 5.

Ἀναλογῶ, ῶ, proportione respondeo, proportionem habeo & rationis similitudinem. Alexand. in Problem. αὐτὸ λογεῖ τὸ ἐν κεφαλῇ θερμὸν λυχνούχε φλογί.

Ἀναλογιστὸς, ὴ, ὸν, q. d, proportionabilis.

Ἀναμετρία, summa quadrans & rotunda. Exponitur etiam ratio quadrans, quũ nihil nec excurrit, nec deest: apud Herodot.

Ἀναμολογῶ, ῶμαι, congruenter coagmento, aptè concinno, & compingo: ἡ μολόγησε τὸ ἔργον, in Epigr.

Συναμολογῶ, (decomp.) idem. exponitur etiam congruenter proportionum ratione construo. Eph. c. 2. & 4.

Ἔλλογος, rationis capax, rationalis, seu ratione præditus. Aristot. in eth. πάντως δὲ ἴδιόν τι ἔλλογος ἡ ἄλογος.

Εὔλογος, rationabilis, rationi consentaneus, cui opponitur παράλογος. Herodian. l. 3. & 7.

Εὐλόγως, cum ratione, ita vt rationi consentaneum est. idem lib. 1. & Aristot. rhet. 1.

Ἰσολογία, par & æqualis ratio: apud Suid.

Μικρολόγος vel σμικρολόγος, qui rei paruę rationem habet, vel qui rem paruam in precio habet, aut magni æstimat. Exponitur etiam qui in minima quæque inquirit. Iſocr. in Panath. item sordidus, parcus, auarus. Herodian.

Μικρολόγως vel σμικρολόγως, res paruas magni æstimando. sic vt minutas etiam res consectemur: vel sordidè, auarè, more eorum qui σμικρολόγοι vocantur.

Μικρολογία seu σμικρολογία, magni facere, seu æstimare rem paruam. vnde exp. & sordes, auaritia: Lucian. Ponitur & pro cura, quæ impenditur rebus nihili, vel rebus minutis.

Μικρολογίομαι, ῶμαι, seu σμικρολογοῦμαι, rei paruæ rationem habeo. Luc. μελέτων δὲ εἰ τῷ ὄντι ἀρέτου κινδυνεύουσιν, ἀλλὰ τοῖς ἐν τοῖς νόμοις ἐξέσιας σμικρολογούμενοι. item anxiè & scrupulosè circa vilia & ſpernenda occupor. Greg. in pentecost εἰρήνην δὲ καὶ ἐκκλησίαν καὶ ψυχὴν ἐρέμενοῦσι μικρολογεῖσθαι ἀδύνατον ἦν. Item fordidè & p. æparcè rationem ineo vel tribuo. Plut. in probl. ἀπίστελκόσι δὲ ὀλίγοτε λίθωσιν τὰ κακὰ μικρολογοῦσι τοὺς θεούς.

Decomp. Διαμικρολογοῦμαι, admodum μικρολογοῦμαι.

Παραλογος, qui præter rationem accidit, rationi non consentaneus, absurdus: Plut. symp. 1. Herodian. l. 1. Frequentius accipitur pro, inopinatus, inexpectatus, qui præter opinionem & expectationem euenit. Thuc. l. 1. & 4. Plut. in Eab. Et τὸ παράλο-

ger, inopinatus euentus, id quod præter opinionem euenit. Thucyd.lib.2.Plutarch. de aud. poëm. item id quod præter proportionem est.

Παραλόγως, secus quàm rationi consentaneum est. Item præter opinionem & expectationem,inopinato.Thuc.l.1.

Παραλογία opponitur τῇ εὐλογίᾳ.

Τπόλογος, vt ὑπόλογον ποιεῖσθαι τινός, rationem alicuius habere. Dinarch,contra Demosth.& οὐ μετρίως ὑπολόγῳ τῆς, floccifacere.¶Apud mathematicos numerus est, ad alterum ita relatus vt minoris vicem obtineat apud Philopon.

Composita ex λογίζομαι.

Α'λόγιστος,ν,ὁ ἡ,absque ratione & consilio aliquid faciẽs aut dicens,inconsideratus,non circumspectus.Plato in Apol.Exponitur etiam, qui nihil pensi habet.apud Polyb. Dicitur etiam de re,qua ratione caret vel consilio. A'λόγιστα, in consideratus seu inconsultus affectus:idem quod ἀλογίστως. ((sic),idem

A'λογίστως,inconsideratè,incogitanter,temerè,Hocr. A'λογιστία ἡ,inconsiderantia,incogitantia,temeritas,inconsideratus affectus.Polyb.

A'ναλογίζω, recenseo. Philo de mundo, *Ἐπειμὶ δὲ τὰς ἑκάστων χρείας ἀναλογίσασθαι.*

A'ναλογίζομαι, reputo, æstimo.expendo, animo verso.Plut. in Anton. ἐδικῶ ὃ τοῖς ἀναλογιζομένοις τὰ πρῶτον, δευτέρου ὁ θεὸς τὸ A'ντώνιον. A'ναλογίζομαι, significat etiam errorem reputare retractare, respicere, reflectere respicere. Aristot. *κατίσχυσε τὸ πεῖσμα, ὥστε μὴ ἀναλογιστικὸν μόνον*, quasi incœpti pœniteat.

A'ναλογισμός, consideratio.Thuc.Ατὸ τὸ ἀναλογισμοῦ, idẽ est quod τῷ τοῦ ἀναλογίου. (Antiphon.

A'νταλογίζομαι, vicissim vel rursus cogito, ex aduerso reputo,

A'πολογίζομαι, rationes reddo seu refero. Xen. Hell. 6, ἐ *πεῖσαι δίκαιον ἀπολογίζεσθαι κατ' ἐνιαυτόν*, quotannis rationis referebat. Aeschin. *ἐγὼ γὰρ ἐκρίθην πεῦθυνόν ἀπολογίζεται τοῖς σεσοφισμένοις τῷ δήμῳ.* Exponitur etiam imputo,& expensum fero,apud Plut. in apophth.& Demosth.contra Timocr.¶ tem rationem inco,vel ratione inita colligo & conijcio.Demosth. *ἁπλοῦ ἰζῶ ἐκ τῶν αὐτῶν σεσημειωμένων ὑπῆρξε πολεμεμφῶς ἀκόντος ὑμοῦ*, ratiocinabatur seu conijciebat,&c.

A'πολογισμός,ῦ.ὁ,rationis redditio & relatio, rationis sumptuũ redditio expensi relatio.Plut.in Pericle & in Sol. Interdũ sic dicuntur ipsæ rationes,seu rationum codex.Luc in encom.Demosth.Exponitur etiam mentis alienatio.Hesych.

A'πολογιστικὸς,idem quod ἀπολογισμὸς,rationem ineo seu computo.Suid.Hinc ἀπολογιστικῶς, idẽ quod ἀπολογισμῶς.

Διαλογίζομαι, rationem ineo cum aliquo,& subduco accepta & expensa Demosth. ὁ ἐμὸς ἀδελφιδοῦς ὧδε τὰ πατέρα τὰ ἐμὸν, ἀφῆκεν αὐτόν. Item rationes mecũ subduco,*hoc est*, ratiocinor, animo verso,cogito.Lucæ 2.

Διαλογισμός, ratiocinatio,cogitatio hominis secum ratiocinantis.Plut Lucæ 1,& 14. (ua Damasc.

Διαλογιστικὸς, ratiocinatius. Et τὸ λογιστικὸν vis ratiocinati-

Δυσλόγιστος, ratiocinatu difficilis , quem difficile tecum reputare & perpendere possis. Item inconsideratus, qui reputatus & perpensus non est.Soph.in Aiace : vbi tamen quidam parenthesi includentes δυσλόγιστον accipiunt pro eo quod intellectu difficile est.

Ε'κλογίζομαι , computatum & numeratum demetior , numeratum do & calculo compositis rationibus.Reg.4.c.22. Itẽ subductis rationibus expẽdo, perpendo, cõsidero, æstimo.Thuc. *οἱ σωφρονέστατοι τῶν πόλεμον ἐκλογίζοντο.* Sic & apud Dem.contra Mid.I.em consilium rei agendæ ineo.Thuc.l.2.

E'κλογισμὸς , exacta computatio,rationum subductio,æstimatio,Plata ch.in Cat. Vtic.

E'κλογιστία,computatio, numeratio facta posito calculo. Hesych.& Suid.

Decomp. A'νεκλόγιστος,à quo rationes nõ petuntur,inPãd.Gr.

Δυσεκλόγιστος, qui computari ægrè potest,ideoque cogitu & perspectu difficilis.Suid.

Ε'πιλογίζομαι, computo,numerũ ineo, sæpe apud Ptolem. Item repetito veluti calculo statuo, & metaph. argumentis & rationibus repetitis concludo. Item perpendo, reputo, considero.in Axiocho , *σὺν ὑπολογῶ τὴν φύσιν ἐπισκεμμένος* , non confiderabilis naturam circumspectè. Item rationem habeo, æstimo.Xen.Hell.7.ἐδὲν τούτων ἐπελογίσατο.

E'πιλογισμὸς , computatio.Item enumeratio facta repetito calculo. Item cogitatio , reputatis : qua aliquid nobiscum reputamus & perpendimus.Plut.ἐξ ἐπιλογισμοῦ.

Decomp. A'περιλογίστως, inconsideratè.in Axiocho.

Περιλογίζομαι, prius computo,antè posito calculo colligo.vnde περιλογισθεὶς λύσεως,iam antè collecta demonstratio.Philo de mundo.

Εὐλογιστε, quem facilè ratiocinari,reputare & perpendere licet Iam actiuè.qui rectè ratiocinatur,prudens,moderatus.

Εὐλογισία. ratio bene subducta:vel consilium & ratio bene inita.Suid.& Hesych.

Εὐλογίσιμος, rectè ratiocinor,Laert.in Zenone. Apud Plut. *εὐλογίσιμος ὡς πὶ πλεῖστον*,exp.æquo animo ferre euenta.

Καθαλογίζομαι, computo, imputo.Item numero inter
mero.Xenoph. *ἐπεὶδὴ δοκῶσί σοι καθαλογίζεσθαι*
ἀγαθέρες. Exponitur etiam asscribo,impensum
schin.& Demosth.

Καθαλογισμὸς,computatio,numeratio.

Decomp. E'γκαπελογίζομαι, cõputo, annumero,

Παραλογίζομαι, subdola fupputatione fallo: vel fa
tatione vtens decipio.Luc. *εἰέμην τὸν λόγον*
μὸν τὸ παράμιλα. Hocr.ad Iason. liberos ,
αὐτές. Sic & Aeschin. contra Ctesiph.
passiuè falsis rationibus decipior.Aristot.polit.
λογίζεται ἡ ἀξέρεια τὸν αὐτόν.

Παραλογισμὸς falla ratiocinatio, fallax ratio:vel
& captio quæ fit fallacibus rationibus. Aristot.
& in Soph.elench.

Παραλογιστὴς,ῦ.ὁ,fallax,ratiocinator.impostor,

Παραλογιστικὸς,peritus decipiendi fallacib.
seu aptus ad falendum subdolis rationibus.Aristot.

Παραλογίστης,qui fallacibus rationibus capi potest.

Decomp. A'παραλόγιστος,qui decipi nequit.item
decipiens non conflictus ad decipiendum Hesych.
γίσιμος, ita vt non decipiaris vel decipi possis.

Περιλογίζομαι, imputo, acceptum fero,asscribo.

Συλλογίζομαι, colligo , seu ratiocinatione colligo,
culis subductis summam conficiunt.Dem. pro
ἐγὼ ἐνείην ἀφθρα ἐκάλεῖ συμβολαῖος ἰσιβόρο ὀρῆτε
πτατῖον ὁ φίλιππος, qui recta coniectura indu
subducta collegisset.Sic & Greg. Apud dialecticos
gnificat colligo, & concludo , i. ex assumptione
num quasi calculis subductis summam probantes
vt passim apud Aristotel.& præsertim in analyt.
passiuè , *pro* ratiocinatione colligor vel conclu
Aristot.pr.anal.l.1.c.17, & alibi apud eundem.
do.Plutarch.de Cæsare, *αὐτὸς ὧδε ἐαυτὸν συλλογίζεται*
γὰρ ὁ πολεμήσει.

Συλλογισμὸς,collectio quæ ratiocinãdo fit:propri
rithmeticos computatio qua subductis calculis,
ligitur. Pisides apud Suid. Dialecticis verò
tur oratio in qua positis duabus propositionibus
modo ac figura dispositis tertium aliquid (
fio) veluti summa colligitur,propter ea quæ
tini eã argumentationis formam nunc syllogismũ
tiocinationem appellant, vide 1.caput pr.analyt.
meratur & συλογισμὸς inter species legalis status,
tur status ratiocinatiuus vel collectiuus. Quintil.

Συλογιστικὸς,ratiocinatiuus,syllogisticus: vt
ῆσις,συλογιστικὸς λόγος, apud Aristotel. item
tiuus. Quintil.l.5,c.10. (finis.

Συλογιστικῶς, more syllogismorum, seu vt
Decomp. A'συλόγιστος,non rectè ratiocinans,
ligens & concludens:vt *ἀσυλόγιστος ἀξέναι*
epist.ad Demag. item non probè collectus &
conclusus.vt *ἀσυλόγιστος συλογισμὸς*,apud Syn
ἀσυλόγιστοι λόγοι,apud Laert. in Zen.

A'συλογίστως, sine ratiocinatione, vel non vide
item sine ratiocinatione, i.inconsiderate.Plut.de

A'ντισυλλογίζομαι, contrario syllogismo refuto,
fyllogismo oppono. Aristot.rhet.2,& 3.

Εὐσυλόγιστος, qui colligi facilè potest. Aristot.

Περισυλλογισμὸς, dicitur fyllogismus in quo
cipalis syllogismi concluduntur.Aristot.pr.anal

Τπολογίζομαι, reputo, rationem habeo. Dem. pro
ἐδίκασε τὸν οἷς ἐπισκήψει,ὑπολογισάμενος,
rum rationem nullam habentes.

¶ *Deriuata ex λόγος , i. cubare facit.*

Λίγομαι, cubo,iaceo,aut etiam dormio. Od.
ωσες. Sic & Hesiod.in asp.
Λίκτρον ὃ,τὸ,lectus,cubile.Od. τ, *Κάμψε δὲ*
& alibi apud Hom. & cæteros poetas.

Λίκτροσδε,ad lectum. Od. θ, *λίκτροσδε πρόκλινθ*
Λίκτος, ὁ,τὸ,lectus Iliad.γ, *ἐμὸν λίκτος ἀϋλίσσαι.*
ἐγκρίνασα. Sic & Od γ,ψ.& apud Hesiod. in
Item concubitus,coitus.Soph. in Trachin.

Λιχαῖος,sub. *πόα* , dicitur herba quædam lectis
truendis apta.theophr.

Λίχεδι,(aduerbium) lectum versus, ad lectu
Λιχήνιον, lectum, *hoc est*, concubitum appetens.

Λιχὼ ἡ,iacens seu decumbens in lecto:& pecu
pera.Oppian.l.3,de venat. & in Epigr.

Λιχὼς,ad puerperium pertinens.Apoll.arg.l.1.

Λιχὼις,idem:vnde λιχὼις γωνὴ,& λιχώδης
tempora partus.

Λίγαι γυναῖκες , ab Archilocho dictæ feruentur
nosæ & lecti semper appetentes.

Λιχήνιον,murationc literæ pro λιχήνιον dictum

Λίχος,Λιχὼς,quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ ac primùm ex λίχνος.

Λιχνάζω, vt ἀναλιχνάζω ἐπιθυμίαν, ἀδικοπιμήσεις,q.d.
mors triftem habeas dormitionem,cuius acerbus est
cus somnus.Od.χ,& alibi. Exponitur & simpliciter, acerbus,
bris,molestus:vnde ἀμπλιχὴς ὕπνος , durum vinculum seu
cerbum.Hesiod.in Theogon.

Λιχμῶ,dormio,cubo, Od. *ὅτ' ὀδυσσεὺς κατέλεκτο*, pro *κατεδα*
Hinc & particip. *καθαλιχμῶμενον* pro *καθαλιχμῶμενον*, dor
mos,cubans. Od. χ. *ἐὺν εὐλιμενὰ καθαλιχμῶμενον.* Et Od.
ἐμοὶ καθαλιχμῶ οἰνοβαρείων. Hesiod. in Erg.

Λιχνεία ἡ, lecti stratus.

Decomp. Παλιχνεία, cubo.apud Hesych.

Παλιχνεύω, cubo,ad latus alicuius.cubo iuxta quempiam. Od.
ἐλπὶ παλιχνεύων ὁ ἰκέτης Δὶς γωνυκτῶν, pro *παρελίζε*
& in Soph.elench.

Παλιχνεύω, mores iongum somnum afferens , *ὁ ἐπὶ μα*
ἐπὶ πλείστων ἡλίου, inquit Eust.Od β.

Compositæ ex λίκτρον. [in Alex.

Λικτρεύω, ὁ ἡ ᾧ, torum genialem infelicẽ habens.Lycophr.

Λικτρος, lecto carens:& ex consequenti, somni expers,insom
nium tori seu lecti genialis expers.

Λικτρίς ἡ, coniux: (litera α significante ἀμᾶ.) item (α pri
nandi vim habente)de puella dictum significat,innupta,*ἡ μὴ*
ἐκ λίκτρῳ vnde ἀλίκτρω dicitur Minerua apud Athen.
Item gallus gallinaceus,si mictus quòd nos excitet è cubi
Aristophan.in nub. *Δικαιόμεναι τὴν ὃ οἱ ἕτερον ἀλίκτρου.* Athe
Sic dicitur etiam gemma quædam quæ
ventriculo castrati galli quarto anno à quo in eunuchum
reperitur:alio nomine ἀλεκτρία, vide Plin.l.73.c.10.
& ἀλεκτρὸς, ὁ ἡ,ad gallum pertinens,seu
gallis.

Ἀλεκτρυὼν quod est galli seu gallinę:vnde ἀλεκτρέαια ὠὰ, a
Hesych.

Ἀλεκτρυὼς,ίδος ἡ,gallina.Aristot.de anim. l.5. Plut. de præc.
Athen.ex Epicharmo.

Ἀλεκτρυὼν,ὁ ἡ,idem quod ἀλέκτωρ. itẽ gallina.Plat.
Olymp.13. ἀλεκτρυόνων ἀξέντων. Aristoph.in Dædalo. *Ὦ'ν μὲ*
ἀλεκτρυόνας.ibid. *πολεμῶ τ' ἀλεκτρυόνων πίκτεσιν.*

Ἀλεκτρυόνια.Aristoph.in Nub.

Ἀλεκτωρ.Homero nomen est Solis,quod inde putatur accepis
se, quia homines *ἀλέκτορες* faciẽt:è lectis discedere cogit, vel
quia ipse est *ἄλκτορες* videlicet *ἀκμιμήτως εἰλήμβανε.* Il.ζ, & τ.
Ἠλέκτωρ,ορος,ὁ,item *ἤλεκτρος*,ου,τὸ,electrum siue succinum, i.
succus quidam pinguis,ocosus & leuis,qui in lapidem mol
tur.Ouid. metam.lib.2. *ignem, flammámq; facilè concipies.* Sed cuius
generis succus ille fit, plurimum variant autorum sententiæ.
Vide Aristot.Dioscor.& Plin. Vruntur in neutro genere, Hom.
Od.λ,& ρ,Hesiod.in asp Dioscorides,& alij nonnulli:in fœ
minino autem, Dionysius de situ orbis, & Alex.Aphrod. in
probl.Aristophanes autem in equitibus *ἠλέκτρας* vocat
ornamenta quibus ornabantur fuleciebãtúrq; lectorum pedes.

Decomp. Χρυσηλεφαντοπήληκτρος,ου,ὁ ἡ,ornatus auro ele
phoque & ebore.seu intectus operisque auro,electro,cho
ἀσυπλέκτρους λέχρι,apud Laert. in Zen.

Ἰσόληκτρος, ὁ, ἡ, electri species quædam ab aureo colore
appellata,teste Plin lib.33.c.4.& l.37.c.9.idem tamen li.37.
ex electrum appellarum,quoniam Sol vocitatus sit electror,
Latinus poëtas dixisse scribit.

Κοινόλεκτρος,communem lectum habens.Æschyl.

Πολύκτρος,conso.s tori seu thalami,coniux. Eurip.in Oreste.

Πολύκτρος,quinque lectos habens.item quinque toros con
ingies experta,vt appellatur Helena à Lycophr.

Ὁμόκλινος,idemquod ὁμόκλινος:apud trag.poëtas.

Compositæ ex λίχος.

Λιχος, vxor (ex α significante ὁμᾶ & λίχος veluti ὁμόλεχος
Od.ο *Σίσυφ' δεσφ' ἀλοχοκακοεργότατος ἐτέκνωσε.* Sic Pluto
Σίσυφ τὸν ἄλοχον.ité virgo quæ nondũ peperit, quasi ἐπέρ
apud Porph.in Hom.quæst. Vide & in comp.ex
ὁ ἡ ᾧ:expers thori,i.cælebs. (Λοχὸς,suo loco.
cet humi lectus est,humi cubans. Callim. idem quod
apud Hom.

ἐστάλεκτος,æstate lectum præbens : epith. platani:apud Nic.in
Theriac.cuius vmbra æstate cubari potest, vel ex cuius fo
liis æstate lectus sterni.

Κοινόλεκτος,communem habens lectum,adulter.

Νηολέκτης, qui solus cubat.

Νηόλεκτος,ὁ ἡ ᾧ, cui naues insidere possunt, *hoc est*, nauium stã
tionem accommodus Odyss θ,Eustath.a λίχος deriuat. Vide &
inde compos. Λίχος.

ΑΕΙ'Β Ω,F.ψω,libo:idem quod *σπένδω*,[licut dicimus diis libare merum,i.ex patera fundere in eorum honorem]Il.ω. *λείβε δὲ οἶνον Οὐρανῷ ἐστάντι δῖε*, &c. Od.δ,*λείβων δ' ἀθανάτοισι θεοῖς*. Sic & Hesiod.in Erg.*Διὶ λείβειν ἰῷ σπονδὴν οἴνου*. Exponitur & simpliciter.fundo:vt Od.ι,*δάκρυα λείβων*, lacrymas fundens; Itẽ diffundo:apud Demet. Phaler.ex Plat.de fono muſico.

Λείβομαι, fundor: vt vinum ex patera à libantibus Interdum neutraliter,fluo. Xen.pæd. 6. *ἐλείβετο ὃ αὐτῇ πὶ δάκρυα κατὰ τὰ περιόντα.* Hesiod.in Asp.[de apio dentes acuente,] *ἀμφὶς δ' ἀβρώτοιμι μενεχάνοιλι λείβεται.* Exponitur etiã liquescо, apud Plut.symposi.5.

Λοιβὴ,ῆς.ἡ,libatio,sacrum quod vino fit.Plato de leg.

Λοιβήιον,libamẽ.Suid.vel vas quo oleũ diis libatur, Poll.l.10.

Λοιβόομαι,libo, vnde λοιβάτης.apud Hesych.

Λοιβάσιον idem quod λοιβήιον. Athen.lib.11.

Λείβων,ονος,ὁ,rivus,aquæ ductus.Eust.ex lex.rhetor. Exponitur etiam,locus irriguus.Eust.

Λείψω,ſ.ψω,idem quod λείβω , [ex eo] factum ablatione β λ.Iο

nicæ & Aeolicæ dialecto magis familiare, teste Eust.] vt λίβειν ὕδωρ εἶπεν, fundere lacrymas. Od.π. & alibi.

Εἴβομαι, fundor: [vt vinum è patera inter libandum] vel fluo, destillo: Hesiod. in Theog. Apollon. Arg. 2.

Εἰβόμενος, ὁ, ἡ, stillatius, stillans. Eust.

λίβω, idem quod λείβω. Galenus λίβειν scribit propriè videri significare τὸ στίζειν.

λίβων, ονος, ὁ, gutta, stilla. apud Hippocr. exponitur stillatio humoris ex oculis.

λιβεδής, ὄς, humidus, stillans: apud Galen. in lex. Hippocr.

λιβερὸς. pro eodem. Hesych. Exponitur etiam tenebricosus, niger. Erot. apud Hippocr. Ael. Dionys.

λίβηθρον, incilis fossa, aquæ ductus: idem quod λείβηθρον, apud Hesych. & Suid.

λιβεδάδες, ἡ, gutta, stillicidium, Hesych. & Suid. Item fons vel ficatu. igo aquam effundens, latex. Philo de vita M. lib. 1.

μηδείας ὑποφωλίης θλιμμένος λιβάδος. A Suida exponitur etiam ὑγρὸς τόπος. Hesych. λιβὰς est etiam λιπαρὸς.

λιβάδιον, ου, τὸ, locus irriguus. Hesychio est locus herbidus: Eustathio item quod λειμὼν, pratum. ¶ Λιβάδιον eicitur à quibusdam centaurium minus quoniam secundum fontes nascitur, plin. lib. 25. c. 6. λιβάζω, stillo, gutto. Hesych,

λίψ ὄος, ὁ, petra unde aqua stillat, in Epigr. Est etiam venti nomen. Aristot. de mundo. Τὸ ζεφύρου λίψ καὶ μέσης, ὁ δὲ τὸ χθιζινὸς εἶσπνει πίνων. vide Gell. lib. 2. c. 22.

λίβυς, Afer, Lybis. Pœnus: qui ex regione versus λίβα, sita orundus est. Herodian. l. 7. Dicitur etiam de vento Africo in Epigr. pro λίψ. Item λίβυς ὠὰλος. Lybica fistula. Sunt etiã quidam serpentes λίβυες, quos Nicaud. schol. in Ther. vocat. ἀμμόδυτες, quoniam tales plerunq; in Libya reperiuntur. Fœm. λίβυσσα, Africa Punica, vt λίβυσσα ἤπειρος. Et ἅλις λίβυσσα, mare Libycum seu Africum. Callim. apud Athen. lib. 2.

λιβυκὸς. ὴ. ὸν, Africus. Punicus.

λίβης, λίβαν. os, quomodo huc pertinent, vide suis locis.

Composita.

Α'σκολιβεύειος, ὁ, ἡ, semper distillans & defluens, ὁ ἀεὶ λιβάζων, apud Nonn. ἀειλιβὴς ὕμερη. vox perennis: metaphoricè.

Α'λίβας, αντος, ὁ. dicitur ὁ νεκρὸς, mortuus, defunctus, vtpote ζωπνὸς λιβάδος ὑμέρους ὤν, expers vitalis humoris. Α'λίβας οἶνος apud Callimachum est ὄξος, acetum: ἀπὸ τοῦ μὴ λείβεσθαι ὅτι νεκρωθρὸν οἶνός ἐστι, inquit Suid. Eustathio quoque παρὰ τὸ μὴ λείβειν· ὃ καὶ ἀποσβῆναι, quòd liberi non soleret.

Α'ποπολείβω, distillo, tundo. Diodorus. Siculus in historia Alexandriæ ἡ δὲ θάλασσα παραπλήσιον θρυῖ· ἀπὸ τῆς φύσεως ἀποπολείβου μέλας.

Α'ποπολείομαι, stillo, distillo. Het in scuto, μήτε ἀποπολείεσθαι ἱέρυζε.

Α'ποπολιβίζειν, exp. celeriter recedo, apud Aristoph. in auib.

Οὐκ ἀποπολιβίζεις, ὦ κρίνις· ἀποπλήμυρον. vide schol.

Διαπολείομαι, restagno.

Ε'πιλείβω, insuper seu vltra libo, vel super aliqua re libo, aut pro simplici λείβω. Od. γ, αὐτὰρ ἔπειτα σὺ ἐπιλείβειν.

Κατολείβω, effundo & destillo, vt ij qui inter libandum vinum è patera fundunt.

Κατολείβομαι, effundor & destillor. vt vinum è patera inter libandum: vel, defluo, destillo. Hesiod. in Theogon. ὧν πέτρης κατολείβεται, è petra distillat seu defluit. Sic apud Theocr. idyll. 1. ἀπὸ δὲ πᾶσας κατολείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.

Κατείβω, idem quod κατολείβω, vt κατείβει δάκρυα, effundere lacrymas. Il. ω. Item perfundo seu delectatione perfundo, apud Athen. l. 3.

Κατείδομαι, defluo, destillo, vel fluo. Il. ξ. Καὶ τὸ κατεῖδον ὕδωρ Στυγὸς ὕδωρ. Od. ι. κατείβετο ἢ γλυκὺς αἰὼν, Νέστορ ὀδυσσῆος.

Κυλίβη ης, ἡ. poculi genus, aut etiam quoduis poculum: ἀπὸ τοῦ χύσεις οὖν τὸν λαμβὼ ἢ τὸ λείβειν, apud Athen. lib. 11.

Συμπεριστολίζω, ab ignibus delibari, Hesych.

Συναείβω, confundo & misceo, vt vinum quod patera libatur.

Συναλείβομαι, confundor, &c. Item stillo, duo, vel in vnum stillo & confluo. plut. de primo frig. Exponitur etiam colliquesco, liquor, apud plut. in Aemyl.

Υ'ποπολείβομαι, subtus fluo & stillo, vel aliquautum fluo seu stillo, aut diffluo, apud Hippocr.

λείκειον vide in λικμάω.

Λ ΕΙΜΩ'Ν, ῶνος, ὁ, pratum locus irriguus: [* εἰς ὃν ὕδωρ κίβητος. vt Eust. exp.] Od. δ. Ε'ς δ' Γ' ἔμεν ἄτ' ἂρ δοξομενοι ὑποείρεσ· ὕπὸ ὕλακμῶν. Xen. de re equ. τὰς λειμῶνας ἐκ νάπας τε ῥείπα.

λειμωνόθεν, ex prato. Il. ω. Theor. idyll. lib. 7.

λειμωνήρης βοτάνη, herba pratensis. Suid.

λειμώνιος, ος, pratensis; vt λειμώνια πόα. Soph. in Aiace. λειμων dicitur etiã anemones species quæda, quasi pratensis. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7.

λειμώνιον. herba quã alij Neuroides appellant. Diosc. l. 4. c. 6

λειμωνιάτης λίθος, limoniates. gemna quædam dicta à pratensi virore. Plinio eadem cum smaragdo.

λειμωνικὸς, ἄδος ἡ. & λειμωνὶς, ίδος, ἡ, pratensis. Apoll. Arg. 2. & Dionys. de situ orb.

λειμωξὲ, ανος, ὁ & λειμώξ, ῶκος, ὁ, pratum Eurip. in Phœniss. hinc

comparat. λειμωκίστερος, herbidior, aut viridior in prati. Suid.

Composita.

Βαθυλείμων, ονος, ὁ, profunda habens prata, ideoque cum

Βαθύλειμος, ου, ὁ, ἡ, idem. Il. ι.

Εὐλείμων, bona prata habens, pratis ornatus. Od.

Εὐρυλείμων, prata spatiosa habens. Pind.

ΛΕΊΟΣ, ία, ίον, lævis, non asper. Athen. l. 7. λεῖος ἐγχέλυς. Tim. εἰς ἢ λεῖος· εἰ δὲ ὀλοώτερος, &c. lævis & lubricus. polypus) πρεσβὺς ἢ ἰσπ. τὰ τραχήλου, ἢ λεῖα φάγρι. via plana. Od. κ. Τὸ λεῖον. lævor. Iquitas. item politio. hist. an. l. 4. Metaphoricè quoq; λεῖος accipitur. me, apud Rhetores. Ὃ δὲ φασὶν τινὲς ἀπὸ τοῦ λείου. pud Plut. ad Colot. λεῖα δὲ ἀσφαλῆ καὶ ἀμέριμνα. λεῖαι, dicuntur etiam quæ erita & infinitata sunt, & ca sis ecrupeisque in lævem pulverem redacta. mentum lapicidarum complanandis poliendisque gandis lapidibus aptum. Poll. l. 7. c. 20. lapides quos textores ftamini appendunt, vt fila tendantur. Poll. l. 7. c. 10.

λειότης, ητος, ἡ, lævitas, lævor. Plut. in Erot. & de deo Socr.

λειόω, ὦ. ὦσω, lævigo, lævo, i. lævem reddo. Item frizzis terendo ex grumoso & scrupeo atque alpero in lævem redigo.

λείωμα, τὸ, idipsum quod lævigatum & complanatum Item id quod friando & cõterendo in pulverem redactum

λείωσις, lævigatio, ipsa actio lævigandi seu lævem reddendi.

λειαίνω, lævigo, lævo. Il. ε, παῦε δ' ἐλείαινε ξυστὸν ἐρύλλων. Item complano. Od. ϑ, λειαίνων ἀροτῆρα. Exponitur & mollio, tero, inolo, pinso.

λειάντρα, quod λειαίνω. Philo de mundo. Item commino: seu conterendo & molendo ex aspera in lævem pulverem redigo. Aristot. l. 2. anim.

λειαντικὸς. ὴ. ὸ, lævigandi vim habens. Aristot. in poll.

λειαντρὶς, ἡ, lævigatrix. Suid. ex Epigr.

λεῖος, idem quod λεῖος, lævis non asper. &c. Eurip. in Ion. ὦ ψαμάθου λιαρὸν πόντου τε ἰξάδες καὶ πλάγες λεῖαι.

λίωνες, λιόσσω, λείσσω, quomodo huc pertinent, vide suis locis.

Composita.

Α'λείαστος, καὶ ὁ, ἡ, qui lævigatus aut complanatus nõ di vigari & complanari nequit. Exponitur etiam non

Α'λείαίνω, pro simpl. λειαίνω.

Α'πολείαίνω, lævigo, complano. Item contero, commino

Α'ωλεῖος, cui cutis intempestiuè lævis & glabra fit, sel

Ἀλείαίνω, lævigo, complano. Item contero, commino.

Decomp. Συναλείαίνω, simul tero & commino.

Ε'πιλείαίνω, lævigo. Plut.

Εὐλείαστος, qui facilè lævigatur aut complanatur. cilè conteritur. Dicitur & ὀλίαστος, sine ε.

Καταλείαίνω, lævigo, ita contero vt lævius fiat. Hesychius Exponitur etiam explano.

Μεσολείαίνω, antè lævigo, antè mollio, antè complano. contero, antè co. minuo.

Συλείαίνω, contero, vnà tero & frio.

Υ'πολείαίνω, aliquantum lævigo & lævio.

ΛΕΙΠΩ. F. ψω, Pr. φα. (Pro quo vsitatius est præt. med. linquo, relinquo: Od., ἐδύνω λείπε ἑταίρους ἐσθῆτα ἀνὰ ἄκρα φαίνησιν λίπε καίω, reliqui speluncam. Item sicut heredibus relinquere aliquid dicimur: Il. Α'λλοῖσι λείπει Α'χαιοῖσιν φορῆσαι. Sic dicitur aliquis λείπω ἀρετὴν μικρὸν λοιπὸν. Il. σ, & alibi. Apud Plat. λείπω τὸ δίον ὑπὸ τοῦ abs te. ¶ Item neutraliter, defum, deficio: vt apud Aristot. in Plur. λιῶ ἂν μὴ λείπωσιν αἰσθήσεις. Sic dicitur aliquid libris, quod deest. Et cum genit. vt τελέσεται ἐν ἑκατοντ πὼν δεῖν, apud Polyb. qui trigenarium numerum effic nisi deessent duo. Item absum: vt λείπω ὀλίγον ἐδέω, parum absum à specie fœminæ. Exponitur nor sum: apud Polyb. τῶ ἢ ὄρυς ἢ ὀξυκύτης τ λείπει τῶ ἐκφέρειν σταδίων.

λείπομαι, relinquor, reliquus sum, superfum. Od. πάντ πάμεν ἀκηχεμένω· ἔνθεν δὲ λείπεται ἐλπὶς. non superd Plat. Item vincor, superor, instar cursorum qui à tergo quuntur. Antipater Epigr. l. 2, Οἱ μὲν ὑπὸ ὑπὸ ὑπὸ Θε. Polyb. λείπόντων Γαμικὴν μάχην μεγάλη Exponitur do: vt apud Polyb. Ὃ αὐτὸ νομίσαι εἶναι ἡμᾶς βλάπτ τὸν τε Ξ νικᾶν ὁμοίως ἢ καὶ Ξ λείπεσθ καιρὸν. vt apud Synes. λειπομένῳ ἢ πανσὶ πολὺ τὸ ἀξίαι ἀνεχώμην, superor à te consilio.

λέλειμμα, τὸ, quod relictum est, reliquiæ. Plut. in lib. ὧν ἀφῆκεν. A Pythagoricis sic dicitur quod è duabus minus est. Plut. Item hemitonium minus in symphonia catur à Platone λεῖμμα & ὄλυσις: diuidiũrq; in

---

λείψανον, ου, τὸ, & plur. λείψανα, reliquiæ: Plut. in symp. sept. sap. & alibi. Epigr. l. 1.

λοιπὸς, ὴ, ὸν, reliquus, qui superest. Et in plur. οἱ λοιποὶ, reliqui, cæterti. Et ὁ λοιπὸς, reliquum, reliqua pars, vt τὸ λοιπὸν τὸ ἡμίσεας Xenoph. Hoc. in Paneg. τὰ λοιπὰ ἐφεῖναι τοῖς ἀσπλέγησον &c. Exponitur etiam deinceps, postea, postremo, &c. passim apud scriptores.

Λοιπάδες, & λοιπάδες, ὧν, vt Lat. reliqua & reliquari.

Λοιπάω, idem quod λείπω, linquo.

Λοιπὸς & Λοιπόθεν, quomodo huc pertinent vide suis locis.

Composita.

Ἀβρολείπτος, petra quæ à capris relinquitur præ altitudine, i. cùius fastigium non possunt consequi & attingere. Ἀ ν, & φ.

Ἀπολείπω, relinquo, deficlinquo. Xen. de arte equ. ἐὰν δὲ ὑπὸ τοῦ ἀπολείπωσι αὐτὸ ἐπὶ τὰ ἔπποφόρα ϑηλάμονα.

Ἀπολειπτικὸς. ὴ. ὸν, ad deficiendum pertinens, vel deficiens. Item relinquo, deficio: Xen. de arte equ. ἐὰν δὲ ὑπὸ τοῦ ἀπολείπωσι αὐτὸ ἐπὶ τὰ ἔπποφόρα ϑηλάμονα. Item relinquo, polteris videlicet. Philo de mũdo. μικτὴν δὲξαν ἀπέλιπεν. Item defetio, deficio. Item in Æginet. Ὃ μὲν ὑπὸ τοῦ γ' ἐξέων εἰπεῖν ἐς ἀπολείπεται Ο γραμμὴν ὑπὸ παῦσ' ὑπερίσεινε, δυσχρὴ ἀπολείπει. item ἀπολείπω, absolutè (reliquo) virum. seu diuortium facio: apud Andocid. Sic & ἀπολιπόμενα apud Dem. in orat. contra Onetor. Item relinquo, i. precedo. antecurro. Hoc. τοσοῦτῳ ἀπολιπόντες ἡ πόλις ἡμᾶς τὰς ἄλλας ad Demon. τὰ μὲν πεζὰς ἀπολείπει, τὰ δὲ ναυτικὰ ἔρχονται πλεῖν. Et cum accusat. apud Aristoph. in Plut. Ἐν τοῖς ἀπόλοις τὸ χρήμασι, te citò defecerunt nummi. Exponitur etiam absum. Hoc. in Areop. μικρὸν ἀπέλιπον τὸ μὴ τὴν ἀνάγκην συμβῆναι ἐκπεσεῖν. Plut. in Timol. μικρὸν ἀπολιπεῖν ἀκαλιφεθῆναι, quum parum abfuisset quin, expugnarentur. Sic & apud Hesiod. Μή τι τεσσαράκοντα ἐτέων μόλις πλὰς ἀπολέπῃ, ita vt non multum absis à triginta annis. ¶ Item desisto, defino, finem facio. Hoc. de pace, ὅθεν δ' ἀπέλιπον πόλεμον πάντων τῶν ἀρχαίων, inde exordium sumam vnde desiti.

Ἀπολείπομαι, relinquor, absum. Plut. in Public. μικρὸν ἀπολείπῃ τοῦ ἴσου, parum aberat quin finem haberet. Item absum, abfens fum, &c. Luc. ὑδὲν ἂν διάφορον ἀπολείφθης. Sic & apud Lys. & Hoc. Item relinquor in certamine cursus alio præuenente. Hoc. in Euag. πυρακολούθουν τῷ δρομέων ὑπὸ τοῦ ἀπολειπόμενος &c. Et metaph. fum inferior aliquo in re quapiam. Idem in eadem orat. ὅτε μενδημίδ' Ε'λευσίνιον πόλεων ἀπολείπῃ, vt à nulla Græcanicarum vrbium superaretur. Additur & dativus in hac fignif. vt ἀπολείποντ' τῆς ἑρμῆς & τοῖς ἀκμῆς πᾶσι. Hoc. de pace. Exponitur etiam non assequor, non differre aut intelligere possum: vt ἀπολείποντ' αἰρετῆς, Dem. & ἀπολείποντ' πανδίκας. Hoc. de permutat. Item ignarus fum, hoc me latet: apud Lysiam pro cæde Eratosthenis.

Ἀπολείπω, deficio, defolum. Thucydides lib. 3. ἐπεὶδὴ τῷ τε σίτῳ ἐπιλιπόντι ἐπέζευξ. Et πανδήμου ἐπιλιπόντος, apud Plutarch. ἐδεῖ ἐλθεῖν δεῦπο. Philo de vita Mos. lib. 1. ἐπιλίπει αὐ ὁ βίος τῷ ϑαλοῦδι ὑπογείᾳ ὧ καθ' ὑφοσε. vita defecerit. Cum accusatiuo, Hoc. ad Demon. ἐπιλίπει δ' αὐ ὑμᾶς ὁπῶς ἔχειν. Sic Lucianus. δεῖ ἐπιλίπειν ἡμᾶς ὁ σοφιδιος. Dicitur & τῶν μὴ ἐπιλείπῃ, vt apud Synesium, ἵνα ἐπιλείπωσι σμαλίωσι τῆ ϑεᾷ.

Ἐπιλειψις, defectio. Thuc. lib. 2. Τὸ μὲν ἔμπαν ὀφηθῶν ἐπίλειψις σεληνης ἐγένετο.

Ἐπίλοιπος, ὁ, ὴ, ὸ ἡ, reliquus vt ἐπίλοιπον βίον ζῆν, Plato. Et ἐπίλοιπος χρόνος. Herodot. & Hoc.

Καταλείπω, relinquo, desero. Ἰliad. β. Κεῖοί δ' νέκυς ἀζηλῶν πεδίαμοι τῷ Τρωσὶ λίπεσιν ἀργείῳ ἰκλίῳ. Et relinquo potè me seu posteris meis. Demoſth. in Mid. εἰσφέρων δὲ τὸ δέξης οὐ ὁ πατὴρ μὴ καταλιπ. Hoc. in Euagora, ἀλλ' ἀστε τοῦ τοῦδ' μονέμενον καταλιπ. Sic apud eundem in Helen. πολὺ τέκνων ὑπὸ πεφυγμένων δίεσθαι συλλήμψεσθε καταλίποντ ἡμῖν. Apud eundem in Euag. dicitur & καταλείπω τὸ λόγον, finem dicendi facere. Pro καταλείπω, per syncopen dicitur καλλείπω, vt apud Solon. ἀλλὰ φίλοισι καλλείπειμι θανὼν ἀλγεα τοῖς ἐπιπρόσθε.

Καταλειμμα, quod reliquum est, reliquiæ. 1. Reg. c. 13. Καταλειψις, relictio.

Καταλειπτὸς, relictus.

Καθολείπω, reliquus Aristot. Oecon. 2.

Κβαλιμπάω, idem quod καθολείπω. Plat. epist. 9. χρέων καταλιπόντων φιλίαις αὖθις, locum relinquere & cedere improbis hominibus.

Decomp. Ε'γκαταλείπω, initus relinquo: ν ἐγκαταλείπῃ, φρενῶν Thuc. Et ἐγκαταλείπομαι, ἡ ἐν γνώσιν, fi relinquant in aliena familia apud Dem. Ε'γκαταλείμματα, reliquiæ, monumentum Ε'γκαταλείμματα, idem quod ἐγκαταλείπω.

Ε'γκαταλείπω, relinquo, fcu penitus desistuo.

Ἐπικαταλείπω, in iuper relinquo. Philo de mundo.

Παραλείπω, prætermitto, omitto: sæpè omitto, i. filentio prætereo. Hoc. in Euag. Ὃ δὲ ἐν εἰς Εὐαγόραν πολλὰ δὲ ἄλογα παραλιπὼν. Demoſth. pro coron. πολλὰ δεῖν ὑπερέπεσεν ὑμῶν αὐτὰ παραλείψω.

Παρέλειψις, prætermissio, præteritio. Est & homen figuræ. cuiusdam

---

ἐρρωνὸς Ἀλεξικάκης, αἰσχυνηλοῦντος. ¶ Item neutraliter desum, deficio. Xen. in Oecc. παρέσται δὲ γε ὁ μὴ ἐπιλείπειν ζῆλον ἡμῖν τῆς ἐξέσεως κεῖνος μετ' ἀνδρῶν τεκνοποιήσων. ne genus humanũ temporis longinquitate occideret, propter hoc mas cũ fœmina est coniunctus. Animus etiam, & sol & luna ἐπιλείπειν dicantur quum deliquium patiuntur Xen. pæd. 8. ἐπλιπεῖν μὲν φαίνεται ἡ ψυχή. Plut. in Peri. l. 3. ἐπλιπεῖν σωμένη ἐ ἱερεὸς ἐκόντος. idem in Alex. ἡνίκ' ἂν σελήνη τῷ ἥλιῳ ἐπιλείπῃ. Item deficio morior: vt ἐπλιπόντων κληρονόμων. Plato de leg.

Ἔκλειψις, defectio. defectus, Plut. de def. orac. Item omissio quæ fit in oratione. Quintil. l. 8. c. 6. Item defectus solis aut lunæ. eclipsis, in Axiocho & sæpe apud Aristot. &c.

Ἐκλειπτικὸς. ὴ. ὸ, ad eclipsin pertinens, vel efficiens eclipsem, Plut. in Rom. Alex. Aphr.

Ἔκλειπτος, ὁ, ἡ, qui deficit, vel deest. Item omissus, prætermissus. Thuc. l. 1. Item cui aliquid deest, imperfectus.

Ἐκλιπαὴς, de relinquo. Eurip.

Decomp. Α'νέκλειπτος, indefinens, perpetuus. Α'νεκλιπὴς, idẽ.

Ἀνεκλειπτος, ægrè deficiens.

Συνεκλείπω, simul deficio.

Ε'κλείπω, relinquo, prætermitto, prætereo. Iulian. imper. ἐλθὼ ἢ εἰ μὴ σοι ὑδὲν ἐμαυτῷ ἐκ μικρῶν ἐκλείψω μοῦ, si mihi conscius essem quod vel minimum ergà te prætermissem. Plato in Timæo, ἐὰν ἐκλείψωμεν τοῦ μύθου, nihil promptitudinis prætermittemus. Sic & apud Hoc. in Necocle. ἐγὼ δ' ὑπόπτερον γὰρ ἐκ τοῦ ἐκλείπειν ἐ τούτων αὐτὸ ἀνάγκη ζωὴν καὶ ἡδονὰς ἐκλιπὼν ἐκ πεζάξεις, in vtracunque enim parte horum aliquid prætermiseris hoc est, in vtro horum vestro officio deeritis. Dicitur & ἐκλείπει με τοῦ, hoc me deficit. Et πὸ ἐκλείποντα τῆς ὑπερβάλλουσιν opponuntur, apud Aristot. eth. 2. c. 2. Item ἐκλείπω τὸν, deficior hac re. Thuc. l. 1. Significat etiam absum: vt apud Aristot. δεῖ ὑπερεχούσης ἔστιν ἐκλείπει τῷ κυνηδὸς ὥστ ἐ χρέφειν, tantum abest vt contristetur vt etiam lætetur.

Ἐκλείποντος, assecuti non possum efficere nequeo. Xen. de re equ. Ἐὰν δ' ὑπέρῃ ἐκλείπειν τόνων ἐκκλείποντας.

Ἔκλειμμα, τὸ. quod deest rei alicui quo minus sit perfecta. Plut. in Coriol.

Ἔκλειψις, prætermissio, omissio, vt quum Athen. σπουδῆς dictum esse scribit κατ' ἔκλειψιν τοῦ ἄρτ. Exponitur etiam defectus, quum opponitur τῇ ὑπερβολῇ, apud Aristot. eth. 2, c. 6. & alibi.

Ἔκλιπὴς, cui deest aliquid, non perfectus. Athen. lib. 14. Et ἐκλιπὴς quod deest. Philostr. ep. 39.

Decomp. Α'νέκλιπὴς, cui nihil deest perfectus

Περιέκλειψις, præter missio vnus, ex consonantibus geminatis, apud Tryphon.

Συνεκλείπω, deficio, inferior fum.

Ὑπολείπομαι, deficio: pro quo & ἐκλείπομαι.

Ε'πιλείπω, deficio, defum. Thucydides lib. 3. ἐπεὶδὴ τῷ τε σίτῳ ἐπιλιπόντι ἐπέζευξ. Et πανδήμου ἐπιλιπόντος, apud Plutarch. ἐδεῖ ἐλθεῖν δεῦπο. Philo de vita Mos. lib. 1. ἐπιλίπει αὐ ὁ βίος τῷ ϑαλοῦδι ὑπογείᾳ ὧ καθ' ὑφοσε. vita defecerit. Cum accusatiuo, Hoc. ad Demon. ἐπιλίπει δ' αὐ ὑμᾶς ὁπῶς ἔχειν. Sic Lucianus. δεῖ ἐπιλίπειν ἡμᾶς ὁ σοφιδιος. Dicitur & τῶν μὴ ἐπιλείπῃ, vt apud Synesium, ἵνα ἐπιλείπωσι σμαλίωσι τῆ ϑεᾷ.

Ἐπίλειψις, defectio. Thuc. lib. 2. Τὸ μὲν ἔμπαν ὀφηθῶν ἐπίλειψις σεληνης ἐγένετο.

Ἐπίλοιπος, ὁ, ὴ, ὸ ἡ, reliquus vt ἐπίλοιπον βίον ζῆν, Plato. Et ἐπίλοιπος χρόνος. Herodot. & Hoc.

Καταλείπω, relinquo, desero. Ἰliad. β. Κεῖοί δ' νέκυς ἀζηλῶν πεδίαμοι τῷ Τρωσὶ λίπεσιν ἀργείῳ ἰκλίῳ. Et relinquo potè me seu posteris meis. Demoſth. in Mid. εἰσφέρων δὲ τὸ δέξης οὐ ὁ πατὴρ μὴ καταλιπ. Hoc. in Euagora, ἀλλ' ἀστε τοῦ τοῦδ' μονέμενον καταλιπ. Sic apud eundem in Helen. πολὺ τέκνων ὑπὸ πεφυγμένων δίεσθαι συλλήμψεσθε καταλίποντ ἡμῖν. Apud eundem in Euag. dicitur & καταλείπω τὸν λόγον, finem dicendi facere. Pro καλείπω, per syncopen dicitur καλλείπω, vt apud Solon. ἀλλὰ φίλοισι καλλείπειμι θανὼν ἀλγεα τοῖς ἐπιπρόσθε.

Καταλειμμα, quod reliquum est, reliquiæ. 1. Reg. c. 13. Καταλειψις, relictio.

Καταλειπτὸς, relictus.

Καθολείπω, reliquus Aristot. Oecon. 2.

Κβαλιμπάω, idem quod καθολείπω. Plat. epist. 9. χρέων καταλιπόντων φιλίαις αὖθις, locum relinquere & cedere improbis hominibus.

Decomp. Ε'γκαταλείπω, initus relinquo: ν ἐγκαταλείπῃ, φρενῶν Thuc. Et ἐγκαταλείπομαι, ἡ ἐν γνώσιν, fi relinquant in aliena familia apud Dem. Ε'γκαταλείμματα, reliquiæ, monumentum Ε'γκαταλείμματα, idem quod ἐγκαταλείπω.

Ε'γκαταλείπω, relinquo, fcu penitus desistuo.

Ἐπικαταλείπω, in iuper relinquo. Philo de mundo.

Παραλείπω, prætermitto, omitto: sæpè omitto, i. filentio prætereo. Hoc. in Euag. Ὃ δὲ ἐν εἰς Εὐαγόραν πολλὰ δὲ ἄλογα παραλιπὼν. Demoſth. pro coron. πολλὰ δεῖν ὑπερέπεσεν ὑμῶν αὐτὰ παραλείψω.

Παρέλειψις, prætermissio, præteritio. Est & homen figuræ. cuiusdam

cuiusdam rhetoricæ, de qua author rhetor. ad Herenn.

Λείπω relinquo, reliquum facio.

Λελοιπόμην, relinquor, supersum, supersies sum. Herodian. l. 2. μόνον δὲ τὸ παρὸν λελοιπόμην φίλων ἐπ. Sic λελοιπέναι τὸ πολίμιον, pugnæ superstitem esse.

Λέλειμμα, τὸ, eliquiæ.

Λέλοιπα, ὁ, reliquus. Aristot. Œcon. 2. Item superstes. Luc. in Tyr.

Λέλοιπτο, idem: apud Plat. de leg.

Λελοιπαδόμεν, idem quod λελείπομαι.

Λοιπός, prius relinquo, seu anté relinquo: plerunque tamen pro simplici λείπω vsurpatur, vt Od. ξ. Κτήματα τε λελοιπὼς αὖθι τε. Sic Hesiod. in Erg. Κύμου Αἰολίδα λελοιπότι. Sic apud eundem in asp. λελοιπὸς δόμος ἠδὲ πατρίδα γαῖαν. Plut. in Cõsol. ad vxor. ἐκεῖνα δὲ πολὺ χάρων ὑμῖς λελοιπότας. Dicitur & res aliqua quempiam λελοιπέναι, vt Od. β. Οὐδέ σε πάγχυ μῆτις Ὀδυσῆος λελοιπεν. item anicè deficio, priùs desituo. Thuc. lib. 7. ἐπεὶ δὲ λοιπὸς ἡ ῥώμη καὶ τὸ σῶμα, si quem prius vires defecissent.

Deromp. Λ' πολελοίπω, longè relinquo. Scribitur & diuisim λίπω πολλὰ λείπω.

Ἐκλελοίπω, relinquo, derelinquo. Phocylid. Μητέρα δ' οὐκ ἐκλείπης, matrem missam facias.

Τ' πολείπω, relinquo, reliquum facio. Item deficio, minuor. Arist. ὑπολείπομαι, idem Thuc. l. 1. μηδ' ἐνδυμίῳ αὐτοὺς αἰ ἶων ὑπολιπηθῆναι ὑπὸ μικροῦ ὑπολειφθέντας. Ifocr. in Euag. ὁ δὲ μικρὸς ῥαδιουλίας μεγάλας πόνους ὑπολειπόμενον. Item passiuè, relinquor, superstum. Thuc. l. 8. Gregor. &c.

ὑπόλειμμα, quod residuum est, reliquiæ. Arist. de mundo.

ὑπολειψις, ἡ, idem Theophr.

ὑπόλοιπος, ὁ ἡ τὸ, reliquus. Plut.

ὑπόλοιπος, reliquus, restans. Aristoph. ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάσκηρον γένεται. Sic & Thuc. & Demosth.

ὑπολιμπάνομαι, idem quod ὑπολείπομαι.

Πωλιμὴς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΛΕΙ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, lilium seu lilij species. Dioscor. lib. 3. cap. 116. & lib. 4. c. 85. Theophr. hist. pl. lib. 9. cap. 16. ¶ Suidas scribit λείριον ab Atticis vocari florem narcissi. Theophrastus tamen cap. vlt. manifestum diserimen inter λείριον & νάρκισσον ponit. ¶ Pro quolibet flore vsurpari scribit Eustath. itidemque Hesych. Suid. & Etymol. Sic apud Theocr. idyll. 19. Η' ἐπὶ ὠκὰ λειρίῳ ἰύπνοα λείρια κέρσει. * Λῆξ' τὸ λέιον εἶναι, pleonasmo τῷ ρ.

Λειρέϊος, lilinus, liliaceus, vt λειρέϊον κέρας apud Nic. in Alexiph. Item floridus Exponitur etiam, suauis, tener, vt Il. γ, ὄφρα λειρέϊσιν Δάφνει. Et Il. γ, ὅπα λειρέϊσιν.

Λείριος, idem quod λειρέϊος, liliaceus, è lilio factus, vel lilio similis. Dioscor. l. 3. c. 116.

Λείριος Α' πόδων, pro suauis. Apollonius lib. 4.

λειριόεις, liliaceus, Theophr.

λείριον, pro λείριον, liliũ flos. λείριος, liliaceus, λείριον ἔλαιον, Gal.

ΛΕΙ'ΧΗΝ, ῆνος, ὁ, lichen: summæ cutis asperitas cum leni pruritu, impetigo, impetiginosus morbus quem mentagram Latinos vocasse autor est Plin. l. 26. c. 1. ¶ Item callus in equorum genibus & supra vngulas in flexu earum partium induratus, Dioscor. l. 2. c. 45. ¶ Est etiam herbæ species, quam aliqui ἕρινον appellant, quoniam saxis adhæret. Dioscor. lib. 4. c. 53. sic dicta quoniam λειχῆνας ἠρεμοῦσι, vt tradit idem Dioscor. ibid.

λειχλιόω, lichene laboro. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 12.

ΛΕΙ'ΧΩ, F. ξω. lambo, lingo. Theophr. (de signis imbrium & ventorum) ὅσα τῶν ἐρεττόντων ὀπαλὰ λείβει καὶ λείχεται ἢ ὕδατος σημαίνει. Item obscœno sensu, apud Aristoph. in Equit. Ε', πανυσχοινοτρόπου λείχων τῶν λάκκων ὀρύγου.

λιχμάζω & λιχμάω. idem quod λείχω. Hesiod. in asp. (de duobus draconibus) ἐπαμυνέτην ἠερόεντε λιχμάζοντ' ἀλ' ἄρα τώγε, lambebant ora sibilia vibrantes. Cum acculat. apud Theocr. idyll. 19. Κεῖ οἱ λιχμάζεται δέμνια, lambebat ipsi collum. Oppi. l. 3. de venat. Ὡς ἄρατος λιχμᾶσθε φίλως σὺν πάσσαλος πᾶσαν. Hinc participia λελιχμᾶτες apud Hesiod. in Theog. per syncopen pro λελιχμακότες & epenthesi τῶν.

λιχμάομαι, idem quod λιχμάω. Oppian. l. citato, λιχμᾶται γλῶσσητε φίλον χρόα, lingua lambit caram sobolem. Plut. in polit. præc. ἐκπιὼν ἢ κύκλῳ καφαλεὴ πολλὰν αἰμαζομβρίων ἐλιχμᾶτο ἐξελαύνων.

λιχμήρης, ες. ὁ & ἡ, exerta lingua os lambens. Nic. in Ther.

λιχμώδης, ες, ὁ, ἡ, quæ lambitur. Hesyc.

λιχῶνες & λίχνος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita. ac primùm cum prepoſit.

Α'μολιχάω, lambo, delambo.

Δ'πολείχω, delambo, delingo, lambendo aufero. Athen. lib. 6.

Δ'πολείχομαι ὡ idem. vnde Il. φ, αἱ σ' ἀπάλης Αἶψ' ἀπολιχμήσονται.

Διαλείχω. lambo, lingo, vel potius per lambo. Aristoph.

Ε'κλείχω, delingo, delambo: vel lambendo & lingendo euacuo. Item ecligma ligurio, in ecligmate sumo. Dioscor. l. 1. c. 95.

Ἔκλειγμα, & ἔκλειχτὸν, ecligma: medicamentum quod lingitur, seu medicamentum quod ori indirum scalpendo sit, quæ sit & deglutitur: alio nomine ἄρτεμμα. Dioscor. l. 1. c. 125. Aegin. lib. 4. c. 57.

Ἐ'πιλείχω, linctu ingero, lingendo assumo.

Ἐ'πιλείχω, in superficie lambo, vel pro simplici λείχω.

Περιλείχω, circumlambo, circumcirca lingo. Aristoph. in Plut. ἐφ' οἷς περιλείχει.

Περιλιχμάζω & περιλιχμάω, idem. περιλιχμᾶται, Luc. in Prom. (de coquo) πηδεῖς τὸ δίκτυον ἢ ὑφαίνων ἢ ἄλφιτα κνήθων.

Περιλίχμησις, ipsa circumlambendi actio. Theon apud Aristot.

Composita facta ex præterito λέλιχα. sine præpoſitione.

Κνισολείχης siue κνισολείχος ὁ, ὁ, qui pinguedinem lambit, lingit pinguibus lãbendis delectatur, gulosus, liguritor. Athen.

Κνισολείχα ἡ, cattilario, liguritio, gulositas: proprie cum aliquis pinguibus lingendis inhiat. Athen. ibidem.

Ματαιολοιχός, gui friuolas res consectatur (eas velut delendo lingit) Eustath.

Ματαιολοιχός, qui ex falsa mensura lucrum captat. Item ματαίων significante genus quoddam mensuræ. Eustath. & Aristoph. in nub.

λειόδης. λείμμα. vide in λεῖος. λείον, in λίαν.

ΛΕΚΑ'ΝΗ, ης, ἡ, peluis, vel catinus, patina: Atticè pro ἀμφοτέρα [*factum ex intensiua particula λα & verbo χάσκω, pterea quòd fit latnm, inquit Suidas, qui itidem exponit magnum acetabulum & patulum] Aristop. in Amb. λεκάνη λεφόρων λακκίων. Idem in Nub. αἰσθάνεται καὶ ἡ λεκάνη δεῖσα μοι λεκανίδιον, præbete mihi peluim seu catinum. Plut. præcept. αἰτήσαι λεκάνιον καὶ πάρεδρον ἀπὸ ἰμάτιον.

Λεκανίον, ου, τὸ, parua peluis, seu paruus catinus. Aristoph. in Acharn.

Λεκανὶς & λεκανίσκη, idem, apud Hesych. At λεκανίδιον, idem apud Suid.

ΛΕ'ΚΙΘΟΣ ου, ὁ, vitellus, oui luteum. Aristot. hist. an. lib. 6. εἴδιμα τὰ ὠὰ διὰ τοῦ λεκίθου. Dioscor. lib. 2. c. 45. ἡ ἀκρόκολλα ὠῶν ἐφθῶν μετὰ ὀξυκράτου, ὀκτὼ δίσκοι ὠῶν ὠμῶν ἐκκεκολαμμένων, ὀξυκράτου ἡμίνης, ὀμφακίνου ἡμίνης, λεκίθου ὠοῦ ἑνός. Ouorum cocta vitellum indurescant, admisto croco modice, oculorum dolores mitigant. ¶ At masc. gen. pisum, eius color vitello non sit absimilis, teste schol. Aristoph. Suida. Galenus verò λέκιθον in lex. Hippocr. exp. φακὸς δὲ, τὸ λέκιθος. nam & lens cui detractus est cortex, liquid. Hippocr. ponitur etiam, pulmentarium ex leguminum farinis & leguminum lomẽtum elixatum. Reperitur & λέκιθος pro ipsa scripturæ cum etymo conuenit. * dictum enim putant ἀπὸ τοῦ λέκειν καὶ ὄθειν. Ἀ.

λεκιθώδης, ους, ὁ ἡ, luteus. croceus, vitelli seu lutei in ouo rem imitans. Vt λεκιθώδης χολὴ. apud medicos.

λεκιθώνης, ου, ὁ, qui ex vitello est, seu in quo vitelli sint, vt ἀκρόκολλα ἐξ ὠῶν λεκιθώνων. Athen. l. 3.

λεκτός, ὁ, &c. vide in λέγω. λέκτρον, in λέγομαι, cubo.

λέκυθος. in λήκυθος. λελεχότως in λέχω.

ΛΕ'ΜΒΟΣ. ὁ. lembus, paruum nauigium. Hesych. & Suidas lybius lib. 1. καὶ ἀγκύλαι οἱ ἀφρακτοὶ καὶ ὠκύδρομοι λέμβοι τὸ ὄνομα ἔχοντες.

λεμβάδης, τος, ὁ ἡ, lembo similis.

λεμβάδιον, ου, τὸ, lembunculus, paruus lembus.

λέξις, vide in λέγω. λεόντιος, &c. in λέων.

λεπυδνοτ. λεπίζω, &c. in λέπω.

ΛΕΠΡΟ'Σ. ὁ, scaber, asper ex decedentibus ex eo squamulis. λεπροὶ ὀνυχες, scabri vngues. Dioscor. lib. 2. c. 140. λεπροὶ λεπρῶν. Dicuntur etiam λεπροὶ, leprosi, hoceſt, quorum cutis in scabras quasdam squamulas resoluitur. Theophr. hist. pl. lib. 2. c. 8. [de quibusdam aquis] καὶ γὰρ ὠσθήσεται λεπροὶ γίνονται.

λέπρα, ἡ. lepra, i. asperitas cutis profundior cum pruritu, squamas resoluens. ab λαιὸς dicitur impetigo cutis, quòd cutis per cortices squamasque resoluat. Plut. de Iside & Osir. Τὸ γὰλαι πάσσων ἐξανθεῖ τὸ σῶμα λέπρᾳ καὶ ψωρᾷ καὶ ἀλφοῖς. Vide Aegin. & Actuar.

λεπρώδης, ες, ὁ, ἡ, leprosus, vel scaber.

λεπτυντικὸς, ὁ, ἡ, τὸ, vt λεπτυντικὰ φάρμακα, medicamenta lepris tollendis apud Dioscor. lib. 5.

λεπτρὸς, scabra, aspera: vt λεπτρὸς πέτρα apud Theocr. idyll.

λεπτύω & λεπτύνω, scabrum reddo, scabris veluti squamulis duco.

λεπτόομαι ac λεπτώσομαι, scaber fio, scabris squamulis ducor. Nicand. in Ther. πολλὸς δ' ἐμοῦσιν μυρίοις ἐκπάγλοις ἀλεπτύνεται ἀλιπλήθμοις ψαμάθοισι. Exp. & albesco quasi lepra patior.

quod qui ea laborant, & exasperentur & albescant. Λεπτόομαι, fio vel fum, vt λεπτοῦνται ὄνυχες, scabrescunt vngues. apud Dioscor.

λεπτύνω vel λεπτόω, scaber fio vel fum, vt λεπτοῦνται ὄνυχες, scabrescunt vngues. apud Dioscor.

λεπτὸς, (tenuis) aliquantum scaber.

ΛΕΠΤΟ'Σ. ὁ ὴ, tenuis: cui opponitur παχὺς, crassus. Propriè tenuis instar corticum & squamularum quę alicunde auellunturapud Odyss. θ, ὑπὸ δὲ λεπτὸν ἄκουεν λιτοῦ. Sic Il. χ. ἐϊσάμενος λεπτὸν, ex filo tenui & subtili. Sic & ignota in πανυκίοις dicit decedere λεπτὸν ἐπιφανὲς οἱ ἐπιφανείας τῆς κεφαλῆς. item tenuis, exiguus, paruus: vt λεπτὸς ἐλπίδας ἐχέν ὀδὲ τὰ μέλλοντα, tenuem & inanem ipsem concipere de futuris, apud Aristid. item gracilis, macer, cui itidem opponitur crassus: Hesiod. in Erg. λεπτὸν δ' ἀμφὶ πόδεσσι πέδιλα πτόλεις. Athen. l. 13. ἰσχνὸν πάνυ καὶ λεπτὸν ἀπὸ τῶν ἄκρων ποδῶν ἀχρὶ τῶν μηρῶν. ¶ Item rarus, vt Gal. exp. apud Hippocr. sic λεπτὴ ὑπόστασις, apud Eust. ¶ Metaphoricè de animo etiam dicitur: vt λεπτὸς καὶ ἀγχίνους, mens subtilis & acuta. Eur. Sic Aristoph. in nub. λεπτὸν γνώμην, & λεπτοῦργος λῆρος appellant subtiles philosophorum argutias. ¶ Λεπτὸν, minuti quoddam nummi genus, quale κέρμα. Luc. 22. βάλλεται λεπτὰ δύο.

λεπτότης, τητος, ἡ, & λεπτοσύνη. tenuitas, exilitas. item gracilitas. Epigr. l. 2. & Athen. lib. 12. item subtilitas, argutia. Aristoph. in nub.

λεπτοφυὴς, tenuis, subtilis: vt λεπτοφυὲς φάρος, Apoll. Arg. lib. 2. Exp. & gracilis.

λεπτύλλιον, minutulus, vesculus. Epigr. l. 2.

λεπτύνω, tenuo, attenuo, tenuem reddo. item gracilem reddo. Athen. l. 2. item subtile reddo.

λεπτύνσις, ὁ, & λέπτυσμα, ατος, ἡ, attenuatio, extenuatio.

λεπτυντικὸς, ὁ, ἡ, attenuandi vim habens, tenuem & gracilem reddere potens. Dioscor. Athen. l. 8.

Composita.

λεπτοείδὴς, extenuo. item in mucronem colligo.

λεπτόθριξ, pertenuis & gracilis. Aristoph. in nub.

λεπτόκαυλος, gracilis supra graciles. Epigr. lib. 2. τρεῖς λεπτοκαύλους.

λεπτόκαυλος ἐπιπλωτὶς ὑφαιρεῖται ἀφανὲς ἐν λεπτοπλωτίσι.

λεπτόνω, extenuo, seu attenuo. [ρ.

λεπτόρριζος, ante extenuo.

λεπτόφυλλος, supra modum tenuis, prætenuis.

Λέπω, F. ψω, decortico, delibro, vel putamen & squamam detraho. Athen. l. 4. Μάζης μελαγχρῶ μειρίδα λαμυθεῖν ὁ λέπει.

λέπομαι, decorticor. Vtuntur Athenienses etiam ἐπ' ἀσταλγῶς καὶ ῥηγχίας δὲ ἀφροδισίων ἡδονῶν, vt Athen. tradit lib. 14.

λέπος, τὸ, cor ex, liber: id quod decorticando aufertur. Athen. lib. 2. Ἐγκαὶ σαῦρον τὸ λέπος ἐκδύσαν κατέλιπεν. Dicitur etiam de nuca plantam aut semen aut alia quæ cortice teguntur, ambiente. Theophr. li. 4. cap. 12. item λέπος seu λέπεα. plantæ genus in Orchomenio lacu nascens, teste Theophr. hist. plib 4. cap. 11.

λεπύριον, idem quod λέπος. Athen. l. 3. Dicitur etiam de cortice adhuc ambiente plantam, aut leguminem (i. tunica) vt & Diosc. Alex. Aphr. Piscium quoque squamæ λέπη dicuntur Arist. l. 6. c. 15. [Taur.

λεπυρώδης, ες, ὁ, ἡ, squamosus. item abundãs: vt λεπυρωδὴ ἀσάπη, Eurip. in Iphig. Taur.

λεπύρωτος, idem quod λέπος, decortico. Exponitur etiam, pellem detracta.

λέπτρον, idem quod λέπος. Dioscor. l. 1. c. 22.

λεπυρώδης, idem quod λέπος, seu λέπισμα, in Epigr. Plerunque pro squama accipitur. Athen. l. 8. Dioscor. l. 5. Exponitur & lamina & lama. Est & morbi genus, quem Lat. porrigincm vocant, de quo vide Celsum.

λεπτόρριζος ὁ, squamatus, squameus, Aristot. lib. 4. de part. animal. item pilcis quidam. Plut. de Iside & Osir. Et lepidotes gemma, quæ squamas piscium variis coloribus imitatur, apud Plin. l. 37. c. 10.

λεπίδιον, ου, τὸ, lepidium: herba sic dicta, quòd squamas & macies facti delear. Dioscor. Paul. Ægin.

λεπρόω, &c. ticatus, corticosus: vel gluma tectus, gluma horrens. vt λεπυρὸς πάχος, apud Nicand. Ther. λεπυρὸν, τὸ, putamen ouij, & cortex mali punici, id est, malicorium. Suid. Scribitur & λέπυρον.

λεπυρόω, ὁ, ἡ, tunicis multiplicibus obuolutus. Theophr. hist. pl. 1. item squamatus, squamosus. idem hist. pl. l. 9.

λεπύριον, ου, τὸ, cortex, apud Hippocr. item putamen. Aristot. hist. an. l. 5. item squama. Theophr. hist. pl. l. 4.

λεπυρόω, ὁ, ἡ, idem quod λεπυρόω, corticatus, corticosus, putamine tectus. item multis tunicis tectus.

λεπύρωσις, excorticio. item deglubo, glumas excutio. Hesych. Eust. & Theopompo comico.

λεπύρωτος, cortex, idem quod λέπος. Erot. apud Hippocr. Dicitur etiam de multiplici tunica cepas vestiente. Hesych. Suid. & Eustathium vestimentum, quod & λῶπος ἢ λώπη. Eustath. ex Aristotele.

Λέπισμα, ατος, τὸ, qui ex genere eorum est quæ excorticari possunt, seu quæ cortice & putamine tecta sunt. Athen. lib. 2.

Λεπίζω, decortico. Λέπισμα, ατος, cortex putamen.

Λεπὶς, ἡ, exp. corticis turger quum humor est sub cortice. Theophr. hist. pl. l. 3.

Λεπτάω, seu λεπτέω, cortice turgesco, cortice turgescit quum. Theoph. de caus. pl. lib. 3. c. 12. τὰ δὲ ξύλα καὶ τὰ συκῆ καὶ τὰ ἄλλα ὅσα κελύφοις ἢ λοπίζει. Sic & alibi apud eundem.

Λεπτός, ὁ, ἡ, tenuis, gracilis. item exp. corticosus, ὅσα κελύφοις ἢ λοπίζει. Sic & alibi apud eundem.

Λεπτός, ὁ, ἡ, squama, idemquod λεπίς. Aristoph. in Vesp.

Λεπὰς, άδος, ἡ, patella: itidem à λέπω, quòd instar corticis sit λεπτή. Elt etiam morbus arborum quem Plin patellam interpretatur: de quo Theophr. Plut. in apophth. Athen. lib. 8. Expenitur etiam olla, apud Plut. in præc. san. & Theoph. hist. pl. lib. 4. c. 16.

Λοπαδάριον, ου, τὸ, parua patella. Aristoph. in Pluto.

Λῶπος, ους, τὸ, & λώπη, ἡ. vestimentum tenue, Od. ν, Δίπτυχον ἀμφὶ, ἄμοισιν ἔχων σύρραπα λωπὸ. Eustat. ex λοπὸς factum esse tradit per ἐκθεσιν: vestimenta enim ambiunt hominem, vt cortex & tunica arborem, semina, &c.

Λώπιον, ου, τὸ, idem quod λῶπος, vestis, apud Suid.

Λωπίζω, veste exuo.

Λεπὰς, άδος, ἡ, lopas, genus conchæ marinæ, concha petris adhærens. Aristoph. in Plut. & in Vesp. Eustath. à λέπω deriuat; ¶ Λέπας, τὸ, rupes, promontorium, ex Epigr.

Λεπᾶος, α, ὁ, montanus, vel arduus, & præruptus, vt rupes & promontoria. Eurip. λεπαίας χθονός.

Λέπυρη, vel λεπυρὶς κύλιξ, dicitur de poculo ampliore. apud Athen. Eust. à λέπω deriuari posse existimat, ἀφ' τὸ λατρ κηλ ὀνομάζεσθαι κύλικας λεπάδας.

λέπυδνον, ου, τὸ, lorum latum quo equi collum ad iugum religatur. Hesych. & Eust. A iis verò lorum circa pectus equi: aliis, μασχαλιστῆρ. Il. 6 οὐ δ' λέπυδνα Κάλ' ἔβαλε χρύσεια.

λεπύριον, λεπύρος, λώβη, Φολὶς, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Composita ac primum ex λέπω, &c.

Α'λέπιστος, α, ὁ κηἡ ἡ, qui decorticatus non est, non desquamatus. Eustath.

Α'λεπίδωτος, α, ὁ κηἡ ἡ, non squamatus, squamis carens.

Α'λοπος, α, ὁ κηἡ ἡ, cortice carens, squamarum expers. Hesych.

Α'πολέπω, decortico, delibro, putamen seu squamas aufero. Aristoph. Α'πολέπομαι, decorticor. Ath. l. 3. ex Epicharmo.

Α'πολεπίζω, idem.

ἀποσκολεπίζω, [decomp.] prius decortico: vnde φακὸς ἀποσκολεπισθεὶς. Dioscor. l. 2. c. 129.

λυτολεπὴς, difficili cortice tectus, Castaneæ epith. apud Nicand.

Ε'κλέπω, ex cortice & putamine eximo, excludo, exeudo. Plut. [de Crocodilo] ἐξέκοπτε ὄκτωκαι ὁ θρασύτατος ἁμάξας ἐκλέπων.

Ε'κλέπομαι, decorticor, excudor. Aristot. hist. an. l. 5.

Ε'κλεπίζω, idem quod ἐκλέπω.

Ε'κλέπισις, corticis seu putaminis detractio. Item pullorum excluſio, pullatio.

Ε'κλεπὶς pisces, quasi ἔλεπις [vt est apud Athen. lib. 7. ἀφ' τὸ ἐίνειν λεπίδωτοι] i. squamati seu squamigeri, vide & comp. ἀβ Cᾳ, vox.

Εὐλέπιστος, desquamatu facilis: item qui facilè delibratur, & cortice spoliatur. [to.] Anacr.

Η'μιλεπὴς, semide corticatus: [de pullo in ouo adhuc contento.

Μονόλοπος, vno cortice & vna tunica tectus. Theophr.

Οἰσυλοπόπτης. Hesych. exp. Δῆλον πολεμικὴν ἐπιτηδειότητα. ex Aeschyl.

Οἰσυλοποσύνη, exp. conturbo, apud Homer. hymno in Merc.

Ἥτις βεοῦν ὑπὸς ἐδὲ χολόφρονα ὀφρύοπα σύλῃς, teste propter boues tibi ablatos ratus ſic me conturbas, seu portando conentis.

πελίλεπτος, circumcirca decortico, in orbem delibro, corticem circumcirca detraho. πελελεπτίζω, idem.

πολύλοπος, pluribus corticibus & tunicis vestitus, pluribus tunicis inuolutus.

Χρυσόλοπος, aureis intectus squamis.

Composita ex λῶπος, & λωπίζω.

Α'πολωπίζω, veste exuo. Poll. lib. 7.

Ε'κλωπίζω, idem. Soph. in Trachin. Exponitur etiam ex corio vel excortico, apud Suid.

Νηλοπος, veste carens.

περιλοπίζω, veste circuminduo. Poll. lib. 7.

Συλωπία, vestium compilatio, seu furatio. Poll. l. 7. c. 12.

ΛΕΣΒΙΑ'ΖΩ. Lesbiorum mores obscœnos imitor, seu Lesbiorum obscœnitatem; Luc. in Apophrade, ὅσοις ἔνι εἰπεῖν μοι ῥᾳδίως, ἐπιδεῖν κἀκεῖνα λίχνοιν οἱ σοφοὶ λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν. Sic & Gal. de facult. simpl. medic. lib. 10. Habetur & apud Aristoph. quod quidam interpretantur ore morigerari: λεσβίζω. idem apud eundem Aristoph. in Vespis.

λεσβὶς, ίδος, ἡ, exp. fallatrix.

ΛΕ'ΣΧΗ, ης, ἡ, fabricatio, confabulatio, vel conciliabulum Herodot.

Herodot. Ἡμοιβάμης λέγκας ὡς ἓς ἡθάδ' αὐτοῦ, ἄφησε. Callimachus in quodam epigrammate, ἐμοιβάδων δ' ἐσάπις ἀμφότερος Η' λεων ὡς λίγκη κρατεδόπαφθ. in confabulatione. Item locus publicus vbi confabulantur. Od. σ, Οἱδ' ἴφθιτοι δ' ἔσαν χαλκὸν ἐς δῆμον ἐλθὼν Η' ἑ πτωκὶς λίγκω. Sic Hesi. in Erg. πάις δ' ἐπηπελέων ἔπεσι κ' ἐπ' ἀλίαι λίγκω. ¶ Exponitur etiam κράτιστος apud Suid.

Λιγκωδάω, sermocinor, confabulor. garrio.

Λιγκωδίομαι, pro eodem. Erot. apud Hippocr. Et passiuè, apud Hesych.

Λιγκωνία, ἡ, confabulatio, Item loquacitas. Plato in Axiocho. Exponitur etiam contumelia. iniuria, apud Suid.

Λιγκωδικτὴς, confabulator. Scribitur & Λιγκωϊκτὴς, apud Suid. quod exp. ὑβριστής.

Λιγκωδῶ, apud Laert. in epistola anaximenis ad Pythag. exp. discipuli ex eo quòd cum præceptore sermocinari & confabulari soleant.

Λιγκτῆρος, ὁ, exposítor. ἐξηγητὴς, & ἁμιλητὴς, Hesych.

Λιγκτῆρ, sermocinor, confabulor. Hesyc.

Composita.

Α'δόλιγκος, ὁ, ἡ, (q.d. qui ad satietatem vsque sermocinatur: est enim compositum ex ἄδην & λίγκη] loquax, garrulus. arist. eth. 3. c. 10. Exponitur etiã, qui obiectatur in garrulitate. Etymologicum, ἀδόλιγκος, ὁ, idem Athen. lib. 13.

Ἀδολιγκία, ἡ, loquacitas, garrulitas, nugatio. Isocr. contra Soph. Plut. in Lycurgo.

Ἀδολιγκέω, ῶ, loquax sum, nugor, garrio Dem. cõtra Philipp. Ἀδ' ὑπὲρ τοιούτων ἀδολιγκῶ. Exp. & contemplor. vel oro. & Deũ laudo. Exponitur etiam contemplor, assiduè mediror. Psalm. 117. cὺ τοὺς σὺβλεῖς σου ἀδολιγκήσω.

Ἀδολόλιγκος, clato sermone vtens, glandiloquus. Hesych. Item qui de rebus inanibus & in imaginatione duntaxat positis verba facit.

Ε'λικλιγκὴς, qui de legibus confabulatur. Laert.

Ε'νομολόγκης, qui de legibus confabulatur. Laert.

Κωκολίγκης, ὁ, ἡ, cui confabulationes sunt de rebus obscœnis.

Κωκολίγκης, qui nates semper & cunnos in ore habet, turpiloquus. Eustath.

Λόγκημα, τὸ, nugæ. Hipoc. epist. ad Demag.

Λογκολογικὸς, philosophi de rebus leuioribus subtiliter & nimis anxie disputantes nugantesque Aristoph.

Λογκολογίαι, subtilia nugamenta.

Λογολόγκης, ὁ, ὁ, blatero, nugator loquax. Gregor. & Epigr. lib. 2.

Λογολογκῶ, blatere, nugari.

Μεθομολόγκης, qui de sublimibus rebus [i. cœlestibus] inaniter disputat: vel qui fabulatur de rebus sublimibus.

Μεθομολογκῶ, de sublimibus rebus disputare aut fabulari, seu sermocinari more Physicorum. ¶ Exponitur etiam, de rebus futilibus sermocinari.

Μεθομολογία, de rebus sublimibus disputatio seu fabulatio. Plut. in Pericle. Item de rebus futilibus sermocinatio.

Μετεωρολόγκης, qui de rebus sublimibus seu cœlestibus fabulatur. Plato de rep. lib. 6. (μὴ χρῶν.

Μετεωρολογκῶν, de rebus sublimibus garrio: apud Plut. Ἀδολιγκωδητὸς, exp. ἀδολόλογτος & ἀδολογήτος. Hesych.

Ἀδολόγκης, qui ante alios loquitur, qui alios præueniat in sermone. Aeschyl. in supplic.

Σπιολίγκης, qui de rebus subtilibus garrit.

Σπιολογκῶν, de rebus nimiũ subtilibus & nihili garrire: seu anxium esse & torqueri in rebus friuolis & nugatorijs. Aristoph. in nub.

Σπιολογία, anxietas in rebus nihili, argutiæ.

Λιγκαλιος, &c. vide in λιγὺς. Λιγκαία, &c. in λιγκαία.

-ΛΕΥΚΟ'Σ, ὴ, ὁ, albus, candidus. [* παρὰ τὸ λεύσειν, teste Etym. & Eustath. quod facilè fit visui obuius candidus color] Il. γ. Οἷσιν δ' ἄρ' ὕπερθ' ἀλκυὼν, ὑπερθε δ' ἁλιαετὸς, Hesiod. in sp. λευκὸς δὲ μάλιστα θεὸς τέτυκε. Interdũ λευκὸς absolutè dicitur pro λευκὴ τρίχες, vt in Epigr. ¶ Item limpidus: vt λευκὸς ὕδωρ. apud Homer. & λευκότατος πέλεμνα, Callim hymno in Iouem. ¶ Item perspicuus, dilucidus: vnde λευκὸς ὀφθαλμὸς, in Epigr. cuius sententia est perspicua. ¶ Item serenus: vt λευκὴ γαλήνη. Od. κ. ¶ Λευκὴ ἡμέρα, faustus seu felix dies: apud Plut. in Pericle. Et λευκὴν ἡμέραν ἄγειν, hilariter diem transigere, ¶ Apud Hesiod. λευκὸν ἦμαρ, exp. iucundum, vel, quod hilaritatem & incunditatem affert.

Λευκότης, τητος, ἡ, albedo, albor, cãdor. Aristoth. eth. 1. c. 6. & alibi.

Λευκὸς, alba, candida: idem quod λευκὴ vt λευκὸς χαίτη, alba seu cana coma. Nonn. & λευκὸς φανὸς, vox clara, apud eundẽ. Est etiam herbæ nomen apud Dioscor. l. 3. c. 101.

Λευκόω, ῶ, album reddo, de albo. Λευκόομαι, idem Xen. Hell. 7. Ἐλεύκωτο οἱ ἵπποι τὰ λαγόνα. Et passiuè apud Demosth. Ἐκ Σαίφ. ψαὺς λευκωμένη γυναικὸς, &c.

Λεύκωμα, τὸ, id ipsumquod de albatum est. Dicitur pro tabella albo colore inducta: apud Demosth. & Lysiam. ficat etiam album oui, & abulginem oculorum, in Hippocr. & apud Dioscor.

Λεύκωσις, εως, ἡ, albugo: de morbo oculorum in Hippocr.

Λευκόω, de albo, candidum facio. Theocr. idyll. 14. Ἦρκται ἐρατὰ λευκαίνων ὁ χρὼς ὥρᾳ, ætas quæ albos seu candidos facit.

Λευκαίνομαι, de albor, albus reddor. Item neutraliter, albeo, seu candidus sum, albeo. Theophyl. ep. 15. Ὡς ἂν ἐκ τοῦ ἁλὸς τὸ ἡλιωτικὸς ἐλεύκαινε.

Λεύκασμος, ὁ, dealbatio, vel candor.

Λεύκη, ἡ, populus alba: arbor de qua Theophr. de caus. pl. Dioscor. l. 1, c. 88. Item vitiligo alba: cutis carnisve præter ram albedo: apud Herodotum. Sic etiam dicitur à quidam τὸ λεύκωμα, vt habetur apud Dioscor.

Λεύκιον, ὁ, populeus. Aristot. œcon. 2.

Λεύκιος, ὁ, piscis è mugilum genere, apud Gal.

Composita.

Ἀπολεύκαινον, dealbo, candefacio.

Διλεύκανος, albo intermixtus, albodistinctus. Plut. in Alexandro.

Ὑπολεύκαινον, dealbor vel perfundo albore candoris.

Ε'λεύκανος, valde albus candidissimus. Aristot. de mundo.

Ε'πίλευκος, aliquantum albus: vel albicans, candicans.

Ε'πιλεύκαινον, idẽ quod Ὑπολεύκαινον, vel in superficie dealbo.

Η'μίλευκος, semialbus.

Μεσόλευκος, albo intermixtus, albo distinctus: seu cui situs albedinis quasi im medio positũ est Athen. l. 12. & apud Ar

Πάνλευκος, omni ex parte albus, candidissimus: vt πάνλευκος Eurip. in Hecuba.

Παμφάλευκος, albicans. Strab.

Περίλευκος, circumcirca albus admodum albus.

Τ'ρίλευκος, candicans, albicans. albidus. vel subalbidus, candidus,

Τ'ριλεύκαινον, subalbidum seu subcandidum reddo.

Φλογόλευκος, color inter flammeum & album medius.

Ὠχρόλευκος, ex luteo candicans, seu in pallido candidus, Isocr. lib. 4. cap. 42.

Λεύσσω, vide in λεῖος λείσιμος, λεύσσω &c. in λείπω.

ΛΕΥ'ΣΣΩ, ὐσω, aspicio: poeticum est. Il. υ. Ἦ ῥ' ἂν ἔπειτα πρὶν ἰφθίμους, neq; virum video quem hasta petiit. Il. ω. Τὸν γε πάσσυτος ὄμοι γάρους ἐχέσκεν ἄλοχος Interdũ cum εἰς: Od. Σ. -οἱ δὲ τ' ἐς αὐτὸν Τερπόμενοι λεύσσουσιν. * Λ' dicitur βλέπειν, & Aeolice βλέσσειν, deinde interiecto Σ, empto βλέσσω.

Composita.

Ἄλευσις, inuisibilis, seu inuisus. Hesych.

Α'λεύσσω, lumine cassus. ex Soph.

Ε'πιλεύσσω, intueor, inspicio. Soph. Ἐπιλεύσσει αὐτὸν πᾶς.

Ε'πιλεύσσιον, pspicio. Il. γ. Τὸ σοῦσθε τ' ἐπιλεύσσεσθαί τε

Νηλεύσσω, exp. εὖ ὁρᾶσθαι, inuisibilis. Theocr. in fua syringe.

Περιλεύσσω, aspicio, intueor, contueor. vt Sophocl.

Λεύσσειν. Et Περιλεύσσω φόνον, apud eundem.

Λεύω, vide in λᾶας. Λέγος, &c. in λέγω, i. cubare in.

ΛΕ'ΧΡΙΟΣ. ὐ, ὁ, obliquus: Eurip. in Hecuba, Ἀλλ' ἀμφὶ πύργοις ἑλικτὸν ἐμπίτνων λέχριος, ὡσπέρη φίλας κηρὸς μέλισσας. & apud Suid. λέχριος εἰς ἡμᾶς.

Λέχριος, obliqué.

Λεχριτὶς, obliquè, in obliquum seu ex obliquo. Iliad. ξ.

Λέχρι μέλαγρον, λεχριῶς αἴξας.

-ΛΕ'ΩΝ, οντος, ὁ, leo Il. ε. & Od. ζ, ὥστε λέων ἐφιὼς ἐπὶ βουσὶν ἐλήλυθε Il. μ. λέων δ' ὅτε μήλοισι βρέμηται, &c. Od. δ. & ρ. De leone vide Aristot. & Oppian. lib. 3. & 4. de venatione. Item signum volũ παρὰ τὸ λάω, τὸ βλέπω, ἐξυδρίσθη. & nomen sideris cœlestis, ex numero duodecim signorum, apud Arat. & cæteros astronomos Ἡ λεοντὶς nus, Athen. lib. 3. ¶ Serpens etiam quidam vocatur nomine κεδρίτης dictus. Nicand. in Ther. ¶ λέων elephantiasis. Arct. Item saltationis species, apud l. 4. c. 14. & Athen. l. 14.

Λεοντιδ-ῆς, ου, ὁ, ἑ, ἡ, leoninus, seu leoni similis, qualis est leonis. Aristot. polit. 8. Τὸ λεοντῶδες, leonina natura, leoninum ingenium, leonimus animus. Plut. de fort. Alex. l. 2.

Λεοντικῶς, leonino more, leonino ritu, leoninum in modum. Athen. lib. 4. Λεοντικὸν, idem.

Λεόντιος, & Λεόντειος, & Λεόντινος, leoninus, qui leonis est, qualis leonis est. Λεοντέη, ac per contract. Λεοντῆ pro Λεοντέη fine Λεοντῆ δορὰ, leonina pellis, leonis spolium seu cutis. Herdoian. lib. 1. Aristoph. in ran. Metaphoricè apud Plat. in apopth. Ὥστε μὴ ἐφοβοῦντο ἡ λεοντῆ. ἐφόβει ἡ λεοντῆ, ἐφόβει ἡ ἀλωπηκῶ. Λεοντεία βασιλὴν, siue Λεόντειος πόλις, dicitur vo

hanche, herba quæ eruum & cætera legumina suffocat, in inductum.

Geopon dicta etiam ἔσαρ ἐρεθίνον.

Λεοντικὸν, leontice, herba quæ & cacalia.

Λεοντῖνος, leoninus, ad leonem pertinens.

Λεοντίον, leoncinis catulus.

Λεοντίσκος, leunculus, paruus leo.

Λέπας, ὁ, ἡ, lepra.

Λέπας, ὁ, poëtis metri causa dicitur pro λέων. Il. α & ο, Λέποτσιν ἐοικότες ἠὲ λέπασσιν. Sic Λεύστεσθ' ἔσγε. pro λεύστεσθε. ἔσγε.

Λεπαίνομαι, Sic Λεύστεσθ' ἔσγε. pro λεύστεσθε. ἔσγε.

Λέπας, apud Poetas etiam dicitur pro λέων. Il. ρ. & σ. ὡΰς τε λέπας ἠὲ πῦρ μέμβλεσθον. Sic Hesiod. in asp. Η'ὔτε μάχῃ σφιν ἔκεστο μέγας λέπας. Hinc & accus. λέπαν apud Theocr. idyll. 13. ὁ'ς ἢ λέπ' ὑσμίνειτε. Vide etiam λῖς in sua serie.

Composita.

Λεόβιον, τὸ, ὁ, (pro αἰτὸς λέων) horrendus leo, horribilis leo. Theocr. idyl. 32.

Λεοβιαίνω, leonis instar animosus, leonino & magno animo prædituus. Iliad. ε.

Λεοθαλὴς, ὁ, leonino & magno animo prædita, in Epigr.

Λεόλιθος, solus leo, solitarius leo. ex Epigr.

Λεομύρμηξ, leo formicarius: paruum animalculum formicis insidians.

Λεόσφιτον, herba quæ legumina leonis in modum suffocat. Geopon. lib. 2.

Λεπτὸς, leo pumilus: animal quod subinde colorem mutat. vnde prouerb. chamæleonte mutabilior. Plut. in Alcib. Vide Aristot. hist. an. l. 2. c. 11. & Plin. l. 8. c. 35. ¶ Est & herbæ nomen, sic dictæ à varietate foliorũ. Plin. l. 22. c. 18. Dioscor. l. 3. c. 10. & 11.

Λεύω, vide in λεύσσω.

ΛΕ'Ω, ῶ, cesso, desino, finem facio. Il. ι. Ε'γὼ σοὶ μᾶλλον οὐδ' ἀπολήξω Theoc. idyl. 17. Ε'κ δὲ λίης ἀπολήξαν ἀγὼ εἰς Δίος λέχτρα μούσας. Xen. Pæd. 7. ἐπὶ τὰ ἐξ ἀρχῆς ἀφίκου ἐπιτήδεια. Et cum genit. Hesiod. in Theog. λήξατε τ' ἀπόπροθε. Sic Ilocr. ad Dem. λήξατε πρὸ πάντων ὑμεῖς μισοῦντες. Τὰ λήγοντα, fines seu termini: vt τὰ λήγοντα τῆς Σαλαμινίας, termini Salaminiæ: Plut. de Herodot. ¶ Item trastituë, cessare seu desinere facio. Il. ν, τ' ἀνδρῶν ἕ σ' ἐλέλειπε μάχης, Sic & Od. χ & Il. φ.

Λῆξις, ἐως, ὁ, cessatio. Item terminatio. ¶ Item sortitio: à λαγχάνω.

Λητὸς, pro φοβούμενος, Hesych. Λιακτηρία νῆσος, insula suis finibus circumscripta.

Λητὸς, definens: apud Aristot. rhet. 3. ρυθμὸς λιακτικὸς, antres in fine ferions.

Composita.

Ἄληκτος, ὁ, ἡ, ἡ, indefinens. Epigr. Vide & in comp. ex λαγχάνω.

Ἀλήκτως, (neutraliter & aduerbialiter) indefinenter, iugiter.

Ἀλήκτου, idem quod ἀγήρατον. (Il. β.

Ἀληκτόβιος, ὁ, ἡ, Alecto, vna ex furiis: quòd indefinenter perse. quatur improbos.

Ἀνήρ, desino. Aristot. εἰς τὸ ἄπειρον ἀνήρ, in vnum terminatur seu finit. Il. ζ. Ὧ'ς ἀνὴρ ἀνέρος ἔχεται ὃς τέ σ' ἐναντίον ἔλθῃσι Νικλήρου Ἀλκάς. Pro eodem poët. metri causa Νικλήρου. Il. ο, & Od. τ.

Ἐπίληρος, desisto seu desino ab, cesso ab. Soph.

Ἐκπαύω, desino. Item terminor, extremus sum. Transitiuè quoque capitur, vt λήρου. Hesych. Τὰ κεφαλήρυτα, fines, confinia, vt & λήρυτα.

Κεφαλῆρυς, terminatio, finis, clausula.

Κεφαλαίου μέτρου, carmẽ cui ad perfectionẽ syllaba deest.

Decomp. Α'κεφαλάκτου, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, indefinens. Α'κεφαλάκτου metrum dicitur cui nihil deest. Α'κεφαλάκτως, indefinenter.

Βραχυκεφαλάκτου, in breuẽ desinẽs, qui in breuẽ terminatur.

Βραχυκεφαλάκτου μέτρου, dicuntur, quæ in fine velut decurtata sunt, quorum fini pes integer deest. Βραχυκεφαλακτίσω, in breuem desino seu termino: vel etiam vno pede breuior sum.

Δικεφάλακτος, dupliciter desinens.

Ἐπιλήρυθον, desinens in ἐπίληρυθον & ancipitem vocalem.

Ἰσοκεφάλακτος, similem terminationem habens: vel æqualiter desinens.

Μακροκεφάλακτος, in longam vocalem desinens.

Τ'ραυκεφάλακτος, metrum dicitur quod syllaba aut pede in fine versus abundat.

Ὑπολήγω, desino, seu desisto, cesso, Il. ι, Ταῦτά κε οἱ τελέσαιμι μαπαλήξαμι.

Ὑπολήγων, penultimus sum: vnde ἡ Ὑπολήγουσα, penultima syllaba.

Decomp. Βραχυπολήκτου, quorum penultima breuis est.

Βραχυπολήκτου, dicuntur, quæ penultimam breuẽ habent.

Μακροπολήκτου, in penultimam longam desinere.

Ἀνήλιγος, (q. d. cui lux esse desiit, i. qui luce frui desiit) luce orbatus, mortuus. Hesych.

Λᾶδος, ὁ, ἡ, ὁ, ledum seu ladum, cisti genus est, ex quo fit quod dicitur λάδανον. Dioscor. l. 1. c. 129 & Plin. lib. 12. c. 17. Herodotus. l. 3. c. 112. λάδανον vocat τὸ λαδανον.

Λᾶδος, ὁ, ἡ, ὁ, vestis è panno raro aut detrito: Dores (inquit Didymus) τὸ λᾶδος dicunt λᾶδος, vt Alcm λᾶδος εἰωλίᾳ κεδὲν Λαδέξαν & λαδέξον, siue λάδιον, idem. Suidas λαδέξασθαι elle dicit vestem vilem, qualis æstate ferri solet: vt apud Aristoph. in auibus, χρὴ χλαῖναν παρεῖν ἄδην, ἢ λαδέξασθ' ἔτι τι ἀρίστου. Eustath. dicit scribenda hæc esse per η cum ι subscripto, vtpote deriuata ἀπὸ τοῦ λεῖος.

Λαδέλιον, idem quod λήδιον, apud Hesych. Sic & apud Athen. l. 13 κηρὸν λαδέλιον. Sic λαδέλι ὠδήσεις apud eundẽ Hesych pro λαδὶ ἄδεις.

ΛΑ'ΘΩ, F σω, lateo Il. ω, Καὶ δὲ κε μεγάθυμον Πρίαμον ἀρτιθνὸ' ἐόντα λάθοι. Il. ω. Τὰς δ' ἔλαθ' ἐκπεσοῦσα Πρίαμος, clam illis ingressus est. Item celo. Od. τ, Οὔ τε πείσεσι ὧδε ἔλαθον ἐγὼ κῆ ἔτεσσιν Α'χαιούς. Xen. in Agesil. Φθαίσω δ' ἔτ' ὄντα πάχης ἄλλοι, λάθοι δ' ὕστερον συμφέρων, latens, vel etiam celans

Λελαθέτω, (f. λήσω à λήθω, vnde formatur aor. 2. ἔλαθον. præt. med. λέλασθαι) idem quod λήθω, lateo celo. Xen. pæd. 6. ἐξ ἀνθρώπων ὧδε ἀφανὴς ἐγένετο. Isocr. in Euag. ἀλλ' αὐτὸς λελῆσθαι βούλεται, ne ipse quidem clam tulit. Τὰ λελανθότα, quæ latent & occulta sunt. Aliquando cum accus. persónæ & participio. Od. Σ, Ε'. Ὃ' ἀμφὶ μοὶ πάντας ἐλαθέσθαι δόλον ἀμφὶ καὶ ἀτην. Thuc. lib. 1. ἔκπλουν ποιεῖσθαι, λανθάνειν τοὺς φυλακὰς, enauigat clam præsidio. Xen ἔλαθον ἡμᾶς ὑποδραμόντες, clam nobis fugerunt. Dicitur etiam aliquis seipsum λανθάνειν ποιῶν πι, quum imprudens id facit, seu quum non sentit & animaduertit se illud facere. Plut. de def. orac. ἀλλ' αὐτοὶ ἡμᾶς λανθάνομεν ὑπὸ λόγοις ἀτόποις γαγοητες, minimè verò nos imprudentes in ista sermone alieno absurdóque versamur. Interdum accusatiuus persónæ omittitur. Athen. ἔλαθον ὑποδραμόντες, non animaduertit se in corpulentiam immodicam euadere. Synes. ep. 51. ἐλάθομεν ὀξέως ἔσον ἔδει, non sensimus nos confecisse viæ quantum oportebat. Sic Aristoph. in Vesp. ἀνὰ πρωὶ λανθάνων λέγοντας, ignoras te seruire. Dicitur etiam res aliqua λελῆσθαι πινὶ, i ignota & obscura esse. Aristoph. πατὴρ μ' ἐλελήθει, id me latuerat. Plut. de lib. educ. μὴ λανθάνετω τοιοῦτο μηδὲ πᾶσι τοῦ πατρός. Λανθάνειν dicuntur etiam quorũ nomen obscurum est. Aristid. in Panath. μείζω δὲ φαίνεσθαι συμβολὴν δεῖ ἔχειν ὧν ἐπὶ ὀλίγοις οἱ ὄντες ὀλίγοι λανθάνειν, magnum id est indicium huius ciuitatis præstantiæ inde iam ab initio, nedum eam obscuro nomine non fuisse.

Λάθρημα, & λαθρίδιον, lateo. Luc. Ἦκουσ' ἐς τὼ Αἰγύπτιον ὡς δὴ ἐπαῦθις ἐπὶ λησταῖσι ἐδὼ πολεμίοις, quasi ibi clam inimicis suis futuri. ¶ Item obliuiscor. Il. Α, Θέτις δ' ἐ λάθε πατρὸς ἑοῖο. ἐλάθοντο ἑῶν, non obliuiscebatur mandatorum filii sui. Il. ρ, λάθοντο ἧς χαρίεσσης. Sic & & Odyss. μ.

Λελανθότως, & λαθιδότως, latenter, clam, ita vt nemo sentiat & animaduertat. Herodot. l. 7. & 8.

Λήσμων, obliuiosus, immemor. Themist. in orat. περὶ φιλίας.

Λησμοσύνη, obliuio. Hesiod. in Theog.

Λήστειος, ὁ, obliuio. Soph. in Oedip. Colon.

Λαθησικάκης, qui latere potest. Aristot. rhet. l. 1.

Λήθη, ἡ, obliuio: memoria abolita. Il. β, μνησθῆ σὺ κλῦθι Λίρείτα. Dicitur ἀφροσύνη λήθη, tradere obliuioni. Luc. & ἐμπεσεῖν λήθῳ apud Isocr. ad Demon.

Λήθεδ-ων, ονος, ὁ, ἡ, lethæus, obliuione obruens. Synes. de insomn. Callim. hymno in Delum.

Λήθεδανδις, ὁ, ἡ, idem quod λήθη. Suid. ex Epigr.

Λήθεδανος, idem quod λήθη. Luc. de saltat.

Λήθεδιος, ὁ, ἡ, obliuio. Suid.

Λήθιος, clandestinus. Hesych.

Λήθεδωσις, & Doricè λήθεδωσὶς, obliuio.

Λάθη, τὸ, idem quod λήθη, obliuio. Exponitur, & negligentia, incuria, apud Hesych.

Λάθη, πηγὴ, fons lethæus, fons cuius aqua pota omnium rerum obliuionem menti inducit.

Λαθάδαιος, clam, clanculum, latenter. Hesych.

Λάθαιος, clandestinus. Idem. Sic dicitur & canis qui clam ac latenter mordet. apud eundem. Dicitur & λαθαιος pro eodem, in vtraque signif. Fustath. ex Soph.

Λάθραι, clam, clanculum, latenter. Plut. in probl. Rom. l. λάθρη pro eodem. Od. ρ. & Il. ν.

Λαθραῖος, ὁ, clandestinus, latens, occultus. Athen. l. 13.

Λαθραίως, idem quod λάθρα. Suid.

Λαθραδὸς, Λαθραδὴς, clam. Snid.

Λάθριος, clandestinus, latens, occultus. in Epigram.

Λαθριάω, idem quod λαθραῖος. Poll. Λαθριάδιος, idem quod λαθραῖος.

Λάθρος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ.

Ἀλάστων, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, cuius obliuiscinon possumus, cuius memoria erit perpetua: vt ἄγιος ἀλάστωρ, Philo vtitur & Plut. de defect. orac.

Ἀλαστέω, ῶ, ἡ, ὁ, (Doricè pro ἀγιος) idem, vt πάνθ' ὁ ἄγιος, apud Hom. & Hesiod. Item qui mala ἀλαστα intulit. il. χ.

Ἀλαστάω, ῶ, ἐπω, indignor, mœrore afficior: propriè indignor ob mala ἀγιστα. Il. μ, ἢ ἀγιστίους ἔτ' ὄνδρε.

Ἀλαστάνω, idem quod ἀλαστέω. Hesych.

Ἀλάστορ, ορος, ὁ, qui perpetrauit ἄγιστα, i. non obliuiscenda: vel

quorum diu duratura est memoria: sic appellatur dæmon infestus qui mala ἄλαστα infert. Plut.de def orac Eust.verò Iouem ἀλάστορα dici scribit, vel quòd vindex sit iis qui mala ἄλαστα passi sunt.vel quod eum latere nemo possit. Aliquando significat furiam,vt apud Plut.in Cic & Synes Dicitur etiam de homine pernicioso & pestilenti, qui quasi pestis est & internecio aliorum.Dem pro cor.Pauf.in Achaicis.

Decomp. Ἐπαλαστέω, indignor super aliqua re, grauiter afficior aliquam ob rem.Od α.

Παναλάστωρ,qui prorsus ἄλαστα perpetrauit.

Ἀλάθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui latere non potest: vel qui obliuioni mandari non potest.Suid.& Eustath.

Διαλανθάνω,lateo,vel prorsus lateo. Thuc.l.3. διαλαθὼν εἰσέρχεται εἰς τὴν Μιτυλήνην ita vt prorsus lateret. Isocr.ad Nicocl. οὐδὲ γὰρ ἐμὲ τοῦτο λέληθεν neque enim id me latuit.

Ἐκλήθω & ἐκλανθάνομαι,obliuiscor.

Ἐκληθάνω,obliuisci facio,facio vt memoria excidat,Od.κ.

Ἔκλησις,obliuio.

Decomp. Ἀπεκλανθάνω,obliuiscor:vnde aor.2.med. Ἀπεκλελαθόμην, pro quo poetæ ἀπεκλελαθέμην per reduplicationem Ionicam,Od.α.

Ἐπιλήθω,obliuisci facio,obliuionem induco. Od. υ,ὁ γάρ τ' ἐπιλήθει ἁπάντων Ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν. Sic & Od. δ Hinc & neutrum ἐπίληθον,quod obliuionem inducit:apud Hom.ibidem. Νηπενθές τ' ἄχολόν τε κακῶν τ' ἐπίληθον ἁπάντων.

Ἐπιλήθομαι, obliuiscor. Passiua autem signif.dicitur ἐπιλέλησμαι,obliuioni traditus sum.

Ἐπιλανθάνω, lateo. Ἐπιλανθάνομαι,obliuiscor.Plat l.3.de rep. & Xen. Ἐπιλανθάνομαι λαβεῖν,obliuiscor accipere.Et cum gen. Luc.de salt. ἐπιλαθόμενος αὑτοῦ, oblitus sui. Item cum accus. apud Plat.epist.7.

Ἐπιλήσμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,obliuiosus: interdum oblitus*, immemor. Aesch. contra Ctesiphontem εἰ δὲ ἀκούοντας ἐπιλήσμονας ὑπολαμβάνεις, ἢ σεαυτὸν παραλογίζῃ.Hinc & comparat. ἐπιλησμονέστερος,vt apud Xen.ἂν ἔμαθον ἐπιλησμονέστερον, eorum quæ didici minus memorem. Pro quo & ἐπιλησμότερος reperitur apud Aristoph.in Nub.tanquam ab ἐπίλησμος.

Ἐπιλησμοσύνη,& ἐπίλησμα obliuio.Suid.ex Cratino & Alexid.

Decomp. Ἀνεπίληστος qui obliuioni tradi non potest.

Εὐεπίληστος, obliuiosus,facilè obliuiscens.Theophyl.

Παραλανθάνω,lateo Herodian. lib.4. παραλανθάνοντα ἐν ταῖς ψάμμοις. Dicitur & aliquid παραλανθάνειν τινά, apud Isocr. in Hel. & Busir.

Ἀληθής, quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Λήϊαξ, ληΐζομαι,&c.vide in λεία. Λήϊον, in λήϊος.

ΛΗΊΟΝ,ου,τὸ,seges:seu (vt Hesych. vult) triticeæ fruges,vt λήϊον τοῦ σίτου,herba tritici,Aristot.hist.an.l.9. Apud poetas frequentius pro aruo segetibus consito,seu campo segetum: vt Il.β, Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος μέγα λήϊον ἐλθών. Sic Hesiod. in asp. ἤτοι βαθὺ λήϊον. Pro hoc ponitur λᾶον apud Theocr.idyl.10. τὸ μόνον καταβόσκη τὸ λᾶον.

Ληΐζεσθαι. Etymol.scribit propriè esse τὸ τὰ σιτοφόρα χωρία ἐκκόπτειν,à λήϊον deriuans: καταχρηστικῶς autem dici ἀπὸ τῶν ἀπὸ πολέμου κτηθέντων.Vide & in der.à λεία.

Composita.

Ἀλήϊον πεδίον,apud Hom.exp.οὐκ ἔχων λήϊα,i.σιτοφόρα χωρία.vide & in comp.à λεία.

Βαθυλήϊος, profundas segetes ferens, vel multas,ferax, fertilis. Apollon.& in Epig.

Πολυλήϊος,multos habens segetũ campos,diues agri consiti.Il.ε.

ΛΗΚΈΩ,ῶ,(aor.2.ἔλακον,præter med.λέλακα)sono, sonitum do, resono, crepitum seu strepitum cito. Hesychius hoc verbo λακεῖν denotari ait proprium quendam & peculiarẽ sonum. Eustathius quoque dicit esse proprium τῶν ἀψύχων. Iliad.υ,λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς, sonitum seu crepitum dedit. Et Iliad. ν, λάκον ὀστέα, crepuere. Theocr.idyl.2. χ' ὡς αὐτὰ (f.δάφνα) λακεῖ μέγα καππυρίσασα. Vsurpatur etiam ἐπὶ ἀνθρώπων, à tragicis imprimis pro φωνεῖν,vocem edere, sonare,loqui,effari. Soph.in Antig.Μὴ πώποτ' αὐτὸν ψόφον εἰς πόλιν λακεῖν. Eurip. λάκεν ἀγγελίας, nuntios retulit. seu nuntiauit. Idem in Hecuba, Ζῶσα λέλακας, de viuente loqueris. Aristoph. in Acharn. τί λέλακας; quid crepitas? Ab Hesychio λάκα exponitur etiam, confractum est.

Λακίς,ίδος,ἡ, fissura seu scissura facta cum crepitu. Pro frusto panni lacerando auulso, seu pro fragmento,vtitur Aristoph. in Acharn. Πόθεν ποτ' ἀνὴρ λακίδας αἰτεῖ τῶν πέπλων;

Λακιδόω,ῶ,lacero.

Λακίζω, lacero,dilacero,scindo: & quidem ita vt sonitum edat & crepitum id quod laceratur, scinditur, finditur seu rumpitur, apud Suid.Exponitur etiam θωπεύω,blandior,adulor,Hesych.

Λάκισμα,τὸ,idem quod λακὶς vt λακίσματα μελῶν,apud Suid.

Λάκος,sonus,sonitus,crepitus,Hesych.

Composita.

Ἀλάκητος strepitum non edens.Hesych.

Ἀπολακέω,idem quod ὑπερφωνέω, crepito seu crepo,crepitum [illegible] Hesych.& Suid.

Ἀπολάκημα,idem vnde ἀπολάκημα,crepitus..Hesych.

Διαλακέω,ῶ,disrumpor. Aristoph. in nub. Item cum sonitu crepitu dissilio,crepo.

Ἐπιλακεῖν, crepitum seu strepitum excitare ad, applaudere.Od θ, κοῦροι δ' ἐπελάκεον ἄλλοι Ἑστεῶτες περὶ ἀγῶνα

Ματαιολάκας,qui frustra nugas effutit, inanes nugas deblaterans.

Ματαιόλακος,frustra latrans,inanibus strepitans latratibus. i.inania deblaterans magno cum clamore.Plut.

ΛΗΚΥΘΟΣ,ου,ἡ, lecythus, vas olearium, ampulla olearia (* Eustathius dici scribit quasi ἐλαιόκυθος, [illegible] At schol.Aristoph.deriuari dicit à λακέω, ac inde [illegible] ζειν,τὸ μεῖζον βοᾶν καὶ ψοφεῖν) Od. ζ, Δῶκεν δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον.Aristoph.in Auib. Ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ. Sic & apud Plut.περὶ ἀοργησ. Dicitur etiam de ampulla vnguentaria seu arcula pigmentaria. Aristoph. in Pluto, [illegible] γέμουσι, τὸ δ' ὑπερῷον ἰσχάδων. Et λήκυθος μύρου, apud Suid. Ponitur etiam pro pigmentis oratoriis: vel pro scriptis magno studio euigilatis, & lucubrationibus: vt apud Cic.in epist.ad Attic.& apud Plin.epist.2.

Ληκυθίζω,f.ίσω, pigmentis oratoriis exorno & illustro. Strabol. 13.ἤρξατο ληκυθίζειν,elucubrare,seu ad lucernam (cui oleum ex lecytho affunditur) multo studio cõponere. Exponitur etiam locis cõmunib. aliquid amplifico atq. exorno.Itẽ ampullis & sesquipedalibus verbis vtor.schol.Aristoph.

Ληκυθισμὸς,οῦ,ὁ,cantillatio,frigillatio.A Suida exp.[illegible]

Ληκυθιστής,οῦ,ὁ, qui cauam vocem edit, *hoc est*, talem qualem vasa caua si pulsentur. Hesych.

Ληκύθιον,ου,τὸ, parua lecythus, parua ampulla: vnde prouerbium [illegible] ληκυθίῳ, de quo Erasm.in chil Item idem quod λήκυθος. Sic dicitur metrum ἐξ ἀρχῆς εἰς ἑφθημιμερὲς,quod & Euripideum,vt Aristoph.schol annotat.

Composita: à λήκυθος & ληκυθίζω.

Ἀποληκυθίζω, q d. detraho ληκύθιον occinendo: [illegible] schol.Aristoph.

Αὐτολήκυθος,ου,ὁ, qui sponte ad lecythum commeat: de parasitis qui tum præsto sunt quoties audiunt ad lauandas manus ad cœnã conuiuas vocari. Plut.de discern. adul.ab amico [illegible] pro mimo & scurra,vel pro parasito scurrili:apud Athen.l.[illegible]

Διλήκυθον, ου,τὸ,gemina lecythus,duæ lecythi Athen.l.4.

Κομπολακύθης,ου,ὁ, iactator, qui inanes bullas proiicit,tumidus sui iactans:apud Aristoph.in Acharn.

Ξυστρολήκυθος, ου, ὁ, qui strigilem & lecythum in balneum & gymnasium fert qui στλεγγιδολήκυθος dicitur.

ΛΗ̃ΜΑ, ατος, τὸ, præsens animus,virilis fortisq. animus & animi præsentia, & fortitudo.idem quod φρόνημα. Synesius ep. ad fratrem, τοῦ ἰσχὺς τῆς γυναικὸς λήματος, τοῦ τῶν [illegible] Sic Ioseph. διὰ λήματος. Sic Aristoph. λῆμ' ἔχω, sum præsenti animo.Sic & apud Eurip.in Iphig. ὦ λῆμ' ἄριστον. Dicitur etiam interdum de timido animo: vt apud Eurip. [illegible] ἐν αἰδρείᾳ τὸ σόν Idem in Oreste, παῦσαι λῆμ' ἔχων [illegible]
¶ Ab Hesychio exponitur etiam, voluntas, consilium, decretum seu propositum animi: * Deriuatum à [illegible] quod est volo.

Λημματίας,ου,ὁ, præsenti & confidenti animo præditus. Hesych.

Λημματιάω,ῶ,idem quod λῆμα ἔχω, præsenti animo sum, Aristoph.in ran. λημματιᾷς καὶ ἀνδρεῖος εἶ.

Λημματόω,ῶ,animum addo,animo præsenti & confidenti [illegible] vnde λελημάτωμαι,apud Hesych.λῆμα ἔχω εἰς τὸ ἔργον.

Ἀνδρολήμων,ἡ,virilem habens animi elationem,[illegible] Hesych.

Εὐλημματεῖν, animosum esse, forti esse animo seu animosiore.Hesych.& Aeschyli Cercyone Satyrico.

ΛΉΜΗ, ης, ἡ, gramiæ, lippientes oculi:seu sordes oculorum quum lachrymæ & pituita concrescit,ac veluti glutinat palpebras: lippitudo Hesych. * παρὰ τὸ λάω, τὸ βλέπω.
¶ Metaphoricè Pericles apud Aristot. Rhet 3 Atheniensibus iussit τὴν Αἴγιναν ἀφελεῖν, τὴν τοῦ Πειραιέως λήμην, Piræi sordes.

Λημαλέος,α,ὁ,gramiosus,lippus: qui & λάμων.Luc.in Lexiph.

Λημάω,ῶ, lippio, gramiosos oculos habeo,gramias seu glutinas oculorum patior.Luc.λημᾷ, ἢ καὶ ἀμβλυώττει. Aristoph.in Nub. τὼ γέ τοι κάθαρσις αὐτοῖς,εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις.Metaph.apud eundem in Pluto,Ὦ κρόνοις λημῶντας γνώμαις λημῶντας ἀμφω.

Γλάμων,pleonasmo τοῦ γ pro λήμων dicitur,vt γνόφος & γνοῖα pro ζόφος & ἶτία. Pro eo Doricè dicitur & γλάμα.

Γλαμώδης,gramiosus,lippus. Doricè γλαμώδης.

Γλαμάω,ῶ,idem quod λημάω.

Γλαμυρὸς & γλάμων, idem cum γλαμώδης. apud Hippocr.

Λῆμμα,&c.vide in λαμβάνω.

ΛΗΜΝΙΣΚΟΣ,ου,ὁ,lemniscus,fasciola, coloria dependens à coronis.Plutarch. in Sylla, θύοντος δ' αὐτοῦ στεφάνη [illegible] ἔχων λίθους ἀρθεὶς καὶ λημνίσκων δύο κατηρτημένων. Hesych. scribit à Syracusis λημνίσκους vocari strictas fascias, angustas tænias. ¶ Apud medicos λημνίσκος à fasciolæ similitudine dicitur linamentum oblongum quod vulneri inditur.Aet.l.14.c.7. & Pauf.Aegin lib.6.cap.24.

ΛΗΝΟ'Σ,οῦ,ὁ, lacus torcularij præli,vbi vuæ prælo exprimuntur:Theocr. idyll. 14. αὔριον δ' ὁ βύβλινον αὐτοῖς εὐώδη,πιθόμεν ἐκ [illegible], Doricè pro ληνῶ. Macedon.Epigr l. 2. Αὐτὸς ἐμοὶ κρητὴρ [illegible] ἄγχι δ' ὁ ληνός. Sic appellantur etiam lacus seu concaua loca in pratis.apud Hom.hymno in Mercur. Καὶ ληνοὺς [illegible] λειμῶνος. Reperitur & fœm.gen ἡ ληνὸς.Apoc.c.14.& 19. ¶ Poll.l.7.c.5.& l.10. c. 24. tradit à Menandro in δημιουργῷ ληνὸν vocari alueum in quo farina subigitur. ¶ Item locus concauus in curru,in quo reponebantur ab aurigis scuticæ,teste Aelio Dionysio.¶ Est & mali nautici conceptaculum.Athen.l.11. ¶ Ληνοὶ, Suid. allegoricè in sacris literis vocari ait ἐκκλησίας. ¶Ληνίον,ου,τὸ, lana.Aeschyl.in Eumenid.

Ληναὶ Arcadibus dictæ Bacchæ,mulieres bacchantes:vt alij volunt,torcularium nymphæ,in Epigr.

Ληναῖος,Bacchus,quoniam torcularibus & vini expressioni præest.Orph. Et Ληναῖος ἀγὼν,apud Aristoph.in Acharn.

Λήναιον,ου,τὸ,lenæum festum quod in honorem Lenæi agitatur.Etymol.& schol.Aristoph.

Ληναιὼν,mensis in quo festum illud celebrabatur.

Ληνεὺς ἀγὼν,idem qui Ληναῖος,apud Athen.l 10.

Ληνίτης,idem quod ληναϊκὸς,apud Aristoph.in Equ.

Ληνὴ & ληνὶς,Baccha.Suid.& Etymol.

Composita.

Ἐπιλήνιος ἀγὼν,certamen quod celebrari solitũ solitum in festo Bacchi,quod λήναια dicebatur.vide schol Aaistoph.

Ἐπιλήνιον ᾆσμα,vel μέλος,cantilena quæ Baccho inter premendum vuas cani solebat.Athen.& Poll.

Προλήνιον,exponitur torcular,apud Ierem.cap 5.

Σιληνὸς,Bacchi nutricius seu pædagogus: ita vocatus παρὰ τὸ σείεσθαι ἐν τῷ ληνῷ,apud Suid.

Ὑπολήνιον,vas quod τῷ ληνῷ,i.torculari,subiacet.Marc. 12. Apud Esaiam cap.16.& Ioëlem cap.3.exp.torcular.

Ὑπολήνιος,idem.apud Callim.

Λῆξις,vide in λήγω. Λήπτομαι,&c in λαμβάνω.

ΛΗ̃ΡΟΣ,ὁ,vel plur.λῆροι, nugæ,ineptiæ, tricæ. Aristoph. in Plut λῆρος γὰρ ταῦτά ἐστι Περὶ οὗ φέρεις.Sic λῆρος μακρὸς, nugæ prolixæ. Apud Gal. περὶ φυσ.δυναμ.l.2. Item res nullius pretii res vana: Dem. Olynth. 3. τοὺς ὀδοὺς οὓς ἐπισκευάζομεν, [illegible] καὶ λήρους.Interdum etiam significat delirium seu deliramentum apud Hippocr. Gal.com.3.in l.3.τῶν ἐπιδημιῶν. Aet.l 6.Item nugax,nugator,vaniloquus:schol. Aristoph. item delirus:apud Luc.in Somnio, * Eustath. λῆρον dictum esse scribit [illegible], παρὰ τὸ λα intensiua particula & verbo εἴρω quod est λέγω

Ληρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,nugatorius,nugax.Aristot.rhet.3.

Ληρέω,nugor,ineptio,deliro.Aristoph.in nub. τί ληρεῖς; Sic ληρεῖν ἐν ὕπνοις,delirare,apud Luc.Vtitur & Plut.sympos.8.& Demosth.Phil.3.

Λήρημα,nugamentum,deliramentum.

Λήρησις,nugatio,deliratio seu delirium.Aretæus.

Ληρίζω,idem quod ληρῶ.Gregor.

Composita.

Ἀπληρέω,ῶ,nugor.

[illegible] ὄψα, opsonia condimentorum nescio quæ nugamenta habentia. apud Athen.l.7.

Γεροντόληρος,delirus senex:vel simpl.delirus.Plut.de inst.liber.

Παράληρος,qui leuiter desipit.Gal.l.3 περὶ δυσπνοίας. Item substãtiuè desipientia leuis.Suid.

Παραληρέω,ῶ,deliro:vel leuiter desipio.Aristoph. in ran. & Aristot.rhet l.1.

Συλληρέω,ῶ,vnà nugor,vnà deliro.Greg.

Λησμοσύνη,&c. vide in λήθω. Λῃστεύω,&c.in λεία.

Λήψις,in λαμβάνω.

ΛΙΑΖΩ,F.άσω,ab Hesychio exponitur,agito,iacto,turbo: item admodum propero,seu magnam adhibeo diligentiam. Item separo.

Λιάζομαι,[illegible] separo me, declino,decedo,vel abscedo,secedo:vt Il., [illegible] Et Iliad λ, ὁ δὲ [illegible] Constituitur & cum præpositionibus.Cum ἐκ significat existo, egredior, exeo: [illegible] Od. [illegible] abeo,discedo.Od.[illegible] in auras abiit seu euanuit. Cum πρὸς & δεῦρο,eo, venio. Eurip. in

Hecuba σπουδῇ πρὸς σ' ἐλιάσθην.Il.χ,σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης. Item inclino, seu demitto me.Il.υ, Ἔντεα χερσὶν ἔχοντα λιαζόμενον ποτὶ γαίῃ.Et cum ἀμφί:Il.ω, ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης, coibat,seu claudebat se.

Ἀλίαστος,ου,ὁ καὶ ἡ,(*comp*.)ineuitabilis,quem declinare & effugere non est:non desinens seu remittens,vehemens. Il. ω, γόον δ' ἀλίαστον ὄρινε.Iliad.υ,πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε.Apud Apoll. Rhod. Argon.l.1.κῦμ' ἀλίαστον,exp. πολύ. Ἀλίαστον aduerbialiter etiam sumitur *pro*,indesinenter seu vehementer,Il ω.

ΛΙ'ΑΝ,valdè,admodum.Isocr. in Archidamo, λίαν αἰσχρὸν ἐστιν. Aristot. de poëtica,ἡ λίαν λαμπρὰ λέξις.in epist.2.ad Cor.c.11. dicitur ὑπὲρ λίαν.ad augendam epitasin.Pro λίαν dicitur Ionicè λίην.vt Od.ξ,δὴ γὰρ κεχολώατο λίην,Od.ν,οὐδὲ λίην λυπρή.

Λιαρὸς,λίασμα,vide in χλιαίνω,λιβάδιον,λιβάζω,in λείβω.

ΛΙ'ΒΑΝΟΣ,ου,ὁ,thus. (* λίβω, stillo vice Diosc. l. 1. cap.82. & Theophr.l.9.c.4.& Plin.l.12.c.14.¶ Λίβανος dicitur etiam ipsa arbor thurifera,vt Theophr.l.9.c. 4. dicit σμύρναν habere φύλλον τὸ τοῦ λιβάνου.Et φλοιὸς λιβάνου apud Diosc.lib.1.cap.82. cortex thuriferæ arboris.

Λιβανώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,thureus, thus referens, thuris modo odoreatus.

Λιβανικὸς.idem.

Λιβανωτὸς,οῦ,ὁ & λιβανωτὸν,οῦ,τὸ,thus:pro liquore thuriferæ arboris concreto. Aristoph. in Ran. Λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω ὅπως ἂν εὔξωμαι.Et λιβανωτοῦ αἰθάλη,siue λιγνὺς,thuris fuligo, apud Diosc.Et λιβανωτοῦ δένδρον apud Theophr.arbor thurifera.Mas. gen.reperitur apud Theophr.& Plut.at neutro,apud Herodotum.Apud Hippocr.est & λιβανωτοῦ καρπὸς, quo nomine Gal. thus significari existimat.

Λιβανωτρὶς,thurea planta Plut.in lib.περὶ ἰλύσμ.

Λιβανωτὶς,rosmarinus.Plin.l.19.sub finem & l.20. c. 16. Λιβανωτὶς autem dicitur quoniam eius radix ὄζει λιβάνου,vt Diosc.tradit l.3.c.87.Nicand.in Ther.Ἄμμιγα κεχυφόρῳ λιβανωτίδι.

Composita.

Ἀλιβάνωτος,ου,ὁ καὶ ἡ,cui thure accenso honos non est habitus, Athen.lib.14.

Ἀντιλίβανος,q.d.qui est ex aduerso libani, vel oppositus libano: mons excelsus ad septentionem Iudææ ex aduerso Libani. Eius meminit.Plin.5.c.20.

Δενδρολίβανος,ου,ἡ,thus arbor, seu arbor ipsa,quæ thus fert quæ & λίβανος dicitur.Exponitur etiam rosmarinus coronarius apud Actuarium.

Χαλκολίβανον,electri species quædam auro pretiosior.Apocal. c.1. exp.orichalcum.

Λίβος,λίβω,vide in λείβω.

ΛΙ'ΓΓΩ,F.ξω strideo seu strido,stridorem edo: (* verbum à sono fictum.)Il δ,λίγξε βιὸς,νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν.

Λιγὺς,έος,ὁ,stridulus,argutus, seu argutum stridens:interdum & canorus,iucundus.Il.ξ.& Od.γ.λιγέων ἀνέμων. Il. β.λιγὺς ἀγορητής.

Λιγέως,stridulè,argutè,seu arguto cum stridore.Odyss. π. Κλαῖον δὲ λιγέως ἀδινώτερον.Et Il.ψ,(de ventis)φυσῶντες λιγέως. Item in bonampartem *pro*,argutè,sonorè,suauiter,Il.γ,ἀγορεύει μάλα λιγέως.Pro λιγέως dicunt poëtæ etiam λιγὺ & λιγέα, nec non λίγα,pro λιγέα,facta syncope.

Λιγαίνω,stridulum & argutum sono:ex epigr. Apud Hom.Il. β,Κήρυκας δ' ἐλίγαινον, &c.præcones edixerunt.

Λιγυρὸς,ά,ὸν,idem quod λιγύς. Epitethon est venti,cantus & vocis,apud Hom.

Λιγυρῶς,idem quod λιγέως.

Λιγυρίζω,f.ίσω,cano,vel potius argutè & concinnè cano,vt λιγαίνω.

ΛΙ'ΓΔΗΝ,strictim i.superficiem tantùm perstringendo. in superficie tantùm,leuiter:Od.χ,Ἀμφινόμου δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ Λίγδην,ἄκρον δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός.

Ἐπιλίγδην,idem Lucian.ἄκρον ἐπὶ ἐπιλίγδην ἀπέτεμε.

ΛΙ'ΓΔΟΣ,pro pila seu mortario accipi dicitur apud Nic. in Ther.Apud Hesych.exponitur etiam fornax.

ΛΙΓΝΥ'Σ,ύος,ἡ,fuligo,seu fumus,apud Diosc.l.1.c. 97. λιγνὺς πίσσης ὀξείας.fuligo atræ picis. Pro flamma accipitur apud Nic.in Alexiph.

Λιγνυόεις,εντος,ὁ,fuliginosus.Apollon.Arg.l.4.

Λιγνυώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,idem apud Hippocr.& Alex.Aphrod.

ΛΙΓΝΩΤΟ'Σ,οῦ,ὁ,pingui similis.Nic.in Ther.(de asterio phalangio) [illegible]

ΛΙ'ΓΥΣ,υος,ὁ καὶ ἡ,Ligur.& plur.Λίγυες Ligures: gens eius regionis Italicæ quæ ab ipsis dicitur Λιγυστική, Liguria. ¶ At λιγὺς, vide in λίγγω.

Λιγυστικὸς,Ligusticus:vt λιγυστικὸν πέλαγος,mare Ligusticum. Et λιγυστικὸν,ligusticum: herba sic appellata, quod in Liguria vt

vt pluri-

plurimum reperiatur in Apennino mõte, teste Diosc. l.3. c. 58. λιγύριον, siue λιγύριον, dictum putant. Ligurium lapidem. Ioseph. de antiq Iud.

ΛΙ'ΘΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, lapis, saxum: Iliad. π. πυκνοὶ λίθοι. Od. τ. στερεὸς λίθος. Aristot. Rhet. 3. ex Plat. ἐοίκασι τοῖς κυνιδίοις, ἃ τοὺς λίθους δάκνει τοῦ βαλλόντος οὐχ ἁπτόμενα. Quum de lapide pretioso dicitur, ferè est fœminini generis: vt ἡ λίθος Ἡρακλεία, & ἡ μαγνῆτις λίθος apud Theophr. sic τιμία λίθος, pretiosus lapis. Inuenitur & λίθος, peculiariter dictum de Lydio lapide quo probatur aurum. apud Basil. καὶ τὸν χρυσὸν τῇ διαφορᾷ τῷ λίθῳ προστρίβοντες δοκιμάζομεν. Sic & pro magnete apud Aristot. Interdum tamen est etiam masculni gen. vt apud Paus. in Att. ἄγαλμα λευκοῦ λίθου & apud Plut. λίθος Λακωνικός. Item calculus vesicæ: ex Aristot. ¶ Item anchora: quòd veteribus lapides vsum anchorarum præstarent. Eustath. ¶ Item discus. ¶ Item locus vbi vendebantur mancipia Poll. l.3. ¶ Item λίθοι, homines bardi & stupidi. apud Aristoph. * Eust λίθος in generali signif. deriuat à λίαν πεδιῶδες, διὰ τὸ φύσει βρίθειν: pro disco autem, παρὰ τὸ λίαν θεῖν, per antiphrasin.

Λιθάδης, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidosus, saxosus, lapideus. Philo de mundo.

Λιθωδία, ἡ, saxositas. Item saxea durities. Eustath.

Λίθινος, lapideus, saxeus. vt αἰθριαῖαι λίθιναι, Luc. in Tim. & κόρακες λίθινοι: apud Athen. l.11. τὰ λίθινα, statuæ lapideæ seu marmoreæ. Xen. in Lacedæm polit.

Λιθίνως, ad instar lapidis seu saxi. Xen. in sympós.

Λίθεος, ου, lapideus, saxeus: Il. ψ. Od. ν. λίθειος, idem. Suid.

Λιθικά, τὰ, liber de lapibus tractans: vt liber Orphei περὶ λίθων, in vita Dionysij de situ orbis.

Λίθαξ, ακος, Hesychio petra lubrica vel aspera. Item locus asper, apud Nic. in Ther. adiectiue accipitur apud Hom. Od. ε.

Λιθάς, άδος, ἡ, lapillus. lapis. Od. ξ & ψ.

Λιθίδιον, ου, & λιθάριον, ου, τὸ, lapillus, paruus lapis.

Λιθάριον, ου, τὸ, lapillus. Theophr. hist. pl l.3.

Λιθόω, ῶ, in lapidem verto, lapidem facio. Λιθόομαι, οῦμαι, in lapidem vertor & induresco, lapis fio.

Λίθωσις, εως, ἡ, mutatio in naturam saxeā. Plut. de primo frig.

Λιθάζω, lapido, lapidibus obruo. Chrysost. & simpl. iacio seu conicio. βάλλω Suid. ex Arriano.

Λιθίζω, lapidem refero seu imitor, in lapidem colore vergo.

Λιθιάω, ῶ, calculo laboro. Athen. li.13. Δοκεῖ δὲ λιθιῶντας ἰσχὺν ὁ Γνάθαινα. Diosc. l.1. c.177. (de amygdala) δυσουροῦσι δὲ καὶ λιθιῶσι λυκοῦσιν βοηθεῖ, auxiliator calculo laborantibus.

Λιθίασις, calculi generatio in vesica. Dicitur & in oculis morbus exteriori palpebrarum parte, in quo alba quædam & crassa calculis aut lapillis similia apparent, oculum pungentia: autor Isagoges in medicinam.

Composita.

Ἀκρόλιθος, in summitate seu extremitate lapidis positus: vel *subst antiuè*, summus lapis, summitas lapidis. Vtitur Vitru. l.2. cap.8.

Ἄλιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidum expers, minimè lapidosus Suid. ex Arria-(no.

Ἀπολιθόω, ῶ, in lapidem verto, lapidescere facio. vt τὴν Νιόβην ἀπολιθῶσαι.

Ἀπολιθόομαι, οῦμαι, in lapidis modū rigeo, seu induror vt lapis. Athen. lib.2.

Διάλιθος, gemmatus, gemmis distinctus.

Ἐκλιθάζω, lapidem iacio. Theophr. hist. pl.5. c.3.

Εὔλιθος, pulchros habens lapides, vel lapidosus.

Καταλιθόω, ῶ, lapidib. obruo seu cooperio, lapido apud Hermog.

Καταλιθάζω, idem.

Λευκόλιθος, ex albo lapide constans. Strabo.

Μονόλιθος, ex vno lapide factus, vno lapide constans.

Παραλιθάζω, lapidesco. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9.

Πεντάλιθος, quinque lapidibus constans.

Πεντάλιθα, ludus quidam muliebris quo ludebant quinq; lapidibus: vnde πενταλιθίζειν, eiusmodi ludum ludere: vide Poll. l. 9.

Τηξίλιθος, ου, ὁ, lapides liquefaciens: ita dicitur lapis Iudaicus, quoniam calculos rumpit & quasi liquefactos expellit. Paul. Aegin. lib.7.

Ὑπόλιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidosus, saxosus: vel aliquatenus lapidosus.

Φιλόλιθος, qui gemmmas amat Plut.

Χρυσόλιθος, lapis aureus, seu aurei coloris gemma. Exodi. 28. in Apoc. Ioan. 21. vide Plin. lib. 37. c. 9.

ΛΙ'ΚΙΓΞ, minima & exilissima auis vox, vt vult scholiastes Aristophanis.

Σπερβόλιγξ, ne tantillum quidē, ne nauci quidē, Aristoph. in A-(charn.

ΛΙΚΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, ventilabrum, seu vannus Hesych.

Λικμάω, ῶ, ventilo, vanno, ventilabro seu vanno purgo. Iliad ε. Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς Ἀνδρῶν λικμώντων. Exponitur etiam, cribro.

Λικμητής, ventilator, qui vanno, seu ventilabro frumentum purgat. Hesych. & Suid.

Λικμητήρ idem. Il. ν.

Λικμητήριον, ου, τὸ, ventilabrum, vannus: quo fruges pur-

gari solent ab aceribus & paleis Hesych.

Λικμητηρὸς, qualus per quem fæx percolatur.

Ἐκλικμάω, ῶ, (*comp.*) idem quod λικμάω, ventilo.

Λίκνον, ου, τὸ, idem quod λικμός, vannus, item cribrum, Suid. Exponitur etiam, cunæ, apud Hom. hymno in Merc. ὅς μ' ἐν λίκνῳ κατάκειται μένων μοι βοῦς. Scribitur & λῖκνον per ῖ longum, apud Callimachum. Exponitur etiam canistrum: item ornamentum Bacchicum, ex Epigr.

Λικνίτης, Bacchi epith. inquit Hesych.

Λικριφὶς, vide in λέχριος.

ΛΙΛΑΙ'ΟΜΑΙ, apud poëtas idem quod γλίχομαι in prosa, cupio appeto, desidero. Cum infinitiuo: Iliad. ξ. [...] λιλαίεται κομισθῆναι. Odyss ο, [...] ἄστυ λιλαίεται [...]. Et particip λελιημένος, cupiens, ardendi desiderio accensus apud Apoll. Arg l.1 λελιημένοι ἱμείροιο Cum genitiuo, Iliad. ὁπλοτέρο λιλαιόμενοι πολέμοιο. Odyss. μ λιλαιόμενοι [...]. Od. [...] ὅτ' αἴης δόρποιο λιλαίεται. ¶ Hesychio λιλαίεσθαι est etiam [...] festinare, properare.

Λιμαίνω, vide in λιμός.

ΛΙΜΗ'Ν, ένος, ὁ, portus: vt λιμὴν εὔορμος, apud Hesiod. in ἔργ. & Od. δ. itidémque λιμὴν πάνορμος, Od. ν. pro eodem. Et ὑφορμος apud Thucyd. lib.8. & apud Plut. in Demetrio. * Dictum tradit Eustath. παρὰ τὸ λίαν μένειν, ad differentiam [...] μένοντος πάντοτε, καὶ τῆς ἰσχύος τῆς γῆς ἀείροντος.

Λιμενίτης, ου, ὁ, in portu versans, qui portum incolit. quà signif. dictum quidam annot. fœm. λιμενῖτις φωνὴ, in Epigr.

Λιμενίζω, in portu sum.

Λιμενηρὸς pro λιμενώδης, portuosus: sic dicta fuit Epidaurus, teste Hesych. Suid. & schol. Thucyd.

Λιμένιον, ου, τὸ, paruus portus Strabo.

Λιμενίσκιον, ου, τὸ, idem: apud Synes.

Composita

Ἀλίμενος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d importuosus) portu carens: apud Eurip in Hec.

Ἀλιμενία, q d. importuositas, i. carentia portus. Poll.

Ἀλίμενιστος, idem. Hesych. Ἀλιμενίστης πόντος, portum non habens. Suid.

Ἐλλιμενίζω, in portu sum seu in portu versor Synes. [...] τῶν θαλάσσης, [...] ἐλλιμενίζω σύχνα. Item in portum venio, portum capio, seu nauem applico & appello in portum, apud eundem Synes. in epist. ad Euopt. Item portorium ago, Poll ex Aristoph.

Ἐλλιμενιστὴς, οῦ, ὁ, portorij exactor, portitor, publicanus, [...] manus. Demosth ad Phorm.

Ἐλλιμένιον, portorium. Aristot. œconom.2.

Εὐλίμενος, bene instructus portu. bonum portum habens, vel opportunus portu Plat. de leg. l.4. Aristot. de animal.

ΛΙ'ΜΝΗ, ης, ἡ stagnum, palus, item lacus. vt Μαιῶτις λίμνη, Mæotis palus. Pausan. in Attic. [...]. Dicitur & de mari apud Hom. vt Iliad. [...] τε βένθεσι λίμνης Χρύσεια μαρμαίροντα τετεύχαται ἄφθιτα αἰεί. * Volunt autem quidam λίμνην eiusdem esse originis cum λιμὴν, παρὰ τὸ λίαν ἐν διόλου μένειν.

Λιμναῖος, ου, ὁ, paluster, lacuster: vt τὰ λιμναῖα τῶν ὀρνίθων. Plut. Symp. Et λιμναῖον φυτὸν, apud eundem. λιμναῖον poët. per paragog. pro λίμνη. Eustath.

Λιμνώτης, idem quod λιμναῖος. Et λιμνῶτις pro λιμνάς.

Λιμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, paludosus. Exponitur & paludem imitans Plut. de Socr. dæmon.

Λιμνάζω, stagno, restagno, apud Basil. Construitur & cum acc. apud Philon. λιμνάζει τὰς ἀρούρας.

Λιμνάς, άδος, ἡ, lacustris, palustris: vt λιμνάδες νύμφαι, apud Theocr. idyl.5.

Λιμνόομαι, οῦμαι, in paludem seu lacum abeo & exundo, in paludem redundo. Theophr.

Composita.

Ἐλλιμνάζω, idem quod λιμνάζω, apud Basil.

Παράλιμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est iuxta paludem, adiacens paludi. Plut. de primo frig.

Περιλιμνάζω, circumstagnando inundo, aut stagnante [...] cingo, Thucyd. l.2.

Περιλιμνάδες τῶν ποταμῶν, stagna fluuiorum.

ΛΙΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, fames esuries: vt Odyss δ, & μ, [...] λιμῷ θανεῖν. Odyss. μ. λιμῷ θανέειν, fame mori. Xenoph. [...] καὶ τῷ δίψει μάχεσθαι. Apud Hippocr. propriè significat ἀσιτίαν, ciborum penuriam: vt in aphor. [...] Significat etiam vehementem & insatiabilem ciborum auiditatem, quæ κυνώδης ὄρεξις appellatur: vt aphor. [...] ὄρεξις λύει. Hominem sordidum & præparcum [...] dici annotat Eustat. in Od. ν. ¶ Apud quem legitur etiam in fœminino genere, quod tamen Doricum esse tradit Etym. * Deriu-

* Deriuatum putatur à λείπομαι vnde præt λέλειμμαι abiecto ε: quòd sit quasi ἔνδεια, i. defectus.

Λιμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, famelicus: vel tolerandæ fami obnoxius. Plut. symp 7. Athen. lib. 6.

Λιμηρὸς ὁ, famelicus. Suid. ex Epigr.

Λιμώσσω, esurio, fame laboro, Herodot.

Λιμώττω, idem quod λιμώσσω. Luc. ἄσιτος καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτείαις. Et cum genit. λιμώττειν χρυσοῦ, apud Theoph. epist. 10.

Composita.

Ἀλίμος, famem pellens, famem arcens seu prohibens. vnde ἀλίμα φάρμακα apud Procl. Et ἄλιμος δύναμις, apud Plut.

Βούλιμος & Βουλιμία q.d. bouina fames, i. ingens fames, vehemens fames à refrigeratione vehementi oris ventriculi contracta: Gell. lib 16. cap.3. Est etiam βουλιμία morbus equorum in Hippiatria.

Βουλιμιάω, ῶ, & βουλιμιάττω, fame ingenti premor, vel fame intolerabili: aut fame enecor: apud Aristoph. in Pluto. & Xen.

Ἐξίλιμος, fame confectus. Theophr de caus. pl. l.2. c.6. Exponitur & macilentus, ieiunus.

Ἐπιλιμία, vehemens fames seu esuritio. Deut.

ΛΙ'ΝΟΝ, ου, τὸ, linum. Thucydid. l. 4. λίνου σπέρμα κεκομμένον. Theophr. de caus. plant l.4. [...] καὶ λόγου δεόμενον, εἰ καὶ τὸ λίνον ἐξαμέλει. Sæpe pro lineo filo, & generaliter pro quouis filo: vt [...] Parcæ seu Parcarum, apud Homerum. Il. υ. ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται ἅσσα οἱ Αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. ¶ Λίνον cuibusdam dici τὸν κνίδιον κόκκον traditur à Dioscoride, quòd frutex qui granum Cnidium profert, satiuo lino similis sit. ¶ Interdum est chorda citharæ, quòd olim ex lino fieri solerent. ¶ Item rete propriè quod ex lino est. Iliad. ε. ἁψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου. Et πλεκτὰ λίνα, in Epigram. ¶ Λίνον, linea piscatoria. propriè quæ est ex lino, Iliad. π. ¶ Λίνον, textum quoddam ex lino. Odyss. ν. Κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆι στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε. Pro linteis, i. carbasis seu velis, ex Apoll. Arg. 1. κάδ δ' αὐτὰ λίνα χέον.

Λίνεος, ου, ὁ, lineus. Philostr. in ep. λινοῦς χιτών, & λινοῦν χιτώνιον apud eundem. Sic λινοῦν ἱμάτιον & in plur. λινᾶ ἱμάτια, Alex. Aphrod. Pro λίνεος, dicitur etiam λίνειος vt λίνειος μίτος, lineum stamen, apud Suid.

Λινόω, lino vincio. Λίνωσις, ligatio.

Λινάριον, ου, τὸ, & λινισκος, ου, ὁ, paruum filum, funiculus.

Composita.

Ἄλινος θήρα in Epigr. venatio reti non capta, q.d. venatio quæ retibus caruit.

Ἀπολινόω, idem quod λινόω.

Ἀπολίνωσις, idem quod λίνωσις, ligatio. Aegin.

Διαλινέω, ῶ, de retibus euado, seu effugio: vt διαλινήσατο ὁ λαγωὸς, Eustath.

Ἐκλινάω, ῶ, idem quod διαλινέω, Eust.

Ἐννεάλινος, nouemplici lino plexus. Xen. in Cynæg.

Λευκόλινον, album linum: ex Herodoto.

Ὠμόλινον, linum crudum, apud Hippocr. & Gal.

Λιπαίνω, λιπαρὸς, &c. vide in λίπος.

ΛΙΠΑΡΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, assiduus, sedulus qui instanter rem aliquam facit: vt apud Plut. λιπαρεῖς ἦσαν δεόμενοι, instanter orabant apud Luc. λιπαρὴς πυρετὸς pro συνεχὴς, continua febris. * Volunt quidam gramm. (necnon Hesych.) λιπαρὴς dictum παρὰ τὸ λίαν παρεῖναι.

Λιπαρῶς & λιπαρέως, per dialysin, assiduè, iugiter. Item flagitanter, instanter orando: apud Athen. At pro pinguiter vide in λίπος.

Λιπάρεια, assiduitas, sedulitas. Item assidua obtestatio, & q.d. flagitantia. Apud Herodot. λιπαρείη ἀντέχουσι, exp. strenuè resistimus.

Λιπαρέω, assiduus sum, perseuero, persto. Herodot. μὴ λιπαρέειν τῇ [...]. Item assiduè rogo & instanter, flagito, efflagito. Et generaliter, rogo, oro, postulo. Aristoph in Acharn λιπαρῶν τε εὐχαριστεῖν. Xen. ὅσα τοῦ λιπαρεῖς περὶ ἐμοῦ μανθάνειν.

Composita.

Ἀρχολιπάρης, mag stratus ambiens, ὁ λιπαρῶν εἰς ἀρχὴν. Etym. Et Eust. vide & in comp. ex λίπος quod sequitur

Ἐκλιπαρέω, ῶ, exoro Itē impensè rogo, obtestor. Plut. in Themistocle.

Ἐκλιπαροῦμαι, exoror. apud eundem.

Ἐπιλιπαρέω, ῶ, impensè rogo, obtestor. Luc.

Προσλιπαρέω, ῶ, assiduus sum in re aliqua. Plut. χρήμασιν αὐτοὶ, ὡς ἀπ[...] [...] προσλιπαροῦντες. Item insto, seu vrgeo, aut instanter vrgeo. Item obsecro, obnixè rogo. apud Plut.

Προσλιπάρησις, obsecratio. Significat & assiduas seu obnixas preces vel assiduam iugémque præsentiam, apud Luc.

ΛΙ'ΠΟΣ, εος, τὸ, pinguedo, seu pinguitudo, adeps. Philo de vita Mosi. 3. [...] λίπει τὴν κεφαλὴν ἀλείφει.

Λιπόεις, εσσα, εν, pinguis. Τὸ λιπῶδες, pinguedo: Alex. Aphr. probl. lib.2.

Λιπάω, ῶ, (q.d. pingueo) pinguis sum, vel obesus sum. Plut. (de

Cæsare) οὐ τούτους ἔφη δεδιέναι τοὺς βαθυκόμους καὶ λιπῶντας, ἀλλὰ τοὺς ἰσχνοὺς καὶ ὠχρούς. Dicitur & de arboribus cùm pinguescunt atque vnguinosiores fiunt, (quod maxime germinationis tempore accidit.) Theophr. hist pl. l.3. c.5.

Λιπητὸς, tempus quo germinantes arbores habitiores atque pleniores fiunt, & succo pinguiore turgent. Theophr. hist. plant. lib.5. cap.1.

Λιπαίνω, pinguefacio, pinguem reddo, Eurip. in Hec.

Λιπασμὸς, (q.d pinguefactio) saginatio. Chrysost. λίπασμα, res quæ pinguefacit. apud Plut.

Λιπαρὸς, οῦ, ὁ, pinguis: Plato in Cratylo, τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ κολλῶδες, καὶ τἆλλα πάντα τοιαῦτα. Item oleo vnctus, aut simpl. vnctus, nitidus. Od. ο. Item obesus: apud Athen. Item opimus, opiparus vel opulentus, vt λιπαρὴ χθὼν, apud Aristoph. in nub. & λιπαρῶς τράπεζαι Greg. Item pulcher, præclarus, insignis, bellus. Exponitur &, beatus. vt λιπαρὸν γῆρας, apud Luc. & Synes. Λιπαρὰ à medicis genus medicamenti. Dioscor. Λιπαρὸν, apud eosdem medicos, pingue, saporis genus. Sic autem dicitur quod vnguinis modo sublinit & replet, mitigatque exasperatas & quasi erosas linguæ partes, sed absque vlla delectatione. vide & Galen. comment. 6. in lib. τῶν ἐπιδημιῶν.

Λιπαρῶς, pinguiter, vel nitidè, vt nitent quæ oleo sunt vncta. Exponitur etiam, beatè, apud Hom Odyss. δ.

Λιπαρότης, ητος, ἡ, pinguedo, pinguitudo. Theophr. Item nitor. Plut.

Λίπα, quidam volunt esse ex λιπαρῷ factum per apocopen: Alij tradunt esse nomen indeclinabile: vt apud Hom. Il κ. & alibi: λίπ' ἐλαίῳ. Thuc. l.1. λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο Luc. in Lexiph ὁ δὲ χειρόμακτρος ἐλυχνίζετο.

Composita.

Ἀκρολίπαρος, per summma pinguis: in summa parte seu superficie pinguis. Athen. lib.9.

Ἀλιπὴς, ὁ καὶ ἡ, pinguedine carens, minimè pinguis. Exponitur & macilentus, item aridus.

Ἀλίπη δένδρα, arbores quæ carent succo & vnguine. Theophrast. hist. pl. lib 5. cap.1.

Ἀλίπαντα, τὰ, quæ constant ex medicamentis non pinguibus, Cels. lib.5 cap 19.

Ἀλιπαρὴς, non pinguis, non nitidus.

Ἀρχολίπαρος, ὁ, ἐκ τοῦ ἀρχὴν λιπαινόμενος. Etym. & Eustath. vide & in comp. ex λιπαρής.

Ἐκλιπαίνω, idem quod λιπαίνω.

Ἐπιλιπαίνω, pinguedine illino.

Εὐλιπὴς, valde pinguis, præpinguis.

Καταλιπαίνω, pinguem reddo, sagino, Hesych.

Ὀξυλιπὴς, & ὀξυλίπαρος, aceto & pingui aliquo imbutus. Act. lib. 5 cap.68. Athen. l.7.

Προσλιπαίνω, insuper pinguefacio, & pinguiorem reddo.

Τρισλιπῆ δένδρα, arbores quæ terna & tripartita germinatione humore pingui turgescunt, apud Theophr.

Ὑπολίπαρος, subpinguis, pinguiusculus.

ΛΙ'ΠΤΩ, Hesychio est, ἐπιθυμῶ, cupio, desidero, appeto, vt λιπτόντα γάλακτος, apud Etymol. & apud Nicand. in Ther. Ἤ ὅτε δὴ λίπτησι μεθ' ὃν νόμον.

Λίσσω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Λίρειον, &c. vide in λείριον.

ΛΙ'ΡΟΣ, ου, ὁ, seu λιρὸς, οῦ, ὁ, (illud apud Suid. hoc apud Hesych. qui & προσαναιδὴς scribit λίρος) impudens, inuerecund u, audax: vt apud Callim. λίρος ἐγώ. * Annotat idem Hesych. deriuatum esse παρὰ τὸ λίαν.

Λῖς, λιτὸς, ὁ, tenue & subtile linteum. Il. ψ, Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν. Et Od. α, Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων ὑπὸ λῖτα πετάσσας, substrato linteo. Sic Il. θ. Ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας, circundato linteo. Sunt tamen qui λῖτα hîc esse velint plurale, ex singul. λῖτον: inter quos Athenæus est. ¶ Item λὶς per apocopen vsurpatur à poëtis pro λισσὴ, læuis, glabra, λεία. Odyss. μ, Πέτρη γὰρ λὶς ἐστι, περιξεστῇ εἰκυῖα. ¶ At λῖς, leo, vide in λέων.

ΛΙ'ΣΠΗ, ης, ἡ, animalculum quoddam est gracilitate & tenuitate insigne: ad cuius similitudinem quibus femora natésq; graciles sunt λίσποι, & λισπόπυγοι dicuntur, quales sunt qui exercent artsm sedentariam Latinè depyges.

Λίσπος, ου, ὁ, attritus seu detritus vsu. Aristoph. in Ran. στοματουργὸς ἐπῶν βασανίστρια λίσπη γλῶσσα.

Ὑπόλισπος, (*comp.*) nates graciles habens.

ΛΙ'ΣΣΟΜΑΙ, supplico, supplex oro, precor, Il. α, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς. Sic & Apollon. Arg.2. θεοὺς λίσσε θαι. Et Od. λ, Τὰς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε ἔθνεα νεκρῶν Ἐλλισάμην. Et cū infinit. Il. α, οὐδέ σ' ἔγωγε λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν. Sic Il. τ, λισσόμενοι δειπνῆσαι, rogantes vt prandium sumerer. Et cum gemino accus.

vt Odyſſ.φ, Ταῦτα σ' ἐμὲ εἴρηται ἐξ ἀίδηλα τυ. Et cum genit.(ſub. ὑπὸ vel ἀπὸ) vt Il.ι.ὁ σ' αὖτε ἐμὰ λιτάνευτο γουνάων. Aliquando etiam additur ὑπὸ: vt Od.ο. Λίσσομ' ὑπὸ δνίων τ' ὀμφαίων, ſupplex oro per ſacrificia,& per ipſum numen.Pro λίσσομαι γουνάων dicitur etiam λίσσομαι γουνάβρῳ.Il.α,& χ.

Λίτομαι, idem quod λίσσομαι. Od.ξ. Πείθεσθαι κὲν σ' ὔποιτε Δία Κρονίωνα λιτέσθαι.Il.π, Οἵ ἄντ' ἐκάτης τε τ' ἀρωὴ ἠδ' ἀπὸ κῆρος λιτέσθην.

Λιτὴ,ὴ, ſupplicatio, ſupplices preces, obſecratio. Vſurpatur potius numerus pluralis: vt Od.λ. & alibi. Λιταὶ Hom. ſunt etiam Deæ præſides ſupplicationum ſeu ſupplicum precum.

Λιτήσιος, ſupplex: vt λιτήσιος αἰχμὰ, apud Nonn.

Λιτομέω, idem quod λίτομαι ſeu λιτάνομαι, ſupplico, ſupplex oro.Il χ. Παύσασ' σ' ἀκαχήσθαι κοπέσθω σὸν κέαρ. Et cum infini.Il.ψ. Πολλὰ δ' ἐγὼ κατέπαθλα κορυνήτῃ ἐνὶ πάλῃ λιτόμενος ἐλάσαι. Sic Heſiod. in Theog θέτιν λιτόμενόν περ πολλὰ Διὸς Κρονίδαο Μῶμον συμφράσσασθαι.

Λιτομένεια, ſupplicatio, ſupplices preces, preces, obſecratio.

Compoſita.

Ἀ-λίτομαστος, ὁ καὶ ἡ, cui ſupplicari non poteſt: vel qui ſupplicando exorari non poteſt: inexorabilis: epitheton Orci in Epig.

Ἀ-λιλαιτομένως, viciſſim ſupplico. Plut.

Πολύλιτος, vel πολυλίτης, ὁ καὶ ἡ, multum precibus petitus ſeu expetitus. Od.ξ. Scribitur & πολυλήτης apud Nonn.

Τρίλιτος, ter precibus petitus, ſeu expetitus : ſæpe optatus. Il.ϑ. Scribitur & τριλίτης, & apud Dionyſ.de ſitu orbis.

Ἀ-λίτωτος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

-ΑΙΣΣΟΣ, ὁ, ἡ, læuis, glaber: idem quod λεῖος, (* vnde & deriuatum videri poteſt : alij dictum volunt quaſi λίαν ἴσος, admodum æquus & planus.) Od ϑ. -ἀμοὶ δ' ὤμῳ βίβρωκε μέγα, λαιαὶ δ' ἀμφοτέρῃσι πέδαι, petra læuis & glabra *ex crebro ſtillicidio* ſuccurſus Et Od γ. ἔστι δέ τις λιμὴν ἁγὴς ἐν τῇ εἰς ἅλα πέτρη, Apollonius dixit etiam λιαρὸν ὕπαιθρον νέον. Arg.l.2.

Λιαυὸς quoque pro λιαρὸς, glabra, læuis: vt λιαυὸν δὲ πέδιλα, Eurip. pro λίσια. Sic & Apollon. Argon. l.2.

Λ Ἰ ΣΤΡΟΝ, τὸ, ſcaphula ſeu ventilabrum ferreum: qualibus vti ſolebant in complanando pauiendóque ſolo. Exponitur etiam radula : Od.χ. Λίστροισιν δὲκάεσθον· πολλὰ τοιοῦτο δόμοιο Ἔσται. Vide Poll.lib 6 c.13 & l.10.c 24.

Λισπάω & λισπόω, complano, pauio, læue & æquabile reddo. Heſych. & Suid.

Λισπόω, ῶ, idem quod præcedentia pauio, complano, rado.

Λίστρωτὸς, pauitus, complanatus, rafus: apud Nican in Ther.

Λιτανεύω, &c. vide in Λίσσομαι.

Λ Ι Τ Ο Σ, ὴ, ὸν, ſimplex, nudus, vilis. Exponitur etiam, tenuis, exiguus, non elaboratus exquiſite, inculcus, vt Ariſtot.rhet.3. Λιτὸς λέξις, ſimplex oratio. Epicurus in Epiſt. τὸ μὲν φυσικὸν πλοῦτος, ἄπειρος ἐστὶ, εἴπε λιτοὶ χαλκοὶ ἰσῶσι πολιτικὸν διαστήμ. τὸν ἀόριστον ἀφαίρεσιν, vnde Cicero, naturæ diuitias parabiles eſſe, & tenuiſſimo victu, i. contemptiſſimis eſcis & potionibus, minorem voluptatem non percipi quàm rebus exquiſitiſſimis ad epulandum. Sic Phocylides iubet ξεινίζειν παχέως λιτῶσι τραπέζαις Et Plutarchus ſympoſiac. lib.7. τὰ λιτὰ καὶ δίαιτα ἥδιον ἐστὶ πολυτελοῦς καὶ ἀκολάστου. Itidem λιτὰ ϑύματα dicuntur munera exigua.& in Epigram. Ἀ-τὰ πάρα λιτοῖο, τεμένους τόδε νηὸν ἔτευξε nec magnificè extructo. Dicitur & terra λιτὰ quæ exculta & laborata non eſt, inculta, apud Athen.lib.7. Τὰ λιτὸν ſubſtantiuè dicitur pro λιτότης, tenuitas, vilitas. vt apud Plut. τὸ λιτὸν τῆς ϑεωρίας, & τὸ λιτὸν τῆς ἐνϑέου. Dicitur etiam λιτὰ aduerbialiter pro λιτῶς, in Epigr.

Λιτῶς, tenuiter ſeu ſimpliciter.

Λιτότης, ητος, ἡ, vilitas tenuitas, frugalitas, ſimplicitas, apud Cic. epiſt.16.lib.7. Eſt & figuræ genus, qua res magna modeſtiæ cauſa extenuatur verbis.

Λ Ἰ Τ Ρ Α, ας, ἡ, libra menſuræ & ponderis nomẽ duodecim continentis vncias. Galen. πρὸς ἣν χρὴ λόγον, lib.1. τοιοῦτος ἔστω μισὸς λίτρας ἡμιτέλους, συμμιμητὴς ἔστω ἓξ ἴσων ἀλαβὲ μέτρων. ¶ Eſt etiam numiſmatis genus, parui admodum precij, vt tradit Poll.lib. 9. & lib.4. cap.24. Idem ſcribit λίτρα vocem eſſe vetuſtis ſcriptoribus Græcis vſurpatam. Alij contrà Latinum eſſe vocabulum contendunt: inter quos eſt Gal lib.1. de compoſitione medicamentorum ſic ſcribens: Sunt, inquit, βαρύτερα τοῦτο κέρματα, τὸ, ὃ τῆς λίτρας, ἡ τὸ ἓξ ἕξεως, ἡ τῆς ὀγδοάδος, de Romanis loquens.

Compoſita.

Δεκάλιτρον, qui decem librarum eſt. Item qui decem obolorum: nam vt Ariſtot.refert in Himeræorum politia. Siculi ἓξ ὀβολοὺς vocant λίτρας : & τὸν Κορίνθιον στατῆρα appellant Δεκάλιτρον quoniam ἕδεκα ὀβολοὺς ἔσταται : vnde Sophron. ὁ μισθὸς δεκάλιτρος, merces eſt decem oboli. Poll. libro quarto, cap. 24. & libro 9.

Ἡμίλιτρος, qui ſex librarum eſt. Ariſtot.

Ἡμιλίτριον, dimidiata libra. Apud Siculos, ſemiobulus, ſeu ſex æreæ.

Πεντάλιτρος, q.d. quinque libralis, qui quinque librarum eſt. Poll. ex Cratete.

-ΑΙΧΑΝΟΣ, ὁ, ἡ, index digitus. (* à λαίχω dictus, id eſt à lambendo. Sunt & qui κατὰ τροπὴν λείχω, dictum veline, quoniam inter hunc & pollicem magnus eſt hiatus) Luc. in Timon. Ἀναπεῖσαι τὰ τρίζοντα τοῦ λιχανοῦ δακτύλου. ſonitus in harmonia: Vitruu. li.5.c.4. Boëthius inter chordas numerat. Ariſtot.probl.ſect.19.quæſt. 9. ἰσῶς δὲ διὰ τὸ μέγα διάστημα φθόγγου, τοῦτο φαίνεται διαφέρειν, vbi nonnullæ diuerſitas generis & accentus.

Λιχανὶς, menſura interſtitij inter pollicem & indicem diſtenſi. Poll.Heſychio etiam λιχάνη.

Λιχανίζω, per prærupta deiicio. Heſych.

Λίχνος, ὁ, ἡ, liguritor: qui cupediis ita eſt deditus vt lingat digitos ſeu catinos, catillo, cupes. Plato lib.1 de rep. Metaphoricè apud Greg. τὸν ἔρωτα λιχνεύοντες, & ὄμμασι τὰ λαμπρὰ λιχνεύ, oculi libidinosè cernentes, apud eundem. Exponitur etiam, gulosus: apud Suid. & Heſych.

Λίχνος, gulosè, auidè, voraciter, more catilloni & liguriens.

Λιχνεύω, ſum, ligurio, catillo : vel catillonem ago, nam catillonis ligurio & cupediis inhio. Suid.

Λιχνεύομαι, pro λιχνεύω. Itè capio, auidè capio. Plut. de Tuend. ſanit.

Λίχνευμα, τὸ, cupedia, delicatæ dapes & quibus auidè pasto inhiamus. Athen.l.3.

Λιχνεία, ἡ, ligurities, catillatio, guloſitas. Plut. in apoph. Lacon. Luc. in Timocr. Λιχνείᾳ dicuntur etiam ea quæ auidè abligurire ſeu catillare cupimus. Plut. in apoph.

Λίχνος, ὁ, ἡ, τὸ, condimentum delicatum: gulæ & palato ſuccium, vt λίχνευμα Pol.l.6.

Compoſita.

Ἐ-κλιχάζω, eiicio. Heſych.

Υ-πολίχνος, ὁ, ἡ, ὸν, aliquantum guloſus.

Λίχ. vide in Λείζω. Λιχμάζω, &c. vide in λείχω.

-ΑΟΒΟΣ, ου, ὁ, ima auris pars & carnoſa, quam Gazæus prætatur fibram apud Ariſtotel. hiſtor. anim. lib. 1. cap.1. (* Κατὰ τὴν λαμβάνουσαν : eam enim partem prehendimus, quemadmodum à mimonemus) Heſychius & Suid. ſcribunt λοβὸν vocari ſummam omnia, propriè verò aurium partes ſuperiores. Iliad. ξ, Ἐν δ' αὖ' ἀρὰ ἴρηκα πέλας οὖτα ἐρύσσατο λοβὸν ἔτρησεν. Idem Suid. & Heſych. ſcribunt λοβὸς ἐν τῷ ὄπισθεν καὶ ἔσω μέρει τοῦ ὠτός, idem Suid. & Heſych. ſcribunt λοβὸς ἐν τῷ ὄπισθεν καὶ ἔσω μέρει τοῦ ὠτός, nam inter etiam extremas hepatis partes quas exiſpices considerare ſolebant in viſcerum inſpectione. Sic λοβὸς ἡπατικὸς dicitur à Gregorio: à Luciano in Lexiph λοβὸς ἐκ παχέος. Quod dicitur etiam filiqua ſeu folliculus, quo ſemen veluti vinculo clauditur: ſæpe apud Theophraſtum. ¶ Denique λοβοὶ φασηόλων dicuntur, quos antiqui Hippocr. & Dioclet. ſiliquas appellà unt, dolichi, ſeu phaſeli inquit Galen. defin. alimentor. l.1.c.28.

Λοβοειδὴς, ὁ καὶ ἡ ſiliquæ ſeu folliculo ſimilis, ſiliquoſus.

Λόβιον, τὸ, gibba hepatis pars, quam fibram nonnulli vocant.

Λοβὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἐ-λοβόω, fructus qui in toliculis clauditur, ſiliquas quaſi filiquæ continetur.

Ἐ-νωτίλοβον, τὸ, inauris : i. ornamentum quod inſeritur in Cῶν τῇ ὠτὶ ὠτὶ Luc. in Lexiph.

Ἐ-πιλοβία, quæ ſunt ex genere πρὸς ὀπίσω, i. quæ ſiliquam.

Θεοφρ. hiſt. plant. lib. 8.

Ἐ-πιλοβίδιον, ὁ, ἡ, pecinoris fibræ, apud Heſych.

Μακρόλοβος, longam habens ſiliquam ſeu folliculum.

Πολύλοβος, multos habens folliculos, qui multis ſiliquis ſiliquatur: ſoliculos intelligo, quib. ſemina ſunt inclusa. Theophr. hiſt pl lib. 8. cap. 4.

Περίλοβος, ου, ὁ, ſinus ille in auium gutture prominens, in quem primum cibos recentes ingerunt. Ariſtot. hiſtor. anim. lib. 8. c.vlt. Pollux homini etiam tribui docet.

Προσλοβία, ας, ἡ, ὁ, ſimilis ἀφτλίδι, ſeu inguinici, ſeu inguinari ſpeciem gerens.

Περιλόβιον, in auricula dicitur prominula ſeu pendula ſibra.

Συνελοβόω, ὁ, ἡ, rotundo folliculo includo, ſeu rotundo folliculo incluſus.

Λέχρις, &c. vide in λέχω. Λέχρι in λεχρίτης.

Λοιπεμβολοίω, vide in λοιπὸς. Λοιδορέω, &c. in λοίδορος.

-ΛΟΙΓΟΣ, ὁ, ἡ, pernicies, exitium. item mors. Hom. Iliad. ἐπεὶ δὲ κε λοιγὸν ἕλωσι, καὶ ἀμύσσωσι πόρα χθονὸς τῶν. Idem Il. ἀλλ' ἐμὸς ὄρνυται ἀνὴρ λοιγὸς ἀμύνων Τοῖς ἄλλοις. Et Il. φ, Τρῶσιν δ' ἔσται ἅμαρ ἀνίαρον, λοιγὸς ἐπερχόμενος. Adiectiuè dicitur apud Nic. in Ther. λοιγὸς ὀδόντων. (* à λοίσθιος, ſicut λοιμὸς λιμὸς, ab ὀλῶ ὀλῶμι ὀλέθρος.

Λοιγήμων, ονος, ὁ, ὁ, pernicioſus, exitialis. Nicand. in Alexiph.

Λοιγός, ὁ, ἡ, ἰδ. Il. α, & ψ. Et λοίγιος, ἀπὸ, apud Nonn. funeſta lux.

Λοιγὸς ἀϑὴς, veſtis lugubris: ex Lycophr.

Λοιγώδης, ὁ, ἡ, idem quod λοίγιος, apud Nicand.

Λοιγαλέος, ὁ, ἡ, exp. perniciosus, difficilis, grauis : item malus Il. ἀλλοῖόν τ' ἐπίεστε. Il. ι. ὄφρά κε λευγαλέοιο πυϑέσϑαι. Et alibi, λευγαλέῳ ὀϊζυϊ. Exponitur etiam, miſerabilis, miſer, ærumnoſus, calamitoſus. Od. σ. Πτωχῷ λευγαλέῳ, ἐπιδημίῳ. Item inualidus. Od. ρ, βιοτὸν λευγαλέον ἐπέπυϑε.

Λοιγαίνω, grauiter, acerbè. Il. ν. & Apoll. Arg. l. 2.

Compoſita.

Δ-υσλοιγὴς, ὁ, ἡ, ventilabrum : ita dicitur quaſi quòd ſit ariſtarum pernicies & exitium, pro ἀδιαπλοΐᾳ. Od. λ.

Ἀνδροκτασία, ἡ, hominibus exitium afferens, hominum interemptor, homicida. Martis epith. apud Hom. Il ε, & alibi.

Λοΐδορος, ὁ, ἡ, conuitiator, qui probro afficit, maledicus. Plut. in apophth. (de Philippo,) ἦ δ' ὃς λοίδορον ἐξεπάσας τῆς φίλων κακηγορίας ἔσχε παιδιᾷ, ἵνα μὴ κρᾶτ' ὀδύνῃ ἐν πλείστοι κακὰς λέγῃ. Item ἀζήμιος apud Syn. ep. 67 γέγραπται αὐτῷ καὶ τὸ γεγραμμένον τοῦ λοιδόρου ἵ' ἀπὸ τῶν ἴδιων αἰσχύνῃ δίκῃ, librum maledicum & famoſum recitari. Et πολυλοίδορος, maledicentia, vel conuitia. Plut in Pol. μετ. ἀναιδὴς ἐν τῇ ἀκοῇ κ.τ.λ. τὸ λοίδορον ἔχει μάτην, οἱ δ' Φιλιππικοὶ καὶ δημόσιον ἐκάλουν. Ὁ δὲ πολυλοίδορος καὶ ἀκόλαστος ἀπὸ τῶν ὁμοίων.

Λοιδορία, ας, ἡ, conuitium, maledictum: interdum pro ipſa actione. Plut. ἐπὶ τοῖς ἐμοὶ δ' ὑφ' ἑαυτοῦ ἔλκει τὰς λοιδορίας. Dem. Phil. 4. τὸ τῆς ἀκοῆς γλαφυρὸν τῇ λοιδορίᾳ καὶ ἐμοὶ λέγεται.

Λοιδορέω, conuitior, maledico, probris inſector, probrosè obiicio. Plut. de ſolert. anim. ἐκβάλλ' ἢ τὰς ἀπὸ ϑεάτρου ἢ αὐλητρίας λοιδορουμένας καὶ ἀπειλούσας ἀποκρίνεται. Et cum dat. vt Plat. in Charm. λοιδορουμένῳ ἐπιλανϑάνει Item cum accuſ. rei Aeſchin. de malè geſta legat. λοιδορῆσαι γὰρ ἐμοὶ λοιδορούμενον ὤφλον. Item increpo Xen. Pæd. l. 1. ὅταν δὲ καὶ λοιδορῇ τις, cum increpabat.

Λοιδόρημα, τὸ, conuitium, probrum, *hoc eſt*, id ipſum quod probrosè obiicitur. Ariſtot. eth. 4. c 8.

Λοιδορητὸς, conuitioſum. Ariſtot. rhet. 3.

Compoſita.

Δυσλοίδορος, ὁ, ἡ, qui talis eſt vt conuitio ſeu conuitiis affigi poſſit, conuitiis non obnoxius.

Λοιδορίαρχος, conuitium regero, viciſſim conuitior, maledicta regero. 1. Pet. 2.

Κατὰ-λοιδορέω, cõuitiis lacero, cõuitiis, ſcindo, maledictis inſector.

Κατὰ-λοιδόρησις, pro eodem. Ariſtoph. Διδυμοδιδάσκαλοι Περιδίκαιον.

Κατὰ-λοίδορος, maledictio vel maledicentia : aut conuitium, maledictum.

Λοιμώδης, qui turbæ conuitiatur, Laërt.

Λοιδορητὴς, qui conuitiari & maledicere amat, qui libenter conuitiatur, Dem. pro coron.

Λοιμὸς, ὁ, ἡ, peſtis : morbus quem Hippocr. vocat Νόσημα νοσῶν. Iliad. α. Εἰδὼς ἐμοῦ πόλεμόν τε ἰδὲ μάχην· ἢ γὰρ λοιμὸς Ἀχαιοὺς. Plutarc. in Coriol. τὰς ὑπὸ λιμοῦ ϑολερωτέρας ἢ πρὸ πολλοῦ, τὰς δὲ ἀπὸ λοιμοῦ καθαρωτέρας. Metaphoricè res etiam aut homo λοιμὸς vocatur, & peſtis eidem apud Latinos, pro peſtilente & exitiali. * Credunt eiuſdem eſſe originis cum λιμὸς, à λείπω, quod efficiat defectum hominum.

Λοιμικὸς, peſtilens. Plut. in Pericle. Alex. Aphrod.

Λοιμοκτονέω, peſte laborare. peſte infeſtari. Luc. in Scytha.

Λοιμώδης, carmina quæ propter peſtem ſeu ad liberationem à peſte canebantur. Poll.

Λοιπεμβολοίω, vide in Λείπω.

Λοίσθιος, ὁ, ἡ, & λοίσθος, ὁ, ἡ, vltimus, poſtremus. Il. ψ, Λοίσθος δέ μοι ἔρχεται ἀνὴρ μαῖ' ὀχνηρὸς καὶ ἄπονος. Heſiodus in Theog. λοίσθοισι δ' ἔδωκε ϑεὸς Διὸς πολύτιμον ἄπαιδα. Et in Epigr. Λοίσθια δή τοι ἔπειτα καὶ ὑστατίην ἀπέλεθρον. Apud Nonnum, λοίσθιον ἔρυκεν ἄρμα. Cum genitiuo : vt Il. ρ. Ἕκτορος, cæterorum omnium vltimum, Apollon. Ἐτ λοίσθιος ἔπλετο βαλβὶς, barbiterium, apud Soph. ad poſtremum. Plato in Phædone. πλείστου ποιῶ, ducere extremum ſpiritum. Λοίσθιος ἐπὶ τοῖς ἀνδράσι, præmia quæ vltimo dantur : quæ & ἔπαϑλα & ἆϑλα. Il. ψ.

Λοισθεύω, de eo peculiariter qui in certamine aliquo curſo- tardissimus eſt. Il. ψ.

Λοίσθιος, τὸ Ὦ, πόρος, Ἰχϑεττον.

Λοξὸς, ὴ, ὸν, obliquus, non rectus. Ariſtot. de mundo, Λοξὸς ϑεὸς ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ἐπιφέρεται. poſitu ad terrarum orbem inflexo. Sic λοξὸς κύκλος, circulus obliquus, apud Procl. λοξὸν φάλαγγος, phalanx oblonga, de qua vide Aelian.

Λοξοβολέω. Dicitur λοξὸς ϑεὸς ἢ λατρὸς ἔχειν, is qui alieniore erga ſe eſt animo & ſuſpectum eum habet, eique fidere nõ audet Polyb.

Λοξίας, ου, ὁ, Apollinis eſt epith. vel ἀπὸ τοῦ λοξῶς μαντεύεσθαι, vel

ἀπὸ τοῦ λοξῶς πορεύεσθαι, obliquis enim flexibus cœlum percurrit & olim obſcuris ambagibus reſponſa conſulentibus dabat. Ariſtoph. in Pluto ſubſtantiuè vtitur.

Λοξότης, ητος, ἡ, obliquitas. Λόξωσις, idem. Ocell. in lib. περὶ ψυχῆς.

Λοξόω, & λοξώω, obliquo, obliquum reddo, Procl. de ſphæra.

Λόξωσις, obliquatio. Strabo.

Ἀμφιλοξὸς, (*comp.*) vtrinque obliquus. apud Luc.

Λοπαδοειλοπόδης, ἐζ γ. vide in Λέπω.

Λ Ο Ρ Δ Ο Σ, ὴ, ὸν, curuus, incuruus. cui caput & dorſum in anteriora inclinat, Latinis cernuus: cui opponitur ὀρϑὸς ſiue νωφὴς, teſte Galeno. Hippocr. de fract. ὅσα μὲν διεστραμμένα ἢ τῷ ἄκρῳ, μᾶλλον τὰ λορδὰ μᾶλλον τὰ νωφὰ ἦν.

Λορδόω, ῶ, incuruo, ſeu curuo in anteriora. Hippocr. de artic. ὑπερείκουσι λορδοῦντες. Et Galenus in commen. aphoriſm. λορδοῦται, κατ' αὐτὸν ἢ ῥάχις.

Λόρδωσις, εως, ἡ, inclinatio ſeu incuruatio in anteriora: cùm homo vitiata dorſi ſpina capite ſemper prono eſt & cernuo. Gal. initio commentar. 3. in lib. de artic. (Attic.

Λορδόομαι, idem cum λορδόω, incuruo in anteriora. Hippocr. de

---

Λ Ο Υ Τ Ε Σ Ο Ν, ὦ, τὸ, luſſum : quiddam in abiete naſcens, εὐώδεσσον τῷ ἐλάτῃ, niſi quòd album eſt. Theophr hiſt. pl. l. 3. c. 10.

Λ Ο Υ Ω F. σω, lauo, Il. π, λῦσεν πολυκμάντοιο ἰόῳϊν. Lucian. λυσάμενοι σὺν ὕδατι, eos lauantes. Proprie dici traditur de corpore, ſicut νίπτω de manibus, & πλύνω de pannis. Ponitur à grammaticis etiam λόω, & λοίω. vnde ἔλοε. lauabat, pro ἔλουε: & λοίσασα, pro λύσασα : vt Od κλιτὺ ἐν πείσματι μαλακοῖο. Od. τ. λοέσασά τε. Apud Ariſtoph. in Pluto dicitur ἐκλοῦμαι pro ἐκλούομαι. Apud Hippocr. λοωῦ ſignificat etiam αἰσχύνῃ.

Λούομαι, lauor, vel lauo me. Il. ζ, & ο, εἶδε δὲ λαὸν λούεσθαι ἰοῦσ' ἐπὶ ϑοὸν μεϑύ. Epigr. l. 5 Λούσασθαι σε πάντοτε ὁ ὑπάνιμος εἰς βαλανεῖον, lotum iuit in balneum. Xen. Pæd. 8 λούσασθαι αὐτὸν ἐκέλευεν. Pro λούμαι Atticè dicitur λοῦμαι teſte Thoma magiſtro : vnde Xen. Pæd. 1. ἐλοῦντο δὲ ἐμάϑησαν μαλακίζεσθαι ἐλθόντων. Sic λούμενος pro λουόμενος, apud Ariſtoph. in Pluto Poëticè etiam pro λούσασθαι, dicitur λούσασθαι, & λουσόμενος pro λουσάμενος. vt Odyſſ. α, & Ill. φ, quæ tamen tempora Grammatici à λούομαι formant.

Λουτήριον, ὁ, labrum, peluis vas ad lauandum. Philo de vita M. lib 3. Athen. lib. 5.

Λουτήριον, τὸ, labellum. Athen. lib. 11.

Λουτρὶς φιάλη, ſubligaculum quo lauantes præcinguntur. Theopomp. Phereer.

Λούτρεον & λοῦτρον, τὸ, aqua ſordida in qua aliquis lauit. Euſt. & Ariſtoph. κᾆτ' ἢ βδηκτείᾳ πίστει τὸ λοῦτρον. Sic apud Luc. in Lexiph. ᾗ δὴ σὲ μὰ τὸ λυτρέον ὀπυιόμενον. ¶ Λοῦτρον eſt etiam nomen medicamenti: de quo Gal. l. 4. πρὸς ἕξιν πάσαις.

Λουτρὸν, ῦ, τὸ, lauacrum ſeu ipſa aqua qua abluimur : interdum & balneum. Plut. ad Colot. Xen. Pæd. 7. Exponitur & lotio, lotura. Dicitur in ſacris litcris & de baptiſmate: vt Epheſ. 5. & in epiſt. ad Tit. cap. 3.

Λουτρὼν, ῶνος, ὁ, balneum, locus lauationi dicatus. Plut. ſym. 8. Xen. in polit. Athenienſ.

Λόεθρον, dicitur refolutione poëtica pro λοῦτρον: plerunq; pro ipſa aqua quæ lauationi paratur: vt Il. ξ, χ, & ψ. & Od. ε.

Λουτέω, ῶ, lauare cupio. Luc. in Lexiph. κᾆγὼ τρέπομαι λουτοῦ.

Λοῦμα, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm cum præpoſit.

Ἀ-ποδύω, abluo. Il. 6. ὅϑεν τόνγε Πάτροκλον λύσαντες ἀπὸ βρότον αἱματόεντα *per tmeſin pro* ἀποδύσαντες. Et voce media, Od. ζ. ἔσϑ' ὅτε δὴ ἐγὼ αὖτὸς Ἀλκινόου ἀπολύσομαι Sic & apud Phil. de vita M. l. 2. Apud Ariſtoph. in veſp. ἀπόλου dicitur pro ἀπόπλυε.

Ἐ-κλύω, eluo.

Decomp. Ἀ-ποκλύω, eluo, abluo: vel etiam, eluendo abſtergo.

Κατα-κλύω, in balneas conſumo, vt aquam profundo.

Κατα-λούομαι, idem. Ariſtophan. in nubib. ὥσπερ τὸ Θεσσαλὸν κατελούσω μὴ τὸν βίον.

Παρα-κλύω, iuxta lauo: vnde παρακλύσασϑαι, iuxta lauari, apud Ariſtoph. pro παρελούσασθαι.

Περι-κλύω, circumluo, circumcirca lauo ſeu abluo. Plutarch. in lycurgo. περικλύει σε τὴν οἴνῳ.

Συν-λούω, ſimul lauo. Συνλούσιαι, ſimul lauor. in Probl. Rom.

Compoſita ſacta à ſecunda & tertia perſona prat. paſſ. cum præpoſ.

Ἀ-λουσία, ἡ, illuuies: quum aliquis non lauatur, ſed illotus permanet, Athen. lib. 4.

Ἄ-λουτος, ὁ, ἡ, ὸν, illotus Plut. in præcep. ſanit.

Ἀ-λουτέω, ῶ, illotus ſum vel maneo. Heſych.

Ἐ-πάλουτρον, merces pro lotura, merces quam balneantes ſoluũt. Luc. in Lexiph.

Εὐλουσία, mundities qua quis bene lotus eſt.

Ζεστολουσία, lotio quæ fit in aqua feruente.

Ἡμίλουτος, ſemilotus. Pol l. 6. ex Cratino & Philylio.

Θερμολουσία, lauatio ſcalidæ aquæ: ſeu lauacrum calidum.

Θερμολουτέω, calida lauor. Plut. an. seni administr. r esp.
Θερμολουσία, idem: pro quo & θερμολουτία.
Ι᾿πνολουτρὼν, locus vbi equi lauantur. Hesych.
Νεόλουτος, recens lotus. Hom. hym. in Mercur.
Παιτολουτρίδια, vasa medicorum supellectilis. Poll. lib. 10. cap. 10 ex Antiphane.
Σκαιολουτέω, in scaua lauo, Alexand. Trall.
Φιλολουτρέω, libenter lauo, præcupidus sum lauandi, *hoc est*, balnei. Gal. ad Glauc.
Ψυχρολουσία lauatio frigidæ aquæ, lauacrum frigidum.
Ψυχρολουτέω, frigida lauor, frigido lauacro vtor, frigida perfundor. Plut. in Erot. Ψυχρολουτρέω, pro eodem.

ΛΟ´ΦΟΣ, ου, ὁ, in iumentis dicitur ceruix, seu ea pars colli cui iugum imponitur. (* ἀ λέπω, vt quosdam grammaticos tradere Eust. scribit: quoniam videlicet inde ἄρχεται ἐκλέπεσθαι καὶ ἐκδέρεσθαι τὸ σφαγῇ Il. ψ. -πολὺς δ᾿ αὐχένιος ἱδρὼς Ι῞ππων ἐκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε. Soph. in Antig. ... ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον ὡς στέργειν ἐμέ. Dicitur etiam de hominis collo: vt Il. λ (de Vlysse & Diomede) Αὐτοὶ δ᾿ ἱδρῶ πολλὸν ἀπονίζοντο θαλάσσῃ Ε᾿μβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μηρούς. ¶ Item in galea sic dicitur crista seu setæ equinæ in galeæ apice assurgentes veluti λόφοι in iumentorum λόφῳ. Solebant enim olim setas equinas horridas cono insigere, non tam ornandæ galeæ gratia quàm terrendorũ hostium: Od χ, & Il. π. δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν. Sic Xen. Pæ. 7 λόφους λευκούς. ¶ Auibus etiam quibusdam tribuuntur λόφοι, qui sunt apices quidam in earum capitibus. Aristot. hist. an. l. 9. c 25. (de duobus generibus galeritarum) ὁ μὲν ἐπίγειός ἐστι καὶ λόφον ἔχουσι. Sic Plut. in Pol. præc. πάσαις κορυδαλλίσι χρὴ λόφον ἐγγίνεσθαι. ¶ Λόφοι dicuntur etiam colles & tumuli, qui & γήλοφοι seu γεώλοφοι. Od ρ, Η῎δη ὑπὲρ πόλιος ᾖσαν ἑρμαῖος λόφος ἦεν, *&c.* Herodian. l 3. (de Issico sinu) πεδίον πλατύτατον ὃ παρήκει λόφος εἰς θεάτρου σχῆμα. ¶ Metaphoricè autem Aristoph. dixit ῥήματα ὀρθὰ, καὶ λόφους ἔχοντα, i. elata & superba.
Λοφόεις, εντος, ὁ, tumulosus, editos colles habens.
Λοφιά, ἡ, ceruix: dicitur plerunque de ceruice dorso tenus arrectas setas habente instar gallinacei cristati: vel de setis in ceruice dorso tenus in modum cristæ erectis. Odyss. τ. & Hesi. in asp. & Aristot. de part. an. lib. 2. cap. 14. Sumitur & pro dorso seu eminentia dorsi: in Anthol. epigr. Scribitur & λοφία, apud Hesych. & Poll.
Λοφεῖον, ου, τὸ, cristarum repositorium: ἡ τῶν λόφων θήκη. Aristoph. in Acharn. Polluci est etiam theca seu luculamentum speculi: sicut etiam exp. apud Aristoph. in nub.
Λοφίς, ίδος, ἡ, cristæ in galea repositorium. Hesych.
Λόφαλοι, οἱ, splẽdida scuta & parua quæ affigi galeis solent, Suid.
Λοφαμίσκος, collis, tumulus. Hesych.
Λόφουρος, crista insignis: item qui ceruicem erigit & cristam surrigit & per consequens superbus. Hesych.
Λοφίζω & λοφιάω, exalto.
Λοφάω, cristatus sum, apicẽ in capite habeo: apud Suid. Exponitur etiã, cristis bene instructus sum, apud Aristoph. in Pace.
Λόφωσις, εως, ἡ, (q. d. cristatura) cristæ emissio, qua aues quædam cristatæ fiunt. Aristoph. in auib.
Λοφνία, ας, ἡ, & λοφνὶς, ίδος, ἡ, fax monoxyla, non ex colligatis lignis, vt exponit Eust. deriuans à λόφος significante ὕψος ὀρεινόν: Vide & Athen. lib. 15.
Λοφνίδιον, ου, τὸ, facula.
Λωφάω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α᾿ερσίλοφος, ου, ὁ, attollens conum: epitheton galeæ, quasi quæ in altum tollat conum, i. conum habeat sublimem & alte sublatum. Apoll. Argon. lib. 2.
Α᾿κρόλοφος, ου, ὁ, summitas collis, cacumen tumuli seu monticuli. Plut. in Publ.
Α᾿κρολοφία, ἡ, pro eodem. Polyb.
Α᾿κρολοφίτης, qui in summitatibus collium & tumulis versatur. vt ἀκρολοφῖται αἰγινόμοι in Epigr.
Α᾿λεκτορόλοφος, gallinacei cristam habens: nomen est herbæ, de qua Plin. lib. 27. cap. 5.
Α῎λοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cristatus non est, cristam non habens. Il. κ.
Γεώλοφος, è terra instar collis seu tumuli eleuatus, è terra eminens. Philo de mundo. Diosc. l. 13 c. 17. φύεται ἐν γεωλόφοις χωρίοις. Accipitur etiam substantiuè, apud Nazianz. in epist. metaphoricè apud veteres dicebatur de homine crasso & ἀναισθήτῳ. Eust. ex Aelio. Dionysio.
Γεωλοφία, ἡ, collis seu tumulus. Strabo.
Γήλοφος, tumulus è terra exurgsen, colliculus: idẽ quod γεώλοφος.
Δύσλοφον, dicitur vel quod ceruici non conuenit: vel quod difficulter portatur onerosum ceruici. Aeschyl.
Δυσλόφως, periculosè, difficulter. Eurip. in Troad. κάρτα τοι λαβεῖν ἐν τοῖς τοιούτοις δυσλόφως οἴσει κακά.
Ε῾πτάλοφος, dicta est Roma q. d. septicollis. apud Plut. in probl. Rom.
Εὔλοφος, fortem ceruicem habẽs, bona ceruice præditus, strenuus: sumpta metaphora à iumentis quæ λόφῳ impositum iugum fortiter patiuntur, apud Suid. exponitur ...... item morigerus: apud Soph. Item bene cristatus, pulchram cristam habens: Soph.

Εὐλόφως, forti & firma ceruice, strenuè, Suid. Item facilè & prompta ceruice, Eust.
Καταλοφάδια supra ceruicem, super humeros. Odyss. κ. Scribitur & κατωλοφάδεια.
Κυνόλοφα, asperitates, seu aspera quædam post primam spinam dictam. Poll. lib 2.
Λευκόλοφος, albam cristam habens. Aristoph.
Παραλοφία, gibbus pertingens ad τὸ ...... vt exponit Poll. lib. 2.
Περισσόλοφος, valde profusam cristam habens, q. d. supra modum profusam. Oppian.
Υ῾ψίλοφος, altè cristatus, altam cristam habens & eminentem conum. Metaphoricè & per iocum Aristoph. in Ran. appellauit ὑψιλόφους λόγους, sublimia verba & grande dicendi genus quo vsus est Aeschylus.
Φοινικόλοφος phœniceam habens cristam, seu generaliter, rubram. Theocr. idyll. 22. Ο῎ρνιχον φοινικολόφων τοιοῖδε χύδην.
Χρυσόλοφος, auream cristam seu conum aureum habens. Hesychio χρυσόλοφοι sunt dracones quidam.

ΛΟ´ΧΟΣ, ου, ὁ, cohors, agmen. A quibusdam exp. centuria, ab aliis decuria: Thuc. 5. ἐν δὲ ἑκάστῳ λόχῳ πεντηκοστύες ἦσαν τέσσαρες. Et κατὰ λόχους centuriatim, apud Phil. de vita M. l. 1. ¶ Λόχος insidiæ: Il. θ. φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω, Μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν λαῶν ἀπεόντων. Hesiod. in Theog. εἶσε δὲ μιν κρύψασα λόχῳ, collocârat eum occultans in insidiis. Pro insidiis dicitur & λοχεὸς, apud Hesiod. in Theogon. * Eustath. λόχον in hac signif. deriuat à λέγω, i. ἐκλέγω, alibi à λέγομαι, significante κεῖμαι, quia soleant κατακεῖσθαι οἱ λοχῶντες.
Λοχὸς, οῦ, ἡ, apud Diosc. ἡ λοχεύουσα, grauida. * itidémque deriuatur à λέγομαι significante cubo, seu à λόχος.

¶ *Deriuata ex λόχος, i. cohors.*

Λοχίτης, ου, ὁ, exp. manipularis, apud Syn ep 44.
Λοχίζω, f. ίσω, in cohortes dispono, decurio.

Composita.

Διλοχία, ἡ, exp. duplaris decuria.
Ε᾿κλοχίζω, è cohorte seligo. in cant. Solomon. c. 5. Exponitur etiam, in cohortes distribuo.
Η῾μιλοχία, ἡ, dimidiatus λόχος. Η῾μιλοχίτης, qui dimidiato λόχῳ præest.
Κατάλοχος, exp. cohors. apud Thuc. Et καταλοχίαι, turmæ, Pollux c. 13.
Καταλοχίζω, decurio, centurio, in decurias seu cohortes distribuo, in classes distribuo. Plut. in Lycurgo. Volunt etiam poni pro συγκροτεῖν & συνιστάναι, *hoc est*, factiose cogere.
Καταλοχισμὸς, οῦ, ὁ, distributio in cohortes, deriuatio. Luc. de hist. scrib.
Ναύλοχος, vide in comp. λόχος, i. insidiæ.
Ο῾μόλοχοι, qui eiusdem cohortis sunt: idem qui & ......, in lib. de vocab. milit.
Πεντήλοχοι, apud Thuc. l. 5. est quidam Argiuorum ordo: Valla vertit, quinque cohortes.
Πρωτολοχία, ordo primipilarium, seu λοχαγῶν: vide lib. de milit.
Σύλλοχία, plures λόχοι coiũcti, cohors collecta Gal. apud Hipp.
Συλλοχίζω, concẽturio, in decurias colligo, vel in centurias distribuo. Plut.
Συλλοχισμὸς, quid sit, vide in lib. de vocab. milit.

¶ *Deriuata à λόχος, insidiæ.*

Λόχονδε, aduerbialiter pro εἰς λόχον. Od ξ. & Il. α.
Λοχίτης, ου, ὁ, Suidæ est ὁ ἐνεδρεύων, qui insidiatur.
Λοχίζω, in insidiis colloco. Thuc l. 3 λοχίζει εἰς ὁδὸν ...... χωρίων ὁπλίτας τινάς. Item insidiis occupo.
Λοχίζομαι, in insidiis locatus sum, in insidijs conditus sum, lateo.
Λοχισμὸς, οῦ, ὁ insidiarum collocatio, insidiatio.
Λοχάω, ῶ, f. ήσω, insidior, insidias pono. Il. ...... σφίσιν εἶκε λοχῆσαι, ... in amat. narration τότε δὴ ...... συλλαβεῖν αὐτὸν, qui in insidiis erãt dispositi. Interdum insidiis peto, insidiis capto, vt Od. ...... λοχόωσιν Sic & Od. π. & apud Herodot.
Λοχῶμαι, insidiis petor. Itẽ in insidiis locatus sum seu conditus sum & lateo Phalaris Atheniensibus, ... λελοχισμένον ἀποδέδεικται μέρος. Item actiuè: pro λοχάω, insidior to & capto. Od. δ, & Apoll. Arg. l. 2.
Λοχάζω, pro eodem apud Hesych.
Λόχησις, εως, ἡ, insidiarum collocatio, insidiæ. Suid.
Λοχάδην, insidiosè. per insidias, furtim. Nicand.
Λόχμη, ἡ, insidiæ. Hesych. Frequentius ita dicitur locus insidiis aptus: qualis est locus arboribus densus, fruticibus seu virgultis: vt Od. τ, ἔνθα δ᾿ ἄρ᾿ ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς. Sic apud Herodian. l. 8.
Λοχμαῖος ......

Λοχμαία μοῦσα, musa syluestris. vel frutetis & virgultis resonans apud Aristoph de auium cantu & modulis, teste Didymo.
Λοχμήρης, arbusta & fruteta frequentans, syluestris: vel densis pilis obsitus. Suid. ex Epigram.
Λοχμώδης, εος, ὁ, ἡ, arbustis & virgultis condensus, fruticosus. Thucydid. lib. 3.

Composita.

Ε᾿κλοχμόομαι, frutico, fruticor, fruticesco, densis fruticibus syluesco. Theophr. hist. pl. lib. 9.
Βωμολόχος, ὁ, sacrilegus: Aristoph in Equit. Ω῏ ...... βωμολόχου ...... Item scurra, assentator, Aristot. Ethic. 4. in qua significatione adiectiuè etiam ponitur, Aristoph. in ran. Βωμολόχου ἔπους χάριν Est & huius nominis monedularum species apud Aristot. an. lib 9. c. 24.
Βωμολόχως, scurriliter.
Βωμολοχία, ας, ἡ, scurrilitas, altera extremitas τῆς εὐτραπελίας, apud Aristot 2. Ethic.
Βωμολοχικὸς, ὁ, ἡ, scurrilis.
Βωμολοχεύομαι, f. εύσομαι scurram ago Athen. l. 13.
Βωμολόχευμα, ατος, τὸ, scurrile factũ aut dictũ. Aristoph. in pace.
Βωμολοχέω, idem quod βωμολοχεύομαι.
Δειπνολόχος, ὁ καὶ ἡ, cœnis insidians: cœnipeta, Hesiod. in Erg ...... μέγαν ἀγὼ Δειπνολόχοι: *quod Atticè ponitur pro* ......
Ε᾿κλοχμόομαι, idem quod ἐκλοχμάομαι, syluesco. Theophr. de caus. pl. lib. 3 c 2.
Ε᾿λλοχάω, in insidiis lateo, insidior, delitesco: Philo de mundo (de genere ignis loquens quod ἀνθραξ dicitur) καὶ ἐλλοχᾷ δι᾿ ὅλης ἔχει ...... Item transitiuè in insidiis latens peto. Plato ...... Et in pass. apud Alciphr in epist. Merandri.
Ναύλοχος, ὁ καὶ ἡ, cui naues insidere possunt, *hoc est*, nauiũ stationi accommodus: vt λιμένες ναύλοχοι. ἐν δ᾿ εἰσὶ λιμένες ναύλοχοι Od δ. Sic apud Soph. in Aiace. ...... schol. exp. τῇ ναύσταθμον, ... κατὰ λόχον. vide & in comp. ex λόχος.
Ναύλοχον, statio nauium, locus quem naues insident. ...... Plut de solert. anim.
Ναυλοχέω, naue aliquem locum insidens aduersarium obseruo. ...... lib 7.
Νυκτίλοχος, ὁ, qui noctu insidias struit, latro seu grassator nocturnus. Hesych. & Suid.
Προλοχίζω, insidiis præoccupo Plut. προλοχίσαντες ὁδὸν, quum prior insidiis occupasset. Sic Thuc. l. 3. ...... τῆς στρατιᾶς μέρος τι ...... προλοχίσαντες.

Deriuata ex λοχὸς.

Λοχαῖος. reclinatus, decumbens. Hes. λοχαῖοι δίφροι, sellæ in quibus parturientes reclinantur. Suid
Λόχιος ad partum pertinens: seu ad puerperium: vt λόχιος σίδηρος, ferrum quo à partu præputium circumciditur Nonn.
Λόχια, τά, purgamenta post partum in locis mulieribus relicta, i. secundæ Diosc. lib. 3. cap. 4. In hac significat. scribitur & λοχεῖα.
Λοχεύω, parturio, pario: Hom hymno in Mercur. ...... Α῎τρεκέως λόχευσεν Διὸς παῖδα Κρονίων ος, peperit filium Iouis.
Λοχεύομαι, partu edor. Accipitur etiam actiuè pro λοχεύω, parturio seu fœtus edo.
Λόχευμα, fœtus, partus: Eurip. in Phœn. & Oreste.
Λοχεύτρια, ἡ, puerpera, parens: Suid. Item obstetrix. schol. Hõ.
Λοχεία, ἡ, partus. partio. puerperium. Plut. in Probl. Rom. ...... Η῞ραν ...... ἐν ταῖς λοχείαις, καὶ αἰδοῖον βοηθεῖν. Exponitur etiam vterus, qui in partu adhibetur: apud eundem de aud. Pollux est à τῆς ...... sicut etiam apud Platon. exponi posse putatur, cùm inquit, ἡ Α῎ρτεμις ἄλοχος οὖσα. τὴν λοχείαν εἴληχε. Vsurpatur etiam pro λόχευμα, i. fœtu nixu edito. Epigr. l. 4.
Λοχεῖος idem quod λόχιος vt λοχεία Α῎ρτεμις, apud Plut. symp. 3 &
Λοχεῖον idem quod λόχεια. Accipitur & pro loco natali, vbi quis partu seu nixu editus est, apud Eurip. in Iphigen. Taur.
Λοχεύω idem quod λοχεύω. Hesych.
Λοχεύσιμον, idem. Poll.

Composita.

Α῎λοχος, ὁ, Platoni ἡ στεῖρα, sterilis.
Α᾿λόχευτος, partu non editus: ἄφυτος. Hesych. & Suid.
Α᾿ριστολοχία, herba: sic dicta quòd puerperiis seu partus doloribus optimè auxiliari videatur. Diosc. l. 3. c. 4. Plin. lib. 27. c. 8. Scribitur & ἀριστολόχεια, apud Nicand.
Ν(εο)λόχευτος, recens partu editus, nuper natus. in Epigr.
Αὐτολόχευτος, per se genitus.
Ε᾿κλοχεύω, partu edo, enitor. Poll.
Εὐλοχία Αρτεμις, ab Eurip. dicitur, quoniam parturiẽtibus opem ferre credebatur: ideóque in partu inuocabatur.
Πολυλοχία, species est aristolochiæ, cum qua eandem appellationem habere creditur. Plin. l. 27. c. 8.

Λοχάω, vide in λύζω.

ΛΥ´ΓΔΟΣ, ου, ὁ, lygdus: lapidis genus est, teste Suida. Hesychius dicit esse lapidem è quo sigilla animalium fiunt, siue Parium lapidem. Apud Suid. ex Epigr. εἴτε τὸ λύγδον, λευκὴν παρθενικὴν ...... χρόα ......
Λύγδινος, lygdinus, è lygdo confectus, ibidem.

ΛΥ´ΓΗ, ης, ἡ, obscuritas, tenebræ: σκότος, Suidæ & scholiast. Homeri. * Scholiastes Apollonij scribit dici ἀπὸ τῆς λύγου, τοῦ φυτοῦ, quoniam id nigrum est. Etymologus verò ἀπὸ τοῦ λύειν τὴν αὐγήν.
Λυγαῖος, α, ὁ, obscurus, tenebrosus. Apollon. Rhod. Argon. 2. -μετ᾿ ἠιόνας βαθὺ νήσου Νὺξ ἀπὸ λυγαίην.
Λυγαίως, obscurè. latenter. Hesych. & Suid.
Η᾿λύγη, ης, ἡ, idem quod λύγη. tenebræ, vmbra. Aristoph. in Achar. οὐδεὶς ὁρῶντες εἰ μὴ δίκας τὴν ἠλύγην.
Η᾿λυγαῖος, vmbrosus, opacus: apud Suid.
Η᾿λυγάζω & ἠλυγίζω. obumbro, obtenebro, vmbra tenebrísve circumfundo & occulo.
Η᾿λυγισμὸς, obumbratio, obtenebratio.
Ε᾿πηλυγίζω. (*comp.*) obumbro, obtenebro, veluti vmbraculo tego vel obtego, apud Suid. ἐπηλυγασμένος θοιμάτιον. veste corpori velut vmbraculo prætenta. Vtitur & Thuc. l. 6. & Aristot. hist. an. l. 6 Ε᾿πηλυγίζω, idem quod ἐπηλυγάζω. Passiua voce & significatione vtitur idem Aristotel. de gener. anim. lib. 5. & histor. anim. lib. 9.
Ε᾿πηλυγισμὸς, idem quod ἠλυγισμὸς, apud Hesych.

Λυγίζω, vide in Λύγος. Λυγκαίνω, in λύζω.

ΛΥ´ΓΞ, κὸς, ὁ καὶ ἡ, lynx: fera quadrupes, de qua multa Aristot. & Plin. ac Oppian. in Cyneg. l. 2. Maculosum & varium est animal: vnde apud Eurip. βαλιαὶ λύγκες. Est & acerrimo visu præditum: vnde λυγκικὸν βλέπειν apud Hom. in βατραχομ. acutissimis oculis cernere. ¶ At λύγξ, λυγγὸς, vide in λύζω.
Λυγκεὺς, dictus est quidam ob insignem visus aciem, inde prouerb. Aristoph. in Plut. βλέποντ᾿ ἀποδείξω σ᾿ ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως.
Λυγκούριον, vide in compos. ex Οὖρον.

ΛΥ´ΓΟΣ, ου, ὁ, vitex, salix Amerina: quæ & ἄγνος & ἄγνος, teste Eust. Od. ι, Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι, & Odyss. κ, ... ῥῶπας τε λύγους τε. ¶ Item virga, bacillus, vt κλῆμα, Ioseph. καθῆστο μὲν τοι λύγον χρυσέαν ἔχων αὐτὸς ὁ βασιλεύς. Suidas λύγους esse dicit flagra quibus athletæ se cædunt. ¶ At λυγὸς oxytonon Hesych. instrumentum cui includuntur quæ glutinantur. vel instrumentum quo intorquendo vtuntur: ex prelorum genere.
Λυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, viticeus, i. vitici similis, lentore nimirum & flexilitate. vnde exponitur etiam. flexibilis, lentus.
Λύγινος, ου, ὁ, viticeus, è vitice confectus, vimineus, vt λύγινος στέφανος, apud Athen. l. 15.
Λυγόω, ῶ, flecto, inflecto, instar viticis quæ omnium plantarum maximè flectitur, in Epigr. καὶ Δαίδαλος ἐλύγωσεν ὁ χρυσοῦς ὀρθίνα. Exponitur etiam, vincio, ligo: quoniam ὁ λύγος est & flexilis & apta ad vinciendum.
Λυγίζω, itidem, exp. flecto, torqueo, circumago, verso. Aristoph. in vesp. πλεῦρα ...... λυγίσαντος ...... ῥώμης: more athletarum qui corpora artificiosis flexibus torquent huc illuc, vt infestos complexus & nexus euadant. Item metaphor. supero, vinco. Theocr. idyll. 1. τύ θην τὸν ἔρωτα κατεύχεο Δάφνι λυγιξεῖν.
Λυγίζομαι, flector, torqueor. Sophocl. in Trachin. μέσσας πλευρὰς ...... ἄρθρον ᾗ λυγίζεται, ea parte qua articulus flectitur, seu torquetur. Et metaph. vincor, superor: apud Theocr. ibidem, Α῏ρ᾿ οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ᾿ ἀργαλέω ἐλυγίχθης;
Λύγισμα, ατος, τὸ, flexus, contorsio. Λυγισμὸς, οῦ, ὁ, idem. Aristoph. in ran. pro flexione cantus vsurpauit.
Λυγιστικὸς, οῦ, ὁ, qui agiliter nouit λυγίζεσθαι, agilis in flectendo se, Poll. lib. 4. cap. 13. & Theod. eccl. hist. lib. 2.

Composita.

Διαλυγίζω idem quod λυγίζω flecto. Διαλύγισμα, flexio.
Εὐλύγιστος, flexilis, qui facilè flecti & torqueri potest: vt εὐλύγιστος τράχηλος, Eustath.
Καταλυγίζω flecto, vel etiam vincio.
Παραλυγίζω, obtorqueo: vel aliquantum torqueo: modo nimirum τοῦ λύγου Theophr. hist. pl. l. 5. c. 2.

ΛΥΓΡΟ´Σ, ά, ὸν grauis, difficilis. vel funestus, tristis, exitiosus, vt λυγρὸν γῆρας. Od. ω. Et Il. τ, ἴλλ γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά. Od. δ & ξ, λυγρὸς ὄλεθρος. Hesiod. in Theog. λυγρὴ ἔχιδνα. Exponitur etiam miserabilis, seu misero conueniens: Od. π, λυγρὰ δὲ εἵματα ἕστο χροΐ.
Λυγρῶς, grauiter, exitiosè, miserabiliter.

ΛΥ´ΔΟΣ, οῦ, ὁ, Lydus. Sunt autem Lydi, populi quidam Asiæ.
Λύδιος, ου, ὁ, Lydius, vt λύδιον μέλος, & λύδιος ἁρμονία, inuenta & vsurpata à Lydis. Sic λύδιος λίθος siue λυδία λίθος, Lydius lapis: coriculæ genus in Lydia frequens, auri probatione admodum celebratum. At τὸ λύδιον αἷμα πεζὸς ἰχνῶν apud Pind.

Pind. prouerbialiter dictum volunt *pro*, celeriter currens, à Lydij currus velocitate.

Αυδιακός, idem quod Λύδιος. Athen. l. 12.

Λύδιος, pro Λύδιος, vt Λυδία ἁρμονία, Λυδία χελώνη, Λύδια νόμοι.

Λυδίζω, siue Λυδίζω, Lydos imitor, Lydos se quor, cum Lydis facio, apud Suid.

Λυδισμός, Lydorum imitatione, Lydorum more. Lydicè. vt Λυδισμὸν ᾠδικὴν. apud Aristot. polit. l. 8.

Μιξολυδιστί, Lydia harmonia mixta. Aristot. polit. 8.

Λτ' ΖΩ. Ἔω, singultio seu singulto. Apud Suid. ex Epigr. Καὶ γαστὴρ λύζων ἐγκεκόλληται ἔρεθι. Et apud Alexand. Aphrod. λύζειν ὑπὸ πέψεως, ex pane singultire. Apud Suid. exp. etiam ἀλαλύζω, vlulo.

Λυγμώδης, ες, ὁ, singultus. Plut. in lib. de garrul. Suidæ est etiam ἀλαλυγμώδης, vlulatus.

Λοιγξ, γγος, ὁ, singultus. Thuc. & Plat in sym p.

Λύγδην, singultando, seu cum singultu.

Λυγδάσω, & λυγμάσω, idē quod λύζω, singulto apud Hesych. & Suid.

Λ'ναλύζω (comp.) idem quod λύζω. Suid. dicitur & ἀπολύζω, poëticè metri causa geminato λ.

Λτ' Θ Ρ Ο Ν, ου, τό, cruor seu puluerulentus sanguis, puluis sanguine & sudore permixtus. Il. υ, λύθρῳ ϐ πολλὸν τετυγμένος αἱματι καὶ κονίῃσι. Et Od. χ, ἔδραν ἵκανε· Ο' δυσθέα μὲν πεπαφὼς νόμφιν Δόματι λύθρα πεπαλαγμένα.

Λυθρόω, ῶ, cruento seu sanguine cum puluere permisto fœdo: ex quo participium λελυθρωμένος,

Λυθρώδης, ους, ὁ ἡ ὁ, cruentus, sanguinolentus: vt λυθρώδη· πως κεῖται in Epigram.

Λτ Κ Α' Β Α Σ, ου Ο, ὁ, annus, Od. ξ, Τὸ δ' ἐπὶ λυκηϐαντι ἐὼν ἐτος ἐκτελέσασα· Ο' δυσθέα. In Epigr. ἑξήκοντα λυκάϐαντ Ο. ἔτεα, sexaginta anni. * Dictum volunt ἀπὸ τοῦ λυκάϐαντος ϐαίνειν, quòd anni tempus latenter & tacitè prætereat, vel ἀπὸ τὸ λύκειον· ἄκριϐες ϐαίνειν: serie enim quadam dies eius cohærentes labuntur luporum more, qui feruntur, quum flumen aliquod tranant, mordicus quisque proximè præcedentis caudam tenere. Macrob. Saturn. l. 1. c. 16. scribit vetustissimos Græcorum annum appellasse λυκάϐαντα ἀπὸ τῶν λύκων, i. à Sole. Solem enim λύκον appellari, etiam Lycopolitanam Thebaidis ciuitatem testimonio esse. Solis autem cursu & recursu annum perfici, notum est.

Λτ Κ Ο Σ, ου, ὁ, lupus. Od. κ. Λ' μοὶ δὲ μὲν πόλεμον ἔριτρεφες· ἀδὲ λίσσετ. Plut. in quæst. Rom. ὁ λύκος ὑφ' ὁ λύκος ἔδε ὑ λύκαια πολυσθρύλητα. ¶ λύκοι, Plut. lupatum, fræni genus asperrimum à lupinorum dentium similitudine. ¶ λύκοι Iridis herbæ flores, quòd labiorum lupi speciem referant. ¶ Λύκος. Poll. & Paul. instrumentum coquinarium, quod & κρεάγρα, item αἰσάλη. ¶ λύκος, auis ex monedularum genere, apud Aristot. ¶ Item piscis qui dicitur alio nomine callionymus, ex Athenæo. ¶ λύκος, aranei quoddam genus. Hesych. ¶ Λύκος. pastilli nomen apud Actium l. 9. ¶ λύκος pro Sole: apud Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 17.

Λύκειος, ου, ὁ, lupinus. Et λυκεία ex Polyb. pro λυκάϐη, lupina pellis. Item λύκειος, cognomentū Apollinis, quòd ei lupus sit dicatus.

Λύκεργος, τος, lupercalia. Plut.

Λυκέη, sub. δορὰ, lupina pellis. Λυκείη pro eodem. Eust. Λυκᾶς, idem.

Λυκεσθής, q. d. lupinè, i. lupinorum more. Eustath.

Λυκεσθὲς, luporum vlulatus, Suid.

Λυκεσθὼρ, lupi catulus. Theocr. idyll. 5.

Λυκίζω, dilanio, dilacero, discerpo, lupi more: vnde λελυκισμένα apud Xen. Pæd. 8. à lupo dilacerata, seu à lupo morsa, aut rosa.

Λύκερνα, lupa, vt λύκαινα ταυτὸν Ο. Plut. de Rom. fort.

Λυκερνίδιον, ου, ὁ, parua lupa. in Epigr.

Λυκιδεὺς, lupa, ex Plut.

Λυκέσθης, lupinus, lupo similis, lupum referens, vt λυκώδης τὸ χρῶμα, colore lupum referens.

Λύκειον, ου, τό, lycium: spinosa arbor, ex eo dicta quòd vt plurimùm in Lycia prouenjat. Est & Indicum Lycium ex fructice qui lōchitis appellatur. Dioscor. lib. 1. c. 33. Item Thessalici loci nomen est, ex eo quòd lupus ibi relicti boues inuadens in saxum est conuersus. Etymolog.

Λύκειος, ου, ὁ, lux prima quæ præcedit Solis ortum. apud priscos Græcos, quæ postea λυκαυγὲς dicta fuit. Vide Macrob.

Composita.

Λ'λυκεὼν, ῶνος ὁ ἡ ὁ lupis craens. Hesych.

Λἰνλυκεῖος Ο. pro αἰνὸς λύκος, horrendus lupus.

Λ'μφιλύκη Ο. vnde ἀμφιλύκη νὺξ, subluctris nox: vltima pars noctis, sub exortum aurore, & paulò ante diluculum seu crepusculum matutinum. sic dicta, quòd sit nox similis λυκάϐῃ, i. pelli lupinæ, quæ est cineritij coloris, non omnino nigra, inquit Eust. Il. ι, Ἠ μοι σ' ὧδ' ἀφαμαρτὸν ὑπὸ ζόφον ἠδ' ἐρεϐεννὴν νύξ. Sic & Apollon. Arg. 2. Oppian. de venat. l. 3. dixit ἀμφήλυσιν ὑπ' ἀμφιλύκῳ, sub primum crepusculum.

Λτ' Μ Α Ο Ν, ονος purgamentum, sordes: (* quasi κάθαρμα, ἔκ τοῦ λύω ἔτι ἀπαβάλλοντο, inquit Eust. à λύω deriuans: vt λύματα propriè sint sordes quæ ex ablutione corporum remanent) Il. ε, Οἱ δ' ἐπιπωμείσαντο, τῇ εἵ ἐξέα νύμφαι· Ἴλλαιον. Il. ξ, Ἐκάθηρε πίτνα κρὸς ὕδωρ. Et λύματα πάντα, sordes ex partu, Ca'lim. hymno in Iouem. λύματα dicuntur etiam ventris purgamenta, apud Suid. in malam quoq; partem accipi tradit Eust. ficut κάθαρμα & ἄχθος. ¶ Item Snid. λύματα exp ἐπιχάρτα τῇ κόπρᾳ ἢ λύπρα ἢ λοίσματα: à λύω.

Λυμαίνω, purgo, purifico. Hesych. vide & in λύμη.

Λύμη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Λ'πολυμαίνομαι, (comp.) purgor, vel purgo. Iliad. ἀπολυμήνασθαι ἕνεκα κόπρου. vide aliud exemplum in λύμη.

Λ'πολύματα, apud Nicand. in Ther. exp. excrementa, sordes.

Λτ' Μ Η, ης, ὁ, lues, noxa, exitium. (* Eustat. detinat id quod interdum in malam partem capitur. vel ἀπὸ τοῦ λοιμοῦ Apoll. Arg. 2. ἀνὰ πεδίον δυσαμένοισιν αἰθέρα λύμας. eximere pernicie. & exilio. Philo de vita Mos. lib. 1. Ἐπὶ λύμῃ ἢ φθορᾷ ἄλλου τε καὶ κυρτῶν, ad labem perniciem stirpium. Interdum λύμη corpore humano dicitur (vt λοιμὸς) de fœdis & contumeliosis iniuriis: vt apud Herod. Ἐπὶ λύμῃ ἔμοιγε, in contumeliam ipsius. Sic αἴσχιστε λύμα Διὸς κύνες, fœde indigneque affecte. ¶ Apud Polyb. πανταχοῦ πάντας ὑπεκρίνεσθαι τὰς ἀβροτέρας μὲν, ἐκ δὲ τῶν ἀνθρώπων λύμας, ex humanas illuuies suspiciens: vt pro λύμαις, pronatur.

Λυμεὼν, ῶνος, ὁ, perditor, vastator, lues, noxa. Soph. in Aiace. Ilic. in panegyr.

Λυμαίνω, perniciem affero, corrumpo, vitio. Xen. λελυμασμένος, quæ nocent ventribus.

Λυμαίνομαι, perdor, vitior, corrumpor. Xen. Pæd. 8. ἵνα μὴ πρεσϐύτερον ἀσθενέσαι, ἢ ὅτι ἐτέρῳ, ἢ ὅτι πρεσϐύτερον ἢ τὴν ὑβρίσαντα τὴν σωφροσύνην. Item vastor. labefactor. Greg. Frequenter sumitur actiue pro, pernicie affero, lædo, vasto, cuerto. Xen. τοὺς τοιούτους ἐπεὶ λυμαίνεται πᾶς ὁπλίτης ἢ ἵππος, pocter equos equorum. Herodian. l. 3. πάντα ἔξεστι τὸν τὸ δῆμον ἢ τὰ τῶν ἐπιτηδείων. Isocr. in Paneg. λυμαινόμενοι ἢ πρὸς τοὺς πολίτας ἢ τοὺς ξένους. Sic & apud Demosth. & alios. Exponitur etiam, vitiocorrumpo, i. constupro: vt apud Aristoph. in nub. ἵνα μὴ λυμαίνῃ τὰ ἐκεῖ πρόσωπα τοῖς μειρακίοις. Item fœdum in modum vexo, lacero, fœdum in modum tracto: vt Demosth. contra Aristocr. τοῦ αἰσχρότατος ἐξεύρεσιν ἐπιτηδεύσαντος, λυμαίνεσθαι τοὺς ἰδίους. Λυμεντὴρ, ῆρος, ὁ, corruptor, perditor. Xen. λυμεὼν, ῶνος, pernicious. vt λυμαντήρια ἔσομαι, apud Aeschyl. in Prometh.

Λυμητὴς, ῆ, ὁ, idem. Soph. in Trachin.

Composita à λυμαίνομαι.

Α'λύμαντος, ον, ὁ ἡ, cui detrimentum & noxa illata non est, nec inferri nequit, cui nocere non potest. Plut. de educat. lib. (de eruditione loquens) νέου δ' ἀλύμαντος, μέχρι γ' ἀμοιρεῖ

Α'πολυμαίνομαι, corrumpo, noceo, damnum infero, vt & simplex λυμαίνομαι.

Α'πολυμαντὴρ, corruptor, pernicies, pernicies. Ol.

Διαλυμαίνομαι, noceo, detrimentum infero, damnum do. Athen. in Pluto.

Κατολυμαίνομαι, idem quod λυμαίνομαι, noceo, incommoda, destruo, euerto. Xen. in œcon.

Περιλυμαίνομαι, perniciem affero.

Λτ' Π Η, ης, ἡ, dolor, animi molestia & ægritudo. plato in Gorgia. μακρὸν δὲ καὶ πολὺν μεμψιμοιρίας ἔρως, voluptate & molestia mixtus amor. Xen. Hellen. 7. καὶ ὁ τὰ ἀμφὶ τοῦτο ἀλγήσας ἀλγηδὼν τοσοῦτος ὑπὸ λύπης. Plut. in Artox. ὑπὸ λύπης μεγάλης ἀπορίας ἔχεσθαι. Isocr. in Panath. οἱ πολλοὶ ἀνάγκης ὑπὸ λύπης ἢ πενθικῶν πόνων * Etymologus scribit dictam λύπην ἀπὸ τοῦ λύειν τὰ κῶλα· ἐπὶ τῶν λυομένων ἐπὶ ὕπνου. Sic & apud Cic. λύπην Chrysippus quasi solutionem totius hominis, appellatam putat: itidemque Socrati apud Platonem in Cratylo videtur à λύειν ἢ ἀπὸ τοῦ ἀπολύεσθαι.

Λυπηρὸς, ὸν, ὁ, molestus, molestia & tristitia animum afficiens. Aristot. Rhet. l. 2. Dem. pro cor. Xen. Pæd. 7. Thuc. l. 3. Exponitur & indiuidiosus, acerbus.

Λυπηρῶς, cum dolore, dolenter, molestè. Isocr. in Euag. Xen. Pæd. 5. Aristot. rhet lib. 1.

Λυπηδὼν, ὁ, ὁ, idem quod λυπηρὸς. Suid. & Hesych. Exponitur gracilis, macer, aridus, tenuis, vilis: vt Ithaca dicitur λυπηδὴς v. Sic λυπηδὲς δίκτυον apud Theophrastum, arbores quæ tristi ieiunaque sunt natura.

Λυπηδῶς, vt iliter, tenuiter. Hesych.

Λυπηδότης, ητος, ἡ, gracilitas, macies, tenuitas.

Λυπέω, ῶ, f. ήσω, dolore afficio, animi ægritudine & molestia afficio, contristo. Aristoph. in Pluto. ? Λυπεῖ τὴν ἀνάγκην ἡ ἐπιθυμία ἡ κατακλύουσα μόνον. Xen. apomn. lib. 1. λυπεῖ τὸ πολλὰ ἐπιθυμεῖν καὶ μὴ δύνασθαι ἐπιτυγχάνειν. Ephes. 5. μὴ λυπεῖτε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῦ θεοῦ. Et λυπεῖν ἑαυτὸν, loribus te afficio. Ephes. 5. μὴ λυπεῖτε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῦ θεοῦ. tristatae Item, lædo, incommodis & detrimentis afficio. Sic in Nicocle, ἔστι δίκαιον ἐμαυτὸν σωφρονοῦντα λυπεῖσθαι. Xen. Hell. 6. τῷ μὴ τὰ αὐτὰ λυπεῖν ἐμὲ καὶ ἐκείνους. λυπεῖν ὑμᾶς ἐπαινῶ.

λυπέομαι, dolore afficior, doleo, mœreo, tristor. Aristot. eth. 2. ἐς ἃ ἔστι χάριν ἢ λυπεῖσθαι ἢ ὀργίζεσθαι· ἀλλ.

λυπᾶδης, qui tristitia afficere solet. Exponit & qui tristatur.

λυπᾶδία, Suidas esse dicit leguminis speciem. ἔστι δὲ τὸ κυαμίδιον, vt quidam volunt.

Composita.

Δύσλυπος, ον, ὁ ἡ, dolorum & molestiarum expers, nulla animum molestia & ægritudine afficiens. Aristot. eth. 3. Xen. Pæd. 8.

Λύπασις, idem cum λύπη. Est & herbæ nomen quæ & ἀλυσσὶς, apud Dioscor. lib. 4. cap. 180.

Λύπασις, sine dolore, sine vlla animi ægritudine & molestia: Isocr. in Panath. hinc & superlat. ἀλυπότατος, absque vlla animi molestia.

Λύπεια ἡ, indolentia, vacuitas doloris, animus omni molestia & ægritudine liber. Aristot. rhet. l. 1. Plut. ἵνα δὲ γαληνιάσωσιν ἀφ' ἡσυχίας.

Λύπεος Ο. ὁ ἡ, qui tristitia affectus non est, seu non afficitur, qui animi ægritudine & molestia affici non potest.

Λύπησον, ita vt non contristeris seu dolore afficiaris.

Λύπησις, vicissim molesto, seu molestiam exhibeo, vicissim negotium facesso.

Λ'ντιλύπησις, molestia quæ vicissim exhibetur alicui. Plut.

Βαρύθυμος, grauiter dolens, grauí animi ægritudine & molestia affectus vel grauem dolorem afferens.

Β'αρύθυμος, valde mœstus. Plut.

Ε'μπικραίνω, insuper molestiam affero. vel simpl. contristo.

Μεμφιμοιρῶ, cui vel minimæ res animi molestiam afferunt, cuius animo vel minima quæque molesta sunt. Plut. in lib. πῶς ἀκούσεται, & in præcept. lanit.

Πενθύνω, molestus. Strab.

Περιλύπη, molesto, tristitia afficio: Plut. de animi generat.

Περιλυπῶ, mœrori finem imponens, mœrorē sedans: vt παυσανεμίαν. apud Athen. l. 2. & παυσίλυπος Ζεύς, Soph.

Περίλυπος, summoperè dolens, supra modum dolens & mœstus Isocr. ad Demon.

Περιλυπία, tristitia, Laërt.

Συναλγῶ, cōdoleo, condolesco, i. alterius dolore moueor, seu ex alterius dolore dolorem ipse quoque percipio, misereor.

Τ'ρυπτὸς, supra modum contristor.

Φιλόλυπος, qui libenter dolet & tristitia afficitur.

Λτ' Ρ Α, ας, ἡ, lyra: organū ex genere τῶν ἐντατῶν, sicut & μαγαδιζόμενον, teste Athen. lib. 4. Plut. symp. 9. σωμάτιον ὡς ἐγένετο ἐφ' ἡμῖν ἡ λύρα. Aristoph. in Nub. πῶς λύρα λέξει τ' ὀρθὰ ἄνευ Σιμωνίδου μέλη, olim enim in conuiuiis post cœnam circumferebatur lyra, singulisque ordine conuiuis afferebatur à conuiuatore: quam qui recusasset, habebatur idiotior. * Eustathius scribit λύρας appellatam fuisse quasi λύρης: vt quæ Apollini tanquam compensatio pro bobus à Mercurio sit data, antea χέλυς appellata. ¶ λύρα est etiam sidus cœleste apud Aratum, quod & χέλυν appellari scribit. Item piscis quidam, qui sonum vocalem edere putatur: Aristot. hist. an. l. 4. c. 9.

Λυρικὸς, ὸν, ὁ, lyricus, cui lyrica modulatio ineſt.

Λυρικὸς, ὸν, ὁ, lyricus: vt λυρικὰ ποιήσεις, apud Athen. lyricen, seu pulsatē lyræ peritus. Epigram. lib. 2.

Λύρνα, lyrula, parua lyra. Aristophanes in ran. Synesius epistola 148.

Λυρο, ῶ, lyra cano, vel ad lyram. Λυρίσει, ᾷ, ὁ, qui lyra canit, vel lyrā accinit.

Composita.

Α'λύρητος, ὁ, qui sine lyra est, qui lyram comitem non habet, cui ſtra non adhibetur. Plut. de orac. Pyth.

Δίλυρος, ὁ, qui lyram habens, bene lyra canens, canorus.

Ε'γκιθαρίζω, insuauiter lyra canens. in Epigr.

Τ'ανύλυρος, ὁ, arundo apta modulationi. Aristoph.

Ὑπολύριος, vide in λύω.

Λτ' Σσ λύσσα, ης, ἡ, rabies: propriè significat furorē canum in quem sub Canicula maximè aguntur, omnium animalium foliv. t scribit Gal lib. 6. de loc. affect. Dioscor. lib. 7. capite ἀπὸ τῶν ἀδήκτων τὸ λύσσης ὁ κύων. Transfertur etiam ad homines, & reliqua animalia quæ per contagionem ex rabidi canis morsu meante abalienantur, & furorem pariter mixto concipiunt. Diosc lib. 6. Dicitur etiam de impetu quolibet tribundo qualis canū rabidorum esse solet. Iliad. (de Hectore) κρατερὸς ἦ ὁ λύσσαι πίδυσκεν. Plut. ὥσπερ σκυφοκαλίας libr. 1. ἐπὶ δὲ τοῖς πᾶσι λύσσα καὶ τὸ οἴστρῳ ἐπὶ πᾶσι μανίαι· ἐπὶ δὲ σκώληκες καὶ ἕλμινθες ἐν τῇ κυνὸς γλώσσῃ γινόμενοι, quos exempto infantibus canibus nec rabidi fiunt nec fastidium sentiunt. Idem lib. 1. cap. 5. * Etymol. λύσσαν dictam vult ἀπὸ τοῦ λύειν τὰς ἁρμονίας.

Λυσσάδης, ὁ, ὁ, rabidus: apud Nonn.

Λυσσᾶδ, ὁ ἡ, rabidus, rabiosus, furiosus. Il. ρ. Item ad rabiem ægre, Soph. in Philoct.

Λυσσάομαι, furo. rabidus, furiosus. Hesych.

Λυσσάω, siue λυσσῶ, in rabiem actus furo: propriè de canibus dicitur. Dioscor. lib. 7. cap. 2. λυσσᾷ ὁ κύων, ἐὰν ὑπὸ τοῦ πολὺ μᾶλλον ἐπὶ πέττεσθαι ἀναγόντος καύματος σφοδρότερον πάντος καύματος κυσὶν. Dicitur & de lupis: apud Theocr. idyl. 4. Πείσεαι τοι Μίκων ἢ τοι λύκος αὐτίκα λυσσᾷν. Metaphoricè homines & affectus humani quoque λυσσᾷν dicūtur, cùm furibundo quodam impetu in modum rabidi canis aguntur. Plato lib. 1. de rep λυσσᾶν ἢ ἀχθεσθαι. Phocyl. Πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἀξίνεια μέξαι· ἔχεφρον.

Λύσσημα τὸ, rabies, furor. Eurip. in Oreste.

Λυσσητήρ, ῆρος, ὁ, qui rabit, rabidus, rabiosus. Il. Υ.

Λυσσώδης, ἐς, ὁ, ἡ, rabida, rabiosa. Plut. de aud poëm.

Λυσσώω, in rabiem ago. Poëticè etiam pro λυσσάω dicitur: sicut ὀρόω pro ὁράω, ἔρρω. in Epigr.

Λυσσόομαι, in rabiem agor, rabie inflammor. Phocyl.

Λύσσομαι, rabie agitor, furo Hesych.

Composita.

Α'λυσσον, ου, τό, alysson: herba, de qua Dioscor. lib. 3. cap. 105. & Plin. lib. 24. cap. 11. sic appellata quòd à cane commorsos rabiem sentire non patiatur: vt inquiunt iidem Diosc. & Plin. & etiam testatur Galen. Meminit eius & Plut. symp. l. 3.

Ε'λυσσάω, rabie agor, rabido impetu feror.

Κατελυσσάσθη, seu κατελυσσάθη, ῶ, rabie concitatus sum aduersum. Suid. eum genit. construi tradit.

Κυνόλυσσος, ab Andrea medico dictus qui ab aliis ὑδρόφοβος, quòd è rabie canina morbus ille contingat.

Λυτὴρ, λυτῆρος, ὁ Γ. vide in λύω.

Λτ' Χ Ν Ο Σ, υ, ὁ, lychnus, lucerna, lumen. Xen. in symp. ὁ μὲν λύχνος ἐπὶ τὸ κεκαμένῳ φλόγα ἔχειν, ὥσπερ νῦν ἐρίζει. Aristoph. in Nub. Ἐ'κεινον ὑμᾶς δεῖ ἕνεκ' ἐκ τοῦ λύχνου. Ibidem ἅπαντα λύχνον, accendere lychnum. vnde λύχνου ἅμιλλα, seu ἀντιφῶς λύχνων, apud Aristoph. in Plut. & apud Plut. læpe. In plur per metaplasmum reperitur etiam λύχνα, apud Athen. * Dictum volunt ἀπὸ τοῦ λύειν τὸ σκότος, i. σκότ Ο.

Λυχνῖτις Ο. & λυχνίδιον, lapis pellucidus: idem ille qui & λυχνίτης, species pyropi & carbunculi. Athen. lib. 5. ¶ λυχνοῦς accipitur etiam pro face aut lucerna: apud Athen. lib. 15.

Λυχνοῦσθον, ου, τό, basis lychni, seu candelabrum, idem quod λυχνία, vt testatur Athen. lib. 15.

Λυχνία, ὁ, candelabrum. Philo de vita Mos. lib. 3. Λύχνιον, ου, τό, pro eodem. Athen. lib. 5.

Λυχνιαία φλὸξ, lucernæ flamma. Alex. Aphr.

Λυχνίδιον Ο. ῆ, lucernula. Numeratur etiam inter flores æstiuos à Theophr. hist. plant. lib. 6. & Diosc. lib. 3. cap. 114. Item gēma quædam quam dea Syria in capite gestat, vt Luc. narrat.

Λυχνίδιον, ου, τό, paruus lychnus, lucernula. Luc. in Tim. Et λυχνίον Ο. pro eodem. Item piscis quidam: de quo Luc. de vera histor. lib. 2.

Λυχνίτης, ου, ὁ, q. d. lucernarius. Item lychnites, lapis: à lucernarum accensarum præcipua gratia. Plin. lib. 37. c. 8.

Λυχνίτις πόα, herba lucernaria seu ad lucernarum lumina apta: de qua Dioscor. libro 4. capite 104. Plinius libro 25. capite 10.

Λυχνοῦς, οῦ Ο. ὁ, lychnorum seu, lucernarum repositorium. Luc.

Λυχνοῦν, præluceo. Areth. in Apocal.

Composita.

Ε'λλύχνιον, ου, τό, ellychnium, funiculus papyraceus siue sparteus, cannabinūsve aut stupeus, qui fistulæ in lychno erectæ immissus vritur. Herodot. in Euterpe. Poll. lib. 10.

Ε'λλυχνιωτὸς μαστὸς, siue ἐλλυχνιοστὸς, lineamenti, genus apud chirurgos: sic dictum vel quòd in ellychnij formam componeretur, vel quòd ex eadem materia constaret ex qua ellychnia olim fiebant.

Ε'λλυχνιοφόρος Ο. ὁ, ellychnium habens, funiculo instructus. Dioscor. lib. 1. cap. 97.

Ε'πτάλυχνος, septem lucernas habens candelabrum.

Ο'ὐλοπολύχνιον, idem esse traditur qui ξυλοκυνηδόν, apud Athen.

Ο'ὐλοπολύχνιον, (q. d. veruluccernū) lucerna vel laterna obelisco præfixa, qualis est quæ præluere solent viatoribus nocturnis, apud Aristot. polit. 4.

Λτ' Ω Σ ω, soluo vt Od. ἀλλὰ λύ' ὑπτιάσας Σείνειαν. Sic & Xen. Pæd. 3. ὕρχον μὲν τὸν πρὸς λύσειν ὤμοσε. Et λύειν σωμάτιον, apud Plut. in Alex soluere nodum. Apud Isocr. λύειν τὸ στόμα, soluere os seu aperire. Apud Eurip. λύειν τὸ γῆμμένα, resignare literas. ¶ Item soluo, i. laxo, remitto: vt λύειν τὰς ἰωὰς apud Soph. ¶ Item soluo, i. libero: vt λύειν κακοῦντ Ο. apud Hom. liberare miseria. Apud Luc. λύειν τῶν δεσμῶν ἀπολύσω, leuare illi inopiam & quasi discutere. Dicitur & λύειν ἐκ σκοτίου apud Herodot. Et apud Theocr. idyll. 24. Λῦσον τὰς ῥοίνου μ. soluе me à funiculo iunceo. ¶ Item soluo, i. dissoluo: vt λύειν τὸ σφιγκτὸν, apud Luc.

Apud

Apud Hom. νείκεα λύειν, & in epigr. ἔριν λύσαι, controuersias dirimere, lites componere seu dissoluere. Apud eundem Ho. λύειν μέλη & λύειν γυῖα, soluere membra. i. membrorum quasi cōpagem dissoluere. Apud Demosth. λύειν τὸν νόμον, dissoluere legē, i. antiquare, rescindere abrogare. Sic λύειν τὴν εἰρήνην apud eundem. & λύειν τὰς σπονδὰς apud Thuc. Vsurpatur & pro dissoluere seu rescindere in propria signif. vt λῦσαι τὴν γέφυραν apud Herodian. Et pro dissoluere, i. dimittere. vt λῦσαν δ' ἀγορήν. Iliad. α. dimiserunt. ¶ Apud Gal. ad Glauc. λύειν γλυκεῖ τοὺς κολλίκας, exp. pastillos diluere passo seu macerare, quod & ἐκλύειν dicitur. ¶ Item diluo. in alia signif. vt λύειν ἔγκλημα, Thuc. diluere crimē. ¶ Item λύειν, soluere vel è portu soluere Synes. λύσαντες ἐκ Βερενίκης. Sic in Pantelei epigr. in Callimachum & Cynægrium. λύσε κυβερνήτας. ¶ Item λύω, soluo captiuitate & quasi captiuitatis vinculis, reddo captiuum, i. in libertatem vendico Il. α. Παῖδα δέ μοι λύσαιτε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε. Sic Iliad. ω. ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον.

Λύομαι, soluor, liberor: vt λυθῆναι ἐκ τῶν δεσμῶν apud Herodot. Item soluor, dissoluor. Il. β. καὶ σπάρτα λέλυνται, & rudentes soluti sunt, q.d. fatiscunt. Dicitur λελυμένος de paralytico apud Greg. Apud Demosth. δωρεαὶ λελυμέναι, dona soluta, i. reuocata & abrogata. Apud Xen λελύσθαι ἀπ' ἀλλήλων, dicuntur ij inter quos dissoluta est societas & amicitia. Itē redimor, captiuitate liberor: vt apud Thuc. λυθεὶς αὐτὸς ὑπ' αὐτοῦ. Et Herodot. ἐλύθη χρημάτων μεγάλων, redempta est magna pecunia. ¶ Item in actiua signif. soluo, libero, apud Xen. & alios. Item redimo: vt λύσασθαι αἰχμαλώτους apud Dem. Et λυσάμενος ἐκ τῶν πολεμίων, apud eundem.

Λύσις εως ἡ, solutio: vt λύσις τῆς ψυχῆς ἀπὸ σώματος, solutio animi à corpore, i. quum animus à corpore soluitur: in Axiocho. Item ipsa actio soluendi captiuitate & liberandi: vt λύσις τῶν αἰχμαλώτων, Demosth. Exponitur & redēptio. Item solutio. vt quum dicitur solutio quæstionis aut ænigmatis. Plut. in symp. 7. sapient. Item solutio in ea signif. qua dicitur soluere creditori. vt χρειῶν λύσις, apud Hesiod. in Erg. Item solutio. i. liberatio, vt λύσις πυρετοῦ, liberatio à febre: exponitur etiam finis accessionis. Item λύσις apud rethores, quæ diluit τὴν κατασκευήν. Item λύσις, expiatio. Plato lib. 2. de rep. Aristot. in Polit.

Λύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, solubilis, qui solui potest. Athen. lib. 10. Item in metaphorica soluendi signif. vt συλλογισμὸς dicitur λύσιμος, qui facilè reprehendi potest tanquam ἀσυλλόγιστος. apud Aristot. prior. anal. l. 2, c. 20. Item exemptilis. Plat. de leg.

Λύσιος. soluendi, seu liberādi vim habēs: peculiariter hoc epithetō Baccho tribuitur: vt apud Plut. sympos. l. 3. vel quòd nos curis soluat & liberet: vel quòd membra soluat ac præterea concordiam & amicitiam: vnde λυαῖος quoque dictus existimatur. Λύσιοι θεοὶ (q.d. expiatorij dij) expiationum præsides dij: Plato de rep. l. 2. iidem dicuntur & ἀλεξίκακοι, & ἀποτρόπαιοι & ἀποπομπαῖοι, & φύξιοι.

Λυτὸς, οῦ, ὁ, solubilis: qui solui potest. Et metaph. συλλογισμοὶ λυτοὶ, iidem qui & λύσιμοι, apud Aristot. in analyt.

Λυτικὸς, οῦ, ὁ, (q.d. solutiuus) soluendi vim habens. vt λυτικὸν φάρμακον. Item soluendi seu dissoluendi solertia præditus: apud Athen. Item soluendi vim habens apud Diosc.

Λυτικῶς, cum quadam soluendi facultate, seu soluendi facilitate.

Λυτὴρ, ῆρος, ὁ, solutor, liberator. Nonn. Item expiator.

Λυτήριος, liberatorius, expiatorius: Sophoc. Item λυτήριος Apollo expiator, apud Eurip. Et τὰ λυτήρια sacra expiatoria. Item λυτήριος, soluendi seu liberandi vim habēs: vt λυτήριον, λύπημα, remediū soluens mœrorem. Item substātiuè, λυτήριον, porcellus cuius mactati sanguine illinebātur manus eius pro quo expiatio fiebat.

Λύτωρ, ορος, ὁ, idem quod λυτὴρ, qui dissoluit. Epigr.

Λύτρον, ου, τὸ, (q.d. redemptorium, redemptionis pretium, vel pretium redempti captiui, seu quod pro redemptione depēditur. Xen. Hellen. 2. ζῶντα λαβόντες ἀφῆκαν αὐτὸν λύτρων. Luc. ὑπισχνοῦμαι σοι μεῖον λυθήσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ.

Λυτρόω, ῶ, redimo. Λυτροῦμαι, redimor. Aristot. eth. 9. c. 2. Λύτρωσις, εως, ἡ, redemptio, luitio. Lucæ 1, & 2. Λυτρωτὴς, οῦ, ὁ, redemptor, Act. 7.

Λύα & Ionicè λύη, ἡ, seditio, dissidium Hesych.

Λύμα, Λύπη, Λύρα, Λύσσα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναλύω, resoluo, dissoluo, exoluo, soluo, retexo. Odyss. ο. -ἀλλὰ τε φρυγανόεσσα λῦσαι, pro ἀναλῦσαι, Apud Aristot. de anim. l. 5. ἀναλύουσι τὰ βομβύκια γυναικῶν τινες ἀναπηνιζόμεναι, bombycia quædam mulieres retorquendo in filum deducunt. Chrysost. οὐ δὲ γὰρ ὅσα τὰ γινόμενα ἀναλῦσαι δυνατὸν, nō n. impossibile est quæ facta sunt resoluere, retexere. ¶ Ἀναλύω, dicitur de gubernatione nauis apud Synesium. ¶ Item reuertor. Athen. l. 1 ἀπὸ τῆς δείπνων ἀναλύοντες. Appian. de bello ciuil lib. 4. ἀναλύοντες δὲ ἐκ μάχης στρατιῶται προσκεχωρηκότες τι, ἀπέκτειναν. (lib. 15.

Ἀνάλυσις, εως, ἡ, resolutio, itē pro simplici λύσις, apud Athen.

Ἀναλυτικὸς, οῦ, ὁ, resolutorius, resolutiuus, ordinē resolutoriū habens. Dicuntur etiam ἀναλυτικοὶ, qui vtuntur τῇ ἀναλύσει.

Ἀναλύω poëticè pro ἀναλύω, dissoluo, retexo. Od. β. νύκτας δ' ἀλλύεσκεν.

Decomp. Δυσανάλυτος, q.d. ægrè resolubilis seu dissolubilis.

Ἐξαναλύομαι, penitus resoluor & euanesco. Phil. de mundo.

Ἐπαναλύων, reuertens, Hesych.

Ἀντίλυτρον, q.d. vicissim datum redemptionis pretium. Sed simpl. accipitur pro λύτρον, 1. Tim. cap. 2.

Ἀντιλυτρόω, vicissim redimo. caput capite redimo. Aristot. eth. (9. c. 2.

Ἀπολύω, soluo, exoluo, soluendo disiungo seu seiungo, velsēparo. Sic apud Plutarch. in Publicola, τοὺς πελέκεις ἀπέλυσε τῶν ῥάβδων, secures à fascibus seiunxit. ¶ Ἀπολύω, absoluo reum, qua in significatione Poll ait esse ἰδιωτικόν. Sic Luc. Euang. 6. ἀπολύετε, καὶ ἀπολυθήσεσθε, absoluite, & absoluemini Significat & absolutum dimitto. ¶ Ἀπολύω, dimitto, remitto, do veniam abeundi. Sic Matt. 14. Κύριε ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους. Appian. li. ciuil. 4. τὸν Ἀρχέλαον ἀπέλυσεν, legatum remisit. Apud Xenoph. Hel. 4. dicitur aliquis eum quem captiuum tenet, χρημάτων πολλῶν ἀπολύειν, i. accepta magna vi pecuniarū dimittere, vel remittere. Apud Hom. ἀπολύειν (sine adiectione) est dimittere accepto redemptionis persoluto, vt Il. κ. εἰ μὲν γάρ κεν ἐμεῖο ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν. Aliquando ἀπολύσαι est absolutum dimittere, vt Matth. 27. Item ἀπολύειν γυναῖκα, dimittere vxorem, i. repudiare, Luc. 16. ¶ Ἀπολύω, libero, liberum reddo, absoluo. Xen. Pæd. 8. μόνον ἐμὲ, εἰ μὲ ἀπόλυσον ταύτης τῆς ἐπιμελείας, libera me hoc munere. Isocr. ad Demon. σαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων teipsum liberans à turpi crimine.

Ἀπολύομαι, luo, libero, seu redimo captiuum persoluto redemptionis pretio. Iliad. χρυσῷ τε χαλκοῦ τ' ἀπολυσόμεθ' ἔνδον. ¶ Item, diluo, refuto. vt apud Plat. in apologia, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ὀλίγῳ μεγάλας διαβολὰς ἀπολύσασθαι. Item soluor, exoluor. Diosc. l. 1. c. 38. ἀρεσμοι δὲ εἰσιν οἱ κρέμαντες ... ἀπολύονται, i. cùm exoluuntur orbiculis eos amplectentibus. ¶ Item dimittor, abdicor, vt ἀπολύεσθαι τῆς ἀρχῆς, abdicari magistratu. Aliquando remittor. ¶ Item absoluor, vt τοῦ ἐγκλήματος ἀπολύεσθαι, à crimine absolui. ¶ Item discedo, proficiscor. Polybius. καὶ λαβὼν τι κατασκευάσας ἀπελύετο, rursum discedebat.

Ἀπόλυσις, εως, ἡ, liberatio, absolutio. Item refutatio. Item decessus, profectio, apud Polyb. lib. 4. Item decessus, obitus, in testamento Lyconis apud Diogenem Laërt.

Ἀπολύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ. liberatiuus, absolutiuus.

Ἀπόλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, solutus, liber factus, apud Greg. Nazian.

Ἀπολύτως, solutè, liberè. item absolutè. Eust. ¶ Apud Dialect. autem pro αὐτοτελῶς καὶ παντελῶς.

Ἀπολυτρόω, ῶ, redimo: idem quod λυτρόω. Item dimitto accepto pretio pro redemptione: vt apud Luc. χρημάτων ... Ἕκτορος νεκρὸν ἀπολυτρώσας.

Ἀπολύτρωσις redemptio: sæpe in nouo Test.

Decomp. Ἀναπόλυτος, non solutus. vel qui absolui non potest non absolutus.

Δυσαπολύτως, ita vt difficulter absolui & auelli queat. Galen.

Εὐαπόλυτος, qui facilè absolui potest.

Διαλύω, dissoluo, vt διαλύειν τὰς φιλίας, dissoluere amicitias. διαλύειν τὰ χρέα, dissoluere æs alienum, quod & διαλύειν τὰ χρήματα dicitur à Demosth. Item dissoluo, dirimo, vel dirimo ... tio, interrumpo. vt διαλύειν τὸν λόγον. Isocr. Et διαλύειν τὸν πόλεμον apud Thuc. Et apud Xenophon. διαλύειν τὴν συνουσίαν ... τὴν στρατιάν. Sic διαλύειν τὸν πόλεμον, & τὰς μάχας apud Herodian. Apud Isocr. & Polyb. διαλύειν τινὰς, componere litem inter aliquos seu pacem facere.

Διαλύομαι, actiuè pro διαλύω, sumitur in variis loquendi generibus: vt διαλύσασθαι τὰς ἔχθρας, apud Aristot. Et διαλύσασθαι συνουσίας apud Plat. & conuentus & colloquia dirimere. Et διαλύσασθαι τὰς διαβολὰς, apud Isocr dissoluere seu diluere calumnias. ¶ Item passiuè, dissoluor, dirimor, ... λυομένη ἤδη αἰσθανομένου apud Xen. exp quū hominis natura morte dissoluitur. Item absoluor, dimittor, dictum de creditore qui suū recepit. Item à comitatu dimittor, seu abeo apud Thuc. Particip. διαλελυμένος exp. dispersus, nullo ordine dispositus, apud Polyb.

Διάλυσις, dissolutio. Philo de mundo. A' Thucydide dicitur διάλυσις de pontibus, lib. 1. ¶ Item solutio, persolutio. Et gratiæ relatio, Plutarcho ἡ διάλυσις τῆς φιλανθρωπίας. ¶ Item apud Plat. de repub. ἐν διαλύσει τῆς κοινωνίας, exp. in fine societate. ¶ Item compositio, pacificatio Polyb. ... ποιεῖσθαι τὰς διαλύσεις. Exponitur & fœdus. ex Plutarch. in Numa, & in Publ.

Διαλυτὴς, οῦ, ὁ, dissolutor. Thuc. 3.

Διάλυτος, dissolutus. διαλυτὸς, dissolubilis, qui dissolui potest. Διαλυτικὸς, dissoluendi vim habens.

Decomp. Ἀδιάλυτος, indissolubilis, qui dissolui non potest.

Δυσδιάλυτος, ægrè reconciliabilis difficulter potest dissolui, Gal. Item ægrè reconciliabilis, difficulter iram deponens, Aristotel. ethic. 4.

Εὐδιάλυτος, qui facilè dissolui potest.

Συνδιαλύω, simul soluo. Plut.

Ἐκλύω, exoluo, expedio, libero. Cebes Theb. ἐξ ὧν οὐ δύνανται ἐκλύεσθαι, quibus se exoluere & expedire nequeunt. ¶ Item exoluo, dissoluo. ¶ Item dissoluo, i. destituo, relinquo, abiicio. Demost. πάντας ἐξελύσατε τὰς περὶ τῆς πόλεως. ¶ Item soluo, i. eneruo. Philo de vita M. lib. 1. ἐκλύοντες καὶ παρειμένους αὐτῶν τὰ φρονήματα, spiritus eorum frangentes ac debilitantes. ¶ Item, fatigo, lasso, labore conficio, ex Arist. de hist. an. lib 9. ¶ Item dissoluo: vt dissoluuntur ea quæ in massam vnam coagmentata & concreta fuere. Galen. ad Glauc. ἐκλύων ὄξει διαβρέχων, macerans aceto & diluens. ¶ Item, dirimo, Demosth. Philipp. 3. ἐκλύσαι τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔχθραν ... καὶ φιλονεικίαν. ¶ Item soluo, resoluo, laxo, vocabulum medicorum de ventris adstricti resolutione. Diosc lib. 4. cap. 166. ἐκλύουσι κοιλίαν. ¶ Ἐκλύειν dicitur etiam is qui loqui parat. Soph. in Aiace, δῆλος ... ἐκλύσων στόμα. ¶ Item, discedo, ex li. 2. Macc.

Ἐκλύομαι, idem quod ἐκλύω, exoluo, libero. Od. κ. ἀλλ' ἄγε δὴ ... Sic Plat. lib. 12. de leg. μεγάλας σφᾶς ἐκλύοντας ζημιῶν, à mulctis & noxis expediunt & exoluunt. Item pass. exoluor, liberor. Item exoluor, dissoluor. Itē eneruor, debilitor, mēbra mihi soluūtur, fatisco, lassesco, languesco, deficior: apud Plut in symp. 7 sap. & apud Isocr. aliosq;.

Ἐκλελυμένως, solutè, exolutè, remissè.

Ἔκλυσις, exolutio, solutio. vt ἔκλυσις τῶν δεσμῶν. apud Nazian. ¶ Item, eneruatio, Diosc. lib 3. πρὸς ἔκλυσιν τῶν ἀφροδισίων, ¶ Item animi viriúmq. defectio, animi viriúmq. deliquium, inquit Gal. ad Glaucon. & Act lib. 5.

Ἔκλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, exolutus, eneruatus, viribus fractus, viribus defectus, languidus. Diosc. ¶ Item, dissolutus. ¶ Item ἔκλυτοι καὶ ... ἐν τῇ ἐσθῆτι περιόδοι, soluti in vestibus & fracti incessus, ex Can. vlt. concil. Gangr.

Ἐκλύτως, solutè, expedite, Plut.

Ἐκλυτήριος, ὁ, τὸ, solutio. (τεφώσεις.

Ἐκλυτρόω, idem quod λυτρόω. Ἐκλύτρωσις, idem quod λύτρωσις.

Decomp. Ἀνεκλύω, exoluo, dissoluo, resoluo, Alexand. Aphrod. lib. 1. probl. ἀνεκλύει τὸν τόνον αὐτοῦ.

Δυσέκλυτος, ægrè exolubilis, qui vix exolui potest. Δυσεκλύτως, ita vt vix dissolui possit. Aeschyl. in Prometh.

Ἐπιλύω soluo, dissoluo. ¶ Item, soluo nodum alicuius quæstionis, explico. Marci cap. 4 (Act. 19.

Ἐπιλύομαι, idem. apud Herodian. lib 4. ¶ Item. pass. explicor,

Ἐπίλυσις, solutio, explicatio. Item, accessus, Suid.

Ἐπιλυτικὸς, explicandi & nodosas quæstiones soluendi peritus, Suid.

Καταλύω, dissoluo, euerto, destruo, aboleo. Il. β. ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα. Sic apud Thuc. καταλύσας τὸν δῆμον πόλεων ... τὰς ἀρχάς. Dicitur & καταλύω σε τῆς ἀρχῆς, apud Xen. Pæd. 8. Item, dissoluo, soluo vt καταλύειν τὴν γέφυραν, apud Herodian. Et καταλύειν τὴν σκηνὴν, apud Xen. ¶ Item, finio. vt καταλύειν τὸν πόλεμον, finire bellum. Thuc. lib. 4. Et καταλύειν τὸν βίον. Isocr. Et καταλύειν τὸν βίον, apud Xen. finire vitam, quod & simpliciter καταλύειν dicitur apud Greg. ¶ Item desino: aliquando neutraliter, aliquando cum accus. Demosth. ... ἀφ' οὗ τὸ πλεῖν καταλέλυκα, ex quo ego desii nauigare. Frequens est καταλύειν τὴν ἄσκησιν, & καταλύειν τὴν τέχνην. Aliquando subauditur accus. vt Epigr. lib 2 Πύκτης ὢν κατέλυσε Κλεόμβροτος, desiit athleticam, seu desiit exercere pugilatum. ¶ Item, diuerto, hospitium capio. Thuc. lib. 1. ... ἀπορεῖ παρὰ Ἄδμητον καταλῦσαι, ad Admetum diuertere. Demosth pro cor. πρέσβεις δεῦρ' ἀφικνούμενοι παρὰ σοὶ κατέλυον, ad te seu apud te diuertebant. Et καταλύειν εἰς πανδοχεῖον apud Plut. diuertere in tabernam. Apud Hom. Od. δ. καταλύσομεν ἵππους, quidam exp. solutos excipiemus stabulo, velut hospitio.

Κατάλυμα, diuersorium, Marci 14.

Κατάλυσις, dissolutio, euersio. Item finitio, seu finis, exitus. vt κατάλυσις τοῦ πολέμου. Xen. Thuc. lib. 8 Item diuersatio hospitalis. Polyb. lib. 2. Aliquando pro κατάλυμα, Plut. in Camill. Exponitur etiam reconciliatio.

Καταλύσιμος, qui dissolui & destrui potest, qui aboleri potest, delebilis, apud Soph. in El.

Καταγώγιον, ου, τὸ, diuersorium, idem quod κατάλυμα.

Καταλυτὴς, οῦ, ὁ, dissolutor, destructor, euersor, Nazian.

Καταλύτης, ου, τὸ, hospes, qui diuertit ad aliquem, qui diuersatur apud aliquem. Polyb lib. 2.

Decomp. Ἀκατάλυτος, indissolutus, indissolubilis.

Δυσκατάλυτος, dissolutu difficilis.

Προκαταλύω, antè dissoluo antè euerto & destruo, seu aboleo. Thuc. lib. 3. τὸν νόμον προκαταλύειν. Item, antè finio. Plut. in Solone, κατέλυσε τὸν ἔργον τὸν βίον, ante opus absolutum vitam finiit. Apud Naz. προκαταλύσαντες μακρὰς ὁδόν. de iis qui iam beati sunt. qui magnis itineribus confectis iam mansionem attigerunt, *hoc est*, qui anteuerterunt iis qui in via sunt.

Συγκαταλύω, vnà euerto & aboleo, Plut. & Thuc. lib 8. Item vnà finio. Syn. ep. 76.

Παραλύω, resoluo, item eneruo, effœmino, Plato in Axiocho, παραλελυμένος τὸ σῶμα, παρὰ ... ἄφρονα. ¶ Item, dimoueo, auerto. Thuc.

lib 2. de Pericl. ἐπειρᾶτο τοὺς Ἀθηναίους τῆς ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς παραλύειν. Item lib 8 παρέλυσε τῆς ἀρχῆς τοὺς ξυνάρχοντας Σκιρωνίδην apud Aristoph. παραλύειν τὴς δυνάμεως, expon. euertere alicuius potentiam. ¶ Item eximo, immunem facio ex Lu. παρέλυσε τῆς κατασκευῆς. ¶ Παραλύειν τὴν ἀμφισβήτησιν, iudicium intentatum destituere, cœptámque instantiam aut remittere, aut quouis modo antiquare. ¶ Παραλύειν τοὺς νόμους, Synes. soluere leges, violare. ¶ Item soluere, i. aperire, reserare. Plut. τὰ σακκία τῶν χρημάτων παραλύσας.

Παραλύομαι, resoluor. vnde παραλελυμένα μόρια apud Aristot. eth. lib. 2. cap. 13.

Παράλυσις, resolutio. item, laxatio, remissio. Item peculiariter neruorum resolutio, quæ est priuatio motus aut tactus in toto corpore aut parte. interdum additur genitiuus, significans aliquam corporis partem, vt παράλυσις χειρὸς vel ὀφθαλμοῦ.

Παραλυτικὸς, paralyticus, qui paralysi laborat, apud Mat. & Luc.

Προλύται, prolytæ, lytarum antecessores: lytis in iuris prudentia prouectiores. In iuris enim studio qui quartum iam annum ei operam dedissent, tantósque in eo progressus fecissent, vt de eo respondere propè possent, & quæstiones soluere, λύται nominabantur, i. solutores: at qui quintum, προλύται: quòd vt vno anno, ita etiam peritia in legum ænigmatis & nodis iuris soluendis anteirent τοὺς λύτας, quasi præsolutores diceres. In procœmio. Pand.

Συλλύω, q.d. simul soluo. Accipitur pro διαλύω, i. compono litem seu dissidium. Soph in Aiace, εἰ μὴ ξυνάψων ἢ συλλύσων πάρει. Exponitur etiam dirimo lites, pacifico, reconcilio, item transigo, ex Diod.

Σύλλυσις, cōpositio litis seu cōtrouersiæ aut dissidii, Diodor.

Ὑπολύω, q.d. subsoluo, vel subter soluo. vnde de calceis dicitur. vt ἐμβάδας ὑπολύειν, apud Aristoph. soluere calceos, discalceare. ¶ Item ὑπολύω & ὑπολύομαι. pro simplici λύω & λύομαι, apud Hom. vt Od. ξ. πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν. Il. α. ὑπελύσαο δεσμῶν, pro ἐλύσαο, soluisti vinculis, seu liberasti.

Ἐξυπολύω, itidem de calceis dicitur apud Areop *pro*, discingo, discalceo.

Alia composita ex λύω sine præpositione.

Ἀλύω, vide in sua serie.

Ὠδινολύων, partus dolores soluens seu leuans. Plin. lib. 32, cap. 2.

Composita ex λύσις & λυτὸς, sine præpositione.

Ἅλυσις, εως, ἡ, catena: à verbo λύω, quòd ἄλυτος sit, vt tradit Etym. Thuc. lib. 2. ἀφίεσαν τὴν δοκὸν χαλαραῖς ταῖς ἁλύσεσι Plut. (de legatis Darii) ἐν ταῖς χερσὶν ἁλύσεις ἔχοντας καὶ δεσμὰ κατὰ τῶν αἰχμαλώτων. Interdum est verbale ab ἁλύω de quo vide suo loco.

Ἁλυσίδιον, ου, τὸ, catenula: apud Philon. & Suid.

Ἁλυσιδωτὸς, catenatus seu hamatus: vt ἁλυσιδωτὸς θώραξ, thorax hamatus seu consertus hamis, 1 Reg. 17. & apud Athen.

Ἅλυσιον, ου, τὸ, catenula seu catella: proprie ea quæ ex auro circundatur collo. Hesych. & Suid. ex Menandro.

Ἄλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, insolubilis, qui solui non potest: vel indissolubilis, indissolutus. Plato in Timæo Sic & συλλογισμὸς ἄλυτος dicitur qui reprehendi non potest, aut tanquam ἀσυλλόγιστος, aut tanquam falsas præmissas habens. apud Aristot pr. an. l. 2. cap. 20. Item inexplicabilis, sicut quæstio aliqua explicari nequit. Pro ἄλυτος metri gratia dicitur ἄλλυτος, in Epigr.

Βουλυτὸς, οῦ, ὁ, tempus pomeridianum seu vespertinum quo boues soluuntur, & à laborum onere liberantur, vt tradit Eust. Iliad. π. & Odyss. ι.

Δύσλυτος qui vix solui potest, solutu difficilis. Aeschyl.

Δυσλύτως, ita vt vix solui possit, nexu non facilè solubili.

Εὔλυτος, qui facilè solui potest. (ad Attic.

Κοιλιολυσία ἡ, ventris solutio seu resolutio: vtitur Cicero in Epist.

Παλίλλυτος, resolutus, rescissus. Nonn.

Ὠμήλυσις, siue ὠμόλυσις, apud medicos dicitur farina hordeacea, quasi cruda farina, ad differentiam polentæ quæ torretur: dicitur de omni farina: sed κατ' ἐξοχὴν de hordeacea intelligitur: Galen. τῶν κατὰ τόπους lib. 4, & in lex. Hippocr.

Ἄλυκτος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΑΩ, ἄης, volo: vt Callim. hymno in Dianam. πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον ἥντινα λῇς. Sic & apud Theocr. idyl. 1. λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς αἰπόλε τῇδε καθίξας συρίσδεν. Aristoph. in Acharn. ἄπειον αἰ λῇς. * Traditur factum ex θέλω per adiectionem syllabæ initialis. ¶ Λῶ contractum ex λάω, vide in Λάω.

Λωΐων, melior, q.d. quem magis volumus: Hesiod in Erg ἐπεὶ πολὺ λώϊον οὕτω λωΐτερος, pro eodem. Od. α. & Apollon. Argon. 2.

Λῴων, contractè pro λωΐων, vsitatius in prosa.

Λώϊστος, optimus: vnde λῷστος, contractè pro eodem in prosa vsitatius. Vocatiui λῷστε frequens vsus est in compellando, interrogando, & precando. Synes. ἔχει γὰρ οὕτως, ὦ λῷστε. Sic Xen. πῶς ὦ λῷστε ἔφη;

Λῆσις εως ἡ, voluntas, propositum. Hesych.

Λαρὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΑΩΒΗ, ης, ἡ, iniuria, contumelia: vel opprobrium, dedecus Il. λ. Νῦν μὲν δὴ διὰ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην. Od. σ. Σοὶ κ' ἄχος ... λώβη

τε μετ'

τε τοῦτ' αἰσχύνοιτο πέλοιτο. Dicitur etiam aliquis esse λώβη· vt Il. γ. [illegible] τ' ἔμμεν καὶ ὀπίσσω δῆμον. Inuenitur & apud Herodian lib 8. Item apud Plat. de leg pro pernicie seu damno. * Putat Eust. λώβα dici per synæresin quasi λαιβα, vt deriuetur à nomine λαὶς & verbo ἔμμεναι, & fit ὁ εἰς τὸ φασκόμενον ὦβ ἐμμεναι. seu ὁ ἐν οἷς ἢ ὕβρεις, videlicet ὁ ἐν μίσει βάψασα εἰς πᾶν. ¶ Dicitur & de quodam aurium morbo: vnde λωβὸς, qui laborat eo morbo. Sunt & qui hanc primam esse nominis λώβη significationem arbitrantur, à qua cæteræ manârint, & à λοβὸς deduci putant. Suid.

Λωβήσιος, ὁ, damnosus, perniciosus.

Λωβάομαι, ὦμαι, iniuriam infero, contumeliam infero: vel iniuria afficio, contumelia afficio. Iliad. α. & β. Η' ὄφρ' αὖ Α'χιλῆϊ νεμεσσηθῶσι πάθωσι λωβήσαντες, certe nunc postremum in me contumeliosus fuisses. Item corrumpo, deprauo, mutilo, deformo. Plato de rep. lib. 10. τὸ γὰρ ἐξ ἀρχῆς ὑπαιτιον ἐκεῖνο ἐν ἑκάστῃ ψυχῇ ἐνῆν, καὶ ἐλωβᾶτο ἂν ὑπὸ τοῦ ἐθέλοντος πολλὰ καὶ μεγάλα κακὰ ἐργάζεσθαι. Herodot. ἐκεῖνον λωβᾶσθαι καὶ βίαιον ἀδικήσειν. Item passiuè contumelia afficior. Herodian. lib. 1. Item deprauor, corrumpor, vitior, mutilor. Plato in Gorgia. & de leg. lib. 10.

Λώβησις, ἡ, iniuriæ seu contumeliæ illatio.

Λωβητὴς, οῦ, ὁ, iniuriæ illator seu contumeliæ, iniuriosus, seu contumeliosus. Apud Aristoph. λωβητὰ τέχνων, exp. deprauatores, corruptores.

Λωβητὴρ, idē expon. etiā, cōtumelia dignus, apud Hom. Il. ω.

Λωβήτωρ, ορος, ὁ, eadem cōuitiator, contumeliosus: apud Suid.

Λωβητὸς, ὁ, iniuria affectus seu iniuriis, contumelia affectus Hesiod. in asp. Ε'γὼ δέ κε νῦν λωβητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ὑπάρξω, ignominia affectus fuit. Item iniuriæ seu contumeliæ expositus aut obnoxius. Il. ω.

Λωβῶ, idem quod λωβῶμαι, actiuè sumptum.

Λωβάζομαι, pro λωβῶμαι pass. contumelia afficior seu dedecore. Exponitur etiam contumeliosè improbor, apud Democr. in epist. ad Hippocr.

Λωβῶ, ὦ, contumelia afficio. Itē illudo, irrideo, ludificor. Od. ϕ.

Τίπτέ με λωβᾶ'εστε πολυπλήθεϊ δυμῷ ἐχόντες.

Λωβῆσις, contumeliæ illatio, seu irrisio.

Λωβητὸς, ὁ ἡ ὁ, noxius, damnosus. Nicand.

Composita ex λωβάω.

Α'λώβητος, nulla iniuria affectus seu contumelia, nullo affectus damno, illæsus.

Α'ποβλωβάω, ῶ, contumelia vel iniuria afficio.

Α'ποβλωβάομαι, ῶμαι, pro eodem. Soph. in Aiace.

Decamp. Α'βλαβὴς, qui mutilatus vel contumelia affectus non est, ἀβλαβὲς Hesych.

Λωΐτερος, λωΐτερον, vide in Λῶς.

Α Ω Μ Α, ατος, τὸ, fimbria, instita: quod imæ vestis oræ assutum vel attextum est, quod & κράσπεδον, & κρηπὶς. Exodi 28. ποιήσεις δὲ τὸ κῶμα τῇ ὑποδύτῃ κάτωθεν αὐτοῦ ὥς ἀνθινον ῥοῦν ἐκ μέσου τῆς ὑακίνθου, in fimbria seu limbo.

Λωμήντιον, ου, τὸ, fimbriola, paruus limbus, seu paruula instita.

Α Ω Ο Σ, ου, ὁ, locus à Macedonibus dicitur mensis hecatonbæon, vt testatur Plutarchus in Alex. seu βοηδρομιὼν, vt est in epistola Philippi ad Peloponnesios apud Demoſt. pro cor. Ἅ ἐπεῖπον ὑμῖν μὲν τοῖς λοιποῖς ὑμεῖς (Macedones) ἄνδρες, οἷς ἢ Α'θηναῖοι, βοηδρομιῶνος. οἷς ἢ Κορίνθιοι, πυανεψιῶνος. Suidas esse dicit Romanorum Augustum seu Sextilem. Sunt qui ſ subscribant seu adscribant λῷον, siue λαῖον: quidam & trisyllabos λαΐ ον.

Λᾶστα ἔγγε. vide in Λάστω. Λᾶστον, in Λᾶς.

Α Ω Τ Ο'Σ ου, ὁ, lotus: arbor de qua Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 14. Huius fructus est tam dulci apud Afros cibo vt nomen etiam genti terræq. dederit, nimis hospitali aduenarum obliuione patriæ: vnde prouerb. λωτὸν φαγεῖν dicitur is qui exterræ regionis dulcedine captus patriæ obliuiscitur, Odyss. ι. Vide & Plin. lib. 13. c. 17. & Athen. li. 14. Eius arboris lignum ad tibiarū cātus expetitur: ac pro ipsa tibia inde confecta sæpe ponitur à poëtis: vt apud Euripid. in Phœniſſ. οὖκ ἔθ' ὑμνήσουσι τερπνοὺς ὕμνους Βάκχου ἀμφιπλόκους λωτοῦ τε πολύματα μέλεσιν. ¶ Est etiam eodem nomine in Aegypto caulis in paluſtrium genere. Plin. loco citato. & Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 10. & Herodot. lib. 2. ¶ Est & ex herbarum genere. Dioſc. lib. 4. cap. 111. & 112. item Plin. li. 22. cap. 28. Sic & Il ξ. ll. β, & Od. ι.

Λώτινος, lotinus. qui è loto eſt, vt λώτινον ξύλον, apud Theophr. hist. plant. l. 5. & l. 4. c. 3. Et λώτινοι αὐλοί. Athen. l. 4.

Λωτόεις, ωτόεσσα, ὁ, loti ferax, loto abundans. Ex huius accusatiuo λωτόεντα, Atticè contracto in λωτοῦντα, Homer. facit Doricum. λωτεῦντα. Iliad. μ.

Α'πολωτίζω, ſeparo, detraho. Eurip. in Iphig. Aul.

Λωτὸς, siue λωτὸν, Suidæ ſertum è loto.

Λωτίζω, lotum carpo, Hesych.

Μελίλωτος, ου, ὁ, siue μελίλωτον, ου, τὸ, (*comp.*) melilotus seu melilotum. q. d. lotus mellis genus: vnde & apum cauſa ſeritur, teſte Plin. maſc. g. vtitur. Dioſc. li. 3. cap. 48. neutro Gal. de fac. ſimp.

Μελιλώτινος στέφανος, coronæ ex melloto. Athen. lib. 3.

Α Ω Φ Α'Ω, ῶ, F. ἀσω, reſpiro, interquiesco: metaphora ſumpta à bobus, aut iumentis, à quorum cervice deponuntur onera (* nam à λάω Ion. i. cervix, deriuatur: facta eclaſi) Od. μ. ἡμῖν αὖτε λαοφόρτοισιν ἐπὶ μεσσηγὺς πόρε πόντῳ, Ζεφύριος ἐπιπνεύσας, ἵνα νῆες ἀνοκλίνωσιν ἐρετμά. Item ſpiritum & moleſtia leuetur. Thuc. lib 6. ὅτε τοῦ νοσεῖν ἀνῆκε μᾶλλον ἢ τὸ πολεμεῖσθαι, paululum requieuimus antea conflicta cum acerrimo morbo & bello. Is etiam qui aliquem inſeſtat λωφᾷν dicitur cum interquieſcit & finem facit: & tunc exp. ceſſo, finem facio: vt Iliad. φ. Α'λλ' ἐπὶ δὴ τόδε νεῖκος ἐμοὶ καὶ Τρωσὶ λάβωμεν, mox deſinet ſeu quieſcet. Soph. in Aiace. Κόπου τ' ἀνῆκε λώσαντα φόνῳ, quum cædis finem feciſſet. Sic & worobus in infortunio. Item λωφᾷν dicitur quum remittit & ceſſat: vt apud Plat. de leg. lib. 9. apud Plut. in Parall & alibi. ¶ Item transitiuè, ſedo, mitigo. Apoll. Arg. 4. ὃ δ' ἀπὸ δὴ λῶσε Αἰσηπίδην ἄμυδις ἀφειδέα, pro κατακοιμήσας. Sic apud Hippocr. λωφᾷν ἀ πόνους, pro morbo.

Λώφαμα, τὸ, laxamentum, Hesych.

Λώφησις, ἡ, quies, ceſſatio, reſpiratio: vt λώφησις ϑ πολέμου. Item Λωφητέον, τὸ, ſedandi vim habens, ſeu oneris deponendi: vt φάσις ἐστὶ λωφητέον, ſacra quæ fiunt diis vt malum aliquod ſedent & ceruicibus noſtris auferant. Apoll. Arg. 2.

Λώφητρ, idem quod λώφημα, Hesych.

Composita.

Α'λώφητος, indefinens, non intermittens, aſsiduus ὁ λοιμὸς. Plut.

Α'ποκωφάω, ſedo, interquieſcere & ceſſare facio. Apoll. Arg. 4.

Λᾷον, vide in Λᾶς.

M.

Nota eſt apud Græcos literæ, quam appellant μῦ. ¶ Nota item numeri, de qua vide in Append. Vide & μῦ ſuo loco.

Μᾶ, iurandi aduerb. quod interdum per ſe negat. vt apud Ariſtoph. Ἆρα περὶ τούτου ἔλεξε τῷ τοιχωρύχῳ; Σω. Μᾶτὸν (quasi per Iouem) minimè, nequaquam. A'iquando ei adiicitur vt ὦ μᾶ Δία, non per Iouem, Il. Οὐ μὰ ϑ Α'πόλλω τόν γε Διὸς φίλον, Interdum etiam particulæ aliquæ inter ὦ & μᾶ intericiuntur: vt apud Platonē in Apologia, Α'λλ' ὦ φίλε Διὸς ὑπομιμνήσκω σε τὸν Δία τὸν ὀμόσαντα ἐν τῷ δικαστηρίῳ· Οὐ μᾶτὸν μὰ Δία, οὐδ' ὑπωμοσά. ¶ Abiudo etiam affirmatiuè capitur μά, atque etiam μὰ Δία. Item ἀτεχνῶς γὰρ μανικῶν πάντων κεκεῖνα, μὰ Δία Διός. Sic apud Ariſtoph. in Pluto. Α'λλ' ἐδόκει ὑπαγαγεῖν ἐγὼ μὰ Δία Διός. Interdum additur τοῦ: vt τοῦ μὰ Δία, Iliad. ι. τοῦ μὰ τόδε κάτθανε.

Μᾶ Γ Α'Σ, ἀδος, ὁ, Hesychio & Suidæ lamina illa ligea rotunda, ſuper qua citharæ nerui contenduntur, pulſatis illorum reddens è foraminibus, quibus pertuſa eſt. Boëthius ſphærium nominaſſe dicitur: recentiores muſici ſillicum & pontem, & canonem. Metaphoricè Greg. τὰς ὁ ἐξ ὑπερόπτου τῶν ὑπὸ σάδας μαγάδας;

Μαγάδιζειν, fides pulſare, ſeu neruis, τῇ μαγάδι ſuperductis harmonicos edere ſonos.

Μαγάδις, ſiue μάγαδις, inſtrumentum quoddam muſicum apud Athen. lib. 14.

Μαγαδίζειν, magadi ponere, ſeu magadis neruis pulſatis ſicum ciere melos. Actiuè etiam & tranſitiuè, pro ψάλλειν & pulſare dicitis tangere poſuit Ariſtot. in probl ſect. 19. quæſt. 8.

Μαγάδιον, τὸ, paruula μαγὰς, apud Lucian.

Μ Α Γ Γ Α Ν Ο Ν, ου, τὸ, ab Hesych. exp. venenum, præſtigiæ item machinamentum ſeu machinamentū præſtigiatorium. A'Suid. exp. inopinatum quippiam & inexpectatū machinamentum, qualia ſunt præſtigiatorum. ¶ Item feræ vectis, obex, peſſulus, repagulum, ſchol. Ariſtoph. in Veſp. & ſchol. Thucl. lib. 1.

Μαγγανεία, præſtigiis & incantationibus vtor. Ariſtoph. in Plut.

Μαγγανεία, ας, ἡ, idem quod φαρμακεία, veneficium: apud Suid. Metaph. Naz. ἡ ϑηλυκὸν μαγγανεία, i. lenocinia, & quaſi venefica ſcitamenta. Poteſt etiam accipi pro veſtigiis vel incantationibus, apud Suid.

Μαγγάνευμα, τὸ, veneficium, præſtigiæ ſeu lenocinium. Metaph. apud Gregor. λιπαρὸν τερπνὸν ἄγει, ἡ τὰ μαγγάνου μηχανήματα καὶ κομψὰ μιμήματα. artificium coquorum. Sic & apud Plat. in Cleopatra) ἐν τοῖς ἄθεσι αἰσθάνεσθαι μαγγανεύματα.

Μαγγανεύτης, veneficus, ſeu præſtigiator.

Μαγγανευτικὸς, ἡ, ὁ, præſtigiatorius.

Μα'γειρος, ου, ὁ, coquus. Soph. apud Athen. l. 2. - ὑπὸ μαγείρου τινὸς σοφοῦ σοφοῦ. Plut. ſymp. 7. ὃν μὴ ϑὸ οἱ μάγειροι σκληρὸν εἶναι τὸν χαλκὸν ἐφεῦρον. * Euſtathius dictum ſcribit ἀπὸ τοῦ τὰ ποτὰ μάττειν καὶ ἀναπλάττειν, εἰσφέρειν. Etymol. autem & Suid. ὅτι ἀπὸ τοῦ μάζας μαγεῖρον vel ſic ἀπὸ μάττειν.

Μαγειρεῖον, ad coquum pertinens, coquinarius, culinarius: vt μαγειρεῖα σκεύη, apud Athen. Et μαγειρικὴ τέχνη, apud Plat. lib. 1. de rep.

Μαγείριον, coquinariam factito, coquus ſeu coquum ago. Plut. in quæſt. Rom.

Μαγειρικὸν, locus in quo coquinaria factitur: coquina, culina. Metaphoricè quidam τὸν σκηλίδα vocat τὴν ὑπὸτὸ μαγείρειον, apud Dionyſ. Long.

Μαγείριμος, q. d. coquulus: apud Athen. lib. 7.

Α'μαγήρητος, (*comp.*) præfectus ſeu magiſter coquinorum.

Μαγιλαλᾶ, προσέτι καὶ σφαῖρα, vide in Μάσσω.

Μ Α Γ Ν Η Σ, ητος, ὁ, magnes. Sic dicitur quidam iactus tesserarii, ludi ſeu aleæ. ¶ Item lapis quidam, qui & μαγνήτης dicitur, vel etiam in ferum, μαγνῆτις, propterea, quòd in Magneſiaco agro magna eius ſit reperta copia. Nicand. ab inuētore appellatū ſcribit. Alex. Aphr. probl. 1. Ἔλκουσι δὲ καὶ μᾶζαν τὸν σίδηρον. Et in præfat probl. λίθοι ὁ μαγνῆτις ἕλκει μόνον τὸν σίδηρον.

Μάγος, ου, ὁ, Perſicum, vocabulum eſt ſignificans ſapientem ſeu rerum diuinarum & naturalium peritum. Ij herbarum gemmarumque & aliorum vires callebant, miracula edebant, diuinabant, & ob futurorum prædictionem & vitam religioſam diis familiares credebantur, magno in honore habebantur, ac de rebus grauioribus conſulebantur, vt patet ex Cic. diuin. Strab. lib 16. Luc. in Macrob. Xen. Pæd. 7. & 8. Plut. in Alex. Herodian. lib 4. Hinc factum vt in malam etiam partē hoc nomen acceptum fuerit pro præſtigiatore & venefico: vt apud Aeſchin in Ctel. Ἐὰν δὲ Φρυνώνδαι, ἢ τὸν Εὐρύλοχον, ἢ τὸν Μάγον ἐπὶ ξένια καλέσῃ τὸν πάντα τοῦτον τὸν χρόνον, ἐν τῷ μεταξὺ ἀποθάνῃ. Et Sophocl. Τ'φεῦ μάγον πανοῦργον ἐξηυρηκὼς ἐμοί. ¶ Adiectiuè etiam accipitur pro magicæ artis peritus, magica vi inſtructus: vt apud Plat. in Ariocho, Ταῦτα δὲ ἀπὸ μάγου. Et in Epigr. Καὶ μάγος, φασὶν, μαγικοῖς ἐν ἐρεσσομένη. in ſermone ceſtum Veneris ſuperans vel ſuo magicis incantationibus.

Μαγοῦς, ὁ, præſtigiatorius, veneficus.

Μαγικὸς, magus ſum, magicas artes calleo: vt apud Plut. in Artox. & in apopht. Cyrus minor in epiſt. ad Laced. dicit ſe τοιαῦτα μάγος ἢ ἐπαγγέλλεσθαι βέλτιον ϑ ἀδύνατος. Item, vtor magicis artibus, ſeu adhibeo magicas artes aliqua in re. Plut. in Numa, μαγικῶν τῶν Δίᾳ μαχόντων τὰς ἐκείνης, illos magicis vſos artibus, ſeu præſtigiis ſuum deuicſſe.

Μαγημάτειον, machinamentum magicum, vel artes magicæ, inſidiæ magicæ. Plut. in Erot.

Μαγία, ας, magica ars, magica ſcientia. Interdum in bonā partem accipitur, vt & μάγος: vt Plat. in Alcib. maiore ſcribit, τὴν μαγίαν Perſicam fuiſſe Σωκράτους. Item pro arte præſtigiatrice, incantatrice, venefica. Vide Plin. lib. 14. cap. 17. & lib. 30. cap. 1. & 2.

Ἐπαμαγεῖν, (*comp.*) magicis incantationibus occupo. Luc. ἐπαμᾶν μαγγανείαισιν.

Μαῖ Δ Α Ρ Ι Σ, magudaris: radix filphij, ſeu laſerpitij. Dioſc. lib. 3. cap. 94. Theophr. hiſt. plant. lib. 6. cap. 3.

Μαῆδ' ἄβλητος, idem quod μαδαρὸς, depilis: apud Theophr. ¶ Item Dorice, pro μαζὸς, vt tradit Euſtath.

Μαδαρὸς, idem cum μαδὶς, depilis, glaber, læuis. vt apud Ariſtoph. in Ran. lib. 4. μαδαρᾷ χάσκει πυγῇ.

Μαμαδόωντες, lonice pro οἱ περὶ μαδάρους, circumquaque glaber. vt τὰ ἀναῤῥῶτα ἔνεικα. Hippocr. aphor. lib. 6.

Μαδαρότης, glabrities, læuor ex defluuio pilorum. Hippoc. ἐν χρηστ.

Μαδάρωσις, idem quod μαδαρότης, apud Gal. Vide Aet. lib. 7. ca. 80. Paul. Aegin. l. 3. c. 22. & Act. ἐπεὶ ἄνευ τοῦ πεσεῖν, lib. 2. cap. 7.

Μαδὶς, ὁ, læuis & depilis ſum. Ariſtoph. in Plut. φαιοβύβλου ξυνουσίας, ἀνοσίου, ἀμαθοῦς, ναυβάτου. ¶ Item neutr. madeo, madidus ſum. Theophr. hiſt. pl. lib. 4. νοτεῖ ϑ συκὴ ἡ ὅταν ἀνοιμβρίᾳ ϑ ἀνθῇ μᾶλλον ἢ μᾶζαν ἐμβάλῃ ϑ ἀκαιρῳ καιρῷ ϑ.

Μαδίζω, glabro, depilo, apud Hesych.

Μαδιότης, quod μαδότητα. Hesych. Neutraliter etiam accipitur pro μαδρότης. apud Hippocr. γυναικ. lib. 2. ἢ ὑπὸ μαδιότητος, ἢ ὑπὸ ἀναιμίης.

Μάδωσις, ἡ, defluuium pilorum, ſeu glabrities & læuor è fluxu pilorū. Ponitur inter plantarum vitia de apud Theoph. & cauſ. lib. 5. c. 12. Reperitur & μαδάνωσις per α, à μαδάνω, apud Hippocr. Epidem l. 3. ſect. 3.

Μαδώδης, ες, ὁ, ἡ, id quo glabatur cutis, id quo cutis redditur læuis & depilis, vulſella.

Μᾶζα, ἡ, maza. Athen. lib. 14. ſcribit initio μᾶζαν vocatam fuiſſe vulgarem quendam & communem cibum ex farina: quem verò poſtea delicatuis & maiori cum luxu pararetur, placentam appellatam fuiſſe. Hesychius verò μᾶζαν exp. farinam ſalsam aqua & oleo. Ariſtophanis verò ſchol. & Suid. proprie ſignificare tribuunt edulium ex lacte & frumento. Nō-

nulli nauticum panem vulgò bis coctum, intelligunt. Xen. Pæd. 1. ἀνὴρ μᾶζα ἢ οἴνῳ πεπιθὼν τι φαγεῖν. * Apollodorus apud Athen. lib. 14. à μασᾶσθαι deriuari ſcribit: ipſe verò Athē. à μαστὸς deriuat, quem & Euſt. ſequitur. Scribitur & παξιμάτιον μάζιον.

Μαζιτρῶν, ὁ maza factus. Hesych.

Μαζίον, parua maza: apud Athen. lib. 3. Μαζίσκη, ἡ, idem: apud Ariſtoph. in Equit.

Μαζίον, mazas pinſo, ſeu coquo, mazas fubigo & conformo. Hesych.

Τ'αβρομαζέστερος, (*comp.*) ſupra modum luxurior in mazis parandis: Athen. lib. 14. Exponitur etiam, laſciuio. præ nimia faturitate & luxu, petulans ſum ex nimio mazarū delicatatū eſu. Poll: Accipitur & generaliùs. vt apud Alciphr. τοσοῦτον ἀπέχω τοῦ μεμῦσθαι, ὅσον οὐ βαδίζειν γυμνασιάδε ἐρᾷν. ¶ Significat etiam turgidiores habere mammas: à μαζὸς, quod vide ſuo loco.

Μ Α Ζ Ο Σ, ου, ὁ, mamma, mamilla, Il. ὡς δ' ὅτε παῖς ἀμφὶ μητέρι κλαίῃσι τὸ δ' ἀνστὰς μαζοῦ. Iliad. χ. dicitur mulier μαζοὺς ἐπέχειν præbere mamam. Dicitur & de mamma viri: vt Il. λ. Τὸν μὲν ἔπειτα μέσσον ἐπὶ στῆθος βάλε δουρὶ. Sic Il. ἡ δ' ἀμφὶ μὲν πλατανιστὸν ἐέδρεπε πάντοθεν ὕδωρ. ¶ Item pro nutrice, apud Callim. vt viciſſim Catullus nutrices pro mammis dixit, canens de Nereidibus, *Nutricum tenus exeruere à gurgite cæſæ*. Pro μαζὸς. Dorice dicitur, μασσὸς: vt apud Theocr. idyll. 3. v. 16. Μασσὸς ὑπὸ στέρνοις. * Α' μυζὸς deriuari tradit Euſt. alij autem à μάττειν quod eſt ἀπτᾶσθαι.

Μαστὸς, ὁ, idem quod μαζὸς, mamma: Eurip. in Hecuba Μαστοὺς τ' ἐφέηκε, σῆμα δ' ὡς ὁ μαστὸς ἡδόνησε. Dicitur & de brutis: vt apud Ariſtot. (de vitulo marino) μαστὸς, οὗ ἔχει δύο, ἡ δὲ θηλὴ ὑπὸ τῷ πέους. ¶ Item metaphoricè tumulus, collis. idē quod λόφος, apud Xen. In retibus μαστὸς dicitur quod additur τοῖς ὑποδήμασι: apud Xen. in Cyn. τὰ ὑφ' ἑκάστῳ ἐχόμενα τῆς μασχάλης. vide Poll. ¶ Item poculi genus quoddam, apud Paphios: vt eſt apud Athe. lib. 12. * Grammatici quidā à μαζὸς deriuari ſcribunt, quòd ſit μαστὸς γάλακτος: & de muliebri mamma dici traduut. Alij à verbo μαστύω, i. quæro. quòd infantes in mammis lac quærant. At ſimplicior videtur deductio ex μαζὸς. i

Μασπρίζω, labra contrahо, in modum lactātium puerorum. Aristoph. in Ach. Ὁ' δ' ὑπὸ γήρως μασπρίζω. Vide & in Μασάομαι.

Μασσᾶν, idem quod μαστᾶν: ſed in compoſitione potius inuenitur.

Composita ex primitiuo ex μαζὸς.

Μαστομαζέω, ῶ, ὁ, (q. d. inter mamillaris) qui eſt medius inter mamillas ambas ſeu mammas: vt τῶν μαστομαζέων, pectoris ea pars quæ eſt inter ambas mammas ſeu mamillas. Il. ε. Interdū tamen μαστομαζίου ſine adiectione exp. pectus, vt apud Anacreontem in ea oda qua ſibi Bathillum depingi iubet.

Τ'αβρομαζέστερος, turgidiores habere, mammas mammoſam eſſe. Syueſ. epiſt. 4. αὖθις γὰρ ὑπερμεγέθεσι ϑ ἀσυμμέτροις ἔχουσι πρὸς στέρνον. Aliam ſignif. vide in Μαζέω.

Τ'απομαζίδιος, (q. d. ſubmamillaris) qui adhúc eſt ſub mamilla, ſeu mamma, adhuc lactens. Theophyl. ep. 62.

Composita ex μασὸς.

Εὐμάσιος, vernantes mammas habens: in anthol. Epigr.

Ε'υμάσηθος, ὁ, ἡ, mammæ admotus, lactens, apud Luc. & Suid. Pro eodem dici & ὀνηλάσιος ſcribit Pollux. l. 2.

Ν'ήμασος, verò, vide in comp. μαστὸς.

Composita ex μαδὸς.

Βάμαδος, (pro quo ſcribitur etiam βάμασος per τ) vna quædam à craſſitudine ita vocata aut ſimpl. vua mammæ bouis in ſimilitudinem.

Μαγαλόμαδος, dicitur fœmina quæ magnas habet mammas, mammoſa.

Μάδημα, μάδησις, μαδητὸς &c. vide in Μαδάω.

Μαΐ, Α, ας, ἡ, obſtetrix, ἡ ὀμφαλοτμητόμος. (* à μαίω, vel μαίομαι, id eſt quæro, vt tradit Euſt. quòd in partu quæri, itidémque ipſa quærere ſoleat.) Suid. ex Diog. Laërt. Ξανθίππης, Σωφρονίσκου λαβούσης, ᾗ μαῖῶν φασιν τὴν μαίαν Εἰ Poll. ex Plat. in Theæt. Οὐδέποτε φαρμάκοις ἢ μαῖαι τὰς δυσκολούσας. Item nutrix: vt Odyſſ. π, Μᾶλα τέν μ' ὀΐομαι ὀλίσσαι, οὐδ' μ' ὑπέρβιος αὐτὸς Τῆ σῇ δῶκε μαῖζε. ? vide Poll. lib. 3. Item auia patris vel matris mater. Hesych. & Eu. ¶ Eſt etiam honeſta erga ætate grandiorem allocutio, vtpote qua honoris cauſa vtebantur natu maiores ad nutrices, vt idem Hesych & Euſt. annotant. ¶ Item μαῖαι maiæ: cancrorum genus: apud Ariſtot. hiſt. an. l. 4. c. 2.

Μαιεύ, ἀδος, ἡ, auia, nutrix. Suid.

Μαιεύω, obſtetrix ſum, obſtetricem agо.

Μαιότερος, idem & quidem vſitatius, in ſignif. etiam actiua, pro ἐξελεγκτικὸν πανταχόθεν. Plato in Theæt. ἐπειδὴ ϑ τοῦ τε ἄλλου ἀπαλὸς μὴ γιγνόμενος μαιότερος ϑ ἦν. Et paulò pòſt. μαιευτικὴ μὲν ϑ ἁπάσης ἀνθρώπου ἐστὶν ἡ ἐμὴ τέχνη. Et apud Luc. μαιεύτερος ϑ ἀφορμᾶσθαι, obſtetrix eſt. Apud Philoſtr. ἱκανὸν ϑ ὑμῖν ἔσται ἐμὲ παρεῖναι τῇ τόκῳ, ἵνα μὴ ἀφῶ τὰς χεῖρας, ante tempus educere partum more obſtetricis, i. excutere & expellere fœtum abortum conciliando. Exponitur etiam περιέρχομαι apud Suid. Item pro μαίομαι, i. ζητῶ apud eundem.

Μαίωμαι, τό, quod ab obstetrice exactum est, id est. partus, παιδίον Plat.

Μαίωσις εως, ἡ, obstetricis functio & munus. Plato in Theæt.

Μαιείον, τό, pro eodem. Plato ibidem.

Μαιϊκικός, ἡ, ὁ, q.d. obstetricius, vt μαιευτικὴ γνωὴ, obstetrix seu obstetricis artem callens. & μαιϊκὴ τέχνη, vel μαιευτικὴ absolutè) ars obstetricium apud Poll. At μαιευτικὴν doctrinæ genus dicitur, quod velut incunabula fouet. Laërt. l. 3.

Μαιευτικῶς, obstetricium more. Poll. l. 4.

Μαιευτικὸν, ἡ, obstetrix. Μαιευτικῶν obstetricum ritu. Suid.

Μαιόπτια, ἡ, obstetrix. Μαιοπτικῶν obstetricum ritu. Suid.

Α'μαιντ-Θ-, ὁ, ἡ, ὁ, (comp.) obstetricis manum non expertus. Nonn.

Μαίομαι, ῶμαι, ἡ ἄσομαι, obstetrix, sum obstetricem ago. idem quod μαιεύομαι. Itē eximo & extraho veluti obstetrix. Epigr. lib. 2. Τ' μ ἰσις ἀφροσύνῃ μηχάνατο τίκτειν σ' ἐασιν. Item parturientem adiuuo enitentem. Ibidem Ἐμπαλιν Α' μις Η' ρπιμ μαῖ ἄδιμ γαστέρος ἀμυσ'ήσας. Luc. πῶς τι τοιοῦτος ὑμᾶς ὁ τυφὼς ἐμαίωσε. Sic & apud Plut. in quæst. Platon.

Μαίωσις, obstetricis opera, obstetricis functio & officium. idem cum μαίευσις & μαιεία. Plut. in Alex.

Μαιωτικὸν, ἡ, ὁ, idem quod μαιευτικὸν: vt μαιωτικὴ τέχνη, obstetricium ars. apud Plut. in Theæt. (tur. Luc.

Μαΐωτρον, ου, τό, merces seu præmiū quod obstetrici persoluitur. Suid.

Μ Α Ι' Α Ν Δ Ρ Ο Σ, ου, τό, mæander. Phrygiæ fluuius sinuosus atque flexuosus admodum, apud Strab. Inde in cælatura μαίανδρος dicitur lineis discurrentibus nunc per helices & spiras retortis, nunc per gyros & anfractus sinuatis. Ioseph. in Antiq. Iud. μαίανδρ- ἐν πρώτῃ πυρῶν· τὸ ὕ-ψος ἐξαίρεται καὶ σωίδεται λίθοις τισὶν ὁ ἰδίως. Inde Mæandratus. in quo Mæandri sunt, seu fluxuosis mæandris circumductus.

Μαιάνδριος, mæandrius (à flumine) vt Μαιάνδριος χῶρ, apud Athen. lib. 2. ἐγγὺς δὲ Μαιάνδρου, lib. 7. Sic Μαιάνδριον πεδίον, & Μαιάνδριον ὕδωρ, apud Suid.

Μαμμᾶν, vide in Μάω, i. cupio.

Μ Α Ί' Ν Ο Μ Α Ι, F. θυμαι, furo, insanio. Plerunque de iis dicitur qui ira perciti furibundo impetu aguntur, sicut & λυσσᾶν Od. λ. δεινὸς δέ τι μαίνεται Α'χιλ. Xen. Pæd 1. μαινόμενον τῷ τρόπῳ ἀσθένειαν Plut. de solert. an. Ἐιπεῖ δέ τις μαίνεσθαι ἢ ὅσα μαίνονται ἢ ὁπόσα πάσχει. Aliquando remissius accipitur pro σφοδρῶς, id est, desipere: & tam de dictis quàm factis vsurpatur. Dem. in Mid. εἰκὸς δ' ἂν δόξειν εἰ ποιεῖ ἃ μὲ φασὶ ἐγὼ. ἢ τὰ ἃ μαίνεσθαι. Apud Isocr. in ort. de pace, μαίνεσθαι & ἀφροσύνη copulantur. Accipitur aliquando in bonam partem: vt in Epigr. μαίνεσθαι μεγαυχέα, dicitur ob laborem & assiduitatem. Soph. in Aiace. γελᾷ δ' ὅσοι μαίνεσθαι ἔχειν. Apud Plin. l. 21. c. 13. genus quoddam mellis μαινόμενον dicitur ab infania quam gignit. ¶ In compositione autem postpositum significat vehementem & immoderatam cupiditatem seu libidinem: vt in γυναικομανὴς, φιλοπολεμικὸς, & similibus. * Deriuari autem à μάω. μῶ, i. λέω ωφ' ὁπωσοῦμαι, tradit Eust.

Μανιάκης, ου, ὁ, furens, lymphatus. Bacchi epith. apud Eufeb. de præpar. Euang. lib. 2. cap 5. At μανίακης οἶν dicitur quod in furorem agit: apud Gregor. in carmin. Lyr. Sic & ἀκρατὴς μανιάκης apud Plut. in lib. εἰ ἄφρων.

Μανιᾶδ-Θ-, infana, furiosa, lymphata. Plutarch. de audiendo poëm & Iliad χ.

Μανία, ἡ, furor, insania: species τῆς ἀφροσύνης, vt scribit Gal. l. 2. de cauf sympt. Interdum pro ea mentis abalienatione quæ μελαγχολία propriè appellatur: vt apud Hippocr. aphor. 21. li. 6. Plerunque etiam accipitur pro dictis aut factis vecordibus & insanis: Isocr. in Pace, εἰς ὕβ- ἐλθὼν ἐκ κακίας ἀλλὰ μανίας. Aristoph. in Pace. Τὸ γὰ ἀφρόνημα τῶ μανίαν ἀκούειν, pro μανία. A' Platone quoq; in Phæd plures μανίας species recenfentur.

Μανιᾶς, ἄδος, ἡ, furiosa, insana: vt μανιάδες νόσοι, furiales morbi. Sophocl. in Aiace.

Μανικὸς, ἡ, ὁ, insanus, aut ad insaniā pronus. Luc. de hist. scrib. ἀνὴρ ὁ μανικὸς αἰσχρὸν Isocr. ad Demon. τὸ μὲ γὰ αἰσχρὸν, τὸ δ μανικὸν. Item insaniam & furorem gignens: vt μανικὸς χρόνος, Iolanum furorem afferens: apud Theophr. hist. pl. li. 9. Diosc. lib. 4. cap. 63. plin. lib. 21. cap. 31. Exponitur etiam diuinus ac numine inflatus: apud Aristid. oratione in Iouem.

Μανικῶς, furiosè, furenter.

Μανιώδης, ους, ἡ, ὁ, furiosus, insanus, furore percitus: μανιώδης Βάκχος, apud Theocr. Idyll. 27. & μανιώδεις ὀργάσιαι, apud Athen. lib. 4. Item insaniam faciens, insaniam gignens, apud Diosc. l. 4. c 59. Item vesanus, stultus. Theophr. l. 4.

Μαῖνα, ης, ἡ, mæna: piscis qui Dianæ sacrificari solebat. quæ μαινὶς causſa esſe creditur, vt Euſt. ſcribit in Epigr.

Μαῖνις, ιδος, ὁ, ἡ, idem quod μαίνη, apud Athen. l. 7. Vnde λάμπρα μαῖνα candida: Apud Athen. li. 7. Μαῖνίδιον, τό, mænula, apud Ariſtot.

Μαίνη, ης, ὁ, ſeruus, famulus. Euſt. ſcribit veteres grāmaticos deriuare à μαίνομαι, quòd plerunque furibūdi videantur ſerui. Ariſtoph. in Ran. & in auib, vbi vide ſchol. Eſt etiam poculi quædam ſpecies apud Athen. lib. 11. Dicitur etiam de cantu ludo. ibidem eſt etiam teſſerarij iactus nomē apud Eubœ. Μαίνε, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Α'ποπαίνομαι, furere ſeu inſanire deſino, à furore ſeu ab inſania deſiſto. Aliquando ſimpliciter ſignificat furo, inſanio, vehementer inſanio, vehementi furore ſum percitus. Luc.

Ε'κμαίνομαι, perfuro, ſeu ſimpl. furo, inſanio: idem quod μαίνομαι. Et ἐκ μανίαν μοι ἔφη ἔλ, inſano amore alicuius rei ducor.

Ε'κμαίνω, furore percello, in furorem ago, lympho. Suid.

Ε'κμανὴς Θ-, ὁ ἡ ὁ, furioſus. ὁ ἐξεστὼς, vel ἐκφρων.

Ε'μμαίνομαι, furo in, inſanio in. Act. Apoſt 26.

Ε'μμανὴς, furēs, lymphatus, vel furore plenus. Soph. in Electr.

Ε'μμανὴς, furibunde, furenter, Heſych.

Ε'πιμαίνομαι, furo & inſanio ſuper aliqua re. Metaph. autem ἐπιμαίνεσθαί τιν dicitur qui inſanit alicuius amore. Plut. in Brum. ὀργάσιαι τῶν Σβδιτῶν ἐπιμανέντων αὐτῷ. Ariſtoph. in veſp. ἢ μὴ πάνυ σὺ πανυχρόμενε, ὦ Θ-ὸν ἐπιμανὲν, ἢ ἐξεπάλαι ἀπεχθάνεσθαι. vllos mores tam impotenti amore deperi.

Ε'πιμανὴς, inſanus, furioſus. Athen. lib. 12.

Κατὰμαίνομαι, furore incitatus ſum contra, inſanio contra. Ex ponitur etiam furore contendo.

Περιμαίνομαι, furo circum. Heſiod. in aſp. ὅ' τινὰ πανυχὶ περιμαίνεται ἀνέρι ἴσος Φοίβῳ Α'πόλλωνι Θ-. Exponitur etiam perfuro, i. vehementer furo.

Παραμαίνομαι, valde inſanus, mirum in modum inſanus.

Συμμαίνομαι, ſimul inſanio. Eurip. in Bacch.

Τ'ὑπερμαίνομαι, ſupra modum furo. aut vehementer furo, ſeu inſanio. Item inſano amore depereo, inſano amore accenſor. Ariſtoph. in ran.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primùm verſentia α.

Α'ασί μαρα Θάλασσα, mare ventis furens.

Ε'μὲ μαίνω, irrito, vide in κ μι.

Σκοτόμαινα, nox, caligo nocturna : quippe in qua μαίνεται ἡ ὄψις τῶν τὰ ὑπόμενα. Vitur Naz. ſimpliciter pro tenebris & caligine, quum inquit πῶς ὑπὸ σκότου ὑμᾶς σκοτόμαινα. vide & in comp. ex Μλιὸς, luna.

Compoſita abſcidentia ι.

Α'χρόμαινος, ὁ Θ-, ὁ ἡ ὁ, ſummo furore correptus, extrema inſaniens laborans. Herodot.

Α'νδρομανὴς, inſaniens viris, inſaniens virorum amore, virosissimè amans vel appetens. De muliere dicitur: vt contrà τὸ ἀνδρομανὲς dicitur γυναικομανές.

Α'νδρομανία, ὁ, virorum inſanus amor, qualis eſt impudicarum mulierum. Gregor.

Α'ρεομανὴς & ἀρεομανὴς, (q.d. Marte furens, bellandi amore inſanus) Martius, bellicoſus. Dionyſ. Alex. ἀρεομανέων Α'ρηϊκὸς. Plut in Themiſt. & Laërt.

Α'ρειομανὴς, Arianus: ab Ario in Eccleſ. hiſt.

Α'ρειομανίτης, idem apud Theodoritum in Eccleſ. hiſt.

Α'σελγομανὴς, inſana laſciuia prurio. Lucian. ἀσελγομανῶν καὶ μαινομένων.

Γυναικομανὴς, mulierum amore inſanus, mulieroſus. Athen. l. 11.

Γυναικομανὴς, idem. Il λ.

Γυναικομανία, inſanus mulierum amor. Athen. ibid. prompt. & γυν αικμανία per ſyncopen.

Γυναικομανιάω, ᾶς, inſano mulierum amore flagro.

Δαιμονομανὲς, inſanus dæmonum amor. (i. quo quis proſequitur dæmonum cultum) inſana quædam idololatria: apud ſe tham.

Δοξομανὴς, qui inſano gloriæ amore tenetur.

Δοξομανία vel δοξομάνεια, inſanus gloriæ amor.

Δορυμανὴς, haſta furens, ſeu inſano h aſtæ bellandique amore cr ptus, bellandi auidiſſimus.

Ε'ιδωλομανὲς, ἐία εἰδωλομανὲς, ἡ, inſanus idolorum cultus apud Theop. & Baſil.

Ε'γκυρομανὲς, inſanè ſeu perditè amans. Athen.

Ε'ρωτομανὲς, & ἐρωμανὲς, inſanè ſeu perditè amans. Athen.

Ε'ρωτομανία, vel ἐρωμανία, inſanus amor, in Epigr.

Ε'ρωτομανὸν, inſano amore captus ſum.

Η'λιομανὲς, inſano Solis amore captus : cicadæ epitheton quoniam ἔθηκε ὑπνον τῇ ἠλίῳ. Suid.

Η'μιμανὲς, ſemiinſanus: apud Luc.

Θεαθ-ομάνιον, ῶ, inſano theatri amore teneor. Philo de vita Mof. lib. 3.

Θεομανὲς, Deorum inſtinctu furens, cui à Diis furor immiſſus Eurip. de Oreſte.

Θηλυμανὲς, inſano fœminarum amore captus.

Θυρσομανὲς, thyrſo furens : hoc nomine intelligitur Bacchus apud Euripid. in Phœniſſ. Οἰνῆ' ὑπὸ θυρσομανῆ πλεύσασα πρὸς Θήβας.

Ι'ππομανὲς, inſano equorum amore flagrans, vel qui ſupra modum equis ſtudet. Apud Soph in Aiace, οὐ πρὸς ἱππομανὲς Θρῄκιον ἀφορῶν : quidam ad Aiacem referentes exp. τὸν μισοπόλεμον : alij de prato dici putantes exponunt τὸν λειμωνιώδη ἢ εὐθαλῆ. vel τὸν ἄζωμα μαινόμενον ἢ εὐθαλῆ ἢ ἀνθηρὸν Gregin epitaphio patris.

πὸ χαῦ. vide in ſchol. Item qui equino more libidinis exſtimulatur furit. Eſt etiam valde inſanus: nam apud Græcos ἵππος & βὶς in compoſitione habent vim augendi: vel quia furor equarum maximus eſt, præſertim cùm aguntur in venerem.

Ἱππομανὲς, frutex eſt alio nomine Ἱππόκωων & κωνοκεφάλη dictus equis præſertim, ſico veſcantur, lethalis, eos ad furorem incitans. Theocr. idyll. 2. Ἱππομανὲς φυτὸν ὅστι παῖ Α'ρκάδι τῷ σῷ Ἱππάνᾳ Καὶ τόδε μαίνονται κἀ' ὄρεα τῷ ὄνοι ἅπαντες. ¶ Item equina cupido coitus, furor quo equæ coitus deſiderio extimulantur. Item amoris veneficium quod equis innaſcitur. Ariſtot. hiſt. an. lib. 6. c. 22. Plin. li 8. c. 42. Hinc translato vocabulo ſuccum etiam qui ex tithymalo exprimitur hippomanes appellaſſe Theophraſtus hiſt. pl. lib 9, traditur : vbi tamen ſunt qui innocuè legant. Item virus quod ex equarum equienſium naturalibus diſtillat. Ariſtot. hiſt an. l. 6. c. 18.

Ἱππομανὴς, equorum inſano amore ducor, magnopere equis delector. Syneſ. Item equio: Ariſtot. hiſt an. l. 6. Eſt etiam more equarum ad rabiem coitus agi, ſeu libidin: s furiis ſtimulari, vt inquit Ariſtoteles ibidem.

Ἱππομανὴς, veſanus equorum amor, nimiū equorū ſtudium. Item inſanum ſtudium equorum curulium. Lucian. in Nigr.

Καρποφόρος, q.d. inſanè fructificans, luxurians fructu. Apud Soph. in Perſiſo, pro εἰς κόρον ἐξυβρίζουσι accipi teſtatur. Heſych.

Λυσσώδης, ἡ, literis & diſciplinis vehementer incumbo, q.d. literarum quodam inſano amore teneor: apud Chionem.

Συμμαίνομαι, cantu inſanio: vel à muſis afflatus. in Epigr.

Μανικὸς, furor muſicus: vel inſana canendi cupiditas, Plutarch ſymp 7.

Μουσόληπτος, ὁ, inſano Muſarum aut muſices amore flagro, vel à Muſis afflatus ſum. Athen. l. 4.

Ξενομανὴς, peregrinis rebus & mercibus externis ſeu exoticis ſupra modum delector. Plut. de amore diuitiarum.

Ξενομανία, peregrinarum rerum & mercium externarum amor, vel nimium & inconſultum externorum ſtudium.

Ξυλομανὲς, ὁ, inſanio pignendis ſarmentis. Et pro, ſyluelco, dicitur q. de vitibus & arboribus, quando propter ramorum foliorumque copiam luxuriant: apud Theophr.

Οἰκομανὲς, inſanus ædium ædificandarum amor.

Οἰνομανὴς, inſano vini amore captus. Athen. l. 11.

Οἰστρομανὴς, vide φιλοτεγμονὴς, inſani œſtri amans, qui furore veluti œſtro agitari amat. Orph. hymno in Rheam.

Οἰστρομανία, vt apud Hippocr. ep. ad Demag. οἰστρομανίαν ἴσχε ἡ ἀκολασία, inſano libidinis œſtro ſtimulatur, inſano intemperantiæ ſtimulo agitatur. (ep. 107.

Οἰκτρομανὲς, inſano armorum amore ducor. Athen. lib. 6 Syneſ.

Ὀλιγοδιψὴς, qui aues inſano amore deperit, qui auium alendarum inſano ſtudio tenetur.

Ὀλιγοπληθὴς, inſanum ſtudium alendarum auium.

Ὀλιγοπλουτῶ, inſano auium alendarum amore captus ſum. Ariſtophan.

Ὀρνιθομανὲς, inſanus coturnicum amor. Athen. lib. 11.

Ὀχλομανὴς, ὁ, inſano turbarum amore teneor, vel inſano turbæ populatis amore ducor.

Παραφορὴς, qui puerorum more inſanit. (in Erot.

Παιδομανὴς, inſanus puerorum amor quo quis tenetur. Plut.

Πορνομανὲς, meretrices inſano amore proſequens.

Σοφομανὲς, inſano ſophiſtarum amore flagro, i. nimis ſtudioſus ſophiſtarum ſectator ſum. Gregor.

Στρηνομανὲς, herba: de qua Dioſc. lib. 4. cap. 119. & Plin. lib. 27. cap. vlt. & appellata ab inſana quadā in materiam & folia luxuriāte ſe largiſsimè ac velut furioſè effundit: alii à μανιᾶδ- deriuare quòd raræ cuti capillos defluentes reparet, & renaſciſcat.

Τρυφομανὲς, inſolentia & faſtus cum furore, ſeu furor cum inſolentia & faſtu coniunctus. Plut ſcribitur & τρυφομανία & dicitur morbus eſſe è phreneſi & veterno mixtus. Gal. in lex. Hippocr. Legitur & τρυλομανία pro eodem.

Τρυφὴς, inſano ſyluarum amore captus, i. qui mirum in modum gaudet ſyluis. Heſych.

Τρυφοσκιάω, ῶ, ſylueſco, inutili fruticatione luxurio & ferè inſanio, frondibus ac ſarmentis luxurio. Conſtantin. Geopon. lib. 5. Translatum eſt & ad homines, ſignificat & luxurio ſeu exſtruio. Plut. de aud. poëm Ἐξυβρίζει τὸ ὑλοτομικὸν τὸ μυθῶδες τ ποιητικὸν καὶ Σκαπτικόν. Sic & apud Syneſ. & Chryſoſt.

Τρυφοφυὴς, Κε Θαλλομανὲς, ῶ, frondibus & foliis luxurio, ſeu ſuperfluis frōdibus luxurians ſyluesco. Metaphoricè de mutabilibus dicitur. apud Hippocr. in epiſt ad Dionyſ

Φρενομανὴς, inſaniens in feras, qui in ſano ferarum amore tenetur. Heſych ſcribit. in Epigr.

Χλοηφόρος, ὁ, q.d. foliis inſanio, i. inſana quadam foliorum abundantia luxurio. Exponitur etiam, foliis luxurio : apud Theophr. hiſt. pl. lib. 8 cap. 7.

Χλοηφυὴς, ὁ, incultā aſperitate inſanio, i. deſertus & incultus ſum. Χλοηφυὲς, ἐφ' ὁ ἀκαλλὲς καὶ ἄγονον. incultam naturam induo. Metaphoricè apud Greg. in epitaphio patris.

Χορτομανὲς, ὁ, gramine herbiſq. virentibus inſanio, ſeu luxurio gramine & virentibus herbis. De loco inculto dictum in Parab. Solom.

Χρυσομανὲς, auri amore inſanio. in Epigr & apud Baſil.

Χρυσομανία, ῶ, inſano auri amore teneor. Suid.

Μαῖομαι, vide in Μάω. Μαιόμαι, ομαι. in Μαῖα.

--Μ Α' Κ Α Ρ, αρ Θ-, ὁ ἡ ὁ, ᾶ τὸ, beatus, felix. Iliad γ. τὸ μάκαρ ἀζαίδη, ομαι. Dii quoq. μάκαρες dicuntur, quia omnium beatiſſimam vitam degunt. Iliad. α, Πρίν γε θεῶν μακάρων ἀρχὸς καὶ πάντων ἀνθρώπων, τῶν ἄμφω κοιρανέεσκε. Et abſolutè: vt apud Heſiod in Erg. ἔρδειν μακάρων ἱερῆα θεῶν βιοτοῖς Et Callim. μακαρίσατε, ὀλίζοι, θεὸς ἀμνοτάτοις. Μάκαρες dicuntur etiam qui poſt mortem beati habentur. Heſiod. in Erg. τοὶ μὲν ὑπὸ χθονὸς εἰσὶ μάκαρες θνητοὶ καλοῦνται δεύτερος Sic & apud Demoſth. in epitaph. ἐν μακάρων νήσοις. * Euſtathius μάκαρ ex dictum ſcribit ὑπὸ τὸ ὦ ὑπονοεῖσθαι κύριε. Ariſtoteles verò ethic 7. cap. 11. ait quoſdam τὸν μάκαρα denominaſſe ἀπὸ τῆς χάριτος.

Μακαρίδ-Θ-, ῶ, ὁ idem quod μάκαρ, ſed in proſa vſitatius. Ariſtot. eth. 1. cap. 7. ἐὰν δ' μακαρίων τῶν ἀνθρώπων τις ἐν βίῳ μένα ποιεῖ ὡῖα ἐμέλησε. Aliquando cum genit. vt Ariſtoph. in Veſp. ὦ μακαρία τῆς θυπιφθείας. Idem ὦ μακαρία τῆς τύχης. Item defunctus qui ſepelitur. Plat. lib. 12. de leg.

Μακάρων, locus apud inferos in quo ii qui poſt hanc vitam beati habentur, degunt: locus vitæ beatæ. Ariſtoph. in equit. & Luc. in Hermot.

Μακαρίως, beatè, feliciter. Ariſtoph.

Μακαριότης, ητ-Θ-, ὁ, beatitas, beatitudo.

Μακαρὶς, beata: locus apud inferos.

Μακαρίτης, ου, ὁ, idem quod μακαρίδ-Θ-. Ariſtoph. in Pluto.

Μακάριτες, bene ominandi gratia, vita functos vocabant, quaſi vitæ miſeriis defunctos. Plutarch. in conſol ad Apollon Syneſ. ep. 63.

Μακαρίτις, fœm. quæ defuncta eſt, ſeu quæ poſt obitum in beato. um ſedes recepta creditur. Syn ep. 44.

Μακαρίζω, beatum prædico. Odyſſ. ὃ, ῥ, οἵ τε σι συγκατοίκῳ Θ- μακαρίζει. Iſocr. in Panath. πάντ-τάντες αὐτὸν ὑπ' ἐγνων, ὡζῶνα, ἐμακαρίζον. Thuc. lib. 5. μακαρίζουσιν ὑμᾶς τὸ ἀνθρώπινον, ζηλῶσιν τὸ θεῖον. Ariſtoph. μακαρίζει γε χλιαινὸς ἢ ἀλφιτον Θ-.

Μακαρίζομαι, beatus prædicor, fortunatus iudicor. Xenoph. Pæd. 8.

Μακαρισμὸς, beatitatis felicitatiſque prædicatio: quia nimirum aliquem beatum prædicamus. Plutarch. ἐκεῖ' ἀδυμ. Ariſtotel. rhet. 1.

Μακαριστὴς, ὁ, qui beatus habetur & prædicatur, quem beatum omnes iudicant. Herodot. Xen. apomn. 1. Ariſtoph. in veſp. Et τὸ μακαριστὸν, beatitas, beatitudo.

Μάκαρ, αρ Θ-, ὁ ἡ ὁ, beatus: idem quod μακαρίδ-Θ-. ex eóq. per ſyncopen factum, inquit Euſtath. deriuans inde μακαρίτατ Θ-, beatiſſimus, ſummè beatus, beatior: apud Non.

Μακαρτὸς, τὴ, δν, idem beatus & opulentus, in Epigr.

Μάκαρ Θ-, beatus. Etymol.

Μακαρὶς, beata, fortunata. Ariſtoph.

Compoſita.

Α'ξιομακάριστ Θ-, dignus quem beatum omnes prædicent: in apol. Socr.

Ε'κμακαρίζω, prorſus beatum prædico.

Παμμάκαρ, omni ex parte beatus.

Τρισμάκαρ, vel τρὶς μάκαρ, ter beatus Od ε.

Τρισμακάρι Θ-, idem Ariſtoph. in Acharn. Τρισμακαρίτης, idem Athen. (Heſych.

Τρισμακάρι Θ-, ter beandus, admodum beatus prædicandus.

Μακαρὶς, vide in Μᾶκ Θ-.

Μ Α' Κ Ε Ρ, macer: cortex qui ex India aduehitur. vide Dioſc. l. 1. c. 111. Gal. ſimpl. med. l. 7. & πὶ κρίτης 6.

Μ Α Κ Κ Ο Α' Ν, deſipere, fatuè & ſtultè ſe gerere. (*quidam dictum volunt quaſi μὴ κεῖν, hoc eſt, μὴ νοεῖν, non percipere animo nec intelligere: alii ὦ τὸ μὴ ἀκούειν, exponentes ſimulare, ſeu præ ſe ferre. non audire. alii dictum volunt ὦ τὸν Μακκώ, quæ fuerit ἐπὶ τὸ βαρέως νοῦν τι: vt ſit Maccūs more furdaſtrum eſſe & ſtolidum. quidam & pleonaſmo τὸ μ pro ἀκκῶν, ab Accone quadam formoſæ & ſtolidi tatis. quæ in ſpeculo conſpicans ſuam imaginem cum ea veluti cum alia confabulari ſolita ſit.) Ariſtoph. in equit. Καὶ τὸ ἢ ἄβλημ φορέσασιν μακκᾶ καθάπτουσι. Et aliquando antè, Ο' δ' αὐτὸν ὡς ὁρᾷ μεμανικότα, Τί χρῆμ' ποτ' ἐστὶ ταῦτ' ἔφη: vbi ſchol. deriuat etiam ἐφ' τὸ μέταια νοεῖν, quod eſt νοεῖν. exponens ἀδιανόητα. ἐφ' ἐρεθισμῶ, λοιδορίαι, delirantem & negocium non intelligentem.

Μᾶκ Θ-, μακεῖν, ἐφ' ὁ. vide in Μᾶκ Θ-. Μάκτειν, in Μάσσω.

Μ Α' Λ Α, valdè, multum, admodum, vehementer. Iliad ρ. μάλα γὰ χλωρὸν ἅλ Θ- αἵρει Odyſſ. χ. ἀτὰρ μέγα φλιὸς, non valdè diu

Xenoph Pæd. 2. μέγα ποτὲ γ' ἐπιτάκτως ὑπήκουσεν. Et μέγα κακὸν, apud eundem. ¶ Interdum etiam iungitur alii aduerbio, vt μέγα καλῶς, vel ἡδέως, aut σφόδρα, aut χαλεπῶς, aut alii cuipiam. Sic μέγα μάλα. Plut in Agesf.valde ægré. Interdum ἐκ παραλλήλου dicitur μέγα σφόδρα Dicitur & τὸ μέγα, id est, apprimè, seu oppidò quàm ¶ Verbo etiam iunctum reperitur: vt μέγα βουλόμενος Xenophon.Hellen.6.valdè volens, i. cupiens vel expetens Sic sæpè apud Hom. μέγα κλῦεν, ἔδεισεν ἐπίδοντο. Affirmationi aliquando adhibetur, Iliad β, Ἀλλὰ μάλ' ἐκ Ἀχιλῆι χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων. Xenoph. μέγα τοιοῦτον τὸ Ἀλκιβιάδου.

Μᾶλλον.(q.d validius)magis, amplius vel potius.Plat.in Minoë, νόμος γὰρ ἕκαστος αὐτῶν ἐστὶν ὁμοίως, οὐχ ὁ μὲν μᾶλλον ὁ δ' ἧττον. Idem in Phædro πότερα μᾶλλον ἢ πλουσίῳ καὶ πρεσβυτέρῳ ἢ νεωτέρῳ Nonnunquam sequentem habet hanc particulam ἢ, præcedente etiam comparatiuo Interdum genitiuum habet loco particulæ ἢ, cum suo casu.Demost.τί μᾶλλον τῶν ἐξηγγελμένων ἴσως ἐμοῦ; Aristoth. eth.2. μᾶλλον γὰρ μίαν τὴν οἰκίαν τῆς πόλεως φαίημεν ἄν, magis dici potest vna domus, quàm ciuitas. Dicitur & μᾶλλον τοῦ δέοντος, apud Xenoph. Sic μᾶλλον τοῦ συμφέροντος, apud Aristoph. Dicitur item τοσούτῳ μᾶλλον sequente ὅσῳ. Et πολλῷ μᾶλλον, vel πολὺ μᾶλλον, multò magis. Item οὐδὲν μᾶλλον, nihilo magis. Τὸ μᾶλλον & τὸ ἧττον, apud Philosophos, plus & minus.

Μάλιστα, maximè, item, potissimum, præsertim. Interdum sine casu, interdum cum genitiuo. Nonnunquam dicitur πολλῷ μάλιστα, vt. Lat. multò maximè. Et μάλιστα ὅσον ἠδύνατο, apud Thuc.quàm poterat maximé. Dicitur etiam τὰ μάλιστα, & ἐς τὰ μάλιστα pro μάλιστα, maximè & maxima ex parte. Sæpe ponitur μάλιστα, sequente εἰ δὲ μή. Demoft.in Mid. τοῦτο δ' ἐστὶ μάλιστα μὲν, θάνατος· εἰ δὲ μή, πάντα τὰ ὄντα ἀφελέσθαι Isocr.inBusir.enc. μάλιστα μὲν οὐ ποιήσεις εἰ δὲ μή, &c. ¶ Μάλιστα & μάλιστά γε, adhibetur non rarò affirmatiuæ responsioni, apud Aristoph. Xenoph. & Plat. & alios.

Πώμαλα, (comp. ex πω & μάλα) haudquaquam, nequaquam, nullo modo. Aristoph in Plut. Vtitur & Demost.

ΜΑΛΑ'ΣΣΩ, siue μαλάττω, F ξω, mollio. Diosc.lib.1.cap.64. ποιεῖ δὲ πρὸς τὰ ἐν ὑστέρᾳ, μαλάσσει τὰς περὶ αὐτὴν σκληρίας. Metaph quoque accipitur. Plutarch in sympos.sept.sap. ὁ Διόνυσος, ὥσπερ ἐν πυρὶ τῷ οἴνῳ μαλάσσων τὰ ἤθη καὶ ἀνυγραίνων, molliens & mulciens seu leniens.

Μαλάσσομαι, seu μαλάττομαι, mollior. Plut.in Alcib. Item metaph. Aristoph.in Ran. τί κακὸν ποτ' ἔσθ' ὅτῳ μαλάττομαι;

Μάλαγμα, τὸ, malagma: id quo aliquid mollitur, seu quod ad molliendum adhibetur. Diosc.

Μάλαξις, mollitio, emollitio.

Μαλακτὸς, ὁ, ὁ, qui molliri seu emolliri potest.

Μαλακτικὸς, ὁ, ὁ, qui molliendi seu emolliendi vim habet: vt μαλακτικὰ φάρμακα, medicamenta emollientia. Galen.simpl. fac libro 5.

Μαλακτὴρ, ῆρος, ὁ, qui mollit seu emollit. Plutarch.in Per.

Μαλάχη, ἡ, malua, malache, herba quam ab emolliendo ventre dictam putant, vt inquit Plin.lib.cap.21 Hesiod.in Erg. οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Pro eodem scribitur & μολόχη.

Μολοχίτης λίθος, lapis maluæ virorem imitans. Plin.l.37.c.8.

Δενδρομαλάχη, ης, ἡ, (comp.) arborescens malua, seu arborea malua quo nomine vocatur Althæa siue ibiscus, maluæ agrestis species, quam ἀγρίαν δενδρομαλάχην etiam Galenus appellat lib.7.simpl.pharm.

Μαλακὸς, ή, όν, mollis: cui opponitur σκληρὸς, i.durus. Odyss.χ, εὖνῇ ἐνὶ μαλακῇ κατελέγμενος. Et apud Athen.lib 1. Στρώμασιν ἐν μαλακοῖς. ¶Item mollis, i.placidus, lenis, mitis. vt μαλακὸς ὕπνος. Sic λόγοι quoque & ἔπη dicuntur μαλακά, Odyss.α, Iliad.α. Homo quoque dicitur μαλακὸς, in bonam partem. Plutarch.in Pericle, εἰς ταῦτα μαλακωτέρους χρῆσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, minus asperis. Thuc.lib.3 καὶ εἰκότως πάλαι τῶν μεγίστων ἀδικημάτων μαλακωτέρας κεῖσθαι ζημίας, mitiores, leniores. ¶Item, mollis, i.effœminatus: & generalius pro molli. Aristot.eth 7, cap.7. μαλακὸς καὶ τρυφῶν. Sic à Xenoph.opponuntur μαλακοὶ & θρασεῖς. ¶Item, mollis & remissus, mollis & languidus, qui languidè & animo remisso rem aliquam agit. Thuc.lib.2. ἀλκῶν ἐν τῇ ξυναγωγῇ τοῦ πολέμου μαλακὸς ἦν. Xen.apomn.lib.1. πρὸς τὸ ποιεῖν μαλακοὺς ἐποίησεν. Dicitur etiam μαλακὸς ἀὴρ, apud Athen.lib.2 Et μαλακὰ λουτρά, apud Plutarch.symp.8. Et μαλακὸς οἶνος, apud Aristot. in probl.

Μαλακῶς, molliter. Xenoph. Item placidè, leniter. item molliter & remissè. Plutarch. Item μαλακῶς ἔχειν, languere, ægrum esse. Luc.

Μαλακότης, ητος, ἡ, móllities, mollitudo. Hom.& Plut.

Μαλακία, mollities: plerunque de mollitie animi ignaua & effœminata. Aristot.eth.3.c.7.& l.7.c.7.

Μαλακίας, ου, ὁ, mollis & effœminatus.

Μαλακίων, molliculus. Aristoph.in concion.

Μαλακιάω, mollis sum, mollitie laboro, flaccesco, Plerunque capitur pro, langueo, æger sum ægroto. Luc.in Lexiph. μαλακιᾶ τὸ σῶμα. Xenoph. in Cyneg. αἱ κύνες μαλακιῶσι ... οὐ δύνανται αἰσθέσθαι.

Μαλάκιον, muliebre quoddam ornamentum. Hesyc. Μαλάκια, mollia, piscium genus. Galen.li.3.de anim.facult Aristot. hist.anim.lib.1.cap.6. In hac significatione scribitur etiam μαλάκεα, apud Suid.

Μαλακύνω, mollio, mollem reddo. Et μαλακύνομαι, mollior, emollior. molliorem me præbeo, vel mollesco, languidior & remissior sum. Xen.Pæd.3

Μαλάκυνσις, emollitio, qua aliquid mollius redditur.

Μαλακίζω, mollio, malacisco, mollem & effœminatum reddo. Greg.in encom.Maccab.

Μαλακίζομαι, mollior & languidior fio, seu mollior & ignauior reddor, Luc.in Hermotim. Apud Xen. πρὸς τὸ ἀποθνήσκειν ἐμαλακίσατο, mollior & ignauior fuit ad mortem oppetendam. Aliquando mollesco & effœminor. Thuc.l 2. ἐπὶ πλεῖστον ... ἐπίπλευσιν προτιμήσαντες ἐμαλακίσθη, emollitus est & effœminatus. Item, mollesco, languidior fio, dicitur propriè esse mulierum prægnantium Item langueo, sum infirma valetudine, vel potius subinfirma. Luc.in Lexiph.

Μαλθάσσω, f. ξω, idem quod μαλάσσω, mollio. Item mollio, id est, mollibus verbis persuadeo, delinio, demulceo, apud Suid. Sic & apud Soph.in Antiph.

Μάλθαξις, ἡ, emollitio, fotus. Exponitur etiam fomentum, apud Hippocr.

Μαλθακὸς, ὁ, ὁ, mollis, idem quod μαλακὸς. vt testatur Eust. vt μαλακαὶ πλευραὶ, costæ molles, i. costæ nothæ ex Poll. Et μαλθακὰ γῆ, apud Plut.in lib περὶ ἀθυμίας. ¶Item mollis & iners, mollis & remissus, seu ignauus. Il ρ, μαλθακὸς αἰχμητής. Item mollis & effœminatus, seu luxu mollis Demetr.Phal. ¶Item languidus, Aristoph. in Vesp. καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι ... ἀλλ' ἤδη μαλθακός εἰμι, languescit & emollescit mihi animus. ¶ Μαλθακὸν ἔτος, mollis & lenis annus, apud Hippocr l. epidem. ¶Pro ἡδὺς accipitur à Suid.apud Aristoph.in Ran. καὶ μεταστρέφεσθ' ἀεὶ πρὸς τὸ μαλθακώτερον, ... (ris decli.

Μαλθακώδη φάρμακα, ab Hippocr. vocantur pharmaca generis

Μαλθακία, ας, ἡ, mollitudo, mollities.

Μαλθάκινος, mollis. vnde μαλθακίνῃ χάριτι in Epigr.

Μαλθακόω, mollio.

Μαλθακίζω, mollio, emollio: itē mollio animū, mollio affectus, mollibus verbis delinio & permulceo, mollibus verbis flecto. Eurip.in Medea. Μαλθακίζομαι, mollesco, ignaui & inertia mollesco, ignauiter ago, languesco Plut.in epist. Item languesco, mollescens debilitor. Plat in symp.4.

Μάλθα, siue μάλθη, ης, ἡ, cera emollita. Hesych. Polluci est cera qua tabella iudicum illinebatur. Demosth.pro cor. ... τὴν μαρτυρίαν. Generaliter etiam pro cera tam dura quàm mollita vsurpatur, sicut Galeno μάλθα est, ... μαλαγμα. ¶ Metaphorice etiam accipitur pro ... lis. Lucill.l.28.

Μαλθώδης, malthinus, cereus. Gal.in lex.Hippocr.

Μάλθων, apud Suid. mollis & effœminatus.

Μαλθόω, mollio, vel mollio & subigo veluti ceram. Hesych.

Μάλκη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum ex μαλάσσω & μαλακὸς.

Ἀμάλακτος, qui molliri nequit. durus, rigidus.

Ἀναμαλάττω, remollio, de integro mollio aut subigo. Ἀναμαλάττομαι, remollesco. Suid.

Ἀπομαλακίζομαι, mollis sum & remissus ad aliquid agendum, languesco, languidè aggredior vel molliter & ignauè. Arist.

Διαμαλάττω, emollio, vel penitus mollio.

Ἐκμαλάττω, emollio, vel simpl. mollio.

Εὐμάλακτος, qui facilè mollitur, seu emollitur, facilè mollescit.

Καταμαλάττω, mollio, & metaph. demulceo.

Καταμαλακίζω, emollio. Καταμαλακίζομαι, emollior, emollesco. Gregor.

Προμαλάττω, præmollio, antè mollio, seu emollio.

Προμαλακτήριον, τὸ, prima pars balnei, siue prima domus cella, in quam ingressi in aëre versabantur calido: ... ad lauacra proficiscebantur: ita dicta quòd in ea corpora præmolliri solerent. Gal.l 9.simpl.

Προμαλακύνω, præmollio, prius mollio. Alex.Aphr.

Συμμαλάττω, vnà mollio, vel vnà subigo.

Ὑπομαλάττω, mollio, vel aliquatenus mollio.

Composita ex μάλθη, & μαλθάσσω.

Ἀμάλθακτος, qui molliri seu emolliri nequit, durus, rigidus.

Ἐκμαλθακίζω, emollio, effœmino.

Ἐπίμαλθος, maltha inductus. Hesych.

Καταμαλθάσσω, emollio, delineo, permulceo.

Καταμαλθακίζω, emollio. Καταμαλθακίζομαι, emollesco, languesco, Plat.in epist.

Μαλερὸς, vide in Μαλός.

Μ A' Λ Η

ΜΑ'ΛΗ, ης, ἡ, ala, axilla. ὑπὸ μάλης ἔχειν, Xen. Hellen. 2. sub ala habere seu gestare, i. occultum habere. Sic ὑπὸ μάλης κρύπτειν, apud Synes.& Luc. Sic aliquid fieri dicitur ὑπὸ μάλης, i. clanculum, apud Dem.in Aph.

Μάλθα, &c. vide in Μαλθάσσω.

ΜΑ'ΛΙΣ, veterinorum morbus. Apsyrt.

Μαλιάω, ῶ, malide laboro.

Μαλιασμὸς, ὁ, ὁ, idem quod μάλις.

Μάλιστα, vide in Μάλα.

ΜΑ'ΛΚΗ, ης, ἡ, manuum pedúmve contractio & stupor ex frigore, cuiusmodi torpor dicitur etiam νάρκη. Nicand.in Ther. ... Μάλκαι ... vbi schol. μάλκας esse dicit τὰς μαλακίας καὶ δυσκινησίας διὰ τὴν ... χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. Plinius appellat perniones & perniunculos.

Μαλκιάω, frigore contrahor. ex frigore obtorpesco. Dem. Philip.4 Dicitur & μαλκαίω, Ionicè & poëticè. Nicand.

Μαλκαίνω, idem quod μαλκιάω. Arat.in Phœn.

Μαλκὸς, exp. frigidus Et superl. Μαλκίστατον, frigidissimum. apud Suidam.

Μᾶλον, vide in Μάλα.

ΜΑΛΛΟ'Σ, ὁ, ὁ, vellus, lana, lana promissa. Hesiod. in Erg. ... ab Hesychio exponitur etiam promissa coma: & cirrus seu cincinnus. * Ἀπὸ μῆλον, i. ouis deriuari dicitur.

Μαλλωτὸς, ὁ, ὁ, lanatus, villosus, seu vellere densus, vellere hirtus. vt Plato comicus dixit μαλλωτὰς χλαμύδας. Fœmininum μαλλωτὴ, substantiuè ponitur pro μαλλωτὴ διφθέρα, pellis lanata, vellus.

Composita.

Ἀγχίμαλλος, ὁ, ὁ, summè villosus. Strabo.

Ἀμφίμαλλος, vtrinque villosus, vtrinque villis hirtus: vt ἀμφίμαλλοι χιτῶνες, apud Poll.

Βαθύμαλλος, profunda seu promissa habens vellera. Pind.

Δασύμαλλος, (q.d. densipilis, seu densiuillus) valde villosus, lanosus. Odyss.

Δρακοντόμαλλος, dracontino crine. Aeschyl.in Prometh.

Ἑτερόμαλλος, altera tantum parte villosus: vt ἑτερόμαλλοι τάπητες. Eustath. ex Pausan.

Πηγεσίμαλλος, exp. habens vellus nigrum vel album: à πηγὸς significante μέλας. item λευκός. Il. γ.

Στρεψίμαλλος, intortum vellus habens. Item homo non simplex, versipellis. metaphora sumpta à velleribus intortos villos habentibus. Suid.

Τριχόμαλλος, villosus, laniger: vt τριχόμαλλος ὄϊς, in Epigr.

Χρυσόμαλλος, aureum vellus habens. Eurip, in Orest.

Μᾶλον, vide in Μῆλον.

ΜΑΛΟ'Σ, ὁ, ὁ, tener. idem quod ἀμαλὸς, ex quo factum aiunt. Il. ... aliquidam legūt ἄρνα μαλὴν, alij ἄρν' ἀμαλήν. ¶Exponitur etiam, albus candidus: item exitiosus.

Μαλερὸς, ignis est epith. apud Homerum, Iliad. υ. & Hesiod. in ... Exponitur vstiuus, feruidus, lucidus: item exitiosus, perniciosus.

Μάλινθος, plantæ species. apud Hippocr. lib.2. de morbis mul.

ΜΑΜΜΗΡΑ', siue μαμηρὰ, aut μαμιρὰς, medicamenti genus apud Actuar. Nicol. Myresp.& Paul. Aeginetam, qui eius meminit lib.3 c.22. titulo, de cicatricibus & albuginibus. Idem lib.7 in serie τοῦ μ, Μαμιρὰς, (inquit) ῥίζιόν τι ποιὰς ἐστὶν, ἔχον ... λευκώματα λεπτύνειν πεπίστευται, ... δυνάμεως. Sunt qui idem esse velint quod Doronicum Romanum.

ΜΑ'ΜΜΑ & μάμμη, & μαμμαία, apud Eust. Aristoph. grammaticus tradit esse voces puerulorum ad matrem aut senem, sicut ... ἄππα exponitur etiam auia.

Μάμμη, mater, & auia: vt μάμμη. Suid.

Μαμμίον, diminutiuè & blandientium more dicitur ἡ μάμμη.

Composita.

Πρόμαμμα, proauia. Τρίμαμμα, triauia.

ΜΑΜΜΑ'Ν, vox est puerili significans panem, apud Aristoph. in Nub. Μαμμᾶν δ' αὖ αἰτήσαντος, ἧκον σοι φέρων ἂν ἄρτον.

Μὰν, vide in Μὴν & in Μαίνα. Μανὰς, vide in Μαίνς.

ΜΑΝΑ'ΚΗ, ης, ἡ, exponitur corium, pellis, δέρμα. Apsyrt. in Hippiatria, ... ἐκβολῇ τοῦ ὤμου κάμνοντα, θεραπεύειν διὰ τοῦ ... μανάκης.

Μανδακῶσαι cutim, ἐν χρῷ, ibidem.

ΜΑΝΔΑΛΩΤΟ'Ν, οῦ, ὁ, osculi seu basij genus quoddam. Aristoph.in Acharn. φιλήσατον μαλθακῶς, ὦ Χρυσίον, τὸ ... καταμανδαλωτόν. Scholiast. scribit fuisse amatorium osculum, in eóque básiantis linguam lambi solitam fuisse.

ΜΑ'ΝΔΡΑ, ας, ἡ, stabulum, caula seu claustrum & septum quo noctu clauduntur pecora. Exponitur etiam spelunca, apud Theocritum idyll.5 Item locus in quo torcularia sunt, & vuæ exprimuntur.

Μάνδρευμα, ατος, τὸ, caula.

ΜΑΝΔΡΑΓΟ'ΡΑΣ, ου, ὁ, planta est. cui inest vis corporis sensuúmque obstupefactrix & somnifica. Vnde prouerbialiter μανδραγόραν ἐκπεπωκέναι dicuntur qui in rebus gerendis dormitant & veterno quodam correpti sunt. Plura vide apud Diosc. 4.c.76. apud Theophr.hist.pl.l.6.c. 2. Plin.l.25.c 13. A Romanis sic etiam appellatur canina malus, seu terrestris. à Pythagora verò propter diuaricatas humano modo radices ἀνθρωπόμορφος.

Μανδραγορίτης οἶνος, vinum mandragora condîtum. de quo Diosc.lib.5.c.81.

Μανδραγορίζω, videtur significare, mandragoram propino, mandragoram offero, apud Suid.

ΜΑΝΘΑ'ΝΩ, (F. ήσομαι, P. ηκα, aor.1, ἔμαθον) disco. Od.ρ, Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμαθεν, Xenoph.Pæd.1. μάθε δή μου ὦ παῖ, καὶ τὰ δὲ (ἐστὶν) τὰ μέγιστα, disce ex me hæc. Plato. μανθάνω παρὰ τῶν ἄλλων disco ex aliis. Cum genitiuo pretij, apud Aristoph.in Nub. ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος, hoc talento didicit Hyperbolus. Cum infinitiuo. vt Xenoph. μανθάνω ἱππεύειν. Cum particip. Aristot. polit.8. μανθάνω ᾄδων, disco canere. Item intelligo, percipio, animaduerto: idem interdum quod συνίημι. vt apud Plat.in Hippia minore, νῦν δὴ ὦ Ἱππία κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις. Sic & alibi.

Μάθημα, τὸ, quod quis didicit seu discit: disciplina. Xenoph. de re equ. Thuc.lib 1 Per excellentiā μαθήματα dictæ fuerunt disciplinæ seu artes aut scientiæ mathematicæ. Philo de mundo. Item documentum. Xen. pæd.2.

Μαθηματικὸς, ὁ, ὁ, (q. d. disciplinarius) ad disciplinas pertinens, seu ad disciplinas aptus. Plut.in lib.de virtute mor. Itē discendi cupidus. Plato. Item docilis. Aristot. metaph. lib. 1. Itē ad mathemata pertinēs, pertinēs ad mathematicos, mathematicus: vt μαθηματικὴ ζήτησις, apud Aristot. Et μαθηματικὴ, sub. ἐπιστήμη. Plut. Item mathematicarum disciplinarum peritus, Aristot.eth.6.c.8.& l.1.c.3.

Μαθηματικῶς, mathematicè, mathematicorum more.

Μάθησις, εως, ἡ, (q.d. discentia) ipsa discendi actio, cognitio, perceptio. Aristot. polit. 8. οὐ γὰρ παίζουσι μανθάνοντες, μετὰ λύπης γὰρ ἡ μάθησις.

Μαθητὸς, (q.d. discibilis) qui disci potest, Aristot.ethic.6.

Μαθητὴς, οῦ, ὁ, discipulus. Epigr.lib.2 Πολλοὶ μαθηταὶ κρείττονες διδασκάλων, & Πλάτωνος μαθητὴς, sæpe apud Plut. &c. Et fœm. ἡ μαθήτρια & μαθητρὶς, discipula. Laërt.in Speusippo.

Μαθητεύω, discipulus sum, sum auditor. Plut. in vita Isocr. ἐμαθήτευσε δ' αὐτῷ καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος, καὶ Ἔφορος ὁ Κυμαῖος, &c. Item doceo. Matth. vlt. πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη.

Μαθητεύομαι, doceor. Bas. Μαθητεία, ἡ, institutio quæ traditur discipulo, vel disciplina seu doctrina, Greg.

Μαθητιάω, ῶ, discipulus esse cupio, discere cupio. Synes. καὶ τὴν τε φύσιν ἐμακάριζον καὶ ἐμαθητίων ποιεῖ. Et cum datiuo: apud eundem. Item cum accusat. apud Areop.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀναμανθάνω,)q.d. redisco) denuò disco, de integro disco, Hesych.

Ἀντιμανθάνω, contra disco, seu cōtraria disco, aut viciſſim disco.

Ἀπομανθάνω, dedisco. Plato in Phædo. ὥστε ἀπέμαθεν καὶ ταῦτα ἃ πρότερον ᾔδει. Plut.in Lyc. φέρειν βακτηρίαν ἀπέμαθον.

Ἀπομάθησις (q.d. dediscentia) obliuio eius quod didicimus.

Ἐκμανθάνω, disco seu potius perdisco, intelligo, cognosco, Plato, μεγίστη δὲ φυλακὴ τὸ μὴ γράφειν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν. Herodot. ἐκμανθάνειν τὴν γλῶσσαν, discere seu perdiscere linguam. Eurip. ἐκμαθεῖν νόον ἀνδρὸς, cognoscere vel perspicere.

Ἐπιμανθάνω, disco pòst seu postea, doceor postea. Thuc.

Καταμανθάνω, perdisco, pernosco, Plato, ἔπειτα δὲ ἔρωτα ἴσχει τοῦ καταμαθεῖν ὁπόσα, &c. amore affectus est pernoscendi. Item animaduerto, perpendo. Isocr. ad Dem. ῥᾴδιον δὲ ἐκ τούτου καταμαθεῖν ἔκ τε τῶν Ἡρακλέους ἄθλων, facilè hoc animaduerti potest. Epictetus, τὴν σεαυτοῦ φύσιν κατάμαθε, perpende.

Decomp. Δυσκαταμάθητος, qui difficilè disci potest seu intelligi aut animaduerti. Δυσκαταμαθήτως, vt vix intelligi seu animaduerti possit.

Μεταμανθάνω, q.d. post disco, i. disco pòst. Illud quod antea didiceram, seu relicto eo quod antea didiceram. Theodor. hist. Eccl.l.1. τὴν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν μεταμαθεῖν ἡγεμονίαν προετίμων. Et apud Suid. μετέμαθεν ὁ Ἑβραῖος ὡς τὴν τῶν Ἀσσυρίων δυσσέβειαν. Item

discendi ratione muto. Arist. Et *pro* dedisco, apud Aeschin. Προμαθεῖν, (q. prædisco) antè disco. Aristoph. in Nub. εἶτ' αὖ προμαθεῖν ἄσμ' ἐδιδάσκετο.

Προσμανθάνω, addisco, insuper disco.

Συμμανθάνω, (q.d. condisco) simul disco, vnà disco. Συμμαθὼν exponitur etiam condocefacere, apud Soph. in Aiace, κ' ἐθέλῃς ὀπτεῖσθαί μ' συμμαθεῖν τὸν Θ. vbi tamen sunt qui exp. etiam cognoscere seu noscere. Item alteri heri, apud Xen. in anab.

Συμμαθητὴς, condiscipulus. Plat.

Συμμαθητεύω, simul discere cupio, apud eundem.

Composita sine præpositione.

Ἀμαθὴς, ὁ Θ, ἡ ὦ, indoctus, qui non didicit literas, literarũ rudis: proprie qui non didicit. Aristoph. in Nub. αὐθαν Θ' ἁμαθὲς ὄντ' ἡ βλέπ Θ. Exponitur etiam, imperitus, rerum ignarus, nullam habens rerum experientiam. Item rusticus, Item ignarus, nescius, rudis: vt ἀμαθὲς Ἑλλικῶν γραμμάτων, Græcarum literarum rudis. Exponitur & simpliciter, expers: vt ἀμαθὲς ὑδρορυίας, apud Thuc. Pro ἀνεπιμαθὲς etiam accipi testatur Eust. & alij grammatici.

Ἀμαθῶς, inscitè, imperitè, indoctè: vel more hominis imperiti, seu indocti. Thucyd. l. 1. Ἀμαθεῖ, idem.

Ἀμαθία vel ἀμαθίη, ης, ἡ, inscitia, ignorantia, ruditas rerum, imperitia. Item rusticitas. Et *per. silentium*, literarum ignorantia. Plut. de aud. Item imprudentia, inconsiderantia. Thuc. l. 3.

Ἀμαθάνω, in ignorantia versor. Plato de rep lib. 7. ἡ ἀμαθαίνουσά που ἀμηχανία (ἡ ψυχὴ) μὲν ἀγανακτῇ, conuicta ignorantiæ. Et cum accusat. apud eundem, οἷς τοῖς ταῦτ' ἀμαθήσασι πᾶσι τοῦ τοῦ. hæc ignorantibus. Item cum præpositi. εἰς, vt ἀμαθαίνειν εἰς ταῦτα, rudis ad hæc, apud eundem ibid.

Decomp. Διαμαθάνω. Etym. οἱ ἐμπαθεῖς, διὰ τὸ Π λίαν ἀμαθεῖς. Vide & compositum ab ἄμαθος.

Ἀρτίμαθὴς, qui nuper discere cœpit. Item qui nuper didicit, seu intellexit. Eurip. in Hecuba ἀρτίμαθὲς ἡκουῦ.

Αὐτομαθὴς, qui ex seipso didicit, qui nullo præceptore vsus est. Αὐτομαθῶς, discendo ex seipso, sine præceptore.

Δυσμαθὴς, qui non facile discit, tardus ad discendum: seu hebes, indocilis Plato de rep. l. 2. Item passiuè, qui non facilè discitur, qui non facilè docetur, seu intelligitur, aut facilè discendo seu intelligendo cum docilitate.

Δυσμαθῶς, non facile discendo.

Δυσμαθία tarditas ad discendum, indocilitas. Plat. in epist. Scribitur & Δυσμαθίη.

Εὐμαθὴς, qui facile discit, docilis. Plat. ep. 7. Item passiuè, qui facilè disci poteſt, intellectu facilis seu cognitu. Lucian. de hist. scrib. Soph. in Aiace. Xenoph. apomn. l. 1. Aristot. rhet. 3.

Εὐμαθῶς, ita vt quis facilè discat, seu intelligat, aut facilè discendo seu intelligendo cum docilitate.

Εὐμαθία, seu Εὐμάθεια facilitas in discendo, celeritas ad discendum, docilitas. Luc. de hist. scrib. & Arist. rhet. 3.

Ἡμίμαθὴς, semidoctus. Pol. l. 6. c. 36.

Κακομαθὴς, qui malè didicit, malè doctus.

Νομομαθὴς, legis peritus. Chrysost.

Ὀλιγομαθὴς, qui pauca didicit, parum doctus.

Ὀλιγομαθία, iisdem studiis & disciplinis deditus: Aristot. ethic. 8. c. 13. vbi tamen legitur & ἐμειρομαθεῖς.

Ὀψιμαθὴς, qui sero didicit, seu discere cœpit, Isocr. in Helen.

Ὀψιμάθεια, vel ὀψιμάθεια, sera eruditio. Gell. lib. 11. c. 7.

Ὀψιμαθῶ, ῶν, sero disco, seu sera ætate. Luc. de merc. cond.

Παιδομαθὴς, qui à puero didicit: *per ex consequens* qui in sua quidque arte optimè facit.

Πολυμαθὴς, qui multa didicit. multiscius, multum eruditus. Isocr. ad Demon.

Πολυμαθῶς, cum peritia multarum rerum, cum magna eruditione: vel more eius qui est multarum rerum peritus, seu qui multa didicit.

Πολυμαθία vel πολυμάθεια, multarũ rerum peritia, vel multa eruditio, magna eruditio seu doctrina. Luc. de salt.

Πραγματομαθὴς, cui est rerum vsus. Suid.

Ταχυμαθὴς, qui citò didicit, vel qui citò discit.

Φιλομαθὴς, cupidus discendi, studiosus discendi. Isocr. ad Dem. Plut. in sympos.

Φιλομαθῶς, cum cupiditate discendi.

Φιλομαθία, vel φιλομάθεια, cupiditas discendi. Τὸ φιλομαθὲς, pro eod.

Φιλομαθέω, discere cupio, discendi desiderio teneor, apud Plat. de leg. & Strab.

Μαθὶα: μαστὶξ, ἔβδ. c. vide in μάστιγμα.

Μ Α' Ν Ν Α, siue μάν (quorum illud Chaldaicum, hoc Hebraicũ esse volunt) manna: cibus ille quo Deus quadraginta annis Israëlitas pauit in deserto. Exod. 16. Iosuæ 5. Deut 8. Ioan. 6. Ioseph. ἀπὸ ἀγγελικῆς. ¶ Est & manna Arabũ, diuersa à superiori Item apud medicos manna thuris dicitur id quod excussum est à thure circa magna onera confracto: de qua plura Gal περὶ κρ τύπ ις l. 4 & method. l. 5. Dioſc. l. 1. c. 74.

Μ Α' Ν Ν Ο Σ, siue μάννος, ὁ, genus ornamenti collaris. Poll. l. 5. c. 16. ait vocem esse Doricam. * Sunt qui deriuandam existiment à Latino vocabulo manus: vt μάνου siue μάνης propriè sint manuum & brachiorum ornamenta, quæ Latinè brachialia & armillæ dicuntur. ¶ Et μάννος vide infrà.

Μανίακης, ου, ὁ, & in plur. μανιάκαι, collaria & brachialia ornamenta, torques. Polyb. & Plut.

Μανίκιον, ου, τὸ, diminut. apud schol. Theocr. idyll 11.

Μ Α Ν Ο' Σ, ὁ, ἡ, rarus: vt ἀπὸ μανῆς, & φυτεία μανὴ, apud Theophr. de caus. plant. satio rara & amplo distincta interuallo. Interdum & laxus: vt μανὴ σπεῖρε, apud Gal. ad Glauc. laxa seu molli. Aristot. in probl. dicit τὸ μανὸν esse μαλακὸν, ἢ δυνάμει ἢ καὶ ἐνεργείᾳ.

Μανότης, raritas, seu laxitas.

Μανώδης, idem quod μανὸς, laxus, rarus, vel similis τῇ μανῇ.

Μανάκης, rarò. Hesych.

Μανόω, ῶ, rarefacio, solutiorem & laxiorem reddo: vnde pass. μανόομαι, rarescere. Theophr. hist. pl. l. 9.

Μάνωσις, rarefactio: itè pro μάνσις. Theophr. de c. pl. l. 4. c. 13.

Composita.

Ἀνομανὴ ὕδατα, apud Theophr. hist. pl. lib. 7. c. 5. exp. aquæ rudes & difficiles.

Τετραμανὴς, quomodo huc pertineat, vide in compos. ex τέτρα.

Μ Α' Ν Τ Ι Σ, μεως, ὁ, vates, hariolus. Od. ρ. Ἐκ γὰρ τε διὸς ἁπάσης πτωχοί τε μάντεις τε. Od. α. Οὔτε τι μάντις ἐὼν, οὔτ' ἰὴν εἰδὼς ἀλαθείην. Plat. in Lyc. μάντις ἀμφιπλὴξ. Cum genit. Iliad. α. Μάντι κακῶν, vates malorum. Inuenitur & fœm. gen. ι μάντις, apud Athen. Dictum διὰ τὸ μαίνεσθαι, à furore diuino quo correpti vaticinantur prædicant.

Μαντικὸς, ad vatem seu vates pertinens, ad vatum artem pertinens; aut etiam, vatem efficiens, seu vaticinationem habens. vt ὕδατα μαντικὰ, apud Aristid. & μαντικὴ πόμα Κασσάνδρας. Greg. Item ἡ μαντικὴ, sub. τέχνη, vatum ars, vaticinandi ars. Thucyd.

Μαντοσύνη, ης, ἡ, vaticinium, vaticinatio, vaticinandi ars. Odyss. μαντοσύνῃ ἐνέκυρσεν.

Μαντόσυνος: vt κέλευσμα μαντόσυνον, iussum diuinum: apud Eurip. in Androm.

Μαντεῖος, ου, ὁ, ἡ, ὦ, vaticinus, fatidicus: vt μαντεῖοι φοῖ, Epigr. & apud Nonn.

Μαντεύομαι, vaticinor, auguror, oraculum edo. Od. ο. Ὅτ' ἐγὼ τοῦτό σι μαντεύσομαι πᾶσι βροτοῖσι. Et cum accus. Iliad. ν. Ἕκτορ μὲν δὴ ἔπειτα μαντεύομαι; Sic apud Plat. in epist. φέρε δὴ ἐμοὶ μαντεύσομαι Et Luc. μαντεύεται πᾶσι τὰ ἀμείνω. Generaliter interdum significat, coniicio, opinor: vt apud Aristot. in ethic. Ἀδύνατόν τι ἢ δύσκριτον ἢ μαντεύομαι. Item oraculi consultis oraculum peto. Xen. apomn. l. 1. τὰ συμφέροντα τοῖς φιλτάτοις consulentibus oraculum. Dicitur etiam μαντεύεσθαι τινι: vt apud Plat. in apol. ἐπὶ μισοῦ Θεοῦ τινι μαντεύομαι. Aeschin. Ctes. Ἀ μαντεύονται μαντεῖα ἐμαντεύσατο ἐξ τοῦ Διός. Et apud Athen. Κύπρῳ μαντευομένῳ περὶ συπηρίας ἐ Διὸς ἔχρησεν.

Μαντεία, ὁ, vaticinatio, diuinatio. Item vaticinium, oraculum. Luc. in Hermot. Philo de vita M. l. 1. Item oraculi petitio. Plut. in probl. Rom.

Μαντῖος, adiect. q.d. vaticinius, ad vatem pertinens seu vaticinationem: vt μαντεῖα ἐστὶ ῥῆ, apud Soph. dicitur & μαντῖος per dialysin pro eodem, apud Apoll. Arg. 2. Legitur & μαντῆος, apud Plut.

Μαντεῖον, ου, τὸ, vaticinium, oraculum. Thuc. lib. 1. Item locus in quo editur oraculum. Plut. de orac. Pyth. Pro eodem dicitur & μαντῖον, Odyss. μ.

Μάντευμα, vaticinamentum, vaticinium, oraculũ. Plat. in ep.

Μαντευτὴς, vaticinator, vates.

Μαντευτὸς, vaticinio prædictus Synes.

Μαντευτικὸς, vaticinatorius, ad vaticinatorem, seu vaticinationem pertinens. Item vaticinandi peritus.

Composita.

Ἀλευσόμαντις, dictus fuit Apollo, quòd è farina etiam vaticinaretur. Hesych.

Ἀληθόμαντις, verus vates, qui vera vaticinatur: apud Phil. lib. Mos l. 3.

Ἀλφιτόμαντις, ιος, ὁ, qui è farina vaticinatur. Hesych.

Ἀμάντευτος, non vaticinans: item de quo nemo vaticinatus est, aut vaticinatur: ex Moschop.

Ἀξινομαντεία, diuinatio per securim seu ascian. Plin. l. 30.

Ἀστρομαντεύομαι, diuino Gal. οἱ Χαλδαῖοι ἀστρομαντεύονται τὰ γενέσεις ἀνθρώπων, item ipsius diuinant.

Ἀστρόμαντις, qui ex astrorum contemplatione futura prædicit. Poll. l. 7. c. 30.

Βελομαντεία seu βαβδομαντία, genus est vaticinationis, cum sagittæ in pharetram, & commiscentur inscriptæ singulis signatæ nominibus singulorum, vt videatur cuius fugiens sagitta erit, & quæ prius ciuitas debeat expugnari Hieronym. in Ezech. cap. 21.

Βεζομάντις, qui ex somniorum interpretatione aut rituum lectura prædicit. Hesych.

Γαστρομάντις, ὁ, q.d. ventre diuino.

Decomp. Ἐξαμαντία, vaticinatrix, quæ Pytho postea dicitur fuit. Suid.

Θεομάντωρ, vaticinor. Item oraculum peto, oraculum consulo. Θεομάντωρ ἐστ' ἔργων, augurium captabant ex auibus. Plut. in Cam.

Θεοπρόπος, qui animo futura prospicit, vates. Hesych.

Θεσπιομάντις, ὁ, qui ex piscibus futura prædicit. Athen. l. 8.

Κατομαντεύομαι, vaticinor, coniicio: vnde apud Aristot. rhet. 1. τὰ κατομαντευόμενα, futura coniicere.

Οἰωνοπώλης, qui ex coruis augurio captat, vtitur Eust. in Od. ξ.

Παμφαὴς, ὁ, ἡ, vates cribro diuinans. Theocr. idyl. 3. Ἐλθὲ νῦ Δ' ὦ παμφαὲς ἐμᾶς ἐπὶ μάνδρας.

Περίφημος, inclytus vates, vaticiniis seu oraculis clarus, Pind.

Πυρόμαντις, qui è thure incenso vaticinatur. Eust.

Σαόμαντις, exp. iactabundus, qui tales vt plurimum sunt poëtæ. Aristoph. in aurib. τὰς περὶ τὸ μουσικὸν ἄτοπος ὄρνις ὀρνεόμενος.

Σημαντὴς, ῆρος, τὸ, vaticinium euocatis mortuis, responsum quod inferorum vmbræ euocatæ de futuris reddunt. Hesych. Virum eo & Cic. Tusc. 1.

Νεκρομαντεία, vaticinatio eiusmodi. Hesych.

Νεκυομάντης, qui mortuos euocãs & suscitans futura vaticinatur.

Νεκυομαντικὸς, vaticinatio quæ fit euocatis mortuis. Hesych.

Νεκυομαντεῖον, oraculum eiusmodi. Eustath. ex Herodot. Pro quo ionicè, νεκυομάντειον dicitur. apud Herodot. l. 5.

Οἰωνομάντις, ὁ, ἡ, qui ex auguriis seu auspiciis vaticinatur. Eurip. in Phœn.

Οἰωνομαντεία, vaticinatio vel vaticinium ex auspiciis.

Οἰωνομαντικὸς, ad scientiam auguralis.

Ὀμφὴ, ἧς, ἡ, vox datum responsum.

Ὀμφήεις, recte vaticinans. Pind.

Πολύμαντις, multa habens vaticinia, multis vaticiniis clarus. Plat.

Προφῆτις, ιος, ἡ, mulier quædam oraculi Delphici antistes. Luc. in Hermot. Exponitur etiam, vaticinantium antistes, apud Plu. & Thuc. l. 5. Apud Eurip. in Helene. Μὰ θεόμαντιν προφῆτιν ἀφίλακα βωμῶν δ' ἄλλα χρὴ, exp. simpliciter, vaticinans mala.

Προμαντεύομαι, q.d. præuaticinor, ante vaticinor. Herodot.

Προμαντία, præuaticinatio. Exponitur etiam, prærogatiua consulendi oraculi, seu primæ partes in consulendo oraculo, apud Dem. Philipp. 3.

Πυρομαντεία, (q.d. præuaticinator) fuit cognomen Apollinis, apud Thurios, quo vsus est Lycophron.

Πυθὼ ἡ ἐν Δελφοῖς, Pythûs vatis domus, apud Soph. Dicitur etiam significare Pythicus vates.

Πυρομαντεία, diuinatio ex igne, ignispicium.

Σεμνὸς, venerabilis vates.

Σκιομαντεῖον, ex cuius pectore dæmon sua responsa dat, seu qui omnes in præcordiis habens futura prædicit. Poll. ex Soph.

Σκιομάντις, ὁ, ἡ, τὸ, pro eodem. Hesych. ex Soph. capt.

Σκοπὸς, ὁ, qui ex inspectione vertebrarum in corpore humano aliquid prædicit. Poll. l. 7. c. 30.

Σφάγιον, qui ex aqua prædicit futura, qui res futuras ex aqua augurantur.

Σφραγὶς, ίδος, ἡ, eiusmodi per aquas diuinatio.

Τορώνη, epitheton cornicis, apud Euphorionem ex eo quòd futura prædicit. Exponitur pluuiæ prænuntia, vel aquæ auspicibus diuinæ auis imminentium.

Τορωνίδες, ex manu seu manib. diuinans, i. ex inspectione manuum. Reperitur & fœm. in plur. num. Χειρομάντεις, apud Poll.

Χειρομαντεία, diuinatio illa ex inspectione manus seu manuũ.

Χρησμὸς, falsus vates, mendax vates Suid.

Χρησμῳδὸς, falsa vaticinor, falsa reddo oracula.

Χρησμῳδία, falsa vaticinatio.

Χρηστήριον, locus vbi animæ sacrificiis euocatæ responsa dabant consulentibus, Plut. in consol. ad Apollon.

Μαθὼν, vide in Μάρτυς.

Μ Α' Ρ Α Θ Ο Ν, ου, τὸ, marathrum seu fœniculum: herba de qua Dioſc lib. 3. cap 81. & Plin. l. 20. c. 23. Eadem vocatur & μάραθρον, sine ρ, & genere masculino, vt apud Athen. lib. 13. Καὶ τὸν μάραθον ἔδουσι, πυρούς δ' οὐ μέλει.

Τ' μαράθου, (*comp.*) fœniculum syluestre, à magnitudine, qua satiuum excedit, ita appellatum: de quo Dioscorid. l. 3. c. 18. & Plin. loco citato. Eadem herba diuisa voce Τπασιον μάραθον dicitur à Nicand. in Ther. i. fœniculum equinum.

Μ Α Ρ Α Ί Ν Ω, ανῶ, marcescere facio, marcidum seu flaccidum reddo. Isocr. ad Demon. κρίνω Θ οὐκ ἂ χρὸν Θ αὐξήσειν ἢ τέκνα ἁμάρανα. Soph. πάντ' ἐμαράνθη κἀφάνισεν τι ἡ φλόγ. Hom. hymno in Merc. Α'σβεστήκαμεν δ' ἀμάρην, ignitos carbones extinxit. Dicitur significare etiam, excedo paulatim. * Deriuatum esse à μάρω tradit Eustath.

Μαραίνομαι, marcesco, flacceſco, marcidus seu flaccidus reddor, tabeſco, elanguesco seu elangueo. Moschus in epitaph. Bion. -τὰ δ' αὖθις πάντ' ἀμαραίνεται, flores omnes marcuêre. Philo de vita M. l. 3. μὰ χρόνῳ μάκιστ μαρανθέμεν, longitudine nõ marcescit. Aristot. in probl. ὅσοις μὴ γὰ μαραινομένοις ἡ σαρκὶ ἀδυνάμει γίνεται, μᾶλλον ἀνακάγχνται, quum calor marcescit & exoleſcit. Dicitur & πῦρ μαραίνεσθαι, quum paulatim collabitur & senſim extinguitur, apud Aristot. de cœlo l. 3. Sic & Home. Il. μαίνεται μαραίνεσθαι dixit.

Μάρασμος, ὁ, tabefactio, marcor, & q.d. flacciditas. Itẽ nomen morbi, apud medicos: marcor, tabes, immodica totius corporis ariditas & consumptio.

Μαρασμώδης, cui ineſt μάρασμος: coniunctum habens μάρασμον, vt μαρασμώδης πυρετὸς, febris quæ paulatim exeſt & ad tabem perducit. Gal.

Μαράσσω, idem quod μαραίνω. Ab Aristotele sic appellatur senium.

Μαρίλη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita

Ἀμάραντος, ον, ὁ, ἡ, immarcescibilis, nunquam marcescens. Item peculiariter flos quidam, sic dictus quòd non marcescat, sed decerptus asseruetur, & cum cuncti flores defecêre, madefactus aqua reuiuiſcat. vide Plin. lib. 21 c. 11. A quibusdam sic etiam appellatur τὸ ἀείζωον, vt testatur Dioſc. l. 4. c. 57.

Ἀμαράντινος, qui eſt ex amaranto: vt ἀμαράντινος στέφανος, apud Philoſtr. in Heroicis.

Ἀπομαράνω, tabefacio, idem cum μαραίνω. Exponitur etiam, flaccidum seu languidum reddo, apud Alex. Aphr. Item extinguo, perimo, apud Polyb.

Ἀπομαραίνομαι, tabeſio, idem quod μαραίνομαι. Plut. in Numa, Ἀπομαραίνομαι ὑπὸ νόσου. Exponitur etiam, deficio, collabor, concido. Aristot. in probl. segm. 11. δεῖ δ' ἔχειν πανταχῶς πεῖν ἀέρα, ὅπως μὴ ἀπομαραίνηται. Item extinguor, perimor, aboleor. Xenoph. in symp. Ὥσπερ ἐπάνω Θ ἢ πάνυ αὐαίνων ἢ πᾶν φῶς ἀπομαραίνεται.

Decomp. Συναπομαραίνω, vnà marcescere facio, vnà vel simul contabefacio.

Ἐκμαραίνω, idem quod ἀπομαραίνω.

Καταμαραίνω, idem quod ἀπομαραίνω.

Καταμαραίνομαι, idem quod ἀπομαραίνομαι. Plut. in pol. præc. διὸ πολοὶ φασὶ αὐξάνεσθαι τὸ βῆμα καταμαραινόμενον.

Μ Α' Ρ Γ Α Ρ Ο Ν, ου, τὸ, vnio. Pauſ. in Alcad. Et μάργαρος, margarita. in Epigr.

Μαργαρίτης λίθος, siue μαργαρίτης λίθος (gen. masc. vel fœm.) margarita gemma: vide apud Athen. l. 3. & Aelian. l. 10. c. 14. & lib. 15. c. 6. item Plin. l. 9. c. 35.

Μ Α' Ρ Γ Ο Σ, ου, ὁ, insanus, amens, vesanus, vecors, stolidus. Od. π. Μάργε πινυτόφρον. i. μανόμενε. Et Od. φ. μάργῳ δὲ θεοὶ δόσαν. Plat. in Alcib. 2. ἀλλὰ μάργου τε μοὶ δοκεῖ Θ. ¶ Item proteruus, petulans, improbe libidinosus: vt apud Theogn. ἐλθέμεν ἢ γυναῖκα οἴκοι ἄνωγε καὶ ἄλλον τε μάργον ὀ ε ἐγγυᾶν.

Μαργοσύνη, ης, ἡ, insania, vesania, vecordia. Item petulantia, procacitas libidinosa. Greg. Naz. in carm.

Μαργόω, ῶ, ὁ, idem. Plut. ex Soph.

Μάρη, ης, ἡ, insania, vel proteruia. Hesych.

Μαργώτης, ητος, ὁ, ἡ, ὦ, μάργος, idem cum μάργος. Hesych. & Suid.

Μαργαίνω, & μαργάω, ῶ, insanio. Iliad. ο, Μαργαίνειν ἀνέρας ἀθυμίαισι θυόεσσι. Sic & μαργῶσιν χόλοι, manum insanientem. Eurip. in Hecuba.

Μαρίτης, ου, ὁ, Eustathius proprium nomen fuisse refert cuiusdam valde stolidi seu fatui, sic appellati διὰ τὸ μαργᾶσθαι, vel μαρῦσθαι. Sed generaliter quilibet stulte fatuus sic nominatus fuit, aut etiam leuiculus: vt apud Luc. Exponitur etiam imbellis, iners, apud Plut. πρῶτα καὶ μαλιστα ἀποκλῶν αὐτόν.

Compositum.

Γαστρίμαργος, ου, ὁ, ventri ad insaniam vsque indulgens, gulosus, helluo, luxo. Aristot. ethic. l. 3. c. 13. διὸ καλοῦνται ὑπὸ γαστρίμαργοι, ὁπόσοι τὸ δέον πλεονάζουσι τοῦ ἀναγκαίου. (χαίρουσι.)

Γαστρι-

Γαστριμαργία ὁ, ingluuies, immensa gula, helluatio.
Γαστριμαργέω ῶ, helluor, immensæ gulæ indulgeo. Chrysost.
Δορίμαχος, hasta furens, bellicosus. Aeschyl.
Ἐγχείμαργος, hasta furens, i. bellicosus.
Ἐγχεσίμαργος, pro eodem. Hesych.
Ἐπίμαργος, insanus. Ἐπιμαίνομαι, insanio. Arat.
Λεπέμαργος, ὁ ἡ ὁ, gulosus, gulæ deditus, vorax. Hesych.
Λιμάργος, ὁ ἡ ὁ, gulosus, gulæ deditus, vorax. Plat.
Λιμαργία, gulositas, ingluuies, voracitas. Plat.
Σύμαργος, loquax, nugator. Aeschyl. Et σύμαργος γλωσσαλγία, apud Eurip. in Med. Vtitur & Hippocr.
Τ'ὠφέμαργος, insanus supra quã dici potest, vehementer insanus.
Τ'ὠπίμαργος, q. d. subinsanus, substolidus, subuecors: vnde ὑπομαργέτερον, apud Herodot. in Thalia.

ΜΑ'ΡΗ, ης, ὁ, & in plur. μάραι antiquorum scholiastarum testimonio dictæ fuerunt manus, vt Eustath. scribit.

Composita.

Δυσμαχής, ὁ ἡ ὁ, idem quod δυσχερὴς, difficilis.
Εὐμαρὴς, facilis. Herodian. l. 6. τῶν παρέλκειν δυνατὸν παρῆκεν, facilem transitum præbebat. Sic apud Theocr. idyll. 15. παρεῖδεν.
Εὐμαρῆ; num transire facile est?
Εὐμαρῶς & εὐμάρως, facilè. nullo negotio, promptè, expeditè. Apoll. Arg. l. 2. Theocr. idyll. 14. Herodot. l. 2.
Εὐμάρεια, siue εὐμαρία, ὁ, facilitas. Synes. de insomn. Itè tranquillitas, apud eundem epist. 57. & Suidam ex Herodot. Pro ἀπόνως, i. recessus accipitur apud Iones: vt apud Herodot. l. 4.
Εὐμαρίζω, alleuo.
Εὐμαρὲς, dictum fuit quoddam calceamenti genus, quia τῶν αὐτὸ ὑποδημάτων παρὰ τὴν εὐμάρειαν βαδίζειν, inquit Etymol. & Suidas. Sic & apud Poll. l. 7.
Decomp. Ἐξευμαρίζω, facilem reddo. Philo in vita M. l. 1. πάντα γὰρ ἐξευμαρίζει θεὸς ἃ αὐ ἐθέλοιεν ἢ τὰ δυνατὰ δόξαιεν, omnia ex facili reddit expedita quæcunque vult, vel difficillima. Exponitur etiam, paro, apparo, διδοπεύω. Hesych.
Κατευμαρίζω, Suid. exp. κατευοδόω. Et οἱ κατευμαρίζοντες Hesychio sunt οἱ διορίζοντες, & οἱ κατευθύνοντες. Item κατευμαρίζειν ὁδὸν, complanare viam.
Παρωμαίω. negligo, facilè transmitto, contemno. Hesych.

ΜΑΡΙΑΝΔΥΝΟΙ, Mariandyni. Hi fuerunt olim ab Heracleotis in seruitutem redacti, vt οἱ ἕλωτες à Spartanis: vnde (sicut ἕλωτες) μαριανδυωὶ vocantur mancipia, serui. Vide plura apud Athen. lib. 6.

ΜΑΡΙΑΙ, siue μαρίαι, ων, ὁ, puluis carbonum, fauilla. Hippocr. γυμναστ. 2. ὅταν δ' ἀνάπνευσε χθόνα ὁ βόθρος ἐξαλεῖν χρὴ τὸ ξύλον. ἢ ἢν αὖθις ἀνῇ εἰ δὲ διάθρησαι ἔσονται μαῖαι ἀνάπνευσε. τὸν δ' ἀποθλῖψαι χρὴ τὸν μαρίλλιον ἐν τῷ βόθρῳ πατάσσοντ'. Pro puluere carbonum accipit Aristoph. in Acharn. κἀπὸ τῆς δύνης ἐ μαῖαις μου συγχνὸν, ὁ ἀκαρὲς ἐπιπλῆναι ἄξιον σωτὴρ σωτία. Sic apud Suid. καλεῖν οἶμαι τὰ γόμφοι κρατοῦ ἢ μαῖαν. * Deriuatum videri ppter ἐξαὶ τὰ μαρίνδην, vt sit μαιμαιδίου τῦρ.
Μαρμαιρύσσω, circa fauillas versari.
Μαρμαιρυσσὸ, qui fauillas tractant.

ΜΑ'ΡΙΣ, ιος, ὁ, maris: mensura liquidorum sex cotylarum capax, vt tradit Poll. l. 10. c. 47. Aristot. hist. an. οἶνον μαρὶς. Polyanus verò lib. 4 dicit esse decem congiorum Atticorum.

ΜΑΡΜΑΙ'ΡΩ, Γ. ναῶ, rutilo, resplendeo, vibranti splendore coruisco. Il. κ, Σ ᾗ πασ' ὀφ ἐκτο ἕλετο χάλκεα, μαρμαίροντα. Athen. l. 14. ex Alcæo, μαρμαίρει ὄμματα φάεσι λαμπρῷ.
Μαρμαρυσσὼ idem.
Μαρμαρυὰ, splendor, seu splendor vibrans, fulgor. Chrysostom. ὁ γὰρ ἀθεμιτοφαγήσας καὶ ἀσπίδων μαρμαρυγὴ Hom. pedum μαρμαρυὰς vocat tam celerem in cursu motum, vt αὐτὰ τὰ ἀθλοθέτου, videantur μαρμαρύσσειν, vibrare veluti radij solares. Odyss. Σ.
Μαρμαρυγώδης, fulgidos è se radios splēdoris vibrans. Hippoc. μαρμαρυγώδεα σφίσιν τὰ ὄμματα.
Μάρμαρος, albus, candidus, quoniam quæ candicant, eadem ex se splendorem vibrant quendam. Il. ω, ἐτέρωθι δ' λαζέσθω πίδακα Μάμακρον ἐκρύοντα. Dicit & μάρμακος substantiuè pro μάρμαρος Διὸς Il. ρ, & Od. ι, Μαρμάρῳ ἐκρύοντα βλαγῖν. Quoddametiam lapidis genus, niuea albedine insigne, interdum & rubore quodã suffusum, interdum etiam nigrum, splendidum, læue, duriſſimum, μάρμαρος vocant: vt Chrysost. de prec. χρυσὸς καὶ πολυτίμους τοὺς λίθους καὶ μάρμακας ποιῶν ἐδὲ ἀλκὴς ἕδει βασάνου. Dicitur etiam μάρμαρος fragmentũ marmoris poliendo decussum, marmoris cæmentum: vel simpl. cæmentum. Plut. symp. 4. in præfat.
Μάρμαρος & μάρμακος est etiam vitium quoddam veterinorum, in Hippiatr.
Μ μαρμαρεὸς, & μαρμάρεος, marmoreus, marmori similis nitor e candore, læuore, marmoris modo candens nitēnsque. Il. e. ἀ μαρμαρέῳ, ἀεφορ seu mare marmoreum. Item è marmẽ ἢ seu albo lapide confecta. Hesiod. in Theog. Ἐ' δυσὶ μαόρεσι τε πύλαι, καὶ λᾶϊν ὑπὲρ

μαρ

Μαρμάρεος, idem Athen. l. 5. ξῶα μαρμάρεα ἢ ὀρνέα. Et aliquanto pòst, μαρμάρεον ἄγαλμα τ' Διὸς, figmen marmoreum. μαρμάρεον δλιθος, sol marmoreo nitore vibrans. Item qui ex cæmentis marmoris confectus est. Diod. Sicul.
Μαρμαρόεις, ὁεσσα, ὁεν, splendens marmoreo nitore & candore.
Μαρμαρόω, marmoreo splendore vibro, seu marmoreum candorem splendoremve vibro, Pind. apud Athen. l. 3. τὸ κάτω ἐκ πάντας ὀφθαλμοὺς μαρμαρόεσσα ἡδονὴ.

ΜΑ'ΡΝΑΜΑΙ, pugno (* deriuatum volunt etymologi ἀπὸ τοῦ μὴ ἀρνεῖν, hoc est, ab irreconciliabili odio, propterea quod olim ἐν ταῖς ἁλλαγαῖς οὐκ ἔδωσαν, in reconciliationibus & foedoribus agnos mactabant. Eustat. verò à μάρη deduci scribit, quasi proprie διὰ χειρὸς μάχεσθαι.) Il. κ, μαρναμένων ἀμφ' αὐτὰ, ρ, μαχέσασθαι ἕνεκα νεκροῦ. Iliad. γ, ὃ μάχεσθ' ὑπερφίαλον πόδας ἠδὲ καὶ χεῖρας. Il. γ, μαρνάμενον Μενελάῳ, pugnantem cum Menelao.

ΜΑ'ΡΠΤΩ, Γ. ψω, capio, corripio, prehendo: idem quod προσλαμβάνω, seu συναρπάζω. Iliad. ο, Μαῖρα δ' ἐξαῦτις ἕλε ἕλετο ἢ ἐπὶ ἕλετο ἢ ἐπὶ. Iliad. κ ὧν τὸν ὕπνος ἕλῃσι, πάλιν. Eurip. apud Plutarch. βραδὺς ποδὶ Στάθμιος μαῖρα τὸν ἀκύτ'. Sic & Ilia. ξ & χ ἕλοι πόδεσσιν, assequi pedibus & comprehendere. Aorist. 1. est ἔλασσα. præt. med. μέμαρπα. Dicitur & fine ῥήματι: vnde infinit. ἑλεῖν & Ionicè μαπεῖν. Hesiod. in asp. Ἡ ἄρα μαπεῖν, cupiens capere, prehendere.

Composita.

Καταμαίομαι, comprehendo, corripio, idem quod προσλαμβάνω. Il. τ, ὅτε μὴν κατέμαρπτε πόδεσσι. Apud Herodot. καταρπάσαντες τὰ ἐπιτήδεια τὸν Θαμυσκυλίζ, inuidia premens.
Συμπλοκάδες, corripio, comprehendo, συλλαμβάνω. Odyss. ι, Ἀμφὶ δὲ μάχας, per tmesin pro συμμάχας, duos comprehendens.

ΜΑ'ΡΣΤΠΟΣ, ου, ὁ, marsupiũ, crumena loculus, sacculus. Scribitur, & per ο, μάρσιππος vel (gemino σ) μάσσιππος. Xen in ἀνάβ. Ἐδίδου πᾶσι ἐκ τῆς μαρσίππου ἑκατὸν δαρεικοὺς. Apud Herodot. Trall. μαρσίππου ponitur pro sacculo quo pars dolet fuerit. Μαρσύπιον, vel μαρσίππιον, ὁ, marsupium, sacculus. Poll. et Aristodoro Carystio, μαρσίπιον τι μικρὸν.

ΜΑ'ΡΤΥΡ, υρος, ὁ & ἡ. Xen. Pæd. 4. Θεοὶ δὲ ἦσαν μάρτυρες ἡμῖν ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς. Plato in Polit. τί δῆτα μάρτυρες; Dem. μάρτυρες ἐ ὄμνυμι. Item μάρτυρες καλεῖν & ἐπικαλεῖσθαι, apud Dem. & Hocr. citare & adducere testes. μάρτυρας παρέχεσθαι, testem proferre, apud Plat. lib. de leg. Dicitur & μάρτυρες παρίστασθαι, & ἐπιτίθεσθαι & προσάγεσθαι, testes adhibere & constituere, apud Plat. Plut. Dem. Theophr. Dicitur & διὰ μαρτύρων, διὰ μαρτύρων, adhibitis testibus. Sic Xen. Hell. 6. & Plut. de fortit. Alex. l. 2. ¶ apud Christianos ἐπὶ τοῖς ὀθνείοις ἔχειν, Sic & Il. α, & χ. Hinc & μάρτυς fabricatum videtur per syncopen: à quo nulli casus vsitati sunt præter nominat. & accus. sing. & dat. pluralem. Plat. in epist. dat. pluralem μάρτυσι. Plut. in Phoc. μάρτυσι θεοῖς καὶ ἀνθρώποις. ἄμεινον ἢ βασὶν ἐπὶ τοῖς ὀθνείοις ἔχειν. Pro cor. λοιδορεῖσθαι ἄμεινον καὶ μάρτυσι τοῖς αὐτῶν ὑμῶν χρῆσθαι.
Μαρτυρία, ὁ, testimonũ. idipsum quòd à teste dicitur. Plut. de car. Hocr. in Archid. Dem. interdum sumitur pro ipsis testibus: ne testimoni j: vt Od. α, & apud Hesiod. in Erg. Aristoph. in Vesp. Itè pro elogio. Synes. Et pro significationes, apud Plut.
Μαρτύριον, τὸ, idem quod μάρτυρ: vnde & deriuari putat Scal. illud ex hoc deductum velint Odyss. ξ, μαρτύριον ἐπιορκήσας τοῦ ὀλυμπου ἔχωσι. Sic & Il. α, & χ. Hinc & μάρτυς fabricatum videtur per syncopen: à quo nulli casus vsitati sunt præter nominat. & accus. sing. & dat. pluralem. Plat. in epist. dat. pluralem μάρτυσι. Plut. in Phoc. μάρτυσι θεοῖς καὶ ἀνθρώποις. ἄμεινον ἢ βασὶν ἐπὶ τοῖς ὀθνείοις ἔχειν. Pro cor. λοιδορεῖσθαι ἄμεινον καὶ μάρτυσι τοῖς αὐτῶν ὑμῶν χρῆσθαι.
Μαρτυρία, ὁ, testimonũ. idipsum quòd à teste dicitur. Plut. de car. Hocr. in Archid. Dem. interdum sumitur pro ipsis testibus: ne testimoni j: vt Od. α, & apud Hesiod. in Erg. Aristoph. in Vesp. Itè pro elogio. Synes. Et pro significationes, apud Plut.
Μαρτύρομαι, τὸ, idem quod testimonium, seu quod testificatio. affertur. Et pro ipso teste. Plut. in quæst. Græc. Item pro testimento seu indicio quo aliquid velut testimonio constat. Aristot. eth. 2. c. 2. Thuc. l. 3. Vsurpatur & pro loco in quo testes sunt. Aristot. Et pro ipsa re testificata. Item pro ipsis testibus. Plut. Item pro ipso testificandi actu. Aristot. Et pro ipsa testificatione. Plut. Item pro ipsis testibus. Plut. in Lac. ἢ ὁ δικαιότατος ὑπομαρτύρων, cui deus quoque attulit testimonium. Item testimonio meo attribuo & adscribo. Aphthon. Χάριτας τοῖς θεοῖς τὰ φανέντα τοῖς, diis attribuere, seu adscribere.
Μαρτύρομαι, testimonium mihi perhibetur, testimonio perhibeor. Dioscor. lib. 4. cap. 65. διὰ τὸ δὴ μαρτύρεσθαι τῶν ἐπιχωρίων, & populum.
Decomp. Συμπαρτυρία. vnà testimonium tribuo, seu perhibeo. Aristot. de mundo. πανταχοῦ μαρτυροῦσι ὁ βίος ἅπας.
Μαρτυρία, testimonium dico contra. testimonium dico in. Demosth. ἐκ αὐτοῦ ἐκεινοῦ κατὰ μεμαρτύρηκα. Et κατὰ μαρτυρῶ σου. Plut. in Rom & Theseo. testimonio meo te premo.
Συμμαρτυρέομαι, testimoniis conuincor, testimonium in se dicitur. Aesch. contra Timar. κατὰ μεμαρτύρηται ὑπὸ πάντων ἐδὲ ἑνός.
Μαρτύρομαι, desertio testimonij dicendi: item actio in desertores testimonij. Poll. ἐδεῖ δικῶν, l. 8.
Μαρτύριον, præscriptio, exceptio. Poll.
Μαρτύρομαι, ante testor. l. Petri cap 1.
Μαρτύρομαι, attestor: seu meo testimonio confirmo, adstipulor. Item συμμαρτυρῶ τοῦ μαθήτου.
Μαρτύρομαι, vnà testor, simul testificor, testimonio meo com-

---

μαρτυρῶ, significo, declaro, sæpè apud Basil. Et sum martyr seu cruciatu in martyrio afficior: vt ὁ ἅγιος Στέφανος ἐμαρτύρησε, martyrium fecit, cruciatu in martyrio afficitur, seu primus est martyr. Basil. de pœnitentia.
Μαρτύρομαι, testibus cõprobor, testimonio confirmor. Gregor. μαρτυρούμενος ὑπὸ τῆς προφητείας, cui spiritus testimonium perhibet. Rom. μαρτυρούμενοι ὑπὸ τοῦ νόμου, legis testimonio comprobata. Expouitur etiam, prædicor, perhibeor, apud Greg. τὸ παιδίον ἦν ὑγιαινὸν, ἐ πάσης νόσου, ἐδὲ ἄλλο ἐμαρτυρεῖτο.
Μαρτύρομαι, testimonii, quod testimonio perhibetur. Eurip.

Composita.

Μαρτυρηθὲς, ὁ ἡ ὁ, testibus carens, nullo testimonio seu teste probatus. Thuc. lib. 2. Plut. de solert. anim. Ἀμάρτυρος λόγος, apud Hocr. oratio scripta, vt quum codex recitatur loco testis.
Ἀμάρτυρος, sine testimonio.
Ἀντιμαρτύρομαι, contrarium testor, testimonium contrarium fero. Plut. de def. orac. ἄτοπον ἦθος ἐστὶ τὸ ἀντιμαρτυρουμένους ὑπ' ἀδόξων ἐκφεύγειν τὸ ἐγκαλούμενον, velut de industria testimonio ea oppugnantes quæ in religiosissimis sacris faciunt. Idem in Alcib. πάντες ἐπιβαλοῦσι τοῖς Στάθμιος μαῖρα τὸν ἀκύτ'. Sic & Ilia. ξ & χ ἕλοι πόδεσσιν, assequi pedibus & comprehendere. Aorist. 1. est ἔλασσα. præt. med. μέμαρπα. Dicitur & fine ῥήματι: vnde infinit. ἑλεῖν & Ionicè μαπεῖν. Hesiod. in asp. Ἡ ἄρα μαπεῖν, cupiens capere, prehendere.

Composita.

Καταμαίομαι, comprehendo, corripio, idem quod προσλαμβάνω. Il. τ, ὅτε μὴν κατέμαρπτε πόδεσσι. Apud Herodot. καταρπάσαντες τὰ ἐπιτήδεια τὸν Θαμυσκυλίζ, inuidia premens.
Συμπλοκάδες, corripio, comprehendo, συλλαμβάνω. Odyss. ι, Ἀμφὶ δὲ μάχας, per tmesin pro συμμάχας, duos comprehendens.

ΜΑ'ΡΣΤΠΟΣ, ου, ὁ, marsupiũ, crumena loculus, sacculus. Scribitur, & per ο, μάρσιππος vel (gemino σ) μάσσιππος. Xen in ἀνάβ. Ἐδίδου πᾶσι ἐκ τῆς μαρσίππου ἑκατὸν δαρεικοὺς. Apud Herodot. Trall. μαρσίππου ponitur pro sacculo quo pars dolet fuerit. Μαρσύπιον, vel μαρσίππιον, ὁ, marsupium, sacculus. Poll. et Aristodoro Carystio, μαρσίπιον τι μικρὸν.

ΜΑ'ΡΤΥΡ, υρος, ὁ & ἡ. Xen. Pæd. 4. Θεοὶ δὲ ἦσαν μάρτυρες ἡμῖν ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς. Plato in Polit. τί δῆτα μάρτυρες; Dem. μάρτυρες ἐ ὄμνυμι. Item μάρτυρες καλεῖν & ἐπικαλεῖσθαι, apud Dem. & Hocr. citare & adducere testes. μάρτυρας παρέχεσθαι, testem proferre, apud Plat. lib. de leg. Dicitur & μάρτυρες παρίστασθαι, & ἐπιτίθεσθαι & προσάγεσθαι, testes adhibere & constituere, apud Plat. Plut. Dem. Theophr. Dicitur & διὰ μαρτύρων, διὰ μαρτύρων, adhibitis testibus. Sic Xen. Hell. 6. & Plut. de fortit. Alex. l. 2. ¶ apud Christianos ἐπὶ τοῖς ὀθνείοις ἔχειν, Sic & Il. α, & χ. Hinc & μάρτυς fabricatum videtur per syncopen: à quo nulli casus vsitati sunt præter nominat. & accus. sing. & dat. pluralem. Plat. in epist. dat. pluralem μάρτυσι. Plut. in Phoc. μάρτυσι θεοῖς καὶ ἀνθρώποις. ἄμεινον ἢ βασὶν ἐπὶ τοῖς ὀθνείοις ἔχειν. Pro cor. λοιδορεῖσθαι ἄμεινον καὶ μάρτυσι τοῖς αὐτῶν ὑμῶν χρῆσθαι.
Μαρτυρία, ὁ, testimonũ. idipsum quòd à teste dicitur. Plut. de car. Hocr. in Archid. Dem. interdum sumitur pro ipsis testibus: ne testimoni j: vt Od. α, & apud Hesiod. in Erg. Aristoph. in Vesp. Itè pro elogio. Synes. Et pro significationes, apud Plut.
Μαρτύρομαι, τὸ, idem quod testimonium, seu quod testificatio. affertur. Et pro ipso teste. Plut. in quæst. Græc. Item pro testimento seu indicio quo aliquid velut testimonio constat. Aristot. eth. 2. c. 2. Thuc. l. 3. Vsurpatur & pro loco in quo testes sunt. Aristot. Et pro ipsa re testificata. Item pro ipsis testibus. Plut. in Lac. ἢ ὁ δικαιότατος ὑπομαρτύρων, cui deus quoque attulit testimonium. Item testimonio meo attribuo & adscribo. Aphthon. Χάριτας τοῖς θεοῖς τὰ φανέντα τοῖς, diis attribuere, seu adscribere.
Μαρτύρομαι, testimonium mihi perhibetur, testimonio perhibeor. Dioscor. lib. 4. cap. 65. διὰ τὸ δὴ μαρτυρεῖσθαι τῶν ἐπιχωρίων, & populum.
Decomp. Συμπαρτυρία. vnà testimonium tribuo, seu perhibeo. Aristot. de mundo. πανταχοῦ μαρτυροῦσι ὁ βίος ἅπας.
Μαρτυρία, testimonium dico contra. testimonium dico in. Demosth. ἐκ αὐτοῦ ἐκεινοῦ κατὰ μεμαρτύρηκα. Et κατὰ μαρτυρῶ σου. Plut. in Rom & Theseo. testimonio meo te premo.
Συμμαρτυρέομαι, testimoniis conuincor, testimonium in se dicitur. Aesch. contra Timar. κατὰ μεμαρτύρηται ὑπὸ πάντων ἐδὲ ἑνός.
Μαρτύρομαι, desertio testimonij dicendi: item actio in desertores testimonij. Poll. ἐδεῖ δικῶν, l. 8.
Μαρτύριον, præscriptio, exceptio. Poll.
Μαρτύρομαι, ante testor. l. Petri cap 1.
Μαρτύρομαι, attestor: seu meo testimonio confirmo, adstipulor. Item συμμαρτυρῶ τοῦ μαθήτου.
Μαρτύρομαι, vnà testor, simul testificor, testimonio meo com-

---

probo. Xen. Hellen. 3. συμμαρτύρομαι ταῦτ' αὐτῷ ἐ ὁ δίκαιος τοῦ λογισμὸς χρὼν ἔδ. Et συμμαρτυρεῖ πάντα. Plut. in Rom. huic testimonio est.
Συμμαρτυρῶμαι, idem Plato de leg. συμμαρτυρῶμαί σοι, tibi contestor.
Ψευδομαρτυρῶ, falsus testis. Aristot. in probl. & rhet. l. 1.
Ψευδομάρτυς, idem, Poll.
Ψευδομαρτυρία, ὁ, fallum testimonium, seu testimonium rei falsæ datum. Aristot. in Rhet & polit 2.
Ψευδομαρτύριον, τὸ, idem. Poll. ex Caietano.
Ψευδομαρτυρέω, ῶ, fallsum testificor. Andocyd. ἐψευσάμην παρ' ὑμῶν.
Ψευδομάρτυρες, falsi testimonij conuicti sunt.
Ψευδομαρτυρία, fallum testimonium dico, fallsum testimonium fero, fallsum testor. Xen & Poll ex Critia.

Decomp. Κατα-ψευδομαρτυρία, fallsum testimonium dico in, fallso testimonio oppugno, & opprimo. Xen. in apolog. Socrat. τοῦ μὴ διδόντος τοὺς μαρτύρας οἷς χρὴ πορεύεσθαι κατα-ψευδομαρτυρεῖν ἐμοῦ. in me fallsum dicere testimonium.
Κατα-ψευδομαρτυροῦμαι, fallso testimonio oppugnor, fallsis testibus opprimor. Demosth. contra Mid

---

Μαρυκάομαι, vide in Μηρυκάομαι.

ΜΑΣΑ'ΟΜΑΙ, siue μασάομαι, ῶμαι, mando, manduco, comedo, voro. Theophr hist. pl. lib. 4. cap. 9. μασῶνται δὲ ἅπαντες οἱ ἐν τῷ χῶρῳ πυρόν. Et apud Athen. lib. 2. μασῶνται μαγάδιας. Duplici σ scriptum reperitur, apud Aristoph. in Plut. κρίας μασσόμενον. Sic & apud Dioscor. lib. 4. cap. 25. & apud Athen. lib 12. * Sunt qui deriuent à μάσασθαι significante αἴσθεσθαι.
Μάσημα, siue μάσσημα, τὸ, idipsum quod mansum siue commanducatum est, quod manditur. Theophr.
Μάσησις, siue μάσσησις, manducario Basil.
Μασητὴρ, seu μασσητὴρ, ῆρος, ὁ, qui mandit, qui commanducat: vt μασσητῆρες μῦες, apud medico.
Μάστηξ, ακος, ὁ, mandibula vel os. Od. ρ, ἀλλ' ὀδόντας ἔθηκε μάστηκι χαροπὸς λέων. ¶ Μάστηξ quibusdam dicitur etiam labrum superius & in eo enati pili: pro quo κρωπίστηρα dicitur μύστηξ, vt tradit Eustath. & Poll. Theocr. idyll. 14. v. 4. Plut. de fera numinis vindicta. ¶ Item esca, idem quod μάσσημα, Iliad. ι. ¶ Μάστακας dicuntur etiam locustæ. Nicand. in Ther. Α μασσάομαι autem deriuari μάστηξ testatur Eustath.
Μαστύζω mando, manfito, manduco seu commanduco. Nicand. in Ther.
Μαστρύζω, malè mando, languidè & ignauiter manduco. Hesych. & Eustath. Vide in Μαστύζω.
Μᾶζος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμάσητος, seu ἀμάσσητος, ον, ὁ ἡ ὁ, non mansus seu cõmanducatus: item, qui nihil commanducauit.
Ἀναμασάομαι, iterum mando, seu remando, rumino. Aristoph. in Vesp μὴ τὸ φαγὲν ἀναμασώμενος, vix tandem rem intellexerunt seu ruminantes seu remandentes.
Διαμασάομαι, siue διαμασσάομαι, commanduco, mando. Aristot. hist. an. lib. 6 cap. 9. τὰ ξῶα διαμασσᾶται.
Διαμάσημα, τὸ. mansum, i. quod mansum seu commanducatum est. Dioscor.
Διαμάσησις, ipsa actio commanducandi. vt μάσησις.
Ἐπιμασσάομαι, insuper mando, mando post.
Ἡμιμάσητος, semimansus, apud Poll. l. 6.
Καταμασάομαι, seu καταμασσάομαι, ῶμαι, commanduco, comedo, manduco, absumo. Apud Athen. l. 4.
Παραμασήτης, ὁ, q. d. qui ad latus alicuius mandit, qui à latere sedens mandit. Accipitur pro parasito, vt tradit Athen. l. 6.

ΜΑ'ΣΘΑΗ, ης, ὁ, & μάθλης, ητος, ὁ, Aristoph. schol. & Suid. esse dicunt lorum emollitum: vnde hominem μάθλακα dici à comico τὸν ὀλιγόψυχον καὶ μικρολογούμενον ἐν πονηρίᾳ: vt in Nub. Μάθλης, εἴρηται γλοιὸς, ἁλαζών. Et in Equit. Ὦ σ' ἀλαζὼν, ὦ ζ μάθλης, οἵτινος οἱ ὑπόκρισις. Ab Hesychio exp. corium, pellis, habena: item calceamentum puniceum.

Μαθὴς, vide in Μαζίς.

ΜΑ'ΣΠΕΤΑ, τὰ, prima silphij folia. Hesych. Sic & Dioscor. lib. 3. cap. 94. scribit silphij radicem dictam à quibusdam esse μαζόθραν, folia autem μάσπετα. ibidem tamen & caulem ipsius μάσπετον appellari docet. Et Theophr. hist. pl. 6. cap. 13. τὸ δὲ φύλλον, ὃ καλοῦσι μάσπετον, ὅμοιόν τῷ σπίνει.

Μασσάομαι, &c. vide in Μασάομαι.

ΜΑ'ΣΣΩ. vel μάττω. Ε. ξω pinso, subigo Aristot. rhet lib. 3. πίττεσθαι σκληρὸν ἢ μαγαλίαι μίξει. Plato de repub. lib 2. μάξασα μάξας ζμώσας ἢ αἴρα. Hippocrati est etiam ἐκθλάσω, (id est exprimo) inquit Gal. ¶ Item abstergo, vnde μαγδὶς. ¶ Item tango, ἅπτομαι. Eustath.

¶ Deri-

¶ *Derivata à μάσσω, i. pinso, subigo.*

Μάττυμι, pinsor, subigor: vnde σὺν-Θ- ματτόμενος, apud Thucydid. Item actiuè vt apud Aristoph. in Nub. ἐξαττε μάττοντας, pro ὑφαίνειν.

Μάζιον, ὁ, placenta, subacta farina. Aristot. i. hist. 3.

Μάγμα τὸ quidquid superest crassum ex aliqua materia expressa quasi secrementum. Proprie quidem (vt volunt nonnulli) est vnguenti fex, quæ expressa reliqua liquidiori materia, relinquitur. Plin. lib. 13 c. 2. Ab eius verò similitudine, ipsum vnguentum & spissamentū omne pauco liquore subactum vt non diffluat, etiam μάγμα dicitur.

Μάκτης ὁ, qui pinsit, pistor: ὑφ' ἡμῶν.

Μάκτρα, ν, vas in quo pinsitur & subigitur farina. Aristoph. in Ran. Χρῆναι τὸ μακτρα. item alueus in quo corpus abluitur. alio nomine dictus πέλνα. ¶ Apud Nicand. in Ther. pro colo seu mortario.

Παραμάκτρα-Θ- (*scrip.*) assidens mactræ. Plut.

Ματτύη, ὁ Θ- idem quod μάκτρα. Poll. lib. 6. cap. 10. & lib. 10. c. 24. Galenus autem apud Hippocrat. ματτύα dici scribit τὸ, τὸ ὃν μάγμα ἢ φύσεως, ἢ τῶν χειροπληθῶν μαγδαλιῶν. Ματτύη dicuntur etiam lances. Plin. l. 33. cap. 11. Item orbes rotundi seu tabulæ quæ tripodi imponuntur, quæ & πίνακες. Poll. lib. 10. & lib. 6. cap. 12. (Suid.

Ματτύαι, ῶν ὁ, pistor. Poll. exponitur etiam, ὁ ὀπτὰ μάττων, apud

Ματτύα, ὁ, delitiæ ciborum, lautitiæ omnis generis quæ in deliis adhiberi possunt. Athen. l. 14. & 4 qui & à μάττω deriuat.

Ματτυάζω, paro ματτύας, i. lautas epulas. Athen. lib. 14.

Μάζα, Μαζάεσι, quomodo hæc pertineant, vide suis locis.

Composita:

Ἐπιμάσσω vel ἐπιμάττω, idem quod μάσσω, pinso, subigo farinā.

Ἀναμάττομαι, idem: vt Aristoph. in Nub. ἐκ δείπνου σφίσιν γ' ἀναμάττου. item exprimo, imprimo: Iulian. & Themist. de anima l. 3. item pass. pinsor, subigor.

Ἀπομάσσω, exprimo, effingo, repræsento. Plat. in Tim. Κηρὸν ἀπομάττει σχήματα ὅσα ἐγίγνετο. Ἐπαπομάττομαι, pro eodē, apud Arist. eth. lib 9. & Aristop. in Rā.

Decomp. Ἐπαπομάττω, in aliquo imprimo. Phil. de mundo. Metaphoricè apud Basil. ἐπεσκιασμάττουσι τῷ αἰσχύλῳ, imprimere dedecus.

Διαμάσσω, subigo pinso, Hesych.

Εἰσμάττω siue ἐσμάττω, imprimo, Epigr.

Ἐκμάσσω seu ἐκμάττω, exprimo, ἐκ-Θ- πλάσω, apud Hippocr. Item formo, fingo, apud eundem.

Ἐκμάττομαι, exprimor, vt ἐκμεμάχθαι εἰκόνα, apud Luc. expressam esse imaginem. Item in actiua signif. vt apud Nic. in Ther. χρηλὸν ἐκμάσσεται ὕπνου, schol. exp. ἐκτυποῖ ἢ ἐκφαίνει.

Ἔκμαγμα-τος, massa subacta, apud Hippocr. Item expressum rei alicuius simulachrum. Eustath ex Aristophan. Apud Theophr. ἐκμάγματα ἀνατυπώσεων, quidam interpr. magmata & strigmenta patinarum.

Ἐκμαγεῖον, ου, τό, expressū rei alicuius simulacrū. Phil. de mūdo.

Ἐκμαλάσσω, exprimo, effingo, ficut ἐκμάττω.

Κηρεκμαγμα, τό, retrimentum crocini vnguenti. Dioscor. l. 1. c. 26.

Ρ' ὑπόμαγμα, retrimentum rosacei vnguenti.

¶ *Derivata à μάσσω, abstergo, nulla sunt, nisi μαγδαλία, de quo vide in Κηρεκμάσσω at compositæ hæc habentur.*

Ἀπομάττω, abstergo. Demosth. pro cor. ἢ κρεῶν ἐσθίοντα τοὺς πλακοῦντας ἢ Κηρεκμάττοντα τῇ πηγῇ ἢ τοῖς ποτώσοις. In hac tamen signif. frequentior est vox passiua.

Ἀπομάσσομαι pro Κηρεκμάσσω, abstergo. Basil. in hexaëm. hom. 11. Κηρεκμάσσ-Θ- τὸ ἱδρῶτα, abstergens sudorem. Sic Luc. 10. Κηρεκμασσόμενος ὧν τὸν καταγῶτα, puluerem in vos abstergimus. Item passiuè abstergor, Lucianus.

Ἀπόμαγμα, q. d. abstergamentum, id quod ex abstersione colligitur: Theophr. l. 6. de cauf. plant.

Ἀπομαγδαλία siue Κηρεκμαγδαλία, ἡ, buccella quam manibus in eam absters as, canibus proiiciebant. Eustath. Pol. Suid. Hesych. Vide & Plut. in Lyc. Pro eodem legitur & μαγδαλία seu μαγδαλιὰ. Dicitur & Κηρεκμαγδαλίς.

Ἀπόμαξις, abstersio.

Ἀπομάκτης, absterfor. Hesych.

Ἀπομάκτρον, τὸ Κηρεκμάκτρον, τό, lignum quoddam quo premimus & velut deradimus id quod mensuram certam & legitimam excedit Latinè radius & hostorium. Poll. Hesych. Eustath.

Ἐκμάττω, abstergo, Aristot. de an. l. (9. de apibus flores legentibus) ἐκμάττουσι τὰς κόρυς ἐμπεφυδίοις πόδας εἰς τὰς μάσεις.

Ἔκμαγμα, τό, id em quod Κηρεκμαγμα. Theophr. de cauf. pl. li. & cap. vlt.

Ἔκμαξις, absterfio, exterfio. Aristot. de insom.

Ἐκμαγδάλιον, id quo abstergimus: mantile. Poll. l. 6.

Ἐπιμάσσω, abstergo. Ἐπιμάσσομαι, pro eodem. Il. ῥ, 224. ἐπιμάσσεται ἑοῦ ὀδόντος ἀμφοτέρω.

Περιμάσσω, circumcirca abstergo. Dioscor. l. 5. c. 94.

Ρυπάσματα τ, τά, (q. d. nartiū absterforium) linteolum abstergendis naribus aptum.

Χειρόμακτρον, (q. d. manuum absterforium) linteolum ad abstergendas manus, mantile. Athen. lib. 9. Xen Pæd. l. Est eius idem quod μαγδαλία, schol. Aristoph. in Equit. Penitur & ornatu mulierbri, atque ita videtur vti Hercules in Eur.

¶ *Derivata à μάσσω. i. tango.*

Μάσσομαι, accipitur etiam pro μάσσω, tango. Aor. med. μάσσασθαι ἐγχειρήσῃς ἑλεῖν, ἐφάψασθαι, λαβέσθαι, nec nō μάσσασθαι ἀνεγκλήτως.

Μαστίομαι vel μαστίζομαι, item Μαζίω, quomodo hæc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Εἰσμάσσω siue ἐσμάσσω, intus tango, vel intro tango.

Ἐπιμάσσομαι, pro eodem. Iliad. ρ, μάλα γὰρ μιν ἐπιμάσσεται ἰφθιμος Δυσεύς.

Ἐπιμάττειν, pro quo & ἐμμάττειν, apud Nicandrum schol. dicit esse dimittere digitos in locum cauum. Pro eodem dicit eadem poëta καταπονυττίειν.

Ἐπιμάσσομαι, tango siue attingo & contingo, ita vt periclas Od. ῥ, Ὡς εἰ μή μιν φασὶν ἐμοὶ ἐπιμάσσεται Ἀΐδηος, vbi contingit. Sic & Odyss. κ. Item tago, i. tactu explоro, palpo tactu tento. Od. τ, Γνῶ ἐ ἐπιμασσάμενος, Sic & Od. ι. item pro prehendo. Odyss. κ, Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος Θ-, φάσγανον ὀξὺ ἐρύσσας. Sic & Odyss. ι.

Περιπάσσω, attingo: poëticè, pro περιμάσσω.

Decomp. Ἀπεφίμασσ-Θ-, qui attactus non est. in fabula. Ἀλλ' ὑμῶν ἀπεφίμασσ-Θ-, εἰσὶ κλαίοντοι ἱμέρῳ, manebat intacta. Exponitur etiam, qui difficulter attingi potest. Eust. ex Epitom.

Χειμάσσω, ὁ, lapis qui manum implere potest, vel vna manu sustolli & proiici. Eustath. scribit dici ἀπὸ τοῦ χεῖρ μάσσω, quod est ἀπτόμαι. Epigr. lib. 4. Ὑπερεχύσας ἀμαιεῖς χειμάσσων τὸν δακτύλιον εἰς αὐ σωμ. Ibidem metaphoricè ἀκμὴ οὐ μὲ μεγεθυνόμενος ἀσθὲς τῶν πόλεν ὅπως κοσμῆσω τὸ πολιτικὸν ἀξίωμα κατέχων.

Χειμάδιον, τό, *i. dem* lapis, qui prehendi & teneri manu potest, q. d. saxum manuale. Il. ξ, Χειμαδίῳ δ' ἕλεν. Sic & Ilad. o Inuenitur & Χειμάδι-Θ- adiect. apud Lucianum. Videtur deriuatiuus à Χείρ.

-Μαστεύω. F. σω, quæro, perquiro, vestigo, indago. Eurip. in Hecuba, Τὸν μαστεύσω' ὃ σοῦσ' ὄφρα τάχος; hunc quæram an alio occupata labore? Apollon. Arg. l. 1. μαστεύουσι κλῆρε κομίσσαι. Apud Xenoph. μαστέων ζῆν, exp. cupiens edictans. Et cum accus. vt ἴχνια μαστεύειν, & τὰν ζητῶ μαστῶν apud eundem Xen. Etymon vide in μαστὸν.

Μαστευτής, οῦ, ὁ, inquisitor, inuestigator. Xen. Μαστή, idem. Hesych.

Μαστός-Θ-, ὁ, vestigatio, inquisitio. schol. Apoll. ex Callim.

Μάστωρ-ος-Θ- ὁ, quæsitor seu inquisitor. Μάστορε fuisse dicuntur magistratus quidam de rebus publicis inquirendis.

Μαστύω, idem quod μαστεύω & ex eo factum, per ellipsin literæ aut contrà μαστεύω factum ex μαστύω per pleonasmum literæ σ, tanquam ἀπὸ μείω, μίσω, vt scribit Eustat. Iliad. β. ἐξ ὑπὸ τοῦ δὲ δηθὰ μαστύοσιμ.

Μάστ-Θ-, Hippocrati ἡ ζήτησις, inquisitio, perquisitio.

Μαστίομαι, τὸ ζητεῖν, quærere, perquirere: vt est in lex. Gal.

Μαστὸς, quomodo hæc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀπομαστύω, idem quod μαστύω: vel diligenter quæro, perquiro, perueſtigo.

Ἐπάμαστ-Θ-, qui cibum quærit, qui quærit vnde viuat, metaphor. Odyss. ο.

Κατάμαστ-ος, idem Syn. in ep. ad Pylæmen.

Τ' ὀρθυασευτὴς, aquarum inuestigator.

Τ' ὀρθυασευτικὸς, sub τέχνη, ars seu scientia indagandi aquas. Democr. Geopon lib. 2.

Μάστιξ-Θ- ἡ, flagrum. flagellum, scutica. Od. ζ. ἀνὰ δὲ μάστιγα φαεινὴν ἤμασε. Plut. in apophth. μάστιγι ξανθίζεσθαι τοὺς ἵππους εἰς cædūtur. Item metaph. pœna ab irato nobis illata missa, seu vltio diuina: vt μάστιξ Δίκης, apud Hom. in nonn. peculiariter etiam pro morbo: vt Marci cap. 5. ἰᾶτο τὴν μάστιγα σου dicitur mulieri quæ sanguinis profluuio laborabat. Dicitur & μάστις poëticè pro μάστιξ. & datiuus μάστι, vt docet Eust. Od. o.

Μαστιγίδιον, ου, τό, flagellator. Herodot.

Μαστίγιος, α, ὁ, mastigia, flagrio, verbero, qui verberibus & malis inscripta terga habet: apud Athē. l. 5. & Plut. de adulat.

Μαστιγώω, verberibus indigeo. Poll. ex Eupolide.

Μαστίγωμα, flagello, flagris cædo seu verberibus. Luc. in Demon τὸν αὐτὸ εἰκότως μαστιγοῦσθαι.

Μαστιγοῦμαι, flagellior, vapulo. Pl. de leg. lib. 8. μαστιγοῦσθαι τὸν ἀνδρὸς ἑκάστους.

Μαστίγωσις, flagellatio.

Μαστιγώσιμ-Θ-, verb dignus. Luc. in Herodoto. eribu

Μαστίζω, & μαστίζω, idem quod μαστίγω. Il. μ. Μάστιε νῦν, εἴαε καὶ ἄνδρε δῦναι ἐπὶ ἵππους. Plut. in Alex. ὡς δὲ ἵππους ἐμάστιζον. Sic & apud Luc.

Μάσγανα, q. d. flagellamentum.

Composita.

Ἀμάστιγος-Θ- q. d. inflagellatus.

Ἀμαστιγία, flagello, vel vehementer flagello.

Ἀμαστιγωτὶ, idem.

Διαμαστίζομαι, dicitur de flagellatione Spartanorum puerorum ad aram Dianæ. Plut in apophth.

Ὁμαστιγοφόρος, dictus fuit Zoilus, quod Homeri carmina reprehendendo eius famam læderet, atque adeò nomen eius velut vellicaret ac laceraret. Suid.

Ὁμαστιγόω, q. d. conuerbero, i. focius verberū. Item conseruus Aristoph. in Ran.

Ὑποστιγίς, flagellum rhetorum.

Μαστίχη, ἡ, mastiche: lentiscina resina. Dioscor. lib. 1. c. 91. Alex. Adynd. in probl procem. & probl. 1 06. lib. 1. μαστίχη ἢ λίθου ἢ φλοιοῦ ἢ ὀπὸς, mastiche & abstergit & digerit & firmat. (Dioscor. l. 1. c. 25.

Μαστίχινος, oleum mastichinum, oleum è mastiche, apud

Μαστὸς, vide in Μαζὸς

Μαστροπὸς Σ. siue μαστρωπὸς, ὁ, ἡ, leno, lena. (* ὁ μαστίζων τὸν ἑαυτοῦ ἀνδρὶ ἢ τῇ ἀμελεῖ καὶ τολμηρὸς, quæ matris vocem sui vultum mentitur suauibus verbis, quasi καταιτοῦσ seu ἐπαιτοῦσ. vt tradit Eust ab Hesychio exp. Ἄνδρωπος ἢ μᾶλλον ἐστὶν, ἐπιθέμενος à Suida exp. μᾶλλον ἢ, quibus expositionibus vtrius aliud etymon innui videtur) Athen. lib. 10. τοὺς μαστροπεύοντας τοὺς ἐπὶ ἀπομισθώσει ἀφιγμένους, τοὺς ἐπὶ τῷ ἐφ' ἡμῖν ἀκμὴ. Et lib. 7. ex Diphilo comico. Ἀγορᾶσαι ἔστ' κάλον ἀνὴρ μαστροπὸν ποιῆσαι.

Μαστρεύω, siue Μαστρωπεύω, perduco seu produco, prostituo. Xen. in symp. ἀγαθοῦ ὑμᾶς ἐπιθυμοῦντος ἔργου ἕνεκα μαστρεύειν τὸν δεσπότην ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ ἐπιτηδεύματα. ibidem metaphoricè καὶ οὐ μὲ μαστρεύσοντες ἀφ' ἡμῶν τὸν πόλεμον ὅπως κοσμῆσω τὸ πολιτικὸν ἀξίωμα κατέχων.

Μαστρώπιον, ἀ. lenocinium. Plut. Sym. 1. probl. 1. Xen in symp.

Μαστροπεῖον (*comp.*) idem quod μαστρωπεῖον, produco vel lenocinii concilio. Plut. in Cæs.

Μασχάλη-Θ-, ἡ, axilla, ala, armus. Xen. de re equ. τὸ ἄνω τοῦ ὤμου τῆς μασχάλης ἡμιλόφιον. ¶ Est etiam proræ pars eo loco quo est ἀκρόπρωρα quod vocatur ἀρτέμων, Hesych. ¶ Eidem Hesychio est etiam pars quædam folij oliuæ. Aliis quoque herbis tribui dicitur, esseque, cauus ille inter caulem & ramulos anfractus, vnde sinuatim noua proles egreditur. Latiniidem alas vel sinus appellare perhibentur. ¶ Item palmæ virga, eidem Hesych. vnde μασχάλιος.

Μασχάλη, idem quod μασχάνη, axilla, ala. De arboribus etiam dici traditur, apud Theophr. hist. pl. l. 3.

Μασχάλη, obtrunco per ignominiam extremas partes corporis. Qui cædem aliquam patrassent, μασχαλίζειν τὸν φονεύσαντα dicebantur, quū ei extremas præcipuè partes corporis amputarent, eisque connectentes sub axilla ferebant, vt qui putarent defunctum ita mutilatum inualidum adfe vlciscendos. Soph. in Electra, de Clytæmnestra. Τ' ὀ' ἆς δοκὼν ἀπομάξασθαι τὸν μασχαλίδη.

Μασχάλισμα, dicuntur eiusmodi ἀκροατηριάσματα quæ sub axilli ferebantur. Suid.

Μασχάλη, lorum ad alligandum equos currui. Aeschyl. in Prometh. vincto. Herodotus sub finem lib. 1. de Messag. μασχάλῃ vocat vincula lata sub axillis quæ ornatus causa gererentur, vt cingula. Vide Poll. l. 5. c. 16.

Μασχάλη, τὸ, canistrū palmeum, vel funis è palma: vrebantur olim canistris & funib. plexis à palmarum foliis. Hes.

Composita.

Ἀμφιμασχάλη-χαλον, tunica vtrinque manuleata: manicis nimirum ab vtraque axilla dependentibus: vestis fuit ingenuorum. Aristoph. in Equit.

Ἀμασχάλη, sub. μάσχ-Θ-, mundus & ornamenta axillaria. Poll. lib. 5 c. 16.

Ἀμφιμασχάλ-Θ- idem quod ἀμφιμάσχαλ-Θ-. Poll. & Etym.

Ἀμφιμάσχαλ-Θ- χαλον, altera tantùm parte manuleata tunica. vestis fœmininorum. Poll. Suid. Etym.

Πολυμάσχαλ-Θ- ὄφις, multas habens alas. πολυμάσχαλον ὄφιν, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9. quercus corpore sinuoso.

Τετράμασχ-Θ-, cuius alæ hircum olent. Aristoph. in Pace.

Μάτην, (aduerb.) frustra, incassum, inuanum: vt μάτην πονεῖν, frustra laborare. Aeschyl. apud Plat. de leg. μάτην δεῖ πόνου. pro μάτην δεῖ τινὸς-Θ-, vanus est labor, seu inanis. Sic Isocr. μάτην δὲ τὸ μεσεῖσθαι. pro μάτην δεῖ. ¶ Item abs re, sine causa, temerè: vt apud Themist. μάτην ἐκεῖνα ἐγώ δεικνύς, οἷς ἐκ ἀπαλῶν τὸ πάθος ἐχόντων ἐσφίγγετο. & Xen. Ité falsò. vt in Epigr. Ἥρη ἐμοὶ μάτην ὄνον μάτην ὄφιν μύθῳ ἀρήτῃ. Dicitur μάτην Doricè pro μάταν.

Μάτην-Θ-, q. d. fruſtraneus) qui frustra fit, vanus, inanis: vt apud Platonem in Tim. μάτην-Θ- αὖ σὺν τόν-Θ-, fruſtra ſuſcipiatur labor. Demoſth. Olynth. 1. ὀκνῶ καὶ μάτην-Θ- μᾶλλ' ἢ χρηταὶς ζημιῶσαι. Dicitur & aliquis eſſe μάτην-Θ-, vanus, ineptus. Luc. Exponitur etiam futilis, apud Sophoc. Item pro Ματαίως, ex prouerb. Solomon.

Μάτην-Θ- vanè, ineptè, leuiter. Item pro μάτην, vt apud Plat. in epiſt. ματαίως λέγειν, fruſtra verba facere.

Ματαιόπτης, ου, ὁ, vanitos: vt Epheſ. c. 4. & apud Solom. ματαιότης ματαιοτήτων, vanitas vanitatum.

Ματαιόφρων, ὀνος, ineptè ago, & ſtultè: vt Reg. l. 1. c. 13. μεματαίωκας σύ, inepte & ſtultè egiſti. (ἀζοντα.

Ματαίζω, ineptio: vt apud Luc. de luctu, παῖσαι παῦσαι ματαΐζων. Ματαίων, ῶν, vanè, tēpus tero, ſegniter ago, vel ſegnis ſum. Il. φ. Κλῆσ δ' ἀρα μάσσησα ποτ ζυγὸν, οὐδ' ἐμάτησεν ὑφ' ἅμιλλαν Σθίν-Θ-. Sic Iliad. ε. Μὴ τοῦ ὧδ' ἀλίσκεσθε μαινόμενον. Aeſchyl. in Prometh. ν' ματᾶ ἔρχει τόδε.

Ματεΐζω, vana cogito ſeu inepta, ineptio, deſipio. Sophocl. Oedip. tyran.

Ματαϊ'ζω, idem quod ματαΐζω. Exponitur etiam vana, iacto.

Ματαϊσμός, ὁ, ſtolida actio ſeu rerū ſtolidarum: ipſe actus ἢ ματαΐζειν.

Ματᾶς, & Ionicè ματῆς, idem quod ματαιότης, vanitas, leuitas, ſtoliditas. Odyſſ. κ.

Composita.

Ἀποματαϊ'ζω, idem quod ματαϊ'ζω. Apud Herodot. in Fut ἀποματαιώσω exp. inepiaꝫ cauillatus eſt, ſeu ineptiuit. quidam exp. peEκματαιόομαι, vanum fieri. (pedit.

Ἡμίματον, idem quod μάταιον. Heſychius ex ἥλιος μάταιον compoſitum eſſe ſcribit.

Ματρυιάδη, ἡ, lena: idem quod μαστρωπὸς. Euſt.

Μαζυλεῖον, ου, τὸ, lupanar: locus in quo lenæ ſuas meretrices proſtituunt. Suidas tia vocari ait locum in quo degentes verulæ ſuſcipiunt eos qui vino ſe ingurgitare velint: ex hoc Menandri loco, ὃν ἐμιμήσατο καὶ Ξενοφῶν ἐν μαζυλείῳ τὸν βίον. Heſych. ſine diphthongo per ι habet μαζύλιον.

Μαζύω, vide in Μάσσω. pinſo, ſubigo. Μαυλίαι, &c. in comp. ex Αὐλέ. Μαυσόλ. in Ἀμφυσόλ. Μάχαιρα, &c. in Μάχομαι.

Μάχαλος, ὁ, ἡ, incontinens, libidinoſus, laſciuus: apud Suid. μάχλοι τὰ βιώσιμα βίον. In epigr. μάχλ-Θ- ὁ ἀδόξως, virorum appetens. Heſiod. in Erg. Μαχλότατα ἢ γυναῖκες. Luc. de calumn. ὅτι μάχλα γυναικὸς ἔπεται ἀκολάσιμος-Θ-. Apud Heſych. inuenitur etiam μάχλης pro μάχλ-Θ-.

Μαχλοσύνη, ἡ, incontinentia, libidinoſitas, laſcinia. Il. ω.

Μαχλάς, άδ-Θ- ἡ, mulier laſciua libidinoſa. Heſych. Item adiectiue, apud Nonn. μαχλάδι χαίτῃ, molli & quaſi laſciuiam quandam redolente coma, vel etiam meretricia.

Μαχλίς, ίδ-Θ-, ἡ, eadem quæ μαχλάς. Heſych.

Μαχλόω, vnde μαχλώντες, apud Heſych. libidini indulgentes, ſcortantes.

Μάχομαι, (F. μαχοῦμαι, item μαχέσομαι & μαχήσομαι, præt. μεμάχημαι à μαχήσομαι) pugno. præſtat bellum gero. Il. α. ἢ αὖ ἀνδράσιν ἔβη μάχῃ δῶν. Demoſth. μάχεσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους. Xenoph. λεμῶ τε γίνει μάχεσθαι. Dicitur etiam μάχεσθαί τινι σε, apud Hocr. in Panegyr. & in Hel. encom. Item cum variis præpoſitionibus: vt Iliad. γ. ἠγχεϊ'νοι μαχέσονται πεδὶ σείο. Ibid. μάχεσθ' ἀμφ' Ἑλένῃ. Xen. Pæd. 5. μάχεσθαι ὑπὲρ τῆ χώρας. Interdum datiuo perſonæ, additur accuſatiuus rei: vt Ariſtoph. μάχομαί σοι παγκράτιον. Generaliter etiam ſumitur μάχεσθαι pro contendere, rixari, altercari. Iliad. α, Ὡς τὸ γ' ἀπειλήσας μαχέσεται ἠδὲ τελέσσει. Μαχέσθαι-Θ-, dicuntur etiam pugnantia, repugnantia, contraria.

Μαχέομαι, ἔμαι, (apud poët.) idem quod μάχομαι, vnde μαχέσιτο, & μαχέσιτο, apud Hom. F. μαχήσομαι, & μαχέσομαι, Pr. μεμάχημαι. in proſa etiam vſitata.

Μάχημα-ατ-Θ- ὁ, ἡ, pugnax.

Μάχησις, εως, pugna, prælium: ex Γελοῖομαι. (& alibi.

Μαχητὴς, οῦ, ὁ, pugnator, bellator: ſeu pugnax, bellicoſus. Il. ε.

Μαχητὸς, oppugnabilis ſeu expugnabilis. Od. μ.

Μαχητικὸς, pugnax, ad pugnam propenſus. Ariſtot. rhet. 1.

Μάχη, ης, ἡ, pugna, conflictus, prælium. Hom. Hector. Thuc. Xen. & alij. Item contentio, altercatio. Plat. epiſt. 7. πᾶσα μάχη πρὸς τὸν νόμον.

Μάχιμος, η, ὁ, ἡ, pugnax, bellicoſus. Plut. in Alex. Item, pugnæ habilis ſeu bello, ad pugnam aptus: vt τὸ ἵππον μάχιμον ἢ τῷ μαχίμων. Ariſtot. pol. 2. Apud Plut. in Cat. naues μάχιμοι, aptæ ad prælianduin.

Μαχίζω, pugnare cupio, pugnare volo. Heſych.

Μάχαιρα, ἡ, à culter, ſica, breuis gladius: aut etiam ſimpliciter, gladius, enſis, apud Polyb. Plutarch. & Xen. Tribuitur interdum tonſoribus. vnde χειρίδιος ἀνὴρ μαχαίρᾳ, apud Polluc. & μαχαιροποιεῖν, apud Plutarch. in Dion. pro nouacula. Apud Plat. pol. lib. 1. ſcribitur ſarmenta vineæ poſſe abſcindi μαχαίρᾳ.

Μαχαιρίδιον, gladiolus.

μαχαιρωτὴ herba, quæ & ξιφίον, & Lat. gladiolus. Dioſc. lib. 4 cap. 20.

Compoſitæ cum præpoſitione.

Α'μφιμάχητος, ον, ὁ ἡ ἡ de quo pugnatur ſeu pugnandum eſt, excelſens Soph. in Trach. ἀμφιμάχητα ὅπλα νίκας.

Α'νταμύνομαι, rurſum pugno, prætium inſtauro, Ariſtot. ihet. 1. Item rependo ſeu compenſo, apud Ariſtot. de gen. anim. ἀνταμύνεται, ἡ ἐπὶ τῇ πληθεῖ τῶν φθορῶν.

Α'ντιμάχομαι, pugno aduerſus aliquẽ. Item repugno, aduerſor. Alexand. Aphr.

Α'ντιμάχησις, ſic, ἡ, depugnatio aduerſus aliquem.

Α'ντιμάχητος, ὁ, ἡ, ὁ, q. d. qui pugnat aduerſus aliquem.

Α'πομάχομαι, pugno, propulſo hoſtes, pugnam ſuſtineo, apud Arrian. & Xen. pæd. 5.

Α'πόμαχος, ος, ὁ ἡ ὁ, q. d. qui eſt extra pugnam, ὁ ἀπὸ μάχης, cauſarius pugnæ inutilis, iã inutilis, bello, apud Xen. Ælian. & Arrian.

Διαμάχομαι, depugno, acriter pugno. Ariſtoph. in Plut. Xen. pæd. 3. Interdum cum præpoſitione; vt Plat. de repub. ὑπὲρ τῆς οὐσίας διαμάχεται, πῶς ὄνηται. Plut. in Pericle, ὑπὲρ τῆς διαμαχομένων αὐτοῖς αὐτοῖς. Apud Dem. διαμάχεσθαι ὑπὲρ τῶν, pugno aduerſus hanc rem, repugno ſeu refragor huic rei. Interdum ſine præpoſ. apud Emip. διαμάχεσθαι τὸ μὲ δικαίῳ. Et cum infinit. apud Plat. pol. 2.

Διαμάχη, pugnatio, pugna ſeu depugnatio.

Ε'πιμάχος, depugnabilis ſeu expugnabilis. Thucyd. l. 4. Item actiue pro eo qui auxiliatur in pugna. Heſych.

Ε'πιμαχία, ſocietas belli in propulſanda iniuria, non item in inferenda. Thuc. Exponitur & ſocietas ſubſidiaria & ſuppetiarum cauſa inſtituta.

Ε'πιμαχικός, fero auxilium. Ammon.

Κατάμαχομαι, expugno, vinco. Paſan. Eliac. l 2.

Decomp. Ἀκατα μάχητος, inexpugnabilis.

Δυσπαμάχητος, vix expugnabilis.

Περιμάχητος, de quo aliqui inter ſe pugnant ſeu certant: qui magna contentione experitur. Sic Hiocrates Helenam vocauit περιμάχητον, de qua tamdiu pugnatũ eſt, & quæ digna iudicata eſt de qua pugnaretur. Item ἀξιοῦσι περιμάχητος dixit. Sic apud Plut. de pueror. educ. κόλπος περιμάχητος.

Περμάχομαι, propugno: vt περμαχεῖσθαι σου. Ariſtoph.

Πρόμαχος, ὁ ἡ ὁ qui pugnam unit in prima acie, antefignanus. Iliad 3. Plut. in Othon item propugnator. apud Herodian. l. 3 Hinc quidam volunt per ſyncopen eſſe factum nomen Πρῶμος, quod idem ſignif. Il 3. Φαίνετ' ἀρίστῃσι πρόμοισ ἰμεῖν ἅμα ante ſignanum fortiſſimum.

Προμάχομαι, in prima acie pugno. Hom. Item propugno. Herodian. 6.

Προμαχίζω, idem. Iliad. 3. (rodian. 6.

Προμαχών, ῶνος, ὁ, propugnaculum.

Προμαχῶνος, ὁ, idem. Herodot.

Πρόσμαχος, pugno, vel oppugno. Plut. apud Plat. de leg. προσμάχεσθαι τοῦ pro μάχεσθαι.

Α'πρόσμαχος, (*dic comp.*) aduerſus quem pugnare tutum non eſt, inexpugnabilis, inuictus in certamine. apud Suid.

Α'φοσιομάχος, (*dic comp.*) aduerſus quem pugnare tutum non eſt, inexpugnabilis, inuictus in certamine. apud Suid.

Συμμάχημι, imul pugno, ſocius ſum pugnæ. Item pro συμμαχῶ, cum dat. apud Herod. & Thucyd.

Σύμμαχος, pugnæ ſocius ſeu belli auxiliator in pugna, cõmilito: item fœderatus. Xen. Plat. &c. Σύμμαχοι ſæpè exp. ſimpl. ſocij: vt apud Thuc. In fœm. gen. dicitur συμμαχὶς, vt συμμαχὶς πόλις. vrbs ſocia vel fœderata. Thuc. l. 1.

Συμμαχία, ſocietas in bello. Frequenter pro ipſo fœdere ſocietatis ſeu confociationis armorum, vnde ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι πρός τινα, & ξυμμαχίαν σωδιδόναι τινί, apud Thuc.

Συμμαχικός, ſocialis, vt συμμαχικὸς πόλεμος, & ξυμμαχικοὶ θεοί, apud Thuc. l. 3.

Συμμαχίω, pugnæ ſum ſocius, in bello gerendo adiuuo, Plu. de Herod. interdum ponitur pro, ſto à partibus alicuius, defendo, tueor.

Συμμαχήμι, ſocios belli habeo, in bello gerendo adiuuor. vt ὑπὸ πάντων συμμαχήθημι, apud Luc. non cred. cal.

Decomp. Ε'συμμαχίδιος, ſius contrahendi ſocietatem mutuò in epiſt. Philip. apud Demoſth.

Φιλοσύμμαχος, qui amat ſuos belli ſocios, amans ſuorum commilitonum: aut qui ſe libenter belli ſocium adiungit.

Τ'αξιμάχομαι, propugno, defendo, vnde fuit, τάξιμαχήμαι. Soph.

Τ'αξίμαχος, qui pro quopiam pugnat, propugnator qui & ταξιμάχος: ex lib. ſapien. cap. 15. Et fœm. gen. Epigr. τάξιμαχος ἀωτὶς.

Τ'αξιμαχίω, propugno, pugno pro aliquo. Plut. in Solon. τάξιμαχῆσαι δὲ Πισιστράτῳ. Et cum accuſ. apud Luc. & Soph.

Compoſitæ ſine præpoſitione partim ex μάχη, partim ex μάχη.

Α'γχίμαχος, ου, ὁ ἡ ἡ, apud Suid. & ἀγχίμαχος apud cæteros, ſecundum ἐπ euphoniæ gratia, vt Etym. ait: cominus pugnans ens. Iliad. 7 & π & ἀγχίμαχα ὄπλα, a: ma quibus cominus pugnatur, apud Xen. pæd. 7

Α'γχιμάχης, ου, ὁ, qui cominus præliatur ſeu præliatrix. Exponitur etiam pugna ſtataria præſtans. Il β.

Α'λκιμάχος, cum procella ſeu procellis pugnans: vt ἀμφιμάχος, lucrum cuius gratia cum procellis certandum eſt, apud Anthol. epigr. l. 3.

Α'ντεμμαχία, ter iam quandam pugnam pugno, vel in ære pugno.

Α'ντεμμαχία, ærea pugna, i. inanis quædam & imaginaria tem pugna in ære, apud Luc. πρὸς ἀμαθῆ ἰδιώτην.

Αἱρεσιομάχος, hæretis, (i. lectæ) propugnator, qui pro hæreſi pugnat. Philo de vita M. l. 1.

Α'κροστομάχης, ου, ὁ, pugna indefeſſus. Pind.

Α'κρόμαχος, ſtrenuus in pugna, vel ſtrenuè pugnans, quaſi ἀκρομάχῳ ὦ. in anthol. epigr. ἀκρόμαχος Παλλάδος, ſtrenuæ ludis.

Α'μαχος, pugna carens, de quo non pugnatur ſeu contenditur. Item ἄμαχος, qui pugna abſtinent, qui non pugnant. Et ἄμαχος, pugna inſuperabilis: inexpugnabilis. Plut. in Cleom. Legitur & ſuperl. ἀμαχώτατος αὐτομαχητής, apud Plut. non ἀμάχητος quod fieri nõ poteſt, eſt q; velut quantolibet labore inexpugnabile: vt apud pind. ἄμαχος ἡ κρήνη τὸ πρῶτον ἐξ ἐλαίου κρήνη. Aelian. apud Suid. incomparabilis, pulchrimdo. μάχης πλῆθος, immenſa multitudo.

Α'μαχεί, abſq; pugna abſq; prælio. Xen. Pæd. 3. & Hiſtor. 7. Item abſq; controuerſia, apud Plut. in lib. de defect. ora.

Α'μάχανι, idem quod ἀμαχεί, apud Suid.

Α'μαχανί, idem quod ἀμαχεί, apud Thuc. l. 4.

Α'νδρομάχη, cum viris vel cum viro decertans in Anthol. epigram. αἱ ἀνδρομάχαις χδσῖ.

Α'ξιόμαχος, in pugna æquiparens alium, vel qui pas eſt contendere pugnæ. Item qui dignus pugnam ineat ſeu conatur cum aliquo. Interdum cum dat. vt apud Thucyd. & Plu. Interdum cum ὡς, vt apud Pauſan.

Α'πόμαχος, pugnandi imperitus.

Α'σταμάχητος, firenuus pugnator Pind.

Αὐτομαχεῖ, per ſe pugnare non per alium. Heſych & Suid.

Α'φλαμάχητος, pugnam leuiter attingens. Exponitur etiam vles. apud Polyb. (heritus

Α'φλαμαχία, citraris pugna, velitatio Transfertur & ad quæ

Α'φλαμάχως, pugna velitari, velitando. Dionyſ. Halicarn.

Α'φλαμάχων, ωνος, velitor, proludo ad pugnam. Exponitur etiam pro iuniore. confero, apud Plut.

Βιάμαχος, vi & robore, non arte pugnans.

Βιαιομάχας, violentus pugnator, vel etiam qui viz habet corporis in pugna certat, non dolis.

Βιαιομάχως, vi roboreque corporis pugno, non arte, dolo, & ſtratagematicis aſtutiis. polyb l. 5.

Γιγαντομαχία, pugna ſeu bellum gigantum. Plat. l. 1. de repub.

Γνησιομάχος, dicitur propriè ſignificare noſſe vires ſuas in rua & aduerſariorum robur, ac demum pœnitere ſui reſpectare. Quidam expon. repugnare priori ſuæ ſententiæ & ea præcedente quadam animi quaſi iuſta mutare. Apud Herodot. Pauſan. & Iſocr. (dote

Γραπτομάχος, qui γράφεται, pugnat, i. eo teſi genere quod γραφὴ

Δικόμαχος, q. d. duplicem pugnam committentes. (ra diuisio

Δορύμαχος, haſta pugnans. Plut. de aud. poëm. (rodia

Δύσμαχος, qui difficile expugnari poteſt, vix expugnabilis. Fe

Δυσμάχητος, dicitur reſiſto: ita vt vix ſim expugnabilis. Fa

Δυσμάχητος, idem quod Δύσμαχος.

Ε'γχειμάχος, pugnam excitans, vel ad pugnam excitans.

Ε'νδημάχης, domi pugnans. Pind.

Ε'ξέδρομάχος, qui recta aciem prodit, nec diuerticula quærit, ponitur etiam, tumultuarie pugnans, item bellicoſus. Hi

Ἐξόδομαχία, tumultuarium bellum repentinium.

Ζυγομαχία, iurgor, rixor, contendo, diſſentio: propriè cum domeſticis & familiaribus: metaphora ſumpta. Plut. in Caton. φὼς οἰκέτου ζυγομαχῶν. & cum dat. apud Rhet.

Θεομάχος, cum Deo pugnans. Deo repugnans. Act. apoſt.

Θεομαχία deorum pugna. Θεομάχος & Θεμαχία, pro

ſunt pro iiſdem.

Θεομαχίω, cum Deo pugno, Deo repugno. Plut. & Ha

poſt. c. 23 μὴ θεομαχῶμεν.

Θηριομάχας, qui cum fera ſeu ferís vel belluis pugnat, ferma oppugnator. Luc. in Lexiph.

Θηριομαχίω, cum belluis depugno.

Θρασυμάχης, audax in pugna. Pind. (ſi

Θυμομαχίω, infenſo animo bellum gero. Plu. in Demoſth.

Θυμομαχία, pugna cum animo infenſo. Euſtath.

Θωρηκομάχος, qui thorace indutus pugnat Θωρακόμαχος, exp. peruia militaris.

Ἰσόμαχος, æqua pugna, i. ex aperto conſerta. Herodotus, ἰσόμαχος ἐς euphoniæ gratia, vt Etym. ait: cominus pugnans ens. Iliad. 7 & π & ἀγχίμαχα ὄπλα, a: ma quibus cominus pugnatur, apud Xen. pæd. 7

Ἱππομάχος, ex equo pugnans. Luc. (ἱππομαχῶν.

Ἱππομαχίω, ῶ ex equo pugno. Xen. pæd. 6. πῶς ἄμα σὺν ἵππῳ μαχοῦνται

Ἱππομαχία, pugna equeſtris. Thuc. l. 2.

Ἰσόμαχος, par, & æquales in pugna.

Καπυστομάχος, maliosè pugno, dolo malo vtor inter pugnandum. Luc. λόγοι καπυστομαχοῦντες. Sic & apud Greg. ὁρᾷς ὅπως ἡ τῶν καπυστομάχων. ἐπὶ δικαίοις τροπαῖα διαφθείρομεν.

Κενταυρομαχία, Centaurorum pugna, vel immanis pugna, qualis Centaurorum eſt

Κεστομάχος, in pugnis victorioſus. Pind.

Κνημομάχης, arietum pugna, in ſatyra Varron apud Gell.

Κυνομάχος, cum canibus ſeu aduerſus canes pugno.

Κυνομαχία, pugna ſeu luſus qui folle fit, apud Hippocr. l. 2. de diæta. Vide Cæl. Aurel. chron. lib. vlt. & vlt.

Λεοντομάχης, qui cum leone pugnat. Herculis epitheton, apud Theocr. in Epigr.

Λογομάχος, qui verbis pugnat, qui contentione verborum delectatur, arguitator. Greg. μὴ μοὶ τὸ ὄνομα ἐν τῷ λογομάχων.

Λογομαχία, pugna quæ committitur verbis, verboium velitatio & ſuperl. ἀμαχώτατος αὐτομαχητής, apud Plut. non ἀμάχητον quod fieri nõ poteſt, eſt q; velut quantolibet labore inexpugnabile: vt apud pind. ἄμαχος ἡ κρήνη τὸ πρῶτον ἐξ ἐλαίου κρήνη. Aelian. apud Suid. incomparabilis, pulchrimdo. μάχης πλῆθος, immenſa multitudo.

Λοπαδομάχος, Lylimachium: herba quædam, de qua Dioſ. lib. 4. ex Plin. lib. 25. c. 7. dicit vim eius tantam eſſe vt iumentis diſſerdantibus iugo impoſita aſperitatem cohibeat: vnde videtur innuere dictam ὅτι τὸ μὲ χειλύειν: ibidem tamen à Lyſimacho, inuentore nomen retinere ſcribit.

Μαχαιρομάχης, machæra pugno, ſeu certo. Polyb.

Μαλακομάχης, malis commiſſa pugna, ſeu pomis, pugna quæ malis committitur. Euſt.

Μονομάχος, ſingulari certamine pugnans, gladiator. Herodian. l. 1. & Luc. in Dem.

Μονομαχία, ſingulare certamen, duellum gladiatoris, cum gladiatore congreſſus. Luc. de hiſt ſcrib.

Μονομάχιον, ῶ. ſingulari certamine pugno. Plut. in Hellen. & apud Herodian.

Decomp. Κατὰμονομάχιον, ῶ. ſingulari certamine vinco ſeu ſupero. Plut. in Theſeo.

Διαμονομάχω, ſingulari certamine decerno. Plut. de frat. am. πρὸς ἄλλους διαμονομαχῆσαι.

Ναυμάχος, & ναυμάχης, é naui dimicans, nauale prælium cõmittens. Chryſoſt. & Suid. Ναύμαχος, quo dimicatur ex nauibus. nauali prælio aptus. Il o, μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι.

Ναυμαχία, certamen ſeu prælium nauale, pugna nualis. Thuc. l. 1. Plut. Dam. Ariſtot. de art poet. &c.

Ναυμάχιον, mulcta quam perſoluit is qui prælio nauali non interfuit. apud Suid.

Ναυμαχίω, prælio nauali conſligo Et ſimp. pugno. Xen. Hel. 1. Thuc. lib. 3. ἐναυμάχησαν ὑπ' Α'θηναίοις.

Ναυμαχικὸν, nauale certamen inire geſtio, nauali prælio concurrere cupio. Thuc l. 8. ἐν ᾧ Μάλτα ναυμαχησείοντας.

Ὀπισθόμαχος, prior nauale prælium ineo, nauale certamen præcipio, vel etiam nauali certamine propugno. Herodot. ὀπισθομάχησε Πελασγικόν.

Ὀπισθονάμαχος, vnà nauali prælio decerto, naualis belli ſeu certaminis ſocius ſum.

Ὀπισθόπυργος, puena nocturna, pugna quæ noctu conferitur. Plut. Syrup & Pauſ. in Attic νυκτομαχίας Μολοσσοὺς νικήσαντες.

Νυκτομαχία, noctu pugno, nocturnum prælium committo. Appian. ἐπεκτομάχουν αὐτῶν ἐκ τῶν φυλακῶν ἐς ἔω.

Ὀδοντομάχος, dentibus pugnans: vnde ὀδοντομάχαι ὗες, apud Euſtath.

Ὁπλομάχος, qui armis decertat ſeu pugnat, bellator armatus, ſeu qui armis militaribus & ſcuto depugnat. Polyb. l. 2.

Ὁπλομαχία, pugna ſeu certamen quo armis decertatur. Eſt & agonis exercitij.

Ὁπλομάχιον, armis pugno, ſeu certo, vel decerto. Plutarc. in Cæſ. ἐπλομαχίσατο, οὐδ' ἐπὶ ἴσοις ὅπλοις τὸν ἀγῶνα.

Ὁμοιομάχης, vel ὁμοιόμαχος, quum officulis certatur ludendo, oſſiculorum certamen, ſeu ludus. Auſon. in epiſt. ad Paulin.

Ὀφιομάχος, qui ſerpentes oppugnat, qui cum anguibus dimicat. Heſ. eſt locuſtarum genus non habens alas, pro quo Suidas dicit ὁμοιομάχας.

Παγκρατομάχος, qui omni pugnæ genere certat.

Παγκράτιον, q. d. certatio omni pugnæ genere.

Πεζομάχιον, pedeſtri prælio certo, ſeu terreſtri, pugnam pedeſtrem committo, ſum pedes. Thuc. l. Κ' ἐξιὼν ἐναμαχήσων ἅμα ἡ ἵππῳ ἐναμαχήσων.

Πεζομαχία, pugna pedeſtris ſeu terreſtris, apud eundem.

Πυγμάχος, pugil, pugilatu decertans cum aliquo. Od. θ. οὐ γὰρ πυγμαχίῃ εὐ ἴδμεν ἀμύμονες.

Πυγμαχία, pugilatio pugilatus, certatio pugilica. Iliad 4. Epigr. lib. 2. (χίοντος.

Πυγμαχίω, pugilatu decerto. Apoll. l 2. Arg. ἀναφαίνετο πυγμαχῶν. Sic & Polyb. l. 2.

Πυρριχομάχος, ὁ, e turri pugno Xen pæd. 6. ἐπυρριχίζειν τε καὶ πυγμαχῶν. Sic & Polyb. l. 2.

Πυρίμαχος, ferueus in pugna, qui tam acriter depugnat, vt ei reſiſti nequeat, non magis quàm igni furenti. Heſych. Sic dicitur etiam lapis quidam ea de cauſa (vt putatur) quod ab igni expugnetur, ipſa nimirum πίζει. Ariſtot. meteor. c. 6.

Σκιαμαχέω, ῶ, pugna cum vmbra: ἐπὶ ex conſequenti inaniter laboro. Plut. in apol. Socr. ἅσπερ σκιαμαχεῖν ὑπολογούμενον. Sic & Plutarch. de placit Phil.

Σκιομαχία, dimicatio eiuſmodi quæ cum vmbra fit non pugnante vllo aduerſario. Σκιομαχία, pro eodem.

Σφαιρομαχέω, ῶ. pila certo, pila pugno.

Σφαιρομαχία, pugna pilaris, pugna illa qua certatur pila: proprie de pugilum certamine quod committebant plumbeis pilis inſutis loro bubulo. Accipitur & pro pilari luſione. Poll. lib. 3. ex Ariſtomene.

Τειχομάχος ſiue Τειχομάχης, ου, ὁ, muri oppugnator, apud Ariſtophan. & Chryſoſt.

Τειχομαχέω, ῶ, murum oppugno. Thuc. li. 1. τειχομαχεῖν ἐδίδασκεν ἡμᾶς, ἢ ἔδ)

Τειχομαχία, muri oppugnatio.

Τηλέμαχος, eminus pugnans, vt qui iaculis & tormentis pugnat.

Τοπομαχέω, ῶ, varſis in locis prælior, i. modò hoc modò illo in loco: *prout hoſtis iniquum eſſe videbatur vel eſſet prout ab hoſte lacebar.* Exponitur etiam per locos oppugno, non aperto acie: Plut. in Demetr. ἰματιῶδες ἀφαστῆναι τῆς τοπομαχίας.

Τυπομαχέω, ῶ, cum ſomno pugno, ſomno me opprimere conanti reluctor.

Φιλομαχέω, ῶ, appeto pugnam, cupidè pugno: feruidè & incautè prælior. Plutarch. de Marcello. φιλομαχοῦντος αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἀγγίβαλον.

Φυζόμαχος, qui detrectat pugnam, fugax. Simonides, ὁ δ' αὖ δειλὸς ἐρύκει τὴν φυζόμαχον

Φυζομαχέω, ῶ, fugio pugnam, detrecto pugnã. Itẽ ceſſim eo. Φανομαχέω, ῶ, de vocib. pugno, i. vocabulis, de verbis diſcepto.

Χειρομάχος, manibus pugnans. Apud Euſt. ex Athen. χειρομάχη πυθμένες, eſt vulgus manu victum quæritans.

Χριστομάχος, Chriſti oppugnator. Baſil. & Greg. Nyſſ. in oratione de S. Steph.

Ψυχομαχέω, ῶ. ad extremum vſque ſpiritum depugno. Polyb. de Cartag. ὑβρίσαι ψυχομαχοῦντες, ἕως αὐ πέσῃσιν ὑπὸ ἐχθρῶν.

Ψυχομαχία, eiuſmodi animoſa contentio, acris ac vehemẽs dimicatio: vel ad extremum vſque ſpiritum producta acris dimicatio. Idem.

Compoſitæ ex μάχαιρα.

Ἐγχειριδιμάχαιρος, appellauit Hipponax Hippomedontem quendam vorantem κρέα καὶ σῖτον.

Ξιφομάχαιρος, ὁ, enſis, magnus gladius. Heſych. (Poll.

Ξυλομάχαιρα, enſis ligneus. vt ξυλοπέδαι καὶ ἐλεφαντόπεδαι, apud Sicelouxaiorus τὸ, ferramentum chirurgicum, ad paxilli figuram accedens, vt ratio nominis loquitur: cuius in excendendis radicitus vtrecuis formicisque vſus erat.

Μ Α' Ϝ. fruſtra, incaſſum, μάτην. Iliad. υ. ἀτὰρ μὴν ἴσῖον μὰψ αὖτως ἀνιαίης ἀϝῆς. Et Od. π. ἢ οὔτοι ἐδίδυτας Μὰψ αὖτως ἀπόλεσον, ἀλλὰ τοι ὄβριμον ἦγμα.

Μαψιδής, ὁ, ὁ, inanis, vanus, μάτην. Heſych.

Μαψιδίως, inaniter, vanè, incaſſum, fruſtra. Odyſſ. ξ. μαψιδίως ψιθύρισθα. Od. γ. ἢ ἕ τοι ἀφρῆϊ ἐπὶ μαψιδίῃσι δόμῳσιν an negotij alicuius cauſa, an temerè & nullo propoſito fine?

Μάψιστος, apud Heſych. idem quod μάτην.

Μ Α' Ω ῶ, vehementer cupio, ſupra modum cupio. Exponitur etiam, præſenti animo cupio. flagro cupiditate. Poëticum eſt à quo hæc deriuat tempora. Euſtat μέμαμεν & μέμασαν, vnde μεμαὼς: item μεμαυῖα, à quo fœm. g. μεμαυῖαι. Dicit autem μέμαμεν factum eſſe per ſyncopen ex μεμάαμεν: quod præt. perf. habet ſignificationem præſentis, vt & alia quædã. Il. ν. ὣς οἵ γ' ὦρτο θοῷ μεμάασι πολεμίζειν, ardenter cupiebant. Iliad. υ. Α'λλ' ἄγ' αἶψα καὶ ὧδε μεμάτω ϗ μαχέσθω. Iliad. ϰ. μεμαέσσιν Ἀθηναίοισι καθῆσθαι ὑγιηνὸν ἐπὶ στρατόν. Frequenti eſt in vſu participium μεμαὼς præſentis itidem ſignificationem habens *pro*, prono inclinatoque animo cupiens, promptus. Il ο. Α'λλ' ἅλιε μεμαώς. Itidem que cum infinit. Iliad. ε. μεμαὼς μάχεσθαι. Sic Iliad. γ. ι'. Ἕκτωρ μεμαὼς ἠδὲ Τρῶες. Interdum ἐκ genit. Iliad. ε. μεμαὼς ἔγωγε. ¶ Μάω, ab Euſtathio exp. eſt ζητῶ, quæro: inde deriuante μᾶσα, μάστηρ, & μαῦσα.

¶ *Derivata ex μάω.i.cupio,&c.*

Μαιμάω. idem quod μάω, & ex eo deriuatum, vt tradit Eustath. Iliad. ὁμοίωμα δέ ἐστι φιλοπόνου. Et cum genit. apud Sophoc. in Aiace. ἐπισχὼν χαίρει μαιμῶσαν φόνῳ. ¶ Μαιμᾶν, est etiam impetu ferri, vel furibundo impetu ferri. Suid. ex Epigram. & ex Herodoto.

Μαιμήσσω, idem quod præcedens: vnde μαιμήσσοντες, apud Hesy. σφοδρῶς μάττεται.

Μαιμάσσω, ι, ά, furore percitus. Harpocr. ex Lysimach ide. Itē contraria significatione Hesychio est μειλίσσω, καθίστημι. Plut. in lib de ira cupi. διὸ καὶ τοῦ θεοῦ τὸν βασιλέα μειλίσσοντα, καὶ δίωκόμενα μαιμάσσοντα (οὐκ ἐᾷ) πρᾶον.

Μαιμακτηριών, dicitur quintus mensis apud Atticos. Ἀπὸ τῆς Διὸς μαιμάκτου. Harpocr ex Lysimachide mensibus Athenensium. In lexico Suidæ dicitur esse Ianuarius. A' Bœotis Alalcomenius dicitur: vt Plut. docet.

Μαίμαξ. turbulentus, impetuosus. Hes.

Μαιμάω, idem quod μαιμάσσω. impetu feror: Il. ο, λίχνῳ δ' ὑφ' ὑσμῖνι θυμὸς μαιμάωτος, Πηλείδαο ἱέμενος. Sic & Il. υ. Μαιμάωσι δ' ὑδὲ πόδες θ' ἅμα χεῖρες ὕπερθεν. Item cupio, vel inhio: apud Apoll. Arg. l. 2. cum genit.

Μαιμάασσω, idē q. μαιμάσσω, cupio, impetu feror. Nic. in Ther.

Μάομαι, idem quod μάω & μαιμάω. cupio, gestio. ἐμαιμάατο, ἀφύσσοντο μάομαι Apoll. l. 2. Α'λλ' ἤτοι δὴ μὲν αὐτοὶ ἐπ' Ἑλλάδι μαιμάωσιν Κῶες ἀγὴν ἐχέμεν ἐπιβήσεσθαι ἄμμι πόλεσθε. Item pro ζητῶ, quæro. Μάω autem Eustat. ἀφύσσω, promptum & alacrem reddo, instigo, incito.

Μάομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita à μάω, μαιμάσσω, &c μαίομαι.

Α'ναμαιμάω. furfum, deorsúmque impetu furibundo feror, vel furo per. Iliad. ρ, ὡς σ' ἀναμαιμάει βασὶν ἄγχι θεσπεσίοιο πόρ οὔρεος ἀΐξοντα.

Ε'μμαιμάω, glisco, cupiens. Hesiod. in asp. (de petra prægrandi è loco decliui auulsa, Μαῖρα δ' ὑπὸ ῥιπῆσιν ἀνωλίσθησε, καὶ ὦκα ἐς χθαμαλὰ ἐμμαιμάωσα, gliscens & vlterius pergere cupiens. Sæpius significat ira accẽsus, iracundo impetu concitatus. Il. ε. αὐτὰρ Α'χιλλεὺς Ε'μμαιμὰς ὀτρύνεσκεν. Apoll. Arg. l. 2. ὑπὸ δὲ μέγα Ε'μμαιμὰς βλῶπε δράκων, ita concitatus aduersus Bebryces. ac in eos facere cupiens.

Ε'πιμαίομαι, instigo, incito, ἐφορμῶ, Il. χ, μάστιγι δ' ὑπαμείνεται ἵππους. Item cupio, percupio. ἐφίεμαι. Il. ι. μαχέσασθαι ὅθεν ἐπιμαίετο θυμός. Vide & in μάω, i. quæro.

Α'μμαίνω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ *Derivata à μάω, i. quæro.*

Μᾶδος, dicitur esse Laconicum pro ζητῶ ἢ πολυσχημονῶν, Hesychius.

Μάστωρ, ορος, ὁ, quæsitor, seu inquisitor.

Μαιμάζομαι, quærens, ζητῶ. Hes.

Μαίω, quæro, scrutor. Eust. Μαίομαι, idem. Od. τ, Μαιούμην κἀκὸν θυμὸν· κακὰ πολλὰ, latebras quærens. Sic apud Plat. in Crat. Socrati quærenti. μειδήσας οὖν ἔφη· εἰ Hermogenes respondet, ἴσως τι ζητεῖ.

Μᾶμαι, Μάπτω, Μᾶσσω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ε'πιμάομαι, Eustathius annotat accipi communi lingua pro ζητῶ, aliàs pro, contrecto, palpo, tactu exploro: vt Il. ι, μάστιγι δ' ὑπαμείνεται ἵππους. Od. ι, ἵνα μὴ ἐπιμάσσετο τοῖσι.

Κατιμάσσω, apud Hippocratem exp. comparatus ad quærendū.

Περιμάω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Μ Ε Γ Α Ι' Ρ Ω. inuideo. ἀθυμῶ. (* ἀθῦμα μὴ μέγα inquit Eustat. quia magnis inuideri soleat aut ob diuitias & gloriam aut ob virtutem.) Iliad. ὀλίγ' ὑπὲρ νέκυι ὀρνὶς ἀθύμα· ἴσκε μιν, ὅθι μεγάροιο. Et cum infinitiuo. Odyss. α, μνηστῆρες κλαίουσιν ἐπ' ἐμοὶ μεγάροισι θ' ἑκάστη ἄλγεα, πανδήμῳσιν· ἐμοὶ δ' οὐ ἴσκεται ἄλγος ὅσον τόδε γ' ἐν πάσῃ Ἰθάκῃ. Odyss. α, μνησάσθω κλαίουσαν ἐπ' ἀνέρι ἧς μεγαίρω ἠδὲ βίαια πεπυσμένη ἔσσεται· non equidem inuideo procis quòd. Cum datiuo person. & genit. rei. Apollon. Rhod. ἐμεγήρατο μοι πόντος, partum mihi inuidit. ¶ Item coro, reſpecto. Odyss. ξ, ὦ μεγαίρω Πείσων Φαίηκας. ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, priuo, orbo.

Μεγήρασις, ους, ὁ, inuidia, φθόνος. Hes.

Μεγαρικὸς, inuidiosus: eidem Hes.

Α'μέγαρτος, (comp.) inuidia carens, ἀφθονος: vt ἀμέγαρτα συβώτα, Od. ρ. Item multus, & magnus, ἀπ' ἀπείρονα τ' ἄ: vt φθόνον δ' ἀμέγαρτον ἔδρασε, apud Etymol.

Μ Α Γ Α Σ, (genit. μαγάλου, dat. μαγάλῳ. irreg. tanquam à μαγάλος. accusat. μάγαν. Fœm. gen. μαγάλης, Neut. μάγα) magnus, ingens: vt μάγας σύμμαχος ἥξει, μάγας ἀπὸ μάγα δῆμα, apud Hom. Ab Hippocrate μάγας διαφέρει vocatur pollex. Interdum exponitur, magnus, vehemens, violentus, atrox: vt μάγας χειμὼν, μάγα πῦρ, μάγας ζέφυρος. Interdum dicitur μάγας habita ratione potentiæ: vt μάγας Ζεὺς, μάγας βασιλεὺς. Sic μαγάλαι πυῶναι, apud Xenoph. Hellen. 5. Μάγα interdum variis verbis iungitur: vt apud Plat. de rep. lib. 5, μάγα φέρειν, magni refert. Μάγα ποιεῖσθαι, cum infinit. apud Xen. pro facio, magni æstimo. Interdum μάγα ponitur adverbialiter pro μεγάλως: vt apud Xen. μάγα δυνάμενος χρήσθαι, ἀφελεῖν, ὠφελεῖν, sic μάγα δύνασθαι, seu μάγα δυνατὸς εἶναι. Et cum comparat. aut superl. vt μάγ' ἀμείνων, & μάγ' ἄριστος, multò præstantissimus. * Eustathius dicit μάγας quasi compositum esse ex μὰ & γᾶ, vt qui non sit amplius ὑπὸ γῆν, sed viuat inter viuos.

Comparat. est irreg. μείζων, maior. Superl. μέγιστος.

Μεγάλως, magnificè, apud Demetr. Phaler. Item, valdè, vehementer. apud Aristot rhet. l. 1. Pro μεγάλως dicitur etiam μεγαλωσὶ, addita particula ὶ, vt in νικησὶ. apud Hom.

Μεγαλίζω. magnificè, effero, extollo.

Μεγαλίζομαι, magnificè efferor, seu elatus fum. superbio, μεγαλίζεσθαι, μεγαλίζομαι θυμῷ.

Μεγαλύνω, interdum idem quod μεγαλίζω: vt μεγαλύνεται Xenoph. efferre sese. Frequenter ponitur pro, extollo vsu prædico. Thucyd. lib. 8. ἢ ὑπὸ βαθέων ἐμπεφυκότων ἐπὶ ἴσα ἀλλήλοις τοῦ Τιτανήσιου. Plutarch. in Alcib. μεγαλύνεται καὶ ἐπαίρεται. Item magnum, id est, potentem reddo, apud Thucyd.

Μεγαλεῖος, ὁ, ἡ, magnificus, venerandus, sublimis. Xenoph. ἀφ' ἑστίας. Τὸ μεγαλεῖον, magnificentia, maiestas. Greg.

Μεγαλεῖος, magnificè. Apud Polyb. μεγαλείως ἐκφέρειν, magnoperè gauisi sunt: & μεγαλείως καταφρονεῖν, insigniter contemni.

Μεγαλειότης, ητος, ἡ, magnificentia. item maiestas apud Lucam & apud Petr. epist. 2. c. 1.

Μέγαθος, ους, τὸ, magnitudo. Luc. τελειότατον τὸ μέγαθος. Item in Herm. ὅσον δὲ καμπαλὸς τὸ μέγαθος. ¶ Item proceritas. Theophrast. διαφέρειν δέ φασι τῷ μεγάθει, καὶ τῷ πάχει. Item seu μέγαθος σώματος, statura. Hippocr. Herodian. Hom. Od. ε & ζ. ¶ Item magnitudo. vehementia. Plat. epist. χειμῶνος ἐξαίσιον ἢ κατὰ τοῦτο μέγαθος. ¶ Itē grauitas, malefactorum amplitudo, ἀξίωμα. Aristot. pol. 5. ¶ Item μέγαθος ἔχειν, seu μεγαθύνειν, apud Demetr. Phal. Hermog. Dyonis. Long. grandil oquentia, granditas orationis.

Μέγαθος, Ionice pro μέγαθος, magnitudo, ex Herodot. Ἐχθέστατοι, ex eodem, i. magni.

Μεγαθύνω, magnitudinem tribuo, maiorem reddo. item amplifico. Alex. Aphr. probl. lib. 2.

Μεγαθύμαινα, magnus reddor, cresco, maior fio, increlco.

Μείζων, maior, ampliор, procerior. Interdum præstantior, seu potentior. Aliis etiam modis pro loco exponi potest. Thucyd. Xen. Plut. &c. Ponitur & μείζων Ionice pro μείζων, apud Herodot. & Hippocr.

Μειζόνως, maiorem in modum, magis, amplius, apud Thucyd. Paul. Et pro eodem μειζότως Ionice.

Μέγιστος, η, ον, maximus, amplissimus, potentissimus, procerissimus. Hom. Thuc. Plat &c.

Μέγιστον, aduerb. maximè, plurimùm, admodū. Plat. de leg. μέγιστον διαφέρει, plurimùm differre.

Μεγιστᾶνες, ων, ὁ, vel potius in plur. μεγιστῆνες, megiſtanes. Ponitur etiam, primates, item proceres. Daniel. cap. 3. c. 6. & apud Alex. Aphr. in top.

Μέγαρον, τὸ, domus: domicilium: propriè domus ampla, augustum ædificium. Od. υ. κἀπόσσυτο μεγάροιο. Ponitur etiam pro ede ædeve sacra seu fano, apud Suid. Et generaliter pro quauis ædificio. Il. ζ, πῦρ ἐν μεγάροισι· Od. χ, σ' ξυλλέξαντες μεγάροιν. Dicitur aliquando & pro stabulo, in Epigr.

Composita ex μέγαθος.

Α'μεγάθης, ους, ὁ, ἡ, magnitudine carens, non magnus.

Ε'τερομεγαθὴς, inæqualiter crescere. Artemidor.

Εὐμεγάθης, q.d. magnitudine bene instructus, cui magnitudo non deest, procerus. vt Διομήδης ναύαρχος, Luc. in somn. Item valde magnus, i. gens, vt, Δημοσθένης λίθος, apud Aristoph. in Pluto.

Κατὰ μεγάθειαν, superiorem esse, dominari. Suid.

Ἰσομεγάθης, æquè magnus, qui paris & æqualis est magnitudini. Παμμεγάθης, q.d. omnino magnus. Xenoph. Παμμέγιστος, omnium maximus.

Τ'ὑπερμεγάθης, supra modum magnus, vel magnus supra quàm ci possit, immensus. Xen.

Τ'ὑπερμεγάθεος, supra modum magni, ingentes.

Μ Ε' Δ Ι Μ Ν Ο Σ. ι, ὁ, medimnus: mensura aridorum Attica continet chœnicas quadraginta octo: vt Suidas & alij aiunt eum tradidere. Est & Μακεδονικὸς μέδιμνος, apud Aristot. hist. l. 8. Nota eius fuit μ cum ε supra posito.

Μεδιμνοῦς, medimnum æquans. Hes.

Composita.

Διμέδιμνον, exp. mensura capiens duos modios. Hes.

Ἡμιμέδιμνος, ἡμι. semimedimnus, dimidia medimni pars mensuræ. Etym. deducit à nomine μέσος, quod dicatur de minore & leniore risu quàm γελᾶν.

Πολυμέδιμνος, Cereris epith. apud Pind.

Πεντεμεδίμνου, qui quingentorum medimnorum est. Poll. Ἄτ' πεντεμεδίμνοις, apud Thuc. exp. qui quingentis medimnis censi erant. Et πεντεμεδιμνοῦς, apud Synes. qui ex suis fructibus reficit medimnos quingentos.

Μ Ε' Δ Ω. impero, imperium teneo. Frequens est particip. μέδων, regnator, imperator, præfectus. Od. α, Φέρμιος ὃς Σαμόθεν πᾶσι μέδων ἦεν. Il. β. Α'χαιῶν ὑφ' ἡγεμόνεσσι μεδόντες. ¶ Exponitur etiam curo, curam gero. φροντίζω.

Μεδέω, idem quod μέδω. regno, impero, apud Hesych. Item curo, curam gero, sæpè apud Hom. v. Od. λ, & μετ' ἀνδράσι μεδέουσα. Od. ρ, μεδέουσα βροτοῖσιν.

Μέδω, idem quod μεδέω. Il. γ, Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων.

Μεδάω, apud Hesych. idem quod μέδω seu μεδέω.

Composita.

Ἀμφιμέδων, ὁ, ἡ, mari imperans, epith. Neptuni.

Εὐρυμέδων, late regnans, late rex. Hom.

Παγκρατέων, omnibus imperans, omnium rector. Sic fœm. gen. παγκρατέουσα.

Πανεπίμεδων, idem quod ἡμεδέων. in Epigr. & Eurip. in Hippol.

Γηγενέθλιον, aquarū regina: nomen proprium rānæ, in Batrach.

Γηγενέθλιος, in alto regnans, vt ὑψιμέδων Ζεύς, apud Hesiod. in Theogon. & Aristoph. in Nub.

Μέδεια, vide in Μήδομαι.

Μ Ε' Θ Υ. τὸ, vinum. Odyss. ι, μέθυ νεῖμεν Πάσιν ἑταίροις. Od. ξ' ἐπεὶ ἢ μάλα γλυκὺ Plutar. in symp. lib. 3. quæst. 2. scribit μέθυ esse τὸν ἀπέπτως ἀφεθέντα. * Eust. vult dictum esse à μαθεῖν, quod nos ἐπιθήσειν, i. negligentes reddat: vel quoniam homines eo ἐπιθήσειν εἰς ἄλφιτα ἢ ἄρτους, quod posterius eiym. est ex Athenæo petitum.

Μεθυμναῖος, dictus est Bacchus, à nomine μέθυ vel à Methymna insula in Lesbo, apud Plut. & Athen.

Μεθυπλήξ, vinolentia, temulentia, ebrietas. Plato in Minoë. Aristot. pol. Item in Mid Plut. symp. l. 3.

Μεθυσθείς, ὁ, ἡ, ebrius, temulentus. Item, ebriosus, vinolentus. Lac in Tim. Athen. l. 13 Fœm. μεθύουσα, apud Atticos vsurpatur: vt apud Aristoph. in Vesp. & in Nub.

Μεθύσκω, ebrius fum, Odyss. σ, ἡ γὰρ νηπυτίῃσι κακοῖσι μεθύουσι ἐοικώς. Aristoph. in Plut. Μεθύων γὰρ οἷς ἥκιστα ὀξύτερος βλέπει. Dicitur etiam μεθύειν μέθυι. apud Philon. Metaphoricè etiam vsurpatur. Cum genitiuo Theophyl. ἐρώτων μεθύοντες ἀθύρῃσι. Cum dat. Demosth. philipp. 1. φιλιππίζειν δοκεῖ μεθύειν τῇ μεγάλῃ τῆς πόλεως. Sic & taurina pellis. Il. ρ, dicitur μεθύουσα ἀμφὶς, tendens seu perfusa pinguedine. Cum accus. in anthol. Epigr. μεθύει τὸ φύλλῳ.

Μεθύσσω, (f. ξω, aor. 1. σσα, tanquam à μεθύω) ebrium reddo, inebrio. Plut. symp. l. 3. θεὸς τε τὸ γλυκὺ ὄινευμα μεθύσκει: Luc. οἶνος ἐμὲ μεθύσκων. Item metaph. Plat. de leg. ὅσων δ' ἀθυσίᾳ μεθύσκεται ἑκάστη πόλις. inebriantia voluptate. Exponitur etiam perfundo, imbuo. seu largè perfundo, vel imbuo: vt in anthol. Epigr. l. 2. πάσῃ δ' μεθύσκων.

Μεθύσσομαι, inebrior, ebrius reddor, inebrio me. Plu. in symp. Ἡδέως ἂν ἐκεῖνος μεθυσθείη, πάσχειν δοκεῖ τοῦτο τοὺς γέροντας. Luc. νοσεῖ τὸν ἐμβεβυσμένον ἀκρατοποσίᾳ.

Μέθυσμα, q.d. inebriamentum, i. id quod inebriat seu inebriare potest. t. reg. c. r.

Μεθυστής, qui inebriatur, propensus seu procliuis ad ebrietatem. Basilius. Plato & Philo. Item inebriandi vim habens.

Composita.

Ἀμέθυστος, ἀμεθύσ-τος, ον, ὁ, non ebrius. Item ebrietatem arcens. Dioscor. lib. 1 c. 177. (de amygdalis) ἔστι δ' ἡ ἀμέθυστος σφοδρὰ ἐπὶ τοῦ ἔ, ebrietatem prohibent si quinque aut sex ex ea præsumantur. Sic ἀμέθυστα φαγεῖν & ἀμεθύστοις πόμασι, quæ inebriati non sinunt. Φ Α'μέθυστος. est etiam nomen gemmæ cuiusdam, sic dictæ, quòd ebrietati resistat. vide & Plin. l. 17. c. 9. & l. 24. c. 2.

Ἀμεθυστίζω, refero colorē aut alia similitudine amethystū. Vitruv. Plin. l. 27. c. 7.

Ἀμεθυστῖνος, (q.d. exinebrior) ebrius esse desino, ebrietate careo. Etymol.

Ἀμεθύστινος, idem quod μεθύσκω: minus tamen vsitatū. Theophr. de caus. pl. l. 5.

Ἀμεθυστιῶν, ebrius fum. seu inebrior in vel inter.

Ἀμέθυστος, semiebrius. Poll. l. 6 c. 36.

Ἀναμεθύσκω, inebrio, ebrium facio.

Ἀναμέθυστος, multum ebrius.

Ἀπομεθύσκω, supra modum inebrior: aut etiam supra quàm dici possit.

Μ Ε' Ι Δ Ι Α Ω. (aut μειδιόω, secundū alios) ᾶ, rideo leniter seu molliter. Eustath. annotat esse multò σεμνότερον quàm γελᾶν. ἐπεὶ καὶ ὁ γελῶν ἔοικε τῷ ἥδεσθαι. Il. ζ, μειδιόωσ' ἐπέεσσι προσηύδα. * Etym. deducit à nomine μείων, quod dicatur de minore & leniore risu quàm γελᾶν.

Μείδημα, risus, vel lenis risus. Hesiod. in Theog.

Μ Ε' Ι Δ Ι Α Ω. & Poëticè μειδιάω ᾶ. idem quòd μειδάω. ex eóque factum Hom. hymno. 2. in Ven. ὡ' ἵμερος ἐν φρεσὶ θῆκε γελοιοσύνην θ' ἁδινήν. Α'ντίθεος δ' οἳ αὖτε θνητοὶ μειδιάασι. Il. φ.

Μειδίαμα, τὸ, idem quod μείδημα. Lucianus. μειδίασμα, idem Hesych.

Composita.

Α'μειδής, ὁ, ἡ, ἀ, qui talis est, vt nunquam rideat, risus expers id eoque tetricus, tristis. Suid. Ὀρχιλοῦ σφόδρα ἀμειδοῦς. Item actiuè, faciens ἀμειδῆ seu tristem, tristificus. Oppian. lib. 3. de venat.

Α'μειδήτωρ, idem: vnde ἀμειδήτοις τύποις, in Epig. qui non rident & ἀμειδήτους τυπώσῃ, in ildem l. 3. tristificæ & terrificæ.

Α'μειδιάων, sine risu, vultu tetrico & tristi, vultu ridere nescio. Hesych.

Διαμειδιάω, subrideo, aliquantum rideo.

Ε'μμειδής, ὁ, ἡ, ᾶ. subrideo in vel propter.

Ε'πιμειδιάω, subrideo. Eustath. annotat. ἐπιμειδιᾷν, idem: vnde participium ἐπιμειδιόων, apud Hom. Il. ν. & alibi.

Περιμειδιάω, derideo, ludibrio habeo.

Τ'ερπομειδὴς, arrideo.

Φιλομειδὴς, subripeo. aut clàm subrideo.

Φιλομμειδὴς, (pro quo apud poëtas φιλομειδὴς, μ geminato metri gratia amans risus: Veneris epith. apud Hom. Iliad. σ. & alibi passim. Τὸ φιλομμειδὲς, amor seu studium risus.

Μείζων, vide Μέγας.

Μ Ε Ι Α' Σ Σ Ω, F. ξω, P. ττω, proprie dulcedinem quandam melleam indo, mellitum reddo. (* deducitur enim à μέλι, vt dicatur quasi μελίσσω) sed metaphoricè potiùs vsurpatur pro, verbis aut facto quopiam delinio & delenio, & mihi cõcilio: vt apud Herodot. ξανθίππῳ μειλίσσοντας. Iliad. κ, (de mortuis) ἀπὸ κὰς δάκρυσιν, πρὶν μειλίσσασθαι ἀδελφεόν.

Μειλίσσω, demulceor, delinior. Vsurpatur etiam actiuè significatione & quidem metaphorica: vt Odyss. χ, Μνηστῆρα μ' αἰδέσθητε μειλίσσω. Propria autem significatione, apud Plutarc. de Alex. fort. lib. 1.

Μείλιγμα, τὸ, q.d. mulcimentum, lenimentum, seu lenimen: item placamen, seu placamentum. Plutarchus in Pomp. vita, & Odyss. κ.

Μείλιξις, actio reddendi dulce, seu dulcedinem quandam melleam indēdi. Et metaph. actio leniendi, seu blandis verbis & velut mellitis demulcendi. Suid. (lenitus est.

Μειλιχιώτης, ὁ, qui talis est vt mulceri possit, seu leniri. Aut qui

Μειλιχιώτης, ου, ὁ, ἡ, mulcendi vim habens vt demulcēdi seu leniendi. aptus ad mulcendum seu leniendū aut placandū.

Μειλιχίωμα, subst. placamentum, seu placamen.

Μείλιχος, ον, ὁ, ἡ, blandus, placidus: vel mitis mansuetus: placabilis. Il. ρ, πάσαι γὰρ θεαὶ μείλιχοί εἰσι. Sic & ἔπεα μειλίχια. apud Hesiod. in Theog. Vtitur & Synes. in li. de insomn.

Μειλίχως, idem. vt μειλίχια τίπτε. Od. α, & alibi. Et μειλίχως ἔχειν, apud Thuc. l. 1. & Paul. in Argolicis. Fœm. μειλιχία, & Ionicè μειλιχίη, blandè, ἥρως. vt αἰδοῖ μειλιχίῃ. Hesiod. in Theog. Est interdum etiam substantiuum & fumitur pro mansuetudine. Il.

Μειλιχίως, blandè, comiter, leniter, mansuetè.

Μείλιον, ου, τὸ, (seu μείλια, τὰ, munera quò aliquem demulcemus. sed demulcere possumus. Apoll Argon. l. 4 apud Hom. ἵ. ἠὲ οἱ αὖθι μείλια δόσαν, quidam exp. dotem aduentitiam, seu dotalia dona vltra dotem. alij simpliciter, dotem, quòd maritos demulceat. Exponitur etiam πομπεῖα, apud Apoll. Argon. l. 3.

Μειλίχιος, blandè, comiter, leniter, mansuetè.

Μείλινος, η, ον, (seu μείλια, τὰ, munera quò aliquem demulcemus. sed demulcere possumus. Apoll Argon. l. 4 apud Hom. ἵ. ἠὲ οἱ αὖθι μείλινα δόσαν, quidam exp. dotem aduentitiam, seu dotalia dona vltra dotem. alij simpliciter, dotem, quòd maritos demulceat. Exponitur etiam πομπεῖα, apud Apoll. Argon. l. 3.

Μειλίσσω, blandè, suauis. Eurip. Exponitur & melleus, vel mellitio: à μέλι. Item fraxineus, pro μέλινος, à μελία.

Composita.

Α'μείλικτος, ον, ὁ, ἡ, qui mulceri seu leniri non potest: asper, durus, crudelis, rigidus. Hesiod. in Theog. Philo de vita M. lib. 1, Sybde insomn.

Α'μείλιχος, minimè blandus, minimè comis seu mitis: vel immitis, implacabilis, durus, difficilis: vt οὐ' ὄνε ἀμείλιχος. Il. ι, & ἀμείλιχον ἦτορ. apud Hom. hymno in Minervam.

Α'πομειλάσσω, demuiceo, delinio, placo. Α'πομειλίσσω, idem.

Γλυκυμείλιχος, q.d. dulciter blandus, vel dulcis, & blandus, siue blanda quadam dulcedine præditus. Hom. l. 1. in Ven.

Δυσμείλικτος, qui difficulter seu vix mulceri potest, seu leniri aut placari, non facilè placabilis. Exponitur etiam, implacabilis, inexorabilis.

Ε'κμειλίσσομαι, demulceo, delinio. Basil.

Ε'πιμείλιον, quidam apud Hom. Iliad. ι. legunt, sed rectiùs diuisim scribitur ἐπὶ μείλια.

Εὐμείλικος, qui facilè mulceri potest, seu leniri aut placari.

Κατιμειλίσσομαι, demulceo, delinio, ἥρως.

Μεῖον, μείων, ἧσσον. vide in Μείων.

Μ Ε Ι' Ρ Α Ξ. ικος, ὁ, vel ἡ. adolescens, puer vel puella, qui vel quæ iam ea ætate vt fari possit. Aristoph. in Pluto, ἀπαθὴς μειράκιον σωλαβεῖν τῶν μείρακος. Et Luc. ὁπότε ἐκεῖνος ἐκ παιδὸς ἐμειράκιον. * quasi ἔμερξ, ab ἔρομαι, dico.

Μειρακί̓σκομαι, adolesco: Arr. (stoph.
Μειρακιώδ-ης, ες & μειρακίσκ-ος, adolescentulus & adolescentula. Arist.
Μειρά̓κιον, adolescens. seu adolescentulus, puer seu puerulus: Aristoph. in Neb. Plat in apologia. Plut. de frat. char.

Μειρακιῶδ'ημα, (q.d. adolescentario vel adolescentior) adolescentis more ago. Luc. ἀβῤ υπάρχεις ὦ γέρον, ἢ μειρακιώμ̓ ὡσ̓ὲς τὸ χρεών, ita mortem horres vt adolescens. Item adolescentis more lasciuio & exulto. Athen. Μαρτύρ-ος μειρακιωδ-ῶς ἀφ̓ ἑαυτῶν. (κωδ-ών-ος.

Μειρακιώ̓ομαι, pro eodem apud Plut. ἀφ̓ υπαρχέων ἢ μειρακιώ̓ομαι.

Μειρακι-ώδ-ης, ες, adolesco, adolescens cuado, Xen. in Poll. Lac. ὅταν γαμικὰ ἐπ̓ ἀνδρὶ εἰς τὸ μειρακιῶδ̓ες ἐκβαίνωσιν.

Μείρακ-ύλλης, iuuenilis, puerilis, Halic. Luc. & Aristot. rhet. 3.

Μειρακύλλιον, (diminut.) adolescentulus. Poll. l. 2.

Compositæ.

Ἀ'ντιμειρακιεύ̓ομαι, aduersus aliquem adolescentis more aut iuueniliter me gero: vel vicissim iuueniliter ago.

Διἀμειρακιεύ̓ομαι, idem quod μειρακιεύ̓ομαι. Plut. in Cic. οἷσπερ ὁ Σ'ωκράτ-ης ἢ Ἀ'λκιβιάδ-ης σοφιστὰς διαμειρακιεύ̓εσθ-ον, quasi apud sophistas glorians & sese iactans adolescentis licentia.

Φιλομείρακ-ος, adolescentum amator.

Μεὶς, vide in Μεί̓ω.

Μ Ε Ι' Ρ Ω siue potius μείρομαι, diuido, partior, μοιῤίζω. Eustat. Item participem sum, nancisco, sortior, λαγχάνω, λαμβάνω, κληρὀμαι. Hesych. ¶ Item priuor, στ̓εῤίσκω, eidem Hesych.

Præt. Med. Ἴλμμοῤα (quod Eustat. per hyperthesin literarum factũ esse dicit pro μείμοῤα) apud Poëtas significat, participes sum, nactus sum, sortitus sum: vt Il. α. ἴσ̓ιμοῤα τιμῆς, ἰ. ἴσον γ̓ἐλαχε. Præt pass. μέ̓ιῤαμαι & Atticè εἵ̓ιμαῤμαι (sicut ἐ̓ίλλμμαι pro λέλλμμαι) vnde tertia persona εἵ̓μαῤται, fato decretum est, fato destinatum est, fatum est. Odyss. ι. Ναῦ δ̓ ἐμὶ λευγαλέῳ ὀλοὸν τέλος εἵ̓μαῤτ-ο θνήτων, hinc particip. εἱμαρμέν-ος, fato decretus, fato assignatus, fatalis: vt εἱμαρμένῳ νόσῳ apud plat. leges fatales & necessariæ. Et εἱμαρμένα βιβλίἀματα, apud plut. de audiend. poëm. Fœm. εἱμαρμέν-η (substantiuè) fatum, fatalis necessitas. Dem. pro cor. ὅτι ὁ τῶν ἀνθρώπ-ων μόνον ἀγαθῶν ἰσομέν-ων, τῶν δ̓ εἱμαρμέν-ων ἢ πὸ καὶ πάντων δικαιότατ-ον ἀθλίων. Vide & Alex. Aphr. in libro quẽ inscripsit πἐρὶ τῆς εἱμαρμέν-ης. Quidã deducunt hoc nomen à μείρομαι. Alij ab εἶρω, necto: vt εἱμαρμένη dicatur quasi εἱμαρμένη, quod etymon sequi videtur Cicero quum εἱμαρμένην fatum appellat ordinem seriemq; causarum, quũ causa causæ nexa tẽ ex se gignit. Aristoteles de mundo scribit dictam εἱμαρμένην διὰ τὸ εἴρειν τι ἢ χορεῖν ἀκολούθως, hinc συνειμαρμένα (comp.) fato connexa, q.d. confatalia. Plut.

Μέρ-ος, ε͡ος, τό, pars, q.d. quod facta diuisione obuenit. Aristot. Rhet. 1. ἃ τὸ αὐτὸς ἅπας ἢ μέρος πάσ̓ε. Dicitur τὸ ὅλ̓ον μέρος, apud phil. quæ vulgò particularia: & aliquando τὰ ἐν μέρει, pro eodem. Apud Gal. & Glauc. πᾶσ̓ ἀι κατ̓ μέρ-ος ὑ̓φ̓ηγ̓ήσ̓ἐις, singulas operationes. Apud Greg. ἐν μέρει ἀδικήμἀτ-ος πἐίσ̓ομ̓αι, sceleris loco duco. Apud Demosth. ἐν ὑ̓δ̓ἀτ̓ὀις τῇ μέρει, nullo loco esse nullo esse in numero. Τὰ μὲν μέρ-η, pro mea virili parte, quãtum in me est. Sic τὸ καθ̓ μέρ-ος, Euripid. quantum in te est, sic & ἐπὶ μέρ-ος. Demosth. pro quibus dicitur & cum κῤι, apud Isæum, πρὸ ἑαυτοῦ μέρ-ος. & τὸ κῤι σὸν τῶ μέρ-ος. itidémq; apud plat. ep. 7. κῤι τὸ σὸν μέρ-ος. Ἀ'ν μέρει, vicissim, per vices apud Xenoph. & Aristid. Thuc. Item sigillatim & deinceps. Apud Aristoph & Aristid. Ἀ'νὰ μέρ-η *iisdem pro* vicissim, seu per vices, apud plut. Πρὸς μέρ-ος apud Aristot. Oecon. pro rata parte, pro proportione.

Μ̓ερικ-ός, ή, όν, particularis. Μ̓ερικῶς, particulatim.

Μ̓ερισ-τ-ής, οῦ, particeps. Suid. ex polyb.

Μ̓εῤίς, ίδ-ος, ὁ, pars, portio. Exponitur etiam, portiuncula, particula. Demosth. in Mid. Μ̓ερίδ-ες peculiari significãt. dicuntur fercula quæ vnicuique in conuiuio apponuntur sigillatim, apud Athen. Item μ̓εῤίδ-ες partes, (sicut dicuntur partes Syllæ, partes Cæsaris/apud Demosth. pro coron. & plut.

Μ̓εῤίζ-ω, partior, distribuo, diuido. Item separo. Synes. ep. 57. ἀνὴρ ἢ βίβλον ἢ δίφῤον μ̓εῤίζων τὸν βίον.

Μ̓εῤισ-μ-ός, diuidor, distribuor, ἐργ̓ε. Athen. l. 4. αὐτὴ ὑ̓φ̓ὲ μυρίων ταττομέν-ων μ̓εῤισ̓μῶν. Apud Matth. c. 11. Marc. 3. paul. 1. Cor. 3. μερισ̓μὸς ἐστ̓ιν varias factiones velut scissum esse, diuidere. Apud eundem, 1. Cor. 7. μεῤιζομέν-η γυνὴ ἢ παρθέν-ος, exp. differe ræ sunt ea quæ est vxor & ea quæ est virgo. Exponitur etiam actiuè, participo, participem facio, apud Herodian. l. 3. Item participes fio, partem accipio, apud Aristot. Ethic. l 5.

Μερισμὸ-ς, partitio, diuisio, distributio. Est & nomen figuræ cuiusdam Rhetoricæ, de qua Hermog & Rutil. Lup.

Μερισ̓τὸ-ς, ή, όν, qui diuidi potest. Item separabilis.

Μερισ̓τὴ-ς, οῦ, diuisor, partitor. Lucæ 12.

Μόρ-ος, ου, ὁ, portio plerunque portio fatalis, seu fatum, vt Il. τ. ἔσ̓τ̓ι τοι οἶδα κ̓ αὐτὸς ὃ μοι μόρ-ος ὀλοώτ̓ατ̓ος ἐπ̓ίσπ̓ε. Sic & Od. μ. & alibi apud Homer. ¶ Sumitur & pro morte. apud Phalar. in epist. ¶ Exponitur etiam infortunium, exitium. Iliad. φ. & Od. α. ¶ Item pro suplicio. apud Phalar. in epist.

Derivata ex μόρ-ος. *portio.*

Μοῤίσσ-ω, Hesych. exp. μεῤίσσω, διανέμω, partiri, diuidere: Μοῤῶ. par. idem quod μεῤῶ. Sic dicitur etiam ὁ ἐπὶ μέῤει ἀλαώς, teste Pol. Hes. & Schol. Aristoph. vide & Suid. & Etymol.

Μόῤι-ος, partialis. Epigr.

Μοῤί̓ο-ν, τό, pars, portio. Herodot.

Μοῤί̓ο-ν, τό, particula, portiuncula. Interdum & pars. Thuc. lib. 1 ἐν βραχεῖ μοῤίῳ τῆς ὑ̓μ̓έτ̓εῤας, in exigua particula dici. Sæpe de parte leu membro corporis dicitur apud Aristot. Galen. & cæteros medicos: & peculiariter interdum, de membris genitali, apud Ægin l 3 & alibi.

Μόῤι-ος, ὁ, in Lacedæmoniorum rep. dicebatur certum quoddam militum σωμ̓ά̓τ̓ημ̓α, virorum septingentorum aut quingentorum, aut triginta, vt habetur apud Etym. Quidam tribum interpr. Et Aristoteles etiam testatur Lacedæmoniorum totam gentem in μέῤη siue μοίῤας distributam fuisse, ἐξ̓ῆς, in tribus quasdam quæ μέῤη dicerentur, quasi μόῤος. Sic vtitur Xen. Hell. 9. & alibi.

¶ *Derivata ex* μόρ-ος. *fatum, exitium, &c.*

Μοῤί̓ο-ς, τον & ὁ, ἡ, fatalis, exitiosus. mortiferus. Nicand. in Alexiph. Ibidem μοῤίου πὀτὲ dicitur portio quæ lethali alicui malo adhibetur. Item μοῤίοις, multo labore confectus. Iliad. ξ. & Od. σ.

Μόῤιμ-ος, ὁ ἢ ὁ, ἡ, fatalis. Il. α. Od. κ. Item μόῤιμον alicui esse dicitur quod ipsi fato est destinatum Il. α. τ. Dicitur etiam aliquis μ̓ή̓τ̓ι μόῤιμ-ος ἐν θεοῖς, qui fatali seu diuina quadam sorte sese nobis offert. Od. π. & φ. Item μόῤιμος mortis fato obnoxius. Od. χ.

Μόῤιμ-ος, ὁ ἢ ὁ, ἡ, idem cum μόῤι-ος. Il. ε.

Μοῤί̓ω, laboro, affligor. Etym. Exponitur etiam, abrado, cumulo. vnde μόῤιμος, ramentum, cumulus: apud Erycium.

Μόῤος, ὁ, pars, portio. Od. ο. κρέα διέ̓ντ̓ο, κ̓ ἴσα μόῤὀι. Sic & Od. γ. ν. & alibi. Philo de mundo. τ̓ὸ οὐῤάν̓ἰον φύσ̓ἐως τὸ ὑ̓π̓έῤα τῶν μοίῤων ἐ̓π̓ά̓τ̓ὀν τἐτ̓ά̓χ̓θ̓ἀι. In cœlo per μοίῤας intelliguntur partes seu gradus in quos ipsi circuli sunt distributi, Proclus in Georg. & apud Damas. ¶ Μόῤος dicitur etiam certum quoddam militũ σωμ̓ά̓τ̓ημ̓α, vt μόῤος suprà: qualis est decima manipulus. cohors. Æsch. contra Ctes. Item fors, conditio plerumq; sors diuinitùs tributa. Plato in Crat. ἐπειδὴ καὶ ὁ τοιοῦτ̓ος μ̓ἐγ̓ά̓λ̓ὠν μοῖῤος ἢ μ̓ἐγ̓ά̓λ̓η ἴσχ̓ἐν. Apud eundem καὶ μόῤος ἀγαθῆς ἔξ̓ἐως, bona & felici sorte, pro quo & simpliciter ἀγαθὸν dicitur. Od. ν. ¶ Itẽ fatum, ita dictum ὅτ̓ἀ τὸ μ̓ἐμ̓ἐἰχ̓θ̓ἀι ex partibus constet. Xen. Hell. 7. Ἐ̓π̓ἐὶ τοίνυν μοῖῤα σ̓ὐμ̓π̓ά̓σ̓ἠς τῆς ἀ̓ῤἐτῆς ἐ̓σ̓τ̓ὶ̓ν ἡ̓ ἐὐ̓δ̓ἀἰμ̓ὀν̓ί̓α, quæ ex partibus constat. Xen. Hell. 7. Ἐπεὶ τοίνυν μοῖρα σωτηρίας ἐστὶν ἡ εὐδαιμονία, quæ animam sortita sunt Μοιῤὀγ̓έ̓τ̓ἠς ab Esiod. & cæteris grammat. exp. etiam fato destinatus.

Μορμώ̓ρα, Μοῤώ, Μοῤώ̓-ω, quomodo huc pertinent, vide suis locis.

Compositæ ac primùm μείρω seu μοίρω.

Ἀ'μείρω, priuo & q.d. non impertior, Hes. Ἀ'μείῤἐσθ̓ἀι, exp. ἀ̓π̓ὀθ̓ν̓ή̓σ̓κ̓ἐἰν.

Decomp. Ἀ'πομείρω, partem seu portionem suam alicui aufero, priuo, idem quod ἀμείρω. Item contraria significatione impertior, idem quod μείρω.

Ἀ'πομείῤὀμαι, priuor. Hesiod. in Theog. Ἐ'κάτ̓ἠν τ̓ ἀ̓π̓ὸ πάντων ἀπομείῤἀτ̓ο. Item priuo. Homer. Ἦ̓μ̓ἐυ γὰρ τ̓ ἀ̓π̓ὸ ἑ̓ταίῤων ἀπομείῤὀμ̓ἀι δἰὸς τε Ζεὺς. Item impertior.

Ἀ'ποπομείρομαι, exp. distribuo, præbeo, propriè partitione detrimentum alicunde tribuo. Hesiod. in Erg. Ἦ̓ἐι γὰρ τ̓ ἄ̓π̓ῤα τάδ̓ ἀ̓π̓ὀπ̓ὀμ̓είῤἐτ̓ἀι ἄ̓λ̓λ̓ὀσ̓ἰ.

Compositæ ex μέ̓ι-ος & μεῤίζω.

Δ'ἐὐτ̓ἐῤὀμ̓ἐῤής, ές, ὁ, ἡ, ὁ, crasis particulis constans, vel crassim substantiam habens. Gal. & Dioscor.

Δ'ιμεῤὲς, q.d. parte seu partibus carens: qui in partes diuidi secarique non potest. Luc. Greg.

Δ'ίμεῤἰὀν, idem. Plat.

Δ'ιμ̓ἐῤίσ̓τ̓ἐῤα, partis vnius pro alia positio: nomen figuræ apud Gramm. scribitur & δ̓ἰἀμ̓ἐῤί̓α.

Βῤἐχ̓υμεῤὲς, q.d. cuius partes sunt breues & exiguæ, tenues.

Βῤἐχ̓υμεῤἐία, breuitas partium tenuitas.

Δ'ιαμεῤίζ̓ω, partior, distribuo, Act. 2. Δ'ἰἀμ̓ἐῤί̓ζ̓ὠν αὐτὰ πᾶσ̓ἰ. Sic Manil. 15. Δ'ιαμερίζ̓ἐι τὰ ἐμφύτ̓α ἄστ̓ῤα.

Δ'ιαμεῤί̓ζ̓ὀμ̓ἀι, diuidor, distribuor. Apud Luc. ταῦτα δ̓ιαμερίζ̓ἐτ̓ἀι significat in varias factiones velut diuisum & fissum esse, difsidere.

Δ'ιαπομπ̓ὴ-ς, partitio, distributio. Item difsidium Lucæ.

Δ'ιμεῤὴ-ς, qui duabus partibus constat, bipartitus, duplex.

Δ'ιμεῤῶ, bipartitò.

Δ'ίμοῤὀς, ὁ, ἡ, ὁ, numerus superparticularis. Hesych. vide Ἡμιόλ-ιος in comp. ex μέ̓ι-ος.

Δ'ιπομπ̓ὴ-ς, impertior.

Δ'ιπομπ̓ὸ-ς, qui est alterius partis, vel in alteram partem inclinans.

Δ'ιπομπ̓ῤὴ-ς, qui est alterius partis, vel in alteram partem inclinans. Δ'ιπομπ̓ῤὴ-ς, vnde decomp. Ἐ'π̓ὀδ̓ί̓ἀμ̓π̓ῤὴ-ς μὲ̓τ̓ῤα, quæ ex tribus constant pedibus & syllaba, i. ex septem semipedibus. Δ'ιπομπ̓ῤὴ-ς cæsura in heroico versu dicitur quum quarti pedis prima syllaba quæ breuis est producitur.

Πεν̓θ̓ἠμ̓ἐῤὴ-ς, cæsura dicitur, quum quintus in versu semipes ἀ̓π̓ὸ̓ σ̓τ̓ὀμ̓ά̓τ̓ὀς faciens contra naturam producitur. Ἑπτ̓ἀἐῤὴ-ς μέ̓ἰὀν, in quo eiusmodi sunt cæsuræ: seu quod duobus pedibus & parte constat, vt degnit. Quintil. l 9. c. 4.

Ἑπτ̓ἀμ̓ἐῤής, ές, in populum destribuere.

Ἐπτ̓ἀμ̓ἐῤὴ-ς, partior, distribuo. Ἑπτ̓ἀμ̓ἐῤἰσ̓μ̓ὸ-ς, partitio, diuisio.

Ἐπτ̓ἀμ̓ἐῤὴ-ς, tenuibus partibus constans, tenuis, exilis. Aristot. lib. 3. de cœlo.

Ἀ'π̓ἐῤἐί̓σ̓τ̓ἐῤα, tenuitas partium seu exilitas. Gal. itẽ subtilitas.

Ἀ'π̓ἐῤἐί̓σ̓τ̓ἐῤὀν, subtiliter excutiendo singula quæq. licet minuta.

Μ̓ἐγ̓ἀλ̓ὀμ̓ἐῤὴ-ς, magnis partibus constans, qualis à philosophis esse dicitur τὸ.

Μ̓ἐγ̓ἀλ̓ὀμ̓ἐῤῶς, ex partibus magnis seu grandibus. Item pro laute & splendidè. apud Polyb.

Μ̓ἐγ̓ἀλ̓ὀμ̓ἐῤία, constare ex magnis partibus. Aristot. metaph. 12. item magnitudo & potentia, seu amplitudo. Polyb scribitur & μ̓ἐγ̓ἀλ̓ὀμ̓ἐῤί̓α.

Μικρομερὴ-ς, paruis partibus constans seu minutis, aut tenuibus. Aristot. de cœlo.

Μικρομέῤἐια, tenuitas partium.

Μικρομερὴ-ς, vnius partis.

Ὁ̓μ̓ὀμ̓ἐῤὴ-ς, qui constat partibus inter se similibus, quas quidam similares partes vocant. Aristot. de part. anim. lib. 1. & l. 3. de cœlo. Quidam ὁ̓μ̓ὀμ̓ἐῤῆ definierunt esse quorum totum nihil parte differt: vt aqua, aurum, lapis, lignum.

Ὁ̓μ̓ὀμ̓ἐῤἐία, similitudo partium, vel (vt alij) similaritas partium.

Decomp. Ἀ'νομοιομερὴς dissimilibus partibus constans, quas quidam dissimilares vocant.

Πεν̓τ̓ἀμ̓ἐῤὴ-ς, crassis partibus constans, crassus. Aristot. Item metaphoricè crassus.

Πεν̓τ̓ἀμ̓ἐῤί̓α, crassitudo partium. Gal.

Πεν̓τ̓ἀμ̓ἐῤῶς, crassè & metaph. pro eo quod Lat. crassa Minerua. Πεν̓τ̓ἀμ̓ἐῤί̓σ̓τ̓ἐῤὀν, crassiore Minerua, crassiùs, rudiùs. Gell. lib. 14. cap 1.

Πεν̓τ̓ἀμ̓ἐῤὴ-ς, quinque partitus: i. in quinque partes diuisus.

Πεν̓τ̓ἀμ̓ἐῤής, quinque partitò.

Πολυμερὴ-ς, multis partibus constans: vel in multas partes diuisus. Aristot. & Plut. de defect. orac. Item multifarius, varius.

Πολυμέῤἐια, multifariam, variè, in ep. ad Hebr. c. 1.

Πρὠτ̓ὀμ̓ἐῤὴ-ς, primus mortuus. Aeschyl.

Συμμέτ̓ἐῤὀς, (q.d. compartior) vnà partem accipio.

Σύμμεῤὀς, particeps. Suid.

Τἐτ̓ῤἀμ̓ἐῤὴ-ς, quadripartitus.

Τριμερὴ-ς, tripartitus, triplex.

Τριμερῶς, in tres partes diuido.

Τ'ριμ̓ἐῤί̓ζ̓ω, subdiuido. Τ'ριμερισμὸ-ς, subdiuido.

Compositæ ex μόρ-ος *ac primùm vel sentia o.*

Ἀ̓μόῤἀτ̓ὀς ὁ, infortunatus, infelix, qui graui & crudeli fato premitur. Iliad. χ. & Odyss. ι. Exponitur etiam, cui misera fors contigit.

Ἀ̓λ̓ἐἐινὸ-ς, depulsor mortis, auxilians aduersus mortem. Soph.

Ἄ̓μ̓ὀῤὀς, expers, infelix. Hes. Ἄ̓μ̓ἐῤὀς, non participes. Od. ε. Item infortunatus, calamitosus. Hes.

Ἄ̓π̓ὀῤα, infortunium, fatum calamitosum. Od. ν.

Δὐσμόῤὀς, (*decomp.*) infelix, infortunatus, calamitosus. Il. & Apoll. Argon. l. 2.

Ἐπιμόῤὀι, coloni propriè qui agrum inter se diuidunt. Apud Apoll. Arg. lib. vlt. Ἐ̓π̓ὶ̓μ̓ὀῤὀι μ̓ὀίῤἀἰν̓ἀι, exp. οἱ ἐπὶ τῶν χώρων ἀφορισθέντες.

Ἐπόμ̓ῤὀς, pro eodẽ. Plato de leg. l. 8. Callim. hymno in Iouẽ.

Ἀ̓δ̓ῤό̓μ̓ὀῤὀς, cui difficilis portio & fatum obtingit, infelix, calamitosus. Iliad. χ. Oppian. de venat lib. 3. Luc. Exponitur etiam ἀμόῤἀτ̓ὀς & δὐσ̓δ̓ἀί̓μ̓ὠν, qui retro mortis generet perit. Hesych.

Ἀ̓π̓ὀμ̓ὀῤία, miseria, qua aliquis fatum difficile & inclemens experitur. Item mors infelix. in epigr.

Ἄ̓μ̓ἐῤἐς, participes: opponitur τοῖ̓ ἀ̓μ̓ό̓ῤὀἰς. Od. ϑ. ἀ̓μ̓ό̓ῤὀὐς, Hes. ἐπ̓ὶ̓ τῶν ἀμόρων, quod in fatis est.

Ἔ̓μ̓μ̓ἐν̓α, esse dicuntur aduenæ, coloni. Hes.

Κ̓ά̓κ̓ὀμ̓ὀῤὀς, infortunatus, cui malum & asperum fatum est: pro κακόμοιρος. Od. λ. & β. Item κακοδαίμων. Eust. Κ̓ά̓κ̓ὀμ̓ἐῤὀς, exp. acolasum. videlicet κακὸς μόρος ἀ̓π̓ὀκ̓ἐί̓μ̓ἐν̓ὀς, inquit schol. Nicand. Sic & apud Diosc. l. 4. c. 77.

Ὀ̓λ̓ὀό̓μ̓ὀῤὀς, ferò moriens & lenté. Nonn.

Ὑ̓π̓ἐῤμ̓ό̓ῤὀς, & ὑ̓π̓ἐῤμ̓ό̓ῤἰὀς, pro ὑπὲρ μόρον, siue ὑπὲρ μοῖραν, contra quã in fatis erat. Il. α.

Φονόμορος, mortifer, funestus.

Ὦ'κύμορος, qui subito fato abripitur, qui subito exitio perit: Od. ο. & ρ. Item subitam mortem afferens: Il. ο. & Od. χ.

Compositæ ex μόρος *in quibus mutatur o in ω.*

Ε'γχεσ̓ί̓μωρος, in vibranda hasta exercitatus, bellicosus, apud Hom. Il. β. & alibi. Sic dici volunt quasi ὁ ἐγχεῖ τὸ ἰγχεσ̓ί̓μωῤον, vnde decomp. Ἐ'γχεσ̓ιμωρῶ μετ̓ῤα, quæ ex tribus constant pedibus & syllaba, i. ex septem semipedibus. Ἐγχεσ̓ιμωρὶς cæsura in heroico versu dicitur quum quarti pedis prima syllaba quæ breuis est producitur.

Ἐ'ν̓ὐἀλ̓ί̓ὠμ̓ὀῤὀς, cui in fatis est nocere aliis, qui ad id natus est vt alios lædat & detrimento afficiat. Anacr. carmin. l. 2. ἐνυαλίωμορος Πολεμ̓ί̓ᾠ σ̓ὐν̓δ̓ῶ̓ν̓ μ̓ὀί̓ῤἰος, pestiferi & exitiales ianitores. Scribitur & ἐνυάλιομορος, apud Herodot. in Terpsichore. Exponitur, & πολεμικὸς, & sortationi deditus Suid.

Κ̓ἀκ̓ὀμ̓ὀῤί̓α, maleficentia, seu natura noxia & praua. Aristoth. eth. 7. cap. 6. Scribitur & κακομοιρία.

Ζ̓ἠμ̓ἰό̓μ̓ὀῤὀς, damno seu detrimento afficio, deperdo, vasto Herodot. Ζημιωσαἰσ̓θ̓αι dicitur etiam mulier quæ matrem patitur. Aristoph. in nub. Γυνὴ ἥ̓τ̓ις σπερμ̓ὀγ̓ὀὐμ̓ἐί̓ν̓ ἠ χ̓ά̓ῤἐτ̓ι.

Τ'ελαλμόρος, ad latrandum fato quodam natus: vel qui sedulo se exercens & fatigans. Epitheton canum apud Hom. Od. ο.

Compositæ ex μόρος.

Γεωμόρος, ου, ὁ, terræ portio, Hesych.

Δεκατημόρος, decima pars. Plat. de leg. l. 4.

Decomp. Ε'ν̓δ̓ἐκ̓ἀτ̓ἠμ̓ό̓ῤἰὀν, vndecima pars.

Δὠδ̓ἐκ̓ἀτ̓ἠμ̓ό̓ῤἰὀν, duodecima pars. Plat. de leg.

Ἑ̓κτημόριον, sexta pars, sextarius. Item ἑκτημόριον, apud Atheniences οἱ πολῖται. Poll. Ἑ̓κτημόριοι dicuntur fuisse vocati ab Atheniensibus qui colebant agros, sextam fructuum partem illis pendentes. Plut. in Sol. Scribitur & ἑκτεμόριον, quasi per lyncopen. Hesych.

Ἐ'π̓ιμόριος, q.d. superparticularis: sic dicitur numerus, qui ad alium relatus ipsum semel continet, & aliquam præterea eius partem; tertiam pura, vel quartam, aut deinceps: vt ternarius est ἡμιόλ-ιος. binarij. Aristot. in probl. vide & Philoponum.

Decomp. Τ'ἐπ̓ιμόριος, numerus obuerfaria serie respondens τῷ ἐπιμορίῳ, vulgò appellatur subsuper particularis.

Ἑ'π̓τ̓ἀμ̓ό̓ῤἰὀν, septima pars.

Η'μιμόριον, dimidiata pars. Poll. l. 6. c. 36.

Θ̓ἐό̓μ̓ὀῤὀς, Dei pars, *hoc est*, primitiæ, vel caro quæ sacerdotibus datur quum sacrificatur. Hesych.

Θ̓ὐμ̓ὀῤὀῶ, Deo munus effero. Idem.

Μυριομόριοι, decies millena pars. Aristid.

Πεμπτημόριον, quinta pars: apud Plat.

Πολυμόριος, multesimus, vnicam ex multis partibus habens: vnde accipitur etiam pro, minimus. Aristot. pol. 5 Luc. Τὸ πολυμόριον, iubst. multesima pars. Plut. in Themist.

Ποσταμόριος, (q.d. quantesimus.) Ποσταμόριον, interrog. quotæ partis.

Συμμορία, decuria apud Athenienses. De mosth. *in* Aphobum, & alibi. Exp. etiam, curia, item tribus, item munerum societas.

Συμμορίτ̓ης, qui est eiusdem decuriæ. Poll.

Τἐτ̓ἀῤτ̓ἠμ̓ό̓ῤἰὀν, quarta pars, quadrans. Gal. ἡμι κῤι τέτ̓ἀῤτ̓α, lib. 3. item oboli quarta pars. Dicitur & τεταρτημόριον per lyncopen. Poll.

Τῤἰτ̓ἠμ̓ό̓ῤἰὀν, tertia pars cuiuslibet rei, triens. Aristot. metaph. lib. 4.

Τῤἰτ̓ἠμ̓ὀῖ̓ς, tertia portio, i. vna de tribus. Herod. in Clione.

Compositæ ex μοῖρα.

Ἀ'μοιρος, ου, ὁ ἢ ὁ, expers, cui nulla portio obtigit, cui nihil sorte obuenit. Plato de leg lib. 9. αἰών̓υμ̓ος ἰών̓ ἠ ἄ̓π̓ἀἰδ̓ἀ ἢ ἄ̓μ̓ὀἰῤὀς κ̓ἀὶ̓ ἄ̓θ̓ἐὀς. Et cum genit. Ilocr. in Euag. & Xen. Præd. 7.

Ἀ'μοιρία, exors & expers sum, portio mihi nulla tribuitur, destituor, careo: vt ἀ̓μ̓ὀἰῤί̓ἀ τῆς ἀ̓γ̓ἀθ̓ί̓ἀς. Hermog. Et ἀμοιρεῖν τῆς συμφορᾶς, calamitatis exortem esse. Philo, de vita Mos. lib. 1.

Ἀ'μοίρωτος, nulla fors vel infortunium.

Ἄ'μμοιρος, expers. Item immortalis, lethali fato non obnoxius. Hesych.

Ἀ'μμορία, infortunium, calamitas: apud eundem.

Ἀ'π̓ό̓μ̓ὀἰῤὀς, ὁ, pars, portio, fors, participatio. Gregor.

Δὠδ̓ἐκ̓ά̓μ̓ὀἰῤὀς, in duodecim partes diuisus. Epigr.

Δ̓ἰἀμ̓ἐῤί̓ζ̓ὠμ̓ἀι, dispertior, in partes dirimo, diuido. Od. ξ. Κ̓ἀὶ̓ τὸ μὲ̓ν̓ δ̓ί̓ἀζ̓ἀ κ̓ἀτ̓ὰ̓ δ̓ἐμ̓ὀἰσ̓ὶ̓ν̓ δ̓ἰἐί̓λ̓ἐτ̓ο δἰί̓ζ̓ἀν.

Δίμοιρος, duas habens partes, bessis. Plut. in Tiberio. Δίμοιρον propriè significat rei cuiuslibet partes duas, sed peculiariter de moneta dicebatur, pro triobolo, secundum quosdã: quòd hoc esset δίμοιρον drachmæ. Plato in Axiocho.

Δ̓ἰμ̓ὀἰῤί̓α, duæ partes, duplum. Xen. Hell. 6 Luc. in Tim. Et in hæreditate, bes. Est etiam vocabulum, militare, significans ἡμιολ̓ί̓ἀν.

Δ̓ἰμ̓ὀἰῤί̓τ̓ἠς, ου, ὁ, qi duplam portionem capit, cui dupla portio datur. Et δημοίῤται milites quibus duplex annona datur, aut duplex stipendium. Arrian. Item δημοιρίτης, qui δημοίῤἀς præfectus est. Luc. Synes. de insomn.

Decomp. Ε'τ̓ἐῤὀμ̓ὀἰῤὀς, bes alter.

Δύσμορος. cui difficilis fors aut fatum obtigit, infelix, infortunatus. Item mala infelicique morte periens, vt Δύσμορος.

Ε'πιμοιρία, seu ἐπιμερισμός, impertio, seu impertior, partem tribuo, participem reddo. Phocyl Γαῖαν ἐπιμοιρώσασθαι ἀπορρώνασι νικῶσιν Et cum genit. participes fio, fortior. Philo de mundo, μὴ δὲ μέρει ὑπολειπόμενος τῆς σωμάτων ὁ πᾶσι ἐπιμοιρώσας, quæ sepulturæ participes fieret.

Εὐμοιρία, bona portio: vel bonam portionem fortitum esse, felicitas. Philo de vita M. l. 1. Herodian. l. 1 & 2.

Εὔμοιρος, bona & felici portione, seu fato bonam tribuente portionem, i. feliciter. Ioseph.

Εὐμορῶ, vnde ἐυμόρησεν, prospera fortuna vsus est. Hesych.

Εὐόμοιρος, diuinitus sortem adeptus.

Ἰσόμοιρος & ἰσόμοιρος, cui portio par & æqualis cum cæteris datur: vel qui parem portionem accipit. Xen. Pæd. 2. ἡ δὲ ἴση ἀμοιβὴ τὸ σπάνιον ὑπουργοῦντας, ἰσομοιρίους ἀεὶ ποιοῦσιν ἑαυτοῖς. Soph. in El. ἴσα ἰσόμοιρος αὖρᾳ.

Ἴσομοιρία, æqualis portio. Thuc. lib. 7. Philo de vita M. lib. 3.

Ἰσομορία, æquam portionem capio. Thucyd. lib. 6. Iſoc. in Paneg. ✠ μικρᾶς σφῶν ἰσομοιρίας.

Μεμψιμοιρέω, q. d. qui de sorte sua quæritur, qui fortem suam incusat. querulus. Iſocr. in Paneg.

Μεμψιμοιρίομαι, conqueror, seu crebris querimoniis fortem meam incuso. Philo de vita M. lib. 1. ἡ δὲ ἐπὶ τοῖς ἐφ' ἑαυτῷ μεμψιμοιρεῖν, iterum suas fortunas conqueri cœperunt. Item simpl. conqueror, seu queror, incuso. Luc. τῷ Δ' Ἡφαίστῳ μεμψιμοιρουμένῳ ἔοικε. Item expostulo, succenseo. Demosth. pro cor. ἐπὶ μεμψιμοίρῳ ὁ δῆμος ὁ τῶν Ἀθηναίων. (latio.

Μεμψιμοιρία, cõquestio, querela: vel querula suæ sortis incu-

Πεντεμοιρος, quintarius, quinque habens partes.

Decomp. Ε'πιπεντεμοιρος, quintarius alter.

Πεμμοιρος, qui præmaturo fato obit, qui præmatura morte decedit: vel ante fatum accidens: apud Suid.

Τετραμοιρία, quadrupla portio, vel quarta pars : apud Xenoph. Hellen. 6.

Τριμοιρία, tripla portio, dodrans. Xenoph. ibidem.

Μεί'Ω Ν, ονος, ὁ, ἡ, ὁ, minor. Comparatiuus est irregularis nominis μικρὸς. Τὸ μεῖον, minus: vt μείων ἴσχειν, minus habere, i. inferiore esse conditione, apud Xenoph. ¶ Item meon. herbæ genus apud Dioſc. lib. 1. c. 3.

Μείων, ωνος, minuo minorem reddo.

Μειῶσις, plerunque significat inferiorem esse, deteriore esse conditione, quod & μειονέκτειν dicitur : vt ἐξ ἴσου ἰσχύειν μείζω τῆς μειόνος δύνασθαι, arbitrabatur suum sacrificium non melius esse quàm eorum qui magna fecissent. Itẽ passiuè. Xen. μείωσις τοῦ διανοεῖσθαι, mente minuor, in delirium vergo.

Μείωσις, imminutio, extenuatio. Μειώσεις, εως, ὁ, vim habens diminuendi seu imminuendi.

Μειόω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'μείωτος, ος, ὁ ἡ, non imminutus, ideoque integer, vel de quo nihil potest diminui, qui minor fieri nequit.

Πάνυμος, & Σαμία, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Μ Β'Α Α Θ Ρ Ο Ν, ου, τὸ, domus. Iliad. β. Περὶ μὲν κρατερὸν βάθρον Περάμοιο μίλαθρον. * Quidam hoc nomine propriè significari volunt mediam tecti trabem, dicítque ἀπὸ τοῦ μαλαίνεσθαι ὑπὸ τῶν κρατῶν.

Composita.

Παυμέλαθρος, ὁ ἡ ὁ, multas habens ædes, seu multa ātria. Nõn.

Τ'ψιμέλαθρος, altas habens ædes, seu excelsa habens ātria: vt ὑψιμέλαθρον ἀολλον, apud Hom. hymno in Mercur.

Μ Ε'Α Α Σ, αινα, ον, ὁ, niger, ater: Fœminino μέλαινα, nigra, atra. neut. μέλαν, nigrum, atrum. Comparat. μελαίτερος, ὑπερλ. μελαίτατος. Iliad. γ. αἰὲν ἔπειτ' ἀλεγεινὸν, ὑπέρβιον ἠδὲ μέλαινα. Sic apud medicos μέλαινα χολὴ & μέλαινα χολή. Apud Hom. μελαινάων ὀδυνάων, & μέλαιναι φρένες, accipitur pro profundis. ¶ Μέλαν, ανος, etiam substantiuè accipitur : vt τὸ μέλαν ἢ ὀφθαλμοῦ nigrum oculi, id est. nigra pars. sic μέλαν τῆς ὀρυὸς, nigrum quercus, i. medulla. Ponitur etiam pro atramento, seu pigmento atro: vt τὸ μέλαν γράφειν, Poll. Idipsum vocant & μέλαν ζωγραφικὸν, atramentum Indicum. Apud Hippocr. μέλαν ἰ'νδικὸν, Cyprius cinis. Gal. in lex

μέλαν τὸ Κύπριον, nigredo, nigrities, nigror. Galen. ad Glauc.

Μελανότης, ητος, ἡ, idem. Dioſc.

Μελανίζω, nigrico, nigrum imitor.

Μέλαινω siue μελαίνω, nigrum reddo, denigro. Μελάνωμαι, interdum neut. nigresco.

Μέλασμα, τὸ, nigror nigredo Pollux esse dicit nigrum pigmentum, seu atrum quo coma denigratur.

Μελανεμὲς, ὁ ἡ, q. d. denigratio

Μελάνωσις denigratio. macula. Greg. Naz.

Μελαντηρία, ὁ, melanteria: succus quidam niger in metallis con-

crescens: vnde quidam atramentum metallicum

Μελάνθιον siue μελάνθιον, melanthium : herba de qua

phr. hist. plant. l. 1. c. 22. & Dioſc. l. 3. c. 9.

Μέλανες, Aeolico pleonasmo dicitur pro μέλας, vt πάλιν pro

autore Etym.

Μελανόχρως, idem quod μέλας, vt μελανόχρωτες πόδες, Eur. in

Κελαινός, ὁ ἡ, ater, niger: vt κελαινὸν ὄμμα, ater cruor: Il. μ. & apud Hom. κελαινὸν κῦμα, ater fluctus: κελαινὴ νὺξ, atra nox, eundem, & κελαινὸν ὕπνον, apud Hesiod. in aspide. Sic Sophocl. κελαινὸν ἔξοψον, atro cruore imbutis, seu cruentatis. Aliquando exp. horrendus, obscurus: quia talia sunt atra.

Κελαινότης, ητος, ἡ, nigredo.

Κελαινίαω, nigrico, sum niger. A quo participium νεφέων, nigricans: pro quo Iones dicunt κελαινέων, apud Hes.

Μέλαθρον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'μελανέειν, vtrinque nigræ: sic dicuntur φοίνικες, quæ tanquam fumo quodam denigrentur. At Il. ταδίκην φοίνικα pellari scribit Eust. ἀπὸ τοῦ τὸν ἐκ βασάνου αὐτῇ Νόμον.

Α'πομελάνω, denigro, nigrum reddo, nigrefacio.

Δισπομελάνω, denigro, nigrefacio, nigro induco.

Ε'πιμέλας, nigricans. Aristot.

Ε'πιμελαίνομαι, niger reddor, nigrescо, vel in superficie gredine inficior.

Πεσμελάνω, priùs nigrum reddo.

Πεσμελάνομαι, præ nigrefacio. Nicand.

Τ'πομέλας, subniger, nigricans.

Τ'ποπελανίζω, sio subniger nigrico. Dioſc. lib. 5. cap. 8. pompholyge) ἐστὶ δὲ τὸ ὑποπελανίζον ἢ βαφικὸν ὑπόστασις.

Τ'ποπελάνω, prò eodem: apud Pausan.

Τ'ψιμέλας, altè nigræ, vel altè & nigræ, epitherum nanum

Μ Ε'Α Α Ω, liquefacio: seu macero, consumo. Exponitur elixo, coquo. Proprié signif. membra exedo & confu

* ἐδεσθῆ τὸ μέλι ὑδάτι, inquit Etym.

Μ'ελάθριος, liquefacio, ἐσγω. Item pro μόλις, vt Iliad. ρ, (de

Κνέφαυ μαλερὸν ἐφέβη.

Μ Ε Α Ε Α Γ Ρ Ι' Δ Ε Σ, meleagrides : Africanarum gallinarum genus. Aristot. in hist. anim. Vide & Plin. hb. 10. c. 26. & lib. 3. cap. 9.

Μ Ε Λ Ε Δ Α Ι' Ν Ω, curo, θεραπεύω : Herodot. Τὸ λοιπὸν ἐς τρὶς Πύλιοι μελεδήσειν τῶν βίβλων. Hippocrates parrhet. 2. οὓς τε μὴ παμπόλλα δεῖ ὑφ' ἑωυτοῦ ἐπιμελεῖσθαι τῶν μηδὲν τοιούτων. eum qui curat. Item metaph. sicut & Lat. cura. Theocr. idyll. 10 -ὦ μελεδαίνει τοῦτο πολὺ ἐγχώριον, non curat cum qui potum ministrat, id est. non desiderat, * Etymon vide in

Μελεδαίνημα, curor. Hippocr. lib. de nat. infant.

Μελέδημα, τὸ, cura, curiosa & anxia cogitatio. Il. ὀλ. (de somno) λύσεν μελεδήματα θυμοῦ. * Dictum volunt ἀπὸ τοῦ μέλω τὸ δοκεῖν. Sic Latini curas dictas aiunt quasi cor

Μελεδήτωρ, ορος, curator, seu qui se exercet. in Epigr.

Μελέδη, ης, cura, curatio, θεραπεία. Hippocr.

Μελεδάω, curo, idem quod κήδομαι. Hesiod. in Erg. Ille chio est etiam rex, curator, præfectus. qua significatione citur & μελεδωνὸς, & μελεδώνης, teste eodem. Apud Heroll tur fœm. gen. βάλλουσαι τὸν ἀθάνατον τὰς ἕφρις, curatrices procuratrices. Aliòqui ponitur & masc. gen. pro, curat procurator.

Μελεδήτη, ης, idem quod μελεδών, cura. Hom. Odyss. v. Hesi in Erg. Apud Hippocr. γυναικὸς lib. 1. καὶ ἄλλοτε τοιαῦτα cura, curatione.

Μ Ε'Λ Ε Θ Ρ Ο Ν, ου, τὸ, pedica, funis quo ligantur artus. in Cyneg.

Μ Ε'Λ Ε Ι, (imperſ.) curæ est Iliad. β. οὔτε σε μέλει πολέμοιο Sic Plato de leg. 8. ὁπόσοις μὲν ἂν μέλῃ πόσου. Aristoph. in Pluto, ἐμοὶ δὲ μέλει τοῦτο μὲν ὡς ἐγὼ τοῦτο. Dicitur & μέλει καὶ οὐ μέλει, apollic & Plat. Et μέλει μοι ὑπὲρ τούτου, apud Dem. Et cum infin apud Soph. γνῶθι δὲ ὡς ἐμοὶ μέλει χρείαν ἔχειν. partic. τὸ μέλον, quæ res est. Plat in Apol. εἶδεν μέλον γε σοι, ἤδη tibi curæ fuit. μελήσει. Odyss. μα. μεθ' ὃ μέλλει μελήσειν. Pr. μέλημα, Xenoph. & per syncopen μέλμα, apud poëtas: vt Il. Et μεμέλει, curæ erat. Particip. μεμελκὼς, qui curæ est, cura geritur, gratus. Interdum & qui curam gerit, Il. ὃς μέγα πάντων μεμέλκει. Sunt & qui μεμέλ medium

esse volunt, βέλτιον pro βελτίονα.

Μέλομαι, curam gero, curo: vt μέλεσθαι δοκεῖν, apud Apollod. 1. Sic in epigr. l. 4. μή τι μέλεσθε κόνιν.

Μέλεται, etiam dicitur pro μέλει. Hesiod. in Theog.

Μέλεται. Fut. μελήσεται tanquam à contracto. Iliad.

M E

ματῶν μελόντων. Et particip. μεμελημένος, qui curæ fuit, aut qui curæ est. item actiuè, solicitus: vnde aduerb. Μέλημα, τό, solicitè cura adhibita, elaborate: apud Plat. in protag.

Μέλημα, τό, cura apud Theoc. idyll. 15. Μέλεσσι & μελεσσιν pro eodem.

Μελεσπόρος, qui curam gerit alicuius rei, cui negotiũ aliquod curæ per syncopen & pleonasmum ὅ ἐ pro μεμέλεται, cupiens est. Iliad. τ. ἀμφὶ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλῆι. itidem quæ μέμβλεται pro μεμέλεται. Odyss. χ. τόξοιο δέ οἱ οὐκ ἔτι θυμὸς μεμβλήκει. Inuenitur etiam μεμβλεδέα, apud Apollon. Arg. 2. tanquam à μεμέλεται.

Μελεσπόρος, cura. Hesiod. in Erg. μελέτη δὲ τοι ἔργον ὀνήσει. ¶ Item in soluta oratione, meditatio, exercitatio, præmeditatio. apud Thucyd. lib. 2. & 5. item industria apud Synes. Item declamatio quòd sit exercitatio & velut præludium ad forensis orationis concertationem.

Μελετηρὸς, exercitatus.

Μελετήω ῶ, curo, curam gero. Hesiod. in Erg. μελετᾷς βίον. In soluta oratione, meditor, exerceo: Thuc. lib. 1. μελετήσομεν ἢ ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρόνον τὰ παρόντα. Et cum infinit apud Plat. in Phæd. Interdum sine adiectione, me exerceo. apud Thucyd. Hinc & μεμελετηκὼς, qui se exercuit, exercitatus. Xen. Hell. 6. Item declamo. Plut. in Cicer. & epigr. l. 2.

Μελετήμων, ονος, ὁ, exerceor : vnde μεμελετημένῃ τέχνῃ, apud Xenoph artes quarum peritia exercitatione comparata est: seu artes quibus animi exculti sunt.

Μελέτημα, τος, idem quod μελέτη, meditatio, exercitatio: apud Xenophon.

Μελετηρὸς, ad meditationem seu exercitationem, aut meditationis studiosus, meditationi deditus. Exponitur etiam, declamatorius.

Μελετηρὸν, ου, τὸ, q. d. meditatorium: locus meditationis seu exercitationis: apud Plut. Item instrumentum quo quis se exercet. Hesych.

Μελετητὴς, ὁ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primùm ex μέλει, & μέλομαι.

Ἀμελὴς, ὁ ἡ, qui curam non gerit, negligentia vtens circa quidpiam. Iſocr. τῶν ἀμελῶς καὶ κακῶς αὐτὸν ἐχόντων. Et cum genit. ἀμελὴς ἡ κακὸς ἀεὶ αὐτῶν ἐχόντων. Et cum genit. negligens, seu curam non gerit, negligentia vtens circa quidpiam. Iſocr. τῶν ἀμελῶς καὶ κακῶς αὐτὸν ἐχόντων. Et cum genit. ἀμελὴς ἡ κακὸς ἀεὶ αὐτῶν ἐχόντων. Et cum genit. ἀμελὴς, quod negligitur, quod curæ non est.

Ἀμελῶς, negligenter, segniter, non adhibita cura & studio. Iſocr. in Panath. Dicitur ἀμελῶς ἔχειν τινὸς, neglectui habere aliquem, & ἀμελῶς ἔχειν τινὰ, vel τινός τι. Dem. Pæd. 1.

Ἀμέλεια, negligentia, incuria, neglectus. Xenoph. Pæd. 8. Demosth. 2. Dicitur & ἀμελείᾳ δοῦναι τι, aliquid non curare, apud Eurip.

Ἀμέλω, & ἐμέλω, curæ non habeo, negligo, contemno. Iliad. ρ. Μενελάου μὲν ἐμέλησε, negligit iussa Menelai. Iſocr. in Busir. encom. τῶν κρειττόνων ἀμελοῦντες. Dicitur & ἀμελῶ τινος τι, apud Demosth.

Ἀμέλημι, negligor, neglectui habeor. Plato in apol. οὐδὲ ἀμέλησε τῶν ἐμῶν τι οὐδὲ σμικρόν. Ἀμέλητος, impersonaliter, cura nulla est. vnde ἀμέλητος, cura nulla fuit, Aeschin. Ἠμελημένος, (particip.) neglectus, aut qui negligitur, vt ἀμεμψίᾳ ἐμέμφετο, Xenoph.

Ἀμελητὸς, non habita vlla cura, negligenter interdum accipitur, interdum passiuam significationem habere traditur. Ἀμεληθεὶς, negligendus. Et ἀμελητέον, negligere oportet. apud Iſocr. in Euag.

Ἀμεμφὴς, idem quod ἀμελὴς.

Ἀμέμφως, idem quod ἀμελῶς.

Ἄμπλην, aduerbium factum ex imperatiui modi secunda persona. q. d. ne eures, ne sis solicitus. Quidam exp. atqui: certè. nimirum apud Demosth. & Plat. in Phæd. τῷ etenim, quoniam, vel quandoquidem: apud Luc. & Gal. Capitur & pro, ità que à Suid. & Hesych. Item pro, verbi gratia, non aliter atque quomodo, vtique apud Luc. & alios.

Decomp. Α'νεμέλητος, ος, ὁ, prorsus negligo, vel simpl. negligo, Α'νεμεμέλητος, ος, negligor. Α'νεπιμελὴς, neglectim.

Ἐξαμελῶ, negligo, vel prorsus negligo.

Ἐξαμελέω, negligo: vt ἐξημέλητο τὰ ἑαυτοῦ αὐτοῖς. Plutarch.

Ἐξαμέλως, imperſonaliter etiam fumitur, apud Aristotel. ethicorum 10. cap. 9.

Κατημελῶ, negligo, nullam curam gero: vel prorsus negligo, valde negligo. Soph. Κεἰ ἐξημελήκει, εἰ κατημέλησ' ἐγώ. Inde κατημέλημαι, negligor. Item κατημέλητος, ος, ὁ, neglectus contemptui vilis apud Iſocr. (ptim.

Κατημελέω, con, neglectu. Quidam exp. neglectim, contemptui vilis apud Iſocr.

Ὑπεραμελέω, ὑπερημέλησα, q. d. subnegligo: subaspernor. Exponitur etiã simpl. neglego, sperno. Thucyd. lib. 1. ἔτι αὐτῆς πεμπόλεως ὑπερημελημένης. Plut. in Cam. ὑπερημελημένοι τῆς ἀρχῆς, res honestas contemnentes.

Ὑπερημελῶ, negligor, spernor: vnde παρημελημένα, neglectui, contemptui erant. Plut. in Thes. Παρημελημένοι, neglectui contemptui.

M E

Ε'πικουρὸς, socors, iners: apud Synes. Vide & in comp. Μιλ, cantus.

Ε'πιμελὴς, ὁ ἡ, qui curam agit. Xenoph. ἐπιμελὴς γὰρ οἶκων εἶ, curæ habes amicos. Exponitur etiam, solicitus, diligens: apud eundem. Τὸ ἐπιμελὲς, interdum substantiuè pro, diligentia : vt τοῦτο τοίνυν ἐπιμελὲς ἴσθι τῷ συγκλήτῳ interdum (passiua signif.) quod curæ habetur, quod curæ est. Plato epist. 7. ἐπιμελὲς ἔδει πολοῦς. Et cum infinit. Dem. & Aelchin.

Ε'πιμελῶς, cura adhibita, solicitè, diligenter. Dem. pro cor.

Ε'πιμελέστερον, diligentius ἐπιμελέστατα, diligentissimè.

Ε'πιμέλεια, ὁ, cura, diligentia, studium: vt ἐπιμέλειαν ἔχω τούτων, curam horum habeo: vt ἐπιμέλειά τινα ποιεῖσθαι περὶ τινος, apud Isocr. in Plataico Dicitur & ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι περὶ τινος, apud Dem. &c. Exponitur etiam, curatio, procuratio. Item curatio muneris.

Ε'πιμελοῦμαι, ῆσομαι, curo, curam gero, studeo, operam do. Xen. Hell. 5. ἐπιμελεῖσθαι τῶν χωρίων Plato de leg. ἐπιμελεῖσθαι περὶ εἰκόνα μικρὸς. Et cum acc. Xen. Hell. 5. πάντα τὰ ὑμῖν ἐπιμελεῖτο Dicitur & ἐπιμέλειθαι τινὸς ἕνεκα, vel ὡς ἂν σοφρόνως, dare operam vt negotium aliquod effectum reddatur apud eundem Xen. Item exequutor sum testamenti. l. Laërt

Ε'πιμελοῦμαι idem. Xen ἐπιμελοῦντες ἦσαν, curam gerunt ve nationis. Et ἐπιμελεῖσθαι τῆς σωτηρίας, Iſocr.

Ε'πιμέλημα, negocium cuius curam gerimus, res quæ curæ est. Xen. in Oecon.

Ε'πιμελητὴς, ὁ, curator qui curã rei alicuius suscipit exponitur, etiam procurator. Xen. Pæd. 8. Et peculiariter. exequutor testamenti Laërt.

Ε'πιμελητικὸς, ὁ, ὁ, aptus ad curam gerendam alicuius negotij. Et pro, diligens & peritus curator. Xen in Oecon.

Decomposita.

Α'ντεπιμελοῦμαι, ῆσομαι, vicissim curam gero Xen. Pæd. 4.

Α'νεπιμέλητος, qui curam non habet.

Περισσεπιμελοῦμαι, insuper curam gero, insuper curo.

Συνεπιμελοῦμαι, simul curam gero, seu curo: vel vnà cum alio curam gero, aut curo. Xen.

Μεταμέλει, (impersonale) pœnitet. Plato in apol. ἴστε γὰρ μοι μεταμέλον ἔστως ἔσπερ ἐπεπράμην. Iſoc μεταμέλειν ἂν εἰς ζῆλον ἐξέμεσθαι. Herodot. in Erat. ᾧ τὴν ἀρίστην τὸ εἰρημένον μετέμελεν, pœnitebat eum sui dicti.

Μεταμέλομαι, pœnitentia ducor. Thuc. lib. 4. μετεμέλοντο τὰ ποιηθέντα ὑπ' ἀλλήλων. Sic apud Xen. Pæd. 4. Inuenitur & μεταμελέμαι, apud Phalar. in epist. (sumitur.

Μετάμελος, ὁ ἡ, pœnitentia. Thuc. li. 7. Apud Plat. adiectiuè

Μεταμέλεια, pœnitentia. Exponi etiam potest, mutatio cõsilij. Aristot. eth. 3. Thuc. l. 3. Dicitur & λαμβάνειν μεταμέλειας apud Thuc & ποιεῖσθαι μεταμελείας πολλὰς, Iſocr.

Μεταμέλησις, pronus ad pœnitentiam. Aristot. eth. 7.

Μεταμέμβνται. Hesych. μετεμεμήσατο.

Decomp. Α'μεταμέλητος, cuius non pœnitet aut pœnitere non potest. 2. Corinth. c. 1. Rom c. 11.

Παρεμέλησε, epitherum quo Argo nauis ornatur ab Hom. Od. μ. vt quæ omnibus heroibus curæ fuerit, vel omnibus poëtis & historicis, teste Eust.

Τιμάω, peculiariter significat. curam habeo seu gero in iis quæ ad cultum corporis seu comptum, aut ad humaniter tractandum aliquem pertinent. Plutarch. in symp. sept. fap. ἃ δὲ τιμᾷ τοὺς θεοὺς Α'ἰσχυλος ἔστω τιμιολόγος ; Exponitur etiam curo, accuro, tracto. Eurip. in quadam epistol. ἡ τοῖς δόξασι φιλοφρονεῖσθαι τιμᾶσθαι.

Τιμιόω, ὦ, exp. diligens, studiosus.

Τιμιότης, cura, ornatus.

Decomp Α'τιμάω, ῶ, non curo, abiicio Α'τιμήσητε, incuratus, inornatus, neglectus. Aeschyl. in Prometh. Α'τιμήτατος, idem cum Α'τιμωτάτης, incuriosè, negligenter interdum & incultè, inciuitè.

Α'τιμιότης, idẽ quod ἀτιμήσητος. Plut. in Ant. Α'τιμίλεια, negligentia, incuria. Dicitur & ἀτιμωρία, apud Agathian. Α'τιμίως, negligenter, inornatè. Et pro eodẽ ἀτιμώτως, Ionicè & poëticè.

Composita ex μελετάω.

Α'μελετησία, ὁ, q. d. inexercitatio, vel exercitationis carentia: Α'μελέτητος, inexercitatus. Exponitur etiam, imme ditus imperitus, indoctus. Lucian. in somn. cum genit.

Α'μελετήτως, inexercitatè, absque exercitatione.

Ε'κμελετάω, meditor, exerceo. Plat. in Hipp. maiore, ἵνα ὅτι μάλιστα ἐκμελετήσῃς. Plut. ἐκμελετήσας ὁ λόγος ἀφῇς δὲ γραπτὸς εἰς πάντας.

Ε'μμελετάω, exerceo in aliqua re. Et simp. exerceo. Plat.

Ε'μμέλετημα, id, id in quo aliquis se exercet.

Κατεμελετᾶν, meditari, exercere Plat. de leg. & Demosth. in Mid.

Προμελετᾶν, præmedior. Προμελέτησις præmeditatio.

Μ Ε'Λ Ε Ο Σ, ε, ὁ, vanus, inanis, fultus. Item infortunatus, infelix: hominis epitheton apud poëtas. Hesiodus in Erg. Οὐκ ἐθέλοντα μελέοισι πυρὸς μέτα κοινὸν ἔμεναι θνητοῖς αἰθέρα ναίειν. Iliad. α. μέλεον δέ οἱ οὔ τι θεῶν ἐφάνεκτο Νεπτύνιος. ι. nihil efficiens. Μέλεον γὰρ

partir etiam adueribialiter pro μετάνοια incassum, otiosè & sine vllo effectu. Iliad. κ. ὡδὲ τι καὶ ἐγὼ ἐπέτελλον μῆλοισι σιῷ πείθεσθαι. Iliad. ν. αὐτὰρ ὁ μὲν ἀνέπαυτο μάτην. Interdum pœtæ dicunt μάτην pro μάταιος, vt ἀλὶ pro ἀλαζὼν. Aristoph. Α'ΜΑ' ὦ μάτ' ἐξόλοιο, ὁ miser, seu, ô stulte.

Μελετάω, &c. vide in Μ'λετ.

-ΜΕ'ΛΙ-ΙΣΤΟΝ, τὸ, mel. Il. λ. μετὰ γλάγος. Paus. in Attic. καρῖνα, ἔστι μὲν ἀπὸ σύκων ἄπυρα πυιόεντα Athen. lib. 3. ἀφ' ὧν μῆ μέλιτος. De natura & vsu mellis vide Dioscor. lib. 2. cap. 101. & Plin. l. 22. c. 24. Metaphoricè Alexis apud Athen. l. 13 Η' γὰρ γε αἰσχρὸν ὅστις ἐφ' ἡδονὴν μέλιτι μᾶλλον. * Eustath. deducit ἀπὸ τοῦ μείδω.

Μελίτινος, ον, ὁ, melleus, mellitus. Metaph. μελιτίνοισι γαλύοις, placida & quasi melleam iucunditatem imitans. A μελιτόεις per contr. fit μελιτοῦς, vt ὀρεσσιφοῦς ab ὀρεσσιφόος. teste Eust. qui ὅθεν μελιτοῦττα, vsurpari id vocabulum tradit. Aristop. in auibus. Η' ἐχέλεσ τις βουλῇ, ὅθ' ἡμῖν ταττὲ θύειν μελιτοῦττας. Sic & apud Theophr. hist. pl. lib. 9. c. 9. Scribitur & μελιττᾶτα: apud Luc. in Lexiph. & alios.

Μελιτώδης, ες, ὁ ἡ ὁ, melleus, mellitus: idem quod μελιτίνος: vel melleum saporem referens, mel sapore imitans. Luc. in vit. aut. Plutarch. symp. 5.

Μελίτεως, scilicet ποτὸν, potus melleus, seu mellitus, potus ex melle: mellina. Plutarch. symp. lib. 4. Scribitur & μελίνου apud Hesych. At μελίνεων, fauus. Suid.

Μελιτὸν, fauus: vel mustum decoctum. Hesych.

Μελίνη, melleus. Laërt.

Μελιτηρὸς, ὁν, melleus, mellitus, vel mellarius: vt μελιτηρὸς ἀγγεῖον, mellarium vas. Athen. lib. 11. Μελιτήρεα χολὴ, succus melligenus. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 8.

Μελιτόμορον, suaue, mellea dulcedine prædirum. Hesych.

Μελίτης, ου, melities: vt μελίτης οἶνος, vinum melitites, seu vinum ex musto & melle. Dioscor. l. 5. c. 15.

Μελιτόω, ῶ, melle condio, melle misceo: vnde pass. apud Thuc. lib. 4. καὶ υμβατὰ ὄντα ξυμβήσεσθαι, καὶ ἀσπόνδοις ἐπὶ ἀσπόνδοις ἐπιόντες μάχαιραι μεμελιτωμένοι.

Μελίτωμα, τὸ, opus dulciarium ex melle, placente mellita, Dioscor. l. 4. c. 64. Hom. in batrachom.

Μελιτώδης, ὁ, melleus, mellitus, mellea dulcedine prædirus. Synes. ep. 164. Exponitur etiam qui est mellei coloris, apud Theocr. idyll 5. (pl lib. 7. cap. vlt.

Μελίας πυρὸς, mel frugum, vt Gaza exponit, apud Theophr. hist.

Μελίνη, legiminis genus, simile milio, alio nomine panicum: de quo Dioscor. lib 2. c. 110. & Gal. l. 6. simpl. pharm. Plin. lib 22. cap. 25 panicum à Dioclè medico mel frugum appellatum esse scribit ad etymon alludente: hac enim voce μελίνη melleum quid significatur. Pro eodem dicitur & μελινὸν, masc. gen. apud Theophr. hist. pl. lib. 8. c. 1. Μέλινον, verò apiastrum est, teste Varrone l. 3. de re rustica, c. 16.

Composita.

Α'ερόμελι, ιτος, ὁ, τὸ, aërium mel. Quidam esse putant quod in Bibliis manna dicitur. Athen. l. 11.

Α'πόμελι, Gal. comment. 2. in lib. de fracturis suo tempore vocatum fuisse scribit quod Hippocr. vocauit ὀξύμελι: esse autem cremorem & decoctū fauorum aceto mixtorum. Dioscor. lib. 6 cap 17. Χνήμελι, dici scribit aquam eam quæ eiotis fauis paratur & reponitur, & alio etiam nomine ὑδρόμελι appellari. Δρυόμελι, roscidum mel. Theophr.

Ε'λαιόμελι, elæomeli, q. d. oleum melleum, quod in Syriæ. maritimis ex quodam caudice manat. vide Dioscor. lib. 1. c. 37.

Θαλασσόμελι, portionis genus ex duabus aquæ marinæ partibus ad singulas mellis additis & vase conditis. vide Dioscoridem lib. 5. cap. 20.

Μαλίσμελι, genus potionis quod ex cotoneis malis & melle fit. de quo Dioscor. lib. 5. cap. 29. Idem alio nomine appellatur Κυδωνόμελι, teste Dioscor. ibidem.

Οἰνόμελι, vinum mulsum: quod & simpliciter mulsum dicitur, i. vinum melle conditum: de quo Dioscor. l. 5. c. 16.

Ο'φθαλμόμελι, medicamentum ex vuis immaturis & melle: de quo Dioscor. lib. 5. cap. 31.

Ο'ξύμελι, oxymeli, seu oxymel: portionis genus ex aceto, sale marino, melle, & aqua pluuia. Exponitur etiam acetum mulsum. vide Dioscor. l. 1. cap. 22. Plin. l. 14. c. 7. & l. 23. c. 2. Gal. lib. 4. de sanit. tuenda & in consilio puero comitiali scripto.

Ρ'οδόμελι, mel rosceum, de quo vide Aet. lib. 3. c. 74. Dioscor. l. 5. ca. 35. Pallad. mensis Maij c. 16.

Υ'δρόμελι, aqua mellita seu aqua melle mista: quam Latini aquā mulsam appellant: de qua Dioscor. lib. 5. c. 17. Plin. l. 22. c. 24. & l. 14. c. 17.

ΜΕΛΙ'Α, ᾶς, ὁ. fraxinus: arbor apta conficiendis hastis. Iliad. π, ὁ δ' αὖτ' ἴσωσε μελίῃσι, cecidit vt fraxinus. Sæpius, pro fraxinea hasta. Iliad. υ. ὃ δ' ἀκαχὼν Πελασὶ δῖος μελίῃ. Sic & Il. χ. & alibi. vide & Dioscor. l. c. 109.

Μελίϊνος, fraxineus: vt μελίϊνον δόρυ, fraxinea hasta.

Compositæ.

Βυμέλιος, ὁ, ἡ, & βυμελία, ὁ, q. d. bubula fraxinus. fraxini species est à Macedonibus sic appellata. Vide Theophrast. de hist. plant. lib. 3. cap. 11. & lib 4. cap. 9.

Εὐμελίας & Ionicè βυμελίης, ου, ὁ, fraxini peritus, i. fraxinea hasta. Iliad. ρ, & ρ.

-ΜΕΛΙ'ΣΣΑ, siue μελίττα ας, ὁ. apis. (* dicta à μέλι, cuius est opifex. Eustathius tamen scribit ita vocatam esse, quoniam μέλεσι ἐφίζανει, vt sit μέλισσα quasi μέλιτσα ex μέλιτος & ζῶ. Alii deducit à μέλω sicut & μέλι.) Odyss. ν. ἐκ δὲ σ' ἐγὼ μελίσσας ἐπιφρασάμην ἐσορῶσα. Iliad. ν. ἐσσυμένως δὲ μέλισσαι ἔσορ. ad Dem. τῶν μελιττῶν ὑφειμένῳ ἰσχνῷ ἐπεσκληκότα τὰ βλαστήματα κρεμᾶζ αἰωρουμένα, &c. Vide Aristotel. hist. an. lib. 9. cap. 40. & Aelian.

Μελισσεύς, cognomentum Iouis. Hesych.

Μελίσσιον, alueare Hesych.

Μελισσεῖς, apiarius.

Μελισσών vel μελιττών, ῶνος, ὁ, apiarium, mellarium, locus in quo ſi sunt aluei apum.

Μελιττόδης, ες, ὁ ἡ ὁ, ad apes accedens, qui de apum genere est: τὰ μελιττώδη ἐξ ἴδιον, pro ipsis apibus. Exponitur etiã, melleus

Compositæ.

Α'χελισσόμελισσα, apis agrestis seu syluestris.

Εὐμελισσία ὦν, apes meæ bene mellificant.

ΜΕ'ΛΛΩ, (F. μελλήσω, apud Thuc. l. 5. aor. 1. ἐμέλλησα, tanquam verbo contracto (cum infinit sæpe exp. sum. infinitivus item exponitur participio futuri temporis: vt μέλλων πλεῖν, Thuc. sum missurus. ἐ cum fut. vt Synes. ἐμέλλομεν ἀφ' ἑσπέρας τὸν γαλιλαῖον, futurum erat vt à ventis tranquillitatem deriderarem. Et cum aor. vt Il. ω. Μέλλεν ἔβη τὸν ἐπ' ἠῶ ἐλεύσεσθαι ἀφ' Ἑλένης. Cum inf. exponitur etiam, debeo, item paro: vt apud Dem. pro cor. τί ἔσομαι κακὸς ἄνθρωπος, ἃ τὸ συμβαλέσθαι αὐτῷ ποιεῖν ἐμέλλησα ἐγὼ ἐκείνῳ, ipsam hortari, quid autor ipsi esse debui vt faceret? Thuc. lib. 2. ἢ κακῶσαι τὸν σρατὸν ἐμέλλε διώκειν τῶν γὰρ, parabat. vallare agrum. Apud eundem. μέλλω κινδυνεύειν, quidam exp. animo habeo fortunam experiri. Et apud Eurip μέλλειν θνήσκειν, destinas interficere. particip. μέλλων, futurus: vt ἐμέλλομεν ἐγὼ θνήσκειν (subaudito infinit.) interdum pro deberi magistratibus Huic partic. sæpe additur infinit. ἐπεδὴ τὰ πλοῖα μέλλοντα ἔσεσθαι. Pro eodem dicitur & μελήσων, vt apud Xen. in Pæd. μελήσειν τὰ παιδία. ¶ Μέλλω, cunctor, moror: differo. Item cesso. Thucyd ὡδὲ μᾶλλον ὧν πεμφθῆναι. Dem. Philip. 4. εἰ καὶ δύνασθε, μὴ τί μέλλετε;

Μέλλομαι, differor, seu tardè procedo. Thuc. 6.

Μελλησμός, cunctatio prolatio. procrastinatio, mora, dilatio, &c. Æschin. Μελλησμὸς pro eodem. Poll.

Μέλλησις, idem, Thuc. l. 1. Gregor.

Μελλητὴς, οῦ, ὁ, cunctator, procrastinator. item cessator. Aristot. ethic. 4.

Μελλητικὸς, qui natura est cunctabundus, & q. d. procrastinationem, seu procrastinationem. Poll.

Μελλησιάω, ῶ, cunctari cupio. Hesych.

Composita quæ sequuntur sunt ex μέλλω. cunctor.

Α'μελλητὶ, q. d. incunctanter) sine cunctatione, sine procrastinatione, sine mora. Exponitur etiam ταχύ.

Α'ντιμέλλω vicissim cunctor, vel contrà cunctor.

Διαμέλλω, idem quod μέλλω. Naz. διαμέλλω σοῦ τὸν ἡδύσματον.

Διαμέλλησις, cunctatio, mora. Thuc. lib 5.

Διεμμελλητὴς, cunctator, procrastinator.

Ε'πιμέλλω, cunctor.

Decomp. Α'ντεπιμέλλω, contrà cunctor aliqua in re, seu vicissim cunctor. Thuc. lib. 3.

Κατεμέλλησε, cuctari, procrastinare. Polyb.

Μελίζω, μελιτὰς, vide in μέλω.

Μέλομαι, vide in Μ'λει.

ΜΕ'ΛΟΣ, εος-ους, membrum. Od. σ. & ω, μελέων ἀπολείπει ταναήκης Odyss. λ. ἐξεῖ σ' ἐδέξατ' ἐπήρατος ἐκ μελέων. Sic & alibi apud Hom. ¶ Item carmen, vt Lat. melos. Theocr. idyll. 1. Καὶ τὸ πρᾶγμα λικνὸν μέλος ἀμέλγει. Herodian. lib. 4. ὁ ἐρωτικὸς μέλος ἐξόλλυσι μουσικήν. Πᾶν δὲ μέλος, metaph. significat inconcinne, apud Luc. in Enn. & Plat. Apud eundem & Aristot. exp. cum dissentanee, importunè, in epist. Τὰ μέλη, proprie quæuis carmina: vt τὰ χρυσᾶ τῆς μέλης. Aristot. pol. 8. Interdum dicuntur de carminibus Lyricis: vt apud Plut. Μόνης δ' Α'λκαίου τοῦ μέλους Tribuitur etiam μέλος ouibus & capris, apud Aristop. in Pluto.

¶ *Derivata ex μέλος in priori significatione.*

Μελῶδὸν, membratim. per membra. Athen. lib. 4.

Μελίζω, idem Iliad. ω.

Μελίζω, membratim concido, trunco.

Μελισμὸς, membrorum diuisio. Suid.

Comp

Compositæ.

Α'μέλεος, ὁ, ἡ, ὁν, qui membris est integris & absolutis, nulla parte mutilus aut distortus. Plat. l. 7. de rep.

Α'πομέλω, idem quod μέλω διαμελίζω, concisio in membra.

Α'σαμος. Hesych. viribus carens inualidus.

Ε'ξαμος. Hesych. ex membris. vel

Ε'ξαμος. Hesych. vis membra somni epithetum. Od. ψ. Alij tamen dictum putant ὅτι ἢ λύσει τὰ μελεδήματα, seu τοὺς μελεδῶνας.

Ε'ὐμελὴς, qui integris membris est, omnibus suis membris cõstans. Athen. lib 12.

Ε'ὐμέλεια. idem. Hesych. εὐλυσιτέλεια omnium membrorum perfectio. integra & absoluta natura cuiusque rei. Hippocr. ἐν τῇ περὶ ἀέρων.

Ε'υρυμελὴς, qui mutilatus est membris, mutilus.

Ε'υτηκόμελος, membra liquefaciens, membris tabem inducens: in Anthol. epigr.

Ε'υτμήτης, habẽs mẽbra δίκην ἰ. tenera & flexibilia. Xen. in Cyneg.

Ε'χμελὴς & ἔμμελὴς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

¶ *Derivata ex μέλος, i. carmen.*

Μελικὸς, qui scribit μέλη, lyricus.

Μελῳδέω, cano mele, modulor. Alex. Aphr. probl. 1. ὁ ψυχὴ μέλος ἀκούσασα ἐφ' ἡδοναῖς μελῳδεῖ τοῖς. Pro eo Dores dicunt μελίδω: vt apud Theocr. idyll. 11. ὡς ἐμὶ σὺ ταῖσδε μελίσδοις, Κ' ἐμὶ σὺ αὐλεῖ λαλάσω.

Μελῳδία, & Dorice μελίδημα, idem Molchius in epitaphio Bionis. ἡδέων ὑδύσματα μελίσδει. Dicitur & pinus ἀείδει μελίσδουσα, dulce sonare. Apud Theocr. idyll. 1.

Μέλισμα, τὸ, canticum quod modulamur, carmen, cantilena. Theocr. idyll. 14 & 21.

Μελισμάτιον, (diminut partiũ canticũ, cantiuncula. Epicr. l. 2.

Μελίδιον, (diminut) paruum melos, paruum carmen, cantiuncula. Theocr. idyll. 7 & Bion. Smyrn. idyll. 5.

Μέλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀντιμελῶ, contrà modulor, seu vicissim modulando occino. in Anthol. epigr.

Ἐμμελὴς, qui est extra modulationem, modulationi repugnans. Exponitur etiam, absonus, inconcinnus. discrepans: apud Aristid. vide aliam signif. in comp. ex Μέλει.

Ἐμμελὴς, ὁ, ἡ, ὁν, cui inest modulatio, modulationem habens, canorus. Exponitur & harmonicus, modulatus: apud Plut. Et metaph. concinnus, scitus. vt ἐμμελὴς ῥητὴρ α, scita, vel lepida. apud Athen. item aptus, conueniens. Plut. in Demetr. σοφὸς ἐμμελὴς & χάρεν ἐμμελέστατος, aptissimus, & accommodatissimus. Exponitur etiam, modestus, continens, temperatus, qui est concinnus, seu compositis moribus: apud Plutarch. & Synes.

Ἐμμελῶς, cum modulatione, canorè, harmonicè. Item, concinne, apte, eleganter. Item modestè. Plut. pro eodem dicitur ἡμέρως apud Apoll. Rhod

Ἐμμελεία, modulatio, seu apta modulatio. Sic dicta fuit etiam quædam saltatio à concinnitate, seu à concinno ac decenti corporis motu, de qua Plato & Poll. Exponitur & generaliter, concinnitas, & elegantia.

Ἐμμελὴς, cui bona modulatio ineſt, canorus.

Ἐμμέλεια, apta modulatio. Plut.

Ἐμφωνία, fœminam canorem habens. in Epigr.

Θηλυμελὴς ἀοιδὴ, fœmineum & molle modulantes melos luscitiæ. molliter canentes. In Epigr.

Θηλυμελῆ carmina conglutino & concinno, concinnè & compositè coagmento.

Ὑμνομελὴς ὕμνος, hymnis ex omni carminũ genere. l. 3. Maccab.

Ἰδιόμελος, qui est contra modulationis normam, inconcinnus, absonus. Item immoderatus. Exponitur etiam inconditus, incompositus. Item vitiosus, culpabilis, mendosus: Plato de leg. l. 5. Aristot. & Philo de mundo. Compositum est ex particula ἴδιος &. μέλος.

Ἰδιομελῶς, immoderatè. Plato in Tim. Exponitur etiam, inconcinnè, inconditè, incompositè. Item perperam, malè: apud Strab. Item vitiosè improbè. Gal.

Ἰδιομελὴς, vitiositas improbitas, improbum factũ, peccatum. Item erratum, error. Plato in Apol. Plut. in orac. Pyth. Ἁμαρτάνω ἴδιον, incomposite me gero, vel inconcinnè, immoderate me gero. Aut improbè me gero, delinquo. erratum admitto. Chrysost. εἰς ἐμαὶ ἰδιομελήσασι. in nos peccasti. Xen. apom. l. 1. ἐ ἴδιον μέλος ἀκούειν. Aristot. de mundo. πλημμελοῦντες δὲ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀμαρτήμασιν ἰδιόμοις, aberrantes. Dicitur etiam de fluuio qui cum violenta inundatione segetes & tuguria.

Ἰδιομελὲς, id in quo peccatur, seu erratur, id quod perperam fit. Et πλημμελήματα dicitur is, in quem peccatur, seu qui iniuria afficitur.

Ἰδιομελῶς, ες, quod improbè geritur, peccatum, delictum. Plutarch. de educ. liber. Item quod pro peccato penditur. Nonn. cap 5.

ΜΕ'ΛΠΩ, canto, cantu celebro. Il. α, Μέλπουσιν ἀκαμπῆ. Eurip.

in Troad. -μέλπετ' ἐμὸν γάμον. Τὸν πανόμφαιον Διὸς πάντα μέλπων. * Dictum videtur μέλπω quasi μέλ-Θ- seu μέλ. πω.

Μέλπομαι, idem quod μέλπω. cano seu canto, hymnos decanto. Od. σ. -μᾶ δ' ἅμα πάντα μέλπεται Θεὸς ἀοιδῇ. Significat etiam tripudio & salto ad cantum: vnde metaph. Il. λ. Ἀρεῖ μέλπηθαι, dicitur, bellicas choreas desaltare. i. pugnare.

Μολπὴ, ἧς, ἡ, cantus, hymnus: vel chori, cum cantu. Iliad. σ. ἀμφὶ δὲ κοῦροι ἔσαν κατ' αὐτὸν Μολπῆς ἐξάρχοντε ἰμερόεν κιθαρίζοντε. Iliad. τ. Μολπῆς τε γλυκερῆς τε, ἀμείνονα ἠδ' ἐρατεινὴν. Sic & alibi apud Homerum.

Μολπάζω, canto, decanto, celebro, Aristoph. τὴν φωνὴν μολπάζων.

Μολπευτὴς, οῦ, ὁ, cantor, Pro quo & μολπητὴς, in Epigr.

Μολπήτρια ἡ, cantrix.

Μολπὴ, ἧς, cum cantu. Aeschyl.

Compositæ.

Α'ναμέλπω, decanto, hymnum exordior. Theocr. idyll. 17. Οὐδὲ Διωνύσου τὸν αὐτὸν ἐπαοιδὸς κατ' ἀγῶνας Ἴκαρ' ἀναμέλψει κισσοφόρον κεφαλήν. ἀείσομαι.

Decomp. Περιαναμέλπω. præcino, antè decanto. Sapientiæ 18.

Α'ντίμολπος. Scholiastæ Eurip est ὁ ἀντιᾴδων, & ὁ ἀκουτικὸς τῇ μολπῇ.

Α'φροσιμολπος, musa quæ cantui præest: seu quæ cantum incipit. Athen lib 4. ex Stesichoro.

Ἐπιμέλπω. accino. Aeschyl.

Ἐρασὶ μελπος, cantus amans Pind.

Εὐμελπὴς, ὁ, ἡ, elegans cantus, elegantia cantus. Hesych.

Εὐμολπέω, ῶ, eleganter canto, Hom. hymno in Merc.

Ἀγύμολπος, qui tuauiter canens, Hom. hymno in Pana.

Μεταμέλπομαι, simul cano, Hom. hymno 1. in Apoll. τῆσι μὲν δὴ Ἀπόλλων μετεμέλπετο φόρμιγγι τε καὶ ἐπεσι τοῖσι καὶ ἀμφὶ Λητοῖ.

Συμμολπὸς, qui cum alio canit. Eurip. in Ione.

Φιλομολπος & φιλέμμολπος, cantus studiosus, apud Pind.

Μεμελόμαι, vide in Μέλει. Μεμεσσόμενος, in Μέσσω. Μεμιγμένως, in Μίγνυμι.

ΜΕ'ΜΝΟΝΕ, aues sunt apud Aelianum & Oppian. in Ixeut. ¶ Hesych. μέμνων. est etiam asinus, & μεμόνεσσι, asininæ carnes.

ΜΕ'ΜΦΟΜΑΙ. F. μέμψομαι, conqueror, expostulo, Interdum & accuſo, Aristoph. in Pluto. τοῦ δ' Λοξίᾳ μέμφει συγκάμνειν μάντιν ταῦτ' ἐμοῦ. Xen. in Oecon. μεμφόμενός τινα ὡς οὐ δίκαιος φίλος. Accipitur etiam pro incuſo, vitio verto, reprehendo vitupero: Gorg. Leont in Helen. encomio, ἴσως γὰρ ἂν μαρτία μέμψαιτό τε τὰ ἐπαγγελτὰ ἡ ἐπαγγεῖτ τὰ μωμητά. Plato lib. 2. de rep. ὑμῖν ἔχειν τὰ τοιαῦτα μέμφεσθαι. Cum genit. apud Thuc. ἂν ὑβρίζειν ἐμέμφοντο. quos nullus vituperauit.

Μεμφαλέος, ὁ, questus, querimonia: seu ipse actus conquerendi & incusandi Hesych & Suid.

Μέμψις, εως, ἡ, questus, hoc est, ipsa querendi, & incusandi actio, seu reprehensio. Demosth Philipp. 4. περὶ ὧν μέμψεως τῷ ἡ κατηγορίας Et μέμψιν μεμφέσθαι τινι, & μέμψιν ἔθηκέ τινι. idem quod μέμφεσθαι. Aristoph. in Plut & in ran.

Μεμπτὸς, ὁν, ὁ, incusandus, qui reprehensionem meretur. Thuc. lib. 2. & 7. Item actiuè, conquerens de, culpans, reprehendens Soph. in Trachin.

Μεμπτέος, culpandus, incusandus, accusandus.

Μεμπτὴ, ἧς, querela, querimonia. Plato in epist. Aesch yl. in ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.

Compositæ.

Α'μεμφὴς, ἐς, ὁ, ἡ, ὁν, idem cum ἄμεμπτος, quod sequitur in Epigra. & apud Nonn.

Α'μεμπία, ὁ, nullæ querelæ, nulla culpa & reprehensio. Aeschyl. in ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.

Α'μεμπτὸς, ὁν, ὁ, ἡ, de quo conqueri nemo potest, irreprehẽsus inculpatus. Xen in symp δεῖπνον ἄμεμπτον παρέθηκεν. Et ἄμεμπτος φίλος. idem Pæd. 5. Item act non querulus, minimè queribundus. Xen. pæd 8.

Α'μέμπτως, ita vt conqueri nemo possit, inculpatè, sine crimine. Herodian. l. 6. & 7. Et act. sine querelis, ita vt nemo conqueratur, Herodia. l. 6.

Α'ντιμέμφομαι, vicissim queror & expostulo.

Α'ποκέμφομαι, accuſo, incuſo, succenseo. Plut. Χαπεμφοῦμαι δ' ἐτέρωθι αὐτῷ ὅτι τοὺς ἐξ ἀρχῆς ἐπῄνει περὶ ἔρωτος.

Διαμέμφομαι, valde conqueror, incuſo. Iſocr. in Nicocle, διαμέμφονται τοῦ φιλοσόφου τοὺς.

Ἐπιμέμφομαι. conqueror super aliqua re, incuſo. Od. ἐπιμέμφεται ἀνθρώποις ὅστις μάλα μέμφομαι. Il. α, ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἐκατὸν ἐμοῦ. Item reprehendo, vitupero. Diosc. in præfat l 8.

Ἐπιμεμφὴς. culpabilis, reprehenſionem meritus.

Ἐπίμεμψις, pro eodem: seu culpandus, accuſabilis.

Ἐπίμεμψις, conqueſtio, reprehensio.

Κατεμέμφομαι, conqueror, accuſo, incuſo. Xen. Pæd. 4. εἰ κατεμέμφετο ἑαυτόν. Epigr. lib. 2. ἰδίᾳ κατεμέμφετο χειρὶ, propriæ succenſebat manui.

Κατέμεμψις. querimonia, criminatio, reprehẽsio, seu incuſatio. Thuc. l. 2.

Περιμεμφὴς, querulus, contentioſus. Arat.

Πολυμυθία, querulus: qui multas effundit querelas, plenus querelarum. Nonn.

Φιλομυθέω, cui libenter conqueritur & expostulat, qui incusare & reprehendere amat. Plut. in symposiac. sap.

ΜΕΝ quidem. Solet hanc particulam excipere δέ, Xen. ἐγὼ τὸ σῶμα μὲν ἐπιδώσειν τοῖς ἐχθροῖς ἔφην, τὴν δὲ ψυχὴν ἀπροφάσιστον. Variæ sunt autem vsus harum particularum. Interdum enim omnino aduersatiuam orationem faciunt, interdum distributionem quandam indicant, aliquando copulandi vim habent. Exempla tum passim obuia. Aliquando tamen particula μέν non respondet aut subiicitur δέ, nec alia particula eius loco: ac tum μὲν locum particulæ δὴ aut alius huiusmodi obtinet, vt initio orationis pro corona. Interdum μὲν additur aliis etiam particulis: vt, οὐμὲν idem quod γὰρ enim. Od. σ. Thuc. lib 7.

Μὰν δὴ quidem. Aristoph. in Plut. οὐ τἀληθῆ μὴν δῆτ' ἀληθῆ. Interdum exp. certe quidem, vtique item profectò, item verò.

Μὰν καὶ, quidem, quidem certè. Exponitur etiam, itaque. Ité porrò quidem, fanè quidem. Μὰν αὖ γε. (pro quo scribitur etiam μὴν αὖ γε) imò verò. Μάν που, quidem, quidem certè, fanè, vtique nimirum. Interrogationi etiam adhibetur à Platone polit. l. . Μάν γε poëticè, pro μήν, sequente δ, vt initio Il. β. Μάν που, vel μήπου, coniunctim, varios vsus habet, & variè redditur. Interdum exp. verùm, sed, tamen. Interdum exp. verò. Item, porrò, rursus. Interdum ornatus causa ponitur. vel exple ndæ orationis gratia. Μάν τ' αὖ (ex μήν τοι & αὖ) quidam expon. scilcet. nempe: aut quidem certè. Interdū μὴν apud poëtas particula expletiua esse, ideóq; pro enclitica debere haberi videtur. Inuenitur & præfixam habens particulam γε.

Μενὸ pro μὴν ponitur apud Aristoph. præcedente ὦ.

ΜΕΝΔΗΣ, Aegyptiorum lingua hircus seu caper dicitur, & capripes deus Pan, quorum vtrúque sanctè colebant Panopo-

Μενδήσιος ὄνος, siue μόσχος, Mendesium oleum siue vnguentum, dicitur quod in ea vrbe fieri consueuit. Vide Diod. l. 1. c. 73. & Paul. Aegin. l. 7. c. 18.

ΜΕΝΟς, εος, animus, animi ardor quidam: seu impetus animi concitati, quò quis paratus est irruentem hostem excipere minimèque ei cedere. Aristot. eth. 3. cap. 11. μάχεσθαι & θυμὸς pro iisdem accipit. Sic & apud Hom. hæc duo sæpe copulantur: vt Iliad. ὄφρα μοι ἔτι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέλεται, & alibi, ἐμῷ δ' ἐνὶ θυμῷ ἔτι ζείς, adeò vt μάχεσθαι esse videatur impetus quo quis ira percitus in aduersarium fertur. Il. χ. (de Hectore) ἀλλ' ἔτι μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέλεται Il. ρ. εἰ μὴ γάρ τοι Τρῶες ἐμῷ ἐν θυμῷ ἐνῶσιν, Αἰνεία. Il. π. μάχεσθαι ἐμβάλλειν θυμῷ, sic & apud Xen. πολεμίοις μάχεσθαι ἐμβαλεῖν, iniicere seu immittere animum: & ἐμπνέειν μάχεσθαι, Od. , inspirare animum: & contrà μινύθειν μάχεσθαι. Il. minuere animos. Dicitur etiam alicui ἐμπνεῖν μάχεσθαι, accedere animus. apud Xen. Hellen. 7. Accipitur μάχεσθαι etiam pro robore & viribus. vt Il. Η' αἰσχρὸν δή τοι μάχῃ χείρας τε πόδας τε. Il. Πεζῶν τε πολέων αἰδήρητόν τε μάχεσθαι. Il. ἐπεὶ τοῦ μάχεσθαι ἔδεν ἔμμορε θυμός. Il. Item vis, vehementia: vt Il. μάχῃ ἐν ἀνίκητος. Il. ῥηγνῦσι μάχεσθαι. Item ira, ὀργή, θυμός. Il. Ἀχιλῆϊ, οὗ ἦ πολὺ φέρτερος ἐστὶ μάχεσθαι. Od. , αἰδὼς ἔπεσε, ἦ οἱ ἔδυ μένος ἠδὲ μάχεσθαι. Il. Δεινὸν μάχεσθαι ἀφύσσων. * A μάχομαι deriuatum esse grammatici tradunt.

Μενεαίνω, cupio, animi impetu quodam concitor, ἐφορμῶμαι. Il. Ἐμμενεαίνεις ἐπὶ ξυνὸν κακὸν πάντεσσι δόναι σιν, Il. Sic & alibi apud Hom. Item iratus sum, ira percitus sum. Iliad ὦ, Ὠς ἐμὲ μὴ ἐθέλοντα μάχῃ ἐνὶ δῆριν ἀνῆκεν. Odyss. ζ, Δεῖξαι ὃς μάχεται τε καὶ ἀντίον ἔλθῃσι μάχηται. Α' πάντα Ο δυσσῆ Sic & Il.

Μενοεικής, impetus seu cupiditas animi qua ad aliquid agendum fertur. Apoll. Argon. .

Μενοινάω, impetu quodam animi concitatus cupio, in animo habere facio. Sophocles. Τί ποτε μέμονα, quid vult, quid cupit? Od. Ἀλλ' ἦ τοι μὲν ἐγὼν ὣς μέμονα, aliud in animo habet vel agitat. Et cum infinit. Il. Ἀτὰρ ἐγὼν ὣς μέμονα Α' πάλαι. Sic & Il. & Pro eodem dicitur & μενεαίνω & μάρναμαι. Il. & .

Composita.

Α'λεξικακοποιός, ὁ, auxilians cum robore, & fortiter ἀμύνων μὲν ἀνῆκε. Epitheton Minervæ apud Hom. Il. . Apud alios verò Iunonis etiam teste Etymol.

Α'μένηνος, ὁ, ἡ, ὁ, imbecillus inualidus, Hesych.

Α'μενηνία, ἡ, ὁ, Idem Il. Quum defunctorum manibus, somno & fumo tribuitur, exp. etiam, leuis, euanidus. Od. , & .

Α'μενηνίων, imbecillum reddo, róbore ac virib. priuo. Iliad. . ἀμενηνίσουν ἔτι κἀκείνου Κυκλωπὸς ποσὶ φάσιν.

Δυσμενής, cuius animus malè erga aliquem affectus est, malcuolus, inimicus. Plerunque accipitur pro hoste: vt Iliad. Α' ἀφρᾶσι δυσμενέεσσιν ἔπαρ χεῖρ κύρσαι ἐρυθρόν. Xen. Hell. δυσμενεῖς ἐστιν ἡμῖν Θηβαῖοι. Grammatici δυσμενῶς propriè esse volunt eum qui aduersus antea amicum inimicitias exercet & vix reconciliari potest.

Δυσμενῶς, animo malè erga aliquem affecto, inimicè: item hostiliter. Ioocr. in Archid.

Δυσμενία, animus malè erga aliquem affectus, odium, inimicitia. Interdum & hostilitas; aut animus hostiliter affectus. Isocr. ad Philipp. Herodian. lib. 7.

Δυσμενίζω, animo erga aliquem malè affecto sum, malè velnimicor: aut etiam aduersor. Demosth. pro cor. Δυσμενίζειν τοῖς ἀγαθοῖς.

Δυσμενίως, pro δυσμενῶς, Od. & alibi.

Εὐμενής, cuius animus bene erga aliquem affectus est, benelius, amicus, benignus, clemens. plut. de Herodoto. Synes. Εὐμενὴς pro εὐμένεια Demosth. Philipp. .

Εὐμενῶς, animo bene affecto, beneuolè, amicè: aut etiam benigne. Ioocr. in Euag in Paneg. poëtice pro eodem dicitur Εὐμενίως, apud Apoll. & Theocr. in pigr.

Εὐμένεια, ὁ, animus bene affectus, beneuolentia, clemenplacabilitas. Herodot.

Εὐμενίω, animo sum bene affecto, beneuolus sum Fauc

Βάλτερος αὖτ' ἐμεῦ φῶτ' ἐμενεν φίλα εἰδότα θυμῷ. Et cū dativo, Apoll. Argon. . (amicus Oïl

Εὐμενίζω, animo bene erga aliquem affecto, benevolus
Εὐμενίζω, beneuolum reddo, placo: pro quo frequenter
vsurpatur, Εὐμενίζομαι. Xen. Pad. Θεοὺς δυσὶ θυσίαις ἐμενίζομεν ἀεὶ τοὺς θεοὺς.

Εὐμενίδες, dicuntur furiæ, πρὸ ἐμμανῶν & ἀνήμερων
sunt immmites teste Seruio & Fust.

Decomp. Ἐξευμενίζω, pro διευμενίζω, apud Basil.

Πρευμενής, (comp. ex πρᾶος & εὐμενὴς) beneuolus: benignus
placidus. Πρευμενέως, beneuolus & propensus animus, benevo

Ζαμενής, vehemens, impetuosus, validus: vel admodum vehmens. Apollon. Argon. l. . Item valde iratus. Item pro δυσμενής apud Soph. in Aiace.

Ζαμενῶ, iratus sum, vel iratus fum. Exponitur etiam
gna vi ago, vires intendo: apud Hesiod. in Theog.

Παιζαμενῶς, (de comp.) vehementer. Hom.

Προθυμίαι, apud Hesych. exp.

Τ'αμενής, viribus præualidus aut præpotens, viribus certos præcellens. Item nimium violentus. Il.

Τ'αμενίνω, viribus præpolleo, viribus alios antecello &
pero. Odyss.

Τ'αμενίνων, idem quod Ἄνακτι μάχεσθαι. Hom. hymno in Mar.

Ἀμοιβὲς Δερμὺς, Σκυθμήνιον, quomodo huc pertineāt, vide suis locis.

ΜΕΝΩ, F. ω, maneo, permaneo, constanter maneo. Plat.
μένειν ἐν τοῖς αὐτοῖς, ἐν τῇ τάξει. Herodian. l. . μένειν ἐπὶ τῆς ἐπείνου διανοίας. Ioocr. de pace. μένειν ἐπὶ τῶν ὁμολογιῶν. Herod
l. . μένειν κἀκείνοις ἐκέλευον ἐν συμφοραῖς, ea calamitas extra ipsam miliam non egrediebatur. Dicuntur etiam μένειν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, motæ & fixæ manent: vt Herodianus lib. . Ἀεὶ ἐμενον ἐπὶ τῶν πυγῶν ἢ ἐβάδιζον. Aristot. ethic . ἀεὶ πιστοὶ μένουσι καὶ βέβαιοι ἐν τοῖς ἔργοις. Herodian. l. . μένειν ἐπὶ τῶν ὅπλων, in precibus perseuerantes. rhalar. in epist. ἐπιμένειν τῇ προστασίᾳ, perstio in periculo. Item maneo: expecto ob rem aliquam. Basil. Gregorius. Μένειν ἐπί τινα. Et cum accusat. Philo de mundo, Τὸν μὲν ἑπτὰ τὸ πέρας ἐπέχουσι ἀπλανεῖς, mundi quæque pars interitum expectat. Plato l. de rep. ἐὰν δέ τι ἐν μακροῖς ἐπιβιῶσιν ἐν τῷ νῦν διεξιόντες βίῳ ἀπόλωνται, qualis vtriuíque vita futura sit. Ἐμμένω, perseuerantia, perdiuratio, firmitas perseuerantia. Plato in Cratylo. In malam etiam partem accipitur pro mora, apud Thuc. l. .

Ἔμμενος, constanter permanens, perdurans: vt ἔτη μεν ἕξαμηνιαῖα, cui post annum successor non mittitur. Polyb.

Ἐμπέμενος, constanter permanendo, perseuerantes.

Decomp. Ἀπομένω, non permanens, non durabilis.

Καταμένω, remaneo, persisto, subsideo.

Καταμένειν, dicunt Lacones pro κατακαθέζεσθαι, teste Hes.

Καρτερία, pro κατομονή, perseuerantia: vel etiam victoria quæ fomter constanterque permanendo paratur. Il. χ, & .

Παραμένω, maneo, apud Plat. in apol. δεῖ ἐμοὶ ἀεὶ παραμένειν τοσοῦτον χρόνον, apud me tam diu manete. Dicitur & de re quæ constanter apud aliquem permanet & semper comitatur. Ioocr. in Hellē. encom. τὰς δ' ἀνοήτους καὶ ἀεὶ τὰ αὐτὰς ἀξιοῦντας παραμένειν. Galen. ad Glauc. l. . ἐν ἐμοὶ γὰρ ἀεὶ παραμένει. Plut. in Rom. Ἐθεράπευσε τοῖς χαριζομένοις, mos ille in nuptiis permanet & adhuc durat. Dicitur etiam ἀεὶ παραμένειν ἐφ' ἑαυτῷ, perseuerantem incumbere rei alicui. Thuc. l. . Apud Plut. in Lyc. ἐθεράπευσαν ἅπαντα τὸν Λυκοῦργον, exp. assistens Lycurgo.

Παραμονή, idem. Od. .

Παραμονῶ, constanter apud aliquem manens. Xen. Item qui constanter & fortiter in re fuscepta permanet.

Παραστατέω, constans permansio apud aliquem.

Παραστατικὸς, ὁ, ἡ, qui constanter apud aliquem permanet, nec ab eius quasi latere difcedere solet. Exponitur &, constans, stabilis, apud Xen.

Παραμένω, poëticè dicitur per syncopen pro ἐφορμῶμαι Il.
Περιμένω, expecto, Synes. ep. 104. ἐπὶ τὸν ἐθελοντὴν αὖθις περιμένειν. Et cum dat. Plut. in Galba, ἵνα καὶ τὸν ἡγεμόνα περιμείνωσιν, veniffe dicit architectos & eum domi expectare interdum accipitur in malam partem, pro, otiosè expecto. Ioocr. in Archidamo, μὴ πρὸς μεθ' ἡμέρᾳ τοὺς ἀπὸ τῶν ἀγρῶν ἐπὶ τὰς ἐκκλησίας ἐπιόντας. Aliquando πρὸς ἐμὲ περιμένειν significat expectare & requirere: plut. in apophth. Ἀλκιβιάδου φίλους πρὸς ἑαυτὸν ἐκέλευε περιμένειν aures pofcunt. ¶ Item πρὸς ἐμὲ περιμένω, maneo: (ea signif. qua malum aliquod dicitur manere aliquem) Plato lib. 2. de rep. Θάνατος θεοῦ πρὸς ἀσεβεῖς, qui non sacrificārint, eos horrenda manent.

Προσμένω, manco vel expecto: Matth. . Ἂν θῶμεν τοῦτο προσμένειν ἡμῖν, apud me permanent, & à latere meo non difcedunt. Item προσμένειν τῇ διδαχῇ, I. Tim. . affiduum esse in precibus. Et προσμένειν τῷ Θεῷ adhærere. Act. . Exponitur etiam, accedere: sicut μένω & ἔμμενω suprà.

Ὑπομονή, permanfio & expectatio apud aliquem vel perdurantia & affiduitas in aliqua re.

Ὑπομένω, vnà maneo vel coniunctus maneo. permaneo, Synes. ἐγὼ δ' ἐμὲν, ἐάν μοι ὁ ἀφοσιούμενος τὸ τοῦ χρησμοῦ μείνας. Item

ἀναμένειν aliquem: Philo de vita M. l. . πάλαι προσέμενε καὶ ἐνεμένομεν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ, alios manebunt.

Ἀνεμείνατο, patiens toleratio. Hes.

Ἀνεμένω, idem quod ἀναμένω.

Decomp. Ἀνταναμένω, vicissim expecto.

Ἐπανέμενε, expecto, maneo. Aristoph. ἐπανέμεινόν μ' ὀλίγον εἰσιὼν, Sulpicii expecta me paulisper.

Ἀντανέμενε, contra perduro, permaneo resistendo.

Ἀπομένω, remaneo, permaneo: vel simpl. maneo.

Decomp. Ἐπαπομένω, permaneo in. Nazianz. ἐπαπομένειν τοῖς ὁμοίοις, permane in iis, quæ oculis cernuntur.

Διαμένω, permaneo, constanter maneo, perduro. Xen. Ἀεὶ δ' ἐν ταὐτοῖς διαμένειν ἐν διανοίᾳ. plut. in publ. διέμεινεν εἰς ἡμᾶς, ad nostram vique memoriam perdurauit. Ioocr. in paneg. ἐν τοῖς ἔθνεσι διαμένειν.

Διαμονή, permanfio, perseuerantia.

Ἐμμένω, permaneo in Ioocr. in Euag. ἐμμένειν τοῖς ὁμολογουμένοις. plato polit. ἐμμένειν τοῖς ὁμολογουμένοις. Idem de leg. ἐμμένειν ἐν τῇ τάξει. Apud Luc. τοῖς ἀφροντίστοις πάθεσιν ἐμμένειν, humanis adhuc affectibus moueri.

Ἐμμονὴ ἐν ἀνδρί, permaneus seu constanter permanens constans, stabilis. Et πρὸς ἐμμονὴν constantia, stabilitas. Sumitur & aduerbialiter pro, constanter, firmiter, &c. Od. ἔχει ἐμμονὴν ἀεὶ Sic & Od. & Il.

Ἐμμόνως, idem: quod ἐμμονὴν aduerbialiter sumptum. Hesiod. in Theo. on.

Ἐμπονητὸς ἐν, qui permanere & perseuerare potest aut solet: constanter permanens in. Aristot. ethic .

Ἔμμονος ἐν, constanter permanēs, stabilis, perseuerans. Hesyc. Ἔμμενος, Hesy. esse dicit σταθήκας. quod ns vtraq. pars ἐμμένω.

Decomp. Διαμένω, constanter permaneo in.

Ἐπαμένω, quod ἐμμένω Plut. τοῖς δ' ἐχθροῖς ὀπτανόμενος, in precibus perseuerantes. rhalar. in epist. ὑπομένω τῇ προστασίᾳ, peristo in periculo. Item maneo: expecto ob rem aliquam. Basil. Gregorius. Ὑπομένειν τὸ κάματον. Et cum accusat. Philo de mundo, Τὸν μὲν ἑπτὰ τὸ πέρας ἐπέχουσι ἀπλανεῖς, mundi quæque pars interitum expectat. Plato l. de rep. ἐὰν δέ τι ἐν μακροῖς ἐπιβιῶσιν ἐν τῷ νῦν διεξιόντες βίῳ ἀπόλωνται, qualis vtriuíque vita futura sit.

Ἐμπονή, perseuerantia, perdiuratio, firmitas perseuerantia. Plato in Cratylo. In malam etiam partem accipitur pro mora, apud Thuc. l. .

Ἔμπονος, constanter permanens, perdurans: vt ἔτη μένος ἑξαμηνιαῖα, cui post annum successor non mittitur. Polyb.

Ἐμπόνως, constanter permanendo, perseuerantes.

Decomp. Ἀνυπόμονος, non permanens, non durabilis.

Καταμένω, remaneo, persisto, subsideo.

Καταμένειν, dicunt Lacones pro κατακαθέζεσθαι, teste Hes.

Καρτερία, pro κατομονή, perseuerantia: vel etiam victoria quæ fomter constanterque permanendo paratur. Il. χ, & .

Παραμένω, maneo, apud Plat. in apol. δεῖ ἐμοὶ ἀεὶ παραμένειν τοσοῦτον χρόνον, apud me tam diu manete. Dicitur & de re quæ constanter apud aliquem permanet & semper comitatur. Ioocr. in Hellē. encom. τὰς δ' ἀνοήτους καὶ ἀεὶ τὰ αὐτὰς ἀξιοῦντας παραμένειν. Galen. ad Glauc. l. . ἐν ἐμοὶ γὰρ ἀεὶ παραμένει. Plut. in Rom. Ἐθεράπευσε τοῖς χαριζομένοις, mos ille in nuptiis permanet & adhuc durat. Dicitur etiam ἀεὶ παραμένειν ἐφ' ἑαυτῷ, perseuerantem incumbere rei alicui. Thuc. l. . Apud Plut. in Lyc. ἐθεράπευσαν ἅπαντα τὸν Λυκοῦργον, exp. assistens Lycurgo.

Παραμονή, idem. Od. .

Παραμονῶ, constanter apud aliquem manens. Xen. Item qui constanter & fortiter in re fuscepta permanet.

Παραστατέω, constans permansio apud aliquem.

Παραστατικὸς, ὁ, ἡ, qui constanter apud aliquem permanet, nec ab eius quasi latere difcedere solet. Exponitur &, constans, stabilis, apud Xen.

Περιμένω, poëticè dicitur per syncopen pro ἐφορμῶμαι Il.
Περιμένω, expecto, Synes. ep. 104. ἐπὶ τὸν ἐθελοντὴν αὖθις περιμένειν. Et cum dat. Plut. in Galba, ἵνα καὶ τὸν ἡγεμόνα περιμείνωσιν, veniffe dicit architectos & eum domi expectare interdum accipitur in malam partem, pro, otiosè expecto. Ioocr. in Archidamo, μὴ πρὸς μεθ' ἡμέρᾳ τοὺς ἀπὸ τῶν ἀγρῶν ἐπὶ τὰς ἐκκλησίας ἐπιόντας. Aliquando πρὸς ἐμὲ περιμένειν significat expectare & requirere: plut. in apophth. Ἀλκιβιάδου φίλους πρὸς ἑαυτὸν ἐκέλευε περιμένειν aures pofcunt. ¶ Item πρὸς ἐμὲ περιμένω, maneo: (ea signif. qua malum aliquod dicitur manere aliquem) Plato lib. 2. de rep. Θάνατος θεοῦ πρὸς ἀσεβεῖς, qui non sacrificārint, eos horrenda manent.

Προσμένω, manco vel expecto: Matth. . Ἂν θῶμεν τοῦτο προσμένειν ἡμῖν, apud me permanent, & à latere meo non difcedunt. Item προσμένειν τῇ διδαχῇ, I. Tim. . affiduum esse in precibus. Et προσμένειν τῷ Θεῷ adhærere. Act. . Exponitur etiam, accedere: sicut μένω & ἔμμενω suprà.

Ὑπομονή, permanfio & expectatio apud aliquem vel perdurantia & affiduitas in aliqua re.

Ὑπομένω, vnà maneo vel coniunctus maneo. permaneo, Synes. ἐγὼ δ' ἐμὲν, ἐάν μοι ὁ ἀφοσιούμενος τὸ τοῦ χρησμοῦ μείνας. Item συμμένω βεβαίως, stabilis in fide maneo: vel coniunctus maneo. Dicitur & de re quæ suis quasi viribus communis permanet & perdurat constanter. Xen. Hell. . Συμμένειν μετὰ τῶν ἄλλων ἐφ' ἃ ἐξ ἀρχῆς ἐψηφίσαντο, vt communis maneat. Apud Thuc. lib. 8. ἐς ἃ τοῦ ξυμμαχικοῦ ἐπεψηφίσατο, vt communis maneat vel ἐς ἃ τῶν πόλεων μάλιστα ξυμμένει.

Συμμονή, ἡ, constantia.

Ὑπομένω, q.d. subtus maneo & expecto sustineo: plerunque significat, imperum hostilem sustineo & irruentem accipio. Il. Ὑπέμειναν Παζῆνον γωνιὴν αἰχμῇ ὀξύν. Plutarch in Alcib. Αἱ δὲ ὑπέμειναν αὐτόν. Item sustineo, i. perfero, suscipio, iubeo: vt ὑπομένειν κινδύνους, Ioocr. in Archid. Et ὑπομένειν συμπεσεῖν, apud eundem ibidem. Sic dicitur ὑπομένειν ἀγῶνας, apud eundem paneg. Et ὑπομένειν πολλὰ καὶ, sufferre cathgationem, in ep. ad Hebr. . Apud Ioocr de pace, ὑπομένειν λόγους, exp. patienter audire orationes. Construntur & cum infinit. vt apud Dem. pro cor. πάντα πόνον ἐκπονεῖν ὑπομένειν, animum inducere potuerunt. Item expecto, praestolor. plato. οὐδεὶς δὲ τὸν ἀληθῆ ὑπομένει, fugit enim non expectans. οἱ ὑπομένοντες, qui remanserunt, reliqui. Thucyd. lib .

Ὑπομονητικός, qui sustinere & sufferre potest. Aristot. eth. .

Ὑπομονή, sustentatio, qua impetus & incursus alicuius rei sustinetur. Aristot. rhet. . Item tolerantia, patientia Aristot. rhet. , Est & in hac signif. si equens in nouo Test.

Ὑποπομονητικός, ὁ, patiens, ex Can. . Conc. Sardicensis. Ὑποπομονητικός, idem.

Composita siue praepositione.

Ἀγροιμένης, ὁ, ὁ, in agro manens, seu commorans. Hesych.

Ἀμπατή, impatienter. Σχολὴ τῇ ὀπτανείᾳ, Suid.

Ἀσυμένης, in vrbe commorans.

Αὐτόνομος, indigena natiuus.

Θρασυμήνιος, qui audacter & fortiter irruentem hostem excipit & sustinet. Iliad. .

Composita remotiora.

Περμανησῶπαι, Od. , Αἱ δ' ἀφοσιούμεναι ἐπέσχον. exp. alia ante aliam. Sic Od. , Ἀλλ' ὀφρανησῶπε εἰσόκεν ἐπὶ δεῖπνον ἅπαντες, alter post alterum ingrediatur. Schol. Hom. exp. περιβλέπεσθαι ὑφ' ἑαυτοῖς, innuens deriuari à μένω.

Τ'αμίνη, pugna, prælium. (dicta ἀπὸ τοῦ ἀναμένειν, vt est apud Etym. & Euft.) Il. Ἀνδρὸς κεκαρτομένου ὑσμίνας Et Il. Ἐν τρόπιδι ὑσμίνην, in stataria pugna. pro ὑσμίνη ponitur & ὑσμῖνι: vt Il. Ὑσμῖνος δ' ἀνδρῶν ἐπιβήμεναι, cupiebant prælium cōmittere. Ibidem est aduerb. ὑσμινάδε, ad pugnam.

Λείμων, Λειμωνία, Ποιμάν, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΜΕΡΑΩ, F. ῶ, priuo, vnde μεμέρωται, apud Hesych. στερηθῆναι, ἀμοιρῆσαι. ¶ Item intueor, obtueor, βλέπω, vt Eustath. ex veterum grammaticorum autoritate, exponit. * Idem deducit à μερίζω, ex quo per syncopen fiat μέρδω, & Doricè μέρδω, verso ζ in δ: vt μέρδω fit τὸ παντελῶς μερίζω ἢ διαπαντὸς τέμνω.

Ἀμέρδω, priuo visu, exc veo, Compositum ex μέρδω, video, & α, priuatiuo: vt Euft. & Etym. tradunt. Quum genit. adiunctum habet. simpliciter pro στρέψαι capitur vt Odyss. ὀφθαλμὸν ἀμέρσαι. Hesiod. in Theog. ἵνα μὴ ἀμέρδῃ ἢ ἰδέσθαι κῆρ ἐνὶ στήθεσσι, obscurabat & obrundebat item obfuco. Od. τὰς μὲν ἢ εἶδον ἀνωΐστους κατὰ μέρδει. Ἀμέρδεται αὐτὸς, priuare vita, Hesiod. in asp.

Ἀπαμέρδω, idem quod ἀπαμείρω, priuo seu ἀμέρδω.

Ζμέρδω, intueor, idem quod μέρδω vox Achaica, teste Eust. qui & addit videri hoc ζ esse ex ζα ἀντὶ τοῦ πλῆν vt ζμικρός.

Ζμερδνός, siue Σμερδνός, ὁ, ὁ, aspectu seu intuitu terribilis. Et generaliter, terribilis. Il. Αἰνὸς δ' σμερδνὸν βώσας Διὸς αἰόλος ἀλκὴν. Σμερδαλέος, ὁ, ὁ, idem cum σμερδνός Iliad. . & . Σμερδαλέον (aduerbialiter) horrendum in modum, horribiliter, terribiliter. Iliad. & alibi.

Μερίζω, μεμερικὼς, &c. vide in Μείρω.

ΜΕΡΙΜΝΑ, ης, ἡ cura, solicitudo, cura quæ mentem in partes diuersas velut diuidit. (* nam grammatici deriuant ἀπὸ τοῦ μεριζειν τὸν νοῦν, quòd solicitudo animum & cogitationes quasi huc, nunc diuidat illuc, & rapiat in partes varias. Synes. Πᾶς ἀνὴρ μεριμνῆς ἐχέτω συμπεσεῖν, quomodo par esse potero curis perpetuitate confer tis? Exponitur etiam, meditatio.

Μεριμνάω, curo, solicitè cogito, anxiè cogito. Dem. μεριμνήσατε τὸ δίκαιον λέγειν. Exp. & curo, curæ habeo, vt Matt. μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε. Item anxiè conemplor, curiose inquiro. Xen. apomn. . πῶς τὰ πάντα φύσεως μεριμνᾷ, contemplari seu commentari.

Μεριμνητής, ὁ, curiosus contemplator & cogitator. Euripid. in Medea.

Composita.

Ἀμέριμνος, ὁ, ἡ, cura carens, vacuus curis, seu curis & solicitudinibus liber, securus: vt ἀμέριμνος θεός. Herodian. l. . & τὸ ἀμέριμνον, pro ἀμεριμνία: apud eundem l. , & .

Ἀμέριμνος. sine curis, securè, animo à solicitudine libero. Herodian. lib. 4.

Ἀμεριμνία, ἡ, securitas, animus curis vacuus & liber à solicitudinibus. Herodian. lib. 1.

Ἀμέριμνος, securus sum, sim animo curis solicitudinibusque libero. Nazian.

Μεριμνοδοτῆρες, curas soluens, curas adimens, curis soluendis idoneus. vt Μεριμνοδοτῆρ Βάκχος. in anthol. epigr.

Ὀξύμεριμνος, acuta cura inuentus, acute excogitatus. Aristoph.

Περίμεριμνος, diligens, sedulus.

Decomp. Ἀπέμπειρος, qui nullas animo curas versat, aut inconsyderatus. Ἀσύμβλητος, inconsyderate. Aristoph. in nub. (mundo.

Πολυμέριμνος, multis curis obnoxius, anxius, solicitus. Aristot. de Mundo.

Περιμεριμνᾶν, priùs solicitus sum: vel priùs solicite & anxiè cogito, prius curiosè contemplor & commentor.

-ΜΕΡΜΑΙΡΩ. & μερμήριζω, curo, anxiè cogito, curiosè cogito: hoc apud Helich. illud apud Suid. * Eiusdem cum μέριμνα originis esse grammatici tradunt, nempe à μέρος per reduplicationem primarum literarum.

Μέριμνος, ὁ, ἡ, curiosus, anxius percunctator & exquisitus indagator vel interrogator Plat. in Hipp. maiore. Μέριμνος dicuntur quæ solicitum reddunt, quæ aliquis anxia cura perlequitur. ἡ λ. Et μέριμνος βίος, siue μέριμνος ἐπιβίωσις, magna & egregia facinora edere, & quæ quasi anxia cura deliberauit aliquis secum facere. il ο, & κ.

Μέριμνα, ἡ, idem cum μεριμνοφροσύνη. Luc. in Lexiph.

Μεριμνοφροσύνη, cura, vel anxia & solicita cura. Hesiod. in Theog. Item somnus leuis qui sub auroræ occupat hominē. schol. Aristoph.

Μεριμνίζω, Futur. ίσω, anxiè cogito, curiosè in animo verso. Iliad. ϐ, Θυμὸν δὲ ϐάλεν μ' ἀθανάτῃ τ' ἀπάτῃσι τ' ὀνείρῳ τῷ μεριμνίζουσι τὸ γὰρ ἔσσεται. Od. υ. Ἐπ μεριμνίζει κατ' ὄρεσσι. Od. ε. Et cum ἐπὶ Iliad. ο. Τρῶσι καὶ Ἀχαιοῖσι μεριμνίζε. item cum accus. rei & dat. personæ. Od. ξ. Ἐπεὶ τόν γε μεριμνίζοντα δόλοισι μερμηρίζεν. Vtitur & Luc. de luct. scribenda, item excogito, auxia cogitatione inuenio. Od. π, ἀλλά τύ γ' εἰ ἐθέλοιτα κατ' ἀμαιμακέα μέριμνα ξυμ Φερέζω.

Composita.

Ἀμβωβερίζω, citra curam & solicitudinem. Suid. & Eust. Ἀμέρισεν, Lacombus esse τὸ πολλά, docet Hesych.

Ἀποφλιμνίζω, depositis curis dormio. Aristoph. in vesp. ἀλλ' ἔστω θυμὸς ὅτε κ' εἰς ὕπνον μερμηρίσῃς.

Παλυμέριμνος, anxium solicitum, Hesych.

-ΜΕΡΜΙΣ, ὁ, ὁ. & ἡ. funiculus, filum. Od. κ, ἡ τίλεν μέρμις φαεινή. * Eustathius scribit deriuari ἀπὸ τοῦ εἴρειν, pleonasmo π μ, quasi ἐ μις.

Μέρος, &c. vide in Μείρω. Μέρ ϐος in Οἶ ϐος.

-ΜΕΣΟΣ, ὁ, ἡ, medius: Plut. ad Col. ἡ μὲν ϑεὸς ἀρχὴν τε καὶ μέσα καὶ τελευτὴν ἔχων ἅπαντα. Interdum exponitur, mediocris, apud Aristot. τὸν δὴ εὐδοκιμοῦντα εἶ μὴ μεγαλαυχεῖ ἢ μικρὸς εἶ ἢ μέσος. Sæpe dicitur ἐκ μέσου, quod aliquando exp. inter: vt apud Plat. ἐκ μέσου πυρὸς τε κ. γῆς inter ignem & terram. Sic apud Dem. τὰ ἐκ μέσου, quæ interiecta sunt. Dicitur etiam apud Plut. & alios εἰς μέσον παράγειν, prodi e in medium, & φέρειν εἰς μέσον, vel ἀγαγεῖν aut προαγαγεῖν, proferre vel adducere in medium. Interdum μέσον (subſtant.) est spacium quod in medio relinquitur, interuallum, spacium: vt πολὺ τὸ μέσον apud Eurip. magnum est interuallum. Sic etiam dicitur aliquid fieri διὰ μέσου sæpe apud Thuc. i. interiecto temporis interuallo, interim, interea. ¶ Item μέσος, medius, i. neuter, qui est neutrarum partium: vt μέσον ἑαυτὸν φυλάττειν, apud Luc. medium se tenere, quasi in medio manere ad neutram partem magis inclinando. Item μέσον, medium quod est in medio veluti gradu: apud Aristot. eth. 2. Exponitur etiam, mediocritas Item μέσα (quæ & ἀδιάφορα) vocantur quæ in medio honestorum & & turpium sunt: de quibus, vide Gell l. 2. c. 7. ¶ Apud Gram. dicitur μέσον vocabulum, quod interdum in bonam, interdū in malam partem capitur Et μέσα συλλαβὴ, media syllaba, quæ aliquando producitur, aliquando corripitur. Verbum quoq; quod nec actiuum est, nec passiuum, sed velut medium inter vtrunq; μέσον, itidem q; eius χρόνοι vocantur μέσοι, i. tempora media. Τὸ μέσον, apud Aristot. in analyt. absolute sæpe dicitur pro τὸ μέσον ἄκρου, medius terminus, seu medium argumentum. ¶ Item μέσον, dimidium: Thuc. l. 5. ἐπὶ ϑ χρονῷ τῷ πολέμῳ τῷδε ἐπολέμει ἐκτὸς καὶ ἐνιαυτὸν ἐκ μέσου.

Μεσάτατος, superl. q. d. qui est maximè in medio. Exponitur etiam simpl. medius: apud Aristot. de mundo. Accipi & pro ὑπάλληλε tradit Suidas. * Dicitur autem μέσον ἀπὸ τὰ μέρη ἐκ τῶν ἴσων, quòd eius partes æquales sint, ὁ ἀπὸ τὸ μερισθὲν κατὰ συγκατάθεσιν.

Μέσως, aduerb. mediocriter, modicè, moderatè, intra modum Aristot. eth. 2. c. 5. & l. 3. c. 12.

Μεσότης, ὁ, medietas, medium, medium interiectum. Plato in Timæo ἀρχὴ δ' ἐγέρσεως διαστήματα δύο τῇ μεσότητι, vt in singulis interuallis essent bina media. Item mediocritas, modus. Aristot. eth. 4. cap. 5. ἀφορίσας τὴν μεσότητα τὴν ἐμφρονα. Sic & alibi apud eundem in eth.

Μεσόω, ὦ, im in medio. Eurip. in Medea, ἐπ αἰχμὴ πόμπιμα ἐκ μεσόω. Aristoph. μεσοῖ τὸ σῶμα ἄδη. Sic ἀφ' ἡμέρας μεσούσης, iam æstate, Thucyd. l. 6. Et μεσοῦσα ἡμέρα. media dies, mediantibus diebus. Herodot. Et cum participio apud Plat. in symp.

Μεσόζω, idem Hippocr. καὶ πάνυ σφόδρα τὸ πάθος ἐμεσόζωσεν. Herodian μεσοζώσης ἡμέρας.

Μεσόνομος, medius sum, st. vtriusque particeps, ambigo ad vtrumque. Aristot. polit. 7 τὸ δ' ἦθος Ἑλλήνων μέν ἐστι μάλιστα τῷ μηδὲν ἀποδεεῖς εἶναι μεσόνομον.

Μεσοπόλος, medius sum. Hesych.

Μεσίτης, ὁ, mediator. Exponitur etiam, interuentor, intercessor vel conciliator, item internuncius, interpres. Philo de vita M. l. 3. ep. ad Tim. c 2. & alibi in nouo Test.

Μεσιτεύω, mediator, sum, mediatorem ago. Item intercedo vel interpono me vt in ep ad Hebr. c. 6 ὁμόσαντος ἐμεσίτευσεν, interposuit se cum iureiurando. Item in medio interiectus sum inter. Damasc. ἔτι δ Θρὶξ ἓν ἐστι διαίρεσις, μεσιτεύουσα ἐκ τοῦ μεσοφρύου.

Μεσιτεία, ὁ, intercessio.

Μέσατος, poët. idem quod μέσος, & ab eo factum superl. μεσατος. Theocr. idyl. 7. Κ' ἔστω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἐλθὼν αὖλιν μοι. Scribitur & μεσσατος. metri causa: il. ϑ.

Μεσάδιος, idem quod μέσατος. Pro quo poëticè μεσαδὸς, apud Dionys. de situ orb.

Μεσόκριος, ὁ, poët. mediocris. Il. μ.

Μεσόγυος, seu μεσόγυις, aduerbium in medio, seu inter. Scribitur & μεσογύϊ & μεσογυΐ: vt Iliad. ι, & ϑ. Item, pro interiecta interea. Od. ϑ.

Μέσσος poetica geminatione dicitur pro μέσος, medius passim apud poëtas.

Μεσσηγύς, in medio. Arat. Μεσσήεν seu μεσσήεντα, e medio.

Μεσσηρὶ στίλης, medius sirius. Eurip.

Μέσσα, pudenda genitalia membra. Ionicè sic dicta credo, quòd μέσα ἐστὶ τῶν ἐδέων, inquit Ety. m. Hesiod. in Erg. ἐφείλετο μέσσα ἑ ϑεός.

Μέσσατος, mediæ, mediæ ætatis inter agnos & iam grandiores natu oues. Od. ι. Per epithetin syllabæ π pro μεσσηγύς.

C *mpositæ.*

Ἀμφίμεσος, ὁ, ἡ, in medio carens, vt ἀμφίμεσος ἀρχὴ τοῦ λόγου, sæpe apud Aristot. in analyt Exponitur etiam immediatus apud Alex. Aphr.

Ἀμέσως, sine medio immediate Exponitur etiam nullo interuallo (retracto in priorem accentu) dicitur pro μέσως, sicut πόρρω pro πόρρω, vt docet Eust ex Euripide.

Μεσαίτατος, inter. in medio Cum genit Plat. de leg. l. 9. μεταξὺ ἀμφοῖν γῆς ἐσ. sit amborum mediū, seu in medio amborum μεταξὺ λόγου, inter confabulandū, interea dum loquimur. Continuitur etiam cū participiis vel genitiui vel alius etiam casus & nunc exp. interim dum, interea dum: vt μεταξὺ λεγόμενος, interea dum lauaretur, μεταξὺ ὑποπλεόντων, inter a Candū. Sæpe sine casu ponitur: Iliad. α, πολλὰ μεταξὺ ϑόρνυ. multi interiecti montes. Aristot. in Rhet αἱ μεταξὺ ἐχθροὶ ἢ μεταξὺ, amicus vel inimicus vel inter hos medius. Præmisso artic. lo adiectiuè significat, medius, intermedius, Isocr. in Pana h. τὰ γὰρ μεταξὺ ἡμῖν ἐστὶ διαστήματα: Sic ὁ μεταξὺ χρόνος. apud Demosthen. & ὁ μεταξὺ χρόνος. Τὸ μεταξὺ subſtantiuè interdum exp. interpositum, subaudito subſtantiuo σημείωμα.

-ΜΕΤΑΛΛΟΝ, τό, metallum. Apud Herodot μέταλλον ἅλμης, metallum salis interdum cum genitiuo accipitur etiam pro fodinis seu locis in quibus metallum aliquod reperitur: vt apud Suid. μέταλλον ἀσϐόλου χρόνου. Et apud Diosc. l. 5. c. 84. ἐν μέταλλοις ἀργυρείοις, in lapidum fodinis. ¶ Μέταλλα aliquando sunt cuniculi ad euertendas vrbes, quales in metallorum fodinis vtuntur. Polyb. l. ἐρέξατο πολιορκεῖν ἀρχὴ τῶν μετάλλων, actis cuniculis cœpit obsidere. Eust deriuat à μεταλάω. Φησὶ τὸ μετὰ τοῦ ἀ δηλοῦν τὸ ἀπὸ ϑάτερα διάϐασιν. Plinius quoque ab eadem deriuat origine, lib. 33. cap. 6. Vbicunque (inquit) ea inuēta vena est, non procul inuenitur alia: hoc quidē & in omni ferè materia. vnde μέταλλα Græcè vidē. ut dixitsle

Μεταλλικὸς, ὁ, ἡ, metallicus. medicis autem μεταλλικὰ dicuntur ea quæ in metallis generantur siue sponte naturæ, siue per fornacem producantur. vide Aet. l. 2. c. 40.

Μεταλλικὸν, ὁ, metallicus, metallifer. Et fœm. gen. μεταλλὶς γῆ, terra metallica. Hesych.

Μεταλλᾶν, in metallum damnari in Pand Gr.

Μετάλλευμα, τὸ, ἐν, metalla eruo. Luc. χρυσὸν ἢ ἄργυρον ἢ ποῖόν τι ϐδέλλιον ἢ μεταλλεύματος ἐκ ϑυΐνου. Ipsa etiam metalla μεταλλεύματα dicuntur quum effodiuntur. Plato χρυσὸς ἢ ἀργυρος ἐκ τοῦ γῆς μεταλλεύματος. Sic & apud Aristot. Luc Strab. Item cuniculi fossores. Sic & apud Aristot. Luc Strab. Item cuniculi fossores: *metaphoræ sumptæ a metallicorum industria & labore*, in Epigr. Τῷ δὲ μεταλλεύσαντι τὸν μακρὸν ἐν ϑαλάσσῃ πλοῦν, qui à metallicis effoditur & elaboratur. Aristot.

ἐ ἐξῆρκε. Aratus verò dixit, μέσσα παῖ αὐτὼ οὐρίῳ, vsque ad ipsum caudam.

ΜΕΤΑ' præpositio est quæ variis casib. iuncta, varia significat. Cum genit. significat cum, vnà cum. Plat. ϑήσεις μετ' ἀνδρὸς, fenebus iūcta cum paupertate. Interdum exponitur per aduerbiū: vt μετὰ δικαιοσύνης, pro δικαίως, iuste: & μετ' εὐκολίας, pro εὐκόλως, inuste. μετ' ἀναισχυντίας. confidenter. μετὰ τῶ ϑαρρεῖν, audacter. Μετὰ Πλάτωνος & μετ' Ἀριστοτέλους. sequendo Platonis sententiam vel Aristotelis. Μετὰ τοῦ ἀ. cum aliquo esse, ab alicuius partibus stare Isocr. in Archid. Apud Liban. μετὰ τίνων (χρωμάτων) ἐστὶ τὸ μέλαν ὑπὸ τοῦ λευκοῦ. pecunia iuuamus amicos. Μετὰ ὅπλων, cum armis, seu in armis, Thuc.

Cum datiuo, apud poëtas interdum idem quod μετὰ cum gen vt Od. ι. vnque alibi μετὰ ἡμῖν πάντ' ἀγορεύει. Et Apollon. Arg. 2 ϑῶκεν ὅρκια μετὰ σφίσι. fœdus cum iis inierunt. Sæpe significat, inter. Il. α, μετ' ἀθανάτοισι. & Il. ϐ μετὰ ϑ' ὁπλίοισι ἔπιτο ἔνθα καὶ ἔνθα. inter eos rumor perebescebat. ¶ Interdum pro ἐν in: vt Il. χ. Ἀλλ' εἰ τὸν ἔμεν ἐν στρατῷ, Od. λ. μετὰ φρεσὶ ϑάλασσαν. pro ἐν φρεσί. ¶ Interdum pro διά per. Il. ο. μετὰ κρατὸς ἰοντο Φρύγες. Cum accusatiuo itidem, apud poëtas, sæpe pro διά, seu εἰς. Il. β. Δαναοὶ δὲ ἰὼν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν ὤτρυνον, proficiscere ad exercitum Græcorum. Sic Od. ν, ϐῆ ῥίπτων μετ' ὄνειρον. ¶ Nonnunquam signif. in: vt Il. ρ. Πᾶς τις ὃ γ' ἐρέει κακὸν ἐσσόμενον μετ' ἀνθρώπους. & Il. ϐ. Οὐ μὲν μετ' ἀνδράσιν ἐστὶ δίκη, qui me in contentiones irritas & iurgia conijcit. Iliad. ϑ. Ἀλλὰ μετ' ἀθανάτοισι φάτις ἔσσεται, pro ἐν ἀθανάτοις. ¶ Interdum pro ἀπὸ per. Il. ο. μετὰ κρατὸς ἰοντο Φρύγες. peccauit seu deliquit in deos. Aliquando significat inter: vt Od. ν. ἡ δὲ σε καὶ ἐν δήμῳ ἰδοῦσα μετ' ἄλλοις ἐμεῖο ἕδεσθαι. ¶ Aliquando propter: vt Od. λ. τοὶ γὰρ νεκύων ἕνεκ' ἐλήλυθα μετὰ κῆρα ἀνάγκης. ¶ Interdum significat, post, secundum: Thuc. l. 2. ἐδίωκεν μετὰ ἱππικὸν καὶ ὁπλίτας. qui plurimum potuerat, vel secundum ipsum Sæpe etiam signif. post, *in significatione temporis*: vt μετὰ τοῦτον ἦκεν apud Plat. item μετὰ τὰ ἀρχαῖα φερόμενος, post mala prudentior. Dicitur etiam μετ' ὀλίγον, paulò post, & μετ' ὀλίγον τοῦτον, breui post hasce res gestas tempore. Et μετὰ μικρὸν, paucis interiectis, paulò post. apud Plut. Et μετ' ἐμὲ ϑεὸς ἄλλος. Demosth in Mid. duobus diebus post Μετ' ὀλίγον, interdiu Demosth. in Mid. Μετ' ὀλίγον ἐχρῆν in manibus habere. Thuc. l. 1.

Μετά, sine casu, idem apud poëtas quod in prosa. μετὰ τοῦτο, vel ἐκ τούτου, postea, deinde. Hom. Il. α. Ἐξεῖ' ἔπειτ' ἀπολοῦσα πόνον μετά τ' ἐς λέχος.

In compositione interdum significat mutationem: vt in μεταϐάλλω, μεταϐάλλομαι Interdum abundat: vt in μεταπίπτω. Μετὶ (retracto in priorem accentu) dicitur pro μέτεστι, sicut πάρα pro πάρεστι, vt docet Eust ex Euripide.

Μεταξὺ, inter. in medio Cum genit Plat. de leg. l. 9. μεταξὺ ἀμφοῖν γῆς ἐσ. sit amborum mediū, seu in medio amborum μεταξὺ λόγου, inter confabulandū, interea dum loquimur. Continuitur etiam cū participiis vel genitiui vel alius etiam casus & nunc exp. interim dum, interea dum: vt μεταξὺ λεγόμενος, interea dum lauaretur, μεταξὺ ὑποπλεόντων, inter a Candū. Sæpe sine casu ponitur: Iliad. α, πολλὰ μεταξὺ ϑόρνυ. multi interiecti montes. Aristot. in Rhet αἱ μεταξὺ ἐχθροὶ ἢ μεταξὺ, amicus vel inimicus vel inter hos medius. Præmisso artic. lo adiectiuè significat, medius, intermedius, Isocr. in Pana h. τὰ γὰρ μεταξὺ ἡμῖν ἐστὶ διαστήματα: Sic ὁ μεταξὺ χρόνος. apud Demosthen. & ὁ μεταξὺ χρόνος. Τὸ μεταξὺ subſtantiuè interdum exp. interpositum, subaudito subſtantiuo σημείωμα.

-ΜΕΤΑΛΛΑΩ, Μῶ, metallum. Apud Herodot μέταλλον ἅλμης, metallum salis interdum cum genitiuo accipitur etiam pro fodinis seu locis in quibus metallum aliquod reperitur: vt apud Suid. μέταλλον ἀσϐόλου χρόνου. Et apud Diosc. l. 5. c. 84. ἐν μέταλλοις ἀργυρείοις, in lapidum fodinis. ¶ Μέταλλα aliquando sunt cuniculi ad euertendas vrbes, quales in metallorum fodinis vtuntur. Polyb. l. ἐρέξατο πολιορκεῖν ἀρχὴ τῶν μετάλλων, actis cuniculis cœpit obsidere. Eust deriuat à μεταλάω. Φησὶ τὸ μετὰ τοῦ ἀ δηλοῦν τὸ ἀπὸ ϑάτερα διάϐασιν. Plinius quoque ab eadem deriuat origine, lib. 33. cap. 6. Vbicunque (inquit) ea inuēta vena est, non procul inuenitur alia: hoc quidē & in omni ferè materia. vnde μέταλλα Græcè vidē. ut dixitsle

Μεταλλικὸς, ὁ, ἡ, metallicus. medicis autem μεταλλικὰ dicuntur ea quæ in metallis generantur siue sponte naturæ, siue per fornacem producantur. vide Aet. l. 2. c. 40.

Μεταλλικὸν, ὁ, metallicus, metallifer. Et fœm. gen. μεταλλὶς γῆ, terra metallica. Hesych.

Μεταλλᾶν, in metallum damnari in Pand Gr.

Μετάλλευμα, τὸ, ἐν, metalla eruo. Luc. χρυσὸν ἢ ἄργυρον ἢ ποῖόν τι ϐδέλλιον ἢ μεταλλεύματος ἐκ ϑυΐνου. Ipsa etiam μέταλλα μεταλλεύματα dicuntur quum effodiuntur. Plato χρυσὸς ἢ ἀργυρος ἐκ τοῦ γῆς μεταλλεύματος. Sic & apud Aristot. Luc Strab. Item cuniculi fossores. Sic & apud Aristot. Luc Strab. Item cuniculi fossores: *metaphoræ sumptæ a metallicorum industria & labore*, in Epigr. Τῷ δὲ μεταλλεύσαντι τὸν μακρὸν ἐν ϑαλάσσῃ πλοῦν, qui à metallicis effoditur & elaboratur. Aristot.

l. 3. meteor. Μεταλλευτὴς, οῦ, ὁ metallicus: vel pertinens ad eos qui metalla scrutantur & effodiunt Plato, Ἡ μεταλλευτικὴ τέχνη, ars metallica: seu ars scrutandorum aut elaborandorum metallorum. Aristot. eth. 1.

Μεταλλεὺς, εως, ὁ metallorum scrutator & effossor, metallicus qui ex rea metalla & fodinas versatur. Poll & Suid.

Μεταλλεία, metallorum scrutatio. Poll Metaphoricè dicitur de ductu subterraneo quo cuniculi aguntur. Diod. Sic.

Μεταλλάω, scrutor, inquiro, vel curiosè scrutor & exquiro: sumpta metaphora à metallorum scrutatione, qua nihil est ἀφανέστερον, vt tradit Eustathius. Il. ν. ἐνάριον ϑ' ἕκαστον ἐπεὶ μετὰ τοῦτο μεταλλᾷ, quærit & indagat. Od. ο, ἐπεὶ οὐ δὲ ταῦτά γε ἔργα μεταλλᾷ. Od. ϖ. ἐγὼ ἐμεῖο μοι ταῦτα μεταλλήσας ἠδὲ πύϑῃ. Sic & Od. γ & alibi apud Hom

---

Μεταμαλὶς, vide in comp. ex οἶνος, i. iuuo.

ΜΕΤΑΞΑ, ἡ, à recentioribus Græcis dictum fuit sericum: vt μέτοξα ὑπὸ, Actuar & Nicol. mirepſ. sericum crudum, i. bombycum vellus nōdum en sū tum, nec infectum. Legitur hoc vocabulum & in Paul. l. 39 de public. & vectig.

Μεταξωτὸν commune lin ua à Græcis sericum vocari traditur.

Μεταχὺ, vide in Μετά. Μέτειμι, vide in Μέσος.

-ΜΕΤΕΩΡΟΣ, ος, ον, sublimis, editus. (* Deducitur enim, vt est apud Eust. à μετὰ & ἀείρω, ex quo fit ἄωρος & mutato α in ε diphthongoque ει in ω, μετέωρος. quidam à nomine αἰϑὴρ deductum esse scribunt, vnde etiam μετεώρους, aliquando legitur. Scholiastes autē Soph. ab αἴρω fieri tradit.] Thuc. lib. 4. οἱ ἐν λόφοις ἐπιϑεώμενοι ἀφ' ὑπερϐολῆς τὰ μετέωρα ποιοῦντες, confugientes ad loca editiora. Idem l. 2. ἀπὸ τῶ μετεώρου. e superiore loco. ¶ Μετέωρος dicuntur quæ fiunt circa locum astris vicinum, de quibus Aristot. tres libros scripsit qui μετεωρολογικὰ dicuntur. quidam exp. quæ supra nos sunt, in aëre aut in cœlo. ¶ Item μετέωρος, erectus: vt equus μετέωρος, cui posterioribus pedibus insistens erigitur, Xen. de art equ. item qui est in summo tantūn & non profundus ἀπὸ τῆς πλοῦς. Theophr. de caus. pl. l. 1. μετέωρος ἡ ϑαλαττία ἐ ϑάν. ¶ Item qui in alto navigat, seu in alum prouehitur Demosth. αἰσχυνόμενον ὑπ' ἐν' ἀγωνίζεσθαι ἀπὸ τῶν νεῶν μετεώρων, &c. Nauis etiam μετέωρος dicitur quę altū tenet. apud Thuc. l. 1. 2. & alibi. ¶ Item μετέωρος metaph. erectus, intentus: Luc. ἐπ' ἐκείνοις ἦν ὁ ϑεὸς μετέωρος εἶ. Item erectus animo, suspensus. Thuc. l. 2. Ἑλλὰς πᾶσα μετέωρος ἦν. Item erectus ad rē quampiam. *hinc est*, eius desiderio flagrās: vt apud Suid. μετέωρος ἦν ἀφὶς τῶν καταστημάτων. Et τὸ μετέωρον, quod expectatione suspensos homines tenet: vt ἐφ' ἡμῖν μετέωρον ἐστὶ apud Dem. de falsa leg. Sic & μετέωρος, ἄδικα, cuius iudicium suspensum est ¶ Item μετέωρος, elatus spe alicuius rei. Luc. in Nigrino, ταῦτρός τε ὁ ϑεὸς τῷ λόγῳ καὶ μετέωρός εἰμι.

Μετεωρότατος, sublimior vel altior. Μετεωρότατος, altissimus, maxime sublimis. Et τὸ μετεωρότατον, quod est omnium altissimum: fastigium

Μετεωρίζω, in sublime tollo: vel simpl. tollo, attollo. Plut. de soor. æem. τὸ σῶμα μετεωρίσας ὑπὸ κακοπλοΐας. Item sublime peto. Theophr. hist pl. lib. 4. κάκκαλος μὲν ὡς αὐτὸς κλάδον ἔχων, ἡ δὲ βάρυτης, μετεωρίζει εἰς πλάγιον. in altum prouehit. apud Philostr. ¶ Item metaph. in spem ergo. Polyb. πολλὰς ἐμπειρίας τῶν πόλεων μετεωρίζει τοῖς ἐπιτηδείοις ἀγωνίσμασι, ad defectionem incitauit. Sic & apud Plut. & Athen. Item elatum reddo, animum addo. Philo de vita M. l. 1. μετεωρίσας ἡ ἐυσπὴς ἐκεῖνος τὴν λόγῳ.

Μετεωρίζομαι, in sublime tollor. Thuc. lib. 8. μετεωρίζεται ἐς τὰ πολέμια, in alum prouectus. Apud Alex Aphrod. μετεωρίζεσθαι ἀξιοῖ, exp vultu sublimi suspensoque corpore incedo. Item metaph. efferor: apud Suid.

Μετεωρισμὸς, eleuatio in sublime. ipsa actio tollendi in sublime. Exponitur etiam superbia, à Suid.

Μετέωρος, poëticè dicitur pro μετεώρως. vt Il. ϑ. τὼ δ' ἄρα μετέωρος ἐπεὶ ἐσ πεδίον ϐλώσατο. Et τὸ μετέωρον, quod instabile est tanquam in aëre suspensum

---

-ΜΕΤΡΟΝ, τοῦ, mensura, modus. Hesiod. in Erg ἓξ δ' ἡμέρας ἔστω Αὐτῷ τοῦ μέτρου κάδος ἡμίεως πλήμην Luc. in Tim ἡ μὲν ἐπιμέλεια χάλκεος ὑπῆν τομεῦσι τὸ πλῆθος. Idem de hist. scrib. ἡ πᾶσι τοῖς ἐπιοῦσι μέτρον adsit modus Apud Hesiod. in Erg. pe iphrastice dicitur μέτρον ἦμαρ, pro ἦμαρ. Sic & μέτρον ϑαλάσσης, apud eundem ibidem. ¶ Item vas quo aliquid metimur, seu ad quod mensuram examinamus * vnde etiam à μέτρον Etymol. deriuat. ¶ In carm ne μέτρον dicitur mensura quæ binis pedibus constat: vel in pu a ἔστρα sunt quæ carmen leu versum certis pedibus ac velut sparris, tanquam demensionibus distinguunt. App. putatur μέτρον etiam id quod ex mensuris illis constat. Lat carmen, seu versus Aristot. rhet. ϑ.

Μετρία, ὁ metior Plut. de exil χρὴ νοεῖν κ. ἀδοκίμαστος μετ' ἐπιτιμίας. Alitua do signif certa mensura mutuō d quod postea reddas. Aristoph. in pace, Μέγιστον εἰ. λάπι τ' οὐ κἀν πάντ' ἔστ & metaph rependo: vt μετρεῖν τινὶ ἴσα, pariā vel beneficio vel mal

lefcio faceře.Paufan.Item metior,i.æftimo. Ariftot.rhet.1. τῇ γὰρ αὐτῇ ἀνάγκῃ περὶ πάντας μετροῦσι.] Dicitur[& πέλαγος μέγα μετρεῖν,pro tranfmeare,Od.γ.

Μετρέομαι,οῦμαι,menfuram admitto.Ariftot. μετροῦνται μᾶλλον ἢ μετρῶσι. Dicitur etiam aliquis μετρεῖσθαι, qui demenfum accipit,feu certa menfura accipit.Demofth. contra Phorm. ἐπὶ τῆς μονοχώρου ... τὰ ἄλφιτα κατὰ ἡμίεκτον μετρούμενοι, farinas accipientes ad quaternarum chœnicum modum dimenfas. Item μετρέομαι,demenfum mutuo accipio,vtendum accipio. Hefiod.in Erg. εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος.

Μέτρημα,τὸ,demenfum,quod menfura tribuitur. Peculiariter pro frumento quod militibus certa menfura tribuebatur,quod & σιτομέτριον Polyb.

Μέτρησις,menfio dimenfio.Plut.in fympof.

Μετρητὴς,οῦ,ὁ,měfor.Harpocrat.ex Dinarcho.Item metreta, cadus,amphora. Attica měfura eft liquidorum apud Atticos maxima:vt μετρηταὶ οἴνου.Poll.ex Dem.

Μετρητὸς,οῦ,ὁ,menfus,dimenfus vel demenfus:vel quem metiri poffumus,menfuram admittens.Poll.

Μετρητικῶς,menforũ more:vel more eorũ quæ μετρεῖται.Pol.

Μέτριος,ου,ὁ,modum non excedens. Galen. ad Glauc ὅσον τοῖς παροῦσι μέτριον, quantum fatis fit. Exponitur etiam,mediocris, modicus,moderatus,non nimius. Plut. de inftit. lib. τὰ φυτὰ τοῖς μετρίοις ὕδασι τρέφεται, aquis modicis. Idem in fymp.fept. fap. μετρίῳ πολυτελεῖ χρώμενοι. Item modicus,i.paucus, vt Demofth. πρὸς Ἀπατουρ. Μέτρια δ' ἔχων τότε ... ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι,pecunia non grãdi quam habeo quæftũ facere cœpi. ¶ Item moderatus,modeftus:Herodian.l.2 οὗτω γὰρ μέτριος καὶ ἰσότιμος ἦν.Luc. μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, modefte de te loqueris Exponitur etiam, moderatus & æquus,non nimium rigidus & feuerus.Thuc.l 1. πρὸς τοὺς ὑπηκόους μετρίους ὄντας. Demofth. ἐπιεικὴς ἀεὶ καὶ μέτριος.

Μετρίως,modicè,mediocriter,ita vt fatis fit Plat. in ep. μετρίως ἔχω ἡλικίας,fum ætate fatis matura.Item modicè, i parum.Herodian.l.1.4.&c.Item moderatè,modeftè,vel etiam modicè Xen.pæd 4.Ifocr.in Panath.

Μετριότης,ητος,ἡ,moderatio. Xen. pæd 5. Item modeftia. Chion Matridi Item mediocritas.Ariftot.pol.5.

Μετριάζω,modicus fum, modum habeo,non nimius fum. Ariftot.polit 7 περὶ τὴν ἐξωτερικὴν τῶν ἀγαθῶν μετριάζουσι. Idem pol.5. μετριάζειν περὶ τὰς τιμὰς moderationem adhibere feu modicè frui Item æquum & moderatum me præbeo. Philo de vita.M.l 1. ... μετριάζειν, vt æquiores fe præberent. Itẽ modefte ago aut loquor. Naz. οἱ περὶ τὸν υἱὸν μετριάζοντες,qui de filio Dei modeftè fentiunt. Apud antiquos acceptum fuiffe μετριάζειν pro τὰ συμβαίνοντα μετρίως φέρειν teftatur Phrynicus.

Μετρικὸς,οῦ,ὁ,pertinens ad μέτρον.qui eft τοῦ μέτρου rationis metricæ peritus. Μετρικὴ τέχνη, fcientia menfurarum, feu ars rectè metiendi.

Compofita:ac primùm cum præpofitione.

Ἀναμετρέω,ῶ, denuò metior, iterum metior.remetior. Item fimpl.metior,dimetior. ἀνεμέτρει τὸ χωρίον apud Ariftoph locum metiebatur.¶Item remetior locum ali quem,i denuò iter per locum aliquem facio: vt Od μ. ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.

Ἀναμετροῦμαι idem ¶Item,iterum commemoro,iterũ narro.Eurip.in Orefte.τί τ' ἄρρητ' ἀναμετρεῖσθαί με δεῖ; Sic Plut. in Pericle,ἀναμετρεῖσθαι τὰς πράξεις Apud Luc. ἀναμετρεῖσθαι,exp. reminifci,καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρούμενον. Apud Eurip. ἀναμετρεῖσθαι δάκρυ,exp.admetiri lachrymas,i.impertiri. ¶ Ἀναμετρεῖσθαι, in paffiua etiam fignif.vfurpatur: vnde ἀναμετρηθέντα κύκλον,apud Plat.

Ἀναμέτρησις ἡ,remenfio, dimenfio quæ fit de integro. Item fimpl.dimenfio: ἀναμέτρησιν τῆς εὐδαιμονίας ποιεῖται πρὸς χρυσίον apud Plutarchum,auro felicitatem metitur.

Ἀντιμετρέω,remetior, i.viciffim metior:rependo. Greg.de fancto baptifmate, δεινὸν γὰρ ἀντιμετρεῖν ἁμαρτίᾳ διόρθωσιν, emendationem cum eiufmodi peccato rependere quæ delere peccatum poffit.

Ἀπομετρέω metior,dimetior.Annibal apud Lucianum,καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾷ ἡμέρᾳ ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν τοῖς μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι Item paffiua voce & fignif.apud Polyb. ἀπομετρεῖται περὶ ἕκαστον σημείας τετράγωνος τόπος. ¶ Ἀπομετρήσασθαι,pro ἀπομετρῆσαι apud Xen.

Διάμετρος,ου,ἡ, fubaudi γραμμὴ, linea dimetiens, feu per medium fecans, rectà in longitudinem ducta. Procl. in Sphæra, ἄξων καλεῖται ἡ κίονος ἡ διάμετρος αὐτῆς περὶ ἣν στρέφεται. Hinc ἐκ διαμέτρου ἀντικεῖσθαι dicuntur quæ directè inter fe oppofita funt, vt duo extrema diametri puncta, Hefychio διάμετρος eft ὄργανον γεωμετρικόν. Item τὸ διηρημένον εἰς ... λόγου τοῖς τοὺς στρατιώτας καρποὺς μετροῦσι.At Διάμετρος Dinarcho ἐν τῷ Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ eft τὸ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ δικαίως μετρηθέντος, vt Harpocr.annot. & ex eo.Suid.

Διαμετρέω ῶ,dimetior. Il. γ Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον. Item, demenfum diftribuo,certa menfura diftribuo. Plut.in Alcib.

μεταξὺ συγκληρώτας δικαστήριον καὶ ὕδωρ διαμεμετρημένον ... Hinc & διαμεμετρημένη ἡμέρα, dies eo modo dimenfa. Demofth Διαμετρεῖν dicitur etiam certa menfura diuendere.Demofth πρὸς Φόρμ. Ὅτι δὲ ὁ σῖτος ... ἐπιπράσκετο ... διαμετρήσαμεν ὑμῖν τοῦ καθεστηκότος ... diuendimus vobis iufto & conftituto pretio.

Διαμέτρησις,εως ἡ dimenfio.

Διαμετρητὸς,οῦ,ὁ,dimenfus. Iliad.γ. Καὶ ῥ' ἐξὺς ἔστην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ.

Ἔκμετρος,ου,ὁ καὶ ἡ,menfuram & modum excedens : apud Luc. in imaginum defenfione, ἔκμετρα καὶ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν,modulum pedemq; excedentia.

Ἐκμέτρως,modum excedendo.

Ἐκμετρέω,emetior,dimenfione exquiro,dimetior. Poll. Apud Eurip. ἐκμετρῆσαι στόλον,exp. claffem traijcere.

Ἐκμετρέομαι,idem Polyb.l.5. μὴ δ' ἐκμετρησάμενοι τὰ ...

Ἔμμετρος,ου,ὁ,ἡ, in quo modus adhibetur,modum feruãs,moderatus. Ἔμμετρα dicuntur etiam quæ metrica funt feu metro conftant: vt ἔμμετρα ποιήματα apud Ifocr. ad Nicocl. quibus opponit τὰ καταλογάδην συγγράμματα quæ foluta oratione fcripta funt. Item ἔμμετροι dicuntur qui ἐν μέτροις fcribunt, Demofth. in Epitaph.

Ἐμμέτρως,carmine,verbis numero adftrictis. Plat. in Symp.

Ἐμμετριάζω.modeftè me gero.in Strab.

Ἐπίμετρον,ου,τὸ, quod fuper menfuram vel pondus iuftum adijcitur,auctarium.Teophr.de cauf pl.lib.4 c.15.(de fumento) διὸ τὸ ἐπίμετρον ποιεῖ.menfuram auget. Item τὸ ἐξ ἐπιμέτρου προστιθέμενον,quod ex abundanti additur, Galen.l.3. de fani. tuenda. Ἐπιμετρεῖς, Hef. eft τὸ ἐπίμετρον ὃ προστίθησι ...

Ἐπιμετρέω,ῶ,fuper iufta debitáq.menfura adijcio,in menfura addo. Lucianus, τούτων ζῆν ἕκαστον ... ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Gregor. de Deo. ... τοῖς δὲ ... τὴν χεῖρα ἐπιμετρεῖ. Item ἐπιμετρεῖν χρόνον στρατηγίας, apud Plutarchum, quafi ex abundanti admetiri aliud adhuc adminiftrandæ rei tempus:i pro rogare imperium. ¶ Ἐπιμετρέω.infuper certa menfura mutuo do.quod eadem reddatur mihi. Hefiod. in Erg. ... ἐκ ἐπιδώσω, Οὐδ' ἐπιμετρήσω, non amplius tibi mutuo dabo frumentum quod certa menfura reddas.

Decomp. Ἀντεπιμετρέω,remetior eadẽ měfura retribuo.Poll.

Προσεπιμετρέω.vltra iuftum fubinde admetior, ad cumulũ addo. Luc. τῇ δὲ οἱ ἰδόντες καὶ ἀκούσαντες, διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἐπὶ πλεῖον τούτων.

Καταμετρέω.dimetior: Xenoph in Oecon. ... τοῦ καταμετρήσαι τὸν ... ἀπεξήλατο ...

Καταμέτρησις dimenfio,menfuræ & fpatij defcriptio. Vtitur Polyb.de caftrorum metatione loquens.

Ἀκαταμέτρητος.(decomp.)quem nemo dimenfus eft.

Παραμετρέω, iuxta alterum admetior,i. habita ratione alterius Lucian. οὕτω γὰρ αὖ καὶ τὸ μέγα διελχθεὶν ... παραμετρεῖτο.Et apud Naz παραμετρούμενον.ex collatione feu comparatione æqua menfura examinatum. ¶ Itẽ pro cõpenfatione apud Epictet Item pro præteruehi,præterire.q d.inter eundũ iter aliquod præteruehi: apud Apoll.in Arg.&Nonn.

Περίμετρος, orbiculari rotunditate dimenfus. Od β.&Odyff. Σπεσσαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν, ὑφαίνειν Λεπτὸν καὶ περίμετρον. Item apud Dionyf.de fitu orbis φύλλα ... περίμετρος, Item περίμετρος.(fcilicet γραμμὴ)linea in qua orbem ducta aliquid metimur,vel linea qua aliquid in orbem defcribimus,&ambitum eius metimur:aut ipfe ambitus, circuitus. Herodot. Polyb. Strabo.

Περιμετρέω,circumcirca metior,in orbem metior.

Προμετρέω præmetior:vel demenfum præbeo.Poll ex Ifæo. Item mercede frumẽtum emptoribus in foro demetior.Harpocr.ex Dinarcho,καὶ ἄλλαι ἐν τῇ ἀγορᾷ προμετροῦσι,...

Προμετρητὴς,οῦ,ὁ,qui mercede conductus venale frumentum in foro & alia femina emptoribus dimetiebatur.Harpocr.

Προμετρητὸς, οῦ,ὁ, præmenfus: vel per προμετρητὴν præbitus Poll.ex Dinarcho.

Προσμετρέω.admetior.Pol.ex Hyperide.

Σύμμετρος,q.d.commenfus. Σύμμετρα, propriè dicuntur ea quæ funt eiufdem feu paris menfuræ. Alex.Aphr.in top. Σύμμετρος fignificat etiam modicè temperatum, & iuftæ ac quadratæ magnitudinis:apud Ariftot eth.l.4.& 2.c.2.

Συμμέτρως,moderatè,ac modicè, fatis.Exp.& congruenter. conuenienter.

Συμμετρία ἡ.cõmenfus apta compofitio membrorũ.Arift. pol.5.Philo de vita M.l.3.Exponitur etiam,modus,& proportio: apud Ifocr.Numeratur & inter veftes muliebres. Pol.

Συμμετρέω.commetior,vna metior.Metaphoricè apud Naz. συμμετρῶ πρὸς τὸ τῇ δυνάμει meis viribus metior.

Συμμετρέομαι,pro eodẽ. Thuc.l.3 ξυμμετρήσαντο δὲ τὰς κλίμακας τῷ πλίνθων,menfi funt ex coagmentationibus laterum.

Συμμέτρησις,commenfus,menfio cum aliqua re comparata.Thucid.lib.3.

Decomp. Ἀσύμμετρος, exponitur] inconcinnus, incongruus.

Et ἀσύμμετρα inter quæ commenfus nulluseft,feu inter quæ nullus quantitatis commenfus intercedit. Ariftot de gen.an.l.2. Sic Plut.in Pericle dicit eũ habuiffe κεφαλὴν ἀσύμμετρον, inter quod & cætera membra nullius effet commenfus. Ἀσυμμετρία.q.d fymmetriæ carentia. Dicitur etiam in circulo linea quæ non ipfum totum,fed eius partem metitur,quia per centrum non tranfit vt diameter : chorda à mathematicis nominatur.Theophr.de cauf.pl.l.6.c.2.

Ὑπέρμετρος.qui eft vltra menfuram,excedens menfurã: Ατ ὑπέρμετρος verfus dicitur qui vna fyllaba longior eft quàm deceat. Ὑπερμετρία,quum excedit menfura:fic vocatur vitiũ verfus quo debitam menfuram vna fyllaba excedit. In eodem ὑπερμετρία dicitur quum πλεονάζει χρόνω.i ult.

Compofita fine præpofitione.

Ἀερομετρέω, aërem metior.Et generaliter, res nimis fublimes & humanum captũ excedentes inaniter confector.Socrates apud Xen. εἰ ἀδολεσχεῖν τε δοκῶ καὶ ἀερομετρεῖν.

Ἄμετρος,ὁ,ἡ,menfura carens: certam menfuram non habens. Dem.Phaler. περὶ ἑρμην. γελοῖον γὰρ τὸ μέτρον ἄμετρον εἶναι. Item immoderatus immodicus,immenfus. Et τὸ ἄμετρον,pro ἀμετρία, exceffus,immodicitas,apud Luc.Item ἄμετρος στίχος,qui plures habet fyllabas quàm par fit.Plut. πῶς αὖ τις ᾄδοι.

Ἀμέτρως,fine menfura,fupra modum immoderaté Comparat. ἀμετρότερον.vehementius,immoderatiũs.Alexand. in Problem.Et ἀμετρότατα.vehementiffimè,plus quàm par fit : apud eundem.

Ἀμετρία ἡ.exceffus menfuræ,immodicitas,exceffus. Luc. Item intemperies,apud Plat.

Ἀμέτρητος,idem quod ἄμετρος,q.d.immenfuratus.Luc.in Alcione. Odyff τ.& ψ.

Γεωμέτρης,ὁ,qui terram feu terræ fpacia & fines metitur, geometra.Plut.in Erot. (grin.

Γεωμετρία,ἡ,geometria,terrã dimetiẽdi fciẽtia Luc. in Nigrin.

Γεωμετρικὸς,ad geometram feu geometriam pertinens: vt ἀξίωμα γεωμετρικὸν, Ariftot.eth.5 γεωμετρικὴ fub. τέχνη. geometria ars. Athen.l.7.Item geometriæ peritus, Plut. de Socrat dæmon.

Γεωμετρικῶς,geometricè,proportione Plut.in fymp.

Γεωμετρέω,ῶ,terram dimetior. Item geometricè metior. Xen.in fymp. ποῦ τὸ φασὶ γάρ σε γεωμετρεῖν Item geometriæ præcepta difco feu calleo.

Decomp. Ἀγεωμέτρητος,ad geometriam non attinens Arift. poft.analyt.l.1.c.7.Item geometriæ ignarus, geometriæ non initiatus:vnde Pytagoricum illud, οὐδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω.

Δίμετρος,qui bonis metris conftat tanquam menfuris feu dimenfionibus.

Δυσμέτρητος,quem meriri non eft facilè,Poll.ex Antiph.

Εἰκοσάμετρος,viginti məfuras capiens, viginti menfurarum capax.

Ἑξάμετρος,qui fex metris conftat. (Il ψ.

Γεωμετρία,geometria.Hefych.

Εὔμετρος,moderatus,modum feruans.

Ἰσόμετρος,qui paris menfuræ eft, æqualis' menfuræ. Athen. l 10.

Ἰσομέτρητος,cuius měfura æquata eft, qui eft æqualis pondere.Ariftid.

Κακόμετρος,malè metiens. Κακομετρέω,malè metior.

Κυκλόμετρος,qui falfo pondere alterum circumfcribit, lancem impellendo.Hefych.

Κρουσιμετρέω,ῶ, inter metiendum alteram lancem pello feu impello, vt videlicet eo pulfu inclinet & præponderare videatur.Hefych.

Παμμετρος,omnia metrorum genera habens.

Πεντάμετρος,qui eft quinque metrorum:vt πεντάμετρος στίχος.

Σιτομέτρης,ὁ,menfor frumenti,qui frumenta meritur, annonãque certa menfura difpenfat Ariftot.pol 4.c.15.

Σιτομέτριον,ου,τὸ,demenfum,i.quaterni modij frumẽti quos ferui accipiebant in menfem.Marci 11.

Σιτομετρία frumenti dimenfio,diftributio frumenti, quæ fit certa menfura.

Σιτομετρέω,ῶ frumentum demetior,frumentum certa mẽfura diftribuo.Suid ex Polyb. (mentum.Polyb.

Σιτομετροῦμαι,pro σῖτον μετροῦμαι, admenfum accipio frumentum.Polyb.

Στερεομετρία,folidorum corporum dimenfio,feu ars quæ folida metitur.

Στερεομετρεῖν,folida metiri. (metitur.

Στερεομέτρης,qui folida metitur.

Τετράμετρος,qui eft quatuor metrorum.

Τρίμετρος,qui ternis metris conftat.

Ψιλομετρία,ἡ,metri feu carminis nuditas & ten uitas.

Χοινικομέτρης,qui cœnice metitur feu dimetitur & diftribuit : apud Athen.

ΜΈΧΡΙ,vel μέχρις,vfque ad,adufq;,Ariftot. de mundo. ἐκ περάτων μέχρι Σούσων ἢ, finib imperij ad Sufa vfque. Dicitur & μέχρι πρὸς τὰ ἔσχατα,vfque ad,apud Ariftot. Exponitur etiã, tenus : vt apud Herodian. πάντα μέχρις Ἰωνίας καὶ Καρίας Et μέχρι λόγου.Demofth.verbis tenus. Apud Thuc μέχρι τοῦ, eatenus.Itidemque μέχρι τινὸς,aliquatenus. Et μέχρις ἐν ταῦθα

huc vfque,ad hunc vfq;locum,hactenus,apud Plat.& Ariſto. ¶ Temporis fignificationem fæpe habet:vt μέχρι τοῦδε, vel τούτου fub. τοῦ χρόνου,ad hoc vfque tempus Et μέχρι τοῦ νῦν apud Xen. pro μέχρι τοῦ νῦν χρόνου.Sic μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας,apud Ifocr. Et μέχρι τίνος,interrog quoufque?Μέχρι ζωῆς, quoad quis viuet, Μέχρι πολλοῦ,diu Μέχρις interdum præponitur. vt μέχρις οὗ ἂν ... διδώσιν, apud Herodot. & μέχρις οὗ ἐκ τοῦ πύργου. Sic & μέχρις ὅτου πλησθῶσιν ἀγροί,quibus in locis vacãt οὗ & ὅτου.Μέχρι iungitur & aduerbiis, vt μέχρι νῦν,feu νυνί.Demofthen.pro μέχρι τοῦ νῦν.item μέχρις ἕως,ac μέχρ' ἕως,vfque dum Et μέχρις ἐχθὲς non ante hodie-num diem,heri primum. ¶ Μέχρι exponitur, etiam,quoad,donec: vt apud Herodot. μέχρι τοῦ τὸ ἴδωμεν, μένομεν, donec iftud videamus, manebimus. Et Thuc. μέχρις τοῦ τιμωρηθῶσι Et apud Cebetem Thebanum, μέχρις ἂν ἔξιν λαβεῖν ¶Exponitur etiam,quãdiu,vel tantifper dum : vt μέχρις ἦν ἄπειρος τῶν τοῦ βίου κακῶν.Et μέχρις οὗ ἐδίωκον.Herodot.

Ἄχρι,feu ἄχρις, idem quod μέχρι à quo etiam factum effe tradit Euft Xen.Pæd 5. διώξας ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ᾤετο εἶναι, ἀπετράπετο. Sic ἄχρι κόρου,ad fatietatem vfque apud Suid. Item ἄχρι τοῦ διελθεῖν, vfque ad tranfitum Interdum cum πρὸς, vt ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν, Luc.Et fequente ὑπὸ:vt apud Ifocr. ἄχρις ὑπὸ τὴν πηγὴν. Aliquando ἄχρι exp.tenus.vt ἄχρι λόγου, apud Plut. verbis tenus. ¶ Ἄχρι, temporis etiam fignificationem fæpè habet, vt ἄχρι γήρως.Phocyl. Et τὸ ἄχρι λουτροῦ, hoc fpacij,quod vfque ad balnei tempus interceffit. Item ἄχρι πότε, quoufque vfquequó. ¶ Ἄχρι vfque dum quoad,vt ἄχρις ἦκον Plutarch.quoad venerunt.Et tantifper dum,quamdiu Athen. ἄχρις ἑώρων τὸ ἡλίου φῶς.

ΜΗ',ne:Ariftoph.in Plut. τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερε. Et cum fubiunctiuo : vt apud Demofth in Mid. μὴ τοίνυν αὐτοὶ καθ' ὑμῶν αὐτῶν δεῖγμα τοιοῦτον, ἐξενέγκητε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Cum optat. Demofthen. μὴ ποιήσαιτε, abfit vt faciatis. Sic μὴ γένοιτο,abfit. vel abfit vt hoc fiat. Sic Od.υ, μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν. ¶ Μὴ poft quædam verba adiunctum habentia infinitiuum vacat, Attico more: vt ἀπαυδῶ μὴ ποιεῖν, apud Eurip & apud Demoft. ἀπιστῶ μὴ δυνήσεσθαι,diffido fore vt poffim. ¶Accipitur interdum μὴ pro οὐ. Demofth ἐπειδή με μὴ πείθοιεν,quum mihi non perfuaderent.Xen.in apol. οὐ δυνάμεθα μὴ μεμνῆσθαι αὐτοῦ,non poffum non meminiffe eius. Interdum adiicitur οὐ : vt ibidem, οὐ δυνάμεθα μὴ οὐκ ἐπαινεῖν, non poffum non laudare. Dicitur etiam μὴ φάσκω μὴ λέγω,i.nego & μὴ προσποιοῦμαι, fimulo non,i. diffimulo. Μὴ interdùm eft potius μηδαμῶς,nequaquam. ¶ Μὴ pro εἰ μὴ,nifi apud Ariftot. Demofth. & Plutarch. Item quo minus,feu quin,apud Lucian.¶ Μὴ,nunquid,an.Luc. μὴ ὀνείρους ἡμᾶς ὑποκρινεῖ ὑπείληφας,Plut. καὶ περὶ τῶν φόρων ἠρώτησε μὴ βαρεῖς εἶεν Xenoph. σκοπῶ μὴ ᾖ. confidero num fit. Luc. μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; nunquis? Μὴ, & μήτι δὴ & μή τι γε, &, μή τι γε δὴ.& μὴ γάρ γε,abfit, dij auertant dij prohibeant. Μὴ γὰρ ὅτι,non folùm enim Μὴ δῆτα.abfit dii auertant. Μὴ δὲ, vel coniunctim, μηδὲ, neque. Interdum μηδὲ refoluitur in ne & quidem : vt Plat. in Timæo, ὃ μηδ' εἰπεῖν τινὶ θέμις, ne dictu quidem fas eft. Μηδ' ἂν εἷς,ne vnus quidem,nullus,nemo. Μηδ' ἂν εἴ τι γένοιτο,ne fi accideret quidem aliquid, *id eft*, nullo modo, nullo pacto, quicquid acciderit. Μηδ' ἐξ ἑνὸς, ne vna quidem ex re. Μηδ' ὁστισοῦν,nullus nemo. Μήτε,neque.

Μηδαμὸς,&c. vide in Ἀμός.

Μηδεὶς,vide in comp ex Εἷς.

ΜΗ͂ΔΟΣ,εος,τὸ, cura, confilium : Frequens eft plur.num.apud poëtas: vt Il.β, Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ' ἀνδρῶν. Iliad. ω, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντα. Il.ο. ὢ δὴ πάγχυ μάλιστα ἐπὶ μήδεα χεῖρες Δαίμων ἡμετέρης. ¶ Μήδεα,exponitur etiam, τὰ αἰδοῖα.pudenda, verenda:vt Od.σ, Μήδεά τ' ἐξερύσας δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι.Sic & apud Hefiod.in Theog. φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς ἐσσυμένως ἤμησε, patris genitalia execuit. ¶ Μῆδος,ου,ὁ. Medus: cuius regio dicitur Μηδία.Media. Hinc adiect Μήδιος,ου,ὁ.Medius : vt Μήδιοι ἄνδρες. Eft & herba, quæ μήδιον dicitur apud Diofc.l 4.cap.18. Μηδικὸς, Medicus, Medorum proprius : vt Μηδικὴ στολὴ,& Μηδικὴ βοτάνη,& Μηδικὸς ὄπος & Μηδικὴ μηλέα. Medica malus,& Μηδικὸν μῆλον,Medicum malum, de quibus apud Diofc. & Theoph. Et Μηδικὸς ὄρνις Medica auis,i pauo

Μηδίζω,Medos imitor feu fequor.

Μηδοσύνη,confilium.Suid.

Μήδομαι,f ήσομαι, curam gero,confulo, delibero. Item cogito, meditor,molior,machinor,ftruo.Il.β Ἀλλ' ἄναξ,αὐτός τ' εὖ μήδεο,πείθεό τ' ἄλλῳ. Hefiod in Erg. ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.Il.κ, ὅσσα γὰρ ἡμῖν κακὰ μήσατο Ἀχαιοὺς Plato in Gorg. εἴ τι μέλλει τοῦ λόγου τοῦ εἰρημένου,fi qua tibi cura eft fermonis iam dicti.Plut.de def orac. ἂν μήδεσθαι προσήκει &c.

Μήστωρ,ωρος,ὁ.confultor,confiliarius:vt μήστωρ Ζεὺς,Il.θ,& Πρίαμος μήστωρ ἀτάλαντος Il.η.Exponitur etiam, peritus:vt μήστωρ ἀϋτῆς,peritus pugnæ.

Μῆτις,quomodo huc pertineat,vide fuo loco.

Composita: ac primùm ex μῆδος. Notandum autem ex his quædam δ in θ mutasse, vt in ἐσθίς pro ἐδείς.

Ἁλιμηδής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, in mari agitans consilia, in mari solicitus: vt ἁλιμήδης ἱμασορία. Dionys. de situ orb.
Δολομήδης, qui dolos meditatur, dolosus.
Ἐπιμηθής, exp. prudens
Ἐπιμηθεύς, qui serò sapit: cui re peracta tum demum consilium in mentem venit, & cognoscit quid opus facto fuerit. Pind. in Pyth.
Ἐπιμήθεια, consilium quod initur re iam peracta.
Κακομήδης, cui malum est consilium, i. callidum seu fraudulentũ, mala cogitans & vafra, fraudulenta in animo versans. Hom. hymno in Mercur.
Προμηθής, prouidus, item circumspectus, consultus. Herodian. αἰδὼς προμηθής τε καὶ νέων. Dicitur & de re, vt μέλλησις προμηθής, apud Thuc. lib. 3. Προμηθὴς substantiuè pro, προμήθεια, apud eundem. Thuc. Superlat. προμηθέστατος, apud Synes. & aduerb. προμηθέστατα, maxima cum prudentia, prouidentissimo consilio, apud Herodot.
Προμηθῶς, prouidè, vtendo prouidentia.
Προμηθικῶς, pro eodem.
Προμήθεια, ἡ prouidentia, cautio. Thuc. l. 4. & apud Plat. Inuenitur & προμηθία, pro eodem, apud Soph. in Electra.
Προμηθεύομαι, & προμηθέομαι, prouideo, prouidentiam aut curam ago, prospicio. Plato, δέος γε μὴ ἐμὲ προμηθῇ. Herodot. προμηθεόμενος τὰ ἀδελφεόν. Alex. Aphr. in præfat. probl. φύσις καὶ λόγος προμηθεύεται τὰ ἐν κόσμῳ καὶ φθορᾷ.
Προμηθίστρια, apud Siculos pronuba. Poll.
Πυκιμήδης (per syncopen factum ex πυκινομήδης) cui sunt πυκινὰ μήδεα, i. prudentia seu callida consilia Od. α.
Σκοτομήδης, qui in tenebris consilia captat, i. qui occulta & fraudulenta agitat consilia. Eust.
Ψοφομήδης, cui strepitus & crepitus aut sonitus curæ sunt: in Epigr.

Composita facta ex μήδομαι τὸ μήστωρ.

Δορυμήστωρ, q. d. hasta machinandi aliquid peritus. bellicosus, epitheton Martis, apud Eurip. in Andromache.
Ἐπιμήδομαι, excogito: vt ἐπιμήδεαι δόλον. Od. δ.
Παμμήστωρ, omnium excogitator. Hes.
Συμμήστωρ, consiliarius. Apoll. Rhod.

ΜΗΚΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, proprium est caprarum, vt βληχᾶσθαι ouium. Quidam exp. balare. Præt. med. ouibus etiam tribuitur. Il. δ, Ἀζηχὲς μεμακυῖαι ἀκούουσαι ὄπα ἀρνῶν, indesinenter balantes,
Μηκάζω, idem quod μηκᾶσθαι. Tribuitur homini Nicand. in Alexiph. v. 214. Αὐτὰρ ὃ μηκάζει μαινὰς ὕπο μυρία φλύζων.
Μηκάδες, dicuntur capræ. Od. ι. & apud Athen. l. 10. & sæpè apud Theocr. Tribuitur & agnis apud Eur. in Cyclop.
Μηκασμὸς ὁ, ὁ balatus. Plut. in probl. Rom.
Μηκή, idem quod μηκασμός.
Μυκάομαι, vide sua serie. Μακὸς vide in Μῆκος.

ΜΗ͂ΚΟΣ, εος, τὸ, longitudo, prolixitas. Plato in Timæo, ταύτην οὖν τὴν ξύστασιν πᾶσαν διπλῆν κατὰ μῆκος σχίσας, Cic. interpr. hanc igitur omnem coniunctionem duplicem in longitudinem diffidit. Dioscor. l. 2. c. 186. Ὀλίγον βοτάνιον ἔχει στενὰ τοῖς φύλλοις, ὡς δακτύλου μῆκος, herba est angustis foliis, digitali longitudine. Sic μῆκος χρόνου, longitudo temporis. Isocrat. in Helen. enc. Item proceritas, apud Homer. Odyss. υ, μῆκος δ' ἔπορ' Ἄρτεμις ἁγνή.
Μήκιστος, longissimus. Item procerissimus. Il. η, & Od. λ, Μήκιστα, longissime, maximè procul. Xenop. pæd. 4. Exponitur etiam, tandem Od. λ.
Μηκύνω, longum facio, produco. Dicitur & de prolixitate sermonis. Isocr. in Busir. encom. ἐξ ὧν αὖ πολὺ ἂν ἔχοιμι καὶ ἀπολογία μηκύνειν. Sic apud Thuc. μηκύνειν τι, prolixè differere de re aliqua.
Μηκεδανός, apud poëtas, longus.
Μᾶκος, Doricè pro μῆκος: vnde μάκιστος pro μήκιστος. Et μακεδανός pro μηκεδανός. pro quo & per syncopen dicitur μακεδνός. Od. η.
Μακρός, ά, όν, longus prolixus, (factum ex Dorico μᾶκος) vt Il. φ. μακρὸν ἔγχος. longa hasta. Et μακρὸς οἶμος, apud Hesiod. longa via. Apud Thuc. λόγος μακρός, oratio longa seu prolixa. ¶ Item procerus: vt μακρὰ δένδρεα, & μακρὸς ἀνὴρ seu μακρὰ γυνή, apud Hom. ¶ De tempore dictum interdum exp. diuturnus: vt μακρὸς βίος, apud Soph. & μακρὰ συνήθεια, apud Plut. in consol. ad vxorem. Apud Soph. μακροὶ γόοι exp. diuturni. item magni seu vehementes. ¶ Μακρός, longinquus: vt μακρὰ στρατεία, apud Plut. in Alcibiade. ¶ Item magnus, vel multus: vt apud Aristot. in polit. εἰ μακρᾶς οὐσίας κεκτημένον. Sic τίμημα μακρότατον, maximus census. ¶ Exponitur etiam, altus i. excelsus: vt μακρὰ ὄρη ὑψηλὰ & μακρὰ κύματα, apud Hom. Item altus, i. profundus: vt φρέατα μακρά, apud eundem.
Aduerbialiter interdum ponuntur μακρὰ pro μεγάλως, vt μακρὰ βιβῶντα Il. γ. Sic etiam μακρόν: vt Il. γ. μακρὸν ἄϋσε. hinc dat. μακρῷ ῥᾶον. Plut. multò seu longè facilius. Sic μακρῷ ἄριστα apud Plat. de leg. longè præstantissima. Item μακρὰν ἀποικῶ, longè seu procul habito. Plat. de leg. Sic μακρὰν ἀπόντες ἀγαπῶσι. Isocrat. qui procul absunt. Et cum verbo motus in epist. οὐ μακρὰν ἐλεύσεταί σοι. Et cum gen. vt μακρὰν τῆς ἀπο... ἀποδημῶ. Etiam de tempore dictum: vt μακρὰν χρόνου, apud Luc. in salt. Apud eundem: ἐς μακράν, non multò pòst.
Μακρῶς, longè, prolixé. Aristot. rhet. 3. Μακρόθεν, procul. ... nus, in nouo Testam.
Μακρότης, ητος, ἡ longitudo. Plut. de primo frig.
Μακρύνω, longè summoueo, vt μακρύνω σε τῆς ...
Μάκρεμα, prolongatio, seu in longum diductio. Polyb.
Μάσσων pro μακρότερος (vt βράσσων pro βραδύτερος vel βραχύτερος) longior: interdum & maior. Xen. αἱ μὲν πολὺ μάσσονες ... Inuenitur & μακρότερος, apud Aristot. rhet. 3.
Μακών, partic. aor. 2 apud Hom. Od. σ, exp. in longitudinem protensus: tanquam à them. μακέω vel μακάω. Exponitur etiam vociferatus: à μηκάομαι.
Μήκων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex μῆκος τὸ μακρός.

Ἀνδρομήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, virilem altitudinem seu staturam habens, Xen. Hell. 3. Athen. l. 5.
Ἀπομηκύνω, longum facio, produco. Interdum, exporrigo, extendo. Luc. ἕτερα μὲν γὰρ μὴ λεπτότερον ἐξεργασάμενα πάνυ ἀπομηκύνοντες περὶ τῶν πεδίων. Apud eundem in Anacharsi. ἀπομηκύνειν λόγους, exp. prolixa ratione vti.
Ἀπομηκύνομαι, exporrigor, extẽdor, protẽdor, producor. Luc.
Ἐκμηκύνω, elongo, i. in longum extendo vel protraho.
Ἐπιμήκης, oblongus, vel sublongus. Diosc. l. 4. c. 63. ἐπιμήκη ... τὸ κεφάλιον. Exponitur etiam, prælongus. item procerus. Herodian.
Ἐπιμήκιστος, idem. Lucian. in somn.
Ἐριμήκετος, valde longus. Dionys. de situ orbis.
Ἑτερομήκης, altera parte longior.
Εὐμήκης, bene longus, valde longus, prælongus. item procerus.
Ἰσομήκης, (q. d. æquilongus) longitudine par seu proceritate.
Οὐρανομήκης, cœlum sua proceritate tangens, se ad cœlum extendens. Aristoph. in Nub. Athen. l. 1. & Aristot. rhet. 3.
Παμμήκης, omnino longus, valde longus. Plato de leg.
Παραμήκης, oblongus.
Περιμήκης, prælongus, valde longus. Hesiod. in asp. & apud Homer. Odyss.
Περιμήκετος, idem, apud Hom. Il. ξ.
Προμήκης, oblongus, prælongus. Theophrast. Exponitur & procerus, apud Synes.
Τανυμήκης, in longum protentus, promissus, prolixus: in Epigr.
Ὑπερμήκης, prælongus, supra modum longus.
Ὑπομήκης, q. d. sublongus, longiusculus, oblongus. Diosc. l. 7. c. 71.
Ἀμαιμάκετος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex μακρός.

Ἀμφίμακρος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, vtrinque longus: nomen est pedis metrici syllabam longam ab vtraque parte habentis: vt ἥρωι.
Εὐθύμακρος, rectà in longum tendens.
Πρόμακρος, oblongus, prælongus.

ΜΗ'ΚΩΝ, ωνος, ἡ, papauer: nomen & herbæ & seminis. Vide Theophr. lib. 9 cap. 13. Dioscor. lib. 4. cap. 65. 66. 67. A Nicandro ἡ μήκων dicitur κώδειος, quoniam semen & velut fœtum suum in capite fert. Hom. κώδειαν etiam appellat Iliad. * Eustath. deducit παρὰ τὸ μῆκος, i. à longitudine. ¶ Etiam excrementum quoddam pinnæ & cæterorum ostreorum. Aristot. hist. an. l. 4. c. Item folliculus & veluti vesica polypi supra ventrem sita, in qua suum gerit atramentum, apud Suid. ex Aelian. & apud Athen. lib. 7. ¶ Μήκων apud metallicos dicta fuit etiam arenæ quædam species, teste Poll. l. 7. c. 27. Μήκωνες, αἱ, dicuntur esse pisces quidam gregales, apud Aristot. hist. an. l. 9.
Μηκωνικός, ἡ, ὁ, papauereus, seu qui papaueris est, vt ... μηκωνικά, apud Athen. l. 2.
Μηκωνίτης λίθος, gemma papauera exprimens. Plin. l. 37. c. 10.
Μηκωνὶς θρίδαξ, species lactucæ atræ, sic vocata à copia lactis soporiferi, teste Plin. l. 19 c. 8. & Gal. τῶν κατὰ τόπους, l. 8. c. 4. Apud Aetium l. 15. μηκωνῖτις dicitur.
Μηκώνιον, ου, τὸ, succus papaueris, qui ὀπὸς etiam vocatur. Μηκώνιον vocat Hippocr. peplum quem & μηκωνίτην nominat, inquit Gal. in lex. Hippocr. Dicitur etiam excrementum illud, quod pueri primum emittunt. hist. an. l. 7. c. 10.
Μηκώνη, dicta fuit Ceres, quòd primùm papaueris fructum inuenerit. Etym.

ΜΗΛΕ'Α, ας, ἡ, malus arbor: cuius variæ species addito aliquo adiectiuo distinguuntur, vt μηλέα κυδωνία, cotonea malus ex Creta insula aduecta: μηλέα περσική, malus Persica. Sic μηλέα Μηδική, malus Medica, quæ & κιτρέα dicitur. Vide Diosc. l. 1. c. 160, & Theophr. de caus. pl. l. 8.

Μῆλον, & Doricè μᾶλον, ου, τὸ, malum, pomum: fructus quem fert malus. Odyss. η, ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ. Theocr. idyl. 7. ... μᾶλα ... De aliis etiam fructibus ob quandam formæ rotundæ præsertim similitudinem dicitur. Dicitur enim ἡ μῆλον περσικόν, malum Persicum, aut (compositè) maloperſicũ: pro quo interdum etiam περσικὸν seu περσικά, omisso substantiuo. Dioscor. l. 1. c. 165. Et Μηδικὸν μῆλον. Medicum malum: à patriæ nomine, quod Latinis citrium malum, de quo Diosc. lib. 1. cap. 166. Est & κυδώνιον μῆλον, quod Latini cotoneum malum vocant: de quo Diosc. l. 1. c. 161. ¶ Ponitur μῆλον & pro μηλέα. ¶ Quemlibet etiam fructum significat: vt apud Lat. poma. Iliad. ι, βάλε δένδρεα μακρὰ αὐτῇσιν ῥίζῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων. Μῆλα metaphorice vocantur etiam malæ vel potius genæ, teste Poll. quia in modum mali orbiculati extuberant. Sic vsurpatur apud Luc. in imagin. & Alex. Aphr. in probl. De mammis etiam puellæ dicitur vtpote teretibus, instar mali: vt apud Aristoph. in Lysistr. ¶ Item μῆλον, oculi præcedentia iam, inueterata, atque adeò aucta vt etiam palpebras excedat: sic dicta à mali similitudine, quòd ita protuberet oculus vt malum extertum appareat. ¶ Item μῆλα, carnes quædam rubræ & teretes sub tonsillis Poll. l. 2. ¶ Item μῆλα, labra: vnde verb. διαμηλάσσειν, labra mouere. Poll. ¶ Μῆλον etiam expon. ἱερὸν quòd μῆλα Veneri sit sacrum. Significat illecebras vel incitamentum ad rem veneream: apud Theocr. idyll. 6. Βάλλει τοι Πολύφαμε τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα.
Μῆλον, ου, τὸ, ouis, pecus. Odyss. ι, καλλίτριχα μῆλα νομεύων. Ibid. ἀρνειὸς γὰρ ἔην μήλων ὄχ' ἄριστος ἁπάντων. Interdum dicitur de capris & de bobus: vt Od. ξ, atque adeò de quibuslibet quadrupedibus dictum fuisse testatur Eust. * In hac signif. à μέλω seu μέλομαι originem habere existimatur: quoniam μῆλα maximè curæ erant veteribus. Alij μῆλον appellari putauerunt ... τὸ μαλακὸν καρπὸν ἐδέσθαι. Varro μῆλον quasi βῆλον à voce pecudum βῆ dictum esse contendit.

¶ Deriuata à μῆλον, i. malum.

Μήλινος, η, ον, colorem mali habens, luteus. Item qui est flauo colore Diosc. Μήλινον ἔλαιον, melinum oleum, i. ex malis cotoneis: à quibus & μήλινος color dici existimatur.
Μηλινόχροος, ὁ, idem ac μήλινος, Nicand. in Ther.
Μηλίτης οἶνος, vinum ex malis cotoneis, alio nomine κυδωνίτης οἶνος. Diosc. l. 5. c. 28,
Μηλίζω, ad colorẽ mali vergo, seu inclino, colore malum refero. Quidam exp. colorem mali cotonei refero: alij sum colore luteo Diosc. l. 2. c. 128. ἄνθη ἔχει μηλίζοντα, flores habet luteos. Idem l. 2. c. 107. τῇ χρόᾳ μηλίζουσι colorem luteum referunt.
Μηλίς, ίδος, ἡ, malus arbor, quæ μηλέα vsitatiùs dicitur. Theocr. idyl. 8. Τᾶ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα. Est etiam coloris genus: item instrumentum quoddam medicum. Item morbus quidam asinorum, de quo Aristot. de an. l. 8.
Μηλόδιος, ὁ καὶ ἡ, q. d. pomeus siue pomaceus.
Μήλων, ωνος, ὁ, Hercules cognomento dictus à Melitensibus seu à Thebanis, aut Bœotis, quòd non victimas ei immolarent, sed malis duntaxat sacra facerent. Poll. & Hesych.

Composita.

Ἀγριόμηλα, mala syluestria, quæ & ἄγρια μῆλα: vide Diosc. lib. 1. cap. 164.
Ἀμαμηλίς, ίδος, siue ἀμάμηλις, ιδος, vel ιος, ἡ, dicitur genus quoddam piri, mespilli aut ficus, ex eo quòd cum malo floreat. Eustat. ex Pausan. Vtitur & Hippocr. l. 1. de morb. muliebr.
Γλυκύμηλον, siue Doricè γλυκύμαλον, dicitur malũ quoddam prædulce, quale est τὸ μελίμηλον. Apud Theocr. verò idyll. 11. Cyclops amasiam suam Galateam γλυκύμαλον appellat: de quo plura apud eius schol.
Ἐπιμηλίς, ίδος, ἡ, mespili arboris quoddam genus, quæ foliis malea refert, vt tradit Diosc. Marcell. Virgil. ἐπιμηλίδα ideo vocari existimat, quòd felicissimè ἐπὶ τῆς μηλέας inferatur. At Gal. l. 6. simpl. pharm. acerbam stirpem esse ait & quasi appellari posse malum syluestrem. ¶ Est etiam quoddam ἀπίου genus, Athen. ¶ Item πόρπη. teste Hesych.
Κεδρόμηλα, q. d. cedrina mala: quæ & περσικὰ μῆλα. Diosc. l. 1. c. 167.
Κοκκύμηλον, malum quod coccygis vocitant, Latini prunum appellant. Hipponax: στέφανον εἶχον κοκκυμήλων καὶ μίνθης. Arbor τῶν κοκκυμήλων dicitur κοκκυμηλέα, Latinis prunus: de qua Diosc. li. 1. cap. 176. & Theophr. hist. plant. l. 4. c. 3. Pro eodem dicitur & μαμμόμηλος teste Poll.
Ἀγριοκοκκύμηλα, (comp.) pruna agrestia, Diosc. li. 1. c. 175. Gal. l. 2. de alim.
Λασιόμηλα, pomum lanugine quadam obductum. Hesych.
Μελίμηλον, ου, τὸ, genus mali, dictum à mellea dulcedine, vel à mellis sapore: alio nomine γλυκύμηλον, Diosc. l. 1. c. 162.;
Ὀρειμηλίδες seu ὀρειμαλίδες, poma montana, mala montana seu syluestria. Theocr. idyll. 5.
Ῥοδόμηλον, ου, τὸ, roseæ genæ. Theocr. idyll. 24.
Στρουθόμηλα, species quædam mali Cydonij. Gal.
Ὑδρόμηλον, ου, τὸ, hydromalũ: genus potionis sic dictum à malis cotoneis quæ Græci μῆλα vocant κατ' ἐξοχὴν Dioscor. lib. 1. cap. 30 Paulus l. 7. c. 15.
Ὑπομήλινος, exp. subluteus.
Ὑπομηλίζω, sum colore in luteum vergente. Dios. l. 3 c. 79. ὑπομηλίζοντα τῇ χρόᾳ.
Φιλόμηλος, amator malorum, i. pomorum, qui gaudet seu delectatur, malis Athen. l. 7.
Χαμαίμηλον dicitur ἡ ἀνθεμίς, ab odore mali, vulgò camomilla. Vi. Diosc. l. 3. c. 154. & Plin. l. 22. c. 1.
Χρυσόμηλον, ου, τὸ, malum aureum: genus est cidonij mali, incisuris distinctum, colore ad aurum inclinante. Columella, & Pli. l. 15. c. 11.
Ὠμομηλίς, arboris dicta à quibusdam ἀμαμηλὶς necnon ἀπομηλὶς & ἐπιμηλὶς: de quibus suprà. Sunt (vt refert Athen.) qui piri genus crediderint: alij verò malum syluestrem & montanam intelligunt.

¶ Deriuata ex μῆλον, i. ouis.

Μήλειος, α, ὁ καὶ ἡ, ouinus seu ouillus.
Μηλωτὴ ἡ, propriè ouina pellis: generaliter autẽ de quauis pelle dicitur, vt tradit Hesych. idemque testatur Etym. & Eustat.
Μηλονομεὺς, ὁ, ouium pastor.
Μηλάτης, ου, ὁ, ouium pastor. Hesych.
Μήλατα, τὰ, oues: vnde μηλάτων ἀπόρρηματα, apud Eust.
Μαλλός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Δεξίμηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, oues excipiens vel suscipiens. Eurip. in Andrõ.
Εὔμηλος, pulchras oues habens, vel ouibus abundans, ouium ferax seu pecorum, pecorosus. Odyss. ο.
Πολύμηλος, multas oues habens. Hesiod. in Erg.
Φυξίμηλα, arbores quæ ob altitudinem effugerunt periculum, ne ne à pecudibus edantur. Vide Plut. in Hellen. quæst.

ΜΗ'ΛΗ, ης, ἡ, specillum: instrumentum chirurgicum quo aliquid illinitur, vel finditur, vel extrahitur, vel infunditur: vt apud Hippocr. μήλη πλατεῖα, &, μήλης τὸ πλατύ, & μήλη διασωματεῖς, & μήλη ἰξωτίς. idem μήλη ἰσχυρὴ specillum vulnerarium, quo in vulneribus peculiariter vti solent chirurgi, & πυρὴν τῆς μήλης, nucleus specilli.
Μηλόω, ῶ, specillum demitto in, seu specilli dimissione pertento. Hippocr. de morb. l. 1. καὶ μηλοῦντα κεφαλὴν μὴ γινώσκειν εἰ τὸ ὀστέον κατέηγε, specillum in caput dimittendo explorandi causa. Item lanas quæ tinguntur, spatha seu rudicula deprimo in ahenum Hesych.
Μήλωθρα τὰ coloramenta quibus pani immerguntur. Hesych. Sic à quibusdam vocatur etiam vitis alba. Theophr. hist. pl. l. 3. c. vlt. & l. 6 c. 10.
Μηλωτρὶς, ίδος, ἡ specillum auricularium. Gal. l. 3. τῶν κατὰ τόπους.
Μήλωσις, specilli demissio seu pertentatio & exploratio quæ fit specillo immisso. Hippocr. de vuln. in cap.

Composita.

Ἀγκυρομήλη, ἡ, Gal. & Erotian. exp. ἄγκιστρον, aud Hippocr.
Ἀπυρομήλη, (pro ἀπυρηνομήλη) apud Hippocr. specillum quod nucleum, i. acumen non habet, hoc est, μηλωτρὶς, siue auricularium specillum.
Καταμηλόω, ῶ, specillo demisso agito vel exploro, apud Pol. ex
Σπαθομήλη, specillum latum, seu spathæ speciem gerens. Gal. τῶν κατὰ τόπους, l. 1. c. 8.

Μήλιος, μῆλον, &c. vide in Μηλία.
Μηλονόνθη, & μηλόνθη, in comp, ex Ἄνθος.

ΜΗ͂ΛΟΣ, ου, ἡ, Melus: insula vna ex Cycladibus, in qua vrbs eiusdem nominis.
Μήλιος, Melius, ex Melo oriundus. Apud Aristoph. Μήλιος λιμός, Melia fames, pro maxima: quia talis olim Melum pressisse dicitur. Μηλία γῆ terra Melia, coloris cineritij. vt Eretria. vide Diosc. l. 5. c. 180.
Μηλιάς, idem quod μηλία Theophr. in lib. de lapid.
Μηλίς, idem quod μηλία γῆ, apud Plut. de discern. am. ab adul.

ΜΗ'Ν, particula per se posita interdum particulæ μὲν in altera orationis parte respondet, accipiturq; sæpiùs apud Plat. pro δή. Interdum significat, tamen: præcedente itidem particula μὲν, apud Plat. ep. 7. & apud Xen. Μὴν plerisque aliis perticulis subiungitur. Ἀλλὰ μὴν, atqui, at verò *in assumptione*. Item in principio orationis, enimuerò. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ, neque verò, sed neque. Γε μὴν, verò & porrò. Ἦ μὴν, certè quidem, equidem, profectò. Frequentissimum vsum in iureiurando habet Καὶ μὴν, item quin etiam. Καὶ μὴν δὴ, imò, enimuerò, sed enim. οὐ μὴν, non tamen, nec tamen, nec verò, vel verùm non, sed non, &c. Doricè μὰν pro μὴν dicitur: frequentissimè, apud poëtas, & præsertim Theocr.
ΜΗ'Ν, μηνός, ὁ, mensis. Od. λ, ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο. Odyss. τ, ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεὺς τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς τοῦ δ' ἱσταμένοιο, sub finem huius mensis & initium sequentis. Plut. in Alcib. δέκα μηνῶν ὕστερον συνῆλθεν αὐτῷ, decem mensibus vel

spacio

spacio decem mensium. Thuc.l.2. Πυθοδώρου ἐπ' Ἀνδρομάχου ἀρχοντος ἓξ μῆνας: mensis: dicuntur etiam menses, i menstrua Pro μὴν Dorice dicitur μᾶν. Aeolice μῆν. Il.τ. & apud Hesiod.in E.g. μεις δὲ χαλκοπάτηκες ἔασιν. *Quidam à μένω deducũt, i à luna quia olim menses iuxta lunæ cursum distributi erant.

Μηνιαῖος ὁ, menstruus, vt μηνιαία κάθαρσις. apud Alex Aphr.

Compositum ex μὴν, mensis.

Ἀμφιμήνεος, siue ἀμφιμήνιος, ὁ ἡ ὁ, exterricineus, natus antè cõpletos menses, non assequens iustum mensium tempus. Il.τ. ἡ ἀμφιμήνιον ἰάνιτα.

Δεκάμηνος, qui decem mensium est: vt Ἡ ἐγκύλιος δεκάμηνος apud Theocr.idyll.25 Δεκάμηνιν ἄγων, decimum mensem agens vel decem menses complens. Plut.in Num. Δεκαμηνιαῖον βρέφος.

Δωδεκάμηνος, qui duodecim mensium est, vt Δωδεκάμηνος χρόνος. Δωδεκάμηνος, pro eodem, vt Δωδεκάμηνος πυὸς Hesiodo, puer duodecim mensium.

Δίμηνος, qui duorum mensium est, bimestris. Item à δίμηνος, bimestre temporis spacium.

Διχόμηνος, in duas partes mensem secans.

Διχόμηνις, dimidia mensis pars, dimidiatus mensis. Plut.in Dion. ἢ σκοτία διχομηνὶς ἔχθρα luna dimidiatum mensem efficiebat, *hoc est*, pleno orbe fulgebat.

Διχομηνιαία, sub. ἡμέρα, dicitur quæ mensem in duas æquales partes secat.

Εἰκοσάμηνος, qui vigiati mensium est: in Epigr.

Ἑξάμηνος, qui sex mensium, est, idem cum ἑξάμηνος. Et ἓξαμηνος, ὁ, semestre spatium. Polyb.

Ἐξάμηνος, menstruus qui intra mensem fit, menstruo spatio durans: vt ὕφρα ἑξάμηνον, apud Plat.l.12.de rep. Et ἑξάμηνος χρόνος, menstruum tempus, Item menstruus, qui vertente mense fit, singulis mensibus recurrens: vt ἑξάμηνος ἐκρὴξ, apud Suid. Et ἑξάμηνος δίκτης, apud eundem. Item ἑξάμηνος κάθαρσις, apud medicos, purgationes menstruæ, quæ etiam ἐξάμηνα & ἐξαμηνία, appellantur, apud Dioſc.l.3.c.4.& 36.

Ἐννεάμηνος, qui nouem mensium est.

Ἑπτάμηνος, qui sex mensium est, semestris. Aristot. polit.4. ἑξάμηνον ἢ ἑπτάμηνον. Item ὀκτάμηνος, sex menses, semestre tempus. Xenoph. Dicitur & ἡ ἑξάμηνος, pro ἑξάμηνος χρόνος: vt apud Xerodot. τὰς ἑξάμηνα γὰρ κατεύδουσι, sex menses dormiunt. Item τὸ ἑξάμηνον, semestre spacium.

Ἑπτάμηνος, mẽstruus, qui singulis mensibus fit, aut vertente mẽse recurrens. Sic ἐξαμήνου δὲ ἡμῖν χωρισμοῦ. Dioſcor.lib.1.c.97. Item ἑπτάμηνος ἐπιφὴ, menstrua sacra seu sacrificia de quibus Herodot l.8.

Ἑπτάμηνος, qui septem mensium est. Et τὸ ἑπτάμηνον ſ. ἔμβρυον, partus seu fœtus septem mensium.

Ἑπτάμηνις, septimum mensem agens, vel qui septimo mense in lucem est editus.

Καταμήνιος menstruus: vt καταμήνιοι ῥοαὶ apud Aristot.frequẽtẽ absolutè dicit καταμήνιος & καταμήνια, apud Aristot.& Al. Aphr.

Καταμηνιώδης, ὁ ἡ ὁ, menstrualis, menstruus, vt καταμηνιώδη αἵματα, menstruum excrementum.

Νουμηνία, nouus mensis, aut prima dies mensis, calendæ. Vide & compos.ex Μὴν.

Ἰσομηνία, dies mensis, in qua festum aliquod celebratur, vel sacra stata aliquo mense aut etiam generaliter, pro die festo Herodian.l.1. Reperitur & ἰσομηνίαι, plural. apud Thuc.l.5.

Ὀκτάμηνος, qui octo mensium est. Arist.hist.an.l.6.c.20.

Ὀκταμηνιαῖος, octauus mensem agens, vel octauo mense natus. vt ὀκταμηνιαῖα βρέφη, apud Alex. Aphr.

Πάμμηνος, per omnes menses durans, qui perpetuis voluitur mensibus. Soph. in Electr.

Πεντάμηνος, qui quinque mensium est, pro quo dicitur & πενταμηνιαῖος, vt refert Etymol.

Τετράμηνος, qui quatuor mensium est. Et τὸ τετράμηνον, quodquatuor mensium est, vel spatium quatuor mensium.

Τελεσιτόκμηνος, qui est trig nta mensium. Arist.hist.an.l.8.c 23.

Τρίμηνος, qui trium mensium est, trimestris, vt τρίμηνοι πυροί, apud Hesychium. Item τρίμηνον, trimestre temporis spatium

Τρίμηνος, dici videtur etiam qui singulis mensibus fit, tertio quoque mense.

Τριμηνιαῖος, qui tertio mense matuescit, ut τρίμηνον σῖτον πυρὸν, triticum tertio mense matuescens. Dioſc.l.2.

Τριτόμηνις ἡμέρα, tertia mensis dies. Suid.

Μ Η Ν Η, ὁ, ἡ, Ionа. Iliad. ψ. Ἀλλὰ σῦ γ' ἐπίτυτθον ἐθέλ' ἔχειν ἠὲ μίνυν. Dicitur μίνυς ἀπόκοπος vel συνοπτικῶς, quod nonnulli interlunium vocant, alij lunam intermenstruam. Vide Σκόλιον. Capitur etiam pro μηνίσκος, apud Aristoph. in auibus vt tradit schol. * Μὴν Hebrææ linguæ periti deriuatum aiunt à manach, quod computare significat, vnde & nomen Arabicum almanach ortum traduxt. Etym. verò deducti posse scribit Χρὴ τὸ μὰ μᾶλλον ἐν τῷ ἄπαξ, quòd non in eodem statu permaneat.

Μήνισκος, ου, ὁ, lunula. Aristophani μηνίσκοι sunt vmbellæ lunatæ quæ in statuarum capitibus solent poni, ne ab auibus conspurcentur: vt scribit eius schol. in auib. In qua signif. idem μηνίσκιον vsurpat. Dicitur etiam de lunata forma acici, apud Polyb. lib. 3. Ab Aristotele autem in probl. μηνίσκοι dicuntur lunati splendores, seu lunatæ species. Hesych. μηνίσκοι sunt eni membranæ tenues: item momilia & torques, ornamenta colli.

Μὴν, quomodo huc pertineat, vide suo loco. (lana.

Composita.

Διχόμηνος, ὁ, ἡ, ὁ, diuisam & dimidiatam lunam habens. Alex. lib. 1. probl. Alij accipiunt pro luna plena. Pro eodem legitur & ἀνέμηνος.

Διχομηνία, plenilunium. Plut. in Dion.

Ζοφομηνία, ἡ, obscuritas lunæ, vel defectus lunæ: Apud Suid. & Hesychio esse dicitur cùm absconsa fuerit luna.

Καινόμηνος, aduersa luna natus, infelix. Hesych.

Νεόμηνος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, dicitur luna cum noua est. Aratus in phænom.

Νεομηνία, noua luna, vel nouus mensis. Herodot. ἐπὶ νέας νεομηνίας, singulis calendis. Pro νουμηνία, dicitur etiam νεομηνία, facta contractione. Plut.in probl. Rom. Apud Thuc.l.2. νεομηνία ἐγένετο σελήνης, noua luna.

Νεομήνιοι αὖτοι, panes qui tempore nouæ lunæ fiebant, dicti in sacrificiis offerebantur. Luc. in Lexiph.

Νεομηνιασταί, dicti sunt qui νεομηνίας rem diuinam faciebant, seu qui νεομήνιον diis sacram celebrabant, apud Athen.l.1.

Σκοτομήνιος, ὁ, ἡ, tenebrosa nox, nox illunis. Suid.

Σκοτομηνία, nox illlunis, nox qua luna non lucet. Pro eodẽ dicitur σκοτομηνὶς νύξ. Odyſſ. ξ. Νὺξ δ' ἀβρότην ἐφέπουσα μεσσηγὺς σκοτομηνὶς.

Σκοτόμηνος, nox, caligo nocturna. Doricum esse factum ex μὴν pro μήν tradit Eustath. Vide & in comp. Μήνυμος.

Μ Η Ν Ι Σ, ἡ, ὁ, membrana: & peculiariter ea quæ cerebrum foris intelligit Alex. Aphr. probl. 1. ἐπειδὴ τὰς μήνιγγας ἢ ἡπαφθῆναι. Sic Aristot. hist. an. l. 3. μήνιγξ δὲ ἐστὶ τὸ ὑγρότερον. ¶ Item sedimentum vini in dolio, priusquam effloresc at, atque ebuliat Hesych,

---

Μ Η Ν Ι Σ, ὁ, ira permanens, ὀργὴ διαμένουσα. (* nam à μένω deduci putatur) ira memor, odium Iliad. α. Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. Interdum accipitur simpliciter pro ira, μῆνις apud Hom.

Μηνίω, iram exerceo, odium exerceo, vel simultatem. Iliad. α. ὃς τε θεὸν μηνίσῃ παρὰ δ' ἄλγεα πολλὰ γένηται. Syneſ. ὡς ἀεὶ ἐμοὶ μηνίων. Item iratcor. Il. μήνιε Ἀχιλλεύς. ¶ Μήνιεται, apud Hippoc. Gal. ex. ἐσθιέτω ἢ μάσσεσθαι, i. mandere seu masticare.

Μεμηνιμβρίως, iracundè, indignabundè. Plat. in ep. ad Dionys. ἀπεκρίνω μεμηνιμβρίως ἢ ὑβριστικῶς εἰς ἐμέ.

Μήνις θεᾶς, ἡ, ira diuina, seu odium diuinum aduersus eos ex i deliquerunt Homerus vtitur & pro. μῆνις.

Μήνις ἀστός, τὸ, idẽ quod μήνις θεᾶς, Od λ. & Il. 9. Paus. in Lac.

Μήνιτα, ῶν. idem quod μήνις Atticum esse tradit Euſt.

Compositæ.

Ἀμήνιστος, ὁ, ἡ, ὁ, nulla ira percitus, non iratus, ira vacuus. Plut. de def. orac. τὸ ἢ Θεὸν ἀπρόσκλητον εἶναι καὶ ἀμήνιστον.

Ἀμήνιτος, sine ira. animo ab ira vacuo & libero. Plutarch. ἀβλαβὴς καὶ ἀμήνιτος.

Ἀνήνιστος, vicissim irascor, irascor ob illatam iniuriam. Suid.

Ἀπομήνιτος, iram depono, irasci desino, apud Homer. vt docet Eustath. Item pro simplici μήνιτος, irascor, vt Il. β. Κάτ' Ἀτρεΐδην ἀγαμέμνονα.

Βαρύμηνις, cuius grauis ira est. ægrè placabilis: dicitur à poetis de Medea Dicitur & ἐλαφρόμηνις. epigr. l.4. Philo χαλεπὸς καὶ βαρὺ μήνιος καὶ ἀπαρήγορος τῶν ὀργῶν. Pontus & τὸ δυσμήνιτον ſubstantiuè pro grauis ira seu acerbo odio & vix placabili, apud Phil de vita M. l. 1

Βουμήνιος, idem. Pro quo Doricè βωμήνιος, apud Theocr. idyll 15.

Δύσμηνις, idem quod βαρύμηνις. In epigr. autem appellatur etiam χαλεπὸς δύσμηνις, q d. ira cum graui odio.

Ἐκμήνια, ira excandesco, indignor, Hesych.

Θεομηνία, ira diuina, ira Dei seu Deorum. Euſt. in Iliad. α.

Ταχύμηνις, cuius subita est ira & repentina, qui subitò ad iram prouocatur, iracundus: in Epigr.

Μ Η Ν Υ Ω. F. ύσω, indico, significo, nuntio, certiorem facio. Plut. in symp. sept. sap. εἶτα πρὸς ταῦτα κυβδάνται λάθρα πέμποντα μηνύσοντα qui clanculum certiorem fecerat. Phil. μηνύσει δὲ ἐνυπνίοις τὸ θεῖον. Deo significante. Plat. in Phædr ἃς ἐγὼ ἐμαυτῷ ἐνύπνιον ἐμηνύθη. (ibid. ἐνύπνιον μήνυσε, declarauit.

Μήνυμα, τος, τὸ, indicatio, nunciatio. Thuc. lib. 6. Ἐπὶ indicium, ἄγγελμα.

Μήνυσις, εως, ἡ, indicatio, nuntiatio, significatio. Plut. de Socrat.dæm.

Μηνυτὴς, οῦ, ὁ, index, nunciator. Thuc, l.3. Μηνυτὴρ poët. pro eodem.

Μήνυτρον, τὸ, indicij præmium, præmium quod datur indici. Plut. de def. orac.

Composita.

Ἐκμηνύω, enuntio vel indico.

Καταμηνύω, indico, significo, patefacio. Plut. καταμήνυσε τὴν ὀργὴν

Προμηνύω, ante indico, prænuntio. Chryſost. in lib. de sacerdotio, προμήνυσις πλάνων.

Μ Η Σ Π Ι Ν Θ Ο Σ, ὁ, funiculus. Alex. Aphr. ὁ διὰ καλάμου τοῦ ἐμβόλου τὸ σῶμα τοῦ κολοῦ per funiculum piscatorum piscatoris cor pori torporem immittit. Sic & in Epigr. pro funiculo piscatorio positum legitur Εἰ ἢ μὴν ἢ βλοσυρὰ πάλαισε, λεπτὸν μεσσήρη ἔσσα πολὺς tenui funiculo.

Σμήνιον, τὸ, idem quod μίτυλος, Plat. de leg. l. 1. ταῦτα τὰ πάθη τοῦ ἐρίου ἐμπεσόντα ποιεῖ ἐκάστοτε αὐτῶν τὰ ἄμικτα ἢ ἀμάχητα.

Μ Η Ρ Ο Σ, τὸ, femur femẽ. Sunt qui exponant etiam, crus. Od. τ, Τίπτε μοι ἀμφὶ μηροῖσι βάλες μηρόν. Il. π. Μηρὸς πλησθεὶς ἀπέφθιτο. Sic & apud Plut. in Fabio. Et apud Xen. pæd. 7. ἐπωμίσατο τὰ μηρία. Sic appellatur & os quod insertum acetabulo in genu definit. hinc μηρὸς ἀμφιφυὴς. Aristot vtrinque quasi caput habens Exponitur etiam, coxa In plur. dicitur μηροί, & μηροὶ, apud poëtas per metaplasmum. * Grammatici deducunt à μήρυω vel μήρομαι, quòd inde corpus velut diuidi incipiat.

Μηρὸς, οῦ, ὁ ad femur siue femora pertinens, q. d. femoralis: vt μηρὸς ἰσχὺς, ossa femorum, apud schol. Hom.

Μήριος, ὁ, idem quod μηρὸς, femur: vnde μηρία καίειν, sæpe apud Hom. & Hesiod.

Composita.

Διαμηρίζω, femora diduco. Item femoribus diductis ineo: dicitur que & de fœminis & de maribus, teste Hesych. Aristoph. in auibus. Ἢ διαμηρίζεις· οὐ καὶ τοῦτ' ἐστὶν ἡδονή.

Διαμηρισία, femorum diductio: & coitio quæ fit diductis femoribus. Quidam exp. interfemineus seu interfemoralis congressus. Plut symp. 3. probl. 7.

Εὐμήρης, qui bona seu firma femora habet, aut etiam crassa: vel idem cum κρεμάμηρος. Poll. lib. 2.

Εὐσφυρος, pulchra femora habens, qui est pulchris femoribus. Poll. l. 2. (femora.

Ἰσομήρης, d. inter femina: spacium quod est inter femina seu

Μεσομήριον, internæ femoris partes, femina Poll. l. 2.

Περιμήριον, pro eodem. Idem ibid.

Περιμηρίδια, (sub. ὅπλα) arma quæ equorum μηροῖς aptantur ad re dendam hanc partem. Xen. pæd. 6. Exponitur & genitalibus, femorum siue feminum tegumenta & arma: item femoralia seu femoralia.

Σύμμηρος, qui est contractis femoribus. in Hippiatria.

Φαινομηρίδες, quæ femora ostendit. Φαινομηρίδας siue φαινομήρας, dicẽ fuerunt Lacænæ mulieres, quòd incedentes femora retegerent. Plut. in Numa.

Μ Ε Ρ Τ Ω. F. ώσω, reuoluo, glomero, agglomero. Apud Hippoc. μεμάρανται. Gal. exp. conuoluit: metaphoram esse dicens ὥσπ' ἐπὶ τῶν ἐμπείρων ἐρίων.

Μάρναμαι, reuoluor, glomeror. Item, filum deduco & agglomero. Vlpianus & pro texere: sen intexere, apud Hesiod. in erg. Ἴσταμεν δ' ἐν καιρὸν πολλὸν κερᾶν μαρύσασθαι, in pauco stamine multam tramam intexere.

Μάρμαρα, dicitur τὰ πέντε στήματα, filum seu stamen quod digitis colu deductum, & fusi circumactione recollectum agglomeratúmq; est idem quod νῆμα. Apud Plut. de def. orac. μάρμαρα λίθων ὁμαλῶν ταπεινὰ δυὰ, lapides molles qui in fila seu stamina deduci possent. Pro eodẽ reperitur & μάρμυσα, apud Hesych. & μάρμυκα, apud eundem itẽmq; apud Poll. l. 7. cap. 10. Vtitur & Nic. in Ther. v. 160,

Μαρύω, μαρύσω, ἐμαρυσάμην, μεμαρυκὼς, μαρυκάομαι, propriè significant, cibum iam ante manſum & deglutitum veluti reuoluo ac rursum mando, rumino, ὥσπερ τὰ μηρύοντα. Primo vtitur Etymol. In Hippocr. legitur μαρύσας μου. Secundo vtitur. Aristot. hist. an. l. vlt. Tertio Basil.

Μαρυκτὴς, ὁ, ruminatio. Basil. & Greg.

Composita.

Ἀμάρτος, ὁ, ἡ, ὁ, colo non deductus. Et metaph. infinitus, seu imperfectus. Apoll Arg. l. 2. ἀμάρτου δ' ἐμάρυτον ἐὼν τὸν ἔλκω.

Ἀναμάρτω, fila dilapsa seu fluentia fuso circumacto recolligo, seu fuso circumacto retraho & reuoco. Plut. de solert. anim. ἀναμάρτουσα δὲ καὶ μικρὸν ἀπὸ μαρύσεως λαθιδιώκουσι.

Ἀπομαρύσσω, ἀπομάρυσα, idem quod μαρυκώμενον, rumino, remando, apud Luc. ἀπομαρυσάμενος τῷ μυὶ τὰ βδελυρώτερα.

Ἐμμαρύσσω, reuoluo, vel explico, & metaph. extraho, seu educo: vt apud Suid. ἐκμαρυσσάμενος τὸν ὄλεθρον ἐκ τῆς συμφορᾶς κατεπράϋνεν.

Ἠμάρυτος, lanæ ad nendum faciles. Luc.

Μέσσος, vide in Μέσος. Μέτρα, in Μή.

Μ Ε Τ Ω Ρ, ορος, ὁ, ἡ, per Syncopen ἀ. mater. Il. ζ. πατὴρ ἠδὲ μήτηρ, Demoſth. contra Mid. ὃ ὑβρίζει δὲ ἀδελφὸς ἢ πατὴρ ἢ μήτηρ ἢ ἄλλος τις αὐτοῦ. annoculus. Dicitur etiam de brutis animantibus, quæ fœtum edidérunt. Ὠδὰ de vitulis, ἐδίνησε μοσχάριον ἀμφιθέουσα Μητέρες. Sic & Xen. in Cyneg. ¶ Improprié quoque & metaphor. dicitur: vt epigr. l. 2. in fures, τὼ κλεπτοσύλω δοκὸ μητέρε σφῶϊ δέδηεν emergentem è mari parente Venere in Ven. Hoor. in Pan. μοῦνος γὰρ ἐμοὶ, φίλ' ἑτάρων τῶν αὐτῶν ἔφθιτο ἢ μητέρα κρατερὸς θανάτοιο. Hesiod. sub finem dierum ἡμέρας quasdam appellat μητέρας benignas, quib. opponit μητρυιὰς, quæ nouercarum modo infestæ sunt & noxiæ *Deducitur à μέρω, i quærо: vel quòd à fœtu quæratur, vel quòd fœtui victum quærat.

Μήτηρ, ερος, ὁ, mater. item ἐγκύμων. Hesychio.

Μητρῖος, α, ὁ, maternus: ex Epigr.

Μητρικὸς, ἡ, ὁ, maternus. Poll μητρικὸν κτῆσος.

Μητρῷος, α, ὁ, maternus. Xenoph. in Cyneg σύσσιτος τῶν πατρίων ἢ τῶν μητρῴων θεῶν. ἢ apud Poll. ¶ Μητρῷον χωρίον dicitur matrix seu vulua. Neut. gen. μητρῷον sub. ἱερὸν dicitur Athenis Phrygiæ deæ fanum, matris deûm fanum. Athen. lib. 9.

Μητρῷακὸς ὁ, ὁ, vt μητρῷακὸς ἢ ἀγνισία, purificationes quæ in sactis Cybelæis fiebant.

Μήτρων, & μήτρως, Doricè, auunculus maternus. Il. β. Νάστης ἠδὲ Ἀμφιμάχος μήτρως καλὸς, qui patri suo erat auunculus maternus. Pro eodem dicitur μητρυὸς & μητρυᾶς. Poll. l. 3.

Μητρῷος, ὁ, ἡ, ὁ, πόλις, materna ciuitas, seu patria matris, ciuitas ex qua mater alicuius oriunda est. Cretense hoc vocabulum esse testantur. Plut. in Lan. seni capeſſ. resp. lib. & Syneſ. ep. 94.

Μητρύια, ἡ matre, ex parte matris. Herodot. & Plut. in Per.

Μητρυιάζω, f. άσω, sacra matris deûm perago, vel stipem ei cogo. Poll. lib. 3. cap. 2.

Μητρυᾶλιάζω, nouercor. Il. υ, Γιγαντοκτόνος μητρυᾶς ἐριούνιος. Hesiod. ἡμέρας quasdam metaph. dicit μητρυιάς.

Μητρυιὰς, per iocum dicitur vitricus. Euſtath. ex Theopompo, & aliis comicis.

Μητρυιώδης, ὁ, ἡ, ὁ, nouercalis. Plut. in præc. connub. de noua nupta. Θάπτειν τὸ τῆς ἀνυφῆς μητρυιῶδες, nouercalem animum.

Μήτρων, matrix, vterus. Luc. vt ἐν ταῖς μήτραις τῆς ἐμβρύου κολοσσὸς. Dicitur κατ' ἐξοχὴν de vulua suilla numerata quondam in delitiis. Plut. sympos. 8 probl 9. ¶ A' Galeno in lex. Hipp. μήτρη exponitur κοιλομαλάκιον μέσον ἀνὰ ἓν διάστημα ζωοῦσθαι. ¶ Μήτρα in arboribus dicitur medulla, siue vitalis anima. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 4. & lib. 5. c. 6. Cerealibus quoque μήτρα tribuitur ab eodem Theophr. lib. 4. de cauſ. pl. cap. 12. ¶ Item mater, vesparum quoddam genus. Aristot. hist. an. l. 9. c. 14.

Compositæ ac primùm ex μήτηρ.

Ἀμήτωρ, ορος, ὁ, marrem non habens. Sic Christus quà Deus est, dicitur ἀμήτωρ, quà homo, ἀπάτωρ. Pro κακομήτωρ dicitur ἀμαίμακτωρ.

Ἀμφιμήτωρ, frater ex diuersa matre, apud Aeschyl. & Poll. Pro quo Doricè dicitur ἀμφιμάτωρ. Eurip. in Andr.

Δημήτηρ, τερος, & contract. ῆρος, ὁ, & Δήμητρος ας, ου, Ceres. dicta quasi γῆμήτηρ. dea frugum. Homer. in hymn. Orph. in hymn. Herodot. Δήμητρος καρπὸς. ¶ Metonymicè capitur pro ipsis cerealibus muneribus, vt apud Oppian. τυρῶν ὑμὸ δήμητρι μεμιγμένον, id est, pani.

Δημήτειος, ὁ, ἡ, ὁ, cerealis: vt δημήτειος καρπὸς, & δημήτειος ἀστὸς. Δημήτειος ἀκὴ, idem quod δήμητρος, vt δημητειακὸς φυτὸς, apud Alex. Aphr. cereales fruges.

Δημήτριον, ου, τὸ, Cereris lucus. Euſt.

Δίμητωρ bimater: epitheton Dionysij seu Bacchi, apud Diodor. lib. 5. Et δίμητρος. Doricè pro eodem.

Δυσμήτηρ, ορος, ὁ, mala mater, aut infesta mater. Od. ψ. Μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ ἀπιθέα θυμὸν ἔχουσα, τίφθ' ὧδε πτεροῖς ἐοικυῖα;

Ἐντομήτωρ, idem quod ἀμαιμάκτωρ.

Λιπομήτωρ, qui matrem reliquit. in Epigr.

Μεγαλομήτωρ, auia. Hesych.

Μεδομήτωρ, matris mater, i. auia materna. Poll. ex Pind.

Μητομήτωρ, cui sola mater superest. Hesych.

Μισομήτωρ, musarum mater. Aeschyl.

Ὁμομήτωρ, & ὁμομήτριος, eadem matre natus, vterinus frater.

Πάλαιμήτωρ, antiqua parens, prisca mater. Eurip.

Παμμήτωρ, omnium mater, omnium parens, omniparens, Non. παμμήτορος κόσμου ζωῆς.

Πασιμήτειος, idem, Hom.

Πατρομήτωρ, matris pater, auus maternus.

Προμήτωρ, idem, Hesych.

Φιλομήτωρ, matris amans. Plut. in Sol.

Compositæ ex μήτρα.

Ἀμφιμήτριος, α, ὁ, ἡ, qui circum matricem est. Apud Hippocr. li. 2. epidem. ἀμφιμήτριον σπλάγχνον, signum quod affectionum vulvæ significatiuum est. Ἀμφιμήτριον dicitur fundum nauis, carina. Poll. l. 1.

Ἐμμήτριος, α, ὁ, ἡ, medullam in se habens, cui medulla ineſt, vt ἔμμητρον ξύλον, apud Theophr.

Ἐχινομήτρα, echinometræ, seu echinorum matres aut matrices. Sic dicitur echinorum quoddam genus cætera magnitudine excedens, apud Aristot. hist. an. l. 4. c. 5.

Νευρομήτριον, ου, ἡ, neruorum matrix, seu mater. Athen. lib. 9. ex Clearcho. poll. l. 2.

ς' τυ, ὁμόπ. cotunicum matri. Aristoph. in Auib. Est etiam cuiusmodi maxima. Aristot. h. an. l. 8. c. 12.

Μυελεύτης & μύελος, medulla cinctus, medulla refertur. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10. (an. l. 5. c. 30.

Τεττιγομήτρα, cicada matrix, seu cicadarum mater. Aristot hist.

ΜΗΤΙΣ Σ, ιδ. ἡ, consilium. Interdum intelligētia, prudentia, sapientia: vt ἀμήτων μῆτις, & ἀβίοτος μῆτις, & κακὴ μῆτις. apud Hom. Apud eundem dicitur & μῆτι φρεζὶ θέσθαι: item metaphoricè μῆτιν ὑφαίνειν. & μῆτιν τεκταίνεσθαι. Interdum in malam partem sumitur pro vafro consilio: vt quum δόλοι & μῆτις coniunguntur itidem apud Homer. Etymol. deriuat à μάσσω / pro quo vsurpatur potius μήδομαι) vnde μῆτις. & per mutationem literæ σ in τ. μῆτις.

Μητίετα, αο, ὁ, consilio abundans cui multum est consilij: vt Ζεὺς μητίετα, apud Hesiod. in Erg. At μητιόεντα φάρεα, Od. scil. quæ magno consilio & prudentia sunt confecta.

Μητίσασθαι, ὁ. consultus, prudens: vel consiliarius: consultor: epitheton Iouis, passim apud Hom. &c.

Μητάω, consilia agito, consulto, delibero. Iliad. α. Βουλὴ δ' ἔκρα Διὸς ἐβούλευσεν μητιόωσα. Exponitur etiam, consulo, molior rem quampiam. vt Odyss. ζ. Νόσφι δ' Ὀδυσσῆος μεγαλήτορι μητιόωσα. Sic & Iliad. σ.

Μητιάομαι, idem. Il. χ. Ἀλλ' ἀγαπὸς ἀφίετο, ἐπεὶ δόλον ἦε μητιάασθαι.

Μητίζομαι, vel μητάομαι, consilia agito, consulto. Il. ψ. οὐδὲ μὲν αὐτὸς Πηλείδης ἐθέλεσκεν αὐτοῦ μητιόασθαι. Il. ο. Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ δεύτερον μητίσατο θυμὸς ἀγήνωρ exp. afferam mortem. Il. γ. Μίσγε δ' ὁμοκλήσας μητίσατο μοῦνος Ἀχαιῶν exp. concitabo inimicitias Exponitur & efficio. Od. μ. οἱ δ' ἕτερος μέγα ἔργον ἐμητίσατο λαὸν ὄλεσσε magnum opus deliberatione præmissa aggressi sunt seu effecerunt.

Μήτιος, consiliam Hesych.

Μῆτος, ὁ, τὸ idem quod μῆτις.

Composita.

Ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, & ἀγκυλόμητις, ος, ὁ, vel ἡ. qui obliqua agitat consilia. ideóq; vafer, versutus: vt Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης apud Hesiod. in Erg. Et ἀγκυλόμητα κύκα, & μυᾶ, apud Nonn.

Ἀγλαομήτης, & ἀγλαόμητις, consilio clarus.

Ἀγλαομήτης, præclarum & illustre consilium. Hesych.

Αἰολόμητις, varium consilium habens: & *per hoc* vafer, astutus. Hesiod. in Theog.

Αἰτυμόητις, cuius consilia sunt alta & sublimia. Exponitur etiam grandiloquus, apud Aeschyl.

Ἀδέπτόμητις, cuius consilia non intereūt, sed immota permanēt.

Ἀιχμόεις ἔρις, contentio duplicis consilij, anceps & dubia.

Δολομήτης, vel δολόμητις, cuius dolosa sunt consilia, dolosus, vafer. Il. α. & γ. & Od. λ.

Δύσμητις, & δυσμήτης, mala meditans & machinans. Suid. & Hes.

Ἐμπεδόμητις αὐτόματος, necessitas stabilis consilij.

Εὐμήτης & ἄμητις, bono consilio instructus prudens. Epigr.

Θεόμητις, diuina sapiens, diuina consulens. Nonn.

Θεομήτωρ, diuina sapio, diuino spiritu agor. Hesych.

Θρασύμητις & θρασυμήτης, audax in cōsilio capiendo, cui est audax consilium.

Κλυτόμητις & κλυτομήτης, inclytus consilio & prudentia: in anthol. epigr. & Hom. hymno in Vulcan.

Λευτόμητις, exp. prudens consilium. Hesych. verò exp. δασεῖαν ψυχὴν. i. animum cordatum. qualis sub hispido & hirsuto pectore latere solet. Idem tamen λευτὸν μῆτιν, apud Homer. exp. pectus inualidum ad capienda consilia.

Μειλιχόμητις, cuius blanda & mitia sunt consilia: seu miti & placido ingenio præditus. Hes.

Ποικιλόμητις & πολυμήτης, idem quod αἰολόμητις, varia & multiplicia habens consilia versipellis, &c. Od. γ. & τ.

Πολύμητις & πολυμήτης, abundans consilio & prudentia: epitheton Vlyssis, passim apud Hom.

Συμμητιᾶσθαι, cum alio consultare, seu consilia sua cum aliquo communicare.

Ταχύμητις & ταχυμήτης, celer in capiendo consilio, qui citò deliberat. Nonn.

Ὑστεμήτης, & ὑστερόμητις, qui post factum sapit. Nonn.

ΜΗΧΑΝ Η, ἡς, ὁ, artificium seu adminiculum quo quis vtitur ad rem aliquam efficiendam. Quidam exp. commentum, ars solertia. Item machina fabrica. in metaph. signif. Aristoph. in vesp. Ἀλλὰ κρατεῖ ἐκπέρδι μηχανὴ ἔσπερ μηχανή. Plat. de leg. πάσῃ μηχανῇ, omni ope. Apud eundem de rep. lib. 2. τὸν μηχανὸν δημιουργὸν τιμᾶν ἰδίᾳ καὶ, &c. qui fieri potest, vt quis velit iustitiæ honorem habere, vel quid causæ est, cur quis velit? Idē in symp. πλέκειν μηχανὰς, struere fraudes. ¶ Est etiam machina belli, machinamentum. Thuc. lib. 2. ἅμα δ' ἐπὶ τοῦτον καὶ τὰς μηχανὰς προσῆγον τῇ πόλει. Et generaliter pro machina: vt in prouerbio, Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς, de quo vide Erasm.

Μηχανᾶς, mechanicus, qui fabricandarū machinarum est peritus. Et μηχανικὴ τέχνη, ars mechanica, de qua Aristot. in probl. & Heron. Generaliter autem μηχανικὸς dicitur opifex eorum operum quæ ingenio simul & manu fiunt.

Μηχανάομαι, machinor, molior, excogito, struo. Od. ο. Εἰ δέ κε μοῦνος ἐὼν μηχανάασθαι ἐθέλοιτο.

Μηχανάομαι, idem. Od. π. πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόωνται. Od. ρ. Δυσφήμῳ γὰρ πολλοὶ ἐπ' ἀνδρὶ μηχανόωνται. Hoc. in Hel. concor. Ἀλλὰ μηχανόωνται ἐπὶ δόλον. Illis omnia commoda procuro, ἀπάτῃ γὰρ κέρδεα πάντα. illis omnia commoda procuro, ἀπάτῃ γὰρ κέρδεα πάντα. risum mouere. Xen. ¶ Item passiuè, arte mechanica fio. Athen. ὁ δ' ἐστὶν τῆς εἰς τὰς θήρας βασιλικῆς εἰσπνεύσεως μηχανήματα. transitus alter erat arte mechanica factus.

Μηχάνημα, τὸ, machinamentum, machina. Luc. & Dem. hist. metaph. sicut & Latinè machina. Luc. in lib. de cal. Exponitur, & commentum artificium.

Μηχανήτης, ὁ. machinator. Μηχανητὴς, οῦ, machinandi in machinas fabricandi peritia præditus. Item solers, excogitator. Xenoph.

Μηχανίστης, idem quod μηχανητὴς. Hom. hymno in Mercur.

Μῆχος, ους, τὸ, idem cum μηχανὴ. artificium, consilium, commentum, remedium. Eurip. in Androm. τί δ' ἐγὼ κακὸν μῆχος ἐξευρίσκω σοί; & ἐξ ἴσου κακὸν μῆχος μισοῦντι τὸν φίλον. & ἐξ ἴσου κακὸν μῆχος μισοῦντι τὸν φίλον. & μισοῦντι πολλὰ χρέων ἐκδοῦλ' ἰόντες. Sic Epigr. l. 2. Αὐτὰρ τῶν μῆχος ὑποφάσσατο.

Μῶχος, idem quod μῆχος, ex eóq; factum sicut δῖος ex δῖος. Aeschyl. in suppl. Exponitur etiam, conamen, apud Lyc. (cop.

Composita.

Ἀμήχανος, cui nullum commentum seu artificium suppetit ad aliquid agendum, qui nihil moliri nouit, simplex, mimice ludens Demosth. in epitaph. Xenoph. pæd. 7. Ἐπ' ἀνδρὶ δὲ μιμητῇ καὶ ἀμηχάνῳ. & Eurip. in Hippol. Item nullis machinis expugnabilis, omnia artificia & commenta superans. Iliad. φ. & Ἀμήχανον ὕπνοισι somnia quorum interpretationem nemo excogitare potest. Odyss. Ἀμήχανα ἔργα, facta certam pernicien afferentia. Il. λ. Ἀμήχανος, dicitur etiam cuius magnitudo & præstantia nulla arte aut solertia inueniri & æstimari potest: vt ἀμήχανος ἀνδρομάνεια. inestimabilis felicitas. Plat. in apol. Et generaliter, impossibile, apud Chrysost. ¶ Item ἀμήχανος, pro κακομήχανος. machinator malorum Il.

Ἀμηχανόφρων, ὁ, ἡ, ὁ, consilij & mentis inops. Dionys. Halic.

Ἀμηχανίως, impossibiliter.

Ἀμηχανία mentis & consilij inopia, status hominis attoniti & stupefacti. Odyss. 1. Item difficultas & angustiæ rerum. Hesiod. in Erg.

Ἀμήχανον, sum inops consilii & mentis, anxius sum, hæsito. Xenoph. pæd 2. διὰ ταῦτα ἠπόρουν καὶ ἀμήχανον ἦν. Thuc. ἀμηχανῶν τοῦτο anxius & perplexus hæreo in hac re. Eurip. τόνδ' ἀμηχανεῖτε θεοί; quid te anxium reddit? Item non possum. vt ἀμηχανῶ, λέσσω.

Ἀντιμηχανάομαι, rursum machinor seu molior.

Ἀντιμηχανάομαι, machinas machinis oppono, aut fraudes fraudibus.

Βιομήχανος, qui ad vitam sustentandam nihil non machinatur. Aristot. hist. an. l. 9.

Βιομηχανία, industria in via sustentanda & victu comparando. Poll. ex Antiph.

Διευρυμηχανία, summo studio machinor vel molior. Plato pol. 7. Διευρυμηχανῶ τινα ἔργον εἰς ποίησιν.

Δολομήχανος, doli seu dolorum machinator, dolosus, fraudulentus.

Δωδεκαμήχανος, duodecim instructus machinis. Exponitur iam, qui est variis & omnis generis moribus. Aristoph. in lit. Eurip. in Hipsipyle.

Ἐπιμηχανάομαι, insuper molior vel machinor.

Εὐμήχανος, ad machinandum promptus: industrius, ingeniosus solers. Aristot hist. an. l. 9.

Εὐμηχανίη, ingeniosè, artificiosè, affabrè. Luc.

Εὐμηχανία, industria, solertia. Pind.

Θαυμήχανος, audax machinator.

Κακομήχανος, malorum machinator & excogitator. Od. in quo Dorice κακημόχανος. apud Moschum idyll. 7.

Κακομηχανάομαι, mala struo. Plut.

Παμμήχανος, qui omnia machinatur, seu ad quidvis machinandum præceps. Eustath.

Περιμηχανάομαι, q.d. circum machinor, aut circum molior, & cum struo. Od. ξ. ἀλλὰ καὶ ὧδε περιμηχανόωμαι ἐκπεμπέμεν οἶκον.

Ποικιλομήχανος, qui varias machinas & technas callet, callidus versutus. Athen. l. 13. in quodam epigr.

Πολυμήχανος, qui est prompto ad multa machinanda ingenio solers, prudens. Il. β. πολυμήχανε δαῖμον.

Πολυμηχανία, multorum machinatrix molitrixq; solertia. Odyss. ψ.

Προμηχανάομαι, idem quod μηχανάομαι, Aeschyl.

Ἀπρομηχάνητος, (*deccmp.*) contra quem nullæ valent machinæ, inexpugnabilis.

Μία. vide in εἷς.

ΜΙΑΙΝΩ, F. ανῶ, inquino, conspurco, fœdo. Theocr. Idyll. 15.

Ἀπόμιαντος, ἐπὶ ἀνδρὸς ἀσεβοῦς καὶ ἀνοσίου. Item inficio, tingo, Il. ἀμφὶ δὲ οἱ νέφος ἐστόρεσε χθὼν φοίνικι μιήνη. Μιαίνεις δὲ κάρηνα. ¶ Item polluo, contamino, conscelero. Lucian. ὡς αἷ βακτηρίαι μιαίνουσιν τὰ χεῖρας. Heliodor. lib. 2. ἡ βακτηρία μιαίνει τὰς ἀξίνας, manus sanguine commaculare. ¶ Interdum, profano.

Μιαίνομαι, inquinor, contaminor, fœdor. Il. π. μιαίνεσθαι δ' ἔδᾳ ἔργα λιτάων. ἐθέλων.

Μίασμα, inquinamentum. Item labes, piaculum, scelus Aeschin. Demosth ex Luc. Exponitur etiam, contaminatio, conscelerato.

Μίασμα, tinctura. Μιαστὴς, inquinatio.

Μιάστωρ, q.d. inquinator, contaminator: qui scelere aliquo contaminatus ex eóque contracto piaculo cæteros eidē obnoxios reddit Sophocl. in El. Exponitur etiam, homicida (de Matre dictum) in Epigr.

Μιαστός, pollutus, contaminatus: vt αἱματι μιαστὸς, sanguine fœdatus. pro quo absolute μιαστὸς. Il. ω. Item general. scelestus, impurus. Dem. in Mid.

Μιαστὸς, pollute, contaminatè. Item scelestè.

Μιαιφονία, impietas apud Suid. Item scelus.

Compositæ.

Ἀμίαντος, non pollutus, immaculatus, intemeratus: vt ἀμιάντῳ μιασθὲς, sanguine fœdatus. pro quo absolute ἀμίαντ. Il. ω. Item general. scelestus, impurus. Dem. in Mid.

Ἀμιαντόχειρ, ὁ, ἡ, ὁ, pollutus, contaminor: & peculiariter effluxu seminis reficiendi somniantes. Aristop. in Ran. & Gal. in lex. Hippocr.

Καταμιαίνω, idem quod μιαίνω, nisi quòd præpositio significationem augeat.

Παμμίαρος, omnino scelestus, scelestissimus Poll.

ΜΙΓΝΥΜΙ Ι, & μιγνύω, (Fίγω à μίγω inusitat.) misceo, permisceo. Plat. in Timæo, μιγνὺς ἅμα καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν, permiscens cum materia Dioscor. l. 1. c. 17. οἱ ὑπὸ τὸ ἀγρωστῶδες καὶ τὸ σκυθικὸν καὶ στοιχεῖωδες μιγνύουσι ὕδατι ἀστεῖον, aqua marina miscent. Dicitur etiam μιγνύναι τὸν μισγάκιδα εἰς π. Apud Apoll. Arg. 2. χερσὶν ἐνωμαίῃ χεῖρα ἐνιξῆναι, manus conseruit. Idem ibidem. Ἀμαζονίδεσσι ἐμίγνυτο, cum Amazonibus pugnam misceuerunt, vel conseuerunt significat etiam, corpus miscere.

Μίγνυμι misceo: μιγῆναι ἐς ὕδωρ, apud Aristot in pol. Dicitur etiam mutare in aliud: vt apud Plut. in symposi. Dicitur eriam de prælianibus: vt apud Hom. μιγῆναι πρὸ τε παλάμῃσι. manus conserere & μιγῆναι ἐν σάῳ, eadem significatione. Il. ξ. Ponitur etiam pro πλάσσω, prope accedere: vt Iliad. ε. κλισίηνδε μιγῆναι. Dicitur etiam μιγνύσθαι τινὶ, in aliquorum cœtu esse, inter aliquos versari & κύρτοις μίξεσθαι, Odyss. ξ. Et μιγῆναι ἐπαοιδαῖσιν. Iliad γ. cui commercium fuit cum exteris. Vsurpatur etiam de concubitu, vt Il. τ. Μή ποτε τῆς ἀλογὴς ὀδυσσάμενοι πάθεσιν μιγῆμεν. Sic ματεῦ μίγνεσθαι, apud Plat. cum matre corpus commiscere.

Μιγάδην, idem quod μίγνυμι. Il. ρ. κρητῆρε δ' ὁ εἶνο Μάσυρι μιγάδην.

Μιγαίνω, idem quod μίγνυμι. Odyss. υ, μιγαίνῃσιν κακότητα. & Hom. hymno in Merc. Sophi. in piscitrix malis, Il. σ. οὐδ' ἐν Ἀχαιὸς Μίγαιν, neque se Achiuis immiscebat. Frequens est pro concumbere, vt Od. ο. ἐς ἐμὸν γάμον ἐλθὼν. Od. υ. εἰ μνηστῆρσιν ἐπήρατον ἔμμεν ἰόντι. Dicuntur & prælianres μίγεν μάχεσθαι. Il. ζ.

Μιγάς, ἀδος, miste seu mixtè 'mixtim, promiscuè. Exponitur & confusè.

Μίγμα, τὸ, mistura seu mixtura, miscella. Item farrago. Et peculiariter de medicamentorum mixturis. Μίγμασι, idem, apud Latt.

Μῖξις, ἡ, mistio, permistio. Luc. in Zeux. ἡ μίξις ἡ καὶ αἱμάτων ἐμπίπτουσα. ¶ Item concubitus, coitus. Herodot. (de Agathyrsis) γάμοισι ἐπὶ γυναιξὶν, τῶν μίξεων ποιεῦνται. (cium. Herodot.

Μικτὸς, ὸν, mixtus. Gal. ad Glauc.

Μίκτος, mixtim, permixtim vel promiscuè. Μίκδα pro eodē, Μίκδα idem quod μίγδα. (apud Hom.

Μιπτὸς, ὸν, mistus, permistus, miscellaneus. Apud Eurip. in Androm. πολλαὶ δ' ἐτέτυπτο μιπτὰς. exp. alii aliis permixti. Item μιπτοὶ, homines conuenæ, apud Isocr. in paneg. & apud Athen.

Μιγδαῖος, pro μιγάς, misceo. Od. ϑ. μιγδαλίῃσι σιτίσαι.

Μίγδα, mixtim, permistim vel promiscuè. Μίγδα δὲ φάρμακα πολλὰ ἔμισγε. abiecto μ, quia pharmaca & condimenta ibi miscentur ac tundentur. Est & saltationis genus teste Poll. l. 4. c. 20. & Athen. lib. 14.

Μίγδα, ἡ, mortariolum, δυολ. δῖαν.

Μίγδες, lumbos hic illuc flecto in modum tudiculæ seu pistilli dum in mortario aliquid eo tunditur.

Μίγδην, genus saltationis. Etymol.

Compositæ ac premium cum præpositione.

Ἀμφιμίγνυμι, vndique mistus. Τὰ ἀμφιμιγῆ, Hesyc. dicit ταραττόμενα ὑφὲ ἑαυτῶν καὶ γινόμενα ἀφανῆ.

Ἀναμίγνυμι, vel ἀναμιγνύω, immisceo, permisceo, commisceo. Plutarch. in Per. ἀφῆκε καὶ ἐφανέρωσε χρῆναι ἀπαμιγνύειν τὴν ἀρετὴν τῇ τύχῃ. Item inficio, tingo, Luc. & ἀναμιγῆναι τῷ πλήθει, apud eundem.

Ἀναμίσγω, idem quod ἀναμίγνυμι.

Ἀπαμιμύκαι, mixtim, promiscuè. Hesych.

Ἀπαμιμύδω & ἀμμιγάδιν idem apud Nic. in Ther.

Ἀπαμίξ, idem. Xen. in sympos.

Ἀπάμιξις, permixtio, commixtio.

Ἄμμιξα. vt à cum, seu inter & quasi permixtim. Epigr. ἄμμιξα πικροῖς κέδμασι, mixtus mortuis, seu inter mortuos. In iisdem l. b. 3. Ἡ σκιοτὸς Μούσων ἄμμιξα καὶ χαρίτων, inter Musas & Charitas. (mixtio.

Decomp Συμμίγνυμι, simul immisceo. Συμπαμίξις, commissio.

Ἀποσμίγνυμι, idem quod μίγνυμι. Ἀπόμιξις, mistio.

Διαμιγνύω, misceo. Plut.

Εἰσμιγνύμι, misceo ad. Idem.

Ἐμμίγνυμι, immisceo: vnde pas. ἐμμιμγῆναι, apud Plut. in symp.

Ἐπιμίγνυμι, misceo, permisceo. Item commercium habeo seu exerceo. Thuc. σὺ δ' ἐπιμίγνυσι τοῖς ἐθνεσι σμικροῖς.

Ἐπιμίγνυμαι, idem. Thucyd. lib. 2. ὅσῃ ἐπιμίγνυτο ἐπ' ἀκτὴν τοῦ παρ' ἡμῶν.

Ἐπιμιξία permistio, commistio, coalescentia. Plut. in sym. Item commercium. Ioseph. Item congressus. Plut. Ἐπίμιξις idem Thuc. (Od. λ.

Ἐπιπάμικτος, mistus, Appian. Ἐπιμιξ, mistim, promiscuè, apud Hom.

Ἐπιμίγνυμαι, commercium habeo, in confortium venio, aut sum. Heliod. in Theog. οὐδ' ὅστ' ἐς βουλὴ ἐπιμίσγονται. Et cum dat. apud Homer. Exponitur etiam, ingredior, accedo, apud Call. hymno in Iouem. ὁ δ' ἵππῳ μὲν μετεμίσγετο κύκλοσε, ἐρωεῖ, ἀλλ' ὅμως ἐπιμίσγεται.

Decomp Ἀνεπιμικτος, commercia cum exteris non exercens. Ioseph. Et ἀνεπιμικτος πολεμος, cui cum tempore nulla vtrò citroque commercia exercentur. Ἀνεπιμικτος ὑπνος, sordes nullas admixtas habens. Ἀνεπιμίκτως, non admittendo permistionem.

Εὐεπιμιξία, facilè admittendo congressum & consortium. Poll. lib. 5.

Καταμίγνυμι, & καταμιγνύω, immisceo, permisceo. Plut. in symp. τὰ ἡδέα δὲ ὀδύναις καὶ σπουδὴ καταμίγνυται τοῖς τοιούτοις. Apud Aristoph. τῶν φροντίδων λεπτῶν καταμίγνυσι τὸν ὀμφακα ἀεί, pro quo per sync. κραμίγνυσι.

Καταμιγνύομαι, idem. Plut. in Lyc. καταμιγνύεται τοῖς ἀσυγχύτοις ἀεὶ πικρὸν ζῆλος.

Κατάμιξις, permistio.

Decomp. ἐγκαταμίγνυμι, vel ἐγκαταμιγνύω, q.d. immisceo in, aut admisceo intra. Hinc pass. part. ἐγκαταμιγβέντες τοῖς πολίταις, admixtum laboribus in Anachari.

Συγκαταμίγνυμι, commisceo. Plut.

Μετάμιξις, mixtio, commixtio. Μεταμιξ. mixtim. Hesych.

Παρεμίγνυμι, & παρεμιγνύω, admisceo, immisceo. Aristoph. παρέμιξε τὸ ὕδωρ. Παρεμίσγομεν idem.

Περιμιγῆναι, Eust. exp. περὶ πᾶν μιγῆναι. Il. ι, ὃ δ' αἷμα μάλα σκιόεντα περιμιγῆναι ἐν ὠσὶν Πηλαιδὴ θορέοντι δόρυ ἐν ἐγκέφαλος γέγωνε.

Περσμίγνυμι, vel περσμιγνύω, admisceo in. Item applico, admoueo. Find. in Olymp. ode 1. κράτει ϑ' ὑφ' ἁρμάτων θεσσὶν ἔπερσμιξε Φαέθοντας, admouit dominum suum victoriæ. i. fecit vt dominus ad victoriam vique perueniret. Exponitur etiam, appello, subeo. succedo Thuc. lib. 3. περσμίξαν τῷ τείχει τῇ πόλει, appulerūt ad continentem. Et cum præpos. ἐς, item cum dat. apud eundem. Exponitur etiam, manum seu pugnam confero. Item coniugo, hæreo Plat.

Περσμιξις, damistio. Περσμιξ ἐ. a. idem. Plut.

Περσμίγω, idem quod περσμίγνυμι. vt περσμισγον τοὺς ἵππους ἐς πόλεμον. (cium. Herodot.

Ἀπρόμικτος, (*decemp.*) cui cum aliis nullum est commercium.

Συμμίγνυμι, vel συμμιγνύω, commisceo, permisceo. Aristoph. in aub. Πρότερον δ' ὦ ἱκὼ γῆθεν ἀδικάσειν φρὶν ἔρως συμίμξειν ἅπασιν, antequam amor omnia permiscuisset. Item coniungo me aliis, vires socio. Plut. in Aristid. Xen. Hel. l. 5. & 6. Item accedo, appropinquo. Polyb. l. 4. Ἀντίοχος συμμίξας τοῖς περὶ ποταμὸν τὸν Ἄρυν. Item manuum conseru, prælium misceo. Polyb. l. 5. συμμίξαντες τοῖς πολεμίοις καὶ συμμίξαντες ἐξώστιε, ἐξ ἐφόδου, prælio cum iis conserto. Sic apud Xen. εἰς χεῖρας συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις. Apud Plat. in polit. Θαυμάζω συμίμξαι δύο λόγους, exp. consortio Theætetivius fum in sermonibus, i. cum eo verba feci.

Σύμμιγμα, τὸ, quod cōmistione constat. Hesiod. de primo frig.

Σύμμιξις, commissura. Item consortium Plato.

Σύμμικτος, permixtus, promiscus. Hesiod. in Erg. Thuc. l.

Συμμιγὴς, idem. Aristid. Et cum dat. apud Eurip.

Συμμίγδην, commixtim.

Συμμίσγω, idem cum συμμίγνυμι. Herodian. Συμμίσγομαι, commisceor. Iliad.

Decomp. Περισυμμίσγοντες τὸ ὕδωρ, ante commiscentes aquā.

Ὑπομίγνυμι, vel ὑπομιγνύω, clàm misceo, vel paulatim misceo. Plut. in sympos.

Ὑπόμιγμα, q.d. submixtio, apud eundem.

Composita

Comp ſit a ſine præpoſitione.

Ἀ-μιγὴς ὁ, ὁ ἀ. ἀ, ἀεὶ permixtus.

Ἀ-μικτος, ὁ ἀ, qui ſuo ſanguini miſcetur, ſine eſtus.

Ἀ-μικτος, idem qui miſtus, ſaltus.

Ἄ-μικτος, qui permiſceri non poteſt: vel non mixus. Græc. Item qui aliorum commercio non vtitur, apud Pauſan. Et ἄμικτος χάρις, quæ aliena commercia reſpuit. Eurip. Sic ἄμικτος τόπος, apud Iſocr.

Ἄ-μικτος, abſque miſtione ſeu miſtura.

Ἀ-μιξία, idem cum ἄμικτος. Dioſc. ἀμιξίᾳ ἐπέρχεσθαι φύσεως. Sic ἀμιξὶς αἵματος εἰσαφ. adeps ſanguinis expers Luc.

Ἀ-μῖξία, q.d. impermiſcentia: quum res miſturam non admittunt Tribuitur & ei qui aliorum hominum conſortia vitat: apud Luc in Tim.

Ἄ-μιγος, γένος, τὸ, ἡ, ἐντο mixtus.

Δύσμικτος, ὁ, ἡ facile admittendo mixtionem. Plut. in ſym.

Ἴσωμιγὴς, ὁ, ἐνεύνο miſtus.

Ἰατρικὸν σμῆγμα, apud Athen. lib. 9. dicitur ſmegma irino oleo ſeu vnguento mixtum, aut irina radice.

Λεοντομιγὴς, leonis mixtione aut initu genitus. Poll.

Παμμιγὴς, ex omni genere mixtus: vt παμμιγὲς ἴχλος, apud Athen. miſcellia turba & confutanea.

Πανσύμμικτος, ex omnibus miſtum Suid.

Πάμμικτος, idem cum παμμιγής. Aeſchyl.

Πολυμιγὴς, ex multis miſtus. Πολυμιγὲς, multarum rerum miſtura, ſeu miſtio. Plut.

Πολυμιξία, idem: apud eundem.

Μ Ι Δ Α Σ, nomen factus teſſerarij, teſte Heſych. & Suid. vnde eſſe volunt proverb. Μίδας ἐν κόβοις ἀβελτέρευε. ¶ Ita vocatur etiam beſtiola quædam fabas peredens, teſte eodem Heſyc. & Theophr. de cauſ. plant. lib. 4. cap. 16. ¶ Eſt & nomen proprium Phrygiæ regis olim ditiſſimi, à quo prædidites & auri cupidi Midæ denominantur.

Μ Ι Κ Ρ Ο Σ, vel σμικρὸς, paruus. Il. ὃ, Τυδέϊ τοι μικρὸς υἱὸς ἔπι δέμας, ἀλλὰ μαχητής. Athen. lib 12. Ἰσοπαίαστα τὸν ποιητὴν ὁ μὲν μικρὸν γράφειν τὸ σῶμα φησὶν ὁ δὲ λεπτόν. Sic & σμικρὸν ἐρεῖσθε. Il p. item qui eſt parui pretij ſeu parui momenti. Plut. in Polit. præc. ἡ μικρὰ ἢ μείζων φίλησις ὅλη δεῖ ἀγαλμάτων. Interdum ei opponitur πολύς, multus: vt μικρὸς χρόνος, apud Demoſth. Philipp. 2 Et μικρὰν οὐσίαν, pauca pecunia. Ariſtoph. in Pluto. Et cum genit. σμικρὸν μέλιτος, paulum mellis, apud eundem. Interdum μικρὸν ſeu σμικρὸν ponitur aduerbialiter, pro paulum vel parū, vel parum, Iſocr. in Hel. enc. μικρὸν ὑφίεσθαι τῶν μεγάλων. Ponitur & μικροῦ pro, ferè propemodum. Xen pæd. 4. ἡ μικροῦ κἀγὼ ὀξύτερος ἐχρήσατο. Sic & apud Dem. pro cor.

Comparatiuus regularis eſt μικρότερος, minor, ſed multò vſitatiores ſunt hi irregulares ἧττων vel ἥσσων, & μείων: de quibus vide ſuis locis item ἐλάττων, de quo in ἐλαχύς. Superl. eſt μικρότατος, minimus pro quo potius in vſu ſunt irregul. ἐλάχιστος, (de quo vide in der. ab ἐλαχὺς) & ὀλίγος, miſ. mus: ſed exponitur etiã tardiſſimus, vnde ὀλιγὸς aduerbialiter, minimè, nequaquã ab ὀλίγος, quietè.

Μικρὸς, vel σμικρὸς, paruè, parum. Herodian. l. 3.

Μικρότης, vel σμικρότης, ητ. Θ. ñ, paruitas, exiguitas. Plato in Timæo. Ariſtot. Iſocr.

Μικρόω, vel σμικρόω, paruum reddo. Item imminuo.

Μικκὸς, Dorice pro μικρὸς, apud Theocr. idyll. 15. Τὸν μικκὸν παῖδ' ἀλεῖπτα. ſic & alibi & apud eundem. Μικκὸς, aduerbialiter etiam ponitur apud eundem idyll. 5. Ἰὼ δ' ξεῖνε μικκὸν ἄμυσον, paulum aufcula. Hinc & diminut. μικκύλος. paruulus. puſillus. Moſchus idyll. 1. (de amore fugitiuo.) Μικκύλα μὲν πάντα τὰ χερσὶ φέρει, &c.

Σμικρὸς, idem quod σμικρὸς, Atticè, teſte Euſt. & Aelio Dion.

Μινύθω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀ-πομικρόω, ad paruitatem redigo vel paucitatem, imminuo.

Ἐ-μμικρὸν, parum vel perparum, paulum admodum, leuiter. Ariſtot. polit. 8. & ethic. l. 10.

Κατα-μικρόω, paruum reddo, imminuo, extrenuo.

Πάμμικρος, omnino, paruus, puſillus. (riſtop

Παρ-σμικρὸν ſeu παρὰ μικρὸν, propemodum, penè. Iſocr. Luc. Ariſ-

---

Μικκὸς, vide in Μίγνυμι. Μίκκος, in Σμίκκος.

Μ Ι Γ Α Δ Ο Σ, vox eſt plaſticæ artis. Vide Poll. lib. 10. cap. penult. Soph. in capt. de clypeo multis pertuſo foraminibus è crebris ictibus. Λαοὶ μιμήλωδες ὡς πόλεμοι π.

Μ Ι Λ Τ Ο Σ, ν. ὁ, minium. Plin. l. 33. c. 7. militon vocant Græci minium quidam cinnabari. Idem lib. 33. c. 7. vocat etiam rubricam. Sic apud Dioſc. lib. 5. c. 111. μίλτος Σινωπικὴ, rubrica Sinopica, minium Sinopicum. Apud Nicand. in Ther. μίλτος Λημνία, rubrica Lemnia.

¶ Μίλτος dicta fuit etiam rubrigo ſegetum. Euſt. ex Paul.

Μιλτώδης, ὁ, ἡ ὁ, miniaceus, minio ſimilis, colore videlicet rubeo. Athen. lib. 13.

Μιλτοειδὴς, miniaceus, qui è minio eſt. Epigr. lib. 6.

Μίλτος, idem: vt μίλτινον χρῶμα, miniaceus color. Plut. in probiem. Rom.

Μιλτίτης λίθος, lapis minij colorem referens.

Μιλτόω, minio inficio, rubrica tingo, ſeu minio: vnde μεμιλτωμένος, miniatus, vt μεμιλτωμένον σχοῖνον, miniatus funis.

Ἐ-μμιλτος, ὁ, ἡ, ὁ. (*Decomp.*) imbutus ſeu infectus rubrica, rubricæ colore rubens, Dioſc. l. 5.

Μ Ί Α Φ Α Ρ, ſiue μίασμα, defluuium pilorum palpebræ: quod ἀδάκτυλον dicitur. Nam Paul. Aegin lib. 3. cap. 22. & Actuar. lib. 2. cap. 2. ſcribunt μεσάδαρτα ſiue μίαφαρ εἶναι τὰ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τριχία. Idem Paul. Aegin. μίαφαρ appellat, & Gal. ἐν τῷ περὶ τῶν ἀλόγων lib. 4. cap. 5. Aetius τὸ μίαφαρ εἶναι dicit παθος περὶ τὰ βλέφαρα, in eoque εἶναι τρεῖς ἰδέας καθ' ἃς ποικίλλεται τὸ τοιοῦτον.

Μ Ι Μ Α Ι Κ Τ Α Ο Ν, τὸ, dicitur fructus arbuti, pomulum arbuti, ſimile meſpilo. Theophr. apud Athen. lib. 2. διάφορα τὸ μιμαίκταον σύστασιν τὸ ἐδώδιμον. vide & Dioſcor. lib. 1. cap. 116. Theophr. hiſt. pl. l. 3.

Μ Ί Μ Α Ρ Κ Ι Σ, farciminis genus è ſanguine & interaneis leporis. Ariſtoph. in Acharn. Ἀλλ' ἢ σοὶ δίκαιον τὸν μίμαρκιν ἐπιθεῖναι. Heſychius dictum fuiſſe interdum & de ſuillis interaneis. Phereſcratem verò per iocum de aſininis etiam dixiſſe.

Μ Ι Μ Ε Ο Μ Α Ι, ῶμαι, F. ἰσόμαι, imitor. Demoſth. Olynth. 3. ἐκεῖνοι μὲν οὖν οἱ παρόντες ἅπαντες μιμοῦνται δ' ὁ πᾶς. Plut. de fort. Alex. Ἡ ἐρευνία μιμοῦται τὴ πρόνοιαν τοῦ θεοῦ, ad Herculis imitationem me contuli. Plut. in ſymp. μιμούμενοι ἅμιλλαν βίων. imitans vocem gallinæ, &c. Et in paſſ. ſignif. ἀπομιμούμενος imitando expreſſum: ſeu imitatione factum aut effictum, Ariſtot. rhet. 1.

Μίμαμα, τὸ, imitamentum, imitamen, imago, Plato in Crat. μίμαμα φωνῆς ἐστὶν ὁ μιμεῖται. Frequenter copulatur cum ὅμοιον ἀπεικάσματος, apud Plut. & Phil.

Μίμαστος, ὁ, imitatio. Thuc Pulc. Herodiad. &c.

Μιμητὴς, ὁ, imitator, Xen-Herod. Ariſtot Plut.

Μιμητικὸς, ὁ, ἡ, imitandi ſolertia prædituſ, peritus imitator. Ariſtot. de arte poët. Item μιμητικὸν, imitatrix ars, ſeu imitandi peritia. Plato in ſophiſta. Et τὸ μιμητικὸν, imitatio, vel imitandi ſolertia. Demetr. phaler.

Μιμητὸς, imitando, ſeu more imitatorum Athen. lib. 11.

Μιμητὸς, ὁ, ἡ, imitabilis, quem imitari poſſumus.

Μιμητὸς, imitando expreſſus, à docto imitatore effictus. Plut. in Ageſ. ἀλλὰ μᾶλλα πάσχειν ἢ μιμητὰ πᾶσι ποιεῖσθαι εἶναι ἢ ποιητά. Item actiuè, imitandi ſolertia præditus: vt μιμητικὴ ἡ ἀπομιμητικὴ. apud Luc. imitatrix ars ſeu imitandi peritia.

Μιμητικῶς, imitandi ex teritas.

Μιμητὸω, imitor, imitando exprimo

Μίμος, ὁ, imitator: proprie de imitatore hiſtrionico, & eo qui geſtus aut dicta ac facta alicuius imitatur & effingit. Dem. Olynth. 2. πῶς ἂν αὐτοὺς τοὺς μίμους χαλεπαίνειν, ἢ σπουδάζειν ὁρᾶν. Aliquando abſolute dicitur ſine caſu de iis qui in theatris imitantur omnis generis geſtus aut actiones. Μῖμος dicitur etiam fabula paulò obſcœnior ac licentior quàm comedia (quales erant Laberi mimi) quæ imitatur & ferunt obſcœnos & facta indecora aut turpia: vel (ſecundum alios) quæ conſtat diuturna imitatione vilium rerum & leuium perſonarum. Rhodot. lib. 5. Athen. lib. 11.

Μιμικὸς, ὁ, ἡ, mimicus, i. ad mimos pertinens, aut mimotibus ſcens Demetr phaler. (ter.

Μιμώδης, ὁ, ἡ, ſimia: author Tzetzes, quia hominis actiones imitatur.

Μιμαλόνες. propriè vocatæ fuerunt mulieres: ἅτε τὰ μιμητικὰ ὄρχεις. Reperitur & μιμαλόνες gemino λ apud Suid.

Compoſita.

Ἀ-μίμητος, ὁ, ἡ, inimitabilis, quem imitari & exprimere non poteſt: vt ἀμίμητος εἰκὼν, apud Plut. de fortitud. Alex. libr. 2. pud eundem in Lyc. ἀμίμητος πολιτεία, quam nemo imitari poſſit. Item τὸ ἀμίμητον, q.d. inimitabilitas.

Ἀ-ντί-μιμος, qui aliquem imitatur per æmulationem. æmulo.

Ἀ-πομιμέομαι, imitor, effingo. plut. ad præfect. ind. τὰς ἀπομιμήσεις θεωρῶντες ἢ κατανοοῦντες. Vſurpatur & paſſiuè: vnde participium Ἀπομεμιμημένος, ad imitationem factus ſeu expreſſus. Athen.

Ἀ-πομίμησις, ἡ, imitatio, expreſſio ab exemplari rei alicuius vel ad exemplar.

Ἀ-ρχί-μιμος, ὁ, ἡ, mimorum princeps, Sueton. in Veſp. Exponitur etiam, princeps hiſtrionum.

Ἐκ-μιμέομαι, imitando exprimo & effingo. (pere.

Δυσ-μίμητος, vix imitabilis, quē imitari & exprimere difficulter

Ἐ-ξαμείβομαι, imitando exprimo & effingo.

Θεο-μιμησία, imitatio Dei, apud Areopag. ope

Θεόμιμος, ad imitationem Dei factus aut inſtitutus. Idem Θεομίμητος, imitando Deum, cum imitatione Dei Idem.

Κακομιμία, γράφειν, male imitando, male pingendo, de malo pictore.

Πανόμιμος, omnium perſonarum imitator efficto'q; vel omnis generis geſtus imitans & exprimens: vt πανόμοιος ὑφαίνειν & πανόμμιος ὑφαίνειν, apud Suid. Peculiariter de ſaltatore dicitur, qui omnes geſtus imitatur, apud Luc. in lib. de ſaltat.

Μιμόβιος, μον, vide in Μιμέομαι. Μίμνω, in Μένω.

Μ Ί Ν, (indeclin.) interdum in genit. ſignificat ἑαυτοῦ vel αὐτοῦ, ejus ipſius: vt apud Eurip. in Iphig. Aul. Ἥκω γὰρ μετὰ πομπαῖς εἰς τὸν μὲν ἐμὸν ἀνδρὸς ἐς μίν, ſ. eius comitatui occurras. Plerunque in accuſ. pro αὐτὸν vel αὐτὸν. Dicitur etiam μὲ, αὐτὸν pro εἰς αὐτὸν ἐπιέναι: vt Hom. Od. γ. Δίκτυσθαι δ' ἐμὲ αὐτὸν ἔπασε τεμαρτίνα εἴσω. Et αὐτὸν μὲν pro ἑαυτὸν, Ἱερόπιον. Apollonius μὲν poſuit etiam pro αὐτὸς. Argon. lib. 2. Ἐκ δ' ἔπτα σφιν ἔπασε κασιγνήτας μὲν ἰφθίμους Ναυτιλίης, οἳ τ' ἔσαν, interrogare ipſos de nauigatione, & qui nam ſint.

Μ Ί Ν Θ Α, ſiue μίνθη, ἡ, mentha: herba de qua Dioſc. l. 3. c. 41. vnde εἶναι ὄξος μίνθινον, apud Athen. l. 2. Legitur μίνθον pro ὄμφακα, apud Theophr. hiſt. pl. l. 6 c. 7. & de cauſ. l. 2. c. 21. ¶ Alio quin μίνθη & μίνθος (vt vult Heſych.) dicitur ſtercus humanũ. Μινθίσαι merda aſpergere vel inquinare. Item merdam affricare. vt apud Ariſtoph. in Plut ἢν ἔρχεσθαι κρεμῶ, μιν, μινθίσ' ὅτου, ἂν μὴ τοῦτο τὸν ἵππον, εἰσῆρχε velut horti, ſuaribus merdam affricabimus. Idem in ranis. Καὶ πορεύεσθ' ὅπῃ γ' ἐς τὸ σοφὸν τοῦ Διονύσου, μὴ μινθίσωσι τὸν σύλλογον.

Ἡδύμινθος, calamintha, menthæ ſpecies, de qua Dioſc. l. 3. c. 43 & Plin. l. 20. c. 14.

Ἡδυμινθίτης οἶνος, vinum calamintha conditum, ſeu vinum è nepeta Dioſc. l. 5 c. 62.

Ἡδυμινθώδης, ὁ, ἡ ὁ, calamintha abundans, vbi calamintha magna copia prouenit.

Μ Ι Ν Υ Θ, ύθος, ὁ, Euſtat. Atticè dici vult pro μικρὸς, paruus, exilis. ¶ Μινύθειν. Heſych. eſt blitum, & αἰσχυντηλὸν ὄν. Item minum.

Μινύθω, minuo, imminuo. Od. ξ. (de ſuibus Vlyſis) ὅθι δὲ μινύθεσκον ἀνὴρ ὅσα πατρὸς μεταῖρες. eorum enim numerum minuebat proci comedendo. Il. ο. Πὲς τιὸ Ἀργείων μινύθῃ ὀλέθρῳ. Heſiod. in Erg. Τῶν δ' ἀφθίτων μινύει. Item neutraliter, imminuor, minor fio, decreſco. Il. μ. μινύθουσι δ' οἶκοι, imminuuntur domus. Item, deficio, tabeſco, apud Apoll. Apud Hippocr. μεμινυθότες, exp. graciliores facti ſunt & macriores.

Μίνυθα, paululum, ad paululum temporis. Od. ο, Καδδ' ἐφόβηθεν ὑπὸ πᾶν δ' ἔβη ἔπτον, ἀνὰ μίνυθα. Od. χ, Βῆ δ' ἰέναι ἐπὶ μίνυθα ἐφ' ἑὸν μνηστῆρα.

Μινυθηδὸν, breui tempore durans. Dicitur & de homine pro βραχυβίῳ. & de rebus inanimis pro ὀλιγοχρονίῳ. Od. π. αἰδὼς ἀνδρὶ μινυθηδὸν παλίσσυτος. Il. φ. μινυθηδὸν δὲ μὲ κάπρε ἔοικεν. Il. μ. μινυθηδὸν δ' οἱ αἰὼν ἐτέτηκτο. Sic μινυθάδιος ὕδωρ, apud Apollon.

Μινυθώδης, ὁ, ἡ, idem quod μινυθηδὸν, vide in π. ἔχ.

Μινυθώδιος, paruus, exiguus, puſillus. Heſ. item exili & flebili voce loquens vel cantillans: vt apud Theocr. idyll. 13. v. 12. ὁπποκλαγξ μινυθίοις.

Μινύρομαι, querula & flebili voce loquor, vel cantillo. Sophocl. Ἐδὲ λίγεια μινύρεται θαμίζουσα μέλιτ' ἀοιδὸς χλωρᾶς ὑπὸ θάμνῳ. Ariſtoph. in concion. μινυρομένη τι περὶ ἐμαυτὸν μέλος, querula & exili voce mecum cantillans.

Μινυρίζω, exili voce lamentor. Il. ι, Μή τοι μὴ θηροφονίαισιν παρήμενος μινύριζε. Od. ρ, κακὸν δ' ἄμοιβ μινύριζον πόσιν. Item exili & flebili voce cantillo. Ariſtoph. in Veſp. λύκους ἰχνεύοντες ἢ μινυρίζοντα μέλη. Et Plato polit. 3. μινυρίζων τι ἢ γαληνιαίως ὑπ' ἀσθενείας.

Μινύρυγμα ſiue μινύρισμα, τὸ, lamentum exili voce, querulũ & trile murmur. Theocr. in Epigr.

Μινυρύζω, (*comp.*) parua ſeu querula voce cantillo: vel cantillo, apud Athen. l. 4.

Μῖσ, ίσος, vide in Μισγάω. Μισέω, &c. in Μῖσος.

Μ Ι Σ Θ Ο Σ, ὁ, merces, præmium laborum. Iliad. κ. & Od. σ, μισθὸν ἁρμόσαι τινί. Herodot. lib. 1. ἐδίδασκε ὅτι μισθοὺς μισθοῖ ἑωυτόν. Sic Luc. λαμβάνειν μισθὸν φιλοσοφοῦντες. Dicitur etiam μισθοῦ pro μισθῷ. Demoſth. Philip. 4. τὸν μισθοῦ λόγχ. Dicitur etiam μισθὸν ἀποδιδόναι, & viciſſim λαμβάνειν, ac ἀπαιτεῖν, apud Ariſtoph. in Ran. Thucydid. lib. 6. & apud Plutarch. item μισθὸν φέρειν apud Plat. in Protag. & μισθὸν φέρειν, pro eodem, apud Thuc. l. 8. Exponitur etiam, ſtipendium (quum de præmio fit jur quod militib. perſoluitur) Xenoph Hellen. l. πάντας μισθοὺς ἐκπορίζειν ἐκ τῆς γῆς. Thuc. l. 6. μισθῷ θεραπεύεσθαι, & l. 2. μισθῷ ἑαυτὸν, amplis ſtipendiis promiſſis. Apud Xenoph. in ſympoſ. ἐμισθοῦ οἰκεῖν domum, dicitur qui vel eam conducit, & inhabitandi certum pretium perſoluit, vel locatori ſua opera ſtipendium penſat.

Μισθ Θ. ω, ὁ, mercenarius. Lucæ 15. & Ioan. 10. In epig. μίσθια πλουτεῖα, cela quæ mercede texitur.

Μισθάριον, ν. τὸ. mercedula, vilis merces. Epigr. li. 1. Athen. l. 13.

Μισθὸς, ὁ. mercede loco, vel faciendum aut vtendum loco certa mercede. Demoſth. ἐμίσθωσε Πασίων αὐτῷ τραπέζας πέντε, menſam huic Paſiou locauit. Sic μισθοῦται οἰκίαν, apud Poll. Dicitur etiam μισθοῦσθαι αὐτὸν, qui operam ſuam alicui mercede locat, apud Demoſth. pro cor. & alibi. Apud Herodot. μισθωσάμενος τὸν νηὸν τοῦτον τοῦτο ἐποίησε, qui trecentis talentis conſtruendum templum locârunt.

Μισθοῦμαι, mercede conduco. Ariſtop. in veſp. δοὺς δύ' ὀβολὼ μισθώσομαι, duobus obolis datis conducam. Thuc. l. 4 μισθωσάμενοι ἐκ Πελοποννήσου ὁπλιτικὸν, mercede conducentes auxilia. Item cum genitiuo præmij ſeu mercedis. Aeſchin. τὸ ζῆν ὠνητὰ ἐμίσθωσαν ἀρχοῦσιν μισθούμενον, ὑβριστοῦ δ' ἐπιθύτου αὐθρὸς τὸ ἡδὺ μέρος, ſtupri conſuetudinem habitare cum catamito pretio conducto, hominis eſt petulantis. Sic & Ariſtot. polit. 1. Apud Dem. μισθοῦται τὰν ἐργασίαν παῖδων τὰν τῆς βαπτίσεως, men ſam exercendam conducit. Item faciendum conduco pacta mercede, ſ. vt redemptor conduco faciendum. Dem. ὃ πάππος ἐφίλει τὸ, δῆσεν μισθοῦσθαι τὸν θεράποντα, aut poma legenda redimerent, aut meſſem demetendam conducerent. Item in paſſ. ſig. apud Plat. de leg. μεμισθῶσθαι, mercede aut pretio conducti.

Μίσθωμα, ατος. τὸ, merces qua aliquid vtendum locatur, aut conducitur; merces qua aliquis operam ſuam locat. Iſocr. in Areop. Frequẽs eſt pro quæſtu meritorio. Aelian. apud Suid. & apud Athen. l. 13. (Alciphr.

Μισθωμάδιον, mercedula qua aliquid conducitur aut locatur.

Μίσθωσις, εως, ἡ, locatio aut conductio quæ fit pacta mercede Iſocr. in Areopag.

Μισθώτης, ου, ὁ ὁ, qui mercede locatur aut conducitur. Athe. l. 8. ἰτὲ talis qui mercede conduci debeat, apud eundem.

Μισθωτὸς, mercede conductus, mercenarius. Plato polit. 2. Athen. lib. 8. Μισθώτειαι, quæ mercede operam ſuam locant, Poll. ex Phryniecho.

Compoſita.

Ἀ-μισθὶ, ὁ, ἡ ὁ, qui ſine mercede ſit, gratuitus. Item qui mercede nulla aliquid facit. Syneſ. epiſt. 5.

Ἀ-μισθὶ, ſine mercede gratis. Luc. Nazianz.

Ἀμοιβὴ, merces meritis reſpondens, remuneratio. Rom. c. 1.

Ἀ-ντί-μισθος, eſt vice mercenarij, qui pro alio mercede eſt conductus. Heſych.

Ἀ-πρόμισθος, cui merces non datur cui merces aut ſtipendium detrahitur, Plut. in li. an ſeni capeſſ. reſp. Ἀδικεῖ μὲ ὁ τὰ ξένια μὴ διδοὺς ἐπιτηδεύων ποιεῖ. Sic & Xen. Hell. 6.

Ἀ-πομισθόω, ῶ, mercede abloco. Thuc. l. 3. πλοῖ δ' ἐκ Σικελίας ἀπομισθωσάμενος ἐπὶ δέκα ἔτη, mercede colẽdã locarũt. Theophr. de cauſ. pl. l. 2. c. 15. Θάσιοι τὰς γαμψίας ἀπομισθοῦσιν, ὁ φέρουσιν ἐξ ἀγρῶν ἐπὶ ἀγρούς, agros aliis colendos & fruendos ablocantes

Ἀ-πομίσθωμα, res mercede locata vel conducta.

Ἐ-κμισθος, cui merces non datur. Heſych.

Ἐ-κμισθόω, mercede eloco vel ſimpl. eloco. Herm. ἐκμισθώσας τὸ ἢ ἐαυτοῦ χωρίον, profituens ad quæſtũ corpore faciẽdũ.

Ἐ-κμίσθωσις, locatio quæ ſit pacta mercede,

Ἐ-μμίσθιος, mercenarius, mercede aliquid faciens. Thuc. li. 6. Item qui emolumentum ac veluti ſuorum laborum & induſtriæ mercedem accipit. Plut. in Pericle.

Ἐ-ντακτόμισθος, qui plenam mercedem accipit, cui ſolidum ſtipendium numeratur. Syneſ. epiſt. 5.

Ἐ-πιμίσθιος, mercenarius, qui mercede aliquid facit.

Ἱερομισθία, & ἱερομισθώτης, ου, ὁ, qui choragis veſtes mercede locat Poll. l. 7.

Μεγαλόμισθος, qui magna mercede aliquid facit, qui amplum ſtipendium meretur, vt μεγαλόμισθος ὑπάρξει, apud Luc.

Ὀλιγόμισθος, qui mercede exigua conducitur, cui paruum ſtipendium numeratur. Plato epiſt. 7.

Πολύμισθος, qui multa mercede conducitur, ſeu qui magna mercede operam ſuam alicui locat. in Epigr.

Περσμίσθιον, mercede loco. Περσμισθοῦ μοι, mercede conduco, vel accerſo. Thuc. l. 2. ἢ αὐτὸς ὑπηκόους τινὰς περσμισθώσατο.

Τετράμισθος, conductus mercede. Luc. in Tim,

Μ Ί Σ Κ ος, dicuntur fruſtra & reiectamenta cœnarum quæ euerri ſolent. vt eſt apud Poll. l. 6. c. 15.

Μίσκελος, ὁ, ἡ, ſordidus & præparcus, qui fruſtra etiam & fragmẽta colligit. ¶ Μίσκελος, vile & nigrum vinum. Heſych.

Μ Ι͂ Σ Ο Σ, ους. τὸ, odium. Ariſtot. pol. 5. c. 11. ἀρχὴν ἔσσε dicit μίσεος μέγα Soph. Μῖσός τε τοῦ πικροῦ ἐστὶ πικρὰ μοῖρ. Luc. μῖσος ἔχων ἔβαλε πάντων, qui in odio eſt omnibus. Et μίσος ἴσχει ἀφεῖς τινος, apud Plat. lib. 3. de leg. odio eſſe alicui inuiſum eſſe alicui. Apud Thuc. μῖσος παυσανίου, odium in Pauſaniam.

Μισέω, ῶ, ἐσω, odi, odio profequor odio habeo Luc. de calumn. ἐχθρὸς πικρὸς ἢ ἐμίσησ. Plut. de odio & inuidia. ὃ δὲ μισῶν, ἢ μισεῖν πεπόνθασι. Item μισῶ τι & αἰσθάνεσθαι, odi te ob impudentiam tuam. Et cum infinit. νὲ Il. ξ. Μίσησεν δ' ἀρ' ἔμε μὲν θεὸς ἠδὲ καὶ ἄλλους

χρῖσθαι Τερξπι. ¶ Μιτῶν obſcœnam quoque ſignificationem habe e teſtatur.Euſt.

Μισέομαι,odio ſum,odio habeor.Xen.pæd.8.plut.in apoph.

Μίσημα,τὸ,odium.Æſchyl.

Μισητὸς,ῦ,ὁ,odioſus,inuiſus,qui odio habetur. Et μισητὴ, quæ odio eſt. ¶ Itē μισητὸς,libidinoſus, inſatiata libidine pruriens Poll.lib.6.c 42.Et μισητὴ,ſalax,libidinoa,apud eundem.Hinc μισητία,inſatiata libido Ariſtoph.in auib.in Pluto.

Μισητίζω,odi,odio proſequor.Heſ.

Compoſita.

Ἀμισής,ἐος,ὁ,ἡ,qui vel quæ non eſt odio,non odioſus vel odioſa.Plut.& Xen.de re equ.

Ἀξιομίσητος,odio dignus.Plutarch.de odio & inuidia : & de inſtit.lib.

Ἀψιμαχία,odium vel ſimultas non diuturna.Suid.

Διαμισέω,peroſus ſum ſeu exoſus,penitus odi.

Δυσμίσητος,exoſus.

Εὐμίσητος,cui facilè conciliatur odium.Hermog.

Θεομισής, quem Deus odit, Deo non placens. Plato de leg.Ariſtoph.in auib Θεομίσης, qui Deum odit, cui Deus non placet, ſchol .Ariſtoph.& Suid.

Ὑπομισέω aliquatenus ſeu leuiter odi.

Φανερόμισος,qui palam odit.Ariſtot.ethic.4.

Φιλόμισος,odiorum amans,qui libenter odit.Φιλομίσως,more eorum,qui odium amant.

Μισολὰ,&c.vide in Μυσίλη.

ΜΙΣΤΥΛΛΩ,in minutas partes ſeco,in parua fruſta concido.Hom.Il.α,& alibi ſæpe Μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα. Sic & apud Athen.l.15.

Διαμιστύλλω,(*comp.*)diſſeco in fruſta.Herodot.l.1.

ΜΙΣΥ,miſy:ſuccus in metallis concretus in glebæ formā,vel pollinis aliquando finitimus chalcitidi.Vide Dioſ.l 5.c.117.

ΜΙΣΧΟΣ,ῦ,ὁ,pediculus quo fructus & folia appēſa ſunt plantæ.Theophr.hiſt pl.lib.1.c.3 μίσχος δέ ἐστιν ᾧ συνήρτηται πρὸς τὸ φυτὸν τὸ φύλλον καὶ ὁ καρπός. ¶ Heſychio eſt etiam granum folio adhæreſcens Sic apud Baſil.homil.5. in hexaem. ¶ Eſt etiam inſtrumentum ruſticum vertendæ terræ. Theophr.de cauſ. plant.l.3.c.25.

Ἄμισχος, carens pediculo.

ΜΙΤΟΣ,ῦ,ὁ, licium,filum quod ſtamini implicatur.Il.ψ,Πλεῖον ἐξ οὔπω παρὲκ μίτον. Apud Suid.in prouerb.ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, exp. λεπτῶς φροντίς. Syneſ.ep.4. τοῖς οὖν ἐν τῷ τοιῷδε πλέουσιν ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι,tenui filo ¶ Μίτοι à Philoſtr.dicuntur etiam citharæ fides Sic Syneſ.hym.8.Ὑπὸ Δώριον ἀρμογὰν Ἐλεφαντοδέτων μίτων λύρας Σὸν ἀείσω λιγυρὸν ὕμνον ἐπί σοι μάκαρ, ebori alligatarum fidium.

Μιτόω ῶ, licia tendo, vel fidibus tenſis cano. Epigr l.2.in cicad. Ὧς με πέτων εὔτακτο παναγρύπνοιο μερίμνης Ἀερὶ με παντα μέλπε φθέγξαι ἀερτο τλαίον.

Μίτρα,quomodo huc pertineat,vide ſuo loco.

Compoſit a.

Ἀνεόμιτος κάμαξ, in epigr. videtur dici pertica illa tranſuerſa cui appenduntur αἱ λεῖαι ad complananda ſtamina.

Λεπτόμιτος,ὁ,ὁ καὶ ἡ, tenui licio ſeu filo textus, ſubtili filo factus , vt λεπτόμιτον φᾶρος,apud Eurip.in Androm.

Μονόμιτος,ſimplici licio ſeu filo textus.

Πολύμιτος,multis liciis textus. (l.7.c.13.

Τρίμιτος , ternis liciis textus,trilix, vt τρίμιτοι χιτῶνες , apud Poll.

Τριμίτινος,idem quod τρίμιτος.Poll.l.7.c.18.

Βαμβακος,quomodo huc pertineat,vide ſuo loco.

ΜΙΤΥΛΟΣ,ῦ,ὁ, mutilus,cornibus carens. Theocr. idyl.8.Τάνας τὰς μιτύλας δασεῖα τὰ δίδυμα τέκει αἶγα. Scribitur & μύτιλος, pro eodem.

ΜΙΤΥΣ,υος,ἡ, vocabulum rei apiariæ.Ariſtot.hiſt an.l.9.c.40. περὶ δὲ τὸ στόμα τῆς σίμβλου... μίτυν, ὁ δὲ συνεχὲς ἀμφὶ τοῦτο πισσόκηρος, ἀμβλύτερον καὶ ἧττον φαρμακῶδες τῆς μίτυος.Ibi etiam dicit τὴν μίτυν eſſe μέλαν ἱκανῶς ὥσπερ ἀποκάθαρμα τοῦ κηροῦ,καὶ τὴν ὀσμὴν δριμύ.

ΜΙΤΡΑ,ας,ἡ,cinctus,cingulum,balteus. Apud Hom.vſurpatur pro cingulo militari lato quo ilia & venter tegebatur (* quidam μίτραν denominatam volunt ἀπὸ τῶν μίτων,i.à filis laneis, quibus extrinſecus eſt obuoluta: vt dicatur μίτρα, quaſi μιτηρα: alij autem quòd ſit περὶ τὰ ἦτρα ζώνη. Sunt qui à Syris ſumptam eſſe vocem dicant) Il.δ, Λῦσε δέ οἱ ζωστῆρα παναίολον,ἠδ' ὑπένερθε Ζῶμά τε καὶ μίτρην τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.Dicitur mulier primùm pariens , aut vir cum virgine congrediens μίτραν λύειν,ſoluere zonam.Apol.Arg.1.ὅθι μεσσόθι Μίτρην πρῶτον ἔλυσε καὶ ὕστατον.Theocr.idyll.19.[de Ioue cum Europa congreſſo]Λῦσε δέ οἱ μίτρην,&c.¶Dicitur etiam μίτρα de faſcia qua caput obligatur, vt annotat Euſt. ex Eurip. & Herodoto. ¶ Ab Hippocrate μίτρα dicitvr tegmen vel tanquam inuolucrum quoddā,aut epididymis: quæ eſt varicoſus quidam tumor,ſummo didymo inſidens,in lexico Gal.

Μιτρόω, ῶ,faſcio,mitra ſeu faſcia circundo.Nonn.

Compoſita.

Ἀβρομίτρης,ου ὁ,molli delicataq; redimitus mitra.Heſych.

Αἰολομίτρης,variegatam mitram habens . ſeu verſicolori pictáue mitra redimitus.Theocr.in encom.Ptolem.

Ἄμιτρος,ου,ὁ,ἡ,mitram ſeu cingulum non habens.Callim.hymno in Dianam.

Εὔμιτρος,bene cinctus.Aeſchil. (men dep...

Δίμιτρον,ου,τὸ,duplice zona vel tænia vinctum.Exponitur &, ge-

Θηλύμιτρος,Suidæ ὁ πόρνος.Poteſt generaliter dici de homine effœminato,qui mulierum more mitra redimitus eſt.

Χαλκεομίτρης,æream mitram geſtans.Pind.

Χρυσομίτρης,auream habēs mitram,ſeu aurata redimitus mitra. Soph in Oedip.tir. χρυσομίτρης autem dicitur auis quædam καρδουήλης,apud Ariſtot.hiſt.an.l.8.c 3.

ΜΝΑ,ᾶς,ἡ,ina:pondus eſt quod apud medicos vnciarum ſedecim fuit,vt patet ex Dioſc.lib de ponderib.& menſuris.Varia autem pro loco fuit μνᾶ. Attica μνᾶ fuit cētum drachmarum,Romana,drachmarum nonaginta ſex , Alexandrina, 160 drachmarum Atticarum.pro μνᾶ Ionicè μνέα dicitur , vt μνέας εἴκοσι apud Herodot.minas viginti.

Μναιαῖος,& μναῖος,ου,ὁ,minæ pondus æquans,tantum ponderis quantum mina. Xen. lib. de re equ. λίθων χειροπληθῶν ὅσον μναιαίων. Et apud Suidam (de Balearidum inſularum funditoribus) μναιαίους λίθους ἱέναι. Item minæ pretium æquans : & τὸ μναιαῖον ſiue μναῖον,minæ pretium , tantum quantum mina valet:vt apud Suidam μναιαῖον δίδωσι τῆς ... τοῖς ἐθέλουσι.

Μναιαῖος,idem quod μναιαῖος,vt μναιαῖος λίθος χαλκὸς , minam pendens.Euſtath.ex Ariſtot.

Compoſita.

Δεκάμναιος,ου,ὁ,qui decem minarum eſt , pro quo & Ἀττικῶς dicitur.vt σταθμὸς δεκάμνους,apud Euſt.Δεκάμναιον autem,ſubſtantiuè pro δέκα μναῖ,decem minæ,apud Suid.

Δίμναιος, qui duarum minarum eſt,duarum minarum pretium æquans. Ariſtot. œcon.l.2.Dici poteſt & δίμνως vt δίμνεως.

Εἰκοσίμναιος,qui viginti minarum eſt,apud Lyſiam.

Ἑξάμναιος & ἑξάμνως,qui ſex minarum eſt.

Ἡμιμναῖον,τὸ,dimidium minæ,dimidiata mina.Xenoph.& alibi in Lycurgo.

Πεντάμναιον,apud Herodot.l.5.ſumitur pro quinquè minis: adiectiue verò acceptum ſignif.quod quinque minarum eſt.

Τρίμναιος & τρίμνως,qui trium eſt minarum Poll.

Τετράμνως,quatuor minarum.Apud Athen.l.11.

ΜΝΑΟΜΑΙ,ῶμαι,(F.ήσομαι,p.μέμνημαι,aor.1. ἐμνήσθην, quæ temporis vſitatoria ſunt quam præſens)memoro,commemoro,mentionem facio.Il.β,εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι Διὸς αἰγιόχοιο θυγατέρες μνησαίαθ' ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον,niſi Muſæ commemorarint quot ad Ilium venerint Sæpe cum genitiuo:vt apud Hō.in hymno Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.Thuc.l 3.τίνων μνησθεὶς Sic & apud Dem.& Xen.Interdum additur περί: vt apud Herodot μνήσασθαι περὶ παιδὸς,filij mentionem facere.Sic & apud Thuc & Plat Conſtruitur & cum accuſat.vt apud Hom. Il.ξ,δόρπου μνησόμεθα. Apoll. Arg. li 1.... μνῶμαι interdum interiecta præpoſitione ἀμφί:vt apud Homeri initio hymni,qui Βάκχος vel Ἀργεῖ inſcribitur. ¶ Item memor ſum,recordor reminiſcor:vt Il.ζ,μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. ... πῶς δή ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην.Præteritum μέμνημαι paſſim pro præſenti vſurpatum inuenitur , (vt & Lat.memini) interdum cum genit. vt Il.π,& ω.vel cum accuſ vt Iliad.ζ. Interdum & cum infinit.Eſt etiam frequens in proſa , interdum & cum participio:vt μέμνημαι ἀκούσας ποτέ σου , apud Xen.Sic μέμνημαι ἐλθών,Euripid Dicitur & μέμνησό σε λέγοντα , quidam interpretantur cura vt,da operam vt,&c. ¶ Item ambio:ſicut dicitur ambire puellam ſeu coniugium aut nuptias peto , procus ſum. Sic proci Penelopes eam μνᾶσθαι dicuntur. Odyſſ.α,Τοῦ γὰρ πατρὸς ἐμὴν μνῶνται. Et Od.ξ,ὅστις ἄριστος Μνᾶται ἐμὲ μνηστήρ. Dicitur etiam μνᾶσθαι γάμον,apud Luc. ¶ Item generaliter,affecto,vt μνᾶσθαι ἀρχὴν,apud Herodian.affectare regnum.

¶ Deriuata à μνάομαι memoro.

Μνάω, ῶ, μνᾶσθαι ποιῶ ſeu μνησθῆναι, in memoriam reuoco: vel commonefacio, admoneo. Od.γ.Ω φίλ' ἐπεί μ' ἔμνησας ... ζυός.Odyſſ.α.Μνῆσαί σε καὶ θεοὶ αὐτοὶς.

Μνῆμα,τὸ,id quo nobis res aliqua in memoriam reuocatur. Item quod nos alicuius recordari facit. Latinis monimentum. Il.ψ,Παῖδ' ἐκ τοῦ ... μνῆμ' ἔμμεναι Sic & Od.ο.¶ Item ſepulchrum, quod & Latinè monimentū dicitur Ven.pæd 7.Dē proco.

Μνηματίτης,q d.ſepulchralis,funebris : vt μνηματίτης ... oratio funebris Euſtath

Μνήμη,ἡ , memoria: vnde φέρειν διὰ μνήμης,memoria tenere,apud Herodian.ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν,memoriter exponere.Et ἀείμνηστος

ὁ τῆς ὁσίας μνήμης,vir ſanctæ memoriæ,apud Syneſ. Item mentio:vt μνήμην ποιεῖσθαι.Herodot. Et ἄγειν διὰ μνήμης εὐφήμου,honorifica mentione proſequi.Syneſ.

Μνημεῖον,& μνημόσυνον,idem quod μνῆμα. Iſocr.in Buſir. encō. Ponitur & pro loco ſecretiore domus in quo pretioſiſſima quæque aſſeruantur:apud Dionem in Anton.

Μνήμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,memor,qui recordatur : Odyſſ. φ. Item memoria valens.Pro eo Doricè dicitur μνάμων:vt in prouerb. μισῶ μνάμονα συμπόταν.

Μνημονικὰ ζητήματα,fuerunt dictæ quædam quæſtiones cōuiuales à Theodecte quodam ſophiſta,quòd ille in viis valde celebratus μνημονικὸς eſſet.Poll.

Μνημονικὸς ὁ,memoria valens,Ariſtoph. Interdum ſimpl. memor.apud Syn.Item ad memoriam pertinens : vt μνημονικὸν ἁμάρτημα,lapſus memoriæ.

Μνημονεύω,memor ſum,memoria teneo,memini.Cum genit.μνημονεύειν τῆς ἀφίξεως.Plut.in Othone.Et cum dat. Phalar. μνημονεύω σοι τῆς χάριτος,memor ſum tui beneficij. Cum accuſ. Iſocr.ἐὰν τὰ παρεληλυθότα μνημονεύῃς,ſi recorderis præterita. Item memoro,memoriæ prodo, mentionem facio. Plut. in Them.ὃ καὶ Πλάτων μνημονεύει.Sic & Athen.lib.3.

Μνημονεύομαι,memoror,Iſocr.in Pan.

Μνημόνευμα,τὸ,res quæ memoriæ mandatur , ſeu quæ memoria tenetur.Ariſtot rhet.1.Luc.de ſalt,

Μνημονευτὸς,qui memoria tenetur.Plut in lib.an.ſeni. capeſſ. Μνημονευτικὸς,qui valet memoria,apud Damaſc.

Μνημόσυνον,mnemoſynum : quod nobis rei alicuius memoriam renouat,vt μνῆμα,monimentum.Thucyd.lib 5. Ariſtoph.in veſp.Μνημοσύνη accipitur à poëtis pro μνήμη,vt apud Hom.Iliad θ.

Μνῆστις,memoria:Od μ.Soph.in Aiace.Nic.in Ther.

Μνήστωρ, peritus,ſciens:qui enim rem aliquam memoria tenet,is eius peritus eſt.Suid.& Heſyc.

Μιμνήσκομαι,idem quod μνάομαι,recordor,memini.Il.ω,Τῶν μιμνησκόμενος δάκρυον εἶβεν.Μιμνήσκω.in memoriam reuoco Od.ξ, μηδέ με τούτων Μίμνησκε.

Μνεία,ἡ,mentio,vt μνείαν ποιεῖσθαι,mentionem facere.Lyſias. Itē memoria:vt μνείαν ἔχειν τινὸς,apud Ariſtoph & Plat.

Μνώομαι.poëticè pro μνάομαι,memini,recordor. Iliad.β οὐ πολέμου μνώοντο.

Compoſita ac primùm ex μνάομαι,& μιμνήσκομαι, cum præpoſitione.

Ἀναμνάομαι, ſeu potius ἀναμιμνήσκομαι , reminiſcor , recordor. Iſocr. τῆς τῶν πατέρων ἀρετῆς ἀναμνησθεὶς , recordatus paternorum inſtitutorum. Dem. in epitaph. τοῖς εἰδόσι χρήσιμα ἀναμνησθῆναι. Plat. polit.1. ἀναμιμνησκόμενοι περί τε τὰ ἀφροδίσια καὶ περὶ πότους.

Ἀναμνάω,ſeu potius ἀναμιμνήσκω,reminiſci facio ſeu recordari,in memoriam reuoco.Od.γ,Ω φίλ' ἐπειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας ἠδ' ἔειπες.Dem.μὴ ἀναμνήσῃς με.Thuc.ἀναμιμνήσκοντες τὴν ξυμμαχίαν. Et cum genit.rei & accuſat.perſon ἀναμιμνήσκειν τῶν χρημάτων.Luc

Ἀνάμνησις,reminiſcentia,recordatio. Ariſtot. eth.3. Item cōmonefactio,i.ipſa factio cōmonefaciendi alium,apud Luc.

Ἀναμνηστικὸς,ῦ,ὁ,qui reminiſcētia valet in Themiſt.in lib. περὶ μνήμης.Exponitur &,facilè reminiſcens.

Decomp. Ἐπαναμιμνήσκω,identidem in memoriam reuoco, aut iterum commonefacio.Dem.Phil 2.

Συναναμιμνήσκω,ſimul in memoriam reuoco.Plut.

Ἀπομνάομαι,ſeu potius ἀπομιμνήσκομαι,recordor:Heſiod.in Theog.οἱ δ' ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων,qui gratiam referendo oſtenderent ſe recordari beneficiorum.Thucyd.lib.1.πειθόμενοι ... ἀπομνήσασθαι ἀξίως.

Ἐπιμνάομαι,reminiſcor,memini:vt Odyſſ.δ,Τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς,huius ille recordatus. Item mentionem facio,memoro , commemoro.Chryſoſt ἐπιμνησθείη τινὸς τῶν προσόντων ἀγαθῶν. Xen. pæd.1.ἐπ' ἐκεῖνο περὶ τούτου ἐπιμνησθῆναι.

Παραμνάομαι,obiter memoro,ſeu mentionem facio.

Ὑπομνάω,ſeu potius ὑπομιμνήσκω,idem quod ἀναμιμνήσκω , reminiſci facio ſeu recordari,commonefacio. Odyſſ.ο , Νόστου ὑπομιμνήσκουσα,de reditu admonens,Herodia.lib.3.μύθων τε ἀρχαίων καὶ θαυμάτων ὑπεμίμνησκε.Et cum accuſ.rei : vt ὑπομνῆσαι τοὺς νόμους,in memoriam reuocare leges,Aeſchin.

Ὑπομιμνήσκομαι,commoneyo:reminiſcor, recordor.Alex. Aphr.φύσις ὑπομιμνησκομένη τῆς ἀρχῆς.

Ὑπόμνημα,τὸ,quod rei alicuius reminiſci facit,monumentum.Iſocr.Demoſth.in epiſt.Philipp.Peculiariter ὑπομνήματα vocantur commentarij,i.ſcripta in quibus capita tantùm rerum memoriæ gratia,attinguntur,apud Plut. Sed & quæuis ſcripta ſic appellantur,apud Athen.

Ὑπομνηματικὸς,vt ὑπομνηματικὰ συγγράμματα,ſcripta ad memoriæ tantùm ſubſidium.

Ὑπομνηματίζω,commentariis ſcriptis interpretor.

Ὑπομνηματισμὸς,interpretatio quæ fit cōmentariis ſcriptis

Ὑπομνηματισμοὶ,ponuntur pro commentariis etiam, quales ſunt Cæſariani,apud Polyb.

Ὑπομνηματιστὴς ὁ, qui commentariis ſcriptis interpretatur.

Ὑπόμνησις,reuocatio in memoriam , ipſa actio reuocandi in memoriam ſeu ſuggerendi,apud Thuc.& Gal.

Ὑπομνηστικὸν,ῦ,τὸ,commentarius,& q.d.memoriale.Baſil.

Compoſita ſine præpoſitione.ac primùm ex μνῆστις.

Ἀείμνηστος,ου,ὁ καὶ ἡ,cuius perpetuò durat memoria,ſempiternus.Iſocr.de pace & in Paneg.Item ſemper memorabilis,ſemper celebrandus:vt ἀείμνηστος τάφος,apud Soph.

Ἄμνηστος,cuius memoria non ſupereſt, obliuione deletus. Pro quo Doricè ἄμναστος,apud Theocr.idyll.16.

Ἀμνηστία,ἡ,obliuio:vt ἀμνηστία ἁμαρτημάτων , apud Philon. Sæpè abſolutè vſurpatur pro,obliuio iniuriarum, idem quod ἀμνησικακία.Plut.in polit.præc.Exponitur etiam,impunitas,apud Herodian.

Ἀμνηστέω ῶ,memoria non teneo,obliuioni dedi.Ἀμνηστοῦμαι memoria excido.

Αἰσυμνήτης quomodo huc pertineat,vide ſuo loco.

Compoſita ex μνήμων:itidem ſine præpoſitione.

Ἀειμνήμων,q.d.ſemper memor,qui nunquam obliuiſcitur:ex Ariſtot. (in epiſt.

Ἀμνήμων,immemor:vel memoria non valens:obliuioſus. Plato

Ἀμνημοσύνη,ἡ,obliuio,non meminiſſe.

Ἀμνημόνως ſine recordatione:obliuioſé.

Ἀμνημονέω,ῶ,immemor ſum,obliuiſcor.Luc.in Tim,ἁμαρτάνεις δ' ἀχάριστοι οὗ εἰπεῖν ἀμνημονοῦντες.

Ἱερομνήμων,q.d.ſacrarum rerum ſeu ſacrorum rituum memoriæ præfectus.Quidam exp.ſacer ſcriba: alij,qui eſt à commentariis ſacrarum memoriarum. ¶Eſt etiam nomen gemmæ apud Plin.Peculiariter ἱερομνήμονες appellati fuerunt qui ex vnaquaque ciuitate ad Amphictyonicum concilium mittebātur,vt tradit Harpocr.

Ἱερομνημονέω.fungor munere eorum qui ἱερομνήμονες dicuntur.Ariſtoph.in nub. (valens.

Πολυμνήμων, multarum rerū memor:vel multum memoria va-

Σιτομνημονέω,ῶ, frumentum demetior, notatis eorum nominibus qui demenſum accipiunt.Heſych.

Compoſita ex μνημονεύω.

Ἀμνημόνευτος,ου,ὁ καὶ ἡ,non memoratus,ſilentio præteritus.

Ἀξιομνημόνευτος,dignus commemoratione, memorabilis. Xenoph.Hellen.4.

Ἀπομνημονεύω,in memoriam reuoco,reminiſci facio : vt ἀπομνημονεύειν τὴν ὀργὴν apud Aeſchin. Item commemoro,recenſeo. Plut.in Lyc.ἀπομνημονεύοντές τινα Λυκούργου λόγον. Et neutrali ſignif.reminiſcor,memor fio.Diodor. Sic.ἀπομνημονεύοντας τῆς περὶ τὴν Ἰνδικὴν στρατείας. Luc. de ſacrificiis εἴ γε ἀπομνημονεύει αὐτοῖς τὴν χάριν ὁ Ζεύς , ſi beneficij ipſorum reminiſcatur. ¶ Quidam grammatici annotant ſignificare etiam , obliuioni mando.

Ἀπομνημόνευμα,τὸ,commemoratio,narratio:vel potius,res quæ commemoratur,hiſtor.Plut.in apophth.Laërt.

Ἀπομνημονεύσις,idem.Plut.

Διαμνημονεύω,in memoriam reuoco,recordor,reminiſcor, Luc. λόγους εἰρηκυίας αὐτοῖς διαμνημονεύουσι. Xen.τούτων δὴ γράψω ὅσων περὶ ἂν διαμνημονεύσω,quorum recordatus fuero.Item commemoro,apud eundem Xen. (Ariſtot.rhet.3.

Δυσμνημόνευτος,qui non facilè memoria teneri poteſt. Laërt. &

Εὐμνημόνευτος,qui facilè memoria tenetur:qui facilè hæret memoriæ,vel memoratu facilis.Ariſtot.rhet.1.

Συμμνημονεύω,ſimul in memoriam reuoco.Plut.

¶ Deriuata à μνάομαι ambio.

Μνηστὺς,ύος,ἡ, petitio mulieris in vxorem,ipſa actio petendi mulierem in vxorem.

Μνηστὸς,ῦ,ὁ,deſponſatus.Μνηστὴ,ſponſa:quam quis ambiuit & in vxorem duxit.Il.ζ.& alibi apud Hom.

Μνηστὴρ, ῆρος, ὁ , qui nuptias alicuius ambit, procus : paſſim apud Hom.in Odyſſ.

Μνηστήριος,ad procum pertinēs:vel à proco proficiſcens:vt μνηστήρια δῶρα,in anthol.Epigr.

Μνῆστρον,ου,τὸ,nuptiarum arrhabo.Heſych.

Μνήστωρ,qui dedit nuptiarum arrhabonem:apud eundem.

Μνηστρία.pronuba.nuptiarum concilatrix.Poll.

Μνηστεύω,idem quod μνάομαι ambio,nuptias,&c.Odyſſ.σ, Μνηστεύειν θυγατέρα ἀφνειοῖο.Eurip.ἐμνήστευσα παῖδα σὴν,filiæ tuæ connubium petij.Dicitur & μνηστεύειν γάμον κόρης Et μνηστεύειν γάμον, conciliare nuptias,apud Apoll Arg.2.Item metaph.affecto,concilio, comparo,apud Syneſ & Iulian.

Μνηστεύομαι,idem quod μνηστεύω Plut,de amat.narr.& Laërt. in Cratete.Μνηστεύεσθαι,dicitur mulier quæ petitur in vxorem: aut quæ ſponſione promittitur: vt Matth.c.1. ¶ Μνηστεύομαι metaph.ſignificat etiam,concilio.&c.apud Plut.in Cæſare.

Μνηστεία,ἡ,ipſa actio ambiendi.Poll.l.3.

Μνήστευμα,τὸ,idem.Eurip.in Phœnyſſ.vbi ſunt qui exp. etiā ſponſalia.

Μνηστεύω,idem quod μνηστεύω:vnde aor.1.particip.μναστεύσας. apud Theocr. idyll.18.v.8. Μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱὸς qui Helenæ coniugium petierat.

Composita.

Ἀμφίστυτος, quæ in vxorem petita non fuit. Eurip. Exponitur etiam, nondum desponsa seu desponsata : item illocabilis, apud Græc. Bibl. interpr.

Ἀ-μνηΐστευτος, non initiis sponsalibus: vel non petito cõnubio.

Ἀ-μύστευτος, aduerbialiter, pro eodem, apud Phocyl.

Ἀ-μνηστία, cælibatus.

Πολυάμφιτος, à multis ambita, cuius multi sunt aut fuerunt proci. Od. ξ. & σ.

Περιαμφιστεύομαι, ambio nuptias pro alio, nuptias alicui concilio. Et generaliter, ambio pro alio, aliquid ei concilio. Plutar. in Lucull. περιαμφιέζθαι ἀυτῷ Κικέρωνα. Sic & apud Platonem in Theæteto.

Περιαμπεῖν, ipsa actio conciliandi & ambiendi pro alio.

Περιαμπευτικὰ, ars earum quæ pronubæ dicuntur, ars copulandi seu conciliandi. Plato in Theæt.

Περιμνήστρια, quæ & περιμνηστίς, nupiarum conciliatrix, pronuba. Plato ibidem & Xen.

Περιμνηστεύω, & περιμνηστεύομαι, idem quod περιστέλλομαι, i. concilio nuptias & velut procuro. Alciphr. ὃς παῖδάν ἀυτῷ περιμνηστεύσατο τὸν ἐραμένην.

Περιμνηστεύσω, vide in comp. ex Μνάω.

Προμνηστεύομαι, ῶμαι. exp. clã ambio nuptias seu affecto. Od. χ, Αὐτὰρ τὴ ζάνυτος ἱστορέεσθαι μνηστῆρας.

Ὑποπροκνηστεύω & ὑπομνηστεύομαι, despondeo. Arist. polit. 5. Hinc ὑπομνηστὴς ὁ ἀνήρ, qui despondit: & ὑπομνηστευθεὶς, sponsus.

MNAΣΙ'ON, mensura quædã duorum medimnorum capax. Hes. ¶ Μνάσιον in Aegypto dicitur herbaceum quoddã quod vt papyrus edule est, dulcissimum in cibo saporem offerens. Theophr. hist. pl. l. 4 c. 6.

Μνεί-, μνῆμα, &c μνηστεύω, &c. vide in Μνάομαι.

MNI'ON, ὁ, τὸ. muscus, alga. Hes. enim μνοὸς vocari scribit τὰ ζῶα ἢ τὸ εὖον, itidémque Suid. τὰ ἐπὶ τῶν θαλάσσης αὐθήματα siue βρύα.

Μνιακὸς, ὴ, ὸν, muscosus. Oppian. l. 2.

Μνίεος, ον, ὁ, ἡ, idem.

Μνιώδης, ὁ, ἡ, ὸν, idem. Nic. in Alexiph. μνιώδεα θρῖα, pro τὰ φύλλα τῆς βρύου.

Πολυμνία (comp.) epitheticũ dicitur θαλάσσα. Hes.

MNOΣ, prima lanugo, vt χνοῦς. Hesychio lana tenerrima & mollissima agnoiũ pallorumque, ac psoprè anserum. Suid. x quoque tener mollisque pilus, ex Epigr. ᾧ μηδ' χνοῦσα περισσοτέρη.

MOΓΓΟΣ, opponitur ei qui clara est voce, in Hippiatr. (de asino admissario) ἵνα ᾖ τῇ φωνῇ μὴ μογγίζων δηλῷ τὰκμαῖον.

MA'ΓΟΣ, ὁ, labor, ærumna. Poëticum est, Il. σ. 1. ὀφρᾶ ἐν ἄνδρεσσι μάνω. (ditur.

Μογερὸς, ὴ, ὸν, laboriosus, ærumnosus : Pro quo & μογηρὸς dici tra-

Μογέω, ῶ, laboro. Item labores tolero, ærumnas patior & perfero. Il. α. πῦρ πάντ' ἐμόγησε. Sic & Od. ξ. Item simpl. tolero, perpetior: vel magno cum dolore & ærumnis tolero & patior. Od. β, ᾧ ἄμφω πολλὰ μογήσατε. Sic & Od. ζ, & ο. Item labore fessus sum. Od. ω. ἐξ ἔργων μογέοντες. Item doleo: vt apud Eur. μογῶ πλείονι, laterum dolore infestor.

Μογεῖσθαι, laborare & malè se habere. Dem. Philipp. 4.

Μογέω dicitur pro μογέω Ionica & poëtica epenthesi ῬΑ, apud Hes. apud quem pro eodem reperitur & μογλέω.

Μόγις, vix, ægrè, magno cum labore. Il. φ. μόγις δ' ἀνασχέσχετο ῥηϊτὴν. Vtitur & Plato l. 11. de rep.

Composita.

Ἀ'μόγητος, indefessus Hom.

Ἀ'μογητὶ, sine labore & negotio. Hes. & Suid.

Βραχυμογὴς, breui temporis spatio laborans. Hippocr. epid. l. 2.

MΟΔΙΟΣ, ὁ, modus: mensura sedecim continens sextarios. Apud Dinarch. in Dem. χίλιοι μόδιοι. Sic ὑπὸ τὸν μόδιον, Matth. 5. Marci 4. Lucæ 11.

MO'ΘΑΞ, verna. Hes. Athenæus lib. 6. μόθακες ait Spartæ fuisse liberos qui cum ciuium filiis educari alique solerent.

Μόθων, ωνος, ὁ, idem quod μόθαξ, verna. Hesychius μόθωνες à Lacedæmoniis vocari ait pueros qui, præter liberos domesticos aluntur & educantur. Aristophanis verò scholiast. & Suidas, ingenuorum affectlas & pedissequos, hinc & homines viles & seruili indole præditos, rugatores & garrulos, molestos. Aristoph. in equit. Βρύχεσθαί τε καὶ κάκιστα μόθωνα. Idem in Plut. Διαῤῥαγέντες ὡς μόθωνες εἰ καὶ φυσᾶν καλῶς. ¶ Μόθων est etiam species saltationis, Suidæ & poll. l. 4. c. 14.

Μαθωνία, ας, ἡ, ab Hes. & Etym. exponitur ἀμαζονεία, insolentia.

Μαθωνικὸς, ὴ, ὸν, insolens ac superbus, apud plut. in pericle, vbi Ion. poëta dicit ΡΡ Πδιλίης ὁμιλίην esse μαθωνικὴν καὶ ὑπέρφορον.

MO'ΘΟΣ, ὁ, labor: item bellum; pugna, tumultus Il. ι. ὅτε κεν μόθῳ ἐν εἰ μάχῃ ἐς' ἀκόρητον. Iliad. φ. Τρῶες δ' ἐξ μόθου ἔφυγον. Sic Hesiod. π. Θεογ. ἐπ' μόθοισι ἄνακτα.

Μοιμυῖδω & μοιμύλλω. vide in Μύω. Μύσσω, &c. in Μύζω.

MOIXO'Σ, ὁ, moechus adulter. Aristoph. in Plut. οἵ' ἀξίχνη χρὴ μοιχὸν ἀπὸ τοῦ πρωκτοῦ τίλλειν. Plut. in lib. de Stoicis absurd. paradox. ἐπὶ τῶν γυμνήτων ἀκροβολιζόντων καὶ μὴ ἰδίων καταφερόντων. ¶ Species quædam tonsuræ indecora ac cinædica, Suid. ex Aristoph. Καρπὸν δὲ κατατρίβων μοιχὸν μὲν ἐποίει.

Μοιχεῖος, ὁ, ὸν, adulterinus. Phocyl. μοιχικὸς λέκτρα. Apud Athen. l. 15. μοιχικοῦ ὑποδήματος cantilenæ mœchicæ, quales à mœchis canebant. Dicitur & homo μοιχικὸς, pro mœcho seu in adulterio prono. Plut. de aud. poëm & de sera num. vindict.

Μοίχιος, ὁ, ὸν, adulterinus: in Epigr.

Μοιχίδιος, ὁ, ὸν, adulterinus, ex adulterino concubitu natus. Ita μοιχίδιός εἰ μα 'κ ἔφυτος σοι γλώμβος.

Μοιχὰς, ἀδ. ἡ, adultera, seu adulteriis dedita. Athen. l. 6.

Μοιχαλὶς, ίδ. ἡ, pro eodem: vt γλυκὰ μοιχαλὶς, Matth. cap. 12. & Et μικὰ μοιχαλὶς, Rom. 7. Vsurpatur & pro adulterio. Epist. Hieronymi ad Eustochium de custodia virginitatis cap. 12.

Μοιχάομαι, ῶμαι, mœchor, adulter sum. Marc. 10. Matth. 5 Ep. Ἀλλὰ μοιχᾶται ὁ μὴ ἀπολύσας τὴν γυναῖκα. Matth. 19. Et neutraliter, quæ se mœchis stupradam prostituit. Athen. l. 10.

Μοιχεύω, mœcho, adulter sum. Plutarch. ἀκριβὲς γὰρ ἐπὶ τοὺς γαμετὰς ἐσμὲν, ὡς ἐπὶ τοὺς μοιχεύοντας. Item actiuè, stupro, adulterio vitio. Plato lib. 2. de rep. τὴν γυναῖκα ἄλλῳ μοιχεύσαντα.

Μοιχεύουσα, participium fœmina dicitur quæ adultero vitiata. Athen. lib. 13. Et neutraliter, quæ se mœchis stupradam prostituit. Athen. l. 10.

Μοιχεύτρια, mœcha, adultera. Plato in symp. Plut. de discern. adulat. ab amic.

Μοιχείωμα, adulterium. Plutarch. de sera eum. vind. & alibi.

MO'ΛΑΞ, ακος, ὁ, bulga, saccus coriaceus, culeus. Xiphilinus in Epit. Dionis (de Nerone) μολὰξ τὸ ζῶον ἐν' αἰδοίῳ τὸν ἄνθρωπον ἀναφήναντες, ἐνδύσαντες μέλλουσι δὴ τὸ ἐκείνου αὐτὸ δὴ ἰμάτιον, Μόλακα, libr. 10. Tarentinorum lingua scribit μολὰν vocari nemo è bubulo corio. Aristophan. Μέ μει Λάκωνες σύκινον ἐποίησαν. Idem in equit. Ἀλλ' ἐκεῖ τὸν πᾶν μολᾶν γλοιὸν ἀπ' αἰδοίων. de schol. ¶ Pro ἀμολγὲς, etiam dici annotatur.

Μόλακτος, coriaceus. Theodoritus dicit Vulcanum μοσχοποιὸν ἀμολγέως χρῆσθαι, follibus coriaceis vti.

Μόλακτος, ὁ, pro ærũnoso & improbo accipi apud comicos annot. scholiast. Aristoph. in equit.

MOΛE'Ω, siue μόλνω, venio, aduenio. Solon. in Eleg. Μαῖρα μὲν αὖτε θάλατ' ὀμβρεῖ. mors mea ne careat lachrymis, vt vox Cic. Tusc. 1. Item eo, vado. Sophoc. apud Plutarchum de aud. poëm. σεσιγᾶσθαι κέλευε θεοῦ πρὸς οὐ πρέπει δ' ἐχθίστου τὸν Μαῖαν ἐρχόμενον δόμους. Idem alib, ποῖ μολὼν μόλω; quò profectus? Exponitur etiam, curo, apud Hesych. Ἀ' μολεῖν autem est præsentium pro μιμέλησε, vt tradit Eust. Od. p. Ἀλλ' ἄγε τὼ ἴομεν ἐπὶ τὸν ἀγρὸν, ἵνα μὴ μέλησε ἡμῖν ἐπὶ μᾶλλον ἀδυνᾶσθαι. i adueniat.

Μολεῖν, ponitur pro μελεῖν apud Aeschyl. in Prometh.

Μολίσκω, idem quod μ λέω, schol. Hom.

Μολεύειν, vide in αὐτόμολος.

Μῶλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀ'γχίμολος, ὁ, ἡ, ὸν, (q. d. ἐ propinquo veniens) propinquus. Videtur plurimùm substantiuè cum præpositione ἐξ vt ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰόβλη, è propinquo videns. Ἀ'γχίμολον, (adverbialiter) è propinquo. vel confestim. Iliad. σ. Ἀ'γχίμολον γὰρ ἔθηκε Sic & Od. σ. & alibi apud Hom.

Ἀ'ντίμολος, obuio, vel contra aliquem eo.

Αὐτόμολος, ὁ, qui sua sponte it & à nullo incitatus, in Epigr. Diuturnetiã de milite qui sponte ad alteram partem transit. Item fuga. Xen. pæd. 6. Herodian. l. 5 & 6.

Αὐτομόλως, more transfugæ ex Soph Phædra.

Αὐτομολία, ἡ, transfugiũ, defectio qua quis suapte fœcundi alteram partem transit. Thucyd. lib 7. ¶ In vitibus autem μολόνες, dicuntur stolones, seu soboles è trunco pullulantes. Et μολυ'νειν, eiusmodi fruticationem inutilem depurare. Pollux.

Αὐτομολίαν, prodita & deserta mea parte ad alteram meã sponte transeo. Thuc. li. 3 οὓς ὑμᾶς δι' ὄκνον ἀντιμόλησαν. Ἰσχυρὸν λέγοντες ὡς ἐμὲ, ad me transfugit. Ταυτομολῶ, pro eodem.

Decomp. transfugio, sum perfuga.

Ἀ'πατομολῶ, à parte mea deficiẽs trãsfugio. Aristoph. in Ran.

Παγκακομολῶν, qui ad eam partem à qua prius ad hostes transierat, redit. Xen.

Ψευδαυτόμολος, falsus seu fictitius, transfuga, qui transfugæ se esse simulat. Xen.

Ἐτεροιόμολος, ὁ, ἡ, ὸν, ad quam altera tantũmodo pars venit. Suid.

Ἐκμολὶα, ας, ἐξεο. Iliad. λ.

Ἐπίμολος, adueniens, idem quod ἐπιλύδιος, Aeschyl.

Προμολὼν, prodeo, progredior. Il. σ. Ἡ ῥ' ὅμως ἀφίμολ' ὅπλ. Od. ο, ἐ'ς δώμ' ἐσῆλθε.

Προμολὴ, in ædibus dicitur vestibulum, per quod patet aditus. Apoll. Argon. 1. In montibus autem προμολαὶ dicuntur eminentiæ seu cacumina in altum assurgentia. in Epigr.

Προμολάω, adeo, accedo. Soph. in Aiace, μίσων ἢ σφισιν ὁλοὸν πρατηΐσιον, quam ac cessissent ad medium exercitum.

Πρόμολος, qui citò graditur, citò gradu proficiscẽs, seu progrediens. Suid.

MO'ΛΙΒΔΟΣ, ὁ, ἡ, plumbum. Luc. de conscrib. histor. ἐκ μολίβδου χώνευε λίσπας ἐπὶ τοὺς τοίχους, à χεῖν γὰρ τὸν μόλιβδον καὶ μολίβδου, cotes è plumbo. Et λίμνη μολιβδώδης, lacus plumbi, apud eundem de sera num. vind. Scribitur & μόλυβδος per υ, teste Eustathio quæ scriptura in deriuatis etiam retinetur.

Μολίβδιος, & per contract. μολιβδοῦς, plumbeus. Luc.

Μολιβδὶς, seu μολιβδὶη, idem. Athen. l. 5 Aristot. eth. 5.

Μολιβώδης, seu μολυβδώδης, plumbaceus, plumbi naturam referens. Diosc. l. 5 c. 97.

Μολύβδινος, ὴ, plumbaceus aut plumbosus: vnde fœmin. μολυβδίνη λιθάργυρος. Plin l. 33. c. 6.

Μολύβδος, seu μολύβδη, ἡ, ὁ, globus seu pila plumbea. Plut. Nonnullis etiam lamina plumbea.

Μολύβδαινα, siue μολύβδαινος ὴ, idem ac μολυβδὶς, pila seu massa plũbea. Il. ν. Luc. in Lexiph. Μολύβδαινα appellantur & vasa plumbea. Athen. li. 15. Dicitur etiam μολύβδαινα metallicum quiddam, de quo Diosc. lib. 5. cap. 100. & Plin. lib. 34. cap. vlt. ¶ Est etiam herbæ nomen: de qua Plin. l. 25. c. 13.

Μολυβδουργὸς, opus è plumbo. Athen.

Μολύβδωσις, ὴ, plumbatura, ferruminatio quæ plumbo facta est.

Μόλυβδος, seu μόλιβδος sine ῠ interdum scribuntur: vt Iliad. λ & in Epigram.

Μολυβδὶς, plumbeus. Athen. l. 14. Μολυβὶς pro μολυβδὶς. Hesych.

Ἀ-μολύβδωτος λίνον, (comp.) rete habens in extrema seu ima sui parte plumbum. in Epigr.

Μόλυ, vide in Μόλος.

MOΛOΒΡΟ'Σ, ὁ, ὁ vorax, gulosus, γαστρίμαργος. (* dici putant quasi ὁ μολόντων βρῶν τὴν βορὰν, qui cibi causa ventitat aliquo, vt sunt mendici & parasiti) Odyss. ρ, Πῶ δὴ τόνδ' μολοβρὸν ἀγὼν ἐφέρησιν ἀέθλων; Apud Nicandrum quoque in Ther. πολύβρωτος μολόβρος ἐλεύσεται ἀγρώσσων. Schol. metaphoram esse vult ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὰς βορὰς μολούντων pro παρεσιτῶ vel etiam μάλα αἰξήσομαι.

MOΛOΘΡΟ'Σ, molothurus: herbæ nomen. Nicander in Alex. πάντ' ἀμφὶ δὲ τῷ τέθηκε σῖτα καὶ μολόθουρος. Hesychius pro περίφορος habet μολοθρός, dicens esse vel ἀσφοδέλῳ vel ὀλόχυτον.

MO'ΛΟΣ, ὁ, labor, pugna, fremitus: idem ferè quod μόθος. Hesych.

Μόλυς: idem quod μόχθος suprà. Ita scribit Ioscr. ad Philipp. ἐν ἴσῃσι δὲ μόλυς καὶ ἀνδροκτασίῃσι. Xenoph. μόλις πάθε, cum quadam difficultate. Thdocr. idyll. 15. μόλις ὀμμαι ἐσω δόμω, vix salua ad vos perueni.

MOΛOΣΣO'Σ, siue μολοσσὶς, apud metricos pes quidam dictus à Molosso Pyrrhi & Andromaches filio, qui cantilenas quasi hoc carminis genere in Dodonæo templo recitarit.

Μολοσσὶς &c. vide in Μόλοσσος. Μολοσσὸς, in Μολοσσία.

Μόλυνθος, &c. in Μόλιβδος.

MO'Λ'ΝΩ, polluo, contamino, inquino, conspurco Theocr. idyll. 22. ἐν' ἰμιὸν ῥύπῳ, μὴ μιανθείης. Apocal. c. 3. οἱ τὰ ἱμάτια αὐτῶν οὐκ ἐμόλυναν.

Μολύνω, polluor, contaminor, &c. Synes. epist. 5. ἢ κἀρδίᾳ τῳ' αὐτῷ ἐμολύνετο, lucro ab his contaminatus est.

Μολυσμὸς, ὁ, inquinatio, contaminatio, vel inquinamentũ. Epist. Corinth. c. 7.

Μολυσμὸς, ὁ, idem. Theophr. de cauf. pl. l. 4. Apud Aristot. meteor. l. 4. dicitur leuis quædam concoctio parum à cruditate differens.

Μολυσὶδοπος, podex: quoniam excrementis quæ eiicit, polluitur.

Μόλυνθος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀ'μόλυντος, ὁ, ἡ, (comp.) impollutus, incontaminatus. Alex. Aph. l. 1. ἀμόλυντος ὑπὸ τῶν σώματος. Apud Gal. ad Glauc.

Ἀμόλυντος ὑπόμνημα, exp. medicamentum quod manus non inquinat.

Μολὼν, vide in Μόλος. Μολὼν, &c. in Μόλος.

MO'NO Σ, ὴ, ὸν, solus, vnicus, vnus. Plut. in polit. præc. Βελτίων ὁ μόνος, ἢ μόνος ἀγαθὸς ἐν πολλοῖς ἢ μυρίοις. Xenoph.

pæd. 6. μόνος μόνῳ ἴσα ἴσῃ. Interdum cum genit. Aeschylus : apud Aristoph. in ran. Μόνος γὰρ θνητῶν ἀθάνατος ὁ θάνατον ἐμοῦ. Aristoph. in Plut. Μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αὖ σύ. Καὶ τῆδε μᾶλλον ἢ τῇ δίκῃ δόξεις. Exponitur etiam, singularis, simplex. ¶ Item desertus, & seperatus, seiunctus: Soph. in Aiace, ἐκ τόνδε χερσὸς στρατηλάτου δυοῖν μόνοιν. Γ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, te orbatus, à te destitutus.

Μόνον, solùm, solummodò, tantùm, tantummodò, Plat. ἐκ μόνου, ἐκ μόνου ἐλπίσαι, nihil sanè, inquam: veniat modò. Μόνον εἰ, si modò. Greg. Μόνον μὴ, modò ne, i. modò non. Greg. Græci dicunt μόνον ὀλίγα ἢ, item μ' μόνον, ὀλίγα ἢ ὀκτὼ, item μὴ μόνον ἀφῆς ἢ: Lat. non solùm, sed etiam. Μὴ μόνον μ', siue μονονὶ, aut μόνον ἐκ, siue μονοῦχὶ, tantùm non, modò non, i. ferè, propemodum. Et μόνον οὐχὶ, siue μονονουχὶ, pro eodem, Luc. in Tim.

Μόνως, solummodò, tantummodò, solùm, tantùm: Xen. pæd. 3. Exponitur etiam, vnicè

Μοναξ, ἀδος, ἡ, vnitas. Plu. ἡ μονὰς ὠὸς ἐν βαίνει ἀ ἴσων ἢ ἄδυρ, ἀλλ' ἀπαξ τὸ ἐν μᾶλλον δὲ κίνησιν μορφοῖ: vbi videtur à μῶν deriuare. In tessera quoque μονὰς dicitur vnum punctum, quod etiam ὄν & κύβος teste Poll. In diuinitate quoque μονὰς dicitur esse: immò & ipse Deus esse μονάς.

Μοναδικὸς, ὴ, ὸν, singularis, vnicus: & μοναδικὸς ἀριθμὸς apud Aristot. ipsa μονὰς & vnitas. Item solitarius, vt μοναδικὸς βίος, vita solitaria. Item μοναδικὴ φύσις, natura solitaria, vel sui iuris, suæ potestatis.

Μοναδικῶς, in vnitate, vel more eorum quæ monade continentur. Plutarch. lymp. 4. Interdum pro soli tarié.

Μοναδὶν, solùm modò, solùm.

Μοναζω, solitarius degO. Hist. Eccl. l. 4. οἱ πλείους ἅπαν μοναζοντες ἔρημον οἰκοῦντες δι' ἀσκησιν.

Μοναστὴς, ὁ, ὸν, qui solitarius degit, homo solitarius. Gregor.

Μοναστικὸς, ὴ, ὸν, ad homines solitarios pertinens.

Μοναστρία, ας, ἡ, mulier solitaria, in Pand. (degunt.

Μοναστήριον, ου, τὸ, monasterium, locus vbi homines solitarij

Μοναύτης, ου, ὁ, ex scholiaste Aristoph. in Pace, qui & κάλαυς, dicitur, equus defultorius.

Μοναχὸς, ὴ, ὸν, vnicus. Xenoph. Accipitur etiam pro homine solitario, quales erant olim apud Christianos qui in solitudines, procul à reliquorum hominum consuetudine secedebant, vt cultui diuino vacare melius possent. Dionys. Areopag. in Eccles. hierar. Latini quoque scriptores Ecclesiast. monachos appellant.

Μοναχικὸς, ὴ, ὸν, ad solitarios homines pertinens, monasticus, seu monachicus, Dionys. Areopag.

Μοναχῇ, sola parte Xen. Μοναχῇθεν, vna solùm ex parte.

Μοναχῶς, vt ὑπαυδὲν μοναχῶς, hoc solùm in loco, vel huc solummodò. Plat. in sympos.

Μοναχῶς, vno tantùm modo. Aristot. polit. 5.

Μονήρης, ους, ὁ, ἡ, solitarius: apud Diog. Laërt. μονήρης βίος, vita solitaria. Synes. & μονήρης διαίτης, Luc.

Μονώδης, siue μόνωδης, ους, ὁ, solitarius, solitudines captans, idem cum μοναστικὸς & μονήρης. Callim. hymno in Dian. Ἀ ῥᾳδίως ἐγὼ σέθεν μόνιον δάκος· ἢ τι πλανᾶται Θηρῶν ἀγρώσσω. Suidæ quoque μονώδης est ὁ μονόλυκος, lupus solitarius vel soliuagus. Peculiariter item μονώδης accipitur pro porco agresti qui solitarius pascitur. Suid. & Hesych. Sic & in fabula Aesopi. μόνωδες ἄγριε. ¶ Μονώδη, Hesychio est etiam monile.

Μονίας, ου, ὁ, de homine solitario dicitur vt μοναχὸς & μονήρης. Eust. Hesychio autem μονίας est νήφων, sobrius.

Μονόω, ῶ, solum relinquo, destituo, desero.

Μονόομαι, ῶμαι, solus relinquor, deseror. Il. λ. Δελφοὺς μή τι παθήσιν ὀπὶ Τρῶεσσι μονωθείς. Ité cũ genit. μονωθεὶς ἑέθεν ab aëre destitutus, apud Plat. in Tim. Interdũ exponitur solus sum. Aristot. thic. 1 c. 7. τὸ αὐθαρκὲς πᾶσιν ἀριθμῷ, ὁ μονούμενον αἱρετὸν ποιεῖ ἢ βίον, quum per se solum est. Dicitur etiam μονοῦσθαι, i. liberari, & quasi solitarium fieri: Plat. in Axioch. μονωθέντες ἐν τῷ ἐρκτῇ, liberatus hoc carcere.

Μόωσις, εως, ἡ, actio illa qua quempiam solum reliquimus: item solitudo, singularitas.

Μοιότης, ητος, ἡ, solitarius, idem cum μοναστικὸς, μονήρης & μονίας. Demetri. Phal. ὁ'τῳ γὰρ αὐτὸς ὁ μονότης εἰμὶ, ὥσπερ οἱ μονάζοντες γέροντα. Dicitur & μοναότης βίου, solitaria vita, apud Aristot. eth. 1. c. 8.

Μοωσὶ, solitariè, clam.

Μῦνος, ὁ, ὸν, poëticè pro μόνος, solus, vnus, vnicus, Odyss. π. ἀλλ' ἀμφαδὸν αὐτὸν μῦνον ἰόντα.

Μυνὸς, seorsum, singulatim, vel solùm. Od. σ. Item μυνὸς ἐ μοῦνος apud Suidam, ἢ μουνχία, qua solus aliquis cum aliquo solo congreditur. Et μυνὸς κτείνειν occidere in eiusmodi congressu. Odyss. λ.

Μύνας, apud Hesych. κεκτημένος, solùm.

Μυνόω, ῶ, solum aut vnicum reddo, ad vnicum redigo. Od. ω. ἀμφὶς γὰρ ἐμὲ μύνωσε Κρονίων. (Κρονίων.

Μυνόομαι, ῶμαι, solus relinquor. Od. ο, μυνωθέντας πατρὸς οἴκοθι ἢ ὀφθαλμοῦ.

Compositus.

Ἀ'πομονόω, ῶ, solum relinquo, desero, esse facio.

Ἀ'πομόομαι, ῶμαι, solus relinquor, item excludor. Thuc. εἴ τι' ἀπομοιοῖτο δὲ τοῦ ἀξυμβάσιτος καιρὸν δίκτυα ἐκκλείεται, excludatur à fœdere.

Ε'πιμοιρία, lelolo.i.solum reddo, solitudinem affero, item defero.destituo,vnde ὑπομονῶδες.destitutus.

Κατεμόιρασε.solùm:Thuc.l.1.item seorsim. Synes.epist.135. Scribitur etiam χῆ μοίρας.

Μάζουμα.vide in Ο'μέζουμα.

MOPA'.ας.ὁ,morus:arbor quæ alio nomine συκάμινος:de qua Diosc.l 1.c.181.

Μόρον,ν,τὸ,morum:fructus mori arboris.Sic etiam dicebatur τὸ βρύον τῆς ἀκακίας: vnde οἱ ἀεὶ διὰ τοῦ ἰλιὰδων dicebantur μορίαι, inquit Zeno apud Etymol.pro μόρον scribitur & μῶρον.

Συκόμορος & συκομορία: arbor quam Plin.l.13.c.7. ficũ Aegyptiam appellat:fructũ ferens consimilem ficui paruæ albæ,vt testatur Galen.l.2.de alimẽtis:vbi & diuersam eam esse à sycamino scribit:quamuis Diosc.l.1.c.182. hanc etiam à quibusdam sycaminon appellari tradat. Scribitur & συκάμινος & συκαμορέα Lucæ 2. (tatis.

Συκάμορον,τὸ.fructus sycomori de quo Diosc.& Gal.locis citatis.

Συκαμορίτης οἶνος,vinum quod conficitur ex sycomoris.Diosc. lib.5.c.42.

Μορία μόριον.&c.vide in Μέρος.

MOPMY'PΩ.murmuro:verbũ fictum à fluuiorũ strepitu. Ab Hes.ex ponitur etiam,inundo.Il.ρ.Α'φρῷ μορμύροντι ῥόοι ἀέσαντο.

Μορμυρίζω,aquæ strepitum refero,Suid.& Hes.

Μορμύρος.pisces de quo Aristot.& Athen.lib.7.

Α'ντιμορμύρω.(comp.)cum murmure bullio, bullas cum murmure cruento,Hom.Od.μ.Πᾶσι δ' ἀναμορμύρεται κυκεὼν ἰοῦς.

MOPMΩ'.ῦς,ὁ,mulier horrenda &mõstrosa facie,vt strix:indéque pro larua & terriculo accipitur. Aristoph in equit. μορμὼ σὺ δράσεις.ὁ horrendam audaciam,& Theocr.idyll.15.. μορμὼ, δίκαιον ὕπνον.Pro eodem dicitur & μορμών, όνος, apud Aristop. in Acharn & in Pace, & apud Xen.Hellen.4.Hesych.μορμόνας esse dicit dæmonas erraticos.

Μορμύσσεται,terreo,Callimach.hymno in Dian.Αὐτίκα τὼ κείρω μορμύσσεται πυρ.

Μορμολύττομαι, terreo:ac propriè laruis spectrísque & similibus terriculis.Xenop in Sympos.ἀλλ' οὐ δῆτα ὑμᾶς γε μορμολύττω ὥσπερ τῆς ἀκαλῆς: à pulchris deterres?Sic & Plut.symp. 5.in fine probl.7 Accipitur etiã pro,formido.metuo. Autor Axiochi, διαχλιάζεται τοῦ μορμολυττομένου τὸν δύσπνουν.eos qui mortem formidant. Apud Hes.legitur & μορμολύσσει, quod exp.σοβιρίζει.terret.

Μορμολύκειον siue μορμολυκεῖον,ν.τὸ, larua. Aliquando ita nominantur tragicorum & mimorũ personæ. Aliquando terricula & spectra.Luc.in Philopseude. πικρὰ ἐπῳδὴ τὰ μὲν ἀνάσσοντα μορμολύκεια ἢ γοητεύων. Apud Strab legitur & μορμολύκια. itidem pro larua & spectro. ἢτε γὰρ λαμία μιῦδες ὄζει,ἢ γοργὼ ἢ ὁ ἐφιάλτης ἢ ὁ μορμολύκιος.

Μόρος.&c.vide in Μέρος.

MO'POXΘOΣ,ν.ὁ, morochthus : lapis quidã Aegyptius, quo vtuntur linteones ad dealbãdas vestes,teste Diosc.l 5.c.152.Apud Galenum simpl.medic.l.9 legitur & μόρυξδος pro eod.

MOPΥ'Σ Σ Ω.inquino, contamino,fœdo.Hom.Od.ο.(de vestimentis Vlyssis) Ε'ψαγλία,ῥυπόωντα,πεφυρμένα μαλερῷ μόρυγγι αἵματος.

M'OPΦ H'.ῆς,ἡ.forma.Plerunque de forma humana quæ & species oris.Od.ϑ,Α'λλὰ θεὸς μορφὴν ὄπασε κάρητι.Plut.ad præfect.indoct.τὸ σφόδρα ἐπιλαὶ ἢ ϑαυμαστὴ μορφὴ ἔχοντος.Et metaph.μορφὴ ἐπέων,de venusto & eleganti orationis genere.Od.λ. De forma seu aspectu.Plut.in Periel. ἀεὶ πᾶσι μορφὴν ἴσον' ἔπεσθαι. Et de forma rotius corporis & cuiusuis rei.Plato polit.2. ἐπιπλάττοντα τὴ αὐτὴν εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς.Theophr. Διαϑέσεων ἢ τῷ μορφῇ τῷ ὅλῳ. Item μορφαὶ ϑεῶν,deorum formæ,apud Xen.

Μορφώσεις.ασσ-ὁ,formosus.rind.

Μορφόω,ῶ,formo,figuro: Philo de mundo,Δικαιοπρεπὲς ϑεῷ ἄμορφα μορφοῦν.

Μορφόομαι,ῶμαι, formor,figuror: Galat.c.4.& Plut.de animgeneratione.

Μόρφωμα,τὸ,formatura,forma.Hes.

Μόρφωσις,ὁ, formatio,ipsa formãdi actio, seu formæ impressio.Item pro forma & imagine.Hes.& Suid.

Μορφώτειρα,ὁ,formatrix.Eurip.in Troad.

Μορφίζω,formam mentior,concilio formam.Ammon.

Μορφάζω.nuo & annuo.Item gestum adhibeo.Xen.in symp.

Μορφασμὸς,ὁ, genus saltationis quod diuersorum animalium motus imitabatur.poll.l.4.c.14.

Μορφωτὶς,formæ lenociniis exorno.Hes.

Μορφὼ, Veneris cognomen apud Lacedæmonios calyptram & pedicas habentis.

Μορφεὺς, filius aut ministet somni:ita dictus quòd dormentibus inducat varias formas,& rerum simulacra.

Composita.

Α'γλαόμορφος,ον,ὁ ἢ ὄ, cõspicuus forma,luculẽta forma præditus.

Α'γελόμορφος,qui agresti aspectu est , ferinam faciem habens. Orph.in Argon.

Διολόμορφος,varias formas gerens.Idem ibid.

Δύσμορφος,informis,nulla adhuc forma præditus. Philo de mundo.Item informis,i.deformis,squalidus.incultus,Luc.in consol.ad vxor.Comp.& superl.irreg.δυσμορφότερος & δυσμορφότατος,deformior,deformissimus.Eust.ex Herodot.

Α'μόρφαστος,ὁ,q.d.informitas,forma nulla. Item deformis forma indecora.Plut.in consol.ad vx.

Α'μόρφωτος,non formatus.

Γυναικόμορφος,muliebrem formam habens.Eurip.in Back.

Διαμορφόω,informo,deformo.

Δίμορφος,biformis.

Δύσμορφος,deformis , infelici forma præditus. Item deformis, id est,turpis aspectu plut.οἷοι πολυσχεδεῖς.

Δυσμορφία,deformitas,forma turpis & indecora.

Ε'κμορφόω,deformo,formam exprimo & effingo.

Ε'μμορφος,forma indutus.informatus.

Ε'τερόμορφος,qui alterius & diuersæ formæ est.Alex.Aph.

Εὐμόρφορος,decorus & insignis forma,formosus.

Εὐμορφία , bona forma,i.decora, & honesta. Luc.in Sophist. Philostr.epist 38.Eurip.in Androm.

Ζωόμορφος,animalis formam habens.

Θηλύμορφος,qui fœminea forma est.Aristot.

Ι'διόμορφος,qui propriæ ac peculiaris cuiusdam formæ est.Ilex.

Καλλίμορφος,pulchra forma decorus,formosus Eurip.in Hec.

Δαιμονοπρυσόμορφος,cuius facies rutilo splendore conficit : angeli epitheton,apud Naz

Μεταμορφόω,transformo,transfiguro. Athen.l 8.Philo de vita M.

Μεταμόρφωσις,transfiguratio,in aliã formã mutatio. Ammon.

Ο'μοιόμορφος. eiusdem formæ,similis formæ,Laërt.

Ποικιλόμορφος. variis formis indutus.Eurip.item versicolor:nisi pro ποικιλόχροος.apud Aristoph.in pluto.

Πολύμορφος,multiformis.Aristot.hist.an.l.8.cap.28.Nonn.in paraphr.Ioann.

Σύμμορφος,conformis.Rom.8.ad philipp.3.

Συμμορφόω,conformem facio,eandem formam induco.

Συμμορφόομαι,conformis fio.ad philipp.3.

Ταυρόμορφος,tauri formam habens:vt Ταυρόμορφος Ἴακχος.Eurip. Ione.

Τρίμορφος,triformis.Eurip.

Μορφὼ,vide in Ο'φρύς. Μορφάω,&c.in Μορφόω.

M O' Σ Σ T N,ιου.ὁ,turris,propugnaculum:Helych. Peculiariter dici volunt de turri lignea, de propugnaculo ligneo:sed non de muro ligneo : vnde μοσσυνοῖκος, qui in ligneis turribus sedes suas & domicilia habent,Apollon. Argon.l.1. μίσσωμα vocat sedem ligneam,tribunal seu suggestum ligneum.eodem libro canẽs, Α'ὐτὰρ ἐν ὑψίζῳ βασιλὴς μίσσωμα θοῶν Σαῖος πολλοῖσι δίκας λαοῖσι δικάζει.

Μῦ' Σ Χ Ο Σ ι.ὁ,vel ὁ,vitulus,vitula. Eurip. apud Athen. lib.9. μόσχων τέρψεται σφάγαις.Hebr.9 τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τράγων. Iecirco tur etiam pro boue nouella seu tertiæ ætatis:vt apud Scand in Ther.Ἤτοι ἐγὼ ἐς ὄρχαμον κατείμενος ὑδρὸν μόχθον Πηγάσου ζεύξας ἄρρενα βοῦν ἐς γάλακτα. O pheo autem mensis vocatur μόσχος μετόπωρος.tempore intermenstrui,vt testatur Procopius apud Hesiodum in diebus. Eust.verò,ipsum quoque annum circa hoc tempus μόσχον μετόπωρον , appellari posse existimat. ¶ Μόσχος,in arbore quoque dicitur nouellum & tenellum germen,seu ramulus tenellus.Nicand.in Ther.πρωτοβλαστὲς ἐπὶ πρέμνοις ἐρνος ἀείρας.Et μόσχος ἀστροφίτοιο.Hinc πολυκαυλὲς μόσχον.Sunt qui μόσχον interpretentur stolones alij pampinos, capreolos,clauiculas.nonnulli viuiradices.Item adiectiuè,pro ἁπαλὸν,vt Ilias λύγοισι,teneris vitilibus seu viminibus è vitice pullulantibus. ¶ Μόσχος recentioribus apud Græcos medicis dicitur emplastrum pretiosissimum odoris genus quod ex vmbilici cuiusdam animalis Indici vomica erumpit.vt testatur Aetius in libro ὄφεων ἐκδυσις ἐπωδαὶ.Sũt qui μόσχον esse velint eum qui ab Hermo muscus dicitur & inter pretiosa odoramenta nominatur. lib.2.aduersus Iouinianum.

Μόσχιος,ὁ,ὸν ἢ ᾶ,vitulinus,vt μόσχιος κωδύς,ὁ, apud Xenophon. Xeneg.lorum vitulinum retinendis & ductandis canibus præstantissimum. ὑμὰς,lorum seu flagrum è pelle vitulina.

Μοσχὶς,siue μοσχὶς,ίδος,ἡ,sub.δορὰ,pellis,vitulina apud poll.

Μοσχάριος,ὁ,ὸν,ᾶ,ον,q.d.ad vitulum accedens:ita dicebatur aries tricennis vt Eustath.tradit.

Μοσχάριον,ν.τὸ,paruus vitulus,vitulus tenellus:Etym.& Hes.

Μοσχίον,ν.τὸ,vitulus nouellus. A' poll.lib.7. accipitur etiam pro agnello recens nato,vt apud Athen.lib.8. Item pro nouello germine aut stolone.Hes.& Suid.

Μοσχίδιον,eridem pro nouello germine. Aristoph.in Acharn.

Μοσχιστὶ,in modum vituli lasciui exultans Hes.

Μοσχιδὸν,in modum vituli,more vituli.Nicand.in Alexiph.

μοσχίον,surculus ex arbore demptis cõro,ramis tenerrimis ex arbore auulsis planto.Theophr.lib 3. de caus.plant. (de palmã) τὰ βλαστήματα ἃ ἐστὶ μοσχίοις τοῖς Βαβυλωνικοῖς καὶ τοῖς ἀπὸ τῶν ῥιζῶν viuiradices facere ex farmentis. ibidem. Aliquando μοσχοειδῆ sunt potius rami tenelli qui ex arbore in humum deferuntur, vt sunt in oleis tale ex seu clauo.Iazin vitibus malleoli. Metaphoricè etiam vsurpatur apud Dionys.Halicarn.

μόσχιον,τὸ,surculus qui ex arbore demptus seritur.Theophr.de caus.pl.l.3.c.17. Exponitur etiam plantarium nouellum quod ex arbore in humum delatum fierat.apud Theophr.hist.plant.l.2.c 3.& malleolus,apud Phil.de vita M. li b.1. item viuiradix,propago apud eundem de mundo.

ὄμμα,ὁ.idem quod μόσχος ramus nouellus , & peculiariter vitis ramulus tenellus: vel malleolus,aut palmes. Athen.l.11.ex Aristodemi l.3 (de Pindaro) τοὺς σκιδεῖς φυτὸν Α'θηναῖος ὀζῶσι βλαστὸν ἐκ τῆς ἱερᾶς ἄμπελου, ἄβλαστ, τρέχειν δ' αὐτὸν ὄχρατος ἀμπέλου κλάδου ᾠὸν ἀφρῷ τὸν ἀκρᾶ μάστι ὄχρατι.Pro eodem scribitur & πάχος.apud Hesych.

ὄχος apud Eust.& Hesych.itidemq;apud Harpocr.& Suid. sine ὄχη κιτ.ἅ, apud eundem Suid.& apud Etymol. idem cum ὄμμα sine ὄχος:propriè de ramis vitis:impropriè dicitur etiam de aliis ramis,vt apud Nicand in Alexiph.vsurpatur de vlmi τὸ ἀπὸ τοῦ ὄχου apud Hippocr.accipi etiam pro scroto,vt ὄχος & ὀχία.annotatur.

ὀχὸς & ὀχεὼν,idem cum ὄχος & ὄχη.Hesych. Frequentiùs pro scroto capitur,Reperitur etiam ὀχέα,ας,ἁ , in eadem significatione Aristot de gener.anim lib.1.c.12. ὅσοις δὲ φαλῆς ἐστιν οἱ ὄρχεις ἔχουσι πλείους διηρημένους κριθιδίοις ὀχέας. Eadem ὀχέα ab eodem l.1.hist anim.c.13.vocatur ὀχεῖς.vnde& Eust.cum Etym. ὀχεὼν pleonasmo literæ ν dictum scribũt quasi ὀχεὼν. ab ὀχεύω. ¶ At ὀχεὼν Hippocrati est flexuosa circa os vuluæ extuberantia.inquit Galen.in lex.Hippocr.

Δεκαμόχεις,ὁ,(comp.)ab Athenien sibus dicitur cui semper laxus est testiculorum sacculus.Lucian.in Lexiph.μᾶλλόν ἐστιν οὗτος ἢ Λάκων ὁ δεκάμοχις ;

Composita ex μοχὸς.

Μεταμοχεύω,transplanto:vnde Hesychius μεταμόχευσον , expon. μεταφύτευσον.

Περιμοχεύω,plantaria facio,plantaria transfero. Theophr. hist. plant.l.6 c7.& alibi.

Τ'ραμοχεύω,clanculum & latenter propago,clanculum nouellos surculos fero.Metaphoricè Eunapius apud Suidam,ὕστερ ἐξ ὧν ἡ μῆνις ὑπεμοχλεύετο τὸν πόλεμον.

MOΤΟ'.ὸς,ὁ,linamentum seu linteum carptum quod vulneribus indiuit: Gal.ad Glauc. ἢ δὲ ἐκ πυκνῆς τοῖς κάλυκι ἐοικυίης,ἐσφιγμένης καὶ βύσσου τὸ σύμπαν. Paul.Aegi.σφιγκτικὸς,ἢ μετοῦσι πτελέου χαμαίκοκκος ἐπ' ὀφθαλμῶν. Scribitur etiam μοτὸν,apud Eust.pro eodem inueniturque etiam μοτὸς,apud Q.Calabrum,ἐσώφρων μοτὸν, pernicillorum vulneratiorum.

Μοτώδης,ες,idem quod μοτὸς siue μοτίον,i. linamentum concertum quod vulneri inditur,apud Aegin.

Μοτώδη,linamentum vulnerarium indo.Paul.Aegin. Hesychio μοτώδη est κατάπλασμα,citatur que ex Apollonio τοῖς πλυσμοῖς. Item penicillo vulnerario indito curo,vnde μοτώσῃ apud Hesych.& Said.

Composita.

Α'μοτώδης,ὁ,qui linamentis vulneratis oppleri nequit. Item simpliciter,inexplebilis,inexpletus.Apoll lib 1. Arg. Τοὶ δ' ἀμοτώδεσσι δι' ἀσπάστοιο κρήνης Iliad. σ , Τῷ δ' ἄμοτοι κλαίω τε δύνω.

Ε'μμοτίον,lib.φάρμακον) medicamentum liquidum quod linteolis conceptus excerptum intra vlcera eiúsq; finus recondatur.Galen.Ab hoc genere medicamentorum ὑμμοτα dicuntur apud Hipp.lib.περὶ ἀφῶν,qui vlcere cauo laborant : quòd curationem διὰ τῆς μοτῆς, desiderent , vt annotat Galen. comm.3.Ab aliis ἔμμοτα dicuntur,quibus μοτοὶ & penicilli inditi sunt.

Μῦθος.&c.vide in Μύθος.

MΥΚΤΗ'Ρ Α,ας,ἡ,munychia : portus Athenien sium munitissimus in quo Dianæ Munychiæ fanum erat, supplicum asylum vnde apud Pollucem ἱκέται εἰς Μουνυχίας Α'ρτέμιδος,sub. ἱερὰ confugiebant in Munychiæ Dianæ templum.Et Demosth.pro Ctesiph.ἐκ τοῦ Μουνυχίῳ ἐκαθέζετο,non ad Munychiæ asylum cõfugiebat & ad Dianæ aram sedebat.

Μουνυχιὰς & ἡσσ.genere Μουνυχιὰ.incola eius loci,teste Stephano qui & localia aduerbia hæc affert Μουνυχίαθεν,Μουνυχίαζε, Μουνυχίασι.

Μουνυχιὼν,dicitur mensis in quo sacra fiebant Dianæ Munychiæ,mensium Atticorum decimus,vt tradit Hippocr. & ex eo Suidas. Meminit eius Plutarchus in fine Phocionis , & in Demetrio.

MOΥ'Σ Α.ης.ἡ,Musa , dea cantus : de quarum numero & quæ cuique tribuantur,vide Plut sympol.9 probl.14 Od.α , Μοῦσα μοι ἔννεπε πάτας ἀμεμβὲς ὄψομαι ὁ πῶ κεφ.ῷ.ειώνιον.Et μοῦσα ἐξωτικὸν ὄνομα, apud Athen.l.4 Bonarum etiam literarum præsides eædem credebantur & humanitatis: Plut.in Rom. ὥστε μουσῶν, ὥστε γραμμάτων ὄντα δῶρα. Aliquando accipitur pro ipso cantu : Plut. symp.1. τὸν Κύκλωπα μόνον ἀπολύσαι ἐδόκει φησὶ τὸν Ὅμηρον Φιλόξενον. Herodian.lib 1. , πάσσης τε γὰ μούσης ὄργανα πανταχῇ ἄνακτες ἔφασαν πωλέλαι ἔγχ ν εἰρύζεσθαι , omnifaria musica instrumenta. * Suid.& Etic. à μάω,ῶ (μάομαι)deriuant: quoniam est πάσης παιδείας αἰτία:quod etymon sequitur & Plato Cratylo. Plutarch.atem in lib.περὶ φιλοφ.ait μούσας,vocatas quasi ὁμοῦ δι' ὅλου δὲ τῆ φιλοσοφίαν ὄντας. alij quasi ὁ ἀμούσους dictas volunt, quòd vno nexu omnes disciplinæ teneantur , atque fiat ἐγκύκλιος παιδεία. Euseb.verò ὠδὴν τὸ μουσῖον,significante φιλοπόνως & παιδίως.

Μουσικὸς ὁ,musicus,vt μουσικὸς γάρ. apud Demetr.Phal. & μουσικὸν ὄργανον,tibia ad faciendos musicos modulos apta , Plut. symp.4.Item μουσικὸς,qui cantu,canorus : item , artis canendi peritus:Plut.de sera numinis vindicta , περὶ μουσικὸν ἀμείνους ἢ πολεμικὸν ἀστραπύντας διηγήσασθαι.Aristoph in Vesp ἀλλ' οὐ γάρ τἢ μουσικὸς,vir sapiens & musicus,teu vir doctus. Dicitur etiam aliquis μουσικὸς τὸ τρόπω vel οἷος π.Athen lib.4. Potest etiam accipi,pro φιλόκαλος.musices amans:vt apud Isocr μουσικὸν πόλιτευμα.vrbs literarum amans. Et τὸ μουσικὸν, musica,musici moduli Xen.Pæd 1.Μουσικὸς,sub.τόπος,vel ὄστρακον.musica seu musica ars, scientia modulorum concinnorum:Plut.in lib.περὶ ἀλυπίας,& alibi.

Μουσικῶς,musicè,secundùm modulos musicos,musicis modulis .Plut de orac.Pyth.Item concinnè,scitè,eleganter.Isoc. in Soph.Et μουσικώτατος,doctissimè,Aristoph. (then.

Μουσικάζομαι,musica tatione tépero cantica & modulor:Athen.

Μουσῖος,ω.ὁ,muficus,idem cum μουσικὸς.In Epigr.

Μουσῖον,ν,τὸ mufæum:locus musis & studiis destinatus: vel locus vbi musæ colebantur & responsa ab eis reddebantur, Plut.Item μουσεῖα.festum in honorem Musarum.Poll.lib.1.

Μουσίζω.cantu contendo.Theocr.idyll 8.

Μουσάτικος,ὁ,apud Hesych.idem cum μουσικὸς.Ἀθήνησι.

Μουσίων,ῶν,numeris modulisque musicis exorno & venustius reddo.apud Philostr. μεμουσίωται , sonitum edit aut edidit , concentu resonat Phrasis quoq; μεμουσωμένη dicitur concinna & elegans,ad musicos modulos concinnitate proximè accedens:Plut.in Pericl.Dicitur verò aliquis μουσοποιῶν, qui literis humanioribus eruditus est.Plut.ad Color.

Composita.

Α'μουσος,ὁ,ὁ ἢ ὄ,musis non initiatus,musicorum modulorum imperitus.Plut.de orac.Pyth Item cantandi imperitus : Epigr. lib.2.& apud Basil.& apud Plut.symp.4. Plerunq; capitur pro indocto & rudi,& qui nec musicam nec literas callet: & generaliter,pro imperito cuiusuis rei Aristoph in vesp.ἡμᾶς ἰχθὺς ἀμούσους ὄντ' οὐκ ἐφίει. Item insulsus,illepidus, rusticus. P.ut.symp.4.Α'μουσία,imperitiæ,item inelegantia. Apud Platon. discrepantia musicorum modulorum & ἀναρμοστία.poni traditur.

Α'πόμουσος,à musis alienus,idem cum ἄμουσος,Eurip.

Ε'μμουσος,musicus,& τὸ ἔμμουσον,ex musica compositum,seu musicos modulos in se habens.

Ε'μμούσως,musicè vel musicum instinctu,Fust.

Εὐμουσία,musica elegantia,musicus lepor.Iulian.

Εὐμούσως,eleganter,eruditè,Plut. (Greg.

Κατεμούσου , ῶ , numeris & modis exorno,& venustius reddo.

Πολύμουσος,multùm in musis versatus:Plut.symp 8.

Τ'ραμουσία,musa porcina,cantus suum gruunitum referens: Aristoph.in equit.Ἀκούω ὡσεὶ σὺ γρύζου τ' ὑπομένοις ἄμπι.

Φιλόμουσος.musarum amans vel musices,Xenoph. pæd.4. Item qui studiorum humaniorum seu politioris literaturæ amãs est. Plutar.symp.8.οἵμαι δ' ὅτι σοι προσηγορεύκασι φιλόμουσον ὑμᾶς, ὡς πολὺ μισοῦντι ὄντι.

Φιλομουσία,musarum amor seu musices amor.

Φιλομουσόω,musas seu musicam amo.

Χρυσομουσῶν,ῶ.Dicebantur χρυσομουσῶν qui veteres modulos retinebant,nec nouis coloribus fucabant.Athen.lib.14.

M O' Χ Θ O Σ ι,ὁ labor,molestia , vel ærumna. Paul. ad Thess 1. cap.2.μνημονεύετε ἀ πόνου ἀδελφοὶ τὸν μόχθον. Laborem nostrum ac ærumnam,Philo de vita M.l.1 ὧν ἐγὼ μόχθος ἐστ' ἐξ ἀρχαίοτος. Theocr.idyll.16.Α'λλ' Ἰσθμὸν γὰ μόχθος ἐπ' ἀμφότερ' ὠκεανοῦ μεδέων.

Μοχθηρὸς,ὰ.ὁ,laboriosus,Hesych.item ærumnosus;calamitosus, miser,Aristoph in Pluto.Item malus,improbus.Plut. symp. 7.Aristoph.in Pluto.Item vitiosus: vt μοχθηρὸς χυμὸς , succus vitiosus.Gal.lib 1 ad Glauc.

Μοχθηρῶς,malè:vnde μοχθηρῶς ἔχειν,peius se habere.Plato lib.1.de rep.

Μοχθηρία, ἡ, malitia, improbitas. Dem. de malè gesta leg. Itē pro vitio. Aristot. eth. 5. c. 1 & eth. 9. c. 4.

Μοχθήεις, εντος, ὁ, laboriosus, ærumnosus. Nic. in Alexiph.

Μοχθέω, laboro. Thuc. lib. 2. Item efficio, effectum do. Aristoph. ταῦτα εἰ θεράποντες μοχθήσουσι. Eurip. μοχθεῖν πόνον, exantlare laborem. Interdum laboribus & ærumnis premor, Eurip. apud Athen. l. 13. μοχθοῦσι μόχθοις δυστυχῶς συνεχέσιν.

Μόχθημα, τὸ, labor, ærumna. Aeschyl. in Prometh.

Composita.

Ἀγονομόχθος, mulus seu mula. Hesych. quòd sterilitati hoc animal obnoxium sit.

Ἄμοχθος, ου, ὁ καὶ ἡ, laboris & ærumnarum ex pers. Xen.

Ἀμοχθεί, citra laborem. Suid. Ἀμοχθί, idem. ex Lascari.

Βαρύμοχθος, cum grauibus laboribus coniunctus. in Epigr.

Ἐκμοχθέω, exantlo. Apud Plut. ἐκμεμόχθηνται δεσμοῖς, exp. in vinculis versati sunt.

Ἔμμοχθος, laborum & ærumnarum plenus : vel qui in laboribus & ærumnis versatur. Eurip.

Ἐμπεδόμοχθος, constanter & perpetuò laboriosus. Pind. Olymp.

Εὔμοχθος, honesti labores, seu qui in res honestas conferuntur.

Ἡμιμόχθηρος, semimalus. Plato lib. 1. de rep.

Κενόμοχθος, in vanum laborans.

Κλυτόμοχθος, clarus laboribus. in Epigr.

Λιγύμοχθος, stridula voce seu cantu laborans. Aristoph. in auib.

Πολύμοχθος, cum multis laboribus & ærumnis coniunctus, ærumnosus: vt πολύμοχθος Ἄρης, Eurip. in Phœn. Item laboriosus, vt πολύμοχθοι ἀγέλαι, apud Orph.

Προμοχθέω, priùs affligor. Eurip. in supplic.

Ὑπομόχθηρος, subimprobus, subineptus.

Φιλόμοχθος, laborum amans.

Φιλομόχθηρος, malorum seu improborum amans : vel amans improbitatis. Poll. ex Philonide.

Μοχλός, vide in ὀχλέω.

ΜΥ, est nomen literæ quam à Democrito vocatam esse μῶ testatur Eust. ¶ Est & vocula quæ pro flebili sono posita inuenitur apud Aristoph. initio equitum.

Μυτακίζω, literam μ nimis crebrò itero. vnde μυτακισμὸς frequēs literæ μ iteratio.

Μύζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Μύαξ, vide in Μῦς. Μυᾶν, in Μύω. Μυγμός, in Μύζω.

ΜΥΔΑΖΟΜΑΙ, auersor, abhorreo ab. Nic. in Alexiph. Αὐτὰρ ὁ ναυσιόεις ἐμυδάξατο δίψαν.

ΜΥΔΑΩ, ῶ, F. ήσω, nimio humore & vligine vitior. præ nimio madore putresco. Philo de mundo, λίθοι οἱ κραταιότατοι ἆρ' οὐ μυδῶσι καὶ σήπονται; nónne humore putrifico affecti putrescunt tandem? Et apud poëtam, μυδῶντα δ' ἀπὸ χροὸς ἔρρεε λάχνη, putrifica vligine vitiata.

Μύδησις, est quum aliquid nimio humore vitiatur. Diosc. l. 1. c. 6. & alibi. De oculis inprimis dicitur, eorúmque præsertim palpebris quæ adipe tumentes humorem assiduè emittunt: vt apud Diosc. πρὸς τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς μυδώσας τῶν βλεφάρων, ad superfluo humore redundantes palpebras.

Μυδαλέος, humidus, vuidus, madidus. Hesiod. in Erg. χροιὴ τε μυδαλέη θείη. Item nimio madore vitiatus, putris ex nimia vligine. Apoll. Argon. l. 2. Μυδόεις idem: apud Nicand.

Μυδαίνω, putrefacio. Propriè nimio madore & vligine putrefacio, σήπω, Hesyc. Pro humecto videtur vsurpare Apoll. Rhod. Arg. l. 3. Ἤρα δὲ μυδήνας τόδε φάρμακον αὐτ' ἀλοιφῇ Γυμνωθεὶς φαίδρυνε τέον δέμας.

ΜΥΔΡΙΑΣΙΣ, εως, ἡ, oculi vitium est quo pupilla effunditur & dilatatur, aciésque eius hebescit, vt tradit Celsus lib. 6. cap. 6. & Paul. Aegin. l. 3. c. 22.

ΜΥΔΡΟΣ, ου, ὁ, quidam exp. ferrum ignitum. Alij, globus candens, massa candefacta seu ignita : Strabo lib. 6 ἀναρριπιζομένων τῶν σωμάτων δι' ὧν τὸ πῦρ ἀναφυσᾶται, καὶ μύδροι, καὶ ὕδατα ἐκπίπτει. Pro eo Aristoteles dicit μύδρος διάπυρος. Sic & apud Diog. Laert. l. 2. Ἀναξαγόρας ἀσεβείας κρίνεται, διότι τὸν ἥλιον μύδρον ἔλεγε διάπυρον. A philosophis sol etiam dicitur μύδρος, vt scribit Lucian. vnde ἀμυδρὸς, Etym.

ΜΥΑΩΝ, caro fungosa in vlcere fistuloso, in quo callosæ oræ sunt, sinus verò mucosi. Poll.

ΜΥΕΛΟΣ, οῦ, ὁ, medulla : Iliad. χ, ὃς πρὶν μὲν γούνασι πατρὸς Μυελὸν οἶον ἔδεσκε καὶ οἰῶν πίονα δημόν. Il. υ, μυελὸς αὐτε σφονδυλίων ἔκπαλτο. At Sophocles in Trach. & alij tragici μυελὸν λευκὸν vocitarunt cerebrum: quòd turpe putaretur nominare τὸν ἐγκέφαλον. Homerus verò Od. β, ἀλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν appellat, quoniam vires corpori addunt, vt ὁ μυελὸς τοῖς ὀστοῖς. Apud medicos est μυελὸς

ἐγκεφαλίτης, medulla cerebralis: *hoc est* ipsum cerebrum: & μυελὸς ῥαχίτης, medulla spinalis, per rachin totam descendens, νωτιαῖος, διαυχένιος & ψοΐτης. * Etym. deducit à μύω.

Μυελόεις, εντος, ὁ, medullæ plenus, medullosus. Od. ι.

Μυελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, medullæ speciem gerens, ad medullaram accedens.

Μυελόω, ῶ, medulla impleo.

Ἄμυελος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) carens medulla.

ΜΥΕΩ, ῶ, F. ήσω, propriè est doceo ea quæ ad res sacras seu diuinas pertinent, instruo in sacris, initio. Quidam interpretes Eusebio lib. 2. de præpar.) honesta bonaque doctrina instituo: Plut. in lib. de exilio, (de Eumolpo) ἐκ δὲ Θρᾴκης [illegible] ἐμύησε καὶ μυεῖ τοὺς Ἕλληνας. * factum dicitur ex μύω, quoniam τοὺς μύστας necesse est μύειν τὸ στόμα καὶ μὴ ἐκφέρειν ἃ μεμύηνται. Eust.

Μυέομαι, οῦμαι, initior sacris, instituor doctrina quæ ad res sacras pertinet. Luc. in Scytha, ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀθήνησι. Item cum accusat Aristoph. in Pluto, μυηθῆναι δ' ἐκ τούτων [illegible] τὰ μικρὰ; Item generaliter, doceor, instituor. Plat. in Symp. ταῦτα μὲν οὖν τὰ ἐρωτικὰ, ὦ Σώκρατες, ἴσως κἂν σὺ μυηθείης.

Μύημα, τὸ, q. d. initiamentum. Item id quod docetur is qui sacris initiatur. Areth.

Μύησις, εως, ἡ, initiatio, Hesych.

Μύστης, ου, ὁ, mysta qui initiatur sacris, seu initiatus est. Exponitur etiam, sacra discens, item mysteriorum peritus. Plut. in Alcibiade, τῶν δ' ἄλλων ἑταίρων περιεῖναι καὶ μυεῖσθαι μύστας προσαγορεύων. Apud eundem in eiusdem vita, ἱερεῖς δὲ καὶ μύστας καὶ μυσταγωγοὶ ἀγαθοί. Exponitur etiam discipulus & conscius mysteriorum, item μυσταγωγὸς apud Dionys. Areopagitam.

Μύστις, ιδος, ἡ, quæ initiatur sacris, siue initiata est. Apud Greg. μύστιδος quidam interpr. consciæ mysterij. In anthol. epigr l. 5. μύστις μολπὴ, mysticum carmen.

Μυστήριον, ου, τὸ, mysterium. Exponitur etiam, arcanum ad aliqua sacra pertinens, res arcana & paucis cognita neque communicanda nisi initiatis. Herodian l. 8. καὶ τὸν [illegible] πιστὸν ὅρκον, ὅς ἐστι τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς σεμνὸν μυστήριον,] i. sacramentum militari iureiurando, quod est vnum Romani principatus mysterium sanctissimum.

Μυστηριώδης, εος, ὁ & ἡ, cui subest mysterium, qui fit cum quo mysterio, mysticus. Plut. de loquacitate, καὶ τὸ ἐχεμυθὲς μυστηριῶδες τῆς σιωπῆς.

Μυστικὸς, ἡ, ὁ, mysticus, cui subest mysterium. Apud Poll. [illegible] καὶ ἡμέρα. Greg. καὶ ἅμα μυστικός τε καὶ ἀπόρρητος [illegible]. Et τὰ μυστικὰ quæ & μυστήρια apud Thuc.

Μυστικῶς, mysticè, cum mysterio. Greg.

Composita.

Ἀμύητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non initiatus, profanus. Luc. de salt. [illegible] ἐν τῶν ἀμυήτων ἴσασι. Plut. de def. orac. εἰδὼς τῶν βεβήλων μηδεὶς ἀμύητος, ne, nō è profanis nec initiatis.

Ἄμυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀμύητος, Dionys. Areop.

Ἱερομύστης, ου, ὁ, qui sacris mysteriis initiat, qui sacra mysteria tradit, sacrorum præfectus & antistes, qui mysteriis & initiis sacris præest. Suid. Apud Areop ἱερομύσται, theologi primi qui ceremonias condiderunt.

Συμμύστης, iisdē sacris initiatus, socius in sacrorum initiatione. Philopon.

Χριστομύστης, qui Christo seu Christianis sacris & Christianæ doctrinæ initiat, Christi sacerdos.

ΜΥΖΩ, clausis labris quendam ex naribus sonum, edo, qualis est gementium. Exponitur etiam, musso sine motu [illegible] vt apud Aristoph. in Tesmoph. τί μύζεις; [illegible]. Sic apud Plut. μύσας τῷ λογισμῷ, secum mussans inter reputandum facinus. Apud Aristot. de animal. lib. 4. μύζει & [illegible] εἶναι. exp. mutit & strider idem in lib 8 μύζει [illegible]. Item sugo. Xen. ἀναβ. lib. 4. ἔδει δὲ, εἴ τις διψῴη, λαβόντα εἰς τὸ στόμα ἐκ τοῦ κρατῆρος μύζειν.

¶ *Pertinentia ad μύζω, in priori signif.*

Μυγμὸς, οῦ, ὁ, sonus qui labiis occlusis ex naribus emittitur, qui est gementium: vnde exponitur etiam στεναγμός. Potest & exponi mussatio seu mussitatio. Vsurpatur ab Aristot. de piscibus, hist. an. l. 9.

Μυχθίζω, exp. suspiro, ingemisco: vnde apud Aeschil. in Prometh. ἀναμυχθίζουσα, pro eodem. Ab Hesychio & Suida exponitur, irrideo.

Μυκτὴρ. Μύτις, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Ἐπιμύζω, (*comp.*) suspiro summisse, compressis labris gemo, ita vt gemitus vix exaudiri possit. Il. δ, αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

Ἐπίμυξις, suspirium tale, seu gemitus talis.

¶ *Pertinentia ad μύζω, i. sugo.*

Μυζέω, ῶ, idem quod μύζω, sugo. Plut. de Demosthene loquens, φάρμακον ἔχων ὑπὸ τῇ σφραγῖδι μυζήσας ἀπέθανε.

Μυζάω, ῶ, idem quod μύζω seu μυζέω. Suid. & Eust.

Ἐκμυζέω, ῶ, exugo, sugo. Alex. Aphr. probl. l. 2. τὰς σικύας [illegible] ἕλκειν [illegible].

Ἐκμυζάω, ῶ, idem quod ἐκμυζέω, exugo. Il. δ, Αἷμ' ἐκμυζήσας. Lucian

in Tim. ἐκμυζήσαντες μυελόν. Et apud Diosc. δεῖ δὲ μὴ ἀποτιθέναι ἐκμυζᾶσθαι. (cus. Diosc.

Ἐκμύζησις, exuctio, i. ipsa exugendi actio, vel suctio, seu suctus. Diosc.

Μύξα, quomodo huc pertineat, vide suo suo loco.

ΜΥΘΟΣ, ου, ὁ, verbum dictum, oratio, sermo, colloquium, idem quod λόγος. Il. α, & θ, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες. Od. τ, Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον. Il. η, μῦθον τελευτᾶν, dicendi finem facere. Od. δ, μῦθον τελέσαι, efficere quæ dicta fuerunt. Plat. in Tim. ὥστε περὶ τούτων τὸν εἰκότα μῦθον ἀποδεχομένους, πρέπει μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν. Cic. intepr. vt si probabilia dicentur, nihil vltra requiratis. Frequens est οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, non est meus hic sermo, apud Plat. Plut. Luc. &c. ¶ Item μῦθος, fabula, quæ passim dicuntur: vt μῦθοι Αἰθαλίδου, quæ vulgò de Aethalide dicuntur, ex Apoll. Rhod. Sic ex Naz. ὁ μῦθος, vt est in prouerbio, vt ferunt. Interdum pro fabula, pro sermone ficto & falso, veritatem tamen adumbrante: de quo fictionis genere vide Aristot. περὶ ποιητικῆς, & Aphth. in progymn. hinc ἐξηγηταὶ μύθων, explicatores fabularum, apud Luc. Et μῦθοι ἀρχαῖοι, apud Plut. de aud. poëm. Integra etiam poëmatum scripta μῦθοι dicuntur (vt & fabula apud Lat. (vt apud Athen. l. ; ὁ περὶ τὴν Ἰλιάδα μῦθος, fabulamentum de bello Troiano. ¶ Item μῦθος, consilium. Iliad. α, Ἥρη μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους εἰδήσειν, rescituram omnia mea consilia. ¶ Item seditio, factio, στάσις, vt exp. Od. φ, Οὐδέ τι ἄλλο Μύθου ποιήσασθαι ἐπιδήμιον οὐδ' ἀγορεῦσαι.

¶ *Deriuata à μῦθος, verbum, &c.*

Μυθέομαι, dico. Il. λ, Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεΐν τάδε μυθήσασθαι. Aliquando signif. effor, vel narro vt Od. φ, αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι ὥς μ' ἐκέλευσε. Interdū confabulor, colloquor. Apoll. ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι μυθεῦντο, inter se fabulabantur

Μυθητὴς, οῦ, ὁ, orator, susurro. Exponitur etiam, στασιαστής. Eust. ex Anacr. Μυθιήτης, idem. Hesych.

Μυθίζομαι, idem quod μυθέομαι. Il. σ, Παῖδες μυθίζοιντο πολύχρυσον, dictitabant vel prædicabant.

Μυθίζω, loquor, dico, &c. Theocr. idyll. 21. Τοιάδε μυθίζοντες εἰς ἀλλήλους. Exponitur etiam mussito, apud eundem ibidem, χείλεσι μυθίζοντι.

Μυθίζομαι, idem. Exponitur etiam, vaticinor, prædico. Orph. in Arg. ἦ γε ἐκ ἀδύτοιο ἀγνοίτα μυθίζοιτο, vt vaticinaretur.

Composita.

Ἀκριτόμυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, verba fine iudicio & fine delectu funditans Il. β Exponitur & simpl. multiloquus.

Ἀμύθητος, ineffabilis, qui dicendo exprimi non potest. Demost. Philipp. 1. & in Midiam.

Ἀπομυθέομαι, οῦμαι, interdico, prohibeo, vel dehortor, dissuadeo. Il. ι, μάλα γάρ τοι ἔγωγε Πόλλ' ἀπεμυθεόμην.

Βραχυμυθία, ἡ, breuiloquentia.

Διχόμυθος, qui ambiguè loquitur: vnde τὰ διχόμυθα, ambigua. Eurip. in Oreste.

Ἐγγαστρίμυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. ventriloquus. Sic vocatur qui vel quæ in ventre dæmonem habet responsa interrogantibus dantem: magus & ariolus: apud Græc. Bibl. interpr. Galenus vult apud Hippocr. ita appellari eum qui clauso ore loquitur, quòd ventre loqui videatur.

Ἐκμυθία, vaniloquentia seu verba vana. Hesych. & Suid.

Ἐκμυθέω, vana loquor: apud eosdem.

Ἐκμυθέω, effero in vulgus, vulgo, diuulgo. Basil. κλέπτης γὰρ ὁ διάβολος, [illegible] ἐκμυθεῖν [illegible] τῶν ἑαυτοῦ ὑποφήτας.

Ἐμπεδόμυθος, qui firmi & constantis est sermonis. Nonn.

Ἐπιμυθέομαι, insuper dico vel suadeo.

Ἐχέμυθος, qui cohibere se nouit quo minus loquatur, taciturnus Synes. de insomn. & ep. 137.

Ἐχεμυθία, taciturnitas, silentium. Plat. περὶ ἀδολεσχίας. Synes. ep 124.

Ἐχεμυθέω, ῶ, linguam contineo. Hes taceo. Lucian in somn.

Θρασύμυθος, audacia funditans verba, in verbis & loquendo audax & temerarius Pind. in Olymp.

Κενομυθοῦντες, Hesych. sunt ἀκριβολογοῦντες.

Κενομυθία, idem H. & Suid. λεπτολογία.

Λεπτομυθοῦντες, nimis subtiliter & exactè verba exquirentes: apud eosdem.

Λιγύμυθος, qui stridula aut canora voce loquitur: lusciniæ epith. apud Aristoph in auibus.

Ὀλιγόμυθος, qui pauca loquitur, pauciloquus.

Ὀλιγομυθία, pauciloquium.

Παραμυθέομαι, hortor adhortor. Iliad. ι, Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην Οἴκαδ' ἀποπλείειν, consulerim seu suaserim. Item commonefacio, verbis flecto. Aristoph in vesp. λόγοισι παραμυθούμενος, verbis commonefaciens. Item consolor. Thuc. l. 2. [illegible] τῶν παίδων ὅσοι πάρεστε, οὐκ ὀλοφύρομαι μᾶλλον ἢ παραμυθήσομαι, non deploro magis quám consolabor. Herodian. l. [illegible] ὑπεσχνεῖτο μεγαλοδωρεᾷ χρημάτων, consolabatur mœstitiam eorum pecuniis elargiendis. Item verbis mulceo, & sedo. Plut. τὴν Λακεδαιμονίων στάσιν παύειν ἐπιχειρῶν καὶ παραμυθούμενος. Exponitur etiam, medeor, sarcio. apud Basil. & Hermog.

Παραμυθητὴς, consolator. Hesyc. Παραμυθητικὸς, qui conso-

lari potest aut solet, consolatorius. Aristot. eth. 9.

Παραμυθία, exhortatio & demulcentia, Plato in Phæd. Est etiam figura orationis molliens quod asperius dictum est. Hermog. Item quod confirmationis & subsidij loco adhibetur rei dubiæ Plut. de orac. Pyth. Item consolatio : vel etiam solamen. Synes. ep. 57. & 79.

Παραμύθιον, ου, τὸ, mulcimentum placamentum. Plato lib. 11. de leg. Item solarium, solamen. Thuc. l. 5. Plato polit. 1.

Decomp. Ἀπαραμύθητος, qui verbis flecti & persuaderi nequit: ferox. Dicitur & de brutis. Eurip Ἀπαραμύθητος, idem. Item inconsolabilis, solatium non admittēs. Ἀπαραμύθητον, dicitur, id in quo figura illa quæ παραμυθία dicitur non adhibetur Hermog. Ἀπαραμυθήτως, ita vt flecti verbis nequeat. Plato de leg. l. 5. Item insolabiliter: apud eundem in leg.

Δυσπαραμύθητος, qui verbis flecti vix potest, seu qui hortamenta & suasiones vix admittit. Plato in Tim. Item irremediabilis, inexpiabilis: apud Plut.

Εὐπαραμύθητος, qui facilè verbis flecti & placari potest. Plato de leg. lib. 11.

Ποικιλόμυθος, cuius sermo varius est, vel vario distinctus lepore. facundus, disertus. Nonno.

Πολύμυθος, verbosus, loquax. Theocr idyll. 23.

Προσμυθέομαι, alloquor. Apollon.

Σεμνομυθέω, ῶ, cum grauitate loquor, sed cum fastu insolentiáq; Eurip in Hippolyto.

Ὑπομυθέομαι, prædico. Apoll. Arg. 2.

Ψευδομυθία, mendacium, falsum commentum.

Ψευδομυθέω, ῶ, falsa seu mendacia loquor, mentior. Hesych.

¶ *Deriuata ex μῦθος, fabula.*

Μυθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fabulosus. Isocr. in Panath. Plut. de solert. anim.

Τὸ μυθῶδες fabulositas Plut. de aud poëm.

Μυθικὸς, ἡ, ὁ, fabularis: Athen. l. 13. Plut. symp. 1.

Μυθάριον, τὸ, fabella: Plut de aud. poëm.

Μυθεύω, fabulosè narro, fabulosè fingo. Μυθεύομαι, fabulosè narror &c. Luc. μεμύθευται λόγος παλαιός.

Μύθευμα, τὸ, narratio fabulosa, fabula. Plut. de aud, poëm.

Composita.

Ἄμυθος, fabularum expers: in quo nullæ sunt narrationes fabulosæ. Plut. de aud. poëm ἐν ἴσμεν δ' ἄμυθον οὐδ' ἀψευδῆ ποίησιν.

Ἐπιμύθιον, τὸ, affabulatio : id quod fabulæ narratæ subiungitur ad mores hominum informandos. Aphth. in progymnasm.

Ἐπιμυθεύω, siue ἐπιμυθεύομαι, affabulor.

Λογομύθιον, oratio fabulosæ narratiunculæ.

Προμύθιον, τὸ, fabulæ præfatiuncula ad mores informandos & vitæ vsum accommodata. Apht in progymn.

Φιλόμυθος, confabulationum vel fabularum amans. Demetr. Phal. Τὸ φιλόμυθον, amor confabulationum vel fabulationum. Dion. Long.

Φιλομυθέω, libenter fabulor. Synes. ep. 105.

ΜΥΙΑ, ας, ἡ, musca. Iliad. β, Ἠΰτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά. Vide μυίας ἐγκώμιον apud Luc.

Μυΐνδα, seu Μυΐνδα, lusus quidam puerilis, dictus & μυῖα χαλκῆ, secundùm quosdam. Vide Polluc.

Composita.

Ἀπόμυιος, ου, ὁ, apud Pausaniam in Eliacis cognominatus ita fuit Iupiter, quasi abactor mucarum.

Κυνόμυια, ας, ἡ, musca canina Phil. de vita M. Metaphoricè pro impudente & audace accipitur, tū in alibi tum in epigr. ¶ Est & herbæ nomen quæ & κυνοειδὴς. Pro κυνόμυια dicitur & κυνάμυια. verso ο in α. Il. φ.

ΜΥΚΑΩ, ῶ, mugio: boum proprium. (* factum per onomatopœiam παρὰ τὸ μῦ λέγειν.) Tribuitur tamen etiam aliis animantibus, vt camelis, asinis, nec non aliis tàm inanimis, quàm animatis quæ mugitū boatumque quendam reddūt. Il φ, μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος. Il. μ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον. Vide μυκάομαι quod sequitur.

Μυκάομαι, ῶμαι, mugio, boo. Theocr. idyll. 19. Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκήσατο Aristoph. in ran. Ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμὺ κἀμυκήσατο. Plut. de deo Socr. ἂν δὲ μυκᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνάς τινας ἀνάρθρους.

Μύκημα, mugitus, boatus. Plut. de solert anim. μόσχου μύκημά τι τὸ βρύχημα ποιοῦντες ὅμοιον. Pro eodem dicitur & μυκηθμὸς Od. μ. Il. σ, & μύκησις, Apoll. Arg l. 4.

Μυκητὴς, mugiens. Theocr idyll. 8.

Μυκητίαι σεισμοὶ, terræ motus qui cum mugitu quatiunt terram, Aristot de mundo.

Composita.

Ἀμύκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, expers mugitus seu mugituum. Epigr.

Ἀπομυκάομαι, mugio.

Βύμυκοι, οἱ, voces quædam mugitum taurorum imitantes (vnde & illæ pro tauris Deo sacris habentur quæ ad paludes fluuiis vicinas audiuntur. Aristot. in probl. sect. 25.

Ἐρίμυκος, valde seu vehementer mugiens. Il. ψ. Od ο.

Μεγαλομυκήτης, grande mugiens: item grande rudens: asini enim epithetum esse dicitur.

Παραμυκάομαι, reboo, mugio.

Ταυρ-

Τὰς μύκας, mugitus suos longè protendens: seu intensè & vehementer mugiens. in Ep. gr.

Μ Υ Κ Η Σ. ητος, vel ι, ὁ, fungus, apud Dioscor. lib. 4. c. 83. Gal. de alim. facult. l. 1. c. 69. & apud Athen. l. 2. ¶ Item clauus oleæ qui & fungus Latinè dicitur. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 6. ¶ Item fungus ellychnij, quod est inter futuræ pluuiæ præsagia. Aristoph. in Vesp. & Theophr. in signis tempest. & Aratus, ὃ λύχνου μύκης περὶ ἐλαίου τὴν ἐπὶ μᾶλλον νύκτα χρὴ σκοπεῖν. ¶ Item illud quod in ima capuli parte fungi simile vaginam tegebat: vnde apud Herodot. ὁ μύκης τῆς κεφαλῆς τῆς ξίφεος ἀποπίπτει. ¶ Item membrum virile. Hes.

Μ Υ Κ Α Λ Η, siue μύκλον, Hesychio, nigræ lineæ quæ in asinorum collis & pedibus sunt. Etymol. μύκλον esse dicit rugas & plicas in asinorum collis quibus nimirum pellis rugatur & veluti duplicatur. ¶ Μύκλος Hesychio sunt etiam libidinosi & lasciui homines, falaces, apud Lycophr. ὁ Μυκλὸς ὀνομάσθη τὸ αἰσχρὸν καὶ ἀκόλαστον. ¶ Item natus vt ὄζει γὰρ ὁ μυκτὴρ διχόμοι. in duas partes diuisus est nasus. Plerunque metaphoricè vsurpatur, vt & Latinè nasus, pro irrisione Luc. ἔφερε ἐπὶ τῇ εἰρωνείᾳ φῦ ἡ μυκτῆρος ὅσῃ τὸν Α' δικαίου σφετέρου τοῦ ἰατρίνου. ¶ Item proboscis elephantis: apud Aristot de part. anim. l. 2. * Eust. deriuat à verbo μύζω, quod exp. πλὴν φασὶν ἢ μῦσαι ἐκεῖναι, item μυκτὴρ χείλεσι πεῖσι ἴσχει ἅμα τῇ ῥινὶ ὑπεκκρίσει. Etymol. vult esse dictum à μύζω (pro quo quidam reponunt μύζω) vel ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπὸ τοῦ μύζειν ὅτι ἐν αὐτῷ ἀθροίζεται ἡ ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου πίτυρα. Quidam suspicantur potius factum esse ex μυκᾶσθαι vel μυκήσασθαι, vt μυκτὴρ sit pars corporis quam quis μύττει.

Συμυκτῆρες, e naribus, in anthol. epigr.

Μυκτηρίζω, naso suspendo, subsanno, irrideo: vnde passi. ad Gal. c. 6. Δεῖ δὲ μυκτηρίζεσθαι.

Μυκτηρισμὸς, ὁ, subsannatio, irrisio.

Ζμυκτὴρ pro μυκτὴρ vt σμικρὸς pro μικρὸς, apud Hesych.

Composita à μυκτηρίζω.

Ἀντιμυκτηρίζω, vicissim naso suspendo, vicissim subsanno seu irrideo.

Ἐκμυκτηρίζω, idem qubd μυκτηρίζω. Exponitur etiam, dicteriis incesso.

Ἐκμυκτηρισμὸς, idem quod μυκτηρισμός.

Μ Υ Α Η, ης, ἡ, mola, (vt mola asinaria seu trusatilis, aut frumentaria oleariaue.) Od. α. Αἱ τοῖς ἀγγύαιαι μύαι ἔδοι μάλιστα κεραυνόν. Et apud Poll. ἐρίφου τὰ μύλια, & ἄκρα κέφαλ., & ἄκραι μύαι. & ἀλεαλύσεις, molam verfare. Interdum peculiariter pro inferiore parte molæ, vt super ἐπάνω. Hesych. ¶ Item pro mola salsa. ¶ Item mola, i. os latum & rotundum toti genu suprapositum obfiguræ simillitudinem sic dictum. A quibusdam & patella, & rotula Latinè vocatur. ¶ Item malo, caro, informis & inutilis in muliebri vtero concepta: dicta à motus grauitate & difficultate τὰς μύλας: apud Aet. & Aegin. lib. 3. ¶ Item pro quadam herba, apud Gal. ¶ Item μύλη, molaris dens Gal. ἀπὸ τῆς κατὰ πόσιν lib. 5 ἀπὸ διδόντων μύλων. Et in plur. μύλαι, molares apud eundem in lib. de ossibus, & lib. 9. de vsu partium: & generaliter quiuis dentes, apud Suid. vt μύλας λέγοντας. Ab Hesychio μύλαι exponitur etiam σιαγόνες, maxillæ.

Μύλων, ωνος, ὁ, idem quod μύλη, mola (in prima significatione) vt in hoc prouerbiali versu, ὁ δ' ἐξ ὀνείου ἄξιον μύλου, ἄξιον ἢ λαιφέα. Vtitur & Plut. de sera numinis vindicta. Est & apud Matth. ac Luca. Item μύλος pro dentibus molaribus, apud Aristot. de histor. de histor. an. lib. 2. Item μύλος pro γομφίοι.

Μυλίας λίθος, molaris lapis, id lapidis genus ex quo fiunt molæ. Gal. Therap. l. 14. Item μυλίτης ὑδρίτης, molares dentes, qui & μύλαι, apud Aristotel. de hist. an. l. 2.

Μυλίας, idem quod μυλ. της λίθος, apud Strabon.

Μυλικὸς λίθος molaris lapis, apud Marcum c. 9.

Μυλικὸν, ἄκ. medicamentum dentium dolores sedans inditum vel oblitum apud Galen.

Μύλιος, αἰον, ὁ, molaris lapis qui & μυλίας, & μυλίτης. Exponitur tamen simpliciter, lapis rotundus ab Eust. ll. μ.

Μυλίω, ῶ induro, vnde ἐμυλίωσε apud Hippocr.

Μύλων, ωνος, ὁ, vel μυλὼν, ῶνος, ὁ, locus in quo est mola seu in quo versatur mola, pistrinum. Herodo. τῶν μυλῶν ἴσασιν τὰς ἀπὸ ξύλου. Aristot rhet. l. 3. Κακοῦ δὲν τὸ τοιοῦτον ἐκλέγει μᾶλλον τοῦτο ἢ ἀπὸ ξύλου. Locus erat in quo loquebantur serui, vt scribit Pollux.

Μυλωθρὸς, ὁ, qui pistrinum possidet, & in eo opus facit. Suid. Exponitur & molitor, item pistor, apud Athen. Item adiectiuè, vt μυλωθρὸς ᾠδὴ, quæ & θεσπιῳδὸς. Et fœm. μαλωθρὶς, & μυλακρὶς molitrix, pistrix.

Μυλωθρικὸς, ad pistrinum pertinens seu molendinum, molitrinarius, molendinarius. Plut. in symp. sept. sap. Ἐμυλωθρικὸν, vasa molendinaria.

Μυλόω, ῶ, dentes concutio præ frigore. item frendo dentes seu stridor dentibus. Hesiod. in Erg. Ἀνὴρ δ' μυλόωντι.

Μύλ ω, coëo, molo (*quæ sensu dixit Horat. alueus pernoctet vt eum commodius comprimere*] Theocr. idyll. 4. τὸ χειρὶ τὸν ἐν τῷ κοιλίᾳ ἐμοῦ βρῶμ ἐφορῶντα; ¶ Suid. μύλειν esse dicit etiam contrahere labia quod & μεμύλακεν, nec non μυᾶν & μεμυᾶν.

Μυλαῖ, ὁ, ἡ, scortum, meretrix.

Composita.

Ἀ μυλ ος, ον, ὁ, molam non expertus, non molitus. Ἄμυλος ἄρτος, subst. (sub ἄξιος) amylum, farina triticea, aut alia quæ ne mola facta est. Dioscor. l. 2. c. 113. ¶ Item confectus ex amylo, paratus ex farina quæ sine mola confecta est: vt ἄμυλα πέμματα apud Paul. Aegin. Sic ἄμυλοι μᾶζαι & ἄμυλοι πλακοῦντες, nunc & placentæ quæ & simpliciter ἄμυλοι dicuntur apud Antiph. in pace, item quæ apud Theocrit. idyll. 9. ἄμυλος expon. ingedum, infractum.

Ἐ πιμύλιος, vt ἐπιμύλιος ᾠδὴ, q. d. molaria cantilena, quæ ad molam canitur. Vide Poll. & Athen. Item τὸ ἐπιμύλιον, superior mola Deut 24.

Ἐπιμυλὶς, pars in corpore quæ alio nomine ὀπισθία dicta etiam μύλη.

Περιμύλιος, ας, ὁ, statua quæ ante molas poni solebat: alij dicunt, se deam quæ molis præfidebat. Apud Suid. scribitur etiam περιμυλία.

Τ' ρίμυλος, mola a quaria, seu molendinum aquarium.

Τ' ρομύλιον, idem, in Pand.

Χειρομύλων, ωνος, ὁ, idem. Dioscor. l. 5.

Μ Τ Α Λ Ο Σ, ὁ, ab Hesychio Exponitur, curuus, tornosus. Ab Eust. exp. strabo. qui oculis est distortis. ¶ Apud Athen. lib. μυλαὶ sunt etiam placentarum species. ¶ Μύλος, species piscis Apud Athen. lib. 3 & apud Athen. de alimentis, lib. 3.

Composita.

Ἀ πεμυλάω, intorqueo, incuruo apud Hippoc.

Διαμυλάω, i. indo seu torqueo labra irrideo: vnde pass. ad irrideo tortis labris. Aristoph. in vesp. οὔτ' ὦ διαμυλώμενοι ἐς δὲ δίκην.

Περιμυλάω, labra protendo vel protendere fino, Galen. apud Hipp.

Μ Υ Ν Ο Μ Αι, prætexo, prætendo. Eustat. ex Alcæo, ἀπὸ τοῦ μύειν ὃ δὴ καὶ νόημα * ἀπὸ τοῦ μύειν.

Μύων, ωνος, prætextus, excusatio Od. ϱ, Αἰνὰ δ' ἄρα μὰ μύων παράκοιτις ἀνάγκῃ prætextibus multis rem protrahite.

Μ Υ Ξ Α, ης, ὁ, humor ex naribus fluens, mucus, mucor. Hesiod. in asp. Τῆς ἐκ ῥινῶν μύξης ῥέει. Est etiam humor ille & vitiosus mucus qui in oculis & testudinibus vitiatur: vnde μύξα ὀφθαλμῶν, apud Gal. Vsurpatur & de lucernæ ellychnio. Plut. de naribus apud Soph. dictum inuenitur, quæ vocantur etiam μυξωτῆρες vel μυξητῆρες. * Eust. à μύζω deducit τὸ & μυκτὴρ sic qui à μύττω vel μύττομαι deducant: vt nimirum μύξα sic quod quis ἐκ τοῦ μύζειν detrahit.

Μύξα ων, ὁ, prunorum species Actuario, Pfello & Aetio quæ & μυξάριον appellatur.

Μυξώδης, ους, ὁ, ἡ, mucosus, i. mucus abundans. Gal. de part. anim. lib. 2 in eodem muco similis. Dioscor.

Μυξόω, exp. πάχυνω, muco abundo, nares muco plenas habeo.

Μυξτὴρ & μυξάριον, piscium nomina apud Athen. & Eust.

Μύξων ωνος, ὁ, piscis quidam ex genere mugilum, apud Aristot. hist. anim. l. 6. c. 17. dictus ἀφ' ἑαυτοῦ μύζων, quoniam ζῷον ἀφ' ἑαυτοῦ γεννᾷ μύζειν. vt Athen. lib. 7. refert ex Aristot.

Μυκτὴρ, quemodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex μύζω significante ellychnium lucerna.

Δίμυξος, duo habes ellychnia: Plato in fabula quæ inscribitur Πολύμυξος, multa habens ellychnia. (scribitur

Τείμυξος, tria habens ellychnia.

Μύρινα, vide in Μύρος. Μυρικὸς, vide Μύρος.

Μυρτέλιος, μυρτεῖος, in Μύρτος. Μυρίδιον, μυρίζω, in Μύρον.

Μ Τ Ρ Ι Κ Η, ης, ἡ, myrica, arbor de qua Dios. lib. 1. c. 117. & Plin. l. 13 c. 21. l. 24. c. 9.

Μυρίκη, myricinus è myrica confectus, Hesyc.

Μυρικώδης, ους, ὁ, ἡ, myricæ similis, ad myricam proxime accedens: vt μυρικώδες φύλλον, folium tamaricis seu myricæ.

Μυρίνος, vide in Μῦρος.

Μ Τ Ρ Ι Ο Σ, ια, ὁ, infinitus, innumerus, immensus: Οὐδεὶς ἐστὶ μυρίων ὧν ἄνθρ. Apud Lucianum μυρίοι πλῆθει, infinitæ multitudo. Item summus, extremus, maximus, ingens. plenus apologi. ἐκ πενίας μυρίας εἰμί. Sic μυρίος πλοῦτος apud Hom. Plut. & Plutar. & μυρία ἐσσοῦδι, apud Luc. In plur. μυρίοι, infinitus numeri, innumerabiles. vt Iliad. α, μυρία ἄχνη, sic ἀλλὰ μυρία

ἔστι πάλιν, & μὲν εἰσὶ ἀναρίθμητοι ἐν θαλάσσῃ, &c. Interdum additur pluralis apud poetas: vt Od. μ, Ἡέλιον τ' ἠδὲ σελήνην μυρία μογέοντε. ¶ At μύριοι, μύριαι, μύρια (proparoxyt.) decies mille, decem millia, vt Eust. & cæteri grammatici testantur: vt Herodot ἐκ μυρίων ἑκατόν. Et μύριοι πάντα τὰ apud eundem. Cum genit. vt μύριοι Ἀνκαίου ἄνδρες. Item apud Plat. μύριαι ἄλλαι μυρίαι πόλεις. Apud Dem. pro cor. μυρίοις μὲν ἐκ & a. ud Plat. πολλάκις μύριοι.

Μυριακόπους, infinitis partibus plures. Arist. eth. 7. c. 6. Exponitur etiam, mille partibus plures, seu millies plures. Xen.

Μυριάκις, decies millesimè. Plato. Μυριοστὸς, q. d. decies millesima. pro decies millenarius numerus, numerus decem millium.

Μυρίων, decies millies. Aristoph. in nub. Dem. pro cor.

Μυριοπλάσιος, decies millenarius numerus, decem millium numerus Theocr. idyll. 17.

Μυριὰς, άδος, infinitas, infinita multitudo, infinitus numerus, Phocyl.

Composita.

Δισμύριοι, bis decies mille: aut viginti millia. Plut.

Δεκαμυριάσιος, viginti millia equitum. Luc.

Τριακοντάκις μύριοι, tricies mille seu milleni: aut triginta millia.

Τετρακισμύριοι, quadragies mille: aut quadraginta millia.

Πενταμύριοι, quinquagies mille seu quinquaginta millia. Plut.

Μύσπαξ, &c. vide in Μύειν.

Μ Υ Ρ Μ Η Κ, formica. Hesychio.

Μυρμήκιον, formicarum contubernium, *hoc est*, multitudo formicarum vnà domicilium & sedes habentium: quæ & μυρμηκία eidem Hesych. Dorienses illius autem Μυρμηδόνες esse ait ἐκ μυρμήκων, formicas.

Μύρμηξ, ηκος, ὁ, idem cum μῦρμις, formica. Pro eo dicitur Dorice μόρμηξ. Theocr. idyll. 9.

Μυρμηκιάω, ῶ ἐξ, ὁ, formicinus, qualis formicarum est, formicis proprius. Plut. in lib. περὶ φιλοπλουτίας.

Μυρμηκίας, gemma innatam repentis formicæ effigiem habens, authore Plin. l. 37. c. 11.

Μυρμηκιὰς, ᾶδος, ἡ, myrmecias lapis nigras habens eminentias similes verrucis. quæ verrucæ nominantur μυρμήκια aut μυρμίαι. Plin. ibidem.

Μυρμηκιὰω, phalangis genus. de quo Plin. l. 29. c. 4. Id à Nicandro dicitur μυρμηκιᾶσθαι, in Ther. Μυρμήκια dicuntur etiã verrucæ quædam: Celsus l. 5. c. vlt. A Græcis medicis vocantur μυρμηκίαι in Ther. vt ab Aet. Poll Aegin. l. 4. c. 15.

Μυρμηκοθήρας, infestor myrmeciis, infestor verrucis quæ μυρμήκια nominantur.

Μυρμηκοποιὸς, ὁ, πόδος, illud dicitur, quum aliquis verrucas illas patitur. aliis verrucarum formicarum instar eruptio.

Μυρμηκιᾶν, dicitur significare ita affici, vt si formicas repentes sentias. Μυρμηκιᾶν σύμπτωμά, dicitur pulsus inæqualis in vna pulsatione & diuersis partibus arteriæ, formicarum motui similis.

Μυρμηκώδης, ὁ, ἡ, idem quod μυρμηκιᾶν, contubernium seu agmen formicarum: vnde prouerb. μυρμηκιὰ ἀγαθὸν, pro ingenti bonorum multitudine ceu formicarum. Dicitur etiam sedes & domicilium formicarum. Plut. de exil.

Ὑπομύρμιον, (*Comp.*) expon. formicæ quæ equites dicuntur, vel qui formicis magnis ceu equis inuehitur. Luc.

Μ Υ Ρ Ο Σ, ὁ, vnguentum Athen. lib. 1. μύρεσι ἡδυσμένοι. & l. 5. ἀναθεὶς τὸ μύρον. Varia μύρων genera, vt σκευικὰ & ἀλειφατικὰ μύρα, quibus opponuntur τὰ σπειρόδη, vide apud Athen. lib. 12. & apud Diosc. lib. 1.

Μυροθήκη, vnguentarius, vt μυροπώλης ἰδίᾳ. vasa vnguentaria. vasa recondendis vnguentis: apud Poll. l. 10. c. 26. ex Aristoph. in Ἀσπασίᾳ. (Poll. l. 7.

Μυρεῖον, pro vnguentario vase, seu vnguentaria ampulla ponivideatur Ὑγιείας, q. d. vnguentulum. Aristoph.

Μυρίζω, vnguentis imbuo seu inungo. Strato epigr. l. 2.

Μυρίσσω, vnguentis imbuo seu inungo. Plut. symp. 6. 30

Μυρίζομαι, ὦ μυρίζ ἐκόμην, fucantes se & vnguentis illinentes. Sic μυρισθεὶς & apud Athen. lib. 8. vnguentis delibutus vultus: item que apud Herodot.

Μύρισμα, ατος, τὸ, & μυρισμάτιον, ὁ, ὁ, vngnentorum illitus Athen.

Μυρίτης, ὁ, exp. odorus.

Μυρίων, idem cum μυρίζων.

Μύρρα, ης, ἡ, ad quo inungimur, vngnentum. Aristoph.

Μυρρίνη, ης, ἡ, vngnenti illitio, vnctio. Hippocr. Coac. prog. 471. Pro eodem legitur μυρσίνη, apud Aelian.

Μύρρις, myrrha fiue murra apud Hippocr. Aecolicè pro σμύρνα. Annot. Gal. ἐν τοῖς γλώσσαις. * Μύῤῥα & μυῤῥὶς, vocatur etiam lacha quædam cicutæ caulibus & foliis similima. Dioscor. l. 4. c. 82.

Μυρρίνεος, Ion. myrrhæ colorem habens, faciem que minimæ gemmæ. Plin. l. 37 c. 10.

Μυρσίνη, idem quod μύρτη.

Σμυντίζω, æmulor, myrrham myrrham red oleo.

Σμυρνιον, planta quædam myrrham resipiens. Dioscor. Dicitur etiam σμυρνίον Nic in Ther.

Κατάμυρτος, (*comp.*) myrrhatus, myrrham, redolens. Dioscor. lib. 1. cap. 26.

Composita.

Ἀ μύρις, vnguentis carens Plut.

Ἀνάλειμμον, vnguentum siccum. Vide Aet. l. 6.

Τ' ρέμυρον, compositio vnguenti humidi odorati, apud Aetium l. 16. c. 114. Exponitur & vnguentum liquidum.

Μ Υ Ρ Ο Σ, ὁ, myrus seu murus: piscis qui & σμύραινα dicitur. Eius fœmina dicitur μύραινα siue σμυραινα. muræna: Aristot. hist. anim. l. 5. c. 10. Pro μύρος dici etiam μύρων scribit Hesych. Suidas μύραιναι dici tradit & de libidinosa & prona iin venerem: vt ἡ θεσπὶς ἐκ τῆς ἀθροίσεως γράφουσα τὸ μυρίζειν τε. Est ll. τ. ἀμοὶ δ' ὑπέρθεν Μύρωνται.

Composita.

Ἀ κλυμένεος ὑπερὸ ἠχῆ, in mare cum sonitu quodam aut fremitu fluens Odyss. ε.

Ἀ κλυμένης, ὁ, ἡ, ὁ idem. Apoll. arg. 1.

Πλημμύρος quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Μύρμαξ Μύρμηκος, vide in Μύρμηξ.

Μ Υ Σ. υδος, ὁ, mus, Aristoph. in vesp. μῦς ἱερώσας. Apud Dioscor. μῦες οἰκιακοὶ δύο. Dicitur, etiam μῦς in nom. & accus. pl. pro μῦες ἢ μύας, seu μῦας & μῦσας. Plut. in lib. de inuidia & odio. εἰ ἐν πόλει τοὺς μῦς ἀπανταῖν ὑπάρχει. Apud Aristot. μῦσι ἀφωνία, Gaza interpretatur sorices. ¶ Μῦς, musculus, mous volùit ita instrumentum, prima simplicis; carne & fibris constans: sic dictus vel quòd exoriatur murem forma imitetur, vel quòd piscem musculum appellant, similis sit.

Μυάδης, ους, ὁ, ἡ, ad murem pertinens. Plut. μυῶδες appellauit quod

quod mures decet.in lib.de cohibenda iracundia. Item musculosus,apud Gal.Exponitur etiam,torolus,lacertosus.

Μυὼν,pars quæ præcipuè habet musculos. Exponitur &,τὸ ἐφεδρικὸν πέπλον. Item pulpa brachiorum & coxarum;nec non sura. Iliad.π.

Μυοξόος,ὁ,ἡ.Gal.scribit esse animal mediæ naturæ inter mures aruenses & mures palustres.Sunt qui existiment esse Alpinum murem Plinij,lib.10.cap.65. quidque vulgò in Alpibus appellatur marmota.Vide & Epiphan.In Ancorato, & in Originem,hæresi 64.

Μυοτὶς χιτών,mutica tunica.Poll.l.7.c. 13. de vestium generibus scribit amictum fuisse Armeniis peculiarem , eumque vel contectum è muriũ qui apud ipsos reperiuntur pellibus,vel murium effigiebus variegatum.Apud Athen.lib.9.μυστὸν σάρκωμα,musculosæ carnes.

Μύαξ,ακος.mytilus.μύακες siue μύες,dicuntur esse conchæ sponte naturæ in arenosis prouenientes , vt pectines. Plin.lib.32. c.9.Dioſc.μύακα vocare solet ipsam concham seu testam ostrei istius,vt lib.5.Κόπτουσι μύακα τὸ ὀστρεῖον ἴλαφον, concha tollito innatans oleum.

Α'μυ⊙.,(comp.)musculis carens,vel in quo musculi prorsus non apparent.Gal.apud Hippocr.

Μύσις,vide in Μύω.

-Μ Υ Σ Ο Σ,ὁ,ὸν,scelus, facinus detestandum. Theodor.hist. Eccles.lib.3.pro sacrificio dæmonico sæpe vtitur : quia apud Deum eo nihil sceleratius & detestabilius. ¶Μυσὸς,ὴ,ὸν,detestandus,abominandus. Hesych. * Eust.deriuat.ἀπὸ τοῦ μύζειν,vt fit φρὼξ ὁ μύοψ,ad quod oculos claudimus,videre ipsum non sustinentes,sed nauseantes.

Μυσαρὸς,idem quod μυσὸς.Hesych.

Μυσαρία,ας,ἡ.destabilitas,abominanda fœditas.Areth.

Μισητὸς,& μυσακτὸς,abominandus,sceleratus,impurus:apud Hesych.

Μυσάζω,polluo scelere.Hesych. (Hes.

Μυσάττομαι,abominor , auersor vt detestandum & scelestum. Luc.:ὃ πάντες, ὅσοι ὀλίγα πόρρω ἡμῶν ἀπέστησαν,abominabantur & auersabantur vt prodigium. Idem Luc. cum accus. μυσάττεσθαι τὰς σφραγίδας.

Μυσαρὸν,ὸν,ὸ,intritum ex alliis & quibusdam aliis condimentis. Aristoph.in equit. Επὶ ταυτασὶ κρατικηδείλεω ἐν μυτάριῳ μὲν τυρὸν. Vide & Dioſc.lib.2.Masc.gen.vsurpauit Theophr.hist.pl.lib. 9 cap.de aliis,ὁποῖά φησὶ δεῖ μυστικὸν χρῆσθαι. * Schol.Arist.scribit loco citato denominari ἀπὸ τὸ μυσάττεσθαι,quoniam odor eius sit μυσαρὸς quasi μυσαττόν.atq; adeò à Callim.vocari μυστὸν,hoc hemistichio.ὡὐ ἐπιφλαυρότερον μυστικῆς.

Μυττωτύω,contero,vel acribus condimentis condio. Aristoph. schol.in vesp. Λάθοις τὸν αὐτὸν αἰδῆρα μυττωτύσαμβρ.

Κατα μυττόω,ῶ,(Comp.)contero,vt allia mortario contundi solent:Aristoph.in pace,κἀπαξάπαντα κατα μυττοῦμβρα.

Composita.

Α'μυκτικὸς,ὁ,nullo contaminatus scelere & piaculo : ὁ ἀμυσταγὴς, inde enim factum volunt.

Τ'απομύσσω,qui est propemodum μυσαρὸς.Item fœtidus, vel sub: fœtidus,Gal.apud Hippocr.

Μ Υ Σ Σ Ω,vel μύττω,Atticè mungo,emungo , mucum nasi extraho.Huius tamen verbi nullum exemplum affertur:at eius composita sunt in vsu. * Quid am à μύζω deducunt , quòd in emungendo & comprimantur nares,& non sine sono fœleant emungi.

Μυκτὴρ & μυξα,quomodo huc pertineant vide suis locis,

Composita.

Α'πομύσσω siue Κοπμύττω,mungo,emungo.Epigr.l.2.Οὐ θέλεσας τὸ χθὲ Πεῤῥικὸν τλὰ μὴ Κοπμίσασεν. Item metaph. decipio. Poll. & Α'πομύττομαι,emungor,mungo me. Xen. αἰσχρὸν Πέρσαις τὸ κοπτύεσθαι ἢ τὸ κοπμύττεσθαι.

Α'πομυξία.ὁ,id quod emungendo detrahimus.Hesych.

Ε'μμύττω,exp.subsanno,sterpitu narium flocci facio.

Περμύττομαι,est ,pmittere ellychnium,& lucernã emũgere,ex Poll.

Μύτιξ,vide in Μασάομαι. Μύτις,&c.in Μυῖα.

Μ Υ Σ Τ Ι' Α Η,ας,ἡ,bucca panis excauata , qua pulmentum aut ius hauritur.Poll.& schol.Aristoph. Pro eodem scribitur & μυστὶς,apud eosdem,item que apud Eust.

Μυστιλάομαι , ῶμαι , haurio pane excauato polentam aut iusculum. Metaphoricè Aristoph.in equit.κἀμοῦ γε χρὴ μυστιλᾶσθαι τῆς βουλεύσεως.Pro eodem scribitur & μυστιλόομαι,apud Aristoph. in Pluto , vbi μεμυστιλωμένοι dicuntur parcè ac tenuiter educati.

Μύστλον,Atticos vocasse panis buccas quæ canibus obiicerentur annotat.schol.Aristoph.

Μύστρον,ου,τὸ.Eustathio idem quod μυστίλη. Exponitur etiam cochlear. Nicand. apud Athen. lib.3. Ἡμέρῃ δ' ἐγχελέων πολίων ἐπιδόρπιον μύστρου , cauis auri cochlearibus. ¶ In Hippiatricis

mensuris μύστρον dicitur continere duo cochlearia.Hinc μύστρον diminut.

Μύλα⊙.vide in Μίτυλ⊙.

Μ Υ Τ Ι Σ,ιδ ος,ὁ,nasus:peculiariter de marinis piscibus.Sic Aristot. de sepia loquens dicit eam ἐν τῇ μυτῇ habere semen genitale:hanc μῦν paulò pòst μυτίδα appellat:addens etiam πλὴν ῥίνα non absurdè vocari posse μύτιν.Galenus in lex.Hippocr.annotat μύτιν vocari τὸν τῆ σπάτῃ σῶμα μέλαν, atramentum quod in ore sepiæ est : verùm & piscem quendam hoc vocabulo ab Hippocr.denotari.Pro eodem scribitur & μίτις apud Hesych.

Μυττωτὸν,&c.vide in Μῦσος.

Μυχθίζω,in Μύζω.

-Μ Υ Χ Ο Σ,ὁ,penetrale,intimus locus siue intima pars, recessus:vt μυχὸς δόμων.Od γ.Et μυχὸς Ἀρκαδίης ἰσοῦται.Il.β. Item sinus:μυχὸς Ἀδριάδος , sinus Adriaticus, apud Polyb.& Strab. * Etymol.tradit fieri ex υγχὸς pro υγχὸς genitivo nominis υὸς,vertendo υ in μ.vt μυχὸς sit ὁ ἐνδύπατος ἢ ἐσώτατος τόπος. Posit & à μύω ,claudo ,deriuatum videri , vt significetur locus clausus & occultus.

Μυχόσπατος & μυχοίπατος,superl.penitissimus, intimus,pro μυχαίπατος.Aristot.de mundo,Od ε.

Μύχθος,ὁ,ἡ ὁ,vel μυχαῖος,qui est in μυχῷ:vel qui venit seu erumpit ἐκ τῆ μυχῆ.intimus item abstrusus Aristot.de mundo.μυχαῖος εἰς μυχαίτερος σύστασις τῆς παρεμβολῆς,spiritus qui in abstrusos quosdam & cæcos meatus terræ se insinuãt.

Μύχιος,poëticè,idem Apoll. Arg.1.Oppian.de venat.1.

Μυχὸς,pro μυχὸς,apud Suid.ex Herodot.

Ε'νδυμυχῶ,ῶ ὁ ὦ ἡ,(comp.)in anterioribus abditus recessibus,& abditus,occultus latens.Sic etiam dicitur homo qui consilia sua nulli apperit:Latinis homo tectus.Suid.

Ε'νδυμυχίω.ῶ,in interioribus,alteo recessib.seu lateo, occulo.

Ε'νδυμυχὶ,occultè,secretè,secretó Hesych. (lo.

Μ Υ Ω.Pσω,claudo,occludo,comprimo. Dicitur primùm proprie de labris & ore. Dicitur enim μύω τὰ χείλη & τὰ ῥόματα στόμα.Ipsa etiam χείλη,& στόμα quoque dicuntur μύειν.Aristoph.in pigr χείλη ἐμυσεν,os clausit.Sic μύσαντα στόματα , apud Plat.in Phædr.clausa astricta.Apud Aristot.in probl. μύοντα στόματα,qui est ore compresso. ¶ Dicitur etiam de oculis.Exponitur connueo, nicto, oculos,claudo. Dicitur autem μύειν sine adiectione,vel μύειν τοῖς ὀφθαλμοῖς,seu τοῖς ὄμμασιν. Interdum ipsi oculi dicuntur μύειν : vt Aristoph.in vesp.μύουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς,seu τὰ ὄμματα. Interdum oculis clausis.Sic Lucian.εἰ μύοντες οἱ πάντες βαδίζουσι ἢ γυμνοῖς ὀφθαλμοῖς res oculis clausis incederent.Alex.Aphrod.probl.lib.1. ὅτι ἕτερον τῆ ὀξυθυμίᾳ μύωμεν,alterum oculum claudimus,velut diminimus.Apud eundem μύειν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπιθυμοῦντες ἀποτυγχάνειν conniuent oculis homines. ¶ Reperitur etiam dictum de labris:vt de vulnere cuius labra non hiant:vt apud Dioſc.μὴ πάνυ ἔλκει,occlusa.item de rostris, apud Eust. Item μύουσι τὰ ῥύγχη apud Aristot.meteorol.4.obstructi clausi.in epig μύουσι τὰ ὦτα obmutuit,item contrahitur. Item μεμυκότες ἀνῆρ, q.d. muti sunt ore occluso,seu compresso.

Μύσις,εως,ὁ,occlusio,compressio,obstructio.

Μυκη,idem quod μύσις,apud Hippocr.teste Galen. At μύκη mugitus,boatus,ex schol.Aristoph.Vide & in Μύκη.

Μυᾶν,est contrahere labia:quod & μύλλειν dicitur.Suidas.Aristoph. τί γὰρ μύᾳτε κἀναβλέπετε ; πλὴν χάσκετ' ἐπιστάντι δᾶιον ἀμφοτέροιν: Pro eodem dicitur etiam μύιμᾶν & μιμύλλειν apud eosdem, teste Polluce.

Μύϊον,Μῦσος,Η'μύϊον,quomodo huc pertineant,vide suis locis

Composita.

Α'μυξι,abſq; labiorum compressu:hoc est,patente ore.Lucian. Lexiph.διήνεγκε δ' ἀμυξὶ,οὐ μὴν ἀκριβῶς ἀνέῳγε τὸ στόμα.

Α'μυσίζω,idem quod ἀμυξὶ πίνειν,hiante ore bibo , absque hausfu.Plutarch.Symp.3 problem.3. διὸ καὶ τοὺς ἀπαυστὶ πίνοντας (ὅσῳ ἀμυσίζειν ἀπόλουσιν) οἱ σοφοὶ φασὶν ἧττον διψᾶν μᾶλλον.

Α'μυσις,ιος,vel ιδ ος,ὁ,largus hausfus : vnde ἀμυσιστέον,idem qu od ἀμυσίζειν & ἀμυσὶ πίνειν,apud Athen. lib. 10.& 15.Item ἄμυσις poculi genus Pollluci lib.6.c.17. itidem que Suid.ex Aristoph.

Α'ναμύω,aperio oculos,cui oppon.συμμύω,vnde ἀναμύσσω,ἀναβλέπω.

Α'πομύω,idem quod μύω,claudo,tego.apud Dionys.Areop.

Α'στρομύσι,ſtellæ ,quæ Aegyptiis Isis & Sothis dicitur,vt testatur Apollo .

Ε'κμυζίζω.idem quod ἀμυσὶ ἐκπίνω,apud Eust.& Athen.Quod exp.labri s aliquantum compressi ebibo.

Ε'πιμύω,idem quod μύω:vt τὸν ὀφθαλμὸν ἐπιμύσαντα. apud Ponitur & sine accus.apud Polyb.l.4.ἐκείνῳ δὲ αὐτὸς ἐπιμύσας.

Κατα μύω.id.em quod μύω:apud Xenoph. ὥστε μὴ ὑπνοῦν μύοντα τὰ βλέφαρα. Item (sine adiectione) claudo oculos.

pud Luc.in Tim. κἀκ δὴ ἐκ τοῦ ὁλίγου κατα μύσας ἡμᾶς ἐφῆκεν.Sic Homer.in batrach.ὡς εἶπεσκε θορυβοῦντες,οὐδ' ὁλίγον κατα μῦσαι. Κεμμύω, per syncopen dicitur pro κατα μύω, apud 70.Bibl. interpr.

Α'σύμμυος,ον,(decomp.)inconniuens,non conniuens.

Υπομύω,ὑπομύσσω seu ὑπομυέω,ῶ , oculis crebrò salientibus connueo,seu oculos frequenter claudo & aperio. Xen.in symp.& Aristotel ὑπομύουσι ἢ ὑπ' ἀνθρώπου ἢ ὑπόνοιαν πάντες.Sunt qui accipiant pro , nictatione crebra signum do, vt amans amatæ mulieri.Exponitur etiam, nicto,conniueo. *Compositum putatur ex σφίγγω & μύω. Pro eodem dicitur & σφαδάζειν ἐπὶ τοῖς ἐπιθυμοῦσι quod Etym. apud Atticos sic significare ait:οἱ παιγνίως τὰ βλέφαρα κινοῦντες ἢ εἰς ὑπόνοιαν ἄγοντες,δηλοῦντες ἢ καὶ διδάσκοντες,quoniam si quis ipsum ὑποσυνάγοντας , συμπεῖσαι τὰ βλέφαρα μύει. vel etiam ὅτι τὸ τοῖς κίρκοις μύειν.

Ἀκαθαμυκτὶ,ῶ,ὁ,crebrò nictans, vt σκαρδαμυκτικὸν ὄμμα, apud Aristotel.

Ἀκαθαμυκτὶ,adverb. nictantibus oculis.

Ἀκαθαμυκτία ῶ,idem cũ σκαρδαμυκτία,nicto, seu nictor.Luc. Ἀκαθαμυκτῶ ῶ,idem quod σκαρδαμυκτῶ,nictare vix cesso.

Διεκπ. Ἀσκαρδαμυκτ⊙ ω, ὁ ὦ ἡ, non nictans Aristoph.in equit.βλέψει οὐ τὰ μὲν ἀσκαρδάμυκτ⊙.,non claudens oculos.

Ἀκαθαμυκτία ῶ non nictor,inconniuentibus palpebris afascio.Schol Aristoph. proprie esse dicit inconniuenter intuentis solis radios nec oculos claudere.

Ἀκαθαμυκτὶ siue ἀσκαθαμυκτὶ.intentis oculis, immotis atque inconniuentibus palpebris, ita vt non nicteris. Luc. ἀσκαθαμυκτὶ βλέποντας.Xen.Pæd l.1. ἀσκ :: βλωπικὸν ὁρᾶν.

Σκυφίω.laudor vel exulcris fum:itemcompr imor vel compresfis fum.Plut. ὥστε τοῦτο σκυφίσαι:Sic & apud Aristotel.Theoph. & Xenoph.

Διεξοδικὸς,ὁμοίως. Ἐξόμνυμι, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Μαῖρ: μωὶ ωὶ,ξ c.&c.vide in Μῦς.

Μαῖρ Ο Σ,ὁ,ἡ,irridens,irrideo,derisor.Hesych.& Suid.Pro eodem scribitur & μωκὸς apud Etymol.

Μωκὸς,ὁ,ἡ,idem,irrideo,deludo.

Μωκάομαι,ῶμαι,ir:ideor. Alciphr.κ τὸ ὠῷ σοφὸν κιχλίζουσα μετ ἐμοῦ μωκᾶται καὶ σκώπτει τὸ ἀνθρώπειον.

Μωκὸς,ὁ,ill.ido.apud Suid.

Compos.ita.

Ἀποφαίνω,illudo,irrideo,seu deludo,derideo.

Διαμωκάομαι,ὁ,irrisio,illusio Ath.l.5.

Ἐμμωκὸς illudens,irridens. Hesych.

Καταμωκάομαι,derideo,deludo : Arrian. κα τα μωκησόμενοι ἀβυλίᾳ σε, qui te derideb.

Συμμωκὸς,ὁ,ἡ irrisio,illusio,derisio.Athen.

Μάω Ο Σ,ὁ,belium, pugna,tumultus, pro quo supra μάλ⊙ & μάχ.Hom.Il.ν. ἐγὼ μάλιστ' Ἀρ⊙. Il.ρ. ἀλλ' οἳ μὲν ἀπὸ μάλ⊙ ἔφορμεν Ἀρ⊙. * Quidam deriuant ἀπὸ τῆ μαιμώσεως,quoniam mania bello sanguine polluuntur. ¶ Dicitur & μάω ædificium quoddam in fluctibus extructum ad vsum nautarum: portus manu factus. ¶ Exponitur etiam,pondus,lapillus qui ponitur in lapidibus coniungendis.

Μαῖω ὁ pugno,Hesych.

Μάϊα,ας,ἡ,vel μάϊς,ιδος,ἡ,herba de qua Dioſc.l.3.c 54.& Hom.Od. κ. Ρ'ίζῃ μὲν μώλυ γένεσκε Διὸς δ' ἐκ κῆρα φέρεσκε.Μῶλυ δέ μιν κλῄουσι θεοὶ μάκαρες Ἀνθρώποι δ' ὀρύσσειν χαλεπὸν δέ τε φυομένοις.

Μάϊα,ης,caput allii apud Pfellum medicum. Galen.in lex. Hippoc. allium esse dicit quod simplex capur habet, nec in nucleos diuiditur,& quosdam eo nomine accipere τὸ μόλυ.

Μάϊς,ιος,ὁ,ἡ,fine μαΐως, indoctus, ineruditus, apud Hesych. Idem dicit Sophocles in Phædra, μάϊνιν dicere τὴν παγκάκιστον. exoletum viribus. ¶ Item tardus,segnis,ignauus : Nicand.in Ther.τὸν ἀμαιμάκετον χθονὸς Μάϊδες Ὑδατοί χαον , incedens tardus & segnis.Exponitur & hebes,remissus, languidus:ἡμίθνητος,semimortuus,hebeto,remissiorem facio. Etymol. Τὰ μαϊδρὰ καὶ παιδαλίμη emarcescentia.Gal.in lex.Hippocr.

Μάϊς Υ,ιος⊙.ὁ, vibex, verberum in cute vestigium,cutis ex verberum incusione fugillata. Plut. de fera num.vind.γίνεται ἐκ τῆ πληγῆ τοῖς ὑπὸ μαστίγων ἁλισκομένοις ἐπὶ τῆ σώματος ἐπιφανείᾳ μώλωπες καὶ τὰ καλούμενα ὑπὸ Λατίνων σιγίλλατα ⊙. Apud Aristot.in prob. μώλωπες καὶ οἱ ῥάβδοις πληγέντες ἀεὶ ἐρυθροὶ γίνονται διὰ τὸ τὸ αἷμα ἐκκρίνεσθαι. Pollux excoriatorum pecorum admotæ corpori verberato vlceres prohibent.

Μῶλος,ὁ,ἡ, dedecus,probrum,infamia,ignominia: vel vituperatio.reprehensio. Od.θ. Οὐδεὶς δ' οἱ κακὸν ἔμμορε μῶλον.ἀλλ. Plut. in polit.ἀεὶ λέγοντες ἐν ἑαυτοῖς σχυνὸν ὀχθηρὸν ἡ ἀκόλαστον ἀθύρματος ἔμφυτον ἡ μόχθος πολλοῦ ἡ μῶλος πολλοῦ ¶ Item Μῶμος , Momus, deus quidam reliquorum omnium deorum irrisor & reprehensor.Lucian.in lib de hist.scrib. καὶ ὁ ἐλεγεῖα ἀεὶ,ἀλλ' ὁ μὲν Μῶμος ὁ μωμῶν τὰ ἄλλα διώκετο Sic Plato de republ.l.6. ὑφ' αὑτοῦ γε τοῦτον μόνον Μῶμος ἐκινδύνευσεν.Dicitur μῶμος & quicunq.deũ illum imitatur,eodémq. modo facta hominum , quo ille deorum irridet:vt apud Aristot. Μάμαι καὶ ἐθέρω ⊙. σημεῖον.

Μωμάομαι,ῶμαι,vel μωμεύομαι,ῶμαι,vitupero,reprehendo,derideo. Il.χ. - Τοφεὶ δ' οἱ μάλα πάντες ὑπόπροθεν ἠδὲ καὶ ὄπισθεν μωμῶνται. & Theogn.in gnom. Μωμᾶσθαι δ' οὐ μὰ τοὺλαὶ ὄμιλος ἐπαίνοι,ἠδὲ καὶ ἐσθλοὶ,Μωμᾶσθαι δ' ὀδύσσεται ἄνδρα ἕκαστον ἀμείνω.

Μώμημα,τὸ, reprehensio, irrisio. vel potius dictum ipsum quo aliquem reprehendimus seu irridemus.

Μωμητὴς,vituperator,reprehensor.irrisor. Μωμητὸς,vituperabilis , vituperatione seu reprehensione dignus.

Μωλίων,ωνος,ὁ, dens molaris, vel ea pars dentium molarium quæ gingiuæ affidet.Poll.

Μωμάω,carpo, reprehendo:idem quod μωμάομαι siue μωμεύομαι. Odyſſ.ζ.Sic & Hesiod. Erg.2. Μωμᾶσθαι εἰς ὁδὸν ἐόντα , clàm carpere & reprehendere.

Composita.

Α'μωμ⊙.ω. ὁ ὦ ἡ, reprehensioni non obnoxius , irreprehensus. Hesiod.in Theog. φύλα τ' ἐρατὰ ἡ ἔδος ἄμωμ⊙.

Α'μώμητ⊙ inculpatus,mimi morsibus non obnoxius.Il.μ. Πυλυδάμαντ⊙ ἀμωμήτοιο. Apud Athen. lib.12.ἀμώμητοι δ' ἐ ἔδν ἔζηντο βροτοῖς.

Παναμωμ⊙,(decomp.)qui est omnino ἄμωμ⊙.

Ε'παμωμάομαι, vel ἐπαμωμεύομαι,idem quod μωμάομαι seu μωμεύομαι.

Ε'παμωμητὸς, idem quod μωμητὸς.vituperabilis seu reprehensione dignus:apud Hesiod,in Erg & Theocr.idyll.27.

Φιλαμωμ⊙.qui libenter vituperat seu reprehendit. Exponitur etiam,reprehensor & maledicus.apud Plat.

Μ Η Ν,num, nunquid,an,vtrum. Aristoph.in Nub.μῶν ἥρῳ νεᾴνιες; num heroinæ aliquæ sunt? Idem μῶν καὶ σὺ κατα γελᾷς: an & tu derides?Sic Sophocles, οἶ μοι τί φῂς ; μῶν ὀλωλέμεν; num perimus? sequente,μὴ νεᾴ significat nonne?vtrum non?annon? Eurip. μῶν' πάπους ; non credis ? Plato in epist. πῶς σπουδὴ ἐμοί; μῶν ὡς ἄπαξ ἐποίουν; annon quod feci ? Idẽ de rep.l.1.ἐ ὠὶ ἐξόδου ὁ θάλαττος,μῶν μὰ Δία κολοῦ ἐ αὐτὸς ἀλλὰ μεν, nonne perdet?

Μῶνος,vide in Μορία.

-Μ Ω Ρ Ο Σ,νε μωρ⊙ Atticè , ῶ , ὁ, stultus, fatuus. Aristoph.in Nub Καὶ πῶς ἐστὶ μωρὸς σὺ, καὶ κεγὼ τοῖς μὲν καὶ βακκασιλίοις. Eurip. μόνος γὰ μῶσος Μάγ. Soph in Aiace. -μῶρε μοι δοκεῖς φρονεῖν. Apud Dioſc.lib.4 ῥίζαι γαυσεμόβρωμαι, radices gustu fatuo siue insipido. * Etymol.dictum esse scribit ἀπὸ τῆ μὴ ὁρᾶν. vel à particula μὴ & nomine ὄσσε significante φρονήσιν,quasi μὴ ὁρῶν ὁ μηδὲν φρονῶν.

Μωρῶς,stultè,fatuè.Poll.

Μωρότης,ητ⊙ ὁ,ἡ,stultitia,fatuitas,

Μωρία,ας,ἡ,stultitia,fatuitas.Eurip.in Medea.Dem.Phil.3.

Μώρωσις,ιος,ὁ,ἡ,stultitia,fatuitas;stoliditas.Medicis dicitur quũ vnà cum memoria etiam ratio periit.Aetius ex Galeno & Rufo.

Μωραίνω, stultè ago : vel stultus sum. Eurip in Medea, Καὶ ταῦτα μωραίνειν μ⊙ χρεών ἐστ', χωίζω. Luc.ὡ σοῦ μωραίνεις ἐ πλέων. Pro accuf alicubi significat μωρολογεῖν : vt apud Eurip. οὐθὲις σοφίσμασι ταῦτα μωραίνει πάλαι. alicubi pro μωρὸν ποιῶν vsurpatur : vt 1.ep. ad Cor.c.1.ὡς ἐμωράνθη ὁ θεὸς τὴν σοφίαν τ κόσμου τούτου;

Μωραίνομαι,stultus fio.vel ad stultitiam redigor. Inde partic. μωρανθεὶς⊙.redditus fatuus,seu stultus,aut stupidus seu stolidus:Aristot hist.an l.9. ¶ Item μωραίνεσθαι infatuari,i.fatuum seu insipidum reddi.Matt.c.5.

Μάνδρα , à quibusdam marem mandragoræ appellatum fuisse scribit Dioſc.lib.4.c.76.& Plin.lib.25.cap.13.Aliis est tertium mandragoræ genus , vt testatur Dioſc.ibidem. : sic dictum quòd μωρὸν reddat eos qui de eo comederint.

Composita.

Α'λιτόμωρ⊙.ὁ,ἡ ὁ ὦ ὁ.mente captus.Eust.& Suid.

Α'πομωρόω,dementare,reddere stultum.

Α'γχεσίμωρ⊙,pugnator stultus seu fatuus,Appian.lib.2.Epigr.Vide & in comp.à μάρ⊙ in Μεῖρομ & ab Ω ἄρχ.cura.

Ο'ξύμωρ⊙.q.d.acutistultus seu acutifatuus.Ο'ξύμωρον,(vt Quintrádit) sententia est ex periculo petita,hoc est, ita affectatè & acutè enuntiata vt fatua videatur.

N

, nota literæ apud Græcos,quam vocant νῦ. ¶In compositione trãfit interdum in λ interdum in γ,interdum in μ: vt in συλλογὴ, συλλογίζ⊙, συλλίμπανω. ¶In fine assumitur interdum κατ' ἐφελκυσμὸν , sequente vocali aliqua aut diphthongo.vt λέγουσιν pro λέγουσι,ὀφθαλμὸν pro ὀφθαλμόσ,& sic in similibus. Est etiam numeralis nota:de qua vide in Append.

ΝΑΆΑ, genus musici instrumenti, Hesych. & Suid. Ab Ouidio in lib. 3 de arte am. vocatur nablium.

Νᾶβλας ὁ ἡ, idē quod νάβλα, Poll. lib. 4. & Athen. l. 4. Apud Hesyc. scribitur νάβλαι, dicitúrque etiam is qui nablam pulsat.

Ναβλιστής, οῦ, ὁ, qui nablam pulsat. apud Athen l. 4.

Ναΐτης, vide in Ναΐα.

ΝΑΙ, næ, ita, etiam. aduerbium affirmantis & concedentis: vt Matth. 5 ἴσχυ δὲ λέγω· ὑμῶν ναί, ναί. Et apud Ceb. Theban roganti σύτερον, καὶ οἰ δέξεις; respondetur ναί τὸ, etiam ita, vel vtique, immó. Geminatum legitur apud Aristoph. in nub & in Epigr. ναὶ ναὶ διά· Vsurpatur & in iureiurando, vt apud Aristoph. ναὶ μὰ τὸν Δία. In indirecta etiam affirmatione ponitur pro, vtique sanè. Greg. δὲ ναναὶ καὶ τότε. Et Il. α. Ναὶ δὴ τωὐτὸ γε πάντα γένοιτο καὶ μοῖρ' ἐπέπρωτο, equidem, sanè, vtique.

Ναΐδιον. vide in Ναΐς. Ναΐτης. in Ναῖα.

Ναΐτιον. in Ναῦς.

ΝΑΪΡΟΝ, ου, τὸ, à Theophr hist. pl. l. 9. c 7. numeratur inter ea odoramenta seu aromata quæ immiscentur vnguentis.

-ΝΑΙΩ, habito, incolo. Poëticum est: vt Il. β, οἵ ῥ' Ἀλίζωνας νάιον. Odyl. ῥ, ἐπεὶ ἡμῖαι πολλὸν ἀπόπροθι δῆμος ἔναιεν. Et cum præpos. Il. β, οἵ ναίουσι κατ' ἄκρην. Vsurpatur & in passiua significe pro πείθομαι, habitor. Il. β, πάντα δὲ ταῦτα πόλις δέκε. * Eust. deriuari posse dicit à verbo νᾶω, νάσω, quod est σωρεύω, quia etiam οἱ ναίοντές που, sunt συναθροίζοι.

Ναίομαι, habitor, incolor, vnde πόλεις δὲ ναιόμεναι, Iliad. γ. & δὲ ναιόμενον, ἄφαρ πόλιν ὄφρ', Iliad. α.

Ναίτης, ὁ, habitator, incola: pro quo dicitur potius ναίτωρ.

Ναυσίδιος, ου, idem quod ναῖος, habito, incolo. Od. ο, ἔνθ' ἔναισε ναυσίδιος, Hesiod. in Erg. οἵ τε θεὰς ἔρδουσι καὶ ἀνθρώπων ναυσίδιοι. Item passiue, habitor, incolor: vt Od. ρ, οἶκον ἐὺ μάλα ναιόμενον. Sic πόλις δὲ ναιομένη, Iliad. ζ.

Ναῖος pro ναῖα, (i. habito) est inusitatum, nisi in hisce temporibus: aorist. νάσσω, item νασσάμενος (abiecto incremento pro ἐνάσσω & ἐνασσάμενος) hai itaui. Il ξ. Hesiod. in Erg. Et infinit. νάσσαι. ᾧ: apud Apollon. Arg. 2. Et Act. νάσσα (itidem pro ἔνασσα) habitare feci, sedes habitandas dedi. Od. ο. Hinc ναίτης habitator: pro quo ναστὴρ in Anthol. Epigr.

Νάω. ponitur etiam pro ῥέω, fluo, mano, scaturio. vt Naz. πηγαὶ δ' ἀναγάσσεται ὑάκοτοι, scaturiunt. Apud Aristoph. νᾶν σκῶρ. stercus innatans.

Νᾶμα, τὸ. fluentum, scaturigo, latex: omne id quod alicũde fluit: plerunque tamen de aquæ scaturiginibus & laticibus dicitur: vt apud Moschum in epitaphio Bionis. Νάματα πᾶσι Σικελοῖς ἀηδίσατε τὸ Ἀρεθοῦσαι. Athen. lib. 2. ἀναξυρίδων τὸ νᾶμα. Metaphoricè apud Plat. in Tim. νᾶμα ἡδονῶν.

Ναμπαῖον ὕδωρ, aqua quam fluenta fundunt, i. latices & scaturigines seu riuuli, Theophr. hist. pl. l. 4. c. 3.

Ναμπαίδιος χώρος, regio cui scaturiginum & fontium copia est. Aristot.

Ναπαῖος, ου, ὁ, idem quod νᾶμα, fluentum vel fluor, scaturigo. Eurip in Hecuba.

Ναπώδης, ους, ὁ, ἡ, scaturiginibus ac riuis riguus: idem quod ναπαιώδης. Hesych.

Ναῖς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex ναῖω.

Ἀ-ναίω, migro, alió habitatum abeo.

Ἔ-ναιος, inhabito.

Μέτ-οι-κος, ου, ὁ, idem quod μέτοικος, de quo paulò pòst inter comp à Νάω. Exponitur &, incola: apud Hesiod, in Erg.

Περι-οικίς, circumhabito. Dionys de situ orb.

Περι-οικίω, q. d. circumhabitator, accola.

Περί-οικος, circumhabito. incolo. Od β, & alibi. Et οἱ περιοικοῦντες, accolæ. Item passiuè. circumhabitator. Od. ρ, μέσῃ δὲ λυκάβαντος ἔασι περιοικέουσι, &c. (ναίουσιν.

Συν-οικέω q. d. cohabito, i. simul habito. Apol. Arg. 2. μετέβη συνοικήσων, cohabitator, contubernalis. Hesych.

Τ'-οἰκίος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex ναίω: ac primùm significante, habito.

Ἀ-νοίκητος, inusitatum, format ex se tempora vsitata: ἀνοικήσω, & ἀνῳκησάμην, ad habitandum me contuli. commigraui. vt ἀνοικήσω τοῖσιν μετοικίῃσιν. Eur. in Iphig. T. & Od. σ, Οἷ' ῥ' Ὑπερείην δ' ἀνῳκήσαντο. Item Act. ἀνῴκησα. migrare feci. vnde subiunctè ἀνῳκίσαμεν. metri causa geminatum habens σ. Il π.

Ἔ-νοικος, ου, ὁ, inhabitator. Et simpliciter, habitator, incola Apollon. Arg. 2. Pro eodem dicitur & ἐναστὴρ. Epigr lib 2. Fœm. ἐναίτης & ἐναίτειρα. habitatrix. Apoll Arg 2. Et Epigr l. 3.

Ἐ-νοικέω, qui sedibus suis relictis, alió habitatum se contulit. Exponitur etiam. pulsus patria, exul. Item peregrinus, inquilinus. Apoll. Rhod.

Κατ-οικέω, inusit. vnde κατῴκησα. idem quod κάθημαι, habitare feci. habitandum dedi. Hesiod. in Erg. Ζεὺς Κρονίδης κατέναιεν ἑκὰς ἀπ' ἀνθρώπων. Idem in Theog. γένεσιν κατέναιεν Νυκτὸς ὀνειροπόλου. Et κατῳκισμένων, habitaui. Apoll. Arg. 2. ὑ δ' ἔμπεδον ναίεσκον.

Μετ-οι-κέω, idem quod ἔνοικέω. Nonn. Μετοικήσας, idem Il. Μετοικίσιμα, quæ commigrat, profuga. in Epigr.

Μετ-οικίω, migro, commigro. Synes. vide & in μετοικίσιμα.

Composita ex νάω, i. fluo.

Ἀ-έναος, semper & perpetuo fluens. Herodot lib. 1. κίρνα δ' οἶνον ἐκ τοῦ ἀενάου, pulchro lacus, quem perpetuò fluere Lydi aiunt, seu penem esse. Pro eodem dicitur & ἀένναος: vt apud Herodot. Thalia ποταμὸς ἀένναος ὕδῳ. Et metaph. perennis, perpetuus: apud Aristophan. ἀέννατα κρήνια. perennes tubes. Sic Xen. Pæd. ταῦτ' ἀεννάοντα ἐμοὶ ἔσται ἀπὸ τούτων. Pro eodem dicitur & ἀένης. apud poëtas. vt apud Hesiod. Κρίσιος ἀένης. Et ἀένναος πυρὶ κόνις ὤδωρ, apud eundem.

Ἀ-ενάως (*aduerb.*) more eorum quæ perennibus aquis vnt, i iugiter.

Ἀ-ενάων, οντ-ος, ὁ, itidem pro ἀεὶ ναῶν: vt Odyss. ῥ, ἔνθ' ἐπὶ ναῶντα, aquæ perennes.

Ἀ-έναος, ντ-ος, ὁ, idem. Nicand. apud Athen. lib. 11. ἀέναον ναόντων ὀστέζεσε.

Ἀ-νάματος, fluentis carens: vt ἀνάματ-ος-ον-ος, apud Plut. Ἀνάμ-αιος, perfluo. Plut. in Aemyl.

Κλυδνάω, pulchrè fluens, pulchrisfluus, Eurip. in Medea.

Κρουνώω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΝΑ'ΚΟΣ, ου, τὸ, pellis cum suo villo. Theocr. idyll. 5. θέλγεν ἐμὸν νάκος, τὸ μάλ' ἁπαλὸν· ἐγχρὶς ἔκτεται. Herodotus pro vellere seu pelle arietis vsurpasse dicitur, & Lucian. pro pelle ouis: locis pro quacunque pelle villosa. (vide.

Νάκος, ου, ὁ, idem quod νάκος. Il. ξ. Λ'ν πάλιν ὦτε' ἀμφὶ νάκεϊ βοὸς ἐρύσσας. Νάκος γρ, ναχίσμοις, apud Hesych. idem quod νάκος. pellis.

Composita.

Κατωνάκη, & κατωνάκιον, ὁ, vestis genus cui ab inferiori parte assutum erat νάκος. Aristoph. in Lysistr & in concionat.

Καυνάκης, lænæ genus barbaricum seu Persicum, vestis pellea apud Aristoph. in vesp.

Νᾶμα, &c. vide in Νάω seu Νάομαι

ΝΑ'ΝΝΗ, ης, ἡ, patris matris q. soror vel frater, apud Hesych.

ΝΑ'ΝΟΣ, ου, ὁ, nanus, pumilio. Apellinaris ait nanos vocari breui atque humili corpore homines, pulsum suprà memoratum extantes. Aristot de pa t. an. lib. 4. cap. 10. τὰ δὲ τὰ πολλὰ τῶν πεζῶν τετράποδα. σφίγγεται δ' αὐξόμενα ὡς κάτω θεόν. * Etym. deducit ἀφ' ἡ τὸ πρὶν & ἀύω, augeo. Item panis species apud Athen. lib. cap. 14.

Νανώδης, ους, ὁ, ἡ, pumilionis formam habens, pumilio: Lucian. contrib. hist & de salt. Aristot. verò νανώδεις, vt πάντες νανώδεις τὸν ἀριθμὸν· μέτρα. τὸ δ' ἔσχατον τὸ βάσις ἡ πηχῶν μικρῶν: ideóque νανώδη ἔχειν τὰ ἄκρα. ἄδηλα τὰ αἴτια τοῦ νανώδη.

-ΝΑΟΣ, ου, ὁ, templum, ædes sacra. (* ἀφ' οὗ τὸ ναίειν ἐν αὐτῷ θεόν: vnde & domus Dei vocatur in sacris literis) Athenæ ναὸς ἐπὶ χρυσοῦ, ὃ ἐξέλιπεν ὁ παρθένων τὸν πατρῷον. Attice dicitur νεώς pro λαός. Athen. l. 14. Δῆλος ἔστ-ιν τῶν ἐπ' Ἰων. Xen Hel. 6. εἰς τὸν τῆς Ἀρτέμιδ-ος νεών κατεφυγότες. Et ruinam, id est, αὐτόμολοι λέγοντο.

Ναΐ'διον, sacellum, ædicula.

Composita.

Ἔ-ναος, dictus olim fuit ὁ ναός, templum, ἅτε τὸ ναίειν ἐν αὐτῷ θεὸν: vt ait Clinias apud Schol. Apoll. Rhod.

Ἐ-νάζω vel ἐνάζω, Etymologo indémq. Hesy chio ἐν ναῷ ἐσθίω. παρὰ τοῖς ναΐοις.

Πολυνάος, multa habens delubra. Theocr. idyll. 15.

Πρόν-αος, ante templum situs. protemplaris. Et πρόναος, ὁ, τὸ ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ, templi vestibulum: schol. Sophoc. Dicor etiam πρόναον. Ionicè, pro πρόναος. vt Hesych. testatur. Et πρόναον τοῦ Ἰωνικῶς, pro πρόναος. Et τὸ πρόναον pro τὸ πρόναος, Lucian.

-ΝΑΠΟΣ, ου, τὸ, saltus, cluius montis aut promontorii: ipsus & leniter cauus. Sunt qui interpretari malint, valles amœnæ & morosa. Eurip. νάπος ὑλήεσσαν. Soph. πυκάζουσι νάπος. Xen. Hell. 5 ἔδη νάπος εὐδαίμων ὑπῆρχεν. * Deducitur à τὸ πρὶν & πάω, quasi πρὸ & ναίω, vel νάομαι.

Νάπαιος, α, ον, idem quod νάπος. Apoll. Arg. lib. 2. πρωτοβόλοις ἐν νάπεσι καὶ ὑπωρείοις νάπαις. Et Plutarch. in Num. πανταχοῦ πάντα φυτεύεται δένδρα.

ΝΑ'ΠΥ, υος, τὸ, apud Atticos idem quod σίναπι, sinapi, teste Dioscorides. Vide & in Νάπυ apud Athenæum.

ΝΑΡΔΟΣ, ου, ὁ, ἡ, nardus, frutex, de quo Dioscor. l. 1. c. 6 & Galen. νάρδος, ὁ, ἡ, nardinus, è nardo confectus. Athen. lib 10. ἔλαιον νάρδινον ἁπάλ.

Νάρδινος, vinum nardi odore conditum. Dioscor. Fœm. gen. νάρδινος, vocari solet nardus montana.

Νάρδος, nardo similis fum: nardum imitor seu refero.

Νάρδος, ου, ὁ, (*comp.*) herba quæ veram nardum mentitur & qua tectæ Plinio vera nardus adulteratur.

ΝΑΡΘΗΞ, ηκος, ὁ, ferula, bacillus. Xen. Pæd. 2. εἰς ἣ τὰ ἀνδρικὰ παιδικὰ ἐπιτηδεύματα ἐδίδοτο. Plut. symp. 6. τὸν ναρθηκα τοῦ πάππου ἐπὶ τῷ ἀκρῳ ἔχοντες ἐν ἑορταῖς ἐπορεύοντο. Et ναρθηκας ἐν ἑορταῖς ἐπορεύοντο, ferulæ eburneæ. Dicitur esse & medicum instrumentum è ferula, teste Luc. & Etymol. Prope vero νάρθηξ arbor quædam est, de qua Theophr. l. 6. c. 2. & Dioscor. lib. 3. cap 91.

Νάρθηκ-ώδης, ferulago, humilis ferula. Theophr.

Ναρθηκ-ώδης, ferulaceus, ferulæ similis; ad ferulæ naturam proxime accedens.

Νάρκαμον, ου, τὸ, narthecium. Græci quidam medici libros à se editos νάρθηκας & ναρθήκια inscripsere. Gal. ἐν τῷ γλῶν l. 5.

ΝΑΡΚΑΦΘΟΝ, ου, τὸ, narcaphtum: odoramenti genus suffitis admiscri solitum, vt est apud Dioscor. lib 1. cap. 22. Pro eo apud Paul. Aegin. νάρκαφθος, nec non νάρκαφθος l. 7 c. 22. Idem esse putatur νάρδος apud Theophr. hist pl. l. 9. c. 7.

ΝΑΡΚΗ, torpedo: piscis cuius ea est natura vt propius accedentem & se tangentem obstupefaciat: teste Platone in Menone. Vide & Aristot. hist. an. l. 9. c 37. Plut. de Prud. an. Alex. Aphr. probl. 1. 2. & Plin. l. 9 c. 42. ¶ Hinc pro torpore & vertero capitur. Exponitur etiam, stupor. Aristoph. in Vesp. τὸ δὲ ἔστιν ἡμῖν ἐκ τοῦ ἔχειν κακὸν ναρκῆς. ¶ Νάρκη dictum est à quibusdam centaurium magnum, vt habetur apud Dioscor. Quoniam verò centaurium dictum est à quibusdam Gentiana, quidam ipsam etiam Gentianam νάρκαν vocárunt.

Νάρκη, ης, ἡ, à torpedine afficior siue affectus sum: obtorpesco, aut etiá torpeo. Aristot. ἐὰν δὲ ἅψηται, i. de torpedine pisce) φασὶ καὶ τὸν ἀθερίνην ποιεῖν νάρκην. Alex. Aphrod. dicit quosdam νάρκη δὶ ἀθέρος, ad stridorem limæ. Apud Hom. Il. Θ. v. 338. τέτατ' ἰὸς ἀπὸ νευρῆφι· δόσε δὲ κραπνὸς ἐπ' ἀγκῶνα, exp. ἐλύθη. ¶ Apud Synes. Ἐπεὶ δὲ ἐλθοῦσ' ἀφῆς αὐτὸν ὥσπερ ἔστιν, καὶ τοι ἀφῆσθαι δοκεῖς, ἐναρκήσει, exp. non sustinui, repente desij. (eodem.

Νάρκωσις, ὁ, torpefactio, torpor seu stupor. Gal. Νάρκωσις, pro ὑπνώδει διαθέσει, torpefactio, torpore afficio. Alex. Aphr. ναρκωτικὸν τῶν ὑπνωδῶν διαθέσεων.

Ναρκωτικός, ὁ, torpefactio, torpefaciendi vis. Hippocr. aphor. lib. 5.

Ναρκωτικός, torpefaciendi vim habens, seu torporem inducendi aut obstupefaciendi, vnde ναρκωτικὰ φάρμακα, stupefacientia medicamenta.

Νάρκωσις, ὁ, ἡ, ὁ, cui torpor seu stupor inest, torpidus seu stupidus. vt ναρκώδης ἰχθύων.

Νάρκισσος, ὁ, vel ὁ, narcissus, flosqui ab aliis λείριον dici annotatur, et Theoph. hilt. pl. lib. 6. & Dioscor. l. 4. c. 161. Fœminino genere legitur apud Theocr. idyll. 1. Apud Aristoph. autem & Dioscor. masculini generis est. * Ἀ νάρκη, i. à torpore quem suo odore affert, vt scribit Eust. itidémque Dioscorides.

Νάρκισσος, ὁ, ἡ, narcissinus. vt ναρκίσσινον ἔλαιον, narcissinum oleum, ex narcissi flore. ex Dioscor.

Νάρκισσος, lapis cuius meminit Dionys. in poëmate de situ Orbis.

Νάρκωμα, ατ-ος, τὸ, idem quod ναρκώσις: apud Basil. σοὶ δ' ἐκ ὀπτοῦ μὲν ἡ χὴρ ἐκ ναρκώματος, exp. obstupescit.

Ἀ-ναρκώω, idem quod ναρκάω. Ἀ-ναρκώσαι κάλυμμα ὕπνου, obtorpesio: vnde ἀναρκωμένος, apud Plat. de repub. l. 6.

Ἀ-ναισθησία, obtorpefactio. Exp. &, obstupefactio. Aristot. in ἀναισθησία. obtorpesco. Plut. in Coriol. (probl.

Ἀναρκώδης, dicitur frutex quidam foliis subherbaceis. flore roseo: quòd serpentibus admotus torporem inferat. Plin.

Ἀνάρκωσις, obtorpefactio, torpidum reddo. Paul. epist. ad Corinth. 2. c. 11 ὑπνώδη κατανάρκωσιν.

ΝΑΡΤΑΑΟΣ, dicitur esse vasis genus apud Aristoph.

ΝΑΡΘΗΞ, ηκ-ος, narta: genus plantæ odoratæ, ex qua fiunt vnguenta. Putatur esse τὸ ναρδόσταχυς Dioscoridis.

Νασμός, vide in Νάω seu Νάομαι.

ΝΑΣΣΩ, Fασ-σω & ξω, æquo ac complano, premo.

Νασσάμενος, æquor, complanor, premór, impleor: vt apud Aristophanem ἀσκὸς νασσάμενος, amphoræ ad summum vsque plenæ & spissæ.

Νάσσων, densé plenus ac veluti pressus, cõfertus. apud Dioscor.

Ναστὸς κάλαμος, sagittis conficiendis aptus. Et apud Philonem, νάσμα. est ὁ πλήρης ἢ νασ-ὸς ἢ πᾶν ὅτιπερ βαύεται. Νασὸς dicitur etiam ἀφ' οὗ τὸ τις siue πλακοῦς è melle, vuis passis, aliisq; condimentis densior & constipatior. Aristoph. in Pluto, ἥκω γὰρ αὖ σοι νασὸς οὐ πανπαμμύλος.

Νασίον, paruus νασὲς, apud Athen. l. 6.

Ἐ-ναύω (*comp.*) vnde particip. pass. ἐνανσμένος. oppletus. Aristoph. in concion. αἱ τριήρεις γ' εἰσὶν ὑπὸ τοῦ ἀργυρίου ἐνανσμέναι καὶ πεπλήρωνται, mensæ omni genere ferculorum onustæ & refertæ.

-ΝΑΥ Σ, & apud poëtas ναῦς (cuius genit. ναὸς & Atticè νεὼς, & poëticè νηός. dat. νηΐ, accus. ναῦν. Plur. nominat. νῆες genit. νεῶν & poëticè νηῶν. dat. νωσὶ, & νυσὶ, apud poëtas. accus. ναῦς & poëticè νῆας & aliquando νέας) nauis: vt ναῦς ἐύσσελμος, nauis bonas habens tabulas, Il. β. Od. μ. νηὸς δὲ βλάψῃς. Item huc lib. 2. ἡ ναῦς τε καὶ ἀφορμαστής. Idem l. 8. ἀφημισθῆς τ' ἐπὶ νηὸς. Sic Od. μὴ νεὸς ἀμφιπερσέμεν. * Eust. deducit à νέω νῶ. significante σωρεύω, vt ναῦς seu νηὸς sit quam σωρὸν ἐν ναυτιλίᾳ ἁρμόζει vel à νέω, quod est κολυμβῶ.

Ναύτης, ὁ, nauta. Xen. Hellen. 1. ναύτας ὁπλίτας. Metaphoricè apud Athen. l. 11. συμποσίου ναῦται dicuntur compotores. Et adiectiuè, in Epigr. ναύτης ὀδύσσεως, iter nauale. Pro ναύτης poëtæ & in primis tragici ναυβάτης dicunt.

Ναυ ηγενὴς, mulieres nauticam exercentes. Poll. l. 7.

Ναυτικὸς, ὴ, ὸν, nauticus. Aristot. pol. 5. Η' ναυτικὴ, ς' τὴ χτ, rei nauticæ peritia. Τὰ ναυτικὰ, res nautica, vel copiæ nanales: classis. Thuc lib. 1. & 2. Xen Hell. 1. Aristot. polit. 6. Item ναυτικὸς, peritus rei nauticæ. Thuc. l 1. Athen. l. 7.

Ναυτικῶς, more nautarum. Suid.

Ναυτιλία, ὁ, idem cum ναυτικὸς. Aristoph. in Ran. Theocr. in Epigr. ¶ Item polypi species quædam, apud Aristot. in hist. anim. & Athen lib. 7.

Ναυτιλεύω, nauigatio. Hesiod. in Erg. Herodot. Luc.

Ναυτίλλομαι, nauigo. Od. μ. Ἠ τ' αὖ ὀδυσσεὺς ναυτίλλεται εἰς ἅλα πᾶσαν. Sic & Od ξ. & apud Luc. de hist. scrib.

Ναυτία, ὰ, nausea, proprie qua nauigantes in mari corripiuntur. Plut. de garrul. Dioscor. lib. 3.

Ναυτιᾶδης, nauseosus. Plut. de virt. mor. & symp. 4.

Ναυτιάω, ῶ, nauseo. Luc. in Lexiph. ἐγὼ γοῦν ὅτι μεθύω σοι ἐκ ναυτιῶ. Et metaph. refuo, quasi nauseans. Demetr. Phal. οἵ τε ἀκούοντες ναυτιῶσι· ὅτι τὸ ἀπίθανον.

Ναυτίασις, ipsa actio nauseandi. vel, nausea.

Ναυτιασμὸς, ab Hippocr. dicuntur effusiones sanguinis: translato vocabulo ab iis qui in nausea sanguinem vomunt. Gal. in lex Hippocr.

Ναυσία, Ionicè dicitur pro ναυτία: vnde metaph. ναυσίη τινὰ ἀνθρώπων, fastidio aliquem habere, apud Simonid. in iamb. de mulier.

Ναυσιάω, idē quod ναυτιάω. Ναυσίασις, idē cũ ναυτίασις Hesych.

Ναῦλον, τὸ, naulum: merces quæ pro nauigatione persoluitur. Plut. in lib. an seni admittr. resp. Luc. Dicitur & masc. gen. ναῦλος: apud Aristoph. in ran. Item ναῦλος, merces quam persoluimus ei ad quem diuertimus. Poll. lib. 1. ¶ Item ναῦλος, siue ναῦλον, genus instrumenti musici: apud Plut. symp. 2, prob. 4. & Soph. Pro quo frequentius dicitur ναύλας, siue ναύλης, ου, ὁ, apud. Poll. lib. 4. & Ath. lib. 4. Scribitur & ναῦλος, seu ναῦλον, duplici λ. teste schol. Aristoph. (ἀσωτίας.

Ναυλίω, ῶ. naulo loco. Plut symp. 7. probl. 6. οἱ τὰ πλοῖα ναυλιῶντες. Ναῦλωτὸς, τὸ, idem quod ναῦλον. Hesych.

Ναυλόω. idem cum ναυλόω: vel, naulo vehendum suscipio. Eurip. Ναυλώσασθαι, dicitur etiam vector qui persoluto naulo nauem conscendit: apud Aristoph in Pace.

Νεώς, ὁ, naualis: i. statio nauium, & locus & domicilium quò subduuntur. Hesych.

Νεῶν, naualis. Νεῶν, τὸ, ligna fabricandis nauibus apta, seu ligna naualia. vide & derluata à Νεώς.

Νήϊος, α, ὁ, naualis, Et νήϊ-ος ξύλον, lignum nauale. vel naualis materia: Hesiod. in Erg. pro quo simpliciter, νήϊον. Il. χ. Item νηΐα τέ χνη, ars nautica. Soph. in Aiace.

Νηΐτης, ὁ, naualis. Νηΐτης, ου, ὁ, idem. Thuc.

Νηΐτικὸς, nauticus.

Composita.

Ἀ-ενναύτης, q. d. sempernautæ: magistratus quidam apud Milesios, teste Hesychio, qui consensis nauibus consilia de maximis rebus agitabat procul à terra: deinde quum ratam habuisset aliquam sententiam, reuertebatur.

Ἀ-κρόνηος, summa seu extrema nauis pars. Hesych.

Ἀ-ναυτία, nautis carentia: vel nauibus imperuia. Hesych.

Ἀ-ναυσία, nausea nulla. Suid. Ἀ-ναυκὲς, sine naulo.

Ἀ-ραρυναύται, δήμιατες, dij nautarum defensores: vel dij fauentes & propitij nautis. in anthol. Epigr.

Δι-ασκευναύτης, apud Lacones dicebantur liberti qui classes conscendebant. Eust.

Ἐ-ναυλόω, cum nauí porticum exeo.

Ἐ-ξεναυλόω, naulo accepto exporto. Impropriè aliquis à fluctibus, dicitur ἐξεναυλοδοκῆσαι, apud Lycophr.

Ε'ντερόνεια,& ἐντερίνεις,nauium intima pars.Hesych.& Poll.

Ε'πίνειον, τό, dicitur πόλισμα παραθαλάσσιον ἔνθα τὰ νεώρια τῆς πόλεως ἦν. Quidam exp. emporium. Thucyd.lib.1.& 2.Strabo lib. 6.& 5.Hesychio est etiam μικρὸς λιμήν.Pro eodem Ionicè dicitur ἐπινήιον

Ε'πινήϊος,ὁ ἡ ἡ,qui super naui est aut fit.in Epigram.

Λειπόνεως,qui naues aut nauale certamen deserit.

Λειποναύτης,idem Item qui nautas socios deserit. Theoc. idyll.13.

Λειποναύτιον,nautarũ sociorũ desertio. Item lis quæ intẽdebatur nautarum sociorũ vel sociæ classis desertoribus. Poll.

Μεσόνεοι,remiges qui in media naui sedent. Aristot. in Mechan.

Μεσοναῦται,medij inter nautas & vectores , quales ferè sunt mediastini in domo.in Pand.

Μυριόναυς,infinitis nauibus instructus.in Epigr.

Παρίνεως,superfluus vector , vector qui in ministerio nauis non est.Thuc.lib.1.Pro eodem communiter dicitur ἐπίβατος.Suid.

Πολυναύτης,multos habens nautas.Aeschyl.

Πρωτόνεως,qui nunc primum nauigat , aut naui in aliquem locum peruehitur.Suid.

Σωναύτης,q d.seruator nautarum:nomen est fluuij iuxta Heracleam tutissimos habentis & placidissimos portus,vide scho. Apoll.lib.2.

Συναύτης, nauigationis socius. Sophocl.& Eurip.in Cyclop.

Στρογγυλοναύτης,nauta qui στρογγύλῃ νηΐ vehit.Poll.ex Aristoph.

Ταχυναυτέω,celeriter nauigo:seu vtor celeribus nauigiis. Aesc. in Ctesiph.Plut.in Pericle.

Χιλιόναυς,mille nauibus instructus.Eurip in Oreste.

Χιλιοναύτης,seu χιλιόναυτες,mille nautas habens.Aeschyl.Apud Eurip.χιλιοναύτᾳ κώπᾳ,exp.mille nauibus.

ΝΑ'ΦΘΑ, ης, ἡ, naphtha , authore Diosc. lib.1.c.102. est Βαβυλωνία ἄσφαλτος διηθημένη,τῷ χρώματι λευκόν, δύναμιν ἔχον ἁρπακτικὴν πυρός,ὥστε καὶ ἐκ διαστήματος ἁρπάζειν τοῦτο.Vide & Plin.lib.2. c.105. & Plutarch.in Alex.& Strab.l.16.Suidas dicit esse Medicum vocabulum,à Græcis vocari Μηδείας ἔλαιον.

Νάω,vide in Ναίω. Νεάζω,&c.in Νέος.

ΝΕΒΡΟ'Σ,οῦ,ὁ,hinnulus , pullus cerui : (* sic dictus παρὰ τὸ νεωστὶ εἰς βορρᾶν ἐληλυθέναι,vt volunt grãmatici.)Il.θ,νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι,τέκος ἐλάφοιο ταχείης.Xen.in Cyneg.αἱ νέαι τῶν νεβρῶν.

Νεβρώδης, in Epigr. Bacchus vocari dicitur quòd bacchantes hinnulorum pellibus vterentur.

Νέβρειος,ου,ὁ,qui ex hinnulo est.Plut.symp.4.

Νεβρίας γαλεός,mustelus nebrias apud Aristot.hist.an.lib. 6. Et νεβρίτης λίθος,nebritis gemma Libero patri sacra, nomen sortita à nebridum eius similitudine,teste Plin.l.37.c. 10.

Νεβρὶς,ίδος,ἡ, hinnuli pellis , exuuium hinnuleum quod Bacchus & bacchantes gestare solebant.Plutarch. in symp. Eur. in Phœn.

Νεβρίζω,pellẽ hinnuleã gesto,vt bacchantes.Demost.pro corona.

Βούνεβρος. (comp.)magnus hinnulus,grandis & adultus hinnulus, in Fab.Aesop.

ΝΕΙ̃ΚΟΣ,εος,τό,rixæ,iurgium , altercatio , contentio. Od.θ. Νεῖκος Ο'δυσσῆος καὶ Πηλείδεω Α'χιλῆος. Il ω,νεῖκος ὄρορεν. Sic & νεῖκος ἐγείρειν,contentionem excitare,seu rixari : cui opponitur νεῖκος λύειν apud eundem Homer. Sic & Xenoph. πρὸς τοὺς βαρβάρους τῇ Ε'λλάδι νεῖκος ἦν πόλεμος. Exponitur etiam bellum.Iliad.γ. * Etymol. deriuat ex priuatiua particula νη, & εἴκω,cedo.

Νεικέω,ῶ,vel νεικείω,rixor,altercor·Itẽ obiurgo,increpo , incesso conuitiis seu probris. Iliad.α, Η' δὲ καὶ αὔτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι Νεικεῖ.Il.β,Νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσι.Sic & Il.γ.& alibi apud Hom.

Νεικεστὴρ,ῆρος,ὁ,obiurgator,conuitiator.obtrectator.Hesiod.in (Erg.

Composita.

Α'μφίνεικος,ου,vel ἀμφινεικὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,de quo vtrinque est contentio.Soph.in Thrachin.

Α'μφινείκητος,de quo cõtenditur: *hoc est* tam excellens,vt de eo contentiones instituantur.Soph.in Thrachin.

Βωμονείκης,ου,ὁ,qui ad aram contendit. (κυ& Φίλου.

Περινείκος,contumeliosus.ὑβριστής.Etym.vide & in comp.ex νί-

Φιλόνεικος,rixæ & cõtentionis amans,contentiosus.Item peruicax.Aristot.Rhet.lib.2.Et in bonam partem pro eo qui magno & velut pertinaci studio contendit rem aliquã efficere.

Φιλονείκως,rixosè,contentiosè:aut etiam cum æmulatione, Xen.Herodian.l.3.

Φιλονεικία,ας,rixa,contentio.Item peruicatia, item æmulatio.Xen.Pæd.7.Φιλονεικίαν αὐτοῖς ἐμβαλεῖ. Dem. Philipp.3. ἐκλύσας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔριν ὑμῶν καὶ φιλονεικίαν.

Φιλονεικέω,ῶ,rixor,contendo.Item æmulor,æmulus sum. Herodian. φιλονεικοῦσα πρὸς τὴν Α'λεξάνδρου πόλιν περὶ τῶν δευτερείων,contendens de primario nomine post Roman. Plato de leg.φιλονεικῶ σοι πρὸς ἀρετήν.Interdum contendo , i. laboro efficere,nitor.Plato.φιλονεικεῖν πρὸς τὸ ποιεῖν. laborare ad id. Xen.φιλονεικῶν ὅπως ἀπεργάσηταί σου.

Decomp. Α'ντιφιλονεικέω,contrarium contendo,contra in partem contentiosè laboro & pertinaciter.

Α'φιλόνεικος,à contentione alienus vel non pertinax. Α'φιλονείκως,non contentiosè,sine vllo contentionis studio.

Προσφιλονεικῶ,q.d.contendo ad,laboro, adlaboro seu allaboro.

Νεῖος,&c. vide in Νέος.

Νέισσομαι,in Νέω,i.eo.

ΝΕΚΡΟ'Σ,οῦ,ὁ,mortuus,defunctus. Od.λ, ἰδέσθαι νεκροὺς ἀμενηνοὺς καὶ ψυχὰς , mortui , seu manes. Plut. [illegible] νεκρῷ δακρύσας. Et in comparat. Epigr.1.2. ... ἀλλ' ἐμὲ κεῖνε Τὸν πολὺ τῶν παρὰ σοῦ νεκρότερον παιδός, multo magis mortuum nato tuo. Aliquando dicitur potius mortui cadauer seu corpus mortuum : Od.μ, [illegible] Xen.σωρὸς νεκρῶν.Thuc.νεκρῶν ἐκφθαρέντων. Interdum additur genit.vt νεκρὸς τῆς Α'φροδίτης. Xen. Pæd.7. Sic & Pauf. in [illegible] * Dicitur deriuari,ἀπὸ νεστερητικοῦ καὶ κῆρ ἡ ψυχή.

Νεκρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,mortuo similis,cadauerosus.

Νεκρικὸς,ἡ,ὁ,mortualis:vel idem cum præced.Luc.de salt. Item τὰ νεκρικά, res mortuorum.

Νεκρόω,ῶ,morte macto,eneco. ad Colos. 3. νεκρώσατε τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς.

Νεκρόομαι,enecor. Philo de mundo. A Paulo νενεκρωμένος Abraham dicitur,viribus effœtus & quasi emortuus.Rom.4.

Νέκρωσις,mortificatio,vt theologi loquuntur, 2. ad Cor. 4. & apud Suid.

Νεκρὰς,άδος,ἡ.mortuorum cadauerum aceruus Iliad. [illegible] ἐν αἰνῇσι νεκάδεσσι.Luc.Luc. ἐκ νεκάδων ἐξελήλυθας, extinctis mortuis.

Νέκυς,υος,ὁ,idem cũ νεκρός. Et νέκυες,defuncti,seu defunctorum manes.Od,λ,νεκύεσσι κατατεθνηώτων αἰδοίοισι.Interdum de defunctorum cadaueribus. Il.σ,ἀμυνόμενοι νέκυος περὶ τεθνηῶτος.

Νεκύσια,funeralia.Eust.

Νεκυΐα,ἡ,tractatus de manibus.Scribitur & νεκυΐα fine i.Sp. ἐν δυοῖν νεκύαιν. Vsurpatur & pro euocatione mortuorũ, ex futura ex eis euocatis sciscitantes re[s]cimus.Herod l.4.

Κενέβρεια, Hesychio & Suidæ sunt carnes è mortuo cadauere transpositis literis pro νεκρίβαια, vt vult schol. Aristoph.in eum in auib. Scribitur &,κενέβρεια apud Erotian.Sic etiam vocatur forum,in quo eiusmodi carnes venduntur,teste eod.

Composita.

Ε'ωλόνεκρος,qui dudum est mortuus.Suid.

Ι'σόνεκυς æquali fato defunctus.Eurip.in Oreste.

Μυριόνεκροι μάχαι, pugnæ in quibus decem millia ceciderunt apud Plut.initio.Alex.

Ο'μόνεκρος,pars corruptionis cum mortuis.

ΝΕ'ΚΤΑΡ,αρος,τό, potus deorum, vt ἀμβροσία cibus. Il.τ, [illegible] πρόκλας δ' αὐτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν Στάξε. [illegible] Odyss. Α'λλὰ τό δ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.Festus Pomp.scribit νέκταρ Græcis esse id potionis genus quod Latini murrinam vocant:dulcem & ipsam.Quidam dicunt fuisse vini genus Lydiæ Olympo ex fauis permixtis & floribus odoratis concinnatum,vt tradit Athen.lib 2.De cibo etiam dictum inuenitur,sicut vicissim ἀμβροσία de potu:vt apud Alcmanem θεὰς νέκταρ ἔδμεναι.& Anaxandridem. τὸ νέκταρ [illegible] διαπίνω τ' ἀμβροσίαν,καὶ τῷ Διὶ διακονῶ.

Νεκτάρεος,α,ον,nectareus: nectaris modo suauis & odorus. Il. Luc.in Herm. νεκτάρεον πόμα, pro ipso nectare. Item nectaris suauitatem & odorem referens, ideóque diuinus. Il.γ, [illegible] Il.σ,νεκταρέῳ χιτῶνι.

Νεκτάριον,pro ἡδὺ καὶ εὐῶδες, Suid. Diosc.l.5.c.66.scribit à nonnullis vocari τὸ νεκτάριον.

Νεκταρίτης οἶνος dicitur ὁ ἐκ τῆς ἑλενίου σκευαζόμενος.

ΝΕΚΥ'ΔΑΛΟΣ, necydalus,insectum è bombylio natum Aristot.hist an.lib.5.c.19.scribit esse vermem quendam magnum qui habeat veluti cornua & differat à cæteris.

Νέκυς,&c.vide in Νεκρός.

ΝΕΜΕΣΑ'Ω, ῶ,indignor, irascor,succenseo : seu,meritò indignor,meritò succenseo.Plato in Minoë,νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον.Cum dat.Odyss.ζ, [illegible] αὐτὰ γε ῥέζει. Iliad.δ , Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Α'γαμέμνονι [illegible] Ο'τρύνοντι μάχεσθαι ἐϋκνήμιδας Α'χαιούς.Plut.ad præf.ind. [illegible] ὁ θεὸς τοῖς ἀπομιμουμένοις βροντὰς καὶ κεραυνούς. ¶Interdum significat inuideo,aut inuidens succenseo.Luc. [illegible] ... ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσησε. Aristot.Rhet.l.2. [illegible] νεμεσᾶν λυπεῖσθαι ἐπὶ τοῖς φαινομένοις ἀναξίως εὐπραγεῖν, [illegible] ὅτι οὐχ οἷόν τε ἐπὶ πᾶσιν ἀγαθοῖς νεμεσᾶν , ἀλλ' ἐπὶ πλούτῳ [illegible] Aliquando νεμεσῶ apud Hom significat indignationem seu reprehensionem formido: aut etiam simpl formido,timeo, vt annotat Eust.

Νεμεσάομαι,ῶμαι,idem quod νεμεσάω , indignor, &c. vt Il.

[illegible] νεμεσήσεται ἐς κεν ἴδηται. Od ξ. ὅτι μάλιστα νεμεσσῶνται [illegible] sub. διά. Et cum infinit. Od.δ. νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν [illegible] βροτῶν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.

Νεμεσήμων,ονος, ὁ, vt νεμεσήμων μῦθος, indignabunda oratio. Nonn Et νεμεσήμων φωνή.vox obiurgatrix. Et νεμεσήμων θυμός, querulus animus. Et ἀλιτροσύνη νεμεσήμων,peccatum imputandum & vindicandum.apud eundem Nonn.

Νεμεσητὸς,ἡ,ὁ,ob quẽ seu de quo indignari debemus:reprehendendus ,vt πάθος νεμεσητόν, apud Plut. Item significatione actiua pro νεμεσητικός,Il.λ.poni testatur Eust.

Νεμεσητικὸς,ἡ,ὁ,ad indignationem propẽsus, qui facilè indignatur & leui de causa. Apud Aristot.sic dicitur qui est propensus ad indignationem cum quadam inuidia. Ethic.l.2.

Νεμεσίζω, & frequentius νεμεσίζομαι , idem quod νεμεσῶ. Iliad.ε, οὐ νεμεσίζῃ Α'ρει τάδε καρτερὰ ἔργα; Exponitur etiam,vereor,seu reuereor.Od.α.ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας.

Νέμεσις,εως,ἡ,indignatio:aut indignatio cum quadam inuidia. Iliad γ, οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Α'χαιοὺς Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. Exponitur &,iusta reprehensio Iliad.ζ. In prosa oratione dicitur indignatio ob res prosperas alicuius quibus indignus est , ac plerunque diis tribuitur.Plut.in Ant.& de virtute morali. Item indignatio ob sceleratum facinus,apud Synes. Exponitur etiam,vltio diuina apud Lucyll Epig.lib.2 Plerunque nomen est certæ deæ, quæ præ cæteris insolẽtiam hominum reprimere & de iniuriosis pœnas sumere solet,teste Pausan. Per hanc νέμεσιν Aristot de mundo simpliciter deum intellexit, sumptúmque esse nomen ἀπὸ τῆς ἑκάστῳ διανεμήσεως putauit.

Νεμέσεια τά, festum deæ quæ dicitur Νέμεσις, quo parentabatur defunctis.Harpoc.

Νεμεσσάω,νεμεσσίζω,νέμεσσις metri causa dicuntur pro νεμεσάω,&c.

Α'νεμέσητος.(comp.)nulla laborans inuidia, nulla reprehensione dignus Plato de leg.Æschin in Ctesiph.

Α'νεμεσήτως,citra reprehensionem,citra inuidiam.

ΝΕ'ΜΩ, F.νεμῶ 2o.1.ἔνειμα, præt νενέμηκα,tribuo, distribuo,attribuo.Od.ν νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα. Od ο,καὶ νέμε μοίρας.Soph. [illegible] φίλοις τιμὰς νέμων. Apud Herodian. lib. 3. μηδὲ ῥᾳθυμίᾳ μηδ' ἀργίᾳ τόπον νέμων , nullum desidiæ dans locum seu relinquens. Apud Soph.νέμω σοι χάριν.exp.confero in te beneficiũ. Apud Eurip.καὶ νέμω τὰ μὲν μέρη, tibi meas transcribo partes. ¶ Item possideo , habeo : Soph εἰς τὰ σὰ κρείττω θανόντος ἢ ζῶντα νέμειν. Idem,νέμω σε θεὸν,habeo te deum,vel loco dei.Sic νέμω σε δεσπότιν,habeo te heræ loco. ¶ Item colo, incolo,habito:Plut.in Æmilio, μίαν ἑστίαν νέμοντες μετὰ παίδων καὶ γυναικῶν. Item colo, excolo: vt νέμειν τὸ ἴσον, æquitatem colere,Thucyd. ¶ Item pasco.Luc.Α'ρτι βουκολεῖ καὶ νέμει τὴν Ι'δην. Theocr. idyll. 8. Μῆλα νέμων κατ' ὄρεα μακρὰ Μένδυκας. Aristid. ἵππους ἀκινήτους νέμεις. Apud Herodot. νέμω νεκρόν , depascor cadauer. ¶ Item administro,rego Plato in Polit οἷς αὐτὸς ἦρχε, quibus ipse præerat Idem ibidem , νέμοντος δ' ἐκείνου (scilicet θεοῦ) πολιτεῖαί τε οὐκ ἦσαν, deo homines regente. apud Herodian εἰς σύγκλητον βουλὴν νέμοντες pro Senatu.

¶ *Deriuata ex νέμω,i.tribuo:item possideo.*

Νέμομαι,tribuor,distribuor : Aristot.ethic.lib.5 Item actiuè,diuido,partior : Liban. Α'πολλόδωρος ὃν νέμεται πρὸς τὸν ἀδελφὸν [illegible]. Herodian. lib. 4. ἔδοξεν αὐτοῖς νείμασθαι τὴν ἀρχήν ¶ Item possideo propriè quod mihi obtigit partitione facta. Thuc l.1.καὶ τῆς μετοικίας ἐνέμοντο.

Νέμεσις,distributio,partitio.Suid. Νεμηταί,partitores.

Νεμήτωρ,distributor. Æschyl.

[illegible],discerpo,dilanio.Theocr.idyll.27. Αἱ δ' ἀλλαι τὰ περισσὰ [illegible] γυναῖκες.

[illegible],tributor seu dator,largitor.Synes.Item distributor.Plat. in Minoe. ¶ Item possessor:in Pand.

Νομὴ,ῆς,ἡ,distributio seu poti⁹ retributio:vt quidã exp.Il.υ.

Νομὴ,ἡ,distributio seu partitio , diuisio:idem quod νέμησις. Aristot.polit.5.Plut. in Lyc.Herodian.lib.8. ¶ Item possessor.ex Pand.

Νωμάω,distribuo.diuido, vt νέμω è quo & deriuatum est.Iliad. [illegible] δ' ἄρα τοῖσιν ἐπερξ' ἀμφοῖν δέπα' ἐνώμα ¶ Item,moueo,agito,verso : interdum & vibro. Iliad.ε, πελώριον ἔγχος ἐνώμα. Sic & Iliad.η & γ. Apud eundem Homer. Od.υ,Κέρδεα νωμῶν, exp.animo versans. Exponitur etiam neutraliter, versor·Epigr.l.2 Κέρδε ἐπὶ αἰθέρι νωμῶν.

Νώμησις,motus,agitatio.Suid. in Nub.

Ι'ππονώμας,(comp.) equos agitãs:Solis epith.apud Aristo.

[illegible] Ο'νομα.quomodo huc pertineant.vide suis locis.

Composita : ac primùm cum præpositione.

Α'ναμέμω,recenseo. Item ἀναγινώσκω.Suid.ex Epicharmo. Item distribuo Hesych. Α'νανείμασθαι,recensere. Suid.ex Herodoto.

Α'ναδασμὸς iterata distributio,noua partitio. Et simpl.pro partitione & distributione.Hesych.ex Eurip.

Α'πονέμω,tribuo,attribuo,assigno. Herodian. ἐκ τοῦ κατ' ἀξίαν [illegible]. Luc.in Caucaso,ὑμῖν τιμὰς ἀπονέμειν. Idem,ἀπονέμειν [illegible],veniam dare.

Α'πονέμομαι,attribuor,&c.Plato de leg.Item diuidor de ... in polit,τὴν ἀπομεμερισμένην ἐπιστήμην δίχα τέμνει ... ὅλη.

Α'πονέμησις,retributio.Suid

Α'πονεμήσεις , descriptæ officiorũ ministeriorúmque vices. (Areop.

Διανέμω, distribuo, diuido,partior. Plat. epist. 7. τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων διανέμων.Idem in Polit διχῇ ἄν γε διαίρητόν τε καί σε διανέμων,ἐπειδὴ γεωμετρίας ἄπειροι.

Διανέμομαι, distribuor,diuidor.Herodian.lib 5. Διανέμεσθαι exp.etiam diuulgari:Act.ap.c.4.

Διανέμησις,diuisio,distributio. Item dissipatio.Aristot.de

Διανεμητικός,q.d.distributiuus. (mundo·

Διανομή,distributio, diuisio. Item portio quæ in distributione obuenit vnicuique.Philo.

Διανομεὺς,έως,ὁ, distributor,dispensator.

Decomp. Ε'πιδιανέμω, insuper distribuo.

Συνδιανέμω,simul diuido.Plut.

Ε'πινέμω,distribuo,partior,attribuo.Plato in polit.ὁ δ' ἑκατέροις τούτων τὸ μέρος αὐτῆς ἐπινέμοντας ἑκάστοις. Item ἐπαναγιγνώσκω Hesych.

Ε'πινέμησις,distributio.diuisio,

Ε'πίνομος,hæres Hesych.

Κατανέμω , distribuo , partior : vnde in media voce apud Thucyd. lib.2 τά τε μακρὰ τείχη ᾤκησαν κατανειμάμενοι , inter se partiti. Item centurio , decurio , in numeros militares refero: idem quod καταλέγω.Demosth κατανεῖμαι τοὺς Πλαταιέας εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς φυλάς.

Κατανέμομαι , possideo , fruor. Isocr.αὐτοὶ δὲ βίᾳ τὴν ἀλλοτρίαν χώραν κατανέμονται.

Decomp. Προσκατανέμω,insuper distribuo.

Προσνέμω,attribuo, aut simpliciter tribuo. Aristot. de mundo,καὶ τὰς νήσους προσνέμουσι τῇ γείτονι ἀεὶ μοίρᾳ.

Προσνέμω ἐμαυτόν,permitto me,committo.Polyb.Item adiungo me:vt apud Plut. προσνέμειν ἑαυτὸν τῷ Καικίνᾳ , se Cæcinnæ partibus adiungere.

Προσνέμομαι,attribuor,tribuor.Interdum adscribor,allegor: vt προσνεμηθεὶς τῇ φρατρίᾳ, in tribũ adscriptus.Plut. in public.

Composita sine præpositione.

Α'νέμητος,ου,ὁ καὶ ἡ,nõ distributus: vel qui distribui nequit.Æschin.

Α'στρονόμος,astrorum scientiæ peritus.Plat in Epinom.

Α'στρονομία,astrorum scientia.ἡ τῶν ἄστρων διανομή,Suid. Plat. in symp.

Α'στρονομικὸς, ad astronomiam pertinens. item qui astronomiam tractat.Phil.de mund.

Α'στρονομέω,ῶ,astronomiam tracto.Aristoph.in Nub.

Γεωνόμος,ου,ὁ,qui terram distribuit.

Κρεανόμος qui carnes distribuit.Eurip.in Cyclope.

Κρεωνομία , carnium distributio : visceratio.Athen.l.12. Demetr.de elocut.

Κρεανομέω,carnes distribuo Luc.in Prometh.

Κληρονόμος,hæres.Plut. παισὶν ἔστι καὶ κληρονόμοις φυλάττουσι καὶ θησαυρίζουσι.Et ποιεῖσθαι κληρονόμον, instituere hæredem.Isocr. Plut.Itẽ generaliter,cui sorte aliquid est tributum.Plato polit.1.

Κληρονομία,hæreditas. Isocr. Metaphoricè apud Aristot eth. 7.c.1.& Plut.de sera num.vind.

Κληρονομικός,hæreditarius,in Pand.

Κληρονομέω,hæreditatẽ adeo : seu hæres fio, vel sum.Dem. pro cor.κεκληρονόμηκας ὑπὸ τῶν φίλων τῶν χρημάτων πλέον ἢ πέντε ταλάντων. Et cum accusat. Luc.ἐπιθυμεῖς κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ χρήματα. Plut.in Syll. ἐκληρονόμησε δὲ καὶ τὴν μητρυιάν. Item metaph.tam in malã quàm in bonam partem. Dem. ταύτης οὐκ ἐγὼ τῆς αἰσχύνης κληρονομῶ. ¶Item hæredem relinquo: in parab.Solom.cap 13.ἀγαθὸς ἀνὴρ κληρονομήσει υἱοὺς υἱῶν. ¶Item sortior,in epist ad Hebr.cap 1. ¶Item sorte tribuo.

Decomp. Κατακληρονομέω, idem quod κληρονομῶ , Ecclesiast. cap.4. κατακληρονομήσεις σοφίαν, sapientiam consequeris tanquã hæres.Item hæredem facio:Regum lib.2.c.7. Item hæreditatis loco tribuo:Hierem.cap.3. ¶Item sorte distribuo Iosue c.21.Deut.3.Act 13.Μονοκληρονόμος,qui vnicus est hæres.

Συγκληρονόμος,cohæres.Rom.8.

Μετρονόμοι, Athenis dicebantur qui curabant & inspiciebant, vt omnia iusta mensura tribuerentur & venderentur.Suid.

Οἰκονόμος,vide in comp.ex νέμω,rego,administro.

Πεσσονομεῖν,calculos distribuere.i.calculis ludere.Poll.l.9.c.30.

¶ *Deriuata à νέμω ,colo,habito,&c.*

Νέμομαι,idem quod νέμω Il.β.οἳ δ' Υ'ρίην ἐνέμοντο. Item in passiua sign. & metaph.apud Thuc.lib.1. πολλὰ τῆς Ε'λλάδος τῷ παλαιῷ τρόπῳ νέμεται, in multis Græciæ locis antiqui mores coluntur.

Νομὸς,οῦ,ὁ,stabulatio sedes quas aliquis incolit.Herodot.ἄνθρωποι νομὸν ἐν θαλάσσῃ ἔχουσι.

Composita.

Α'μφινέμομαι, circumhabito, vel accolo : vel habito,incolo.Il.β, β.Τ'άμπολιν ἀμφινέμοντο.

Α'γρονόμος,ου,ὁ καὶ ἡ, in agro versans seu commorans : vt νύμφαι ἀγρονόμοι Od ζ.vide & in comp.ex νέμω.pasco.

Ε'λειονόμος,in paludibus degens,palustris.vt νύμφαι ἑλειονόμοι.apud Apoll. Arg l.2.vide & in sequenti classe compositorum.

Κατανέμομαι,habito,incolo.

¶ *Deriuata*

¶ *Derivata à νέμω pasco.*

Νέμομαι, pascor. Theocr. idyll. 8. Σίττα τὰ μῆλα νέμεαι. Item depascor, *Ὃς pecus depascitur.* Dioſc. (de elaphoboſco) ταύτῶν οἱ ἐλάφοι νεμόμενοι αἱ ἰχνεύουσι τοὺς ὑπὸ τῆς δίψης ἀναγκαζομένους. Νέμεται δὲ καὶ dicitur & vlcus ſerpens. Sic Il. β. χόλος πάσας ἀνὰ νέμεται φρένας. dicitur, i. abſumi.

Νεμεσάω, idem quod νέμω. Nic. in Ther. πῖαι μὲν ἰὲς Ὀξὲ δὲ δεῖ νεμεσᾶν ἐπιστασθαι, depaſcens. νεμεσσητός.

Νέμος τὸ, locus arboribus denſus & paſcuus: nemus. Ili. λ. 481 & passim. Xenophon. Ἔξεστι τοῖς γαμοῦσι τῶν ἐν τῷ νόμῳ πολιτῶν ἐκ τοῦ νόμου λαμβάνειν, ἐὰν βούλωνται. Plato in polit. Ἐξηγητὰς δὲ ἕνα μὲν ἐκ τῶν ἐξηγητῶν τοὺς ἐκ τοῦ Πυθίου ἐκ τοῦ νόμου. Exponitur & paſcua, pabula.

Νομαδικός, ἡ, ὁ, paſtoralis. Et νομαδικὴ ἐπιστήμη, ſcientia paſcendi. Plat. in polit. (armento.

Νομᾶς, ὁ, degens in paſcuis: in Epigr. Aut, veniens ab

Νομάζω, idem quod νομεύω. Nicand.

Νομικὸς ἀνὴρ, ὁ q. d. paſcualis, in paſcuis degẽs cũ reliquo armento: vt βῆς νομικὴ, apud Dioſc. Exponitur etiam, gregalis.

Νομοβοσκέω, vt νόμια βοσκέω, animalia quæ indigent pabulatu: apud Ariſtot. Apud Syneſ. νομαδικὸς βίος, paſtoritia vita.

Νομοβίτης, vt νομαδίτης βίος, idem cum νομαδικὸς βίος. Suid.

Νομοβόσκος & νομοβοσκέω, paſcuus. in Pand.

Compoſita ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφινέμω, circum paſco, vel, circumquaque paſcor.

Ἐπεξανέμομαι, depaſci apud Soph. in Aiace. οὐκ ἐπεξῆλθε καὶ ἐπανέμετο πόλιν, exp. educes *metaphora à grege qui paſtum educitur.*

Ἐπινέμομαι, paſcor in.

Ἐπινέμω, paſco in alieno. Plato de leg. l. 8. ἐὰν τὰς βασιλικὰς ὑπεύθυνα, &c. Item depaſco ſegetes in foliolam materiam luxuriantes. Ἐπινέμων, depaſcor, abſumo, depopulor, Herodian. lib. 7. ὀλιγάρκειαν γὰρ τῷ πόλεμῳ ἐπινέμουσι καὶ πόλεις αὐτῷ. Thucyd. lib. 2. (de morbo) ἐπενείματο ἢ ἀθῶιας ὑφ' μάλιστα.

Ἐπιμονία, ἡ, ius paſcendi in alieno: vel, ius paſcendi inter ſe. Xen. Pæd 3. Exponitur etiam, paſcuarium commercium.

Περινέμομαι, progredior: propriè paſcendo ſeu depaſcendo. Soph. in El. Ἐγὼ δ' ὅταν φορβάσματ' ἐν δυσέρκτοις δόμοις φυσᾷ Ἄρης.

Περινομή, ea reſſio pabuli cauſa: pabulatio, frumentatio: vnde φορτία πολεμίων ἀναπίμπλαται, excurrere frumentatum, Xen. Hell. l. 1. citè pro direptione quæ fit in pabulatione: vt in prouerb. Salom. c. 12 ἵστηκε εἰς φορτικά. Et pro pabulo, apud Plut. in Fab.

Περιμολῶ, pabulatum egredior. Item prædationibus infeſto, captiuum abduco. Περιμολίσμα, captiuus abducor ab iis, qui pabulatum egreſſi ſunt: in prouerb. Solom. c. 11.

Περιμολία, deprædatio quæ fit à militibus pabulatum egreſſis. Suid. ¶ Περιουσία, elephanti proboſcis, teſte eodem.

Decomp. Ἀναμέμυωτος, qui à militibus frumentatum egreſſis direptus non eſt, aut non diripitur Suid.

Συναφορτυνέω, ſimul frumentatum egredior: ſeu direptionum in pabulatione ſocius ſum.

Συννέμομαι, ſimul aut vnà paſcor. Ariſt. h. an. l. 6. τὰ ὄρεα πάντα ἢ τὰ πλεῖστα ὁ συννέμονται, τἆς ὀνους καὶ τὰς ἡμιόνους τὰ ὄρεα τὰ πλεῖστα. Exponitur & cohabito, dicitur eſſe alicui quod cum eo conuenientem naturam habet.

Συννομεύς, ὁ, qui vnà paſci ſolet: vel ad vnà paſcendũ pertinens Et συννομικὴ ἐπιστήμη, ſcientia quæ verſatur circa rationem vnà paſcendi. Plato in polit.

Τὐποτέμομαι, depaſcor. Epigr.

Τὐπόνομος, ὁ, foſſa ſubterranea & operta, cuniculus ſiue cuniculi. Thuc. lib. 2. Xen. in Hellen.

Τὐπόνομον ὄρυσσω, cuniculoſum vlcus, ſeu cuniculatim depaſcens, apud Dioſc. Exponitur & cloaca, apud Strab.

Τὐποτομέω, inſtar cuniculi ſeu cloacæ.

Τὐποτομία, cuniculos ago. Suid. ex Dinarch.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀγρώνομος, qui aut quæ in agro paſcitur: ſeu, vbi agreſtes agreſtiáue paſcuntur: vt πρόβατα ἀγρώνομα, apud Soph. in Oedip tyr. Et ἀγρώνομος μέσαι, in Epigr. Ἀγρονόμος, in agro paſcens, aut agreſtia paſcens: vt ἀγρονόμοι νύμφαι, apud Hom. Od. ζ. vide in comp. ex νέμω, adminiſtro, rego, &c.

Αἰγονόμος, caprarum paſtor. in anthol. Epigr. locus eſiam aliquis αἰγονόμιον, idem. Nic. in Alexiph.

Αἰγονομικὸς, ἡ, ὁ, grex caprarum.

Αἰγονόμιον, τὸ, grex caprarum.

Ἀγέλαιος οὐκέτι, qui ad homines paſcẽdos pertinet: vt ἀγελαία ἐπιστήμη Plato in Polit.

Αὐτόνομος, qui per ſe paſcitur: vt αὐτόνομοι ἀγέλαι δρῶν, in Epig. vide & in comp ex νόμος.

Βουνόμος, boues paſcens. Theocr. idyll. 21.

Βουόμος, à bobus de paſtus. Ariſtoph. in ran. Βουνόμος, bobus paſcendis aptus. Soph. in Electra.

Ἐλεόνομος, qui in paludib ſeu locis paluſtrib. paſcitur. Suid.

Ἐρημονόμος, in deſerto paſtus.

Θαλασσόνομος, qui in mari paſcitur Plut. Symp. 1 probl. 2.

Ἱππονόμος, equos paſcens. Ἱππόνομα, merces ex equis & mulis locatis. Heſych.

Κυλισθονόμος, qui cytiſo paſcitur. Nic in Alexiph. epith. teſtium.

Μαλακονόμος, & μαλακόνομος, ouium paſtor, opilio: Eurip. in Cyclop.

Μισγονόμος, terra vbi promiſcuè paſcunt omnes. Heſych.

Νυκτίνομος, qui noctu paſcitur. Plut. lymp. 1. Pro eodem ſcribitur & νυκτιπόλος, apud eundem in quæſt. Rom.

Σηροτρόφος, qui in ficco paſci ſolet. Plato in politico.

Οἰονόμος, ſolus paſcens, in ſolitudine paſcens.

Ὀπισθονόμος, qui retrò ambulans paſcitur: vel qui retrorſus cerce paſcitur: Herodot. de part. anim. l. 2.

Ὀρεσσόνομος, qui in montibus paſcitur. Ὀρεσσονόμος, in montibus paſcor. Suid.

Ὀρεσσοτρόφος, idem cum ὀρεσσόνομος. Heſiod. in aſp.

Ὀρνιθονόμος, locus alendis auibus: auiarium. Suid.

Πεζονόμος, peritus paſcendorum animalium pedeſtrium: alterum hanc pertinens. Et πεζονομική, ἐπιστήμη, ſcientia paſcendi animalia πεζά, Plato in Polit.

¶ *Derivata ex νόμος, regimen, adminiſtratio, &c.*

Νομαρχία, ὁ, præfectura. Philo *ei ὡφ' ἑνὶ τῷ πανηγυρικῷ ἡ τῶν ἐπὶ γενεῖον τεθηλότων.* Sic & apud Ariſtot œconom. 2.

Νομάρχη, ἡ, idem dici feruntur præfecturæ.

Compoſita.

Ἀγορανόμος, magiſtratus qui foro rerum venalium præfectus. de leg. l. 6. Ariſtoph. in veſp. Dem. contra Tim.

Ἀγορανομία, agoranomi munus vel officium. Suid.

Ἀγορανομικὸς, ædilitius, ad agoranomum pertinens. Ariſtot. polit. 2.

Ἀγορανομέω, ſum agoranomus, agoranomiam exercens.

Ἀγρονομία, opum ſtarum regimen. Heſych. & Suid.

Ἀγρώνομος, qui vias, aut ædificiorũ que curam gerit & præſicit: ne vel homines inter ſe vel beluæ hominibus iniuriam inferant, vtque tam in ipſo ciuitatis ambitu quam in ſuburbiis ciuitatibus conuenientia gerantur, efficit: vt definit Plato de leg. lib. 6.

Ἀγυιονόμος, viarum ædificiorumque curam gerendi natus &c. idem de leg. & Ariſtot. polit. l. 6.

Ἀγυνομεῖς, ad aſtynomos ſeu ædiles pertinens, ædilitius Ariſtot. polit. 2. (lis.

Δημιοεργοπαροικοφύλακες, magiſtratus modeſtiæ matronali præfecti. Athen.

Δημιονομία, functio illa.

Οἰκονόμος, domus ſeu rerum ad domum pertinentium adminiſtrator, dispenſator rei familiaris. Lucæ 16 ἀνὴρ πλούσιος ἔχων οἰκονόμον. Ariſtot. polit. 5. c. 11. ὥσπερ γὰρ οἱ τῆς οἰκίας οἰκονόμοι δεῖ τὰ κτήματα ἔχειν, dispenſator ciuitatis. Interdum generaliter pro quouis tributor, diſpenſator. Ariſtot. rhet 3 εἰκότως τῶν τῆς πόλεως οἰκονόμοι ἐσμὲν.

Οἰκονομικὸς, pertinens ad diſpenſatorem rei familiaris. Xen. οἰκονομικὴ τέχνη vel ἐπιστήμη, ſcientia diſpenſandi res familiares. Ariſtot. eth. l. c. 1. & alibi. Item qui diſpenſandæ & augendæ rei familiaris peritus eſt. Plut. ἀνὴρ πολυπράγμων. Athen. l. 3.

Οἰκονομικῶς, modo e diſpenſatorũ rei familiaris. Exponitur etiam, non ſine myſterio & certa ratione, & vt res quæque tractari poſſe debet, apud Damaſc. l. 3.

Οἰκονομία ἡ, diſpenſatio rei familiaris. ſeu rei domeſticæ adminiſtratio. Ariſtot. poli. 3. Plato in apol. Exponitur & ſimpliciter, adminiſtratio, apud Ariſtot. Polyb. Herodian. Item etiam prouidens rerum omnium gubernatio in hoc mundo tanquam domo ſua εἰκονομία dicitur. Coloſſ. 1. Chryſoſt. 2. cap. eiuſdem ep. Item CHRISTI incarnatio, teſte Hieronymo, & Damaſcen. Item generaliter, diſtributio, dispenſatio: εἰκονομία χρημάτων, apud Chryſoſt. Exponitur & diſpoſitio: quam de ſcriptis oratorum & poëtarum vide Athen. l. 1. ſcholi. Soph.

Οἰκονομέω, ſum familiarem adminiſtro, res domeſticas. Item ſpecifo Luc. 16. τὸ μὴ δύνασθαι ἐν οἰκονομεῖν. Exponitur & ſimpliciter adminiſtro. Et τὰ κοινὰ οἰκονομῶ. Harpocr. Et, regno, ter-adminiſtro. Et τὰ κοινὰ οἰκονομῶ. Harpocr. Et, regno, imperio. Et Ariſtot. de mundo, τὸν ὅλον κόσμον οἰκονομεῖν ὁ θεὸς λέγεται. Item diſpono, conſtituo. 2. Macab. cap. 3. πάντα οἰκονομῶν. Item diſpono, conſtituo, &c. Damaſcen. ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς κανόσι οἰκονομεῖται, conſtituitur, &c. Et ἐκκλησία οἰκονομεῖται ἐν ἁγίοις πνεύματι, ſ. οὐκ ἐν ἀνθρωπίνοις λόγοις. Et τὰ ἐν ἐκκλησίαις οἰκονομούμενα, conſtituenda noſtram ſalutem. Et generaliter, diſpono, ordino, diſtribuo: vnde οἰκονομοῦσθαι ὕδωρ, cibus diſtributus in corpore. Item apud Galen.

Οἰκονομέομαι, idem quod οἰκονομέω, diſpono, diſpenſo, &c. Item in Ioue tragœd. τὰ δὲ κόσμου πάντα ἐκ τοῦ θεοῦ ὧδε οἰκονομεῖται. Decomp.

Decomp. Ἀπενοικονόμητος, non diſpoſitus & diſtributus: aut, male diſpenſatus & diſpoſitus. vrtic. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Ἀπονομάζω, idem quod οἰκονομέω. Ἀποκατοικίσασθαι, diſpenſatio. Ἀπὸ ταμιείου, idem: Apud Alex. Aphr. l. 2. ἀπὸ ψυχῆς oppon. τῷ ταμιείῳ.

Διαπερονάω, perſeuero in adminiſtrãdo & regẽdo vnde paſſ. apud Ariſtot. διαπεπόνηται ἡ τῶν πάντων διοίκησις καὶ ἡ κοσμοποιία.

Δυσοικονόμητος, diſpenſatu difficilius: Item (de cibo) digeſtu difficilis Athen. l. 3 & 2.

Ἐπιμελοῦμαι, accuro. Ariſtot. œcon. 2.

Ἐπιοικονομέω, diſpenſatu & diſtributu facilis. Et peculiari ter apud medicos, digeſtu facilis. Athen.

Καταοικονομέω, diſpenſo. Plut. κρατιστοκοπεῖν ἀεὶ καὶ καταοικονομεῖν.

Προμελέτη, rei futuræ præparatio & diſpoſitio. Προμελετᾶσθαι dicitur quod præſtruit, & viam facit ad ſequentia.

Προοικονομέω, præſtruo, præmolior: apud Ariſtot. & Syneſ. & νυκτιπόλος, apud eundem in quæſt. Rom.

Σηροτρόφος, qui in ficco paſci ſolet. Plato in politico.

Οἰονόμος, ſolus paſcens, in ſolitudine paſcens.

Ὀπισθονόμος, qui retrò ambulans paſcitur: vel qui retrorſus cerce paſcitur: Herodot. de part. anim. l. 2.

Ὀρεσσόνομος, qui in montibus paſcitur. Ὀρεσσονόμος, in montibus paſcor. Suid.

Ὀρεσσοτρόφος, idem cum ὀρεσσόνομος. Heſiod. in aſp.

Ὀρνιθονόμος, locus alendis auibus: auiarium. Suid.

Πεζονόμος, peritus paſcendorum animalium pedeſtrium: alterum hanc pertinens. Et πεζονομική, ἐπιστήμη, ſcientia paſcendi animalia πεζά, Plato in Polit.

¶ *Derivata ex νόμος, regimen, adminiſtratio, &c.*

Νομαρχία, ὁ, præfectura. Philo *ei ὡφ' ἑνὶ τῷ πανηγυρικῷ ἡ τῶν ἐπὶ γενεῖον τεθηλότων.* Sic & apud Ariſtot œconom. 2.

Νομάρχη, ἡ, idem dici feruntur præfecturæ.

Compoſita.

Ἀγορανόμος, magiſtratus qui foro rerum venalium præfectus. de leg. l. 6. Ariſtoph. in veſp. Dem. contra Tim.

Ἀγορανομία, agoranomi munus vel officium. Suid.

Ἀγορανομικὸς, ædilitius, ad agoranomum pertinens. Ariſtot. polit. 2.

Ἀγορανομέω, ſum agoranomus, agoranomiam exercens.

Ἀγρονομία, opum ſtarum regimen. Heſych. & Suid.

Ἀγρώνομος, qui vias, aut ædificiorũque curam gerit & præſicit: ne vel homines inter ſe vel beluæ hominibus iniuriam inferant, vtque tam in ipſo ciuitatis ambitu quam in ſuburbiis ciuitatibus conuenientia gerantur, efficit: vt definit Plato de leg. lib. 6.

Ἀγυιονόμος, viarum ædificiorumque curam gerendi natus &c. idem de leg. & Ariſtot. polit. l. 6.

Ἀγυνομεῖς, ad aſtynomos ſeu ædiles pertinens, ædilitius Ariſtot. polit. 2. (lis.

Δημιοεργοπαροικοφύλακες, magiſtratus modeſtiæ matronali præfecti. Athen.

Δημιονομία, functio illa.

Οἰκονόμος, domus ſeu rerum ad domum pertinentium adminiſtrator, dispenſator rei familiaris. Lucæ 16 ἀνὴρ πλούσιος ἔχων οἰκονόμον. Ariſtot. polit. 5. c. 11. ὥσπερ γὰρ οἱ τῆς οἰκίας οἰκονόμοι δεῖ τὰ κτήματα ἔχειν, dispenſator ciuitatis. Interdum generaliter pro quouis tributor, diſpenſator. Ariſtot. rhet 3 εἰκότως τῶν τῆς πόλεως οἰκονόμοι ἐσμὲν.

Οἰκονομικὸς, pertinens ad diſpenſatorem rei familiaris. Xen. οἰκονομικὴ τέχνη vel ἐπιστήμη, ſcientia diſpenſandi res familiares. Ariſtot. eth. l. c. 1. & alibi. Item qui diſpenſandæ & augendæ rei familiaris peritus eſt. Plut. ἀνὴρ πολυπράγμων. Athen. l. 3.

Οἰκονομικῶς, modo e diſpenſatorũ rei familiaris. Exponitur etiam, non ſine myſterio & certa ratione, & vt res quæque tractari poſſe debet, apud Damaſc. l. 3.

Οἰκονομία ἡ, diſpenſatio rei familiaris. ſeu rei domeſticæ adminiſtratio. Ariſtot. poli. 3. Plato in apol. Exponitur & ſimpliciter, adminiſtratio, apud Ariſtot. Polyb. Herodian. Item etiam prouidens rerum omnium gubernatio in hoc mundo tanquam domo ſua εἰκονομία dicitur. Coloſſ. 1. Chryſoſt. 2. cap. eiuſdem ep. Item CHRISTI incarnatio, teſte Hieronymo, & Damaſcen. Item generaliter, diſtributio, dispenſatio: εἰκονομία χρημάτων, apud Chryſoſt. Exponitur & diſpoſitio: quam de ſcriptis oratorum & poëtarum vide Athen. l. 1. ſcholi. Soph.

Οἰκονομέω, ſum familiarem adminiſtro, res domeſticas. Item ſpecifo Luc. 16. τὸ μὴ δύνασθαι ἐν οἰκονομεῖν. Exponitur & ſimpliciter adminiſtro. Et τὰ κοινὰ οἰκονομῶ. Harpocr. Et, regno, imperio. Et Ariſtot. de mundo, τὸν ὅλον κόσμον οἰκονομεῖν ὁ θεὸς λέγεται. Item diſpono, conſtituo. 2. Macab. cap. 3. πάντα οἰκονομῶν. Item diſpono, conſtituo, &c. Damaſcen. ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς κανόσι οἰκονομεῖται, conſtituitur, &c. Et ἐκκλησία οἰκονομεῖται ἐν ἁγίοις πνεύματι, ſ. οὐκ ἐν ἀνθρωπίνοις λόγοις. Et τὰ ἐν ἐκκλησίαις οἰκονομούμενα, conſtituenda noſtram ſalutem. Et generaliter, diſpono, ordino, diſtribuo: vnde οἰκονομοῦσθαι ὕδωρ, cibus diſtributus in corpore. Item apud Galen.

Οἰκονομέομαι, idem quod οἰκονομέω, diſpono, diſpenſo, &c. Item in Ioue tragœd. τὰ δὲ κόσμου πάντα ἐκ τοῦ θεοῦ ὧδε οἰκονομεῖται. Decomp.

Νεοπρεσβὺς ὁ, ἡ, rerum nouarum ſtudioſus, qui res nouas moliuntur. Plut. in Phocione.

Νεόω, ῶ. nouo, inno. ao vel renouo. Ariſtoph. in nub. διὰ νεωστὶ βλαβὲν οὐ ἄρτι δεῖ ὀχεῖν, agros renouare aratro. Greg. ἐπανόμβρῳ κατὰ τὸν ἔτος νεωσμένην: (log.

Νέωμα, τὸ nouale. ager nouatus ſeu renouatus. Greg. de theologia.

Νέωσις, ἡ, nouatio ſeu renouatio.

Νέωτα, ὁ, nouatio ſeu renouatio agrorum. Νεωτὸς, tempus renouandi agros.

Νέωτα cum præpoſ. εἰς, vt εἰς νέωτα, in annum nouum, i. venturum Theophr. hiſt. pl l. 7. c. 12. & alibi.

Νεῶν, nouo, renouo: idem cum νεόω, Theophr. de cauſ. pl. lib 3. cap. 3. ὅταν μὴ δεῦ πορεύηται ἀρότου γεωσῶν, &c.

Νέωσις, ἡ, nouatio, renouatio. Item pro nouali ſeu agro renouatio. in pand. Græc.

Νεωτὸς, ſeu νέος, nouatus ſeu renouatus noualis: vt νεωτὸς γῆ, tellus renouata. Item nouatio, ipſa actio renouandi agrum Xen. Item νέωτος, nouiſſimus, vltimus. Il. ι & apud Sophocl. in Aiace Νεάτη & contracte νάτη, vltima ſeu ima chorda. ſchol. Soph. & Plut. in lib. de muſica. Hinc comp. ἐννάτη, chorda penultimæ proximæ: quam Latini etiã paraneten appellãt & potius de ſono quẽ pulſata reddit intelligunt. Vitruu. l. 5. c. 4.

Νεάς, ἁδ. noualis ſeu nouale Xen. Reperitur & νέα proparoxytonως, apud Theophr. de cauſ. pl. l. 4. c. 9. ſubaudito ſubſtantiuo ἄρουρα aut tali aliquo.

Νεοχμός, ὁ, nouus vt: γεώμορα νεοχμὸν, nouum, recens ſcriptum. Luc. in Lexiph. item recens. Boph. in Antig. Theocr. idyll. 25. Exponitur etiam, qui integris adhuc eſt viribus. Heſych. Τὰ νεοχμά, nouitas innouatio Reperitur etiam νεοχμός, per ω, apud Erot. in lex. Hippocr.

Νεοχμάω, nouo, recenter. Phrynich. in epiſt.

Νεοχμέω ὁ, ἡ, νεοχμέον res nouas molior. innouo: vnde paſſ. vt χαλκὸς νεοχμεόμενος, apud Suid. & Ariſtot. de mundo, κρατεῖ μεταβάλλων τοῖς πάντων πάσιν ἃ πρὸ αὐτοῦ νεοχμεῖ, quæ noua ipſe edit & deſignat. Theodor. eccl. hiſt. l. 2. πολλὰ ἢ τοιαῦτα πολλαχοῦ τῆς ἐκκλησίας νεοχμεόμενα.

Νεοχμοσύνη, nouatio, nouæ rei deſignatio. Ariſtot. de mũdo, Item molitio rerum nouarum. Heſych.

Νεοχμίζω, idem cum νεοχμάω. apud eundem.

Νεωρὸς ὁ, ἡ, nouus, recẽs: vt νεωρὸς σφαγεῖον. Plut. in ſympoſ. ſept. ſap. & νεωρὰ ἐρέσσειν. apud eundem lymp. 2. Et νεωρὸν ὕδωρ, aqua recens hauſta. Item qui integris eſt adhuc viribus, necdũ laſſatus: vt νεωρὸς στρατὸς, Herodian. l. 3. Vide & in comp. ab Ἀρόω.

Νεᾶρις, ἰδ. ὁ, ἡ, idem cum νεωρὸς. Plut. lymp. 4. Dioſc. l. 2. Vide & in comp. ex Ἀλίσκω, & Ἀλς, ſal.

Νεᾶς, ὁ, nouellus, recens: Ionicè pro νέος, teſte Gal. in lex. Hippocr. (νεωτερος. ll. 3. & 4.

Νεώτατος, nouiſſimus infimus: pro quo per ſyncopen dicitur Νεώτης, pro νεωτάτην, eximo fundo aut loco. Iliad. κ. Apoll. l. 1. Luc. in vita Peregrin.

Νειὸν, pro νεωτὸν, in imo fundo aut parte. Il. φ. Heſiod. in Νειὸν, pro νεωτὸν, eximo fundo aut loco. Iliad. κ. Apoll. l. 1. Luc. in vita Peregrin.

Νεῖον, pro νεωτὸν, in imo fundo aut parte. Il. φ. Heſiod. in Νεῖον, pro νεωτὸν, eximo fundo aut loco. Iliad. κ. Apoll. l. 1. Luc. in vita Peregrin.

Νεῖον, ſuper, Ionicè pro νέον. Apollon. Argon. 1. (Theog.

Νεικαῖος, idem cum νεάτιος, vel νεαρός.

Νείατος, ſeu νέατος, ima pars ventris quæ & λαγών. Poll. l. 2. Interdum additur γαστρὸς: vt Il. ν. & π.

Νεῖος, ὁ, ἡ, ager renouatus, Ionicè pro νέος. Odyſſ. 1. Heſiod. in Theog & in Erg. Theophr. de cauſ. pl. l. 4. cap. 9.

Νεοσσὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex νέος, recens, &c.

Ἀναννεόω, renouo. Ἀναννεάσιμος, idem. Hoc. in Paneg. τὰς παλαιὰς ἐξ εἴας ἀναννεάσασθαι δεῖ. Item reſtauro: vt ἀναννεάσασθαι τὴν αἰχμὴν, Herodot. & ἀναννεάσασθαι τὴν μάχλιν, Herodian. l. 4.

Ἀνανέωσις ἡ, renouatio. Item reſtauratio. Et

Ἀνανέωσις τῆ μνήμῃ, in memoriam renoco. Luc.

Ἀνανέωσις ἡ, renouatio. Item reſtauratio.

Decomp. Ἐπαναδιπλόω, renouo, redintegro. Plat. l. 2. de rep. ὡς ἐπαναδιπλοῦσι τὸν Θρασυμήδη ἐχθρὸν λέγον.

Περισυναφύσιον, inſuper renouo: inſuper memoriam renouo: apud Suid.

Ὑπονεάω, ſubtus terram renouo: vel aliquatenus renouo. Theophraſt. quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Derivata ex νέος, iuuenis, &c.

Νεοτερίζω, iuniorum mores imitor Heſych.

Νεοτεριστὴς, iuuenilis. Item ſtultus: quòd iuuenilis ætas ſæpe ſtultis affectibus ducatur.

Νεότης, ητος, ἡ, iuuentus, adoleſcentia. Ariſtot. rhet. l. πλείστοις δὲ εἴσι νεότητος, ἡ ἀκμὴ, ἡ γῆρας. Sæpe pro iuuenibus ipſis ſeu iuuenum multitudine. Xen l. 2. de Athen. νεότητι πολλῇ ὄντας ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, Sic & apud Ariſtot. rhet. 2.

Νεοτὴς ὁ, ἡ, idem cum νέος: iuuenum multitudo, iuuentus, &c. Herodian. l. 4. & 3

Νεοτὴς, ἡ, iuuenilis ætas. Il. ψ. ἐν ὧρῃ τῶν νέων νεοτῆς.

Νεοτίζω, ἐ. σω. iuuenesco. Gregor. ἐν τῷ σώματι χρόνῳ κἀκμάσαι καὶ ἡλικίᾳ νεοτίσαι. Et τὸ νεοτίζον, iuuenilis: ſchol. Soph. Item iuuentutem tranſigo & conſumo Herodian. l. 3. τὸ νεοτίζοντι ἐν στρατιωτικῷ βίῳ καὶ σώματι. Item, iuuenis ſum, robuſtus & vegetus. Item iuueniliter, ago, vel ſapio: vt νεοτίζειν φρονῶ, Eſiſt

νέαξ iuuenis, adolescens. Poll 2.
Νεᾶνις, ιδος ὁ, idem. Suid. & Eustath. (dea.
Νεᾰνίς ίδος ὁ, iuuencula: puella iuuenilis ætatis. Eurip. in Me
Νεᾱνίας, ου ὁ, adolescens, iuuenis. Eurip. in Hecuba, in Herodiū. l 3. Item audax homo & strenui spiritus: Demosth. pro cor. Xen. pæd. 7. Item iuuenili feroctia & proteruia præditus. Aristoph. in vesp. Ponitur & adiectiuè, vt νεανίας λόγος, apud Eurip. sermo iuuenilis & audax.
Νεανικός, ή, όν, iuuenilis: vt νεανικὸς φρόνημα, iuuenilis & strenuus animus Demosth. Olynth. 3. Et metaph. strenuus, animosus: vel, audax. Synes. ep. 47. ὥστε δεῖ νεανικότερος ἐκείνου πάλιν Sic & apud Aristoph. in vesp. Apud Plat. in epist. νεανικὸς καὶ σοφὸν. exp. finis glorioſissimus. Interdum robustus, validus, vehemens, vt νεανικὴ ὀδὸς Δυμάς. Aristot. eth 7. c. 4. Et νεανικὸς φόβος, Eurip. Exponitur etiam magnus, permagnus: vt νεανικὰ συμπτώματα. Synes. epist. 125.
Νεανικῶς, iuueniliter. Item validè, strenuè. Aristoph. in vesp. Exponitur etiam, lautè, opiparè, apud Plut symp. 4.
Νεανιεύομαι, iuuenili animi robore ſuſcipio. Plut. in sympoſ. ſept. ſap. τοσοῦτον νεανιεύεται.
Νεανιεύομαι, iuuenesco, iuueniles annos ingredior. Poll. l. 2. Item, iuuenili quadam virtute aliquod facinus edo. Philo de vita M. l. 2. οἱ μὲν κόραι νεανιεύονται, μανῖαι ὀκεῖαι πρὸ ἀφροσύνων, inuenilem virtutem præſtant. Et in malam partem, iuuenili temeritate & petulantia audeo vel ago: Plut. in Numa, ὑπανιεύοντο ἀφροκαλεῖσθαι τὸν ἀφιγούστον πρὸ βασιλέων. Et paſsiuè, apud Dem. ὅλα ταῦτα ἀκαιρεῖ κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἐπιπρὸ νεανιευομένοις ἐπέδειξα, hæc duo facinora flagitioſis audaciſque factis addidit. 21em iuuenili iactantia dico. Plut. in Cicer. λέγεται δ νεανιεύεσθαι ἐπὶ πᾶσι. Et in paſſ. apud eundem, τοῖς ἐν τῷ βαλανείῳ νεανιευόμενοι.
Νεανίευμα, τό, iuuenilis audaciæ facinus: vel, iuuenilis iactantia.
Νεανιεύομαι, idem cum νεανιεύομαι.
Νεανίζω, idem cum νεανίευμαι, Philo de vita M. l. 1.
Νεᾱνίζω, iuuenor, ſum iuuenis.
Νεανίσκος, ὁ, iuuenis, adoleſcens. Ariſtot. polit. 5. ὅλα νεανίσκου σκιαγραφήματα.
Νεανισκεύω, iuueneſco, pubeſco: vel iuuenilem ætatem ago. Suid. ex Eupol Αὖτη νεανισκεύουσ' ἐπιθύμησά μιν.
Νεανισκοῦομαι, idem. Xen. pæd. 1. ἤδεισαν αὐτοὺς ἐν τοῖς ἀφίλοις νεανισκούεσθαι.
Νεανίσκος, τό, iuuenilis ſuperbia & incontinentia.
Νεᾶνις, νεᾶνιδος, νεᾶνιος, νεᾶνιον. Ionicè pro νεᾱνὶς, νεᾱνίας, & νεᾱνίον dicuntur. Od. ν. ι. & apud Hippocr. aphor. ſect. 3. art. 29.
Νεᾱνίης, ου ὁ, iuuenis, iuuenilis. Iliad. β. ἅ πᾶσιν νεανίῃ ἐφέπει γηραὶ τε γιγνόμενος. Item puerilis, vt παιδιὰν νεανιάνεσι, apud Suid. (Panath.
Νεᾱνῑκῶς, iuueniliter, more iuuenū. Luc. dehiſt. ſcrib. Iſocr. in
Compoſita ex νέ ξέω.
Ἀνανεάζω, reiuueneſco, iterum iuuenis fio, Suid. Item renouo, reſtauro. Ariſtoph in Plut. & Areopag.
Ἐνανεάζω, q. d. iuueniliter excreſco Luc. αὐξόμενοι πυρροῦ κατ' ὀπὸς ἐκνεάζοντα, inſtaurabilem, renruab: lem.
Ἐνηνεάζω, iuuentutem ſeu adoleſcentiam tero in. Hippocr. aphor. ſect. 2. art. 54.
Κατανεανεύομαι, iuueniliter glorior: vel iuuenili robore præualeo. Heſych & Suid.
Σωπαλάω, vnà cum aliquo iuentutem tranſigo vel adoleſcentiam. Alciphr. σωπαλοῦσιν ὑμῖν.
Τ' πανεάζω, q. d. ſubiuueneſco, ſubnouor.

-Ν Ε Ο Σ Σ Ο' Σ, & Atticè νεοττὸς, ὁ, pullus, recens à partu auicula. Iliad. β, ε' ὑδατ ὅτ' ἐσιν ερυθρὸν νεοσσὸ, νέοπα τέκνα. Plut. de aud. ὥσπερ ἀ πτίλους νεοσσοὶ ἀεὶ φορὲς τὸ λαμπρὸν καχρυπτὲς σῶμα. Luc. κραδάφῃ ἐξ οὗ ποτὲ ἀπαλὸς ὑπεκρύβων. Ariſtoph. in auib. Ἀρεως νεοττὸς, Martis pullus: de gallinaceo, aue Martia. Per iocum aliquis etiam νεοσσὸς dicitur, cum teneræ ſeu virentis adhuc ætatis eſt, ſicut μόσχος & πῶλος ab Euripide, apud Athen. l. 13. ¶ Item vitelllbs oui. luteum oui, apud Suid. * Sunt qui compoſitum hoc vocabulum dicãt ἀπὸ τοῦ νεαρὸς ὄντος, ἀ βλάστεως: vel ὁτὶ νέος ἐστὶ καὶ ἔσθων. Alij ſimpliciter à νέος deriuant.
Νεοσσιὰ ſiue νεοττιὰ, ᾶς, ἡ, nidus, pullorum cubile. Scribitur & νεοσσεὰ ſiue νεοττεὰ. Plut. in probl. Rom. ὑπὸ τῶν νεοττιᾶς γυμὸς ἐντυχεῖν ῥᾳδίως ἔδει. Dicitur & de apum alueari apud Ioſep. in Maccab.
Νεόττιον, ὁ, τὸ, pullulus, pullus, tenellus & recens. Ariſtot. hiſtor. an. libro nono.
Νεοττοτρόφος, ὁ, ἡ, pullaſtra, gallina iuuenca.
Νεοττεύω, nidnlor, nidifico, cunabula facio. Ariſt. hiſt. an. l. 7. c. 1.
Νέοττευσις, εως, ἡ, nidificatio, nidulatio: Ariſtot. ibid.
Νεοττιὰ, ᾶς, ἡ, idem. vel nidus, cunabula: Ariſtot. ibid.
Νεοσσὸς, ὁ ἡ per ſyncopen pro νεοσσὸς dicitur, pullus.
Νέοσσος, idem quod νέοσσος. Dioſc. l. 2. c. 53.
Νέοσσος, idem. Pſalm. 83.
Νοσσὶς, metaph. pro puella. (collocat.
Νοσσιὰ, pro νεοσσιὰ, nidus: domicilinm in quo auis pullos ſuos
Νοσσεύω, pro νεοσσεύω, nidulor, nidifico. Νοσσεύσθαι, dicuntur pulli, ſ. in nidis generari. Herod. l. 1.

Compoſita.
Ἀνεκτοκτόνος, idem quod νεοτοκτόνος, nidifico. Exponitur & nidificationem relinquo. Ariſtot. l. 6. de anim.
Ἐννεοσσεύω, nidifico, in. Item in nido nutrio. Plat. l. 11. de leg.

Νεοχμὸς, ὁ, vide in Νέος. Νίφθω, &c. in Ἐγχέω, Νοῦς, in Νέω.

-Ν Ε Υ' Ρ Ο Ν, ου, τό, neruus: de quo vide Galen. lib. 15. de vſu partium. * dictum à verbo νέω, i. nuto & flecto, vt ſcribit idem Gal. initio libri de motu muſculorum: quia nerui ſunt inſtrumenta voluntarij motus. ¶ Item metaph. robur, vires vt Demoſth. νεῦρα πολέμου vocauit pecuniam. Sic Aeſchin. contra Cteſiph. νεῦρα τῆς πόλεως τὰ τῶν ἔξω πρὸς ἀφορμήσεων. ¶ Νεῦρα dicuntur etiam nerui extracti & qui chordarum vſum præſtant Heſiodus in Erg. Δέρματα σφῆλ' ἑπτάταν. νεῦρα βοὸς, neruo boueo conſuere. Sic & apud Hom. Il. σ'. ¶ Ab Ariſtoph. in auium penis quoque νεῦρον vocatur. ¶ Hippocrates autem νεῦρον bo- μον vocat πλὴν φλέβα, teſte Erot.
Νεῦρῐτις, ιδος ἡ, ὁ, neruoſus, vt νεῦρῑτις βοῦς ἐς ἱερά, Dioſc. l. 3. c. 17.
Νευρώδης, ους ὁ, ἡ, neruoſus. Item validus. Heſych.
Νεῦρον, ου, τό, neruorum vitio laborans. Dioſc.
Νεύρων ωνος, ὁ, neruus.
Νεύριον, ου, τό, fidicula, chordula. Epigr.
Νεῦρίς, ίδος, ἡ, funis è neruis totus. in lib. Iudicum.
Νεῦρῐτις, ιδος, ἡ, idem cum νεῦρον. Eſt etiam nomen fruticis ſurculoſi, de quo Plin. lib. 25. cap. 10.
Νευρὶς, ιτιδος herba eſt alio nomine poterion: de qua Dioſc. l. 3. c. 57. & Plin l. 25. c. 10. Hanc Galen. neruos diſſectos glutinare ait, quibus verbis nominis rationem reddere videtur.
Νευρίτης, ου, ὁ, ſiue νευρῖτις, ιδος, ἡ, neurites: lapidis nomen: apud Orpheum.
Νευρόω, ῶ, neruos adhibeo alicui, i. confirmo, roboro. Damaſc.
Νευρόομαι, confirmor, &c. Philo de vita M. l. 1.
Νευρὰ, ᾶς, nerus: peculiariter ille quo arcus intenditur. Iliad. δ. -νευρὴ δ' μὲν' ἔκλασεν, ἄγλαον δ' ἔτόρησε. Od φ. -ἰόλαστε Νευρὴ ἐπιπρὸ νεῦρα τὰ τόξων ἐκ πάντα πολεῖσθαι τοῖς τόξοις. Dicitur & de mechanicorum inſtrumentorum nerui: ſicut νεῦρα apud Alexphr. problem. lib. 2.

Compoſita.
Ἀνεύρετος, ον, ὁ ἡ, neruoſus nullos habens, inualidus.
Ἀπονευρόω, enerno, neruos incido ſeu frango: vnde Ἀπονεύρωσις apud Suid.
Ἀποτονεύρωσις, neruorum abſciſſio vel inciſio. Apud Galen. pro coitione multorum neruorum vſurpatur. Et pro tendine: apud Hippocr. teſte Galen. comm. 2. εἰς τὰ ἐπὶ τῶν ἄρθρων.
Ἐκνευρίζω, enerno, neruos incido. Dem. Olynth 3.
Παρανευρίζω, neruos reſoluo, eneruo. Παρανενευρικέναι χεῖρα vocat Ariſtot. hiſt. an. lib. 7. malè intentas, ſeu quæ malè intenduntur, & inter contendendum laxantur, ac falſum ſonum edunt.
Πολυνεύρων, dicitur à quibuſdam plantago: habet enim multos bras & veluti neruos, pra ſertim minor: in append Dioſc.
Σωνεύρωσις, ſiccorum & durorum oſſium σώματα neruorum interuentu. apud Galen. Per neruos autem intelliguntur tendones, ligamenta, & alia neruoſa membranoſaque corpora.

Ν Ε Υ' Ω, Fut. νεύσω, innuo, annuo, nutum do, nutu ſignifico. Od. Νεύσασθαί τοι τῷ ἐγὼ κεφαλῇ. ¶ Item annuo, id eſt promitto: Apud Arg. 2.- νεῦσα δ' ὅγ' αὖτῷ Δικαίῳμαι. ¶ Item nuto, vergo, propendeo, incliuo: quæ ſignificatio frequentiſſima eſt: Theophr. hiſtor. plant. lib. 5. ὁ δ Τρίζων ἀπὸ τῆς ἴδιας νέει καὶ ἐπὶ τὸν ἥλιον νεύει. Philo (de animalibus loquens) νήνεμοι δὲ καὶ ἄπνοοι ὄντες, ἰδίᾳ πρὸς αὑτὰ νεύουσι. ¶ Dicitur etiam de ingenti & conſumulcitudine, Iliad. δ. ἔως δ' ὑπὸ ζυγὸν εὐτμητον πεζῶν. ¶ Νόμ dicuntur etiam καὶ ἐπιφέρεσθαι ſicut & πορεύεσθαι. Heſych. *Sunt qui compoſitū e ſſe dicãt ex ν particula priuatiua, & εἰμὶ: quod etymon Plutarc. confirmat de primo frig. quum inquit ἐπεὶ ἐπιμένουσι τῷ πνεύματι διὰ ῥιγηλότητα, ἵ. νέουσι, glomerantus & denſatus aër, tanquam lucis, negatione dicta. Euſtathius à νεῖρειν deriuari ſcribit ſignificante βρέχειν, in Iliad. α.
Νεφέλη, ης, ὁ ἡ, nubilus, nubibus obductus. Ariſtot.
Νεφώδης, ους, ὁ, ἡ, nubes. Iliad β. -αὐτὰρ τε τὸν τε ὄρος τε νεφώδεος ἀπλήσῃς ἀέρος ἀπὸ ἀκρου. Il. ρ. πνοιῇσιν νεφέλη συνάγουσα ἑαυτὴν. Plut. ὁ Γέλιος ἀπὸ τῆς ἐπὶ μέτωπον ἐκφυομένης νεφώδους ἐπὶ τὰ ὄμματα. ¶ Apud Hippocr. νεφέλη id dicitur quod in vrinis pendet ſicut nubes in aëre ¶ Item metaph. pro morte, apud Sophoc. in Trachin. ¶ Νεφέλαι, dicuntur etiam laquei quibus aues cum nube teguntur. Ariſtoph. in auib. Μὰ γῆν, μὰ νεφέλας πτερύγιόν τε, μὰ δίκτυα.
Νεφέλωμα, ατος, τό, nubecula, exulceratio ſuperficiaria in nigro oculi ab humoris diſtillatione profecta, vide Paul. Aegin. Item

---

Compoſita.
Ἀνάνευσις, ſignificio non eſſe faciendum aliquid, nutu veto. Odyſſ. φ. Ἀλλ' Ὀδυσῆος αἰδῶς, ἃ ἐχρέωσε ἰδεῖν ἐφ'. Item nutu ordinatio. Plato de rep. ἄνευσις καὶ κίνησις. Nonn. οὐδὲν ἔχετε ἀνένευστον, nihil ſe habere nutu oſtenderunt. Item ſurſum reflecto caput vel cornua, reſupino me. Hom. in batrachom. Κάπτουσι δ' ὑπ' αὐτοὺς, ἀνένευσε δὲ ἕκαστος. exp. ſurſum ſpectantes.
Ἀννεύω, abnuo, reſpuo, auerſor quaſi reſpuendo. Baſil. εἴχεσθ ἀννεύοντα τοῦτο τὸ κρεῖττον. Item nuto, ad ruinam inclino. Sic Ἀννεύουσι τοῖς κρημνοῖς. Item vergo, inclino. Philo de munditia & ornatu. Epigr. ¶ Item vergo, inclino. Philo de mundo, τὰ ἀπὸ μεσημβρίας ἀννεύοντα. Item declino, deflecto. Plat in Theæt. ἀννεύει πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἀπολισθάνων. Sic & apud Polyb. lib 3.
Decomp. Συναννεύω, ſimul innuo, ſimul nuto. Thuc.
Ἀδιάννευστος, innuo. nutu indico. Athen. lib. 12. ἀδιάννευστος ἄλλως ἢ διανοίᾳ. pro eodem: in Epigr.
Ἀδιανευστὶ, pro eodem: in Epigr.
Ἀνανεύω, nutu ſignifico, nutu iubeo. Eurip. in Iphigen. taur. ἐξανανεύσω δ' ἐκ τῆσδε πρόσω. Exponitur etiam, nego, nuto: apud eundem in Phœn. Ἀνήρ ἐκεῖνος ἐστ' αὐτὸς ἐμοὶ ἀνανεύει πολλάκις, non mutat ſententiam ſuam. Item propendeo, emineo, præcellus ſum. in Hippiatria. Item capite declinato effugio. Item auerſor, deteſtor: Lactius in Zenone. ἐκανένευσεν γὰρ τὰ ἀδικεῖν καὶ ἀδικεῖσθαι.
Ἀπονεύω, declinatio. vt cum inclinato capite aliquis ictum declinat. Plato. Ἐπανένευκε τῇ ὀφρύϊ, de flexus viarum.
Ἐννεύω, innuo: vel nutu & ſignis peto. Lucæ 1.
Ἐπινεύω, innuo, nutu ſignifico faciendum eſſe aliquid. Iliad. π. Πατρόκλῳ ἐπένευσε νέεσθαι σὺν ἑταίρῳ, &c. Et pro ſimplici, νεύω, Odyſſ. π. Item annuo, aſſentior. Iliad. α. Κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. Et cum accuſat. Demoſth Μηδεὶς ταῦτ' ὑμῖν ὀδὸν ἐπινεύσῃ. Item nutu aliquid ſignifico. Luc. 5.
Ἐπινεύω, actio ipſa annuendi. Euſtath.
Decomp. Συνεπινεύω, annuo, aſſentior, conſentio. Polyb.
Ἐπιπρανὲς, radique innuo. Strab.
Ἐπιπρανῶς, promineo, propendeo, prōclinor. Xenoph. in œconom. Plut. Symp. 5 ἐπὶ ἀριστερὰ μᾶλλον ἐπιπρανὴς ἦν τὴν κεφαλήν.
Ἐπιπρανόομαι, idem.
Ἐπινεύω, partim aſſentior, partim dubito. quod ſit cū aſſentiuntur aliquis & non intelligit quid dicatur. Ariſt. rhet. l. 5.
Ἐπινώνευμα, in me vergo, contrahor. Alexand. in probl. τὸ ἐμφυτον ἐπινώνευμα τοῖς ὄμμασι. Item deorſum aſpicio, demitto, deorſum verto. Luc. πρὸς ὀρρῶ κάτω πωγώνιν. Sic & apud Alex. Aphr. Exponitur etiam, reſpicio, in Epigr. σωμένδικον δὲ ἐπένευσε. Item deſcendo. Alex Aphr. κατ' ὀλίγον σωμένου καὶ βάδην, paulatim in anteriorem partem deſcendit. Item, conſentio, conſpiro. Apud Areop & Plut.
Ἐπινόημα, in vergendi ſignificatione vſurpatur. apud Alex. Aphr. probl. lib. 2. Exponitur etiam, conſenſus, conſpiratio, apud Plut. de ſuper. pag.

Νέφος ους, τό, nubes, nebula. Il μ, - αἴθριον ζαθέης νέφεα σκιόεντα κάμας. Sic apud Heſiod. in erg. Φράζεν' ἀ βορέω νέφεα κλονέοντα. ¶ Metaphoricè de nube frontis: vt Euripid. in Hippol. -ἐπ' ὀφρύσι νέφος αἰθέριον. ¶ Dicitur etiam de ingenti & confuſa multitudine, Iliad. δ. ἔως δ' ὑπὸ ζυγὸν εὐτμητον πεζῶν. ¶ Νέφη dicuntur etiam καὶ ἐπιφορὰς ſicut & πορείαι. Heſych. *Sunt qui compoſitū e ſſe dicãt ex ν particula priuatiua, & εἰμὶ: quod etymon Plutarc. confirmat de primo frig. quum inquit ἐπεὶ ἐπιμένουσι τῷ πνεύματι διὰ ῥιγηλότητα, ἵ. νέουσι, glomerantus & denſatus aër, tanquam lucis, negatione dicta. Euſtathius à νεῖρειν deriuari ſcribit ſignificante βρέχειν, in Iliad. α.
Νεφέλη, ης, ὁ ἡ, nubilus, nubibus obductus. Ariſtot.
Νεφώδης, ους, ὁ, ἡ, nubes. Iliad β. -αὐτὰρ τε τὸν τε ὄρος τε νεφώδεος ἀπλήσῃς ἀέρος ἀπὸ ἀκρου. Il. ρ. πνοιῇσιν νεφέλη συνάγουσα ἑαυτὴν. Plut. ὁ Γέλιος ἀπὸ τῆς ἐπὶ μέτωπον ἐκφυομένης νεφώδους ἐπὶ τὰ ὄμματα. ¶ Apud Hippocr. νεφέλη id dicitur quod in vrinis pendet ſicut nubes in aëre ¶ Item metaph. pro morte, apud Sophoc. in Trachin. ¶ Νεφέλαι, dicuntur etiam laquei quibus aues cum nube teguntur. Ariſtoph. in auib. Μὰ γῆν, μὰ νεφέλας πτερύγιόν τε, μὰ δίκτυα.
Νεφέλωμα, ατος, τό, nubecula, exulceratio ſuperficiaria in nigro oculi ab humoris diſtillatione profecta, vide Paul. Aegin. Item in vrina idem quod νεφέλη. Alex. Aphr probl. l. 2. ¶ Νεφώλια dicuntur etiam quæ in vnguium ſuperficie nubeculārum ſpecies repræſentant. (locis.
Ἑνέφω, Δινόφω, ζόφω, Κυλίφω, quomodo huc pertineant vide ſuis
Compoſita: ac primùm ex νέφω.
Ἀνέφελος, ὁ, ἡ, nubibus propinquus, qui altitudine ſua nubes attingit: excelſus. in Epigr.
Ἀνεφοφὶς ἰδος, ἡ, cæcitas: quum alicui oculi ſemper nubecula aliqua ſunt obducti. Etymol.
Ἐνεφρίας, ου, ὁ, vt ἐνηφίας αὐλιος, nube rupta exoriens ventus. Sic apud Hippocr. ἐνηφίας ὄμβρος, imber cum Sole factus. Et ἐνηφίαι πυρετοὶ, febris humida ſimulque inflammatoria.
Ἐπηφίς, nubibus tectus ſeu obductus, obnubilus ſeu nubilus. Ariſtot.
Ἐπινεφόω, ῶ, nubibus tego ſeu obduco, obnubilo. Ariſtot. probl 38 ſect. 26.
Ἐπίνεφος, ου, nubibus tego ſeu obduco, obnubilo. Ariſtot. probl 38 ſect. 26.
Ἐπινεφὴς, actio illa tegendi ſeu obducendi nubib. Idem ibi.
Κακαινεφὴς, nubes reddens atras, ſeu atras obſcurásque nubes cogens: epith. Iouis Il. φ. & alibi apud Hom. (Pind.
Ὀρσινεφὴς, qui nubes accumulat & excitat. Iouis epiheton apud Σωνιεφὴς, collectas nubes habens, ſeu coactas & congregatas. Herodian l. 1 ἄρα κεγεφὴς ἀεὶ καὶ σωνιεφὴς, quæ perpetuis rigoribus nubibúsque obtinetur. Item metaph. de homine cuius frons ſeu ſupercilium tetricis obductum eſt nubibus. Eurip. in Phœniſſ. Α'λλ' ὦ κρᾶτος καὶ σωνεφὲς.
Σωνέφεια, ἡ, nubium congregatio ſeu collectio in vnum: Ariſtot. probl. 38 ſect 26.
Σωνεφὴς, ἐς, nubes cogo ſeu colligo. Gen. c. 9. καὶ ἔσται ἐν τῇ σωνεφεῖν με νεφέλας ἐπὶ τὴν γῆν, cum coactis nubibus cœlum obduxero. Item neutraliter, coactis nubibus obſcuror, obnubilor, Ariſtot. rhet. 2 εἰ σωνεφεῖ, εἰκὸς ὄσαι, ſi nubes cogantur, veriſimile eſt ſecuturam pluuiam. Item obfuſcor, caligine obducor: Plut. ſympoſ. 2 probl. 7.
Σωνεφόω, coactis nubibus obſcuro. item metaph. de eo cuius frons vel ſupercilia veluti coactis nubibus caligant. Euri. in Elect. σωνεφοῦται τὰ βλέμματα.
Τ' περινεφὴς, qui eſt vltra nubes, excedens nubes. Herodian.
Compoſita ex νεφέλη.
Ἀνεφέλη, non nubilus, innubis, ſerenus Ariſtot. de mundo, αἰθρία ἀνεφέλη. Pro eodem dicitur poëticè αἰθρία.
Ἐνεφελος, è nube prorumpens. Theophr. hiſt. pl. lib. 8. capit. 10. ἀνακάλυπτα δ καὶ ἥλιος ἐ ἐνεφελος.
Ἐπινεφέλιος, nubibus tectus ſeu obductus. Ariſtot. in probl. ἀνέμοι ἐπινεφέλιοι πρὸς αἰθρίαν. Item nubilioſus, ſeu in quo nubes aliquot ſparſæ ſunt, & ὕδατα ἐπινέφελα ἐκκαίονται in vrina, medium inter album & planè nigrum apud Gal.
Περινεφέλιος, nubibus, circumdatus nubilus.
Τ' ποτινέφελος, ſubnubilus.

Ν Ε Φ Ρ Ο' Σ, ου, ὁ, ren. Athen. l. 2 ἀδήκτῳ νεφροῦ καὶ κύστιν.
Νεφρίδιον, ου, τό, pinguedo quæ circa renes eſt.
Νεφρὶς ἴδος, ἡ, vertebra quæ prope renes eſt: Poll. l. 2.
Νεφρῖτις, ιδος, ἡ, ἀνάσσω, morbus ſeu affectus renum, ſ. quo renes infeſtari ſolent. Thucyd.
Νεφριτικὸς, ὁ, ὁ, nephriticus, qui renum dolore laborat.
Compoſita.
Ἐπινεφρίδιον λίπος, pinguedo quæ eſt in renib Heſych. & Suid.
Περίνεφρος, pinguis, circa renes. Ariſtot. hiſt. an. l. 3. c. 17.

Ν Ε' Ω, Fut. νήσω, no, nato. Il φ, Ἐ' νησεν, ἐνδυκὲς καὶ ἐνδεὲς ἐλαιηρὸν ἔμμορε καὶ ῥίνας, nabant ſeu natabant, ῥ' ἔνησαν. Thuc. l. 7. ὥστε δύνασθαι ἐμβῆναι νέειν. Luc. in Hermot σωὶ δεῖ γὰρ εἰδέναι νέειν. ¶ Item eo, venio, redeo, in qua ſignif. vſurpatur potius νήομαι. ¶ Item neo, filiū è colu duco ſeu torqueo. in qua ſignif Atticum eſſe teſtatur Pol. l. 7. Heſiod. in Erg νεῖ νήματ' ἀδιάτμητα πάντα χρόνον. ¶ Item glomero, aceruo, cumulo, Plutarc. in Cæſare, τὰς τροπὰς ἀπαντῶντες καὶ συγκομιζόντες εἰς ταυτὸ παμμεγέθη πυρὸν ἐπιπλεῖν, ingenrem rogum congeſſerunt.

¶ Deriuata à νέω, nato.
Νήησις, exp. πλήρωμα, Gal in lex Hippocr.
Νεύω, ſ. νήσω, nato: idem cum νέω ex eóque factum, vnde aor. 1. νεῦσαι, natare. Et gerund. νευστέον, natandum. apud Plat. de reg. l. 5. At νεύω, pro nuto, vide ſuo loco.
Νεῦσις, εως, ἡ, natatio, πλεῦσις. Heſych.
Νευστικὸς, ὁ, ὁ, natatilis, qui nare poteſt: cui oppon. πεζευτικός.
Νεύστης, ου ὁ, natatilis, natās vt νεύστας ἐπὶ νῶτα, apud Luc. in Lexiph.
Νευτὴρ ῆρος, ὁ, natator. Heſych.
Νέχω, ſ. νήσω, idem cum νέω. Odyſſ. Ἀλλ' αἰεὶ χειμάρροος ἐπέλασσε ῥέων, retrorſum natabam. Od. ε. Νεχόμενος μεμαώς.
Νήχομαι, idem. Od. ε. χερσὶ διάπρηνες ἐμαυτοῦσιν Νηχόμενος δ' ἄρα μοι ἐφαῖνε νῆχεσθαι, ſecundo flumine natare. Et τὰ νηχόμενα, natalitia, ſ. piſces. Epigr. l. 2.
Νᾶξις, natatio ſeu natatus. Hom. in batrachom. Νᾶξις πεζομάχῳ. Sic & apud Plut. in ſympoſ. ſept. ſap.
Νακτὴς, ου, ὁ, natator. Epigr. Νακτικὸς, ὁ, ὁ, natatilis ſ. qui nare poteſt. Baſil.

Νηκτὸς, natans, natatilis. Plut. de solert. animal.

Νηκτρὶς, ίδος, ἡ, natatrix: vt νηκτρίδες ἐλαῖαι. Poll.

Νήσασα, Νῆσος, ναῦς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primum ex νέω.

Διανέω, trano, transnato: Suid. διανεῦσαι ἐθέλοντες ἐβαπτίζοντο ὑπὸ τῆς πανοπλίας.

Εἰσνέω, innato, adnato. Item commeo.

Ἐκνέω, enato. Thuc. l. 2. ὅσοι μὴ ἐξένευσαν αὐτῶν. Luc. ἐξένευσαν εἰς τὴν γῆν. Et Metaph. expedio me à re aliqua difficili. Eurip. in Hippolyto, πῶς ἂν ἐκνεύσαι δίκας;

Ἐπινέω, supernato, in summo seu superficie aquæ nato. Theophr. hist. pl. l. 4. ξηρανθέντα δὲ ἀναφέρεται καὶ ἐπινεῖ. Et pro adnato: ex Aristot.

Παρανέω, ad latus nato, iuxta nato: vel, præternato, præterfluo.

Παρανέομαι, præternauigo, præteruehor. Apoll. Arg. 2. πολέας παρενείατο χηλάς.

Περινέω, circumnato, vel circumluo. Galen. apud Hippocr.

Περίνημα, τὸ, circumluuio: apud eundem.

Ὑπονέω, subter aquas nato, aquas subeo. Gal. in lex. Hippocr.

Composita ex νήχω, vel νήχομαι.

Ἀερονηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in aëre natãs: epith. nubium apud Aristoph. in (nub.

Ἁλινηχὴς, in mari natans in anthol. Epigr.

Ἁλινήκτειρα, idem: ibid.

Ἀνανήχομαι, supernato, enato, emergo. Oppian. halieut. 1. ἐκ δ' αὖθις εἰς προχοὰς ἀνανήχεται, natando ascendit. Et metaph. emergo, i. recreor è calamitate, apud Pausan.

Ἀντινήχομαι, nato contra seu aduersum. Plut. de solert. anim. ἀεὶ πρὸς κῦμα καὶ ῥοῦν ἀντινήχονται.

Ἀπονήχομαι, nato. Item adnato, natando peruenio. Plut. in Publ. ἀπονήξασθαι πρὸς ῥεῦμα πολὺ καὶ δίνας βαθείας, natando superare magnos fluctus.

Διανήχομαι, natando pertranseo: vel natando transmitto.

Ἐκνήχομαι, enato. Aristot. de mundo, εἰς τὴν ἑαυτῆς δίαιταν ἐκνήξεται, eò enatabit vbi ei commodum est viuere.

Ἐπινήχομαι, innato seu in superficie nato. Hom. in batrachom. μέσσῳ δ' ἐπινήχετο πόντῳ. Alex. Aphr. probl. 1. τοῖς ὑγροῖς ἐπινήχεται, in humore fluitat.

Παρανήχομαι, nato iuxta seu ad latus: aut præternato, natando præteruehor. Plut. in Themist. παρανήχομαι τῇ τριήρει, natando triremem assequor.

Decomp Συμπαρανήχομαι, simul nato: seu vnà ad latus nato.

Περινήχομαι, circumnato.

Προσνήχομαι, adnato.

Σφαλερόνηκτος, natatorib. periculosus, in quo non tutò natatur.

Ὑπερνήχομαι, supernato.

Ὑπονήχομαι, subtus nato, natando subeo. Pauſ. in Att. χελώνην ὑπονηχομένην τῇ πέτρᾳ.

¶ Deriuata ex νέω, eo, redeo.

Νέομαι, idem quod νέω. Il. β, οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα. Il. ξ, ἐκ σοῦ ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεέσθην. Od. υ, Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέοντο. Pro eo per contractionem dicitur νεῦμαι. Hesych.

Νείσσομαι siue νίσσομαι, idem quod νέομαι. Theocr. idyll. 7. ὡς τοῦ ποτὶ νεισσομένοιο. Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει. Il. ε, Νισσόμενοι πόλεμόν δε βάρη σῆθος. Apoll. Arg. 2. τρέμε δ' ἄψεα νισσομένοιο. Il. ψ, ὦ γὰρ ἐτ' αὐτὴ Νίσσομαι ἐξ αἴδαο.

Νέος, Νόος, Νέστος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀπονέομαι, abeo, redeo, reuertor. Il. υ, Ἴλιον ἐκπέρσαντ' ἀπονέεσθαι. Exponitur etiam, destruo: vnde Hesych. ἀπονισσομένη exp. ἀποσυρδοῦσα.

Διανίσσομαι, peruenio, penetro.

Εἰσνέω, commeo.

Ἐπινίσσομαι, aduenio. Theocr. idyll. 8. v. 43. ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται.

Κατανέομαι siue κατανίσομαι, venio de, descendo. Nonn.

Κατανίσσομαι siue κατανίσομαι, idem. Apol. Arg. 2. ἐξ ὀρέων κατανίσσεται.

Μετανίσσομαι siue μετανίσομαι, mutato loco vado, transeo. Od. ι.

Παρανέομαι, prætereo. vide & in comp. ex νέω, nato.

Παρανίσσομαι, aduenio. Arat.

Παρεκνέομαι, præteruehor, prætereo, transmittor. Apoll. Arg. 2.

Παρανίσσομαι, prætereo, Hom. h. I. in Apoll. Πελοπόννησον παρανίσσετο πᾶσαν.

Περινίσσομαι, circumeo. in Epigr.

Ποτινίσσομαι, Doricè pro προσνίσσομαι, aduenio, accedo. Od. ι. οὐδ' εἰς Ὀρχόμενον ποτινίσσεται.

¶ Deriuata à νέω, i. neo &c.

Νῆμα, τὸ, quod nendo è colu deductum est, filum, stamen. Hesiod. in Erg. Od. β. Philo de vita M. l. 3.

Νηματώδης, aptus ad nendum.

Νῆσις, εως, ἡ, ipsa nendi actio & fili ductio. Plato.

Νητὸς, ῦ, ὁ, è colu ductus, instar fili ductus seu tortus, aut textus.

Νήθω, idem quod νέω, i. neo, Epigr. l. 2. Ἡ δ' ἀράχνη νήθουσ' αὐτόν ἀπήνεγκεν.

Νηστικὸς, pertinẽs ad eos qui nent: vel nendi peritus. Et νηστικὴ, ἡ, ars nendi, seu nendi peritia. Plato in polit.

Composita.

Ἐπινέω siue ἐπινήθω, fatalibus filis attribuo: vel fatalia fila attribuo seu destino. Il. ω, τῷ δ' ὥς ποθι μοῖρα κραταιὴ Γιγνομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή.

Ἐπινέομαι & ἐπινήθομαι, fatalibus fatis tribuor. Aelian. ἔμελλε τὴν ἐπινηθεῖσαι οἱ καὶ πεπρωμένην ὁδὸν ἀπιέναι.

Ἐπίνητρον, ου, τὸ, id supra quod fila è colu deducta glomerantur: fusus seu fusum. Poll. l. 7.

Εὐνητος, seu εὔνητος, bene textus: vt εὔνητος χιτών, Il. ω, & εὔνητοι πέπλοι, Od. κ.

Χερνήτης, ου, ὁ, qui nendo manibus victum quærit. Et generaliter, qui manibus quæstum facit, Eustath.

Χερνῆτις, quæ nendo victum quærit. apud eundem. vide & deriuata à χείρ.

¶ Deriuata à νέω, glomero.

Νάω, idem quod νέω. in cumulos aggero, cumulo.

Νῆσις, accumulatio. Hesych.

Νητὸς, accumulatus, aceruatus. Od. β.

Νηέω siue νηνέω, idem cum νέω seu νάω. Il. ω. Νήεον ἐκ πεδίου ἄποινα. Et πῦρ νηῆσαι, ignem struere congestis lignis. Il. ψ, ἐκ δὲ πυρῆ εἰς ἐπεφνεὸν ὕλην, in aceruum congerebant.

Νηέομαι, (*medium*) idem. Il. ι, Νῆα δ' ὅσα χαλκοῦ ἐν χρυσοῦ νηήσασθαι.

Εἰσνηῆσαι, coaceruet in nauem: seu auri ærisque aceruis congestis impleat.

Ναὶς, Ναῦς, Ναίω, seu νάω, Νάδος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἐπινέω siue ἐπινηέω, vel ἐπινηνέω, in cumulos seu aceruos aggero, accumulo. Herodot. ἐπινήσαι ἀμάξας φρυγάνων. Il. η, ἐπὶ δὲ νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον.

Καταννῆσαι, aggerare, extruere, Herodot.

Παρανέω siue παρανηέω siue παρανηνέω, iuxta aggero & aceruo, ad latus accumulo. Od. α, Σῖτον δ' ἐν κανέοισι παρενήνεον ἐπὶ τραπέζης.

Decomp. Ἐπιπαρανέω, siue ἐπιπαρανηέω, insuper accumulo. Thucyd. lib. 2.

Περινέω siue περινηέω, circumcirca accumulo, in orbem aggero, apud Suid. εἰ δὲ καὶ Βάρβαροι πολὺ περινήσαντες πῦρ, συνῆψαν ἐκεῖ. Herodot. περινηέειν ὕλην τὸ ἄλσος, lucum materia circumdare.

Συννέω, siue συννάω, in vnum aceruum seu cumulum congero: vnde pass. apud Herodot. συννενέαται φρυγάνων φάκελοι, in aceruum congesti sunt *Ionicè pro* συννενέηνται.

Νέομαι, νεὼν, νεώτερος, &c. vide in Νέος. Νεὼς, vide in Ναῦς.

Ν Η, particula est interdũ concedentis affirmantisque, & quidem cum iuramento: vt νὴ τὸν Δία, apud Plat. Frequentissimum est νὴ Δία. apud Plat. Xen. & cæteros: ac interdum quidem directè ad interrogationem. vt apud Ceb. Theb. ἆρ' οὖν καὶ αὐτοὶ εἰ ἀπορήσονται; νὴ Δία καὶ αὐτοί. Interdum post responsionem sequente καὶ, ad asseuerationem rei adhuc grauioris vt apud Plat. in apol. Interdum indirectè ponitur, nulla præcedente interrogatione (*pro*) vtiq; equidem. profectò. & ei sequente ἀλλὰ, significat at, at enim: Demosth. νὴ Δί' ἀλλ' ἴσως ἔτυχε, ταῦτα τὰ γράμματα ἔστηκε, at enim ipsæ literæ obscuro quodam loco temereque positæ sunt. Interdum (præcedente καὶ) ponitur *pro*, atque adeò. Luc. εἶθ' ἡ μήτηρ καὶ νὴ Δί' ἡ ... ἀλλοκότως ... ¶ In compositione aliquando priuat, vt in ... νηκερδὴς, νήγρετος & aliis quamplurimis. Interdum contra augendi vim habet: vt in νήχυτος.

ΝΗΓΑ'ΤΕΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, nouus, nuper factus. Il. β, ... καλὸν νηγάτεον. * Dicitur quasi νεήγατος, i. νεωστὶ γεγονώς ... Eustath.

Νήδυμος, vide in Ἥδύς.

ΝΗΔΥ'Σ, venter, cibi receptaculum. Od. ι, Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν. ¶ Apud Hippocr. signif. etiam omnem cauitatem atque conceptaculum quo humor aliquis partibus idoneus continetur. ¶ Item vterus, vt & Latinè aluus pro vtero sumitur: Il. ω, Ἕκτορα ... ἐνὶ νηδύϊ ... Sic Hesiod. in Theog. Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς ex sacro matris vtero. * Νηδὺν deriuant etymologi ἀπὸ τοῦ νέω ... quòd in hanc cibus congeratur.

Νηδύϊα, τὰ, intestina, interanea, Hom. Il. ρ. Apollon. Arg. l. 2.

Ὀμονήδυος, (*comp.*) frater vterinus seu germanus. Suid.

Νήθω, νέω, vide in Νέω.	Νηΐς, &c. in Ναῦς.
Νήκεστος, in Ἀκέομαι.	Νηκτὸς, &c. in Νέω.
Νηλεὴς, &c. in Ἔλεος.	Νηλιτὴς, in Ἀλιτέω.
Νῆμα, in Νέω.	Νημερτὴς, in comp. ex Ἁμαρτάνω.
Νήνεμος, &c. in Ἄνεμος.	Νηνέω, in Νέω.
Νῆξις, in Νήχω.	Νηὸς, in Ναός.

ΝΗ'ΠΙΟΣ, ου, ὁ, infans. (* ex particula νη & verbo εἰπεῖν seu nomine ἔπος. quod etymon cum Latino *infans* planè conuenit.) vt νήπιος υἱὸς & νήπιος παῖς apud Hom. Dicitur & νήπιος παῖς in prosa. Et νήπια βρέφη apud Luc. Dicitur & sine

adiectione apud Plut. symp. lib. 3. Et ἐκ νηπίου apud Aristoph. ab infante, ab infantia. ¶ Tribuitur & brutis, vt Il. β, νήπια τέκνα, dicitur de pullis passerum. Sic & apud Plut. de fera ... ¶ Tribuitur etiam plantis paruulis & ... Sic Theophr. histor. plan. l. 8. frumenta vocat νήπια, i. tenera, paruula & imbecilla. ¶ Item metaph. imprudens, stultus, amens. Il. ρ, ... Od. ι, Νήπιος εἰς ὦ ξεῖν' ἢ τηλόθεν ... Sic & alibi apud eundem. Aristoph. in nub. ... Νηπίη, interdum dicitur de muliere stulta. vt Il. χ. Interdum aliis rebus tribuitur vt βίη νηπίη, vires infirmæ seu pueriles, quales sunt infantum seu puerulorum. Il. λ.

Νήπιον, τὸ, pro infante seu infantia.

Νηπιέη, infantia. Item stultitia Il. ι, ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ. Et Il. υ, ... νηπιέῃσι ...

Νηπιάη, stultitia Od. α. Νηπιάας ὀχέειν.

Νηπιότης, ητος, ἡ, infantia. Plato de leg lib. 7. Item stultitia. Apud ...

Νηπιάζω, pueriliter me gero, stultè me gero.

Νηπιάζομαι, idem. Hippocr. in epist.

Νηπίαχος, idem quod νήπιος, infans Il. β, & ζ, In Epigr. ἐκ νηπιάχου idem quod ἐκ νηπίου.

Νηπιαχεύω idem quod νηπιάζειν. Apoll. Arg l. 4.

Νηπιαχεύω idem. Il. χ.

Νήπυτιος, idem quod νήπιος, stultus. Quidam tamen ex priuatiua particula νη & πινυτὸς, aut etiam ex verbo πινύσσω factum existimauerunt. Il. φ, Νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες. Ibid. ἠΰτε νηπυτίους.

Composita.

Ἀνανηπιάζομαι, vel ἀνανηπιόομαι, rursum infans reddor, repuerasco.

Ἀπονηπιόομαι, infans reddor, ad infantiam redigor.

ΝΗ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, nerium: frutex qui & ῥοδόδενδρον, siue ῥοδοδάφνη vocatur. Diosc. l. 4. c. 82. Plin. l. 16 c. 20 & l. 24 c. 11.

Νήριτος: vide in Νέω, nato.

ΝΗΡΟ'Σ, ά, όν, Suid. & Etymol. exp. cauus, humidus, apud Lycophronem ἐν χθονὸς νηροῖς μυχοῖς. Item humilis, Hesychio.

Νῆσος, vide in Νέω.

ΝΗ'ΣΟΣ, ου, ἡ, insula (* à νέω, i. κολυμβάω dicta, quia mari à quo cingitur, innatare videtur & in eo velut fluitare. (Odyss. δ. Νῆσος ἔπειτά τις ἔστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ. Aristot. de mundo, μεγάλας νήσους μεγάλοις περὶ πελάγεσι κλυζομένας πελάγεσι. ¶ Item vestis purpurea seu quã vndique purpura ambit, velut mare insulam. Poll. l. 7.

Νησίον, ου, τὸ, parua insula: vel simpl. insula. Suid.

Νησιώτης, ου, ὁ, ex insula oriundus, seu insulæ incola. Thuc. l. 5. Plut. de solert. anim. Νησιῶτις, ἡ, insularia. Plut. de exilio.

Νησιωτικὸς, insularius, seu insularis: vt νησιωτικὸς δόμος, Eurip. Et νησιωτικὰ ἔθνη. Athen. l. 9.

Νησίδιον, idem cum νησίον. Plut. in Alex. Νησίδιον & νησύδριον, parua insula. Thuc. l. 8. Isocr. ad Phil.

Composita.

Διάνησος, vestis purpurea: idem quod νῆσος. Poll. lib. 7. Eadem dicitur & ... Hesych.

Χερρόνησος, siue χερσόνησος (sub. χώρα vel πόλις) regio vel vrbs quæ velut insula mari cincta est, nisi quòd vno eoque exiguo spatio continenti adiungitur: peninsula. Strabo. l. 16. & Steph. in onomastico vocum propriarum.

Χερρονησίτης siue χερρονησίτης, ad cherronesum pertinens: vel ex cherroneso oriundus. Aelian. Eurip.

Χερρονησίζω, siue χερσονησίζω, figurã gero cherrhonesi & peninsulæ. Strabo l. 16.

Χερρονησόομαι, sum χερρόνησος, & peninsula. Polyb. l. 1.

Decomp. Ἐπιχερρονησίζω, accedo ad figuram cherronesi. Strabo l. 6.

ΝΗ'ΣΣΑ, siue νῆττα, ης, ἡ, anas. (* ἀπὸ τοῦ νεῖν. sicut Varro Latinum anas à natando dictum scribit.) Athen. l. 4. ὄρνεις τε καὶ νῆσσαι ... καὶ χῆνες. Vide Aristot. & Aelian.

Νησσάριον, & νηττάριον, ου, τὸ, anaticula, apud Athen. l. 2.

Νήσσειος, ου, ὁ, qui anatis est. Arat.

Νηστις, vide in Νέω neo. vnde νήθω.

ΝΗ'ΣΤΙΣ, ιος, ὁ καὶ ἡ, ieiunus, qui cibum non cepit. Il. τ ... Od. ... Νήστιες ... μάλα κνέφας.

* Deriuari dicitur ex particula νη priuatiua, & verbo ἐσθίειν, seu nomine σιτία, vt νῆστις, appelletur quasi νήσιτις: vel ex νη & ἐσθίω. ¶ Sic etiam dicitur ieiunium intestinum, ordine à ventriculo secundum: quòd semper inane sit & ne minimũ quidem cibi in se contineat. ¶ Item piscis quidam ex eorum genere qui κεφαλῖνοι appellantur. Athen. (nes.

Νήστιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt νήστιμος ἡμέρα, dies qua qs ieiunius manet, Sy-

Νηστεύω, ieiunus maneo, cibum non capio. Plut. symp. l. 1. νηστεύσαντας ἀργύτερον ἐσθίειν ἢ προφαγόντας. Metaphoricè apud eundem, νηστεῦσαι κακότητος.

Νηστεία, ἡ, ieiuniũ, ieiunitas: νηστείας ὄζειν, ieiunam graueolentiam olere, Aristot. in probl. sect. 12, quæst. 17. Plut. νηστείας φέρειν.

Composita.

Ἄνηστις, idem quod νῆστις, per pleonasmum τοῦ α. Athen. ex Cratino. Exponitur etiam, qui ieiunus non est, vt sit α priuans.

Ἀκρατισμὸς, ῦ, ὁ, ientaculum seu ientaculi sumptio, Athen. l. 1.

Προνηστεύω, ieiuno ante.

Νῆτη, νήτος, vide in Νέος.	Ατ νητὶς, in Νέω.
Νητρεκὴς, vide in Ἀτρεκής.	Νηῦς, vide in Ναῦς.

ΝΗ'ΦΩ, sobrius sum: cui opponitur μεθύω. Epigr. lib. 2. Εἰ τὸ πίνειν μεθύουσιν. Ἀχιλλεὺς οὐ ... νήφει. Plut. de loquac. τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νήφοντος, ἐπὶ τῆς γλώττης ἐστὶ τοῦ μεθύοντος. Dicitur & de eo qui est vigilans & prouidus ac se cautè gerit. Luc. ex Epicharm. Νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν. Herodian. l. 2. ἀνὴρ περιμαθὴς τε καὶ νήφων, prouidus ac sobrius.

Νῆψις, εως, ἡ, sobrietas.

Νηπτικὸς, ῦ, ὁ, qui sobrius esse solet. Plut. symp. 7.

Νηφάλιος, ου, ὁ, sobrius: interdum vigilans, prudens, attentus, Chrysost. de sacerdot. νηφάλιον εἶναι δεῖ τὸν ἱερέα καὶ διορατικόν.

Νηφάλιος θυσία, sacrificium cui vinum non adhibebatur.

Νηφάλια ξύλα, ligna quæ cremabantur in sacrificiis ἀοίνοις. (Suid.

Νηφαλίως, sobriè. Poll. l. 6.

Νηφαλιότης, ητος, ἡ, sobrietas,

Νηφαλιεύω sobria sacra celebro. Poll. l. 6.

Νηφαλίζω, idem: vel sobriis sacris expio: vnde νενηφαλισμένον apud Hesych. ὕδατι, οὐκ οἴνῳ ἡγνισμένον.

Νηφαίνω, idem cum νήφω: vel sobrium esse facio, quod tamen vsitatum non esse tradit Eustath. sed ab eo deriuari νηφαντὸς, idẽ quod νηφάλιος: apud Athen.

Νηφαντικὸς, idem. Poll. Item non inebrians, sobrium manere faciens, Athen. l. 10.

Composita.

Ἀνανήφω, ad sobrietatem redeo. Luc. νυνὶ γὰρ ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων ὁρῶ. Item ad sanam mentem redeo, mentis sanitatem recipio, resipisco, 2. ad Tim. 2. Item, resipiscere facio. Luc.

Decomp. Ἐξανανήφω. pro eodem, resipisco, ad me redeo.

Ἐκνήφω, sobrius fio ex, edormiens crapulam resipisco. 1. Reg. 25. ἐξένηψεν ἀπὸ τοῦ οἴνου. Metaphoricè apud Paul. 1, ad Corint. c. 15. ἐκνήψατε δικαίως, euigilate iusté.

Ἔκνηψις, quum quis à somno ad sobrietatem redit. apud Ierem in thren. c. 3, τοῦ μὴ εἶναι ἔκνηψιν, exp. quia non esset requies.

Ὑπονήφω, sobrius sum.

Νήχω, Νέω, vide in Νέω.

ΝΙ'ΓΛΑΡΟΣ, scholiastes Aristoph. in Acharn. vbi poëta dicit, Αὐλῶν, κνισμάτων, νιγλάρων, συριγμάτων, dicit esse ῥῆμα & μέλος μουσικὸν παρακελευστικόν.

Νίζω, vide in Νίπτω.

ΝΙΚΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, P. νικῶ, vinco, supero, victor sum. Il. γ, Τῷ δὲ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήματ' ἕποιτο. Il. ψ, ὁ γὰρ αὖ τε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα. Et cum accusat. rei. Xenoph. νικᾶν τὸ ἀγῶνας. Athen. ἐνίκησε τὴν περίοδον δεκάκις, quinque certamina Græciæ obiuit & victor fuit. Item cum gemino accusat. altero pers. altero rei: Dinarch. aduersus Demosth. Τιμοθέῳ τὴν ἐν Κερκύρᾳ ναυμαχίαν νικήσαντι τοὺς Λακεδαιμονίους. Item νικᾶν, vincere iudicio. Aesch. ἐνταῦθα ψήφισμα νικᾷ Δημοσθένους. Sic & γνώμας νικᾶν, sententias obtinere. Plato in Gorg. Et Od. κ, κακὴ δὲ βουλὴ νίκησεν ἑταίρων, vicit, superior fuit. Item νικάω præstãtior sum, antecello: vt νικᾶν κάλλει, & νικᾶν μύθοις, Homer. *Etymon vide in νίκη.

Νικάομαι, ῶμαι, vincor, superor. Item succumbo, cedo. Il. ψ, Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δῶκεν οἴσεσθαι ἀμφικύπελλον. Dicitur etiam νικῶ μαίνου ... apud Sophoc. in Aiace. Et cum genit. rei, apud Thuc. l. 2. & Eurip.

Νίκημα, τὸ, victoria. Plut. in Lyc. & alibi.

Νικητὴς, ῦ, ὁ, victor. Νικατὴρ, Doricè idem.

Νικητήριον, ου, τὸ, victoriæ præmium, palma. Xenoph. pæd. 8. & Hellen 6. Item adiectiuè, νικητήριος, vnde νικητήρια ἆθλα: apud Plat. de leg.

Νικητικὸς, ῦ, ὁ, vincendi peritus: vel cui sæpe cõtingit vincere.

Νίκη, ἡ, victoria. Il. η, Καχαρίσατο νίκη. Sic & alibi apud eundem, &c.

* Plutarchus vult dici παρὰ τὸ μὴ εἴκειν. At Eust. παρὰ τὸ ἐνὶ εἴκειν. Reperiri & νῖκος, εος, τὸ, pro victoria, testatur idem Eust.

Composita.

Ἀνίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inuictus, insuperabilis. Plato de rep. ἄμαχον καὶ ἀνίκητον θυμόν. Plut. in Alexan. ἀνίκητος εἶ ὦ παῖ. Τὸ ἀνίκητον, inuicta virtus.

Ἀξιόνικος, dignus victoria: vel, idoneus ad victoriam adipiscendam, vel qui victoriam emeruit, & ea dignam fortitudinem præstitit. Xen. pæd. 1. Herodot.

Ἀπο φείω. vinco, supero: idem quod simplex νικῶ.

Ἐκτείνω, idem. Plut. de educ. lib. τὰ δὲ πρὸ ἑστιάσεως ἐν ταῖς μάχαις ἀγαθὰ ταῖς ἐκτεινούσαις ἄθλα ἀφίστησιν. Item euinco: vocabulum iurisconsultorum. Dicitur & de re quæ in vsum & morem recepta est, seu quæ inualuit. Paulan. in Messen. Μανλίου δὲ ἐκτείναντος τὴν πρὸς σωφρόνων καθοδὸν τὰ ἐς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐς τὸν βάρβαρον, ἐξεύρεσιν. Sic & apud Thuc. l. 1. (in Pand.

Ἐκτίνασις, τό, quod quis vincendo obtinuit. Ἐκτίνασις, euictio: Ἐκτίνιος, ὁ, ἡ, ὁ, ad victoriam pertinens, victorialis: vt ἐκτίνιος ἀγών, ludi ob victoriam. Athen. Et ἐκτίνιοι νόμοι, Naz. Interdum τὰ ἐκτίνια. carmina de parta victoria. Apud Dem. τὰ ἐκτίνια ἱερεῖα, epulum dare ob victoriam partam. &c & apud eundem τὰ ἐκτίνια θύειν, sacra facere ob partam victoriam. Sic etiam dicuntur munera quæ dantur militi qui se strenuè gessit. Pol.

Ἐλαφίτης, ὁ. medicorum victor: epitheton quod monumento suo Thessalus inscripsit, teste Plin. l. 29. c. 1.

Ἐφετικὸς, in sacris certaminibus victor: vel in vno ex quatuor sacris certaminibus. Luc.

Καλλινικος, qui egregiam victoriam seu egregias victorias adeptus est. Plut. in Coriol. Apud Eurip. καλλίνικε πρὸς ἐχθρῶν, exp. simpliciter hostium victor. Et τὸ καλλίνικον φέρεσθαι, insignè reportare victoriam: apud eundem.

Καρτονίκης, qui vicerunt seu palmam reportârunt in ludis Carneorum. Athen. lib. 15.

Πεσσὸς, ante vinco: apud eundem.

Περιωπαὶ, cursores, celeres, agiles: *instar cursorum qui celeritate vincere annulos cupiunt*. Suid. vide & in comp. ex φίσσω.

Πυθόνικος, qui Pythiis ludis vicit. Plut. in Solon. Πυθονίκης, idem.

Σθενόνικος, qui vel quæ versando aut exagitando vincit. Hesych.

Συνικάω, simul vinco. Eurip.

Ὑπερνικάω, longè supero: vnde pass. apud Greg. ὑπερνικᾶσθαι δηλώσεις ὑπὲρ τοὺς μέτρους.

Φδίνικος, victor. id est quod νεικηφόρος.

Νίκημα, vide in Νίκαω.

ΝΙ Ν, apud poëtas significat ipsum, ipsam, ipsum: *pro.* Eurip. in Oreste, ἐγὼ τὸν ἐξέσωσα, ego ipsam seruaui. Ibidem σ' νιν φονεύσας μητρὸς ἐξελᾷ δώματος, qui ipsum occidere matrem coegi. Apud Theocr. idyl. 1. αἰνὶ ponitur pro αὐτὸ vbi refertur ad δίφρος. Soph pro αὐτὸ vsurpasse dicitur.

ΝΙΠΤΩ, F. νψω, lauo. Odyss. τ, ἐπεὶ νίψαν τε καὶ ἔλεσθαι λίπα' ἐλαίῳ. Od. ψ. Τῷ σε νιόμενόν τε νίψω.

Νιπτηρεύω, lauor. Theocr. idyll. 15. ἀκμᾶν δοῦλε ἐδίδασκον τοιαῦτα νιπτηρεύειν. Et actiue pro νίπτω. Odyss. β, Νικλείῳ δὲ χεῖρας ποσσὶν θέτε δοῦλαι Ἀδρηστὶς. Sic & Od. ο & apud Athen. l. 4.

Νίμμος, τό, aqua qua manus ablutæ sunt. Hesych.

Νιπτὴρ, ῆρος, ὁ, malluuium: vas lauandis manibus: Ioan. 13.

Νιπτὸν, τό, aqua lauandis manibus aut pedibus. Athen. l. 9. Poll lib. 10.

Νίζω pro νίπτω, Taurentinorum lingua dicitur, teste Eust. Ἰλ. ἀπ' ἄκρης δ' ἄβρα καλαμήρου Νίζ' ὕδατι καφῇ. Od. τ, Νίζε δ' ἀρ' ἄσσον ἰόντα αἴσυλῳ· ἐύτ.

Νίζομαι, idem quod νίζω Odyss. Αὐτὰρ ὁ ἐπεὶ ποτιμοῦ ἔξεν νίζετο δῖος Ὀδυσσεύς.

Compositæ.

Ἀνιπτος, ον, ὁ, ἡ, illotus: vt χέρες ἀνίπτοι, Hesiod. in Erg.

Ἀποτρώπτω, seu potius Ἀποτρώγω, abluo. Plato in sympos. ἀφ' ὧν τὰ εἰς λύχνειον, Ἀποτραμένη δέ, &c. Athen. li. 4. μὴ τὸ δεῖπνον ἀποτρώπτειν ἐπιποιῆσαι, ἵνα Ἀποτρῷ ἀμβροσίᾳ τοὺς χεῖρας.

Ἀπόνιμμα & Ἀπόνιπτρον, aqua qua manus lotæ sunt, seu quæ decidit post ablutionem manuum. Athen. l. 9.

Ἀποτρύζω, idem quod Ἀποτρώπτω. Plato in symp. ἐμὲ ἴφια ἴφια Ἀποτρύζειν τὸν παῖδα, iussit ministrum dare mihi aquam.

Ἀποτρύζομαι, idem. Il. κ, ἐκβὰς πολλὸν ἀποτρύζοντο θαλάσσῃ. *Decomp.* Ἀπαντίνιπτος, qui se non lauit: vel qui ablui nequit.

Ἐπαποτρύζω, abluo in. Herodot.

Ἐξαπαυτίζω, abluo ex Od. τ, πρὶν πόδας ἐξαπίζειν.

Διαπτύω & διαπτύζω, perluo, seu eluo, aut abluo: prius apud Athe. lib. 11. posterius apud eundem, l. 3.

Δύσνιπτος, qui ægrè lauari seu elui potest, penè illuibilis seu ineluibilis. Apud Soph. in Thrach. Δύσνιπτος γε κηρὸς, quæ ægrè deleri potest.

Ἐκνίπτω, eluo: propriè, sordes manuum aut pedum. Item expio & abstergo. Plato epist. τοῦτο δὲ αἱ πατρὶς, ἢ ἐκ αὐτοῦ τοῦ τε αὐτοκλείδου ἐκνίψει. Ἐκνιψις, elutio. Hesych.

Dec. Δυσνίπτης, qui difficulter elui potest. Plato de rep. l. 2.

Ἐπινιπτοβολέω & πεπιπτηρέω, ita μετανιπτηρέω, poculum quod lotis à cibo manibus affertur. Poll. l. 6. Athen. l. 11.

Κατανίπτω, abluo, Luc. in Lexiph. ἀφαπατῶν ὑπὸ χλιαίνης ἀπονιπτόμενος. Κατανίπτεσθαι, Athenis dicebatur qui peplum Palladis infra fordidatum abluebat. Etymol.

Κατανίζω, diffundo, transfundo.

Κυνονίπτης, natium seu pudêdorum lauator. Hesychio scortator. Ἀπὸ τοῦ πλυνοδούτου.

Μετανίζω, refundo in aliud vas. Ἠ

Ποδανιπτὴρ, peluis in qua pedes abluuntur. Athen. l. 11. Ἠ πόδανιπτρον, ipsa aqua qua pedes abluuntur. Dicitur & ποδανίπτηρ. Od. τ.

Ὑπονίπτω, subtus lauo: vel aliquantum lauo. Athen. l. 13. ὑπὸ τῶν ἐδῶν πόδας ἀπνίπτ.

Χδινίζω, manus lauo. Lycophr.

Χδινιπτοῦμαι, idem. Il. λ. & apud Lysiam.

Χέρνιπτρον, manuum lotio. Poll.

Χίρνιψ, aqua qua abluuntur manus ante cibum. Od. ξ. Ἠ μίτνιπτο δὲ χεῖρε καὶ ἁλὸς ἐξεμάσσατο πολιῆς. Dicitur & pro ipso vase: apud Athen.

Χέρνιβον, τό. idem quod χέρνιψ. quum pro vase sumitur. Il. α. Pro eodem dicitur Attice χερνίζιον, teste Athen. l. 9.

Χεσπίτηρ, & χοβίτηρ, peluis in qua manus abluuntur. Ἠ malluuium. Est etiam aqua qua manus abluuntur. Etymol. Item manuum ablutio seu lotio. Diosc. l. 1. c. 6.

Νίσουμαι, vide in Νέομαι.

ΝΙΤΡΟΝ, ν, τὸ, nitrum: succus concretus sali finitimus: de eo Diosc. l. 5. c. 130. & Plin. l. 31. c. 10. * Etymol. deducit ἀφὸ τοῦ νίπτειν, quòd abluendi purgandiq; habeat facultatem.

Νιτρώδης, ες, ὁ, ἡ, nitrosus, nitri naturam imitans, item nitri saporem referens.

Compositæ.

Ἀμμόνιτρον, arena nitro mista. Plin. l. 36. c. 27.

Ἀφρόνιτρον, ν, τὸ, aphronitrũ, spuma nitri. Gal. l. 4. simpl. pharm. Aet. l. 2. c. 6.

Ἐκνίτρω ὦ, nitro eluo, seu nitro perfrictum expurgo. Alexis apud Athen. l. 6. Τὰ κατὰ μέσον εἰς τὸ φανερὸν ἐκνιτρούμενα δύνει.

Περινίζω, (*decomp.*) nitro prius perfrico. Diosc. l. 5. c. 146. Περινιτρῶσι τὸν τύπον.

ΝΙΦΩ, F. νιφ, P. νιφ. ningo. Il. μ, Η ὡσεὶ χιονοπίτνασ' ἀνέμοιο θύελλα νίφῃσιν. Athen. li. 6. νιφόεσσα ὑφ' ἡμετέρῃσι, ψαφαρὴ δὲ χιὼν ἔτι κεῖται, οὐ τοι ἔτ' ἴσμεν Item madefacio, irrigo. Pro eodem scribitur & νείφω. vnde aor. ἔνιψεν & præt. med. νένιφα, quo Aristophanes vsum esse testatur Herodian. gram. apud Eust.

Νίφομαι, niue conspergor, niue obtegor. Plut. sympos. 3. ἐὰν ἡ πανδημοτάτη ἡμῖν ἡ φιλοσοφία τύπος. Item irrigor, madefio. Plato de vita M. l. 3. ἂν χείρας ὑγρὰ ἢ νιπτὰ νιφόμενος.

Νιφὰς, ἀδ. ὁ. nix acernatim seu confertim & cum vehementi impetus decidens. Il. μ. νιφάδες δ' ὑπὸ πάντων ἔπεσον. Ibid. ἀστεμφὲς χείων· πάντοσε δ' ἀμφὶς ἀνέσχε. Metaphoricè apud Chrysost. descerd. τὸν βολὸν τῶν νιφάδων, sagittas instar niuis conferim iacidentes. Pro νιφάδα per apocopen dicitur νίφα, apud Hesiod. in Erg. Sic dicitur etiam τὸ μεγέθιστον, quod & μέγιστ. Aristoph. in pace. Item gutta, Hesych.

Νιφοειδὴς, idem cum νιφαδ. Od. δ. Aristot. de mundo.

Νιφοπαδίνεος, ὁ ἢ ὁ, niuosus, niualis. Aristoph.

Νιφόεις, niuosus, niualis, ninguidus. Il. ν, ἠμὲν νιφόεν ἠμὲν ζαθέην. Sic & Odyss. τ, & alibi apud Hom. Item niuens: vt νιφόεν ὄρος, apud Nic. in Ther.

Νίφω, Ἐνίφω, Νιφόω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ à νίφω.

Ἀγάνιφος, ον, ὁ, ἡ, valde niuosus seu niualis, seu niuibus obrutus. Iliad. α.

Ἀνιψάω, ningo super, niue obruo. Xen. ὅπως ἡ Ἀνιψᾶσα ἡμῖν ἡ ἀπόβασις, τοῦ ἕρκους ἔξω ἐστὶ πολλὰ χρόνου σῖτα. Item in superficie irrigo. Plato de vita M. l. 1.

Καταννίφω, ningo deorsum. Aristoph. in nub. νεφέλαι καταννίφουσαι.

Πολυνιφὴς, ὁ ἢ ὁ, multa niue tectus. Eurip in Helen.

Ὑπονίφω, aliquantum seu leuiter ningo: Thuc. l. 3.

Νοσφίζω, νόθος, &c. vide in Νόθος.

ΝΟΘΟΣ. (& aliquando ᾰ) nothus, spurius, non legitimus. Il. ν, νόθος ἦεν. Οἰλῆος δῖος Αἴας. Sic & Il. π, & β, & alibi apud Hom. Metaphoricè etiam vsurpatur: vt, νόθος λιμὸς, apud Philon. in 1. post anal. & Themist A' Suida exp. etiam ξηρός.

* Suidas & Eust. factum esse dicunt ex particula ν habente vim priuandi, & nomine θεός: vt ἀπὸ τοῦ dicatur quasi ἄθεος· ἢ παρὰ τὸ θείνω, τὸ ἐς ὑπόμνημα γάμου γεγενῆσθαι, Etymologus νόθος ab ὄνω quod est μίμημα ὄνου, & ἐπὶ τοῦ ἀπὸ ὄνου γεννᾶσθαι, fieri ait ὑπὸ θεοῦ, & ἀπὸ ἀνθρώπου. o, vertendóque ν in θ. dici νόθος.

Νόθαινα, illegitimè, spurie, adulterinè, aut etiam sœtè. Hesych.

Νοθεία, ἡ, q. d. spuritas: vt ἐπὶ χρεῶν νοθείᾳ, idem quod πίστις ψευδὴς esse. Plut. in vita Themist. Νοθεία siue νοθεύω, ad nothos pertinentia bona. Harpocr.

Νοθεύω, q. d. nothum reddo: adultero, corrumpo, vitio, Synes. epist. 143. τὸ νοθεύειν τὸ μετανοεῖν τὸ ὑβρίσαι μετὰ αἰσχύνης. Exponitur etiam, alieno seu abalieno, decipio, adulor. Hesych.

Νοθεύομαι, adulteror, corrumpor. Item pro adulterinè habeor. seu notho aut spurio in vita Thucyd. πάντα δὲ ἐκεῖνα ὑπὸ τῆς ὕστερον ἐξουσίας νοθευόμενα.

Νόθωσις, adulteratio &c. Suid.

ἀλλοδαπὸς, alienigena, externus, peregrinus: quasi ποθεν ἀλλοθι, καὶ δ' ὅτι ἀφ' ἑτέρου. Plat. in epist. & Apoll. Arg. ἀλλοίην γωναῖξι. sic & μῦσαι ἀλλοδαπαὶ apud Theocr. in epigram.

Compositæ.

Ἀνόθευτος, ὁ ἢ, non adulteratus, non spurius. Interdum & ἀκέραιος. Synces. Suid. & Hesych.

Ἀνόθως, syncere, verè, puré: more eorum quæ non sunt spuria & adulterina. Hesych.

Ἀποθεὸς, qui nothos. odit. Epigr.

Νομάδιος, &c. Νομάς, &c. νομὸς, vide in Νέμω.

ΝΟΜΟΣ, ὁ, lex (* ἀπὸ τοῦ νέμειν, i. à tribuendo: quod vnicuique suum tribuat: vel à νέμω significante administro, quòd omnia administret, aut iubendo aut vetando: ideóque etiam à Chrysippo definitur, regina diuinarum & humanarum rerum, Plato tamen lib. 12. de legibus ludens ait, τὸνομον quasi νοῦ esse appellatum.) Ab Aristot. sic definitur, νόμος ἐστὶ λόγος ἄνευ ἐμψυχίας. καθ' ὁμολογίαν μᾶλλον πόλεως, μᾶλλον πᾶς ἀλλ' ἀφορίζων τὸν ἄφρονα. Dicitur autem ἐκ τοῦ νέμειν seu κρίνειν, ex legis præscripto, vt lex iubet: & κατὰ τὸν νόμον, contra legem, contra legis præscriptum, aut non legitimè, apud Xen. Plut. &c. In sacris literis ponitur νόμος peculiariter pro lege Dei tradita per Mosen, aut etiam pro Mosis & aliorum prophetarum scripris. ¶ Item consuetudo, mos, vel ritus. Oppian. de venat. Ἐμὰ γὰρ θὴρ δίκαιον νόμος. Xen. νόμος γὰρ ὧδε φυλάττει. Sic & apud Herodian. l. 4. & 5. οἱ νόμοι mores. Soph. in Aiace, καὶ τὸν ἐν νόμοις μὴ σὺν νόμοισιν. ¶ Item cantilena, carmen: aut carminis cuius quidam modulatio, modi musici: vt ἁρμὸς νόμος, apud Aristoph. Plutarchus in opusculo de musica putat huic nomini datam fuisse hanc signif. ob certam modulationis legem cui carmina adstricta esse solebant. Aristoteles verò quærens cur νόμοι vocentur ὅτι ἐξίστασιν, id inde esse dicit, quòd antequam literas scirent, cantarent leges, ne eas obliuioni traderent. cumque morem apud Agathyrsos mansisse: quod confirmat Athen. lib. 4. ἤθετο δ' Ἀλκμὰν καὶ Χαρίδας νόμους παρ' αὐτῶν. Nomis autem vide in Νέμω.

Νομικὸς, à legalis, ad legem pertinens seu ad leges: vt νομικὸς τύπος, apud Hermog. & νομικὸν ζήτημα, in ep. ad Titum c. 3. Item legis peritus seu legum, iurisconsultus. Plut. in quæst. Rom. Matth. 22. Luc. 7. &c. Et νομικὴ τέχνη, scientia legũ, iuris prudẽtia. Νομικὸς ἐκ legum pra scripto: vel vt consentaneum est iurisprudentiæ. Plut. περὶ δυσωπίας.

Νόμιμος, ὁ ἢ legitimus. Item æquus, iustus. Xen. Plut. Aristot.

Νόμιμον, lex, institutum: apud Thuc. Plat. & Xen. pæd. 8.

Νομίμως, legitimè, vt legibus seu æquitati legum consentaneum est. l. epist. ad Tim. c. 2. c. 2.

Νομοθέτης, lege fancio, vel moribus instituo: Thuc. l. 1, ὃν οἷς ὁ δῆμος Ἀθηναίων. Plato in Minoë. πολλὰ γὰρ διηγησάμενος περὶ τῶν ὑπολοίπων, ὡς ἐν ἐκείνοις αὐτοῖς ἀεὶ κεῖ τὰ αὐτὰ νομίζουσιν. Exponitur etiam vt loquor apud Aristoph. in Nub. νομίσατε δή σε ταῦτα χρὴ ποιεῖσθαι. ¶ Item existimo, puto, sentio. Dem. νομίζω πάντας εἰδέναι. Xen ἐνόμιζον ἐν πατρίοις ἐπιθυμεῖν τῷ.

Νόμος, in more positum est, solenne est. Synes. ὁ δὲ δῆμος, νομίζων ἐκ τοῦ ἐπιφθόνου. Τὸ νομιζόμενον, quod vsu receptum etiam quod lege est sancitum: Plato in Minoë. Aristoph. in Plut. νομίζω, existimari, putari. Plat. in Gorg.

Νόμισμα, τὸ, mos receptus. Schol. Aristoph. Item quod legè sanctum est. Esdræ l. 2. Plerunque idem quod Latinis numisma. Iosiph. polit lib. 1. ethic. 4. c. 1 & 1. 5. c. 5. ¶ Metaphoricè apud Lexiph. τὸ ἀφορισθὲν νόμισμα τῆς φασῆς ἀξιώματος.

Νόμωσις, ipsa actio & νομοθεσία. Thucyd. l. 5.

Νομοθεσία, Suid. & exp. νομίσματα θεσπιζόμενα, legitimè administrari. Πολιτεία ἐν ᾗ οἱ νόμοι, ritus, instituta, sæpè apud Hesiod. vt in Thal. νόμοισί τε τιμῆς πάσεται.

Compositæ.

Ἀνόμως, ὁ ἢ, temerè & sine delectu vtens legibus: Hesych. pro qui leges suos ludos facit. Compositum enim est ex ἀνὰ & νόμος.

Ἀνομοιόνομος, alieno more viuo: seu alienas leges imitor. Theodor. in lib. de mensibus.

Ἀνόμως, ὁ, q. d. ex lex, lege caren: iniquus, flagitiosus.

Ἄνομος, iniquè, iniustè, scelerate. Ifocr. in Paneg.

Ἀνομία, vita ex lex. Item iniquitas, industria Plut. in Eroti. Ifocr. in Archid. Ἀνομήματα, peccata, delicta. in sacr. lit.

Ἀνομέω, unique ago, pecco contra legem: Herodot.

Ἀνόμημα, τὸ, iniquum factum, flagitium. (αἰσχρὸν εἰς ἐμέ. Ἀνόμιμος, illegitimus. Plato.

Ἀνόμιμος, legum inter se repugnantia, leges contratiæ. Herm.

Ἀνομοιόνομος, pertinens ad αὐτονομίαν, seu αὐτονομίαν habens: vt πόλις, qui suis legibus viuit, qui nullius imperio subest.

Ἀνόμιμος, ὁ, potestas viuendi suis legibus, vel suo iure vtẽdi. Ifocr. in Euag. Greg.

Αὐτονομούμενος, ἡ, ον, meis legib. viuo. Thuc. l. 1. Dem. Philip. 1.

Ταριονομία, leges de ventre alendo.

Δευτερονόμιον, τὸ, secunda seu secundaria lex: ita inscribitur quintus liber Mosis, quoniam in eo repetitur lex in monte Sina accepta coram iis, qui in ipso monte Sina priorem non audierant.

Δυσνομία, malarum legũ institutio, leges malę, in Solonis elegiis.

Ἔκνομος, ex lex. Item scelestus, nefandus, Orph. in Argon. & Philo de vita M. l. 3.

Ἐκνόμως, præter modum, enormiter. Aristoph. in Plut. Exponitur etiam vehementer, magnoperé. Hinc superlat. ἐκνομώτατα. apud eundem ibid.

Ἐννομος, (q. d. inlex) legitimus, legibus & æquitati consentaneus, Luc. de hist. scrib. Act. Apost. c. 19 Item qui est subiectus legi. subl ex, vt exp. Ambr. ol in 1. epist. ad Cor. c. c. 9. v. 21.

Ἐννόμως, legitimè. Aristot. rhet. l. 1.

Ἐπινομὶς, ἰδος, ἡ, dialogus quidam Platonis dictus existimatur quasi appendix legum. Apud Athen. l. 3. est strena.

Εὔνομος, qui bonis legibus vtitur: vt δῆμος εὔνομος πόλις, legibus bene instituta, apud Pind.

Εὐνομία, bonarum legum constitutio, bonæ leges, bona legum constitutio: aut status sub bonis legibus. Aristot. polit. 4. Item æquitas: Plut. Item pro δικαιοσύνη apud Soph.

Εὐνομώτατος, bonis legibus vtor: seu bonis legibus regor. Aristot. polit 4. (lap.

Ἰσονομία, æquabilitate legum seu iuris vtens. Plut. in symp. sept.

Ἰσονομία, æquabilitas legum seu iuris: ius omnib. par quod tribuunt leges. Herodot. in Thal. exponitur etiam, æquabilis tributio, apud Plut. de defect orac. vt sit comp. ex ἴσος vel νέμω, tribuo.

Ἰσονομικὸς, æquabilitate iuris vtens seu gaudens. Plato.

Ἰσονομικῶς, æquabiliter.

Ἰσονομώμενος, in legum seu iuris æquabilitate viuo. Thuc.

Κακόνομος, qui malis legibus vtitur. seu qui prauis est moribus.

Καπηλονομέω, in nummos conflo: vel cõflo in nummos cudendos apud Suid.

Αυσίνομος, legum ruptor Nonn.

Παράνομος, contra leges faciens, legum violator, improbus. Xen. apomn. l. 1. Item contra leges factus Plerunque de re dicitur vt apud Plut. in Alcib. & ad Colot. Dem pro cor. & Τὸ παράνομον, interdum dicitur ipsum crimen πρὸς ἄλλο τι νόμων: vt apud Aeschin. contra Ctesiph.

Παρανόμως, contra leges, præter ius & æquum. Exponitur etiam, præter receptam consuetudinem apud Thuc.

Παρανομία, ἡ, insolentia legibus repugnans: nequitia, improbitas, iniquitas contra leges, fas & æquum commissa. Exnitur etiam, scelus, flagitium, apud Ifocr. in Busir enco. propriè verò est habitus committendi scelera & contra leges agẽdi: vt apud eundem in Areop Exponitur etiam, lex malè lata: apud schol. Demosth.

Παρανομέω, contra leges facio. seu contra ius & æquum: Aristot. διὰ πορεῖν, ὅτων μὴν ἐν ἀφορισμοῖσι. Antiph. πολίται γὰρ ὅτι δίκαιόν ἐστι καὶ τῶν παντοίων τὰ ἀδικηθέντα νομοθετῆσαι τοὺς ἐν ἐκείνοις ἐν τοῖς νόμοις. Item legem legibus contrariam fero. Dem. contra Leptin.

Παρανομοῦμαι, contra leges malis affici, contra ius violari & suo iure priuati. Demosth. in Mid. δεινὰ φάσκων πεπονθέναι ὑφ' ἑαυτοῦ παρανομούμενος.

Παράνομος, ὁ, quod contra leges & ius factum est, peccatum, delictum. Thuc. l. 7.

Χειρονόμος, qui certa quædam legè & arte manus motitat, ita vt concinnè gesticuletur.

Χειρονόμος, lex gestus, vt Fab. exp lib. 1. c. 29. Exponitur à quibusdam, manuum certa cum lege motus: item saltatio gesticulatrix. Athenæus saltationem illam quæ πυρρίχη dicebatur sic etiam nominatam fuisse scribit l. 14.

Χειρονομικὸς, ad chironomiam pertinens: seu in quo vtimur chironomia.

Χειρονομέω, manus certa lege motito, concinnos gestus edo. Herodot. in Erat. τοὺς ποσὶ ὀρχεόμενοι, pedibus subtalis edidit gestus quales manibus edi solent. Vtitur & Xen. in sympos. & Pausan. Eliac. l. 6.

Χειρονομικεύω, chironomicè gesticulationem edere cupio. Poll. ex Cratino.

ΝΟΟΣ, (pro quo in soluta oratione per contractionem νοῦς) mens, animus. Od. ω, Εἶπέ μοι εἰ ἐτεὸν δὴ νῷ τόν γε νόον καλέουσι Od. σ, τόν γε νόον δμῶες ἰφθίμοι ἔχουσιν. Exponitur etiam (pro varijs loquendi generibus) sententia, cogitatio, consilium: vnde ἐν τῷ ἐμῷ νόῳ; cogitare: Plato de rep. l. 1. Et κατὰ νοῦν, ex animi sententia. Thuc. l. 4. Sic Il. οὐ γάρ τις νόον ἐν στήθεσσιν ἐμοῖσιν ἀμείνονα θέσθαι νόησεν, nemo meliorem sententiam cogitabit, seu nemo melius consulet. Item sensus. Aristoph. νοῦν δ' ἔχ' ἔνια· quis horum verborum est sensus? Sic Synes. epist. 3. σὺ πρὸς τὸν ἐξεπλήξω, ἢ νοῦν τὸν ὑπόκωφον, malè affecturus es sensum epistolæ. Exponitur etiam, ratio, seu causa: apud eundem.

Genit. est νοὸς & νεῦ. Dat. νῷ & aliquando νοΐ. Accus. τὸν νοῦν,

Pluralis quoque nominat. νόες & accusat. νόας inuenitur apud theologos. Dion. Areop. Greg. Synes. in hymnis. & Damasc. * Factum esse ex νοήσας, i. προβαλόμενος scribit Eust. quòd mente nihil celerius moueatur.

Νοερός, ά, όν, (q.d. mentalis) intellectualis: vt νοερὰ φύσις & νοερὰ δύναμις Apud Dion Areop. & Nazianz.

Νοερῶς q.d. intellectualiter: Gennad. ὁ θεὸς ζῇ νοερῶς· ἔστι γὰρ ἀπλοῦς ὁ νοῦς.

Νοέω, ῶ, mente agito, in animo verso, cogito. Il. α, δὴ τὰ πάρ μοι Πείσεσθαι τί τ' ἄλγιον εἴπομι ἔπος ἢ νοήσω. Exponitur etiam, in animum induco. Il. 3. Αἰεὶ γάρ μοι ἐκθορε ἐπιλέξαι ἔπος ἔπος. Et in animo habeo, volo. Il. ω, νοέω δ' ἡ μὲν κτλ. Item, animaduerto, intelligo. Od. ρ. Ἐπεὶ νόον ἔχασι κραδίῃ ὄμμασι ἐρχόμενον, Hesiod. in Erg. ὅτε δὴ κακὸν ἐξεχύθησιν. Item prudens sum, sapio. Il. α, Μαντεῦ δ' οὔ τί πω ἔκλυες ἐθέλων, ἢ οὔτι νοήσας. Item, video, cerno. Il. γ, Τὸν δ' οὐκ ἐνόησεν Ἀλεξάνδρου θεοειδής.

Νόημα, ατος, τό, cogitatum, cogitatio. Item consilium. Od. β. & alibi apud Hom. Item mês: Hesiod. in Erg. In soluta oratione exp. sensus, vel sensus animi: vt apud Ammon. Item notio: vt τὰ θεῖα νοήματα, primæ notiones. Themist. Et de omni intellectu, teste Fab. lib. 8. c. 5. Τὰ νοήματα, apud Rhetores pro sententiis, & iis etiam quæ alio nomine dicuntur ἐνθυμήματα. Dion. Halic. de Isocr & Lysia.

Νοήμων, ων, ονος ὁ ἡ, ὄ, mentis compos, prudens, poëticum vocabulum. Il. ψ Od. μ.

Νόησις, εως ἡ, cogitatio, seu actio ipsa cogitandi, aut agitandi mente quidpiam. Exponitur etiam, intelligentia: apud Plat. in Timæo. & Plut. de prud. animal.

Νοητὸς, ἡ, ὸν (q.d. intelligibilis, vel mente perceptibilis) qui intelligentia comprehenditur, sub intelligentiam cadens. Plato in Timæo, Plut. de primo frig.

Νοητῶς, (q.d. intelligibiliter) ita vt intelligentia comprehendatur. ita vt mente percipiatur seu percipi possit.

Νοητικὸς, ἡ, όν, intelligendi facultate seu vi præditus. Aristot. de gen. an. l. 2.

Νοῖσον ν. ῶ, cogitatiuncula, & sententiola: apud Aristoph. in Equit.

Κοῖον ῶ. Ionice pro νοῶ dicitur Aristoph. schol. & Suid. & Eustat. Vtitur eo verbo inter alios Callimachus.

Κλύω. ῶ. audio, intelligo. Plut. in Cimone.

Πῶς, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Compositæ ex νόος quorum quæ in ος desinunt, apud poetas plerunque inueniuntur: quæ verò in ης, in solutæ oratione vsurpantur.

Ἀγνοέω ῶ, q.d. non intelligo, nō cognosco, ignoro. Dem. pro cor. τὸ δ' ἄγνωτ' ἐκ ἀγνοῶ Isocr. ad Dem. πολλὰ δ' ἀμάθεια ἀγνοεῖσι. Cū accus. person. non agnosco: Od. ὡς Αἴαν' ἐμὲ θάνατον, &c. Η' ἔκαθ' ἀγνοίησ' ὧν μοι χρέος· οὐδὲ γένηται. Xen. pæd. 7. ἀγνοῶν ἁμαρτάνει. Exponitur etiam, nescio: vt ἀγνοῶ τὸν ἁμαρτάδα.

Ἀγνοέω, ῶ, ignoro. Melch. contra Crespium Ἀγνοεῖς ὅτι ἡ πρὸ τοῦ πολιτικός.

Ἀγνόημα, τὸ ignoratio. Greg. Significat etiam peccatum per ignorantiam & imprudentiam commissum: apud Areop.

Ἄγνοια, ἡ, ignoratio: Dem. pro cor. Athen. l. 6. Plut. &c. Item ignorantia, siue imprudentia. Dem. contra Mid. & philipp 3. Xen. pæd 3

Decomp. Ἀμαγνοῶ. ex parte ignoro. Ammon.

Ἀγχίνοος, & per contractionem ἀγχίνους, q.d. qui in propinquo mentem habet: ingeniosus, perspicax: solers. Od. υ. ἐπὶ πάντ' ἐφράσσατο ἠδ' ἀγχίνοος. Xen. pæd. 1. ἀγχίνους δὴ μᾶλλον ἐπιμελητὰς. Comparat ἀγχινόστερος, solertior, superlat. ἀγχινόστατος, solertissimus.

Ἀγχίνοως, solerter, sagaciter, ingeniose Aristot.

Ἀγχίνοια, ἡ, solertia, ingenij acumen siue acrimonia, qua cuiusque rei causa non longo tēpore considerata reddi potest. Aristot. post an. l. c 22.

Ἀβρόνοος, ὁ, ἡ, ον, attollens mentem, i. superbus. Epit. cacodæmonis. apud Nonn.

Compositum ex Aeolico futuro ἀέξομαι verbi ἀέξω vel ὄω.

Ἀμερόνοος, mēte errans, cuius mēs est praua. Hesiod, in Theog.

Ἄμερτος, mente priuans.

Ἀμφιγνοέω, aliqua ex parte cognosco. Plut. in Pelopida. ἧττ Σπαρτιᾶται ἀμφιγνοήσαντ τὸν τόπον. Exponitur etiam, dubito seu ambigo. Isocr. ad Nicocl. ἅπ. ἀεὶ ὧν ἀμφιγνῶ, ἔχομ δὲ συμβουλεύσαι. Plato in Gorg. ἀμφιγνοῶ ἐγὼ ἐκείνου ὃν λέγεις. Cum accus. apud eundem in polit. ποιητὰ δὲ γε ταῦτα ἐν δίκαις ἀμφιγνῶντες πολλὰ δίκαια ψηφίζονται κλέος. Scribitur & ἐμφιγνοέω.

Ἄνους, & ἄνους amens, demens, stultus. Il. φ. ἄφρον κεφαλὴν ἔχας Plato ep 8. ἀνοῦς εἶ. (nath.

Ἀνοια, ἡ, amentia, dementia, stultitia. plato polit. 2. Isoc. in pa-

Ἄνοημον, non compos mentis, insipiens, stultus. Od. β & ρ.

Ἀνοητικὸς, ὁ, q.d. intelligentia, seu intelligentiæ carentia: insipientia, stultitia.

Ἀνόητος. [q.d. intelligibilis] qui intelligi non potest. Item act. cui non intelligit. plato in Timæo. Item, insipiens, stultus. plato, plut. Xen. Τὰ ἀνόητα exp. res veneræ: apud Aristoph. in Nub.

Ἀνοήτως, q.d. inintelligibiliter, ita vt intelligi non possit. quoquo pro, stultè, insipienter Luc. de hist. scrib.

Ἀνοητία, Attice, pro ἀνοια. insipientia, stultitia.

Ἀνόητος, insipiens sum seu stultus. plato in Phileb. Dicitur & ἀφ' ἡδονῆς ἀνοήτεσθαι teste schol. Aristoph. & Suid.

Ἀνοήτως, pro eodem.

Ἀπόνοια, ἡ, amentia vecordia, cæcitas mentis. Dem. pro cor. & Plut. in Alcib. Item vesana quædam confidentia, desperata quædam vesana. Thuc. l. 1. Item vesana quædam insolentia & animi elatio Luc. Chrysost.

Ἀπονοούμαι, ῶμαι, q.d. mentem & intellectum abiicio: nullam mei rationem habeo perinde ac si mentem amiserim Plut. in Sol. πανδεινοῦσθαι τὴν περὶ θεοὺς ἔπιπλ. Κύπριν τὸ μὴ ἀφ' ἑαυτοῦ πρεντίβ. qua re fretus vecordi quadam fiducia concepta ornē periculū adiret, &c Luc. πολλῇ τῇ μανίᾳ ἀφῆκεν ἑαυτὸν. dignum adolescente qui ex deliberatione vecors & amens factus est. Χαπνεῖδαι, exp etiam indolescere, seu vesana quadam insolentia efferri: apud Chrysost.

Ἀπόνως, (aduerb.) amenter vesanè, nulla sui ratione habita: vnde ἀπονωτέρως διακεῖσθαι, apud Isocr. in Archid.

Ἀριστόνοος, optima mente præditus.

Βραδύνοος, seu βραδύνους, qui tarda est mente & ingenio.

Βραδύνοια, ἡ, tarditas mentis seu ingenij Laert.

Βραδύνοος, grauem mentem habens, i. prudentem. In Epigr. Ἀπὸ Σωὺς· dicitur Apollo quòd grauē mentem faciat & prudēt.

Διάνοια, ἡ, mentis agitatio, cogitatio: vnde διανοίᾳ δικαίῃ, Isocr. & κατὰ τὴν διάνοιαν, Thuc. l. 1. Interdum pro ipsa mente & animo: vt apud Aristoph. eth. 6. & 10. c. 3 Est etiam vna ex facultatib. animæ media inter νοῦν & αἴσθησιν. & propriè circa mathematica versatur: vt docet Plato. lib. 6. de rep. & in sophist. & Plut. in quæst Platon Item sententia, sensus. Plut. in sympos. sept sap. διάνοιαν παιδίου εἶναι τὰ γεγραμμένα. Sic & apud Rhetores status ἐπὶ ᾗ διανοίας inter se opponuntur.

Διανοίομαι ῶμαι, mente agito, cogito, in animo habeo. Plut. in Camillo. ἀλλὰ ταῦτ' ἐμοὶ μᾶλλον συμβάλλετε, cogitabant de conferendo præsidio. Exponitur etiam sentio statuo: Aristot. de mundo, ταῦτα γὰρ καὶ ἄλλοι διανοοῦνται. Apud Lucian. διανοοῦμαι ταῦτα ἐπὶ τούτων, exp. rebus suis malè consulens. Item affectus sum, eo fum animo. Plato polit lib. 1. διανοοῦμαι οὐ δικαίως πράττειν.

Διάνοιμα τὸ, cogitatum, cogitatio. Item commentatio, sententia Hermog.

Διάνοησις, ἡ, ipsa actio cogitandi: Plut. in lib. vtra animantia sint prudentiora.

Διανοητικὸς, ὁ, ἡ, ad cogitationem pertinēs: seu in cogitatione & commentatione positus. Aristot. eth. l. 2 Item cogitatione & commentatione valens, ingeniosus. Τὸ διανοητικὸν, ejus animi commentatrix Damascen.

Decomp. Ἀδιανόητος, cogitatione non comprehensibilis. Τὰ ἀδιανόητα, dicuntur etiam quæ verbis apertis occultos sensus habent Fab. l. 8. c 2.

Περιδιανοοῦμαι, antè cogito.

Περιεπιδιανοοῦμαι, insuper cogito.

Δικόνοια duplex est bifaria sententia mentis. Hesych.

Δικόνοια, dissentio, dissideo. Idem.

Δύσνους & δύσνοος qui mala est mente aduersus aliquem, malevolus. Thucyc l. 2. δύσνους τῷ τυράννῳ.

Δύσνοια, maleuolentia Hesych.

Δυσνοέω, maleuolentia prosequor, insensus sum.

Δυσνόητος, qui vix intelligi potest. in epist. Pet. 2. c. 3.

Δυσνοήτως, ita vt difficulter intelligi queat.

Ἐμφρονέω, mente excitans. Nonn.

Ἐόνοια, vnde εὐόνοιαν, animaduerti aut vidi apud poëtas.

Ἔκνοος, & ἔκνους, amens, demens. Hesych. & Suid.

Ἔμφρων, & ἔμνους, mentis compos mente præditus. Plut. Exponitur etiam intelligens, apud Plat. in Timæo, Item prudens: apud Synes.

Ἔννοια, ἡ, mentis adiectio ad rem aliquam, cogitatio: amicitio ipsa concipiendi aliquid mente. Xen Pæd. l. Dem. in e rat. ad epist. rhilipp. Exponitur etiam, notio, intelligentia Cicer. in Top. Sic & apud Plut ἐκ ἔννοιαν. Item, sententia Hermog. Item, coniectura Polyb l. 1.

Ἐννοέω, mente concipio, cogito. Plato in pol. τὰ ἐννοούμενα, hoc non animaduertimus. Xen. pæd 2. ἐννοῶν ὅμως ὅτι ἐκ ἐν ἡμῖν ἐστὶν ἡ βασιλικὴ τέχνη, &c. Item vecordor. Plato in Minoë ἴσως δὲ ἐννοεῖτε· ἐγὼ βέλτιον σύνοιδα ἐμαυτῷ. Plut de Pomph. ὡς ἔστι λόγ Μάγνου ἐπιεικῶς, non recordans se Magnum.

Ἐννόημα, idem. Xen. pæd. 5. ἃ μὲν σ' ἔοικε δ' ἐμοὶ ἔνια ἐννοήματα. Herodor. in Polymn. ὡς ἡ μὲ λοιποὶ πᾶσι συμφέρων ἐπιμέλεια. &c.

Ἐννόημα, τὸ, mentis conceptus, cogitatum. Aristot.

Decomp. Ἀνέννοητος, qui non intellexit, vel qui non recordatur Polyb. hist. l. 1.

Διανοοῦμαι, idem quod ἐννοέομαι, Herodot. in Polymn. ἐπὶ δὲ τῷ διανοοῦνται πονηρά: *I omit* pro διανοοῦνται.

Συνοιοῦμαι, mecum cogito, apud me cogito. Eust.

Ἐπίνοια, quod quis excogitauit, commentum: vel, solertia qua quis excogitat & comminiscitur. Aristoph. in Vesp. Greg. Item cogitatio. Thuc. l. 3. Ἐπὶ πονηρᾷ τινὶ ἐπινοίᾳ, cogitare, Polyb. l. 1.

Ἐπίνοος, excogito, comminiscor. Thuc. lib. 1. Ὅπως τάχιστα ἐξεῖτε ἡμῖν ἔργα ἃ ἐπενοήσατε. Interdum mente agito, cogito Luc. Ἐπινοῶ ἐγὼ μηχανὴν ὁκόθεν ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ οὐ. Exponitur etiam animaduerto apud Plut. in Pericle. Item destino, in animum induco: vt ἐπενόουν πολέμου, Herodot.

Ἐπινοητικὸς, excogitor Synes. Et actiuè, in animum induco: Herodot. ἐπινοῆσαι δικαιοσύνην ἐμοὶ φανεῖται. Apud Phalar. ὀλιγοστὸν μοὶ φαίνει, animum tibi intendo.

Ἐπίνοημα, commentum ἐπινοημάτων, qui prompto est ad excogitandam ingenio. ἐπινοηματικὸς, idem.

Decomp. Ἀπερίνοητος, qui cogitatione comprehendi aut mente concipi nequit.

Ἀντιπερίνοια, vicissim seu cōtra alium excogito & cōminiscor

Προπερίνοια, insuper excogito.

Εὐεργετικὸς, bene affectus erga aliquem, beneuolus. Thuc. l. 2. Εὐεργετικώτερος. Xen. in apol Socr. τοῖς ἐμοῖς φίλοις, ἐνυπνίοις. De discrimine amici & beneuoli vide Aristot. ethic. 8. cap. 2. Comparat. εὐνοϊκώτερος, beneuolentior.

Εὐνοια, ἡ, beneuolentia. Thuc. Aristot. Dem. Xen &c.

Εὔνους, & ἔνους, beneuole. Hesych. & Thrynich.

Εὐνοϊκὸς, ἡ, ὸν, ad beneuolentiam pertinens, ad beneuolentiæ indicium habens. Item beneuolus Luc in Tim.

Εὐνοϊκῶς, beneuolè Xen. Isocr. Dem. hinc compar. Εὐνοϊκώτερον Dem. & superl. Εὐνοϊκώτατα Xen.

Εὐνοέω, beneuolus sum, beneuolentia prosequor. Xenoph. Εὐνοῶ δὲ τοῖς μετὰ τοῦ δικαίου τὰς ἐμὰς ἐπιμελείας ποιουμένοις· ἐὰν δὲ τοῖς ἐναντίοις. Item, habeo te beneuolum. (queat.

Εὐνοητὸς, facilis intellectu. Εὐνόητος, ita vt facilè intelligi

Decomp. Ἀντίεὐνοια, vicissim beneuolus sum. Xen. pæd 2.

Ἠπιόνοος, mentem demulcens. Epigr. (meth.

Θελξίφρων, efferminato animo, qui est fœmineo animo. Aeschyl. in Prom. & τρελλός, maleuolus. Dem Philipp. 4. Xen. Pæd. 8.

Ἰσόνοος, maleuolentia, Plut. in Alcib. Xen. Pæd. 3.

Ἰσόνους, maleuolus sum: vel malè cogito.

Ἰσόνοια, animaduerto, intelligo, perspicio Plat. Ἴσε δ' ὅμως ἀδὺ ἐν ἀρετῇσιν ἀκοντεῖν. Thucyd. κρατεῖν ἐν ὅπλοις. Xen κρατεῖν τῶν ἐναντίων.

Κενόνοημα, quod ab aliquo animaduersum est seu perspectum: commentum, remedium excogitatū. Aristot. in pol.

Κενόνοος, animaduersio deprehensio. Item cognitio. Gregor. Apud Plut. κρατεῖν ὑπονοίᾳ, ἐκὼν πολλῶν ἀληθοῖς, exp. multa ingenij fui documenta præbet.

Decomp. Ἀκατανόητος, qui animaduerti & intelligi nequit.

Ἀκατανοήτως, qui vix potest animaduerti & perspici.

Εὐκατανόητος, quem facilè intelligere & animaduertere possimus.

Προκατανοέω, insuper animaduerto perspicio.

Δολόφρων, qui aliud in pectore clausum habet & aliud in lingua promptum, & ita velut fallit animo.

Ἐπίφρων, apud Soph. in Antig. dicuntur, quoniam amantium mens esti & inconstans.

Ἀφραδὴς, qui animi sui cogitata occulta tenet ac vlli aperit. Hesych. & Suid.

Μεγανοῦς, & μεγάλους, mentis præstantia præditus & animo magnifico. Et τὸ μεγαλόνουν mentis præstantia.

Μεγάνους, idem quod τὸ μεγαλόνους, magnificus animus & ingeniosi in Epist. ad Hermog. Exponitur etiam magni spiritus apud Tuc. Item superbia. Hesych.

Μεγαλόφρων, intelligo post sapio, Plat. in Gorg. τοῦτο μεγαλόνουσ ἢ ἄνοιαν ἐστὶν ἢ ἀδικίαν. qui post intellexerunt. Item, sentiens & mentem muto. Xen. pæd. ἐν τούτῳ δὴ ἐμεγαλοφρόνησεν, &c. Item me pœnitet resipisco, ad sanam mentem redeo. Synes. μεγαλόνους δ' οἶδε δ' ὑπονοήσαντ τὸν αὐθρ. Sic apud Luc de salt. & sæpe in Nouo Test.

Μεταγνώμων, mutata mens & sententia. Exponitur etiam, resipiscentia, pœnitentia. Paul. in Act. Plut. de discern. adul. ab amic in Pericle.

Decomp. Ἀμεταγνώστως, qui pœnitentia non ducitur, pœnitere nescius. Rom. 12.

Μετρόνοος, q.d. partem seu similem mentem habens, vnanimis concors.

Μόνοια, ἡ, concordia. Isocr. in Areop. Xen. pæd. 5.

Μόνοος, ὁ, cōcors sum, concorditer viuo, consentio. Aristo. Ὁμονοῶ δὲ ἐγὼ καὶ ἐκεῖνος ἐν τούτῳ καὶ τῇ συμφορᾷ τοῦ μεγάλου μεγίστου Χαρακτ. ἀμονοῶ αὖ ταῦτα, in his consentimus.

Ὁμόνοος, ad concordiam propensus. Aristot. polit. 2.

Ὀρθόνοος, qui est rectæ mentis, qui recta & proba cogitat.

Πανσοφὸς, sapiens. Nonn.

Παραφρονέω, dementia, deliriuna. Aristoph. in nub. & Plat. de leg.

Παράνοια, q.d. extra mentem sum: deliro, demens sum. Aristoph. in nub. ἐκεῖ παράνοιαν τις. Apud Eurip. exp. perperam inspectum mentis conceptus: seu comprehensio. Gregor. de theologo. quod quis excogitauit, commentum: vel, solertia qua quis excogitat & comminiscitur. Aristoph. in Vesp. Greg. Item cogitatio. Thuc. l. 3. Ἐπὶ πονηρᾷ τινὶ ἐπινοίᾳ, cogitare, Polyb. l. 1.

Ἐπινοέω, excogito, comminiscor. Thuc. lib. 1. Ὅπως τάχιστα ἐξεῖτε ἡμῖν ἔργα ἃ ἐπενοήσατε. Interdum mente agito, cogito Luc. Ἐπινοῶ ἐγὼ μηχανὴν ὁκόθεν ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ οὐ. Exponitur etiam animaduerto apud Plut. in Pericle. Item destino, in animum induco: vt ἐπενόουν πολέμου, Herodot.

Ἐπινοητικὸς, excogitor Synes. Et actiuè, in animum induco: Herodot. ἐπινοῆσαι δικαιοσύνην ἐμοὶ φανεῖται. Apud Phalar. ὀλιγοστὸν μοὶ φαίνει, animum tibi intendo.

Ἐπίνοημα, commentum ἐπινοημάτων, qui prompto est ad excogitandam ingenio. ἐπινοηματικὸς, idem.

Decomp. Ἀπερίνοητος, qui cogitatione comprehendi aut mente concipi nequit.

Ἀντιπερίνοια, vicissim seu cōtra alium excogito & cōminiscor

Προπερίνοια, insuper excogito.

Εὐεργετικὸς, bene affectus erga aliquem, beneuolus. Thuc. l. 2. Εὐεργετικώτερος. Xen. in apol Socr. τοῖς ἐμοῖς φίλοις, ἐνυπνίοις. De discrimine amici & beneuoli vide Aristot. ethic. 8. cap. 2. Comparat. εὐνοϊκώτερος, beneuolentior.

Εὐνοια, ἡ, beneuolentia. Thuc. Aristot. Dem. Xen &c.

Εὔνους, & ἔνους, beneuole. Hesych. & Thrynich.

Εὐνοϊκὸς, ἡ, ὸν, ad beneuolentiam pertinens, ad beneuolentiæ indicium habens. Item beneuolus Luc in Tim.

Εὐνοϊκῶς, beneuolè Xen. Isocr. Dem. hinc compar. Εὐνοϊκώτερον Dem. & superl. Εὐνοϊκώτατα Xen.

Εὐνοέω, beneuolus sum, beneuolentia prosequor. Xenoph. Εὐνοῶ δὲ τοῖς μετὰ τοῦ δικαίου τὰς ἐμὰς ἐπιμελείας ποιουμένοις· ἐὰν δὲ τοῖς ἐναντίοις. Item, habeo te beneuolum. (queat.

Εὐνόητος, facilis intellectu. Εὐνόητος, ita vt facilè intelligi

Decomp. Ἀντίεὐνοια, vicissim beneuolus sum. Xen. pæd 2.

Ἠπιόνοος, mentem demulcens. Epigr. (meth.

Θελξίφρων, efferminato animo, qui est fœmineo animo. Aeschyl. in Prom. & τρελλός, maleuolus. Dem Philipp. 4. Xen. Pæd. 8.

Ἰσόνοος, maleuolentia, Plut. in Alcib. Xen. Pæd. 3.

Ἰσόνους, maleuolus sum: vel malè cogito.

Ἰσόνοια, animaduerto, intelligo, perspicio Plat. Ἴσε δ' ὅμως ἀδὺ ἐν ἀρετῇσιν ἀκοντεῖν. Thucyd. κρατεῖν ἐν ὅπλοις. Xen κρατεῖν τῶν ἐναντίων.

Κενόνοημα, quod ab aliquo animaduersum est seu perspectum: commentum, remedium excogitatū. Aristot. in pol.

Κενόνοος, animaduersio deprehensio. Item cognitio. Gregor. Apud Plut. κρατεῖν ὑπονοίᾳ, ἐκὼν πολλῶν ἀληθοῖς, exp. multa ingenij fui documenta præbet.

Decomp. Ἀκατανόητος, qui animaduerti & intelligi nequit.

Ἀκατανοήτως, qui vix potest animaduerti & perspici.

Εὐκατανόητος, quem facilè intelligere & animaduertere possimus.

Προκατανοέω, insuper animaduerto perspicio.

Δολόφρων, qui aliud in pectore clausum habet & aliud in lingua promptum, & ita velut fallit animo.

Ἐπίφρων, apud Soph. in Antig. dicuntur, quoniam amantium mens est & inconstans.

Ἀφραδὴς, qui animi sui cogitata occulta tenet ac vlli aperit. Hesych. & Suid.

Μεγανοῦς, & μεγάλους, mentis præstantia præditus & animo magnifico. Et τὸ μεγαλόνουν mentis præstantia.

Μεγάνους, idem quod τὸ μεγαλόνους, magnificus animus & ingeniosi in Epist. ad Hermog. Exponitur etiam magni spiritus apud Tuc. Item superbia. Hesych.

Μεγαλόφρων, intelligo post sapio, Plat. in Gorg. τοῦτο μεγαλόνουσ ἢ ἄνοιαν ἐστὶν ἢ ἀδικίαν. qui post intellexerunt. Item, sentiens & mentem muto. Xen. pæd. ἐν τούτῳ δὴ ἐμεγαλοφρόνησεν, &c. Item me pœnitet resipisco, ad sanam mentem redeo. Synes. μεγαλόνους δ' οἶδε δ' ὑπονοήσαντ τὸν αὐθρ. Sic apud Luc de salt. & sæpe in Nouo Test.

Μεταγνώμων, mutata mens & sententia. Exponitur etiam, resipiscentia, pœnitentia. Paul. in Act. Plut. de discern. adul. ab amic in Pericle.

Decomp. Ἀμεταγνώστως, qui pœnitentia non ducitur, pœnitere nescius. Rom. 12.

Μετρόνοος, q.d. partem seu similem mentem habens, vnanimis concors.

Μόνοια, ἡ, concordia. Isocr. in Areop. Xen. pæd. 5.

Μόνοος, ὁ, cōcors sum, concorditer viuo, consentio. Aristo. Ὁμονοῶ δὲ ἐγὼ καὶ ἐκεῖνος ἐν τούτῳ καὶ τῇ συμφορᾷ τοῦ μεγάλου μεγίστου Χαρακτ. ἀμονοῶ αὖ ταῦτα, in his consentimus.

Ὁμόνοος, ad concordiam propensus. Aristot. polit. 2.

Ὀρθόνοος, qui est rectæ mentis, qui recta & proba cogitat.

Πανσοφὸς, sapiens. Nonn.

Παραφρονέω, dementia, deliriuna. Aristoph. in nub. & Plat. de leg.

Παράνοια, q.d. extra mentem sum: deliro, demens sum. Aristoph. in nub. ἐκεῖ παράνοιαν τις. Apud Eurip. exp. perperam inspectum mentis conceptus: seu comprehensio. Gregor. de theo-

log. Item solertia, vafrum commentum. Luc. & Greg. contra Iulian.

Περινοέω, mente complector & concipio: Plat. in Phorcion. Μεγάλα πάνυ ἐλπίσι περινοῶν ὁ φιλιππ. & εἰς Ἑλλήσποντον ἦλθε. Item cōminiscor & excogito. Basil. Hom. 11. σύμμαχα τοῦ πολέμου περινοοῦντες αὐτῷ πρὸς τοὺς ἐμβησομένους ἀφεστῶτας.

Προνοέω, mente præcipio, animo prouideo. Plat. in Gorg. ταῦτα προνοήσας ἐγὼ λέγω. Thuc. προνοήσας βραχέα ἐπέτρεψε τῷ αὐτῷ χρησθαι. Item prouideo, i. prospicio, consulo commodis alicuius. Luc. ἧττ γεωργίαν ἀφελοῦσι. Xen. pæd. 8. ἐκωὐ τε κἀθάπερ ὁ φρονῶν ἐθέλετε. Idem, ταῦτ' ἐκ οἶδα ἔγωγ' ὅτι προνοήσω. Item prudens & de industria facio: apud Lys.

Προνοητὸς, ὁ, prouisor. Greg. ἀφὲς διακοσμήσας.

Προνοητικὸς, prouidendi solertiam habens: vel ad prouidendū propensus. Apud Thuc. προνοητικὸς ὁ λόγος, exp. prouida ratio.

Προνοητικῶς, prouidè, vel prospicienter.

Decomp. Ἀπρονόητος, non prouisus: vel qui prouidentia non regitur. Philo de mundo, πολλοὶ ἀπρονόητα τὰ κόσμου νομίζουσι. Et actiuè, futuri non prouidens. Xen. Hell. 4. ἀπρονόητον δὲ κόσμῳ. (pæd. l. & 4.

Ἀπρονοήτως, imprudenter, incautè, non prouisè euentu. Xe. Ἀπρονοησία, ἡ, imprudentia apud Alex. Aphr.

Περινοέω, insuper mente agito & considero. (gat.

Πρόξενος, dicitur Bacchus in Epig. q. mentem eneruet & fran. Σωφρονῶ, cogito, sundus, meditabundus. Isocr. in orat. ad Demon.

Σωφρονέω ῶ. cōpitatio eius qui secum aliquid reputat. Eur. in Heraclid. Item negligentia, apud Plat. in Epinom.

Συνοίομαι, apud me æstimo, mecum reputo & perpendo, Plato in polit. Λεγόμενόν γε δὴ συμπροσαμφὶ τὸ πάσχειν ἐκ τῶν ἐκ ἀρχῆθεν. Sic & apud Plut. & Synes. Item intelligo. Plato. in Epinom. ὑβρίζ τ' ἀστοὺς ἐ ἐφίλουν συμπεσεῖν.

Συνοῦσιος, idem Plato in secundo Alcibiad. (leritas.

Ταχύνους & ταχύνοος, qui celeri est mente. Ταχυνοΐα, mentis celeritas.

Τερψίνους, animum oblectans: vel voluptuarius.

Τερένους, q.d. qui humidam habet mentem: mollis & efœminatus: de cinædo dici tradit Poll. l. 2.

Τυφόνοια, suspicio. Plut. de Socr. d. mon. Dicuntur etiam περὶ ἐκείνοις λέγεσθαι, quæ expectationi auditoris non respondent.

Et δι' ὑπονοίας dicitur id quod tropicè & figuratè dicitur.

Τυφονοῶ, suspicor, suspectum habeo: Aristoph. in Plut. μεθ' ἡμῶν εἰς ἐμὲ ὑπονοίας τοιάδε. Thuc. l. 7. ὑπονοήσας κἀγὼ τοῦτ' ἐπιβουλὴν, cum & genit person. ὑπονοήσας τοῦτ' ἐκείνου. Item intelligo, i. in hūc sensum accipio, Philo de mundo, βούλεσθ' ἢ ὑπονοεῖτ' τὸ τοιοῦτον.

Decomp. Ἀνυπόνοητος, non suspectus: seu quem suspectum non habuissemus. Polyb. Et actiuè, non suspicans: vt apud eundem l. 4. μέλλοντ' ἀνυπονόητοι, non suspicantibus quod euenturum erat. Ἀνυπονοήτως, ita vt non suspiceris. Et passiuè, non suspecté, vt non suspectus habearis. Polyb.

Ὑπερήνωρ, qui est mente elata. Τὰ ὑπερήνορα, mentis elatio: seu animi celsitudo & sublimitas. Plut. in Pericle.

Ὑψίφρων, & ὑψίνους, elatam mentem habens, superbus. Non.

Τὸ ὑψίνουν, animi celsitas & magnitudo.

Μέσσως, quomodo huc pertineat, vide suo loco,

Compositæ ex νέος.

Ἀνεμοκλὴς, agni mentem habens, simplex, aut fatuus. Aristoph. in equit. Καὶ σκηπτὸς μᾶλλ' πολιτικὸν ἢ ἀνεμοκλῆ.

Θυσκόος, qui intelligit ea quæ per sacrificia ignita significatur: aruspex. Exponitur etiam, sacrificus Il. α. v. 221. & Od. φ. vide & in comp. ex Κύπ seu κύπ. Pro eodē dicitur & ἐμπύσκοος. Hesych.

Οἰωνόσκοος, augur, animi peritus.

Μακεδὼν, quamodo huc pertineat, vide suo loco.

Νοῦσος Σ, ἡ, morbus. Synes. epist. 37. νόσῳ μαλακῇ περιπεπλεγμένῃ,

graui morbo confli&ctatus est. Demost.in epitaph. νόσοι ἀπα-ξιοῦσι τὰ σώματα ἀπεργάζεσθαι τὰς ψυχάς. Aristoph.in nub Νόσος μ' ἔτειψεν ἰσχνόν. ¶ Item vitium:vt apud Eurip.in Oreſt. Α'κλεὲς γὰρ ἐσθ' ὑγιὲς γλῶσσαν αἰσχίω νόσου,turpissimum vitium. ¶ Exponitur etiam. pestis:quum de malo grauiori dicitur: Theodor.hist Eccles. ϛ τῶν μεταβολῶν νόσοι κάμμιαι ποιοῦσι ἀπώλειαν μεγάλων, cum intelleziſſet Marcionis pestem in quibusdam vicis graſſari.

Νοσώδης,ὁ ἡ, ὸ morbosus,morbidus:Plut.in apophth. Μακεδόνων τοῖς ἰσχνοῖς καὶ ἀπόροις. Dicitur & de loco morbido. Iſocr.τὸ χωρίον ἐστιν ὑγιεινὸν τοῖς ὠνουμένοις. (ſ).

Νοσωδῶς,more eorũ qui morboſi ſunt & valetudini obnoxij.

Νοσῶ.ῶ ægroto,æger ſum,malè valeo. Plut.πρὸς ἅπαντα ἰσχυρὸν εἶναι καὶ μὴ μόνον νοσεῖν τὸν καθ' ὅτιοῦν, νοσοῦντας ἢ μὴ ἀγνοεῖν ὅτι νοσεῖ. Item metaph.de ægritudine mentis:Iſocr de pace,νοσοῦσας ψυχὰς ἀνθρώπων πολλοὶ θεραπεύουσι. ¶ Dicitur & νοσεῖν qui hæreſin aliquam imbibit,apud Chryſoſt.in Epiſt.ad Corinth.15. οἱ τὰ Μανιχαίων νοσοῦντες,Manichæorum hæreſi infecti. Exponitur etiam,inſano ſtudio flagro,apud Plut.πᾶς ἀεὶ δήξεως νοσοῦσι. ¶ Dicitur & ciuitas aliqua νοσεῖν, quæ inteſtinis diſcordiis laborat, malis conſiliis vtitur magiſtratibuſque corruptis : apud Dem. & Thuc.l.2 ¶ Apud Ariſtot. apum etiam aluearia νοσεῖν, dicũtur,quum ciibus eis deficit.

Νόσιμος,τὸ,morbus idem quod νόσος. Iſocr.de pace, τῆς ἀφ' ἑαυτῆς τὸ σῶμα νοσημάτων πολλαὶ θεραπεῖαι. ¶ Item metaph.vitium apud Plat epiſt.8.& Thuc.

Νοσηματίας,ου,ὁ ἡ ᾶ, idem quod νοσώδης & νοσηματικὸς Item qui manat ex morbo,ſeu qui cauſam & originem à morbo traxit,vt ἕξεις νοσηματίαι, inſaniæ ex morbo ortæ,apud Ariſtot.eth 7.c.5. (eundem.

Νοσηματωδῶς,more eorum qui valetudini obnoxij ſunt: apud

Νοσημάτιον,τὸ,q.d.morbulus.morbus leuior.Ariſt.l.3.rher.

Νοσηλεύω,ſ.εύσω, ægrum curo, & ei præſtitis neceſſariis officiis inſeruio.Paul.Aegin ἐνοσηλεύθησαν αὐτὸν μὴ παῦσαι ἰσχύς. ¶ Item infirmo,valetudinariũ reddo:apud Chryſoſt.in Epiſt.ad Hebr.

Νοσηλεία,ας,ἡ, ægror curor ab eo qui ægrotantibus ſubſeruire & neceſſaria officia præſtare ſolet.Item ægroto, 'Appian.ὁ δὲ Καῖσαρ ἐνεὰς ἐμέλησε ἐπισκοπῆσαι τὸν. Νοσηλεῖα ας,ἡ ægrotatio in qua neceſſaria ægro officia præſtantur. Item curatio ægroti qua debita ei officia præſtãtur. Plut.in Lycurg.Νοσήλεια,τὰ.officia & remedia quæ in eiuſmodi curatione ægro adhibentur.Suid.

Νοσηρὸς ὸ.morbidus,morboſus. Xen.pæd 1 πρὸς τὰ τῆδε νοσηρῶς χαρίεσθαι τῇδε ὑγιεινῶς.

Νοσηρῶς.idem Plut.in Lycurg.

Νοσηρῶς,more eorum qui morbidi ſunt & veletudini obnoxij Ariſt.polit.l.6.

Νοσηματῶς,idem quod νοσηρῶς & νοσηρὸς.Ariſtot.polit.3.

Νοσοῦζω.ægrotum reddo,ægrotum facio. vnde ὥσπερ νοσαζόμενοι, cauſa morbi,apud Galen.

Νοσῦζω,idem.ex Gaz.interp.

Νοῦσος,ὁ.ſ.Ionicè pro νόσος.morbus. Heſiod.in Erg. Νύσσων' ἀμύκλαιον ἡ τ' ἀδήριτον χάρμῃ ἰδώσσει. Sic.Od ᾳ,δλιγὴ νῦσος, & alibi ſæpius.

Compoſita.

Α'νοσία,ruſtus ægroto,denuo ægroto,in morbum recido.

Ἄνοσος,& pro eodem ἄνοσος,ὁ,ἡ, ὸ, omni morbo carens, minimè morbidus.Thuc.l.1.Philo de mundo. Α'νόσους,idem.

Βαρυνόσους & βαρυνόσος,graui morbo implicitus: vel graues morbos incutiens.

Ἐκνοσηλεία.ægrum curo: vel ægrum diligenti cura & obſequiis neceſſariis è morbo ad priſtinam valetudinẽ reduco. Theodor.hist ecclesl.5.α' σῶμα τῆ ἐκκλησίας ἐκνοσηλεύσατε.

Ἐπίνοσος,morbus obnoxius.Ariſtot.eth.3 c.4.

Ἐπινόσως,more eorum qui morbis tentantur. Poll.

Μακροχρόνιος ὰ,morbus longus ſeu diuturnus.

Χαμαιόνυα ſimul ægroto.Hippocr.aphor.lib 2.

N. νοῦς,&c.vide in Νοεω.

-ΝΟΣΤΕ' Ω.ῶ.F.ἀσω,redeo. Ι!ισιδὲ μὲ νοχήσουσα Δίξεται ἐς μεγάρων γόμφ ἐπιπελάσσα Πελασθὲν Od.υ.ει' ὀγδοατὸς. Plat.in Hele. Μὰ ποτὶ νοχήσουτα φίλων ἐς πατρίδα γαῖαν.Interdum ſignificat, eo,proficiſcor,ſicut & νόσιμος & νόσιμον. (* vnde ipſum deriuãrunt quidam.) Odyſſ.ο, Κεῖσέ μὲ νοχήσουσα quum eò profectus eſſem. Item aduenio. Apud Plat. epiſt.7. ὅτε δὲ νοχήσοι παρὰ ἐκεῖνον τὸ ἐν ἀδύτοις πάντων πανταχῆ, exp.ſub terra circumferri.

Νόστος,ου,ὁ,reditus.Od.ϕ.Νόστον ὑποφήσομαι ὁπόσ' ἠκήκοα ἐκ Διὸς ἀγγέλου. Od.ι.Μέλ πρὸ τῆς νοστοῦ φαεσίμου νόστου λαθέσθαι. Sic & alibi apud Hom.Item dulcedo,ſuauitas.Euſt.& Suid. ¶ Aliam ſignificationem vide infrà in Ε'ϖνοστος.

Νόστιμος,ὁ ἡ ᾶ, rediturus : vel qui redire poteſt. Od.σ'.ἦ τιν νόστιμόν ἔδω Σὲ πάτρ.Sic & Od.υ.Item νόστιμον ἦμαρ, dies reditus : Od.α, ϑ,ϕ.&c.Item ſuauis,dulcis,quòd videlicet reditus in patriam dulces eſſe ſolent. Theophr.de cauſ.pl.l.4.c.14. Plut.ſymp.5. probl.9. Dicitur etiam νόστιμον in aliqua re quod veluti eius medulla & ſuccus eſt,ſeu melior pars & velut flos:cæteris omnibus tanquam ſordes & excrementa.Diosc.l.3.c.97.& l.5.c.85.

Compoſita.

Α'νόστατος ὸ ἡ ὰ,vnde rediri nequit Epigr.l.3.

Α'νεπάνοστος,ὁ ἡ ὰ,reditus expers.Eurip.in Iphig.Taur. Item dulcedinis ſeu ſuauitatis expers:Theophr.de cauſ pl.l.4.

Α'νέκπαλτος,ὁ ἡ ὰ,qui non rediturus eſt , cuius eo loco ius vt redire nequeat.Od σ'.

Α'νατιοῦμαι,redeo ſeu reuertor alicunde. Il.α.ἀλλὰμμε πολυμνήστας ἐΐσω Α'χ' Ἀχαιοὶ ἀνατιόντ'.

Α'νατιόπτομαι,ἀ,reditus.Arrian.

Ε'ὔνοος ὸ & νόος,deus deáve,vel dei ſimulachrum quod medicinæ appoſitum farinæ menſuram inſpicere,ac velut explere credebatur:apud Euſt.ex rhetorum lex.& Athen.l.

Δίνοστος ὸ νόος,reditus difficilis & grauis : vel reditus infaustus apud Euripid.

Παλινοστέω,redeo,reuertor:idem cum νοστέω apud Suid.& Euſt.

Πανόστος,ὁ,qui redit ſeu reuertitur,recurrens,recíprocus.Nic.

Περινόστιμος,iterũ rediturus,vel reuerſurus:idem cũ περινόστος.

Περινοστέω,circumeo & oberro,proprie de iis dici annotat ſcholiaſtes Ariſtoph qui vt domum redeant,omnia loca pererrãt & ſua ſibi via domum redeundum ſit,explorant. Plut. πάντα τὰ δαιμόνια περινοστοῦσι,οἷς οἱ θεοὶ δημιουργοῦσιν , per orbem terrarum circumire.Synef.περινοστεῖ τῶν λόγων μετ' ἐκείνου Plat in ſymp ſept. ſap.τὰ τεκτόνων ἡ λιθοξόων ἔργα περινοστῶν,ſubtus & circumſpicies.

*Decomp.*Ε'κπεριπεριῶ,peragrare,luſtrare.Synef. ἐκπεπερινόστηκε ἡ τῶν Ἑλλήνων.

Τ'απεινόστιος,retrorſum habeo,vel clàm me recipio.Ariſtot.ἀλλ' ἀχρειοῦσθαι ἢ ἀμυνομένη κακὸν ἀγαθὸν ἢ ὑπεινοστεῖν, ἀφ' ἑαυτῆς ἢ πολεμεῖν τῇ γῇ. Dicuntur etiam ὑπεινοστεῖν ea quæ ſubſidunt ſeu fiũt: Ariſtot in meteor ἔτ' ἐπὶ πόσι συμβαίνειν ὑπεινοστεῖν ὑπὸ τῆς φαντασίας τὰ ἐσθιόμενα τῇ γαστρὶ. ic & Thuc.l.3.

Τ'απονόστιος,qua quid retrorſum abit & ſe clanculum recipit ac ſubſidit.Plut.in Anton.

Ν Ο' Σ Φ Ι.ſiue νόστοι ſeorſum,ſeu ſeorſum ab. il.β.ἠΐτ' ἐπὶ νύσσῃ κραιπνὰ θρέξασι.Il.ν,Η' οἵ τ' ἐπὶ νύσσῃ ἴδον πάλαι ἀθρήσαντε,ſeorſum ab aliis ibat;i ſecedebat:aut procul ab aliis ſecedebat.Il.ο.νύσσαν ἐπ' ἀκρήν,ſeorſum aliis. ¶ Item ſine.Heſiod.in erg.ἐφ' ἑπτὰ τε κραναῖσι νύσσῃ ἐπιτρέψαι καυσὶ βόεσσι Sic.Il.,Νύσσα δ' ἐκάνευε.Apud Nonn νύσσῃ δόμων,extra domum.

Νοσφίζω,ſeparo,ſegrego,ſeiungo:Apoll.Arg l.2.νόσφιν ἑῆς ἀλόχοιο, ab Hercule me ſepararunt. Eurip. νόσφιν με πατρὸς ἔπεμψαν. ¶ Item priuo,aliquid alicui clàm ſubtractum in commodum meum verto : Sophocl. in Philoſt. τὸν τοξότην τὸν τῶν Ἑλλήνων ἀνδρῶν νόσφιν ἐμοῦ καὶ τῆς ἐμῆς τύχης ἔχοντα. Sic.Il.,Νόσφι δέ μοι κῆρ ἔπορε.Apud Nonn νόσφι δόμων,extra domum.

Νόσφιζ.ωμαι,ſum ſeorſum,νόσφιν ἐμοῦ. Od. Τὸ δὲ ἐν κεφαλῇ φρονεῖν νόσφιζεται:quid ita à patre te ſegregas:ſtè auerſo.Il.α.Ἀλλὰ μὴν νῦ γε νόσφιζεσθαι ἐοικὸς,magis auertaremur. ¶ Item detuo,deterreo,& quaſi ſeorſum relinquo.Odyſſ.ϕ.ἠδὲ καὶ ὑποσσοῦσθαι,δυκλαμόν τε πόδ' ἐν τε.Sic Soph.in Oedyp.τὰ νόσφιζ' ἐμοῦ σε. ¶ Item priuo,aufero.ſurripio.Xen.pæd.ψυχὴ γὰρ ὅτι σῖτον ἡμῖν καιρῶν αὖθις ἔστιν ὅτε συγκατακομισθῆναι ἄστεα καὶ βωμοὺς clàm ſubducta in commodum noſtrum euertere,ſeu ſurripere aut ſuffurari.Sic Act.cap.5. ἡ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ νόσφιζε & apud Plut.νόσφιζε ἀπὸ τῶν κοινῶν.interuertere. ſeu patſiue,priuor.Chryſoſt.& Aeſch in Cœph.

Νοσφισμὸς,ὁ,ſi.clandeſtina ſurreptio,fraudatio.

Νοσφιδίη,clanculum & furtim furripiendo.

Compoſita.

Α'ποτροπόζω ſeparo,ſeiungo:Dionyſ.de ſitu orbis. Item præ Hom.hymn.in Merc.Η'ν δ' ἀποτροπόζῃσι ἰόλιος ἰδυίῃσι,ſi quatuæ fuerint deorum ſuaui cibo.

Διαποτροπόζω diſiungo,di imo,diuido. Item de ſit orb.Α'ναξ ἀπείρων διὰ χθόνα νοσφίζων.

Ε'κποτροπίζω ſeparo ex,alieno,reiicio. (matte ſeparat.

Α'ποσφετοποιέω.(*decomp.*ſeparo à Eurip.Κόπτω φρενὸς φίτυρα μὴ

Νοσώδης.vide in Νόσος.

Ν Ο Τ Ι Σ,ίδος ἡ humor,humiditas.Athen.l.9 (de olla vel ciſta igni excalefacta) ἀνάπνευσε γὰρ ἔτ' ἐν ἔλεγε δ' αὐτὸς νοτίδα ἐκ ἐκπεφορημένην ἐκ τοῦ ἐν τῷ ἔνδον ὑγροῦ.

Νότιος,α,ὁ,humidus,humectus ſum,vuidus:νότιον ὄμβρον,Il.μ.ὃ Od 9,vide & in deriuatis à Νότος.

Νοτίς ὸ idem quod νοτερὸς.Il.9.

Νοτιόω humectus ſeu humidus ſum,humeo.Ariſtot.in probl.

Νοτιώδης,ὁ ἡ ὸ,humectus,vuidus.Alex.Aphr.

Νοτίζω.humecto,madefacio.vndeapud Diosc.l.1.c.87.ποτισθὲν ἀσάνῃ,madefactam ſpongia.Item neutraliter,humeo,fio in more madeo:vnde apud Galen.νοτίζεται ὁ κάνναβις. Et apud Plut.νοτίζουσι χαλάσθαι, rorantes vel præhumidæ.vide & indeuatis à Νότος.

Νοτόω,humeo.madeo : ſeu humidus madidúsve fum. Nic. in Ther. ὁ ἢ νοτίσῃ ἀδρὸν χόμοι ψυχρότητος ὑφυσᾶν βλαβῆς ἀπεργάζεται.

Νοτερὸς,hum.ctus:ex Gaza interpr.

N. νοῦς,&c.vide in Νοεω.

Νόσφι.ἀπὸ humidus.Thuc.l.3.Plut.ſymp.6.

Νόσφιν quomodo huc.pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita à νοτίζω.

Ἀνύσσαλος ὸ ἡ ὸ,qui humectatus ſeu madefactus non eſt, ſiccus. Dioſc.in præfat.l.1.

Ἐπιπάσσω.ſ.ἀσω,aſpergo,ſuper ſpargo,in ſuperficie humecto. Exponitur etiã,ſtirroro,inſpergo,vel aſpergo. Dioſc.l.2.c.105. ἐμίσγειν οἷς ἂν ἐκ ἅλιον σωμάχῳ· ὅταν ἐκ ἐπιπάσσῃ αὐτοῖς.

Προνοτίζω.prius humecto,antè madefacio.Dioſc.l.2.c.105.

Ὑπονοτίζω,ſubtus vel aliquantum humecto. Greg.de hominẽ, ὁ ἐκ ὑπονοτίζεται ἀπὸ ἀνάγκης μέχ τε κρῖ τῶν ὑγρῶν.

Νότος,ου,ὁ,notus,auſter:venti nomen' à meridie ſpirantis.vt refertur Ariſtot.de mundo Od ι, Σκιὴ δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἐπέπνευσε τέκοιμι δ' ἀνάκτι. Aliquãdo dicitur ipſa auſtralis pars cœli aut regionis vbi is ve,ſeu auſtrum verſus ſita.Thuc. l.3.ἀδικοῦμεν ἀπὸ τοῦ νότου τῆς πόλεως * Sunt qui νότου eſſe dictum putent quaſi νοτιαλίᾳ à τῷ ſignificante βλάπτω ἀπὸ τῆ βλαπτικῆ τῆ κρῶν ἢ τῆ ὀμβρικῆ τῶν, Gellius dictum ſentit à νοτίς. ἀπὸ τῆ νοτερῆ: quoniam is ventus eſt plerũque nebuloſus atque humectus. Νοτίδιος,à latere auſtrali. Suid.

Νοτιαῖος,auſtralis,auſtrinus. Ariſtot (de anguillis) βρεέων δὲ ὄντων,πλείω ζῶα ἐμίσγεται τοτὲ μὲν ἐν ἕλεσι Et apud Herodot.τοῖσι νοτίοισι ἔλεσι.nare auſtrale. Τὰ νότια,ſub.μέρη,auſtrale cœli latus. At ſub.πνεύματα,ſtatus auſtrinus.

Νοτίαι,auſtrales tempeſtates imitor.

Compoſita.

Εὐρόνοτος,ventus ex Euro & Noto mixtus : ſeu inter Eurum & Notum medius.Ariſtot de mundo.

Λίβονοτος.Libonotus, qui ſpirat inter Africum & Auſtrum. Ariſtot.ibidem.

Λιπόνοτος,ſiccus notus: q.d.purus & candidus auſter,quod imbribus careat.Hippocr.l.1.epidem & apud Galen.

Νόμισμα,ατος,τὸ,nummus. Latina vox,vſurpata tamen ab Ariſtot & Epicharm in κύβῳ & Poll l.9.

Νόμος,ὁ,vide in Νέμω. Νόσος,&c.in Νόσος.

Ν Υ

Νύ apud poëtas particula eſt expletiua : vt Od.οὐμοὶ τυ ἔκ κτῆμα ἔοικε,ne qua tes auferatur.Sic apud Heſiod.in Erg. ἐχέ νύ σι πολλὰ φίλα,teneat te multò fortior.Idem dicunt ἄ νυ pro ἄρα. ¶ Pro νῦν dicitur Atticè νωῖ, apud tragicos potiſſimum & comicos.ſic πῶ vide in ſua ſerie.

Νύμφη,&c.vide in Νύμφω. Νύκτωρ,&c.in Νύξ.

Ν Υ Μ Φ Η.ſiue νύμφα ης,ἡ,ſponſa, noua nupta, ſeu nupta, (*in qua ſignif.Euſt.deriuat à νεὸς & φαίνω,ἅτι, quoniam ἐκ πᾶσι θαλαμεύεται,ſine φαίνεται ἔξω τὸ τῆς εἰκοίας ἴσον αὐτὸ ἐ ἐπιφαίνεται. quaſi νεόμενη, & Atolice νέμφα. Similiter & τὰς νύμφας dictas ſcribit διὰ τὸ δεῖ νέφεσθαι.) Callim.hymno in Delum, (de Iunone) Νύμφα Διὸς ἐκφίμου.Ariſtoph.in pluto, ὑπό τινων νύμφιον ἀγαγόμενον,quum ſponſum,ac puellam in vxorem ducentis. Item priuatus.Et in præcept.connubia τῶν ἐκείνου νύμφων τοῦ νυμφίου συγκατακλινέσθαι μέλλει κοιμᾶσθαι συγχώρουσιν. ¶ Item nurus:vt 1.Reg.4. ἡ νύμφη αὐτοῦ γυνὴ Φινεὲς,nurus eius vxor phinees.Sic Matt.10.& Luc.12 ¶ Νύμφαι autem ſunt numina quædam quæ muliebri forma in montibus,ſyluis, & in pratis, nécnon circa fontes & fluenta cerebantur eiſque præeſſe credebantur.Latinis[nymphæ agreſtes ſiue ſylueſtres.Od.ϛ.βωμὸς νυμφάων.Il.υ, νυμφάων τοί τ' ἄλσε' ἔχουσι νίμμονται, καὶ πηγὰς τε ποταμῶν ἠ πείσεα ποιήεντα. Fontes quoque ipſi quibus ea numina præerant dicti fuerunt νύμφαι & Athen.lib.11. Hinc factum vt quidam νύμφιον interpretentur lympham.Lydi autem νύμφας vocant τὰς μώσας,vt teſtatur ſchol Theocr. ¶ Νύμφαι vocantur etiam formicæ alatæ.Heſ. Item in apum,crabronum & fucorum ſobole vermiculi illi quibus apum, crabronum & fucorum formam aſſumpſerunt.Ariſtot.de hiſt.an.l.5.c.19. ¶ Νύμφαι dicuntur etiam calices roſarum paululum ſe aperientes.Hef.& Suid. ¶ Eſt etiam νύμφη pars in pudendo muliebri quæ & αἰδοῖον.Ruf.Ephes.& Poll.l.2.Item in inferiori labio concauitas.Ruf.Eph. & poll.l.2.Dicitur etiam νύμφη,ſumma ſeu extrema pars vomeris.poll l.1.& procl.in Heſiod.Erg.2.

Νυμφίζω,furore corripi ob viſam nymphæ effigiem vel ſpeciem clanculum,vel corripi velut lymphato furore.Ariſtot.hiſt.anim. l.8.c.4.

Νυμφιδιάζ.ſponſalis.Luc.in Herodot.

Νυμφικῶς,more nuptiali,ritu ſponſali,vt νυμφικῶς ἐσκοπεῖτο,ſponſali veſte indutus,apud Naz.de baptiſmo.

Νυμφίδιον quod νυμφικόν. Eurip.νυμφίδιοι παρθένοις,puellis nubilibus. πάμμαν.ια ſponſalia.

Νυμφίς,ίδος,ἡ, ſponſalis νυμφικὸς,calceamenta muliebria quæ induuntur.Heſ.

Νυμφίδιος,ſponſalis,vt νυμφίδιοι δόλιχμοι,in Epigr.

Νυμφίδιον,ὁ, concluae ſeu thalamus ſponſi & ſponſæ.Matth. 9.Luc 5.ἐ δύνανται οἱ υἱοὶ τῆ νυμφῶνος ποιῆσαι , filij thalami , ſponſalis.

Νυμφίος,ſ.ίσω,nuptum ſeu nuptui do,vel colloco. Eurip. in Iphig.Aulid.Α'χιλλεῖ νυμφίοισα πάρθενα.Achilli nuptum dans. Sic Plut.in Num.νυμφεύει παντέρας ἡδὺ χρῆσθαι παρθένῳ.

Νυμφεύομαι,nuptui,collocor.Eurip.νυμφεύσεται παρ' ἀνδρὶ,viro nupta.Item nuptui mihi datur,accipio in vxorem. Areth. Apocal.21.τῶν ἐκλογῶν αἱ τῆ οἰκείῳ ἀΐρῳ ἑαυτοὺς νυμφευσάντων,ſponſam accepit.

Νύμφευμα,connubium.Soph.ſchol.

Νύμφευσις,ως,ἡ,elocatio qua puella nuptui datur.

Νυμφεύτριος ὸ,idem cum ἀδελφεοκτόνος,qui eodem curru cũ ſponſo & ſponſa ſedens,eos deducit domum ſponſi.Poll.l.3. Metaphoricè bubulcus armenti ſui νυμφεύτριος vocatur apud Plat in Polit.

Νυμφευτήριος,ὁ,ſponſus,maritus. Oppian.l.3.de venat.

Νυμφεύτρια,ας,ἡ,pronuba,ſeu quæ ſponſam ex paternis ædibus ad ædes ſponſi comitatur. Suid. & Heſych. vel ea quæ nuptias adornat, Plutarch.in Lycur. ¶ Item quæ recens nupſit.Suid,

Νυμφεῖα,τὰ,nuptiæ Sophoc.in Trachin.νυμφείων ἔκυρ' Α'λκείδη ἔχων. Exponitur & νύμφη,apud eundem in Antig. Α'λλὰ κτείνεις νυμφεῖα καὶ τὸν σὸν ἢ πάντα,ſponſam filii tui.

Νυμφεῶν,ῶνος,ὁ,thalamus ſponſi & ſponſæ,thalamus in quẽ nupta ducitur.Euſtathius.

Νυμφίος ὸ,ὁ.ſponſus.plut.in Alcib.Herodian.l 3. ¶ Ab Homero νυμφίος,dicitur.etiam qui ante annum vnum aut plures vxorem duxit:vt Il.φ.& Od.π.

Νυμφαῖος ὰ ὸ qui nympharum eſt,ad nymphas pertinens. ¶ Ab Euſtathio etiam formicæ alatæ & vermes in hortis νυμφαῖοι dicti eſſe annotantur. ¶ Νυμφαία, herbæ nomen quæ vulgò lilium ſeu roſa aquatica vocatur:de qua vide Theophr. hiſt. l.9.c.13. & Dioſc.l 4.cap.187. ¶ Item ſpecies herbæ pteris; apud Dioſc.l.4.c 187. ¶ Νυμφαῖον,fanum ſeu delubrum nympharum.Suid.

Νυμφαὶ ἄδες,ἡ quæ nympharum eſt.Paul.in Act.

Νυμφεῖος ὸ εἷν,ὸν,in quo ſunt.nymphæ.Suid.

Νυμφωνίτις,nymphárum ſacrum aut templum.

Compoſita.

Α'νύμφευτος ὸ,ἡ,ὸν,qui ſponſam non haber, expers connubii. Suid & Poll. ¶ Item ἀνύμφευτος,illocabilis,quæ nuptum dari nequit. Heſych. ¶ Exponitur & κακόνυμφος,infelix nupta, infauſta ſponſa. ¶ Item quæ deſponſa iam connubio fruſtratur : ſic Eurip.in Hecub. Νύμφιόν τ' ἀνύμφευτον,πορεύσομαι τ' ἀπόρρητον. ¶ Α'νυμφος γάμος,ſceleratæ nuptiæ & contra fas contractæ.Soph.in Electra.

Α'νύμφευτος,innuba,innupta.Epigr. l 2.

Α'νύμφευτος,ſine ὑποπύμφιος,ὁ,ἡ, qui à contrahendis ſponſalibus , (i. à ducenda vxore)abhorret. poll.l.3.

Δύσνυμφος,qui inauſpicatas contraxit nuptias , infelix ſponſus Eurip.Δυσνύμφευτος χθὼν,terra grauis nuptiis.

Κακόνυμφος quæ infeliciter nupſit,Eurip.in Medea.

Μελανύμφιος,ὁ,ἡ,quæ nuptura eſt,quæ nupti collocanda eſt. Poll. Μελανυμφίας,qui breui ſponſus futurus eſt.Poll.l.3.

Παρανυμφος,ὁ,ἡ,pronuba Heſych.

Παρανυμφίος,ὁ,ἡ,ὸ,qui ſponſo aſſidens & ſponſæ eos domum' dededucit vel etiam qui ſponſum in ducenda ſponſa comitatur Euſt.Scribitur & παρανυμφιος,apud Poll.

Τ'ανυμφίς,mulier quæ à latere ſponſæ eſt,ſeu quæ aſtat ſponſæ, ſchol.Ariſtoph.

Ψευδόνυμφος,quæ falsò nupſit.Eurip.in Helen.

Ν Υ N,nunc,in præſentia,hoc tempore.Iliad. Ο'υτέ τι οἱ τιὸς ὧδε νῦ εἰ'ποθεν. ἀλλὰ χθόνιος. Iſocr.in Paneg.ἡ πάλαι ἡ νῦν ἡ παντελῶς ἡ λειτουργίας ἡ μεταποιουμένας. ¶ Interdum præſixum habet articulum:vt τὰ νῦν vel τανῦν pro νῦν , apud Ariſtot. & Plat. apud Thuc,τὰ νῦν præſentia Dicitur & τὸ νῦνὄν. Atticè pro νῦν, nunc apud Xenoph.& plat. Dicitur,ἐς τὸ νῦν , ſub.χρόνῳ, poſthac, & μέχρι τῶν , vſque ad hoc tempus. οἱ ἔτ νῦν,ſub ἀθρώποι, homines huius ſeculi. ¶ Νυνί, nunc , apud plut. in Fab. ¶ Iungitur & variis particulis. νῦν δή,pro νῦν,σεῦν ἄρτι , nunc iam,nunc primùm , ἡ νῦν,nunc quoque. ¶ Νυνὶ,Atticè dicitur pro νῦν,apud Thucyd. Demoſth.&c. ¶ Νῦνο pro νυ. , vide in Νυ,particula expletiua.

Ν Υ Ξ,ικτὸς ὁ ἡ,nox.Il.9,ἀπαλυσθαι νυξὶ ἰφιθέντα.Dicitur δὲ νυκτὸς,ἐκ νυκτὸς,διὰ νυκτὸς,ἀπὸ νύκτος,Lat.nocte ſeu noctu,per noctem Dicitur & ὅλην τὴν νύκτα , apud Xenoph. pæd.2. per totam noctem.Thu.li.8.πρὶν πεσεῖν μέσαν νύκτα,ante mediam noctẽ. Apud Xenoph.μέσην νυκτὸς. media nocte.& pro eodem, ἐν μέσῃ νυκτὶ.Dicitur & νυκτὸς ἐξαπίνης,nocte intempeſta : & pro eodem νυκτὸς ἀκμαίᾳ. Νυξ aliquando pro mortis tenebris capitur:Il.ε,ἀμέων δ' ἔσσε κελαινὴν νύξ ἐκάλυψε. (ἀπ' ἐναντίας.

Νυκτάλος,nocte amãs.Suid,de Diogen.Cyn.ἀπὸ γὰρ ὧν τῶν πεπλανῆσθαι νυκτὸς

Νύκτιος,ε,ὁ,nocturnus:in Epigr.

Νύκτερος καὶ ἡ,nocturnus,noctiuagus.Aeschyl.

Νυκτερινὸς ὁ,idem apud Arrian & Herodian. ¶ Νυκτερινὸς οἶνος,vinum crassius, ac proinde non pellucidum , obscurum instar noctis.Plut.symp.l.6.probl.7.

Νυκτερεύω,f.εύσω,noctu aliquid facio.Poll.l.1 Item noctem transigo seu pernocto.Xen.pæd.4. Attici vsurpant pro ἀγρυπνεῖν,insomnem ducere noctem seu vigilare,teste Hesych.

Νυκτιβάτης ὁ.qui noctu aliquid agit.Plat.l.7 de leg.

Νυκτεριναῖος,ὁ, aptus ad aliquid noctu agendum , vt νυκτερινὸν κυνηγέσιον,apud Xen.

Νυκτερία.actio nocturna:apud Plat.

Νυκτερὶς,vespertilio , animal lucifugum quod noctu tantùm videt.Odyss ω,νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο τρίζουσαι ποτέονται.Vide Aristot.& Plin.l.10.c.61. ¶ Item piscis genus, qui interdiu quiescens noctu grassatur, vt ventrem satiet: de quo Oppian. ἁλιευτικῶν l.2.

Νυκτερινός, nocturnus Theophr.

Νύκτωρ,noctu:Hesiod in Erg.οὐδέ τι νύκτωρ ἐσθλὸς ὁδίτης.Sic apud Plu. symp.l.6.οἱ νύκτωρ διψῶντες αἳ ... πλειστης τ δίψης μὴ πίνοντες.Item ὀνύκτωρ,nocturnus:in Epigr.

Νύχος,nox.item tenebræ.Suid.Scribitur & νυχὸς,apud Hesych.

Νύχα,noctu.Hesych.

Νύχιος,nocturnus.Hesiod.in Erg.l.2. νυχίη καταλέξεται ἐνδόθι οἴκου Item νύχια θύεα , sacra quæ noctu peraguntur apud Apoll.Argon.l.2.

Νυχεύω,noctu aliquid facio,vel pernocto.Eurip. in Rheso.

Νυχεία,ἡ,pernoctatio.peruigilatio.Hesych.

Νυχευμα,τὸ lucubratio,seu vigiliæ.Eurip.

Νυχὸς,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Composita: ac primùm retinentia νυκτ.

Ἀπονυκτερεύω,pernocto foris,abnocto.Plut. in apophth. ἀλέξανδρος ... νυκτερεύων.Item cum genit.apud eundem in Fab. ἀπονυκτερεύων τ στρατοπέδου πολλάκις,abnoctans à castris.

Διανυκτερεύω,per totam noctem aliquid ago.item pernocto Herodian.l.1.διανυκτερεύσας ἐν τῷ ἱερῷ τ στρατοπέδου.

Ἐννυκτερεύω,pernocto,in noctem transigo in Diosc.l.2.c 91. ἐννυκτερεῦσαι,ἀξιεῖς,pernoctare finens.

Ἐπινυκτὶς,ίδος,ἡ,q.d.nocturna Pustula est pessima in partibus eminentibus corporis noctu ferè erumpens & noctu etiam maximè crucians,de qua vide Dioscor.l.2. de porro Aegin. Aet.¶ Sic etiam dicitur nocturna hominis custodia ab Hesych.Est & commentarium nocturnum,apud Synes.

Ἡμερονύκτιον,diei & noctis spatium , intercapedo temporis diei & noctis.Basil.in Hexaem. (Areop.

Τριημερόνυκτος,(*Decomp.*)tres dies &tres noctes durās Dio-

Μεσονύκτιον,media nox.Theocr .idyll,13. ἦμος δ' αἰθέριοι μεσονύκτιον ὀξυκέλευθοι pro κατὰ μεσονύκτιον.Μεσονύκτιος adiect vt apud Anacreon μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις. Sic μεσονύκτιος πνεῦμα , ventus de media nocte surgens.Aristot.in probl.

Παρανυκτερεύω pernocto apud,circum excubo Plut.in Gracch.

Πέρνυξ,(aduerb.noctu.Simonid.in iamb. de mulierib. ... ἐν μυχῷ Πέρνυξ ...

Composita ex νύχος.

Ἀκρόνυχος,ε,ὁ καὶ ἡ vespertinus,qui est aut fit primæ noctis tempore.Nicand.in Ther. ... λύχνος Ἀκρόνυχος ... ἀπίλασι ...

Ἀκρόνυχον,siue ἀκρονυχία,prima nox,tempus quod inter vesperam & mediam noctem intercedit.

Αὐτονυχεὶ,siue αὐτονυχί.ea ipsa nocte.Arat.

Εἰνάνυχες,pro ἐννεάνυχες,vt annotat Eustat per nouem noctes.Il.ι.

Ἔννυχος,siue ἐννύχιος,nocturnus,Apollon. Arg. l.2. νυχίοισι ἀφ... Item aduerb. noctu:vt Il.φ.ἐννύχιος προμολὼν, noctu progrediens.

Ἔννυχον,siue ἐννύχιον,nocte vel noctu.Marc.1. & Apud Ath.

Παννυχος,siue παννύχιος,pernox,per totam noctem durans. Il ι. ... παννύχιον ὕπνον ἀωτεῖς ; Item qui per totam noctem aliquid facit.Od.ξ.& Il ρ.

Πάννυχον,siue πάννυχα,& παννύχιον.per totam noctem.Il.β vt 24.Et Soph.in Aiace.ποῖά μοι πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες,ita totam noctem ingemiscebas.

Παννυχὶς,ίδος,ἡ,(sub.)ἱερὰ festum quod per totam noctem celebratur.Plat.pol.l.1.& Plut.de curios.

Παννυχίζω,pernocto,totam noctem transigo.Aristoph. in Nub.Item peruigilium celebro.Herodian.l.4.Et cum accus. apud eundem lib.1.

Παννυχισμὸς,ὁ,peruigilatio.

Παννυχιστὴς,ε,ὁ,qui per totam noctem aliquid facit,qui totas noctes peruigilat.

Διαπαννυχίζω,*Decomp*.totam noctem transigo, pernocto. Plut.in amat.narr.

Ἄνυχος,quomodo huc pertineat vide suo loco.

ΝΥΟ'Σ,ε,ἡ,nurus:filij vxor,seu fratris vxor. Hector apud Homer.Iliad.γ.Helenam vocat νυὸν αἰχμητάων : quoniam Græci pro ea ceu pro fratris communis vxore recuperanda

pugnabāt.Et Il.χ,ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.Item sponsa. Theocr. idyll. 15. ... ἀπολάξας.

ΝΥ'ΣΣΩ,siue νύττω,F.ξω,pungo,fodico,punctim cædo seu vulnero. Il μ, Ἀλκμαίονα δουρὶ τυχήσας Νύξ.Il.λ,Νύξε ... Il. ο,Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν. Metaphoricè apud Aristoph.in Nub.γνωμίδιον γνώμην νύξασα,confodiens & refellens. Aliquando expon.pello, impello,pulso:vt Odyss ξ, ἀγκῶνι νύξας.Sic Plut.νύξας,ἵνα ... Χίον.

Νύσσομαι,pungor, Gal. ad Glauc. l. ... Hinc particip.νυγεὶς,percussus,ictus,punctus.

Νύγμα,τὸ,punctus seu punctum,punctio. Dicitur & de morsu muris.Nicand.in Ther.

Νυγματώδης,ε,ὁ καὶ ἡ , pungens & fodicans seu lancinans.

Νυγμὸς,ἡ,punctus,vel stimulus Hesych.

Νυγμός,ε,ὁ idem.

Νύσσα,meta : ἀπὸ τ ἐλθόντας κατ' αὐτὴν, νύσσειν τὸ ἵππω, quòd ij qui ad eum tendunt calcaribus incitare soleant equos ad vehementiorem cursum.Ilia.l.ψ,ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω,Metaphoricè apud Greg. ... id est , propera ad propositum tibi scopum.

Ὄνυξ,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Composita.

Ἐπινύσσω,idem quod νύσσω.1.Maccab.c.6.

Κατανύττω,pungendo penetro, compungo,Κατανύσσομαι, pungor, seu compugnor,&c.Metaphoricè Act.Apost.c.3.κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ,compuncti sunt corde.

Κατάνυξις,compunctio.Et metaph.dolor quo animus hominis ceu lancinatur. Apud Paul.Rom. 11.πνεῦμα κατανύξεως quidam exp. veternum profundissimum & omni sensu priuantem.Chrysost.κατάνυξιν ibi significare dicit habitum animæ quo ita peccato se dedat vt in meliorem statum reuocari nequeat.

Παρανύττω,extimulo,peruello,astringo.

Ὑπονύσσω.subtus pungo , stimulos subdo. Theocr. idyll.10. [de ape quæ Cupidinem punxerat] ... Δίοντα ... ἔτι ξεῖν.

ΝΥΣΤΑ'ΖΩ,F.ξω , dormito : propriè dormito capite nutans [nam à νεύσω deriuatum tradunt grammatici, exemplo] Plato in Apolog. ἀχθόμενοι ὥσπερ οἱ νυστάζοντες ἐγειρόμενοι. Metaphoricè plerunque vsurpatur,vt & dormito apud Latinos as negligens sum,non attendendo.Plato de leg.lib.5.[de scientia numerorum]τὸ δὲ μέγιστον ὅτι τὸν νυστάζοντα ... ἐγείρει,dormitantem,& sumniculosum.Plut.symp 5. ... καὶ οὐ νυστάζοντος ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πράγμασιν αὐτοῖς. Exponunt etiam.conuiueo.

Νυσταγμὸς,ε,ὁ,dormitatio,Νύσταγμα,τὸ,idem:Iobi 33.

Νυστακτὴς,ε ὁ,dormitator,capite nutante dormitans. vel dormitare faciens.Aristoph.in Vesp.

Νυστακτικῶς,more eorum qui nutāte capite dormitant vel more eorum quorū oculi somno conuiuēt. Gal.in lex.Hip.

Νυσταλέος,ε,ὁ,dormitator,dormitabundus.Hesych.

Composita.

Ἀπονυστάζω,obdormiscor,dormito Plutarch.in Cic. ... ὑπὸ τῶν λόγων ἀπονυστάζειν τὸν Δημοσθένην : vbi sensus de Demosthene dicitur sicut Horat, at bonum Homerum dormitare scripsit.Significat interdum , negligenter aliquid facio,teste Eust.

Ἐπινυστάζω,capite decliui dormito:vel insuper dormio.Plut.

Κατανυστάζω,idem:vel obdormisco,aut aliquantum dormio.Athen lib.1.Κατανύστασι παιγνιά. Et pro,conniueo seu nicto,apud Poll.l.2. Accipitur & metaph. vt & νυστάζω,Poll.l.1.c.5.

Παυσινύσταλον,quod dormitationē reprimit. Ab Aetio Dioscor. dicitur esse simile βρῶμα ei quod dicitur ἐγρήγορτι.

Νυχθήμερον,&c.vide in Νύξ. Νὼ,vel νῶϊ & νῶϊν in Ἐγώ.

ΝΩ'ΓΑΛΑ,τὰ,edulia suauia & delicata ad voluptatem elegantius apparata,scitamenta & lenocinia coquorum, apud Athen lib.2.& apud Suid.

Νωγαλεύματα,idem quod νώγαλα apud Athen.l.2.& Suid.

Νωγαλίζω,negala comedo.Antiphon.

Νωγαλίσματα,idem quod νώγαλα,apud Poll.l.6.c.9.

Νωδὸς,vide in comp.ex ὀδὼς.

ΝΩΘΗ'Σ,έος ὁ καὶ ἡ,tardus,segnis.piger. [* factum est ex priuat. & θεῖν] vt ὄνος νωθὴς, Iliad.λ. Lucian. (de sene,loquens) γόνατα νωθῆ.tarda ac lentè gradientia habens genua.In Epigr. νωθὲς ὕδωρ,de aqua lentius fluente. Item metaph.hebes,stupidus.Hesych.& Hippocr.ep.ad Demog. ...

Νωθεία,ας,ἡ,& Ionicè νωθείη,tarditas,pigritia,segnities.

Νωθρὸς,idem quod νωθὴς,tardus,segnis.piger:tam in incessu quàm in agendo.Hippocr.aphor.lib.3.

Νωθρῶς,tardè.Hippocr.aphor.lib.1.

Νωθρότης,ητος,ἡ,tarditas segnities,pigritia.Arist.Rhet.lib.2.

Νωθρία,ας,ἡ,idem.

Νωθρεύω,tardus & piger sum.Suid.

Νωθεία,idem quod νωθρία.

Νωθραίνω,segnis sum,torpeo.

Ἐννώθρεια(comp.)in quo torpor est,torpidus,torpens.

Νωμάω ...,vide in Ἐγώ. Νώνυμος,in comp ex Κάρος.

ΝΩΛΕΜΗ'Σ,έος ὁ καὶ ἡ,indefinens,assiduus. (*Compositum ex νη priuatiua particula,& λείπω,quasi νωλειπὴς,Etym)In neutro gen.νωλεμὲς & νωλεμὲς αἰεὶ,sæpe,apud Hom.aduerbialiter pro νωλεμέως. Apud Apoll. Arg.2. Νωλεμὲς ἐμπλήξωσι ἐναντίαι, exp. violento impetu & concursu se collidentes. Et νωλεμὲς ἐρρίζωσο,apud eundem,firmè radices egerunt.

Νωλεμέως (quasi νωλεμέως)indefinenter,assiduè.Il.δ.

Νωμάω,vide in Νέμω,distribuo. Νῶϊν,in Ἐγώ.

ΝΩ'ΤΟΣ,ε,ὁ,dorsum,tergum.Od.ρ. ... Πρευμενέστατον ... Xen.de re eq. ... Et ἐπὶ τ νῶτα φέρειν, apud Thuc.Plut.Herodian.In plur.dicitur τὰ νῶτα. ... Et apud Luc.τὰ νῶτα ἐπιστρέφειν,vertere terga i fugere.Mari quoque tribuitur: vt Il.β.ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Νωτιαῖος,ad dorsum pertinens : vt νωτιαῖα ἄκανθα spina dorsi. Aristot.Et νωτιαῖος μυελὸς, medulla dorsi, seu spinæ in dorso: pro quo & absolutè νωτιαῖος,apud Ruf.Ephes.

Νωτεῖς(sicut νωτοφόροι)dossuarij.Poll.l.2.

Νωτίζω,terga do seu verto:vel,à tergo relinquo Poll.l.2 Exponitur etiā,facio vt aduersarius terga vertat,abigo, prosequor, apud Soph.in Oedip.tyr.Item tego,apud Eurip.in Phœn.

Composita.

Αἰολόνωτος ὁ καὶ ἡ,variegatum tergum habens.Oppian.halieut.1.

Ἀκρόνωτος,excelsum tergum habens,excelsus.Aeschyl.

Ἀκανθόνωτος, Hesy.echinus est:dorsum enim eius spinis horret.

Ἀντίνωτος,oppositum tergum habens.Aelian.

Ἀντινωτίζω,idem quod νωτίζω.Eurip. (pedoclem.

Βαρύνωτος,graui tergore seu testa onustus: de ostreo,apud Em-

Βραχύνωτος,breuis tergo,breue dorsum habens.

Ἐπίνωτος,qui super dorsum situs est.Poll l.2.

Ἐπινωτίδα & νωτίδας vocārūt genus quoddam τῶν γαλεῶν, piscium,ab eminente dorso.Athen.l.7.ex Aristot.

Ἐπινωτίδιον, mantica quæ tergo imponitur : vel saccus aut pera hyberna,in Epigr.

Εὐπωγόνωτος,dorsum habēs munitum seu loricatum in Epigr.

Εὔνωτος,bonum habens dorsum vel validum Aristot.

Εὐρύνωτος,latum dorsum habens,vel amplos & vastos humeros. Sophocl.

Κατάνωτος,qui à tergo est.Poll.l.1 c.10.

Κατανωτίζομαι, dorso sublatum baiulo.Luc.in Lexiph ...

Κουφόνωτος,qui leui dorso est & agili tergore.Athen.l.14.

Πλατύνωτος,idem quod ἀμφίωτος. Hom.in batrachom. & in Geopon. (Taur.

Ποικιλόνωτος,varium dorsum seu tergum habens. Eurip.in Iphig.

Πυρσόνωτος,rufum tergum habens : vt πυρσόνωτος δράκων. Eurip.in Herc.fur.

Χαλκόνωτος,æneum dorsum habens.Eur.in Troad.

Χρυσόνωτος,aureum seu auratum tergum habens.Soph. Pro eodem dicitur & χρυσόνωτος.

Ξ

nota literæ quæ ξῖ nominatur. ¶ Magnā hæc affinitatem cum κ & σ habet in quas sæpe mutatur. Dicitur enim ἐξ pro ἐκ. Et apud Atticos ξὺν pro σὺν. sicut vicissim κ in ξ vertitur , vt ex eodem exemplo patet. Iones verò ea pro gemino σ vtuntur δίξος & τρίξος dicentes pro δισσὸς & τρισσός. ¶ Est & arithmetica nota , de qua vide in Append.

ΞΑΊΝΩ,F.ανῶ,P.ἔξαγκα,carmino,carpo: vt ἔρια ξαίνειν,apud Luciā. carpere lanam,seu carminare.Apud Plut. ... ductum genit.att. ... Dicitur & sine actione ξαίνειν pro ξαίνειν ἔρια : vt apud eundē Plut. ... ξαίνοντα μετὰ τῶν γυναικῶν, quidam interpr.nentem inter mulieres : alij, inter mulieres pensa diuidentem. ¶ Item cædo,percutio.Plut in ... Dicitur ξαίνειν πληγαῖς,apud Dem. de malè obita leg.infligere seu incutere plagas,Prouerbialiter dicitur à Plat. & Luc.ξαίνειν εἰς πῦρ de iis qui inanem operam sumunt:vide Erasm.in Chil.

Ξαίνομαι,carminor,carpor.Strabo, ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ καὶ ἡ λίθος φύεται ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη.

Ξάσμα,quod carminatum est.Poll.xe Soph.

Ξαίτης τὸ,carminator.Plato.

Ξαντικὸς,ε,ὁ,ad carminationem pertinens.Et Ξαντικὴ , sub. τέχνη,ars carminaudi apud eundem.Plat.in Polit.

Ξαίνιον,ε,τὸ.instrumentum ad carminandum:pecten,vt exp. Hesyc. & Suid.Item mensa coquinaria supra quam carnes concīdunt.Poll l.10.

Ξαινάω,ῶ,f.ήσω,carminandæ seu carpendæ lanæ labore fatigor, aut lassesco. Et generaliter lanificio lassor.Poll.Item simpliciter,fatigor,lassesco.Suid.ex Soph.Ἡ δὲ ξαίνησι καὶ προσγυμνάσαι χέρα.

Ξαίνησις,ἡ,defatigatio ex carminatione lanæ,Poll.

Composita.

Ἀναξαίνω,rursum carmino. Item,iterum discerpo , seu lacero, Alex.Aphr. probl.l.1,τὸ ἔργον θερμὸν ὂν ἀναξαίνει τὴν ἀπούλωσιν , cicatricem redulcerat.

Διαξαίνω,idem quod ξαίνω vnde particip pass.διαξανθὲν ἔριον carminata, lana,apud Diosc.

Ἐπιξαίνω,exulcero Basil. ... τὰς ... μάστιξι.

Καταξαίνω,idem quod ξαίνω.Poll.ex Plat. comico. Item cædo. verbero,discerpo,lacero.Aristoph.in Acharn.τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται, μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς φοινικίδα.Chrysost.καταξαίνας αὐτοῦ τὸ σῶμα ἅπαν.Item attero : vt apud Suid. ἐν πόνοις τὸν ἅπαντα αὐτ καταξάναν βίον.

Καταξαίνομαι,atteror:vt apud Eurip.καταξανθεὶς πόνοις, attritus sum laboribus.

Περιξαίνω,circum carpo,val concerpo,discerpo.

Συγξαίνω,simul carmino vel carpo,Plut ... τὸ μὴ δεῖν,&c.

Ξανθὸς,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

ΞΑΝΘΟ'Σ,ε , ὁ , flauus , luteus : item rufus : vt ξανθὸς Μενέλαος, apud Hom.& ξανθὴ κόμη,apud eundem,Il.α.Exponitur etiam, fuscus,apud Theophr.item subrutilus,apud Aristot.ἔστι δὲ ὅτε καὶ χρῶμα ξανθός; * Quum de coma dicitur , ξανθὸς deriuari ex αἴθος scribit Eust. vt sit ἡ κόμη αἰθερὰ vel ἀπὸ τ ξαίνειν, vt sit ἡ ξανθὴ κόμη,ἡ μάλιστα ὥστε τ ξαίνεσθαι , τουτέστι κτενίζεσθαι ἀξία.

Ξανθίζω flauum reddo.item reddo fuluum seu rutilum , Aristoph.in Acharn.item flaueo,flauus sum,vt ξανθίζουσα θρὶξ,flauus crinis apud Gr.bibl inter.

Ξανθίζομαι.flauus reddor.Athen.l.12.

Ξάνθισμα,ατος,τὸ,ipsa actio reddēdi flauum.Menād.ἔρος γὰρ ἀργός,κἀπὶ τοῖς ἀργοῖς ἔφυ,φιλεῖ κάτοπτρα,καὶ κόμης ξανθίσματα.

Ξανθίας,ε,ὁ,qui habet flauos capillos.Eust.

Ξάνθιον,ε,τὸ,herbæ nomen quæ & lappa minor & lappa inuersa dicitur:de qua Diosc.l.4 c.1.38.

Ξανθικὸς,Aprilis mensis,apud Macedones.Ξανθικά,τὰ , festum eo mense celebrari solitum pro lustratione exercitus. Suid. & Hesych.

Ξανθῦναι,fieri,flauum,flauescere.

Ξουθὸς,ε,ὁ,idem quod ξανθὸς, flauus, item rufus,teste Hesych. Exponitur etiam,celer:vt ξουθαὶ μέλισσαι,apud Theocr.idyll.7. Et τ ξουθὰς δειλόπτεροι κουρίδες,apud Athen.l.5.Et in Epigr. Ξουθὰν ἐκ πτερύγων ἡδὺ κρέκουσα μέλος.

Composita.

Ἐπίξανθος,ε,ὁ,aliquantum flauus,subflauus.Poll. l.2. ἔστι δὲ μᾶλλον ἐπίξανθος τὴν χρόαν.

Ὑπόξανθος,subflauus Diosc.l.3.c,103.Exponitur & flauescens, apud eundem,l.2.c.175.

ΞΕ'ΝΟΣ,& apud poëtas ξεῖνος,ε , ὁ, peregrinus , hospes Odyss. ρ.ξεῖνόν τε δύστηνον ἀλητεύειν κατὰ δῶμα. Apud Hesiod ξεῖνοι ἐνδήμοις, opponuntur:apud Thuc.l.6. τοῖς ἀστοῖς : apud Herodian. verò τοῖς πολίταις. Sic & τὰς ξένας ταῖς ἀσταῖς opponit.Plut.in Alcib Ξένοι sæpè dicuntur externi milites , vt apud Dem. Olynth.2.& pro cor.Interdū verò barbari hoc nomine appellabantur,vt Lacedæmonios fecisse testatur Herodotus. Dicitur & ἡ ξένη (sub. γῆ vel χώρα)terra vel regio extera : apud Plut.de Socr.dæmon.Dicitur etiam aliquid esse ξένον ,i. inusitatum,inauditum : vt apud Luc. ἀλλὰ ξένον αὐτοῖς δοκεῖ τὸ πρᾶγμα. ¶ Item ξένος , hospitio exceptus , hospes. Odyss. ο, χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν,ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. Sic & apud Plutarch. in symp.& Herodian. Dicitur etiam alicui vel alicuius esse ξένος,is peregrinus quo cum nobis intercedit quædam velut hospitalis amicitia : Il.ζ,Ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός. Sic & apud Thuc.l.2. Interdumque iunguntur ξένοι & φίλοι: vt apud Dem.pro coron. ¶ Item ξένος,hospes,i.qui peregrinum hospitio excipit:vt apud Diod.Sicul.τὸ μὲν οὖν ... ὑποδεξάμενος τοῦ ξένου,&c.

Ξενοσύνη,& poëticè ξεινοσύνη,hospitalis amicitia,hospitij necessitudo vel ius.Od.φ,Ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος.

Ξενόεις εντος,ὁ, hospitibus & peregrinis frequens: vt ξενόεις θεὸς apud Eurip.in Iphig.Taur.

Ξένως,peregrinè,peregrinorum more.Plat.in apol.Socr.

Ξενόω,ῶ,hospitio accipio vel suscipio.

Ξενοῦμαι,hospitio siue hospitij necessitudine iungor vel coniungor.Xen.& Herodot.

Ξενῶν,τον ⊖.ὁ.hospitium,diuersorium,apud Plat.

Ξένι⊖,ικὸ.vel ξεινι⊖.hospitalis,ad hospites seu peregrinos pertinens. Fœm,ξενία,seu tonicè ἡ ἐν τῷ ξενίᾳ τραπέζα. Od.ξ.& υ.

Ξένιον,vel ξεῖνιον,aut ξενίιον.poet.ὸ τὸ munus seu donũ,quod datur hospiti.Od.θ,Ἀλλ' ἄγε νῦ δῶμεν, ξεῖνον ἐπεὶ Demetr.Phal. τὸ δ' Κυκλωπικὸν ξένιον.Item in plur.num ξένια,τά vel ξεινια,vel ξενίια. Xen.Hell 6 ϗ βασιλ ξένια ἐπεμ⊖λετο.Od.ω,Μαῖ οἱ κἀμοὶ πάρεσαν ξεινήια. ¶ Ξένιον,est etiam lenticulæ species.sed rarior.Cell.lib.6. c.5.

Ξενία.ας ἡ,& Ionicè ξεινίη peregrinitas,vt ἡ ξενίας ἀμοιβαῖος seu φιλοξενία.peregrinitas rei.& ξενίας ἀξιοῦσθαι,apud Luc. ¶ Item hospitij ius,hospitij necessitudo vel amicitia.Thuc. li.8. & Plutarch.in Pol. præc. Hinc ξενίαν παντὸς ἄγειν, necessitudinem hospitij inire,& ξενίαν διαλύεσθαι,ius hospitij dissoluere apud Herodot Et κίνησιν ποιεῖσθαι τῆς παλαιᾶς ξενίας,renouare vetus hospitium, apud Isocrat. Interdum cum φιλία copulatum reperitur:vt apud Demoth.pro coron.& general.amicitiam significat.

Ξενικὸς,ἡ,ὸν.peregrinus,exterus,seu qui peregrinorum & exterorum est : vt ξενικὸς ὄχλος, & ξενικὸν ὅπλον,ἀνδρικὸν apud Thuc.li.5.& 8 Ξενικὰ ἐμπορεύματα.apud Plat.de leg. peccata ergа exteros commissa.ξενικὰ ἐμπλήματα, officia in peregrinos apud eundem Interdum exp.hospitalis , vt ξενικὰ φιλία , apud Aristot.eth.8.c.12. ¶ Item ξενικὸν, quod peregrini quotannis persoluebant.

Ξενικῶς,& ξενικᾶς,more peregrinorum,apud Plat & Athen.

Ξενών,ῶνος ὁ, locus hospitib. peregrè aduenientibus destinatus. Exponitur,& nosocomium, seu domus in quam peregrini ægrotantes recipiuntur.Suid.

Ξενῶνιτον κ.τὸ,hospes qui peregrè aduenit.Plut.in apophth.

Ξενέω.peregrinus & ignarus fum.

Ξενίζω siue ξεινίζω.peregrè aduenientem hospitio recipio. Od. τ.Τὸν μὲν ἐγὼ ξείνισσα φίλησά τε δῶκά τε εἶδος.Xen.pæd 5.ἡδέως ἂν ἐξένισε πολλοὺς ἡμῶν. ¶ Item neutraliter:peregrina sapio & loquor: peregrino vtor sermone & peregrinis institutis.Luc.in Micyl. Chrysost.1. ad Corinth.2. ¶ Item peregrina quasi nouitate turbo.rei nouitate quasi peregrina obstupefacio:vt Geopon.li.2.cap.46. ξενίσας γὰρ ἡμᾶς πάντας ὁ ἀὴρ τὰ χείμερα μεταβολὴ τοῦ μεταπίπτειν ἔδειξε.

Ξενίζομαι,hospitio excipior,hospitalib.muneribus afficior. Xen. Hell 3. ἐξαγγείλαι πᾶσιν ἡμῖν, ὅτι ὧν σὺ, δεῦρ' ἐλθὼν ξενίσαιο, Ité hospitor, diuersor:Act.c. ὁ ξενίζεται παρὰ Σίμωνι.• Item in stuporem & admirationẽ adducor ob rei nouitatem. Ale. Aphr.ξενιζόμεθα ὁρῶντες ὀρθῶς,rei nouitate turbamur , vt minus cernere ex æquo valeamus.

Ξενισμὸς,ὁ,hospitalitas:vel hospitũ susceptio. Plut.in symp. sept sap. ¶ Item mutatio seu perturbatio quæ fit peregrina & insolita rei nouitate:in Hippiatr.

Ξενιστὴς,ὁ⊖.ὁ,idem quod ξενιστὴς,hospitalitas Thuc.l.6.

Ξενιτεύω,peregre dego peregrinor,in peregrino hospitor. Luc.μὰ τὸν πατρῷόν σοι ὑμᾶς ξενιτεύειν. Phil de vita M l.3.ἐπὶ ξενιτεύοντες οἱ ἐν ἐρημίᾳ κατοικοῦντες ἀθλίως.

Ξενιτεύομαι,idem quod ξενιτεύω.ας ἡ,Exponitur etiã, alieno solo mercede milito,apud Hoer.ad Philipp.

Ξενιτεία.ας ἡ.peregrinatio,absentia à patria.Chion.in epist. Exponitur &,hospitium.Sapient.cap.18.

Composita.ac primùm cum præpositione.

Ἀ'πξενο⊖.ος,ὁ ϗ ἡ,inhospitalis,inhospitus, Sophocl. in Oedip. tyran.

Ἀ'πεξενόω.ῶ peregrè abigo, seu expello, id est, expulsum abire peregrè co.o , Apud Plat in Philopœm. exp. ciuitate priuo,interdumϗ; enitiuus additur,vt apud eundem in Ale. θὰ μεκρὸν χρόνον ἀπὸ τῶν πατρίδος ἐκπεσόν. ¶ Item abalieno, abdico,apud Luc.& Athen.

Ἀ'πεξενόομαι,ῶμαι,migrare in externam regionem cogor, ablegor peregrè. Itè neutral.extra patriã dego, peregrinor. Plat.de leg.lib.9 Sæpe cum genitiuo:vt apud Plut.Κίμωνα φεύγει τὴν ἑαυτοῦ συμπόλιν Hinc genit.præfigitur interdum ἀπ vel ἐξ, apud Luc.interdum iungitur præpositioni aut aduerbio motum ad locum significanti.Plat.Exponitur &.reus agor peregrinitatis. Poll.¶ Item Κινδυνεύομαι, externum me seu peregrinum esse simulo.Reg 3 cap.4.

Ἀ'πεξενωσι⊖.ως.ὁ.peregrinatio,migratio in externam regionem,vel commoratio extrà patriam,& natale solum. Plut.

Ἐ'πξενία,hospitio excipior vel suscipior,hospitor.Plut. in Nũ. ¶ Item peregrinor,peregrè ago , peregrè aduenio. Aristot. polit.7.Isocr.in epist.ad Iasonẽ liberos & Synes.ep.4.

Πανξε⊖.peregrinus,aliquantùm peregrinus. Exponitur &, ignobilis illegitimus.

Πανξέν⊖,qui peregrino hospitio excipit totius ciuitatis nomine,publicus hospes.Thucydid.lib.2. Et cum genit.apud eundem lib.8. ¶ Item metap.qui aliquid procurat,seu procuraui alicui,seu qui alicuius rei est author.Eust. Exponitur & conciliatiuus,apud Gregor.

Πανξενία ἡ.hospitalis illa amicitia, vel hospitij necessitudo publica.Xen.Hel.6.

Πανξενι⊖ῶ,sum hospes publicus, hospitio excipio nomine ciuitatis Dem. pro coron.ᾗ τὸ ἀφ' ὑμῶν ξενικὸν καὶ ἡ πάτριος φιλία τοῦ τούτου πατρὸς ἐμοὶ παρέδωκεν, huius rei sum tibi author,hanc rem tibi comparo,reconparare conor.Luc.τοιοῦτον ὄν σε τὸν Ἀθηναίων πανξενοῦσθαι.Sic apud Plut.in Solon.Greg.& Dionys. ¶ Item sum interpres & conciliator verfurarum aliorumque contractuum Dem.

Πανξενιστὴς ὁ.ὁ,proxeneta:parasius, qui est velut conciliator,interpres &internuntius ad pacifcendum seu fingendas: item general-interuentor quasique conglutinator hominum quemuis contractum inter se ineuntium.Dem.

Πανξενίστρια,conciliatrix.Exponitur & ἀφροδισία.

Πανξένιον,ου,merces quæ proxenetis soluitur.

Ἔ'δηλο πανξέν⊖.(*decomp.*)qui est publicus hospes,idque vltro,Thuc.lib.3. (memoro.

Τ'πανίζω,aliquatenus peregrino sermone vtor, peregrina cõ-

Composita sine præpositione.

Ἄ'ξεν⊖.vel ἄξεις ⊖.inhospitalis,qui animo est alieno excipiendis hospitio peregrinis Hesiod in Erg. Μαῖ' παλαίστατε μήτε ξένον καλέσθαι. Regio etiam aliqua aut locus ἄξεν⊖.dicitur, cuius incolæ peregrinos aduentãtes hospitio non excipiũt vel in quem peregrinis non patet aditus:vt ἄξενος πόντος apud Theocr.idyll 13 Exponitur &,passiuè,cui non est hospes à quo recipiatur.Hesych.

Ἀ'ξεν⊖.ος.τὸ(q.d.ἀφ' ὧν ξένοι.)cuius maiores erant ciues, quæ ipse sit peregrinus.Eust.ex Aelio.Dionys.

Δολοξένων.ωνος ὁ,simulato hospitio fallens: seu sub hospitalitis specie decipiens.Aristoph in Pace Lacones hoc epitheto notat.

Δυσξέν⊖.qui in bello hospitalem quandam amicitiam cum aliquo contraxit.vt Glaucus cum Diomede apud Hom. Vide qui mittitur legatus de red mendis captiuis. Item simpliciter,hospes amicus.in Electr.

Δυσξενία.ας ἡ,ium quis peregrinitatis accusatus,dona offerens calumnias effugit.Aristot.de Athen.reipubl.

Εὐξε⊖.vel εὔξεν⊖.hospitalis,amicitiæ hospitalis cultor.Sic peculiariter dictus fuit Pontus,qui antea ab inhospitalis ferre axenus appellatus fuerat. Iupiter εὔξεινος seu εὐξεν⊖.apud Apoll. Argon.2. qui iura dat hospitibus,præsit illis & fouet.

Ἐ'ξεί.ως,hospitaliter:item general.amicè,benevolè.apud Ἐ'κδοξέν⊖.ου ὁ hospitium.Eurip. (Apol.

Θεοξενία.ας ἡ. festum solenne in omnium deorum honorem institutum.Plut.& Athen l 9.

Θρασυξενία hospitis insolentia,audacia & insolentia hominis peregrini Plat.

Ἰ'διόξεν⊖.cui peculiariter est amicitia hospitalis cũ aliquo.Ἰδιοξενία.ας ἡ.amicitia illa hospitalis,seu necessitudo illa.

Κακόξενος.vel κακόξεν⊖.qui malè se gerit erga hospites & peregrinos , maleuolus hospitibus. Odyss.ω, ἦ σὺν ἀνοιξιφόροις ἀνδράσι κακόξενος ἐσσί⊖.

Μαῦξεν⊖.spurius.Poll l.3 Pro eodem Doricè dicitur μαῦξος, vide Hetych.μαῦξος· κακῶς πάντες exp.ἀπὸ τοῦ αὐ.

Μισόξε⊖.sor peregrinorum,inhospitalis.

Μισοξενία.odium peregrinorũ seu hospitũ inhospitalitas.

Πολύξεν⊖.vel πολύξενος⊖.qui multos hospites habet , qui multos excipit hospitio.Hesiod.in Erg. Item πολύξενος⊖. apud Eurip.

Φιλόξεν⊖.siue Φιλόξενος⊖.amans hospitum.Od 9.

Ξ Ε'Ω.F ξέω.rado,polio,scalpo.Exponitur etiam , dolo, quasi de ligni scidite:vt Odyss.ρ, ἐκ δὲ μοὶ κυνηγετικὸν ἕτερον τόξον ξέσαι ἀτρεκέως.* Eustath. tradit fictam esse vocem ad finem literæ ξ.vt βάλ⊖.ex βάζω.ex ζ ἐποίησε.ex ξ

Ξέα.ων.rador,& c.At ἐξεστηκότι ἔοικε,dicitur intecilita fit & inepta,apud Hesych.

Ξέσμα.τος.ramentum.Dioscl.2 c.162.vel quod è fasto fabricatum aut e ligno dolatum est.

Ξεσμὶς,instrumentum ad radendum:radula.

Ξέσι⊖.εως ἡ.rasura, scalptura,ipsa actio,radendi , scalpendi, polendi & dolandi.Theophr.

Ξεστὸς,ὸν.ός.rasus,scalptus polatus:vel radendo, scalpendo dolando expolitus & complanatus:vt ξεστὸν δόρυ.Il.ε.Et ξεστὸν δόμον.Il o.Sic & al.bi apud Hom Ξεστὸν exp.rasura.

Ξυλὶς ἰδος,ἡ,instrumentum ad scalpendum seu radendum, polendum.Hesych

Ξύλινον.ου τὸ,id quod rasura seu scalptura politũ est:id quod è saxo scalptum aut è ligno dolatum est.Hesych. Frequentius ξόανα dicuntur simul sacra e saxo sculpta aut ligno fabricata,sculpta seu scalpta simulacra,scrupulia signa. Plutar de vita M.l.3 Paus.in Att.

Ξύω,ξύσω, idem quod ξέω.rado, scalpo, seu radendo & scalpendo polio. Theophr.hist.pl.l.c.2. Item scalpo. Aristid. πρὸς τὰ ἀπὸ ξύλου ὄντα,mutuum mulι scabunt. ¶ Apud Hesych.exponitur etiam.scribo seu inscribo,insculpo.

Ξύσμη.rador.Theophr.hist.pl l 9 ξύσματα τῶν ἐλαίων, rasus Item act.rado,seu rade ndo polio Xen pæd.6. ἐμοὶ δοκοῦσι παλαιὸν ξύσμα δεῖν.Interdum significat scalpo seu fabricatum.

Ξ Η Ρ Ο'Σ.ά.aridus, siccus. Plut. in Alex. οἱ ξηροὶ τῆς θαλάσσης τόποι τῆ οἰκουμένῃ. Athen.li.2. λοιπὸν ἦν ὕδατι τὰ χλωρὰ τῆς ξηροῦ. Sic ξηρὸς μήτραι, mensuræ aridorum. Plato de leg. In structura

me,Luc.in Lexiph.ἐγὼ μὲν ὧδε ἔσομαι ἐξυσμένος τὴν κεφαλὴν ὁπόσον ξύεται.Exponitur nonnunquam.prurio , vt docet Eust. ex Democr. cùm inquit , ξυόμενοι αὐξάνεται πάντα,κείρομενα γίνεται ἀθάνατα καὶ ἀγήρατα ζῶα.

Ξύσμα τὸ ramentum.quod radendo detractum est.Eror. in Hippocr.Item scobs,ftrigmentum.Dioscl.2. c.162. ¶ Ξύσματα Aristot de anim.vocat ἀτόμους Democriti. Item characteres cæ.æ aut lib.o quasi insculpti Hesych.

Ξυσμὸς ὁ.ὁ pruritus.Hippocr. Pro eodem dicitur & ξύσμη. Gal.& ξυσμὸ.Eustath.

Ξυσμὸ.rasura vel pruritus commotio.

Ξυ⊖.ὸν aridus & pruriginosus senex Sophron in mimis

Ξυστὴς.rasor,scalptor.¶ Item scalprum chirurgicum radẽdo idoneum,& scalprum lapicidarum quo lapides scalpunt ac complanant. ¶ Est & nomen collyrii ξυστικὸν μάγμα,ἐ, de quo Paul Aet & auris pars,apud Galen.in lib.qui inscribitur ἰατρός.

Ξύστρα ας,ἡ,ftrigil:instrumentum cuius vsus in balneis aut etiam palæstra & gymnasiis existit. Luc. in Lexiph. & Artemidl.c.66. ¶ Item instrumentum quo aliquid auribus in fingitur.

Ξυρὶς ἴδος ἡ idem quod ξύστρα Hesych Ξυρὶσιδ⊖.ὁ,pro eodem apud Poll lib.10.c.16. ¶ Ξυρὶς significat etiam vestem fubtilem crocei coloris , qua antiquæ in pompis vtebantur, eam etiam reges.nec non comici &tragici gestare solebãt schol.Aristoph Suid. & Hesych. Sic vtitur Athen. lib.12. & Dionys Longin.Item genus vestimenti muliebris subtile & rarietatum. Theocr.idyll.2

Ξυρὶς.ίδος ἡ.pala ferrea ad euerrendum & complanandum. Dicit.in histor.Alexand.

Ξυρὸς ὸ ἡ,rasus,scalptus:item de afus.Suid & Hes Ξυστὰ,τὰ labilia radendo polita & ferra præfixa.Il.ό. & Xen. Pæd. 4. Ξυστὸς siue ξυστὸν, dicitur etiã locus in quo athletæ exercentur.Xen.in œcon. ¶ Item ξυστὶς,tunica muliebris Etymol.

Ξυστικὸ.ὸν,qui in xysto se exercet. ¶ Exponitur etiam,radẽdi & distringẽdi seu astringẽdi vim habens,apud Athẽ l 3.

Ξύω.radendo seu scalpendo politus :idem quod ξυστὸς & ξυρὸς.Hesych.

Ξύων.ωνος ὁ.radula:instrumentum quo aliquid raditur. Xen. Pæd ὁ ἐπιμελὴς ἐξυόντων μὲ ἵππων ἀξύνην Item gladiolus quidam à pomollis ἄφιπποι.appellatus.teste Hes. Xen. anabat. l.4. Νοτ. καὶ ὡς ξύλα λεπτυνεῖς σπάθας.Pro eodem inuenitur,ξυτὴρ , apud poll.l.c.10.de armis bellicis.

Ξυστὸ.ὴ.ὸν.acutus,ad radendum & scalpendum idoneus.Hes. Pierusque fuisse nt culter tonsorius,aut nouacula. Aristoph. in thesmophor χρῶσι τὰ μὲν ξυστῆρι.hinc & proverbio ὅπη ξυσταὶ ἐπέβαν ἐκεῖ,dicitur res quæ in summo discrimine sita est. adicuntur ἐπὶ ξυστὸν ἐλθεῖν, apud Theocr.idyll.23. Inuenitur & neutrum ξυστὸν.apud Poll.l.2.

Ξύστρα.rador.vel me rado: propriè,nouacula,Plu.de sort. Alex lib.2. τὰ κατὰ τὴν ξυστρίδα καὶ τὰ ἀλοιφὰ καὶ τὰ ἐμάσθη ἐκείνοις ἐπιμέλειαν ἀπενήνεκται.

Ξυρὸν seu ξυρὸς nouacula rado.ad cutem tondeo.Plut. in apophth.ξυρὸν τὸ σίδηρον τῆς Μακεδόνος. Prouerbialiter dicitur ξυρὸν ἐπιφέρειν τῇ κεφαλῇ τινος metuendum est periculum est. apud Sophocl. in Aiace.ἐπὶ ξυρὸν ἥκετε.deonem radere, i. rem difficillimã aggredi.apud Plat.l.2.de republ.

Ξυρὸν seu ξυρεῖον.rador nouacula,seu radẽdum curo. Athen.lit.κατασῶσαι τὴν ξυρεῖαν τῆς τοῦ σώματος τροφῆς. Artemid. onirocr. Li.ia μηδὲν ἀποδέοντα τοῦ ξυρεῖν τοὺς οἰκείους ἐν ᾧ ἔφαμεν.

Ξύρα⊖.ά,rafura quæ fit nouacula , tonsura ad cutem. Alex Aphr.prob'l.2.

Ξυρικὸ.ὸν.ός ξυρίκιον⊖.ὸ ϗ ἡ,qui radi potest & ad cutem tondeo:vel qui rasura & ad cutem tonsura opus habet. Eust. ex Ael Dionys.Eurip in Alcest.

Ξυρὸ.ὸν.ά ad cutem tonsus. Ξύρειον.τὸ.nouacula.

Ξυρὸς seu ξυρὸν.ξύειν,quomodo huc pertineant vide suis locis.

Composita ac primùm ex ξύω,cum præpos.it.

Ἀπόξω abrado,rado,Item facilè abscindo:quasi abradens.Iliad. ἀπὸ δ' ἴζευε χαίτας βουτόμῳ. Item expolio , propriè abradendo.Et generaliter,polio.Gregor.ἀφύσατε δὲ κρίθινα ἀπόξυτα ἀπὸ ξέστου.

Ἀ'πόξυσμα,abrador,rador,Item expolior per abrasionem: hinc ἀπόξυσμα ἐθῶ⊖,mores expoliti,limati,exacti , & in quibus nihil reprehensionis est.apud Gregor.

Ἐξαίντως rado:item insculpo seu insculpo.

Ἐπ'αξία in superficie rado seu fculpo.Apud Aristoph,ἐπίξεσον ὑμῶν τοὺς πατέρας,vobis inscripsit.

Ἐπίξυσμα , radendo seu fculpendo aut dolando non perfectus: dolando & complanando non perpolitus. Hesiod.in Erg.

Ἐπιξύω deradeo:vel deradendo & fcalpendo polio:vnde passiapud Plut.ἐπιξῦσθαι τὰς κόρυμβας (τὰς κέρκους) γίνεται διαφυὴς , seu rasa cornua pellucida redduntur.

Ἐπιξύω abrado.Epigr.

Ἐπιξύω,circumquaque rado vel polio.Theocr. idyll.23. ἐπίξυε τὸ

Κολλοβὸν τοῦ ὑφάντεω ποτὶ πασσάλῳ μαλλὸν ἐπιξέσαι δίναις.

Τ'ποξύω,subtus rado seu fcalpo:vel leuiter fcalpendo & radendo polio.

Composita ex ξεστὸς.

Ἀ'ξεσ⊖.ος.ὁ ϗ ἡ,qui radendo fcalpendoϗ politus non est. Epigr.

Εὔξεσ⊖.bene rasus:radendo,fcalpendo , aut dolando eleganter politus Iliad.α.Odyss γ.& ο.

Ὀδοντόξεστος.ου,ὁ , instrumentum medicum excisis dentibus eradendis idoneum.Poll.

Παλίμξεσ⊖.& παλίμξεστ⊖.iterum rasus & pumice æquatus.

Composita habentia ξυ.

Ἀ'μφίξυο⊖.& per contract.ἀμφίξυε , vtraque parte radens. in Epigr.

Ἀντίξυο⊖.ος.ὁ ϗ ἡ,& ἀντίξυε oppositus aduersus,contrarius.Aristot. eth 8.propriè ita politus,vt alteri commissus ei ex opposito respondeat.Apoll.Argon.2.

Ἀντιξυεῖν,contrarium esse.

Ἄ'ξυ⊖.idem quod ἄξεσ⊖ Hesych.& Suid.

Ἀ'ξύω⊖.fcuptili simulacro carens Luc.

Δίξυ⊖.bifurcus,bifidus.

Δορυξό⊖.ου ὁ qui hastas radit aut polit.Aristoph. Exponitur &, hastarum artifex.Δορυξοεῖν⊖.idem.

Ἐ'ύξυ⊖.idem quod εὐξεσ⊖.Il.λ,& β Item qui rasura & fcalptura facilè poliri potest,Theophr.

Εὐξύστρεφος.cornu expolitus.Epigr.

Κερατόξυ⊖.qui lapides fcalpit,seu polit, aut radendo complanat. Plut.de discern.adul ab am.

Λιθοξύ⊖.instrumentum radendis & fcalpendis lapidibus idoneum.

Μονόξυο⊖.vnicam & simplicem fissuram habens.

Τετράξυο⊖.quaternas furcas seu fissuras habens.

Composita ex ξύω.

Ἀπαξύω abrado.Item abstergo.Antipho, τάτε ὠσ τῷ ὑγρῷ ὥσπερ σπογγιᾷ ἀπέξουσι.

Ἀ'ντιξύω,vicissim fcalpo seu distringo , mutuum fcabo. Suid. ex Soph.τὰ τε ἀξύοντα ἀντιξύω.

Ἀ'ποξύω,abrado,derado.Alciphr.in ep. halieut. τὸν πυρὸν ἀποξύσαντα ϗ βυθὸν λοπήσαντα.Exponitur & destringo,abstergo. Item Iæuigo.Et generaliter,detraho Propriè detraho quasi abradendo.Il.ι, Γῆρας λοπὸν ἀποξύσας,θᾶκεν τόνι δῖόθεν.

Ἀ'πόλυσμα quod abrasum est,ramentum.

Ἀ'ποξυρίω.hebeto:propriè hebeto aciem auferendo , ne radere possit:vnde passiu.apud Polyb.λοπὸν ἀποξυρεῖν τὸν πῶτα.

Διαξύω,radendo induco,deleo,oblitero.Hesych.

Ἐ'πιξύω,idem cum ἐπιξέω, in superficie rado. Arat. ἐπιξύσαι τὸν Κηφέα, ἵνα μὴ ἐπιξέσῃ.

Καπαξύω,derado,abrado:vel radens litura induco. Item incido & scarifico.Luc.τοὺς ὀδηγοῦντας ἀναξύσαι καὶ ἐπιξύσαντας , gladiis carnem summam inscribentes.

Κατεξύω,idem cum καθεξέω.

Παραξύσμα.quod in fculptura superuacaneum quasi appendix additur.Demetr.Phaler.

Περιξύω,circumrado,circumscarifico:Galen.apud Hippocr.

Περιξύομαι,circumrador,circumscarificor.

Τ'ποξύω,idem quod ὑποξέω.

Composita ex ξυεὸς,ξυσμὸς,&c.

Ἀ'ξυρος siue ἀξυρὸς.retusus,hebes,qui acutus non est. Hesych.

Ἀ'ποξυρὸς siue ἀποξυρὸς seu ἀποξύρης,nouacula abrado.

Ἀ'ποξυρίστριον siue ἀποξυρίστρια vel ἀποξύρηστρον , nouacula rador,ad cutem tondeor.Synef.ἀποξυρήσιμός τοῦ κεφαλοῦ Xiphilinus in apophth. Tiberij Cæsaris,Κεῖσθαί μου τὰ σφάγματα ὡς ἀποξυρὸν μὴ ἀποξύρασθαι βούλομαι.

Ἀ'πόξυρος.abrasus,ad cutem rasus. Metaphoricè apud Luc. ἀποξυρῆσαι τὰ πρῶτα.scopuli exceſi.

Ἡμιξύριστος.ου ὁ ἡ,semirasus. Diog Laërt.

Περιξύομαι & περιξυρίομαι,in orbem nouacula rado : circumcirca ad cutem tondeo.

Τ'πεξυρὸς,subtus rado,vel leuiter nouacula rado.

Τ'πόξυρος.subrasus.

Aliud genus compos.ex ξύω:sine præpositione.

Δουλοξύστιον.ου τὸ,locus vbi hastæ raduntur aut poliuntur.Hesych.

Δελξύω,quasi λαὲ ξύω.seu λᾶε ξύω.lapides fcalpo,lapides polio. Item generaliùs,lapides incido. Dicitur tamen & λαξεύειν λίθον,& λατομεῖν ϗ λίθους,incisus lapis,aut etiam operi aptatus. λιθοξόος.

Λαξύστης,incisus.Luc cap.23.

Λαξύστης , lapidum fcalptor,vel lapicida,qui & λαξόος & Λαξύστηριον.q.d.lapicidarium:instrumentum ferreum quo lapicidæ vtuntur.Hesych.

ξηρὸς ϑ. dicitur saxum sine calce, aut luto compactum Suid. Τὶ ξηρὸν, locus siccus: vnde ἐν τῷ ξηρῷ διατρίβειν. Athen. lib 7. Et ἐπὶ ξηροῦ πολεῖν in sicco statuere. Thucyd. lib. 1. Metaphoricè quoque vsurpatur: vt ξηροὶ ἔρωτες, aridi mores. Aristoph. in Vesp. Et ξηρὸς σωθῆναι ξηρὸς γοῦν ἐκ, tenue & siccum propemodum dicendi genus apud Demetr. Phaler. ¶ Ξηρὸν, sæpe tertia dicitur Hebræorum more: vt vicissim ὑγρὸν dicitur mare, apud Hom. Est enim terra sua natura sicca. Matth. 22. ἀφεὶς ἀγαν τὸ ϑέλειν εἶναι ξηρὸν ἢ τὸν ξηρόν. Sic & Hebr. 11. * Etymon vide in ξέειν.

Ξηρότης, ητος ὁ, siccitas, ariditas. Plut symp. 6.

Ξήριον φάρμακον, medicamentum aridum quod in pulueris modum insp ergitur, ideoque & κονίαμα appellatur. Aegin. l. 7. c. 13. Interdum omittitur substt. vt apud Aet. l. 6. c. 92.

Ξηρόκιον, idem Act. lib. 10 cap. 13.

Ξηραίνω, sicco, arefacio. Iliad. ὃ τὸν ὀπωρινὸς βορέης ἰσόφρων ἀγελείη Αἶψ' ἀναξηράνῃ.

Ξηραίνομαι, siccor, desiccor, aresco. Ibidem, Πασ' ἀτ' ἐξηράνθη πηδίον. Aluus quoque ξηραίνεσθαι dicitur quum adstringitur, apud Hippocr.

Ξήρανσις ιος, ἡ, & ξηρασία ἡ siccitas, ariditas: vel ipsa siccandi arefaciendi q; actio Aristot. & Athen l. 1 Ité ξήρανσις, vitiũ capillorum, quum ij similes lanugini appparent: perinde ac si puluere conspersi essent: Autor definit. medicarum.

Ξηρὸς, πὰ, ὸν, siccandi vi præditus, siccus. Plutarch. symp. 1. Athen lib 1. & 2.

Ξηρὸς, ὸν, idem cum ξυρὸς. ex eo quæ factum per systolem, vt volunt. nonnulli. Alij ex ξυρὸς ξηρὸς factum esse dicunt: illud à ξύειν deducentes. quoniam ὁ φοῦς τὸς ἀεὶς ξύων λείαν τὴν ξηρὰν. Od. ι. Ρ' ὄφελ' ὃ μέγα κῦμα πατὴ ξηρὸν ἀπήνιον. Δεινὸν ὑφ' ὑμένι.

Composita.

Ἀναξηραίνω, resicco, iterum sicco vel idem quod ξηραίνω. Dioſc. l. 1.

Ἀναξήρανσις, reficcatio, vel siccatio.

Ἀναξηράω, Aecolica & poetica syncope dicitur pro ἀναξηραίνω, teste Eustath.

Ἀποξηραίνω desicco, exsicco. Item arefacio.

Ἀποξήρανσις, siccor, desiccor, arefio. Diosc. l. 2. c. 217. Δεῖ μὴν τὴν μὲν τὸ ἀποξηρασθῆναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ πνεύματος.

Δυσξήραντος, qui difficulter marcescit, difficilis siccatu.

Ἐπιξηραίνω, in superficie sicco: vel exsicco, desicco.

Ἐπιξήρανσις, desiccandi, seu exsiccandi vim habens.

Εὐξήραντος, exsiccatu facilis, facilè siccescens.

Καταξηρὸς, ὸν ἢ ὸν, siccus, aridus, peraridus. Plutarch. de educat. pueror.

Καταξηραίνω, desicco, exsicco. Theoph. de caus. plant. l. 6.

Περιξηραίνω, in orbem desicco circumcirca exsicco.

Τὸ πὰ ξηρὸν, supra modum siccus vel aridus, aridissimus. Dioscorid lib. 2 cap 105.

Υ̓πὸξηρος, qui attrahitur seu contrahitur, eò quòd subaridus sit. Halen in lex. Hippocr. & Erot.

Ξ Υ Π Ι Σ. herba quædam est apud Theophrast. hist plant. lib. 9. cap. 9. Apud Dioſc. ξυρὶς, lib. 4. c. 22. & xyris apud Plin. li. 21. cap. 10.

Ξ Ι Φ Ο Σ, ους, τὸ, ensis, gladius. Il. α. ϑ' ἄλλατο δ' ἐκ κολεοῖο μάχα ξίφος. Dicitur & ξίφος ἰρίσπεδον. Iliad. υ, & Od. κ, & ξίφος ἀσπάσιον ϑανάτοιο, apud Aristoph in Ran. & αἰόλαξεν τὸ ξίφος apud Plut. de deo Socr. distringere ensem, educere vagina. Contrà ἐγκαταπήγνυσϑαι ξίφος. condere ensem. Odyss λ. ¶ Sic dicitur etiam mucronarum xiphiæ piscis rostrum. Athe. l. 7. ¶ Item herba quædam Theophrast. hist. pl. l. 7. cap. 12.

Ξιφίδιον, ου, τὸ, enſiculus, gladiolus, pugio. Xenophon. Hellen. 2. Thucydid. lib. 3. & Herodian. lib. 7. Scribitur & ξιφείδιον, apud Diodor. Sic. lib 13.

Ξίφιον, ου, τὸ. gladiolus, xiphion: nomen herbæ quæ & Iris vulgo. Dioscorid 4. cap. 20.

Ξιφίας, ου, ὁ, vt ξιφίας κομήτης, cometes mucronatus: Plin. li. 2 cap. 25. ¶ Item piscis nomen, apud Athen. l. 7. Pro ξιφίας dicitur & ξυρὶς teste. Hesych.

Ξιφίζω, manu in altum sublate salto. Hesych. Suidæ & Eustathio est, manibus protensis gladij figuram facio.

Ξιφισμὸς, ὁ & ξίφισμα, τὸ, saltatio eiusmodi. Athen. lib. 14. & Eustath. ex Pausan.

Ξιφιστὴς, οῦ ὁ, baltheus, cingulum ex quo ensis suspenditur.

Ξιφιστὴς ὁ, ὁ, dimicatio seu pugna quæ ensibus fit. Hesch.

Ξιφιστὴς χορὸς, ὁ, idem cum ξιφισμός. Plutarch. in Pomp. Exponitur, & vagina.

Composita.

Ἀποξιφίζω, desino ξιφίζειν. Eust. ex Pausan. Hesych. idem esse dicit quod ξιφίζειν.

Διαξιφίζω digladior, seu gladiis decerto. Aristoph. in equit. Μάδιστ' διαξιφίσω τοὺς τοιούτους ἐν Μαραϑῶνι, cum Medicis digladiatus ero.

Ἐπιξιφίζω, protensis ensibus salto.

Παραξιφὶς gladiolus, pugio Hesych.

Ξανὸς ξυσὸς, &c. vide in Ξύω. Ξεῦξις, in Ζεύγνυμι.

Ξ Υ Λ Ο Ν, ου, τὸ, lignum. Iliad. -ἐπεὶ ξύλα πολλὰ πέλονται. Thuc. & Xenoph. ξύλα ναυπηγήσιμα. Plut. symp. 5. ξύλων πυρὶ πολλῷ καίεται. Aliquando ξύλα dicuntur ea quorum materiæ lignea. Aristoph. in Nub. ἐπὶ ξύλα καὶ δικάδια. Plut. de deo Socr. ὡς πάσας ἐκ τοῦ ξύλου σκαλίφας. Sic & apud Poll. ἰσχυρὸν, vocatur ξύλον. ¶ Est & fructicis nomen: de quo vide Poll. l. 7. cap. 12. & Plin. lib. 19 cap. 1. * Deriuari à ξύω cum Etymologo tradit Eustath. quoniam materies est ὑποκείμενον πρὸς σίμα.

Ξυλακίδης, ου ὁ ἡ, ὸν, lignosus Theophr. de caus. pl. l. 1. Item fatuus, furunculaceus, apud eundem.

Ξύλινος, ligneus, Xenoph. Hell. 1., Plutarch. de frat. am. Lac. & Demon.

Ξυλεὺς, έως ὁ, ligneus, è ligno fabrefactus.

Ξυλίτης, ου ὁ piscis quidam Hesych.

Ξυλίζω, in lignum verto, seu muto. Paralip. lib. 2 cap. 2. ἐξυλίσατο ξύλους κεδρὶ σεσ, exp. domum texit tabulis cedrinis: quidam exp. contignauit.

Ξυλίδιον, in lignum mutari. Theophrast. de hist. plant. ἐκ τοῦ ϑαλαττίου μέρους. Item ξυλίδιον, materiatura mihi imponere. Hierem cap. 2.

Ξύλωσις, materiatio, seu materiatura. Exponitur & consignatio. Thuc. lib. 2.

Ξυλόω μαι, lignor, materior ligna peto seu conuecto Hes.

Ξυλοτόμος, ου, ὁ, lignator: qui lignatum it, seu ligna colligit, calo. Pausan.

Ξυλεία ἡ, lignatio lignorum collectio. Suid. Dicuntur etiam ipsa ligna. vel ligna quæ collecta sunt ab iis qui lignatum venerunt. Plut. ad Colot. Herodian. l. 7.

Ξυλίτευμα, idem quod ξυλεία. Plut. in Artox. in ϑεῶν ξυλίτευμα ζωῆς. Metaphoricè, apud Alciphr. ὑλίτης ξυλοκόπος ἀφειδὴς καὶ ἀπηνὴς velut i assulas legentes.

Ξυλισμὸς, lignatio.

Ξυλαρίον & ξυλάριον, ου, τὸ, paruum lignum. Polyb. & Dioscor. lib. cap 90.

Composita.

Ἀξύλος, ὁ ἡ, ὸν, non lignosus, lignis carens. Herodot. Scribit 12. Item lignis plenus, ex quo nemo ligna petit. Il.

Ἀξυλία ἡ, ignorum inopia Suid.

Ἀξύλωτος, ὁ, ἡ, ὸν, in quam nemo lignorum init, è quam nemo ligna collegit aut colligit.

Ἐξύλωτος, unde nemo ligna petiit: idem quod ἐξύλος.

Ἀποξυλίζω, lignum seu quod est ligneum derraho, ligno polio.

Ἀπόξυλος, ex ipso ligno adhuc rudi confectus. Exponitur & qui est è vernaculo ligno: in Epigr.

Βαθύξυλος, profundus lignis, opacus. Aristot.

Ἐκξυλόω, ex alia materia in lignum verto, ex tenero & molli lignorum reddo.

Ἐκξύλωσις, lignum fio, in lignum mutor. Theophrast. de hist or. plant.

Ἐριοξυλον, ου, τὸ, lana seu lanugo xyli, id est, gossipii fructus, lanea lana. vtitur Vlpia. in lege, Si cui lana legatur. ff. de legat tis 3, &c.

Εὔξυλος, ὁ ἡ, ὸν, qui est probæ materiæ.

Μονόξυλος, ex vnico ligno confectus. Pluto de leg. lib. 12.

Υ̓πόξυλος, subtus ligneus: vel qui intùs quidem ligneus est, autem alia materia inductus. Xen. Oecon.

Ξωὸν, vide in Ξωός.

Ξ Υ Ν Ο Σ, ὸν, communis idem quod κοινὸς. Iliad. σ, ξυνὸς γὰρ πολέμοιο πέλει κακός. Et apud tragicos ξυνὸν ἔργον, communis labor. Ξυνὸς ἑορτὴ, communis festa. Iliad. Ξυνὸς ἀνὴρ, communis Mars, sanguinarius. Ξυνὸς ὀφϑαλμὸς.

Ξυνᾶ, communiter, apud Apollon Arg. lib. 2.

Ξυνάων, ονος ὁ, ἡ, ὸν, idem quod ξυνὸς, communis. Iliad. α. οὐδ' ἐπὶ οἱ ξυνάων κεῖτ' ὄψιν πολεμόν.

Ξυνάων, ονος ὁ, ἡ, ὸν, eodem apud Nonnum. Apud Hesiod. Theog. κακὸν ξυνάονα ἔργων, exp participes malorum operum.

Ξυνάω ὦ, coniungo, consocio. Frequenter apud Nonn. vt ἅπαντας ἐπὶ ξυνάσσα τὸ μύϑῳ hoc omnes vno ore dixere. Et ἢ γὰρ ἐγὼν ἐϑέλουσα τέκον ξυνάσσατο πατρὶ, communi filium patrem nomine sociate. Rursum. εἰ δὲ μὲ πειϑοίμην καὶ ἐγὼ ξυνάσσατο πάτρῃ, sine communi omnes & fido amore professi. Item communico, apud eundem, μίαν ἀγορὴν ξυνάσσατο πανλαὶ.

Ξυνίζω pro ξυνίζω hospitium communico.

Ξύνδυος, (comp.) communis p. omiscuus, idem quod ϑήλυς.

Ξύνδυος, idem quod ξυνάων. apud Apoll. Rhod. l. 3.

Ξυόεις ξυοῦς, &c. ξύσις, ξύσμα. ξυστὸς, &c. ξύω, vide in Ξύω.

O nota literæ apud Græcos, quæ ὁ μικρὸν dicitur: ex qua geminata fit ϖ, vt ex hac eius figura veteri appparet ∞. Veteres eam vocârunt etiam Ϝ, vt ϖ nominârunt Ϝ, metri causa: vt in argumento Ϝ ο Iliadis, Οὖ, Κρονίδης καλέσαντο ϑεοὺς ἐπὶ βουλὴν Ϝ' ἦρ. Doricè vertitur in ω: dicunt enim Α'πόλλων pro Ἀπόλλων. Aeolicè in υ. vt qui ὄνυμα & ὀνυμάζω dicant pro ὄνομα & ὀνομάζω. ¶ Est & numeralis nota, de qua vide in Append. ¶ In multis redundat ο: vt ἀκόλουϑος, ὀκτὼ &c.

Ο, cum sola aspirationis nota, articulus est præpositiuus, nominativus casus gen. masc. num. sing. cuius fœm ἡ, neutr. τὸ: vt ὁ Ἄκαστος, ὁ Ἀνδρομάχη, ὁ Ζεὺς: cæteros casus pete ex gramm. At ὁ, cum aspero & graui, vide in ὅ. Interdũ ὁ exp. ille (certum quendam qui notus sit, ad cuius antea facta fuerit mẽtio, intelligendo, vel ἐξοχὴν denotando) vt ὁ δ' ἐσ ὁ ποιητὴς, venit ille poeta nimirum certus quidam & notus poëta, aut cuius antea facta fuerit mẽtio: aut etiam insignis & eximius præ cæteris. Sic & cum propriis nominibus: vt οἱ ἐσ ὁ Ο'μηρος, sicut ἐκεῖ præstantissimus ille Hom, Sic quum Aristot. in genere de qualibet agit bono ἀγαϑὸν vocat: at quum vnicum illud ac summum bonum intelligi vult, dicit τὸ ἀγαϑόν. Interdum ironicè tantum gratia ponitur: vt apud Aristot. rhet. 2. Ἀνϑρωπὸς ὑπερήφανος. ¶ Interdum ὁ idem valet quod ὁ πᾶς, seu ὁ ὑμὸς, vt Ἐὰν ὁ ἀμφίνομος. & Ἀφεὶς ὁ Ἀγαμέμνων. & ὁ Ἀγαμέμνων ἐξῆς. Interdum tamen omittitur: vt Thuc. lib. 8. Χῖοι ἐπλήϑυνάν ϑης Ἀϑηναίων. ¶ Ο', præfixum adverbio dat. illi nominis adiectiui significationem: vt ὁ πάλαι, pro παλαιὸς: prisc us. Sic ὁ κάτω, infernus: ὁ κάτω, infernus. Sic ὁ πάνυ, insignis. ¶ Ο' cum participio, resolutur in articulum postpositiuum cũ præsenti aut præterito imperfecto: vt ὁ λεγόμενος, ὁ λέγων: vel ὃς ἐλέγετο, qui dicitur vel dicebatur. ¶ Iũguntur & variis particulis. Cum ὡς & ϖ diuisionibus adhibentur. Dicitur enim ὁ ϖὸς &c. ὁ ϖ &c. ὁ ὡς &c. hic quidem ille verò, vel vnus quidem, alter verò. Refertur autem ὁ ϖ' ad propinquius, ὁ δ' ad remotius. Cum γε, interdum vacante, γε, vt ὅγε & τόγε pro ὁ δ' ἐ, interdum ὅγε τόγε, τόγε hic, hæc, hoc. Cum δὲ vt ὅδε, hic de quo vide fua serie. ¶ Ο' apud poëtas interdum ponitur pro ὡϑεῖ, vel ὧδε, id que in omni genere, casu & numero. ¶ Ο, interdum pro articulo postpositiuo ὅ, qui: & pro ὅ, cuius, &c. ¶ Item sequente præpositione cum suo casu nonnunquam vim nominis habet: vt οἱ ἀμφὶ Σωκράτην Socrates μετὰ τῶν, proceres, οἱ κατὰ αὐτὸν, familiares eius, ὁ κατὰ σάρκα Θεὸς, consanguineus. ¶ Τὸ, in neutro genere interdũ infinitiuo nũcum pro nomine substãtiuo ponitur: vt τὸ πεῖν, τὸ ἐσϑίειν. Apud Grammaticos πτῶσιν ponitur: vt τὸ αἰτιατικὸν ὀρϑῶς κεῖται. Sic τὸ χρῆσϑαι οὐκ ἔχω Α'πίωνι, ponitur oratio hæc Attica est. Interdum exp. quapropter: vt Il. χ. Ἀλλὰ τάχ' ἂν ἐγὼ ταῦτα ἐρεοίμην, ὁ δ' ἐλάσσῃ πίσυνος. ¶ Τοῦ, & poëticè τοῖο (genit. tam masc. quàm neutr. gen. ponitur interdum pro τίνος, cuius? Τοῦ (sine accentu) pro τὶς alicuius. Doricè pro τοῦ & τευ dicitur. ¶ Τῷ vel poëticè τοῖο interdum pro τίνος ponitur, subintellecto substantiuo ζώῳ vel τόκῳ vel tali aliquo. Item pro τὶς, cui. At τῷ (sine accentu) pro τινὶ: alicui. Item aduerbial sequẽte infinitiuo, pro, quia, quoniam. Interdum pro, igitur quare. ¶ Τῇ interdum aduerbial. exp. hîc hâc, huc: aut illic, illâc. At τῇ μὲν, ἢ δὲ, partim quidem, partim verò: vel cùm & tum. Τῇ ἠὲ, hac illac, apud Hesiodum. Interdũ τῇ significat eo modo, ea ratione, item ea parte, eo loco, ibi, vel etiam vbi. ¶ In plur. pro οἱ fœm gen. dicitur apud poëtas τῶν: vt τῇ πεπαταί: in Epigr. pro οἱ πεπαταί.

Ὁ, ἥ, τόδε in οἵδε sine Ο'τε.

Ὁ Α'ΡΩ, ὁ, vxor, coniunx: (* quasi ὁμάρω· ἕπομαι τῷ ὁ ἑαυτοῦ ἀφηνίτῃ πρὸς Etym.) Ilia. ι. Α'ντήνορι μνηστεύσω· ἀφ' ὧν ἔτυχεν ἀφ' ἑστίας πρὸς ἅρμα. Hesychio ἀφὼ sunt οἱ γάμοι, nuptiæ: quòd socient & copulent coniuges. Apud eundem & Etymolog. pro ὄαρσε dici etiam ὄαρα annotatur: quod expon. etiam, lusus veneris. Item consultationes, colloquia, consilia. Sic Epigram. li. 4. Τῷ πάϑεμεν νυχϑήμερον ἀφὼ ἑταίρῃ. Pro ὄαρσε contractè ὄαρε dicitur Iliad. ι, - ἀνδρῶν ἐπὶ δαῖτα καὶ ἀφὼ ἀφίκεσϑον ἐμὴν ἐπὶ δώματα πάτρης. Ὁαρίζω, confabulor, colloquor. Il. ζ, Σβ. ἐν χόρῳ ὄβριμος Ἄρης ὀαρίζοι ζυγείς. Il. χ. Τῷ δ' ἐν ὀαρίζετον ϑεὰ τ' ἀφρόεσσα καὶ ἀνὴρ ἀμύμων. Ὁαρισμὸς, ὁ, confabulatio, colloquium. Hesiod. in dieb. Ὁαριστὴς, ὁ, confabulator. Od. τ.

Ὁαριστὸς, ὁ, ἡ, idem cum ἀαρισμὸς, confabulatio, colloquium. Ἀφὼ peculiariter, quale est maris cum fœmina secretius. Iliad. ξ. & Iliad. ρ.

Ὁαρος, (comp.) comes: propriè tamen de vxore dicitur & marito. Hesych. & Eustath.

Ὁμαρία, ἡ, comitor, sum comes. Pind. γλυκεῖά οἱ συμαρεῖ ἀοιδὰ.

Ὁ' ΑΣ ὁ Ὄασις, vera: Iliad. α, & alibi apud Hom. -ἠδ' ἀμφ' ἐβιλοῦσαν ἐπ' ὄασσιν. Herodot. ὀβελὸς βωπάσσας σιδήρινος. Pro eo Bœoticè dicitur ὁβελὸς, apud Aristoph. in Acharn. Exercitui etiã, fibula: * Et sic dici putatur quòd simile sit βέλει. ¶ Sic appellata fuit etiam nota quædam, veluti virgula recta certis scriptorum locis apponi solita: vel quòd obeli, i. veru formam haberet: vel quòd tanquam veru superflua iugularet & confoderet. teste Hieronymo.

Ὀβελὸς ἀρτ., panis veru assatus: vel qui obolo emitur, ὁβελίσκος accipiendo pro ὁβελός.

Ὀβελίσκος, ὁ, veruculum. Xen. Ὀβελίσκοι Ὀβελίσκοι à figura dicti fuerunt lapides pyramidum forma, sed minores: quod nomen & Latini retinuerunt: vide Plin. l. 36. c. 8. Item Ὀβελίσκος pro lamina ensis. Poll.

Ὀβελίζω, expungo. obelo nõto: vtitur Cicero ep. fam. l. 9.

Ὀβελισμὸς, ὁ, obeli appositiõ, notatio quæ fit apposito obelo.

Ὀβελαία βραχὶων, apud medicos futura tertia cranij, rectà per vertícem initar aut sagittæ porrecta.

Ὀβολὸς, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita.

Ἀκροβολισμὸς, extremitas panis qui ὀβελίας dicitur. Eust.

Ἀμφαβολία, ἡ, vaticinia ex inspectione viscerum. Eust. ex Soph.

Πεμπάβολον, τὸ, veru quinque cuspides habens, veru quinque fidum. Ab Aeolibus profectam esse vocem, qui πέμπε pro πέντε dicunt, t: addit Eust. Il. α. & Od. γ.

Ὀ' Β Ο Λ Ο Σ, ὁ, obolus, nũmus minutus, ὑπερὸς sexta pars drachmæ. Chrysost. Ἀκριβῶς ὁβὸς, apud Marcum c. 12. exp. ὁβολὸς δύο. Vide Ἀ raf. in prouerb. obolo dignus: * ab ὀβελὸς deriuatum putatur, quod ὀβελὸς figuram haberet, ita tamen vt non in acutum desineret. De huius nominis deriuatione lege & Plu. in Lysandro.

Ὀβολιαῖος, ὁ, apud Aristotel. histor. anim. lib. 4. videtur significare obolares.

Ὀβολομισθ., ὁ, q. d. obolaris: vt ὀβολομισθὸν κάρδος, in epistola. Theanus: & ὁβολομισθὸν τόκον, apud Eust.

Ὀβολιστὴς, ars fœneratoria Aristot. pol. lib. 1.

Composita.

Διώβολον, duo oboli, quos populus ad concionẽ veniens accipiebat, solebant & ori defunctorum duos obolos imponere.

Διωβολιὸς, ὁ, ἡ, τὸ, idem. Aristot. polit. 2. c. 5 τὸ ϖεϖτον ἓξ ἴσχειν ὀβολὸς Ἀϑηναίοις μέσον.

Ἐπιπλία, quasi ἐπιωβολία, dicitur inde, quòd in quamlibet drachmã calumniæ reus obolo mulctaretur: cum seni essent oboli in drachma Suidæ est sexta pars æstimationis litis. Eust. verò scribit antiquis ἐπιωβολίαν fuisse τὸ ἕκτον ἀργυρίου μέρος.

Ἡμιωβόλιον, ου, τὸ, idem. Aristot. polit. 2. c. 5 τὸ ϖεϖτον ἓξ ἴσχειν ὁ ἐπὶ ὀβολὸν ἡμιωβόλιον ἐπὶ δραχμῇ.

Ἐπιπλία, quasi ἐπιωβολία, dicitur inde, quòd in quamlibet drachmã calumniæ reus obolo mulctaretur: cum seni essent oboli in drachma Suidæ est sexta pars æstimationis litis. Eust. verò scribit antiquis ἐπιωβολίαν fuisse τὸ ἕκτον ἀργυρίου μέρος.

Ἡμιωβόλιον, ου, τὸ, semiobolus, dimidiata oboli pars. Suid. Apud Aristot. l. 1 τὸ ἡμιωβόλιον.

Ἡμιωβολιαῖος, ου, ὁ, semiobolum æquans pretio vel pondere id eo que vilis & exiguus. Xenoph.

Decomp. Α'ημιωβόλιον, idem quod ἡμιωβόλιον. Suid. Α'ημιωβολιαῖος, semiobolaris. Aristoph. in Ran.

Ἰσοβόλιον, æquali pondere. Hesych.

Πεντωβόλιον, quinque oboli. Aristoph.

Τετρώβολον, quatuor obolis valens, quadrobolaris: per iocum de homine nihili dicitur.

Τετρώβολον, ου, τὸ, nummus quatuor obolos valens, effigiem Iouis impressam habens, à politica autem parte duas noctuas: vt tradit Poll. l. 9 Τετρωβόλου βίου, pro militis stipendio. Eustat. ex Pausan.

Τετραβολιαῖος, idem quod τετρώβολος. Suid.

Τετραβολίζω, quatuor obolos accipio. Poll. & Eust.

Τεταβόλου, tres oboli. Scribitur & τεσσβόλου Thucyd. & Dioscorid. lib 5. cap. 107.

Τριωβολιαῖος, & τριωβολιαῖος, triobolaris, tres obolos pondere vel pretio æquans, & per consequens, vilis ac nullius pretij, & Eustat.

Τ' ποβόλος, adiecti. dicitur res quæ in vsuras sextantes oppignerata est. Τ' ποβόλος, est simpliciter, quæ oppignerata est.

Ὀβρίμαι, vide in Βρίμη, & in Ο' μβρος.

Ὀ Β Ρ Ι Ζ Ο Ν, χρυσίον, aurum obrysum, i. purum ex crebra coctione: * quasi ἀβρύζον id est, si erum delicatumque. Hieronymus dictum putat quasi Ophirisum, quòd ex Ophir. insula præstantissimum aurum soleat aduehi.

Ὀγδώ, vide in Ὀκτώ.

Ὀ Γ Κ Α' Ο Μ Α Ι, rudo: asini proprium βρυμῶ. Hesych.

Ὀγκαδμὸς, q. d. ruditus.

Ὀγκαστὴς, ὁ, in Epigr. dicitur asinus, quasi ruditor.

Ὀ Γ Μ Ο Σ, ὁ, sulcus aratri scissione factus. Il. σ, οἱ δ' ἐρίηλαστον ἄρ' ὄγμοις. Theoc. idyl. 10. οὗτοι τὸν ὄγμον ἀρᾷ ἐρυϑρὸν ἐν ἀγρῷ ἐργόνυμφος ἀνὴρ τὸ πρῶτον ἄρας ἐλαύνων. ¶ Item pro via apud Nicand. in Ther. πλατύτατον ὄγμον ἐλαύνων.

Ὀγμεύω,

ὀγμίω. fulcum duco. Apud Soph. in philoct. φορᾶδες χρεῖα εἴβουσ' ὀγμάλει τόνδ', pro ἐπεξῆς πορεύονται, inquit schol.

ὄγ ΓΚΟ Σ, ὁ, tumor. αἵματος ἐπιφορά. Fust. & Hes. vt ὄγκος· ἡ πομφόλυξ. pec. tumor bullæ. Item moles malla. Aristot. eth. l 10. c. 7 οἱ γὰρ τῷ ὄγκῳ μικρὸν ὄζα, διωλύμεις ἡ πυμότητα πολὺ μᾶλλον ὑπῆρχε πάντων. l. tem eminentia seu prominentia. Il. δ', Τῶ δ' ὀξυκορυθμίζετο πάλιν ὀγκῳ ὀξείῃ ὄγκοι. Item amplitudo, μέγεθος. Aristot. de mundo, & in Geopon. Item grauitas, pondus. Soph. in Electra. Plutar. in Lyc & de oaat. Pyth. ¶ Item metaphoricè, tumor, i. fastus, seu animus elatus & inflatus. plut. in Coriolano, μικρὸς ὢν ὄγκου, καὶ μέγας γεγονὼς τῷ φρονήματι. Et βασιλικὸς ὄγκος, apud Suid. Aliquãdo in bonam partẽ exponi potest, grauitas, amplitudo, maiestas: vt apud Athen. l. i. φέρει δ' οὖν τὸν ὄγκον ἡ ἱστορία. Dicitur & de grauitate orationis, apud Aristot. Rhet. 3. & apud Plut. (Xen.

ὀγκάδης, ες, ὁ ἡ ἡ, tumidus, inflatus, magna mole assurgens.

ὀγκηρός, ὰ, ὸν tumidus, magnæ molis. Aristot. eth. 4. ὁ γὰρ κέρδους ἕνεκα ἀνδρεῖος λίγον τι φθίγγεται τὸ ὀγκηρόν. Exponitur & fastuosus, apud Xen Hell. 3.

ὀγκόω, tumidum reddo, tumefacio, amplifico. Item metaph. effero, inflo. Sophoth. in Vesp. ἐγὼ δ' οὐκ ἂν ὀγκώσαιμι τὸν φόβον, neque animum sustuliſſe.

ὀγκόομαι, tumidus reddor, tumefco. Item metaph. in flor. Aristoph. in Ran. & apomn. l. 1. ὀγκωθῆναι τῇ γνώμῃ.

ὀγκωσις, ωσεως, ἡ. inflatio, tumor vel amplificatio.

ὀγκωτὸς, ὴ, ὸν. tumefactus, elatus, magna mole assurgens, vt ὀγκωτὸς τάφος, in tumulum congesti sepulchri.

ὀγκώμοσία, efferor, turgeo, & magnam molem præ me fero. Aristoph. in Pace. Item iactito me, superbio, alta & magna sapio. Athen. l. 9. & Erot. in lex Hippocr.

ὀγκώδης, tumidus, inflatus superbus.

ὄγκος, angulus seu uncus. Hes.

ὀγκίον, ου, τό, uncus, uncinus, hamus. Schol. Arist. & Pol. l. Od. β.

ὀγκίον, acerui, tumuli Hesyc.

ὀγκεῖον, siue ὀγκίον, aut ὄγκιον, vas in quo aliqua reponuntur.

Compoſita.

Διογκίω. tumefacio, inflo, maius & grandius facio.

Διόγκωσις, ωσεως, ἡ. tumefactio. Gal.

Δύσογκος, ον. male seu valde grauis & onerosus.

Ἐξογκόω. tumidum reddo, in magnam molem eueho: vnde pass. apud Herodot. ἐξόγκωταί μοι ἡ ψυχὴ, onusta facta est mihi aluus. Item metaph. inflor. turgesco, euehor: vt apud Basil. ἐς πολλὸν ἐκ τοιούτου ἐξογκούμενος.

Ἐκπύγισμα, farcinæ & onera nauis Hes.

Εὔογκος, amplæ molis vel compactæ: vel iustæ molis. Aristot. meteor. 4. Apud eundem rhet. 3. εὔογκα dicuntur, quæ admittunt & requirunt ornatum. A' Suida exponitur etiam, portatu facilis, minimè grauis.

Περίογκος, in molem amplam distentus.

Ὑπέρογκος, supra modum tumidus & turgidus, nimia mole turgidus. Plut. de lib educ. Item grauis & magnificus. Exponitur &, superbus, valde fastuosus.

-ος ΡΧΗΝ, siue ὄγκων, ωνος, ὁ. pirum syluestre, quod & ἄγκος (* à verbo ἄγχω, i. strangulare, quoniam acerbitate sua propemodum strangulant eiusmodi pira syluestria. Dicitur etiam de piro hortensi seu satiuo. Od. ν, ὄγκων ἐπ' ὄγκωνι γεράνεια, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ. Hoc nomine appellatur & ipsa arbor pirus, apud eundem Hom. ibidem: Ἔνθα δ' ἄκανθαι μακραὶ πορύται πλατάνοιο, ὄγκωνες τ' ἐρινεοί.

ὀγκῶδης, &c. vide in ὀγκάδης. ὀγκῶσις, &c. in ὀγκάδης.

ὀ Δ ε, ἥ, τόδε, hic, hæc, hoc. Genit. τοῦδε, τῆσδε, τοῦδε. Il. α. Ἀτρεΐδῃ δ' ἄρα τοῦδ' ἔπος ἔκλυε. Dem. pro cor. Τὸν δὲ δὴ τοῦτον, τὸν ὧδε ἐόντα Φαιήκων ἀπάνευθε καθ' ἑαυτόν. Apud Hom. Od. φ, Ἔνθα δὲ δὴ τοῦτ' αὖτε πόρε Ζεὺς ἐννέπων ἐπὶ μοῦνον ἐμοὶ δηθὰ τάχιστα θανεῖν. Extra compositionem ὁ δ: præcedente ὁ μὲν, hic quidem, ille verò, vt antea dictum fuit in ὁ. Τόσδε, apud Hom. huc, μέχρι τόδε, huc vsque ad hoc vsque tempus. ¶ τῆδε, (datiuus aduerbialiter positus, aut etiam aduerbium) hoc modo, hac ratione, hac via: vel sic, ita. Plato de rep. l. 3. τῆδε καὶ τῇδε μᾶλλον εἴσῃ. Item, hîc, hoc in loco. item istic. Plat.

τῆδε, (aduerb.) hoc modo, hunc in modũ, sic, ita. Hesiod. in Erg. τῆ δ' ἐρέω. ἔργα δὲ τ' ἐν ἔργῳ ἐπιζήσεσθαι. Il. θ, τῇ δ' ἴσχε Τρῶας μεγαλήτορας ἠδ' ἀχαιούς. Apud Xen. ὅδε πως εἰπεῖν, in hanc sententiam locutus est. Item ita, adeó. Ponitur etiam pro hîc, vt Matt. 28 & pro huc: vt apud Theocr. idyll. 15.

ὁδί, Attica terminatione, idem quod τῆδε: & δεῦ, idem quod τῇδε pro τόδε Aristot. Themist.

ὁδή, itidem pro τῆδε, ita, sic. Aristot. ethic. 5.

ὁδωμὶ, &c. vide in ὁδός. ὁδοπλάνιον, &c. in ὁδός.

ὁδὸς ὁ Σ, ὰ, via, iter. Od. ο, ἐγὼ δ' ἐπὶ τῇδε ὁδοῖο. Il. π, ὁδὸς δὲ διὰ στρατὸν ἦλθε. Sic & apud Xenoph. pæd. 8. σχεδὸν οἱ πάντες ἐν τῇ ὁδῷ οἱ ἐπὶ Δημητρίου. Sic & apud Dem. Thuc Plut. &c. Item via & ratio seu modus. Aristophan. Nub. ὅταν τὸν νοῦν τις φορτίζων ὁδὸν μίαν ὑφῇ, ἀπόνως. Xenophon. Plutarch. Item Hebræorum more, vitæ institutum: sim. Act. Apost. 19. ¶ Item auxilium viæ: Iliad. μὴ πρὶν τὸν ὁδὸς, πρὶν δὲ τὸν ἄγχι δηλήσασθαι. ¶ Item insidiæ, quæ sunt viam struuntur. Iliad. α. Ἡ ἐπὶ νῆα κιὼν ἢ ἐπὶ δῆριν ἰὼν ἅμα τοῖσιν ἀμυνέμεν, ἠδ' ἐφ' ὁδὸν λόχῳ. Eustathius deriuat absolute significante πορεύομαι.

ὁδῶδης, ὁδώδης, faustus, ausspicatus ad iter. Hesyc. Est & Mercurij epitheton, quod in viis statueretur ad semitas monstrandas, qui & ἐπιόδιος propterea est cognominatus, apud Theocr. idyll. 24.

ὁδίτης, ὁδίτου, ὁ, viator. Od. ρ, &.

ὁδεύω, ὁδεύσω, iter facio, proficiscor, eo. Mosch. idyll. 7. Δὶ γὰρ ἐγὼ Πίσσαν ἐπὶν κεῖ πάντοθεν ὁδεύω. Herodian. lib. 7 πάντας ἡμᾶς ἐπὶ τοῦτο ὁδεύσαντας ἐκ πάσης Εὐρώπης. Apud Nonn. γαμετὴν ἐπὶ πατρὸς ὁδεύσεν ἰθεῖαν ἐς Ἰνδούς. terram iter facere.

ὁδευτὴς, οῦ, ὁ, viator.

ὁδοιπορία, ὰ. profectio. iter.

ὁδόω. duco. præeo. Aeschyl. Metaphoricè apud Eurip in Ione, ὁδώσει Δυσπαίτοκας πρατῆρος παγχρυσήρατ', i. efficit vt perficiat ceteribus Creusa id quod cupit.

ὁδώμιον, via mihi ostenditur.

ὁδῖον siue ὁδίαν, viatico instruo. Item vendo, venundo. Eurip. in Cyclope, v. 97. εἰ τί νιν δόλοι βορᾶν ὁδίσαι πεισθῶσι παγκάκῳ δόλῳ. Idem: Ὅπαιον ἡμῖν οἴ τιν' ὠδίσαντ' ἀπαντᾶν. ὁδίσασθαι, seu ὁδῶσαι, vendibilis, qui emi potest. Item ad iter conficiendum idoneus. Hesych.

ὁδὸς & ὅδε, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compoſita.

Ἀμφοδεύς, ὁ, biuium, vel circuitus. Xen. in anabas. Ἀμφοδεῖς, τὰ vrbis, vicus, platea. Hesych. & Suid.

Ἀμφόδιον, τὸ, paruus vicus, seu parua platea. Luc.

Decomp. Ἀποπλανόδυον, de duobus dicitur quum obuiam ibi euntes aberrant.

Διαμεσοδεύω, deuiare: seu in biuiis à sese diuelli. Eust.

Μεγαλαμφοδεύς, amplos circuitus habens: apud eundem.

Περιαμφοδεύς, qui circum plateam est: vel in circuitu seu.

Ἄνοδος, ὁ, via sursum ferens, ascensus. Herodian. lib 3. Xenoph. anab 2. ¶ Item adiectiuè, ὁδὸς ἀνώ, inuius, per quem via non patet. Xenoph. & Eurip.

Ἀπόδασις, iter imperuium. Plut. de garrul. Philo de vita M. l. 1.

Decomp. Διοδεύσεσθαι, ὁδὸς ἀνώ, ascensu difficilis: vel simpliciter ad quem accedi vix potest.

Ἐπάνοδος, reditus. Plut. de deo Socr. Herodian. l. 8. Et ea figura dictionis apud Rhetores, de qua vide Iul Rufin. Item ἐπάνοδος, ratio, repetitio breuis capitum & summæ eorum quæ dicta sunt: peroratio. Plat. in Phædro.

Αὐτόπλους, Hesych. exp. ὃς αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἀπλοῦς ἐστι, ex ipse itinere appulsum, i. statim, extemplo.

Ἀφοδεύω, discessus, digressus. Xen. Hell. 6. Item reditus: apud eundem de arte equ. & in Lacedæm. polit. Peculiariter significat secessionem ad exonerandam aluum, teste Hesch. Item pro stercore, & quolibet excremento, apud Diosc. l. 2.

Ἀφόδευμα, τὸ, excrementum, stercus. Pro quo Nicander in Ther. dixit ἀφόδιον, p. inserto metri causa.

Ἀφοδεύω, excerno, aluum exonero.

Ἀφόδευσις, τὸ, excrementum stercus. Ἀφοδεύσεως, ἐστιν.

Decomp. Προαποδεύω, proluuiem alui proicio.

Διοδεύω, iter facio per, permeo. Synes. ep. 67. Διοδεύειν τὸ πανταχοῦ καὶ αὐτοπανδεῖ, peragrans suspectam regionem.

Διοδεύσιμος, ὁ, ἡ, ὸν, peruius, permeabilis.

Decomp. Ἀδιοδεύτος, imperuius.

Εὐδιοδεύτος, transitu facilis.

Δύσοδος, ὁ, ἡ, ὸν, per quem difficulter iter fieri potest: vel inuius. Thuc. l. 1. Item substantiuè, via difficilis Hesych. & Suid.

Δυσοδία, iter imperuium, philo de vita M. l. 1.

Δυσοδίω, ægrè iter facio: seu, malam & imperuium viam tractus sum.

Ἐνοδίος, in via, situs: vel in via habitans. Il. π, σχέμεναι ἐνοδίοις ἐν χώροισ ἐνοδίοισι. Est etiam epithethon Mercurij, qui in viis collocabatur: apud Theocr. idyll. 26. Et Dianæ, seu Hecates, qui in triuiis coli solebat: in Epigram. Pro eo in prosa dicitur ἐπιόδιος: vt apud Xenoph. in Cyneg. Ἑκάτῃ δὲ ἐνοδίῃ dicuntur etiam quæ in via occurrunt.

Εἴσοδος, ὁ, ingressus, introitus: vel via quæ in locum aliquem fert. Odyss. π & Plut. in Alex. Item reditus, tribunum seu tribugal quod penditur. polyb. de rep. Rom. & can. 15. concilij Ancyrani.

Εἰσοδικὸς, ὁ, ὸν, vt εἰσοδεῖος λόγος, quæ in introitu alicuius habentur orationis. Εἴσοδος, ἡ, ἀπὸ, flos qui spargitur ingredienti, apud Græcos, τὰ εἰσόδια, honorarium, reditus. Hes.

Ἐπανοδεύω, redeo, inferor: *de pecuniæ seu prouentus reditu.* Ἐπανοδεύουσι, redeunt. Ἐπανόδιον, *de actione dicitur.* Regum l. 4. c. 12. paralip. 12. c. 13.

Ἐπιόδιος, ὁ, ἡ, ingressio, aggressio.

Ἐπισυνοδεύω, ὁ, superinductus, qui superuenit. aduentitius: vt ἐπισυνοδεύουσι αὖραι, in Epig. Et ἐπισυνοδεύουσι ἀπὸ ἡμέρας, apud Plut. de deo Socr.

Ἐπεισόδιον, τὸ, pars fabulæ quasi aduentitia. Aristot. de arte poet. τρίτον δὲ τὸ ἐπεισόδιον, καὶ τέταρτον τὸ κομμικόν. quæ apud Plut. Lymp. 2. & in vita Hom.

Ἐπεισοδιώδης, ὁ, ἡ, ες, qui constat ex crebris ἐπεισοδίοις, Aristot. de arte poet. & metaphys. l. 11. Ἐπεισοδιώδη, tanquam ἐπεισοδίων plenum. Ἐπεισοδιοῦν, interuncio aut intersero. Aristot. rhet. 3. ὁ δ' ἐπὶ τοῖς ὑπάρχουσι τοῖς πάθεσιν ἐπεισοδιοῦν ἐπαίρουσι. Ἀντεπεισοδιοῦν, mutuus seu alternus ingressus, plut. de placit philos.

Παρεισοδιόω, obiter seu præter alia ingredior, vel simpliciter, ingredior & incedo.

Ἔξοδος, via qua alicunde exitur. Thuc. lib. 1. Herodian. lib 7. Itẽ exitus: ipsa exeundi actio, egressio. Soph. in Aiace. Plato de leg. Quum de exercitu dicitur, exp. expeditio. Thuc. l. 2. Herodian. lib. 6. & 5. Item excursio, eruptio. Thuc. l. 3. Xen. Hell. 1. Item profectio ex aliquo loco. Herodian. lib. 2. In fabula sic dicitur pars tragœdiæ post quam non est chori cantus: vt definit Aristot. de arte Poet. Item cãulena quæ in exitu seu egressu alicuius cantatur. Aristoph. in Vesp. Dicitur & de exortu Solis: in psalm. Dauid. Itẽ exitus, i. finis. Thuc. l. 3. Et specialiter de fine vitæ, apud Græc. in t. baptisma.

Ἐξόδιος, vt ἐξώδιος νόμος: modi quidam exitum alicuius canentur. Suid ex Crat no. Et ἐξόδια ᾄσματα, vltima morientis verba. apud Græc.

Ἐξόδιον τὸ, carmen quod in exitu fabulæ canitur. Poll. lib. 4. Item exitus & finis Plut in Philopœm. & in Alex. Deuter. 16. Sic appellatur festum quoddam celebratum in memoriam exitus ex Aegypto.

Ἐξοδίτης, idem quod ἐξόδιος, exitus, egressio. Deut 16. 2 Reg 11 Itẽ expeditio, eruptio. Suid. ex Polyb.

Ἐξοδικὸς, ad exitum pertinens: vt ἐξοδικὰ μέλη. schol. Aristop.

Ἐξοδιάζω, expendo, impendo. Reg. lib 4. cap. 2. ἐξώδιασαν αὐτὸ τοῖς τέκτοσι τοῦ ἔργου, τοῖς οἰκοδόμοις.

Ἐξοδιασμὸς, ipsa actio expendendi seu impendendi. Hist. Ecclesiast. 12.

Ἐξοδιάω, iter facio ex aliquo loco. exeo, excedo. Polyb. li. 5. ὁπόταν ἐξοδιάσῃ τὸν ἐκ τοῦ Λιμένος εἰς μεσογαίαν, copias adductas ad Mofyciam. Itẽ excedo ex hac vita: concil. Nicæni canon. 13.

Ἔξοδος, exitus.

Ἐξοδίω, seu ὀξόδιον, idem quod ὀξοδεύω. Hes. Item vendo. Eur. in Cyclop. μὴ πρίν' ὀξοδῶ γ' ἐγὼ Ξένοισι χρήματα.

Decomp. Ἀνεξόδευτος, vnde exiri non potest. item cui exitus non datur. Aristot. hist. an. l. 9. c. 40 Plut. de def. orac. Ἀνεξόδευτος ὁδός, dies qua non exitur, seu expeditio non suscipitur, plut. in probl. Rom.

Διεξοδικὸς, via qua ex aliquo loco per alium transitur. Thucyd. lib. 3. philo de vita M. lib. 1 apud philon. de vita M. lib. 3. διεξοδικὸν τοῦ βίου, exp. ingressio in vita: vel percursio & translatio vitæ. Significat etiam actionem percurrendi, & metaph. explicationem seu enarrationem qua rem quam primam percurrimus, apud Galen. & phil. de vita M. l. 1. Διεξοδικῶς πανταχοῦ, curius errantium stellarum. Aristot. de mundo.

Διεξοδικὸς, ὁ, ἡ, ὸν, peruius, per quem transiri potest: vnde τὸ διεξοδικὸν τοῦ μέρους, pars corporis per quam excrementa transeunt, & emittuntur. Aristot. de part. anim. Διεξοδικὸς λόγος, oratio qua aliquid percurritur & fusè explicatur: quod enim est ex propriis Rhetoricen & Dialecticen discernentibus. Alex. Aphr. in 1. top. Sic διεξοδικὸς ἱστορία, apud plut. in Fab. Διεξοδικῶς, pertranseunter, percurrendo. Alex. Aphrod. Exponitur etiam, vagè, plenè, fusè, apud Dion. Areop. Διεξοδεύω, ex eo per, permeo, percurro: Eust. Ἀδιεξόδευτος, per quem transire nequit: vel vnde exire non licet. Epigr. Διοδεύσιμος, ægrè peruius: vel vnde exire difficile est. Greg.

Ἔκβασις, exitus, aduersus aliquem eruptio.

Ἐκβαίνω, vnde exire facile est.

Προεξοδεύω, prior egredior.

Εὐοδῶ, ὁ, ὸν, per quem facilè iter patet, peruius. Item iter expedium habens. Athen. li. 3. Et generaliter ac metaph. qui prospero successu vtitur.

Εὐόδως, facili via, expeditè, itinere prospero. Et general prospero successu, prosperè. Expon. etiam, rectè, apud Naz.

Εὐοδία, ὰ, facilis via: vel iter prosperum. Aristoph. in Ran & Esdræ c. 8. Metaphoricè accipitur pro prospero rerum successu. Hes.

Εὐοδίω, f. ώσω, prospero & expedito itinere progredior. Aristot. de gen. anim. l. 1. ἐπὶ πᾶσιν εὐοδοῦσιν τὸ σώματος, quâ viam patefactam nactum sit. Dicitur & de radicibus quæ facilem in terræ viscera descendendi viam nanciscuntur, apud Theoph. hist. pl. l. c. 9.

Εὐοδόω, f. ώσω, prosperum & expeditum iter præbeo. Reg. 1. 3. c. 12 ὁδοὺς σου εὐοδώσει ὁ Κύριος. diriget & prosperabit iter tuum. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 6. ἢ ὅταν καὶ συμβαίνῃ καὶ ὅσην τις φορὰν ποιῇ τοῦ ὑφιεμένου καὶ ὑποδύοντος ἡ ὁδοιπορία τοῦτ' εὐοδοῦν, fertur ad id quod meatum et præbet.

Εὐοδόομαι, prosperam viam nancisco, prosperam iter adeo obtineo. Rom. c. 1. & metaph felicè rerum successu vtor. Herodot. διοδοῦσθαι τὰς Κυκλάδας τε καὶ τὸν Δημήτριον ἀφικόμενον. 1. Cor 16. Θεοσεβεῖζον ὅτι τὸ εὐοδοῦσθαι, exp pro ratione prosperitatis quam à Deo obtinuerit.

Decomp. Κατευοδοῦσι ὁδὸς ἡμῖν, prospere succedit iter nostrum. Iudicum c. 18

Εὐρυόδεια, ὁ, ὰ, per quẽ lataæ patent viæ: vel late patẽs. Od. γ.

Ἐφοδεύω, ὰ, via qua aliquò accenditur, aditus. Thuc l. 1. Metaphoricè *pro*, via & ratio. Diosc. lib. 6. cap. 1. item, inuitatio. Hermog. de inuent. l. 4 c. 1. Ut. item accessus, aduentus: plerunque infestus & hostilis. Thuc. l. 3. & 4 &c. Herodian. lib. 1. Et simpliciter pro accessione & itione ad aliquem locum. Thuc l. 1. & 5. Item metaph narratio, expositio. Polyb. l. 4. Item apparatus, instrumentum. Ἐφοδεύω, ὁ, ὰ, ad quem via patet. qui aditi potest. Thuc. l. 6. Ἐφοδοι, dicuntur etiam circuitores seu vigilarum recognitores Polyb.

Ἐπόδιον, τὸ, quod ad iter conficiendum accipitur: sumptus, seu auxilium viæ, Xenoph. Hell 1. Demosth. Olynth. 3 Et metaph. adminiculum, omne id cuius auxilio ad aliquid peruenimus. Plut in 3 symp. sept sap. & alibi.

Ἐφοδιάζω, ad viam instruo & viatico dono. Herod. in Calliop. τοὺς λυσσάδας πάντας ἐφοδιάσαντες ἐς τὰς Ἀθήνας. Et metaph. instruo quasi viatico. Plut. de fort. Alex. σὺν φρονήσει καὶ ἀρετῇ βίας οἷς αὐτοὶ ἐφοδιάζει εὐλογοφίλα πρὸς τὸν ἔρωτα. Sic & apud eundem in Coriol. Greg. or. & Basil.

Ἐφοδιασμὸς, viatico donor, viaticum accipio. Basil. Item actiuè pro viatico exigo. Xen. Hell. 1.

Ἐφοδιάω, obeo, percurro. lustro. Xenoph. pæd 8 ἐφοδιάσει δὲ καὶ ἡμᾶς ἐρωτῶν, ἐγὼ δὲ ἀποκρινοῦμαι. Polyb. ἐγκρατὲς λαμβάνειν, πῶς ἔχουσι τὰ πόρσω τῆς θαλάσσης ἐπὶ ἐνενήκοντα. Ἐφοδιάζομαι, idem. Xeno. Hellen. 2. δι' ἀπορίαν ἐφοδιάσεται τοῦ πείσῃ.

Ἐφοδεία, ὰ. lustratio quæ obeundo fit. munus obeundi vigilias & excubias inspiciendi. (cilis.

Decomp Περιεφοδεύω, ad quem facilè patet aditus: accessu fa-

Προεφοδεύω viatico antè instruo Philo de vita M. l. 1.

Ἡμιόδιος, ὁ, ὁ, ui dimidia ex parte præ sit itineribus. Aristotel. œconom. 2.

Κάθοδος, descensus, seu migratio ex aliquo loco. Plut. in vitis decem oratorum. Item reditus: plerunque exulum. Thuc. li. 8. & 3. Xenoph. Hell. 1. Pro eo Ionicè dicitur κάτοδος, apud Herodot.

Μέθοδος, via compendium: seu ratio. Plat. de leg. l. 11. Galen. ad Glauc. Exponitur etiam, ratio commentandi & deprehendẽdi aliquid, apud Plat. de rep. lib. 4. Item ratio & via docendi ac discendi, apud Aristot. de part. an. lib. 1. Item artificiosa & compendiosa ratio tractandi de re aliqua: cuius tres species vide apud Galen. initio artis paruæ. Item tractatus aliquis ac iber. Aristot. pol. 6. & 4. Item fictio, ludificatio, illusio, in can. concil. Ancyrani.

Μεθοδικὸς, ὁ, ὸν, in quo melhodus est, compendiosus, artificiosus. Item qui artificiolam viam & compendium sequitur. Et Μεθοδικὸν, ratio loquendi. Quintil. l. 1. c. 15. (Polyb.

Μεθοδικῶς, artificiosa ratione & via adhibendo methodo.

Μεθοδίτης, ὁ, artifex: vel, doli fabricator. Hesych.

Μεθοδεύω, perfequor. in pand. ἀρχὰ μεθοδεύσασα τὸ τίμημα, perfequatoria preti. Item machinor & architector. Cryso. in ep. Pauli ad Ephes.

Μεθοδεία, ὰ, occulta & fraudulenta circumuentio. Ephes. c. 6.

Μεθόδιον, viaticum. Hesych.

Decomp. Ἀμέθοδος, via & compendio carens.

Ἐμμεθοδος, idem quod μεθοδικὸς. Philo de mundo. Ἐμμεθόδως via & ratione compendiaria. artificiosè. Alexand. in Top.

Εὐμεθόδος, idem quod μεθόδιος. Εὐμεθοδικὸς, idem quod μεθοδικὸς. Eust.

Μιξοδία, & μιξοδία seu μισοδία, à. mixtio viarum. Item locus inter scyliam & charybdim. apud Apoll. Arg. l. 4.

Πάροδος, ὰ. iter reciprocum. Suid.

Παρόδιος, ὰ via ad locum aliquem ducens, aditus Xenoph. anab. 4. & pæd 6. Demosthen. Philipp. 3 Ipsa actio adeundi, ingressus. Suid & metaph apud plut. de def. orac. Dicitur etiam παρόδιος quum quis in theatrum prodit, ostentandi ingenij cauſa. Epigram. lib. 2. Item quum histrio fabulam acturus in theatrum ingreditur & se ostendat populo. plut. in polit. præc. Item transitus. Thuc. l. 3. Aristot. de gener. anim. lib. 1. Παρόδιος ὁ, ἡ, ὸν, qui iuxta viam situs est. Demoth. πρὸς Καλλικλέα. Et subst. pro transeunte & viatore, apud Ezechiel.

Παρόδιον μέλος, carmen quod chorus in parodo canebat.

Παροδίτης, ου, ὁ, qui per viam transit, viator. Epigr. l. 3. Fœm. παροδῖτις,

ἐγόδῖος, vt, παρόδιος ἀνδῶν, quæ secus viam est aut in via in iisdem lib.1.

Παρόδιος, qui viam respicit. Metaphoricè Basil. παροιμίας dicit esse παρόδιον λόγον. i. communem & omnibus notam & q.d. prope viam seu in via positam orationem.

Παροδεύω, prætereo, prætergredior. Theocr. idyll. 24. τῶν ἰέρξ ἴχνεσιν ὁδοιπόρε μὴ παροδεύσῃς &c.

Decomp. Ἐπιπάροδος, repetita & secũda parodus. Poll. l. 4.

Περίοδος, ὁ, ἡ via circum aliquid ducens seu ambitus, circuitus. Aristoph. in Nub. Item circuitus, i. ipsa circumeundi actio. Aristot rhet. 3. Item pro cursu in orbem facto seu circulari. Plut. de solert. anim. & de def. orac.

Περιοδικός, cuius certus est circuitus, certo circuitu recurrẽs. Ptolem. lib. 4.

Περιοδικῶς λέγειν, longis verborum ambitibus orationem circumducere, apud Hermog.

Περιοδίζω, certo circuitu redeo. Galen.

Περιοδεύω circumeo, in orbẽ obeo. Plut. in Camillo: περιοδεύοντες τὸ Παλάτιον. Exponitur etiam, mente perlustro & perago: vt apud eundem περιοδευτικὸς ἐν ἐπιτομῇ τὸν περὶ ἀρχαίων λόγον. Item lõgis verborum ambitibus vtor. Dem. Phaler. Item circumuenio, fallo. Ioseph. de antiq. Item ratiocinor, apud Epictet. Et actiuè circumago in Hippiatr.

Περιοδευτικῶς, circuitu & circumductione, per ambages. Plut.

Περιοδευτής, ὁ, circuitor, circulator.

Περιοδευτικός, circumire solens, circumiens, circularis. Dioscorid. in præfat. lib. 7.

Περιοδεία siue περιόδευσις, ἡ, circuitus, circuitio. Suid.

Πλανόδιος, via errans, qui à recta via aberrat. Homer. hymn. in Mercur.

Πολυοδία ἡ, multæ viæ vel multum itineris.

Πρόοδος, ἡ, prodeundi seu exeundi actio, apud Europ. & Chrysost. Item processus, progressus. Xenoph Hellen. 4 Et metaphor incrementum. Luc. & Gregor. Et adiect. qui viam præit. Xenoph in Hipp.

Προοδεύω, præeo, προόδευσις, præeundi actio. Eust.

Πρόσοδος, ου, ἡ, aduentus, accessus. Thuc. & Plut in symp. 7. sap. Dicitur & de infesto ac hostili impetu seu impressione, apud Herodot. in Polymn. Πρόσοδοι dicuntur etiam supplicationes quibus ad deorum templa & aras itatur. Aristoph. in Nub. Christianis etiam religiosus aditus ad sacrosanctum epulum, πρόσοδος dicitur: vt apud Chrysost. Item congressus & colloquium cum aliquo. Hesych. Et pro concione, seu conuentu Isocr. in Areop. Item reditus, prouentus. Thucyd. Aristot. Xenoph.

Προσόδια μέλη, carmina quæ canuntur quum diis supplicatur, & ad eorum altaria ac puluinaria preces fiunt. Athen. l. 6.

Προσοδεύομαι, reditus percipio, emolumenta ad me redeunt. Strabo l. 17. ποσαῦτα προσοδεύετο. Metaphoricè, apud Philon. de mundo, προσοδεύεσθαι τὰ ἐπὶ ἀκμῆς ... ἀπαρχὰς ... (cessus. Diod.

Decomp. Ἀπρόσοδος, qui nullis adiri viis potest. inac-

Δυσπρόσοδος, aditu difficilis ad quem vix aditus patet. Thucydid. lib. 5. Plutarch. in Public. Item morosus, quum de homine dicitur.

Εὐπρόσοδος, accessu facilis, ad quem facilis patet aditus, Xenoph Pæd. & Hell. 6. Item affabilis, de homine dictum. Plut. in Public.

Σύνοδος, ου, ἡ, coitus, congressus, conuentus. Aristot. de gen. an. l. 2. Plut. in Sol. Item maris & fœminæ coitus. Luc. Σύνοδοι dicũtur etiam cœtus & conuentus celebres, apud Thuc. l. 3 Demosth. in Mid. Aristotel eth 8 c. 9 Item σύνοδος coniunctio qua animi aliquorum coeunt & sociantur. Isocr. in Nicocle, Dicitur etiam de congressu hostili seu conflictu. Thuc. lib. 5. Herodiã. l. 3. Adiectiuè Σύνοδος ὁ καὶ ἡ comes itineris. Hesych.

Συνοδία, ἡ, coniunctio in via vel iter commune. Suid.

Συνοδίτης, comes Epigr.

Συνόδιον, τὸ, coitus lunæ cum Sole, interlunium.

Συνοδικὴ dicitur luna quum in coitu est, seu quando in eadem cœli parte & eodem signo Soli subiicitur.

Συνοδεύω, itineris socius sum, vnà iter facio. Luna etiam συνοδεύειν dicitur quando cum Sole coit: seu quum in coitu est. Theon. schol. Arati.

Τρίοδος, ἡ, triuium Luc de hist. scrib. Et Epigr. l 2. Metaphoricè & prouerbialiter ἐν τριόδῳ εἶναι dicitur qui dubius est animi & nescit quid sequi debeat. Theogn Ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα.

Τριοδίτης, qui in triuio est, in triuio constitutus. Fœm. τριοδῖτις de Hecate seu Diana dicitur, apud schol. Theocr. & Phurnut quòd in triuiis colebatur.

Φροῦδος, ὁ, (factum ex πρὸ ὁδοῦ, quasi πρόοδος) qui disparuit, qui abiit, euanidus Eurip. in Hecuba. φροῦδος ... φροῦδοι παῖδες, Aristoph. in Nub. φρούδη δ' ἡ ψυχὴ φρούδη δ' ἡμέρα.

-Ο'ΔΟΥ'Σ, όντος ὁ, dens, Iliad. ρ, ἐκ δ' ἄρ ὀδόντας ὦσε δόρυ. Plut. symp. 8. καὶ δήγνυς τῷ ὀδόντας καὶ λάβεσθαι τὰ χείλη. Ο'δόντα etiam appellant anatomici apophysin secundi spondyli ceruicis

altam, duram solidam, è superiori interna mediáque eius sede erumpentem, sursúmq; spectantem: propterea quòd denti hominis canino assimiletur. ¶ Accipitur ὀδοὺς & pro pistillo quo (sicut à dẽte cibus) in mortario aliquid comminuitur, apud Nic. in Ther. * Dicitur autem ab ἔδω quasi ἔδοντες: vnde & Aeoles ἔδοντας dicunt pro ὀδόντας. Ο'δὼν vero loci cum esse pro ὀδοὺς tradit Eust.

Ο'δοντόω ῶ, f. ώσω, dentibus instruo & munio: vnde ὠδοντωμένος, apud Poll. dentatus denticulatus.

Ο'δοντωτός, dentatus, denticulatus. Galen.

Ο'δοντιάω, f. άσω, dentio. Ο'δοντίασις, ἡ, dentitio, i. dentis iam concreti eruptio extra gingiuam. Paul. Aegin.

Ο'δοντίτις, ὁ, fœnum fruticosum, triangulis flagellis, geniculis nigro articulorum nodo, foliis polygono longioribus, hordei semine: inde dictum quòd decoctum in vino austero gargarizatu dolores dentium mulceat.

Ο'δοντισμός, ῦ, ὁ, in tertia Pythici certaminis parte, [in qua cum dracone pugnabat Apollo] dicebatur modus ille tibia canendi, quo repræsentabatur draconis sagitta percussi dentium collisio, Poll. l. 4. c. 10.

Ο'δάξ, (aduerb.) mordicus, dentes comprimendo. Il. χ, ὀδὰξ, Aristoph. in Pluto.

Ἀδαξάω, ῶ, f. ήσω, doleo ex morsu quem dentes fecerunt. Xenoph. in symp τόν τε ὦμον πλεῖον ἢ πένθ' ἡμέρας ὠδάξων, dolebam humerum tanquam me bestia momordisset. Et in pass. apud Diosc. lib. 5 αἱμόζον ... ὀδαξωμένας καὶ ...

Ο'δάξομαι, mordicor. Diosc. lib 6. c. 2.

Ο'δαξησμός, ὁ, prurigo mordax. Plutarch. in Erot. Hippocr. Gal. Scribitur & ὀδαξισμός, apud Diosc l 2. c. 81.

Ο'δαξητικός, mordaci prurigine præditus. Plato.

Ο'δακτάζω, morsico. Apoll. lib. 4. ... δ' ἐπισμυγερῶς χαλινὰ ἀμφὶς ὀδακτάζουσι ... κεχρίοντας.

Ἀδαξέω, pruriginem moueo, seu pruritum excito. Hesyc. & Suid.

Ἀδάξω, prurio, appeto seu cupio. Hes. Ἀδάξημαι, mordeor more eorum qui pruriunt. Hippocr. γυναικ. l ... μὴ βάρος γενῆ καὶ ἄλγος καὶ ἀδάξηται.

Ἀδαξάομαι, idem quod ὀδάξομαι. Idem γυναικ. lib. 1 ... καὶ ἀδαξᾶται.

Composita.

Αἱμωδιάω ῶ, dolorem sentio ex dentibus sanguinolentis. Suid. Dicitur & de aliis dentium doloribus.

Αἱμωδία, ἡ dentium dolor, seu dentium stupor. Aristotel. in probl. & Aphrod.

Αἱμωδιάω ῶ. dentium obstupefactione aut torpore laboro. Aristot probl. sect. 17. αἱμωδιῶσι γὰρ ὑπὸ ὀξὺ ἐρεθιζόμενοι ὀδόντες. Hierem. 31. οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἡμωδίασαν.

Αἱμωδιασμός, talis obstupefactio dentium.

Ἀμφώδους seu ἀμφόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, vtrinque dentatus. Aristot.

Ἀμφώδων, idem. (Athen. l. 7.

Ἀνόδους, edentulus. Poll. ex Pherecr. Item dentes non habens.

Ἀνόδοντες, οἱ, inoscines. Aristot. hist. an. l. 1.

Ἀποδοντισμός, ἡ, sordium circa dentes absterfio aut purgatio. Poll.

Ἀργιόδους, albos dentes habens. Quidam expon. μεγαλόδους, vt cõpositum sit ex ἄρι, pleonasmo τοῦ γ. Il. λ, & ι.

Αὐτοδάξ, mordicus, ipsis dentibus. Aristoph. in Pace.

Ἐριόδων, magnos habens dentes.

Καρχαρόδους, dentes asperos, acutos, serratos, pectinatímque inter se coeuntes habens. Iliad. ν, Hesiod. in Erg. Aristotel. de part. anim.

Κνώδων, οντος, ὁ, mucro, cuspis, seu acies gladij. Soph. in Aiace, ... σ' Χαλκεῖον ... τοῖς δ' αἰόλου κνώδοντος; Κνώδοντες dicuntur etiam duo dentalia in medio venabuli eminentia quæ hominem à læsione apri in venabulum irruentis tuentur. Xen. in Cyneg. Compositum est autem κνώδων ex κνάω & ὀδούς, vt testatur schol Soph.

Κυνόδοντες, canini dentes: quatuor dẽtes incisorios & molares singuli siti, ex vna radice ortum ducentes: sic dicti quòd admodum acuti canum dentibus quàm simili sint. Poll. lib. 2. Hippocr. aphor. l. 3.

Κυνόδοντες, Galeno lib. 2. de officio partium sunt dentes biiugini, qui & κυνόδοντες.

Μεγαλόδους, magnos dentes habens. Etym. ex Thryph. Gram.

Μονόδους, vnicum dentem habens: sic dictus Pyrrhus Prusiæ filius quòd vnicum os dentium loco haberet. Fest. Pomp.

Μυριόδους, cui sunt infiniti dentes. Epigr.

Νωδός, ῦ, ὁ, dentes non habens. Poll. ex Eubulo & Phryn. & apud Theocr. idyll. 9.

Πολυόδους, & poëticè πουλυόδους, multos habens dentes Nonn.

Προόδους, & προόδων, prominentes habens dentes. Poll. l. 2.

Σινόδους, dentibus nocens. Σινόδους, piscis nomen: apud Athen. lib. 7 ex Archestrato: qui & συνόδους dicitur Et συνόδοντας apud eundem lib. 8.

Συνοδοντῖτις λίθος, gemma è cerebro piscium qui synodontes dicuntur. Plin. l. vlt. c. 7.

Τριόδους, ὁ καὶ ἡ, tres dentes habens, 1. Reg. 2. τριόδους κρεάγρα. Et substant.

substant. tridens. Epigr l. 2. quod & pro sceptro Neptuni sumitur apud Pind. Olympιακῶν ode 9.

Τριοδοντία. Pro pi citu Plat. in Soph.

Χαυλιόδους, exertos dentes habẽs. Hesiod. in asp. Opp de ven. l. 3 Aristot. de part. an. 3. c. 1. Et substantiuè ipse deus exertus. Aristot ibidem Oppian. de venat. l 7.

-Ο'ΔΥ'ΝΗ, ἡ, dolor: propriè corporis. Il. λ, ὀδύνη δ' διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή Iliad. ε, ὀδύναι δὲ κατὰ ... βαρεῖαι, graues dolores. Iliad. ... ὀδυνάων. Sic & Il. δ. & alibi apud Hom. itẽque apud Xen. Plat. Plut. De animo quoque dicitur: vt Od α. ... δ' ἰδμῖς ... Sic & Od β & τ. * ... τὸ ἔδειν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν.

Ο'δυνηρός, ὁ dolorẽ afferẽs, acerbus ærumnosus. Aristot. rhet. l. 2.

Ο'δυνηρῶς, dolenter, molestẽ Ioseph.

Ο'δυνάω ῶ dolore afficio. Galen.

Ο'δυνάομαι, dolore crucior, doleo. Plato polit l. 9.

Ο'δύνημα, τὸ idem quod ὀδύνη. Hippocr. aphor. l 4.

Ὠδὶς siue ὠδῖν, ῖνος, ἡ dolor parturientis. Plut. in Alex. τὴν Δαρείου γυναῖκα ἀποθανοῦσαν ἐν ὠδῖσι. Sic Plato in Theæteto, ... ὠδίνας καὶ μαθ... Item pro vehementissimo dolore ... c. 2. (τίκτει.

Ὠδίνω, summo cũ dolore in parturiendo. Aristot. ... Ὠδίνω à partu doleo, partus doloribus crucior, parturio Il. λ. Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα, Δριμύ τό, τε προϊεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι ... πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι. Ὣς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο. Et metaph. apud Plut. de deo Socr. ... significat etiam vehementi dolori crucio ... sicut parturientes. Od. ι. (de Cyclope cui oculum eruerat Vlysses.) στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι. Philo de vita M. l. 1. ... nimis doloribus augebatur. Eurip. in Hippol. τὸ δ' ... ψυχᾶν χαλεπὸν βάρος. Res etiam alicuius ὠδίνειν dicuntur quum male habent seu laborant. Gregor inuect 2. in Iulian. apost. peccatis rebus domi bellum Persicum suscepisse. Interdum cum accus. significat parturio: vel cum dolore enitor. Eurip in Iphig. Aulide, ... ὠδῖνα τῇδ' λαμβάνει. Et metaph. apud Paul. Galat. 4. τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, quos iterum parturio. Sic apud Plat. in Theæt. ὠδίνεις γὰρ διὰ τὸ μὴ κενὸς, ἀλλ' ἐγκύμων. Apud Syn. ... τὰς τῇ ψυχῇ λόγους κατακχέαι ... exp. gestio, glisco.

Ο'δύρομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀκεσώδυνος, ὁ καὶ ἡ, sanans dolores, doloribus medens. Suid.

Ἀνώδυνος, dolorem nullum sentiens Gal. Ἀνώδυνον φάρμακον, quod dolorem delinit & sedat. Gal. ad Glauc.

Ἀνωδύνως siue dolore. Plut.

Ἀνωδυνία, ἡ, doloris carentia, dolor nullus.

Ἀπειρώδινος, ὁ καὶ ἡ, partus dolorem non expertus.

Ἀρισθώδινες, Athenæ, quæ pariunt optimos & præstantiss. Epigr.

Βαρυώδυνος, qui graues dolores patitur vel affert. Nonn.

Γηθώδυνος, dolorem afferens. Plut. & Galen.

Γυιώδυνος, exp. μεγαλόδυνος Hes.

Εὐώδινος, ἡ, partu felix Nonn.

Καμψώδυνος δάκτυλος, digitus qui cum dolore inflectitur: vel qui dum sæpe inflectitur & incuruatur, dolet. in anthol. Epigramm.

Κακώδυνος, qui dolore afficitur. Iudicum 18. Reg. l. 1.

Κατοδυνάω, dolore conficio. Κατοδυνάομαι, dolore conficior & crucior.

Νώδυνος, dolore vacans, nullum dolorem sentiens. Item dolorem leuans. Soph. in Philoct.

Νωδυνία, nullus doloris sensus: vacuitas doloris. Theocr. idyll. 17.

Παυσώδυνος, qui dolorem sedat. schol. Soph.

Περιώδυνος, qui circumcirca dolet: vel qui vehementer dolet. Τὰ περιώδυνα, dolor qui aliquem vehementer cruciat. Plato de leg.

Περιωδυνία, circumfusus dolor, seu grauis & vehemens dolor. Plato de leg. l. 5.

Περιωδυνάω, ῶ, dolore omni ex parte crucio, vehementem seu grauem dolorem facio. Diosc. l. 3. c. 26. ἀσειφόρβιόν τε σὺν γλυκεῖ ... περιωδυνώντων ...

Περιωδυνάομαι, dolore omni ex parte premor: vel simpliciter doleo. Diosc. in præf. l 7.

Περιωδυνέω, vehementer doleo Hippocr. in aphor.

Πολυώδυνος, quem multi dolores exercent & premunt, ærumnosus: vel multos dolores inferens.

Συνωδυνάω simul dolore afficior. Eur. in Helen.

Ὑπερωδυνία, dolor vehementissimus.

Ὠδίνω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ο'ΔΥ'ΡΟΜΑΙ, F. ὀδυροῦμαι, lamentor, ploro, gemo. Iliad σ, ... δάκρυα λείβων. Iliad. β, Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἶκόνδε νέεσθαι.

σθαι. Odyss. ε Νόστον ὀδυρομένω. Item deploro, defleo. Iliad. ω, ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδυρόμεθα περὶ πυλάων Sic & Odyss. α, & alibi. Demosth. pro coron ὁ τοῖς Θηβαίων ὀδυρόμενος πάθη. Iunctum datiuo sunt qui exponant, cum lachrymis & lamentis narro. * Etymol. deducit ab ὀδύνη mutato ν in ρ

Ο'δυρμα, τὸ lamentum. Soph. in Trachin. Ο'δυρμός, ῦ, ὁ, lamentatio, ploratus, fletus. Hesych.

Ο'δυρτικός, ῦ, ὁ, procliuis ad lamenta & lacrymas: querulus. Aristotel. rhet. 2. Item flebilis, lacrymosus, lamentabilis. Plutarch. in Erot.

Ο'δυρτικῶς, more eorum qui ad lamenta & lacrymas procliues sunt: vel querulé. Aristot. pol. 8.

Composita.

Ἀναδύρομαι, sublata voce lamentor, vehementer lamentor & ingemisco, apud Suid. ὁ δὲ ἀνωδύρετο τὴν συμφοράν.

Ἀποδύρομαι, lamentor, grauiter conqueror. Luc. ταῦτα γοῦν ἀποδυρομένου πρὸς με, mihi cum lachrymis exponebas.

Ἐποδύρομαι, fleo super: seu defleo, deploro.

Καταδύρομαι, defleo, deploro, delamentor.

Πανόδυρτος, ὁ καὶ ἡ, omnino flebilis, planè lamentabilis. Eurip. in Hecuba Item omnino lugendus. Epigr. Apud Soph. πανόδυρτος ἀηδών, luscinia omnino flebili voce cantans.

-Ο'ΔΥ'ΣΣΩ, irascor, succenseo. Verbum est in aorist. 1. medio duntaxat vsitatum, apud poëtas. Hesiod. in Theogn. πατὴρ ὀδύσαντο θυμῷ Βριαρέῳ Hom. Od τοῦ ὀδύσαντο γὰρ αὐτοῦ Ζεύς τε καὶ Ἥλιος. Et Odyss. α, τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο Ζεῦ, sunt qui thema faciant ὀδύλομαι. * Forsan ex ὀδύνη factum: nam ira ex dolore oritur.

Ο"ΖΟΣ, ου, ὁ, nodus arboris, & ipse etiam ramus inde exoriens. Theophr. hist. pl. l 5. c. 3. Plerunque ὄζοι dicuntur siue rami siue brachia, in quæ truncus arboris diuiditur: Iliad δὴ αὐτάρ τε οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῳ πεφύασι. Il. κ, μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους. Theophr. hist. pl. li. 1. c. 13 εἰσὶ δὲ τῶν ὄζων οἱ μὲν τυφλοὶ οἱ δὲ γόνιμοι. metaphoricè homo bellicosus ὄζος. Ἄρηος dicitur, *quasi ramus è Martis stirpe prognatus.* β, & alibi apud Hom. ¶ Item ὄζος, claua, Epigr. lib. 2.

Ο'ζώδης εος, ὁ καὶ ἡ. ramosus, nodosus. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 13.

Ο'ζόμενος, idem quod ὀζώδης. Theophr. de caus. pl l. 3. c. 6.

Ο'ζοῦσθαι, in materiam ramosam & nodosam conuerti.

Composita.

Ἄνοζος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ramosus non est, in nullos dispersus ramos: vel enodis, non nodosus: vt ἄνοζα δένδρα apud Theophrast. hist. plant lib. 1. cap. 3.

Ἄζος, idem quod ἄνοζος. Theophr. hist. plant. li. 3. cap. 8. Ἄοζοι à Suida exponitur etiam, πολύοζοι, ramosi, nodosi. item qui multa ligna comburunt *videlicet coqui.* Pro ἄοζοι scribitur & ἄζοι, apud Hesych.

Ἀζίω, siue ἀοζέω, ministro. Hesych. & Suid.

Δίοζος, qui in duos ramos spargitur. Theophr. hist pl. l. c. 13.

Διοζοῦσθαι, in duos veluti ramos findi seu diuidi. Hippocr. de nat. infant.

Ο'λίγοζος, paucos ramos habens, vel paucos nodos. Theophr. histor plant. lib. 1. cap. 3.

Πεντάοζος, siue πέντοζος, qui in quinos ramos dispergitur, Theophr. hist. pl. l 1. c. 13. *Sic* apud Hesiodum manus etiam dicitur, quoniam in digitos fissa est, ceu arbor.

Πολύοζος, in plures dispersus ramos, in plures partes diffusus. Theophr. hist pl. l. 1. c. 13.

Πολυοζία, ἡ, in plures ramos dispersũ esse, in multas partes esse diuisum. Idem hist. pl l. 5. c. 3.

Τρίοζος, in tres ramos diuisus, seu fissus: vel trinodis Idem hist. pl. lib. 1. c. 13.

Ο"ΖΩ, F. ὀζήσω, & ὀζέσω, teste Eust præt. ὤζηκα, præt. med. ὦδα, & Attice ὄδωδα, quod tamen præt. med. sæpius pro præsenti capitur) oleo. Mediæ est significationis, *sicut & oleo apud Latinos.* Interdum absolutè ponitur: vt apud Athen. l. 14 ὡς γλυκὺ ὄζει, quàm bene olet. Aliquando cum genit vt apud Aristoph. ὄζω μύρου τῆς κεφαλῆς caput meum redolet vnguentum. Et cum accus. vt ὄζοντα γεώδες, terram redolens. Diosc. lib. 4. ¶ Metaphoricè quoq; dicitur: vt apud Plut. in polit. præcep. τοὺς Δημοσθένους λόγους ἐλλυχνίων ὄζειν, redolere lucernam. Exponitur etiam, spiro. ¶ Pro eo Doricè dicitur ὄσδω: vt apud Theocr. idyl. 1. ὡς κηρίον ὄσδει;

Ο'σμή, ῆς, ἡ, odor. vocabulum medium, vt & ὄζω, Thuc. l. 7. Exponitur etiam odoratus. Hesych.

Ο'σμηρός, ῦ ὁ, siue ὀσμήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, olidus, fragrans, odorus. Nican. in Alexipharm.

Ο'σμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, odoratus, odorus. Theophr.

Ο'σμάομαι, odoror, olfacio. in Epigr.

Ο'σμύλη siue ὄσμυλος, ozæna: polypi genus à capitis odore graui sic dictum. Athen. l. 7. (stoph.

Ο'σμύλιον parua ozæna. Hes. Ο'σμυλίδιον, idem. Poll ex Ari-

Ο'σμάς, herba quæ & ononis siue anonis: ab odoris suauitate dicta. Diosc. l. 3. c. 147.

ὀ'δωδη odor. Hesych. ϝ
ὀ'δμ-ή, ἡ: idem Od ὀ'ζ, & Luc. in Dem.
ὀ'δμ-ώδ-ης, odoratus, odorus, fragrans. Hes.
ὀ'δ-ίμαίος, ὀντ-ῶδ-ης, olidus. Nic. in Alex.
ὀ'δ-ωδώδ-ης, odorus, odoratus, fragrans. Theophr.
ὀ'ζ-ώδ-ης, ὁ, ἡ, ὦδ-ες, olidus, fœtidus. Theophr.
ὀ'ζ-ώ, ἡ, factor. Cels. l. 3. c. 11.
ὀ'ζ-ω-α, nariū vicus putridum, ab humorum acrium defluxu. Est & piscis nomen qui aliàs σμύραινα. Plin. l. 9. c. 39.
ὀ'ζ-αμ-ῖνα, ozænas redolens, vel etiam graueolens.
ὀ'ζ-αινώδ-ες, ὄ, ozænicus. Diosc. l. 4. c. 140.
ὀ'ζ-ωνες, polypi species: apud Aristot.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀ-ποζ-ω, redoleo: vel oleo. vt Κιλίζειν θοβσίων, apud Diosc. & Κιλίζει τ χώρα διακέπασ ἀε ὦδ. Herodot.
Δι-οσμ-ῶ, apud Theophrastum dicitur esse vis illa quæ odorum sensum ad odoratum transmittit.
Ἐ-νοσμ-ες, in quo odor inest, odorus. Nicand. in Ther.
Ἐ-πόζ-ω, oleo, vel suboleo. Exod. 7. οἱ ἰχθύες ἐν τῷ ποταμῷ ἐτελεύτησαν καὶ ἐπόζησεν ὁ ποταμός.
Ἐ-πώδ-ης, olidus, malè olens, fœtidus. Gal. in lex. Hippocr.
Ἠ-οζ-ῶ, oleo seu odorem perfero ad. Naz. & Suid. Pro eodem Doricè dicitur πνόσδω, apud Theocr. idyll. 1.
Περ-ώδ-ης, olidus, fœtidus, malè olens. Gal. in lex. Hippocr.
Σκω-ζ-ω, vnà redoleo.
Τ-πόζ-ω, suboleo.

Composita sine præpositione.

Ἀ-μβροσί-ὰ-μος, ambrosiæ odorem habens, vt χρίματ' ἀμβροσί-ὰ μοι. Athen. lib. 9.
Ἀ-ν-θώδ-ης, ες, τό, flos odoratus, floris odor. Theophr l. 4.
Ἀ-νθόμ-ι-ος οἰν-ος, florum odorem habens vinum, odoriferū vinum. Aristoph. in Plut. ¶ Ἀ-νθόμ-ια λειμῶνες, prata floribus varia fragantia Luc.
Ἀ-ῖσσ-ομ-ος, siue ἄσσομος, ὁ, ἡ, ὄ, odoris omnis expers, nihil olens. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 26.
Ἀ-σσμ-ία, ας, ἡ, odoris carentia, odor nullus: vel malus odor, fœtor. Theophr.
Ἀ-ὄδ-ης, ὁ, ἡ, ὄ, idem. Plut. de animi procreatione.
Ἀ-νόσμ-ος, ὁ, ἡ, ὄ, odore carens, inodorus. Pro eodem dicitur & ἄοσμος, apud Theophr.
Βαρύ-οσμ-ος, grauiter olens. Diosc. Βαρύόσμ-ον, idem: Alex. Aphr.
Δύσ-οσμ-ος, δύσπνοσμ-ος, & δυσώδ-ης, malum odorem spirans, olidus, fœtidus. Thuc. l. 2.
Δυσω-μί-α, malus odor. Δυσωδία, pro eodem. Plut. de virt mor.

Decomp. Τ-πνδυσώδ-ης, aliquatenus olidus, aliqua ex parte malè olens. Diosc. l. 4.

Εὐ-οσμ-ος, bene olens, fragrans. Theophr de caus plant. l. 6. c. 26.
Εὔοσ-μ-ος, idem apud Dionys. de situ orb.
Εὐώδ-ης, idem. Il. ν, & Plut. ad Col.
Εὐοσμί-α, bonus odor, fragrantia. Theophr. εὐοσμί-α, idem. Pol. l. 2. εὐοδία, pro eodem Herodian. l. 1. & 4.
Εὐοσμι-ῶ, bene oleo, odoratus sum. Theophr.
Εὐωδ-άζ-ω, odoratum reddo, sum boni odoris.
Ἡ-δύσμ-ος, iucundè olens. Est & herbæ nomen, quæ & mentha. Diosc. lib. 3. c. 41. Sic etiam appellatur ab Hesychio calamus aromaticus.
Ἡδύ-οσμ-ία, odoris suauitas, odor iucundus.
Κακόσμ-ος, malum odorem spirans. Hes.
Κακ-όσμ-ία, malus odor, fœtor. Poll l. 2.
Καπ-ώδ-ης, ὁ, ἡ, ὄ, bene olens, fragrans. Il. ξ, κπόδη δ' ἄξετο πάλπε.
Κεύθ-ειν, ὁ, ἡ, ὄ, itidem, bene olens & quidem propriè ex suffitu & aromatis quæ adolentur: Il. ω, ἐς δώμασι κατεθήκατο κεύθοντα Κιδρίοιο.
Κ-ακόσμ-ος, malè olens, fœtitus. Hesyc. *Compositum ex κάδος, sperma, quonsam id grauius olet.*
Κακύζ-ηλος, appellatur à quibusdam, chamæleo niger ob grauitatem odoris: in append. Diosc.
Μυρ-ώδ-ες, vnguentorum odor.
Πολύ-οσμ-ος, multis odoribus fragrans. Πολυοσμία, odoris copia seu multitudo.

ὀ'Θ-ια, vide in ὀ'ε. ὀ'θ-ια, in ὀ'ε.

ὀ'Θ-η, ης, ἡ, cura ratio. Hesyc. ὀ'θ-ι, vide in ὀ'ε.
ὀ'θ-έω, & ὀθ-άω, curo rationem habeo φροντίζω.
ὀ'θ-ομαι, idem. Il. α, σὺθεν δ' ἐγὼ ὀκ ἀμύξω οὐδ' ὀθομαι κατόπισθ-ε. Et Il. ο, ὁ δ' ἀφίκ-ῳ-ε ὀκ ἀμύξεις οὐδ' ὀθεται. ¶ Item moueor. Eustath.

ὀ'Θ-α ει Σ, plantæ sunt (vt ὄζων & κράλαμος) quas οἱ ἐφεδρεύοντες observant: vbi enim eæ nascuntur, aquas ibi esse colligunt. Geopon. l. 2. c. 3. Vide & Vitruu. 8. c. 1.

ὀ'θ-ειδ-ῶ, vide in κόθ-ω.

ὀ'θ-ο ὀ'ν Η, ης, ὁ, linteum. Iliad. γναμπτῇσιν καλυφαλῆφι ὀθόνησι. Iliad. ο, τῶν δ' αἱ μὲν λευκαὶ ἔσσονται ἐγχεϊ, αἱ δ' ἁλιπόρφυροι ἔσσονται. Et Luc. ἀφῶσι μεσοῦσι τῶν κρηπίδων ὀθόνια. Velum etiam nauticum ὀθόνη dicitur. ὁ αὐτὸς ἐμπίπτων τῷ ὀθόνῃ.
ὀ'θόνιον, τό: pānuculus linteus, linteolum. Theoph. hist. pl. l. 7. c. 3.

ὀ'Θ-ο-ν-ν-α. Othonna: herbæ & succi nomen, de quo Diosc. l. 2. c. 111. & paul. Aegin. lib. 7. Plin. l. 27. c. 11.

ὀ', hei, heu: aduerb. ægrè ferentium, illacrimantium & timentium. Soph. in Aiace, εἰ ὁ γοῦ φίλος εἶ seu mihi amici. Interdum accuf. vt in Epigr. οἰ ἐμὲ δ' ἐέλπω, ὁ με miserum. Frequentius cum datiuo dicitur ὀΐμοι heu mihi. Apud Synes. ex Eurip. Belleroph. οἰμοι τί δ' οὐ μέλ; Ὀτοτοτοῖ πατοῖ δυσθ. Item cum nomin. Aristoph. οἵμοι τάλας heu mihi misero, seu ô me miseri. Apud eundem, οἵμοι τῶν ἡμερῶν, heu mihi ob mala subaudimus ἔτικα, vel similis part. Interdum est admirantis: vt apud eundem in Aristoph. in Nub. οἰ οἰ ὦ ὕδωρ, heu mihi quàm horror! ¶ οἱ, artic. præpof. vide in ὀ'ε. ¶ οἱ, qui, vide in ὀ'ε. ¶ οἱ, aduerb. *id est*, quò, vbi, vide in ὀ'ε. ¶ οἷ, pron. dat. cas. Vide in ὑ'.

Dicitur etiam ὄμοι pro οἵμοι: itidem cum genitiuo, subaudita particula ἕνεκα Apollon. Argon. lib. 2. Ὤμοι ἐμεῖο, ἀτὰρ σὸ γ' ἐπιμοιρήσεις ἀλαλήμενος. ¶ Item transitiuè, desleo, deploro, ciulatu & lamentis profequor. Soph. Σωσίνη' αἰ ὀμῶξαι. ¶ Item pœnas do. apud Aristoph. in pluto, ἐγὼ μὲν οὖ μισῶ σε νῦν ἀπ' ἐμοῦ imprecor tibi vt pœnas luas, Et paulò post, εἰ μισῶ σε πικρὰ pœnas dabis non leues. Sic vsurpatur & passiua vox: vt apud Xen. Hellen. 2. Α', ὃ σωπῶν ἐκ ἄξιον ἐμοῦ ἐστιν ὁμῶξαι; quòd si taceam ea pœnas non dabo?

Ὀ'μωκτ-ός, deplorandus, lamentabilis, lacrymabilis, Aristoph.
Ὀ'μωκτ-ή, cum ploratu & ciulatu.
Ὀ'μωξ-ά, ἡ, & S. Hen. Heil. l. Herodian. l. 6. & Synes in epist.

Composita.

Ἀ-νομώζ-ω, in ciulatus & fletus erumpo, ciulo. Aeschyl.
Ἀ-νόμωκτ-ος, siue ἀόμωκτος, sine ciulatu & fletu: item impune Soph. in Aiace.
Ἀ-πομώζ-ω, ciulo, lamentor. Item defleo, deploro. Antiphon. ἃ γὰρ τὸ δ' ἄρτι ἀτάμωσεν ἐμὲ τε καὶ οὐκ ἐᾷ ἀπομώζειν.
Ἐ-ξομώζ-ω, ciulo. ciulatus emitto. vel in ciulatus erumpo. Sopho. cl. in Aiace. δ. ὅτι ἐξόμωξεν οἰμωγὰς λωγάς.
Ἐ-πομώζ-ω, allamentor, adgemo.
Κατ-ομώζ-ω ciulo. gemo. Hesych.

ὀ'ι-α, vide ὀ'ε. ὀ'α-ι, in ὀ'ε. ὀι'α-ὶ, in οἷ.

ὀ ἰ'Α Σ-ι-α-ῶ, gubernaculum, temo nauis. clauus nauis. Plut. de deo Socr. ἐπράττε ὥσπερ μικρὸς οἰ'α-ί-ου μεγάλου σκευαγωγὸς ὀμφάλιος. Idem in lib. An seni capessl. resp. παρ' ὑπ'α-ί-ου ἢ παρ' ἄλλου παιδὸς roll. vocari οἰ'α-α scribit etiam summum gubernaculi partem, i. ansam gubernaculi.
ὀ'α-ί-ζ-ω, guberno, rego: propriè nauem, metaphoricè verò alia. Herodot ἐδίδασκον ἀσσύριοι ζῆν, ὅπως τοῖσι μέλλουσι σκυτίνοισι ἀσπίσι χρήσεσθαι ἐπ' ἀνθρώπους ἀγαθοῖσι· regentes eas loris coriaceis. Aristot. eth. lib. 10. c. 1. ἵν' ὑπηρέτησι τοῖς νόμοις οἰ'α-ί-ζοντες ὁδὸν ἢ λύπην.
Ὀ'α-ί-σ-μ-α, τό, gubernatio: vel q. gubernamentum. Diogen.
Ὀ'α-ί-σ-τ-ε-ς ὁ, gubernator Suid. (Lac.
ὀ'α-ξ, Ionicè idem quod οἰ'α-ξ. Pud Hom. Il. ω, οἵ τινες dicuntur nuli qui iugum tenent: vel per quos traiiciuntur mulos regentes habenæ, teste Eust.
ὀ'α-ί-ζ-ω, idem quod οἰα-ί-ζ-ω. Herodot.
ὀ'α-ί-ον, pro οἰ'α-ξ, seu οἰ'α-ιον, gubernaculum. Hom. Ἦ ἐχεν ἰθέα κοῖλα (*comp.*) antennæ extremitas, antennæ cornu. Luc. in dial. qui Πλοῖον inscribitur.

ὀ ἰ'Γ Ω, seu ὀγ-υ-ύω, F. ξω, aperio. Hesiod. in dieb. τετρέφη δ' ὑφ' ὅσσον. aperi dolium.
ὀ'γ-υ-μι, aperior. Iliad. Ϡ, Πᾶσαι δ' ἀΐλητο πύλαι. πτχτ. med. ipsa aperui.

Composita.

Ἀ-νοί-γ-ω, siue ἀνοιγ-ύω, idem cum οἴγω. vt ἀνοῖξαι τὰς Σάρδεις, vel ἀ πύλας, aperire fores, vel portas. Xenoph. pæd 7. Item aperio. *id est*, de promo. Theocr. idyl. 14. ἀνῆξε δ' Βύζιον ἀπὸ τοῦδε, Ἐδώδη, &c. ¶ Item quasi in apertum mare prodeo. Xenoph. Hellen. 1.
Ἀ-ν-οί-γ-μ-α, aperior, referor. Epigram. lib. 1. Λειμῶνες χαίνει ἀνοίγματα βύσσιον, quum aperitur & expanditur. Aristotel. de mundo, γέμματα ἀνοίγεται. Luc. ὦν ἀνοιγμάτων τῶν ὑφιαμένων ὄμβρων. Præt. medium. Att. αὐοίγω pro ἀνοίγω. sæpe vsurpatur. idem valens. quoe ἀνοίγμαι. Apud plut. ἀνοιγῆς πᾶσι-ν-apertum dolium, & apud Thuc. l. 4. αἱ πύλαι ἀνοίγοντο.
Ἀ-νοιγ-μ-α, τό, aperimentum, apertio pro ἀνῳξις: ostium. Reg. c. 14.
Ἀ-νοῖξ-ι-ς, ιος, ἡ, apertio, referatio. Basil.
Ἀ-νοικ-τός, ὸ, ἡ, apertus: vel apertilis, adapertilis. Bernard.

Decomp. Διανοίγω, adaperio, patefacio, seu aperiendo diduco.
Ἐ-ξανοίγω, aperio. Aristoph. Συναναοίγω, simul aperio.
Εὐάνοικ-τ-ος, apertu facilis, qui facile reseratur.
Ἰανοικτ-ήρ, ἡρ, ianuarum apertor. Diog. Laërt. & Suid.
Τανοίγω, subaperio.
Διάγ-ν-υμι, aperio, pando, resero. Sophocl. in Aiace. Τ' ὀφθαλμὼ διάγνυμι, patefactio. (Δι-ε-ῳκ-ώς.
Δι-ῳκ-έω, apertio. Hippoc. de loc. in hom. τὰ διῳκοδομημένα ἢ ὕδατ-ι ἢ ἄλλῳ τῳ ὑγροῦ ὑπερχόμενα.
Ἐ-ῳκ-ώς, tantor. Hesych.
Ποσ-ῳκ-ώς, parum aperio schol. Aristoph.
Πλακ-ο-ῦς, ἡ, deliorum apertio festum erat Bacchicū apud Graecos. Procl. in Hesiod. Πλακοῦς ἑορτὴ τοῦ διόλου ἀνοίγεσθαι.
Προ-ῳκ-έω, adaperui. vide ἀφ-ῳκ-έω, adaperui.
Τ-ποίγνυμι, clàm aperio.
Τ-πῶς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ὀ'α-ί-η, siue οἰάνη. F. ξω tumeo, inflatus sum Odyss. ο. Ὣ δὲ ῥ' ἐξέπιον πάντα δυάκαστα ἠδὲ καὶ αὐτὰ ἀσκὸν ἐπεπλήσθη Α', ὀφθαλμὼ τε ῥίνες τε. Plutarch de virt. mor. οὐδὲν ἂν ῥᾳδίως ἴσκω ἢ ἐλεγμαλιότητι σώματι τὸ ἀκολάστῳ καὶ ἀβρῷ μᾶλλον ἢ ὀδύνῃσι τὰς ὑγρὰς. ¶ Metaphoricè negotia aliqua οἰδεῖν dicuntur: vt apud Herodot. οἰ'α-ί τὸν Ὀ'ταύλην πολλὰ καὶ δεινὰ ὀνειδίζοντες, μανδὲ οἰδεῖν τε τῷ ἀρχῇ καὶ τὸν ἐπ' ἐκείνου γενόμενον, tumentibus rebus, in bellum & tumultus vergentibus. Præt. perfect. οἰδήκει, tumidus, inflatus.
Οἴδ-η-μ-α, tumor cuiuscunque sit generis: apud Hippocr. Item peculiariter, tumor quem pituita committit, apud Galen. Diosc. & alios recentiores medicos. Metaphoricè de animi etiam tumore & elatione dicitur.
Οἰδ-ῆσ-α, ης, ἡ, ὁ, tumorem referens, seu tumidus. Apud Gal. & Actuar. οἰδήσασα ἐπιθέτως ἐγκεῖ. ipla ci δήσασα.
Οἴδ-ω, pro οἰδάνω, per dialysin dicitur apud poëtas vt οἴδωσι δοκίσεις, tum apud Hom. tum alios. Item pelagus. Aeschyl. Τέρπει δὲ μ' ὑπτίασμα. Pro tumore & elatione vsurpauit. Greg. in carmin.
Οἰδ-ω-δ-ης, ὁ, ἡ, ὄ, tumor, inflatio. Suid.
Οἰδ-ῶ-μ-α, τό, tumor, idem cum οἴδημα.
Οἰδ-ύν-ω, tumefacio. Il. ι, ὄφρ' ἢ Ἰλιον οἰδήσει ἐν οἰδήσει νέον πῦρ περ μεγάλῳ. Ita neutraliter, pro οἰδάω tumeo. Aristot. οἰδύνεται ἐπὶ πλεῖον ἀναθυμιάσεως. inflatum mare, tumidum mare. Οἰδύνει cur dicitur & ἡ μὴ animo tumet & inflatus est.
Οἰδ-ύν-ω-μ-α, siue οἰδάνημα, tumefio. Il. ι. Α'λλὰ μοι οἰδαίνει κραδίη καὶ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι tumet cor & tument ira.
Οἰδαλέ-ος, tumidus, turgidus. Item humidus. Suid.
Οἰδ-ίαν-ω, tumefacio, idem cum οἰδαίνω Alex. Aphr. in probl. οἰδίσκον ποιῶμεν, tumefaciens spiritus. Exp. etiam intumesco.
Οἰδ-ιον-ώδ-ες, tumor terræ. Lat. tubera appellant. Theophr. hist. plant. lib. 1. c. 2. Pro οἰδιον scribitur etiam Τ' ὄδιον, Plut. symp. 4. διὰ τὰ ὑπὸ τῆς θερμότητ' ὀχεῖσθαι.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἐ-νοίδ-ω, ἔ, intumeo, intumesco, turgeo. Item metaph. irascor, vt ἐνοίδει ὀργῇ. apud Herodot. in Polymn.
Ἀ-ν-οίδ-η-σ-ι-ς, ὁ, tumor. Aristot. de mundo, αἱ ἀνοιδήσεις διακόσιαι ἢ μείζους ἢ ἐλάττους. tumidos æstus. (οἰσθ.
Ἀ-ποίδ-η-σ-ι-ς, tumefacio: Epigr. l. 1. vel tumeo. intumesco, vt αἱ ἀποιδήσεις. idem. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 15.
Decomp. ὑ-περ-οίδ-ω, intumesco: vel in superficie tumeo.
Ἀπο-ῳκ-έω, intumesco. Luc. ἐπιφάνεια ἐν τῇ σφυγμοποιΐᾳ δεῖ τὸ σκέλος, intumuerant ex hausto veneno crura.
Ἐ-ξοίδ-ω, extumesco.
Ἐξοίδ-η-σ-ι-ς, tumefacio facio vt extumescat.
Ἐ-π-οίδ-ω, intumesco: vel in superficie tumeo. Diosc. l. 4. ἐποιδεῖ τὸ σῶμα, intumescit vultus. Et ἐπῳδηκώς, qui intumuit, tumens, tumidus.
Ἐ-πῳδ-ά-ω-μ-α, tumefacio, vel in superficie tumefacio. Ἐπῳδίσεις, tumefio, tumesco. Gal. τὰ ἐπῳδᾶσθαι ὑπὸ τοῦ πνεύματος.
Πλαγ-δ-ῶν-ι, τὰ πεφλεγμένα, apud Poll. l. 2. de tonsillarum tumore ex inflammatione.
Πεφ-υσ-ῆκ-ώς, tumidus, inflatus. Gal in lex Hippocr.
Σκωλ-ός, νὴ intumesco. Phil. de vita M. l. 1. τὰ σώματα δι' ὑδρωπικὰς σκωληκοῦται.

Composita sine præpositione.

Ἐγκοίλ-η, siue γαστροίδης, qui ventre tumido est. Eust.
Ἐγκύλ-ιος, cui crassus & tumidas habet coxas, vel etiã clunes. Idē.
Ἐκκυλ-ῶ, dicuntur oculi quum in diuturnis hæmorrhoidibus & longis morbis plurimum profluuius & sæpe inchoantibus ophthalmis intumescit ipsum κοῖλον. Poll pro. eodem scribitur & κυκλῶ, apud Theocr. idyll. 1. quod est, cauitates oculorū quæ palpebris subsunt rumidas habere.
Ἐπίκυλ-ος, qui tumido seu crasso pene est, Eust.
Ἐ-κπιμπλάω, ἐκπίμπλημι, qui turgidis seu crassis est labris, labrosus, labeo. Idē.
Ὑπόκυλ-ος, qui tumidis est humeris. Idem.
Τ-πῶς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

οἴν, vide in ὀ'ε. & c. in οἰ.
οἰνωπ-ός, & c in οἶν.

ὀ'ι'Ζ-υ Σ, ὑ, ὁ, ærumna, miseri i. Od. ῥηΐδιόν μοι ἔπειθ' μεθ' ὑμῖν ἀλάλησθαι, Il. πάντα τ' ἐπαλάλκῃ, ἠδ' ὀϊζὺν Ναυσικάᾳ. Nic. Od. ξ, οἰζὺν δ' ἐν ἐχεπλίᾳ παρέσται τῶν ἑνὸς ἑνὸς. Hesiod. in Erg. πταίοντα καὶ ἁμαρτοπόνον τ' ὀϊζύν. vide in ὀϊζύω.
ὀ'ϊζ-ε-ῶς, ὁ, ὀ-ερος, ærum, nosus, calamitosus, miser. Il. ρ, οὐ γὰρ ἔτι ζωὸς γε καὶ ὀϊζυροτέρου ἀνδρός. Hesiod. in Erg. ὀϊζυρὸς ἐπὶ κακῷ.
ὀ'ϊζύ-ω, ὑσω, ærumnas & miserias perpetior, Od. ϕ, ὄφρα τ' αὐτὸς ὀϊζύοιμι ἀμηχανίῃσιν. Iliad. γ. Α'λλ' αἰεὶ πᾶσιν ὀϊζύσ' ἀμφιπολεύειν. * Apollonius dicit ab aduerbio οἴ fieri οἰζὺω vnde ὀϊζύω (ficut αἰδέω ab αἰδ) & per dialysin ὀϊζύω.
Τ-πιζυ-ές, (*comp.*) ter calamitosus seu ærumnosus, i. calamitosissimus, miserrimus. apud Eust.

Οἰκητὸς, ὁ, habitatus, vel habitabilis.

Οἰκήτωρ, ορος, ὁ, idem quod κάτοικος. Polyb. lib. 5. Exponitur & colonus, apud Thuc. l. 2.

Οἰκητήρια, τὰ, vasa domestica, vtensilia. Hesych.

Οἰκίζω, f. ίσω, ædifico, struo, condo: vt οἰκίσαι πόλιν, Aristot. in Oecon. Frequentius significat, in ædibus, vel aliqua sede colloco: Et simpliciter, loco colloco: Eurip. οἰκίζω εἰς ἁγνὰ δώματα. Item coloniam in locum aliquem mitto, Thuc. l. 1.

Οἰκίζομαι, ædificor, struor, Plut. in Sol. Item in sede collocor, &c. Plato in Axiocho. Ὤικισται, sedem habet, situs est. Eurip. in Hecuba.

Οἰκισμὸς, ὁ, ædificatio: ipsa actio condendi seu deducendæ coloniæ. Poll.

Οἴκησις, εως, ἡ, idem Thuc. l. 5.

Οἰκιστὴς, οῦ, ὁ, ædificator, conditor, qui sedes alicui assignat. Item deductor coloniæ Thuc. l. 1 & 5. Plato de rep. l. 2.

Οἰκιστικῶς, more eorum qui vrbē condunt, vel qui coloniam deducunt. Poll.

Οἰκεῖος, α, ὁ, domesticus. Herodian. l. 4. ἰδίᾳ δὲ πάντες ἐφοβοῦντο οἱ ἐκείνου οἰκεῖοί τε καὶ φίλοι. Item familiaris, necessarius, necessitudine iunctus. Thuc. l. 4. & 5. Herodian. l. 3. Item propinquus, generis propinquitate coniunctus: Demosth. contra Neær. Interdum ponitur ad differentiam externi: Herodian. lib. 7. Interum τῷ ἀλλοτρίῳ opponitur. Thuc. l. 3, Plutarc. symp 7. Opponitur & τῷ κοινῷ: vt apud Isocr. in Areop. Ἐν τῷ πολιτικῷ. apud Thuc. l 2. ¶ Item οἰκεῖος aptus, accommodatus. Aristot. eth. 1. τῆς πολιτικῆς οὐκ ἔστιν οἰκεῖος ἀκροατὴς ὁ νέος.

Οἰκείως, familiariter, amicè, beneuolè. Isocr. Xen. Item aptè accommodatè: Aristot.

Οἰκειότης, ητος, ἡ, domesticus vsus & consuetudo, familiaritas amicitia, Aristot. rhet. 2. Thuc. Plut. Item propinquitas, cognatio. Synes.

Οἰκειόω, f. ώσω, familiarem reddo, concilio. Thuc. l. 3. τὴν πόλιν εἰς τὴν ξυγγένειαν οἰκειοῦντες. Synes. ep. 26. ἡ τῷ θεῷ σοι προσθήσει χάριν σεαυτὸν οἰκειοῖς τῇ κοινωνίᾳ τῆς ἀπορρήτου προαιρέσεως. Item ascisco, consilio, accommodo. Greg. in epitaph. patris, τὰς προσηγορίας ὅσας ἡ ἀρετή σοι πεποίηκεν, ἄλλη τις ἄλλην οἰκειοῦται καὶ προσάγουσα. Itē mihi vendico, meum esse contendo. Thuc. lib. 1. οἰκειοῦντες τάς τε [illegible] ὁδούς

Οἰκειοῦμαι, familiaris reddor, adiungor, &c. Thuc. Aristot. Itē actiuè, concilio adiungo. Plut. in Othone. οἰκειώσατο πρὸς αὐτὸν τοὺς πολίτας ὅτω. Sic & sæpe apud Herodian. Item vendico, &c. Greg. οὕτως οἰκειοῦμαι τὰ κατορθώματα.

Οἰκείωμα, τὸ, quod accommodatum est. Strabo.

Οἰκείωσις, ἡ, familiaritas. Naz. item vendicatio. Thuc. l. 5.

Οἰκήϊος, Ionicè dicitur pro οἰκεῖος, domesticus, priuatus. Et τὰ οἰκήϊα, res domesticæ. Hesiod. in Erg.

Composita: ac primum ex οἶκος, οἰκέω, & οἰκίζω.

Ἀγροικος & ἀγροῖκος, rusticus qui in agro viuit. Aristoph. in Nub. Vide & deriuata ex Ἀγρός.

Ἄοικος, seu ἄοικος, ὁ καὶ ἡ, domo carens, extorris. Herodot. & Luc. de sacrif. Et generaliter pro eo qui ædib. destitutus oberrat. & pauper est. Plato in symp. Ἄοικοι πόλεις, in quibus aut nullæ aut paucæ sunt ædes aut familiæ. Plut. ad Colot. Sic & ἄοικον δμῶα, Hesiodus dixit famulum cui nec domus nec familia est, in Erg.

Ἀοίκητος, qui non habitatur, inhabitabilis.

Ἀνοικίζω, rursus condo, reædifico: Pausan. Κόρινθον δὲ αὐθις ποιήσαντος τοῦ Μομμίου ὕστερον λέγουσιν ἀνοικίσαι Καίσαρα. Item remigrare facio, vel relego habitatum in aliam regionem. Idem. ἀνοικίσαι σφᾶς ἐς τὴν Περσίδα Φιλίππου τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἀνοικίζομαι, rursus condor, instauror. Item migro, habitationem transfero, Thuc. οἱ μὲν ἀνῳκίζοντο πρὸς διαφυγόντας τὰς πόλεις.

Ἀνωκισμένος, supernè vel in alto habitans. Hesych. Apud Synes. ἀνῴκισμαι πρὸς τόπον ἀλίμενον Κυρηναίων ἐσχατον, exp. procul à mari sum situs.

Ἀνοικισμὸς, reædificatio. Herod. l. 2.

Ἀντοικος, [q. d. ex aduerso domum habens] ex aduerso habitans vel è regione.

Ἄποικος, q. d. qui est extra domum suam aut procul à domo: colonus in coloniam missus. Schol. Thucyd. est qui mittitur ad habitandum locum desertum. Sic & ἄποικος Ἑλλὰς, apud Aristid.

Ἀποικὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἄποικος: vt ἀποικὶς πόλις, colonia Plutarch. in Coriol.

Ἀποικία, ἡ, colonia: vnde ἀποικίαν ποιεῖσθαι, coloniam deducere apud Plat. de leg. pro quo apud Thucydid. ἀποικίαν ἐκπέμπειν.

Ἀποικέω, ῶ, f. ήσω, aliunde habitatum venio, migro in coloniam. Isocr. τῆς ἡμετέρας πόλεως τοὺς Ἴωνας ἀπῴκησαν, ἐξ ἧς ἀπῴκησαν. Plutarch. ἀπῴκησαν εἰς Λευκωνίαν, in Leuconiam migrauerunt Item procul habito, procul remotus sum ab aliquo. Thuc. li. 3. ὑμῶν ἀποικούντων. Aristot. polit. 1. ἀποικεῖν πόρρω τῶν διαφθειρόντων.

Ἀποίκησις, ἡ, migratio in coloniam. Ἀποικεσία, idē. Esdræ c. 2.

Ἀποικίζω, in coloniam deduco: vel coloniam deductam aliquo in loco colloco. Thuc. l. 1. ταύτην ἀπῴκισαν μὲν οἱ Κερκυραῖοι. Isocr. in Archid. Φωκαεῖς Μασσαλίαν ἀπῴκισαν. Item generaliter, migrare facio, amando. Od. μ, Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπῴκισε τηλόθι ναίειν.

Ἀποικίζομαι, in coloniam deducor. Plut. in Timol. Item è loco aliquo tanquam è domo eiicior. Gregor. ἀπῳκίσθην [illegible]. Apud Plut. υἱὸς εἰς ἑτέραν ἀπῳκισμένος συγγένειαν, exp. filius in adoptionem datus.

Ἀποικισμὸς, coloniæ deductio seu coloniarum. Aristot.

Ἀποικιστὴς, οῦ, ὁ, coloniæ seu coloniarum deductor. Hesych.

Διοικέω, seorsim habito. Plat. in Tim. διῳκισμένας οἰκήσεις ἰδίας, proprias sedes & domicilia habens. Item actiuè, digero: per sua velut domicilia & sedes: vnde pass. apud Alex. Aphr. ἀριθμὸν [illegible]. Item administro, rego. Isocr. ad Nicol [illegible] τὴν πόλιν. Dem. τὰ πρὸς τὴν πόλιν διοικεῖν, ciuilia munera gerere. Exponitur etiam, constituo, ordino. Herodian. lib. 3. διοικήσας δὲ ταῦτα ὡς ᾤετο ἄριστα, optime his pro suo iudicio constitutis. Item instituo: vt διοικεῖν τὸν βίον αὐτοῦ, Isocr. ad Philipp. ¶ Item statuo, decerno: vnde pass. apud Luc. διῴκηται μὲν ἡ [illegible] ἄλλα, πλὴν ταῦτα δὲ τὸ τῶν πλουσίων.

Διοικέομαι, idem quod διοικῶ, administro, &c. Demosth. [illegible] κεῖται μετὰ ταῦτα ἔτεσι, πάντων δεινότατα [illegible]. Sic & apud Greg. contra Iulian. Διοικέομαι, [pass.] curor, nutrior. Athen. lib. 2. [illegible] γὰρ ὑποτίτθια γάλακτι διοικεῖται.

Διοίκησις, administratio. Dem. Aeschin. Item dispensatio seu expensio pecuniarum. Hesych.

Διοικητὴς, ὁ, administrator. vel negotiis administrandis præfectus, procurator. Plut. in apophth.

Διοικητικὸς, ἡ, ὁ, administratus.

Διοικίζω, incolas & habitantes disperdo, contubernium aut sodalitatem dirimo. Isocr. de pace, [illegible] Λακεδαιμονίων, Μαντινείας δὲ διῴκισαν. Sic & apud Aristot. polit. 5. Et generaliter dissocio, diuido, disgrego. Synes, ἀλλ' εἰ διῴκισε γράμματα συνημμένας τῇ διανοίᾳ, τὸ [illegible].

Διοικίζομαι, dirimor, disgregor, &c. Plato. [illegible].

Διοικισμὸς, incolarum & habitantium dispersio, contubernij dissociatio & diremtio. Plat.

Decomp. Ἀδιοίκητος, non administratus: vel non dispensatus, aut distributus.

Δυσδιοίκητος, difficilis dispensatu seu administratu.

Παραδιοικεῖν, perperam seu malè administrare. Syn. in Ar. [illegible]

Ὑποδιοικητὴς, subpræfectus.

Δυσοίκητος, habitatu difficilis, propemodum inhabitabilis. Xen. Pæd. 8.

Εἰσοικέω. siue ἐσοικέω, habitatum aliquò migro.

Εἰσοικίζω, vel ἐσοικίζω. domum introduco, seu recipio. Item in vrbem habitatum mitto. Polyb. l 5. [illegible] &c. Gregor. εἰσοικίσαντες ἑαυτοῖς ὅλον τὸν Χριστὸν, in domum suam intromittentes, seu recipientes.

Εἰσοικίζομαι, domum recipior, &c. Greg. [illegible] διὰ τῆς χάριτος. Item actiuè, idem quod εἰσοικίζω, apud Basil. de ieiunio, & Greg. de hom.

Εἰσοικισμὸς introductio in ædes, seu receptio.

Ἔνοικος, incola: qui domum in aliquo loco habet. Aristid. in encom. Romæ. Strabo l. 6. Metaphoricè apud Greg. de Iuliano τὸν ἔνοικον αὐτῷ πονηρὸν τῆς πολυτροπίας μιμούμενος, quem in pectore habebat. Apud Basil. ἔνοικα πάθη, domesticæ perturbationes. Exponitur etiam ἔνοικος, inquilinus, qui in aliena & conducta domo habitat.

Ἐνοίκιον, τὸ, pensio illa annua quam inquilinus repræsentat merces domus conductæ. Dem. cōtra Olimpiod. Metaphoricè apud Plut. in præc. sanit. Item merces quæ hospiti datur apud quem diuertimus. Poll. l. 1. & 10.

Ἐνοικέω, domicilium & sedes habeo in, inhabito. Aristot. polit. 7. κατ' ἀριθμὸν γὰρ τὸ πλῆθος τῶν ἐνοικούντων τῇ πόλει κρίνειν [illegible].

Ἐνοίκησις, ἡ, inhabitatio.

Ἐνοικίζω, domi seu in ædibus colloco: aut in domū introduco. In Eccles. ἐνοίκισον ἀλλότριον, domo excipe alienum.

Ἐνοικίζομαι, in ædibus collocor, &c. metaph. apud Synes. [illegible] τὰς χελιδόνας αἳ [illegible] τῶν ἀνθρώπων [illegible] ἐνοικίζονται, &c. exce excipiuntur seu recipiuntur.

Ἐνοικισμὸς, ipsa actio in ædibus aliquem collocandi, vel introductio in ædes.

Decomp. Προενοικέω, prius seu antè inhabito. Synes. ep.

Προενοίκησις, εως, ἡ, prior habitatio seu inhabitatio. Thucydides lib. 1.

Ἔξοικος, è domo sua eiectus, exul: aut qui è domo sua migrat

Ἐξοικέω, domicilio & sedib meis discedo, emigro. Dem. contra Aphob. τὴν οἰκίαν ἐμφανίσας Μειδίᾳ ἐξῴκησε.

Ἐξοίκησις, emigratio ex ædibus aut vrbe. Plato de leg l. 8.

Ἐξοικίζω, domo expello & eiicio. Et generaliter, expello Thuc. l. 1. Ἑστιαίας δὲ ἐξοικίσαντες αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον. Eur. in Hec. Λήμνου ἄρσενας ἐξῴκισαν, ex Lemno mares eiecerūt. Apud Plut. εἰς Ῥώμην ἐξῴκισε, exp. expulsis suis sedibus Romam habitatum traduxit.

Ἐξοικίζομαι, domo eiicior: vel generaliter, expellor. Synes. Exponitur etiam, migro, seu emigro: apud eundem.

Ἐξοικισμὸς, ὁ, & ἐξοίκισις, ἡ, expulsio seu eiectio è domo. Et generaliter, incolarum expulsio. Plato de leg. l. 4.

Ἔποικος, aduena: vnde ἔποικοι, aduenæ, coloni. Thuc. & Arist. in polit. Philostr. ep. 47.

Ἐποίκιον, supellex: in Pand. Itē pro villa aut casa. Iosue c. 19. & apud Suid.

Ἐπιοικίδια Ceres, quæ rem domesticā curat in Corintho co(li solita.

Ἐποικέω, aliis eiectis habito. Xen. pæd. 6. τῶν Ἑλλήνων τῶν ἐν τῇ [illegible] ἐποικοῦντες. Sic & apud Thuc. [illegible] σὺν Κρήτων [illegible] ἐποικισθῆναι. (Polyb. l. 5, l. 7. & Synes.

[illegible] incola qui locū habitat & incolit Aristot. Oecon. 2.

[illegible], habitatio, i. habitādi locus: apud Dionys. Areop. & Gregor. Item colonia, præfectura, oppidum pagus: apud Strab. l. 6. & alibi. Et pro coloniæ deductione, apud eundem & Appian. belli ciu. l 4

Κατοικίδιος, domesticus, domi nostræ degens: apud Alex. Aphr. probl. l. 1.

Κατοικίδιος, ὁ, ἡ, idem: vt ὄρνις κατοικὶς, apud Nic. in Ther. Pro eodem legitur & κατοικάς, apud eundem in Alexiph.

Κατοικέω, inhabito, incolo: vel simpliciter habito. Thuc. [illegible] σου, domū tuæ habito. Isocr. κατοικεῖν ἐν δημοκρατίᾳ. Plut. ταύτην τὴν γῆν κατοικοῦντες vsurpatur & sæpe in nouo Testam. vt Act 17. Matt 4 &c. Apud Plat. de leg κατοικοῦσα πόλις, ciuitas sita seu extructa.

Κατοικέομαι, habitor & incolor. Aristot pol 2. Κατῴκημαι, sedē alicubi habeo & veluti collocatus sum. Thuc. l. 3 & 5.

Κατοίκησις, habitatio seu habitandi locus. Marci 5.

Κατοικητήριον, τὸ, locus in quo habitatur seu habitari potest, domicilium, sedes. Apocal. c. 18.

Κατοικίσια, τὰ feriæ quæ celebrari solebant ob loci alicuius habitationem: seu festa quæ quotānis agebantur eo die quo quis habitatum aliquò venerat Greg. in s bapt.

Κατοικίζω, in domo seu in ædibus colloco. Et generaliter, habitatum mitto, habitare facio Plato in Tim. κατοικίζειν εἰς [illegible] τὸ σῶμα. Plut. in Rom ἐκ Ῥώμης κατῴκισαν εἰς Καπύην. Item condo, ædifico: Eurip. in Hippolit coron Ὦ Ζεῦ τί [illegible] κατῴκισας; quare in lucem creasti? Isocr. in Euag. (de Teucro) διοικούμενος εἰς Κύπρον, Σαλαμῖνά τε κατῴκισεν ὁμώνυμον ποιήσας, &c Salaminem condidit. Apud eundem, ταύτην δὲ ἡ πεντακοσίαν ὑπὸ τῶν κατοικιζόντων. exp. incolis frequentant. Et κατοικίζω τὰς νήσους. insulas in colonias deduco.

Κατοικίζομαι, habitatum mittor seu deducor, habitatio mihi datur: vnde οἱ κατοικιζόμενοι τῶν στρατιωτῶν, milites quibus habitationes in vrbibus cum agris distributæ erant. Appian.

Κατοικισμὸς & κατοίκισις, collocatio in ædib. seu in domicilio. Κατοικισμὸς τῆς πόλεως ipsa actio condendi vrbem. Plato.

Decomp. Ἐγκατοικέω inhabito. Ἐγκατοικίζω, colloco in, colloco intus. Plut. ad præt. indoct

Ἐνκατοικέω, inhabito, incolo Cebes Theb.

Νεοκάτοικος, qui recens alicubi habitare cœpit: vel nouæ vrbis habitator. Eupol.

Παρακατοικίζω. vnà colloco: vel habitatores iuxta colloco. Isocr. & Plut. in Pericle.

Συγκατοικίζω, vnà colloco habitatores, vel vnà frequentem incolis reddo: Eurip. in Hippol Ἄφθογγα δ' αὐτῇ συγκατοικίζειν δάκη θηρῶν.

Μέτοικοι, qui principum iussu in aliam ciuitatem pœnæ causa transferuntur, & quorum prædia publicantur: ex Codic. l. 10 tit. 4. Item incolæ qui in aliena ciuitate longæ moræ causa habitant, nec habent ius ciuitatis, nec honores ciuiles capiūt, tributum tamen pendunt, quod μετοίκιον dicitur. Dem. contra Mid. Isocr. de pace. Xenoph. in rep. Athen, Item μέτοικος, idē quod ἔποικος: apud Soph. in Oedip. Colon.

Μετοικικὸς, ἡ, ὸν, ad incolas pertinens. Luc. in Lexiph. Plut. in Alcib. (Plato de leg. l 8.

Μετοικέω, ῶ, incolam esse, sua vrbe relicta in aliena habitare

Μετοίκιον, τὸ, pensio quam incolæ quotannis repræsentabāt. Plut in Phoc. Vide & Poll. & Harpocr. ¶ Apud Plut. in Theseo Μετοίκια, sacrum esse tradunt, à mutatis ciuium sedib. dictum: alij ferias ob receptos in vrbem incolas.

Μετοικέω mutatis sedibus & domicilio, commigro: vel domo mea pulsus habito. Isocr. παρ' ἑτέροις μετοικεῖν. Paus. Λυκίσκῳ [illegible] ἐν Σπάρτῃ. Dem. μετοικοῦντες δ' Ἀθήνησι.

Μετοίκησις, ἡ, incolatus: sedis & habitationis mutatio, migratio. Plato de leg. l. 8. & in Apol. Socr. (ne Matth. 1

Μετοικεσία, idē: seu habitatio & mansio in peregrina regio

Μετοικίζω, transfero incolas, ab vno loco in alium migrare facio. Aristot Oeco. 1. Item habitationem mutare cogo. Plut. de primo frig.

Μετοικίζομαι, transferor, & migrare cogor, aut migro. Luc.

Μετοικισμὸς translatio incolarum: actio cogendi ex vno loco migrare in alium.

Μοσσύνοικοι, qui in ligneis turribus sedes suas & domicilia habent. Apollon. Argon. l. 2.

Νέοικος, qui recens ædes alicubi habere cœpit: vel in noua vrbe domum habens. Epicharm.

Νεώσοικος, ὁ, & frequentiùs νεώσοικοι, nauiū domus, naualia, Thuc. l. 7. Dem pro cor. Luc. in Anacharſ.

Ὀρεσίοικος, & ὀρεσσίοικος, in montibus habitans.

Πανοικεὶ, cum tota domo, cum tota familia. Pro eodem scribitur & πανοικὶ, Act. Apost, c 16.

Πανοικία & πανοικίη, idem. Herodot. Pro eodem dicitur & πανοικεσία. vt apud Gregor. in Macchab. encom. & πανοικησία, apud Thuc. lib. 2. & 3. Item πανοικος ἀπόλλυται, qui cum tota domo, seu familia perit.

Πάροικος qui domum habet apud, qui habitat iuxta, accola. Thucyd. l. 3. & 4. Item qui habitatum aliquò venit ac sedem ibi fixit. Ephes c. 2. Item qui in ædibus alicuius habitat, inquilinus Leuit. 21.

Παροικία, incolam esse, Item accolarum conuentus & accolatus, sacráq; vicinia. ¶ Pro ecclesia vsurpari dicitur: canon. 18. concil. Ancyreni.

Παροικέω, habito apud, accolo. Isocr. ἀπὸ δὲ Κνίδου μέχρι Σινώπης Ἕλληνες τὴν Ἀσίαν παροικοῦσι. Sic & apud Thucyd. lib. 3. & Synes. epist. 142. Item incola sum, peregrè adueni aliquem in locum habitandi causa. Lucæ 24. σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ, &c.

Παροικέομαι, habito apud, &c. idem quod παροικέω: Herodot.

Παροίκησις habitatio propinqua: vel incolatus.

Παροικεσία, idem.

Παροικίζω, iuxtà colloco, iuxtà habitare facio. Item ad habitandum iuxtà admoueo. Epigr.

Decomp Συμπάροικος. contubernalis. Poll.

Περίοικος ἡ, locus domum vrbémve ambiens. Suid. Item adiect vicinus. Thuc. l. 1 Herodian. l. 6.

Περίοικος, δ, ὁ, ἡ. vt περίοικος χώρα, regio circa nostram sita, seu finitima. Plerunque absolutè ponitur pro agro circum vrbem aliquam sito. Thuc. l. 3. Aristot. de arte poëtica.

Περιοίκιον, τὸ, idem quod περίοικος sub Hes.

Περιοικία, ἡ, locus suburbanus, seu vici circūiacētes Strab. l 6.

Περιοικέω, habito circum, circumcolo: vnde περιοικοῦντες circumcolentes. Vlpian.

Πρόσοικος qui domum nostram seu sedes nostras attingit, accola Herodes in orat. apud Aristid. πρὸς τὰς τῷ τόπῳ προσοίκους θεὰς, exp. deas propinquas.

Προσοικέω, domicilia & sedes coniunctas habeo, habito apud, Plat. in Tim. προσοικεῖν τῷ ποταμῷ. Aristot. polit. 1. ὅσοι λίμνας καὶ ἕλη καὶ ποταμοὺς ἢ θάλασσαν προσοικοῦσιν. Apud Aristid τὴν Ἀττικὴν ἅπασα ἡ Ἑλλὰς προσοικεῖ, exp. finitima est.

Σόλοικοι, qui Solis (in vrbe Ciliciæ) habitārunt Peculiariter σόλοικοι appellati fuerunt ij, qui quum Solis habitassent, Attici tamen essent, aliquantum ab elegantia & venustate sermonis Attici discesserant, lingua ex Attica & Solica mixta loquebantur. Eust. apud Dion. de situ orb. Generaliter autem barbari omnes, i. barbarè & vitiosè loquentes, nominati fuerunt σόλοικοι: vt apud Luc. in Demon. κομιδῇ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου καὶ σολοίκου εἰπόντος. Sic σόλοικος φθόγγος apud Anacr. oratio barbara Item natura & moribus barbarus σόλοικος dicitur. Plut. in polit. præc. ὥσπερ εἶναι τῶν ἀπειροκάλων καὶ σολοίκων. Sic & Xen. pæd. 8 σολοικότερος ἄνθρωπος τοῦ ξένου.

Σολοικία, idem quod τὸ σόλοικον seu σολοικισμὸς Luc. de saltat.

Σολοικίζω, refero solœcos in loquendo, nō loquor vt probatus loquendi mos fert. Diog Laërt. in vita Sol. & sæpe in Epigr. itidémque apud Aristot. Luc. Plut.

Σολοικισμὸς, οῦ, ὁ, solœcismus. vide Gell. lib. 5. c. 20. Vtitur Luc. in vita auct. Plut. sympos. 8. probl. 9. & alibi. Generaliter hoc nomine appellatur quicquid perperam fit, nec rectè aut ordine suo: propriè autem ita dicitur λόγος ἀκαταλλήλως τεταγμένος. cuius rei exempla vide apud Donat. lib. de figuris.

Σολοικιστὴς, οῦ, ὁ, qui in loquendo σολοικίζει. Ita inscribitur dialogus quidam Luc qui & ψευδοσοφιστής.

Ἀσόλοικος, (*decomp.*) nō solœcus nec barbarus: vt ἀσόλοικος λόγος apud Diogen. Laërt. oratio vitio carens. Idem Diog. in Zen. ἀσόλοικον hominem vocat, qui in oratione non σολοικίζει, Dicitur etiam aliquid esse ἀσόλοικον quod est mansuetum ac mite, apud Hesyc. ex Soph. Troilo. Ἀσολοίκως, Suid. exp. ἀφελῶς, simpliciter.

Σύνοικος, eiusdem domus particeps, contubernalis. Aristoph. Plut Isocr Σύνοικοι dicuntur conuenæ, è diuersis locis coeuntes ad vrbem coniunctis ædificiis condēdam. Item qui in eadem regione aut vrbe habitant. Thuc l. 2. & 4.

Συνοικία, ἡ, contubernium seu plures domus eodem loco coniunctæ Item pro ciuitate: apud Plat. polit. 2. Sic dicitur etiam cœnicularia domus. vt quæ sigillatim inquilinis locetur: apud Athen. & Dem. contra Nicostr. Et peculiariter eiusmadi domus prima pars. ¶ Συνοικία τὰ, festum Athenis in honorem Thesei, quod cæterorum oppidorū conciliabulis & magistratibus abolitis, Athenis vno instituto concilio & curia

cunctos collocasset Thucyd.lib.2 Athen.lib 7.

Συνοικέω,vnà habito:Plut.in Numa συνοικεῖν τὴν πόλιν.Item eadem domo vtor,sum contubernalis:Plut in præcept. connub.Metaphoricè dicitur aliquis συνοικεῖν alicui rei in qua diu versatus est,seu quæ ei familiaris est:vt apud Eur. Πολὺς συνοικῶν ἱππικοῖς ἐν ἤθεσι συνοικεῖν etiā dicuntur qui connubio iuncti sunt:Luc.συνοικοῦσα τῷ ἀνδρί.Dem.contra Neær. καὶ ξένῳ ἀστῇ συνοικῇ.Exponitur etiam,adhæreo,implicor.

Συνοικουμένη γῆ, terra frequentia habitatorum culta, terra habitata Xen.

Συνοίκημα,τὸ,contubernium Item pro cœnaculo & cœnacularia domo:apud Plut.

Συνοίκησις,ἡ, habitatio coniuncta seu frequentia habitatorum.Thuc.l.3.Item contubernium,familiaris consuetudo, consortium & connubium.

Συνοικέσιον,τὸ,connubium,matrimonium:canon.27. concil. Chalcedon.

Συνοικήτης,ὁ,qui in eadem domo habitat,familiaris,contubernalis.Hesych.

Συνοικίζω,vnà colloco, vnà habitare facio. Item eiusdem domus participem facio,seu contubernio mihi iungo:Greg. ταύτην συνοικίσον σεαυτῷ Interdum significat nuptum do: Polyb.τὴν δὲ κόρην ... συνοικίζειν ... Item (vrbem) ciuibus frequento,ædifico(ciuitatem) Plut. ... πόλιν ἐκεῖ συνοικίζειν.

Συνοικισμὸς,cohabitatio,coutubernium.Philo de vita M. l.3.

Decomp. Προσυνοικήσασα,quæ ante cohabitauit & nupta fuit.

Σωσίοικος,domus conseruans,domuum sospitator. Hes. Pro eodem per crasin quidam factum si existimārunt σῶκος, quod est Mercurij epith.Il.υ vide & in deriuat.ex Σόος.

Ὑπέροικος,qui in superiore parte habitat.

Ὑπεροικέω,habito super.Herodot. ...

Ὑποικέω,habito sub:vel latito sub subsum,Epigr.

Φερέοικος & ...,ferens domum,Herodot. Item substantiuè, testudo,q.d. domiporta cochlea.Hesiod.in Erg.

Χαλκίοικος,æream domum habens:Mineruæ epith.apud Spartanos:Plut in apophth.& Lyc Athen.l.13.

Ὠλεσίοικοι,domum seu domus perditores & pessundatores, domuum pernicies.Hesych.

Composita ex οἰκεῖος

Ἀνοίκειος,minimè aptus nō conueniens,alienus.Plut.& Synes.

Ἀνοικείως non familiariter.Synes.ep.84.

Ἀνοικειότης,ητος,ἡ,mores à familiaritate alieni.Synes. ibid.

Εἰσοικειόω,concino,adiungo, familiarem & amicum reddo.

Ἐξοικειόω,idem.

Προσοικειόω,accommodo,ascisco: Plut. de Antonio, προσῳκείου δὲ ἑαυτὸν Ἡρακλεῖ κατὰ γένος.

Προσοικειοῦμαι,mihi concilio & adiungo. Προσοικειοῦσθαι dicuntur etiam res quæ accommodæ sunt & conueniunt, seu quæ consentaneæ sunt Alex. Aphr.

Συνοικειόω, familiatem reddo, beneuolentiam alicuius comparo.Plut.in Numa, συνοικειοῦντες τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρί.

Συνοικειοῦμαι familiaris reddor. Exponitur etiam, sum proprius.Item accommodor.

Συνοικείωσις, cōciliatio.Est &figura rhetorica:de qua Quintil l 9.c 3.& Rutil Lup.

Φιλοικεῖος,amator necessariorum seu propinquorum.

ΟἾΚΤΟΣ,ου,ὁ,misericordia,cōmiseratio:Od.β.οἶκτος δ' ἔλλαβε πάντας Eurip. in Hecub. ... Herodian. lib.4. ... Apud oratores οἶκτοι dicuntur etiam quum in causæ peroratione misericordiam iudicibus concitant sua commiseratione.Athen.lib.13 Item οἶκτος pro eiulatu.Soph.οἶκτα τὴν ...

Οἰκτικὸς,ὁ,q.d.commiseratiuus.

Οἰκτίζω,miseror,commiseror,miseret me. Aristot de mundo. ... οἰκτίσειε ... μικροψυχίας.

Οἰκτίζομαι,idem Eurip. οἰκτίζεται ἄλλον. Philo de vita M. l.1, οἰκτισάμενοι ... τῆς ἀνάγκης. Oratores autem οἰκτίζεσθαι dicuntur quum & ipsi reum miserantur, & ipsos iudices vel lacrymis vel οἰκτρολογίᾳ ad eum commiserandum permouent. Athen.l.13.

Οἰκτισμὸς,οῦ,ὁ,putatur esse oratio, aut verba eius qui οἰκτίζεται. Ammon.οἴκτισμα,idem.Eurip.in Heraclid.

Οἰκτείρω, miseror,commiseror: Il.ω,οἰκτείρων πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον. Soph.in Trochin. οἰκτείρειν τέ με Πολλοῖσιν οἰκτρόν. Xen. Pæd.1,τῶν μὲν πάθος ᾤκτειρεν αὐτόν, casum eius est miseratus.Reperitur & fut. οἰκτειρήσω,Rom.9.

Οἰκτείρομαι, sum miserabilis,alios mei miseret.Xen.

Οἰκτίρημα,τὸ,misericordia,cōmiseratio,miseratio. Hesych. Pro quo dicitur etiam οἰκτιρμός.

Οἰκτιρμὸς,οῦ,ὁ,miseratio,commiseratio, misericordia. 2. Cor. cap.1.Rom.12.

Οἰκτίρμων,ονος,ὁ,misericors.Theocr.idyll.15, Χρυσῶ κ' οἰκτίρ-

μονος ἀνδρός.Epigram.lib.3.οἰκτίρμονι θυμῷ.

Οἰκτρὸς,ὁ,misericordia seu commiseratione dignus, miserandus.Soph.in Trachin.Eurip.in Hec.

Οἰκτρῶς,aduerbialiter significat miserabiliter. Od.ω. ... pro quo dicitur οἰκτρόν:Suid.

Οἰκτρότερος,(compar.)miserabilior,Herodot.

Οἰκτρότατος,(superl.)valde miserabilis:Od.λ. Pro eodem dicitur etiam οἴκτιστος:Od.μ.Il.χ & apud Luc. vnde ... οἴκτιστος ita vt miseratione dignissimum sit,admodum miserabiliter:apud Phalar.

Οἰκτρίζεσθαι,exp ἐλεεῖσθαι,misereri.

Composita.

Ἄνοικτος,ὁ,ἡ,immisericors, seu qui cōmiseratione dignus ...

Ἀνοίκτως,immisericorditer sine commiseratione.Hesy. & Suid. Ἀνοικτεὶ siue ἀνοικτί,idem.

Ἀνοικτὶς non miserandus.immiserabilis,Hesych.

Ἀνοικτίρμων,ὁ,ἡ,idem.Eurip.

Ἀντοικτίζω,vicissim misereor,vicissim miseror,seu commiseror ...

Ἀντοικτείρω,idem.Euri.in Ione,Ἡμεῖς ... ἀντοικτείρομεν.

Ἀποικτίζω siue ἀποικτίζομαι,miseror & defleo:vel defleo miserabiliter,conqueror:Herodot. ἀποικτίζετο τὰ ... deplorabat quæ à Cyro pertulisset.

Δύσοικτος,immisericors:δυσελέητος.Hesych.

Ἐποικτίζω siue ἐποικτίζομαι,commiseror:vel miserabiliter queror.

Ἐποικτείρω,miseror,commiseror.Soph ...

Κατοικτίζω,commiseror.Eurip.in Heraclid. ...

Κατοικτίζομαι,idem.Greg.de homine. ... Κατοικτίζεσθαι exponitur etiam, misericordiam implorare.

Κατοικτείρω,miseror,commiseror ,deploro , Herodot.& Eur.in Heraclid.

Κατοίκτισις,siue κατοίκτισις,cōmiseratio,misericordia,Xen.pæd.

Συνοικτίζω,commiseror. Xen.

Φιλοικτος,qui commiserari amat,misericors.

Φιλοικτότατος ad commiserationem pronissimus. Sophocl.in Aiace. ...

Φιλοικτίρμων qui libenter commiseratur,pronus ad miserendum.Plut & Eurip.

Ἀφιλοικτίρμων,(*decomp.*)immisericors, immitis. Hesych.

Οἶμαι,vide in Οἴω.

ΟἾΜΗ,ἡ,via,semita:idem cum ὄψ. Inuenitur ... spero. apud Suid. In hac autē signif. vsurpatur ... de quo paulò pòst cum etymo. ¶ Οἴμη,Hesychio etiam significat cantus ... Sic Od.θ,οἴμας τάς ποτ' ... ἱκεν. Idem est etiam λόγος,ἱστορία,& φωνή.

Οἶμος,ὁ,vel ἡ,via,semita:Hesiod in Erg.μακρὸς δὲ ... ἐπ' αὐτήν. Epigr.l.1. ... Plato de rep.l 4. ... Etymologus Philoxenum scribit deriuare ab οἴω futuro verbi φέρω,quoniam δι' αὐτῆς ... ¶ item οἶμος,virga, ... inquit Etymol.Il.λ. Exponitur & ... Hes.& Suid.

Οἰμάω siue οἱμάω, impetum do, irruo,impetu feror in aliquem propriè recta via.Il.χ. ... Ibidem, Οἴμησεν δὲ ... Eustathius deducit ab ... significante ὁρμῶμαι.

Οἴμημα,τὸ,impetus qui in aliquem datur.Hesych.pro quo per syncopen,dicitur οἶμα teste Eust. Il.π.& φ.

Composita.

Ἄοιμος,ὁ,ἡ,carens via,inuius.

Δύσοιμος,malam habens viam·δύσοδος Hes.

Πάροιμος,qui iuxta seu prope viam est:vicinus. Hes.

Παροιμιάω,à via deflecto:apud eundem.

Παροιμία,ἡ, prouerbium,adagium : vel vulgare dictum à quo præcipuè requiritur vt tritum sit & per ora hominum ambulet : vnde & ab οἶμος deriuatur, & Basilio esse dicitur παρόδιος λόγος. Sunt tamen qui deriuent ab οἶμι significans verbum Athen.l.7.παρ' Ἀττικοῖς παροιμία ἐστί. Sic & apud Aristot.Plut.&c. Apud Ioannem euang. παροιμία dicitur ... cæteris ... c 10.

Παροιμιακὸς & παροιμιώδης, prouerbialis, qui in prouerbio est.Plut.in Hellen.& sympos.2.

Παροιμιάζομαι,prouerbialiter loquor : Aristot eth.5.c.1. ... Plat de leg παροιμιάζομαι ... prouerbio de Deo loquor.Ὁ παροιμιαζόμενος qui in prouerbio est.Theophr.de hist.pl.l 7.c.7. παροιμιαζόμενος ... Sic & τὸ παροιμιαζόμενον,apud Plut.de primo frig.

Προοίμιον,ου,τὸ,exordium,quo cantores ac citharœdi præludunt: præcentio. Thuc l.3. Athen.l.8. Hymni etiam προοίμια dicuntur:

... schol.Thuc.Item oratorum ac cæterorum scriptorū exordia:Aristot. rhet.3. metaphora à citarœdorum prooemiis sumpta:vide Quintil.li.4.c.1.Transfertur & ad alia: vt προοίμιον ... Athen.l.3 Et προοίμιον τῆς φιλίας,Gregor.

Προοιμιακὸς,ὁ,ad exordium seu prooemium pertinens.

Προοιμιάζομαι prooemio vtor:Aristot.rhet.3. Item exordior,initium sumo Greg. ...

Φροίμιον,Attice dicitur pro προοίμιον sicut φρουδος pro πρόοδος. Luc.de hist.scrib.Eurip.in Hecub.

Φροιμιάζομαι,exordio seu principio vtor, prooemij loco dico,præfor:cum accusat.Aristot.rhet.3 de arte poët. vtitur & Luc.de hist.scrib.& Eurip.in Iphig.Taur.

Συνοιμος,ὁ,ἡ,consonus:vel qui vno concentu à multis canitur. Apoll.Argon.l.2. Συνοίμιον,τὸ idem quod προοίμιον.Suid.

... quomodo huc pertineat,vide suis locis.

Οἰνίζω,vid e in Οἶ.

ΟἾΝΟΣ,ὁ,vinum.Od.ι.μελιηδέα οἶνον ἔπινον. Odyss.τ. ... Apud Athen lib.5 ἐν οἴνῳ ὄντες,compotantes. Et ... inter scyphos,apud eundem. Impropriè apud eundem ... vt & apud Herodot. lib 2. * Sic dicitur ... vt vult Plato apud Plut.symp.7 vel ... ad quod etymon Athenæus lib.2 scribit Homerum allusisse hoc hemistichio ... tamen senties si biberis.

Οἰνηρὸς,ὁ,ἡ,vinosus,vinaceus,vinum redolens.Plut sympos. 3 Alex.Aphr.

Οἴνεος,idem:vel vinarius:vt οἰνηρὸν ἀγγεῖον,Athen.l.10.

Οἴνινος,ὁ,vineus:ex vino factus.Idem l.7.

Οἰνόεις,ὁ,vinosus. οἰνοῦττα, factum per contract. ex οἰνόεσσα, est maza vino subacta,vel placenta ex vino & melle confecta Poll.lib.6.c.3 ¶ Est etiam herbæ nomen,qua gustata corui & canes inebriantur.Athen.li 10.ex Aristot. Dicitur & οἰνοῦσσα. Hesych.

Οἰνὼν,ῶνος,ὁ,cella vinaria,Xen Hell.6.Athen l.12.

Οἰνόπεδον & οἰνόπεδον,τὸ,villum.Athen l.1.& 3.

Οἰνόω,vinum facio,in vinum verto.Item inebrio.Suid.

Οἰνοῦμαι,in vinum mutor.Item inebrior.Od π,& τ,Μήπως οἰνωθέντες ... Ἀλλήλους τρώσητε,Οἱ οἰνωμένοι,bene poti,qui iam inebriari incipiunt Aristot rhet.2.

Οἰνοῦσθαι,bene potum seu appotum esse, incipere inebriari. Plut.de garrul & symp l.3.

Οἰνίζω,vinosum saporem refero , vinum resipio seu redoleo. Diosc.Item vinum emo:quod οἰνίζομαι vsitatius dicitur : Il.η, ... Il.θ, ... οἰνίζοντο.

Οἰνιστήρια,sacrificium quoddam quo ephebi comam positum libabant Herculi:Poll.Hesych.Eustath.

Οἰνόω,poto vinum:Erot.apud Hippocr.

Οἰνὰς,άδος,ἡ,columba syluestris:dicta à colore vuis maturatis simili. Aristot.hist.anim.l.9.c.13 Athen.l.10. Pro eodem dicitur & οἰνάς apud Poll.l.6.c.2.& Hesych.

Οἴνη,vitis:Hesiod.in Erg.Athen.li.2.Οἴνας Ionica lingua vocat ... vt Suid annotat.

Οἴναρον,τὸ,folium vitis:Hesych.Exponitur etiam pampinus.

Οἴναρος,τὸ,idem.Theophr hist.pl.li.9.c.14.Xen. in Oeco.

Οἴναρος,ὁ,vnedo.Theophr.hist.pl.l..1.c.15.

Οἰνάρεος,ὁ,pampineus,pampinaceus.Athen.l 13.

Οἰναρίζω,pampino,pampinos decerpo , inutilia vitis folia demo.Aristoph.in Pace.

Οἰναρὶς,Hes.est κληματίς: quod quidam exp. pampinorum palmitem.Οἰναρίδες,Gal.& Erot.apud Hippoc. exp. palmites.

Οἰνόπεδον,ὁ,locus vitibus consitus,vinea:Hesych.

Οἰνόφυτον,palus,pedamentum vitis, vallus quo vitis ceu adminiculo fulcitur.Hesych.

Composita.

Ἀλλοινία,ἡ,varietas & mutatio vini.Plut symp.4 probl.1.

Ἄοινος,ὁ,ἡ,vino carens,abstemius Xen.pæd.5.Nonn.

Ἀνοινοῦσθαι,vno imbui,inebriari.Poll.

Ἄνοινος,apud Poll.significare videtur malum vinum producens:vel parum ferax vini.

Ἀποινος,qui vineum saporem perdidit.Hieron.in cap.10. Oseæ. Item vino expletus,ebrius.Athen l.1.& 14.

Ἐποινος,vinosus.q.d.ἐπ' οἴνῳ ὤν,vino deditus.

Εὔοινος,bonum vinum ferens vel vino abundans,vini ferax.Pol. l.6.c.3.Athen.l.13.

Εὐοινία,vini abundantia & bonitas:vel,annus vini bonitate & copia insignis.

Εὐοινέω,vino abundo:vel,vinum bonum fero.

Ἡδύοινος,suaue & iucundum vinum ferens.Poll.li.6.c.3 ex Xenoph.

Θεοινος,deus vini,Bacchus Suid.

Θεοίνια,sacrificium quod Athenis Baccho fiebat : apud eūdē.

Καλλοινία,vini præstantia,vel copiosus prouentus.Geopon. li. 6.

Καροινον,carœnum,quoddam genus musti decocti,in quo tertia pars per decoctionem absumitur.Pallad.l.11.c 18.

Κάτοινος,vinolentus,ebrius,vino obrutus:Suid.

Κατοινοῦσθαι,inebriari:vnde κατοινωμένος,vino obrutus.Poll.lib 6.cap.3.ex Plat.

Πάροινος,vinolentus,temulentus , ebrius. Athen. lib.10. Plut. de loquac.

Παροίνως , temulentè:vel more eorum qui ex vinolentia lasciuiunt.Poll.

Παροίνιος,temulentus,seu petulans temulentia.Aristoph.in Acharn.Item qui fit & dicitur inter pocula. Luc. de salt. Athen.lib.14.

Παροινικὸς,idem:temulentus & petulans.Aristoph.in vesp.

Παροινία,ἡ,ebrietas,vel petulantia quæ ebrietatem comitatur Xen in sympos Plut.in consol.ad Apoll.

Παροίνιον,exp.cōuitium,temere ac stultè dictum velut inter (pocula.

Παροινέω,ῶ ex ebrietate dico agóve quæ dedecent,vel pecco per vinolentiam.Aristot.in probl διὰ τί ὁ ἀκροθώραξ μᾶλλον παροινεῖ τοῦ μεθύοντος μᾶλλον.Aristarch.de Demost.παροινήσας εἰς Νικόδημον, ἐξέκοψεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς

Παροινοῦμαι,in conuiuio contumeliam patior. vt παροινουμένη ἡ γυνή Demosth.Luc ἱκανά σοι πεπαρῴνηται πρὸς ἡμᾶς.

Παροίνημα,τὸ,iniuria seu contumelia qua aliquis ab homine temulento afficitur:item is qui iniuria seu contumelia à vinolento afficitur.Plut.

Decomp. Ἐμπαροινέω,tumulentus iniuriam seu contumeliam alicui infero.Luc ... Metaphorice apud Ioseph.ἐμπαροινοῦσι τοῖς πράγμασι, pro ἐνυβρίζουσι.Ἐμπεπαρῳνημένος,qui iniuriam seu contumeliam super conuiuium passus est.Τὰ ἐμπεπαρῳνημένα contumelia & probra sic petulanter admissa.

Μακροπαροίνιος,longè contumeliossimus , videlicet ex ebrietate.

Πολύοινος,multum vini habens,vino abundans,Poll.ex Thuc.

Πολυοινία,vini copia multum vini.Plato de leg.

Ὕποινος,vinolentus:Suid.

Φίλοινος,vini amans,vini cupidus. Aristot.rhet 1. Et in malam partem,vinosus,bibax.Plut.sympos 3.

Φιλοινία amor vini, bibacitas.Poll.6.c 3.

Θοίνη,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

ΟἾΟΣ,ου,ὁ,(cum tenui,)solus.*Poëticum est.* Il.β,ἴσχεο μηδ' ἔθελ' οἶος ζώμεναι βασιλεῦσιν. Od.κ,Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνῦσθαι.Fœm.οἴη,sola:Od α.& Il.γ.οὐκ οἴη ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο.Neutrum οἶον,solum:Il.β,ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν. Ponitur & aduerbialiter,pro solùm tantummodo.

Οἰόθι,solùm:Apoll.Argon.2. ... Exponitur etiam seorsum.

Οἰόθεν,ab vna solùm parte:vel ab vno duntaxat loco.Il.η. Apol. Arg 2.& apud Arat.

Οἰάδην,solùm,solùmmodo.Nic.in Ther.Χεροὶν δ' ... μίαν οἰάδην ἴσχει ταύτην.

Οἰάω,solus vel solitarius sum.Hesych.

Οἰόω,solum reddo,desolo , destituo:vnde pass.Il.λ,Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή

ΟἾΟΣ,α,ον,qualis,(citra interrog.)Plato in Charmide, αὐτίκα ... καὶ ἡλίκος καὶ οἷος γέγονε Apud eundem Plat.& cæt.ei passim respondet τοιοῦτος,vel τοιόσδε,talia. Sic & Iliad γ, οἷός ... φύλλων γενεὴ τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.Interdum autem præcedit οἷος, interdum sequitur. Aliquando οἷος subiicitur interrogationi factæ per ποῖος,itidem apud Platonem & alibi.Interdum ponitur θαυμαστικῶς,i.cum admiratione: vt apud Xen.οἷα πεποίηκας, & apud Plat.de rep.lib.1.οἷον ἐμβαλὼν λόγον ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι. Interdum οἷος exp.quis,vt Iliad.ι, οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει οἷον ἐγὼ νοέω.Sic apud Plat.in Apolog. ¶ Interdum ante οἷος subauditur τοιοῦτος: vt apud Eurip. ... οἷα γέλωτος ἄξια πράττουσι:Sic & cum infinitiuo, vbi tamen οἷος resoluitur in ὥστε:vt apud Plat.ἀλλ' αὐτοὶ ... οἱ θεοὶ εἰσιν οἷοι μὴ μεταβάλλειν , tales sunt vt non mūtentur:vel qui non mutentur. Sic apud Aristot.polit 3 ἀλλ' οὐχ οἷος ποιεῖν ἀγαθούς , non talis vt efficiat. ¶ Οἷός τε εἰμὶ,sequente infinit.possum est mihi facultas : sæpe apud Aristoph.Plat. Dem. &c.Itidem οἷόν τε cum infin. idem quod δυνατόν:vt οἷόν τε εὑρίσκειν,Luc.potest inueniri,facultas est inueniendi.οὐχ οἷός τε εἰμὶ,significat etiam,nolo,renuo , inuitus facio. ¶ Alij vsus huius vocabuli οἷος in authorum lectione obseruari poterunt.

Οἷός περ,& οἷός ποτε,& οἷος δή ποτε , idem ὁποιοσδηποτοῦν , qualiscunque vel quilibet.

Οἷον,aduerb qualiter,sicut,velut,quemadmodum,tanquam Hesiod.in Asp.οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτόν.Interdum *pro*, fermè : vt οἷον δέκα σταδίους,Thuc.Exponitur etiam,id est apud Plut. in Numa,τὴν καλουμένην ῥηγίαν οἷόν τι βασίλειον οἴκημα. Item quippe,apud Hom.Odyss.ι. Pro eodem inuenitur interdum & οἱονεὶ tanquam:Dionys.Longin,οὐχ οἷον,& μὴ οἷον,non solùm non,non modò non. Polyb.l.1.& 5.Interdum exp. nedum. vel tantum abest.οἷα etiam dicitur pro qualiter,sicut,&c.Herodot. Thu. Xen.οἵως,*itidem* qualiter quemadmodum,quomodo Aristophr.in Vesp.& Soph.in Aiace.

Ποῖος,α,ον,qualis,(interrogat.)fœm. ποία,neut.ποῖον. Iliad.ψ. ποῖον ἔειπες,

ἐρύξας. Thuc.lib. 2. Ἐκ ποίου ἤτταμες Διονύσω τῷ ξύλα τῷδέ τε Λατωμιᾶν; ποῖον τὸ σκῆφος ὅδε μύλαν;interdum ei præfigitur articulus:ut apud Plat in Phileb.τὰ ποῖα;qualia:vel cuiusmodi illa? Interdum in admiratione coniuncta cum indignatione adhibetur:vt Iliad.α,ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες,pro quo alibi apud Hō. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. Dicitur & ποῖός τις, vacante particula τις;Isocr.ad Philipp. Item (citra interrog. aut in interrog.indirecta)qualis, qui·Aristot.Rhet.1.σκεπτέον δὲ ποῖα ποιεῖ εἰωθότα ἴσασιν. Et præcedente articulo : Dem.pro cor. ἀξίας ἀν ἐρίζων τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἄν. Interdum pro πόσος,quotus:vt ποία ὥρα,pro πόση.Eust.

Ποιός (oxyt.) vel potius ὁ ποιός, & ποιός τις, certa quadam qualitate præditus.Aristot.Theophr. Interdum ποιός τις exp. certo quodam modo affectus:aut etiam cuiusdammodi Ari. eth.lib.1.c.9. ¶ Substantiuè etiam accipitur ποιός, propriéque significat τὸ πυρὸν,i,triticum:vt est apud schol.Theocr.

Ποιότης,ητος,ἡ,qualitas:sæpe apud Aristot & cæteros philosophos Sic & à Rhetoribus dicitur status æqualitatis. Fab. lib.7.cap.5.

Ποιόω,ῶ,qualitate afficio· Ποιόομαι οῦμαι,qualitate afficior. qualitatem recipio: Alex.Aphr.probl.1.Vnde particip.πεποιωμένος.qualitate affectus,qualitate præditus.

Ἄποιος.(comp.)qualitatis expers, Plut. de primo frig. &

Ὁποῖος & poeticè ὁπποῖος,α,ον,qualis.Interdum in interrogatione:Plato in Minoë,ὁποῖον καὶ ἐρωτᾷς τὸν νόμον.Sic & Od. ξ, Ὁπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο;quali naue aduectus es?Interdum citra interrogationem idque frequentius:vt Iliad υ, Ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος,τοῖόν κ' ἐπακούσαις.Sic & Od.ρ τ.& alibi. Et apud Demetr.Phaler.καὶ λύσεις συχνὰ ὁποῖαι ὃ ἀφίτευσιν ἐπισυνάψεις.

Ὁποῖός τις,vacante τις,itidem pro,qualis,vt ποιός τις pro ποιός Demosth.τοὺς νόμους ὁποῖοί τινες εἰσὶ σκοπεῖν.

Ὁποίως.(aduerb.)qualiter,qualitercunque,quocunq;modo,Isocr.in Panath.

Ὁποιοσδὴ & ὁποιοσδή ποτε.& ὁποιοσδή ποτ' οὖν,vel ὁποιοσδήποτοῦν, item ὁποιόσπερ, necnon ὁποιοσοῦν, & ὁποιοσγοῦν qualiscunque & quicunque,Xen.Pausan.

Τοῖος,talis,huiusmodi, Theogn. τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.Od.σ,Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.Reperitur & apud Plut.& Alex.Aphrod.Interdum τοῖον ponitur pro οὕτως,i.ita:vt Od·Ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀκασταίνης τελέσθω μῦθον.

Τοιόσδε,idem quod τοῖος,talis eiusmodi Fœm.τοιάδε Neutr. τοιόνδε.Aristot.rhet.1.διὰ τὸ τῷ πάθει,ἃ τοῖς τοιοῖσδε ; Dicitur etiam τοιός δέ τις,pro τοιός δέ.

Τοίως,taliter tali modo.

Τοιοῦτος,idē quod τοῖος,talis eiusmodi Fœm.τοιαύτη, Neutr. τοιοῦτο,& τοιοῦτον.Odyss.π, -δίκαιον οἶδεν τοιοῦτος ἐστὸς. Plat. in apol. οὐχ ὡς ἀπειρίζων λέγω τὴν τοιαύτην ἐπιστήμην.Demosth τοιοῦτος προάγματος ὄντος.Dicitur etiam τοιοῦτός τις,vacante particula τις, apud Polyb.& Plat.Et τοιουτοσί,Atticè pro τοιοῦτος. Item τοιουτοσί, pro τοιοῦτον,apud Athen.

ΟΙ'Σ,οἰὸς,vel ὄϊς ὄϊος,ἡ,ouis:at in masc. gen. arietem significat. Odyss.ι,εὐτρεφέες ἔσαν ὄϊες.Il.μ πῶϋ ἀρνειὸς οἶος χερσὶ λαβών. Iliad.α,Τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐκ λάσιν ἱερεύσω. Il.ψ,πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες.Apud Xenoph.ἄγριοι ὄϊες,oues agrestes.

Οἶα,ας,ἡ,pellis ouilla ¶ Οἶαι dicuntur etiam vici, pagi. Apoll. lib.2. Argon.πέρθοντο γὰρ ἡ μὲν ἄγρει ἡ δ' οἶαι.

Ὄα,ἡ,reperitur etiam pro οἶα,sublato ι. Pro eodem reperitur & ᾠα mutato ο in ω,& subscripto ι,Poll.l 7.& apud Eust. ¶ Ὄα siue ὀὰ,vel ᾠὰ,dicitur etiam fimbria vestimenti,limb& ora] vestis:q antiqui aliquid de pellibusouium adiicerent ex tremis vestibus.Superior quoque vestis ora,siue latius velut orificium cui collum inseritur, ᾠα siue ὀα dicitur apud Suid. ¶ Ὄα arboris etiam nomen est,quæ & ὄη & οἴη appellatur: Latinis sorbus.Theophr.decaus.pl.lib,3.cap 1.ὡς καρπὸς, sorbi fructus,i.sorbum.Et hist.pl.lib.3.cap. 12.ἀκανθώδης δ' ἐστὶ καὶ ἡ ὄα Dicitur & οὔα eadem arbor ab eodem.lib 1.hist.plant.c.7. Fructus autem huius arboris in plur. num. dicuntur ὄα & οὔα,Latinis sorba.Galen.lib.8.de simpl.pharm.facult.Theop. hist pl.l.3.c.12.

Οἰάτειαι κρέας,ouilla caro.Suid.

Οἴειος,α,ον,ouillus,vnde οἰεία, ouilla pellis.Pro quo legitur etiam οἰείη apud Aristoph.gramm.

Οἴϊς,ιδος,ἡ,ouicula,apud Theocr.idyll.1.

Οἰάτὸς χιτὼν,tunica è pellibus ouium.Hesych.

Οἰςὸς,vide in Οἴω,i.fero.

ΟΙ'ΣΤΡΟΣ,ου,ὁ,asilus,œstrus, tabanus. Odyss.χ,ταὶ μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν.Plut.de discern amic.& adul.τοὺς ταύρους τὸν οἶστρον ἐνδύεσθαι φασὶ τὸ οὖς λέγουσι,καὶ τοὺς κυσὶ τὸν κρότωνα. ¶ Metaphoricè vsurpatur pro stimulo quasi furibundo quo quis agitatur, Plut.περὶ φιλοστοργ.lib.1.ὑμᾶς δὲ πῶς τοῦτο τίς λύσσα καὶ τίς οἶστρος ἄγει πρὸς μιαιφονίας ; Item cupiditatum stimuli οἶστροι dicuntur, quibus quis quasi œstro agitatur.Lucill.lib.2.

Epigram.Μή σε γ' ἀπειρεσίων οἶστρος ἕλῃ κτεάνων,ne te capiat infina immensarum opum cupiditas. * Eustath.deriuat ab οἴω,fero,quòd impetu quodam ferantur œstro agitati

¶ Est etiam nomen auis apud Aristot anim.l.8.c.3.

Οἰστρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,qui œstro agitatur, furiosus, insanus. Tim.

Οἰστρήεις,εντος,ὁ,œstro percitus,furiosus,insanus.Nonn.

Οἰστράω & οἰστρέω.œstro seu asilo agitor. Aristot. hist. anim. lib.2. cap.15.πολλοὶ δ' ἀπόλλυνται διὰ τὸ οἰστρᾶν.Metaphoricè apud Plat.de rep.lib.9.οἰστρᾷ ὑπὸ ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς.furit velut œstro percitus. Theocr. idyll.6.ἐκ τῆς θαλάσσης οἰστρεῖ.Item actiue, œstro agito,œstro stimulo.Hesych.

Οἰστρέομαι,œstro percellor.Soph.in Trach.οὐ δ' Ἀφροδίτης Ἐξίλυσ' ἐπίκοτον ἀμφέρον,furore velut œstro percitus.

Οἴστρημα,τὸ,& οἴστρησις,ἡ,œstrum:vel stimulus & aculeus quo quis velut œstro agitatur. Metaphoricè οἰστρήματα dicuntur etiam insani mulierum amores,quibus aliquis velut œstro ad eas amandas impellitur:apud Suid

Οἰστρέω,idem quod οἰστράω,œstro agito,&c.Suid.

Composita.

Ἀνοιστρέω,ῶ,f.ήσω,instigo,stimulo:propriè,œstro immisso exagito.

Ἀνοιστροῦμαι,vnde ἀνοιστρηθεὶς,œstro percitus seu exagitatus.

Ἐξοιστράω,& ἐξοιστρέω,œstro exagitor:vel furore agitor, furo. Item transitiuè furore exagito: Lucian.τὰ ἄλλα ἐξοιστρεῖ αὐτήν,

Ἐξοιστροῦμαι,œstro immisso,exerceor,in furorem agor.

Παροιστρέω, siue παροιστράω,œstro exerceo , œstro velut immisso concito. Item neutraliter, œstro immisso furor & exagitor. Hesych.

ΟΙ'ΣΥ'Α,ας,ἡ,salix planta è vitilium seu viminum genere: Eustath.& Suid.Pro eodem dicitur & οἰσὸς apud Theophr. hist. pl.li.6.c.2. Scribitur & οἶσος,apud Eustath.

Οἰσύϊνος,confectus è salice, salignus vimineus. Od.ε. & Luc.in (soma.

Οἴσυπος,&c.vide in Ῥύπος.

ΟΙ'ΤΟΣ,ου,ὁ ærumna calamitas,miseria. Item exitium,infelix fatum,interitus:Od.α,δειλοῦ οἶτον κακὸν αἰτοῦν ἀείδειν. Il.ω. οἶτον μητρὶ τὸν οἶτον ὀπίσσω παιδὸς ἔπαιξε. * Ab aduerbio dolentis,hoc est ἀπὸ τοῦ οἴω,τὸ φέρω.

Composita.

Δροίτη, vrna mortui,apud Eust. & Etymol.ἐν δροίτῃ εἰ ὑπὸ τοῦ ἀποθέμενος καὶ πρὸς τὸ δέχεσθαι τὸ σκῆνος. ¶ Item solium, scapha seu alueus balneatorius.

Μεγάλοιτος,ου,ὁ καὶ ἡ,valde infortunatus & infelix, Theocr.idyll.2. ἐγὼ δέ σε ἃ μεγάλοιτος Ὀμόρτιον.

ΟΙ'ΦΕ'Ω,siue οἰφάω,ῶ,coëo,ὀχεύω : Athen.l.13.ἔστιν γὰρ ἀκεχυσάς οἰφᾶς.

Οἰφόλης,ου,ὁ,pronus in venerem , libidinosus. Hesych. & Etym. In fœm.gen.est οἰφολίς,apud Hesych.

Compositа.

Κορεοιφος,virginum corruptor.Schol.Theocr.

Μιξοίφια.coitus Hesych.

Φίλοιφος,amans coitus,libidinosus:Theocr,idyll 3.

ΟΙ'ΧΟΜΑΙ,abeo,discedo,proficiscor, eo. Il.α,Ω' χόμεθ' ἐς Θήβην.Xen.pæd.3.ᾤχετο ἐπὶ τὸν ἀρχόμενον Ἀγίλαον. Aristoph.ᾤχετο ὡς Θεὸν,ad Deum proficiscebat Plerunque cum participio superuacaneum videtur:vt Iliad.β,Ω'χετ' ἀποπτάμενος,auolabat sic οἴχομαι φεύγων,pro φεύγω.fuga me proripio.Et οἴχεται τραπεὶς pro ἐτράπη conuersus est,Soph.Interdum tamen significationem suam retinet:vt apud Eurip οἴχῃ λαβὼν αὐτὴν, abiisti et abrepta:vel,abripuisti eam & discessisti. Dicitur & res aliqua οἴχεσθαι,quæ à nobis recedit aut quæ nos deserit & desinit. Il ε,Ἕκτορ, πῇ δή τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες:Sic & Il.α,& ι. Item quæ euanescit & de qua actum est.Synes.epist.59.πάντα οἴχεται,πάντα ἀπόλωλε, perierunt omnia. Dicitur & οἰχόμενος qui moritur,teste Eust. Sic quidam exp. Od.ξ, -ὁ δ' ἀπόλωλεν ἀπ' αὐτὰρ οἰχομένοιο.

Mutuatur hoc verbum quædam tempora ab inusitato οἰχέομαι:nimirum fut.οἰχήσομαι, quo Plat. vtitur in Phæd.prat perf.ᾤχημαι,& sine augmento οἴχημαι.Præt.ᾤχωκα,(abii) tanquam ab actiua voce vt apud Herodot.οἰχώκεε ἐς Αἴγυπτον,abiit in Aegyptum.Significat etiam,interij, actum de me est apud Soph in Aiace.

Οἰχνέω,ῶ,idem cum οἴχομαι,ex eoq; factum,vt καὶ ἀπὸ ἀπωτάτω ἄλλων οἰχνεῖν,in longinquas regiones abiisse.Soph.in Aiace.Item oberro περιέρχομαι, Idem in Elect.αἰσχύνος οἰχνεῖ Δάκρυσι μυδαλέα.

Οἰχνίσκω,idem cum οἰχνέω.ι,Οὐδέ ποτε Τροίην προσέβη ...οἴχνεσκον.

Composita.

Ἀποίχομαι,abeo,absisto , decedo : in anthol.Epigr.lib.1.ἀποιχόμενος βιότοιο,qui excessit è vita. Itē absum,peregrè profectus aut simplic.absum.Particip.ἀποιχόμενος,absens. Od.α,& item

item mortuus.Plut.in Anton.& Phocyl.

Διοίχομαι,pereo,intereo:vel perij,interij.Soph.in Aiace.

Διοιχνέω,eo per,vagor per,pererro, Hom.hymn.in rana,Ἀλλὰ δ' αὖ πάντα ἐν ἀλιβάτοισι διοιχνεῖ.

Ἐξοίχομαι,excedo.exeo,abeo.Hom.

Ἐξοιχνέω idem.Il ι.

Ἐποίχομαι,eo aduersum,inuado,irruo,incesso. Il α,Οὐδ' ἡμᾶς ... ἐποιχόμενος ... Od.α, Ἀρτέμις ... Il.ρ, Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπῴχετο.Sic & Il.κ. Item obeo,percurro. Od.α, ... ἐπῴχετο ... ἐποιχέσθαι versari in aliquo opere.ibid. Item adeo, accedo. Od. ... ἐπῴχετο ...

Ἐποιχνέω,idem cum ἐποίχομαι.

Ἐξοίχομαι,decedo,i excedo ex hac vita,morior.Dem Greg.

Μετοίχομαι,eo post,vel accerso.Od θ,κῆρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ἀοιδόν. Item eo cum, comitor. Od.ν,Ἀλλ' ἄγε τίς τοι ἔπειτα μετοιχόμενος ...

Παροίχομαι,prætereo:vnde παρῳχημένος præteritus.Phocyl.Μή τι παρῳχημένων ... Xen.περιοιχομένων ... Reperitur & παρῴχηκα Il κ. Item παρῳχημένος, idem quod παρῳχηκώς.Plut.in Camillo.

Περιοίχομαι,circumeo,in orbem obeo.Athen.l.9.

Οἴω,siue οἴω.puto,existimo,arbitror.Il.τ,ἀλλά τιν' οἴω Ἀσπασίως ... Hesiod.in Asp.δηρὸν μὲν οἴω φλέξεσθαι. Il α ... οἴω ... Interdum interseritur orationi pro ὡς οἶμαι.vt Od.τ, ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτα γ' οἴω ... Interdum exp.suspicor,conijcio interdum & spero. Pro eodem dicitur & ὀΐω,apud Suid. ¶ Est etiam οἴω fero,porto: in qua signif licet inusitatum format fut.οἴσω : Od υ,μεθ' ὕδωρ ... Od.χ,οἶσε θέειον γρηῦ κακῶν ἄκος,οἶσε δέ μοι πῦρ.

¶ *Deriuata ab οἴω,puto.*

Οἴομαι, & apud poëtas ὀΐομαι idem cum οἴω seu ὀΐω.Il.τ,Η' δή γὰρ ... Sic & Od ξ,& Il.δ Aristot.rhet ... Plato apolog ... Interdum οἴομαι dicitur pro ὡς οἶομαι vt apud Plat.de rep.lib.6.... an non tandem,vt tu arbitraris,cogetur se odisse?Item suspicor,suspectum habeo Il.α,Δαιμονίη αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, οὐδέ σε λήθω,semper me suspectum habes. Od.κ. -ὀΐετο θυμὸς, exp.luctum ostendebat animus seu apparere faciebat. ¶ οἴεται etiam passiue vsurpatur , pro videtur. Od ρ. Οὐκ ἀφραδέων ὁ ξεῖνος ... non insipiens hospes videtur quisquis tandem sit. Sic.& Od.τ. Fut.οἰήσομαι,& aor.1. ᾠήθην mutatur ab οἴομαι.

Οἶμαι per contractionem dicitur pro οἴομαι. Plut de solert. anim. ... Frequentius ... sicut & οἴω & οἴομαι. Luc. ... Sic sæpe apud Plat.& Xen.Interdum exp.nisi fallor,si bene memini : vt apud Luc.in Hermot.& Plut. Estque propriè vox eorum qui nihil asserere audent.

Οἴημα,τὸ,id quod quis opinatur:opinio animo concepta.Plerunque de arroganti & stulta opinione, quam aliquis de se concepit.Diog.Laërt. ... κατὰ ἄπαν τὸ πνεῦμα δίεισι, τὸ δ' αἰσθητικὸν ...

Οἰημάτιον,arrogans opiniúcula quam quis de se concepit.

Οἰηματίας,ου,ὁ, qui arrogantem de se opinionem concepit, superbus & insolens .Suid.

Οἴησις,εως,ἡ,opinatio, opinio Plato in Phæd.Ponitur & pro οἴημα, i.pro arroganti existimatione sui : apud Philon.de vita M l.1. & Areop.

Οἰητὴς,ὁ,opinator.

Composita.

Ἀνώϊστος,ὁ,ἡ,inopinatus, inopinus, eueniens præter expectationem:Il.φ.Item non suspectus Herodot.

Ἀνωϊστὶ & ἀνωϊστεὶ,inopinatò, insperatò, de improuiso.Apoll. Arg.lib.3 Od.δ.

Ἐγῷμαι,(comp.ex ἐγὼ & οἶμαι:)ego arbitror, meo iudicio,Plat. de rep.lib.2.Xen.

Μεγαλοιέομαι,exp.arroganter de me sentio. Abacuc.c.2.

Συνοίομαι,una puto,assentio,Plato de rep.l.7.

Ὑπεροίομαι,nimis magnam de me concipio opinionem, nimiū mihi arrogo.Hesych.

Ὑποίομαι,suspicor:apud eundem.

Ὀΐομαι pro ἴομαι,quomodo huc pertineat vide suo loco.

¶ *Deriuata ab οἴω.i.fero.*

Οἰστέος,vnde fut.οἰσθήσομαι,ferar.Aristot.in phys.hinc & fut. med. οἴσομαι,ferar.Xen.in Oecon.Et pro feram.Thuc.

Οἰστέος,α,ον,ferendus.

Οἰστὸς,ὁ,ὁ,qui ferri potest,tolerabilis. ¶Item sagitta,iaculū. Iliad.ε,... ἔπεμπε πικρὸς οἰστός.& sæpe alibi. vtitur & Luc.in Hermot.

Οἰστεύω,sagitta peto,vel ferio,iaculor,sagittam emitto.Il.μ. & Apoll.Arg.lib 1.

Οἰστευμα,sagitta,iaculum,idem cum οἰστός. Plut. in Apophth.

Οἰστευτὴρ,ῆρος,ὁ,sagittarius.

Διοιστεύω,(comp.)sagittā mitto,per,iaculo pertrāseo Od.τ,& φ. Εὔλογος ἴσος,&c. quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Compsita quadam ex οἰστὸς,i.tolerabilis.catera vide in composit.ex Φέρω,

Δύσοιστος,quem difficulter ferre queas , ægrè tolerabilis. Suid.

Δυσοίστως,ita vt vix feras. (& Hesych.

Ὑποιστὸς sufferendus:vel qui sufferri & tolerari potest. Hesych.

Decomp. Ἀνύποιστος,qui sufferri nequit,intolerabilis.

Ἀνυποίστως,ita vt sufferri & tollerari non possit,intolerabiliter.Poll.

Ὀμοῖος,vel ὅμοιος,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

ΟΙ'ΩΝΟ'Σ,οῦ,ὁ,auis volucris,ales.Propriè dici putatur de maioribus auibus & carniuoris. Od.γ,τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν Κείμενον ἐν πεδίῳ.Ibid.Κλήϊσαν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. Sic & Il.χ,λ,θ,&c.& apud Plut.in Rom. ¶ Item augurium, auspicium,omen.Odyss.α.οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδὼς, nec augurio rum peritus.Il.ν,Θαρσύνων οἰωνῷ. fiducia ex omine concepta. Sic & apud Xen.pæd. 8. & Plut.in probl.Rom. Apud Eurip. in Phœn.οἰωνὸν ἔθέμην καλλίνικα τὰ σέθεν,exp.ominatus sum nos esse victuros.

Οἰωνικὸς,οῦ,ὁ.auguralis. Et οἰωνικὴ,sub.ἐπιστήμη, auguralis scientia, augurum disciplina.

Οἰωνίζομαι, auguror , ominor. Xen. Hellen.1. ὅπως οἰωνίζοντο ... τῇ πόλει.Aristot.polit 5.cap.4.οἰωνισάμενοί τι σύμπτωμα. (lib.37.

Οἰώνισμα τὸ,auspicium augurium,omen.Herodian.l.1 Dion.

Οἰωνιστήριον,τὸ,vnde augurium aliquod accipimus:vel signū. quale est omen.Xen.in apolog.Socr.Item locus in quo augures augurium agunt:auguraculum.

Οἰωνιστὴς,οῦ,ὁ,augur,auspex.Hesych.οἰωνιστικὸς ad augurem seu auspicem pertinens.Et ἡ οἰωνιστικὴ,sub.ἐπιστήμη,auguralis scientia. Plut.de solert.anim.

Composita.

Δυσοιώνιστος, inauspicatus:qui sinistri auspicij est.Luc.& Hermog.

Καλοιώνιστος,qui boni est augurij seu ominis.Aristoph.schol.

Κατοιωνίζομαι,augurium capio,auguror.Phalar.

Μετοιωνίζομαι,augurium muto:vel aliis auspiciis suscipio. Suid.

Ὀκέλλω,vide in Κέλλω. Ὄκκα,in Ὄτε.

Ο'ΚΛΑ'ΖΩ,in genua procumbo,flexis seu submissis genibus subsido: ingeniculo me. Luc. ὁ δὲ Θρᾷξ ἐς γόνυ ὀκλάσας δέχεται τῇ σαρίσῃ τὴν ἐπέλασιν. Idem in Zeux. ὀκλάζοντι ἐοικεν. Plut. in præcept.sanit.οἱ τοῖς ἵπποις ἐθισθῆναι μὴ δυναμένοι, αὐτοὺς ἐκείνους κλάζειν καὶ ὑποπίπτειν διδάσκουσι. Et cum accus. Xen. ὀκλάζει μὲν τὰ ὀπίσθια. Sic & apud Sophoc.in Oedip. Colon. βραχὺ σ' ὀκλάσας, paulisper te inflectens. ¶ Item metaph. labasco & succumbo,titubo.Greg.μή που ὀκλάσῃς τὸν λογισμὸν , ne titubes animo & mente.Exponitur etiam,impar sum incepto: deficio : apud Clement.Alexand. ψυχὴν ὀκλάζουσαν πρὸς δύστικον φάρμακον,

Ὄκλασμα,τὸ,genuum flexus. Item saltationis quoddam genus, de quo Poll.l.4.c.14.

Ὄκλασις,εως,ἡ,genuū flexus.seu curuatura.Erot.apud Hippocr.

Ὀκλαστὶ,flexis genibus:apud Suid.

Ὀκλὰξ & ὀκλαδὸν,idem.Luc.in Lexiph.Apollon.Arg.l.3.

Ὀκλαδία,ἡ,idem quod ὄκλασις,Suid.

Ὀκλαδίας, ου, ὁ, qui genua flectit & ea incuruans subsidit. ¶ Ὀκλαδίας δίφρος, sella quæ complicari potest. Athen. l.12: Pausan.in Att.pro quo absolutè ὀκλαδίας,apud Aristoph. in equit.Luc.in Lexiph.

Ὀκλαδιάω,genibus flexis subsido:idem cum ὀκλάζω.

Composita.

Ἐνοκλάζω, genibus inflexis & incuruatis subsido in : Philostr. (de cane ad epulantes intento) ὁ δὲ τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας αἰτεῖ τὴν δίψαν.

Μετοκλάζω ingeniculo me.curuatis & flexis genibus subsido.Il. ν,Ἀλλὰ μετοκλάζει,καὶ ἐπ' ἀμφοτέροις ποσὶν ἵζει.

Παροκλάζω,idem.Hesych.

Συνοκλάζω,genibus flexis consido,genu succiduo me submitto Basil.Homil.9.

Ο'ΚΝΟΣ,ου,ὁ,pigritia, ignauia metus adeundi laboris. Iliad.ι, Οὔτι τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος. Il κ, Οὔτ' ὄκνῳ εἴκων οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο.Thuc. lib.2. τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν θράσος,λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει.Eustath.pro metu vsurpari sæpissime tradit. vt apud Soph.in Aiace,οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ,non consternarer metu. Sic pud eundem in Oedip.Colon. ¶ Est etiam species ardeæ: sic à pigritia dictæ,vt testatur Aristot.histor.anim.l.9.c.18.

Ὀκνία.ἡ,pigrities.vel timor.Poll.

Ὀκνώδης,εος,ὁ καὶ ἡ.piger,segnis,ignauus:Item timidus.

Ὀκνηρὸς,οῦ,ὁ,idem.Thuc.l.2 Herodian.l.8.

Ὀκνηρῶς,pigrè,segniter,Basil.ad Gregor.

Ὀκνηρία.pigritia.

Ὀκνέω siue ὀκνείω,(poëticè inserto ι.)piger & segnis sum ; piget me

me labores. Thuc.l.1. ὁ θεὸς τοῦτο ἐνόησεν τοῖς ἐξ ἀρχῆς οὐ ἀπεικότως ἐνέστησε τὸν πρῶτον ἀνθρώπων ἐπὶ τὸ ἔργον ἐκεῖνο ἐλθεῖν, ἐξεργάζεσθαι καὶ πονεῖν, exp &, pigrari Plut. in Pericle. οὐκοῦν χρὴ πάσαν τὴν πολιτείαν ὀκνεῖν καὶ ἀποδειλιᾶν, pigrabatur multitudinis animos sibi demereri. Item vereor, non audeo, dubito Il.ε, Οὐκέτι δ' ἔπειτα, οὐδὲ ἐγὼν ὀκνέω. Hoc in Panath. ὀκνῶ εἰπεῖν. Dem. ὀκνῶ ὀνομάσαι, piget nominare. Exponitur etiam, timeo, metuo: Soph in Aiace Μαμαῖά' αὖθις αὖθ' ὑπ' ἐκείνῳ ὀκνῶ, exp. nullum periculum suscipere detrectans. Item nequeo, non potis sum. Erot. in lex. Hippocr.

Ὀ'κνέω, vereor, timeo. Idem ibid.

Composita.

Ἀ'νεκ-νής, ές, impiger, non segnis, promptus ad aliquid agendum. Hesiod. in Erg. Xen pæd. 2. Exp. &, intrepidus.

Ἀ'νεκνος, impiger, non segniter Plato de leg. l. 2.

Ἀ'νεκνία, ἡ, impigritas, alacritas.

Ἀ'ποκνέω, ῶ, pigror, metu alicuo detineor. Propriè per ignauiã aggredi recuso Thuc, Μὴ ἀποκνήσωμεν μοχθεῖν ἢ κίνδυνον. Hoc. de pace, Οὐκ ἀποκνήσει πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ὑπὲρ αὐτῆς. Greg. Μὴ καταπτήσητε μοχθεῖν ἢ μάχεσθαι μᾶλλον ἢ δουλεύειν ἄνευ τιμῆς τῷ κρείττονι. Item timeo, vereor, grauor. Demosth. Phil 4. οὐκ ἀποκνήσω εἰπεῖν πάλιν ἃ item nequeo, non potium. Erot. in lex. Hippocr.

Ὀ'κνος &c. vide in Ἀ'κνος.

Ὀ'Κ Τ Ι Β Α Σ, ἀντ. ὁ, pulpitum. Plato in symp. ἀναβαίνοντος τοῦ τὸν ἀκροατὴν ἐπὶ τὸν ὀκτὼ μὴ ἐπὶ τὸν ὀκτὼ βαθμοὺς καταβεβηκότος. * Etymol. deducit ἀπὸ τοῦ ὄκνος βαίνειν. ¶ Est etiam instrumentum pictorum vt Varro lib. 1. r. c. 28. ¶ Nonnullis est etiam aries lyuiaticus. ¶ alias scala, vtpote qua vtamur ad conscendenda loca præcipua. Suid.

Ὀ' Κ Τ Ω', octo. Plut. τοῦ ἑκτοῦ πεφθέντος κυβου καὶ κρίνει τὸ ἀριθμὸς ἑπτὰ ἢ ὀκτώ. Dicũt etiam ὁ ἕκτος ἀριθμὸς, numerus octonarius.

Ὀ'κτάγε, octies.

Ὀ'κτακόσιοι, octingenti. Thuc. & Demosth.

Ὀ'κταπλάσιος, octuplex.

Ὀ'κταπλάσιος, octuplus, octuplicatus.

Ὀ'γδοος, η, ὁ, octauus. & poetice ὀγδοατος. Thuc. & Hesiod.

Ὀ'γδὰς πάσα, infans octo dierum Plut.

Ὀ'γδάς, άδος, ἡ, numerus octonarius. Plut. in Thes. & Greg.

Ὀ'γδήκοντα, & ὀγδοήκοντα octoginta Il. β.

Ὀ'γδηκοστὸς octogesimus, seu octoagesimus. Thuc.

Ἐ'πόγδοος, seu ἐπόγδοος, (comp.) sesquioctauus. Plat. in Tim.

Ὀ'κχος, &c. vide in Ὀ'χος. i. currus. Ὀ'κως in Ὁ'πως.

Ὀ'Λ Β Ο Σ, ου ὁ. beatitudo. felicitas seu fortunæ opes, diuitiæ. Odyss. ὁ. Pœta δὲ ἀφ' ὑγιείας γε καὶ πλούτου τὸ τῆς Ἠρακλέους γαμετοῦ καὶ τὸ ἡδυόσμιον τὸ Heniod. in Theog. Τὸ δὲ ὁ. ἀνωτάτω τίθησι, τοὐλαχὺ δὲ οἱ ὄλβιοι δίκαιοι. Rursum Iliad. πολύρρηνα τε πάντα τὰ μιστύλλεται Μερμηρίδαι. Sic & Iliad. α. & Odyss. ξ. Vitrur & Xenoph. pæd. l. 4. * Scribit Eustath ὅτι ὁ à quibusdam exponi ὀφέλεια, vnde ἀ. pro ἀφ' ὁ. ἀφ' ἑαυτοῦ ἀγαθὸς ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀγαθοποιεῖ. Vide & ὄλβιος quod sequitur.

Ὀ'λβιος, ὁ, beatus Hesiod. in Theog. ὁ δὲ ὄλβιος τοῦ ἵνα μέσσῃ φλαῦρα πολλὰ, item diues, locuples. Ὄλβιος ἐν ἀνθρώποις ὁ ὄλβιος ἢ ἀφνειός. Theocr. idyll. 15. ὄλβιε καὶ τρισόλβιε καὶ πάνυ. Hesych. exp ὁ ὄλβιος ἢ ὁ ὄλβιος ἐν ἀγαθοῖς καὶ πλούτῳ.

Ὀ'λβίζω, beatum prædico seu iudico. Sophocl. in Oedip tyran. Μηδὲ ὀλίζειν πρὶν ἂν τέρμα ἢ βίου περάσῃ μηδὲν ἄλγος προσπεσὸν. Eurip. in Helene, Ἀ', τοὺς καταπαύσαντ' ἀεὶ περὶ Δαρδανίαν πέμψαι ξυνωμοσίαν ἐμοὶ ὀλβίσαι τὸ σῶφρον.

Composita.

Ἀ'ολβος, ος, ὁ, ἡ, pauper, infelix, miser. Hesych. Exponitur etiam sluitus, demens: apud Soph. in Aiace.

Ἀ'ολβίζω, idem.

Ἀ'ολβία, ἡ, miseria, infelicitas, vel inopia, Hesiod. in Erg.

Παν-ολβίζω, omni ex parte beatus, beatissimus. Theocr. idyll. 15.

Πανόλβιος, perbeatus, multum beatus: vel multum diues. Phoc. Τὸ σὸν βίον, terque quaterque beatus, beatissimus.

Τ'ρισόλβιος, perbeatus, vel prædiues, diues suprà quã dici possit.

Ὀ'λιζος &c. vide in Ὀ'λυμι.

Ὀ'Λ Ι' Γ Ο Σ, η, ὁ, paucus. Iliad α, ὀλίγος δὲ πολλῶν παραθνήσκομεν ἀνδρῶν τῶν Λυδίων. Plato in symp. ὀλίγοις ἐμφρονεῖν πολλῶν ἀφρόνων φαῦλόν ἐστιν. In repub. ὀλιγοὶ dicuntur pauci quidam penes quos imperium est. Latinè optimates: vt apud Thuc. l. 8. οἱ ὀλίγοι ξυνεσάντων τῶν πολλῶν ἐν βραχεῖ ἐμάχοντο πρὸς ἀλλήλους. Saepe populi nomibus ungitur, subaudito nomine ἀνθρώπων, vel ἀνδρῶν vel ἀστῶν. Ἐπ' ὀλίγον, & ἐπ' ὀλίγα breui temporis spatio. Item Thucyd. lib. 8. & l. vel ex propinquo, apud eundem lib. 4. l. scripsi. Κατ' ὀλίγον, παρ' ὀλίγον, fensim, paulatim: Herodian lib. 8. & Philo de mundo. ¶ Item paruus, exilis tenuis: vt apud Homer. Iliad. β, & ὀλίγη τράπεζα, Odyss. υ, & ὀλίγαι νῆες. Odyss. ξ. xiii voce. ¶ Aduerbialiter interdum ponitur ὀλίγον. Item Homer. & Aristoph. item fere, propemodum: vt apud Plat. Publ. ὀλίγου συμπεσόντες τῷ πολεμίῳ εἰς τὰς πύλας. Pro ὀλίγου apud Thucyd. Et ὀλίγα δεῖ apud Isocr. Demosth. & ὀλίγου, paulo: vnde ὀλίγῳ πλείους, Thuc. & ὀλίγῳ πλείους, apud Herodot.

Superl. Ὀ'λίγιστος, paucissimus, Plato de rep. lib. 2. ὀλίγιστα ἐδεήθη ἀνάπαυσις. item minimus, per exiguus: vt ὀλίγιστος ἐστὶν ὁ λιμὸς apud Isocr. probl.

Ὀ'λιγίστως, paucissimo numero, vel parcissimè.

Pro ὀλίγου dicit ὀλίγου Tarentinorum dialecto annotante Etymol. qui & hoc ex Δωρικῆς Μακεδόνων exemplum subiicit. Ὀλίσσων· ἡμεῖς ἐμπόδων· ἀπὸ τοῦ ὀλίγα addens: latonem comicam hanc vocem tanquam barbaram eludere.

Ὀ'λίγως, exiguo, tempore, celeriter. Hippocr. lib. 1. aphor.

Ὀ λιγότης, ητος, ἡ, paucitas Theophr.

Ὀ'λιγοστὸς, vnus e paucis. paucis comitatus, cum paucis. Plut. in Anton. & in Cæsare Item breuissimus, pauxillus. Soph. in Aiace.

Ὀ'λίγος, paululum rarò.

Ὀ'λιγάκις, paucies, rarò, non ita sæpe multumque: in epist. Phalar. apud Demosth. & apud Aristot.

Ὀ'λιγαχόθεν ἐ paucis locis: Herodot.

Ὀ'λιγαχῇ, paucis in locis. Aristot. rhet. 3.

Ὀ'λιγόω, ad paucos redigo, imminuo: Hesych.

Ὀ'λιζωνος, ὁ ἡμὶ ὁ paruus: Idem quod ὀλίγος. Nicand. in Ther. Μικρὸν ἐμοὶ τόδε πῶμα· ὀλίζονα δ' ἄμμι μεμύσθω.

Ὀ'λίστερος, minor: tanquam ab ὀλίγος, cuius neutrum ὀλίστερον Thessalis idem esse quod ὀλίγον tradit Eustat. Oppian lib. 3. de venat. Nicand in Ther.

Ὀ'λίζω, minoro, reddo, minuo: Hesych.

Τ'πολίζων, (comp.) aliquãto minor. Il. σλακὸς ἢ ὑπολίζων ἐπὶ μικρὸν ἐλάσσων.

Ὀ'Λ Ι Σ Β Ο Σ, ου, ὁ. penis coriaceus quo improbæ tribades lasciuiunt. Aristop. in concionant. ὀλισβοῦ ἐκεῖνο δέομαι τυλαῖον, ὃς καὶ δρᾶν σκυτικὸν ἢ βύρσινον ἔοικεν.

Ὀ'Λ Ι Σ Θ Ο Σ, ου, ὁ, lapsus, casus, prolapsio: proprie dicitur lapsu qui in lubrico loco contingit. Luc. τὸν ὀλισθὸν ἐκεῖνον καὶ τὸ σφάλμα. Interdum significat lubricitatem. apud eundem.

Ὀ'λισθαω ῶ, labor. prolabor, cado. Il. φ. ἐ'ς δ' Ἀξιὸν ἅμα βῆ ῥοὸν ἀργυροδίνην ὀλισθάνων. Moli. h idyll 2. ἐπ' ἀκρέων κρύσταλλον ὀλισθῶν. ὀλισθάνω τὸν ἀκρέα ὁ, q. d. labilis ri. qui ad labendum proclivis est, scilicet obnoxius. Et metaph proclivis ad rem aliquam seu vitium & facile in id prolabens Interdum lubricus: in quo quasi facile labi potest: vt ὀλισθηρὸς τόπος. apud Plut Sic & ὀλισθηρὸς ἐπὶ κακοῖς, apud Luc. in Trim. & Hermot. copulantur. Apud Anacr. in anthol. Epig. lib 3 ὀλισθηροὶ εἰς πόδας, exp. ad lapsum proclives reddentes pedes

Ὀ'λισθηρὸς ος, ον, ὁ idem quod ὀλισθαίνων in Epigr.

Ὀ'λισθαινω, idem quod ὀλισθάω. Plat. in Crat. ὀλισθαίνει μάλιστα ἡ ψιλὴ γλιττίδα Plut. in Probl ὀλισθαίνουσι γὰρ ὀπίσω.

Composita.

Ἀ'πολισθάω ῶ, & Ἀπολισθαίνω delabor seu lapsante gressu (vt in lubrico) aberro ab eo quod petebam, ideoque etiam cæpto non attingo, vel non adhæresco. In Epigr. Ἀπολίσθανε πανοῦργε, siue ἀπολισθαίνων, labor per. Gregor. Naz.

Διολισθάω, siue διολισθαίνω, labor per. Gregor. Naz. διολισθαίνουσι. Item dilabor seu elabor è manibus: Xenoph. in Nub. οἱ δὲ μαθηταὶ διολισθάνουσι, creditoribus elabi.

Ἐ'ξολισθαίνω labor seu lapso in.

Ἐ'ξολισθάω seu ἐξολισθαίνω elabor, effugio euado. Item delabor, prolabor, incido. Herodian. ἔβαινε δὲ καὶ ἐξολισθαίνων ἐκ τῶν ὑψηλοτάτων, Chrysost. μὴ ἐκφύγῃ τὰς ἡδονὰς ἐξολισθαίνων.

Ἐ'πολισθάω seu ἐπολισθαίνω, illabor, delabor, incido. in anth. Epig. ἐπολισθάνων μεζόνων ἡμαρτανέν.

Ἐυλισθάω lubricus Alex. Aphr probl. τ.

Καπολισθαίνω, delabor, illabor Exponitur & recido, desenio.

Παρολισθάω & παρολισθαίνω prolabor. Exponitur & recido, desenio, erro, lubricè in latus detorqueor. Luc. in Gallo. Dioscor. lib. 2. cap. 11

Περιολισθάω, & περιολισθαίνω, q. d. circum delabor, seu circum decido aut circumquaque.

Πρόλισθάνω vt σφαλῶ ἐπὶ τοῦ γαμεῖν, terra circumquaque delapsa. Plut. in Camillo.

Συνολισθάω, in vnum locum labor. confluo. Plut. in Pericle, ὑπὸ φθόνου συνολισθάνοντος εἰς ἓν ἅπαν τὸ συνεδριάσαι πεφθέντος.

Ὀ'λιτὰ, ἄλιτε, &c. vide in Ἀ'λιτὸς.

Ὀ'ΛΛΥΜΙ, siue ὀλλῦμι, [fut. ὀλέσω, aor. 1. ὄλεσα: præt. perf. ὀλώλεκα, & ἀπόλωλα, ab inusit. ὄλλω. Præt. med. ὄλωα, & Att. ὀλωμαι: f. 2. ἀπόλομαι, aor. 2. med. ἀπόλμην, ab inusit. ὄλλω] perdo, amitto. Odyss. ι. ἵνα μὴ ἐμοὶ ἀπολέσσῃ. Iliad. α. Περὶ δ' ὀλέσσας τὸν ἀέκοντα. ¶ Item perdo, i. perniciem infero, perimo, occido. Iliad. Σ. Ὀλέσσας Τρῶας πάντ' αὖθις ἐλάσσω. Odyss. σ, -Η'τοι ἐμιλῶ ἀφιτλαν· εἶδεν τε θεὸς τε πλάσσας ἀθάνατος. Eurip. in Hec. Σφὼ ξὺν θεῷ ὀλέσατ' ξύν θ' ὁμογενεῖ, perdor, pereo, Odyss. α, σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Iliad. ἄλλοθι τοῦ ἀπὸ ὀλέσθαι. Item interimor. Iliad. χ, Τ'ὰδε τ' ἀπολέσθαι ἐλεεινὸν τε δέος τε. Iliad. σῆ, ἀζηχὲς πῆμα πέλει αἰὲν ἐόντι ἀπολομένῳ τε καὶ ὀλομένῳ. Sic & Od. σ, & Il. σ.

Ὀ'λεσίβιος, ὁ, perditor, interemptor, seu interfector. Il. σ.

Ὀ'λέστειρα, ἡ, perditrix, interfectrix, quæ perniciem & exitium affert. Hom. in batrachom.

Ὀ'λεθρος, ὁ, perditio, pernicies, exitium, mors. Iliad. χ. Odyss. α, δ, Thuc. l. 7. Sic dicitur etiam homo pernicios us, exitialis. Dem. in Mid. pro coron. Luc. de salt. (epist. 6.

Ὀ'λέθριος, ὁ καὶ ὁ, exitialis, pernicios us, lethalis. Iliad. σ, Plato ὀλέθριον, perdo, euerto, perniciem & exitium affero: pro ὀλέθριον, Gregor. ὑβρὶ φαύλῃ τὸν ὀλοθρώσοντα. Heb. 11, ἵνα μὴ ὁ ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα θίγῃ αὐτῶν.

Ὀ'λέθριος, pernicies illatio, occisio.

Ὀ'λοθρεύτης, ὁ, qui exitium affert, qui perimit, exterminator. epist. ad Corinth. cap. 10.

Ὀλοθρεύω, perdo, i. exitium affero, perimo. Iliad. ο, Οὐδ' ἐπίορκον ὀλοθρεύει. Il. αι ἢ ἀπόλλυσι ὀλλυσα.

Ὀ'λέκομαι, pereo, intereo, morior. Il. α, ὀλέκοντο ἄλλοι.

Ὀ'λέκω, idem cum ὀλλυσα: Il. τ, Ἀργείους ὀλέκουσα· ἐπὶ πρυμνῇσιν νέεσσι, pro ὀλλυσιν, pleonasmo τοῦ ε, teste Eustath.

Ὀλοὸς, pernicios us, exitialis, noxius. Il. α, γ. Od. σ, ξ.

Ὀλεῖος, & ὀλεῖος· idem. Hesiod. in Theog. Greg.

Ὀλοιὰς, (comp.) vocatur nox tenebricosa, apud Apol. Rhod. Arg. lib. 4. ἀφ' οὗ ἔασιν, vt vult eius schol. vel ἀφὰ τοῦ αὐτοὺς ὀλέσθαι, vt est apud Etym. vide & in comp. ex ἰ'ολμι.

Ὀλοὸν, idem quod ὀλεῖος. Nic. in Ther. Αἰγύπεδα ὀλοὸν ἄλσος ἄλσος.

Ὀλῷος, ἰτιδεον pro ὀλεῖος, Il. β, & φ. Οὐλιος & οὐλιος, idem. Il. λ, & apud Hesych.

Ὀλόμβος pro eodem (factum ex aor. 2. ὀλόμβος, interposito metri causa) Il. α. Od. ο, & κ.

Composita ac præmium cum præpositione.

Ἀ'πόλομαι, siue ἀπόλλυμαι, idem quod ὄλυμαι, perdo. Plato in Minoë: τὰ δὲ σώματα καὶ τὰς οὐσίας ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς κρείττοσιν ἢ κοινὰ ἢ ἀπόλλυσθαι ἀναγκαῖον. Aristoph. in Nub. ἢ πλακοῦς σοῦ μὲ ἀπώλεσας. Il. αι ἐπιπλῶσι πολέμοιο. Aristoph. in Nub. Κόπελον μοι φασὶ παρεξελθεῖν. ¶ Item amitto. Chrysost. Κοινωνὸς τῆς χρήσεως. Od. β, πατρὸς ἐοῖλιν ἀπόλλυσι. Od. σ, ἐπάλμενον οἶκον.

Ἀ'πώλομαι, (pass. fut. Κοινὰ μαι, aor. 2. ἀπωλόμην, præt. med. ἀπόλωλα. ab inusit. Κοινὰ λομαι) perdor, pereo. Od. ν, Τάων οὔποτε κεν ἀπολοίμην. Aristoph. in pluto, οὐ κρίνας· Κοινὰ λομῶν τὸ λοιδορεῖν. Eurip. in Hecub. Ἀ'πωλόμην ἀθλίως, perij infelix seu perditus sum. Od. α. ἀπὸ Κοινὰ λετο γὰρ θεός. Aristop. in Nub. Ἀ'πόλοιτ' ἂν ἀθέατος καὶ ἀπροσήγορος ἁπάντων. Ἀ'πώλεσα significat etiam amissus sum. Il. ο, ὁππότε μ' ἔμελλον ἀπολέσσειν.

Ἀ'πώλεια, poët. dicitur pro Κοινὰ λυμαι. Ἀ'πολέσσομαι, pro Κοινὰ λυμαι. Od. λ, Ἀπὸ δ' ἔμελλον Κοινὰ λεσσεν' ἀδαήμοσιν ἀέθλοισιν.

Ἀ'πώλεια, perditio, amissio: frequens in nouo Testam. vt Matt. 7. Marci 17. &c.

Διόμαι, siue διώλυμαι, vicissim perdo, vicissim perimo & interficio. Eurip. in Ione. οὐ χρὴ μὰ Δία τοὺς κτείνοντας ἀθανατολλυσθαι.

Ἀ'ντώλυμαι, vicissim pereo. Idem in Iphig. Taur.

Ἀπόλλυμαι, perdo seu interimo.

Βαλλάντιον, siue βαλλαντοκόπος, funditus perdo. Eurip. in Heracl. Ὁ δ' ἐμὸς βαλλάντιον τ' ὄλβος, λέοντας θ' ὑπ' ἀνδροφόνοις ἐλείφθη τύχαις· ἐ'ξεπολλυμαι, prorsus pereo, depereo.

Παραπόλλυμαι, malè perdo, pessundo contra meritum seu debitum. Κατάπολλυμαι, malè pereo, immerenter & indignè pereo. Luc. in Anacharf. Συμπαραπόλλυμαι, simul pereo. Dem. Xen in apol. Socr.

Συναπόλλυμαι, perdo simul. Συναπωλόμην, pereo ante.

Συναπόλλυμαι, siue συμπαραπόλλυμαι, præterea perdo.

Συναπόλλυμαι, simul pereo.

Διαπόλλυμαι, siue διόλλυμαι, diperdo. Eurip. in Helleb. Τάδ' ἐμὴ μὲν οὐ διόλεσεν, ἀμφὶς δὲ κἀμὲ καὶ τέκνα διώλεσεν. Ἀπόλλυμαι, diperco. Plato de rep. lib. 2. ἀλλὰ μὴν ἡ ἔρις ὀλέσει τε καὶ ἀπολεῖ τὴν ἐν ἡμῖν πόλιν. Soph. Ἀπόλλυμαι ἀφ' ἁμετέρου, ἀπὸ Κοινὰ τριπὸς ἀπόλλυμαι. Ibidem, ἀλλὰ σύ γ' ὦ Ζεῦς ἐκπόδων ἐλθὼν ἀπόλλυσον. Ἐξόλλυμαι, prorsus pereo, depereo.

Ἐ'ξόλλυμαι, funditus perdo & extinguo, prorsus euerto. Aristoph. in Thesmoph. ἐξόλλυσι κἀμὲ καὶ τὸν παῖδα. Ibidem, ἀλλά σ' ἐγὼ ἐξόλλυσι.

Ἐ'ξόλλυμι, planè perditus. Aristoph. ἐξόλλυσι Κοινὰ λοιο. Item perditus, deploratus: vel exitialis, noxius. Idem in Pluto.

Ἐ'ξολοθρία, internecio, exitium. (extermino. Act. 3.

Ἐ'ξολοθρεύω, funditus perdo & euerto, penitus extinguo:

Ἐ'ξολόθρευμα, τὸ, internecio.

Ἐ'ξολοθρευτὴς, ὁ, perditio, occisio, exterminatio.

Ἐ'ξολοθρευτὴς, qui penitus aliquem perdit & extinguit.

Περόλλυμι, ante perdo.

Περόλλυμι, qui ante tempus petiit, qui præmaturo exitio periit Exponitur &, ante tempus perdendus.

Composita sine præpositione: ac primùm in ὀλέτης aut ὀλέτειρ desinentia.

Αἰτολέτης, ου, ὁ, horrendum in modum perdens: vel graue exitium inferens. Orph. in Argon.

Γιγαντολέτης, ου, ὁ, & γιγαντολέτωρ, ορος, ὁ, Iupiter dicitur quòd perdiderit & extinxerit gigantes.

Τιτανολέτης, ίδος, ἡ, Minerua vocatur, gigantum perditrix, quod Ioui in delendis gigantibus opem tulerit. Dicitur & γιγαντολέτειρα. Suid.

Δρακοντολέτης, draconis interfector: Epithetum Apollinis.

Ἰνδιολέτης, ου, ὁ, Indorum perditor, qui Indis cladem intulit: Epith. Bacchi indiæ domitoris. in Epigr.

Μικρὸς πολετὴς, cantus & musicorum modulorum deperditor. Athen. l. 10.

Παιδολέτωρ, pueros occidens. Eurip. in Medea. (ctans.

Παντολέτωρ, eurium omnib. adferens, omnia perdens & labefa-

Τυχολέτης, muris exitium afferens: i. murorum destructor.

Τεκνολέτωρ, ορος, ὁ, quæ liberos suos perdidit: seu quæ liberos suos amisit.

Composita ex ὄλεθρος.

Ἀ'νθρωπόλεθρος, hominum pernicies, hominibus exitium & perniciem afferens. Suid.

Ἀ'πόλεθρος, interitus expers, interitui non obnoxius. Reperitur & ἀνόλεθρος, pro eodem, Il. ν.

Δυσόλεθρος, qui difficulter interit. Exponitur &, ægrè moriens & tabescens. Theophr. hist. pl. l. 3.

Παμόλεθρος, siue παμόλεθρος, planè perditus, vel prorsus exitialis & perniciosus. Soph. & Eurip. in Electris.

Παμολέθρια, ἡ, internecio, exitium quo res aliqua prorsus perit Herodot. Thuc. lib. 7.

Ψυχολέθρος, ου, ὁ, pernicies & exitium animarum: animis perniciē & exitium afferens. Hesych. & Suid.

Composita habentia α ante λ itidem sine præpos.

Ἀ'νεμοόλεθρος, ου ὁ, ventosus, vanus, inanis, q. d. qui vento rapitur & ita perditur, Il. φ. Od. σ, & λ. Etymologus tamen compositum esse negat.

Ἀ'σελόλεθρος, ab Aristophane in Vesp. vocatur ἰρεῖον ἀπωλεία, lanarum iactura Item impetuosus ventus & præceps seu turbo: apud eundem in equitib. in qua significatione Etymol. deducit ab ἴημι intensiua & particula α & verbo ἄω, spiro.

Παλλολέθρος, ὁ καὶ ἡ, qui prorsus perit: vel omnino exitiabilis. Hesych. (lych.

Παλλολέθρια, idem cum παλλολέθρια. Παλλολέθρος, Hesych. est ὄλεθρος, vel potius ὁ πάντως ὄλεθρος.

Πεπλὸς, significat τὸν πάρσιν, catamithum, pathicum, quasi πλῆκτὸν τι πάθος· πλλολέθριον, ex πὶ & ἔρρω ἔλλω. *I. unicè inferro is, pro* πάλλως.

Τριξόλεθρος, exitio dignissimus, perditissimus. Eustath.

Ὀ'Λ Μ Ο Σ, ε, ὁ, mortarium: Il. λ, Ὀ'λμον, σὺ δὲ ὄστεα κὠλένας ἀμφὶς ἀνάξεις ὀμάλιε. Hesiod. in Erg. Ὀ'λμον δὲ τετρύφελον πάντως ἢ πέτρου ἢ τετράγωνον, mortarium cædere tripedaneum, pistillum verò tricubitale. * Ἀφ' οὗ τὸ ὄλλειν ἢ μετοῦσι τὰ ἐν ἀυτῷ πεπαττόμενα, Eustat. ¶ Est & poculi genus, apud Athen. lib. 11. ¶ Item pro tripode Apollinis sumitur, vnde prouerbium ἐν ὄλμῳ δίνεσον. ¶ Item totum illud quod à ceruice est vsque ad coxendicem, i. trũcus corporis.

Ὀ'λμεῖος, idem quod ὄλμος, mortarium. Suid. & schol. Aristoph.

Ὀ'λμίσκος, mortariolum. Poll. ὀλμίσκους vocari scribit cauitates dentium molarium.

Composita.

Ἐ'ξολμος, ου, ὁ, dicitur esse diuinus vates apud Apollon. Sophocles Apollinem ita cognominauit, quòd in ὄλμῳ scifcitantibus responsa daret.

Τρόλμιον, ου, τὸ, quod mortario supponitur, quod sustinet mortarium.

Ὀ'ΛΟΘΟΥ'ΡΙΟΝ, Hesychio species marinorum piscium. Aristot. hist. anim. lib. 4. dicit holothuria parum à spongiis differre. Vide & Plin. lib. 9. cap. 47.

Ὀ'λοθρία, &c. vide in Ὀ'λλυμι.

Ὀ'ΛΟΚΩ Ν Ι' Τ Ι Σ, olus quoddam sylueſtre. Hippocr. χωμικαλεῖ, lib. 1.

Ὀ'ΛΟΑ Τ'ΖΩ, vlulo: cum alto clamore ploro & eiulo. Odyss. σ, Τὸν εἰπὼν' ὀλόλυξε. Et Od. χ, αἱ δ' ὀλόλυξαν Θυγατέρες τε νυοί τε ἠδ' αὐδὴν ἔβαλόντο. Demosth. pro cor. μᾶλλ' οἶμαι' αὐτὸν φθέγξασθαι δεῖ ὅταν μόνον ὀλολύζειν δ' ἐκ ὑβρίσθαι μόνον, i. vociferari cum quodam vlulatu. Nonn. ὀλόλυξεν vsurpasse dicitur pro, alto clamore loquutus est.

Ὀλολυγὴ,ῆς,ἡ,vlulatus,eiulatus alto cum clamore.Il.ζ. Thuc. l 2. Synes.epist.97.& 57.

Ὀλολυγμὸς,ὁ,idem:apud Athen.l.6.Ὀλόλυγμα,τὸ,pro eodem Eurip.in Heraclid.

Ὀλολυγών ὁ,ἡ,vlulatus:& peculiariter is quem mares ranæ dunt cùm fœminas ad coitum vocant.Plut.de solert. anim.Aristot.hist.anim.lib.4.cap.9.¶Est etiam auis quædam o ca sola amans,vt Theon.apud Aratum annotauit. Cicero c redulam vertit.Festus Auienus vlulam.

Composita.

Ἀνολολύζω,eiulo, lamentor : seu lamentis & eiulatibus æthera pulso.Luc in somn.

Ἐξολολύζω,in eiulatus seu vlulatus erumpo,vlulatu s edo.Homer in Batrach:Δεινὸν δ' ἐξολόλυξε.

Ἐπολολύζω,eiulo, lamentor miserabiliter.Hesych.Exponitur etiam bene precor.apud Aristoph.in equit.

Ὀλοὸς,vide in ὄλλυμι

ὈΛΟΊΠΤΩ,vello,decortico.Callim hymn.in Dian. Σπῆθος ἐκ μεγάλα λασίας ἰσπάξαο χαίτας. Ὀλόψας δὲ ῥίνας. Nicand. in Ther. Καὶ χλοεροῦ ταρθηκος ἀπαὶ μέσον ἧδον ὀλόψας.

ὍΛΟΣ,η,ον,totus.Aristotel metaphys.lib.4.ita definit ὅλον, οὗ μηδὲν ἄπεστι μέρος ἐξ ὧν λέγεται τὸ ὅλον φύσει. Quum dicitur ὅλον respectu partium exp.totum integrum, solidum : quum verò dicitur respectu specierum,exp.vel totũ,vel vniuersum.Luc. παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με,me ferme totum detinebat. Plato in Ti. οὐδὲν ἀτελὲς τοῦ νοητοῦ ἔχοντος ὅλον καλλίον ἔσεσθαι, nihil esse eorum quæ non intelligunt intelligente toto genere præstantius. Dicitur etiam τὸ ὅλον,vniuersum vniuersitas rerum:apud Plut. & Phil.item vniuersa res summa rei.Plato de leg. Nonnunquam τὸ ὅλον ponitur pro,ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν,vt in vniuersum dicã, in summa.Luc.in vita aut τὸ δὲ ὅλον ἀηδίας καὶ παρρησίας φερόντως. τὸ βούλομαι.Item pro omnino:vt apud Plat.de leg.τὸ ὅλον ἀδικεῖ ¶Ὅλος pro Θόλος,vide in Θόλος.

Ὅλως,omnino,in totum:interdum etiam,in vniuersum, in summa.Plato de leg.ὅλως δὲ εἰπεῖν.Sic & apud Aristot.rhet.2.Interdum accipitur pro,sanè:vt apud Plut.de def.orac.

Ὀλότης,ητος,ἡ,q.d.totitas.Aristot metaph.4.

Ὀλικὸς,ἡ,ὁ,totalis,vniuersalis.

Ὀλικῶς,in totum,vel vniuersè,in vniuersum.Hesych.

Οὖλος,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Composita.

Ἡμιόλιος,α,ον,totus cum dimidia sui parte,sesquialter,sesquiplex. Plato in Tim.Aristot.hist.anim.lib.9. Pro eodem dicitur etiam ἡμίολος:apud Polyb.

Ἡμιολιασμὸς,ὁ, quum quis sescupulum pendit. Harpocr. ex Antiph.Polit.

*Decomp.*Τετραημιολία,nauigij genus : apud Polyb.l.16. de quo vide Bayf.

Καθόλου,in vniuersum,in summa,in genere.Aristot.Plut.&c.

Καθολικὸς,vniuersalis:item perpetuus.Philo de vita M.l.3.

Καθολικῶς,vniuersaliter.in vniuersum.

Μηδόλως,pro μηδ' ὅλως,haud quaquam.

Οὐδόλως.siue οὐδ' ὅλως,nequaquam,nullo modo.

Σύνολον,τὸ,totũ quod constat ex materia & forma. Accipitur etiam pro,vniuersum summa,apud Isocr.in Panath. Exponitur &,in vniuersum,omnino:apud Demosth.& Theophr.

Κηδολεὺς, quomodo huc pertineat vide in Κῆδος,cura. Μῶλος autem vide suo loco.

ὈΛΟΦΎΡΟΜΑΙ,F.οῦμαι,lamentor,eiulo ploro, vel lugeo. Iliad.φ, Ἀλλὰ φίλος θάνε καὶ σὺ· τίη ὀλοφύρεαι αὔτως;Il.χ.ἦμιν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,Il.θ,Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων;vbi subaud.ὑπὲρ,vel,ἕνεκα.Plato.de rep.li.1.πλεῖστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες,τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες. ¶Item deploro,seu commiseror , vicem alicuius miseror.Odyss.κ,Καί τέ τις μοι θεῶν ὀλοφύρετο μοῦνον ἐόντα. Sic apud Thuc.li.8. * Eustathius vult. ὀλοφύρεσθαι esse vel ὅλως φύρεσθαι,vel μετὰ ὀλυγῆς. Etymologus autem dicit esse τὸ ὅλως φύρειν ἑαυτόν.

Ὀλοφυρμὸς,ὁ,& ὀλόφυρσις,εως,ἡ,lamentatio,lamentum. Item eiulatus,ploratus,luctus.Thuc.lib.7.& 2.Ὀλοφυρμὸς, exp. etiam, nænia,apud Athen lib.14.

Ὀλοφυρτικὸς,ἡ,ὁ,ad lamenta seu lamentandum procliuis. Aristot. ethic.4.cap.3.

Ὀλοφύζω,lugeo,lamentor.Eustath.

Ὀλοφυδνὸς,ἡ,ὁ,lugubris,luctuosus,lamentabilis.Il.ε, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε.

Composita.

Ἀπολοφύρομαι,eiulo,lamentor.Exponitur &,deploro.Xen.pæd.7. ὁ δὲ Κῦρος ἀπολοφύρατό τε καὶ ἀπεκάλυπτε ἅμα.

Ἀπολοφύρομαι,eiulatibus prosequor,deploro.Xen.Hell.1.ἀπολοφύροντο τὴν ἑαυτῶν συμφοράν. Item eiulare & lamentari desino, schol.Thucyd.

Ἐπολοφύρομαι,lamentor,lamentis prosequor.

Κατολοφύρομαι,deploro,defleo,cũ accus.pers.Eurip.in Iph. Taur.

Περιολοφύρομαι,insuper eiulo & in eiulatus prorumpo.

Συνολοφύρομαι,vnà lamentor aut lugeo vel gemo.

ὈΛΟΣΧΟΙ,pediculi pomorum.Nicand.in Ther.Σίδης δ' ἐμφύοντας ἐπιμύοντας ὀλόσχους Αὐχενίας.

ὈΛΠΗ,ης,ἡ,lecythus,ampulla olearia,vas olearium.Nicand in Ther.Αὐτὰ δ' ἐν ὄλπῃ θρύπτεις,καὶ αὐτίκα γῆς λιπαρῆς.Theocr.idyl.2.Καὶ παρ' ἐμοῦ ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν. ¶Item pro vase cui vinum infunditur,apud Athen.lib.11.

Ὀλπὶς,ίδος,ἡ,idem quod ὄλπη. Theocr.idyll 18.Est etiam apud Hesych.

ὌΛΥΜΠΟΣ,ου,ὁ,Thessaliæ vel Macedoniæ mons altissimus, cuius vertex cœlum attingere videtur. Sic etiam dictus fuit mons quidam Mysiæ,& Lydiæ,& alij quidam. *quasi ὁλόλαμπος quòd ibi lucidus semper sit aër,nullisque vnquam nubibus obfuscetur.Aut παρὰ τὸ ὀλλύειν τὰς ὄπας: quòd ibi præ frigore oculi perdantur. ¶ Hinc pro cœlo poetæ vsurpârunt (* qua in significatione dictum volunt ὄλυμπον,quasi ὁλολαμπῆ,quòd totum cœlum fulgeat stellis vt tradit Aristot. de mundo)Il α,Ὀρσ' ἐς Ὄλυμπον ἴκωμαι,ἵν' ἀθανάτοισι φίλη ἔω.

Ὀλύμπιος,ὁ,ὁ,olympum incolens seu habitans. vt Ὀλύμπιος Ζεὺς apud Homer.Il.α.& alibi.Exponitur etiam,cœlestis,vt Ὀλύμπια δώματα,apud eundem. ¶ Est etiam venti nomen qui & ὀλυμπίας ab Aristotele,ab occasu solstitiali flans:vel etiam, ab Olympo,vt vult Hesych. ¶ Ὀλυμπιάδες Musæ dictæ sunt,vel tanquam filiæ Iouis olympij,vel tanquam olympias domos inhabitantes.Eustath.

Ὀλυμπία,ας,ἡ,Elidis locus, in quo templum & ante ipsum lucus,vbi Iupiter Olympius colitur.¶Vsurpatur etiam pro Olympiaci certaminis arte:apud Aristoph.in Vesp.

Ὀλυμπίασι,in Olympia,vel Olympiæ , vel apud Olympiam. Athen.

Ὀλυμπίαθεν,ex Olympia,vel de Olympia.Ὀλυμπίαζε,ad Olympiam.Thuc.l 3.

Ὀλυμπιακὸς,ἡ,ὁ,Olympiacus,vt ὀλυμπιακὸς ἀγὼν,apud Aristot. in Plut.

Ὀλύμπια,τὰ,Olympiaca certamina in honorem Iouis celebrari solita,seu Olympiaci ludi.Demosth. ὀλύμπια ποιεῖν,ludos Olimpiacos edere.Sic ἄγειν ὀλύμπια,apud Plut.in apopht. & ὀλύμπια νικᾶν,vincere Olympia,apud Luc. Et ὀλύμπια στεφανοῦσθαι,coronari in Olympiis,apud Simonid.

Ὀλυμπιάς,άδος,ἡ,Olympiorum victoria , Olympiaci certaminis victoria.Herodot.Item quadriennium,quatuor annorum spacium.Plut.de Isocr. Τρεῖς ὀλυμπιάδας αὐτῶν ἐπεχεῖν. A Suida ponitur etiam pro ipso Olympico certamine.

Ὀλυμπικὸς,Olympicus.Epigr.l.2.

ὈΛΥΝΘΟΣ,ου,ὁ,grossus,ficus immatura.Theophr. οὐδὲ μὴ πίπτει τὰ ἐρινὰ ἀποῤῥεῖν καὶ τοὺς ὀλύνθους Galen.simpl.l.8.οἱ δὲ τῶν ἀγρίων σύκα δριμείας ὄντα καὶ διαφορητικῆς δυνάμεως ἔστω καὶ τῶν ἡμέρων ὀλύνθοι Diosc.l.1.c.186.scribit τοὺς ὀλύνθους à quibusdam vocari ἐρινεὺς.Accipitur etiam pro ficuum genere quod vel penitus non maturescat,vel saltem ad perfectam maturitatem non perueniat:apud Theophr. de caus. plant. l.5 c.1.οἱ δὲ ὄλυνθοι συμβαίνουσιν ἤδη τῆς χώρας πεπαίνοιντο μέχρι τινός,aliquatenus maturescunt,non penitus.

Ὀλυνθάζω,caprifico,apud Theophr.de caus pl.l.2.c.13.τὸ δὲ τῶν ἐρινῶν συμβαίνει , οὐ ταυτὸν μετὰ , (l.τοῦ ἐρινάζειν ἐστὶν) ἔχει δὲ ὁμοιότητα τινα.διὸ καλοῦσι ὀλυνθάζειν αὐτούς.

ὈΛΥΡΑ,ας,ἡ,species seminis mediæ inter frumentum & hordeum naturæ.Gal.ζειαὶ apud Hippocr.exp.ὀλύρας:id est Diosc l.2.c.113. scribit τὴν ὀλύραν esse ἐκ τῶν ἀπὸ ζειᾶς etc. Et Herodot l.2.ἀπὸ ὀλυρέων ποιεῦνται σιτία,τὰς ζειὰς μετεξέτεροι καλέουσι.Il θ.Ἵπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.

Ὀλώδης,vide in Ὄλος. Ὄλως,in Ὄλος.

Ὅμαδος,&c.in Ὁμός.

ὉΜΑΛΟ'Σ,ἡ,ὁ,planus,læuis.Plut.in Fabio,ὁμαλὸν διὰ λαιμοῦ λεῖον.Od.1,οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν.Τὸ ὁμαλὸν,planities:Thuc.l.5. Item æqualis,æquabilis.Plut.in Pericle, τοιαύτας ἡμέρας διαφορᾶς, καὶ τῆς πόλεως ὅτι ὁμαλῆς καὶ μιᾶς χρωμένης. Et ὁμαλίζομαι,apud Aristot.

Ὁμαλής,έος,ὁ καὶ ἡ , idem quod ὁμαλὸς, æqualis, æquabilis.Plut.in Lycurg ὀρθὸν τὰ τῶν σωφρόνως προσπαλαίειν καὶ ὁμαλεῖς. Item ὁμαλότης, æqualitas ciuilis,apud Athen.

Ὁμαλῶς æqualiter,æquabiliter. Plut.in Alcib.& pericl. Exponitur &,sedatè,à scholiaste Thuc.

Ὁμαλότης,ἡ,æqualitas,æquabilitas:Gal.& Aristot.pol.l.2.

Ὁμαλίζω.siue ὁμαλύνω,planum reddo,complano, læuigo. Item ad æqualitatem redigo : Aristot polit.2.μᾶλλον γὰρ δεῖ τὰς ἐπιθυμίας ὁμαλίζειν, ἢ τὰς οὐσίας. Ponitur etiam absolutè pro æquor seu æqualis sum.

Ὁμαλίζομαι , siue ὁμαλύνομαι , ad æqualitatem seu æqualitatem redigor, vt ὁμαλισθῆναι πόλεις ἀπὸ τῆς συμφορᾶς , apud Isocr.

Isocr.Item æquabiliter fio.Xen.καὶ ὁμαλίζεται ὁ δρόμος.

Ὁμαλισμὸς ὁ.complanatio,leuigatio.Item æquatio , ipsa actio reddendi æqualem seu æquabilem Exponitur etiam,æquabilis dictionis alicuius pronuntiatio, qua nec attollitur syllaba nec deprimitur:schol.Aristoph.

Composita.

Ἀγχώμαλος,ὁ καὶ ἡ,(pro ἀγχι ὁμαλος)propemodum æqualis, ferme æqualis.Plut in Cæsare.Exponitur & simpliciter æqualis vt ἀγχώμαλος νίκη,apud Thucyd.l.4.& Plutarc. in Oth. ¶ Ponitur etiam aduerbialiter in neut. pl. apud Luc. in Hermot.

Ἀγχωμάλως,propemodum æqualiter,seu ex æquo.

Ἀνώμαλος & ἀνωμαλής,έος,ὁ καὶ ἡ,non planus,salebrosus,confragosus.Demetr Phal.& Alex.Aphr.Item inæqualis,non æquabilis. Theophr.de caus pl l.3.

Ἀνωμάλως.salebrosè.item inæqualiter, inæquabiliter.Isoc.

Ἀνωμαλία ἡ,q d.salebrositas.Item inæquabilitas, inæquabilitas.Theophr.de caus.pl.l.6. ¶ Exponitur &,inconstantia apud Plut.

Ἀνωμάλωσις,ἡ,vt apud Aristot,ἡ τῆς οὐσίας ἀνωμάλωσις , bonorum inæquabilis distributio seu partitio.

Ἀνομαλίζω & ἀνομαλύνω,complano,læuigo.item æqualem seu æquabilem reddo.

Ἐξομαλίζω,idem quod ὁμαλίζω,complano,læuigo.Significat etiam manu permulceo,apud Synes.

Καθομαλίζω,ex æquo,complano.Et metaph.à ferocia in mansuetudinem redigo,Plut in Cæs.

Προομαλύνω,antè complano,antè læuigo.Gregor.

ὉΜΑΡΤῆ,idem quod ὁμοῦ,simul vnà : (* ab ὁμοῦ καὶ ἀρτέω, aut ὁμοῦ καὶ ἀρτύω de iis quæ serie quadam continua se sequuntur.)Il. οἱ δὲ μάρναντες ὁμαρτῇ Μολπῆς τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.Il.ν,καὶ τὰ μὲν ὁμαρτῇ δούρατα μακρὰ ἐκ χειρῶν ἤϊξαν.

Ὁμαρτέω,ῶ,sequor,eo vnà cum Iliad.ω, Ἐπεὶ δύναμις ἐν νηΐ θεῶν ἢ πεζὸς ὁμαρτεῖ.Il.ν,Τὼ δ' αὖ ὁμαρτήτην,insecuti sunt : *per syncopen pro* ὁμαρτείτην.

Ὁμαρτήδην,vnà,simul,seu vna serie.

Composita.

Ἐφομαρτέω,ῶ,insequor.Il.ν.Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον.

Παρομαρτέω,comitor assector:interdum etiam,assequor.

Συμπαρομαρτέω,(*decomp.*) idem.Luc.in somn.

Συνομαρτέω,sequor,comitor.Hesych.

ὌΜΒΡΟΣ,ου,ὁ, imber. pluuia. Hesiod. in Erg. μηδέ σε λήθει Μήτ' ἐσ χειμέριον τελέθει,μήτ' ὥριος ὄμβρος. Herodian.l 8. ὄμβρος τε ῥάγδαιος ἐπέχυτο. * quasi ὁμόρρους ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ῥεῖν.

Ὀμβρέω,ῶ,pluo Hesiod.in Erg.μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος Ζηνὸς ἐριθενέος.Et cum accusat.apud Philon.de vita M.l.2.αἰθέρος φλόγα αὐθις ὀμβρῆσαι ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ.

Ὄμβρημα,τὸ,quod pluit,pluuia.

Ὀμβρώδης seu ὀμβρηρὸς,ἡ,ὁ,pluuiosus.Hesiod in Erg.

Ὄμβριος ὁ καὶ ἡ,pluuiosus,pluuialis. vt ὄμβριον νέφος, apud Aristoph. (pl.l 6.c 4.

Ὀμβρία,ας,ἡ,pluuia quædã nimbosa,nimbus.Theop. de caus.

Ὀμβρίζω,imbre rigo,imbre madefacio seu humecto.itẽ simpl. madefacio,humecto.in Epigr.

Ὄβριμος,vel ὄμβριμος,impetuosus , vel vehemens. item validus. grauis,interdum & potens,seu præpotens.Hesiod. in Erg. & apud Hom.Vide & in comp.ex Βριάω.

Composita.

Ἄνομβρος,ὁ καὶ ἡ,imbre carens,seu imbribus aut pluuia.

Ἀνομβρία,imbris seu pluuiæ pluuia.

Ἀνομβρέω,pluo , pluendo emitto Philo de vita M.l.1.καθάπερ ἀπὸ πηγῆς ἀνομβροῦντος.Item emitto seu effundo tanquam pluuiam:Ecclesiast.c.16.ἀνόμβρησαν παροιμίας ἀκριβεῖς.

Ἀειομβρής,έος,ὁ,pluuius,pluuiosus.Nic.in Ther.

Διάβροχος,imbre madidus,seu madidus.Aristot.in probl.

Ἐπομβρέω,idem quod ἀνομβρέω.

Ἐπομβρος,imbrem habens seu pluuiam,aut imbre abundans. Theoph.l.8.Pro eodem legitur etiam ἐπόμβριος, apud eundẽ.

Ἐπομβρία,ας,ἡ,imbris copia,seu imbrium.Aristoph.*in* Nub. Item humiditas Hippocr.in aphor.

Ἐπομβρέω,imbre seu imbribus rigo,irrigo,Ἐπομβρέομαι imbribus rigor.Epigr.l.2.

Ἐπόμβρησις,irrigatio quæ fit imbre.

Κάτομβρος,imbre madens.Theophr.de caus.pl. l.3. Exponitur & simpl.humidus,apud Theophr.de caus.pl.l.3.

Κατομβρέω,imbre madefacio,rigo,aut humecto.item simpl madefacio,Κατομβρέομαι,imbre madefio.in Epigr.

Ὕπομβρος,cui subest humiditas ex imbre. item general. subtus humidus.Gal apud Hippocr.

Φιλόμβριος,pro φιλόμβρος,pluuiæ cupidus:vt φιλόμβριος τέττιξ,in Epigram.

ὍΜΗΡΟΣ,ου,ὁ, obses, Thuc. l 7. ἄνδρας δέοντ' Ἀθηναίων ὁμήρους ἐν τῇ πόλει Xenoph.Hell.6.Τοὺς δὲ ἑαυτοῦ παῖδας ἔδωκεν ὁμήρους Τιθραύστῃ,pignus quod est velut loco obsidis.Polyb.l.3. παρὰ τούτων ὅμηρα,τοὺς υἱεῖς τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν. Mac-

cab. c.1. (de Antiocho. ὃς ἦν ὅμηρος ἐν τῇ Ῥώμῃ. * Scholiast. Thuc.ait,deriuari παρὰ τὸ ὁμοῦ εἴρειν. At Eust. deriuat παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω : quòd obsides concordiæ causa sint inter eos qui dissident.Theopompus verò apud Harpocrationem dicit ὁμηρεῖν.Achæis significasse ἀκολουθεῖν. vnde ὁμήρους appellatos fuisse τοὺς ἐπ' ἀκολουθίᾳ τῶν ὁμολογουμένων διδομένους. ¶Ὅμηρος est etiam nomen celeberrimi illius poetæ Homeri: vnde ὁμηρικὸς,ὁμηρίζω,ὁμήρειος,&c.

Ὁμηρεύω , sum obses. Herodian.l.3. τοὺς τε παῖδας ὁμηρεύειν εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἔδωκεν. Athen. Ἀντίοχος ὁ ὁμηρεύσας παρὰ Ῥωμαίοις. (Thuc.lib.8.

Ὁμηρεία,ἡ,obsidium:item pignus quod datur in obsidium.

Ὁμήρευμα,τὸ,pignus quod datur in obsidium.Plut.in Rom. Exponitur etiam,obses.

Ὁμηρέω,f.ήσω,in vnum conuenio,occurro, obuius fio. Item comitor.Od. π,Ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκύς. Eustath. à nomine ὅμηρος fieri scribit:vel deductum esse ἐκ τοῦ ὁμοῦ εἴρεσθαι,τουτ' ἢ συναρηρέναι Apud Hesio.in Theog.φωνῇ ὁμηρεῦσαι,exp. voce concordantes.Item ὁμοῦ εἴρουσαι,vel ὁμοῦ τῇ φωνῇ λέγουσαι.

Ἐξομηρεύω.(*comp.*)obsides posco & exigo , acceptisque corporibus fidem ostringo.Plut.in Sertor.ἐξωμήρευσε τοὺς παῖδας.Metaph. apud Aristot. in œcon. δεῖ δὲ καὶ τοὺς δούλους ἐξομηρεύειν ταῖς τεκνοποιΐαις,pignorum charitate obstringere. Item obsidibus datis emereor & assequor.Strabo l 6 ἐξομηρευσάμενος θεραπευτικῶς τὴν φιλίαν.

Ἐξομήρευσις,illa actio poscendi obsides:vel obstringendi aliquem tanquam obsidibus datis:aut emerendi seu assequendi aliquid tanquam obsidibus datis : aut emerendi seu assequendi aliquid datis obsidibus.Plut.

ὍΜΙΛΟΣ,ου,ὁ,cœtus,turba,multitudo.Od α,Τίς δαίς,τίς δ' ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο;Il.ω,κλαῖον δ' ἀμφὶς ὅμιλος. Sæpe dicitur de multitudine militum,seu agmine aut turma : vt Iliad.λ, Ἀλλ' ἴθυσε καθ' ὅμιλον.Et Il.ν, τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὁμίλου Ἑστῶτ'. Sic & Il.υ.& alibi apud Hom.itémque apud Herodot. in Polymn. & Thuc.l.2.& 4. * Orion apud Etym.scribit,quum de bello dicitur,deriuari παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς ἴλας εἰλεῖσθαι, τὰς συστροφάς: at verò quum dicitur ἐπὶ τῆς ἀναστροφῆς τοῦ ὄχλου, deriuari παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι.

Ὁμιλαδὸν,vel ὁμιληδὸν,turmatim,cateruatim,facto agmine.Il.μ.& apud Hesiod.

Ὁμιλία,ἡ,q.d.ipsa actio versandi in cœtu hominum: congressus, conuersatio,consuetudo.Plato in sympos.Philo de vita M.l.1.Et peculiariter,pro colloquio:apud Plut.in sympos.& Synes.Item pro consuetudine quæ est præceptori cum discipulo in eo docendo:& pro ipsa docendi actione , apud Xen. Dicitur & specialiter de consuetudine mariti cum vxore,i. cõcubitu:apud Arist.de gener.anim & Luc.¶Item ὁμιλία, seu ὁμιλίη,certa multitudo.Herodot.in Thal.

Ὁμιλέω,ῶ,f.ήσω,in cœtu aliquorum versor. Et generaliter, conuersor,commercium habeo cum.Il.α, Καὶ ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν Ἀνδράσιν ὡμίλησα.Theogn.in gnom. Ταῦτα μάθων ἀγαθοῖσιν ὁμίλει.Isocr.οὕτως ὁμίλει τῇ πόλει περὶ τὰς ἥττας. Cum datiuo rei exp.versor:vt ὁμιλεῖν τοῖς πράγμασι,versari in requs.Synes ep. 165.Sic ὁμιλεῖν τῇ φιλοσοφίᾳ,apud Plat de rep.l.6. Item ὁμιλέω, consuetuetudinem habeo,consuesco,*de concubitu*: Luc.ἐγὼ δὲ ὡμίλουν ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπὴν σε τῶν ὁπόσαι αἱ ὁμιλήσασιν ἐμοί.

Ὁμίλημα,τὸ,officiũ cõgressus, seu cõgressus officiosus.Plat.

Ὁμιλητὴς,οῦ,ὁ,qui conuersari solet & cui frequens est consuetudo cum aliquo.Peculiariter,pro,discipulo,apud Xen.

Ὁμιλητικὸς,qui dexteritate quadam in conuersatione vtitur qui bene scit conuersari.Isocr.ad Demon.

Composita.

Ἀνθομιλέω,ῶ,vicissim conuersor.Hippocr.epist.ad Demag.

Ἀνομίλητος,ὁ καὶ ἡ,à mutua vitæ consuetudine alienus : itẽ insociabilis qui commerciũ nõ habet.Plato in ep.ad Dion.prop.

Δυσόμιλος,cum quo consuetudinem habere & colloqui difficulter possumus,ægrè affabilis Plut.in Demetr.

Ἐνομιλέω,ῶ,sum in consuetudine alicuius,conuersor.Philo.μήπω τοῖς τῶν ἐγχωρίων ἐνομιλήκεις ἤθεσι.

Ἐξόμιλος,alienus seu abhorrens à consuetudine.Soph.in Trach.

Ἐξομιλέω,ῶ,consuetudinem habeo.

Εὐόμιλος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui bene & cum dexteritate quadam scit conuersari:idem quod ὁμιλητικός.

Καθομιλέω,ῶ,consuetudinem habeo seu commercium. Apud schol.Aristoph.καθομιλῶν τοῖς καιροῖς,exp.inseruiens tempori. Item alloquor,in congressum & colloquium alicuius venio. Arist.pol.5, τὸ μὲν γνωρίμοις καθομιλεῖν,τὸ δὲ πολλοὺς δημαγωγεῖν. Sic apud Appian.bell.ciuil.l.5.& Athen.l.12.

Καθομιλέομαι,vnde apud Diosc.l.6.σαρδώνιος γέλως καθωμίληται exp.in prouerbij consuetudinem abiit. (λέον.

Μεθομιλέω,idem quod simplex ὁμιλέω. Il.α,Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον.

Προσομιλία,conuersatio,congressus:item sermocinatio & colloquium.Et contractus:apud Alex.Aphr.

Προσομιλέω,conuersor,consuetudo mihi est,congredior.Greg. αἰδοῖον τε τοῖς σπουδαιοτάτοις προσομιλοῦντες.Cum datiuo rei significat versor, tracto : vt προσομιλεῖν τῷ πολέμῳ, versari in bel-

lo,Thucyd lib.1. Apud eundem tamen li.2. cum accusat. iungitur,in eadem signif. Apud Theogn. Θερσιλοχε πάτερ, exp. faxum contingere,vel laxo se admouere.

Περσυλλιπαίνειν,ad conseruationem seu commercium aptus. Item sermocinatiuus,sermocinator:vnde Θερμυλλευτὴς, sermocinatrix:Fab.l.3.

Συνόμνυμι,confabulator congerro. Hippocr.epist.ad Demag.

Συνομιλέω,conuersor,&c. Item colloquor,confabulor.

Ο'ΜΙΧΕ'Ω,ῶ,meio seu mingo,lotium reddo.Hesiod. in Erg. Μήδ' αὖτ' ἀκλείου πεφεμισμένος ἐφ'ὑδρηλῆς ὁμίχεσθαι.

Ο'μίχια,τὰ,vrinæ excretiones,mictus.Hesych.

-Ο'ΜΙ'ΧΑ Η,& Ionicè ὁμίχλη,ἡ,nebula,Aristot.de mundo. ἔστι δ' ὁμίχλη ἀτμώδης ἀναθυμίασις τις ἄρρωδος ὑδατώδης,ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δ' ἀραιοτέρα,expiratio quædam vaporosa, aquæ nequaquã genitrix vt aere crassior, ita nube rarior.Il.χ,ἐδ' ὅτε δὴ κρυερὴ χιὼν ἵστ' ἢ ἀπὸ ὁμίχλαι ὁμίχλω.Il ρ,Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν κρύος ἠδ' ἀνέμοιο λαῖλαψ ὁμίχλω.Metaphoricè Athen.l.9.fulsitum apellat ὁμίχλιον. Alia metaph.Aristot in Equit.ὃ δὴ λέγω. Τ'ὸν τῶ πολέμω κ' ἠ τῆς ὁμίχλης παπραγάτε μοὶ κἀποφᾶσ' ἐδ;bellicis turbis & reip.caligine. ✱ ἀφ'ὗ τὸ ὁμιχ' ἐχεῖ, εἴλικεν,Etym.

Ο'μιχλώδης,ὁ ἡ ὁ,nebulosus,vel etiam caliginosus. Plut. fymp.8.& in Artox.

Α'νόμιχλος,ὁ ἡ ὁ,(comp.) nulla tectus caligine aut nebula: serenus.vt αἰθμιχλος αἰθρη,apud Aristot.de mundo.

Ο'μμα,&c.vide in ὀ'πωμι.

Ο'ΜΝΥΜΙ,seu ὀμνύω,F ὀμόσω,P.ὄμοκα,& Atticè ὀμώμοκα, iuro. Il ξ,Πρὸς σ' ὦς ἐκέλευσε,Ζεὺς δ' ὀνείρατα πέμπε. Xen.in fymp. Ἀλλ'ἐπεὶ γὰ ὀμνύουσιν ἀεὶ ὀμνύοντες κελεύουσι με ἐκεῖνα ἃ. Plut. in Solone, κοινὸν ὀμόσαι ὅρκον ἅ βελὶ εἶδ' Σόλωνος νόμος ἐμπεδοῦσθαι. Apud Demoft.χρὴ πεῖσθαι ὀμνύειν,exp.in capita liberorum iurare. Apud Plut.in Othone,ὀμνύειν εἰς τὴ Οὐϊτέλλιον exp. in Vitellium iurare i.Vitelio se adstringere iureiurando. Apud eundem ὤμοσαν αὐτῷ τὴ Οὐϊτελλίν,exp.iurãrunt pro Vitellio.

Ο'μνυμι,idem quod ἄνυμι.vnde fut ὀμοῦμαι,iurabo.Il.φ,ὠμὸ δ' ἔπειτ' ἠμὲν τόδ' ὀμοῦμαι.Hesiod.in Erg.ὧδε δ' ὅρκον ὀμεῖται.

Compositæ.

Α'μοσμοσία,ἡ,iuramenti vtrinque præstatio:*id est*, quum vtraque litigantium pars iurat.Helych.

Α'ντόμνυμι seu ἀντομύω, contrà iuro, vicissim iuro. Demosth. χρῆσε δ' ἂν ὑμῖν τῆς εἰς αὐτὸ ἐδ' ἐπιχείρουν ἐδὲν ἀδικεῖν ἀντομόσαι.

Α'ὐόμνυμι,idem.Hæsus.

Α'ναμοσία,esse dicitur iusiurandum de calũnia à parte rei. Plato in apolog.

Α'νώμοτος,ὁ ἡ ὁ,inuratus,qui non iurauit. Eurip. in Hippol Π' ἀλλὰ σ' ὁμώμοχ' ὁ ξένος αἰδέμενόν. Item iureiurando non confirmatus.Demoft.

Α'νωμοτί,iniuratè,citra iusiurandum.

Α'πόμνυμι,(& interdum Κατόμνυμι)vel Κατομύω, abiuro, iureiurando nego Odyll β, -χῶ δ' Ὀδυσῆα μάχην ἔμεναι ἀπόμουνον. Herodian πὰ δὲ ἀφῶτα Κατόμνυσι,ὡσεὶ εἰ ἔλεγε φάσκων τὰ γινόμενα. Demosth.in Aphob. ἃ Κατομόσας τὰλάντια πάντα, ἀφῆκά σοι. Cum gemino accus. Aristoph. in Nub. Ταῦτ'ἂ Θεὸς ἐκ Κατομόσαι μὲ τοῦ Διός.item eiuro & cum iureiurando depono. plut. in Cic. Χατρώτας Διὰ τὼ ἀρχῶν Exp.& simpl.iuro,quum subiungitur negatiua particula:vt apud Xen.pæd.6.& Od.ε,

Α'πώμοσις,abiuratio.

Α'πωμοσία,abiuratio,‖inficiatio. per iusiurandum. Est & verbum forense quum is qui accusatur, iureiurando negat fieri posse vt se iudicio sisat,excusationes proferens : excusator autem vicissim iurat:Poll.& Hesych.

Α'πόμοτος,(q.d.abiurabilis)exp.vitandus,fugiendus.Item eiusmodi vt quis iureiurando neget:apud Suid.& Hesych.

Α'πωμοτικὸς,ἡ,ὸ,abiuratiuus.Sed hæc rectiùs per ο vtrobique scribuntur.

Διόμνυμι,vel potius Δίομνυμι,deiero, iureiurando affirmo. Lysias, Κἀπειδὴ ἔξω ἦν ὁ ἐπαγγελεύς, εἶπε μὲν ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολογούμενος. Plato in Apol.ἐγὼ ταῦτα μὴ δεδιὼς ὃ τὴ ἀφάνειαν. Et cum infinit. apud Plut.in Numa,ὤμοσε μὲν ἀεὶ Ῥωμαίοις ἰδίᾳ. Item abiuro, inficior,Demosth.ὤμοσάτενο μὴ ἔδ.

Διωμοσία,deieratio:*de eo qus aliquid iureiurando affirmat in iudicio* Exp.& peculiariùs,'iusiurandum de calumnia,idq; à parte actoris:vide Antiphontem,Poll.& Hes.

Ἐπώμοτος, iuratus,qui iurauit,iureiurando obstrictus,in Pand.Apud Eurip. Ἐπώμοτ' ἐκ θεῶν, qui deos iurauit. ‖Item iureirando confirmatus:vt ἐπώμοτ' ὁ μωσῆς.in Paud.

Ἐπωμότης,cum iureiurando,addito iureiurando.Plut.

Ἐπωμοσία,vocabulum militare,quod de certo militũ numero dicebatur:nimirum vigintiquatuor seu vigintiquinque fecundum quosdam:aut etiam plurium,fecundum alios.vide Aelian.Hesych & Suid.

Ἐξόμνυμι,pro quo vſitatius est pass.ἐξόμνυμαι,abiuro,cum iureirando inficior. Demosthen. ταῦτα δὲ καὶ ὁ Ἐσχίνης ὁ Εὐβουλίδου ἐξόμνυται μὲν ἐκ εἰδέναι.Sic & apud Lyf. & Platon. de leg.l.12. Item

---

Ο'μοῖ,&c.vide in ὁ'μός. ὁ'μοκλὰι,in Κλὶω.

-Ο'Μ Ο'ΡΓΝΤΜΙ,ξω, P.-χα,pro quo vſurpatur potius ὀμόργνυμι,abstergo:vt apud Apoll.Arg.2.ὀδέμενο δ' ἰμᾶντα ἐῷ. Ponitur etiam *pro* imprimo & inuro,tradit Bud. * eustath.aut ex ὀμόργνυμι mutato α in ο fieri ὀμόργω,vnde ὀμόργνυμι. Ponitur & μίγνυμι pro ὀμόργνυμι,apud Eust.vnde comp.ἀπομόργνυμι.

Compositæ.

Α'ναμόργνυμι, vel ἀναμόργνυμι, imprimo, inuro, quasi tergendo premendóque imbuo. Metaphoricè.Plut.in Ciceronis ἦθος πολλὰ καὶ μόρια ἀναμόργνυσα πειθοῦς δ' ὁμιλίας καὶ σωφροσύνης καὶ πρᾳότητος ἀναμίξεις,affectus populares imbuere & inurere.

Α'πομόργνυμι,vel Κατομόργνυμι,exprimo,informo:Alex.Aphr.prob.2.τὸ πηδᾶν ἀρχέτυπον Κατομόργνυται,τὸ τὸ πήδημα ἐκτύπωμα. Item abstergo:vt Il.β,ἀπομόργνυτο,ἀδακρυ. Ponitur etiam absolute pro lacrymo:Hef.& Suid.

Α'πόμοργνος,τὸ,quod est expressum ex alio.item quod est abstergendo expressum.Dion.Areopag.

Α'πόμορξις ιος ἡ,expressio,ite.n abstersio.

Decomp. Ἐναπομόργνυμι, imprimo,inuro. Synef.ἐναπομόργνυσι τὴν ἀφραστωλὴν,inures piaculum.item abstergo,detergo. Aristoph.

Ἐκμόργνυμι,vel ἐκμόργνυμαι,& ἐξομόργνυμι seu ἐξομόργνυμαι imprimo.exprimo.Plat. in Georg. ἐὰν ἐκφέρῃ ἀφῆς ἀπὸ ἐμαυτοῦ ἐκ τὴν ψυχὴν. Item abstergo. Eurip.in Electra, ἡδονὰς ἀκρατεῖς τὸ ζῆν ἐξομόρξασθαι δακρύοις.

Ἐπομόργνυμι,abstergo,seu detergo in.Hef.

Ο'μοῦ,&c.vide in ὁ'μός. ὁ'μοκλὰι,in Κλὶω.

-Ο'Μ Ο'ΡΓΝΤΜΙ,ξω, P.-χα,pro quo vſurpatur potius ὀμόργνυμι,abstergo:vt apud Apoll.Arg.2.ὀδέμενο δ' ἰμᾶντα ἐῷ. Ponitur etiam *pro* imprimo & inuro,tradit Bud. * eustath.aut ex ὀμόργω mutato α in ο fieri ὀμόργω,vnde ὀμόργνυμι. Ponitur & μίγνυμι pro ὀμόργνυμι,apud Eust.vnde comp.ἀπομόργνυμι.

Compositæ.

Α'ναμόργνυμι, vel ἀναμόργνυμαι, imprimo, inuro, quasi tergendo premendóque imbuo. Metaphoricè.Plut.in Ciceronis ἦθος πολλὰ καὶ μόρια ἀναμόργνυσα πειθοῦς δ' ὁμιλίας καὶ σωφροσύνης καὶ πρᾳότητος ἀναμίξεις,affectus populares imbuere & inurere.

Α'πομόργνυμι,vel Κατομόργνυμι,exprimo,informo:Alex.Aphr.prob.2.τὸ πηδᾶν ἀρχέτυπον Κατομόργνυται,τὸ τὸ πήδημα ἐκτύπωμα. Item abstergo:vt Il.β,ἀπομόργνυτο,ἀδακρυ. Ponitur etiam absolute pro lacrymo:Hef.& Suid.

Α'πόμορξις ιος ἡ,expressio,ite.n abstersio.

Decomp. Ἐναπομόργνυμι, imprimo,inuro. Synef.ἐναπομόργνυσι τὴν ἀφραστωλὴν,inures piaculum.item abstergo,detergo. Aristoph.

Ἐκμόργνυμι,vel ἐκμόργνυμαι,& ἐξομόργνυμαι seu ἐξομόργνυμαι imprimo.exprimo.Plat. in Georg. ἐὰν ἐκφέρῃ ἀφῆς ἀπὸ ἐμαυτοῦ ἐκ τὴν ψυχὴν. Item abstergo. Eurip.in Electra, ἡδονὰς ἀκρατεῖς τὸ ζῆν ἐξομόρξασθαι δακρύοις.

Ἐπομόργνυμι,vel ἐπομόργνυμαι,& ἐξομόργνυμαι seu ἐξομόργνυμαι imprimo.exprimo.Plat. in Georg. ἐὰν ἐκφέρῃ ἀφῆς ἀπὸ ἐμαυτοῦ ἐκ τὴν ψυχὴν. Item abstergo. Eurip.in Electra, ἡδονὰς ἀκρατεῖς τὸ ζῆν ἐξομόρξασθαι δακρύοις.

Ἐπόμνυμι,vel ἐπομόγνυμι,imprimo,inuro,Greg.in carm.

Προσόμνυμι,vel προσομόγνυμι,imprimo,inuro:item abstergo.

Ο'μόΣ,ὁ,ἡ,ὸ,similis,par. Il ω,τὶ δὴ ὁμὸν Ἀχαιῶν ἠδὲ Τρώων ἕξει μάχῃ,Od μ,μάλιστα δὲ ἀνέρι ὁμὸν ὀΐζυε. Interdum significat, idem,ὁ αὐτὸς vt ἐμοὶ καὶ σοὶ, Il Θ, & apud Hesiod in Theog.& ὁμὸς ἔκτορι Πριαμίδῃ. Il.ο,Ἀνδρὶ δ' ὁμὸν ἀδυεπὴς ἀκόρητος ἀοιδὴ,adueribiter acceptum exp.similiter, simili vel eodem modo,item vnà,simul.

Ὁμόθεν,vnde,vnum idémque coire facio: vnde ὁμάδησε φρίκη τε,coire.apud Hom.li.ξ. (Pand.

Ὁμόθι,ὁμόθι δ',omnes simul,seu vniuersitas. item multitudo : in Od.ω, ὁ, multitudo. Plato de rep.l.2 item tumultus & crepitus quem multitudo concitat, Il ω,ὁμαδ' ὀρ' ἀῖεσαν ἐπιόντες. Sic & Il.μ & Il.ω, & alibi apud Hom. Sunt tamen qui compositum existiment ex ὁμὸ & αὐδὴ,sicut & Eust.Il.ψ,& alibi accipi annotat.

Ὁμηθὲς,summatim.

Ὁμαδέω,in vnum cogo & coacerno Hef.

Ὁμαδὸν,tumultuor. Propriè de multitudine quæ in vnum conuenit:q. locum collecta,colloquendo strepitum quendam & tumultum excitat.Od.α Μνησῆρες δ' ὁμαδὸν ἄγον ἀλὰ μίγαδες σπέος ἄντρον.Apoll.Argon.l.22.ος δ' ὁμαδήσειεν Θορυκίοις ἐνέπεσσι.

Ὁμοῖος,similiter,æquè,pariter.Il.ε,ὁ.Od.Θ. Interdũ cum dat.exp. æque ac.perinde ac:vt Il.α,ὁμοῖος οἱ ἔπλετο πύλῃσι. ¶ At ὁμοῖος,tamen, plerunque et annectitur ᾧ: vt apud Dem.pro cor.ὁμοῖος ᾧ φοβοῦνται ἡγεῖσθαι Sic & apud Plat. Isocr.&c. Dicitur etiam ὅμοιος δ' ἐστὶ τοῦτο τοῖς ἔμπροσθεν,itidem pro tamen,seu attamen. Et ὅμοιος μὲν ἦν ταῦτα,ὅμοιος δ',cæterum tamen.

Ὁμοῦ,vnà,simul eodem in loco Xen pæd.6.ὁμοῦ μὲν ἐπὶ τὴν ἀσπίδα ἐλήλακεν. Et cum dat.vnà cum.Od ο, τῇ ὁμοῦ ἐτράφομεν. Sophoc. in Aiace ἐν ἡμῖν ὁμοῦ,diis iuuantibus.item prope,*Attice*:vt annotat schol. Aristoph.in Equit.Sic apud Soph.in Aiace, ὅσῳ πολλαπλάσια εὐμορφίᾳ ὁμοῦ μέγεθος πλέον ἔχουσι. item prope, i.fermè,ferè, circiter.Dion.Halicar.l.5. Eust.in aduerbium transiisse tradit ex genitiuo ὁμοῦ,vt ἀπὸ : dici enim ὁμοῦ pro ὅπῃ ὁμοῦ τύπτε,sicut ἀπὸ pro ὅπῃ ἀπὸ τύπτε.

Ὁμοῦσε,eundem in locum,eodem.Il.μ.Thuc.l.4. & apud Xẽ. ὁμοῦσε,ex eodem loco.Eurip.& Hesiod in Erg.Exp.etiam, et propinquo.apud Xen pæd.1.Hinc comp.ἐξομοῦσε,pro eodem.Od.ε.

Ὁμοῦ-sive ὁμοῦ-ὸ, similis Xen.Hellen.3. ὁμοῖόν τινα θορυβώδη ἀπαντῆσαι ἐπὶ τὸ θορυβῶδες ἐνταῦθα. Luc.de hist.scrib. ὁμοῖα πάντα γίγνεται ἀλλήλοις. Interdum exp.par, æqualis : vt Od ῥηΐτε ἀθανάτοισιν ἐπὶ ἔργα ἔπεσσιν ὁμοῖον Sic,Plato in sympos.ὁ παλαιὸς λόγος ὃ ἡμῖν ἐμοῦσι ὡσαύτως ἀεὶ πολαζει Sic & ethic.3 c.1. exponitur etiam sicut ἴσως Idem.Il.α,Ἄμφω γὰ πάντοσε τοι ὁμοίως ἐπίσταται ἔμμεναι ἀνὴρ ἑκάστῳ δὲ ἐπὶ Τρωὶ ἐκάστῳ ἐπίσταται ἔμμεναι ἀνὴρ ἑκάστῳ. Sic & apud Hesiod.in Erg. ¶ Item eadem terram.item sui similis:Thuc. ὅμοιόν τι ἐς αὐτὸ ἀνεφάνησαν.Sic & apud Hesiod.in Erg. ¶ Item eadem elle alicui dicuntur quæ expediunt & conducunt: vt apud Soph.in Aiace,Ἢ ταὐτὸ ὁμοῖα πᾶσι κἀν αὐτοῖς ποιεῖ. Ὅμοιον substantiue aliquando vſurpatur *pro* similitudo. vt apud Plat. in Timæo.Et etiam figuræ nomen:de qua Iul.Rufin. Poniter & adverbialiter.pro ὁμοίως.vt apud Theoc.idyll 8. αἴκα ὁ μὲν Μυκίνᾳ,τὸ δ' ἐπὶ Τροίᾳ πάντα ὁμοῖα γένηται.

Ὁμοίως,similiter,simili modo,perindè. Plato, Xenoph. Isocr.&c.

Ὁμοιότης,τὸ,similitudo. Plat.Aristot.&c.

Ὁμοιόω,assimulo,similem efficio. Isocr.in Euag.πῶς δ' οὐκ ἄτοπον ἐστὶν ἐπιχειρεῖν τοὺς μὲν ἄλλους ἀνθρώπους ὁμοιοῦν τῇ τοῦ σώματος εὐεξίᾳ καὶ τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ κάλλος ἐπιμελεῖσθαι,τὴν δὲ ψυχὴν ἀμελεῖν καὶ μὴ βουλεύεσθαι περὶ τούτου,ὅπως ἔσται τοιαύτη οἵαπερ ἂν ἐκείνους ποιήσῃ τοὺς ὁμοίους ἑαυτῷ. Sic,Plato in sympos.ὁ παλαιὸς λόγος ἡμᾶς ἀεὶ ἐποίησεν ὁμοίους ἀλλήλοις δεῖ δὴ ἀεὶ πολαζειν Sic & ethic.3 c.1. exponitur etiam sicut ἴσως Idem.Il.α,Ἄμφω γὰ πάντοσε τοι ὁμοίως ἐπίσταται ἔμμεναι ἀνὴρ ἑκάστῳ δὲ ἐπὶ Τρωὶ ἐκάστῳ ἐπίσταται ἔμμεναι ἀνὴρ ἑκάστῳ. Sic & apud Hesiod.in Erg. ¶ Item eadem terram.item sui similis:Thuc. ὅμοιόν τι ἐς αὐτὸ ἀνεφάνησαν.Sic & apud Hesiod.in Erg. ¶ Item eadem elle alicui dicuntur quæ expediunt & conducunt: vt apud Soph.in Aiace,Ἢ ταὐτὸ ὁμοῖα πᾶσι κἀν αὐτοῖς ποιεῖ. Ὅμοιον substantiue aliquando vſurpatur *pro* similitudo. vt apud Plat. in Timæo.Et etiam figuræ nomen:de qua Iul.Rufin. Poniter & adverbialiter.pro ὁμοίως.vt apud Theoc.idyll 8. αἴκα ὁ μὲν Μυκίνᾳ,τὸ δ' ἐπὶ Τροίᾳ πάντα ὁμοῖα γένηται.

Ὁμοίως,similiter,simili modo,perindè. Plato, Xenoph. Isocr.&c.

Ὁμοιότης,τὸ,similitudo. Plat.Aristot.&c.

Ὁμοιόω,assimulo,similem efficio. Isocr.in Euag.πῶς δ' οὐκ ἄτοπον ἐστὶν ἐπιχειρεῖν τοὺς μὲν ἄλλους ἀνθρώπους ὁμοιοῦν τῇ τοῦ σώματος εὐεξίᾳ καὶ τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ κάλλος ἐπιμελεῖσθαι,τὴν δὲ ψυχὴν ἀμελεῖν καὶ μὴ βουλεύεσθαι περὶ τούτου,ὅπως ἔσται τοιαύτη οἵαπερ ἂν ἐκείνους ποιήσῃ τοὺς ὁμοίους ἑαυτῷ. Sic,Plato in sympos.ὁ παλαιὸς λόγος ἡμᾶς ἀεὶ ἐποίησεν ὁμοίους ἀλλήλοις δεῖ δὴ ἀεὶ πολαζειν Sic & ethic.3 c.1. exponitur etiam sicut ἴσως Idem.Il.α,Ἄμφω γὰ πάντοσε τοι ὁμοίως ἐπίσταται ἔμμεναι ἀνὴρ ἑκάστῳ δὲ ἐπὶ Τρωὶ ἐκάστῳ ἐπίσταται ἔμμεναι ἀνὴρ ἑκάστῳ. Sic & apud Hesiod.in Erg. ¶ Item eadem terram.item sui similis:Thuc. ὅμοιόν τι ἐς αὐτὸ ἀνεφάνησαν.Sic & apud Hesiod.in Erg. ¶ Item eadem elle alicui dicuntur quæ expediunt & conducunt: vt apud Soph.in Aiace,Ἢ ταὐτὸ ὁμοῖα πᾶσι κἀν αὐτοῖς ποιεῖ. Ὅμοιον substantiue aliquando vſurpatur *pro* similitudo. vt apud Plat. in Timæo.Et etiam figuræ nomen:de qua Iul.Rufin. Poniter & adverbialiter.pro ὁμοίως.vt apud Theoc.idyll 8. αἴκα ὁ μὲν Μυκίνᾳ,τὸ δ' ἐπὶ Τροίᾳ πάντα ὁμοῖα γένηται.

Ὁμοίως,similiter,simili modo,perindè. Plato, Xenoph. Isocr.&c.

Ὁμοιότης,τὸ,similitudo. Plat.Aristot.&c.

Ὁμοιόω,assimulo,similem efficio. Isocr.in Euag.πῶς δ' οὐκ ἄτοπον ἐστὶν ἐπιχειρεῖν τοὺς μὲν ἄλλους ἀνθρώπους ὁμοιοῦν τῇ τοῦ σώματος εὐεξίᾳ καὶ τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ κάλλος ἐπιμελεῖσθαι,τὴν δὲ ψυχὴν ἀμελεῖν καὶ μὴ βουλεύεσθαι περὶ τούτου,ὅπως ἔσται τοιαύτη οἵαπερ ἂν ἐκείνους ποιήσῃ τοὺς ὁμοίους ἑαυτῷ. Sic,Plato in sympos.ὁ παλαιὸς λόγος ἡμᾶς ἀεὶ ἐποίησεν ὁμοίους ἀλλήλοις δεῖ δὴ ἀεὶ πολαζειν Sic & ethic.3 c.1. exponitur etiam sicut ἴσως Idem.Il.α,Ἄμφω γὰ πάντοσε τοι ὁμοίως ἐπίσταται ἔμμεναι ἀνὴρ ἑκάστῳ δὲ ἐπὶ Τρωὶ ἐκάστῳ ἐπίσταται ἔμμεναι ἀνὴρ ἑκάστῳ. Sic & apud Hesiod.in Erg. ¶ Item eadem terram.item sui similis:Thuc. ὅμοιόν τι ἐς αὐτὸ ἀνεφάνησαν.Sic & apud Hesiod.in Erg. ¶ Item eadem elle alicui dicuntur quæ expediunt & conducunt: vt apud Soph.in Aiace,Ἢ ταὐτὸ ὁμοῖα πᾶσι κἀν αὐτοῖς ποιεῖ. Ὅμοιον substantiue aliquando vſurpatur *pro* similitudo. vt apud Plat. in Timæo.Et etiam figuræ nomen:de qua Iul.Rufin. Poniter & adverbialiter.pro ὁμοίως.vt apud Theoc.idyll 8. αἴκα ὁ μὲν Μυκίνᾳ,τὸ δ' ἐπὶ Τροίᾳ πάντα ὁμοῖα γένηται.

Ο'μμα,&c.vide in comp.ex Πάσω. ὁ'μφακίς,&c.in ὁ'μφαξ

Ο'ΜΦΑΛΟ'Σ,ὁ,vmbilicus:Il.ε, Τὸν μὲν γὰρ μετὰ τοῦτο πολὺ ὁμφαλὸν Plat. in symp. ἀπιδεῖν χρὴ τὸν μέσον τοῦτον ὃ δὴ τὸ ὀμφαλὸν καλοῦσι. Transfertur quandóque ad inanima.Od α, Νίσσῃ ἐπ' ἀμφίρυτον, ἔστ' ὀμφαλὸς ὄξει θαλάσσης.¶ In agmine militari sic dicitur media illa pars inter duo cornua: quæ & κέρατος & σωροῦ & στόμας & δίκτυπίας. Poll l.1. ¶ Ὀμφαλὸς in clypeis dicitur vmbo : vt Il.ν,τὸν δ' ὀξὺ δόρυ διὰ ὁμφαλοῦ ἔπτα. ¶ Habent & phialæ suos ὀμφαλούς ¶ Libi ornin quoque ornamenta quæ antiqui eorum integumentis solebant addere,confecta vel ex ebore,aliove osse vel metallica materia , ὀμφαλοί dicuntur itidémque Latinè vmbilici.Luc.ὅμοιοι εἰσὶ τοῖς κληίστοις πίναξι βιβλίων, ἢν χρυσοῦ ᾖ οἱ ὀμφαλοί. ¶ Ὁ ὀμφαλὸς ζυγοῦ dicitur τὸ μέσον : apud Hesych. & Eustath. ¶ Ficuum quoque fundus & ima pars ab Atticis ὀμφαλὸς dicitur,teste Poll.l.1.Similiter & in pomis,pyris, mespilis,sorbis,ὀμφαλὸς dicitur quod in fundo vmbilici modo prominet. ¶ Ὁ ὀμφαλὸς, vocatur etiam vmbilicus fornicis,i. lapis continens compagem & coagmentationem sese forficum modo intersecantem,Aristot.de mundo.

Ὀμφαλώδης,ες,ὁ ἡ ὁ,vmbilicaris.Aristót.de gener.an.l.3 c.2.

Ὀμφαλόεις,εσσα,ὁεν,ὁ,ἡ,vmbilicatus,vmbilicum habens.Il.μ.& ω.

Ὀμφαλωτὸς,ὁ,ἡ,ὸν, idem, Athen.l.11.

Ὀμφάλιον,ὁ,τὸ,vmbilicus,propriè clypei,i.vmbo. Suid. ex Epigr.

Ὀμφαλοσκὸπος,ὁ,ἡ,ὸν,scalper excifcorius quo obstetrix infanti recèsnato vmbilicum præfecat.Poll.l.2.

Compositæ.

Α'κρόμφαλον siue ἀκρομφάλιον,τὸ, mediana vmbilici pars, vmbilici meditullium.Poll l.2.

Βδελυεόμφαλος,ὁ ἡ ὁ,epitheron esse dicitur ὀνόματι,apud Gratinum: inde dictarum quódóque οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν τῷ ἦθει βδελυκίαν οἱ δόκει similes essent:vel quòd earum ὀμφαλὸς ἐσθῆτος similes esset:vel aliis de causis quas recenset.Athen.l.11.

Ἐξόμφαλος,cui prominet seu procidit vmbilicus. Item vitium illud quum prominet vmbilicus & amplius more solito extat Gal.Aegin.Dioſc.

Ὑπομφάλιον,τὸ,quod supra vmbilicum est.Poll.lib 2. Exp.&,vmbo clypei.ὑπόμφαλος,vmbilicatus.in Epigr.

Μεσόμφαλος,vmbilicum in medio habens.Athen l.11. Item in medio vmbilico situs.Eurip.in Oreste.

Μεσομφάλιον,τὸ, medius vmbilicus,vel simpliciter,vmbilicus. Poll l.1.Exp.etiam vmbilicus clypei.

Πτολεμαϊκόμφαλος,cui vmbilicus à flatu protuberat.species est πρὸς ἔξοφθαλμον. Apud Galen.in def med.legitur πτολεμόμφαλον, quod esse dicit.τὸ ἐξοδύσωμα ‖ ὀμφακῶδες.

Προπόμφακλον,vmbilicus clypei.Hesych.

Α'ρόμφαλος,superuacui humoris circa vmbilicum collectio,auctor de fin.medic.

Χρυσόμφαλος aureum vmbilicum seu vmbonem habens: cui inauratus est vmbilicus seu vmbo. Poll. l. 6. c. 16.

Ο΄ΜΦΑΞ, ακος, ἡ, vua acerba necdum matura. Od. ω, πάροιθε δ' ὄμφακές εἰσιν ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσιν. Hesiod. in Asp. ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται. Vsurpatur & mascul. gen. vt apud Plut. in præcept. connub. ὥσπερ Σόλων ἐκέλευσε τὴν νύμφην μήλου κυδωνίου κατατραγοῦσαν. Sic dicitur etiam oliua, necnon lauri baccæ, omnésque omnium plantarum acerbi adhuc & crudi fructus, & qui ad maturitatem nondum peruenere. Hesych. Α΄πὸ τοῦ ὠμῶς φαγεῖν.

Ο΄μφακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, acerbus in modum vuarum immaturarum, Theophr. hist. pl. l. 3.

Ο΄μφάκινος, omphacinus: ex vuis acerbis & immaturis confectus Diosc. lib. 1. cap. 29. ὀμφάκιον, est etiam vestimenti muliebris genus: apud Poll. l. 7.

Ο΄μφακίτης, ου, ὁ, vt ὀμφακίτης οἶνος, vinum omphacites. Diosc. l. 5. c. 12. Et fœmin. gen. ὀμφακῖτις κηκὶς, species gallæ: de qua Diosc. l. 1. cap. 147.

Ο΄μφακίας, ου, ὁ, acerbitate sua ὄμφακας referens, seu ex vuis immaturis & acerbis confectus: vt ὀμφακίας οἶνος, apud Eustat. Metaphoricè apud Aristoph. in Acharn. ὀμφακίας θυμὸς, acerbus immitísque animus.

Ο΄μφάκιον, ου, τὸ, omphacium, succus vuæ acerbæ necdum maturescentis. Diosc. l. 5. c. 7.

Ο΄μφακόμελι, ex acerbis vuis expressa melligo. Diosc. l. 3. c. 9.

Ο΄μφακίς, ίδος, ἡ, cauum illud ex quo glans quercina enascitur, qua vtuntur coriarij. Plinius calicem glandium vocat; recentiores medici capulam vide Paul. Aegin. l. 3. c. 42.

Ο΄μφακίζομαι, vuas acerbas & adhuc immaturas lego. vnde prouerb. Σικελὸς ὀμφακίζεται, apud Suid. de quo vide Erasm.

Στέμφαξ, Aristophanis schol. exp. σκληρὸς, τραχὺς: deriuans ex στέμφυλα & ὄμφαξ. Vide & in deriuatis à Στέμφω.

Ο΄ΜΦΗ΄, ῆς, ἡ, diuina vox, responsum à Deo datum consulenti (* quasi ἀπὸ τοῦ ὂν φαίνειν, aperiens id quod est, veritatem prodens) Il. β, ἔρχετο δ' ἀμφὶ πάντα θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή. Accipitur & simpl. pro φωνὴ seu αὐδὴ vox: Eurip. in Med. πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν ἔλθοι μύθων τ' αὐδαθέντων δέξαιτ' ὀμφάν; Sic Nonn. ὑποκάρδιον ὀμφὴν, vocem sub pectore latentem dixit, pro mente & cogitatione.

Ο΄μφήεις, εντος, ὁ, fatidicus, vates.

Ο΄μφητήρ, ῆρος, ὁ, idem. Thryphiodor. in Excidio Troiæ, ἐλέλοιο μετήλυδος ὀμφητῆρες.

Πανομφαῖος, (comp.) dictus fuit Iupiter quòd ad ipsum omnis φωνὴ καὶ ὀμφὴ referebatur, teste Eustath.

Ο΄μῶς & ὁμῶς, vide in Ο΄μός. Ο΄ναμαι, in Ο΄νημι.

Ο΄ΝΑΡ (nomen indeclinabile) somnium, insomnium. Iliad. α, καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν. Xen. in sympos. καὶ ὄναρ ἀγαθὸν ἰδεῖν. Sæpe dicitur pro κατ' ὄναρ, per quietem, per somnium, in somnis. Mosch. idyll. 2. τῇ δ' ἄρ' ὄναρ ἐπέστη. Plut. in Per. ἡ θεὸς ὄναρ φανεῖσα. Interdum ὄναρ, accipitur pro vmbra: vt apud eundem in Thes. ὄναρ σκιᾶς. Et in Epigr. ἐσθ' ὄναρ ἐξ ἀέρος: * Dicitur παρὰ τὸ ὂν ἀρεῖν, inquit Eustath. est enim ὄναρ vanum somnium & visum: vide Υ΄παρ.

Ο΄νειρος, ου, ὁ, somnium. Odyss. τ, καὶ μοι τόνδ' ὄνειρον ὑπόκριναι. Athen. l. 5. τὰ μυθεύοντα ἐλπισθέντα, μηδ' ἐν ὀνείρῳ φανταζόμενα. Plut. ψευδεῖς ὄνειροι. A poetis accipitur & pro ipso quietis Deo. Il. β Eustath. deriuat παρὰ τὸ ὂν εἴρειν, i. ἀληθῆ ἀγγέλλειν: vel ab ὀνεῖν. i. ὠφελεῖν.

Ο΄νειρον, ου, τὸ, idem cum ὄνειρος. Od. δ, Ω῾ς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ. Reperitur etiam ὀνείρατα plur. num. in prosa, pro eo quod poetæ dicunt ὄνειρα. Luc. de calumn. ὀνείρατα διηγούμενοι. Chrysost. πῶς ἀφροσύνης ὀνείρασιν ὁμιλοῦσι; Genit. sing. ὀνείρατος legitur apud Plat. ep. 3 & in polit. & apud Plut. de sera num. vind. Datiuo ὀνείρατι vtitur Athen. l. 3.

Ο΄νειρειος, α, ὁ, vt ὀνείρειαι πύλαι, somni portæ: vel insomniorũ portæ. Odyss. δ.

Ο΄νειρώττω, somnio Plato de rep. l. 5. ὀνειρώττειν ἆρα οὐ τοῦτ' ἐστίν, &c. Synes. de insomn. πᾶν τὸ ὕπαρ ἐστὶν ὀνειρώττοντος καὶ ἐγρηγορότος ἐνύπνιον. Et cum accus. apud Plu. de def. orac. μέσον τι τῶν ἀπείρων τόπων οὐκ ὀρθῶς ὀνειρώττων. Peculiariter medici ὀνειρώττειν. de iis insomniis dixerunt quæ coniunctas sibi veneris & libidinis imagines habent. Et schol. Aristoph. ὀνειρώττειν vult esse genituram per somnium emittere.

Ο΄νειρωγμὸς, οῦ, ὁ, insomnium: vt plurimum dicitur de libidinis imaginatione in somnis: Diosc. l. 3. c. 148.

Ο΄νειρωξις, ipsa somniandi actio, somnium. Suid.

Composita.

Βραχυόνειρος, pauca habens somnia.

Δυσόνειρος, tumultuosis & malis somniis molestans. Diosc. l. 2. c. 127.

Εἰκελόνειρος, somno vel somnio similis, vanus, inanis.

Ε΄ξονειρώττω, in somnis semen emitto. Aristot. de gen. an. l. 2. καθάπερ τοῖς ἀφροδισιάζουσι καὶ ταῖς γυναιξὶ νύκτωρ, ὃ καλοῦσιν ἐξονειρώττειν.

Ε΄ξονειρωγμὸς, seminis in somnis emissio. Idem in probl.

Ε΄ξονειρωκτικὸς, cui semen in somnis profluere solet. Idē problem. sect. 5. problem. 31.

Εὐθυόνειρος, qui quod euenturum est aperte videt in somnis, apud eundem.

Εὐθυονειρία, ἡ, insomnium apertè ostendens quod futurum est, apud eundem.

Εὐόνειρος, qui bona vident somnia. Strab.

Η΄δυόνειρος suauia & iucunda afferens somnia. Athen. l. 1.

Ι΄σόνειρος, somnio similis, inanis, vanus Aeschyl. in Prometh.

Σκληρόνειρος, qui prauis & terrificis somniis vtitur.

Ο΄ΝΕΙΔΟΣ, εος, τὸ, probrum. Il. π, σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσομαι. Il. γ, μή με γυνὴ χήρη ποιήσειε ὄνειδος αὐτὰρ ἐμοὶ. Hesiod. in Erg. ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος. Demos. in epitaph. καὶ τὰ δεινότατα τῶν ἀφανιζόντων μικρὰ ὄνειδος τοῖς ἄλλοις καταισχύνεται. * Eustathius exponit ὄνομα, innuens se deriuare ab ὄνω, significante μέμφεσθαι. ¶ Aliquando sumitur in bonam partem, & exp κλέος, ἐγκώμιον: vt apud Eurip. in Phœn. σφιγγὸς ἀναρπαγὰς ὄνειδος, laudem ex sphinge sublata referes & commemoras? Sic apud eundem ibidem: θεῖον ἔσχεν ὄνειδος, decus & gloriam.

Ο΄νειδειος, siue ὀνειδεῖος, probrosus, contumeliosus. Il. α.

Ο΄νειδία, siue ὀνειδίη, ας, ἡ, probrum, dedecus. Nicand. in Alexiph.

Ο΄νειδίζω, fut. ίσω, probris increpo, probra in aliquẽ iacio, plura apo. ὀνειδίζετε αὐτοῖς ὥσπερ ἐγὼ ὑμῖν. Et cũ accus. ὀνειδίζω, interdum prob. is increpans. Exponitur & vitupero: Il. α, Α'λλ' ἤτοι ἔπεσιν μὲν ὀνείδισον ὡς ἔσεταί περ. Significat etiã opprobro, probro obiecto. Hesiod. in Erg. μή ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ τέτλαθ' ὀνειδίζειν μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων. Herodian. l. 3 ὀνειδίζειν τὴν ἀτιμίαν ἐκείνην.

Ο΄νειδίζομαι, probris increpor, probra mihi ingeruntur. Plut. de vita M. lib. 1 Τοιαῦτα ὀνειδιζόμενος οὐχ ἥκιστα ταῖς ἐπιτιμήσεσιν ἐδυσχέραινε.

Ο΄νείδισμα, τὸ, probrum, seu quod vt probrum obiicitur.

Ο΄νειδισμὸς, οῦ, ὁ exprobratio, obiectio probrorum.

Ο΄νειδιστής, οῦ, ὁ, exprobrator.

Ο΄νειδιστικὸς, οῦ, ὁ, exprobratorius, exprobrationem habens. ὀνειδιστικὴ ἔννοια, apud Hermog.

Ο΄νειδιστος, ου, ὁ, probrosus.

Composita.

Ε΄ξονειδίζω, probris incesso, exprobro, impropero. Eriphi. phig. Aul. κλύειν γὰρ μοι πικρὸν ὄνειδος ἐξονειδίσαι. Luc. ἀγαθοῖς ἐξονειδίζει αὐτῷ πόδας καὶ καθάρματα ἀποκαλῶν.

Ε΄ξονειδισμὸς, οῦ, ὁ, exprobratio.

Ε΄πονειδίζω, probris & conuitiis increpo: vel exp ὀνειδίζω (per

Ε΄πονείδιστος, ου, ὁ, ἡ, cui probrosè obiici potest, probrosus. Isoc. in Panathen. τοιαύτην ἐποιήσατο τὴν εἰρήνην, ἐξ ἧς οὐδεὶς ἂν εὑρεθείη ποτὲ ζηλώσας αὐτὴν ἐπονείδιστον.

Ε΄πονειδίστως, probrosè, cum probro. Isoc. in Paneg ἐπονειδίστως ἐκπλεῖν.

Κατονειδίζω, probris increpo, vitupero, exprobro. (fis. Eth.

Προονειδίζω, prior increpo probris, prior incesso dictis probrosis.

Προσονειδίζω, præterea obiicio, præterea exprobro, aut probris adde.

Προσονειδίζομαι, exprobrationibus oneror.

Ο΄νειαρ, ὄνειος, vide in Ο΄νημι. Ο΄νειρος, &c. vide in ὄναρ.

Ο΄ΝΗΜΙ, siue ὀνίνημι, (fut. ὀνήσω, aor. 1. ὤνησα ab ὀνέω inusit.) prosum, vtilitatem affero. Il. εἰ δή ποτ' ἢ ἔπει ὤνησας ἢ ἔργῳ. Il. Ζεῦ πάτερ εἴ ποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα. Il. ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ. Od. ψ. σὲ δὲ πάντα γε χρὴ ὀνῆσαι. Philo de vita Mos. ὀνῆσαι γὰρ οὐδέν. ¶ Item vitupero: probris incesso: in qua signif. vsurpatur potius vox passiua.

¶ *Deriuata ab ὄνημι, i. iuuo.*

Ο΄νημαι siue ὄναμαι & ὀνίναμαι, iuuor, fructum & vtilitatem percipio: interdum etiam, fruor. Galen. ἐκ τῶν ... ὀνίνανται. Od. ξ, θεοὺς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθα. id nobis proderit. Od. β, ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι ὀνήμενος. Synes. ep. 121 ... τῆς παρρησίας ὀνήσεσθαι, fructum erat laturus astutiæ suæ & tenacitatis. accus. apud eundem, ep. 54. ὀνήσομαι δὲ οὐ μόνον ... Significat etiam iuuo. Syn. ep. 21. ... γραμμάτων.

Ο΄νησις, εως, ἡ, iuuamen. Od. φ. item vtilitas, fructus. Démost.

Ο΄νήσιμος, qui iuuare & prodesse potest, vtilis. Soph. in Aiace.

Ε΄χθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα.

Ο΄νησιφόρος, ὁ, qui iuuat & prodest, vtilis Hes.

Ο΄νητὸς, οῦ, ὁ, quo frui queas. Suid. ὀνητικὸς, vtilis, qui iuuare & prodesse potest.

Ο΄νίσκω, iuuo, prosum. Athen. l. 2. τὰ βρώματα ... τὸν ὀνίσκοντα ἡμᾶς.

Ο΄νειαρ, ατος, τὸ, vtilitas, emolumentum. Hesiod. in Erg. Peculiariter autem ab Hom. Odyss. α. & alibi ὀνείατα vocantur cibaria, vt dictum in præcedente ὀνίσκω. Ο΄νείατα dicuntur etiam πάντα εἰς ὄνησιν ἐπιτήδεια, apud Hom. teste Suida: vt Il. ... γέροντι.

ὄνειος, vtilis: pro quo facta resolutione Ionica dicitur, ὀνήϊος. Nic. in Alex.

Ο΄νειστος, videri posset esse superlat. ab ὄνειος, nisi schol. Apol. Arg. l. 2 per compar. exponeret, ὀφελιμώτερος. Apud Diog. Laert. ἡμῶν μηδὲ εἷς ὀνήϊστος ἔστω, Cic. exp. nemo de nobis vllus excellat. (suis locis.

Ο΄νος, ὄνομα, ὄνος, ὄνθος, quomodo huc pertineant, vide *Composita.*

Α΄νόνητος, ὁ καὶ ἡ, inutilis, quo frui & vti nequeas. Soph. Dem. Philip. 3.

Α΄πόναμαι siue ἀπονίναμαι, vtilitatem aliqua ex re capio. Il. ρ. Οὐδ' ἄρ' ἔτι ... Sic & Od. π. Interdum exp fruor: vt Il. ω, σὺ δ' ... Apoll. Arg. lib. 2, ... Sic & apud Nic. in Ther.

Ε΄ριούνιος siue ἐριούνης, ου, ὁ, valde vtilis, magnas vtilitates afferens: epitheton Mercurij apud Hom. Il. υ & ω, sic dicti quasi τῷ ἔρι ὀνήσοντος, teste Eust.

¶ *Deriuata ab ὄνομαι, i. vitupero.*

Ο΄νομαι, idem quod ὄνομαι. Il. ρ, ὅτε μ' ὄνατο καὶ ὀνήσεσθαι.

Ο΄νοτὸς, ὁ, qui vituperari & probris increpari meretur.

Ο΄νοτάζω, idem cum ὄνομαι, vitupero, &c. vel reprehendo, carpo.

Ο΄νοσσομαι idem quod ὄνομαι. Od. θ. ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔ κεν ὄνοιτο. Il. ι, οὐδέ τίς τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται. Fut. est ὀνόσομαι, & aor. 1 ὠνοσάμην, Il. ν. Οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο. Od. φ. ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν. Οὐχ ὡς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται. Il. ξ, Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας. Sic & Il. ρ, &c.

Ο΄νοσις, reprehensio, vituperatio. Eust.

Ο΄νοστὸς, ὁ, reprehensione dignus, qui vituperari & probro dari potest. Il. ι δῶρα ὀνοστά.

Ο΄νοτὴς, οῦ, ὁ, idem cum ὄνοτος. Apoll. Rhod. Argon. l. vlt.

Ο΄νοτάζω, vitupero, carpo Hesiod. in Erg. καί τ' ὄφρα ἂν αὐτὸς ... Sic & apud Hom. hymno in Merc.

Κατονοτάζω (comp.) vitupero, carpo. Κατονόσομαι, pro eodem. Item sperno, despicor, vilipendo: vt apud Herodot. l. 2, μή με καταινέσῃς ... συμμίξας.

Ο΄νος quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ο΄ΝΘΟΣ, ου, stercus seu fimus iumentorum, vel boum. Iliad. ψ ... ἐμμεμάκυιαν. ibidem, ἔνθ' ὄνθου ... πλῆτο στόμα.

Ο΄νθεύω, quidam exp. stercore bouino inquino, fimo iumentorum aspergo, apud Suid. ¶ Ο΄θονεύω autem, exquisite apparo, exquisite condio. apud Athen. l. 14.

Ο΄θονευταὶ, exquisitiores ciborum apparatus & lenocinia coquorum, Poll.

Ο΄νθυλὸς quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ο΄νθοπλήθης (comp.) mala quæ tota fimo seu amarore plena est, hoc est, os conuitiatoris maledicum & spurcum.

Ο΄ΝΟΜΑ, (& Aeol. ὄνυμα, poet. οὔνομα) ατος, τὸ, nomen. Od. σ, Α'ρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ Il. ρ, Τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι: Thuc. l. 4, ὄνομα ἓν κεκλημένοις Σικελιῶται. idem l. 6, τὸ πάππου ἔχων τοὔνομα: per contract. p. ὁ τὸ ὄνομα. Item vocabulum seu verbum. Isocr. in Paneg τὰ προσήκοντα ... καὶ τοῖς ὀνόμασιν εὖ διαθέσθαι. Item nomen, fama, celebritas Xen. pæd. 4, ἀπὸ γὰρ τῆς μάχης ... ὄνομα μέγιστον κέκτηται. Sic & apud Thuc. lib. 5. & Philostr. Item prætextus, obtentus. Dionys. Halic. ἐχρῆτο δὲ ... εὐπρεπέσι ... ὀνόμασι, honestis nominibus: vt loquitur Salust. * Quidam παρὰ τὸ νέμειν (sicut & νόμος) ὄνομα deduxère. quoniam quo pacto lex suum cuique tribuit: ita & nomen suam cuique imaginem rerum reddit. Aliis à iuuando deriuatum videtur, quasi ὄνεσμα, quòd eis vsu res agnoscatur.

Ο΄νομαίνω (fut. ανῶ, aor. 1. ὠνόμηνα) nomino, nuncupo, appello. Hesiod. in Erg. ... Item nomine voco vel compello, Il. ... Item nominatim recenseo, vel percenseo. Il. β' Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω. Exponitur & nominatim polliceor.

Ο΄νομάζω idem quod ὀνομαίνω. Plat. in Tim. τὰς ... ἀλλήλων ... συμμετρίας, ambitus siderum neque nomine appellant, neque numero inter se commetiũtur. Item simpl. profero: Demosth. pro coron. ῥητὰ καὶ ἄρρητα ὀνομάζων dicenda loquens. Item celebro, decanto.

Ο΄νομάζομαι, nominor, nuncupor, appellor: Luc. de scrib. hist. ... τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἶτα Ο΄μόνοιαν εἰ ...

Ο΄νομαστὸς, ὁ, celebris, decantatus. Isocr. contra Lochit. Hinc aduerb. ὀνομαστί, nominatim, Aristot. rhet. 3.

Ο΄νομασία, nomen seu appellatio, Plat. in Crat.

Ο΄νομάτιον, ου, τὸ, nomen. Aristot. de poe.

Ο΄νομαστὸς, (q. d. nominabilis) qui nominari potest seu debet. Il. ... non nominandam. Item celebris, nobilis, clarus. Plat. pol. l. 1. ἀπεκρίνατο ὅτι οὔτ' ἂν αὐτὸς Σερίφιος ὢν, ὀνομαστὸς ἐγένετο, οὔτ' ἐκεῖνος, Α'θηναῖος.

Ο΄νομαστί, celebriter, nobiliter. Ο΄νομαστὶ, nominatim seu nomine. Thuc. l. 1. Demosth. in Mid.

Ο΄νομαστικὸς, οῦ, ὁ, q. d. nominatiuus, seu nominatorius: vt ὀνομαστικὴ τέχνη, apud Plat. ὀνομαστικὸν, subst. dictionarium.

Composita: ac primùm ex nomine ὄνομα in quibus obseruandum est prius ο mutari in ω, posterius in υ.

Α΄ντωνυμία, ἡ, pronomen: pars orationis apud grammaticos.

Α΄ντωνυμικὸς, ad pronomen pertinens. Α΄ντωνυμικῶς, habendo vsum pronominis, &c.

Α΄νώνυμος ὁ καὶ ἡ, nomine carens. Od. θ, οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων. ¶ Item minime celebris, obscurus, ignobilis. Dem. Philipp. 4. ¶ Est & arboris nomen quæ & εὐώνυμος: vide εὐώνυμος.

Α΄νωνύμως, & ἀνωνυμεὶ, absque nomine. item ignobiliter, absque celebritate.

Νώνυμος, poetice dicitur pro ἀνώνυμος: vt Il. μ, & apud Apoll.

Διώνυμος, binominis, duo habens nomina. item celebris seu peruulgatus. Plut. in Timol. & Appian. bell. ciuil. l. 4.

Διωνυμία, q. d. binominitas: duo habere nomina.

Δυσώνυμος, cui malum seu infaustum est nomen: aut cuius nomen odiosum est. Il. ζ. Soph. in Aiace. Et generaliter, infaustus, inauspicatus.

Ε΄πώνυμος, q. d. supernominis, seu quasi addititius ad nomen vt ἐπώνυμον ὄνομα, quod pro cognomine alicui tribuitur & distinguitur à nomine proprio Plut. in Coriol. & Athen. lib. 13. item ἐπώνυμος pro φερώνυμος: vt ἐπώνυμον ὄνομα nomen quod imponitur personæ ob conuenientiam quandam rei quæ in persona est & nominis: vt Vlysses fuit appellatus. ὀδυσσεὺς, quòd auus eius Autolycus πολλοῖσιν ὀδυσσάμενος in Ithacam venerat. Od. τ. item ἐπώνυμος, denominatus, qui nomen traxit. Aristot. de mundo, τὸ καλὸν πᾶν ἐπώνυμον ἐστὶ τοῦ κόσμου. Plut. in Rom. εἰπεῖν ... πολλαὶ πόλεις ἐπωνύμους βασιλέων καὶ ἡρώων, quæ nomen à regibus & heroibus acceperant. ¶ Item qui nomen aliis dat: vt ἐπώνυμος ἄρχων, à cuius nomine alij ἄρχοντες in actis perscribebantur. Plut. in Demetr. Sic & ἐπώνυμοι Η῾ρωες decem dicti fuerunt, quòd decẽ trib. ab iis denominatæ essent.

Ε΄πωνυμέω, cognomento: item nomine ducto seu sumpto: vt apud Diod. l. 3 ἐπωνύμως τῇ χώρᾳ itẽ nomine rei conueniente.

Ε΄πωνυμία ἡ, cognomen. Aristoph. in Pluto.

De comp. Αὐτεπώνυμος, cui idem nomen vel etiam cognomen est impositum, cognominis. Eurip. in Phœniss.

Χρυσεπώνυμος, qui ab auro cognominatus est. Damasc. de Ioanne Antiocheno.

Ε΄τερώνυμος, diuersum nomen habens. item diuersitatem nominis habens, quæ est contra analogiam. Eust. Ammonius ἑτερώνυμα vocari scribit quæ in vno eodémque subiecto diuersum nomen habent: vt in scala ascensus & descensus.

Ε΄τερωνύμως, diuerso nomine. item non ἀναλόγως Eust.

Ε΄τερωνυμία, ἡ, diuersitas nominis. Item diuersitas nominis in eodem subiecto. Et diuersitas nominis quæ est cõtra analogiam. Eust.

Εὐώνυμος, boni nominis: bonum & faustum nomen habens. Apud Luc. in Lexiph. λόγος εὐώνυμος, oratio bona nomina habens. ¶ Item sinister, læuus. Herodot. Thuc. Xen. Aristot. Apud Hesiod. in Theog. Α΄στερίην εὐώνυμον, quidam exp. celebrem, quidam læuam. ¶ Est & nomen arboris sic κατ' ἀντίφρασιν dictæ: de qua Theophr. & Plin. lib. 13, cap. 22. Quidam eam ἀνώνυμον vocãunt.

Θεωνυμίαι, αἱ diuinæ appellationes. Areop.

Ι΄ερώνυμος, cui sacrum est nomen, Luc. in Lexiph.

Καλλιώνυμος, pulcrũ nomen habẽs: nomen piscis: apud Aristot.

Κευθώνυμος, nomen habens occultandum & obliuioni mandandum. Et generaliter infamis. Hesych.

Μεγαλώνυμος, nominatissimus, celeberrimus. Aristoph.

Μετωνυμία, transnominatio: nominis pro nomine positio: figura rhetorica, de qua vide Fabium, &c.

Μετωνυμικὸς, ad metonymiam pertinens: vel metonymiam habens.

Μετωνυμικῶς, metonymicè vtendo metonymia.

Μυριώνυμος, infinita nomina habens. Plut.

Ο΄μώνυμος, idem nomen habens, cognominis. Isocr. in Euagr. Plut. in Them. ὁμώνυμοι λέξεις, vocabula idem significantia item quæ duas res aut plura significant, æquiuoca.

Ο΄μωνύμως, eodem nomine, vel communi nomine. Aristot. eth. 5, cap. ., & alibi.

Ο΄μωνυμία, nominis communitas. Aristot. ibidem.

Ο΄μωνυμέω, cognominis sum, idem mihi nomen est. Athen. ... πλειάδας εἶπεν τὰς περιστεράς.

Παρώνυμος, q. d. denominatitius, denominatiuus: ab alio denominationem habens: vnde παρωνυμιάζω, quæcunque ab aliis deriuata sunt: apud Aristot. in categ.

Παρωνύμως, denominatiuè, seu q. d. denominatitiè. Plutarch. in quæst. Rom.

Παρωνυμία, appellatio denominatiuè facta, & q. d. deriuatiuè. Quibusdam idem est quod παρονομασία: vide Aqu. Rom.

Παρωνύμιος, denominatione similis. Plato de leg. l. 6.

Παρωνύμιον, cognomen. Plut. in Fab. Athen. l. 13.

Παρωνυμίζω seu παρωνυμιάζω, denominο. Aristot. & Themist.

Πατρωνυμικὰ, q d. à patre denominatus. Et πατρωνυμικὰ ὀνόματα quæ ex patris nomine facta sunt.

Πατρωνυμία, denominatio à patre: aut nomen è patris nomine factum. Eust.

Πολυώνυμος, multa nomina habens. Oph. & Hesiod. Item celebris, honoratus. Ἀ πολυώνυμος, dicuntur etiam quæ aliàs συωνύμως. Eustath.

Πολυωνυμία, multitudo nominum. Callim. hymno in Dia. Item celebritas. Item pro συωνυμία. Eust.

Πρωτωνυμία appellatio, cognomen plut. in Pericle.

Πρῳάνυμος, nomen habens antea Nonn.

Συωνύμως, nomen commune habens. Aristot eth. 5. c. 1. Συωνύμως λέγεται, vocabulum cum alio communem significationem habens. Eust. Dialecticis verò συωνυμα sunt quæ & nomen cõmune habent, & quibus eadem respectu huius nominis essẽtialis definitio competit. Aristot. in Categor. c. 1.

Συωνύμως, communi seu eâdem diuersorum vocabulorum significatione. Plut. Apud Dialecticos συωνύμως prædicari dicuntur ea quibus communis nominis eadem definitio rectè tribuitur. Porphyr. Isagog. c. 3.

Συωνυμία, nominis cum alio in significatione communio vel nomina diuersa idem significantia: numeratur inter schemata rhetorica ab Aq. Rom. Dialecticis autem est quum eiusdem nominis eadem definitio pluribus conuenit.

συωνυμικῶς, idem quod συωνύμως.

Τετράνυμος, τρία nomina habens. Τριωνυμία, tria nomina Eust.

Φερώνυμος, q. d ferens nomen suum. i veritatem nominis sui: cui vere conuenit nomen quod habet. Theodorit. histor. eccles. lib. 1. & 5.

Φερώνυμος, nomine rei verè respondente, nomine rei congruo. Aristot. de mundo.

Φερωνυμία, nominis conuenientia cum re. Eust.

Ψευδώνυμος, nomen habens rei non respondens. Aeschyl. in Prometh.

Ψολοδνύμους, mendaci nomine. nomine rei non conueniẽte. Idem ibidem, ψολοδνύμους τε σὺν ὀνόμασι προμαθίαν κελεύσαι.

Compositæ ex ὀνομάζω. & ὄνυμι ω.

Ἀντονομάζω, (q. d. pronomino, pro nomine nomen pono, nomen commuto. transnomino. Item contra alium nomino, ex aduersoꝛ: vt quum accusator crimen vno nomine appellat & reus alio vt crimen extenuet.

Ἀντονομασία, figura qua loco proprij nominis ponitur aliud. Fab. 8. cap 6

Ἀνώνυμος ὁ & ἡ, ὁ, non nominatus, nomen non habens. Eur.

Διονομάζω denomino, appello Apud Aristot. lib. 1. metereorol. διονομασθῆναι, exp nominatus celebris.

Ἐξονομάζω idem quod ὀνομάζω nomine voco. Aliquando exp loquor, ve. ba facio. vt sæpe apud Homer. Ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.

Ἐξωνύμισα, idem cum ὀνομάσω. Il. γ. αὐτὰρ πολλὰ μάσον ἐξονόμασσε.

Ἐπονομάζω, cognomino. item nomen do. Plat. Item nominatim contecro, dico. Plat. de leg. l. 5 ᾗ δὲ τὸ μὲν τοῦτο διώνυμα ποιεῖ διδοὺς κλῆρον· ὀνόντας ἐπονομάσαι, ᾗ κρινάμενον τὸ λαχὸν μοῖρας ἑκάστῳ τῶν φυλῶν καὶ τῶν ἐπονομάσαι.

Ἐπονομάζουσι, cognominor: Plut in Rom. & Plat. de leg.

Ἐπωνυμία, cognominatio, appellatio quæ datur pro cognomine. (Athen.

ὀνομάσεως, cognominatus. Ἐπωνομάσας, exp. nominatim.

Κατονομάζω, nomino, denomino. Apud Phil de mundo, κατονομάζεσθαι τοῖς πάθεσι, qui denominatur ab affectibus. In epist. Phalar κατονομασία τῆς θεᾶς, destinata diis. Sic & apud Polyb. lib. 5.

Ἀκατονόμαστος, (*decomp.*) qui nominari non potest seu denominari, cui nomen imponi non potest. Basil. in Hexaëm. & Gregor. Nizianz.

Μετονομάζω, transnomino, nomen muto seu transmuto.

Μετονομάζωσις, transnominor. Athen. l. 13.

Μετονομασία, transnominatio, mutatio nominis. Athen. l. 7.

Παρονομάζω q. d. agnomino, i. appello nomine ad aliud nomen alludente. Quidam exp. alludo ad nomen.

Περισυονομασία, agnominatio: figura de qua Fab. l. 9. c. 3.

Περιτονομάζω, q. d. insuper nomino.

-Ο Ν Ο Σ, ου, ὁ, vel ἡ, asinus, vel asina. (* ὄνος τὸν ὄνον ἀπὸ τοῦ ὀνίνημι ὄν. est Etym.) Iliad. λ. ὀνὸς ὄνῳ. Xen. Pæd. 7. εἰ ὄνος εἰ κακὸν ἵππου, asini clitellarij Idem Pæd. 1. ὄνος ὄνῳ. Plut. in Alex. ὄνος ὄνῳ. Vsurpatur in fœminino gen. Matth. c. 21. Apud Nicãd. in The. ὄνῳ πεπλῶν, origani species quædam. Ὀνεῖον dicuntur etiã stellæ duæ cãri iuxta præsepe collocatæ, quas Latini asellos vocant. Theocr. idyll. 23: ἐκ δ' αὐτοῦ τ' ἐφύοισεν, ὄνειον τ' ἀδὲ μέσσον ἀμφὶ Φάτνη σκιόεσσα τὰ φῶτα πλέον δίδυα πάντα. ¶ Ὀ Ν ος siue ὀνίσκος, piscis etiam nomen est, apud Athen. l. 3. & l. 7. ¶ Est etiam genus quoddam locustæ. Diosc. l. 2. c. 57. ¶ Ὀνος siue ὀνίσκος, dicitur etiam bestiola quædam multipes, coloris fusci & subcineritij, nascẽs in locis humectis: *Latinis* multipeda, cuzo, porcellio. Diosc. l. 2. ca. 37. Hal. l. 3. de loc. aff. & l. 11. de

Ὀ Ν Ο Σ, ου, ὁ, fimpl. medic. fac. in c. ὄνος δράκοντος. ¶ Ὀνος, in quodam ludi genere cui nomen ἐξ ὄνου, dicebatur is qui victus faciendi imperata facere cogebatur. Poll. l. 9. ¶ Ὀνος axis, & asinus, axiculus, i. fucula quæ & ὀνίσκος dicitur: Gal. in lex. Hippocr. superior molæ lapis. Hetych. Ἀ Pc. l. lib 7. ca. 4. vocatur & ὄνος ἄνω à Xen. ὀνος ἄνω ποιεῖ. l. 1 anabas. ¶ Ὀνος est etiam vas quoddam genus. apud Aristoph. in Vesp. Καὶ σὺ ἐν ταὶ τῷ ὄνῳ τὴν ἀσκαλαβώτην οὖσαν μετ' ἐμοῦ. ¶ Ὀνος appellatur vnio in tessera, quæ & μονὰς & κύβος.

Ὀνάδης ος, ὁ, ἡ, ὰ, asininus. qui asinini generis est. Aristot. in phy. (ὄνος

Ὀνικὸς, ὴ, όν, asininus vel asinarius.

Ὄνινος, η, ον, asininus: vt ὄνειον κρέας, apud Gal. l. 2. ad Glauc. ὄνινον δὲ ὂν (ὄνος

Ὀνοδέρμα, pellis asinina Suid

Ὀνόσιον, ου, τὸ, stabulum asinorum.

Ὀνοκόπρια, stercora asinina. Hesych.

Ὀνοκράδων, ὁ, sub. κάδος, cestercus asininum, simus asininus. Aristot. hist an. lib. 5. cap 19.

Ὀνοκόλαξ, ὁ, ὁ, & ὀναξ ον. ου. ου, asellus. Athen l. 3. & Suid.

Ὀνοκόνη, idem. Est etiam serra fabrilis, Hesych. Vide & aliàs significationes in Ὀ Ν Ο.

Ὀνος, ου ὁ, scari piscis genus: Athen. l. 7.

Ὀνοσκάδιον, ὁ, q. d. asinaria, species quædam origani. Dioscor. lib. 3. cap. 32 & 33.

Ὀνος, fucula: machina tractorij generis, de qua vide schol.

Ὀνάδιον, fuculam verso & circumago: Ael. Dionys. Ὀνάδιον, idem Gal. in lex. Hippocr.

Compositæ.

Ἡμίονος, ου, ὁ, vel ἡ, mulus, mula. Il. ω. ζεῦξεν ἁμάξῃ ἡμιόνους ἠνεπερὼς. Sic & apud Plat. in apol. ¶ Item ἡμίονος, seu ἡμίονον herbæ nomen quæ aliàs asplenon: sic dictæ vel quod eæ delectentur, vel quòd mulieres steriles instar mularum reddat, vt testatur Theophr. hist. pl. lib. 9 ca 19. vide & Dioscor. l. 3 c. 151 ¶ Ἡμιόνιος, Hesych. est etiam auis quædam.

Ἡμίονος, mularis. Il. ω & ζ. ἵππ' μενοίνησι καὶ ὀξέας ἡμιόνους, idem. Et in tragen. κωκυτὸν τε ἀνὰ πόλιν ἔστω, equa mulos pariens. Item quæ mense. sub. φέρει, vel βαστάζει. herba quæ & ἡμίονος, seu ἡμίονον: de qua Dioscor. l. 3. c. 152 & Gal. Περὶ κρ. πόσ. l 8.

Κατωνόμασμα, idem quod ὀνυμάτιον. Gal. in lex. Hippocr.

Ὀ Ν Υ Χ Ξ, υχος, ὁ, vnguis, vel vngula, *quam de quadrupedibus dicere est ut*: (* ὀνύξω τὸ ὀνύξω futuro verbi ῥύομαι. pleonasmo ῥύσεται stat. est enim pars corporis ad fodicandum & scarificandum accommodata.) Hesiod. in Asp. μακρὸν δ' ὀνυχα προβάλλεται ἀμφὶ δὲ δοιὰς ἀμφὶς ἀπὸ χροτὸς ἔχουσιν ὑπὲρ ἔχουσι γλῶσσαν τὰ παυρὰ ἐπάνω. Illa autem falsioribus cibis vlæ carentem vnguiculis parcum dicit. Athen. l. 8. ὁσ' ἄκρον ὀδόντα ἢ ὄνυχα. Prouerbialiter dicitur ἀπ' ὄνυχος ἀκριβοῦν, ad vnguem exigere, apud Plut. Et ὀνύχων, à teneris vnguiculis, apud Gregor. Nazianz. Sic ὀνύχων ἀλίσκεται ex vngue leonem. de quo vide Eraſm. Προ τοῦ quoque siue vncino vſus patur: apud Hippoc. de loper. & Plut de virt. mul. Est & βασιλικὸν ὄνυχος, apud Syncl. & Theodorit in eccleſ. hiſt. ¶ In roſis ὄνυχες dicuntur capitoliorum & partes caddidæ, teſte Dioſc. l. 1. c. 131 & Plin. l. 12. c. 18. In aliis verò ὄνυχες volunt eſſe nucleos qui & ὄγκοι καὶ κόκκοι dicũ. ¶ Cordis quoque quædam pars ὄνυξ appellatur ſcil. Nic. & Ruf. Epheſ. ¶ Item ὄνυξ in oculo dicitur quum tunica cornea cernitur purulenta, idque non profundè, quod ἀποστάφισις, vt pus figura vnguem repræſenter, Actuar. & Paul. Aegin. l. 3. c. 12. ¶ Eſt & gemmæ nomen: quam ſic appellari eſſe quòd in ea candor conſpiciatur vnguis ſimilitudinem habeat Plin. l. 37. c. 6. ¶ Item marmoris genus, ſeu lapis: marmorum genere qui & alabaſtrites: de quo idem Plin. l. 36. c. 7. & Dioſc. l. 5 c. 153. ex quo lapide pocula facta ἀποστάσια appellabantur: quamuis apud Athen. l. 11. ὄνυξ pamphilus ſcribatur. ξύλινον πινάριον Παμφίλου ὄνυχα. ¶ Eſt & operculum cochlidis purpuræ operculo ſimile: de quo Dioſ. l. 2. c. 10. Plin. l. 32. c. 10. Ipſum etiam oſtreum ὄνυξ vocatur, apud Athen. l. 3. Item frutex quidam paruus, alio nomine ἀσπάλαθος dictus. Suspend. Dioſc. l. 4 c. 62.

Ὀνυχίας, ου, ὁ, onychinus: vt ὀνύχινον μύρον, apud Dioſc. li. 1, lib. 1. onychis. conchylij colorem referens.

Ὀνυχίτης, ου, ὁ, vt ὀνυχίτης λίθος, apud Dioſc. Fœm. ὀνυχίτις τὸ ὀνυχίτιν πεφαρμένον, dicta à ſimilitudine venarum onychis lapidis Dioſc. lib. 5. cap 84.

Ὀνύχιον, τὸ, vunguiculus. Item pro lapide onychite. Exod. 28.

Ὀνυχίζω, vngues præcido, vngues reſeco. Artemid. oniroc. lib. ¶ Dicitur & de roſis ὀνυχίζειν, quum ea pars iis eximitur quæ ὄνυξ appellatur: apud Dioſc. l. 1. c. 54. ¶ Exponitur etiam ὀνυχίζω. vngue noto. ¶ Item ad vaguem exigo, exactè ſubtiliterque expendo. Phrynich.

Compoſita.

Αἰγάνυξ, υχος, ὁ, ἡ, ὁ, vngulas habens caprinas. in anthol. ſpigr. Ἀνώνυξ

Ἀνώνυξ, ſiue ἀκρώνυχος: vt ἀκρὰ νυχὰ ποδῶν ἰχνία, veſtigia quæ aliquis impreſſit terræ ſummis vnguibus incedens. Plut. de fort. Rom. Ἀνώνυξ, dicitur etiam ἡ ἀκτωνυχία, i. vnguium extremitas, teſte Suida.

Ἀκτωνυχία, idem quod ἀκρώνυξ. Suid. ¶ Item iugum montis, vertex montis. Suid. ex Xen.

Ἀμφώνυξ, proprie videtur ſignificare, qui circum vngues eſt, vngues ambiens. Heſych. eſt μαγείρου ὄνομα κακοπαθές.

Ἀπόνυξος, ἡ, ον, vngues reſeco. Poll. Et metaph. aufero, adimo: Ariſtoph. in Equit. Κυνηγὸς οὐ τὰν πρωτεύειν σπτᾶ.

Ἀπόνυχα, τὰ, vnguium reſegmina. Pythag.

Ἑμιόνυξ, ſiue ἡμιόνυχος, vncos ſeu aduncos vngues habens, cui curui ſeu recurui vngues ſunt, Od. χ. & apud Ariſtot.

Ἐξονυχίζω, vngues excindo ſeu eximo. Metaphoricè, exarmo, Plut. ſymp. 6. probl. 7. ὥσπερ οἱ δεῖν μαγειρικοὶ ἐξονυχίζουσι τὰ ἄκρα τῶν πτερύγων καὶ ἀποκλείουσι οἱ δημιουργοί. Item exquiſitè expendo & ad vnguem exigo. Athen. lib 3. ἐξονυχίζεις τὰ πάντα καὶ ἀφορίζεσθαι τοῖς συνδειπνοῦσιν. (l. 8.

Ἐπώνυξ, ſiue ἐπόνυχος, rectos vngues habens. Ariſtot. hiſt. an.

Εὐώνυξ, ſiue εὐχειρώνυχος, validos vngues habens. Il. ω. Athen. lib. 4 Pro eodem dicitur etiam κρατερώνυξ ſiue κρατερόνυχος. Suid.

Ἡμίονυξ, ſiue μόνυξ per ſyncopen & μονώνυχος. ſiue μόνυχος, per ſyncopen, ſolidas vngulas habeus, ſimplices & indiuiduas vngulas habens. Ariſtot. de part. an. lib. 4. Sic & μόνυχες ἵπποι, Il. ν. & alibi apud Hom.

Παγώνυχες, abſceſſus ad vnguis radicem natus: alij inflãmationẽ putant. Latini reduuiam vel rediuiam malum hoc nuncupant. Paul. Aegin. li. 4. ¶ Eſt etiam nomen herbæ nominatæ ἐπὶ τῶν παρονυχίδων ὑπερβάλλειν, vt docet Dioſc. l. 4 c. 54. & Suid.

Πρανυχίζω, vngues in orbem reſeco. Deut. 2.

Πτερόνυχος, qui latos habet vngues. Diogen. Laërt. l. 7.

Πολύνυχος, multos habens vngues.

Ῥιζόνυξ, radix vnguis. Et plur. ῥιζόνυχες, vnguium radices. Pol. l. 2.

Σαυρόνυξ, iarponix: lapis ita dictus à candore, in farda, *hoc eſt*, velut carnibus vnguæ hominis impoſito, & veroque trãslucido. Plin. l. 37. c. 6. Scribitur & σαυρώνυξ apud Basil. & Areth.

Στενόνυξ, vnguium extremitas. Heſ Στένυχες dicuntur etiam quæ in acutum deſinunt: apud Lycophr.

Στρεβλόνυξ, vngulas habens ſiſſas.

Ὀ Χ Ν Ι Σ, ὁ, herba inter eas quæ ſecundum ſpinam habent folium: apud Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 1. Dioſc. ἀσκῶν vocat, lib. 3. c. 21. * Quidam deducunt ὀχνὶς τοῦ ὀχνῶ & ὄγνμι, quaſi dicas aſinum oblectationem. Nam ex Græcis quidam affirmant aſinos in ea ſe volutare, & dorſum ſuum aculeis eius herbæ libenter exterere.

Ὀξύς, εῖα, ὺ, acutus (vt ea quæ mucrone & cuſpide præfixa ſunt) Odyſſ. ναυτίλοισιν ὀξὺς κελεύθους. Il. υ, ὀξὺ δορὸ κεφαλήν. Sic Od. μηδὲ ἰδόντας ἐλθεῖν ὀξὺ ἐπὶ ἄκρῳ. Metaphoricè de acumine ſenſuum dicitur, & interdum de obiectis eorum: Plato polit. 2. ὀξὺ βλέπων. Ariſtoph. in Pluto, ὀξύτερον βάπτει τὸ λυχνεῖον. Sic αὐτὴ ὀξεῖα, ὀξεῖα φωνὴ, vox acuta. Il. 8, & apud Ariſtot. Rhet. li. 3. Item ὀξὺ βοᾶσαι. Il. ρ. Et ὀξὺς κεκληγὼς Il. λ. Sic & ὀξὺς χροιᾶς, acutus ſeu acuius ſuccus: qui linguam tangunt acutum ferrum penetrat: apud Xen. Pæd. 6. & Plut. ſymp. 6. Alia metaphora ὀξεῖαι μελῳδίαι dicuntur. Od. τ. Et ὀξεῖς πάνυ acres morbi & vehementes. apud Gal. & Hippoc. Sic & ὀξὺς ἀγρὸς. Il. ν. & ὀξὺς ἀγών, apud Plut. in Rom. ¶ Item celer. Iubitus: Plut. in Rom. (de quodam Celere) ᾗ ἀπ' ἐκείνου ὠνομάσθη ὁ Ῥώμυλος ὠκὺς ἐξ ὀξέος καλέσας ὀνομάζων. Sic ὀξέα πάθη apud medicos vitia præcipitia. Et ὀξεῖς πυρετοὶ apud Hippocr. febres quæ caliditatem exhibent manui celeriter occurrentem. Homo quoque ὀξὺς dicitur qui promptus & expeditus eſt in aggrediendis, vel expediendis negotiis, apud Ariſtot. eth 3. c. 7. Item qui citò ad iram fertur, ſeu cui facili & leui de cauſa bilis accenditur: vt apud Theocr. idyll. 14. Τευτὸν ὦ μὴ ὠκὺν ἀλίσκε, ἀπὸ ὀξὺς, &c. Sic & κωμῳδὸς ὀξύς, occaſio ſubita, vel quæ citò præterlabitur: apud Plut. in Coriol. & Xen. Pæd. 8. ¶ Eſt & ὀξὺς herbæ nomen, apud Plin. lib. 27. c. 11. ſtem lumbus. Error. apud Hippocr. ¶ Subſtantiuè quoque & abſolutè dicitur ὀξεῖα, pro ἡ λόγχη: vnde prouerb. ἀπ' ὀξείας καὶ πρὸ πελωδ. ὀντων. Suid.

Ὀξύ, (ſubſtantiuè) id quod in acutum exit, mucro, acumen, apex. Ariſtot. de generat. an. l. 3, ἡδὺ τὸ τῷ ὀξεῖ ὀξέως ἡδέως τῷ ἀμβλεῖ. Metaphoricè acumen etiam ſenſuum ſic appellatur, & quicquid efficaci motu ab iis percipitur. ὀξὺ dicitur etiam citeritas: vt apud Thuc. lib. 3, τὸ δὴ ἐμπλῆκτον ὀξὺ καὶ ἄπρακτον ἀσφαλείᾳ προτιθέμενοι. Vſurpatur & aduerbialiter in vtraque ſignificatione & pro acutè, & pro celeriter, velociter: ſic ὀξὺ ἀκούειν, apud Plat. de leg. & ὀξὺ ἀθρεῖν, apud Ariſtoph Et ὀξὺ νοεῖν, apud Hom. Il. celeriter animaduertere In plurali ὀξέα, quoque pro ὀξέως capitur apud Heſiod. in Aſp. pro quo & ὀξέα, i. metri gratia ſæpe ſcripto, apud eundem. ibidem.

Ὀξυκατέ, ſequentius ſignificat celeriter, velociter: interdum & ſtudioſè: apud Thuc. l. 2, & Plut. in Rom.

Ὀ Π Α Ζ Ω, F. σω, perſequor. κατὰ πᾶν ἡλικίαν. vt Euſt. exponit Il. 9. Ὧ τε ἓξ ἅπαξ αὖπωλος ἁρπαγμοῦντας Ἀχαιούς. Il. ρ, Ῥεῖα δ' ὑπαὶ ἔσσυτο πολλὼ κατ' ὄμιλον ὀπάζων. ¶ Item sequi iubeo, comitem do. Od. ἐγὼ ἑνδρὶ μᾶν ὀμὸν κρίνας, πρίπαπον ἀκήρυχ' μ' ὑπάσσας. * Euſt. videtur

Ὀξύτης, ητος, ἡ, acumen acies, plut, de hom. Item acrimonia, acerbitas. Item ſymp 3. metaph. acrimonia in rebus gerendis. Item acor quem frigoris humoriſque copia gignit Alex. Aphr. probl 70. lib. 2. item celeritas, velocitas. Plut. in Rom.

Ὀξύω, acuo, acutum reddo, vt grammatici ſyllabam acuunt quum eam acuto tono pronuntiant ſeu inſigniunt. Athen. l. 11. οἱ δὲ ὀξύωσιν τὴν τελευταίαν, &c. Item acuo ad inſtar go, incito. Suid. Item acidum reddo, aceſcere facio. Gal. l. 3. de aliment. fac. ὁ δὲ ὑπὸ τῆς θερμασίας ὀξύωσις αὐτὸ πάσχει. Item aceſco, coaceſco. in acorem vertor. Idem l. 5. ſimpl. ὁ ὑπὸ συωπόνου ὀξυούμενος.

Ὀξύωμα, inacidam qualitatem abeo, aceſco, coaceſco. Gal. lib. 5. de alimẽnt. facult.

Ὀξυάκη, ἡ, arbor apud Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 3. folia habens ſpinoſa & in acutum deſinentia, vnde & denominata eſt.

Ὀξύβη & ὀξύδες, ex ea arbore confectus. Il. 9. & Od. τ.

Ὀξυρίαξ, ακος, ὁ, vt ὀξύρινος τυρὸς, genus caſei quo Siculi vtebãtur, ita dictum ab acore. Poll. l. 6. c. 9.

Ὄξος, ους, τὸ, vinum quod coacuit, acetum. Plutarch. ſympoſ. 3. πότερον εἶναι πόλιν ὄξει φύσει, ἢ σκώμμα.

Ὀξάδης, ους, ὁ, ἡ, acetoſus, acidus. Galen. de alim. fac. l. 3. c. 16 & Alex. Aphr. lib. 2. probl. 70.

Ὀξυβαφεῖ, οῦ, ὁ, acetum reſipiens, vel acetarius.

Ὀξεῖ ὄνῳ, τὸ, idem cum ὀξύβη. Suid.

Ὀξίνης, ου, ὁ, vinum quod coacuit aliquatenus. nõdum tamẽ in acetum conuerſum eſt: vappa. Chryſoſt. οἶνον δὲ αἰνίττεται βλάβεσθαι τὸ ὄξος παραπλήσιον, ἢ εἰς ὀξίνων μεταπεσεῖν, in vappam mutari. Ariſtoph. in Veſp. dixit etiam ὄνομα ὀξίνων, acerbum ſeu bilioſum. ὀξίνα, dicitur crates dentata ſtylis ferreis, occa: Heſych.

Ὀξίς, ίδος, ἡ, acetabulum, vas in quo acetum aſſeruatur vel in menſa apponitur. Ariſtoph. in Ran. item vas in quo acetum metiuntur qui id vendunt.

Ὀξίζω, aceo, acidus ſum, acorem refero ſeu acidum ſaporem Dioſcor. lib. 2. Item acidus impoſito.

Ὀξυήλιος, ὁ, ἡ, acida fœx. vel vappa. Heſych. Eſt & lapathi ſpecies: de qua Dioſc. l. 2. c. 140.

Compoſita.

Ἀνόξυς, acuminatus, mucronatus, in mucronem faſtigiatus. Dio. lib. 4. cap. 52.

Ἀποξύω, exacuo. Od. ἀποξύσσιν ἰριτμοῖ. Item acidum reddo, in acidam naturam muto: Aet. ſerm. 9. c. 21.

Ἀποξύομαι, exacuor. item aceſco. Gal. πάντα γὰρ βεχὸς μᾶλλον ἀποξυόμενα, μᾶλλον ἀθηπαλέζων.

Ἐξαποξύω, (*decomp.*) idẽ quod ἀποξύω. Eur. in Cyclop. ὀ τ' (ἀμπελος ἀλαίας) σταφυλὰς τῷ δ' ἐξαποξύσας ἄκρον εἰς πῶρ κρεμάσω.

Ἐξοξόω, acidum reddo, acorem affero. Ἐξοξούμαι, acidus reddor, aceſco. Theophr. de cauſ pl. l. 6.

Ἐπιξύω, exacuo. item facio vt quis properet.

Ἐπιξέω, coaceſco. Suid.

Κάπξις, peracutus: vt κατοξεῖα βοή: peracutus clamor, apud Ariſt. in Veſp. & κάπτειν νέοισιν, apud medicos, peracutus morbus.

Παροξύς, acer, acerbus. Athen. l. 6. ex Comico.

Παροξύω, acuo, exacuo, inſtigo, concito, inflammo. Xen. Pæd. 6. ἡ τοῦ νέου ἐπιτήδευσις παροξύνει. Et cum infinitiuo, apud Plut. ad Colot. ἀνακαυσάσας καὶ παροξύσας ἀλγεδόνα οὐ κοῦφα οὐδὲ βαθεῖαν πολλὴν. Interdum cum ἐπὶ, vel εἰς. Idem in Themiſt. παροξυνεῖ στρατιώτας ἐπὶ μάχην. Et Herodian. lib. 5. εἰς ὀργὴν παροξύνοντας. ad crudelitatem exacuentes. Item ad iram concito, ira accendo. Morbus etiam παροξύνει dicitur quum hominem inuadens exacerbat priorem ſtatum, in quo erat. Gal. l. 1. ad Glauc. ¶ Grammaticis παροξύνω eſt acutum tonum in penultimam ſyllabam colloco: Athen. l. 11.

Παροξύνομαι, acuor, incitor ad aliquam rem. Iſocr. ad philip. πῶς οὐκ ἂν ἀκούσας παροξυνθείη τοῖς καιροῖς; Item inflammor. Aeſchin. contra Cteſiph. ἀκούσαντες δ' αὐτῶν παροξύνθησαν ὀργῇ ὡς ἐπὶ σφετέραν ἐπὶ τὴν ἐμαυτοῦ βίαν. Sic apud Plut. in Themiſt. & Thucyd. lib. 6.

Παροξυντικός, ή, όν, concitatorius. Xen. Pæd. 2. Παροξυντικὰ dicuntur etiam quæ ad iram irritare ſolet. Plut. in l. περὶ ἀοργησ.

Παροξυσμός, incitatio. irritatio, exacerbatio. Act. apoſt. 15. c. Item acceſſio, i. particularis motus morbi à remiſſione ad deterius: Gall. cõmm. in aphor. 12. l. 1 (Dioſc.

Περιξύω, ad acorem vergo, acorem geſtu vel odore refero, Σκώληξ, ηκος, ὁ, ἡ, cuius anguli in mucronem coeunt, ſenſim mucronatus. Theophr. lib. 1.

Στοξόω, in acutum ſenſim extenuo. Polyb.

Τροχύς, ειῖα, ὺ, leuiter acuminatus & mucronatus, ſubacutus. Item ſubacidus. acorem quadantenus referens. Dioſc. l. 2. c. 107.

Τ' πεξίζω, ſubacidus ſum, aliquatenus aceo: ὑποξίζων ἄρτος, apud Athen. lib. 3.

videtur deriuare ab ἕπω, seu potius ἕπομαι. ¶ Item ὀπαίζω, præbeo, do. Il. ζ, τῷ δ᾽ ἅμα τε ζεῦξε κελεύσας τε ᾗ ἰωὴ μάλα ἐφετμὴ ἐφέπεσθαι τ᾽ ἐπέεσσιν. Od. τ, τῷ τε ζεῦξε κελεύσας ὀπαίζειν. Sic & Il. σ, & alibi apud Hom.

Ὀπαίζομαι, à perfequente vrgeor & premor Il. λ, ὀπαζέσθῳ· Δεῖε ὄμβρῳ. Item comitem accipio, comes mihi adiungitur. Il. τ, ᾗ Νέστορ᾽ ἅμ᾽ ἕπεσθον καὶ Μαλήσιος. Sic & Od. κ, & Il. κ.

Ὀπαδεῖν ὤ, ὁ, qui fequi aliquem iubetur, comes, affectator. Plut. in Rom. Philo de vita M. l. 5.

Ὀπαδεῖον, comitor, fector. Hefych.

Ὀπαδίη, idem cum ὀπαδεῖον, quod Atticũ esse teftatur. Euft. Pro eodem Dorice dicitur ὀπαδὸς apud Theocr. Idyll. 2.

Ὀπαδίων, comitor, comes fum, affector. Il. β, Κάδμου δ᾽ ἕπεσαν. Sic & Odyff. ε, κ.

Ὀπάζω, idem cum ὀπαδέω. Il. ψ, Ἀντίθεον Φοίνικα, ὀπάσσατε πατρὶ ἑῷ. Eurip. in Oreste. ἔχει δὲ βαρβάρως ὀπάσατε.

Compofita.

Κατοπάζω. perfequor, à tergo premo: idem cum ὀπάζω. Hefiod. in Erg αἰδοῖ τ᾽ αἰδομένῃ κατοπάζῃ.

Συνοπαδίζω, ὤ, idem cum ὀπαδέω Athen. l. 14.

Σωοπαδίζω. idem. Panyafides (de vino) Ἐπῆλθε, ἀχρὶς ἡμέρας, πάσης σωοπαδεῖν ἐκέλευε.

Θέσπις, quomodo huc pertineat, vide fuo loco.

Ὀ, πόλ᾽ ὁμοῖ, vide in ὀ᾽ ψ.

-ὀ᾽ ῥῆ, ἦε, ἠ. foramen. Ariftoph. in Plut. ὀ᾽ πὰς γὰ ἔλαθ᾽ ἐκ ὀλίγας· Athen. l. 13. (in mœchos) Μὴ καλέσῃς᾽ αὐτοπρόσωπον εἰσβιβᾶσ᾽ ἀλέκτρα, Μηδὲ δι᾽ ὀπῆς κρέπουθον ἐκ θύρας σκόπει. Dicitur & ὀπὴ πρὸ αὐλῆς, foramen aurium, i. meatus ille per quem vox penetrans auditorium fenfum verberat. Poll. l. 2.* Deriuatum creditur ab ἔσθομαι, vt Poll. lib. 2, teftatur, quia per foramen videri poteft.

Ὀπήιον, ου, τὸ, fubula qua aliquid perforatur Poll. l. 10.

Ὀπήιος, idem quod ὀπήιον, apud eundem l. 7. c. 21.

Ὀπαίη, fictile vas in quo foramen eft: aut dolium for amen habens. Idem lib. 2.

Ὀπαίον, ου, τὸ, foramen ollæ: item foramen per quod fumus è furno aut camino exit. Plut in Petic.

Compofita.

Δίοπος, qui habet duo foramina: Athen. l. 4.

Βορόπυγος, in meretricem iactatum eft ab Hipponacte, quafi βορβοροβόλα τὴν ὀπὴν ἔχουσα.

Ἡμίοπα αὐλοί dicuntur tibiæ quædam perfectis minores conuiuiis adhiberi foliturè. Athen. l. 4.

Μαύπα & μαυόπιον, columbaria tignorum & afferum, feu ea cauа quæ funt inter tigna & afferes. Vitru. l. 4. c. 1.

Μυοπάτη, muris feu murium cauernula. Ariftot. de an. l. 6, & Ælian. vide & in comp. ex ὤψ, in ὀ᾽ ψομαι.

Πολύοπος, multa habens foramina. Pro eodem fcribitur & πολυπανὲς Od. χ, πολλὲ ἰκτινὸς θωλάσσης διατρύφ᾽ ὀξίφρασιν πολυωπῇ. Vide & in compof. ex ὀ᾽ πός.

ὀ᾽ Π Η, vbi : Plato de rep. l. 2, Τ᾽ χ᾽ αὖ κατὰ δύναμιν ὅπη ποτὲ τοῖς πάλαι ἐμφύονται, vbi, vbi nam. Interdum coniunctim fcribitur ὁπόπτη, quod fignificat vbicunque: vt apud Plut. in Pericle, πάντας ἕως Ἑλλήνας ἕως ὁπόπτη κρατοῦντας εὐεργέτης ἢ Ἀσίας. Dicitur etiam ἕως ὅπη, alicubi, aliquando. Herodian. l. 6, ἀλλὰ γὰ αὐτοὶ ἕως πολεμίους ἴσθ᾽ ὅπη κακώσουσι. ¶ Item quò: Od. ο, πέμψει σ᾽ ὅπαπα σὸν κραδίη θυμὸς τε κελεύει. Pœtice pro ὅπη. Et fequente αὖ, quocunque, quemcunque in locũ. Plato in apol. Socr. ὅπη αὖ ἔδοξεν αὐτοῖς· ἐμοὶ ἀκριβέσπαπα οὐ φίλοι. ¶ Item quà, qua via. Xen. Pæd. 7. ἐβάλλομεν οἱ Αὐσὶοὶ δόπ᾽ πῃ, πειρῶν ὅπη ἀδύνατα τοῖς κακοῖς. Et fequente ποπῇ, quánam, quánam via. Plato, Κινεῖσθαι ὅπη ποπὲ δύναπαι. Sequente verò αὖ, exp. quacunque, quacúque via. Plato de rep l. 2, ὅπη αὖ ὁ λόγος ἔοικεν πτοῦμεν φέρῃ, πταῦτῃ ἰτέον. ¶ Significat etiam, qua ratione, quomodo, prout. Plato in apol. Socr. ὑμῖν δὲ πάντως ἢ τῷ θεῷ σῴζειν δοκεῖ ἐμὲ ὅπη μέλλει ἄμεινόν τε καὶ ἄρι-ςα ἢ ὑμῖν. Et fequente αὖ, apud Thuc. l. 5, ὅπη αὖ δόξῃ ἀμφοτέροις. Exponitur etiam, quomodocunque prout cunque: plerunque tamen fequente αὖ, ποτὲ δὲ ποτὲ, vel δὲ ; apud Plat. in Tim. & ep. 7. ὀ᾽ πτοῦν, aliquid, quidquid tandem illud fit. Plato in Apol. Socr. ὑχὶ ὅπ᾽ τοῦν ὑμῖν ἕως δοκοῦπας ὑπηπῦν ἢ, quia alicuius authoritatis eſſe videmini. Dicitur & ἐὰν ὅπ᾽ τοῦν, aliquo modo, aliqua ratione quadantenus : apud Herodian. lib. 6. ¶ Doricè pro ὅπη dicitur, ὅπα.

ὀ᾽ πάθιον, vide in ὀ᾽ πάζω. ὀ᾽ πάζ, ὀπάζῃ, in ὀ᾽ πός.

ὀ᾽ ΠΙΣΘΙΖΩ, ὤ, vltio seu vindicta, qua Deus aliquem perfequitur. (* ab ἕπομαι deriuatum, vt quibusdam grammaticis placet, à quibus exp. à ὄπισθεν ἑπομένη τίσις.) Od. υ, οὐκ ἔπιθεν πεφυκὼς ὀπίσθιος. Hefiod. in Erg. θεῶν ὅπως μὴ ἀμέλγοντες. ¶ Exponitur etiam, cura, conſideratio. vt ὅπως ἐνθυμεῖσθαι ἔχων, nihil penſi habẽs.

ὀ᾽ πάζομαι, curo, reuereor. Il. χ ἐμὲ δ᾽ οὐκ ἔθελ᾽, ὀπάζετο πόρπαξ ἔπεσσιν. Od. ξ -Διὸς δ᾽ ὀπάσσατο μᾶλλον Ξείνιος Cum genitiuo etiam conſtruitur vt apud Apollon. l. 2. οὐδ᾽ ἔσαν ὀπάζετο ᾗ Διὸς αἰσὶ, ne tamen quidem reuerebatur Iouem. ¶ Item caueo : Od. ο, ἀλλὰ σὺ μὲν ἐπάζεο μύθου ἐμοῦ· ἀλκαίου. ¶ Idem pro ἀμείβομαι: vnde apud Pind. in Pyth ὀπαζόμενος χάριτι exp. beneficium repenſum ac mutuum.

ὀ᾽ παστός, ὁ, ὁ, reuerendus : vel fummopere cauendus & reuerendus. Apollon. Arg. l. 2. ἦτα Θυῖος Φοῖβος ὑπέρβιος ἐκ τριπόδων ὀπαστὸς ἐὼν μάντις.

ὀ᾽ πιος, Dianæ epith. ἐπεὶ τὸ ὀπίζεσθαι αὐτὴν τοῖς πολίταις, quòd parentium rationem & curam habeat. Etym.

Compofita.

Ἀνοπάζω, reuereor, caueo. Hef.

Φιλόπις, (quaſi ὁ τῆς φύλου ὤπις, quòd bellis puniat Deus homines) pugna, prælium: Iliad. λ, & ſæpè alibi. Vnde & in compof. ὀ᾽ φ.

ὀ᾽ ΠΙ᾽ ΣΩ. [ſiue ὀπίσσω, poëticè] retrorſum, retro, in auerſum Od. σ. Αἶψα δ᾽ ἀνὴρ ἀζηχὲς ἀπέσσυτο κίε, retrorſum redi. Odyſſ. χ, μὴ ὀπίσσω ἴπαπον, domum reduxit. Et Il. ϕ, δὴν δ᾽ ὀπίσσω ἐφέρπε, retro ligauit manus vel à tergo. Ariſtot. de mundo, ὅσα τε κῦ, ὀπίσσω ἀπεξέρπῃσι, & ante ſe & in auerſum ſeu retro repere. Dicitur & εἰς πὰ ὀπίσω, retrorſum, in auerſum : τὰ ἐπὶ πίσω ζῷα λέγε ſiue κρεμνὰ, apud Aret. Significat etiam ſpacio interdum cum genit. vt 1. Timoth. c 5. ὀπίσω ἢ Σατανᾶ ἐξέπαι σαν. Satanam ſequuti ſunt. Eccleſ. 9 ὀπίσω αὐτῆ· poſt illæ. Nonnunquam etiam ſine caſu, de tempore dicitur & exponitur poſtea, in poſterum : Od. ξ, πολλὰ δ᾽ ὀπίσσω ἔπαθεν ἀλάλκων, multa mihi poſtea obtigére. Iliad. ζ. Τύδεϊ δ᾽ ὀπ᾽ ἀμ᾽ υἱὸν ἐφίεπο Δαναὸς λαός, nec ſunt nunc, nec in poſterum erunt. *Etymologus dicit ὀπίσσω τὸ ὄπῃ ἐπὶ ἔρι ὄπιθεν (ſicut ἔρι ὄπιθεν & mutato ε in ο ὀπίζω.

ὀ᾽ πιθεν, ſiue ὄπισθε poëticè à tergo pone. Il. χ, ἰ δ᾽ ἐπὶ ἐπὶ ὄπιθε βάκε, pone inſequebatur fugientem. Plat. lib. 1. de rep. κρεμάσαι δὲ κελεύομεν ὄπιθεν τῶν ἐμπρόσθεν, pone me prehendens veſte. Ἐπὶ πισθεν πεσεῖσθαι dicimus eum quem præuertimus & ſupplantamus. Xen Hellen. 4. Ἐπὶ ὄπισθεν, qui pone vel à tergo eſt. Xen. τὰ ὅμοιος ὄπιθεν ἐν ἅμαξ ἢ τὰ ὄπισθεν ἰσχίᾳ, tum quæ ante ſunt, tum quæ retro. Apud Ariſtot εἰς τὸ ὄπισθεν, in auerſum. ¶ Deinde etiam dicitur, *pro* poſthac, poſtea, poſt Od. ϛ, μνησάμενοι ὄπιθεν μαίνυσθ᾽ ἀμφιπόλοισι θεοῦ. Et ὁ ὄπισθεν, poſterior.

ὀ᾽ πίσθιος, ὁ, poſticus. auerſus, ſeu poſterior. Ariſtot. hiſt. an. li. 8. & Xen. de re equ. Item ὀπίσθιον πόμα, cantemaxi. milites ſum a tergo agminis ſunt.

poëticè pro ὄπισθεν ſiue ἔπισθε metri cauſa vſurpatur : vt Heſiod. in Theog. Ἡβήσᾳ λίαν, ὅτι σθεν ἔῃ θάλειαι, ubi ſi χρὴ ἐκ ὀ᾽ πισθεν δὴ dicuntur etiam ij qui non adſunt. Odyſſ. α.

ὀ᾽ πίσθιος, ὁ, poſticus. auerſus, ſeu poſterior. Ariſtot. hiſt. an. li. 8. & Xen. de re equ. Item ὀπίσθιον πόμα, cantemaxi. milites ſum a tergo agminis ſunt.

poëticè pro ὄπισθεν ſiue ἔπισθε metri cauſa vſurpatur : vt Heſiod. in Theog. Ἡβήσᾳ λίαν, ὅτι σθεν ἔῃ θάλειαι, ubi ſi χρὴ ἐκ ὀ᾽ πισθεν δὴ dicuntur etiam ij qui non adſunt. Odyſſ. α.

ὀ᾽ πίσω, ſiue ὄπιθεν, poſterior, à tergo ſequens: Nonn. ὀπίσσω ἰχθὺς ἀκοντίζων, pedibus ſequens. Ariſtoph. in Plut. ὀπίσω ἕπεσθαι τῷ δεσπότῃ. Vltimus, Il. ϑ.

Compofita.

Ἀνόπαια, retro, retrorſum, Heſych.

Ἐξόπισθεν, in auerſum, retrorſum, retro. Heſiod. in erg. ἀλλὰ πάμπαν ἐξόπισθεν, retro amandare. Exponitur etiam poſtea.

Ἐξόπισθεν, à tergo: plut. in Num. Interdum cum genit. vt apud Ariſtoph. ἐξόπισθεν μου. Exponitur etiam, in poſterum. Dicitur etiam ἐξόπισθεν poët. *pro* ἐξόπισθε.

Ἐπόπισθεν, à tergo. pone Athen ex fragm Heſiodi.

Κατόπισθεν, idem Arat. κρατέουσι δὲ ἰῶν κωνοφορίδες ἄρκτοι. Virgilius & κρατέουσι à poëtis.

Κατόπισθεν, à tergo. Ariſtoph. in equit. & plut. in Camill. Διὸς & κρατέουσι πόδεσσι. poſtponere, apud Suid. Item poſt vt apud Naz. κρατέουσι τῶν ἐφορεύοντων, poſt interrogationes. Sic ἐφορεύων exp. ſequuturus, venturus, in Epigr. & apud Baſil.

Μετόπισθεν, & poet. μετόπισθε. idem quod κρατέουσι θεν. Item poſtea. Iliad. ρ. Ὀνησε δὲ μετόπισθε μάχλην ἀγυιὰς Ἀχαιῶν. Μετόπισθε, à tergo. Item poſtea.

ὀ᾽ Π Α Ο Ν. ι, τὸ, & in plurali ὅπλα, arma. Phocyl. ὀπλίτου αἰδῆ τοι μάχεσθαι ὅτι σοφίην. Il. κ, Τὸν δ᾽ ἐπεὶ ἐν ὅπλοισιν ἐὼ πολὺν ἐσιδε λαὸν ἀθύρτου. Aelchines contra Creſiphontem, ὡς τοῖς ἔπεσι ἐκείνοις ὁπλίτοις, armati, Thuc. l. 6, ἐν ὅπλοις γιγνέσθαι : in armis eſſe, inſtructum eſſe. Et καθοπλισθῆναι πάσαις, apud plut. in Camill. Apud Syneſ. epiſt. 104, σαφῶς ἴσμεν ὅσα τῶν ὅπλων χρήσιμα : quidam exp. in præſidia ſe recipere. Apud Alex. Aphr. lib. 2. ὅπλον ἐφεῖς ἀνακάθεται μάχαι, armat & munitiſſimum reddit contra morbum. ¶ Ὅπλα ab Homero vocantur etiam inſtrumenta fabrilia & nautica. Od. γ, χαλκῆες δ᾽ ἵκανε μεγαλήτορες, ὅππα τε πάντα τε πάσσι. Od. ξ, ἔνθα κε μαλακὰς, ab Hippocr. quoque ὅπλα dicuntur funes ex ſtuppa, lino, vel canabe, vt docet Gal. in lex. Hippocr. Sic dicuntur & quælibet inſtrumenta.

Ὁπλάριον (dimin.) arma parua, q. d. armula.

Ὁπλομαι, armor. apud Hom. Il. τ᾽ ἐπεὶ οὐκέτ᾽ ἔπλαθον, exp. inſtruì & parari cœnam.

Ὁπλίω, armo, inſtruo. Od. β, ἅμαξαν εὖ τε μάλα ὁπλίσσαντες ἐπὶ ἐπὶ

Ὁπλίζομαι, idem quod ὁπλίω. Od. ξ, Δεῦρό μ᾽ ἀπάνευθε μάλα ἐῶν ἔξοπλίσασθαι. Herodian lib. 1, ὅπλ᾽ ἐν τῷ τῶν ἐπιόντων πλήθει ἐσόμενα. contra te armauit. Item inſtruo, paro. Il. ω, ἅμαξαν ἐπ᾽ ἀμφιέλισσαν ὁπλίσσαι λωϊτῆ. Iliad. β, Ὁπλίσατ᾽ δὲ τ᾽ ἄνδρα ἕκαστον ἐφοδίοις viatica parato.

Ὁπλον, armor. Xen. de re equ. ἀλλὰ ὁπλοποιὸν ἢ μιλήσιον ἢ ἄλλο τι ὅπλον ἀνεθέντες Thuc. l. 3, ὁ δῆμος ὁπλισθεὶς ὅσπερ τῷ σφετέρῳ τειχισθέντι ἐπεσῆλθε. sumptis armis. Item, actiuè, inſtruo, paro. Od. π, οἱ δ᾽ ἄρα δόρπα ἑτοῖμα παρὰ σφίσιν ὁπλίσσαντο, cœnam inſtruebant ſeu parabant.

Ὁπλοποιός, qui armis, ſeu more armatorum.

Ὁπλοποιΐα, armatura vel potius ipſa actio armandi. Ὁπλοποιμα ὁπλοποιῶ, armatura qua quis munitur : item apparatus bellicus, apud Eurip. (Pæd. 8.

Ὁπλοποιῶ, armatura, armatus : ipſa arma. Thuc. l. 3, & Xen.

Ὁπλοποιὸς, ὁ, ἡ, armatus ὁπλοῦσθαι, armo : item arma gero.

Ὁπλόομαι, ὁ, armatus, qui arma geſtat. Thuc. l. 6, ὅσοι ἐσὶν πομπίας ἢ ἐπιτάκτου. Item ὁπλῖται ἐκ ζεύγους, & ὁπλῖται ἐξ ἵππου, qui ab armatis decurrunt, ſeu quem in armis decurrunt. Itè miles armatus, miles armiger. Plur. in Fab. βαρεῖς ὁπλῖται, grauis armaturæ miles. Plerunque etiam ſine adiectione de grauis armaturæ milite dicitur : apud Thuc. libi. 1, & alibi. & apud Demoſth. pro cor. ὁ᾽ πλῖται, armata, ὁπλιτήριον dicuntur etiam ſtatuæ feminarum armatæ.

Ὁπλιτικὸς, ὁ, ἀ, ad militem grauis armaturæ pertinens : vt ὁπλιτικὸς ὄχλος apud Plat. in Epiſt. Et ὁπλιτικὰ μάχη pugna qua grauis armaturæ milites conſurrunt. Plat. lib. 2. de repub. Τὰ ὁπλιτικὰ dicuntur ipſi grauis armaturæ milites.

Ὁπλίτης, miles ſum grauis armaturæ. Ariſtot. pol. 4. cap. 4. Item τὸ ὁπλιτικὸ ἄρχειν, apud Thucyd. lib. 8. Exponitur etiam: ἐπιτήδευμα. Suid.

Ὁπλίτης, ὁ, ἡ, iunior. Et ὁ ἔλαχίσπος minimus natu. Dicitur de iis qui iam arma ferre poſſunt, vt teſtatur Euſt. & Etymol. Il. γ, Αἰνεί᾽ ὁπλίτῃσιν ἀρήτερε ἠερὶ δόντας. Il. ε, ὁπλίτερε χθονὶ πάσῃ. natu minor. Impropriè fœminino etiam ſexui tribuitur: Od. ϑ, Νέος ἐσὶ ὁπλίτερος ἄλλων.

Ὁπλίτις, ungula : vt guis quadrupedum. Heſiod. in Erg. ὑφ᾽ ἁρμὸν βάλλειν ὁπλίτιδι Idem de vngula equi apud Xenoph. de vngula porci, apud Ariſtoph. de vngula agni, apud Gregor.

Compofita.

Ἀνόπλιος, ſiue ἄοπλος, ὁ, ἡ, inermis, armis nullus indutus ſeu actioſus, Herodot. (mo. Eurip.

Ἀποπλίζομαι, armo contra ſeu aduerſus aliquem, vel, vicißim armari. Ἀποπλίζομαι, exarmo, armis ſpolio, vel diſpolio. Suid.

Ἀποπλίζομαι, exarmo, armis ſpolior, itè. arma depono. idè. Ἀποπλίζομαι, ſiue ἐκόπλιος, qui in armis eſt, armatus. Herodian. lib. 1. & Plut. in Solone. Sic ἔπεσθαι ὁπλίτου ſiue ἐκόπλιος ὁρχήσεις, quum armati ſaltabant, apud Athen. Item ἐκόπλια μάχη, carmina quæ armati prælium inituri concinunt. Athen. lib. 14. Item ἐκόπλιος μάχη. rhythmus ad quem armati ſaltabant : idem ex Epicharmo & Ariſtoph. in Nub.

Ἔνοπλος, armatus. Polyb. lib. 3.

Ἐνόπλιος, penitus armis inſtruo, item ſimpl. armo. Xen. Pæd. 7. Item exarmo. App. in 2. ciu. bell.

Ἐνοπλίζομαι, armis inſtruor, ſeu armis me inſtruo, armo me, Xen. rad. ἵνα δὴ ἐξοπλισάμενος θεραπεύσω τὴν ἵππον, ſic armatus. (ponitur & ſuppellex: in pand.

Ἐξοπλισία, inſtructio qua armis aliquem inſtruimus. Ἐξοπλισμὸς, & ἐξοπλισία, ὁ, quum aliquis ſe inſtruit armis, quum armis aliquis inſtruitur. Polyb. item exercitatio militaris, apud Diodor. Exponitur & procinctus, apud Xen. anab. Ἐξοπλισμὸς inſtrumentum fundi. in pand.

Ἔξοπλος, bene armatus, armis bene inſtructus & munitus. Xenophon Hell 4.

Ἐπόπλιος, armo, aduerſus. Oppian. l. 3. ἐπὶ ὄφιν ἐφάπλιον παισὶν Αὐσονίδῃσι. Itè inſtruo, paro. Od. τ, Δείπνον ἐφοπλίσαι᾽ ἑτοίμως, inſtruere cœnã, & ἐπόπλιος ἀνὴρ ἔξω, inſtruere currũ, apud eundẽ. Hom. Ἐφοπλίζομαι, armor contra, ſeu armo me contra. Oppian. item actus inſtruo, paro. Il. ε, Διόμηδ᾽ ἐπ᾽ ἀντιόωντα ἐφοπλίζεσθαι ἄνακτα.

Καθοπλίζομαι, inſtructio quæ armis ſit ſeu armatura.

Καθοπλισία, inſtructio quæ armis ſit ſeu armatura.

Κατάπλος, Περσικὰ ἐκπλεύσαντες ἐπὶ τὴν Ἀσίαν κατάπλους ἐποιοῦντο, omni ex parte armatus, vt γεφυρώσαντες ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον : Eurip. in Helene. item totum corpus armis tegens.

Θωράκιον, Περσικὰ θωρακίζεσθαι, inſuper armis inſtruo, etiam armo. Θωρακίζομαι, omni ex parte armatus, vt γεφυρώσαντες ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον : Eurip. in Helene. item totum corpus armis tegens.

Θωράκιον, ου, τὸ, armatura totum corpus militis tegens Herodian. lib. 2. Metaph apud Paul. Eph. 6. de vniuerſa armatura. Θωρακίζομαι, exarmor. Plat. in Cat. min. (ſpirituali.

Θώραξ, ακος, cuius virtus & robur omnia arma ſuperat. Heſiod. in Theog. Item audax, qui per audaciam quiduis armis tentet. Τὸ θώρηγμα, quòd ſeipſum excedit ſee quod eſt ſupra ſeipſum, vt ὑπὲρ θώρηγμα ἔπεσε, apud Hom. & apud Phocyl. Ἔζω θώρηγμα ἔπεσε, apud eundem. Pro ὑπερθώρηγμον dicitur & ὑπερθώριον. unde ὑπερθωρηγμάνως ἔπεσε apud Homer. & Apollon. Argon lib. 2.

Ὑπερφία, ſiue ὑπέρφιαλία, ſuperbia, arrogantia, faſtus. Il. α, Ὑφ᾽ ἁπερφιάλῳ, audax ſum, audacter aliquid facio. Item ſuperbio, inſolesco & per ſuperbiam noceo. Od. ὑπερφιάλως ἀσθενέοντα.

Φιλόπλος, armorum ſtudioſus, qui arma tractare amat.

Χαλκόπλοκος, eis armis indutus: vel ſimpliciter, armatus. Eurip. in Helene, μυριάδας τε Χαλκόπλοκων Δαναῶν.

ὀ᾽ πυι, vide in ὀ᾽ ς.

ὀ᾽ π ὸ᾽ Σ, ὸῦ, ὁ, ſuccus : humor vel liquor alicunde manans. Theophr. de hiſt. plant. l. 6. 3 ὃ δὴ καλοῦμεν μηχανώμενοι ὅπαρ, ὃ δὲ τὸ σπάγιον μανάπηρον τε καὶ ἄπνον ἀρωμὸ, καὶ τὸν ὀπὸν· ὃν ἔχει. Plinius ὀπὸν interpretatur lac, modò lactẽum ſuccum. Sic & alibi ſæpe apud eũdem, & apud Gal. & Dioſc. ¶ Κατ᾽ ἐξοχὴν dicitur ὀπὸς ſuccus aſperitiei ſeu ſilphii. Latinè laſer. Gal. in lex. Hippocr. ὀπὸς καὶ σιλφίου καὶ κασ᾽ ἐξοχὴν ὄπαρος καὶ κανὸς. ¶ Ita etiam nominatur ab Hippocr. ipſum laſerpitium. Gal. in eius lex. ὁ᾽ πὸς κρητικὸς σιλφίου αὐτόματος. ¶ Item fici ſuccus lacteus quo coaguli loco vtebatur. Il. ι, Σ᾽ οἵ᾽ ὅτ᾽ ὀπὸς γάλα πυκνὸν ἐπῆξε, μύξῃ δ᾽ σωμίσησιν Τρῶες ἐίσ᾽. Sic & apud Ariſtot. & Athen.

Ὀπόδης, ὀπώδης, ἐκμαῖ, ὠ, multo ſucco ſeu lacte abundans. Theophr. hiſt plant lib. 1. c. 19.

Ὀπίζω, ἴσω, ſuccum lacteum arboris alicuius colligo cortice inciſio : vel caulem incido ſuci gratia. Theophr. hiſt. pl. lib. 7. c. 6. ὀπίζουσι δ᾽ αὐτοὺς ὑπὸ πυρήνων.

Ὀπίζωδες, dicitur radix ſeu caulis arboris alicuius, quum ex ea ſuccus colligitur qui ex inciſura manat : ſeu quũ ſuccus excipitur qui inciſo caule gignitur. Dioſc. lib. 3. c. 55. ὀπίζωδες ἐσὶ ῥίζα ὅταν περιαιρῶμεν αὐτὴν πρὸς τὸ μὴ κλάειν.

Ὀπαμός, ὁ, lactei ſuci collectio qui ex inciſo caule gignitur : vel detractio liquoris. Theophr. hiſt. pl. lib. 9. c. 8. Dioſc. lib. 3. cap. 25.

Ὀπομαπίς, ὁ, ἡ, ſuccus lacteus ex caule aut radice inciſa exceptus. Quidam exp. liquor concretus. Dioſc. l. 3. c. 25.

Ὀπός, τὸ, opium : i. ſuccus lacteus qui papaueris ſcapo inciſo emanat : μηκώνειον verò appellatur ſuccus ex capitibus ſolitisque eiuſdem decoctis expreſſus torculari. Dioſ. l. 4. c. 65.

Ὀπάς, ὁ, vt ὀπὰς τυρῆ, caſeus lacte ficulno coagulatus. Athen. l. 14. Ariſtophanes autem in Veſp. κ᾽ πάδι deriuauit ἀφ᾽ ὀπός, ac ὁ πάζω γλυκάζει dixit, per foramen perrepere.

Compofita. (12 in ſin c.

Καρύοπος, q. d. καρύο ὀπός, i. nucis ſuccus : de quo vide Plin. lib.

Πολύοπος, multo ſuccu abundans. Theoph. hiſt. pl. l. 4. c. 2.

ὀ᾽ πάονες, vide in ὀ᾽ σσε. ὀ᾽ πάονες, in πέτομαι.

ὀ᾽ Π Τ Α Ω, ῶ, torreo, aſſo. Od. ξ, ὀπτήσας δ᾽ ἄρ᾽ ἐπὶ πυρὶ φόρνυ παρέθηκε· ὀ᾽ πτῶσιν. Xen. Pæd. 8. ἐκφανῆ ἔργα ἐσὶ ἐψήσεν κρέα, ἑψήσα ὀπτῆσαι. Plut. in Hellen. ὁ᾽ πῶς πῦρ, ἑψῶν ὁρᾷς ἥλιον ὀπτῶντα τὰ κρέα.

Ὀπτάομαι, ὤμαι, aſſor, torreo. Athen. l. 3 οἱ μὲν ἐκ χύτρας ἢ ἐπ᾽ αὐθρώπου ὀπτώμενοι. Terra etiam à Sole ὀπτᾶσθαι dicitur, quum quaſi torretur ſeu percoquitur apud Xen. in Oecon. Dicitur & homo aliquis ὑπὸ Ἀφροδίτης ὀπτᾶσθαι, quum amore alicuius vrituר Theocr. in thalyſ. αἴκα δ᾽ ἀνὴρ ὑπὸ φίλας ὀπτᾶται ἐξ Ἀφροδίτας Ῥόδιος τᾶς ἔφατε Σαμίᾳ τῷ ἔρωτι ὀλίγα μὲ κατηφέει· Doricè pro ὀπτᾶσθαι, tanquam ab ὀπτάομαι.

Ὀπτήσιος, ὁ, ipſa torrendi actio. Plut. in probl. Rom.

Ὀπτὸς, ὸν, ὸὴ, aſſus, inaſſatus : toſtus : vt ὀπτὸν ἀγέλα κρέα. Il. ρ, ὀπτὸν δ᾽ ἀμφ᾽ ὀβελοῖσι. Od. ω.

Ὀπτάω, idem. Athen. l. 4. Pro eodem etiam dicitur ὀπτέω ſeu ὀπτάω, apud Athen. & Ariſtot. in probl.

Ὀπτάριον ſiue ὀπτήριον, τὸ, locus in quo torretur, culina. Ariſtoph. Athen. l. 4. & 3. Dicitur & ὀπτανεῖον Ionica facta reſolutione.

Ὀπτὸς, ὸ, ἡ, aſſus, inaſſatus, toſtus : idem cum ὀπτὰς, vt ὀπτὰ κρέα. apud Plut. & Athen. κρόμνῃ ὀπτὸν, Et Theophr. hiſt pl. 6. c. 1. At ὀπτὴ πλίνθος, coctilateres, apud Herodot. & Ariſtid. Per ſyncopen dici pro ὀπτανὸς tradit. Euſt. Aliam ſignificationem vide in ὀ᾽ πόμαι,

Ὀψὲ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compofita.

Ἐξοπτάω, ἐξοπτέω, inaſſo, penitus torreo. vel excoquo. Ariſtoph.

Ἐξόπτησις, inaſſatus, aſſus, vt : ὀπτὸς. Ἐξόπτησις. Hippocr.

Ἡμίοπτος, ſemiaſſus, ſemiaſſatus. Athen. l. 3. & Lucia. in ſomn.

Καταπτάω, inaſſo, pertorreo. Κάπτω, perroſtus, valde toſtus. Dioſc. l. 1 vide & in καπνόπομαι.

Παράπτησις, q. d. adaſſatio, quum aliquid ad prunas torretur. Cæl. Aurel. tard. paſſ. l. 1. c. 1.

Σπλαγχνόπτης, ὁ, qui exta ſeu viſcera torret.

Τηγανοπτάω, ſupra modũ torreo, nimiũ torrefacio, & quaſi deuro

---

ὀ᾽ π Τ Ο Μ Αι, video : *inuſitatum in præſenti.* Præt. med. ὄψα, & Attice ὔπτωμαι, vidi, ſpectaui. Il. ω, τὸν μὴ ἰχῶ μέλαν πόμα μήχ᾽ ἐνὶ χὐδάνειρι ὀ᾽ φθῆ μηδὲν ἰόντ᾽ ὄπτωτα. Præt. paſſ. ὄμμαι, viſus ſum, Poll. ex Ifæo. Aor. 1 ὤφθαν vrſus ſum, apparui. Act, Apoſt. 16. ὤφθαι διὰ τῆς νυκτὸς ὀφθῆ. Fut. med. ὄψομαι, videbo. Xenoph. Pæd. 7. εἴ τι γυναῖκα κατακλινῆν ὄψεται ἄλλοτε. Innenitur & præt.

præt.plusquamperf.ὤφειν,ab inusit.ὄπτω:apud Suid.

Ὄμμα,τὸ,visum,spectaculum:Soph.in Aiace Ὦ δυσθέατον ὄμμα. Item aspectus,facies.Athen.l.12.Xen.Pæd.8. Item oculus. Il. γ. κατ' χθονὸς ὄμματα πήξας. Aristotel. polit.3. βέλτιον ἰδεῖ τις δυοῖν ὄμμασι.Sic & alibi apud Hom.Xen.Plut.&c. Pro ὄμματα Aeoles dicunt ὄππατα.

Ὀμμάτιον siue ὀμματίδιον,τὸ,ocellus.Aristot.

Ὀμματόω,oculatum reddo.

Ὄψις,εως,ἡ,visus,i.ipsa videndi actio.Isocr.in Panath.πλείους ὀλιγωρίας ἔχοντες δι' ἀκοῆς,ἢ δι' ὄψεως.Item pro oculis seu conspectu. Athen.lib.2 ἀμβλυωπεῖ ὄψεως.hebetant oculos.Ἐν ὄψει, in conspectu,ante oculos.Plut.in amat.narr.

Ὄψεις,αἱ,itidem dicuntur oculi.Xen.in symp.ἐᾷ τὰς ὄψεις ὁρᾷν ἃ ἂν βούλονται. ¶ Item ὄψις,visus,i.aspectus,Aristot.eth.9.cap.11. παραμυθητικοὶ γὰρ ὁ φίλος καὶ τῇ ὄψει.Exponitur etiam aspectus vel species oris,aut os:interdum & species simpliciter:apud Herodian.lib.7.Phil.de vita M.lib.1.¶Item idem quod ὄμμα,spectaculum. Philo de vita M.l.1. ¶ Item visum : vt sunt visa & spectra nocturna : Plut. de def. orac. Synes. de insomn. ¶ Item pro persona scenica:seu apparatu scenæ.Aristot. de arte poët.

Ὄψανον,τὸ,idem quod ὄψις.Aeschyl.Item φωνὴ,Hesych.

Ὀψείω,videre cupio,videre desidero.Hesych.

Ὤψ,ωπὸς,ὁ,oculus:& in plur.ὦπες,oculi.Hesych.& Eust. Item aspectus,vultus,facies.Odyss α, οὐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐῴκει. Sic & Il.γ,& apud Hesiod.

Ὀπτὴρ,ῆρος,ὁ,visor,speculator,Od.ξ.Xen.Pæd.4.Ὀπτήρια,τὰ, dona quæ sponsus sponsæ dabat quum primùm eam videret.Poll. lib.2.Generaliter sic dicuntur quæcunque donantur ob rem spectatam.Callim.hymno in Dian.

Ὀπτικὸς,ἡ,ὁ,visorius,seu cuius vi cernimus.vt ὀπτικὸν πνεῦμα. Alex.Aphr.Item ad oculos pertinens:vt ὀπτικὴ γεωμετρία: Gel. lib.16.cap.18.

Ὀπτὸς,ἡ,ὁ,qui videtur,qui in conspectu est.Luc. in Lexiph. Athen.l.8.Aliam significationem vide in Ὀπτάω.

Ὀπτάνω,video,cerno.Ὀπτάνομαι,videor, conspicior. appareo.3 Reg c.8.οὐκ ὀπτάνοντο ἔξω.Act.Apost. cap.1. δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς.

Ὀπτασία,ἡ,visio , peculiariter visio κατ' ὄναρ , aut etiam ὕπαρ,quum spectrum aliquod visui nostro se offert:Lucæ 1. & 24.Act 26.Pro eodem dicitur & ὄπτασία, quod exp.ἡ ὑπὲρ βλέψις: Suid.

Ὀπιπτεύω (factum ex ὀπτεύω inusitat. per ἀναδιπλασιασμὸν) inspicio,inspecto.Il.δ,Τί πτώσσεις,τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας.Sic Od.τ,ὀπιπτεύσεις δὲ γυναῖκας.Scribitur & ὀπιπεύω.

Ὀπιπευτὴρ,idem quod ὀπτήρ.

Ὄπτιλος,ου,ὁ,oculus:vocabulum Doricum : vnde ὀπτιλέτις Ἀθηνᾶ,Minerua cui Lycurgus in memoriam excussi sibi oculi fanum statuit:vt docet.Plut.in Lyc.

Ὀπωπὴ,ἡ,conspectus.Odyss.γ,Ἀλλά μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς,quomodo eum videris. Item visus,seu oculus. Apoll. Arg.2.Δρύψε δέ οἱ βλέφαρον γυμνὴ δ' ὑπελείπετ' ὀπωπή. Epigram. lib.5.φαίνει γὰρ ἑρμείδης ἴσον ὀπωπαί. Sic & apud Oppian. de venat lib.3.

Ὀπωπητὴρ,ῆρος,ὁ,speculator,visor.Hom.hymno in Merc.

Ὀφθαλμὸς,οῦ,ὁ, oculus.Hesiod.in Erg.πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμός.Il. ν,Ὀφθαλμοὶ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λαμπέτην. Od.κ, Ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι. Dem.pro cor.ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένος ὁ Φίλιππος. Dicitur ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι,non modò quod ante oculos nostros situm est, sed etiam quod in magno pretio à nobis habetur : sic apud Aristot.polit.7.ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι & παρορᾶσθαι sibi opponuntur: Item ἐπ' ὀφθαλμῶν περιφυλάττειν, oculis obseruare: Plut.de solert.an.Pro quo Synes.ep.55.dixit τοῖς ὀφθαλμοῖς παραπέμπειν , oculis prosequi. ¶ Apud Xen.δεσπότου ὀφθαλμὸς, dicitur domini præsentia.¶Regum ὀφθαλμοὶ erant qui quæ viderent , ad eos referebant,Xen.Pæd.8.Plutar.in Artox. ¶Item quidam compotationum præfecti qui curabant vt æquabiliter potaretur,& cœnantibus lychnos subministrabant : aliàs οἰνόπται. ¶Item ὀφθαλμὸς, genus deligationis apud Hippocr. quod oculo adhiberi consueuit, vel quum procidētia periclitantur, vel vt quæ imposita ipsi sunt,contineantur. ¶ Transfertur & ad alia. Dicitur enim ψυχῆς ὀφθαλμὸς,apud Luc.Et Sol. αἰθέρος ὀφθαλμὸς,appellatur à Suida.Sic Eur.in Androm. ὀφθαλμὸν βίου vocat filium suum Molossum. ¶ In triremibus ὀφθαλμοὶ dicuntur foramina,per quæ remi traiiciuntur:quia oculos orbiculari sua rotunditate referunt. ¶ Vitibus etiam tribuuntur ὀφθαλμοί:apud Theophr.Et in arbore,cui inseritur surculus aliquis,foramen cui inseritur ὀφθαλμὸς dicitur: apud eundem de caus.pl.lib.1.c.6. ¶ Fluuij quoque os siue ostium ὀφθαλμὸν appellari posse tradit Eust. ¶ Est & ὀφθαλμὸς piscis quidam:vt tradunt nonnulli.

Ὀφθαλμοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,oculi speciem gerens.

Ὀφθαλμικὸς,ἡ,ὁ,ad oculos pertinens,ocularius.Diosc.lib.1. cap.11.& l.2.c.7. Item sub.ἰατρὸς,oculorum medicus.Galen.

Ὀφθαλμίδιον,ου,τὸ,ocellus.Aristoph.

Ὀφθαλμίας,ου,ὁ,piscis ille quem Plin.oculatū nominat.l.23.

Ὀφθαλμία,ἡ, oculorum morbus, seu ocularia ægritudo [illegible] symp.5.& de sera numinis vind. Ponitur & pro ipsa cæcitate apud Aristoph.in Pluto.

Ὀφθαλμιάω, doleo ex oculis, ocularia ægritudine laboro, lippio. Xen. Hellen.4. ἐτύγχανε ἄνθρωπος ὀφθαλμιῶν, [illegible] ἰᾶσθαι καὶ κάλαμον ἔχοντι. Plut.οἱ δὲ ὀφθαλμιῶντες [illegible] τοῖς ἄγαν λαμπροῖς σκιαῖ τινα προσφέρουσι. Exponitur & oculis captus sum.Polyb.l.2. περὶ τὸ κάλλος τῆς χώρας ὀφθαλμιάσαντες, oculis capti pulchritudine regionis : vbi tamen sunt qui exp.oculis adiectis.

Ὀφθαλμίζομαι, idem quod ὀφθαλμιάω. Plut.symp.2. Poll.

Ὄσσομαι,video,aspicio:aut præuideo,prospicio:vt Od.[illegible] κὴν ὄσσετο θυμός. Hesiod.in Theod. κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ, videlicet mala animo. Per Aeolicam mutationem ex ὄψομαι factum putatur,sicut πίσσα ex πίττα ortum esse traditur. ¶Item [illegible] ror:de qua signif.vide in Ὄσσα.

Ὄσσος,ου,ὁ,& ὄσσον,τὸ, oculus. Datiuum sing.ὄσσῳ in vsu esse statur Eust.potius tamen vsurpatur plur.num.ὄσσε factus [illegible] ὄσσε per apocopen vel syncopen secūdum quosdam: [illegible] κ.ὄσσε δέ οἱ ὄσσε δακρυόφιν πίμπλαντο. Sic Od.δ,υ. Il.α,& alibi. [illegible] su est etiam genit.plur.ὄσσων,apud Aeschyl.in Prom.& Eurip. in Ione. & dat.ὄσσοις ibidem, & apud Orph.pro quo [illegible] ὄσσοισι dicitur apud Hesiod.in Asp. Sunt qui hoc nomen ex ὄσσω seu ὄσσομαι factum censeant: alij verò contrà ex hoc nomine verbum illud deducunt.

Ὀπὴ,Ὄψις,Ὕψος,Ὕπνος,quō huc pertineant,vide suis locis.

Composita:ac primùm cum præpositione.

Ἀπόπτομαι,despicio,despecto,ex altiore loco aspicio.

Ἄποψις,εως,ἡ,despectus : seu prospectus. Plutar.in Lucullo. Pand.

Ἀπόπτης,ου,ὁ,spectator qui ex editiore loco aliquid spectat.

Ἄποπτος,qui spectari ex alto potest,vel simpl.qui videri [illegible] cundè potest.Plato in Axioch. & Aristot. polit.2. Item [illegible] procul seu eminus conspicitur.Plut. in Cam. Item qui [illegible] videtur.Soph.in Aiace.

Διόπτομαι,peruideo,perspicio.

Δίοψις,transpectus.Plut.de primo frig. Exponitur &, perspectio,dignotio:apud eundem in Cicer.

Διόπτης,ου,ὁ,qui peruidet & perspicit.Aristoph.

Διοπτὴρ,ῆρος,ὁ,idem:seu speculator,visor.Il.κ.Exp.& [illegible] Suid.Item specillum:in Hippiatr.Est etiam [illegible] δι' οὗ ἐστοχάζοντο ὕψος ἐπάλξεων:apud Polyb.& Suid.

Διόπτρα,dicitur esse instrumētū quo geometer ex interuallo propugnaculorum turriumq;altitudinē dimētione explorat.Item instrumētum librandis aquis accommodatum. Est etiam speculum matricis, Gal.vnde [illegible] gignet.vbi de apostemate vuluæ loquitur.

Διοπτεύω,idem cum διόπτομαι.Il.κ,Ἦ τοι ὅ γ' [illegible] νῆας Ἀχαιῶν Ἢ ὁ διοπτεύσων,ἢ ἐναντίβιον πολεμίζων. Apud Soph. πλῆρες ἅπαν ὡς διοπτεύων στίφος,exp.qui cerneret.Vtitur & [illegible] & Critias,teste Poll.Διοπτεύειν exp.etiam [illegible] unt Gal.& Erot.in lex.Hippocr.

Δίοψ,Hesychio est εἰκονόμος.Δίοπος,ὁ,dicitur esse [illegible] τὰς,παρὰ τὸ διοπτεύειν τὰ ἐν αὐτῇ,inquiunt Gal.& Erot.in lex.Hipp. Vide & in comp.ab ἔπω.

Εὐδίοπτος,(*decomp.*)qui peruideri facilè potest , [illegible] peruius.Aristot.in probl.

Εἰσόπτομαι,siue ἐσόπτομαι,inspicio.Eurip.in Electra,[illegible] λῶν Γάμους ἀδελφῆς δυστυχεῖς ἐσόψεται.

Εἴσοπτρον,siue ἔσοπτρον,speculum:Plut.in præcept.coniug. [illegible] seph.de antiqu.Iud.

Εἰσοπτρίζομαι,inspicio speculum,in speculo faciem [illegible]

Εἴσοπτος, qui inspectus est vel inspici potest,Poll.lib. [illegible] Antiphonte.

Ἐνόπτομαι,inspicio,seu video in.

Ἔνοπτρον,speculum.Eurip.in Hecuba.Item quidquid [illegible] reflectit,vt nubes itidem faciens.Aristot.in meteorol.

Ἐνοπτρίζω,speculi in modum illumino.[illegible] velut in speculo. Cyrill.[illegible] ἄβολον.

Ἐνοπτρίζομαι,intueor in speculum.

Ἐπόπτομαι siue ἐπιόπτομαι,aspicio,inspicio,viso,Od.[illegible] ἐγὼ ἐπιόψομαι ἥτις ἀρίστη. Exponitur etiam,diligenti [illegible] spectione secerno & eligo. Iliad.ι, [illegible] πεδίοιο.

Ἔποψις,inspectio.Thuc.Ἐπόψιος Ζεὺς,inspector Iupiter. [illegible] poll.Argon.l.2.Item ἐπόψιος,aspectabilis,vel qui cernitur [illegible] ἐπόψιμος,idem.

Ἐποπτὴρ,inspector,speculator.Aristot.de mundo.

Ἐπόπτης,inspector,seu spectator.Aeschyl.Prom. [illegible] ad frat.Plerunq; ἐπόπται & ἔφοροι dicūtur qui aliquid inspiciunt & censura sua notant.Herodian.l.1.Plut. in Alcib.[illegible] Fœm.gen.est ἐπόπτις,ἐπόπτιδος , inscripti etiam fuerunt [illegible] quidam cuiusdā Valerii Sorani, cuius meminit.Plinius [illegible]

Ἐποπτικὸς,ad ἐπόπτας pertinens.Et ἐποπτικὰ,sacra ad quæ [illegible] mittebantur οἱ ἐπόπται.Plut.in Demetr.& Alex.

Ἐποπτεύω,inspicio,inspecto : Ἐποπτεύειν dicitur qui alicuius rei transigendæ supremam habet inspectionem & potestatem.Appian.bell. ciu l.2 ἵνα τι μὴ δύναιντο οἱ δυνατοὶ αὐτὸς αὐτῷ [illegible] ἐποπτευόμενος. Dicebantur etiam ἐποπτεύειν quibus anno postquam initiati fuerant,inspicere,secretiores sacrorum ritus & cæremonias cōcedebatur.Plut.in Demetr [illegible] ἐκ τῶν μικρῶν εἰς αὐτὸν διαλείποντες. Exponitur etiam,ἐποπτεύειν,apud Aristoph.in Ran.

Ἐποπτεία,ἡ,inspectio: præcipuè secretiorum sacrorum inspectio,ad quam initiati admittebantur anno vno ab initiatione.Plut.de def.orac. (patens. Suid.

Decomp. Ἀνεπόψιος,inespectabilis,conspectui nostro non

Ἀνεπόπτευτος,qui non inspexit,*arcana nimirum Cereris sacra.* Hyperid.in orat pro Phryne.

Συνεποπτεύω,simul inspicio.

Κατόπτομαι,perspicio,video cerno.Plat de leg.l.2.[illegible] Euripid. in Hec. Δυοῖν δὲ παίδοιν δύο νεκρὼ κατόψεται. Particip.κατοψόμενος,exploraturus,inspecturus. Plutarch. in Themist.

Κάτοψος,oculis subiectus seu expositus,conspicuus. Apoll. Arg.lib.2.Apud Eurip.in Hippol.κάτοψος Παλλάδος,exp è regione Palladis.

Κάτοπτος,idem,Thuc.l 8.Aliam signif.vide in cōp.ab Ὀπτάω

Κατόπτης,speculator seu visor:Hom.hymn.in Merc.Κατοπτὴρ instrumentum quo anum diducunt , sede ita inflammata & angustata vt per eam egredi excrementa alui non possint:apud Galen.& Hippocr.

Κατοπτεύω,aspicio oculis lustro.Aristot.de mundo , [illegible] χῶρον κατοπτεῦσαι. Item perspicio , animaduerto. Dion Halic.[illegible] κατοπτεῦσαι.Κατοπτεύομαι,videor vel à visore & speculatore video. Sophoc. [illegible] Apud Xen.qui faciem fucant,[illegible] κατοπτευθῶσι dicuntur.

Κάτοπτρον,τὸ, speculum.Plato.Plutarch.de aud.poëm.Xenoph.Pæd 7.

Κατοπτρικὸς,specularis.Κατοπτρικῶς,speculari ratione.

Κατοπτρίζω,imagines & reflexiones facio in modum speculi.Plut Κατοπτρίζει ὁ ἥλιος τὴν ἶριν.

Κατοπτρίζομαι,in speculo me contemplor Laërt, in Socr. Item intueor velut in speculo 1.ep.ad Corinth c.3.

*Decomp.*Δυσκάτοπτος,qui spectari vix potest.Hesych.

Προκατοψόμενος prius speculaturus & exploraturus.

Παρόπτομαι,negligenter video:negligo.Poll.

Παρόψις,&c.vide in classe compositorum ex ὄψ.

Περιόπτομαι, circumspicio. vnde περιοπτέον , circumspiciendum, considerandum Thuc.Item contemno.Thuc.lib.1. ἐπειδὴ ἡμᾶς [illegible] Idem ibidem , τοὺς ξυμμάχους οὐ περιοψόμεθα [illegible]

Περίοπτος,qui circumcirca videtur,seu videri potest , conspicuus.Isocrat.

Περιωπὴ,vide in classe compositorum ex ὄψ.

*Decomp.*Ἀπερίοπτος, qui circumspectus non est , incogitans,negligens.Thucyd.lib.1.

Εὐπερίοπτος,quem contemnere facilè est,contemptibilis: apud Suid.

Προόπτομαι,prospicio præuideo. (gnitus

Πρόοψις,prouisio.Thuc.Προόπτος,præuisus seu prouisus,præco-

*Decomp.*Ἀπρόοπτος,improuisus.vt ἀπρόοπτον πῆμα , Aesch. in Prometh. Ἀπροόπτως,improuisè seu improuisò. Herodian. lib.

Προσόπτομαι aspicio,intueor:Euri.in Electra,Τίς [illegible] ἐμὸν κάρα [illegible] Item video:Soph.

Πρόσοψις,aspectus.Soph.in Aiace.Eurip.in Helena.Item prospectus,Thuc.l.4.& 2.

Πρόσωπον,vide in classe compositorum ex ὄψ.

*Decomp.*Ἀπροσόπτος,poetice pro ἀπρόσοπτος,quem aspicere & intueri non licet,inuisibilis.Hes. (est.

Δυσπρόσοπτος,aspectu difficilis,qui mali & infausti aspectus

Συνόπτομαι,conspicio:vnde συνῶπται,cognitum & compertum est apud Aristot.Item video seu perspicio , intelligo. Polyb. [illegible] εἰ μέλλει τις τὰ διαφέροντα ἐν αὐ[illegible]

Σύνοψις,conspectus,collustratio,quum oculis circumspicimus.Polyb.lib.1.Exponitur &,intelligentia : apud Plat & Dionys.Areop. ¶Sic dicitur etiam dilucidum compendium quo res omnis latè diffusa,breuiter in conspectum quasi ob oculos ponitur.¶Suidas verò σύνοψιν dicit esse τὴν κατὰ πρόσωπον ὁμιλίαν,apud Polyb.

Συνοπτικὸς,perspicax.Plato & Diony.Areop.Item compendiosè collectus:apud eundem Areopag.

Σύνοπτος,conspicuus,qui cōspici & cerni potest.Arist.polit.1.c.10.Item qui facilè cognosci & intelligi potest,Hesyc. Σύνοπτρον,exp σύνοψιν ἄστρων,Hesych.

*Decomp.*Εὐσύνοπτος,qui facilè conspici & cerni potest.Aristot.pol.l.2 c.10.& rhet.3.Expon.etiam , intellectu facilis.

Ὑπερόπτομαι,despicio , despectui & contemptui habeo. Synes.

διὰ σὲ μοι δοκῶ ὑπερόψεσθαι σὺς πατρίδος.Aesch.[illegible] ὑπερόψεται τὸ ὅρκον τῶν Ἀθηναίων.

Ὑπεροψία,despectus,contemptus,Chrysost.de sacerdot.& de precat.Item superbia & fastidium , quo quis cæteros præ se contemnit Herodian l.1.& 5.

Ὑπερόπτης,contemptor:qui superbè contemnit & despicit.Thuc.l.4.Aristot.eth.4.c.3.

Ὑπεροπτικὸς,qui contemnere & superbè despicari solet.Isocrat.in Panath.Luc.in Nigrin.

Ὑπεροπτικῶς,more eorum qui despicātur & superbè contemnunt.Xen.Hellen.l.7.

Ὑπέροπτος,spectabilis,præ cæteris visendus.Hesych.Item despectus, contemptus.Ὑπέροπτα pro ὑπερόπτως,contemptum seu superbè despicando.Soph.in Oedip.tyrann.

Ὑπεροπτεὺς,contemptor..Hesych.

Ὑπόπτομαι,suspecto,suspectum habeo Demosth.pro cor. ὑπόψεσθαι τὸ πρᾶγμα ἐνόμιζε καὶ τοὺς Θηβαίους καὶ τοὺς Θετταλοὺς,καὶ πάντας φυλάξεσθαι.suspicaturos esse.

Ὑποψία,suspicio.Thuc.l.1.& 4.Plut.in Them.& in Public.

Ὕποψος,suspectus.Il.γ.

Ὑπόπτης,ου,ὁ.suspicax,suspiciosus.Dicuntur & equi ὑπόπται, qui semper periculum aliquod subesse , quibusuis terriculamentis suspicantur:apud Xen.de re equ.¶Item ὑπόπτης, qui apparuit & in conspectum venit.Soph.in Philoct. τί χρὴ λέγειν πρὸς αὐτὸν ὑπόπτας;

Ὕποπτος,suspectus.Thuc.lib.6.Dem.in ep. Philipp. Plut. in Themist.Τὸ ὕποπτον,suspicio.Thuc.l.1.Herodian.l.4.

Ὑπόπτως,suspiciosè vel suspectè.Thuc.l.6 & 8.

Ὑποπτεύω,suspicor.Xen.Hell.5.ὑπώπτευε μὲν ὧν ἕνεκα ἐσεῖπεν οὐ μὲν τοι ἠρώτα.Plut.in Artox.τὴν δ' αἰτίαν ὑπώπτευεν. Item suspectum habeo.Herodot. l.4. εἰ τι πάντας ὑπώπτευεν ὡς ἐπιβουλεύοντας. Item spero , Chrysostom. ὑποπτεύειν μεγάλα τινὰ καὶ θαυμαστὰ περὶ ἡμῶν. ¶ item oculos humi figo , in terram despicio.Call.hymno in Delum [illegible] Γαίαν ὑποπτεύοντες.

Ὑποπτεύομαι,in suspicionem venio,suspectus sum.Pauf.ὑπωπτεύετο [illegible] μεγάλων χρημάτων.

Ὑποπτευτὸς,idem quod ὕποπτος.

Ὑπώπιον,&c.vide in classe compositorum ex ὄψ.

*Decomp.*Ἀνθυποπτεύω,vicissim suspicor seu supectū habeo.

Ἀνθυποπτεύομαι,vicissim de me suspicio est Thuc.l 3.

Ἀνύποπτος,&ἀνυπόπτευτος,qui suspectus non est suspicione vacans.Xen Laërt.Plut.& Poll. ex Hippocr. Ἀνυπόπτως, sine suspicione.Thuc.l.1.

Καθύποπτος,suspectus.Poll.ex Aristoph.

Καχύποπτος,suspiciosus,qui omnia mala suspecta habet. Plato de rep l.7. Aristot Rhet.l.2.item passiuè, de quo mala suspicio est.Plato in Phæd.

Ταχύποπτος,celeriter suspicans,suspiciosus.Plato , & Aristot.Rhet.2.

Φιλοψία,ἡ,natura ad suspicandum propensa.

Composita sine præpositione:ac primùm desinentia in οπτης vel in οπτος.

Ἄοπτος,ου,ὁ καὶ ἡ,inuisus:qui non cernitur,aut cerni potest. Harpocrat.ex Antiph.

Αὐτόπτης,ου,ὁ,qui suis oculis vidit,oculatus testis.Xen. Pæ. 5.Plutarch.de educ.lib.

Αὐτοπτέω,ipse meis oculis cerno.Syne.de insomn.τὸ αὐτοπτῆσαι θεὸν [illegible] εὔδαιμον.

Αὔτοπτος,qui ipse visus & deprehēsus est:vnde aliquis deprehensus ἐπ' αὐτόπτῳ dicitur,quum ipse ab iis qui deprehēderunt visus est.Suid.

Δύσοπτος,qui ægrè videtur.Hippocr.

Εὔοπτος,qui facilè videtur,conspicuus.

Θεόπτης,qui Deum videt aut cernit.Dionys.Areop.

Θεοπτία,ἡ,diuina visio.Hesych.& Suid.

Θεοπτικὸς,vocatur ordo sacerdotalis,apud Dionys.

Λινόπτης, qui retia speculatur,qui venatoriis retibus adstans , diligenter obseruat an feræ in ea incidant.Aristot.& Poll.

Λινοπτάω,ῶ,& λινοπτάομαι,ῶμαι,retia speculor:vel defixos in retia oculos habeo,Metaphoricè apud Aristoph.in pace, ἐγὼ ἕστηκα λινοπτώμενος.

Λινοπτάζω,idem.Hes.

Οἰνόπτης,vini inspector:magistratus quidam Athenis, cuius officium describit Athen.l.10.& Poll l.6.c 3.

Παρήλιοπτος,è Sole auersus.Galen.apud Hippocr.

Πανόπτης,qui omnia cernit,seu qui oculis omnia lustrare potest. Aristid.in encom.Rom.& Eurip.

Παντόπτης idem.

Πάνοπτος,qui ab omnib. videtur,omniū oculis expositus.

Πολύοπτος,qui à multis conspicitur.Hes.

Πρόοπτος,& contractè πρῶπτος qui antè oculos positus est,manifestus.Herodot & Thuc.l.5.Herodian.l.7.

Composita, ex ὄμμα.

Ἀόμματος,ου,ὁ καὶ ἡ.qui oculos non habet.Nonn.

Γλαυκόμματος,(q.d.cæsioculus)cæsius.Plat.in Phædro,de equo,

Ἐξομμάτω, oculatum reddo, visum restituo. Item exoculo, i. oculos effodio schol. Aristoph.

Ἐξομματοδιφᾶς, dicitur qui ex cæco oculatus euadit. Aristoph. in Pluto. κἀπὸ τυφλὸς ἐξομμάτας.

Ἐξομμάτησις, abstersio sordium, quæ in oculis sunt. Poll. l. ι, Ἐλλαδοεξομματεῖς, qui mobilib. oculis est seu volubilibus. Hesych.

Μελανόμματος, nigros seu nigricantes oculos habens. Poll. l. 2.

Μικρόμματος, paruos habens oculos. Lapis.

Μονόμματος, vnoculus in Epigr.

Πολυόμματος, multos habens oculos. Argi epith. apud Luc.

Ὀχόμματος, qui pallidis est oculis. Adamant. in physiognom.

Composita ex ὄψις.

Αἰδοτοπος ὁ ἡ ὀ, niger seu rutilus: vt αἰθοψ οἶνος. Hesiod. in Erg. Ité calidus seu calefaciendi vim habens: vt αἰθοψ κηρός, apud eundem. Item splendidus, vt αἰθοψ χάλκεος, sæpe apud Hom. Apud eundem αἰθοψ κρατὸς dicitur fumus qui sit dum aliquid accenditur. Dicitur autem ὁ αἰθοψ quasi ὁ αἴθων τὴν ὄψιν, aut ὁ καπνὸν ἐκ τῆς ὄψεως, teste Eust.

Αὐτοψία ἡ, quum ipse quis vidit, oculata fides. Dioscor. in præfa. l. 1.

Αὐτόπτης, videndo suis oculis.

Ἔντοψ, vpupa, nomen auis, de qua vide Aristotel. & Plin. sic dicta, quòd stercora humana consideret, teste Hieronym. in 5. cap. Zachar.

Εὐόψης, facies pulchra, venustas. Suid. Vide in comp. ab ὄψις.

Νάοψ exp. splendidus, καὶ σίφνιος ἐν ὑμνοις, quia splendor visum solet obicurare. Sic Hom. Iliad. ἠέρι νάοψ κεχυμένος, vocat quem alibi dicit αἰθοπα κνέφας. Scribitur etiam νάοπτος. Vide Plutarch. symp. 5.

Οἰνοψ, cuius facies vinum repræsentat, qui vinei coloris est: epith. maris apud Hom. Il. α. & Od. α. & alibi apud eundē, Od. ν, βόες οἰνοπες dicuntur vel nigri, vel rufi, vt Eust. exp.

Πανόπτης, qui omnium oculis cernitur. vt παντόπτην ὄψιγον. Il. π.

Composita ex ὤψ, oculus: quorum quæ à nominativo fiunt, vel in Glossis accentum habent, vel in penultima, quæ verò à genitivo formantur, aut in is masc. vel in ἐσσα. vel in ὠψ. aut in ος oxyt. paroxyt. Desinentium autem in ὠψ quadam in genit. retinent, quædam id in o mutant.

Ἀγκώπης, ου, ὁ, qui blandis est oculis.

Ἀγλαῶπις, ιδος ὁ, ἡ, blando aspectu intuens. Suid. & Hesych.

Ἀγλαῶπις, pulchre oculata, pulchros oculos habens. Plut.

Ἀγριωπὸς, ὁ ἡ ὁ, agrestem aspectum habens, qui est agresti vultu aut fero. Idem.

Αἰγίλωψ, ωπος, ὁ, (q. d. caprinus oculus) vitium oculi quod capris ferè proprium & perpetuum est. vide Cellum. l. 7. c. 7. & Paul. Aegin. l. 3: ¶ Est & auenæ quoddam genus, quòd Latini festucam specialiter vocant. ¶ Item herba quæ hordeum enecat. Theophr hist. pl. l. 8. c. 8. ¶ Item Plinio arboris glandiferæ species.

Αἰγωπὸς, ὁ, ἡ, habens oculos caprinos Aristot. de gen. an. l. 5.

Αἱμάλωψ, (pro quo scribitur & αἱμώλωψ) fugillatio in oculis ex plaga aut ictu effuso sub contusum locum sanguine: vt definiuit Archigenes. Sic appellatur quasi αἷμα ἐν ὤπῃ, etiamsi in omni alia corporis parte nasci dicique possit. Sic dicitur & cruor per adipem sparsus, apud Dioscor. item αἱμάλωπες vocantur rubentes quidam in cute circuli: apud Galen. ἐν τοῖς χλιάσεσι.

Αἱματωπὸς, sanguinem præ se ferens color, siue concremen tum sanguinis. Dioscor. l. 2. c. 93.

Αἱματωπὸς, & αἱματώψ, & fœmin. αἱματῶπις, sanguinem intuens, i. sanguineum & cruentum quendam aspectum habēs Hesych.

Ἀλαωπὸς, qui est ἀμαυρὸς ἐκ ὄπτης, captus oculis, cæcus. Nonn.

Ἀλαῶπις, cæca, vel caliginosa, obscura. Hesych.

Ἀμβλυωπὸς, & ἀμβλωπὸς, obtusam habens aciem oculorum & hebetem. Theophr. de causi. pl. l. 3. & Luc. Item ἀμβλυωπὸς actiuè, obtusam reddens aciem oculorum & hebetem. Dioscor. lib. 2. cap. 174.

Ἀμβλυωπία, ἡ, visus obtusus, hebes oculorum acies. Grego. Hippocr. aphor. lib 3.

Ἀμβλυωπίω, ῶ. sum hebetibus & obtusis, oculis, cæcutio. Hippocr. in progn. ἰσχυρῶς γὰρ εἰς τὴν καρδίαν ἀφήκασιν, ἢ ἀμβλυωπίουσιν.

Ἀμβλωπὸς, idem quod ἀμβλυωπὸς. Scribitur & ἄμβλωπος: apud Athen. l. 10. & ἀμβλωπὶς. idem quod ἀμβλυωπὶς, apud Theophr. hist. pl. l. 3 c. 10.

Ἀμφιωπὸς, vndique conspicuus & patens Hesych. & Etymol.

Ἀντωπὸς, aduersis oculis intuens. Non. Exponitur etiam λαμπρὸς Hesych. Ἀντωπὶς, coràm, è regione, ex aduerso. Suid. ex Aga-

Ἀντώπιος, obtuens, aduersus. Nonn. (thia.

Ἀντωπιόω, obtueor. contra intueor. Dion. de cœl hierarc.

ᾗ γὰρ ἂν ἀπὸ τῆς ἀληθινότητος αἰτίας αὐτοπτικῶς ἀνελίττωσιν.

Ἀπόπατος, quidam exp. locus editior, & à conspectu semotus. pol. ἀπόπατα dicit esse quæ supra ostia sunt.

Ἀρίμωπος, qui virili facie est, ipso aspectu masculum se esse

ostendens Luc. in Hermot. & Schyta: Item virilis, fortis. Syn. ep. 140.

Ἀρίμωπος, τὸ, & ἀρῖμα ἀπὸ ὦ, inascula virilis facies: ironicè animus virilis, fortisque & generosus: qui sub masculi facie latet. Plut. Plut. de fort. Alex. Synes. ep 56.

Ἀρίμωπόω, exp. αἰσθάνομαι, fœminæ quarum facies virilitatis præ se fert. Hesych.

Ἀρίμωπος & ἀρίμωπα, Eust. tradit in malam partem vsurpari.

Ἀστέροπος, stellatam faciam habens. Stellatus. Eurip. in Phœn.

Αὐλωπὶς, fistulæ instar oblongos oculos habens: piscis nomen apud Opp. ex genere τῶν αἰθόνων.

Αὐλωπὸς, idem videtur esse piscis: apud Aristot. hist. an. l. 6. cap. 17. Hesychio est, κεφαλοδαιμόν.

Αὐλωπὸς, epith. galeæ est, apud Ho. Il. λ. quum quasi in fessam abit, i. in angustum & oblongum. vide Eust. & Athen.

Βαρυωπὸς, ὁ, visu sum grauato, ægre & difficulter cernens. Gr. cal.

Βλοσυρῶπος, terribilis aspectu, truces & horribiles habens oculos. in Epigr. Βλοσυρῶπος ἀ. idem: vt ῥηγὶ βλοσυρῶπι Il. λ.

Βοῶψ, pisces quidam: sic dictus, quoniam μικρὸν ὑπερέχοντα ὄμματα ἔχει, Athen. l. 7.

Βοώπις, ιδος, ἡ, bouinos oculos habens, ad magnitudinem bouinorum oculorum propemodum accedentes.

Βοῶπις, ὁ, cui bouini oculi sunt, i. rotūdi, magni idéoque inanes: epitheton dearum apud Homer. & imprimis Iunonis: quam si tanquam aëa consideretur, sic denominatam ferunt Eustath. Καὶ τὰς Θεὰς δὲ οὕτω διὰ τὸ ἀβλὲς ἔχειν. Ia. α. & alibi.

Γοργωπὸς, Gorgus faciem habens Eur. in Her.

Γλαυκῶπις, glaucos oculos habens seu cæsios. Γλαυκόπις idem.

Γλαυκῶπις, dicitur Minerua apud Hom. Il. α, quòd oculi fuerint cæsius, & *per consequens* terribilibus: vel ob eam colorē glaucum: vt tradit Diodorus.

Γλαυκωπὶς, idem quod γλαυκῶψ. Eust.

Γλαυκῶπις, dicta fuit arx Athenienſis ob Mineruam ibi cultam, teste eodem. Eust.

Δεινωπὸς, qui truci est vultu, toruus. Soph. in Oedip. Colon.

Δεινωπὶς, idem. Hesiod. in Asp.

Δυσωπία, pudor qui nos obtueri seu in faciem intueri non sinit eos qui à nobis aliquid postulant. Exponitur etiam verecundia immodicus pudor. Plutarch. in lib. περὶ δυσωπίας. ¶ Item difficultas aliquid certò comprehendendi, recurrente semper addubitatione. Philo de mundo.

Δυσωπία, pudore afficio taliquo efficitur vt is à quo aliquid petit ne obtueri quidem me possit, nedum id denegare. Item exp. flecto, exoro, persuadeo. Basil. Greg. ἀνίκητος ἡ ἀποστολικὴ ἐκείνου πρὸς ἀκολουθίαν ὑμῶν δυσωπία τὸν σεμνὸν φρόνημα. Et genere pudore afficio. Plut. de def. orac. τὰ μὲν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀπορίαις καὶ ἀμηχανίαις δυσωπεῖ καὶ ἐπιστομίζει τὸν ἄνθρωπον. ¶ Item visum perstringo, hominibus facie terreo. Iulian. (de quadam Alexandri effigie) ἐκπλήττει δὲ ἅμα καὶ δυσωπεῖ τὴν ὄψιν. ¶ Item neutraliter, horrore infestabunde aspicio. Xen. apomn. 3. ἐπεὶ δὲ ἐλάμβανε τὸ ἱμάτιον, ἐδυσώπει. Item suspicor, vereor. Dionys. Halic. in vita Lysiæ. ἐδυσώπουν μὴ ποτ' ἀνοίᾳ ἢ λίχνῳ.

Δυσωπούμενος, pudore confundor, erubesco. Demosth. Philipp. 3. ἐπ' ὀρφανοῖς δηλαδὴ δυσωπούμεθα. Et cum accusat. Plut. in Cat. οἱ πολῖται δυσωπούμενοι μισοῦσιν. Item flector, exoror, & Cleonymo fecerdot. ἐδυσωπήθη τοὺς ἱέρους τούτους. Ité oculi nō possunt stringuntur. Put. (cere.

Δυσώπησις, ipsa actio afficiendi quempiam pudore. Ineas

Decomp. Ἀδυσώπητος, qui pudore affici nequit seu confundi. Plut. ἀδεὴς δυσωπίας. Item inexorabilis, qui flecti non

Ἀδυσωπήτως, sine vllo pudore. inuerecundè. Plut.

Ἀδυσώπητος, q. facilè pudore afficitur. Ité facilè exoratus.

Εὐδυσώπητος, facilè erubescendo. (cretus

Κατεδυσώπουν, idem quod ἐδυσώπουν. Luc.

Ἐγχελυωπὸς, anguillæ aspectum habens.

Εἰσωπὸς, q. d. in oculis in censpectu aliquid habens, siue aspectum. Il. ε. εἰσωπὸς δ' ἐζώσατο πύρι, Apud Apoll. εἰσωπὸς exp. obuersi vento.

Ἑλικῶψ, cui oculi volubiles sunt & versatiles: vel cui sunt oculi rotundi: vel qui omnium oculos in se conuertit: vel qui bellicen (i. vrsam maiorem seu septentrionem) intuetur. Hesych. α, vide in comp. à Κάπρος, i. remus.

Ἐλικῶπις, ιδος, idem. Dicitur & de puella spectata, quæque amantium oculos ad se trahit, nihilominus pudibunda verecunda vel quæ nigris oculis decora est & venusta.

Ἐνωπὴ, aspectus, cōspectus. vnde dat ἐνωπῇ, in cōspectu, coram. Il.

Ἐνώπιος, in conspectu seu ex aduerso positus, adnexus. Hesiod. in xod. cap. 23.

Ἐνώπιον, (aduerb.) idē quod dat. ἐνωπῇ: Plut. in probl. Rom. & sæpe in N. T. Ἐνώπιον, τὰ dicitur parietes domus qui sunt è regione ianuæ: vel ad vtrunque eius latus. quod præterea oculis expositi sint, lib. 3. & Od. χ.

Ἐνωπίδιος, siue ἐνωπαδίας, idem quod ἐνώπιος.

Decomp. Κατενώπιον, idem quod ἐνώπιον. 2. Cor. 12. & alibi in ep. Pauli Pro quo κατωπίον (seu κατώπιον) dixit Hom. Illud ipsum cope facta (vt quidam putarunt) ex κατωπίῃ.

Παρώπιος, (per syncopen pro παραώπιος) foris obseruans. Eurip. in Bacch.

Παρώπιον, Eustath. exp. αἰσθητήριον, apud Eurip. Alij exp. vestibulum. apud eundem in Hippoll. Poll. ἀφῳώπια dicit esse τὰ ἐφ' ἑκάστῃ θύρᾳ.

Περώπιος, qui est ἕτοιμος ἢ παρατεταμένος ὁδῷ ἑκάστου, vt scho. Eurip. in Alcest. exp. Item præceps, promptus, paratus: vt exp apud eundem. Eurip. in Androm. Ἀ'χαι περώπιοι εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρη.

Περώπως, prompsè. præcipitanter Hesych.

Ἐξώπιος, extra conspectum positus, à conspectu remotus seu ab oculis. Eurip. in Supplic. & Alcest.

Ἐπόπτης, inspector. Hesych. Ἐπόπτριδες, inspectrices: apud eundem.

Ἐπόπτης & ἐπόπτεύω, inspicio. Idem.

Ἐρατεινὸς, amabiles oculos habens: epith. Iunonis: apud Hom. hymno vlt.

Ἐρατὸς, idem quod βοῶπις. Et fœm. ἐρατῶπις, idem qnod βοῶπις.

Εὐρύμετωπος, latum vel magnum habens oculum: vt ἀμφίμετωπος Κυκλῶπα Il. α. Εὐρυώπης, idem.

Εὐρυωπὸς, latus: vel aspectu latus, & q d. qui in oculis intuētium latus appareat seu amplus. Hesych & Eust. Exponitur etiam, tenebricosus. vt ἀσπάσιον ἄμυκτον. Eurip.

Εὐῶπις, pulchros habens oculos: vel qui aut quæ est pulchro aspectu seu pulchra facie. Eust. & Soph. Lycophr.

Εὐωπὶς, idem Eurip. in Ione.

Εὐώπις, idem. Soph. Εὐῶπις, quæ pulchra est oculis & aspectu: vt Σεμέλη βλόσυρ. Hom. hymn. in Bacch.

Ἠμὶς, pulcher vel pulchra aspectu. Hesych.

Ἠσχημόω, honesto, ornо, como: propriè elegantem & venustam faciem seu aspectum facio. Gregor. in Iul. lib. 2. μικρὰ προσθεὶς ἢ ἀφελὼν τοῦ σχήματος.

Κοσμητίζομαι, honestor, ornor, &c. Herodian. l. 1. In voce media idem significat cum κεκοσμῆσθαι: vnde ἐκκλησιαστικὰ μέλη, vestitu me exornaui & honestaui: Plut in symp. Item κεκοσμῆσθαι, efferor, glorior, mihi placeo. Xen. (de equo feroci) αἰσχύνεται καὶ τὸν ἑαυτοῦ τρόπον κεκοσμῆσθαι, cum dat. idem τύπτε κεκοσμῆσθαι. Plut. in Sol. καὶ λαμπόμενοι τὸ μὲν σωθῆναι τῇ πατρίδι. Item ornem ostento. Plat. in Protag.

Κοσμήτρια, ἡ, ornamentum, cultus. Herod. l. 7. Plerunque cultus superfluus Herodian. l. 5.

Κοσμητικὸς, ἡ, idem. Xen. Philostr. ep. 38.

Κοσμητὸς, ὁ, ἡ, cultus in vestitu nimium studiosus. Ifocr. ad Demon.

Κοσμήτρια, ἡ, cultus in vestitu nimiū studiosa. Plut. in præcept. connub. Item comptrix.

Κοσμητὸς, ἡ, ὁ, ad comendum vel ornandum aptus, cultum siue elegantiam addens.

Decomp. Ἀκαλλώπιστος ὁ ἡ ὁ, non comptus, non ornatus. Plut. ἀφ' ἧς μηδὲν ἀκαλλώπιστον, &c. Et generaliter, cæcutio, oculos aperire non possum, 2. epist. Petri. cap 1. Et pro conniueo apud Areop. Pro eodem inuentur & μυσπάζω, apud Suid.

Μυωπίζω, calcari vrgeo. Xen. Μυωπίζειν τὸ ἡ μαστιγοῦν ἢ τύπτειν.

Μυωπίζομαι, calcari vrgeri, apud eundem. Itē œstro agitari

Νεανὶς, qui iuuenili facie est, iuuenis. Hesych.

Νυκτάλωψ, luscitiosus: qui interdiu videt, sole occidente obscuriùs noctu omnino nihil: vel qui noctu melius videt, interdiu minùs: & si luna luceat, nihil cernit. Hippocr. prædict. l. 2. οἱ τ' νυκτὸς ὁρῶντες, ὑ ὲ δὴ νυκτάλωπας καλέουσιν. Sic dicitur & ipse morbus, vel vitium id oculorum: Lat. nocturna cæcitudo. Paul. Aegin. l. 3. c. 22.

Νυκτάλωπία, ἡ, idem quod νυκτάλωψ, quū de morbo dicitur.

Νυκτάλωπιάω, luscitiosus sum, laboro luscitione.

Νυκτάλωπίασις, idem quod νυκτάλωπία. Oribaſ. l. 4. c. 17.

Νυκτάλώπης, pro eodem. Aristot. de gen. an. l. 5.

Νυκτιπόλος, qui noctu vistet: vt νυκτιπόλος κλαγγὴ, apud Eurip. in Iphig. Taur.

Νώψ, Hesych. qui visu est imbecillior: comp. ex νὴ & ὤψ.

Οἰνωπὸς, qui vinei culoris est: vel vuas maturas colore referens. Aristot. de color. Eurip. & Epigr. l. 3.

Ὀξυωπὸς, vel ὀξυωπὴς, acutos habens oculos, qui est acuti visus. Athen lib. 6. Alexand. Aphr. in problem.

Ὀπωπὸς, idem.

Ὀξυωπία, acuta acies oculorum, acutus visus. Aristoteles problemat. sect 4. quæst. 3.

Ὀξυωπέω ῶ. sum acutis oculis, acutùm eerno. Basil. in hexa.

Ὀξυωπίας, idem quod ὀξυώπης.

Παρθενωπὸς, qui virginea & puellari facie est: ipso aspectu, se puellam esse & ætatem ostendēs. Eur. in Electra, ἐμοὶγ' εἴη πόσις, μὰ παρθενωπὸς, ἀβρὸς τ' ἀνὴρ οὐ δῆτα δῶμα.

Παράπτερος, quod oculis circumponitur *equorū*, quidam exp. coria quæ ambiunt oculos equorum, oculoria equorum: Poll. l. 2.

Παρωπὶς, oculorum minores anguli qui ad tempora spectant. Poll. l. 2. (nitur. Idem.

Παρωπὶς, *idem* pro eo quod oculis seu faciei circumpo-

Περιωπὴ, circumspectio, i. ipsa circumspiciendi actio, cura. Suid.

Μέτωπον, ου, τὸ, frons, q. d pars faciei quæ est post oculos, Od χ. ἐβλάβη τὸ μὲν μετώπῳ. Sic & Il. ο. & ψ. Metaphoricè, prora cuiusuis nauis μέτωπον dicitur. Item de muro apud Herodot. Vlurpatur & de acie militari sicut & frons Latinis: apud Thuc. Xen. & cæteros historicos.

Μετωπηδὸν, aduersa fronte, seu aduersis frontibus quidam exp adue. sis rostris. Thuc. lib. 2.

Μετωπίας, ὁ, cui frons est lata. Poll. l. 2.

Μετώπιον, τὸ, idem quod μέτωπον: vel interstitium inter supercilia. Il. λ, & ω. Hippoc. in lib. de superfœt. Sic & à nōnullis dicitur galbanum: teste Dioſc. lib. 3. c. 97. Item vngu-ēti quoddam genus in Aegypto fieri solitum galbano admixto, vt docet idem l. 1. c. 72. Item oleum ex amaris nucibus confectum cui adhibebatur galbanum: apud eundem.

Μετωπίς, ίδ ὁ, ἡ, fascia qua deuinciebatur frons. Hesyc.

Decomp. Ἀντιμέτωπος, oppositas frontem habens: Xen. Item suarum nauium frontes aliis oppositas habens: apud cūdem. Hell. 4. (tio anceps.

Διμέτωπος, bifrons. Apud Appian διμέτωπος ἀγωνία, munitio

Εὐρυμέτωπος, latam frontē habens: bouum epith. apud Hōmer. hymn. in Merc. & Hesiod in Theog. Dicitur & de homine, teste Poll. Item de Ioue: apud poët.

Ὑπομέτωπος, parem frontē habēs: *de acie dictum*. Xen. Hell 4.

Περιμετωπὶς, & περιμετωπίδιον, frontis pellis. Herodot. in Polymn. Sic dicitur & id quo frontes equorum ornantur, interdum verò aliorum animaliū: frontale. Athen. l. 5. Xen. Pæd. 7.

Τετραμετώπιον, exp. frontale.

Μέλαψ, colore referens malum, mali faciem habens. Od. ι.

Μετώψ, seu μέτωπ vnoculus Eurip. in Cycloph.

Μορμηδὼν τερrificus, turbidus aſpectu. Suid.

Μορμηδὼ ἡ ἐμπουσα: Aristoph. in Ran. vocat τὸ κρατὲς πλοκτικὸν ἢ φοβερὸν, terribilia: ἐκ μεταφορᾶς τῆς μορμοῦς τῆς τὰ βρέφη φοβούσης, vt tradit schol.

Μύωψ, ωπος ὁ ἡ ὤ, (q. d. μύων ὄπτα. seu ὄπτας claudens oculos, conniuens) nomen est certi cuiusdam vitij in oculos, dicuntur enim μύωπες qui ab ortu primo proxima quidem vident, remota verò non vident, teste Aristot. in probl. sect. 31. & Alex. Aphr. probl. 74. lib. 1. Gell l 4. c. 2. tales luscitiosos Latinè appellari tradit. ¶ Est etirm μύωψ infecti genus, quod bobus potissimùm esse infestum traditur Geopon. l. 16 ἔστι δὲ φθορὰ τῶν βοῶν μυωπες καλούμενοι σκώληκες μικροί. Metaphoricè etiam vsurpatur sicut & œstrum. ¶ Ponitur & pro calcari quo vrgentur equi, apud Xen.

Μυωπὸς, ὁ, idem quod μύωψ in prima significat. Xen.

Μυωπώδης, vitium eorum qui μύωπες dicuntur: quod & μυωπίασις dicitur: apud aut. definit. med.

Μυωπίζω, sum luscitiosus. Aristot. loco antè citato, ἐνίοτε δὲ παίζοντες οἱ γυμνάζοντες τοῦτ' ἐμυώπισαν, &c. Et generaliter, cæcutio, oculos aperire non possum, 2. epist. Petri. cap 1. Et pro conniueo apud Areop. Pro eodem inuentur & μυωπίζω, apud Suid.

Μυωπίζω, calcari vrgeo. Xen. Μυωπίζειν τὸ ἡ μαστιγοῦν ἢ τύπτειν.

Μυωπίζομαι, calcari vrgeri, apud eundem. Itē œstro agitari

Νεανὶς, qui iuuenili facie est, iuuenis. Hesych.

Νυκτάλωψ, luscitiosus: qui interdiu videt, sole occidente obscuriùs noctu omnino nihil: vel qui noctu melius videt, interdiu minùs: & si luna luceat, nihil cernit. Hippocr. prædict. l. 2. οἱ τ' νυκτὸς ὁρῶντες, ὑ ὲ δὴ νυκτάλωπας καλέουσιν. Sic dicitur & ipse morbus, vel vitium id oculorum: Lat. nocturna cæcitudo. Paul. Aegin. l. 3. c. 22.

Νυκτάλωπία, ἡ, idem quod νυκτάλωψ, quū de morbo dicitur.

Νυκτάλωπιάω, luscitiosus sum, laboro luscitione.

Νυκτάλωπίασις, idem quod νυκτάλωπία. Oribaſ. l. 4. c. 17.

Νυκτάλώπης, pro eodem. Aristot. de gen. an. l. 5.

Νυκτιπόλος, qui noctu vistet: vt νυκτιπόλος κλαγγὴ, apud Eurip. in Iphig. Taur.

Νώψ, Hesych. qui visu est imbecillior: comp. ex νὴ & ὤψ.

Οἰνωπὸς, qui vinei culoris est: vel vuas maturas colore referens. Aristot. de color. Eurip. & Epigr. l. 3.

Ὀξυωπὸς, vel ὀξυωπὴς, acutos habens oculos, qui est acuti visus. Athen lib. 6. Alexand. Aphr. in problem.

Ὀπωπὸς, idem.

Ὀξυωπία, acuta acies oculorum, acutus visus. Aristoteles problemat. sect 4. quæst. 3.

Ὀξυωπέω ῶ. sum acutis oculis, acutùm eerno. Basil. in hexa.

Ὀξυωπίας, idem quod ὀξυώπης.

Παρθενωπὸς, qui virginea & puellari facie est: ipso aspectu, se puellam esse & ætatem ostendēs. Eur. in Electra, ἐμοὶγ' εἴη πόσις, μὰ παρθενωπὸς, ἀβρὸς τ' ἀνὴρ οὐ δῆτα δῶμα.

Παράπτερος, quod oculis circumponitur *equorū*, quidam exp. coria quæ ambiunt oculos equorum, oculoria equorum: Poll. l. 2.

Παρωπὶς, oculorum minores anguli qui ad tempora spectant. Poll. l. 2. (nitur. Idem.

Παρωπὶς, *idem* pro eo quod oculis seu faciei circumpo-

Περιωπὴ, circumspectio, i. ipsa circumspiciendi actio, cura. Suid.

ex Thuc. & Agath. Sæpius sic dicitur locus è quo circumiacentia lustrari oculis queunt: specula. Il ξ &, ϕ, Od κ.

Πρωτοσκοπος, speculor, ex specula circumspicio. schol. Hō.

Πρόσωπον, τό, (q. d. quod est circa oculos, τὸ φερὶς τοῖς ὤψι μέρος) vultus, facies, &c. Hesiod. in Erg. Α'ντὶν δ' ἀκρεῖς ὠδὲ μὴ ἴδηται πρόσωπον. Xen Pæd. 2. ὡς ἢ εἶδη τὸ πρόσωπον τῶ αἰσχρὸς ὑποβεβλῆν αὖ γε. Dicitur κρ' πρόσωπον, coram in conspectu, in os. Apud Diod. Sic. & Synes. ep 67. Pro προσώπου per metaplasmum dicitur πρόσωπατος, apud Hom. Il. κ. In acie πρόσωπον idem dicitur quod μέτωπον: apud Xen. Pæd. 1. Et τὰ πρόσωπα, in navibus, proræ, sicut & μέτωπον, teste Eust. ¶ Item πρόσωπον, persona: vt πρόσωπον κωμικὸν, &c. Luc. in lib. de calum. Et specialiter, persona pacifica: apud Polyb. ¶ In nono Test. πρόσωπον non tam de persona hominis dicitur, quàm de accidentibus eius & circumstantiis: vt λαμβάνειν πρόσωπον, Luc. 20. c. & 21. ¶ Πρόσωπα, apud theologos, personæ in trinitate quæ & ὑποστάσεις, Greg. &c. ¶ Πρόσωπον, etiam pro πρόσωπον à Platone comico viurpatum fuisse tradit Eust. ex Aristoph. grammat. Πρόσωπεῖον, personale. Πρόσωπα, personata: pro πρόσωπεῖα, &c. Atticis dicebatur vas æneū echino simile, leonum: hominúmve imagines seu facies in oris ambitu pictas habens. Pol. Πρόσωπον, seu πρόσωπεῖον, & πρόσωπα, persona, larua: Demosth. de male gest. leg. Athen. l. 14. (naid.

Προσωπίδιον, Parua persona seu larua. Poll. ex Aristoph. Da-

Decomp. Αἰπρόσωπος, caprinam habens faciem.

Δ'μφιπρόσωπος, vtrinque faciem habens: Plut. in Numa.

Α'νυπρόσωπος, oppositam faciem habens seu obuersā. Xenoph. Hellen 6. & Athen.

Α'πυπροσωπίζομαι, faciē purgo, sordes faciei abstergo. Pollux ex Pherecrate.

Α'πρόσωπος, qui faciem pulchram non habet. Hesych. item qui personam, i. laruam non habet: Idem.

Αὐτοπρόσωπος, nō personatus. Luc. in Tim. Basil. in Hexaēm

Αὐτοπρόσωπα, scripta, in quibus autor ex sua persona docet nulla extrinsecus assumpta. Ammon. in Categ. Aristot. αὐτοπρόσωπος ὑποκριτὴς, qui sine persona agit. Athen. l. 10. vel cui sua ipsius facies affingitur Hermog. Αὐτοπρόσωπος, facere aliquid quis dicitur, quum ipse coràm id agit. Syn. ep 114. Αὐτοπροσώπως, in vel sub propria persona, corā. Syn. ep. 139. & 142.

Δεινοπροσωπία, terribili vultu seu aspectu tum.

Δευτεροπρόσωπος, qui secundæ personæ est, Δευτεροπροσωπία, sum secundæ personæ: voces gram.

Δικρόσωπος, duas habens facies, bifrons, biceps. Herodian. l. 1. Luc. apud Gal ad Glauc. Δικρόσωπος ἐμπλαστρος, exp. biforme empiastrum.

Δυσπρόσωπος, qui deformi facie est, turpis aspectu.

Ε'μπρόσωπος, quem in oculis gerimus. Phalar.

Ε'τεροπρόσωπος & ἑτεροπροσωπικὸς, qui alius seu diuersæ personæ est. Ε'τεροπροσωπικὸς, in alia persona. Ε'τεροπροσωπία, persona differo.

Εὐπρόσωπος, pulcher aspectu qui formosa facie est. Aristo. in Pluto Athen. l. 13. Item speciosus, honesti speciem præferens. Dem. pro cor. Item qui hilari & læto vultu est. Soph. in Aiace. Εὐπροσωπικὸς, hilari vultu, læta fronte. schol. Soph. Εὐπροσωπία bonus aspectus. Εὐπροσωπίαν, aspectu meo alicui placeo. Chrysost. in ep. ad Ephes. c. 6.

Καλλιπρόσωπος, aspectu pulcher, seu qui facie elegante pulchráque est Athen. l. 11.

Κριοπρόσωπος, qui arietina facie est, arietē facie sua repræsentans, Luc. de sacrif.

Κυνοπρόσωπος, qui canina facie est. Luc. ibidem.

Μονοπρόσωπος, qui vnius tantùm personæ est. Μονοπροσώπως sub vna tantùm persona.

Ο'μοιοπρόσωπος, qui eiusdem personæ est. Ο'μοιοπροσωπία, eiusdem personæ sum.

Πολυπρόσωπος, qui lata facie seu fronte est. Aelian.

Πολυπρόσωπος ἐρυθρὸς, à Lycophrone dicitur propter multiplicem & quasi multiformem astrorum aspectū. Arist. rhet. 3.

Σεμνοπρόσωπος, qui grauitatem aliquam vultu præfert. Σεμνοπροσωπία, grauis persona, seu grauitas dignitas oris. Σεμνοπροσωπία, grauitatem vultu præfero. Aristoph. in Nub. ἐν ἀμῶν σεμνοπροσωπεῖς.

Σιμοπρόσωπος, qui apectu simus est, i. sima seu pressa nare: Plat. (vultu prodens.

Σκληροπρόσωπος, qui dura est facie: seu cordis sui duritiem

Σκυθρωπρόσωπος, idem quòd κυνοπρόσωπος.

Σφυρολεπρόσωπος, qui rotunda facie est. Aristot, de hist. an.

Ταυτοπροσωπία, in eadem persona.

Τετραπροσωπρόσωπος, quadratus aspectu: seu formam oris quadratam gerens.

Φαντοπροσωπία, faciem meam ostendo & conspiciendum me præbeo: vtitur Cic. ep. ad Att. 10. l. 7.

Πυρρωπὸς, cui facies rutilat: seu rutilus aspectu, Plut. symp. 3. probl. 1. ¶ Dicitur etiā esse gemmæ nomen è carbunculorum genere. (πυρρὸς ὦμμα, exp. πυρρὸν ὄμμα.

Πυρώπης, rutila aspectu, cui facies rutilat. Apud Nonn. πυρ-

Ρόδωπις, qui est roseo aspectu. Diosc. rid. ὄμμα, quæ rosea est aspectu.

Σκυθρωπὸς, tristem vultum gerens. ὁ σκυθρωπὸς τῶ ὄντος. Hom. Il. Dem. Arist. rhet. 3. Xenoph. Pæd. 1.

σκυθρωπὸς vultu tetrico & supercilio contracto. Xen.

σκυθρωπάζω, tristum vultu tetrico & mœstitia, meritum vitia gero: contrahо supercilium. Sud. ex Aristoph. ἕτερόν τινα πρὸν σκυθρωπάζειν μόνον. Xen. Pæd. 6. μὲ ϑαυμάζῃ εἰ σκυθρωπάζω ἀκούοντες τῶ ἀζηλωτῶν.

σκυθρωπὸς, vultus tetricus & mœstus, supercilium tetricum. Plut. σκοπῶ. vide in comp. ex ὀ, ϕ.

συμπρόσωπος, inuitus, cuius conspectus odio nobis est: vel ad cuius conspectum exhorrescimus. Item ingratus aspectu. Epig.

συμπρόσωπος, cum odio aspicies, inuito aspectu & torui oculis cernens. Hesiod. in Erg.

Τερατοπρόσωπος, monstrosus aspectu, portētosus. Hom. hym. in Pan.

Τηλωπὸς, qui è longinquo cernitur. Hesych. Exponitur & procul remotus: Soph. in Aiace.

Τριπρόσωπος, qui triplici aspectu est, triformis.

Τριπροσωπία, ternos oculos habens, seu tria foramina, nasus, monilis, tres velut oculos pensiles vel appensos habentis, Poll. lib 5. cap. 16.

Τυφλωπὸς, cæcus. ὁ πηρὸς τῶ ὄμματος. Apud Nic. in Ther. πηρὸν sunt serpentes quidam qui aliàs etiam dicuntur τυφλὸν.

Τ'δρωπ ὁ, qui hydrope laboranti similis est: hydropicus, apud Hippocr. lib. 2. epidem teste Galen. in lex. Τ'δρωψ (subaudi) hydrops: aqua inter cus seu quæ inter cutem apparet: morbus cuius species vide apud Hippoc & Galen Nican. in lexiph. ὃς σ' ὁ πρὸ' ὕδρωπ Τυρετὸς σὺ μέσην ἀφορμὴν ἐπιβαίνει ζῆλημοῦ ὃ οἱ μήρης πτοιὴν ἀδεφεῖσιν ἐρᾷ. Exponitur, & inconsideratus, apud Polyb. l. 1.

Υπωπίδιον, oculo impositus, seu supra oculum situs

Υποπροσώπιον, oculos iniicio & concutio, adiecto. Plut. in Cæs. ἀνὴρ τὸ πρόσωπον ὑποβεβλημένον. Plut. in vita Dem. οἱ δὲ ὑπὸ μὲν ἴσης ἀδικίας ἀπεδείκνυντο φεῦς ἢ πλέον ἐβοήθουν.

Υποπροσώπιον, idem Plut. ὃ ὑπὸ τῶν βασιλικῶν χρημάτων ὑποπροσώπων ἠγμένον.

Υποπρόσωπος, qui alterum tantùm ex duobus oculum habet, i. orbus altero oculo. plut. in polit. præcept. μὴ ποιήσητε ὑποφθαλμὸν ἢ ὑποπρόσωπον. & Aristotel. rhet. l. in Hippiatr sic dicuntur equi qui varios oculos habent: quod vitium dicitur ὑποφθαλμία.

Υποπρόσωπος, qui est pulchris & venustis oculis Xen. Pæd. 8. Item qui oculis ali enis gratus est & iucundus aspectu. Eust. Apud Aristot. polit. 2. ὑποπρόσωπος ἀκούειν, exp. honestum est siue bellum audire.

Υποπρόσωπος, cum quadam oculorum venustate & gratia: seu decore decenter. Harpocr ex Antiph.

Υποπρόσωπος, qui cauis oculis est, cui oculi in cauo recessu subsident. Xen. de re equ.

Υποπρόσωπος, oculorum cauitas. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Υποπρόσωπος, cauis oculis tum: seu oculi mihi subsident & cauitatem quandam habent.

Υποπρόσωπος, caninis, i. impudentib. oculis aspicio. Hesych.

Υποπροσωπίζομαι, (decomp.) impudenter adsidio, in facie procacter resisto. idem.

Υποφθαλμος, quibus superior palpebra sursum reducta est, adeò vt oculum totum contegere non possit, sed per somnum aperam maneat sicut & leporibus. Vide Cels. l. 7.

Υποφθαλμος, qui placido & mitiori aspectu Suid.

Υποφθαλμος, qui oculis est impudentibus & audacibus, apud eundem.

Υποφθαλμος, qui candidis seu albidis est oculis. Est & gemmæ nomen de qua plin. l. 37. cap. 9

Υποφθαλμος, qui magnis est oculis in Geopon.

Υποφθαλμος, qui nigris est oculis Ibidem.

Υποφθαλμος, cui vnicum natura oculum dedit, Ammon.

Υποφθαλμος, siccum habens oculum.

Υποφθαλμια, oculorum siccitas: vel lippidinis aridæ genus. Jul. l. 7. c. 2. Cels. l. 6. c. 6.

Υποφθαλμος, latos seu amplos habens oculos. Πλατυόφθαλμος, similis vocatur stimmi, quoniam in calliblepharis mutilatur oculos: vide Diosc. l. 5. c. 99. & Plin. l. 33. c. 6.

Υποφθαλμος, crebros oculos seu gemmas habens. (rat.

Υποφθαλμος, qui duris est oculis, seu q dura lippitudine laboret. Lippitudo dura: morbus oculorum: de quo Aegineta l. 3. c. 22.

Υποφθαλμος, (q. d. tricoculus) cui tres sunt oculi. plut. περὶ πολυφθάλμων. Est gemmæ nomen. de qua Plin. l. 37. c. 11.

Υποφθαλμος, qui humidis est oculis, cui oculi sunt: cui oppon. ξηρόφθαλμος.

Υποφθαλμος, qui oculis subiacet. Υποφθάλμια genæ ab inferiore parte subiectæ leuitérq; eminentes.

Υποφθαλμος, lippitudo scabra, asperitudo oculorum.

Composita ex ὑπόπτωσις, seu ὑποψις.

Υποπτήσσω, mulierū auidus inspectator seu obseruator. Υποπτήσσω, qui circumcirca vagis oculis inuestigat quod petat.

Υποφθείρω, puerorum deceptor. Athen. l. 13.

Υποφθονέω, virginum nimis auidus inspectator seu obser-

Υποφθονέω, tor. Il. λ. Διοπτεύων ἐκπεπληγμένον ὡς τοφθὸν, ὃ ruforū nimis auidus inspectator, &c. Eust. ex Aristoph.

Composita ex ὀφθαλμός.

Αἰγόφθαλμος, ὁ, oculos habens caprinos. Est & gemmæ nomen.

Α'ντόφθαλμος, adue-sis oculis intuens, oppositus oculis. Epigr.

Α'ντοφθάλμων, intuentem obtueor, Sapient. c 12. αὐτοὶ δὲ ὑμῶν ἀντόφθαλμοι ἐγένοντο. item metaph. obnitor, reluctor. Polyb. l. 1. ὑπὸ τῶν ἀντοφθαλμούντων ἀφορμῶν ἐξέρχεσθαι. δ' ἧς αὐτοὶ δὲ ἡμῶν ἀντοφθαλμοῦντες πᾶσι ἀπλῶς. Sic & nauis dicitur ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἀέρι, obluctari vento Act. 27.

Α'νυφθάλμων, ophthalmus: herba quam Diosc. l. 3. c 157. & Plin. l. 22 cap 8 sic appellatam tetibunt, quòd flores habeat bouini oculi speciem repræsentantes.

Βοωπὶς, ὄψ idem quod γλαυκῶπις. apud Dioſc.

Βοῶφθαλμος, oculos alicuius rei adiicio: seu oculos in aliquam rem conicio, frui ea desiderans.

Βοῶφθαλμος, oculi in me coniiciuntur & appetor.

Ε'γκεντροφθαλμίζω, inoculo: genimam cum exiguo cortice in delibrata arboris partem insero: vel aperto in arbore oculo semen includo. Theophr. de caus. pl. l. 5 ἐάσας εἰ γε ἐκεντροφθαλμίσειε ἄλλῳ ὁ ἐπὶ ἄλλῳ τυχὸν.

Ε'γκεντροφθαλμισις, inoculatio Theophr. hist. plant l. 2. αἱ γὰρ ἐμφυτείαι καὶ ἐνκεντροφθαλμίσεις καὶ ἄλλαι μίξεις τὰ ἐς εἶσιν, ἢ κατ' ὀλίγον ἔξωσιν ἔχουσι.

Ε'γκεντροφθαλμος, idem Plut. οἱ ἐγκεντροφθαλμοῦντες τῆς βασιλικῆς χρήσεως ἐκποδὼν ἀπηχθημένοι.

Ε'κφθαλμος, qui alterum tantùm ex duobus oculum habet, i. orbus altero oculo. plut. in polit. præcept. μὴ ποιήσητε ἐκφθαλμον ἢ ὑποπρόσωπον. & Aristotel. rhet. l. in Hippiatr sic dicuntur equi qui varios oculos habent: quod vitium dicitur ἐκφθαλμία.

Ε'λικοφθαλμος, qui est pulchris & venustis oculis Xen. Pæd. 8. Item qui oculis ali enis gratus est & iucundus aspectu. Eust. Apud Aristot. polit. 2. ἐλικοφθάλμου ἀκούειν, exp. honestum est siue bellum audire.

Ε'λικοφθαλμος, cum quadam oculorum venustate & gratia: seu decore decenter. Harpocr ex Antiph.

Ε'λικοφθαλμος, qui cauis oculis est, cui oculi in cauo recessu subsident. Xen. de re equ.

Ε'λικοφθαλμος, oculorum cauitas. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Ε'λικοφθαλμος, cauis oculis tum: seu oculi mihi subsident & cauitatem quandam habent.

Ε'λικοφθαλμίζομαι, cannis, i. impudentib. oculis aspicio. Hesych.

Ε'λικοφθαλμισμα, (decomp.) impudenter adsidio, in facie procacter resisto. idem.

Ε'πικάθαιρος, quibus superior palpebra sursum reducta est, adeò vt oculum totum contegere non possit, sed per somnum aperam maneat sicut & leporibus. Vide Cels. l. 7.

Ε'πικαθαίρω, qui placido & mitiori aspectu Suid.

Ε'πικαθαίρω, qui oculis est impudentibus & audacibus, apud eundem.

Ε'πικανθὶς, qui candidis seu albidis est oculis. Est & gemmæ nomen de qua plin. l. 37. cap. 9

Ε'πικανθὶς, qui magnis est oculis in Geopon.

Ε'πικανθὶς, qui nigris est oculis Ibidem.

Ε'πικανθὶς, cui vnicum natura oculum dedit, Ammon.

Ε'πικανθὶς, siccum habens oculum.

Ε'πικανθία, oculorum siccitas: vel lippidinis aridæ genus. Jul. l. 7. c. 2. Cels. l. 6. c. 6.

Ε'πικανθὶς, latos seu amplos habens oculos. Πλατυόφθαλμος, similis vocatur stimmi, quoniam in calliblepharis mutilatur oculos: vide Diosc. l. 5. c. 99. & Plin. l. 33. c. 6.

Ε'πικανθὶς, crebros oculos seu gemmas habens. (rat.

Ε'πικανθὶς, qui duris est oculis, seu q dura lippitudine laboret. Lippitudo dura: morbus oculorum: de quo Aegineta l. 3. c. 22.

Ε'πικανθὶς, (q. d. tricoculus) cui tres sunt oculi. plut. περὶ πολυφθάλμων. Est gemmæ nomen. de qua Plin. l. 37. c. 11.

Ε'πικανθὶς, qui humidis est oculis, cui oculi sunt: cui oppon. ξηρόφθαλμος.

Ε'πικανθὶς, qui oculis subiacet. Ε'πικανθίδια genæ ab inferiore parte subiectæ leuitérq; eminentes.

Ε'πικανθὶς, lippitudo scabra, asperitudo oculorum.

Composita ex ὄψομαι, seu ὄπτομαι.

Ε'νόπτομαι, sum dubius' de re. (um visu obtuso & hebeti. Vide & in ἀμβλύωψ.

Ε'πόπτομαι, prospicio, prouideo. Hes. Vide & in comp. ex ὀ πτομ.

Κακοσκόψ, Θ, vel diuisim κακὸς σκοπεύω, torue intuens: vel malas præ oculis habens. Hesych.

Κνώσσω, profunde dormio, Item cubo, sterno. Odyss. Ἦ τ' ἐν μεγάροισι κνώσσων' ἐν ὑπερῴῃ πύκνῳ. Mosch. Idyll 2. Τὴν δ' ὑπνοφόρος ἐπὶ κνώσσουσι δόμοισι * Etymol per syncopen fictum esse dicit, ex κνώσσειν, quòd inter dormiendum πὰ ἔσω sint κεκλεισμένα.

Πανόπτομαι, siue πανόπτομαι, aspicio, intueor. Il. ν, Μηδὲ τιν' αἰσχέων πανόπτατο, καὶ μάλ' ἀνέρα. Item præuideo, præsagio, Odyss. ϕ, Οὔ ποτ' μοι θεάων πανόπτετο δῖος ἀγήνωρ. Sic & apud Apol. Arg. l. 1.

Τυφλάττω, cæcus sum, sum τυφλὸς τῶ ὄσσε. Vide & in Τυφλός.

Νίσσω, quomodo huc pertineat. vide suo loco.

Composita remotiora.

Α'λάομαι, Α'τάομαι, Βλάπτω, Λούω, Σίνομαι, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ε'χθοδοπὸς, ὁδοῦσι. Soph. in Aiace, ἐχθοδόπος Α'τρείδης. Et ἐχθοδοπὸς πολεμῶ. Aristoph. Fieri putat Eust, ea ἐχθος vel ἐχθω & ὄπτω: aut ὀπὸς: vt sit ὀχθοποιὸς, & per pleonasmum literæ δ, ὀχθοδοπὸς, quem aspicere aut alloqui nobis est odiosum.

Ε'χθοδοπέω, inuisus sum, sum odio. Ilias. α, ἐπ' ἐμὶ ὀχθοδοπῆσαι ἐπὶ ἔσσετ' ἐμοὶ ἔπειτα.

Ι'λλάω, ἰλλοπίεω & ἰλλωπίζω, vide in Γ'λαῶ.

Στυγερὸς & ἀστυγὴς, fulgur, & c. vide in Α'στράπτω.

ο' Η Υ'. Ω. F. ὑσω, ineo, coeo. Exponitur etiam, ὑκοτὲ habeo, habeo in matrimonio, Iliad. ν, Δείελον αἰ' Α'τρεΐδεο θυγατ', ὦν ἐθέλῃς ἀ-ρίστῳ ὑ'σεμεν ὠμφῷ. Sic Hesio. in Theo. Δῶκεν ὑπάτῳ θυγατερῶν ἑῶν. dedit filiam suam in vxorem. Sic & Ilias. ὑσαντο δὲ πάντες ἑῆς θυγατρὸς, ὑπασάμενοι.

ο' πύομαι, neor: vel in matrimonio habeor. Il ad Θ. Τὸν δ' ὑ'ξ Αἰσύμνου ὑσάμενος τέκε μάντιν Aristot. ethic. 7. cap. 5 ἄσπερ ἐπὶ τὰς γαμετὰς ὅτι οὐ σπάνιόν ἐστι λαβεῖν τὰς

ο'πώπη, vide in ο'πὶς ο'πωπὴ, in ο'πωπά.

ο' Π Π'. P Α, as, ἡ autumnus Odyss. λ, ἐκλιν δ' ἐνιαυτὸς, ἦλθε δ' ὀπώρη. Odyss. μ. ὅτ' ἐν θέρει οὖσ' ἐν ὀπώρῃ. Xenoph. Hell. 3 κατέλιπεν ἐν τῷ τείχῳ φρουρὰν ἐν ὀπώρᾳ. ὅσα ἀ ἀκμὴ ἔχει, ὀπώρα Theophrast. hist. pl. l. vlt. c. 9 τέλειόν ἐστιν ὀπώρα. Exponitur etiam, ætas: vt ἡ ὀπώρα, senescens ætas. Aristot hist. an l. 9. c. 4 Metaphoricè ὀπώρα dicitur maturior ætas: dolescentum, quæ pubertatem seu iuuentam præcedit. quàm quæ sequitur μετόπωρα appellatur. Pind. Isthm. Ode 2 ὅτε ἐὼν καλὸς ἔπρᾳσ', ἀζορδίαις ἀδρὸν μυκήσεσιν ἀδίστου ὀπώρᾳ. ¶ ο'πῶρα dicuntur etiam fructus autumnales, Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 6 ἐν τῇ τῶν ὀπωρῶν πεπάσει, quum autumnales fructus maturescunt. Geopon l. 10. ὀπώρα λεγεται ἡ χλοάζουσα καρπὸ ἔτι ὄντος ἐπὶ δένδρων καὶ μήλα, ἀπιόνα, &c. Eust. scribit πεφρονωμένως ἐπὶ τῶ ὄπυιον. Etymol. autem derivat ἀπὸ τῶ ὀπᾶν. Itidémque Athen. l. 1 ὀπώρα esse dicit τὸ ἐπ' ὀφεσι ὄντος καρπὸν ἔτι τε καρποῖσι ἡ αὐτὴ σημαίνουσιν.

ο'πωρινὸς, ἡ, ὸν, autumnalis: vt ὀπωρινὸς ὄμβρος, apud Hesiodum in Erg. Et ὀπωρινὸς ἀστὴρ. Iliad. ε. canicula quæ senescente ætate exoritur.

ο'πωρινὸς ex fructibus autumnalibus seu pomis confectus. Et ὀπωρινὸν pharmacum quoddam: de quo Plin. l. 24. c. 14.

ο'πωρίμος pomifer: seu autūnalibus fructibus ferendis idoneus, apud Suid.

ο'πωρί ος, qui autumnales fructus emit & reuendit. Hesych.

ο'πωρίζω, ἐόπωρίσω, fructus autumnales seu poma decerpo & colligo. Plat. in Pericle, ἅτε χωρίον ἔχων ἐν ἐφεδρείᾳ ἀφωρίσαι ὅπως ὀπωρίζοιεν οἱ βυλόμενοι, vt ad colligendos fructus, volentibus pateret aditus. Laërt. in Diog. Ἐπὶ σκιᾶς ὀπωρίζει. Et cum accusat. rei. Plato. de leg. l. 8. πὰ χθόνια σῦκα ὀπωρίσαι βέλτιον. Philostr. in Heroic. ὀπωρίσαι fructus colliger. Item pomis vescor, seu fructibus autumnalibus. Aristoph. hist. ani. l. 9. ὃ δὴ ϕράσαι ὅπως ἐξεστιν ἢ ὀπῶ, ἢ πανρὶς ἐκ ἐφεδρεῖ.

ο'πωρίζωσις, idem. Athen. l. 12. ὥσπερ οἱ βυλόμενοι σῦκα πανρὶ ζειτευ, &c.

ο'πωρισμὸς, autumnalium fructuum collectio.

Composita.

Αβλάκωμος, poma seu fructus albos ferens, in Epigr.

Μεσοπάριον, in medio autumni sum. Diosc. μεσοπωρούσης δ' ἐχρῆν τὰς ὑποβρεχίους ἀκμὰς πυρᾶσθαι.

Μετόπωρον, ου, (q. d. tempus quod est post autumnum) senescens autumnus & in hyemem inclinans. Aristot, meteorol. l. 1 ἐπὶ δ' χάλαζα γίγνεται ἐν ὑπὸ τῶ μετοπώρου μάλιστα. Metaphoricè in ætate iuuenili μετόπωρον, dicitur quum in virilem inclinat & barba pullulat. Plut. in Alcib.

Μετοπωρινὸς, qui extremi & senescēti autumni est. Interdū & autumnalis: vt μετοπωρινὸς ἰσημερία, apud Plut. & μετοπωρινὰ ὕδατα. Athen. Μετοπωρινὸν ὀμβρεῖν, autumnales mittere pluuias. Hesiod. in Erg

Φθινόπωρον, idem cum μετόπωρον. senescens autumnus & in hyemem vergens Aristot. hist. an. l. 9 c. 49 Plut. symp. 8 Interdum & simpliciter significat autumnus: Bion. Smyrn. [in idyllo in

quo colloquuntur Cleodamus & Myrson de quatuor anni tẽporibus) Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ἄρμα τίκτει

Φθινοπωρινὸς, qui est autumni ad finem vergentis. brumalis. Plutarch symp. 8. Athen. lib. 2.

Φθινοπωρὶς, dicitur oliua conditanea: seu quæ in muria cõditur apud Suid.

Φιλοπωριστής, ὁ, qui autumnales fructus decerpere & iis vesci amat: qui poma fructúsq; autumnales libenter comedit. Epig.

Ὄπως, vide in Πῶς. Ὅραμα, in Ὁράω.
Ὄρμ@, in Ρ'ἀμν@.

ὉΡΑ'Ω (ὦ pr. imperf. ἑώρων, pr. perf. ἑώρακα, F ὄψομαι, ab ὄπτομαι, aor 2. εἶδον ab εἴδω) video, cerno. Il. ν. Οὐχ ὁρᾶας ὅτι δή αὖτε κομόωντες Α'χαιοὶ Τεῖχ@ ἐτειχίσαντο νεῶν ὕπερ Odyss. υ, εἴ που ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος Ἠελίοιο. Iliad. ν. Περὶ δ' ὁρῶν θάνατον. Luc. de salt. ἄνθρωπε ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον Xen. ἐφίλουν ἀλλήλους ἑώρων. Cum particip apud Euripid. ὁρῶ ἐξαμαρτάνων, video me peccare. ¶ Item metaph. animaduerto, intelligo. Interdum expendo, exanimo. Dem pro cor. πρὸς τὸν νῦν ἐνεστηκότα ὁρῶ μοι. Apud Eurip. πρὸς πλοῦν ὁρῶ, exp. animum ad nauigationem habeo intentum. Item do operam, prouideo, Thuc. l. 8 ὁρᾶν ὅπως ἔσται μὴ αἰσθάνονται τὰ πράγματα.

Ὁρῶμαι, videor, &c. Et actiuè pro ὁρῶ. Il. α, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο. Il. γ, μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.

Ὅραμα, τὸ, visus, i. res quæ videtur spectaculum. Aristot. in eth. Xenoph. de re equ.

Ὅρασις, ἡ, visus, i. videndi sensus. Plut. de virt. mor.

Ὁρατὸς, ὁ, qui videri potest seu cerni, sub aspectum cadẽs. Aristot. Poll. 8. Xen. Pæd. 1. Ὁρατής, ὁ, spectator.

Ὁρατικὸς, videndi facultate præditus: vt ὁρατικὴ δύναμις. Plut. de def orac. Item qui videre seu cernere potest, plut. ibidem. Τὸ ὁρατικὸν, pro pupillæ loco, sede visus: in Hippiatr.

Οὐρανός, οὖρος, custos quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primum cum præpositione

Ἀφοράω, ὦ, respicio, oculos conuerto ad aliquid: vnde aor. 2. ἀπεῖδον, tanquam ab ἀπείδω: vt apud Luc. ἀπιδοῦσα εἰς βάθ@. Et metaphoricè, animum ad aliquid intendo, considero. Plut. in Lyc ἀφορῶ εἰς τὰς καινοπολιτείας. Interdum significat, pertineo, vt apud Alex. Aph. probl. l. 2. ἀφορᾷ πρὸς αὐτὸ τὸ ζῆν, ad ipsam vitam pertinere seu spectare.

Διοράω transpicio. Item perspicio, dignosco, discerno. Isocr. in διορᾷ καὶ τὸν τέχνῃ κολακεύοντας καὶ τοὺς μετ' εὐνοίας θεραπεύοντας.

Διορατικὸς perspicax. Damasc. & Alex. Aphr. in Top.

Εἰσορῶ, vel ἐσορῶ, intueor, aspicio. Orph. de Deo. οὐδέ τις αὐτὸν.

Εἰσοράω θνητῶν, αὐτὸς δέ γε πάντας ὁρᾶται. Od. ε, Τὸν μὲν ἴσον θεῷ ἰθακήσιοι εἰσορόωσι. Sic Il. μ. & Od. υ.

Εἰσορῶμαι, aspicior, &c. Odyss. γ. Ὧς τε μοι ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι. Et actiuè idem quod εἰσορῶ Il. ψ, ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο ἵππους.

Ἐνοράω, intuero in, defixos oculos habeo, in Xen. ἐνορῶ σοι. Plut. in Pub. αὐτοὶ ἐνορῶσι κολαζομένους τοῖς παισί Et metaph. animaduerto. in Plut in Rom ἐνορῶν τῷ προσώπῳ τὸ θαρραλέον Et in Lyc. ἐνορᾷ τοῖς νομοθετήμασι τόσον. Cum præpos. ἐν apud Dem. ἐρεῖ τινα μικροψυχίαν ἐνεωρακὼς εἶναι.

Ἐφοράω intueor, oculis lustro seu perlustro. Item obseruo, Od. μ, Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ, &c. Xen. Pæd. 5. ἐφεώρα τι καὶ ἐπιμελεῖτο εἴ τι δέοιτο. Et simpliciter, video, cerno. Aristid. μὲν γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἐαυτῶν ὑπομείναντες ἐκλιπεῖν ὑφ' ἧ μὴ τὴν τῶν ἄλλων ἁπάντων αἴσχιστον δουλείαν ἐπιδεῖν. Item inspicio, visito: vt ἐπιδεῖν τὰ πράγματα, apud Thucyd. li. 4. quod apud Herodot. exp. etiam, res administrare.

Ἐφορατικὸς, ὁ, peritus inspiciendi res & illis prouidendi. Xẽ.

Ἔφορος, inspector præses. Philo de vita M. l. 1. Ἔφορος, magistratus quidam Lacedæmoniorum oppositi regibus qui inspiciebant ea quæ ad rempub. pertinebant, &c. vide Plut. in polit. præc. & Thuc. l. 1. (apophth.

Ἐφορεῖον, τὸ, locus in quo ephori iudicia exercebant. Plut. in

Ἐφορεύω, inspector sum, inspectionem habeo. Luc. ἐφ' οὗ Ἀφροδίτη αὐτὴ πρὸς ἐκείνης ἐνεχείρησεν ἐφορεύει. Item sum ephorus. Pausan. Σθενελαΐδας ἐφορεύων ἐν τῷ ἔτει, τῷ πολέμῳ ἐγένετο αἴτι@.

Ἐφορεία, ἡ, inspectio. item magistratus quem gerebant ephori. Aristot. polit. 2.

Καθοράω, despicio i. deorsum aspicio. plut. in publ. ἐξ ὕψους ἅπαντα καθορᾷ. Item perspicio, oculis lustro. plato de rep. l. 4. ὁρᾶς οὖν καὶ προθυμοῦ καταδεῖν, &c. Et metaph. perspicio, animaduerto. Idem de rep. l. 2. τί ποτε ἐν τῷ περὶ τὸ δίκαιον ζητεῖν καθορᾷς;

Καθορατικὸς, perspicax. poll.

Παροράω, limis oculis aspicio, transuersum intueor. Xen. ὁ Κολχίας δὲ παρορῶν εἰς ἐκεῖνον, εἶπεν. Item conueniẽtibus oculis prætereo, non animaduerto, videre me dissimulo. Synes. ὥστε αὐτοῖς συνιδεῖν ἰδεῖν παρεῖδεν, ἃ ἀκούσας παρήκουσεν. Exponitur etiam contemno, negligo. Athen. Ἐρᾶμεν ὁρῶντες μὴ παρορῶμεν τῇ γλώσσῃ. Isoc. in paneg. μὴ παρορᾶν τὰ ἐν τοῖς πολέμοις ἀποθνήσκοντας ἀτάφους γεγενημένους. ¶ Item perperam aspicio seu video. Aristot. de in-

somn. τὸ γὰρ παρορᾶν καὶ παρακούειν, ὁρῶντ@ ὄντως τι [illegible] τοῦτο δ' ὁ οἶεται.

Παρόραμα, τὸ, quod quis limis aut conniuentibus oculis aspexit dissimulans se videre: aut quod quis perperam vidit.

Παρόρασις ἡ aspectus obliquus qui fit limis oculis. Plutarch symp. Exponitur etiam, contemptus, despicientia.

Παροραματικὸς, ἡ, qui transmittere solet per negligentiam & incuriam, qui talis est vt negligat. Plut. symp. l. 7.

Περιοράω, circumspicio. Xen. Pæd 3. περιορῶν τε ἐλθόντας. item finere, neglectu permitto, video & patior: vt Isocr. [illegible] Idem in Paneg αἰσχρὸν ἰδίᾳ μὲν τοῖς βαρβάροις [illegible] δημοσίᾳ δὲ τοσαύτας τῶν συμμάχων περιορᾷ, αὐτοῖς δουλεύοντας. Xen. [illegible] λιπεῖν, ὅπως τὰς εἰκόνας περιορᾶν ἀπολλυμένας.

Προοράω, ante me video. Thuc. item præuideo, in metaph. sensu Xen. Pæd. 8. ἡ ἀνθρώπου ψυχὴ τότε τι τῶν μελλόντων προορᾷ. Apud eundem ὀλίγα προορᾶ περὶ τοῦ μέλλοντ@.

Προορῶμαι, idem. Dem. pro cor. &c.

Προορατὸς, qui præuideri vel prouideri potest. Xen. Pæd.

Προορατικὸς, præuidendi seu prouidendi peritus: prouidus. Philo de vita M. lib. 3.

Ἀπροόρατ@, (decomp.) qui præuideri non potest: vt ἀπροόρατον μέλλον, apud Eust.

Ποτοράω, aspicio. Pro quo Doricè ποθορέω: vnde secunda persona Aeolica ποθορῆσθα, apud Theocr. idyll. 6. Καὶ τὺ νιν οὐ ποθόρησθα, τάλαν, τάλαν, &c. Factum est autem ποθορῆσθα ex ποθορῇς quod Ionicè seu Doricè pro ποθορᾷς dicitur: vnde & infinit. ποθορῆν pro ποθορᾶν: in Epigr.

Συνοράω, conspicio, conspicor: sæpius metaph animaduerto, intelligo polyb. ὁ δὲ Μάρκ@ συνορῶν τὴν περὶ τὸν πόλεμον [illegible] γὰρ ἀγῶνα. Sic & Aristot. rhet. l 1.

Ὑπεροράω, (propriè vltra seu vlterius aspicio) contemno, negligo, & quasi ad maiora oculos conuerto. Greg. [illegible] οἰκτίρμων καὶ τῆς πενίας ὑπερορῶν. Chrysost. de sacerd. [illegible] γὰρ πρᾶγμα ὑπερορᾶν τῆς τοιαύτης ἀρχῆς. Cum accusat. Aeschin. contra Timarch. ἵν' ὑμῖν ἐπιδείξω εἰ [illegible] τίθεμεν τοῦτο. οἱ καταφρονοῦντες τῶν θεῶν, ὑπερορῶντες [illegible] μεν, &c. Exponitur etiam, posthabeo, nihili facio: vt apud Xen. πάντα τ' ἀνθρώπινα ὑπερεώρα πρὸς τὴν τῶν θεῶν [illegible] σκέψιν.

Ὑπερορῶμαι, contemnor, &c. vnde ὑπερεωραμέν@, contemptui habitus, apud Demosth.

Ὑπερόρασις ἡ, despicientia.

Ὑπεροπτικὸς, despicax, contemptor, superbus.

Ὑφοράω, seu potius ὑφορῶμαι, (q. d. subaspicio) suspecto, suspectum habeo. Dem. in orat ad ep. Philipp. [illegible] βεβλῆσθαι πρὸς αὐτόν Philo de vita M. l. 1. λαβόμενοι δὲ [illegible] μὴ ἐν τέλει καὶ τὸ νομίζειν ὑφορώμενος. Exponitur etiam, cedo. vt apud Suid οὐδὲν ὑφορώμεν@ τὸ τῶν [illegible] λει στρα. [illegible]

Ὑπόρασις, suspicio. Ὑφορατικὸς, suspicax.

Ὑπόδρα, (aduerb.) toruè, toruis oculis, &, suspiciendo aliquantum toruis, vt fit in ira: Il. α, & alibi apud Hom. [illegible] ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, toruè intuitus. Fiunt ὑποδρὰ pleonasmo τοῦ δ scribit Etymol.

Ὑποδρὰξ, qui toruis aut limis oculis est, toruus. Nic. [illegible] δρασία, toruus aspectus. Hesych. Ὑποδρὰς, idem quod [illegible] pud Nonn.

Comp. sine præpos. ac primum formata ex secunda aut tertia person. præt. perf. pass.

Ἀορασία, ἡ, visus priuatio, cæcitas.

Ἀόρατ@, inuisibilis, non aspectabilis, Plato. [illegible] δὲ καὶ πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γῆ σώματα πάντα ὁρατὰ γέγονε. Item [illegible] non vidit. Polyb.

Δυσόρατ@, qui vix visui est obuius, qui cerni difficulter potest.

Εὐόρατ@, quem facile videre licet. (Xen. in Hipparch.

Composita remotiora.

Τιμάορος, ὁ καὶ ἡ, punitor, vltor: ὁ τὴν τιμὴν [illegible], vindiciæ & pœnæ infligendæ occasiones obseruans: vt [illegible] Nonn. & ἀρωγοὺς ἀνδρῶν τιμαόρος, apud Apol. Arg. l. 4. [illegible] & auxiliator. Hesych. Τιμάορος, idem.

Τιμωρὸς, (contractum ex præcedenti) idem [illegible] do τῷ θεῷ ἀεὶ ξυνέπεται δίκη τῶν ἀπολειπομένων τοῦ θείου [illegible] ρός. Xen Pæd. 4. ἥκω πρός σε καὶ ἱκέτης προσπίπτω, [illegible] μοι γενέσθαι. Exponitur & adiutor.

Τιμωρία, ἡ, vltio, vindicta: propriè dicitur respectu [illegible] tis, vt ipsi satis fiat, sicut κόλασις ratione pœnas luentis. [illegible] Cyneg. τοσαύτης ἔτυχε τιμωρίας ὑπὸ θεῶν [illegible] Idem, τιμωρίας τυγχάνω τοῦ ἐμοῦ παιδὸς, impetro vltionem [illegible] filij. Dicitur ἐπιτιθέναι τιμωρίας, imponere seu infligere pœnam, apud Dem. in epitaph. & pro eodem, τιμωρίαν [illegible] βάλλειν, apud Antiph. & τιμωρίᾳ μετέρχεσθαι, apud Aeschin. [illegible] siph. Item qui patitur pœnas, dicitur [illegible] Herodian. l. 5. Et δοῦναι τιμωρίας, apud eundem l 4. [illegible] ρίας, apud Plat. de leg ὑπέχειν τιμωρίαν, apud Aeschin. (I[illegible] τιμωρία, auxilium, subsidium. Thuc. l. 3. [illegible] τὴν ἐλπίδα τιμωρίας. Sic & l. 1. & 5.

Τιμω-

Τιμωρέω, ῶ, f. ήσω. punio, vlciscor, pœnas exigo. Xen. in Lac. polit. [illegible] μαστιγοφόρους ὅπως τιμωροῖεν ὅτε δέοι. Et cum accus. Act. Apost. cap. 26. τιμωρῶν αὐτοὺς. Cui additur & genit. vt apud Eurip. in Orest. Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνου, [illegible]. Dicitur τιμωρεῖν τινι vlcisci iniuriam alicui factam: vt apud Eurip. in Orest. Ἀντιδοὺς ὑπὲρ δ' ἐμοῦ τιμωρῶν πατρί. Herodot. τιμωρήσαντες τῷ θεῷ. Sic & apud Xen. Hell. 7. & Herodian. l. 4. Huic datiuo additur interdum accusat rei: vt apud Plat in apol. Socrat εἰ τιμωρήσετε Πατρόκλῳ τῷ ἑταίρῳ τὸν φόνον. Pro eodem dicitur & τιμωρεῖν ὑπέρ τιν@: vt apud Lys. τιμωρεῖν ὑπὲρ τῶν [illegible]. Item τιμωρέω, auxilior, opem fero: interdum & tueor, defendo. Thucyd. lib. 1. τοὺς ξυμμάχους οὐ περιοψόμεθα ἀδικουμένους, οὐδὲ μελλήσομεν τιμωρεῖν. Aelian. Διονύσου τιμωροῦντ@ [illegible] δυστυχεῖ καὶ πάθεσι τραγῳδίας ἄξια. Sic & apud Plut. in Rom.

Τιμωροῦμαι, punior, &c. Plato de leg ὑπ' αὐτοῦ ὀρθῶς τιμωρούμενοι, &c. ¶ Item actiuè idem quod τιμωρέω. Demosth. in epist. Phil. εἰ ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ τιμωρήσασθαι ἐνδέχεσθαι ἢ προσῆκον. Aristot. eth. [illegible] γὰρ καὶ τιμωροῦνται τοὺς δρῶντας μοχθηρά. Thucyd. lib. 1. [illegible] γὰρ πολεμίους τοὺς ἐναντίους τιμωρουμένοις ἐμποδὼν ἵστασθαι, nobis vlciscentibus hostes nostros. Dicitur & τιμωρεῖσθαι ὑπέρ τιν@, iniuriam alicui illatam vlcisci: vt apud Plat. de leg τιμωρεῖσθαι ὑπὲρ τοῦ πατρίδ@.

Τιμώρημα, τὸ, pœna supplicium. Plato de rep. l. 2. (dex.

Τιμώρησις, ἡ, pœna inflictio. Τιμωρητὴς, οῦ, ὁ, punitor, vltor, vin-

Τιμωρητικὸς, pertinens ad τιμωρητήν. Item ad pœnas exigendas propensus, crudelis Aristot. ethic l. 4, c. 5.

Decomp Ἀντιτιμωρέω, vicissim punio, pœnas reposco. Euripid. in Iphig Taur. & Xen. Hell. 4.

Ἀτιμώρητ@, ὁ καὶ ἡ, de quo pœna nõ est sumpta, inultus. Thu. l. 6. Idem cuius iniuriã nemo vltione persecutus est. Idem l. 3. Ἀτιμωρητὶ, & ἀτιμωρητὶ, impunè. Plat. de leg.

Προτιμωρέω prior punio, prior vlciscor. Item prior auxilium fero. Thuc. l. 1. μὴ ἐγκαλῶμεν ὅτι ἡμῖν οὐ προετιμωρήσατε.

[illegible] exp. vates, ὁ τὰ μέλλοντα μαντικῶς ὁ. [illegible]. Eust. in Od. [illegible].

[illegible], quomodo huc pertineant, vide suis locis. Φρουρὸς vide in comp. ex οὖρ@, custos.

ὌΡΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, organum: instrumentum: (* ἃ χαμαὶ [illegible]: vt Plut. tradit: quasi ἔργανον.) Aristot. eth. 8. c. 13. [illegible] ὄργανον ἔμψυχον δοῦλ@, ὁ δὲ δοῦλ@ ἔμψυχον ὄργανον. Herodian. l. [illegible] ὄργανα. Plerunque absolutè ponitur pro instrumento musico. Plut. ὀργάνων χαίρουσι τοῖς ἐπιτερπέσιν ἤχοις. Athen. lib. 13 [illegible] ὀργάνοις καὶ φωνίοις παρίστασι τὸ σῶμα. ¶ Est etiam vocabulum architectonicum & bellicum. Athen. lib. 5, μηχανήματα [illegible] τὴν θάλασσαν ὄργανα. ¶ In corpore animato dicitur pars illa quæ perfectam actionem edere potest: vt cerebrum, cor, iecur, &c. Metaphoricè verò de aliis dicitur, tam inanimis quàm animatis: vt sidera apud Plat. in Tim. vocantur ὄργανα χρόνου. Et apud Plut. in pol præc. amici dicuntur ὄργανα ζῶντα καὶ φρονοῦντα τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. In malam partem Soph. in Aiace Vlyssem dicit esse ἅπαν τῶν κακῶν ὀργάνον. Inuenitur & pro ipso opere vsurpatũ, vt apud poetas, apud Soph. [illegible] μαλάσσει χερὸς πλάσον ὄργανον.

[illegible], instrumentalis organicus. Aristot. eth. 3. & polit. 1. [illegible] in sympos.

Ὀργανικῶς, organicè, organorum seu instrumentorum more. Aristot. eth. 1. c 9.

[illegible] quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

[illegible], ὁ καὶ ἡ, instrumentorum expers. plut. in pericle: αἰόρ[illegible] ἡ [illegible] καὶ τῶν [illegible].

[illegible], partium instrumentalium coagmentatio in corpore animantium. Philop. in procl.

ὈΡΓΑ'Σ, ἀδ@ ἡ, locus Deo sacer & quem colere nefas est, vt [illegible] luci & saltus, campi inculti plut. in pericle, ἀποτέμνεσθαι [illegible]. Xenoph. in Cyn ἴσχονται ὑπὸ [illegible] [illegible] [illegible] καὶ ὕδατα. ¶ Ponitur & pro agro arabili: Item [illegible] vinea seu arbusto, in Epigr. * Videtur dici ὀργὰς quasi [illegible] καὶ αἴεργας@.

[illegible] ἀω, appeto impatienter. propriè de animantibus dicitur quæ turgent libidine & quodam eius impetu concitãtur. Plut. symp. 3. probl. 4. αἱ δὲ παρθένοι τῶν παιδῶν ὀργῶσι [illegible] [illegible] πρὸς τὸ γῆμαι. Aristot. in anim. lib. 6. θήλειαι δὲ [illegible] καὶ αἱ βόες. ὁ τὰς ὀργῶσι πρὸς τὴν ὀχείαν, καὶ τῇ ὑπερ[illegible] καὶ τοὺς ταύρους οὐ [illegible]. Dicitur & generalius de rebus inanimatis: vt apud Theophr. de caus. pl. lib. 3 δεῖ φυτεύειν καὶ [illegible] τὴν γῆν Sic & succi dicuntur ὀργᾶν in plantis apud Theophr. de caus plant. lib. 1. item humores in corpore humano, apud Hippocr. lib. 1. aphor. 22. Item de aliarum rerum vehementi cupiditate: vt apud Suid in vita Thucydidis [illegible] ἔχει τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ μαθήματα Sic & apud Luc. & Thucyd. * Deriuatum nonnullis videtur ab ὀργὴ,

quo significetur ὁρμὴ Aliis verò ab ὀρέγω, i. appeto.

Ὀργάζω, instigo siue incito, accendo, & promptum reddo. Aristot. probl sect 2. τί δὲ ὀλίγον μᾶλλον τὴν σάρκα αὐτὴν αὐτὴν τε ἀραιοῖ, καὶ τὰς ἐπὶ καθάρσεως ὀργάζει πρὸς τὴν διάκρισιν καὶ ἐξαγωγήν. ¶ Frequentius significat, mollio, subigo. Aristoph in Auib. χεῖρας [illegible] φόρει, πηλὸν ἀποδὺς ὀργάσων. Nicand. in Alex. Ὀργάζων λίπος [illegible].

Ὀργάζομαι, idem Gal. in lex. Hippocr.

Ἐόργη, ης, ἡ, cochleare, tudicula. Poll. lib. 6. c. 13. Eust. in Ael. Dion. & Paus. qui & ab ὀργάζω id fieri scribit seu ὀργάζομαι.

Ἐόργω & ἐορίζομαι, cochleari agito, tudicula commoueo & subigo: prius apud Poll. loco citato: posterius apud eosdem Ael. Dion. & Paus. teste Eust.

Composita.

Ἀνοργάζω, Hes. exp. αἰκίζω, αἰδέομαι: item τὰ παιδία ταῖς χερσὶν αἰκίζω.

Ἐπόργάω, impetu incitor: propriè libidinis.

Κατοργάω, vnde κατοργᾶν Hes. exp. ἀπακμάζειν, deflorere, vigorem amittere, & καθοργῶν, παλαιωμέν@.

ὈΡΓΗ', ῆς, ἡ, ira: (* παρὰ τὸ ὀρέγω, τὸ ἐπιθυμῶ. teste Etymol. vnde & Aristot rhet l. 2. ὀργὴν dicit esse ὄρεξιν μετὰ λύπης, &c. & in Stoic. defin. definitur esse τιμωρίας ἐπιθυμία τοῦ δοκοῦντ@ ἠδικηκέναι οὐ προσηκόντως. Plut. in Apophth. ὅπως μὴ δι' ὀργὴν πικρότερον κολάζω τοὺς συντείνοντας Thuc ἀποχώρησιν ἀπ' αὐτῶν δι' ὀργῆς καὶ ἄπρακτ@. Dicitur δι' ὀργῆς ἔχειν τινὰ, succensere seu irasci alicui, apud Plu. in Themist. & Thuc. lib. 5. Et ἐν ὀργῇ ἔχειν τινὰ, pro eodem: apud eundem Plu. ibidem. item ποιεῖσθαι ἵνα ἐν ὀργῇ, apud Dem. Olynth. 1. pro quo Thuc li. 2. dixit, ποιεῖσθαι ὀργὴν τοῖς Ἀθηναίοις, Atheniensibus infensum esse. Dicitur & ὀργῇ φέρειν, iniquo animo ferre, apud eundem Thuc. lib. 1. Et pro eodem πίπτειν εἰς ὀργὴν, apud Dem. pro cor. ¶ Item ὀργὴ, ingenium quo quisque præditus est, studium mores. Sophoc. in Aiace, ἐμπειρὴς ἐμοὶ, ὀργὴν δ' ὅμοι@ Theogn. πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου. Ὀργαὶ dicuntur etiam studia & voluntates, animi inclinationes, apud Thuc. lib. 3. ¶ Ὀργὴ Ionibus significat etiam τὴν πίσσαν, picem.

Ὀργίλος, ου, ὁ, iracundus. Aristot rhet 2. Plut. περὶ ἀοργησίας.

Ὀργίλως, iracundè. Dem in Mid.

Ὀργιλότης ητ@ ἡ, iracundia. Hoc nomine denotatur ἡ δύναμις, ἀρχὴ ὕλη τοῦ πάθους, vt docet Plut de virt. mor.

Ὀργίζω, irrito, ira accendo seu inflammo Xenoph. de re eq. ἄνθρωποι ἥκιστ' αὖ ὀργίζουσι τὸν ὁ μήτε λέγων χαλεπὸν μηδὲν, ποιῶν. Aristoph. in Vesp. τὸ γένος ἦν τις ὀργίσῃ τούτων γεροντίων ἐστὶ ὅμοιον σφηκιᾷ.

Ὀργίζομαι, ira accendor, irascor, Isocr. in Euag. ὀργιζόμεν@ ὑπὸ τῶν γεγενημένων. Luc. in Hermot. ἐοίκασι τῷ ἀκρίβοις, μηδ' ὑφ' ἡδονῆς καταπίπτεσθαι, μήτ' ὀργίζεσθαι.

Ὀργιστικὸς, οῦ, ὁ, exp. irritabilis, procliuis ad iram.

Ὀργαίνω, idem cum ὀργίζω. Soph. in Oedip. tyr. καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας.

Ὀργάω, Ὄργια, quomodo hũc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἄοργ@, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non irascitur, nec ad iram concitatur: lentus. Suid. ex Cratino.

Ἀοργησία ας, ἡ, q. d. inirascentia: non irasci, lentitudo. Aristot. ethic 2, c. 7.

Ἀόργητ@, qui non irascitur seu irasci solet, quĩ ad iram permoueri non solet, aut potest. Luc. in Hermot. Τὸ ἀόργητον, idẽ cum ἀοργησία. Plutarch. de educ. lib. τὸ γὰρ μὴ ἀόργητον ἀνδρὸς ἐστι σοφοῦ.

Ἀοργήτως, sine ira, ita vt non irascaris: item lentè, vt ἀοργήτως αἰσχύνεσθαι τοὺς προπηλακίζοντας lentè ferre iniurias.

Ἀπεργὴς iracundus: vnde ἀπεργέστερ@, apud Hippocr.

Ἀπεργίζω, irrito. Ἀπεργίζομαι, irascor.

Βαρυόργητ@, qui graui ira exardescit. (vel irascor.

Διοργίζω, ira accendo, vel inflammo. Διοργίζομαι, ira accendor,

Δύσοργ@, iracundus, vel qui grauiter irascitur, Soph. in Aiace.

Δυσοργησία, difficilis ira. Hippocr. de succ.

Ἐξοργίζω, idem quod διοργίζω. Suid. Ἐξοργίζομαι, idem quod διοργίζω. Xenoph. de re equ. ἵππον θυμοειδῆ ὁ μὴ αἴτιον ἥκιστ' ἂν ἐξοργίζεσθαι.

Εὔοργ@, qui nõ irascitur, vel qui non succenset rebus quibus oportet. Hesych. Interdum in bonam partem, pro eo qui iustè succenset & quum res postulat.

Εὐόργητ@, qui facilè seu de leui causa ira accenditur: iracundus. plutarc. de defect. orac. Εὐόργητ@ γάρ ἐστι καὶ οὐ πρᾶ@. Item in bonam partem, qui moderatè irascitur, qui moderatur iram. Hesych.

Εὐοργήτως, iracundè: seu animo moderante iram. Thuc. l. 1.

Παροργίζω. in iram concito, irrito. Ephes. c. 6, οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν. Sic & Rom. 10.

Παροργίζομαι, ad iram commoueor, irritor.

Παρόργισμα, τὸ, & παροργισμὸς, ὁ, concitatio in iram, vel ira, in quam quis concitatus est. Ephes. c. 4.

Περιοργὴς, ου@, ὁ καὶ ἡ, iratus, seu obiratus: vel etiam vehementi ira

pertinens. ὀφθέρωμα. iracundè. Hesych.
ὀφθεροχίζω. ut iniuper irascor.
Τὸ ὀφθεροχίσαι. ubi irascor, paulùm irascor.

Ὀ Ρ Γ Υ Α, ἡ, (proprie, sacra Liberi: abusiuè, omnium Deorum, inquit Seruius: qui tamen alibi contra scribit ὄργια apud Græcos dici omnia sacra, abusiuè verò sacra Libe i orgia vocari: * vel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, à furore: vel ἀπὸ τῆς ὀχῆς, à montibus: quòd in montium iugis, vt locis cœlo proximis sacrificare consueuerint. At schol. Apollonij ὄργια τὰ εἰρημένα τῶν ἀγωνίτων ἐπῶν. i hesiod. Idyll. 17, Σὺν σὶ' ὑπαυχήτῃ ποτὶ γυναικὶ Θ- ὄργια Βακχ. Plut. ad Color. τὰ δ' ἀπόρρητα διέβαλλον ὄργια. Sy. vel epist. 143. φιλοσοφίας ὄργια. ¶ Aliquando secretiora & magis arcana sacra sic dicuntur: vnde exponitur etiam, μυστήρια. Luc. de salt. τὰ ὑφ' ἑρμῆ σωτῆρι ὀργια τοῦ ἀμώνων ἐνεφ.

Ὀ ργιάζω, orgia seu sacra perago. Plut. in Num Συσίας δὲ πομπῆς καὶ χορείας ἀπ' αὐτῆς ἀφηγήσεις καὶ ἀφετέρων. Sine casu. Apoll. Arg. 2. ἢ δ' ἔπειτα λαὸς Νυσήϊον ὄφρ' ὀργιάσσῃ σπαν' τε χόρης Herodian. l. 1, ὀργιάζει δὲ καὶ τῷ Διονύσῳ, exp. sacrificiis Deum placare apud Plat. item ὀργιάζω. sacris initio. Philo de vita M. l. 3, αὐτὸν τε καὶ τὸν ἀδελφεοῦν ὀργιάζων. Pro ὀργιάζω dicitur & ὀργιάω. Hesych.

Ὀ ργιαστής, dicuntur ipsa sacra quum peraguntur. Plut. de def. orac. Exponitur etiam actiue, item diuinam facere, apud Plat. lib 4. de leg.

Ὀ ργιαστικός, orgiorum seu sacrorum peractio, seu ipsa orgia. Plut. de def. orac. & in Alex.

Ὀ ργιαστής, ὁ, q. orgia celebrat. Plut. ad Color. & de def. orac.

Ὀ ργιαστικός. eos decens qui orgia celebrant. Aristot. pol. 8.

Ὀ ργιοφάντης, ὁ, qui orgia deorum peragit: sacerdos. Aesch. in Mysis, πομπεῖ Κόρας χάριν σεμνὸν ὀργιοφάντην. Antimach. in λύσης γὰρ Καθαρσίου δίκην ἀφ' ἁγείας vide & Poll. l. 3. c. 4.

Ὀ ργίτης, ου. sacerdotes. Hesych.

Composita.

Ἀ νορίαστος, ον, ὁ, ἡ, qui initiatus non est orgiis seu sacris: seu qui ad orgia seu sacra non admittitur. Sacra ἀνόργιαστα, quoque alicui dicuntur, qui ea non celebrauit: apud Eustath.

Ἀ νόργιος, ον, sacris seu orgiis nondum initiatum esse. Hesyc. & Suid.

Ἐ ξοργιάζω. ad sacra suscipienda præparo, ad sacrorum cultum expio & idoneum reddo. Aristot. polit. 8.

Κα θοργιάζω, orgiis initio, vel ad orgia sacra præparo. Plut. in Sol Hinc & part pass. κατωργιασμένος initiatus, consecratus, deuotus, apud eundem in lib. an seni, &c.

Φιλόργιος, qui orgia celebrare amat, qui orgiis delectatur. in Epigr. & apud Nonn.

Ὀ Ρ Γ Υ Ι Α, ἡ, Herodot. l. 2. mēsura est sex pedum. Poll. lib. 2, ὀργυιὰν esse dicit mensuram quæ inter ambas manus expansas continetur, simul mensurato ipso pectore. Plinius vlnam appellat. Ab aliis interdum exp passus, nonnunquam nes passus. Aristot. κ' ὀργὶ φάλαγγα σφαγὶς ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πᾶσαγξ ἀγχωνίς ἐν' ἐκ ἐκατὸν ὀργυιῶν ῥιπτῶν. Plin. exp. red. lit in fuga simum interdum trium ingerum longitudine. Dioscor. lib. 4, ὀργυιὰ ἐρυγμὰς ἴσον ὄψ Θ- * Deriuari ab ὄρνυμι facta syncope tradit Eustath. At Hesych. Κατὰ τὰ ἀπὸ γῆς μετρεῖν.

Ὀ ργυιὰ Θ. vlnam vnam longus seu tres cubitos. in Epigr.

Ὀ ργυιόω, vlnas extendo: vnde ὀργυιῶσθαι apud Eust. ex Lycophr.

Composita.

Δεκόργυιος, qui decem vlnarum est Xen. in Cyneg.

Τετραπλοκόργυιος. (decomp.) tredecim vlnas patens, seu longus centum triginta pedes. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 9.

Δικόργυιος. duas vlnas longus. ibidem

Εἰκοσόργυιος. qui est viginti vlnarum, Xen.

Ἑκατοντόργυιος, qui centum vlnarum est.

Ἐννεόργυιος, nouem vlnas longus Od. a.

Πεντηκοντόργυιος. qui quinquaginta vlnarum est.

Πενταόργυιος, quinque vlnarum Xen in Cyneg.

Τετρώργυιος, qui quatuor vlnarum est in Epigr.

Τετραπηχεντόργυιος, quadraginta vlnas implens, Herodot.

Τετραντόργυιος, triginta vlnarum. Xen.

Ὀ Τ Ρ Ε Ὼ, & ὀρεγνυμι, (sicut οὖρα & οὐρνυμι) porrigo, extendo, seu tendo. Il. a. Ἐν χαλκῷ τοὶ ὀρεγὼν εἰς ἀγορὴν ἐκάθιζον. Iliad. α. πολλὰ δ' μακρὸν φίλας ἀρέσασθαι χεῖρας ὀρέγνυσ Plut. in Coriol ἔνια δ' ἡ, πὰς χεῖρας ὀρέγοντες ἱκέτευον πολῖται. ¶ Item porrigo, tendo, i. præbeo: seu porrecta & tensa manu præbeo: item simpl. do. Od. ρ, Εἰ δὲ τὸ πάσσω ἅπαντες ἐπ' ξείνῳ μοῦνον ὄρεξε. Il. α. ἐπαντίσχοιτο πατὴρ ἑοῖς υἱοῦσι ὀρέξῃ Il. ω. Θέτις δ' ὀφέξε σπάσε. Herodian. lib. 2. σωμάχας Θρᾷττας ἀπίγνωστον ὀρέξει χεῖρα πατέρων.

Ὀ ρέγω μαι. porrigor, extendor. Il. ψ, (de Hectoris equis.) μοιρίδιον ἅρμα τοῦ ἕκτορος πολεμίζε. Apoll Arg. lib. 2. νώτοις δὲ δύμαις ὀρέξατο χαλκοδύτειρα, porrigebatur pro lætitia. Et actiue, porrectis manibus prendo. Od λ, πέτρας εἰς ἀμφὶ χεῖρας ὀρέξασθ' ἑλόμαίνην. Sic & Od. φ. Interdum significat, porrectis manibus capere seu prehendere cupio. Il. ψ, Ὡς ἔφατο, τοὶ δ' ἄρα πάντες ὀρέξασθαι φιλότητος. ¶ Item cupio, appeto: more eorum qui præmissis manibus aliquid prehendere cupiunt. Hoc. ad Demon οὐ γὰρ τοῦ πολίτου ὀρέγεσθαι δεῖ, ἀλλὰ τοῦ πολίτου ὀρέγεσθαι δεῖ. de insomn. ὅταν δὲν ἀκούσῃ τῆ ψυχῆ τῆ μὴ ὀρεγούσῃ.

¶ *Deriuata ab ὀρέγω seu ὀρέγομαι, porrigo, extendo.*

Ὀ ργμιά, τὸ, quod porrigitur, seu extenditur. Eur. in Phœn. item passus, i. interstitium quo pedes porrecti inter eundum fiunt inuicem distant. Aristot. de mundo.

Ὀ ρεκτός, ὁ. porrectus: seu qui in longum porrigitur & protenditur. ὀρεκτὸς μῆλα. Il. β.

Ὀ ρέγων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀ ποργάω, præbeo, seu partem alicunde do. Suid. Exponitur etiam, extendo, protendo. Apud Hippoc

Ἐ πορέγομαι, porrecta manu prenso, i protenta manu capio & prehendere cupio: ἐφιμον ἀδίκημα δ' ἐπιμὸς χρῆναι. item porrecta manu præbeo. Plut. in vita Sol. Τιμῆς τε' ἀλεγίζειν, τὸ ἐπορέγεσθαι.

¶ *Deriuata ab ἐπορέγομαι, i. appeto.*

Ὀ ρεξις, ως, ἡ, appetentia, appetitus, desiderium. Aristot. rhet. Herodian. l. 1 Frequenter pro cibi appetentia ponitur. Plutarch frat. char. & in præcept. sanit. & sympos. 7 probl 2.

Ὀ ρεκτικὸν, ὁ, qui appetitus, seu appeti soleat. Alex. Aphr.

Ὀ ρεκτικὸς cui appetentiæ vis & facultas inest: vel simpl. appetens. Τὸ ὀρεκτικὸν, ea animi pars dicitur, in qua appetitus suum habet domicilium. Aristot. eth. l. 1 cap. 13. In stomacho autem ἐρεκτικὸν dicitur facultas illa quæ cibos appetit, idem fere quod ἔρεξις. Interdum verò quod cibi appetentiam facit: vt apud Diosc. l. 5. c. 13.

Ὀ ἐπιθυμία, ἡ, idem quod ὄρεξις, desidero, appeto. Hesych. Suid. Exponitur etiam, pugno, decerto, apud Hesiod. in Asp. Ἐγκατ. ὑπ' ἰκάτης αὐ παρεδύσ θεν ἀφ' ἵππου.

Ὀ ρεξάω, ῶ, cupio, desidero. Aristoph. in Nub. Κάτταβε κἀπόπιν' μὴ τὸν κεφαλὸν ὀρεξάτε. Apoll. Arg. l. 1. Οὐδ' ἐξ ἰαπετὸν γένος ἄλλον ὀρέξαθε. ¶ Est & verbum fictum ad imitationem ioci & lusus: quod animam effilantes eduut. Il. ψ, ἡμισυ δὲ σφῶν αὖτις ὀρέξαθον ἀμφὶ σοὶ ἀνδρὶ Σαρπήδοντι. Dicitur & de sono maris quem ad littus allitum reddit: apud Theoc. idyll. 11. τὰ γὰρ καὶ ὃ Θαλάσσιος ἐκ ποτὶ χέρσον ὀρεξάθη.

Ὀ ρῶ & ὀρέχομαι, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀ ορεξία, ας, ἡ, nulla appetentia: propriè cibi, stomachi fastidium. Diosc. de.

Ἀ νορεκτος, qui nihil appetit peculiariter, qui nullos cibos appetit. Plutarch. de impos.

Ἀ νορεξίας, sine vlla ciborum appetentia Gal.

Ἀ νόρεκτον, nihil appeto, ἀνόρεκτον ciborum. idem.

Εὐόρεκτος, qui bene appetit cibos. Res autem aut medicamentum aliquod εὐόρεκτον dicitur, quod stomacho appetitum ciet conciliat.

Ὀ Ρ Ε Ι Τ Α Ν Ο Ν, siue ὀρίγανον, τὸ, vel ἐρείγανον siue ὑγρὸν, ἡ, aut ὁ, origanum: herbæ nomen, de qua Dioscor. l. 3. c. 36. * ὀρίγανον χαίρειν ὀνεῖν. Eustat tradit, deriuans ab ὄφ- ὀφθῆναι. Alij deducunt ἀπὸ τοῦ ὄρους, qui visus claritati conducit vel per antiphrasin ἀπὸ τοῦ ὄρους pleonasmo literæ, quam sit herba διμμαγικὴ.

Ὀ ριγανίτης οἶνος, vinum ex origano cōfectum Dioscl. 5, c. 61.

Ὀ ριγανίζω, origanum refero: vel origanum refipio.

Compositum.

Ἀ ντεριγανον, origanum syluestre: herbæ nomen quæ aliàs pinaces Herasleum, aliàs cunicula nominatur. Dioscl. l. 3. c. 36.

Τραγορίγανον, & τραγοριγανος, origanum hircinum: fruticosum. apud Dioscl. l. 3. c. 35.

Τραγ. ριγανίτης οἶνος, vinū è tragorigano confectū. Dioscl. l. 5.

Ὀ ρεινὸς, ὀρεία, ὀρεῖον, ὀρείτης, vide in ὄρος.

Ὀ ρκανεύτρια, ἡ, vide in ὄρκος.

Ὀ Ρ Θ Ο' Σ ὄ, ἡ, ὀν, rectus, i. erectus siue arrectus. Od. α, οἱ δ' ἐπὶ θυμὸν ἐλύσαν πανὶ. Iliad. α, ὀρθαὶ δ' ἵστασαν ἐν ἀγορῇ ἔσαν Plut. in Symp. βασιλεῦσι τοῖς ὀρθοῖς ὅτι θνητοὶ πάντες. Xen. ὀρθὸν ἔχων τὸν αὐχένα. apud Plut Polyb. &c. ἀπὸ rectus, i. porrectus in rectū, vel in rectū tendens. Soph. ὀρθὸν σημεῖον ἐμ' στῆ- ὀρθὸς εἰς ἐλεύθερος. ὀρθὰ χειμὼν vel γωνία, apud Aristot & Euclid. &c. Metaph. ὀρθὰ χειμὼν vel γωνία, apud Aristot & Euclid. &c. Metaph. homo. ὀρθὸς dicitur, i. sincerus Plut. in Per. ἐπ' ὀρθὸν ἐλθεῖν quid dicitur, i. rectum, & æquum, apud Plat. Aristot. pol. lib. cap. 7 & 10. [4 Ifocr. in Areopag.

Ὀ ρθῶς, rectè seu vt par est & decet Aristot. rhet. l. 2. Xen. pæd.

Ὀ ρθότης, ητος, ἡ, rectitudo. Plato in Cratyl. de frat. amic.

Ὀ ρθόω, ῶ, ἑ, ὦσα, erigo. Iliad. α, τὸν δ', αὖτ' ἐγέρσας ἀνίστατο. Alcest. ὦ τὸν πάντ' ὀρθοῦντα θεῶν, ἀρθεὶς, οὔτε διδάσκειν ἀρκτὸν. item doct. ὦ τὸν πάντ' ὀρθοῦντα θεῶν, ἀρθεὶς, οὔτε διδάσκειν ἀρκτὸν. & metaph. sicut & Lat. erigo. plut. in Fab. τὸν ἀνόμενον ἐκ ἀρθοῦς πολλῷ σαυδάζουσι ἄδικον κακῶς, probe erexit. Item stabilio. Il. ζ, Ὡς εἰπὼν ὃ παῖδὸς ἀρίζατο φαίδιμ- ἔκτωρ. ¶ Item capio, appeto: more eorum qui præmissis manibus aliquid prehendere cupiunt. Ifocr. ad Demon οὐ γὰρ τοῦ πολίτου ὀρέγεσθαι δεῖ, ἀλλὰ τοῦ πολίτου ὀρέγεσθαι δεῖ. de insomn. ὅταν δὲν ἀκούσῃ τῆ ψυχῆ τῆ μὴ ὀρεγούσῃ.

---

stam facio. Aristot. ethi. l. 2. c. 8 οἱ τὰ διεσφαλμένα πρὸς ξύλον ὀρθοῦντες. Item dirigo: sicut architectus suum canona ὀρθὸν dicitur. Athen. lib. 13. at ventus nauem dirigit, quum facit vt recto eā tramite progrediatur.

Ὀ ρθόμαι, erigor, seu erigo me. Il. β, ἐξανὸ σῆ' ὀρθώσατο, quum se erexisset fic & Il. κ, & apud Xen. pæd. 8. item metaph. prospero successu vtor, rem bene gero. Thuc. l. 3. Vnde τὸ ὀρθούμενον, felix successus, apud eundem l. 4.

Ὀ ρθωσις, ὁ, erectio, vel directio: & ὀρθωσία, ας, ἡ, idem. Dicitur etiam Diana ὀρθωσία, vel quòd vitam hominū dirigat, vel quod parientes tubleuet, & eis opem ferat: & Iupiter ὀρθώσιος, id est dirigator, ab erigendis iis qui labascebāt & inclinabant: vel etiam quòd prosperos successus daret.

Ὀ ρθοβάτης, rectā in altum tendens: arduus, vt ὀρθοβάτου οἴμου. apud Hesiod. in Erg. Item qui recto corpore est: vt apud Oppian. l. 3 de venat. ὀρθοβάτου ἐόντι ἐπ' ὤμοιν, & ὀρθοῖσι μαστοῖς, mammillæ erectæ siue arrectæ, apud Gal. lib 6 simpl. ¶ Carmen verò orthum dicitur quod voce sublatissima cantatur. Herodot. l. 1.

Ὀ ρθοκραδία, arduum arrectum, vt ἀφ' ὑψίου, apud Xen. de re equ. Dicitur etiam aduerbial. ὀρθοῦν φεύγειν, rectā fugere, apud eundem in Cyneg. item ὄρθιον sublata & intenta voce, apud Plat. de orac. Pyth. Sic ὀρθία, τὰ, aduerbial. vt urpatur ab Hom. Il. λ. Hinc & ὀρθιάζω, in arduum. Xen. in Laced. polit.

Ὀ ρθιάζω, ergo, arrigo. in Epigr. item voce sublata & intenta loquor. item vaticinior, quòd Sarsi mantsum Vox imperii qualem plerunque concitata erat: Hesych. (Acharn.

Ὀ ρθίασμα, τὸ, verbum intenta voce prolatum. Aristoph in Ὀ ρθόκωλος, mali nautici inferior pars, ita dicta quòd rectā in altum tendat, & ardua sit. Epicharm. in naufrago.

Ὀ ρθοκώνειος, vnus ex Priapeis dæmonibus, habens & ipse arrectum penem, vt tradit Hesych. apud Athen. l. 10. scribitur ὀρθάνιος. Ὀ ρθόω, ετιgo, subleuo. Eurip. in Orest. Παρὸν δὲ ἄλλῳ ἐς ἀρτίαν ὀρθοῦν.

Ὀ ρχεῖον in ὀρχος.

Ὀ ρχεστός, pulchros habens ramos, vel multos. Suid.

Ὀ ρχέω, &c. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀ νορθόω, rursus erigo, instauro, re ædifico. Histor. Eccl. l. 4. τὰ ἐκκλησίας ἀνορθοῦσι ἐμαρίσας, ὅς εἰσέλθων τοὺς πόλεις ἀνορθώσας κατὰ δικαίωσιν. interdum simpliciter significat, erigo lapsum vel ruinosum, extruo. Xen. τὸ τεῖχος τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐν ἀνορθοῦν. Item metaph. corrigo, in meliorem statum restituo. Plat. polit. 1, τὰ δικαίως καλῶς μεταχειρίζεσθαι ἀνορθοῦν.

Ἀ νορθόω, voce sublata & intenta profero. Aesch. & Andoc. Decomp. Ἐ ναντιόω, in integrum restituo, corrigo. emendo. Aristot. ἐν ἐστι ἐκλεῖσθαι ὅρκον ἐναντιοῦσθαι τοὺς πολιτείας τοὺς διεφθαρμένους καὶ ἀναντιοῦν τοὺς αἰτίους.

Ἐ ναντιόω, emendo, corrigo, idem quod ἐπανορθόω. Ifocr. in Archid. τοὺς πατέρας συμφορᾶς οἱ πόλεις ἐναντιοῦσθαι πολιτείας. Item pass. corrigor, emendor, Dem. pro coron.

Ἐ ναντίωμα, τὸ, quod emendatum & correctum est: vel emendatio, restitutio in integrum. Aristot.

Ἐ ναντίωσις, ἡ, emendatio, correctio restitutio in integrum. Dem. fit & schema rhetoricū: de quo Iul. Ruf.

Ἐ ναντιωτὴς, ὁ corrector, qui emendat.

Ἐ ναντιωτικὸς, qui corrigere & emendare potest.

Ἀ ναντιώτως, qui emendari & corrigi nequit. Philo de mundo, ἀκίνητος ἐστι καὶ ἀναντιώτως.

Διορθόω, correctū & emendatu facilis. Hippocr.

Διορθώτης, ὁ, corrector, qui emendat & corrigit.

Διορθωτικὸς, qui emendare & corrigere potest. (nequit.

Decomp. Ἀ διορθώτητος, inemēdabilis, qui corrigi & emendari

Ἀ διορθώτητος, qui vix corrigi aut emendari potest.

Ἐ πανορθόω, insuper corrigo & emendo, seu corrigo quod dixi aut feci. Hermog. Ἐ πανορθωτικὸς, ὁ, qui ad corrigenda superiora aptus, aut quo corrigere volumus ea quæ diximus. Hermog.

Ἐ πανορθώτης, qui facilè corrigi aut emendari potest. Hipp. ad Demag.

Προδιορθόω, præcedens correctio: figura rhetorica quæ & προανακαίνωσις & προδιόρθωσις. dicitur quū præfatione id mollimus quod durius dicturi sumus. (ἀπὸ ἐξ ἀρτίου.

Προδιόρθωμα, idem quod διόρθωμα in poster. signif. Aeschin.

Ὀ ρθρεύω, erigo: item instauro, corrigo. dirigo. Basil.

Ἐ ξορθρεύω, idem. Soph in Antig. τὸν ἐξορθρεύσαντα θεὸν, vitam tuam erige, in stabili & confirma.

Κατορθόω, erigo, iuttauro. item felici successu rem gero. Dem. pro coron. πολλὰ δὲ μεγάλα καλὰ πόλις μὲ σφαλεῖσα κατορθῶσαι δ' ἐμοῦ. Sic & Chrysost. κατορθοῦσι τοῦ πολέμου. & Theoph. hist plant. lib 4. cap 12. κατορθοῦσι ὑπὸ τῶν ἰρκοτίων, parum prospero vti successu. Exponitur etiam, constituo, feu prospero successu vsus constituo vel compono. Herodian. l. 3 κατορθώσας δ' ἐξ' ἐπὶ αἰσχύλῳ, rebus ad orientem prosperè gestis & constitutis.

Κατορθούμενος, felici successu geror. Thuc lib. 8. χρόνος ἔστ' ὀθνείου ἐξ' ἐλάσσης κατορθούμενος, φερτὸς ἢ πολέσσα. Sic Herodian lib. 3. τὰ ἐμὲν αὐθρείως κατορθωθέντα, quæ fortissimè prosperrimèque gessistis.

Κατόρθωμα, res feliciter gesta, facinus felici successu paratum Plut. item rectè factum.

Κατόρθωσις, ὁ, ὑ, felix rei susceptæ gestio & administratio, seu res feliciter gesta, prosper successus. Herodian. lib 3. μεταχειρὸς δὲ τῆς καταδιώκειν μεθέξεις ἢ μείζους τῆς κατορθώσεως πηδῶ. item recta affectio.

Κατορθωτικὸς, qui rectè efficere omnia solet, ad res feliciter gerendas idoneus. Aristot. ethic. l. 2 c. 3.

Decomp. Δυσκατόρθωτος, qui ex animi sententia difficulter conficitur. Gal. ad Glauc.

Ὀ Ρ Θ Ρ Ο Σ, ὁ, tempus matutinum seu antelucanum: diluculum: proprie primum diluculi punctum. Aristoph. in auibus. ἀλλὰ πρῶ ὄρθρου βαθέος Plut. symp. 3. πρὸ γὰρ ἰσηρέων, ἢν' ἀπὸ, αἰκάπευσιν. τὸν δ' ὄρθρον ἀείχλιν. Theocr. idyll. 18. Νῦμφαι ἐκ ἡμεῖς ἰς ὄρθρον redibimus sub diluculum. * Quidam deriuant ἀπὸ τοῦ ὀρέγειν τὸ ἑρθὸν ἐκ ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦσθαι τὸν ἄνθρωπον. Etymolog. dicitum scribit ὅτι εἰς ὕρας ἡμᾶς ἐρθεῖ.

Ὀ ρθρεῖος, ὁ, matutinus: vt ὀρθρεῖα δῶρα. in Epigr. & ἀστὴρ ὀρθρινός. Apoc. c. 22. Τὸ ὀρθρεινὸν, matutino tempore. Luc. in Gallo.

Ὀ ρθρινὸς, idem. Thuc. ὀρθρινὸν ἐπ' αὐτοὺς ἐλθὼν ἐπεφέρετο, diuerso itinere matutini perrexerunt. ὄρθριον aduerbialiter accipitur pro matutino tempore, apud Aristoph. & Theophr.

Ὀ ρθρίζω, matutinus aliquid ago. Theoc. idyll. 10. Τὸν δ' ἐπὶ τὸν βωκᾶν ὁρῶντα λεπτὸν ὕφαντα Μυδόνιον τῷ μητρὶ κατ' ἄνεμον ὀρθρίσαι.

Ὀ ρθρίσιος, idem. Luc. in Micyllo, ἐς ἰχνὸς ὀρθρίσιος ἀμφίλυκος τὰ πολλὰ ἔρχου.

Ὀ ρθρίζω, idem. Lucæ 21. πᾶς ὁ λαὸς ὀρθρίζει πρὸς αὐτὸν, manè ad eum venit.

Composita.

Ἐ πορθρίζω siue ἐπορθρεύομαι, & ἐπορθρίζω, diluculo surgo. poll. lib. 1.

Ἐ πορθρισμὸς, ὁ, id quod fit matutino tempore. Plut. symp. 3, prob. 7

Πεμπόρθριον, τὸ, tempus antelucanum diluculo proximum. Thucyd. lib 7. Interdum simpliciter exp diluculum: vt apud Herodian. lib. 6.

Ὀ ρθὸς, ὀρθωσις, vide in ὀρθός. ὀ ἐρεγμὸς, in Ὀ ρεγμὸν.
ὀ ἐγερσίμυος, in Ὀ ρεγμὸν. ὀ ἐρίζω, &c. in Ὀ ρος.
ὀ ἐρίνω, in Ὀ ρος. ὀ ἐρθ-, &c. in Ὀ ρος. ὀ ἐρκάνη, in Ὀ ρκος.

Ὀ Ρ Κ Ο Σ, ὁ, τὸ, iusiurandum, iuramentum. Odyss. τ' ἀλαθρέσσουσε ἐκέκασο κακοσσύνῃ ὄρκοισιν. Odyss. λ', ὡμοσσε κακρεῖον ὅρκον. Thucyd. ὄρκοι ὁμόσαι πιεῖ, iureiurando fidem dare. xenoph Hell. 1 ὅρκος ἐλαθὼν ἐξ ἑδόκει ἀφ' ἐς Φαιάδακον. Demosth. pro cor. δῶ ὅρκους τῶν τοιῶν ἐν Χαλκιδικῇ. iusiurandum quamprimùm exigere. Παραβαίνειν τοὺς ὅρκους, iusiurandum violare. Demosthen. * Dicitur ab ὄρνυμι: quoniam ὁ ὀμνὺς καθείρηται πως εἰς ὁμολογεῖ vt Eust. tradit: addens tamen, veteres quosdam ab θέσις deducere quoniam ὁρίζονται τι θεμένοις πρὸς ἀλλήλους.

Ὀ ρκόω ῶ, caueo ab aliquo iureiurando. Thuc ὄρκωσαν τοὺς στρατιώτας μεγίστοις ὅρκοις. ad maximum iusiurandum adegerunt. Plut. in Publ. ἐβούλετο σφᾶς στρατίαν ὁρκῶσαι τῶν Ἑλλήνων.

Ὀ ρκωμοσία, dicuntur legati qui ad exigendum iusiurādum mittuntur. Xen Hell. 6.

Ὀ ρκίζω, idem quod ὁρκόω, iureiurando obstringo. Demost. ὃν ἀν ὁρκίζωμεν αὐτόν. Iuterdum cum gemino accusat. & personæ & rei, per quam adiuramus Orph ὀρκίζω σε, cœlo teste & cōscio te sacramento adstringo, Marc. 5. ὁρκίζω σε τὸν Θεὸν, adiuro te per Deum.

Ὀ ρκισμὸς, ὁ, iuramenti exactio, per iusiurādum obstrictio.

Ὀ ρκιος, ὁ, ἡ, qui iureiurando adhibetur: vt θεοὶ ὅρκιοι, apud Thuc.

Ὄ ρκιον, τὸ, fœdus iureiurando sancitum. Iliad. β ὅρκια πιστὰ ταμόντες. ἰcto fœdere fido & firmo: Item ea quæ ad fœdera iureiurando sancienda pertinent, vt αἷμα ὀρκίου ἔρκεια vocantur. Il. χ Sumitur etiam nonnunquam pro ὅρκος, vt Il. β, ἀτὰρ δὴ σπονδησίσιν τε καὶ ὅρκια βάντες ἀμὶς: sic & apud Thuc. lib. 6, & Luc.

Composita.

Ἀ μφορκία, ἡ, vtrinque datum iusiurandum. Hesych.

Ἐ μπεδορκίω, ῶ, firmiter iusiurandum seruo, sto pactis iureiurando firmatis. Herodot. in Melpom.

Ἐ ξορκος,

Ἐπόρκιος, ὁ, ἡ, iureiurando obstrictus iuratus. Aeschyl. ἔτορκεἰς εἰμι, iureiurando teneor. Et ἔτορκον καθιστᾶν τὰς σπονδάς, iuramento populum adstringere, apud eundem. Item iureiurando comprobatus seu firmatus. Plut. in Thes. ἔτορκον φιλίᾳ ὑποδέσαντο. Dicitur & ἐπίορκος pro ἔτορκος.

Ἐπόρκια: iureiurando, interposito iuramento. (tio.

Ἐξορκίζω, idem quod ὁρκόω. Ἐξορκίζω, idem ἐξαρνοῦμαι, adiuro.

Κατώρκιος, periurus Hesiod. in Erg. τίνα πᾶσι δίκηρας ἐπίορκον adueribial periuré Il.κ, ᾗ ὀλίγιον ἀπάτησεν.

Ἐπίορκος, periurè, perfidè, violato iureiurando.

Κατώρκια ᾗ, periurium. Naz ὁ ὅρκος δίκηρίαι τίνεται

Ἐπίορκον, idem.

Ἐπιορκέω, ῶ, peiero, Il. τ, οὐδ' ὑπορκήσω φρῆς ἀμείνων. Amphides, ὅστις γὰρ δυσνοίᾳ μᾶλλον πείσεται. Αὐτὸς ὑπορκεῖν βασιλῆος δίκαια πάσχει.

Ἐπιορκία, [decomp.] peiero. Aeschin. in Ctesiph.

Ἐπορκίζω, adiuro, ex can. 27. concil. Laod.

Ἐπορκιστής, οῦ, ὁ, exorcista: ex can. 10. concil. Antioch.

Κατεπορκίω, (decomp.) apud Demost. contra Conon. ἐ κατεπορκηκὼς τὸ ἀφόρκιον, periurio causam iustam non subueriurus.

Εὔορκος, qui iureiurandū religiosè colit. Hesiod. in Erg. Α'νδρὶ δὲ δίκαιον χῶρον μετόπισθεν ἀμείνω. Vsurpatur etiam de re aliqua: apud Dem. contra Mid. & Thucyd. l. 5.

Εὐόρκως, religiose iusiurādum seruando, seu interposito sacramento. Herodian l. 5.

Εὐορκέω, non peiero, religiosè iuro, sanctè iuro. Isocr. ad Demon. μηδὲν ὀνήσει θεὸν ὁμόσας, κακὸν δ' ἀφορκεῖν μᾶλλον.

Εὐορκία, religiosa iura. nēti interpositio, sanctū iusiurandum

Κατώρκια, decomp.) idem quod ἀφόρκιον (dum Eurip.

Παρορκέω, contra iusiurandum ago, iuramentum transgredior seu violo. Appian.

Πολύορκος, multum iurans.

Ψεύδορκος, periurus, qui falsò iurat. Eurip in Medea. Ψευσίορκος, pro eodem Herodot. l. 1.

Ψευδορκέω, falsum iuro, peiero. Aristoph.

ΟΡΜΑΘΟΣ, ου, ὁ, ordo, series, catena, seu series catenata: vt ὁρμαθοὶ μιλτίων, ordines carminum. Aristoph Xenoph. Pæd. 6, πολλὰς ὁρμαθὸς ποιήσῃ. ᾗ δὲ ἁμαξιτὸς ὁρμαθὸς ἀμαξῶν, catenata malorum series, apud Suid. * ἁθρόοι ἐφέρετο, nectere. ¶ Item latibulum, lustrum. Hesych.

Ὁρμαθίζω in modum catenæ connecto.

ὁρμάω, vide in ὁράω.

ΟΡΜΗ, ῆς, ἡ impetus, impetuosus quidam motus. Iliad. ὃ δίς τε μοι αὐτῷ πλεῖον ἢ ἐξ ὁρμῆς ἔγχος ἐπάλτο. Hesiod in Asp. Περὶ δὲ τὸ κρανίον ἑκατέρωθεν πόνος ἰσχυρὸς ὁρμᾷ. Plut. de def. orac. οὔτε τὰ ζῶα ἀφορμῆτα ἔχει ᾗ ὁρμῇ. Herodian. ἐκεῖ μὲν γὰρ αἱ τῶν ἀφορμῶν ὁρμαὶ κατὰ πρόσωπον Exponitur etiam simpl. motus, *ciuiles bellicosæ*. Thuc. l. 2. ἐν δὲ τῷ παντὶ τῷ ὁρμῇ ἐπαρθὲν ᾗ ἀφορίσας τὸν γνώμῃ interdum exp. conatus: vt apud Herodian. lib. 6. ἀριστεῖα πίμπλασι ᾗ διὰ γενομένων κακώσεως τῶν ὁρμῶν ᾗ ἐλπίδα τῷ βαρβάρου. Item profectio. Xenoph. pæd. 7. ἐγὼ δὲ ἐν τοιαύτῃ τῇ ὁρμῇ. Item principium & prima operis aggressio. Plato in Tim. πρὸ τοῦ ἔτους ᾗ τῇ βορρᾶ συφοροῦσας μετ' ἰχνος, ἐν παντὶ ὁρμῇ ᾗ μικρῷ ᾗ μεγάλῳ ἀφιγμένος, δεῖν ἀεὶ σκοπεῖν. ¶ De animo peculariter dictum, interdum exp. appetitus & appetitio: vel appetitus animi, quo ad agendum impellimur & id appetimus quod est visum. Quidam esse dixerunt affectionem qua animus à viso afficitur. Plut. aduers. Colot. χρῶνται τῇ ὁρμῇ συσπικῶς ἀγάσσῃ ἀφῖε τὸ Φαινόμενον οἰκεῖον. Philo, ψυχὴν ᾗ φύσιν περὶ διαλαμβάνουσι ὁ ποιῶν ὑπορῇ, ἀξιόπιστος, ὁρμητικὴ, ὁρμῇ. Interdum exp. cupiditas, & subita voluntas: apud Polyb. βασιλεὺς διὰ τὴν τῶν ὁρμῶν πᾶρ' ὀλίγον τῶν Μεγαλοπολιτῶν εἰς τὸ φρονεῖν ἀφῖε τοῦ Λ'χαιῶν. Interdum instinctus: vt apud Plut. ἐ λαχὼν οὐ ὁρμῇ τινι χρήσασθαι τῷ ἀγαθῷ. * Deducitur ab ὄρνυμι. præterito perfecto passiuo ὅρμαι verbi ὄρω, mutato spiritu.

Ὁρμάω, ῶ, impetu feror, irruo, prorumpo. Plut. ἐπὶ τὸν ἔκστατον ὁρμῶσιν τοῖς ἵπποις, & in Public. διὰ μέσου ὁρμῶσιν ᾗ μοχθοῦσιν ἔφυγε. ¶ Cum infinitiuo significat, impetum capio: vt apud eundem, ὥρμησεν ἑαυτὸν ἀπολέσθαι, impetum capit interficiendi sui. Item in animum induco, facere gestio: vt apud Xenoph ἐπαινεῖν. lib. 3. οἱ γὰρ πολλοὶ ὁρμῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀκούειν τὰ ᾗ ἄλλων ἀφηγήματα ᾗ τρέπονται ὑπὸ τοῦ ἀκούειν, ἐξετάζειν, qui animum appulerunt. Sic dicitur ὁρμεῖν, ἐπὶ τὸν πόλεμον, suscipere bellum, apud Demosth. & ὁρμᾶσθαι ἀφῖε τῶν ἐμπορίαν, ad mercaturam animum conuertit, apud Plut. ¶ Ὁρμῶ, interdum est transitiuum, & significat cieo, concito, moueo Od. σ. εἰ δ' αὖ ᾗ πὰ λαμπὸν ποδῶν ὁρμήσεις Κρονίων. Et apud Herodot. ὁρμᾶσθαι τὸ στρατεύεσθαι, mouere exercitum.

Ὁρμᾶμαι, ad aliquid agendum incitatus sum & impetum cepi. Xenoph. ἔσπευσε l. 2. ἔλπε ᾗ ὁρμᾶσθαι ὑπὸ τὸ φιλῶν τὸ ἐμὸν ὑπὸ ἀπροσδόκητον ὑπὸ ἀνηβᾶν, ᾗ πᾶσιν αὐτοπροθύμως. Interdum exp. institui, constitui: vt Gregor. ὃ ἐφ' ὁρμῶν λέγειν ὁ λόγος. Item propero, paro aliquid facere. Plut. in Themist. ὁρμῶντας καὶ παρασκευαζομένους, vide & Plin. lib. 18 cap. 10. & Galen. de aliment. l. 1.

Ὁμοίωσις, ὁμοῖος, hormino similis gemma. Plin. l. 37. c. 10.

Ὄρμος, ὁ, monile: colli ornamentum! (* ab ἔλεφ deriuatum. à necto: quòd innectatur & inseratur collo. Eustath.) Iliad. ἐλέφαντα τε χαμαιτὰς δ' ἔλικας, κἀλυκῶπις, τὰ δὴ ἔρμιν. Od. ᾗ, ὁ, ᾗ ἀμφὶ δὲ πολυδαίδαλον αὐτὴν ἔνεκα Χρύσειον. Athenæus ὁ δὲ ὅρμος ἐκλεκτὸς ὅρμοι Μενελάου ἀπαθέντος. ¶ Est & saltationis species: inde dicta quòd sit ὅρμος ἐν σκοροσιῶν ᾗ καὶ φοιτᾶς καὶ ἀναλύσεις. apud Luc. de sal. ¶ Item statio nauium: in q. significat ab ὄρνυμι deriuatur (quod vide in Ἔλεφ) quia nauis ibi tanquam in fulcro & stabilimento cōsistit: quam etymologiam respicere videtur Aristoteles de poet. quum ait, Ναῦς δ' ἁπλῆ' ἐστιν. ᾗ γὰρ ὁρμὴ ὅδε ἐς αἰεὶ τι. Thuc. lib. 4. πᾶν ναῦν ὡς ἐχούσῃ ὅμως Odyss. γ. ἐν' αὖ ὅρμοι ἀλίζοι ἐκάστῃ. Sic & apud Plut. & Arrian. Aliquando & pro portu ponitur synecdochicè: vt apud Arat. ὁ ὅρμος ἐπιχλόῃσι, Cic. vertit, *quum captant conscendere portus.*

Pertinentia ad ὅρμος, monile.

Ἐνώτιον, ὁ, ἡ, monile in Cantic. Salom.

Ἐνώτιον, ὁ, monile. Ofex. c. 2.

Τόρμιον, dicebatur apud antiquos κοσμάζιόν τι χρυσοῦν. Eustath. ex rhetor. lex.

¶ Deriuata ab ὅρμος, statio nauium.

Ὁρμέω, ῶ, stationem habeo. Thuc. l. 1, κλῆδας ἐν ᾧ οἱ Κορίνθιοι ὥρμουν. Metaphoricè apud Demosth. ὑπὸ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς sub. πόλις. item appello. Herodot. ὥρμεον ἐς χλῶ. Nauis etiam ὁρμεῖν dicitur, stationem subire. Demosth. ᾗ τὸ πλοῖον ὥρμει ὑπὸ τὸν. Dicitur etiam ὁρμᾷ τὰ ναῦν, pro ὁρμίζω apud Paus. ἐπὶ τὸ Λ'ιτιον, nauem in stationem subduco & appello. item nauem stabilio. Od. χ, ἐν' ἐν νηὶ ἐϊσῃ ὑπὸ Στείρας ἀείραντες· τὰ δ' ἀρ' ἔπειτα Νηὸς ἐΰσσελμου ἐπιβάντες ἐρετμὰ κορύσσαι. ᾗ ἐν ὑλαῖον ἀνάσσει ἐρημοτόκῳ, εἰσεκεν ἔλθῃ Νύξ. Thuc. ὁρμίσαντες ἐπ' αὐτῶν.

Ὁρμητήριον, appellor. Thucyd. li. 1, ἐπταῦθα ὁρμίζ' ἐναι τὰ ᾗ στρατόπεδα ἐπαίσιον.

Ὅρμησις, ipsa actio τοῦ ὁρμίζειν seu ὁρμίζεσθαι: quies in stationem. Aelian.

Composita.

Ἀντόρμιος, ὅτο contrà in stationē: propriè dicitur de nauibus in stationē ad resistendum hostibus & ineundum prælium paratis. Thucyd. αἱ δ' ἄμων ἀφῖε τὰς Λ'θηναίας. Dicuntur & hostes ἀντορμεῖν ἀλλήλοις, quum naues habent in stationē inter se aduersas.

Ἀπόρμος, ὅτο, ἡ, stationem nauium non habens, stationi nauium incommodus.

Ἀποναυίζω, stationē nauium discedo, soluo, enauigo. Polyb. lib. 1. ἀφορμεῖς ἐκ τῶν Σικελίας, ἐφ' ᾧ ῥᾳστώνη ἐν τοῦ ἀπ' ἐκείνου Λιβύῃ.

Ἀπορμέω, stationem nauium difficilem & incommodam habeo: τὸ ἀπορεῖσθαι ἀφ' ἁλὸς, apud Plut.

Ἀπορμος, ὁ, ἡ, qui in portu stationem habet.

Ἀπορμίζω, nauem in stationem appello, applico. Synes. τὰν ναῦν ἐπὶ τὸν λιμένα ἀπόρμισον τὸν μεσίονα. Hinc & pass. ἀπορμίζεσθαι, apud Strab. l. 5.

Ἔξορμος, qui e stationē soluit. Eustath.

Ἐξορμίζω, de stationē deduco nauem soluo. Dem. Ὑπὸ βυζαντίων ἐπὶ τὰν ναῦν ἐξορμίσαντες ἐν τῷ λιμένι. Apud Eurip. in Helene, ἐπὶ τὰν ναῦν ἐξορμίσαντες ἐν τῷ λιμένι. exp. in mare e stationē deducor. Demetr. Phaler. ex Soph. ὑπὸ δὲ ἀνέμου πολὺ ὑμεῖς ἐδὸ ὁμόσε χρὰς ἐξορμίζομεν πλέον δηκέζων.

Εὐόρμος, stationem nauium opportunam & commodam habens. Strabo l. 17. εὐόρμου δ' ὄντος. Od. ᾗ.

Ἔφορμος, qui in stationē est: vt ἔφορμοι νῆες. Thuc. Item substant. locus stationi nauium accommodus, apud eundem lib. 3.

Ὁρμάω, applico, appello, in stationē sum. Xen. ἐπανελθὼν μέσον ὁρμᾷ ἐν ᾧ ὁρμοῦσιν ὁπλιτικὰς ὁπλιτικὰς ὄντας, ἐξ' ἀπλοῦν ἐν τῷ λιμένι. Sic & apud Thuc. l. 4. & Polyb. l. 1. Item in stationē me continens immineo alteri, insideo & obsideo portum. De mosth. ἐν ᾧ ᾗ πανταχοῦ παρεσκευάσθαι ἐμέλησε ὁ ἐξορμῶν. Xenophon. ἐδόκουν ἐν ᾧ ᾗ τοῦ μὲν ἐξορμῶν ἐν τῷ Μιτυλήνῃ ᾗ ἐξορμίσασθαι. metaphoricè apud Dem. Olynth. 3, πολλοὶ μοχθοῦσι ἐξορμεῖν τῆς ἀπορίας.

Ὁρμίζω, nauem ad stationem appello, applico.

Ὁρμίσκος, (decomp.) naues in stationē habeo ad prælium iuratus. Poll. l. 1. (πλοιοκάλον.

Παρόρμιος, idem quod ὑφορμίζω. Polyb. l. 1, ναῦ δὲ ὁρμοῦσα ἐφῆς τὸ παρόρμιον ἐπὶ τὸ κοινὸν. Basil.

Παρορμίζω, qui ad portum applicare facit. Epigr.

Παρορμίζω, transmitto, traiicio. Xen. Hellen. 2, μεταξὺ ἐκ Σηστοῦ καὶ Ἀβύδου παρορμίσας εἰς Σηστὸν ἐπανῆλθε. Sic & apud Plut. in Alcib. (ptam. Od. ρ.

Παρόρμιος, habens stationem omnibus nauibus, & semper aptum. Sic & apud Plut. in Alcib.

Παρορμίζω, iuxta in stationē sto. Pausan. Μίνως ἐπαῦθα ἐν τῷ λιμένι παρορμίζει τῷ πρὸς Νίσῃ πεύσει. Appian. de bello ciu. l. 5. αἱ τε ἐκεῖσε ναῦς ὁρμοῦσαι ᾗ ἐπὶ ἀκτὰς ἀφεστηκυῖαι.

Περίορμος classem circumago. Plutar. in Ant. ᾗ δὲ περίορμοι ᾗ ἦσαν ἐπὶ Βρεντεσίῳ τὸν στόλον εἰς τάφρον ἀφειρημένοι.

Περιορμίζω, in stationem circumago Poll. ex Dem.

Προόρμιον, ante enauigo ex stationē. Poll. l. 1.

Προσορμέω, ῶ, stationem habeo. poll. l. 1.

Προσορμίζω, appello, in stationem nauem applico.

Προσορμίζομαι, appellor, applicor, seu appello, applico. Arrian. l. 6. προσορμισάμενος ᾗ ἔστι τυχεῖν τῆς ὑλῆς.

Προσόρμισις, appulsus ad littus. Synes.

Συναορμίζω, simul in stationem applico, seu appello.

Τ'φόρμιον, locus stationi aptus Strabo l. 6.

Τ'ορμίω, ῶ, sum formidolosus alicui: metaphora sumpta ἀπὸ τῶν τοὺς ὁρμοὺς κρυπτομένων πηδᾷ, ᾗ ἐστι τοὺς ἐπιτηρεῖν. Apud Synes. ad Eurpt. ὑφόρμει δ' ὦ ὑπὸ πλαζόμενε τὴν ὑγρὰν, non minus nos terrebat metus ille. ¶ Φορμεῖν dicitur & ἠπειρικὰ ναῦς, apud Polyb. quum in stationē nauibus & infidiis tegendis opportuna præternauigantibus imminet, &c.

Τ'ορμίζω, in stationem subduco. Thuc. l. 2. ὑπὸ ἔλαττον τοῦ ὑποφορμισθῆναι.

ΟΡΝΙΣ, θος, ὁ, ἡ, auis, ales. Od. ο, Π'ερὶ δὲ σὺ εἰ σινόην ὑπέπτατο δῆθε ὄρνις Il. ξ. ὄρνιθι λιγυρῇ ἐοικώς. Dem. εἰς δὲ ὄρνις εἰσιόν. Luc. ἐκεῖνα διελεγόμεθα. Et ὀρνίθων θήρᾳ, apud Xen. & Plut. ¶ Peculiariter de gallinaceo genere dicitur. Athen. li. 10. πολλάκις σωιόντας αὐτὸν ὑπὸ πλείονος, ὁ ὄρνις κατελάμβανε τῶν ἰδίων κρεῶν. Al. Aphr. ὄρνις κατοικῶν. ὧν τινὰ σημαίνει, gallina domestica. Sic ἐρίθων ἄκρ: in Geopon. Dorica dialecto dicitur ὄρνιξ. vnde nominat plur. ὄρνικες, apud Theocr. idyll. 5. & genit. pl. ὀρίχων, apud eundem idyl. 23. *Etymolog dicit ab ὄρνυμι fieri ὄρνις & pleonasmo, ᾗ ὑπὸ ἐρεμνὸν πτερὸν ὄρνιθος.

Ὀρνιθοειδής, ὁ, ἡ, ὠόν, ad auium naturam accedens: auium speciem gerens: vt ὀρνιθοειδὴς κοιλία, ventriculi quales sunt auium, Aristot.

Ὀρνίθειος, ὁ, ἡ, ὀρνίθιον κρέας. auium caro. Aristot. eth. 6. c. 7. & ὀρνίθιον ᾠόν, adeps gallinaceus. Dioscor. l. 2. c 89. Pro eodem dicitur etiam ὀρνίθειον, apud Aristoph. in Nub. Interdum ὀρνιθεῖον & ὀρνίθιον pro gallinaceo vsurpantur: vt apud Athen. l. 8. Scribitur & ὀρνίβιον pro itidem, vt ὀρνιβᾶν κρεῶν apud Arat.

Ὀρνιθικός, ὁ, ἡ, vnde ὀρνιθικὴ, auium historia, libri de auibus. Dionys. de situ orb.

Ὀρνιθίας, ὁ, ἡ, vt ὀρνιθίας χειμών, tempestas quæ aues perimit: vel hyems, quæ frigore aues necat. Aristoph. in Acharn. ¶ Ὀρνιθιαὶ dicuntur etiam venti quidam, de quibus Aristot. de mundo.

Ὀρνίθιον & ὀρνιθάριον, τὸ, auicula: apud Plut. in Atrox. Item pullus gallinaceus apud Athen. l. 9. & 14.

Ὀρνιθών, ῶνος, ὁ, auiarium vel gallinarium. Columella lib. 8, c. 3.

Ὀρνιθόω, in auem muto, in alitem conuerto. Athen. l. 9.

Ὀρνιθεύω, aucupor, aues capio. Xen. Heil. 4.

Ὀρνιθευόμην, auguror. Suid.

Ὀρνιθευτής, οῦ, ὁ, auceps. Athen. l. 6, & 12.

Ὀρνιθεία, ας, ἡ, augurium. auspicium. Suid.

Ὄρνυσι, κ. τὸ, auis, ales. Il. ν, ὀρνίθων τε δοὶδ δικάσει ὄρνυσι ἀνάσσει.

Ὀρνιθεύς, ὁ, auceps, vel qui aues vendit. Poll. l. 9.

Ὀρνεών, in auem muto, in alitem transformo.

Ὀρνεαπώλης, auis vel auicula: vocabulum Doricum aut Bœoti? cum. Aristoph. in Acharn. ὀρνιθαπώλης, auicularius: idem.

Composita.

Ἀγελόρνιθες, feræ gallinæ. Theophil. l. 2. instit. iur. ciu.

Ἄορνος, ὁ, ἡ, auibus carens, quò aues nullæ accedunt. Plut. de fort. Alex. & Luc in Hermot.

Ἀποργίθω, & Ἀπορνεύω, in auem transformo. Strabo l. 6.

Ἀπορνίθωσις, εως, ἡ, conuersio seu transformatio in auem.

Δυσόρνιτος, qui aduersa aue fit. Euripid. δύσορνις οἰωνὸς, infelix auspicium.

Εὔορνις, qui bonis & lætis auspiciis fit, vt εὐόρνιθες καλλιερούσαι.

Πολυόρνιθος, ὁ, ἡ, ὠόν, auibus abundans. Eurip. in Iphig. Taur. τὰν πολυόρνιθον ἐ' αἴαν.

Φίλορνις, auium amans.

Φιλορνιθία, auium amor. Aristoph.

ὄρνυμι, vide in ὀρόω.

ΟΡΟΒΟΣ, ου, ὁ, ervū: legumen de quo Dioscor. l. 2, c. 131. & Theophr. hist. plant. l. 2. c. 5. Vide & Plut. in Græc. quæst. * Quidam deducunt ἀπὸ τοῦ ἐρεπτόθαι ὑπὸ τῶν βοῶν, quòd boues eo vescantur & fagnentur. (l. 2. c. 131.

Ὀρόβινος, confectus ex eruo: vt ὀρόβινοι ἄρτοι, apud Dioscorid.

Ὀρόβιος, eruo similis, eruī speciem imitans, vt ὀρόβιος ὑρβιδῶν, apud Gal simpl. med. l. 6. Et ὀρόβιος λεπτομερὴς, thus eruī figuram habens.

Ὀρόβιτος, idem quod ὀρόβινος: vnde fœmin. ὀρόβιτος χρυσοκόμη, lutea & in globulos formari so lita.

Ὀρόβιτος, qui erui magnitudine est, eruī magnitudinē æquans

vt ὀροθιῶα καταπότια, apud Diosc.lib.4.cap.115.
Ὀρόβιον, τό, paruum eruum, seu erui granulum.
... (comp.) herbæ nomen de qua Diosc l.3 c.157.

ΟΡΟΔΑΜΝΟΣ, ὁ, surculus, ramusculus. Hesych. Dicitur etiam ὀρόδαμνις pro eodem, apud Theocr. idyll.7. τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον. * παρὰ τὸ ὄρω ἢ ὀρούω κατὰ τὴν αὔξησιν. Etymol. ¶ Ὀρόδαμνος Hesychio est etiam τομεύς.

Ὀροθύνω, vide in Ὄρω.

ΟΡΟΝΤΙΟΝ, orontium: herbæ nomen apud Galen.lib.9. τῶν κατὰ τόπους, quæ ictericis in balneo luridum colorem detrahit, vt origanum Dioscoridis.

ΟΡΟΣ, εος, τό, mons. Od. τ' αὐτοῦ δ' ὄρος ... Il. ὄρεϊ ... ἐοικώς Xen. in Cyneg. τὰ μεγάλα ὄρη. Pausan. in Att. ὄρος ἄβατον ὑπὸ ὕδατος καὶ δένδρων. Hinc & dat poet. ὄρεσφι pro ὄρεσι. ¶ In domo ὄρος dicitur pars quæ capiti imminet: teste Poll.l.1,c.8. ¶ Et in pede humano pars superior sic etiam nominatur, apud eundem l.2. ¶ Sic dicitur etiā lignum in prelo quo oleum exprimitur, apud eundem l.7. ¶ At pro ὄρρος vide in ὄρρος.

Ὀρεινός, ὁ, montanus, montosus. Xen. pæd. 4. οἳ χώραν αὐτοῖς ὀρεινήν, montosam regionem incolunt. Ponitur aliquando absolutè ἡ ὀρεινή pro ὀρεινὴ χώρα, regio montana. Aristot.hist.an l.5. Item in mōtibus crescens, syluaticum, agrestis: vt herbæ ὀρειναί, quæ in montibus crescunt. ¶ Ὀρεινὸς est etiam auis species, quæ monticola vocatur, de qua Aristot. hist.an.l.8,c.3.

Ὄρειος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ὀρεινός, vt ὄρειος χώρα, Apud Aristid. Dicitur & ἡ ὄρειος absolutè pro ἡ ὄρειος χώρα. Item qui in montibus crescit, seu qui ex montibus prouenit, vt σιτία ὄρεια, cibi ex montibus prouenientes, apud Luc. in Tim. Et qui in montibus degit: vt ὄρειοι λαγωοί, apud Xen. in Cyneg. Sic Liber pater ὄρειος & νύμφαι ὀρειάδες dicuntur, quòd in montibus frequenter appareant. ¶ Ὄρειον est etiam polygoni species. Plin. l.27,c.12. Dicitur etiam ὀρεία in fœm. gen. montana, apud Athen.l.1, ex Alciphr.

Ὀρειάς, άδος, ἡ, montana, montosa, vt ὀρειὰς πέτρα, petra montosa, in Epigr. Et ὀρειάδες μάσσαι, mulæ in montibus habitantes.
Ὀρείτης, ὁ, monticola. Ὀρείτωρ, idem: Hesych.
Ὀρίστης, idem quod ὀρείτης, qui in montibus versatur. Schol.Hom.
Ὀρέστερος, monticola, agrestis. Odyss. χ. ἀμφὶ δὲ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἠδὲ λέοντες.
Ὀρεστιάς, montana, monticola, vt νύμφαι ὀρεστιάδες, montanæ seu agrestes nymphæ. Iliad. ζ. ¶ Ὀρέστιον, τό, herba quæ & nectarion Diosc.lib.5.c.58.
Οὖρος, Ionicè pro ὄρος. Il. δ' οὔρεος ἐν βήσσῃσι. (in Alex.
Οὔρειος, montanus, pro ὄρειος, vt οὐρείη χελώνη, apud Nicand.
Ὤρεος, τό, Doricè pro ὄρος, apud Theocr.idyll.1.
Ὀρεύς, έως, ὁ, mulus, vel mula. quòd hoc animal ad opera montana præ cæteris sit idoneum. Aristot.rhet.3. & lib.6.hist.anim. Pro eodem Ionicè dicitur οὐρεύς, apud Hesiod. in Erg.& Hom.Iliad.α.
Ὀρεικός, ὁ, mularis. Synes.epist.3.
Ὄργια, τά, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀκρώρεια, ας, ἡ, summitas montis. Philo de vita M.l.3.
Κλεισώρεια, claustrum montis, seu claustra montium.
Κρημνώρεια, præcipitium montis, seu prærupta montis pars.
Παρόρειος, ad latera montis situs, vel prope montem situs. Suid.
Παρώρεια, ας, ἡ, latus montium secundum locum aliquem porrectorum. Polyb.l.2.
Παρωρείτης Πάν, in Epigr. latera montis incolens, vel ad mōtem positus.
Πρυμνώρεια, extrema montis pars, radix montis. Il. ξ.
Ὑπόρειος, intima parte montis situs, monti subiectus.
Ὑπόρειον, τό, ima pars montis. Suid.& Hesych.
Ὑπόρεον, paruum promontorium. Suid.
Ὑπώρεια, ima montis pars, pes seu radix montis. Il.υ. Plut. in Fab.& Demetr.Phal.
Πέλωρ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΟΡΟΣ, ὁ, terminus, limes, fines regionis alicuius vel agri. Luc.in Macrob. οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὅροι. Et Demosth. οὐδεὶς ὅρος ἐπῆν τοῦ χωρίου, nullus finitor seu cippus erat ibi erectus. Plut. in amatt. narr. ἐκτὸς ὅρων ῥίπτειν, extra fines proiicere, & πέρα ὅρων ἐλαύνειν, vltra fines prosequi, apud Demosth. Item metaph. sicut apud Latin. finis, terminus, limes: vt apud Demosth. ὅροι τῶν ἀγαθῶν. Et ὅρους τῶν ὠνίων τίθεσθαι, res venales suis militibus describere, apud Plat. de leg. Et apud Luc. μείνας ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὅρων, manens intra saltationis terminos. ¶ Item meta, scopus in aliqua re propositus. Aristot. polit.4. ἀριστοκρατίας μὲν ὅρος ἀρετή, ὀλιγαρχίας δὲ πλοῦτος. Et in genere, omne extremum ambiens, apud eundem Aristo.l 2. de gener.anim. ¶ Item modus & regula, & quasi præscriptū

actiones temperans, apud Gal. method.12.& 14. ¶ Item finis, i. finitio, seu definitio, apud Aristot l.1. Topic. ὅρος δέ ἐστι λόγος ὁ τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων. ¶ Exponitur etiam, index rei obnoxiæ, signum rei oppignoratæ, vnde ὅροι ... & ... pugnori opposita.
Ὁρικός, ὁ, finitiuus: vt ὁρικὴ στάσις, status definitiuus. Et ... definitioni attributa, seu ad definitionem pertinentia. Alex.Aphrod.
Ὅριος, terminalis, vt ὅριος θεός, apud Plut. in Num. & ὅριος Ζεύς apud Plat.l.8 de leg.
Ὅριον, τό, terminus, limes. In plural. ὅρια, termini, limites, fines. Xen.& Thuc. item fines stellarum ac propriè partes signorum, quæ stellis singulis diuiduntur, apud mathematicos.
Ὁρίζω, termino, finio, seu definio. Aristot.probl.sect.15. ... αὐτὸν κύκλοις. ¶ Item distermino, dirimo. Aristot.3.de part.an.& Herodot. ¶ Exponitur &, conglutino, coagmento, apud Aristot l.4. mereor. Item terminis circumscribo, apud Demosth.
Ὁρίζομαι, terminor, finior. Thuc.l.1. μέχρι μὲν ... ἡ ὑπερβολή. item actiuè, & metaph. definio, do definitionem rei. Aristot. ethic.3.c.6 τὸν φόβον ὁρίζονται προσδοκίαν κακοῦ. item æstimo, censeo, metior. Idem eth.2 ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας τινὰς καὶ ἠρεμίας, censent & æstimant. Sic Plat.in Gorg. ... τῷ τε καὶ ἀγαθῷ ὁριζόμενος τὸ καλόν. item definio. i. statuo, constituo. Dinarch. ὁρισάμενος ἑαυτῷ ζημίαν διὰ ἐτῶν, statuens seu præstituens. Sic dicitur ὁρίζεσθαι δίκαιον, ius statuere. seu ius obseruandum præscribere, apud Dem item existimo, statuo, censeo, Dem. Philipp.3. ἀφ' ἧς ὑμεῖς ἀνεῖλε Φωκέας, ἀπὸ ταύτης αὐτὸν πολεμεῖν ὁρίζομαι, eum ego vobis bellum inferre existimo. item finis loco mihi propono, scopum mihi præfigo. Plat lib.8.de rep. ὃ δημοκρατία ὁρίζεται ἀγαθόν: quod democratia statuit finem & bonum.
Ὅρισμα, τό, terminus, limes. Eurip. in Hecuba. item id quod apud nos statuimus. Ioseph.
Ὁρισμός, ὁ, finitio, definitio. Aristot.post.analyt.l.2.c.3.& alibi. Est & schema rhetoricum. item ipsa actio statuendi aliquid & velut definiendi. Aristot.eth.8.
Ὁριστής, ὁ, finitor. *Vt sunt agrorum mensores qui limites & confinia determinant.* Poll.l.9. item cōstitutor iuris & arbiter conditionum. Dem.
Ὁριστικός, ὁ, finitiuus, seu definitiuus, vt ὁριστικὸς λόγος, apud Aristot. pro ipsa definitione. item ὁριστικαὶ Grammat. Græcis dicuntur quæ Latinis indicatiua.
Οὖρος, ὁ, Ionicè, idem quod ὅρος, terminus. Il. φ. ... terminum regionis. Et in plur. οὖροι, termini, limites, ... apud Herodot. Dicitur & οὖρα in plur.num. vt Il ψ. ... κατ' ἀμαξιτὸν πέλονται.
Οὖρα, Ionicè, pro ὅρα, termini, limites, fines.
Οὐρίζω, Ionice pro ὁρίζω. finio, termino, seu conterminus sum, vt οὐρίζεις ... τὴν Ἀσίην Εὐρώπης.
Οὔρισμα, pro ὅρισμα, terminus, limes.
Οὐρανός, Ὄρχος, Οὐρά, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἄγχουρος, & Ionicè ἀγχοῦρος, conterminus, vicinus. Suid.
Ἀμορία, ας, ἡ, confinium iunctos habere terminos.
Ἀνθορίζω, contrariā definitionē facio, contrario modo definio.
Ἀνθορισμός, definitio, definitioni opposita: ... apud rhetores. Hermog.
Ἀόριστος, ὁ, καὶ ἡ, non finitus, infinitus, interminatus: vt ... apud Thucyd. Item ἀόριστον, non distinctè dictum, seu expositum. Aesch. in Ctesiph.& Dem.Philipp.1.
Ἀορίστως, infinitè, interminatè. Item non circumscripto temporis spatio.
Ἀοριστία, ἡ, (q.d. interminatio) nullus certus terminus, nulli certi fines circa rem quampiam. Item in ... dicitur de eo quod definitionis expers est. Dionys. Areopag.
Ἀοριστικός, ὁ, indefinitiuus, qui indefinitè capitur.
Ἀοριστέω, vel ἀοριστοῦμαι, indefinitus sum, rem indefinitā denoto: vel indefinitè capior: vt ἀοριστούμενος λόγος, indefinita oratio, apud Apoll. Gramm.
Ἀορισταίνω, incertus sum, hæsito. indefinitè intelligo. ... in poster.an.
Ἄπουρος, qui abest à terminis. Soph. in Oedyp tyran.
Ἀφορίζω, finio termino: vt apud Polyb. τὴν βίβλον ταύτην ἀφορισόμεθα, hunc librum terminabimus. Item termino, i. finibus limitibus circumscriptū distinguo & discerno. Exod. 19. ἀφοριεῖς τὸν λαὸν κύκλῳ, constitues terminos populo isti per circuitum. Item separo, secerno Matt. 25. καὶ ἀφοριεῖ αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων. Item constituo, definio & designate dico. Aristot. eth.3. περὶ οὐσίας ... prædicamus. Item designo, assigno, attribuo. Dionys. ad Demosth. ἐπιθυμίᾳ καὶ θυμῷ καὶ λόγῳ τὰ κατ' ἀξίαν ἀφορίσας. Item definio, do definitionem rei. Item aphorismos dico. Synes.ep. 115. ... ¶ Item extermino. excommunico repudio.
Ἀφορίζομαι, terminor limitibus distinguor & discernor. Theoph.

Theophr. de caus.pl.1. Item separor, secernor: vnde apud Aristot. eth.8 ... Et act separo, vnde ... Item designor, seligor. Aristot.eth.7. Item assignor, distribuor. Dionys. ad Demoph. ... Item definior. Plut. de fat. ... sic definita est fortuna. Et act. definio. Themist. in 2. de anima. Item finibus adimo à finib. alienis aufero Isocr. χώραν ὅτι πλείστην ἀφορίσασθαι. ¶ Exponitur etiam, oppignero, pignori oppono.
Ἀφόρισμα, τό, quod suis terminis descriptum & ab aliis separatum est.
Ἀφορισμός, determinatio, distinctio, distincta rerū explicatio. Theoph. l.3 de caus. pl. Apud Hippocr. ἀφορισμοὶ sunt sententiæ quæ breuissimis verbis omnes rei proprietates complectuntur. Et ἀφορισμὸς γνωμικός. dictum sententiosum. Eust.
Ἀφωρισμένως determinatè, distinctè, seorsim, separatè. Aristot. in lib. περὶ ἑρμην.
Διοριστής, diremptor, disterminator. Poll. (men.
Διορία, præfinita seu præscripta dies. Hes. Exponitur &, discri-
Διορίζω, distermino. Themist. in 4.ph. ... quod disterminat à se inuicem tempus præteritum & futurum. Item distinguo, discrimino, diuido Gal ad Glauc. ... facile ea discernes. Item explico, explano. Plut.in Gorg. ... Itē statuo, concludo i. decerno & disputando concludo Themist 2 de anima, ... ¶ Item extermino. Hesych. ¶ Exponitur etiam, censeo, metior, æstimo apud Aristot in polit. ... nullo metiri seruum.
Διορίζομαι, distinguor, in polit. discriminor, diuidor, Pla. actiue, discerno, diuido. Idem in polit. ... artes multipliciter partientes. Item decernor & ... concludor. Aristot an.pr.l 1 c 2. Et act constituo, discepto Themist. ... ¶ Item act. affirmo constituo pro assero. Plat. in ... si quis statuerit formas per se existere. Et in pass apud Aristot polit 4 ... census status constitutus.
Διορισμός, distinctio, distincta rerum explicatio, determinatio. Aristot polit.3. Exponitur etiam, discrimen, apud Gal. in l.1 ad Glauc Item definitio. Procl. in Eucl.
Διωρισμένως definitè, seu seorsim, particulatim.
Διουρίζω, Ion pro διορίζω, distermino, distinguo.
Decomp. Ἀδιόριστος, qui distinctus & explicatus non est, indefinitus. Suid.& Hesych.
Ἀποδιορίζω suis limitibus finitum separo & segrego.
Προσδιορίζω, conditionem addo, & restringo verbis id quod simpliciter enuntiatum erat. vt apud Hermog ... lex nihil horum distrinxit. Προσδιορίζομαι, conditionibus additis determinor, ad certam conditionem restringor. Aristot. in metaph. ... circumscribatur & limitetur additis adiumentis. Et actiue, determino conditionibus additis Alexand. in 5 topic ... Προσδιορισμός, circumscriptio vel bonum & determinatio modificatio. In propositione sic etiam dicitur pars precipua, significans quomodo prædicatum insit subiecto. Ἀπροσδιόριστος dicitur propositio illa in qua prædicati modus quo subiecto competit non est positus seu quæ caret additamento limitante prædicatum subiecto conueniens Magent. in lib. περὶ ἑρμην.
Δίσκουρα termini qui disci iactu comprehendi potest. Iliad.ψ. Et ... spatium quod quis disci iactu attingere potest, apud Hesych.
Δυσόριστος, qui definiri vix potest & terminari. Aristot. met.l.4.
Ἐνδόριος, qui intra terminos nostros est, vt ἐνδόριος χώρα, Poll. lib.9. cap.1.
Ἔξορος siue ἔξουρος, qui extra seu vltra nostros terminos est. Idem lib.6.c.48. Item qui exterminatus est è regione aut vrbe aliqua. Ἐξορία, exilium.
Ἐξορίζω, extermino, exilio mulcto. Aristot eth.10.c.9.
Ἐξορισμός, exterminatio, expulsio extra terminos, seu interdictio finium.
Ἐξόριστος, qui exterminatus est, exul Dem. contra Mid. Et apud Poll l 9.c.1. ἐξόριστον γενέσθαι, exulem factum esse.
Ἐπίουρα termini fines. limites. Ionice pro ἐπίορα Hesych.
Ἐπίουρα, τά, exp. interstitia, interualla. Il ... nominat singul. ... per metaplasmum: vt tradit Eustath. quod vide in comp. ex οὖρος, custos.
Εὐόριστος, quem definire & suis velut terminis describere facile est. Aristot. meteor.l 4.
... & ... cui in ... finitimus. τὰ ἰσόρια, quæ sunt extra vrbem, finitima & contermina vrbi. Poll l 6.c 21. ... columna terminalis quæ in finibus regionibus aut agri alicuius ponitur. apud eundem l.9.c.1.
...ία, ας, ἡ, confinium, seu fines. Demosth.

Καθορίζω, definio. Hesych.
Μεθόριος, conterminus, confinis: item qui duas res veluti terminus dirimit & diuidit: vt μεθορία γῆ, regio contermina, apud Thuc.l.2.& μεθόριος νεφέλη τῶν τε διακειμένων καὶ τῆς διασκευῆς, nubes tanquam discrimen interiecta. apud Phil de vita M.l.1.
Μεθόριον, τό, confinium Plut. de def orac.& Herodian.l 6. Item interstitium disterminans res quaslibet à se inuicem. Philo de vita M.l.3.
Μεθορίζω, confinis sum. Exponitur etiam, participo. Hesych.
Μειορίζει, minoribus terminis fi.. i e Vide & comp. ab οὖρα.
Μεσούριον, Ion. pro μεσόριον, terminus seu limes inter duas regiones medius, & eas determinans.
Ὅμορος, & Ionicè ὅμουρος & ὅμουρος, conterminus, confinis, finitimus. Isocr τῶν ὁμόρων ἐπάρχειν, finitimis imperare. τὰ ὅμορα, confinia. Thuc.l.6.
Ὁμορέω, & Ion. ὁμουρέω, confinis seu conterminus sum. Plut. in Pub. ὁμοροῦν χωρίον ἐκείνῳ, illi finitimum prædium.
Προσομορέω (ut comp.) idem.
Παρορίζω fines meos egredior alienum agrum vsurpando: vel simpl. fines meos & limites transilio. Epigr.l.2. κὰν μέχρις Ἡρακλέους στηλῶν ἴδοις παρορίζων.
Παρορίστης, ὁ, qui fines suos egrediens alienum agrum vsurpat, qui fines suos transilit. Ibidem.
Περιορίζω, suis finibus limitibúsque circumscribo. Luc. de salt. ... Item extermino. exilij locum præscribo. Plutar. in apophth.& Aristot. po. 6 cap 4. * Suid.& Hesych. exp. etiam, animo & mente quasi circumscribendo cognosco.
Περιορισμός, circumscriptio: propriè quæ fit limitibus & terminis Item περιορισμοὶ ἀγρῶν dicuntur ipsi limites agrorum quibus circumscripti sunt & definiti Plut. in Num. ¶ Item exilium, vnde εἰς περιορισμὸν καταδικάζεσθαι, exilio damnari, can.7. concil. Sardic.
Περιοριστός, limitibus & terminis suis circumscriptus. Hesych.
Ἀπεριόριστος, (decōp.) qui circūfinitus nō est, nō terminatus.
Προορίζω præfinio, prius definio, prius constituo Act. Apost. c.4. ... ὅσα ἡ χείρ σου καὶ ἡ βουλή σου προώρισε γενέσθαι, prius definierat facienda Sic Rom.8. οὓς δὲ προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε, quos præfiniuit, hos & vocauit
Προορίζομαι, prædefinior. Ephes.1. προορισθέντες κατὰ τὴν πρόθεσιν. Item act. oppignerationis seu hipothecæ notam appono. contra Onetor διχιλίων προορίσαι τὴν οἰκίαν.
Προορισμός, præfinitio, prædestinatio.
Πρόσορος, conterminus, affinis. Poll.9. Pro eodem Ionicè dicitur πρόσουρος ab Herodoto.
Προσορίζω add. finibus imperii. Item præfinio: vt προσορίζω χρόνον Plut in Lycurg & pass. προσορίζομαι, addor finibus imperii, apud Strab.& eundem Plut. in Cic.
Σύνορος, conterminus, confinis. Aristot.
Συνορία, confinium. Suid Συνορέω, conterminus sum.
Συνορίζω, confinio iungo, confinia facio, dirempta copulo Aristot. in 3 de cœlo.
Τηλουρός cuius termini procul sunt, longinquus, Apoll.lib.2.Arg. & Eurip in Orest.
Ὑπερόριος, qui vltra seu extra fines est: vt ὑπερόριος πόλεμος, bellum quod extra fines geritur, apud Dem & ὑπερόριος ἀποικία apud Thuc 4. Dicitur & ὑπερορίαν ῥίψαι, proiicere extra fines, apud Suid. ¶ Item exterus, peregrinus. Suid. Item exul, profusus, extra fines.
Ὑπερορία, id quod extra fines nostros est, locus extra fines. Plat. εἰς τὴν ὑπερορίαν ἐκπεμπόντων. Sic Chrysost. τί λέγω τὴν εἰς τὴν ὑπερορίαν μετάστασιν; quid loquor de exilio? Sic dicitur πρὸς τὴν ὑπερορίαν μετοικισθῆναι, exterminari, exilio mulctari, & ἐκ τῆς ὑπερορίας ἀνακαλεῖσθαι, ab exilio reuocari, apud Plut.
Ὑπερορίζω, extermino, limitibus & finibus meis expello. Poll.lib.9 c.1.
Ὑπερορίζομαι, exterminor. Greg.& Aeschin.
Ἄμισιν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὀργυία, vide in Ὄρω. Ὀργή, &c. in Ἐρέω.

ΟΡΠΗΞ, ηκος, ὁ, ramus seu surculus ex radice arboris enatus: stolo. Il.λ. ὁ δ' ἐκ ... ὀξέϊ χαλκῷ τάμνε νέους ὄρπηκας ἵν' ἄρματος ἄντυγες εἶεν. Hesiod ὄρπηκα appellat virgam aculeatam quo boues incitant: in Erg. χειρὶ λαβὼν ὄρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηται. Eurip verò Hippol. ὄρπηκα seu ὄρπακα. Dorice, iaculum ex ramo tereti & recto: ... Alij quoque rami ὄρπηκες nominantur, etiam in summa arbore aut media. vt apud Theocr.idyll.7. ὄρπακες βεβρίθοντι ... Nicand. dicit etiam μαράθου ὄρπηξ in Ther.
* παρὰ τὸ ἕρπειν ἢ ὀρούειν εἰς ὕψος. Etymol.

ΟΡΡΟΣ, ὁ, pro accentu significationem mutat. Nam ὀρρός oxytonus significat serum lactis: seu vt Hesych. habet τὸ ... * ἀπὸ τοῦ ὀρούειν ... Aristot.

stot. hist. an. l. 3. c. 20. πασῶ ὃ χάλαι ἐχῶσε ὑδατώδη ὁ καλεῖται ἄζιαε
Dicitur etiam de aliis: vt apud Plat. in Tim. ἐχρῳ ὁ αἷμα ὃ ὀρόε.
Item de pice. apud Theophr. hist. pl. l. 9 c. 2. In hac significatione scribitur & ὀφθός, ὃ quod Eust. à φόω deriuat, facto inde φός & transpositis literis mutatoque accentu, ὀφθε, vt fit τὸ χάλαστ & φόὸν ἢε τὸ μὲ πηχυῶμον εἰε τυὸόν. Sic Od. κ. 2. ν ἀμ' ὀφῶ ἀγλεε παῖπα. Παυσαι τε σκαφίδεε τε. Et Od. ρ. Καί κεν ὀφὸν πίοιεν, μαχαίλιμ ὀπτ. γεωμένοε δεῖτο.

O ὀφθ., auté paroxytonon dicitur illa velut linea, quæ scrotum medium interfecans per ταῦρον, vsque ad anum tendit. Gal. in lex. Hippocr. ἀζίον dicit esse sacri ossis extremum, idq; etiam ἐβίοπύγιον nominari. Aristoph. in Ran. ἐγὼ δ' ἀζιῶ ἀρχαμεν τὸν ὀζίον. Pro eodem scribitur & ζοφε. teste Eustath.

Dersuata ab ὀβρός.

O ὀβρώδης. ὁ ὁ, ὁ, serosus, sereus. vt ὀβρώδεε χάλα, apud Theop.

O ὀβρόω, seu ὀρόω. in serum conuerto in serosam qualitatem muto: Vnde passi ὀρόωσθαι serescere, seu in serum abire, apud Arist.

Οὐρός, Ionice dicitur pro ὁρός.

Composita.

Διαβρέω siue διαρέω idem quod ὀβρέω. vnde in passi. apud Aristot. διαβρέαται τὰ χάλα.

Διάβροσις. conuersio in serum. Gal. in lex. Hippocr.

Ἐξορρίζω, serum exprimo. Hesych.

Dersuata ab ὀβρός.

O ὀβρώδης, ad caudam vsque protensus. Gal. in lex Hippocr.

O ὀβρώδω, metuo timeo: ὥστε τὸ τὸν ὀβρώδη ἐδέτε accidit enim iis qui metu percelluntur vi circa ὀβρόν sudent, vt tradit Hesych. itidémque schol. Aristoph. necnon Eustath. qui dicit sumptam metaph. ab animantibus quæ in metu caudam subter femora contrahunt. Aristoph. in Pluto, ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀβρῶ δεδιὼε πάσυ, ἰ. φοβοῦμαι. Eur. in Hec. Πασὶ γὰρ ὀβρῶσιν ὀβρώδεσιν ὄρθιε. Dem. ad Philipp. ep. ἐχὼ μὲν' ὀβρώδεσ ὑμᾶε τὰν ἐκεῖνα διώκειν, μὴτε ἀβρώτοε ἀπέπαχβῶσ ἀ ἀρὸε αὐτόν. Scribitur & ὀφθώδω vnico ρ. teste Eustath.

Composita ex ὀβρώδω.

Ἀβρώδητι, non metuere, non expauescere. Eustath. ex Erennio scribit ἀ priuans huic verbo ineste, quamuis ipse sentiat ἀβρώδεσ dici pro ὀβρώδητι, sicut ἄσπερε & ὄσπερε pro eodem sumitur

Ἀβρώδια, metus pauor. idem cum ὀβρώδεια.

Decomp. Κατεβρώδια, ω, extremesco, metu consteruor. Herodot. Τ' σπερβρώδια metuo, super: vel supra modum metuo. Herodot. ὥστε κατεβρώδεσθαι τὸν Ἑλλαδα.

Κατοβρώδια idem quod ὀβρώδεια.

Τ' πορβρώδια, aliquatenus metuo & horreo. Plut. in Pericle. ἢ πολ. ἀγ' ἀὸ ἰῶ αὐτῷ εἰ μὰ τὸ ἐ πόρρω ὑπορβρώδια καλόν.

O P T A A Γ Σ, ιδ Θ. ὁ, pullastra vel gallina. Nicand. in Alexiph. εἰόσῃσι ἀβρὰ κοτέων βέλεσσε O πτωλὲε αἰχματῆσι ὑπεδυνόθυσε τε σ. σοῖε ἐ ἔλεθρον.

O πτολιχ Θ. ικ ὁ, dicitur & de pullo adhuc implumi, apud Theoc. idyll. 13. & de gallinaceo maturæ ætatis, apud Aristoph. in Acharn. & apud Athen. l. 14. Nicander pullastram etiam: seu gallinam appellat πτολίχιον: in Alexiph.

O πτολιχίδιε. idem quod ὀπτόλιχ Θ. Nicand.

O πτολίζω, incipio explicare alas ad volatum more implumium auium & metaph. incipio in altum ferri. Vide scholiast. Aristoph. in Equit.

Ἀνοπτολίζω. (comp.) idem quod ὀπτολίζω. Aristoph. in Equit.

O T T Ξ, υγΘ. ὁ, coturnix. Xen. ὥστε ὄρτυγας ἢ οἱ πέρδικες φῶες τῶν τῆς ὀπλίτες φεύγουσι φεύγόμεν. ¶ Item herba σκληρόφυλλος, teste Theophr. hist. pl. l. 7. c. 10 & Plin. l. 21. c. 17.

O ὀρυκτὸ ὄρυγμα. vide in O ὀρύσσω.

O P T Z A. ικὸν, oryza ex genere πόᾶ σιτηρῶν, frumentaceorũ seu frugum, vt olyra Diosc. l. 2. c. 117. Dicitur etiam ὄρυζον. Theophr. hist. plant. l. 4. cap. 5 μᾶλλον ἢ κατίγιον τὸ κελλίμον ὄρυζον, ὃς ἔ τὸ ὑλῶδε τῶν ἢ ὄμοιον τῇ ζειᾷ, ἢ ἀφελῶδε δὲ χόνδρῳ, δύναται ἢ τῶν ἄλλ πόρρω ὄμοιον ταῖς ὥραις. Vide & Plin. lib. 18. cap. 7.

O P T M A Γ Δ' Σ, δ, ὁ, strepitus, fragor, tumultus. Propriè in mõtibus, quum ligna scinduntur. Od. ι, (de Cyclope fascem lignorum ante antrum deliciente) ἔ κεπόδτ' σ' αὖξιο βλῶθ ὄρυμαγδὸν ὀΐσκων. Et Il. ω. Τῶν σ' ὧτα ἐρυτόμων' ἀσθμὸν ὀρύγμαδόν ὄρθρου ὀὐρ Θ. ἐκ βόσιος ἐκαδδεν δὲ πάντοτ' ἀκαιὸ. Dicitur & generaliter de quouis strepitu. Il. φ. de Scamandro, ὁ σ' ὄπαδὸε ἢ ἴσα τε μεγάλῳ ὄρυμαδῷ. Et Il. ρ. ὕπνων τε καὶ ἀσπίδων αἰχμητᾶν ὁρμηγόδε. Et Il. β, & θ. πολὺς ὄρυμαγδὸς ὀρώρει.

O P T Σ Σ Ω, seu ὀρύττω, F. ὄξω. præt. ὄρυχα & Att. ὀρώρυχα. fodio. Il. ε, Ἐκπεδὸν ἢ βαθέῖαν ὀρύξομεν ἐγχεσίπορον. Xen. p. ed. 7. ὀρύττειν δὲ λέγε πάντε ὅτιοῦν τῷ πολιτικῷ. Thuc. l. 2. ὑπόνομοι ἐκ τῆε πόλεως ὀρύξαντεε, fodio cuniculo. Item defodio, facta fossa demitto. Xen. in œcon. ὀρύττειν τὸ χωρίον. Et cum genit. Sophin Aiace. Γαῖαε ὀρύξαε, in terram defodiens. vbi sub eadem fere persona. Athen. lib. 2. πῶ' ὀρύσσῃ ὑμῖν ὁ Κυνίλλε κάνεων. Item circumfodio. Theophr. histor. plant. lib. 6. c. 2. serpitio) ἢ τῶν ἰδίων ἢ διατρέφουσε φυτείων τοὺε ἀὸὸε ὀρύσσουσι τείων.

O ὀρύσσων siue ὀρύσσων, fodior, effodior. Herodian. lib. 2. ὑὸ ὀρύττεσθαι ἀλλ' ἐκ αὐτοματίαε ὑδωρ ἀναδιδοῦσαν.

O ὀρυχωρός, ἢ Ἦλ. fouea. Xenoph. in Cyneg. & pæd. r. nonnulliariter sic dicebatur Athenis fouea in quam fontes conducebantur. Harpocr. ex Lycurgo.

O ὀρυκτὸε ε, ὁ. fossilis. vt πέτρε ὀρυκτόε Il. 1, & apud Plut. Item effodi seu effodi solet, fossilis. Diosc. l. 5. c. 126.

O ὀρυκτὸ ὁ. fossilio, fossura. Plut. sympos. l. 4. probl. 5 Item fossura, quo fodit & vertit terram, apud eundem ibid.

O ὄρχατ Θ., quomodo hæc pertineat, vide suo loco.

Composita ac præmissa cum præpositione.

Ἀπορύσσω siue ἀὸορύττω, effodio, quod defossum erat fodio, aperio et terra. Plut. in Agesil. ἐκείνε δὲ μὰ ἢ πηγὰε ἀὸορύτειν ἀλλὰ μέλλον ἀὐτοῖε πυκνὰ ῥύτειν.

Ἀνορύσσω & ἀναρύττω, effodio, refodior Luc. ἀναρυχθ Σπαυρὸε ὑπὸ ἢ Ἐρμοῦ λίθου.

Ἀνόρυγμα, vel ἀνορύττω. contrà fodio, è contrario fodio, facio fistium cuniculos transuersis cuniculis excipio.

Ἀνορύσσω, seu ὑπορύττω idem.

Ἀνόρυξ canalis sub terra fossus ad ducendam aquam in propagonis vite, i palmes vitis vitulus. qui in terram defossitur, vt sima tantùm sui parte extante. vt ex eo inde vites proleat. Ezech. c. 17. ¶ Ἀνόρυξ. ab Hesych. exp. fissura siue tuber.

Διορύττω. perfolio, fodiendo penetro. Thuc. l. 2. διορύττειν τὰ ἐν τοῖε τείχεσι. perforatis & perfossis parietibus. Metaphoricè etiam in passi. voce sumitur. apud Dem. in Philipp. ὥστε καὶε ἐκεῖνα μᾶλλε ἢ πορευόμεθα. ita perfossi fumus, seu destructi.

Διόρυγμα. τὸ, fossa per aliquem locum ducta.

Διορυχὴ, fossa. Plut. in Fab.

Διορυχὴ perfossio: *proprie parietum* Suid.

Διορυχὸ fossa. idem cum διόρυγμα. Hesych. Itè canalis Theophr. l. 4. exponitur etiam cuniculus, apud Strab. l. 5.

Διορυχώδης, ὁ, ὁ, qui parietes perfodit.

Ἐξορύττω, effodio, vt ὀξόρυξε ὀπτὸε ὁδὸ ἀμαὶη effossis et cæcis. Plutarch. in Artox. ἐξόρυξεε, effossio.

Καταρύττω, defodio Plut. in probl. Rom. ἀὸὸ δὲ ἀὐτοὺε ἀὸὸ γονέων ζῶντεε καταρύξαι. Aristop. in Plut. Εὐθὺε καταρύξε μ ἐρ' ἐκείνῳ. Sic Hermog. καταρύττειν χρεῖον, defodere & terra obtegere aurum. Exponitur etiam, humo, seu sepelio: vt apud Athen. lib. 3. ex Archestr. καταρυχθὴν ἐκάλ αἰ ἀρίζμεε.

Κατορυχὴ ὁ, defossus, seu defossio, ipsa actio defodiendi. Item id quod defossum est Hesych.

Κατορυκτὸε, defossus. Suid.

Κατόρυξ, defossus: vnde λίθοι κατορυχέντεε, lapidibus inter ram defossis. Od. κατορυχέναι λίθοιε. Od. ι.

Κατόρυχ Θ., ικὸ, ὁ, ἢ, idem quod κατορυχὴ.

Decomp Παρακαταρύττω, iuxtà defodio.

Συγκαταρύττω, vnà defodio. Luc. ἢ τὸν ὀὸὸν πάντα συγκαταρύξαε, vnà inhumârunt.

Τ' πικατορύττω, sub tertia defodio. Τ' πικατόρυχ Θ., defossa terra. Theophr. de cauf. pl. l. 5. c. 15.

Παρορύσσω, fodio iuxtà.

Περιορύσσω, circumfodio. Theophr. de cauf. pl. l. 5. c. 6.

Προρύττω, fodio antè, præfodio.

Τ' πορύττω, subtus fodio, fustodio. Itè cuniculos ago. Luc. de simulum. Ὑπορυττόντων ἢ τῶν ὀμωμόκοε ὑφαιρούντε τὰε διαθήκαε. Item labruo & cuerto. Chrysost. comm. epist. ad Roman. ἐὰν ὑπορύττοντεε.

Composita sine præpositione.

Ἐορύχ Θ. ικὸ, ὁ. qui terram fodit, suffossor.

Ἐφορύσσω ὦ suffodio, cuniculos fodio. Herodot.

Μικτόρυχ Θ., minij seu rubricæ effossor. Poll. l. 7. c. 23.

Μικτορυχία, minij effosio, apud eundē. Item locus in quo effoditur nimium seu rubrica. Eustath.

Νεορυχεῖ Θ. ὁ ἢ ὁ, recens fossus. Nicand.

Ῥιζορύχ Θ., radicem effodiens. Epigr. l. 2.

Ῥιζορυχία, radicem effodio. Plut. ἀὸὸ ἀὐτορίας.

Ταφορύχ Θ., vallorum effosor.

Τοιχωρυκτὴε siue τοιχορύκτηε, ικὸ, ὁ, murum perfodiens vt in ædes gredi possit & furari, effractor, effractarius.

Τοιχορύχ Θ., idem. Plat. polit. l. 8. & Aristoph. in Pluto.

Τοιχορυχία, parietis effractio. Xen. in apol. Socr.

Τοιχορύχιον, parietē effringo. Arist. eth. l. 1. & Luc. in Icar.

Τοιχορύχημα, τὸ, foramen parietis: vt τοιχορύχημα ποιῆσαι. Suid.

Suid. foramen per parietem à fele terebratum.

Τυμβορύχ Θ., qui busta eruit, spoliator, mortuorum. Theophrast. epist. 3.

Τυμβορυχέω, busta eruo, busta fodiendo aperio vt sepulchra Aristot. & Synes. epist 143.

Φρεατορύχ Θ. τρεε τοῦ χ., puteī seu puteorum fossor, putearius Diosc. & φρεωρύχηε, & φρεωρύχ Θ., apud Theophylact. ep. 24. & Plut.

Φρεατορύχιον & φρεωρυχεῖον, puteū seu puteos fodio. Plut. & Suid.

Σκαφορύχ Θ. ικὸ, ὁ, scrifodina, æraria. Plut. sympos. l. 3.

Χοιροβόσκη, aut fodina: locus in quo aurū effoditur. Strab. l. 3.

O P Φ A N O' Σ, ὁ, orbus parentibus vel parente, pupillus: vt apud Hesiod. in Erg. ὑ. -αὶ ὃ λείψαντο ὀρφανοὶ ὃν μακάρεσσι. Æschin. in Ctesiph. Οὓς ὑπεσπόμην ὧν οἱ πατέρες ὑπὸ τῆ πόλεως ὑπὲρ τῶν πολεμίων ἀπεθάνετο. Interdum additur genit. πατρός, vt in epist. Demosth. ὀρφανοὺε γεγονέναι τοὺ πατρός. ¶ Generaliter etiam significat, orbus: vt apud Plat. de leg. l. 5. ὀρφανὸε σαφῶε ὃ ἀτάρεσε. Metaphoricè apud Gregor. ὀρφανοὶ τῆ παρηγορίαε γεγόνε. Dicitur & ὀρφανὸε ἀὸὸ. apud Eurip. & ὀρφανεύε βίο Θ., apud Plat. * Etymol. ab ὀρύσσω deducit, id est σκοτεινὸε: itidémque Hesych. ὀρφνὸε ἐρε. κεκαλυμμένοε & σκοτεινόε, addens hinc ὀρφαῖον dici τὸ ὑπόγειον.

Ὀρφανικὸ, ὁ, ἢ, pupillaris: ad pupillum seu pupillos pertinens: vt ὀρφανικὰ συμβόλαια, Plato de leg. interdum idem quod ὀρφανεύτικὸ. Μὲ σαῖε ἐφεσπεκιλιὸ διῆτε χρῆνε τε χωρὶε τε. ὀρφανικὰ ἔργα.

Ὀρφανίζω, orbitas Aeschin. in Ctesiph. Herodian. l. 1.

Ὀρφανόω. orphanum reddo. parente seu parentibus priuo. Eurip. in Oreſt. Παιτὸε ὀρφανοὺε σ' ἀμὰε βίου Π' ἐφάνιον τελεῖν. Et general. priuo vt in Epigr. πόλιν τ' ὀρφάνιον, ipiritu priuauit. ¶ Item pupillorum curam gero, orphanos curo.

Ὀρφανοδίκη. Ὁ. curator pupillorum, tutor. Soph. in Aiace.

Ἀ' πορφανίζω. (comp.) idem quod ὀρφανίζω. Ἀ' πορφανίζ ε μαι, orbor primor. 2. ad Theſſal. c. 2. Νεκτάρεσ ἀπορφανίζοντεε ἀὸ' ὑμῶν.

Ἐπορφανόω. idem quod ὀρφανίζω, in posteriori signif. Eurip. in Alceſt. Πλειστοὺε ἀὸ' ἐκ ἀφανίστε ἐπορφάνωσε τόκε. ὀρφανόω, orphanus sum. seu orphanus curor, Eurip. in Hippol ἔμμ Θ. ὑπεπ Θ. ὑὸ τέκε' ὀρφανεύεται.

O P Θ N H. ὁ, ἢ, ὁ, ης. Dorice tenebræ, obscuritas. Aristoph. in Ran. ἢ ὀπὶ κελαινοφαὲε ὀρθνα. Theocr idyll. 25. πανέε ἐνεπλήσθη πάλιν ὀρθνε. * Etym. deducit ἀὸὸ τὸ ἐρέφω, tego.

Ὀρθνεός, ὁ, ἢ, ὁ, tenebrosus, obscurus: seu niger, ater. Iliad. κ. & Odyss. ι. καὶ ἢ ὑπαίθρου, ὀ' ὀρθνέᾳ siue ὀρεοφῇ, accipitur etiam substantiue pro ὀρθνε: vt apud Eurip. in Supplic. ὑπεσθ' ὑπὸ ὀρθνεάδε, per tenebras seu per noctem. Sic Apollon. Argon. l. 2. Ὀρθνέη, idem quod ὀρεοπὸ Θ. Hesych.

Ὀρθνῖε, ὁ, ἢ, ὁ, idem apud Hippocr. in progn.

Ὀρθνὸε, idem.

Ὀρθνώδηε, idem. de colore plerunque dicitur, pro ater, pullus: vt ὀρθνώδη apud Plat. in Tim. Et ὀρφνια ἱμάτια. Poll.

Ὀρθνωπὸε, pulla seu atra vestis, Hesych.

Ὀρθνωπὸε, idem quod ὀρφνὸε, pleonasmo ᾧ μ, obscurus, tenebrosus Suid. item flauus vel tuluus. Hesych. Hoc nomine dicitur & aquilæ species quædam. Apud Aristot. hist. animal. l. 9. cap. 3. Homer. Iliad. ο, οἰωνὸε δέκα τανυσίπτερον πελειῶν Μερμῆν δηρπτὴρ', ὃν τε θ' ἱερὸν κρίκον. & Hesiod. in Asp. μορφοῦται ἐκλιγὺκο κελουπέσμενοε ὀρθνωπὸε ἀετόε.

Ὀρθνωπὸε, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita.

Ἀμφορθνία & ἀμφιθνία, media nox quasi ἀμφορθνὸε & ἀμφορφὶε. Etymol. Scribitur & ἀμφιθνία, pro eodem, apud Suid.

Ἀμφορθνὸε nigra obscura, tenebrosa. Hesych.

Ἀμφιθνὸε, &c. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

O P Θ O' Σ, ὁ Attice ὄρθος, orphus: piscis est apud Aristot hist. an. l. 5. c. 10. & l. 8. c. 12. & Athen. l. 7. vbi ex Dorione tradit ἢ τοὺε ὀρθοὺε ὑπὸ τινων καλεῖσθαι. Et Aristoph. in Vesp. Ἢ' ἢ ὀρθὸε ὑπὸ τῶν ἁλιέων ἐκκεκαυμένοε ἐστὶ καὶ μὴ ὄπτὸε.

O ὄρθηε. vide in A ρχὴ, principatus. O ἄρχατ Θ., in O ρχὸε.

O P X E O' M A I Σ. ὄμην. Fut. ησομαι, salto, tripudio. Aristoph. in Plut. ἐγὼδὲ γ' ἀσπάζε γ' χαίρόντε. Athen. l. 4. ἐν τῇ Διὸνυσ ωσθεὶε ὀρχησόμενοε, in animis saltabant. Interdum cum accusat. iungitur apud Plut. symp. 9 ὀρχεῖσθαι τοὺε πυρίχιον. Dicitur & ὀρχεῖσθαι ὑποκριτικῶε, repræsentare personam in fabula, apud Luc. de salt. & Epigr. l. 2 ὀρχεῖσθαι Νιόβην, saltando Niobes repræsentare. ¶ Apud Antiquos ὀρχίομαι & ὀρχέω, vsurpabantur pro moueri & mouere, teste Athen. l. 1. Itè ὀρχία, apud Plut. significat saltare facio, in altum à terra, eleuo. * Eustath. ὀρχήσασθαι ab ὀρχὸε deriuari ait, per syncopen quod monosyllabon quandam manuum & pedum id verbum significet, & ὀρχέομαι etiam pro mouere seu moueri à veteribus sit vsurpatum. Alij ἀὸὸ τῆ ὀρχοῦε, i. vinearum ordinibus, quòd in

---

iis primitias Baccho offerentes choreas ducere solerent.

O ὀρχηθμὸε, ὁ, saltatio. Il. ν. Μολπῆε τε γλυκερῆε τε, ἀμύμονε ὀρχηθμοῖο. Od. ψ. Παῦσαι γὰρ ὀρχηθμοῖο πόθεε.

O ὀρχηστικὸε, ὁ, idem quod ὀρχηθμόε. Plut. symp. 7. μέλ Θ. ᾧ ὁ ὐδμὲε ἢ ὀρχήσει, ἢ ὠδῇ. Θεῷ μεν' ἀὸμῶν ἐν τῷ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν τ' ἀγαθὸν ἐν τῷ χαίρειν τὸ ἡδέωε ζῆν ῥείδιόν τε ἢ ἀὐτοφυὲε ἢ χαρακτῆρον.

O ὀρχηστὴε, ὁ, ἢ, saltator. Il. ω. ὀρχηστὰ τε χερείτοσίν τε ἐῶσιν, Sic & Il. π., apud Aristot. de poët. & Luc de salt.

O ὀρχηστικὸε, ὁ, ἢ saltatorius, vt ὀρχηστικὴ φρόσωπα, apud Luc. de salt. & ὀρχηστικὴ ὑγιείη, saltatoria manuum flexibilitas, apud Plut. de discern. adul. & amic. Et ὁ ὀρχηστικὸε, sub. τέχνη. vel ὄβη ἀρμοῦ ars saltatoria, apud Luc. de salt. Item qui saltatione gaudet, fatator. Plut.

O ὀρχηστὸε, ἢ, ὁ, saltator. Il. σ.

O ὀρχηστὶε, ίδ Θ., ὁ, saltatrix. Xen. in sympos.

O ὀρχήστριαε, ὁ, pars theatri in qua chorus saltabat. Hoc. de pace. Suid. etiam est ὁ πλαίστροε.

O ὀρχηστὸε, ὁ Θ., ὁ, saltandi ars. vel ipsa saltatio. Hom. Od. α, & σ, & Luc. in Tim.

Composita.

Ἀνορχίομαι, in altum salto, exulto, vel simpliciter, salto.

Ἀνθπεράλλομαι, vicissim salto, contrà salto.

Ἀπορχέομαι, ἢ μαι, desalto, i. per imperitiam saltandi perdo quod affectaui & popolci. Herodot. in Erat. Ἀπορχήσασα γε μέλλ ἢ γάμου, altando excidisti nuptiis.

Διορχέομαι, per salto vsque ad finem salto, seu desalto. Aristoph. in Vesp. Διορχισάμεν Θ. ὀλίγον ὕστερον, aliquantò post desaltaturus. Itè peritia saltandi cum aliquo certo: vt apud eundem ibidem, ἐ' μοὶ διορχισάμεν Θ. ἐν δείλ' εἰσὶ τοι.

Ἐξορχέομαι, exulto, seu illudo. Hesych. Apud Plut. in lib. de Herodoti cacoethia, cum accusat. construitur: vt ἐξεορχέσθαι τὰν ἀξίαν, à veritate desultare. ¶ Ἐξορχέομαι τοῦ Ποσειδῶνα, vel τὰ μυήσεια, enuntio tacenda & prodo mysteria, apud Lyc. de salt. & Dionys. Areop. quasi extrà salto, seu saltationes in sacris ritibus solùm vsitatas foras effero.

Ἐπορχέομαι, insulto. Appian.

Κατορχέομαι, saltationibus demulceo. Luc. de salt. ᾧ φῦλον ἅπαν μέλεσι τοῖε αὐτοῖε διάσοις κατορχήσατο. Et apud Gregor. κατορχεῖσθαι τῆ θεατρῆ παντοίοις ᾧ αἰσχροῖε ἀσχήμοσι, spectatores multiuariis atque effœminatis flexibus inter saltandum oblectare. ¶ Κατορχέομαι τινΘ., in contemptum & contumeliam alicuius salto Gregor. Exponitur & passiuè, saltationibus affici, apud eundem, τοῖε δεσπόταιε σκώπτουσι, καταυλεῖσθαι τε ᾧ κατορχεῖσθαι Θ., elatus per tibiarum & saltationum spectacula.

Παρορχέομαι, apud Luc. exp. præter argumentum repræsento.

Περιορχέομαι, circumsalto.

Πρόορχοε & προορχὴε, præsultor. Metaphoricè etiam sic apud Thessalos dicebantur duces exercitus seu propugnatores in bello, vt testa tur Luc. de salt.

Προορχέομαι, salto ad Plut. de aut.

Τ' πορχέομαι, saltationem choro canenti accommodo, vel potius choro choreas ducenti quasi subsulto.

Τ' πορχήματα. cantilenæ quæ saltantibus accinuntur, vel ad quas chorus subsaltans choro ducenti choreas, saltabat. Lucian de salt.

Τ' πορχηματοποιὸε, ὁ, ἢ, qui pertinet ad cantilenas saltationum, ὑπορχηματοποιὸν, saltationis genus quo ad carmen aliquod saltatur. Eustath. Item ὑπορχηματικὸν, vna ex tribus saltationibus quæ fiebant ad lyræ carmina seu liricam poësin. Athen. l. 14.

Φιλορχέομαι, saltationum amans, qui saltationibus gaudet.

O P X I Σ, ιδος, ὁ, testiculus, seu testis. Aristoph. in Nub. ὃν ὄρχιν' ὀξέλκουσι ᾧ τὸν ἀρσενικὸν θορύπτουσι. Aristot. de gen. an. l. 1. c. 21. οἱ ᾧ ὄρχεε τοῖε ἔξω ἐκπίπτε, τοῖε ᾧ ἐντόε. Poll. l. 2. ὄρχεων ᾧ τὰ μὲν κάτω πυθμήν. ¶ Est etiam herbæ nomen: de qua Dioscor. l. 3. c. 141 & Theophr. hist. pl. l. 9. c. 119. ¶ Item genus quoddam oliuæ, magnitudine instar testiculorum. Colum. l. 5. c. 8. ¶ Dicitur etiam pisces esse: apud Plin. l. 32. c. 11.

O ὀρχίδιον, siue ὀρχίδιοε, testiculus: apud Suid. & Dioscor. loco citato.

O ὄρχιον, idem cum ὄρχ Θ., teste Galen in lex. Hippocr.

O ὀρχίτ Θ., orchilus: auis quæ & σκαπιγκὸε, dicitur, teste Hes. Noctuæ inimicam esse tradit Aristot hist. an. l. 9. cap. 1. schol. Aristoph dicit esse patuam auem & libidinosam, dictam ἀὸὸ τοῦ ὄρχεως.

Composita.

Ἐ' νόρχης, cui testiculi insunt, testiculos habens. Luc.

Ἐνόρχης, seu ἔνορχ Θ., pro eodem. Il. 4. & apud Theoc. idill. 3. item apud Aristoph in Equit. & Auib.

Ἑ' νόρχιε, qui vnicum habet testiculum. Cyrill.

Κυνόρχης, canis testiculos referens. Hesych.

Λαπιθόρχης, qui magnos testiculos habet etymol.

Μόνορχις, qui vnicum testiculum habet. Leuit 21. & in Hippiatr.

Τρίορχ Θ., seu τριόρχης, species quædam accipitris, apud Athen.

stot.hist.an.l.3.c.20.πεῦ ὃ γάλα ἔχει ἰχῶρα ὑδατώδη ὃ καλεῖται ὀῤῥὸς. Dicitur etiam de aliis: vt apud Plat in Tim. ἰχὼρ ὁ αἵματος ὀῤῥός. Item de pice. apud Theophr. hist pl.l.9 c.2. In hac significatione scribitur & ὀῤῥὸς, ὁ quod Eust. à ῥέω deriuat, facto inde ῥόος & transpositis literis mutatoque accentu, ὀῤῥὸς, vt sit τὸ τῶ γάλακτος ῥεῶδες τὸ μὴ πηγνύμενον εἰς τυρόν. Sic Od.ι. ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα. Παυλοί τε σκαφίδες τε. Et Od.ρ. Καὶ κεν ὀῤῥὸν πίνων, μεγάλην ὄφελον... γουνὸς θεῖτο.

Ὄῤῥος, autē paroxytonon dicitur illa velut linea, quæ scrotum medium intersecans per ταῦρον vsque ad anum tendit. Gal.in lex. Hippocr. ὄῤῥον dicit esse sacri ossis extremum, idq; etiam ὀῤῥοπύγιον nominari. Aristoph.in Ran. ἐγὼ δὲ τ' ἄρχειν ἄρχομαι τὸν ὄῤῥον. Pro eodem scribitur & ὄρσος, teste Eustath.

Deriuata ab ὀῤῥὸς.

Ὀῤῥώδης, εος ὁ ἡ ἡ, serosus, sereus. vt ὀῤῥώδες γάλα, apud Theop.

Ὀῤῥόω, seu ὀρόω in serum conuerto in serosam qualitatem muto: Vnde pass. ὀρῶσθαι serescere, seu in serum abire, apud Arist.

Οὐρὸς, Ionicè dicitur pro ὀρός.

Composita.

Διορῤόω siue διορέω ῶ idem quod ὀῤῥόω: vnde in pass. apud Aristot. διορροῦται τὸ γάλα.

Διόῤῥωσις, conuersio in serum. Gal.in lex. Hippocr.

Ἐξορῤίζω, serum exprimo. Hesych.

Deriuata ab ὄῤῥος.

Ὀῤῥώδης, ad caudam vsque protensus. Gal.in lex Hippocr.

Ὀῤῥωδέω, metuo timeo: παρὰ τὸ τὸν ὄῤῥον ἰδίειν accidit enim iis qui metu percelluntur vi circa ὄῤῥον sudent, vt tradit Hesych. itidémque schol. Aristoph. necnon Eustath. qui dicit sumptam metaph ab animantibus quæ in metu caudam subter femora contrahunt. Aristoph.in Pluto, ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀῤῥωδῶ πάνυ, i. φοβοῦμαι. Eur.in Hec. Πατὴρ νιν ἐξέπεμψεν ὀῤῥωδῶν δανεῖν. Dem. ad Philipp. ep. καὶ μὲν ὀῤῥωδεῖν ὑμᾶς τὴν ἐκείνου δύναμιν, μήτε ἀ-... Scribitur & ὀρρωδέω vnico ρ. teste Eustath.

Ὀῤῥωδία siue ὀρρωδία ἡ, metus, timor. Eur. in Phœn. & apud Thuc.

Ὀῤῥωδῶς, non sine metu, meticulosè. Hesych.

Composita ex ὀῤῥωδέω.

Ἀῤῥωδεῖν, non metuere, non expauescere. Eustath. ex Erennio scribit α priuans huic verbo inesse, quamuis ipse sentiat ἀῤῥωδεῖν dici pro ὀῤῥωδεῖν, sicut ἄσταφις & ὄσταφις pro eodem sumūtur.

Ἀῤῥωδία, metus pauor idem cum ὀῤῥωδία.

Decomp. Καταῤῥωδέω, ῶ, extimesco, metu consternor. Herodot. Ὑπεραῤῥωδέω metuo, super: vel supra modum metuo. Herodot. ὑπεραῤῥωδέω τῇ Ἑλλάδι.

Κατορῤωδέω idem quod ὀῤῥωδέω.

Ὑπορῤωδέω, aliquatenus metuo & horreo. Plut.in Pericle καὶ πάλαι γ' αὖ τὴν αἵρεσιν μὲν τὸ τ' πόριος ὑπορῤωδεῖ κακόν.

ὈΡΤΑΛΙΣ, ιδος ἡ, pullastra vel gallina Nicand. in Alexiph. εἰδόσιν ἀγρίγμα τοίην βότρυς Ὀρταλὶς αἰχμητῇσιν ὑπεδύσατο τε... σποῖς ἐκχέηται.

Ὀρτάλιχος, κ, ὁ, dicitur & de pullo adhuc implumi, apud Theoc. idyll.13. & de gallinaceo maturæ ætatis, apud Aristoph. in Acharn. & apud Athen.l.14. Nicander pullastram etiam: seu gallinam appellat ὀρτάλιχον: in Alexiph.

Ὀρταλιχεὺς, idem quod ὀρτάλιχος. Nicand.

Ὀρταλίζω, incipio explicare alas ad volatum more implumium auium & metaph. incipio in altum ferri. Vide scholiast. Aristoph.in Equit.

Ἀνορταλίζω, (*comp.*) idem quod ὀρταλίζω. Aristoph. in Equit.

ὈΡΤΥΞ, υγος ὁ, coturnix. Xen. οὔτε ὄρτυγες καὶ οἱ πέρδικες πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν φερόμενοι. ¶ Item herba σταχυώδης, teste Theophr. hist.pl.l.7.c.10 & Plin.l.21.c.17.

Ὀρυγὴ ὄρυγμα. vide in ὀρύσσω.

ὈΡΥΖΑ, ης, ἡ, oryza ex genere τῶν σιτηρῶν, frumentaceorū seu frugum, vt olyra Diosc.l.2.c.117. Dicitur etiam ὄρυζον. Theophr. hist. plant.l. 4. cap. 5 μάλιστα δ' ἀσπείρουσι τὸ καλούμενον ὄρυζον, ἐξ οὗ τὸ ἕψημα. τοῦτο δ' ὅμοιον τῇ ζειᾷ, καὶ ἀποπτισθὲν ὥσπερ χόνδρος, ἀπ... δ' τὴν ὄψιν πεφυκὸς ὅμοιον ταῖς αἴραις. Vide & Plin. lib.18. cap.7.

ὈΡΥΜΑΓΔΟΣ, ου, ὁ, strepitus, fragor, tumultus. Propriè in mōtibus, quum ligna scinduntur. Od.ι. (de Cyclope fascem lignorum ante antrum deiiciente) ἔκτοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν. Et Il. π. Τῶν δ' ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν Οὔρεος ἐν βήσσῃς ἕκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκουή. Dicitur & generaliter de quouis strepitu. Il φ de Scamandro, ὁ δ' ὄπισθε ῥέεν μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ. Et Il ρ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων ὀρυμαγδός. Et Il.β, & θ, πολὺς ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

ὈΡΥΣΣΩ, seu ὀρύττω, F. ὀρύξω, præt. ὤρυχα & Att. ὀρώρυχα. fodio. Il.ι. Ἔκτοσθεν δ' βαθεῖαν ὀρύξαμεν ἐγγύθι τάφρον. Xen.pæd.7. ὀρύττειν δὲ λέγει τινὰς θήκην τῷ πλεονέκτη. Thuc.l.2. ὑπονόμους ἐκ τῆς πόλεως ὀρύξαντες, fosso cuniculo. Item defodio, facta fossa de-

mitto. Xen.in œcon. ὀρύττειν τὰ φυτά. Et cum genit. Sophoc. in Aiace, Γαίας ὀρύξας, in terram defodiens: vbi sub κατά. Item perfodio, pertundo. Athen. lib.2. τὴν τοῖχον ὀρύξαντες... Item circumfodio. Theophr. histor. plant. lib.6.(de serpitio) καὶ τοῦτο ἴδιον καὶ διαφερόντως παρ' ἑτέρους...

Ὀρύσσομαι siue ὀρύττομαι, fodior, effodior. Herodian. lib.2. ὀρυττομένων ἀλλ' ἐκ αἰμάσσεται εἰς ὕδωρ εἰθισμένον.

Ὀρυγμα, τὸ, fossa, fouea. Xenoph.in Cyneg. & pæd.i. Peculiariter sic dicebatur Athenis fouea in quam sontes conitiebantur. Harpocr. ex Lycurgo.

Ὄρυξις εως, ἡ, fossio, fossura. Suid.

Ὄρυξ, q.d. fossor. Hesychio est λαξευτικὸν σκεῦος, vel σιδηροῦς... Item piscis quidam & animal quadrupes quod Diomedes cadem colore refert, de quo Aristot. & Aelian.

Ὀρυκτὴρ ῆρος, ὁ fossor. Philo de mundo.

Ὀρυκτὸς ὁ, ὁ, fossus: vt τάφρος ὀρυκτὴ Il.ι, & apud Plut. Item quod fodi seu effodi solet, fossibilis. Diosc.l.5.c.126.

Ὀρυχή, ἡ, fossio, fossura. Plut. sympos. l.4. probl.5. Item rostrum suis, quo fodit & vertit terram, apud eundem ibid.

Ὄρχατος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ac primum cum præpositione.

Ἀνορύσσω siue ἀνορύττω, effodio, quod defossum erat refodio, ex terra. Plut. in Agesil. ἐκεῖνος μὲν τ' νεκρὸν ἀνορύττειν... μᾶλλον αὐτοῦ συγκατορύττειν.

Ἀνορύσσομαι & ἀνορύττομαι, effodior, refodior. Luc. ἀνορύχθη θησαυρὸς ὑπὸ τ' Ἑρμοῦ λίθινον.

Ἀντορύσσω, vel ἀντορύττω, contrà fodio, è contrario fodio, scilicet hostium cuniculos transuersis cuniculis excipio.

Ἀπορύσσω, seu ἀπορύττω defodio.

Ἀπόρυξ canalis sub terra fossus ad ducendam aquam. Item propago, in vite, i palmes vitis vitulus. qui in terram defoditur, vltima tantùm sui parte extante, vt noua inde vitis pullulet. Ezech.c 17. ¶ Ἀπόρυξ, ab Hesych. exp. scissura fine...

Διορύττω, perfodio, fodiendo penetro. Thuc.l.2. διορυχθέντων τῶν τοίχων, perforatis & perfossis parietibus. Metaphoricè etiam in pass. voce sumitur. apud Dem. in Philipp. ... καὶ διορωρύγμεθα. ita perfossi sumus seu destructi.

Διόρυγμα, τὸ, fossa per aliquem locum ducta.

Διορυχὴ, fossa. Plut.in Fab.

Διορυχὴ perfossio: *propriè parietum.* Suid.

Διῶρυξ, fossa, idem cum διόρυγμα. Hesych. Itē canalis. Theophr.l.4. Exponitur etiam cuniculus, apud Strab.l.5.

Διορυχθεὶς, ὁ, ὁ, qui parietes perfodit.

Ἐξορύττω, effodio, vt ἐξορύξαντες τὼ ὀφθαλμὼ, effossis oculis. Plutarch.in Artox. Ἐξόρυξις, effossio.

Κατορύττω, defodio Plut.in probl.Rom. ... ζῶντας κατώρυξεν. Aristop.in Plut. εὐθὺς κατώρυξα μετ' ἐμαυτοῦ. Sic Hermog κατορύττειν χρυσίον, defodere & terra obtegere aurum. Exponitur etiam, humo, seu sepelio: nam in pass. apud Athen. lib.3. ex Archestr. κατορωρύχθω... αἰσχίθμας.

Κατορυχὴ ἡ, defossus, seu defossio, ipsa actio defodiendi. Item id quod defossum est. Hesych.

Κατορυκτὸς, defossus. Suid.

Κατῶρυξ, defossus: vnde λάεσσι κατωρυχέεσσι, lapidibus in terram defossis. Od. κατωρυχέεσσι λίθοισι. Od.ι.

Κατώρυχος, ὁ, ὁ ἡ, idem quod κατῶρυξ.

Decomp Παρακατορύττω, iuxtà defodio.

Συγκατορύττω, vnà defodio. Luc. καὶ τὸν ... συγκατορύξαι, vnà inhumārunt.

Ὑποκατορύττω, sub terra defodio. Ὑποκατώρυχος, defossus terra. Theophr. de caus.pl.l.5.c.15.

Παρορύσσω, fodio iuxtà.

Περιορύσσω, circumfodio. Theophr. de caus.pl.l.5.c.6.

Προορύττω, fodio ante, præfodio.

Ὑπορύττω, subtus fodio, suffodio. Itē cuniculos ago. Luc.de calumn. ὑπορυττόντες καὶ τὰ θεμέλια ὑφαιροῦντες τῆς διαθέσεως. Item subruo & euerto. Chrysost. comm. epist. ad Roman. ... ὑπορύττει.

Composita sine præpositione.

Γεώρυχος, ὁ, ὁ. qui terram fodit, suffossor.

Γεωρυχέω ῶ suffodio, cuniculos fodio. Herodot.

Μιλτώρυχος, minij seu rubricæ effosor. Poll.l.7.c.23.

Μιλτωρυχία, minij effosio, apud eundē. Item locus in quo effoditur minium seu rubrica. Eustath.

Νεώρυχος, ὁ ἡ, recens fossus. Nicand.

Ῥιζώρυχος, radicem effodiens. Epigr.l.2.

Ῥιζωρυχέω, radicem effodio. Plut. περὶ εὐθυμίας.

Ταφρώρυχος, vallorum effosor.

Τειχωρύχτης siue τειχορύκτης, ὁ, ὁ, murum perfodiens vt ingredi possit & furari, effractor, effractarius.

Τειχωρύχος, idem. Plat. polit.1. & Aristoph. in Pluto.

Τειχωρυχία, parietis effractio. Xen. in apol. Socr.

Τειχωρυχέω, parietē effringo. Arist. eth c.l.1. & Luc. in ...

Τειχωρύχημα, τὸ, foramen parietis: vt τειχώρυχημα γαλῆς apud Suid. foramen per parietem à fele terebratum.

Τυμβώρυχος, qui busta eruit, spoliator, mortuorum. Theophylact. ep.l.3.

Τυμβωρυχέω, busta eruo, busta fodiendo aperio vt sepuchra depredet. Aristot. & Synes. epist 143.

Φρεατωρύχος & φρεωρύχος, putei seu puteorum fossor, putearius. Dicitur & φρεωρύκτης & φρεωρύχος, apud Theophylact. ep.24. & Plut.

Φρεωρυχέω & φρεωρυχία, puteū seu puteos fodio. Plut. & Suid.

Χαλκωρυχεῖον, ærifodina, æraria. Plut. sympos.3.

Χρυσωρύχος, auri effosor.

Χρυσωρυχεῖον, aurifodina: locus in quo aurū effoditur. Strab.l.3.

ὈΡΦΑΝΟΣ, ὁ, ὁ, orbus parentibus vel parente, pupillus: vt ὀρφανὰ τέκνα, Hesiod. in Erg. ... αἱ δ' λείποντο ὀρφανοὶ ἐν μεγάροισι. Aesch. in Ctesiph. ... τοὺς ὀρφανοὺς ὧν οἱ πατέρες ἦσαν ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότες. Interdum additur genit. παιδὸς, vt in epitap. Demosth. ὀρφανοὺς γενέσθαι παιδός. ¶ Generaliter etiam significat, orbus: vt apud Plat. de leg. l 5. ὀρφανὸς παίδων καὶ ἑταίρων. Metaphoricè apud Gregor. ὀρφανὰς τῶν πραγμάτων χεῖρας. Dicitur & ὀρφανὸς οἶκος. apud Eurip. & ὀρφανικὸς βίος, apud Plat. * Etymol. ab ὄρφνη deducit, id est σκοτεινός: itidémque Hesych. ὀρφανὸς exp. ... & σκοτεινὴ, addens hinc ὀρφανὸν dici ...

Ὀρφανικὸς, ὁ, ὁ, pupillaris: ad pupillum seu pupillos pertinens: vt ὀρφανικὰ συμβόλαια, Plato de leg. interdum idem quod ὀρφανός. ... Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης χήρην τε γυναῖκα.

Ὀρφανία, orbitas Aeschin. in Ctesiph. Herodian.l.1.

Ὀρφανίζω, orphanum reddo, parente seu parentibus priuo. Eurip. in Orest. Πολὺν ... δ' ἐμὸν βίον Ὠρφάνισε τλήμων. Et general. priuo: vt in Epigr. πνεύματος ὀρφανίσαι, spiritu priuauit. ¶ Item pupillorum curam gero, orphanos curo.

Ὀρφανιστὴς, ὁ, ὁ. curator pupillorum, tutor. Soph. in Aiace.

Ἀπορφανίζω, (*comp.*) idem quod ὀρφανίζω. Ἀπορφανίζομαι, orbor primor. 2. ad Thessal. c.2. ἀπορφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν.

Ὀρφανεύω, idem quod ὀρφανίζω, in posteriori signif. Eurip. in Alcest. ... Τέκν' ὀρφανεύσαι τινά.

Ὀρφανεύομαι, orphanus sum seu orphanus curor, Eurip. in Hippol. ἔρημος οἶκος, καὶ τέκν' ὀρφανεύεται.

ὈΡΦΝΗ, ης, ἡ, & ὄρφνα. Doricè tenebræ, obscuritas. Aristoph. in Ran. ὦ νυκτὸς κελαινοφαὴς ὄρφνα. Theocr idyll.25. ... * Etym. deducit παρὰ τὸ ἐρέφω, tego.

Ὀρφναῖος, α, tenebrosus, obscurus: seu niger, ater. Iliad.κ, & Odyss. ... Ὀρφναία siue ὀρφναίη, accipitur etiam substantiue pro ὄρφνη: vt apud Eurip. in Supplic. ὑπηλύσει δ' ὀρφναίας, per tenebras seu per noctem. Sic Apollon. Argon. l.2. Ὀρφναίη ...

Ὀρφνὸς, idem quod ὀρφναῖος. Hesych.

Ὀρφνώδης, ὁ ἡ, idem apud Hippocr. in progn.

Ὀρφνινὸς, idem.

Ὄρφνινος, idem. de colore plerunque dicitur, pro ater, pullus: vt ὄρφνινον χρῶμα, apud Plat. in Tim. Et ὀρφνινὰ ἱμάτια. Poll.

Ὀρφνὸν & ὄρφνις, pulla seu atra vestis, Hesych.

Μόρφνος idem quod ὀρφνὸς, pleonasmo τ' μ, obscurus, tenebrosus. Suid. Item flauus vel fuluus. Hesych. Hoc nomine dicitur & aquilæ species quædam Apud Aristot. hist. animal. l.9. cap. 32. Homer. Iliad.ω. αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν Μόρφνον θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι. & Hesiod. in Asp. μόρφνοιο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσι.

Ὀρφνὸς, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita.

Ἀμορφνὴ & ἀμορφνὶς, media nox quasi ἀμορφνὴ & ἀμορφνίς. Etymol. Scribitur & ἀμορβὶς, pro eodem, apud Suid.

Λευκόρφνος, nigra obscura, tenebrosa. Hesych.

Ὀρφνὸς, &c. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ὈΡΦΟΣ, & Atticè ὀρφὼς, orphus: piscis est apud Aristot hist.an. l.5.c.10. & l.8.c.12 & Athen.l.7. vbi ex Dorione tradit τ' νέον ὀρφὸν à nonnullis vocari ὀρφακίνην. Et Aristoph. in Vesp. Ἢν ... τις ὀρφὼς ... δ' μὴ θέλῃ.

Ὄρχαμος, vide in Ἀρχὴ, principatus. Ὄρχατος, in ὄρχος.

ὈΡΧΕΟΜΑΙ, ῦμαι, Fut. ήσομαι, salto, tripudio. Aristoph. in Plut. ὀρχεῖσθε καὶ σκιρτᾶτε καὶ χορεύετε. Athen. l.4. ἐν τῷ δείπνῳ πρὸς ὀ... ... in armis saltabant. Interdum cum accusat. iungitur: vt apud Plut. symp.9 ὠρχήσατο πιθανῶς τὴν πυῤῥίχην. Dicitur & ὀρχεῖσθαι πρόσωπον, repræsentare personam in fabula, apud Luc. de salt. & Epigr.l.2 ὀρχεῖσθαι Νιόβην, saltando Niobem repræsentare. ¶ Apud Antiquos ὀρχέομαι & ὀρχέω, vsurpabantur pro moueri & mouere, teste Athen. i.1. Itē ὀρχέω, apud Plut. significat, saltare facio, in altum à terra, eleuo. * Eustath. ὀρχεῖσθαι ab ὄρχος deriuari ait, per syncopen quod motionem quandam manuum & pedum id verbum significet, & ὀρχεῖσθαι etiam pro mouere seu moueri à veteribus sit vsurpatum. Alij ἀπὸ τῶν ὄρχων, i. vinearum ordinibus, quòd in

iis primitias Baccho offerentes choreas ducere solerent.

Ὀρχηθμὸς, ῦ, ὁ, saltatio. Il ν. κεῖνος δὲ Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. Od.ψ, Παῦσαι γὰρ ὀρχηθμοῖο πόδας.

Ὄρχησις, εως, ἡ, idem quod ὀρχηθμός. Plut. symp.7. μάλιστα δ' καὶ ῥυθμὸς καὶ ὄρχησις, καὶ ᾠδὴ. παραμεμιγμέναι τὴν αἴσθησιν ἐν τῷ χαίροντι τ' ψυχῆς ἀπερείδονται τὸ εὐτραπὲς καὶ γαργαλίζον.

Ὀρχηστὴς, ῦ, ὁ, saltator. Il. ω. ὀρχησταὶ τε χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι, Sic & Il. π, apud Aristot. de poët. & Luc de salt.

Ὀρχηστικὸς, ῦ, ὁ saltatorius, vt ὀρχηστικὰ σχήματα, apud Luc. de salt. & ὀρχηστικὴ ὑγρότης, saltatoria manuum flexibilitas, apud Plut. de discern. adul. & amic. Et ἡ ὀρχηστικὴ, sub. τέχνη, vel ἐπιστήμη ars saltatoria, apud Luc. de salt. Item qui salatione gaudet, satator. Plut.

Ὀρχηστὴρ, ῆρος, ὁ, saltator. Il σ.

Ὀρχηστρὶς, ίδος, ἡ, saltatrix. Xen. in sympos.

Ὀρχήστρα, ας, ἡ, pars theatri in qua chorus saltabat. Isocr. de pace. Suid. etiam est ἡ παλαίστρα.

Ὀρχηστὺς, ύος, ἡ, saltandi ars. vel ipsa saltatio. Hom. Od.α, & θ, & Luc. in Tim.

Composita.

Ἀνορχέομαι, in altum salto, exulto, vel simpliciter, salto.

Ἀντορχέομαι, vicissim salto, contrà salto.

Ἀπορχέομαι, ῦμαι, desalto, i. per imperitiam saltandi perdo quod affectaui & poposci. Herodot. in Erat. ἀπωρχήσαο γε μὴν τ' γάμον, altando excidisti nuptiis.

Διορχέομαι, persalto vsque ad finem salto, seu desalto. Aristoph. in Vesp. διορχησόμενος ὀλίγον ὕστερον, aliquantò post desaltaturus. Itē peritia saltandi cum aliquo certo: vt apud eundem ibidem, Ἐμοὶ διορχησόμενος ἐνθάδ' εἰσίτω.

Ἐξορχέομαι, exulto, seu illudo. Hesych. Apud Plut. in lib. de Herodoti cacoethia, cum accusat. construitur: vt ἐξορχήσασθαι τὴν ἀλήθειαν, à veritate desultare. ¶ Ἐξορχοῦμαι τὰ ἀπόῤῥητα, vel τὰ μυστήρια, enuntio tacenda & prodo mysteria, apud Luc. de saltat. & Dionys. Areop. quasi extrà salto, seu saltationes in sacris ritibus solùm vsitatas foras effero.

Ἐπορχέομαι, insulto. Appian.

Κατορχέομαι, saltationibus demulceo. Luc. de salt. καὶ φῦλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο. Et apud Gregor. κατορχεῖσθαι τῶν θεατῶν παντοίοις καὶ ἀνδρογύνοις λυγίσμασι, spectatores multiuariis atque effœminatis flexibus inter saltandum oblectare. ¶ Κατορχοῦμαί τινος, in contemptum & contumeliam alicuius salto Gregor. Exponitur & passinè, saltationibus afficior, apud eundem, τοῖς ὑπὸ τ' σκηνῆς αἴσχεσιν, καταυλούμενός τε καὶ κατορχούμενος, elatus per tibiarum & saltationum spectacula.

Παρορχέομαι, apud Luc. exp. præter argumentum repræsento.

Περιορχοῦμαι, circumsalto.

Προορχοῦμαι præsulto.

Προορχηστὴρ, ῆρος, ὁ, præsultor. Metaphoricè etiam sic apud Thessalos dicebantur duces exercitus seu propugnatores in bello, vt testatur Luc. de salt.

Προσορχέομαι, salto ad Plut. de aut.

Ὑπορχέομαι, saltationem choro canenti accommodo, vel potius choro choreas ducenti quasi subsulto.

Ὑπορχήματα. cantilenæ quæ saltantibus accinuntur, vel ad quas chorus subsaltans choro ducenti choreas, saltabat. Lucian de saltat.

Ὑπορχηματικὸς, ῦ, ὁ, qui pertinet ad cantilenas saltationum, ὑπορχηματικὴ, saltationis genus quo ad carmen aliquod saltatur. Eustath. Item ὑπορχηματικὴ, vna ex tribus saltationibus quæ fiebant ad lyræ carmina seu liricam poësin. Athen. l.14.

Φιλορχήμων, saltationum amans, qui saltationibus gaudet.

ὈΡΧΙΣ, εως, ὁ, testiculus, seu testis. Aristoph. in Nub. τῶν ὄρχεις ἐξέλκουσι καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσι. Aristot. de gen. an. l. 1. c.21. οἱ δ' ὄρχεις τοῖς μὲν ἐκτὸς, τοῖς δ' ἐντός. Poll.2. ὀρχέων δ' τὸ μὲν ἄνω κεφαλὴ, τὸ δ' κάτω πυθμήν. ¶ Est etiam herbæ nomen: de qua Dioscor. l. 3.c.141 & Theophr. hist.pl l.9.c.119. ¶ Item genus quoddam oliuæ, magnitudine instar testiculorum. Colum.l.5.c.8. ¶ Dicitur etiam piscis esse: apud Plin.l.32.c.11.

Ὀρχίδιον, siue ὀρχίδιον, testiculus: apud Suid. & Dioscor. loco citato.

Ὄρχεα, idem cum ὄρχις, teste Galen in lex. Hippocr.

Ὀρχίλος, orchilus: auis quæ & τρωχιλος dicitur, teste Hes. Noctuæ inimicam esse tradit Aristot hist.an.l.9 cap.1. schol. Aristoph dicit esse paruam auem & libidinosam, dictam παρὰ τοὺς ὄρχεις.

Composita.

Ἐνόρχης, cui testiculi insunt, testiculos habens. Luc.

Ἐνόρχης, seu ἔνορχος, pro eodem. Il. ψ, & apud Theoc. idill.3, item apud Aristoph in Equit. & Auib.

Ἐνόρχης, qui vnicum habet testiculum. Cyrill.

Κυνόρχης, canis testiculos referens. Hesych.

Λασιόρχας, qui magnos testiculos habet Etymol.

Μόνορχις, qui vnicum testiculum habet. Leuit 21. & in Hippiatr.

Τρίορχος, seu τριόρχης, species quædam accipitris, apud Athen.

 l.7.&

l.7.& Aristot hist an l.9.c.36. ¶ At τὰ ἐρύχε herba quæ & ἕρυκε. Paul Aegin.l.1.c.25.Item herbæ nomen:de qua Theoph.hist. pl l.9 c 9.

Τ' αὐτοκέρυχε itidem accipitrum genus,apud Aristot.l.9.c 36.

Ο' Ρ Χ Ο Σ,ὁ,plantæ ordine positæ,plantarum ordo:item hortus teste Hesych. Item ordo vitium. Odyss.ι, Ἐν δὲ ἕ κορυστὰς ὀφθαλμὸς κέκαστο ἴρηξι Παντέσι πορφύρων· ἀπαστεφὲς γαίοισιν Ε. apud Hesiod.in Asp ἱσόρυμα βάτρυες μεγάλων ὑπὸ ὄγκων βεβρυθότων φύλλοισι. Sic Theophr.hist pl.li.4.c.5.αὐτὸ δὲ ἕ τὸ τοῖς πόδιοις αὐτὰ κατ' ἔρυκας, per ordines, ordinatim. * Schol. Theo. ἐρύκη τὸ ὁμοῦ ἄγη, deriuatum vult quasi ἔρυχος, ideòque esse dicit foueam in quam imponitur planta vt pullulet. Sunt qui ab ἐρύκομαι deriuent, quoniam δι' ἀυτῆ ὀζοὶ, ἐρύκονται alij ἀπὸ τοῦ ἐρέχεσθαι.

Ο' ρχατος,ὁ,idem quod ἔρυχος Odyss.ν.

Ο' ρχι ωσ,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Μετέρχεται,(comp.)interstitium quod est inter arborum seu plantarum ordines:Columella interordinaria appellat.Aristop in Pace.ἢ κελεὸς αὖ ἧκ' ἀπαλλάξειεν ἀφ' μετέρχιος.

Ο' Ρ Ω.F.ῶ,vel χρω,excito,concito.Il.α.Νῦσσε δ' ἀσπερχὲς δὲ ὄρσε κελεύσ'. Od.ξ.Ἰξ δ' ἀέρα πυκνὸν ὑφ' ἵμασσε ὄρσε γόνυ. Il.δ',φυλάσσειν αἰνῶς Ὀρσοθόην.

Ο' ρσασθαι,excitor concitor,surgo.Il.ν.Νεὸς δ' ὑπὸ πλοῖ δ' ὀλολὼ ὄρσ δ' ἐλατο δι' Α'χιλλεύς.Hinc & imperat.ὄρσεο pro ὄρσει (σ metri gratia inserto)Od.χ.Ὄρσεο νῦν δὲ ζεῦξαι πόλιν δ' ἴσθι. & Il.ω. Ὄρσεο Θέτι κλυέειν ζεύξ.pro ὄρσει dicitur etiam ὀρώρετο Il.β Præt.med ὄρσομαι & transfertur hteris ὄρσομαι actiuè & passiuè vsurpantur. Actiue,Iliad β.τὸν δ' ἐξ ὀνείρων τὸν ἐπ' ὄρσ' ἰέναι ἐξ ἀγορὴν δὲ ἐκάστοτε λαὸν ἄγειρε Passiue.Iliad γ.τῶν εἵνεκα νῶϊν ὄρσορε,cuius causa bellum excitatum est Sic & Il.α & ω.

Ὀ' ρθρίζω,per syncopen pro ὀρέθμιζω,concitatus, qui citato impetu fertur.Iliad.λ.Ὦ' ς ἔλασεν τρῶας πάλιν ὀρθρίζων.Il φαεινὴ ἀκόντισεν πῦρ ὀρθρίζων ὀξὺ βέλος.

Ὀ' ρθριος,per syncopen pro ὀρέθμιος,concitatus, qui citato impetu fertur.Iliad.λ.Ὦ' ς ἔλασεν τρῶας πάλιν ὀρθρίζων.Il φαεινὴ ἀκόντισεν πῦρ ὀρθρίζων ὀξὺ βέλος.

Ὀ' ρθρος,per syncopen pro ὀρέθμιος,concitatus, qui citato impetu fertur.Iliad.λ.Ὦ' ς ἔλασεν τρῶας πάλιν ὀρθρίζων.Il φαεινὴ ἀκόντισεν πῦρ ὀρθρίζων ὀξὺ βέλος.

Ὀ' ρθρος,ὁ,idem cum ὄρφνη ex eiúsque præter.med.factum.Od.σ,ἐπεὶ μοι ὀρθρίστατε ἐνθάδε δυμὸς Κέλευσε.Sic & Il.σ.Ὦ' ς ἡμὲν δίχα δυμὸς ὀρθρίστατε ἠδὲ καὶ ἠῶθεν.

Ὀ' ρίνω,concito,commoueo.Odyss.ϑ, Ὦ' ρινας μοι θυμὸν ἐνὶ φρεσὶν ἐσθλὰ ἔοργα Sic & Odyss ξ & ρ.Et peculiariter,ita commouere vt persuadeam.Ilia ρ,Π' ς ἔειπ' Αἴαντα ϑ θεῖον ὀρνῦσι ἔοργα Sic Iliad.ο.Ἐπεὶ νόσφιν ἐς Α'χιλέα ἴν' ὀτρύνω πολεμίζειν,Τίς δ' εἶσ' ἐς κῖν εἰ σοὶ θυμὸν ὀρίνω θυμὸν ὀρίνω· Dicitur & Neptunus mare ὀρίνειν. Od ν,Ὦ' ρινεν ϑ θάλασσαν ἐ δείσασαν.

Ο' ρνυμι.idem cum ὄρω.Odyss.ρ,Μὴπρ ἐμὲ μὲ μοι γόον ὄρνυσι. Odyss. κ, Μακρὴν νῆ ϑ ἀγερέ γὰν ὄρνυσι. Interdum exp.concito,incito:vt Il.ζ, Α'λλὰ σὺ δουρὶ ϑ ἔπι ὀτρύνεαι ϑ ἠδ κάτα. Il.ι,οὐκ ἐθέλασκε μάχλιν δοῦ τείχεος ὀρνύμεν ἔμπαλιν.

Ο' ρνυμαι.excitor,surgo me erigo. Iliad.ψ,οἱ δ' ἄρνυντο δ' ἐς τεύχεσι ἑῶν.. Item concitor,concitus feror, Odyss.α τὸν δ' οὐ φόνοιο ἐφίεσο ἀνδρὸς Τέρπεσθ' ἔπποι οἳ τόν γε ἕκητι ϑεοῦ τε ἠδ ἀνάγκης. Sic & Il.ο. Item concito,i turbo,perturbo Odyss.ε,ἐπεὶ ϑρέξε δὲ πόντον χαλεπὴ ἐπιειμένος ἠελίοιο φάεσι σὴ ἀφέρτερος ἄλλας. ¿ Hinc comp.ἐξορθρόω, idem: apud Hesych.

Ο' ρμάω,ϝ σω,impetum do,irruo,gradu concitato feror. Il.β, Βυσσὸν ἀείρας πρὸς ϑε πλατὺνοτον ἔρεσσον.Hesiod.in Asp.Ὦ' ς οἱ κακὸν ὀρμήσειε ἐν ϑυμῷ ἀσυλον ἔρεσσον.

Ὄ' ρμιος,ν,imperus,saltus.Hesych.

Ο' ρμὴ,ὁ,ὄρθρος,ὁ,ὀρθρίζω,οὖρος,quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita:ac primùm ab ὄρω,cum præpositione.

Α' νόρω,excito:vnde αἰόρτο,excitatus est,seu exurrexit : apud Apollon.

Ε' ξόρω excito in Il.ο.αὐτὰρ ϑ φύζ ἐν ὑπόρουσε.Pass.ὀρνυμαι, excitabatur in,seu,inter.Il.α.Α'τρέος δ' ὀρ' ἐφ' ἱππήων γένετο μενεπτόλεμος Θυμός. Exponitur etiam,irruit seu impetum dedit in.

Ε' ξόρομαι,excito,vnde ἐξόρτο νόμβος,apud Apoll.excitatus est ad eũdem,seu ire cœpit.

Ε' πόρω,concito aduersus.Od.ι,ξωὸν δὲ ἐπόρουσε πολλὰ, ἰὼ μοι ὑπόρουσε Ποσειδάων Il.ν,οἷον ὑπόρουσε πολεμίζειν Ε' κτορα δῖον.Sic & apud Hesiod.in Asp.Pass.ὑπόρνυ.concitabatur seu concitatus est contra irruit.Il.ο,ὑπόρνυτ' Α'χαιῶν.

Composita sine præpositione:ac primùm in ορτ,desimentia.

Α' ϝόρτο,qui citato gressu retrocedit:idem cum παλίνορσος, Il γ, ἄϝόρτας πατὴ Ι'λιον ἠνεμόεντα.Sic & Il.ρ.

Α' ϝόρτον,ετρὸ,retrorsum.ponè.Od.ι. Item rursus, iterum Od.ι,Α'ν δ' ἐμὸν ἀϝόρτον ϑε.σόφιλον δ'λιτὸ ἑπίσσω.

Γ' ορτος,aduerb.adhortantis & incitantis. teste Suida. Etsm. in Chil.translatum optuatur à nautis quos remigantes nauclerus vox animat ad trahendum laborandum vel ab equorum cursu,videricque compositam vocem ex ἴσθι,vade,& ὀρτὸς,incitans.

Πᾳδάορος & πολυόρμου & πολύορτος. qui retro gressu conuersa redit,idem quod πολυϝόρτου.Il.λ Ὦ' ς ὅτε τὸν Τρῶες πολυάορος ἐκ πολέμοιο ἐσσύμενον ἐδίωκον ἐπὶ πολύορτος Ἄρηϊ. Πᾳδάορος apud Aristoph exp.etiam,motus loco suo,iuxatus.

Α' μπαλίορτος & ἀμπαλίορτος,(decemp.)iter repetens seu relegens.Suid.ex epist.amatoriis.

Composita ex ορτ- desimentia.

Θέορτ-ος,ὁ ὑπὸ Θεοῦ motus,à Deo impulsus.Aeschyl.

Κολοφορτίζω,puluis qui excitatus est in aërem,quasi eleuatus.Ita in Fab.& sympos.4. Theophr.de causs.pl.l.4. cap. vlt. Socrate quodam ab Athenienſibus sic dictos fuisse sordidos & squalidos tradit Athen.l.6.ex Anaxandride.

Κονιορτώδης,ὁ,ὁ ϝόρτος,puluerulentus Theophr.ibid.

Κονιορτόω puluerem excito.Theophr.hist.pl l 2.c.8.Μεγαλοπρεπὲς κολακεῖα ἔοικε,ὅταν ὑπαίτιοι πανύσωσι,καὶ σώζοντες κονιορτόωσι.

Νιφορτ-ος,recens excitatus seu exsuscitatus.Soph.in Oedip.Col.

Ε' κφορτ,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Composita ex ορνυω.

Ε' σορνυω.concito. Nic in Ther. Κνιζοδρμὴν καυσὶς ἔλατ ἐπίφατα δημάσατο.

Συνορίνω,concito , commoueo. Iliad.α,ἴνα νί σοι σὺμὶ ὑφορᾶσ ἐπιορκίην πρὸ,συμπίρνης.

Composita ex ὄρυμα.

Α' νόρυμα,excito. Α'νόρυμαι,exurgo,consurgo: vnde ἀνόρυτο apud Apoll Rhod.

Α' πόρυμα,excito,seu concito alicunde.Α' πόρυμαι,concitur alicunde feror,prodeo cum impetu.Hesiod. in Theog. v.9. ἴσθι ὑπορύμβιον ἀκαρὲς ὑμνίδιον ἠὲ πολὺ ϑ' ὑπόρυμα νιφάδι.

Διόρυμα,concito per.διόρυμαι,concitus feror per. Apud Nonn. διορύμβιον γλυκὺ ϑέσπισμα,exp prodiens à patre spiritus.

Composita ab ὀρύω.

Α' ορύσσω,idem cum αἰορύσσω.Od.χ.Ἐκ δ' ὀϊστοὶ αἰόρυσσαν ἰοφόρτα χθὶ ὄβλιμ Sic & Od.ξ Item alsilio,citato gradu aiccendo,Xen. de re equ.πύρριος διαπαίσῃ,τοῦτο μὲν ἐκκαίων,τοῦτο δὲ ἐπιβάλλων.

Α' πορύσσω,cum impetu alicunde excitor.erumpo.prosilio.vel effundo.Iliad.ι.Ἰ' σάν σ' οἱ δεῖσαντο λιποὶ αἰόλα πόλλ' ἀπορύσσας.Sic & Iliad μ,φ,& λ. (ut.

Ε' ξορύσσω,irruo,insilio. Il.λ.ἰσὶ' ἐπ πλεῖστας κλονέοντο φῆγας Τρῶες Ε' ξορύσσω,exilio,præsilio.Il.χ. Πορὶ δ' ἔπτε ἐκεκλήγοντο ἰφθιμοι ἑταῖροι ἐπ ἔσσεσι.pro ἐξορύσσουσι.Exponitur etiam,impetu seu concitato gressu feror ex aliquo loco.

Ε' πορύσσω,impetu seu gradu cõcitato feror in,hostiliter aliquo vel insilio. Il.π, Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε δεῦρ' ἀπάλαντος,ἀμενὴν καὶ Μένης ἐπόρουσε.

Συμπορύσσω,gressu citato concurro,cum impetu concurro. Apoll. Argon.l 2.αὖτὰρ συμπορύσσεται ὠκυπόροις.

Τετρόρυσσε,quadriugus. Eust. scribit τετρόρυσσα quoſdam dicere putatile quasi τέτορσα ὀρύσσοντας.Vide in comp ex ὑπερτέλλω. Θεοφόρος,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Ο' Σ,(genit.ος,Dat ῳ,Acc.ον,cæterea pete à gramm.)articulus præpositiuus.Lat.qui fœm.ā.quæ Neut.ὃ quodInterdum nitur in casu antecedentis verbi , nulla sequentis habita tione:vt χρήσιμα οἷς ἔχω,pro ἐκείνοις ἃ ἔχω. In hac significatione particulis iungitur:vt ἕς ὅτι,ἐς ὅ,ἐς τοῦτο,ἐς τοῦδε καὶ,seu καὶ. pro ἐς τοῦτο vide in compositis ex τὸ antiquis Dicitur & ὅτου pro ἐκείνου. sic ὅτῳ,pro ᾧ cui.Et in plur.ὅτων pro ὧν,quorum, quorumcunque ὅτοι pro ἐκεῖνοι,quibus,vel quibuscunque. Dicitur etiam ὁτευδὲ,cuiusluis,cuusliber.Sic ὁτουδὲ,cuiuis. ¶ Ο' nonnunquam pro τὶς,quis,Thuc.ὃς δὲ ἀκοὴ,quis sit indicat. Item pro verticlico,i.aliquis:potiſſimùm in plurali,vt apud Dem.pro ἐκεῖνοι δ' ἀπεκλῄοντο πόλεις ἅσ' ἀσυλίαν εἶναι,πλὴς ϑ τοιῶνδε. Et in distinctione ὃ,aliquod vel aliud,vt Math.13.ᾧ ἐδόθη περισσεύσει ὃ ἔχει ϑ ὃς ἐκ ἔχοντος,ὃ ϑ παὶ ἔχοντος.¶ Ο' pro ὅστις,vel ὁπόσ-,hic nil frequens in dialogitis scriptis.Xen.Καὶ δ' ἀξιῶ ὑμᾶς ἐμὲ initio pol.li.3.3.Μὰ Δία ἔγωγ' ὃς ἐκ ἴσμαι.Sic in fœm.ἡ, pro ἥτις vel ὁποία.vt Il.ρ, ϑ ἀλλ' ἐπὶ πολλὰ ἐπιστρὸ,hæc enim cum bello consuetudo est. ¶ Ο' ς pro ὁὐς,suus.Apoll.Arg. lib.1. ἐν πολέσσιν ἑῇσι marigum. Et pro ὀφείλοντες,vt ϝ μισθῷ.apud eundem.Sic ϝ pro ὁὐ,suī.

Quæ sequuntur aduerbia sunt ab ὁ factæ.

Οὗ,vbi.Aristoph.in Nub ὃ σίβδας ἀξίβητον ἰαμὲν,vbi cultus accusti sacrorum.Thuc ὃ χῆς εἶν,vbi terrarum esset. Cum particula τοῦ & ϑ exp.alicubi,alibi. Significat interdum motum ad locum,vt ἐς.Euripides ὃ' χῆς εἰσῆλθ,in quam terræ partem penetrauit?Luc.in Tox.ὃ κρεκῶν,quo malorum.

Πῇ; (interrogat. vbi? vinam?Sæpe cum genit.vt καὶ ἦλθ' ἀπὸ Hom.ποῦ μοι γῆς κυρεῖς;apud Sophocl. Significat interdum motum ad locum,vt apud Soph.πῇ βαίνεθ' ὁ,τί ποτε ὃ σῷ ἐπ ἐγὼ;Μέχρι ποῦ,quousque,quandiu,Greg.

Πῇ (enclitica)alicubi,vſpiam.Ft μέχρι που,aliquousque, vel aliquandiu.Sæpe accipitur pro ἴσως.apud Hom. Significat etiam,circiter,vt ἕξ ἑκατὸν.circiter decem. Exponitur quoque, partim.Alicubi verò vacat Δώπου(vel δή που diſiunctim)vtique nimirum certé.Aliquando significat nunquid;an non. Δώπου δῆν,vtique nimirum,certé.Ionice verò dicitur κοῦ pro ποῦ,vbi. Et πού δῆτα,vbinam,pro ποῦ δῆτα.

Ὅπου,vbi:indefinitè ὅπου ἀεί,vbicunque quocunque in loco quacunque in parte,ὅπου γῆς,vbicunque terrarum.Dicitur etiã ἐπειδὴ,& ὁπηνίκα,& ὅπουπερ ἄν,& ὅπου ἂν siue ὁπουδήποτε,vbicunque vbuis.Dicitur etiam ὅπου χ',ὅπου ϑ.alicubi,alibi. Item quãdoquelibet.Item ὅπου quandoquidem,quum. Ponitur etiã in principio periodi sequente ϑ vel χθ,& in redditione ἅπου,Item ἔπου,quò,ὅπου ἄν,quocunque.

Ὅπως,quomodo,quemadmodum. Item quamobrem, quatenus,quomodo,quemadmodum. Item quamobrem, quare,quapropter,quocirca.

Πῶς (interrog.]quatenus,quomodo?Doricè accipitur pro ποῖδι & pro ποδί,vnde teste Hesyc. (alicunde.

Πῃ,(enclitica)aliquatenus,quodammodo. Item *Doricè* οὖπω & οὐπάτω.nequaquam.Accipitur ἄπαξ & pro nunquam οὐπάποτε.apud xen.necdum.

Τῷ,quòd,propterea quòd,itē quare,quamobrem, quapropter.Item interrogatiue ,quare?quà ratione?vnde? τῷ δ' ϑ hic quidem,illic verò.

Πῇ,qua ratione,quo pacto feu quomodo,quatenus. Item quaparte.una parte Cum comparatiuis significat quò vt ὅ τι ἀκέστου,quò minus,ϑ ἥδιον,quò magis Cum superlat.exponitur, quàm,vt ἥκιστα δύναται quàm maximè possumus.Sic Herodot.ὅ δύναται ϑ ἄριστα quàm optimè possit. Item ϑ,quo in loco vbi Plat.de rep.li.2 χθονὸς ὅσα χρὴ ϑ' ὑπάρχειν ϑ' ἱκανὰ, vbi pascebat.Item ex quo,vnde,quapropter. Aristot. ὅ ϑ ἄλλον, vnde & manifestum est Dicitur interdum ϑ πᾳρ & ϑ ἀφ pro ϑ.

Πῇ,interrog.]quiquonam modo?quâ ratione? Plato 2.de rep.ϑ ὁ δὲ ἀληϑὴς συλλογισμὸς.πῇ ϑη;quo pacto?Item quâ ϑ quo? Lychag. Πῇ τοῦτο ἔλω. Odyss.α, Πῇ δ' ἐμὸς ἔσσι; quò me conferam? Dorice pro hoc dicitur πᾷ,vt apud Theocr. Et πῶς, vt docet. Ammon.ex Sophrone.Accipitur πῇ etiam extra interrogationem,pro aliquatenus,aliqua ex parte.vt apud Aristot. οὗτος τὸν ἐν ἀνϑρώπῳ ἐστὶ πῇ ϑεῖον. Item pro, aliquo modo , seu quodammodo interdum pro alicubi,aliquibus in locis. Ponitur & ψιλοῦται sine accentu, vt εἰπεῖν αὖ τὰ πῇ ἀπιστούμενα πειστέον,ἢ quo forte modo queamus,vel ſi qua ratione. Item pro alicubi,vt ἄλλη ἀλλοῦ, Thucyd. Accipitur etiam pro aliquò τῇ ϑ,Apoll Rhod.aliquò alió. Inde ϑ,ἄλλῃ , nullo modo nullatenus,haud quaquam.Hom.Vſurpat & πεῖ Sophron. apud Ammon.pro πᾷ vel ποῦ,vbi.

Τῇ, eo modo,ea ratione,eatenus.Item ea parte, eo loco, ibi Item hac,vt τῇ ϑ τῇ,hac & illac,ab vtraque,parte.vel, huc & illuc.

Ἀκῇ,indefinit.]quò.Thuc.οἳ ἀκῇ πρῶτον, quò applicabunt. Demoſth οἷ ἀκολάσεις ἀφιεκλίνοϑα.quò latciuiæ. Item , vbi , vt in Ptalm. οἳ ἐν ἀδικίᾳ ϑ.Pro eodem dicitur & οὖπᾳ.

Πῇ,(interrog.]quò?quónam? Aeschin ποῖ καταφύγω ; quò confugiam ? Et cum genit. ποῖ γῆς;apud Aristoph. in Pluto, quo terrarum?Significat etiam vbi?Aristoph.ποῦ τὰλαν ; Item quousque quandiu.Soph.ποῦ μῆκος;

Ἤ ω,(sine accentu aliquò Aristoph.in Plut.Itē,alicubi. Itē quodammodo. Interdum vacat,vt tradit schol.Aristoph.

Ὅπως,vbi.Cum ἄν vel κεν,significat vbi,vbinam,vbicunque Item quò.Aristoph.in Nub.ἴσ' ὅπως χρήσῃ,valde quò velis. Cũ ϑ significat quocunque,apud Xen.In qua significat ponitur & ἅπαξ apud Dem.

Ὅϑι,indefinit. vnde Aristat αὐχὲ ὁ ἴδ' ἀληϑὲς ἐστὶ καὶ πᾶς τῷ φρόνιμα τῷ ἀνδρὶ ἀναφαίνεται. Item,quamobrem, quocirca.quare. Interdum annexas habet particulas ἀλλ' ἔτ',& ἐξ',vt,ἔστιν ἀλλ. vndecunque vndenibet &πανϑὼν.vndecunque ἔξωπερ,inde vndecunque. πόϑεν (interrog)vnde? vndénam?Plat.in Protag.πεῖϑεν δ' Σάκεσπάλα,vnde appares ô Socrates? Item,quiquomodo;ποῖον (accentu in vlt.] alicunde.Aristot.eth.10.c.4.Et pro eodem ὁποῖον. (ὁποῖόν

πόϑεν,vnde:apud Xen.& alios.poëtæ metri gratia dicunt. Τῆϑεν,inde, ex loco.Apoll.Arg.l.2.

Ὄϑι (infinit.)vbi.Odyss.ξ.ἰδὼν πᾳ ὀΐσε ὀΐσθῃ, vbi sues dormiebant. ὄϑεν (interrog)vbi?vbinam? Od.ξ. πόϑι τοι πάλιν ἐσσὶ νεόμενον ἐξ ἀγρόϑεν quò tendò?ἐσσὶ.(accent.in vlt.)alicubi,aliquando, Il.α. ἦϑι πολὺ ζωὸς ἐὼν πάλιν , &c. .Item εἰ ποϑὶ,ſicubi,aliquando Soph. Et ὁποϑὶ,ausquam.

Τῆϑι,ibi,illo in loco.Od.ο.Τέϑι ζϑ.εἰ αὖτις ἔλϑοι Νεμέσεια.

Adverbia ex ὁ composita.

Ἀϑ,quamobrem,quocirca,proinde. Pro eodem dicitur & διὰ ϑ,& διὰ δὲ ϑ,τόϑε.

Δώπου,quamobrem,qua de causa:vt δώπ ἐπιλέπει ὁ σιλλὼν. Item quoniam,quia,eò quòd,propterea quód.Item quód Demoſt.pro coren.

Ἐπεὶπου,quòd,in quan tum,quatenus,quomodo,quemadmodum.Item quemadmodum.ſicut.Vide & Aristot.metaphys.4.

Καθ' πο q.d.ſecundum' quod,quatenus.Item,quomodo,qua ratione,quo pacto.Thuc.l.3.& l.6.Item ſicut,quemadmodum quoniam,quantum.Idem.

Καθὼς,quemadmodum,ſicut vt κατὰ πρόσφορος, quemadmodum dictum fuit Euſt.Item,qua parte,aqua Gal.Interdum additur ες,particula πε,vt καθὼς πρ.& tunc ſign.veluti , quemadmodum,tanquam Aristot.in probl.

Ο' σάκις,&c.vide in Ο' σος.

Ο' Σ Ι Ο Σ,ια ὁ.ſanctus,iuſtus,nullo ſcelere contaminatus. Xen. Hellen.2. οὐ ϑεμιτὸν ϑ ὅσιόν ἐστι. Plato in Euthyd. Ὁσιωτάτῳ ἀνδρὶ ὄντι. Thucyd.l.5.οὐ ὅσιον ἀφεῖς τὰ ἀνήκεστα ἐσπλεῦσαι. Dicitur & res aliqua ὁσία,ſancta & ab omnis ſcelere aſiena: vt apud Plat. epiſt.8 ὅσιόν ἐστιν. Et Epig l.4.κήρυκι ὅσιον,τὸ ἀπτερεῖς ἐπὶ τοῖς ἀκούειν. Ὅσιον,τὸ interdū ſignificat,ſanctum,iuſtum,faſsidque vel cum δεῖ , vel abſolutè : vt apud Iſocr.in Panath.οὐ δίκαιον ϑ' ὅσιον ϑ' ἐστὶ καλὸν δεῖν τὸ μὴ κτῆ δίκαιοσύνης ϑ' ὁσιότητος ἔλαττον ϑ' ἡγεῖσθαι πλούτου. Et apud Soph. ὡ ϑεοὶ ϑ' ὅσιον ϑ' ἐστὶ τοῦτο. Sic & apud Plat.& Phocyl. Interdum opponitur τῷ ἱερῷ & ſignificat publicum,profanum : vt ὅσιον χωρίον εἰς ὃ ἱερὸν εἰσπέμπειν apud Aristoph.in Lyſistr.Sic & Demoſth.contra Timocr. τῷ ὁσίων ϑ τῶν πόλει κοινῇ.& Plato de leg.10. διακρῖναι τὰ ὁσίων τε καὶ ἱερῶν.

Ο' σια,τὰ,dicuntur etiam iuſta,parentalia, exequiæ: apud Plut.in Numa , τὰ περὶ τοῦ ϑανάτου ὁσια. * Dici volunt quidam. ὅσια quaſi ἀσια. ab ἄζομαι,τὸ σέβομαι.

Ο' σίως,ſanctè:Plato polit.1.Xen.pæd.8. item iuſtè. vnde ὁσίστερον, iuſtius:apud Thuc.l.3.

Ο' σιότης,ος ϑ,ſanctitas, ſanctimonia, pietas& religio erga Deũ. Philo de vita Moſ.l.1.Epheſ.c.4.

Ο' σίως,& Ionicè ὁσίη ν,ἡ,as,Hom hymno in Merc.ὁσίη δέ σι μητίετα Ζεὺς Ε'κ πάσης ὁσίης.omnino vt fas eſt.Ariſtoph.in Plut. τοιαῦτα πολλὰ ὁσίως τε καὶ ϑεσμίως ϑ, quum omnino licere & fas eſſe centerem.Herodot.οὐκ ὁσίη ϑεοῦ ἔξι. Plato de rep.lib 3.ὠφῇ ὅπως ἑκάστῳ κ ἔσται μισθὸς.nec fas eſt, vt item iuſta funebria.Greg. in epit. foror. φάρε δὲ ϑεσπεσίωσιν ἄδυ πάντ' ἐν ϑαλίαις πᾶσι ὁσιότητος ὁσίας. item expiatio,piatio : vnde ὁσίως ἐν κε. ſeu ὁσίας χάριν, dicis cauſa,dicis ergo.Modeſtin.iurti.l.2. D.qui petitur.

Ο' σιώτατος,ἡ,ὁσιωτάτη ν,ſanctum & purum ſceleris reddo. item pio expio. Euripin Oreſt. (de homicidis.) Φυγᾶς δ' ὁσίου, ὁ σὸς ϑ πᾳ ϑ', iuſta tibi perſoluo terra aggeſtra:Philoſtr.in Heroic.Exponitur etiam,confecro.item profano: vt apud Suid.ὁσιώσαι.ἁγιάσαι ἐκ λίϑρου ὅτι ϑεοῖς ἀνέϑηκε πέπλ.&c. (in Hellen.

Ο' σιωτήριος,ὁ,ἡ,qui hoſtiam immolabat apud Delphos,Plu.

Compoſita.

Α' νόσιος,ια ὁ ϑ ἡ.impius,nefarius,ſceleratus. Aelian.ὁ ϑ' πόλεμος οὐ αἰδέσιμος,ἀνόσιος γοῦν πεῖϑεται ϑ Διός. item coram quo non fiebant πανόσια. Antiph. Diſcurſ & de re impia, nefaria, &c. Xen. Pæd.8. μήτε ἀνόσιός μηδὲν μήτε αἰσχρὸν μήτε φοβούμενος, μήτε βιαζόμενος. Τὰ ἀνόσιον,exp.etiam,piaculum,nefas:apud Plat.in Mincẽ.

Α' νοσίως,impiè,ſcelerate,nefariè.Antiph.

Α' νοσιότης,ητος ἡ.impietas.Iſocr.in Panath.

Κθονίσιος pro ϑ ἡ,ον.Ariſtoph in Pluto.

Α' ποσύνω,facio aliquid animi religione ſoluendi cauſa; expio. Plato εἰ μὲν ἀϑανάτους ἀνωμότῳ τῷ ϑ ἐσίνεν. Aeſchin. πάλαι τὸ ποιεῖν ϑεοῖς ἀποσύνειν,ciuitatem religione obſtrictam ſoluo. ¶ item confecro , dico : Athen. l.12. ὃ πάντων ἀπόλαυε τῷ ἐπιφανῆ κόρος ἀφοσιώσων.

Ἀποσύνομαι,idem Plato de leg.l.9. ἀφοσιωμένος ὅπερ ἀνϑ τε ϑ ἡ συγγνώμῃ ὧνπερ Plu.in Caſ.ἀφοσιούμενος τὸ ἀβέβαιον ϑύμα,vt expiaret fœdus violatum. Item iuſta facio ϑ iuſta perſoluo, Herodian.l.4. ἀφοσιωσάμενοι τὰ περὶ τοὺς ἐκείνου. ¶ Item, defungor. Chryſoſt.in epiſt.ad Epheſ.c.4.ὥσπερ ἐϑὲν ϑ ἡμῖν λήγει ϑ τὸ ἀφοσιοῦσϑαι,πυνϑάνει τὸ μισϑὸν ὀφείλων , officio defunctus ſum ,[nihil debeo.Herodot.in Melpom.κατοικίσϑη τῶν Ἀβαρίμων,defungi iuſturaudi religione volens:ἐπὶ τοῦτο ἐπορεύϑη ἀφοσιούμενος.

Α' φοσιόομαι,ϑαι,ſignificat etiam defunctorie & leuiter agere non ex animi promptitudine & intentione Iſæus; ἐπὶ ἀφοσιούμενον· οἷον αἱ οἴδε τὰ ἄρρητα ἀζόμενοι καὶ ἀφοσιούμενοι. Plut. in pericle . ἀφοσιοῦσϑαι τῶν κατηγορίαν ἀπὸ ξ αἰσχίστου μύσους ἀφοσιούμενον. quaſi præuaricantem. ¶ Item ἀφοσιοῦμαι,abominor;& velut infaſtum deteſtor:Plut de Mithridatis defuncto ad pomp.allato,οὐ γὰρ αὐτὸς ἰδὼν ἐκείμενον· ἀλλ' ἀφοσιούμενος τὸ ϑέαμα τῶν Συνηϑῶν ἀπέπεμψε.Vnde generaliter exp.recuſo,repudio:vt apud eundem in Numa,τοιούτους λόγους ἀφοσιοῦμαι τῶν βασιλέων.· Sic & apud eundem in pericle. ¶ Apud Herodot.ἀφοσιοῦσϑαι τὴν ϑεόν, exp.ſoluens primitias deæ & honores exhibens. ¶ Ἀφοσιοῦμαι σοι χρῆ ϑ,exp debitum tibi remitto. ¶ Ἀφοσιοῦμαι, paſſiuè etiam exp.ἀποϑύω,τῷ ὀϊστῷ χίρονται,à ſancto arceor; Heſych. ex Soph.Thyeſte ſecundo.

Ἀφοσίωμα,τὸ,piaculum.

Ἀφοσίωσις,ιωσ ν,expiatio;ſeu expiatio quæ fit animum exoluendi religione gratia.Plut.Exp.etiam,paruã ſue defunctoria libatio.

Ἐξοσιόω,ſanctum reddo.Heſych. item expio.vnde apud Plat. de deo Socr.ἐξοσιοῦσϑαι τὰ ϑεῖα,expiare diuina, i. ea quæ à diis

significantur, apud eundem in Cam. ἐξοπιᾶσαι καὶ φρουρεῖν ἀεί-μνηστον τὸ πῦρ. exp. i. nem sacrũ habere ac perpetua vigilia seruare. Ἐξωσιωμένον, dicatum, consecratum.

Καθοσιόω, sanctum scelerisque purum reddo: theologis sanctifico: Suid. Item expio. Plut. in Sol. καθοσιώσας τὴν πόλιν καθαρμοῖς. Exponitur etiam, sacrifico: vnde apud Aristoph. in Plut. πότερα καὶ προθύματα καθοσιώσω. Item consecro, dico. Synes. epist. 67. καθοσιώσαντα τῷ θεῷ τὸν τόπον ἀλλότριον. Vnde τὸ καθοσιωθὲν & καθοσιωμένον, consecratum & dicatum. Herodian. l. 7.

Καθοσίωσις, εως, ἡ, sanctificatio. Suid. Exponitur etiam, condemnatio δήμευσις, apud Suid.

Περιώσιος, exp. sanctissimus. Epigr. l. 4. Item eximius, vel modũ superans: vt Epigr. lib. 1 χαῖρε καὶ φαιδρῆς περιώσιον ἔργον. Apud Apoll. Arg. 2 περιώσια φῦλα Βεχείρων, exp. numerosa gens.

Περιώσιον, neutraliter & aduerbialiter significat, supra modum nimium, magnopere. Il. δ. Οὐδέ σε νεικείω περιώσιον. Sic & Od. π. Cum genitiuo significat supra: vt περιώσιον ἄλλων: supra alios: apud Apoll. Argon. l. 2. Scribit tamen Eustath. περιώσιον deriuatum potius esse ex περιείω significante ὑπὲρ, facto nimirum περιειώσιον ex περιείω, & abiectos deinde, περιώσιον: vt περιώσιον sit τὸ ἐξάκουστον τῆς ἱκανότητος seu τὸ περισσόν.

Ὑπερώσιος, idem cum περιώσιος Suid.

Ὀσμή, &c. vide in Ὄζω.

ΟΣΟΣ, & poeticè ὅσσος, η, ον, quantus [citra interrog.] Demosth. Phil. 1. τοσαύτην ὑπάρχουσαν ὅσην οὐδεὶς εἶ τις τῶν ἀπάντων ἔχει. Il. ω. Ὅσσος ἔην οἷός τε, quantus, qualisque. Cum comparatiuo, ὅσῳ μᾶλλον, quanto magis: cum superlat. ὅσον πλεῖστον, quantum plurimum. ὅσον, quantum, vel quàm. Demosth. ὅσον ἦν ἐπ᾽ ἐκείνῳ, quantum in eo fuit. ὅσον τάχος, quam celerrimè. ὅσον ἄριστος, quàm fortissimè, apud Theocr. idyl. 1. Cum præpositione exponitur quatenus, vel in quantum, apud Thuc. Luc. & Theophr. idem, quandiu, dum, donec. ὅσον, vel ὅσα ἐφ᾽, quicunque quotquot. Demosth. πάντων ἦν ὅσα αὐτὸς καλῶς ὅσον ἐφ᾽ ἑαυτῷ. Et Hom. Il. β. ἱερεύσασθαι ἔασεν. Et in neut. gen. ὅσα, quæcunq. quotquot, vt πάντα ὅσα, apud Demosth. interdum ὅσοι, significat qui, vt apud Greg. ὅσοι τῆς ἀγχινοίας μεταποιοῦνται.

Ὅσον, & ὅσα, aduerb. quantum, vt ὅσα διαφέρουσι, quantum differunt, apud Isoc. & ὅσα γε τῶν πρεσβυτέρων ἀκούομεν, quantũ quidem à senioribus audiuimus, apud Synes. Cum infinit. significat interdum quantum, vt ὅσον ἐμέ γε εἰπεῖν, Greg. Interdum quatenus, vt ὅσον ἐπιψαῦσαι, quatenus attingant, in Epigr. Exponitur & circiter, vt ὅσον εἴκοσι, circiter viginti, apud Thuc. pro quo & ὅσον τι dicitur apud Herodot. Item aliis atque aliis vocibus iunctum, alium etiam vsum habet. Cum nomin. vt ὅσον ὀλίγον, pauxillum seu paululum: apud Luc. ὅσον βαιόν, pusillum in Epigr. cum aduerb. ὅσον οὐ, vel ὅσον οὐκ, exp. tantùm non, modò non, fermè, penè, fere: apud Thuc. l. 4. & οὐχ ὅσον, nedum apud Aristid. item non solùm non, apud Isocr. in Busir. item ὅσον αὐτίκα, quamprimum, iamiam, mox. Interdum significat idem quod μόνον, solum, solummodo: Epigr. l. 2.

Ὁσάκις, & ὁσάκι, quoties. (Aristid.

Ὁσαχῇ, quibuscunque in locis, vbicunque. Item quotiescunque,

Ὁσαχῇ περ ἂν ᾖ δυνατόν, qua maximè ratione fieri poterit. pro viribus. Plat.

Ὁσαχῶς, quot modis, aut quotcunque modis: vel quoties.

Ὁσάτιος, quatenus, & ὁσσάτιος apud Apoll. Rhod. quantum, quatenus.

Ὁσίχος, quantulus, vel quantus. Theoc. idyl. 4. ὁσίχον δὲ τὸ τύμμα. καὶ λίχνον ἀλγέω δαμάζεται;

Ὁσαπλάσιος (indefin.) quantuplus, vel quotuplex.

Πόσος, η, ον, (interrog.) quantus? Aristoph. πόσον δίδως, quantum das? Et genit. πόσου; quanti? Plat. in apol. πόσου διδάσκει, quanti seu quanto precio docet? Dicitur & ἐπὶ πόσῳ, vt apud eundem. Plat. ἐπὶ πόσῳ ἄν τις δέξαιτ᾽ ἂν ὑμῶν, quanti tandem æstimatis? Item μέχρι πόσου, in quantum? quousque? Interdum significat quotus? in plur. πόσοι, quot? vt apud Plutarch. in apophth. πόσοι εἰσὶ Σπαρτιᾶται, ¶ Item (sine interrog.) quantus. vt μέχρι πόσου, in quantum quousque. Dicitur etiam πόσος τις, vacante particula τις, tam in interrogat. quàm extra eam. Isocr. πόσην τινὰ χρὴ νομίζειν, quantam? & πόσος τις, quotus? item πόσ᾽ ἄττα, quænam? Aristot. l. 4. de cœlo:

Ποσάκις, quoties? Plato epist. 7.

Ποσαχῇ, quot in locis?

Ποσαχῶς, quotnam modis? Aristot. Exponitur etiã, multis modis. Hesych. (σιος, &c.

Ποσαπλάσιος, quotuplex? cui respondet διπλάσιος, τετραπλά-

Ποσαπλασιῶς, multis modis: Suid. & Hesych.

Πόσε, quo? quem in locum? idem quod ποῖ, Od. ε. πόσε φεύγετε, Od. κ. πόσ᾽ ἴμεν.

Ποσός, aliquantus, aliquantulus, certæ cuiusdam quantitatis. Τὸ ποσόν, quantitas. Aristot. de part. an. l. 3. c. 5 ἡ δ᾽ ὑπερβολὴ δῆλον καὶ γὰρ τῷ ποσῷ καὶ τῷ ποιῷ. Dicitur & ἐπὶ ποσόν, aliquantum, ad certam quantitatem, vt ἐπὶ ποσὸν ἑψηθείς, aliquantum decoctus. Et κατὰ τὸ ποσόν, ratione quantitatis, apud Aristot.

polit. 5. Interdum additur particula vacans τις, vt ποσόν τι, certa quantitas, apud Herodot.

Ποσῶς, aliquantum, leuiter.

Ποσότης, ητος, ἡ, quantitas, mensura modúsq. vniuscuiusque rei.

Ἄποσος, (comp.) quantitatis expers. Hesych.

Πόστος, quotus: Xen. pæd. 4. καταμάθετε πόστῳ ἂν μέρει μάχοιντο.

Ποσταῖος, quoto die? quot diebus? quot dierum spatio: Xen. pæd. 5. ποσταῖος ἂν σὺν τῷ στρατεύματι ἔλθοις.

Ὁπόσος, & poeticè ὁππόσος, & Ionicè ὁκόσος [relat. ad πόσος] quantus. Philostr. in Heroic. ... ἴδιον ... Dicitur & ὁποσοῦν, ὁποσοσδήποτε, & ὁποσοσοῦν, quantuscunque, quantusuis, quantuslibet. vt ἐξ ὁποσουοῦν ... Item ὁπόσα, quod Xen. pæd. 4. & ὁπόσας ἂν, quotlibet quotcunque. Demosth. in Mid. ὁποσάκις, quoties ὁποσακισοῦν, quotiescunque, quoties libeat, Theophr. hist. pl. l. 8.

Ὁποσαχῇ, quot in locis quot modis.

Ὁποσαπλάσιος quotuplex, quàm multiplex, ὁποσαπλασιοσοῦν, quantumuis multiplex. Aristot. in phys.

Ὁπόστος, quotus. Aristot. pol. 2. cap. 2. ὁποστοσοῦν, quotuslibet, quotuscunque. Demosth. pro cor.

Τόσος, & poet. τόσσος, tantus. Iliad. ... Et Od. ... Τόσον in neut. gen. aduerbial. ponitur, & significat tam, vtque adeò, tantũ. ... quænam necessitas adeò vrget. & Il. ... tantò plures. In plurali exp. etiam tot & totidem. vt Il. ... & Odyss. ξ. Dicitur & τοσόσδε & τοσοῦτος, eadem significatione, apud Plat. in Axioch. & Aristot. de mundo.

Τοσάτιος vel τοσσάτιος poëticè pro τόσος, in Epigr.

Τοσάκις toties, in Epigr. τοσαχῶς tot modis.

Τοσοῦτος, η, ο, & Atticè τοσοῦτον, tantus, τοσαῦτα, tanta, τοσοῦτο, tantum. vt τοσοῦτος θεὸς ... apud Plat. & Xen. Dicitur & τοσοῦτος τὸ μέγεθος, ab Isocr. qui tantæ magnitudinis est. In plurali τοσοῦτοι, τοσαῦται, τοσαῦτα, tot & tot tantique, tot tantæque, tot tantaque apud Demost. Item τοσοῦτον, & τοσοῦτο, tantum & tantò, vt τοσοῦτον δεῖ, tantum abest, apud Isocr. Et τοσούτῳ ... apud Xenoph.

Τοσαυτάκις toties Alex. Aphr.

Τοσαυταχῶς, tot modis. Aristot. l. 2. de part. anim.

Τοσαυταπλάσιος, tantuplus. Aristot. in probl.

ΟΣΠΡΙΟΝ, ου, τὸ, legumen Gal. l. 1 de aliment. fac. & Theophr. hist. plant. l. 8. c. 1. * Α᾽σπριον, quasi ... (theals tarum.

Ὀσπριώδης, legumini assimilis, qui è leguminum est genere. A-

Composita.

Ἰσόσπριος, legumini similis.

Πανόσπρια, omnis generis legumina mixta. Suid. & Hesych.

ΟΣΣΑ, ας, ἡ, vox (* ab ὄψ, vox: teste Etym. vt dicatur quasi ὄψα) Hom. hymno in Mercur. Θαυμασίην γὰρ τήνδε νεήφατον ὄσσαν ἀκούω. Hesiod. in Theog. ... ἱεῖσαι. ¶ item fama, rumor: propriè, diuinus. Il. β. ... Sic & Od. α, ... ἐκ Διός. ¶ Exponitur etiam, μαντεία. Item omen apud Plat.

Ὄσσομαι, auguror, vaticinor. Iliad. ξ. ... Exponitur & in animo ago, imaginor, cogitor. Il. ω. ... Od. ... ¶ Item, video, prævideo: in qua significatione vide in Ὄπτομαι.

Ὀσσεύομαι vel ὀττεύομαι, ominor, vaticinor, auguror. Polyb. l. ... in summam belli totius ominatus est ... no prælio malè pugnato.

Ὀττεία, ἡ, exp. μαντεία, vaticinatio, diuinatio. Suid. Exponitur & religio, apud Dionys. Helic. l. 9.

Composita.

Ἀοσσέω, auxilior, opitulor. Mosch. idyll. 2. ...

Ἀοσσητὴρ, ῆρος, ὁ, auxiliator, opitulator: propriè ... βοηθῶν αὐτομάτως, inquiunt Suid. & Etymol. Il. ... Od. δ. & ψ.

Ἐπιόσσομαι, alloquor & significo. Hesych. Item prospicio. vide comp. ex Ὄσσομαι in Ὄπτομαι.

Ὄσσε, vide Ὄσσομαι in Ὄπτομαι. Ὄσσε, in Ὄσσος.

ΟΣΤΕΟΝ, ου, & ὀστοῦν, οῦ, τὸ, os, ossis. Il. π. ... Plut. in probl. Rom. ... Athen. l. 6. ... Plat. in phædr. ... ¶ Ὀστᾶ, teste Suid. dicuntur etiam οἱ λογισμοί, quoniam ipsa ὀστᾶ φύσιν ἔχουσι στηρικτικὴν ... τὸ ζῷον.

Ὀστώδης, ὁ καὶ ἡ, osseus, osse abundans vel ossi similis: vt ὀστώδης γλῶττα, Athen. l. 7. & l. 6 ὀστώδεις ἐρίφους.

Ὀστέινος, osseus ex osse factus. Ὀστίνος, pro eodem.

Ὀστέων μυελὸς, medulla quæ in ossib. est, ossiũ medulla. Ruf. Eph.

Ὀστάριον, ossiculum. Epigr. l. 2.

Ὀστεῖον, Ὀστεών, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἄνοστεος, exos, ossa non habens. Hesiod. in Erg.

Διόστεος, gemino osse constans.

Ἐξοστίζω, exosso. Ἐξοστισμένος, exossatus, cui ossa exẽpta sunt.

Ἐξόστωσις, εως, ἡ, ossis eminentia & extuberatio, peculiariter quæ accidit in genis. (part. an.

Μονόστεος, & μονοστέος, vnico & solo osse constans. Aristot. l. 4. de

Ὁλόστεος, qui totus osseus est, vel ex solido osse constans.

Ὀλόστεον, herba per antiphrasin sic dicta Diosc. l. 3. c. 11.

Περιόστεος, ossibus circũdatus, vel, ossa circundans, ossa ambiens. vt ὑμένες περιόστεοι, apud Gal. membranæ quæ ossa cingunt.

Πολυόστεος, multa habens ossa. Sic peculiariter vocatur superior pedis pars prope digitos. Poll. l. 2.

Ὄστρυς quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΟΣΤΛΙΞ, ιγγος, ἡ, scintilla seu flamma crispa. Apoll. Argon. lib. ... ¶ Item cirrus, cincinnus. Callim. ... Loliginum etiam & sepiarum βόστρυχοι, botrorũmque ἕλικες nominãtur ὀστλίγγες, cirri. Nicand. in Alexiph. ... Theoph. st. histor. plant. lib. 3. cap. vlt. (de rhu coriariorum) ... ὥσπερ καὶ ὁ βότρυς.

ΟΣΤΡΑΚΟΝ, ου, τὸ, testa, interdum de testa, quæ ex figulina terra conficitur. Plut. de sera num. vind. ... Interdum & de piscium testa dicitur: Aristoteles (de platea aut conchas deuorante) ... Aristoph. in Ran. ... Ὄστρακα genus ludi qui alio nomine dicitur ὀστρακίνδα, vt Poll. scribit lib. 7. Metaphoricè verò de subita rerũ mutatione dicitur & conuersione repentina, qualis est eorum qui ludunt ὀστρακίνδα. Dicitur & testa qua oua integuntur, in Epigr. ... * Eustath. scribit deriuari ab ὀστέον, per pleonasmum τοῦ ρ, sicut in σκῆπτρον.

Ὀστρακώδης, ὁ καὶ ἡ, testaceus, qui testã imitatur. Diosc. l. 5. c. 84.

Ὀστράκινος testaceus, i. è figulina terra factus, vt teste Lucil. l. 2. Epigr. ... sartaginem testaceam seu fictilem. Et ὀστράκινα σκεύη in epist. 2 ad Cor. c. 2. & 4.

Ὀστρακεὺς, qui testas conficit, figulus, in Epigr.

Ὀστράκιον, fictile. Item parua testa, conchula.

Ὀστρακίς, ίδος, ἡ, dicitur nux pinea eiúsque nucleus. Athen. lib. 1, ex Mnesitheo Athen. medico. ¶ Hesychio simulacrũ quoddam est Veneris.

Ὀστρακίτης, ὁ, ἡ, testaceus, testam referẽs, vt ὀστρακίτης λίθος apud Diosc. l. 5. c. 165. lapis testæ similitudinem habẽs, qui & ὀστρακιας Fœm. est ὀστρακῖτις, apud eundem l. 5. c. 84.

Ὀστρακίνδα, ostracorum lusus. Poll. l. 9.

Ὀστρακόω, in testam seu testaceam duritiem verto, testacea dermate obduco Aristot. in probl.

Ὀστρακόομαι, in testam mutor, in testaceam naturam ab eo, Aeschil. apud Athen. l. 1. apud Lycophr. verò ὠστρακωμένη, exp. putamine contecta.

Ὀστρακίζω, testulis in vrnam coniectis damno, relego. Aristot. polit. lib. 3. (1. & l. 8.

Ὀστρακίζομαι, testulis in vrnam collectis damnor. Thuc. lib.

Ὀστρακισμὸς, οῦ, ὁ, relegatio quæ fit testulis in vrnam missis. Aristot. politic. 3.

Composita.

Ἀποστρακόω in testam muto, vel induro in testæ modum.

Ἀποστρακοῦμαι, in testam mutor, vel induro instar testæ. Diosc.

Ἀποστρακίζω, idem quod ὀστρακίζω,

Ἀποστρακίζομαι, in exilium mittor, relegor Suid.

Ἐξοστρακίζω, idem quod ὀστρακίζω, in exilium mitto. Eust. idem.

Ἐξοστρακίζομαι, in exilium mittor testarum suffragio. Plut. in Alcib. ἐξοστρακισθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου.

Ἐξοστρακισμός, relegatio quæ fit per testarum in vrnam missarum suffragia. Plut. in Themist.

Ἐποστρακίζω, concham mitto per superficiem aquæ. Suid.

Ἐποστρακισμός, ludus quo cõchæ per superficiem aquæ mittuntur. Poll. l. 9.

Λειόστρακος, læui testa intectus. Λειόστρακα, τὰ, subst. læues testæ.

Μαλακόστρακος, molli testa intectus. Aristot.

Σκληρόστρακος, testa dura opertus.

Τραχυόστρακος, qui aspera & scabra tegitur astra. Athen. l. 7.

Λεπτόστρακος, testa tenui & subtili constans in modum membranæ Luc. in Lexiph.

ΟΣΤΡΕΟΝ, siue ὄστρειον, ου, τὸ, ostreum genus piscium qui testis integuntur. Plut. de solert. anim. ὀστρέα μυμυκότα ... Athen. lib. 1. ... ἰχθύων, ἀλλὰ καὶ ὀστρείοις ἐχρῶντο. ¶ Item

ostrum, i. color qui ex concharum sanie conficitur, ostrinus color Plato in Cratylo, ... * Deriuari ex ὀστέον pleonasmo literæ ρ, docet Eust.

Ὀστρεώδης siue ὀστρειώδης, ostrea referens, qui ostrea imitatur, vel ostrum. Τὰ ὀστρεώδη, siue ὀστρειώδη, quæ ex ostreorũ genere sunt.

Ὄστρειος purpureus.

Composita.

Λειόστρεα, ostreæ læues, ostrea quæ scabra non sunt.

Λιμνόστρεα, q. d. paludis seu paludum ostrea. Aristot. de gen. anim. lib. 3.

ΟΣΤΡΥΣ, υος, ἡ, ostrys arbor quæ & ὀστρύα dicitur à nonnullis. Theophr. hist. plant. l. 3. c. 10. & Plin. l. 13. c. 21.

ΟΣΦΡΑΙΝΟΜΑΙ, F. ὀσφρήσομαι, odoror, olfacio. Euripid. in Cyclop. Εἶδες γὰρ αὐτὴν οὐ μὰ Δί᾽, ἀλλ᾽ ὀσφραίνομαι. Xen. in symp. ... Cum genitiuo apud eundem, ... Ab eodem canes dicuntur ὀσφραίνεσθαι τοῦ λαγώ, i. odorari leporem. Epigram. l. 2 ... vinum olfacit sagacissimé. Metaphoricè apud Luc. in Tim. ὀσφραινόμενος τοῦ χρυσίου. Legitur & pass. significatione apud Alex. Aphr. Probl. lib. 2. ... dum ea odoramur. Et apud Diosc. lib. 3 c. 91. ...

Ὀσφρησία, odor. Oseæ c. vlt.

Ὀσφραντὴς, οῦ, q. d. odorator, olfactor.

Ὀσφραντός, ὁ, qui odoratu seu olfactu percipi potest. Quidam exp. odorabilis, item olfactorius, olfactu excitans: Paul. Aegin.

Ὀσφραντικός idem. Galen. ad Glauc. & Diosc. lib. 3. c. 92. item odorandi facultate valens seu olfaciendi.

Ὀσφραντήριον, ου, τὸ, olfactorium. Ὀσφρήσιον, pro eodem apud Eustat.

Ὀσφρήσομαι ... idem quod ὀσφραίνομαι, eóque vsitatius esse apud Atticos quidam tradiderunt: vt ὀσφρήσεται χρυσίου, apud Luc. & fut. ὀσφρήσεται apud Aristoph. Legitur etiam ὠσφρόμην apud eundem in Acharn. & ὀσφρόμενος in Vesp.

Ὄσφρησις, εως, ἡ, odoratus olfactus, ipse sensus odorandi. Diosc. lib. 5. c. 119. Interdum ὀσφρήσεις vocantur nares: vt apud Herodian. lib. 1.

Ὀσφρητὸς, & ὀσφρητικὸς, idem quod ὀσφραντὸς & ὀσφραντικός: apud Gal. & Alex. Aphr.

Composita.

Ἀποσφραίνομαι, idem quod ὀσφραίνομαι. Exponitur etiam passiuè naribus admoueor.

Εὐόσφραντος κύων, canis sagax.

Κνισοσφραντὴς, οῦ, q. d. fumi olfactor. Parœmiacè dicitur de homine sordido & præparco Eust.

ΟΣΦΥΣ, υος, ἡ, dorsi ea pars qua cingimur, totius spinæ partium crassissimis maximisque vertebris compacta. * Apollodorus, teste Suida, dictam vult quasi ὀστυφύη, quòd ea pars ossea sit & excarnis: Aristoteles verò inde nomen habere scribit, quòd sit τῶν ὄπισθεν ... Hesych. verò ὀσφὺν esse vult partem illam prope latera inanem, quam Latini ilia appellant.

Ὄσχος, &c. vide in Μόσχος.

ΟΤΕ, & poeticè ὅττε, & Doricè ὅκκα) quando, quum. Cum indicatiuo Aeschin. ὅτε ἦν, quando erat. Et cum coniunct. Od. ξ. ... Dicitur ἔσθ᾽ ὅτε, est quando, i. quandoque, aliquando. ὅτε μὴ quando non, si non, nisi. Πάντοτε, omni tempore, semper. Matth. 26. & passim in nouo Testamento. ὅτε δὴ quandoquidem: at ὅτεπερ, quandocunque. ¶ Ὅτε accipitur etiam pro aliquando, interdũ, quandoque, qua significatione scribitur etiã ὁτὲ: vt Aristot. ὁτὲ μὲν τοῦτο, ὁτὲ δὲ μὲν ἐκεῖνο, aliquando quidem hoc, aliquando verò illud. ¶ Ὅτε, siue ὅ, τε, quoniã. Il. π. ὅτε κρατεῖ περιβεβήκει. Dem. Olynth. 1, ὅτε τοίνυν ταῦθ᾽ οὕτως ἔχει, quæ quum ita sint. Item ὅ, τε pro ὅς τε, qui, Od. ξ.

Ὅτ᾽ ἄν, siue ὅταν, idem cum ὅτε. Cum subiunct. interdum & cum indicat. & optatiuo. Ponitur & pro quando, quum. i. quandoquidem, quoniam. Aristot. de mundo, καὶ μάλιστα ὅταν τὸ τάχιστον τῶν ὄντων ᾖ τὸ πυρῶδες, præsertim quum ignita natura omnium naturarum sit celerrima. Sic & Thuc. lib. 1.

Πότε, [interrog.] quando? Dem. Olynth. 3 πότε ἃ δεῖ πράξετε, εἰ μὴ νῦν; Sic & alibi passim. Pro eodem dicitur πόκα Doricè: vnde δήποκα, aliquando & οὔποκα, nunquam.

Ποτὲ, aliquando. Et ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ interdum quidem, interdum verò, nunc quidem, nunc verò: aliàs quidem, aliàs verò: Aliquando vacat, vt quum dicitur ἀεί ποτε, semper. Annectitur etiam particulis δὴ ἤδη, μὴ μηδὲ, οὐ, οὐδὲ, πώποτε. Nam dicitur δή ποτε, aliquando, vnquam, & pro tandem, οὔποτε, & μήποτε, οὐδέποτε & μηδέποτε: μηδεπώποτε & οὐδεπώποτε, nunquam. πάμποτε, semper. πώποτε vnquam, aliquando.

Πτὶ per syncopen dicitur, pro ποτὶ. vt τίπτε pro τί ποτε, quid-nam, cúrnam, Od. κ.

Ὁπότε, quando: indefinitè. Interdum cum indicatiuo, interdum cum optatiuo. Annectitur etiam particulis αἲ & εἰ. Nonnunquam ὁπότε & ὁπόταν exp. vbi, quandocunque, quandocunque. Dicitur & ὁπόσον poeticè pro ὁπότε-ποτοῦν, quandocunque. Dicitur & ὁπόσον poeticè pro ὁπότε-

Τότε: tunc Dem. pro cor. ἡ τότε ἢ νῦν ἢ δεῖ. Item tum demum, apud eundem & alios. Ἀπὸ τότε, ab eo tempore. Ἐκ τότε, ex eo tempore.

Τότε, idem cum ὁτὲ & ποτὲ, aliquando.

ὅ τι, & poet. ὅτιὰ, quòd. Cum indicatiuo, qui Latinè interdum redditur per infinit. vt Hea. Hellen. 7. εἶπον ὅτι βέλτιστ', dixit se velle. ¶ οὐχ ὅτι, non quod, item non solùm, & non totum nō. Τί δ' ὅτι; quid est quòd, vel quid est cur? ¶ ὅ τι interdum vacat: vt quum verba alicuius citantur. Thuc. lib. 5. ἐπέβη δὲ σὺν αὐτῷ ὅτι μὴ θᾶσσον ἢ ἀχόμενος κάλυμμα. Sic & alibi, & passim in nouo Testamento. ¶ ὅ τι quàm, cū superl. Thuc. ὅτι τὸ βραχύτατον, quàm breuissimo tempore. Idem ὅτι πλεῖστ-, quàm plurimus. Et cū aduerb. ὅτι πορρώτατα, quàm longissimè. ὅτι μάλιστα, quàm maxime. ¶ Cum diuersis particulis positū, diuersis modis exp. vt ὅτι καὶ. at verò. ὅτι μὴ, nisi enim. ὅτι δὴ τί: quamobrem. ὅτι οὐκί, quin. ὅτι μὴ, nisi. ὅτι τοίνυν, quòd verò, itaque quòd. ¶ ὅ τι, quòd, eò quòd, propterea quòd, quoniam, qua Dem. in ep. ad Philipp. τί ποτ' ἂν εἴποις ὧν τὸ σφέτερον πολέμου κατορθώσαντες ἐμοῦ; ὅτι μὴ αὐτὸς ἐφοβήθην τὴν παλαιστρά. Pro eodem dicitur & ὅτι τοι apud Plat. de rep. & ὅτι apud Aristoph.

Composita.

Διλυσίτη. videlicet nempe. Plat. de rep. 6. τὸν ἄλλον γὲ διλυσίτη ἐφοτᾶς. nempe de sole hoc percontaris. Adhibetur & responsioni affirmatiuæ. Et pro eodem διλυσιτηὶ, apud Aristoph. in Pluto.

Διΐτη, pro δι' ὅτι propter quid? διὰ τί, sæpe apud Aristot. Vsurpatur & citra interrog. pro, quare, qua de causa, quamobrem, cur, apud Xen. Itidémque apud Proclū & alios philosophos τοῦ διότι, causa cur. Significat etiam idem quod ὅτι, quoniam, quia, apud Aristot. in probl. Xen. & Luc. Interdum & pro ὅτε vsurpatur, i. quòd. Dem. pro cor. σωφρονεῖν ὁμοίως ὦ τοὺς ὑπὲρ τῶν ὅλων ὑμῖν Ἀθηναίους σκοπεῖσθαι τοιούτους, Et Xen. λέγω δ' ὑμῖν ἀφορίζεσθαι, dico quòd obruunt.

Καθότι, quatenus, item quomodo, qua ratione. item sicut, quemadmodum. vide & in ο'ς.

ὁ'τλω-, vide in Τλάω.

ὁ'ΤΟΒΟΣ. ὁ, strepitus, tumultus, sonus, sonitus. Hesiod. in Theog. ὀτοβῷ δ' ἀΐστωσε ὄρεσφι. Scribitur & ὄτοτῷ- pro eodem. vt apud Luc. de lerid. init. ὀτοτοβῷ δὲ ἡ κύνεσθαι.

ὁ'τρβέω & ὀτῑ-έω, ῶ, strepito, tumultuor, persono. Aeschyl. in Promet. ὡσπερ ἡ κυρτόλας ὀτῑ-έουσ' ὅδευεν ἀχήτης ὑποστόμιον νόμευ. & apud Athen. l. 11. ὁ δὲ χαλκοβόης κατὰ μέσσα ὀτοβέεσκε.

Ὁτοις, ὦτος, vide in ο'ς.

ὁ'ΤΡΥΝΩ. F. ὑνῶ, incito, instigo, adhortor, vrgeo. Il. π. ὁ'τρυνε δ' ἕκαστος τοῖς ἡ ᾧ ἀρίστῃ· ἀπειλητάασκε. Iliad. β. Τί μοι αὐτὸν ὀτρύνεις καὶ αὖτις ὁ'τρυνέμεν; Iliad. κ. ἐμὲ ὀτρυνέει κεχρημένον ἡ ὄνειρος ἄγχι μάλ' Ἀ'τρέος υἱόν. ἐθελήσειν δ' ὧδε ἕκαστα ὀτρύνειν ἡ ἐπιτέλλειν. Sic & Od. ξ. & alibi apud Hom.

Futurum ὀτρυνῶ & Ionicè ὀτρυνέω interdum in præsenti vsurpatur: vt Od. β. Τάφῳ δ' ὀτρυνέω Μέντωρ ὁμήλικι ἡμῷ Ἀ'λιθέρσης. ὁ'τρυντήρ, ῆρος, ὁ, incitator, instigator, vrgeor. Il. ξ. Κ' μοὶ ὀτρυντῆρε ἀμυνέμεν ἠδ' ἀλέξειν. Aristot. de mundo. ὑπὸ μιᾶς ἡνίας ὀτρυντήρίων ἁπάντων γίνεται τὰ οἰκεῖα.

ὁ'τρυντὴρ, ῆρος, ὁ, incitator, qui instigat & vrget. Hesych.

ὁ'τρυντύς, ύος, ἡ, hortatio, instigatio. Il. τ.

ὁ'τρυνω, celeriter & more eorum qui vel ab aliis aut suapte sponte iucitati aliquid maturant. Il. γ & Od. τ.

ὁ'τρυ-ός. coler. citatus. Odyss. ρ. & alibi apud Hom, & Aristoph. in Auib.

Composita.

Ἐ'ξοτρύω, exhortor, extimulo. Eurip. in Suppli. ὁ'σ' μ' ἐξοτρυσίες πολλ' ἡ' ἐμὲ σὲ σοῦ λιτᾶς

Ἐ'ποτρύνω, instigo ad aliquid, incito, vrgeo. Iliad. ρ. ἐποτρύνετε θεσπεσιῶται. Sic Iliad. ζ. & υ. & Od. ο. Herodot. ἐποτρυνόντος σφε Σεύθεω. Thuc. l. 7. τὸν ἐκεῖ πολιτεύοντα ἐπὶ μᾶλλον ἐποτρύνουσι χαλεπῶς.

Ἐ'ρέτρης, inspector operum, qui vrget operas. Hesych.

Παρ-τρύνω, inuito, instigo, hortor. Idem.

ὁ'ς, ὁ, ὁ'ν, vide in ὁ'τε & in ο'ς.

ὁ'τ'ΤΟΤ'ΤΥΖΩ, ottoti dico fleo, lugeo. Hesych.

Ἐ'ποττύζω, defleo, deploro, super aliquem lugeo. Eurip. in Phœn. Ἀλλ' ἄλλοι ἐποττύζουσι.

ὁ'τοτοῖ, hei, heu, ah. apud Eur. in Androm. Aeschyl. & Luc.

ο Τ, (sequente consonante) & ὁτ (sequente vocali tenui) & ὁχ (sequente vocali aspirata) & ὅχ' (pro quo Homerus & alii cere solet) non. Exempla & in carmine & in prosa passim obuia. Interdū geminatur, elegantiæ & ornatus gratia. Dorice in Mid. ὅ Μὰ Δί' ὄχ' ἀληθὲς φησὶς ἀμῶς. Additur etiam verbis per sn negantibus, qualia sunt ἀπαγορεύω, ἀπόφημι, ἀπιστέω, & similia. Iungitur & particulis ac nominibus negantibus. Interdum etiam geminatur τ, vel ὅτ, abundante alia particula. Alias quoque particularis iungitur. Οὐχὶ, non cum interrogatiue, nónne. οὐ δῆτα ἡ, enimuerò, at verò. interdum simpliciter pro γάρ. Οὔτι poeticè pro τί, non pro quo in prosa ὅτι. οὐδὲν, non equidem, haud sanè. Οὐ μὰ τὸν Δία per Iouem. οὐ μέντοι, atqui, vel non certè, non profectò. non quidem. item pro, neque enim. & pro veruntamen non. Οὐ interrog. nónne. Item atqui, item profectò, enimuerò. itaque igitur. οὔκουν, non igitur, non itaque vel proinde. Οὐδὲ & ὅτε, nec, neque. item τί δὲ, ne quidem. vt οὐδὲ γὰρ οὐ quidem. οὐχ ὅπως, nedum in fine sententiæ. item non solùm non modò pro quo dicitur οὐχ ὅτι, sequente ἀλλὰ καὶ. Οὐκ ὅτι ponitur pro, non modò non, non tantùm non. Οὐχ ὅτι non vt. item nedum. οὐ μὴν που, nequaquam. οὐδὲ μὴν quidem. Adhibetur & responsioni pro, minimè verò. οὐ μὲν δὴ, non tamen, veruntamen non. ¶ Οὐ & τὸ vel ὀχὶ, interdum interrogatiuè pro, nūquid, nónne, ánnon. Luc. Dem. Xen. & cæt. Pro eodem dicitur etiam οὐ δή που. In hac signif. interdum acuitur. Quandoque est extra interrogationem, & in repetitione. & in responsione. ¶ Οὗ, sui. vide in ε'. ¶ Οὗ, cuius, item vbi. vide in οὗ.

οὗα, vide in ο'ς.

ὀΤ Αἴ, væ: interiectio dolentis vel dolorem denuntiantis. bibliorum interpretes & noui Testam. scriptores.

ὀΤ Α Σ, ωτος ὁ, τὸ. auris. Il. χ. Αἰγὸς ἀ' ὠτα ἑκὰς ἠὲ ἐπὶ ἰθὺ ἰόντες. Hesiod. in Theog. ὠτα ἕκαστα ἀκούσας. Tripodi quoque, ὦτα τρίποδος. Il. σ. ὦτα δ' ἔπαν λαμπόμενα φορέεσκεν.

ὠτα-ίτης, auritus. In Epigram. ὠτα-ίτην.

ὠότη-ος. exp. extremus, imus, apud Orph. ὠότατον ὦκα ἀνασπᾷς imis plantis.

ὅς, idem quod ὅσος, ex quo: Eust. συγκαλεῖσθαι scribit. Plutarchus μὴ μόνον τὰ ἐρωτηματικὰ ἀλλὰ τὸ ὅς Soph. ὁρᾶν δ' ὃς ἔστιν Cæcilium mantur tot quam ab ὅς. vt genit. οὗ τοῦ, dat. ὅῳ simul que frequentissimo in vsu in omni numero. Metaphorice regum & principum ὅσοι dicebantur delatores seu coryczi, qui exciperent quid quisque loqueretur, & ad reges seu principes deferebant, apud Xen. & Aristot. Vasis quoque ὦτα vocabantur, ansæ, apud Plut. & Athen.

Ὠτᾶεις, auritus, aures habēs vel ansas. Il. ϕ. & Hesiod. in

Ὠτικός, ή, όν, auricularis, auricularius. ad aures pertinens, ad auris auscultationem. Ὠτικὸν, auricula clyster, apud Gal. ? ὠτικὰ ἐνέματα.

Ὠτίνης δάκτυλος, auricularis digitus, minimo proximus.

Ὠτίον, ου, τὸ, auricula. Epigr. lib. 2. Π' μέρα dicitur ob quædam, apud Athen. l. 3.

Ὠτίον, auricula, idem cum οὐατίσκιον. Luc. l. 2. epig.

Ὠτὶς siue ὦτ-ος, otus: auis nycti coraci similis: sic dicta ἀπὸ τοῦ ὦτα πτίλωσιν ἔχει. Aristot. hist. an. lib. 8. ca. 11. aue metaph. ὦτοι dicuntur homines fatui & deceptibiles. Athen. loco citato, & Eustath. ex Aelio Dionys.

Ὠτῖς, ίδος, ἡ. auis tarda: de qua Aristot. histor. an. l. 8. Vide & Athen. l. 9. Scribitur & ὠτὶς, apud Xen. anabas. Gal. in lex. Hippocr. & ὠτὶς, apud eundē. Gale. de simp.

Ὦτις, Dorice pro ὅστις.

Ὠτόζω, audio. Hesych.

Composita.

Ἀμφωτ-ος, ὁ, ἡ, ἀμφάνη, ὠτ-ος ὁ, ἡ, vtrinque auritus, binas aures habens. Item mesenteph. vtrinque ansatus: vt ἀμφώτου κύπελλον χ. Et πιστήβιον ἀμφώτου apud Theocr. idyll. 1.

Ἄμφωτος, vel ἀμφώτις, ίδος, ὁ, ἡ, ἀμφωτὶς, ίδος, ἡ, habentis binas ansas. ¶ Item ἀμφωτὶς, tegmen auris. Etymol. ¶ Exponitur & auris lenimentum auris. Etymol. ¶ Exponitur & auris lenimentum vnde prouerb. apud Suid. μείζων ἢ ἀμφωτίδων.

Ἀ'ωτ-ος, auribus carens. Theocr. in Epigr.

Ἄ'ωτ-ος, auribus carens. Eust. Item flos, de quā signif. vide in ὠατα Ἄ'ω spiro.

Βραχύωτ-ος, breues habens auriculas, vt βραχύωτος ἀσπὶς Athen lib. 11.

Δίωτ-ος, duas aures seu ansas habens. Idem ibidem. vasis à duabus auribus, i. ansis, sic appellatum.

Ἐ'νωτίζομαι, auribus percipio: audio. Sud.

Ἐ'νωτίζομαι, idem. Hes.

Ἐ'νώτ-ος, ὁ, inauris. Hes. ex Soph. capt.

Ἐ'νώτ-ος, idem. Poll. l. 2.

Ἐ'νωτίδες, ligna quæ ex vtraque proræ parte velut aures prominent. Thuc. l. 7. & Eurip. in Iphig. Taur.

Μόνωτ-ος, vnam habens aurem vel ansam.

Μυόωτος, & μυοωτὶς, ίδ-ος, ἡ, auricula muris: herbæ nomē, quæ

---

alias dicitur, de qua Dioscor. lib. 2. ca. 214. Scribitur & μυωτὶς, apud Paul. Aegin. & μυῶτις, apud Aet. l. 1.

Ὠτάριον, ornamentum aurium. Item alter oculi angulus qui aures spectat, oppositum angulo nares intuenti, qui ῥινικὸν dicitur. Schol. Nic.

Ὠτακουστ-ής, οῦ, ὁ, tumor glandularū sub aurib. Gal. li. 3. de ῥιζ. νόσ.

Ὠτό-ς, ὁ, integumentum quod auri circumdatur. Etymol. Ὠτό-εις, multas habens aures. (τ clide.

Ὠτό-εις, cui quatuor tanquam aures vel ansæ. Athen lib. 11. ex Anaxandr. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὅ τα ΟΣ, ὁ, ἡ, ὅλον, illud in nominat. inusitat. huc in nomin. & accusat. tantum vsitatum) solum, pauimentum, humus. Ilia & μ. ἵζ' ὅλοιο ἐλθὲ ἐς ἰμάθια. Iliad. ξ. Οὐδέτι ἐπιπλήσσετε ὅλον Od. τ. Αἰόλιστι τ' ἐγκυκλίου τε πολέσσιν ὅλοσι τε ὅλοσι. * Ab ὅλος deriuari posse videtur, quoniam in solo ambulamus & incedimus: vel ab ὅω ¶ οὐδός, ὁ, (oxyton) τὸ, limen: lignum seu saxum in ima ianuæ parte, qua in ædes intrantur. * Eustat. enim οὖδας τὸ ὁ ἐπιπέδου derivatur. Il. β. ἔστασ' ἀνδρηνὰ τὰ πολλὰ ἡ' ἐπὶ κόπριος οὖδει Od. ν. Ἐ'ς μύχον ἐξ οὐδοῦ ἐμεῖο Od. σ. ὑπὲρ ἰὸν λείριον οὖδει. Plut. in Probl. Rom. πλεῖ γὰρ μᾶλλον ἐπ' ἴσου κατὰ τὸν ἐπίπεδον ἢ κατὰ τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας, ἀλλ' ὑποβρύχιον ἡ ὑπὸ τὸν οὐδὸν. Pro eo per syncopen dicitur οὖδος, apud Soph. in Oedip. Colon. teste Eust. Metaphoricè γήρως-, οὖδος dicitur, in ironiis in senectutem, Il. χ & Od. ο. & apud Plat. de rep. l. 1. Exponitur etiam, exitus: in eodem exemplo: vt ὅτε γήρως-, οὖδος dicitur esse qui incipit egredi in senectutem, & morti proximus esse. ¶ Aeolicè pro οὖδος, οὖθος dicitur. Od. ρ. σ' ἐπὶ οὖθος ἐμεῖο lubricam esse viam.

Ὀλιγο-πέδ, humilis, terrestris: vt πέδιος ἡ ὑπόγειος, apud Nonn. fons è terra scaturiens. ὀλιγοπέδου Κωκυτοῦ, Pluto subterraneus, apud Dionys.

Composita.

Ἀμφί-ς. (aduerb) idem quod ἀμφ' ὦδας, in terram, humi. Od. ε. ἀμφὶς ἔχεν ἀίσσοντας ἀκάμας. Scribitur & ἀμφίδις, apud Hesych. qui ἀμφιδὶς ἵζεσθαι, apud Hesiod. exp. ambab. manibus in terram deiiciens.

Ἀμφιχθὼ humi allido, affligo ad terram, Plutarch. in Galb. ἀφιχθῶσι τοὺς Γαλάτας εἰς γῆν. Sic apud Suid. ὁ ἢ ἄρκτος μιτιῶν ἀφιχθῶσι τὸν χθαμαιτένη.

Ἀφιχθῶ-, subterraneus.

Ὄ θ Α Λ, ος-ου, ὁ, ver, mamma: propriè in belluis. Herod. ot. in Melp. τοὺς ὀθλοὺς τὰ πρόσθια ἀποθεῖναι φυσιολογίας τῆς ἵππου, ἐς τὸ ὄθλον ἀφικέσθαι, & ver demitti. Hom. Odyss. ι. οἵ τε πολλὰ βόσκονται ἐπ' ἀγκυλοχείλου, ver, ubera intumescebant lacte. Apud Thelecidem verò comicum, ἐς τί ἔτι ὄθλου εἰκότως ἔξεσαι φίλη. Fuit & cibus in deliciis habitus. Plutarch. de conseru. valet. ἀφέλκυστ- ἀσπαρὸν ἡ τροφὴ ἀπὸ τοῦ ὄθλου μᾶλλον ἢ κρέως ἐστὶν ἐν Λίγυσιν. Latini lumen etiam appellant. Metaphoricè verò ὄθλα οἰδήρου dicitur vbertas & feracitas soli. Iliad. ι.

Ὄ ΘΟΝΗ, vingum, herba Aegyptiaca, de qua Theophrast. hist. pl. lib. 9. cap. 2.

οὐ, vide in Οὖ.

Ὑ'γιὴς, integer, sanus: perfectus: (* Ionicè pro ὑλ-ὴς, sicut ἰδὴς pro ἰδὼς) Od. ρ. Ἀρνὸν τ' ὄλον ἠ-ὸν σὺν κρέμασον ἐν καπνῷ. Sic & Hesych. ὑλ-ὸν. exp. ὑγιὲς, ὁλόκληρ-. item tener, mollis: vt Iliad. ε. ὅθι σφ' ὑπὸ γυῖα λάχυια. Odyss. ρ. Ἀ'μφὶ σ' ὠμοὶ ἔβαλον ὑπὸ γυῖα λάχυια. Sic & Il. π & ω. Item crispus, contortas comas habens. Od. φ. κόμαι δ' ὑπὲρ ὤμων ἰσάνεμοι ἐπεπόκατο ὑακινθίνῳ ἄνθει ἐοικυῖαι. Theophrast. (de Græco acere) ἀγρίαν δὲ καὶ ὑγιῆ τὴν φυτείαν ἔμπεδον ἡ ἄζηκον ἡ οὖλον ἡ στρεπτὴ. Dicitur & de quibusuis tortis, vnde & Hesych. exp. σωληνοειδεῖς. * Eust. in hac significat. ab ἑλῶ deriuat. οὖλον ἀπὸ τοῦ ἑλεῖν. exp. σωληνοειδῆ ἡ ὀξέα, vt Il. ρ. οὖλαι κεκλήγοντες ὅτε περὶ ἄστυ ἅλωσιν ἔπιπτον Κίρκων. Sic & Plut. οὖλα δὲ ἀδάμαντ- ὅλα ἡ μυκτὴ ἡ σωληνοειδῆ γίνεται. ¶ Item ὑλ-ος, manipulorum collectorum fascis: Athen. lib. 14. τὰ ἀφάμματα περὶ κεφαλὴν αὐτοῦ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀμάλας σωληνοειδέντα ἡ ἡ ἐκ πολλῶν μίσυ γλοιώδους Κεγχρίου, ἅλως ἡ ὑλος. Item hymnus qui in honorem Cereris concinebatur, teste Athen. ibidem. ¶ Pro ὁλικὸν vide ὁλόκυρος.

Derivata ab ὑλ-ος, integer sanus, &c.

Ὑλ-ηδ-ών, ό, ἡ, salubritas. Alias signif. vide in sequentibus deriuat. Ὑλ-ηδόνιος, ὁ, salubris. Sic etiam appellatus fuit Apollo, deus præstans salubrius cauſis, i. fanitatis autor, inquit Macrob. Et ὑλία, ἡ, epiteton Dianæ, eandem ob causam. teste Pherecyde.

Ὑλ-ήκω, bene valeo, sanus sum. Od. α, -οὖλα τὰ μέρα χώρᾳ: Sed ὑλήκω ἅπαν.

Ὑλ-ουλή, vulnus ad fanitatem perductum: seu nota vulneris sanati: cicatrix, Od. τ. Aristot. de arte poët. Plut. de sera num. vind. Ὑλαὶ hordeum dicitur, quòd integrum comedere-

---

tur olim ante inuentum molarium vsum, vt tradit Eust. Accipitur & pro mola salsa quæ hostiæ aspergebantur. Od. γ. Paul. in Act. & Athen. l. 6. Pro eodem dicitur etiam ὀλαί, apud Hes. item ὅλαι, & ὁλαὶ apud eundem & Suid.

Οὐλάω, ad cicatricem perduco: unde ὠλάσαμι, cicatricem ducere, apud Aristot. in probl.

C. mpositæ ex ὑλὴ καὶ ὠλάω.

Ἀ'πουλόω, cicatrice obduco, ad cicatricem perduco. Dioscor. lib. 5. c. 84. τὰ κεφάλαια τῶν ἑλκῶν ἀπουλοῖ. Et in passiu. ἕλκη ἀπουλούμενα. Alexand Aphr.

Ἀ'πούλωσις, ἐως, ἡ, cicatricis inductio: vel quum vulneris cicatrix contrahitur. Alex Aphr in probl.

Ἀ'πουλωτικὸς, cui vis ineit cicatricem inducendi. Dioscor. l. 1. c. 49 & l. 5. c. 97.

Δυσπεπούλωτ-ος, ægrè cicatricem trahens. Dioscor. l. 4. c. 41.

Ἐ'πουλόω, idem cum ὑπουλόω. Dioscor. l. 5. c. 92. ἐπουλοῖ δὲ παλαιὰ ἕλκη.

Ἐ'πούλωσις, idem quod ὑπούλωσις.

Ἐ'πουλωτικὸς, idem cum ὑπουλωτικὸς: vt ἐπουλωτικὸν φαρμακον, apud Gal. ad Glauc. lib 2.

Συνεπούλωσις, (decomp.) idem quòd ἐπούλωσις Aristot. probl. sect. 1. quæst. 49.

Καπυλόω, idem cum ὑπουλόω. Dioscor. l. 5. c. 48. αἱ ἕλκεσιν οἷς ἐμπεφύκασιν ἡ ξηρὰ καπυλοῖ διὰ ταχέων.

Καπυλωτικὸς, idem quod ὑπουλωτικὸς Idem l. 5. c. 103.

Δυσκαπυλωτ-ος, (decomp.) ægrè cicatricem ducens. Dioscor. lib. 5. c. 95.

Συνελόω, cicatricem contraho, cicatricem coire facio.

Συουλωσις, cicatricis contractio.

Συουλωτικὸς, cicatricem contrahere potens.

Τ'πουθ-ος, ὁ ἡ, sub cicatrice latens. Plut. in Lyc. item metaph. sub quo vitium aliquod latet, occultus, subdolus, fallax. Plato in Gorg. Plut. de fort. Alex & in quæst. Platon.

Τ'πούλως, latenter, simulate, infide. Plut. in Cic.

Τ'πουτάπε, ατ-ος, ὁ, vitium latens & occultum: propriè, sub cicatrice. Cyrill.

Ἀ'τύπουλ-ος, (decomp.) sub cuius cicatrice nullum vitium iacet. Et metaph. non simulatus, non in fidus & subdolus.

¶ *Derivata ab* ὄλ-ος, *teneri.*

Ὀυλότης mollities, teneritudo.

Οὔλον, ι. πόν, virgula, caro dentes continens: sic dicta ob teneritatē ac mollitiem. Hippocr. & Alex Aphr. in probl. οὖλα verò Poll. l. 2. appellari scribit carnes quæ extrà dentes ambiunt.

Composita ex οὖλον.

Ἐ'ντουλα, gingiuiæ interiores: carnes quæ intrà dentes ambiunt. Poll. lib. 2.

Ἐ'ντουλὶς, vitium ginginarum, quo tuberculum in iis & carnis excrescentia prouenit, ad intimos molares dentes pertinens. Paul. Aeg. in l. 3. c. 26. & Actuar.

Παρουλὶς, inflammatio partis alicuius gingiuarum, quæ nisi discutiatur, sippuratur & in abscessum vertitur. Aegin. l. 3. c. 26.

¶ *Derivata ab* οὖλ-ος. *Crispus.*

Οὐλότης ὁ. crispa coma. crispitudo. Aristot. de gen. ani. l. 5. c. 3.

Οὐλὰς, άδ-ος, ἡ, crispa: Nic. in Alexiph. Exponitur etiam denſa, opaca.

Οὐλαμὸς, condensum & confertum agmen: propriè multitudo quinquaginta equitum quadrangulari forma disposita: vt definit. Plut. Vtitur & Hom. Il. υ. Transfertur ad apum agmen apud Nicand. in Ther.

¶ *Pertinentia ad* οὖλ-ος, *manipulorum fascis, &c.*

Οὐλὰς, vocabatur Ceres, quòd eiusmodi fasciculos rusticis largiretur: Athen. l. 14.

Ἰ'ουλ-ος, idem cum ὄλ-ος. Athen. ibidem. qui & annotat ἴουλον dici etiam τὸν πρῶτ' πωλαστυρῶν ᾠδὴν, cantilenam lanam tractantium. ¶ Ἰ'ουλ-ος, dicitur etiam prima lanugo ex puberum genis efflorescens: in qua signif. ὁσὸν τῷ ἴῳ τοῦ deriuari traditur. Od. λ. ἀμφὶ δὲ σφοῖσι γένυσι κατήφησεν ἰούλος Ἀ'γαμέμνων. Apollon. Arg. l. 2. ἀφὶ ὑμῖν ἴῳ χνοάσσιτας ἰούλους Ἀ'ντί'λοιον. Xen. in symp. τὸν μὲν ἀφῆκε τὸ ὠτα ἄρτι ἰούλ- ἔχοντα. Tribuitur & auellanæ nuci, in qua sic appellantur villi callo compactili: apud Theophr. hist. pl. lib. 3, cap. 7. ¶ Ἰ'ουλος nominantur & bestiolæ quædam multipedes. Hesych. & Suid. ¶ Item ἰούλους à Numenio appellata fuisse intestina tenuia, testatur Athen. l. 7.

Ἰ'ουλόεις, ό, ή, ὁ, ἰουλος polypodas referens, qui est ex genere iulorum polypodum: Aristot.

Ἰ'ουλίζω, primam lanuginem emitto. Tryphiod. de excidio Troiæ ἀμφὶ σφοῖσι ἰουλίζων κροτάφοισι.

Ἰ'ουλὶς, idem quod ἰουλος: Athen. l. 4.

Ἰ'ουλὶς, ίδ-ος, ἡ, piscis quidam apud Aristot. hist. an. lib. 9. Dioscor. lib. 2.

Composita ex ἰ'ουλ-ος.

Ἀ'ούλ-ος, impubes, cui nondum efflorait prima lanugo.

Ἀμφιτρεχ-ος, seu ἀμφιτρόχ-ος, hymnus qui in Cererem concinebatur.

Καλλίουλ-ος, idem. Athen. loco citato.

ὀ'λυμπ-ος, vide in ο'λυμπ-ος. Οὐμὲς, in Ε'μὲς.

O Y^N igitur, ideo, itaque. Item tandem, tamen præcedente οὖν. Exponitur etiam, certè, quidem, vtique, vt γοῦν. Multis particulis su'iunctum vacat. vt ὥσ οὖν pro ὡς ἐπεὶ οὖν pro ἐπεί: εἴτ' οὖν pro εἴτε εἴτ' οὖν pro εἴτε Sic εἰ... οὖν pro εἰ... interdum οὖν coniunctim legitur cum antecedente particula, vt ὁπωσοῦν, ὁστισοῦν, &c. Sic & γοῦν pro γε οὖν Pro οὖν dicitur Ionice & Dorice ὦν, igitur. Apud Herodo... sæpe παρέλκει.

Γοῦν pro γε οὖν. Interdum tamen pro solo γε ponitur, interdũ pro οὖν solo. Aliquando signif. certè, quidẽ, vel certè quidẽ, equidem. Item quippe siquidem, nam. Interdum pro γε δή ponitur, seu δήγε, saltem. Interdum significat etiã, quoque. Nonnunquam significat οὖν, igitur, itaque, idcirco.

Ἤγουν, siue: vide in Ἤ.

Οὐκοῦν, vide in οὐ.

οὖνεκα, vide in Ἕνεκα. οὔνομα, in Ὄνομα, in Ὄνομα.

O'ΥΡΑ', ᾶς, ἡ, cauda. Tribuitur omni animantium generi ratione carentium, auibus exceptis, quibus ὀρροπύγιον peculiare est. Il. υ, οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαστίεται. Od. κ, Οὐρῇσι μακρῇσι περισσαίνοντες ἀνέσταν. Plut. de solert. anim. ἱστάνται τὰς οὐρὰς κινοῦντες Xen. in Cyn. Τὰς οὐρὰς διασείονται καὶ ἐπικλίνονται τὰ ὦτα Per iocum de homine dicitur, vt & κέρκος. ¶ In exercitu sic dicitur extremum agmen: vt apud Xen. ἕπονται κατ' οὐρὰν τῆς κατὰ τὸ φυλάρχου τάξεως. Κατ' οὐρὰν ἕπεσθαι. exp. etiam à tergo sequi: apud Athen. lib. 7. ¶ Nauis quoque prora οὐρὰ appellatur.

Οὐραῖος, α, ὁ, ad caudam pertinens. Apoll. Arg. 2, Τὸ οὐραῖον apud Hippocr. l. περὶ διαίτης ὀξ. παθ. dicitur extrema pars ossis. Et τὰ οὐραῖα sæpe appellantur ipsæ οὐραί: vt apud Athen. l. 7, σαῦ'... οὐραίοισιν. In multitudine autem hominum sic vocatur pars posterior seu extrema: apud Phil. de vita M. l. 1. Fœmin. οὐραία per paragogen dicitur pro οὐρά, vt σπηλυγξ pro σπηλιά, & Α'... pro ...: Eust.

Οὐραῖδες τένοντες: appellantur nerui qui vsque ad ossis extremum protenduntur: apud Hippocr. ibidem.

Οὖρος, idem quod οὐραῖος: pro quo exempto υ dicitur ὄρος: vnde ὄρσαι πλειάδες. apud Pind. teste Eust.

Οὐρίαχος, idem ac σαυρωτήρ, ferrum quo ima hastilis pars præfixa est, quasi οὐρὰ τοῦ δόρατος. Il. ν.

Composita.

Α'λωπέκουρος, ου, ὁ, vulpina cauda: genus herbæ, apud Theophr. hist. pl lib. 7. cap. 10.

Αἴλουρος, ου, ὁ, (παρὰ τὸ αἰόλλειν καὶ κινεῖν τὴν οὐρὰν) catus, felis. Aristot. hist an. l. 5. c. 2. Item piscis quidam apud Diosc. l. 2. c 29.

Αἰλούρειος, radix quædam ita vocata, quòd cati vtantur. Hesych.

Α'ρκτοῦρος, q. d vrsæ cauda: stella est post caudam maioris vrsæ inter bootæ crura posita. Hesiod. in Erg. ἀρκτοῦρον δ' ἐπιδὼν ῥοδοδάκτυλος ἠώς. ¶ Est & herbæ nomen quæ aliàs arctium dicitur. Diosc. l. 4, c 6. & Gal. l 6. simpl.

Δολιχούρος dicitur proprietas quædam versuum, quando versus aliquis pedum numerum vna syllaba excedit & caudam lõgiorem habet, vt est iste, Il. γ, Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, Tales etiam alio nomine ὑπέρμετροι appellantur. (Eust.

Ἐπουραῖος, qui in cauda est. in Epigr.

Θυσάνουρος, hirtam & villosam habens caudam. Hesych.

Ἵππουρος, caudam equinam habens. ¶ Ἵππουρος, siue ἱππουρίς, hippurus, piscis nomen. Athen l 7.

Ἵππουρις ἡ, setis equinis comans, vt κυνέην ἵππουριν, apud Hom. Iliad. γ Ἵππουρις, seu cauda equina, herbæ nomen, Latinis equisetum. Diosc l. 4. c. 48.

Καμψίουρος, flectens caudam, idem quod σείουρος, Hesych.

Κόλουρος, caudã absc ondens: epitheton fuci, quòd aculeum suum abscondat. apud Hesiod. in Erg.

Κόθουρος, vulpes. Hesych.

Κολοβουρος, cauda truncus, cui amputata cauda est.

Κόλουρος, idem Suid. ¶ In sphærica doctrina κόλουροι vocantur duo circuli maiores, quorum alter trãsit puncta æquinoctiorum, alter solstitiorum, mutuò se secantes in polis mundi ad angulos rectos sphæricos: sic dicti quòd semper altera eorũ pars sub horizonte lateat. Procl.

Κολούρος, cauda truncus. Suid.

Κολουρία, caudæ truncatio. Hesych.

Κόλουρις, vulpes Hesych.

Κυνοσουρά, canis cauda: i. vrsa minor, cynosura, sidus cœleste.

Λάμπουρος, lucentem caudam habens, cuius cauda fulget: nomen canis: apud Theocr. idyll. 8.

Λαμπουρίς, vulpes Hesych. Item lampyris, noctiluca, cicindela: insecti genus, pro quo dicitur & λαμπυρίς.

Λαμπουρίζω, cicindelæ instar luceo. Diosc. l. 5. c. 99.

Λόφουροι, animalia quæ habent setas in ceruice erectas in modũ cristæ, & caudam: seu quæ cristas habent & caudas. Aristot. in physiogn. & Theophr. de caus pl. l. 3.

Μείουρος, siue μύουρος, cui cauda diminuta est & truncata: seu cuius extremitas in acutum desinit. Apsyrt. in hippiatr. Μείουροι dicuntur etiam quorum extrema sunt mutilata: vt μείουροι στίχοι, apud Athen. lib. 14. versus in fine claudicantes. Sic σφυγμὸς μείουρος siue μύουρος, pulsus decurtatus aut mutilus decrescens, de quo Gal.

Μειουρία, ας ἡ, caudæ breuitas, vel quũ extremitas est breuior.

Μειουρίζω, siue μυουρίζω (tanquam à μῦς) sum cauda breui, cauda mihi decurtata est: vel in acutum desino. item minoribus terminis finior.

Μελάνουρος, nigram caudã habens. Plut. de liber. educ. μὴ γεύεσθαι μελανούρων. ¶ Item melanurus, piscis in cauda nigras maculas habens: Aristot.

Μελανουροειδῆς, pisces qui & μελάνουροι, Epigr.

Μύκουρος, Hesychio est cuspis mutilata, & αἰδοῖον, pudendum. Vide & composita ex Οὖρον, vrina.

Μολουρίδες, animalia sunt locustæ similia, apud Schol. Nicandr.

Μόλουροι, genus serpentis, apud eundem.

Μύζουρος, caudam, i. penem sugens, fellatrix Eust.

Α'πομύζουρος, [decomp.] idem, apud eundem

Νώθουρος, ignauam caudam habẽs: vocabulum à comicis fictum vt docet Eust.

Σαίνουρος, blandam caudam mouens, qui cauda mota adblanditur. Et σαινουρίς, quæ caudæ motu adblanditur. Apud Hesych. σαίνουρος scribitur etiam σείουρος.

Σεισοπυγίς, caudam mouens: nomen auiculæ, quæ & motacilla.

Σίλουρος, ου, ὁ, piscis, qui sic dictus putatur, quia σείει τὴν οὐρὰν: vide Athen. & Aelian.

Σκίουρος, cauda sibi vmbram faciens, vmbra caudæ se protegens. Nomen est animalis apud Aelian. & Oppian. inde appellatum quòd cauda sit ei loco vmbræ sub dio.

Σκορπίουρος, scorpionis caudam habens, cuius cauda scorpionis caudæ est similis. Σκορπίουρον, τό, herbæ nomen, cuius semen caudæ scorpionis simile est: de qua Diosc. l. 4. c. vlt.

Κολλούρειον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΟΥ'ΡΑΝΟ'Σ, [& Doricè ὠρανός] οῦ, ὁ, cœlum. Od. ... εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα. Il. τ, Εὐξάμενος δ' ἄρα ... Sic apud Plut. in Fab εἰς τὸν οὐρανὸν ἄρας ab Hippocrate more vulgi dicitur aër qui supra nos est vsque ad nubium regionem. Et à Plat in Tim. vsurpatur pro κόσμος ... à Persis dicebantur regia tabernacula à rotunditate. Hesych. ¶ Item οὐρανός, palatum: Aristot. de part. an. lib 2 cap. 17. ... ὅρος deriuat. Aristot. de mundo: quum inquit, ... Alii ab ὁρᾶν deducunt, quod ... peruium.

Οὐράνιος, α, ὁ καὶ ἡ, cœlestis. Theophr. Plut. de orac. Pyth. οὐράνιοι absolut. dij, sicut Lat. cœlestes. ¶ οὐράνια, τὰ ... bres pro οὐράνια ὕδατα. ¶ οὐρανία, ἡ, subst Vrania, ... uem Musis Plat. in Cratyl. ¶ Item ludi genus, quo ... iactabatur, & priusquam in terram deferretur, ab erectis manibus excipiebatur. Hes. & Eust.

Οὐρανιάζω, ludo ludum qui οὐρανία dicitur. Hes.

Οὐρανίδης ου ὁ, cœlestis: peculiariter de deo aliquo seu ... Hesiod in Theog. & Apol. Arg. 2. Item cui cœlestis ... go, cœlesti semine natus. Hes.

Οὐρανίων, ωνος, ὁ, idem Iliad. α, θεοὶ οὐρανίωνες, Od. ν. Accipitur ... pro deorum filiis. Il ε.

Οὐρανίσκος, ου, ὁ, tentorium orbiculari rotunditate, vt ... Plut. in Alex. Accipitur etiam pro lacunari angustalis ... Athen. lib. 5 ¶ Item palatum. Damasc. 46. ¶ Est & nomen ... lestis sideris, apud Procl. quod corona australis & ... nis vocatur. Schol. Arat.

Οὐρανόεις εντος, ὁ, cœlestis: vnde apud Nicand. in Alexiph. ... ὑπήνη, exp. capilli qui sunt in suprema labiorum parte ... tem palatum.

Οὐρανόθεν, cœlitus è cœlo. Iliad. α. Hesiod. in Theog.

Οὐρανόθι πρό, ante cœlum, i. in aere. Il. γ, οὐρανόθι, in cœlo.

Οὐρανόσε, in cœlum.

Οὐρανίζομαι, cœlum peto. Hes.

Composita.

Α'κρουρανία, summitas cœli, vertex cœli, Luc. in Lexiph.

Ἐπουράνιος, qui in cœlo est, cœlestis, in Anthol. Epigr.

Ἐπουράνιος idem. Od ρ. item qui supra cœlos est, vt apud Plat. in Apol. Socr. ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆς καὶ τὰ ἐπουράνια.

Μεσουράνιος, qui in medio seu vmbilico cœli est. Et τὸ μεσουράνιον vmbilicus cœli.

Μεσουρανέω, ῶ, in medio cœli sum. Aristot. meteor. l. 3. ... καὶ τὰ ἄστρα μείζω φαίνεται ἀνίσχοντα καὶ δύνοντα ἢ μεσουρανοῦντα.

Μεσουράνημα, τό, & μεσουράνησις, εως, ἡ, quum sidus aliquod medium cœli tenet. Basil. in hexaëm.

Α'ντιμεσουρανέω, (decomp.) in opposito cœli vmbilico sum. Plut. in probl. Rom.

Ὑπερουράνιος, qui supra cœlos est. item cœlestis. Gregor.

Ὑπουράνιος, qui sub cœlo est. Od. ι.

OΥ'ΡΟΝ, ου, τό, vrina. Aristot. l. 1. de gen. an. ... tabescunt per vrinæ profluuium. In Geopon, ... οὖρον. ¶ Item terminus pro ὅρος siue ὄρος, vt Il. θ, Ὅσσον τ' ἐν ... Τόσσον ὑπὲκ προθέουσα λαοὺς ἵκεθ', &c. Quo in loco exponitur etiam, ὁρμήματα, vt sit ab ὄρω vel ὄρνυω.

Οὐρητήριον, vrinarius: vt οὐρητὴρ ἀγγεῖον, vas vrinarium ad excipiendam vrinam, apud schol. Aristoph.

Οὐρέω, ῶ, vrinam reddo, meio. Hesiod. in Erg. Μήτ' ἐν ὁδῷ ... μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς. Interdum cum accusat. vt apud Hippocr. αἷμα ἢ πῦον οὐρεῖν.

Οὐρέομαι, cum vrina excernor, mingor. Athen. l. 1, ὁ ... αὐτὸς ... ἢ ... μᾶλλον οὐρεῖται.

Οὔρημα, id quod meitur, vrina: Hippocr. de nat. homin.

Οὔρησις, ipse mingendi actus, Diosc. l. 1. Item pro vrina, Hippocr. in aphor.

Οὐρητικὸς ἡ ὀν, vrinam ciens, seu ciendi facultatem habens. Diosc. lib 2. c. 167. Athen. l. 2, & 9. ¶ οὐρητικοὶ πόροι, meatus vrinarius. Et οὐρητικὸς ὁ ... qui suprà modũ meit, Aristot. (l. 4.

Οὐρητὴρ, ῆρος, ὁ, meatus vrinarius. Apsyrt. in hippiatr. & Cels.

Οὐρητρίς, ίδος, matula, vas vrinarium. Schol. Aristoph.

Οὐρήθρα, ας, ἡ, meatus vrinarius quo à vesica per caulẽ vrina defertur, vel foramen quà semen & vrina exeunt. Aristot.

Οὐρητιάω, ῶ, micturio meiere cupio. Aristoph. in Vesp. Α'μὶς ... οὐρητιῶντι ... σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τῷ πάτταλῳ.

Οὐρητὴρ, ῆρος, meatus vrinarius per quẽ è renibus in vesicam vrina defertur. Poll. lib. 1. Ponitur & pro vase vrinario: apud Athen. l. 1, ex Æschil. & Soph.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Α'πουρέω, in vrina deiicio, cum vrina excerno.

Α'πουρέομαι, ἔομαι, in vrina eiicior. Alex. Aphr. l. 1. probl. 101.

Διουρέω, permingo.

Διουρητικός, ή, όν, vrinam ciendi vim habẽs: vt διουρητικὰ φάρμακα. apud Aristot. & διουρητικαὶ δυνάμεις, apud Diosc. l. 3 c 76.

Ἐνουρέω, mingo in, immingo, vrinã non contineo. Diosc. l. 3, c. 52.

Ἐνουρήθρα, ας, ἡ, id cui immingitur, vas vrinarium. Poll. lib. 10, cap 9, ex Soph.

Ἐπίσχεσις, molestia in vrina. Hippocr. de corde.

Ἐξουρέω, cum vrina eiicio, in vrina exerno. Aristot.

Ἐξουρέομαι, excernor in vrina. Diosc. lib. 2, cap. 58, ... ἡ κοιλία ... λίθους ἐξουρεῖσθαι ποιεῖ, ἐξουρεῖται.

Συνεξουρέω, (decomp.) simul mingo. Hippocr. aphor. l. 4.

Ἐπουρέω, mingo super, vel simpl. mingo, vrinam reddo.

Καταουρέω, meio contra, permingo. Aristoph.

Composita sine præpositione.

Δυσουρία, vrinæ difficilis excretio. Item vrinæ suppressio. Hippoc. & Gal.

Δυσουριακός, vrinæ difficultati obnoxius. Τὰ δυσουριακά, sub. πάθη pro δυσουρία. Cic. Ep. fam. l. 7.

Δυσουρέω, vrinæ difficultate laboro, ægrè lotium reddo. Diosc. lib 1 c 39. Δυσουριάω, idem Diosc. l. 5, c. 67.

Ἐμπροσθουρητικὰ ζῶα, animalia ex anteriori parte vrinam emittentia, vt homo & mascula quadrupeda.

Ἰσχουρία, obstructio vesicæ, integra vrinæ in vesica suppressio. Galen. in defin.

Λυγκούριον, lyncurium, electrum, lyncis vrina quæ simul ac excernitur, in lapidem concrescit. Diosc. l. 2, c. 100. & Theophr. in lib. de gemmis.

Μόλουρις, Hesychio est μόλις οὐρῶν, ægrè reddens vrinam. vide & comp. ex οὐρά, cauda.

Ὀπισθουρητικός, qui in auersum mingit, qui retrorsum vrinam emittit. Aristot. de hist. anim.

Παλινουρέω, qui iterum meijt.

Στραγγουρία, vrinæ stillicidium. Gal. comment. in aphor. Hipp. 7. sect. 48.

Στραγγουριάω, vrinæ stillicidio laboro. Schol. Aristoph. συμβαίνει ... ἐπισχόντας τὰ οὖρα στραγγουριᾶν.

ΟΥ'ΡΟΣ, ου, ὁ, ventus secundus: * παρὰ τὸ ὄρνυειν, ὁ διὰ παρορμῆς ... vnde & ἴκμενος οὖρος: vel, quia δι' αὐτοῦ ὁρμεῖ (i. ὁρμᾷ) ἡ ναῦς, teste Eust.) Od. γ, ... pro δ' ὅθι λιγὺς οὖρος ἐπιπνείη ... Od. ε, Ἡ δὲ θεοῖς ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ. Ibidem, Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Α'θήνη. Sic & alibi sæpe apud Hom. Synes. ep 148. ... ναῦς καὶ ἀνήγετο πρὸς οὖρον αὐτῷ, κώπαις ... prouehebatur in altum ad ventum secundum. ¶ Item metaph. prospera fortuna, vt apud Suid. ... ¶ Item custos, inspector. In qua signif. scribit Eust. deriuatum esse vel ab ὁρᾶν videre: quia ... τὰ ... vel παρὰ τὸ ὄρος τὸν ἐν τοῖς ὄρεσι ... : quod nimirum ... καὶ φύλαξ τέτακται τὰ φυλαττόμενα καὶ ... Il. θ, Νέστωρ δ' οἶος ἔμιμνε Γερήνιος, οὖρος Α'χαιῶν. Sic & Il. λ. & Od. ο, ¶ Ponitur οὖρος, & pro ὄρος, & pro ὅρος, quæ vide suis locis.

Οὐρός autem oxyt. alueus, seu fossa per quàm deducitur nauis in mare. Eustath. exp. ὁ πόρος ὅθεν ἡ ναῦς ὁρμεῖ, (i. ὁρμᾷ) κατάγεται εἰς θάλασσαν. Il. α, Οὐροὺς τ' ἐξεκάθαιρον, &c. Item οὐρὶς vide in Ὄρρος.

¶ *Deriuata ab οὖρος, i. Ventus secundus.*

Οὔριος, α, qui à vento secundo proficiscitur, vel qui vento secundo fit: vt πλοῦς οὔριος. Luc. & οὐρία πνοή, apud Theophr. de caus pl l. 2. c. 12. Sæpius οὐρία absolutè dicitur pro οὐρία πνοή. vtapud Plat in Protag. Vnde & ἐξ οὐρίας, pro ἐξ οὐρίας πνοῆς, apud Aristot. Greg Syn. & ἐξ οὐρίων, pro ἐξ οὐρίων πνοῶν, apud Soph. in Aiace, & Chrysostom. ¶ Est & οὐρία auis nomen: de qua Athen. lib. 9. ¶ Dicitur & οὔριος ἄνεμος, pro οὖρος apud Thucyd. Pro quo & absolutè ponitur οὔριος, subaud. ἄνεμος, apud Luc. in Lexiph.

Οὔριον seu οὔριον ᾠόν, ouum vrinum, i. irritum, ex quo nihil gignitur: quod & ὑπηνέμιον & ζεφύριον vocatur: de quo vide Aristot. de gener. anim. l. 3. & Plin. l. 10. c. 58.

Οὐρίζω, vento secundo proueho, secundo. Soph. in Oedip. tyran, ἐς γ' ἐμὰν γᾶν φίλαν ἐν πόνοις ἀλύουσαν κατ' ὀρθὸν οὔρισας. Aeschil. Τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμον' οὐρίζειν τύχης.

Composita.

Α'πουρόω, ῶ, destituor vento secundo. Polyb. τότε δὴ τὴν Μανδίαν ἀπουρώσαντες καθορμισθῆναι.

Διουρίσθαι, de ouis vrinis dicitur: Aristot. de gen. an. l 3.

Δυσούριστος, infelix, qui secundo vento non prouehitur.

Ἐξουρίσαντα ᾠά, dicuntur eadem quæ & οὔρια & οὔρια, Alex. Aphr. probl. lib. 2.

Ἐπουρος, vento secundo impellens. Soph. in Trachin.

Ἐπουρίζω, vento secundo impello. Et metaph. secũdo & perficio veluti prospera aura promouẽs. Eurip. in Androm. Α'λλ' ... τε ταύτη σὸν φρόνημ' ἐπούρισας.

Ἐπουριάζω, idem. Luc. ἐπουριάζων τὴν ὀθόνην. Metaphoricè apud eundem de hist. scrib. δεήσει γάρ ποτε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου, ἐπουριάσοντος τὰ ἀκάτια, &c.

Συνεπουρίζω, (decomp) vnà impello ventum secundum immittens. Aristot. de cœlo l. 3. καὶ τὴν κατὰ φύσιν ἑκάστου κίνησιν συνεπουρίζει τὸν' αὐτὴν ἔξωθεν, motus ipse violentus motum naturalem impulsu suo adurget, quasi ventus secundus & ponè impellens. Dicitur & ipse ventus συνεπουρίζειν, quum comitatur euntes, & spirat secundus. Aristot. hist. anim. l. 8.

Κατουρόω, vento secundo expando, explico vt ventus secundus inspiret. Polyb l. 1. Κατουρίζω, idem. Eust.

Κυνόσουρα ᾠά, oua vrina, irrita. Aristot. hist. anim. l. 6. c. 2.

Νεουριάω, quidam interp. secundo vento vti: apud Laert. in vita Diog.

Πανούριος, omnino secundus, πάντα οὔριος. Hes.

Περιούριος, idem cum οὔριος. Suid.

Περιουριάω, secundo vento vtor, feliciter ago. schol. Aristoph.

¶ *Deriuata ab οὖρος, custos, inspector.*

Οὔριον, τό, custodia. Hesych.

Ουρεύς, έως, ὁ, idem quod οὖρος apud eundem.

Οὐρέω, custodio. ibidem. Ὠρέω, pro eodem vide in Ὦρος.

Composita: ac primum retinentia οὖρος.

Δύσουρος, custoditur difficilis. Hesych.

Ἐπίουρος, inspector, custos. Od. ο. Exponitur &, βασιλεύς, Il. ν Scribitur & ὄπουρος, vt annotat Hesych.

Κηπουρός, hortorum custos, hortulanus. Plato in Mincë.

Κηπουρικός, ad hortulanum pertinens.

Κηπουρέω, ῶ, hortum colo.

Ὁδουρος, siue ὁδουρὸς, ου, ὁ, qui vias custodit: plerunque in malam partem de latrone & obsessore viarum. Eustat. Scribitur & ὁδοῦρος: Hesych.

Οἰκουρός, ου, ὁ, domus custos. Athen. l. 13. Quum de homine dicitur, significat eum qui domi manet & res domesticas curat: vt in epist. ad Tit. c. 2. Aliquando in malam partem accipitur pro eo qui domi semper desidet, nec ciuilia aut bellica negotia capessit; vt apud Plut. in Pericle. Item οἰκουρὸς κύων dicitur canis qui domi ignauè latitat nec venatum exit. Aristoph. in Vesp. Scribitur & οἰκοῦρος, vt annotat Eust.

Οἰκουρία, ἡ, domus custodia. Plat. in probl. Rom. & in præcept. connub. Sumitur & in malam partem pro desidia qua quis domi manet, nec ciuilia aut bellica negotia suscipit.

Οἰκουρικός, domi manere solitus: vel qualis est eorum qui domi manent. Luc.

Οἰκουρέω, domum custodio, domi me contineo. Athen. lib. 5 ἐκκώρυσε πάντα δυνάστος ἡλίκα οἰκουρεῖν. Item in malam partem, domi desideo, domi latito. Luc. in Nigrin. τὸ λοιπὸν οἰκουρεῖν εἱλόμην. Plutarch. in Cam. ἑβδόμην γὰρ ἐκεῖνον οἰκουρεῖ μῆνα πολιορκοῦντες.

Οἰκούρημα, τό, quod domum custodit seu domi manet. Pro muliere domus custode vsurpatur ab Euripide in Oreste. Accipitur etiam pro domus custodia: apud Soph. in Philoct.

Οἰκούριον, τό, præmium quo afficitur is qui domum custodit & rem familiarem alio absente administrauit. Soph. in Trachin.

Οἰκούρια, dicuntur etiam crepundia & ludicra quæ matres infantibus domi manentibus relinquunt. Eust.

Decomp. Ἐνοικουρέω, domum custodio, domi maneo.

Ἐποικουρέω, exp. inhabito.

Συνοικουρος, socius in custodienda domo, Apud Eurip. συνοικουροὶ κακῶν, exp. consors malorum.

Ὑποικου-

Τ' ταμιεῖον, domi latito, & veluti imos ædium recessus custodio. Hesych. Expo nitur etiam, fubeo, clanculum irrepo, penitus insido eo. Basil. ἁμαρτίαι εἰς βάθος ὑπολαμβάνουσι. Plut. in Camillo, ἡ νόσος ὑπολειφθεῖσα αὐτῷ, τὰς ταμιεῖον ἁπάσας ψυχὰς ἁπαθεῖς ἐκ ἐρευνώσας. Idem in Luc. ὑπολαμβάνειν τὰ ἐμβριθέστατα ἐκ ἐρευνῶντας. Exponitur & , clandestina consilia misceo: apud eundem in Ochone, ὀλίγους δ' τινας ἐκ ἐσ' ἀγαθοὺς ὄντας ὑπολαμβάνειν, ἀλλὰ πάντας ἐκ ἐπιτηδείους ἐκ τοῖς μετέχουσι. Item latito sub : vt apud Suid. λανθάνει ἐν μέσῳ ὑπολαμβάνων.

Πάγκρος, cancri quoddam genus. Ἐξ τὸ κύκλῳ οἱ συλλαβόντες ἐν πάγκοις, ἰχνευσάντων πάντες, inquit Etym. vide Aristotel. & Aelian. ¶ Apud Eust. Phœnix etiam πάγκρος vocatur quòd in aspera cute custodiatur, seu asperam cutem habeat.

Πυλαωρός, ὁ, portæ custos, ianitor: propriè vrbis portarũ custodiæ præfectus. Herodot. Pro eodem dicitur & πυλαωρός, quod Συλαωρός, ficuum custos. (vide in ἀφίημι.

Φρουρός, ὁ, custos, Thuc. lib. 3 οὔτοντε ἡ φρουρὸς ἐγκαθεῖρξε πάλαι. Xenoph. Pæd. 8. οἱ φρουρὸς μισθοφόρους ὑποπεμπόμενοι. Herodian. lib. 4. φρουροὶ ἐπὶ τοῦ ἄστεος. lib. 2, φρουροὶ Καπαδόκαι. Peculiariter autem φρουροὶ vocantur prætidiarij milites : vt apud Xen. Pæd 8. εἰσὶν ἐκ τοῖς κατασκευάσασι πάλαι φρουροὶ ἡ φρούρχοι. *Compositæ est dictio ex ὁρῶ & ὑρός. facta crasi & μ mutato in φ, ὃς ἐν φρουρός, pro ὁμοροῦρός.*

Φρουρίδιον, ὁ, idem cum φυλακὴ in fœm. gen. vt φρουρὶς ἴδιος apud Thuc. l. 4. & Xen. Hell. 1.

Φυλακεῖον, præsidium, custodia. Interdum pro ipsis militibus præsidiariis & custodibus: vt apud Thuc. lib. 1, φρουρὰ ἐγκαταλίποντες αὐτοῖς φυλακεῖον. Sic & apud Plut in Alcib. Herodian lib. 3. Dem. pro cor. &c. Et pro corporis custodibus, vt stipatoribus, satellitibus: Herodian. l. 3. Appian. de bello ciu. l. 3. Item pro ipso loco aut statione custodiæ & præsidij. Plut. de fort. Rom. Philostr. ep. 60. Item custodia. i. carcer. Herodian. lib. 3. Metaphoricè apud Plat. ἐν τῷ τοῦ φρονεῖν ἐστὶν οἷ ἀδρανεῖ.

Φρέαρον, τὸ, idem cum φρουρὸς præsidium, i. locus aut munitio cui præsidia imponuntur. Thuc. l. 3. & 7. Plut. in Alex. Metaphoricè Epigr. l 2. ψυχὴς φρέαρα ἀλεξίπτολις.

Φρούριον ῶ, in præsidio fum, vel præsidio meo tutor, custodio. Thuc. lib. 2, αὐτὸν ἐν Ναυπάκτῳ. Herodian. l. 3, φρουρεῖν τὰς τ' πλοῖς καὶ εἰσβολάς. Et lib. 7, ἐφρούρει τὸ τεῖχος τὸ χρυσοῦ πόλεως.

Φρουρεῖσθαι, præsidiis muniri. Thuc. l. 1. Herodian. l. 8.

Φρουρμὸς, ὁ, præsidium, custodia: vel id quod custoditur. Sophocl. in Aiace.

Φρόυρησις, ἡ, custodia, excubiæ.

Decomp. Ἀ*ἐπίτροπος* & *ἀεισφύρητος*, semper præsidiis & custodiis instructus, semper custoditus. Soph. in Antig. & apud Nonn. (habens.

Ἀ*ἐπίτροπος*, qui est loco custodis: vel contrariam custodiam Ἀ*ἔφεδρος*, cui præsidia impolita non sunt, nullis præsidiis munitus. Item qui immunis est ab excubiis. Aristot. polit. 2.

Ἀ*ἐφορᾶσθαι*, idem quod ἐφεδρεύω, in prima signif. Plut. de fort. Alex. l 2 Philo de vita M. l. 1.

Ἐ*μφεδρος*, cui præsidia impolita sunt, præsidiis munitus. Demosth pro cor. Xen. Hellen. 1. Et qui in præsidio est, qui custodit. Xen. in Laced. polit. Item in custodiam cõditus seu inclusus. Phalar. Ἐ*μφρουρέω*, inter custodias ago.

Περιφρουρέω, custodia cingo. Item simpl cingo, *sanguam custodiæ aut præsidio*. Thucyd. lib. 3, τὸ τεῖχος ᾧ ἐθέλει φρουρεῖσθαι οἱ Πλαταιῆται.

Compositæ mutantia ν in ω per ἔκθεσιν : quorum nonnulla pertinent etiam ad compositæ ex Π ος, cura, & illæ videbis.

Ἀ*ἔκτωρ*, ορος, ὁ, littorum custos. Scribitur & ἀκτωρ, Hesych.

Ἀ*ἐκτωρεῖον*, vel ἀκτωρίον, ὃ, littora custodio, sum custos littorum.

Ἀ*ἐκρόφυλος*, arcarum custodes. Suid. (Hesych.

Ἀ*ἔκφος*, qui difficulter custodiri potest. Odyss. μ.

Ἀ*ἔφρων*, non custodio, negligo. Hesych.

πανταχοῦ ος (decomp.) prorsus negligetus & incustoditus. Aeschyl. in Prometh.

Ἀ*ἐρυνοδύτης*, retiarius custos, qui stat ad retia ad indaginem. Xen. in Cyneg. (Eupolide,

Ἀ*ἐρυνοφύλαξ*, retia custodio, sto ad retia ad indaginem. Eust. ex

Γεωφύλακες, qui terram custodiunt. Suid.

Δυσφύλακτος, difficulter custodio. Il. ε, σ'ς ἕ κ' ἐκεῖ μάλα δυσφύλακτος ἐν αὐλῇ, &c.

Εὔφυλος, non custoditus, malè custoditus, *per antiphrasin*: Suid.

Κ' ἀπερρηγὸς, interdiu custodire. Suid. & Hesych.

Θυρωρὸς, ianuæ custos, ianitor, ostiarius. Luc. de cal. Et ἡ Θυρωρὶς, ostiaria, apud Ioan. c. 18. Item peculiariter, nuptialis. apud Poll. & Hesych.

Θυρωρεῖον τὸ, locus in quo ianitor commoratur.

Θυρωρία, ianuam custodio, ianitor fum. Luc. in vita auct.

Θυρὼς ὁ, ὁ ἡ ὁ, vt Θυρὼς τραπέζα, mensa quæ sacris vsibus dicatur, i in qua reponebantur ea quæ diis offerebantur. Diog. Laërt. in Pherec. & Callim. hymn. in Diam.

Θυρώτης, ὁ, ὁ, idem. Poll. lib. 4. de part theat.

Θυσσόπης, ὁ, ὁ, qui sacræ mensæ ministrat in cœnarius. Hes.

Θυσσοδότης, in sacra mensa epulari. Idem.

Κυπαρίσσινος, hortulanus, olitor.

Οὐδανόσπορος, nulla custodia dignus. Il. ϑ.

Πυλωρὸς, idem quod πυλαωρός. Eurip. Sic etiam dicitur meatus auricuti inferior, per quem excrementa ventriculi in intestinum emittuntur. Gal.

Πυλωρὸν, domicilium seu cella ostiarij.

Πυλωρία, portæ custodiæ præsum. Ptol. l 1.

Πυλωρὸς, ὁ, poët. pro πυλωρός. Il. ω, πυλωροὶ ἱερὸς πυλωροῦσι. Dicitur & πυλωρὸς, pro eodem, apud Hes.

Σκευοφύλαξ, vasorum vtensilium que custos. poll. l. 10. c. 1.

Σκεύοφύλακες, ὁ, vasorum vtensilium que custodio. Metaphoricè accipitur pro curiosa obseruatione & custodia. apud Aristot. de hist. an. lib. 9. Et pro solerti diligentique ac vehementi occupatione seu captatione & affectatione, apud eund. l. de gener. an. ¶ Exponitur &, delatoria infidiatoque ministratio ac custodia, apud Dem. & Plut. in Dion.

Σκεύοφύλαξ ῶ, siue σκευοφύλακος, ὁ ἡ, vasa & vtensilia custodio. Item metaph. struo, molior, capto, insidior. Demosth. Synonthemitus ἐν τοῖς σκευοφύλαξι, τοῦτ' ἐστὶ τοῖς ἐπιτηδείοις, τοῖς πανταχοῦ ἕτοιμοις, qui ubi conductus esset. Item passiue, apud eundem, ἐν τοῖς πάλαι σκευοφύλαξι ὑφ' ἑαυτῷ τὸ ἀσφαλὲς ἐκ ἔχει, quanquam sibi imposituræ plena. item farago, perscrutor & exomnemon curiosè. Plut. in Camil. σκευοφυλάκων ἡ ἐφοδιάζοντα χρεῖα, perscrutantes, excutientes omnia, & locum conuenientes. & apud eundem in symp sept. sap. de tragœd. σκευοφύλακα τῶν γωνιῶν ὑποκρίσεις πᾶσας ἐχούσαν, tractantem, fatagentemque ea ea.

Σκευοφύλαξ, captator, qui imminet prædæ alicuius custodum negligentiæ. Aristot. τοῦτον τὸν λύκον ἡγούμενοι μὴ τινα κλοπὴν ἐκφυγεῖν ἐκ ἐπιτηδείως ἔχουσαν, ἀλλὰ πάντα σκευοφύλακα εἶναι τῶν ἐνόντων.

Σκευώρημα, τὸ, insidiosum inceptum, machinamentum ἡ σκευωρία ἐστὶν Dem.

Decomp. Κατασκεύαστος, ὁ, ἡ, ὁ, sagaci curiosáque perscrutatione non exosus. Strab. πόλις πάσαν κατασκεύαστον.

Διατευκτήριον, ῶ, captiose machinor, insidiose fabrico & architector Plat. in epist. ἀκούω γὰρ ὄντως, ὡσπερ τινὰ αὐτὴν διατευκτήριον, dolose tractare. Διατευκτηρεῖν, apud eundem in 7. de rep exp conseruare & tueri

Συσκευάριον, seu συσκεύασμα, vnà dolosè machinor. insidiosas tec hnas fabricantem dolose iuuo. Dem. ἡ τὰ ἄλλα συσκευάσασα τοῦτο. (ἐλπὶς

Σκεπτορεύω, ὁμαι. custos speculæ, seu qui è specula contemplatus excipiens obseruo. Item insidiis collocatus speculator observo. Xen. in Cyn. & Aristoph. in Vesp.

Συκοφάντης, ficuum custos, ficuum inspector. Item scoptum, Schol. Aristoph. (aut poll. l.

Συκοφάνια, ficus custodio, speculor ne quis ficus furtim carpat. Theophr. sacri agri custos : vel fani & delubri custos, ναὸς, ἱερὸς.

Τ' λαμία, fyluæ custos, cui fyluarum custodia demandata est. Aristot. polit. 6. c. 3. 8. Dicitur & ὕλωρός, apud poëtas & ὑλωρὸς ὕλαμος, apud Nicand. in Ther.

Φρυκτορία, q. d. obseruatio' ignium præmunitorum, custos & speculis oræ, excubitor specularius. Thucl. 8

Φρυκτορία, illa ignium obseruatio', excubiæ ad signum dandum per faces è specula, aut alio loco edito. Aristoph. in Lysistr. Thuc. lib. 3.

Φρυκτώριον, specula πρὸς φρυκτωρίαν, specula vnde ignis editus hostium aduentum & prædonum, aut aliquid aliud significat. Herodian. l. 4.

Φρυκτώριος, excubias ago è specula ignem sublatū obseruo, igni sublato hostium aduentum aut aliquid aliud denuncio Item metaph. illumino, præluceo, apud Gregor. Φρυκτορεῖ πᾶσιν ἀκριβῶς. & apud Athen. ὥσπερ φρυκτοὶ ἐπὶ τῶν λαῖφος τας. Φρυκτωρεῖσθαι dicitur quod igne sublato significatur, Thucyd. lib. 3.

Φρυκτωρόσημος, siue Φρυκτωρόσημα, (decomp.) ignem è specula attollo præter ius & æquum, vel contra quàm permisi. Suid.

Φάσγξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Οὖς vide in Οὖας. Οὐτὰω, &c. vide in ἀφ'. sum.

Οὖ Γ Α'Ω, ῶ, F. ὕσω, vulnero, vulnus inflicto, ictum mitto infero. Iliad. ο. κάπροσ δὲ οὖτα. Iliad. ρ, Ω' ἐπεὶ οὖτασε πρῶτ' Ἀρήϊος. Odyss. τ, οὐτασε συφεὸν κρὶ δέξιον ὦμον. Ibidem, οὐτάσθην ἐνοσίχθων. *Ionicus pro ὠτάσει seu ὠτᾶς, quamuis Etymol. fieri dicat ab ὠτάω, tanquam ab ὠτημι.* Il. ο, Τὸν δ' Αἴας οὐτησεν ἀκόντιον ἐν δαΐ θώρηκα ὑπὲκ δεινὸν. Sic Xen. Pæd. 4. ἐκ μὴ πρότερ' ἀφίεσαν, vtinam quam. vt Il. π, Τὸν ὄφρα τ' ἐν νήεσσι κατακτείνειε Λύκιος ἠὲ. Et Eurip. ἄφετε ἐ βουλεύω ἀνάσσειν, vtinam nunquam bubulcabitasset. Sic & apud Demosth. pro cor. ¶ Οὔειος cum optatiuo etiam significat vtinam : *aduerbialiter & sine discrimine personæ*: vt ὄφελες κατασυφοῦ ἐκείνου αἱ ὀδὶ μυ. Cui additur & particula ἀε, apud Greg Nyss. l. 2. in Iulian. ὡς ὄφελόν γε ἡ τῶν εἰς ἀλῆθ φίλοσοφίαν.

Ο'φείλομαι, debeor, Thuc l. 1. καὶ μοὶ δι' ἐρημίαν ὀφείλεται. Menand. Βοηθεῖν ἁπασιν καθ' ὑπόσχεσιν ὀφείλεται. Item deuinctus & obnoxius fum. τὸ ὀφειλόμενον, quod debetur, quod cuiq; conuenit. Plato

Ο'φειλόμενα, τὰ, debitum. Thuc. l 5. (polit. 1.

Ο'φείλω, ὦ, idem Matth. 18. Rom. c. 13.

Ο'φείλων, ων, ὁ: debitor. Soph. Matth. 18. Ὀφείλοντες, ὀφλῶ, ὀφλήσω, debittrix. item obnoxia, beneficio deuincta. Eurip. in Rheso.

Ο'φλίσκω, κ. τὸ, debitum, Eust.

Ο'φλόντως, ita vt fieri deber, vt decet. Hesych.

Ὤφλον, ε. ὄφον (tanquam ab ὀφλέω) idem quod ὀφείλω, mulctor, damnor. Demosth. ὀφλοκὼς τῶν ἀλλων ἁπάντων, meritò damnatus. Idem, τάλαντα ὀφλὼν ἀδικίαν, Plato in apolog. ὀγὼ μὲν ἄκουμι ἀξίων θανάτου ὀφλεῖν ὤφλον, à vobis capitis damnatus. Aeschin. κλοπῆς ὄφλικα τοὺς αὐθωσίας ὠφλικώς, repetundarum damnatus. Interdum subaudiendus relinquitur accusat. ὀφλὼν, vel ζημίαν, vt apud Plat. de leg. l. 6. ἐὰν δ' ὀφεὶς μὴν ἔφλω. & Plut. in Camill. ἀδίκως ὑπ' αὐτῶν πεντακοσίοις ὀβολοῖς ὠφλικὼς, iniquè damnatum. Apud Demosth. in Mid. ὄφλων ὀφλὼν, exp. etiam, qui est debitor ob rem iudicatam. Ὀφλεῖν τῷ δημοσίῳ. publicè multari: apud eundem. ¶ Extra iudicium exp. etiam in crimen incurro, crimini obnoxius fum. Athen. de Marte, ἄρλων αἰχμωλὸς ἡ ζημίαις, ὀπλῖτ' ἐσσοῦ ἀλωφήσεις, dedecore damnóque affectus est. Apud Dem. ὠφλημα ὀφλὼν, exp. debet me pudere. Apud Aristoph. in Nub. μὴ γηλιῶν' ὀφλήσεις, exp. ne te deridendum propines.

Ο'φλημα, τὸ, mulcta iudicata, seu iudicio imposita. Dem. Item debitum: Herodian. l. 5. Luc. in Hermot.

Ο'φλιστέω, ῶ, debitio, Hesych. Item debitum Suid.

Ο'φλίσκω & ὀφλισκάνω, idem quod ὀφλω. Eurip. ὀφλισκάνειν τὰν ζημίαν. Chrysost. ἡ γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρ' ἡμῶν, risu à nobis digni existimantur. Ὀφλισκανεῖν αὐτοὺς, in amentiæ crimen incurrere: Dem. Olynth. 1.

Ο'φλάνω, idem Hesych.

Ο'φέλλω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ.

Ἀ'ντοφείλω, vicissim debeo, debitor fum alicui ob acceptum aliquod beneficium. Thuc. lib. 2. ὁ δ' αὐτοκείλων ἀμελέστερος, οἷόσπερ ὢν ἐς χάριν, ἀλλ' εἰς ὀφείλημα τῶν ἀρετῶν ὑπομένουσιν, qui gratiam debet.

Ἐ'νοφείλομαι, debeor in. vnde ἐνοφλήσιμον ἀργύριον, apud Demosth. dicitur pecunia quæ alicui in oppignerationē facta in agro vel aliis bonis fimul debetur : seu quam is qui contraxit pignus ab aliquo sibi obnoxiam habet.

Ἐ'πιοφείλω, insuper debeo, præterea debeo. vel simpl. debeo. Καπροσίλαν, debere. Demosth. Thucyd. l. 8.

Περιοφείλω, prior debeo, antè debeo. item simpl. debeo. Aristoph. in Vesp. Καλὸν δ' ἐστὶ ταῖς τυθιούσαις τὰ φιλοφρονεῖσθαι μᾶλλον, magnum aliquod malum debebas lateribus.

Περιοφείλομαι, ante debeor. Demosth. in Mid.

Περισσοφείλω, insuper debeo, præterea debeo. Xenoph. Pæd. 3. περισσοφείλοντές σοι ἄλλας χάριτας. Item æs alienum contraho præter quæstus proprios. Xenoph. ἀλλὰ καὶ περισσοφείλουσι. ¶ Itē præterea mulctor: vt περισσοφείλοντες τὰ ἐπιτίμια, Diog. Laërt. de Theophrasto.

Περισσοφείλομαι, præterea debeor : vnde περισσοφλήσιμα ἀδικήματα, apud Polyb. l. 1.

Περισσόφλω, idem cum περισσοφείλω. Aristot. Eth. 4, ὥστε γὰ περισσοφλήσει ἀδικίας, sic enim qui beneficentia prouocauit repenso beneficio debitor erit. ¶ Item insuper mulctor, vltrà mulctor Demosth.

Οὐ vide in Οὐ.

Ὄ'ΤΤΟΣ, ὁ, ἡ (pronomen demonstratiuũ) hic Genit. τότου Dat. τότῳ. Accusat. τὸν, &c. Lucian. in somn. πρὸ ὁρότου ἔφασκον τὸν ἀνεῖται πάσας μηδίζειν ἐπὶ τῷ ἀκυτέλει. ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ λόγου. Plato, κατὰ τοῦτο ἐκ ἐπὶ τοῦτο. Il. ω, οὐτός τοι Δείμαθος αὐτῷ. Fœmin. αὕτη. hæc. Xen. in Oecon. αὕτη τοῦτο. Plato de leg. χρῶνται τῷ τῷ λόγῳ τοῖς τοῦτ. Neutr. τοῦτο, hoc, Plato, τοῦτο αὐτὸ τὸ τῷ Ὁμήρου, Od. ξ. Ταῦτα ἔφατο λίγειν ἔπεα ἐπὶ τοῦτο. ¶ Interdum ὅτ-ος exp. is vel ille : vt apud Hesiod. in Erg. Οὗτος ὑφ' πασάσεσθ-ος ἐς. αὐτὸ πάσατα νόσφι, &c. Xen. τίνων πρὸ αὐτῶν ἐφ' οἷς, ex eorum numero hominum qui, &c. Demosth. ἐπεὶδὴ ὁ τοῦτος ἐγκαλεῖ τοῖς ἐγὼ οὐκ ἐποίουν τοῦ αὐτοῦ φόνου, τοῦτ' ἐφ' ἑαυτῷ ἐμοῦ, ἡ ἐγὼ τὸ ὦ, τὸ ἐδίκει τοῦτο. ¶ Cum verbo primæ personæ Attico more significat ἐγώ: schol. Aristoph. sic apud Luc. πᾶ ἔστ', ipse intelligo. Cum secunda persona copulatum significat. tu. Soph. in Aiace, σ' ἔστ' Αἴας ἀλλ' ἀνδρῶν οὐ κρείσσω. Ibidem, οὔτ-ος, ον ρωτῶ. Aristoph. in Nub. οὗτος κατ-ακλίνεις. heus tu, dormis?

Τοῦτο absolutè & aduerbialiter exp. hac, ea, vel eatenus, ea ratione aut eo modo. Aristot. ᾗ πᾶν ὕπερ ὄφελ, τοῦτο ᾗ ὁ πᾶς χρῆσε χάσκ ἐπίσταται. Plat. in Tim. τοῦτο ᾗ ταῦτα ἐλέχατο. ¶ Item ex ea parte. Idem, τοῦτο ἴσα ἔχειν ἀλλήλοις. ¶ Itē ea de causa, ideo. Herodian. l 3. τοῦτο ὁ Ἀλέξιος ᾗ φιλεῖ μείζοσι ὑφεκπίπτειν ἐλαυνόν. ¶ Item hic, hoc loco, vel ibi, eo in loco. Plat. ep. 7. Thuc. lib. 2. Tenic. hic, vel ibi. Etym. ex ; Pind. Τυτάκις πεξεμάχησε. Τυτάκις Hesych. ter, toties. (quæ

Τῶνος, vel τῶν (sequente consonante) sic, ita, ad hunc modum. Od. θ, οὔτινες ἠπεροπῆα τινὰ δόλον ἐξεύροντο. Ibidem , ἐπεὶ πολὺ φέρτερος εἰμὶ βροτῶν τῶν ὅσσοι νῦν ἐπὶ χθονὶ δῖαν ἔχουσι. Interdum exp. ad demum : vt apud Thuc. l. 1. οἵτε μενοῦντες ἐπὶ τῶν ἡμᾶς ἐπὶ τοῦτο ἐφόβησαν, ἵνα ἡ ὧν τὸν ἄλλον λόγον εἶπον. Sic & apud Xen. ¶ Interdum est inantis & fidem facientis. Interdum optantis : vt apud Aristoph. in Nub. ὥστε νικῆσαι γ' ἔγωγε οἷς ὑμεῖς ἀγωνίζεσθε ἀξίως φαίνεσθαι ἐξίσου καὶ σώφρου ὑμεῖς. Est & respondentis cum affirmatione : vt apud Xen. in Oecon. quærenti, σὺ δῆτα τὸ τοῦ ἀρότου χρῆσιν ἠῆδει, τοῦ δ' ἔφασκεν πάνυ γε χρήσιμον : alter respondet, ἴσασα.

Οὗτος Attico ὁ ἀνὴρ ὁ ἀνθρωπος dicitur pro ὅστ-ις : vt apud Aristoph. in Ran. ἀνὴρ ὁ νοσῶν Sic τούτου pro τοῦ τοῦ, τοῦτοῦ, pro τούτῳ : apud eundem in Pluto. Et τοῦτοι, pro τούτου. Item ταυτοῦ aduerbial. pro ταύτη apud eundem. Sic & dicitur ὥτου pro ὅτου, apud Plat. Demosth. Aristoph. Luc.

Τοῦτο, vide in Τοῦτος. Τοῦτόν, &c. in Τόνος.

Οὖς, ὠός, vide in Οὐ.

Ὀ'φείλω, F. ὀφλήσω (ab inusitat. ὀφελέω) debeo. Plut. de non fœner. (de Persis) τὰ ἀλόβαθρα δὴ ὑπόσχεσιν ὑμολογοῦσιν πᾶσι ἀμφοτεριδίοις, ὧν ἡ ὀφείλουσι. Xen. Pæd. 4. ἀμφοτέροις ὑμῖν χάριτας ὀφείλειν. Et cum accusat. tantùm, subintellecto tamen dat. persón. Aristoph. in Nub. Ἀ' ὀφείλω δὲ σπ τοῦτον τῷ χρεών. Plut. in Cam. Ἵ' ἀναίτιον χρὴ ; ære alieno obstrictorum. Sic cum dat. sola. apud Luc. ἐκείνοις μὲν δὴ ¶ Interdum exp. mulctor, mulcta aliqui imponitur, persoluo. Isocrat. δεῖ καλεῖν τοὺς λέγοντα τὰ πρὸ ἡμῶν συμφέροντα ἢ ὀφείλειν, quingentis drachmis multari. Demosth τὰ ἴσα ὀφείλει, æqua mulcta plectitur. Interdum, mulctandus venio, obnoxius sum : vt apud Euripid. ὑπὸ σοὶ βλαβῶν, sum tibi obnoxius iniuriæ ¶ Cum infinitiuo significat, debeo, vel oportet me. Demosth. ὀφείλει ἄλλων ἄρχειν. Plut. de Herodot. ἐχὼ ᾗ λέγε ὀφείλω. Herodot ὀφείλον ἔφη, interdum ei iū imperfect. ὤφειλον seu ὄφειλον, & aorist. 2. ὄφελον, seu ὤφελον & Ionicè ὄφελλον, præfigitur particula ἐθε, vt Od. μ, Αἰ' ὄφελον μεῖναι παρὰ νηυσὶ μέλαιναι. Il. γ, Ἠ'λυθες ἀλλὰ σε χρὴ ἀπολέσθαι. Il. ω, οὐ μ' ὀφέλες Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα δῖον ἐναίρειν. Sic Xen. Pæd. 4. ὡς μὴ τότ' ἀφεῖναι, vtinam quod debuisset. Aliquando particulæ optandi omittuntur : vt Il. π, Τὼ ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἀρτεμις ἰῷ. Et Eurip. ἄφετε ἐ βουλεύω ἀνάσσειν, vtinam nunquam bubulcabitasset. Sic & apud Demosth. pro cor. ¶ Ὄφελον cum optatiuo etiam significat vtinam : *aduerbialiter & sine discrimine personæ*: vt ὄφελες κατασυφοῦ ἐκείνου αἱ ὀδὶ μυ. Cui additur & particula ἀε, apud Greg Nyss. l. 2. in Iulian. ὡς ὄφελόν γε ἡ τῶν εἰς ἀλῆθ φίλοσοφίαν.

Ο'φείλομαι, debeor, Thuc l. 1. καὶ μοὶ δι' ἐρημίαν ὀφείλεται. Menand. Βοηθεῖν ἁπασιν καθ' ὑπόσχεσιν ὀφείλεται. Item deuinctus & obnoxius fum. τὸ ὀφειλόμενον, quod debetur, quod cuiq; conuenit. Plato

Ο'φείλημα, τὸ, debitum. Thuc. l 5. (polit. 1.

Ο'φείλω, ὦ, idem Matth. 18. Rom. c. 13.

Ο'φείλων, ων, ὁ: debitor. Soph. Matth. 18. Ὀφείλοντες, ὀφλῶ, ὀφλήσω, debittrix. item obnoxia, beneficio deuincta. Eurip. in Rheso.

Ο'φλίσκω, κ. τὸ, debitum, Eust.

Ο'φλόντως, ita vt fieri deber, vt decet. Hesych.

Ὤφλον, ε. ὄφον (tanquam ab ὀφλέω) idem quod ὀφείλω, mulctor, damnor. Demosth. ὀφλοκὼς τῶν ἀλλων ἁπάντων, meritò damnatus. Idem, τάλαντα ὀφλὼν ἀδικίαν, Plato in apolog. ὀγὼ μὲν ἄκουμι ἀξίων θανάτου ὀφλεῖν ὤφλον, à vobis capitis damnatus. Aeschin. κλοπῆς ὄφλικα τοὺς αὐθωσίας ὠφλικώς, repetundarum damnatus. Interdum subaudiendus relinquitur accusat. ὀφλὼν, vel ζημίαν, vt apud Plat. de leg. l. 6. ἐὰν δ' ὀφεὶς μὴν ἔφλω. & Plut. in Camill. ἀδίκως ὑπ' αὐτῶν πεντακοσίοις ὀβολοῖς ὠφλικὼς, iniquè damnatum. Apud Demosth. in Mid. ὄφλων ὀφλὼν, exp. etiam, qui est debitor ob rem iudicatam. Ὀφλεῖν τῷ δημοσίῳ. publicè multari: apud eundem. ¶ Extra iudicium exp. etiam in crimen incurro, crimini obnoxius fum. Athen. de Marte, ἄρλων αἰχμωλὸς ἡ ζημίαις, ὀπλῖτ' ἐσσοῦ ἀλωφήσεις, dedecore damnóque affectus est. Apud Dem. ὠφλημα ὀφλὼν, exp. debet me pudere. Apud Aristoph. in Nub. μὴ γηλιῶν' ὀφλήσεις, exp. ne te deridendum propines.

Ο'φλημα, τὸ, mulcta iudicata, seu iudicio imposita. Dem. Item debitum: Herodian. l. 5. Luc. in Hermot.

Ο'φλιστέω, ῶ, debitio, Hesych. Item debitum Suid.

Ο'φλίσκω & ὀφλισκάνω, idem quod ὀφλω. Eurip. ὀφλισκάνειν τὰν ζημίαν. Chrysost. ἡ γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρ' ἡμῶν, risu à nobis digni existimantur. Ὀφλισκανεῖν αὐτοὺς, in amentiæ crimen incurrere: Dem. Olynth. 1.

Ο'φλάνω, idem Hesych.

Ο'φέλλω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ.

Ἀ'ντοφείλω, vicissim debeo, debitor fum alicui ob acceptum aliquod beneficium. Thuc. lib. 2. ὁ δ' αὐτοκείλων ἀμελέστερος, οἷόσπερ ὢν ἐς χάριν, ἀλλ' εἰς ὀφείλημα τῶν ἀρετῶν ὑπομένουσιν, qui gratiam debet.

Ἐ'νοφείλομαι, debeor in. vnde ἐνοφλήσιμον ἀργύριον, apud Demosth. dicitur pecunia quæ alicui in oppignerationē facta in agro vel aliis bonis fimul debetur : seu quam is qui contraxit pignus ab aliquo sibi obnoxiam habet.

Ἐ'πιοφείλω, insuper debeo, præterea debeo. vel simpl. debeo. Καπροσίλαν, debere. Demosth. Thucyd. l. 8.

Περιοφείλω, prior debeo, antè debeo. item simpl. debeo. Aristoph. in Vesp. Καλὸν δ' ἐστὶ ταῖς τυθιούσαις τὰ φιλοφρονεῖσθαι μᾶλλον, magnum aliquod malum debebas lateribus.

Περιοφείλομαι, ante debeor. Demosth. in Mid.

Περισσοφείλω, insuper debeo, præterea debeo. Xenoph. Pæd. 3. περισσοφείλοντές σοι ἄλλας χάριτας. Item æs alienum contraho præter quæstus proprios. Xenoph. ἀλλὰ καὶ περισσοφείλουσι. ¶ Itē præterea mulctor: vt περισσοφείλοντες τὰ ἐπιτίμια, Diog. Laërt. de Theophrasto.

Περισσοφείλομαι, præterea debeor : vnde περισσοφλήσιμα ἀδικήματα, apud Polyb. l. 1.

Περισσόφλω, idem cum περισσοφείλω. Aristot. Eth. 4, ὥστε γὰ περισσοφλήσει ἀδικίας, sic enim qui beneficentia prouocauit repenso beneficio debitor erit. ¶ Item insuper mulctor, vltrà mulctor Demosth.

Ο' Φ Ε' Λ Λ Ω, augeo, adaugeo, cumulo, accumulo. Il. υ, καὶ σ' ἀρτιτῷ αὖθριστον ὀφέλλω τε μενοῦσά τε. Hesiod. in Erg. μηλίσι δὲ τοι ἔργον ὀφέλλει. Sic Phocyl. Σεμνὸς ἔσσο κἠπιεὶς ὁ ἔ Κυπρίδι ὄφελλε ὄφελλε. ¶ Item adiuuo, prosum, bene mereor, foueo. Hesiod. in Erg. πάντεσσιν τε καλὸν ἐπὶ δῆμον ὀφέλλειν. Apoll. Arg. 2, ὄτ' ἀρῆσιν ἀρήϊος αὖθις ὀφέλλειν. Vsurpatur & pro ὀφείλω, debeo, vt Od. θ, Μνῶν ἐμοὶ ὧν σφωΐτερ ζωὸς ὀφέλλεις. Et in hac signif. iungitur etiam particulis ὦ δε, ᾧ δ', ὡς, τε Il. ξ, δ' ε. Sic & passiu. ὀφέλλομαι, interdum sign. debeor. vt Odyss. γ. ὃ δὲ χρέος μοι ὀφέλλεται.

¶ *Pertinentia ad ὀφέλλω, augeo, cumulo, &c.*

Ο'φέλομαι, augeor, amplificor, cresco. Iliad. ϕ. ὀφέλετο δὲ μέγα ἔπαυρε.

Ο'φελμα, τὸ, augmentum Hesych. Item sordes verrendo collectæ, aut coaceruatæ. Sic & appellatur scopæ, teste Hes. & Eust.

Ο'φελτρεύω, orno, mundo. conuerro. Lycophr.

Ἐ'ξοφέλλω, adaugeo, amplifico, accumulo. Od. ξ, ἐξοφέλλουσιν ἔπεσσιν.

Ἐ'πόφελμα, idem.

¶ *Derivata ab ὀφέλλω, adiuuo.*

Ο'φέλιμος seu ὠφέλιμος, vtilis : apud Orph. & Oppian.

Ο'φελιμότης, τὸ, vtilitas, emolumentum, vsus. Il. ρ, Ο'ς τις πόλλ' ὀφε-

λ© γῆν. τὸ δικαίως τὸ ἡ κατὰ τὸ Ζωίλειον. Demosth. Philip.3. Τί τὸ τὸν ἔξω© φίλον; Luc. τί δὲ τοῦτο© τὸ κτίσμα©.

Πρὸς τοῦτο, &c. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὀφθαλμός, &c. vide in Ὀπτὸς seu Ὀπτόμενος.

Φ Σικυός, ὁ, serpens, anguis. (* ἀπὸ τοῦ ὀπτὸς seu ὀπτόμενος: cernit enim acute, dormitque oculis apertis.) Demosth. pro cor. τοῦ ὄφεως τοῦ πυκνότητος ὑπὸ τῆς κατασκληρότητος. Aristoph. in Plut. Ὁ δὲ ξ. πρόσιμι ὡς παρεὶς ὢν ὄφις Luc. in Hermo. τοῦ ὄφεως τὸ σύνεφ. De vniuerso ὄφεων genere vide Aristotel. & Aelian. ¶ Item pisces quidam. Hesyc. ¶ Item morbus capitis, dictus à similitudine serpentis. ¶ Item ornamentum quoddam brachiale.

Ὀφιομάχος, ὁ ἡ, anguinus, serpentem referens. Item anguibus abundans, anguifer Strab. l. 16.

Ὀφίτης, ου© ὁ, ἡ, idem. Et fœm. ὀφῖτις, & contractè ὀφῖσσα, herbæ nomen, apud Plin. l. 24. c. 17.

Ὀφιώδης, ες, idem. Oppian. l. 3. de venat.

Ὀφιωχὸς, ad anguem seu angues pertinens. Et ὀφιωχικὰ, libri de serpentibus conscripti.

Ὀφθαπεῖος, ου ὁ affectus capitis quo capilli primùm extenuati postea decidunt certis spatiis, in serpentis similitudinem. Cels. lib. 6. cap. 4.

Ὀφίτης λίθος lapis ophites, maculosus in modũ serpentis. Dioscor. lib. 5 c. 162 Ὀφῖτις itidem nomen lapidis, apud Orpheum.

Ὀφίσκος, siue ὀφίδιον, τὸ, anguiculus, paruus serpens. Item piscis nomen. apud Plin. l. 32. c. vlt.

Πῶς ὄφις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὀφις, &c. vide in Ὀφείλω.

Ὀ Φ Ρ Α, (aduerb.) vt quo, ἕως ὅπως. Interdum cum optatiuo, aut subiunctiuo: vt Od χ, Ὀ ὄφρα ἴσπε εἴσομαι. Et paulò pòst, ὄφρα πείσῃ. Sic alibi. ὄφρα ἴδῃσι, vt videas. Interdum cum indicatiuo: vt apud Apollon. Rhod ὄφρα παρῆσαν, vt sepelires. ¶ Item donec, quo ad, vsquedum. Od. ξ. Ὄφρα μὲν ἄρχε παρασπονδίων ἔτι φίλτερος ἦεν ἑταίροις Φαίηξιν, quo ad phœnicium venimus. Apoll. Argon. l. 2. ἐφ' αἰπὴν πολὺ γόμφ θερμαίνοντ©, vsque ad. ¶ Item interea dum. Hom in Bœot. Α'νθῆσαι δ' ἀδ μιν' ἄρχετ© ἴδια Τελαμώνι© Αἴας ὀφρ' Ἀχαιὸς μίμνεν. ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, ἑως, ἕτι.

Τὸ ὄφρα respondet præcedenti ἕως, interim, interea. vt Odyss. ν. Τόφρα δ' ἔτευχε τέρπετο Καλυψώ.

Ὀ Φ Ρ Τ Σ ύ©, ὁ, supercilium: ea frontis pars quæ pilos habet. Il. π. Λιπαροκόμης δ' ὑπὸ ὀφρύσι σκίπλου κίθ©. Od. δ' πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε. Hesiod. in Theog ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμύρων. Luc. in Tim. πολὺ ὀφρῦς αἴρεσι ἐμβριθὴς & βραχὺ μέτωπ©. Sic & apud Plut. de discern. adul. ab am. ¶ Interdum pro fastu & superbia ponitur, seu pro grauitate cum fastu & superbia coniuncta: vt apud Aristoph. βλακεῖ ὀφρῦς ἔχοντα ἢ λάσιος. Et Philostr. ep. 13. Κεπίας ὁ ἡμῖν Θηκυδίδης ἐκ ἀγνοεῖται τὸ μιχλοβορικὸν ἡμῶν τοῦ ἤθους ὀφρῦσι πολὺ αὐτοῦ κατακλίνει. ¶ Item pro tumulo: vt Iliad. υ. ὑπ' ὀφρύσι πολλὰκὶς. Plut. in Num. ὀφρῦς γὰρ ἐπὶ τοῦτον ἐποίησε πόρος. In littore sic dicitur τὸ ὕπερθεν seu labrum: vt apud Apoll. Arg. l. 1. ἐπ' ὀφρύσι αἰγιαλοῦ.

Ὀφρυώδης ε©, ὁ ἡ, supercilia imitans, vt ὀφρυώδεις ὀξυκῆ: Galen. de ossib.

Ὀφρυόεις, ου© ὁ, ἡ, superciliosus: vt ὀφρυόεντα ἀκτὰ in Epigr. Item multa habens supercilia & tumulos: vel in superciliis montium situs, excelsus. Il. ψ & ω. & apud Herodot. l. 5.

Ὀφρύα & ὀ ὀφρὺς, ὑος, idem quod ὀφρύς, supercilium, cliuus. Herodot. in Melpom.

Ὀφρυάζω. supercilio nuto. Poll. l. 2. Item grandi supercilio tumeo: vt apud Suid. ὁ ἢ πίμπρησι τὸν ὕπνον ὀφρυάζοντα τὸ ἀλαζονείᾳ τοῦ αὐθαδοῦς ὀχήματος.

Ὀφρυᾶσθαι, ἰσῶ, dicitur vrbs aut regio cliuosa quæ supercilia crebra habet: vt apud Strab. Κόρινθ© ὀφρυᾷ τε καὶ κατ' ἀκρώτας.

Ὀφρυοῦμαι, idem cum ὀφρυάζω grande supercilium ostento. Hes.

Compositæ.

Ἐξοφρυόομαι, ῶμαι, supercilium tollo seu alleuo. Suid.

Εὐόφρυς ὁ ἡ ὑ, pulchra habens supercilia.

Καταφρυόομαι, idem cum ἐξοφρυοῦμαι vnde καταφρυωμέν© , qui elato supercilio est, elatus, superbus. Laert. in vita Aristot.

Καμπαφρυόομαι, idem. Gregor. Ἐ'τι λοιπὸν μὴ ὁ ἀποτζᾶσθαι ἡ μίμησι τὸν παππῶον, ἢ ἡ ὑμᾶς ὕπνου καφρυᾶσθαι, superciliosè & cum fastu alloqui.

Κυανόφρυς, ὑος ὁ ἡ, cuius supercilia cyanum referunt, supercilia cærulea seu nigricantia habens. Theocr. idyll. 3.

Λασιόφρυς, qui hirsutis est superciliis. Hesych.

Λευκόφρυς, candida habens supercilia. Apud Herodot. in Thal.

Μελάμφρυς ὁ ἡ φρὺς, exp. cana fori facies,

Μελανόφρυς, qui nigra habet supercilia. Hesych.

Μεσόφρυον, τό, medium quod est inter vtrumq; supercilium, quod & μετώπιον appellatur. Poll. l. 2.

Μίξοφρυς, qui supercilia coëunt, qui μεσόφρυον non habet. Poll. lib. 2. ex Cratino.

Σκυθρωπὸς, idem quod μίξοφρυς: vt σκυθρωπὸς κέαρ. apud Theocr. idyll. 8. Item qui supercilia corrugo seu contraho: vnde σκυθρωπάζω, qui est fronte obducta, seu adducta: quod exponitur etiam. κατηφὴς ©. Eurip. in Alcest. Poll. l. 2.

Σκυφρώσσομαι, τῶ, pars frontis qua supercilia concurrunt seu coëunt. ichol. Hom.

Τ'ραφοφρυόεις, superciliosus, qui elato supercilio est, superbus. Hesy. Τ'ραφοφρυόομαι, , fupercilia alleuo. fupercilia adduco, & tolor. *Et in graues seu seuero vultu* Theophyl.

Ὀχεὰ, Ὀχεύω, vide in Ἐχω. Ὀχέω in Ὀχὸς.

Ὀ χ Ε Τ Ο' Σ, ὑ, ὁ, canalis, aquæ ductus. in Geopon. Ὀχετὸς ἐστὶ ὀχετὸν ὕδατ© ἐυκλινέον. Exponitur etiam, riuus: vt apud Plut. Ἀποικέσαντες ὀχετοὺς ἐκ τῶν ποταμῶν. Herodianus verò ἐκκλησίαν Romæ vocat cloacas: vt lib. 7. συρίττει ὑπὸ τῶ ὀχετῶν ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν ἡ ἐκκλησία. * Suidas deriuat ab ὄχ© quod exp à τῶ ὀχεύειν. Ὀχέτευμα τὸ, riuulus. Diog. Laert.

Ὀχετεύω, riuos seu aquas duco, deriuo. Metaphor. apud Athen. l. 10. ὀχετεῦσαι πᾶσι ὀχετὸν ὀφειλόντων, non est ignis igni addendus.

Ὀχέτευμα, τὸ, riuus qui ducitur, vel aquæ ductus, canalis. Aristotel.

Ὀχετεία ας, ἡ, riuorum à fonte deductio, ductus vel deriuatio aquarum. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 6.

Compositæ.

Ἀποχετεύω, per canalem deduco. deriuo.

Διοχετεύω, aquam per canalem duco, deriuo per canalem & riuum. Plat. in Tim. ἔφελπὶ τοῦ σώματος ὑγρὰν διαχέουσαν.

Ἐξοχετεύω, deriuo ex. vnde ἐξοχετεύσεως, effluentia Hesych.

Ἐπιοχετεύω, per canalem deduco ad, deriuo ad. Suid. ἐπιοχετεύσαι gare & influere.

Ἐπισχετεύσεις, deriuor. Ἐπισχετευτὸς, ἡ, deriuatio vel irrigatio.

Μεταχετεύω, alio deriuo, per canalem deduco. Et metaph. tradeo, transfero. Herodian. ἵστασε μὴ τῆδε νέον ψυχὰς εἰς ἄλλας ἐξιόντας σεμνὰ δόκα τῆδε παιδείας κρᾶσιν μεταχετεύσαι.

Παροχετεύω, per alios canales deriuo præter eos per quos deduci solebat seu peruersis & mutatis canalibus duco. Plut. in Themist. ἀτεγκτῶ© τὸ ὕδωρ ἡ παροχετεύσει.

Παροχέτευσις, ως ἡ, deriuatio. Item vacuatio humoris peruicinam partem: apud Gal & Hippocr.

Ὀχεὺς, vide in Ἐχω.

Ὀ χ Ε Τ ὸ ©, F. αὐτὸν, admissarium admitto: *de famina: sed & de mare.* Aristot. hist. anim. l. 6. c. 20. ὀχεύει ἡ ἔνιον ὁ ἄρσεν τὸ ἐπὶ θήλειαν ©. ἡ ὀχεύεται. Quum de mare dicitur, significat coëo, ineo, admitto, salio. Aristotel. hist. an. lib 6. c. 23. ὁ© ἡ ἐχεῖνο ὀχεύεται τῶν κατὰ μέρος ©. Athen. lib. 7 ὀχεύει ἡ συναναβῆ©. Apul. Suid. Ἐ'δει πῶν ὄχευε ὡς τάχιστα ἄλλα ὀδόντες ἔξω ἐξίει. * Derivan ab ὀχέω significante ὀχευπτὰς ἐχεῖνο innuunt Hesych. & Suid.

Ὀχεύσιμος, ineor inscendor, salior: *de famina marem admittente.* Aristot. hist. an. l. 6. c. 21. ὀχεύσιμα τὰ ὄνεια ἐπιτήδεια ὀχεύεσθαι.

Ὀχευτὸς, τό, semen seu genitura qua ὀχεύειν implent ταῖς χοιρείοις Aristot. hist. an. l. 6. c. 23. Exponitur etiam, coitus.

Ὀχευτὴς ©. ὁ, admissarius, qui fœminam init seu salit. Delo mine mare dictum exp. libidinosus, ad coitum proclivis. Epigram. lib. 2.

Ὀχευτὸς, ὁ vel ὀχευτὴ ©, ἡ, quæ marem admisit, Veneremis coitum passa. Dioscor. l. 2. c. 97.

Ὀχευτικὸς, ὁ, qui coire solet, ad coitum seu Venerem propensa. salax. Aristot. de gen. an. l. 3. c. 1.

Ὀχεῖος, ὁ ἡ, qui ad admissuram educatur. Dinarch. in apologia contra Antiph.

Ὀχεῖος, ὁ ἡ, coitus, Aristot. de gen. an. lib. 1. c. 14. ὀχεῖοι δὲ ἐγγίνονται cuntur admissarij equi, vel boues vel arietes: interdum & in animantia mascula. Arist. hist. an. l. 6. & Plut. in Lycurg.

Ὀ χ Ω, siue ὄχεον, quomodo huc pertineat, vide in Μίσγω.

Compositæ.

Ἀνόχυτ©, ὁ, ἡ ὑ, non initus, coitum non passus. Exponitur & ἀτιμάζων, qui non coit.

Ἐπιχέω, iterum ineo, secundò inscendo, Aristot. l. 1. de gener. an. Item simpl. ineo, coëo.

Παρεκνέω, ineo præter, alterius fœminam præter meam ineo. Παρεκνεύειν, ab alio præter maritum meum concendere. lium maritum admitto. Aristot. hist. anim. l. 9. c. 7.

Προχνέω, prior ineo, prior salio. Προχνέσθαι, prius ineor, antelior.

Ὀχέω, &c. in Ὀχὸς, vide in Ἐχω.

Ὀ χ Θ ε' Ω, ῶ, indignor, grauor, i. grauatè fero. [* metaphora ducta ab ὄχθη quoniam animi eius qui aliqua re offenditur, aut indignatur, quasi exurgit & intumescit. Quidam

ramen ab ὀχεύσιμος deriuant] Od ἡ, τὸν ἢ μὴν ὀχθήσας θεοφιλὴς ἐκθύμαινε©. Od. ε, ὀ'χθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἀνὴρ ὃν μεγαλήτορα θυμὸν ἔχων. Il. α. ὀ'χθήσας δ' ἀπὸ θρόνου ἀνὰς θοὸς ὠρτο ποδώκης. Exponitur etiam τῶν Eustath.

Ὀχθησμὸς, ὁ, offensio, indignatio. Hesych.

Ὀχθητὸς, idem quod ὀχθεινὸς Eust. ex Oppian ὀχθίζων σφακέλων. Proprium alioquin esse existimatur cum suis deriuatis & comp. Græc. bibl interpr.

Compositæ.

Μεγαλόχθυτος: vt ὀλίγος μεγαλόχθυτος, opipara seu læta conuiuia Athen. lib. 4.

Μεγάλοχθος, exp. ab Eust. ἀπὸ τοῦ κοπιάω. Hesiod. in Erg. li. 2. Μεγάλοχθοι δ' ἔξεσι πολεῖς ἐφορῶσι δὲ ἔργα βοῶν Αὐρήσαι, facili laborare! ærus & victu abundans: vt sit ab ὀχθη. Ἔχω, interpolito ſ. el amplos frugum habens cumulos: ab ὄχθ©. ſ. σωρεία τῶ χώματ©. Proel.

Προσοχθίζω, offendo vel offensus sum, infensus sum, tædium molestiamque capio. Suid. προσοχθίζ. ſ. τῶ μὴ θη

Προσοχθίζω, dem quod προσοχθίω: Psalm 94 πειραζόμενοι ἐν παροξύνσει τῶ χθιζὸ πειράτ©. Sic & Leu. ca. 18, & alibi apud Græc. bibl. interpr. Item translitiue, offendo: vt Paralip. lib. 1. προσοχθίσει ὑπὲρ ἐ ἰσῶ©. item grauor, idem quod ἀχθομαι. Eccleſiaſt c 6 μὴ προσοχθίσῃς πρὸς ἄνθρωπ© ἀμαρτ.

Προσόχθισμα, τὸ, & προσοχθισμὸς ὁ, offendiculum, offensio Regum 4. cap. 23.

Ὄχθη ης, ἡ ripa extrema & eminentior terræ ora quam fluctus vtrinque alluit. (* ab ἔχω, pro ἐξέχω, teste Eust.] Il. χ, πὰρ ἴξυας ἔσχαρα. Plut. in Publ. Τῆ πάντων ὄχθῃ προτιμῶσιν. Impropriè de littore marino dicitur: vt Odyss. ε, ἐξῆς πελάσῃ παρ ὄχθας. Ὀ'χθη, fossarum dicuntur tumuli eminentes ab vtraq. parte. Iliad. ὀχθας δὲ ποιήσαντο βαθείας πυρὸν ὑπὲρ ποταμὸ' ἀμφοτέρωθεν κατὰ λόφους. Ὀχθίζω, idem quod ὀχθέω, ripa, littus Hesych. Item tumulus, emulus, eluus. Xen. de re eq. ἀπὸ ὀχθίου αὐορύσεις, ἀπὸ ὀχθων καλακίσας Eurip. πάντ© ὀχθίζει θεός. Metaphorice apud medicos ὀχθίζει dicuntur tumores verrucoſi tubeoſique. Item labia vicem prætumidà, calloſa & dura. ¶ Exponitur etiam ὄχθος, labor. Proel. in Hesiod.

Ὀχθώδης, ες, plenus, cluoſus: vt ὀχθώδεσι χώροις: in Epigr.

Ὀχθηρὸς, ὰ, ὸν, idem. Item verrucoſus, toroſus. Dioſc. lib. 1. ca. 117. Galen. Synes.

Ὀχθηρῶς, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Ὀχθὴ, apud Suid. vel ὀχθὴ ©, apud Hesych. vel ὀχθωδ© apud Etym. ambria feu limbus veſtis muliebris.

Ὀ χ Α Ι Τ ὸ Ω, F. ω, moueo, κινέω, Hesych.

Ὀχάνιον, ὁ, vectis quo aliquid mouetur. item cardo. item vinculum, ligamen.

Ὀχμάζω, mouco vel veſte impello & protrudo. Od. ο, ἀπ' ὄθνεῖ ὀχμάζων. Et Orph. in Arg. Α'ργ© ὀρνυμασώμοι τόν πόρσωσιν ὀχμάζων.

Ὄχμη, idem quod ὀχλοπέδη, eiuſdémque originis, vt Euſt. videtur. Od. μηχάνησαν δ' ἄρα πάντα κατεπρήνεσ' εἰς ὄξα δέμνα. vectibus ſeu phalangis Ody. μοχλὸς dicitur fuctis ille, quo Vliſſes præuſto & præcuto oculum polyphemo eruit. ¶ Μοχλὸς dicitur etiam vectis quo fores obſirmantur: peſſulus Thucyd. lib. 4. ἐξ ἧς ὀχμῆς πύλας, τῆς μοχλὸ βιασάμενοι ἐσῆλθον. Apud Ariſtoph. in Veſp. Ὥστε καὶ φυλακτὸν ὁμῖν Μοχλοῖσιν ἐνθύσουσιν, exp. clauſtris.

Μόχλιον, ὁ, & μοχλίσκ©, ὁ, paruus vectis, parua phalanga.

Μοχλέω, F. εύσω, vecte moueo, ſeu promouco, apud Heſy. Item vectibus ſeu peſſulis obſirmo. Metaphoricè apud Chryſoſt. de officio epiſc. ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ ἁγίου πνεύματ© βουλευόμεν© ὡς πόλις ὀχυρὰ μοχλοῖς μὴ βασιλεῖς. ¶ Item μοχλεύσασθαι, moliri, machinari. dicta metaphora à Gestatoribus seu phalangariis. Ioseph. de antiquit. Ἐμπόνει ἔξεστι τὸ φίλιπ© ἡ συμμάχοις τε, καὶ μηδὲν μοχλεύσασθαι πρὸς ἄλλους.

Μοχλεύτης, motor seu qui vectibus & phalangis aliquid promouet, vectiarius, phalangarius. Aristoph. in Nub.

Μοχλὸς, ὁ, motio vel obſirmatio quæ vectè fit. Apud medicos eſt oſſis aut oſſium à loco quàm præter naturam ſit ad ænalem perductio inde μοχλεία dicta, quòd organorum quorundam vectibus circumactorem ope perficiatur.

Μοχλὸς, idem quod μοχλεία, peſſulum obdo, vel vecte obſirmo. Ariſtoph. μὴ χλοσμὸν πᾶσ' ὄφραν, occludo fores peſſulo.

Compositæ ex primum ex ὀχλίζω.

Ἀμφιμοχλεύω, vecte ſubmouco, vecte eleuo. Apol. Arg. lib. 1. ὃν τὸν' ἀμφιμοχλεύσαντες ἐδίωκον ©. ὀλκοῖς.

Ἀποχλεύω, dimouco. Hesych. Exponitur etiam, diduco os: apud Nicand. in Alexiph.

Διαμοχλεύω, vecte tranſmouco, vel ſimpliciter transmouco, transfero. Od ε.

Διοχλεύω, idem. Suid.

Compositæ ex μόχλ© & μοχλεύω.

Ἐκμοχλεύω, vectibus ſubmoueo, vel emoueo, vectibus amo-

lior: vnde ἐξωμοχλεύειν πύλας, vectibus ſubiectis amoliri & perfringere fores: apud Eurip.

Ἐκμοχλεύω, vectibus emouco vel excutio.

Τ'πομοχλεύω, τῶ, quod vectibus ſubiicitur, preſſio. Ariſtotel. in mechan. quæſt. 4.

Ὀ χ Λ Ο Σ, ὑ, ὁ, turba, multitudo hominum, vel multi ſimul. Xen. Pæd. 7 ὄχλ©. πλείον ἢ πλείων ἐπῆλθε Ariſto t. politic. 3. πρίτον ἄγειν τὸν ὄχλ© πολλάκις ἐς ἐστασιῶ. Greg. ἐν ὄχλῳ ἐ©ος τῆς κέρνου. Dicitur & plural. num. εἰ ὄχλοι, pro ὄχλ©, populus, vulgus, Herodian. l. 7 οἱ ἔχοντες πᾶσι συνεδρεύουσι μαχητὰς ὑπλισμένους. Sic & apud Athen. lib. 14. Interdum per contemptum confuſanea hominum multitudo ὄχλ© appellatur: vt & apud Latin. Herodia, lib. 6. ὄχλ© μᾶλλον ἢ στρατὸς. Thuc. l. 4. οἱ τοιοῦτ© ὄχλοι Dicitur & de quibuſuis rebus: ὄχλ© ἰκῶν, Ariſto t. lib. 1. & ὄχλ© ἀσχημάτων Thucyd. ¶ Item moleſtia: quam ſignificationem propriam eſſe ſcribit Ammon. Eurip ὄχλον παρεῖχε. Thuc. l. 1. εἰ μὴ ὅτ' ὄχλ© μᾶλλον ἴσχυ etſi moleſta vobis erunt. Ὀ'χλοι εἰσὶν, turbas excitare: Suid.

Ὀχλικὸς, ὴ, ὸν, popularis Plut. in Numa & ſymp. 8. Exponitur etiam, turbulentus, moleſtus.

Ὀχλώδης, ες, ©, ὁ ἡ, turbulentus Polyb. Item difficilis, morosus. Τὸ ὀχλῶδες, difficultas & faſtidium: apud Suid.

Ὀχλοκόπος, ὁ, ἡ turbulentus. Suid. item moleſtus, moleſtiam afferens: Iſocr. in Panath. & ad Philipp. Herodian. l. 3.

Ὀχλίω, ῶ, turbo, commouco. Item moleſtia afficio.

Ὀχλῶσαι & Ionicè ὀχλιῶσαι, turbor, commoueor. Il. ε. (de iuo) Τὸ αὖ τε πρόπεδον ὑπὸ ὀχλήσῃς ἄπασαν ὀχλώσας. Hinc ὀχλεόμενοι ἐδόκουν, via turbæ & multitudinis plena: apud Cebet. Item moleſtia mihi exhibetur: vt apud Suid. σὺ τε ὀξέως ἐμοὶ ὀχλεῖς, καὶ θᾶσσον οὐκ τε ὧν ἀκριβοδίκαιος ἀνὴρ ἐμοὶ ὀχλεῖς.

Ὀχλησις, ε© ἡ moleſtia: vel perturbatio. Plut. ad Celotem.

Compositæ.

Ἄοχλ©, turba ſeu hominum multitudine carens. Item inoffenſus, nulla moleſtia affectus.

Ἀνοχλησία, ἡ, vacuitas à turbis moleſtiis.

Διοχλέω, ῶ, turbo. Heſych. item moleſtiam exhibeo, moleſtus ſum. Demoſth. σφόδρα ἀκριβῶς ἀνακινῶν πεφιέμενος, διοχλῶ πολλὰ ὑμᾶς εἰ δὶ τοῦτ.

Διοχλίσμαι, moleſtia afficior, moleſtia mihi exhibetur.

Ἐνοχλέω, idem quod ἐνοχλίω Dinarch contra Demoſth. ὑμᾶς ἐνοχλοῦσιν ὑμεῖς δὲ σκέπτεσθε πῶς αὐτοὺς ἐξεύρωμεν. Iſocr. ad Phipp. πάντας τοὺς πόλεις τοὺς ἐν Πελοποννήσῳ. Sic & apud Plut. de primo frig. & Galen. ad Glauc. l. 1

Ἐνοχλέω, moleſtia mihi exhibetur, interpellor. Herodian. l. 3. σωπᾶσθε ὑπὸ τούτου ἐνοχλούμενον.

Ἐνόχλησις, ἡ, moleſtiæ exhibitio, interturbatio.

Decomp. Α'νενόχλητ©, ὁ, ἡ ὑ, cui nulla exhibetur moleſtia.

Παροχλέω, ῶ, obturbo, obſtrepo, moleſtiam exhibeo: Plut. in Rom. παροχλεῖ Τᾶς Λυπάρας. Act. Apoſt. c. 15. μὴ παροχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, ὀπτρέφουσι, ὅπῃ ἀ θεὸς.

παροχλέω, obturbor, moleſtia mihi exhibetur. Item cõtrouerſiam patior in pand. Παρ ὑπόκλησις, ἡ, interturbatio.

Α'συμενόχλητ©, cui nulla exhibetur moleſtia.

Εὐρύοχλ©, latus ſeu amplus turba & multitudine: numeroſus. πανηγυρικὰ ὀδὸν ποιεῖ ἐυρύοχλ©.

πολύοχλ©, turba ſeu hominum multitudine abundans.

πολυοχλία, turba ſeu hominum multitudine abundans.

πολυοχλίαι πόλεις, vrbs in qua magna hominum turba & multitudo eſt.

πολυοχλία, turbæ multitudo, multa turba. Iob. c. 31.

Ὀχμὴ, ὀχμάζω, vide in Ἐχω.

Ὀχμὸς, in Ὀχὸς.

Ὀ χ Ο Σ, ὑ, ὁ, & ©, τὸ, currus, vehiculum. Soph. in Electra, Βαῖνε δὴ σὺ ἐπὶ ὀχήματ© ὄχων. Iliad. ο, Ἡ ἐκπατὸν ἐξ ὀχέων ἐκθόρεσκον ἢ ἐξ ὀχέων Τρῶας κεῖν' ὄχεα προτέροντες. Dicitur & ὄχ© ἁρμάτων, apud Eurip. Exponitur etiam τὸ ὄνειρ©, à Suida, hinc deriuante ὀχεῖν: quod vide ſua ſerie. * Etymol. deducit ab ὄχω ſignificante ἐλαύνω. ¶ At ὄχ©, ſeu ὀχεῖος, ὁ, (adiect.) capax, vide in Ἐχω.

Ὀχέω, ῶ, veho, porto': Ariſtoph. Αὐτὸς βαδίζω ἢ πονῶ. Τοῦτ' ἐγὼ ὄχω. Item metaph. fero, ſuſtineo, ſuffero. vt Od φίλοι ἄ τλαν ὀχέειν ἀνιηρὰ θυμῷ. Sic Od. α, οὐδ' ἔτι σι χρὴ Νεπτέος ὀχέειν. Exponitur & neutraliter, equito: vt apud Xen μέσοι, ἐξ ὀχεῖσθαι, μέσοις ἐξ πεζοπορεῖσθαι. ¶ Ὀ'χέω, Heſychio eſt etiam ἀρχιπκτὴς ἔχω. ſalire ſeu inſcendere cupio.

Ὀχέομαι, ὠμαι, vehor, portor': Xen. Pæd. 7. εἰ© τὸν ἁρμάμαξαν, ἐς ἣ ἐδὲ αὐτὸν ἐν χείρο. Il. ταῦτα δὴ ἐκάστοτε γλαυρῶσι. Et apud Xen. ὀχεῖσθαι δεῖ πρὸ ἵππων, equis inuehi. Item metaphor, inuehor alicui rei, i. euehor, attollor: vt apud Plat. & Ariſtoph. ἀπ' ἐλπίδ' & ἐπ' ἐλπίδων ὀχεῖσθαι, ſpe euehi & attolli. ¶ Item ſuſtineor, innitor, apud Gregor. ¶ Ὀ'χούμαι, neutr. equitor, vt Il. χ, οἱ δ' ὀχέοντο καθέδρασί τε θωρήκεσσι διαπρύσιον ἰαχήσας, ἐπὶ ἵππων ὀχέοντο.

Ὄχημα, τὸ, vehiculum, currus. Plut. in Tim, Soph. in Electr. Plut. in Galba, & alibi.

Ὀχμεύτικος ἡ, vectio, vectura, equitatio, equitatus. Hesych.
Ὀχάδιον, τό currus Hesych.
Ὀχάτιον, idem. Exponitur etiam, plaustrum, obex: a pud eundem.
Ὀχεῖον, ἡ, ὁ, vehiculum, currus Pind.
Ὀχεῖα, ἡ, ὁ, sustentaculum, cui innitimur. Hesych. & Suid.
Ὀχεῖον, subeo, fulcio, sustineo. item exhaurio; exantlo Pind.
Ὀχεῖον, ὁμωνύμως, sustineor ab aliquo, vel insideo. Suid.
Ὀχέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Δίοχος ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, quo duo vehi possunt. Poll l.7.
Ἐπόχλιον, τό, inueho, i. veho in.
Ἐπόχλιον, τό, ἡ, inuehor. vehor in Epigr l.2. Τεμμακῆς πατὴρ ὅτε ἐπόχλιον ὄχεσιν ἵππων, Herod.l.4. ἐποχεῖσθαι τὸν ἵππον, ἢ ἐπὶ τὸ ἅρμα ὑπέρ. item metaph. innitor. Phil. de mund. ὁ γῆ ἐποχούμενος, nos in ea innitentes seu habitantes. item ἐπὶ τὸ ὕδωρ ἢ γῆ, non amplius ieuehetur seu innitetur aquis nec terra.
Ἔνοχος ὁ, ἡ, qui vehitur curru vel equo. vel qui firmiter equo insidet, nec se excutiri finit. Synef & Xen. de re equ. Apud Eurip. ἔνοχος ἡμείν κόρε. metaph. vsurpatur pro fermone qui insaniæ velut inuehitur. (de re equ.
Ἐπόχημα, τό, id cui vector seu eques insidet, ephippium. Xen.
Παράοχος, ὁ, ἡ, qui à latere alterius vehitur, vel qui in vehiculo seu curru alteri assidet. Poll. l. 3. Peculiariter sic dici solebat qui sponso sponsam domum deducenti in curru assidebat. Aristoph. in Auib.
Παροχέω, præterueho, transfuerso. item iuxta alterum veho, à latere alterius veho.
Παροχέομαι, vehor à latere, ad letus in vehiculo vel curru sedeo. Luc. ὁ δὲ γῆ Ποσειδῶν ὅπῃ ἔοικε ἡμῖν παροχεῖται τε καὶ ὑπεμπετάλλει ἴσχει. Item sum παρόχημα. Poll. l 3.
περιοχέω, circumueho περιοχεύομαι, circumuehor. Terra autem περιοχεῖται ζώοις, i. vestigiis animalium calcari dicitur, quòd passim eam animantia pererrent, ac velut ei inequitent. Aristot. de mundo.
Συνοχέω, vnà veho. Συνοχίωμαι, vnà vehor.

Ὀχεύω, &c. vide in Ἐνέχω.

-Ὀ Ψοπόν, ἡ, vox. (* à verbo inusit ὀπόω, i. dico.) Ili, β, ξωιόνεα δωξ ὄπα εσπιάσης. Od. ξ, Φθη ξείνῳ ὃ σ' ἐλέγω ὅτι μι ἐφέμεν μῦθον ἔειπεν Il. γ. ὄπα τε μεγάλω ἐπιθήσειν. Exponitur & cantus: vt Od. μ, Νῆα κατάστησον ἐὰν ταΐρῳ τε ἠδὲ ἀοιδῇ. Cicero vertit, *Auersum sit nostros rostris agnoscere cantus.* Sic & Iliad. α & γ. Exponitur etiam, κλαδὶ ἀνὰ vel. Dionys. inde detruante verbum ἀναΐσσειν. Significat etiam oculum, teste Hesych. in qua signif. pertinet ab ὀπάων.
Ὀπαλίζειν. Eust. scribit esse κλαδὶ ἀνίζειν: vt apud Aristoph. in Lysistrata. ἀνακαλέμβειν κλάδον τινά.
Ὀπάων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνόπαων, qui vocem nullam edit, mutus. Ab Hesych. exponitur etiam ἀέρτος, inuisibilis: ab ὄπωπα.
Ἀπαλόφθογγος, cui vox in gutture præclusa seu obstructa est, qui vocem edere nequit: mutus. Epitheton piscium, apud poëtas. Νότῳ δ' ἀλείσειν ἠδὲ ἴσοι Plutarchus symp. lib 8. problem. 8. ἴλιγγα ἢ τῶν ἰχθυδίων τὸν γόγγρον φῇ, διὸ ἰχθῦς κραδίαν ἔλαφον ἔχειν ἀφώνῳ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἢ κατεπηχωμένων ἔχοντας, Hesiod. in Alp. Ἀ ἐγγύτερα δὲ λέγουσι θαῦμα ἴλιγγος τῶν γόγγρων ἔχοντας. ¶ Peculiariter, autem ἄφωνος dicitur accipenser, teste Athen li. 7. Alij verò ἄφωνα vocât ἐκ ἰσχίων ἔχοντα teste eodem Ath. ibidem. ¶ Item ἄφωνος, piscis: vnde ἀφωνόω, piscor.
Ἐλασσόβιος, piscor, Theocr. idyl 1 Dicit & ἀλιεύω. pro eodẽ.
Εὐφώνιος, ὁ, cuius vox late diffunditur & spargitur; late sonans ὁ δυρείου ἴσχει τὴν ὄπα, Iouis epithetum. Odyss. ξ. & alibi apud Homer.
Ἡδυόπης, ὁ, ἡ, dulcis vox. Hesych. Item perspicuus, lucidus Il. ω.
Ἠπεροπεύω, decipio, circumuenio, & quidem vanis verbis, ac fallacibus persuasionibus. Hesiod in Erg. Χαίρετε τῶν κλαῖας, ἡ ἐμὲ φρένας ἠπεροπεύσας, Il. ε, Ἠ' ὑπ' ἀμφ' ἐπεσσιν, ἢ μηχανῇσιν ἀπ' ἀμφοῖν ἠπεροπεύῃς: Sic & Il. γ & sæpe apud Hom.
Ἠπεροπεύμα, τό, dicitur res illa qua aliquem decipimus, aut qua aliquis decipitur, Athen. lib. 13. συμποσίων ἐρίδια, μηχανήματα ἐδέσμων ἀπατηλὰ ὄψια.
Ἠπεροπεύσις, ἡ, deceptio, circumuentio.
Ἠπεροπευτής, οῦ, ὁ, deceptor, circumuẽtor. Il. γ, Δύσπαρι ἐλεγχεσ θαλὲ γυναιμανὲς ἠπεροπευτά.
Ἠπεροπεύω, idem. Od. α.
Decomp. Ἐξαπεροπεύω, idem quod ἀπατεωνίζω. Aristoph. in Lysistrata: Τὸν ἄνδρα εἰς τοῦτ' ὀπίσω μὴ ξυγχωρεῖν ἐξαπατᾶσθαι.
Συναπεροπεύω, simul decipio. Ibidẽ: μὴ μόνον γ' ἀναπεροπεύσω simul eludam.
Ἐτυμολογεῖται, Hesychius exp. verba dare, decipere Eustath. quoque annotat secundum veteres significare τὸ κλοπεύειν ἢ δεῖ ἀφελέσθαι ἢ κερδᾶναι, latenter furari & subducere tempus: alios tamen velle positum esse pro κλοπεύειν ἢ δεῖ κόμιζεσθαι ἢ κλοπεῖ ἴσχειν ἐν ἀπαιτήσει, elegantia verborum, tempus terere. Vtitur Hom. Il. τ, v. 139.

Μίσγοψ, διuisam vocem habens. Hominum epitheton, vel quòd articulata lingua loquantur, vel quòd diuersis vtantur dialectis Il. ι. & alibi passim apud eundem, & cæteros poetas ἐρέτης & auis nomen, apud Aristot. hist an l 9. c. 13.
Μισγοψ, humanus in Epigr.
Σκαφ ωπ ὸ, auis nomen ex genere noctuarum Oda, Σκάνδαλος ἡρπάζε τε πανύχιος καὶ κατὰ μέσσα: sic dicta vel ἀπὸ τῆ σκαφίζεσθαι, quòd sit infausto cantu: vel à σκάπτω & ἐψ. quod noctu acutius cernat. Vide Eust. ¶ item genus saltationis apud Athen. lib. 9. & 14. quod & σκάφισμα. à scopæ aue.
Ἀ ἐσκάπτις (*comp*) sempasiones, aues apud Arist. hist. an. l. 9.
Φύλοπις, pugna præsium: quasi ἀπὸ τοῦ φύλα. clamor. Dicitur & de bellico clamore. Il. λ, δέρη δ' ἐλάσασα φύλοπις. Sic & Il. ν. apud Hesiod. in Erg. Vide & composita ex σπις, vindicta.
Ἀ ὄψιος, Μάψοπος, Σώπη, quomodo huc pertineant, vide suo locis.

Ὀ Ψ ὲ, serò. longo pòst tempore: vel post tempus Od. ὀψὲ δὲ δὴ ὁ, ἵσσε δόμ πάντας ἐπαφεῖν. Plut. in Apophth. Tiberii. ὀ ψὲ δὲ ἀμφιπέρησι καλὰ πιθὶ ἐρύκεσθαι. Cum particula ἀπὸ ἐπὶ ὀψέ, serò tandem, tandem aliquando: vt Odyss. ρ, ὀψὲ δὲ πάντα ἐπιστάμενος ἀφορᾶσθαι Sic Il. ν. & Od. ν. Interdum cognitum vt apud Philostr. ὀ ψὲ δὲ Τρῶας, longe post Troiana bella initium. ὀ ψὲ δὲ πάλαιτας, ætate vergente in senectam. Sic. ἡμέρας, die inclinante in noctem, i. vesperi. serò.
Ὀ ψιγονία, ὁ, ἡ, ἡ, Ierus, serotinus. Il. β, & apud Theophr.
Ὀ ψιγονία, ὁ, idem. Theophr. Compar. ὀψιγονέστερος, & ὑψιγονέστερος. Superl. ὀψιγονέστατος, tardissime, admodum serò nascens. ¶ Item serus, i. vesperinus. ὀ ψιγονία, ὁ, sub. ἡμέρα, fem. tempus vespertinum. Ioan. 6. Dicitur etiam ὑψιγονία, ἡ, sub. ὥρα, tempus vespertinum, vespera. Thuc. l 8.
ὀ ψιμηνία, ἡ, tarditas, longa prorogatio.
Ὀ ψίμηνος, ὁ, ἡ, ὁν, tardo, tardus sum.
Ὀ ψίζω. f. ίσω, serò aliquid facio, vel sub vesperam. Xen Hellen. ἦν τοίνυν ταχίστων ἐς τὴν εὐθυμαχίαν, καίπερ ὑψιζόντων. litter. admodum serus. Idem anab l 4. ὡς δὲ τάχιστα ἐδόκει ὑψίζειν, ἀπῆσαν. qui venirent seruis.
ὀ ψίζωμα, idem. Greg. Item serò aliquid facio, hoc ὑψίζωμα, tempus. seu non tempestiuè. Xen in Cyneg.
ὀ ψίμαχος, ὁ, ἡ, quum serò aliquid facimus, tardè.
Ὀ ψιος, quod o huc pertineat, vide suo loco.

Ὀ ψις, vide in Ὄπτομαι.

-Ὀ Ψον, τό Nom. pl. opsonium: omne id quod vnà cum pane comedimus, cibi condimentum. Iliad. ἀ ὀπὶ ἀρίστου πυρὸς αἰθομένοιο κέαται τύχῃς τοῦ ὄψου ἐπαμύξαις. Idem de fort. Alex. Ἐκεῖ πόλεις ὑπερήφανα ἔκαθεν πίνουσι καὶ ὄψα σῖτον, πλὴν οὐ κρέα. Ὄψα dicuntur etiam ea oleracea sunt: vt apud Athen. lib 14. πᾶς ὁ κακοφωνούμενος ὄψοφάγος ἀπὸ τοῦ ὄψου. Sic & apud Plutarch. symp. Peculiariter autem & κατ' ἐξοχὴν pisces ὄψα appellantur. Plutar. symp. 4. probl. 4. πολλῶν ὄντων ὄψων ἐπιτηδείων ἡ ἰχθὺς μόνος ὁ ἡδὺς ὄψον καλεῖσθαι. ¶ Vsurpatur & metaph. vt apud Xenoph. Παιδικὰ γὰρ πόνοι, τέρπεται δὲ ἀνὴρ ἐν τοῖς ἔργοις ἡδόμενος. ¶ Ὄψον dicuntur etiam ea oleracea ipse vbi opsonia emebantur. Poll. l. 9. cap. 7. * Deduci autem vel ὀψᾶν τὸ ἐπιτήδειον, vel ὀψᾶν τὸ ἡδὺ, quasi ὀψον. Eustathius verò veteres detriualle tradit ὀψᾶν τὸ ἐσθίειν, quasi ὀψον. Quæ ἐσθίειν sperì tantùm eiusmodi cibis vescerentur: vel quòd fere omnes voluptatis gratia in vsum venerint, quum antiquis fregalitèr vixerent.
Ὀ ψάριον, ὁ, ἡ, ὁν, locus reponendis opsoniis: vel sportula iis seruandis.
Ὀ ψάριον, τό, ὁ, q. d. opsoniolum. Athe l. 9. Peculiariter de pisce dicitur, apud Athen. ibidem. & Ioann 6.
Ὀ ψᾶσθαι, ὦμαι. vel cor cum pane, opsonium comedo.
Ὀ ψάω, τὸ, id quo cum pane vel cesimur: idem quod ὄψον. Plutarch. symposi. 4. probl. 1.

Composita.

Ἀ ψοφία, ἡ, ὁ, ἡ, opsonio carens. Plut. in præcept. sanit.
Ἀ ψοφία, ἡ, opsonij penuria. Plutarch. in Apophth. Lacon. Athen. lib. 8.
Ἐπόψημα, τό, idem cum ὀψάριον. Plut. in Apophth. Lacon. Ἐπόψημα δὲ ἡ ζωμία, ζωμία ἀφ' ὕδατος Λακωνικῶς, ἔστι γὰρ ἐψητὸν λαχάνων ἢ ὀψάριον ἄνευ ἁλῶν. Sic etiam dicta fuerunt poëmata aut alia lusa scripta.
Ἐπόψημος, ὁ, ἡ, ὁν, idem cum ὄψημος. Athen. l 5.
Εὐόψιος, ὁ, ἡ, opsonijs probe instructus, opsoniis abundans. (Alend. Plut. symp. 4 probl. 4.
Εὐόψια, ἡ, opsoniorum abundantia vel bona opsonia. Poll. l. 6. c. 9.
Παρόψημα τὸ, idem cum ὀψάριον. Athen. l. 8. Item ταρίχους forma diminut. παρόψημα apud Poll. l. 6. c. 9.
Παρόψια τὰ, idem cum παρόψημα. Athen. l. 8. Item tarichi quo opsonia apponuntur. Idem l. 9.
Παρόψισμα τὸ, vide opsonium quod in mensa apponitur. Idem cum ὄψημα. Hinc

παιδικὰ abundans opsoniis. vt πολύοψον δεῖπνον, cœna opipara. Lucian. fomn.
Πανοψία, opsoniorum abundantia, multa opsonia. Xenophon apomnem. 3.
Παρόψημα ὁ, ἡ, idem cum ὀψάριον & παρόψιον.
Παρόψιον, τό, idem cum παρόψημα seu ὑπόψημα. Diosc. lib. 1. cap. 20. & lib. 2 cap. 21.
Φιλόψος, opsoniorum amans.

Π

'nota literæ quam vocât πῖ. ¶ Est etiã nota numeralis: de qua in App.

Πᾶ, vide in Πᾶς, Πάν, παμβασίλεια, παμβασιλεύς, &c. in Πάγκυμα
Πάϊζω, in Παΐς, παιδ ὸς, &c. in Πάγχυ.

-Π Α Ι Α Ν, ᾶνος, ὁ, ἡ, hymnus in laudẽ Apollinis (nec non Dianæ, secũdam alios) qui canebatur ad amoliendum & propulsandum aliquod malũ, siue morbi (ac præsertim pestis) siue belli: aut etiam pata victoria, aut in præli congressu: (* à verbo παίω, quasi παιωνίζω: vel ἀπὸ τῆ παιέειν τοὺς ἀλέας, vel ἀπὸ τῆ παίειν, i. à ferendo.) Xenoph. Hellen. ἐβούλοντο πειθὼ τὸ τε καὶ ὃ θεὸς ἐκέλευσεν, ἢ ἀποτρέπειν τοὺς πολεμίους, ἢ ἐξελαύνειν μεγάλους ἐπιόντας. Plut. in Lycurgo, ὑμνῳδοῦσι τὸν παιᾶνα. de pæane qui ante congressum canitur. Item generaliter, hymnus qui cuilibet alij deo canebatur: vt apud Xenoph. Hell. ἐ. ὑμνοῦντες τὸν θεὸν ὃν Πασιφῶν παιᾶνα. ¶ Παιὰν dicitur & ipse Apollo, vt testatur Macrob. Interdum verò quicunque medetur. Eurip. κοὐ μόνος Φοῖβος παιὰν ἐγὼ δοι. ¶ Item παιὰν metricus pes, quem duplicem esse scribit Cicero: at quum enim priorem longam habet sequentibus tribus brevibus, aut tres priores breues, vltima producta.
Παιᾶζω pæanem seu pæanas cano. Xenoph. ὡς δ' ἀφορᾶσθαι αἱ φάλαγγες ἐπῄεσαν καὶ ὑπαιάζειν.
Παιανισμός ὁ pæanis seu pæanum cantatio.
Παιάνιος, ὁ idem quod παιᾶν, hymnus. Est etiam Apollinis epith. Interdum & de medico dicitur. Aristoph. in Pluto. Est etiam metrici pedis nomen.
Παιήων, ὁ, ἡ, ὁν, ad medicinam valens, ad medendum idoneus. in Anthol. epigr. Χρυσὸς ἐγὼ καὶ δεῖ παιήονος. Item παιωνία χεὶρ medicatoria manus apud Aristoph.
Παιωνία, pæonia herba: de qua Theoph hist. pl. lib. 9 cap. 9. & Diosc. l. 3. c. 157. Est etiã antidoti nomen, nec nõ catapotij.
Παιωνίζω, idem quod παιᾶζω. Thuc. lib 2. παιωνισμὸς, idem quod παιάνισμα.
Παιώνιος ὁ, ἡ, ὁν, Apud Non. κεφαλὴν μύθῳ, salutari, salutifero.
Παιώνιος ὁ, ἡ, ὁν, medica manus, in Epigr.
Παιωνίς στάλη in Epigr. pro παιώνιος.
Παιωνικὸν, ars medicanel medicina, medicatio.

Composita.

Παιανοπρεπὴς, pæanis cantu celebro.
Παιανοφόρος, ὁ, ἡ, ὁν, imul pæanem cito. volyb.

Παίγνιον, &c. vide in Παίζω. Παιδάριον, &c. in Παῖς.

Παίζω Fut. ίξω &c. ludo: proprie, ludo puerili: seu puerorum more. (* Nam à παῖς pro παιδίζω per syncopen dictum esse scribit Eustath. Odyss. ι. Ἀ μφιπόλους δ' ὅτε δὴ θυσὶ πᾶσι ἐνὶ κοιρανέουσι παίζειν, Luc. in vit. auct. παῖς παίζων, παιδιὰν, διωκόμενος. Et eandem rei qua ludimur, Ody. ζ. Ἔσκεν δ' ἐν χείρεσσι τοῦ ἀμφίπολος καλὴ χρυσείη, Sic παίζειν ἀστραγάλοις, apud Plut. in Alcib. ¶ Item iocor. ludo. plut. in Cã. παίζειν δεῖ σκωμμάτων εἰς οὓς ἁπτόμεθα. Nazianz. ἐγὼ δ' ἐκαιρόν, ἐν ᾧ παίζειν ἐχρῆν, ἐν τούτῳ σπουδάζειν ἐδόκουν. ¶ παίζειν ἐπὶ τῆ ἀφροδίσια, ibi illudere. Plato in Gorg. σπουδάζειν ἐπὶ τοῖς σπουδαίοις ἢ παίζειν, ἐπὶ τοῖς φαύλοις, interdum dicit an iocatur?
Παίγνιον, ludor. Sæpius significat, ioco dicor: vt apud Plat. in Phædro, ἐκεῖνό ἐστι τὸ παίγνιον μᾶλλον ἢ τὸ σπουδαζόμενον, ἐν ᾧ ἐγὼ ἀεὶ λόγων. Item illudibrio habeor.
Παίγνιστὴς, ludus, id quod luditur: Eurip. in Bacch.
Παίκτης, ὁ, ἡ, lusor: in Epigr.
Παικτὴς, lusorius.
Παίγνιος, ludus seu lusus: propriè, lusus puerilis. Plat. in poll. Sic & Ἐπαίγνιος. Exponitur & ludibrium: vnde παίγνιον ποιεῖσθαι, ludibrio habere. Theophyl. in epist. Παίγνια τὰ δείκτα. Plut. in Antonio ὁ ξενίσας Καίσαρα ὡς τῶν παιδίων ὁ πρεσβὺς ἐπαίγνιον ἔσχε. Sic etiam dicta fuerunt poëmata aut alia lusa scripta.
Παίγνιος, ὁ, ἡ, idem quod παίγνιον. Xen. Plut. de aud. poëm.
Παιγνιώδης, ὁ, ἡ, ludicer seu ludicrus. Τὸ παιγνιῶδες, res ludicra seu iocularis.
Παιγνιωδία, ludicrè, ludibundè, ioculariter.
Παιγνίωμα seu παιγνίδιον, aut παιγνιώμιον, ου, ὁ, ἡ, iocosus, iocosteu iocularibus dictis gaudens Athen.
Παίδιος, ὁ, ἡ, ludus, lusus, qualiscunque relaxario animi. Plut. de frat. char. ἐκ τῶν παιδιῶν παιδιὰ, ἢ πολεμίους. Sic & Xenoph. Fada. Item iocus. Plutarch. in Alex. & in præcept. sanit. Hinc

παιδιὰν ποιεῖσθαι, ἢ ποιεῖν, exp. ludos facere, illudere, irrideve. Et apud Plut. ταῦτα γελοῖα καὶ παιδιᾶς ἄξια ποιοῦσι, hæc risu ac ioco sunt prosequuti. At παιδία, vide in Παῖς.
Παιδιάριος, ὁ, ἡ, ὁν, qui ludo seu lusui est deditus: aut qui locis valde gaudet. Aristot. ethic. 7. cap. 7 Vide & παιδίαν in Παῖς.
Παῖδιον, vide in Παῖς.

Composita.

Ἀντιπαίζω, obludo, ludo contra ludentem: vel vicissim ioco.
Ἀ ποπαίζω, ludo, lusito. Basil.
Γυμνοπαιδιὰ, vel γυμνοπαιδία. ἡ, q. d. nudorum ludus, ludus quo pueri nudi se exercebant. Plut. Scribitur & γυμνοπαιδία apud Plat. Xen. &c. Γυμνοπαιδικὰ, idem Athen.
Διαπαίζω, illudo, ludificor, irrideo. Apud Plat. de leg. l. 6. παιδιὰ διατεταιστῴη. exp. ludus qui lusus est.
Ἐμπαίζω, eadem illudo, ludificor. Matei 10. ἐμπαιχθήσονται αὐτῷ. Sic Matth. 27. & Luc. 14.
Ἐπεμπαίζομαι, illudor. Matth 2.
Ἐμπαιγμονὴ, ὁ, q. d. ludificamentum. id quo aliquem ludificamur seu quo alicui illudimus. Ἐμπαιγμὸς, ὁ, q. d. ludificatio, illusio, derisus, Suid.
Ἐμπαίκτης, ὁ, ἡ, illusor, irrisor, derisor. 2. Pet. 3.
Ἐπαίζω, deludo, Hesych.
Ἐπαινοπαίγνιον, esse dicitur poëma, amoris lusus.
Καταπαίζω, q. d. ludo aduersus aliquem.
Προπαίζω, proludo.
Συμπαίζω, iocor tecum. Plat. de leg. Synepsi. ep. 44. μὴ συμπαίζειν μοι τοιαῦτα σωτηρίᾳ. Sic & apud Plut de deo. Socr.
Συμπαίζω, colludo. simul ludo, vel vnà ludo.
Συμπαιγνίς, ὁ, ἡ, συμπαίγνιον, ου, ὁ, ἡ, item fœm. συμπαίγνια, quæ colludit seu colludere solet, & quæ colludit: priora duo apud Plat. & in Epigram. posterius apud Aristoph in Ran.
Συμπαιγνιον, expon. etiam, simul nutritus: pro eodem dicitur & συμπαίκτης
Συμπαιγνία, collusio. Et metaph. deceptio: in Pand.
Συμπαιγνιώτης, ὁ, ἡ, ludicrus artis: artificium ludicrum. Sic inscripsit Auson. suos versus qui monosyllaba voce clududntur.
Ψηφοπαίκτης, ὁ, ἡ, qui calculis ludit, qui calculis ludendo fallit. prætigiator calculatius. Suid.
Ψηφοπαικτία, calculis ludendo fallo. Poll. ex Lyf. ἠπεροπαικτῆσαι τὸ δίκαιον.
Ἀλαπαζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Π Α Ι' Π Α Α, πᾶ loca prærupta & salebrosa. Schol. Aristoph. in Nub. exp. ὀλισθήσεις. ¶ Sunt qui deriuent ab πίπτω pleonasmo τοῦ π.
Παιπαλέος, ἐ, ὸν, ὁ, præruptus, salebrosus, asper. Od ὃ. Σκόπελοι παιπαλόεσσαι. Il. μ ὀλίζῳ ὀπὶ παιπαλοέσσῃ, exp. in via puluerulenta, à παιπάλη significante pulueremi.

Παιπαλη. &c. vide in Φάλη. Παιπάλημα in Φάλω.

-Π Α Ι Σ ώτις, (& poetica dialysi πάϊς) ὁ ἡ, ὸ. puer vel puella Odyss. σ, Παῖς ἔτ' ἐὼν ἐνόησα μάλιστ' ἐνὶ φρεσὶ κέρδε ἑκάστης. Iliad. λ. ὡς δὲ μὴ χωλὸν βάλοι, ἢ κακὸν ἐς ἄλεσσον. Theoc. idyll. 5. Ἀ ἔπαις δὲ τὸν ὕδατος ἐκκοτέρᾳ δὲ κυρεῖ βάλλει. Xenoph. in symp. ὅτι ἐ ἔστι γέροντι γρηῒ ἐπιτηδειότερον τῷ ἀνδρὶ ἢ παιδίσκη. Idem Hellen 4. παιδὸς ἐπιτρόπειν τῶν παίδων. Dicitur ἐν παισὶ, & ἐκ παιδὸς, à puero & à pueris: apud Plut. & Aristot. Item ἐκ παιδὸς, in puericia, seu puerili ætate, apud Herodian. l. 6. ¶ Item puer, seruus seu seruulus. pedissequus, Aristoph. παῖς παῖ κύρων. Demosth. ἐ παῖδα ἐ γενέσθαι τὰς μαστυρίας. ¶ Item puer, i. filius: propriè, filius paruus. Iliad. ψ. Ὦ ζ θανὼν ἐ παιδὸς ἐλέησας ὀϊζύν, &c. Plut. de frat. char. ὁ δὲ ἐκ παιδὸς ἀλλοτρίων ἐπαινούμενος, ἀλλ' ἐκ τῶν ἰδίων ψέγεται. Et in fœm. gen. filia, nata. Sappho in ode quadam ad Venerem. Παῖ δίος δ' ἐκόπλεκε. Sic & apud Paufan. & Laërt. οἱ παῖδες, liberi, tam filij quàm filiæ. Plut. in apophth. Σκύθαι ἔφασαν ἀκούειν παῖδας ἀξίους ἐκείνους. Periphrastice παῖδες φιλοσοφεῖν dicuntur ipsi philosophi, apud Luc. & παῖδες Ἀ σκληπιάδου. ipsi Asclepiadæ, apud Athen. Sic & ἀγελαῖοι παῖδες, pro ἀγέλαιοι, infoelices. Iliad. φ.
Παιδάριον, ὁ, ἡ, ὸ, puerilis: vt παιδάριον μάθημα: apud Plat. de leg. l. 5. pro eodem poetica dialysi dicitur παιδήριον.
Παιδαριότης, ητος, ἡ, pueritia: puerilis ætas. Plat. de leg l. 9. At παιδιὰ vide in Παίζω.
Παιδικὸς, ὸ, ἡ, ὸν, puerilis: ad pueros vel puerum, seu ad pueritiã pertinens. l. em pueris seu pueritiæ conueniens, Aristot. polit. 8. plutarch. de for. Alexand. παιδικὴν (sicut Lat. puerile) ἀνεπτυμα, a' subitam & puerilem quandam stultitiam præ se fert Aristot. eth. 10 ¶ Παιδικὸν φάρμακον, nomen quoddam cataplasmatis ad omnem oculorum ἁλυρων & lippitudinẽ, apud Galenum, τῶν κῦ τόπους lib. 4. ¶ Παιδικὰ, puer qui amatur ab eo qui παιδέρασιν appellatur. Et generaliter, qui amatur, cuiuscunque ætatis sit. Thucyd. lib 1. Aristoph. in Vespis. Dici etiam de amasia seu ea quæ amatur, testatur schol. Aristoph. Hinc ea etiam quæ quis in delitiis habet, seu quæ alicui charissima sunt, παιδικὰ appellãtur. eodem tchol teste.

παιδικῶς, pueriliter,puerorum more,vt decet pueros.*Plato παιδίον à puero,à pueritia.Luc.

παιδίον, ὁ, τό, puerulus, infans. Aristot. rhet. 3, αἱ πόθεν τῷ παῖδι τὰ παιδία ἀξιοπίστους Item puerulus,i.seruulus, apud Aristoph. Item filiolus vel filiola Dem.in Mid.

παιδιόθεν, ποιεῖ καὶ ἡ, puerilis ad puerulum seu puerulos pertinens,puerulos decens.Vide & παιδία, in παῖζω.

Παιδίσκη, idem quod ἐκ παιδὸς, ab infante seu ab infantia, M arci cap.9.

Παιδίσκος, puellulus,puerulus: propriè is qui ambulat, & iam loquendi facultatem sibi acquirit:vt testatur Aristoph. gram. mar,apud Eust.Item puella seu puellula.Laërt.in Zenon.

Παιδισκάριον, puerilis,puerulum decens.Herodian.l.3. & 5.

Παιδίσκος,puerulus,seu puellus.Xenoph. Item παιδίσκη, puella ancillula,ancilla.Athen.Lys.& in ep.ad Galat.c.4.

Παιδίσκιον, τό locus in quo sunt puellæ. Exponitur etiam lupanar,apud Athen l.10.

Παιδισκάριον, puellula.Laërt. in Zenon. ¶Est & nomen lapidis quo vtebantur textores,teste Hesych.

Παιδίτις, puer Odyss. ϑ, ἄλυδ' Ὀδυσεὺς παιδίτιδα ἶσον. Eustathius dicit esse à παῖζω & poni pro παῖς.Hesych. παιδίτιν esse tradit eum qui excellit e pueris & alio nomine vocatur αἰπύτας : vnde & exp.Adolescens. Accipi etiam ait pro, ἄκεφον, νήπιον. ¶Item παιδίτις adiectiue.puerilis : vnde παιδίτιδι χρέπτε : in Epigramm.

Παιδεύω.f σω. doceo,instituo,erudio propriè : vt puerum doceo seu instituo:sed ad quemuis instituendi seu docendi modũ extenditur.Cum accus.vt apud Aristot.eth.10.ὁ δὲ παιδεύσας τὸν υἱὸν. Idem polit.8,ἴσῃ ϑ πεπαιδευμένον ἐνίσχυσεν. Cum præpos.vt Isocr.in Areop. παιδεύειν περὶ ἀρετήν. Xenoph. τὸν υἱὸν ἐθέλει εὔφρονα παιδεύειν. Isocrat. in Panath. οἱ παιδεύσαντες τὰς νέους ἐπ' ἀρετήν. Cum dat. Plut.in Apoph Lacon. ἡ γὰρ τοῖς ταύτας νόμοις ἐπὶ ϑ δικαιοσύνῃ καὶ καρτερίᾳ παιδεύσεται Cũ infinit.Xen. Pæd 1. παιδεύουσι χρῆσθαι, & apomn.2, παιδεύειν ἀξίους. Exponitur etiam castigo:vt Luc.cap.23, παιδεύουσι δὲ αὐτὸν Κυνολύσται. Sic & Heb.12. & alibi.

παιδεύομαι, instituor,doceor,easdẽ habet cum παιδεύω constructiones.Particip.πεπαιδευμένος,bene institutus, apud Xenoph Pæd.lib 5, vel doctus,eruditus,literis excultus, cui opponitur ἀπαίδευτος, apud Luc.

παιδεία, ἡ, institutio,instituendi ratio, doctrina disciplina. Xenoph. Thucyd. & Aristot. ¶Item peculiariter,institutio in bonas artes.eruditio,doctrina.Plat.in Gorg.ϑ' ὧδε παιδείας ὅπως ἔχει ἡμῖν διαχρησώμεθα, ignoro quanta sit eius doctrina & iustitia,seu quàm sit doctus.Herodian.lib.5, παιδεῖαί τε Ἑλλήνων ἡ Ῥωμαίων ἐπαίδευσε. Græcísque eum pariter & Latinis literis instituens.Apud Gregor. & Basil. cæterósque theologos, ἡ ἔξω δὲ παιδεία.literæ disciplinæque omnes nihil ad scripta euangelica pertinentes.¶ παιδεία, metaph.de plantis, quæ & αἰκάμψις, accuratus cultus conformatióque plantarum, apud Theophr.¶Item castigatio.Heb.c.12, οἱ παιδείαν ὑπομείναντες.

παίδευμα, τό, quod docetur,id in quo aliquis instituitur. Demosth.in epitaph.

παίδευσις, εως ἡ, institutio.disciplina ipsa actio instituẽdi seu docendi. Xen apomn.l.2.plut.de puer.instit.

παιδευτής, οῦ, ὁ,qui instituit,doctor,præceptor,magister. plutarch. de puer. educ. Item castigator. Heb.c.12.

παιδευτήριον, τό,ludus literarius,locus in quo pueri docẽtur. παιδευτικὸς, q. d. institutorius , qui ad institutionem facit, vt παιδευτικὴ τέχνη, ars instituendi,apud Poll.

παιδευτικῶς, more eorũ qui instituũt seu docẽt: apud eundẽ. παιδευτός, ὁ, doctus,eruditus.

παίζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita : ac primùm ex nomine παῖς. (Nonnus.

Ἀγαλλόπαις, αιδος, ὁ, ἡ, ὁ. pulchros liberos aut pueros habens.

Ἀνδρόπαις, puer aliquid viril e præ se ferens , vel puer ad virilem ætatem tendens,puer iam grandior.Soph in Troilo.

Ἀνήπαις, puer iã adultus.puer qui pubertati est proximus. Plut. in Philopœm. Exponitur etiam, egressus puerilem ætatẽ, apud Lucian.in somnio. Item adolescens,puber,apud Plut.

Ἀνηπαιλία, ἡ, ætas eius qui pubertati est proximus. Expotur & pubertas.

Ἄπαις liberis carens ,cui nulla est proles.Eurip in Herc.

Ἀπαίλια, orbitas liberorum, destitui liberis.

Ἀρσενόπαις, cui est filius mas.Nonn.

Ἀρτίπαις, puer adultus.

Ἀυτόπαις, qui est ipse quodammodo puer , in quo seu in cuius moribus ipsissima pueritia cernitur.Hesych.

Βατρύπαις, racemosus:aut βοτρυώπαις ὁμοίως, Theocr. in Epig.

Βιβλίοις, q.d grandis puer (particula βι habente vim intendendi) vel qui iam grandi est puertia:puer adultus , puer adultæ puerítiæ.Exponitur & adolescentulus, adolescens. Aristoph. in Vesp. Item bouis filius,boue natus:apum epitheton, quòd ex taurinis ossibus nascantur.in Epigr.

Διόπαις, Iouis filius:epith.Apoll.in Epigr.

Δυωδεκέπαις, duodecim filios habens:in iisdem.

Ἑλεύθεροπαις, cui filii sunt liberi:& *per consequens* qui ipse est liber.Epigram.

Ἔμπαις, quæ infantem vtero gestat,grauida.Hesych.

Εὔπαις, bonos habens liberos,seu bonæ indolis. Eurip.in Heracl. apud eundem in Herc fur. εὔπαις γάρ, exp.bona proles. Item qui probi patris est filius.Aristoph in pluto.

Εὐπαιδία, ἡ, habere bonos liberos, felicitas quam afferãt boni liberi. Isocr.in Euag.

Θεόπαις, diuina soboles, Deo natus:in Epigr.& Athen.l.7.Sic & citur etiam Maria virgo Christi mater,apud Nonn.

Καλλίπαις, cui pulchri sunt liberi.Basil.

Καλλιπαίδιος, pulchros habere liberos.

Κλυτόπαις, inclytus filius,clarus liberis.

Μελλόπαις, proximus adolescentiæ.Hesych.

Μισόπαις, liberorum osor,liberos exosus.

Μονόπαις κέρως, filius vnicus vel vnigenitus.Eurip.

Ὀλιγόπαις, cui pauci sunt liberi.Plato de leg.

Ὁμοίπαιδα, Poll.dicit fuisse scribit τὸ ϑ ἴδιον, vtpote puerorum eodémque partu editos.

Παλίπαις, (pro πάλιν παῖς) iterum puer,repuerascens senex.Luc. in dial. ϑ ὀφθ κρίσεων.

Παμπαιδί, cum omnibus liberis. Dion.

Πολύπαις, cui multi sunt liberi.

Πολυπαιδία, multitudo liberorum.Isocr.in euag.

Πρόπαις, puer:rum productor.Hesych.

Συνέπαις, qui puerorum instar ficis gaudet.Vide etiã in Chil.

Τρίπαις, cui tres sunt liberi: vnde τριπαιδὸς ὕμνος, ius trium liberorum,apud Plut.in Num.

Φιλόπαις, qui pueros amat,puerorum amator.Theoc.idyll.13.

Χθονόπαις, terræ filius aut filia,terrigena.Hesych.

Composita ex παίω.

Ἀπαιδευσία, ἡ, dicitur de eo qui non est eruditus seu doctus. ponitur etiam,inscitia,imperitia.Aeschin. in Ctesiph.Ifocal Demon.Aristot.rhet.l.2.

Ἀπαίδευτος, ineruditus. Plat.in Axioch. et cum genit.apud Xen Pæd.3. τῆς δ' ἀπαιδεύτου παιδείας ἀφεστῶς.

Ἀπαίδευτος, ineruditè,indoctè,imperitè:Isocr.in Panath.

Διαπαιδεύω, instituo,erudio,doceo, idem quod παιδεύω Xen.

Ἐκπαιδεύω, idem. Vsurpatur & de equis. (eurip.

Ἐκπαίδευσις, dicitur de eo qui est eruditus , seu doctus. ponitur etiam,inscitia,imperitia. Aeschin. in Ctesiph.Isocal Demon. Aristot. rhet. l. 2.

Ἐκπαίδευτος, bene eruditus,valde erucitus. Εἰσαγώγιμος, docilè & peritè.

Κυκλοπαιδία, disciplina circularis.Lucian.

Ἐγκυκλοπαιδία, (*decomp.*) disciplinarum orbis, qui sepera liberalium artium numero censetur.Athen.& Suid.

Μεταπαιδεύω, aliter erudio & instituo, mutato institutionis genere erudio.Luc.in Lexiph.

Προπαιδεύω, ante instituo,ante doceo.

Προπαιδεύομαι, prius instituor,prius doceor.Plat.de rep.l. & Aristot.polit.8.

Προπαιδεία, & προπαιδεύσεις, quæ docebantur ante philosophiam & theologiam.Lucian.& Synes.

Συμπαιδεύω, condoceo, condocefacio. Xenoph. in conv. Σὺ δ' ἐὰν ἐμὲ τὸ ἐπιτήδευμα ἀπολλύῃς ἅμα ἐμοὶ, & Polyb. ἡ δὲ τοῦ ἡγεμόνος συμπαιδευομένη, condoce factus in violentia & furore.

Ψευδοπαιδεία, falsa eruditio, fictitia doctrina quæ veræ doctrinæ titulum mentitur. Ceb.in tab.

Π Α Γ Ω, F. σω. P. αξω, percutio, ferio, pulso. Xenoph. Pæd. ὃ τάττε με ἕπαισεν ὁ διδάσκαλος, percussit memagiter. aristoph. in Aubus, πεῖσε βοπάλῳ με τὸ κεφάλαιον. Idem in Nub. Κάδμου ἐπάισε τὸν ϑαγέρα. Plut.in Theseo, πεῖσαι κεραυνῷ τὸν ἐπιτυχόντα.

¶ Apud Aristoph. πεῖσον ἐκ' εἰκαῖς, abigere percutiendo. ¶Item πεῖσον, expedite aliquid facere,apud eũdem in Acharn. ¶Item χ πεῖσε, Item pro subagitare,apud eundem in Pace. ¶Item pro comedere,apud eundem in Acharn.

πεῖσμα, idem quod πεῖσις. Xen. Pæd. ἐπαίσατο τ μαζὸν: pro ictus Item passi.percutior.Herodian.l. 7, ξυλῳ πεισθεὶς ὑπὸ τινος. Reperitur & fut. παίσομαι tanquam à themate circumflexo,apud Aristoph.in Nub. τοιοῦτος ὑφηνιόχει πατὴρ ἐμοί.

Παιών ῶνος, ὁ, dictus est Apollo medicorum præses: ὃς ἐπαιώνισε. i. à ferriendo , quòd à sagittis pythonem serpentem confoderit.pro medico vsurpatur ab Aristoph. in pluto, Vide & παιὰ suprà.

Composita.

Ἀνάπαιστος, repercutio,referio. Eust.

Ἀνύπαιστος, pes carminis , alio nomine ἀνάπαιστος: fictus ὑπὸ τῶν ἀοιδοπλόκων τοῦ δικτύλου: constat enim prima & sicta breui,ac tertia longa,quum dactylus primam longam habeat & sequentes duas correptas. Ἀνάπαιστα dicuntur etiam versus anapæsto pede constantes:apud Athen.l.4. qui & nostro genere ἀνάπαιστα,apud plut.in Pericle.

Ἀνταποπαίομαι, mallei fabrorum.Hesych.

Ἀντιπαίω, contra percutio,seu vicissim percutio repercutio.

Εἰσπαίω, insilio,irrumpo,impetum facio. Expon. &, ingredior.

Dict. Ἐ'πεισμένος idem.Aristoph.in Pluto, Η'μῖν γὰ ἀγαθῶν ἐπεισμένος ἐστὶ τὰ πάντα.

Ἐπεισμένος, (*decomp.*)idem.

Ἔπεισις, cum impetu egredior. Διεπταίω, (*decomp.*)idem.

Ἐμπαίω, imprimo seu incudo,i.percussu imprimo. Eust.

Ἔμπαιστα, τὰ, eidem sunt imagines picturæve incisæ, seu impressæ. (pressa.

Ἐμπαιστός, ὴ, ὁ, cui eiusmodi σημάδια incusa sunt & imni liberi. Isocr.in Euag.

Ἐπιπαίω, impingo,offendo.

Ἐπίπαισμα, τὸ, offendiculum.offensio.Hesych.

Ἐπίπαστος, ὁ, ἡ, ὁ, percutio:vel percutio deorsum. Exponitur etiam, flagello.Hesych.

Παραπαίω, deliro,desipio. Luc. ἐξεπαίσεις ὦ γέρον ἡ μετρίως. Aristoph. in Pluto. ξυνδιατρίψαντα τῷ λαρεῖν, ἡ ἐξεπαίσειν.

Παραπαίω, delipiens, delirus. Hesych.

Περιπαίω, super-gredior, supero,excedo. Dem. τοῦτον ὑπερπεπαικέναι τοὺς πάντα τῶν λόγων. Luc ὑπερπεπαικυῖα πάσας ὑβρίν.

Περὶπαίω, &c. vide in παίω. Πεκπαίω, &c.in πηγνύω.

ΠΑΛΑΘ Η, ἡ, massa ficorum & pinguium caricarum quas in morem laterum figurantes , vt diu illæsæ permaneant, calcant,atque compingunt Hieron.in c.1.Oseæ & in c.6.Ezech. Luc.ἡ πολλὴ ἰσχὰς, ὅτις γε ἀφροντιστήσει Idem, αὐτόνομος ϑ εἰσὶ παλάθαι τῆς ἀφροσύνης. Gaza παλάθας vertit, offas, apud Theophr.hist.pl.l.4 c.3.

Παλάθη, ὁ, ἡ, idem quod παλάθιον,Strab.

Παλάθιον, ὁ, ἡ, ὁ, massæ quæ παλάθαι dicitur formam habens. Apud Dioscorid.lib.1. cap. 81. quum dicit alterum genus bdellij esse μάλαθρον παλάθιον Plin.exp.hadrobolum,i. crassiatum ; lebarum,in offas conuolutum.

Πάλαι, olim quondam.Il.τὸν μὲν πάλαι ἠείδη τὸν δὲ νεῖ. Dem. ad Phil.epist.τοῦ μὲ ἔργα πάλαι πεπαμένα ἀφῆκε τῶν πόλιν,τοῦ ϑ λοιπὸν νεῖ ὁ πατὴρ. Item pridem,iamprídem.iamdudum. Dem. pro cor. πεποίηκε γὰρ ὑμᾶς αὐτοῦ πάλαι καὶ Κτησιφῶντα. Sic Luc. πάλαι ἀβιωμένοι Ἐτεόκλεα. non prudentem, Aeschin. in Tim.

Παλαιός, ά, όν, q.d. qui fuit πάλαι, vetus antiquus, prisc us:vt παλαιὸς γὰρ, Hom. & παλαιὸς λόγος. Plut. Expon. etiam , pristinus:vt παλαιὰ χάρις, apud Soph. Dicitur interdum ablolutè pro παλαιὰ χάρις. vt apud Isocr.in Paneg. Item ἐκ παλαιοῦ pro ἐκ παλαιᾶ χάριτος, apud Synes. iam olim. οἱ παλαιοὶ, homines prisci seculi.apud Aristot.& cæteros. Et τὰ παλαιὰ ἀπομνημονεύματα memoriæ, res priscæ Isocr.ad Philipp. ¶ Palæa, fine adiectione dicitur pro παλαιὰ διαθήκη ,apud eccles. scriptores.

Παλαίτερος, pro παλαίτερος, antiquior,vetustior. Παλαίτατος, pro παλαιότατος,antiquissimus,vetustissimus. Thuc.l.1.

Παλαιότης, ὁ, ἡ, vetustas, antiquitas. Eurip.in Helen.

Παλαίωμι, veteras fco; vetus fio:vnde εἰ ϑ παλαιώϑην ϑ,apud Gal.& ἐὰν παλαιωϑῇ ϑ,apud Athen.vinum quod ad vetustatem peruenit,vinum vetus.

Παλαίωσις, ως, ὁ, inueteratio.Plut.sympos.7.

Composita.

Ἀπαλαιόω, ῶ antiquo,abrogo.

Ἔμπαλαι, iam olim.in 2.epist.Fet.c.2.& 3.

Πάλαι ποτὲ, q.d. decies olim,apud Aristoph.

Παμπάλαιος, omnino vetustus,seu vetustiss.Aristot.& Athen.

Πρόπαλαι, iam olim,vel iam dudum,iam pridem,iam diu.

Τετράπαλαι, q.d quater olim,valde pridem,in anthol. Epigr.

Τριπάλαι, qd.ter olim,valde olim i.iam inde à valde priscis tẽporibus,primo & omnium vetustissimo seculo.

Χιλιοπάλαι, q.d. millies olim,apud Aristoph.

ΠΑΛΑΙΣΤΗ, ἡ, ὁ, palmus:mensura quatuor digitorum , seu quarumlibet digitorum. * Vocatam παλαιστὴν Etymol. tradit quòd ea sit luctatoribus commoda,ἡ τοῦ πάλας συμφέρουσα τοῖς ὀστέοις, i.πλησίον τοῖς ὀστέοις.

Παλαιστὴ, ὴ, idem quasi παλαιστὴ, apud Eust. Pro eodem scribitur & παλαιστὴ, apud Poll. ¶ At παλαιστὴς, luctator, vide in πάλη.

Παλαιστὴς, ὁ, qui est quatuor digitorum magnitudine:vt παλαιστὴ apud Geop.

Παλαιστὴ, idem esse traditur quod παλαιστὴ.

Composita.

Δικάρπαλος, ὁ, ἡ, qui duorum palmorum est,bipalmis.

Ἑξάπαλος, qui sex palmorum est.Herodot.

Πεντάπαλος, qui habet quinque palmos,apud Xen.

Παλαιστὴς, &c. vide in πάλη.

ΠΑΛΑΜΗ, ἡ, palma manus(secundum quosdam)Od. κ. πάλαμη δ' ἐξ ἀγκῶνος ἴσχει.Il.11 γ, εἷλετο δ' ἁλκιμον ἰσχὸν ὁ δὲ πάλαμη ἐπέρεισε. Iliad. ο, Τέκτονι δὲ πάλαμαι δικέλοιο. * Etymol. ἀπὸ τοῦ παλλομένου deducit significante vibro. ¶ Item metaph. ars seu via aut ratio qua aliquid efficimus.Aristoph. in Vesp. Δεῖ δὲ τινὰ πάλαμαι τέλεσαι εἰς ἀσπίδ' ἐμβαλεῖν πάλαμαι. Sic & Theogn. Παῦσόν δ' ἀδικεῖν ἡμᾶς βίᾳ τε καὶ δόλῳ πάλαμαι.

Παλαμάω, ῶ, struo , molior, machinor.Aristoph.in Nub.

τί οὖν ἐκεῖνος ἐπαλαμᾶτο; Idem, Πρὶν τοῦτ' ἐπαλαμῆσαι τὸ πάλαμα μέσθιον. ¶ Item administro,efficio,gero.Xen.Pæd 4. τοῦτ' ὃ χρὴ σὺ τὸ δίον παλαμᾶσθαι.

Παλαμαῖος, α, ὁ, cuius manus cæde contaminata est.cæde contaminatus. Plut.in Pomp. τὸν δὲ θεοσεβέστατον τῶν καταλῶν εἰς παλαμαῖον ἀπορρήσαι. Apud Synes. Α'νθρώπων ϑ dicitur παλαμαῖος ϑ τῆς χώρας pestis &pernicies regionis.Item παλαμαία γνώμη ϑ γλῶττα,dira & conscelerata mens & lingua:apud eundem. ¶ Παλαμαῖος, Iupiter.vindex & vltor eorum qui manus cæde cõtaminarunt:vide Eust.& Etymol.

Composita

Ἀπάλαμος, ον, ὁ ϑ ἡ, ὁ, cuius manib.nulla industria;ars aut sedulitas ineſt Il.ε,Item iners:qui manu non laborat.Hesiod.in Erg.

Ἀπαλάμη, cui nulla arte aut ope obsisti potest, inelucta. bilis Pind.in Olymp.

Ἀπαλάζω, Hesych.& Eust.exp.τῷ παλαμήσας ἀνύσαι, manibus agito Il.σ ϑ Od ξ.Vide & comp ex Πάλλω.

Ἀνεπάλξεις, &c vide ibidem.

Ἀνεπάλαμον, τό, difficile & malis instructum.artibus. Hesych.

Ἐπιπαλαμάομαι, admachinor,contechnor.Luc.in Tox. καὶ οἱ κόλακες συμβάντος ὅπως καλαμισϑήσεται, ὑφῄρπαζε ἰδιδάσκων ὑπ ὄντα τὸν δεσπότην. (Epigr.

Εὐπάλαμος, manu industria seu peritia structus,artificiosus:in Epist. Πυρσοπάλαμος, ὁ, & πυρπαλάμης, ου, ὁ, dicitur astutus & vafer, teste Eust. aut ὁ πυρὶ ϑ ὅπλων τι ὑπὸ τοῦ πυρὸς, inquit Suid.Sic & Hesych.πυρπαλάμης appellatos fuisse scribit ὅτι διὰ πολῶν τι μηχανήσεως διωδεύουσι , ἡ διὰ πολλῶν τι ὑπ' ϑ.

Πυρπαλαμᾶσθαι, Eustat. exp. ἠρκεστηκέναι ὑπὸ τοῦ διὰ πυρὸς ἴσως τῆς ἠρκεστηκίας.

Παλάσσω, vide πάλ ϑ in Πάλλω.

Π Α Λ Ε Τ' Ω, F. σω, allicio, alliciendo fallo. Exponitur etiam pertraho in retia,in laqueum allicio.Aristoph.in Aub. ἡ ἐπαναγκάζει καλεύειν ϑ διὰ τύπου , Metaph. Item in Sylla. Σύλλας ϑ τοῦτ' εἶπεν ἀστεῖσας, ἁσπερ ἀϑάνατον ϑ ὄφιν, ποσσοῦ κάνετα τοῦ ϑ' ὑπὸ πολεμίων κακοῦσϑαι, ἀπὸ μαχῆς σ' ἐς τὸ χρατὸν πάλιν ἀπαγαγεῖν.

Παλεύτης, qui tendit retia vt aues allectas illis irretiat,illex, Hes.

Παλευτικὸς, ἡ, collumba illex, allectrix. Aristot.hist.an l.9.c.7.

Π Α Λ Η, ἡ, luctatio Odyss. ϑ, Δεῦϑ' ἄγε πειρήσωμεν (ἐπεὶ μ' ἐχολώσατο λίην) Η' πυξὶ, ἠὲ πάλῃσι ἠδὲ ποσίν. Pind sympos.l.2. πυγμὴ ἀσάτου ϑ ἡ σκαπτρῳ ὀϑόνῃ ἐξαλλομένων τῶν πάλαι ὄντων ϑ ἕϑ. Dicitur πάλην παλεῖν εἰς πάλλω , apud Paul. in Act. ἐπὶ τοῖσδε πάλλω , apud Luc.in Tim. Vsurpatur & num. plur. apud Paul & Heriodian. * Sunt qui à πάλλω deducant , quia ibi corpus σφάλλεται.i. agitatur seu quatitur. ¶ Πάλη, secundùm Ael.Dionys.proprie est tenuissima farina,item cinis. Pherecrates in ἄνω. αὐτικα τοι ϑ' ὀφθαλμοὶ πάλης φυσῶν τὸ πῦρ.hinc per reduplicationem σφαπάλη.

Παλαίω, luctor,certo.Il.ψ. κ' γὰ ϑ ἡδέ γε μηχάσατ' ἐδὲ πάλαισεν.Luc.in Hermot. πῶς πλησίον τὸν πατέρα τοῦ παλαίειν. Vsurpatur & metaph.ficut Lat.luctor Hesiod.in Erg. Δίκη δ' ἀμφοῖν ϑ ἐπιτὰ πάλαισε δικαίως. Sic apud Xen. πάλαισαντες ζημίας.

Πάλαισμα, τό ϑ, q.d, qui luctamentum:luctatio seu lucta, apud Xen.Proprie significat artificium luctationis ad supplantandum aduersarium,aut luctationem.Metaphoricè pro callido consilio seu techna,apud Aristoph.Aeschyn.Xen.

Παλαισμοσύνη, ἡ. lucta.Odyss.S.

Παλαιστὴς, οῦ, luctator,aduersarius in lucta.ibidem, & apud Plut.ὡς ἀδυμίας.

Παλαιστικεῖος, ὁ, ἀδ luctatorem seu luctatores pertinens seu luctationem aut palæstram.pausan.in Att.Item luctæ peritus. item studiosus.luctæ. Aristot.

Παλαίστρα, ἡ, palæstra.lucta:vel lúctæ locus. Xen. de Laced. pol.Herodian.l.5.Plut.in quæst.Rom.iu sympos.l.2. probl.4. Significat & decentiam illam qua status motus flexusque corporis ac omnes omnino habitus venustatem quidam leporemq; præ se ferunt.

Παλαιστρὶς, idem qui παλαιστὴς palæstrita.Plu .in probl Ro.

Παλαιστρικὸς ὴ, όν, idem quod παλαιστικὸς, vt παλαιστρικὴ ἀσκησις. Et παλαιστρικὴ ὄρχησις.Aristot. Item palæstræ peritus.Plu.sympol.2.probl 5.

Παλλάνη, ἡ, farina tenuissima, flos farinæ à xponitur &, flos polentæ.pollen.Apud Gal.2.περὶ τροφῆς, σφαλὰς ἀλφίτου. Et μὴ σφαλὰς ἀλεύρου,apud Dioſc. Pro eodem dicitur etiam σφαλὰς. Suid.exponitur etiam σφαλὰς, res vulgaris & minima apud Aristoph.in Vesp.Vocatur etiam σφαλὰς, nix minut: timpcade.Item metaph.pro valde astuto & verſuto,seu vafro,& q. d.eo cuius est subtilis astutia,apud Aristoph.in Nub.

Παπαλαμάπιον, pulticula. Poll.

Παπάλαμος, τό, idem quod σφάλα.Dem.& Luc.

Παπαλύσεις quomodo huc pertineant,vide in Παφάλα.

Παπαλώδης, ὁ, ἡ, malitiosus,versipellis,item veneficus vnde σφαλώδεις γυναῖκες, apud Suid.malitiosæ & veneficæ mulieres.

Πολυπαίπαλος,(*comp.*)admodum vafer.Od.ο.Φοίνικες πολυπαίπαλοι.

Πάλυνω,Iones dicunt pro ἐπιπάσσω,aspergo,cōspergo propriè de farina dicitur Od.ξ.ὁ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε. Dicitur & de niue Il.κ.ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας. Exponitur etiam, misceo & humecto.item albefacio.

Πάλαθος,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Ἐμπαλύνειν,(*comp.*)Gal.apud Hippoc.est ἐπιπάσσειν,insper-(gere.

Composita ex πάλη,lucta.

Ἀνάπαλη,genus saltationis,apud Athen.l.14.

Ἀναπαλαίω,luctam redintegro,luctæ certamen reparo. Metaph. pugnam reparo,victoriæ offensionem sarcio, vnde ἐπὶ τῷ ἀναπαλαῖσαι, apud Theodoret eccles.histor.l 3.

Ἀντίπαλος,obluctator,aduersarius in lucta,aut generaliter in athletico certamine. Item hostis,aduersarius,inimicus,æmulus.Dem. ὡς ἀντιπαλάξεσθαι βουλόμεθα ἀντιπάλοις Interdum cū gen. iungitur,vt Epig.l.1.ὦ πτεροὶ γλυκερῆς ἀντίπαλοι χάριτος. Interdum cum dat.vt apud Philon.de mūdo,ἡ ἀντίπαλος τῷ ...μη λέξη ¶ Item æquas vires habens,viribus par.Plur. Ἀ...τῶν Θηβαίοις ἀντιπάλους τοῖς Λακεδαιμονίοις καταστῆσαι πειρώμενος. Interdū additur datiuus rei: vt apud Luc. ἀντίπαλοι τῷ ἀγαθῷ, & apud Thuc. ἐν ἀλόγοις ἀντιπάλους αὐτῇ παραμείψας, eius magnitudini respondentibus Τὸ ἀντίπαλον,exp.absolutè, virium seu potentiæ æqualitas,vnde apud Thuc. ἐς τὰ ἀντίπαλα καθεστήκαμεν, ad æquum Martem deuenimus,seu virib.nos æquauimus.Τὰ ἀντίπαλα,aduerbial.etiam ponitur:pro ἀντιπάλως, æquo Marte, paribus viribus.vt ἀντίπαλα ναυμαχῆσαι.

Ἀντιπάλως,æquis viribus in lucta,& general.æquis viribus, æquo Marte.Thucyd.

Ἀντιπαλαίω,reluctor,obluctor,resisto.

Ἀπάλαιστος,ὁ,palæstræ imperitus. Hesych.

Βαρυπάλης,multam luctam habens:in Epigr. ¶ Βαρυπάλαις, tibialia.

Βαρυπάλος,magnus propriè,magnus luctator.¶ Item asinus: Suid.ex Hipponacte,κύψω βαρυπάλη τῷ δεσποσύνῳ.

Διαπάλη,ἡ,lucta,colluctatio, vt ἐν διαπάλαις ἦσαν ἤδη, quum iam colluctari cœpissent.

Διαπαλαίω,colluctor,vt διαπαλαίω σοι,tecum colluctor. Philostr.in Heroic.

Δυσπάλαιστος,ὁ & ἡ,difficilem luctam afferens, non facilè eluctabilis seu expugnabilis.Suid.

Δυσπάλαιστος,vix eluctabilis,superatu difficilis,seu ineluctabilis:vt δυσπάλαιστος τύχη, apud Euripid. & δυσπάλαιστον συμφορά, apud Euripid.

Ἐκπαλαίω,eluctor.Item præter gymnasticas leges ago.

Ἐκπάλαιστος,imbellis:propriè,qui se in lucta expugnari sinit, Hesych τὰ ἐκπάλαιστα,eidem sunt grauia & superba.

Εὐπαλής,luctam facilem habens,facile eluctabilis,vt ἀέθλοις εὐπαλέεσσιν,apud Apoll.

Ἰσοπαλής,vel ἰσόπαλος,æquas vires habens in lucta,æqualis: item in lucta viribus par. Item simpl. par, æqualis: vt apud Theocr.idyll.ς.ὅττι Ὀλύμπιος ἰσοπαλής. Apud Thucyd.l.2.ἰσοπαλεῖς κινδύνους,exp paria certaminum pericula, seu pericula certaminum æqualibus viribus sustinenda.

Ἰσοπαλέω,æqualibus viribus in lucta seu pugna: vnde ἰσοπαλῶς ἀγωνίζεσθαι,æquis viribus, ideóque ancipiti Marte pugnare apud Pausaniam.

Καταπαλαίω,eluctor lucta vinco.Item vinco,supero.Plat.de rep. lib.2.καί τοι ἐμοί γε ἱκανὰ καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ τότε ῥηθέντα καταπαλαῖσαι,ab hoc dicta vicisse.

Καταπαλαίομαι,lucta vincor,vnde καταπαλαισθείς,lucta victus, apud Pausan.

Ἀκαταπάλαιστος,(*decomp.*)lucta insuperabilis, & general. inexpugnabilis,insuperabilis.

Λεοντοπαλής,siue λεοντοπάλης,qui luctatur cum leone:in Epigr. ὁπλιτοπαλής,& Dorice ὁπλιτοπάλας,qui armatus luctatur.Plutarch. symp.2.& de fort.Alex.l.2.

Προσπαλαίω colluctor,obluctor.Suid.

Συμπαλαίω,colluctor.

ΠΑ'ΛΙΝ,iterum rursus,denuó.Apud poëtas aliquando iungitur,cum αὖτις,ἐκ παραλλήλου,vt Il β,οὐδ' ἔτι μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ Νεικείειν.Sic & Od.ξ.In prosa iungitur cum αὖ: vt apud Demosth.pro cor.σκοπεῖτε ἐν τούτοις πάλιν αὖ. ponitur interdum cum verbo simplici loco compositi,πάλιν ἐλθεῖν,pro ἐπανελθεῖν,iterum ire,redire,apud Hom.Thuc.& Xen. Inuenitur & πάλιν κομίζεσθαι,apud Dem.pro recuperare Iungitur & verbis cum ἀνὰ compositis,vt πάλιν ἀναλαμβάνειν.Dem. & πάλιν ἀναβλέπειν.Aristoph.item πάλιν ἐπάνειμι Xen.¶ Πάλιν,vice versa, è diuerso,è contrario.Dem. ἀλλ' οἱ δόντες ὑμῖν πάλιν δ' ὕστερον ἀφαιρήσονται..Sic apud Hom πάλιν ἐρέει,exp.contradicet,repugnabit. ¶Interdum significat ὀπίσω,i.retro, seu retrorsum: vt apud Hom.Il.γ,ὄσσε πάλιν κλίνασα,retrorsum flectens oculos. Sic apud Eurip φέρουσι ταῦτα θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω.

Composita.

Ἀνάπαλιν,è contrario,è diuerso.item viceuersa. Hermog. ἀνάπαλιν σοι ἔχω. Et cum genit.ὅπερ ἀνάπαλιν οἱ Θηβαῖοι ποιοῦσι, cui

contrariè faciunt,i.contrario modo.Εἰς τὸ ἀνάπαλιν, in contrariam partem,vel contrario modo.

Ἔμπαλιν κατεῖν,apud Hesych.exp.contradicere.

Ἔκπαλιν,è contrario,contrà,è diuerso,viceuersa.Luc.μεταβολὴ ἐς τοὐναντίον περιτρέπεται τὸ πρᾶγμα,in contrarium res cedit, viceuersa euenit. Xen.τοῖς δὲ πολεμίοις καὶ τὸ ἔμπαλιν αἰσχρὰ ἔσται,in contrarium euenit. Apud Herodot. ἔμπαλιν δόξης, contra quàm alij, aliter quàm alij. Dicitur etiam τὸ ἔμπαλιν, & per crasin τοὔμπαλιν, apud Eurip, Apud Hesiod in Asp. ἔμπαλιν ... εἰ λαμπομένοισι δεδορκώς, quidam exp.retro,retrorsum: alij, contrà.

-ΠΑ'ΛΛΑΞ,ακος,ὁ,iuuenis adolescens Eust.Dicitur & πάλλαξ pro πάλλαξ. * Forsan à verbo πάλλω,quòd iuuenilis ætas ... bus ad vibrandum polleat.

Παλλάκιον κ,τὸ,adolescentulus.Hesych.

Παλλακή ης,vel παλλακίς,ίδος ἡ,puella,iuuencula,Eustath.Item concubina.Odyss ξ ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ Παλλακίς. Aristoph.ἐξ ἑταίρας παλλακήν.

Παλλακεύομαι,sum pallaca,sum concubina.Synes.ep.ἣ γὰρ τῇ πόλει μετ' ἐπαλλακεύετο ναυκλήρῳ δεσπότῃ. Sic apud Plutarch. ... παλλακεύεσθαι. Apud Herodot.quidam exp. in concubinatum accipio.

Παλλακεία,concubinatus.Dem. τὰς μὲν γὰρ ἑταίρας ἡδονῆς ἕνεκ' ἔχομεν, τὰς δὲ παλλακὰς τῆς καθ' ἡμέραν παλλακείας.

Ἐκπαλλακίδιοι,(*comp.*)nóthi spurij, Hesych.

ΠΑ'ΛΛΩ,F.αλῶ,vibro,quatio,agito.Il γ.αὐτὰρ ὁ ... χαλκῷ Πάλλων,vibrans.Il.ζ.(de Hectore) ...λον ἱστὰς κῦμα πάλλε τε χερσί,vbi quidam interpretantur, librans. Πάλλειν κλήρους,mouere seu quatere sortes, sæpe apud eundem Hom.vt Il.γ,&c. ¶Item commoueo:vt apud Philostr. ... ¶ Item neutraliter pro palpitare formidine.Themist in 3 de anima, ... πάλλει μὲν ἡ καρδία, ... Apud Sophoc. πάλλων φόβῳ,exp παλλόμενος.

Πάλλομαι,vibror,quatior Item palpito,contremisco, Plut.in Cicer.κ, μάλα ἐπαύσατο παλλόμενος καὶ βίᾳ ... ¶ Pro sortiri accipi ab Herodoto traditur,vt & Hesychius πάλλεσθαι exp.κληρούμενον.

Παλμός,ὁ,& πάλμα,τὸ,vibratio,agitatio. Item παλμός,palpitatio,sæpe apud medicos.

Παλμικὸν οἰώνισμα, augurium quod ex palpitationis inspectione captatur.

Παλτός,ὸν,ὁ,vibratus: vel q.d.vibratilis,vt παλτὸν ... apud Soph. Παλτὸν substantiuè, iaculi seu teli genus quoddam. Quidam interpr.tragula:quidam & pilum.Xen.de arte equ.

Πάλος,ου,ὁ, vibratio, concussio, agitatio,Eurip. ¶Item sortitio, sors.Apoll.Arg.1.& apud Herodot.

Παλάσσω,fortior: vnde.Il η, Κλῆρον ... πεπάλαχθε διαμπερές, ... Sic Od.ι.Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον. ¶ Item inquino,fœdo,contamino:vnde pass. Il ε, παλάσσετο δ' αἵματι ... Item Il.λ,λύθρῳ δ' ἐπαλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

Παλάμη πάλη,πάλλαξ,πήληξ,πηλός, quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Composita.

Ἀειπαλής ἑος ὁ & ἡ, qui semper vibratur, qui perpetuo mouetur.Cordis epithetum.

Αἰδοιοπαλμος,morbus pudendorum,vt satyriasis & priapismus.

Ἄμπαλος,secunda sortitio in distributione.Eust ex Pind.

Ἀναπάλλω,vibro,quatio,concutio,vel euibro.Od.ω,ἐμπάλλειν ... ἔγχος.pro ἀναπάλλειν.Aristot.de mundo.ἡ δὲ ἀναπάλλουσα ... καὶ ἀναπάλλουσι ... παλματίας λέγονται.

Ἀναπάλλομαι,vibror,quatior.Item subsilio.Il.ψ, Ὡς δ' ὅθ' ... πάλλεται.Sic & apud Strab.ἀναπαλλεὶς πίνακας.

Ἀνάπαλσις,εως,ἡ,vibratio.Aristot.

Ἀποπάλλω,euibro,eiaculor.Suid.

Ἀποπάλλομαι,euibror.Diog.Laërt.& Basil.in hexaëmer.

Ἀποπάλσις,ως,idem quod ἀποπαλμός apud Hippocr.

Διαπάλλω,quasso.concutio.

Δίπαλτος,ὁ & ἡ, qui vtrinque vibratur seu vibrari potest. Apud Soph.in Aiace, πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με χειρὶ φονεύοι,exp.vtrinque telum vibrans.

Διπάλτως,vtrinque telum vibrando,ambabus manibus.

Διασπαλίζω(παρὰ τὸ διϊέναι καὶ πάλλειν) manibus excutio.seu manibus agito & quasso.item occido:vt Il.δ,αὐτὰρ δ' ἄνδρ' ... virum occidit.Od.ξ, πάντ' ῥάκεα διασπαλίξεις, laceras vestes tuas manibus agitabis & excuties Vide & composita ex Πάλλω.

Διασπάλαξις,ἡ, motus & excussio quæ fit manibus. Suid.& Etymol.

Ἐγχέσπαλος, hastam vibrans,hastæ vibrandæ peritus: ac proinde bellicosus. Il β, & alibi.pro eodem dicitur & ἐγχεσίπαλος, apud Hes.

Ἔκπαλος,exp.ex articulis suis emotum seu excussum,apud eundem. ¶ Ἐκπάλιος,fortis vel hæreditatis expers Idem.

Ἐμπάλλω,vibro.

... qui sorte distribuitur. Hom. hymno in Merc. ἴσχοι ...

Ἀμφιπαλής,eidem Hesych.est, quod ex medio vibratur & quassatur.

Σακέσπαλος, vel σακέσπαλος,scutum vibrans seu clypeum, bellicolus. ... Il. ε.

Σπαλίς quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Παλύνω, vide in πάλη. Πάμμα,vide in πάω.

Παμφαλάω, vide cum παμφαίνω in compositis ex φαίνω.

ΠΑ'Ν,ανὸς,ὁ,Pan: pastorum numen. Fingitur fuisse semicaper, & hirci modò libidinosus,iracundus etiam vt testatur Theocrit.idyll 1. ἐν τί γε πικρός,Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. ¶At ...,vide in ...

Πανικὸς Panicus:vt πανικὸς ψόφος vel θόρυβος, apud Herodot. lib. 7.& Plut in Epamin.terror seu tumultus quem Pan irritatus immittit.

Πανικός,panicus.Aeschil.

Πανίσκος ὁ,paruulus pan. Panisci,dæmones syluestres & montani,vt Fauni.

ΠΑΝΔΑ'ΛΕΤΕΙΟΣ,α,ὁ, improbus,veteratorius: * à Pandeleto quodam psephismatum scriptore & insigniter versuto, vtqui è pauperum deceptione ditesceret.) Aristoph in Nub. ... Μυσός φάσκων, ἐκ πανδαλέτου γνώμας τρίβων πανδαλετείως.

ΠΑΝΔΟΥ'ΡΑ,siue πανδουρίς: Hesychio est musicum instrumentum.Vide & Poll.

Πανδουρος,qui ipsum instrumentum tractat Hesych.

Πανδουρίζω,isto instrumento ludo.Lamprid. in Heliogabalo.

Πανδουριστής,ὁ,pandurista qui pandura ludit.Athen l.4.

Παντοχῆ, &c παντας.	Πάω, vide in πάς.
Πάομαι, πάσιν in πάω.	Παπαῖ,in Βαβαί.

ΠΑΠΠΑ'Ξ vox est imitans crepitantē aluum, apud Aristoph. in Nub. ὥσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ καὶ δεινὰ κέκραγεν.Ἀτρέμας πρῶτον παππὰξ παππάξ κἄπειτ' ἐπάγει παπαπαππάξ. quibus subiungit:quum χέζω κομιδῇ βροντᾷ, παπαπαππὰξ.

ΠΑ'ΠΠΑΣ,α ὁ, pater: vox est liberorum ad patrem qui eum patris nomine compellare volunt. Od.ζ πάππα φίλ' οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην Ὑψηλὴν εὔκυκλον, &c. apud Athen l.8, χαῖρ' ὦ πάππα φίλτατε.* Eust ex veterum authoritate tradit factum esse ex vocula infantium πᾶ,per reduplicationem.Legitur & pro nutritio,apud eundem.

Παππάζω pappa dico adblandior patri vocando pappam. Il. ε, οὐδέ τι μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο. Dicuntur & anseres παππάζειν. Poll.

Παππασμός compellatio patris vocando illum πάππα. Suid.

Παππίας,ὁ,& παππίδιον,τὸ,paterculus: *diminutiua blandientis*: apud Aristoph.in Vesp.

Παππίζω,paterculum appello.Eustath.

Πάππος auus, πάππος ὁ πρὸς πατρός, auus paternus: πάππος ὁ πρὸς μητρός, auus maternus, apud Aeschin.in Ctesiph Dicitur & sine adiectione de auo paterno,apud Athen.l.14,Κάδμος ... πάππος μάγειρος ἦν. Plat. de leg. ὁ πάππος πατήρ,aui pater, ¶ Πάππος, lanugo carduorum, seu flos: qui lanuginosus est:itē lanugo helxines herbæ.Arat.Ἢ δὴ καὶ παππούσης γήρειον ἀκάνθης Et Nicand.οἷά τε δὴ γήρεια νέον τε θρυμβείοιο. Dicitur & de lanugine barbæ, quæ inferiori labro adnascitur,vt μύσταξ, vel μάσταξ de ea quæ superiori.Poll. Hesych.Suid.& Eustath.

Παππεῖον,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

¶ Deriuata a πάππος auus.

Παππῷος(sicut πατρῷος à πατὴρ) auitus: vt παππῷα ἀγαθὰ, & παππῷα δόξα, apud Dem.Philipp 4.

Παππικός,ad auum pertinens,aut auum resipiens.

Composita.

Ἐπίπαππος,ὁ, abauus.

Πρόπαππος,atauus.

Τρίπαππος,proauus vel atauus. Poll.

Προσεπίπαππος,(*decomp.*)aui pater.Poll.ex Philon.comico.

Ἐπίπαππος, proauus aui pater.Poll.

Τρίπαππος, tritauus.

¶ Pertinentia ad πάππος,i.lanugo,&c.

... vel παππόσπερμα lanuginosa semina vel quæ pappo lanugine semen habent obductum, apud Theophrastum.

Ἀποπαππόω,in pappos verto. Vnde pass. ἀποπαππούσθαι,verti seu abire in pappos,apud eundem hist.pl.l.7, c.11.

Ἐκπαππόομαι,in pappos solui seu abire.Diosc.l. 3,c.13.

ΠΑΠΤΑΙ'ΝΩ,circumspicio,oculis lustro. Od. ρ, ὁ δὲ παπτῆ-

νας ἔνθα καὶ ἔνθα.Iliad ψ,Ἐς ἦν παπτήνας ἐπὶ πύργου Iliad.ε,Τρῶες δὲ παπτήνας. Interdum sequente ὅπη, vt Iliad π. Interdum præcedente πάντη, vt Iliad.ψ, Odyss.μ. vel πάντοσε,vt Iliad.ν.& ρ,vel ἀμφὶς vt Iliad.δ & ο. ¶ Item oculis vestigo, circumspectans quæro Iliad.ρ παπταίνων Αἴαντα μέγαν Interdum simpliciter significat, specto, vel respecto, oculos conuerto, intueor, sequente præpositione μετ, εἰς, aut πρός, Hesiod,in Erg. Μηκέτι παπταίνων μεθ' ὁμήλικας, oculos conuertens ad æquales. Sic apud Plutarch.in Themistocl.παπταίνων πρὸς τὸν Ἰσθμόν,ad Isthmum specto. Et Lucian.παπτήνας εἰς ἅπαντας; omnes intuitus.

Composita.

Διαπαπταίνω,circumspecto per.Plutarc.in Fab. καὶ πρὸς ἄλλοτε τῶν ἡγεμόνων, διεπάπταινεν, circumspectans oculos conuertebat.

Περιπαπταίνω,circumspecto,oculis lustro.Arat.πολλάκις ἐκ νηῶν πέλαγος περιπαπταίνοντες.

ΠΑ'ΠΥΡΟΣ,ου,ὁ,vel ἡ, papyrus,seu papyrum:planta nascens in palustribus Aegypti aut quiescentibus Nili aquis, vbi euagatæ stagnant. Theophrast hist plant.lib.4 cap.9.& Plin. lib.13. cap.1 Item liber eius: vt in Epigr λαμπάδα κηροχίτωνα χίνον καὶ λεπτῇ σφιγγομένην παπύρῳ. Item ipsa charta quæ inde conficitur.

ΠΑΡΑ',(& apud poëtas πάρ,per apocopen,& παραί per ectasin) præpositio cum variis casibus varia significans.

Cum genitiuo significante motum à loco, à,ab, ex.Thuc. lib.4. παρὰ βασιλέως πορευθῆναι εἰς Λακεδαίμονα. Interdum ponitur subaudito πέμπομαι aut ἀποστέλλομαι.

Cum datiuo,apud:vt παρ' ἐμοὶ διατρίβει. Et παρ' ἑαυτῷ ἔχειν,apud se vel intra se.

Cum accusatiuo significante motum ad locum. Xenoph. Hell.1.ἀφικόμενοι παρ' αὐτόν. Sic παρά σε ἔρχομαι, apud eundem. ¶ Item prope, propter, iuxta: vt Odyss ξ, οἱ δὲ παρ' αὐτὸν ἄνδρες κομήσαντο. Sic Act.cap.4. παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων, ad pedes,iuxta pedes. * Apud grammaticos pro ἀπό: vt quum dicunt,παρὰ τὸ λέγω fit λόγος. ¶ Item per: vt Demosthen.παρὰ πάντα τὸν χρόνον,per omne id tempus. Sic παρ' ὅλον τὸν βίον. Apud Thucyd. παρ' ἅπαν τὸ στράτευμα, per totum exercitum. ¶ Exponitur etiam, inter: vt παρὰ τὸ δεῖπνον inter cœnam,cœnæ tempore Sic παρὰ τὸν πόλεμον, belli tempore, militiæ. ¶ Exponitur etiam,in: vt παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν, in via. ¶ Item præter,vel contra:vt Plutarch.in pol γάμους συμφορῶν παρ' ἡλικίαν, vt nuptias præter naturæ præscripta coagmentaret. Sic παρὰ γνώμην & παρὰ τὸ πρέπον. Et παρὰ φύσιν, contra naturam.Sic παρὰ νόμον, contra legem. Interdum cum suo casu exponitur aduerbio:vt παρ' ὥραν,intempestiuè, παρ' ἀξίαν, indignè. ¶Aliquando exp. præter:i.vltra: vt Demosth παρ' ὀλίγους, præter paucos,paucis exceptis. Alicubi exp.vltra vel suprà:vt παρὰ δύναμιν supra vires. Thucyd.lib 1. Et παρ' ὃ δεῖ, supra modum. Et παρὰ ποταμόν, vltra vel transfluuium. ¶Item propter,ob:vt Antiph. παρ' ἕνα ἄνθρωπον, propter vnum hominem. Et apud Demosth. παρὰ τί: quamobrem:Sic παρ' ὅ pro quo scribitur etiam παρό · propter quod, quoniam. ¶Item παρὰ præ Aristot. metaphor. lib. 1. ὅτι νήφων ἐφάνη παρ' εἰκῆ λέγοντας τοὺς πρότερον, is sobrius & prudens fuisse præ illis antiquioribus.Sic & apud Plat de leg.lib. 7. Item cum,*in comparatione*:vt apud Plat. de rep.l. 1, λόγον παρὰ λόγον ἀντιτείνειν. ¶Item pro,prout Aristotel. in libr. de mundo., παρὰ τὰς τῶν διαστημάτων μήκη. ¶Interdum παρὰ adhibetur ad significandam temporis intermissionem: vt apud Aristot. παρὰ μῆνα τρίτον, tertio quoque mense. Sic παρὰ τετάρτην ἡμέραν apud Polyb. quarto quoque die. Dicitur etiam παρ' ἡμέραν, seu παρὰ μίαν ἡμέραν, alternis diebus. Sic παρ' ἐνιαυτόν, alternis annis. Dicitur & de aliis rebus interiectis, vt πληγὴν παρὰ πληγήν, apud Aristoph alternas plagas incutiens. ¶Habet παρὰ alios præterea vsus: vt παρὰ πολὺ χείρων, multò deterior, seu longè deterior, παρὰ τοσοῦτον siue παρὰ τοσοῦτον, tantò, seu vsque adeo, apud Plut. & Greg. Apud Thuc. lib. 3, παρὰ τοσοῦτον μὲν ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου, exp. tantulum abfuit quin Mitylene euerteretur: vel tam propè à periculo abfuit Mitylene. παρὰ μικρόν,vel παρὰ μικρόν, propemodum, penè, parum abfuit quin. Isocr. παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, parum abfuit quum interierim: pro quo dicitur breuius,παρὰ μικρὸν ἀπέθανον. Significat etiam paulò: vt apud Luc. οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον,haud paulò absurdius. παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι, vel παρ' οὐδὲν τίθεσθαι seu ποιεῖσθαι. pro nihilo ducere, nihili æstimare. Pro eodem dicitur & παρὰ φαῦλον ἡγεῖσθαι vel ποιεῖσθαι. ¶ παρὰ in compositione interdum significat idem quod σύν: vt in παρουσία pro συνουσία, & παραδυναστεύω pro συνδυναστεύω. Aliquando significat perperam,malè,vel obiter,negligēter:vt in παρακούω παρορῶ, παραλείπω Interdum signif. temerè: vt in παρακινδυνεύω, παράλημος, παραβάλλομαι. Aliquando significat clàm: vt in παρεισάγω, & παρεμβάλλω. Aliquando denotat tempus elapsum:vt in παρηβάω,

παραβαίνω. Nonnunquam minuit significationem: vt in παρέρχομαι, παράμικρος, παρισόω. Nonnunquam auget, vt in παραθαρσύνω Interdū significat penitus: vt in παρεστάγω παρεστάχειν. Significat etiam successionem: vt in παραδιδόναι & παραλαμβάνω. ‹ παρὰ pro πάρεστι, vide πάρειμι in comp. Ex εἰμι.

ΠΑΡΑ'ΔΕΙΣΟΣ, ου, ὁ, hortus, viridarium. Sic vocant Græci quæ Latini viuaria (vt Gell. scribit lib. 2. c. 20.) septa videlicet quædam in quibus voluptatis causa tum plantæ excoluntur, tum etiam viuæ feræ pascuntur: seu ager conseptus ac diligēter consitus omnis generis plantis. Xen. in Oecon. τὸν ἐν Σάρδεσι παράδεισον ἐπιδεικνύναι, conseptum agrum, ac diligenter consitum ostendisse. Idem Hellen. 4. παραδείσους μεστοὺς δένδρων καὶ θηρίων. Sed κατ' ἐξοχὴν sic vocārunt Græci interpretes hortum illum in Eden plantatum. Hinc factum vt beata illa gloriæ Dei sedes hoc nomine vulgò etiam diceretur: vt Luc. 23. & in Ecclesiastico aliquoties. * Hanc vocem Græci à Persis, Persæ ab Hebræorum vocabulo pardés, quod hortum domesticum seu pomarium significat, dicuntur desumpsisse.

ΠΑΡΑΣΑ'ΓΓΑ Σ, siue παρασάγγης, ου, ὁ, parasanga: apud Persas mensura est viarum triginta stadia continens. Herodot. li. 2. παρασάγγης δύναται τριήκοντα στάδια). Apud Xen δύο παρασάγγας ἀπέχειν. exp. distare sexaginta stadia. Athen. lib. 3. πολλοὺς παρασάγγας ὑπερδραμόντες.

ΠΑΡΔΑΚΟ'Σ, ή, ὁ, humidus, humectus, vuidus. Aristoph in Pace, οὐδὲ σκαλεύειν, (sc. ἔξεστι τὴν γῆν) ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον, quoniam agellus vuidus est. hodie glebas frangere non licet. Archilocus etiam & Simonides ita hoc vocabulum vsurpārunt, vt tradit schol. * Forsan ab ἄρδω, irrigo, pleonasmo τοῦ π.

ΠΑ'ΡΔΟΣ, ου, ὁ, pardus: fera quæ & πάνθηρ.

Πάρδαλις εως ἡ, pardalis, seu panthera. Aristot. hist. anim. lib 9. cap. 6. Aelian. & Oppian. de venat. lib 4, & Theophr. de caus. plant. lib. 6, cap. 5. Eadem dicitur & πόρδαλις, Il. γ, & φ, & Oppian. de venat l 3.

Παρδάλεος, siue παρδάλειος, pantherinus: vt παρδαλέη δορά, pantherina pellis: quæ & παρδαλέη siue παρδαλῆ dicitur Il. γ. & κ. Et παρδάλειος λίθος, lapis pantherinam pellem imitans macularum varietate.

Παρδαλώδης εος, ὁ καὶ ἡ, pantherinus, seu ad pantherinam naturam accedens, pantheræ naturam imitans Athen. l. 2.

Παρδαλωτὸς, referens colorem pardalis pantheræ in modum varius, maculosus.

Πάρδαλος, ου, ὁ, auis cinerei coloris: de qua Aristot. hist. an. lib. 9, cap. 23.

Παρδίαι κεστρεῖς, pisces de genere mugilum: quòd sint pardorum in modum maculosi. Plut. de solert. anim.

Παρδίον, ου, τὸ, pardium fera. Aristot. lib. 2. anim. vbi Gaza legit ἱππάρδιον.

ΠΑΡΕΙ'Α, & Aeolicè παραύα, ας, ἡ, mala, maxilla, gena. Od. θ, Τὰς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί. Od. π κατὰ δὲ παρειῶν δάκρυον ἧκε χαμᾶζε. Sic & Od. α, & alibi apud Hom. Xen. pæd. 6. ἐλείβετο δ' αὐτῷ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν. Plut. in Hellen τὴν ἐπ' ἄκρων τῶν χειλῶν ἐπὶ παρειαῖς. ‹ Apud poetas proræ etiam nauium παρειαὶ dicuntur: vt annotant Eustath. & Poll. * Sunt qui παρὰ τὸ ἐπαίρω deducunt vide Ammon

Παρείας ου, ὁ dicitur serpens quidam. παρὰ τὸ ἐπαίρεσθαι τὰς παρειάς, seu παρὰ τὸ στρογγύλας καὶ μεγάλας παρειὰς ἔχειν. Demosth. pro cor. τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων. Aristoph. in Plut. ὁ δὲ ξηλα βόμβων ὡς παρείας ἂν ὄφις.

Παρήιον, τὸ, & παρηΐς, ίδος, ἡ, idem quod παρειά. Od. χ, Apollon Argon. l. 2. & in Epigr. παρήϊον adiectiue etiam dicitur maxillare. Sic & appellantur ornamenta in maxillis equorum: vt Il. δ' ἐλέφαντα φοίνικι μιήνῃ παρήϊον ἔμμεναι ἵππων.

Composita.

Εὐπάρειος, pulchras habens genas.

Καλλιπάρῃος, Aeolicè seu Bœoticè pro καλλιπάρειος, pulchras habens genas: & synecdochicè, *ex parte intelligendo totum*, pulcher, venustus, Iliad. α Odyss. ο

Λευκοπάρειος vel λευκοπάρῃος, candidas habens genas. Hesych.

Μαλλοπάρῃος, genas velleris in modum molliculas habens, apud eundem.

Μηλοπάρῃος, & Doricè, μαλοπάραος, malis similis habens genas, vel cuius malæ seu genæ colorem mali referunt. Theocr. idyll. 27.

Μιλτοπάρῃος, minio infectas genas habens, qui miniatis seu rubricatis genis est. Metaphoricè naues μιλτοπάρῃοι dicuntur Il. β. quarum proræ minio seu rubrica sunt infectæ.

Φοινικοπάρειος, siue Φοινικοπάρῃος, Phœniceas habens malas, seu genas, i. phœnicei coloris. Naues etiam φοινικοπάρῃοι dicuntur quæ phœniceo colore pictæ sunt Od. α.

Χαλκοπάρειος, seu χαλκοπάρῃος, æreas habens malas. Il. μ. & υ.

Χαλκοπάρῃος, idem Pind.

ΠΑΡΘΕ'ΝΟΣ, ου, ἡ, virgo Il. χ ἀπὸ παρθένος ἠΐθεός τε. Interdum ponitur adiectiuè, vt Xen. pæd. 4 ἔστι μοι θυγάτηρ παρθένος ἤδη ὡραία. Sic Philo de vita Mos μιμούμεναι τὰς παρθένους χάριτας, virgines gratias imitantes. item metaph. apud Aristoph. παρθένοι τριήρεις, triremes intactæ adhuc à mari. * Dicitur (vt tradunt grammatici) παρὰ τὸ παρθένειν τὰ μητρί, quia virginitate ma suas matres vt plurimum excellant. Alij à παρὰ τὸ θένειν τὴν πνεῦσαν dictam volunt, hoc est, quia ætatem infirmā egressa est, vt nubilis esse possit. Eustathio παρθένος dicitur ἡ ἐστερημένη τοῦ θάλλειν, οὐ θηλάζειν, i. quæ nondum lactat.

Παρθένειος, siue παρθένιος & παρθενικός, virgineus, virginalis, vel qualis est virginum, virginum proprius: vt παρθένιος ξώνη, apud Eurip. Et παρθένειοι αὐλοί, apud Athen l. 4. & 14. Dicitur etiam παρθένιος ἀνήρ, vt qui vxorem iuuenculam virginem duxit, apud Plut. in Pomp. Et παρθενικὴ κόρη, virgo. Athen. lib. Pro quo frequentius dicitur παρθενική absolutè vt Od. λ. Hesiod in Erg. ¶ Παρθένιον, herbæ nomen, apud Nican. in Ther. Diosc l. 3. c. 155 & lib. 4. c. 199 Theophr. hist. pl. l. 7. c. 7.

Παρθένια, τὰ signa virginitatis. Deut. c. 22. Παρθένια, τὰ, fiunt virginitatis, virginitas. Iudic. c. 11.

Παρθενία ἡ, virginitas, status in quo virgines sunt. Apoll. Argon. l. 2. Herodian. l. 4.

Παρθενεύω seu παρθενεύομαι, in virginitate dego. Polyæn. l. 8. καὶ τὰς ἱερείας ἀεὶ παρθενεύεσθαι. Sic & apud Herodian. l. 5. item παρθενεύω, virginem manere cogo. in virginitate custodio. Eurip. in Supplic. Ἡ παρθενεύειν παῖδας ἐν δόμοις χρεών. Sic & apud Luc. in Tim.

Παρθένευσις ἡ, ipsa rectio τοῦ παρθενεύειν, quum aliqua custoditur virgo aut aliquis sub habitu virgineo. Luc. de salt.

Παρθενεία ας, ἡ, idem cum παρθενία Eurip. in Rhæso.

Παρθενίας, ου, ὁ, filius legitimo concubitu natus ex ea, quæ quum duceretur, virgo putabatur, sed non erat. Aristot. polit. 5. c. 7.

Παρθενικάριον, ου, τὸ, virguncula.

Παρθένευμα, τὸ, status virginitatis. Eurip. in Phœn. & in Ione.

Παρθενὼν, ῶνος, ὁ, conclaue virginum, seu locus in quo asseruantur virgines. Plut. in Alex. Ionicè pro eodem dicitur παρθενεὼν vt in epigr.

Πάρθενος, metri gratia dicitur pro παρθένος in iisdem epigr.

Παρθενὶς idem. Suid ex epigr.

Composita.

Ἀειπάρθενος, ὁ, semper virgo. Soph. in Aiace Dion, & Xiphilin.

Ἀπάρθενος, non amplius virgo, deuirginata. Nonn.

Ἀπαρθένευτος, non deuirginata, pura & intacta. Hesych. ex Soph. Hippono Item non decens virgines. Eurip. in Rhæso.

Ἀποπαρθενεύω, idem. Athen. l. 3, ἐν ἐπτὰ ὑφ' οἷς γε ἐμ ἐμὲ ἀποπαρθενεύεται θεοῖσιν κέρας.

Διαπαρθένια δῶρα, dona quæ pro virginitate adempta dantur. Poll. l. 3.

Δυσπάρθενος, virgo misera. Epigr.

Εὐπάρθενος, felix virgo. Eurip. in Bacch.

Καλλιπάρθενος, ὁ καὶ ἡ, pulchras virgines habens: vnde καλλιπάρθενοι Νείλου ῥοαὶ apud Eurip initio Helenæ.

Μειξοπάρθενος, dicitur ἡ σφίγξ, quod virginea facies ei admista esset, *h. e.* quòd ex parte esset facie virginea Eurip. in Phœn.

Φιλοπάρθενος, amator virginum. item virginitatis amatrix seu studiosa.

Ψευδοπάρθενος, ἡ, falsa seu fictitia virgo, quæ virginitatem mentitur.

ΠΑ'ΡΙΟΣ, ου, ὁ, Parius: qui ex Paro insula est. Πάριος λίθος, Parius lapis: ex marmoreo genere. Plin. l. 36, c. 5. Legitur & παρεῖος λίθος cum diphthongo, apud Pauſ. in Att. in Epigr. πάριος exponitur pario marmore structus.

Ἀναπαριάζειν esse dicunt, pactis non stare: prouerbio à Pariis sumpto, qui quum bello ab Atheniensibus oppressi promisissent se ciuitatē illis tradituros, si ab armis discederēt, mox nacti auxilia ab iisdem desciuerunt.

ΠΑ'ΡΝΟΠΕΣ, οἱ, genus locustarum, vt ἀττέλαβοι. Aristoph. in Auib. ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων ἐσέρχεται. Pausanias porro in numero volatilium maleficorum quæ segetes exedunt: & Aristoph. rursum in Auibus. αὐτοὶ τὰς ἐλαίας ὅσας οἱ πάρνοπες τίθενται. Ἀλλ' γλαυκῶν λόχος εἰς αὐτοὺς καὶ κερχνήων ἐπιπέμψεται qui ex culicum genere esse velint.

ΠΑ'ΡΟΣ, ante. Poeticum aduerbium vel loci, vel temporis. Cum genit. vt apud Eurip. στεῖχε δωμάτων πάρος prodi ante ædes. Il θ. Εὔξατο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους, ante Tydidē inhibere celeres equos. Ponitur & sine casu: vt Il. ψ τὸ δ' ἐμβῆ τὸ πάρος λαβέσθαι, ante alios, vel ante tempus. ‹ Item antea, prius, ante hoc vel illud tempus. Il. σ πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις. Od. ζ, ἐπεὶ πάρος γ' οὔτι τ' ἄκοιτας. Interdum præponitur articulus: vt Od. ε, ὡς τὸ πάρος περ, vt antea. In plur. τὰ πάρος, anteacta, præterita. Soph. ‹ Item priusquam, antequam. Cum infinitiuo: vt Il. σ, Εἰ σ' ἀγορὴν ἀγέροντο πάρος δόρποιο μέδεσθαι. Et Il. ζ, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.

Πάροιθε

Πάροιθε siue πάροιθεν (illud sequente consonante; hoc sequente vocali) idem quod πάρος, ante: vt Od. ρ. Μνηστῆρες δ' ἀπὸ ροιθεν Ὀδυσσῆος μεγάροιο δίσκοισιν τέρποντο, ante domum Vlyssis Apollon. Rhod. Arg. l. 2 Θῆκε πάροιθε ποδῶν. posuit ante pedes. Ponitur & sine casu. Il ψ. Item ante, antea, in temporis significatione: vt Il. Πάντα γὰρ ἐνθάδ' ἐγὼ τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην, omnia nunc tibi præstabo quæ anteà promisi. Et cum artic. in Epg.

Παροίτερος, α, ον, prior. item vetustior, antiquior. Vsurpatur in loci significatione, apud Apoll. Arg. lib. 4. Ἔστι δέ τις πορθμοῖο παροιτέρη εἰν ἁλὶ νῆσος, sita ante. Sic in cursu dicitur aliquis esse παροίτερος. Il. ψ

Παροιτέρω, longius progrediendo, vlterius. Apoll. Arg. lib. 2.

Παροίτατος, primus. Apoll. Arg. l. 2. ὃς μὲν ἔτυψε παροίτατος. Item vetustissimus, antiquissimus.

Προπάροιθε, siue προπάροιθεν, idem quod πάροιθε siue πάροιθεν, ante. Odyss. ξ, Εἰ δ' ἐθέλεις ἐπίμεινον· ἐγὼ δέ εἶμι προπάροιθε, ego eo præ, seu anteeo, præeo. Hesiod. in Theog. προπάροιθε φυλάσσει, ante custodit, ab anteriori parte, in fronte. Construitur & cum genit. Il. υ, Αὐτὰρ ὁ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. Hesiod. in Erg. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Comparatiuum etiam fertur: vt Od. λ, σεῖο δ' Ἀχιλλεῦ Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω, præ te nemo beatior, seu ante te. Significat etiam, ante oculos, in conspectu. Od. δ' Οὐδ' εἴ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸς ἢ φίλος υἱὸς Χαλκῷ δηιόῳεν, ὁ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο. Dicitur & Πρόπαρ, per apocopen. Hesiod. in Theog. πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων.

ΠΑ'ΡΟΣ, siue παρὼς aut παρῶος dicitur color quidam medius inter cinereum & rufum: vt παρῶοι ἵπποι, apud Aristot. hist. anim. lib. 9.

ΠΑ'Σ, πᾶσα, πᾶν (F. πᾶσα. Neut. πᾶν) omnis. Theogn. πᾶν) Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε εἰπεῖν Οὐδ' ἔρξαι δύναται. Aristoph. πᾶς ἀνὴρ πόνος. Illiad. Ἐκέκλυτε μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι. Luc in vita aut. ἄγε δὴ πρόσιχε πᾶς. Item quiuis, quilibet. Demosth. pro cor. ἂν πάντες μᾶλλον αἱρῆσαι εὕροιτε ἢ ἐμέ. Et in Mid. πάντα μᾶλλον ἢ ταῦτα λέγειν. Dicitur & περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, plurimi facere. apud Synes. Et pro eodem, περὶ παντὸς ποιεῖσθαι apud Thuc. l 1. ‹ Item totus, vniuersus, Il. ο, πᾶς δ' (ὁ λόγος) χρυσὸς κάπνισε ἐν κονίῃ. Soph. in Aiace, λύπη, πᾶς ἐλήλαται χρεών. Thuc. l. 6. παντὶ δὴ τῷ στρατεύματι Gregor. πόθεν ἥλιος πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ ἐπιλάμπει. Interdum ei præfigitur ὅλος, in hac signif. vt apud Polyb. πρὸς δὲ τοῖς ἐπὶ τὸν Πτολεμαῖον παρασκευασθεὶς ἤ πᾶς ὅλου. Τὸ πᾶν, vel πᾶν, summa rerum: vnde ἀκούσατε περὶ τοῦ παντὸς, apud Thuc. lib. 1. Philosophis autem τὸ πᾶν dicitur vniuersitas: quam Cicero nunc totum & omnia, nunc mundum appellat: vt apud Plut. τὸν μὲν ἓν πεπίστευκε, καὶ πατέρα τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν. Sic & apud Plut. aduersus Color. ‹ Nonnunquam τὸ πᾶν, aduerbialiter ponitur pro κατὰ τὸ πᾶν, omni ex parte, omnino: vt apud Plat. in Apol. τούτῳ δὲ τὸ πᾶν μέλει Sic Xen. pæd 1. τὸ πᾶν ἐκείνοις τοῦ παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας Item perpetuò, semper: vt apud Luc. ἐν ἀγροῖς τὸ πᾶν βιοῦντα. Sic & πάντα vsurpatur pro πάντως, modis omnibus: vt apud Athen. ἀπὸ τοῦ παντὸς ἀρίστῃ καὶ μακαριστὰ βασιλέας Ἀδριανοῦ. Et Gregor. πάντ' ἐμοὶ σὺ ἔχεις. Interdum tamen subauditur præposit. κατά: vt Od. μ. ἐν δ' ἐγὼ πάντα τέλεσσα δίκαιον. Sic & apud Herodian. & Synes. ‹ Πᾶς dicitur etiam pro ἅπας, teste Eustath.

Πάνυ omnino, prorsus, penitus. Aristot. lib. 1. de gener. & corrup. & Plat. in Phileb.

Πάντη, & πάντᾳ Doricè, omnino omnibus modis, prorsus. Plut. de Agesilao, Νικίας, εἰ μὲν ἀδικεῖ, ἀφες εἰ δὲ ἀδικεῖ, πάντη ἀδικεῖ. Aristot. metaphys. l. 9. οὐ γὰρ πάντως τὸ ἀνθρώπειον γένος ἢ χρίσις, non enim omnibus modis hominis pars massæsta simpliciter. Item ad summum: vt apud Gal. ad Glauc. Εἰ ἄρα τῶν τοιούτων πάντως γε τῇ τετάρτῃ φέρειν σημεῖον πέψεως, ad summum, vel plurimum quarta die. Præcedente negatione exponitur, continuò, *habēte consequentiæ significationē*, *vel necessitatis*. Aristot. Probl. sect. 10. ὅσα δ' ἄγρια οὐ πάντως ἥμερα, quæcunq; animantia agrestia sunt, non continuò etiam sunt mansueta: vel non necesse est esse.

Πάντη, quoquouersum, in omnem partem. Ho. Iliad. μ, & alibi.

Παντοῖος, varius. Eurip. in Iph. Aul. Lucian. in somn.

Πάντοθεν, vndique, vndiquaque, Odyss. ξ.

Πανταχῇ, vbique oppos τῇ μηδαμῇ. Item quoquomodo. Plat.

Πανταχοῦ, idem quod πανταχῇ. Dem πάντων πανταχοῦ κρατοῦμεν. Et cum gen. πανταχοῦ γῆς, vbiq; terrarum, apud Chrisost. Exponitur, & quouis, seu quemcūq; in locum, apud Demosth. Phi. 1.

Πανταχόσε & παντοχόσε, in omnes partes, quouis, quoquo versus vt πανταχόσε τοῦ σώματος, apud Alex. Aphr. in præfat. lib. 1, Problem.

Πανταχόθεν, vndiq; ex omnibus partibus. Herodian. lib. 1. πάντοθεν πανταχόθεν ξίφη ἐξελκύσαντες.

Παντοῖος, α, ον, omnigenus, omnimodus: item varius, multiplex. Il. γ. Gregor Luc. &c.

Παντοίως, omnibus modis. Herodian. lib. 4.

Πάνυ, omnino, prorsus. Aristoph. in Nub πάνυ γ' ἀπαρνοῦμαι omnino nego. Sic & apud Thucyd & Herodian. in responsione & concessione iungitur particulis μὲν γε, & οὖν: vt apud Plat & Xenoph. Item valde, admodum, magnopere: Plat. in Phædr. πάνυ μακρὸν πεποιημένος σύγγραμμα, valde longum. Sic apud Aristoph. in Plut. & Plut. πάνυ δυσωπίας. ¶ Exponitur &, fermè, apud Dem. & Aristot.

Πάγχυ (poët.) omnino, penitus Il τ, Od. ο, & alibi.

Ἐπιπάγχυ, (*comp.*) idem Hesiod. in Erg.

Composita.

Ἁπάντως, αντος, vniuersus, omnis.

Ἅπας, vniuersus, totum. Fœm. ἅπασα, n. ἅπαν. Hom. Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, vniuersus campus. Et apud eundem ἅπας ἐνιαυτὸς, totus seu integer annus. Sic & apud Aesch. in Ctesiph ¶ Item omnis. Od. ξ τὸν ἄριστον ἁπάντων, & ἁπάντων αἰνότατον, apud Isocr. Dicitur & ἅπας ἔτι: quilibet, quiuis. ¶ Exponitur &, summus, extremus, apud Plat. in epist. εἰς ἀπορίαν ἐλθεῖν τὴν ἅπασαν, in summam vel extremam adduci angustiam.

Ἁπανταχῆ vel ἁπανταχοῦ, vbique, quaqua versum, passim: vt ἁπανταχοῦ δὲ βωμοὺς καὶ θυσίας.

Ἁπανταχόθι, vbique, vbiuis, in omni loco Luc.

Ἁπανταχόθεν, vndique, vndeuis, omni ex parte.

Ἁπανταχόσε, in omnem partem, quoquo versum. Plut. in Ca-(mill.

Ἁπαντῇ, vndique, vndiquaque.

Decomp. Ἅπαξ ἅπας, semel omnis. Aristoph. in Plut.

Διαπαντὸς, semper, perpetua serie. Xen.

Εἰσάπαν, omnino, prorsus. Phil.

Καθάπαν, omnino in vniuersum.

Ξυνάπας, idem quod ξύμπας.

Διαμπὰξ, in totum, in vniuersum. Hesych. & Suid. Exponitur & vtrinq; apud Luc.

Διαπαντὸς, per omnia, iugiter Lucæ 24. & Hebr. 2.

Ἐκπαντὸς, in totum, omnino prorsus.

Ἔμπας, omnino tamen Hesych.

Ἐπίπαν, in totum, in vniuersum, omnino. Thoph. de caus. pl. l 2. Item plerunque vt plurimum, ferè. Polyb. & Aristot.

Πάμπαν, omnino. Il. α, ε, &c.

Παράπαν, in vniuersum, genere toto, apud Plat. Exponitur & omnino, prorsus, apud Aristoph. in Plut. & Polyb.

Πρόπας, vniuersus totus: vt πρόπας στόλος, apud Soph. & νῆας προπάσας, apud Hom. Il. β.

Ξύμπας, vniuersus, totus Thuc l. 2. Isocr. Dem. & Aristot.

ΠΑ'ΣΣΑΛΟΣ, & Atticè πάτταλος, ου, ὁ, clauus ligneus, paxillus (* à πήσσω, figo, pango, defigo, depango. Eust.) Od. φ. ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον. Synes. epist. 45 οἱ πάτταλοι παττάλοις ἐκκρούονται, paxilli paxillis excutiuntur. Poeticè πασσαλόφι dicitur pro πασσάλου. Il ω. Od. θ, & alibi.

Πασσάλιον, ου, τὸ, & πασσαλίσκος, ου, ὁ, siue παττάλιον & παττταλίσκος, clauiculus ligneus, paxillus, vt παιδία διὰ παττταλίων, apud Pol. lib. 9.

Παττταλίαι ἔλαφοι, quorum cornua πασσάλου speciem referunt. Arist. hist. anim. l. 9. c. 5.

Πασσαλεύω, seu, παττταλεύω, f. εύσω palum figo, vel palo figo, palo affigo Eurip. in Rheso, Θείνοιτ' αὐτὸν πασσαλεῦσαι πρὸς δόμοις.

Πάσσαξ ακος, ὁ, diminut. idem quod πάσσαλος. Aristoph. in A-(charn.

Πασσάκιον, τὸ, idem apud Hesych.

Πασσακίζω, palo figo, vel palo affigo.

Πασσάριος, palus Hesych.

Composita.

Διαπατταλεύω, seu διαπασσαλεύω, distendo clauis ab extrema parte fixis, Plut in Artox. Aristoph. in Equit.

Προσδιαπασσαλεύω, πρὸς σανίδα (*decomp.*) tabulæ traiecto paxillo affigo.

Προπασσαλεύω, siue προπατταλεύω, paxillis appingo seu affigo. Aristoph. in Plut.

Προσπασσαλεύομαι, paxillo affigor: vnde Ἀνδρομέδη προσπεπατταλευμένη, palo alligata, apud Luc.

ΠΑΣΣΑ'Ω, vel πάττω, inspergo, vel conspergo: vt Il ι. πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο, salem inspergebat. ῥόδοις πάττειν, rosis conspergere, apud Aristoph. in Plut. Item superinijcio: vt apud Hom. ἤπια φάρμακα πάσσειν. ¶ Item variego, variè distinguo. Eust.

Παστὸς ὁ, conspersus. Schol. Aristoph. & Athen. ¶ Item thalamus, apud Luc. vnde comp. πρόπαστος, locus ante thalamum.

Παστὰς, άδος, ἡ, thalamus (à secunda significatione verbi πάσσω.) Eurip in Oreste & apud Chrysost. Exponitur &, porticus: apud Plut. in vita Galbæ, & alibi. Item atrium in quo habebantur conciones. apud eundem in Lycurgo.

Παστὴ, ἡ iusculū farina mixtū, seu conspersum. Poll. ex Aristoph.

Composita.

Ἀκρόπαστος ἰχθὺς per summa cōspersus. Sopater apud Athen. l. 3.

Ἁλίπαστος, sale conspersus, vt ἁλίπαστα κρέας. apud Eust. ¶ Item mari seu aqua marina aspersus in anthol Epigr.

Διαπάσσω, vel διαπάττω, conspergo. Gal. ad Glauc. Item inspergo seu spargo. Herodot.

Διαπάττε-

Διασπείρομαι, inspergor: vnde Διάσπαρτος γῆ, terra quæ inspergitur, & Διάσπαρτος ὑφ' ὑμῶν, nigris maculis respersus.

Διάσπασμα, τό, medicamentum quod corpori siccum inspergitur, q.d. aspergimentum Dioscor. lib. 1. Sic etiam dicitur potui inspersum seu inditum bibitur, apud Gal.

Ἐμπάσσω, seu ἐμπαίσσω, inspergo. Gal. ad Glauc. l. 2. & Nicand. in Alexiph. ¶ Metaphoricè, intexo: quia quæ intexuntur, velut inspergruntur. Il. γ. πολλὰς δ' ἐνέπασσεν ἐέδνοις. Sic & Il. χ.

Decomp. Παρεμπάσσω, præter alia inspergo. Dioscor.

Περιεμπάσσω, præterea inspergo.

Συνεμπάσσω, simul inspergo.

Ἐπιπάσσω, vel ἐπιπάττω, q.d. superspargo, inspergo. Theoc. idyll. 2. ἀλλ' ἐπίπασον θύματα δινάεσσι. Et apud Theocr. ἐπιπάσσω ὀπὸς ἐξ ὄξεϊ, aceto aspergo. Apud eundem ἐπιπασσάμενος γάλακι, exp. lacte macerantes.

Ἐπιπάσσομαι, inspergor. Herodian. l. 1. apud Dioscor. ἐπιπασθῆναι μίζαι, exp. radix in pastillos conformata.

Ἐπίσπαρτος, qui inspergitur, qui inspergendo adhibetur. Τὰ ἐπίσπαρτα peculiariter dicūtur farinæ pulmentariis ex legūminibus inspersæ. Hesych. & Eustat. Sic φαγμακα dicuntur ἐπίσπαστα, quibus corpora nostra in vtendo conspergimus. Theocr. idyll. 11.

Καταπάσσω, siue κατασπείρω conspergo. Alex. Aphr. in probl. τίνι ἁμῶν θείου καταπάσσει, quercum sulphure conspergere. Et apud Aristoph. in Nub. κἂν πρασιᾷ τὸν φόρον καταπασθῇ.

Κατάπασμα, τό, id quo corpus conspergitur. Gal. in lib. περὶ ψυχῆς, & Aegin. l. 7. c. 13.

Κατάπαστος, qui aspergitur: vt καπάστοις φάρμακα, medicamenta quibus vtimur ea inspergentes. Item metaph. plenus & refertus, apud Aristoph. in equ. Exponitur &, variegatus. Eust.

Παραπάσσω, inspergo. Plut. de primo frig.

Περιπάσσω, seu περιπάττω, circumquaque spargo, perspergo.

Προπάσσω, inspergo. Galen.

Συμπάσσω, conspergo.

Συμπάσμα, τό, ea quibus corpus conspergitur. Cælius Aurel. chron. l. 3. c. 5. & 7.

Ὑποπάσσω, subinspergo. (pud Plut.

Ὑπόπαστος, quod subinspersum est. Exponitur &, stratum, aspersum. Χρυσόπαστος, auro sparsus, seu auro distinctus & variegatus. Plut. in Anton. κατέστρωσαν ὑπὸ σκηδὴ χρυσόπαστον. Luc. Χαμαιστρώμασι καὶ ὑποχρυσόπαστα. ἱδρῶτα.

Π Α Σ Χ Ω, (Aor. 2 ἔπαθον, tanquam à πάθω F. πίσομαι, tanquam à πάθομαι, & mutato α in ε. πέπεσμαι. Præt. med. πέπονθα, Attice pro πέπαθα] patior. Il. υ, πάσχω εἴτε, καὶ εἰ Θ- ἀλλα πάσχει Μαῖ ἔπεα ἀλιτρὰ ἐπέεσσιν ἀέλπτα 3 Il. χ. οὐκ ἔσθ' οὕτως ἔπαθεν ἕτερος ὑπ' Ἀχαιῶν πολλὰ μογήσας. Od. α. ἐπεὶ μάλα πολλὰ πεπόνθαμεν *poetice pro* πεπάθαμεν, Iloc. in Paneg ἐδόκουν ὅτι πρὸ τοῦ τὰ μὲν ἐκ τῶν ἔργων ἐμοὶ πράγματα Demosth. pro cor. εἶτ' ἀκουσάτω μου, καὶ θεωρησάτω, ἢ τί κακὸν οὐ πεπόνθατε. Xen. Hellen. 2. πάντα δὲ ταῦτα νομίζοντες οἷα ἐπεπόνθεσαν. ¶ In certis quibusdam loquendi generibus certas expositiones habet. Κακῶς πάσχω seu κακὰ πάσχω, malo aut incommodo afficior mœrorem percipio. Odyss. ω, & apud Aristoph. in Pluto. Pro quo & simpliciter πάσχειν dicitur: vt apud Hesiod. in Erg. κακὸν δὲ τὸ νῦν ἔχω, damno seu malo affectus. ὀ πάσχων, ægrotus. apud Hippocr. ὁ πάσχων, commodo affici vel comodum percipere: seu beneficio affici, beneficium accipere. Aristot. in eth. ἐκεῖνον γὰρ ὁ πεποίηκε τοῦ πεπόνθοτος. Dem. ὅταν τιὼ ὠφελῶ πάσχειν δέῃ, τὸν βελτίστου ὑπὸ τοῦ πονηροῦ καὶ ἀδικωτάτου. Pro eodem dicitur ἀγαθὰ πάσχειν, apud Lys. ¶ Πάσχω de animo dictum, interdum etiam exp. affectior: vt apud Plut. τοῦτο πάσχει φρὴν ἐκείνου. Et Plat. in Gorg ὁμοίωτατον πάσχω πρὸς τὸν φιλοπαῖδα τοῦτον. Sic & apud Demosth & Synes. ¶ Πάσχω τοῦτο, hoc mihi accidit. Ilocr. ὅσῳ πλείονων οἱ πολλοὶ Plato polit. l. 1. εἰ γὰρ ὧν τοῦτο αἴτιον ἐγὼ πεποίηκα τοῦτο ἐπεπόνθειν. Sic & apud Thuc & Plut. ¶ Ἃ τέ facio, ago, Luc. in Necyomant. τί γὰρ ἂν ἐγὼ πάθοιμι τοῦτο ὑπὸ σοῦ βαίζων, Sic & apud Galen. vbi tamen sunt qui exp. quum quis affectus esse queat, seu quem affectum quis possit inducre. ¶ Sumitur & in obscena significatione: vt apud Dem. pro cor ἐμοιχεύσατε ἕκαστος ὑμῶν καλλιβίῳ ἐκ τοῦ πάσχε ποιεῖν καὶ πάσχειν. Sic & apud Aetch. in Ctes.

Παθητός, τή, quod quis passus est seu patitur, quod accidit cuipiā, casus, & passio, apud Thuc. l. 1 & 4. & Plut. οἷος ἡμῶν. Item afflictio: sæpe apud paul. in ep. Item morbus tum corporis, tum animi Galen. ad Glauc. & in Axiocho. Apud Plat. βίαια παθήματα. exp. vehementior motus. item affectus, affectio: in ep. ad Galat c. 5. & apud Xen. ¶ Παθήματ' ψυχῆς dicuntur notiones & conceptus animi, quos dum in se recipit, aliquid pati videtur: apud Aristot l. περὶ ψυχῆ. c. 1.

Πάθημα, exp. & cædes apud Plat. de leg. l. 9.

Παθητικός, ἡ, qui pati potest, passioni seu patiendi necessitati obnoxius. Aristot. Plut.

Παθητικός, ἡ, idea. Et τὸ παθητικόν, quod afficitur & affici potest. Aristot. de gen. & cor. Παθητικὸς λόγος seu παθητικὴ λέξις, cui insunt πάθη i. oratio in qua feruent concitati affectus, seu qua perturbantur animi & concitantur. Παθητικῶς, πάσχοντες dicuntur qualitates, non quòd patiantur aliquid, sed quòd passionem sensibus afferant, seu quòd sensus afficiant. Aristot. in prædic. qualit. Παθητικὸν ῥῆμα, passiuum verbum apud Grammat.

Παθητικῶς λέγειν, vti oratione perturbante animos & concitante. Aristot. Item παθητικῶς, passiuè, passiua voce. Eust.

Παθ Θ-ός, τό, idem quod πάθημα, quod quis patitur seu passus est, casus, Plato in Phœdro. Demosth. pro Ctesiph. Item cædes: apud Plat. de leg. lib. 9. ¶ Item morbus, affectio corporis infirma, apud Galenum. ¶ Item morbus animi, perturbatio: auersa à recta ratione, cōtra naturam, animi commotio vt Cic. ex Zenone definit. Exponitur & æritudo, affectus. ¶ Item morbus, i. mollities: in ep. ad Colossic. 3. ¶ Item affectus concitatus, apud Rhetores: vt Aristot. ὅταν σφόδρα μὲν λέγῃ ἐνθύμημα, quum affectum concitauerit. ¶ Πάθη Aristot. rhet. 1, dicuntur quæ cunq; alicui rei adsunt, extra naturam ipsius effentiam. ¶ Dicitur & fœm gen. πάθη & calamitas, casus, clades. Herodot. in Clione πυθέσθαι πάσας τὰς ἐμοὶ ἐοῦσας πάθας. Sic & apud Soph. in Aiace. Exponitur etiam, τάκεσις, apud Plat. in Phileb. Item cædes, apud eundem de leg. l. 9.

Παθαίνομαι, afficior vehementer & concitor, & ita quidem vt affectus qui πάθη dicuntur commoueam. Luc. ὑφὸ ἐπαθαίνετο Item afficior morbis animi. Synes. ἵν' ἐθισθεὶς πάσχειν ὁμολογῶ τοῖς χείροσι, μᾶλλον δὲ τοῖς νόσοις, ἢ μισῶ τὸν παθαίνοντα.

Παγχαίω, cupio, πάσχειν, i. cupio maximè pati, muliebria appetere *more pathicis & cynaedis aduersa Veneris libidine prurientibus.* apud Aristoph. Athen. & Xiphil. in Heliog. (in Gallo.

Παγχρασία, ἡ, ὁ, ipsa appetitio coitus illius nefandi. Lex.

Πάσσω, ατ. ξω, (à futuro πείξομαι) affectus, lædo. Alex. Aphr. probl. 1. τοιαῦτ' ἂν γίνεται τοῖς πάσσουσι τὰς γλάνιδας πάσσει. Aliam figuā vide in deriuat. ex Πάσσω.

Πάθος, Πάμα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ ac primum ex πάσσω.

Ἀπαθής, idem quod ἀπαθὴς δὲ quo in sequenti ordine componitorum Dioscor. lib. 6. αἱ δὲ πικάριαι δι' ὀπὸς καὶ ἀπαθεῖς εἰσὶ τῆς ἀφροδισίου ἐπιθυμίας. Exponitur &, aduersior, *fedatæ antipathiam.* Idem l. 3 c. 70 ἀπαθέστερον τῆς ἀφροδίτης. ¶ Item vicissim beneficio afficior, præmia mihi rependitur: vt ἄμφω δὲ τὼ δ' ἀπαθέστατε ἀπαμειβόμενα. Hinc apud Aristot. πολὺ ἀπαθέστερος τοῦ ἴσου πάσχει τοὺς πόλεις, exp. æquale rependum, æqualitas vicissitudinis.

Ἀντιπάσχω, oppositè idem quod ἀντιπάθω. Areop.

Decomp. Ἐναντιπάσχω, Aristoteles de iis dixit eadem ei mutuis inter se beneficiis certant, alter alter in afficiendo, donisque remunerantes.

Εὐπάσχω, beneficio afficior pro quo sæpius diffusa hui ferbi.

Ἀντευπάσχω, (*decomp.*) vicissim beneficium accipio. Plat. ἐὰν καλῶς δοκεῖ σωμάτων εἶναι τὸ ἐν ποιήσας τοιοῦτο ἀγαθὸν, ἀπαντιεῖσθαι.

Περιπάσχω, antepatior, priùs vel prior patior. Plat. de republ. l. 1. ἐδεῖ δὴ κρείττω φροντιστὴν θῶμαι. Thuc. l. 3. πολεμώμεθα ἢ περιπάσχειν ὑφ' ὑμῶν. Xen. ἐδόκουν φροντιστὴς εἶναι, ὅπως μὴ περιπαθοίμι. Περιπαθεῖς ἡ, q.d. antepassio: morbi præludium, adumbratio morbi Exponitur &, antecepta perturbatio, apud Plut.

Εὐπεριπαθὴς, (*decomp.*) qui prior beneficio est affectus.

Προσπάσχω, (q.d. adpatior, aut adafficior) additus sum alicui ei adhæreo per quandam velut sympathiam. Plut. τῇ μὲν ἐρῶντι, τῇ δὲ προσπάσχουσι, μᾶλλον δὲ ἀμφοτέραις. Dionys. Antipag ὅσοις γὰρ ἂν ὁμίλωσι τοῖς ἑαυτῶν προσπάσχουσι.

Προσπαθεῖα, affectio qua rei alicui sumus omnino addicti, eique adhæremus. Synes. de insomn. Theophyl. ep. 26.

Συμπάσχω, q.d. compatior, seu coafficior] simul patior, simul afficior, in vita Thucyd. μικρὰ γὰ συμπάσχουσι ἀλλήλοις ἐπ' ἀγαθοῖς ἢ τὰ σῶμα. Sic & apud Greg.

Compositæ ex nomine πάθος.

Ἀπαθὴς, ἐς, ὁ ἡ, ἡ, semper patiens sempiternæ & perpetuæ passioni obnoxius Ocell. de vniuerso.

Ἀπαθεία, passio perpetua, vel, nunquam deficiens affectio.

Ἀπαθής, graui passu Suid. Od. σ.

Ἀπρόπαθος, in summa parte affectus. Hippocr. in li. de Humor.

Ἀνθρωπαθής, humanis passionibus siue affectionibus obnoxius. Item humano affectu præditus.

Ἀνθρωποπάθεια, humanus affectus, conditio humanæ naturæ affectionibus subiecta. Alciphr.

Ἀνθρωποπαθῶς, humano affectu Hermog. (ficit.

Ἀνθρωποπαθῶς, humanū quippiā patior, humano more afficior.

Ἀντιπαθής, contrariam affectionem habens, obsistendi vim habens per contrariam affectionem. In Epigr. ἀντιπαθὲς φάρμακον exp. contraria fama. τὸ ἀντιπαθὲς, subst. positum exp. remedia aduersus aliquid Plut. in Anton. & Diosc. l. 4. c. 123.

Ἀντιπάθεια, repugnantia inter aliquas res ob contrariam affectionem. Plut. de primo frig Item vis obsistendi seu auxiliandi, quam res aliqua habet per contrariam affectionem. Alex. Aphr. probl. vlt. l. 1.

Ἀντιπαθία, contrariam affectionem habeo, naturalem repugnantiam

gnantiam affectionum habeo. Alex. Aphr. in prob. περὶ γλαυκίου ἐδὲ τῷ ὕδατι.

Ἀνιπάσσω, ægre fero, dico esse indignum facinus. Plut. ἀνιπάσσεσθαι ἐπὶ ἑρπετῷ ἀνθρώπου αὐτὸν. Significat etiam, stomachor apud eundem.

Ἀπαθὴς, non obnoxius affectionibus animi, carens omni perturbatione. Plut. de aud. poemat. & in Alcib. Ἀπαθὲς dicuntur etiam qui nullis corporis malis sunt obnoxij, illæsi, intacti. Immunes alicuius rei, experte: vt apud Dem. in epitaph. ἀπαθὲς τὸ σῶμα τε. Et ἀπαθὲς ἡγκαι. apud Hermog. l. 2. de ideent Et apud Herodot. ἀπαθέα καλῶν. Apud Aristot. in probl ἀπαθὲς ὑπὸ τῆ ὁμοίᾳ, exp qui à simili affici nequit. & apud Plut in probl. ἀπαθὲς ὑπὸ τῆ παρόντων, exp. præsentibus malis non commotus.

Ἀπαθῶς, q.d. impassibiliter, absq; vllis passionib. i. affectib.

Ἀπάθεια, affectuum vacuitas, status mētis hominis ἀπαθὲς. Plat. in consol. ad Apollon & in Fab. Exponitur & indolentia.

Ἀπαθὴς, q.d. impatibilis, patiendi necessitati minimè obnoxius. (xius est.

Ἀπαθοποίητος, qui immèsè perturbationib. seu affectionib. obnoxius.

Ἀπαθοποίητος, immensitas perturbationum. Synes. ep. 140.

Ἀπαθὴς, ex se patiens, vel intrinsecus patiens. Itē receptorcus.

Ἀπάθεια, q.d. intrinseca passio, innata passio, reciprocatio, qua eadem persona agit & patitur. G gram. l. 4.

Ἀπαθὴς, q.d cum passione intrinseca, vel patiendo intrinsece. Apud Polyb. expon. etiam, ex sententia animi, non simulate, ingenuè.

Ἀπαθυμία, muliebria patior, effœminor. Athen. l. 12.

Ἀπαθία, indigna seu grauia passus, graui affectus iniuria.

Ἀπαθία, indignato ciius qui se grauia passum dicit.

Ἀπαθία, graiiter afficior: ingemo, ægre fero, & lamentabili voce queror Plut. in Alex.

Ἀπαθὴς, laborum ærumnarūmque patiens. in Epigr.

Ἀπαθία, laborum & ærumnarum perpessio. etymol.

Ἀπαθία, dolor, cruciatus. Epigr.

Διάπαθής, ἐς, ἡ idem quod δύσπαθής: vt ἱμερτὰ δύσπαθ Θ-, apud Hom. hym. in Merc.

Ἀπαθὴς, qui non facilè patitur, qui non facilè afficitur, firmus. Lac. Diosc. & Gal. ad Glauc. Item qui graui ægritudine seu mœrore afficitur. Plut

Ἀπαθία, firmitudo qua quis nō facilè aliquid mali patitur, damni & iniuriæ: item simpl. firmitas, seu robur. Plut. in Demet. & Alex. Aphr probl. lib. 1. Item grauis ægritudo seu mœror quo quis afficitur. Exponitur etiam, infelicitas.

Ἀπαθὴς, non facilè patior, seu afficior, *ob firmitatem* Greg. Item graui ægritudine seu mœrore afficior, grauia patior. Plut in Peric. ἀπαθεστάτῳ ὑφ' ὑμῶν πολεμεῖσθαι. Moschus in Megarikā. ἐμὲ γὰρ ἀπαθέα τοῦδε πάθεος χρόα γυμνὸν ἐόντα Ματέος ἀνιαρὰ δύναται Θ-. Exponitur &, ægre fero, apud eundem.

Ἀπαθὴς, (quasi ἀεὶ τὸ πάθος) qui nihil passus est, illæsus, incolumis. Suid. Item immodicè affectus. Aelian. & Alciphr.

Ἀπαθῶς, cum immodico affectu.

Ἀπαθὴς, cui insunt affectus seu perturbationes. Plut. τὸ μὲν τῆς ψυχῆς ἀπαθὲς τὸ δ' ὀργὴν καὶ ἐπιθυμίας. Exponitur etiam affectu percitus, vel commotus, apud eundem in lib. ad. uersus. Col.

Ἀπάθεια, cum affectu, seu cum affectibus, cum perturbationibus. Plut. in Coriol. Item ἐμπαθὲς ἔχω affectibus moueor afficior. Hermog. Et ἐμπαθέστατα, maximo cum affectu. Plut. Cyropol. 4. (Sco.

Ἀπαθοποίητος, q.d. muliebria patior, in muliebri libidine tabefactus. Ἀπαθὴς, alterius partis vexatio. Diosc. lib. 2. Sic dicitur etiam illud cuiādi genus, quo dolor ex vna parte in alteram cuocatur.

Ἀπαθῶς, qui facilè patitur seu afficitur: vnde ἄπαθὲς αἰσθητόν, homo qui corpus tenerum habet, & quod facilè lædi potest. Gal ad Glauc. Plut. in Solone, ἄπαθὲς πρὸς ὁμόνοιαν, cuius animus facile afficitur amore concordiæ, propensus ad concordiam.

Ἀπάθεια, vel ἀπαθία, natura quæ facilè affici potest, corporis constitutio iniuriis facilè obnoxia. Alex. Aphr. probl. lib. 2. ἀ πάθη πολλὰ ἴσχειν, διπλασίαν ἢ ἕτερα τὴν φύσιν. Item felicitas Græc. or. πᾶσι ἐπιτυχῆ. Interdum pro beneficio *quatenus quis ea afficitur* Aristot in eth. Item pro voluptuaria vita, apud Philon. & apud Herodot. ἐν ἀπαθείῃσι ἢ) genio indulgere

Ἀπαθὴς, facilè patior seu afficior, expositum iniuriæ cor- pus habeo item felicitate fruor, itē beneficio afficior. Interdum, genio indulgeo. Plat. polit. l. 1.

Ἀπαθυμία, voluptas deditus, voluptuarius, Athen. l. 12.

Ἀπαθυμία, voluptas. vita voluptaria, mollities. Xen pæd. 7.

Ἀπαθυμῶ, voluptate fruor, cuticulā curo, delicatè & molliter vivo Xen. & Philo

Ἀπαθυμῶ, idem cum ἡδυπαθέω

Decomp. Ἀναπαθυμῶ, luxuriate & voluptate fruor in aliqua re, o'blector: item acquiesco. vnde Chrysost. πῶς ἂν οὖν ἐναπαθυμήσειεν ἀφροσύνῃ.

Καταπαθυμῶ, per voluptatem & luxum absumo. Luc. ἓν τῷ πολέμου καταπαθυμῶν, per luxum & voluptatem conterens. Et cum genit. Basilius ad diuites, ἀλλ' ὁ μὲ ἔξης χρόνον καταπαθυμῶν, Ϟ βίου.

Ἀπαθὴς, idem quod ἀμπαθὴς, intrinsecus patiens.

Ἰδιοπάθεια, propria & priuata affectio. Alex. Aphr.

Κακοπάθεια, malorum perpessio, calamitas, vexatio. Ceb. Theb. Thuc. l. 7. Ilocr. in Archid.

Κακοπαθὴς, ærumnosè, multa mala perpetiēdo, in multis vexationib & molestiis: vt κακοπαθῶς ζῆν, apud Aristot. pol. l. 2.

Κακοπαθέω ω. mala patior, malis vexor & afflictor. Ilocr. in Areop ἐν τοῖς καθεστηκόσι περὶ γυμναστικὴν κακοπαθεῖν μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἀγῶσι τοὺς βίους διάγειν. Et cum dat. κακοπαθοῦσι τοῦ σώματι apud eundem ad Nicocl. Item cum gen. intercedente præpos ὑπὸ οἵων κακοπαθεῖ, apud Thuc. l. 2.

Decomp. Περικακοπαθέω, cōdoleo alicui rei, dolore afficior & maceror ob rem aliquam. Greg. orat. in Epiph. περικακοπαθοῦσι τοῦ δι' ἡμᾶς μεροδόκιον καὶ βαπτισθῆναι, contemplatione & commemoratione humanitatis Christi dolore affici.

Συγκακοπαθέω, simul malis afficior, simul malis vexor vel affligor.

Κενοπαθὴς, inaniter affici, vanis duci affectibus.

Μετριοπαθὴς, cui sunt mediocres perturbationes, modum tenēs in affectibus. Aristot. Exponitur etiam, moderatus & clemēs.

Μετριοπάθεια, mediocritas perturbationū seu affectuum, modicæ perturbationes. Plut. aduersus Coloten. Synes. ep. 140.

Μετριοπάθεια, in perturbationum seu affectuum mediocritate versor, modicè afficior seu promoueor aliqua re. In epistola ad Hebr. c. 5. accipitur etiam pro συμπάθεια, alij exp. ibid. miserari posse quantum satis est.

Μονοπάθεια, affectus & morbus vnius tantūm: vt μονοπάθειά τῆς ὀφθαλμοῦ. morbus vnius oculi, seu quum vnus tantùm oculus dolet. Alex. in probl.

Ξενοπάθεια, re aliqua tanquam peregrina & noua perturbor. Plut. in Philopœm. Exponitur etiam, taceo & stupidus fio ad ingressum externorum.

Ὁμοιοπάθεις, vel ὁμοπάθεις, cui similes sunt perturbationes seu affectus: iisdem perturbationibus seu affectibus obnoxius. Aristot. ethic. 8 & Lucas in Act. Apost. c. 14. Apud Theophr. ὁμοιοπαθεῖν τοῖς ἥρωσι, exp. quibus simlia accidunt quæ & fructibus.

Ὁμοιοπάθεις vel ὁμοπάθεις, cum similitudine affectuum, iisdem affectibus

Ὁμοιοπάθεια, affectuum similitudo, similes affectus, seu eadem perturbationes. Item figura vel virtus oratoria à similitudine affectuum ducta. Macrob l. 4.

Ὁμοιοπαθέω, seu ὁμοπαθῶ, similes seu iidem sunt mihi affectus, similiter afficior. Aristot. ethic. lib. 1. ὁμοιοπαθεῖν Σαφῶς ἐπίσταμαι. Item ὁμοπαθῶ, consentio, assentior, obtempero. Plut. in Galb.

Συνομοιοπαθέω, (*decomp.*) idem quod ὁμοιοπαθῶ seu ὁμοπαθῶ. Aristot. rhet. 3.

Ὀξυπαθὴς, acuto & vehemente animi affectu apud Suid.

Περιπαθὴς, vehementer affectus, apud Athen. & Polyb. Exponitur etiam affectibus obnoxius, apud Greg.

Περιπαθῶς, cum magna vi affectuum. Luc.

Περιπαθῶς, vehemēti affectu commoueor. Plut. in Apophth. ἐπὶ τραπομένῳ σωιδεμίοντων, ἢ σφόδρα δυσωπουμένῳ, militibus vehementi affectu commotis, i. valde indignantibus & stomachantibus. Item æquo dubitatione, seu anxietate. Idem in Cæs. Νεμεσῶμεν ἢ σφόδρα περιπαθῶν, διὰτὶ ἐβάλθη βάλθιμα, æstuans & anxius: impatientia. (in.

Ἐμπαθέω, ἐμπαθῶ. (*decomp.*) q.d. instomachor, indoleo, stomachor

Πολυπαθὴς, multis casibus seu multis malis iactatus.

Συμπαθὴς, cui sunt iidem affectus, affectibus cum alio consentiens. Plut. de defectu orac. Item simpl. consentiens cum alio. apud Aristot. & Syn. ¶ Item qui simul cum alio afficitur & tangitur eius malo, seu quem aliena mala tangunt tanquam suā. ep. Pet. cap 3. Et cum dat. apud Synes. τὸν ἐκκλησιάσαι ἔχοντα γειτονῶν ἀνὴρ συμπαθῆ, ecclesiam misericordia eius duci.

Συμπαθὲς cum consensu affectuum: itē cū cōmiseratione & quasi condolescentia. Plut. de Alex. fort. συμπαθῶς ἐδάκρυσεν.

Συμπάθεια, consensus in affectibus, conuenientia affectuum. Item conuenientia & conunctio naturæ. Alex. Aphr. probl. vlt. lib. ἡ αἰτία δι' ἣν πολύποδι βοτανᾷ σύμπαθειαν ἔχουσι τινα συμπάθειαν πρὸς τὸν ἥλιον μέρει, consensum habentibus cum singulis corporis partibus. ¶ Philosophi & medici συμπάθειαν definiunt duorum naturalem quandam coniunctionem & concordiam, ex similitudine vel generis, vel naturæ, vel temperamenti, vel morum, vel aliarum rerum conciliatam. Medicis autem peculiariter significat affectionem partis alicuius non per se ac proprie, sed per consensum & societatem alterius laborantis: in qua significatione τῇ ἰδιοπαθείᾳ opponitur. Vide Gal. l. 1. de locis affectis. ¶ Item commi-

seratio ejus qui alterius malo afficitur. Chrysost.

Συμπαθέω ω, νῶ cum alio afficior, affectu seu affectibus cũ alio consentio. Aristot. physiogn. *δοκεῖ δὲ μιμεῖσθαι ἡμᾶς ἡ τοῦ σώματος συμπάθεια.* ¶ Item simul afficior cum alio eius malis tanquam meis. Isocr. *ὥστε ἡμᾶς μεμφεῖς ἀτυχίας ἕκαστος ἡμῶν τοῖς ἐλεῶσι συμπαθήσοντας.*

Α'συμπαθής, (*decomp.*) consensu affectus seu naturæ carens, cui nullus est consensus affectuũ cum alio. Synes. de insomn. ¶ Itẽ qui commiseratione alteni malt non tangitur. Plut. in Coriol.

Τλήμαθος, qui incommoda & ærumnas patienter sustinet, vel cui ærumnæ multæ patiendæ veniunt, ærumnosus, miser. Pro eodem dicitur & πολυπαθής. Hesych.

Ταλαπάθεια, patiens laboris, item calamitosus. Basil. Exponitur etiam, qui patiens est in iis quæ patitur. Suid.

Ταλαπάθεια, patientia, miseria laboris & ærumnarum tolerantia. (mog.

Υ'βριπαθέω, iniuriã patior, iniuria & contumelia afficior. Hesych.

Τ'υφοπαθέω, valde afficior & commoueor. Eurip. in Phœn.

-Π Α Τ' Σ Σ Ω, F ξω, cum strepitu palpito, vehementer palpito. Il. π, ε' δὲ ἑκάστιν μεγάλα ἴφθιμοι πατάσσετ Κῆρες ὀιστυφόω, πάτηγε δὲ πεδίον ἐδόντων. Sic Il. ψ, πάσσατο δ' ὑμῖν ἐκφύγειν Νίκης ἐυκόμου. * Eust. ex πάσσω deriuatum esse testatur. Item percutio, pulso, ferio: *proprie de eo qui sua pulsat & stellus fontium aliquem seu strepitum edat.* Plut. in Alcib. τὸν Φρύνιχον πατάξαντες ὑγρᾷ ἐδίᾳ. Dem. in Mid. *πατάσσειν τὴν κεφάλην*, infligere colaphum seu incutere. Apud Aristoph. *πατάσσειν τὴν ἄμην*. pulsare ianuam, Et apud Theocr. idyl. 20. *φατάσσειν τὴν γᾶν*, terram pulsare. Metaphoricè apud Aristot. *τῷ θ- τὴν ψυχὴν πάσσειν* ἐπιπλήξει.

Πατάσσω, ης, percutior, pulsor. vt *φαπηχεῖ δ' ἀμφ- τῷ ξύλῳ*, apud Lucian.

Πάτηγ-ος, ὁ, ἡ, ἦγος, strepitus, crepitus. Il. φ, & ν. apud Aristoph. & Aristot. Itẽ fremitus: apud Philon. Iouenitur & fœm. *φατηγὴ*, apud Dionys. de situ orb.

Πατηγέω, ῶ, strepo, strepito. fragorem edo, crepito. Aristoph. in Nub. *εἶτα βαρεῖαι ἐκ θόλου ἰμπεσοῦσαι μέγκωνες τὴ πατηγοῦσι.* Theocr. idyl 23. *φατηγεῖ δ' ἀρεῖα θαλάσσα Καπριῶν πυκιαῖς τε καὶ εἰρέσιον χαλέζας.*

Πατήγισμ-α, τὸ, strepitus. Dicitur & de homine garrulo ac veteratore, apud Suid.

Compositæ ac primùm ex πατάσσω.

Α'ναπατάσσω, q. d. repulso, i. iterum pulso. Hesych.

Ε'κπατάσσω, ἐκ repulso aures alicuius percello. Item attonitum reddo, perterrefacio. Eurip. in Herc. fur. Αἰσσω δ' σ' ὁμόζυγα τὸς, *ἐκπατάσσουσ' ὑπνώδικον ὄμμα κακοῖσιν ἐκπατάσσουσ'.*

Ε'κπατάσσομ-αι, attonitus reddor. Od. σ, *ἐκπατασσομένῳ φρένας*, qui mente conitat, sed eam velut attonitam habet.

Συμπατάσσω, simul pulso, simul percello & attonitum reddo. Itẽ collido. Eurip. in Supplic. *Συμπατάξθητε μέσον πάτημ ἅρματος ἑκάτερος, ἐκπίπτετε.*

Composita ex πάτηγ- aut πατηγέω.

Α'ντιπατηγέω, ῶ contra strepo, vicissim strepo, seu fragorem edo.

Ε'πιπατηγέω, q. d. super strepo.

Μουσιπάτηγ- ος, ὁ, recitator clamosus, vel personare omnia faciens. Cic. ad Q. fr. l. 2. epist. 9.

Συμπατηγέω, (q. d. constrepo) simul strepo, aut fragorem edo, seu crepitum aut fremitum. Exponitur etiam, collido, palma aut vola aperta quatio.

Τ'υπατηγέω, sustrepo.

Π Α Τ' Ω, F άσω, calco, conculo, proterο. Herodian li. 8 *ἐπίμαστα τὰ σώματα τοῖς θυμοφθόροις ἐνυβρίζειν καὶ πατεῖν ἐκέλευον*, &c. Eutt. ex Hybria Cretensi, *τάτερ γὰρ αἰῶν, τοῦτο θνητὸς πατεῖ τὸ πᾶν δέον δ' ἀμείβειν.* Theocr. idyll. 15. *ἀσφὶν ὑμὶ μὲ πατάσσει* Item metaph. contemptui habeo, contumelia afficio, opprimo. Aristoph. in Vesp. *-ὦ τρὶς μὰ πατῶν Τὸ τοῦ Θεσπὶ ἡσυχάσαι.* Arrian. *ἔρεις πατήσας τ' ἀμφοῖν.* Item tero, i. manibus verso, *sicut terere aut confarre autorem aliquem dicimus.* Aristoph. in Auib. *ἀλλ' ἀίσσουσι πατάσσας.* Plat. in Phædr. *πάσσω γε τοῦτο αὐτὸν πατάσσας ἀκριβῶς.* ¶ Interdum ponitur pro *ἐξετάζω*, ambulo: vt apud Athen. lib. 12. *ἀλλ' ἐκάστοτε οἶδε τὸ ὦδ, ἐν μὲ δεῖ τὸ ἐν καθ- ἡδονῇ μᾶλλ- ὁ ἐνοφῶν.*

Πατάσσω, calcor, conculcor, proteror. Herodian. lib 7. *ὑπ' ἀμφοῖν ἐπὶ ἡδονῇ τοῦ πατήσαι.* Dicitur & terra *φατεῖσθαι* quam quis percurrit & lustrat. Laërt. in Archel.

Πάτημ-α, τὸ, quod calcatur vel calcatum est, q. d. calcamentũ seu conculcamentum. Metaphoricè apud Basil. de homine conculcabili.

Πατητὸς ὁ, qui calcari potest, seu conculcabilis. Item calcatus: vt *φατεῖσθαι τὴν γαμετὴν*, apud Act. lib. 9. c. 24. Πατητὸς φοίνιξ, palmæ genus tertium: sic apellatum quòd eius pomũ etiam in matre sua deiscat, calcatoq; firmile appareat. Plin. li 13. cap. 4.

Πάτ-ος, ὁ, calcata seu trita via, via publica. Il. υ. Od. ι ¶ Itẽ puluis qui luctaturis post olei illinitionem affricabatur, denſandi atque roborandi corporis gratia. Sunt tamen qui etiã fudorẽ ipsum puluerí mistum *πάτος* vocent, vt scribit Aet. li. 2. c. 107.

Πατώνιος, Τάπης, Ταπινὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ.

Α'ναπατάω, ῶ, sursum versus gradior. In Hippiatria. *δεῖ εἰς πηγαῖον ἡ ποταμὸν ἀναπατεῖν ἵππον πρὸς ἕω*, aduerso flumine progredi.

Α'ντιπατέω ῶ. vicissim calco seu conculco.

Α'φάπτ-ω, ὁ, ἡ, (q. d. inculcabilis) qui calcari non potest. Isaac. thol. Epigr.

Α'ποπατάω ῶ, à via recedo, à via deflecto, seu digredior. Item retrem exonero, caco: *quia quum hoc facere volumus, ἀφιστάμεθα, dimus & aliquem secessum quærimus*: vnde fut. med. apud Aristoph. in Plut. Πάλιν Χαιρεκράτηδρί γε πάλιν ἀποπατῶ. Cum accusat. exponitur & excerno: vt apud Galen. *οἱ ἀποπατοῦντες ἢ ἀνασπῶντες.*

Α'ποπάτημ-α, τὸ, excrementum, quod eiectum est: merda.

Α'πόπατ-ος, ὁ, ἡ, secessus quem petimus ad leuandum ventri locus vbi venter exoneratur. Aristop. in Acharn. Α'πὸ τοῦ ἀποπατεῖν ἡμᾶς ἀφεῖσι. Exponitur etiam, euacuatio ventris. Suid. & Schol. Aristoph.

Ε'κπατέω, q. d extra viam tritam gradior, euagor, spatior, inambulo. Laërt. in Epimenide. *χρόνον ἱκανὸν ἐκπατῆσαι.*

Εὐπατέω, qui facilè calcari potest.

Κατασπατέω, conculco, vel proculco. Thuc. li 7. *ἐπίπαν τ πλῆθος ἡ κατεπάτουν.* Item metaphoricè, contemptui habeo, opprimo, prorsus nihili facio, vt Il. σ, *χρὴ δ' ἔμπεδον ἀσπὶς ἐοῦσα ἐπὶ σφυρὰ πάντοσε πάσσειν* pro *σπεύδειν pro κατατάττειν.* Sic Luc. in Lexiph. *τὰ τῶν πολλῶν πράγματα πατεῖν*, &c.

Κατασπάτημ-α, τὸ, id quod conculcatur.

Κατασπάτησις ἡ, ipsa conculcandi actio.

Λακκατέω, calce premo, planta pedis caico. Hesych.

Λακκάτ-ος, ὁ, siue λάκκατ-ος, calce pressus, calce pulsus Soph in Antig. *λακκάτοισιν αὐλίσιον ζωῆς.*

Λαοπατέω, à populo calcatus: vel prorius conculcatus: *ἀπὸ τοῦ significante omnino.* Soph. loco antè citato quidam enim ex pro *λαξεύτοις, λαοπάτητος*, legunt, vt metri leges postulant.

Μετοπάσασθαι, iter, quod vnus tantùm calcare potest. In Pandect.

Οἰσυπάτ-ος, ὁ, ἡ, vngula ouis (ab *οἶς* & *πατέω*, vertò *ω* in *υ*.) Item fides ouium, vel fimum ouillum. Dion. l. 46. Legitur & *οἰσύπη* pro eodem, apud Hesych.

Ο'χυρόπατ- locus natura munitus, per quem tutò viam facere licet. Plut. in Demetrio.

Περιπατέω, ambulo, deambulo, obambulo, spatior. Herodian. l. *τὰ πάλαι τε αὐτοῖς συνοίσειν ἐδόκουν περιπατεῖν.* Item metaph. vitam degere vitam instituo, seu viuo: vt in ep. 2. ad Corinth. c. 5. *Ἀλλὰ γὰρ ἐν σαρκὶ περιπατοῦντες οὐ κατὰ σάρκα στρατευόμεθα.* Sic in. 2. ep. Ioan. *ἵνα ἐν αὐτῇ περιπατῶμεν*, id. *ἐστὶν.* Sic & alibi in nouo Test.

Περίπατ-ος, ὁ, ambulatio, deambulatio. Plut. *ὑμᾶς ἐν πολλῷ λαγήνῳ, ὅπ ἐξέπατ- ὁ ἐξῆς διάλογος ἐπεκύλισεν.* Item locus in quo ambulamus. Plut. & Athen. li. 5. et item disputatio philosophica quæ fit inter deambulandum, seu disputatio ambulatoria. Aristoph. in Ran. *ἐπὶ σοὶ γὰρ ἦλθ' ἐξέπατ- ὅδε ἐξέπατ- ὁ πόνος.* Sic Plat. in Phædro *ἐν τοῖς ἐνδὸς πλάτανος ἐξέπατ-.* Et Plut. de Alex. fortuna, *ἐπὶ τὸν Δυκείῳ ἐξέπατον ἴφη.* Item locus in quo philosophi deambulantes disputabant Xen. & Athen. ¶ Sic peculiariter dicta est ichola seu secta Aristotelis. Plut. symp. li. 8.

Περιπατητικὸς, professentes sectam Aristotelis, sectatores Aristotelicæ doctrinæ. Plut. aduersus Colotem. Et *ἀφιστάμενοι τῆς αἱρέσεως ἣν ἐκεῖνος ἐξέπατ-* iect. peripateticus philosophus. Item ad peripateticorum sectam vel disciplinam pertinens. Sic *ἀφιστάμενοι χαλεπῶς* Plut. de fuga, schola peripateticorum.

Περιπατητικῶς, peripateticorum more. Item deambulatoriè seu q. d deambulatorié.

Ε'μβατευτικὸς, (*decomp.*) inambulo. Et metaph. apud Aristot. *ἐμβατευτικῶς ἀεὶ πρὸς* disceptare de re aliqua: *philosophorum more qui deambulantes disputabant.*

Συμπεριπατέω, cum alio ambulo. Aristot. rhet. 3.

Πελοπατέω, lutum calco.

Πελοπατίδες, seu πελοπατίδια calceamenta quædam ligni quibus vtuntur lutum calcantes, seu per lutum incedentes. Lat perones.

Συμπατέω, conculco. Συμπατούμεν, conculcor. Greg.

Υ'ποπατέω, ventrem exonero, idem quod *Χαμαπετέω.*

Α'φατέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

-Π Α Τ' Η Ρ ὁ, ἥρος, & contractè, ἦρ-, pater. Od. σ, *οὐ σὺ γ' ἐθεσὶ ἐοικὼς πατρὶ ἑῷ.* Iliad. ξ, *Πατρὸς δ' ἐξ ἐμοῦ ἦ ἐγὼ μέγα κυδίανειραν* ἦ. Il. ο. *μείζονι γ' ἀνδρὶ πατρὶ ἀνδρῶν τε θεῶν τε* Xenop. Hellen. *πρὸς τὸν πατέρα ἔχειν ὥσπερ τοὺς ἀγαθοὺς υἱεῖς πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς πατέρας ἔχειν ὥσπερ τοὺς ἀγαθοὺς υἱεῖς.* ¶ Interdum honoris causa pater dicitur qui alioqui nulla est consanguinitate iunctus: vt Od. ρ. *Σεῖο πάτερ φίλοιο τοιόνδε θέσφατον ἔκλυον* & Od. π & φ. Plut. in Fab. max. *πατέρα δή σε χρὴ καλεῖν ἀφ' οὗ ἐγὼ δημιουργὸς σωτῆρ τε ἔγενον.* Et Luc. de hist. scrib. *πάντων πατήρ.* ¶ Item *φατὴρ* in plur. dicuntur maiores, & Lat. patres: Thuc. l. 4. *ἀξίως τῶν τε πόλεως ἡμῖν τῶν πατέρων* in Alcib. *καὶ ὃν ἡμεῖς παρ' ἐκείνου παρείλομεν οἱ πατέρες.* Deductum est à *πάομαι*, vt dicatur *πατὴρ* quasi *ἀπατὴρ*, tradiderunt Grammat. ficut & Lat. factor pro patre dicitur Eustathius Deum *πατέρα* appellari scribit quasi *πάντα παρώντα*, hominem verò quasi *πάρεις παρώντα.*

Πατρῆθεν, aduerb. à patre, à patre patris. Plut. de educ. lib. *τοὺς μηδέπω ἐπὶ δόξαν ἐκ πατρῆθεν γεγονότας.* Exponitur etiam, de nomine patris: vt Xen. l. *ἀφικόμην μὲ πατρῆθεν σφόδρα ἐνδεεῖς πάντων.* Sic & Il. κ. & apud Dem.

Πατρῆϊ-ος, ἡ, ὁ, paternus, patrius: item auitus, vt *πατρῆϊα ζείδωρος ἄλοια* Il. ζ & *πατρῆϊα μᾶλλ-* Od. μ. item *πατρῴου ἐμπορίου* apud Dion. Aff. inuenitur & *πατρῴ-* apud Hom.

Πατρῷ-ος, idem: vt *πατρῷος κρήπεμα*, Plut. de frat. char. Et *πατρῷα ἱερὰ*, apud Athen. Apud Dem. pro cor. *Πατρῷ- Α'πόλλων*, dicitur quem Athenienſium maiores coluerant.

Πατρῷ-α, patrisſio, patrem seu patris mores imitor. Herodian. lib. 1. *πατρῷζεν τε μεφέλιον ἠρώιδιον.*

Πατρῷ-ος, idem quod *πατρῷ-*, qui est patris. Aristot. ethic. 10. Isocr. ad Demon. Thuc &c. Item qualis est patris: vt *πατρικὴ ἀρχὴ*, imperium quale est patris. Aristot. ethic. 8.

Πατρικὸς, paterne, more patris. Itẽ affectu & amore paterno, paterna beneuolentia. Aristot. pol. 5. Athen. li 7.

Πατρῷ-ός ἡ, ὁν, patrius, à patre traditus, vel à patribus. Aristot. e- Xen. Plat. Dem. &c.

Πατρόω, facio aliquid more paterno, seu tanquam pater, mores paternos in re aliqua agenda refero. Poll.

Πατρύλλιον, paterculus. Aristoph.

Πατρῶν, idem.

Πατρῶ-ος, patrem nomino, patrem voco seu appello. Aristoph. in Vesp *πατῶσι γὰ μὰ πατέρ ἐμοῖ.*

Πατρὶς, ίδ-ος, ἡ, patria. Od. *ἦ τοι μ' ὃς ἐκ πάτρης ἐπὶ πατρίδ' ἵκοντο* Sic & apud Hom. in paneg. & Dem. pro cor. Interdum adiect. ponitur cum subst. *γῆ*, aut *ἀκτὴ*: vt Il. ω. Od. ψ. & κ. Aut cũ *ἀρετῆς*: vt Od. *πατρίδι δὲ τὴν ἀρετὴν* item *ἀνὴρ*, tribus teste Hesych. & Suid.

Πατρῳότης ἡ qui eiusdem est patriæ, conterraneus, popularis Plato de leg lib. 6 & Plut. symp. lib 4. Fœm. *πατρῳῶτις*, vt *πατρῶτις* apud Luc.

Πατρωνικὸς, pertinens ad conterraneos seu patriotas.

Πάτρ-ος & Ionice *πάτρ-ιος*, idem quod *πατρῷ-*. Il. *μ-ος*. Exponitur etiam *γένος*, & *φυλὴ*, ab Hesych. Item *ἡ ἐκ τῆ ἀνὴρ πατρὸς γῆς* apud Suid.

Πατρυιὰ, ᾶς, familia cœtus eorum qui communem patremfamilias habent. Ephes. ca 3. Exponitur &, tribus, apud Græc. hist. interp. item *γένος* & *πατρικία*, apud Suid.

Πάτρυς, (genit. *πάτρυ-ος*, vel *πάτρω-ος*) patronus. Herodot. in Euterp & in Melpom.

Πατρύς ὁ, vitricus in Pand.

Πατρῦς, idem. Eustath.

Compositæ.

Ἀμπατέρος τρόπος ὁ, ἡ, qui vel quæ ex alio patre est, sed eadem matre. Poll. l. 3. [32.

Ἀντιπατρικὸς, qui aduersatur patri: epith. Ionis, apud Theocr. idyl.

Ἄπατωρ, carens patre. vt Vulcanus dicitur *ἐὐπατωρ*, teste Poll. & apud theolog. Christus respectu humanæ naturæ. Item qui est orbus patre, Orphanus. Eur. in Iph. Taur. Itẽ spurius, Plut. in probl. *ἓν ἀπάτορα κατωνύμιος ἔμελλεν.*

Ἀπάτωρ, ὁ, qui per se est pater.

Ἔπατος, non patrius.

Ἐπάτιος, vitricus Poll. l. 3. [bilis.

Ἐυπάτωρ, qui bono est patre est natus, paterno genere clarus, nobilis. Item idem. Eust. *εὐπατρίδαι*, claro patre nata, generosa nobilitas. Ε'ὐπάτ- *ἐπιπατρεῖα*. Il. ζ.

Ἐπάτωρ, ορ-ος, ὁ, ἡ, idem cum *ἀνπάτωρ* & *ἀνπατρεία*, Theocrid. l. 18 *σ' ἐκ ἀνπατερίδαο ἐόντ' ἐς ἀνπατερίδας πάλιν ἐνδύμεν.*

Ἐπατρόθεν, ὁ, idem quod *ἀπατώρ*. Xen. in Symp. Plut. in Thes.

Ἐπάτωρ, malo patre natus, i. malæ famæ, seu mali nominis, qui est obscuris natalibus. Theogn. Exponitur etiam, cui malè est patria.

Ἐυπάτωρ, cuius pater est fur: Panis epith. ex Mercurio, quem Poëtæ furem fingunt. genitì, apud Theocr idyll. 32.

Ἐυπατέρ-ος, ὁ, ἡ, qui vel quæ patrem deserit. Eurip. in Oreste.

Ὀθνεῖος, matris pater, auus maternus. Il. γ.

Ὀθνειότατ-ος, seu *ὀθνειότερ-ος*, natus patre valido & præpotente. Ὀθνειοτάτη, vel *ὀθνειοτέρα*, ὁ, ἡ, idem: apud eundem ibidem. Pro ὁμόπατερ per fycopen & mutato spiritu dicitur *ὄπατερ-ος*. Il. λ. & apud Orph. in Argon.

Πατρίπατρ-ος, patris pater, auus paternus. Poll.

Πρόπατρ-ος, auus Herodot. & Soph. Item progenitor. Plato.

Προπατορικὸς, ad auum seu auos pertinens, vel ad progenitores. Exponitur &, à progenitoribus prouenions.

Ὑπερπάτωρ, idem cum *πατρόπατος*. Luc. & Archipp.

Ταυροπάτρας, tauro patre natus, à tauro ortum trahens: epithet. apri apud Theocr. idyl. citato.

Τριτοπάτωρ, tertius pater, proauus. Poll. Item *τριπάτορες & τριπάτορες* qui primi nati sunt: quod pro tertiis parentib. haberetur, vtpote præcedentib. aliis parentib Sole & luna Eurip. Φιλοπάτωρ, amans patris. Eurip in Ipnig. Aul. & Plut. aduerſ. Colot. *Φιλοπατρία*, amor patriæ Aristoph in Vesp Flor.

Π Α' Υ Ω, F *αυσω*, finem impono, finio, cessare facio seu desistere Xen. pæd. 8. *τῶν βίᾳ ἴσταντ- τὸν λόγον.* Isocr. in Paneg. *τοῦτ' αὐτοὺς ἐκέλευε παύειν.* Interdum exp. reprimo, cohibeo, sedo. vt Il. κ. Α'τρείδη σὺ δ' παῦε τὸν ὦδ'. Il. *τ' ἀλλ' οὔπω δ' ὦπτ' ἐγὼ σαῦσαι χόλον*, sedo iram meam. Il. τ, *Αὐτὰρ ἐγὼ παῦσ' ὀδυνάων*, sedauit dolores. Sic Odyss. κ. *Κείνου γὰρ τοιοῦτον αἴνεον πόντον Κρονίων, Η' δὲ πανύστατον ὄφρ' ἀπόλεσσι.* Dicitur & *παύω σε πόνου*, facio vt desistas ab hac re: vt apud Isocr. in Paneg *κἀκεῖνος τῆς ὕβρεως ἐπαυσεν.* Xen. apomn. lib. 1. *ἦδη δὲ ὑμῶν ἴσως ἐπαύσατο τὸ σωφρονεῖν ἐπαυσ-*, ab aliis cupiditatibus reuocauit. Aliquando exp. priuo, vt apud Xen. Hellen. 6. *παύσαντες αὐτὸ τῆς ἐρημίας.* Sic & apud Herodot. & Thuc. ¶ Item neutraliter, finem facio, cesso, desino. Hesiod. in Alp. Α'λλ' ἄγε παῦε ἔριδος. Aristoph. in Ran. *παῦε, παῦε Ϝ λέγων.* Apud eundem *παύσ-* exp. tace.

Παύομαι, idem cũ *παύω*, quum neutraliter sumitur. Il. *πολέμοιο δυσηχέος παύσασθε.* Odyss. *Παυέσθω κλαυθμοῖο χάριν τε.* Dem *παύσασθαι τῆς ὑ ἐρεσ* Et cum participio *παύομαι ποιῶν*, apud Thuc. Sic & apud Plat. & Xen Significat & quiesco: vnde apud Hom. Il. *ψ. πεπαυμένοι ϝ ἠκὲ*, quod Virgil. dixit, & *flamma quietus* Exponitur etiam, actiue, finem impono, &c. vt *παύομαι ἔριδος*, finem cursui impono. Sic & apud Synes. *παύομαι τῆς ἀρχῆς*, exp. abdico me magistratu.

Παῦλ-α, ἡ, cessatio, requies, sedatio.

Παυ-πολὺ ὄν, idem. Il. β. & alibi apud Hom.

Παυσήριος, ὁ, sedator, qui finem imponit. Athen. lib. 10.

Παυσήρι-ος, ὁ, ἡ, ὁν, sedatorius: idem. *Παυσήριος, τὸ*, exp. obices, septa. Hesych.

Παυσῖπ- vim sedandi habens.

Παῦσ-ις, cessatio, quies intermissio, finis. Plato in Phæd. Exponitur & clausula: apud Aristot. polit 7.

Παῦρ-ος, ὁ, ἡ, ὁν, (poëticum) paucus, non multus, Il *βαιὸς δὲ εἰ εἴη τὸ λοιπὸν. Il. ν. μάχῃφι παυρίτερ- πολὺ ἐσσι* Item paruus, breuis. ὁ παῦρος παυσίλυπ-ος. Nicand. in Ther *δῶρα μίκ- Μάσσυρ. ἄλλοτε παῦρ-ος.* Neutrum plurale *παῦρα* adiuerbialiter interdum significat, paucies, raro, non sæpe, non multum. Hesiod. in Theog, *παῦρα ϝ πολέεσσι.*

Παυρόβιος, raro, non multum. Hesych.

Παυρ-ίλλ-ος, pauculus, pauxillus Hesiod. in Erg.

Πᾶς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ.

Α'ναπαύω, requiescere facio, do requiem seu laxationem. Xen. pæd. 7. *εἰς τοῦτ' ἀναπαῦσαι τὸ σῶμα.* Matth c. 11. *κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς*: ego requiem à labore vobis tribuam. Interdum accusatiuo perſonæ additur genit. rei: vt Iliad. *εἰδὲ μὲ τῆ γε Α'ντιάτης αἰῶνος ἀπαύσειν ἔλπομαι ἦμαρ.* Et apud Xen. *ἀναπαύειν ἑαυτὸν πόνου ἢ χθονί* Et apud Xen. *ἀναπαύεσθαι ἐκ πόνου ἢ βαδίζειν.*

Α'ναπαύ-σις, (& per fycopen *ἀνάπαυσις*, apud Theoc. idyl. 1.) quies, requiesco. ab aliqua re cessio. deſitio. Interdum absolutè: vt apud Xen Pæd. 4. *οὐ δὲ ἄξιον τὰ ἀπαύσεως.* Et *ἀναπαύσεως ὕδωρ*, requiescens aqua, i. aqua fontis non perennem habentis aquam, apud Etymol. Interdum cum genit. vt *ἀναπαυσίν τῆ κόπου*, requiescentes à perſolutione tributorum seu cum cessassent perſoluere tributa. Et cum præp. ἐκ apud Luc. *ἐκ κρημάτων μακρῶν ἀναπαύσεων.* ¶ Item donor immunitate, apud Demosth. ¶ Item requiesco, i. cubitum me confero, somnum capio. Xen. pæd. 6. *ἡ φιλοπάτριος ἀπαυλία τε.* ¶ Item quiesco, i morior, vita excedo. Herodian. *νικητὴς τε ἡ ἡμέρας ὅδε βιάσας μισῆς, ἐπαναπάυεται.* Dicitur & *ἀπαναπαύεσθαι ϝ βίου.*

Α'ναπαυσ-ις, ὁ, (& per fyncopen *ἄναπαυμα*, apud Hesiod. in Theog.) requies.

Α'ναπαυσις, [& *ἄπαυσις* per fync in anthol. Epigr.] ως, ὁ, requies, cessatio à labore, recreatio. Xen. pæd. 7. plut. in Lycurgo. Item quies. i. somnus.

Α'ναπαυτήριον, vel *ἀπαυστήριον*, & per fync. *ἀπαυστήριον, τὸ*, locus quietis, seu in quo quies capitur, Xen. Item litui signum: vbi castra metari oporteret. poll. l 4.

Α'ναπαυτικὸς, idem quod *ἀναπαυσις*, quies, requies. Herodian. & Thuc. ¶ Item locus quietis, manſio, diuersorium. pla. de legib. l 1.

Α'ναπαυλις, idem quod *ἀναπαυσις* Hesych.

Decomp. ἀναπαύω, interquiescere facio, do intermissionem, recreo. plut. *διαπαῦσαι τὸ σῶμα.* Et Naz. *διαπαύειν τῶν πόνων*, requiem aliquam dare à laboribus. *Διαπαύομαι*, interquiesco, apud Ceb. Theb. & Appian.

Ε'παναπαύομαι, q. d. superquiesco. Herodian. l. 2. *κατὰ χώραν τε τῆς χερσὶ θορύβου ἐπεναπαύοντο.* Item metaph. acquiesco, i. animi affectum sisto. & oblector.

Συναναπαύομαι, idem cũ *συνηναπαύομαι*, quod sequitur. Saint. c. 8.

Συνδιαπαύομαι, simul quiesco, seu requiesco, vnà cum alio quiesco, Roman. cap. 15. Interdum somnum capio: vt συναναπαύσασθαι γυναικί.

Ἄπαυστος, ὁ καὶ ἡ, indefinens, non cessans, irrequietus. Item sine carẽs perpetuus: vt ἄπαυστος βίος, apud Plat. & apud Thuc. ἄπαυστος δίψα, sitis quæ sedari non potest.

Ἀπαύστως, & ἀπαυστί, indefinenter, incessanter, irrequietè. Aristot. de mundo.

Ἀποπαύω, facio cessare seu desistere, Od. σ, Ὄς τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας ἐν δήμῳ. Xen. in Lacedæm. polit. ἀποπαύσας τοῦ ὅποτε βούλοιντο ἕκαστοι γυναῖκα ἄγεσθαι &c. cũ cessare fecisset, i abrogasset. Apud eundem ἀποπαύω τῆς χώρας, exp. abdico munere. Apud Soph. in Aiace, ἀποπαύειν ἐρώτων, exp. priuare amoribus. Item compesco, inhibeo. Il. σ, Νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα. Il. τ, Ἀλκμέωνα δ' ἀπέπαυσε τόκοιο.

Ἀποπαύομαι, cesso, desisto, finem facio. Il. α, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν. Sic Il. σ, Ἕκτωρ τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; Xen. pæd. 7 εἴ τις ὑβρίσαι ἵππους τοὺς μὲν δάκνειν καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύονται. Interdum sine casu ponitur: vt Il. φ, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ ἀποπαύσομαι. Exponitur, etiam, quiesco, requiesco, morior. Theocr. idyll. 1.

Δυσαπόπαυστος, (decmp.) cui vix finem imponere possumus, vix sedabilis. Δυσαποπαύστως, ita vt vix finis imponi possit.

Διαπαύω, interquiescere facio, intermissionem do. Διαπαύομαι, quiesco, cesso.

Διάπαυμα, τὸ, & διάπαυσις, ἡ, intermissio, cessatio.

Ἐκπαύω, finem impono, finio. Eurip. in Ione. Ἀλλ' ἐκπαύσω γὰρ μόχθους Δάφνας ἐλκοῖς.

Ἐκπαύομαι, cesso, desino, quiesco.

Ἔκπαυμα, τὸ, quies. Hesych.

Καταπαύω, idem quod ἀποπαύω Op. δ. Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσε θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων. Hesio. in Theog. Αἶψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε. Exponitur etiam, coërceo, reprimo. Il. ο, Ἤ ἐπ μιν μέμαῶτα καταπαυσέμεν ἔασαν ἰόντες Sic & Il. π. & Od. β. Gal. ad Glau. l. 1. ὥστε κἀγὼ τῇδε καταπαύσω τὸν παρόντα λόγον, finem imponam. Exponitur etiam, priuo: apud Xen pæd. 8. ἕως τις ἀρχῆς Κῦρον ἐπιχειρῇ καταπαύειν. Item neutral iter, requiesco: vt ad Hebr. cap. 4 αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ.

Κατάπαυμα, τὸ, requies, vel finis, Il. ρ.

Κατάπαυσις, εως ἡ, idem. Act 7. Καταπαυστικός, ὁ καὶ ἡ, requiescere faciens, requiem afferens: Greg. Naz.

Decõp. Ἀκατάπαυστος, irrequietus, indefinens: aut qui sedari seu cohiberi non potest: 2. epist. Pet. c. 2. Ἀκαταπαύστως, irrequietè, indefinenter: vel, ita vt cohiberi non possit.

Δυσκατάπαυστος, qui vix sedari seu cohiberi potest. Item irquietus: Eurip. in Medea. Δυσκαταπαύστως, ita vt vix sedari possit seu coërceri.

Μεταπαύομαι, interquiesco aut alternis quiesco. Iliad. ρ, μεταπαυόμενοι δ' ἐμάχοντο Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα.

Μεταπαυσωλή, ἡ, requies. Il. τ.

Δέρτρον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Παφλάζω, vide in Φλάζω.

ΠΑ'ΧΝΗ, ης, ἡ. pruina, ros gladiatus. Aristot. de mundo, πάχνη δὲ δρόσος πεπηγυῖα, i. ros concretus. Odyss. ξ, χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη Ψυχρή. * A verbo πήσσω seu πήγνυμι.

Παχνήεις, εντος, ὁ, & Παχνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pruinosus.

Παχνόω, ῶ, gelu constringo, conglacio, congelo. Plutarch. def orac. Pyth. ὁ χαλκὸς ἀποπνεῖ καὶ μεθίησι τὸν ἰόν, ὃν ἡ πυκνότης συνέχουσα καὶ παχνοῦσα, ποιεῖ ἐκφανῆ διὰ πλῆθος. Metaphoricè apud Hesiod. in Erg. τό γ' ἐπάχνωσε φίλον ἦτορ. Et in pass. Il ρ, τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄχνυμεν ἦτορ Παχνοῦται.

Δροσοπάχνη, ἡ, (comp.) ros semiconcretus. quasi ros pruinosus. Astot. de mundo.

ΠΑΧΥ'Σ, εῖα, ὁ, crassus, spissus, densus: qualia sunt ea quæ gelu constringuntur. (* Nam à πήγνυμι etiam deducitur.) Theophr. hist. pl. l. 6. τὸ δὲ σίλφιον ἔχει ῥίζαν μὲν πολλὴν καὶ παχεῖαν. Il. γ, ἑστάοτο χειρὶ παχείῃ Xen. in Oecon. παχέα ἱμάτια φορεῖν. Item crassus, i. pinguis, obesus. in anth. Epigr. lib. 2. Τὸν παχὺν ἀντίγενεν ὁ ζωγράφος Luc. in Char. σὺ δὲ ὁ παχύς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ. ¶ Metaphoricè de animo dicitur hominis stupidi. hebetis & tardi. Aristoph. Γνώσῃ δὲ σαυτὸν ὡς ἀμαθὴς εἶ καὶ παχύς. ¶ Item opulentus diues, locuples: Aristoph. in Vesp. Καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἥκει τῶν προδόντων τἀπὶ Θρᾴκης.

Comparat. παχύτερος, crassior, spissior, &c. Pro quo dicitur etiam πάσσων, Odyss. θ. Et τὸ παχύτερον, crassiùs pinguiori Minerua, rudiùs Superl παχύτατος, crassissimus, Exponitur &, plenissimus: apud Hippocr.

Παχύτης, ητος, ἡ, crassitudo. crassities, corpulentia. Item obesitas, pinguitudo. Aristot. hist. an. l. 9. c. 5.

Παχολός, οῦ ὁ, crassus.

Παχολῶς, crassè, i. crasso modo & minimè subtili crassa Minerua. Aristot.

Παχύνω, crassum reddo, crassius & plenius reddo. Polyb. Item obesum reddo, pinguefacio. Plato de rep. l. 1. τὸ τῶν βοῶν ἀγαθὸν

σκοπεῖν καὶ παχύνειν αὐτοὺς καὶ θεραπεύειν.

Παχύνομαι, crassus fio, crassesco Polyb. τὰ μὲν ἀλλα παχύνεται, τοῦ δὲ ὅμως λεπτύνονται. Item spissus reddor, ac densor. Aristot, de mundo, ὕμβρος γίνεται μὲν κατ' ἐκπιεσμὸν νέφους εὖ μάλα πεπαχυμμένου. Item obesus reddor, pinguefio.

Πάχυνσις, εως, ἡ, ipsa actio efficiendi crassum. Aristot. meteo. lib 4. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 15.

Παχυντικός, ὁ, vim habens reddendi crassum.

Πάχος, εος, τὸ, crassities, crassitudo. Thuc. l. 3. ἐκ τοῦ τείχους τὸ πλάτος εἰκάσαντες τὸ μέγεθος. Exponitur etiam, crassamentum seu crassamen: apud Diosc. Dicitur & de crasso ingenio.

Composita.

Γονυπαχής, έος, ὁ καὶ ἡ, genua crassa habens. Et general. crassus, Hesiod. in Asp.

Δορατοπαχής, qui hastæ crassitudine est. Xen. in Cyneg.

Ἐκπαχύνω, idem quod παχύνω.

Ἡμιπαχής, semicrassus.

Ἰσοπαχής æquè crassus æqualem crassitiem habens.

Κνημοπαχής, suræ crassitiem habens, crassus instar cruris seu tibiæ. Theophr. hist. pl l. 4.

Ὑπερπαχύνω, supra modum pinguefacio, seu crassum reddo.

Ὑπερπαχύνομαι, supra modum pinguefio, seu crassesco.

Ὑπόπαχυς, crassiusculus, subpinguis.

ΠΑ'Ω, ῶ, vel potius πάομαι, ῶμαι, possideo. In vsu est præt. pass. πέπαμαι: vt apud Aristoph. in Auib. οὐρανὸν πέπαται. Et apud Eurip. in fine Herc. fur. [illegible] φίλων ἀγαθῶν πεπᾶσθαι βούλεται, κακῶς φρονεῖ. Et in Epig. πεπάμεθα, possedimus. Exponitur etiam, paro, acquiro: vt apud Eurip. πεπᾶσθαι γαμβρόν, acquirere generum. ¶ Item gusto significat &, vescor. Cum genit. vt πάσασθαι σίτου καὶ οἴνου. Il. τ, & πάσασθαι ἰχθύων, apud Herodot. Cum accusat. vt σπλάγχν' ἐπάσαντο. Il. α. & νέκταρ γ' ἐπάσαντο ἀμβροσίην, apud Hesiod. Inseritur & πάσασθαι ad producendam syllabam.

Πᾶμα, τὸ, possessio. Eustat. Πᾶσις, idem. Hesych.

Παός, οῦ, ὁ, affinis: propinquus quem per affinitatem nobis acquisiuimus seu comparauimus' inquit Eustath Nic. in Ther. [illegible] πολέων κυδίστατε πάων. Pro eodem dicitur & πηός, Iliad γ, & Odyss ψ.

Παοσύνη, affinitas: Apollon.

Πῶϋ, εος, τὸ. grex: vt πῶϋ οἰῶν & πώεα οἰῶν apud Hom. Eustathius à πάομαι deriuari tradit.

Composita.

Ἄπαστος, (poët.) qui non gustauit vt ἄπαστος ἐδητύος. Od δ. & ζ. Et absq; genitiuo, Iliad. τ, ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος Exponitur etiam, ieiunus. (Neh.

Ἀπαστί, ieiunè. Ἀπαστία, ἡ, ieiunium vt ἀπαστίῃ ἔχεσθαι Aristo. in

Ἀπόπαστος, idem quod ἄπαστος, Oppian.

Βουπάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, bouum possessor, pecoris diues.

Ἑστιοπάμων, domus dominus. Poll. lib. 1. Doricam & Aeolicam vocem esse tradit.

Παμπησία, ἡ, vniuersa possessio: sine vniuersorum bonorum possessio. Aeschyl. & Aristoph in conc.

Παμπησί, funditus, omnino.

Πολυπάμων, multa possidens. diues. Il. ε.

ΠΕ'ΔΗ, ης, ἡ, pedica compedes, vinculum pedum: Il. ν, [illegible] πέδας ἔβαλε χρυσείας ἀρρήκτους, ἀλύτους, Plutarc. in Helle. πέδας [illegible] ξαντες ἐπὶ τῶν αἰχμαλώτων, compedes quibus captiuos ligarent Hesych. πέδας innuit esse etiã annulos quosdam mali & gubernaculi in naue eodem teste πέδη est species quædã [illegible] vt apud Xen. quoque de re equ. laudatur [illegible] πέδη. * Etymol. putat deduci à nomine ποὺς & verbo δέω ligo: vel παρὰ τὸ πιέζειν τοὺς πόδας.

Πεδάω, ῶ, pedicis vincio, compedibus astringo. Il. ν [illegible] μὰ γῆ. Interdum significat, compedio, illigo, irretio. Cum dat. vt Od. ψ, Αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι πεδάασκον. item impedio, & prohibeo, cum genit. Od. δ' [illegible] καὶ ἔδησε κελεύθου. Pro eodem dicitur & πεδάω, in Epigr.

Πεδητής, οῦ, ὁ, ligator. Epigr. ¶ πεδήτης, ου, ὁ, compedibus adstrictus, vinctus, πεδοδεσμώτης. Plut, de superstit.

Πεδῶν, seruus compedibus astrictus. Eustath.

Πεδίον, paruum vinculum, Etym. At πεδίον, vide in πέδον.

Composita.

Ἀλυκτοπέδη, ἡ, quasi ἄλυκτος πέδη, pro ἄλυτος, pedica ineuitabilis vinculum insolubile. Hesiod. in Theog & Apollon. in Argon.

Δρυοπέδη. laqueus quo aues capiuntur. Epigr.

Ἐμπεδάω seu ἐμπεδέω, pedicis implico. compedibus vincio & constringo.

Ἱστοπέδη, pes mali lignum rectum è carina assurgens cui alligatur malus. Od. μ.

Ἰχνοπέδη, laqueus pedum, rete, cassis. Lasc. in Epigr.

Λαιμοπέδη, canis collare quod vocatur millium, siue millus. Sic autem dicitur quòd eo canis iugulus ligetur, quasi pedica gutturis canis seu iuguli. Suid. Est etiam idem quod [illegible] pedica qua gula auium constringitur, quum capiuntur. in Epigr. Nem.

Ναυσιπέδη, q. d. nauiũ pedica, seu quod nauibus pedicæ loco inicitur: funis aut catena qua nauis in litore religatur. Luc. in Lexiph.

Ὀρνιθοπέδη, laqueus qui auibus capiendis tenditur. Cicero tendiculas appellat in Epigr.

Ὀρχιπέδη, vinculum testium. in iisdem.

Συμποδίζω, colligo, constringo. vincio. Apud Luc. συμποδισμένος τὼ πόδε, pedibus reuinctus.

Τροχοπέδη, dicitur id quo rotarum cursus impeditur: *Veluti est lignum per duas rotas traiectum*, apud Athen.

ΠΕ'ΔΙΛΟΝ, ου, τὸ, calceus, talare. Il. μ, ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Hesiod. ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα, alata talaria Sic & πεδιλοπέδιλα. in Epigr. * Dicitur denominatum παρὰ τὸ πέδον καὶ τὸ πούς: cui etymo conuenit quod Eust. annotat, olim cum diphthongo scriptum fuisse πείδιλα. Hesych. dici vult quasi πεδίλια.

Composita.

Ἀπέδιλος, calcei carens, excalceatus. Aeschyl.

Ἀπέδιλωτος, idem. Callim. (Erot.

Καλλιπέδιλος Ἶρις, Iris pulchris induta calceis seu talaribus. Plut. in

Ἠυπέδιλος, habens pulchros calceos: vt Μαίας κυδίμης πέδιλος. Hom. Hom. hymn. in Mercur.

Ξυλοπέδιλα, lignei calcei. Theocr.

Μονοπέδιλος, vno indultus calceo. Οἰοπέδιλος, idem.

Χρυσοπέδιλος, habens calceos aureos, Iunonis epith. Od λ.

ΠΕ'ΔΟΝ, ου, τὸ, solũm terra. Aristoph. κλεινὸν πέδον Πελασγικόν. Soph. ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον. Aeschyl. in Prometh. χθονὸς μὲν εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον. ¶ Accipitur & pro domicilio, teste Etymol. * qui & πέδον dici quasi πόδον innuit, à ποῦς, quum inquit πέδιλ ὅτι ἐφ' οὗ βεβήκαμεν τοῖς ποσί.

Πέδονδε in solum seu terram. Luc. in Lexiph τοὺς μὲν εἰς ὀρθὰ πέδοι κατέβη. Ponitur & pro πεζῇ, i. pedestri itinere: apud Aeschyl. teste Eustath

Πέδοθι, idem quod πέδοι, in prima signif Odyss. λ.

Πέδοθεν, è solo, seu è terra, & quasi à fundamentis. Hesiod. in Theog Metaphoricè apud Hom. Od. ν, Μύθων τε κλοπίων, οἵ τοι πέδοθεν φίλοι εἰσί, i. ἐκ γενετῆς, inquit Eustat.

Πεδανός, ὁ, humilis à terra seu solo vix assurgens. Item paruus: πεδανοὶ φῶτες: apud Nicand. in Ther. Apud Iouem Agamenn. πεδανός, quosdam exp. leuis: alios, firmus, testatur Hesych.

Πεδίον, τὸ, campus, planities. Il. ρ, πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων. Plat. in Theæteto, ἱππέας εἰς πεδίον προκαλῇ. Apud Plut. Ἄρειον πεδίον, Martius campus. Καππεδίον poëtica syncope dicitur pro κατὰ πεδίον, per campum. ¶ Item pars superior pedis cui subiacent digiti.

Πεδινός, ὁ, ἡ, campestris. Item planus. A Xen. in Cyneg. πεδινοὶ vocantur lepores campestres. Pro eodem legitur & πεδιεινός, apud Theophr.

Πεδιεύς, qui in locis planis & campestribus moratur.

Πεδιάς, άδος, ἡ, planities. Eur. in Rheso, & Philo de mundo.

Πεδιακός, campestris.

Πεδιάσιμος, idem: vt πεδιάσιμος σμύρνα, apud Diosc. campestris myrra, i. in campestri solo prouenens.

Πέζα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἁλίπεδον, (q. d. marisolum) solum quod aliquandiu mari coopertum fuit. rursum autem campus esse cœpit & aratum fuit. per catachresin dicitur quilibet campus. Hesych. & Suid. *Secundum quosdam appellatur quasi* ἁλὲς πέδον: *secundum alios* παρὰ τὸ ἁλισθῆναι τοὺς ἵππους ἐν αὐτῷ διώκεσθαι.

Ἄπεδος, ὁ καὶ ἡ, planus: vt ἄπεδον χωρίον, apud Thucyd. & ἄπεδος χώρα apud Herodot. plana regio.

Ἀπεδίζω, complano, planum reddo: apud Hesych. & Suid.

Ἠπεδανός, (quasi ἀπεδανός) claudus, inualidus, infirmus: item sensibus captus stolidus. Odyss. θ, αὐτὰρ ἔγωγε Ἠπεδανὸς γενόμην. At Il. θ, ἠπεδανὸς δέ τοι θεράπων. Volunt ita dici eum, qui præ infirmitate non potest ἐν τῷ πεδίῳ εἶναι.

Ἠπεδανόω, ῶ debilito, infirmum & viribus defectum reddo.

Ἀρπεδής, humo æqualis, planus. Nicand. in Ther.

Ἀρπεδόεις, εντος, ὁ, idem quod ἀρπεδής. Vnde fœm. ἀρπεδόεσσα quo Etym. ait esse epith. viæ, dicique per syncopen, pro ἀρτιπεδόεσσα.

Ἀρπεδίζω, solo æquo, complano, pauio. Hesych.

Γήπεδον, ου, ager, fundus, solum, apud Aristot. pol. 2. Ab Eust. exp. quod soli adiacet prædiis vrbanis, vt sunt hortuli, quasi κηπίδιον. Plat de leg. l. 5

Εἰλόπεδον, ου, τὸ, locus Solis calori expositus & ad insolandum aptus: τέρσεται ἠελίῳ. Eust. Pro eodem dicitur θειλόπεδον articulo ᾳ cum εἰλόπεδον per crasin coalescente. Od. η, & Diosc. lib. 1. cap. 38.

Θειλοπεδεύω, in solo solis calori exposito & ad insolandum apto, exsicco, insolo. Hesiod. Apud Diosc θειλοπεδευθεῖσα σταφυλή, exp. vua cratibus crannis ve instrata & sole torrefacta.

Θειλοπεδεύω, [*Decomp.*] antè insolo. Diosc. l. 5. c. 36.

Ἔμπεδος, [q. d. ἐν πέδῳ ὤν, in solo stans seu fixus stabilis firmus. vt Il. μ, τεῖχος ἔμπεδον & alibi ἔμπεδον λέχος, φρένες ἔμπεδοι. item τὸ ἔμπεδος, ἔμπεδον & ἔμπεδα sæpe ponitur aduerbialiter pro ἐμπέδως. vt Il. ρ ε, & apud Nicand. in Ther.

Ἐμπέδως, firmiter, stabiliter. Polyb. item certò, in Axiocho Scribitur etiam ἐμπεδέως, quasi ab ἐμπεδής.

Ἐμπεδόω, ῶ, stabilio, firmo. Sæpe significat, firmiter & constanter seruo, seu obseruo: vt apud Xen. Pæd. 4. καὶ ἐμπεδώσειν ἃ λέγουσιν. Et Eurip. in Iphig. Taur. Τὸν δ' ὅρκον, ὃν κατώμοσ', ἐμπεδώσομεν. Sic Gregor. τὰς πρὸς ἀνθρώπους ὁμολογίας ἐμπεδοῖ θεός.

Decomp. Ἀέμπεδον, admodum stabile, admodum firmum Hesych. *Compositu ex* α ἐπιτατικῷ.

Ἐξεμπεδόω, constanter obseruo & sancio. Xen.

Προσεμπεδόω, insuper confirmo.

Ἐπίπεδος, qui est in superficie soli, & ex eo non eminet: planus. Plato Τὸ ἐπίπεδον, exp. superficies: Aristot metaphys. l. 3.

Ζάπεδον, Hesych. exp. magnum solum. Alij exp. magnum solum seu pauimentum habens.

Ἠπεδανός, vide suprà in ἄπεδος.

Ἰσόπεδος, planus. Τὸ ἰσόπεδον, planities, æquus campus. Iliad. ν. & apud Xenop. pæd. 3. & Hellen. lib. 7. Dicitur & aliquid alicui esse ἰσόπεδον quod ei æquale est, tanquam ei exæquatum seu coæquatum: vt apud Plut. in Num. πᾶσιν τῷ λοιπῷ σχήματι ἰσόπεδος. Sic & apud Phil. de mundo.

Κινωπέτα, ων, Hesych. sunt κνώδαλα θηρία, feræ, bestiæ Schol. Callim. & Nicand. dicunt sic appellari quasi κινωπέδα, παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ κινεῖσθαι. Vtitur Callim. hymn. in Iouem & Nic. in Th.

Κραταίπεδος, asperum solum habens Hom. hymno 1. in Apoll.

Κράσπεδον, τὸ, fimbria, limbus, instita, (sic dictum quasi κρεμάμενον εἰς τὸ πέδον: in terram enim hæ extremæ vestimentorum oræ dependent) Athen. lib. 4. πτερυγίδα ἠμφιεσμένον ἔχουσαν χρυσᾶ κράσπεδα Tribuitur & retibus, teste Poll. ιν. Epigr. dicitur & κράσπεδον αἰγιαλοῦ, crepido seu margo littoris Montium etiam ὑπώρεια seu ὑπώρειαι κράσπεδα vocantur: apud Xen Hellen 4. A quibus montium radicibus. Areth. acut morb. l. 1. κράσπεδον vocasse traditur vuæ seu collumellæ affectus in tenuem & oblongam membranam desinentis.

Κραταίπεδον οὖδας, firmum solum & durum, seu lapidibus stratum. Odyss ψ.

Οἰκόπεδον, area domus: solum supra quod domus diruta stetit aliquando. Diosc. lib. 3. ca. 119. Aeschin. in Tim. Apud Aristot. polit. 2. accipitur pro area domus ædificandæ.

Οἰνόπεδος, ὁ καὶ ἡ, vinifer, campum habens vini feracem. Odyss. α.

Οἰνόπεδον, τὸ, campus vini ferax. Il. Οἰνοπέδη, ἡ, idem. Epigr. lib 2,

Ὀρόπεδον, τὸ colliculus, tumulus Strabo.

Στρατόπεδον, τὸ, solum seu locus vbi imperator suo exercitui sedem ac tentatoria figit: castra. Xen. Pæd. 8. Plut. in Fab. Aesc. in Ctesiph. Interdum στρατόπεδον dicuntur castra cũ ipsis militibus: vt apud Xen. Hellen. 1. ἐδέξατο εἰς τὸ στρατόπεδον. Sæpius exp. exercitus, milites: vt apud Isocr. in Panath. στρατόπεδον συστήσας ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἤγαγε. Sic & apud Thuc. lib. 4. & 7. & alibi. Dicitur etiam accipi pro comitatu & aula principis: can 7. concil. Sardic.

Στρατοπεδεύω, castra figo, castra metor seu colloco. Plut. in Coriol πορρωτάτω στρατοπεδεύων καὶ ἐπιχειρῶν τῆς πόλεως Philo de vita M lib 1. ὁρᾷ τὰς φυλὰς ἐστρατοπεδευκυίας κατὰ φυλάς.

Στρατοπεδεύομαι, idem. Thuc. l. 1. ἐστρατοπεδεύοντο ἐπὶ Ἀκτίῳ. Sic & lib. 3. apud Xen. anab. 2.

Στρατοπέδευσις ἡ, ipsa actio castra metandi. plato de leg.

Στρατοπεδεία, ἡ, idem. Dion Halic. li. 10. Item idem quod στρατόπεδον. Iosue c. 4. & apud Phil. de vita. M l. 1.

Decomp. Ἀναστρατοπεδεύω, castra moueo: seu castris motis reuertor. Maccab. l. 2. c. 3 ἀνεστρατοπέδευσε πρὸς τὸν βασιλέα.

Ἀναστρατοπεδεία, ἡ, castrorum motio.

Ἀντιστρατοπεδεύω, seu ἀντιστρατοπεδεύομαι, ex aduerso castra metor, seu habeo.

Ἀποστρατοπεδεύω, & ἀποστρατοπεδεύομαι, idem quod ἀναστρατοπεδεύω, Xenoph. anab. 7.

Ἐκστρατοπεδεύω, & ἐκστρατοπεδεύομαι, castra loco extra. Thuc.

Εἰστρατοπεδεύω, castra pono seu metor in.

Ἐπιστρατοπεδεύω, castra moueo aduersus, vel exercitu infesto, inuado. Xen. Helen 4.

Καταστρατοπεδεύω, idem. Maccab lib. 3. c. 4. Exponitur &, castra metor, in castris dego: apud Plut. in Pericle. Item milites castra metari iubeo & in castra contraho. Xen. pæd. 7.

Μεταστρατοπεδεύω, & μεταστρατοπεδεύομαι, castra muto, castra transfero. Plut in apophth. Lacon.

Παραστρατοπεδεύω, castra metor apud. Expouit & ex aduerso castra loco. Polyb. l. 2. Παραστρατοπεδεύομαι, idem. Chron. in ep.

Περιστρατοπεδεύω, castris seu exercitu cingo, circumsideo, obsideo Plut. in Fab.

Δάπεδον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΠΕ'ΖΑ, ης, ἡ, malleolus pedis: seu (secundum quosdam) planta pedis, aut ima planta. Polluci pars quæ tibiæ subiacet, voca-

tur πρυμνῆς & πέζα. Zenodotus in libro ἀθλ. ἰδυτικῶν λέξεων, Arcades & Dores πέζαν vocare pedem tradidit, teste Galeno. * Quidam derivant à πέδη, mutatione literæ η in ζ. Etymologus verò ἀφ' τοῦ τὰ τῆς πέδης ἴζειν ἔχειν. ¶ Πέζα, item πέζις (in vestimento) simbria, limbus Apoll. Arg. 4. Λ'κρῶν ὑπὲρ πέζης ἀβρὸν ἐρεπτόμενον χιτῶνα. Generaliter etiam sumitur pro extremitate: unde exp. margo, crepido item ripa. Apud Dionys. de situ orb. Κασπίαν ἀκτὴν Παλ. ὑπὸ πέζαν. exp. sub radicib. Pelenæi montis, & q. d. sub planta. ¶ Item pro regione seu plaga, apud Nonn. Οὐρανίην ὅθι πέζα θεοπλάστοιο νέμεται ὄλβος.

Πεζίς, ίδος, ὁ pedes: qui pedibus iter facit Xen. πεζὸς ἰών. In bello πεζὸς dicitur ad differentiam ἵππου, i. equitis: unde πεζὸν στρατὸν, seu πεζὸν στρατιὰ aut πεζὸν δύναμιν, pedester exercitus, pedestres copiæ, peditatus, apud Thuc. Xen. & alios. Sic πεζὴ μάχη, pedestris pugna, apud Dem. Animalia vocantur πεζὰ ad differentiam volatilium & aquatilium, apud Aristot. de mundo. Item humilis & quasi humi repens: vt πεζὴ φιλοσοφία, ὁ πεζὸς λόγος, apud Naz. ¶ Πεζὶς λόγος metaphorice vocatur pedestris oratio, i. oratio soluta, tum quòd humilis ac depressa sit, ſi cũ poëtica comparetur: tum quòd humili ac propemodum plebeio sermone fit scripta. Eust. Dicitur & πεζὰ ποιητικὴ, in qua non apparet magnificentia illa fermonis qua poëtæ vtuntur. apud Luc. de conscrib. hiſtor.

Πεζῇ, (aduerb.) pedestri seu terrestri itinere: aut simpl. terra. Xen. interdum exp terrestri prælio: vt apud Dem. Olynth. 3. πεζῇ δὲ νικᾶν ἅπαντες ἴσμεν καὶ θαρροῦντες ἐξερχόμενοι.

Πεζὸς, pedestri oratione, soluta.

Πεζότης, ητος, ἡ, pedes Suid.

Πεζικὸς, ἡ, ὸν, pedestris, idem cum πεζὸς: vnde πεζικὰ δύναμις, peditatus, pedestris exercitus aut terrestris: apud Xenoph. & Aeſchin. Pro quo dicitur & τὸ πεζὸν apud eundem. Xen.

Πεζίον, pedibus iter, facio, pedes sum: gradior: Act. c. 20. Μέλλων αὐτὸς πεζεύειν. Philo de vita M. lib. 3. ἓξ ἔθνεσι ἐπεὶ διώκοις πεζεύοντ' ἂν διὰ θαλάσσης. Apud Aristot. πεζεύειν ἐπὶ τὸν ἕρφλιν, exp. à terra victum quærit.

Πεζεύτικὸν, terrestri itinere vehor: Demetr. Phaler. l. 4

Πεζευτικὸς, qui pedibus iter facere potest. qui gradi potest.

Πεζέτης, ου, ὁ, seu πεζέτητος, vide in comp. ἵππης & ἔτης.

Compositæ ex πέζα. per.

Ἀργυροπέζα, ης, ἡ, Thetis dicitur, apud Hom. Il. α. item quòe Venus apud Pind. quòd argenteos habeant pedes, vel argenteas pedum plantas, i. argentei coloris: & *per consequens*, candidas formosas. Vide in sequ. classe compos.

Ἐμπέζια, ligna spinosa quæ in modum septi circumponuntur templis extrinsecus, quo minus transcendi queant. Hesych.

Ἐναύλους τοὺς ἀπὸ ἕξ ἐτῶν fuerunt naues à Lycophr. ob remorum multitudinem comparatam cum pedum copia quã habent vermes ἐναύλοι dicti.

Κρυπτοπέζια τὰ, (vt est apud Apoll. & Hesyc.) & κρυπτοπέζιον, (vt scribit Paus.) ligneæ calceamenta Bœotia. Expositur etiam, soleæ ligneæ, item gallicæ: & dictum putatur κρυπτοπέζια quasi κρυπτοπέζια.

Κορυνοπέζιον, qui sunt induratis pedibus. Hesych.

Κυανοπέζια, cæruleos pedes habens: vt κυανοπέζια πρόπεζα. Il. λ, quæ vel nigricantibus aut cæruleis est pedibus: vel cuius ambitus exterior cærulei aut nigricantis est coloris.

Ναιπεζία, ὁ, discalceati, nudis incedentes pedibus. Hesyc.

Παμπέζια, τὰ, dicuntur quæ terræ sunt propinqua Etymol. Παμπέζια ἐκ. exp. παντελῶς. Hesych.

Τραπεζία, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ *Pertinentia ad πέζα, fimbria.*

Ἀργυροπέζα, dicitur Thetis ab Homer. ἀπὸ κάλλους λαμπρὰν ἐχούσας τὰς ὄψεις ἢ ἐπειδὴ ἔχουσι inquit Eustath.

Ἄρπεζα, apud Nic. in Ther. dicitur esse τὸ κάτω τῆς ἴζησεως τῶν ἴσχίων, radix montis ἐσχάρα. Exponitur etiam, materia. seu septum: *sed humilius & depressius.* Apud Herodot ἀρπέζια exp. murus ex silicibus & lapillulis, sine cæmento & luto constructus.

Παρύπεζον, exp. παραπλήσιον, limbo circũdatus fimbriatus. Poll.

Π ΕΙ Θ, Π. F. ω, P πεῖθω, perſuadeo, oratione flecto, impello ad rem aliquam faciendam Od. ξ. Οἷόν σ' ἐπὶ πάντα κάκ' ἔπεισεν. Il. ω, τοὺς δ' ὁρίνας ἄτερπε πείθε. Aristoph. in Plut. ἐγὼ πείσας τοῦτ' ἐκεῖνον ἐποίησα. Plut. de iracund. cohib. Χαλεπώτερόν ἐστι μὴ συπείσαι, ἢ πεῖσαι. Xen. pæd. 5. τοῦτος λόγοις ἐθέλω πείθειν μὲν αὐ. Thuc. lib. 2. ἐδύ μὲ μᾶλλον ἔπειθεν. Item ſuadeo, perſuadere conor, doceo. Hesyc. πείθουσιν ἀρχὰς ἀφεῖναι. Act. c. 19. πείθων τὸν ὄχλον ἀπὸ τῆς βασιλείας τ' Θεοῦ, docẽs ea quæ pertinent ad regnum Dei. Et cum accusat. perſon. in ep. ad Galat. c. 1. ἀρτίως γὰρ ἀνθρώπους πείθω, ἢ τὸν Θεόν; vtrum homines an Deum ſuadeo.

Πείθομαι, perſuadeor oratione flector. Il. υ, πάντ' ἐπείθετο θυμὸς ἑοῖο πειθοῖ τ' ἠδὲ νόῳ. Aristoph. in Veſp. ἐπείθετ' ἐπείθετο. Sic apud Xen. & Plut Item adducor vt credam, credo Plato de repub. lib. 1. ἄκρυτα, ἀλλ' ἃ πείθομαι. Dem. pro cor. ἅτινα ἐκεῖνος μὲν ἐγὼ δὲ πεπεισμένος κἀνθάδε τὴν πόλιν. ¶ Item pareo obtempero. Iliad. α. ἢ οἱ πειθόμενοι Ἀχαιοί. Plat. in apol πείθομαι τῷ Διὶ μᾶλλον ἢ ὑμῖν. Apud eundem πρὸ μὲν ἐμοῦ πειθαρχεῖν, τε in omnibus ureo conſilio parere. ¶ Præt. med πέποιθα fum, confido, ſpero. Iliad. ῥηϊδίως τι πέποιθε τ πτολεμίζειν. Eſt pluſquam perfect. Il. ξ. Τεθνᾶσι δὲ δὴ καὶ ἐπήρατοι ἔσαν ἑταῖροι. Hesyc. pro ἐπεποίθεσαν. item credo fidem habeo. Hesych. Erga. Θεῷ γὰρ πεπεισμένοι ἐσμὲν ὅτι ἔσται.

Πεποίθησις, εως, ἡ, perſuaſio cum animi confiſione, confidentia, ut ep. ad Ephes. c. 3.

Πεποιθότως, confidenter, cum fiducia. Hermog.

Πεποίθησις, ἡ, fiducia aggrediendi aliquid. Philoſtr. Θαυμάσιος nauticus quo nauis relinquatur, & retineatur, vt velut pessimo gubernatori. Odyſſ. α. χ. & alibi apud Hom. Et generatim, quiuis funis Odyſſ. α.

Πεποιθητικὸς, ὁ, pertinax, peruicax. Euſtath.

Πεπιθμένως, ἡ, ὸν. Euſtath. dictũ fatile tettatur πεπιθμένως ἔχειν. In epiſt. ad Galat. c. 3. pro perſuaſione poni exiſtimatur.

Πειθὼ, idem quod πειθοῖ. Suid. (Natura.

Πειθαρχία, obedientia. Od. ω, Τῷ δ' μάλ' ἐν πείθῃ κραδίη φίλον ἐπλετο θυμὸν. Πίπτων, freturs, fidens, fiduciam ponens. Il. ε, ἐπίξυνοι πίπτοντες, ut Iliad. λ, & apud Thuc. lib. 5. Pro eodem ſcribitur & πεποιθότες apud Latcar. in Epigr.

Πειστὴρ ἥρως ὁ, perſuaſor. exp. A'Suid. exp. ὁ ἐπὶπαν Θεοῦ πίπτων, ἤγουν fuaſorius, vim perſuadendi habens: vt πειστήριον λόγον, apud Eur.

Πειστικὸς, idem quod πειστήριος. Plato in Gorg. Dionyſ. Hiſic. exponitur etiam, obediens.

Πειθὼ, ὁ Θεός, ἡ, ſuada, ſuadela, perſuadendi vis exponitur & ſimpl. perſuaſio. Ariſtoph. in Nub. Plato de leg. Plut. Xen &c. Eſt & nomen illius deæ, quæ fingebatur eloquentiæ præſes & à Latinis etiam ſuadela, item flexanima nuncupatur. Item obedientia, obſequela, item flexanima nuncupatur. Item benientia, obſequela. Xen. Pæd. 3. Herodian. l. 1.

Πειθήμων, ων, ὁ, ἡ, moriger, obſequens, obediens. Epigr. l. 5, & apud Nonn. exponitur &, fidelis, apud eundem Nonn.

Πειθήνιος, ὁ, ἡ, ὸν, idem quod πειθήμων. Plut. de Rom. fort. Herodian. l. 2. Vide & id comp. ab Ἴππος.

Πειθανὸς vel πιθανὸς, perſuaſorius, perſuadendi vim habens, exponitur etiam, probabilis, verisimilis Ariſtot. Rhet. Xen. pæd. 6. Luc. de calumn. Item gratus atque acceptus, exp. Ariſtid. Τοῦ δὲ ἐπὶ ἐπιεικὲς ἐπιεικὲς ἐπὶ τὸ πειθανὸν ἐπὶ τὸ ἡδύ, exp. à terra victum quærit.

Πειθανῶς, terreſtri itinere vehor: Demetr. Phaler. l. 4

Πειθανικὸς, qui pedibus iter facere potest. qui gradi potest.

Πειθανίτης, ου, ὁ, vide in comp. ἵππης & ἔτης.

Compositæ ex πέζα. per.

Ἀργυροπέζα, ἀργυροπέζης, Thetis dicitur, apud Hom. Il. α. item quòe Venus apud Pind. quòd argenteos habeant pedes, vel argenteas pedum plantas, i. argentei coloris: & *per consequens*, candidas formosas. Vide in sequ. classe compos.

Ἐμπέζια, ligna spinosa quæ in modum septi circumponuntur templis extrinsecus, quo minus transcendi queant. Hesych.

Ἐναύλους τοὺς ἀπὸ ἕξ ἐτῶν fuerunt naues à Lycophr. ob remorum multitudinem comparatam cum pedum copia quã habent vermes ἐναύλοι dicti.

Κρυπτοπέζια τὰ, (vt est apud Apoll. & Hesyc.) & κρυπτοπέζιον, (vt scribit Paus.) ligneæ calceamenta Bœotia. Expositur etiam, soleæ ligneæ, item gallicæ: & dictum putatur κρυπτοπέζια quasi κρυπτοπέζια.

Κορυνοπέζιον, qui sunt induratis pedibus. Hesych.

Κυανοπέζια, cæruleos pedes habens: vt κυανοπέζια πρόπεζα. Il. λ, quæ vel nigricantibus aut cæruleis est pedibus: vel cuius ambitus exterior cærulei aut nigricantis est coloris.

Ναιπεζία, ὁ, discalceati, nudis incedentes pedibus. Hesyc.

Παμπέζια, τὰ, dicuntur quæ terræ sunt propinqua Etymol. Παμπέζια ἐκ. exp. παντελῶς. Hesych.

Τραπεζία, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ *Pertinentia ad πέζα, fimbria.*

Ἀργυροπέζα, dicitur Thetis ab Homer. ἀπὸ κάλλους λαμπρὰν ἐχούσας τὰς ὄψεις ἢ ἐπειδὴ ἔχουσι inquit Eustath.

Ἄρπεζα, apud Nic. in Ther. dicitur esse τὸ κάτω τῆς ἴζησεως τῶν ἴσχίων, radix montis ἐσχάρα. Exponitur etiam, materia. seu septum: *sed humilius & depressius.* Apud Herodot ἀρπέζια exp. murus ex silicibus & lapillulis, sine cæmento & luto constructus.

Παρύπεζον, exp. παραπλήσιον, limbo circũdatus fimbriatus. Poll.

tur etiam, fidei dignus: vt apud Xen. Pæd. 4, ἐχέφρων παῖς τὰ πρὸς ἀλήθειαν ψυχήν. & Plut. in Alex. ἦν τὰ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον. ¶ Item πιστὸς certus, exploratus: vt apud Aeſch. πρὸς τοῦτο ἐστὶ πιστόν. Hinc & πιστὸν ἔχειν, pro certò habere vel certò sperare: apud Thuc. l. 1. ¶ Item actiuè, fretus: apud Plut. unde ὁ πιστεύων ſacris literis credentes, fideles, qui salutem in Christo promiſſam ſibi applicant. ¶ Item fidus, fidelis: vt πιστὸς ἑταῖρος, & ὁ πιστὸς τῶν φίλων, apud Isocr. in Paneg. Interdũ absolute ponit, pro πιστὸς φίλος. Athen. l. 8. ἐπιδηλώσασε τὸν θεσπέσιον πιστὸν ἐπὶ τοῦ ὄλβου. Sic & apud Thuc. & Xen. fides, fidelitas. Thu l. 1. Apud Hom. Il. χ. ὅρκια πιστὰ exp. iuramẽta quibus fidere quis possit: vel, certa, ſtabilia. πίστις, fides, fido animo: fideliter, Dem. Thuc. Plut.

Πιστότης, ητος, ἡ, fidelitas, fides. Plut. de leg.

Πιστὸω, fidem exigo. Thuc. lib. 4, ἀφ' οὗ πάντων αὐτὸν τοῖς ἔρκεσι πιστώσαντο ἀφικόμενον. Πιστόομαι, fidem do, fidẽ facio, vnde πιστοῦσθαι ὅρκῳ, iureiurando promittere: Od. o Herodian. ἐκφαίνεται δ' ὅτι ἐπὶ πᾶσιν αὐτοῖς ὅρκοις ἐπιστώσατο. Πιστοῦμαι τὸν ἀριστεύειν δύνασθαι, ſolertiſſimus eſt ad amicitiam ſimulandam cum quadam beneuolentiæ fide. Apud Opp de ven. l. 3, πίστ' ἀνὰ πάσῃ ἀριστεύοντος exp. quis hæc probarit & confirmare poſſit? ἀριστεύων, paſſiuè etiam exp. fides ei facta est apud Naz Et πιστωθεὶς, cui fides facta est, qui rem compertam se habere putat Luc. & Greg Apud Nonn. μισθὸν πιστωσάμενος, exp. certam & fidelem vocem edidit.

Πίστωσις, id quo res aliqua confirmatur. Ariſtot. rhet. 1.

Πιστωτὴ, confirmatio & probatio qua rei fides fit. Hermog.

Πιστὸς, ἡ, cui fides est facienda, confirmandus. Luc. de hiſt. πῶς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco. (ſcrib.

Compositæ ac primùm ex πείθω cum præpositione.

Ἀναπείθω, perſuadeo, inducor in animum impello. Ariſtoph. in Plato. τοῦτό τοι ἀναπείθει ἡμᾶς. Plut. in Rom. ἀναπείθει τὸν ὄχλον μὴ κακοποιεῖν.

Ἀναπείθομαι, perſuadeor, adducor, vt credam, impellor ad faciendum. Xenoph. Pæd. lib. 1.

Ἀνάπεισμα, idem cum πείσματα, i. funis quo aliquid religatur, & præſertim naues in littore. Poll.

Ἀναπειθὴς, ὁ, ἡ, perſuaſorius, aprus ad perſuadendum Ariſtoph. in Nub.

Ἀπάνευθε, exp. palàm factus.

Decomp. Ἀπευανθίπιστος, qui vix diſſuaderi potest & ab opinione deduci. Plat. in Parmen.

Συμπείθω, simul ſuadeo vel horror.

Ἀντιπείθω, contra perſuadeo, contrarium ſuadeo.

Ἀντιπιστικὸς, ἡ, ὸν, vim habens contrarium perſuadendi.

Ἀποπείθω, perſuadeo & adduco ad aliquid faciendum. Eurip. in Helene, Μενέλαον δὲ Μενέλεως φόνῳ δόλῳ Μυκηναῖ' ἀξιώσουσι πόλιν ἄρειν, effecit vt ingrederetur nauem.

Ἀποπείθομαι, idem quod ἀπιστῶ.

Ἐμπείθομαι, perſuadeor & adducor ad aliquid faciendum. item credo. Iliad. ῥηϊτῷ τοῦ εἶπε ἐμοὶ λυκίοις ἐθέλοντα ἕπεσθαι, item obedio, pareo, morem gero. Il. αἰμᾷ σ' ἐθέλοντα μάχῃ. Eſdem, ὁ, ἡ ὃσοι ἐθέλουσι πείθεσθαι.

Ἐπιπειθὴς, ὁ, ἡ, ὸν obediens, morem gerens, obſequens. Ariſtot. Ethic. 1. cap. 7.

Ἐπιπείθω, perſuadeo & adduco.

Ἐπιπείθομαι, obedio, morem gero, pareo.

Ἐπιπειθὴς, obſequens morem gerens. Philo de vita M. l. 1.

Μεταπείθω, traduco in aliam perſuaſionem animum alicuius in diuersam sententiam adduco. De mosth pro cor. μεταπείθειν ἐμὲ τῶν ἐξ ἀρχῆς. Plut. in Pericle, ἐπειδὴ μεταπείθει τοὺς ἀφ' ἵππου μαχομένους. Xenophon. Hellen. 7, ἀνάγκαστος ταῦτα ἐποίησε. Ἀ'δύνατοι μεταπείθειν.

Μετάπειθος, in diuersam perſuaſionem seu ſententiam trahi. Xenophon. Hellen. 7, ἀνάγκαστος ταῦτα ἐποίησε. Ἀ'δύνατοι μεταπείθειν.

Παράπειθος, cui aliquid perſuaſum est, in aliam ſententiam & perſuaſionem adductus. Μεταπειθὴς, qui potest à ſententia dimoueri.

Decomp. Ἀμεταπειθὴς, qui de ſententia traduci nequit. Apud Ariſto. ἀμεταπειθὴς ἐπὶ ἄγαν, quidam exp. inexorabilis. vel indeprecabilis. Τὸ ἀμεταπειθὲς, nulla perſuaſione flexibile Item ſtabilitatiue, nulla perſuaſione à ſemel concepta ſententia dimoueri poſſe. Ἀ'μεταπειθησία vt à ſententia non dimouea Plutarch. in Colot.

Ἀμεταπειθὴς, qui de ſententia dimoueri ægrè potest.

Ἀμεταπειθησία, cui facilè aliud perſuadetur.

Ἀπειθέω, perſuadeo, perſuadendo flecto & permoueo. Iliad. Ἀπειθέων ἀφίλητον ἐρητύς, ἔρυκε. Exponitur etiam, fallem perſuadeo, falſa perſuaſione decipio: vt Od. ξ, Ὦ γέρον μὴ ἀπειθήσῃς ἐμοὶ ἔπος.

Ἀπειθὴς, vnà perſuadeo. Item ſimpliciter, perſuadeo, perſuadendo flecto Xen. πᾶσι συμπειθὴς ἦν, τοῖς δὲ βιαζόμενος.

Ἐπιπείθομαι, perſuadeor, perſuaſione flector & permoueor. Plut. in Themiſt. ἐπιπειθόμενος ὑπὸ τῆς κατηγορίας. Expositur etiam, conſentio, idem ſentio: apud eundẽ in Pyrrh.

Compositæ ſine præpositione: ac primùm in πειθὴς *definentia.*

Ἀπειθὴς, ὁ, ἡ, immoriger, inobediens, contumax: vt ἵππος ἀπειθὴς. Xen, item incredulus, qui diffidit. Exponitur etiam ἀπιστος: apud Soph.

Ἀπιθία, inobedientia, contumacia. Exponitur etiam incredulitas vel diffidentia, Eph. 5.

Ἀπιθέω, non obtempero. morem non gero, imperium detrecto. Xen. pæd 1 μὴ ἀπειθεῖν ἀξιοῖ: & ep. 7. τῇ μητρυιᾷ μὴ ἀπειθεῖν, item diffido, fidem non habeo: in ſacris literis. Scribitur & ἀπιθῶ Il. ω. & Od. ε.

Βραδυπειθὴς, tardus ad parendum: q. d. grauis ad parendum, i. minimè agilis. Nonn.

Δυσπειθὴς, qui difficilè paret ſeu obſequitur. Xen. Exponitur etiam, refractarius, item cui ægrè perſuaderi potest.

Δυσπειθῶς. vt δύσπειθῶς ἔχειν, difficilè ſeu ægrè obſequi.

Δυσπειθία, vt μὴ δυσπειθείας, non facilè parendo, ægrè obſequendo.

Εὐπειθὴς, qui facilè paret ſeu obſequitur. Xen. Pæd 2. Plat. de leg Metaph. apud Galen. οὓς εἰς ἅπαν διευκόλους, exp. materia ſibi quidvis ſequax.

Εὐπειθῶς, obſequenter, ſeu obſequioſè.

Εὐπειθία, obſequela, obſequium, obedientia.

Εὐπειθέω, facilè pareo, ſeu obedio, obtempero.

Θεοπειθὴς, Deo obediens. Nonn. (Nonn.

Νεοπειθὴς, qui recens parere cœpit. Exp. etiam recens perſuaſus.

Ταχυπειθὴς, qui citò paret. item cui citò perſuadetur aliquid, credulus. Theocr. idyll. 2. & 7.

Compositæ, ex πείθομαι.

Ἀπίθανος, perſuadendi vim non habens, non probabilis. Apud Plut. ἀπίθανον τοῦτο ἐκείνῳ ἢ πλάθανε, exp. ad alliciendum oratione populum parum aptus. Apud Luc. in Tim. ὡς ἀπίθανος ἂν φανοίη τῇ ψυχρᾷ τοῦ ἀργοῦ λόγου, exp. non absurdè se gerens.

Ἀπίθανία, dictu absurda, non probabiliter dicta.

Ἀπιθάνως, non accommodatè ad perſuadendum, non probabiliter. Expositur & absurdè, insciter, illepidè.

Compositæ in πειστὸς definentia ac idem ſine præpositione.

Ἄπειστος, ὁ, ἡ, ὸν, nulla perſuaſione flexibilis, ideóque pertinax. τὸ ἄπειστον, pertinacia.

Ἀπειστέω, idem esse dicitur quod ἀπιστῶ.

Δύσπειστος, qui ægrè sibi quicquam perſuaderi patitur. Aristot. ethic. l. 7. c. 9. (Paneg.

Δυσπείστως, vt δυσπείστως ἔχων, vix possum perſuaderi. Isocrat. in Εὐπαγορ. qui facilè perſuaderi potest, &c. Arist. ethic. li. 7. c. 9. Exponitur & tam, moriger.

Εὐπείστως, vt δυσπείστως ἔχων, facilè perſuadeor, ſeu perſuaderi Νεόπειστος, recens perſuasus. (possum, &c.

Compositæ ex πίστις, πιστὸς, & cæter a quæ ſ abiecerunt.

Ἀναπιστέω, confido, ſpero.

Ἀξιόπιστος, ὁ, ἡ, ὸ, fide dignus, dignus cui credatur. Plat. in apoph. τὸν ἀπιστον ἐκ ὀφθαλμῶν γομίζειν ἀξιόπιστον ἐκ ἀφάγεσθαι. Accipitur etiam pro ἱκανὸς & ἀφαλὴς, idoneus, ſufficiens, Idem ὁ ταῦτα ἐκεῖ τοσαῦτα ταυτάδε ἀξιόπιστος.

Ἀξιοπίστως, cum fide ſufficiente. In Pandect. ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι, idoneis ſponſoribus cauere.

Ἀξιοπιστία, ας, ἡ, fidei ſufficientia, fides idonea. Nazianz.

Decomp. Καταξιοπιστούμενος, fide indignum iudico: aut, dico aduerſus aliquem quæ fide indigna ſint: cum genit. perſ. apud Suid.

Ἄπιστος, incredulus, qui fidem nõ adhibet. Plato in apolog. ἄπιστος εἶναι ταῦτα σαυτῷ. Exp. etiam, qui diffidit vt Od ξ. Σύμβλη ἥ τοι αὖθι ἄπιστος. ¶ Item, paſſiuè, incredibilis, fidem ſuperans, Aeſchin. Et Eurip. in Hec. Item infidus, cuius ſuſpecta est fides, cui fidendum non est. Item perfidus. Soph. [Demosth. Thucyd. Apud Plut. in Numa. ἄπιστον τὸ ἄπιστον πόλεμον, exp. bellum quod contra fœdera datámque fidem infertur.

Ἀπίστως, (in actiua ſignificatione) incredulè, diffidenter, cũ diffidentia. vt ἀπίστως διακεῖσθαι πρὸς τὰ μυθικά, fidem non adhibere fabulosis. ¶ In paſſiua ſignificatione, incredibiliter, contra quàm credi poſſit: apud Demoſt. Exponitur etiam, infidè, vel perfidè.

Ἀπιστία, incredulitas, diffidẽtia: apud Hesiod. & Theogn. ¶ Item incredibilitas. Isocr. item perfidia, plat. ep. 7.

Ἀπιστοσύνη, idem quod ἀπιστία, Eurip.

Ἀπιστία, ᾶς, ἡ, ἐσα, non credo!, diffido. item ſuſpectum habeo. interdum cum datiuo. Isocr. in Euagr. ἀπιστῶν τοῖς παραγιγνομένοις. interdum cum infinitiuo, vt apud Sophocl. οὐδὲν σ' ἀπιστῶ μὴ οὐ θνῄσκειν γάμου. Thuc. ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἥξειν. Apud Lyſiam, ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἀπιστήσειν ἑαυτῷ πάντας ἂν ὑπολαβεῖν, ¶ Item non obtempero, non morem gero: apud Sophoc.

Ἀπιστοῦμαι, ῶμαι, nõ credi: mihi, nõ fiditur mihi. Xen. pæd. 7 ἀλλὰ καὶ ἀδύνατοι ἡμῖν καὶ ἀπιστεῖσθαι γνῶναι ἀπιστούμενοι. Dicitur & cum ὡς: vt ἀπιστοῦσθαι ὡς μικρὰ paruis in rebus fide carere, vel fidem non impetrare. Apud Xen. ἀπιστοῦμεθα. Stephan. exp. ſuſpectus ſeruus.

Ἄπιστος, idem quod ἀπίστως: vt τοῖς πρὸ ἡμῶν ἀπιστότατος ἦκον, fidem non habere vel diffidere: apud Euſeb.

lutè ponitur,pro.victum quæro,quæstum facio, apud Diog. Laert.in Tim. ¶Item suppeditor,præbeor, apud Plat.l. 2, de leg. Et act.suggero,subministro. Synes.ep. 38, πορίζουσι τὰ φύσει σὺ ἀφειδέστερα τοῖς δεομένοις,conuenientem naturæ tuæ materiam suppeditant. ¶Item apud mathem.ex ante demonstratis inferor & astruor.Procl.in Euclid.

Πόρισμα τό, dialecticis dicitur propositio consecutionē necessariam habens & ex iis dependentē quæ iā probata sunt. Philop.in 1.lib.post anal.Aristot. Estque vox à Geometricis desumpta,qui theorema aliquod ex demonstratiuo syllogismo necessariò sequens inferentes, illud quasi lucrari dicuntur,quòd non ex professo quidem theorematis huius instituta sit demonstratio, sed tamen ex demonstratis rectè sequatur.Procl.in Eucl l.3.

Πορισμός, ὁ, ipsa actio comparandi & acquirendi. Plut. & Philo de vita M.l 3. ▪ Hesychio est machinamentum seu res quam quis est machinatus. ¶Exponitur &,suppeditatio:reditus ac vectigal.

Πορισ-ὸς ὁ,ὸν suppeditator.Greg. ἡ πολιτικὴ τοῦ πορισ-οῦ, ἡ δυναμένη εἰσφέρειν χρήματα,paupertati suppeditatore, diuitiis dispensatore opus est.Item quæritor:qui vel simpliciter quærit aut comparat,vel quæstor ærarius, i. pecuniæ publicæ præfectus. Demosth.Philipp.1.& Aristoph.in Ran.

Πορισ-ικός,qui quærere nouit,industrius conquisitor. Aristot. rhet.1. Περιστικὴ πόλις,ciuitas in qua facile victus paratur.

Πορισ-ὸς,qui acquiri & parari potest: parabilis. Item partus & acquisitus. Exponitur etiam,qui facile suppeditatur.

Πόρος(poet)f. σω,idem quod πορίζω, præbeo, suppedito,do. Il. ὣς ἄρα μοι κλαίοντι πόρε Sic Il 2, ἀτὰρ μοὶ ὄρνις ἐτήτυμα πόρσε. Et Od. χ, πόρε δὲ μοι ἀζ-ὸν ἀοιδόν.

Πορσύν-ω, & πορσαί-ω, idem. Soph.in Aiace, πάντα πορσύνων, reliqua omnia ipse præbebo.¶Item ago,paro, vt il. γ, Κεῖνα συμφορήσασα λέχ-ι. Sic Od.χ.¶Item ago.peragoadministro,vt πορσύνειν τὰ τῶν θεῶν.Herodot Sic & apud Eurip.& Xen.Pæd.4.

¶Ité colo honoro Apoll. Arg 2, -κυδίστῳ νέτι δηρὸν ἐμοὶ πορσαίνοντες, & lib.3, -θεὸν ὃς πορ πάσιν. ¶Item incito,inuito. Hesych. ¶Item alo:Pind in Olymp.

Πορσύν-ωμαι,agor, confior.Xen. Pæd. 7. ¶Πορσύνεται Hesych. exp ὑπηρέτας,iter facit.

Κατα-πορσύω, comp.)exhibeo,molior,machinor.Xen.Pæd.1.

Πορθέω,f. ήσω, traiicio,traduco, transfueho.Soph.in Trachin. ποταμὸν Εὐήνου βέος ἠὲ Μιδῆ πόρθα χαρπὸν, traduxit , transfuexit. Sic apud Eurip.in Hecuba , ποῖ με τὸν μανίαις πορθμεύσεις: Vtitur & Plato in Phædro. ¶Item mando,mitto,ire iubeo. Soph. in Electra, ἅ τε τῷ πορεύσαντ-ι ξένῳ,qui misit.

Πορθ-ὲς ὁ,ός, qui aliquem traiicit.portitor.Hesych.

Πορεύομαι,eo,proficiscor,iter facio.Xen.Pæd 4,πᾶσι πορθμὸν πορεύεσθαι.pedibus iter facere.Et cum accusat. Isocr ἐμπορεῖ ὁδῷ πορεύεσθαι. Aristot. de mundo , ἀπὸ δὲ πορείας πορεύεται , duplex iter emetitur.Et cum præpos. Plato de leg. πορεύομαι εἰς πόνους, adeo labores.Thucyd. πορεύομαι χρημάτων. terra iter facio. Demosth. πορεύομαι δ' ἀφ' ἑ-ὸς,transeo per forum. Apud eundem, πορεύεσθαι εἰς τὰ κτήματα, hæreditatem adire. ¶Apud biblicos interpr.& n.T.scriptores significat,versati.vt Petr. ep.2,c.2,& in ep.Iud.

Πόρισμα τὸ,ος, naualis expeditio.Eurip.

Πορευ-τικὸς,ὸ,ὸν,per quem transiri potest:meabilis:vel permeabilis.Plut.& Xen Pæd.

Πορευτικὸς,ὸ,ὸν,qui incedere potest,qui ingreditur & ambulat. Aristot πορευτικὸν ὄργανον,exp. instrumentum incessui destinatum.etc.idem cum πορευ-τικ-ὸς. (tum.

Πορεία,ας,ἡ,profectio,iter. Plat. ep.11 , πάσης κινδύνων ἐν τῇ στρατείᾳ δεῖ' ὑπερέχειν. Herodian.l.3. μετὰ σπουδῆς τὴν πορείαν ἐποιεῖτο, festinanter iter faciebat. Sic apud Xen. Pæd.8.Dicitur & πορείαν ὑπερβάλλειν.apud Isocr. iter fufferre.Exponitur &,progressus vel gressus,apud Herodian.l.6,& Plut. Item incessus, ingressus.Plut.in Pericle,& Athen.lib.14.¶Et in sacr.literis πορεῖαι,dicuntur vitæ institutæ,facta alicuius vel recta vel praua, vt ep.Iacobi c.1.

Πορεῖον,id cuius ope vel auxilio iter facimus,Suid. vel cuius ope traiicimus,Poll.l.1.c.9.& Plat.l.3.de leg.

Πόρτις, quomodo huc pertineat.vide suo loco.

Πορθμὸς,ὸ,ὁ,fretū: sinus maris in angustias coarctati , qui facilè traiici potest. Od. ἦ, ἐυλαίγα ἐ' ἐπορθμὸν ἐπάσσεν τε Σικανοῦ τε παλαιόεντος.Plut.in polit præcept. ὁ ἐξ ἀπείρου πλοῦτος εἰς σύρτιν, εἶτα εἰς ἀπορρώγας ἐξῆλθεν ὑπὸ τὸν πορθμὸν,in freto vel angustiis maris.¶Item traiectus.traiectio.Eurip. πορθμὸς ἑκάτερος , traiectus nauium, vel traiicientium nauium cursus.

Πορθμίον,τὸ.nauis qua fretum aliquod traiicitur. Eust. ¶Item merces quæ pro traiectu freti persoluitur. Luc. de luctu, τὰ πορθμία κατεβαλόμην,nauium pro traiectu numerare.

Πορθμεῖ ἡμῖν ὁ-ὸν,paruum fretū. Dion.de fi:u orb. Σκιαλικὸν ὀλίγα πορθμεῖα λόγχης Eustathio est etiam nauis piscatoria,seu linter quo transfretamus,& quælibet vel nauicula.

Πορθμεύ-ω,σω. ὁ, qui lintre seu rate aliquem transportat per fretum,Od.ν,&c.Aeschin.&c.

Πορ-αιόω,f. ώσω,transfreto,fretum traiicio.velaream facio. Interdum absolutè,vt Synes.ep.55.ἐπῆλθον ἀκάτοις πορωτικοῖς. Interdum cum accus.fluminis aut freti.quod traiicimus.Isocr. gr.l.3. -πορθμεύσει δ' ὁ Ἀχέρων ὕδωρ, transfretas,seu transis. Dicitur & πορθμεύειν χεφύρᾳ, literas ad aliquem transferre, & πορθμεύειν πόδας & ἴχνη, mouere pedem loco : apud Eurip.

Π ῥ,ιπτύσσω,transmittor,traiicior. Item transfico,transuerbero. Eurip in Androm.

Πορθμευτὴς,ὁ,ὁ,qui lintre seu rate aliquem transmittit. Eust.

Πορθμευτικὸς, pertinens ad eum qui transfretat, Andocides lit.lib.4 c 4.

Πορθμεῖον,τὸ,idem quod πορθμίον. Suid.& Hef.Pro eodem nica dialysi dicitur πορθμεῖον,apud Callim.

Πορεῖα,Πορεῖα,πόρεια,quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Composita ac primum ex πίμπρημι.

Ἀ-πεμπίεσμαι,idem cum πίμπρα. Aristoph ἰὼ αἰκείας καὶ ἀπεμπίεσμαι turdos.

Ἀ-περεφόρησεν,transfigor,perforor. Athen.l 8.

Διαμπίσαι. (*decomp.* pro Διαπεπίσαι) penitus transigo seu perforo. Hesych.

Διαπαφῆς,& διαπαφίας prorsus ,in totum.Od.ρ,&ξ. Et apud Plut.in Philopœm. ¶Item semper,perpetuò,in æternum.Il. τ.Od.α,& σ.

Διεπτέρωται,*idem* transfigo,traiicio.Eurip.in Phœnissi Ἀχαιὸν κάντος διεπτέρωται μέσον.

Ἐ-μπίπρημι,infigo.Il β.Et Dion τὴν καβάδην ἐμπεπρηκυῖαν τῷ ἐδάφει ἐπὶ πλεῖον.

Ἐ-μπίπρασθαι, infigor. Alex.Aphrod. τὰ ἐν τῇ βάλῃ ἐμπεπρησμένα κανθοί,quæ imis sunt infixa,euellunt.

Κατα-πίπρημι,transfigo,traiicio,vel configo.Phalar.

Πέρτρα ρω, circumcirca transfigo. Lucian in somn.Apud Plaut. Galba.πέρτρηκεν ὥσει λόγχῃ,exp.infigens lancea.

Περι-τρῆς traiectus.

Συμπίπρασθαι,configor,confodior.

Ἀ-μφοῖν,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Composita ex πόρος ac primum ex retinentia significatione verbi πόρω siue actiuam siue neutram.

Ἀ-ερόπορος,aërigradus,item aëriuagus.Plato.

Ἀ-έρο-τορέω,in aëre gradior.Basil.

Ἀκρόπορος, ὁ, ἡ, ὁ,in extremitate transfigens, acutus in extremitate.Od χ.

Βατόπορος, ad boues transfigendos aptus : vt βατόπορα βέκεα.

Βεκρύ-πορος , tarde seu lente pertransiens. Gal.l.1.de Glaucis σύνοχος ὀδόντιασις, edulta quæ lente digeruntur & distribuuntur.

Βραδύ-πορος, lente incedo,tarde progredior.

Ἐ-μπορος,vector,qui mare traiicit:*sed aliena naui.* Odi ἐπεὶ ἐλλιπὲς Νηὸς ἐφ' ἁμῖν : Sic & Od. β.¶Item mercator,negotiator,& præcipue is qui mare trajicit & merces mercatui uehit,aut emptas,aut suis quas exportauit permutaturus. ad Demon.Plat.lib 2,de re...Xen.Pæd 4.& 9.Metaphoricè apud Demosth. ἔμπορος τῆς πρὸ Ἀθηναίων φιλανθρωπίας, qui sententias suas pretio nundinatur.item adiect. ἐμπορικὸς apud Nonn. ¶Item viator.Soph.in Oedip.Colon.

Ἐ-μπορικὸς , mercatorius , negotiatorius , vt ἐμπορικὴ τέχνη, mercatura,apud Plat.in Theæt.Et ἐμπορικὰ πλοῖα, ratio negotiatorum.apud Demosth.in Mid. Apud plut.in lib. de decem rac. ἐμπορικὰ χρήματα. dicuntur ipsæ merces.Et apud eundem in Lyc.ἐμπορικὸς φόρτ-ος. exp.ipsæ merces, vel nauis onusta mercibus.

Ἐ-μπορία,ας,ἡ.mercatura,negotiatio : propriè ea qua mercatores traiicitur mercium causa. Hesiod, in Erg. Isocrat,ad Nicocl. Aristot. plutarch.&c.

Ἐ-μπόριον,τὸ, forum nundinarium.Thuc,l.1,& Herodian.l.8. Legitur & ἐμπορεῖον,apud Strab.

Ἐ-μπορ-εύ-ω,negotior,mercaturam facio.

Ἐ-μπορευτικὸς.pertinens ad mercatores.

Ἐ-μπορεύ-ομαι, f. ευσομαι, ιδῶ cum ἐμπορ. pf. Chion.ep.1.de στράτευμα ὡσαύτως εἶτα ἐμπορευσ-ῆ), ex philosopho factus est mercator seu negotiator. Greg. in encom. Maccab.ἐμπορεύσασθαι ἐμπορευσόμεθα,non tam miserè negotiabimur.Isocr. cum accusatiuo significat,mare traiicienis importandi causa. gotiator & mercator importo.Luc. in Nigr. ἐμπορεύσασθαι ὧν ἐμπορευσάμενοι,reuera noctuas Athenas importasse. ἐμπορεύσας τὴν σοφίαν, apud Themist.importare sapientiam cunde. ¶Item ad negotiationem vtor,ad quæstum facien dum vtor,ep.Pet.2,c 2. ἐν πολυπλεύμοσι πλοίοις ἐμπορεύ ται,vobis ad nundinationem & quæstum abutemini. Eph. utitur etiam,lucror , vt apud Synes .ep. 4. ὅσῳ τὴν ἐμπορίαν πλείστῳ ἐνεπορεύ-ετο,maximum lucrum consequebatur.

Ἐ-μπόρημα,τὸ, negotiatio, mercatura.Hesych.

Ἐ-μπορεύτ-ης, mercandus,mercium loco importandus.Aristoph.in Acharn.

Decomp. Ἐ-μπορεύ-ομαι , importandarum mercium causa me confero aliquo.Hesych. exp. mercaturæ causa in urbem tiam proficiscor. (bonis

Λογί-μπορος,mercaturam exercens verborum, venditor rerum

Πορεμπόλος, negotiator rerum magnarum & splendidarum mercator qui splendidas merces vendit.

Πορεμπολ-έω , obiter & quasi aliud agens negotior , præter mercem importo.Apud Luc.de hist.scrib.exp.etiā obiter iusto. Πορεμπόλημα,τὸ, lucrum obiter ex mercatura factum, Basil. Exponitur etiam, id quod accessionis vice tractatur, quod negotiationis destinata πάρεργον apud Luc.

Σύμπορος , comes & socius itineris.Plat.in Phædro , & Plutarch.in Theseo.

Χαιρέμπορος , corporum humanorum mercaturam exercens emendo ea & vendendo.

Χαιρεμπόλιον,seruorum corporum mercaturam exerceo, serua corpora emo ac reuendo:apud Strab.

Ταριχέμπορος, salsamentarius,salsamentorum venditor, seu cetarius.Diog.Laert.

Φιλέμπορος, amans mercatorum,vel mercaturæ.

Χριστέμπορος, q.d. Christi institor : qui Christum cauponatur, & quæstui habet.Gregor.

Ψυχέμπορος, qui animas negotiatur, seu nundinatur : seu hominum negotiator,Hesych.

Ἑπτάπορος, septem greisibus procedens.Apud Eurip in Rheso. πλειάδες dicuntur ἑπτάπορροι,i.septem stellis in cœlo quasi ambitiēs.Apud Mosch.idyll.2,Nihil est epith.septem hostia habentis. (faciens.in Epigr.

Πανσπόρος, vel Πανδαπόρος, per mare gradiens seu iter Βαλασσοπόρος, per mare iter facere.

Εὐθύ-πορος,rectà procedens.Epigr.

Ἱππό-πορος,viator,qui iter conficit,qui viam carpit. Epigr.

Περίπορος,circumeor,ambages in itinere sequor. Strab.l.6.

Πεζό-πορος, per linū transiens: vt πεζοπόρους αὐξοντι , apud Euripid. in Ἴφιπλος, obliquè incedo. (Iphig. Taur.

Πεζο-πορ-έω, in sublimi gradiens Basil.

Πεζό-πορος,q.d per medium incedens , seu in medio ambulans. Apud Eurip. in Ione. Μεσάς μὲν ἦ ες μεσόπορα δ', αἰθέρ' ᾠ , exp. Ibis medium cœli tenebat.

Πεζό-πορος,q.d. nauigradus.naui permeans : vt ναυσὶ πόρον ἐρατὸν, Rem.in Rheso. Item naui aliquò permeare seu trajicere facitas: vt πλάσας ναυσὶ πόρον Ἑλλήσποντον. Idem in Iphig. Aul.

Πλοϊπόρος, vide in classe comp.sequente.

Ναυ-πόρος nauibus permeo,nauigo.Epigr.

Νυκτό-πορος, noctu iter faciens , noctu circumiens. Oppian. de venat.l.3. (Strabo.

Νυκτι-πορ-έω,noctu proficiscor,noctu iter facio. Xen. Pæd.5.& Νυκτιπόρος, iter nocturnum,profectio nocturna. Plutarch:in apophth.& sympof.8.

Ὁδοι-πόρος, viator,per viam iter habens seu incedens.Plutarch.in Num.3.item comes.Iliad.α.

Ὁδοι-πορ-έω iter facio.Herodian. li. 8 , ὁδοιπορήσαντες μῆ πάσαι ἡμέραι. Philo de vita M. lib. 1 , ὁδοιπορῶν δ' ὑπὸ δικαίας μέσης ἀγόμενος ἐπιστήμης, adjudicatur iter fecerunt.

Ὁδοιπόρ-ιον, profectio,seu iter.Herodian.l.4,& 7.

Ὁδοιπορικὸς,ad viam pertinens,viatorius Herod.l.5.

Ὁδοιπόριον,merces seu donum quod comiti aut duci itinerario datur.Odyss.ο.

Decomp. Δια-διαπόρ-ιον,iter facio per,permeo.

Ἐξ-ελθαύνω, proficiscor ex aliquo loco,exeo.

Ἐξοδοι-πόρος, qui in itinere præit.Hesych.

Ἑταῖρο-πόρος,comes.Idem.

Ἰόντος,qui citò transit. Τὰ ὀξύτονα interdum absolutè dicuntur medicamenta oxypora,vt apud Dioscor.l.3.c 58.

Ὀξύπορος, medici vocant medicamenti genus tenuiū particularum & facilè venas subiens ac permeans. Vide Gal.in lib.de simp.medic.& Aet.l.3,c.90.91,& l.5, c.68.

Πεζό-πορος,retrogradus. Exponitur etiam,sectator, assecla.

Πεζό-πορος,q.d. liberis transitum præbens : vt πεζοπόρῳ ῥήγνυσι in Epigram.

Πεζό-πορος,pedibus incedo,seu iter facio.Xen.& Polyb.

Πόντο-πορος,pontum seu mare trajiciens, pontigradus. Odyss. μ, Πορθμο-πορ-έω, Sic & Il.χ.

Πορθμο-πορ-έω, per pontum gradior, mare peruado,seu pererro. Od. ἐπεὶ τῆς πατρίδος τῆσδ' ἐπιλήθεται πορθμεύουσα.

Πορθμο-πορ-ικὸς, idem Od. ο, ἦ' πολλὰ δὴ πλάγξη πολὺν ἅλμυρον πορθμοπορικὸν.

Ποταμό-πορος, fluuium trajiciens,apud Oppian.

Πρηνό-πορος, celeriter gradiens : vt πρηνόποροι πῶλοι , apud Euripid. in Electra.

Πρό-πορος, ad quantumuis longinqua penetrans, vel in longum gradiens. Aristoph.in Nub. παλαιτέρων τι βιάσμα , clamorem longe pertingentem:& πρόπορος ἀτραπιτός , via in longum vadens,si. ue,apud Nonnum.

Ὑγρό-πορος, per humida gradiens,humida permeans.

Ὑγρο-πορ-έω, humida gradior, humida loca permeo. Epigr. 4. ὑγρὸς ὑγροπορῶν.

Ὑψι-πόρος, loca sublimia permeans,per ardua gradiens: vt ὑψιπόρου, currus per cacumina currentis.Nonn.

Ὠκύ-πορος, citò permeans , citato gradu locum aliquem pertradens.celer,citus,velox. Odyss. ὦ πολλὰ ἀλώμενε θεοπροπίῃς. Sic & Odyss.ξ.

Composita ex πόρος significante viam seu meatum.

Ἀ-γχίπορος, ὁ, ἡ,cuius meatus seu viæ propè sunt ,vel in propinquo: vt ἀγχίπορος γαῖα,apud Nonn. in Epigr. ἀγχίπορος πλάκας exp. adulatores semper comitantes eos quibus adulantur: ἀσῖγά τε καὶ ἀγχι πορῆα θέσθαι.

Ἀ-πορ-ος,meatum nō habens,per quem transitus nobis non patet. vt ἄπορος γῆ ἡ ἄπορος , Plut. in Tito Flamin. Et apud eundem id Pyrrho, ποταμῷ πεπερασμένῳ καὶ πλοϊσίμῳ καὶ πορίμῳ παντὶ Sic & apud Herodian lib.8. Metaphoricè ἄπορος homo dicitur, qui in difficultatibus constitutus nullam rationem inuenire potest,qua se ex iis expediat. Thuc.lib.3. πολυπράγμων δ' ἀπορεῖ καὶ ἀπορώτατος,ex rebus dubiis in quibus hærebant expedire se nō valentes. Et ἄπορος γνώμη, consilij inops. Item sine adiectione,amens,stupidus hebes: apud Aristoph. in Nub. Sic & res ἄπορος est ex qua nos explicare minimè possumus. vt ἄπορος αἰσχύνη,summū dedecus & quod eluere nequeas. Et τὸ ἄπορον seu τὰ ἄπορα absolutè,res dubiæ , ex quibus euadendi rationem nō inuenimus. Dion.Halic. ¶Dicitur & de eo quod fieri nequit, apud Thuc.l.2, ἄπορον ἦν ἰλεῖν τὴν πόλιν , fieri non posse. Et Plut. de def. orac. ἄπορόν ἐστι τοῦτο, intellectu assequi non possumus. ¶Item difficilis. Thuc.l.5, ¶Item inops,indignus,pauper. Plut. τοῖς ἀπόροις τὸ δικαίωμα. Et ἄπορος πάντων, apud Luc.

Ἀ-πήμων,perplexè, ita vt extricare te nequeas. Aeschin. con. Ctesiph. plut. in philop.Xen.Hell.7.¶Exponitur &, tenuiter.

Ἀ-πορία,ας, res intricatæ & perplexæ, ex quibus explicare nos non possumus, Item anxietas,an gustia , consilij inopia. Isocr. in Helen. encom. μεγάλην ἀπορίαν ἀπορίας ἀπηλλάξατο. magno metu & anxietate. Plut. in symp. πολλὴν ἀπορίαν τοῖς κρίνουσι παρέσχε ,magnam hæsitationem iniiciebat. ¶Item schema rhetoricum, quo simulamus nos nescire quid dicendum nobis.quid omittendum sit. ¶Item quæstio de qua dubitatur. Plut. Aristot. & Lucian. ¶Item difficultas, Plat.lib.7. de legib. & Plut. de def.orac. ¶Item periculum, Plat.in epist. ¶Item pro ἀδυναμίᾳ. Schol. Thuc.lib.2. ¶Item ἀπορία, indigentia,paupertas: Thuc.l.1 , ἀ δ' ἀπορίαν ἕκαστοι ἐν τῷ παρόντι ἐκτῶντο , τῷ πενεστικῷ πλείονι,paupertate parta diuitiis pessum ire.Sic apud Luc.in vit.aut.Plat.in apol.Socr. & Xen.Pæd 1.

Ἀ-πορέω,ad angustias detrusus inexplicabiles hæsito : vel simpl. dubito.æstuo, nescio quò me vertam.Interdum absolute,vt Isocr.in trapez. ἀπορῶν ἤ τι κεφάλαιον ἀλλὰ διρίσαιμι ἀπαλλαγῆναι. Thuc.lib.2. ὁ δ' ἀπορῶν , μᾶλλον κρατούσης τῆς ἀφοβίας τὸ ἀφόβως ταμιεῦον. Interdum cum datiuo. plut. in amat. narr. ἀπορῶν ἤ τῷ ἀφεῖναι Θεοδότας , nescius quid agendum esset Theophanes. Et cum accusat. Aristot. hist.an.l. 7.ἀπορεῖν τὴν αἰτίαν, dubito quæ sit causa. Sic Herodot l.4. ἀπορέων τὴν ἀξυνετίην.hæsitare de egressu. Cum eodem casu cōstructum,significat etiā, nescio,ignoro.Luc. in Alcyone , τὰ πλεῖα δ' ἀπορῶντες ἢ ἡμῖν ἀφεῖε ἡμᾶς συμβαίνοντα πάσχειν , multa eorū quæ nobis accidunt ignorantes Interdum cum infinitiuo,ac tū sign.aliquādo,diffido me posse:vt apud Plut. in Themist. ἀπορῶν τοῖς καθ' ἡσυχίαν λογισμοῖς ἀφορίσασθαι τὸ συμφέρον , populum in suam sententiam humanis cōsiliis traducere le posse diffidens. Aliquādo sign non possum,nequeo. Aristoph. ἀπορεῖ κρίναι μᾶλλον ὁπότερον. ¶Cum genitiuo signif egeo,destitutus ium. Isocr. in Helen. encom. ἀπορεῖς πολλοστοῦ λόγου ὑπόρητορ. Plut. in Solone. ἐκ ἀπορίας τῆς βιωτικῆς ἀφορμῆς , non mihi defuit qui me veliint opibus suis iuuare.

Ἀπορῶμαι,idem quod ἀπορῶ, polyb.l. 16. ἀπορεῖ τε ἡ διάνοια τοῦ ἀκούειν οἷς τὰ μάλιστα ἐπιθυμεῖ , animi pendebat , &c. Aristoph. in Nub. καὶ ἀπορῶ τι τῶν νομιζομένων , ἀδεὲς ἀπορῶ , si de conceptu & cogitatione quapiam dubites.dimitte.Item nescio, ambigo, plat. in ep. ὧν ἀπορῶμαι πολλοστημορίου. ¶Item egeo, indigeo. Aristot.in Oec. ἀπορώμενον ἀφθονίᾳ. Sic & apud plat. ¶Ἀπορεῖσθαι,in pass sign.dicitur id de quo dubitatur seu quæritur, Aristot. ἀπορεῖται δὲ ἐκ τίνων συνίστασι τὰ ἐπιθέτω , non inuenitur vnde confingantur nīdi. Et τὸ ἀπορούμενον,id quod controuersum est,de quo quæstio est:Alex.Aphr.

Ἀπόρημα,τὸ,res de qua quæritur,dubitatio in medium allata de qua disceptatur.Et simpl.dubitatio.

Ἀπορηματικὸς συνδεσμ-ός,coniunctio dubitatiua,apud Gramm.

Ἀπορητικὸς,qui dubitare solet,dubitator,hæsitator, vt ἀπορητικοὶ φιλόσοφοι,qui de omnibus rebus dubitabant.Diog.Laërt. in Pyrrh.Elien.

Decomp. Διαπορέω,f ήσω,idem cum ἀπορῶ, nisi quòd [additione præpositionis significatio aliquantum intenditur]animi dubius sum,hæsito, & nescio quid mihi fit faciendum. Syn.epist.4. διαπορεῖμι αἰτιάσθ-ω,animi sum dubius. Ité dubito ambigo. Act. Apost.c.5. διαπορούμενοι ἐπὶ αὐτῷ. ¶Item dubitationem affero,addūbitans quæro.Plut.sympof.4. ἐπεὶ πᾶς αἰτιάς δ' ἐπὶ πλεῖστοι τῶν λόγων , πᾶς τὰ γαμικὰ διήνεγκε διαπορήσαντος διαπόρου,dubitationem mouit & quæstionem. Idem de def. orac.ὑμῖν ἀφορμὴν διαπορήσαι πάσι τοῖς τόπε ἀνοίγουσι ; quæstionem vobis propono.Sic Philo de mundo,διαπορεῖ δὲ ἐπὶ τοῖς

τις. de ea quærimus. Interdum significat, nescio, vt apud Herodian. lib. 5. διηπόρει ὅ τι ποτὲ ἄρα εἴη. ¶Item egeo, indigeo. vt apud Aristot Oecon. 2.

Διαπορέομαι, idem vnde διαπορηθείς, animi dubia, ad consilij inopiam redacta, apud Aeschin. de malè gesta leg. Et apud eundem in eadem orat. ἐξαίφνης ἀπήγαγε καὶ διηπορήθη. ¶Item in quæstionem venio, seu quærendo & addubitando de me disputatur. Themist. ταῦτα ἐφ' ὧν ἔσω διαπορηθείη. Διαπόρησις, ἡ dubitatio, addubitatio. Est etiam figura oratoria, de qua Aquila Rom. Διαπορητικῶς, dubitanter. Συνδιαπορέω, vnà dubito, vel vnà quæro.

Ἐξαπορέω, prorsus hæsito, & detrusus ad angustias, quò me vertam nescio. Item ingenti inopia rerum necessariarum & consilij opprimor. In epist. ad Corinth. 2. c. 4. ἀπορούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, egentes, sed egestati non succũbentes. Ἐξαπορέομαι, idem. Plut. in Alcib. ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ πολλοὶ ἐξηπορήθησαν, prorsus hæsitabant & animi pendebant.

Ἐπαπορέω, addubito, insuper dubito: aliam insuper dubitationem & quæstionem moueo. Ἐπαπόρημα, τὸ, addubitatio, quæstio, dubitatio super aliqua re. Ἐπαπορηματικὸς λόγος, & ἐπαπορητικός, oratio qua addubitantes quærimus. Ἐπαπόρησις, ἡ, addubitatio & quæstio super aliqua re: vel simpliciter ἀπορία Hesych. & Suid. Ἐπαπορία, idem.

Προαπορέω, prior dubito, prior quæro, vel dubitandus disputo Aristot. in meteorol. προαπορήσαντες πρὸς ἡμᾶς αὐτούς.

Ἀραιόπορος, meatus seu foramina rara habens, laxus. Alex. Aphr.

Βραχύπορος, breues meatus habens.

Δίπορος, duas vias seu duos meatus habens. Eurip. in Troad.

Δύσπορος, per cuius viam aut meatũ difficulter iri potest, transitum difficilem habens. Luc. in demon. ὁδοιπορῶν τὰ ἄβατα ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα.

Δυσπορία, difficultas transitus, viæ difficultas. Xen.

Εὐθύπορος, cuius meatus in rectũ porrigũtur, recto tramite pregrediens. Metaphoricè apud Plat. εὐθύποροι ἦθος, recti mores.

Εὐθυπορία, meatuum rectitudo, progressio in rectum. Plat. de leg. & Synes. ep. 133.

Εὐθυπορέω, sum meatibus in rectũ porrectis, seu habeo meatus in rectum protensos. Theoph. de caus. l. 5, εὐθυπορούσης τῆς τροφῆς, quum rectis meatibus descendat nutrimentum. Idem lib. 1. de caus. τὸ εὐθυπορεῖν ὑπάρχει ποῖ τόπων, meatuum rectitudinem habere. Item rectam viam sequor, viam porrectam iter facio. Pro quo Strab. l. 6, dicit, εὐθυπορέσας ἔχειν ὁδούς, recto itinere progredi posse.

Εὔπορος cuius meatus bene aperti sunt, peruius. Luc. in Lexiph. εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα ἤδη ἥκεις. Item per quem meare seu trãsire facile est, transitum facilem habens: vt ὁδὸς εὔπορος, apud Plat. & Gregor. Et actiue apud Eurip. εὐπόροισι πλάταις, velociter permeantibus, seu nauibus actuariis. Item expeditus, facilis. Synes. ep. 152, εὔπορος εὑρεῖν ἐρωτικὴ φύσιν, promptus & expeditus ad inueniendam amatoris naturam. Sic Demosth. Olynth 3, ἐκ δ' ὁ χρῆμας εὔπορον, facilè. ¶Item abundans, copiam alicuius rei habens. Aristot. Oecon 2, τῶν καρπῶν εὔπορος. Et εὔπορος πάντων, omnibus affluens, apud Thucyd. Et οἱ εὔποροι, diuites, locupletes.

Εὐπόρως, facilè. εὐπορώτερον, faciliùs, expeditiùs, Plut. in symp.

Εὐπορία, ἡ, progressus expeditus, cursus facilis: vt εὐπορία τῆς τύχης, facilis fortunæ progressus, apud Thuc. Plut. de solert. an. ἵνα μὴ καταλείπωσιν εὐπορίας τοῖς ἰχνεύουσι, ne vestigatores expedito cursu subsequi possint. ¶Item via seu ratio facilis, facilitas, facultas. Thuc. lib. 3, ὑφελὼν τὴν εὐπορίαν τῆς καθ' ὁμᾶς. Sic & apud Plut. in Alcib. & Phil. de vita M li. 2. Item copia, abundantia, vt εὐπορία χρημάτων, apud Herodian. Et specialiter abundantia bonorum & opum Demosth. cont Mid. ¶ Εὐπορία dicitur etiam certa & omnis dubitationis expers cognitio eius, qui scientiæ facultatem est assecutus. Aristot. metaphys. 2.

Εὐπορέω, est mihi copia & facultas, abundè possũ, vel simpl. possum. Plat. de leg. εὐπορεῖ εἰπεῖν. Idem ibidem, καθ' ὅσον εὐπορεῖ τις, quantum quis potest. ¶Item habeo, suppetit mihi. Aristot. Oecom. 2. ἐκ εὐπορῶν ἀργυρίου. Alex. Aphr. l. 2, problem. εὐπορεῖν ὀργάνων εὖ ἐχόντων, habere instrumentum bene constitutum. Item abundo aliqua re, magna est mihi copia. Plut. in Themist. εὐπορεῖν τῶν ἐφοδίων abundare viatico. ¶Interdum exp. abundè nanciscor, vel simpl. consequor, comparo mihi: vt apud Demosth. ἄλλοθεν χρήματα εὐπορήσας. Interdum sign. ditesco, vt apud Xen. αἰσχρὸν ἀπὸ τῶν πονηροτέρων εὐπορεῖν, labore improborum hominum ditescere. ¶Εὐπορέω philosophis in specie est, omni dubitatione remota certò cognosco veritatem, Aristot. metaph. 1, & 2.

Εὐπορέομαι, idem quod εὐπορέω. Act. Apost. c. 11, καθὼς εὐπορεῖτό τις, prout cuique suppetebat. Item abundè habeo. Aristot. Oecon. l. 2, συνέβαινεν εὐπορεῖσθαι τοὺς στρατιώτας τῶν ἐπιτηδείων.

Εὐπόριστος, cui is copia facilè nobis fit, abundè suppetens.

Decomp. Ἐξευπορέω, idem cum εὐπορέω, comparo Plat. de leg. lib. 10. ταῦτα δὲ πάντα δυνατὰ πᾶσι ἐπικουρίας τῆς χρείας ἐξευπορεῖν, comparare, copiam auxiliarem facere.

Προσεκπορίζω, præterea mihi acquiro, Itẽ abũdè suppetit mihi.

Προσεκπορίζομαι, *itidem* abundè habeo. Dem. contra Timocr.

Συνδιαπορέω, vnà comparo, aliquem in comparando seu acquirendo adiuuo. Dem est ἰδίᾳ τό με τριάκοντα μνᾶς συνδιαπορῆσαι. Apud Antiphon. ἐκ τῶν ἰδίων συνδιαπορήσας, exp. ex propriis contuli. Item general operam meam alicui suppedito. Plutar. in Lyc. ἑκούσιος συνδιαπορεύσας, sponta operam suam accommodans.

Συνδιαπορέομαι: idem Isocr. in Paneg.

Εὐρύπορος, latos seu amplos meatus habens. Exponitur etiam, habens lata vada.

Ἰσχνόπορος, qui graciles meatus habet. Plut.

Ναυσίπορος, q. d. per cuius meatus naues ire possunt, nauibus meabilis, nauigabilis. Herodian. lib. 6. οἱ δ' ἐς θέρους ναυσίπορα τὰ ῥεῖθρα, flumen æstate nauigabile.

Πεντάπορος, quinque meatus, seu alueos, aut canales habens. Exponitur &, quinquefluus, apud Dion. de situ orb.

Πολύπορος multos meatus habens. Exponitur etiam, locuples diues.

Στενόπορος, & poëticè στεινόπορος, angustos & arctos meatus habens: item angustus, arctus. Thuc. τὰ στενόπορα τῆς χώρας, angusta loca. Alex. Aphr. ὁ στενόπορος αὐλὸς, ὀξύφωνος, tibia angusta acutum sonum edit. Vtitur & Aristot. de mundo.

Τετράπορος, quatuor meatus seu foramina habens.

Composita ex πορίζω.

Βιοποριστικὸς, victum parans & suppeditans, apud Eufeb.

Δυσπόριστος, ὁ καὶ ἡ, ægrè parabilis, qui magna cum difficultate acquiritur. Plut. in symp sept sap. Et τὸ δυσπόριστον difficultas in acquirendo, penuria, Hes. & Suid. est inuentu difficile.

Ἐκπορίζω, excogito, adinuenio, comminiscor. Aristoph. in Vesp. καὶ ἐκπορίζεις αὐτὰ καὶ πιχορίως. ¶Item quæro, acquiro, comparo. Aristoph. in eadem comœdia, κἀκπορίζομαι, quærimus seu comparamus. ¶Item suppedito, subministro, suggero. Plat. l. 1. de repub. ἡ τέχνη ἐπὶ τοῦ τὸ ξυμφέρον ἑκάστῳ ἐκπορίζειν πέφυκε, vt vnicuique quod vtile est suggerat. Philo de vita M. l. 1. οὐδὲ τὰς ἀναγκαίας ἐκπορίζων τροφάς, ne alimenta quidem necessaria subministrans.

Ἐκπορίζομαι, *itidem* quæro seu cõparo. Plat. in Gorg. ἐκπορίζεσθαι οὐ δυνάμενοι ταῖς ἡδοναῖς πλήρωσιν. Item pass. suppeditor, suggeror: vt apud eundem de rep. l. 1. ὅπως αὐτῷ βελτίστη, ἱκανῶς αὐτῷ ἐκπεπόρισται, omnia sufficienter subministrata sunt ipsi, vt sit optima.

Ἐμπορία, quæstus, negotiatio.

Εὐπόριστος, acquisitu & paratu facilis. Epicurus, τὸ μὲν φυσικὸν εὐπόριστον ἐστι τὸ δὲ κενὸν δυσπόριστον.

Προσεκπορίζω, acquiro, comparo: vel acquiro ad id quod imparatum est. Demosth. Philipp. 1, προσεκποριεῖ τὰ λοιπά στρατεύματα ἀπὸ τοῦ πολέμου.

Προσπορισμὸς ὁ, acquisitio eius quo adhuc egebam. Exponitur etiam, peculium, seu id quod acquiritur per eos qui in nostra sunt potestate.

Ἀπροσπόριστα τὰ (*decomp.*) dicuntur quæ patrifamilias per filium non acquiruntur, vt bona aduentitia. in Pand.

Συμπορίζω, vnà quæro, seu acquiro: seu simpl. conquiro, comparo. Thucyd. lib. 3.

Συμπορίζομαι, idem Demosth.

Συμπορισμὸς, ὁ, comparatio, conquisitio.

Composita ex πορεύω & πορεύομαι.

Ἀντιπορεύομαι, contra eo, vado in contrariam partem. Item metaph. resisto, refragor.

Ἀντίπορος, ὁ καὶ ἡ, contra gradiens, in contrariam partem gradiens. Item oppositus, è regione positus, apud Nonn. & Eurip. in Iphig. Aulid.

Ἀποπορεύομαι, abeo, abscedo, discedo. Aristot. Oecon. 2, ἀπὸ ἐναντίας ἀποπορεύεσθαι, ad hostes abire, vel deficere ad hostes. Item redeo, reuertor, vnde ἀποπορευτέον, seu Attice ἀποπορευτέα, redeundum est. Suid. ex Agathia.

Ἀποπορεία, ἡ, abitus, discessus. Itẽ reditus. Suid. ex Procopio.

Ἀπόρευτος, per quem iter haberi nequit, vt ἀπόρευτος ..., Plutarch. in Camillo.

Διαπορεύω, traiicio. Xen. anab. l. 2.

Διαπορεύομαι eo per, iter habeo per. Plut. in Num. διαπορευόμενοι τὴν πόλιν, euntes per vrbem. Aristot. Oecon. 2. διαπορευόμενος διὰ τῆς χώρας iter faciens per regionem. Item simpl. eo, proficiscor. Plato de leg. Item intercedo, vnde διαπορευτής intercessor.

Διαπορεία, ἡ, itio seu iter per locũ aliquem. Plato in Epinom. ¶Item intercessio, apud Bassarion.

Διαπόρευσις, idem cum διαπορεία, in prima signi. Suid.

Διαπόρευτος, ὁ, penetrabilis, penetrans, (quasi διαπορευτικός) vt διαπορεύτους κήρυκας, apud Greg. quoniam voce sua alta & clara aures penetrant. Sic & διαπορεύτου γεγωνεῖν dicitur, qui vocem ita intendit vt etiam aures longius dissitorum penetret. Iliad. Θ, & ρ.

Εἰσπορεύομαι, ingredior. Eurip. in Electr. Πυλάδης ... εἰσπορεύεσθαι ... ἔχων Ἀχαιΐδος γῆς εἴκαδ' εἰσπορεύεται. Frequens est & in nouo Testam.

Συνεισ-

Συνεισπορεύομαι, vnà ingredior, vnà proficiscor in.

Ἐκπορεύω, educo Eurip. in Phœn. ἐκπορεύετ' Ἰοκάστην δόμων.

Ἐκπορεύομαι, exeo egredior. Polyb. ἐκπορευόμενος ἐκ τῆς χάρακος egressus castris. (apud Naz.

Ἐκπόρευσις, egressus. Item processus, vt ἐκπόρευσις τοῦ πνεύματος

Ἐκπορευτός, procedens vel egrediens.

Ἐκπορευτῶς, more eorum quæ egrediuntur seu proficiscuntur alicunde. Sed Spiritus S. ἐκπορευτῶς προϊέναι dicitur ἐκ τοῦ πατρὸς, procedene ex Patre: apud Naz.

Διεκπορεύομαι (*decomp.*) egredior seu exeo per: vel transeo per. Exponitur etiam, progredior.

Ἐμπορεύομαι, proficiscor. Eurip. ὅστις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, κείνου 'στὶ δοῦλος κἂν ἐλεύθερος μόλῃ. Alias signif. vide in comp. ex πέρας.

Ἐπιπορεύομαι, eo ad, proficiscor ad Plut. in apophth ἐπιπορεύεσθαι τόπους, conferre se ad loca. Item eo seu proficiscor per Plut. in Lyc. ἐπιπορευόμενοι τοὺς ἀγρούς, proficiscentes per agros. Et cum accus. apud eundem ibidem, τὴν οἰκουμένην ἐπιπορεύεται, terrarum orbem peragrat.

Ἐπαναπορεύομαι, redeo *peculiariter dicitur de exulibus.* Polyb. Proprie significat, proficiscor deorsum, descendo.

Μεταπορεύομαι, proficiscor seu eo post, vel persequor, & in specie, vindicta persequor, vlciscor. Lysias, ἰδίαν ἔχθραν οὐδεμίαν μεταπορευόμενος. Sic apud Eurip. in Oreste, τὸν φόνον τοῦ παιδὸς μεταπορευόμενος. ¶Item ambio, seu honorem peto, Polyb. οὐκ ἐτόλμα μεταπορεύεσθαι τὴν ἀρχὴν τῷ ἀδελφῷ, non ausus est petere magistratum fratri.

Μεταπορευτέον, persequendo. Hesych.

Παραπορεύομαι, ad latus incedo, adambulo. Gregor τοῦ στρατηγοῦ παραπορευόμενος, ad latus incedens & deducens. Polyb. παρὰ τὰ ζύγια πλοῖα παραπορεύεται. Item prætereo, iter facio, seu tranſeo. vt Matth. 27. & Marci 15.

Περιπορεύομαι, circumeo, in orbem eo & lustro Aristot. Oecon. 2. τὰ ἱερὰ περιπορευόμενος, lustrans fana deorum.

Προπορεύω, prius traiicio: vel prætermitto.

Προπορεύομαι, eo ante, præcedo, præeo, vt πρόπολος προπορευομένη, ancilla heræ suæ præiens, apud Athen. l. 6. Et προπορεύσεται ἡμῶν, præcedit nos, apud Xen. Pæd. 4.

Προσπορεύομαι, proficiscor ad, accedo ad, venio ad. Marc. 10. προσπορεύονται αὐτῷ. Polyb. τότε προσπορευομένων τὴν ἀγορανομίαν hoc populum adeunte. Item aduento. Aristot. Oeconom. 2. ... τε τῆς ναυμαχίας.

Προπορεία, dignitas præeundi.

Συμπορεύομαι, proficiscor cum itineris sum comes: seu vnà cum aliquo eo. Lucæ 24. συνεπορεύετο αὐτοῖς. Et Marci 10. συμπορεύονται πάλιν ὄχλοι πρὸς αὐτόν.

Composita ex πορθμός.

Ἀντίπορθμος, ὁ καὶ ἡ, è regione oppositus interiecto freto, ex vlteriore freti parte oppositus. Eurip. in Ioan. & Aristot. de mundo.

Διαπορθμεύω, f. εύσω, transfero, traiicio, transporto. Dionys. Areo. ... διαπορθμευόντας hanc transmittentes. Plut in symp. διαπορθμεῦον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων, transportans ad deos ea quæ fiunt apud homines. ¶Item interpretor, i. ab vno sermone in alium transfero. Areth. in Apoc. c. 16.

Διαπορθμευτικῶς, transportãdo, transmittendo. Dionys. Areo.

Ἐκπορθμεύω per fretum exporto, abduco. Eurip. in Helene, Μενέλαος αὐτὴν ἐκπορθμεύσεται χθονός.

Στενόπορθμος, arcto freto constrictus Eurip. in Iphig. Aul.

Πεισιθάνατος, πειστήρ, &c. vide in Πείθω. Πείσομαι, in Πίνω.

Πεῖσμα τοῦ πιέζω, in Πείθω.

ΠΕ'ΛΑΓΟΣ, εος, τὸ, pelagus, mare, æquor: (* τὸ πλάτος τῆς θαλάσσης, quasi πέλαγος, vtpote πέλας τῆς γῆς ὄν. vt vult Etymol. vel quia πλαγιάζει.) Od. γ, πέλαγος μέγα μετρήσαντες. Isocr. ad demon. ... πελάγει διαφέρει. Thuc. εἰς τὸ πέλαγος ἀφῆκαν. Metaphorice apud Athen. li. 13 εἰς πέλαγος αὐτὸν ἐμβαλεῖς γὰρ πραγμάτων.

Πελάγιος, α, marinus. Aristo. hist an. l 8. c. 19. Scribitur & πελάγιος sine diphthongo: apud eundem hist. an. l. 1. Fœmin. πελαγία sine adiectione, significat τὴν πελαγίαν ῥίνην, teste Hesych. Πελάγια, τὰ eidem sunt crepitacula.

Πελαγικὸς idem quod πελάγιος. Plut. symp. 3.

Πελαγίζω, altum tenere: apud Suid, πελαγίσαντας ταῖς ναυσὶ συνέβη ... κατακλυσθῆναι.

Εἰνάλιος, per syncopen dicitur pro εἰν πέλαγος apud Hesiod.

Πελάζω, &c. vide in Πέλας.

ΠΕΛΑΝΟΣ, ὁ, librum quod placentæ in modum è farinæ polline fiebat & sacrificiis adhibebatur. Aristoph in Plutarc. ... καὶ προθύματα καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου ... Eurip. in Hippol. αἰθέριον πελανόν. ¶Item succus seu lacryma plantæ concreta & arendo indurata, vt gummi, thus & similia, teste Suida. Spuma etiam concreta πέλανος, nominatur, teste eodem Suid. & Hes. Eurip. in Oreste, ἐκ δ' ὀμόρ-

ξεν ἀθλία σώματος ἀφρώδη πέλανον, ὄμμασίν τ' ἄπο. Sunt qui πέλανοι dici solebant quoduis humidum concretum & arendo induratum. * παρὰ τὸ πηλώειν. quod est miscere, ex aquæ enim & farinæ mistura subactionéque massa fit, quæ postea coquendo induratur. ¶Significat etiam obolum. Nicand. in Alexiph. κεδρίνης πελάνου βάρος ἐμμορέοντος.

Composita.

Ἐμπέλανα, placentæ latæ, tenues & orbiculares: πόπανα, Hes.

Ἐμπελάνεια, liba. Idem.

ΠΕΛΑΡΓΟ'Σ, ὁ, ciconia: de qua aũe vide Aristot. hist. an l. 8. cad. 3. Aelian. Oppian. in Ixeut & Plin. l. 10. c 23. * Παρὰ τὸ πελὸν, nigrum, & ἀργὸν album, quoniam habet pennas albas & nigras. ¶Est etiam testaceum seu fictile vas, ciconiæ rostrũ habens. Hesych.

Πελαργικὸς, ὁ, qui ciconiarum est, seu qualis ciconiarum est, ciconiarum proprius, vt πελαργικὸς νόμος, lex qua libri parentes alere iubentur nam ciconias parentes senio confectos nutrire, in volando fessos iuuare & portare, testantur scriptores historiæ naturalis. Aristot. & Plin.

Πελαργιδεῖς, ciconiarum pulli, apud Aristoph. in Auib.

Πελαργῖτις, herba quædam lienosis medens. Galen. τῶν κατὰ τόπους l. 9.

Πελαργᾶν, Pythagoras vocabat τὸ νουθετεῖν, admonere: vt scribit Suidas.

Composita.

Ἀντιπελαργέω, gratiam in tempore refero, beneficium rependo: Suid. *Metaphora à ciconiis quæ parentes senio iam confectos nutrire & fessos ad terga recipere dicuntur ab Aristot.*

Ἀντιπελάργησις, & ἀντιπελάργωσις, ἡ, beneficij accepti renumeratio. Suid. Ἀντιπελαργία idem.

Ὀρειπελαργὸς, ciconia montana: aquilæ genus apud Aristot. hist. an l. 9. c. 32. Vide & Plin. l. 10. c. 3.

ΠΕ'ΛΑΣ, (aduerb.) prope, idem quod ἐγγύς. Plut. contra Colotem, πέλας γὰρ ἑστὼς ὁ θεὸς, ἐγγύθεν βλέπει. Et cum genit. Od. ο, οἵ τ' ὅτι Τηλεμάχου πέλας ἵσταντο. Cum articulo, ὁ πέλας, vicinus, proximus, finitimus. item alius à nobis.

Πελάω, & πελάζω, f. άσω, propinquo, appropinquo, venio ad, accedo, Soph. in Electra, ἡμῖν ἀψορρὸς πελᾷ πρέσβυς. Eurip. πελάζειν εἰς ὄψιν in conspectum accedere. Hesiod. in Erg. πρὸς τεῖχος πελάσαι. Synes. epist. 11 πελάζειν τῇ γῇ. Sic Xen. Pæd. 1. θηρίοις πελάζειν. ¶Item transitiue appropinquare facio, admoneo, applico, appello. Il. φ, οὐ γὰρ οἴω σαί χεῖρας ἀλύξεσθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων. Od. η. δηκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί. Il. α, Ἰ' ὃν δὴ ἰσόδικ πέλασαν. Sic & apud Hesiod. in Erg.

Πελάζομαι, idem cum neutrali πελάζω, Hom. Eurip. πελάσασθαι actiue etiam exp. Iliad. ρ, μηδ' οἵδ' ἴκηλοι Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνειῶτα, ad naues perducant.

Πελάτης, ου, ὁ qui appropinquat qui accedit. Soph. in Philoct.

Πελάτης, loci alicuius dicitur, i. vicinus, incola. πελάται dicũtur etiam inferioris conditionis homines, qui domũ nostrã ventitant, & nos colunt, Romanis clientes. Plut. in Rõ. fœm.

Πελάτις, ιδος, ἡ, cliens vel famula. Plu. in vita Crat.

Πελατικὸς, οῦ, ὁ, ad clientes pertinentes. Τὸ πελατικὸν dicuntur ipsi clientes, seu clientum caterua.

Πελατεία ἡ, clientela.

Πελαστὴς, οῦ, ὁ, idem cum πελάτης.

Πελάθω, f. άσω, idem cum πελάζω. appropinquo. Eurip. in Rheso, Τί ποθ' ἡ πελάθει σκοποὺς ὃν Ἕκτωρ ἀπ' ἤωος ... ἐπέμψατο.

Πλάω, & πλάθω, siue πλάζω per syncopen dicuntur pro πελάω, πελάζω, & πελάθω. Soph. in Electra, τοῖς δυνατοῖς ἐν ἐρετοῖς πλάθει. Eur. in Alc. μέρος γὰρ ἄποτμος πλάθει. Fut. est πλάσω & πλήσω: vnde apud Hom. οὐρὴν μὲν προτὶ ἔπλητ' ἐφ' ὕδασι, caudã aquis admouit Hinc & imperfect. ἐπλήντο. Il. δ, ἄτε ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι ἔπλητ' ἀλλήλοισι tanquam à πλῆμι.

Πλάτης, & πλήτης, ου, ὁ, idem cum πελάτης. Hesych. Et fœm. πλάτις idem quod πελάτις. Ab Aristoph. πλάτις dicitur coniunx. παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην. in Acharn.

Πλησίος, α, ον, propinquus. Pro quo Doricè dicitur πλατίος seu πλατίος: apud Theocr. idyl. 5. ὅστις ... τῶν πλατίον ὡς τό, ποτιδῆ.

Πλησιαίτερος, & πλησιέστερος, propinquior, proprior.

Πλησιαίτατος, & πλησιέστατος, propinquissimus, proximus.

Πλησίον, propè Od. κ, ὡς δὲ δή τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον. Et cum genit. Od ξ, οὐδεὶς δυνατὸς ποιεῖ πλησίον ἀλλήλων. Phil. de mundo, πλησίον αὐτοῦ γενόμενος. Dicitur & ὁ πλησίον, qui in propinquo est, proximus., Plat. in Charm. κακόν τι ἐργάζονται τὸν μάλιστα πλησίον αὐτοῖς. Et τὸ πλησίον, quod in propinquo est. Luc. de calumn. Interdum οἱ πλησίον dicutnr qui genere propinqui sunt. Idem domestici, familiares. Sed generaliter ὁ πλησίον quiuis homo appellatur in sacris literis, vt Matth 5. Marci 12. &c. poëticè pro πλησίον dicitur πλησία.

Πλησιάζω, f. άσω. propinquo, appropinquo. Plut. symp. 2. διὰ τὸ πλησιάζειν μάλιστα, καὶ γίνεσθαι πέλας. Luc. πρεσβύτης ἐπλησίασα τῷ χρόνῳ. Et metaph. apud Plat. ep. 7. πλησιάζειν ἐγγύτατα τινός. ¶Item accedo familiariter ad aliquem, aliquo familiariter

vtor,

vtor. Aeschin. contra Ctesiph. ἀλέξανδρον ὑποζῆναι, καὶ πλανοτίζει ἐκεῖνο. Sic & apud Isocr. Item sector. Lucian. ὦ πάιν πολλοὶ τὴν νῦν ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζοντι Isocrat ad Nicocl. Τοῖς λόγοις πλησιάζειν, in literis versari, studium literarum sectari. ¶ Item consuesco, rem habeo, concumbo. Demosth. τῇ δὲ πέπτω μητρὶ Πλαγγόνι ἐπλησίαζεν ὄντι ἀδελφιτικῶς ἔτινος. Sic & apud Aristotel. & Plutarch.

Πλησιασμὸς ὁ, accessus, appropinquatio. Aristotel. rhet. lib. 2. Item familiaris consuetudo & sectatio. Item coitus. Arist. histor. anim. lib 4.

Πιλνάω ῶ, idem quod πελάω, (vnde & factum esse testantur grammatici.) appropinquare facio, admoueo. Sic terræ aliquis aliquid πιλνᾷ, quam facit vt in eam se inclinet seu cadat. Hesiod. in Erg. (de Borea) ὑλάτας τε παχείας Οὔρεσ⟨ι⟩ ἐν βήσσαις πιλνᾷ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. Dicitur etiam πίλναμαι, vnde pass. πίλναμαι, significans πελάζομαι, appropinquo Il. τ, ... Hesiod. in Theog. γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν πίλνατο.

Composita.

Ἀπίλαστος, cui appropinquare tutum non est, inaccessus. Pro eodem dicitur & ἄπλαστος apud Hesiod. in Erg. de quo & in cōpositis ex Πλάσσω.

Ἄπλατος, idem. vt ἄπλατος βόσκεια in Epigr. Exponitur &, immensus apud Hesiod. in Theog.

Ἄπλητος, idē Hesio. in Asp. Vide & in cōp. ex πλήθω, in Πλῆθος.

Βουπελάται, οἱ, bubulci παρὰ τὸ πίλας τῶν βοῶν εἶναι Nicand. in Alexiph. Vide & in comp. ex ἐλαύνω.

Ἐμπελάζω, appropinquo, peruenio ad. Aristot. de mundo, ἐπειδὰν ἐμπελάσῃ τῷ ἀκρῷ. Et transitiuè, admoueo, committo, congredi facio Hesiod. in Asp. ὄφρα τάχιστα δίφρους ἐμπελάσαντες Ἄρεος θ' ἡμῖν πρός τε Μαρνάμεθα.

Ἐμπελαδὸν, propè: vel appropinquando. Hesiod. in Erg.

Ἐμπελαδὴν idem. Exponitur etiam, cum impetu, ὁρμητικῶς, apud Nic. in Alexiph.

Ἐμπελαστικῶς, idem quod ὁρμητικῶς, schol. Nic.

Ἐμπελάω, idem quod πελάζω. Hesych in Merc.

Ἐμπελάτειρα, ἡ, meretrix: sic dicta quòd corpus corpori admoueat: seu quòd omnibus appropinquet. Etym. ex Callim.

Ἔμπλην, propè. ab ἐμπλάω. Il. β.

Ἐρυσίπελας, τὸ, tumor ex feruenti tenuique sanguine ortus: Lat. ignis sacer, & vulgò ignis S. Antonij Vide Cels. l. 5. c. 26. Etymol. sic nominari scribit παρὰ τὸ ἐρυθρὸν ἐπὶ τὸ πέλας, καὶ ἐπέρχεσθαι τοῖς πλησίον ἐπινεμόμενον.

Ἐρυσιπελατώδης, ὁ καὶ ἡ, erysipelatis speciem gerens, in erysipelas vergens. Diosc. l. 1 c. 15.

Παραπλήσιος proximè ad aliquem accedens, affinis, similis. Diosc. lib 3. c. 9 ... παραπλήσιος. Demosth pro cor. παραπλήσια τούτοις ἐστί. Παραπλήσιοι seu παραπλήσια, exp etiam totidem. Thu. παραπλήσια ναῦς Et παραπλήσιοι, tantundem. Idem l 7.

Παραπλησίως, similiter, eodē propè modo Demost. Olynth 3.

Προσπελάω & προσπελάζω, appropinquo, accedo ad. Herodi. l. 5 ... τῷ Βυζαντίῳ προσπελάζοντα. Item appropinquare facio, admoueo. (l. 10.

Προσπελάτης, idē cum πελάτης, cliens, assecla, famulus, Athē.

Προσπλίζω, siue προσπλάθω, idem cum προσπελάζω, Odyss. λ, Ἐς πόντ' ἐν λίμνῃ ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ.

Πρόσπελαστος, cui appropinquare aliquis potest, ad quem accessus & aditus patet. Aeschyl.

Προσπίλναμαι, appellor, admoueor & propinquus fio, προσπελάζομαι. Odyss. ν.

Decomp Ἀπροσπέλαστος, inaccessus, cui appropinquare nemo potest Ἀπρόσπλαστος, idem.

Δυσπροσπέλαστος, accessu difficilis, qui difficulter adiri potest. Plutarch. in Pomp.

Ἄπλετος, Δασπλῆς, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Πέλεθος, vide in Σπέλεθος. Πέλεθρον, in Πλέθρον.
Πέλεκος, &c. in Πελάς.

ΠΕ΄ΛΕΚΥΣ, εως, ὁ, securis bipennis. Od. ε, Δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν. Il. ψ, οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες. Plut. in apophth. Lyc. ... πελέκεως καὶ πρίονος μόνον, securi. ¶ Hesychio est etiam σταθμίον δεκαμναῖον ἀρχαῖον : vel δυοδεκάμναιον.

Πελεκάω, & apud poëtas metri causa πελεκκάω, f. ήσω, securi cædo, vel complano. Od. ε, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ.

Πελεκάομαι, securi cædor. Theophr. hist. pl. li. 3. c. 10. κατα πελεκηθείσης τῆς μήτρας, ἐν ταύτης πελεκᾶται.

Πελέκημα, τὸ, quod securis inter cædendum aut complanandum abstulit. Aet. l. 8. c. 3. Geopon. l. 9. c. 1.

Πελέκησις, εως, ἡ, sectio vel dolatio quæ securi fit. Theophr. hist. pl. lib. 3 cap 10

Πελεκητὴς, ὁ, qui securi cædit aut dolat. Πελεκητός, ὁ, bipenni cæsus vel complanatus, qui securi cædi potest aut complanari Theophr hist. pl. l. 5. c. 7.

Πελεκίζω, f. ίσω, securi ferio, securim illido seu impingo. Diodor. Sic l 19. ῥαβδίζοντες ἐπελέκισαν ... τὸ πάντων ἔθος.

Πελεκίζομαι, securi percutior. Apoc. c. 20. τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων.

Πέλεκκον, τὸ, manubrium seu capulus bipēnis. Il. ν. Pro eodem scribitur & πελεκκεὺς apud Hesych

Πελεκῖνος, ὁ, securidaca: nomen herbæ: de qua Diosc. l 3. c. 346. Item auis nomen: apud Aristoph in Auib.

Πελεκᾶς ᾶντος & Atticè, πελεκὰς ᾶντος, Doricè πελεκᾶν picus martius, παρὰ τὸ πελεκᾶν τὰ ξύλα, teste schol. Aristoph. apud eundem Auib. Vide & Aristot hist an l. 8. c. 12. & l. 9. c. 10.

Πελίκαι, species poculi lignei, sic dicti διὰ τὸ πεπελεκίσθαι, quòd securi dolatum & confectum sit. Hesych. dicit esse catinum ligneum.

Πελίκη ης ἡ, in poculorum censu numeratur: apud Athē. l. 11.

Πέλυξ seu πέλις, idem quod πέλεις Iere. c. 23. ... ¶ Item peluis. Poll. l. 10 c. 22. scribit etiam πέλλιν à magicis vocari πέλλαν: Aeoles autem πέλλας vocare maxime ligneam peluim aut ligneum catinum: ... ¶ Dicitur & πέλυξ significare galeam. ¶ Ἀτταλίς, exp. calix, apud Athen. l. 11.

Composita.

Ἀμφιπέλεκκης ἡ securis anceps, bipennis. Hesych.

Ἀμφιπέλεκκος, capulus securis, bipennis manubrium.

Ἀπελέκητος, ὁ καὶ ἡ, securi non dolatus nec complanatus: vel qui securi dolari aut complanari nequit.

Ἀποπελεκάω securi aufero. Item securi dolo & complano. Aristoph. in Auib. ὄρνιθες ὥσπερ τέκτονες, Σοφώτατοι πελεκᾶντες ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 7. ... ξύλα, ὅπου ἀποπελεκᾶσι ξύλα.

Διαπελεκίζω securi percutio seu ferio. [hist. pl. l. 5.

Ἐκπελεκάω, securi excindo vel eximo, securi excutio. Theoph.

Εὐπελέκητος bene dolatus complanatúsque securi: vel qui facile dolari & complanari potest securi. Theoph. hist. pl. l. 5 c. 7.

Ἑξαπέλεκυς, cui sex secures & fasces præferuntur. Polyb.

Ἡμιπέλεκκον, τὸ, securicula dimidiata securis, i. quæ bipennis & anceps non est. Il. Ἡμιπέλεκκος, ὁ καὶ ἡ, ab vnâ tantùm parte acutus in modum ἡμιπελέκκου. Suid.

Ἡμιπέλεκυς, idem quod ἡμιπέλεκκον. Suid.

Περιπελεκάω, circumuolo, vel dedolo Greg Naz.

ΠΕΛΕΜΙ΄ΖΩ, F. ξω, moueo, commoueo, quasso, concutio. Il. ... καὶ ῥίψασχε πολέμιξεν ἔγχος. * Eust. deriuat à παλάμη, nā propriè, manu moueo.

Πελεμίζομαι, moueor, commoueor, concutior. Il. ... πελεμίχθη ἔγχος. Hesiod. in Theogon. ... ζεται ἀπείρα χθών.

Πόλεμος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Καταπελεμίζω, (*comp.*) incutio, Apoll. Arg. l 2. ... οἱ πελέμιζε.

Πελιδνὸς, &c. vide in πελιός.

ΠΕ΄ΛΛΑ, siue πέλλη. Ionicè, ης, ἡ, vas in quod lac emulgetur: mulcta seu mulctrale. Athen. lib 11. In eo etiam reponebatur lac: vt Iliad. π, ὡς ὅτε μυῖαι σταθμῷ ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας Accipitur etiam pro potorio vase, apud Athen. li. 11. Item lapis, Hesych.

Πελλὶς, ίδος, ἡ, idem quod πέλλα, mulcta Nicand. in Alexiph. Item catinus, Hesych.

Πελλητὴρ ῆρος ὁ, is qui εἰς τὴν πέλλαν siue πελλίδα lac mulget Hesych. & Athen. Pro eodem scribitur & πελλητρὶς apud Hesych.

Πελλὸς, &c. vide in πελιός.

ΠΕ΄ΛΜΑ, τὸ, planta pedis: solum. Alex. Aphr. ... πέλματα, γελῶσι. Tribuitur cæteris iam animantibus: vt apud Herodian. lib. 4 (de camelis) μάλιστα ἔχουσι ἁπαλὰ τὰ πέλματα. Tribuitur & digitis apud Alex Aphr ἐν τοῖς πέλμασι τῶν δακτύλων. ¶ Item solea calceamenti Polyb. ... τὰ πέλματα τῶν ὑποδημάτων ἐμβαλόντες γλοιῷ

Composita.

Ἐπιπελματόομαι plantas pedis accedere. Suid.

Καταπελματόω, exp. pyctaciis consuo, Iosue cap. 10.

ΠΕΛΟ΄Σ, ᾶ, ὁ, niger: aut fuscus: vt πελλὸν χρῶμα. Suid. exp. μέλανα.

Πελιός, idem. Hesych. Dicitur etiam de nigrore, qualis est sanguinis subter cutem collecti ex ictu aut alio aliquo casu: qui Latinis est liuidus, eodem teste.

Πελιός [sine diphthongo] idem. Suid. & Hes. Exponitur etiam, pallidus, liuidus: vt πελία σάρξ apud Alex. Aphr.

Πελιοῦσθαι, liuidum fieri, liuore suffundi.

Πελίωμα, τὸ, liuor: seu id quod liuore suffusum est, pars liuida, Diosc. l. 5. c. 25. (Corinth.

Πελία, ἡ, liuor: seu q. d. liuiditas *Vocabulum Dor esse*, teste

Πελίας ὄνος, asinus subniger seu fuscus. Etymol.

Πελιδνὸς siue πελιτνὸς, nigrorem plumbeum habēs, sanguine suffusus, liuidus. Thuc. l. 2. Philostr. ep. 1. πελιδνὰ, substantiuè significat, liuiditas, liuor: apud Nic. in Alex.

Πελιδνότης ητος, ἡ, idem quod πελία seu πελίωμα, schol. Nic.

Πελιδνόω, liuidum reddo, sugillo: vnde pass. πελιδνοῦσθαι, liuidum fieri, liuorem contrahere.

Πελίδνωμα, τὸ, idem quod πελίωμα, schol. Theocr.

Πελειάς & πελειάδος ἡ, columbarum quædam species, sic dicta quòd nigricante sit colore, teste. Aristot. hist, an. l. 5. c. 13.

Πελλὸς siue πελὸς, idem quod πελός, Theocr. idyll. 5. Aristot. hist. (an. l. 9. c. 1.

Πελλαῖς, fuscus. Hesych.

Πελιοῦσθαι, idem quod πελιδνοῦσθαι.

Πέλωμα, idem quod πελίωμα, apud schol. Theocr. in id. 5.

Composita.

Ἐμπέλιος, ὁ, ἡ, intus liuidus: seu in quo liuor est. Nicand.

Περιπέλιος ὁ καὶ ἡ, liuidus.

Ὑπόπελιος, subliuidus.

ΠΕ΄ΛΤΗ, ης, ἡ, pelta, scutum breuius, lorum non habēs, quo sagittarij & leuioris armaturæ milites vti solebant. Plut. in Artox. ... καὶ τὴν πέλτην φέρων Idem de fort. Alexand. Πελταστὴς ὑπερέχε τὴν πέλτην, pelta protexit & tutatus est Alexandrum. Hesych. & Suidas dicunt esse clypeum qui non habeat in circumferentia veluti limbum seu vmbonem. Exponitur & hasta, & iaculum. Sic etiam nonnulli appellant coracinum fluuiatilem, teste Athen. l. 3.

Πελτάριον, τὸ, paruula pelta seu cetra.

Πελταστὴς, ὁ, qui peltam ad pugnam gestat, peltatus, peltasta: seu cetratus: Xen. Hellen. 2.

Πελταστικὸς, ad peltastam, pertinens. Item qui pelta sese tueri in pugna probè nouit. Πελταστικὴ, ἐπιστήμη, scientia peltastica, i. protegendi sese pelta in prælio.

Καταπέλτης, ὁ, (*comp.*) catapulta: machina & telum bellicum, de quo Vitruu l 10. c. 15. & 18. Aristot. eth. 3. c. 2. ὡς ὁ τὸν καταπέλτην ἀφιείς. Sic Polybius catapultas & balistas vocat καταπέλτας καὶ πετροβολικὰ ὄργανα. Item supplicij genus, apud Hesych. & Suid.

Καταπελτικὸς, catapultarius. Plut. in apophth. & in Alexand.

Καταπελτίζω, catapultis infesto, seu oppugno. Exponitur etiā, incurso, seu infesto more peltatorum militum. Aristop. in Acharn:

ΠΕ΄ΛΩ, sum, (verbum in præsenti, tantùm indicat & partic. itémque in præt. imper. vsitatū) Il. ι. κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῷ, ipsi male est. Il. μ, Καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ὑπέρθυμος πόλις ἔπλε: per *syncopen* pro ἔπελε. Sic & apud eundem πέλε & πέλεν, pro ἦν. erat. Exponitur etiam, fio.

Πέλομαι idem quod πέλω, sum. Il. ζ, ὡς ὅς κε ὀπίσσω ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι Accipitur & pro γίνομαι fio. Odyss. χ, ... ἤματα μακρὰ πέλονται. Odyss. θ, ἔπλετο per syncopen dicitur, pro ἐπέλετο.

Composita

Ἐπιπέλομαι, adsum vel aduenio. Hesych.

Ἔξεστι, exto. Hom. ἐκπέλει, pro ἔξεστι licet. Hesych.

Ἐπιπέλομαι, accido, ingruo. Od. ν, ... ἀνθρώποισι πέλονται, ingruunt hominibus. Ἐπιπλόμενος per syncopen pro ἐπιπελόμενος: vt ... ἐπιπλόμενον ἔτος, annus voluens: annus decurrens apud Hesiod. & Hom. Od. ξ. Item accedens, superueniens, subsequens, vt Apud Apol. 1. Arg. ἐπιπλομένη δ' ἐνὶ νυκτί.

... Hesych. mites, mansueti, morigeri.

... prosperitas, bona habitudo, eidem.

... mala habitudo. Etymol. ex Callim.

... Nicand. in Ther. & Alex. dicitur qui malè habet ... inualidus est: Gal. in Lex Hippocr.

Ὀλιγοπελέω poët. ὀλιγηπελέω, q. d. parua res sum, parum valeo, infirmus sum. Odyss. ε, Κεῖτ' ὀλιγηπελέων, iacebat viribus defessus. (cillitas. Od. ε.

Ὀλιγηπελία, & apud poët. ὀλιγηπελίη, vitium defectus, imbe-

Περιπέλομαι, seu περιπέλομαι, supero, superstes sum. Apud Apoll. in Arg. περιπλεῖς pro περιπέλεις, superasti. Particip. περιπλόμενος pro ... qui in orbem fit, qui in orbem redit. Sic Od. λ, & apud Hesiod. in Erg. dicitur περιπλομένου ἐνιαυτοῦ, anno circumducto, in orbem redeunte.

ΠΕ΄ΛΩΡ, τὸ, monstrum, seu monstrum immane, ingens. ... Apollon. Arg. l. 1. ... πέλωρα: de gigantibus. ¶ Item adiectiuè monstrosus, portentosus. Apollon. Arg. lib. 2. ... πέλωρ τέκος, monstrosus partus. * Dictum volunt quasi πέλας ὄρους τῷ μεγέθει, quòd magnitudine proximè ad montem accedat, *hoc est*, insolentis & immanis magnitudinis: vnde ab Hesych. exp. μέγας & ὑπερφυής.

Πέλωρος, idem quod πέλωρ, adiect. Il. μ. Interdum exp. ingens, immanis. vt Odyss. ¶ Πέλωρον, Pelorum: vnum exp. trium Siciliæ promontoriis. Strabo πελωριάδα ἄκραν & πελωριάδα appellat.

Πελώριος, idem quod πέλωρος Eurip. & in Epig. Interdum exp. admirandus, suspiciendus, mirus: vt Iliad. γ, πελώριος ἀνήρ. Et Il. σ, ...

Πελωρὶς, idem: vnde πελωρὶς ἡ πόλις, apud Theocr in Epigr.

Πελωρίδες, ostreæ: sic dictæ à magnitudine. Athen. lib. 3.

Πέμμα, vide in Πέσσω. Πέμπε, πεμπάζω, &c. in Πέντε.

ΠΕ΄ΜΠΩ, F. ψω, mitto. Il. μ, πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε. Plut. in Arist. πέμποντες ἐπὶ τὸν πόλεμον. Apud Thucyd. πέμπω σοι περὶ τούτου, nuntium ad te super hac re mitto. Xen. Pæd 5. πέμπω πρὸς σε, mitto ad te. Thuc. lib. 2. παρά τε Φορμίωνα ἔπεμπον κελεύοντες ἀμύνειν. Dem. in epist. Philippi. πέμψαντος ὑπὲρ αὐτῶν ἐμοῦ πολλάκις. Polyb. πέμπειν τὰς βοηθείας, mittere suppetias. Et cum infinit. apud Xen. Hellen. 3. ¶ Item dimitto. Il ω, πέμψον δέ με σὺν γε θεοῖσι, dimitte me. ¶ Item procul amando. Od. ι, τὸν κριὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε. ¶ Item demitto. Ilia. φ. ὅς μιν ἔμελλε πέμπειν εἰς ἀΐδαο ¶ Item immitto. vt πέμπειν φόβους, apud Plat. mitto in, impono. Aristoph. ἔπεμπε τὸ κρανίον. ¶ Item deduco, veho. vel transueho, traiicio. Od. ι, οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι, Οἵ κεν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. ¶ πομπὴν πέμπειν, apud Dem. & Plat. lib. 1. de rep. quidam exp. ducere pōpam: alij celebrare pompam & ludum.

Πέμπομαι, mittor, &c. item accerso. Eurip.

Πέμψις, εως, ἡ, missio. Thuc. l 7.

Πεμπτέος, mittendus πεμπτὸς, missus, mandatus. Thuc. l. 8.

Πομπὴ ῆς, ἡ, missio, missus. Plato de rep lib. 2. Thuc l. 4. Item impulsus, instinctus Eurip. Plut in Rom. item deductio: *qua trāmittendum aut transuehendum curamus eum qui nobiscum aliquandiu est versatus*. Od ζ. & ι. Plut. in Alcib. ¶ Item pompa, i solemnis apparatus & spectaculū solemne in modū triūphi. Thuc. l. 2. Dem. contra Mid. Metaphoricè apud Aut. Axiochi. εἰς πομπὴν καὶ ῥημάτων ἐγκαλλωπισμὸν αὐτῶν.

Πομπικὸς, ὁ, ad pompas pertinens, pompis conueniens. Plutarch & Athen.

Πόμπιμος, ὁ καὶ ἡ, qui mitti seu transmitti potest. item missus, transmissus. Soph. in Trachin. Et actiuè, qui mittere seu transmittere potest Eurip. in Phœn.

Πομπαῖος, ου, ὁ, Mercurij cognomen, quòd defunctorum animas ad inferos deducat. Soph. in Aiace.

Πομπὸς, ὁ, qui aliquem deducit seu transmittit. Il. ν, Τὸ πομπὸν dicitur τὸ κηρύκιον, caduceus, teste Eust.

Πομπίλος, idem quod πομπός. ¶ Est & nomen piscis: de quo vide Eust. & Athen. l. 7.

Πομπεύω, transmitto, transueho, deduco. Od. ν, Αὐτὴ νῦν πόμπευσον ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηται. Athen. l. 2. πομπεύσαντας προύμνηθεν ἐμαυτοῦ ... ¶ item cum pompa incedo: vel pompam duco, Synes. ep. 127. ὀχήματι δημοσίῳ πομπεύων διὰ τῆς πόλεως. Exponitur etiam, efferor, exulto, mihi placeo: apud Suid. item conuitia iacto: Demost. pro cor. ταῦτα τοίνυν εἰδὼς Αἰσχίνης οὐδὲν ἧττον ἐμὲ πομπεύειν αὐτὸ τὸ κατηγορεῖν εἵλετο. item in pompa transuehor, Athen ... εἰς ἐκπαγκρατίαν. ¶ item transitiuè, ostento in pompa & triumpho: vnde in pass. apud Plut. in Tit. Flamin. τὰ λάφυρα πομπευόμενα. Impropriè apud Grego. ἡ βασίλισσα τῶν ἀρετῶν dicitur τῇ βασιλίδι τῶν ἡμερῶν πομπεύειν καὶ δωροφορεῖν παρ' ἑαυτῆς πᾶν ὅ, τι κάλλιστον.

Πομπευτὴς, ὁ, qui aliquem deducit: vel qui pompam ducit.

Πομπεὺς, έως, ὁ, idem. Thuc. l. 7.

Πομπεία, ἡ, pompa vel transuectio, qualis in pōpa esse solet Athen. l. 5. item conuitiorum iactatio. *In pompis enim bacchanalib. quidā conuitia iaciebant in alios, & vicissim ab illis impetebantur*. Menand. in Perinth. Ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν εἰσὶ πομπεῖαί τινες σφόδρα λοίδοροι.

Πομπεῖον, τὸ, vas quo in pompis vtūtur. Dem. contra Timocr.

Πέμπελοι, οἱ, dicuntur senes admodum decrepiti & capulares, vtpote iam orco demittendi. Gal. de sanit. tuenda l. 5.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναπέμπω, remitto: vt apud Isoc. ἀναπέμπειν χρήματα. ¶ Item emitto. Plut. in Cor. [loquens de ventre] τὴν τροφὴν ὑπολαμβάνει μὲν εἰς ἑαυτὴν ἅπασαν, ἀναπέμπει δ' αὖθις ἐξ αὐτῆς καὶ διανέμει τοῖς ἄλλοις. Item sursum mitto. ¶ Item exhalo, exhalando mitto sursum. Alex. Aphrod. βόρβορος κινούμενος ἀναπέμπει δυσωδίας, fœtorem exhalat.

Ἀναπέμπομαι, remittor, emittor, &c. Interdum idē quod ἀναπέμπω. Xen. ἐν ἀναβάσει Cyri, πάντας οὕτω διαπεθεὶς ἀνεπέμπετο.

Ἀναπομπὴ, ἡ, remissio, i. ipsa actio remittendi ¶ Item sursum missio. ἀναπομπαὶ θησαυρῶν, apud. Lucianum, effossiones thesaurorum.

Ἀναπόμπιμος, ὁ καὶ ἡ, qui remittitur. Luc. de luctu, ἀναπόμπιμοι πάλιν εἰς τὸν βίον ἀφικνοῦνται in vitam remittuntur.

Ἀντιπέμπω, remitto, Plut. Et Aphrod. Probl. lib. 1. ἀντιπέμπουσι τὰς φωνὰς ἦχον.

Ἀποπέμπω, dimitto, potestatem abeundi facio. Xenoph. Pæd. 5. ταῦτα εἰπὼν ... τῷ κήρυκι ἀπέπεμψεν. Interdum significat, dimitto cum comitatu, vel dimitto instructum iis quæ ad iter conficiendum necessaria sunt: Od. κ, οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν Ἄνδρα τὸν ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται μακάρεσσιν. Interdum cum genit. vt ibidem, Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα. item amando, ablego, Aeschines, οὐκ ἀποπέμψετε ... non in exilium mittetis, & ablegabitis quoquò gentium? ¶ Item, mitto remitto. Xenoph ἀναβάσ. lib 1. ἀποπέμψας πρὸς ἑαυτὸν ὃ εἶχε στράτευμα. Apud Aristoph. ἀποπέμπειν τοὺς

ἀπόῤῥητα, exp. transmittere secreta seu arcana: vel emittere, i. euulgare.

Ἀποπέμπομαι, aliquando significat, dimitto à me: vt apud Xenoph Pæd 1. ἀποπέμπεσθαι αὐτὸν νόμον Περσικόν. Item reiicio, à me summoueo. Arist. ethic. 2. ἔστι γὰρ τὴν ἡδονὴν ἀποπεμπόμενοι, ἧττον ἁμαρτησόμεθα. Aliquando significat, repudio: vt ἀποπέμπεσθαι seu ἀποπέμψασθαι τὴν γυναῖκα, apud Plutarchum. Apud Euri. ἀποπέμπομαι ἔνοχον ὄψιν, non agnosco, abominor.

Ἀπόπεμψις, ἡ dimissio item missio. Item reiectio, repudiatio. Et peculiariter repudium: vt apud Demosth. ἀπόπεμψις τῆς ἀνθρώπου.

Ἀπόπεμπτος, ὁ καὶ ἡ, demissus. Ab Hesychio ἀπόπεμπτοι, dicuntur digni qui reiiciantur propter improbitatem.

Ἀποπομπή, idem quod ἀπόπεμψις dimissio. Item missio: vt ἀποπομπὴ τοῦ μισθοῦ Item ablegatio, apud Aeschin. Item reiectio repudiatio. item peculiariter repudium Poll. ¶ Item procuratio & depulsio sceleris aut prodigij Hinc ἀποπομπὰς ποιεῖσθαι procurare & depellere, vel à se ablegare, & summouere: quod fiebat certis precationibus Isocr. ad Philipp. Erant præterea ἀποπομπαὶ [teste Hesychio] stati dies quibus sacrificabatur diis qui ἀποπομπαῖοι vocabantur.

Ἀποπομπεῖν, procurare seu depellere prodigia aut quicquid nociturum putatur Hesych.

Ἀποπομπαῖος, ου, ὁ, q.d. depulsorius ad depellendum aptus Peculiariter vocantur ἀποπομπαῖοι δαίμονες. malorum depulsores & auersores, defensoréſq; pestium & calamitatum. ¶ Ἀποπομπαῖος, hircus à Græcis interpretibus dictus, exp. hircus emissarius Leuit. c. 16. quòd in desertum emitteretur.

Decomp. Ἀνταποπέμπω, vicissim dimitto seu amando.

Προαποπέμπω, ante dimitto.

Διαπέμπω & διαπέμπομαι, transmitto Aristop. in Plut. εἶτ' οὐ διαπέμπεις ὡς τάχιστα … φίλους. Thuc. lib. 4. αὐτοῖς … διέπεμψε. Idem lib. 3. καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐκεῖσε αὐτοῖς διεπέμπετο eò illis transmittebat. Sic & Polyb. & apud Plutarch. in symp. sept. sap. & in Demetr. Item dimitto, i. in diuersas partes mitto. Thucyd. lib. 8. τὰς δὲ ναῦς εἰς τὰ ἄλλα … χωρία ἄλλον διέπεμπον. Et li. 4 κατὰ τὴν χώραν φρουροὺς διέπεμψαν. Sic apud Herodian. l. 2. διέπεμπέ τε κατὰ ἔθνη πρὸς τοὺς ἡγεμόνας. ¶ Item διαπέμπομαι, dimittor. Idem Herodian, lib. 8 … ἄγγελοι καὶ κήρυκες … διεπέμποντο.

Διαπομπή, ἡ, transmissio, vel dimissio, Appian.

Διαπόμπιμος, transmissus. Oppianus de venat. l. 3.

Εἰσπέμπω, mitto in vel intrò. Eurip. in Philopœm. ἀνοίξας τὸ δεσμωτήριον, εἰσέπεμψε δημόσιον οἰκέτην, intromisit carnificem. Exponitur etiam, induco, importo vt apud Eurip. in Iphig. Taur. ἀδελφῆς τ' Ἄργος εἰσπέμψαι δέμας.

Εἰσπέμπομαι, accerso.

Εἰσπομπή, intromissio.

Decomp. Προεισπέμπω, intromitto antè: vel acerso antè. Itē magna pompa & comitatu induco. Luc.

Ἐκπέμπω, emitto, mitto foras mitto ex, Iliad. φ, Ἡσύχοι δή' ἄρα μιν πολέμου ἐκπέμψαι ἵεσθαι, è prælio domum misit. Isocr. in Archid. τὸν ὄχλον τὸν ἄλλον ἐκ τῆς πόλεως ἐκπέμψαι foras mittere. Demosth. Olynth 1. τὸ δὲ τοιούτους στρατιώτας ἐκπέμπειν, in expeditionem emittere milites. Sic & apud Herodian. lib. 3. ¶ Item cum contumelia & ignominia emitto, eiicio, relego. Luc. τὸν πονηρὸν εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσιν. Et ἐκπέμπειν τὴν γυναῖκα, dimittere & repudiare, apud Demosthen.

Ἔκπεμψις, emissio legatio. Thuc. l. 4.

Ἐκπομπή, ῆς, ἡ, emissio: cui oppponitur εἰσπομπή. Plato de leg ἐκπομπὴ ἀποικιῶν, emissio vel deductio coloniarum. Ab Hesych. Exponitur ἀποστολή. Apud Thuc. ἐκπομπαὶ λῃστῶν, excursiones latronum. Exponitur etiam, relegatio, repudium.

Decomp. Προεκπέμπω, prius emitto. Plutar. in Mario, προεκπέμποντα τῶν ἱππέας εἰς τὸ πεδίον.

Συνεκπέμπω, vnà emitto. Xen. Hellen. 7.

Ὑπεκπέμπω, clàm emitto. Eur. in Hec. Exponitur etiam, furtim mitto, summitto.

Ὑπερεκπέμπω, emitto vltrà, vltra scopum eiaculor.

Ἐπιπέμπω, insusper mitto. Thucyd. lib. 7. ἢ εἴ τις μεταπέμπειν δέον, ἢ ἄλλην στρατιὰν μὴ ἐλάττω ἐπιπέμπειν, aut alius exercitus non minor insuper mittendus. Plato in Apolog. Socr. ἄλλον ὑμῖν ὁ θεὸς ἐπιπέμψει, alium Deus vobis mittet. ¶ Item immito. Herodian. lib. 3. ἐπιπέμπει … Μαυρουσίους ἀκοντιστάς. ¶ Dicitur etiam, remitto, relaxo.

Ἐπίπεμψις, missio in aliquem locum. Thuc. l 2.

Καταπέμπω, demitto, deorsum mitto. Exponitur etiam, mitto. Herodian. lib. 2. καταπέμπει γράμματα δι' ὧν ἐσαφήνιζε τοῖς … Et Plut. in Tito. Flam. στρατηγὸν μετ' ὕπατον τοῦ πολέμου Μάνιον Ἀκύλιον καταπεμψάντων. Exponitur etiam, subditis edicta mitto.

Μεταπέμπω, mitto post aliquem, mitto qui aliquem accersant: vel simpl. accerso, accio: exemplum vide in ἐκπέμπω. Item mitto qui petat. Aristoph. in Vesp. εὐχαρίδου τρεῖς ἀγλῖθας μετέπεμψα, tria capita alliorum ab Eucharide qui peteret misi.

Μεταπέμπομαι, idem. Plato in Apolog. μεταπεμψάμενοί με εἰς τὴν

θόλον. Plutarc. de deo Socatr. μεταπέμψαντα δεσμώτην … μάρχου, an miserunt qui eum vinctum accerserent? Aliquando exponi potest, mitto qui petat: aut etiam simpliciter, peto. Isocrat. in Archid. ἐδέησεν παρ' ὧν ἔδει βοήθειαν μεταπέμπεσθαι vnde accersenda essent auxilia Xenoph. Pæd. 6. τὰ χρήματα κἂν δέῃ σὺ μεταπέμπου, mitte qui petant, seu qui ad te ferant: aut pete. ¶ Item passiuè accersor, peto. Apollon.

Μετάπεμψις, missio qua aliquem accersimus: seu accersitio. Plato epist 7.

Μεταπεμπτός, accersitus, accitus. Thucyd. lib. 6 & Plutarch in Alcib. & de def. orac. Exponitur etiam, reuocatus.

Μεταπομπή, idem cum μετάπεμψις. Plato epist 7.

Παραπέμπω, prætermitto, transmitto. Et metaph. transmitto vt negligens dimitto. Demosth pro cor. τὸ ἐξ ὀρθῆς συμβουλεύειν ὑμῖν παραπέμψαντες. In lib. Esther, παραπέμποντες τὰ τῶν βασιλέων διατάγματα, spernentes regum edicta. ¶ Παραπέμπειν se alicui rei dicitur aliquis, (*id est*,) dedere se ei & permittere se. Plutarch. in Solone, παραπέμπων ἑαυτὸν πότοις καὶ μουσικῇ, compotationibus & musicæ indulgens. ¶ Item amando. Hermog. de inuent. … παραπέμπειν ὄμματα, oculos auertere. ¶ Item deduco, comitor, prosequor. Plutar. in Camill. τὸν Κάμιλλον … παραπέμπων Herodian. lib. 6. … nec popularium quisquam erat qui eum lacrymis non prosequeretur. Sic & apud Luc. & Laërt. ¶ Παραπέμπειν τὴν φήμην in aliquem locum dicitur, qui illam velut eò euntem deducit, aut illam eò perfert. Synes. epist. 94. ¶ Item παραπέμπω, adueho, importo. Demosth τὸν σῖτον παραπέμπειν εἰς Ἀθήνας. Herodian. lib. 8. … παραπέμπειν τὸν οἶνον ἀσφαλῶς τοῖς …, ad vinum importandum.

Παραπέμπομαι, idem cum παραπέμπω, prætermitto. παραπέμψασθαι σιωπῇ, apud Greg. prætermittere silentio, παραπέμπεσθαι πόνον, fallere laborem. Item pass. deducor: vt apud Herodian. l. 6. παραπεμφθεὶς ὑπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς καὶ παντὸς τοῦ δήμου, comitatus senatu ac populo.

Παραπομπή, deductio, comitatio, Aristot. œconom. 2. παραπομπὴν διδόναι, comitatum præbere. adiungere qui deducat. Exponitur etiam, traiectio, transuectio. aduectio, importatio apud Aristot. polit. lib. 7. & Xenoph. Hellen. 7. Παραπομπαὶ (sicut κομιδαὶ) dicuntur etiam ea ipsa quæ aduehuntur seu importantur, commeatus: vt ibidem, παραπέμψαι τὴν παραπομπήν, commeatus aduehere.

Παραπομπός, qui alteri alicuius adiunctus eum deducit, comes, seu deductor. Fœm. gen vsus est Polyb lib 1.

Decomp. Συμπαραπέμπω, vnà deduco, vnà prosequor: in funere Greg. in Iulian. στηλιτ. 2. … Item vnà deduco, vel vnà adueho, vnà importo. Aeschin.

Περιπέμπω, dimitto circum: vel ad inquisitionem mitto.

Προπέμπω, prior mitto, mitto ante. Thucyd. lib 1 … ἄνδρας ἐς Λακεδαίμονα … κήρυκα προπέμψαι … Plut. in Pyrrho, ἐξελθεῖν μετὰ τῆς δυνάμεως, προπέμψας κήρυκα πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, misso prius caduceatore ad Romanos. Item mitto. Iliad. α, πρὸ μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, Παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν. ¶ Item deduco, prosequor, comitor: … Quidam propriè significare volunt, honoris causa alicui præeo. Eurip. προπέμψατέ με χθονός, concomitamini me eum solum hoc. Xenoph. Pæd. 1. ἀπιόντα δὲ τὸν Κῦρον προὔπεμπον … apud Syn. epist. 55. τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς, ἐφ' ὅσον ἐξῆν, προὔπεμψα, oculis vos prosequutus sum quousque eis peruenire concedebatur.

Προπέμπομαι, deducor honoris causa. Plut. in Coriol. … τῆς βουλῆς προπεμπόμενος. Item actiuè, deduco, prosequor. Xen. Pæd. 5. … προπέμπεσθαι … deducebat.

Προπεμπτήριος, quo prosequimur & deducimus aliquem abeuntem: vt apud Gregor. προπεμπτήριος ὁ ἐπιτάφιος, laus qua funus alicuius prosequimur.

Προπομπή, prætermissio. Plutarch. in Galba. Item deductio & comitatus quo præuia turba in pompis solennibus ante ferculis pomparum. Idem in Numa, & Thuc. l. 6.

Προπεμπτὸς, vt προπεμπτὸς τιμή, buum honoris gratia quos præimus & deducimus. Greg. inuect 2. in Iulianum. Item pro προπομπός, apud Theophyl. ep 51.

Προπομπία & προπομπεία, ipsa deductio, quum honoris causa alicui præimus.

Προπομπός, anteambulo, præuius, deductor, vel præuius deductor. Xenoph. Pæd. 4 τὸν λόχον προπομπὸν ἄγει. Sic & sæpe apud Plut.

Decomp. Συμπροπέμπω, vnà deduco & comitor. Plut. in Cat. maiore.

Προσπέμπω, insuper mitto, vt apud Aristoph. in Pluto, ἄμυλόν τε προσέπεμψεν ἡμῖν, placentámque insuper misit ad nos. Item mitto ad. Thuc. lib. 3. Προσπέμπει δὲ αὐτοῖς κήρυκα.

Συμπέμπω, simul mitto. Eurip. in Iphig. Taur. …

Ὑπερπέ

Ὑπερπέμπω, mitto super, vel vltra. Vnde exp. etiam, vltra scopum iaculor.

Ὑποπέμπω, submitto, clàm mitto, suborno. suppono. Synes. φήμας δ' ὑποπέμπων. vtitur & Plut in Pyrrho.

Composita sine præpositione.

Δυσπέμφελος, ὁ καὶ ἡ, traiectu difficilis. Sic à poëtis dicitur ὁ πόντος & ἡ θάλασσα, quoniam δι' αὐτῆς δυσχερῶς ἡ ναῦς πέμπεται. Iliad. π. Itémque ἡ ναυτιλίη dicitur δυσπέμφελος, quoniam fit in mari δυσπεμφέλῳ. Hesiod. Erg. lib 2. Homo δυσπέμφελος vocatur apud Hesiod. in Erg pro χαλεπός, δυσάρεστος μεμψίμοιρος.

Διοπομπέω, & ἀποδιοπομπέω, vel potius ἀποδιοπομπέομαι, οῦμαι, ablego, procul amando, inuocando, Δία ἀλεξίκακον, & quasi illius inuocationis præsidio à me depello. Synes. ὅμως ἀποδιοπομπεῖσθαι τὰ ἐκ τῆς φιλονεικίας κακὰ εἰς ὄρος. Exponitur etiam, exigo, & procul amoueo: vt apud Plut. in Catone. ὁ δὲ Κάτων ἔγνω ἀποδιοπομπήσασθαι τοὺς φιλοσόφους ἀπὸ τῆς πόλεως. ¶ Item reiicio, vel neglectius aut per dissimulationem transmitto, vt apud Athen. l. 9. ¶ Ἀποδιοπομπέομαι, est etiam expio, procuro, vt prodigium, & depellere conor. ἀποπέμπομαι θεοὺς τοὺς ἀποτροπαίους Δία, inquit Suidas.

Ἀποδιοπομπητέος, ἡ, sacrum expiabile. Plato de leg. 9.

Εὔπομπος, exp bonus dux.

Θεοπομπέω, numine afflatus sum, ἐνθουσιῶ Hesych.

Θεόπεμπτος, à Deo missus. Aristot. eth. 1. c. 9.

Ναυσίπομπος, naues vehens & promouens: vt ναυσίπομπος αὔρα, apud Eurip. in Phœniss.

Ψυχοπομπός, ὁ, dux manium: vel qui demortuorum animas Plutoni transmittit. Epitheton Merurij, qui manibus ad inferos ducendis præest Lucian.

Πετροπόμπος, dicitur esse machina qua saxum emittitur.

Σιτοπομπία, frumenti transsimissio, procuratio annonæ. Dem. pro cor. Scribitur & σιτοπομπεία, apud Demetr. Phaler.

Ψυχοπομπός, animarum deductor, qui animas defunctorum ad inferos trapsmittit, seu deducit. Mercurii cognomen, Odyss. ω. & apud Plut. in lib. de fera num. vind.

Ψυχοπομπεῖον, τὸ, locus ex quo animæ defunctorum ad inferos deducuntur. vel in quo ex inferis sedibus euocantur & interrogantur de rebus futuris. Plut ibidem.

Ὠκύπομπος, celeriter vehens seu transuehens: vnde apud Eurip. in Iphig. Taur. ὠκυπόμπου ναὸς, nauis citò transmittentis vectores.

Composita ex πομπεύω seu ex πομπὴ significante pompam.

Διαπομπεύω, in pompa transuehor, pompaticè transeo. Lucian. in Menippo.

Ἐκπομπεύω, pompaticè me effero, pompaticè & cum fastu incedo. Lucianus. ἐκπομπεύει τῷ κάλλει. Item effero, euulgo, pando secreta. Dion. Areop μάρτυρες ὅτι τοῖς ἀδύτοις ἐπιπομπεύσαντες, ἐκπομπεύουσι τὰ ἅγια τῶν ἁγίων λογίων.

Ἐμπομπεύω, pompaticè facto & ostento me aliqua re: vt apud Basil. … ἐμπομπεύει τοῖς ἐγκωμίοις τῶν μακαρίων, iactat se in laudationibus defunctorum. Apud Demosth. ἐμπομπεύειν τοῖς ἐκείνων ἔργοις, pompaticè illorum præclara facinora memorat.

Ἐπιπομπεύω, idem. Plut. in Cæsare, ταῖς πατρίδος ἐπιπομπεύειν συμφοραῖς, pompam ducere & triumphare in patriæ cladibus & calamitatibus.

Προπομπεύω, in solenni pompa præeo vel præferor: *de animatis pariter & inanimis*. Herodianus lib. 5. οἵ τε ἱππεῖς καὶ στρατὸς πᾶς προπομπεύοντες. pompam eiusmodi comitabantur. Idem libro 1. καὶ τὸ πῦρ προπομπεῦον αὐτῆς, ignis ei de more præferebatur.

Συμπομπεύω, vnà pompam duco. Quidam exp. ludos concelebro.

ΠΕΜΦΙΞ, ιγος, ἡ, flatus. Aeschyl. in Prometh. vincto, … μή σ' ἀναπέρσῃ Δυσχειμέρῳ πέμφιγι τρέψας ἄνω. Sic & Soph. vt refert Galen apud Hippocr. epidem 6. comment. 1. artic. 29. ¶ De radiis solaribus (inquit ibidem Galen. videtur vsurpasse. Soph. in Colchis: itidem Aeschylus, … πέμφιξ ἡλίου Προσδέρκεται. ¶ Item gutta. Aeschyl. in Prometh. ἐξελαβὲ δὲ μή σε προσβάλῃ στόμα πέμφιξ. item in Pentheo, μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς. ¶ Item nubes, apud Sophocl. Vide cætera apud Galen. loco citato. Item pustula, bulla è cute erumpens. Galen. ibidem. Pro bulla verò quæ in aquis & humidis quibuslibet flatu quodam extruditur & supernatat, dicitur à Nicand. in Ther. 1272.

Πεμφιγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, referens πέμφιγα: vt πεμφιγώδεες πυρετοὶ, apud Hippocr epidem. lib. 6. artic 29.

Πεμφὶς, ίδος, ἡ, idem cum πέμφιξ Hesych.

Πεμφιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum πομφολυγώδης Hesych.

Πομφὸς, eminentia cutis tumida, humore redundans & rubicunda. Gal. in lex Hippocr.

Πομφόλυξ, υγος, ἡ, bulla: idem cum πέμφιξ. Luc. in Charon.

re. Nic. in Ther. & Plut de fera numinis vind. ¶ Est & metallicum quiddem. Diosc. l. 5. c. 85.

Πομφολυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, bullis turgens: vel bullam referens.

Πομφολυγηρὸς, οῦ, ὁ, idem. Apud Aegmetam l. 7. c. 17. πομφολυγηρὸν est nomen emplastri.

Πομφολυγόω, ῶ, in bullas conuerto vel cogo. Πομφολυγοῦμαι, in bullas conuertor vel coëo. Diosc. l 5. c. 75.

Πομφολύζω, bullo. Diosc. l. 5. c. 84.

ΠΕΜΦΡΗΔΩ'Ν, όνος, ἡ, pemphredo: insectum è vesparum genere. Nicand. in Alexiph. v. 183 μέλισσαι, Πεμφρηδὼν, σφῆκές τε καὶ βομβύκες ὄρειαι. Et in Ther. ὀλοὸς σφὴξ, Πεμφρηδὼν ὀλίγη τε. Existimatur idem esse quod τενθρηδὼν apud Aristot.

Πενέστης, πένης, &c. vide in Πένομαι.

ΠΕΝΘΕΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, socer, vxoris meæ pater. Hom. Il. ζ. Δεῖξαι δ' ἠνώγειν ᾧ πενθερῷ ὄφρ' ἀπόλοιτο. Apud Plut. Romani vetantur παρὰ γαμβροῦ καὶ παρὰ πενθεροῦ δῶρον λαβεῖν.

Πενθερὰ, ᾶς, ἡ, socrus, vxoris mater. Hesych.

Εὐπένθερος, [comp.] bonum habens socerum, felix propter socerū. Theocr. idyll. 18.

ΠΕ'ΝΘΟΣ, εος, τὸ, luctus, i. mœror ex morte propinquorum vel amicorum. Herodot. in Erat. ἀπεκείροντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προσεθήκαντο. Xenoph. Pæd. 4. διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων. Plutar. in Fab. πένθους καὶ χρόνου καὶ τύπου ὅρον. ¶ Apud poëtas quemuis mœrorem significat: vt Iliad. α, Ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. Od. τ, Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων. Sic & alibi apud Hom. & Hesiod. in Theog. * Etymol. à παθὸς deriuari scribit, vt βένθος à βάθος, mutato α in ε, & pleonasmo τοῦ ν.

Πενθήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, luctuosus. Eurip.

Πενθικὸς, οῦ, ὁ, lugubris: can. 5. concil. Ancyr.

Πενθικῶς, lugubriter, lugubrè. Xen. Pæd. 5. Luc. de calumn.

Πένθιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lugubris, vel luctuosus. Plutarch. in consolat. ad vxor. Athen. lib. 12. Apud Euripid. πένθιμος ἀνὴρ, expon. vir qui lugetur.

Πενθαλέος luctuosus. Bion. Smyr. in epitaph. Adon.

Πενθὰς, άδος, ἡ, luctuosa, lugubris. Nonn.

Πενθέω, & poëtica epenthesi πενθείω, ῶ, f. ήσω, lugeo. Il. τ, νέκυν πενθῆσαι. Il. ψ, Τὸν τώγ' ἐννῆμαρ πενθείομεν. Od. τ, ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί *tanquam à* πένθημι. Sic πενθαίνω, teste Eust. Isocr. ἐπένθουν αὐτὸν ὥσπερ τῶν οἰκείων ὅμως ὄντα. Sic & apud Aeschin. & Plutarch.

Πένθημα, τὸ, luctus. Theoc. idyll. 27. ἐξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ … φέρουσαι.

Πενθητήριος, ου, ὁ, lugubris, qualis eorum est qui lugent. Plut. in consolat. ad Apollon.

Πενθητικῶς, lugubriter, more eorum qui lugent.

Πενθήτρια, ἡ, exp. præfica Præficæ autem dicebantur apud veteres (teste Nonio (quæ adhiberi solebant funeri, mercede conductæ vt flerent & fortia facta laudarent. Apud Eurip. in Hippol. πενθήτρια κακῶν, exp. simpliciter, quæ luget.

Composita.

Ἀξιοπενθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dignus luctu. Eurip. in Hippol.

Ἀπενθὴς, luctu carens. Synes. ep. 57.

Ἀπένθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem luctu nemo prosequutus est vel prosequitur, indeflctus. Iulian. ep. 38.

Ἀποπενθέω, ῶ, lugeo vel elugeo. Plut. in Coriol. … ταῖς γυναιξὶν ἀπέτρεψεν ἀποπενθῆσαι δέκα μῆνας.

Βαρυπενθὴς, graui luctu oppressus, grauiter lugens. Item grauem luctum & mœrorem afferens.

Βαρυπενθία, ἡ, grauis luctus.

Βαρύπενθος, ὁ, idem quod βαρυπενθής. Epigr.

Διαπενθέω, ῶ, lugeo. Plut. in Public. διεπένθησαν ἐνιαυτὸν ὅλον ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ πένθος ἔντιμον καὶ ζηλωτόν.

Δυσπενθὴς, grauiter lugens.

Δυσπενθέω, grauiter lugeo, vehementer lugeo. Plut.

Καταπενθέω, ῶ, lugeo, defleo, deploro.

Νεοπενθὴς, qui in recenti luctu est, qui recens luget

Νηπενθὴς, luctu & mœrore vel tristitia carens, serenus. lætus. in Epigr. Item quo luctus tollitur, qui tristitiam animo eximit: vt φάρμακον νηπενθές. Od. δ.

Νηπενθίως, sine luctu. Plut.

Πολυπενθὴς, multùm lugens, quem crebræ calamitates luctu afficiunt, miser. Od. ξ. Exponitur &, luctuosus, luctu plenus: *quum de re dicitur.*

Συμπενθέω, cum alio lugeo simul luctu afficior. Eurip. in fine Herc. fur. … συμπενθήσατε.

Τλησιπενθὴς, luctum ferens, seu luctu affectus: vel fortiter luctum & mœrorem perferens. Od. ε.

Φιλοπενθὴς, luctus amans, ad luctum procliuis. Plut.

ΠΕ'ΝΟΜΑΙ, facio, efficio, ago. Ilia. α, ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν, sic illi quidem hæc agebant in exercitu. Odyss. ω, τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι, quid opus est te istud effectū reddere? Dicitur etiam πένεσθαι ἄριστον, parare prandium. Il. ω. Sic & δαῖτα πένε-

σθαι

σθαι. Odyss. ξ. convitium curare & struere epulas. ¶ Item pauper sum in re familiari. Athen. lib. 4. sine δ. πᾶς ὁ τὰ καθ' ἑαυτὸν πλουτῶν εἰ καὶ σφόδρα μόχθος ἐστὶ καὶ πένης διὰ τοῦ ἀξιοῦν. Plutarch. in lib. quomodo quis sentiat se in virtutis studio proficere. ὁ πενόμενος εἰ καὶ σφόδρα ἐστὶ πένης, ἧττον μέλλει πένεσθαι διὰ τοῦ ἀρκεῖσθαι.

Πένης, ητος, ὁ, proprie qui labore victum quærit, pauper, inops, Aristoph. in Pluto docet πένητα ζῆν τὸν σωφρόνων μὲν τοῖς ἔργοις ἀσχολούμενον, εἰς δὲ τὰ περιττὰ καὶ μάταια μὴ δαπανῶντα. Aristot. polit. 2. καθάπερ οἱ σφόδρα πένητες. Plut. de deo Socr. ἐν οἰκίᾳ πένητι, in domo paupere. Et cum accus. apud Plat. epist 7. ὁ χαλκεὺς τὸν πένητα τὸν ἐκ τοῦ ἀεὶ ζῆν ἐπὶ τὸ ἀεὶ πλουτεῖν. Fœmin. πένητα. pauperula. Hesych. Comparat. πενέστερος, pauperior. Plutarch. in Apophth. Superl. πενέστατος, pauperrimus, Xen. in Athen. rep.

Πεπανύσμαι, pauper sum. Hesych. [libi.

Πενία, ας, ἡ, papertas, inopia, Aristoph. in Pluto. Plut. ἐκ τῆς φιλοπλ. & alibi.

Πενιχρός, ά, όν, idem cum πένης. Aristoph. in Pluto, μειράκιον πενιχρόν. Et apud Aristid πενιχρὰ, paupercula. Hinc compol. πεντακενιχρός, quinquies pauper. in Epigr. Πενιχρὸς, pauperum more, per inopiam. Aristot. in polit. Πενιχρότατος, ὁ, paupertas, inopia. Πενιχραλέος, ά, όν, pauper, pauperculus, inops.

Πενέστης, ὁ, ὁ. seruus, famulus. Eurip. in Phrixo. Ἀέκητι πενήστης ἁμὸς πρόκειται δόμοις. Apud Thessalos πενέσται dicti fuerunt serui bello capti, vt ἕλωτες, apud Lacedæmonios, κλάρωται, apud Cretenses: vide Athen lib 6. Sic sæpe vt apud Xen. vt Hellen. 3. & 6. & apud Aristoph. in Vesp. Generaliter etiam dicuntur πενέσται qui in colendis agris aliisve laboribus obeundis operam suam locant: teste Hesych.

Πενεστία, ἡ, famulitium, seruitium Aristot polit. l. 2. c. 3 & 7.

Πόνος, ὁ, labor, studium & opera rei alicui impensa. Iliad. κ. οὐ δὲ πόνε γ' ποτὲ λάβες, nunquam à labore cessas. Dicitur πόνον ὑποδύεσθαι, apud X. in Pæd. 1. subire vel sufferre laborem. & τὸν πόνον αἴρεσθαι, apud eundem in Cyneg. laborem sustinere & perferre, & πόνον ὑπομένειν, laboribus succumbere, apud eundem Hellen. 7. Exponitur etiam, negotium: vt Odyss. ἀπὸ πόνου ἔνεκα, quoniam alia nos vrgebant negotia. Sic Il. φ. πάντα δ' ἐπόνει πόνον, omnibus faciebat negotium. ¶ Item molestia, vel labor & molestia: vt Il. φ. Ἐπεὶ μὲν πεῖσαι σθένος Ἀχιλῆα, vt liberaret laboribus & molestiis. Exponitur etiam, ærumna vt apud Thuc. τὸν πόνον. Philo de vita Mos. l. 1. τὸν ἐμὸν πόνον ἢ μόχθον τὸν ἐμὸν καὶ ἔμφασιν nulla vel ærumna vel calamitas Hebræos attigerit. ¶ item morbus vel dolor: aut etiam vitium. Thuc. lib. 1. τὸν δὲ πολλῷ χρόνῳ πρότερον ἐς τὰ ξηρὰ ὁ πόνος αὐτῷ ἐπέβη ἐς ἐμὲ ἐγένετο. Et apud Gal. πυρετοὶ καὶ πόνοι. Et cum genit. vt Hippoc. κάθαρσις πόνου, articulorum dolores. Sic Diosc. lib. 1. cap. 78. φρὲς πολὺ ἔξω πόνου καὶ διάφορος, ad laterum pectorisque dolores. ¶ Πόνος σελήνης dicitur defectus lunæ.

Πονέω, ῶ, f. ήσω, laboro Plutarc. in Alex. δυνάμενον μὴ δεῖν πονεῖν βασιλικὸν ἦν τὸ πονεῖν. Isocrat. ad Nicocl. τῇ ψυχῇ πονοῦσι. Xenoph. πονεῖν ἢ ἥδεσθαι εἰς τὰ παιδικά. Et πονεῖν ἐπ' ἐξέσει, in res dignas laborem impendere. Et cum accusat. Aristot œcon l. cap. 8. ἃ πονήσουσι εἰς ἀδυνάτους. Plut. in Cam. πολλὰ καὶ πονήσαντα. Cũ eodem significat etiam, facio Soph. Ἡ πολὺ ὄμεια πᾶς πολὺ ἄμεινόν σοι πονεῖ, facit quæ tibi vtilia sunt. Exponitur &, tolero, labores exantlo. Plat. epist 7. πάσχοντάς τε ἅπερ ἐκεῖνοι πονοῦντες. ¶ Item viribus frangor, laboribus succumbo. Plat. in Phædro, μικρὰ ἐκείνου συγχωρεῖ, μὰ πονεῖν αὐτὸν ἐν τοῖς πολλοῖς χρόνοις. Exponitur lassesco defatigor. Aristot in probl. διὰ τί ποτε ἐν τοῖς ὕπνοις ἧττον πονοῦμεν τὸ μέσον μᾶλλον πονοῦμεν. Item laboro, i. laborem non amplius sustineo, premor, inclino. Thuc. lib. 1. ἐπεὶ σφῶν οἱ ξύμμαχοι ἐπίεσαν. Sic & apud eundem lib. 5. & Synes. epist. 104. Ναυσὶ μὲν γὰρ οἱ ἐλαίαν πλοκὴν χρῆναι πρατικὴν. Item laboro, ægroto. Thuc. l. 2. τῶν δ' ἀνασπάστων ἢ τὸν ἀνεμιφθρον ἐκπίεζοντο.

Πόνημα, τὸ, labor, opus. Epigr.

Πονητικός, ὴ, όν, ad laborandum promptus, ad laborem perferendum aptus.

Πόνηρος, ά, ὁ, (proparoxyt.) laboriosus, miser, infelix. Aristoph. in Plut. Παπαῖ σοφοῦς γ' εἶναι ὑμᾶς ξυμβήσεται. Et in Vesp. Ἀναβαρίσας πόνηρα ἢ κεκυφότα. Πονηρὸς, ά, όν, (oxyt.) improbus, scelestus, prauus. Demosth. pro cor. τῶν πονηρῶν ἐστὶ καὶ ἡ πονηρὰ φύσις. Aristoph. in Vesp. πάνυ πονηρὸς, improbissime, nequissime. Item malus, i malè se habens Phil. de vita M. l. 1. πονηρὸς ἐν πονηροῖς, melior ex malis iperare. Sic dicitur σοφὸς ἐπὶ τέχνῃ, apud Xen. Pæd. 1. Et σοφὸς ἐπὶ τέχνῃ, apud Herodian l. 2. Exponitur etiam, vitiosus vitiatus.

Πονηρῶς, malè miserè: sic σοφῶς πονηρὸς δίκαιος τε, Synes. ep. 43. σοφὸν τὸν πονηρὸν παρ' ἡμῖν, miseram vitam degens. Πονηρὸς, improbè, scelestè, nequiter.

Πονηρία, ἡ, vitæ conditio misera & laboriosa. Hesych. Item improbitas, nequitia malitia. Aristot. Xen Plut. &c. Item vitium. prauitas. Plut. symp. 4 probl. vlt. Exponitur & defectus, inopia. Plat. de rep. l. 1.

Πονηρόομαι, fio, improbus fum, improbè & nequiter ago.

Πονηρόω, μαι. idem. Aristot. rhet. 3.

Πονηρόμοιρος, ὁ, facinus improbum & scelestum, scelus, flagitium. Chrysost.

Κοῦφα, Πῶς, Ποῖ, Πόντος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ ac primùm ex πόνος.

Ἀμφιπόνημα, circa aliquid vel aliquem fatago, illaboro alicui rei. Il. π. Τὰς δὲ τ' ἐνέξῃ σοφοσεφάμενος ἀμφιπόνημα ἕλκε ἀκάμᾳ. Il. ρ. ἀμφιπόνητο βοὸς ἀκάδεσι ῥιφίοισι.

Πεζαπόνεομαι, idem. Od. σὺ δ', ὦδε, ἐλαύνετ' ἐοὶ μεγάροισι πόνοιο: per tmesin pro ἀφεπονοῦ.

Compositæ ex πόνος ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιπονέω, seu ἀμφιπονέομαι, latiùs circa, occupor circa. Il. ἀμφὶ δ' Τυδείδῃ δουρὶ κλυτὸς ἀμφεπόνητο. Exponitur etiam, abfumo, apud Plut.

Ἀποπονέω, finem laborandi facio, laborare desino, apud Suid. ἀλλ' ὅτε γ' ὀμφῆς ἀποπονοῦμαι ἐμεῖο θεοῖσι τὰ ὑποτρόπια.

Διάπονος, ὁ, ἡ, laboriosus, laboris patiens; induftrius. Plut. in Mario. [Ita.

Διαπόνως, laboriosè. magno cum labore & difficultate. Ἰδὲ καὶ Διαπονέω & διαπονόομαι, elaboro, expolio, confcio. Horat. Philipp. ὑπομνήματα δ' αὐτῶν χαρίεντος τοῦ Ἀθηναίου διαπεπόνηται. Xenoph. ἔκ τε τούτων διαπονήσει. summo labore efficientes. Item operam do, exerceo, fabrico. Plut. in Per. Ἀγησίλαος δὲ Πυθοκλείδη μετεπέμψατο διαπονησόμενος τὸν ἄξονα, muticæ operam daturus. Plato in ep. εἰς ἀκριβῆ ἀφορισμὸν ταῦτα δεῖ διαπονεῖν. Et in pass. διαπονέομαι, qui laborose exercentur. Xenoph in Lac. Rep. ¶ Διαπονοῦντες ἐρεῖς ferens, tædio affectus. Act. Ap. cap. 16.

Ἐκπονέω, elaboro, excolo, Theocr. idyll. 7. ἐκ δρυὸς ἐκπονέων μελίφρονα θρῆνυν. Thuc. τὸν ἐκ φρενὸς τοῦ λόγου ἐκπονοῦντα. Item fatago, operam pono in. exerceo Xen. Pæd. l. 2. ἐκπονεῖ καὶ ἐπὶ πολλοῖς πράγμασι, σφόδρα μὲν καὶ ἐκπονοῦντες. Plut in Per. τῶν ὅλων ἐκπονουμένων. Item cum labore confcio, vel fimpliciter, confcio Aristot. probl. sect. 4. ὅτι ἅπαξ ἐκπονεῖ τὸν ἥλιον. Item neutr. laboro, pereo. (Plat. Xen. Pæd 4. ἐκπονοῦντες τοῖς σώμασιν ἐκπονεῖν.

Ἐκπονοῦμαι, elaboror. Theocr. Item exerceor. Xen: valetudinem ἐκπονοῦμαι, exercitatus, laboribus assuefactus. Item labor confcior, defatigor. Plut. in Orth 2. ἐκπονούμενος πεπονημένος. ¶ Item actiùs, exerceo, meditor. Xen. Πρὸ ἐκπονοῦντος.

Συμπονέω, (*decomp.*) simul labores perfero, operam mecum laboranti alteri adiungo. Eurip. in Ione, ἐγὼ δὲ σοὶ καὶ συμπονεῖν θέλω.

Ἑταμπονέω, laborum patiens.

Ἐμπονοῦμαι, illaboro alicui rei, operam alicui rei impendo.

Ἐμπόνημα, ατος, labor alicui rei impensus.

Ἐπίπονος, laboriosus. operosus. Isocr. in Hel. enc. Item labore & molestias afferens: vt κύων ἐπίπονος. in Stoic. defin. Item labore carens, fassitudinem sentiens, Aristot de mundo. Τὸ θεῖον ἀπόνως καὶ ἐπιπόνως, labor, molestia. Xen. in Cyneg.

Ἐπίπονος, magno cum labore, difficulter, ægrè Thuc. Xen. Item sedulò, diligenter, magno cum studio. Athen. 7.

Ἐπιπονέω, idem quod ἐμπονέω. Expon. & laboses tolero.

Συμπονέω, (*decomp.*) simul laboro, simul illaboro. Xen. Pæd. 5. ἐν ᾗ δὲ πᾶς τις πάντα οἱ ἄλλοθεν συμπονεῖ ἑκάστοις.

Κατάπονος, labore defessus, labore confectus & enervatus. itr. in Sylla & Alcib.

Καταπονέω, labore confcio & opprimo, defatigo.

Καταπονέομαι, labore confcior, fatisco: vel fimpliciter, confcior, debilitor. Diog. Laërt in Lycone, σῶμα πολλαχοῦ καταπονούμενος.

Καταπονέω, ομαι, exp. etiam, exercitatus.

Προπονεῖν, ante labore frangi &, fatigari, prædelassari. Hippocr. in aphor.

Συμπονία, & Atticè ξυμπονία, vnà labore laborantem adiuto. Eurip. in Oreste. Καὶ ξυμπόνῳ τοῖς κακοῖς βέλτιον.

Τλήμων, ὁ, ὁ. qui supra modum laborauit: ideóque viribus est fessus ac defectus. Plut. in Alex.

Τλήμονία, nimium me labore exerceo, labore meo officio Xen.

Xen. apom. l. 1. Τλήμονα, seu τλήμονα μόχθον, labores pro te fuscipio. Soph. in Aiace, τλήμονα μόχθον τλῶλα.

Compositæ sine præpositione.

Ἀπόνητος, ὁ, ἡ, fanans laborem. Pro quo metri gratia dicitur ἀπόνητος. Suid.

Ἄπονος, labore carens, facilis. item molestia carens, molestiam non exhibẽs. Item morbi dolorisque expers. Poll. Item qui se labore non exercet. Xenoph. in Lac. rep. Item abhorrens à labore, non tolerans laboris. Item Hellen. 3. Item dolores sedans.

Ἄπονος, sine labore, nullo negotio facilè. Xen. Pæd. 7.

Ἀπονία, vacuum esse à labore & molestiis. item auersatio laboris, laborum detrectatio & fuga, apud Xen. item desidia, inertia. otium.

Ἄπονος, illaboratus: vel idem cum ἄπονος. Ἀπονητί, idem cum ἀπόνως. Suid.

Ἀργοπόνος, cuius optimus est labor, optimè laborans: apis epith. apud Phocyl.

Ἀρουραῖος, q. d. in aruo laborans, agricola: in Epigr.

Ἄτριπτος, ærumnosus: ἀτρύτους (inexhaustos) πόνους afferens. Hesych. ltē qui multos subit labores, nec iis frangitur: quem οὐ πόνος τείρει.

Αὐτόπονος, per se elaboratus. Epigr.

Γεώπονος, agricola.

Γεωπονία, agricultura. Phocyl.

Γεωπονικὸς, ad agriculturam spectans.

Γεώπονος, terram colo.

Γιόπονος, idem quod γεωπόνος. Hesych. γιόπονα, idem cum γεώπονα. Γιόπονος, idem cum γεώπονος, Eurip in Rheso.

Δαβοπόνος. Hesychio est πονηρὸς, σπουδαῖος.

Δαμπόνος, hasta laborans, seu laboriosus in bello. Euripid. in Iphig Aul.

Δυσπόνος, ὁ, ἡ, ὁ. laboriosus, ærumnosus: graues & difficiles labores afferens. Odyss.

Δυσπόνως, ὁ, ὁ, nutritio quæ difficili labore fit. Sophock in Oedip. Colon.

Ἑκατόμπονος, qui libenter laborat, semper promptus ad subeundos labores: impiger: strenuus Xen. Pæd 1.

Ἐριπόνος, qui lanis excolendis aut lanificio laborem impẽdit. Suid.

Ἡφαιστόπονος, à Vulcano elaboratus: vt ἁρμὸς ἡφαιστόπονος ὅπλων, apud Eurip. in Iphig. Aul.

Θεόπονος, à Deo elaboratus seu structus. Eurip. in Troad.

Θρασύπονος, audax in laboribus suscipiendis.

Κακοπονία, fœtissimè affectus ad labores tolerandum, ad laborem inepus, debilis. Aristot.

Λαβόπονος, laborum & molestiraum oblitus. Soph. in Aiace.

Λαοπόνος, laboriqus & molestiis liberans, dolores eximens.

Μάταιπονία, inanis labor, opera fruftra impensa. Lucian. Plut. Chrysost.

Ματαιπονία, fruftra laboro, operam perdo. fchol. Aristoph. & Chrysost. (Plat.

Μισοπόνος, odi labores: non contendo, nec enitor, nec studeo.

Μογοπόνος, fatalibus infortuniis premor Hesych.

Μοχθοπόνος, à, quæ circa ipsam adornandam occupatur. Idem; Eã & nomen fabulæ Sophr apud Athen. l 8.

Ὁπλοπόνος, opsoniorum apparator, cocquus. Epigr.

Πανόπονος, labori finem imponens, à labore recreans. Eurip. in Iph. Taur.

Πάνπονος, laboriosus. item ærumnosus, calamitosus. Eurip. in Hecub. Exponitur etiam, labores multos strenuè perficiens, apud Sophocl.

Πανπόνη, multo cum labore. Plut. in Alex. Phal. in ep.

Πανπόνος, à, labore liberans, laboris molestiã subleuans. Epigr.

Πεζόπονος, pistor. Philo de mundo.

Πενόπονος, patiens laboris. Exponitur &, audax. Hesych.

Τριπόνος, ter laborans, ter textus. epigr.

Φερέπονος, laborifer, laborum tolerans.

Φιλόπονος, à, laborum tolerantia. Appian. (1. probl. 5.

Φίλοπονος, amans laborũ, gnauus. Isocr. ad Demon. Plut. symp.

Φιλοπονία, à laborum amor, studiũ, industria. Plato de leg. 7.

Φίλοπονος, laborum amans fum. Item cum labore efficio, studiosè & gnauiter aliquid facio. Plat. de rep. lib. 7. ὅταν τὶς φιλοπραγμοσύνῃ ἢ φιλοπονίᾳ. ἴ. ἢ σκαπτὸς τὰ διὰ τὸ σώματος φιλοπονεῖ. Exponitur etiam, elaboro, elucubro: vt in Pand. φιλοπονώτατον τῶν διάτρων. idem. Aristot Rhet. 3. οἷσι μᾶλλον φιλοπονεῖσθαι ἢ τοῖς ἄλλοις.

Φίλοπονμα, τὸ, opus elaboratum.

Φίλοπονος, ὁ, ἡ, idem. Xen. in Oecon. Φίλοις τε ἀπροφθονοτέρους ἑαυτοὺς παρέχει.

Φιλοπονώτερος, idem.

Φυγόπονος, qui laborem seu labores fugit.

Φυγοπονία, laborum fuga. Idem.

Χθιζοπονία, festum quoddam in quo opifices sacrificeab ant. Hesych.

Χειροπόνητος, manu elaboratus.

Ὡδίπονος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ ex πονηρός.

Ἀπόνηρος, qui improbus & nequam non est, minimè malus.

Εὐπονηρία, prauum & vitiosum reddo, vitio. Synes. ep. 114. τὸ σῶμα εὐπονήρευσε.

Λιπόνηρος, eximiè improbus, insigniter nequam: λίαν πονηρός. Hesych.

Μεγαλοπόνηρος, qui in magnis rebus improbus est: immani improbitate præditus. Aristot polit. 5. c. 11.

Μικροπόνηρος, qui in parua re seu in paruis rebus improbus est. Idem ibid.

Μισοπόνηρος, maiorum osor, qui improbos auersatur. Demosth. in Mid. Phil. de vita M. l. 2. Τὸ μισοπόνηρον, improbitatis odium. Idem de vita M. l. 1.

Μισοπονηρία, idem quod τὸ μισοπόνηρον. Plut. de disc. adul. ab am.

Μισοπονήρως, improbos odi, improbitatem auersor. Lys. contra Nicom. ἀδίκως καλῶ ὑμᾶς πάντα μὲν ἀεὶ τοὺς πονηροὺς μισοπονήρους.

Συμμισοπονηρία, (*decomp.*) vnà improbitatem odi, vnà indignor ob facti iniquitatem. 2. Maccab. c 4.

Παμπόνηρος, omnino improbus, improbissimus.

Περιπόνηρος, admodum improbus, improbitate nobilitatus. Aristoph. in Acharn.

Φιλοπόνηρος, improborum amans. Aristot. ἐθ. 5.

Πέντε, quinque. Plut. de def. orac. & in probl. Rom.

Πεντάς, άδος, ἡ, quinarius numerus: r. quinque. Idem de def. orac.

Πενταδικεῖον, ὁ, quinarius, vel pentade constans.

Πενταδικὸν, idem cum πεντάς.

Πεντάκις, quinquies.

Πεντακαῖ & πεντακῶς, quinquefariam, quinque modis.

Πεντάκωλα, idem. ll. μ.

Πεντακόσιοι, quingenti. Πεντακοσιοστὸς, quingentesimus.

Πεντήκοντα, quinquaginta.

Πεντηκοντάρχης, quinquaginta militum præfectus. Xen. in Laced. rep.

Πεντηκοστὸς, ὴ, όν, quinquagesimus, Galen. ad Glauc. l. 1. πεντηκοστὸν ἐπὶ sub. ἔτος, quinquagesima dies. item quinquagesima pars, sub. μοῖρα.

Πεντηκοστεύομαι, quinquagesimam soluo, quinquagesima à me exigitur Harpocr.

Πεντηκοστὸς, ὁ. qui quinquagesima die aliquid facit.

Πεντηκοστὸς, ὁ, ὁ, ordo militaris, constans quinquaginta viris. Thuc lib. 5.

Πενταπλόος, ὁ, ὁν, quintuplus, quintuplicatus. Athen. lib. 11. exponitur & quintuplex 3. Reg. c. 6.

Πενταπλάσιος, quintuplo maior seu amplior: vel quintuplus, exponitur &, quinquies tantus.

Πενταπλασίως, pro eodem.

Πενταπλασιάζω, quintuplo maiorem facio.

Πέμπε, Aeolicè dicitur pro πέντε. Hesych. & Eustath.

Πεμπτὸς, idem cum πεντὰς. Aristot. polit. 5. c. vlt.

Πεμπτὰς seu πεμπάζομαι, per σοφισταὶ τὸν numero. Od. Αὐτὰρ ἐπὶ πάσας σοφισταὶ τὰς ἑξῆς. exponitur & simpliciter, numero: vt apud Argon. 2. εἰς πεντάκαιδεκα σοφισταὶ. Sunt qui σοφίζειν esse dicant per quinos digitos numerare.

Πέμπη, ης, ὁ, ἡ, quintus. Plutarch. πέμπη dicitur etiam quinta pars.

Πεμπηδιαῖος, à, ὁν, quintanus: vt σοφιστὴ πυρετὸς, febris quintana, i. quæ quinto quoque die reddit. Alex ãd. Aphr. in probl. Aliquis etiam aliquid σοφιστὴ ἔχειν facere dicitur, quum id facit quinto post die. Od. ξ. plut. in Fab.

Πεμπηδόν, ὁ, ὁ, numerus quinque militum. Xen. Hel. l. 7.

Compositæ.

Ἀναπεμπάζω & ἀναπεμπάζομαι, iterum numero, calculum repeto. Quidam exp. in memoriã reuoco, præterita reputo. Luc. ὥσπερ πάλαι σοφισταὶ ἀναπεμπαζόμενος τὴν πᾶσαν ἡμῖν δυσμενίαν.

Ἀποπεμπάζω, quintam partem perfoluo. Genes. c. 47.

Ἐπὶ πεμπῇ, ὁ. fesquiquintus. Leuit. 27.

Πεμπεμμένα, Didymo videntur fuisse ὀδάτρια τινα τὰ ὑπὸ τῆς πρωτοβάλλης. Harpocr. & Suid.

Πέος, ους, τὸ, penis: pudendũ virile: in epigr. & apud Aristoph. τὸ κατ' ἐξοχὴν ὄρνεον.

σποπάνω, &c. vide in ἀνάπαω.

Πέπερι, εως, τὸ, piper: arbor Indica fructũ ferens sibi cognominem. Diosc. l. 2. c. 189. Apud Gal. ad Glauc. l. 1, ἀπὸ τοῦ πεπείρειν, medicamentũ è triplici pipere confectum. * ἀπὸ τοῦ πέπτω, deducit etym. quod vim habeat concoquendi corroborandique: vt scribit Alex. Aphr. in præf. l. 1. probl.

Πεπερίδιον, granum piperis, apud Athen.

Πεπέριον, τὸ granulum piperis, apud eundem.

Πεπεριτης, ου, ὁ, piper referens gustu.

Πεπερίζω, piper imitor seu refero, ad piper accedo: vt πεπερίζω τῇ γεύσει, apud Diosc. l.2.c.190. (l.2.c.191.

Ὑδροπέπερι, (comp.) piper aquaticum, nomẽ plãtæ: de qua Diosc.

ΠΕ'ΠΛΟΣ, ὁ, peplum vestis seu indumentũ muliebre: è subtili stamine, cæteris vestibus superiniici solitum. Il. ε, πέπλον κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει. Il. ζ, ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδονίων. Xenoph. Pæd.3. καταρρήξασα γυναῖκες τοὺς πέπλους καὶ δρυπτόμεναι. Habebant & viri suos πέπλους: vt Iliad. ω. Priamus è suis φωριαμῶν ἐξείλετο περικαλλέας ἐξέλε πέπλους. Et Odyss. η, in sedibus Alcinoi parieti affixis πέπλοι εὔνητοι βεβλήατο Sic apud Xenoph. Pæd.3. Armenius Tigranes τοὺς πέπλους κατερρήξατο. Generalius etiam pro amictu sumitur: vt apud Sophocl. in Trachin. τὸ σὸν φέρων δώρημα, δυσκάθαρτον πέπλον. ¶ πέπλοι dicuntur etiam vela quibus currus & defunctorum cadauera integuntur. ¶ Il. ε, ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπτανται. Sic & Il. ω. ¶ Pro eodem neutro quoque genere dicitur πέπλον: vt apud Nonn. ἐπὶ χρύσεα πέπλα βαλόντες. Sic & in Epigr. θεσπέσια πέπλα. ¶ Est & πέπλος frutex quidam: de quo Diosc. l.4.c.168. & Galen. in lex. Hippocr.

πεπλίς, ίδος, ἡ, fruticis nomen easdem cum peplo frutice vires habentis, teste Diosc. l.4.c.169.

πέπλιον, τό, frutex qui aliàs daphnoides dicitur: de qua Diosc. li. 4 cap.148. Ab Hippocrate sic vocari τὴν πεπλίδα testatur Diosc. l.4 c.169.

Πέπλωμα, τό, vestis. Eurip. in Supplic.

Composita. (Phœn.

Ἄπεπλος, ὁ καὶ ἡ, peplo carens, peplo non amictus. Eurip. in

Ἑλκεσίπεπλος, ἡ, quæ peplum trahi sinit nec sustollit: quæ peplum gestat fluxum & longum: vt Τρῳάδες ἑλκεσίπεπλοι. Il. ζ.

Εὔπεπλος seu εὐπέπλος, pulchrum habens peplum. Hesiod. in Theog.

Ἰόπεπλος, violæ colore purpurantem peplum gestans.

Καλλίπεπλος, idem quod εὔπεπλος. Eurip. in Troad.

Κροκόπεπλος, croceum peplum seu vestem habens. Hesiod. in Theog. Metaphoricè aurora, κροκόπεπλος dicitur. Il. τ.

Κυανόπεπλος, cæruleo peplo vestitus aut vestita: cuius peplum cyanum refert: vt Λητὼ κυανόπεπλος, apud Hesiod. in Theog.

Μελάμπεπλος, cui est nigrum peplum. Eurip. in Oreste.

Μικρόπεπλος, paruum gestans peplum.

Μονόπεπλος, vno seu simplici peplo indutus. Eurip. in Hecuba.

Νεβριδόπεπλος, dicitur Bacchus, quòd peplum seu vestem ex hinnuleis pellibus gestaret: in Epigr.

Στερεόπεπλος, paruus peplus. Suid. propriè significat firmum seu rigidum gestans peplum.

Στερρόπεπλος, pelliceo peplo indutus, coriaceum peplum gestans. Herculis epith. apud Lycophr.

Τανύπεπλος extento & promisso peplo amictus: vel cui est vestis laxa & sinuosa. Il. γ, & σ.

πεποίθησις, &c. vide in πείθω. πεπρωμένα, in πέρας.

ΠΕ'ΠΤΩ, F. ψω, coquo Plat. de leg. li.2, ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα ποιοῦντες, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες. Sæpe de concoctione cibi dicitur in ventriculo: vt apud Galen. ad Glauc li.1, δεῖ δ' ἐπὶ κένοις, ὅπως καλῶς μὲν πέψαι δυνάμενοι καλῶς ἐσθίειν. Metaphoricè verò πέψαι ὀργὴν, iram concoquere, apud Aristot eth.4. cap.5. Aeoles pro hoc πέπτω πέσσω dicunt, teste Herodian apud Eust. pro quo πέσσω Atticè dicitur πέττω, quod specialiter de concoctione panis dicitur: Regum 1, cap.8. Et de coctione ventriculi, apud Alex. Aphr. σπλαγχνικὸς σίδηρον πέπτει. ¶ De Sole & aura æstiua dictum significat, maturo: vt Od. η, ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει. ¶ Vsurpatur & metaph. sicut πέπτω: vt Iliad. δ, χόλον θυμαλγέα πέσσων, & Iliad. ω, Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω. ¶ Exponitur etiã θεραπεύω. Il. θ, πέτεαι γε βέλος καὶ εἰκόσι πέσσῃ.

πέπτομαι, & πέσσομαι, coquor: vt πεπεμμένος ἄρτος, apud Aristoph. & πεπεμμένα ζῷα, apud Aristot. item ad maturitatem perducor.

πέμμα, τό, quicquid coquitur. Specialiter sic dicitur genus quoddam placentæ: vt apud Plut. symp. 1. probl.10. & Athen. lib. 14. Hesych. πέμματα sunt ποικίλα ἐδέσματα.

πέψις, εως, ἡ, coctio, concoctio, coctura. Aristot. Galen. Athen.

πεπτικός, ὁ, coquendi seu concoquendi vim habens. Diosc. l.3. 58. Gal. ad Glauc. l.2.

πεπτός, ὁ, coctus, vel coctibilis.

πόπανον, τό, placentula lata, tenuis & rotunda: cuius vsus maximè in sacrificiis erat. Aristoph. in Plut. de sacrif.

πέπων, ονος, ὁ καὶ ἡ, coctus seu excoctus à Sole, ad maturitatẽ perductus: maturus. Propriè de fructibus dicitur: vt apud Athen. l.2. & Theophr. hist pl.3.c.12. Impropriè apud Hippocr. πέπονα φαρμακεύειν ἐκ αἱμά. ¶ item mollis, mitis: metaphora à fructibus, qui quũ Sole percocti maturuerunt, molles etiã & mites euaserunt: vt σίκυος πέπων apud Aristot. in probl. cucumeris genus mollius & dulcius: quod interdum absolutè πέπων dicitur: vt apud Athen. l.2. Vtitur & in hac signif. Homer. Il. ζ. & Plut. de discern. adul. ab am. ¶ Ὦ πέπον, exp. suauissimè, iucundissimè: itidem metaphora ducta à fructibus maturis qui iam iucundiores sunt & suauiores. vt Il. ρ. & ι.

Πεπαίτερος, ὁ, maturior. Athen. l.2. Πεπαίτερα dicitur quæ æstatis maturioris & constantioris est, apud eundem l.13.

Πεπαίτατος, maturimus. Idem l.14.

Πεπαίνω, f. ανῶ, excoquo & ad maturitatem perduco. Diosc. l.1.c.184 ἐσθιόμενος καλῶς, εὔχυλα πεπαίνει Plat. in consolat. ad Apoll χρόνος ὁ πεπαίνειν εἰωθώς.

Πεπαίνομαι, excoquor, ad maturitatem perducor. Metaphoricè apud Xen. pæd.4. ira dicitur πεπαίνεσθαι, i. coqui & premi.

Πεπανσμός, ῦ, ὁ, maturatio: actio qua quid ad maturitatẽ perducitur, Gal. comment. 2. l.1. τῶν ὑποδεμένων.

Πέπανσις, ἡ, idem Aristot. Theophr.

Πέπανος, ὁ, maturus, mollis, lenis, schol. Aristoph.

Πέπειρος, ὁ καὶ ἡ, idem cum πέπων. Diosc. l.1.c.165. Ad ætatem etiam transfertur: vt παρθένος πέπειρος, apud Plut. in Numa.

Composita.

Ἀναπέπτω, seu ἀναπέσσω, iterum coquo, recoquo.

Ἀπεψία, ἡ, coquere seu cõcoquere nõ posse. Plut. in præc. sanit.

Ἄπεπτος, non coctus: vel qui concoqui nequit.

Ἀπέπαντος, ad maturitatem non perductus, immaturus.

Ἀπέπειρος, idem.

Βραδυπεπτέω, tardè coquo. peculiariter, cibum in ventriculo. Diosl. l.5.c.49 χυμὸς βραδυπεπτοῦσι.

Βραδυπεψία, ἡ, tarda concoctio, imbecilla & imperfecta cibi concoctio. Galen. sympt. l.3.

Διαπέπτω, percoquo, penitùs coquo.

Δρυπεπής, ὁ καὶ ἡ, in arbore coctus seu maturatus, apud Suid.

Δυσπεψία, ἡ difficultas concoctionis, difficulter cibum concoquere. Athen. l 8.

Δύσπεπτος, coctu seu concoctu difficilis, qui ægrè percoquitur. Diosl. l.1.c 182.

Δυσπεπτέω, difficulter concoquo. δυσπεπτέομαι, ægrè coquor. vnde δυσπεπτούμενος, idem quod δύσπεπτος, apud Diosc. l.4.c.73. Exponitur etiam, ferre non possum. Hes.

Ἐκπέπτω, siue ἐκπέσσω, excoquo. Theophr. hist. pl. l.2. [illegible] Et in pass. ἐκπεπτόμενα ζῷα, apud Aristot.

Ἐκπεπαίνω, ad maturitatem perduco, prorsus maturo & percoquo. Theophr.

Συνεκπέπτω (decomp.) ad consummationem concoquo: vel ad concoctionem perduco. Theophr.

Εὐπεψία ἡ, facilis concoctio: facilè vel bene concoquere cibum.

Εὔπεπτος, concoctu facilis Gal. & Theophr. hist. pl. l.4.c.5.

Ἡμίπεπτος, semicoctus.

Καταπέπτω, percoquo: vel simpliciter coquo. Vsurpatur & metaph. vt καταπέψαι χόλον. Il α.

Περιπέπτω integro cõtego, inuoluo: metaphora à panificibus qui pastã crassiorẽ speciosa farina circũquaq. conspergũt, atq. ita coctã reddunt vendibiliorem. Aristoph. in Plut. [illegible] περίπεψον τὴν μαχαρίδα. Et in pass. apud Plat. de leg. l.10, λέγεται δὲ τοῖς τὰ εὔπτως εἰς τὸ πλῆθος περιπεπεμμένα. Hinc & [illegible] delinitus, circumuentus, deceptus, apud Aristoph. in Vesp.

Σικυοπέπων, idem quod σίκυος πέπων, cucumeris genus quod πέπων dicitur, Gal. de alim. fac. l.2, c.4.

Συμπέπτω & συμπέσσω, concoquo, conficio. Aristot. (de apibus) [illegible] τοῖς κηρίοις καὶ συμπέπτουσι. Exponitur etiam, excoquo, apud eundem hist. an. l.6.

συμπεπτικός, concoquendi facultate præditus. Exponitur etiam, concoquens.

Ὑπερπέπτω, supra modum concoquo.

ΠΕΡ, particula est quæ annecti aliis orationis partibus solet: & plerunque significat, quanquam, quamuis tametsi, licet: vt Odyss. γ, Μέντορ μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα κηδόμενοί περ. In hac signif. dicitur etiam καίπερ, quod καὶ per tmesin interdum à περ diuellitur: vt Iliad. α, Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσσασθαι, καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον. Interdum respondet Latinæ particulæ, cunque: vt apud Eurip. ἵνα περ ἐστὶ, vbicunque fit. Sæpius vacat vt ἐκ ὀλίγον περ, pro ἐκ ὀλίγον, non parum, & ὅσσαπερ pro ὅσα, vbi. Sic ὅσπερ pro ὅς, & ᾗ περ aduerb. pro ᾗ, quomodo. & ἤπερ, pro ἤ, quàm, ἤν περ pro ἤν, si.

ΠΕ'ΡΑ, vltra. Interdum sine casu: vt Plat. in Tim. μηδὲν πέρα ζητεῖν, nihil vltra requirere. Et pro, vltra modum, apud Aristot. lib.7. polit. χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν· καὶ οἱ τὲ πέρα στέρξαντες οὗτοι καὶ πέρα μισοῦσι. Aliquando cum genit. vt Aristot. lib.6. polit. καὶ τὸ τε μὴ πέρα προβαίνειν, vltra hoc non progredi. Interdum exp. vltra quàm, plus quàm: vt πέρα ἢ φύσις ἢ μετρίς, plus quàm natura & modus exigit. ¶ Item suprà: vt Philostr. in Her. πέρα ἀνθρώπου, supra hominẽ. Et πέρα πίστεως, supra fidem, πέρα τοῦ λόγου, supra quàm dici potest. Exponitur etiam, præter: vt πέρα τοῦ μέτρου, præter modum, apud Luc. Et πέρα ὧν προσεδοκῶμεν, præter expectationem. [illegible] præter modum, plus quàm expedit.

Πέραν, idẽ quod πέρα, vltra. De loco tantùm dicitur: vt Aristot. de mundo, πέραν Ἰνδῶν, vltra Indos. πέραν θαλάσσης, vltra mare. Thuc.

Idem sine casu, διαβάλλοντες πέραν, traiicientes in vlteriorem partem. Cum articulo, ὁ πέραν, vlterior qui in vlteriore parte est, qui è regione: vt ἡ πέραν ὄχθη, vlterior ripa. Et τὰ πέραν, quæ sunt in aduersa parte. Thucyd.

Περαῖος, ὁ, vlterior. Apollon. Arg. 2, ἀφάτη εἰς περαίην γαῖαν, in montes terræ vlterioris. Accipitur etiam substant. pro πέρας, finis, extremum. Od. ψ, Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν. Exponitur etiam, extremitas horizontis orientem versus, apud Apoll. Arg l. 1, ἰὼν ἐκ περάτης ἀνιοῦσα.

Περαιτέρω, vlterior, vnde περαιτέρω, vlterius, vel vlterius quàm. Aeschin. περαιτέρω τοῦ δέοντος, vltra quàm oportet. Apud Plut. in Galba, περαιτέρω τόλμης ἀνῆγεν ἑαυτὸν, multo audacior euasit.

Περαῖος, α, ον, vlterior, in vlteriore parte situs: vnde ἡ περαία, sc. γῆ vel χώρα, terra vel regio vlterior, i. è regione sita. Strabo, & Apoll. Arg l.1.

Περάθεν, ex vlteriori parte, Arat. Παρθένος ἦμος ἅπασα περαιόθεν ἀντέλλησι. (l. 8. c.2.

Περαίας, ὁ, piscis ex genere capitonum, apud Aristot hist. an.

Περαιόω, transmitto seu transueho εἰς τὴν περαίαν, traiicio in vlteriorem oram, transporto.

Περαιοῦμαι, in vlteriorem partẽ traiicior, transflumen, lacum, aut fretum vehor. Luc. de luctu, περαιωθέντας τὴν λίμνην [illegible]. Item neutr. traiicio, transmitto, transeo. Herodot. ἐπεραιώθη τὸν ποταμόν, transmisi fluuium.

Πέρην, Ionicè pro πέραν, trans, vltra. Il. β.

Πέρηθεν, ex vlteriori seu de vlteriori parte.

Περάω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀντιπέρα, vel ἀντιπέρας, è regione, ex aduerso. Plut. in Pericle, εἰς τὴν ἀντιπέρας Θρᾴκην, in Thracia quæ est ex aduerso. Dicitur etiam ἡ ἀντιπέρας: vt apud Xenoph. ἀπελθόντα εἰς τὸ ἀντιπέρας, Item ἀντιπέραν & ἀντιπέρας, vltra, apud Polyb. l.5.

Ἀντιπέρην, Ionicè dicitur pro ἀντιπέραν, apud Apoll. Rhod.

Ἀντιπέρηθεν, idem cum πέρηθεν, ex vlteriori parte, ex opposita regione

Καταντιπέρας (decomp.) pro ἀντιπέρας. apud Luc. Quidã diuisim scribere malunt κατ' ἀντιπέρας.

Ἀντιπέραιος, ex aduerso seu è regione situs, vt ἀντιπέραια γῆ, apud Apoll. Rhod. Et, τὰ ἀντιπέραια, loca ex aduerso sita, apud Hom. Iliad. β.

Διαπεραιόω, idem cum περαιόω. Plut. in Sylla, μέλλοντος δὲ τὸν στρατὸν διαπεραιοῦν.

Διαπεραιοῦμαι, idem cum περαιοῦμαι: vnde διαπεραιωθεὶς τὸν ποταμὸν, flumen transuectus, vel qui flumen transmisit. Apud Soph. in Aiace, ὥστε καὶ διαπεπεραιῶσθαι ξίφος, exp. vt & distincti fuerint enses. (ictus.

Διαπεραίωσις, εως, ἡ, transuectio, traiectio: seu transmissus, tra-

---

ΠΕ'ΡΑΣ, ατος, ὁ, finis, terminus. Aristot. metaph 4. πέρας λέγεται τὸ ἔσχατον ἑκάστου· καὶ οὗ ἔξω μηδὲν ἔστι λαβεῖν πρώτου, καὶ οὗ εἴσω πάντα πρώτου. Philo de vita M. ἅπασαν τὴν οἰκουμένην, ἀπὸ περάτων ἐπὶ πέρατα. Demosth. pro cor. τὸ πέρας ὡς ἂν δαίμων βουληθῇ πάντων γίγνεται. Item scopus, meta. Luc. in Harm. ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς ἐλπίδος. ¶ Exponitur & aduerbialiter, tandem, ad extremum, denique. Aeschin. contra Timocr. πέρας παιδὸς ἐκλύσαι τοῦ δήμου. Demosth. πέρας οὖν, λαβὼν ὁ Πασιφίλος [illegible] γράμματα

Περαίνω, f. ανῶ, finio. Hesych.

Περαίνω, f. ανῶ finio, termino. περαίνομαι, finior, terminor. Aristot. de mundo, ἀρχὴν περαινομένην Ἑλλησπόντου ἐκ τῶν πρὸς Ε'-[illegible] pr. perf. πεπεράτωμαι. Pro quo per syncopen dicitur πέπρωμαι, fato destinatus sum. Athen. lib. 2 τίς γὰρ οἶδ' ἡμῶν [illegible] τί παθεῖν πέπρωθ' ἑκάστῳ τῶν φίλων. Hinc particip. πεπρωμένος, fatalis, fato destinatus. Iliad. γ, ὁ πεπρωμένος θανάτοιο [illegible]. Apoll. Arg. l.2, πεπρωμένη ἤλασε μοῖρα. Interdum dicitur πεπρωμένον, pro πεπρωμένον ἐστί. Et πεπρωμένον (sub. [illegible]) pro πεπρωμένος ὤν: vt apud Plut. Et τὸ πεπρωμένον, pro πεπρωμένη τύχη: vt apud Lucil. Epigr. l 2. εἶπεν ἐλευθερῶσαι τὸ πεπρωμένον αὐτὸς ἑαυτοῦ. Dicit. & ἡ πεπρωμένη, pro πεπρωμένη μοῖρα: vt apud Demosth. in Epitap. ἐπειδὴ ἡ πεπρωμένη τούτους ἀνεῖλεν.

Περατόω, idem cum περαιόω. vnde πεπερατωμένος, finitus, terminatus, apud Aristot. metaph. lib.5. ¶ Item finio, i. ad exitum perduco, perficio. Aristoph. in Plut. Πέραινε τοίνυν ὅτι λέγειν αὐτὸς [illegible]. Sic Isocr. χωρὶς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν. Interdum exp. efficio, promoueo: vt apud Thuc. l. 6. ὅτι οὐδὲ ἐπὶ περανεῖ [illegible]. ¶ Apud Dialecticos significat, expositis vel concessis aliquid efficio, i. infero, vel concludo. Plut. sympos 4. [illegible] περαίνει τὸ αἴτιον δὲ εἰκότως καὶ πιθανῶν ἐπιχειρημάτων. ¶ Exponitur etiam, prædico apud Laert. in Menedemo, [illegible] Ἀντίγονος περαίνει

Περαίνομαι, ad exitum perducor, perficior: vel, euenio. Aristoph. in Vesp. ὁρᾷς τὸ χρῆμα, τὰ λόγια ὡς περαίνεται.

Περαντικός, ὁ, ad finem perducendi & efficiendi vim habens. ¶ Item qui peritus & probè nouit inferre & concludere aliquid Aristoph. in Vesp.

Πείρας siue πεῖραρ, idem cum πέρας. Od. ξ, ἔρχομαι ὀψόμενος πολυφόρβου πείρατα γαίης. Od. η, ἔνθα οἱ αὐτοὶ ἐκφυγέειν μέγα πεῖραρ ὀϊζύος. Sic & Il. θ. & Od χ. & alibi apud Hom.

Πειραίνω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄπειρος, ὁ καὶ ἡ, terminum seu finem non habens, interminatus, infinitus. Exponitur etiam, immensus Plut. de Placit. philos. Et οἱ ἄπειροι, innumeri, innumerabiles. Plat. in Tim. Ἄπειρος δακτύλιος dicitur qui non habet fundam: vel, qui caret gemma Aristot. Auscult. l.3. Poll. l 7. ¶ Item expertus: quam signification. vide in comp. ex πεῖρα.

Ἀπειράκις, [aduerb.] infinities. Areopag.

Ἀπειραχῶς, infinitis modis, Procl. in Euclid.

Ἀπειρία, ἡ in finitas, immensitas.

Ἀπειροπλάσιος, q.d. in finitiplex Hes. exp. multiplex.

Ἀπείρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄπειρος Od. θ, & κ & apud Hesiod. Terram autem ἀπείρονα dictam esse ab Hom. & Hesio. i. rotundam, testatur Eust.

Ἀπείρατος, idem: vt πόντος ἀπείρατος, apud Hesiod.

Ἀπειροειδής, idem. Hes.

Ἀπειρέσιος, idem vt δῆριν ἀπειρεσίην, apud Hom. Pro quo per metathesin dicitur ἀπερείσιος: vt ἀπερείσι' ἄποινα. Il. α.

Ἀπέρατος, itidem infinitus. Aristoph. in Nub.

Ἀπέραντος, pro eodem. Plut. de defect. orac.

Ἀπέρατος, idem. Hesy. item qui ad finem perduci non potest, apud Aristid.

Ἀπεράντως, more eorum quæ infinita sunt. Aristot.

Ἀπέραστος, idem quod ἀπέραντος.

Ἀποπεραίνω, ad finem perduco, efficio, perago, apud Suid. παρθενεύειν δὲ καὶ γυναικῶν φλυάρους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες.

Διαπεραίνω idem. Διαπεραίνομαι, ad finem perducor, absoluor. Plat. in Gorg. εἰ δοκεῖ χρῆναι διαπερανθῆναι τὸν λόγον. Plut. in Numa, δι' ᾧ δὴ ὑπὸ τῶν σαλίων ἅμα τῇ πυρρίχῃ διαπεραινομένης, quæ peragitur vnà cum pyrrhica Et actiue, idem quod διαπεραίνω: vt apud Aristot. de mundo, σελήνη ἐν μηνὶ τὸν ἑαυτῆς διαπεραίνεται κύκλον.

Συνδιαπεραίνω (decomp.) vnà absoluo. Plat. in Gorg. ἐπεὶ οὐ σὺ ἐθέλεις συνδιαπεραίνειν τὸν λόγον.

Ἐκπεραίνω, idem quod διαπεραίνω. Plat. ep.7. ἵνα δ' ἐκπεραίνωμεν ἐν ὀλίγῳ πράγματα ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ.

Ἐκπεραίνομαι, idem quod διαπεραίνομαι. Eurip. in Cycl. παλαιὰς χρησμὸς ἐκπεραίνεται.

Decomp. Διεκπεραίνω, absoluo & ad finem perduco rem institutam. Xen. in œcon. Exponitur &, percurro.

Δυσεκπέρατος, qui difficulter absolui & ad finem perduci potest Euripid. in Hippol.

Συμπεραίνω, vnà perficio, adiuuo ac aliquid peragẽdum: vnde in passi. apud Demosth. pro coron. συμπεραναμένων δὲ τῶν ἀγώνων συνεργῶν αὐτῷ τὴν πρὸς τοὺς Θηβαίους ἔχθραν. Item concludo, colligo: vox Dialecticorum. Aristot. ethic. 1. c.. ¶ Itẽ coitum perago. Aristo. hist. an. l.5. τοῦτο δὴ συμπεραίνει καὶ ἐπισκοτίζεται εἰς τὴν τοῦ θήλεος χώραν καὶ ὑποδοχήν.

Συμπεραίνομαι, concludo. Item concludor. Alex. Aphr.

Συμπέρασμα, τό, conclusio, complexio: id quod expositis vel cõcessis cõcluditur & efficit. Plut. de solert. anim Aristo. &c.

Συμπερασματικῶς, inferendo conclusionem, vtendo conclusione. Aristot. rhet.2.

Ὑποπεραίτωσις, εως, ἡ, perfectio, consummatio. Hesych.

Ἔσπερος, Ἥπειρος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΠΕΡΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, & άσω, transeo: idem cum περαιόω (:* vnde & deriuatum putant nonnulli: alii à πέραν vel πέρας, vt idem sit cum περαιοῦμαι.) Iliad. μ, οὔτ' ἄρ ὑπὲρ τάφρον περάαν σχεδὸν, οὐδὲ περῆσαι ῥηϊδίη. Il. φ, ὅν ῥά τ' ἐναυλος ἀποέρσῃ χειμῶνι περῶντα. Plut. in Camillo, ἐκ ἦν ποταμὸν περάσαι. Et cum infinit. apud Nonn. μηκέτι λύσσα περήσειε ἐκ Συθίων λαγόνων ἀρύειν. item supero, Soph. ὅταν θυμὸν περάσῃς. Epigr. l.2. εἰς πεπερᾶσθαι. ¶ Item transitiuè, transporto, traiicio, peculiariter de iis qui transportant vt vendant: vnde & Eustat. exp. in vlteriore regione vẽdo, seu in vlteriora loca transfero vt vendam. Iliad. φ, Καὶ τότε μὲν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε Νηυσὶν ἄγων. Sic Od. ο, Ἄνδρες ληϊστῆρες ἐνηυσὶν λάβον ἤδ' ἐπέρασσαν. Τῷδ' ἀνδρὸς πρὸς δῶμα ¶ Iunctum aduerbiis motum in loco significantibus, simpliciter exp. vendo: vt Iliad. φ, Δήσειν καὶ περάαν, νήσων ἐπι τηλεδαπάων. Et Odyss. ξ, Κεῖθ' ἵν με ὡς περάσῃ σι, καὶ ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο, vt ibi me venderet.

¶ *Deriuata ex περάω, transeo, traiicio.*

Πέραμα, τό, traiectus, transitus, schol. Hom.

Πέρασις, εως, ἡ, transitus: ipsa actio transeundi Theophrast. de caus. pl. l.2, c.10. Item finis, exitus: vt πέρασις βίου, apud Suid.

Περάσιμος, ὁ καὶ ἡ, qui transiri potest, vadosus. Arrian.

Περατὸς, ὁ, per quẽ transitus patet, permeabilis. Plut. in Pyrrho.

Πρητὸς, Ionicè dicitur pro περατός. Herodot.

Περητήριον, τό, quo perforare & transfodere aliquid possumus. Hippocr.

Περάσκω, poëticè pro περάω, trãseo. Od. ο, Τὰς μὲν ἄρ οὔτ' ἄν τις [illegible]

διακαθῆσθ᾽ ὑγρὸν, αἴθοπα, οὔτε ἅμβροσ᾽ ἐδόντα σιτοφάγον.

Πήσσω (factum per syncopen ex futuro φήσω) eo per Odyss. ν, Τ᾽ ἐν σ᾽ ἀειρόμενοι μιμᾶμεν ἀφίσσοντι κέλευθον. Od. ο, ὄφρα κεν ἀσσαίμεθ᾽ ὅδοιο, vt viam carpamus.

Διαπήσσω (comp.) pertranseo. Il. ζ. μέλαν δ᾽ ὕδωρ διέπηγεν πεδίοιο. Il. α. διαπέρασεν κέλευθον. item. percurro. Od. ξ, οὐπω δι᾽ ἀγορὴν ἔμιμνε, ἐπεὶ κίεν Ὀρέστην.

Πεφεῖν, quomodo huc pertineat, vide in πέφαμαι.

Compositæ.

Α᾽διαπήσω, & per syncopen ἀδιαπῆσαι, penetro, perforo, perterebro Hippocr.

Α᾽πήσσω, qui & transiri & permeari nequit, impervius, &c.

Α᾽ποπεράω, traiicio alicunde. Plut. in Mario. ἀποπέρασον εἰς τὴν αὑτοῦ νῆσον. (διαπεράω.

Διαπεράω, pertranseo, traiicio. Isocr. ad Demon. ποσὶν οὐ πολλὴν διαπεφευγὼς, traiectus. Hesych.

Διαπερήσω, per quem ægrè transitus patet. Eurip. in Medea.

Εἰσπεράω, transeo, seu traiicio in. Hesych. in Erg. Χαλκίδα τ᾽ εἰσπερόωσι.

Ε᾽κπεράω, transeo ex Eurip. ἐξαμείψασ᾽ ἑκπερᾷ. Item traiicio. Od. κ, νῆσον ἑκπεπόηθε ὀκείρων λαΐτμα μέγ᾽ χθονόρουσι. ¶ Item transfitue, traduco traiicio, transporto. Numer. ιι, ὀξπόκρουσι ὄρτυγομήτρεσι δὴ τῆς διακλήρους τὴ πόλιν.

Διεκπεράω (decomp.) q.d. ex loco aliquo per alium transeo. Interdum significat, exeo. Frequentius, transeo, traiicio: vt apud Apol. A: g. l. 2, Α᾽χέροντα διεξιόντι ὄρνιν ἐρετμοῖς. item traiicio, transfigo. Aristoph in Pluto, πολλῶν ὑμῶν βέλος διεκπεράσειε.

Ε᾽μπεράω, traiicio in: vel transfueho in.

Ε᾽μπέρημι, qui transit seu traiicit in, vector. Callim. hymno in Iouem, ὁ σὺρα νῶιν Ε᾽μπερόμας, ὡς αἴθρα σαοίσατον. Aliam signif. vide in comp ex φέρω. (ex φέρω.

Παλαιφατέω, Eust. exp. ὁ πάλαι πεφατισμένος. Od. ζ. vide & in comp.

¶ *Nomina ex præcedentibus.*

Περατὸς, (factum per reduplicationē ex περάω, quod per syncopen dicitur pro περάω) vendo. Plut. in Apophth. λακεδαιμόνιος ἐπώλουν αἰχμαλώτους, ὑπέσχετο καὶ αὐτὸς. Apud Ischol. Thuc. Πεπρασμένος δ᾽ ὁ καιρὸς πάντα φεύγει ἀφίκνεισθαι. Præt. πεπρασμένος vnde participi apud Dem. Philipp. 4. τὰς πεπρασμένας ἑαυτοῖς.

Παπράσκομαι [præt. πέπρακμαι. Aor. 1. ἐπράσθην] vendor Plut. in Solone, πεπρᾶσθαι, δεῖ τὸ ξῆν. Xen. Hell. 6. ἐκέκρυξεν πεπρᾶσθαι ἐξεῖναι καὶ πολλοῖς Thuc. ἐπράσθη πολλῶν ἐπὶ πᾶσι τοῖς εἴκοσι. Herod. πραθεὶς εἰς Λιβύην. Ionicè pro πραθείς.

Πρᾶσσος, ὁ. venditio. Plato de rep. l. 2. Exponitur etiā, auctio: apud Luc. Reg. hb. 4. c. 12. ἀπὸ τῆς ἀφῃσιστοῦ ἄπαξ, exp. iuxta ordinem suum. Scribitur & πρᾶσις.

Πρᾰτὸς, ὁ, ἡ. venalis, vendibilis. Isæus & Xen.

Πρατέος, ὁ. vendendus. Plato de leg.

Πρατὴρ, ῆρος, ὁ, venditor. Idem de leg. l. 11, Πρατὴρ λίθος, lapis vnde mancipia vendebantur. Poll.

Πρατήριον, τὸ, locus in quo res venales venum exponuntur: forum. Significat etiam, idem quod πρατὴρ λίθος. Poll.

Πρατὸς, ὁ, idem quod πρατὴρ. Poll. ex Ilæo & Hyperide.

Πρατὸς ὁ, venditrix.

Περικὸς [ex περάω per pleonasmum τῶν] vnde πέρημι, vendo. Il. χ. Κτεί᾽νων ὃ περικὸς ὠνὸς δὲ τε πωλάσσατον. [ταιος.

Πέρναμαι, vendor. Aristoph in Equit. ὁλὶς οὐ τοῦτ᾽ τὰ πάντα πέρναται.

Περνάσιος, idem quod πέρνημι: vel venum exporto, venum abduco. Iliad. ω, Α᾽λλὰ μὲν δὴ νεῦσε Κρονίδης ὑψίζυγος ἀστεροπητὴς Πέρασ᾽ ὀπὶ ἔλασσε.

Πέρνημι, idem quod πέρνασι: vel venum exporto, venum abduco. Iliad. ω, Α᾽λλὰ μὲν δὴ νεῦσε Κρονίδης ὑψίζυγος ἀστεροπητὴς Πέρασ᾽ ὀπὶ ἔλασσε.

Πέρνος, ὁ, ἡ, qui corpus suum prostituit & veluti vendit: cynedus exoletus. Xen. apomn. l. 1, τοὺς τοῦ σώματος ἕνεκα ἑαυτοὺς ὑπὸ τῶν ἐραστῶν πωλοῦντας ἀνόητον αὐτῶν ἀποκαλεῖν.

Περνὰς, fœmina quæ corpus suum prostituit & veluti vendit: meretrix, scortum. Athen. l. 13. & 14. & alibi.

Περνικὸς meretricius. Aeschin. Chrysost. [Ran.

Περνίλιον, τὸ, meretricula, scortillum. Aristoph. in Nub. & in Περνάω, f. ἄσω, scortor corpus meum prostituo. Aeschin. contra Timarch. εἰ δ᾽ ὅτῳ περνᾶσθαί τι καὶ πεπραμένον ἐφάνη.

Περνάσιμος, idem Athen. l. 13, ἑταιρικὸν πορνίδιον ἢ γέρα ἄσπερ. Sic & apud Dem. & Luc. (lib. 13.

Περνεῖον, τὸ, locus in quo scorta se prostituunt: lupanar. Athē.

Compositæ ac primùm ex περάω.

Α᾽παπράσκω, reuendo, venditum mihi vicissim vendo.

Α᾽πώνητος, ος, ὁ, quū venditū nobis reuendimus aliis. Poll.

Α᾽πωνὸς, ος, ὁ, qui sibi vendita reuendit.

Α᾽πορία, ὁ, emptorum penuria, quum nihil venderè possumus. Liban. (tur. Poll.

Α᾽πρατὸς, ὁ, ἡ, qui nondum venditus est: vel qui non venditus.

Δημόπρατος, qui publicè emitur, qui publicatur. Plut. in Crasso.

Διαπράσκομαι, diuendo. Idem in Syllâ, ὑπὸ μεγάλων διαπραθέντα τιμᾶς τῆς τυχούσης.

Διάπρασις, ipsa diuendendi actio, venditio. Idem ibid.

Ε᾽λευθεροπρεπὲς, τὸ, liberorum venditio: vnde ἐλευθεροπρεπὴς ἀξίωσις, actio quæ in eum instituebatur qui liberum vel seruum alienum vendidisset Poll. l. 3.

Ε᾽μπολάσκω, vendo in. Poll. l. 7, c. 2.

Κατάπρασσω, vendo, venundo: vnde κατάπρασις, venditus, venum expositus. Lucian.

Λογοπράστης, verborum venditor. Est & epitheton ludæ, quòd Christum λόγον Dei ven it, apud Greg.

Μισθοπρασία, ædium dicu diderunt, venditæ aliter extrununtur. Strabo l. 5 ntur, q

Μισθοπράστης, qui emit vt postea vendat. Hesi in Κάπηλος.

Πάλιμπρατος, ὁ, qui iterū venditus est. vel qui sæpius vendi solet: qui priore hero relicto subinde alii se addixit: vetterator. Poll. Et τὰ παλίμπρατα, iterum vel sæpius vendita.

Παμπρασία, ὁ, omniū rerū venditio: seu rerū omnis generis. poll.

Προπράσσω, prior vendo.

προπράστης, qui prior vendit. Poll. ex Lysia.

προπράστωρ, idem: vel ὁ τοῖς πραθεῖσιν ἐφεστώς. Idem lib. 7. c. 2. ex Dinarch. & Ilæo.

Προσπράσσω, aliis adiunctum vendo, vendo cum idem ibid.

συμπράσσω, vnà vendo, venditionis socius sum & particeps.

συμπράστης, ὁ, qui cum alio aliquid vendit. Poll. ibid. et Lysia.

Χαρτοπράστης, chartarum venditor.

Compositæ ex πωλέω & πρίω.

Ε᾽θελοπερτὴς, ὁ, ἡ, ὁ. qui corpus suum sponte prostituit & quæstū habet. Athen. l. 12.

Ε᾽κπορνεύω, idem cum πορνεύω in ep. Iudæ, εἰ ἐκεῖ αὐτοὺς νόμος ἐξεπορνεύσασιν τοῖς ὁμοίοις ἐκπορνεύσασι.

Ι᾽πποπόρνος, equæ equientis more scortans: immane scortum, Alciphr. epist. 183.

Καταπορνεύω, idem quod πορνεύω. ¶ Item stupro, stuprum infero. Plut. in polit. præc. εἰ δὲ γὴ Διονυσίου παῖδας ἢ τὰ γυναῖκα καταπορνεύσαντες οἱ ἐκεῖ τὰ ἐναίσια ἐκέλευον. item prostituo. Herodot. καταπορνεύσω τὰ θύλακα τὰ ἐμά. ¶ Item lenocinor, i. lenocinio adhibeo. Naz. ὡ γαῦρον καταπορνεύσασθαι.

Καπηλόπρασις ὁ, scortatio: vel constupratio.

Νεκροπράτης ὁ, qui defunctorum cadauera vendit: epitheton Archilis, apud Lycophr.

Π Ε Ρ Α Ι Σ ιε Θ᾽, ὁ, ἡ, perdix: auis de qua vide Aristot. hist. anim. 9. c. 8 Athen. l. 9.

πρδίκιον, τὸ, paruus perdix. Athen. lib. 14. & lib 8. item herbe nomen: apud Theophr. hist. pl. l. 1. c. 11. & Dioſc. l. 4.

πρδικιδεύς, ὁ, pullus perdicis.

Compositæ.

Διαπρδίκισσος, (decomp.) idem quod διαπρδίκιος. Suid.

Π Ε Ρ Δ Ω, pedo, crepitum ventris emitto. F. πρδήσ᾽ ὑποπρδήσω. 2. ἔπραδον Aristoph. πρδέσαι. pro πρδῆσαι κρ᾽ σῦ, oppe: in ubi.

Πέρδημαι, idē quod πρδῶ fut. 2. παρεδήσεται: præt. med. πέπρδα, pepedi. Aristoph. in Nub. πέπρδηται δ᾽ οὐ πάντα σπίσαι ὑμπορῶ λακεῖν. Ibid. σκάλλει τοῦτο δὴ γαστρίον τωυστὶ ὡς πέπρδεται.

Περδὴς, ὁ, crepitus ventris.

Compositæ.

Α᾽ποπέρδω, idem quod πέρδω. Aristoph. in Plut. μὴ γὰρ ἐὰν παρδὼν ἢ γαστὴρ ὦ ἐπωφελὴς μοι. Fut. med. ἀποπερδήσομαι, apud eundem initio Ran.

Α᾽ποπρδὼ, idem quod φρδὼ, apud Alex Aphr.

Decomp. Ὑ᾽ποκατοπρδὼ, crepitum ventris emittenti oppedo. Aristoph. in Nub. Κάλλιόμαι αὐτὸν ὑποκατοπρδεῖν σφ᾽ ὡς ἐγγυτάτω.

Κατακατοπρδὼ, crepitum ventris emitto contra oppedo.

Καταπέρδω, idem quod κατακατοπρδῶ. Aristoph. in Plut. ἢ χρὴ τὴν τύχην ἢ τὰς πανίας κατατρυφᾶν.

Ο᾽νόπρδη, ἡ, crepitus asini: herba est quam si comederint asini, crepitus reddere dicuntur. Plin. l. 27. c. 11.

Περδακίζω, idem quod κατατρδῶ. Aristoph. in Ran. ἐγὼ γ᾽ ὡς τάχιστ᾽ ἂν ἐπὶ τὴν θυλάκραν.

Π Ε Ρ Θ Ω, (F. πρσω. f. 2, πραθῶ & per metathesin σφᾶ: vnde aor. 2. ἔπρακτον) diruo, euerto, vasto, depopulor. Od. ν, Ἀνὴρ δ᾽ οὐδὲν ἀφ᾽ ἡμῖν ἐπρήσσετ᾽ ἐλεινὸν, Iliad. σ, Καὶ νήπιον αὐτῆμαι πῦρ ἐμπρήσειεν ἑλέσθαι, ἐπρήσσοντο. ¶ Item perimo, trucido, perdo. Soph. ἐπρήσθη δ᾽ ἄφατον ἀνδρῶν τε. * Eust. scribit deriuari à πραθω, fata metaticè à τρασω: literarum: solent enim incendi vrbes ab hostibus quæ vastantur & euertuntur.

Περθάω, euertor diruor, expugnor. Il. β, οὔτοι πρόσθεν ἔγωγε Χερσὶν ὑφ᾽ ἡμετέρῃσιν ἁλώσεσθ᾽ ἐπὶ πυρὶ θῆσθαι Ἰλιον ἠμαθόεν, πρὶν ἐμὴν ἀνὰ πύργον ἐρύσσαι: per apharesin pro περθήσω.

Πόρθησις, ἡ, vastatio, euersio, expugnatio. Aristot de poet.

Περθὼ ῶ f. ὥσω. idem quod πέρθω. Od. ρ, Ἀλλ᾽ εἶμι αὖθι πόλιν ἐνοσίχθονος εἰσαφικέσθαι, χωρὶς ἑταίρων ἄλλων. Xenoph. Hellen. 6, σπουδῶντες σπεῖσαι ἀλλήλοις χωρὶς ἑκατέρους τοὺς συμμάχους.

Περθόμενος, vastor, euertor, diruor. Isocr. in Paneg. & in Plat.

Πέρσις ως, ἡ, euersio, vastatio, depopulatio. Hermog.

Πορθήτης, ου, ὁ, euersor, vastator, depopulator. Euripid. in Troad.

Comp.

Compositæ.

Α᾽ναπορθέω, Ἀναπορθήσαντες ἐν Τροίᾳ. Eurip. in Troad. πλὴν τῶν δὲ αὖτις κτίσαντες ἀναπορθήσομεν.

Α᾽ναπορθητὸς, vastatus, non euersus & diruitus: vel qui vastari & dirui non potest. Hesych.

Διαπορθέω, idem quod παραδῶ, deuasto, depopulor, &c Il. α, πλὴ ὅ γε δὴ θεὸς ὧδε ἐνόησε παστὸς. Il. κ, Διαπορθήσειν τοῦτ᾽ ἄξυ. Διαπρήσω idem: Il. β. Λυσιμαχίδην διαπρήσσουσι. Plut. in Pericle, κτῆμα τὴ πόλεις μεγάλως διαπορθοῦντα.

Διαπρήσσω, euertor, Soph. in Aiace, ὄλωλα, διαπεπρᾶχθαι μοι. Ἐκπρήσσω, vastando, excindo, expugno & euerto. Iliad. α, Ἐκπέρσαι πτολίεθρον Ἀχαιῶν. Ibid. Α᾽πὰ τὰ γὲ πολλὸν ὄζεται ἐκπρᾶξαι πεπρωμένον, ter vastatus in ara Theocriti.

Ἐκπράθω, idem Eurip. in Troad ἐστὶ δυσπρᾶξαι ἐκπρᾶξαι τὸ εἰς.

Ἐκπραθήτωρ, ορος, ὁ, euersor, vastator depopulator. Idem in Sup.

Παλίμπρατος, vrbium euersor & expugnator. Il. υ, φ. ω, & alibi. Pro eodem dicitur & ἀντολιπόρθιος, teste Eustath.

Συμπρήθω, simul depopulor. Eurip. in Oreſt.

Π Ε Ρ Ι, variam habet & constructionem & significationem. Cum genit. de: vt περὶ τῆδ᾽ λόγων ἀμφισζητεῖν, apud Plat. in Protag. Sic ἐρωτᾶν περί τινος, interrogare de aliqua re. βουλεύεσθαι περί τινος, deliberare de re aliqua. In hac signif. si casu suo postponatur, scribitur πέρι: vt τοῦ τε λόγου τε ἡ ἐρωτήσις πέρι, hæc dicentes de Hercule ¶ Item pro, Il. φ. ἐκ ἐσεφάμεθ᾽ οὐ περὶ ἴσκειν. Plato de leg. περὶ ψυχῆς μαχόμενοι. pugno pro anima, περὶ πάντος ἡγούμενοι, pro o. nihilo duco, vel nihili facio. ¶ Item pro ὑπὲρ, propter. ob vel gratia: vt apud Eurip. in Phœniſſ. περικτίσθη πρὸ μελλούσης ἀδίκειν, propter tyrannidem, propter regnum: vel regnandi gratia. Sic apud Thuc. περὶ ἄ. ἥκειν. ¶ Itē apud poetas, circū, circa: vt περὶ ἄστεϊ apud Hom circa ſpecum. ¶ Item præ, vltra, apud poëtas: vt περὶ πάντων ἐτ᾽ ἐ.ω, præ omnibus te honoro, apud Hom. in hac ſignificatione dicūt etiam poëtæ περὶ ὑπὲρ περ᾽, pro περίασσῶν: vt Il. λ. περὶ ἀφ᾽. ὑπὲρ ἔγχος ἔβαν.

Cum dat. circum, circa: vt Il. κ, ἤθελον περὶ ἑλίκεσσι χάτασι, Plato de rep. lib. 2. περὶ τῇ χειρὶ ἐχόμενοι διακτύοντι φέρειν. ¶ Item pro ἐν in: vt Apoll. Arg. 3, περὶ ἑ ὁμίλοισι θέσκελον ἔπλετο θάλαμος, ros liquefecit in rofis, & pro εἰς in: cum accuſ. vt apud Apollon. πεπίτνα περὶ πέδον, cadentia in ſese. ¶ Item pro ὑπὲρ, ex vt Od. ο. περὶ κῆρι ἑαίη, ex animo amare. ¶ Cum verbo φοβέομαι aut ἀλείσθαι, a: hore synonymo, exp. de, vt Il. π, ἤελίοιο ἔρυθρὸν μεσσηγὺς. Sic & apud Herodot & Thuc Cum datiuo ſimul & accuſ. apud Thuc. l. 4, ἀλλὰ περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβούμενον τὸ κατὰ πόλεμον: timentium ſibi ipſis ne paterentur.

Cum accuſ. circa, circum. Dem. Olynth. 2, πάντας ἀγαπᾷ καὶ περὶ αὐτὸν ἔχει, hos amat & circa ſe habet Xenoph Pæd. 1, περὶ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα οἱ ἔφηβοι, circum palatia principum excubant adoleſcentes. Cum εἶμι, aut ἔχω, interdum exp. occupatus ſum, intentus ſum. do operam rei alicui: ſæpius apud Dem. Xen. & Cum accuſatiuo perſonæ præcedente articulo interdum ſumitur pro eo aut iis qui ſunt circa aliquem, i. ipſum circūſtant, vt ſolent amici, aut etiam miniſtri: vt εἰ περὶ Σίσαν᾽ν. miniſtri Auguſti: interdum periphraſin facit: vt οἱ περὶ Σωκράτη, Socrates. Dicitur & τὰ περὶ ἐμὲ, res meæ, ea quæ ad me pertinent. ¶ Item erga, in: vt περὶ τοὺς θεοὺς ἀσεβεῖα. Isocr. item in, aduerſus: vt Ariſtoph. περὶ τὰς σαυτῆ γοήτας κακουργῶν. ¶ Deſignat etiam tempus: vt Xen Hell. 1, περὶ ἀρίστην ἄκμην ἦκον τὴ ἡμερῶν. circa horam prandij venerunt. ¶ Significat etiam, circiter. Thuc. περὶ τὴν ἀθροίσεσθαι ναῦς, naues circiter ſeptuaginta. Isocr. in Euag. αὐξήσασθε περὶ τοσούτους ἀφικόμενοι. Pro περὶ interdum ab Aeolibus vſurpari ἀπὸ tradit Hellanicus, apud Euſtath.

Περᾶω idem quod περ᾽ circum, circa: vt περᾷ τὸ τεῖχος Herodot. Ἐτ περᾷ ἐμ᾽ αὐτὸ πολὺ εἰς φλυκτιδίου ἐξοίρει, apud Galen ad Glauc. Ἐτ περᾷ σ᾽ ἀπὸ, circa ipſum, in eius circuitu, apud Herodot. Ἰτέ circunquaque circum circa, vndique. Polyb. περᾷ δ᾽ πάντες τὸ δῆμα ἐσύροντο. Ἐτ ὁ περᾷ ἀκεανὸς, apud Ariſtot. Apud Plat. in Timæo, περᾷ αὐτὸς ἔλαβε exp. vndique eſt eas circumplexus.

Περαῖος vel περαῖος, ὁ, qui præ cæteris aliquid habet, quo illis præſtet (quaſi οἷς περ᾽ ἄλλοι) vnde exp. eximius, egregius. item præſtans, excellens, inſignis: vt περαῖος αἰδὼς, Eurip. & Ariſtot. Interdū cum accuſ. vt περαῖος τὰν στρατιὰν, apud Syncell. Dicitur & περαιότερος κατὰ τι, apud Ariſtot. probl 2, ſect. 3. & περαίτερος, apud Plut in Rom. Apud Heſiod. περαιοτέρη ἐλαφηβολίῃσιν, apud Greg. de Iuliano. ¶ Item qui eſt vltra id quod eſſe debet. modum excedens, nimius. item ſuperuacaneus, redundans: vt περαῖος τοῖς ἐρεταῖς. Hermog. & περαίτερα καθαίρειν, apud Herodian. l. 6. Hinc τὸ περαιτέρω, excrementum, apud Ariſtot. Dicitur & τὰ περαίτερα de reliquiis, apud Lucill. Epigr. Vode ἐκ περαίτερα ὑπάρχειν. multis partibus ſuperare, apud Plut. περαίτερος ὀφθαλμὸς, impar numerus: ſic dictus quòd in eo redundantia quædam ſit. Ariſtot. Plut. Hinc aduerbium περαίτερον numero impari, imparitèr, apud Plutar. ¶ Item περαιτέρω ſolam ſpecies, apud Theophr. & Plin.

περαιτάτω ſeu περαίτατος. eximiè, egregiè, excellenter. Athen. ita ſinguiari quodam modo & peculiari. item redundanter, ſuperuacaneè: vel abundanter, abundè. Interdum ſignificat, amplius, magis, vehementiùs. Pro quo & gradu comp. περαιοτέρως & περαιοτέρου ſæpe in noui Teſt ſcriptis.

περαιότης ητος, ἡ, excellentia, præſtantia. item redundantia. Et peculiariter, ea ſermonis redundantia quæ & πλεονασμὸς vocatur. Hermog.

περαιόω, ſeu περαίτω, redundo: vel abundo, aſſluo Luc. 21, ἐν τῷ περαιοῦσθαι αὐτοὺς. Et cum genit apud eundem, cap. 15, περαιοῦσθαι ἀρτων. Eccleſiaſt. cap. 3 περαιοῦται ὁ ἀθροπος ἐπὶ τὸ κτίνειν, quid amplius habet homo? Item tranſitiuè, facio vt abundet, abunde ſubminiſtro. 1. epiſt. ad Theſſal. cap. 3. ὑμᾶς δὲ ὁ κύριος ἡμῶν πλεονάσαι καὶ περισσεύσαι τῇ ἀγάπῃ εἰς ἀλλήλους. ¶ Item ſuperſum, reliquus ſum, Ioan. c. 6. τὰ περισσεύσαντα κλάσματα.

Περισσεύομαι, idē quod περισσεύω, in poſteriori ſignific. Nonn. ἐὰν μὲν περισσεύσητε. Matth. c. 13. & 21. περισσεύσθησαν, exp. reddetur abundē.

Περίσσωμα, τὸ, abundantia, apud Matt. & Paul. Item reliquiæ. Marci c 8. item excrementum, ſtercus. Plut. περίσσεια ἡ, abundantia. 2. Corin. c. 8.

περίττωμα, τὸ, excrementum: quicquid in corpore ſuperuacaneum eſt. Alex. Aphr. & Ariſtot. rhet. 3.

περίττωσις, ἡ, idem.

περιττωματώδης, excrementis abundans. Item ſim. pl. cui excrementa inſunt. Theophr. & Alex. in phr. in probl.

Compositæ ex ἄφειμι.

Α᾽πέριττος, ὁ, ἡ, nihil ſuperuacaneum habens. item luxu carens. Greg.

Α᾽περίττωτος, excrementis carens, apud Theophr.

Ἀ᾽ποπερισσεύω, parimpar.

Ὑ᾽περπερισσεύω, ſupra modum, plus quàm abundanter. Marc. c. 7.

Ὑ᾽περπερισσεύω & ὑπερπερισσεύομαι, ſuperabundo, vehementer exundo. Rom. 5, ὑπερπερίσσευσεν ἡ χάρις 2. Corint. c. 7. ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ.

Π Ε Ρ Ι Σ Τ Ε Ρ Α, ας, ἡ, columba: tam de mare dicitur quàm de fœmina: vide Ariſtot hiſt an. l. 5. c. 13. Athen. l. 9 Atticos περιστερὸν dicere ſcribit, eòq. vtitur etiam Ariſtot. diſcriminādi ſexus cauſa. * Dici volunt ἀπὸ τὸ περισσὸς ἶρξαι.

περιστρίων, ωνος, ὁ. locus in quo columbæ aluntur. Varro de re ruſtic a lib. 3 c. 7. ¶ Eſt & herba quædam, tracto nomine ἐκ τῶ περιστερεῶν ἰδίως ἀλαπεζίων ἐν αὐτῷ, vt tradit Dioſc. l. 4. c. 60.

Περιστέριον & περιστερίδιον, τὸ, paruula columba Athen. lib. 14. Quidam περιστερίδιον. exp pullus columbinus, pipio, qui & περιστερίδιός dicitur, teſte, Euſtath.

Π Ε Ρ Κ Ο Σ & περκνὸς (quod frequentiori eſt in vſu) ὁ, niger: Item nigris diſtinctus maculis, varius. Homerus μορφὴ δὲ & περκνὸν. pro eodem accipit. Il. ω, Αὐτὰρ ὁ᾽ αἰετὸν ἦκα τελειότατον πετεηνῶν, Μορφνὸν θηρητῆρ᾽ ὃν κ. περκνὸν τ᾽ καλέουσιν. Ariſtot. tamen hiſt. an. lib. 9. c. 32 diſcrimen ſtatuit inter hæc duo. Apud eundem l. 9. c. 36. memorantur etiam πέρκοι ἱέρακες.

πέρκνη, ſiue περκνὶς, piſcis quidam: quod nigris maculis ſit varius. Ariſtot. hiſt. an. l. 8, c. 15. & Dioſc. l. 2, c. 35.

Περκάζω, ingreſco, ſeu nigris diſtingui maculis incipio. Sic dicuntur vuæ περκάζειν, quum pingi incipiunt & nigrescere. Theophr. de cauſ. pl. lib. 3. cap. 22, ὅταν ἀρχωνται περκάζειν εἰ σταφυλαι. Et Dioſc. λαβὼν ὄμφακας μὴ πεπαιωμένας ζέσας. Et Plut. ſympoſ. 3, ὄμφακας περκάζουσι θερισικὸς Item actiuè, vario. Dioſc. l. 5, c. 2, ἐ de vite agreſti ὁ ἀφικάζει τὸν σταφυλὸν.

Περκάσιμα, eidem ſunt τὰ ὑπὸ τῶ ἀφροσίτων ποτείσματος.

Compositæ.

Ε᾽πίπερκος, nigricans, ſubniger: vel nigris maculis aliquantùm diſtinctus. Xen. in Cyneg.

Τ᾽ποπερκάζω, propemodum nigresco, ſeu nigris maculis propemodum diſtingui incipio Od. ὑπέρυθρα δ᾽ ὑποπερκάζουσι.

Πέρα, vide in Πέρην. Πέραμος, &c. Περάω, vendo.

Π Ε Ρ Ο Ν Η, ης, ἡ. fibula. * Dicta à πείρω: quoniam vel inſigitur veſti: vel ora veſtimenti ei interdum affigitur. Od. πατὴρ οἱ ὀφθὴν χρυσοῦν τ᾽τοκο Αὐλοῦσιν ἀνδρόμεσιν. Ibidem πορῶν τ᾽ ἐπὶ δηκὰ ἐκαπλωΐ. Athen. l. 12. ἐπὶ πολλοῖς τὰ σώματα ἀφόρεις. ¶ Item ſura fibula: alterum os tibiæ, exterius & tenuis interdum etiam ſic appellatur oſſis huius epiphyſis, interdum & eius protuberantia, quæ non eſt aliud quàm malleolus. Gal. in lex. Hippocr. ¶ At ὁ περόνης. metum quoddam eſt & organum muſicum. Suida teſte, apud quem ſcribitur & περάνης.

περονάω, ῶ. f. ὥσω. fibula ſubnecto, fibulo. item traiicio velut fibula. 21 ιι, & ν, Δικρὶ μιν᾽ σου περόνησε. (πέπαρμαι, περάσμαι, idem Iliad. κ, Α᾽μφὶ σ᾽ ἐγὼ χλαῖναν περονήσασα φοινικόεσσαν

Ρεφήνια, τὰ, quod fibula subnectitur seu subnexum est, Theocr. in Idyll. 15.

Περονατὶς, ίδος Ϣ, ἡ, & Doricè φορονατὶς, vestis quædam quæ fibula solebat ad pectus subnecti. Idem ibidem.

Composita.

Διεκφορνάω, fibula trajicio: vel, fibulo, fibula necto. Suid.

Ε'μπερονάω infibulo, fibulo, infigo. Hesych.

Ε'μπεροναῖος, & Doricè ἐμπορνάιος, vestis fibulas infixas habens: seu perforando & fibulas trajiciendo cõfecta. Theocr.

Ε'μπερονατὶς, ίδος Ϣ, ἡ, vestis dupla. Hesych. (idyll. 15.

Καταπερονάω, infibulo, veluti fibula defigo. Polyb.

Περιπερονάω, ab anteriori parte fibulo.

Προπερονάω, fibula annecto seu affigo. Plat. in Phædro, φορεσαι αὐτὸν ὡς τὸ πολὺ προπερονητόν.

Π Ε'ΡΠΕΡΟΣ, ὁ, ἡ, leuis, temerarius, præceps, & qui à quouis vento circumagitur: item vanus, inanis. * Dici putatur quasi πέρα τοῦ Ϣ. à verbo πέρθω, διὰ τὸ περίφορον εἶναι.) Exponitur etiam, nugator, loquax. Suid. & Etymol.

Περπερεύομαι, temerarius & præceps sum: item leuis & inconstans sum. 1. Cor. 13. Item superfluo & inutili corporis ornatu gaudeo. apud Basil.

Περφερεία, ἡ, temeritas. Exponitur etiã, καλλωπισμὸς, nimius, cultus, apud Clem. Alex. pæd. l. 3. Scribitur & περπερεία, apud Basil.

Composita.

Καταπερπερεύομαι, exp. adulor, χαριστίζομαι.

Ρεπερπερφέρεια, iactatum est in quendam futilem & vanum, teste Eustath. in Iliad. ν.

Π Α'ΡΣΗΣ, ὁ, nomen iactus tessarij. Hesych. ¶ Item Persa, oriundus ex Perside regione. Xenoph. Heil. l. 1. Interdũ περσης dicitur pro ὁ τῆς Περσῶν βασιλεὺς: vt in epist. Philipp. apud Dem. ὡς τὸν Πέρσην φρουρεῖς ἀπεσταλκότα.

Περσικὸς, ὸ, ἡ, Persicus, qui vel qualis Persarum est, Persis proprius: Fœm περσικὴ, ſ. μανὶς, malus Persica: arbor de qua Theophr. de caus. pl. l. 3, & Gal. in l. simpl. pharm. Τὸ φερσικὸν sub. μῆλον. malum persicum: fructus persicæ arboris: de quo Diosc. l. 1, c. 165 Περσικὰ κάρυα, nuces perſicæ, aliàs iuglandes: ſic dictæ quòd è Perſide è regibus ſint tranſlatæ. ¶ Vide Dioſc. l. 1. c. 179. & Plin. l. 15. c. 22. οἱ δὲ περσικὲς ἐρινεὸς, Ariſtophani pauo dicitur: vtpote è Perſarum regione in hæc citeriora loca aduectus.

Περσέα, ας, ἡ, perſea: arbor in Aegypto naſcens à Perſa ſeu perſeo inuẽtore denominata: de qua Theophr. hiſt. pl. l. 4, & Dioſcor. l. 1, c. 138. Eadem dicitur & φερσέα, interiectio i propter metrum. apud Nic. in Alexiph. Item φερσὶς, apud eundem in Ther. & φερσεῖς πυθμὴν, apud Callimach. ¶ φερσὴ, eſt, & nomen piſcis in mari rubro naſcentis, teſte Aeliano pro quo apud Heſych. πέρση. Eſt & ſideris nomen, apud Procl.

Περσικὸν, perſium planta Aegyptiaca: de qua Theophr. hiſt. pl. lib. 2, c. 3. & Galen de alim. fac. lib. 2. Sic etiam appellatum fuiſſe ſolanum marinum ſcribit Dioſc. lib 4. c 74. Scribitur & φερσὶν, apud Athen. l. 14.

Μασπερσικὰ (comp.) ſemiperſica: calceamenti muliebris genus, quod ad perſicorum calceorum formam accedere putatur: cuius meminit Heſych. pro eodem ſcribitur & μασφερσικὰ, apud Poll. l. 7, c 23.

πέρτις, vide in φέρτος.

Π Ε'ΡΥΣΙ anno præterito, anno proximè elapſo, anno ſuperiore: vt πέρυσι σῖτος, frumentum anni ſuperioris, & ai πέρυσι πρεσβεῖαι, legationes anni ſuperioris, apud Dem. dicitur etiam aliquis aliquid facere πέρυσι. philoſtr. in Heroic. οἶδα αὐτὸ πέρυσι, vidi ipſum anno ſuperiore. Significat etiam antehac, ante hoc tempus. Xen. Hell 3, ἐστὶ δὲ αὐτοῦ καὶ πρότερον καὶ πέρυσι, ijdem nunc ſumus qui ante hoc tempus.

περυσινὸς, qui anni ſuperioris eſt: vt περυσινοὶ ἄρχοντες, apud Plat. in ep. & περυσινὸς κάρπος apud Theophr. hiſt. pl. l. 3, c. 12. Sic dicitur etiam ὁ ἔρυθρὸς πέρυ, teſte Poll. vt qui proximè puerilitæ annos exceſſerit.

περύσιτος (comp.) ante annum ſuperiorem, anno abhinc tertio.

περυσιτερὸς, qui eſt anni antè præſentem tertij.

φέσσω, vide in φέσσω.

Π Ε'ΣΣΟΣ, ſeu πεσσὸς, ὁ, calculus, ſeu ſcrupus luſorius. Od. α, πεσσοῖσι θεοπροπέων ὃν ἑῷον θυμὸν ἔπειρον. Euſt. ex Soph. Palam. ἐξαίρε πέσσε κῶβε τι, περὶ τῶν αἰχμὰς ἔκ Ϣ. Accipitur etiam pro ludo ipſo calculorum. apud Plut. in probl. Rom. ὁ πεσσὸς ἢ ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς ἀπαγορεύεται. Dicitur & πεσσεία, in plur. apud Euphor. teſte Euſt. * Heſych. & Euſt. deriuari tradunt ἀφὸ τοῦ σώζειν ἀπὸ τοῦ πίπτειν. τάχα δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ βαλανείῳ, inquit Etym. aut quoniam ludus eſt fortuitus. ¶ Item lapis quadratus cubica forma, apud Strab. ¶ Eſt etiam nigrum illud quod oculi pupillam ambit. Poll. l. 2. ¶ Item peſſus, peſſarium: lana concepta & ad digiti figuram rotunda facta, in qua pharmaca excipiuntur & continentur. paul. Aegin. l. 7. c. 24. Dioſc. l. 5, c. 143. In hac ſignif. ſcribitur etiam πεσὸς vnico σ, teſte Euſtath. Πεσσεύω, ἐ. νε πεσσεύσω Ϣ. calculus luſorius: idem cum πεσσεύω Euſt. & Appian.

Πεσσὸς, ſeu πεσσὸς, ὁ ἔσσου, calculis ludo. Polyb. lib 1. Metaphoricè apud Phil. de vita M. l. 1. πόρρω γὰρ ἀπὸ μακαριότητος οὐδὲ τὰ ἀνθρώπινα πεσσεύεται, quæ rerũm humanarum ſurſum deorſumque aleam quandam ludit.

Πεσσοὶ, ὁ, quo vtuntur οἱ πεσσεύοντες. Pro quo Atticè πεσσὸς. vnde πεσσεῖον πέρατος, dicebatur latercullus ſuperque motus Solis & lunæ, & quæ pertinerent ad eclipſes coniunctionesque inquirebant Aegyptii. Plato in Phædr.

Πεσσικὸς, ſeu πεσσικὸς, ad eos pertinens qui calculis ludit. item calculis ludendi peritus. Plato de leg. l. 1.

Πεσσεία, ὁ, calculorum luſus. idem in Phædro. Athen. l. 1.

Πεσσεῖα idem quod πεσσία. Heſ.

Μεταπεσσὸς, (comp.) mutatis calculis ludo. Metaphoricè apud Plat. in Minoë, ἔοικε γὰρ ὁ ἐννοῦς τοῖς μεταπεσσεύουσι διὰ τὸ ταὐτὰ ἐν ταὐτοῖς εἶναι, eadem eſſe etiamſi tranſmutentur.

Πέσσω, vide in Πέττω. Πεσσὸς, &c. in Πέσσω.
Πέσσω, ὡς, in Πέσσω.

Π Ε'ΤΑΡΟΝ, ὁ, ν. πὸ, pertica, tignum aut aſter ſuper quo gallinæ dormiunt. Dicitur & de gallinario Nic. in Ther. ταῦτα, ὅτ' ὄρνιθι πετοιμήσητ' ἐνὶ θείῳ πέτασφ. ὅς ὄνομα καθυπέρτατον πετάσμου. Scribitur etiam πέταρον. apud Theocr. idyll. 25. ¶ Item genus laquei. Heſych. Nonnulli etiam πέτασφ, dicunt eſſe arbitrantur, quòd alas auibus tendunt, vt in eum involantes laqueis te intricent. ¶ Heſych. eſſe dicit inſtrumentum occidendi. * Quidam putant dictum eſſe ἀφὸ τοῦ ἐν τῷ ἀέρι πέτασθαι. ἐν τῷ ἀέρι πετασθαι.

Πετασφίζω alto exilio petauro.

Πέτασφος, ὁ, qui alto petauro exiliunt, ſ. machina alto loco ſuſpenſa, ita vt fere ex ipſo aëre deuolare videantur.

Π Ε'ΤΑΩ, (vnde πετάζω, & πετατὸς. ſiue πετάννυμι.) Expando, explico. Il. ξ, 8. ἐπὶ δ' ἑῖξατο χεῖρε πετάσσαι. ¶ Item aperio, Oppian. l. 3. de venat. πείσεται πετάσσας κεῖνα ἐμῷ δόρατι κεῖνα ἐμῷ δόρατι ἐπὶ αὐτὸ τὸ αἰδοῖον πέρα Ϣ, triplicibus apertis labijs. Exponitur etiam, tendo.

Πετάσμη, & πετάσμη, pandor, explicor, aperior. Præt. πέπασμαι, panſus ſum, explicatus ſum, apertus ſum. Il. η, (de bigis) ἐμοὶ δ' ἅμα πέπασθαι πέτασσαι. Apoll. Arg. l. 2. πεπάσθαι κόλπους, expanſum & explicatum. Iliad. ο, πεπάσμαι φίλα γυῖα, patent mihi artus & paſſæ. Epigr. l. 1, ὀστέρ' ἀθήνας χείλεσι σ' ἐπάσω, aperta habens labia, i. hians. Apud Ariſtoph. πεπασμένος ἐστὶ, expanſus, laxus volatibus.

πέπασμα, τὸ, explicatio, extenſio.

πέτασος, ὁ, petalus, galerus, tegmen capitis latum & expanſum, quod fuiſſe ἐφόδιον ὑπερτατικὸν tradunt Poll. & Heſych. Geſtamen eſt Mercurij, apud Athen. l. 12. Exponitur etiam, vmbraculum, vmbella. ¶ Herbis quoque nonnullis πέτασος tribuuntur: vt apud Theophr. l. 4. hiſt. pl. c. 10. ¶ πέτασος dicitur etiam eſſe ſpecies texturæ. Suid.

πετασίτης, ὁ, petaſi ſpeciem gerens: plantæ nomen, apud Dioſc. l. 4 c. 108.

πετασώδης, ὁ, ἡ, petaſi ſpeciem gerẽs. Et πετασώδη φύλλα quæ folia habent ampla in modum petaſi. Athen. l. 9.

πέτασον (& Ionicè πέτασος, apud Heſiod. & Nicand.) n. ὁ. Folium propriè folium quod eſt in amplitudinem expanſum. (Nic. Euſt. à πετάζω derivat. Od. τ. Διπτυχὴν δὲ πτοιῶν ἐρυκάκεν ἐν πετάσοις. Dioſc. l. 1, c. 33. πέτασα φύλλα τῆς ὑόσου. ¶ Item, lamina bractea. Philo de vita M. l. 1. πέτασα δὲ εἰς λατρεῖαν ὅσης ναυπηγήσιμα πᾶσι τοῖς ἱδίοις σωμασι, bracteæ in tenuitima capillamenta ſectæ his omnibus contexebantur. Exod. 28. πέτασον χρύσου, lamina aurea. ¶ Capitur etiam pro petaſo ſeu galero, ſi pileo latiore in modum folij ampli. Suid. ex Epig. πετάσσασθαι, ὁ, ἡ, folio vel laminæ ſimilis. πετασσάμενος foliosa vrina: in qua foliis ſimilia ſiue ſquamis aut laminis ſubſident. (Idem.

Πετασσᾶσθαι, in folia mutari. Heſych. πετασσὸς, ὁ, ἡ, foliatus. πετασσίζω, folia decerpo: itè folia emitto, germino. Heſych. πετασσιόεις, ὁ, ὁ, oſtraciſmus cum foliis, idem.

πετασσίτης, ὁ, ἡ, folium referens. πετασσίτης, lapis in lamina ſolutus. πετασσίτης, ἰδη Ϣ, ὁ. Apud Nican. de herba quadam.

πέτασος, dicuntur vituli à cornibus quæ inſtar ramorum habent, inquit Ariſt. en. l. 9. πετασσίδες ἄκρα per metaph. apud Achar. πετάσσας, ὁ, ἡ, teneras: vt folia ἐν germinantes ἐν arboreſcentia in Ep. gr. πετάσσας παρὰ κόμας, puellæ ſeu iuuenculæ. (ſi.

πέτασσον, ſiue πετασχόν, τὸ, poculum latũ & tenue, apud Athen. l.

Composita: ac primùm ex πετάω ſeu πετάζω.

Ἀναπετάω, ſeu ἀναπετάζω, & ἀναπέτω, ὁσω, ſiue ἀναπέτννυμι, expando, explico. ¶ Item aperio. Apud Luc. ἀναπεπταμένης τῆς θύρας aperire fores Iliad. ἀνοῖξαι δ' ἰφθίμους πύλας, pro ἀνέπτασαν vela explicarunt, vel expanderunt. Interdũ etiam, ſtrato. Gal. τὸ συκίδιον τῆδε τῇ χειρὶ ἀναπετάσωμεν.

A'πεπ-

Ἀπεπτάννυμι, expandor. Itè explicor, aperior. Xen. pæd. 8. ἐπεὶ δὲ ἀπεπτάσθη οἱ τὸ θωρηκεῖον πτίλον. Præt. ἀπεπτάσθην (per ſyncopen pro ἀπεπτάσθην) apertus, patẽs, expanſus: vt ἀπεπτάσθαι ὀφθαλμὸς apertæ feneſtræ. Et apud Xenoph. Hellen. 4. ἀπεπτάσθαι πύλαι, aperta loca. Apud Plu. in Themiſt. ἀπεπτάσθαι ἀφῆκε τὰς βασιλείας, exp. templum in boream exporrectum vel patens.

Ἀπετάννυμι, idem quod ἀπεπτάννυμι, Nic. in Alexiph. τὸ δ' ἐν ἀκοντίοις, ἔοικε

Ἀπέτατο, ſeu ἀπετάτατο, per ſyncopen dicitur pro ἀπετάνυσσε. Eurip. in Phœn. Βάσσυρον ἀμπετάσσας λωτὸν κρὶ πολύμιτα μίτρα.

Διαπετάννυμι pando, aperio: vnde διαπέτασα πόρον dicitur quum ſese meatus aperiunt. Euſtath.

Ἐκπετάζω ſiue ἐκπετάννυμι, & πετάω, expando, vel extendo. Eurip. in Helen. ἐκπετάσασα ναυτίλοις πτέρυξι Νηὸς ὠκυπόμου, extendent ſuam nauis celeriter velentis

Ἐκπετάζομαι, & ἐκπετάννυμαι, vel ἐκπετάνυμαι expandor, explicor. Plutarch. de deo Socr. Præt. ἐκπέπταμαι, expanſus & explicatus ſum.

Ἐκπετασμὸς, ὁ, q. d. explicatè vel expansè, cum expanſione ſeu explicatione.

Ἐκπετάω, explico, extendo. Xen Pæd. l. 1. ἐκ τούτου τὰ δίκτυα ἐκπετάσαντες ἐθήρευον.

Ἐκπέτομαι, explicatu panſúque facilis. Heſych.

Ἐκπετάζω ſiue ἐκπετατίζω, aut ἐκπετατίνυμι, expando, explico extendo. Plut. in Theleo. Item obtego, velo. Ariſtoph. in Plut. ἐγκέκυφα, ἵνα μὴ καταβλέπῃ φοιτικίδι, coopuerit & obtexit capitem panno rubeo. Plat. in carmen. ἐκπετατίσας ἱερὰ πολλὰ ἐπὶ ἀέρι πετασθεῖσα.

Ἐκπετάσμα, τὸ, velum quo aliquid obtenditur ſeu obtegitur. apud Phil de vita M. l. 3.

Ἐκπετάω vel ἐκφετατίζω, idem cum καταπετάζω, ſiue καταπετάννυμι. obtendo, obtego, obuelo: item expando, explico. Vnde ἐξαπέτασεν, expanſus, ſeu explicatus eſt vel etiam ſe explicat. Arat. in Phœnom. ὁ δὲ οἱ ἐξαπέτατο ὄρνις Ἀνάτολος ἅμα.

Ἐκπετάσμαι. idem cum καταπέτασμα. Plut. in Artox & Ariſtoph. Apud Syneſ. epiſt 4 ἐξαπέτασεν γὰρ ἡμᾶς ἀπιστίᾳ, auleum nos ſeparabat. Exponitur etiam, σκιὰν & vmbraculum.

Ἐκπετάζω, vel ἐξαπετατίζω in orbem expando vel circumcirca obtendo. Aeſch. contra Ctesiph φοιτικίδας πρὸς πίτυσι Eurip. in Helen. Πᾶς πετάσσας χόρος ἐν ἐμοὶ μακρὰ σκοπὸς ἐκπτόρου.

Περιπέτασμα. circumcirca expanſus vel obtentus ſum: vnde apud Apoll. Rhod ἐξαπέτασται, obtenſus eſt.

Περιπέτασμα, velum ſeu aulæum quod rei alicui circumcircà obtenditur Plutarch in Pomp Eſt etiam verbum theologicum, ſignificans integumentum myſticum ſpiritualis ſenſus. apud Dionyſ. Areop Exponitur etiam, cortina. Περιπέτασμα aulæa quæ ad ornandum locũ aliquem extenduntur

Περιπετὴς ſeu περιπετὴν, aut περιπετάνυμι, ab anteriore parte ex pando vel obtendo, prætendo. Xen. Pæd. 4.

Προπετάννυμι, extendo, illido.

Compoſita ex πέτηλον ſeu πέτηλον.

Ἀπέτηλος, ὁ, ἡ, foliis carens: in Epigr.

Εὐπέτηλος, amplus paſſúſque in modum folij, vt ἐκπέτηλα πατήρια Athen. l. 11. Et ἐκπέτηλα κέρατα, cornua lata in modum folij vel bracteæ. Idem l. 9.

Εὐπετηλώδης, ὁ, ἡ, Heſych. eſt ἴδιωμα διὰ τῶν πυρῶν ἀνθιζόμενον, quod ſic dictum putatur, quoniam foliis obductum coqui ſolebat.

Εὐπετηλος, bene foliatus, foliis decorus. pulchra habens folia: in Epig ¶ Εὐπέτηλος, ὁ, ἡ. fructis nomen, de quo Dioſ. lib. 4. c. 148. Item Εὐπέτηλος λιθος. Plin. l. 37. c. 10. [Suid.

Ἱππόπετηλος, pulchra habens folia: in Epigr.

Πολυπέτηλος, foliis obtectus, foliis obtentus & opertus. Apud Nicandr.

Πολυπέτηλος, quinoque folius, quinque folia habens. Πολυπέτηλον, herba quæ & πενταφύλλον à quinque foliis nominatur. Nicand. in Ther. v. 839.

Τριπέτηλος, trifolius: vt ἑβδόμη τριπέτηλον. Hom. hymn. in Merc. Τὸ αὐτὸ herba quædam. Lat. trifolium.

Φυλλοπέτηλος, folia in cacumine gerens. Od. η. Item altus, excelſus. Athen. l. 9. Pro eodem dicitur ὑψιπέτηλος.

Πέτομαι, & πέτωμαι, ac πετάομαι, volo. idem quod ἵπταμαι Il. β, ἔκτοθεν ἐπτάμενος ἐκ θαλάμοιο ἐοικυῖαι. Iliad. μ, Αὐτὰρ ὃ κλάγξας ἵππος πτάμενος ἐφόβησε. Plut. de ſol. an. ὁ γὰρ διοίσας ἵππος βλέπων πέτεται φύσει. ¶ Metaphoricè de iis dicitur quæ rapido curſu feruntur tam inanimis quàm animatis: vt Iliad. ἴδεε δ' ἐπ' ἀφυσδητὸν πεπτάμενον. Il. ι, Αὐτὰρ ὅ γ' ἐκ θανάτοιο πέτεται. Epigr. l. 2. ἀλλ' ἐπὶ θάλασσαν ἐπτάμεν ἔστε λιμήν, vix eis perſuaſit, vt ſe ſe lapidarent.

πέτρωμα, τὸ lapipatio. lapidum iactus. Idem ibid.

Compoſita.

Ἐμπέτης, ὁ, ἡ, qui in petris & locis ſaxoſis prouenit. Ἔμπε-

Erg. Πετεινὰ, & πετηνὰ, τὰ, volucres, aues: Il. 9, β, & α.

Πετήν, volatus. Odyſſ. ε.

Ποτάομαι, ῶμαι, idem quod πέτομαι ſeu πετάομαι. Il. β, ἐ'ένθα κ' ἔτι νῦν ἀλόχου πόθεν ἀμφιπολεῦσα πεπότατο. Ib. αἰεὶ γὰρ τ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἀλώμενος πεπότηται. Scribitur & ποτᾶμαι: vt apud Theocr. idyll. 7. Πανθήρειον ξυνοδαῖσι πεδιάσσι ἀμφὶ μέλεσται.

Ποτητὸς, idem quod πετεινὸς. Et ποτητὰ, τὰ, idem quod πετεινά. Odyſſ. μ.

Ποτίεσις, idem quod ποτὴ. Eurip. Pro quo Doricè dicitur πότισις eadem eundem.

Ποτίομαι ἵσταμαι, idem quod πετάομαι, volo. Apoll. Arg. l. 1. διὰ βίαν ποτιοῦ.

Compoſita ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιπολεύομαι, ῶμαι, circumuolo. Iliad. β, Μέσῃ δ' ἀμφιπολᾶτο ἐδυφρόνη θεὰ τεκέσσα.

Ἀπαίτομαι, ſubuolo, in altum volo. Ariſtoph. in Auib. Ἀπαπτόμαι δὲ τοὺς ἐλυμανεῖ πτερύγεσι κρεφεις.

Ἀποτέτομαι, auolo Dion. l. 43. εἰ ἢ δὴ αὐτοῦ ἀφ' ἑ Καίσαρα ἀποπτάτο, Διαπέτομαι, peruolo, volando perſranſeo.

Εἰσπέτομαι, & εἰσπέταμαι, inuolo, volando idtroëo.

Ἐπιπέτομαι. idem Ariſtot hiſt. an. l. 9. c. 40.

Ἐκπέτομαι & ἐκπέταμαι, euolo. Ariſtoph. in Auib. Ἐκπετάμενος ἐξ ὠῴου ὀλκαδὸς. Ariſtot. hiſt. anim. lib. 9. ca 40. ἀ περιμένῃ ἐκπέτηται.

Ἐκπετόμαι. idem. Ariſtot. ibidem.

Ἐκποτόμαι, ſeu ἐκποτέομαι & ἐκποτίομαι, pro iiſdem. Metaphoricè. Il τ, ὅτε παρειαὶ νεάζουσι ἔτι ἐκποτόωσι. Et apud Theocr. idyll. 11. ὦ κύκλωπ κύκλωπ τί τοι φρένες ἐκποτόωσι; Doricè pro ἐκποτῶνται.

Ἐπιπέτομαι & ἐπιπέταμαι, aduolo inuolo. Metaphoricè apud Eurip. in Helene, Πολλοὶ δ' ἐξ ἀθέρος ἀκροτάτου Πιέδας, κεφαροέσσας τε γᾶς ἐπιπτάμενοι ἐκηδεῖ.

Ἐπιποτόμαι, idem Dioſc. li. 5. cap. 85. ὡς ἅλσα δὲ ὅτι πετᾶσθαι ἐπὶ αἷμα (bor.

Καταπέτομαι & καταπετάομαι, deuolo, volando deſcendo ſeu delabor.

Παραπέτομαι & παραπετάομαι, aduolo, i. iuxtà ſeu à latere volo. Itè præteruolo.

Περιπέτομαι, circumuolo. Luc.

Ὑποπέτομαι, ſuperuolo, ſupernè volo. Ariſtot. hiſt. an. l. 5.

Ὑποπετάομαι, idem. Theocr. idyll. 15. οἱ δὲ πικῶρι ὑποπτῶντ' ἐρεταί.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀεροπέτης, in aëre volans. Ἀεροπετὴς, vide in comp. Πέτω.

Ἰύγξ πτὶν, rectà volare. Heſych. exp. recto impetu ferri.

Ἰθυπέτης, ὁ, ἡ, rectà volans, qui recto curſu fertur, eóque valde citato, vt volare videatur. Il. ε, μακίλα ἰθυπέτησα Ἀστεροπὴ ὑπ' ὀφθαλμῶν. Euſtath. exp. πτῶ, ἀφὸ πετομένου.

Καπνοπέτης, inalè volans. Ariſtot.

Ὀρνιπέτης, concitatis alis volans. Heſychio idem eſt quod ὑψιπέτης.

Ταχυπέτης, celeriter volans. (ni.

Τανυπέτης, pl. ocul volans ſeu auolans. Suid. ex Epigr.

Ὑψιπέτης, altiuolans, altiuolus: vt αἰετὸς ὑψιπέτης Od. υ.

Χαμαιπέτης, humi volans.

Ὠκυπέτης, celeriter volans, vt ὠκυπέτης ἵππος Heſiod. in Erg. Item qui rapido curſu fertur ita vt volare videatur. vt ἵπποι ὠκυπέται Il. ϑ.

Πέτρος, ὁ, ἡ, lapis, ſaxum. Il. π. ἀτὰρ ἔπειθε γ' ἀλέξειν πέτρῃ Μαίμακτον' ὀρίκοιτον, Il. ν. ἀνὰ σφυρὸν ἀμφὶς ἑκάστου πέτρῃ ἐπέρεισε. Xen. Heli. 3. ἔνθα δὲ λοιπὸς ἐπαυλίσθαι πέτρας τὰς ἀκρωτηρίους.

Πέτρος ας & Ionicè πέτρης, ου. idem. Heſiod. in Theog. Πέτρας ἠλιβάτους σκιερὰς ἐν χερσὶ ἔχοντες. Plut de orac. Pyth. φασὶν ὑπὸ σπιλάδων καὶ πετρῶν ἐκπεσεῖν τὸν ἀνθρωπον. Interdum exp. ſcopulus, cautes. Θρῆ quamvis de ſaxis dicas: ut, quæ in mari ſint ſaxa. Odyſſ. μ. Αὐτὰρ ἐπεὶ σπέος φύγομεν θεσπέσιον κατὰ πέτρης. Sic & Il. ο, & Odyſſ. κ. Interdum rupes: vt Plut. in Amat. narrat. ἵππος ἐκεῖ ἐπὶ τῆς πέτρας. Sic & Il. ω.

Πετρώδης, ὁ, ἡ, petroſus, ſaxoſus, lapidoſus. Dioſc.

Πετρῶδ-ης, ὁ, ἡ, ες, ſaxatilis, inter petras ſeu ſaxa verſans: vt Σκύλα πετρώδη. Od. μ. Ἐξ πετρῶδ' ὑψόθι πέτρης apud Athen. l. 7. Item in petroſis & ſaxoſis locis naſcens: vt κακὰ πετρώδεα, apud eundem l. 13.

πετρώδη σκιὰ, vmbra quam petra ſeu rupes de ſe proiicit. Heſiod. in Erg Item πετρώδ-ης. laxeus, petroſus: vt πετρώδεα ἄνθη. apud Soph. ¶ Eſt & Neptuni epith quòd olim ſuper ſaxo conſpitus vrinam profuderit gentialem.

Πετρώεις ες, ὁ, ἡ, petroſus, ſaxoſus, lapidoſus, Il. & Heſiod. in Erg.

πέτρ-ινος, ὁ, lapideus. ſaxeus.

πετρῖνος, τὸ, ſaxuium. Exponitur etiam, ſaxum, petra apud Ariſtot hiſt. an. l. 5.

πετρῶδες, in lapidem vel ſaxum verto. Exponitur etiam, lapido: vnde apud Euripi. in Oreſte, Μέλις δ' ἐπεισε μὴ ἀναξύρασθαι δαείς, vix eis perſuaſit, vt ſe ſe lapidarent.

πέτρωμα, τὸ lapipatio. lapidum iactus. Idem ibid.

Compoſita.

Ἐχῖνος, nomen est herbæ quæ Romanis saxifraga dicitur: de qua in append. Dioſc. Eſt & alia eiuſdem nominis, quam latini calcifragam appellant: de qua Dioſc. l. 4. c. 181.

Ἐχῖνος, herba de qua Ariſtoteles de part. anim lib. 4. & Hippocrat. in lib. περὶ ἑλκῶν. Eam alio nomine ἄκανον appellare tradit Plin.

Κατοπτρίσαι lapidibus obruo

Λιθοτόρος ὁ petra læuis Heſych. Scribitur & λιθοτρίτης. apud Suid.

Περίπετρος, ὁ, undique habens eminentes rupes ſeu petras. Heſyc. Περιπετρίζεσθαι, exp. allidi. Idem.

Τ'πόπετρος, ſub quo petræ ſeu ſaxa latent: petroſus. Dioſ. l. 4. c. 33.

Παῖσι ὡς. & c. vide in Παιδάνουρος.

Πεύκη, ἡ, quidam exp picea, alij larix, arbor de qua Theophr. hiſt. pl. l. 3 & Ariſtot. hiſt. an. l. 5 c. 19. Accipitur interdum pro face ſeu tæda ex picea execta. Ariſtoph. in Nub. σὺ δ' ἐκ πεύκης σπαράξας. Et apud Athen. l. 15. ἐκ φύρνα πεύκης κατ' Αἰγίνα τοιοῦτος. Apud Euripi in Phæd. pontur pro pugilaribus ſiue codicil. is è picea ſeu larice factis ante, repertum chartæ vſum. ¶ Amaritudinis etiam quandam ſignificationem habet, quod videre eſt in derivatis & compoſitis nonnullis.

Derivata ex πεύκη picea.

Πευκήεις ὄρος, montes in quibus πεύκαι multæ naſcuntur. Dionyſ. de ſitu orb.

Πεύκινος, ὁ, piceus qui eſt è picea arbore: vt πευκίνη ἐστίνη, apud Dioſ. lib 1. cap. 93. Et apud Eurip. πεύκινον δάκρυ, lacrima quam picea fundit. Et πεύκινα ξύλα, ligna ex picea vel larice. Reg. l. 3. c. 5.

Χαμαιπεύκη, ἡ, (comp.) larix pumila. Plin. l. 24. c. 15.

¶ *Derivata ex πεύκη in ſignificatione amaritudinis.*

Πικραδεικέλιος, ὁ, ἡ, amarus, Il. κ, Ἡὺ ποτὶ πεπτὸν μέγα σῶμα πικραδεικέλοιο. Exponitur etiam, exitioſus. Πικρὸδακρυς, dicitur herba quæ eam nomen ſortita ab amaritudine: de qua Theophr. hiſt. pl. l. 9. c. 15. & Dioſc. l. 3. c. 92.

Πικρόκερως, amarus: vel cautus, prudens: vt πικροκέρω φρεῖ. Il. ο. & υ.

Compoſita

Ἐμπικρίδιος, ὁ, ἡ, amarus.

Κηρόπικος, idem: Iliad. κ, Αὐτὰρ ἔπειτ' αὖτοῖσι βέλος κηρόπικος ἐφιεὶς Βάλε. Exponitur etiam, letifer, mortifer.

Περιπικρος, peramarus. Iliad. λ, ἐκ μέσου τόμου ἀφαίρει Ὄζῳ βέλος αἰεὶ πικρός.

σπῦσε, πυσὲς. & c. vide in παιδάσιμος. πεφασίσμαι, in Φάω. πέφνω, in Φαω. occido. πύξις, in πύξος. πῦρ, vide ἡ in Ο'τ.

Πηγή, ἡ, fons, ſcatebra, ſeu aqua ſaliens. idem quod πίδαξ. (* cum quo eandem originem habere creditur, nimirum à πιδάω) Il. υ. νυμφάων τε γ' ἄλσεα καὶ νίφεσσιν. Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποίεντα. Plut. tymp. 4. κεκρύφθαι παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ ὕδατος. Athen. l. 10. Βερμιάδος ἱδρῶτα σηπεδόνος, ὑδορεῖν bacchici fontis, i. vinum. ¶ Metaphoricè etiam vſurpatur, vt & Lat. fontis: vt apud Aeſchyl ἐλίκτ πηγὴ, dicitur ea mundi pars in qua ſol oritur. Sic apud Xen Pæd. 7. αἱ πέρσαι ἀπὸ πηγῶν ἀνίσχουσι καλῶν ἡμῶν. ¶ Πηγαί, ducuntur etiam oculorum anguli qui ſunt ad nares, teſte Heſych.

πηγάδιον, τὸ, fonticulus. Suid.

πηγάζω, fontanus, e fonte manans. Ariſtot. & Plat. de leg. Metaphoricè apud Areopag πηγαία αἰτία, dicitur cauſa velut è perenni fonte manans. πηγαῖον, τὸ, Heſychio eſt ὕδραγρον.

πηγάζω, ſcateo, ſcaturio: aut in modum fontis effundo, ſcaturire facio. Greg. in epitaph. Μαθοῦσα ἐκείνου τὴν δύλωσιν τίμιον τε, καὶ αὐτὸν ὕσιον ἐκ πάντος πηγάζει. Et cum acc. apud eundem, ἐπήγαζε γὰρ τοῖς φοιτηταῖς μυρίαν. Sic & Damaſc. ἐπήγασε δ' ἐμοὶ πηγὴν ἀδίνων, in modum effudit, ſeu ſcaturire fecit.

πηγάζομαι, velut è fonte mano, velut è foute effundor. Damaſcen. φιτοῦσις ἀεὶ ἐξ αὐτῆς πηγαζομένη.

πήγασος, ὁ, Pegaſus: alatus Perſei equus, ita dictus, quòd circum Oceani fontes natus eſſet, teſte Heſiod. in Theog. Habuit & Bellerophon eiuſmodi equum. Plin. lib. 8. c. 21. pegaſi ſunt pennati equi & cornibus armati.

πηγάσου πτερὸν, alæ pegaſi. Ariſtoph. in pace.

πηγαῖος κρήνη, fons caballinus, qui extitit è terra Pegaſi pede pulſata Epigr.

Ἀπεπηγάζω. (comp.) emitto in modū fontis & ſcaturiginis. Heſ.

Πήγνυμι, (med.) idem quod πέγνυμι ſtruo. & c. Heſiod. in Theog. Τειχοσκοπίῃ δ' ἐν ἀκροτάτῃ πύργους πήξαντες ἀρραῖστα. Gregor. in Orat. in laudem Athanaſ. Πάγνυσι, (pall.) cogo, coagulor, concreſco, cœo. Ariſtot. de part. anim. Ψυχρὸν δ' ὄντος τοῦ ὕδατος ἡ πήγνυται καὶ πήγνυσι τὸ ὑγρὸν ἐν ἑαυτῷ ὂν [de lacte] ὅσον τὸ πυρὸς πήγνυται ἢ παχύνεται. Metaphoricè & ornat. Ἐκ τούτου ἡ ἀκοὴ πήγνυται. at Ouid. *Ignotum gentis ſermonem pectora pangunt.* ¶ Item pangor, fio, or. vel depangor, defigor: illud ἐκ δὲ τοῦ ὄρους ἐπάγησαν ὅσοι ἐκείνῳ. Ἀλλὰ δὲ οἱ χεὶ πηγνύμενοι ἐπὶ ξύλῳ. Dicitur & ἐπὶ πάγνυσθαι pangi, apud eund. πήγνυσθαι, compactus & coagmentatus ſum. Chryſoſt. ἡ γῆ πέπηγεν σωμάτων ἡ πατρίς. Item concreui, frigore concreſcere ſum: vnde πεπηγὸς ὕδωρ, apud Plutarch. & πεπηγότα, apud Ariſtot. Metaphoricè res aliqua dicitur πεπηγέναι, quæ firma & ita conſtituta, vt de ſtatu nullo modo dimoueri poſſit, apud Demoſth. Philipp. 1. & alibi.

Πῆγμα, τὸ, id quod concretum eſt, ſeu concretus humor. Heſych. coagmentum, concinnatio. compoſito: in spigt. ſ. dicitur etiam machina lignea in qua ſtatuæ collocantur & figuntur ad eas ſuſtinendas. Ioſeph. de bell. Iud l. 7.

Συμπαγὲς, ὁ, ἡ, concretus: vel πῆγμα referens.

πῆξις, εως, ἡ coagmentatio, coagulatio congelatio Ariſtot. meteor. 1. Exponitur & glacies, apud Plut. de primo frig.

πηκτὸς, ὁ, compactus, coagmentatus. Heſiod. in Erg. ἦμαρ πηκτὸν, concretus, congelatus, coagulatus. Ariſtot. meteor. l. 4. Dioſc. l. 5. c. 114. Item fixus, defixus. depactus. Soph. in Aiac. πακτὸν, interdum abſolutè dicitur lac. apud Aet. & Sext. Et πακτὰ fores bene compactæ & coagmentatæ, teſte Heſych. πακτὸς, ſunt etiam inſtrumentum venatorium ſeu ſpecies retis, apud Ariſtoph. in Aub. ¶ Τὸ πακτὸν dicitur etiã ſympheton herbæ ſpecies quædam: de qua Dioſcor. l. 4. c. 10. Et πακτὸς lacrymæ, ἔβρεξε τὸ πακτὸν δάκρυον. Heſych

πακτὸς, congelandi ſeu coagulandi vim habens. Dioſc. l. 2. cap. 184. Exponitur & paſſiuè, qui congelari ſeu coagulari poteſt. apud Theophr. de cauſ pl l. 5. c. 10.

πακτὸς, ὁ, ἡ, gelu fictitium. ¶ Iſt & inſtrumentum muſicũ, quòd aliàs ἡμίολιον dicitur. Ariſtot. pol. 8. Athen. l. 4 & 14. item fiſtula, tibia. Heſych. ¶ Item cultas ad ſcindendas carnes Suid.

πάκτη, Dorice, idem cum πακτὸς. Et fœmin. πακτὴ, idem quod πακτὸς, lac per coagulum concretũ: ſeu caſeus tectis congelatus. Theocr. idyll. 11. Γᾷ πάσᾳ δυμάτι dicuntur fores, apud Eurip.

πακτόω, f. ώσω, compingo, coagmento. ¶ Item obſero claudo: vt πακτώσαι δύρας. Poll ex Archiloco Item obſtruo: reſpud Ariſtoph in Veſp ὅσ' ὦ τεκμαίρεσθε, τοῖς ἐπὶ τῷ ῥήματι πακτοῦσι, μὴ ποιεῖν ἐμὲ θεοὶ πολλά. ¶ Exponitur etiam, diſtendo. vt in Epigram. πακτοῦσιν μέσσοις θεοὶ πολλά.

πακτὸω, ὡ, ὁ, genus nauigii fluuiatilis, quod ſolti poterat, vt expeditius tranſportaretur, iterúmque vbi opus eſſet compingi. Diod. Sic l. 20. Strab. l. 17.

πακτὶς, ἰδος, ἡ, idem cum πακτὸς. Theocr. in Epigr & Dionyſ. Phal. ex Sapphone.

πηκτὸς, ὁ, ἡ, bene compactus & compoſitus: vt πηκτὸν ἦμαρ. Ilias. Exponitur etiam. niger: vt νύμφη πηκτὴ. Od. 4. item albus. Homeus, qualis eſt glaciei color: vt πάλλακες πηκτὴ, apud Lycophr. ¶ Ponitur & ſubſtant. pro ſale. apud Athen. l. 9.

πηκτὸς, ἰδος, ὁ, ἡ, glacies. Heſiod. in Erg. Exponitur etiam, teſte pud ſchol. Apoll. Arg. l. 2.

πηκτὸς, ὁ, ἡ glacies. gelu. Dion. de ſitu orb.

πηκτὸς, ἰδος, ὁ, ἡ, gelida, glacialis. Od. 4. & Apoll. Arg. l. 2. Exponitur & ſubſt gelu, glacies, teſte Suid. & Euſt.

πεδη, ης, ἡ. laqueus depactus ad irretienda animalia, decipiendaq. Xen. Pæd. l. Phil. de vita M. lib. 1. ¶ Exponitur etiam, locus celſus. Heſ.

πηγὶς, ἰδος, ἡ. idem quod πέγη in prima ſignif. Ariſtoph. in Nub. Metaphoricè apud Athen. l. 13. meretrices dicuntur πηγίδες τῶν βίων. Exponitur &, retinaculum: in Epigr.

πηγανίσιον, illaqueo, tendiculis irretio. Matt. 22. ἵνα αὐτὸν πηγανίσωσιν.

πάγος, ὁ, tumulus, collis, terra in tumulum coagmentata. Ola. Heſiod. in Aſp. ¶ Item humor frigore aſtrictus, glacies &c. de primo frig. Ariſtot. de mundo. ¶ πάγος appellantur etiam ſal. apud Lycophr.

πηγώδης, ὁ, ἡ, ἐς, glacialis. gelidus.

πηγεὶς idem Procl. in Heſiod.

πηγεὶς, idem quod πηγαῖος. Xen. in Cyneg.

πηγαῖος, idem cum πηγώδης, ſeu glacie aut gelu adſtrictus. Ariſtot de mundo.

πηγαῖος, idem cum πηγὰς. Heſ.

πάγος, ὁ, ἡ, fixus, firmus, ſtabilis: vt τῷ πάγια. apud Naz.

πηγνίω, firmè, firmiter. Plat. in Theæteto, πηγνίως ἰσχυρίζεσθαι, rare, conſtanter affirmare. Ariſtot. Rhet. 2. Compar. πηγνίων, firmius, conſtantius.

πηγνόω, firmum & fixum ſtatuo: firmo, ſtabilio: vnde πηγνωθείς, ab Etymol. exp. ἱδρυθείς.

Πήγανον, ruta: nomen herbæ ita nominatæ, quòd caliditate ſua πήγνυσι τὸ σπέρμα, ſeu πλὴν γονῆς: vt tradit ſchol. Nicand. Vide de ea Dioſc l. 3 c. 52. & 53. Plin. l. 19 c. 8. & 20. c. 13.

Παραπήγνυμι, ad rutam proximè accedens, rutæ ſimilis.

Πηγανίτις, rutula: herbæ genus, apud Theophr. hiſt. pl. l. 1.

Πηγανίζω, rutam imitor, rutam refero. Dioſc l. 3.

Πηγάνωσις, (comp.) ruta agreſtis ſeu ſylueſtris. Heſych.

Πήγασμα, coagulum: (à πάσσω ſeu πάττω deductum, teſte Gaz.) Sondas exp. lucum qui lac in caſeum contrahit. Scribitur & ζῶσι Dicitur & ἐπὶ πάγνυσθαι pangi, apud eund. πάσσω, compactus & coagmentatus ſum. Chryſoſt. πρὸς πάσσεσθαι ſuadeo, apud Dioſc. l 6 c. 26.

Πάσσω, (comp.) coagulo miſcto contraho, ſeu coagulo: vnde πάσσεσθαι γάλα, apud Dioſc. l 6 c. 26.

Πεπηγὼς, ὁ, ἡ, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita ac primum cum præpoſitione.

Ἀμφιπαγὴς, ὁ, ἡ, circumquaque firmus, vel firmiter hærens. Nonn.

Ἀναπήγνυμι, ſuffigo, ſuſpendo Plut. in Artox. ἀφοσίωσεν ἐνδεῖραι καὶ ἀναπῆξαι τὸν ἀγέρα διὰ τοῦτο αὐτὸν ἀνασκολοπίσαι.

Ἀντιπαγὴς, contrario compactus, vel ex aduerſo fixus.

Ἀπόπηξις, ὁ, ἡ, arca, ciſta. Eurip in Ione, Ὁρᾷς παλαιὰν κιβότιον' ἐν σοὶ σώματα.

Ἀποπήγνυμι, frigore cogo & adſtringo concreſcere facio.

Ἀποπήγνυμαι, penitus gelu adſtringor & cœo. Athen. lib. 2.

Ἀποπήγνυμι, compingo, conciono, compono. Luc.

Διάπηγα, τὰ, intercolumnia. columnulæ paruæ quæ inter maiores panguntur. Reg l 3 c 7. (l 5 c 20. ſen ἐπάγνυμι. congelo, coagulo, conglatio. Theoph. de cauſ. pl.

Ἐπάγνυμαι, gelu adſtringor. Idem ibid.

Ἔπηξις, ὁ, congelatio, concretio quæ frigore fit. Idem ibi.

Ἐπηκτὸς, congelandi & congeliandi vim habens, apud eundem ibid.

Ἐπισυμπαγὴς, compactum & coagmentatum inſero: vel infigo, depango. in Epigr. l. 2 τὸν δ' οὐδέποτε Ὀλύμπιος ἐμπήξει φαρμακίδεσσι δόμοις, ſen ἐπάγνυμι. congelo, conglatio. Theoph. de cauſ. pl.

Ἐπιπήγνυμι, ſen ἐπάγνυμι. congelo, coagulo, &c.

Ἐπίπηκτος ὁ, miniſter qui forenſes legalésq; tabulas à legislatore accipiens in libellos compingit.

Ἐπιπήγνυμι, & ἐπίπηξις in ſuperficie congelo.

Ἐπιπάγνυμαι, & ἐπιπάγνυσθαι, in ſumma parte concreſco & cœo. Theophr.

Ἐπίπαγος, ὁ, ἡ, glacies ſuperficiaria: humor in ſumma parte concretus. Gal. ad Glauc. lib. 2. Dioſc. l. 1. c. 134. Apud eundem l. 1. c. 81. dicitur ſuccus qui inciſo arboris cortice emanãs concrescit & congelat.

Ἐπίσσωτος, ὁ, parua herba: de qua Dioſc. l 4. c. 109. Plin. frutices eſſe dicit l 13 c 20.

Ἐπίσσωτος, idem cum πακτὸω: vnde ὅθι πακτοῦσι θύρας, obſeratur ſeu claudere fores. Poll. l 10. c. 4.

Ἐπισυμπήγνυμι & ἐπισυμπαγὴς, gelum conſtringo. ¶ Item defigo, depango. Ariſtot. pol. l. 7 ἐθαλάσσης γε πάντη νῦν σπὰ ἐπάγνυσι, & hiſt. an. l 5 ἐν τοῖς χάλαζα ἐπισυμπήγνυται.

Ἐπιπήγνυμαι, gelu cœo & concreſco. Ariſtot hiſt. an. l 6. Item figor. depangor. Basil. μικρομερῶς ἐπιβέβηκε τοῦ τε ὑγροῦ πολλαχοῦ καὶ τοῦ ἐπιπαγέντος.

Ἐπισκλήδιος, ὁ, palus qui in terram depangitur. Suid.

Ἐπίσκληρος, ὁ, ἡ, ἐπὶ τοῦ πεπηγότος, defigo ſeu depango in Od. λ.

Ἐπισκληρόομαι, depango tuxta, defigo apud.

Ἐπισυμπήγνυμι, à latere figo iuxta depango. Vnde metaph. apud Hoc. ἐπισυμπήγνυσθαι τοῖς ἐπὶ τοῦτο ἐπιτηδείοις, Thuc. l. 7. ἐπισυμπαγέντα τοῖς ἤδη πάθεσι. Apud Alex. Aphr. in præfat probl l. 2. οἰκείοις ἀπολαύειν πρὸς ἓν πρᾶξις. exp. conſtituit.

Πεζοπήγιον, inſtrumentum aſtronomicum quo ortus occaſusque ſiderum, tempeſtatúmq; ſignificationes cognoſcũtur atque inueniuntur: inde dictum quòd è multis variisque concinnatum eſſet. Suid. & Vitruu. l. 9 c. 7.

Περιπήγνυμι, circumquaque compingo & coagmento. Item circumquaque figo vel defigo, item circumquaque congelo & concreſcere facio: vnde paſſ. apud Dioſc. l. 5. c. 137. περιπεπηγὸς ἀφρῷ ὑπόμικρα ἐχ γραφείς.

Πρόπηξις, prius congelo. Τὸ φαινόμενον, prius concretum : vel ſimpliciter concretum. Dioſc. l. 3. c 92.

Προπήγνυμι, & προσπήγνυμι, appingo, affigo. Item cruci affigo. Act. Apoſt. c. 3.

Πρόσπηγμα, id quod affixum eſt. Προσπήγματα. Heſych. dicit eſſe partem quandam nauis.

Συμπήγνυμι, vel συμπάγνυμι, & συμπίσσω, compingo, coagmento. Theocr. idyll 8 Πρῶτα μὲν ἀμφὶ σταυρὸν ἐὺν ἐπὶ δάκτυλον ἄξῃς. Dorice συμπάσσω. Metaphoricè apud Plut. in Rom συμπήξαι τὴν ἀρχὴν, congregare & commiſcere. Et in Cam συμπαγῆναι καλεῖ ἕνα σῶμα διαφόρως. ¶ Item concreſcere & coalelcere facio, coagulo. ἐπὶ γὰρ τὸ κάλλος ἐπιτηδείως συμπήξαι, Dioſc. l. 4. c. 9. συμπήγνυται ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ αὐτό.

Συμπήγνυμαι, compingitur, &c. vnde συμπηκτὸς, coagmentatus. Luc. de ſalt Item συμπάγνυμαι, compingendo fabricor. Appian. in Mithrid. Μιθριδάτης ταῖς πλοίοις ἔτι δὲ ναυσὶ συμπήγνυτο.

Σύμπηξις, ἡ, compactio, coagmentatio. Herodian. lib. 4. & metaph apud Plut. de def orac.

Σύμπηκτος, ὁ, ἡ, compactus, coagmentatus, compactilis. Ariſtoph. in Ran.

Σύμπαγὴς, [dec.] qui cõpactus & coagmentatus nõ eſt;

Τἀσφαλῶς, admodum glacie conſtrictus. Xen.

Compoſita ſiue præpoſitione ac primùm ex aπ-
preſſo ἀ. ἐπαγὲς

Ἀκέρπαγὴς, ὁ, ἡ, ἐς, in ſummo fixus. Nonn.

Ἀκρόπαγὴς, qui cõpactus & concretus non eſt. Plut. de primo frig.

Ἀμπαγὴς, recens compactus & coagmentatus: vt ἀμπάκεις ἀφ' ὑπαγωγὰς. apud Theocr Epigr 3.

Βυρσοπαγὴς, nauis corio contecta. q d. corio compacta.

Γομφοπαγὴς, cuneis ſeu clauis compactus. Metaphoricè apud Ariſtoph. γόμφοπαγῆ ῥήματα.

Δικρυπαγὴς, ex ligno ſeu contignatione compactus Nonn.

Δρυοπαγὲς κόλον vocat Soph. & παγκλεὲς, vt tradit Heſ. vel claſſem è quercubus compactam.

Εὐπαγὴς, bene coactus & coagmentatus, ſolidus. euſt.

Ἡμιπαγὴς, ſemiconcretus. Ariſtot. de mundo.

Ἰχθυπαγὴς, piſci hærens. spigr.

Κηροπαγὴς, ex cera compactus ſeu concretus. Epigr.

Μεσοπαγὴς, vſque ad medium terræ defixum. Pro quo metri gratia dicitur μεσοπαγὲς. Il. φ. v. 169.

Νεοπαγὴς, idem cum αἱματηρὸς.

Πρωτοπαγὴς, qui primus compactus & coagmentatus. eſt Il. ω. Exponitur etiam, qui primus fixus & depactus eſt.

Compoſita ex præt. med. πήγνυμι.

Ἁρμοπηγὸς, ὁ, carpentarij: fabri plauſtrorum artifices & ex omnibus agreſtibus lignis opera conficientes, ſi hoc Ariſtoph.

Ἁλοπηγὸς, ὁ, qui in ſalinis ſaltem efficit conc. cere, & cogit in glebam: ſalarius Nic. in Alexiph.

Ἁλόπηγα, τὰ ſalinæ, loca in quib. ſal. concreſcit. Plut. in Rõ.

Ἀμαξοπηγὸς, curruum fabricator. plauſtrorum compactor. Plut. in Ἀμαξοπαγὴς, plauſtra fabricor. Poll. l. 7. (Pericle.

Ἁρματοπηγὸς, idem quod ἁμαξοπηγὸς. Il. σ.

Ἁρματοπηγεῖα, currus fabricor.

Ἀσπιδοπηγὸς, ὁ, clypeorum compactor ſeu fabricator. Poll. l. 1.

Ἀσπιδοπήγιον, τὸ, locus vbi clypei compinguntur. Idẽ l. 7. c. 30.

Διφθερουργία, ἡ, bigarum ſeu ſellarum fabricatio.

Εὐπηγὴς, ὁ, ἡ, bene compactus & coagmentatus. Apoll. Arg.

Θυρσοπηγία, ἡ, thyrſorum fabricatio. (l. 2.

Ἱμαντοπηγὸς, ὁ, tabularum coagmentatores, qui tabulata conficiunt.

Καινοπαγὲς, nouo quodam modo compactus. Aeſchyl.

Κηροπήγιον, τὸ, candelabrum, vbi cerei depanguntur.

Κλισιοπηγία, lectorum compactio.

Κλισιόπηγον, τὸ, locus vbi lecti compinguntur. Poll. l. 7. c. 30.

Ναυπηγὸς, qui naues compingit, nauium fabricator Thuc. lib. 1.

Ναυπηγία, ἡ, nauium compactio & fabricatio Eu ip in Cyclop.

Ναυπήγιον, τὸ, locus vbi naues compinguntur. Ariſtoph.

Ναυπηγικὸς, ad nauium fabricationem ſeu fabros pertinens.

Ναυπήγω, naues fabrico.

Ναυπηγοῦμαι, dicuntur naues quæ compinguntur & ſtruuntur. Plut. de fort Rom. Xen. Hellen. 1. Actiue idem ſignificat quod ναυπηγεῖν: vt apud Aeſch τόρνε ἐξεπαίδευσεν ἡ πειρατὴς ναυπηγεῖσθαι. Sic Hoc. in Euag. πειρατὴς ἐκεῖνος ἐμὲ ἔκτισε.

Ναυπηγήσιμος, ἡ, idem quod ναυπηγικὸς Thuc. l. 4.

Ναυπηγήσιμος, nauib. fabricandis aptus. Thuc. l. 7. Xen. Hel. l. 5.

Decomp. Ἀνανεπηγὴς, contra ſeu viciſſim naues fabricari. Item contrà machinari in nauium fabricatione & conſtructione. Thucyd l 7.

Περιπαπηγὸς, inſuper claſſem ædifico.

Νεοπηγὴς, recens compactus ſeu coagmentatus. Epigr. l. 3.

Πδυπαγὴς, iterum compactus: vnde πολύπαγα dicuntur calceamenta ſæpiùs ſuppacta. Poll. l. 7.

Σκηνοπηγία, ἡ, tabernaculi ſeu tabernaculorum compactio: vel quum tentorium fingitur. feſtum. erat apud Hebræos, à figendis tentoriis dictum: quod ab ipſis augebatur in memoriam priſtinæ vitæ. quam in tabernaculis egerant. Zach. 4. Ioan. 7. Vitiur & Ariſtot. hiſt. an. l. 6 de ſolertia hirundinis in. confingendo nido. Dicitur & σκηνοπηγία. τὰ Σκηνοπήγιον, τὸ, taber naculum pono. Athen l 10.

Σορηπηγὸς, qui ſandapil. is compingit, ſandapilarum fabricator. Ariſtoph in Nub. & Epigr. l. 3

Σορηπήγιον, τὸ, locus ſ vbi ſandapilæ conficiuntur. Poll. l. 7. c. 3.

Compoſita ex πηκτὸς.

Ἀπηκτὸς, ὁ, ἡ, qui compactus ſeu coagmẽtatus non eſt. ¶ Item non concretus, qui ſunquam gelu durat, Ariſt. met. o. l. 4.

Εὔπηκτος, bene compactus & coagmentatus: vt μὴ μᾶλλον εὔπηκτος Il. β. Item qui facile congliatur. Theoph de cauſ. pl. l 5. c. 20.

Κρυσταλλοπήκτος, glacie concretus. vt κρυσταλλόπηκτα ῥυσήματα flatus glacie concreti. Et Erip. in Rheſo.

Μελιπήκτος, placenta è melle: opus piſtorium melle conditum. Athen. l. 4. & 14. (latus. Hom.

Νεόπηκτος, recens compactus & coagmentatus: vel recens coa-

Πηδάλιον, vide in Πῆδε.

Π Η Δ Α Ω, Fἅσσω, salio, salto. Il. χ, ὁ δ' ἐξῆλθε πονήσων ἐπήδα. Aristot. (de leone) ἐὰν ἀδύνατος ἐπιβῆναι ὁ πεδιὼν ἐπήδα. Sopha. in Aiace, Πηδῶ-σα πηδᾷ σωὶ ποδὶ ἀστα ζύγιον, saltantem per campos. ¶ Item metaph. vt & Lat. Salio Banl. ἐπὶ τὸ ἐπιθυμοῦν πηδῶντες. Aristoph. in Nub. Οἰμοῖ γὰ τῆς πανύχου τὰς καρδίας Πηδᾷ ὁ, τι μέλλει, trepide exspectare

Πήδημα τό, saltus: ipsum effectum salientis. Plut. ἀφεὶς ἄδηλα. Luc.

Πήδησις ἡ, saltus: ipsa actio saliendi Plut. de virt. mor.

Πηδητικός, qui saltare solet, qui subsultim incedere consueuit. Metaph. πηδητικὸς μαστὴρ apud Eustath.

Πήδηπος ὁ, vliginosus & fonticulis scatens, vnde aqua profilit. Nic. in Ther.

Πηδόν, aqua e re me saliunt, aquis scateo. Hesych.

Πηδόλιε πάτερ, rupes ex qua salit aqua. Idem.

Πήδων, idem cum πηδάω. ex eóque factum sicut ἴκω ex ἵκω. Sin de humo e effluente dicatur, exp. profilio, profluo, salientis in modum erumpo, vt πηδάω. ἰάχοις, in Epigr.

Πηδώων, idem. Nic. in Ther. Αἷμα δ' ἐπ' ἰσχίῳ πεπηδώων αὐχένι δ' ἐπὶ πηδῶν. Idem

Πηδωτικός, ὁ, aquis salientibus scatens: vnde fœm. πηδωτικὴ πίδαξ quomodo huc pertineant vide suis locis.

Compositarum primum ex πηδάω.

Ἀναπηδάω, ῶ, subsilio, sursum salio: vt ἀναπηδᾷ πας ὅστις ἐ ἵππου, quum insiluit & ascendit in equum Xen pæd. 7 & Hellen 4. item profilio, exilio. Xen pæd. 1 ἀναπηδᾷ πας ἀφ' ἑ πάππου Aesch. in Ctesiph. ἀναπηδᾶσι ἐκ τῆ ἐκκλησίας ἐθέλεις ἀφ' ἑαυτῶν λαρτῶ. interdum significat retinoi, retrorsum salio. Aristoph. in Ran. πάλιν ἂ βλέπουσί γέ πως ὅπῃ τὰν κραδίαν δ' ἀναπηδᾷ πάλιν.

Ἐπαναπηδάω, (*decomp.*) insilio, insurgo. Aristoph. in Nub.

Ἀντιπηδάω, vicissim & ipse salio.

Ἀποπηδάω, desilio, resilio: vt κἀπηδᾷ τὰ αὖθις ὦ, curru desilit, vel profilit e curru Plut in Fab. Aristot. in prob. ἐ πάντα ἂ κινηθῇ φορᾷ ἀνωτάτω ἐπὶ τὸ ἀνώτατον χωρίον. ¶ Item aufugio, refugio. celeriter & cupide abfcedo: apud Chrysost. Xen apomn l. 2. δ. θ. ἀποπηδᾶν ἐκ τῆ κράτους. statim resilierunt, vel dilcellerunt à Socrate.

Διαπηδάω, transilio saltu supero seu transeo: Xenoph. de re eq. πάτερον διαπηδᾶν τὸ τάφρον ἐπὶ θάτερα. Galenus de loc. affect l. 5. ὁ χολὴ ὦ ἅπαν τὸ σῶμα διαπηδᾷ τὸ αἷμα.

Διαπήδησις, ἡ, transitus qui saltu fit. Apud medicos quid fit, vide Galen Meth. l. 4. & 7.

Εἰσπηδάω, insilio, saltu irruo & inuado. Demosth in Mid. εἰσεπήδων εἰς τὸν οἶκόν. Herodian. l. 7. εἰσπηδήσαντες κατελαμβάνοντο αὐτῶν.

Ἐπεισπηδάω, (*decomp.*) insuper insilio. Dionys. Areopag.

Ἐκπηδάω, exilio, saltu exeo. Xen. de re eq. ὅτι δ' ἔστιν ἡ ἐκπηδᾶν. ἵνα δ' ἐκπηδήσειεν. Herodot. l. 1. καλέσει τὸν παῖδα μάχαιραν ἐκπηδᾶν ἐς τὸν θεὸν ἀνέῳγε τὸν παχύλον.

Ἔκπτωσις ἡ, exitus eius qui exilit.

Περιπηδάω, (*decomp.*) insuper insilio. seu prosilio.

Ἐμπηδάω, insilio. Apud Luc. de hilt. scrib. dicitur de eo qui velut intilens manum patinæ infert.

Ἐπεμπηδάω, (*decomp.*) Insuper insulto calcibus.

Ἐμπηδάω idem quod ἐμπίπτω. Aristoph. in Vesp. ἵ' ἀγρίως αὐτῆς ἐπεμπηδᾷς Herodian. l. 6 ἔπεμπε, δίκτυον τῷ σκύλῳ καὶ ἐπεμπήδησεν. Et cum accusat. apud Suid ἐπεμπήδησεν αὐτοῦ τὸν ὀξυόμφαλον. Expenitur etiam, cupide accedo: apud Chrysost. comment. in 1. epist. ad Corinth.

Καταπηδάω, desilio. Xen. Pæd. 7. καταπηδήσας ἀπὸ τῆ ἵππου.

Μεταπηδάω, transilio, transulto. Metaphorice apud Chrysost. de precat. δεῖ γαυλιστηρίου βίου ἀφ' ἑ δικαίους μεταπηδῆσαι, à turpiori vita ad pietatem resilit.

Μετεπήδησις, ἡ, saltus mutatus: seu saltus muratio. Plut. sympos. 9. probl. 4.

Παρεμπηδάω, saltu prætergredior. Exponitur &, transgredior: vt ἀφῆκε παρέμπεσεῖν ὑμᾶς: apud Aeschin.

Περιπηδάω, saltu appeto, assilio.

Συμπηδάω & Attice ξυμπηδάω, vnà cum alio salio. Enr. in Bacch. Κἀγὼ ξυνεπήδων' αἷς ξυναρπάσαι θέλων.

Ὑπερπηδάω, saltu supero, transilio. Theocr. idyll. 5. Ἀ' κρίδες αἱ τὰ ἰρὰ μολὼν ὑπερπηδᾶτε τὸν ἀμόν. Metaphorice apud Aeschin. ὑπερπηδᾷ τὸν νόμον.

Compositarum ex πηδάω ἐτ πείθω.

Ἀναπείθω, erumpo è scaturigine, scaturio. Plut. in Aemyl. τὸ ὀμφαλὸν πρῶτον ἀναπείθει ὑγρὸν, εἶτα γάλα ἀναπείθει.

Διαπείθω, dissilio, vesit transilio. Hes. significat & scaturio.

Διαπηδάω, scaturio, perfilio seu perfudo in modū salientiū fontium. Aristot. de gen. an. lib. 2. διὰ τοῦ φλοιοῦ ἡ τοῦ πόρου δι' ἀπείρου ἡ ὑγρὸν.

Π Η Δ Ο Σ, ὁ, vel πηδάλιον, τό, ligni species, Eust. ¶ Item φοῖνιξ, palmula ex eo ligno confecta. Hesych. pro quo apud Eustat. scribitur πηδάλ. ¶ Item πηδάλιον, remus. Eust. & Suid. apud Homer. Odyss. α, Εἰδότες ἦ ἐπὶ αὐτὸς ἐπὶ φρεσὶ ἴσιον ἄδυτον Νῆας ἐμὰς

κὲ κατὰ πολὺβότρυον ἄξει πηδὸς Ex isto πηδὸς ruſtath. scribendum πηδάλιον pleonalmo syllabæ αλ. Apud Hesyc. reperitur πηδὸς ex epositum πηδάλιον.

Πηδόν, ὁ, vt πηδὸς ξύλον, lignum conficiendis remis aptum. Hesych. & Eustath.

Πηδάλιστης, ὁ, gubernaculum, temo seu clauus nauis. Od. α, ἔνθα δέ οἱ πηδάλιστης ἐπὶ ἑδραῖος ἐδάμασσε. Item metaph. πηδάλιστης πόλεως.

Πηδαλιώδης ὁ & ὁ ἡ ὁ, gubernaculi speciem gerens: gubernaculo similis.

Πηδάλιον τό, ὁ. exp. clauatus apud Aristot. in caret.

Ἀ'κυβέρνητος πόλις. (*c. np.*) gubernaculo carens nauis.

Πηκτὸς &c. vide in Πήγνυμι.

Π Η' Α Η Ξ κακ. ὁ, ἡ, alea, caſſis. Od. ι, Σπείῃ ἔχει πάντας ἐμοὶ ἑτάρους ἐν ἀγείρῃ δύο δοῦρε. Idem dicit. πτῆναι φαεσ-ίμβροτον, ll. ν. * Hel. ἀσπὶς ἀμφὶ ἑ πτῆναι, à vibrando, concutiendo, ad quod etiam Hom. quoque alludere videtur, Il. ο, κραδὴ δ' ὑπὲρ ὤμων πτῆναι τε κραταιῷ ἐπέσχε.

Compositæ.

Εὐπήληξ pulchra ornatus galea. in Epigr.

Πεπαληξ, qui galeam quatiat. Hesych.

Κρυσο-πήληξ auream habens galeam. Eurip. in Phœniſſ.

Χρυσοπήληξ idem. Hom. hymno in Martem.

Πηλὸς &c. vide in Πλάσσω.

Π Η Λ Ο Σ, ὁ, lutum, cœnum, limus. Thucyd. lib 1 ἐπιγενομένου ὑετοῦ οἱ πολῖται ἐν σπέτει τῇ πόλῃ ἐβαδίζον. Plutarch. sympoſ. ὅστις ἐμβαλὼν τῷ ποδὶ εἰς πηλὸν ἐπιλάθοιτο. Interdum de luto dicitur, quo parietes obliniuntur: aut animum nidi construuntur: aut quo cementum fit. lib. de folert an. ὁ φωλεὸς πηλὸν, ἐξ οὗ συμπλάττεται τὴν οἰκίαν. Exponitur etiam, mortarium: apud Thucyd. & Aristoph. locatur & de terra seu creta figlina: vt apud Paul. in Act. ὑπὸ γεγλυμμένη ἐκ Διὸς φορέων τὸν ἐπίφθονον ἐν χρεῶν, ἐπὶ λιπόντα ἐπὶ γῆν ἐν ὑγρῷ βοημένῳ quoque genere vtuntur dicet. Eustath. ex Diodoro Gramma. *Idem à πλάσσειν, detruncato σ, ἐκ πλάσσειν.

Πηλὸς, ab Ionibus dici ἐ κοινὸν tradit Hesych. Vide φηλὸς.

Πηλώδης ὁ & ὁ ἡ ὁ, luteus, limosus.

Πήλωσις, ὁ, luteus, ex luto factus: vt πήλωσι ποτήρια. Luc.

Πήλωμα, vnde παῖδ' ἐπηλωμένῳ. exp. limum contrahens: paries ex luto.

Πήλωσις ἡ, voluta: no in luto. Plut. ἀφεὶς ἄδηλα.

Πηλώτης, Hieron. in Iere. 1. c. 23. vocat scribit, qui in luto versatur.

Πηλὸς, ὁ, & ἡ, pelamis: genus piscis sic dictum, quod in limo moretur. Athen l. 7. Plin l. 9. c. 15.

Πηλαλιζω, vide πηλαλητὸς. proprie significat luti illitionem & aliam perfusionem quæ petulanter fit & per contumeliam: generaliter vero de quauis iniuria in solente, contumelia & probro dicitur. Etymol. & Suid.

Composita.

Ἀ'ναπίμπλημι τὸν Ω. locus in summo lutosus, intus durus. Polyb.

Περιπηλαλιζω, probro & ignominia afficio, per contumeliam tracto. Id. & Dem. in Mid. ὑβρὶ ἐπηλαλίσαμεν, Idē pro certo, ἐπ' αὐτοῦ ἐπηλαλίσαμεν.

Περιπηλακίζω, μ. contumelia afficior. Dem. in Mid. περιπηλακίζεσθαι, ὑβρίζεσθαι τὸ σῶμα τὸ αὑτοῦ καὶ αἰσχύνεσθαι.

Περιπηλάκισις ἡ & περιπηλακισμὸς ὁ, læsio quæ fit per contumeliam. Plut. de leg 1. Aeschin. in Ctesiph.

Ὑπόπηλος, aliquantum lutosus. Lucian.

Κάτηλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Πῆμα τό, damnum exitium. Hesiod in Erg πῆμα γαμετὴν ἐσθλὴν τ' ἀλοχὸν μεγ' ὄνειαρ. Iliad ζ, μίσγε γὰρ μοι ὀϊζὺν ἐπὶ ἔτεσσι πῆμα Od β. ἐῶσι δὲ μέγα πῆμα κυλινδόμενον. Sic & Iliad. δ & alibi apud Homer. Exponitur etiam, clades: apud Aristophan in Achaic. σωὶ δ' ἐστὶ μέγα πῆμα ἐπιζήσειν δοκεῖν. Nonnulli putant πῆμα verbale esse dicunt à πάσχω significante πεῖν, eadem sit' cum παθος.

Πημαίνω, ἐ. φω, noceo, damnum do, lædo. Il. α, Πέμπε δ' ἐπ' Ἀργείοισι βέλος ἑκάεργος ἀνάσσων Plut. de leg πονηρεύεται δοῦναι φαρμάκοις

Πεπημάνθαι, damno afficior, lædor: Soph. ἐμοῦ γὰρ πάντα δεῖν πεπημάνθαι. Et in voce media idem quod πημαίνω. Antoph. Acharn. σὺ δ' ἀπὸ τῶν ἀνθράκων ὑπεκφυγὼν οὐ πεπημάνῃ.

Πεπηρὼς ὁ cui damnum datum est, læsus.

Πημα, ὁ, ἐ, idem cum πῆμα. Thucyd. l. 5. Athen. l. 2.

Compositæ.

Ἀ'πήμων, ονος ὁ ὁ ἡ, nullo damno affectus, illæsus: incolumis. Iliad. α. Od. α, & ἡ Item non nocens, minimè damnosus. Suidas etiam. Et interdum prosper, Hesiod in Erg. τῷδε μὲν ἀφραδίῃσι καὶ ἀφειδίῃ ἀπήμονα θῆκε, ἀφ' ἑτέρου δ' ἀπήμονα καὶ ἀφραδέα θῆκε. Od ἡ, Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐμοὶ ἀπήμονα θῆκε νόστον.

Ἀ'πημοσύνη, ἡ, incolumitas.

Ἀ'πήμων Ζεύς, Iupiter qui tristes noxas pellit à fortibusque

qui damna & calamitates auertit. Pausan. in Attic.

Ἀ'πήμων, idem quod ἀπήμων Od. π. Hesiod. in Theog.

Πανάπημος, (*decomp.*) prorsus innocuus, omnino innoxius. Hesiod. in diebus. Item prorsus illæsus, saluus, & incolumis.

Πήμων, graui detrimento affectus vel grauia detrimenta afferens. Exponitur & miser. Suid.

Πήμονες, arboribus nocens, arbores lædens. Aeschyl.

Πημοσύνη, idem quod πημάτων. Hesych. & Suid.

Πημάτωρ, multa damna afferens noxius. Hom hymno in Merc.

Πήνειος &c. vide in Φάτνη.

Π Η Ν Ὸ Σ, ὁ & τὸ πήνιος, ὁ, textum seu tela. Eurip. in Hec ἐκ πρὸς πήνας τελαμῶνας ἀμφιβαλὼν πόλις Ἐν δαιδαλώσιν ποικίλοις' αἱ δοκοῦσι πτύσσειν. * Quidam deducunt à πήνω quod est ἐκβάλλω. Alii à πάω, vtpote qui perhibeatur inuentor artis texendi. ¶ Sunt qui pro fuſorum quodam genere accipi putant. Epigr. l. 6.

Πήνη, à Suidas esse dicit fuſum super quo voluitur trama: interdum de exterio fuſo dici. Epigr. l. 6. Apud Hom. ponitur postamine seu filo quòd è colu deducitur & fuſo denoluitur. Il. λ. ¶ Fit etiam infectum quoddam ex eruearum genere. Aristot. hist. an. lib 5. cap. 19. Vtitur & Aristoph in Vesp.

Πήνη, ἡ, stamina e colu deduco & denoluo fuſi circumactu. Poll l. 7.

Πήνιον, & Doricè πανίον, idem. Theoc. idyll 18. Οὐκί νε πάνιον ἐπὶ Ἀτρεΐδαις ὕφαν τὸ πρὶν.

Πήνισμα, τό, stamen seu filum è colu deductum & fuſo denolutum. Aristoph in Ran & Epigr. l. 6.

Compositæ.

Λεπτόπηνος, dixit Lycophron, molli & subtilliſſimo stamine contextos peplos.

Πηνόω, & ἐκπηνίζω, vel ἀνακπηνίζω, apum faui seu cellæ, quia in modum telæ structæ sunt. Hesych & Suid.

Πηνίζω, fuſo circumacto recolligo vel attraho. Aristot. hist. an. l. 5. c. 19.

Πηνίζομαι, stamen, seu filum educere. Metaph. vſus est Aristoph. in Ran. vt annotat schol.

Πηνόω, textum è pulchro stamine Eurip. Iphig. Taur.

Πηνόεις, veſtimentum ex multo stamine contextum, Eurip. in Electra.

Πῆρα vide in Πήγνυμι. Πηρὶς &c. in Πάω.

Π Η Ρ α, & Ionice πήρη, ἡ, pera, faccus, & plerunque qualem mendici gestant, Od. ῥάμνῳ ἀμείψαντ' ἀείκια βάλητο πήρῃ. Sic apud Platon Græc. quæst. κατελάβομεν ἐν τῇ πήρᾳ τὰ προσαίτια αὐτοῦ. Eustath. derivat ἀπὸ τῆ πείρειν, vt sit quasi πάρα τις, quòd in pera recondantur ea quæ seruare volumus.

Πήρινος, ἡ, pera. Aristoph. in nub.

Compositæ

Ἀπήρητος, qui peram non habet. Suid. Aliam signif. vide in πηρός.

Ἀποπήρημα, manupium. Suid.

Ἀποπήρητα, faculi quibus equites necessaria itineri secum circumferunt. Festus bulgas appellat.

Κακόπηρος, malam habens peram.

Πήρωμα, vicam habens peram, apud Etymol.

Π Η Ρ ὸ Σ, ἡ, ὁ, mutilus, mancus, captus parte aliqua corporis. In Epigr. ἀκὴρ ὁ μὴ γὰρ ἐκ ὁ, ἡ, ὁ, ἀλλ' ἔμπαλιν. Expositur etiam, mutus: Hesych. item cæcus. Il. β, Αἰ γὰρ ἐγὼν ἀκάμας καὶ ἀπήμων πηρὸς ἔπεσσι. Dicitur & de quimente est tette Hesych.

Κολοβὸς ἐπὶ ἀνθρώπου, mutilo, truncо, partem aliquam corporis debilito. Πηρόω, mutilo: lædo & debilitor aliqua corporis mei parte. Herodian. l. 8 ἀπεμπήσειν ὁπλίτην, ἢ τραυσὶ τοῖς τὰ ὄμματα ἐκπηρώσασιν. Aristot. de gen. an. lib. 2. ὥσπερ πηρῶσαι τὸν ὀφθαλμὸν ἢ τὸν μέζονα ἐχρηστόμενα ἀμαυρὸν γίνεται. Πεπηρωμένος dicitur qui ex cæcatus est seu oculis captus. Luc.

Πήρωμα, oblæsa pars corporis. Aristot. Exponitur, & homo natura imperfectus: apud Themist.

Πήρωσις, mutilatio, debilitatio & oblæsio membri alicuius in corpore. Aristot. de gen l. 4. Plut. symp. 2.

Compositæ.

Πηρωτὴρ idem cum πηρός. Hesych.

Πηρωτὸς ὁ ἡ, mutilus. Secundum Poll. mutilus toto corpore. Πηρωτὸς differtus Aristarch. Plut. in Public. Interdum sic dicitur qui est claudus. Suid. Interdum qui est cæcus, Hesych. Et metaph. vitiatus, vt ἀπὸ τῆ ἄρτου. Ἄλυξ apud Plat.

Ἀ'πήρωσις, mutilum reddo, mutilo. (Aristot. rhet. l. 2.

Ἀ'ντιπήρωσις, vicissim mutilo, vicissim oblædo partem aliquam corporis. Aristoph. in Ran. κατὰ πάσαν γὰρ σοι τὸν σκελίδα τύπτων.

Ἀ'πήρωτος, nullo membro mutilus, nullo membro captus. Poll. & Suid.

Ἀ'πηρωτὸς ὁ ἡ, idem. Helych. (Suid.

Ἀ'πήρωτος, idem: apud eundem.

Ἀ'πήρωτος, id quod mutilatum est.

Πήρωσις, idem quod πήρη. & ἀπήρωσις. Suid.

Πίαστον σκεῦος, πιστὸν, vide in Πέρνημι.

Π Ι Δ Α Ξ, ακος, ὁ, cubitus, i. ea pars tota quæ inter manum & cubiti articulum est: vel cubitum, id est quod ex duobus offibus longius est & grandius. Odyss. ὡς δ' ὅτε τις ἀνὴρ ἐπὶ πήχεϊ βάλλει ἀκρόθινα Sic & Il. ε. & Od ρ. ¶ Est & & mensuræ nomen quarum interualla dimetimur: nimirum spatium à cubito vique ad luminum medium digitum, pedis vnius & dimidii, vt tradunt Poll Hesych. & Suid seu est mensura digitorum quatuor & viginti. Latini cubitum appellant tā masculino quàm neutro genere. Aristot. Poll. 5. c. 3. ὅταν ὁ ὑὸς πατάξῃ τὸν πηχῦν ἢ τὸ ὀστοῦν ἐν δυσὶ πήχεσιν. Metaphorice apud Aristoph. πήχεις ἂ πᾶν, mensuras verſuum. ¶ Sumi traditur & pro norma, i. architectorum instrumento ex duabus regulis coagmentatis ad angulum rectum, ad similitudinem cubiti accedente, quū ad angulos rectos brachium flectitur. in Epig. ¶ Sic etiam dicitur pars citharæ verticillos continens quibus fides intenduntur & laxantur. schol. Hom & Hesych. ¶ Et in area sic nominatur pars brachiorum media qua arripitur, & quæ sagittam sustinet. Il. λ, ὁ τοξευ πῆχυν αἰόλλων. Sic & Od. φ.

Πηχυαῖος, ἁ, ὁ, qui vnius cubiti est. Theophr.

Πήχυιος idem: vt πήχυιος βάθρον. Hom. in Odyss. Apud Apoll. πήχυιος dicitur significare parum lorum quo remus (calmo alligatus continetur: alii posteriorē remi partem quam nauta manu tenens remigat. Etym.

Πηχίσκος, ὁ, stipes cubitalis. Suid.

Compositæ.

Δεκάπηχυς, ὁ ἡ, qui decem cubitorum est. Luc.

Δεκαπηχυς, seu δυωδεκάπηχυς, qui duodecim cubitorum est.

Ἐ'νδεκάπηχυς, mensuram vedecim cubitorum habens.

Τεσσαρακαιδεκάπηχυς, qui tredecim cubitorum est: Theocr. idyll. 24.

Δίπηχυς, deo cubita æquans bicubitalis, Diotc. l. 3. c 8. (dyll. 15.

Διπηχυς, idem. Idem l. 4.

Διεπηχεῖς, intercalimum. Vitruu. l. 1. c. 2.

Τριακοντάπηχυς, (*decomp.*) duos cubitos excedens.

Εἰκοσάπηχυς, seu εἰκοσάπηχυς, qui viginti cubitorum est.

Ἑ'ξάπηχυς, qui sex cubitorum est. Phryn.

Ἐπιπήχυς, longitudinem nouem cubitorum æquans: vt ὄμφαξ ἐπιπήχυς. Hom. hymno. 1. in Apollinem.

Ἑπτάπηχυς, qui supra cubitū est. Et τὸ ἑπτάπηχυ, pars cubiti superior.

Ἑπτακαιδεκάπηχυς, qui est septem cubitorum. (Poll.

Εὐπηχυς, pulchros cubitos habens: vt εὐπήχεις Ἀ'χαιοὶ, apud Rhian. Apud Eurip. Βυσσὸς χέρες, manus pulchris annexæ cubitis.

Ἡμιπηχυαῖος, semicubitalis, dimidium cubitum altitudine vel longitudine æquans. Diosc. l. 3.

Ἰσοπήχυς, cubitorum numero par.

Καλλίπηχυς, pulchros cubitos habens: vt καλλίπηχυς βασιλῆος: Eurip. in Troad.

Λευκόπηχυς, albos cubitos habens. Apud Eurip. in Bacc. λευκόπηχυς χεῖρ' ἀκμὴ per hypallagen dicitur vigor brachiorum albos cubitos habentium, seu manuum albis cubitis annexarum.

Ὀκτάπηχυς, seu ὀκτάπηχυς, qui octo cubitorum est. Hesych.

Παρεμπήχυς, cubito adiunctus, cubito appositus. τὸ αἰχμὴ πάχυ, Poll. l. 7. Iuille scribit veſtimentum album cubitum purpureum attextum habens. Lib. 4. refert inter veſtes quibus mulieres in scena vtuntur.

Παχύπηχυς, ὁ, cubiti os minus quod & κερκὶς dicitur. Poll. l. 2.

Πενταπήχυς, qui quinque cubitorum est. Theophr.

Περιπηχώμενος, vlnis circundo. Suid. ex Callim.

Πηχυαῖος, os cubiti manus: cubitum. Poll. l. 1. c. 2.

Προσπηχώμενος, vlnis amplector. Exponitur &, cubito metior.

Ὑπόδιπηχυς, & Doricè ὑπόδιπαχυς, roseos habens cubitos: lacertos habens rubore suffusos. Hesiod in Theog. Theocr. idyll. 15.

Τεσσερακοντάπηχυς, qui quadraginta cubitorum est: apud Athen.

Τριακοντάπηχυς, triginta cubitorum mensuram æquans.

Τετράπηχυς, qui quatuor cubitorum est. Theophr.

Τρίπηχυς, tricubitalis, qui trium cubitorum est. Hesiod. in Erg. Diotc. l. 1. c. 133.

Πιαίνω, πιαδί-, πιάδ-, πιαρ-, vide in Πίων.

Π Ι' Δ Α Ξ, ακος, ὁ, vel ἡ, fons, scatebra, aqua saliens: idem quod πηγὴ. (* Cum quo eiuldem esse originis traditur, nimirum à πιδάω, facta bœotica mutatione τ in ν, testc Etymol. Idem tamen πίδακα dicit esse, ἀπ' ἐκ ὃν πίσιον.) Theocr idyll 7. Πολλὰ τοι ξὺν αἰγὶ πίδακες ἁμὶ μίλακος. Epigr. l. 4. Πίδακά τ' ἐκ πηγῆς Ψυχρὸν πὶν' αυς. in Phoc. ὕδωρ ... ἀπὸ τῆ πέτρᾳ λαβὼν πίδακα.

Πιδακόεις, εντ-ος, ὁ, aquis salientibus scatens: irriguus, vuidus. Apud Eurip. λιβὰς πιδακόεσσα, exp. latex fontis Pro πιδακόεις per syncopen & mutato α in ε dici πίδηεις tradit Eustat. vnde πιδήεσσα apud Etymol. exp. πηγὰς ἐχουσα, καὶ ὑγρὰς.

Πιδακώδης, ὁ, ὁ ἡ, idem. Hesych.

Compositæ.

Εὐπίδακος, fontibus scatebrisque ornatus, pulchros fontes habens. Suid. ex Epigram.

Πολυπίδαξ, multos fontes habens, fontibus scatens. Il. θ.

πολυπίδακος, ὁ, idem: vnde πολυπιδάκου Ἴδης, apud Homer. hymno 1 in Venerem.

πιδύω, vide in πηδάω.

ΠΙΕ´ΖΩ, F. ίσω, premo stringendo premo. Il. π. χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα. Od. γ. Τ' μεῖς δ' ἐνὶ δεσμοῖς ἔχειν μᾶλλον τε πιέζειν. Aristot. Rhet. 1 [illegible] ¶ Itē metaph. premo, crucio Thu. l. 2. ἐπίεζε δ' αὐτοὺς μᾶλλον πρὸς τῷ ὑπάρχοντι πόνῳ καὶ ἡ ξυγκομιδὴ ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὸ ἄστυ. Xen. Hellen. 1. λιμῷ πιεζόμενοι. Item premo. i. onero. Plut. in Pericle, ἡ δὲ δόξα τῶν ἔργων ἐπίεζε φθόνῳ τὸν φειδίαν, onerabat inuidia. ¶ Item stricta manu teneo, firmiter retineo. Plut. de aud. Poem. ἐκεῖνα μᾶλλον πιέζειν οἷς ἅμα τὸ χαίρειν καὶ πιθανὸν ἔστι.

πιέζομαι, premor Thuc. l. 1. εἴπερ πιέζοιντο. Xen. Pæd. 7. πιεζόμενοι οἱ φοίνικες, ἄνω βάρος αἴρειν [illegible] ¶ Et metaph. crucior, premor: πιέζεσθαι συμφοραῖς, apud eundem. ibidem.

πίεσμα, τό, etrimentū quod ab expresso succo reliquum est. Galen. [illegible] l. 1. Pro succo vius est Diosc. l. 1. c. 107.

πίεσις, ἡ, pressio, pressura.

πιεστός, ὁ, pressus. Item qui premi seu comprimi potest.

πιεστὴρ ἦρος, ὁ, prelum, torcular πιεστήριον, τό, idem. Suid. Item tormenti genus: apud Synes. πιεστρίς, idem. Item instrumentū chirurgicum ad extrahendum fœtum mortuum. Gal. in lex. Hippocr.

πιέζευν, idem quod πιέζω Od. μ, πλεῖσί μ' ἐν δεσμοῖς δεῖν, μᾶλλόν τε πιέζειν. Plut. in Alcib. [illegible] Exponitur etiam, reprimo, cohibeo: apud eundem: [illegible]

πιάζω, Dorice dicitur pro πιέζω, teste Etymol. & Eust. vnde apud Herodot. πιασθεὶς πολέμῳ exp. bello pressus. Exponitur etiam, iniecta manu premo. item prehendo, comprehendo, corripio. Act. Apost. cap. 3. πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἤγειρε. Ioan. 10 ἐζήτουν πάλιν αὐτὸν πιάσαι.

Composita.

Ἀμφιπιάζω, circumcirca premo vel constringo Theocr. epigrā. 6. οἴχεται ἁ χίμαρος τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφιπίαξε λύκος.

Ἀντιπιέζω, vicissim premo. prementem vicissim premo. Polyb. [illegible]

Ἀποπιέζω, exprimo, comprimo, vt Hipp aph l. 5. [illegible]

Ἀπόπιεσμα, τό, retrimentum ab expresso succo reliquum. Vel, id vnde succus seu liquor expressus fuit. scol. Aristoph.

Ἐκπιέζω, exprimo, premendo expello: vnde pass. apud Plut. de primo frig. [illegible]

Ἔκπιεσμα, id quod expressum est, succus seu liquor expressus. Galen. l. 2 de loc. aff. Item, retrimentum, & reliquiæ succi expressi. Dioscor. lib 4. cap. 160. ἔκπιεσμα dicitur etiam fractura caluariæ in multas partes, in quo profundius fracta ossicula descendunt, & membranam cerebri cōprimunt. Paul. Aegin. lib 6. cap. 9.

Ἐκπιεσμός, ὁ, expressio. Aristot de mundo. Sic dicitur etiam totius oculi prolapsus extra cauitatem suam.

Ἐκπίεσις, εως, ἡ, expressio. Item comprehensio & compressio Aristot. de part. an. l. 4.

Ἐκπιεστός, ὁ, expressus, vel qui exprimi potest. Aristot.

Ἐκπιεστήριον, τό, id quo aliquid exprimere possumus, prelū, torcular. Poll. l. 10. ex Aristoph.

Καταπιέζω, dprimo, opprimo Item comprimo.

Καταπίεσις, depressio, compressio Item oppressio.

Περιπιέσματα, τά, vinacei seu vinacea, vel fraces: i. ea quæ vino oleóque expresso supersunt. schol. Aristoph.

Συμπιέζω, comprimo. Item opprimo.

Ὑποπιέζω, supprimo. Exponitur etiam, exprimo, elido. Suid.

πίθος, vide in πίνω. πιθανός &c. in πείθω.

ΠΙ´ΘΗΞ ηκος, & πίθηκος, ου, ὁ, simia, imitatrix hominis. * dicta παρὰ τὸ πιθέσθαι ὑφ' ὑμῶν. nam (Plutarch. teste) ὁ πίθηκος μιμεῖσθαι τὰ ἀνθρώπων ἐπιχειρῶν ἀξίωσιν συγκείμενος καὶ συνεργός ¶ Item breuis staturæ homuncio, pumilio, Suid.

πιθήκειος, ου, ὁ, q d. simiaceus. Greg. πιθήκειον βλέπειν simiæ vultum exhibere spectantibus.

πιθηκίζειν, simiam imitari, simiam agere, *hoc est*, adulari, seu dolosis adulationibus vti. Aristoph. in Vesp. Ταῦτα ἰδών, ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα.

πιθηκισμός, ου, ὁ, imitatio simiæ: seu imitatio adulatoria, adulatio dolosa: Aristoph. in Equ. οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις.

πίθων, dicitur etiam pro simia. Pind. καλὸς τοι πίθων παρὰ παισὶν αἰεί, apud pueros simia semper pulchra.

Composita.

Δημοπίθηκος, qui simiam se exhibet erga populum, vel fraudulentia vel adulatione. Aristoph. in Ran.

Διαπιθηκίζεσθαι, Suidæ est colludere, ludere inter se : metaphora à

simiis quæ animal sunt φιλοπαιγμονέστατον.

Τριπίθηκος, ter (seu valde) simiam referens in Epigr.

Ὑποπιθηκίζειν, idem quod πιθηκίζειν.

Χοιροπίθηκος, simia porcaria. Aristot. hist. an. l. 2.

ΠΙ´ΘΟΣ, ου, ὁ, dolium. Hesiod. in Erg. ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι. Il. ω Δοιοὶ γάρ τε πίθοι [illegible] Plut. de orac. Pyth. [illegible] πίθος Prouerbialiter dicitur [illegible] qui omnium rerum copia affluit: apud Theocr. [illegible] 10. item ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν, discit is, qui neglectis [illegible] disciplinarū elementis ad maiores statim & perfectas [illegible] tias se confert. Hes. Dicitur [illegible] πίθος, qui oleum & operam in re aliqua perdit: [illegible] epitom. Galen. ad Cyrthon. * Etym. παρὰ τὸ πιεῖν, deriuat [illegible] te in quo potabilia continentur. ¶ πίθοι, dicuntur etiam species quædam rerum in aëre apparentium, ob similitudinem. Aristot. de mundo.

πιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, dolij figuram gerens.

πιθίτης, ου, ὁ, idem: vt πιθίτης κομήτης, apud Plin. Fœm. [illegible] quæ dolij figuram repræsentat. Diosc. l. 4. c. 65.

πιθάριον, τό, doliolum. Hesych.

πιθάκνη, ης, ἡ, idem. Aristoph. in Equit. πιθάκναι dicebantur & pocula quædam dolij figura, vel ex ligno, vel ex terra [illegible] Athen. l. 1. Pro eodem dicitur & φιδάκνη, teste Suid.

πιθακνίον, τό, doliolum: seu poculum paruum dolioli [illegible] habens. Athen. l. 1.

Καπίθη, nomen mensuræ. Hesych. & Poll.

ΠΙΚΕ´ΡΙΟΝ, Hippocr. vocat butyrum, teste Gal. in [illegible] titur autem eo [illegible] l. 1. πικέριον ἢ χλωρὸν [illegible]

ΠΙΚΡΟ´Σ, ὁ, amarus: cui oppon. γλυκύς, dulcis. Propriè de [illegible] dicitur: vt apud Plut. ad Col. γλυκὺ τὸ μέλι καὶ πικρὸν [illegible] dem sympos 5. γλυκὺς ὁ [illegible] Homerus etiam odori tribuit: Od. δ, [illegible] πολυβενθέος ὀδμή. Metaphoricè de aliis etiam rebus [illegible] vt πικρὸς ὀϊστός. Il. θ. & alibi apud Hom. Item de verbis & [illegible] vt πικρὸν εἰπεῖν: Demost. Olynth. 1. Et πικροί [illegible] Plut. in Lyc. Athen. l. 6. ταῦτ' οὐχὶ πικρότερ' [illegible] de homine. Aristot. eth. 4. c. 5. οἱ δὲ πικροὶ δυσδιάλυτοι, καὶ πολὺν χρόνον ὀργίζονται.

πικρῶς, amare. Plut. in Coriol. Demosth. pro cor. & in Mid.

πικρότης ητος, ἡ, amaritudo, amarities, amaror. Plut. sympos. [illegible] lex. Aphr. l. 2. probl. 70.

Πικρία, ἡ, idem. Plerunq metaph. vsurpatur: vt apud Dem. in Mid. Plut. in Coriol. & in Lyc.

πικρίς, ίδος, ἡ, nomen herbæ: de qua Theophr. hist. pl. l. 7. [illegible] Plin. l. 19. c. 8. Sic etiam appellatur à quibusdam [illegible] vt est in append Dioscor.

πικρίδια σῦκα, apud Athen. l. 3. dici videntur ficus [illegible] vel quæ pr[o]idem gustan[t]ibus referunt.

πικραίνω, ῶ, amarum reddo, amarorem affero. Item exacerbo.

πικραίνομαι, amarus fio. Alex. Aphr. τὸ μέλι παλαιούμενον [illegible]

πικρίζω, amaresco: vel amarorem refero, amaro similis [illegible]

πικραίνω, idem cum πικρίζω. Apoc. c. 10. πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν. [illegible] metaph. exacerbo.

πικραίνομαι, exacerbor. Philo de vita M. lib. 3. [illegible] ἀπειθείᾳ πικραίνεται.

Composita.

Ἄπικρος, ὁ καὶ ἡ, non amarus, amaritudinis expers.

Βαθύπικρος, qui amaritudine sua in ima penetrat, summopere amarus Βαθύπικρον, τό, appellatur absinthium, ob intēsam amaritudinem. Diosc. l. 3. c. 26.

Γλυκύπικρος, dulciter amarus seu acerbus, dulcedinem amaro permixtam habens.

Ἔκπικρος, amaritudine modum excedens, vehementer amarus. Aristot. in probl.

Ἐκπικραίνω, peramarum reddo, extremè amarum efficio.

Ἐκπικραίνομαι, amarus reddor, amaresco. Aristot. in probl. [illegible] ἐκπικραίνεται καὶ ἀλμυρὸν γίνεται.

Ἐκπικραίνω, exacerbo, exaspero.

Ἔμπικρος in quo amaror est, amarulentus. Diosc. l. 2. c. [illegible]

Ἐμπικραίνω, exacerbo in. Ἐμπικραίνομαι, exacerbor & [illegible] pero.

Προσεμπικραίνομαι, (decomp.) q. d. insuper exacerbor in aliqua re. Herodot. προσεμπικρανέεσθαι Σαμίοις, exp. hostile quiddam amaritudinem in Samus implere.

Ἐπίπικρος ad amaritudinē accedens, aliquid amaroris habens.

Κατάπικρος, permarus. (Theophr.

Παραπικραίνω, ad amarā iram concito. amara ira accendo [illegible] ep ad Hebr. c. 3 τινὲς γὰρ ἀκούσαντες παρεπίκραναν.

πολύπικρος, cui multum amaroris inest, valde amarus.

Ὑπόπικρος, subamarus, aliquantum amarus. Diosc. l. 3. c. 136.

Πιλέω, &c. vide in Πῖλος. Πιλίδιον, in Πῖλος.

ΠΙ´ΛΟΣ, ου, ὁ, pileus seu pileum: indumentū capitis è lana compactum.

Hesiod. in Erg. κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν Πῖλον ἔχειν ἀσκητόν. Aristot. de gen. an lib. 5. c. 5. τὰς πιεζομένας τρίχας πίλοις ἢ [illegible] ἄλλοις σκεπάσμασι, pilos qui pileo aliove tegumento in [illegible] citius canescere. Dicitur & Fœm. gen πῖλος: apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 10. Plantis etiam tribuitur: apud eundem ibidem. In quibus sic etiam dicitur pilula quædam ex laneis flocculis coacta : vt tradit idem hist. pl. l. 5. c. 8. ¶ Πῖλοι dicebantur & indumenta ex lana compacta, quibus pectus cum thoracibus quibusdam muniri solebat: apud Thuc. lib 4. [illegible] Itē tapetes spissi ex lana crassa compacti: vt apud Herodian. lib. 5. & Xen. pæd. 5. Item socculi lanei: vt apud Hesiod. in Erg. Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα [illegible] πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας ¶ Πῖλος etiam pilam significat : vnde apud Suid. [illegible] Πλωτεών.

πιλίδιον, τό, pileolus. Sæpe idem significat quod πῖλος, pileus. Plut. in Tit. Flam. & de fort. Alex. l. 2. Exponitur etiam, centū[culus] apud Suid.

[illegible] idem quod πῖλος. Plato polit. 3. Aristoph. in Acharn.

[illegible] idem. Diosc. l. 3. c. 161.

[Πιλ]έω, cogo seu coarcto more, τῶν πιλοποιῶν: vel constipo. Theophr de caus. pl. lib. 3. c. 19. ὁ δὲ χειμὼν πιλῶν καὶ [illegible] συμπηγνύς εἰς τὸ ἔαρ ποιεῖ τὸ μέγεθος. Peculiariter signif. lanas cogo.

[πίλησις], ἡ, coactio & constipatio, qualis eorum est qui lanas cogunt Theophr de caus. pl. l. 5.

[Πιλητός], coactus & constipatus: peculiariter, ex lanis. Poll. l. 7. c. 30.

[πιλοποιός], ὁ, coactiliarius. Aet.

[πιλόω] idem quod πιλέω. vnde in Epigr. μάζα ὕδατι πληθεῖσα, massa subacta aqua, ac coacta in modum lanæ coactilis.

[πίλημα], τό, lana coacta: seu cento, centunculus. Galen [illegible] l. 1. Diosc. lib. 1. Et quæuis res constipata in modum lanæ coacta. Aristot de mundo.

[πίλησις], ἡ, idem quod πίλωσις Suid. Exponitur & coarctatio, compressio Galen.

[πιλωτός] idem quod πιλητός. πιλωτὰ κτήματα dicuntur coactilia seu subcoacta. Plat in Tim. Et πιλωταί appellātur pilæ purpureæ, quæ erāt effigies viriles & muliebres ex lana. Diod. Sic. Item [πιλητός], qui cogi potest, & coactus compressúsq. pressura vim firmiter retinet. (c. 30.

[πιλητικός], qui cogit & constipat: peculiariter, lanas. Poll. l. 7.

[πιλωτικός], cogendi & constipandi vim habens. Aristot probl. [illegible] quæst. 8.

Composita.

[Ἀνα]πιλέω, cogo ac constipo in, Plato in Tim.

[Συμ]πιλέω, cogo, constipo, condenso. Idem ibidem. Aristotel. de [illegible] lib 3. (c. 30.

Σύμπιλησις, ἡ, coactio & constipatio: propriè, lanæ. Poll. l. 7.

Συμπίλωσις, idem quod πίλησις. Idem ibidem.

Συμπιλόω, idem quod συμπιλέω Theophr.

ΠΙΜΕΛΗ´, ῆς, ἡ, pinguedo seu pingue, idem quod παρὰ [illegible] Aristo. histor. anim. li. 3. c. 17. dicit πιμελὴν esse χυτὸν καὶ ἄπηκτον, [illegible] inter carnem cutémque, succo liquidam. Idem tamen & pro adipe accipit. * Etymol. deducit παρὰ τὸ πῖον καὶ τὸ [illegible] quasi [illegible]

[πιμελής], ὁ καὶ ἡ, pinguis, obesus Luc.

[πιμελώδης], ὁ καὶ ἡ, idem cum πιμελής. Aristot. loco citato. Item speciem gerens τῆς πιμελῆς, similis pinguedini. Idem ibidem.

Composita.

[Ἀπίμελος], pinguedinis expers, macer. Athen. lib 3.

Ἀπιμελής, idem.

[Ἐμπίμελος], in quo pinguedo est, pinguis. Diosc.

[Ὑπερπίμελος], præpinguis, admodum pinguis. Hesych.

[Παμπίμελος], præpinguis.

[Περιπίμελος], pinguedine obductus, pinguis. Poll. l. 2.

[Ὑπόπιμελος], subpinguis. Diosc. lib. 5. c. 85.

πίμπλημι, &c. vide in πλέος. πιμπρημι, in πρήθω.

[ΠΙ´ΝΑΞ] ακος, ὁ, tabula, asser. Od. μ, Ἀλλ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν [illegible] Item tabula, i. mensula, [illegible] Epigr. lib. 2, Σπόγγον ἔχων κατὰ τῶν γραφικῶν πινάκων. [illegible] pro arithmeticorū tabula atque abaco. Plut. in Rom. ἀπὸ [illegible] πίνακος ψηφίζειν, supputator & abaci peritus ma[ni]feste. item tabula seu tabella scriptoria, codex libellus. [illegible] γράφας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Sic & apud Herodian. l. 7. πίνακες dicuntur etiam tabellæ quibus capita [illegible] alicuius continentur: Ciceroni Indices & σύλλαβοι. item [tabel]læ & indices rerum ex aliis libris excriptarum. Plut. ad [illegible] Athen l. 13. [illegible] Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τῶν νόμων. Item [illegible] tabula in publico loco suspensa memoriæ rei alicuius [conse]ruandæ ac propagandæ gratia. Athen. l. 13. [illegible] Dicitur & de pi[cto]rum tabula in qua simulacra & formas depingunt hominum, cæterorúmque animantium. Athen. lib. 12, ὅτι τὸν ἐκ Λίνδου

Ἡρακλέα ἔγραψεν, ἐπέγραψε τῷ πίνακι. Itē discus, quadra, cui carnes in mensa imponuntur, vel cui impositæ intrò feruntur. Athen. lib. 4. ἔπειτ' εἰσφέρεται πλῆθος αὐτῷ δὲ πίναξ ἀργυροῦς. Et in Epigr. indigne ferens quidam discos argenteos sibi appositos esse, sed penè vacuos, πίνακας πεινάλεις appellat: * ad etymon alludens, quasi πίνακες παρὰ τὸ πεινᾶν dicantur.

πινάκιον, ου, τό, tabella, codicillus. Aristot polit. 2. ca. 6. Aristoph. in Vesp.

πινακίσκιον, ἡ, idem. Athen. lib. 13. Exponitur &, scutella, parua lanx ¶ est & genus saltationis: apud Athen. l. 14.

πινακίδιον, idem Lucæ 1.

πινακίσκος, ου, ὁ, idem. Plerunque accipitur pro paruo disco seu scutella: apud Athen & Poll.

πινακίσκιον, ου, τό, tabella, scutella. Athen. l. 15.

πινακηδόν, in modum tabularum seu asserum. Aristoph. in Ran.

πινάκωσις, εως, ἡ, tabulatio: vel tabulatū. Plut. symp. 3. probl. vlt.

ΠΙ´ΝΝΑ siue πίννη ης, ἡ, pinna: genus conchæ seu ostrei semper comitem sociúmque in comparando cibo habens cācellum vel squillam. Athen. lib 3. & Aristot. hist. an. lib. 5. cap. 15.

ΠΙ´ΝΟΣ, ου, ὁ, sordes, squalor, illuuies. Antiph. Epigr. lib 2, Καὶ τὸ χύδην ῥυπόωντι πίνῳ πεπαλαγμένον ἔθος, sordibus squalentibus. Plut. de orac Pyth [illegible] τοῦ χαλκοῦ τὸ ἀνθηρὸν, ὡς οὐ πίνῳ [illegible] Metaphorice de verbis quoq antiquis dicitur. vnde ὁ ἀρχαιωπὸς πῖνος sermonis antiqui, squalor quidam, apud Dionys. Halicarn. Sic dicitur & homo sordidus, teste Eust. Pro πῖνος vsurpatur etiam πίνη, idem sordes, illuuies. Schol. Soph. πῖνον, τό, vinum hordeaceum: Aristot. Paulus vinum quod ex sordibus vellerum eluitis conficitur, πῖνον vocari putat. ¶ πῖνος, ἡ, Theophr. pro pinu accepisse traditur de caus. pl 6. c. 17.

πινόεις, εντος, ὁ, sordidus. in Epigr.

πινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem Eurip. in Oreste.

πινηρός, ου, ὁ, idem Erot. in lex. Hippocr.

πιναρός, idem Luc. in somn. πινάριον, τό, genus quoddam attramenti sutorij. Diosc. l. 5. c. 114.

πινόω, ῶσω, sordibus inquino vnde pass. πεπινωμένος, sordibus fœdatus: apud Plut. in Alex.

Composita.

Αἰρόπινον, τό, cribrum rarū: sic dictum διὰ τὸ αἴρειν τὸν πίνον, inquit [Etymol.

Ἄπινος, ου, ὁ καὶ ἡ, purus à sordibus. Suid.

Ἀποπινόω, sordibus emaculo: vnde ἀποπινοῦται apud Hesych.

Δυσπινής, sordibus ac illuuie deformis, sordidus. Aristoph. in Acharn.

Κακοπινής, impurus, sordibus & illuuie fœdus. Athen. l. 13. Soph. in Aiace.

πινύω, &c. vide in πινύω, in πνέω.

ΠΙ´ΝΩ, (F. πίσω, quo vtitur Pind. teste Eust. Aor. 2. ἔπιον, tanquā à πίω. Plut. πέπωκα tanquàm à πόω) bibo poto. Il. ζ, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο. Od. α. πίνοντά τε τερπόμενόν τε. Eurip. in Cyclop. πεπωκότ' ἐν δόμοισι χρὴ μένειν. Xen. Pæd. 5. ἐκ χρυσῶν φιαλῶν ἐπινόμην. Philostr. οὐ δὲ πηγὴ λέγει μὴ πίνειν, οὐδ' ὁπώρα μὴ λάβεις.

πίνεσθαι dicūtur quæ potari possunt. Diosc. l. 4. c. 36. (de decocto Achilleæ herbæ) πίνεται δὲ καὶ πρὸς δυσεντερίαν Eodem lib. c. 2, πινόμενος μετὰ κράματος Fut. media sunt πίομαι, & πιοῦμαι. Aristoph. πικρότατον οἶνον τήμερον πίει. Epigr. lib. 2. πίεμαι ὦ ἀλωαῖε. Reperitur & fut. πίσομαι, apud Antiphan. teste Eust. Aorist. 1. pass. est ἐπόθην, vnde particip. ποθείς, sæpe apud Diosc.

πόμα, τό, potio, potus. Luc. in Hermot. Athen. l 1. Pro eodem scribitur & πῶμα, apud Eurip. in Cyclop. ¶ At πῶμα, operculum, vide suo loco.

πόσις εως, ἡ, idem quod πόμα: sæpe apud Hom. Et pro potatione apud Thuc. l. 7. πότιμος, potabilis.

πόσις, ιος, ὁ, maritus. παρὰ τὸ πίνειν : quoniam vt aqua terræ mixta causa est seminum & plantarū, ita vir mulieri mixtus, prolis Iliad. γ, Od. δ, & θ, &c. Pro eodem metri causa dicitur πόσσις, in Epigr. Hinc & compos. πρωτόποσις, quæ virgo alicui nupsit. Poll. Et μελλεπόσις futurus maritus. Soph.

Πότος, ου, ὁ, potatio, compotatio. Exponitur &, conuiuium: Aten. lib 4. Plat. de rep. l. 1. ¶ ποτός, ὁ, potulentus, seu poculentus Eurip. & Thuc.

Πότον, τό, potio, potus, quod bibitur. Od. ι. Xen. pæd. 8.

ποτικός, ου, ὁ, bibax Plut.

πότιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, potui aptus. Aristot. ex Theophr.

πότης, ου, ὁ, potor, potator, bibax. Improprie apud Aristoph. in Nub. λύχνος dicitur πότης. πότις, ιδος, ἡ, potrix, quæ est bibax. Poll. ex Phryn.

ποτής, ῆτος, ἡ, potus potio. Od. σ, & ο.

πότημα, τό, idem Diosc. significat etiam poculum. Hesych.

ποτὴρ ῆρος, ὁ, poculum. Eurip. in Cyclope. ποτήριον, τό, idem Athen. Plut. ¶ Item canalis seu piscina Hieron. in Ezech. ¶ Significat & indumentum laneum, teste Etymol. ¶ Est & fruticis nomen, quem etiam νευράδα vocant: de quo Diosc. lib. 3. cap. 17.

Ποτίζω, potum præbeo, seu ministro. Greg.Naz ποτίζει τὸ πᾶν ἱστάντας. Aristot.phys.l.2.ἐπότισεν ἐκ ὀρθῶς ἰαξὲς τὸ φάρμακον. Item ago potum, appello ad bibendum, vel ad aquam. Item irrigo, rigo.1.ep.ad Cor.cap.3.ἐγὼ ἐφύτευσα, Α'πολλὼς ἐπότισεν.

Ποτίζομαι, potus mihi præbetur:Greg.Item irrigor: vnde ποτιζομένη γαῖα,apud Luc.

Πότισμα,τό,potio Diosc.

Ποτισμὸς,adaquatio,irrigatio.Exponitur & potio.

Ποτίστρα,vbi animalia aquantur,seu aquatum compellũtur.

Πιπίσκω,idem quod ποτίζω Hippocr.ὕδωρ καὶ γάλα ἐς τὴν αὐτὴν πιπίσκειν.Luc.πιπίσκοντές με τινὰ τῶ φαρμάκου.Fut.πίσω, mutuatur ab inusitato πίω sicut & πίνω Pind.Isthm.6.πίσω σφε Δίρκας ἁγνὸν ὕδωρ.Pro πιπίσκω,scribitur & πιπίζω,apud Hesych.

πίσος & πῖσος [à fut.πίσω verbi πιπίσκω) vnde πίσεα & πίσεα,τά,locus humectus & irriguus:quasi qui possit πίσαι i.potum præbere:pratum,Il.υ.

πίστρα,ἡ,idem quod ποτίστρα,canalis in quo adaquantur pecora,dictus etiam πιστήρ,& πιστήριον, quoniam ibi πιπίσκονται τὰ θρέμματα.Exponitur etiam,alueus:apud Eurip. in Cyclop.

πίστρις genus nauigij apud Polyb.

πιστὸς,ὁ,idem quod πότιμος.Aeschyl.in Prom. Alias signif.vide in πείθω.

πιστικὸς,idem.exponitur & liquidus:vt νάρδου πιστικῆς,Marc. 14.Vide & in πείθω.

πίπηξ,dicitur esse auis aquatica apud Aristoph.παρὰ τὸ πίω, quòd delectetur aquis.etymol.

πίδαξ,πίθος,ποταμὸς,quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Composita:ac primùm cum præpositione.

Α'ναπίνω,q.d.rebibo]resorbeo.

Α'μπωτις,per syncopen dici traditur pro Α'νάπωτις.Frequẽtius tamen vsurpatur ἄμπωτις, quod exp. reciprocatio æstus, quæ fit quum post exundationem aqua ad mare reuertitur, ac reciprocando subsidit.Exponitur & simpliciter,æstus: apud Aristot de mundo.Herodian.lib.3 & Philostr.¶ Ab Hippocrate sic etiam appellatur reuocatio humoris ab externis partibus ad internas.

Α'μποτίζω,: esorbeo:vt πέλαγος ἀμποτίζον,apud Phil.

Α'ποπίνω,abibo.Metaph.apud Luc.in somn.ἀποπίνων τὰ κατηγορήματα.

Διαπίνω,perpoto:aut ebibo,epoto.Exponitur etiam, interpoto,interbibo.

Ε'κπίνω,ebibo,epoto.Eurip in Cycl.οὗτος,τί δρᾷς;τὸν οἶνον ἐκπίνεις λάθρᾳ;Ibidem,ἰδοὺ λαβὼν ἔκπιθι.

Ε'κπωμα,τό,poculum.Plato in symp.Xen.Pæd.8.

Ε'κπιπίζω,pitissando exhaurio.Athen.l.3.

Decomp. Ε'πεκπίνω,insuper ebibo.Ε'πεκπιὼν γάλακτος ἀμφορέα.Eurip.in Cyclop.

Προεκπίνω.prius ebibo.Athen.l.3.

Συνεκπίνω, simul ebibo.Aristoph.in Plut.

Ε'μπίνω,ebibo,haurio, deglutio. Luc. πλέον τῶ ἱκανῶ ἐμπιὼν εἶναι λευκῶ καὶ δριμέος.Exponitur &, poto:vt ἐμπίνει τῶ αἵματος, Herodot.

Ε'μπίσαι,potu implere,irrigare:Nic.in Alexiph.Ο'ξει δ' ἐμπίσειας,ποτὲ δ' αἰθρίου ὕδατι μίξας.Exponitur &,potandum præbere,vel infundere:apud eundem ibidem. Πολλακὶ δ' ἢ δὲ πακτὰ ὁμιλαδὸν ἢ δὶς ἄγλευκ' ἐμπίσαις.

Ε'πιπίνω,superbibo,potum potui addo:vel vnum potus genus alij potus generi adijcio. Aristoph in Plut ταύτην ἐπιπιών. Plat. polit l.2.ἐπιπίνειν τε τῶ οἴνω.

Καταπίνω,absorbeo,ebibo,epoto.Frequentius significat, deglutio,deuoro.Aristot rhet.l.3 πῶς πιθανῶς ἂν τὸ φάρμακον καταπίοιεν, τὸ σιδῆρα τὰ παιδία περιλείχουσι. Eurip.in Cyclope, μή με καταπίῃς μόνον, Plut.in præc.san.ἀναγκάζεται ἐκτύφλατου ἰχθύος καταπιεῖν.Metaphoricè apud Athen. τὸν τε ταύκληρον λάβοιτο καταπίνοι αὐτοῦ σκάφει.

Καταπίνομαι,idem:vnde fut καταποθήσεται, apud Aristoph. Et apud Plut.in Ant.καταποθεῖσαι πόλεις χασμάτων ὑπορραγέντων.

Κατάποσις,ἡ,absorptio:deuoratio:peculiariter,deglutitio: cibi & potionis ab ore in ventriculum descensus. Sumitur & pro ipso deglutiendi meatu:apud Diosc.li.3. Apud eundem eodem libro exponitur etiam,gula.

Καταπότης,ὁ,ὁ,gula,guttur.

Καταπότιον,τό,medicamentum quod deglutiendo sumitur.

Δίδοσθαι καταπότιον,exp.etiam,potui dari apud Theophrast. hist.pl.lib 9.cap.8.

Καταπόθρα,ἡ,fauces infimæ quibus cibus deuoratur stomachi orificium.Paul.Aegin. (ristot.

*Decomp.*Δυσκατάποτος τροφὴ,cibus,qui ægrè deglutitur.A-

Προκαταπίνω,antè absorbeo,antè deglutio,aut deuoro.

Προπίνω, propino. Propriè putatur significare trado poculum ebibendum antequam ipse biberim.Athe.l.5.προπίνειν δ' ἀλλήλοις οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς, (τοῦτο γὰρ προεκπιεῖν ἐστὶν) ἀλλὰ μεστὸν τὸν σκύφον.Exponitur etiam,poculo prouoco:vt apud eundem, Α'λέξανδρος οὖν αἰτήσας ποτὲ ποτήριον δίχουν,καὶ πιών, προὔπιε τῷ Πρωτέᾳ. Sic & apud Xen.Hell.1. ¶Item metaph.in gratiam alicuius alium prodo ac porrigo perdendum. Demosth. προὔπιε τὴν

Ε'λλάδα.Exponitur & propinando effero:apud Plut.in Galba προὔπιεν ὁ Τιγελλῖνος αὐτῷ πίνειν ...

Προπίνομαι,propinatur mihi:vnde προποθεῖσα πόλις apud Athen. Metaph. vsurpatur apud Dem Olynth.3.προπέποται παραυτίκα ἡδονῆς καὶ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα,proprie respub.præsenti voluptati & delectationi.

Πρόπομα,τό. potus qui propinatur. Peculiariter sic dicitur certum quoddam potionis genus, vel quòd eo in propinando vterentur, vel quòd illud cæteris præbiberent. Athen & Plut.symp l.1.quæst 6.

Πρόποσις,ἡ,propinatio.Athen lib.1 Plut.symp.lib.1. Pam etiam dictum fuisse de potu qui propinatur.

Προποτίζω,ante bibendum præbeo,antè in potione porrigo. Exponitur &,potionem porrigo,in Hippiatr.

Προπότισμα,τό,potio quæ ante præbetur,ibidem.Προποτισμὸς præbitio eiusmodi potionis,apud Dios.

*Decomp.*Α'ντιπροπίνω,vicissim propino.Metaphoricè apud Athen.ἀοιδὰς ἀντιπροπίνοντες. Α'ντιπροπίνομαι, vicissim mihi propinatur Greg.

Συμπίνω,compoto.Plut,Sympos.lib.2. τῶ συμπιεῖν καὶ συγγενέσθαι ... Plat.in Minoë, ἐν Κρήτῃ ... δηλοῖ νόμων ὁ Μίνως ἔθηκε,μὴ συμπίνειν ἀλλήλοις εἰς μέθην ... combibo,imbibo,i.humorem concipio.Theophr.

Συμποσία,ἡ,compotatio.Maccab.l.3.

Συμπόσιον,ου,τό, compotatio: vel conuiuium.Plut.sym.plut Plato polit.2.Interdum ipsum conuiuij locum significat:apud Poll.& Athen. Nonnunquam de ipsis conuiuis dicitur. Sic etiam dicitur liber seu libellus quo conuiuium aliquod dam agitatum describitur.

συμποσιακὸς,conuiualis.Plut.

συμποσιάζω,vnà conuiuor,vnà conuiuium celebro.Greg.in encom.Macchab.

συμποσιαστὴς,ὁ,ὁ,conuiuator.

συμπότης,compotor.combibo.Athen.l 4.Luc.συμπότης, ἡ,& συμπότειρα,compotrix.

συμποτικὸς, (q d.compotorius)ad compotores pertinens aut potius ad ipsam compotationem,conuiualis.Plat.Athen. Luc item compotationi aut conuiuio conueniens.Ε'ταῖρος compotor seu conuiua suauis & iucundus. Aristoph.in Vesp. Plut in sympos

Υ'ποπίνω, subbibo, i.plusculum bibo, vel aliquantum bibo. Exponitur &,largiùs bibo. Xen.Pæd.8.ἐκ τοῦ ὑποπιεῖν ... ἤρετο ὁ Υ'στάσπας τὸν Κῦρον.Aristoph.in Auib.ὑποπεπωκότες.

Composita sine præpositione.

Αἱματοπότης,ου,ὁ,sanguinipota:Draconis epith.apud Aristoph.

Αἱματοποτέω,ῶ,sanguinem poto.

Α'κρατοποσία, meracior potus: meracioris vini potatio. Athen lib.10 Plut.in Alex-

Α'κρατοπότης,qui mersm potat.

Α'κρατοποτέω,merum bibo,meracius poto.Athen.l.11.

Α'ποτος,non potus.Soph item potui inutilis.Greg.Naz.

Α'ῤῥυθμοπότης,ὁ,ὁ,qui nõ bibit ad rhythmum & certum mensuram sed plenis poculis merum in se ingurgitat.Athen.l.11.

Α'ρχιποσία, ἡ, q.d.principatus bibendi. Exponitur & primus bibendi locus.

Βραχυπόται,breui tractu bibentes, parum potantes. Hippocr. Prorrhet.lib.1. Iidem & βραχύποτοι dicuntur. Gal.comm.in epidem.l.3.

Γαλακτοπότης,qui lac bibit:vt γαλακτοπότης αἰπόλος:apud Eur.in Cycl.

Γαλακτοποτέω,lac bibo Athen.l.2.

Αἱματοπότης,sanguipota.Hes.

Εὔποτος potatu seu bibitu facilis, potui aptus. Aeschyl.in Prometh.item è quo bibere aut potare facile est aut iucundum. Athen lib.11.

Ζαπότης,magnus bibax,strenuus potor.Hes.

Ζωροπότης,meri bibulus,qui meracius potat. Per consequens significat.ebriosus.

Ζωροποτέω,ῶ,meracius bibo seu poto. Eustat.ex Epigr. πολυκώθωνος τῆς ... Α'ρκαδίωνος, Ο'ς θάνεν ἐκ χαδῆς ... κύλικος.

Η'δύποτος,cuius potus suauis est.Od β.

Κλεψιπότης,qui fallaciter potat.

Κλεψιποτέω,fallacia inter bibendum vtor, parcè bibens & compotorem ad largè potandum prouocans.Suid.

Λαβροποτέω,auido & hianti ore bibo.in Epigr.

Μαριλοπότης,fauillæ potor: Vulcani & cæterorum fabrorum epitheton.

Μετριοπότης,qui modicè aut moderatè potat.Xen.

Μετριοποτέω,modicè poto seu moderaté.

Οἰνοποσία,vini potio seu potatio.

Οἰνοπότης. vini potor. Suid.in epitaph. Anacr. Οἰνοπότις potatrix.Poll ex Anacreonte.

Οἰνοποτέω,vinum bibo.vino me ingurgito.Athen.l.11.

Οἰνοποτάζω,idem.Il.& Od.υ.

Ο'λιγοποσία,ἡ,q.d.pauca potatio:parcus potus. (arist.

Ο'λιγοπότης,pauco potus cõtentus,qui parũ potat seu bibit.

ὀλιγοποτέω pauco potu vtor. Idem de part.an.lib.3.cap. 178. & Plutarch.in Apopht.

Πολυποσία,multa potatio,immodicus potus.Diosc.l.5,c.11.

Πολυπότης, qui multum bibit,magnus potor.Plut.symp.4.

Πολυπότος qui potationi indulget bibulus.Aristot.

Σκυθίζω,Scythicè potare,Scytharum potationes intemperantes imitari.

Υ'δροποσία aquæ potio seu potus.

Υ'δροπότης,aquæ potor.Xen Pæd.6. (crob.

Υ'δροποτέω, aquam bibo,aquã poto.Idem Pæd 6.Luc.in Ma-

Φαρμακοποσία,medicamenti potus seu haustus. Plat.de rep.

Φαρμακοποτέω, medicamentum bibo seu sorbeo. Theophr. lib 9.

Φιλοποσία amor potationis seu potus: inexhausta & inexplebilis bibendi auiditas.vinositas.Xenoph.apomn lib.1.

Χειλοποτέω summis tantùm labris delibo,pitisso.Epigr.

Ψυχροποσία ἡ.frigidæ potus Plut.symp 6 probl.7.

Ψυχροπότης,frigidæ potor:seu qui frigidæ potu delectatur.Idem symp 4.probl.6.

Ψυχροποτέω, frigidã poto,frigidæ potu delector: apud eundẽ.

Α'ήδων ἐλαιώνη,quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Πιπίσκω, πότος,vide in πίω. πιπίσκω,vide in Πίνω.

ΠΙ'ΠΩ,ὁ,pipus:auis marina,de qua Aristot.hist.an.l.9. c.21.

Πιππὸς auium pulli,pipiones.Athen.l.9.

Πιππίζω,auium pullos voce imitor,pipio.Aristoph.in Auib.

¶At πιπίζω,cum vnico π vide in πίνω.

Πίπρα,ἡ,ἡ pipra.auis inimica luteæ,apud Aristot.histor.an.li.9. cap.1.

Πιπράσκω, vide in περάω,i.vendo.

ΠΙ'ΠΤΩ,(Fut πίσω & Doricè πεσῶ. pro quo frequentius vsurpatur media vox πεσοῦμαι tanquàm à πέσω. Præt.πέπτωκα,tanquam à πτόω)cado labor,Il ρ.Η' μὲν δ' αὐτως οὐδὸν ἵπποισι πίπτεις ... Ibidem,Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περί τ' ἀμφί τε τάφρον φευγόντων Δαναῶν. Euripid in Bacch. ὅπως ἐν ... φέρω ... ; Xen.Pæd 1.πίπτειν εἰς ἀγρίαν. Athen. l.10. ... ¶Significat etiam interficior, prosternor:vt Iliad. ρ. τοὶ δ' ἀγχιμόλου ἔπεσον Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων. Pausan πεσόντα ἐν τῇ μάχῃ. Plut πεσὼν ὑφ' ... Interdum exp profligor: vt apud Thuc. lib.2. πολλὰ δὲ καὶ ... πεσεῖν ἦδη ἔτεσιν ὑπ' ἐλασσόνων Interdum exp incido:vt apud Soph. Πίπτει ξυνεὰς περὶ τοῖς θεῶν δυσπραξίαις Item πεσὼν aliquando dicitur qui procubuit,seu procumbens: vt Synes καὶ πεσὼν ἱκετεύων. Apud Polyb. ἔπεσε τῆς σικελίας ὑπὸ τὴν Καρχηδονίων δυναστείαν, exp. subiecta sunt imperio Carthaginensium.Apud Diosc. γῆ πᾶσα ἡ πίπτουσα εἰς ἰατρικὴν χρῆσιν,exp. omnis terra in vsum medicamenti recepta.

¶Deriuata ab inusitato πέτω.

Πτῶμα,τό,casus,lapsus. Soph. in Aiace. Item id quod cecidit vel cadit.Euripid in Phœn. Et peculiariter, cadauer, corpus defunctu:apud eundem ibidem. Pro eo metri causa πτώσιμα dicitur.Hesyc.

Πιτνέω,ῶ,idem quod πίπτω.Euripid. in Helene, σὺ παρθένε, ἱκέτις ἀμφὶ σὸν πιτνῶ γόνυ.

Πίτνω, iacio,proiicio. Hesiod. in Asp. οἱ δ' αὖ ἐν ἰλλαδαισι ... Particip. πιτνάς,Od.λ. exp.accidens.Et imperfectum πίτνα tanquam à πιτνάω. exp. ante oculos expandit.Il.φ.ἠέρα δ' Η'ρη πίτνα πρόσθε βαθεῖαν.

Πιτνάομαι,concutior, proiicior. Eurip in Electra.Θυμέλαι δ' ἐπίτναν χρυσέλατοι.

¶Deriuata ab inusitato πτόω.

Πτῶμα,τό,casus,lapsus. Diosc. Item metaph. delictum seu erratum. Luc. πτώματα dicuntur etiam ea ipsa quæ accidêre. Lys. Peculiariter autem corpora mortua, quæ itidem à cadendo dicta cadauera Plut.in Alex.Herodian.l.7.

Πτωματίζω,cadere facio,vel præcipito. Cyrill. οἱ ἐπιχαίροντες πτώμασιν ἑτέρων ἑαυτοὺς πτωματίζουσι

Πτωματίδιον,ὁ, poculi seu alius vasis genus.Athen.l.11.

Πτῶσις,ἡ, idem cum πτῶμα. Lucæ 2. Matth. 7.Item casus: Vocabulum gramm.Aristot de poet.& Rhet.3.

Πτώσιμος cadiuus,caducus.

Πτωτὸς ὁ qui cadere potest vel solet,caducus.

Πτωτικὸς,casualis:Vox gramm.

Composita:ac prim ùm ex πίπτω cum præpositione.

Α'ναπίπτω,recumbo,decumbo,item procumbo. Eurip. in Cyclope, Α'νέπεσε φάρυγος αἰθέρ' ἐξανιεὶς βαρύν Interdum, accumbo in mensa,quod & simpliciter accumbo dicitur, Athen. μετὰ ταῦτ' ἀναπεσεῖν ἐκέλευον αὐτὸν παρ' ἐμέ. Item supinus sum. Xen.in Oecon. ἐν τάξει δὲ φέρεσθαι, ἐν τάξει δ' ἀναπίπτειν.

¶Item metaph.animo concido,animum abiicio.Thuc. lib.1, μάλιστα ἐν ἐλάχιστον ἀναπίπτουσι. Demosth. ἀδικεῖ μὴ τοῦ ἀναπεπτωκότες εἶναι,ne supini & desides sitis, malis vestris indormiscentes. Exponitur &,frigeo & remissus sum: vt apud eundẽ

Dem.ἀναπεπτώκει δὲ τὰ περὶ τῆς ἐξόδου,quod agitatum fuerat de equitatu mittendo refrixerat.

Α'νάπτωσις ἡ,decubitio,recubitio,accubitio. item resupinatio item animi remissio,seu animus iacens & remissus.

Decomp. Προαναπίπτω prius concido, ante collabor seu corruo.Philo de vita M.l.1.

Προσαναπίπτω recumbo seu accumbo apud Athen.l.10.

Α'μφιπίπτω, circumcado, circum procumbo. Od θ, ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα.

Α'ντιπίπτω,contrà irruo. Item obsisto, renitor,aduersor.Plut.in Theseo,μηδὲν ἀντιπίπτει περὶ τὴν ἰσορροπίαν τοῖς τραγικοῖς. item intercedo apud eundem.Exponitur &, occurro:scilicet obiectioni aduersarij.itẽ occupo,occupatione vtor. τὰ ἀντιπίπτοντα πράγματα,aduersæ res,quasi contra cadentes.Greg.in Iul.

Α'ντίπτωσις,ἡ,casus vnius pro alio positio: figuræ nomen apud Grammat.

Α'ποπίπτω, decido, delabor. Epigr.l.2.εἶτ' ἀποπίπτων Πολλάκις ἐξαίφνης γραμματικὸς γέγονεν.

Α'πόπτωσις, delapsio. exp. & lapsus,casus.Gal.ad Glauc l 2.

*Decomp.*Προαποπίπτω antè decido prædeciduus sũ.Theophr.hist.pl.l.3.c.8. Προαπόπτωτος, q d.prædeciduus,ante tempus decidens:apud eundem,eiusdem libri c.6.

Δυσαποπτωτος,qui vix decidit seu delabitur.Theophr.

Διαπίπτω, intercido, interlabor,elabor: vt apud Xen.Hellen.4. ἐπεὶ δ' ᾔσθοντο τὸ πρᾶγμα, ἀποχώρησαν ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες, ἀμελήσαντες τῶν Βοιωτῶν item diffluo,vanesco.Plat.in Phædone τοῦ μὲν σώματος ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν. Exponitur &,intercido, i.quasi inter digitos labor.Syn ἀμφίβολος ὢν πότερον διαπίπτωσιν ἢ διασώζεται τὰ πράγματα. Significat etiam,excido:vt apud Greg.διαπίπτουσι στίχος.item dimano:vt Plut in Galb. λόγου διαπεσόντος εἰς τὰ στρατόπεδα,quum dimanasset rumor inter exercitus.

Διάπτωμα,τό,exp.lapsus.

Διάπτωσις ἡ,ipsa actio interlabendi seu elabendi.Exponitur etiam ruina,infortunium.item erratum,delictum:apud Plut.

Α'διάπτωτος.(*decomp.*) ὁ καὶ ἡ,in quo nullus error admittitur. Polyb.l 5.item qui nec intercidit,nec dilabitur, nec intercipi potest,certus,stabilis,nullis expositus casibus: vt ἀδιάπτωτος ζωὴ apud Hippocr.in ep Demag.

Α'διαπτωσία,rei alicuius certitudo. Hippoc.ep.ad Demag.

Εἰσπίπτω,incido in vel super:irruo,irrumpo,impetũ do: vt εἰσπίπτειν εἰς τὴν πόλιν.Herodot.Sic & apud Isocr Apud Thuc.εἰσπίπτειν εἰς τὴν εἱρκτὴν,exp in carcerem. conici.

Decomp Ε'πεισπίπτω,magno cum impetu irruo vel insuper irruo. Euripid.in Rheso, Ε'μοὶ δὲ φῶς ἐν ἡλίω κατάρκεσει Περσαῖς πύργους, ναυσταθμοὺς ἐπεισπεσεῖν.

Παρεισπίπτω,irrumpo,ingredior hostiliter. Plut. in Demetr. εἰ τὴν Βαβυλωνίαν παρεισπεσών. Exponitur etiam, irrepo, obrepo,me insinuo:apud Theophr.& Luc.

Συνεισπίπτω, simul irruo seu irrumpo.Plut.

Ε'κπίπτω,excido,decido.ex.Il οἱ τόξον ἔπεσ' ἔκπεσε χειρός. Xen.Pæd. 5 ἐκπεσόντων τῶν ἱππέων. Plu in Pericle, ηὔχετο τοῖς θεοῖς μηδὲ ῥῆμα μηδὲν ἐκπεσεῖν ἄκοντος αὐτοῦ. item eiicior,expellor,exploror Demosthen. pro cor. Οἰδίπουν καὶ τῶν μετ' ἐκείνου ἐκπεσόντας ὑποδέξασθαι. Aristot de poet. τὸ γὰρ ὅμοιον ταχὺ πληροῖ, ἐκπίπτειν ποιεῖ τοὺς τραγῳδίας. item excido seu descisco ab instituto,degenero & muto Plat.εἰς ὀλιγαρχίαν εἶδος τῆς πολιτείας ἐκπίπτει. Aeschin περὶ παραπρεσβ τελευτῶν δὲ καὶ ἐκπίπτει τοῦ λόγου, excidit ab instituta oratione,i.memoria nihil amplius ei suggerebat quod dicere posset. item exeo foras prodeo. ¶Et,ad vulgus emano.Plat.in ep ad Dion ὅπως μὴ ποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπους ἀπαιδεύτους.Item elabor, prolabor,aut delabor. Item erumpo,euado.Plutarch. in Lyc.ἐξέπεσε τῆς ἱερᾶς δρόμω. Idem in Public ἐκπεσεῖν φωνὴν ἐξ ἀγορᾶς.

Ε'κπτωμα,τό,luxatio,i.ossium è propria sede excessus sine fractione Gal.comm. περὶ ἀγμῶν.

Ε'κπτωσις ἡ, delapsio,prolapsio.Strab l 10. Item casus, calamitas.Ceb Theb.Item idem quod ἔκπτωμα. Gal.ibid.

Ε'κπτωτος ὁ καὶ ἡ.delapsus,qui excidit Gregor.

*Decom.*παρεκπίπτω,clàm elabor,furtim excido & me subduco.

Διεκπίπτω,per medium vel medios elabor & euado. Item per foramen per rimam elabor.Plut.& Philost.Exponitur & intercido.

Διέκπτωσις,ἡ,per medium seu per medios elapsio.Item ipsa actio intercidendi.Gal.ad Glauc.l.2.Exponitur & effugium.

Συνεκπίπτω.simul elabor,simul decido.Plut. de primo frig. ὁ γὰρ ἀτμὸς ὃν πάζοντα τὸ ὕδατος μεθίησιν, ἀπιόντι τῷ θερμῷ συνεκπίπτει.Metaphoricè apud Plut. in Pericl. οὐ δὲ συνεξέπιπτεν ὑπὸ ῥώμης καὶ τύχης τοσαύτης ἐπαιρομένοις, non se comitem præbuit impetui ciuium tanto robore ac fortuna elatorũ. Apud Aristot.de mundo, ταῦτα ἐκ τῆς ὑγρᾶς ἀναθυμιάσεως πέφυκε συνεκπίπτειν,exp.euenire comparatum est.

Υ'περεκπίπτω.supergredior,exupero,excello Greg &Herm.

Ε'μπίπτω,incido,illabor,Xen.pæd ἐμπίπτειν εἰς πόρνας Plut in Pericl,χαλκῆν ἀσπίδα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δυοῖν δακτύλοιν ὑπερέχειν τῷ,ὥστε μὴ ἰδεῖν ἐμέ.

δὶν ἐμπεσεῖν τῇ ἄκρᾳ. Item metaph. incido Demost. pro cor. σ' ἐκ τοιαύτης λόχμης ἐμπεσὼν αἰσχρὰ ἐξοίσομαι. Plat. epist. 7. ἀξιοπρεπὲς τὸ ἁμάρτημα ὠνόμασε. Dicitur & res aliqua ἐμπεσεῖν τινί, quæ in men tem venit. Od. μνηστῆ μοι ἔπος ἐμπεσε θυμῷ. ¶ Item obuius fio, occurro. Herodian. l. 3. πάντα ἢ ἐμοί γε τοῦτο ἐπέσκηπτε. ¶ item irruo, inuado. Od. ὡς ἐπὶ σῇ τοῦτον ἀφορμᾶσαι ὀδυσῆϊ φιλομμὶς ἔμπεσε. Sic & apud Xenoph.

Ἐμπόησις, ἡ. ipsa actio incidendi. Exponitur & casus, lapsus, item prolapsio.

Decomp. Α' ἀπέρριπτον, qui incidere non potest, Laërt. in Zen. Exponitur & irreprehensus, inculpatus.

Ἐπιμανῶς, irruo, inuado. Sophoc. in Aiace, Τί δῆτα πείρωσιν πλοῦ σ' ἐπιμανῆναι χάριν.

Εὐέμπτωτος, qui facilè incidit seu labitur. Εὐπρεμὴς ἁπλῶς, proclíuiter, facile incidendo & labendo.

Περιμπίπτω, intercido, interlabor. Item interrepo. Aristot de part. an. l. 2. περιμπίπτει γὰρ αὐτὸ ὕδωρ. Aeschin. οἷς ὅδε φοιτῶν παραπεσόντων ἢ εἰς τοὺς πολίτας ἢ εἰς ὅλλ. Διόφαντος αὐξάνων. Παρέμπεσις, q. d. intercidentia, vel interuenientia, interuentio. Plut de primo frig. (Idem ibidem.

Περεμπίπτω, ante incido: aut antè occurro seu obuius fio.

Συμπερίπτω, simul incido, incurro. Eustath.

Ἐπιπίπτω, supercido, vel superincido. Marci cap. 3. οὓς ἐπιπέπτωκε δεινὰ ἐπ' αὐτοῖς ἐλαύνειν, ἔστι εἶχον μάχης. Exponitur & incumbo. Ioan. c. 13. ἐπέπεσεν ὁ διάβολος ἤδη εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἰούδα. ¶ Item irruo, inuado, adorior. Thucyd. l. 3. ἐπιπίπτει τοῖς Ἀμφιλοχίοις ἔτι ἐν ταῖς σπονδαῖς. Ibidem. ὁ γὰρ ἐπιπεσὼν τοῖς ἀνθρώποις ἐν τῷ ἀδοκήτῳ.

Ἐφεστεμπίπτω, (*decomp.*) insuper incido, insuper incurro, & incumbo. Phil.

Καταπίπτω, decido, delabor. Aristoph in Nub. ἀσ' ἐστι καταπεσών. Xen. pæd 4. ὅπῃ τὴν γῆν καταπίπτοντες. Act. Ap. c. 26. καταπεσόντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν.

Καταπίπωμα, τὸ, καταπέσωσις ἡ, lapsus, casus, ruina, Alex. Aphr.

Decom. Ευκαταπίπτωτος, procliuis ad lapsum: caducus.

Κατακρύπτεσθαι, per syncopen τὸ κατακρύπτεσθαι, tanquam à κατακαταπίπτω, apud Apoll. Argon. 2, exp. simpliciter, decidit: vt κατακαπὼν σὴ ῥίπι.

Μεταπίπτω, recido. Herodian. l. 1. τὸν αἰχμὴν μεταπεσόντα εἰς αὐτὸν ἐξ ἰσότητος ἢ ἀσθμίας γόμος ¶ Ἐπὶ σπε excido Aeschin. εἰ ἢ μὲν μόνον ὑμᾶς μετάνοια ὑπῆρξεν· ἀλ. ¶ Item dilabor, mutor vel in peius, vel in melius. Ilocr. ad Philipp. πολὺ μεταπεσόντος τῆς τύχης. Eurip in Alcest. πᾶς ἢ σὸν μεταπίπτων Ἅιδῃ μόνον· in peius mutato tuo nomine. Et general. mutor. Plat. in Apoll. εἰ πεῖς μόνα μετάπεσον ἢ ἥδιον, ἀπειρήκῃ ἄν. ¶ Item tranfeo & degenero ab vna specie ad aliam. Chrysost. εἰς ἑξῆλθε μεταπεσεῖν.

Μεταπτωτός, ὁ, dilapsio. ¶ Item mutatio à specie in speciem, degeneratio. Gal. τῶ καπάτου. l. 2.

Decomp. Α' μεταπίπτω, qui transire in aliam speciem & degenerare non potest, immutabilis. Plut. fymp. 4

Εὐμεταπίπτωτος, qui facile mutatur, mutationi ob n oxius.

Παραπίπτω, incido. Xen. ὅπως μὴ παρίπτωσι. Item incido, i. offenso, obuiam fio. Plutarch. in Galb. τῷ ἢ δήμῳ χαριζόμενον ἐκ ἐκάλυε ἃ ἔδει πράττοντα τὸ Νέρωνι ὑποτιμωρίζειν. Item accido, euenio, contingo. Plat. de leg. l. 4. τὰ τοιαῦτα γιγνόμενα ἑκάστοτε πάλαι δέδη. Apud Polyb. l. 2. ἔδοξε σφίσιν ἐπὶ τὰς Ἄγρας, exp. quum vi irrumpere tentasset. Apud Aristot. hist. an. l. 1. ἔχουσι πάντες ἔδοξε πόντοι ὑπτια φρὶς τὸ ὑπτιὰς ποιεῖσθαι συμβαίνειν, exp pisces omnes attritu supinarum partium cœunt. ¶ Παρεπίπτειν, exp etiam intercalare, interferere, interlabi.

Παράπτωμα, τὸ, lapsus, offensa, erratum, peccatum. in epist. ad Galat. cap. 6.

Παρέπτωσις ἡ, idem: vel ipsa actio habendi seu offendendi Item incursus & attritio partiū: *quum de piscium copulatione disitur.* Aristot. hist an. lib. 1. Dicitur etiam esse figura qua casus pro casu ponitur schol. Hom.

Περιπίπτω, (q. d. circumcado: cado super, & incumbo. Plut, in Oth. ξιφῶ ὑπορύξας ἑαυτὸν ἀπέπνιξε τῇ χειρὶ· καὶ ἀφεστῶτι, ἔπεσον. ¶ Item incido. Ilocr. ad Philipp. πολλὰ τοῖς καιροῖς ἀφέστηκεν. Herodian. li. 3, νόσοις ἀφεστῶσιν ἐξιεθέρωσεν. Sic & apud Xen. & Plut. Interdum exp. accipio, vt ἀφέπτεται τῶν ὠῶν accipere vulnus: Plut. in Camil. Sic & ἀφεστῶτα τραύματα, apud eundem in Public. item incido, i offendo, obuio. Dem. in Conon. ἀφεπτῶτα τοῖς ἀνηγμένοις ¶ Exponitur & incurro: vt apud Greg. in Iulian. κ' τοὺς βαλανεῖς ἴδοι ἂ πονηρὰ ἢ πατρικὰ ἐξαυτῶ ἀφεστῶτα, in semet ipsam incurrens, ipsa sibi cōtraria.

Ἀφέπτωμα, τὸ, & ἀφέπτωσις ἡ, quod accidit, casus calamitas. πρὸς ἔπτωσις ab Empiricis etiam dicta fuit occasio quædam fortuita, ex qua in aliquos morbos & remedia improuisò incidissent.

Ἀφεπτώλεια σπέρμα. species experimenti per fortuitam occasionem Gal. de sect. l. 1.

Ἀ'φέπτωτος, (*decomp.*) qui talis est vt non incidat, cui periculum non est ne incidat. Dioscl. l. 2. c. 49.

Ἀφυπτώτα, procido. Odyss. 8 & μ, οἱ ἢ ἀφυπτώσσοντες ἐρέσσον, remigabant procilnati.

Πρόπτωσις, ἡ. prolapsio, seu procidentia. Dioscl. lib. 2. c. 90.

Πρόπτωτος, procliuus.

Συμπίπτωτος, (*decomp.*) non facilè procidens Galen.

Πεσσοπίπτω, accido. Aristot polit. 3. ἐ ἐφ' ἑὸ τὸ πεσσοπίπτειν ἔπεσεν, ἐ ἐπὶ τὸ πρόσθεν ἔπεσεν. Sic & Turpe nou. Testam. Exponitur &, supplicem me offero. Eurip. in Androm. τί μὲ προσπίπτουσαν ἀλλοι πίτρες. Ἡ κόμα λιτῆς ἐς ἑστίαν, Greg. αἱ πρὸς προσπίπτουσαι δι' ἀμβῶ. Dicitur & προσπίπτειν, ἡμῖν, cuius sonus aures tras pepulit: vt apud Aristot. de mundo, ἀφρικὴ ἀφὴ ἐφ' ἃ βρέχ. τὰς προσπίπτουσι ὕστερον ὑγρασίας. ¶ Item προσπίπτω, irruo, aggrior, impetum facio, incurso. Thuc. προσπεσεῖν τῇ τῶν Plat. de leg. προσίπτει φρὸς τὰς ψυχάς ¶ Item occurro, obuio. Aristoph. ad Concion. ¶ Περιπίπτω, in tradunter eum dici, quæ quum intumuerunt, postea subsidunt & contrahuntur: apud Gal.

Decomp. Α' ῥιπτωτικὸς ἡ, methodus certa & errore carens qua vtamus ne intempestiua assentione impingamus aut pecce mus. Laërt. in zenon.

Α' ῥιπτωτὸς, in quem impetus fieri nequit, quem adoriri turum non est. Macc. l. 3.

Συμπίπτω, (q. d simul vel vnà cado) coëo, competo. incurso. Aristot. hist. an. l. 1. εἰ ἔτ' εἰσὶ μόρεσι τοῦ ἐξελαύνειν ἐπὶ ἐξέρχεσθαι οἱ συμπίπτοντες. ¶ Item corruo: Eurip. in Hercl. Οὐκ ἂν σταίη δόμων συμπίπτοντα στέγη. Xen anab. l. 4. οἱ ἔμπ. συμπίπτοντα ἢ τοῖς ἰδίοις ἢ τοῖς πυγοῦσι. Sic & apud Galenū & Glauc. l. 1. ¶ Item incido, recido, deuenio ξυμπίπτει ἐπὶ τὸ ἀνάγκης Thuc ¶ Exponitur & conuenio, congruo. Σύμπτωτα dicuntur & qui concurrunt & congrediuntur ac conligunt vt συμπίπτειν τοῖς πολεμίοις. Xenoph. Sic Soph. ξυμπεσὼν μόνοις. ¶ Συμπίπτειν dicitur etiam res tumida quum ad hāmā suum redit & confidit: vnde τὸ συμπτωτικὸς, cuius tumor cessidit. Et quod contrahitur & astringitur vt μυκτῆρες συμπεπτωκότες, apud Xen.

Σύμπτωμα, τὸ, quod accidit. casus. Thuc l. 4. Dem. Aristot. & apud medicos σύμπτωμα. dicitur affectus præter naturam, qui morbum, velut vmbra corpus, sequitur Galen.

Συμπτωματικὸς, qui est ex accessione morbi.

Σύμπτωσις, ὁ. casus. Aristot. item incursio rerum eodem definentium. item contractio, compressio Gell. l. 16. c. 5. Dicitur & de re confidente quæ intumuerat: item concurtio conflictus, Suid.

Τ'συμπίπτω, superincido, illabor.

Τ'ποπίπτω, cado sub, succido, me submitto. Aristot. ὑποπεσὼν τοῦ θάνατος δίκην τοῦ γενέσθαι. Plut ὑποπεσεῖν ἔδοξεν Et metaphor. subiicio me, cedo. Demost. πῶς ἢ τοιαῦτα ὑβριστὴς ὑποπεσὼν Aristid. ὑποπίπτοντες τῷ πόνῳ. Alia metaph. apud Aristot. ὑποπεσεῖν τῷ τύχῃ Et apud Dioscl. 7. c. 1. ὑποπίπτει πληγὴ ἐπὶ τὸν τράχηλον ἐπιφορᾷ.

Composita ex ἐπὶ-πίπτω.

Ἀ'ποπίπτω, ἀπόπτωσις ἡ, ex aere delapsus.

Ἐπιπίπτω, & Doricè ἐπιπέτω, in terram delapsus, seu in terram cadens: vt ἐπιπεσὼν ἐδήωτες. Eurip. in Phœn.

Ἐπιπτωτὸς, qui genu succiduo procumbit vel accidens & procibens ad genua alicuius. Eurip. in Phœn. Synes. ep. 57.

Γονυπετὴς, qui genu succiduo procumbit vel ad genua alicuius accido. Matt. 17. ἐρχόμενος ἄνθρωπος τὸ γόνυ αὐτοῦ. Etem accusat. Marc. 10.

Διαπίπτω, à roue delapsus, qui cœlitus decidit. Eurip. Plut. in Num. Herodian. l. 1. & 5.

Δυσπετὴς, qui hasta cecidit Eurip. in Androm. pro eodem dicitur & δύσπτωτος, & δύσπτωτὸς apud eundem in Troad. & Cycl.

Δρυπετὴς, fructus iam adultus & maturus: q. d. iam ira ex arbore cadurus. Dioscl. & Athen.

Δυσπτώς, malè cadens, aduersus. ¶ Item difficilis: vnde δύσπτωτος, apud Soph. in Aiace.

Δυσπτώτως, res mihi malè cadunt aduersis casibus agor. Suid. item difficulter & ægrè fero. Cyrill. δυσπτῶν ἐστὶ, σφαλερὸν καὶ ὀλισθηρόν.

Δυσπτώτως, τὸ, casus aduersus, infortunium, calamitas.

Α' πολυσπτώτης (*decomp.*) stomachor, ægrè fero, impatienter agitor. Laert in Socr Chrysost. in ep. ad Colos. ¶ Ἀπεκρίνατο ἀπολύσεις τοῖς ἀνηγμένοις ¶ Item laticio, ferocio, contumaciter ago. Α' πολυσπτώτησις, stomachatio in rebes aduersis, impatientia. Chrysost.

Ἑτερόπτωτος, in contrariā partem lapsus, qui in aduersum cecidit Hesyc in παλιπτώσεις.

Εὐόπτωτος, q. d. bene cadens: facilis. Plat. de rep. l. 2.

Εὐπτώτως, facilè Xen. Pæd 3. Pro quo Ionicè Δεινῶν dicitur, apud Herodot.

Ἐ'φεπτος,

ἐπτότης, facilitas. Xenoph. Exponitur &, procliuitas: apud Plat. de leg.

Ἐπτότης, qui in lectum procumbit, in lecto decumbens. Plut.

Ἐφεπτότης, qui à cœlo decidit, cœlo delapsus. Idem in lib. de non tenend.

Ἐφεπτώτης, retro relapsus. Hesych. Τὸ παλιπτώτης, aduerbialiter est, retrorsum, retro. l. 1. & Od. 8. Apoll. Arg. l. 2.

Ἐφεπτώτης, qui incidit. Curt. dat. apud Plut. in Cæsar. Exponitur & simpliciter, qui cecidit, vel corruit apud Soph. in Antig. Apud eundem in Aiace, ὑ'χλῷ οἱ ἐφεπτώτες κατηγορεῖ, exp. ὧν ἐπέπτωκεν, in quod incidit. ¶ Res vero ἐφεπτώτες dicuntur, quæ in contrarium statum sunt lapsæ. Eurip. Herodot.

Ἐπιστρεπτὸς, conuersio, in contrarium statum mutatio Aristotelis de arte poët. & Rhet. l. Exponitur &, casuum varietas & rerum euentus: apud Chrysost. Item casus fortuitus, casus rerum pecuniæ. Aristot. de arte poët. sumitur & in bonam partem, pro admiranda & rara fortuna: apud Diod Sic.

Ἐφορμὸς, procliuus promptus: vt ἐφορμὸς ὀδοιπορεῖν, apud Galen. & τρόπος ἐφορμὸς ἐστὶ ἐφέρειν. Athen. lib. 13. Item procliuus, i. qui pronus corruit. Soph. in Trachin. item præceps, procliuis, qui pronus fertur, vel ruit Phocyl. Plat. de leg. item præceps i. temerarius. Aristot. eth. 3 c. 7. Herod lib. 2 Apud Ilocr. ad Dem. ἐφορμὸς γίνεται, exp. nisus profusus: ab aliis, effrænatus, immodestus. (risot. Plut &c.

Ἐφορμῶς, præcipitāter, temerè atque inconsiderate. Ilocr. Aristot. Plut.

Ἐφορμία, præcipitātia, præcipitatio, temeritas. Demost in Mid. Ilocr. in ep. ad Philipp. Et peculiariter, linguæ præcipitātia, proteruia, & procacitas linguæ. Suid. Exponitur etiā pro cluitas, propēsio: ἐφ' ἁρπαγὴν ἐφορμία, *ferum ad corporis voluptates*: apud Plat. de deo Socr.

Γ'ἐφορμὸς, ex alto lapsus. Apud Eurip. in Hec. ὑψιπετὴς μέλαθρον, qui domum sublimem.

Χαμαιπετὴς, qui humi seu in terram cecidit in terrā procliuus. Plat. in Symp. Luc. in insomn. Metaphoricè apud eundem de hist. Scrib. ὧν ἰσχνὸς χαμαιπετὴς, humile, i. humili dicendi genere conscriptum.

Χαμαίπτως, humiliter, in terram procidendo. Hesych.

Χαμαίπτωτος, humilitas, hemi iacere vel abiectū esse. Suid.

Composita ex insuper. ἀπὸ τοῦ ἐπὶ sine præpositione.

Ἀ'βρὸς, ὁ ἢ ὄ, qui non cadit: & *per consequens*, stabilis, firmus: vel non vacillans. Item qui non cecidit.

Ἀστόπος, citra lapsum. Exponitur &, sine defectu.

Ἡμίσφαλος, semiritus, qui dimidia ex parte corruit.

Ὁμοίπτωτος, similiter cadens, vel similes casus habens. Ὁ μοιόπτωτον τὸ, figura est oratoria: de qua Quintilian. l. 9. c. 3.

Ὁμόπτωτος, eodem caiu.

Πολύπτωτος, multos casus habens. Ἐστὶ πολύπτωτον, schema rhetoricum, de quo Fab. l. 9. c. 3 & Aquil. Rom.

Πλάσπωτος, falsus seu fictitius lapsus. schol. Aristoph.

Compositæ ex περὶ-πίπτω

Ἀμφιπίπτω, idem quod ἀμφιπεσεῖν. Euripid. in Supplic. ἀμφιπίπτουσα ἢ τὸν ἢ ἐξ ἐκείνου.

Ἀμφιπτὸς, ὁ, idem quod ἀμφιπεσεῖν. Euripid. in Supplic. ἀμφιπίπτουσα ἢ τὸν ἢ ἐξ ἐκείνου.

Ἐπιπίπτω, accido, aggredior, adorior. Soph. in Aiace.

Ἐπιπτώσσω, accidens supplico.

Ἐπιπτώσσω, accido ad genua, supplex fio. Euripid. in Electra, ὦ θεοὶ ἐπιπτώσσουσι σοι μὴ δώσειν. Item simpliciter accido, cado. Idem in Medea, πατὴρ σὺ' ὁ, πλόμων συμφορᾶς ἀγωνίᾳ ἐπιπτώσσων δόμῳ φρεσπτεῖται ἐκείνῃ.

Ἐπιπτώτης, accido, euenio, contingo. idem in Hec. Δείνων γε ὅτῳ τὸν ἐπιπτώτης συμπεσεῖ.

Πίπτω, vide in φίπτω. Πίσσα, in πίσσω.

Πίττα, a fine φίττα, ης, ἡ. pix. Il. σ' μηλοβότρυν ἢ οἴνῳ πίσσᾳ φαίνοντ'. Herodian. l. 8. σῴδασε ὑπόβαλλον ὁμοίως φίσσῃ ἢ ῥητίνῃ ἀλαλυόμενος. Plat. symp. 2. (de picea & pinu) πίσσα ἢ φιτρείᾳ ἔχει τὴν φύσιν ἀπὸ τῶν δένδρων ἢ ῥητίνῃ. de picis generibus vide Dioscor. l. 1. c. 95. & Plin. l. 24. c. 7. Ἐφίσσα dicta fuit etiam à quibusdam ἡ πίττα, vt est in append. Dioscor. propter glutinosum eius lentorem.

Πίσσα, seu πισσάδες, ὁ & ἡ, ἁ-piceus: seu pice abundans, pice tinctus Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 13. item picem referens.

Πισσήεις, ἡ, εν idem, Nic. in Ther.

Πισσήρης, ὁ, ἡ, ἐς, ἁ-piceus, i. vel ex pice confectus, vel picem referens. Gal. comm. 1. in lib. de fract.

Πισσίνη, ἡ, vinum picatum, vel pice conditum: de qua Dioscor. lib. 5. cap. 48

Πισσίτης, picem imitor colore vel odore: Dioscl. l. 7. φασιζίτη ἐπίσσιτον, ἐπισσίτης οἶνος. vinum quod picem odore refert.

Πισσόω, ἐφ. pico, pice oblino. pice infusio. Clem. Alexandr. &c.

Πίσσωμα, seu πίσσωσις, pice oblinor. picem mihi illino Aretæus 12. τοὺς ἢ τὸ σῶ ἰσχνοὺς οἰκοῦντας βαθρώδους πιτθίσσειν ἢ ἐφίσσειν.

Πίπασις, ἡ, picatio. picis ad cutem illitio: vel dropax, simplicissimus, picis arida cum exiguo oleo liquata, cutique dum calet, illita. Vide Gal. τῶν κρ. τοπ. l. 1. & Aet. l. 9. c. 36.

Πίπασμα, ἁτος, τὸ, qui pice illinit. Luc.

Πίπασμα, ἁτος, τὸ, pice illitus. Πιπάσματα φάρμακα, medicamenta quibus pix admiscetur. Gal. ad Glauc.

Πιπίδιον, τὸ, dicitur esse tabula é fusili pice ad exarandum confiata. Exponitur & simpliciter, tabula. apud Laërt. in Cratete.

Πίτυς, quomodo hæc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α' πίτυλος, ὁ, ἡ, ὄ, qui picatus, seu pice illitus non est.

Ζώπισσα, ἡ, pix cum cera defata naub. martimis. Diol. l. c. 99.

Καταπιτύω, idem cum πιτόω. Clem. Alex. pædag. lib. 3. οἱ σφᾶς καταπιτύοντες.

Καταπίττωμα, idem quod πίττωμα. plat. in Gorg.

Ὀ'ρόπισσα, serum picis, sereus humor qui è pice profluit, dum coquitur. Hippoc. Galen.

Παλίμπισσα, pix recocta. Dioscl. l. 1. c. 95.

Τ'ηγάπισσον, τὸ, dicitur pix liquida. schol. Nic.

Τ'ποπιτύω, pice sublimo, picis tubiungo. Exponitur & subagito, apud Aristop. in Plut. l. ἐκάλει γὰρ αὐτὰ ἀφέπτειν ἀπιτύπτων χρόνον.

Πίστακία, πιστάκιον, pistacia: nuculæ sunt strobilis pineisq nucibus similes, intus viridi nucleo. de quibus Dioscl. l. 1. c. 178. & Gal. l. 2. de alim. fac. Nic. in ther Πιστάκια' ἀκροβολισμοὶ ἀμυγδαλίτης πίσσης.

Πίστις, &c. vide in Πείθω. Πίστρα, in Πίνω.

Πίστρος, ὁ, à comicis quibusdam dicitur calceamētorum futor. cerdo. Poll. l. 7 c. 21. & Hephæst.

Πισύρλιον, τὸ, officina cerdonis. Hes. & Poll.

Πίσυρα, vide in Πείθω. Πίσυρες, in Τίσσαρες.

Πίτανα. turma, cohors: in Epigr. Hesychius scribit πιτάνιον fuisse tribum quandam.

Πιτανάτη σπρατιᾶς, exercitus Græcorum usic dictus vel per synecdochen, vel propter Menelaum cuius gratia ista expeditio suscepta erat. Hes. Sic πιτανάτης λίχος, apud eundem.

Πιτάνιον, &c. vide in πίσσα.

Πίττακος, ου, ὁ, propriè dicitur sonus seu strepitus aquæ remo percussæ, * dictum enim putatur quasi τύπτακος à τύπτω.) Ipsum etiam remigium sic nominatur & ipsi remi, teste Gal. in lex. Hippocr. Eurip. in Troad. Νεὰς γε πίτυλον δίκρηνε πάσσε. Item metaphorice pro crebra agitatione & motu: vt χειῶν πίτυλον, complosio vel micatio manuū, apud Aesch hyl. in tragœd. cui titulus, ἡ ἐπὶ θάλασσα. ¶ Apud Eurip. in Hipp. ἀκαρῆσιν πίτυλον, exp. lachrymarū vbertim manārium destillatio. Sic apud eundem πίτυλον σμύρνα in Alcest. exp. largior de fluxus vini e scypho. ¶ Item auicula quædā syluestris. Hesych.

Πιτυλεύω, cieo πιτύλους, Aristoph. in Vesp.

Πιτυλίζω, idem: apud schol. Aristoph. & Suid. Item gesticulor & crebro motu cieo manus: Galen. ὑπερπιτύλισμα τὸ, eiusmodi manuum commotio, apud Iuuenal. Sat. 11. Qui Laceda monium pityliſmate lubricat orbem.

Πίττον, ου, τὸ, furfur, pellicula, quæ à frumento inter molēdum absedit. Theophr. hist. pl. lib 8. c 4. & Dioscl. libr 2. c 107. Hesychio πίτυρα sunt cortices frumenti vel hordei, quibus grana ipsorum integuntur. Capitis etiam sordes furfuribus similes πίτυρα dicuntur, vt & Lat. furfures. Dioscl. lib. 2, c. 144. Item quæ in vrina similia furfuriqus visuntur.

Πιτυρώδης, ες, ὁ ἢ ὄ, furfurosus vel furfuraceus. Dioscl. l. 1. c. 80. & Hippocr. in prognost πτύαι ἢ ἐν ψυχαῖς ἐσιν ὡς πιτυρώδες.

Πιτυρίας, ου, ὁ, furfures: porrigo, quum inter pilos quædam quasi squamulæ tenues & furfuraceæ surgunt, & à cute resoluuntur. Actuar. l. 2. ἐφὶ σὶ. κ. γ. ιαθ & paul. Aegin. li. 3. c. 3.

Πιτυρίδιος ἐλαία, furfuraceæ oliuæ, oliuæ tritæ Athen. l. 2, πιτυρίδες κριθῶν αἱ φαῦλαι ἀλείαι, σεμιδαλίδες ἢ αἱ μάλαιαι.

Πιτυρόω, furfuribus seu porrigine infestari, quæ πιτυρίασις dicitur. Hippocr prorrhet. l. 2.

Ε'πίτυρον ὑ. τὸ, comp. edulium quoddam ex confractis oliuis, quarum genus quoddam πιτυρίδες dicitur ab Athen. li. 2. dipnosoph. Hesychius, ἐπίτυρον vocat fracē s & oliuarum magmata.

Πί'τυος, ου, ἡ. pirus. Od. ι. Μακρῆσι τε πίτυσιν ἰδὲ ὄρεσιν ὑψιμέδουσι Theocr. idyll. 1, - ἀπίτυς αἰπόλε πέδμα, Α' πιτὶ τᾶς σκαφίδος μελίσδοντι Athen. lib. 5, ἱστέασιν ὡς ἔπιτυον σικύδιον. Herodot. lib. 6, πίτυος κατὰ τὰ ἄνδρα ἐν τῷ τῶν ἐκκοπέντων Σκυθῶν κ' ὀδόντα, ἀλλὰ πάνυ πολλῷ πλέω. *Sunt qui à φίτυω derivatum putent*

putens, quod hæc arbor præ cæteris picem stillantibus magnam copiam fundat.

Πιτυόεις, εντος, ὁ. pinis abundans. πιτυόεσσα quæ pinis abundat, pinorum ferax. Per contractionem verò & Attico more pro πιτυόεις dicitur πιτυοῦς & πιτυοῦσα, pro πιτυόεσσα. ¶ Πιτυοῦσα, est etiam species tithymalli: apud Diosc. l.4. c.166.

Πιτυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ idem cum πιτυόεις: vt πιτυώδεις νῆσοι, insulæ pineo frutice abundantes, quæ & πιτυοῦσαι. Et πιτυώδη χωρία, Plut. symp.5. πιτυώδης καρπὸς, fructus pineus, apud Theophr. lib 1 de caus. pl. c.5, qui & conus nominatur.

Πιτύϊνος, η, ον, pineus: vt πιτυΐνη ῥητίνη resina pinea seu resina è pinu, & πιτύϊνον κῶνον, apud Athen. l.2. Item πιτύϊνος στέφανος: apud Plut. sympos. 5. probl.2. Et πιτυΐνος οἶνος, apud Diosc. l.5. c.45. vinum conditum lignis pini.

Πιτυΐς, ίδος, ἡ pinea, idē quod πιτυΐνη. Absolutè πιτυΐς dicitur etiā resina pinea, apud Gal. in lex. Hippocr. πιτυΐδες, dicuntur nuclei pineæ nucis. Vide Gal. l.8. simpl. medic. & Diosc. l.1. c.88.

Χαμαιπίτυς, υος, ἡ, (comp.) humilis pinus: herbæ nomen de qua Diosc. l.3. c.171.

Πιφαύσκω vel πιφαύσκομαι vide in Φάω, dico.

ΠΙ΄ΩΝ, ονος, ὁ, pinguis, obesus: Aristot. hist. an. l.3. c.17. πίονα τὰ ζῶα ... ἀφροδισιαστικά. Aristoph. πίονες καὶ παχύνονται. Dicitur & de rebus sensu carentibus, vt πίονες ἀγροὶ, vberes opimi, apud Hom. & Il. β. ἐν πίονι δήμῳ, opimo, opulento. Dicuntur & δένδρα quædam πίονα. In compar. & superl. dicitur πιότερος & πιότατος, pinguior, pinguissimus vnde πιοτέρως, adverb. pinguius, vberius Hippocr. l.1. aphor. Τὸ πῖον subst. dicitur pingue, i. id quod pingue est, res pinguis.

Πιότης, ητος, ἡ, pinguedo, pinguitudo.

Πιόεις, εντος, ὁ, idē. Aristot. hist. an. l.3.17. & Theophr. hist. pl. l.9.

Πιώδης, εος, ὁ, idem cum πίων, vt πιώδης γῆ, pinguis terra & vber.

Πιήεις idem: in Epigr.

Πιαλέος, α, ον, idem Hesych. Pro eo reperitur etiam πίαλος, apud Hippocr. γυναικ. l.2.

Πίειρα, ας, ἡ, pro πιαλέα, apud Hippocr. de natura infantis. Sic Theophr. hist. pl. lib.8 c.6, πίειρα χώρα καὶ ἀγαθή, terra pinguis & bona. Et Od. τ γαῖα καλὴ καὶ πίειρα. Item Il. τ, δαιτὶ ... πιείρῃ, opimo epulo.

Πῖαρ dicitur pro πῖον, seu πιότης pingue, pinguedo. Il. λ. ¶ Item adiectiuè, pro πίον, pingue. Od. ι. ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας.

Πιαίνω, pinguefacio, pinguem & obesum reddo. Eurip. in Cyclop Ἡ γῆ δ' ἀνάγκῃ κἂν θέλῃ, κἂν μὴ θέλῃ, Τίκτουσα ποίαν τἀμὰ πιαίνει βοτά. Aristot. hist. an. lib.8, c.6. οἱ πιαίνοντες τὰς ὗς. Et metaph. apud Athen. l.10. καὶ γὰρ πιαίνει ταῦτα ψυχὴν πλέον.

Πιαντήριον, pinguefactorum, id quod pinguem reddit & obesat. Hippocr. de loc. in hom.

Πιάλλω, idem quod πιαίνω.

Composita.

Ἀπίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, non pinguis. Athen. l.5.

Διαπιαίνω, pinguefacio, pinguedine distendo.

Ἐμπιαδὲν γάλα, apud Diosc. l.1. colostrum.

Κατάπιων, pinguis, præpinguis. Suid.

ΠΛΑ΄ΓΙΟΣ, α, ον vel ὁ, obliquus, in latus versus, transuersus. Theophr. de caus. pl. l.3. c.7, τέτταρες ὀρύσσοντες, τὰς μὲν πλαγίας, τὰς δὲ εὐθείας. Plat. ... πλάγιον ... Plut. de aud. poëm. ... πλάγιον ὥσπερ ... παρακλίνων ἑαυτόν.

Πλαγίως, obliquè. Item non apertè, obscurè. itē dolosè. Hesych.

Πλαγιάω & πλαγιάζω, obliquo, in obliquum seu latus flecto. Poll. lib.1. πλαγιάζειν exp &, obliquè nunciare. item in errorem impellere, decipere. Hesych.

Πλαγιασμὸς, obligatio: apud Hermog.

Ὑπόπλαγιος, (comp.) aliquantùm obliquus.

Παραπλαγιάζω, obliquo: vnde παραπλαγιάσας. Hesych. exp. πλαγιασθείς.

ΠΛΑ΄ΔΟΣ, ου, τὸ, siue πλάδος, ου, ὁ, humor superfluus, humiditas superuacua. Hippocr. epidem. ... Et in lib. de gland. ... Diosc. l.1. c.21. (de agallocho. στόμαχον πλάδου ...) humiditatem quæ naturæ modum excedit, seu humida stomachi vitia.

Πλαδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, & πλαδόεις, εντος, ὁ, humiditate nimia abundans, vliginosus, vdus Hippocr. γυναικ. l.1.

Πλαδαρὸς, ὁ, præhumidus, vuidus seu vdus, nimio humore abundans: vt πλαδαρὸς στόμαχος apud medicos & πλαδαρὰ ὕλη, & πλαδαρὰ σὰρξ, apud Diosc. ¶ Itē πλαδαρὰ διαχωρήματα, apud Hippocr. de victu in morb. Item, laxus, mollis, flaccidus: vt Epigr. l.4. ... πλαδαρὴν ...

Πλαδάρωμα, τὸ, flacciditas ex nimio humore: vel vligo, mador, nimia humiditas.

Πλαδάω, ῶ, (& poët. πλαδίζω, apud Nic. in Ther. & Apoll. Arg. 2.) nimio & superfluo humore madeo, abundo humore naturæ modum excedēte: ut πλαδῶσα σὰρξ, humore prægnantes gingiuæ, seu madidæ pituita gingiuæ, apud Diosc. lib.1. cap. ... πλαδῶν στόμαχος apud Suid.

ΠΛΑ΄ΖΩ. (F. πλάγξω addito γ euphoniæ gratia. Aor 1. ἔπλαγξα) errare facio, disiicio errabundum, seu errabundos huc illuc agito Od. β. ... Od. ... κατέπλαζε ... Od. ... ¶ Dicitur & per syncopen pro πλάζω. de quo suprà in πλάω.

Πλάζομαι, vagabundus iactor. Od α. ὃς μάλα πολλὰ Πλάγχθη qui multis vagisque erroribus huc illuc iactatus est. Plutar. in Pelopœm ... ἐν ταῖς πόλεσι πλαζομένας. Luc. ...

Πλαγκτὴρ, ῆρος, ὁ, erro, vagus, erroneus. In Epigr.

Πλαγκτὸς, οῦ, ὁ, idem: vt πλαγκτὸν ὕδωρ, aqua erratica in epigr. πέτραι πλαγκταὶ, petræ in mari vagantes & errabundæ. Od. μ. ¶ Item stolidus, stultus, amens. huiusmodi enim hominis mens è statu suo emota huc illuc vagatur, nec certa cuiquam rei adhæret. Od. φ. ...

Πλαγκτοσύνη, ης, ἡ, vagus error, vagatio. Od. ο. Πλαγκτοσύνης ... βροτοῖσι.

Πλαξία, ας, ἡ, error, erratum, delictum. Hes. Sunt tamen qui non a πλάζω, sed à πλέκω deducant, quòd instar laquei hominem implicet.

Composita: ac primùm ex πλάζω seu πλάζομαι.

Ἁλίπλαγκτος, ὁ καὶ ἡ, mariuagus, pontiuagus Soph. in Aiace.

Ἀναπλάζω, sursum ac deorsum errare facio, oberrare facio.

Ἀποπλάζω, aberrare facio vel euagari Apoll. Arg. l.1 ...

Ἀποπλάζομαι, aberro, euagor, seu vagor à. Od. ... Sic & Il. ν.

Ἐμπλάζω vagor in, vagor per. Nic. in Alexiph. ... καὶ ἐμπλάζοντας ἀγυιάς. Sic & apud Eurip. in Bacch. ... Ἐμπλάζουσα λειμῶνας ... exp. cursitans per prata desiderat quamuis ibi legatur ἐμπάζουσα.

Ἐμπλάζομαι, idem. Nic. ibidem.

Θαλασσόπλαγκτος, per mare errans, mariuagus seu fluctiuagus Eurip. in Hec.

Νυκτίπλαγκτος, noctu errans, Aeschyl.

Οὐρεσίπλαγκτος, montiuagus Oppian. de ven. l.3.

Οὐρανόπλαγκτος, cœlum pererrans: vel qui sub cœlo vagatur. Epit. nubium apud Orph. hymno in nubes.

Παλιμπλάζομαι, vagis erroribus retrò agitor, seu iterum oberro Il. α, ... παλιμπλαγχθέντας ...

Παραπλάζω, à vera via seductum in errorem impello: vel vagabundum duco secus viam rectam: aut simpl. seduco. Od. ... παραπλάγξασα ...

Παραπλάζομαι, aberro, seducor. Eurip. in Hippol. ...

Πολύπλαγκτος, multum errans, qui multis erroribus huc illuc agitatur. Od. ρ. Soph. in Aiace, πολυπλάγκτων ... ambagibus verborum.

Τηλέπλαγκτος, longinquus, longiuagus. Aesch. in Prometh.

Composita ex πλακία.

Ἀμπλάκιος, peccato carens, iustus. Schol. Sophocl.

Ἀμπλάκητος, idem: seu qui non aberrat, & frustratur. Soph. in Trachin. ...

Ἀμπλακία, ἡ, peccatum, erratum. Euripid. in Hippol. Steph.

Ἀμπλακίσκω, f. ήσω, pecco, delinquo. Ibycus, ... ἀμπλακὼν ... Particip. ἀμπλακών, qui aberrauit, frustratus. Eurip.

Ἀμπλάκημα, τὸ, idem quod ἀμπλακία.

Ἀναμπλάκητος (comp.) non errans. Soph. in Oedip. tyran.

Πλάθω, vide in πλάσσω, πλάστης, in πλάσσω. πλάζω, πλάνος, πλανάω &c. vide πλάξ in ...

ΠΛΑ΄ΝΗ, ης, ἡ, error, erratio: Herodot. l.2 ... Demosth. pro cor. ... ¶ Vsurpatur & metaph. sicut Lat. error ep. Iacobi cap.2. ...

Πλάνης, ητος, ὁ, erro: vagus, erroneus, vagabundus: Plutarch. in Alcib. Item πλάνητες, sub. ἀστέρες, sidera errantia. Plat. in Tim. Plutarch. de exilio.

Πλάνος, ὁ, idem cùm πλάνης, quum absolutè ponitur pro πλάνης ἄνθρωπος Athen. lib.1 Matth. 27. Item fallax fraudulentus, in errorem impellens: vt πλάνα δῶρα, apud Mosch. in Amore fugitiuo. Item idem quod πλάνη. Sophocl. in Oedip. Tyr. Exponitur etiam, digressio, seu vagus sermo & vaga digressio: apud Plat. ep.7.

Πλανόβιος, vita erratica, vagabunda. in Epigr.

Πλανάω, ῶ, f. ήσω. à recto itinere abduco vagari facio. Herodot. in Melpom. πλανήσει μακρὰ Πέρσας, Plerũque significat in errorē impello, decipio. Aristot. rhet.3 ... Marci 13. ...

Πλανάομαι, erro, vagabundus obeo. Il. ψ. ... Plat. ep.4. ... Metaphor. apud Isocr. in Panath ... Sic & apud Herodot. l.2. item erro, vagor, i. locorum ignarus modò huc modò illuc appellor. Xē. Pæd. ... Luc. de calum. ... Et metaph. erro, decipior, in errorem impellor. Isocr. in ep. ad Iasonis lib. ...

Πλανωμένως (adverb.) vagabunde, more eorum qui errant. Isocr. in Euag.

Πλάνησις, ἡ, erratio, vagatio. Thuc l.8. Item error: Dionys. Areop.

Πλανήτης, erro, homo errans seu erroneus. Isocr. in Busir. enc. Plato de leg. l.2. Et subaud. ἀστὴρ, planeta, stella erratica. Item πλανῆται ... apud Hippocr. sem.13. art.22.

Πλανητικὸς, erraticus, vagabundus.

Πλανῆτις idem: vt ... apud Plat. de leg. l.2.

Πλανοδέω idem quod ... oberro, erabundus sum & vagabundus. Aristoph. in Aues ...

Composita.

Ἀειπλανής, ὁ καὶ ἡ, q.d. semperuagus: qui perpetuis in erroribus huc illuc iactatur.

Ἀείπλανος, ὁ καὶ ἡ, idem in Epigr.

Ἁλιπλανής, mariuagus pontiuagus. in Anthol. Epigr.

Ἁλιπλανία, erratio seu vagatio in mari. ibidem.

Ἁλιπλανέομαι, idem cum πλανάομαι.

Ἀπλανής, minimè erraticus & vagabundus. Aristot. de mundo. Et cum genit. apud Plat. in Tim.

Ἀπλανεία, ἡ, non errare nec vagari, stabilitas, Suid.

Ἀπίπλανος, erro, impostor. Hesych.

Ἀποπλανάω, aberrare facio vel euagor. Aeschin. in Ctesiph. ... Luc. ... ¶ Item in errorem impello, decipio. Marci c.13.

Ἀποπλανάομαι, aberro, vagor, euagor. Cum genit. Chrysost. ... Interdum additur præposit. ἀπὸ

Ἀποπλάνησις, aberratio, euagatio. Aristot. rhet.3. Figuræ nomen quæ & ἀπόδειξις ... Iul. Firm.

Βιοπλανής, qui victus quærendi causa huc illuc vagatur: mendicus. Apud Nonn. βιοπλανέες ἦθος. exp. mores lubrici & inconstantes.

Ὑλοπλανής, q.d. luctiuagus. Nonn.

Δύσπλανος, infeliciter errans.

Νυκτιπλανής, qui noctu vagatur, noctiuagus. Oppian. de venat. l.3.

Ὁδοιπλανέω, errabundus iter facio, erro seu pererro. Aristoph.

Οἰνοπλάνητος, vino errans. Eurip. in Rheso.

Ὀρειπλανής, montiuagus, in monte errans. Nonn.

Περιπλανάω, errabundum circumago.

Περιπλανάομαι, errabundus circumeo, oberro, pererro. Xenoph. Pæd.1.

Περιπλάνησις, ἡ, vagus circuitus, oberratio. Gregor.

Πολυπλανής, multiuagus, vagus, erroneus: vel errorum plenus. Nonn. & Chrysost. de sacerdot.

Πολύπλανος, idem. Eurip. in Phœniss.

Πολυπλάνητος, idem. Idem in Helene.

Σκολιοπλανής, obliquè incedens. Nicand.

Φρενοπλανής, dicitur Bacchus, vel quoniam animo vago est: vel quia vagos ebriorum animos reddit. in Epigr.

Πλάξ, vide in Πλατύς.

ΠΛΑ΄ΣΣΩ, & Atticè πλάττω, fingo. Plut. ... Φειδίας ... πλάττοντος ... Aristotel. πλάττουσι δὲ κηρία ... Et generaliter formo: vt πλάττειν τὰ μέλη τοῦ σώματος Plutarch. de educ. lib. Et metaph. apud Plat. de rep. li.2. πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις. Item illino: Aristoph. ἔπλασε πηλῷ τὼ ὀφθαλμώ. ¶ Item fingo, confingo, comminiscor. Isocr. in Panath. ... ψευδεῖς πλάττοντες αἰτίας. Plut. in symp. sept. sap. ... λόγους ... περὶ σοφῶν ἀνδρῶν αὐτοῖς πλάττοντες. Item simulo. Xen. id Hipparch. ... βέλτιστα πλάττῃ.

Πλάσσομαι, idem quod πλάττω. Aristot. πλάττονται κηρία. Demost. ... πλάττεσθαι τὸ πρόσωπον. Idem πλασσόμενος σχῆμα τραγικόν. Sic & apud Luc. & Herodian. ¶ Item illino. Herodot. ἐπλάσατο πηλῷ ...

Πεπλασμένως, fictè simulatè, commentitiè. Aristot. rhet.3.

Πλάσμα, τὸ, figmentum, figulinũ, opus. Aristop. Luc. ¶ Item commentum, simulatio Greg. ¶ Est & verbum theatricum & artis tibicinum: apud Theophr. hist. pl. lib.4. Quidam exp. varietatem quandam circa musicos sonos & cantus luxuriã, quibus opponatur simplex musica. ¶ Putatur & fuisse potioris genus, quo suauior vox reddebatur.

Πλασματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fictus, fictitius, commentitius.

Πλασματίας, ου, ὁ, idem, Aristot. metaph.12. Exponitur etiam fictor, fabulator: apud Plut.

Πλάσις, εως, ἡ, fictio, ipsa actio, fingendi. Item formatio metaph. formatio morum & institutio apud Greg. Exponitur & forma, apud Polyb.

Πλάστης, ου, ὁ, fictor. in Epigr. & apud Plut. sympos. lib 2. Item creator, conditor.

Πλαστήρ, pro eodem: vnde fœm. πλάστειρα, fictrix, creatrix in Epigr.

Πλαστὸς, ἡ, ὸν, fictus, fictilis. Hesiod in Theog. ¶ Itē fictus, simulatus, commentitius, adulterinus. Itē πλαστὸν φάρμακον, medicamentum quod illinendo adhibetur schol. Aristoph.

Πλαστῶς, fictè, simulatè, falsò. Plato de leg.

Πλαστικὸς, ad fingendi artē aptus. Plat. in Timæo. Item fingendi arte valens, Polyb. Πλαστικὴ sub. τέχνη, fingendi seu fictorum ars. Luc.

Πλασταρίζω, idem quod πλάσσω, seu πλάττω, fingo. Hesych.

Πλάθανον, vel πλάθανος, orbis seu discus super quo panes finguntur formanturque Hesych. & Poll.

Πλαθάνη, ης, ἡ, sartago. Theocr. idyll.15. ... ἐπὶ πλαθάνῃ πονέονται.

Πλαγγὼν, όνος, ὁ, icuncula cerea, puppa cerea, Hesych. παρὰ τὸ ἐκ κηροῦ πεπλάσθαι.

Πλαίσιον, ου, τὸ, lateris forma: forma in qua lateres finguntur, ἀπὸ τοῦ πλάττεσθαι. Etym. ¶ Item militare agmen dispositum quadrangulari forma, quam tamen longiorem esse quàm latiorem, scribit Aelian. in tract. apud Herodot. & Thuc. ¶ Sic dicitur etiam compages lignorum eandem formam imitans, apud Aristoph. in ran. Plut. in Alex. & Solone.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναπλάσσω, vel ἀναπλάττω, refingo, denuò fingo, reformo, Gregor. de baptismo, ... Item (vacante præpositione) fingo, effingo, formo. Luc. ... Dio. li.1. c.129. ἀναπλάσσοντες μαζίδας, formantes fingentes. ¶ Item fingo, i. comminiscor, imaginor apud me quæ non sunt. Greg. ... ἀναπλάττουσι. ¶ Item illino.

Ἀναπλάττομαι, refingor, reformor Item fingor, effingor formor, Gal. ad Glauc. Diosc. l.1. c.132. Item fingor, i. falsò & vanè animo concipior. Theophyl. item illinor. Luc.

Ἀνάπλασμα, τὸ, figmentum, id quod fictum seu formatũ est. item figmentum, commentum mendacium. Suid. & Hesych.

Ἀναπλασμὸς, ὁ, & ἀνάπλασις, ἡ, q.d. refictio, vel reformatio. fictio seu formatio quæ fit de integro. Gregor. de bapt. item fictio, formatio, ipsa actio fingendi seu formandi. item fictio rerum quæ non sunt aut esse non possunt. Plutarch. in consol. ad Apollon.

Ἀντίπλαστος, similiter seu è simili materia fictus: vel ad exemplar alterius fictus. Soph.

Ἀποπλάσσω vel ἀποπλάττω, effingo, fingo. in Anthol. Epigr.

Διαπλάσσω vel διαπλάττω, fingo, formo: vnde voce media apud Phil. de mund. ... item metaph. vt & πλάττω. apud Greg. item illino: vnde pass. apud Theophr. διαπλαττομένη γῆ ...

Διαπλασμὸς, formatio, conformatio.

Διάπλασμα, τὸ, vnctio vel fomentum totum corpus oblinens, apud Diosc. l.1. c.132.

Διάπλασις, formatio, conformatio. Exponitur & species, apud Alex. Aphr. Dicitur etiam de osse reconcinnatur, & formæ suæ restituitur.

Διαπλαστικὸς, effingendi formandíque præditus.

Ἀδιάπλαστος, (decomp.) qui formatus non est, informis adhuc & rudis.

Ἐμπλάσσω seu ἐμπλάττω, illino, infarcio, inspergo. Aristotel. in probl. sect.29. ... ἐμπλάττουσι. Diosc. ... Exponitur &, obstruo & impleo. Theophr. ... ἐμπλάττει. Sic apud Galen. ἐμπλάττειν τοὺς πόρους. Significat etiam in massam formo, versando mollio.

Ἐμπλαστὸς, & ἐμπλαστικὸς, ad illinendum aptus: vel ad illitum comparatatus: vt ἐμπλαστικαὶ δυνάμεις, apud Gal.

Ἔμπλαστρος, ἡ, vel ἔμπλαστρον, τὸ, compositio ex emplasticis medicamentis, quæ præmollita & subacta vlceribus vulneribusque imponi solent. Gal. Diosc.

Ἐμπλαστρώδης, emplastrum referēs, emplastro similis, Dios.

Decomp. Παρεμπλάττω, obstruo meatus, intego cutem, instauro cutem seu restituo. Dios. Παρεμπλαστικὸς, obstruendi vim habens. Diosc. l.1. c.150.

Ὑγρέμπλαστρον, emplastrum liquidum, non siccum.

Ἐπιπλάσσω seu ἐπιπλάττω, illino Gal. ἐπιπλάττει ... Exponitur &, inspergo. Item obstruo. Aristot. in proble. ἐπιπλάττει τὰ ὦτα.

Ἐπιπλάσσομαι, illinor Diosc. l.1. c.131.

Ἐπίπλασμα, τὸ, medicamentũ quod illinitur seu imponitur.

Ἐπίπλαστος, fictus, simulatus commentitius. Luc.

Ἀνεπίπλαστος (Decomp. non fictus, non simulatus.

Καταπλάσσω, aut καταπλάττω, illino, oblino, Aristot. hist. an. lib.9.

καταπλάσθην ἑαυτὸν πηλῷ. Item cataplasma impono, cataplasmate curo & medeor. Gal. ad Glauc l. 2. καταπλάσθαι δεῖ ἀμύλῳ καὶ πυρίνῳ. Sic & apud eundem in therapeut.

Καταπλάττομαι, illinor, oblinor. Dioſc. καταπλαττομένῳ τῷδε ἀνθρώπῳ, illita testibus. Item cataplasmate curor, cataplasma mihi imponitur. Theophr. hiſt. pl. lib. 9. σωὶ ὕδατι ἀβουλομένῳ καταπλάττεσθαι. ¶ Καταπλαστὴ μύρων appellatur, cantus tibiarum quæ præcluſis quibus clareſcit foraminibus, recto modò exitu grauiorem ſpiritum reddunt. Vide Quintil. lib. 1. cap 19.

Κατάπλασμα, medicamentum quod illinitur, vel quod illinendo adhibetur. Quidam exp. ſuperpoſitum medicamentum Dioſc.

Καταπλαστὸς, qui illinendo adhibetur, ſeu per illitum: cuius illitus medicamenti loco eſt: vt ἐφάμαξαι καταπλαστὸν, apud Ariſtoph. in Pluto. Καταπλαστὴ. medicamentum Herodot.

Μεταπλάσσω ſiue μεταπλάττω, transformo, refingo.

Μεταπλάττομαι, transformor Luc.

Μετασχηματισμὸς, transformatio. Peculiariter apud gramm. ſic vocatur terminalis mutatio alicuius vocabuli Euſt.

Ἀμετάπλαστος, [decamp.] non transformatus, ſeu qui transfigurari nequit.

Παρεμπλάσσω & ἐμπλάττω exp. illino.

Παρεμπλασμὸς, lordes in tibiarum foraminibus. Heſych.

Περιπλάσσω & ἐμπλάττω, illino. Item obduco, obtego. Theophraſt. hiſt plant. lib. 9. ὅταν διὰξηρὸν τὸ πήλωμα, καὶ ἀρτῷ ἢ γύαλι ἐμπλάττουσι.

Περιπλάττομαι, obducor, obtegor. Ariſtot. in probl.

Περιπλάσσω vel περιπλάττω, affingo. Item illino.

Περιπλασμὸς, obſtruendi vim habens. Dioſc. l. 5.

Συμπλάσσω vel συμπλάττω, fingo. Heſiod. in Theog ἔκτιμα δὲ σύμπλασσε ἀθέσφατα ἔμπεδα χερσίν. Παρθένῳ εἰδὴν ἴελον. Item pro, confingo, commiſcor Synel. ἐν ἄντρῳ ταῦτα συμπλάσας.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primùm ex πλάσσω aut πλαστός.

Ἀγαλματοπλάστης, ὁ, ὁ, ſtatuarum fictor.

Ἀγαλματοπλαστικὴ, ars fingendi ſtatuas.

Ἄπλαστος, ὁ ἡ, ὸν, non fictus, non ſimulatus, non fucatus, ingenuus, candidus. Plur. & Ceb. Theb. ¶ At ἁπλάστως pro ἁπλῶς, vide in comp. ex πλάσσω.

Ἀπλάστως, non fictè, non ſimulatè, ſimpliciter. Theophr.

Βουπλάστης, qui boues fingit. Epigr.

Εὐπλαστος, qui facilè fingi poteſt, qui facilè formam induit.

Θεοπλαστία, Dei ſeu deorum (*hoc eſt*, imaginũ Dei deorumque) fictor. Ariſtoph. Dicitur etiam ipſe Deus rerum omnium fictor, creator, apud Phil. de mundo.

Θεοπλαστέω ὦ, Deum fingo. Idem de vita M l. 3.

Ἰδεόπλαστος, diuinarum rerum imagines ſeu adumbrationes. Dion. vſ. Areop.

Ἰδεοπλαστία, ἡ, rerum diuinarum adumbratio per quædã ſigna.

Κηροπλάστης, comæ ornandæ artifex. Poll.

Κηρόπλαστος, qui ex cera imagines fingit. cerarius. Plut.

Κηροπλαστικὸς, ex ceris fingo, in ceris fingo. Athen. l. 3. Item ceras fingo. *de apibus*, apud Diod.

Κηρόπλαστος, ex cera formatus, cereus, cera compactus. Aeſchyl. in Prometh.

Κοσμοπλάστης, qui imagines puerorum, aut aliorum animantium effingit. Etymol.

Κοσμοπλάστης, mundi fictor. Philo de mundo.

Μυθοπλάστης, fabularum fictor.

Μυθοπλαστέω, fabellas fingo, vel fabulosè fingo.

Περιπλάστης, qui primus fictus formatusque eſt, vt Adam.

Χαλκοπλάστης, qui ex ære ſtatuas aut alia opera fingit, faber ærarius: in lib. Sapientiæ.

Χθονόπλαστος, è terra fictus.

Compoſita in πλάστης deſinentia.

Κηροπλάστης, qui pupas fingit. Luc. in Lexiph.

Πλοκοπλάστης, ὁ, ὁ, qui è luto ſeu argilla ſimilitudines fingit. Idem.

Πλάσις & πλάσμα, vide in Πλάσσω.

ΠΑΑΤΥς, ὑ, ὁ, ἡ latus, interdum etiam, amplus, ſpaciosus. Xenoph Hell 6. πλατυτάτης μοὶ ἔπεσε ἡ θυσία. Idẽ Pæd. l. 2. ἡ γενεὰ πλατεῖα ἔδῃ. Sic Matth. 7 πλατεῖα πύλη, Dicitur & corpus vèl pars aliqua corporis πλατεῖα. Xenoph. de re eq. ἱππικὴ πλατεῖα ᾖ. ἐπ' ἀκρῳ γὰρ ὁ ἵππος τε Sophocl. in Aiace, ὦ γῆ εἰ πλατεῖ' Οἰδὴ δρυόσσοι γᾶπε ἀπρᾳξίστου. Iliad. β, ὡς τ' ἀγέλαι πλατεῖαι αἰγῶν. Interdum fœm. πλατεῖα ponitur ſubaudito ſubſtantiuo χώρα, vel ὁδὸς: vt apud Ariſtoph. πλατείας τυπτόμενον. Lucæ 14 ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας. Sic Apocalypſ. 11 & alibi.

Πλατύτερος, latè Compar. πλατύτερον, latiùs, Herodian. l. 2.

Πλατύτης, ητος, ὁ, latitudo, amplitudo ſpatioſitas. Xenoph.

Πλατύνω, dilato, latè duco ſeu diduco, amplum & ſpatioſum reddo. Matth. 23 Apud Alex. Aphrod. πλατυνόντι τὸ διάζωμα, amplam habere intermiſſionem.

Πλατυώδυνος, dilator, i. libero animo ſum in ep. ad Corinth. 2. cap. 6 πλατυώδυνα ἡμῶν. Et ibidem, ὁ καρδία ἡμῶν πεπλάτυνται, cor noſtrum dilatatum eſt. Exponitur etiam, latior ſim, latesco.

Πλάτυσμα, τὸ, latum linteum, vel ſimile aliquid, cui emplaſtrum inducitur illitu: pittaciũ. Sic & generaliter dicitur quicquid in latum extenditur. Galen. περὶ κρ. χρ. lib. 4. & Act lib. 3. cap. 48.

Πλατυσμὸς, ὁ, ὁ, dilatatio, diductio & diſtenſio in latũ. Dioſ. lib. 5. cap. 11. Item oſtentatio, iactantia, vel loquacitas: apud Ithen. lib. 14.

Πλάτος, ους, τὸ, latitudo. Ariſtot. rhet. 1. Herodian. l. 7.

Πλατεῖα, τὸ, tabella lata. Polyb.

Πλατεῖα & Doricè πλατεῖᾶ, os dilato, ore in latũ ducto loquor. Theocr. idyll. 15. πλατεάσθαισιν ἄπαντα.

Πλατὺς, εῖα, εῖον, ore in latum diducto loqui Quintil. l. 11. c. 9.

Πλάτανος, ου, ὁ, platanus: (à latè diffuſis ramis nomen ſortita. Plin. in Phædro. Plut. in apophth Themiſt. ¶ Dicitur etiam ſimilis vaſis genus, in quo popana fingebantur.

Πλατάνιστος, idem quod πλάτανος, arbor. apud poetas. vel ll. β. κραδίῃ ὑπὸ πλατανίστῳ. Item locus ſpatioſus & latè patens: à platani foliorum ſimilitudine.

Πλατανώδης, ους, ὁ ἡ, ὁ, platanis abundans, platanis maleſitus: vel platani ſpeciem gerens, platani formam imitans.

Πλατανὸς, οῦ, ὁ platanis conſitus locus, platanetum.

Πλατανὶς, pomorum quoddam genus, apud Athen. l. 2.

Πλάταξ, Alexandrinis vocatur coracinus piſcis, quòd corpore latiore ſit. Idem dicitur & πλατυσακὸς, apud Athen lib 7. Sæpe etiam πλατυειδὴς, piſces quidam, de quibus Plin. l. 9 cap. 15.

Πλατυμέλας, ανος, ὁ, litus magnum & latum: apud Apoll. Rhod. & Galeno, in lex. Hippoc. dicitur eſſe petra in mari latis & lamiis, circa quam dilatantur fluctus. Sic accipit Aratus in prognoſt. -ὅτε πλατὺ θῆκε πέλωρ Φόρκυνος χθονὸς ἠπείρῳ, ἐφ' ἁλὸς κύρμ, ἀλλ' ἄμυδις πλατέεσσι θοῇσι δαΐζει ὑμὶς Etiam Dioſcorid. libro 4. c. 74. Φύεται ἐν ἠρεμοῖς χειμῶσι καὶ παρύδασι καὶ πλατυμόσι, expon. in litoralibus petris, vel in marinis ſaxeis.

Πλάν, & Doricè πλᾶν, ὁ, extrema & latior remi pars, palmula: Euſt. Sæpe pro integro remo accipitur, vt apud Soph. in Oedip. Colon & Eurip. in Oreſt. Suidas verò dicit eſſe ſpeciem quandã nauigij, genera' iter tamen pro nauigio accipi. Apud Diodor. Siculum. πλάνῃ δ' ἦσαν ἐπὶ τῶν πλοίων, ſunt faſciculi ex arundinib. ad corticis & ſuberis uſum in aqua. ¶ Item πλάτη, ventilabrum: quoniam palmulæ remi figuram imitatur. Euſtath. ¶ In homine πλάτη appellantur coxæ latiores. l. 2. Item ſcapulæ ſeu ſcapula aperta. Poll. ibidem ὠμοπλάτη, ſignificat etiam, ictus. Heſych. vnde πλατώσαι deriuatum videtur.

Πλατίον, ου, τὸ, parua πλάτη, palmula: vel nauicula in Epigr.

Πλάτης, ου, ὁ, ſumma pars remi qua percutitur aqua.

Πλατυγίζω, palmula aquam percutiendo ſtrepitum excito. Item metaph. verborum ampullis ſtrepito. Ariſtoph. in equit. Τί δῆτα τοσοῦτον ἐξ ἡμῶν πλατυγίζεις;

Πλατάσσω, ex itu vel colliſione ſonum excito. Suid.

Πλατυσμὸς, ὁ, inſtrumentum quodam crepitum edens pitaculum. Apoll. lib. 1. Argon & χαλκείῳ πλατυσμῷ δείματ' ἐνῆκαν Δώτῃ Epigr. l. 6. πυξίνῳ πλατυσμῷ, buxeum crepitaculum. Plut. ſympoſ l. 7. δεῖσθαι πλατυσμοῦ ἢ σφυρᾶς. ¶ Dicitur in hominem garrulum aures ſermone ſuo obtundentem: ſtar crepitaculi, vnde Ἀγορᾶς πλατυσμὸν, apud Ariſtotel. poët. cap 5.

Πλατυσμὸς, ὁ, crepito ſeu ſonitum edo in modum πλατυσμοῦ in Epigr. Item crepitaculo ſonitum edo. Exponitur & ſtrepitu manu plauſum edo, apud Theocr. idyll. 8. κἄλεκτρυὼν ἐπὶ γόνασι.

Πλατυσμὸς, τὸ, crepitus ſeu ſonitus quem edit ὁ πλατυσμὸς. Theocr. idyll. 3 οὐδὲ τὸ πηλίθιον ποτιμύξατο τὸ πλατυσμόν.

Πλατυσμίζω, idem cum πλατυσμῶ. Athen l 12.

Πλατυσμὸς ὄργανον, ὁ, crepitaculum, ſiſtrum. Item flos papaueris. Ioſeph & ſchol. Thuc.

Πλατυσμίδιον, τὸ crepitacillum. Poll l 9 Item papaueris ſylueſtris aut anemones. Theocr. idyll. 11. Ἡ μέλισσ' ἀπαλαὶ ἰρὸν ἄνθος πετάσσαι ἐχέτω. Sic autẽ appellatur, quoniã ex eo periculi facere ſolebant amãtes an redamarentur, ſonitum inde elicientes pollici & indici ſiniſtræ manus impoſito & dextra percutiebant. ¶ Suidas πλατυσμίσαι abuſiuè vſurpari tradit, pro re quacunque latitudinem habente.

Πλατυσμίζω, idem cum πλατυσμῶ, ſeu πλατύνω. Heſych.

Πλατύγλωσσος, ὁ, lanx è iungo ſeu libili ſuſpenſa, cui pondus imponitur. *διὰ τὸ πλατεῖαν αὐτὴν ἔχειν*. Etymol. Ariſtoph. in Ran. & Plut. in Camillo. Item metaphor. apud Phil. in vita M. lib. 3. & Athen. lib. 1. ¶ Heſychio eſt etiam tabula in qua κότταβος ludebatur. ¶ At πλάσιγξ, Doricè pro πλάτιγξ, vide in πλάσσω.

Πλαξιάκιον, ὁ, tabula: propriè quæ eſt lata, quaſi πλακίδ. Lucian vita ſua, πρεσβύτερον μοὶ ἢ πλαξὶ. In ſacris literis πίνακες dicuntur tabulæ

tabulæ in quibus Deus legem inſcripſerat. Exodi c. 31. 2. Cor. 3. Hebr. c. 9. Exponitur etiam cruſta. Dioſc l. 5. c. 113. πλάκες καταφερεῖς ἴσχ. cruſtas habet ſquamarum modo. Ariſtot. hiſt. an. l. 2. πλάκες πολλὰς ἴσχουσι, cruſtas multas habens. Alia quoque quæ in modum πλακῶν & cruſtarum lata ſunt, πλάκας dicuntur: vt οἱ λέβητες ἰσχίου ἐπίμηκες πάσας πλάκας. Sic & apud Ariſtoph. in Pluto. ¶ Πλαξὶ dicitur etiam planities, æquor tam in mari quàm terra. vt ἐπὶ πλαξὶ πεσὼν ἁλός. apud Ariſtoph. in Ran. Et Eurip. in Hecuba. οἵ τ' ἐπὶ ἀρίστῃ πλαξὶ πόντου κοίτας πτεροῖς πλάσαι Σπάρτας. Sic & apud Soph. in Aiace. ἔκφυε ὥσπὲ πλάκα Σκύρου.

Πλακόω, incruſto.

Πλακοῦς, ὁ, latus in modum πλακός.

Πλακώδης, ὁ ἡ, ὁ, idem. Compar. πλακωδέστερος, planior & atior, apud Ariſtot. Item cruſtoſus, cruſtæ ſpeciem referens Dioſc. l. 1. c. 23.

Πλακόεις, εσσα, όεν, & per contract. πλακῆς, idem cum πλακώδης: latus, cruſtoſus, vel latus in modum cruſtæ: vt πλακόεις ἄρτος, panis latus & tenuis in modum cruſtæ. Latini placentam appellant: apud Athen. lib. 4. & alibi. Item apud Ariſtoph. in Plato.

Πλακουντώδης, placentaceus, placentæ formam imitans. Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 11. (lum.

Πλακοῦντιον, ου, τὸ, placẽtula. Apud Luciã exp. à quibuſdã, cruſtulum.

Compoſitæ ac primùm ex πλάσσω.

Ἀπλατὴς, ὁ ἡ, ὁ, latitudine carens, qui latus non eſt, latitudinis expers. Euclì γραμμὴ δὲ μῆκος ἀπλατές.

Διαπλατύνω, dilato, expando. Ariſtot. de Mundo.

Εὐπλατὴς, valdè latus, peramplus.

Ἰσοπλατὴς, æquè latus, qui eiuſdem latitudinis eſt, par latitudine.

Τριπλατὴς, æqualis ſeu par. Dioſc.

Τοσοπλατὴς, aliquantùm latus, Dioſc. l. 2. c. 194.

Ὠμοπλάτη, ſcapulæ. Gal. comment. 2. εἰς τὸ περὶ ἀρθρων. & Ariſtot.

Compoſita ex πλάξ.

Δίπλαξ, ακος, ex duabus cruſtis compactus, duplex Euſt.

Τριπλαξ triplex. velut ex tribus cruſtis conſtans. Il. σ.

Τετράπλαξ, & τετράπλευρος, planitiei ſubiacens, i. planus, campeſtris. Porphyr. apud Hom.

Compoſitæ ex πλαταγέω.

Ἐπιπλατάγω, plaudo ſuper aliqua re, alicui applaudo. Theocrit. idyll. 9.

Χειροπλατάγω, manibus complosis ſtrepitum edo. Il. ϕ.

Πλάν, vide in Πλάσσω, πλάγιος, πλάγιμα, &c. in Πλέκω.

ΠΛΑΓΩΝ, ωνος, τὸ, tugerum. Plut. in Camillo, ἐκέλευσεν ὅσον μηδὲν πεπηγὸς ἐπιπεσεῖν πλέθρα καὶ πλαγῶνας. Suidæ eſt ſtadij ſexta pars, ſeu mentura centum pedum. Heſychius tradit poni pro menſura decem millium pedum: ab aliis verò pro ſtadiis centum. ¶ Πλάγος τὸ, Heſych. & Suid. ſunt humida & herboſa loca.

Πλαθάγων, ωνος, ὁ, plethrum ſeu iugerum æquans, qui plethri magnitudine eſt: vt πλαθάγωνα Δῆλον ἅμα. apud Suid.

Πλάθρον, apud poetas dicitur pro πλέθρον. vt Ilia. ϕ, ἔ' ἐπὶ δ' ἔλ' Ἑπτάπλα τε πλάθρα πεσόντ.

Πλαθάγωγος, τὸ, curſus. Heſych.

Compoſita.

Ἀπλάθαγωνος, ὁ ἡ immenſus: vt ἐπ' ἀπλάθαγον, immenſa vis. Od. ι. Ἀπλάθαγον δ' ἔσχ', longè currere, adeo vt immenſum penè videamur interſtitium. Iliad. λ. Exponitur etiam, qui multa πλάθρα habet.

Δεκάπλαθρος, qui decem plethrorum ſeu ingerum eſt.

Ἑκατόμπλαθρος, plethri ſeu iugeri menſuram excedens. Euripi.

Ἑξαπλάθαγος, qui ſex iugerum curſu emetiri exercitigenus, de quo Gal. de ſan. tuenda. l. 2.

Ἑξάπλεθρος, qui ſex iugerum eſt. Herodot. αἱ δ' ἐκατὸν ὄργυιαι δίπλεθρόν εἰσι ἑξάπλεθρον.

Ἡμίπλεθρος, dimidium iugeri.

Πολύπλεθρος, qui multorum iugerum eſt. Eurip. in Alceſt.

Τρίπλεθρος, qui trium iugerum eſt.

Πλᾶς, vide in Πλέω, Πλεῖς &, & Πλεῖον in Πολύς. Πλεῖν, in Πλέω.

ΠΛΕΚΩ, ξω, πλεκτὸς, necto, connecto. Theocr. idyll. 1. Αὐτὰρ ἐγὼ δέσμαισι καὶ ἀκέρσεσι δήσομαι Theophr. ἐκ τῆς βύβλου ἱστία πλέκουσι καὶ ἀσπίδας καὶ πάντας. ἡ χρεία. Interdum exponitur texo, contexo: vt γέφυραν πλέκειν. Matth. 27. Item metaph. πλέκειν λόγους, apud Plat. in Hippia minore. & πλέκειν μηχανὰς, apud eundẽ in fymp. ſtruere machinas, dolos nectere. Sic apud Ariſtoph in Veſp πολλὰς πλέκειν. & apud Plut. in inſtitut. Laconic. ἐπιπλέκειν. Expon. etiam, compono, ſtruo: conſtruo: apud Greg. ὁ ἐφ' ὅτῳ ὅτου πλέκει τὸν ψεῦδει δεῖσθε ἡ ἥπιασα ἢ διαπλέκει ἐμὲ ἐμοὶ ἐμοὶ. Idem in inuect. in Iulian. πλέκειν ἐκ τῶν ἐνόντων κακίσεως τὰς ἀφορμὰς τῷ συμβάντι. Apud eundem Greg. ὥσπερ τινὶ πλέκοντι πανήγυριν ἐπιφοιτᾷ, exp. inſtruunt vel adornant, vt ſit principi vrbem ingredienti primùm.

Πλέκομαι, nector, connector, &c. vt apud Chryſoſt. ἐπὶ κακοπραγίαις οἱ σοφοὶ. Et actiuè, idem quod πλέκω. vt Odyſſ κ, Πλεῖστα δ' ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν ὑποστρέφει ἀμφιπολεύων Πλοῦς ἐμὸς, &c. ¶ Item metaph. contexor, componor, concinnor: vt apud Hermog. κομψείαις, ἡδείαις, συμπίπτει ἕκαστα πλεκόμενα. Ἀλλ' ἐπὶ τῶν μεσθύντων πάντα πλέκεται. Exponitur etiam, implicor & coaduuor, apud Greg.

Πλέγμα, τὸ, omne id quod nexum ſeu contextum eſt Theocr. idyll. 1. Exponitur & opus vitile, apud Theophr. Dicitur etiam de crinibus intortis ſeu implicitis & plexis: in ep. ad Timoth. 1. c. 2. Accipitur & pro reti, apud Xen.

Πλεγμάτιον, τὸ, implicamentum. Ariſtot. de part. anim. lib. 4. (c. 9.

Πλεγματόω, implico. Heſych.

Πλεκτὸς, ὴ, ὸν, plexus, nexus, textus, vel contextus, connexus. Plut. ſymp. 8. probl. 4. Odyſſ. χ. Exponitur etiam, textilis, nexilis. Fœm. πλεκτὴ, interdum abſolutè dicitur pro σχοῖνος πλεκτὴ: vt apud Plat. com. teſte Poll. Interdum pro πλεκτὴ σανὶς, quod erat vas menſæ quo cibi apponebantur, apud Ariſtoph. in Amphiarao. Expon. etiam rete, apud Plat. de leg.

Πλεκτικὴ τέχνη, ars texendi Plato de leg.

Πλεκτάνη, ης, ἡ, idem cum πλέγμα. Gal. in lex. Hippocr. Peculiariter πλεκτὰ ἰχθύων dicuntur polypi cirri ſeu brachia, quibus ſe ἀλλήλοις ἐμπλέκουσι inexplicabili nexu vincit. Dioſc. l. 4. c. 13. Exponitur etiam πλεκτάνη, cirrus ſeu cincinnus, apud Ariſtoph. in Auib. Item rete, laqueus.

Πλεκτάνιον, τὸ, paruus cirrus. Athen. l. 7.

Πλέκτω, nectendo, texendo: vel, implicitè.

Πλοκὴ, ἧς, ἡ, nexus Philo de vita M lib. 3. Exponitur ἕξις, ſeu contextus compoſitio, argumentum, apud Hermog. Item dolus Eurip Eſt & figura oratoria, de qua Quintil. lib. 9 c. 9. & Iul. Rufin.

Πλόκιμος, ὁ, ἡ, ὸ, textilis, qui necti texíq; poteſt. Theoph. hiſt. pl. l. 4. c. 12.

Πλοκὸς, ὁ, ἡ, ὸν, qui plectit ſeu nectit. Poll. (Pherecr.

Πλοκὰς, άδος, ἡ, coma plexa, intorti crines, cincinni. Idem ex πλέκω, ὁ, cirrus, flexus capillus. coma plexilis. Soph.

Πλόκιον, τὸ, idem: apud Suid. eſt etiam genu quoddam monilis collaris, teſte Heſych. Πλέκω, adiectiuè. nexilis, vel textilis: vt πλόκοι μῦδοι Od. ϑ, perplexi & intricati.

Πλόκαμος, ὁ, crines plexi & intorti cincinni, cirri: vel nocí crinium nexorum Il. ξ. eur. in Bacch. & in elect. Herod. l. 4. Sic etiam dicitur fumi vortex circumactus, teſte Poll.

Πλόκαμον, τὸ, virile opus. Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 11.

Πλοκαμώδης, cirratus, cincinnatus. Heſych.

Πλοκαμὶς, ίδος, ἡ, idem cum πλόκαμος. Theocr. idyll. 13.

Πλοχμὸς, (per ſyncopen factum ex πλόκαμος) idem Il. χ. Apoll. Arg l. 2.

Πλακία, quomodo huc pertineat, vide in πλάζω.

Compoſitæ ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμπλέκω, circumnecto. Epigr.

Ἀναπλέκω, implico, innecto. Item redimio, cæſariem colligo reticulo apud Lucian. πάσης δὲ ἐλευθερίας ἀναπλέκοντες, ἀδούλωτος κρείττονα ὑπὸ τυράννου ἀφαιρήσεται. Alibi ἀναπλέκονται, exp. cincinnis collectos crines habent.

Ἀνάπλεκος, dicunt poëtæ pro ἀναπλέκω. implico: item amicitio Σωκαναπλέκω, (*decomp.*) idem Luc in ſomn.

Διαπλέκω, intertexo. Item pertexo, contexo: vel ſimpl. texo. Hoc hymn. in Mercur. Ἀ' ἐφεύρ' ὅπῃ' αἰόλοτα διέπλεκεν, ἀκμωτικὰ ἔργα. Sic & apud Plut. in ſymp. 7. ſapient. Apud eundem in Antonio, οἱ δὲ Παρθικὰ διαπλέξαι δεῖ ἢ ἁμαξόβιοι ϑ γραῦς, ἢ δὲ διακόπτει τὴν ταξιν, accipitur διαπλέκειν & διακόπτειν ſynonimè pro diſſipare, perfringere, perrumpere. Apud Plat. de leg. διαπλέκειν βίον, vitam pertexere, i. vitam degere, ſeu traducere.

Διαπλέκομαι, iuitertexor, texor, Plut ſymp. 4.

Διαπλοκὴ, ſimultas, apud Plut. διαπλοκὴ τις ὕπνου, occulta quædam ſimultas.

Διάπλοκος, ὁ, ἡ, ὸ, implicitus, cum datiuo.

Decomp. Ἀντιδιαπλέκω, contrà implico, contra intexo velut implicando, obtexo. Sumitur metaph. quaſi obtexo & contra comminiſcor quod reſpondeam. Aeſchin. in Ctesiph. καὶ ἀδιάπλεκτον ὀφὶς τὸν ὄϑιον.

Ἐμπλέκω, implico, irretio, vel innecto, intexo. Eurip. in Oreſte Κἀδίκει τοῖς ξένοις, Τοῖσ' αἰκιζομένοις Μηχαναῖς ἐμπλέκειν παῖδα Τυνδάρεω. ὁ μισόξενος ἀνὴρ. Exponitur etiam, confundo, permiſceo, tracta metaphora à multiplici filo texturæ. Ariſtot. ethi. 7. cap. 13. ἡ ἐμπλέκουσα τὴν ἀδονὴν εἰς τὴν διάπραξιν δλύουσι, connectunt & permiſcent.

Ἐμπλόκιμος, implicor, irretior. Lucill. lib. 2. Epigr. ἀβάκτῳ Τῶδε πέδαις ἐμπλοκίμοσθε, ὑπὸ δ' ἐκράτησατο. implicatus & irretitus pedibus tela aranex. Metaph. apud Hoc. ὦ τοσούτοις κακοῖς εἰσὶ ἐμπεπλεγμένοι. tot malis implicitis. Item implicor, i. magnopere occupor, & extricare me non poſſum, vel magnopere incumbo in liquod incœptum: vt apud Polybium libro 1. Διαβοῶσιν ὑπὸ Ῥωμαίοις ὁλοσχερῶς ἐμπλακιομένους εἰς τὸ κρῖ τὴν Σικελίαν.

Ἐμπλοκὴν, ſtructuræ genus quoddam apud architectos, Vitrum l. 2. c. 8. Plin. l. 36. c. 22.

Ρ'μπλάκτειος ὁ, quæ crines intorquet. Etymol. exp. κτενιδίσκαι quæ capillos fucat.

Decomp. Α'νταμπλέκω, mutuò implico, seu amplector.

Α'ντεμπλοκὴ, mutuus amplexus, complexus mutuò hærentium, vel iner se Basil.

παρεμπλοκὴ, interplico, implico. παρεμπλοκὴ, interplicatio: seu interiectus, vt aëris inter duo corpora, apud Themist.

Ε'μπλέκω, implico, permisceo. Galen. Therap. l. 10. Apud Hermog. ἐπιπλεγμένα ἀφηγήματα, argumenta seu causæ implexæ & reciprocæ. Exponitur etiam, connecto.

Ε'μπλοκὴ, implicatio, implexus. Accipitur & pro nexu amicitæ, seu pro familiaritate & affinitate. Polyb.

Κατακλέκω, complico, connecto. Dioscor lib 4. c. 72. (loquens de fructu solani halicacabi) ὃ ἢ οἱ στεφανοπλόκοι χρῶνται κατακλέκοντες τοὺς στεφάνους. Apud Herodot. ἐκ τοῦ ζωλοῦ κατέκλωσε, non probè vita excessit.

Κατακλοκὴ, ἡ, contextus, complexio.

Ε'γκατακλέκω, (*decomp.*) innecto, insero.

Παρακλέκω, attexo. admisceo, contexo, consero. Basil. τοῦ λόγου, orationi attexere. Apud Pollucem l. 2. ἐξέκλινεν τοὺς τοίχους, exponitur, αἰσπάσκειν: ἢ ἐξηκριβοῦτο Α'θηναῖος, ὁ ἀκριβολογούμενος. Exponitur etiam, per parediam dico. apud Hermog. ὃ δὲ ἐκ' ἀμέτρου πομπίτου τινὸς, ἀλλ' αὐτὸς πείσας παρέκλεξε.

Παρακλοκὴ, q. d attextio, insertio: vt quum orationi versus aliquis aut hemistichium è poëta aliquo attexitur inseritúrque: aitq. Hermogenes τὰς ἐξαλλαγὰς τῆς ποιημάτων ἐν λόγῳ ὀνόμασιν ἔχειν, velut apud Platonem, Σωὶ ὃ δὴ ἐρχομένῳ ἐκλυσόμενος, θέλει ἐρέσθαι.

Παρεμπλέκω, quidam exp. calamistratos capillos habens: qui est crinibus implicitis.

Περικλέκω, circumplector. Item inuolu o orationem verbis & contego seu sensum obumbro. Hermog.

Περικλέκομαι, circumplico. Od. ψ. Ἀμφικλέξαι θεσπέσιε ξεῖνε φίλον, vetulam amplexu circumplicauit, seu vetulam circumpleza est. Item passiuè, circumplicor coëo. Aristot. de gener. an. l 1 ἐξεκλέκοντας δὴ ἀλλήλοις οἱ ὄρχεις.

Περικλεγίδιον, circumplexu, circumplicando se. Epigr. l. 5.

Περικλέγουμαι, circumplico, idem cum ἀμφικλέγομαι.

Περικλεγόμενος, idem. Apud Suid. ἐξεκλεγόμενος ἢ φιλῶν, exp. c circumplecteus & deosculans.

Περίπλεξις, circumplexus, amplexus.

Περίπλοκὴ, circumplexus amplexus,. Item figura orationis, quum vel rem turpem quam aduerfario obiicimus, verborũ inuoluciis obtegimus, vel quum quod diximus aut dicturi fumus, moleftum auditu fuerit audietibns: vel fi inuidiofum fit dicenti. Hermog.

Περίπλοκος, circumplicatus: circumdatus amplexu.

Συμπλέκω, complico, connecto, Thucyd. lib. 4. τὰ χεῖρε ἐς τοὐπίσω ξυμπλακέντας.

συμπλακὴ, complexu iungor. Synef. epist. 140 ὅθεν ἀεὶ ἐμοὶ δὲ ψυχῇ καὶ ἐπιπλοκὴ καὶ ἀδέλφια συμβόλαια ὁμοῦ χωρεῖν, καὶ συμπλάκη δεῖν Anguillæ quoque in cibitu dicuntur συμπλακεῖσθαι. apud Athen. lib. 9 συμπλέκομαί τινι, rem habeo cum aliquo, est mihi negocium cum aliquo: vt Aeschin de malè gesta legatione, συμπλέκεσθαι δ' αὐτῷ πολιτεία αἰσχρὰ καὶ πονηρά. Item hoftes in pugna συμπλέκονται, i. manus conferunt. Plut. in Themist. συμπλεκῆναι τοῖς πολεμίοις ἐβιάσθησαν. Idem in Fab. αὐτὸς συμπλακεῖσθαι οὐκ Α'νίβᾳ. Item συμπαραγυμνάζεσθαι ἀξιώματα, apud logicos. Gell. lib. 16. cap. 8.

συμπλεκτικὸς, ὁ, coniũctiuus, copulatiuus: vt συμπλεκτικὸς σύνδεσμος, apud Hermog.

συμπλεκτικῶς, more copulatiuorum, per copulatiua, seu copulata. Porphyr. Exponitur etiam, copulatè, conserte & contextè.

συμπλεκὴς, ἐς, ὁ, ἡ, connexus, coniunctus, copulatus. Nonn.

συμπλοκὴ, complicatio: item connexio, contextus. Plat. in polit. Dicitur & de complexu in coitu, & de manum confertione in prælio, apud Luc. de calumn. & Basil de vita solitaria Item figuræ oratoriæ nomen.

σύμπλοκος, ὁ ἡ, idem cum συμπλεκὴς. Apud Nonnum σύμπλοκος ἱμάσθλη, flagellum è funiculis lorisque connexum seu contextum, aut plexum: vel, vt alij interpr. flagellum nexile. Apud eundem σκυτὶ σύμπλοκος, cruci affixus.

Α'σύμπλεκτος, (*Decomp.*) qui copulatus non est, vel nõ cõfertus. Item, qui complicari vel copulari & connecti nequit.

Composita sine præpositione: ac primùm ex πλεκτὸς.

Εὔπλεκτος, ὁ ἡ, bene plexus, eleganter nexus seu contextus: vt σάρκες εὔπλεκτοι. Iliad ϕ.

Νέπλεκτος, non nexus complicatus. Item redimitus, incomptus. Bion. Smyrn. idyll. 1.

Ο'μόπλεκτος, in vnum nexus, complicatus. Nonn.

Πολύπλεκτος, multum implexus.

Σχοινόπλεκτος, è iunco plexus, iunco nexus. Athen. l. 3.

Composita in πλοκὴ desinentia, id est sine præpositione.

Εὐπλοκὴς, ὁ, ἡ, idem cum εὔπλεκτος. vt ἐλικὲς θρῖγες. Il. ϕ. apud Hesiod.

Νεόπλοκος, recens textus seu plexus, nuper nexus seu contextus.

Ο'μόπλοκος, in vnum nexus, connexus: in vnum plicatus; Eustathius grammat lib. 5.

Τριπλοκὴς, ter plicatus, seu triplicatus. Greg. Naz.

Composita ex præpositione μὴ eadem sine præpositione.

Α'πλοκος, plexibus seu nexibus carens: non implicatur.

Βαδυπλέκομαι, παραπλέκομαι, vel sic capillata. Mosch. idyll. 2.

Δικτυοπλόκος, qui retia nectit seu connectit. Poll l. 7. c. 30.

Δολοπλόκος, dolos nectens seu texens, dolosus, fraudulentus. Sapho in ode ad Venerem. σοὶ δ' ἐπὶ δολοπλόκοις. Apud Nonnum φωνὴ δολοπλόκος. vox dolosa

Δολοπλοκία, dolosum commentum seu vafrum. Hes. Δολοπλοκίας exponit τὰς ὀξὺ λίχνου πλοκάς. Hippocr. ep. ad Democr.

Εὐθυπλοκία, ἡ, recta textura seu connectio. Plato in Pol.

Ἕλικλος, idem cum εἵλικτος, & ἕλικλος.

Εὐπλοκάμος, pulchros cincinnos seu cirros habens: vt πλόκαμος κόμη, apud Eurip. in Iphig. Aul. Exponitur & pulchram comam habens. Pro eo poetica dialysi dicitur εὐπλόκαμος, Od. α & alibi apud Hom.

Ζωνιπλόκος, qui zonas plicat, qui zonas conficit: zonarius.

Ἰστολόγος, nigricantes violæ in modum cincinnos crispi habens. Hesych.

Κάμπυκόπλοκος, idem cum ἁπλόκαμος, Hom. Iliad ξιφηγερτὰ λαπτὰ κεφὰ αὐλοῦς.

Κατοχεύς, κικὸς, qui reticula nectit. Poll. l. 7. c. 30. ex Critia.

Δικτυόπλοκος, retia plicans, seu complicans. piscator.

Οἰσυοπλόκος, qui salices contexit. Poll. l. 7.

Πολύπλοκος, in quo multæ sunt πλοκαὶ, multis nexibus implicitus. Apud Euripidem, πολυπλοκωτέρους μορφὰς, exp. variis formis. Item dolosus, vafer, versutus: vt πολυπλοκώτερος πολύπλοκος. apud Theogn. in Gnom.

Πολυπλόκος, multis nexibus, implicitè, vel multis modis.

Πυθιοτρόπος, qui vitibus dolia religat vietor.

Σπαρτοπλόκος, qui spartum plectit, qui restes è sparto texit. Poll. lib. 7. c. 30.

Στεφανοπλόκος, ὁ ἡ, idem. Athen. l. 13. & Diosc. l. 4. c. 1.

στεφανοπλοκέω, coronam necto, coronam texo. Plut. in poët.

προσπλόκος, qui è iunco funes torquet seu nectit. Poll. l. 7. c. 30.

Ταυτόπλοκάμος, cincinnos sui capillos promiss. habens Nonn.

Χρυσοπλόκαμος, aureos habens cincinnos: epitheton Lucinæ apud Hom. hymn. 1. in Apoll.

Πλέπω, vide in Βλέπω. Πλεσταζωσίς. in Παῖς.

Π Α Ε' ο Σ, ὁ poeticè πλεῖος, ὁ, ἡ, & Atticè πλέως, ἡ, plenus, refertus Sophocl. Ταῦτ' ἔχει πᾶσι μοίρᾳς πολὺς πλὴς, hæc verba plenè explet. Item fluitilitè multæ sunt plena. Aristot. de mundo, πλέα τῶν ἐν αὐτῷ πλέα. Odyss. ι. εἰδὼς ὅτι πλέον ἐστὶ φρονεῖν ἢ μὴ φρονεῖν, καὶ ἀγαθὸν ἢ κακὸν, Hesiod. in Erg Πλέον ἥμισυ παντὸς, πλέον ἢ διπλάσιον. Aristoph. in Nub. dicit Aeschylum esse ἄφορ πλέων. Compar. πλείων, ἐπιπλείων. Odyss. λ, πλειοτέρῳ σὺν λιμῷ. * Α' πολὺς, cuius compar. πλείων.

Πλάμας, ὁ, ἡ, ὁ, plenus. Thuc. lib. 1. πλέγεες αὐτοὶ τῶν ἐπὶ τῆς Ἰβηρίας. Item Θέρει γὰρ αὖτο Sic apud Ioscr in epist. 1. ad Philippum dicens homo esse πλήρης διαθέσεως ἢ πάσῃ νόσου. exponitur etiam, plenus, perfectus, seu integer: vt πλήρεις ἔτος πέντε ἐτῶν, annorum quinquennium, plenum quadriennium.

Πλησίω, ὦ, impleo, repleo, Thuc lib. 6 ἐπλήσθησαν τὰ πλοῖα, implebant. Herodian. l. 2. τριήρεις ὁπλιτῶν πλησίουσι. Item impleo, i. vterum femine impleo, seu prægnantem reddo. Aristot hist. an. li. 6. cap. 24. (ἀφεὶ ὁρίσαι ὀχεῖας) ἐπεὶ καὶ οἱ ἄρρενες ἐν τῷ ἔαρι πλησθέντες ἀφροδισίων. ¶ Item suppleo, complementum adnicio. Demosth. πλησθῆναι αὐτοὶ, & classi supplementum eos ipsi præbere. Sic Thuc. πλησθῆναι τῶν ἀρχείων, suppleo indigentiam, i. armis comparo. Et in epist. ad Philipp. c. 4. Θεὸς σωτηρίαν πᾶσιν ἡμῖν πλησθῆναι Deus supplebit omnẽ indigentiam vestram. ¶ Item impleo, i. compleo, perficio, promissis vel dictis satisfacio. Aristid. in Panath. τοὺς ἀφορισμοὺς τὸ μεγέθους πλησθῆναι numeros omnes impleffe certaminis. Plat. in Tim. ἐν ᾧ πλησθεὶς ἀριθμὸς χρόνῳ τὸν τέλειον ἐνιαυτὸν πληροῖ τότε. Act. Apost. cap. 5. Θεὸς ἐπλήρωσε νόμον, Deus fic perfecit. Sic paſſim in ſacris literis, πληρῶσαι τὸν νόμον, legem implere, i. iuxta legis præscripta viuere.

Πληρόομαι, ὦμαι, impleor. Thucydid. lib. 2. τὰς δὲ σπονδὰς (ſub. ταῦτ') ἐξέτασμον ὡρίσθαι ἔτη πολεμεῖν. Hippocr. lib. 2. aph. 31. ῥᾷστον πλησθῆναι ποτ' ἀ σιτία, facilius eſt impleri pom. pe cibo. ¶ Item impleor, id eſt perficior, ad exitum pe Lucæ 4 σάββατα πεπλήρωται ἡμῖν. Sic & Greg. ἐπὶ ἐκεῖνα πληρῶθῃ ἅπαξ καθαρῶς. ¶ Πληροῦσθαι dicuntur animantia fœminea cum femine implentur. Aristot.

anim. lib 6. cap. 24. ἢ ὁ θῆλυς ὑφ' οὗ ἤδη ἐπλήρωθη. ¶ Item actiuè, impleo. Xenoph. Hell 6. μᾶλλα ὀξέως τὰς ναῦς ἐπλήρου, & Eph. c. 1. τὸ πάντα ἐν πᾶσι πληροῦμένον.

Πλήρωμα, τὸ, id quo completur seu perficitur aliquid, complementum Aristot. polit 3. Sic nauium πληρώματα dicuntur i. pii remiges vel classiarii milites, quib. implentur, apud Thucyd. lib. 6. interdum per complemeuta intelliguntur ipſa nauigia inſtructa & armata. apud Luc. Exponitur & ſupplementum apud Polyb. li. 1. & Greg. Apud Græcos bili. πλήρωμα γῆς dicitur omne quod terra complectitur, ita vt plena reddatur: vt Pſal 24. Et πλήρωμα θεῦ, Dei plenitudo. ¶ Exponitur & impletio in ſacris literis: vt Galat. cap. 4. ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, quum impletum iam eſſet tempus. Et Rom. 13. πλήρωμα τοῦ νόμου, impletio legis ¶ Item ſumma ſeu ſumma completa. Ariſtoph. in Veſp. Exponitur & onus, apud Phil. de vita M. l. 2.

Πλήρωτος, ὁ, ἡ, repletio, cuiuslibet rei. & quacunque in parte. Hippocr. Plato, Plutarch. Exponitur etiam, perfectio atque abſolutio.

Πληρωτὴς, οῦ, ὁ, Athenis dicebatur is qui collectos fructus, aut indictione coactos, vendebãt iis qui aut forte aut emtione eos apperebant. Demoſth. contra Mid.

Πλησμονὴ, implendi ſeu replendi vim habens. Dioſcor. li. 2. cap. 95.

πλήθω, ſum, impleo, repleo. Phocyl. κριθῶν πλήθουσι δίμαξ', frugibus implent æreas. Item neutraliter plenus ſum. Iliad. σ. Ἠ ἰκάνει ἀφίκτορα σταλίδα τε πλήθουσαν. Et cum genit. apud Heſiodum in Erg ἅλις πλήθουσι καλοῦ, domus refertæ ſunt opibus ad vitam neceſſariis. Plutarch. in Fab. ἅμα δὲ τοῦ τοιούτου πλήθοντος, ſalitus cadauerius defunctorum refertus. Et πλήθουσαι ἀγυιαὶ apud Syneſ. ¶ Exponitur etiam, inundo: *quum de fluuiis ac mari dicuntur.* Il. λ. ἐπεὶ ὁπόταν πλήθῃσι ποταμὸς πεδίοιο δι' ὄμβρια, Heſiod. in Aſp. Ἀμφὶ δ' ἐτέλει ἔδυν Ὠκεανὸς πλήθουτα ῥοάων.

Πλήρωμα, ατος, τὸ, complementum, ſeu id quo aliquid expletum eſt. Athen. lib 3. Apud Ariſtoteli. lib. 6. hiſt. anim. cap. 23. πλήρωμα καμάτου ſiue ἄγχεσθαι, ſignificat prægnantem fieri, concipere atque implerl.

Πλήρων, ωνος, ὁ, replens, implens. Peculiariter de cibo dicitur qui ventrem replet, & ſanitatem affert. Athen. li. 1. Exponitur etiam, delicatus, apud Plu. in Timol. Item faſtidioſus, faſtidii inducens, apud Themiſt in explor. Τὲ πλήρωμον. faſtidium apud Plut. in Anton. & alibi. Exponitur & ſatietas, apud eundem in Oth.

Πλησίος Gal. πλησίως διῆτῶν, in victus ſaturitate degebat, quotidie explebatur cibis.

Πλησμονὴ, ἧς, ἡ, ſatietas, ſaturitas, expletio. Iſocrat. & Plut. In corpore humano alii interpr. redundantia, alii plenitudo, alii repletio, apud Plut. & Galen.

Πλοῦσις, ὁ, ἡ, apud medicos eſt omnium humorum æquabilis redundantia. Galen. & Alex. Aphr. probl. 10. lib. 2. Pro eo lonice dicitur πλοῦσίη, & apud Herodotum de impletione ſoluitur. Exponitur & ſatietas, ſaturitas, expletio. Iſocrat. & Plut. In corpore humano alii interpr. redundantia, alii plenitudo, alii repletio, apud Plut. & Galen.

Πλοῦσιος, ὁ, ἡ, plenus: vt πλοῦσιον χρῶμα, apud Gal. ad Glauc. corpus humoribus plenum.

Πλοῦσίω, ὦ, idem cum πλοῦσιον, impleo. Πλοῦσιοῦμαι, impleor. Ilia. ἀμφὶ δ' ἄρα σφέας ἀμφιλύκη πλοῦσιοῦτο, obuiis quibuſque ſe implentem.

Πλωτὰομαι, (Præt. πέπλωμαι, aor. 1 ἐπλώσθην,) idem. Il. ν, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον πλωτὰλέηται ὄμβρῳ.

Πλῶμα, τὸ, idem cum πλήσμα. Heſ.

Πλῶμα, ſiue πλώμμα, ατος, idem cum πλῆμα, maris æſtuantis acceſſus. Plut. de placit. philoſ. lib. 3. c. 17. Exponitur &, maris inundatio.

Πλωμμυρὶς, ίδος, ἡ, idem quod πλημμυρὶς. Od. ι. Theophr. & Ariſtot.

Πλωμμυ'ριον, ου, τὸ, æſtuarium. Exponitur &, arx munita quæ eſt in æſtuario extructa, apud Thuc. l. 8.

Πλωμυρὸς, inundans, plenus. Heſych.

Πλωμμυ'ρω, æſtu inundo, reſtagno. Athen. l. 2.

Πλωμμύρω, idem. Epigr. Hinc comp. ἀνεπλωμμύρισε, redundo. exundo. Et ἐπιπλωμμυρίς, æſtu exundo, reſtagno.

Compoſita ex primùm ex πλεῖος.

Α'πλητὸς, & Atticè ἀπλεὼς, plenus refertus. Luc. ἀπλήρων ἀπλεὼς, faullis plenus. Et ἀπλεῶς πεφῶσας, plenũ reddere. Item ἀπλεῶσαι. apud Dionyſ. Areop.

Δίπλητος, plenus.

Ε'κπλεὼς, & Att ἐκπλεως, expletus, vel cumulatè expletus. Xenoph. Pæd 6. & Demoſth ἐκπλεω πάντα ὑπάρχει, abundè omnia ſupetere. Fœm. ἐκπλεια, & neutr. τὰ ἐκπλεια, apud Aelianum.

Ε'κπλοίως, cumulatè & plenè.

Ε'μπλεὼς, & ἐμπλεὴς, item ἐμπλεως, plenus. Alex. Aphr. ὑγείποτε εἰσὶν ἐμπλεοι. Od. σ, ε' κάπειλω κίλαιρε τε ὠὴ αἵματος. Poetice dicitur etiam ὀνπλεὼς, vt Od. τ, οἶνω ἐπιπλεῖσι.

Ε'μπλεόω, ὦ, impleo, facio, refercio.

Ε'μπλεως, idem quod ἔμπλεως.

Ε'πίπλεως, & ὄπλεως, plenus, refertus. Herodot. ἐπίπλεοι, copioſus, amplius. Thuc.

Κατάπλεως, & Att. κατάπλεως, expletus, cumulatè expletus. Exponitur & ſatiatus.

Παμπλεὼς, ὁ, ἡ, ſatietas, ſaturitas, expletio. Iſocrat. & Plut. In corpore humano alii interpr. redundantia, alii plenitudo, alii repletio, apud Plut. & Galen.

Πλεόω, & πλεῶ, plenus, refertus, valdè plenus. Dioſc. l 3. ca. pit 6.

Πλεμπλὶς, valdè ſæpe. Heſych. Περίπλεος, abundè, Apoll. Rhod.

Υ'πόπλεως, & ὑπόπλεως, plenus, refertus. Suid.

Compoſita ex πλήρης.

Α'ναπληρόω, ῶ, expleo, ſuppleo. Plat. in ſympt. ἀλλ' εἴ τι ἐλλείπει σὺν ἔργοις ἐμοὶ Α'ριστόφανες ἀναπληρώσαι, tuæ ſunt partes ſupplere. Item impleo, plenum reddo. Theocr. idyll. 7. Α'ναπλήσω δίκαιος ἀπὸ σκάφεσιν ὑδρικά. Plat. in Alex. ἀναπληρωθῆναι δὲ ταύτην τὴν ἐλλάτα, vt Corinth. cap. 14. exp. ſedere inter diotaſia.

Α'ναπλήρωμα, τὸ, ſupplementum, explementum.

Α'ναπλήρωσις, εως, ἡ, expletio, ſuppletio.

Α'ναπληρωματικὸς, ἡ, ὁ, expletiuus, explendi vim habens, ad explendum aptus.

Decomp. Α'ντεναπληρῶ, viciſſim expleo. Coll. c. 1.

Ε'ξαναπληρόω, repleo, compleo.

Προσαναπληρόω, ſuppleo, vel ſuper repleo aut compleo. Ariſtetel. in polit.

Α'ντιπληρόω, è contrario repleo, vel viciſſim repleo, vires exhauſtas repleo. Theophr. de cauſ. pl. lib. 2. Item ſuppleo quod deeſt. ſolep h. ſud. hiſt. l. 2. & Xen. Hell. 5.

Α'πλήρωτος, ὁ, ἡ, ὁ, qui impletus vel completus nõ eſt. Α'πλήρωτα ναυσὶ στρατεύματα, dicuntur remigia malè inſtructa & armata. Poll. l. 1. Exponitur etiam, inexpletus, inexplebilis.

Α'ποπλήρω, impleo, compleo. i. perficio, præſto, Herodian. li. 2. Ἀποπληροῦσι ἃ ὑπόκρισιν. imple promiſſa, Plat. l. 2. πλοῖα μὴ ἐπὶ ἱστίοις ἀποπλήρωσιν, compleas, & ad exitum perducas. Item expleo, ſatio, exatio.

Α'ποπλήρωσις, εως, ἡ, expletio.

Α'ποπληρωτὴς, οῦ, ὁ, qui aliquid cõplet & perficit: executor: Suet.

Δυσπλήρωτος, completu, ſeu perfectu difficilis.

Ε'κπλεόω, expleo, compleo. Ariſtid. Item ſuppleo. Xen. Pæd 6.

Ε'κπλήρωσις, ἡ, expletio, ſupplementum.

Συνεκπληρόω, (*decomp.*) vnà impleo vel ſuppleo, compleo.

Ε'μπλήθω, impleo.

Ε'μπλήρωσις, impletio, expletio.

Ε'πιπλεόω, ad mulco, vel ſimpliciter, impleo. Thuc. l. 7.

Η'μιπλήρωτος, dimidia ex parte impletus, ſeu cõpletus. Poll. li. 1.

Νεσπλήσαι, quo ferula impleta est Aeschin. in Prometh.
Πλεσπλησμός, iuuito completio que oneri infarcito.
Πλεσπλήσμα, quod oneri completo infarcitur, centoſ & omne redundans ac ſuperfluum. Dionyſ. Halicarn.
Πλεσπληστικός, expletiuus: vt ὄφελος πλεσπληστικὸν τοῦ συμβάντος apud Demetr. Phaler & alios.
Πλεσπλήρωμα, adimpleo, ſuperimpleo Xen. Pæd. 5. & Thuc. lib 7
Συμπλήρωμα, compleo, expleo. (actio.
Συμπλήρωμα complementum. Συμπλήρωσις ipſa completi
Συμπληρωτικός, coplen ſi vim habés, ad coplementū factūs.
Compoſita cum πλείων ex πλέω hac tm ex πλῆθος
Α'πλησίαστος, impleo, expleo. Od. ι. Ἡ μ' ἔμελλε ποτὲ ποσὶ πεδίλοις χαλκείοισιν Ἀλγέα πλησίστιος Luc. πολλὰς περιφορὰς ἐν ὀλιγωτάταις ἐπλησίασε. Et cum genit. apud Ariſtoph. in Nub. & Plat. in Apolog.
Α'πλησίασμαι impleor. apud Ceb. Theb.
Α'πλησιαστικός, expletiuus, implentiuus.
Α'πλησμονή, hominum multitudo, virorum amplus cœtus. Suid.
Α'πλήμων, inexpletus, infatiatus Hetych.
Α'πλητος, ὁ, ἡ, inexpletus, inexplebilis infatiabilis. Xen. Pæd. 8 ἄπληστος ἐμοὶ χαιρήσεται Sic ἄπλητος ἐπιθυμία. inexplebilis cruoris, apud Herodot. Et ſine genit. apud Plat. in epiſt. φιλεῖ φύσις ἀπλήτους fugere indefeſſo quodam ſtudio.
Α'πλήστως, inexplebiliter, infatiabiliter. Xenoph. Pæd. 4 ὡς μάλιστα ἐθέλοι πλησίστως ἄν τις αὐτοῦ, nulli voluptati infatiabiliter deditum eſſe
Α'πληστία, infatiabilitas, inexplebilis cupiditas. Plat. epiſt. 8. ἀπληστίᾳ ἐπιθυμίας. Et per ſe: τῶν ἀπληστίᾳ ἁλόντων. Hoeer. in Pa-
Α'πλήστευτος, ον, inexplebilis ſeu infatiabilis ſum. (nath.
Α'πλητος, idem quod ἄπληστος. Suid. Item numero infinitus vel magnitudine immenſus. Heſych. Pro eo ſyſtolen dicitur ἄπλητος, apud poetas, & Plut. de procrat. animi. ¶ Item ἄπλητος, qui adiri non poteſt, inacceſſus de qua ſign. vide in comp. ex πίλας.
Α'ποπλήσω, impleo, expleo. Item ſaturo, ſatio ſeu exaturo, exatio Γυμνασιαρχικὸν ἀποπλήσαι τὸ ὑμέτερον Euripin Alceſt.
Διαπλήσω, expleo, compleo. Nonn. Α'τειρὰ περὶ θέσφατα διαπλήσας ἐπεσσιν ϛ'.
Ε'κπλήσω, expleo, compleo. Herodot. ἐκπλῶσι ἢ νεῶν, lege implere. Euripin Hec. Θεοῦσα σῇ ἐκ ζῶσ' ἐκθυσῇ ἐκπλήσω βίον; Apud eundem, ἐξέπλησεν τὸν ἀμφορέα, exp. luit crimen. Et κίνδυνον ἐκπλήσας, exp perfunctus periculo.
Ε'κπλησμός, idem.
Ε'κπλήσω, impleo. Plat epiſt. 7. ἐκπλῆσαι ἱματίων, ſpe implere. Plut. in Pericle. ἐμπλησάσι τὴν πολιτικὴν χρείαν, qui pecuniis vrbem implent & locupletant. Sic & apud Theocr. idyll 25. ἐμπλήσατε γὰρ ἀστοῦ quum impleſſet lacte. Item expeo, exatio, exaturo Demoſth ἐπλήσατο ἀπὸ χρείαν, expleuit mentem eius. Ariſtoph ἐμπλησαι λόγων, verbis exple & exatia.
Ε'μπλήσωμαι, expleor, exatior, exaturor Ariſtoph. in Plut. μισθοῖς ἐμπλησθῆναι, nulla re exatiatus Et Xenoph. ἐμπλήσθη θηρῶν, venationib. exatior. ἐμπλησθῆναι, qui impleatur. Plut. in Pomp. ἐμπλησθῆναι ὕδατος, vt ſit ſatis ὑδάτων.
Ε'μπλησθῶ, impiendo, confertim. Nicand. in Alex.
Α'πλησθῶ, (decomp.) vicißim implere. Xenoph. πλὴν οἰκίαν ἀπὸ κτησαμένου πρὸ τοῦ σοῦ, implentes loco liberorum quos lugebat.
Ἐπίπλησις, æqualem plenitudinem habens, æqualiter plenus, Poll. lib 4. cap. 20.
Καταπλήσω, impleo, repleo, oppleo. Athen. l. 4 κατέπλησε τὸ χεῖλος ὃν ἐπίνομεν ἐκ.
Μυριοπλήθεια, infinitus numero. μυριοπλήθεις κάδους, apud Euripexponitur, varius & multiplex ornatus.
Οἰνόπλησις, vino plenus, i. vino abundans, vini ferax. Od. ο.
Παμπλήθης, confertus. Plut. in Pomp. & Xen. Hellen 6. Item permultus, quamplurimus. Demoſth. παμπλήθεις χρόνου, quamplurimum tempus. Et Gregor. παμπλήθειαι ἐνίκησαι, permultis nominibus.
Παμπληθία, ſeu vt Suid. πάμπληθις, cum tota multitudine quam plurimum pleniſſimè.
Παμπληθεί, confertim, per totam multitudinem. Luc. 23.
Περιπλήθω, impleo: vnde περιπλήθη, apud Xen in Hellen.
Πραμπλήθης, prægrandis, ingens. vel magnus. Od. ο. & apud Luc. Item perplenus, redundans, apud Plut.
Πολυπλήθης, multus numero.
Πολυπλήθεια, magna multitudo frequentia, item copia, apud Suid. Scribitur πολυπλησία, apud Poll. l. 4. c. 20. ex Demoſt. & Hyper. (Exod. c 5.
Πολυπλήθω, multus numero ſum, augeor & creſco numero
Συμπληθύω, vnà multiplico & augeo: item ſimul impleo, compleo. Xenoph. in œcon.
Συμπλήθω, idem.
Χειροπλήθης, q.d. ære impletus: armatus, vt χειροπλῆθες στρατιᾶς. Euripin Suppl.
Χειροπλήθης, manum implens. tam magnus vt manum impleat: vt χειροπλῆθες κερωνίς. apud Theocr. idyll. 26. Et τὸ χειροπλῆθες, quantam manu comprehendi poteſt. apud Dioſc. Li. c. 2. & alios medicos Græcos.
Χειροπλήθω, idem. Theoph hiſt. pl. l. 9 c. 4.

Compoſita ex πίμπλημι.

Α'ναπίμπλημι repleo, impleo. Plutarch de d. fera. adul. ἀναπίμπλη τὸ ἐμβρυϊκὸν σπέρμα ἐπιρρεῖ. Et Chryſoſtom. ἵνα σφᾶς αὐτοὺς ἀναπλήσωσι κακῶν.
Α'ναπίμπλαμαι, impleor, repleor. Suid.
Α'ντιπίμπλημι, vel ἀνθιμπλάω, impleo, expleo. Item ſatio, ſaturo Plut. ἀνθιμπλᾶν δυμοῦ, ſatiare ſe iram.
Ε'κπίμπλημι, ſeu ἐκπιμπλάω expleo, compleo. Euripin Suppl. ἐξέπλησ' ἐξετάσεως πόθῳ. Idem in Iphig. Taur. ὀφρ' ἐκπίμπλαμαι θυσίας τοῦδε. repleor, & c. Idem in Helene. ἐξέπλησ' ἡδονὰς μάταιος βίβλος καλῶν ὑφασμάτων.
Ε'μπίμπλημι, ſeu ἐμπιμπλάω, impleo. Iliad ο. ἐμπιμπλᾶ πᾶσαν ἐπὶ ῥινὸν ἐϋτμητον βοείην fluenta tua impleas Aruſid ἐμπιμπᾶσι ζωῆς τὴν δύσκλειαν apud Plut. in Oth. ἐπιπίμπλαται φόβου τὸ στράτευμα impletus metu.
Ε'μπιμπλάομαι, ſeu ἐμπίμπλαμαι, impleor Xen. Pæd. 4 πάντων ἀγαθῶν ἐμπιμπλάμενοι. Item expleor, exatior. Aeſchin. in Ctel. ἐμπιμπλάμενοι τῆς δυσκλείας ὑμῖν ἀλλὰ τῆς εὐξυνίας. exatiatus poetæ ſeu libi centia.
Decomp. A'ναπιμπλάσθαι, vide in comp ex πίμπλω.
Διαπιμπλήμι, ſeu διαπιμπλάω & διαπίμπλαμαι, impleo, ſatio. Hetych.
Τ'ὑπερπίμπλημι, ſupra modum impleo. Xen. Pæd. 1. ὑπερπιμπλάσθαι τοῦ δεῖν, nimio cibo augeri.
Καταπίμπλημι, ſeu καταπιμπλάω, repleo, oppleo impleo. Athen. l. 4. Κατάπιμπλαμαι, impleor, oppleor, repleor. Plut. κατεμπιμπλάμην, opplebo.
Τ'ὑπερπίμπλημι, ſupra modum impleor. Hippocr. de nat. hom.
Τ'υποπίμπλημι, impleo, repleo.
Τ'υποπίμπλαμαι, compleor, oppleor, repleor Dioſc. lib. 5. c. 83. ὑποπιμπλάμενα ἕλκεσι, balatu completur. Sic & Plut. in Pericle. ὑποπιμπλάμενος τῆς μανικῆς ἰσχύος, impletus cognomine meretorum.
Δ'απλοῦς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Πλεῖμαι, &c. vide πίμπλαμαι in Hyle.

Π Α Ε'Τ Ρ Α', ας, ἡ, latus, coſta. Soph. Πλευρὰ δαΐδος ὑπὸ πλευρᾶς. Dioſc. l. 5. c. 73 πλευρᾶς πόνος lateris dolor. pl. tralcibus ra. colit. Il. ψ. νιὸς πλευρὰς τε ῥήξαντα Sic & Hom. & Tribus & rebus mammatis. Plut. de aud. πλευρᾷ καθηγεῖσθαι δίκης κίνησις. Sic apud Ariſtoph. πλευρᾷ πεδήσας Et πλευρὰν παταγεῖν apud Dion. de ſitu orb.
Πλευρὰ, ἡ, idem. Dioſcor. l. 4. c. 117 ὑπὸ δὲ ταῖς πλευραῖς ὑπὸ τὰς πλευρὰς, idem quod πλευρά. Il. ξ. Soph. in Trachin. Dolor & de rebus inanimatis. Soph.
Πλευρᾶσθαι, à litere, vel de lateribus.
Πλευρᾶτις, ὁ, ἡ, lateralis Poll. l. 2. Form. πλευρῖτις ſæpe abſolutè ſumpturpro πλευρῖτις νόσος vt apud Athen. lib. 10. Act. lib. 1. c. 56 Alex. Trall. lib 6 cap. 1.
Πλευρῖτις, ἡ, pleuritis ſeu quis lateris morbo Laborat. Dioſc. l. 2. cap. 96. Aegin. lib. 3 cap. 33.
Εὐπλευρος, ex obliquo. Ionice pro πλευρός, per aphæreſin. Iliad ε. & apud Ariſtoph. in Anib.

Compoſita.

Α'πλευρος, ὁ, ἡ, latus non habens vel latus nullo auxilio ſibi habens. Heſych Exponitur &, fulcro carens.
Βουπλευρον, τὸ, bupleuron herba, de qua Nic. in Ther. & Plin lib.
Ε'ξαπλευρος, lex latera habens. Phryn. (
Ε'μπλευρος, latera plena habens: in Geopon.
Ε'μπλευρόω, in latus alicuius inſilio, coſtas alicuius inſilio vnde ἐμπλεύρωσις apud Heſ ex Soph. captuis.
Ε'πιπλευρος, qui ſupra latus eſt ſeu latera, coſtis ſuperiacens. ἐπὶ τοῖσιν πλευρὰ, lateram ſuperior pars, locus ad mammillas alis Hetych.
Ε'πιπλάπλευρος, qui ſeptem latera habet. Item cui ſeptem coſtæ ſunt. ἐπιπλάπλευρος, à quibuſdam etiam dicta fuit plantago maior, vt eſt in append Dioſc.
Εὔπλευρος, qui bonis firmisque lateribus eſt.
Ἰσόπλευρος, qui æquabilibus eſt lateribus, ſeu æquales coſtas habens. vt τρίγωνον ἰσόπλευρον, apud Ariſtot & Euclid.
Μεσόπλευρος, ſeu μεσοπλάνιος, qui in medio latere eſt. Et ἐπίπεδον πλευρὸν, mediæ coſtæ. roll. l. 2.
Παχύπλευρος, qui ad latus ſeu coſtas eſt. (
Περιπλευρόω, περιπλεύρωμα quæ tegūt equorū latera. Xen. pæd. 8.
Ταυρόπλευρος, cuius latera in longum latúmve tenſa ſunt Epigr.
Τετράπλευρος, ἰωστuor latera ſeu coſtas habens: vt τετράπλευρον ἀσπίδιον.
Χθαμάπλευρος, ærea habens latera. Soph. (apud Eucl.

Π Λ Ε' Ω, & Ionice πλείω, Ε'πλεύσω, nauigo. Od. ο. Ε'πλέομεν ἐξ Ἀθηνέων πλείω ἔμπνοα ποιπνύοντες. Xen. pæd. 8. ὅσοι τὴν θάλατταν μὴ πάνυ δυνάμενοι πλεῖν, ἢ μὴ πάνυ ἐπιστάμενοι πλεῖν. Erean praep.

---

præpoſitionibus: vt apud eundem Hellen. l. 1. ἐπλεῖν ὅπῃ λέοιεν ἕκαστοι. Ibidē, Νῦν Ἀδικάδες πλέοντες. Euripid in Troad. Πῶς κρυπτὸν πλεύσωμεν, ἀνεὶ πρὸς δῆλα σώματα. Exponitur etiam, nauiculariam exercco, apud Demoſth. ¶ πλοῦ eſt etiam nomen contractum ex πλόιος à πλέω.
Πλεῖν, (med.) ἐπλεῖτο μοι, & Atticè πλευσοῦμαι, idem quod πλέω. Thuc. l. 1. εἰ δὲ τὴν Κέρκυραν πλευσεῖσθαι φοβοῖντο (paſſ.) vnde πλοῖμος ὁ τῆς θαλάσσης mare quod nauigatur. Luc. in Cauc. Et πλωτὸς, ἡ, ὁν, nauigatum mare. Xenoph. Pæd. l. 6.
Πλεῖσις, ἡ, nauigatio.
Πλεῖστικός, & πλευστικός, nauigabilis. item nauigationi accōmodatus, nauigationem promouens: vt πλευστικὸς ἄνεμος, apud Theocr. idyll. 13.
Πλοῦς, & per contractionem πλοῦ, ὁ, nauigatio curſus. Theocr. idyll 19. Τὸν δὲ κρατίστου πλοῦν ἐφορῶντες ἀνέμου. Thuc. lib. 1, οἱ δὲ Κερκυραῖοι τὸν τε πλοῦν ἐποιοῦντο. Hinc & ὁμόπλους & πλοιοπρουερhibiter dicitur, apud Ariſtot. ethic. 2. cap. 8. Interdum exp expeditio naualis: vt apud Soph. ὃ δὴ τόν, ὃν πλοῦν ἐπέβαμεν. ¶ improprie de terreſtri dicitur itinere apud Nic. in Ther.
Πλοῦς δέ, ἡ, mare nauigabile. Suid.
Πλόος, & πλόημι, poeticè: idem quod πλοῦς. Odyſſ. ε. τὰ οἱ πλόον ἐπέρασσε. Hinc & imperat. πλόασθε, apud Apollon. Et Aor. ἔπλωσε apud Herodot. item nato, fluito: vt Il. φ, πολλὰ δ' ὑπὸ πλῶτο νεκρὰ ποταμοῖο ῥέοντα φλόῃ.
Πλωΐζω, & πλωΐζομαι, idem quod πλέω prius apud Heſiod. in Erg. poſterius apud Thuc. Strab. & Luc. Scribitur & πλοΐζομαι, apud Suid.
Πλωΐμος, ἡ, ὁ, nauigabilis, nauigationi idoneus: vt πλοΐμοι τόποι apud Demoſt & Thucyd. Pro eodem ſcribitur & πλοΐμος. apud Dem.
Πλώιμος, idem vt πλωΐμος & πλωτός. Apud Soph.
Πλωτός, idem: vt θάλαττα πλωτὸν. Phil. de mūdo. Apud Homer. Odyſſ. κ. πλωτὸν δ' ἀ quibuſdam exp. inſula ſita in locis eu qui nauigari poſſunt: ebque id celebrib. ab aliis, quæ circumcirca nauigari poteſt, nec (vt aliæ inſulæ) petras marinas occultatas habet. Vide Euſt. ¶ Interdum ſignificat, natalis: vt πλωτὰ ζῶα, apud Phil. Peculiariter πλωτὸν dictæ ſunt anguillæ quædam in Sicilia. Lat. fluuiæ: de quibus Poll. Plin. & Macrob. ¶ Inuenitur & πλῶτος, mugiles pisces: tanquàm à nominat. πλῶτος de quibus vide Athen & Euſt.
Πλώτης ἰχθύς, à πλέω, nauigator. Item natator. πλωτῆρ, ῆρος, ὁ, idem. Mutxus in Leand. Significat etiam nautam, apud Ariſtot. poet. l. 3. & rhet. 2.
Πλωτικός, nauigationi vel natationi aptus. Item qui nauticæ rei dat operam. Plut Sumitur & pro mercatore, in dialogo qui inſcribitur. Axiochus.
Πλωτὸς ἐπὶ ξύλοις, à πλέω, idem quod πλωτός. Apoll Rhod.
Πλῶτις, ἡ, nauigium Thuc. πλοῖα καὶ πλωτίδας.
Πλωτίδιον, τὸ, nauigiolum. Xen. Hell 4. ¶ Item calceamenti hebris genus. Poll.

Compoſita: ac primùm ex πλέω, cum præpoſitione.

Α'πλέω, (q.d. nauigando aſcendo) prouehor in altum è portu ſoluo, ſoluo. Xen. Hell. 4. ἦκεν τῇ ἀπεστάλη τῶν τὸ φαρμάκου αἰσθομένων τοῦ δὲ ἀφικομένου. Thuc. ἀπαπλεύσαντες Χίου Σκιάθου τε ἐπὶ Νάξου. ¶ Exponitur &, fluito, innato: apud Alexandr. Aphr. τὰ ὑδατα ἀπλεῖ ἀνθρώπων ἐπὶ ἡμέρας εἰκοσιπέντε.
Α'πλοῦς, & contracte ἀπλοῦς, nauigatio eius qui ſoluit è porta. Exponitur &, renauigatio, remeatio quæ fit naui.
Ε'παπλώω, (decomp.) idem quod ἐπλώω Xenoph. Hell. 4. ἐπαπλώσαντες ἐκ Θάσου, ἐπὶ τὴν ὑπερκειμένην ἤπειρον κατέπλεον.
Α'ντιπλοῦς, contrà nauigo, naui occurro.
Α'ντιπλώω, dicitur eſſe nauigatio quæ fit auerſo vtrinque remoti actu & impulſu: metaphorice autem accipi pro æquabilitate & paritate: vt apud Polyb. ζυγοστατοῦμεν ὅτι πολὺ ἀντιπλοῦς ἐστὶ τὰς κίνησιας λόγον ἀεὶ τὸ πολιτεύμα.
Α'πλώω, abnauigo, naui feu nauigio id fit celo: oram ſoluo. Thucyd. ἀπὸ σκοπιοῦ ἐπ' οἶκον. Exponitur & renauigo, remeo. Dicitur & κατοικίζεσθαι, de terreſtri itinere: vt apud Ariſtoph. ἀπὸ ταυτὶ τὸ τυμβίον.
Α'πόπλοος, & contracte ἄπλους, diſcenſus alicuius oram ſoluentis. item renauigatio, remeatio.
Διάπλω, (q. d tranſnauigo) nauigando tranſeo, traiicio, tranſmitto. Exponitur &, enauigo, i. trancio nauigando. Herodiā. l. 1. ὃς ἓξ ἡμέρας καὶ νύκτας τὸ πέλαγος ἐν τῷ τετράγλῳ. Luc. in Hermot. διῆλθον ἐπὶ τὴν ἕτερον ὀθόνιον θαλάττης. Metaphoricè apud Herodot. ἐπὶ τοῦτον διαπλώσαντες τὸν βίον ἔβη.
Διάπλοος, & διάπλους, traiectus vel traiectio, tranſmiſſio.
Ἐπιπλώω, (decomp.) vt ὑδατοπλοῦς ποταμὸς, fluuius qui nō poteſt aduerſus aqua nauigari Strab.
Ἐπαφίημι, (decomp.) ſuper traiicio. Exponitur & ſimpl.

Εἰσπλέω, (q.d. innauigo, nauigando ingredior) adnauigo. Luc. in Ipæig. Taur ἐξενίσω πόρον ἐσπλεύσαντας. Exponitur & ſimpl. Herodot. de mundo εἰσπλοῦν τὸν ἐς ἕω πλοῦς γίνεσθαι.
Ἔκπλοος, & ἔκπλους, adnauigatio, ingreſſus nauigantis. Exponitur &, locus per quem introeunt naues in portum. Thucydid.
Ε'κπλέω, enauigo, è portu exeo, ſoluo Dem ἔσπ δ' ἐκπλεῖν ἐξεῖναι ἐστίν. Thuc. μὰν' ἐκπλεῖν μηδὲ μίαν ἐᾶσθαι Euripin Hec. συνεπλεῖ πᾶς ὁ ἀμαθὴς ἐκπλοῦς χρόνος. Apud Suid ἐκπλεῖν σωτηρίας τῆς ζημίας metaphorice dicuntur mente alienati & ea egreſſi, tanquam è portu, ſeu ſtatione.
Ε'κπλοῦς & ἔκπλους, enauigatio, eruptio. Plat. in epiſt. & Thucydid.
Decomp. Α'ποπλοῦς, contrà enauigo, viciſſim ſoluo: vel claſſe obuiam eo nauigantibus. Thuc. l. 4.
Διέκπλοος, erumpo per mediam claſſem hoſtium. Διέκπλους & διέκπλους, eruptio huiuſmodi. Thuc. & Xen.
Ε'μπλέω, enauigatio aduerſus aliquem.
Συνεκπλέω, ſimul enauigo, ſimul ſoluo.
Ε'μπλοῦς, (q.d. innauigo: vt apud Herodot. εἰλίσσοντο πᾶσαν ἐπὶ νεῶν, in naue nauigabant, nauibus vehebantur. Apud Phil χαρᾶς ἐμπλεῖσθε μυριόφορος ναυσὶν ἐμπλεύσας, ſimpliciter, nauigatur. ¶ Item ἐμπλοῦς, innato, fluito. Alex. Aphr. ἐμπλοῖαι ἐν τῷ ὑγρῷ ζῴων.
Α'νέμπλοος, ὁ, ἡ, (decomp.) nauis non nauigans, i. ſtans ſeu quieſcens. Nonn.
Ε'μπλέω, nauigo in, i. aduerſus, claſſe inuado, ſeu tendo aduerſus. Thuc. l. 1 αὐτοὶ δ' ἐθελοντὴς ἐπέπλευσαν τοῖς Κορινθίοις. Exponitur &, applico, appello: vt apud eundem ἄλλο ἔτος ἐπέπλευσαν τῇ Σικελίᾳ. ¶ Item innato, fluito: vt apud Diosc. ἐπέπλευκε γὰρ, ἐπὶ Alex. Aphr. ἡ χολὴ ὅταν ἐπέπλευσε τῇ κύστει τῆς χαρᾶς.
Ε'πίπλοος, ingreſſus nauis. Thuc.
Ε'πίπλους & ἔπίπλους, nauigatio aduerſus aliquem, aduentus claſſis hoſtilis. Exponitur & ſimpliciter, incurſus, conſtictus. Thuc. l. 3. ¶ Apud medicos ἔπίπλοος ἐ. & in neutro gen. ἐπίπλουν appellatur omentum: quòd duodeno intestino adhæreat, reliquis autem intestinis prætendatur, & quodammodo innatet. Poll. l. 2.
Ε'πίπλωτις, exp. ſuppellex: vt quidam interpr. mobilia bona. Pauſan. apud Euſt. ἔπίπλωτα dicit eſſe κτήματα τὰ μὴ ἔχοντα πάγον τὸν κατ' οἶκον κτῆσιν τὴν διακριβῶς πλοῦσιν. Idem tamen Euſt. ἔπίπλωτα appellata eſſe ſcribit ἐπὶ τῆς ἔπίπλοος. τὰ εἰσκεί ἔπίπλοα ἐν τῇ ἀφετηριάδῃ. Reperitur & ſingul. num. ἔπίπλωτον, apud Harpocr.
Ε'πιπλοῦς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.
Ε'ντιπλέω, (decomp.) viciſſim nauigo aduerſus aliquem.
Καταπλέω, q.d. nauigando deſcendo: nam deuchor in terram, appello in portum. Herodian. lib. 3. κατέπλεον ὡς ἐμὲ ἐπιστολαί. Apud Demoſthen. κατεπλεύσας, exp. regreſſus. Apud Theophr. de cauſ pl. l. 4. κατεπλέοντος δ' Ὑδάσπου ποτὲ, exp. frumenti quod Athenas nauigio vehitur.
Καπέπλεω, & κατέπλως, nauigatio qua deſcendimus ſeu deuehimur aliquò, appulſus. Item locus ad quem appellimus ſeu applicamus, portus.
Παραπλέω, præternauigo, præteruehor, oram lego. Plut. παραπλέον τὴν χώραν. Exponitur &, traiicio: vt apud Thucyd. παραπλεύσασι ἐς Σικελίαν.
Παράπλοος & παράπλους, prætermauigatio. Item traiectus, Thucyd l. 1. & 2.
Decomp. Α'ντιπαραπλέω, viciſſim prætermauigo: vel, aduerſus hoſtem tendens prætermauigo, ſchol. Thucyd.
Συμπαραπλέω, ſimul adnauigo.
Περιπλέω, circumnauigo, nauigando obeo, ſeu ambio. Apud Dem. περιπλεῦσαι Πελοπόννησον, exp. claſſe circumdare.
Περίπλοος & περίπλους, circumnauigatio. Thucy. l. 8. Interdum adiectiuè, qui circumnauigari poteſt: vt περίπλους γῆ, apud eundem l. 2.
Ε'κπεριπλέω, (decomp.) circumnauigo. Arrian. lib. 6. ἐκπεριπλεύσας τὸν κόλπον τὸν Περσικόν.
Προσπλέω, (q.d. prænauigo) prior nauigo: vel in nauigatione priorem locum obtineo. polyb. ἀπηρίσθησαν οἱ προσπλεῖν μέλλοντες.
Προπλοῦς, & προπλους, vt προπλοῦσαι, naues quæ antecedunt, ſeu quæ præmitti ſolent ad explorādum: præcurſoriæ naues, & exploratoriæ. Thuc. l. 6.
Προσαπλέω, adnauigo: vnde προσαπλέουσι νῆες, aduentantes naues. Thucyd. l. 1.
Συμπλέω, (q.d. connauigo) vnà nauigo, nauigationis ſocius ſum. Euripin Iphig. Taur. οὔτ' ὢν ξυμπλεῖ σ' ἐμοῖς μόχθοις χρεών. Σύμπλοος & σύμπλους, qui nauigat vnà nauigationis ſocius. Idem in Helene. Α' χρῆν θ' ὑμᾶς σύμπλους πόσει.
Σύμπλοια, (q. d. connauigatio) nauigationis ſocietas.
Συμπλοϊκός, q.d. connauigatorius: vt συμπλοϊκὰ φιλίαι, amicitiæ quales eſſe ſolent inter nauigationis ſocios. Ariſtot. eth. l 8.
Υ'περπλέω, ſupernauigo.
Υ'ποπλέω, q.d. ſubnauigo, Exponitur ſublego. Act. Apoſt. c. 27.

Composita in πλέω *et* πλεύσομαι *definentia, sine praepositione.*

Α'γχιπλὴς πέρᾱ, nauigatio qua propinqua tantum loca permeantur, i. breuis & non longinqua. Eurip. in Iphig. Taur.

Α'κρίπλως, ὁ ᾱ, in superficie natans, in summa parte innatans. Galen apud Hippocr de morbis, l. 1.

Α'λίπλοος, per mare nauigans. Iliad. *μ.* ἁλίπλοα πείσεαι, muri supernatantes mari, vel muri in mare demersi: ita vt illis mare supernatet.

Α'μφιτερόπλους, vt γῆ ἀμφιτερόπλους, terra ad quā ab vtraque parte nauigari potest. Α'μφιτερόπλους ἠιόνες, vel ἀμφίρυτον, quod vltro citróque est traiectitium.

Α'ναεσίπλους, nauigationis inexpertus, seu imperitus. Luc.

Α'πλοῦς & ἄπλωτος, nauigatione carens, vel non aptus nauigationi, innauigabilis: vt ἄπλους θαλάσσα. Demosth. pro corona, & ἀπλοϊστέρων ὁδῶν, apud Thucyd.

Α'πλοια, (q.d. nauigationis impossibilitas) tempus quo nauigari non potest. vnde, ἀπλοίᾱ χρῆσθαι, nauigare non posse, nauigandi facultatem non habere. Euripid. & plurali num. ἄπλοιαι Herodot.

Βραδύπλως, tarde aut vix nauigo.

Δύσπλοος, nauigatu difficilis: malè fidus nauibus.

Ε'ρατοπλοεῖν, in amore nauigare. Epigram.

Ε'τερόπλους, ab altera tantùm parte nauigationem præbens.

Ε'τεροπλοῦς δάσεων vel ἀφύσεως, quod in vnū duntaxat commeatum est traiectium: quum commeatus tantùm periculū fœnerator suscepit. (bens.

Εὔπλοος & εὔπλους, nauigatu facilis, nauigationem facilem præ-

Εὐπλοία & εὔπλοια, lonicè apud poetas, & εὐπλοίης (q. d. nautionis facilitas) fœcunda nauigatio. exponitur &, tranquillitas maris seu tranquillum mare.

Ε'υπλοία ῶν, nauigatione prospera vror, seu fœcunda. Greg.

Κοινόπλοος & κοινόπλους, cui communis cum alio est nauigatio, nauigationis socius. Et κοινόπλους ὁμιλία, cœtus eorum qui nauigationis sunt socij.

Ο'μόπλοος & ὁμόπλους, nauigationis socius: in Epigr.

Ο'μόπλοια, nauigationis societas.

Περίπλους & περιπλώς, primò nauigationem experiens, primò nauigās: vt ἵππος περιπλώσιος. Od. θ. Et τειῶν περιπλώς, apud Eurip. in Helen. Apud Xen. περιπλοι de nauibus dicitur quæ in acie primæ erant.

Ταχυπλοΐα, ῶν, celeriter nauigo. Polyb.

Composita ex πλόω.

Α'ποπλόω, idem quod ἀπέπλευσα. Exponitur etiam, soluo classem, item renauigo, remeo.

Α'πλωτος, innauigabilis.

Δακρυπλώω, lacrymis exundo. Od. τ.

Διαπλώω, pro διέπλευσα: vt apud Apoll. Rhod. ἐξὸς κρύσταλλα κλᾰδὸς Νειλιπλώοντες. Et metaph. διαπλώσαντες βίον, qui vitæ cursum confecit, q. d. qui vitæ nauigationem confecit, qui vitam transmisit.

Ε'κπλώω, idem quod ἐκπλέω, enauigo, vnde apud Apoll. πότνια συμπληγάδας ἐξεπλωμένη. Apud Herodot. metaphoricè, cū gedit. ἐκπλώσαι φρενῶν, de iis qui mente sunt alienati.

Διεκπλώω. (*decomp.*) idem quod διαπλέω.

Ε'πιπλώω, q. d. supernauigo: vt ὑπερπλώειν πόντον, nauigare supermare, nauigare mare. Ilia. *β.* Legitur etiam ὑπερπλῶ: vt Iliad. *ζ.* ὑπερπλὼς δυρὰ πάντα, quod quidam factum putant à themate ὑπερπλῶμι: alii dictum esse pro ὑπερπλύσας. Interdum nauigo aduersus: vt ὑπερπλώσαντες σφι Herodot.

Παραπλώω, idem quod παραπλέω: vnde παραπλώσαντα ταῦτα: & particip. aor. 1, παραπλώσας.

Καταπλώω, naui deferor seu deuehor. Vnde participium καταπλώσας, apud Herodot. lib. 1.

παραπλῶ, iuxta viam sto aut ambulo. Hesych.

Ὑπερπλώω, idem quod ὑπερπλέω.

Φερεπλώω, idem cum φερεπλέω.

φερέπλωτος, nauigabilis.

πλοῖον, vide in πλοῦς. πλοΐ'ως, in πλόος.

πλοῦς, &c. in πλόω. πλοῦσ, &c. in πλόος.

πλόστης, &c. in πλόω. πλόμος, &c. in πλώ.

Η Α Η'Ν, (aduerb.) præterquam, nisi. Soph. οὐκ ἄρ' Α'χαιῶν ἅδε πρεσβεύει, πλὴν ὅδε: Iocr. in Panath. πᾶς τὰς πλὴν τοῦ μετεχόντας Interdum sequente ἤπερ: vt apud Aristot. hist. an. l. 3. πλὴν ὅτου ταῦτα κριθὴν οὐ φέρουσι. At πλὴν ὅσον, exp. nisi quòd, præterquam quòd: vt apud Synes. πλὴν ὅσον ἐνδεέμλω. Interdum sequente εἰ. vt Plat. de rep. li. 2. πλὴν εἴ τι ἐπίσταμαι ἐγώ. Sic & apud Theophr. & Naz. πλὴν ἀλλ' ἢ, exp. nisi si, apud Aristot. metaph. l. 1. ¶ Præcedente δήπου, seu δῆτα, seu ἄλλο, exp quàm: vt apud Aristoph. in ran. ἢ γὰρ ὅστις δῆτ' ἀνὴρ πλὴν ἐμοῦ. Iocr. ad Phil. ἐκεῖνο δῆτα πλὴν πάσχομεν. Sic & sequente infinitiuo. Plat. in Minoe, πλὴν εἰ τινὲς ἦ λόγων ἢ ἔργων ἐξαμαρτάνειν. Quem sæpius præcedit δῆτα, vel τί δῆτα. Demosth. τῶν δῆτα τί πλὴν ἀσυζύγων φάσκοις, ¶ Cum genitiuo significat, præter: vt Aristoph. οἱ δ' ἀπαντᾶν τοῦτο πλὴν γε Θεοφόρου μόνου. Et Gregor. πλὴν δήτε ἄλλης ἄπαν. ¶ Πλὴν, πλὴν ἢ, πλὴν ἀλλά, verum tamen, attamen: vt in epist. ad Corinth. c. 11. πλὴν οὐκ αὐτῷ γυναῖς γυναικός. Et Arist. eth. l. 2. πλὴν ἐν ἐκείνοις ἐς ἐμοίζει Luc. πλὴν ἀλλ' ἀπῆν. ¶ Πλὴν significat etiam, sed, verum: vt Herodian l. 3. πολλὰ ἐφιεσαι ἀπέκτεινε πλὴν ἐμοῦ μόνου. ¶ Item cæterùm. Epigr l. 2. πλὴν ἐμοὶ φίλον τὸ ἀφρὸς πόδας αἰθρίοις ἔσχε. ¶ Πλὴν, itaque in ep. ad Ephes. ὑμεῖς δὲ κἀγὼ ἵνα, ἵνα δὲ πλὴν ἑαυτὸν γνωμεν κτλ. ἐγκαταλείπω τὸν πλὴν ἐκεῖ, exp. si modò. Reg l. 3. c. 8. πλὴν εἰ καὶ ἐγκαλέσῃ τὸς ὑβρεῖς αὐτῆς.

πλὴξ, πλῆξις, vide in πλήσσω πλῆκτρ &c. in πλήξ.

πλήκτης, &c. in πλήσσω. πλήγμα, &c. in πλήξ.

Η Α Η' Σ Σ Ω vel πλάττω, F. ξω, percutio, ferio. Il. υ, & alibi. πλῆξε κραδίην ὑπὲκ θώρηκος μάχης. Il. β. πλῆξεν δ' ἵππους ἐλάτῃ ἠδὲ κύνεον. ¶ Item frango. Hes.

πλάσσομαι, vel πλάττομαι, percutior, ferior, pulsor. Xenoph. Hel. 7. ὁ δ' ἵππος πληγαῖς, σφακελίζων ὑποπίπτει τῷ Κύρῳ. Dicuntur metaphoricè, & qui calamitatem aliquam acceperunt, aut eam ciadem in bello. Thuc. l. 8. ἐκ πολλῶν τῶν ἀφ' ἡμῶν πεπληγότων. Interdum πεπληγὼς, percussus, perturbatus: Plat epist. 7. πεπληγὼς τῷ λεχθέντι. Item frangor, apud Greg. ¶ Item pro actione: cutio: vnde πλῆξις pro πλῆγος, qui percussit. Il. Ἐκτορ. medi πέπληγα. percussi. Odyss *κ.* πεπληγὼς ἐκ πολέμοιο. Vsurpatur etiam πέπληγα etiam in passiua significatione, apud Dioscor. πεπληγὼς πόρος, percussus locus.

πλαγή, ἡ, plaga, ictus, vulnus. Aristoph. in Vesp. & Eurip. in Troad.

πλῆξις, (q.d. percussor) stimulus quo boues pungunt.

πλῆξις, εως, ἡ, ipsa percutiendi actio. Gal.

πλήκτης, ὁ, percussor, qui promptus est ad verbera percutiēda. l. 1. ep. ad Timot. c. 3. & ad Tit. 1. Exponitur etiam, pugnax, apud Plut.

πλῆκτικὸς, ὁ, percussus, ictus. πλῆκτικὸς, qui percutiendi seu ferendi vim habet. item pugendi vim habens, mordax. Dio lib 1.

πλήκτιζομαι, vsque ad plagas venio in altercatione: dico dior, pugno. Il. φ. ἀφ' ὧν πλήκτιζε ὃ πολὺς ἐξέχυτο δῆρις ἀνδρῶν. Exponitur & lasciuio: apud Dionys. item affectus mouens commiserationem inducio.

πλῆκτρον, τὸ, q.d. percutiendi instrumentum. Interdū de tica seu flagello dicitur: vt apud Eurip. πλῆκτρ' ἐκ χερὸς ζηλήτωσαν κῶνον μουσεῖον. Apud eundem fulmini etiam tribuitur. ἐκ citbara sic nominatur ib quo fides eius pulsantur: vt apud Hom. hymno in Mercur. & Aristot. in polit Lingua enim sic vocata traditur, quod aerem pulset, sicut plectrum fides citharæ. ¶ Apud Herodot vsurpari traditur pro instrumento, quo vtebantur Assyrii ad fabricanda nauigia. ¶ Sic & appellant calcar galli gallinacei, apud Aristoph. in Auib. vnde proverb. αἰεὶ πλῆκτρ' ἀμωσιτόμους. A' cuius calcaris gallinacei forma similitudine πλῆκτρον dicitur pr ocessus vnus ossis humeri, ab inferiori eius parte exoriens, solidus, oblongus, & subulis instar stylographii, vel acus. ¶ Femoris πλῆκτρον dicitur locurri caput femoris coxæ acetabulo inseritur. Poll lib. 2.

πλαγιάσιμα, plaga. ictus, vulnus. Il. *α.* ὑπὸ δὲ σφι πυκνὰ ἔπιπτε βέλεα διαμπερές. Xen in Lac. pol. λίνος πᾶσι πεποιημένος κεφαλὴν ὑπὸ πλῆγα. Plut. de Alex. fort lib. 2. ὑπῆρχε κατὰ τὸ κέρας ὁ πλήγας φυτώσας. Herodian. lib. 1. κρὶ ἐς μετέπειτα ἡ κατὰ κεφάλης ἐπὶ τὸ πλαγίου, vel in fronte vel in corde fauciabat. Vox etiam philosophis dicitur esse πληγὴ σύμπτωμα διηχές. Plut. symp. 8. Apol Alex. Aphr. tonitrui etiam tribuitur. ¶ Apud medicos impulsu; sic dicitur mortus arteriæ tactui occurrēs. Gal. ¶ Metaphoricè pro clade. seu ingenti clade vsurpatur, schol. Thuc. Et pro alio damno seu iactura rei alicuius. Greg.

πλήσσων, τό, baculus: sic dictus ὑφ' τὸ πλήσσειν. est enim aptus ad percutiendum. Hesych.

πλησίος, ὁ, fabr. Idem. Ac πλησίδης Apollonio Arg. lib. 1. idem est quod συμπλησίδης, concurrentes & mutuo concutiē se ferientes petræ.

πλήσσω & Doricè πλάσσω, flagellum ὑφ' τὸ πλῆσσε. Etymol. Eurip. in rheso, χρυσῆ δ' πλάσσω κέντρα ζυγώμασι πῶλοι ἅρμα πέμπειν δόλιον. Cic vertit, *Sin grauss sucuerit ſub hemerę flamme tempus.* Apud Apoll. Arg. 2. ναυσὶμις ἐμπλήξασιν ὀνειρ. exp. se mutuo concursu & impetu collidentes. ¶ Item obstupefacio, attonitum reddo: Eurip. in Alc. Η' πάντομός με δεῖ πεπληγέναι;

Ε'κπλῆξις, stupor, stupiditas. Exponitur &, vecordia: apud Gal Therap l. 1. Item pauor, apud Aeschin.

Ε'κπλήσσω, stupore perculsus: vel stupidus, vecors, stolidus. Plut. in Rom. & in Dione. (Od. 9

Ε'κπλήκτως, stupidè, vesanè, stolidè: Thuc. Ε'κπλήξιππος, idē.

Α'νεκπλήκτως, (*decomp.*) idem quod ἀνεκπλήκτως.

Ἐπιτίθεσθαι & ἐπιπλήττω, obiurgo, increpo, castigo verbis. Plato in Polit διαρρεῖ δὴ πάνυ μόλις ἔτι μνησικακίᾳ ἐπιπλαττόμενος μοι τὸ σὸν ἐπιπλήττειν ἐπιδεῖται. Hocrat. παπαιάξας τῆς ὀργῆς ὑπεπλήττετον. Herodian. τοῦτ' αὖθις ἐπιπλήσσων, ὅτι τὸ ὀπτικὸν ἐπιπλήττων. preces castigationibus admiscens.

Ε'πίπληξις, obiurgatio, increpatio, reprehensio Phil.

Decomp. Α'νεπιπλήξιτος, ὁ, reprehensionis carentia. Α'νεπίπλητος, inculpatus, irreprehensus. Suid. Α'νεπιπλήκτως, irreprehensè, inculpatè. Hesych.

Περιεπλήσσω seu περιεπλάττω, q. d. præcastigo castigo & reprehendo præueniendo castigationem & reprehensionē alterius. Aristot. rhet. 3. ἵνα δὲ αὐτὸς αὐτῷ περιεπλάττων.

Ἐκπλήσσω, & περιεκπλήττω, percello, obstupefacio, in stuporem adduco. Demosth. pro cor. ἐδεῖ μὲν ἐκυτῷ φίλως θρασεῖς ποιῆσαι τῷ

Α'ποπλήσσω, percellor, obstupefio &c Il. β. καταπλήσσεται ὁ πατὴρ Thuc. καταπεπληγυῖαι τῇ πολέμῳ. Et καταπλαγείς τινι διώκειν. apud eundem.

Καταπλοκμός, exp obiurgatio. Ecclesiast. 21.

Κατάπληξις, q.d. obstupefactio: stupor, consternatio mentis: mens attonita. Thuc.

Κατάπλῆξ, ῆγος, ὁ, perculsus, obstupefactus, consternatus. item qui pauidus est, vel valde pauidus. Plut. in Per. Arist. cth 2.

Κατεπλήκτικὸς, stuporem afferens, obstupefacere faciens: terribilis: vt κατεπληκτικὸν ὄψις. Plut. in Lyc.

Κατεπληκτικῶς, cum stupore, cum terrore, stuporem seu terrorem afferendo.

Α'κατάπληκτος, (*decomp.*) non obstupefactus, imperterritus & ἄπληκτος, & ἀπλήκτως. perperam pulso citharam, aut aliud instrumentum musicum.

ἄπληκτόφρων, mente percellor, sensuum harmonia mihi deprauatur, vecors & amens fio: vnde χόλος ἀπληκτοφρονῶν. apud Eurip in Herc. fur. vecors & amens risus.

ἀπληκτοφρονῶν, cui mentis vel sensuum harmonia depraua ta est, vecors, insanus, mente captus: Aristoph. in Plut. Apud Hom ἄπληκτοφρονέοντες dicuntur litora quæ ex obliquo fluctibus feriuntur. Eust. & schol. Aristoph.

ἄπληξία, vesania. ἀπληξίαι, & ἀπληξιάδες ab Hippo. dicitur de paralysi quæ apoplexiæ vel epilepsiæ succedit, humore in aliquam ex non præcipuis partem depulso.

συμπλοκάσω, i. d. compercutio, collido.

συμπληγάδες, insulæ dictæ fuerunt quòd visæ sint συμπλήσσειν, i. collidi. Eurip. in Medea & Iph. Taur. Apud Aristot. σκάφος κεραυνῶν, μυρίων τε χιόνων συμπληγάδες, exp. conflictationes aeriæ opacitatis.

συμπλοκάσω, i. d. compercutio, collido.

Compositæ sine præpositione.

Αἰνοπλὴξ ῆγος, ὁ ὁ ῆ, grauiter feriens. grauiter percutiens: vt αἰνοπλὴξ ἰσχάνης, apud Nic. Exponitur & passiuè, qui grauiter est percussus. Α'πλητος, non percussus. Α'πλητος, ὁ ὁ ῆ, idem. (ictus.

Βουπλὴξ, boues feriens aut pungens, i. ipse stimulus quo boues pungunt. Il. ζ. Βούπλητος, ὁ, idem. Epigr.

Δερύπληκτος, hasta percussus.

Δύσπληκτος, qui non facilè percelliur seu perturbatur.

Η'μιπλὴξ, ἡ, ἠ, idem quod ἡμίπληκτος: dimidij corporis resplutio.

Κυματοπλὴξ, fluctibus pulsatus seu vndis, in Anthol. epigr.

Κυματοπλήγης, idem: vnde κυματοπλήγεις ἐς ἰχθῦς, vndis agitati pisces apud Athen.

Κυνοπλήκτος, à cane percussus. Diosc. l. 2. c. 30.

Μιδυοπλὴξ, ebrius, ebriosus, in Anth. Epigr.

Νωτοπλὴξ, cuius dorsum verberibus concisum est, vel concidi solet: verbero, mastigia, apud Suid. (ficat.

Οἰνοπλὴξ, vino percussus, i. ebrius. Aliquando & ebriosum significat. Οἰνοβαρὴς, ab œstro ictus, qui œstro vel furore agitatur. Eurip. in Bacch. & apud Sophoc.

Ο'νειροπλήκτων, somno territus, qui somniis percellitur & terretur, Hesych & Suid.

οἰδοπλὴξ, ὁ ὁπος, equus qui se erigit, & calcib. ferit, apud Suid.

Παραπλήξια, veterinorū morbus, quū gelu percelluntur. Apsyrt.

Σκορπιόπληκτος, à scorpio percussus. Diosc. lib. 1, c. 5. & l. 2. c. 98. ἢ ὃ τὸ ἐξ ὑγιείας ὅ τ' ὂν ποιφάγων (ἀπὸ πικτῶ.) ξυνὸς χυλιόδοντα ἐν οἴνῳ ἢ ποθέσας, σκορπιοπλήκτους σφῶδρα βεληθεῖ.

Σεβδοπλὴξ & σεβδόπληκτος, q. d. à sandapida seu libitina perculsus: dicitur de eo qui sandapilę propediem est includēdus, senex capularis. Euſtath. (ξεσποπλήξει ὁ μοῖρ.

Φρενοπλὴξ, (q.d. mente percussus) mente captus. Greg. in carm.

Χαλκόπληκτος, ære percussus seu ictus. Apud Sophoc. in Electra, χαλκόπληκτ' ἐγχέων, gladius cusus ex ære, aut ferro.

Χειροπλήκτος vel χειρόπληκτος, manu percussus seu manibus, manibus inflictus. Sophocl.

πλιγάς, πλίγμα, vide in πλίσσω.

Π Α Ι' Ν Τ Ο Σ, ου, ὁ, later. Thuc. l. 3. ἐκ τοῦ πολίχνης τῆς πλινθίνης ἐκφοιτῶντες τὸ μέσον. Theocr. idyll. 16, Η' ὕδατι νίζει δολερὸν ὑποδρὸς πλινθον. Aristoph. πλίνθους χρυσᾶς εἰκηφόρους. ¶ Dicitur & significare omnem in ædificio necessariā figlinam, vel imbrices, tegulas & similia. ¶ Architecti in columnis πλίνθον nomināt quod in earū basi spiris subiacet. Vitruu. l. 3. c. 3. & l. 5. c. 9. Hesychio est pars quædam capitis columnæ.

Πλίνθινος, η, ὁ, lateritius, é latere fabricatus.

Πλινθίον τὸ, later culus. Est & forma & mathematica, cuius longitudine & latitudine æqualibus minor est crassities seu profunditas Plut. in Camillo. ¶ Item agmen militare sic dispositum vt ex omnibus lateribus quadrati formam repræsentet. Ioseph. de antiq. Iud. ¶ Eust. & machinamenti genus: de quo Orib. in l. de machin.

Πλινθίς, ίδος, ἡ, laterculus. Athen, lib. 5. Est & eadem figura cum πλινθίον.

Α'πόπληξις, ἡ, stupor corporis mentisque. Quidā exp. stupor corporis totius. Alij stupor attonitus. item stupor sine adiectione. Galen ad Glauc. lib. 1. Aristot. in probl. sect. 11. Exponitur etiam, insania seu amentia. Suid. & Hesych.

Α'πόπληκτος, ὁ ῆ, ὃν, qui laborat apoplexia. Ité insanus, amēs, attonitus. Poll. lib. 5, cap 36. ¶ Item admirabilis. Hesych. Exponitur &, qui vehementi quadam admiratione velut est perculsus.

Α'πόπληκτος, insanè, stupidè, stolidè. Luc.

Α'ποπληκτικὸς, ad apoplexiam pertinens. Item qui apoplexia laborat. Aristot. Rhet. 3.

Διακόπτω, ictu perfringo: vel diffringo, diffindo. Iliad. ψ. τὰς ἡμίσεις διακόψαντες Α'χαιοὶ Ε'κβλεν ἁμίλλων. Exponitur etiam, dissipo.

Διακρατίζομαι, idem quod συγκρατίζομαι. Plut. in Erot. Διακρατιζόμενοι ὑπὸ τῶν μάστων ὑπὸς τὸ γυμνον.

Διαπληκτισμὸς, altercatio qua venitur ad manus.

Ε'κκοπτω & ἐκκόπτω, ictu seu ictibus excutio. Theophrast. Et metaph. apud Eurip. in Oreſt. Τὸ γῆρας ὑμῖν τὸ σὸν, ὃ μ' ἐκπλήσσει πάλαι, senectus tua quæ mihi sermonem excutit. Thuc. lib. 1, φάσκοντες μισθὸν ἐκκόπτειν. ¶ Item percello, perterrefacio, obstupefacio. Aristoph in Ran. μὴ μ' ἐκπλαγῆτε μηδὲ θεμιστεύσητον, Herodian. l. 3. μικρὰ ὃν τὸ ἔργον μέγαθος ἐκκόπτοντα.

Ε'κπλήττω, percellor, obstupefco attonitus reddor. Plat. de rep. lib. 1, ἐγὼ δ' ἐκπέπληγμαι. Xenoph ἐκπλήττεσθαι δεῖ τὴν φύσιν. Plut. in Cam. ἐκπεπληγμένοι φεύγουσι τοσοῦτον πλῆθος.

Ε'κπληξις, ἡ, stupor, perterrefactio, consternatio. ¶ Item mentis abalienatio ex repentina quapiam perturbatione extrinsecus proueniens. Autor defin. medic. Quidam exp sideration em & tabem. Vide Gal. comm. Aph. 14. l. 7. ¶ Dicitur & de arborum tabe.

Ε'κπληκτος, obstupefactus, stupore perculsus: vesanus. Soph. & Luc. in Hermot.

Ε'κπληκτικὸς, stuporem aut terrorem afferens, terribilis, horribilis. Thuc. & Phil.

Ε'κπληκτικῶς, cum stupore vel terrore: seu stuporem afferēdo, terribiliter. Suid.

Ε'κπλήσσω, idem, apud eundem.

Εκπλαγὴς, ὁ ὁ ῆ, perterritus attonitus, obstupefactus. Polyb. ἐκπλαγὴς γὰρ ὑμῶν εἰ λίθους διὰ τὸ σπουδάζειν, ἐκκλίνατε ἴσως. Item attuc terribilis, horrendus, stupendus. Suid.

Ε'κπλαγὴς, exp. stupor, magnitudo.

Ε'κπληγμα, percellor, attonitus fio, furo: vnde ἐκπεπληγμένος, apud Hesych. exp. ἐκπεπληδόμενοι, μαινόμενοι.

Ε'κπληλὸς, ὁ, ὴ, ὸν, poetica metathesi pro ἐκπλακτὸς, terribilis, stupendus, admirabilis. Il. *α.* 9. Od. θ, & *κ.*

Ε'κπλαγὲς & ἐκπληκτὸν adueribialiter ponuntur, pro, terribilem & stupendum in modum, horrendè, immaniter. Il. χ. & Od. χ.

Ε'κπλαγὲς, idem Il. *α.* Exponitur etiam, valde, vehementer, supra modum. Od. ὀ & Il. *β.*

Ε'κπλαγὲς, admiratione percellor, obstupesco: vnde ἐκπεπληγμένος, valde & ad stuporē vsq. admirantes: apud Herodot. l. 9. Et apud Eur. in Oreste, πάντες ἐκπλαγὲν ὑπὸ σοῦ ἐκπεπλήγμεθα.

Decomp. Α'πέκπληκτος, non obstupefactus, imperterritus, intrepidus. Α'πεκπλήκτως, imperterrite, intrepide.

Υ'περεκπλήττω & ὑπερεκπλαττόμαι, supra modum obstupefacio. Υ'περεκπλήττομαι, supra modum obstupefio, cū summo stupore admiror aut valde exhorresco. Dem.

Ε'μπαίσσω & ἐμπλήσσω, percutiēdo seu feriēdo irruo: aut simpl. irruo, ingruo, incido: vt apud Arat. οἱ σφῆ πα νεῖ Υ'λόθεν ἐμπλήξῃ ἄστρα ἀέρμονα δούκα. Cic vertit, *Sin grauss sucuerit ſe hemerę flamme tempus.* Apud Apoll. Arg. 2, ναυσὶμις ἐμπλήξασιν ὀνειρ. exp. se mutuo concursu & impetu collidentes. ¶ Item obstupefacio, attonitum reddo: Eurip. in Alc. Η' πάντομός με δεῖ πεπληγέναι;

Ε'πιπλῆξις, stupor, stupiditas. Exponitur &, vecordia: apud Gal Therap l. 1. Item pauor, apud Aeschin.

Ε'μπλήσσω, stupore perculsus: vel stupidus, vecors, stolidus. Plut. in Rom. & in Dione. (Od. 9

Ε'μπλήκτως, stupidè, vesanè, stolidè: Thuc. Ε'μπλήξιππος, idē.

Α'νεμπλήκτως, (*decomp.*) idem quod ἀνεκπλήκτως.

Ἐπιτίθεσθαι & ἐπιπλήττω, obiurgo, increpo, castigo verbis. Plato in Polit διαρρεῖ δὴ πάνυ μόλις ἔτι μνησικακίᾳ ἐπιπλαττόμενος μοι τὸ σὸν ἐπιπλήττειν ἐπιδεῖται. Hocrat. παπαιάξας τῆς ὀργῆς ὑπεπλήττετον. Herodian. τοῦτ' αὖθις ἐπιπλήσσων, ὅτι τὸ ὀπτικὸν ἐπιπλήττων. preces castigationibus admiscens.

Ε'πίπληξις, obiurgatio, increpatio, reprehensio Phil.

Decomp. Α'νεπιπλήξιτος, ὁ, reprehensionis carentia. Α'νεπίπλητος, inculpatus, irreprehensus. Suid. Α'νεπιπλήκτως, irreprehensè, inculpatè. Hesych.

Περιεπλήσσω seu περιεπλάττω, q. d. præcastigo castigo & reprehendo præueniendo castigationem & reprehensionē alterius. Aristot. rhet. 3. ἵνα δὲ αὐτὸς αὐτῷ περιεπλάττων.

Ἐκπλήσσω, & περιεκπλήττω, percello, obstupefacio, in stuporem adduco. Demosth. pro cor. ἐδεῖ μὲν ἐκυτῷ φίλως θρασεῖς ποιῆσαι τῷ

Πλινθηδὸν, in modum laterum, tanquam opere lateritio.
Πλινθόω, ῶ, è lateribus construo seu fabricor quippiam. Epigr.
Πλινθωτὸς, ὁ, lateris formam gerens, quadrangulus ad modum lateris: vt πλινθωτὸν ἄγημα idem quod πλινθίον, de agmine quadrato dictum. Suid.
Πλινθεύω, f. εύσω, lateres duco, lateres fingo. Luc. in Lib. de sacrif. (de Apolline & Nep.) πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας. Aristoph. in Nub. ἢν δ' ἐπλινθεύσατ' ἰδίᾳ μὴ ὕοιμι. Itē ex lateribus duco seu ædifico. Thuc. lib. 4. ἐκ ἐρύματι ἐκαθέζοντο ὅθεν ἐπλινθεύσαν τὰ τείχη. Item in lateres effingo seu formo: vt πλινθεύειν τὴν γῆν, Herodot.
Πλινθεύομαι, idem Thuc. l. 2. τάφρος ἑξῆς ἐπλινθεύοντο. ¶ Exponitur etiā, decipior: tracta metaph. ἀπὸ τῆς ἀκαθαρσίας τῶν πλ- (λε. Suid.
Πλίνθευσις, εως, ἡ, laterum fictio.
Πλινθευτὴς, οῦ, ὁ, qui lateres ducit seu fingit, seu coquit. Poll.
Πλινθεία, ἡ, idem cum πλίνθευσις. Exodi c. 1. Sic & nominatur agmen quadratū quod πλινθίον & πλινθωτὸν, Suid. Exponitur &, lateritium opus: apud Naz.
Πλινθεῖον, τό, figlina laterum, officina in qua lateres finguntur. Poll. ex Aristoph. Niobe. & Harpocr. ex Lysia.

Composita.

Ἐκπλινθεύω, lateres eximo. Harpocr. ex Isæo.
Ἡμιπλίνθιον, semilateritium.

ΠΛΙ'ΣΣΩ, siue πλίσσομαι, gradior διαβαίνω, Hesych. Quidam interpr. gressus glomero. Od. ζ. (de mulabus) Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσι. * Eustat. quum scribit τὸ σωτηρίως τρέχειν Αἰολικῶς dici pro πλίσσεσθαι, innuere videtur πλίσσεσθαι. Aeolice dici pro πλήσσεσθαι, vt sit pedibus pulsare terram, i. ita intento gradu progredi, vt pedibus terram pulsando, sonitum excites. Alibi tamen Ionicam dictionem, & (secūdum quosdam) Doricam esse tradit.
Πλίγμα, τό, gradus, gressus. Eust. Idem Hippocratem sic appellare ait partem quæ est inter femora.
Πλὶξ, gradus, gressus, passus. Eust. & Schol. Aristoph. & Suid. Item spatiū inter pollicē & medium digitum, i. dodrās Suid.
Πλίχος, cutis quæ pudendis subest schol. Hom.
Πλιχὰς, άδος, ἡ, pars corporis inter inguina & femur. Gal. apud Hippocr. & Poll. l. 2.

Composita quæ sequuntur iisdémque præcedentia deriuata etiam per π scripta inueniuntur.

Ἀμφιπλίσσω exp. περιβαίνω.
Ἀμφιπλὶξ, exp. περιβάδην apud Soph. in Triptol.
Ἀποπλίσσομαι, seu ἀποπλίσσομαι, absilio, saltu me proripio seu aufugio Aristoph. in Acharn. ὅτ' ἐμοῦ ποτε διωκόμενος ἐξέφυγεν, οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἀπεπλίξατο.
Διαπλίσσω, discedo, dehisco. dissilio. Hesych. Eustathius dicit διαπεπλίχθαι esse περιπλέκειν τὼ πόδε.
Ἐκπλίσσομαι, vnde ἐκπεπλίχθαι, apud Hippocr.
Περιπλίσσομαι, idem quod ἀμφιπλίσσομαι περιβαίνω, Poll.

Πλοῖον. &c. vide in Πλέω, Πλοκὴ. &c. in Πλέκω.
Πλόμος in Φλόμος. Πλόος, πλοῦς in Πλέω.

ΠΛΟΥ'ΤΟΣ, ου, ὁ, diuitiæ. Il. α, πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο ὄλβῳ τε πλούτῳ τε. Xen. in symp. ἐν τῇ οἰκίᾳ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πενίαν ἔχειν. Cum genit. ὁ πλοῦτος τῆς πόλεως, apud Dem. & ὁ τῆς φιλοσοφίας πλοῦτος Luc. ¶ Item Plutus, Deus diuitiarum præses, apud Hesiod. Aristoph. Plut. & alios. * Eust. πλοῦτον ait dici quasi πολύετον, ὁ πολλῶν ἐτῶν ὅτι ἐκ πολλῶν ἐτῶν δὴ συναγόμενος. longo enim tempore & vix tādem colligi videntur diuitiæ: aut quòd in multos annos colligantur.
Πλούταξ, valde diues Athen. l. 6. & 12.
Πλουτηρὸς, ὁ, diuitias ministrans & suggerens, quæstuosus, lucrosus. Xen. (2. c. 9.
Πλουτίνδην, eligendo ditiores, vel ditissimum quēque. Arist. Pol.
Πλουτέω, ῶ, diues seu opulentus sum, diuitias possideo. Aristoph. in Plut. Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα. Dem. πλουτῶ ἐξ ὁμοίου. Et cū genit. Aristot polit. 1, νομίσματος πλουτῶν, πολλάκις ἀπορήσει τῆς ἀναγκαίας τροφῆς Phal in ep. πλουτῶ μαρτύρων. Cum accusat. significat, abundo, præditus sum, possideo. Greg. ἵνα βασιλείαν πλουτήσητε. Idem, πλουτεῖ τὴν ἐν κόλποις Ἀβραὰμ ἀνάπαυσιν. ¶ Apud Alex. Aphr. probl. l. 2, πλουτεῖν περὶ τὸ σῶμα, exp. crescunt in corpus.
Πλουτίζω, f. ίσω, dito, opulento. Xen. Pæd. 8, πλουτίζων καὶ εὐεργετῶν ἀνθρώπους ... ἐξ αὐτοῦ κτᾶσθαι. Plut. in apophr. Ptolem. Lagi, τὸ πλουτεῖν ἔλεγε τοῦ πλουτίζειν εἶναι βασιλικώτερον.
Πλουτίζομαι, diues & opulentus fio Xen. pæd 5.
Πλουτεὺς, έως, ὁ, Dis, Pluto, in Epigr.
Πλούτων, ωνος, ὁ, idem. Plat. in Cratylo. Luc. de luctu. Aristoph. in Pluto pro diuitiis existimantur accepisse, quum inquit, τῷ πλούτωνι παρακαθίζετο.
Πλούσιος, ὁ, diues, locuples, opulentus. Aristot. Plut. Aesch. &c.
Πλουσίως, opulenter, abundè.
Πλουσιακὸς, idem cum πλούσιος: vel idem cum πλούταξ. Plut. περὶ φιλοπλουτ. Athen. l. 13.

Πλουτάω, ῶ, idem cum πλουτέω, diues sum, abundo. Al. Aph. probl. l. 1. 2. ὁ δὲ ἀὴρ ... πλουτῶν ..., abundans materia.
Πλουτάζω, idem quod πλουτίζω. Πλουτάζομαι, idem quod πλουτίζομαι. Exponitur etiā, augeor: vt apud Herodian l. 7 ... μᾶλλον ἐπλουτάζετο ... πλήθη.

Composita.

Ἁβρόπλουτος χαίτη, coma molli & opulento ornatu decorata apud Eurip. in Iph. Taur.
Ἄπλουτος, ὁ καὶ ἡ, diuitiis carens, cui diuitiæ non sunt Plut.
Ἀποπλουτέω diuitias amitto, diuitias absumo, vel profundo Greg. epitaph. in soror. ἵνα δὲ πλοῦτον ἀσφαλῆ ἐκόμιζε, τὸν ἀποπλουτεῖν ... τοῖς πένησι.
Ἀρτίπλουτος, qui nuper diues est factus, qui recēs est locupletatus. Apud Eurip. in Supplic. ἀρτιπλούτοις χρήμασι exp. bonis ... & subitis aucta diuitiis.
Ἀρχαιόπλουτος, cui priscæ sunt diuitiæ, iam inde à maioribus ... ues, ex eóque nobilis. Soph. in Electra & Aristot. rhet. l. 2.
Ἀρχίπλουτος, penes quam administrandarum ac dispensandarum diuitiarum potestas est. Idem ibid.
Βαθύπλουτος, immensas diuitias possidens: apud Suid.
Βαθυπλούσιος, idem. Poll. l. 3 c. 22.
Εὔπλουτος, grandibus diuitiis auctus, valde diues.
Ζάπλουτος valde diues & opulentus, ditissimus. Eurip in Andr.
Ζαπλουτέω, valde diues sum, grandibus diuitiis sum locupletatus Chrysost. ep. 1 c. 15.
Καλλίπλουτος, pulchras diuitias possidens.
Καταπλουτέω, diues sum, abundo. Damasc. l. 3. ... καταπλουτεῖ σοφίας καὶ χάριτος.
Καταπλουτίζω, idem quod πλουτίζω. Xen. ... μεγάλως καταπλουτίζει.
Λακκόπλουτος, è fossa ditatus, è cisterna diues factus. Hes.
Μεγαλόπλουτος, grandes diuitias possidens. Poll. l. 3. c. 22.
Μεγαλοπλούσιος, idem. Poll. ibid.
Νεόπλουτος, cui recentes sunt diuitiæ, qui non ita pridem diues est factus. Plut. sympos. 2. & 7. Aristot. rhet. 2.
Ὀψίπλουτος, qui serò diues est factus. Basil.
Παλαιόπλουτος, idem quod ἀρχαιόπλουτος. Thuc.
Παμπλούσιος, omnibus diuitiis affluens: omnium ditissimus ac opulentissimus Plat. de leg.
Ὑπερπλουτέω, diuitiis abundo, ditissimus euado, sum prædiues. Aristoph. in Pluto.
Ὑπερπλούσιος, supra modum diues.
Φιλόπλουτος, diuitiarum amans, qui ditescere cupit, auarus. Eurip. in Iph. Taur. Luc. in Hermot.
Φιλοπλουτία, ἡ, diuitiarum amor, diuitiarum cogendarum cupiditas. Plut. de sera num. vind.
Φιλοπλουτέω, ditescere cupio, nimio studio diuitiis inhio. Plut. περὶ φιλοπλουτ.
Ψευδόπλουτος qui se diuitem mentitur.

ΠΛΥ'ΝΩ, f. ῶ lauo. Propriè de vestimentis dicitur, sicut λούω de corpore, νίζω de manibus ac pedibus Il. χ. ... ἔνθα εἵματα σιγαλόεντα πλύνεσκον. Od. ζ. ... Impropriè de aliis rebus: vt Theocr. idyll. 28 ... πλύνειν ... τὸ φίλαμα. Athen. l. 4 ... Significat etiam, conuitiis incesso, maledictis proscindo, obiurgo: vt apud Aristoph. in Acharn. ... Καπνοκλοβόρε, κἄπλυνεν. Demosth. ... Et cum dat apud Chrysost. ... ¶ Item contamino. Chrysost. comm. in epist. ad Rom. ... πλύνειν ...
Πλύνομαι lauor: interdum, eluor vel abluor. Diosc. lib. 5. cap. 96. ¶ Item conuitiis proscindor, Hesych. & Suid.
Πλῦμα, τό, aqua sordida ex lotura. Poll. lib. 7. cap. 11. ex Platon. comm. Metaphoricè sic dicitur ... idem ibidem testatur.
Πλυσμὸς, ὁ & πλύσις, ἡ, lotio, lotura. Eust. πλυσμὸς est etiam labrum in quo lauantur panni, Hesych.
Πλυντῆρες, qui vestimenta lauant, fullo. Poll. l. 7. c. 11.
Πλυντικὸς, qui eorum est qui vestimenta lauant: ... τέχνη, Plat. in polit.
Πλύντρις, ιδος, ἡ, lotrix. Poll. loco citato ex Nicochare.
Πλυντὴρ, ῆρος, ὁ, qui lauat. Itē crusta vel fossa lapidea in qua lauantur panni.
Πλυντήριος, ad lauandū aptus: vt πλυντήριον, sub. ὕδωρ, Poll. ¶ Πλυντήρια, τά, festum erat quod Athenis in honorē Agrauli filiæ Cecropis agitabatur, teste Hesych. vel in honorem Palladis, teste Plut. in Alcib.
Πλύντρον, τό, merces quæ pro lotura soluitur. Poll. l. 7. c. 11.
Πλύντρια, ἡ, lotrix, quæ pannos lauare solet. Idem ibid.
Πλυντρὶς γῆ, terra qua lotrices in abluendis pannis vtuntur. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 5.
Πλύτης, ου, ὁ, idem quod πλυντής. Etymol.
Πλυτικὸς, idem quod πλυντικός. (stoph. & Suid.
Πλυντήριος ..., genus poculi Laconici de quo schol. Ari-

Πλύντης, ὁ, idem quod πλυντής seu πλύτης. Poll. ibid.
Πλυνὸς, ὁ, locus vbi lauatur. Od. ζ. Il. χ. Sumitur & pro vase ipso in quo abluuntur panni, teste schol. Aristoph. & Hesych. Hinc πλυνὸν ποιεῖν τινα dicitur, i. maledictorum sordibus implere aliquem sicut implentur vasa in quo panni lauantur. Aristoph. in Plut. ¶ At πλυνός (paroxyt.) significat τὸ πλυνόμενον, schol. Aristoph.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναπλύνω, eluo, vel iterum lauo.
Ἀνάπλυσις, εως, ἡ, ablutio; elotio.
Ἀποπλύνω abluo. Odyss. ζ, ἧχι μάλιστα λάϊγγας ποτὶ χέρσου ἀποπλύνεσκε θάλασσα. Luc. ἀποπλύνεσθαι τὴν κόνιν.
Ἀπόπλυμα, τὸ, aqua sordida in qua quid lauimus.
Decomp. Δυσαπόπλυτος, qui difficulter ablui potest. Suid.
Ἐμπλύνω, abluo in.
Διαπλύνω, perluo, Poll. l. 2 c. 11.
Ἐκπλύνω, eluo, Aristoph. in Plut. Οἴομαι μέν γ' αὐτὴ τις ἐκπλυνεῖ ... Dioscor lib. 2, cap. 93. (de adipe anserino aut gallinaceo à putredine conseruando) λαβὼν ... ὁποῖον ἂν βούλοιο, ἔκπλυνον ἐπιμελῶς.
Ἐκπλύνομαι, eluor. Arist. hist. an. l. 3. ἐκπλυθῇ τὸ ἔριον εἰς γάλα. Aristoph. ibid. εἰ ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμμύθιον.
Ἔκπλυσις, ἡ, ipsa eluendi actio.
Ἔκπλυτος, seu ἔκπλυτος, elutus, elotus. Plat. de leg. l. 9. Item (de veste aut panno dictum) colorem non retinens, cuius color eluitur.
Decomp. Ἀνέκπλυτος, qui elui nequit. Poll. l. 1, c. 4.
Δυσέκπλυτος, q. difficulter elui potest. Δυσέκπλυτος, idē. Plut.
Εὐέκπλυτος, qui facilè eluitur. Poll. l. 1, c. 4.
Ἐμπλύνω, lauo in.
Καταπλύνω, abluo, eluo: vel simpliciter, lauo, aut perluo. Xen. de re equ. ὕδατι καταπλύνειν τὴν κεφαλήν.
Καταπλύνομαι, abluor, &c. vnde καταπλυνθεὶς, apud Theophr. de caus. pl. li. 2. c. 3. Apud Aesch. in Ctesiph. καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα, exp. obsorduit, viluit.
Περιπλύνω, perluo: vel circumcirca lauo. Gal. ad Glauc. l. 2.
Περίπλυμα τέφρας, lixiuium: q. d. perluuium cineris.
Περίπλυσις, ἡ, ipsa perluendi seu circumcirca lauandi actio. Apud Hippocr. περιπλύσιες dicuntur tenuium humiditatum deiectiones per aluum, teste Gal. comm. 1. in l. 1. prorrhet.
Προπλύνω prius lauo, antè abluo vel eluo.

Composita sine præpositione.

Ἀπλυσίαι illotum esse. Apud Aristot. hist. an. lib. 5. c. 16 ἀπλυσίαι dicuntur spongiæ quædam, quòd elui nequeāt. Meminit & Theophr. hist. pl. l. 4. c. 7.
Ἄπλυτος, ὁ καὶ ἡ, illotus, propriè de vestimento. apud Athen.
Ἐριοπλύτης, qui lanam seu lanas lauat, fullo. Diosc l. 2. c. 193.
Εὔπλυτος, ὁ καὶ ἡ, bene lotus, i. purus, mundus. Poetica dialysi dicitur ἐϋπλυνὴς, Od. τ. φᾶρος ἔχουσιν ἐϋπλυνές.
Λινοπλύτης, ὁ. q. d. lini lotor, Hesych.
Λινόπλυτος, q. d. lino lotus, i. lino loto contextus: vt λινόπλυτοι ..., Poll. l. 7, c. 12, ex Sophoclis Πλυντρίαις.
Νεόπλυτος recens lotus, nuper ablutus. vt νεόπλυτα εἵματα. Od. ζ. Vtitur & Herodot. Νεόπλυτος, idem.
Χρυσοπλύσιον, τό, officina in qua aurum lauatur. Strabo. l. 3.

Πνίγω, &c. vide in Πνίω.

ΠΝΕ'Ω, (& poët. metri gratia πνείω) f. πνεύσω, flo, spiro. Od. ι, ... Od. δ, ... Athen. l. 1, ὅταν ὑπὸ τὸν τρυγητὸν νότοι πνεύσωσι. Et cum accus. vt Il. λ & ω, Μένεα πνείοντες Ἀχαιοί, Aristoph in Ran. πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας Xen. Gell 7, οἱ πῦρ πνέοντες Pro quo accusat. Attice genitiuus vsurpatur: vt Epig. l. 5, πνείων ... ¶ Item spiro, i. odorem spiro. Od. δ, Ἀμβροσίην ... ἡδὺ μάλα πνείουσαν. Dioscor. l. 3. c. 94, ὥστε γευσαμένῳ τὸ στόμα μηδὲ πνεῖν ... Et cum genit. vt πνεῖν τράγου, Epigr. l. 2. Et πνέον χρόνον, apud Diosc l. 1. c. 65 ¶ Item spiro, i. viuo. Aristoph. in Ran. ... vnde πνέεται, flatur. Athen. l. 9.
Πνεῦμα, τό, flamen, flatus, spiritus. Plerunque flatus ventorum, vel ventus, vt testatur Aristot. de mundo, scribens ventū nihil aliud esse nisi multum aërem copiosè & confertim fluentem qui simul & πνεῦμα dicatur. Sic apud Thuc. l. 4. ὁ ... πνεῦμα ... & Plut. & Xen. &c. Alioquin (inquit idem Aristot. ibid.) πνεῦμα dicitur substantia animata & genitalis, in stirpibus & animantibus existens, & per omnia pertingens. Sic apud Plut. symp. 3, probl. 4, ... τὰ περὶ τὰ γῆς πνεύματος. Peculiariter autem de spiritu dicitur quem animantia ... ducunt, i. de anhelitu, halitu, anima. Plut. symp. 2, Xen. in Cyneg. &c. Et pro difficultate spirandi, apud Hippocr. ¶ Item spiritus seu afflatus. Plut. de def. orac. & de exil. & sæpe in nouo Test. ¶ Interdum in sacris literis per τὸ πνεῦμα intelligitur malus Spiritus, Satanas: vt Matth. 8 Frequentius tamen pro spiritu sancto ponitur: vt 1. Corint. c. 2, τὸ γὰρ πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ. ¶ Item τὸ πνεῦμα, sententia membris constans, vt periodus, Hermog. ¶ Πνεύματα, τά, spiritus vitalis, vitalia,

præcordia. Diod. Sic. de rebus gestis Philippi, τὰς αἰχμὰς τοῦ σιδήρου τοῖς πνεύμασιν ἐνήρεισεν.
Πνευματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, spiritu plenus, ventosus. Plut. symp. 3, & 4. Item qui flatus mouet, qui inflat. Idem in Probl. Rom. Athen. l. 8. Item inflatus, flatu distentus. Item qui ægre respirat: apud Hippocr. & Galen. Apud Plat. in Cratylo πνευματώδη γράμματα, exp. literæ quæ cū flatu seu spiritu pronūciātur.
Πνευματικὸς, ὁ, spiritualis, spiritalis, qui à spiritu cietur: vt πνευματικὰ ὄργανα, apud Vitru. l. 10. c. 1. Et πνευματικοὶ πόροι, meatus spiritales, i. spiritui seu respirationi seruiētes. Plu. in prob. Rom. 8. Item flatibus (ventorum) obnoxius, ventosus. Theophr. de caus. pl. l. 4, c. 13. Item inflatus, flatu seu spiritus distētus. Aristot. hist. an. l. 7. Item flatus ciens, inflans. Plut. in probl. Rom. Athen. l. 7. Exponitur & pulmonis inflammatione laborans, pulmonarius. ¶ Item spiritualis, à πνεῦμα significante S.S. sæpè in epist. Pauli & alibi in nouo Testam. ¶ Πνευματικοὶ appellati fuerunt medici quidam, qui à flatu seu spiritu in corpora subeunte, omnia vel secundum naturam habere, vel in morbos incidere censebant.
Πνευματικῶς, spiritualiter. 1. epist. ad Cor. c. 12.
Πνευματίας, ου, ὁ, cui magna est & frequens respiratio: vel cui venter flatu distenditur. Galen. l. 3. περὶ δυσπνοίας.
Πνευμάτιον, τό, (diminut.) paruus flatus. Athen. l. 3.
Πνευματόω, ῶ flatu seu spiritu impleo, flatus excito. Athen. l. 9. Ἵνα δ' ἐγείρας πνευματώσῃ τὸν ἀέρα. Idem l. 3. (de fabis) χλωροὶ μὲν ἀεὶ πνευματικώτατοί εἰσι ... ἧττον πνευματοῦσι. Item in spiritum verto. Aristot probl. sect. 2, τὸ χειμῶνος συστελλόμενον ἐντὸς τὸ θερμὸν ἐκπνεῖ πνευματοῖ τὰ ἐν ἡμῖν ὑγρά.
Πνευματοῦμαι, flatibus impleor: inflor. Hippocr. Item vertor in spiritū & euanesco. Arist de Cœlo. l. 3. & de gen. an. l. 3, c. 3.
Πνευμάτωσις, εως, ἡ, inflatio. Aegin. l. 3. c. 38.
Πνευματικὸς inflandi seu flatus excitandi vim habens. Athen. l. 9. Diosc. l. 2. c. 134.
Πνεύμων, ονος, ὁ, pulmo: respirationis instrumentum. Plut. symp. 7, ex Eratost. Καὶ βαθὺν ἄκρητον πνεύμονα τεγγόμενος. Eurip. in Herc. fur. πνοὰς θερμὰς πνέω. Μεταρσία δ' ἔβαινε πνευμόνων ἄπο. Apud Diosc. l. 2. c. 39. πνεύμων θαλάσσιος, pulmo marinus.
Πνευμονικὸς, οῦ, ὁ, ad pulmonem pertinens, vt πνευμονικὸς τόπος. Item qui pulmonum vitio laborat, pulmonarius.
Πνευμονίας, ου, ὁ. idem: vt πνευμονίαι λίθοι, apud Poll. l. 2.
Πνευμονία, ἡ, morbus quidam pulmonis. Aret. de acut. morb. l. 2. Vnde compos. περιπνευμονία, pulmonis inflāmatio. Diosc. l. 3. c. 52. Et περιπνευμονικὸς, qui peripneumonia laborat, apud eundem. l. 3. & alibi. & περιπνευμονικὴ νόσος pro περιπνευμονία.
Πνευμώδης πάθος, alius quidam pulmonis morbus, de quo Aret. περὶ χρονίων παθῶν, l. 1. c. 12.
Πνευματοποιητικὰ τὰ instrumenta quæ spiritu inflantur.
Πλεύμων Atticè pro πνεύμων, apud Plut. symp. 7, probl. 1. Item pulmo marinus: apud Aristot. & Athen. (πνευ-
Πλευμονικὸς, πλευμονία, siue περιπλευμονία, idem quod præced.
Πλευμονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pulmoni similis, spongiosus, ac fistulis inanibus cauus, laxúsque & mollis, vt pulmo. Arist. hist. an. lib. 5 cap. 16.
Πλεῦμος, pulmonis vitium, Gal. in lex. Hippocr. Πλευμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pulmonarius. Gal. Πλευμόω, ῶ, in tabem incido, apud Hippocr.
Πνεῦσις, εως, ἡ, spiratio, flatus. Gregor.
Πνευστικὸς, idem cum πνευματικός. Athen. l. 2.
Πνευστιάω, ῶ, anhelo, crebrò spiro seu respiro, apud Aristot. rhet. l. 2, ἐνδέχεται καὶ μὴ πυρέττοντα πνευστιᾶν. Poetice dicitur πνευστιόω. vt Epigr. l. 2, Καὶ θέμα δυσκελάδοις ἄσθμασι πνευστιόων. Exponitur &, spirandi difficultate laboro, ægrè respiro.
Πνοιὴ, ἡ, flatus, spiritus: idem cum πνεῦμα. Aristoph. in Nub. Pro quo Dorica epenthesi dicitur πνοιή, vt Od. β & δ, Il. μ & ρ, & alibi apud Hom.
Πνόος, idem. Exponitur etiam sonus. Hesych.
Πνύμι, siue πνύω, idem cum πνέω, vnde & deriuatum.
Πνύομαι idem quod πνύμι, spiro, vnde πεπνυμένος, spirans, seu viuus, apud Polyb. ¶ Item πνύομαι, & πέπνυμαι, sapio, intelligo. Il. α, οἷος δὴ τὸ δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς, πέπνυσαι δὲ νόον, corpore ac specie admiranda, pectore autem sapiente. Sic & Od. κ. Hinc πεπνυμένος, sapiens. prudens. Il. γ ι. Od. α, γ, & alibi, & Plut. de fort. Alex. l. 2. Hinc & πινύω, quod sequitur.
Πινύω, vnde πινύσσω & πινύσκω, moneo, sapere vel resipere facio, ad sanam mentem reduco. Il. ξ, Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή. Aristot. hist. an. lib. 5, c. 8 ex Simonide, ὁππόταν χειμέριον κατὰ μῆνα πινύσκῃ Ζεὺς ἤματα τεσσαρακαίδεκα. Ab Eust. exponitur etiam φρονῶ.
Πίνυσις, εως, ἡ, prudentia, sapientia, intelligentia. Et πινὺς pro eodem, apud Hesych.
Πινυτὸς, οῦ, ὁ, sapiens, prudens, consultus: vt πινυτὴ γυνὴ, apud Hom. legitur & apud Demosth.
Πινυτῶς, sapienter, prudenter.
Πινυτότης, ητος, ἡ, sapientia, prudentia. Eust. & pro eodem πινυτὴς, ῆτος, ἡ, Epigr. ponitur & πινυτὴ, substantiuè pro πινυτότης, Il. η, & Od. ψ.

Ἀπινύσσω,

Ἀπείλατος (comp.) Hesp. Od. ξ. ἀπείρατος δὲ μοι ἐν ἀπείρατος. Item effto exspiro, Suid. Ἀπείρατος, sustinens, qui defipit.

Ἀπείρατος, inexpertus, inscius.

Ἀπείρατος, idem quod ἄπειρος, particula vt priuandi vim habente. Vide Ε. in Ν.

Ἀπείρος, opus facio & quidem sedulò, valde occupor. Od. χ. εἰ δ' ἄρα τόνγε ἐπείρας, opus iniunctum actum fecerit. Il. α. Ἀτὰρ ἐγὼν ἅτε θάλαμον πεπυκασμένον εἶμι, Sic & Il. ρ. & υ. Exponitur etiam, ministro: vt Il. ω. Etymologus proprie esse dicit τὸ μὴ ἀπουδῆ καὶ σπεύδοντα ποιεῖν: quoniam qui properanter & anxie opus facunt, πταίουσι.

Πόνος νεὸς ἐ. minister, famulus. Hes.

Compositae primum cum praepositione.

Ἀναπνέω, & poet. ἀμπνέω, seu ἀμπνεύω, respiro. Plat. in Euthyd. ἢ οἷον ἀναπνεύσας κεφαλὴν τε καὶ ἧ. Il. ω. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἀμπνεύσας ἀπὸ θυμὸν ἐέλπετο δῖος. Et cum genitiuo. vt Il. ν. Ἀναπνεύσῃ πολέμοιο. & Il. ψ. Ἀναπνεύσωσι πόνοιο. Cum quo exp. & mecreco, relaxationem animi capio: vt Il. Ἀναπνεύσῃ κρατερὸν ἔγχεος. Et Luc. ἀναπνεῦσαι τῶν δεινῶν.

Ἀναπνευστικός, & poet. ἀμπνευστικός, respiratio. Aristot. in probl. item recreatio & relaxatio. Il. λ. Apoll. Arg. l. 2.

Ἀναπνευστικῶς, respiratiuus, vi respiran li præditus. Alex. Aphr.

Ἀναπνεύστως, idem cum ἄπνευστος. Hesiod. in Theog.

Ἄνεσις & poet. ἄμπνευσις, respiratio. Plat. in Tim. Arist. Plutar. Soph. in Aiace, secundum quod de proprie dicitur ea respiratio quæ fit pulmonibus & pectore. item spiraculi. vt exp. apud Aristot. de mundo. Exponitur & vapor: apud Basil. in ep. item relaxatio: apud Plut. & Basil.

Ἀνάπνευσις, idem. (ἄμπνευσις.

Ἀμπνευσις, idē cum αἰσπνεῖα, respiro. Il. χ. Ἀλλά σε νῦν ἀμπνευσις ἔχει. Il. ω. Αὐτὰρ ἐπεὶ ἀμπνευσις ἔχε μέλεα, ἐπὶ δ' ἀνέπαυσε μεριμνῶν. Il. ξ. Ἀμπνευσιν δὲ κάθαρσις. Exponitur & reflatio, ad fanam metenm redeo. Hes.

Decomp. Ἀμπνευστικός, ὁ, ἡ, ægrè respirans.

Ἐπαναπνέω, insuper respiro. Apud Herodot. ἐπαναπνεύσας τὰ ἔπεα effundere verba.

Εὐαναπνεύστος, facilè respirans, facilem habens respirationem. Aristot. rhet. 3.

Ἡσυχαναπνέω, prius respiro. Plut. de primo frig. ἀλλ' ἐμοὶ δοκοῦσιν ἡσυχαναπνεῦσαι τοῦ πάθους.

Ἀνάπνευσις, (& poet. seu Ionice αἰάπνευσις) reflo, contrarium flatum emitto, spiro contra. Phocil. αἰάπνευσιν αἰείρειν. Et metaph. reflo, i. aduersus sum.

Ἀνάπνοος, & αἰάπνοος, spirans aduersus, reflans.

Ἄνεμος ἐ. flatus aduersus, ventus contrarius. Herodian l. 5.

Ἄνεμος (& poet. Ἀνάπνευσις) effio, exhalo, spiro. Il. ξ. Δεινὴν Ἀνάπνευσε πυρὸς αἰθομένοιο, Apoll. Arg. l. 2. τοῖσι δ' ἀνάπνευε κονίσαλος ἀμφὶ καὶ ἵππους. In proli a cum genit. conftruitur: vt apud Luc. Ἀνάπνευσεν μόνον Ἐτ Euseb. αὐτὸν ἡ ἀκαρὴς ἀναθὶς Ἀνάπνευσε. Interdum sine casu fignificat, odorem emitto, ita vt eum amittam. vt apud Theoph. l. 9 πάθεσι δ' οἷς ἀνάπνευσι τὸ φλέγμα, οἷς τὸ μὴ Ἀνάπνευσε. Interdum absolute fignificat effio animam, mori: vt apud Hom. in batrachom Ταῦτ' ἐπὶ ἀνάπνευσεν, ἐ. ὑπ- interdum additur ei accusat. Ἀνέμοις. vt Il. ν. Absolutè etiam ponitur, pro flatum ventris emitto, pedo. Suid.

Ἀνάπνευσις, exhalatio, efflatio, expiratio. Ἀνάπνοια, idem.

Ἀνάπνευσις flatus. Theophr.

Ἐπαναπνέω [*decomp.*] spiro in, immorior.

Διαπνέω & poet. διαπνείω, perflo, perspiro. item flatum ventris emitto. Suid. item diflo, item interspiro. i respiro. Philo de vita Mos. l. 1. διαπνεύσαντος τὸ πνεῦμα ἐκ' ὀλίγον.

Διαπνεύστος, idem quod διαπνέω, perflo. Gal. Therap. 8 πᾶς τὸ καλούμενον ὑπὸ τινων διαπνεύστος. item pass. difflor. Aristot. de mundo, ὁ πνεῦμα διαπνεύμενον.

Διαπνοή, perflatus, perspiratio. Al. Aph. probl. l. 1.

Decomp. Δυσπνοος, qui ægre difflatur, qui per spiritales meatus ægre transmittitur. Diosc. l. 5. c. 9.

Εὐδιάπνοος, & δ. διάπνοος, perflabilis, qui perflatus facilè capit. item qui per spiritales meatus facilè transmittitur.

Εἰσπνέω, seu εἰσπνείω inspiro, afflo. Aristoph. in Ran ἐξέδραμ' εἰς ἀδὲ τὶς εἰσέπνευσεν ὠκυκωκύτης. Apud Lacones significat etiam, amo, teste Etymol.

Εἴσπνευμα, inspiror, vel aspiror, afflor. Alex. Aphr.

Εἰσπνοή, inspiratio. Gal. comm 3 sect. 115. in lib. Hippocr. de victus rat. in morb acut.

Ἐπίπνοια, amasius, amoris ignibus afflatus. Etym. ex Callim. Pro eodem dicitur & ἐπίπνοος. apud Theoc. idyll. 12. quo l. Amyclcorum peculiare vocabulum esse ait. Scribitur & ἐπίπνοα. apud schol. Theoc. & Eust.

Ἐπίπνοια, [*decomp.*] insuper inspiro. Gal. Therap. l. 10.

Ἐπνέω, efflo, exspiro. Aristot. de mundo, ἐκ πάντ' ἐπέπνει ἐκοσία τε καὶ ἡδύοσμα ἴρεα τε καὶ ζάκυνθος. item expiro. i. morior. Plut. de deo Soc. ἐπὶ δίψει καπνοειδεῖ ἐπνευκότι.

Ἐκπνευσις, expiratio, quum efflatur spiritus.

Ἔκπνοη, idem: vel exhalatio. Aristot. de mundo.

Ἐκπνευματόω, in spiritum verto. item flatibus effero seu extollo: vnde ἐκπεπνευματωμένος δαὶ ἀνεμοπλάστοις τυφλοῖς ὑπὸ ἀνέμων πνοιῶν.

Ἐμπνέω, qui ægrè spirat, spirandi seu respirandi difficultate laborans. Hippocr. [Cyn. Athen. l. 11.

Ἐμπνοια, spiritus, difficultas, quum ægrè respiratur. Xen. in πλείστη σπουδῇ ἐμπνοίας ἀναπιμπλάμενος, per latus: vel expiratio per-transiens.

Συμπνέω, simul expiro, simul animam effio. Eurip. in Iph. Taur. Καὶ σῷ τ' ἄνακτι καὶ ξὺν αὐτῷ συμπνέω μοι.

Ἐμπνέω & poet. ἐνπνείω, inspiro, afflo. Hesiod. in Erg. ἐμπνέοντες ἐπ' ἀμφοτέροις ἀνέμοισι. Epigr. Ilo. ἐνέπνευσε πάντα ἀνέμοις ἐπὶ πάντα τὰ πνεύματα. & in Epigr. Ilo. ἐμπνεύσαντα πάντα. & Il. ψ. ἐμπνεύσωσι πάντες. Cum quo exp. & mecreco, relaxationem animi capio: vt Il. ἐμπνεύσῃ κρατερὸν ἔγχεος. Et Luc. ἐμπνεῦσαι τῶν δεινῶν.

Ἐμπνευστικός, & poet. ἐμπνευστικός, respiratio. Aristot. in probl. item recreatio & relaxatio. Il. λ. Apoll. Arg. l. 2.

Ἐμπνευστικῶς, respiratiuus, vi respiran li præditus. Alex. Aphr.

Ἐμπνεύστως, idem cum ἄπνευστος. Hesiod. in Theog.

Ἔμπνοια & poet. ἐμπνείη, respiratio. Plat. in Tim. Arist. Plutar. Soph. in Aiace, secundum quod de proprie dicitur ea respiratio quæ fit pulmonibus & pectore. item spiraculi. vt exp. apud Aristot. de mundo. Exponitur & vapor: apud Basil. in ep. item relaxatio: apud Plut. & Basil.

Ἐμπνοος, idem.

Ἐμπνοια, idē cum αἰσπνεῖα, respiro. Il. χ. Ἀλλά σε νῦν ἐμπνοια ἔχει. Il. ω. Αὐτὰρ ἐπεὶ ἐμπνοια ἔχε μέλεα, ἐπὶ δ' ἀνέπαυσε μεριμνῶν. Il. ξ. Ἐμπνοιὴν δὲ κάθαρσις. Exponitur & reflatio, ad fanam metenm redeo. Hes.

Decomp. Δυσπνοος, & ὁ, ἡ, ægrè respirans.

Ἐπιπνέω, insuper respiro. Apud Herodot. ἐπιπνεύσας τὰ ἔπεα effundere verba.

Εὐπνοος, & δ. ἡ, facilè respirans, facilem habens respirationem. Aristot. rhet. 3.

Ἡσυχοπνοέω, prius respiro. Plut. de primo frig. ἀλλ' ἐμοὶ δοκοῦσιν ἡσυχοπνοεῖν τοῦ πάθους.

Ἄνεμος, (& poet. seu Ionice αἰάνεμος) reflo, contrarium flatum emitto, spiro contra. Phocil. αἰάνεμος αἰείρειν. Et metaph. reflo, i. aduersus sum.

Ἀνάνεμος, & αἰάνεμος, spirans aduersus, reflans.

Ἄνεμος ἐ. flatus aduersus, ventus contrarius. Herodian l. 5.

Ἄνεμος (& poet. Ἀνάπνευσις) effio, exhalo, spiro. Il. ξ. Δεινὴν Ἀνάπνευσε πυρὸς αἰθομένοιο, Apoll. Arg. l. 2. τοῖσι δ' ἀνάπνευε κονίσαλος ἀμφὶ καὶ ἵππους. In proli a cum genit. conftruitur: vt apud Luc. Ἀνάπνευσεν μόνον Et Euseb. αὐτὸν ἡ ἀκαρὴς ἀναθὶς Ἀνάπνευσε. Interdum sine casu fignificat, odorem emitto, ita vt eum amittam. vt apud Theoph. l. 9 πάθεσι δ' οἷς ἀνάπνευσι τὸ φλέγμα, οἷς τὸ μὴ Ἀνάπνευσε. Interdum absolute fignificat effio animam, mori: vt apud Hom. in batrachom Ταῦτ' ἐπὶ ἀνάπνευσεν, ἐ. ὑπ- interdum additur ei accusat. Ἀνέμοις. vt Il. ν. Absolutè etiam ponitur, pro flatum ventris emitto, pedo. Suid.

Ἀνάπνευσις, exhalatio, efflatio, expiratio. Ἀνάπνοια, idem.

Ἀνάπνευσις flatus. Theophr.

Ἐπαναπνέω [*decomp.*] spiro in, immorior.

Διαπνέω & poet. διαπνείω, perflo, perspiro. item flatum ventris emitto. Suid. item diflo, item interspiro. i respiro. Philo de vita Mos. l. 1. διαπνεύσαντος τὸ πνεῦμα ἐκ' ὀλίγον.

Διαπνεύστος, idem quod διαπνέω, perflo. Gal. Therap. 8 πᾶς τὸ καλούμενον ὑπὸ τινων διαπνεύστος. item pass. difflor. Aristot. de mundo, ὁ πνεῦμα διαπνεύμενον.

Διαπνοή, perflatus, perspiratio. Al. Aph. probl. l. 1.

Decomp. Δυσπνοος, qui ægrè difflatur, qui per spiritales meatus ægrè transmittitur. Diosc. l. 5. c. 9.

Εὐδιάπνοος, & δ. διάπνοος, perflabilis, qui perflatus facilè capit. item qui per spiritales meatus facilè transmittitur.

Εἰσπνέω, seu εἰσπνείω inspiro, afflo. Aristoph. in Ran ἐξέδραμ' εἰς ἀδὲ τὶς εἰσέπνευσεν ὠκυκωκύτης. Apud Lacones significat etiam, amo, teste Etymol.

Εἴσπνευμα, inspiror, vel aspiror, afflor. Alex. Aphr.

Εἰσπνοή, inspiratio. Gal. comm 3 sect. 115. in lib. Hippocr. de victus rat. in morb acut.

Ἐπίπνοια, amasius, amoris ignibus afflatus. Etym. ex Callim. Pro eodem dicitur & ἐπίπνοος. apud Theoc. idyll. 12. quo l. Amyclcorum peculiare vocabulum esse ait. Scribitur & ἐπίπνοα. apud schol. Theoc. & Eust.

Ἐπίπνοια, [*decomp.*] insuper inspiro. Gal. Therap. l. 10.

Ἐπνέω, efflo, exspiro. Aristot. de mundo, ἐκ πάντ' ἐπέπνει ἐκοσία τε καὶ ἡδύοσμα ἴρεα τε καὶ ζάκυνθος. item expiro. i. morior. Plut. de deo Soc. ἐπὶ δίψει καπνοειδεῖ ἐπνευκότι.

Ἔκπνευσις, expiratio, quum efflatur spiritus.

Ἔκπνοη, idem: vel exhalatio. Aristot. de mundo.

Ἐκπνευματόω, in spiritum verto. item flatibus effero seu extollo: vnde ἐκπεπνευματωμένος δαὶ ἀνεμοπλάστοις τυφλοῖς ὑπὸ ἀνέμων πνοιῶν.

Ἐμπνέω, qui ægrè spirat, spirandi seu respirandi difficultate laborans. Hippocr. [Cyn. Athen. l. 11.

Ἐμπνοια, spiritus, difficultas, quum ægrè respiratur. Xen. in πλείστη σπουδῇ ἐμπνοίας ἀναπιμπλάμενος, per latus: vel expiratio per-transiens.

Συμπνέω, simul expiro, simul animam effio. Eurip. in Iph. Taur. Καὶ σῷ τ' ἄνακτι καὶ ξὺν αὐτῷ συμπνέω μοι.

Ἐμπνέω & poet. ἐνπνείω, inspiro, afflo. Hesiod. in Erg. ἐμπνέοντες ἐπ' ἀμφοτέροις ἀνέμοισι. Epigr. Ilo. ἐνέπνευσε πάντα ἀνέμοις ἐπὶ πάντα τὰ πνεύματα. & in Epigr. Ilo. ἐμπνεύσαντα πάντα. & Il. ψ. ἐμπνεύσωσι πάντες. Cum quo exp. & mecreco, relaxationem animi capio: vt Il. ἐμπνεύσῃ κρατερὸν ἔγχεος. Et Luc. ἐμπνεῦσαι τῶν δεινῶν.

Ἐμπνευστικός, & poet. ἐμπνευστικός, respiratio. Aristot. in probl. item recreatio & relaxatio. Il. λ. Apoll. Arg. l. 2.

Ἐμπνευστικῶς, respiratiuus, vi respiran li præditus. Alex. Aphr.

Ἐμπνεύστως, idem cum ἄπνευστος. Hesiod. in Theog.

Ἔμπνοια & poet. ἐμπνείη, respiratio. Plat. in Tim. Arist. Plutar. Soph. in Aiace, secundum quod de proprie dicitur ea respiratio quæ fit pulmonibus & pectore. item spiraculi. vt exp. apud Aristot. de mundo. Exponitur & vapor: apud Basil. in ep. item relaxatio: apud Plut. & Basil.

Ἐμπνοος, idem.

Ἐμπνοια, idē cum αἰσπνεῖα, respiro. Il. χ. Ἀλλά σε νῦν ἐμπνοια ἔχει. Il. ω. Αὐτὰρ ἐπεὶ ἐμπνοια ἔχε μέλεα, ἐπὶ δ' ἀνέπαυσε μεριμνῶν. Il. ξ. Ἐμπνοιὴν δὲ κάθαρσις. Exponitur & reflatio, ad fanam metenm redeo. Hes.

Decomp. Δυσπνοος, & ὁ, ἡ, ægrè respirans.

Ἐπιπνέω, insuper respiro. Apud Herodot. ἐπιπνεύσας τὰ ἔπεα effundere verba.

Εὐπνοος, & δ. ἡ, facilè respirans, facilem habens respirationem. Aristot. rhet. 3.

Ἡσυχοπνοέω, prius respiro. Plut. de primo frig. ἀλλ' ἐμοὶ δοκοῦσιν ἡσυχοπνοεῖν τοῦ πάθους.

Ἄνεμος, (& poet. seu Ionice αἰάνεμος) reflo, contrarium flatum emitto, spiro contra. Phocil. αἰάνεμος αἰείρειν. Et metaph. reflo, i. aduersus sum.

Ἀνάνεμος, & αἰάνεμος, spirans aduersus, reflans.

Ἄνεμος ἐ. flatus aduersus, ventus contrarius. Herodian l. 5.

Ἄνεμος (& poet. Ἀνάπνευσις) effio, exhalo, spiro. Il. ξ. Δεινὴν Ἀνάπνευσε πυρὸς αἰθομένοιο, Apoll. Arg. l. 2. τοῖσι δ' ἀνάπνευε κονίσαλος ἀμφὶ καὶ ἵππους. In proli a cum genit. conftruitur: vt apud Luc. Ἀνάπνευσεν μόνον Et Euseb. αὐτὸν ἡ ἀκαρὴς ἀναθὶς Ἀνάπνευσε. Interdum sine casu fignificat, odorem emitto, ita vt eum amittam. vt apud Theoph. l. 9 πάθεσι δ' οἷς ἀνάπνευσι τὸ φλέγμα, οἷς τὸ μὴ Ἀνάπνευσε. Interdum absolute fignificat effio animam, mori: vt apud Hom. in batrachom Ταῦτ' ἐπὶ ἀνάπνευσεν, ἐ. ὑπ- interdum additur ei accusat. Ἀνέμοις. vt Il. ν. Absolutè etiam ponitur, pro flatum ventris emitto, pedo. Suid.

Ἀνάπνευσις, exhalatio, efflatio, expiratio. Ἀνάπνοια, idem.

Ἀνάπνευσις flatus. Theophr.

Ἐπαναπνέω [*decomp.*] spiro in, immorior.

Διαπνέω & poet. διαπνείω, perflo, perspiro. item flatum ventris emitto. Suid. item diflo, item interspiro. i respiro. Philo de vita Mos. l. 1. διαπνεύσαντος τὸ πνεῦμα ἐκ' ὀλίγον.

Διαπνεύστος, idem quod διαπνέω, perflo. Gal. Therap. 8 πᾶς τὸ καλούμενον ὑπὸ τινων διαπνεύστος. item pass. difflor. Aristot. de mundo, ὁ πνεῦμα διαπνεύμενον.

Διαπνοή, perflatus, perspiratio. Al. Aph. probl. l. 1.

Decomp. Δυσπνοος, qui ægrè difflatur, qui per spiritales meatus ægrè transmittitur. Diosc. l. 5. c. 9.

Εὐδιάπνοος, & δ. διάπνοος, perflabilis, qui perflatus facilè capit. item qui per spiritales meatus facilè transmittitur.

Εἰσπνέω, seu εἰσπνείω inspiro, afflo. Aristoph. in Ran ἐξέδραμ' εἰς ἀδὲ τὶς εἰσέπνευσεν ὠκυκωκύτης. Apud Lacones significat etiam, amo, teste Etymol.

Εἴσπνευμα, inspiror, vel aspiror, afflor. Alex. Aphr.

Εἰσπνοή, inspiratio. Gal. comm 3 sect. 115. in lib. Hippocr. de victus rat. in morb acut.

Ἐπίπνοια, amasius, amoris ignibus afflatus. Etym. ex Callim. Pro eodem dicitur & ἐπίπνοος. apud Theoc. idyll. 12. quo l. Amyclcorum peculiare vocabulum esse ait. Scribitur & ἐπίπνοα. apud schol. Theoc. & Eust.

Ἐπίπνοια, [*decomp.*] insuper inspiro. Gal. Therap. l. 10.

Ἐπνέω, efflo, exspiro. Aristot. de mundo, ἐκ πάντ' ἐπέπνει ἐκοσία τε καὶ ἡδύοσμα ἴρεα τε καὶ ζάκυνθος. item expiro. i. morior. Plut. de deo Soc. ἐπὶ δίψει καπνοειδεῖ ἐπνευκότι.

Ἔκπνευσις, expiratio, quum efflatur spiritus.

Ἔκπνοη, idem: vel exhalatio. Aristot. de mundo.

Ἐκπνευματόω, in spiritum verto. item flatibus effero seu extollo: vnde ἐκπεπνευματωμένος δαὶ ἀνεμοπλάστοις τυφλοῖς ὑπὸ ἀνέμων πνοιῶν.

Ἐμπνέω, suffoco in: vel simpliciter, suffoco. Naz.

Ἐμπνιγεύς, qui olla fumo inclusa suffocatus. Athen. l. 14.

Καπνίζω, idem quod ἀποπνίγω, Gal. καὶ ἐκπνίγομαι.

Καπνοπνίγομαι, idem quod ἀποπνίγομαι. Aristot. in lib. de sen. & sui [illegible]

Καπνοπνίγος, ὁ calida lauatio, suffocatio.

Καπνοπνίγος, ὁ calida lauatio, seu caldarium in quod intrabant è frigidario, Vitruu. l. 5. c. 11. Plin. iun. ep. 4. l. 2.

Συμπνίγω, vnà suffoco & strangulo: comprimo in strangulatu.

Συμπνίγομαι, vnà suffocor: apud Suid.

πνοὴ, πνοιὰ, vide in πνέω. πνὺξ, in πυκνός.

Ποά, ἄς. ἡ, herba. Theoph. hist. pl. l. 7. c. 2.

Ποώδης, ους, ὁ & ἡ, herbosus, herbis abundans. item herbeus, seu herbidus, herbæ similis: vt ποώδης ἄχερδος. Plut. in libello περὶ δ' ἄγ ἡμίας. Dicuntur & ποώδη φυτὰ, apud Theophr. hist. pl. l. 7.

Ποώδιον, ὁ, herbula, parua herba.

Ποώζω, herbas lego. in re rustica est, herbas inutiles à segete ex uello. Latinè runco, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 25.

Ποωφόρος, ὁ, ἡ, noxiarum herbarum euulsio: runcatio, Theophr. ibidem.

Πολύρριζος, ἡ quæ noxias herbas vellit & extirpat, rūcatrix. Poll. l. 7. c. 30. Ποώφορος, ὁ, falx qua secatur herba. apud eundem.

Ποώη, Ionicè pro πόα. Il. ξ. & apud Herodor. ¶ Item qualis, à ποῶς. Ποώδης, ους, ὁ, herbosus, herbidus, herbis consitus. Il. β. & ω. Ποώδης idem quod ποώδης.

Ποωφόρος, idem: vt ποωφόρον νάπος, apud Eurip. in Bacch.

Ποία, quoque dicitur pro πόα, vt χερσὶ ποίας pro χερσὶ. ¶ Item annus, παρὰ τὸ πόαν, quoniam semel tantum in anno ἡ πόα φύεται: vt apud Callim. Αἴματος ἀσπερχὲς πεπερᾶσθαι ἐν' ἐνιαυσίῃ ποίᾳ, nouem circiter annos. Huius fignif. meminerunt Etymol. & schol. Theocriti.

Λειποπόης, (comp.) ferens herbas lectis & stibadiis idoneas. Il. ω.

ποδάεθλον, ποδάζω, &c. vide in πούς. ποία, in ποῖος.

πόθεννόθη in Ο'ς.

Πόθος, ὁ, desiderium. (* a præterito med ποθοῦμαι verbi πείθω, per suadet enim desiderium homini, vt id desideret, quod desiderat, inquit Etymol.) Od. ξ. Ἀλλά μ' Ὀδυσῆος πόθος ἔμβαλε θυμῷ. Plut. in Per. πόθος ἐχ τὴς ὀθωμένης τῶ ἔμποιοῦντος Xen. πόθος ἔχει θεούς. ¶ Sic dicitur & Cupido. Paus. in Att. Item flos æstiuus: de quo Theophr. hist. pl. l. 6 cap. 7. & Plin. l. 21. c. 11. ¶ Quidam & pro Priapo accipiunt, apud Dion. in Caligu. πόθος ἢ Ἀφροδίτου ἢ ὕπνος ἢ ποιητὴς ἰδίου.

Ποθεινὸς, ὁ, desiderabilis, desideratus, exoptatus. Eurip. Thucyd. Herodian. l. 1.

Ποθέω, ἐ. ἤσω, & ἐσω, desidero. Odyss. τ. Ὀ' ἀνδρὸς ποθέουσα φίλου, Il. υ. ποθέουσι δ' ἀϋτὴν τε πόλεμόν τε. Iliad. ε. πόθησεν δ' Ἥφαιστ Luc. ποθῶ δ' ὦδή αὐτὸν. Dicuntur & res aliquæ. apud Plut. in Cor. ἐ. ἄ μάρτυρον ἀνδρὸς ἀνθρώπου ποθεῖν ὑπόληψιν πρᾶξιν. Cum infinit. exp. & magno cum desiderio cupio, expeto. Ifocr. in Panath. πᾶσι δ' εἶμαι μάλιστα ποθεῖν ἀκόσμως τὰς πολλὰς. Itē amo. Theocr. idyll. 12. εἰ δ' ποθιοῦσιν οὐ ἄμμε γε γνησίαν σπόρμα. Plut. symp. 6. εἰ μὴ δ' ἐστὶ ποθεῖν ἡδονὴ τὸ αὐόμενον πόθημα. Ἀπόθητος, ὁ, ἡ, desiderium: vel res desiderata. [λαθέσθεγ ἵκανοις πόθησιν ἐ. ἡ, ipsa actio desiderandi.

Ποθητὸς, ὁ, ἡ, desideratus.

Ποθή, ἡ, idem cum πόθησις seu πόθος. Il. α. ξ. & alibi apud Hom.

Composita.

Ἀντιποθέω, vicissim desidero. [ἀντιποθῶ.

Ἀντιπόθημαι, vicissim desideror. Xen. apomn. l. 2. ποθῶν αὐτὸν ἀντιποθεῖσθαι.

Ἀπόθητος, ὁ, ἡ, cuius desiderio non tenemur: & per consequens, abiectus, vilis, neglectus. Hesych. & Eustath.

Ἀπόθητος, idem. Od. ρ.

Ἐπιποθέω, idem cum ποθέω Luc. μηδὲν ἐπιποθεῖ τὴ πάτρα.

Ἐπιπόθησις, ἡ, desiderium. 2. epist. ad Cor. c. 7.

Ἐπιπόθιος, idem Rom. 15.

Ἐπιπόθητος, desideratus, desiderabilis. in ep. ad Phil. c. 4.

Ἀνεπιπόθητος, valde desideratus vel desiderabilis.

Πολυπόθητος, multum desideratus.

Τριπόθητος, ter desideratus, exoptatissimus. Luc. in somn. Pro quo Dorice τριπόθατος, apud Mosch. in epitaph. Bion. Smyrn.

ποῖ vide in Ο'ς. ποῖα, vide in πόα.

Ποιέω, Ε. ω. F. ήσω, P. πηκα, facio, efficio, ago. Demosth. pro Cor. ἐγὼ τοῦτ' ἐποίησα. Sæpe apud Aristoph. τί ποιεῖς; quid agis? Frequenter iungitur infinitiuo: vt apud Xen. Pæd. 4. μὴ λαβὼν ἐξαμαιεῖν ἡμᾶς ἐποίησατε. Sic ποιεῖ τὸς σωιόντας ἀπέρχεσθαι facio vt discipuli mei abstineāt, do operā vt, &c. Apud eundem Xen. Pæd. Hell. 6. ἐ ἐποίησαν Ἀγησίλαον ἐπιπλαχθῆναι ἀσθενεῖ. ἐποίησαν, fecerunt vt cogeretur recedere. Apud Iloer. de pace, ἐ. αὐτοὶ ποιοῦνται ἐλεύθερος ῥήτορας μαλιστὰ ἐ. φιλοσοφεῖν. &c. induxit istis illis in animum philosophari, &c. Iungitur & cum variis particulis: vt in Axiocho, ποιήσῃ ἡμᾶς λέγειν, faciam vt dicis. Xen.

pæd. ποίει ὅπως θέλεις, fac vt libet. Et cum aduerbiis ὀρθῶς καλῶς, κακῶς, & aliis. Dicitur ποιῶ σε κακῶς, afficio te malis. Cum accusatiuis variis, variè interdum exponitur: vt ποιεῖν ὀσμὴν, apud Aristot. odorem excitare, ποιεῖν χαρὰν, afferre voluptatē, ποιεῖν ἀγαθὰ, Isocr. conferre beneficia, apud Dem. ποιῶ σοι χρήματα, comparo tibi pecuniam. Sic apud Thuc. ποιῶ βίον, cōparo victum. ποιεῖν ἐκκλησίαν, concionem cogere seu aduocare, ποιεῖν τὸν νόμον, seruare legem seu præstare & implere. ποιεῖν ἁμαρτίαν, committere peccatum. παράδειγμα ποιεῖν, proponere exemplū vel exemplar apud Isocr. in Panegyr. ἀσθενεῖς ποιεῖν, infirmos reddere. Xen. pæd. 1. Interdum construitur cū duobus accusatiuis. Dicitur enim ποιῶ κακὸν vel ἀγαθὸν, apud Xen. Apud Matth. c. 27. τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν; quid faciam isto Iesu? iungitur etiam datiuo personæ: vt Matth. 21. τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις: sic apud Plat. in Apol. ζῶσι μὲν καὶ νεωτέροις καὶ πρεσβυτέροις ποιῶ. In nouo Testam. sæpe sig. ago, i. cōmoror: . . . vt Iac. c. 1. Act. c. 18. ¶ Ποιῶ interdum ponitur pro ἐργάζομαι, facio, factito, conficio, fabricor: vt apud Theophr. τὰ ἀγάλματα ποιεῖν, simulacra factitare. ¶ Item efficax sum, prosum, confero. Cum πρὸς: vt apud Diosc. l. 1. ποιεῖ πρὸς φάρμακα, aduersus venena est efficax. ¶ Item versus seu carmina facio, poeticè scribo. Isoc. in Panegyr. Τίς γὰρ ἢ τῶν ποιεῖν δυναμένων ἢ τῶν λέγειν ἐπισταμένων οὐ πονήσει & φιλοσοφήσει. Sic & apud Aristot. & Xen. ¶ Apud Plut. in Sol. ποιῶ λέγοντας, induco seu introduco loquentes. ¶ Apud Xen. anab. l. 5. ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας καὶ καταγοητευθέντας ὑπ' ἐμοῦ ἥκειν εἰς Φᾶσιν, fingo, cōcedo. ¶ Ποιῶ, interdum significat pono, colloco. Il. γ. Σφῶιν δ' ἄδε χρεών τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν. Sic & apud Thucyd. ποιεῖν ἐπὶ ξηροῦ τὰς ναῦς, in sicco naues collocare. Sic ἐν μέσῳ ποιεῖν, apud eundem.

Ποιέομαι οῦμαι, idem quod ποιέω, ῶ, facio, &c. vt μνείαν vel μνήμην ποιοῦμαι apud Aristot. mentionem facio. λόγους ποιεῖσθαι verba facere, ἀρχὴν ποιεῖσθαι, Isocr. initiū facere. ποιεῖσθαι κέρδος, lucrifacere, ποιεῖσθαι βασιλέα creare regem. apud Plat. interdū sig. existimo, vt apud Greg. καὶ πομπὴν ἀλλ' οὐ συμφορὰν τὸ πρᾶγμα ποιούμενος. Interdum adopto: vt ποιεῖσθαι παῖδα apud Demosthen. Cum præpositi. variam admittit expositionem. vt ποιεῖσθαι εἰς ἀσφάλειαν apud Thuc. collocare in tuto. ἐν γέλωτι ποιεῖσθαι, risui habere, ridiculum existimare. ἀνάγκην ποιεῖσθαι, item intolerandam existimare. ποιεῖσθαι ἑαυτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, comparare sibi magnam potentiam: apud Herodianum. περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, rē magnam existimare, & contra περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, pro re parua habere vel parui facere. ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν τὸ πρᾶγμα, in potestatem suam redigere. Ponitur & pro προσποιοῦμαι simulo: apud Themist. ἐγκρατὴς ποιούμενος εἶναι. ¶ Accipitur & in passiua signif. vt Il. ζ. & apud Xen. pæd. 2. &c.

Ποίημα τὸ, quod aliquis fecit, opus: in epist. ad Eph. c. 2. ¶ Plerūque significat poëma, seu opus poëtæ. Aeschin. contra Ctesiph. Plut. &c.

ποιημάτιον τὸ, paruum poema, poemation. Luc.

ποίησις, εως, ἡ, q. d. factio: factura. Herodot. & in epist. Iacob. c. 1. ¶ Item poësis, carminum factio. Plat. Aristot. Athen. &c.

ποιητὴς, οῦ, ὁ, factor, creator, conditor. Naz. Item opifex. Xen. Pæd. 1. item qui factis exprimit ea quæ facienda esse audiuit. in epist. Iac. c. 1. ¶ Item qui carmina facit, poeta. Plat. Aristot. Plut. &c.

ποιήτρια ἡ, poetria, quę carmina facit. Athē. l. 13. Plut. in Hel.

ποιητικὸς, ὁ, faciendi vim habēs, per quem aliquid fit. Aristot. polit. . c. 3. & Rhet. l. 1. ¶ Item poeticus, i. poetis conueniēs. poetarum proprius, poetis familiare. Plut. Luc. Et ἡ ποιητικὴ, s. τέχνη ars faciendi carmina Plut. Aristot.

ποιητὸς ὁ, factus Item factitius. Il. μ. Plu. in Solone. Et actiuè, efficiens, apud Epicur. Item adoptiuus, ascititius. Plu. in Dem. Aristot. polit. l. 3.

Ποιῶ pro ποιῶ, metri causa dictum inuenitur apud poetas: vt Theoc. idyll. 10 Ἠ γαλαᾶ ἄμμες ποῦν ἔλεγ' ἐθεῖ ζῶον ἀοιδάς. Interdum & prima correpta scribitur ποιῶ: vt apud eundem idyll. 3 ἀπάγξασθαί με ποιήσεις.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀντιποιέω, ῶ, econtrariò facio: vicissim facio, par pari reddo. Exponi. & beneficium rependo.

Ἀντιποιέομαι, οῦμαι, vendico, attribuo mihi. Cum genit. ἀντιποιεῖσθαι Ἑλληνισμοῦ, apud Plut. & ἀντιποιεῖσθαι τῆς τιμῆς, apud Aristot. polit. 3. Exponitur & affecto, occupare contendo, assequi conor: item capesso, vt apud Isocr. in Archid ἀλλὰ καὶ τῶν μειζόνων δωρεῶν ἀντιποιούμεθα. Demosth. Phil. 4. τοῦ πρωτεύειν ἀντιποιεῖσθαι μὲν ἅπαντες ἀφεστᾶσι ... εἶναι.

Ἀποποιέομαι, abdico, reiicio, alienum à me facio. Basil. Homil. 8. διὰ τὸ τῆς ... ἀποποιούμενος ... Sic & Iob. c. 1; οὐ σὺ ἀπεποιήσω φόβον, reiecisti timorē Dei à te: & c. 14. μὴ ἀποποιοῦ τὰ ἔργα, ne abdices, ne abnuas. ¶ Item improbo, nō admitto, repudio. Philop. in Procl. καὶ κινδυνεύει μηδὲν οὕτως ἀνὴρ ἐκεῖνος ἀποποιήσασθαι τῶν Πλάτωνος ὡς τὴν τῶν ἰδεῶν ὑπόθεσιν. Item ... Plut. in conuiuio sep. sap. οὐ γὰρ δεῖ πρῶτον ἀποποιεῖσθαι τὸν Λυκούργου αὐτοῖς νόμοις, ὅλην μετακινήσαντα τὴν Λακεδαιμονίων πολιτείαν.

Ἀποποίησις, ἡ, abdicatio, reiectio, repudiatio.

Εἰσποιέω, ῶ, vel Εἰσποιέω, (q. d. facio intrà, i. facio vt sit intra ... lut intromitto.) ascisco, adopto. Demosth. ... εἰσποιεῖ κοινωνὸν αὐτῷ. Plut. in Numa, τὰς δ' ἐφεξῆς ... μηνιαίας εἰσεποίησε ταῖς αὐτοῦ ἐπωνυμίαις, suis cognominibus ... uit. ¶ Hīc adopto: in propria signif. vnde in pass. apud Dem. μετὰ ταῦτ' ἤδη ἑαυτοῦ ἀξιῶν ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰσποιηθῇ εἰς τὸν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ.

Εἰσποίησις, adoptatio: vel adoptio. Plut. de Alex. fort.

Εἰσποιητὸς, adoptatus.

Συνεισποιέω, (decomp.) vnà ascisco, vnà adopto. Plat. in Pol... pc. τοῖς καλοῖς & φιλανθρώποις χάρισι ... τοὺς φίλους ...

Ἐκποιέω, (q. d. facio vt sit extra) amitto, subduco: vt apud ... losti. ἐκποιεῖν με τοῦ διηγήσεως. Item do aptandum. ... alieno, emancipo. Item vendo, dono: vnde in pass. apud ... ὑπάρχει τὴν αὐτὴν εἶναι μητέρα κἂν ἐν τῷ πατρὸς ... κἂν ἐκποιηθεῖη. ¶ Item sufficio: vt apud Athen. l. 4. ... προσόδους εἰς τοῦτο ἐκποιεῖσθαι. Exponitur etiam, efficio, ... mo. Ἐκποιεῖ, (impersonaliter) suppetit. Laert. in Theo...

ἐκποίησις, ipsa actio dandi aliquem in adoptionem, ... lienatio, emancipatio. ¶ Item emissio seminis. Herodot.

ἐκποίητος, in adoptionem datus. Isæus.

ἐμποιέω facio seu efficio in aut intra. Xen. ... ἀξιόλογον οὐδεμίαν ἐμποιεῖσθαι. Item indo, infero, immitto, & ... & ὄψιν καὶ ἀκοὴν & σῶμα ἐνεποίησε Plut. in Num. ... ἀδοῦσι τοῖς ἀξίοις Apud Isocr. ἐμποιεῖν λήθην, inducere obli... nem. Apud eundem in Panath. ἐμποιεῖν ὀργὴν, conciliare ...

ἐπιποιεῖν, attingere. Philostr. in epist.

ἐπιποίητος, fictus, commentitius. Synes.

Μεταποιέω, muto, commuto: propriè, facio aliquid diuersum ab eo quod prius erat. Apud Dem. μεταποιούμενος, exp. de ... legi, abrogare aliquid legi.

Μεταποιοῦμαι, vendico, mihi assero, capesso. Synes. ... τῆς πολιτικῆς δυνάμεως. Greg. cum accusat. ... ποίημα διὰ τοῦ βαπτίσματος.

Μεταποίησις, mutatio, commutatio. Greg. Exponitur &, instauratio, refectio.

Μεταποιητὴς, mutator. Item instaurator, refector.

Ἀμεταποίητος, (Decomp.) immutabilis.

παραποιέω, (q. d. facio ad similitudinem alicuius, ... men id quod ita factum est, pro eo ipso cui assimulatur (falsò assimulo, adultero: vt in voce media apud Thuc. παραποιούμενος σφραγῖδα. Item ad simulandum ... ne res cognoscatur, corrumpo & peruerto: vt apud ... l. 12. πολλὰ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος. Et generat... uerto, peruerto. Paul. Eliac. l. 1. παραπεποιήκασι ... ἐκ τοῦ παλαιοῦ καλδοῦ.

παραποιοῦμαι, falsò assimulor. Basil ...

παραποίημα, τὸ, quod factum est ad similitudinem ali... falsò assimulatum, adulteratum. Apud Arist. sic dicitur ... bum de industria paulum immutatū ad aliud significandum ...

παραποίησις, ἡ, assimulatio qua ementimur aliquid, ... ratio. in Pand. Gr.

ἀπαραποίητος, (Dec.) non adulteratus, germanus, ge...

ἀπαραποιήτως, non adulteratè, germanè, genuinè.

περιποιέω, tueor, seruo, conseruo. Thu. l. 1. ... Plut. in Public. περιποιεῖται τοὺς Ῥωμαίους. Herodian... περιποιῆσαι τῷ Μαξίμῳ τὴν μοναρχίαν. Item acquiro, com... paro. Themist. de an. l. 2. τοῦτο γὰρ περιποιεῖται ... θειότητος καθ' ὅσον δύναται.

περιποιοῦμαι, idem Thuc. περιποιεῖσθαι ... be... ¶ Item acquiro, &c. Aristot. pol. 3. ... δυναστείαν. ¶ Item vendico mihi, assero mihi Syn. ... περιποιήσασθαι. ¶ Item in contrarium & præpositi... Phal. in ep. ad Messen. ¶ Τὸ περιπεποιημένον, arte fact... industria factum. Theophr. ... 9.

περιποίησις, ἡ, tutatio, ipsa actio tuendi & conseruandi ... acquisitio. item vindicatio & assertio. in ep. ad Eph. c. 1.

περιποιητικὸς, q. d. accusatiuus: vnde ... quisitionis significationem habentia: apud grammat.

προποιέω, antè seu prius facio. προποιοῦμαι, prius fio.

προσποιέω, (q. d. facio vt meum fit) mihi assumo, vendico, in potestatē redigo. Thuc. l. 1. φάσκων προσποιεῖν ... πολεμίαν. Dem. cōtra Aphob. ...

προσποιοῦμαι Idem. Cum genit. Isæus. ... δουν προσεποιήσαντο τῶν Νικοστράτου. Cum accusat. Plat... προσεποιοῦντο τὴν δόξαν, sibi vendicabant & assumebant ... adiungo, adiicio, Themist. in phys. l. 2. ... οἱ μαθηματικοὶ παντελῶς. ¶ Item simulo, fingo. Isæus, ... ποιοῦνται ἐκείνου τοῦ ὀνόματος οὔτε ... Plat. de rep. l. 1. προσεποιοῦντο φιλονεικεῖν. Isocr. ... δεῖσθαι προσποιῇ. Cum infinitiuo interdum exp. ... Plat. in ep. προσποιεῖται μὲν τὰ δημοκρατίας ...

προσποίημα, quod vendicamus nobis: vel id quod ...

προσποίησις, ἡ, ipsa actio vendicandi sibi aliquid aut ... di Thuc. Item simulatio. Aristot. ethic. ... 7.

... simulatus, fictus. Idem ... con. 2.

... simulator, fictor, simulationi deditus. Idem Pol.

... (q. d. sub me esse facio) acquiro, comparo, concilio. ... in Pet. ... αὐτῆς τῶν καλῶν ὑποποιήσης τινὰ λελη... ...

... idem. Aristot. pol. ... ὑποποιήσασθαι τὸ ἱεράμενον ... ... καὶ μεγαλόνοις ὑποποιεῖσθαι τὴν πόλιν ... ... Exponitur &, mihi autoro, ad autoritatem in meam fidemq; ... Greg. in Iulian. orat. 1 ὑποποιεῖται τὸ στρατιωτικόν.

... acquisitus. Exponitur &, simulatus.

Composita sine præpositione.

Ἀγαθοποιὸς, bonum vel bona efficiens, bonorum effe... Alex. Aphr. Exponitur &, munificus, beneficus.

Ἀγαθοποιέω, bene facio alicui, benemereor de aliquo. Act. 14. ... ἀγαθοποιῶν. Sic & Luc. 6. & alibi in ... Test. Exponitur &, recte vel recta ago. (Pet. c. 4.

Ἀγαθοποιΐα, boni efficientia: vel beneficiorū collocatio. 1. ep.

Ἀγαλματοποιὸς, statuarum & simulacrorū fabricator. Poll. lib. 1.

Ἀγαλματοποιΐα, ars conficiendi statuas. Idem ibid.

Ἀγαλματοποιέω, statuas conficio.

Ἀγαλματοποιητικὴ, idem quod ἀγαλματοποιΐα. Poll. ibid.

... ferum reddens seu efferatum, feritatem inducens. ... Nic. & Eust. Apud Aristoph. in Ran. Aeschylus dicitur ... quòd heroas induceret feros & immanes.

... sanguinem gignens seu generans. Gal. com... in l. 1 Prorrhet.

... fellator, qui ore morigeratur in fœdo ministerio. A... oph. & general. qui turpe aliquid & fœdum patrat. Eurip. ... Medea. (l. 8.

... dicitur qui tale ministerium exercet: apud Athē.

... hoc ipsum ministerium, obscœnitas oris.

... farinam facio, molo, pinso.

... farcimina vel lucanicas facio.

... qui facit lucanicas, tuccetarius, fartor.

... statuarius, statuarum artifex. Athen. l. 11.

... statuarum confectio, actio ipsa faciendi sta... ..., ars faciendi statuas. Xen. & Arist. rhet. 1.

... statuas facio,

... ποιητικὴ, s. τέχνη, ars statuaria.

... flores producens, ... ificus.

... hominum factor seu fabricator, i. humanarum ... Luc.

... , hominum fabricatio seu humanarum for... apud eundem.

... non factus, seu nondum factus. Athen. l. 4. Item sine ... fictus apud Dion. Halic.

... inertem & segnem reddens, inertiam afferens.

... prandeo Xen. anab. l. 4. & Hellen. l. 1. Partic. ... pass. exp. ea quæ parantur in prandiū, apud eundē.

... qui currus fabricatur. Hesych.

... currus fabricor. Poll. 7. c. 26.

... nefanda perpetrans, & obscœna. Hesych.

... nefandū facinus: quod obscœnè perpetratū est.

... d. panifex pistor. Plut. in Alex. Ponitur & adiectiuè: ... ζύμη, fermentū ex quo panis cōficitur: apud Naz.

... panem conficio, pistoriam item exerceo. Exponi... in panem vel in panes formo: vnde in pass. apud Diosc. ... 76. (de papauere satiuo, ἧς τὸ σπέρμα ... ποιεῖται εἰς πλακοῦντας.

... panificium, pistura. Xen.

... inscriptus liber, apud Athen.

... qui clypeos fabricatur. Poll. l. 7. c. 30.

... clypeorum fabricatio. Item clypei descriptio ... apud Homerum habetur: vt Eust. vocat.

... actio imperturbata: seu imperturbatè aliquid ... Hippocr. in lib. περὶ εὐσχημοσύνης.

... qui fistulas conficit. Poll. l. 4. c. 9.

... & αὐλοποιικὴ, ars conficiendi tibias. Idē l. 7. c. 39.

... à seipso factus, sua sponte & per se factus. Hesych.

... telorum fabricator. Poll. l. 7. c. 30.

... telorum fabricatio. Idem ibid.

... qui tonitrum facit.

... coriarius. Poll.

... glebam seu glebas facio. Hippocr. ep. ad Demag.

... (q. d. risus artifex) qui facit aut dicit quibus risum ... Xen. in symp. Exponitur &, scurra: item festiuum a...

... risum cieo, dictis aut factis risum capto, Plato ... l. 10. Xen. ibid. Exponitur &, ago scurram, scurriliter ... apud Plut. in polit. præc.

... artificium excitandi risus. Xen. in sympos.

... pontifex, i. qui pontem facit, Plut. in Num.

... pontem facio, vel ponte iungo. Polyb. l. 3. τὰς ... γεφυροποιεῖν παρήγγειλε.

... qui lingulas tibiarum conficit, fabricator lingularum Poll. libro 4. cap. 9.

Γλωττοποιΐα, lingularum in tibiis fabricatio. Idem. l. 7. c. 30.

Γλωττοποιέω, ῶ, lingua patro: lingua morigeror. Aristoph.

Γλωττοποιητικὴ, s. τέχνη, ars fabricandi lingulas tibiarum. Poll.

Γονοποιΐα, fœcificatio. Alex. Aph. probl. 68. l. 2.

Γραμματιδοποιὸς, dictum est drama quoddam Apollodori. Poll. l. 7. c. 30.

Δακρυοποιὸς, lacrymas eiens. Diosc. l. 1. c. 1.

Δειπνοποιὸς, qui cœnam parat aut conuiuia.

Δειπνοποιέω, paro cœnam: eius est qui cœnam condixit apud se. Alciphr. (Thuc. l. 8.

δειπνοποιοῦμαι, cœnam mihi apparo, epulor in cœna, cœno.

δευσοποιὸς, infector, tinctor. Hesych. & Suid. Item bene imbutus seu tinctus, ita vt tinctura deleri & elui nequeat: qua significatione propriè de purpura dicitur, teste Suida, metaph. autem de omnibus colorem habentibus permanentem & diu durantem. Athen. l. 3. Plat. de rep. l. 4. Item metaph. perimbutus. indelebilis, qui elui nequit. Plat. ibid.

δηλοποιέω, ῶ, manifestum reddo, manifesto.

διθυραμβοποιὸς, dithyramborū poeta, seu dithyrambicus poeta.

διθυραμβοποιΐα, dithyramborum scriptio.

διθυραμβοποιῶ, dithyrambos scribo & compono.

δικτυοποιὸς, qui retia conficit: apud Poll.

δογματοποιῶ, decretum facio. Polyb.

δραματοποιὸς, dramatum seu dramatis scriptor. Plut. Exponit & actor fabularum. Luc.

δραματοποιΐα, dramatum scriptio.

δραματοποιῶ, in modum dramatis conscribo. Aristot.

δυσβατοποιοῦμαι, difficilem aditum aut transitum aut receptum facio. Xen.

Εἰδοποιὸς, specificus, speciem efficiens: vt εἰδοποιὸς διαφορά. Porphy. Isag. g. c. 4.

Εἰδοποιέω, ῶ, speciem efficio seu formam. Philop. in Procl.

Εἰδωλοποιέω, ῶ, speciem & imaginē fingo seu repręsēto. Syn.

Εἰδωλοποιΐα, imaginis fictio. Item repræsentatio personæ mortuæ tanquam viuæ, quum eius vmbram introducimus.

Ἀνειδωλοποίητος (Decomp.) Idem quod εἰδωλοποιΐα.

Εἰρηνοποιὸς, pacificator, pacis conciliator. Xen. Hell. 6. Item pacificus, qui est ingenio pacis amante. Matth. 5.

Εἰρηνοποιέω, pacifico, paco. in ep. ad Coloss. c. 1. (poet.

Ἐλεγειοποιὸς, elegorum seu elegiarum scriptor. Aristot. de arte

Ἑλκοποιὸς q. d. vulnificus, vulnus inferens. Τὸ ἑλκοποιὸν. Hesych. est canthari: quia caustica vi prædita est & exulcerat, teste Pli.

Ἑλκοποιέω, ῶ, vlcero. Aeschin.

Ἐμετοποιὸς, vomitum efficiens, vomitum ciens. Diosc. l. 2.

Ἐξωμιδοποιὸς, exomidis seu exomidum cōfector. Poll. l. 7. c. 30.

Ἐξωμιδοποιΐα, ars conficiendi exomidas. Idem ibid.

Ἐποποιὸς heroicorum carminum scriptor. Plat. & Aristot. de arte poet.

ἐποποιΐα, scriptio versuum heroicorum. Aristor. ibid.

ἐποποιικὸς, ad ἐποποιΐαν, pertinens idem ibid.

Εὐποιέω ῶ, benefacio, beneficiū confero. Xen. εὐποιεῖν τὸ εὖ ποιεῖν ...

Εὐποιητικὸς, propensus ad beneficentiam, seu ad conferenda beneficia. Et τὸ εὐποιητικὸν, beneficentia. Aristot. in Rhet.

εὐποιὸς, Idem cum εὐποιητικός. Hesych. Item iustus.

εὐποιΐα, beneficentia. Poll.

εὐποίητος, benefactus, eleganter confectus: vt εὐποίητον μέλαθρον, apud Hom. hymno 1. in Venerem.

Decomp. Ἀντευποιΐα, vicissim beneficentia vtor erga quēpiam, beneficium vel benefitia rependo. Aristophan. in Plut. τὸ εὖ παθὼν ὑπ' ἐμοῦ πάλιν μ' ἀντευποιεῖν. Sic & apud Dem.

Φιλευποιΐα, amor beneficentiæ, studium beneuolentiæ.

Ἐχθροποιέω, inimicum reddo, inimicitias concito.

Ζευγοποιΐα, copulatio parium. Theophr.

Ζυγοποιεῖν, iuga curruum construere. Aristoph. in Plut.

Ζωμοποιὸς, opifex iuris in culina, cōdiendi iuris peritus. Athen.

Ζωμοποιὸν, dicitur etiam quicquid gratiam iuribus conciliat seu quod gratiam in iuribus habet. Diosc.

Ζωοποιὸς, viuificus. Item viuum & animale generans.

Ζωοποιΐα, animantis procreatio. (l. 3.

Ζωοποιέω, viuifico. Item vermes genero. Theoph. de caus. pl.

Ζωοποιητικὸς, q. d. viuificatiuus.

Συζωοποιέω, (Decomp.) q. d. conuiuifico, simul viuifico, vnam in vitam reuoco: in ep. ad Ephes. c. 2.

Ἠθοποιὸς, mores instituens & faciens: animi formator & institutor. Aristot. Plut. in Themist. Item mores & affectus hominis exprimens: vt λόγος ἠθοποιός.

Ἠθοποιΐα, morum affectuumq; expressio, seu fictio, ficta descriptio. Dion. Halic. in vita Lys.

Ἠθοποιέω, ῶ, mores formo, instituo moribus. Plut. Item affectus & mores exprimo: Dion. Halic.

Ἀνηθοποίητος, (Decomp.) morum expressione & affectuum carens. Item qui moribus est incompositis & rusticis.

Ἡνιοποιὸς, qui habenas conficit.

Ἡνιοποιεῖον, τὸ, officina in qua habenæ conficiuntur. Xen.

Ἡνιοποιέω habenas conficio. Item habenas rego & duco. Vel simpl.

simpl. rego & moderor. Idem apomn. l. 4.

Σκιλλοποιοί, Hesychio sunt qui arculas corio obductas conficiũt & coria ipsa illitos.

Τερατοσκόπος, præstigiator, circulator. Demost. Olynth. 2. Item miraculis edens. Apud Luc. γοητοποιοὶ dicuntur ὀνείρων, quòd mirabiles res nobis repræsentent.

Θαυματοποιΐα, q.d. præstigiatio, vel præstigiatoria ars. Item figura quædam præstigiatorum figmentis simile. Isocr.

Θαυματοποιῶ, præstigiatorem in modum facio, præstigiis vtor. Luc. ἀλλὰ πάλαι πεπαύμεθα θαυματοποιοῦντες.

Θεοποιός, qui deos siue deorum imagines fabricatur. Poll. li. 1.

Θεοποιΐα, Deorum fabricatio, simulachrorum in honorem Deorum effictio, idem ibid.

Θεοποιέω, ῶ, Deum seu deos facio. Luc. in Scyth. Item inter Deos refero. Dei loco habeo. Theodor. in eccles. hist. τὸν πολυθρύλλητον Ἡρακλέα θεοποιοῦντας.

Θεοπλαστικὸς, qui deos siue deorum simulachra facere potest.

Θεοπλαστικὴ, ἡ τέχνη, ars deorum fabricatrix, ars conficiendi deorum simulachra. Poll. l. 1.

Θεσμοθετῶ, leges condo. Eurip. in Rhœn. Τίς ὁ θεσμοθετῶν ἐπὶ πολλοῖς πόλει.

Θορυβοποιὸς, tumultum excitans, tumultus seu turbarum excitator. Item seditiosus.

Θορυβοποιῶ, tumultum seu turbas excito.

Θρονοποιὸς, qui thronos conficit seu fabricatur. Poll. l. 7. c. 30.

Θωρακοποιὸς, qui thoraces conficit, thoracum fabricator. Xen.

Θωρακοποιΐα, thoracum fabricatio. Poll. ibid. (apomn. 3.

Ἰδιοποιοῦμαι, proprium facio, mihi vendico. Reg. l. 2. c. 15. Item concilio mihi, adiungo mihi.

Ἐξιδιοποιοῦμαι. (Decomp.) mihi vendico: Athen.

Ἰθυντῆρες, iudices eliciens.

Ἰθυντικὸς, iudicatio. Aristot. probl. 2. (ibid.

Ἰθυντικῶ, iudicio elicio. Ἰθυντοποιοῦμαι, iudex. Idem Aristot.

Ἱεροποιὸς, sacrificus, sacrificulus. Ἱεροποιοὶ peculiariter dicebantur qui sacra faciebãt Eumenidib. præfidibus Areopagi: Ἱεροποιΐα functio illa. (apud Demosth.

Ἱεροποιῶ, fungor, illo munere. Et general. sacra facio. Item facio, decido Aristid. ἱεροποιησάμενος λύτα φαίη) οἷς ἔδοξε δηλῶσαι.

Ἴπποτοξεύτης, qui furnos fabricatur. Luc.

Ἰσχυροποιῶ, robustum seu validum reddo, corroboro.

Ἰσχυροποίημα, corrobor. Hermog.

Καθαγνιστὴς, purifico. Exponitur &, verro, Hesych.

Καινοποιὸς, innovator, noua faciens. Naz.

Καινοποιῶ, res nouas facio: vel innouo aliquid in re quapiam. item renouo. Diod l. 16. τὰ πολ' ἐμὲ καινοποιήσαι &c.

Καινοτεχνίτης, nouis artificiis in re quapiam vtens. q. d. nouitatum artifex. Xen. pæd. 8.

Κακοποιὸς, maleficus, malis afficiens. Aristoth. eth. 4. c. 3.

Κακοποιΐα, maleficentia, malorum illatio seu importatio: vel maleficium. Isocr. in Panath. & ad Dem.

Κακοποιῶ, malè facio, noceo. Genes. 31.

Καλυβοπώλιον, vel καλυβοπωλεῖον, gurgustium seu casas facio. Strab.

Καυνοῦποιος, qui ftoreas seu tegetes conficit. Poll. l. 10. c. 47.

Κερυκοποιὸς, & κηρυκηποιὸς, qui conficit intritum dictum κηρύκη. Vocati autem fuerunt κηρυκηποιοὶ. Delphi, quod victimas circuncidentes, coquorum fungi officio videntur.

Κερκηποιῶ, conficio, intritum illud dictũ κηρύκη. item genus condimentum concinno, condio & auriter. Aristoph.

Καρποποιὸς, q.d. fructificus: epith. Cereris: apud Eur. in Rhes.

Κερκιδοποιὸς, qui radios textorios conficit.

Κερκιδοποιικὴ, ἡ τέχνη ars seu scientia conficiendi radios textorios. Aristot. polit. l. 1.

Κηποποιὸς, qui fauos conficit, qui fauos confingit.

Κιβωτοποιὸς, qui arcas seu ciftas conficit: arcarum fabricator. Poll ex Dinarcho.

Κλινοποιὸς, qui lectos fabricatur. Poll. l. 7. c. 26.

Κλινοποικὸν, ad lectorum fabricationem pertinens. Et κλινοποικὴ, ἡ τέχνη, ars fabricandi lectos. Poll. l. 7. c. 30.

Κλινοστοιόμαι, commune facio, communico. Gregor.

Κοσκινοποιὸς, qui cribra conficit, cribrorum texendorum artifex. Poll. loco citato.

Κοσμοποιὸς, mũdi opifex. Deus. Phil. de mundo.

Κοσμοποιΐα ἡ, mundi fabricatio seu creatio.

Κοσμοποιεῖν, mundum condere: apud eundem.

Κραμβοποιὸς, galearum artifex. Poll. l. 1.

Κρηπιδοποιὸς, qui crepidas conficit, crepidarius. Athen. l. 13.

Κωμῳδοποιὸς & κωμῳδιοποιὸς, comediæ seu comœdiarum scriptor, comicus poeta. Plut. & Poll. l. 9. (Plut.

Κωμῳδοποιΐα, actio ipsa scribendi comœdias: apud eundem.

Λαρισσοποιὸς, qui larissas conficit: aut Larissæorum conditor. Aristot pol. 3. c. 1.

Λεπτοποιῶ tenuem seu gracilem reddo. extenuo Diosc. l. 5.

Ληκυθοποιὸς, qui lecythos conficit, qui ampullas vnguentarias fabricatur. Poll. l. 7. c. 30.

Λιθοποιὸς, calculum gignens. Alex. Aphr.

Λογοποιὸς, fabularũ confictor seu scriptor. Athen. Item qui mendacia confingit, vaniloquus. Dem. in Timocr. Syn

Exponitur & orator. apud Isocr. Item historicus. sp

Et orationis artifex. apud Plat.

Λογοποιΐα, fabularum cõfictio seu scriptio: mend

Λογοποιῶ, fabulas cõfingo seu scribo, fingo poëma

re. Isocr. in Helen. enc. πολλοὶ λόγοι ἀνόμασι ἐκ

ῥοῖς. Et generaliter, confingo, mentior, rumorem fi

go. Dem. Philip. 2. λογοποιῶν ὑμῖς αὐτοὺς, ὃς ἔ

Item simpliciter. rumorem spargo, dictio, pe

Λογοποιῶν, (q. d. fabulamentum) fabula, c

mendacium. Poll. ex Plat.

Λογοποιικὴ τέχνη, ars τοῦ λογοποιοῦ. Plat. in Euthyd.

Λόγχοποιος, lancearum fabricator. Eurip. in Bacch.

Λυροποιὸς, qui lyras conficit, lyrarum conficiendarum

Plut. Et generaliter, qui musica instrumenta qua

plectro pulsantur, compingit. Poll.

Λυροποιΐα, lyrarum compactio, seu compingend

tia. Poll. lib. 7. c. 30.

Λυροποικὸς, lyrarum conficiendarum peritus, fa

ποικὴ, idem quod λυροποιΐα. Idem ibid.

Μαχαιροποιὸς, lucernarum confector: Aristoph.

Μαχαιροποιὸς, machærarum seu cultrorum artifex.

Μελοποιὸς, qui mele scribit: lyricus poeta. Athen. Et

epith. apud Eur. in Rheso.

Μελοποιΐα, scriptio carminum lyricorum, quæ

tur aut ipsa mele: vel modulatio, qualis est in carmi

vocantur mele. Athen.

Μελοποιῶ, scribo mele, vel modulationem adhib

est in carminibus quæ mele vocantur. Athen.

Μελοποιικὸς, idem cum μελοποιὸς in Epigr.

Μηχανοποιὸς, machinarum faber. Poll. l. 7. c. 30.

Μαχανοποιΐα, machinarum fabricatio. Ibid.

μυστοποιὸς, qui carmina scribit: Eurip. in Troad. τ

ψειν αὐ σε μυστοποιὸς ὢν ἴδῃ. Præcipuè ficti

carmina componit: vt Sapho μυστοποιὸς apud Hero

λωτοποιῶ, carmina compono, vel decanto, au

redigo. Aristoph. in Nub.

μοχθοποιῶ, viculos facio. Act. Apost. c. 7.

μυθοποιὸς, fabularum fictor. Plat.

μυθοποιὸς, fabularum fictio: vel figmentum fabul

Προσμυθοποιῶ (Decomp.) fabulosè adiicio. Sui

Ναοποιὸς, cui templi vel extruendi vel conficiendi

milla est, sacrarum ædium procurator. Aristot. hell

Ναοποιῶ, ῶ, templum ædificio: Gregor. Naz.

Νεοττοποιὰ, pullorum procreatio. Diosc. l. 2. c. 66.

Νεωτεροποιὸς, qui res nouas molitur, nouarũ rerũ fa

Νεωτεροποιΐα, studium rerum nouarum. Idem ibid.

Νεωτεροποιῶ, res nouas molior, seu innouo. apud

Exponitur & commouco: apud Hippocr. in Aph

ροποιῆται τὰ κινούμενα.

Νεωποιὸς, qui naues fabricatur. Poll. l. 1.

Νοσοποιὸς, q.d. morbum faciens: morbum affe

cutiens. Alex. Aphr.

Νοσοποιῶ, morbum seu morbos facio, morbos

incutio. Ceb. Theb.

Ξηροποιῶ siccum reddo, sicco.

Ὁδοποιὸς, qui viam facit, i. qui viam seu vias

Æsch. in Ctesiph. Xen. pæd. 6.

Ὁδοποιΐα, viarum munitio, ipsa actio vel

seu muniendi vias. Xen. ibid.

Ὁδοποιῶ, viam facio seu munio, transfi

τὸ ὕδωρ πεῖ τι χαρίεν ἐλυμήνατο ἢ μόθοι ὁδοποι

ἢ ἀφανισθῇ τὰ ἔδεθλα ἢ χαρακῶν τὰ ὄνειρα. Com

ὑπηκόῳ ἀσφαλεστάτην ὁδοποιοῦσι τῇ ἐρημίᾳ.

seu aditum parefacio, sterno viam. Aristot.

πεζῇ μὴ ὁδοποιῆσαι αὐτοῖς. Damasc. (de Christo

ὁδοποιῆσαι τὴν ὁδὸν τοῦ θεοῦ. Item

dum redigo. Aristot. Rhet. l. 1. ἐπεὶ διάφορόν

ὅτι εἰ αὐ τις αὐτὰ ὁδοποιεῖ.

Ὁδοποιῶμαι, via mihi patefit, via mihi sternitur.

& progredior, promoueo, proficio: apud Greg.

μῆνε διὰ παθείας τῶν βελτόνων.

Οἰκοποιὸς, viarũ munitio seu stratura: vel, mun

nendi. Et metaph. aditus patefactio. Aristot. Rhe

Οἰκοποιῶ, qui viam facere & ad aliquid

tum potest. Aristot. in ethic.

Οἰκοποιῶμαι, (Decomp.) viam præstruo, viam

præbeo. Aristot. προοδοποιοῦσι δὲ τῷ φόβῳ.

ἅπτα προοδοποιῶν ἀπὸ τοῦ ὑστέρου λόγου

paro, & quasi imbuo. Idem Probl. sect. 2.

λου δ' ἐν πολλῷ προοδοποιεῖται τὸ σῶμα ἀπὸ τ

aditor sum. exemplum præbeo. Plut.

ἀυτῷ τῆς νομοθεσίας. ¶ Item procliuis & propensus

Rhet. l. 2. προοδοποιοῦσι τὸ ὀλίγον τῇ διαλύσ

Ὁ προοδοποιῶ, in postrema signif. Aristot. ἐὰν

διοικήσωσι ἀπὸς τὸν φθονερὸν προοδοποιοῦσι

sed què via iam quasi parefacta est: apud eundẽ. Ari

mortariorum artifex. Aristot. polit. 3. c. 1. (stor.

nominis seu nominum fictor: i. verborum seu

bularum. Athen.

nominis seu nominum fictio, i. vocabulorum:

dicitur de vocabulis ita fictis, vt sonum rei quæ

fictur exprimant seu repræsentent. Quintil. lib. 1, cap. 5.

lib. 8. cap. 6.

nomen seu nomina fingo, i. vocabula, verba

item fingo vocabula a sono ea deducens: sæpe apud

Et simpl. omen do, nuncupo. Aristot. Esth. l. 2. πάφατίσω, ἢ

ἐν τῷ ἔθνει αὐτὸς ὀνομοθετοῦσιν.

mo: fabricor, qui arma conficit. Poll. 7. cap. 30.

armorum fabricatio. Idem ibid.

ma fabricor. Sapient. c. 5 ὁπλοποιήσῃ τὸν κτίσαν

arma ex facultatibus suis conficiet.

armatos efficiens, homines ad capienda arma

Poll. ibid.

organarius faber, qui instrumenta fabricatur.

instrumentorum fabricatio. Item machinatio

instrumenta. Philo de vita M. l. 3.

turbas concito, turbas excito. Exponitur &, turbam

Hell. 7.

opsonia apparat, conditor. Plat. de rep. l. 2. Xen.

opsoniorum apparatio, popinalium deliciarum

Plat. in Gorg. Athen. l. 3.

pertinens ad eum qui opsonia apparat, popina-

quinarius: vt ὀψοποιὸς ἄγγελος. Xen. Ἐπὶ ὀψοποικὴ, ἡ τέ

seu scientia apparandi opsonia. Plat. in Gorg.

opsonia apparo, popinales deliicias apparo: co-

Plut. in probl. Rom. Τοῖς γυναίξας οὔτε ἀλεῖν ἐῶν οὔτε ὀψο-

ποικὴν.

idem Xen. Hell. 7. & apomn. l. 3.

idem cum ὀψοποικὸς. Item opsoniorum ap-

peritus. opsoni- fi- rex. Aristot. metaphys. 5.

idem quod ὀψοποικὴ. Idem Polit. l. 4.

ad finem commodo: ischema Rhetoricorum de quo

finian.

liberos procreans: liberorum procreator seu pro-

Eurip. in Andom.

liberorum procreatio. Plut. de educ. liber.

liberos procreo: Eur. in Heracl. Τίς δὲ πόλει ἔχει-

γεν; Ἢ παιδοποιεῖν ἐξ ἐμοῦ βουλήσεται; Item si-

genero. Luc. ὃς ἐμαυτῷ γλυκὺς καὶ παιδοποιός.

idem. Xen. ἐπὶ γὰ ἀφροδίσιον ἔνεκα παιδοποιεῖσθαι

παλαιωθείης. Sic & apud Hesiod & Luc. παιδοποι-

& passiue ioseph. de Ios. fit gen. 12. Luc.

idem quod παιδοποιητικὴ, vt παιδοποιη

operam dare liberis procreandis.

factor ex petris, structura saxea. Athen. l. 5.

glus, qui vasa fictilia è luto confi. it. Galen. & Alex.

luto fingo, figulinam factito. [Aphr.

pertinens ad eos qui è luto fingunt, pertinens

(c. 30.

pileos ex coactis lanis pilisve conficit. Poll. lib. 7.

ars τῶν πιλοποιῶν ibid.

ad coactiliarium pertinens. ibid.

idem quod πιλοποιικὸν. ibid.

pileos & coactilia confi cio.

idem cum πιλοποιικὸς. πιλοποιικὴ τέχνη, lixi-

qui plectra conficit, i. instrumenta quibus citharæ

solent. Poll. loco ante citato.

plectrorum fabricatio. ibidem.

ad plectrorum fabricatores pertinens.

ars plectra conficiendi, ibid.

vt plectrorum confectores decet, seu more

qui plectra conficient: apud eundem, ibid.

quidquid diuitias facit & congerit: vel lucrosus, quæstuo-

l. 3. c. 2.

qui bellum mouet: qui bella mouere aut gerere

Aristot. polit. 5. c. 11.

bellum mouco, seditiones excito. Xen. Hellen. 5.

communicam & hostem reddo. Appian. bell. ciu. l. 5. Λοιδορίαν

ἀσθένειαν. (c. 11.

facio, viã facio qua aliquid trãseat. Diosc. l. 1.

(decomp.) meatuum statũ muto. Idẽ l. 4. c. 15.

ad, meatum in corpore mutatio.

potionum confector. Athen.

qui personas seu larvas fabricatur. Poll. l. 2.

personarum confictio; figura oratoria, quàm

Quint. l. 9. c. 2.

appellat personarum fictarum inductionem.

personas fictas induco, personas fingo seu con-

masc. (in Plut.

dicũ facies, ad mendicitatẽ redigens. Aristoph.

πυοποιὸς, pus mouens, suppurans seu suppurationem adiuuans

Diosc. lib. 2. cap. 82.

πυοποιῶ, pus mouco, seu puri mouendo accommodatus sum

idem l. 2. c. 185.

Ῥαθυμοποιὸς, desidem & inertem reddens. Theophyl. ep. 29.

Ῥυθμοποιὸς, rhythmorum factor seu fictor. Hesych.

Ῥυθμοποιΐα, rhythmorum fictio.

Σεμνοποιΐα, magnificè æstimo, maiestate afficio. Greg. de hom.

Exponitur &, reuerentiam concilio: apud Strab.

Σεμνοποιοῦμαι, in grauitatem me compono, honestos & spe-

ciosos mores præ me fero. Greg.

Σηπεδοποιὸς, putrefaciẽs, seu putrefaciendi vim habẽs, Alex. Aphr.

Σιτοποιὸς, panifex, pistor. Thuc. l. 6. Xen. Pæd. 8. Plut. in Alex.

Σιτοποιΐα, panificium. Xen.

Σιτοποικὸς, ad cibaria coquenda & conficienda pertinens.

Σιτοποιῶ, panem conficio. Eur. in Troad. item ad panificii

accommodo vel vtor: Diosc. item alo, cibum suppedito. Xen.

Pæd. 4.

Σιτοποιοῦμαι, idẽ quod σιτοποιῶ, in panificio occupatus sum.

idem Ped. 4. item frumentum mihi comparo, frumentatum

eo: apud eundem Pæd. 1. Exponitur &, in cibos assumo, ve-

scor. vt apud Diosc. l. 4. c. 1). Τὸ ἢ κορδὸν γλυκὺ ὄντως τῷ πόσι-

μον οὐδὲ σιτοποιοῦνται.

Decom. Ἀρχισίτοποιος, pistorũ princeps, qui pistoribus præest.

Συσσιτοποιῶ, compinto, vel in cibum cõcinno. Diosc. in præ-

fat. l. 6. συσσιτοποιοῦμαι, compinsor: apud eundem l. 4.

Σκευοποιὸς, qui vasa & instrumenta diuersi vsus fabricat. Pecu-

liariter sic dicitur qui personas & alia indumenta scenica pa-

rat. Aristot. de art. poet. Plut. in Colot.

σκευοποιὰ, vasa & instrumenta diuersi vsus fabricor. Cum

accusat. simpliciter fingo, fabricor, conficio: vnde in voce

media apud Plut. ἔργων ἰσοκυκλοποιεῖται. item metaph. fabricor,

machinor. Hyperides, σκευοποιεῖν τὸ πᾶν γένος.

σκευοποιοῦμαι, conficior, fio: Athen. l. 11. (de calice loquens

qui κίσσης ἔνυδρος dicitur) δοκεῖ ἡ σκευοποιηθῆναι τοῦ αὐτοῦ τρόπου

Φιλαδέλφῳ κρατῆρι. (Act. Ap. c. 18.

σκηνοποιὸς, qui tentoria conficit, seu tabernaculorũ fabricator.

σκηνοποιΐα tabernaculorum fabricatio.

σκηνοποιῶ tabernacula conficio, vmbracula fabricor. Greg.

Naz. μὴ πεδάσας ἱμηλὰς πηξέμεν σκηνοειδέας τῇ μακρῇ ἐφ' ἑπ-

ἡμέρης. [Soyres σκηνοποιοῦντας.

σκηνοποιοῦμαι, idem Herodian. li. 7. συμπηγνύντες ξύλα & ἄρμε-

σπονδοποιῶ, ῶ, ibo: vel fœdus & induciæ paciscor.

σπονδοποιοῦμαι, idem Athen. lib. 11. ἐν τῇ ἱερομηνίᾳ τῇ Διονυσίῳ

Διὸς κιοσὶ σπονδὰ ποιοῦνται πεδίλοισιν σπονδοποιησάμενοι, pacta seu

de quibus in fœdere icto conuenit.

στλεγγιδοποιὸς, qui strigiles conficit, strigilum fabricandorum

artifex. Poll. l. 7. c. 30.

στλεγγιδοποιὸς, id. m. Etymol. [Suid.

στερεοποιῶ, solido, firmo, duro. solidũ, firmum, durúmque reddo.

στρῶποποιὸς, idem. Polyb. & Diosc. l. 5. c. 139. [fex.

στεφανοποιὸς, qui coronas conficit, coronarũ conficiendarũ arti-

σταδοποιοῦμαι, conficio mihi lectisternium seu stramentum ex fo-

liis, gramine, aut frondibus virentibus.

συγγραφεὺς, verificator. συγγραφὴ, verificatio, actio faciendi versus.

Plut. de aud

σχηματοποιὸς, fingo, conformo, informo. Xen. de re equ. ἅπερ

αὐτὸς χρὴ σχηματοποιεῖσθαι. Exponitur &, gesticulationi seruio, sche-

mata saltationis cuiusque imitor. Poll. l. 4. c. 13. σχηματοποιεῖσθαι

& dicitur etiam, qui ingenuè non loquitur & simpliciter, sed

efficto vultu & sermone assimilato.

σχηματοποιΐα, gestuum schematúmque in saltando effictio.

Athen. l. 14.

σωματοποιὸς, corpus esse facio, i. quod ante dispersum discretúm-

que erat in vnum velut corpus cogo: vnde in voce media in

Pand. Διόπερ πᾶσαι ἡμεῖς ἐκ τοῦ νόμου πεφυκυῖαι σωματοποιεῖσθαι

μοι σὺν τοῖς ἄλλοις ἐξ σωματικῶν φλαμάτων σωμ. item corpulentũ reddo,

corpus ruffico, laboribus, aut fame, aut morbo emaceratum.

Polyb. lib. 3. ἰσωματοποίησε τὰς ἵππους. Metaphoricè apud eun-

dem Fab. Maximus dicitur suorũ ἐκ ψυχαὶ σωματοποιεῖται. Ge-

neraliter etiam significat, auctiorem ac validiorem reddo, au-

geo: vt apud eundem, σωματοποιεῖται τὸ τῶν πόλεων κράτος. ¶ Item

corpus seu rem corpoream esse fingo. Alex. Aphr. probl. lib. 1.

οἱ ζωγράφοι, σωματοποιοῦσι τὰ ἴρια καὶ κρατῆρα.

σωματοποιῶμαι, augeor, validior fio. Aristot. de mundo.

συσσωματοποιῶ, (decomp.) cõcorporo, in vnum corpus cogo:

vnde in pass. apud Aristot. de mundo, συσσωματοποιεῖται τὰ ἐκ

στοιχείων ἐκ τῶν ἐν τῇ γῇ ὑγρῶν κινουμένων.

Τειχοποιὸς, qui muros fabricatur & struit. item qui instaurandis

mœnib. seu reficiendis præest. Dem. pro cor. Æsch. in Ctesiph.

Τειχοποιΐα, muri extructio. Aristot. Polit. 7. & Rhet. 2.

Τεκνοποιὸς, liberos procreas. vt τεκνοποιὸς πάσιν. Eurip. in Troad.

ἰτẽ multos procreãs liberos. fœcundus. Herodot. in Terpsich.

Τεκνοποιΐα, liberorum procreatio. Aristot. Polit. 7. & Rhet. 2.

Τεκνοποιῶ, liberos procreo: idem quod παιδοποιῶ. Xen. a-

pomn. 1. ὁ αὐτὸς τῶν πεκτοποιῶν ὁμοῦ αὐτοῖς τεχνίτης.

Τεκνοποιΐδιος, liberis procreandis idoneus. Τεκνοποιΐκη, ſ. τέχνη, ars procreandi liberos. Ariſtot. polit. 1. c. 3.

Τεχνοποιέω, ῶ, rotas facio, currus & vehicula facio. Ariſtoph. in Plut.

συντεκνοποιέω. (Decomp.) vnà liberos procreo. Xen.

Υμνοποιός, qui hymnos conficit: poeta. Eurip. in Supplic.

Ὑποποιός, fomnifícus, ſomnum afferens. Dioſc. l. 4. c. 65. (de opio) λαόδωδυς ἐστ ὁ ὑπνοποιὸς, ὁ παῦλας.

Ὑπνοποίημα, ſomnum concilio, ſomnum affero. Idem ibid ὧν χάριν, ὁ εἰς κοίλην κεφαλὴν θέσθαι ὑπνοποίημα ὑπνο (φαρμακοποιός, qui medicamenta conficit. (ποιῆσαι

Φιλοποιὸς, amicos efficiens, amicorum effector ſeu effectrix. Plut. l. em qui labores ama., ὁ φιλῶν τὸ ποιεῖν Heſych.

Φιλοποίημα, vel φιλοποίημα, amicũ reddo ſeu beneuolũ, con-

Χαλκοποιὸς, qui fabrè cudit. (cilio. polyb.

Χαλκοπανῆλαι, ſub τέχνη, ars conficiendorum frænorum. Ariſtot. ech. l. 1.

Χαροποιὸς, gaudij & lætitiæ efficiens: vt χάροπες χαροποιοὶ. Eurip. in Phœn.

Χειροποίητος, manu factus, artificio humano factus aut ſtructus. Thucid. 2. Dem. Philip. 2.

Ἀχειροποίητος. (Decomp.) qui non eſt χειροποίητος.

Χλαμυδοποιὸς, qui conficit chlamydes.

Χλαμυδοποιΐα, ars conficiendi chlamydes. Poll.

Χλαμυδοποιικὸς, qui ad artificem chlamydarum pertinet, ſeu quo opifex ille vtitur. [l. 7. c. 30.

χλαινίδιοποιὸς, lanarum tenuiorum & molliorum cõfector. Poll.

χλανιδοποιὸν, lanæ tenuioris & mollioris confectio vel cõtextrio: ſeu lanæ cuiſmodi conficiendæ texenda ratio. Xen. a-

χορδοποιὸς, qui cordas conficit. (pomn. 2.

χορδοποιΐα, chordarum confectio, ſeu chordarum conficiendarum artificium.

χορδοποικὸς, ad eiuſmodi artifices pertinens.

χορδοποικῶς, more eorum qui chordas conficiunt. Poll. l. 7.

χρημοποιὸς, qui pecunias conficit, ſi comparat. Exponitur & quærit: ſolus: χρημοποιὸς τέχνη, apud Xen.

χρυσοποιὸς, aritex. Luc.

χρωμοποιΐα, colorum confectio. Philoſtr. ep 2.

Ψηφοποιὸς, q. d. ſuffragiorum confector, qui ſuffragia conficit: ſuffragiorum artifex. Soph. in Aiace.

Ψυχροποιὸς & ψυχροποιικὸς, frigidum faciens, frigidũ faciendi vim habens, prius apud Ichol. Thucyd. poſterius epith. febris: apud medicos.

Ὠιδοποιὸς, qui carmina ſeu cantiones conficit: poeta. Theocr. epigrammate in Anacreontis ſtatuam.

ΠΟΙΚΙΛΟΣ, ἡ, ὁ, varius. Propriè qui eſt varij coloris, verſicolor, maculoſus. in Geopon. αἰνοῖξας αὐτὸ τὸ ὑμενοειδὲς ὀρὸς τῶν γλάσσαν μέλιτταν, μέλαν τίκτειν ἐὰν ᾖ ποικίλον ποικίλον. ἐὰν δὲ ὑπερυθρον. 11. δ' ἀμφὶ ᾧ πᾶσι τοῖνυν ποικίλ' ἔλαιον Athen. l. 10. ἐσθὴς ποικίλη αὐτοῖσιν. Metaphoricè, ποικίλος μῦθος dicitur oratio varijs quaſi coloribus picta & ornata: Epigr. lib. 2. Item varius, qui multorum diuerſorumq; generum eſt: vt ποικίλη προφὴ, apud Plut. ſympo. 4. probl. .. Et ποικίλα ἰδιώματα apud Athen. Ad animum tranſlatum de homine dicitur qui varias artes ac machinas callet, vaſ o, verſuto, callido; 11. σοφισμῆσι ποικίλος. Heſiod. in Erg. Et de eo cui animus variat & inconſtans c. Ariſtot. ethic. l. c. 10.

Ποικίλως, variè, multis modis. Item callidè, vafrè, verſutè: Xen.

ποικιλία, ἡ, varietas. Iſocr. in ep. ad Philipp. & apud Hermog.

ποικιλὶς ἰδ ος, ἡ, ἡ d. varia, verſicolor, picta: nomen eſt auis apud Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 1. quam carduelem eſſe putant.

ποικίλλω, variego, variè diſtinguo. Eurip. in Hec. σὺ χερσὶν πέπλῳ 2. δὲ ξουσα ἄρμοῦ πώλους, ἔνθ' αὖ δαλαῖσι ποικίλλουσ' ὠδῖνες ... etc. in vaſ è vario, vaſe commiſcor ſur fingo. Plat. in ſymp. μηδὲ ποικίλλειν σοῦ αὐτὸν, ἀλλ' ἁλθήρως ἐκτεῖν ἅ μοι δοκεῖ. ynel ſep. 12 1. ἄλλα μὴν ζῶ πολλὰ ποικίλλομαι variego, variè diſtinguor. Herodia. l. 5. ἀλλ' ἐκ γυῖα πολλὰ ἐ λίων ὑμέων πεποίκιλο. Sic & alibi apud eundem. Plat. in Crat. (de leg.

ποίκιλμα, τὸ varius ornatus, ornatus verſicolor. Od. σ, Plat. ποικίλοις ἐκεῖ. ἡ, variegatio. Item ibidem.

ποικιλτὴς, ὁ, ἡ, qui variat, qui verſicolore ornatu veſtimenta elaborat. Aeſchin. contra Timarch. Plut. in Per.

ποικίλτης, ὁ, pertinens ad eum qui acu pingit aut polymiton telam texit. Et ποικιλτικὴ, ſ. τέχνη, ars illa plumariorum & phrygionum. Heſych. & Suid.

ποικιλτὸς, variatus, variè pictus, verſicolor. Dionyſ. Longin.

ποικιλτός, idem quod ποικιλτὴς. Heſych.

Βιβλιοποικίλτης, ὁ, qui acu delitas variegat. phrygio. Heſych.

Δίχροικίλος, ὁ, ἡ, varius colo ibus diſtinctus.

Δίχροικίλλω, idem cum ποικίλλω. Iſocr. in Euag πᾶσι δῆλον ὅτι Δίχροικίλλω τὸν πόνον,

Δίχροικίλλομαι, varie diſtinguor.

Ἐμποικίλλω, vario, interiexo varie.

περιποικίλλω, vario, varietate diſtinguo: vnde apud Plut.

ἐπιποικίλλω, ſuper vario.

Παμποικίλος, omnibus modis varius ſeu variegatus: ... παμποικίλαι, Odyſſ. 8. exponitur etiam, verſa, cellis, vnde Heſych.

πολυποίκιλος, admodum varius, multùm variegatus: ... ποικίλα φάρεα, apud Eurip. in Iphig. Taur. Item multiformis, multiplex: multi formis: v. t πολυποίκιλος σοφία ... ep. ad Epheſ. cap. 3.

Πτερυποίκιλος, varias & pictas pennas habens. Ariſtoph. in ...

πυγμοποίκιλος, punctis ignei c loris diſtinctus & varius.

πωίλος, lapidis nomen eſt, apud Plin.

Σιδηροποίκιλος, lapidis nomen. Plin. l. 37. c. 10.

Ὑποποίκιλος, aliquantum varius ſeu variegatus.

Χρυσοποίκιλος, auro diſtinctus.

ΠΟΙΜΗΝ, ένος, ὁ, paſtor, propriè ouium paſtor, opilio, ... indicat Pluto in Minoe, vbi quærenti quis ſit & quo ... ne vocetur ὁ τῶν ὀφθέντων ἐχάλλιο κρατῆρα πηγὴ, κεῖ ... tur ποιμὴν (*) eoque ab ὅτι ὁ μὴ ὢν ... ſeruatum putant ... que puari. ποιμὴν. Etymol. tamen ποιμὴν nominari ... ἐφ' ᾧ ἐν τῇ πόᾳ ἐβόσκ.) Theocr. idyll. 8. ποιμὴ ὀρεσσιβοτὴρ ... ἑλικὼν Μουσάων. Pro bubulco etiam capridoce Euſt. Od. ... ποιμὴν ποιμὴν Ἡσίοδος ἐστὶν ἀνὴρ Meraphoricè dicitur Chriſt. ποιμὴν, Ioan. 10 & alibi, necnon eius miniſtri & vicarij ... phet. 4. Dicitur & dux ſeu imperator, vel etiam rex ... λαῶν, Il. α, & alibi. Et generaliter pro quouis curatore ... tradun ur apud Soph in Aiace. οἱ ἐν ἀρχῇ ὄντες ... περιστοῦσι. Apud Euri. ποιμένες ἐχθρῶν, rectores eorum.

ποιμενικὸς, paſtoralis, paſtorius. paſtorius. Phil. de vita M. ...

ποιμενίς, ίδος, ἡ, idem in Epigr.

ποιμενίδιος, α, ον, paſtore natu, qui paſtorij generis eſt.

ποιμενόω, ῶ ῶ, paſco, Odyſſ. μῆλα Διὸς κτιμένοισι. Heſ. Theog. Α' ρνας ποιμαίνων Ὑ' λλίδος ἐκ ζαθέων. Plato de ... l. 2. ποιμαίνειν τὰ ἀσθενῆ. pro quo Herodian. l. 7. ... xii, ποιμαίνων αὐ ἔξ Οφρυόεις ἀρεὶ 2. Metaphoricè apud ... idyll. 11 Οὔτω τοι πολύφαρμος ἐπ' οἰκήματ' ἔρπει Μοῖρα ... tem curo, curam gero. ſcho. Soph. & Suid.

ποιμενικὸς, ὁ, pertinens ad eos qui oues paſcunt, paſtor ... paſtoritius. Greg. Et ἡ ποιμενικὴ, ſ. ἐπιστήμη, ſcientia ... curandi ouium gregem. Chryſoſt. de ſacerdot.

Ποιμεσπόρος, ὁ, idem cum ποιμήν.

ποιμενος, idem: Heſych. Et metaph. dux vel rex ... pud Achillum.

ποιμενόεις, όεσσα, όεν, g ex non ouium tantum, ſed & ... ποιμενοδόμος, paſco. Et exponitur & cuſtodio.

ποιμενοδύς, ος, ὁ, idem cum ποιμένιος & ποιμὴν.

ποίμνη, ης, ἡ, grex ouium. Od. ι. Soph. in Aiace. Metaphoricè ... gregè ouium Chriſti, Matth. 26.

ποιμνίος, ὁ, pertinens ad ouium gregem. Od. ...

ποίμνιος, ὁ, idem quod ποίμνη. Plat. de leg. Lucr. 13.

Compoſita.

Αἰχμοποίμνιος, ὁ, paſtorũ princeps. epitheton Chriſti. ... Βασιλοποίμνιος, boum paſtor. in Epigr.

Φιλοποίμνιος, paſtorum amans.

Φιλοποίμνιος, gregis amans: vt κύων φιλοποίμνιος. ...

ΠΟΙΝΗ, ης, ἡ, vltio iniuriæ ſeu peccati. Quibus ... niernunt. ποινὴ τῶν ἁμαρτήματος διδόναι, pœna eſt pœnitentio. Pauſ. in Lacon. ... ζῶν ποινάς. Hinc ποινὰς δίνειν & τίειν ſeu λύειν, dare ... nas, pendere, ſoluere, luere. Et ἀπαιτεῖν ποινὰς, exigere, ... re, repoſcere. Et ἀφιέναι ποινὰς, liberatum eſſe pœna. ... iam furiæ & deæ quæ fecerunt pœnas exigere ... ποινὴ nominantur, apud Pauſan Att. & apud Syncel. ¶ Item pretium quo iniuria penſatur, apud Hom. ... ἐπείκειον εἵνεκα ποινῆς Α' ρῆϊδ' ἀποδοῦναι. * Etym. ... riuar, quaſi ποινή. Forte alle quoniam omnis pœna cum ... & moleſtia continuẽta eſt. (riſtid. & Xen.

ποινηφόρος, ὁ, ἡ, pœnarius. ποινηφόρα σκῆλις, exp. pagina in qua ... tur pœnæ pro delictis ferendæ. Accipitur & pro ... nalis, pœnas infligens.

ποίνιμος, α, ὁ ἡ, pœnalis, pœnas infligens, pœnis ... item vltor, vindex. Soph. in Aiace & alibi. Sic in ... μος λιθοβολῆσαι, pœnalis lapidatio, lapidatio qua ... luit fecierum.

ποινάω, ῶ, punio, pœnas exigo. pœnas ſumo de.

ποίνυμα, ατος, τὸ, pœna quam quis luit: pœna quę ... minor. idem cum ποινή. Heſych.

ποινήτωρ, ορος, ὁ, qui punit, qui pœnas exigit ſeu ſumit. ... vltor. Nonn. Pro quo Doricè ποινάτωρ, apud Eur. in Ech.

ποινήτης, ητος, ὁ, idem. Oppian. de pitcibus.

ποινάζω, idem quod ποινάω: vnde ποινασμὸς ... rip. in Iph. Taur.

Compoſita.

...ποινος, vltio. Soph. in Electra.

...ποινος, ὁ ἡ, pœna dignus, dignus qui pœnam luat.

...ποινος, pretium aut munus quod loco pœnæ debitæ offertur, ... pretium debita luitur aut penſatur. Il. φ. item pretium ... pœna debita luitur aut penſatur. Il. φ. item pretium ... ionis, Il. α, & α. vbi Euſt. ſcribit ἄποινα dici munera, quę ... ἄποινα, quaſi ἄφοινα.

...ποινος, pœnæ, apud Plat. de leg.

...ποινος, pœnæ debitæ eximo, redimo. Exponitur & pecuniã exigo. Demoſthene in orat. contra Ariſtocr.

...ποινος, premium reſpectare & aſſequi: Euripi.

...ποινος, (decomp.) non redemptus pretio. Il. α.

...ποινος, in pœnam ineurrens, pœnam inerens, pœnæ obnoxius, in pœnam punire oblitus. Et τὸ ἀνέκτοινον, quod nõ punitur. Heſ. ...ποινος, pœnalis, idem cum ποίνιμος, vt δίκη μεζοποίνιος, apud Suid.

...ποινος, crudeli ſupplicio puniens. Heſiod. in Theog.

...ποινος, impunis, impunitus, qui pœnas non ſoluit. Od. ξ. Et ...ποινος, (adverb.) impunè, impunitò. Od. σ, & α.

...ποινος, & τὸ ποινόν. vel ποινοῖ. idem Xen. & Demoſth. Legitur ...ποινον, pro iiſdem, apud Poll. l. 8.

...ποιος, &c. vide in Οἶ... ποιπύω, vide πύω in πίω.

...ποιος, in Ἐπὶ... ποικίδιον, in Φυσίω.

...πόδης, in πο... πόκος, &c. in πέκω.

ΠΟΛΕΜΟ Σ, ὁ, bellum pugna. Il. ι, Αἰεὶ γάρ τοι ἔμελε πόλεμος τε φίλη, πόλεμος τε ἔργα τε. Il. γ. πάντοτε πόλεμόν τε. Plat. lib. 12. de leg. ... ... μετὰ μάχης. bello inſignia. Τὰ τῆς πολέμου Dem. res belliq. ... Xen. Pæd. 1. πόλεμος ἄρμας ἔσχε τάχιστ. Polybius, πόλεμος ἐπὶ ... ὁ ἀμαχὸς πόλεμος, quum ſuſcepiſſet bellum Romanũ. Sic ... πόλεμος. Herodian. l. 3. & κινεῖν πόλεμον apud Athẽ. l. 12. ... Thuc. πόλεμον ποιεῖσθαι μετὰ ἑνὸς μισθοῦ, bellum gero cũ ſo... Apud Eurip. χαλεπὸν γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν, bella & diſſidia ... fratres. * Multiplex eſt huius vocabuli etymon. apud grammaticos. Alij enim compoſitum dicunt ex πολὺ & ... vt ſit quaſi πολέμιμος. Alij ex πολὺς δῆωμι. quaſi πολέλεμος. Quidam à πελεμίζω deducunt. Nonnulli, παρὰ τὸ δεῖ πόλεμος ... ἐστὶν ἀεὶ dicti tradunt. Sunt & qui ſimpliciter ex ... ſeu ἔλαμος deriuent quaſi ὅλεθρος. Addo poſſe & à πολίω, ... uòd bellum omnia vertat, inuertat, euertat.

πολεμικὸς, ἡ, bellicus, militaris. Xen. Hell. 5. πολεμικὴ ἀρετὴ. Thucyd. πολεμικαὶ πλοῦσιοι, belli diſcrimina. Apud Ariſtot. ... ... ἐς, πολεμικὴ ſub. τέχνη, diſciplina militaris, ars bellica. ... res bellicæ. Xen. Hell. 1. Pæd. 7. & alibi. ¶ Item ... bellicoſus. Iſocr. Thuc. Ariſtot. Xen. ¶ Accipitur & ... apud Plut. de prim. frig.

πολεμικῶς, bellicosè, vt πολεμικῶς ἔχειν, bellicoſo animo eſſe ... cupidum eſſe. At πολεμικῶς ἔχειν πρός τινα, hoſtili animo eſſe erga aliquem, apud Xen. Pæd. 5.

πολεμίζω, & ionica dialyſi πολεμίζω, bellicus. Il. β, πολεμίζειν ἔφατο & Heſiod. in Aſp. πολεμίζειν τόξοις ἔχοντες, arma bellica, ſeu ... al belli vſus comparata.

πολεμιστὴς, ὁ, qui animo hoſtili & bellum inferẽdi cupido affe... ... eſt erga aliquẽ, inſeſtus, interdũ etiã inimicus. Xẽ. pæd. ... ... ἐπὶ τοὺς χρῶντας. Idem li. 4. Pæd. cum dat. ἐμοὶ πο... Et cum genit. apud Ariſtid. πολέμιος τῶν δήμων. Item ... ſimpliciter, pro ὁ πολέμιος. ὁ ἐχθρὸς, hoſtis, & οἱ πολέμιοι, ... ſæpe apud Thuc. Xen. Plut. & alios. Et ἡ πολεμία, & ἡ ... ſolum hoſtile, hoſticum. apud Xen. Pæd. 3.

πολεμίστερος, ἡ, ον, hoſtiliter, hoſtili arq; inſeſto animo. Thuc. l. 3, & 4. ... ad bellum excito, ad bellum alicui inferendũ incito. ... ad mouendum contra aliquem bellum in... ... bellator, habilis ad bellum, ſæpe apud Hom. ... Plut. in Fab. (riſtid. & Xen.

πολεμιστήριος, α, ον, ἡ, idem, vt ἵππος πολεμιστήριος, apud A... ... idem cum πολεμίζω, bellum gero. Interdũ abſolute, apud Thuc. & Iſocr. Interdũ cũ acc. πόλεμον, Demoſth. ... πολεμικὴ πολεμιστικὴ τέχνη, multa bella geſſiſtis. Sæpè ... ... apud Thuc. & Plut. Sæpè cũ dat. a... Demoſt. & Plut. Ité metaph. vexo. Xẽ. Pæd. 1, ἀλλὰ ... ἐπὶ τοῖς πόνοις πολεμεῖς; Apud Plut. in Theſ. πολεμεῖν ... repugnare veteri opinioni & dudum recepte. ... bello appetor, ſeu laceſſor, oppugnor. De... Plut. & Syneſ. Dicitur etiam πολεμεῖται, impers. bella... belligeratur.

πολεμετίω, bellare geſtio, bellare cupio. Thuc. l. 1.

πολεμήιος, α, ον, herbæ nomẽ apud Dioſc. l. 4. c. 8, quæ ſic nomi... eſſe traditur, à bello & certamine, quod antiquiſſimi regnarũt ſe certarũt, dũ inuẽtionis ei laudẽ vterq. ſibi tribue-

---

ret. Sunt & qui ſic dictã putent, quod aduerſus venena pugnet.

Compoſita.

Ἀγχιπτόλεμος, vel potius ἀχμοπτόλεμος, inuicti bello, inſuperabiles in bello nec minis nec vulneribus flexibiles. Heſyc. ἀσπτόλεμος, bellum contra aliquem gerens, hoſtis. Heſych.

ἀσύπολέμιος, idem. Thuc. l. 3.

ἀσύπτολεμίω, belligero aduerſus, bello laceſſitus viciſſim bello infeſto. Thuc. l. 1.

ἀπτόλεμος, belli inexpertus, rudis in re militari: tyro.

ἀπόλεμος, ὁ ἡ, imbellis, vt ἀπόλεμος μῦς, apud Plat. lib. 7. de legibus. Item inhabilis ad bellum; vt ſenes qui iam emeriti ſunt aut membris in prælio læſi & truncari fuere. Arrian.

ἀπόλεμος, non bellicose. nec pugnaciter, more imbellium.

ἀπολέμητος, bello non vexatus, bellicis turbis carens. Luc.

Διαπολέμιος, bello decerto, belligero: vel depugno, decerto. Thuc. lib. 6. ἀκροστέρεαν ἠγῶμαι Σικελίαν πειμοποιήσαι Διαπολεμήσαντες. Plat. ep. 6. ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας ἀπολέμησαν ἀσφῶς τῷ σώματι δίδυα Dicitur & Διαπολεμεῖν πόλεμον. Et in paſſ. Διαπολεμεῖται πόλεμος conficitur, finis ei imponitur. Thuc. l. 7.

Διαπολέμησις, ωσις, ἡ, depugnatio, decertatio quæ bello fit.

Δυσπολέμητος, vix habilis ad bellum ægrè bellicoſus.

Δυσπολέμητος, qui bello ægrè capi potest. Iſocr. in Paneg.

Ἐκπολεμόω, idem cum πολεμόω. Dem. Olynth. 1. ἄπαντες ἠξιωκότες ὑπὲρ Ὀλυνθίων ἐκπολεμῶσαι ὅτι Φιλίππῳ.

Ἐκπολεμόομαι, idem cum πολεμόομαι. Plut. in Cæſ. τῷ Ἐθνῶν ἔθνῶν ἐξεπολεμῶθη ἀσὺς αὐτῷ.

Ἐκπολέμησις, excitatio ad bellum alicui inferendum.

Ἐκπολεμίω, de bello, bello deuinco vel expungo. Ammon. Apud Thuc. lib. 6. ἢ τὸ ἐξαίνὸ χρὴ ἄμφω φανερώτερον ἐκπολεμῆσαι.

Σκιπτολεμέω, (decomp.) vnà noſtem reddo: vnà ad bellum contra aliquem ſuſcipiendum incito: apud Suid.

Ἐμπόλεμος, cuius in bello vſus eſt, aptus ad bellum. Heſych.

Ἐμπολεμίω, bello gero in: apud Suid.

Ἐμπολεμίω, belligero aduerſus, bello appeto.

Ἐπιπολεμίω, belligero aduerſus, bello agito.

Εὐπόλεμος, habilis ad bellum, bellicoſus, ſtrenuus & fortis in bello. Hom, hymno in Martem.

Εὐπολέμητος, qui facilè debellari poteſt.

Καλλιπόλεμος, egregius & ſtrenuus in bello, bellicoſus, Epig. l. 1.

Καθοπλομέω, bellum gero, contra, bello oppugno vel debello. Plut. in Cæſ. ἔξεις ἄλλους πρὸς πολεμίους ὑπερήπτου. Thuc. lib. 4. τὸν Ἀθηναίους ἐγκλήματα καθοπλομένους. Καθοπλομέω, bello appetor, &c. Idem lib. 6. νομίζοντες ἀδίκως τῷ κατοπλομένῳ.

Καθοπλομός, oppugnatio, vel debellatio. Thuc.

Μακροπτόλεμος, ex longinquo pugnans. Thuocr. in Syringe.

Μυριοπτόλεμος, bellũ & belli onera fortib. humeris ſuſtines. Il. β.

ὁμοπολεμέω, belligero pro, propugno. Ariſtot. polit. 2. τῷ ξ [τῷ πλήθει τῶν οἰκούντων ὁμοπολεμεῖν] εἰς τὸ ἀσφαλισθῆναι μὴ ἐρῆ. Aeſchines de malè geſta leg. οἱ τῆς πόλεως ἀσφαλισθέντες.

ἀσφαλομέω, inſuper hoſtem facio, præter alios perduelliones ad perduellionem excito: vnde Thuc. l. 3. μὴ ἔρ ἔρχειν ἡμῖν ἄλλοι Ἀ' ρίσοι ἀσφαλομένοι.

ἀσφαλομέω, bello, cum belligero contra. Thuc. l. 8. ἐν τάκτῳ Λακεδαιμονίοις Ἀθηναίοις πάντων δὴ ξυμπορθοῦσι ἀσφαλομένοις ἐρόνοι. Item belli ſocius ſum, bello adiuuo. Idem ibidem, ... λιστα δὲ ὁμοίοτροποι ὀφθαλμοὶ, ἄριστα δὲ ἀσφαλομένοι.

Συμπολεμίζω, idem cum ἀσφαλομέω, in poſt. ſignif.

Συμπολεμέω, idem Plat. ep. 7. ὧν ἂν ἡγεμόνα ὑμῶν συμπολεμεῖν ἕλῃ χρεῖόν ἐδεῖ.

Φιλοπόλεμος, & poeticè φιλοπτόλεμος, belli amans, bellicax, bellicoſus. Il. π & ρ. Plut. in Frb. [tugiens. Od. ξ.

Φυγοπτόλεμος, qui bellũ fugitat, bellicos ſtrepitus ac labores re-

---

ΠΟΛΕΩ, ῶ, verto, verſo. Heſiod. in Erg. κἠμὲν πολεῖν ἤθελε ... ναιμβῆσ ὃ σ' ἀπατήσει Exponitur etiam aro. apud Poll. l. 1. Neutraliter etiam accipi, pro κάμπτ' φιλὸς, verſari tradit Euſt. Exponitur &, paſco. Heſych.

Πολυ' ομεύω, vertor. Ariſtoph. in Auib. ὅ τι ἢ πολεῖται τῶν ἀνθρώπων διὰ ῥῆτρας ἀ' πασιν. Δίχρ τῶν ἀπὸ γαλεώτου καὶ πόλου.

πολυστρεφὴς, idem quod πολυ' ω. Πολυστρόφιος, idem quod πολύμηχ, vnde πολυστροφὴς, pro ἐπολυ' στρεφ.

πολυδόω, f. δώσω, verſor. Od. χ. Οὐδ' ἄλοχον κλυτὸν ἴδοιμι ... λεύειν. Exponitur &, nutrio, miniſtro, continco.

πόλος, ὁ, ἡ, terra aratro verſa ſeu ſciſſa. ¶ πόλοι dicuntur etiam duo puncta, axem, circa quem mundi moles circumagitur, terminantia: vertices & cardines mundi. Ariſtot. de mundo. ¶ Ipſa etiam mundi quæ circum axem poloſque rotatur moles. vel ipſum cœlum, πόλος nominatur Athen. l. 2. τὸ τῶν πόλων σύμπαντες ἡμισφαίριον. Sic & apud Ariſtoph. in Auib. ¶ Item capitis vertex. Et totum caput, teſte Poll. lib. 2. Et in ore ſeu palato ſic appellatur τὸ μὴ τῶν στομυλῶ, apud eundem ibidem. ¶ πόλος, dicitur etiam ſolarium ſeu horologium: quòd in eo vmbra vnà cum Sole circumacta horas indicet, Athen. lib. 5. Poll. lib. 6.

πωλέω, idem cum πτλέω. ¶ At πωλέω, vendo, vide ſuo loco.

ponin.2.ὁ αὐτὸς τῷ πεκτοποιῷ σκευῶν αὐτῷ τρίφυ-
πεκτοποιῶ apud eundem ibidem.
Τεκνοποιϊκός, liberis procreandis idoneus. Τεκνοποιϊκὴ, ς.
τέχνη, ars procreandi liberos. Aristot. polit. 1. c. 3.
τεκνοποιέω, ῶ, rotas facio, currus & vehicula facio. Aristoph.
in Pluto.
συντεκνοποιέω. (Decomp.) vnà liberos procreo. Xen.
Υμνοποιός, qui hymnos conficit: poeta Eurip. in Supplic.
Υποποιός, fomnificus, fomnum afferens. Dioſc. l. 4. c. 65. (de o-
pio) καὶ ὑπνωτὸς ἐστι & ὑποποιὸς, & πεπλικός.
Υποποιέω, fomnum concilio, fomnum affero. Idem ibid & ὑπ-
χάδαν, & εἰ καὶ δόκει καθεψηθῆναι εὖ ὑδατὶ & ὑποσυναλείφειν ὑπνο
Φαρμακοποιός, qui medicamenta conficit. (πώλη-
Φιλοποιὸς, amicos efficiens, amicorum effector ſeu effectrix.
Plut. l. em qui labores amat, ὁ φιλῶν τὸ ποιεῖν Heſych.
Φιλοποίημα, vel φιλοποίημμ, amicũ reddo ſeu beneuolũ, con-
Χαλινοποιὸς, qui f. enas conficit. (cilio. polyb.
Χαλινοποιϊκὴ, ſub τέχνη, ars conficiendorum frænorum. A-
riſtot. ech. l. 1.
Χαρμοποιὸς, gaudij & lætitiæ efficiens: vt χάρμης χαροποιὸν. Eurip.
in Phœn.
Χειροποίητος, manu factus, artificio humano factus aut ſtructus.
Thu. l. 2. Dem. philip. 2.
Α'χειροποίητος. (Decomp.) qui non eſt χειροποίητος.
Χλαμυδοποιὸς, qui conficit chlamydes.
Χλαμυδοποιϊκὴ, ars conficiendi chlamydes. Poll.
Χλαμυδοποιϊκὸς, qui ad artificem chlamydarum pertinet,
ſeu quo opifex alle vtitur. [l. 7. c. 30.
χλανιδοπώλης, lanarum tenuiorum & molliorum cõfector. Poll.
χλανιδοποιὸς, lanæ tenuioris & mollioris confectio vel cõ-
texitio: ſeu lanæ ciuſmodi conficiendæ texenda ratio. Xen. a-
χορδοποιὸς, qui cordas conficit. (pomn. 2.
χορδοποίημα, chordarum confectio, ſeu chordarum conficien-
da ars & artificium.
χορδοποικὸς, ad ciuſmodi artifices pertinens.
χορδοποικὸς more eorum qui chordas conficiunt. Poll. l. 7.
χρημοποιὸς, qui pecunias conflat, ſi comparat. Exponitur &
quæſtionis ſus: vt χρημοποιὸς τύχη apud Xen.
χυσοποιὸς, aurifex. Luc.
χρωμοποίημα, colorum confectio. Philoſtr. ep 2.
ψηφοποιὸς q. d. ſuffragiorum confector, qui ſuffragia conficit:
i. ſuffragiorum artifex. Soph. in Aiace.
Ψυχροποιὸς & ψυχροποιϊκὸς, frigidũ faciendi
vim habens. prius apud Schol. Thucyd. poſterius epith. fe-
bris: apud medicos.
Ω'δοποιὸς, qui carmina ſeu cantiones conficit: poeta. Theocr. e-
pig. ammate in Anacreontis ſtatuam.

ΠΟΙΚΙΛΟΣ, ή, όν, varius. Propriè qui eſt varij coloris, verſico-
lor, maculoſus. in Geopon. ἀσπίδες αὐτὸν τὸ σῶμα ἔχει ὅ ῥηχ τῶν
ὀλίγων μέλανων, μέλαν τίθεται ἐκὸ ὃ ποικίλον. ποικίλον ἐστὶ τὸ
ἔκτρεμον. Il. δ' ἀμφὶ δ' πᾶσι τ ἔζωσται ποικίλ' ἔλασμα Athen. l. 10.
ἐσθὴς ποικίλη αἰσχύνεται. Metaphoricè, ποικίλος μῦθος dicitur
oratio varijs quaſi coloribus picta & ornata: Epigr. lib.
2. Item varius, qui multorum diuerſorumq; generum eſt: vt
ποικίλη πρόδοσις, apud Plut. ſympo. 4. probl. Et ποικίλα ἐδέσματα
apud Athen. Ad animum tranſlatum de homine dicitur qui
varias artes ac machinas callet, vaſ. o, verſuto, callido. Il.
ἀθανατηΐσιν ποικίλον, Heſiod. in Erg. Et de eo cui animus va-
riat & inconſtans e. Ariſtot. ethic. l. c. 10.
Ποικίλως, variè, multis modis. Item callidè, vafrè, verſutè: Xen.
ποικιλία, ἡ, varietas. ſſor. in ep. ad Philipp. & apud Hermog.
ποικιλὸς ἰδεῖν, ἠ, ὁν, varius, verſicolor, pictus: nomen eſt auis apud
Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 1. quam carduelem eſſe putant.
ποικίλλω, variego, variè diſtinguo. Eurip. in Hec. εὖ κροκὶς πέπλω
Ζεὺς ἔχυμεν ἄεργμὰ πόλυς, ἔνθ' αὖ δαίδαλόν ποικίλματ' αὐγὰς ἐκεῖνα πέ-
πασε. Item vafrè & varios, vafrè comminiſcor aut fingo. Plat. in
ſymp. μηδὲν ποικίλλειν ἀσφὲς αὐτῷ, ἀλλ' ἁπλοῦν ἐκτὸν ἅ μοι δο-
κεῖ. Xen. ſymp. 4. 12. ἄλλα μὴν ἔγε ποικίλλω
ποικίλλομαι variego, variè diſtinguor. Herodian. l. 5. ἀλλ' ἔχεν-
τῶ πολλὰ & λέσβιον ἄμπυκα ποικίλλῃ. Sic & alibi apud eundem.
Plut. in Crat. (de leg.
ποίκιλμα, τὸ varius ornatus, ornatus verſicolor. Od. σ, Plat.
ποίκιλτις, ιδος, ἡ, variegatio. Idem ibidem.
ποικιλτὴς, οῦ, ὁ, qui variat, qui verſicolore ornatu veſtimenta
elabora. Aeſchin. contra Timarch. Plut. in Per.
ποικιλτικὸς, ὁ, pertinens ad eum qui acu pingit aut polymi-
ton telam texit: vel ποικιλτικὴ, ſ. τέχνη, ars illa plumariorum &
phrygionum. Heſych. & Suid.
ποικίλος, variatus, variè pictus, verſicolor. Dionyſ. Longin.
ποικιλώδης, idem quod ποικίλτης. Heſych.

Βιλοποικίλτης, ὁ, ὁ, qui acu delitias variegat. ph. γιο. Heſych.
Δίχροικὸς, ὁ, ἡ, varijs coloribus diſtinctus.
Δίχροικέω, idem cum ποικίλλω. Iſocr. in Euag πᾶσι ζῴοις ἄν-
θησι δίχροικέω τῷ σοφιστῇ.

Δίχροικίλλω, variè diſtinguo. Eurip. in Hec. εὖ κροκὶς πέπλω
Ζεὺς ἔχυμεν ἄεργμὰ πόλυς, ἔνθ' αὖ δαίδαλόν ποικίλματ' αὐγὰς ἐκεῖνα πέ-
πασε. Item vafrè & varios, vafrè comminiſcor aut fingo. Plat. in
ſymp. μηδὲν ποικίλλειν ἀσφὲς αὐτῷ, ἀλλ' ἁπλοῦν ἐκτὸν ἅ μοι δο-
κεῖ. Xen. ſymp. 4. 12. ἄλλα μὴν ἔγε ποικίλλω
ποικίλλομαι variego, variè diſtinguor. Herodian. l. 5. ἀλλ' ἔχεν-
τῶ πολλὰ & λέσβιον ἄμπυκα ποικίλλῃ. Sic & alibi apud eundem.
Plut. in Crat. (de leg.
ποίκιλμα, τὸ varius ornatus, ornatus verſicolor. Od. σ, Plat.
ποίκιλτις, ιδος, ἡ, variegatio. Idem ibidem.
ποικιλτὴς, οῦ, ὁ, qui variat, qui verſicolore ornatu veſtimenta
elabora. Aeſchin. contra Timarch. Plut. in Per.
ποικιλτικὸς, ὁ, pertinens ad eum qui acu pingit aut polymi-
ton telam texit: vel ποικιλτικὴ, ſ. τέχνη, ars illa plumariorum &
phrygionum. Heſych. & Suid.
ποικίλος, variatus, variè pictus, verſicolor. Dionyſ. Longin.
ποικιλώδης, idem quod ποικίλτης. Heſych.

Δίχροικίλλω, variè diſtinguor.
Ε'μποικίλλω, vario. interexo variè.
κρόκοποικίλλω, vario, varietate diſtinguo: vnde apud Plut.
ἡμεῖς ζωΐοις κροκοποίκιλτοι.
Παμποικίλος, omnibus modis varius ſeu variegatus:
παμποικίλος Odyſſ. e. exponitur etiam, verſipellis,
Heſych.
πολυποίκιλος, admodum varius, multùm variegatus:
ποίκιλα φάρεα, apud Eurip. in Iphig. Taur. Item
multimodus, multi formis: vt πολυποίκιλος
ep. ad Epheſ. cap. 3.
Πτερυποίκιλος, varias & pictas pennas habens. Ariſtoph.
πυρροποίκιλος, punctis igneis coloris diſtinctus &
ποίκιλος, lapidis nomen eſt, apud Plin.
Σιδηροποίκιλος, lapidis nomen. Plin. l. 37. c. 10.
Υποποίκιλος, aliquantum varius ſeu variegatus.
Χρυσοποίκιλος, auro diſtinctus.

ΠΟΙΜΗΝ, ένος, ὁ, paſtor, propriè ouium paſtor, opilio,
indicat Plato in Minoe, vbi quærenti quis ſit &
ne vocetur ὁ τῶν ἀνθρώπων ἀρχαῖος κριτὴς ἡμῖν,
tur ποιμὴν (*ἐκεῖνος ab εἰς & μόνον ceriuatum
ἐκεῖνος ποιμὴν. Etymologica nominatã
ἐκεῖ τὸ ἐν τῇ πόᾳ ἐβόσκ.) Theocr. idyll. 8. ποιμὴν ἀνὴρ
ἐκεῖνος Μυκάλης. Vbi bubulco etiam capridocet Euſt. Od.
ποιμένα ποιμὴν Ηαῦες ἐπεκλέσαν Metaphoricè dicitur Chriſ-
ποιμὴν, Ioan. 10 & alibi, necnon eius miniſtri & vicarij,
phet. 4. Dicitur & dux ſeu imperator, vel etiam rex
λαῶν, Il. α, & alibi. Et generaliter pro quouis curatore &
tradun: vt apud Soph. in Aiace. αἱ δὲ μόνα βόσκουσι
πικριστῆς. Apud Euri. ποιμένες ἐχυρ, rectores eorum.
Ποιμενικὸς, paſtoralis, paſtorius. paſtorius. Phil. de vita M.
ποιμένιος, ὁ, ἡ, ὁν, idem in Epigr.
ποιμενίδης, ου, ὁ, paſtore natus, qui paſtorij generis eſt.
Ποιμαίνω, ῶ, paſco, Odyſſ. μήλα Διὸς κτιμένοιο. Hes
Theog. Α'γρας ποιμαίνων Ε'λικάονος ὑὸς ζαλῶν. Plato de
I. 2. ποιμαίνειν τὰ ἀσεβεῖν. pro quo Herodian. l. 7. ἀβλε-
xii, ποιμαίνων ἐν Ἕλλησι Θρηκίοις ὄρεσι. Metaphoricè apud
idyll. 11 Οὔτω τοι πολύφαμος ἐν οἰκήμασι τ' ἰρὰ Μουσᾶν
tem curo, curam gero, ſcho. Soph. & Suid.
Ποιμαντικὸς, ὁ, pertinens ad eos qui oues paſcunt, paſtor
paſtorius. Greg. Et ἡ ποιμαντικὴ, i. ars pa
curandi ouium gregem. Chryſoſt. de lacerdot.
Ποιμαντορεύω, idem cum ποιμαίνω.
Ποιμανόριον, τὸ, g. ex non ouium tantum, ſed & popu
pud Aeſchin.
ποιμενόριον, τὸ, g. ex non ouium tantum, ſed & popu
ποιμνιοδόμιον, paſco. Exponitur & cuſtodio.
Ποιμνιοδύς, ος, ὁ, idem cum ποιμένιος & ποιμε-
ποίμνιος, ου, ὁ, grex ouium. Od. ι. Soph. in Aiace. Metaphoricè
gregem ouium Chriſti, Matth. 26.
ποιμνίτης, ὁ, pertinens ad ouium gregem. Od. ξ
ποίμνιον, τὸ, idem quod ποίμνη. Plat. de leg. Luc. 12.

Compoſita.

Αἰχμοποίμνιος, ὁ, paſtorũ princeps. epitheton Chriſti. Ep. Pe
Βουποίμνιος, bouum paſtor. in Epigr.
Φιλοποίμνιος, paſtorum amans.
Φιλοποίμνιος, gregis amans: vt κύων φιλοποίμνιος. Th

ΠΟΙΝΗ, ῆς, ἡ, Ποινά, vltio iniuriæ ſeu peccati. Quid
niernunt. ποινὴ ἐστὶ ἀμαρτήματος ὑφ' ἑαυτοῦ, ποινὰ eſt pœ
tio. Paul. in Lacon. ἔμμεναι εἰ πλημμελὲς τι πεπραγὼς αὐθυνα
ζόν ποινήν. Hinc ποινὰς δοῦναι & τίσαι ſeu λύειν
nas, pendere, ſoluere, luere. Et ἀποτίνειν ποινὰς, exigere
re, repoſcere. Et ἀφεῖναι ποινὰς, liberatum eſſe pœna
iam furiæ & deæ quæ fecerunt pœnas exigere cru
ποινὴ nominantur, apud Paul. in Act. & apud Syne
¶ Item pretium quo iniuria penſatur, apud Hom. π
ἐνείκεσε ἕνεκα ποινῆς Α'ιδῆος ἀκοσφιδίοιο. * Etym. à
tiuat, quaſi ποινή. Fortaſſe quoniam omnis pœna cru
& moleſtia coniuncta eſt. (riſtid. & Xen.
ποινήϊος, ου, ὁ, ἡ, pœnalis. ποινήϊα σελὶς, exp. pagina in qua
tur pœnæ pro delictis ferendæ. Accipitur & pro
nalis, pœnas infligens.
ποίνιμος, ου, ὁ & ἡ, pœnalis, pœnas infligens, pœnis
ſtem vltor, vindex. Soph. in Aiace & alibi. Sic in
μος λιθοβολίνη, pœnalis lapidatio, lapidatio qua pœna
luit ſceleratus.
ποινάω, punio, pœnas exigo. pœnas ſumo de.
ποίνιμος ανος, τὸ, pœna quam quis luit: pœna quę de
mus. idem cum ποινή. Heſych.
ποινήτωρ, ορος, ὁ, qui punit, qui pœnas exigit ſeu
vltor. Nonn. Pro quo Doricè ποινάτωρ, apud Eur. in
ποινήτης, ητος, ὁ, idem. Oppian. de piſcibus.
ποινίζω, idem quod ποινάω: vnde ποινασμὸς
rip. in Iph. Taur.

Ποιοῦμαι, vide πρίω in πρίω.
ποιφύσσω, in Φυσίω.
πόκος, &c. in πέκω.

ΠΟΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, bellum pugna. Il. ι, Αἰεὶ γὰρ ἔριδες καὶ φίλη, πό-
λεμός τε μάχαι τε. Il. γ. πάντοτε πόλεμός τε flat. lib. 12. de leg. no-
bellũ inſigna. Τὰ τῶ πολέμω Dem. res bellicę.
Pæd. 1. πόλεμον ἄγειν & τάττειν. Polybius. κύνηθες τ
ἀμείνω πόλεμον, quum ſuſcepiſſet bellum Romanũ. Sic
Herodian. l. 3. & κινεῖν πόλεμον apud Athẽ. l. 11.
Thuc. πόλεμον ποιεῖσθαι μετὰ ξυμμάχων, bellum gero cũ ſo-
is. Apud Eurip. πολεμεῖν τὰ πόλεμον ἀδελφὰν, bella & diſſidia
ter fratres. * Multiplex eſt huius vocabuli etymon. a-
grammaticos. Alij enim compoſitum dicunt ex πολὺ &
vt ſit quaſi πολέμιος. Alij ex πολὺς & δύομαι. quaſi πολύδλα-
Quidam à πελεμίζω deducunt. Nonnulli μεταθ τὸ δεῖ πόλεμος
ἀπὸ τ ἰμεῖν dici tradunt. Sunt & qui ſimpliciter ex δ-
ſeu ἔλεμος deriuent quaſi ἕλεμος. Addo poſſe & à πολίω,
dici quod bellum omnia vertat, inuertat, euertat.
πολεμικὸς, ἡ, ὁν, bellicus, militaris. Xen. Hell. 5. πολεμικὴ δρετή.
Thucyd. l. πολεμικοὶ λόγοι, belli diſcrimina. Apud Ariſtot.
τέχνη, ſub. τέχνη, diſciplina militaris, ars bellica.
πολεμικὰ, res bellicæ. Xen. Hell. 1. Pæd. 7, & alibi. ¶ Item
bellicoſus. Iſocr. Thuc. Ariſtot. Xen. ¶ Accipitur &
πολεμικὸν, apud Plut. de prim. frig.
πολεμικῶς, bellicosè, vt πολεμικῶς ἔχειν, bellicoſo animo eſſe
bellicus cupidum eſſe. At πολεμικῶς ἔχειν ἐσθ' ὅτε λύπη, hoſtili animo
eſſe erga aliquem, apud Xen. Pæd. 5.
πολεμικὸς & lonica dialyſi πολεμηΐος, bellicus. Il. β, πολεμήϊα ἔ-
ργα & Heſiod. in Aſp. πολεμήϊα τόξ' ἐχόντες. arma bellica, ſeu
ad belli vſus comparata.
πολεμικῶς, ὁ, ἡ, qui animo hoſtili & bellum inferẽdi cupido affe-
ctus eſt erga aliquẽ, infeſtus, interdũ etiã inimicus Cẽ. pæd.
πολεμικὸς ἀπὸ τῆς χρώτης. Idem Il. 4. Pæd. cum dat. ἡμοὶ πο-
λεμικὸς. Et cum genit. apud Ariſtid. πολέμιος τῶ δήμω. Item
ſimpliciter, pro ὁ πολέμιος & ὁ πολίμιος,
hoſtis, & οἱ πολέμιοι,
ſæpe apud Thuc. Xen. Plut. & alios. Et ἡ πολεμικὴ, & ἡ
ſolum hoſtile, hoſticum. apud Xen. Pæd. 3.
πολεμικῶς, hoſtiliter, hoſtili atq; infeſto animo. Thuc. l. 3, & 4.
Λακεδαιμόνιοι Α'θηναίοις πάντων δὴ ἐνμπολεμώτατοι
ἐγένοντ. Item belli ſocius ſum, bello adiuuo. Idem ibidem, μᾶλ-
λόν τε δὴ ὁμοιότεροι ἠθέλομεν, ἤ ἐλάσσω ὑμῖν πολεμεῖν.
Συμπολεμίζω, idem cum συστρατεύω, in poſt. ſignif.
Συμπολεμικὸς, idem Plat. ep. 7. ὅτ' ἦν ἡλικίαν ἔχω συμπολεμικὸς τῇ
ἐμοὶ ἐδύνη.
Φιλοπόλεμος, & poeticè φιλοπτόλεμος, belli amans, bellicax, bel
licoſus. Il. π & ϱ. Plut. in Frb. [tũgiens. Od. ξ.
Φυγοπτόλεμος, qui bellũ fugitat, bellicos ſtrepitus ac labores re-

---

ΠΟΛΕΩ, ῶ, verto, verſo. Heſiod. in Erg. ἵνα μοι κολεὸν ἥδμεν ἐ
ποιμένες ἠδ' οἱ ἀπατῆσι Exponitur etiam aro. apud Poll. l. 1. Ne
trahiter etiam accipi, pro αὐκαιρεῖ φιλεῖ, verſari tradit Euſt. Ex
ponitur &, paſco. Heſych.
Πολυόμματος, ον, vertor: Ariſtoph. in Auib. Οὐ γὰρ ἔστ' ἄλλος πολυόμματος
διὰ ῥᾳστώνη & πανοπτὴς ἀλλ' ἢ τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην τὸν πόλον.
πολυόπωπος, idem quod πολυόμματος. Polianomus, idem quod πολύμμα, vn
de πολυόπτης, pro πολυόπωπος.
πολύστροφος, ον, verſor. Od. χ. Οὐδ' ἄλοχον κλείω λυ Ἰθάκης τῆς ἔσχε πολυ-
πολύστροφος. Exponitur &, nutrio, miniſtro, continco.
πόλος, ὁ, ἡ, terra aratro verſa ſeu ſciſſa. ¶ πόλοι dicuntur etiam
duo puncta, axem, circa quem mundi moles circumagitur,
terminantia: vertices & cardines mundi. Ariſtot. de mundo.
¶ Ipſa etiam mundi quæ circum axem poloſque rotatur mo-
les. vel ipſum cœlum, πόλος nominatur Athen. l. 2. τὸ τῶν πόλων
σύμπαντος ἡμισφαίριον. Sic & apud Ariſtoph. in Auib. ¶ Item
capitis vertex. Et totum caput. teſte Poll. lib. 2. Et in ore ſeu
palato ſic appellatur τὸ μέσον τῷ οὐρανίῳ, apud eundem ibi-
dem. ¶ πόλος, dicitur etiam ſolarium ſeu horologium: quòd
in eo vmbra vnà cum Sole circumacta horas indicet, Athen.
lib. 5. Poll. lib. 6.
πολέω, idem cum πέλω. ¶ At πολέω, vendo, vide ſuo loco.

Πωλεῦμαι versor, vertor: vel proficiscor, eo: interdum & venito. Od. δ. Πωλέσκετ' ἐς δεῦρο χέων ἅλιος. Od. β & ρ, Οἳ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα.

Πωλέσκω, idem cum πωλέω. Πωλέσκομαι, idem quod πωλεῦμαι. Il. α, Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν. Sic & Il. ε.

πόλις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum cum præpositione

Α'μφιπολέω, versor circum. Item obeo, lustro. Theocr. idyll. 1. Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον. Itē ministro, famulor, curo.

Α'μφίπολος, ὁ καὶ ἡ qui vel quæ circa dominum dominamve versatur, minister, ministra. Od. ω. Il. ω. Athen. lib. 6. ¶ Α'μφίπολος τάφος, sepulchrum quod circumquaque obitur. Eust.

Α'μφιπολεύω, comitor. aliquem tanquam famulus, aut famula. Et simpliciter, comitor. Od. υ, Καὶ ῥ' εἴσσαν συγκῆπον ἐχρῦσαν ἀμφιπολεύειν. Item ministro alicui tanquam famulus laboro circa quidpiam tanquam minister. vt Od. ω, Τοῦ δμῶες εἰς ἀνθρώπων τοῦ σ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις; Et general. officium humanitatis alicui præsto, tueor, curo, foueo: vt Od. σ & τ, Εἰ κεῖνος γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι. Sic apud eundem Hō. hymn. in Mercvl. ἵππους τ' ἀμφιπολεύει καὶ ἡμιόνους ταλαεργοὺς. Et apud Herod. ἀμφιπολεύω ἱερὸν Διός, in Iouis templo ministro.

Α'ναπολέω, reuoluo, iterū voluo, iterū verso. Et metaph. reuoco in cogitationem, animo reuoluo, Plat. in Phileb. ὅταν ἡ ψυχὴ ἀπολέσασα μνήμην εἴτ' αἰσθήσεως εἴτ' αὖ μαθήματος αὖθις ταύτην ἀναπολήσῃ αὐτὴ ἐν ἑαυτῇ. Interdum sumitur pro simplici πολῶ. Item rumino Suid. ex Aelian μόνος ὁ θαλάσσιος σκάρος τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ. Exponitur & ἀνακτύσσω. Suid & Hesych.

Α'ναπόλησις, εως, ἡ, ipsa actio reuoluendi in animo, reuocatio in cogitationem.

Α'ναπολητικός, reuoluendi facultatem habens, vel aptus ad reuoluendum & reuocandum in cogitationem.

Ε'παναπολέω, (*decomp.*) iterum reuoluo, iterum in memoriam reuoco. Plat. de leg.

Ε'μπολέω, vide in compositis ex πωλέω, vendo.

Περιπολέω, in orbem agor, seu versor, obeo, circumeo. Plat. in Tim. πάντες ὅσοι τε περιπολοῦσι φανερῶς, καὶ ὅσοι φαίνονται καθ' ὅσον ἂν ἐθέλωσι θεοί. Apud Isocrat. τὴν στρατιὰν τὴν μετὰ βασιλέως περιπολοῦσαν, exp. exercitum prætorianum. & quam rex in comitatu circunducit.

Περίπολος, ὁ, qui circumit, qui in orbem obit & lustrat: vt exploratores & excubitores. Aristop. in Auib. Thuc. l. 2. Sic dicitur etiam nauis apud Rhodios: de qua Arrian. l. 2.

Πρόπολος, ὁ καὶ ἡ, anteambulo: famula quæ heræ suæ præit. Aristoph. in Pluto. Athen. l. 6

Προπολεύω, sum πρόπολος: apud Suid.

Προπόλευμα, τὸ, exp. ministerium, apud Eur. in *Ione*, Καλλίστας πρόπολευμα δάφνας.

Πρόσπολος, famulus minister, vel. famula, ministra. Eurip. in *Iphig*. Aul. Aristoph. in Ran.

Προσπολέω, famulor, ministri seu ministræ munere fungor. Eurip. in Troad. Τύμβῳ πέπτακται προσπολεῖν Α'χιλλέως.

Composita: sine præpositione.

Α'γνόπολος pro simplici ἁγνός. Orph. in Argon. ἀγνόπολόν τε καθαρμόν.

Αἰπόλος, caprarius: ὁ περὶ τὰς αἶγας πολῶν, aut (secundum alios) ὁ περὶ τὰ πολῶν, qui inter capras versatur, aut circa alta loca Od. υ. Theocr idyll. 1. & alibi Vsurpatur etiam pro ποιμήν, pastor ouium, teste schol.

Αἰπολικός, ad caprarium seu caprarum pastorem pertinens vt αἰπολικὴ ᾠδή.

Αἰπόλιον, τὸ, grex caprarum Il. λ. Herodod. l. 1.

Αἰπολέω, sum caprarum pastor, versor inter capras Theocr. idyll. 8, Αἱ δὲ πλῆς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολίοντα διδάξαι.

Α'οιδοπόλος, qui versatur circa carmina. Poëta. Hesych.

Α'κρόπολος, ὁ καὶ ἡ, altissimum habens, verticem cuius summitas ipsum polum attingit: excelsus, prealtus: vt ἀκρόπολα ὄρη, Il. ε.

Α'στροπολέω, circa astra seu astrorum scientiam versor.

Α'στυπολέω, per vrbem incedo: Athen.

Βουπόλος, qui circa boues versatur, bubulcus. Hesych.

Δικασπόλος, qui circa iura reddenda versatur. Et interdum idem quod rex: vt Il. & Od. α.

Δικασπολία, & Ionicè δικασπολίη, iuris dictio, iudiciū. Exponitur &, lis, controuersia, Epigr. l. 1.

Δίπολος, bis versus seu aratus: vt δίπολος γῆ. Procl. in Hesiod.

Δρυπολεῖν, in montibus vagari & circa quercus, vescentem earum glandibus & iis succidendis se fatigantem. Hesych. Exponitur & lignis circumuallatum obsidere. Suid.

Η'μίπολον, dimidia poli, i. cœli pars. Hesych.

Η'ερόπολη ἡ, aurora. in Epigr.

Θαλαμηπόλος, qui circa thalamum versatur, & curam eius gerit. Od. ψ, Plut. in Alex, Pro sponso vsurpatur, apud Sophocl. in Oedip. Tyr.

Θεμιστοπόλος, qui circa leges & reddenda iura versatur. Hesych.

Θεοπολέω, deos fingo. Plat. de leg. l. 10.

Θυηπόλος, qui circa sacra aut suffumigia facienda versatur. Eurip. in Iphig. Taur.

Θυηπολία, ἡ, operatio in sacris, ipsa functio τῶν θυηπόλων [illegible]

Θυηπόλιον, τὸ, sacrificium.

Θυηπολέω, sacra facio. Plat. de rep. l. 2. [illegible] Μουσαίου καὶ Ὀρφέως καθ' ἃς θυηπολοῦσι. Et cum dat. apud Eurip. in Electra, Αἴγισθος εὐθὺς νυμφῶν θυηπολεῖ θεαῖς.

Θυηπολεῖται, sacra fiunt. Idem in Heraclid. [illegible] σῦ μάντεων ὕπο.

Ι'πποπόλος, qui circa equos versatur, qui equos alit [illegible] pugnam vtitur. Item equester. Il. ξ.

Λοξοπολέω, obliquè vagor. Quidam exp. tranuersus feror.

Μαντιπόλος, qui vel quæ circa vaticinia versatur: vates. Eurip. Hecub.

Μετεωροπολῶ, sublimia verso sublimia perago & perlustro [illegible] in Phædro, τελέα μὲν οὖν ἡ ψυχὴ μετεωροπολεῖ τε καὶ πάντα [illegible] μὸν διοικεῖ.

Μουσοπόλος, qui circa musas versatur, musarum famulus [illegible] ta. Euripid. in Alcest.

Μυοπολεῖ, veluti mus oberrat. Aristoph. in Vesp.

Μυστιπόλος, seu μυστοπόλος, qui mystica versat, seu qui circa mystica, i. res sacras versatur: sacerdos. Nonn. Apud eundem [illegible] πόλος ἡμέρα, sacer seu festus dies. Et in Epigr. [illegible]

Μυστιπολεύω, celebro. Nonn.

Νηοπόλος, qui in templo versatur: æditiuus aut sacerdos. [illegible] siod. in Theod.

Νυκτιπόλος, noctiuagus, noctu oberrans: vt [illegible] Euripid. in Ione.

Οἰοπόλος, qui circa oues versatur: à nomine οἶς. Apoll. Arg. l. [illegible] Interdū significat, solitarius, qui solus alicubi versatur: à [illegible] mine οἶος, solus. Dicitur & locus aliquis οἰοπόλος, vel is [illegible] quo versari oues solent: vel is in quo non nisi solus vers[illegible] queas, desertus: vt Il. τ & ω.

Οἰοπολέω, solitarius sum, vel in solis locis versor. Euripid. (Cycl.

Οἰωνοπόλος, qui circa aues versatur, augur, auspex. Il. α.

Ο'νειροπόλος, qui circa somnia versatur, ex eis futura prædicens coniector. Iliad. α. & ε.

Ο'νειροπολέω, in somniorum interpretatione versor. Hesych. Item somnio, somnium cerno. Dem. Philipp. 1. [illegible] ὀνειροπολεῖν ἐν τῇ γνώμῃ Plut. de Socr. [illegible] εἴ τι ἐχρήσατο εἰ ὀνειροπόλει. Item decipio & eludo [illegible] nis per somnium imaginationibus. Aristoph. in Equit. [illegible] ἐξαπατᾷς καὶ ὀνειροπολεῖς σεαυτόν.

Ο'ρειπολέω, in montibus versor, in montibus erro. At [illegible] circa mulos versor, mulos curo vel alo. Suid.

Πυροπολέω, circa ignem versor: vel ignem accendo. Od. [illegible] πυροπολέοντας ἐλεύσομαι ἐγγὺς ἐόντες. Cum accusat. significat igni & incendijs vasto, igni depopulor: vt Aristoph. [illegible] πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν. Plutar. in Themist. [illegible] χίων ἄστη.

Πυρπολέομαι, idem. Herodot. πυρπολέεται [illegible] Σαρδίων. Et passiuè incendijs vastor seu inflammor: [illegible] Hesych. & Suid.

Πυρπόλημα, τὸ, vastatio quæ fit igni. Eurip. in Helene.

Καταπυρπολέω. (*decomp.*) incendijs absumo vel comburo concremo. Phalar.

Ταυροπόλος, seu ταυροπόλη, Dianæ epitheton: vel quòd apud Tauros (Scythiæ gentem) colatur, vel quod taurorum (& generaliùs cæterorum etiam pecorū) gregibus præsit: vel quod eadem sit cum luna quàm tauris vehi fingunt. Soph. in Aiace. Et Eurip. in Iphig. Taur.

Τετράπολος, quater aratro scissus sed versus: Theocr. idyll. [illegible]

Τρίπολος γῆ, terra quæ ter aratro versa ac proscissa fuit. Il. [illegible]

Υ'μνοπόλος, qui circa hymnos versatur. Phal. ep. 53. Pro eodem dicitur & ὑμνηπόλος.

Υ'μνηπολέω, circa hymnos & carmina verso. Hesych. & Suid.

Υ'οπόλος, qui circa sues versatur subulcus. Poll. l. 7.

Υ'οπολέω, circa sues versor, porcorum pascendorum curam habeo. Hesych.

Ὡροπολέω, qui in alto versatur, oppian. de venat. l. 3.

Ὡραιοπολέω, versor inter τοὺς ὡραίους, i. eos qui florenti adhuc sunt ætate & forma venusta. Suid.

Composita ex πωλέω, significante idem quod πολέω.

Ε'πιπωλέομαι, obeo seu obeundo lustro. Iliad. [illegible] ἀνδρῶν.

Εὔπωλος γῆ, terra quæ aratro facilè vertitur. Vide & in comp. [illegible]

πολίζω, &c. vide in πόλις.

ΠΟΛΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, canus. *Il*. χ, πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον. Et πολιὸν στῆθος, apud Plut. symp. 3. Et πολιὰ θρίξ, in Epigr. [illegible] Diosc. l. 3. c. 124. Sæpe πολιά absolutè ponitur pro [illegible] apud Isocr. Plut. & c. ¶ Item albus, candidus, niueus. [illegible] θάλασσα, propter spumam & fluctus: apud Hom. [illegible] ρος, Od. φ. Sic. πολιὸς αἰγιαλός, apud Apoll. Rhed.

Πολιότης, ητος, ἡ, canities.

Πολιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ. canus: vel canos referens item facilè canescens. Alexand. Aphrod.

[illegible], canum facio. Πολιοῦμαι, canus fio, canesco. Aristot. hist. an. l. 3. πολιοῦνται οἱ κρόταφοι.

Πολίωσις, ἡ, ipsa actio reddēdi canum. Exponitur & canities.

[illegible], τὸ, frutex est capitulum habens cano hominis capillo simile. Vide Diosc. l. 3. c. 124.

Composita.

[illegible], canesco, vel supernè canesco.

[illegible], ὁ καὶ ἡ, semicanus, qui medium canæ ætatis attigit. Iliad. ν. (σαρπόλιος.

[illegible], cuius pilis cani misceri incipiunt, idem quod μι[illegible]

[illegible], ante tempus canescens. Ael. Dionys.

[illegible] Hesych. exp. ὀλιγοπόλιος, cuius per tempora pauci cani sparsi sunt. *Compositum ex* σπαρνός, rarus, & πολιά.

[illegible], cui sparsi sunt per tempora cani. Poll. l. 4.

[illegible], q. d. ter canum seu canescens: herbæ nomen, quæ in die floris colorem ter mutat. Diosc. lib. 4. c. 135. Eadem dicitur & [illegible], Hesych.

[illegible], subcanus, aliquantum canus.

ΠΟ'ΛΙΣ, εως, ἡ, vrbs, ciuitas. Sæpe pro ipsa vrbe muris cincta, [illegible] & ædificiorum serie distincta. Iliad. ο. πόλις πύργοις [illegible]. Et Il. ρ, πόλις περιμάρμαρος ἄσκεπτος. Sic Il. σ, Ε'ν δὲ δύω ποίησε [illegible] ἀνθρώπων καλάς. Luc. αἰσχύνομαι ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις [illegible]. Interdum pro ciuitate seu ciuibus: vt Aristot. in polit. [illegible] μυρίανδρος. Et Eth. 8. Τὰς πόλεις συνέχει ἡ Φιλία. Sic & apud Thuc. & Dem. ¶ Suidæ est ludi genus.

* Dictam esse πόλιν ἀπὸ τοῦ πολεῖν ἐν αὐτῇ, quod in ea versentur homines: vt πολὺ ἐκ πολλῶν συνεστάναι, quòd ex multis [illegible] constet, tradit Etymol.

[illegible], ἡ, vrbana: Palladis epitheton apud Athen. quòd vrbis præses tutatrixque crederetur. Herodo. l. 5. Luc. in Lapith.

[illegible], έως, ὁ, cognominatur Iupiter vrbium tutor, præses ac custos. Aristot. de mundo. Pausan. in Att.

[illegible], ἡ, oppidulum. Thuc. πολίχνιον, τὸ, idem. Isocr. in Panath. Plat. de rep. 2.

[illegible], ζω, vrbem condo, vrbem statuo. Il. η, ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος [illegible] ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε. Dicitur & πο[illegible], qui in eo vrbem ædificat. Plut.

[illegible], dicitur vrbs quæ extruitur. Herodot.

[illegible], idem quod πόλις. Thuc. Dem. Herodot. πολισμάτιον, [illegible] idem cum πολίχνη Polyb. l. 1. Plut. in Themisth.

[illegible], ὁ, conditor & autor ciuitatis. Item ciuitatis princeps Nazianz.

[illegible] & poet. πολιήτης, ου, ὁ, ciuis municeps. Iliad. χ, Xen. Pæd. [illegible] Dem. &c. Item ciuis, i conciuis. Isocr. Plutarch. in Public. Fœm. πολῖτις, ιδος, ciuis: *de muliere* Aristot. pol. 3. Et quę eiusdem ciuitatis est. Plutarch. de Herod. Pro quo poeticè πολιῆτις apud Apollon.

[illegible], ciuilis ad ciues seu ciuitatē pertinēs: vt πολιτικὴ [illegible]. Isocr. Et Plat. Et κοινωνία πολιτική Aristot. Et τὸ πολιτικόν ciuile ac populare. Item administrandæ reipub. peritus, aut qui in administratione reip. versatur. Aristot. Itē ad reip. administrationem pertinens: vt πολιτικοὶ λόγοι. Isocr.

[illegible], ciuiliter. Synes vel vt decet rempublicam administrantem, aut reip. administrationem.

[illegible], administro, ciuilia negotia tracto.

[illegible], administratio reip. Laert. in Arces.

[illegible], rempub. administro, fungor magistratu in rep. Xen. Hell. 1. [illegible] τὸ ἴδιον κέρδος τῶν πολιτευόντων. Et simpliciter administro. Thuc. ἐλευθέρως δὲ τὰ πρὸς τὸ κοινὸν πολιτευόμεθα. Propriè significat, in repub. versor & eius legibus atque instituis viuo: vt apud Thucyd. lib. 3. καὶ τὰ τῶν πάντων Βοιωτῶν πάτρια πολιτεύειν.

[illegible], idem. Isocr. ad Phil. καὶ πολιτεύσασθαι καὶ στρατηγεῖν. Thuc. lib. 2. αὐτοὶ ἕκαστοι ἐπολιτεύοντο καὶ ἐβουλεύοντο. Et simpliciter administro. Aristot. polit. 1. πολιτεύονται ταῦτα μόνον. Exponitur &, molior: vt Chion. Plat. πολιτευσάμενος ἐκ πολλοῦ αὐτοῖς [illegible]. Item, munere fungor. Greg. in Basil. [illegible] πολιτεύομαι. Sic & Act. Apost. c. 23. De priuatis dictum significat idem quod πολιτεύω in post. signif. vt apud Dem. [illegible] ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ νόμοις ἐξ ἴσου. Item vitam meam instituo: vt apud Aristot. polit. 3. ὅταν τὸ πλῆθος πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύηται συμφέρον, quum ita vitam instituit populus vt publicæ intersit vtilitatis. Et simpliciter, viuo, versor. Greg. φύσει [illegible] καλὴν παρακαταθήκην ἣν ζῶ ἃ πολιτεύομαι. Luc. de [illegible] οὗτος ἀκριβὴς ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται. ¶ Πολιτεύομαι, (pass.) gubernor, administror. Plat. εὖ πολιτευομένη πόλις. Sic & apud Xen. & Dem.

[illegible], administratio reip seu ciuitatis regimē. Isocr. [illegible] ψυχὴ πόλεώς ἐστι. Itē reip. status, vel respub. Aristot. polit. 8 c. [illegible]. Item vitæ institutum & ratio, Basil. & Greg.

[illegible], idem cum πολιτεία, Aristot. pol. 3. c. 4. Interdū [illegible] dicitur genus administrandæ reip. vel ciuitatis. Polyb. Item actio aliqua pertinens ad reip. administrationem: Et generaliter, actio vel solertia qua quis in re aliqua administranda vtitur. Luc.

Πολιτευτής, οῦ, ὁ, reip. seu ciuitatis administrator, magistratus. Greg. Olympiodoro.

πτόλις poeticè dicitur pro πόλις. Il. α.

πτολίεθρον, τὸ, vrbs, oppidum. Od. α. & alibi apud Hom.

πτόλισμα, pro πόλισμα. Suid.

Composita ac primum ex πόλις, πολίζω, & πολίτης

Α'γχίπτολις, vbi propinquus. Nonn.

Α'κρόπολις, ἡ, q. d. summa vrbs, i. summitas vrbis: summa pars vrbis & altissima arx vrbis. Isocr. in Paneg. & de pace. Peculiariter & quasi κατ' ἐξοχὴν sic dicebatur arx Athenarum, in qua & ærarium erat. Isocr. Thuc. Dem.

Α'μφίπολις, ciuitas aquis cincta: nomen vrbis cuiusdam Thraciæ: de qua Steph.

Α'πολις, ὁ καὶ ἡ, cui vrbs non est, qui sine vrbe est. Isocr. de Pace. Xen. Hell. 6. Item qui vrbe sua priuatus est, extorris. Et ἄπολις πόλις, vrbs euersa, quæ non amplius est. Plat. de rep. l. 6. Item inurbanus, inciuilis, rusticus. Syn. ep. 103.

Α'πολίτικος, qui non est πολιτικός: vnde superlat. ἀπολιτικώτατος. ignarissimus administrationis reip. apud Cic. in ep. ad Att. l. 8, ep. 20.

Α'πολίτης, qui ciuis esse desiit. Poll. ex Theopompo.

Α'πόπτολις, exul. Suid.

Α'πραγόπολις, vrbs negotijs vacua, vrbs otij altrix.

Αὐτόπολις, ciuitas quæ suis ipsius legibus regitur: vrbs quæ per se sola ciuitatis nomine censetur. Thuc.

Δεκάπολις, decem habens ciuitates, decem vrbibus insignis: regio quædam Iudææ cōtermina. Matth. 4, & alibi in n. Test.

Δεκαπολίτης, qui ex ea regione est.

Διαδρασιπολῖται, qui rempub. subterfugiunt, seu reip. munia. Aristoph. in Ran.

Ε'κατόμπολις, centum vrbibus insignis. Cretæ epitheton. Il. β.

Ε'κπολίζω, vrbē extruo, vel vrbē efficio. Aristid. in encon. Rom.

Ε'λέπολις, s. μηχανή, machina obsidionalis capiendis vrbibus apta. Vitru. l. 10, c. 22. Et quæuis vrbium expugnatrix machina. Ioseph.

Ε'λέπτολις, idem: *apud Poëtas*. Apud Eurip. in Iphig. Aul. *Iphigenia* se vocat Ilij & Phrygum ἑλέπτολιν, i. victimam diruendis *Ilij* mœnibus & excindendæ Phrygum genti destinatam.

Ε'μπολις, cui patria & certa ciuitas est in qua habitat. Hesych. Cum dat. significat, eandem ciuitatem incolens. Sophoc. in Oedip. Colon.

Ε'ρυσίπτολις, vrbium tutatrix & patrona. Palladis epith. *Il*. ζ.

Η'δύπολις, gratus iucundusq; ciuitati. Soph.

Ι'ερόπολις, sacra vrbs, sancta ciuitas. Philo de vita. M. l. 3.

Καταφλεξίπολις, incensor seu exustor vrbis. Epigr.

Κοσμοπολίτης, mundi ciuis. Laert. pro quo diuisim κόσμου πολίτης, apud Luc.

Κωμόπολις, pagus ad oppidi seu ciuitatis magnitudinem accedens: pagus instar oppidi, apud Strab. Marci 1. κωμοπόλεις dici putantur quæ nec sunt pagi duntaxat, nec etiam vrbes, & à quibusdam exp. oppidula rusticana, ab alijs municipia.

Μεγαλόπολις, magna ciuitas. Eurip. in Troad.

Μεγαλοπολίτης, magnæ vrbis ciuis, Poll. l. 9.

Μεγιστόπολις, maximas vrbes efficiens. Pind.

Μητρόπολις, metropolis, i vrbs matrix, seu vrbium aliquarū mater: vrbs ex qua coloniæ aliquæ deductæ sunt. Thuc. l. 3. Metaphoricè quoq; vsurpatur, vt & μήτηρ, apud Plut. symp. 8. Athen. l. 3. Hominis autem alicuius μητρόπολις dicitur ciuitas ex qua mater ipsius oriunda est. Athen. l. 12. (fectus.

Μητροπολίτης, qui ex matrice vrbe est. Et matrici vrbi præ-

Μικροπολίτης, paruæ vrbis ciuis. Aristoph.

Μικροπολιτικόν, τὸ, multitudo parui oppidi, apud eundem.

Μισόπολις, ciuitatis osor. Poll.

Νεοπολῖται, qui publico suffragio ius ciuitatis adepti sunt: noui ciues. Poll. ex Plat. At νεαπολίτης, nouæ ciuitatis ciuis. Idem.

Ο'μόπολις & poet. ὁμόπτολις, qui eiusdem vrbis est, cōterraneus.

Ο'ρθόπολις, erigens vrbes vel erectas incolumesq; conseruans.

Περιπόλιος, vrbem circumiacens, circa vrbem situs. Poll. l. 9.

Περσέπτολις, vrbium vastator vel vastatrix: epith. Palladis, apud Aristoph.

Πολύπολις χώρα, regio multas habens vrbes. Poll.

Προόπολις, pars ea vrbis quæ in ipso statim aditu occurrit. Poll. lib. 9. Est & in alueis apiariorum propolis. Plin. lib. 11. cap. 7. Varro lib. 3, cap. 16.

Προπόλιος, ante vrbem situs, qui in introitu vrbis est.

Συμπολίζω, in ciuitatem conflo. Strabo l. 8.

Συμπολίτης, ciuis, i. conciuis. Eurip. in Heracl.

Σωσίπολις, vrbes conseruans. Aristoph.

Τετράπολις, quatuor vrbes habens.

Τιμάπολις, qui ciuitati honori est & ornamento: qui ciuitatem honestat, Eurip. in Suppl.

Φερέπολις, vrbem ferens seu sustinens ac sustentans. Plut.

Φιλόπολις, ciuitatis amans: peculiariter, suæ ciuitatis & patriæ commodis studens. Isocr. Plat. Pro quo poet. dicitur Φιλόπτολις apud Eurip. in Rheso. (consulens.

Φιλοπολίτης amans & studiosus ciuium, ac saluti eorum

Χαυνο-

Χωροπολίτης, ciuis ciuitatis & stulta superbia inflatus. Aristoph. in Acharn.

Composita ex πολιτεύω & πολιτεία.

Α'λλοπολιτεύομαι, aduersor alicui in administranda repub. Item contrariam factionem sequor.in rep.Plut.in Per. πολίτην ὧν ἐπολιτεύετο τῇ ἐξουκλεῖ χρόνον. Exponitur &,contrario modo remp.sui ciuitatem administro. Et simpliciter, reclamo,refragor, intercedo. Synes. ἀκμὴ μὴ δοκεῖ πολλῶν αὐτοῖς τὸ δημόσιον καὶ πολιτεύσασθαι.

A'λλοπολιτεία,contraria factio: propriè,in reip. administratione.Plut.in Cæs.

Ἀλλότριος, ὁ, ἡ, alienus à reip. administratione vel negotiis ciuilibus: vel non ciuilis.Plut.de educ.lib.

Ἀμφιπολιτεύομαι,concerto de rebus ad reip.administrationẽ pertinẽtibus.Ammon.Itẽ versor in reip.administratione. Aesch.

Ἀμφιπολιτεία, ἡ,concertatio de rebus ad remp.pertinentibus.

Ἐμπολιτεύω, & ἐμπολιτεύομαι,versor in rep.apud Thuc. Itẽ participes tum politiæ.Exponitur & administro remp. seu munia reip.Et simpliciter.verlor,in,seu inter. Basil.Hom.11. πᾶσιν τοῖς ἐμπολιτευομένοις ἡμῶν τῆς ψυχῆς ἐμπυῆ λέγουσιν.

Ἐπιπολιτεία,participatio ciuitatis,ex æquo reip.participem esse:Plut. in Cam.

Κακοπολιτεία, parua reip.administratio,corruptus reip. status,apud eundem,in Cæsare,& in Lyc.

Καλοπολιτεύομαι, politica ratione vinco, institoris meis vinco vel antiquo. Plut.in Pomp. ἰκανὸν ὧν ἐνισχύσῃ τὸν μέτρον τῇ δόξῃ καλοπολιτεύεσθαι & πομπίοις.Idem in Lyc. πολιτεύσασθαι τὸν οὐ τοῖς πλουσίοις.

Συμπολιτεύω, & συμπολιτεύομαι, vnà remp. administro, apud Plat.Apud Xen.Hel.5. συμπολιτεύειν exp.commonia reip.habere iura & instituta.Exponitur & simpliciter,in eadem rep. cum aliis versor.

Ὑποπολιτεύομαι, subdolè remp. administro & occultè aliquid moliens.Poll.

ΠΟ'ΑΤΟΣ, ὁ, pulsi,pulmentum.Plut.symp.4. κρίμνοις αὐτὶ πόλτος μόνον. Dioſc.l.2.c.112. ἐὰν δὲ μεμιγμένα ὁ πόλτος γίνεται.

πολτίσκος, ὁ, pulticula.Idem l.2.c.114.

πόλφοι, ramenta ex farre quæ leguminibus injiciebantur,inquit Poll.l.6.c.9. Erotian. πολφῶς exp. βολβούς, aliis esse dicens ὄρμον τὸ πολτῶδες.

ΠΟΛΥΣ (*casus obliqui partim regulares sunt,partim irregulares. Regulares sunt genitiui πολέος & πόλιων,apud poetas:itemque nominat. plur.πολίες & contracte πολῆς,& accusat πολίας,qui etiã contrahitur apud eosdẽ,& accusat.πολλὰς;qui vtrisq;scriptoribus est communis. Irregulares autem sunt πολλοῦ,πολλῷ,πολλοι,& c. tanquam à nominat. πολλὸς;qui & apud Hom.inuenitur & Herod.l.6. Fœm.πολλὴ regulare est per omnes casus. Neut.πολὺ ceteros casus itidẽ a πολλὸς formant*) multus:numerosus:vt πολὺς λαὸς.πολὺ ὑμῶν ἁμείνων. Plut.πολὺ φράτερ ἐμοῦ. Et πολλοὶ ὀφθαλμοί,πολλὰ ὦτα, apud Xen.Pæd.8. Interdũ additur articulus:vt οἱ πολλοὶ ῥηϊδίως,apud Aristot polit.2.Et ἐν πολλῷ λίγῳ,apud Dem. Τὸ πολύ, i.frequens Dem.in Mid. οἶδα ἔγωγε ὅτι ἐν τῷ τοῦτο πολλῷ χρόνῳ τῷ λόγῳ,frequenter hac oratione vtitur.¶Item magnus, amplus,spatiosus:vt πολλὴ σὶ ἡ Σικελία apud Thuc.Interdum exp. excellẽs, præstans.Item vehemens,potens. ¶Οἱ πολλοὶ, sæpe dicitur pro,pleriq;bona pars:vt apud Thuc.l.1. ἐκήλησι οἱ πολλοί. Sæpius significat,multitudo,vulgus,plebs,pullata turba: vt Aristot.ἔοικεν οἱ πολλοὶ λέγειν οὐδὲ ζητήσεως. In neutro quoque genere τὸ πολὺ & τὰ πολλὰ.exp.bona pars.Thuc.τῷ Σελευκίῳ τὰ πολλὰ.Et in fœm.apud eundem, ἐπῆρχε τῆς χῆς τῆς πολλῆς.

Πολὺ,aduerb. multùm, valde.Il. α.ἐπεὶ πολὺ βέλτερον αὐτῷ Οἴκοι ἧμεν. Cum comparatiuo aut superlat. positum exp.multo.longè:vt πολὺ πλείων.Demosth.& πολὺ φίλτατον. Il.α. Aliquando & sine iis,vt πολὺ ἐσθίουσι,multo superiores erãt, apud Thuc.Item longè.i.procul:vt πολὺ δὲ τῆς χῆς.Item pro πολλάκις, sæpe,frequenter.apud Epictet. ¶Πολλὰ quoq;aduerbialiter vsurpatur pro πολὺ:vt apud Xen. πολλὰ μὲν ἐπαινῶ σωστὰ, πολλὰ δὲ διξῶς σκέπτομαι κἀ ἐγώ. Et pro πολλάκις. Iliad β.& Aristop. ὦ πολλὰ δὴ τῆ διανοίᾳ ζωστὸν ὑμῶν φαίνητε. Poetices πολλὰν etiam dicitur pro πολὺ:vt Il.κ. πάντοθεν δ' αὐτοῖς πολλὸν ἐπίεσεν. Et cum comparat. Odyſſ.ξ. Cum superlat.Iliad.α. & Odyſſ.ε. ¶Dicitur & πολὺς,pro πολὺς,apud poetas: vt πολὺς ὑμιλος,apud Hom.

Πολλάκις, & poet. πολλάκι,sæpè,frequenter,multoties. Xen.initio apomn. πολλάκις ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις Hesiod.in Erg. πολλάκι δ' ξύμπασιν πόλις κακὸν αὐδῶν ἐσαωρεῖ. Et cum genit: vt πολλάκις τὸ μέλους,apud Xen.

Πολλαχῇ & πολλαχῆ.multis in locis. Cum genit. vt πολλαχῆ γῆς. Aristot. de mundo.Et πολλαχῇ τῆ μάχης,apud eundem.

Πολλαχῇ, multifariam.

Πολλαχόθι.ad multa loca,multas in partes.

πολλαχόθεν,multis è locis.è multis partibus.Plat.ep.7.

Πολλαπλάσιος, ὁ, & πολλαπλάσιον, ὁ, ἡ, multiplex: vt πολλαπλασία λαβόντες.Synes.Sæpe cum genit.cum quo significat, multo copiosior, multo maior: vt πολλαπλάσιος ἢ ἐμοὶ Herodot.Sic & apud Xen.Pæd.1.

Πολλαπλάσιος,multipliciter,vel multo amplius,multo plus Pro eodem dicitur & πολλαπλάσια,apud Xen.

Πολλαπλασιάζω,multiplico.Plut.

Πολλαπλασιασμός,multiplicatio. (Hesych.

Πολλαπλόος, & contracte πολλαπλοῦς, idem quod πολύπλοος, πολύπλοος, ὁ, ἡ,multesimus,vnus è multis.Ilocr.ad Phil. Ἑλίνων πολλοστὸς, ὧν τοῦ χρόνου ἡ δίξη. Exponitur &, à copiosissimus,apud Plat.in Philebo.Apud eundem πολλοστοὶ exp.exigui sensus voluptates,& à suauissimis accentuq; longissime distantes.

Πολλοστός,apud Aristot,eth.10.exp.perparum: ab aliis,ad tifariam ab aliis,longo pòtt interuallo.

Πλείων, & πλίων,ονος,ὁ ἡ,amplior,copiosior. Item maior. Hesiod.in Erg.Xen. Thuc.Arist.Plut. πλείονες vel πλίονες,& pro eodem πλῆς,accusat.πλίονας & πλίους,apud Poet.plures. Apud Thuc.οἱ πλίονες exp.qui statum popularem fouent. Exponitur &, mortui, vt quodam oracuło Tarentinis dato,& apud Pausan. Dicitur & πλείους, pro πλείονας & πλίονας: apud Plut.in Publ.& alibi.Neut.πλίους & πλίον,plus,amplius Plat.Xen.Et sub.μέρος,matior pars. Thuc. Dicitur & πλείους,proficere,promouere. Plut.in Thes. Interdum adueib.ponitur sequente genit.vel particula ἢ vt πλείονος ἐστὶν ἄρχειν.Plat.de leg. Et cum dat.ἐλίγῳ πλέον.Xen. Ita eo Attici dicunt πλέον:vt apud Aristoph. Iones verò πλεῖσθ' pronunciat.πλεῖστος,&c.apud Herodot.Plut.πλείστῳ & πλίονι & contracte πλεῖν: quod aduerbialiter quoque vsurpatur. ¶Ἄπλοῦν (oxyt.)dicitur annus,à Pleiadibus,quòd sua reuolutione iplum compleant,teste Theone, apud Aratum: vel ἀπὸ πολλοῦ πλεκομένου, vel ἀπὸ τοῦ ἐν πολλῷ σωμένου ἐρωτικοῦ ἢ ἐκ πολλῶν ἀνηρόδος, (in mentes videlicet, dies, noctes & horas) autore Tzetze,apud Hesiodum,canentem in Erg. πλείων ἢ ἥμισυ ἄρμου ἐστίν.

Πλειάκις, sæpius.Dinarch.

Πλειονάκις,q.d.plurifariam:multifariam.

Πλειονάζω,copioſior aut maior ſum quàm opus ſit,aut quàm ſit neceſſe. Ariſtot.eth.2.cap.6 ὁ μὴν πλειονάζων μὴν ἐπαινεῖται. Apud Galen. πλειονάζειν πάσασθαι, exp. ſlargiore puſtanu vti. Apud Thuc.πλειονάζειν δύναμίᾳ,frequentiori bellorum vſu exercitu. Item plus habeo:vt Chryſoſt. Τὸ πλειονάζον τοῦ ἀρίστου ὁ Ζεὺς;item inſoleſco,ſupra modum efferor,plus æquo audeo. Demoſth.Philipp.3. ἐπειδὴ πλειονάζειν ἐπιχειροῦσι. Actiùs enim ponitur. vt apud gramm. οἱ Α'ττικοὶ πλειονάζουσι τοῖς ἄρθροις ſuperfluos ponunt articulos.Exponitur &,augeo,apud Chryſoſt.

Πλειονάζομαι, nimium augeor ſeu amplificor.Thuc. Item redundo.Gal.τοσοῦτοι τὸν τρόπον πλειονάζουσιν.

Πλειονασμός,ſuperfluitas & redundantia cuiuſuis rei.Plutarch.ſymp.3.πλειονασμός,idem.

Πλειοναστικός,redundans ſuperfluus.

Πλειάς, ἀδος, ἡ. pleias : ſidus in cauda vel dorſo Tauri: dictum a πλείονες,quod plures ſtellas, (ſecundum Procium ſex, ſecundum Plinium, ſeptem) contineat. Latinè vergiliæ dicuntur.plura vide apud Gell. lib.13.cap.9. A poetis etiam πλειάδες Ionicè appellantur πλιάδες: vt Il.σ, & apud Heſiod. in Erg.

Πλεῖστος,plurimus.Plut.Xen.&c.Interdum,frequentiſſimus:vt apud Ariſtot.meteorol.1.2.πλείστοι δοκίμοι πίνειν.

Πλεῖστον & πλεῖστα,plurimum. Item maximè, longiſſimè πλεῖστον ἀπέχειν,Xen. τὸ πλεῖστον,maxima ex parte.Herodian.lib. ad ſummum.Gal.Interdum,vt plurimum.Pro quo &,πλεῖστα apud Ariſt.

Πλειστάκις & πλειστάκι,ſæpiſſimè.

Πλειστάχοθι.ex plurimis locis.

Πλειστιάζω, plurimo licitor, pluris liceor quàm ceteri. Lyſ.& Themiſt.

Πλειστιασμός, licitatio eius qui plurimi licitatur, ſcaberis quam ceteri.Heſych.

Πλειστιάς, gloriori,iacto me.Aeſchyl.in Choëphoris.

πλίος,quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Composita.

Ἐμπολάω,redundo,idem quod πλεονάζω.

Ἐμπολάω,aduerb.multum,valde,admodũ. Item diu,apud Theo & Luc.dicitur & ὡς ἐμπολὺ,& ὡς ἐμπεπολὺ, pleruncque,ferè penè ſemper.vt plurimum. Exponitur & magna ex parte.apud Thuc.ἐμπολὺ τῆ θαλάσσης ἐπιχύσει.exp.latè mare occupat.

Ἐμπλέιος (& ἐμπλίος, apud Herodot.) vlterius. Item amplius,copioſius,fuſius:vt ἐμπλίονι δυσπεμφέρῃσι.Thuc. Interdum & pro diutius.Sic & ἐμπλείων, amplior, apud Ariſtot. lib.o.de cœlo.

Ἐμπλέων. interdum ſimpliciter pro πλῶν: vt ἐμπλέων ἡμέρην ἐμπλείονα οἴδεν π. apud Thuc. ἐμπλέων ἐξιόντων.longiſſimè progrediuntur.Dicitur & de tempore pro diutiſſimè in longiſſimum temporis ſpatium.apud Thuc. ὁπόταν ἐμπλέων ἐσῃ,ab æuo longiſſimo.

Καμπλὸ, multum valde.item multo,cum comparat. vt κρέσσων πολλῷ ἐστίν,apud Dioſc.multò inferior.

Μίκιστος,(q.d.omnino multus) permultus:vt πέμπτος δὲ αὐτῶν μίκιστος ἐπλεῖτο πόλεις,& πέντε πόλεις ἔβαν.Xen.Pæd.1. Et πίμπλαν μίκιστα πόλεις,& πέντε πόλεις ἔβαν.Xen.Pæd.1. Et πίμπλαν μίκιστος ἀνθρώπους. Luc.Et βασιλικῷ πέμπτος ἀπολαύειν.Et aduerb πίμπλαν μίκιστος αὐτοῦ,apud eundem,permultum pręgitas ipſis. Item καὶ πολὺ κυρίως τερον κρατεῖ,multò maioris autoritatis.

Πλειοπολλὸ multò ſeu longè,cum comparat.aut ſuperl.

Πλειοπλάσιος, multò plures.

Πλειόπλεθρος,permultum,maximè. Apoll.Arg.2.

Συμπλείονες vel συμπλίονες,ſimul plures,compluresſimul collecti:non ſigillatim,apud Ariſtot.

Ὑπερπλεῖστος,ſuperabundo.

Ὑπερπλέων apud Plat.idẽ quod ὡς τὸ πολὺ:plurimũ,vt plurimùm.

πλῆς,vide in πίνω. πλησιόδιος. &c.in πίμπλημι.

πλησίαυλος,πλησφος,&c.in πίμπλημι. πλῶν & &c.in πίνομαι.

ΠΟ'ΝΤΟΣ, ὁ, pontus,mare. (* à πάτος,quia nauigantibus laborem & moleſtiam affert. Etym.) Odyſſ.α. πολλὸν ὑπὲ οἶνοπα πόντον. Odyſſ.ε. πόντος ἀπείρονα δυσπλείης. Dicitur & πόντος ἄλας,pro ſal,mare.Iliad.ψ. ¶Interdum dicitur πόντος ἀρούρης, pro tanta copia,quanta aquarum maris aut pontivt apud Athen.li.11. ἐπὶ τῶν ἐχόντων πόντον. ¶Item πόντος, pontus,pars Aſiæ minoris.

Πόντιος, ὁ, marinus,pelagicus. ¶Item Ponticus,qui eſt è Ponto: vt πόντιος κύριος Athen l.2.

Πόντιος, ὁ,marinus: vt πόντιος δαίμων. Ariſtoph. Et πόντιαι νῆες. Eu ipſem maritimas.Soph.in Philoct.

Πόντιος, ὁ, ἡ, marina.vt πόντιαι σφραὶ. Eurip.in Hec.

Πόντιζω,in pontum mergo.

Composita.

Ἀναπόντιος, ὁ ἡ, vt Ἀναπόντιος πόντιαι,per mare volitat. Plutare. in Pyrr. Ἀναπόντιος πόλεμος,expeditio per mare.Thuc.li.1.

Ἐκπόντιζω,emergo ſeu ex imicio mare.

Ἑλλήσποντος, Helleſpontus,i. ponti ſeu maris illetraiectus, in quo Helle cum fratre Phryxo tranans vehente ariete ſubmerſa eſt.Etymol.

Ἑλλήσποντος.Helleſpontius,i.Helleſponti accola:vel qui ad Helleſpontum prouenit.

Ἐπαντίπορος, ὁ, ἡ.nomen venti ab Helleſponto ſpirantis : de quo Ariſtot.probl.ſect.26.quæſt.58.& Herodot l.7. (Sych. Ἐπαντίος, q.d. ſupermarina. Veneris cognomentum,teſte Heſych.

Καταπόντιζω,in pontum ſeu mare demergo,ſubmergo. Plutar.de orac. yth. τὸ ἐνέργημα κατεπόντισεν ἐμβαλὼν εἰς φορμίν.

Καταπόντισμα,in mare demergor.Math.18.

Καταπόντισις,demerſio in pelagus,ſubmerſio.

Καταπόντης ὁ,ὁ, qui in ponti aquas demergit. Ilocrat. in Paneg.

Καταπόντιον,idem cum καταπόντιζω.Athen.lib.14.Philo de vita.M.lib.1.

Μυχίπορος, ſpecus vbi receſſus cauus & vorago ponti eſt.Ammian.Marcell.lib.22.

Πρόπους, ὁ, ἡ, Propontis: mare quod ante Pontum Euxinum eſt.Suid.& Plin.lib.4.cap.12.

πόντιος, vide in πόντος.

ΠΟ'ΠΟΙ. Dryopum lingua dicuntur οἱ δρύμογες, teſte Plut.de apud.poem. * quali τὰ πάλλε δροπτόλοντες, nomina deſpicientes.Apud Homer ὦ πόποι ἦ μέγα θαῦμα Iliad.α,Odyſſ.α, & alibi, ô dij immortales: vel papæ. interdum admirantis, interdum indignantis eſt aduerbium.

ΠΟΡΠΑΞ Ω, fibulo,hoc eſt,labris comp eſſis acutiorem quendam oris ſonum edo. Theocr.idyll.5. τί σ' οὖν ἐπ σοὶ Κορύδαλος Ἀρκὰς ἔχει κἀλαμος αὐλὸν ποκπόδεν ἐξάγων. Sic & Ariſtoph.in Plutoſ ἐξῆς ἐπορπάζει. ¶Item demurmuro,blandè attrecto,applaudo:de equis dicitur,quos ſuppreſſis ſibilis demulcent.

Πορπαγή & πορπαγμός, ſibilus. Interar.ſymp.7.probl.8.& Xenoph. de re equ. item ποπαπισμὸς,adulationes,blanditiones. Heſych.

Πορπάλαξ,idem quod ποπάζω. Theocr.idyll. 5. ἀλλὰ ποπαλάσδεῖ.

πόρδαλις, vide in παρδός. πορδὴν,in πάρδω.

πορδάκιμη,&c.πορδῶσι.&c πορδῶν, &c.in πέρδω.

ΠΟ'ΡΚΗΣ, ὁ, ἡ, anus. Item cunis ex complexu ferrum haſtæ cum ligno confectum. Il. ἔγχεος ἐν κοίλῃσι κορύνῃσι, πίσσῃσι δὲ λάμπεν ἄκρης αἰχμῆς καλκείη.Ἀπὸ τῆς ἄρκης ἡ ἄρκη πέρκης. (* Euſt.dictum putat παρὰ τὸ ἀπείλειν.

ΠΟ'ΡΚΟΣ, ὁ, ſecte plicatorium,ex vitili contextum. Dicitur de retis genus quod ſimiliter ſpargitur &in o bem funditur. Plutar.ſymp.8 ἀόκιμὸν κρῆτιν ἀγνισον, ὑδὲ πόρκην, ὑδὲ δίκτυον.

πτιον. ¶Generaliter etiam ita nominari vult Frym. omnia rotundæ & orbicularis formæ. * ἀπὸ τοῦ πορκεύειν.

Πορφυρίς, ἐως, ὁ. qui πορφυρ. piſcatur,apud Athen.l.7.

πορφυρεὺς.Vide in ἀφύαι,in πορφύρω.

πορφύρω in πόρφυρα.

ΠΟ'ΡΠΗ, ης, ἡ,fibula. (* dicta πόρφυρα, vt ἀφόρμη) nonymum.) li.α.Τῆσι πυρὶ ἐνάπτεις χρύσεον ὄφρα μὴ πορπαῖς ἐλικας, κηλυκας τε καὶ ὄρμους. ¶Item annulus clypei.Heſych. πορπὴν δὲ τὸν μόδιον ἔλεγον.

Πορπαξ ακος, ὁ.idem quod πόρπη,apud Ariſtoph.in Equit.

Πορπανίζω,fibulo,fibula ſubnecto. Et πορπανίσασθαι dicitur qui fibula ſeu loro quod fibulæ clypeo annectunt, clypeum arripiat ſibi applicat.Ariſtoph.in Lyſiſtr.

Πορπάζω, ſiue πορπάω, ῶ, idem quod πορπανίζω. Aeſchylus in Prometh.

Πόρπημα, τὸ,indumentum fibulatum.Eurip.in Herc.fur.

Πορπὼν, ὼνος,idem cum πόρπαξ,vnde πορπάκιον,apud Suidã fibulariũ.

Composita.

Ἐκπορπάω ſiue ἐκπορπόω,fibulo,fibula ſubnecto : vnde ἐκπεπορπημένος,vel ſine augmento ἐκπεπορπιδωμένος,fibulatus.

Ἐμπορπάω ſiue ἐμπορπόω, infibulo, fibulo alligo, ſeu ſubnecto. Herod.lib.7 ὑπεπορπημένα ἔμφυλα, veſtes fibulis ſubnexæ erant. Antipho. θώκιλλα πὶ ἱμάτια ἐμπεπορπιδωμένα.

Ἐμπόρπημα, τὸ ἐμπόρπωμα,id quod ſupra fibulam eſt.Heſych. & pro fibula vel ornamento quod fibulæ imponitur in veſte, apud Plut.in Alex.

Ἐπίπορπις idem,apud Callym hymno in Apoll.

Μισοπορπακίστης, ου, ὁ. qui peſſimè odit habenam ſeu amentũ clypei,adeoque qui peſſimè odit bellum. Ariſtoph.in Pace.

Περιπορπάω ſeu περιπορπίζω,fibula annecto,fibula affigo.

Περιπορπητὸς, ὁ, ὁ,fibula annexus,fibula affixus. Item quaſi fibulamixus.Aeſchyl.in Prometh.

πόρδαλις,&c.vide in πορδὴ. πορεύω,in πόρος.

πορεύω, &c.in πορεύω.

ΠΟΡΊΣ, ίδος, ἡ. vitulus, vitula,aut iuuencus,iuuenca. Ilad.ε. ἐξ αὐχένα ἄξει πόρεῖς ἢ βοῦς. Pro eodem dicitur & πόρις Homin Cer. ἔρχεσθ' ἀλλοι πόρεις ὧδε βαε ἀγελείας. * Ἀπὸ τοῦ πίνειν πορεῖδιον ἐ Εὐφόνιον.

πόρτις, ακος, ὁ.idem quod πόρις. Il.ρ.

πορτίδιον, ου, τὸ,paruus vitulus,iuuenculus, ſeu parua vitula, iuuencula.Heſych.

πορτίζω.vnde πορτίζει apud Heſych.vitulatur.

Ὑποπόρτις, ἰδος.(comp.)vitulum habens vacca.Ab Heſiodo in Erg.dicitur & de muliere ὑποπόρτις ἐοικὼς,quæ liberos habet.

ΠΟΡΦΥΡΑ. ας, ἡ purpura, genus conchæ marinæ. de qua Ariſtot.anim.lib 5.c.25.& Plin.lib.9 c.36. ¶Item pannus liquore purpuræ tinctus,veſtis purpurea.Plut.in Apoph. πορφυρίδα & πορφύρεος αὐτὸς ὢν ἔβαλε μόνος.Herodian.l.2 τὸν ἐν δεξιᾷ τῆ ἐνώπιον πορφύραν ἀπελθόντες. Luc.in Demon. ἐπὶ τῆ πολλῆ τῆ πορφύρᾳ μᾶλλον φρονοῦσι.

Πορφυρεύς, ἐως, ὁ,purpurarius,purpuram referens.Fœm. πορφυρεύσσα & contract πορφυρεῦσα, quod inſulæ quoque nomen eſt,quæ & πορφυρεῖς.Euſt.

πορφύρεος, & contracte πορφυροῦς,ὁ, purpureus: vt πάσσατο πορφύρεον, Od.υ.χλαίναν πορφυρεῖαν,Od.τ.Sic & χιτῶνα πορφυροῦν apud Xenoph.Pæd.8.Compar. πορφυρώτερος, magis purpureus.Dioſc.

πορφύρης, ὁ ἡ, idem.Suid.

πορφυρόεις,ὁ.purpurarius,i.qui purpuras venatur.Luc. Item qui purpura tingit.Alex.Aphr.

πορφυρόω.purpuras venor.

πορφυρόεντος, ὁ, idem cum φορφυρίς.Poll.lib.7.c.30. πορφυρίδων, pertinens ad purpuratum ſeu venationem.Et πορφυρίδικὴ ἐπιστήμη,ſeu ἐπιστήμη,ſcientia venandi purpuras.Poll.ibidem.

πορφύρων, parua purpura.Ariſtot.hiſt.an.l.5.c.15.

πορφυρὶς ἰδος, ἡ.ſtoffa,purpurea veſtis.Xen.Pæd.8. Athen.lib.12.¶Eſt auis nomen,apud Callimach. in lib.de auibus. ¶Item inſulæ,apud Plin.

πορφυρίνος, ὁ.ὁ,purpurans:vt πορφυρίνοις λίθοις,rubicans in modum purpuræ.Plin.lib.36.c.7.Fœm. πορφυρῖνις, ἰδος, ἡ, nigricans in modum purpuræ,apud eundem lib.11.c.18.

πορφυρόεις, εσσα, εν, anis nomen à purpureo roſtri rubore ſic dictæ,teſte Euſt. Vide de ea Ariſtot.hiſt.an.l.8.c.6.& Athen.l.9. ¶Eſt & piſcis quidam.Heſych.

πορφύρεος, purpureo colore perfundo. Nonn. πορφύρεον γένετο πάντεσσιν Ὀλύμπου. Sæpius neutraliter ſignificat, purpureo colore nigreo vel rubeo:v. Oppian.de venat.lib.3. πορφύρεος δὲ καὶ αὐθεσι μορμυρίζοντες. Lucian. ἐκκλησίας τὸ κλύειν αὐθεσι μᾶλλον πορφύρουσιν. Dicitur & mare nubibus πορφύρειν.

Epigr.l.2. Et metaph. animus concitatus & perturbatus. Od. δ, πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.

πορφυρέω, ῶ, idem cum πορφύρω neutrali. Nonn. πορφύρεσκεν ἀως, rudebat purpureo fulgore.

πορφυρίζω, purpureum colorem repræsento, purpuro. Diosc.l. 3.c.44 ἔχον ἐπ᾽ ἄκρου κεφάλια αὐτοῦ πορφυρίζοντα.

Composita.

Ἀκροπόρφυρος, ὁ καὶ ἡ, in extremitate vel summitate purpuram habens.

Ἁλιπόρφυρος, marinæ purpuræ colorem imitans: vt ἁλιπόρφυρα φάρεα. Od.ν. & Od.ξ, ἁλιπόρφυρα ἠλάκατα. Eustath. exp. ὅμοια τῇ θαλάσσῃ πορφύρᾳ.

Ἀπόρφυρος, nulla purpura insignis, purpura non amictus. Plut.

Διαπόρφυρος, ex quo aliquid purpurei coloris pellucet. Diosc. lib.2.c.195.

Ἐμπόρφυρος, indutus purpura, vel imbutus purpureo colore. Expon. &, in purpuram vergens, apud Diosc.l.3.c.51.

Ἐπιπόρφυρος, accedens ad purpuram. Theophr. hist.pl.l.4.

Ἡδυπορφύρα, ex ostreorum genere est. Athen. lib.3. ex Aristot.

Ὁλοπόρφυρος, totus purpureus, totus ex purpura. Xenoph. Pæd.8.

Παραπόρφυρος, vt παραπόρφυρος χλαμύς, chlamys purpuram limbo attextam habens. Poll.l.7.c.13.

Περιπόρφυρος, purpura amictus, prætextatus. Plut. in Public. Item subaud. ἐσθὴς vel τήβεννος, prætexta. Idem in probl. Rom. Athen.l.14.

Πλατυπόρφυρα ἱμάτια, vestes latum è purpura limbum habētes. Poll.l.7.c.13. ex Archippi Pluto.

Ὑποπόρφυρος, aliquatenus purpureum colorem referens, aliquantum purpureus. Diosc.l.2.c.197.& 103.

Ὑποπορφυρίζω, aliquatenus purpuro, paululum refero purpuram, apud eundem.

ΠΟΣΕΙΔΩ'Ν, ῶνος, ὁ, Neptunus: Deus maris: in terram quoque aliquantum imperij habens, quam suo tridente mouere dicitur & concutere: vnde Aristoph. in Nub. appellat eum μεγαλοσθενῆ τριαίνης ταμίαν, γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς θαλάσσης ἄγριον μοχλευτήν. Apud eundem dicitur θαλάσσιος Ποσειδῶν, & ἵππιος Ποσειδῶν. In accusat. pro Ποσειδῶνα. Attica apocope dicitur etiam Ποσειδῶ, apud Aristoph. & Xen. In vocat. & Ποσειδῶν & Πόσειδον: Doricè etiam Ποτειδάων in nominat. dicitur & Ionicè Ποσειδέων. Itē Ποσιδῶν & Ποσιδῶν, vt est apud Etym. Dictus fuit Ποσειδεὼν & mensis quidam Atticus, vt pote Neptuno sacer: quem Plut. in Cæsare Romanorum Ianuario incunti respondere scribit, Suidas Decembri.

Ποσειδώνιον, τό, templum Neptuni, apud Eust. Pro quo Ποσιδήϊον, apud Herodot. Ποσειδώνια, τά, sacra in honorem Neptuni, Neptunalia. Athen. lib.12.

Ποσειδήϊος, Neptunius, i. ex Neptuno natus.

Ποσειδαώνιον ἔγχος, Neptuni hasta in Epigr.

Composita.

Ποντοποσειδῶν, ponticus Neptunus, ponti, (i. maris) rex Neptunus. Aristoph. in Pluto.

Ἱπποποσειδῶν, equestris Neptunus.

ΠΟ'ΣΘΗ, ης, ἡ, pellis qua glans pudendi virilis integitur. Diosc. l.4.c.137. τὰ ἕλκη τὰ τῆς πόσθης ἐκκαθαίρει. ¶ Accipitur & pro ipso pene, apud Aristoph. in Nub. & Xen. Pæd.5.

Πόσθιον, τό, pudendum virile. Aristoph.

Πόσθων, ωνος, ὁ, qui crasso pene est, aut crasso præputio. Aristoph. in Pace. Luc. in Lexiph.

Ποσθία, ἡ, dicitur tuberculum paruum in palpebris super pilorum locum nascens, quod à similitudine hordei κριθὴ etiam nominatur. Galen. τῶν κατὰ τόπους l.4.

Ἀκροπόσθιον, τό, & ἀκροποσθία, ἡ, (comp.) summa seu præeminentior præputij pars: τὸ πόσθης ἄκρον, inquit Poll. lib.2. Exponitur & simpliciter, præputium: apud Aristot. de part. an. lib.2. cap.13.

πόσις, &c. vide in πίνω. πόσος, &c. in ὅσος.

ΠΟΤΑΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, fluuius, flumen. (* παρὰ τὸ ποτὸς εἶναι, hoc est, πότιμος εἶναι, quòd potabilem aquam habeat) vt ποταμὸς χειμάρρους. Iliad. ν, & ποταμὸς αἰνεός, apud Herodot. in Thalia. Apud Homerum sæpe dicitur de Oceano: vt Odyss. λ, τὴν δὲ κατ᾽ Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο. Iliad. ποταμοῖο ῥέεθρα Ὠκεανοῦ.

Ποτάμιος, fluuialis: vt ποτάμιον ὕδωρ & ποτάμιοι ἰχθῦς, & ποτάμια πλοῖα. pro eodem dicitur & ποταμήϊος: vt χεῦμα ποταμήϊον, apud Eurip. in Troad.

Ποταμηδόν, more fluuij, fluminis in morem. Hesych. & Suid.

Composita.

Διπόταμος, ου, ὁ καὶ ἡ, duos habens fluuios. Eurip. in Supplic.

Ἱπποπόταμος, hippopotamus: equus fluuialis. Sic dicitur à dorso equino & iuba & hinnitu. Vide Aristotel. hist. anim. lib.2. cap.7.

Καλλιπόταμος, pulchros habens fluuios. Eurip. in Phœn.

Μεσοποταμία, spatium inter duo flumina, apud Strab.

Παραποτάμιος, ad fluuium situs: vt παραποταμία πόλις, apud Herod. Homines παραποτάμιοι, flumina accolentes, amnicolæ.

Πολυπόταμος, fluuijs abundans: vt πολυπόταμος Μαραθών, apud Eurip. in Herc. furente.

ποτάομαι, vide in πέτομαι. ποταπός, vide in comp. ex ἀλλα-. πότε, ποτέ, in ὅτε. ποτέομαι, in πέτομαι.

ΠΟ'ΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, vter. Fœm. ποτέρα. Neut. πότερον. Xen. Pæd. πότερος δοκεῖ καλλίων αὐτῷ ὁ πατὴρ ἢ ἕτερος. Ponitur etiam interrogatiuè, vt πόσος. Item πότερος ἄρα, apud Dem. & πότερόν τι, apud Xen. vter tandem.

πότερον & πότερα, aduerb. vtrum, an. Dem. Olynth.1. ἐστὶν ὑμῖν πότερον ὑμᾶς ἐκεῖ χρὴ πολεμεῖν ἢ παρ᾽ ὑμῖν ἐκεῖνον. Item in Mid. πότερα μὴ δῶ διὰ τὴν δίκην, ἢ μείζω δείη. Interdum πότερον vsurpari παραπλήσιον μαντικῶς, tradit Demetr. Phal.

ποτέρωθι, vtra in parte, vtro in loco. Xen. & Plat.

ποτέρως, vtro modo. Aristot. l.3. de cœlo. Plat. & Xen.

ποτέρωσε, vtram in partem, vel vtra in parte. Xen. apom.4.

Ὁπότερος, & poëticè ὁππότερος, vter: idque citra interrogationem, interdum etiam in interrogatione obliqua. Hesiod. in Theog. τῶν δ᾽ ἑλέσθ᾽ ὁπποτέρῳ σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγῃ. Sic & Plat. de leg. Item vterque, vel alteruter. Diosc. Item vteruis, apud Aristotel. ¶ Ὁπότερον & ὁπότερα, vtrum, an, vel vtro modo. Isocr. in Panath. Et Aristoph. in Nub. ¶ Dicitur & ὁπότερος δὴ ποτε, & ὁπότερος οὖν, vel ὁποτεροσοῦν, apud Xenoph. & Thucyd.

Ὁποτέρωθεν, vtra ex parte, vel vtralibet ex parte.

Ὁποτέρως, vtro modo. Plat. & Thuc. *Item vtrolibet modo,* vtrocunque modo. Isocr.

Ὁποτέρωσε, vtram in partem. Thuc.l.1.

ποτή, ποτῆνος, vide in πέτομαι. πότημα, ποτής, &c. in πότος, in πίνω. ποτίζω, &c. in πίνω.

ΠΟ'ΤΜΟΣ, ου, ὁ, sors, fatum, casus seu fortuna fatali sorte obueniens. Eurip. in Orest. ἐκλώσατο θεομανεῖ πότμῳ. Item interitus, mors. Iliad. σ, αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ᾽ Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος. Od. ξ, ὡς ἔφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν. * παρὰ τὸ πίπτω, ...Etym.

Composita.

Ἄποτμος, infelix, infortunatus: vt ἄποτμος παῖς. Il. ω. Item miser, calamitosus: vt Od. α & ω.

Decomp. παναποτμος, infelicissimus, infortunatissimus. Il. ω.

Τρισάποτμος, ter infelix, infortunatissimus. Epigr.

Αὐτόποτμος, eodem fato seu eadem sorte vtens. Hom.

Βαρύποτμος, cuius sors difficilis est, i. misera, infelix. Eurip. in Hippol. Βαρυποτμώτατος, infelicissimus, infortunatissimus. idem in Phœn.

Δευτερόποτμος, qui quum mortuus esse putaretur, ideoque iustis & exequijs honoratus esset, è bello aut peregrinatione contra omnium expectationem redit, vultè mortuis rediuiuus. Hesych.

Δύσποτμος, idem cum βαρύποτμος, Eur. in Orest.

Δυσπότμως, infeliciter, miserè, Plut. in Fab.

Δυσποτμία, sors seu fortuna aduersa, infelicitas.

Δυσποτμέω, aduersa fortuna vtor, infelici fato affligor. ... ταῖς ἐν τοῖς πολυχρονίαις ἀρρωστίαις δυσποτμοῦσι.

Εὔποτμος infelix, fortunatus. Suid.

Εὐπότμως, fortunatè, feliciter: apud eundem.

Εὐποτμία, bona fortuna, felicitas. Luc.

Κακόποτμος, idem quod δύσποτμος. Eurip. in Helen.

Ταχύποτμος, qui subitò moritur, aut qui citò moriturus est. apud Nonn. ἄορ ταχύποτμος, subitò mortem allatura.

Ὑστερόποτμος, cui etiamnum viuo bustum erectum est, inquit Hesych. qui & addit aliis significare secundas nuptias.

ΠΟ'ΤΝΙΟΣ, ου, ὁ, venerandus, honorandus, augustus. Eius fœm. frequentissim. est apud poetas: vt πότνια μήτηρ. Od. Et in vocandi casu, Πότνια θεὰ μή μοι τόδε χώεο. Od. ε. Sic & apud tragicos, ὦ πότνια χθών. Iidem poetę dicunt Πότνα pro πότνια metri causa facta syncope. Od. υ. Ἄρτεμι πότνα θεά, θύγατερ Διός. Sic in Epigr. πότνια γυναικῶν. Ab Hesych. Exponitur etiam δέσποινα, domina. * Apud Etym. deducitur παρὰ τὸ πίπτω, ... τοῖς ποσίν.

Ποτνιάω & ποτνιάζω, oro & obsecro, πότνιον siue πότνια appellans. Item generaliter, oro, obsecro, obtestor: seu supplicitèr cum lacrymis oro. Eurip.

Ποτνιάομαι, ῶμαι, imploro. Plut. de garrul. ... σιωπῆς ἐγίγνετο, καὶ δάκρυα ποτνιωμένης αὐτῆς, obsecrantis & obtestantis. Cum accus. Philo de vita M. lib.1. ... ποτνιώμενος, ἵνα ἐξ ἀμηχάνων εὔοιστοι συμφορῶν. Interdum significat, suppliciter deprecor. Plut. in Cæl. ... θανατωθῆναι καταρρηγνύμενον, ἐδόκει ποτνιᾶσθαι καὶ ...

apud Lucian. in Macrob. Nonnunquam, ægrè fero, indignor, & quiritor. Hesych. [chrymis.

... supplex obtestatio, imploratio, precatio, cū lacrymis.

... furore percellens, ad insaniam redigēs: vnde ποτνιάδες ... apud Eurip. in Oreste Etym. sunt αἱ μανιοποιοί.

... (comp.) suspirium cum imploratione diuini numinis, vel diuini numinis imploratio. Greg.

... &c. vide in πίνω. ποῦ, vide Οὗ in Ὅς. ... in πολύς.

ΠΟΥ'Σ, ποδός, ὁ, pes. Iliad. β χωλὸς δ᾽ ἕτερον πόδα. Od. δ, κείνου ... πόδας ἠδὲ χεῖρας. Xen. Pæd.2. οὔτε ποσὶ ταχύς, οὔτε ... Dicitur aliquis χερὶ καὶ ποσὶ aliquid contendere, i. totis viribus omnique conatu. Æschin. contra Ctesiph. ὅρκον ... βοηθήσειν τῷ θεῷ καὶ τῇ γῇ ἱερᾷ, καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ, καὶ πάσῃ δυνάμει. Dicitur & fugax ac timidus τολμᾶν ποσί: vt apud eundem ibidem, τολμᾶν τοῖς δραπέταις ποσὶ καὶ λελοιπόσι τὴν τάξιν. Item ἔξω πόδα ἐκτείνειν, metaph. ab iis qui vnum tantum pedem è limine efferunt. Luc. in Hermot. Et ἐκτὸς ἔχειν πόδα, i. extorrem & expertem esse alicuius rei. Sophocl. in Philoctet. ὅσοις ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα. Ἀνὰ πόδα, retro. Hesych. Ἐκ ποδὸς, è vestigio. Polyb. lib.5. ὡς ἐκ ποδὸς ἀκολουθοῦντας τοῖς πολεμίοις. item presso pede, collato pede. Arist. d. ἐκ ποδὸς ἐπιμαχέσαντες. Ἐν ποσί, inter vel ante pedes. Herodot. in Eut. Et τὰ ἐν ποσί, quæ occurrunt obuia quæque. Thucyd. lib.3. τοῖς ἐν ποσὶν ἀεὶ αἱρεῖν κώμαις. item instantia, præsentia. Eurip. in Androm. τὰ ἐν ποσὶν Ὁ κἐξικνούμεθα καὶ λογιζόμεθα. item vulgaria, triuialia. Plat. in Theæt. Aristot. poet. 2. ... cessim, pedem referēdo. Xen. Hell.2. ἀνεχώρησαν ἐπὶ πόδα. Sic & apud Polyb. l.2. Ἐπὶ ποδῶν, pedibus innitendo atque innitendo. Aristot. hist. an. l.5. ἐπὶ ποδῶν ὀχεύει. Κατὰ πόδας, pedetentim. Suid. Κατὰ πόδα, è vestigio insequendo. Herodot. in Terpsich. κατὰ πόδας ἐληλύθεε Περσέων ἵππος. Sic & apud Xen. & Thucyd παρὰ πόδας, idem cum ἐν ποσί. Et τὸ παρὰ πόδα, idem quod τὰ ἐν ποσί. Pind. Pyth.3. παρὰ ποσί, iuxta pedes. Item Olymp. Od. 1. At παρὰ πόδας, idem cum παρὰ ποδός. Plat. in Theæt. Luc. de calumn. interdum παρὰ πόδα & παρὰ πόδας, idem signif. cum κατὰ πόδα, è vestigio: vt apud Sophocl. in Philoct. & Polyb. lib.5. interdum exp. in promptu, ad manum: vt Luc. ... εἰ ἐλέγχοι ... πόδα, conuenienter, congruenter: *metaph. a calceis qui pedibus bene quadrant.* Luc. ... καὶ Εὐάγγελος ἔτος, in te aptè quadrat. ... idem cum ἐν ποσίν. Aristoph. Et τὰ παρὰ ποδός, præsentia, quæ in promptu & ad manum sunt. Pind. Isthm. vltim. τὸ δὲ πὰρ ποδὸς ἄρειον ἀεὶ χρῆμα παντί. Ὑπὸ πόδας τίθεσθαι, proterere & conculcare aliquem. Plut. contr Epicur. Ὑπὸ πόδα χωρεῖν, referre pedem, retro remeare. Phil. de vita M. lib.1. ... ἐπαλλαχθεὶς ποδί, pes pedi collatus, apud Euripidem in Heracl. ¶ ... ἀσκοῦ προὔχων πούς ab Apolline oraculum dante Aegeo tectè dicitur penis, apud Herodotum in ... Eurip. in Medea, & Plut. in Thes. ¶ πούς, pes, mensura sedecim digitorum, teste Suida. ¶ Habet & mensa suos pedes. Aristoph. τράπεζαν ἡμῖν φέρε τρεῖς πόδας ἔχουσαν. ¶ Tribuuntur & literæ pedes, apud Athen. lib.10. ¶ πόδες ὄρους dicitur ... pars seu radix. Iliad. υ Phil. de vita M. lib.1. ¶ Sunt & pedes metrici in versibus, apud Athen. lib.10. & gram. ¶ In nauibus funes quibus conuertitur & laxatur velum, πόδες dicuntur. Od. ε. Apoll. Argon. 2. πούς etiam in eadem dicitur remo ... clauus, apud Pind. Ode 6. & Od. κ. ¶ πούς putatur etiam ... edictum quoddam longis periodis constans, quod cōtinuataque voce & vno quasi spiritu à præcone recitaretur. Galen. Epidem. l.6.

... pedatus, pedibus præditus.

... pedibus intendo: *de pedibus nauis.*

... pedibus intentus. Lycophr.

... pedalis, pedaneus. Theophr. de caus. pl. l.6.c.2.

... pediculus seu pediolus. Aristot. Athen. l.3.

... socculus qui pedi inducitur. Poll. lib.2. Scribitur & ... Athen lib.2.

... pes, i. pes nauis. Luc. de ver. narrat. item petiolus ... pendulus, quia liquor effunditur & infunditur, sorte vinculo quod pro obturamento est. Herodot. in Eut. ... eundem in Vran. p... figura accipi traditur in angustū ... cùm inquit, τὸ ... χώρας ποδεῶν στενός. ¶ Item ... calceamenti rustici genus, apud Theocr. Idyll. 23.

... inferior pede. Hesych. Item pedes ligo, seu pedicis obligo. vnde apud Xen. Pæd.3 πεποδισμένους ἔχουσι τοὺς ἵππους ἐπὶ ... item gradior, incēdo: vnde Suid. ἔμπουσαν dictam ... παρὰ τὸ ἑνὶ ποδίζειν.

... dimensio pedibus facta. Item ratio mensurādi pedibus, apud Veget. li.3. Est & saltationis genus, apud Poll. ...

... apud Ioseph. de antiqu. Iud. & Reg. lib.3.cap.7. ... item cacabi.

... Etymol. ponit tra... ἐπὶ τοῦ ἅλλεσθαι, saltare. Æolicè

pro ποδαρίζω sicut ὄνυμα pro ὄνομα. Idem exp. etiam λακτίζειν calcitrare, calce ferire: vnde apud Aristoph. in Equit. ἀποποδαρίσαι μίσθωμα.

... ἀΐδων, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm, partim ex ipso recto πούς, partim ex eius obliquis.

Ἀγκυλόπους δίφρος, sella curulis, appellata ab operis & figuræ expressione. Plut. in Mario.

Ἀγχίπους, prope nos pedem habens, adstans, propinquus. Hesych. ex Eurip. Iphig. Taur. vbi tamen legitur ἀγχίπολις, non ἀγχίπους.

Ἀελλόπους, ὁ καὶ ἡ, q.d. procellipes: velox tanquam procella: vt ἵπποι ἀελλόποδες, apud Hom. hymn.1. in Venerē. Pro eodem metri gratia dicitur ἀελλόπος, apud eundem. Iliad. ω. Dicitur & ἀελλόπους, ου, ὁ, apud Nonn.

Ἀερσίπους, pedes inter currendū agiliter tollens, agilis, celer. Il. ξ.

Αἰγίπους, capripes, caprinos pedes habens: epithetū Panis, interdum & Faunorum & Satyrorum. Dicitur & αἰγιπόδης, pro eodem, & αἰγιποδης, apud Hom. hym. in Pana.

Ἀκαμαντόπους, ... fessis pedibus currens. Pind Olymp.10.

Ἀκροποδητί, summis pedibus insistendo, aut leuiter insistendo pedibus. Lucian. in dial. Triton. et Ner. Scribitur & ἀκροποδητί.

Ἁμαξίποδες, q.d. plaustripedes. Vitruu. l.10. sic vocari ait arbusculas in quibus versantur rotarum axes conclusi laminis ferreis. Scribitur & ἁμαξήποδες, apud Poll.

Ἀνδράποδον, q. d. hominis pes, mancipium. Sunt enim mancipia quasi pedes dominorum suorum, & eos pro capitibus agnoscunt, teste Eust. in Il. χ. Demosth. Philipp.3. ὅθεν οὐδ᾽ ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Generaliter sic dicitur homo in bello captus & seruituti mancipatus, siue seruus sit natura, siue liber & ingenuus. Xen. Hell.1. ἀνδράποδα τὰ δὲ ἄλλα πάντα ἀπέδοτο. Reperitur & Dat. plur. ἀνδραπόδεσσι, apud Hom. Il. η per metaplasmum.

Ἀνδραποδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mancipialis, ad mancipium pertinens. item mancipio conueniens, seruilis. item minimè ingenuus, seruili ingenio præditus. Xen. & Aristot. rhet.2.

Ἀνδραποδωδῶς, mancipiorum more, seruiliter, illiberaliter. Plut. in symp.

Ἀνδραποδωδία ἡ q.d. mancipialitas, seruilitas, contraria ingenuitati. Aristot. Polit.7.

Ἀνδραποδίζω vel ἀνδραποδίζομαι, mancipo, mancipium esse facio: vel in captiuitatem abduco, in seruitutem redigo. Thuc. παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσαι. Xen. τὸ ἀνδραποδίζεσθαι τοὺς φίλους, ἀσυγγνωμονέστερον ... Dicitur & de vrbibus, quas subigimus & in seruitutem nostram redigimus Thucyd. ἀνδραποδίσαντες τὴν πόλιν. Demosth. Olynth.3 πόλεις Ἑλληνίδας ἀνδραποδίζειν. Significat & generaliter, vim alicui infero. Hesych. ¶ Item ἀνδραποδίζομαι, (pass.) in seruitutem redigor, in captiuitatem abducor: vt ἀνδραποδισθεῖσα πόλις, apud Demosth.

Ἀνδραποδισμός, ὁ, mancipatio, in seruitutē redactio, siue hominis, siue vrbium. Dem. Olynth.1. item plagium, plagiarij crimen. Plat. de leg. l.9.

Ἀνδραποδιστής, οῦ, ὁ, mancipator, quisquis alium in seruitutē redigit. Xenoph. item plagiarius, qui liberum hominem in seruitutem redigit. Eust.

Ἀνδραπόδιον, τό, mancipiolum. Athen.

Decom. Ἐξανδραποδίζομαι, idē quod ἀνδραποδίζομαι. Polyb. πολλάκις δὲ καὶ ὅλας πόλεις ἐξανδραποδίζονται χρημάτων ἕνεκα. Vsurpatur & metaph. vt apud Plut. in Anton. μεγάλως ἐξηνδραποδισμένον ἤδη ταῖς μεγάλαις ἐλπίσι, magnoperè captum pollicitatione Ptolemæi regis. & velut ipsi mancipatum.

Ἀνειλίπους dicitur ὁ τοῖς ποσὶ μὴ ἀλλόμενος, ἤτοι χωλός, qui pedibus non saltat, i. claudus. Hesych. Scribitur & ἀείλιπος, apud schol. Theocr. vt sit ὁ μὴ ἑλίσσων τὸν πόδα, non torquens seu trahens pedem. Dicitur autem ἀείλιπος pro ἀνειλίπους, sicut αἰλόπος, pro αἰλόπους.

Ἀνιπτόπους, qui illotis pedibus est. Iliad. π. Athen. lib.3.

Ἀντίπους, oppositos pedes habens, aduersa vestigia figens. Cic. in Academ. (ἀνύειν. Hesych.

Ἀνύπους, qui pedibus celeriter conficit iter: ἀπὸ τοῦ τοῖς ποσὶν ἀ-

Ἄπους, pedibus carens. Aristot. Plut. Luc.

Ἀποδία, carere pedibus. Aristot. de part. an. l.4.

Ἀργίπους, qui vel albis vel velocibus est pedib. Homer. hym. 2. in Vener. & Phocyl.

Ἀργυρόπους, argenteos pedes habens. Athen. l.5.

Ἀροτρόπους, vomer. Iudic. c.3.

Ἀρτίπους, qui integris pedibus est. Plat. de leg. lib.7. Pro eo poeticè dicitur ἄρτιπος. Od. θ.

Αὐτόπους, qui suis ipsius pedibus iter facit. itē suis pedibus absque duce incedens. Luc.

Αὐτοποδία, ἡ, suis ipsius pedib. iter facere, non equo vehi aut curru, vel naui. Dion. ¶ At αὐτοπέδιλα. τά. genus calceamentorum. Poll. l.7.c.22. [Luc. in Lexiph.

Αὐτοποδητί, suis ipsius pedibus, non vtendo equo, aut curru

Βλαισόπους, qui distortis tibiis & pedibus est.
Βλαισοπόδης, idem. Suid.
Βραδύπους, tardipes, tardigradus, lento pede ingrediens: in Epig. Apud Eurip. in Hec. ἀπὸ σοῦ βραδύπουν, ἤλυσιν ἄρθρων προθεῖσα exp. accelerabo tardum pedem.
Γεισίπους suggrundiorum fulcrum, quum illa quasi pedi innituntur. Poll. lib. 7. cap. 27.
Γεισιποδίζω, suggrundia fulcio. Idem ibidem.
Γεισιπόδισμα, idem cum γεισίπους ibidem.
Γεισιπόδισις, ἡ, suggrundatio.
Γυμνόπους qui nudis pedibus est. Γυμνοπόδης, idem. Item qui nudis pedibus incedit.
γυμνοποδέω, nudis pedib. incedere. Item saltationis genus, apud Laced. in qua nudis pedibus incedebant, apud Luc. in qua signif. dicitur & γυμνοπόδιον. Fuit γυμνοπόδιον & calceamenti mulieb. is genus, teste Poll. l. 7. c. 22.
γυμνοποδέω, nudis pedibus incedo. Suid. Exponitur &, nudipedalia exerceo.
Δασύπους, cuniculus: ab hirtis pedib. Aristot. hist. an. l. 4. Sumi dicitur & pro lepore: vnde prouerb. δασύπους κρεῶν ἐπιθυμεῖ, lepus pulpamentum quærit. Vide Suid.
Δεκάπους, decem pedes habens. Item decem pedes longus. Aristoph. in Concion.
Δωδεκάπους, (decomp.) qui duodecim pedum est. Hesych.
Δίπους, bipes, binis pedibus incedens. Aristot. de gen. an. lib. 2. & de part. an. lib. 4.
Διποδία, ἡ, bipedem esse. Item Laconica saltatio, à duplicatis gressibus pedum quæ & διποδισμός. Poll. & Hesych.
¶ Διπόδαι, αἱ, socci lanei qui pedibus inducuntur. Poll. li. 7. cap. [illegible] ex Critia.
διπόδης, qui duorum pedum est, bipedalis. Xen. in Oecon.
διποδιαῖος, idem: apud eundem.
Δολόπους, dolo pede gradiens.
δολιχόπους, seu δουλιχόπους, longos pedes habens.
εἰλίπους, flexipes, vertens & curuans pedes inter eundum: boum epitheton. Od. κ. Εἰλιπόδης, idem. Suid.
ἑκατόμπους, qui habet centum pedes: vel centum pedes patens. [illegible] idem dicitur & ἑκατόμποδος Il. ψ.
ἐκποδὼν, aduerb. pro ἐκ ποδῶν, è pedibus, procul se summouendo è pedibus. Aristoph. in Ran. Ἄγε πάντες ἐκποδὼν εὐφημεῖς. Sic & apud Xen. & Plut. Et cum genitiuo. Xen. Pæ. 5. τούτων ἐκποδὼν ἡμεῖς, ab his longè aberramus. Exponitur &, è medio. interdum è medio, i. è vita: vt apud Plut. in Lyc. ἐκποδὼν ἔσται è medio tolletur.
Ἐλεφαντόπους, eburneum pedem seu eburneos pedes habens. [illegible] Lucian. in som.
Ἐμποδὼν, qui impedimento est & obstaculo. Plat. de leg. Aristot. polit. 5.
Ἐμποδὼν, ante pedes, in via. Aristot. eth. 5. Itē impedimēto. Aristot. rhet. 2. ἐμποδὼν γὰρ οὐδέν, nihil obstat. Sic & apud Thu. & Plut. in Themist. Et ὁ ἐμποδὼν, obuius. Herodot. Et τὸ ἐμποδὼν, præsentia. Plut. in Rom.
ἐμποδίζω, Vide in comp. ex ποδίζω.
Ἐννεάπους, nouem pedes habens, qui est nouem pedum.
Ἑξάπους, qui ingreditur sex pedibus: vel senos pedes longus. Pro quo Atticè dici ἕξπους, tradit Etymol.
Ἑξαπόδης, ου, ὁ, & ἑξάπους ὁ καὶ ἡ, idem. Herodot. l. 1.
Ἑπτάπους qui est septem pedum. Hesych.
Ἑπταπόδης, idem: apud eundem.
ἐρυθρόπους, cui pedes rubent. Est & nomen auis rubeos pedes habentis, apud Aristoph. in Auib.
εὔπους, bonis pedibus præditus, seu validis & solidis. Xen.
εὐποδία, ἡ, boni pedes, pedum integritas.
ἐχινόποδες putantur esse tribuli vel spinæ genus echini aculeis horrens, ex eo nominatum, quòd echini marini pedibus simile sit. Etymol.
Ἡλιόπους, dictum fuit à quibusdam heliotropium magnum, vt est in append. Diosc.
Ἡμιπόδιον, τό, semipes, pes dimidius. Theophr. hist. pl. l. 2.
Decomp. Πενθημιπόδιον, quinque semipedes, i. duo pedes cum dimidio.
τριημιπόδιον, tres dimidiati pedes, sesquipes.
Θηλόπους βάσις, pes fœmineus. Eurip. in Iph. Aul.
Ἱστόπους, pes textorij mali seu ligni, è quo stamina ducta sunt. Poll. lib. 7. c. 10.
Κακόπους, qui malos pedes habet, qui prauis est pedibus Xen. de re equ.
καλόπους, pulchros pedes habens: & ex parte totum intelligendo, pulcher. Suid. At καλόπους, sub forma pedis lignea, pes ligneus. Plat. in symp. Galen. therap. lib. 9. Pro quo dicitur & καλοπόδιον Suid.
Κλιμακόδιον, nauis secunda carina. Poll. l. c. 9.
Κλινόπους, lecti pes Themist. Κλινοπόδιον, τό, lecti pediculus: nomen est fruticis, sic dicti, quòd folia habeat lecti pedibus similia. Diosc. l. 3. c. 109.
κοινόπους communi socio q; pede iter faciens. Soph. in Electra.
κολοβόπους, truncus pedum, seu truncatus pedes.
κονιορτόπους, cui pedes in puluere versantur. Hesych.

κονίπους & κονιόπους, idem: vel cuius pedes pulueres [illegible] sunt. Plut. in Probl. Græc. κονίποδες dicebantur etiam [illegible] menta quædam soleæ exilioris. Poll. & Suid.
κορωνόπους, cornicis pes: herba quam & κορωνόποδα dicit [illegible] Hesych. de qua Theoph. hist. pl. l. 7. c. 9. & Diosc. lib. [illegible]
κορωνοπόδιον, τό, pediculus cornicis. Accipitur & pro [illegible] po ne ba, apud Aet. l. 1.
κρατερόπους, qui validis pedibus est, firmos solidosq; [illegible] bens: vt κρατερώνυχες ἵπποι, apud Hom.
κυλλόπους, qui distortis est pedibus: loripes. Vulcani [illegible]
Κυλλοπόδης, idem. Κυλλοποδίων idem. Il. σ & φ.
Κυνόποδες, ossa in cruribus equorum inter vngulam [illegible] Xenoph. de re equ.
Λαγώπους, pedes leporis habens: nomen auis apud Plin. [illegible] 48. Item herbæ, apud Diosc. l. 4. c. 17.
Λειόπους, qui lænibus pedibus est vel planis.
Λεπτόπους, tenues seu graciles pedes habens.
Λευκόπους, albos pedes habens. Eurip. in Cyclop.
Λυκόποδες, dicti fuerunt tyrannorum satellites, vel quòd [illegible] semper pelle lupina contectos haberent: vel quòd [illegible] lupi insigne gestarent, inquit Suid. Sic dicti fuerunt & [illegible] monidæ, apud Aristoph. in Lysistr. teste eodem & Hesych.
Μαλακόπους, molles & teneros pedes habens: vt [illegible] Ὧραι, apud Theophr. idyll. 15.
Μαραίπους, cui pedes marcuerunt. Hesych.
Μεγαλόπους, magnos habens pedes.
Μελαμπόδιον, dicitur helleborum nigrum, à Melampode [illegible] uentore: vide Theophr. hist. pl. l. 9. c. 11.
μονοπόδιον, mensa quæ vno tantùm pede sustinetur.
Μυριόπους, decem millia pedum habens: vel permultos & [illegible] nitos pedes habens. schol. Nic.
Νησιόποδες, dicuntur homines insulares, quia in mari [illegible] ceu pedibus vtuntur. Eust.
Ναύποδα, Hesychio sunt μακρόποδα.
Νήπους, pedibus carens. Exponitur &, natando gradiens, [illegible] comp. ex νέω, nato: vt φῶκαι νέποδες. Od. δ.
Νηδύπους, Hesych. exp. discalceatus.
Ξυλόπους, qui ligneum pedem habet.
Οἰδίπους, cui pedes tument: nomen illius Thebani regis [illegible] passim meminere scriptores. Dicitur & Οἰδιπόδης [illegible] πος Οἰδιπόδειος ad Oedipum pertinens. Schol. Soph. [illegible] fin. acho.
Ὀκτώπους, octo pedes habens: vt ὀκτώποδες τάφροι. Hom. [illegible] tracho. n. Item ὀκτάπους, piscis quoddam genus quod [illegible] lypus. Eust. in Scythia ὀκτάποδες dicebantur qui duo [illegible] possiderent & currum: duobus. n. bobus octo pedes fu[illegible]
Ὀκτάπους, idem. Sic dicitur & scorpius, ab octo pedi[illegible] in Cratino.
Ὀξύπους, celeres pedes habens, velox, celer. Eurip. in Orest.
Ὀπισθόπους, ponè gradiens seu sequens, apud eundem. Exp[illegible] tur & retrocedens. Hesych.
Οὐλόποδες, integros pedes habens. Hom. hym. i. in [illegible]
Ὀρθόπους, rectos pedes habens, vel quem pedes rectà ferunt [illegible]
Ὀρθοποδέω, pedes me rectà ferunt, recto cursu prog[illegible] Exponitur & rectè ingredior, apud Paul. ep. ad Galat.
παλίμπους, pedem reflectens, retrogradus. Ioseph. de capti[illegible]
περίπους, pedem circundans. Item qui aptè pedem circ[illegible] di conueniens. Hesych.
περιπόδια, & Ionicè περιποδίη, dicitur esse orbicu[illegible] gentes quædam alligare pedibus solent vice calce[illegible] pedes lædantur. Gal. in lex. Hippocr.
πλατύπους, latos habens pedes. Laërt. in Pittaco.
πνοιόπους, ventos pedibus equans, pernicitate pedum ven[illegible] parandus. Hesych.
πολύπους, multos pedes habens, multipes. Plut. symp. [illegible]
¶ Item piscis quoddā genus quod & ὀκτάπους: vt [illegible] λύπους, apud Phocyl. Vtitur & Plut. & Athen. in hac [illegible] tione pro πολύπους dicitur & πώλυπος, Attica dia[illegible] Eust. ex Rhet. lex. tradit. Ionicè verò & Doricè, [illegible] πώλυψ eodem teste: quo πώλυψ Athen. etiam vtitur [illegible] tem tuberculum in naribus, polypi carni simile, [illegible] habens radices, &c. Vide Cels. l. 6. c. 8. Idem narium [illegible] Ionica seu Dorica dialecto πώλυψ etiam dicitur, [illegible]
¶ Πολύποδες dicuntur & bestiolæ quædam, quas [illegible] tiones, alij procelliones vocant: & aliàs ὄνοι appella[illegible] de loc. aff. l. 3.
Πολυποδία, ἡ, pedum multitudo, seu multi pedes.
πολυπόδιον, τό, paruus polypus. Athen. lib. 7. ¶ Est & [illegible] nomen sic dictæ, quòd cirros instar polypi habeat: [illegible] Theophr. hist. pl. l. 9. c. 14. & Diosc. l. 4. c. 188.
πολυποδίτης οἶνος, vinum ex polypodio factum. Aet. [illegible] 60. & 61.
πολυποδίνη, ἡ, genus quoddam polypi. Aristot.
πολυποδώδης, εος, ὁ & ἡ, polypis abundans: vel polyp[illegible] lis. Et τὰ πολυποδώδη, quæ è polyporum genere sun[illegible]
μεγαλόπους, cui sunt grandes pedes. Suid. ¶ [illegible]

[illegible] Geminorum: Germanie. comment. in Arat. Phænom. Et in iis stella ante pedes eorum sita, teste Proclo. Προπόδες, dicuntur etiam anteriores pedes. Et prominentia in montibus Strab. l. 9. Item insulæ ante Ægyptum sitæ. Hesych.
[illegible], vide in comp. ex ποδίζω.
[illegible], qui magnis pedibus est, & eos veluti trahit: ὁ σύρων τοὺς [illegible] Laert. in Pitt. Galen. in lex. Hipp. συρόπους est ἡ διαστρόφους ἔχουσα τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν: vt sit comp. ex [illegible]
[illegible], vmbram sibi pede faciens, vmbra pedum se protegens. [illegible], populi sunt Lybiæ, sic dicti, quò maiore æstu humi iacentes resupini vmbra se pedum protegant. Harpocr. & Suid.
[illegible], inter lectorum genera refertur à Poll. lib. 10. cap. 7. A' Suid. & Hesyc. exp. χαμαιζῆλος, i. humilis lectus quo accumbere solebant, & cui tanquam pedi innitebantur. Idem Suid. exp. etiam scamnum & scabellum. Etymol. sic nominari scribit partem tanquam crabbati, vt σκίμπους sic ὦ σκιμποῦσι τὰ σώματα [illegible] metaph. autem sic totum crabbatum appellari. Idem annotat dici etiam σκίμπος, vt ἀσκίπος. Vide & in deriuat. à σκίπων.
[illegible], τό, lectulus discubitorius seu in quo reclinare ceruicem possumus. Athen. l. 12.
[illegible], pedibus & saltu lasciuiens, qui subsultans incedit. (Epigr.
[illegible], palmipes. Aristot. hist. an. l. 2. c. 12.
[illegible], struthochameli pedes habens, pedum figura struthocamelum imitans. schol. Aristoph.
[illegible] & [illegible], cuius pedes in digitos fissi sunt, digitatus. [illegible] apud Arist. hist. an. l. 8. c. 3. posterius apud Athen. li. 9.
[illegible] & [illegible], pedib. in rectū tendens. Item idem quod [illegible]: vt ταυρόποδες [illegible], apud Soph. in Aiace, [illegible] inquit Hesych.
[illegible], tauri pedes habens: vt [illegible], apud Eurip. in [Ip]hig. Aul.
[illegible], pedibus celer. Idem in Bacch. & apud Xen.
[illegible], quadrupes: vt τετράποδα ζῶα, quæ & absolutè, τετράποδα. Aristot. Pro eodem dicitur & τετράπος: vt in ænigmate sphyngis, [illegible] ἐπὶ γῆς καὶ τετράπον.
[illegible], in more quadrupedum, ritu & more quadrupedum. Aristoph.
[illegible], incedo vt quadrupes, quaternis pedibus ingredior. Aristot. hist. an. l. 2.
[illegible], quadrupedum more gradiens aut viuens.
[illegible], idem quod τετραποδηδόν.
[illegible], hircinos pedes habens: Panis epith. in Epigr.
[illegible], qui asperos & scabros habet pedes.
[illegible], tripes pro quo poeticè τρίπος, in ænigmate sphyngis. [illegible] tripus. Od. [illegible] Aristoph. in equit.
[illegible], τό, & τριποδίσκος seu τριποδίσκιον, paruus tripes. [illegible] in anab. Suid. ex Antiph. (Oecon.
[illegible], tripedalis seu tripedaneus. Hesiod. in Erg. Xen. in [illegible], impropriè dicitur apud Eurip. in Phœn. i. pes hominis cæci.
[illegible], pedes habens, pedibus subnixus. Aristot.
[illegible], scabellū, quod pedibus subiicitur. Athen. & Eusth. apud Græc. bibl. interpr.
[illegible], retrocedo.
[illegible], regressus.
[illegible], altis insistens pedibus, ideoq; excelsus.
[illegible], qui est albis pedibus.
[illegible], subēripedes: tātæ leuitatis homines vt per mare currentes non sub mergerentur. Luc. in ver. narr.
[illegible], pedes habens suis compagibus laxatos, claudus, epitheton Vulcani apud Nic.
[illegible], æreos habens pedes: vt τρίπους χαλκόπους, apud Eurip. Supplic. Item cuius pedes æreis soleis ferrati sunt: vt χαλκόποδ' ἵππω, Iliad. θ.
[illegible], qui iter faciens pedibus terram calcat, qui nec equo nec curru vehitur, sed propriis ingreditur pedibus. Peculiariter sic dicebatur sponsa quæ non deducebatur domum spōnsoris enim erat curru eas vehi. Poll. l. 2. & 3.
[illegible] seu χειρόπους (ex χερὸς aut χειρὸς) cui sunt χειρόποδες seu χειρο[illegible] in pedibus, qui rimas habet in pedibus. Poll.
[illegible], idem. Laert. in Pitt.
[illegible], qui circum pedes habet ornamenta luxuriosa: vt [illegible] torques, aut olia similia. Hesych.
[illegible], aureos habens pedes: seu aureis fulcris & quasi pedibus insistens. Athen. l. 5.
[illegible], olla pedes habens. Hesiod. in Erg. Plut. symp. 7. probl. 4.
[illegible], ἡ, parua olla pedata. Poll. l. 10. ex Hipponacte.
[illegible], claudus pede, seu claudicans pedib. Vulcani epith. apud Nic.
[illegible], & Ταχυπόδης, qui tam celer est in ponendis & tollendis inter currendum pedibus, vt terram vix contingere videatur: prius epithetō est satyrorum, apud Nonn. in Dionysia[cis] posterius Arionis equi epithetō esse dicitur: apud Etym.

Ὠκύπους, pedibus celer: vt ἵπποις ὠκυπόδεσσι, sæpe apud Hom. & Hesiod.
Ὠκυπόδης, idem: in Epigr.
Ἔμπους, ἴππος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex ποδίζω.

Ἀναποδίζω, retrocedo, refero pedem, retroagor. Herodian. l. 5. ἔθει πρὸ τοῦ ἅρματος, ἀναποδίζων εἰς τοὐπίσω. Lucian. πρᾶγμα εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζον. item actiuè, reuoco, & quasi retroago. Æschin. in Ctesiph πολλάκις ἀναποδίζων τὸν γραμματέα. Sic & apud Herodot. item diligenter expendo, exactè perpendo. Hesyc. & Suid.
Ἀναποδίζομαι, reuocor. item diligenter expendor: Suid.
Ἀναποδισμός, repedatio, retrocessio. Alexand. Aphr. item reuocatio.
Ἐπαναποδίζω, (decomp.) diligenter perpendo: vnde ἐπαναποδιστέον, in medium reuocandum & exactè expendendum est: apud Aristot. de gen. & corrupt. l. 1.
Ἀνδραποδίζω, &c. vide in ἀνδράποδον.
Γεισιποδίζω, vide in γείσιπους.
Διαποδίζω, pedibus demetior, vel examino. Hesych.
Διαποδισμός, genus saltationis. idem.
Ἐμποδίζω, pedes implico, impedimento & obstaculo sum. Herodian. l. 4. ἐμποδίζουσης αὐτοὺς περὶ τοῖς ποσὶ χαυνῆς ἐσθῆτος. Luc. τὸν τρέχοντα ἐπισχὼν, ἢ ἐμποδίσας. Et cum dat. Aristot. de gen. an. lib. 3. ὅστις ἐμποδίζει τῷ ἑτέρῳ.
Ἐμπόδισμα, τό, impedimentum, obstaculum. Dem. Olynt. 3.
Ἐμποδισμός, ὁ, impeditio, præpeditio. Aristot. rhet. li. 2.
Ἐμποδιστικός, ὁ, impediendi vim habens, vel impediens.
Decomp. Ἀνεμπόδιστος, ὁ & ἡ, cui nihil impedimento est, liber ab obstaculo. Aristot. eth. 7. c. 13. Ἀνεμποδίστως, sine impedimento & obstaculo. schol. Aristoph.
παρεμποδίζω, idem cū ἐμποδίζω. Luc. & Basil. Ἀπαρεμπόδιστος idem cum ἀνεμπόδιστος.
παραποδίζω, idē cum ἐμποδίζω. Polyb. παραποδίζοντα τὴν τῶν ὅπλων χρείαν.
παραποδίζομαι, impedior. Plat. in ep. μή πῃ παραποδισθείη.
Ἀπαραπόδιστος, decomp.) non præditus, liber ab impedimentis: apud Heliodorum. Ἀπαραποδίστως, sine impedimentis.
προποδίζω, procedo, progredior. Iliad. ν, Κοῦφα ποσὶ προβιβάς, καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
προποδισμός, progressio.
Τετραποδίζω, &c. vide in τετράπους.
Ὑποποδίζω vide in ὑπόπους.

ποώδης, vide in πόα, πρᾶγμα, πρακτὴρ, πρᾶξις, &c. in πράσσω. πρανής, &c. in πρηνής.

ΠΡΑΌΣ. (& aliquando πρᾶος cum ι subscripto) ου, ὁ. lenis, mitis, mansuetus. Xen. Pæd. 6. πρᾶός τε καὶ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων. Plato polit. 1. ἐπειδή μοι πρᾶος ἦλθες, καὶ χαλεπαίνων ἐπαύσω. Fœm. πραεῖα: mutuatur à πραΰς, & neutr. plur. πραεία, ab eodem Compar. πραότερος, lenior, mitior. Superl. πραότατος, mitissimus, &c. apud Synes.
πράως, leniter, mansuetè. Dem. pro cor. Pro eodem dicitur & πραόνως, apud Aristoph. in Ran. πραότατα, lenissimè, mansuetissimè.
πραότης, ητος, ἡ, lenitas, mansuetudo. Aristot. eth. 4. c. 5. Plut. περὶ ἀοργησίας.
πραΰς, έος, ὁ, cuius fœm. πραεῖα, idem cum πρᾶος, vt πραεῖα φύσις, apud Plat. de rep. lib. 2. Τὰ πραεία, mitia, lenia, non aspera: vt πραεία κλύσματα, Galen.
πραέως, idem cum πράως.
πραΰτης, idem cum πραότης. Hesych.
πραΰνω, lenio, mitigo, māsuefacio, sedo. Plat. polit. 9. τὸ θυμοειδὲς πραΰνας, Plut. in Coriol. ἐπιεικέσι λόγοις καὶ δόγμασι χρηστοῖς πραΰνωσι καὶ καταστήσωσι τοὺς πολλούς.
πραΰνομαι, mansuefio, lenior & sedatior reddor. Xen. de re equ. Aristot. Rhet. 2.
πραΰνσις, εως, ἡ, sedatio irati animi, iræ mitigatio. Arist. ibid.
πραϋντικός, ὁ, mitigandi & sedandi vim habens. item ibidem.
πρηΰς, Ionicè dicitur pro πραΰς. Epigr.
πράμνειος, seu πράμνιος οἶνος, vini genus sic dictum (vt quidam volunt) παρὰ τὸ πραΰνειν, καὶ προσηνεῖς ποιεῖν τοὺς πίοντας. vel (secundum alios) à Pramnia rupe in Icaro insula, vel à Prānia vite: vel παρὰ τὸ παραμένειν, vtpote πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον. Cum diphthongo scribitur apud Hom. Il. λ. & Od. κ. Sine ea, apud Diosc. l. 5. c. 9.
πράμνησα, plamnes pramniæ vitis. Poll.

Composita:

Ἐκπραΰνω, idem cum πραΰνω: vel demulceo, permulceo.
Καταπραΰνω, idem. Isocr. in Paneg. τοὺς μὲν γὰρ ἄλλους ἐν τοῖς πρoοιμίοις ὁρῶ καταπραΰνοντας τοὺς ἀκροατάς. Plut. in Themist. καταπραΰνει τῆς ὀργῆς αὐτόν.
Καταπράϋνσις, ἡ, sedatio.
Ἀκαταπράϋντος, (dec.) qui sedari & deliniri nequit, implacabilis.
Ὑποπραΰνω, paululum latenterque mitigo & sedo.

ΠΡΑΠΙΔΕΣ, αἱ, præcordia, Il. λ & σ, βάλε δουρὶ Ἥπαρ ὑπὸ πραπίδων. item pro mente seu solertia, aut solerti industria, quoniam mentis sedes sunt præcordia seu pectus. Il. α, Ἥφαιστος

πτίσης· εἰδήμεν πρασπίδεας. Sic Hesiod. in Theog. πέρι δ' ἀμφὶ πρασπίδες, πέρι δ' ἴση νάπυς.

ΠΡΑΣΙΑ, ᾶς, ἡ, area seu areola in horto, hoc est, quadrata in horto loci confiti figura. Od. η. Ἐν δὲ κήπου τοῦ πρασιαὶ παρὰ νειὸν ἕπονται, ὄφρα Λαοδάμα πεφύασιν ὑπήνορι χαλκόνωτα. Dioſc. lib. 4. c. 17. φύεται δὲ πρασιαῖς, naſcitur in hortorum areis. *Dictæ ſunt πρασιαὶ, inquit Heſych. εἶον πεφραγμέναι. Δι' ὃ καὶ ἐπὶ πέρατος τὸ κήπου. Sunt & qui exiſtiment ita dictas eſſe a nomine πράσου, i. porrum: vt πρασιαὶ in hortis propriè ſint areolæ quadratæ, in quibus porros & alia huiuſmodi olera ſerunt.

πρώμιος, πρώμις, vide in πρόμος, vendo.

ΠΡΑΣΟΝ, ου τὸ, porrum apud Dioſc. l. 4. c. 179. πράσου κεφαλωτοῦ, porrum capitatum, cui oppon. τὸ κηρτὸν πράσον, porrum ſectiuum. ¶ Item algę quædam ſpecies, apud Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 7. (ζοβῶμα.

πράσιν, porraceus, porrum referens, porro ſimilis: vt πράσινον πράσιον, ου, ὁ, idem: vt πράσου χρῶμα. Plat. in Tim. Et πράσιος λίθος, qui à Theophr. in libello περὶ λίθων dicitur & πρασίτης, quod porrum colore referat. Item πράσιον vocatur origani genus, Plin. lib. 20. c. 17. Sic dicitur & marrubium, apud Dioſc. lib. 3. c. 119.

πρασοειδής, ές, ὁ, ἡ, idem quod πράσιος, ſeu πράσιον: vt πρασοειδὴς χολή, porracea bilis, bilis quę porri colorem viriditate refert. (c. 94.

πρασοζωμα, porrum imitor, porraceus ſeu praſſinus ſum, Dioſc. l. 3.

Α'μπελόπρασον, (comp.) ου, τὸ, porrum in vite naſcens, agreſte porrum quod in vinetis naſcitur. Dioſc. l. 2. c. 180.

ΠΡΑ'ΣΣΩ, & πράττω, F. ξω, facio, ago. Xen. Pæd. 4. οἱ μὲν δίκαια ἔπραττον ἐν τῇ πόλει. Thucyd. l. 6. ἐξὸν τῷ παντὸς πλῆθος πράσσειν ἃ ἐβουλεύσατο. Sic Ἀ'πράγμων, ὁ, ἡ, ὁ μὴ πράττων. apud Hoc. ¶ item adminiſtro, ago, tracto. Thuc. l. 1. πράσσειν γνώμῃ, & πείθεσθαι ἃ ἂν ὑπὸ κράτους ἕκαστα ξυμφέρῃ. Sic & πρᾶγος, ὁ, τὸ, rebus ad rempertinentibus operam dare, apud Herodot. quod apud Lyſiam exp. etiam litem intẽdere: apud Ariſtoph. autem, negotia faceſſere. Item tranſigo, tracto: vt apud Thuc. πράξαντες ἃ ἐδέησε αὐτῷ, τὴν λῦψιν τῆς πόλεως, quum tranſegiſſent cum eo de accipienda vrbe. Et cum ſola præpoſit. habente ſuum accuſat. apud eundem l. 2. Εὐρύμαχον ἐς αὐτὸν δῶ ἔπεμψε ὃν ὑπηκόους ἐποιήσατο Δόλοπες. Dicitur & πράσσειν τὰ τῶν βαρβάρων, apud eundem lib. 1. & πράττειν εἰρήνην, de pace agere. Xen. Hellen. 6. pro quo apud Demoſth. πράττειν εἰρήνην. ¶ Πράττειν, abſolutè poſitum ſignificat, viuo, ætatem ago, ſorte aliqua vtor. Demoſth. in Aeſchin. ὁ τὴν δίαιταν πράττειν νομίζων, qui ſe feliciſſimè viuere exiſtimat. Interdum ei adduntur aduerbia, εὖ, καλῶς, κακῶς, ξυμφόρως, &c. vt apud Hoer. ὡς αὐτὸς ὕστω πεπαιδευμένος πράξαντος, ab homine qui tam humiliter ætatẽ egerat, i. qui ita afflictus fuerat & opibus fortunisq; lapſus. Interdum cum adiect. plur. neutris ponitur: vt ζωπυρὰ πράττειν, apud Plutar. in Agide. ¶ Interdum pro πάσχω vſurpatur: vt apud Euripid. in Hec. Ὡ 'πάσῶν πραξασ ὧν σε δεῖ, omnia paſſus quæ patienda ſunt. ¶ Item exigo, cogo: Luc. φίλ' ἴσθι τῆς πράξεις μὲ ὑπὲρ αὐτοῦ, quid exiges à me pro eo. In hac ſignificat. frequentius eſt paſſiuum. ¶ Pro variis etiam loquendi generibus variè exponitur. πράττεσθαι ὅπως τὰ τῶν Ἑλλήνων σωθήσεται, dare operam vt, &c. Dem. Phil. 3. Sic πράττεσθαι κήρυκα τὸν ἐλεύσεσθαι vt quis reddeat ab exilio. Plut. in Cicer. πράττεσθαι παρὰ τῶν Θηβαίων ἀγκῶν, à diis impetrare. Iſocr. ad Nic. πράττεσθαι γάμους, moliri nuptias. Plut. πράττεσθαι μετὰ τῶν Ἀθηναίων, cum Athenienſibus conſultare. Thuc. πράττεσθαι Φιλίππου, à Philippi partibus ſtare. Demoſth.

πράττομαι (in actiua ſignif.) ago, &c. Demoſth. ἐδὲν ἀκήκοα πράγματα μαχαίρας, ἢ ἕδεν πέπραγμένον εἰσὶ ἐδὲ ἡμῖν. Item exigo, idem ad Leptin. ἐκεῖνος πράττεται τὰς παρ' αὐτῶν εἰσφορὰς τριακοσίων. exigit tricenſimam ab iis. Philoſtr. in Heroic. ἐπραξάμην τοῦτον αὐτὸς δίκας, horũ pœnas exegi de eo. Sic & apud Thuc. & Xen. πραττόμενος, (paſſ.) fio, cõficior. Aeſchyl. in Prom. πέπραγται ζῶντος ἢ μακρᾷ πίνῃ quod πέπραχται apud Euri. in Hippol. abſolutè poſitum exp. actũ eſt, peracta res eſt. Thuc. l. 2. αὐτῷ ἐδὲν ἐπράσσετο ὧν ὑπῆρχε ἐπίεσθαι. Itẽ tranſigor. Aeſchin. πράττοντας ἐκεῖνος ἐν τῷ πολέμῳ. Plat. med. πάσχοντα, cum aduerbio aut adiect. plur. neutro ſæpè ex. agitur, vel actum eſt: vt apud Ariſtoph. in Plut. Ὃ δ' ἐπόνησ πάσχοντος δύσκολ' ἐστίν, præclariſſimè agitur, aut actum eſt cum hero. Thuc. lib. 2. οἱ μὲν δὴ ἐν τῷ πλατείᾳ ὄντες ἐπράσσοντο, ita cum ipſis agebatur, i. in hoc ſtatu erant. Interdum exp. feci, vt apud Ariſtot. Interdum impetrauit: vnde apud Xen. Hellen. 1. ὃν παῖδων δέοιτο πέπραχε πάρα τοῦ βασιλέως.

πρᾶγμα, τὸ, propriè, res facta à quopiam: plerunque tamen exp. res. Plut. in Fab. πρᾶγμα μὴ ἀσθενὲς τὴν Ῥώμην χειρόω. Sic & apud Dem. Thuc. &c. Interdum exp. rerũ ſtatus: vt apud Xen. ἐδοκεῖ κατεδεῖσθαι τῶν πρὸ τοῦ πραγμάτων. &, rerum ſumma: Plut. in c. δίχα δὲ τὸ πρᾶγμα, Aliquando ſignificat adminiſtrationem reip. vt apud Thuc. lib. 2. & Iſocr. Item res, i. Dem. pro cor. διαμένω μὲν ἐκεῖ ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει καὶ ἐν φιλίᾳ τοῖς πράγμασι. Item negotiũ, i. moleſtia. Plat. in ſymp. Τὰ πράγματα præter ſuperiores ſignificationes, interdum pro litibus: vt apud Ariſtoph. in Nub. & Lyſiam.

πραγμάτιον, τὸ, res parua, negotiolum. Ariſtoph. in Nub. Act. lib. 10.

πραγματικὸς, ſolers in negotiis agendis & rebus tractandis. Polyb. Item realis: vt πραγματικὴ ἀλήθεια. Arcop. Exp. & negotialis: vt πραγματικὴ ἀμφιτρύωνος. Hermog.

πραγματικῶς, dicuntur homines quidam furendi proclives, qui cauſarum actores interdum iuris ignaros conducunt, iuris reſponſa formulaſque actionum ſubminiſtrant. Cic. de orac. lib. 1.

πραγματικῶς, vt decet hominem ſolertem in negotiis agendis: diſtrenuè, gnauiter. item peritè, certa ratione. Polyb.

πραγματώδης, εως, ὁ ἢ, negotioſus, operoſus, moleſtus.

πραγματόω, negotiis implico, vexo, diſtineo. Greg. Eudox. rhet. ἄλλως πραγματεύεται φύσιν ἐχέτω, ἢ τὴν πραγματόωσαν, (paſſ.) negotiis implicor, vexor, fatigor. Item μηδὲν πεποιῶσθαι, μηδὲ πεπραγματοῦσθαι βίον. Item efficior, elaboro. Plat. in Apol. ἄμοι ἐδενὶ μᾶλλον πεπραγμάτωται σῶμα. Item πεπραγματῶσθαι βίον, ἤτοι ἐν μέρει ἢ συνόλου ἢ καθ' ἑκάστας ἡμέρας. Dion. Halic. καθαιρεῖ μὲν ἀσφάλειαν, exp. compara incuriam ſecuritatem.

πραγματοδιώκτης negotior: vt apud Greg. καθ' ἑκάστην μέρος ἕκαστος πραγματοδιώκτης ἐγένετο negotior ad pecuniam inducendam.

πραγματοποιέω, ſeu πραγματεύομαι, facio quem decet, aut præter id facio. Soph. τί δῆτα διοίσει οἰκεῖα πόλη μηδὲν ὄφελος ἄλλα παρασκευάζεσθαι, ſi nullus alius perper. nequit eg. ic.

πραγματοποιός, ὁ, ἡ, vel πραγματοποιὸς, ὁ, ἡ, & πραγματοποιὸς, ὁ, negotiator, mercator. Suid. & Schol. Ariſtoph.

πραγματοῦς, ῶσα, ὁ, idem.

πρᾶξις, εως, ἡ, actio. Ariſtot. eth. 10. cap. 8. Interdum exercitatio, agenda vel gerenda: apud Plut. in Rom. Interdum, res peractæ: vt πράξεις τῶν Δακεδαιμονίων. Item facinus, factum, opus. Demoſt. ¶ Item negotium: vt κοινὰ πράξις, apud Ariſtot. Fors alicuius, conditio, ſtatus rerum alicuius. Soph. in Aiace. ¶ Item proditio. Suid. ¶ Item exactio. Ariſtot.

πρακτὸς, ὁ, qui agi poteſt, ſub actionem cadens, in actu verſans. Ariſtot. eth. 1. c. 2. & alibi.

πρακτικὸς, apius ad agendum, qui agere poteſt: vel in agendo poſitus: πρακτικὴ διάνοια. Ariſtot. eth. 6. cap. 1. Item operatiens. Xen. Item efficax, ſtrenuus. Polyb. l. 1.

πρακτικῶς, cum agẽdi facultate. Item efficaciter. Plut. in

πρακτῆρ, ῆρος, ὁ, exactor, coactor tributorum. Pro qua & τὸ πρακτήριον, apud Greg.

πρακτωρεύω, ὁ ἢ, perpetrator. vt πρᾶκτωρ φόνου. Ariſtoph. Apoll. Item exactor, quæſtor. Demoſth. Naz. Item inquiſitor vltrix: vt πρᾶκτορες κῆρες. Ariſtoph. & πρᾶκτορες ὀργαὶ θεῶν, πρᾶκτορες ὀνείρων. Aeſchyl. in Prom.

πρᾶος, ος, ον, res, negotium. Soph. in Aiace.

πρήσσω, Ionicè dicitur pro πράσσω. Il. α. Πρῆξαι δ' ἱππήων ἀγέλας. Heſiod. in Erg. χρῆμα μὲν ὁ πρήξας. Ab πρήσσω fit πρῆξις, exigere, pro πρᾶξαι. Herodot.

πρῆγμα, pro πρᾶγμα. Herodot. Theogn.

πρῆξις, pro πρᾶξις, negotium Odyſſ. 7. Interdum exactus, vtilitas: vt Il. ω, Οὐ γάρ τις πρῆξις πλείστη ἀπορρίπτεται, pro ſorte ſeu conditione alicuius, apud Herodot.

πρηκτήρ, ῆρος, ὁ, actor, qui agit. Iliad. ι. Item negotiator, mercator. Odyſſ. 6.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

ἀπαπράττω, vel ἀπαπράττομαι, exigo, poſco: vt ἀπαπράττομαι παρὰ τοῦ ἀνδρὸς τὰ χρήματα. pecunias exigere. Thuc. idem lib. 2. Ἀξιῶ σε τοῦτο τὸ χρῆμα παρὰ σεαυτοῦ ἀπαπράττεσθαι. τοῦ δὲ αὖτις λόγου ἐμοί. Sic ἀπαπράσσω, vel ἀπαπράττομαι, (q.d. contra facio, ſeu contrariũ laboro & contẽdo, repugno, obſiſto, reniti. Plut. in l. 18. Εὐρυδίκης τοῖς τοῦ Ἀπελλιανοῦ ἐπιβουλαῖς ἀπαπραττομένης.

ἀπαπράττομαι, idem. Iſocr.

ἀπάπραξις, ἡ, refragatio, reſiſtentia, obſiſtentia.

Ἀπεμπράττω, vel Ἀπεμπράττομαι, & Ἀπεμπρᾶ'ττομαι, conficio, effectũ reddo. Xenoph. Ἀπεμπράττει μοι ἐφ' ἅπασιν. Ἀπεμπράττομαι πολλὰ συγγράμματα ἔχοντα Ἀπεμπραττόμενος. Lyſias. Ἀπεμπράττομαι ἐμαυτῷ ὡς ἥδιστος, peruici vt. Et cum infinit. apud Plat. lib. 2. οὐδὲν Ἀπεμπράττεσθαι τῶν ἐχομένων ἡδονῶν. Interdum, obtineo, impetro, vt apud Luc. Ἀπεμπράττεσθαι ἐκεῖνος παρ' ἐμοῦ. Ἀπεμπράττομαι, Plut. in Cæſ. Ἀπεμπράττεσθαι ἀφ' ὑπερμεγέθους ἀργυρίου, multis negotiis me implico, iſque nihil ad me pertinentib. Plato de rep. l. 4. ἓν αὐτὸ πράττειν, & μὴ πολυπραγμονεῖν, δικαιοσύνη ἐστί. Ponitur & pro συκοφαντεῖν apud Ariſtopha. in Pluto, Εὑρετὴν ἕν ἐστι τὸ πολυπραγμονεῖν. item in bonã partem diligenter inquiro, curioſè perſcrutor: Plato in Apol. ἐδίας ἐμοὶ τῶν συμβολίων ἀδείας & πολυπραγμονεῖν idem in legg. πολυπραγμονεῖν ἐκ αἰτίας ἐφύσησε. Dicitur & πολυπραγμονεῖν ἐπὶ τινα. Plut. & πολυπραγμονεῖν εἴς τι. & Paul.

πολυπραγμοσύνη, curioſè inquiri, Plut. in polit. præc. Dicitur & πολυπραγμοσύνη, is cui negotium exhibetur, qui moleſtia afficitur. apud Iul. Aug. (ſtor. pol. 4.

πολυπραγματέω, multis rebus vaco, multas res tracto. Ariſt.

Φιλοπράγμων, qui libenter variis negotiis ſe implicat, qui ſibi & aliis ſolicitor exhibet negotia.

Φιλοπραγμοσύνη, amor faceſſendi negotium aliis: vel amor & voluptas litigandi: apud Demoſth.

Φιλοπραγμόνως, more eorum qui ſe libenter implicant negotiis: vel, cum deſiderio faceſſendi negotium Φιλοπραγμοσύνη, cum maiore deſiderio faceſſendi negotium. Exponitur etiam diligentius.

Compoſita ex πρᾶξις: itidem ſine præpoſitione.

Α'πρᾶξία, ἡ, ceſſatio à rebus agendis: ocium. Exponitur etiam, inertia Ponitur & pro iuſtitio: apud Plut. in Sylla.

δυσπραξία, infelicitas in rebus agendis ſeu gerendis. Et generaliter infelicitas: ſors dura ſeu aſpera, res aduerſæ. Sophocl. in Aiace.

Εὐπραξία, felicitas in rebus gerendis, ſors proſpera, res ſecundæ. Ariſtot. in eth. & Herodot.

πρωτοπραξία, prima exactio: ſeu quod primum exigitur.

Compoſita ex πρᾶγμα: itidem ſine præpoſitione.

Α'πραγής, ὁ, ἡ, inactus, nõ factus: Xen. ὅπως μὴ τὰ τῆς πόλεως ἄπρακτα γίγνηται. ¶ Item inultus, impunitus: vt apud Soph. ἐξ οὗ τὰ ἄπρακτα μῶν ἐξ ἐμοῦ. ¶ Item actiuè, qui nihil efficit. Sic dicuntur legati Romanorum eimitti ἄπρακτοι, i. re infecta, apud Herodian. l. 6. & apud Thuc. & Plut. Item qui nih l efficere poteſt, inefficax: vt ruta dicitur τὰ ἀνάσιμα καὶ ἀπρακτικὰ πρὸς αὐτὸ, apud Dioſc. l. 3. c. 52. Α'πρακτος ἡμέρα, dies feſti, in quibus à labore abſtinent homines. Plut. [ctus.

Α'πρήκτος, re infecta, negotio infecto. item irritè, ſine profectu. Α'πρακτέω, ũ, nihil proficio. item non impetro quod peto: vt πρὸς αὐθρώπων ἀπρακτεῖν: apud Xen. Pæd. 1. item nihil ago, otiosus ſum: Ariſtot. eth. 1. c. 5.

Ἀργυροπρακτικὸς, ἡ, ὁ, ad argentum elaborandum faciens [ria. Ἀργυροπρακτικὴ (τέχνη) argentaria. Ἀργυροπρακτικὴ ἐργασία, ars argentaria: vt apud Plutarch. argentariæ, Plauto.

δύσπρακτος, factu difficilis.

Εὔπρακτος, factu facilis.

Compoſita ex πρᾶγμα: ſeu ex præt. med. πίπρημαι, itidem ſine præpoſitione.

Α'λλοτριοπραγία, alienarum rerum tractatio. ſeu curatio. Areop.

Α'λλοτριοπράγμων, ὁ, ἡ, ὁσυ, alienas res ago, aliena negocia curo. Dionyſ. Areop. item res nouas molior, deſciſco, fide decedo. Polyb. lib. 5.

Αὐτοπραγία, ἡ, per ſe & pro ſuo arbitrio facere: vt apud Diog. Laẽ. in Socratis dogmat. ἰδιοπραγία, ἐστὶ ἐξουσία αὐτοπραγίας δυναμένη ἐργάσασθαι. Cic. exp. quod eſt cum libertas? poteſtas vtiendi vt vi. libet ſine ruto ſ obedientia fracti animi & abiecti, & arbitrio carenti ſui.

δικαιοπραγία, ας, ἡ, actio ex æquo & bono, actio iuſta. (to.

δικαιοπράγημα. ατ, iuſtè ago ex bono & æquo ago. Ariſt. eth. δικαιοπράγημα, iuſtè factum. Ariſtot. ethic. lib. 5. cap. 7.

Α'δικοπράγημα. (decomp.) iniquè vel iniuſtè ago. Plut. in præc. de ſanit. Α'δικοπραγία, iniuſta actio. Poll. l. 1. & 8. c. 1.

δυσπραγία, idem quod δυσπραξία.

δυσπραγέω, infeliciter res gero: & generaliter, infelix ſum, adverſa fortuna vtor. Plut.

δυσπραγὴς, ὁ, ὁ, ἡ, infelix δυσπραγέστερος, infelicior.

Εὐπραγία, idem quod εὐπραξία apud Thuc. Plat. Herodian.

Εὐπραγέω, feliciter res gero, felix ſum in rebus gerẽdis. Thucyd. πόλιν εὐπραγοῦσαν oppoſ. τῇ σφαλερᾷ φύσει.

Εὐπραγὴς, felix, & comparat. εὐπραγέστερος, felicior.

Ἰδιοπραξία, q.d. ipſa actio curandi propria negotia, non aliena: apud Plat. de leg. exponitur priuata commoditas.

Ἰδιοπράγμων, mea negotia curo, non aliena.

Κωμοπραγία, rerum nouarum deſignatio. Plut. in Pericle.

Κακοπραγία, idem quod δυσπραγία. Ariſtot. rhet. lib. 2.

Κακοπραγῶ, idem quod δυσπραγῶ. ibidem. Apud Galen. ad Glauc. ἐπὶ παλαιοῖ κακοπραγοῦντες, exp. malè affecto.

Κοινοπραγία, conſpiratio. Polyb. l. 2.

Κοινοπραγέω, cõmuniter aliquid ago: auxiliatorẽ & conſortem me præbeo. Polyb. l. 5. ὡς ἐ λανθανοῦ κοινοπραγῶν Ψολλισμέῳ.

Οἰκοπραγία, adminiſtratio ſuorũ negotiorum, non alienorum.

Οἰκειοπραγέω, priuata negotia ago, non publica.

Πραπὴρ, πρᾴπις, &c. vide in Πρέμνον. Πραόνυμι, πραοῦς, &c. in πρᾶος.

ΠΡΕΜ'ΝΟΝ, ε, τό, stipes, stirps. στέλεχος. Hesych. Exponitur etiam truncus, caudex: Apoll. Argon. l. 2. περιῤῥῶγες πρέμνου ἠὺσ. Apud Dioscor. l. 2. c. 143. τὸ μεταξὺ τῆς φλοιοῦ τοῦ πρέμνου ὑμβρυῶδες. liber qui cortici & ligno interiacet. Item pro fundamento, vt πρέμνον τῆς οἰκίας, apud Hesych. ex. τῆς οἰκίας ἡμίλιος. Metaphorice apud Aristoph. in Auib. Ἐχουσι πρέμνον πράγματος πελώριον. ¶ Item extremitas albi oculorum. Poll.

πρέμνιος, ὁ, ἡ, paruus stipes. Hesych.

πρεμνοβατέω, ὁ, ῶ, ἡ, stipitem similis. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 3. Et τὸ πρεμνοβατὲς in plantis dicitur, quod stipitis vice est: vt apud eundem hist. pl. l. 4. c. 11.

πρεμνίζω. vnà cum suo stipite & radice euello: aut vnà cum stipite euello ampuo. Poll. l. 7. c. 3.

πρεμνίζομαι, vnà cum stipite succidor seu extirpor: Demosth. Τὰς ἐλαίας πρεμνιζόμενας.

Composita.

Α'πόπρεμνα φυτὰ. πεζαὶ plantæ particula stipitis suffultæ. Theophr. hist. pl. lib. 2. c. 7.

αὐτοπρεμνος, per se radicatus, natiuus, sua sponte proueniens. Hesych. Metaph. Apud Aristoph. in Ran. αὐτοπρεμνίοις τοῖς λάχανοις ἐμπεσόντα, quod Suid. exp. ἀυδυκόλοις, σαθροῖς, ἠμιμαλλοις.

Ε'κπρεμνίζω, stipitem excido, extirpo. Demosth. ἀπὸ Μακρᾶς ἐξεπρεμνισαν κατὰ ῥίζαν ἐλαίας.

Εὔπρεμνος, qui stirpem habens stipitem. Hesych. Pro quo poetæ dicunt εὐπρεμνος.

πρεπρεμνος, idem exp. πρεπόκλαδος.

πολύπρεμνος, multos habens stipites seu truncos.

Τροπρεμνος, habens aliquid stipitis. Theophr. hist. pl. l. 2.

ΠΡΕ'ΠΩ decorus sum, conspicuus sum. Item excello. *Il.* μ, ὀφ' ἕτερα τῷ γε πρέπει σιν. Eutip. πρέπει δὲ σῶφρον τῷ γύναικα μῦθον, veste & cultu eo potissimùm decorus sim. Pass. πρέπομαι decorum est, decet, conuenit, dignum est. Plat. in Carm. πρέπει τοῖσδε κοὐ τοῖς ἔπειτ'. Ε'πρέπετο, decorus, decens, conueniens, dignus. Chrysost. βίον τὸν τῆς ἀνθρωπίνης λατρείας πρέπετο. Plutarc. de aut. poem. εἰκότως δὲ πρέπουσα τοῖς ἀρχαίοις τὰ σύμβολα. Item πρέπον, quod decet & conuenit, decorum. Plat. de leg. μετὰ τοῦ πρέποντος αὐτῷ ἐκάστου. Exponitur etiam ὕμνιον, ab Hesych. Interdum & πρέπον pro πρέποντως dixit Attica dialecto, annotatur.

πρεπώδης, ὁ, ἡ, decens, decorus. Aristoph. in Pluto, πρεπώδες ἐστὶ τοῦ διδασκάλου.

πρεπτὸς, Hesych. ex. ὡραῖος.

πρεπτὰ, idem sunt φανῆναι μέλλοντα.

πρέπτιον, vaticinium, oraculum. Suid.

Composita.

Α'γαθοπρεπὴς, ὁ, ἡ, q. d. bonos decens: beneficus, benignus.

Α'γαθοπρεπῶς benignè: vel vt bonum decet. Aleop.

Α'δημοπρεπὴς, homini conueniens: hominem decens.

Α'νθρωποπρεπῶς, humanæ naturæ conuenienter Damasc.

Α'ξιοπρεπὴς, dignus, decorus. Xen. in Symp. Τὸ ἀξιοπρεπὲς, & ἡ ἀξιοπρέπεια, dignitas oris.

Α'πρεπὴς, indecens, indecorus. Thuc. l. 1. Herodian. l. 3. & 5. (3. Α'πρεπῶς, indecorè, indecenter, cõtra decorũ. Herodian. l. Α'πρέπεια, q. d. indecentia, indecorum. Plat. ep. 7.

Α'ξιοπρεπὴς, valde decorus, decore insignis. Il. θ, ξ, ψ, &c. Exponitur & præclarus, magnificus

Α'ρματοπρέπης, magno cum decore, admodum decenter.

Α'σκεπρέπεια, ἡ, eximium decus: alij exp. decor quo quis clarus habetur, claritas.

Αὐλοπρεπὴς, tibiæ conueniens.

Αὐθεντοπρεπὴς, ipsi sum decens, sibiipsi conueniens. Hom. hymn. in Mercur.

βαρυπρεπὴς, idem cum ἀξιοπρεπὴς. Expon. & sumptuosus. Suid.

Γυναικοπρεπὴς, mulieres decens. Xen. & Plut.

Γυναικοπρεπῶς, muliebriter, ita vt mulieres decet.

Δεδοκησπρέπω, decorus sum & excello inter alios. Eurip. in Alcest. Η' τ' ἄρχε πάντων Δεδοκησπρεπὴς ἀνυμία, animi timiditate inter omnes excellis. Plut. in Erot. κόρης τε ἡλικίᾳ, Δεδοκησπρεπεῖ. Theodoret. hist. eccles. l. 2. καίπερ ἐν τοῖς σύνεσιν Δεδοκησπρέπουσι λογίοις. Exponitur & actitè, κοσμοπλέκειν: vt apud Plat. in Georg. φύσιν ψυχῆς οὐδὲ ἡμῶν μεσοποιὸν εἶναι Δεδοκησπρεπῶς μορφώσασθαι. Δεδοκησπρὴς decorus & insignis inter alios, eximius, excellẽs: vt Δεδοκησπρὴς δ' ψυχὰς, apud Eurip. in Supplic. Δεδοκησπρὴς ἐσθὴς. Δεδοκησπρῶς, decorè, eximiè. (τὰ Thuc. l. 2.

Δουλοπρεπὴς, seruos decens, seruilis. Plat. Athen. Luc. ὁ δουλοπρεπὴς, seruilitas, ita vt seruos decet. Poll. ex Theopõp. Δουλοπρεπὴς, indecorus, turpis. Hesych.

Ε'κπρέπω, him cum Δεδοκησπρέπω. Eurip. in Heraclid. Α'λλ' ἐκπρέπει γε σὺν πρὸς ἀνδρὸς, Πασῶν γυναικῶν ἓν ἠμιωλίᾳ. Ε'κπρεπὴς, idem cum Δεδοκησπρεπὴς. Il. 8. Plut. in Sol. Item excedens τῷ πρέπον, indignus. Thuc. l. 3.

Ε'κπρεπῶς, idem cum Δεδοκησπρεπῶς. Hesych.

Ε'λευθεροπρεπὴς, liberum hominem decens, liberalis.

Ε'λευθεροπρεπῶς. vt liberum hominem decet, liberaliter.

Ε'μπρέπω, decorus & præstãs sum inter: Aristoph. Βάκχας Διὸς ἐμπρέπει μέσας. Item decori sum, cum decore cõuenio. Plut. in Alcib. τῇ φωνῇ & τῷ σχολάσαι ἐμπρέπων τοῖς ἄλλοις. butiem quoque decus ac gratiam attulit.

ἐμπρεπῶς, decorus, conueniens. Hesych.

ἐπιπρέπω, decorus sum in, vel super. Lucian. ἐπὶ τῷ μετώπῳ.

ἐπιπρεπὴς, decorus, eximius. Et ἐπιπρεπὲς, decus. Luc. ἐπιπρεπὲς, idem quod ἐπιπρεπές. Aristot. Ἐπιπρεπεῖς, decore egregie: apud Suid.

ὡπρεπὴς, decore eximius, perdecorus. Xen. ὡπρεπὴς Herodian. l. ὡπρεπὲς τῶν κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων ἀπεργάζεται. μεγέθη magnitudo, & magnificus apparatus epularum dicitur. Interdum exp. specie tuus: ὡπρεπὴς δὲ ἐστὶ καὶ ἐν τοῖς ἀνδρείοις ὁ τοιοῦτος. 3. Et τὸ ὡπρεπὲς, speciositas: vt τὸ ὡπρεπὲς τῆς ἀκμῆς, perdecorè, decorè, elegantèr. Item speciosè, specioso præsertim. Thuc. l. 4 & 6.

Εὐπρεπὲς, ἡ, decor eximius, decora species. Item speciositas. Plut. in Erot. Item species seu speciositas. Plat. Thuc. l.

Θεοπρεπὴς, deũ decens seu deos. Plut. ad p. æsch. ind. l. πρεπὼς, diuinum decus, diuina magnificentia. Philo de vit. Mos. Diosc. l. 1. c. 36. item antiquius, priscus: vt ἀρχαιοπρεπὴ ἠοὶ: Aristoph. in Plut.

Θεοπρεπῶς, ita vt Deum vel deos decet, diuinè. Luc.

Θεοπρεπὴς, ὁ & ἡ, idem cum θεοπρεπὴς. in Epig. Item diuinus, ὁ πᾶς θεὸς vel τὸ θεῖον πρὸς ἀνθρώπους ἐπιφανὴς ἐστὶ καὶ ὑπερφυὴς. Item qui valde ad oraculum petendum, quæque consulit. Herodot. l. 1. Plut. in Fab.

Θεοπρόπος, ὁ, ἡ. Θεοπρόπον τὸ, oraculum, vaticinium. Θεοπρόπος, ὁ, vates, vaticinor. Il. ἀ. ὃν θεοπρόπος ἀγορεύει.

Ι'σεγορεπὴς, talis, quale decet esse eum qui facere cõsultationem seu testimonium decens. Polyb. Luc.

Ι'σεγορεπῶς. vt decet sanctum seu sanctimonium: vt conuenit testari sacræ aut, sacro quodam modo. Heych.

κοσμοπρεπὴς, mundi tam decentem habens. Hesmog.

κοσμοπρεπὴς, ὁ, ἡ. decet τὸν κοσμὸν: festiuus, lepidus, elegans.

κοσμοπρεπὴς, μᾶσσ. Aristoph. in Nub.

Κτισιοπρεπὴς, cui conueniunt eadem quæ & iumenta, simplex & bestialis similis. Areth.

μεγαλοπρεπὴς, magnum virum decens, magnificus. Il. Rhet. 2. Plut. Symp. 2. Ifoer. ad Demon.

μεγαλοπρεπῶς, magnificè. Xen. Pæd. 6.

μεγαλοπρέπεια, ἡ, magnificentia. Aristot. Rhet. 2. & ἐν μεγαλοπρεπείᾳ τοῦ ἔργου, quod Δεδοκησπρεπὲς. decorum inter. Ifocr. πρὸς πρέπον. Heliod. Theog. μεῖζόν δὲ πρὸς ἀγάπην & Apollod. A. g. 2. μεταπρέπει δὲ βασιλεῖ Ειδης τὰ τῆς ὥρας. (flos Rhamnus.

μικροπρεπὴς, vilis, abiectatque homines decens, rilis, ridiculus. Synes. ep. 143. σοὶ δὲ γράφειν οὐδὲ τάπαν μικροπρεπὲς ἐστὶ illiberalis. *alio ἰχνηλατῶν.* Plut. de educ. lib. ἐφιέμενος τῶν ἡδονῶν ζοῦδης καὶ μικροπρεπὴς ἦν.

μικροπρεπῶς, illiberaliter, sordidè, more decentem inhonestum. (flos Rhamnus.

μικροπρέπεια, illiberalitas, sordes, indecora parsimonia.

μικροπρεπόμενος, sum μικροπρεπὴς, sum vilis abiectusque vel indecorè parcus. Synes. ep. 138. Dicitur & σφαιρομαχίαις. (Ἐπὶ

μιλτοπρεπὴς, miniateo seu rubeo colore decorus, ruber.

Νεοπρεπὴς, iuuenes decens, iuuenilis. Item iuuenilis, nouus. Plut. in Grach. Apud Plat. de leg. exp. etiam iuuenilis core insignis.

σεμνοπρεπῶς, grauem virum decens. Item graui eximia mitate præditus. Τὰ σεμνοπρεπῆ, & ἡ σεμνοπρέπεια, decora, vel dignitas oris. Exponitur & simpliciter, apud Synes.

σεμνοπρεπῶς, cum dignitate: item grauiter, decenter.

ΠΡΕ'ΣΒΥΣ, υος, & Attice εως, ὁ, senex. Eurip. in Iphig. πρεσβεύω δόμων τῶν δὲ πάροιθεν σῴζω. Apud Etymol. Παρὰ γεραιοῖ. Fœm. πρέσβα, vetula, senex: pro quo perperam citur πρέσβα, teste Etymol. vt Iliad. 5 & 9. Ἡ γεραιὰ ὑγιαίνει μᾶλλον καὶ Κεήνοια. Pro eodẽ πρέσβειρα dicitur Hesych. Ἐξέβαλε: vt πρεσβέρας ἥβας, apud eundem Hom. Πρέσβεις dicuntur principes, reges, & quibus is honor exhibetur. Hesych. Item in Epigr. & Item πρέσβεις, alijs nomen quæ & regendi. Aristot. hist. an. l. 9. c. 12. Item πρέσβεις, legatus. Aristoph. in Pharn. ἐκκλ. Ἀλλ' ἐγὼ Κόσμῳ παίζειν τὴν γυναῖκα τὴν ἐμαυτοῦ κελεύω. quentius vtuntur plur. numerus plur. πρέσβεις. Item πρέσβεις τὰ μεταξὺ πόλεως καὶ οὗ ἂν ἀποστέλλῃς, ἢ ὁδὸς ἐφ' ἣν πορεύῃ. Sic & apud Xen. Plut. Dem. &c. Ortã autẽ hãc denominatio ex prima videtur, quod olim senib. legationes committerentur. Πρέσβεις exp. etiam mediatores, inter cellentes. Scribitur & πρεσβεῖς apud Suid. & Etymo. Quæ scripturæ etymon accedit, quo πρεσβεῖς δοκεῖ τὰ ἀξιώματα δηλοῦν. esse tradit etymol. vel παρὰ τὸ σεβίζειν, id est, τιμᾶν. quidam grammat. docent. Sunt & qui πρεσβεῖς ἄνδρας τοὺς γέροντας, πρέσβεις appellatum esse velint.

¶ *Derivata ex* πρέσβυς. *Senex.*

πρεσβύτερος, ὁ, ἐ, senior, ætate prouectior. Xen. Hellen. l.

---

in Ran. Aristot. rhet. 2. Vnde πρεσβύτεροι specialiter dicuntur qui ecclesiæ præsunt: quorum alij politiam ecclesiasticam administrabant, aliis interdum doctrinæ verbi cura incumbebat: in ep. ad Tim. 1. c. 5. item πρεσβύτερος, vetustior, antiquior, magis priscus. Plut. in Publ. item antiquior, i. potior, præstantior: vt apud Plat. in Symp. ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐδὲν ἔοικε πρεσβύτερον εἶναι θεὸν ἔρωτος. πρεσβύτερος: vt πρεσβύτερος πρὸ μηκίνου, antiquiorẽ habuisse, seu antiquiore cura et honorem habuisse: Plat. de rep. l. 8.

πρεσβύτερος, comparat. coetus presbyterorum, presbyterium. 1. Tim. 4. Act. 20. Exponitur & honor senectutis: Daniel. c. 1.

Πρεσβύτερος. (comp.) qui & ipse presbyter est. 1. ep. Pet. c. 5.

πρεσβύτατος, maximus natu. Heliod. in Asp. Athen. l. 10. item antiquissimus, vetustissimus. Plut. in Sympos. Phil. de vita M. l. 4. item antiquissimus, i. potissimus. Plut. de educ. lib.

πρεσβυτὴς, ὁ, idem cum πρεσβεύς. Aristoph. in Nub. Xen. in Symp.

πρεσβύτης ἰδιωτὴς, idem cum πρεσβεὺς Aeschin. in Ctesiph.

πρεσβυτικὸς, senilis. vt πρεσβυτικὴ κακὴ, apud Aristoph. in Plut. Diosc. l. 1. c. 36. item antiquus, priscus: vt πρεσβυτικοὶ ἰοὶ: Aristoph. in Plut.

πρεσβυτικῶς, seniliter, senum more. Greg. Naz.

πρεσβύτιος, minor sum, natu maior vel maximus sum. Herodot. in Polymn. Τῷ μὲν δὴ πρεσβύτερον ἐπεσθαι Ἀρτεμισίην. Plut. in Dion. πυθέσθαι τὸν Διονύσιον ἡλικίᾳ ἡμῶν πρεσβύτιον. item honore & pretio. Xen. Hell. 7 βουλόμενον ἅπασι τοῖς Ἕλλησι πρεσβύτιον εἶναι μισθοὺς δὲ πολιτικοὺς τῷ μὲν πρεσβυτέρῳ τοῖς ἀναλίσκειν αὐτὸν ἐπιτήδειον Apud Soph. in Aiace, Ὀλυμπίᾳ τοῦτ' ὀπίσω πρεσβεύων πατὴρ. exp. moderator olympi. ¶ Item honore afficio vt grandeuum. Eurip. in Hippol. Τὸν ἐξὸν σεβίζειν τὸν μὲν πρεσβεύων κρύπτει. Senes. ep. 123. κρύπτουσι πάθημα τὸ θεὸν ὃν ἡ φιλοσοφία πρεσβεύει. Rem verò aliquam πρεσβεύειν dicimus, qua nihil antiquius & potiusducimus. Item τοὺς Σύλλαν δίκαια πρεσβεύειν αὐτῷ πάντα ἐδόκει τὰ μὲν κοινὰ συμφέροντα ἐζήτει. ¶ Item affero antiquid & constitue. Gregor. de homine: ἡ (ψυχὴ λογικὴ) ὀκ τὸ νοητὸν τε καὶ ἄῦλον ἐν τοῖς ὑπὸ τοῦτο πρεσβεύουσι.

πρεσβεύομαι, antquior habeor & honoror. Plat. de leg. l. 9.

πρεσβεῖον, τὸ, honorarium.

πρεσβεῖα, ἡ, honorarii quod meretur is qui natu maximus est: vel quo aliquis honoratur vel ratione maior natu, aut tempore prior aliqua in re. Plut. in lib. an seni capessenda resp. Demosth. pro Phorm. Pro eodem Ionicè dicitur πρεσβήϊον, Ilia 6. πρεσβήϊος, ὁ, idem cum πρέσβυς: & à πρεσβεῖον deriuatum sicut ἱππεῖος ab ἵππειον, inquit Etym. Hinc plur. nominat. πρεσβήϊοι, Ionicè pro πρέσβεις: Hesiod. in Asp.

¶ *Derivata ex* πρέσβυς, *legatus.*

πρεσβεύω, legatione fungor, legatus mittor, legatus venio. Xen. pass. ὁ τῶν Βακτρίων βασιλεὺς πρεσβεύσων ἥκει. Demosth. πρεσβεύειν ὡς Φίλιππον: idem. πρεσβεύων εἰς Πελοπόννησον. Dicitur & πρεσβεύειν, legatum missum esse de re aliqua: vt Ifocr. in Paneg. τὸν πρεσβεύοντα περὶ τῶν εἰρηνῶν. Apud Philostr. in Heroic. πρεσβεύω τοῖς λαοῖς, exp preces Deo offero velut legatione fungens & interpretem agens. Exponitur & deprecor pro alio, apud Greg. in 2. de filio. ¶ Item tum legatus in exercitu, vicarius imperator. Luc. πρεσβεύων τοῦ πατρός.

πρεσβεύομαι, legationẽ mitto. Thuc. ἐπὶ τὴν ὕστερον ἐπρεσβεύσαντο Dem. Olynth. 1. πρεσβεύομένης ἐφ' ἃ δεῖ. Item legatus venio. Thuc. l. 8. τὰς πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους πρεσβευομένας ἐπεπαύκει. Res verò πρεσβευόμενα dicuntur quæ in legatione peraguntur: vnde πρεσβευόμενα, negotia in legatione tractata. Demosth.

πρεσβευτὴς, legatio. Plat. ep. 7. interdum sic dicuntur ipsi legati: apud Dem. Philipp. 4. Ifocr. de pace. item deprecatio, postulatio, preces. Gregor.

πρεσβεία, ἡ, idem cum πρεσβεύω, legatio. Thuc.

πρεσβευτὴς, ὁ, idem cum πρεσβεύς. Thuc. l. 7. Dem. pro coro. item legatus, i. vicarius imperator. Plut. in Pomp.

Composita.

Ἀντιπρεσβεύω, ἐ contrario legatus eo vel mittor. Poll. l. 8.

Ἀντιπρεσβεύομαι, ἐ contrario legatos mitto, vel vicissim.

Ἀπρεσβεύω, renuntio legationem, i. acta in legatione expono Plut. in Polit. præcept.

Ἀπρεσβεύομαι, legatus dimittor: vnde apud Suid. οἱ φιλόσοφοι οἱ ἐς Ἰταλίαν Δεπρεσβεύσαντες Ῥόμην καὶ Ἀθηνᾶς.

Διαπρεσβεύομαι, legatos emitto. i. in diuersas partes mitto. Arrian. Διαπρεσβεύσασθαι πρὸς τοὺς ὁμόρους.

Ἐκπρεσβεύω, legatus mittor seu eo ad Poll. l. 8.

Ἐπαπρεσβεύομαι, legatum mitto ad. idem ibid.

Περιπρεσβεύω, legationem perperam gero. aliter in legatione ego quàm mandatum est. Aeschin. πεπρεσβεύσασθαι ὑπὲρ τῆς πόλεως. (χωλεύω.

Συμπρεσβεύομαι, idem. Dem. in Tim. συμπρεσβεύσασθαι εἰς Λακεδαίμονα, ἡ, malè gesta legatio: vnde oratio Dem. περὶ τῆς συμπρεσβείας.

Συμπρεσβευτὴς, ὁ, legationis collega, qui communi cum alio legatione fungitur. Aeschin.

Συμπρεσβεύω, collega & socius sum legationis, communiter legationem obeo. Idem.

σωμπρεσβεύομαι, idem cum σύμπρεσβεύω. Aristot. in polit.

πρηγορίων, vid. in πρηγορέων.

ΠΡΗ'ΘΩ, incendo, inflammo. Ι β πρῆσον ἢ πυρὸς δῖον ἰκρίτεσσι. Sic Il. 1. Item flo seu inflo. Hesych.

πρήθομαι, incendor, &c. ¶ Item inflor: item difrumpor, crepor: inflationem enim sequitur tumor, tumorem ruptura. Num. c. 5. πρηθῆσται τὴν κοιλίαν, ventri ei inflatus tumpor.

πρῆσμα, τὸ, vstio, ambustio. ¶ Item inflatio, tumor. Gal. in lex. Hipocr.

πρῆσις, εως, ἡ, vstio, adustio, inflammatio. ¶ Item inflatio, Hippocr.

πρηστὴρ, ῆρος, ὁ, qui incendit & inflammat: vt πρηστὴρ αἴθωνος ἰγνεὺς turbo contacta comburens. Hesiod. Theog. Aristot. de mundo. Sic dicitur & serpens quidam, ob inextinctæ sitis ardorem quem infert morsu. Diosc. lib. 7. c. 14. ¶ Item exterior gutturis pars faucibus subiecta, quæ in ira inflatur & intumescit. Poll. l. 2.

πρηστήριος, ὁ, amburens in modum presteris. Exponitur, & fulmineus. (Hippocr.

πρηστὶς, ἰδος, adurendi & inflammandi vim habens. Gal. apud Scribitur & πρῆνις, apud Aristot. πρῆστις, species marini cæti quæ dicitur maltha, inquit Suid.

πίμπρημι, seu πίπρημι, incendo, comburo: Eurip. in Troad. Τὸ πίπτον ἐνδυ εὐθύτης σέλας: Pimpeῤῥῶν, κἢ σβῶσι: Plut. in Alex. πιμπρᾶσι τὰ βασίλεια. καὶ Δεφοβείσθαι. Item metaph. vro. ¶ Item inflo. Dicitur & πιμπρᾶμι, seu πικρᾶμι, pro eodem apud Eurip. in Ione κἀπίμπρασα σ' Ἐρεχθέως δόμους.

πίμπρημαι, incendor, inflammor: ardeo: Nic. in Ter. Τῶν δὲ ὀδυξαμένων τὸ ἕδεσμα πίμπρηται ὕλαι. Et metaph. vror. Luc. & μετέωρος ἐπὶ τάποτε ἀγανακτῶ καὶ πίμπρημαι. Item actiuè, inflamino & inflo. Nic. in Aexipha. (de bupresti) Hᾳ καὶ πυδιμήλοις ἐρεθίσμασι δῆλα τὰ μήνιος. Πίμπρασιν.

σπερμαίνω, spiro, flo, feu vehementèr & furenti impetu spiro: πνεῦμα τὸ σπέρμα, teste schol. Aristoph. apud eum in Nubib. vbi inquit, πλουσίους δ' ἀκροτόμους φάλα πυρὸς πευκεμνύσους τε ῥιπίσμασι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'ναπρήθω, incendo, inflammo, vro. Item efflo, exuffle vnde Δώκευ' αἰσυπήσας, Il. ι, & alibi apud Hom. exp. ἀνθυσήσας, exponitur &, magna copia effundens.

Α'ντιπίμπρημι, vicissim incendo, vicissim vro.

Α'σκηνος, non incensus aut inflammatus. Hesych.

Βούκησις, εως, ἡ, animal ex' cantharidum genere. simillimũ scarabeo longipedi: sic dictum quòd in herba à bobus deuoratum, eos tacto felle ita inflammet, vt rumpat, teste Nic. in Alexip. & Plin. l. 30. cap. 4. ¶ Est & oleris syluestris species: de qua Theophr. hist. pl. l. 3. c. 8. & Galen. in lex. Hippocr.

Δεμπρήθω & Δεμπίμπρημι, penitus inflammo, peruro: vnde Δεμπεπρησμένος, apud Diosc. lib. 6. Exponitur & simpliciter, vro ieu aduro.

Ε'κπρήθω, idem quod αἰσυπήθω.

Ε'κπρησις, incensio, inflammatio. Hesych.

Ε'μπρήθω, idem quod ἐμπρήθω. Aristoph. in Nub. πῶς δῆτ' ἐγὼ Σίμων ἐνίσπω; Xen. Hell. lib. 1. τὸ σφενδόνη ἐμπρῆσαι. castris incensis. ¶ Item inflo, flatu impleo: Il. α. Ε'πεὶ πάνυσσε πρῆσεν μένος ἠϊόνων.

Ε'μπρησμὸς, ὁ, incensio, inflammatio. Phil. de mundo. Item incendium. Plut. in Philostr.

Ε'μπρησις, ἡ, idem. Aesch. contra Ctesiph.

Ε'μπρησὴς, ὁ, ἡ, qui incendit & inflammat: incendiarius.

Ε'κπίμπρημι seu ἐμπίπρημι, idem cum ἐμπρήθω. Aristoph. ἐμπιπρῶσιν τὴν οἰκίαν. Plut. ἐσῤῥίφθη & ἐκπίμπρασθαι.

Ε'μπίπρασμαι, incendor, inflammor.

Δεὸς Καθεμπρήθω, idẽ quod ἐμπρήθω. Fur. in Her. fur. Hᾳ σέβας τὸν ἐμὸν κατεμπρήσας πυρὶ, Δύσκλεια, ἢ μόνον μ' ἀπώστρεψε βίᾳ Συκιμπρήθω, vnà cum alio incendo & inflammo: Eurip. in Rhes. Εἰ δ' αἰχμὴν ὀρῶ μὴ συκιμπρήσειν νεῶν Πρόμαχας, &c.

Εὐπρησὴς, facilis accentu vstuque. Item inflatu facilis. Hesych. & Suid.

Καπνοπρήθω, comburo, vel deuoro: vnde κοπνοπρήσας, in Epig. & apud Suid. κελεύουσι Κύβ' ἵνα κατεμπρήθῃ ζῶν. Exponitur & incendo. Herodian. τὰ δὲ ἐκφορούμενα τοῦ ἥλιου κατεμπρήσουσι.

Καθεμπίμπρημι & Καθεμπιμπράω, incendo, inflammo: vel incendo abluno, comburo. Plut. in Cam. κατεπίμπρασαν ἅπαν οἰκίας.

Καθεμπίμπρασμαι, comburor.

Κωνοπρησὴς, animal quoddam. Hesych.

ὑποπρήθω & ὑποπίμπρημι, succendo, faces subiicio. Exponitur & concremo. Apud Hippocr. epist. & Demag. τῷ δὲ αὐτίκα ἕρπητες ἀπέφυσαν ὑποπιμπρήσαντι ἀλκτῆρίης δύνης.

ΠΥΘΝΗ'Σ, ίος, ὁ, ἡ, pronus, in caput propendens, præceps. Iliad. φ, πρῆνες ἐπὶ χθονὶ κάββε. Iliad. δ, Ἡφαίστου πύθωνες ἐπὶ

Athen.l.10.(de vino inebriatis) ἐπὶ πάντα τὰ μέρη πίπτουσι· ὧν ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ καὶ πρηνεῖς καὶ ὕπτιοι. Et τὰ πρηνῆ τοῦ σώματος, pronæ corporis partes, Arist.de part.an.l.4. Exponitur etiam decliuis.

πρηνηδὸν, præcipitando in caput, pronè. Nonn.

πρηνίζω, f. ίξω, pronum in caput deiicio, præcipito: vnde πρηνιχθεὶς, præcipitatus in Epigr.

πρηνισμὸς ὁ, præcipitatio, deiectio in caput: vel subuersio, euersio: ex orac. Sibyll.

πρανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum πρηνὴς Galen. de vsurpat. l.3. οὐδὲν οὐδ' ὕπτιος οὐδεὶς οὔτε πρανὴς ἐργάζεται. Xen. de re equ. καὶ τὰ πρανῆ ἐλαυνόμενοι, per loca decliuia. Τὰ πρανῆ in animantibus exp. pronæ corporis partes, dorsum, tergum. Aristot. de gen. an. lib.1. & de part. an. l.4.

πρανὸς, οῦ, ὁ, idem cum πρανὴς: Hesych.

πρανίζω, idem cum πρηνίζω: vnde πρανιχθεῖσα, apud eundem exp. τὰ ἐπὶ στόμα πεσόντα.

Composita.

Ἐπιπρηνὴς, cernuus, in faciem inclinatus. Hesych.

Καταπρηνὴς & καταπρανὴς, pronus dependens: vel simpliciter, dependens, pronus. Od. ν. χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας.

Προπρηνὴς, pronus, præceps, propendens. Il. γ, χ, & ω.

πρῆξις, vide in πράσσω. πρῆσις, πρῆσμα, πρηστῆρες &c. in πρήθω. πρήσσω, vide & in πρῶν & in πράσσω. πρηΰνω, &c. in πρᾶος.

ΠΡΗ'ΩΝ, ῶνος, ὁ, eminentia montis, cacumen, vertex: seu prominens in monte locus. Hesiodus in Asp. ἀπὸ μεγάλης πέτρης πρῶνος ὀξεῖα. Et in Epigr. ἴσον πρηῶνι Μαλείης. Pro eodem dicitur & πρὼν: vt Il. ρ. Αἴαντ' ἰσχανέτην ὥστε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ. Ὑλήεις πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς. Dicitur & πρέων, vnde plur. πρέωνες. Il. θ, & π.

ΠΡΙΑ'ΜΑΙ, emo. Dem. pro cor. ὁ ὠνούμενος νικήσεις τὸ λαβόντα, ἐὰν πρίηται. Od. ξ, ὅν γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσι. Xen. Hell. 3. πριάμενος γὰρ ἔφασαν τὴν χώραν ἅπασαν παρὰ τῶν τότε ἐχόντων τὴν πόλιν, τελάνη τεταγμένοι. Soph. Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν. ¶ Item redimo, i. conduco. Dem. εἰ ὀπώραν πρίαιτο.

Composita.

Ἀποπρίαμαι, idem cum πρίαμαι. Aristoph. in Ran. ἀποπρίω τὴν λήκυθον.

Ἀπριάτην, sine emptionis seu redemptionis pretio, gratis. Od. ξ, ἐκομίσσατο Φείδων ἥρως ἀπριάτην. Pro nomine etiam poni traditur, Il. α, δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην ἀπριάτην, ἀνάποινον, nullo nec pretio redemptam nec lytro.

Ἐκπρίαμαι, eximo, Lysias, τοὺς κινδύνους ἐξεπρίαντο, data pecunia sese discriminibus exemerunt. Exponitur &, pecunia corrumpo, apud eundē, ἐκπριάμενοι τοὺς κατηγόρους μηδὲν ἔδοξαν ἀδικεῖν.

Ἐκπριόω, ῶ, redimo: vt in prouerb. Solom. ἐκπριοῦν τὸ κτεινόμενον μὴ φείσῃ, redimere mortuum necesse.

Συμπρίαμαι, coëmo. Aristot. in Polit.

ΠΡΙ'ΑΠΟΣ, & Ionicè Πρίηπος. Priapus, Veneris & Liberi patris filius, hortorum custos. Item membrum virile.

πριαπίσκος, priapiscus, lignum quoddam in Hippocratis βάθρῳ in modum penis teres & erectum.

πριαπισκωτὸς, μορὸς, lineamentum in veretri arrecti figuram formatum, apud Gal. in Isag.

πριαπισμὸς pudendi extensio citra libidinem. Gal.

ΠΡΙ'Ν, priùs, ante, antea. Odyss. ξ. Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε. Il. ε, ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν, habens consilium immotum, vt antea. ¶ Item priusquam, antequam. Cum Indicat. vt Il. α, τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, non dimittam antequā eam senectus inuadat. Thuc. πρὶν ἤρξατο δύναμις τῶν Ἀθηναίων, priusquam Atheniensium potentia augesceret. Cum coniunctiuo, Soph. in Aiace, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ, antequam ipse coràm adesset. Et πρὶν ἀκούσῃς, antequam audieris, apud Hesiod. Sæpe cum infinit. Od. ε, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι. Sic Luc. πρὶν ἥκειν, antequam adueniat. ¶ πρὶν interdum geminatur, ita vt posteriori loco significet quàmadque vel cum coniunct. vel cū infinit. vt Il. ω. Μὴ πρὶν σημανέειν πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς. Il. α, Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην. Sic & alibi. Interdum in prosa ponitur πρὶν præcedente πρότερον, itidem cum coniunctiuo, vel infinit. nec non cum Indicat. ¶ Exponitur etiam, donec, quoad, vt apud Isocr. πρὶν τινὲς εἶπον, donec quidā dixerunt. ¶ Iungitur & cum particulis ἂν, δὴ, γε μὴ, & ἤ. Nā dicitur πρὶν δὴ, donec, vsque dum quoad πρὶν μὴ, præcedente οὐ non antè quàm. Vsitatissimum est πρὶν ἢ siue πρινὴ, modò cum opt. modò cum subiunct. modò cum infinit.

ΠΡΙ'ΝΟΣ, ου, ἡ, ilex: arbor de qua Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 16. & Diosc. l. 4. c. 48.

πρινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ilici similis: vt πρινώδεις φύλλοι.

πρίνινος, ου, ὁ, iliceus, iligneus, ex ilice confectus: vt πρίνινος apud Hesiod. in Erg. Et πρίνινοι ἄνθρακες, apud Aristoph. Acharn.

πρινίδιον, ου, τὸ, parua ilex, apud eundem.

ΠΡΙ'Ω, siue πρίζω, (vt est apud Poll. lib.7.) serro, serra seco vel findo, serra diuido. Thuc. l. 4. δίχα πρίσαντες, quum serra diffidissent. Apud Aristoph. μὴ πρίε τοὺς ὀδόντας, noli serrare dentes, seu stridere vel frendere dentibus. ¶ Item stringo, constringo, allido.

πρίομαι siue πρίζομαι, serra secor seu diuidor: in epist. ad Hebr. c. 11. ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν. Item stringor, constringor. Phocyl. Ζωσθεὶς πρισθεὶς ἐκ πικροῦ ἐξ αὐτίκων.

πρίσμα, τὸ, scobs eorum quæ serra secantur: Theophr. de caus. plant. lib. 5. Dicitur & de scobe à vermibus erosa, lignorum carie: apud Diosc. l. 1. c. 80.

πρίσις, ἡ, fissio seu diuisio quæ serra fit. Item πρίσις ὀδόντων actio frendendi dentibus. Plut. περὶ ἀοργησ.

πρίστης, ου, ὁ, qui serra aliquid secat & findit. Poll. l. 7. Item pristis, piscis cetacei generis. Arist. hist. an. l. 6. c. 12. ¶ At πρίων, serra. Poll. l. 7. Est & poculi genus, apud Athen. l. 11. & [illegible] gij, apud Polyb. l. 15.

πριστήριος, ὁ, idem cum πρίων.

πριστὸς, οῦ, ὁ, serra dissectus, serra sect⁹ seu fissus: Od. σ. [illegible], sectile marmoris genus, quod serra dissecari solebat. Ioseph. de antiq. Iud.

πρίων, ονος, ὁ, serra: Plut. symp. 3. ¶ Est & captiosi perplexique argumenti genus, quod alio nomine κερατίνης [illegible] vocant.

πριονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, serræ figurā habens, serratus. Athē. l. 13.

πριονωτὸς, ὁ, idem. Arist. hist. an. l. 3.

πριόω, idem cum πρίω.

πρίωμα, τὸ, idem cum πρίσμα: Hesych.

Composita.

Ἀποπρίω, serra deseco, serra abscindo seu amputo.

Ἀπρὶξ, tam tenaciter & firmiter vt serra desecari nequeat. Theocr. idyll. 15. & apud Soph.

Διαπρίω, serra dissecο, serra diffindo.

Διαπρίομαι, serra diffindor seu dissecor. Synes. ep. 104. ἐν καταγαῖς καὶ διαπρίεται τὸ σκέλος. Διεπρίοντο ταῖς καρδίαις, frendere cordibus. Act. Apost. c. 7.

Δυσπριστος, ὁ καὶ ἡ, serra ægrè secabilis: vel sectu difficilis.

Ἐκπρίω, serra execo seu excido. Thuc.

Ἐμπρίω, serra incido. Item serratis incisuris sum: vt ἐμπρίοντι σίνηπι, Nic. in Alexiph. Dicitur & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας aliquid, comprimere, infrendere dentibus: apud Suid.

Ἐπιπρίω, in superficie serro. Item dentibus super aliqua re frendo. Hesych.

Εὔπριστος, serra eleganter sectus aut dissectus: vel qui serra facilè dissecari aut secari potest.

Καταπρίω, serra deseco, vel præcido, serra discindo vel concido, & simpliciter, discindo, disseco: Theocr. idyll. 10. [illegible] τὴν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.

Κινώπρισις, equorum morbus circa ilia: de quo vide Apsyrt. in Hippiatr.

Κυμινοπρίστης, dicitur qui vel cuminum (granum valde minutum) secare in plures partes non veretur, præ nimia tenacitate ne integrum quidem granulum dare audens: præparcus & sordidus. Arist. ethic. 4. c. 8.

Νεόπριστος, recens serra dissectus: Od θ.

παραπρίω, serra seco, vel iuxta seco.

παραπρισμα, scobs quam serræ dentes egerunt è ligno quod dissecatur. Sic vocantur & concreti humores in furis eorum: apud Hierocl.

Συκοπρίστης, ficuum sector, sordidus, auarus.

ΠΡΟ', ante, qua in signif. dicitur & Lat. pro, πρὸ δόμων, ante ædes, Eurip. Sic πρὸ τῶν θυρῶν, ante fores, pro foribus. Item cum ἔμπροσθεν vt Il. ε. πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας. Sic apud [illegible] πρὸ ἑαυτοῦ λάρνακα ποιησάμενος. Cum nonnullis genitiuis potest exponi, præ: vt πρὸ ὀφθαλμῶν vel ὀμμάτων, præ oculis, ante oculos. Interdum sequente verbo exp. præ, potiùs, antè, vbi videlicet aliquid cum alio comparatur: vt apud Isocr. πρὸ πολλῶν ἂν χρημάτων ἐτιμησάμην, multis pecuniis præ[illegible] sem. Interdum exp. magis. Plato de rep. lib. 2. [illegible] πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν, laudare iniustitiam magis quàm iustitiam. Sic apud Synes. ὥστε νῦν πεθαυμακέναι πρὸ τοῦ σώματος, vt mentem admirentur magis quàm corpus. Interdum & aliis verbis exponitur: vt πρὸ δούλου δεσπότης sub. [illegible] dominus seruo præstat. ¶ Sæpe & de tempore dicitur: Herodianus lib. 1. [illegible] πρὸ αὐτοῦ [illegible] pro ὥρας, ante tempus. ¶ Item pro ὑπὲρ, pro: vt πρὸ [illegible] γυναικῶν μάχεσθαι, dimicare pro liberis & vxoribus: apud Homerum. Sic πρὸς παιδὸς θανεῖν. Eurip. ¶ Interdum huic præpositioni apud poetas præponitur ἀπὸ, ἐπὶ, διὰ, [illegible] vel diuisim vel coniunctim: vt ἀπὸ πρὸ οἴκου, procul ab ædibus apud Homerum. Sic τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν Iliad. [illegible], hinc ἀπο-

πρὸ & ἀποπρόθεν, procul, eminus. Exponitur & seorsum à, vel absque, apud Nonn. Ἐπιπρὸ, apud Apoll. Arg. 1. schol. ait esse εἰς τοὔμπροσθεν, siue διόλου. Exponitur & longo tractu. Διαπρὸ seu διαπρὸ penitus, Il. ο, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλυσασε; ita vt vltra iecerit. Διαπρὸ vel [illegible] accipitur pro πρόσω, summè, eximiè, supra modum: vt Il. λ, πρὸ πρὸ γὰρ ἐγχείη τῷ[illegible]. exponitur etiam, valde, vehementer.

πρόσθεν, & poeticè πρόσθε, ante, coràm, in conspectu: vt Iliad. υ, [illegible]. Et Il. φ, Οἱ κεν πρόσθε φίλων τοκέων ἀλόχων τε & [illegible] εἰρυσσάμεθα, coram parentibus & vxoribus ac liberis. Alii tamen hic exp. ὑπὲρ. Apud Plat. πρόσθεν ποιεῖσθαι exp. obtendere, prætendere, opponere. Interdum comparationi adhibetur: vt apud Eurip. in Hec. [illegible] πρόσθεν [illegible]. Et apud Plut. πρόσθεν γεγονότα τῶν πολιτῶν, qui præstiti cæteris ciuibus. Itē πρόσθεν, anterius, ab anteriore parte, vel in anteriore parte: cui oppon. ὄπιθεν, vt Il. ψ, πρόσθε λέων ὄπιθεν δὲ δράκων μέσση δὲ χίμαιρα. Et Il. ψ, πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δ' [illegible] πεζῶν. Item vltra, vlterius, vt apud Aristoph [illegible] πρόσθεν, procedite vlterius. Apud eundem, εἰς τὸ πρόσθεν, vltra pergit. Plat. de leg. εἰς τὸ πρόσθεν προϊέναι τῶν νόμων, vlterius inferendis legibus progredi. Sic & ἡ πρόσθεν ὁδὸς, vlterior via. ¶ Dicitur & de tempore, antea, seu antehac, prius, Il. ψ. πρόσθεν [illegible] ἐρέξας. Xen. pæd. 4. μείζους φαίνεσθαι [illegible] ἢ πρόσθεν ἰδεῖν. Frequenter cum articulo, vt ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, tempore anteacto, præterito tempore. Sic οἱ πρόσθεν, qui tempore præterito fuerunt, prisci, antiqui. Et ὁ πρόσθεν, pristinus. Apud Plat. τῇ πρόσθεν, sub. ἡμέρᾳ, præcedenne die, i. pridie. Interdum πρόσθεν ἢ, prius quam, antequam: Soph. & Xenoph.

πρόσθιος, anterior. vt πρόσθιοι πόδες. Xen. & Aristot. Et πρόσθια τραύματα, anteriore parte accepta vulnera, seu aduersa. Epig.

Composita: Ἔμπροσθεν, idem quod πρόσθεν, ante, coram, in conspectu. Aristoteles, εἰς τὸ ἔμπροσθεν ῥίπτεῖ, ante se proiicit. Item ante, cui opp. post seu ponè: vt ἔμπροσθεν ἐκείνων πίπτειν, Plat. & [illegible] ἔμπροσθεν. apud Xen. pæd. l. 4. Sic ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι, obtendere: apud eundem. Item anterius, ab anteriore vel in anteriore parte. Cum genit. vt ἔμπροσθεν τοῦ πλοίου, in anteriore parte nauigii. Sic εἰς τὸ ἔμπροσθεν, vel (per synæresin seu crasin) εἰς τοὔμπροσθεν, in anteriorem partem, in anteriora. interdum sign. vlterius, vnde εἰς τοὔμπροσθεν προϊέναι, apud Plat. ¶ Dicitur & de tempore: vt ὀλίγον ἔμπροσθεν, paulò antè. Plat. Plut. de Pythiæ orac. πάλιν ἔμπροσθεν ὀλίγω χρόνῳ. Et cum gen. apud eundem in Pericle, ὀνομάζεται πολλοῖς ἔμπροσθεν ἡλικίας τοῦ περὶ σκώμμα πολέμου. Ἐμπρόσθιος, anterior: vt τὰ ἐμπρόσθια τῆς κεφαλῆς, anterior pars capitis, Alex. Aphr. Τὸ ἐμπρόσθιον, est quædam pars currus. Poll.

Ἐπίπροσθεν, idem quod ἔμπροσθεν, ante: vt ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι, apud Xen. Et cum genit. τὰ ἐπίπροσθεν αὐτῶν, quæ sunt ante ipsi. Plat. Apud eundem de leg. ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι, exp. antefero; antepono. pluris facio Sic & apud Paus. in Messen. κέρδη [illegible] ἐπίπροσθεν ἢ πίστις εἶναι ποιούμενος, lucra iniqua potiora habens quàm fidelitatem. Ἐπιπροσθέω, ῶ, officio luminibus, obtenebro, obumbro: ἐπιπροσθοῦν ὄρος, mons vrbem occultans: apud Greg. Item metaph. apud eundem, οἷα ὁ ζόφος [illegible] ἐπιπροσθοῦν πρὸς τὴν τοῦ αὐλύτου κατανόησιν, lumen adimit, obumbrat. Item interiectus sum, vt apud Themist. οὐ τὰ μέσα ἐπιπροσθεῖ τῆς ἄκρας. Ἐπιπρόσθησις, ἡ, obumbratio, obtentus. Themist.

Πρόσω, & poet. πρόσσω, ante se, in anteriorē partem: cui oppon. ὀπίσω, retrorsum: Il. γ, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει. Xen. πρόσω [illegible]. Aristot. de mundo, πρόσω τε καὶ ὀπίσω διεξέρπων, & ante se & retro: seu vltro citroque. Apud eundem ibidem. [illegible] πρόσω κατ' εὐθεῖαν, rectà antè se flant. Interdum cum genit. vt Plut in lib. an seni capess. resp. ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω τῶν πραγμάτων ὁρῶντα, cernentem rerum omnium frontem & occiput. Sic apud Thuc. ὡς πρόσω ἦν τῆς νυκτός. Significat etiam, longè ante, procul: vt apud Herodot. Αἰγύπτου δὲ πρόσω, non procul ab Aegypto. Et Xen. πρόσω μὴ πρόσω ὑμῶν εἶναι. Sic [illegible], procul abscedo, apud eundem. Apud Philostr. in heroic. πρόσω σοφίας, supra sapientiam. Item τὸ πρόσω, quod ante pedes est, quod ante nos. Luc. de cal.

προσωτέρω, longius ante, vlterius, vt προσωτέρω διώκειν, apud Plat. Et προσωτέρω αὐτῶν, longius ante ipsos, seu vltra ipsos. Superl. προσωτάτω, longissimè ante, seu longissimè. Plut. in Themist. προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος, longissimè à Græcia.

προσώτερος, qui longius ante est, longius prouectus seu progressus. προσώτατος, qui longissimè ante est, longissimè prouectus, seu progressus. Soph. in Aiace. προσωτάτω, idem cum [illegible] & πορρωτάτω, longissimè.

πρόσωθεν, è longinquo. Soph. in Aiace.

πόρρω, idem cum πρόσω, (ex quo & factum est metathesi literarum & versione, teste Eustathio) ante se, in anteriorem partem: vel longè ante se, Aristoph. παρατέταται μακρὰ πόρρω [illegible]. Plato πόρρω προβεβηκότα τῆς ἁμαρτίας, longè in errore progressum. Interdum exp. longè, procul. Demosth. pro cor. οὕτω [illegible] πόρρω προάγων τὸ πρᾶγμα, vsq; adeò longè rem proue-

xêre. Et cum genit. apud eundem. πόρρω τῆς πόλεως, procul ab vrbe. Idem, ἵνα μὴ πόρρω τοῦ παρόντος γένωμαι, ne longius à proposito digrediar. Item ὁ πόρρω, longè seu procul à nobis dissitus. Et εἰς τὸ πόρρω, ad id quod longè abest. ¶ πόρρω, aliquando cum genit. exp. supra, vltra: vt πόρρω τοῦ ἀποχρῶντος supra modum, vltra quàm sit satis. Compar. πορρωτέρω, longius, magis procul. Plut. Superl. πορρωτάτω, longissimè, maximè procul. Lucian.

πορρώτερος, longiùs dissitus, magis procul remotus. πορρώτατος longissimè distans, maximè procul dissitus.

πορρώτερος, longius. idem cum πορρωτέρω. Πορρώτατα, longissimè, idem cum πορρωτάτω. Arist.

πόρρωθεν, è longinquo, eminus. interdum exp. procul. Luc. de calumn. Plut. sympos. 1. Οὐ πόρρωθεν, non multò antè, à non multis annis.

πόρσω, idem cum πόρρωθεν, & eiusdem originis, longè antè seu longè, procul. Arat. οἱ δ' ἐπὶ πόρσω κλύζονται. Πορσώτερος, longius distans. πορσώτατος, longissimè dissitus. πόρσιον, vlterius. Pind. in Olymp μὴ πάμπαν πόρσιον.

πρὸ τοῦ, ante, antea, ante hac. Aristoph. in Nub. Οἱ δ' ἱκέται ῥέγκουσιν, ἀλλ' οὐκ ἂν πρὸ τοῦ. Thuc. l. 2. καὶ πεμφθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀπὸ καὶ πρὸ τοῦ, i. ἐν ἐμοῖ. sæpe cum articulo: vt ὁ πρὸ τοῦ χρόνος, tempus superius. Et Dem. ὁ πρὸ τοῦ πόλεμος, superius bellum. Et οἱ πρὸ τοῦ φίλοι, superioris temporis amici, apud eundem.

προτέρω, idem cum προσωτέρω seu πορρωτέρω, aut προσωτέρω: longius ante se, vlterius Od. ξ, [illegible] προτέρω. Et προτέρω διώκει, Il. ε. Item cum genit. προτέρω καιροῦ, vltra tempus, seu vltra modum, Apoll. Arg. 1. τὸ μὲν οὐ προτέρω μυθήσομαι, vltra hæc minimè verba faciam.

προτέρωσε, idem cum προτέρω, seu εἰς τοὔμπροσθεν. Apoll. Arg. 1. προτέρωσε δόμων ἐξῆρτο νεὼς.

Ἐπιπροτέρωσε, (comp.) vlterius. Idem Arg. 2.

πρότερος, ου ὁ, prior. Il. χ. Τὸν πρότερος προσέειπε Ἕκτωρ. Apud eundem Hom. Il. φ, ψ, & alibi πρότεροι ἄνδρες, siue ἄνθρωποι dicuntur superioris ætatis homines. Sic apud Thuc. l. 6. ἐν τῷ προτέρῳ χρόνῳ, superiori tempore. Aristot. polit. 5. c. 12. τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ τῆς μεταβολῆς, pridie mutationis: pro quo & absolutè dicitur προτέρᾳ, apud eundem.

πρότερον, (aduerb.) priùs, antea, interdum & superiore tempore. Dem. Phil. 1. νῦν οὐ πρότερον. Thuc. l. 2. ὡς οὔ πω πρότερον, vt nunquam antea. Item præcedente datiuo ἐνιαυτῷ aut ἡμέραις. Dem. Phil. 3. ἐνιαυτῷ πρότερον τῆς ἁλώσεως, vno anno antequam caperetur. Plat. epist. 3. σχεδὸν ἡμέραις πρότερον εἴκοσι τῆς ἐμῆς ἐκ Συρακουσῶν οἴκαδ' ἀποδημίας, viginti fermè diebus antè quàm Syracusis domum redirem. πρότερον ἢ, prius quàm, antequàm. Et οἱ πρότερον, qui superioribus temporibus fuerunt.

προτέρως, priore modo. ¶ Exponitur etiam anterius. προτεραίτερος, prior. Aristoph.

προτεραῖος, ὁ, (adiect. ex προτέρα.) pridie. vt προτεραῖος ἦλθε, pridie venit. Et τῇ προτεραίᾳ, pro τῇ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ. Dem. & Lys.

προτερικὸς, ὁ, prior: vt προτερικὴ συκῆ, ficus quæ prius fructum suum quàm aliæ maturat, præcox seu festina ficus. Athen. l. 3.

προτερεύω, prior sum. Item prior sum dignitate, priores partes obtineo. Greg.

προτερίζω, idem. Exponitur etiam, priores partes ambio, seu cupio esse prior.

προτερέω, ῶ, itidem prior sum: vt προτερεῖ Λυσίας ὁ Ἰσοκράτης. Plantæ etiam προτερεῖν dicuntur, quæ priores fructum suum reddunt. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. vlt. τὰ τελμωτιαῖα σπαρέντα πρώϊα, προτερεῖ καιρόν. Et cum datiuo apud eundem προτεροῦσι τῇ βλαστήσει, præueniunt terminatione. ¶ Item primas partes obtineo, victor euasi, superior sum seu vinco. Polyb. lib. 3. ἐπροτέρει καὶ τὴν πρώτην συμπλοκήν.

προτέρημα, τὸ, priores partes: aut, maior seu potior rei alicuius gerendæ commoditas. Item res bene gestæ, victorias. Polyb. lib. 3.

Καταπροτερέω, (comp.) primas partes eripio, deuinco. Καταπροτεροῦμαι, priores partes deuictus amitto. Polyb. l. 1.

πρῶτος (& Doricè πρᾶτος, apud Theocr.) ου, ὁ, primus. Od. λ, Αἰὰ πρῶτος ἔβαζε, Il. ε, Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν. Demost. pro cor. οὐδαμῶς σὺ φανήσῃ γεγονὼς οὐ πρῶτος, οὐ δεύτερος. &c. Et cum genit. vt τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων, apud Plat. in Cratylo. Apud Ioan. c. 1. πρῶτός μου, exp. prior, i. præstantior. τὴν πρώτην interdum sine substant. exp. à principio. Gal. ad Glauc. & Aristot. polit. 7. Dicitur & ἀπὸ πρώτης, à principio: apud Thuc. ¶ Item πρῶτος, primus, i. primarius, primum locum obtinens. Plut. simpl. l. 2. οὐ τοὺς τυχόντας ἀλλὰ τοὺς πρώτους ἄνδρας: Sic & πρῶται πόλεις, primariæ ciuitates apud Thuc. l. 2. Τὸ πρῶτον, quod præcipuum & primarium est. Et τὰ πρῶτα, primæ partes. Item τὰ πρῶτα esse dicitur, qui princeps est, & in honore habitus. Luc. in Tim. & Greg.

πρῶτον, (aduerb.) primùm, primò, primo loco, ante omnia Od. ι, Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; Aristot. πρῶτον δὲ διὰ τί γίνεται, &c. Dicitur & τὰ πρῶτα, pro eodem a-

πρώ-

apud Dem. Olynth. 1. τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβεῖν, quod etiam coniunctim scribitur τοπρῶτον. ¶ Item prius, pro πρότερον. Alex. Aphr. in probl. ἡ πληγὴ πρῶτον τῆς ἀρχῆς τὴν βροντὴν ἀποτελεῖ.

πρῶτα, primùm. Il. β. Αὐέρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν. Aristoph. καὶ πρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο. Et cum genitiuo, Od. ρ. & υ. Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, primùm inter deos. Aduerbialiter etiam dicitur τὰ πρῶτα, apud Luc. de conscrib. hist. & Il. α.

πρώτως, primò, primariè, i. per se & sua natura, non per accidens. Plut. de primo frig. ἔοικε τὸ ὕδωρ ἐξ αὐτοῦ ψυχρὸν εἶναι καὶ πρώτως. Aristot. ethic. l. 8. ἔστι γὰρ μὲν δικαίοις τὸ κατ᾽ ἀξίαν πρώτως, primo loco. Sic & alibi apud eundem.

πρωτεύω, primas partes teneo, principatum obtineo, in primo, i. summo honore habeor. Interdum absolutè. Herodian. lib. 8. ἀπὸ τῶν πρωτευόντων παρ᾽ αὐτοῖς ἀνδρῶν. Et Isocr. ad Philipp. ἐφάμιλλον τὴν αὑτοῦ δόξαν καταστήσῃς τοῖς πρωτεύουσι. Interdum cum genit. vt πρωτεύει τῆς Ἑλλάδος, Græciæ tenet principatum. Plut. in apopht. Et cum genit. pers. & dat. rei. πρωτεύει ἀρετῇ τῶν πολιτῶν, virtutis inter ciues primas obtinet, apud eundem in Solon. Cum dat. tantùm: vt πρωτεύει σοφίᾳ, principem locum in sapientia obtinet. Interdum cum præpos. ἐν, καὶ, vel περί. Plut. de lib. educ. πρωτεύει ἐν πᾶσι. Apud eundem in Lyc. πρωτεύει κατὰ δόξαν, gloriæ palmam obtinet. Æsch. πρωτεύειν πονηρίᾳ, in malitia principem esse.

πρωτεῖον, τό, primatus, primæ partes, principatus: vnde τὸ πρωτεῖον ἔχειν, primas tenere, apud Demosth. Philipp. 4. Et τὰ πρωτεῖα φέρεσθαι, & τῶν πρωτείων τυγχάνειν eadem sign. Τὸ πρωτεῖον φέρεσθαι, exp. præstantissimum esse, aut præstantiorem, & τὸ πρωτεῖον ἐκφέρεσθαι τῶν κατὰ πόλεμον ἀγώνων maximè insignem esse victorijs.

πρώτιστος, primus Il. β. πρώτιστα, idem quod πρῶτα. Hesiod. in Erg. & in Theog. Et πρώτιστον, idem quod πρῶτον. Od. χ.

Composita ex πρῶτος.

Δευτερόπρωτον σάββατον, sabbathum secundo primum seu altero primum. Luc. c. 6.

Δεκάπρωτοι, decem primi. Δεκαπρωτεία, decem primatus.

Εἰκοσάπρωτοι, viginti primi. Εἰκοσαπρωτεία, viginti primatus.

Πάμπρωτος, omnium primus. Il. ι. πάμπρωτον & πάμπρωτα, in primis, potissimùm.

Πεντάπρωτοι, quinque prim. Πενταπρωτεία, quinque primatus.

Φιλόπρωτος, amans primarum partium, cupiens esse primus, in Geopon.

φιλοπρωτεύω, primatum obtinere cupio, primatum ambio. Ioan. ep. 2.

ΠΡΌΒΑΤΟΝ, ου, τό, pecus. Sic dictum παρὰ τὸ προβαίνειν διὰ ποδῶν, quod priores gradus alij sequantur, teste Eust. & Etym. De equis vsurpatur apud Pind. quùm præsepe equorum Diomedis vocat προβάτων τράπεζαν, teste Aristophan. Gram. apud Eustath. De omni vero pecudum genere πρόβατα intellexisse Hippocr. in lib. de artic. testatur Galen. ¶ Peculiariter & κατ᾽ ἐξοχὴν ouem significat. Theophyl. ep. 2. ὁ πτέλαρχος τῶν προβάτων ὁ θαυμαστός μοι κριὸς ἀπόλωλε. Sic & apud Luc. & passim apud alios.

προβάτιον, ου, τό, ouicula. Aristoph. in Plut. Et generaliter, pecus. Hippocr. in l. de sacro morbo.

προβατικός, ad oues seu pecudes pertinens: vt προβατικὴ κολυμβήθρα, pecuaria piscina, ex qua potare & in qua mersari pecudes solebant. Ioan. 5.

προβάτειος, ου, ὁ, ouillus. Aristot. hist. an. l. 3.

προβατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, oues imitans. Exponitur & εὐήθης, itē μωρός.

προβατεύς, ouium pastor, opilio. Aristoph. gram. προβατευτής, idem Poll.

προβατεία, ἡ, pecuaria, vel res pecuaria. Plut. in Sol.

προβατευτικός, ὁ, pecuarius: προβατευτικὴ τέχνη, pecuaria ars Xen. in Oecon.

προβατεύσιμος, ouib. aptus: vt προβατεύσιμος vel προβατευσίμη πόα, ouibus aptum gramen seu vtile: apud Phil.

προβάτημα, τό, idem quod πρόβατον. Hesych.

πολυπρόβατος, (*comp.*) multas habens oues, diues ouium & pecoris. Poll. 6.

ΠΡΟΗΓΟΡΕΩ'Ν, gula, guttur. Suidas propriè ita vocari scribit locum in auibus, in quem cibus sumptus primùm colligitur: dici tamen & de hominibus. (* ἀπὸ τοῦ ἀγείρεσθαι ἢ ἀθροίζεσθαι ἐκεῖ τὴν τροφήν.) Pro eodem dicitur & προηγορεών, Aristoph. in auib. ἵνα δίκας Δειπνῶντε προηγορεῶνας ὑμῖν πίμπλωμαι.

ΠΡΟΙ'Ξ & per synæresim προίξ, κός, ἡ, donum. (* à προΐσσω seu προΐσσομαι, composito ex ἴσσω, & significante, protensa manu nudo: vel ἀπὸ τοῦ προΐκτεσθαι εἰς ἑτέραν χεῖρα: secundum alios.) Odyss. ν. ἀργαλέον γὰρ ἵνα προικὸς χαρίσασθαι. Item peculiariter, dos: id quod pater filiæ dat quum eam elocat. Demosth. in Neer. ὁ νόμος κελεύει, ἐὰν ἀποπέμπῃ γυναῖκα, ἀποδιδόναι τὴν προῖκα. Plut. in Erot. ποία προικὶ τῶν ἐρασῶν ἐπαίρεσθε; Accusat. προῖκα aduerbialiter etiam vsurpatur, pro, gratis, sine merce-

de: vt προῖκα διδόναι, Aristoph. & προῖκα ἐργάζεσθαι. Plato [illegible] 1. Sic & apud Xen. & Athen.

προικῷος, ου, ὁ, dotalis.

προίκειος, ου, idem: vt προίκεια δῶρα, dotalia munera, seu dona [illegible] galia quæ & προίκεια absolute: apud Theophyl. ep. 71.

προικίδιον, ου, τό, doticula, exigua dos. Plut. in Erot.

προίκιος, ου, ὁ, gratuitus: vt προίκιος χάρις: in Epigr.

Composita.

Ἄπροικος, ὁ καὶ ἡ, dotis expers, indotata: Athen. li. 13.

Ἐκπροικίζω, doto, seu dote data eloco.

Ἐξώπροικα, parapherna bona: in Pand.

Ἐπίπροιξ, quod doti accedit, quod adiicitur doti. Hesych.

Ἐπιπροικος, dotata: quę cū dote locata fuit seu locatur [illegible]

Καταπροίκομαι, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex ἴκω.

πρωΐ, πρώϊμος, πρώϊος, vide in πρωΐ.

ΠΡΟ'ΚΑ, statim, continuò, repentè, subitò. Herodot. [illegible] φρίκης αὐτὸν ἐπελθούσης. Exponitur, εὐθύς, παραχρῆμα, à Suida & Gal. apud Hipp.

ΠΡΟ'Ξ, κός, hinnulus, vel species cerui aut damæ. Od. [illegible] νίσκοντ᾽ νέοι αὐδῆς Αἶγας ἐπ᾽ ἀγροτέρας ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγωούς. Nicand. in Ther. σκίνακος νεαροῖο λαγωοῦ ἢ νεβροῖο.

ΠΡΟ'Σ, (poeticè προτί & ποτί pro variis casibus, quibus iungitur,) varia significat.

Cum genit. à, ab. Il. α. Τιμὴν ἀρνύμενοι πρὸς Τρώων pœnam exposcentes à Troianis. Interdum originem indicat: vt ἐλευθερον εἶναι καὶ πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς μητρός, liberū esse & ingenuū a patre & matre, i. à genere paterno & materno: apud Æsch. in Ctesiph. Apud Soph. οἱ πρὸς αἵματος, consanguinei. Apud Hom. πρὸς βορέω & πρὸς νότου, à borea, ab austro, seu (vt quidā exp.) versus boream, versus notum. Sic πρὸς ζεφύρου. Dionys. de situ orb. & πρὸς νυκτός, Hesiod. ¶ Item pro ἐγγύς, propè, iuxta, vt πρὸς ἁλός & πρὸς Θύμβρης, apud Hom. Sic Thuc. l. 2. πρὸς Μεγάρων prope Megara. ¶ Interdum potest exponi, à vel pro: vt πρὸς ἡμῶν ἔσεσθαι, à nobis futurum, vel pro nobis. Sic [illegible] λέγεις, Luc. Interdum tamen πρὸς ἡμῶν ἐστι significat, nos decet, officij nostri est. Aristop. in Vesp. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστ᾽ ἀνδρὸς εἰς συμπόσιον, istud decet virum qui, &c. Sic & apud Isocr. in Plataico & apud alios. ¶ Ponitur etiam pro ἐκ, ex: vt Od. [illegible] κεῖτο πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων. Interdum exp. apud, item erga, item coram: vt Il. α. τὼ δ᾽ αὐτὼ μάρτυροι ἔστων Πρός τε θεῶν μακάρων πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, &c. Xen. anab. lib. 2. [illegible] πρὸς θεῶν ἀσεβής, μόνος δὲ πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρός. Interdum exp. per. Dem. Phil. 3. λογίζεσθε δὴ πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, Xen. in Oecon. πρὸς θεῶν, τί πρῶτον διδάσκειν ἦρχου αὐτήν. ¶ Apud Gal. [illegible] πρὸς κακοῦ γίνεται, hoc mihi nocet. Et πρὸς κακοῦ, incommodum, apud eundem. Sic dicitur & πρὸς καλοῦ εἶναι. ¶ Exponitur etiam, μετά, cum: vt πρὸς δίκης σέβεις. apud Soph. Cum dat. prope, iuxta, ad: vt Thuc. πρὸς τοῖς πολεμίοις. Luc. in Philopseude, πολλοὶ ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖς ποσὶν αὐτοῦ, multi iacebant oboli ad pedes eius. Od. σ. ποτὶ γαίῃ κάππεσεν, ad terram allisit. interdū exp. in: vt πρὸς ἱεροῖς εἶναι ὀρχεῖσθαι. Plut. in Lyc. Et πρὸς ταῖς ἀγκάλαις τὰ παιδία κομίζειν, in vlnis gestare, apud eundem. Apud eundē πολὺν χρόνον ἦν πρὸς αὐτῷ σιωπῇ καθήμενος, secum ipse meditabatur. Sic dicitur πρὸς ἑαυτῷ σκοπεῖν vel λογίζεσθαι [illegible] σκέπτεσθαι. Dicitur & εἰμὶ πρὸς τούτῳ, sum deditus huic rei, vel occupatus in hac re, apud Arist. polit. 8. Apud Soph. in Aiac. Ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ, intinxisti ensem in exercitum Græcorum. Item præter, vltra: vt Theophr. [illegible] φύσει καὶ ἔθος. Sic πρὸς τούτοις, insuper, præterea. Luc. in Macrob. ἑπτὰ πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα ἐπεβίωσε, septem supra nonaginta annos vixit. Cum accusat, ad, in Od. [illegible] πρὸς Ὄλυμπον, Plat. πρὸς τὰ κοινὰ ἱερά, in delubris cōmunibus. Dic. πρὸς ἀφροδίσια ἄριστον. Exponitur etiam, per: vt πρὸς ὀργὴν [illegible] iram, πρὸς φθόνον, per inuidiam. ¶ Item apud: vt πρὸς ἑαυτὸν σκεψάμενος, quum apud se cogitasset: Item cum: vt πρὸς βασιλέα γενόμεναι συνθῆκαι, cum rege percussa fœdera. Sic πρὸς ἐμὲ παῖσαι, mecum ludere. ¶ Nonnunquam signif. aduersus, vt [illegible] χεσθαι πρός τινα, seu πολεμεῖν. Plut. Sic oratio aliqua dicitur scripta πρός τινα, aduersus aliquem. Sic apud Diosc. πρὸς [illegible] ἁρμόζειν, auxiliatur contra serpentem percussus. Et πρὸς φάρμακα θανάσιμα ποιεῖ, efficax est contra venena. ¶ Item inter, vt ἡ πρὸς ἡμᾶς φιλία, amicitia quæ inter nos intercedit. ¶ Nonnūquam circa: vt γίνεσθαι πρός τι, occupatum esse circa aliquid seu in aliqua re. ¶ Item propter: vt apud Aristot. πρὸς τὸν ἀκροατήν, propter auditorem, auditoris causa. Sic Thuc. πρὸς τὰς [illegible] λαοὺς ὑπώπτευον αὐτόν. Sic πρὸς ταῦτα, propter hæc, propterea, apud Aristoph. ¶ Item *pro*, prout: vt πρὸς τὸ [illegible] Plut. in Isocr. prout cuique consentaneum est, conueniens. Plut. in Fab. πρὸς ἀρετὴν τὰς τιμὰς νέμει. prout virtus cuiusque meretur. Et πρὸς ἀξίωμα, pro dignitate. Dem. ¶ Adhibetur etiam significandis permutationibus & compensationibus: vt apud Theophr. πωλεῖσθαι δὶς πρὸς ἀργύριον, rependi cum bis tanto argento.

¶ Inseruit etiam comparationi. Plat. ep. 7. τὰ δ᾽ ἄλλα [illegible] εἶναι πρὸς ταῦτά μοι βλάβη. Et πρός τι, apud Aristot. sign. relationem ad aliquid. item πρός τι; ad quid? quamobrem? quorsum? ¶ Aliquando etiam tempori exprimendo adhibetur, & interdum exp. sub. vt πρὸς τὴν γένεσιν sub generationis principium, apud Theophr. interdum exp. in, vt πρὸς τὸ γῆρας, in senectute. ¶ Exponitur interdum per ablatiuum: vt apud Plat. ἀφέστηκε πρὸς καθαρότητα, distat claritate. Et πρὸς ἀλήθειαν, re vera. Sic πρὸς ὀρθὴν seu πρὸς ὀρθάς, s. γραμμὴν, vel γραμμάς, recta linea, aut rectis lineis. ¶ Aliquando per aduerbium exp. vt πρὸς καιρόν, tempestiuè, apud Soph. πρὸς ἀφθονίαν, abundè, πρὸς ἀφοσίωσιν, perfunctoriè. ¶ Per se denique positum, aduerbialiter pro προσέτι vsurpatur apud Plat.

προσαυξάνομαι, vide in πρός.

ΠΡΟΣΦΑΙΟΣ, recēs, idem quod πρόσφατος. Nicand. in Ther. Εἰ δέ γε κύλικας γαλέης ἢ μητέρα λαγιδέων Ἀγρεύσεις προσφαίους. Dicitur ἐκ προσφάτου, pro προσφάτως, recens, subitò, repentè: apud Aristot. ethic. l. 9. c. 5.

προσφάτως, subitò, repentino quodam animi motu. Aristot. ibid.

προσώπηρος, &c. προτί, vide in πρός.

ΠΡΟΥΜΝΗ, ης, ἡ, prunus: arbor gummosam lachrymam fundens, vt ceraſus, teste Theophr. hist. pl. l. 9. c. 1.

πρόχνυ, vide in comp. ex γόνυ.

ΠΡΥΛΕΕΣ, quidam exp. propugnatores. Alij, populi multitudo in vnum congregata. Alij, pedites conferti. (* Eust. παρὰ τὸ πεζοὶ dictos tradit quasi πεζυλέας. Et Hesychius ἀπὸ τῆς πορείας.) (Il. λ. Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες Ῥώοντ᾽. Pro eodem dicitur & πρύλις, teste Hesych. & Eust. item πρύλις eidem Hesych. est saltatio armata, *hoc est*, quam pedites armati saltant: vt apud Callim. hymno in Iouem. Οὖλα δὲ Κούρητές σε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο.

ΠΡΥΜΝΟ'Σ, ἡ, ὁ, extremus, vltimus. Il. π. Ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, extremam tibiæ partem. Od. ρ. θρῆνυν πρυμνὸν βάλλε ἀμειβόμενος. Dicitur & πρυμνὴ χείρ, extrema manus pars. Et γλῶσσα πρυμνή, extrema pars linguę. Il. ε. Et ναῦς πρυμνή, extrema nauis pars: i. puppis.

πρύμνα, ἡ, idem cum πρυμνὴ ναῦς, extrema nauis pars, puppis. Od. Ἐν πρύμνῃ δ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα καθίζετο, in puppi sedebar. Thucyd. [illegible] ἐπὶ τὴν πρύμναν [illegible] item synecdochicè pro ipsa naui Il. ξ. Τὰς δὲ καὶ πρύμνας καὶ ἀμφ᾽ ἄλλα ἕλωσιν Ἀχαιούς.

πρυμναῖος, ου, ὁ, qui est puppis, ad puppim pertinens: vt πρυμναίοι κόρυμβοι, corymbis puppis: in Epigr.

πρυμνήσιος, idem: vt πρυμνήσια σχοινία siue πείσματα, funes quibus naues ad terram à puppi religantur. Sæpè verò sine adiectione in ea sign. ponitur. vt Il. α. & Od. ο. καὶ δὲ πρυμνήσι᾽ ἔδησαν. Sic apud Athen. l. 15. λυσάμενος δ᾽ αὐτὰς τὰ πρυμνήσια.

πρυμνήτης, ου, ὁ, gubernator in puppi sedens. Et metaph. princeps, apud Aeschyl. Accipitur & adiect. pro πρυμνήσιος, vt πρυμνήτης κάλως. Eurip. in Medea.

πρυμνητικός, idem cum πρυμνήσιος. Athen. l. 15.

πρύμνηθεν, & πρυμνόθεν, à puppi. Luc. in Lexiph. & Arat.

Composita.

Ἀμφίπρυμνον πλοῖον, nauigium vtrinque puppim habens. Hesych. ex Soph. Andromeda.

Δίπρυμνος, duplicem puppim habens. Athen. l. 5.

Εὔπρυμνος, bonam seu pulchram puppim habens. Il. δ.

Πρόπρυμνα, funditus, prorsus: apud Aeschyl.

ΠΡΥ'ΤΑΝΙΣ, εως, ὁ, præfectus, rector, administrator, dispensator. Interdum exp. etiam, custos, tutor. Nazianz. θεὸς ὁ τῆς ἀληθείας πρύτανις. In lib. sap. c. 13. πρυτάνεις κόσμου, mūdi rectores. In repub. Atheniensi πρυτάνεις dicebātur quinquaginta viri, teste Liban. & Harpoc. Thuc. l. 6. καὶ σὺ ὦ πρύτανι ταῦτα ἐπιψήφιζε. Vide & Aristot. polit. l. 6. * Sic dictus quasi πυρόταμις, (vt quidam tradunt) vt sit propriè frumentorum præfectus & dispensator.

πρυτανικός, ἡ, όν, vt πρυτανικὴ ἐσθής, vestis qua vti solet ὁ πρύτανις, Athen. l. 4.

πρυτανεύω, sum πρύτανις, ago πρύτανιν. Sic tribus à Demosth. procor. πρυτανεύειν dicitur, ex qua quinquaginta viri erant πρυτάνεις. Cū accusat. dicitur aliquis εἰρήνην πρυτανεύειν, i. pacem agitare. vt πρύτανις, Isocr. Et Demosth. pro Rhod. ὁ πρυτανεύσας ταῦτα, qui harum rerum trāsactor & summus administer fuit. Exponitur etiam, rego, moderor, administro. Phil. de mūdo, καὶ βασιλεὺς ὢν πρυτανεύειν καὶ διοικεῖν μόνος θέμις τὰ σύμπαντα. ¶ Item suppedito, subministro, procuro. Synes. ἐρῶ [illegible] φιλοσοφίας εὐθυμίαν πρυτανευούσης ἀκύμονα.

πρυτανεύομαι, regor, administror, prospicior: Greg. in primo epitaph. ¶ Item subministror, Philipp. 3.

πρυτανεύς, ὁ, idem quod πρύτανις, Lysias & Harpocr.

Πρυτανεία, & (Ionicè) πρυτανηΐη, ἡ, dignitas seu potestas prytanica, munus vel imperium Prytanicum. Plut. in pol. præcept. πρυτανεῖον, (& Ionicè πρυτανήϊον) locus Athenis in quo ἐπρυτανεύοντο ij qui de repub. bene meriti essent, aut quos ciuitas honore afficere vellet. Plat. Aristot. Thuc. Et pro quauis ampla ac magnifica domo, apud Athen. ¶ πρυτανεῖα, τά, pecunia quam deponebant actor & reus iudicio disceptaturi: vnde apud Aristoph. Θήσω πρυτανεῖα.

Συμπρύτανις, (*decomp.*) dicitur collega eius qui est πρύτανις.

ΠΡΩΙ΄, manè: cui oppon. ὀψέ, vesperi. Il. ο. Πρωῒ δ᾽ ὑπ᾽ ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντε, manè sub auroram. Xen. Hell. 1. ἑκάστης ἡμέρας τὸ πρωῒ καὶ πρὸς ἑσπέραν, matutino & vespertino cuiuslibet diei tempore. ¶ Item tempestiuè, aut prænaturè, ante tempus constitutum: cui oppon. ὀψέ, serò, tardè. Thucyd. l. 3. πρωῒ ἐσβάλλοντες καὶ τοῦ σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος. Et πρωῒ πάνυ, præmaturè seu ante tempus constitutum.

πρώϊος, ου, ὁ, matutinus: vt πρώϊος ὕπνος, in Epigram. πρωΐα, sub. ὥρα, vel κατάστασις, aut ὥρα, tempus matutinum: Matth. 27. Et Ioan. 18. Et πρώϊον, hora matutina. Il. ο. ¶ Item maturus. Theophr. de caus. pl. πρώϊον σπείρουσιν ὄρθρον, maturè serunt. Locus etiam aliquis πρώϊος dicitur cito maturans semen commissum, seu præcox. Et πρώϊα δένδρα, arbores præcoces. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 3. & alibi.

Compar. πρωϊαίτερος, maturior, tempestiuior. Poll. Et πρωϊαίτερον, [aduerb.] profundiore diluculo. ¶ Item maturiùs, tempestiuiùs: πρωϊαίτερον γέροντα γίνεσθαι, maturiùs fieri senem.

Superl. πρωϊαίτατος, maximè maturus seu tempestiuus. Et πρωϊαίτατα, [aduerb.] admodum tempestiuè, præmaturè. Plut. symp. 3. πρωϊαίτατα γηρῶσι. Et πρωϊαίτατα τῆς ἡλικίας, ab ineunte ætatula, admodum maturè. ¶ Item summo manè, primo diluculo. Xen. pæd. 8.

πρωϊότης, ητος, ἡ, præcox maturitas. Theoph. de caus. pl.

πρώϊμος, idem quod πρώϊος, maturus, tempestiuus: vt πρώϊμος σπόρος, in Geopon. 2. Et πρώϊμος ὑετός, in ep. Iacobi, c. 5.

πρωϊνός, idem cum πρώϊος, matutinus: cui oppon. ὀψινός, vespertinus. Apoc. cap. 2.

πρωΐθεν, de mane.

πρῴ, pro πρωΐ, Atticè. Aristoph. in auib. Ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῴ ἐλθὼν τῶν φίλων. Apud eundem in Vesp. legitur & πρῷ. Et in Concion. πρῴ. [πρῷον φθέγμα

πρῷος, pro πρώϊος, præmaturus. Aristoph. in pace: τὸ γὰρ φίτυ

πρώϊζα, non ita dudum, hodie manè, apud Hom. Il. β. Significat & maturè, vel præmaturè, ante tempus consuetum, apud Theocr. idyll. 18.

πρώϊζον, idem quod πρώϊζα. Suid. Pro eodē dicitur & πρώιζόν.

πρῴην, nuper, non ita pridem. Theocr. idyll. 5. Exponitur &, nudiustertius, apud schol. Hom. *Item* primùm, apud Aphth.

πρωΐ, pro πρωΐ, tempore, maturè.

πρώϊμος & πρώϊος, maturus, tempestiuus: vel præmaturus, statum tempus præueniens. Hesych. Vnde superl. πρωϊαίτατος, omnium primus, maximè maturus. Suid.

πρώϊζα, pro πρώϊζα, nuper, nō ita multo ante tēpore. Hesych.

πρώξ, πρωκός, gutta, stillicidium: Hesych. Propriè de roris gutta dici traditur, ἀπὸ τοῦ πρωῒ πίπτεσθαι. Theocr. idyll. 4. μὴ πρῶκας στάζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ.

ΠΡΩΚΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, anus, podex, nates. Aristoph. in Nub. καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσι.

Composita.

Εὐρύπρωκτος, qui lato seu amplo est podice. Aristoph. in Nub.

Λακκόπρωκτος, podicem habens latum & profundum instar λάκκου. Idem ibid.

Λευκόπρωκτος, cui albus est podex, cui candidæ sunt nates. Schol. Aristoph. Sic etiam à Platone comico dicuntur molles & effœminati.

Σαυλοπρωκτιᾶν, ceuere, turpiter mouere podicem. Suid.

Συκόπρωκτος, qui nates habet ficosas. Hesych.

Τηρεπρωκτεῖν, nates inspicere, & quidem propriè adulterorum dum διορύττονται ῥαφανῖδι καὶ τίλλονται. Aristoph. in Equit.

Χυσοχανόπρωκτοι, οἱ, ab Aristophane dicuntur molliculi, quasi natibus fusis & hiantibus.

πρῴων, vide in πρηών. πρωξ, in πρωΐ. πρῷος, in πρωΐ.

ΠΡΩ'ΙΡΑ, ας, ἡ, prora: anterior nauis pars. Plut. in Alcib. παρὰ τὰς πρῴρας τῶν πολεμίων νεῶν. Metaph. pro πρόσωπον accipitur. Viti etiam tribuitur apud Theophr. hist. pl. lib. 2. c. 1. * Alij à προϊέναι deriuant quasi πρόιερα, quamobrem & ι subscribi volunt: alij à προορᾶν, quasi πρόορα, παρὰ τὸ προΐσχειν καὶ προορᾶν τοῦ σκάφους: alij παρὰ τὸ πρώτως εἶναι.

πρῳρεύς, ου, ὁ, proreta, qui in prora nauem regit. Poll.

πρῳρατεύω, proreta sum. Aristoph.

πρῳρεύς, έως, ὁ, idem cum πρῳράτης. Xen. anab. 5. Arist. polit. 5.

πρῳρία, idem cum πρῳρατεία.

πρῴραθεν, è prora. Plut. & Theocr. idyll. 22.

Πρωρήσιος, in prorâ deprimo: sic πρωρήσιος ἀφ' navis dicitur quùm prora ponderum vi deprimitur. Metaphoricè autem ieries qu am caput in anteriorem partem incurvatur. Hesych.

Compositâ.

Ἀνθρωποπρώρηθρον, pro ἀνθρώπειος πρῶρα, hominis facies. Sophr.

Ἀνταπρωρεύω, obuersum in opportunam proram habens: vt ἀνταπρωρεύουσι πόλεμοι. apud Plut. & ἀνταπρωρεύοντες ἐμβολαί, irruptiones quæ fiunt aduersis prorâ, apud eundem in Herode. Item metaphoricè pro ἐναντίως πως. aduersum faciem habens, oppositus. Soph. in Trachin. Τάδ' ἀνταπρωρεύοντα δή σε Βλάπτει πάρεστ' ἐναρής ἦ. At τὰ ἀνταπρωρεύοντα subitant. pars nauis aduersa prora, puppis: apud Thucyd.

Βουπρῳρος, qui bouem in prora habet. Βούπρῳρος θυσία, sacrificium constans ex apro, ariete & tauro, in quo taurus præbat, vt in naui prora. Eust.

Δίπρῳρος, duplicem proram habens. Athen. l. 5.

Ἐμπρῳρος, in proram inclinatus. Polyb. l. 16.

Καλλιπρῳρος, pulchram habens proram: καλλιπρῳρος σκάφος Ἄργους. Eurip. in Med. Item qui pulchra facie est: ut ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν καλλιπρῳρον οἶδ' ἐμοί. Eurip. in Med. & Hom. Od. α. & ν. pro quo κυανοπρῳρος apud eundem. Od. γ.

Ὀξύπρῳρος, acutam seu acuminatam proram habens. Hesych.

Προεμβολοπρῳρος, prorâ extensam & promissam habens. Hesychio etiam πολύπρῳρος dicitur τοῦ πολλὰ πρῴρια ἔχοντος: quòd facie obtundantur.

Ὑπόπρῳρος, proram habens depressiorem: vt ὑπόπρῳρος ναῦς apud Plut. in Pericle.

Χαλκοπρῳρος, æream vel æratam habens proram. poll. l. 1.

Χρυσοπρῳρος, auream vel auratam habens proram.

Πρῶτος, &c. vide in Πρό.

ΠΤΑΙΡΩ, F. πτήσω, sternuo, sternuto. Od. ε, Τὴλίκῳ δ' ὑμῖν ἐπέπρωσε.

πτάρμα, ατος, τό, sternutatio, sternutamentum. Gal. lib. 1. ad Glauc.

πτάρμικος, ἡ, ὸν, qui sternutare potest vel solet. Item sternutamenta mouens: cui vis inest mouendi sternutamenta: vt πτάρμικον φάρμακον. ¶ Πτάρμικὸν, substantiuè, genus fit dicti, quòd in cacumine capitulum habeat aeri odore suo sternutamentum excitans, teste Dioscl. l. 2. c. 192.

πταρίσμη idem cum πτάρμα. Aristot. in probl.

Compositâ.

Ἐπιπτέρνυμι, idem. Hesych.

Μελλοπτάρνυς ve μελλόπταρμος, iamiam sternutaturus: apud Aristot. in probl.

ΠΤΑΙΩ, F. πτήσω, impingo, offendo: apud Suid. μὴ προσκόπτειν ἀεὶ τῷ αὐτῷ λίθῳ πταίειν. Herodian l. 5. ὁμοῦ δ' ἐπέπτωκε τῷ ῥεύματι καὶ πταῖσμα. Exponitur etiam titubo, vacillo: vt apud eundem lib. 7. ἐπὶ πταίσμασι τοῖς Μακεδονικοῖς ἀφορμὴ ἦν. Interdum & labor: item collabor, corruo: sequente autem ὑπὸ, labefactor: vt Gaz. ξυμπεσόντος δὲ πολιτῶν ὑπὸ τῶν πταισάντων. Item fallor, frustror: Herodian. l. 8. πταίων τῇ ἐλπίδι.

πτῶμα, τος, τό, offensio, laptus: proprie quum pedes lapidi aut alij offendiculo impingantur. Plut. de sera num. vind. interdum & pedum ex offensione oblasio. poll. l. 2. Metaphoricè pro lapsu & delicto seu errato. Greg. Dion. Longin. Et pro aduersa fortuna: infortunio. Dem. Phil. 4. Herodian. l. 7. Item pro casu: vt πρὸς πτῶμα, apud eundem l. 5.

Compositâ.

Ἀπρεπόπτωτος, ὁ, ἡ, qui credere nequit, immutabilis, constans, certus. (in Fab.

Ἄπτωτος, nõ impingẽs, seu in processu seu in re gerẽda. Xen. Plut.

Ἀπτώτως, sine offensione, ita vt non impingas. Hesych.

Ἀπτωσία, ἡ, non labi, nec impingere. Plato de leg.

Διαπτύω, offendo, vel titubo. Apud Luc. in somn. Ὥσθ' ὅταν πλείονα λόγον ποιήσωμαι βασάνιζεσθαι, exp. quum hæc efficunt ipsi.

Ἐπιπτύω, idem cum πτύω.

Ἐπίπτυσμα, τὸ, offensio, quum impingitur: item quum pes ex offensione iæditur. poll. ex Aristoph.

πτυσπτύω, offendo, impingo. Item labor, erro. Item vacillo.

προπτύω, prior impingo seu labor, prior cladem accipio.

προσπτύω, offendo impingo. Aphrhõ τοῖς ἐκκλίνουσι προσέπτυσαν. Plut. οἱ λόγῳ προσπτύοντες ὀδυπόρῳ. item impingo, i. sermone titubo, vnci. Item offendo, i. imaginationem aut odium alicuius incurro. Plut. in Per. Δεῖ Φειδίᾳ προσπτύσαι τὴ ὑποψίᾳ. Item aduersa fortuna vtor. Herodot προσπτύσας τῇ νουμηνίῃ.

Ἀπρόσπτυστος, (decomp.) inoffensus, à laptu immunis. Hippocr. epist. ad Damag

---

Πτερύσσω, &c. vide in Πτάω. Πτί. vide in Ποτί.

ΠΤΕΛΕΑ, ας, ἡ, vltimus: species arboris aptissima ædificiorum fundamentis, vnde Hesiod. in Erg. Δέφρης δ' ἐκ πτελέης ἐλατὸς ἐύζυγος ἁρμενιαίης. Vide Dosc. l. 1. c. 112. & c. 113.

πτελεώδης, vlmeus, vlmo similis. Hesych.

πτελεός, vlmeus, ex vlmo confectus.

Πτίλεθρος, vide πίλεθρος in Πιλέθρος.

ΠΤΕΡΝΑ, ας, ἡ, calx, calcaneum: pes is omnium mammalium, parte qua ingredimur, leniter retundum & latiusculum, posteriore, tibiæ rectitudinem longè excedens. Ἡ δὲ πτέρνα μικτόπους· πεζὸν πάτημα τίνυται. Ἐς ὀφρῦν ὀκτάπηχυ. Item nauis πτέρνα dicitur ima eius pars. Athen. l. 11. ¶ Et generaliter sic dicitur cuiuslibet rei extremitas, vt & Lat. calx. Maximum extremæ partes πτέρνα vocantur. Hesych. ¶ Metaphoricè pro dolo & fraude capitur, teste Suid. ¶ Et pro vehementia in cant. Solom. c. 1.* Deriuari κατὰ τὸ πατεῖν τῷ ἴχνει, inuadendo. Ita tradit Etym.

πτερνίς, ίδος, ἡ, idem quod πτέρνα, calx, calcaneum. Item fascia & bassis pedis. Poll. l. 2. & Suidas. ex Aet. Dioscor. ¶ Atque dicitur caulis cacti apud Theophr. & Plin.

πτερνίζω, calce peto, contingo, ferio. Item supplanto, decipio: quò Suid. ἐπτέρνικε γάρ με νῦν τελέσαι τάδε.

πτερνισμός, ὁ, supplantatio, deceptio. Hesych.

πτερνιστής, οῦ, ὁ, qui calce impedit & eò celeberat: vel qui alios conuincere & ferire soler.

πτερνιστήρ, ῆρος, idem: vel calcar.

πέρνη ἡ pernâ, pectatio. Athen. l. 14. & Strab. l. 3.

Compositâ.

Ἀποπτερνίζω idem cum πτερνίζω.

προπτερνίδιος, dicuntur esse venæ in calcaneo.

ΠΤΕΡΟΝ, ου, τό, ala: (* per syncopen dictum quasi πτερόϝ a πτερόω. Etym. quòd eius beneficio aues volent. Ἰλιὰς· Τὸν μὲν ἔπειτ' ἐκτῆνε ἰὼν ποτὶ πατρὸς ἑταίρου. Aristot. hist. an. l. 5. τὰ πελεκᾶνα ἐπὶ μεγάλῳ πέτεται καὶ κατὰ μίαν πτέρυγα κινεῖται. ¶ Metaphoricè & nautarum item πτερὰ dicuntur. Od λ, Οὐδέ μοι ἔτρεσσαν ἐπὶ πτερὰ νηὸς ἰούσης· πτερὰ γὰρ νηυσὶν πέλονται. Specialiter verò remi palmulæ, ide Pollux. Sic & velum nauis appellatur. Hesiod. in Erg. Εἰρεσίη δ' ἐπὶ νῶτα πτερὰ πτερύσσει. Item apud architectos muri deinaltitudinem consurgentes alarum instar, πτερὰ nominati traduntur. ¶ πτερὸν, penna & pinna: Luc. de fasu. ¶ Item πτερὸν κουφότητος. Philostr. ep. 31. Ὥσε ὀρθοκινδύνῳ πτερῷ τὸ ἄφρον ἀξιόπιστον αὐτοῖς ἀπάτημα. Interdum per synecdochen pro animali pennato seu alato ponitur: vt Od. ξ, Ἅπτεσθαι δ' οὐκ ἔστι πτερόεντος ὀιωνοῖσι. ¶ Apud comicos vmbellam seu vmbraculum significat, teste Poll. Hesych. idem est quod σκιάδιον.

πτερόεις, εσσα, εν, alatus, pennatus, volucris: vt μύρμηξ πτερόεις, Epigr. lib. 2. Sagittis etiam tribuitur: seu quòd pennata fiant, seu quòd instar auium volantium celeriter ferantur. Item & ὀϊστὸς πτερόεις. Item verbis, quod emissa ex ore reuocari nequeant: vt ἔπεα πτερόεντα. Hom.

πτερόω, ῶ, alas addo, alitem facio. Luc. ἡ ζωὴ τὸ μάταιον πτερωσαμένη. Item alis subuehor. Aristoph. in Ran. Ἐπτερώσατο Κλεόκριτος Κυπρίᾳ, &c. ¶ Metaphoricè naues πτερῶσθαι dicuntur, quum vela ei quasi alas accommodamus, seu quum remos eius in modum expẽsarum alarum vtrinque erigimus. Polyb. lib. 1. πτερώσας τὰς ναῦς. Sic & apud Plut. in Ant.

πτερεφορικῶς, ἀγ, alæ mihi accommodantur, alatus fio. Aristoph. in auib. Ἐμοὶ πτόησεν, τὸν τοῦ ὄντ', Ἐμοὶ δὲ πτερικῶς ἐγένετο μὴ ἐκπεσεῖν. Item alis in altum vehor, apud eundem. ¶ Metaphoricè naues velo πτεροῦσθαι dicuntur, apud Greg. ¶ πτερωτὸς ἱππεύς, qui spe & gaudio exultant, & quasi alas sumpsisse fiunt, apud eundem. Dicuntur & πτερωτοὶ in rebus aduersis, qui collecto animo quasi alis rursus eleuantur, & virtutem resumunt. Plut. in Artox.

πτέρωμα, τος, τό, pennofum in auibus tegmen. Aristot. ¶ πτέρωμα dicuntur & pinnæ muri in ædificiis. Strab. l. 17.

πτέρωσις, εως, ἡ, pennarum productio. Item idem quod πτέρωμα. Aristoph Luc.

πτερωτὸς, ὸν, ἡ, qui alas addit, qui alis subleuat. Metaph apud Greg. τὰ ἐρημίας πτερωτικῶς, i. exhilaratorem & confirmatorem.

πτερωτός, ὸν, alatus, pennatus. Aristot. hist. an. l. 1. c. 5.

πτέρυξ, υγος, ὁ, idem. Aristoph. Polyb.

πτερύσσομαι, ῦμαι, alis latera ferio. Luc. ὁ πτῆξ ὁ ἐπτερύσσετο. Exponitur &, gestio, seu passis alis fio. vnde metaph. apud Athen. lib. 6. Πτερύσσεσθαι ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς. Item alis strepo & pugnam meditor. Laert. Δηλῶν ὡς ἐπτερύσσετο. Μίδας ἀλεκτρυόνας ὡς ἐπὶ μάχην πτερυσσομένους.

πτέρυξ, υγος, ἡ, alarum plausus.

πτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, ala. Ἡ δὲ πτέρυγος λάβοι' ἂν ἐφικτῶν. Metaph. apud Soph. in El. Ἴχνεσι πτέρυγας ὀξυτόνοις ἕπου. ¶ Item pinna. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 10. Nic. Basil. ¶ πτέρυγες dicuntur gubernaculi pinnulæ, Poll. & Hesych. ¶ Item partes vestium & fimbrias laciniosæ, lasiniosò procursu & angulis alatæ factæ.

---

formam referentes. Plut. in Num. in thorace etiam pinnulæ πτέρυγες appellantur. Xen. de re equ. ¶ Πτέρυξ à quibusdam etiam dicitur fuit τὸ ἀκάτιον, vt est apud Dosc. l. 3. c. 152.

πτερυγιδιον, ὁ, ἡ, ale speciem gerens, alam referens. Gal. comm. 1. sect. 18. in Hippocr. de morb. l. 1.

πτερύγιον, ala. pinna. πτερυγίῳ δε dicuntur pudendi muliebris labra & veluti alæ. Poll. l. 2. Et in auribus ea quę pandantur, quasi pinnæ. Ruf. Ephes.

πτερυγοειδὴς, alatus, pennatus, pinnatus. Aristoph. in Equit.

πτερυγόστομος, pennas rostro purgo. Theophr. εὐθυμία δ' ἐν τούτῳ πτερυγόστομος ἀεὶ συναυλεῖ. item alas pando, alas explico. Aristoph. in Auib. Ὅστις αὖ πάλιν πτερύσσεται πτερυγώσας αὐτὸν ἐμοὶ πειρωμένῳ. Et metaph. frustra & inaniter conor instar pulli rum alis excitantium. ἐπὶ τοῖς πειρωμένοις καὶ πτερυγώσασιν ἀλλὰ φλυαρεῖν ἐστὶ πτερυγίζειν. Plut. ἐπὶ τοῖς πειρωμένοις καὶ πτερυγώσασιν ἀλλὰ φλυαρεῖν ἐστὶ πτερυγίζειν. Item alula. ¶ In auribus hominis sic dicitur pars illa quæ tempora vergens inflectitur. Poll. l. 2. item partes scalparum vtrinque πτερύγια nominantur. in naso verò exteriores & infimæ partes motu præditæ. idẽ ibid. Sic & in muscaribus eminentiæ duæ vteri sinum ambientes appellantur. Gal. in Hipp. lib. 3. de morb. mul. ¶ Est & πτέρυγιον mali cuiusdam nomen, qui vel in oculis vel digitis ab angulo clausuráve aliqua inutilis membrana & carunc ula progreditur, iis nocens. Vide Cels. & Aret. ¶ In piscibus πτέρυγια pinnæ sunt. Arist. ¶ In vestibus πτερύγιον idem significat cum πτέρυξ 1. Reg. 15. & 24. Et in thorace eadem idem quod πτέρυξ. Xen. anab. 4. ¶ In templo pinnaculum vel pinna πτερύγιον dicitur. Lucæ 4.

πτερὸς, seu πτερὸς, ἕδος, seu ἕδος, ἡ, filix mas: herba de qua Dioscor. l. 4. c. 186. vbi & sic appellatam scribit, quod folia expassa habeat, velut ala. Hinc comp. Θηλυπτερὶς, filix, fœmina, de qua idem ibidẽ lib. c. 187. Et ὑδροπτερὶς, herba, de qua idẽ l. 4. c. 189.

Composita ac primùm cum præpositione.

ἀμπτερίζω, alaum facio, pennis instruo. Metaphoricè significat, excito quempiam ad aliquid agendum, animum addo, in spem erigo. Eurip. in Oreft. μᾶν ἢ πολυσίνου πάρος Ἀγαμέμνονος ἀμπτερίζει θυμὸν ἐν στέρνοις; Sic & apud Aristoph. in Au. Λόγοι ἀμπτερίσουσιν ὀρθῶς ἐν πανηλίοις.

Ἀναπτερόω, alis instruor. Et meraph. excitor ad rem aliquam agendam, ad rei alicuius desiderium accendor: in spẽ erigor. Plat. in Phæd.

ἀναπτερόομαι, alas pando & quatio. Hesych.

ἀναπτύσσω, alas explico aut dispando.

ἀνεπτερωμένως, alas expassas concutio. Luc. in enc. muscæ, ὁπόταν ἀνεπτερωμένως ἢ πλέον ὀκτὼ πτερύγεσσιν.

ἀπτερόω, ἐκ ἡ, plumatus, aliger. Aeschyl. in Prometh. Eurip. in Oreft.

ἀπτερύγιος, circumcirca pinnas habens: de ædificiis. Athen. l. 5.

ἀπτέρυξ, υγος, ὁ, (decomp.) qui peripteri formam mentitur & quasimulat. Vitruu. l. 4. c. 7.

ἀπτερος, alatus, alas habens quibus subuehitur. Aristoph. in auib. Luc. in somn.

Composita sine præpositione.

ἀκύπτερος, q. d. valde volucriter: celerrimè, perniciissimè. Item prompte, libenter. Hesych.

ἀπτερος, alas non habens, pennis seu pinnis carens. Metaphoricè μῦθοι ἄπτεροι dicuntur verba quæ permanent in aures eius qui audit nec quasi auolant. Od. ε & τ.

Ἀτέρυξ, celerrimè. Lycophr. Ἀτέρυγες, idem. Apoll. Arg. vlt.

Ἀτέρυξ, idem quod ἄπτερος.

Ἀτέρυγος, idem Athen. l. 7.

βλεφαρίδες, membranis volans, cui membranaceæ pinnæ sunt. Anthor. hist. an. l. 1. c. 5.

δίπτερος, bipennis, duas habens pennas. Idem ibidem. ¶ Δίπτερος dicitur duo habens prora. Vitruu. libr. 3. c. 1. Ἑλλάδι δίπτερος ναῦς, ædes quæ sic collocatur vt in fronte & postico sint columnæ octonæ: in lateribus, cum angularibus, quindenæ. Idem ibid.

Δικρύφιος, ὁ, ἡ, ἐν, idem cum δίκροτος. Epigr.

δίπτερος, sex alas habens, senis alis volans. Naz.

εὐπτερος, bene alatus seu pennatus, pennis plurimùm potens. Item in loue. Vsurpatur & metaph. apud Aristoph. in Nub.

ἰσόπτερος, male pennatus, malè volans. Aristot.

κολεόπτερος, cuius pennæ inuolucro cristaceo velut vagina indutæ sunt. idem. (Asp.

λεπτόπτερος, alas cæruleas seu nigricantes habens. Hesiod. in Scut.

κύκνοπτερος, cygneas pinnas habens. Apud Eurip. in Oreste, ὠκύπτερος, oculus candidus & formosus instar pennæ pauonis.

λευκόπτερος, albas alas habens. Nauis epith. Apud Aeschyl. in Prom. (dem ibid.

μακρόπτερος, longas alas habens. itidem nauis epith. apud eundem.

μελάμπτερος, cui sunt longæ alæ seu pennæ.

μελανόπτερος, nigras alas aut pinnas habens. Aristoph.

μονόπτερος, idem. Eurip. in Hec.

μονόπτερυξ, vnicam pinnam habens. Vitruu. l. 4. c. 7.

ὀλιγόπτερος, paucas pennas habens.

ὁλόπτερος, cuius vniuersum corpus pennis tectum est. Item ius alæ non sunt scissæ. Aristot.

ὁμοιόπτερος, quibus similes pennæ sunt.

ὁμόπτερος, simul volans. Et metaph. similis. vt βέσπερος ὁμόπτερος, apud Eurip. in Electr.

ὀρθόπτερος, cui rectæ pinnæ sunt, surrectas pinnas habens.

ποικιλόπτερος, variegatas pennas habens. Eurip. in Hippol.

πολύπτερος, multas pennas seu pinnas habens.

Σχιζόπτερος, alas fissas habens. Aristot. hist. an. l. 4.

Ταυόπτερος, & ταωνόπτερος, cui alæ extentæ sunt, extentis & patulis alis volans. Hesiod.

Ταωνοπέτης, idem. Il. τ.

Ταχύπτερος, celeriter volans. Et metaph. velox, Aeschyl. in Prom. meth.

Τετρόπτερος, quaternas gerens pinnas. Aristot. hist. an. l. 1. c. 5.

Τεττιγοπτερυξὶς, ἰδος, ἡ, locusta: πτερυγὶ πέτεται ἴσχει πτέρυγι: Suid.

Υἱμόπτερος, alas membranaceas habens. Luc.

Φοινικόπτερος, rubeas alas seu pinnas habens. Nomen auis apud Aristoph. in Auib.

Χρυσόπτερος, aureas alas vel gemmas habens. Hom. Iliad. θ. Est & gemmæ nomen: apud Plin. l. 37. c. 8.

Ὠκύπτερος, celeres habens alas. Homer. Ὠκυπτέρυγες, dicuntur & ipsæ pinnæ alarum prominentiores, quibus volandi celeritas iuuatur: aut ipsæ alæ: apud Aristoph. in Au. Apoll. Arg. 2. Plut. in apophth.

Πτῆμα, πτῆσις, vide in Ἵ πτάμαι. πτάσσω. in πτάω.

ΠΤΙΛΟΣω, ὁ, cui ex cilijs pili periêre. Galen. l. 14. meth. med. & Aet. lib. 7. c. 80. Scribitur & πτιλὸς, apud Hesych. & πτίλωσις apud Suid. ¶ πτίλον, τὸ, penna seu pinna: propriè insectorum, Aristot. Ἐξ ὧν πτίλα ἔστι ὀλοπτήσεως καὶ τῶ πτίλῳ ἀποκρίνεται. Dicitur & de serpentum alis: apud Herodot. l. 2. Et de pinnis auium, apud Plut. in lib. de solert. anim. Dicuntur & πτίλα molliores auium pennæ. i. plumæ: item lanugines ex clusos pullos vestientes, quibus deinde cum incremento eorum pereuntibus, legitimæ plumæ oriuntur. Apud Aristoph. in Acharn. πτίλον de galea etiam dici tradit eius schol. *Ab hoc nostro πτίλον sunt sequentia deriuata & composita.*

πτίλωσις, εως, ἡ, pennarum plumarúmque annua mutatio. ¶ Item defluuium pilorum è palpebris callosis & rubentibus. Aet. item malum dicitur & πτίλωσις, apud Dosc. l. 1. c. 87.

πτίλωτὸς, ὸν, pennatus seu pinnatus. Aristot. hist. an. l. 1. c. 5.

Compositâ.

Ἀπτίλωτος, ὁ, ἡ, impluмis, inuolucris. Suid.

Τετράπτιλος, quaternis pinnis volans, quaternas pennas gerens. Aristoph. in Acharn.

ΠΤΙΣΣΩ, siue πτίττω, F. ἴσω, pinso, tundo, decortico. Athen. l. 14. ἧς τὴ πτισσωθῆναι ἄλφιτα ἴσ. sub. φάβῃ, cantio mulierum quæ hordeum pinsunt. Pherecrates apud Eustat. πτῶ σ' ἐπιχώσας τοῖς κεφαλαῖς δεῖ, πτίσεις, φρυγάνῳ, &c.

πτίσανος, pinsor, tundor: vt ἐπτισμένῳ κεφαλῇ, hordeum pistum, apud Aristot. hist. an. lib. 8. Et πτισθεὶς, pistus, apud Theophr. hist. pl. l. 1.

πτισανώδης, siue πτισανὴς, ptisana, i. hordeum pistũ & à cortice purgatum. Epigr. lib. 2. Ταῦτα δὲ πάντα τοῖς ἀτενέσι πτισανώδη. Et apud Athen. lib. 14. τὸ τῆς δύτε πτισανώδης ἐκφύσεως. Quidam tamen compositum esse volunt ex πτίσσω & ὠθέω, vt est apud Eust.

πτισσὸν, ὸ, τὸ, pisum: legumen quod & πίσος dicitur, & Eustathio hinc deriuatum videtur. Apud Galen. de aliment. facult. l. 1. scribitur gemino σ, & oxytonως πτισσοῦ, in cesiu leguminum.

πτισσὸς ἐτὸς, pulmentum è pisis confectum: apud Athen. l. 9. & Aristoph.

Compositâ.

Ἀπτιστος, qui pistus & tusus non est. Hesych.

Ἀπτίσσω, tundo, pinso. Theoph. hist. pl. l. 9. c. 17. ἀφ' ἀπτισσοῦ τε λεπτοῦ. ἐπιπτίσσω τε ὑφ' ὕδατι πίνεται. ἀπτίσσω, perpurgo corticem auferẽdo: seu exactè de cortico, excastro, Theophr. hist. pl. lib. 9. c. 17. ἀλλὰ ἀφαπτίσσωσιν ἀφαιρεῖσθαι τὸ κέλυφος· μετὰ ταῦτα ἀφέψουσιν ὡς τὸ ὅλυρα. Metaphoricè ἀφαπτισθησόμενος, purus ac omni veluti gluma carens. Aristoph. in Acharn. Ἀ' ἐγὼ ἀφαπτισθησόμενος τὸ εἶδος, speciè purus.

Φακοπτισανώδης, edulium ex lente & ptisana concinnatum.

ΠΤΟΈΩ, ῶ, F. πτέσω, consterno metu, terrefacio, exterreo. Basil. εἰς τὸ ἅγιον πνεῦμα ἐπτοῆσθαι. ¶ Item obstupefacio, attonitum reddo.

πτοίημα, ατος, τό, terrefio, seu exterrefio, perterreor. Plut. in Alcib. πτοίησις ἧς Δέλφυιος τῷ ὄρυγμα, expauefacta & exterrita coturnice. ¶ Item obstupefio, attonitus reddor. Aristot. hist. an. l. 1. ἐπτοῆσθαι τὰ ξύλα, attonitus est ad ligna. Eur. ἐπτοῆσθαι ἔρωτι, amoris æstro ad stuporem vsque perculsus es.

πτόησις, εως, ἡ, pauor & consternatio: timor, metus: 1. ep. Pet. cap. 3. ¶ Interdum significat nimiam & velut attonitam rei Venereæ libidinem: vt apud Aristot. de generat. anim. l. 4.

πτόα, ας, ἡ, pauor & consternatio: seu timor, metus.
πτοιάω, ῶ, idem cum πτοίω, Mosch. in Megar. Πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτοίησε διὰ γλυκερὸν αὐτὸς ὄνειρος ὕπνου.
πτοιέομαι, idem quod πτοίομαι, Ody. χ, τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν, eorum mentes expauescebant. Item attonitus sum re aliqua, admiror rem aliquam ad stuporem vsque, & impotenti eius desiderio flagro. Apud Hesiodum in Erg. Κυρήτορ γὰρ αὐτὴ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται, exp. gaudens æquales spectat & animo intento.
πτοίησις, idem cum πτόησις. Plat.
πτοία, idem quod πτόα. Plut. in Fab. & in Crasso. Item impotens & veluti stupida libido rei alicuius, nimia affectio. Plut. in lib. περὶ εὐθυμίας. ¶ Item sternutatio. Hesych.
πτοίαλεος, α, ὁ, pauidus, timidus, meticulosus.
πτοιάω, ῶ, idem cum πτοίω, seu πτοίω.
πτήσσω, f. ξω, q. d. metu contrahor. Propriè dici volunt de animantibus quæ conspecto hoste præ metu se cōtrahunt in loco aliquo ad latendum commodo. Aristoph. in Vesp. πτήσσει Φρυνίχος ὥς τις ἀλέκτωρ. Isocr. ad Philip. τοὺς ἄλλους ὁρῶν τοὺς περὶ αὐτοῦ ζῶντας τῇ συμφορᾷ κεχρημένους, ἐπτηχότας διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως. Exponitur etiam, expauesco, exhorresco, perhorresco. Athe. ὡς πάντας πτῆξαι, ita vt omnes perterrerentur. Item rugio: vt Eurip. πόλις πρὸς πτόλιν ἔπτηξε χειμασθεῖσα, ciuitas calamitate accepta trepida se recepit ad aliam ciuitatem, seu cōfugit. Item abscondo & occulto me. Dicuntur & πτήσσειν qui in insidiis latent se non mouentes donec occasio se offerat inimicum inuadendi: vt apud Aristoph. πτήξας τις ἠρεμεῖ. ¶ Item actiuè, perterrefacio vt quis metu velut contrahatur. Il. ξ, πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
πτήξιαχος, ὁ, ἡ, pauidus, timidus. Hesych.
πτωκὶς ἴδιος, idem, apud eundem.
πτακισμὸς, trepidatio, quum aliquis metu contrahitur: apud eundem.
πτώσσω, idem cum πτήσσω, metu contrahor, perterreor. Item trepido, expauesco. Il. δ, Τί πτώσσεις; τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας. Sic Il. η. Achiui πτώσσουσιν ὑφ' Ἕκτορι. Item metu consternor, metu perculsus concido. vt Il. φ, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ. Item abscondo me præ metu, Iliad. πτώσσει ὑπὸ κρημνούς. ¶ Significare etiam, mendico. Od. ρ, ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον. Item timidè mendicās oberro. Hesiod. in Erg. μήπως τὸ μεταξὺ χατίζων Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους.
πτὼξ, idem quod πτὰξ, pauidus, timidus. Il χ, ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν. Item substantiuè pro lepore, vt Il. ρ, οὐκ ἔλαθε πτὼξ. Et Theoc. id. 1. καὶ πτῶκας βάλλει καὶ θηρία πολλὰ διώκει.
πτωκὰς, άδος, ἡ, pauida, timida, vel fugax. Apud Soph. in Philoct. nonnulli per πτωκάδας, intelligunt harpyas.
πτωκάζω, idē cum πτώσσω, metu cōsternor, expauesco. Il. δ.
πτωχὸς, οῦ, ὁ, mendicus. Od. ξ, πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες Ξεῖνοί τε πτωχοί τε. Hesiod. in Erg. Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει. Discrimen inter πτωχὸν & πένητα, docet Aristoph. in Plut. Compar. πτωχότερος, mendicior, apud Athen. l. 6. & irreg. πτωχίστερος, apud Aristoph.
πτωχικὸς, mendicus, paupertinus. Item qui mendici est, qui mendicis conuenit: vt πτωχικὴ στολὴ apud Eurip. in Rheso. Et ὀνόματα πτωχικὰ apud Luc. de scrib. hist.
πτωχίζω, ad mendicitatem redigo, pauperem facio: 1. Reg. cap. 2. Κύριος πτωχίζει καὶ πλουτίζει.
πτωχεύω, f. εύσω, mendicus sum, mendicando viuo. Aristote. Rhet. 3. τὸν μὲν πτωχεύοντα εὔχεσθαι, τὸν δὲ εὐχόμενον πτωχεύειν. 2. Corinth. c. 8. (de Iesu Christo) δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε, πλούσιος ὤν. Itē mendicus oberro, mendicans peto. Od. τ, πτωχεύων δ' ἀνὰ δῆμον. Et cum accusat. Od. ρ, & apud Theogn. Cum genitiuo sign. egeo, indigeo. Greg. ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν νοημάτων ψυχὴ διὰ τὸ φθάσαντα πτωχεύει ποτε.
πτωχεία, ας, ἡ, mendicitas. Aristoph. in Plut. πτωχείας φαμὲν πενίαν ἀδελφήν.
πτωχεῖον, τὸ, locus in quo mendici degūt & aluntur. in Pand. & can. 8. concil. Chalced.
πτύρω, idem cum πτοίω, consterno, expauefacio, perterrefacio. Vnde passiu. πτύρεσθαι, peculiariter de equis, vt & πτοεῖσθαι. Plut. in Fab. παραλόγως ἐκτρόμου τοῦ ἵππου γενομένου, καὶ πτυρέντος ἐξέπεσε, consternato & attonito equo. Sic & apud Diodor. Sicul. in Hist. Alex.
πτυρμὸς, οῦ, ὁ, pauor & consternatio. Hesych.

Composita: ac primùm ex πτοέω.

ἀναπτοέω, cōsterno, perterreo. Mosch. idyll. 2. Ἣ δ' ἐκ μέλαθρα κνώσσουσαν ἀνεπτοίησαν ὄνειροι, suauiter dormiētem perterruerūt sōnia.
ἀναπτοέομαι, οῦμαι, cōsternor, expauesco, perterreor: vt ἀναπτοηθεὶς πρὸς τὴν φιλοφροσύνην τῆς γυναικὸς, obstupefactus comitate mulieris. ¶ Item erigor spe & animo. Herodian. lib. 2. (de Nigro ad imperium euocato) ἀνεπτόηντο δὲ πάντες, καὶ μηδὲν μελλήσαντες προσέκειντο, animo erecti erant. Plut. in Sertor. ἀναπτοηθῆναι πρὸς τὴν ἐλπίδα.
ἀπτόητος, siue ἀπτοίητος, interritus, intrepidus: metu non perculsus. (apud Polyb.
διαπτοέω, ῶ, exterrefacio, vel obstupefacio. vnde διαπτοηθέντες,

διαπτοέω, perterrefacio. Basil. ἡ σκιά σε παιδὸς διεπτόησε.
διαπτοοῦμαι, perterreor, seu perterresio, metu percellor. Plat. de rep. l. 1.
διαπτόησις, ἡ, pauor attonitus. Item διαπτόησις ἀφροδισίων vehemens & impotens libido. Plat. de leg.
δορυπτοίητος, hasta perculsus. in Epigr.
ἐκπτοέω, exterreo, exterrefacio, metu consterno, apud Poll. Item obstupefacio. ἐξεπτοῆσθαι. exp. etiam, impotem animi esse.
καταπτοέω, metu consterno, perterrefacio.
πολυπτόητος, & πολυπτοίητος, pauidus, meticulosus. Item mul-tuosus. Plut. Et πολυπτοίητος θάλασσα, valde stupendum mare in Epigr.

Composita ex πτήσσω.

ἐκπτήσσω, expauefacio, seu exterrefacio. Eurip. in Hecuba.
καταπτήσσω, idem cum πτήσσω, perterresio, & timore contrahor: deiecto sum animo ex pauore, & metu consternor. Antiphon. & Plut. & Il. χ. Item perterresio admiratione, obstupesco. Odyss. θ.
ὑποπτήσσω, præ timore me submitto, pauore & metu perculsus submitto me. Xen. pæd. 1.

Composita ex πτώσσω, & πτωχός.

καταπτώσσω, idem quod πτώσσω, metu concito. Hesych.
καταπτωχεύομαι, ad mendicitatem redigor, pauper fio. Vnde de part. καταπεπτωχευμένος, apud Plut. in Cicer.
Φιλόπτωχος, mendicorum seu pauperum amans, promptus ad iuuandos mendicos & pauperes.

πτόλεμος, vide in Πόλεμος, πτόλις vt πόλις.
πτόρθος, in Ὄρθος. πτυαὶ, in πτύω, πτύγμα in πτύσσω.

ΠΤΥ´ΓΞ, γγὸς, ὁ, ptynx: auis genus, de qua Aristot. hist. an. lib. 9. cap. 12.

πτύελον, &c. vide in πτύω. πτυκτὸς, &c. πτὺξ, πτύγμα πτύσσω. πτύρω, &c. in πτοέω.

ΠΤΥ´ΣΣΩ, F. ξω, plico, complico. Item in rugas & sinus contraho. Luc. c. 4. καὶ πτύξας τὸ βιβλίον ἀποδοὺς, plicato libro. Plutar. in Rom. τὴν ἁλουργίδα πτύξαι, purpuram in sinus contrahere. Sic apud Homer. παύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα, duplicans vel complicans.
πτύσσομαι, complicor. Herodian. l. 1. ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένα, vtraque parte replicatilium. Apud Homerum Il. hastæ πτυσσέσθαι dicuntur, quæ adeò flexibiles sunt vt ferè complicari, *hoc est*, duplicari videantur euibrando concussæ. Eust.
πτύγμα, τὸ, plica, sinus: vel sinus rei complicatæ. Il. ε, πέπλοιο πτύγμα. Apud medicos πτύγμα ῥάκους, idē quod ἐπὶ ... τὸ ῥάκος πτυγμάτιον, (forma diminut.) idem quod ... Paul. Aegin.
πτύξις, εως, ἡ, plicatio, plicatura. Hesych. ... squamæ aliæ aliis incumbentes. Iob. 41.
πτυκτὸς, ὁ, plicatus, complicatus: vt πτυκτὰ ... λινοῦν, apud medicos, pro quo & πτύγμα ῥάκους, linteamen duplicatum aut triplicatum, quod oleo aliquo imbutum imponitur vulneri.
πτυκτίον. Hesych. est, libellus plicatilis, pugillares plicatiles.
πτυκτὸς, idem quod πτυκτός. Herodian. l. 7. ... σημασμένα γράμματα ἐν πτυκτοῖς πίναξι, literas obsignatas in plicibus tabellis.
πτυκτίον, libellus seu tabella plicatilis: seu pugillares ... Suid. (lares Suid.
πτυκτεῖον, tablinum, locus in quo reponuntur tabulæ ...
πτυκτὶς, ίδος, ἡ, idem quod πτυκτίον. in Epigr. ... iam fidiculæ. ¶ Item πτυκτὶς dicitur esse animal quoddam apud Aristoph.
πτὺξ, υχὸς, ἡ, plica, plicatura. Hesych. Item ruga & sinus ... stis. Athen. l. 13. & Theocr. idyll. 19. In scutis πτύχες ... ria coriis multipliciter imposita Iliad. σ, & υ. Etiam ... πτύχες sunt striæ, ad similitudinem vestium striatarum ... plicatarum. Hom. Aetheri quoque πτύχες tribuuntur ... Eurip. in Helene. Sic & dicuntur ianuæ & valuæ. Poll. ... Apud Basilium testaceæ valuæ ostrearum, quas modò ... modò claudunt, sic etiam nominantur. Eidem ... quoque laminæ pugillarium.
πτυχὴ, ῆς, ἡ, idem quod πτύξ. Eurip. ... plicis libelli. ¶ Item πτυχαὶ in clypeis dicuntur ... næ quibus sunt obducti. Suid. ¶ Item montium sinus ... ui recessus & conualles. Soph. in Oedyp. tyranno ... natur etiam locus in naui, vbi nauis nomē inscribitur ... Apoll. in lib. Arg. Pro quo apud Poll. l. 1. scribitur ...
πτυχώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, multas habens plicas, rugosus ... tilis. Aristot. hist. an. l. 5.
πτυχίον, τὸ, idem quod πτυκτίον. Schol. Arati.
πὺξ, πύκα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

ἀναπτύσσω, expando, explico. Item aperio: vt ἀναπτύσσειν ... τυα, explicare retia, apud Philostr. in epi. & ...

expandere palmas, apud Eustat. ¶ Item patefacio, reuelo, detego. item explano, declaro. Dionys. Theol. ἀναπτύξωμεν τὰ ... ἱερὰ ... περικαλύμματα.
ἀναπτύσσομαι, expandor, aperior. Aristot. l. 3. de part. anim.
ἀναπτυγμένον, apertum, expansum. Xenoph. in tyran.
ἀνάπτυξις, expositio, explicatio, declaratio. Philopon.
ἀναπτυκτὸς, ὁ καὶ ἡ, apertilis, seu adapertilis. item apertus, siue explicatus. Aristot. hist. an. l. 14.
ἀναπτυχὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἀνάπτυξις. Pro quo per syncopen dicitur ἀμπτυχὴ apud Eurip. in El.
ἐπαναπτύσσω, (decomp.) replico, vel insuper replico.
διαπτύσσω, displico, i. complicatum & connexū dissoluo. Greg. ad Athan. ... λέγειν, εἴτε περικαλύμματα διαπτύξαι. Exponitur &, expando, aperio, apud Theophr. hist. pl. 4. item explico: *in metaph. signif.* apud Eurip. in Hippol. ... ἔχων πολλοὺς λόγους, εἴ τις διαπτύξειεν, οὐ καλῶς.
διάπτυξις, explicatio, solutio.
δίπτυχος, duplex, duplicatus. Od. μ. δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων ... δίπτυχα. duo. Eurip. in Iphig. Taur.
δίπτυξ, idem Apoll. Arg. 2. δίπτυχα λῶπος κάθεκας.
διπτυχὴς, duplex, geminus, duplicatus.
διπτυχίζω, duplico. Hesych.
ἐπιπτύσσω, complico, complicando claudo. Galen. ἐπιπτύσσειν ... καὶ διπλοῦν ἐργάζεσθαι, conduplicare replicando.
ἐπιπτύσσομαι, complicor, complicando claudor. Aristot. hist. anim. lib. 1.
ἐπίπτυγμα, τὸ, operculū, applicamen. Aristot. hist. anim. l. 4.
ἐπίπτυξις, applicatio operculi. Basil. in Hexaem.
ἐπιπτυχὴ, idem quod ἐπίπτυγμα, seu plicatura. Plut. & Luc.
περιπτύσσω, circumplico, circumcirca obuoluo. Diosc. l. 8. Item circundo, circumfundo. item complector, amplector. Bion. Smyrn. in epitaph. Adon. μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχείω, ὥς σε περιπτύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
περίπτυγμα, operimentum. Eurip. in Ione.
περιπτυχὴ, circumplexus, complexus. Athen. l. 3.
περιπτυχὴς, circumuolutus, circundatus. Soph. in Aiace.
πολύπτυχος, multiplex, multas plicas habens, sinuosus. Item, in quo multi sunt caui & sinuosi recessus: vt ἴδης πολυπτύχου. Iliad. χ.
προσπτύσσω, adplico. item complector, amplector. Eurip. in Elect. Ἐλθὼν δ' Ἀθήνας Παλλάδος σεμνὸν βρέτας πρόσπτυξον, venerandum idolum amplectere.
προσπτύσσομαι, applicor. item circumplicor, circumplector, amplector. Luc. τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψεν προσπτυξαμένη αὐτήν. Et cum dat. προσπτύξομαί γε ἀνδρογυνῷ ὄντι. item amicè saluto, blandè compello. Odyss. δ, ἐπεί προσπτύξατο μύθῳ. Sic & Odyss. θ, & ρ. item amicè excipio & amplector, apud Apoll. Arg. lib. 1. χεῖρες δὲ χρεὶ Ἄκρον ἀμφιβαλὼν προσπτύξατο: item interrogo. apud Nonn. Apud eundem signif. etiam adoro.
πρόσπτυγμα, τὸ, amplexus: vel id quod amplectimur. Eurip.
συμπτύσσω, complico, seu claudendo complico: vnde συμπτυκτός, complicatus. Exponitur etiam, cumulatus, confertus, apud D. Areop. [hierarch.
συμπτυγμένως, confertim, cumulatè, astrictè: in ecclesiast.
σύμπτυξις, clausura, conclusio. Basil. homil. 10.
συμπτυκτικὸς, complicandi & contrahendi vim habens: seu astrictiuus, constrictiuus. Dion. Areop. de Pace.
τρίπτυχος, triplicatus: vt τρίπτυχοι σπλῆνες, apud Gal.

ΠΤΥ´Ω. F. ύσω, spuo, exspuo, excreo. Xen. Pæd. 8. μηδὲ πτύοντες ... Et cum accus. Il. ψ, Αἷμα παχὺ πτύοντα. Et cum dat. apud Soph. πτύσας προσώπῳ, inspuens in faciem patris. Item metaph. contemno: vt apud eundem, Ἀλλὰ πτύσας ... τὴν παῖδα. ¶ Mare etiam πτύειν dicitur, quum exspuit & eructat in Epigr.
πτύελον, sputum, id quod excreatu eiicitur. Hippocr. epidem. l. & Poll. l. 2. (2. cap. 2.
πτυελισμὸς, excreatio, exspuitio. Aret. de notis acut. morb. lib.
πτύαλον, siue πτύαλος, sputum. Alex. Aphr. l. 2. probl. ¶ Hesych. est ... vas idoneum ad lauandum.
πτυελίζω, frequenter spuo, os plenum habeo sputo. Hippocr. ...
πτυαλισμὸς, siue πτυελισμὸς, screatus, excreatio: vel sputatio, ... sputi eiectio. idem de vict. rat. in morb. acut.
πτυάς, ἡ, sputatrix. Species quædam est aspidis, apud Paul. Ægin. l. 5. c. 19. ab inspuendo veneno corporibus sic dicta.
πτύον, ventilabrum: instrumentum rusticorum, quo semina ... à puluere & aceribus repurgant, iactatione cōmotum facta Il. ν. & apud Xen.
πτυστίζω, crebrò spuo. Etymol.
πτύσμα, τὸ, idem quod πτύσμα.

Composita.

αἱμοπτυϊκὸς, ὁ, sanguinem spuens, sanguinem excreans. Paul. Ægin.

Ἀναπτύω, exspuo, exspuendo eiicio: propriè, sursum spuo. Apoll. Arg. 2. καχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνην. ¶ Item despuo, conspuo, i. contemno, derideo. Gal.
Ἀποπτύω, spuo, exspuo: idem quod πτύω. Xenoph. Pæd. 1. σχεδὸν μὲν γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἐστι πέρσαις καὶ τὸ ἀποπτύειν καὶ τὸ ἀπομύττεσθαι. Sic in anthol. Epigr. lib. 4. ἐς δ' βαθὺν τρὶς κόλπον ἀπέπτυσεν. Et cum accus. Iliad. δ, & ψ. ¶ Item respuo, auersor, aspernor. Hesiod. in Erg. Οὐ γὰρ τοίγε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δ' τ' ἀράς, auersantur preces. Eurip. in Hippol. Ἀπέπτυσ', οὐδεὶς ἄδικος ἐστί μοι φίλος.
Ἀποπτύομαι, exspuor, spuor. Gal.
Ἀπόπτυστος, ὁ καὶ ἡ, aspernandus, aduersandus, detestandus: vt ἀπόπτυστος φρενὶ, Eurip. in Med.
Ἀποπτυστὴς, ῆρος, ὁ, aspernator, contemptor. Oppia. ἀλιευτ. 2.
Ἀποπυτίζω, respuo, spuendo eiicio vel eructo. Aristot. hist. an. l. 4. ἀποπυτίζει τὴν θάλασσαν, respuat marinam.
Διαπτύω, despuo. Et metaph. contemno, fastidio. Dem. pro cor. σὺ δ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ καὶ διαπτύων τοὺς ἄλλους.
Διάπτυστος, despuendus, despui dignus.
Εἰσπτύω, inspuo: vt εἰσέπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.
Ἐκπτύω, exspuo. Od. ε. item respuo, abhorreo.
Ἐμπτύω, & poet. ἐνιπτύω, inspuo. Paul. Ægin. lib. 5. c. 19. ... ἐμπτύει τοῖς σώμασι τὸν ἰὸν, corporibus venena insputat. Athen. l. 8 ἐνέπτυσεν εἰς αὐτήν.
Ἐμπτύομαι, vnde ἐμπτυσθήσομαι, insputabor, conspuar.
Ἐπιπτύω, inspuo, insputo.
Ἐπίπτυστος, dignus qui insputetur.
Ἐπιφθύζω, & Doricè ἐπιφθύσδω, inspuo veneficarum more. Theocr. idyll. 7. Ἅ τις ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι. Exponitur etiam ἐπιθυρίζω, susurrum edo.
Καταπτύω, despuo, i. auersor, vel abominor. Demosth. pro cor. τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἂν σοῦ; quis non in te despueret? ... καταπτύω τῆς φιλοσοφίας.
Κατάπτυστος, despuendus, detestādus, abominandus. Dem. pro cor. & contra Midiam.
Προσπτύω, aspuo, inspuo in aliquem, conspuo: vt in Hippiatr. ἄλας νῆστις ὢν διαμασησάμενος, προσέπτυσεν τὸν ὀφθαλμόν. Item dispuo, i. contemptim reiicio. Athen. προσέπτυον τοῦ καλοῦ, καὶ τοῖς κενοῖς αὐτὸ θαυμάζουσιν, ὅταν μηδεμίαν ἡδονὴν ποιῇ.

πτωκάζω, πτωκὰς, vide πτώσσω. in πτοίω.
πτῶμα, &c. in πίπτω. πτὼξ, πτώσσω, &c. in πτοίω.
πτωτὸς, in πίπτω. πτωχὸς, &c. vide πτώσσω in πτοίω.
πύαλος, in πύελος. πύαμος, &c. in Κύαμος.

ΠΥΓΗ', ῆς, ἡ, nates, clunes. Aristoph. ... καὶ ποτὶ πυγὴν ἅλλομαι. Athen. l. 13. ... γῶν πάνυ καλήν. Et ἐς κινὸς, πυγὼ ὁρᾶν, prouerb. in sippientes iactatum, apud Suid. ¶ Pro πυγὴ dicitur etiam πὺξ, apud Aristot. in physiogn.
πυγαῖος, posticus, qui est natium: vt πυγαῖον ἄκρον, extrema natium pars. πυγαῖα τὰ, dicuntur clunes, teste Polluce. ¶ Item πυγαῖα. Hesych. & Suidæ sunt spiræ columnarum: & pars corporis nostri ossi sacro coniuncta. ¶ Item πυγαῖος, dicitur cinædus, apud eundem. Suid.
πυγηδὸν, secundum clunes, vel nates, auersè. Aristot. hist. an. l. 5.
πυγίδιον, τὸ, exiles nates, clunes aridæ & depressæ. Aristoph. in Equit. (πύγιζον τὸν ...
πυγίζω, f. ίσω, pædico, cum auerso coeo. Theocr. idyll. 5. Ἁνίκ' ἐ-
πύγισμα, τὸ, pædicatio: apud eundem ibid.
πυγιστὴς, οῦ, ὁ, pædico.

Composita.

Ἀντίπυγος, oppositas seu obuersas nates habens: vt ἀντίπυγος ὀψ' δύεται, coit obuersis clunibus.
Ἄπυγος, nates non habens: vel perexiles nates habens. Simonides in iambis de mulieribus.
Εὔπυγος, cui bonæ seu pulchræ nates sunt. Poll.
Εὐπυγία, ας, ἡ, pulchræ clunes: seu pingues clunes. Athē. l. 13.
Καλλίπυγος, pulchras habens nates: vt καλλίπυγος Ἀφροδίτη. & καλλίπυγος ἵππος, apud Athen. l. 12.
Καταπύγων, cinædus. Athen. l. 7. & Aristoph. in Vesp.
Καταπυγὴς, idem. Hesych.
Καταπύγων, idem. Aristoph. in Nub. & in Equit. ¶ Attici medium manus digitum καταπύγωνα vocarunt. Poll. l. 2.
Καταπυγωνίστερος, obscœnæ libidini addictior. Suid.
Καταπυγοσύνη, ης, ἡ, flagitium illud obscœnum quod cinædi patrant. Aristoph. in Neb. & Plut. in Pericle.
Καταπυγῶ, obscœnum istud opus patro: vnde καταπυγῶν, apud Suid. (ciles.
Λεπτόπυγος, tenues & exiles habens nates, aut macras & gra-
Λευκόπυγος, qui est candidis natibus, ac proinde plerūque mollis & effœminatus. Suid.
Λισσόπυγος, attritas nates habens & exiles. Poll. l. 2.
Μελάμπυγος, cui sunt nigræ nates: sic plerunque fortes dicebantur. Hesych. (dulis.
Ὀρθόπυγος, qui habet nates erectas, qui non est clunibus pen-
Ὀρθοπυγιᾶν, clunibus erectis esse: erigere se vt altior & procerior videatur. Hesych.

Ο'ξυπύγιον, erecti clunes: pars supra clunes elata, & ὀξύπυγος dicitur. Hesych.

Ο'ξύπυγον, & ὀξυπύγιον, τό, via illa ac velut linea, quæ terotū medium interiecans per ζωστῆρα vsq; ad anum tendit. Galen. in lex. Hippocr. seu est vltima pars spinæ qua vertebræ desinunt, in auibus manifestior quam in homine. Aristot. hist. an. l. 2. ἀφεὶς δὲ τὸν ὀξύπυγιον καὶ τὸν ὀξύπυγον. Et Aristoph. in Nub. ἐς ἱππίδας τε καὶ τὸ κεῖσε ἐφέρου καὶ τὸ ὀξύπυγον.

Decoloyp A'τορθοπύγιος· qui orthopygium non habet. Et ἀπορθοπύγιος πτῆνος, volatus qui nullo caudæ gubernaculo regitur. Aristot. (l. 2. c. 12.

Μικροξύπυγος· cui est paruū orthopygium. Idem hist. an.

Φασσοπυγίς, nomen auiculæ, à frequenti lumborum seu natium commotione sic dictæ: quæ alias σεισόπυγις etiam, & ὀπυγξ, nec non κίλλα appellatur. Suid.

βλαξπυγίζω, planta pedis nates alicuius seu clunes ferio. Aristoph. in Equit.

Πυγμὴ, πυγὴν, &c. vide in Πυξ. Πυδαλίζω, in Πάς.

Η'ΕΛΟΣ ἡ, ὁ, solium, alueus: locus in quo quippiam lauatur. A' polluce inter balneatoria vasa numeratur, qui & ex Eupolidis taxiarchis citat, ὑσὶς πυέλου ἥκεις ἔχων. Φ Anatomicis πυέλος dicitur cauitas in cerebro membranula, per quam ceu canalem pituita defluens in palatum & nares transcolatur. ¶ Item theca, loculus, arca, apud Suid.

Πυέλη, cauitas annuli in quam gemma inseritur, teste Polluce. Sic Suid. à Lysii & Aristophane vocatum tradit id quod suo tempore σφραγιδοφυλακεῖον nominabatur. Latini palam annuli dicunt.

Πυελίον, τό, labrum seu solium æreum in quo se lauant. Hesych. Πυελικὸς, ὁ, ὁ ἡ, humilis πυέλου, concauus in modum πυέλου. Aristot. hist. an. l. 5. c. 15.

Πυίαι. πυΐσις, πυΐσθαι, vide in πύθω.

ΠΥΘΩ. F. πύσω, putrefacio. Ἡσίοδ. εἰσὶ δ' ἰχθύες ὀστέα πύσουσι μέλαιναν. Hesiod. in Erg. ἵνα μὴ πυθὴ Διὸς ὄμβρος. Φ

Πύθομαι, putresco, putrefio. Od. ε. ἐν δὲ πελάδνα ὀστέα πύθεται ἠμὲν ὀφρύσι. Hesiod. in Asp. τοιχίες ἀζαλέ' εἰσὶ καλιαὶ καὶ πύθεται αἰών.

Πυθεδόνιος, ὁ, putredo. Nic. in Ther. αἵματα δὲ σαρκὶ πυθεδόνας κατέχοντα δυσαλγίας.

Πύθων, ὁ, draco vel serpens, quem Apollo interemit: sic dictus, quòd ex putredine terræ ortus esset. Plut. in Hellen. & alibi. πύθων, dicebatur etiam dæmonium cuius afflatu futura prædicebant. Suid. & Hesych. Et πύθωνες, è ventre hariolantes. Plut. de def. orac.

Πυθώνιος· Pythonicus: vt πυθώνιοι τρίποδες.

Πύθιος, ὁ, cognomen Apollinis, a serpente pythone ei impositum, quem iaculis suis interemisse fertur, apud Thucy. Plut. Luc. πυθία ἡ, ἡ ἐφέδρα, Pythij Apollinis sacerdos, pythia. Plut. in Alex. & alibi πύθιος, ὁ, Apollinis templum. Et in plur. πύθια festum Græcorum in honorem Apollinis Pythij, ob interemptum serpentem pythonem.

Πυθικὸς, pythicus. Aristoph. Thuc. Plut.

Πυθικὰ, τὰ, ὁ, ἡ, Idem quod ἡ πυθία. Plut. in Hellen. & alibi.

Πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum, ima pars. Hesiod. in Erg. δεινὸν δ' εὖ πυθμὴν φρονέειν. sera in fundo parsimonia. Hom. Il. λ. δύω δ' ἐν πυθμέσι κεῖται, & Athen. l. 11. πυθμένα πυθμένα μὲν ἴχνη, fundum non habens. Tribuitur etiam plantis, apud Dioscor. l. 1. c. 133. & Theoph. de caus. pl. l. 3. c. 18. Sic & apud Aristot. de gener. an. l. 1. c. 20. & alibi. item fructibus. Dioscor. l. 1. c. 171. (de mespilo) πυθμένα φαλακὸν ἔχει. Sic etiā ab Atticis dicitur vmbilicus. Sunt & in numeris πυθμένες. Aristot. polit. 5. Deriuari δοκεῖ τὸ πυθέσθαι, quòd primò putrescere soleat iste locus, docet Eust. πυέλου ἐστὶ πυθμὴν, funditus, è fundo.

Πύματος, (poet.) extremus. Iliad. ἦ, πυμάτῳ ὥπασεν φαίδιμος Ἀρηΐφιλον ἰσόθεον υἱὸν ἑὸν. Item vltimus, postremus. Iliad. Φ. πύματον πελάσσαι ἄμαρ ἐς ἠέλιον. Vnde τὸ πύματον, vltimò, postremò, apud Theocr. idyl. 24. τὸ δ' ὦ πύματον μὲν φίλαται.

Πύον, sanguis putrefactus. Lycus apud Suid.

Πύος, ὁ, pus: seu sanguis putrefactus. Aristot. hist. an. li. 5.

Πύος ἐσθίοντες, pure carentes.

Πυώδης, ὁ, ἡ, purulentus.

Πυόω, ῶ, suppuro, seu ad suppurationem perduco.

Πύωσις, εως, ἡ, suppuratio. Act. l. 7. c. 30.

Πυτέω, idem quod πυόω. (Ἀθήναιος. παθ. c. 8.

Πτώη, morbus pulmonis qui & φθίσις nominatur. Aret. l. 1.

Πύτος, colostrum, seu colostra: primum lac à partu in omnibus animantibus. Aristoph. in Vesp. ᾧ πύτος ἐπυρώθη. Apud eundem in Pace, scribitur & πυτός. ¶ Alicubi πύτος exponitur etiam sanguis putrefactus.

Composita: ac primùm ex πύθω.

Ἀποπύθω, putrefacio, seu pessimus putrefacio.

Ἀποπύθομαι putrefacio, putredine consumo, vel absumo.

Ἀποπύθομαι putresco, putredine consumor.

Composita ex πυθμὴν.

Ἄπυθμὴν, fundo carens. Etymol.

Βαθύπυθμὴν profundum fundum habens, apud eundem.

Εὐπυθμὴν, cui sunt duo fundæ, duo funda habens: vode Κεφαλὴ μὲν κύλιξ. apud Eustath.

Composita ex πύον.

Ἄπυος, ὁ, ἡ, ὁ, qui sine pure est, non purulentus. Suid.

Ἀμφίπυος, suppuratus. Hippocr. aphor. 45. l. 7.

Ἀμφιπύοκαι, pus mouco, suppuro, ad suppurationem perduco, Gal. de tumore contra naturam. c. 3.

Ἀμφύπωμα, collectio puris vniuersi, concocto tumore liquo qui præter naturam est. Hippocr.

Ἀμφυπώδης, εως, ὁ, ἡ, suppuratio. Idem ibid.

Ἀμφυπηκὼς, ad pus mouendum accommodatus. Gal. ad Glauc.

Ἀμαυρὸπυος, suppuratu difficilis. Gal. ad Glauc.

Ἐκπυέω, suppuro, ad suppurationem perduco. Dioscor. l. 2. ἐκπυΐσω, idem.

Ἐκπύωμα, vniuersi puris collectio, tumore aliquo præter naturam est concocto. Hippocr.

Ἐκπύησις, ἡ, suppuratio. (& Hippocr.

Ἐκπυητικὸς, vim habens suppurandi, seu pus mouendi. Gal.

Ἐκπυίσκω, ad suppurationem perduco. Gal. de tum. contra nat. c. 3.

Ἀδιάπυητος, ὁ, ἡ, insuppurabilis. Hippocr. aphor. 55.

Δυσεκπύητος, (Decomp.) suppuratu difficilis, qui ad suppurationem difficulter perducitur. Gal. ad Glauc.

Ἔμπυος, in quo pus est suppuratus, purulentus. Plut. de his qui sero à Numine corripiuntur. Vtitur & Galenus in progn. ἐμπύους μαστοὺς. Hippocr. appellat linamenta concepta & deuoluta quæ vulneribus induntur ad purgandam saniem.

Ἐμπυϊκὸς, idem. Item peculiariter qui pus & purulenta spuit. Gal. de caus. puls. l. 4. c. 9.

Ἐμπύημα, morbus cum pus ex thorace aut latere prouenit per pulmonem excretur. Aret. l. 1. de diut. morb. c. 8.

Ἐμπυΐσκω, purulentus fum seu pus extreo. Idem ibid.

Ἐμπύησις, collectio puris facta in quacunq; corporis parte, suppuratio. Hippocr. aphor. l. 5. Aut effusio puris inter thoracem & pulmonē. Aegin. l. 3. c. 32. & Gal. de tum. contra nat. c. 3.

Ἐμπύησις, suppuratio. Hippocr. aphor. l. 5.

Ἐμπυϊσκὼν, idem cum ἐμπυΐσκω, Gal. loco citato.

Ἐμπυέω, pus ingenero, purulentum reddo.

Ὑπόπυος, suppuratus. Ὑπόπυον, collectio puris copiosi sub cutanea oculi tunica. Aet. & Aegin. l. 3.

ΠΥΚΑ, densè, spissè. (*ex πυκάω deriuatum, teste Eustath. quia enim complicata sunt, eadem & densa seu spissa sunt.) Iliad. μ. Λυκίων πύκας ἡγησάνθην. Exponitur etiam, prudenter, accuratè, seu affabrè. Odyss. τέχνας πυκα πεπιθεῖν.

Πυκάζω, denso, stipo. Hesiod. in Erg. ἀμφὶ δὲ σοὶ πίλας ἔρια δηκάσθω, πίλοις εὖ θὲς πυκάσας. ¶ Item tego, intego, contego. Iliad. ε, παρφυρίῃ φρίξ' ἀμφὶ πυκάσσατο ἴσα πεδίλῳ. Metaphorice dolor cor alicuius πυκάζει, dicitur, i. coarctare, constringere in eodē libro, ὑπέζευξε δ' αἰνὸν ἄχος κραδίην φρένας ἀμφιπυκάζον. Exponitur etiam, munio, fulcio, firmum reddo. Hesiod. in Erg. Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρῳ, ἐρύσσαι, πυκάσσαι, περίβαινε.

Πυκάζομαι, denseor, &c. Athen. l. 7. Item tegor, integor: apud eundem lib. 11. Ὥσπερ οἱ ἀσπίδα πάντη πυκάζοντες. Exponitur & accuratè elaborari: vt Iliad. Ψ. ἐμαλὸς χρυσῷ πυκάζετο καὶ ἐπέρᾳ π. Πυκνόκαρδος, prudens, callidus. Hesiod. in Erg.

Πυκνόμηδης, idem: atio: vel densitas. Suid.

Συμπυκάζω, (comp.) contego, operio.

Πυκνὸς, ἡ, ὁ, (deriuatum ex πύκα, assumpto ν: vt fit quasi πυκνὸς) densus, spissus: cui oppon. ἀραιὸς & μανὸς, ratus: & ἀκτὶς πυκνὴ, nuis, exilis. Theoph. (de folio abietis) πυκνὸν ὅτι σύκαλόν ἐστι τὸ δὲ ὑπ' αὐτὸ Odyss. ξ. Σῶμ' ἐπὶ πυκνὸν ἔβαλον. Πυκνὸς δ' ὑπὸ ἔρνεσι κεῖτο. Πυκνὸς δ' ὑπὸ μαλακῷ ἔρνεσι κεῖτο. Exponitur & creber: vt apud Athen. l. 5. Πυκνοὶς δ' ἐβαδίσθη Βακχεῖα ξὺν δίμασι κῶμος χόρευε. Hinc πυκνὰ & πυκνὰ aduerbialiter quoque vsurpantur, pro crebrò. Aristot. Rhet. 1. πυκνὸν κἀκαστανεῖ. Il. σ, Πυκνὰ μάλα στενάχων. Φ Item densus, mens prudens & varia rerum cognitione & scientia vtens. Iliad. Sic dicitur ἀνὴρ πυκνὸς ἐὼ φρένας, histor. eccles. l. 5. Hinc & πυκνῶς exp. prudenter.

Πυκνότης, densè, spissè. Athen. l. 9. Item crebrò, frequenter. Hippocr. Plut. polit. l. Pro eodem dicitur & πυκνότητι, apud Aristot. probl. sect. 3.

Πυκνότης, ητος, ἡ, densitas, spissitudo. Plut. sympos. 6. Aristoteles. 5. c. 11. Item crebritas. Herodian. l. 7. Φ Item prudentia. Aristoph. in Vesp.

Πυκνόω, ῶ, denso, spisso. Plut. sympos. 6. πυκνώσαι τὴν σάρκα λιπαίνοντες. Dicitur & aliquis rem quampiā facere πυκνότερος, quum sæpius eam facit, & ueratis vicibus.

Πυκνῶμα, densor, spissor, spissesco. Plut. in Alcibiade. Φ

Πυκνωμα, τὸ, spissamentū. Item frequentamentum. Plat. polit. libr. 7.

Ἀπύλη, porta: propriè aditus per mœnia in vrbem ferens. Iliad. ε. ἄν δ' αἶψα Υἱωνῆες πυλάων. Iliad. Φ, αὐτοὶ δὲ πύλας ἐπέβησαν. Herodian. l. 5. ἀπὸ ἕξ πυλῶν ἐπὶ τὰς πύλας. Plutarch. πύλαι γὰρ αἱ πύλαι ἐχυσὶ πᾶσι πύλαις ὀνομαζόμεναι. Metaphorice & alia cum rebus tribuuntur: vt cœlo. Iliad. 9. Et Soli: Odyss. Regioni apud Plut. in Alex. vnde & locus quidam Græciæ πύλαι appellatus fuit, quòd ibi aditus & fauces essent Græciæ Demosth. pro coron. Plut. de Herodot. Auribus, apud Athen. l. 4. lecteri, apud Poll. & Ruf. Ephes.

Πυλαῖος, qui extra portas est. item qui Pylis oriundus est. Et Πυλαῖος, concilium quod Pylis habebatur. Harpocr. Πυλαῖον, atrium. Aristot. de mundo. Luc. Pro eodem poetice dicitur πυλὼν: apud Oppian. de venat. l. 3.

Πυλαῖος, pontula. Thucyd. l. 4. Xen. Hell. 2.

Πυλεών, portis munio seu claudo. Xen. Hell. 4. ἐπύλωσαν τὸ πεδίον.

Πυλὼν, porta, seu ianua. Eurip. in Phœn.

Πυλωρὸς, ὁ, ἡ, ὁ, ὑρίνομος portas habens, seu habens duas portas. Eurip. in Med.

Ἀπύλωτος, opposita portam seu oppositas portas habens. Herodot.

Ἀμπύλιος, qui per portam effertur. Aristot. œcon. 2.

Ἑκατόμπυλος, centum portas habens. Thebarum Ægyptiarum epith. apud Hom.

Ἑπτάπυλος, idem: in Epigr.

Ἑπτάπυλος, septem portas habens. Thebarum Bœoticarum epith. apud Hom. Iliad. & in Erg.

Εὐρυπυλὴς, ὁ, ὁ, ἡ, latas seu amplas & patulas portas habens, Iliad. Ψ.

Εὔπυλος, idem. Hesych.

Θερμόπυλαι, q. d. calidæ portæ. Sic nominatur locus quidam Græciæ, qui & πύλαι, quòd prope eas Græciæ fauces calidæ sint aquæ. Strab. l. 9.

Μακρόπυλος, longas habens portas. Eustath.

Προπύλαιον, seu προπύλαια, qui ante portam est. προπύλαιον & προπύλαιος, vestibulum domus, locus inter portam & viam interiectus. Herodot. Plut. in Per.

Ῥιπόπυλαι, portula, ostium.

Τηλέπυλος, cuius portæ in longinquo solo sunt: vel cuius portæ longo interuallo inter se distant: vel amplas & spatiosas habens portas. Odyss. ι.

Ὑψίπυλος, altas portas habens: vt Θήβη ὑψίπυλος. Il. ζ.

Χαλκόπυλος, æreas portas habens, æreis munitus clausstris: vt χαλκόπυλος πόλις. Eurip. in Troad.

πύματος, vide in πυθμὴν.

Η'ΓΝΑΔΑΞ, ακος, ὁ, fundum, idem quod πυθμὴν. Apud Aristot. in probl. ἀμφορέως τὸ πωλοῦντα ἀφελεῖν, exp. amphoræ detracto operculo. ¶ Item manubrium gladij. Hesyc. ex Soph. in Iphig. Α'πύθιδάκτυλος, fundo carens. idem quod ἀπύθμην: vt ἀπύθμενα κεκύλικες, apud Soph. in Triptolemo.

ΠΥΝΘΑ'ΝΟΜΑΙ, & πεύθομαι, (F. πεύσομαι, Aorist. 2. ἐπυθόμην, præt. pass. πέπυσμαι) audio, intelligo: interdum &, cognosco, resciſco, certior fio. Odyss. ε, ἀσπασίως Α'γγὶ μὲν ἐγὼ πεφιλημένος εἰμὶ καὶ ἐνθάδε οἱ ἄλλοι. Odyss. ψ. Οὐκέτι δὴν, ὁ πυθήμενος. Xenoph. πεύσομαι παρ' αὐτῶν. Et cum accusat. Odyss. Κ. πεύθεσθαι δὲ σὲ πάντα ἐπὶ μεγάθυμον ἀλύεμεν. Hesych. in Patreg. πυθέσθαι δ' ἔστι τοῦτο Α'πόλλωνα παρὰ τὸν πολεμον. interdum cum genit. perf. & acc. rei: vt Aristoph. πεπυθόμεσθά σε τὸ κεφάλαιον, ex te res cognosco. Sic & Plut. in Num. ξενικώτερον ἴσως λόγου πυθέσθαι τὸ μυστῆριον. Ponitur & cum solo genit. vt Aeschin. ὡς ἐγὼ τοῦ πατρὸς ἐκάκου πυθόμενος. Sæpius πεπυθόμενος ἦν dicitur pro πεπυθόμενος ἐτύγχανον: vt Odyss. πεπυθόμενοι Ἰθάκης τε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ, de Creta audiebam. Odyss. λ. Η'δη γὰρ ἔβην πλόον ἡμιτελῆ ὅτε πέπυσμην, de Peleo nihil intellexi. ¶ Item interrogo, quæro, ſciſcitor. Odyss. α, Η'λθε θεὰ κούρῃ κατὰ δῶμα πεπυσμένον ἠδὲ καὶ ἄλλους. Xenoph. ἐπειδὴ δὲ πυνθάνεσθαι ἐβούλετο περὶ τοῦ πατρός. Plut. in Demetrio. πυνθανόμενος ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦτο ἐβάδιζεν: in quibus locutionibus subauditur ante genit. præpositio. πυθέσθαι.

Πύσμα, τὸ, quæsitum, quæstio, interrogatio. Plutarch. de orac. Pyth.

Πυσματικὸς, ὁ, percontatorius, ſciſcitatiuus. Ammon.

Πύστις, εως, ἡ, auditio, fama. Thuc. l. 3. Item percontatio. Hesych. Πεύσις, εως, ἡ, interrogatio, percontatio. Syn. ep. 67. Philost. vit. Apol. l. 3. πεύσεις καὶ ἀγγέλους, nuntij sermones. Phal. in ep.

Πευστικὸς, ὁ, interrogatiuus.

Πεύστρια, ἡ, inquisitio atq; interrogatio quæ fit in extispicina. Eurip. in Electra.

Πεύσις, exp. obedientia. Hesych.

Πευθὼ, οῦς, ὁ, ἡ, exploror, ſciſcitator, emissarius: auscultator. Herodot. & Luc.

Πεῦθος, ὁ, interrogatio, percontatio. Hesych.

Composita.

Ἀπαντιπυθόμενος, idem quod πυνθανόμενος, interrogo, &c. Herodot. ἀπαντιπυθόμενοι τὸ πεπυσμένον.

Ἀπάνευθεν ἐμοῦ, peruulgatus, peruagatus, hominum sermonibus celebris. Odyss. Λ. Hesych. ἀπάνευθε ἦσαν etiam ineffabilia, inaudita: in qua significatione dicitur ἀπάνευθε.

Ἀπύτος, fando inauditus. Idem de quo nihil fama aut auditione cognoscitur. Od. α. Item actiuè, qui fando audiuit & cognouit, qui fama accepit. Od. α & δ.

Ἀπύθης, ὁ, ἡ, ὁ, de quo fama & auditione nihil acceperis. Odyss. γ. Exponitur & imperitus, indoctus, qui nihil audiuit, seu audiendo didicit: Suid. Pro eodem dicitur & ἄπυστος, quod Hesych. exp. qui non audiuit, aut qui omnis mali est expers.

Ἄπυστος, idem. Hesych.

Πυνθανόμενος, (decomp.) de quo prorsus nihil cognosci potest: fama aut auditione: vel qui prorsus nihil audiuit & cognouit. Suid.

Ἀπαντιπυθόμενος, ſciſcitor ex aliquo, interrogo. Epictet.

Ἐμπεπυθόμενος, intelligo, cognosco. Plat. de leg. Item ſciſcitor, percontor. Hesych. & Suid.

Διάπυςος, auditus & intellectus, notus. Herodian. l. 2.

Εἰσακούομαι audio ex aliquo: vel simpliciter, audio. Soph. Ἐκπυνθάνομαι πάθος ἐκπεύσομαι. item sciscitor & percontor. Eurip. in Cyclop. Ἐκπυθώμεθα Πόθεν πάρεισι Σικελὸν Αἰτναῖον πάγον.

Ἔκπυστος, exauditus, vel euulgatus, cognitus. Thucyd. l. 4. Herodian. l. 3.

Ἀνέκπυστα, (Decomp.) Hesych. sunt manifesta, exaudita. Item ineffabilia, infanda.

Περίπυστος, fama circumquaque notus, fando passim celebris: vt κλέος περίπυστον ἀκούω.

Πολυπευθής, multum sciscitans: seu quo multa interrogantur.

Προπυνθάνομαι, prius audio seu intelligo, presentisco. Xen. Hel. 7. προπυθόμενος γὰρ ὁ Ἀγησίλαος ἔφθη εἰς τὴν πόλιν εἰσελθών.

Προσπυνθάνομαι, insuper percontor.

Φιλόπυστος, & φιλόπευστος, & φιλοπευθής, qui sciscitari & percontari amat: ideoque discendi cupidus: curiosus scrutator. Hesych. & Suid.

Φιλοπευστία, ἡ, amor & studium sciscitandi, vel curiositas.

Φιλοπευστέω, libens audio & sciscitor: vel curiosus sum in sciscitando. Hesych. & Suid.

ΠΥ'Ξ, (aduerb.) pugno, vel pugnis, sicut λὰξ, calce seu calcibus) Iliad. ψ. πὺξ πεπληγέμεν. Sic παίειν πὺξ, pugno pulsare. Greg. Theocr. idyll. 14. πὺξ ἐπὶ κόῤῥας Ἤλασε. Synes. epist. 122. πὺξ ἐνθορὼν, pugno incursans. Πὺξ μάχεσθαι, pugilatu certare. Il. ψ, & Hesiod. in Asp. Et πὺξ ἀγαθὸς, Il. λ, Sic πὺξ προφερέστατος. Od. θ. * Eustath. à πτύσσω deriuat.

Πυγμὴ, ῆς, pugnus, manus in pugnum contracta. Suid. & Hesych. Itē lucta seu pugilatus. Plut. in Lyc. πυγμὴν δὲ καὶ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι ἐκώλυσεν. Item mensura continens spatium quod est à cubito ad digitos clausos. Poll.

Πυγμαῖος, ου, ὁ, æquans seu explens πυγμήν. Item πυγμαῖοι populi quidam qui mensuram istam sua statura non excedere creduntur: vel ἀπὸ τῆς πυγμῆς, i. lucta, certamen, quod sint ad bella promptissimi, vt scribit Hieron. apup Ezech. c. 27.

Πυγμαίως, instar pugni.

Πυγὼν, όνος, ἡ, mensura continens spatium, quod est à cubito vsque ad digitos inflexos. Hesych.

Πυγωνιαῖος & πυγούσιος, mensuram illam æquans.

Πύκτης, ου, ὁ pugil. ὁ πὺξ μαχόμενος, seu πυγμάχος. Xenoph. & Plut. Adiectiue apud Luc. πύκτης πόλεμος pro πυγμαχία, pugna quæ πὺξ commissa est.

Πυκτοσύνη, ης, ἡ, pugilatus seu ars pugilica. Athen. l. 10.

Πυκτικός, ὁ, pugilicus: vt πυκτικὴ, s. τέχνη, ars pugilica. Xen. Itē pugilico certamini aptus. Aristot. Rhet. 1.

Πυκτεύω pugnatione seu in pugilatu certo, pugilor. Plut. symp. 2 οἱ πυκτεύοντες τῇ πυγμῇ μάλιστα ἐνεργοῦσι. Exponitur &, pugnos incutio, apud Eurip. in Cyclop. Τίς εἰς σὲ χερσὶ πυκτεύει γέρον;

Πυκτεῖον, τὸ, locus in quo pugiles exercentur. Suid.

Πυκταλίζω, idem cum πυκτεύω. Eustath.

Composita ex πυκτεύω.

Διαπυκτεύω, pugnis decerto, pugilatu decerno, & metaph. contendo. Luc. in somn. τοῖς καλλωπίζεσι οἰκονόμοις διαπυκτεύων.

Καταπυκτεύω, vinco in pugilatu.

Πύξος, &c. vide in Πύκα. Πύον, &c. in Πύθω.

ΠΥΠΠΑ'Ξ, vox poppysmatis, vt Aristoph. schol. testatur.

Πυππάζω, poppysmate demulceo, poppysmate adulor. idem quod ποππύζω, suprà.

Ὑπερπυππάζω, supra modum demulceo poppysmate: dare crebrum poppysma. Aristoph. in Equit.

ΠΥ̂Ρ, υρὸς, τὸ, ignis Iliad. η, πῦρ δαίειν μέγα. Odyss. μ, πυρὸς τ' ὀλοοῖο θύελλαι. Aristot. in lib. de vita & morte, τὸ δὲ πῦρ ἀεὶ διατελεῖ γινόμενον καὶ ῥέον ὥσπερ ποταμός. πυρὸς ἄνθος, est flos ignis, i. quod in eo est iucundissimum. Hesyc. πυρὸς ἄχνη à quibusdā dicitur ἡ χαμελαία, fruticis genus, teste Diosc. l. 4. c. 172. ¶ Πῦρ ἄγριον ab Hippocrate febris vehementissima nominatur, quasi eiusdem sit cum igne substantiæ. Dicitur & in plurali πυρὰ, τὰ, ignes: apud Thuc. l. 8. Herodot. & Plut. in Cam.

Πυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, igneus, ignitus: vel vrens in modum ignis. Diosc. l. 2.

Πυρόεις, εντος, ὁ, idem. Metaphoricè in Epigr. πυρόεις πόθος. ¶ Item sub. ἀστὴρ, stella Martis. Aristot. de mun.

Πύρινος & πυρινὸς, ὁ, igneus. Theophr. hist. pl. l. 9.

Πυρίτης, ου, ὁ, s. λίθος, lapis pyrites, lapis ignem edēs: de quo Plin. l. 36. cap. 19. & Diosc. l. 5. c. 143. Fœm. πυρῖτις, s. λίθος, itidem lapis pyrites. apud Suid. Et πυρῖτις βοτάνη, quæ & πύρεθρον. Nic. in Alexiph. & Diosc. l. 3. c. 86. Est & πυρῖτις νάρδος, quæ θυλακῖτις quoque & montana dicitur, apud Galen.

Πυρίδιον, τὸ, igniculus.

Πυραλὶς, ίδος, ἡ, ignaria, nomen auis, apud Aristot. hist. an. lib. 9. cap. 1. Scribitur & πυραλλὶς, apud Athen. lib. 9. & πυῤῥαλὶς apud Hesych.

Πυραμὶς, ἡ, apud Geometras est figura solida, planis superficiebus operta, à quarum vna cæteræ surgentes simul in vnum signum coëunt ac desinunt: ab igne & flamma quam imitari videtur, nomē sortita. Peculiariter pyramides appellatæ fuerunt turres quædam in Aegypto iuxta hanc formam constructæ: de quibus Iul. Solin. & Plin. l. 36. c. 12. ¶ Aliam significatione de in deriuatis à πυρός.

Πυρόω, f. ώσω, igne infesto, igne iniecto vro, inflammo. Eurip. initio Rhesi. περὶ ναῦς πυρώσῃ καὶ διὰ σκηνῶν μολεῖν. Herodian. l. 8. ἐπυρώσαντες τὸν στρατὸν κατασκεδάσαντες. Item incendo, inflammo: vnde πεπυρωμένοι ἄνθρακες, carbones accensi seu ardentes, apud Diosc. lib. 5. c. 143. Exponitur & torreo, vt apud de in Axiocho, λαμπάσι πυρούμενοι πιναξ. Item igne probo & purgo: vnde πεπυρωμένος χρυσὸς, apud Aret. Exponitur etiam, concoquo, apud Alex. Aphr.

Πύρωσις, ἡ, coctio ad ignem. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 6. Athen. l. 1. item probatio quæ igne fit. Hesych. Itē incendium, Apoc. 18.

Πυρωτὴς, οῦ, ὁ, qui igni excoquit & purgat. Esdrę l. 2.

Πυρωτικὸς, vrendi vi præditus: seu feruens. Diosc. l. 2. c. 101.

Πυρωτὸς, ignitus. Et τὸ πυρωτὸν, ignea natura. Plutarc. de orac. Pyth. (rhod. lib.

Πυρσεύω. ignem immitto, igni inflammo. Plat. in epist. πυρσευτὴς πυροῦς, qui igni inflammat, seu ignes subiicit, incendiarius. Hesych.

Πυρευτικὴ χρεία, ignarius vsus. Theophr. hist. pl. lib. 5. c. 4.

Πυρεῖον, τὸ, ignarium, materies arida ad accēdēdum ignem. Item ignarium, i. lapis pyrites. Plat. de rep. lib. 4. Synes. Est & vas fictile, cui ignis imponitur: ignis receptaculū. Exod. 27. 2. Paralip. 4. πυρεῖα dicūtur & silices, ex quibus chalybe percussis elicitur ignis, & in fomite suscipitur; apud Soph. in Phil. Pro πυρεῖον Ionica dialysi dicitur πυρήϊον, apud Apoll.

Πυρίον, idem Theophr. hist. pl. l. 1. c. 2. & πυρὰ pro eodem apud eundem hist. pl. l. 5. c 4. Vnde & πυρὰ ignes. Xen. Plut.

Πυρὰ & Ionicè πυρὴ, ᾶς, ἡ, rogus, pyra, lignorum strues igni subiecto ardēs. Il. ω. Ἐς δὲ πυρὴν ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἐβάλον πῦρ. Plut. in Alex. ἐκτήσατο πυρὰν αὐτοῦ χρόνος

Πυρία, & Ionicè πυρίη, sudatio sicca: vt quum silices, aut ferri frusta candefacta in vaporarium inferuntur ad ciendum sudorem. Gal. in lex. Hipp. Exponitur etiam, fotus, apud Dioscor. l. 1. Sic dicitur & ipsum vas caldarium, quo ex calefacto sudario cietur, Athen. l. 5. Pro odore etiam & thuribulo apud Herodotum accipi traditur.

Πυριάω, ῶ, foueo. Diosc. l. 4. πυριᾶν θερμῷ θαλάσσῃ.

Πυριῶμαι, foueor. Idem, πῶς καὶ ὁ μήτρας μόνας ὠφελεῖ πυριωμένη, fotu prodest. Itē sudo & incalesco ex camini aut vaporarii calefactione, Athen. l. 12, παρὰ Συβαρίταις δ' εὑρέθησαν οἱ πύελοι ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυριῶντο.

Πυρίαμα, τὸ, fomentum. Aristot. in Probl.

Πυρίασις, ἡ, fotus, fomentum. Gal.

Πυριατήριον, τὸ, locus in quo πυριῶνται: seu testudo vnde vapor siccus egreditur ad sudorē ciendū. Plin. cellam caldariam vocat, Celsus Laconicum. Aristot. probl. sect. 2. probl. 19.

Πυριατὸς κέραμος, later igni excalefactus, qui panno inuolutus fomenti loco applicatur. Τὸ πυριατὸν, lac primum, seu lotium quod decoquitur. Hesych. in qua significatione etiā πυριάτης dicitur, apud Aet. l. 2. c. 99.

Πυρσὸς, οῦ, ὁ, fax, facula. Il. σ. Plutar. in Per. Luc. in Nigr. Dicitur & in plur. πυρσὰ, faces, ignes, apud Eurip. ¶ At πυρσὸς, rufus vide post πυῤῥός.

Πυρσεύω, f. εύσω, facem accensam tollo, vel præfero. Aristot. de mundo, τῶν φρυκτωριῶν καὶ διαδοχὰς πυρσευόντων ἀλλήλοις.

Πυρσεύεται, face sublata prælucetur. Luc. de hist. scrib.

Πυρσεύοντες ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης. Metaphoricè apud Plut. ἡ δόξα dicitur πυρσεύεσθαι, i. elucere: vt ignes è specula prænuntij conspicuè tolluntur.

Πυρσόω, ῶ, ignes excito. Eur. initio Rhesi,

σοὶ στρατιᾶς: s. στρατὸς Ἀργείας.

Πυῤῥὸς, ὁ, rufus, rutilus. Plat. in Tim. πυῤῥὸν δὲ ξανθοῦ τε φαιοῦ κράσει γίγνεται. Φαιὸν δὲ, λευκοῦ τε καὶ μέλανος. Exponitur &, fuluus. (s. e. 5

Πυῤῥότης, ητος, ἡ, color rufus, rufitas. Aristot. de gen. an. lib.

Πυῤῥούλας, auis nomē à rufitate ei impositum, apud Aristot.

Πυῤῥάκης, rufus. Reg. l. 1. c. 16.

Πυῤῥίας, ου, ὁ, serpens quidam. nomen à rufo aut rubeo colore habens.

Πυῤῥιάω, rufus sum.

Πυῤῥίζω, idem, vel rufum colorem imitor.

Πύῤῥιχος, rufus. Theocr. idyll. 4. ¶ At πυῤῥίχη ὄρχησις, dicitur saltatio, à Pyrrho autore, de ea Athen. lib. 14. Plin. l. 7. c. 57. Hinc & πυῤῥιχιστὴς, pyrrhichius, apud Demetr. Phal. & Quint. l. 9. c. 4. Item πυῤῥιχίζω, pyrricham salto, seu armatus salto. Athen. l. 14. Ἀ... est πυῤῥιχιστὴς, pyrrhichæ saltator. Plut. in Alex.

Πυρσὸς, dicitur pro πυῤῥὸς, vt κόρση pro κόῤῥη. Aeolica dialecto. Eurip. πυρσ' ἔχουσι δέρματα.

Πυρσαίνω, rufū facio, seu rufo. Philostr. ep. 4. ... ... τὰ χείλη, καὶ τὴν παρειὰν γράφεις.

Πυρετὸς, ὁ, igneus calor, seu igneus æstus. Iliad. χ, φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι. item febris; sic dicta à calore igneo, vt Latinis à feruendo: de qua vide Galen. de different. febr. interdum κατ' ἀντίφρασιν sic appellatur rigor & horror, seu horridus rigor.

Πυρετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, febrilis: vel cum febrili calore iunctus: item febres excitans seu inuehens. Hippocrati idem etiam significat, quod θερμὸς, calidus.

Πυρέτιον, τὸ, febricula. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Πυρέσσω, febrio, febricito. Athen. l. 1. δι' ἀναδόσεις καὶ ταχέως πυρέττουσιν ἄνθρωποι, καὶ δὴ ἐγκαύσεις καὶ διαφθείρουσι. Scribitur & πυρεταίνω: in Hippiatr.

Πυρέσσω, seu πυρέττω, f. ξω, idem Plut. in præc. san. διὰ κόπους ... ἄνθρωποι, καὶ δι' ἐγκαύσεις καὶ διὰ περιψύξεις. Alex. Aphr. πυρέττειν πυρετόν. Significat & generaliter corporis aliquo dolore affligor, apud Eurip. in Cyclope, quum Silenus inquit, ὦ μυριοπλασι συγκεκομμένος πάλας.

Πυρεξία, ἡ, idem cum πυρετός.

Πυρεκτικὸς, febrilis. Gal. ad Glauc. 1.

Πυρὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex πῦρ.

Ἀμφίπυρος, ὁ καὶ ἡ, igni cinctus, quem ignis ambit. Sophocl. in Aiace.

Ἀναπυρόω, accendo, inflammo. Aristot. de mundo.

Ἄπυρος, ignis expers, igne carens: vt ἄπυρος οἶκος. Hesiod. in Erg. item qui igni non admouetur: vt λέβης ἄπυρος. Iliad. ψ. item ignem non expertus, non coctus, crudus: vt ἄπυρον μέλι, apud Luc. Exponitur &, mortuus. Hesych.

Ἀπύρωτος, igni nunquam admotus, ideóq; nouus: vt φιάλη ἀπύρωτος. Athen. l. 11. Ἀπύρωτοι à quibusdam etiam dicuntur carbunculi, ignem non sentientes. Plin. l. 37. c. 7.

Ἀποπυρίας, ου, ὁ, qui super carbonibus coquitur: vt ἀποπυρίας ἄρτος. Athen. lib. 3.

Ἀποπυρίδες, pisces quidam: apud eundem l. 8.

Ἀποπυρίζω, ex igne edo, seu edo ex igne captum. Hesych.

Ἀποπυρόω, idem cum πυρόω.

Ἀναπυρεύομαι, ignesco, ignitus fio, inflāmor. Aristot. de mundo.

Δεξίπυρος, ignem suscipiens vel excipiens. Eurip. in Supplic.

Διάπυρος, igne excandefactus: vel simpliciter, candefactus. Aristot. de mundo. Et metaph. feruidus, ardens, vehemens, acer. Plut. in Alcib. & aduersus Colot. Vnde τὸ διάπυρον, feruor seu ardor, vehementia. Dion. Long.

Διαπυρίζω, excandefacio.

Διαπυρόομαι, excandefio: seu accendor, inflammor. Et metaphoricè, exardesco.

Διαπυρόω, idem quod διαπυρίζω, incendo, inflammo: vnde apud Euripidem in Cyclope, Κακῶς γὰρ αὖ Τρῳάς γε διαπυρώσομεν.

Δίπυρος, qui recoquitur & secundos experitur ignes: vt δίπυροι ἄρτοι, apud Athen. l. 3. qui & διπυρίται dicuntur, apud Hippocr. Quidam interpr. panem nauticum. item duplici igne lucens: δίπυροι λαμπάδες, apud Aristoph. in Ran.

Ἐγχεσίπυρος, igneam hastam habens. Demetr. Phal.

Ἔκπυρος, qui igni supra modum efferbuit.

Ἐκπυρόω, idem quod διαπυρόω. Eurip. in Troad. αὐτῶν τ' ἐκπυρώσας ... Θεοῖσι θύεσαι.

Ἐκπυροῦμαι, inflammor, exardesco. Gal.

Ἐκπύρωσις, incensio, inflammatio. Athen. l. 14. Expon. & ardor quo aliqua inflammantur & exardescunt, apud Procl.

Decomp. παρεκπυροῦσθαι, interim ignescere.

Ἐπεκπυρόω, insuper accendo & inflammo.

Ἔμπυρος, igne vrens, ignem habens: vt ἔμπυρος τῶν τεχνῶν, apud Philostr. item, qui igni admouetur: vt ἔμπυρος σκεύη, apud Plat. de leg. Τὸ ἔμπυρον, s. ἱερεῖον, aut θῦμα, victima quæ crematur, Plutarch. de deo Socrat.

Ἐμπυρίζω, incendo, inflammo.

Ἐμπυρίζομαι, incendor, inflammor.

Ἐμπυρισμὸς, incensio, inflammatio.

Ἐμπυρόω, idem cum ἐμπυρίζω. Ἐμπυροῦμαι, idem cum ἐμπυρίζομαι, apud Diosc. l. 5. c. 132.

Ἐμπυρεύω, idem quod ἐμπυρόω.

Ἐμπυρεύματα, τὰ, carbones cineribus obruti ad accendendum ignem, quum opus est, relicti. Hesych.

Εὔπυρος, ignitu & excandefactu facilis.

Ζάπυρος, valde igneus. Æschyl. in Prom.

Ζώπυρον, suscitabulum ignis. seu reliquiæ ignis sopiti & cineribus obruti. Suid. & Hesych. Metaphoricè apud Plat. de leg. l. 3. ζώπυρα humani generis appellantur ij qui ex diluuio restant, & quasi igniculi ad suscitandū genus humanum. Ζώπυρα, τὰ, dicuntur etiam ea quæ suscitant ignem, vt folles. Suid. in qua significat. dicitur & ζωπύριον, Suid. & ζωπυρεῖς, Hesych. Ζώπυρος, est etiam herbæ nomen, quæ aliis κλινοπόδιον. Plin. l. 24. c. 15.

Ζωπυρέω, ignem sopitum & carbones cineribus obrutos suscitans accendo. Suid. Metaphoricè plerunque significat, bella, aut alia mala sopita suscito: teste eodem. Item re-

focillo, reficio, restauro vires propemodum morbo extinctas: apud eundem.

Decomp. Ἀναζωπυρέω, exuscito, redardescere facio. Et metaph. excito, ardorem animi reddo, recreo. Plut. in Pericl.

Ἀναζωπυροῦμαι, exuscitor, redardesco. Et metaph. excitor, ardorem seu vigorem animi recupero. Xen. Hell. 5.

Ἐκζωπυρέω, excito, exuscito propriè de igne sopito, metaph. de aliis rebus. vt ἐκζωπυρεῖν πόλεμον, apud Plut. Ἐκζωπύρησις, ἡ, exuscitatio, seu accensio: vt αἰθέρας ἐκζωπύρησις, apud eundem in symp. sept. sap.

Ἡμίπυρος, semiustus, semiardens. Aristot. de mundo.

Θεόπυρος, à Deo ardens, cœlitùs accensus: vt φλογὶ θεοπύρῳ, apud Eurip. in Electra.

Κάπυρος, (comp. ex κάειν & πυρῶ, teste Eustath.) torridus, aridus, adustus. vt Καπυρὰ χεῖται, apud Theocr. idyll. 5.

Καπυρία, & καπυρίδια, placentarum genus, apud Athen. l. 3.

Κατάπυρος, ignitus, igni excandefactus. Et metaph. ardentissimus, feruentissimus. Suid.

Λαμπυρὶς, ίδος, ἡ, lampyris, noctiluca insecti genus. Plin. lib. 11. cap. 28. & lib. 18. c. 26.

Λαμπυρίζω, lampyridem refero, cicindelæ instar luceo. Diosc. lib. 5. c. 99. & 119.

Λειπυρίας πυρετὸς, febris continua in qua simul externa frigent, interna vruntur: sic dicta ἀπὸ τοῦ λείπειν τὸ πυρῶδες, ἤτοι θέρμης. Actuar. l. 2. περὶ διαγνώσ. πυρετῶν.

Ξηροπυρία, ἡ, balneum siccum, in quo quis tantùm desudat, non etiam aqua abluitur. schol. Nic.

Συμπυρόω, simul incendo, seu simul comburo, aut igne torreo. Eurip. in Cyclope: εἰ δὲ τοὺς λιλημμένους, Σὺ συμπυρώσας, δαῖτ' ἀναλώσεις πικρὰν, Πῶς τρίψεται τις; Idem in Rheso, συμπυρώσαι μυρίων πεδων χλιδὴν.

Ὑπέρπυρος, supra modum igni excalfactus, valde calidus.

Ψευδόπυρα, τὰ, fictitij & ementiti ignes. Suid. Sic & prouerbialiter dicuntur inania terriculamenta & minæ: aut quum arte ostenditur aliquod periculum, quod re ipsa non est. Erasmus in Chiliad.

Composita ex πυρσὸς, fax, &c.

Διαπυρσεύω, idem cum πυρσεύω. Plut. in Demetr.

Ἐκπυρσεύω, igni luceo ex aliquo loco.

Composita ex πυῤῥός.

Ἔμπυῤῥος, rufus, ruber. Diosc. l. 3. c. 19.

Ἐπίπυῤῥος, ad rufum colorem inclinans. Aristot.

Ἡμίπυῤῥος, semirufus.

Κατάπυῤῥος, valde rufus. Diosc. l. 2. c. 84.

Ὑπόπυῤῥος, subrufus. Gal. ad Glauc. l. 1. Diosc. l. 2. c. 2 & 3.

Ὑποπυῤῥίζω, subrufus sum. Diosc. l. 2. c. 176.

Composita ex πυρετός.

Ἀπύρετος, qui sine febri est, febri carens. Athen. l. 2. & Hippocr. aphor. l. 4.

Ληξιπύρετος, faciens cessare febrem, Nic. Myreps.

Ῥιγοπύρετος, febris dicitur in qua ægrotus simul febricitat & riget, eodem tempore in toto corpore vtrunque sentiens affectum. Gal. de diff. feb. l. 2. c. 6.

Πυραμὶς, vide in πῦρ & πυρίς. Πυραμοῦς, in πυρός.

ΠΥ'ΡΓΟΣ, ου, ὁ, turris. (* dicta à πῦρ: aut quòd plerunque acuminata sit figura instar flammæ, aut quod fulgureis ignibus feriri soleat.) Od. ζ, ἣν περὶ πύργος Ὑψηλός. Il. ε, πόλις πύργοις ἀραρυῖα. Xen. Hell. 6, καθιδόντες ἀπὸ τῶν πύργων. Pro muro accipi tradit Etym. Il. γ, Οἱ δ' ὡς οὖν εἴδον Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν. Et pro parte quadam muri. Il. μ, Τοῦ γὰρ ἐπὶ πύργον ἴσαν. ¶ Apud Latinos accipitur pro alueolo, in quo tesseræ ante iactum agitantur: vt apud Horat. Mitteret in Pyrgum talos. ¶ Est & bellicum instrumentum. Hesych. ¶ Sic & dicitur acies militaris quadrangulari forma disposita in modum turris, constans ex viris sexcentis & sexaginta, teste Eust. qui & sic vsurpari tradit, Il. μ, πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν. Et Il. δ, ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν, Τρώων ὁρμήσειε, καὶ ἄρξειεν πολέμοιο. ¶ Metaphoricè πύργος is dicitur, qui aliorum est præsidium & refugium: vnde apud Hom. τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο. Et apud Eurip. in Med. ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ. ¶ Pro parte etiam nauis accipi, testatur Etym.

Πυργίτης στρουθὸς, passer in turribus degens. Halen. ὑγιειν. l. 6.

Πυργίον, & πυργίσκος, turricula. Poll. l. 1. πυργίσκος exp. etiam arca turrita, apud Suid.

Πυργηδὸν, in modum turris. Il. μ. ...

Πυργόω, turri instruo & munio. Od. λ, Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο, πύργωσάν τ'. Item metaph. in altum tollo, euecho in turris altitudinem, amplifico. Aristoph. in Ran. ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνά. Eurip. in Heracl. πῶς γὰρ οὗτος κηρύξει νόμους. Διὰ σ' ἀπυργωθεὶς γιγνομένων. Et velut turri munio. Nonn.

Πυργοῦμαι, turri instruor: vnde πυργωθεὶς ἐλέφας. Epigr. l. 1.

Πύργωμα, τὸ, turris. Eurip. in Phœn.

Πυργωτὸς, turritus. Athen. l. 5.

Composita.

Α᾽πύργος, ὁ ὄν, qui turri oppositus & comparari potest altitudine: vt ἐπίπεδος ἀπὸ πύργου, Eurip. in Bacch.

Ἄπυργος, turres non habens, turribus non munitus. Eurip.

Α᾽πύργους, idem. Od. λ.

Ε᾽υπύργους, ipse rem turribus ornatus. Eurip. in Herc. fur.

Εὔπυργος, pulcras turres habens, seu bonis turribus munitus: vt εὔπυργος πόλις, Hesiod. in Alp.

Καλλιπύργος, idem: vt καλλίπυργον ἄστυ, Eurip. in Bacch. Exponitur & sublimis, apud Aristoph.

Καλλιπύργους, pro eodem: apud eundem Eur. ibidem. (nes.

Μεσοπύργιον, τὸ, muri ea pars quæ inter duas turres media est. Sy-

Μεσόπυργον, spatium quod inter duas turres est: idem ferè cum μεσοπυργίοις. Thuc. l. 3.

Πολύπυργος, multis turribus munitus. Hom. hymn. 1. in Apoll.

Ὑψίπυργος, altis turribus insignis. Eurip. in Troad.

πυρετὸς, &c. πυρώδης, vide in πῦρ.

ΠΥΡΗ᾽Ν, λῖν. ὁ, nucleus: quod in pomo ligneum osseúmve est. Dioscor. lib. 1. cap. 132. τὸ ὀξέως ῥέον ὁ πυρὴν. Theophr. (de mespilorum quodam genere) φέρει τὸ μῆκος πυρὴν λαπήσιον καὶ πυρῶδες ἔχοντα μακρώτερον. Apud Galen. τὰ κύτια. lib. 6. σφόδρα εὐπυρήνους nuclei nucis pineæ, πυρῆνες dicuntur. Apud eundem aliorum quoque segmenta sic appellari traduntur. Vuis etiam πυρῆνες tribuuntur, apud Aristot. probl. sect. 2. probl. 24. Item piscibus. ¶ πυρὴν dicitur etiam specilli pars altera minor, in nuclei modum rotunda. ¶ Apud Hipp. granum significat & de thure dicitur, teste Galen. in eius lex. ¶ Est & gemmæ nomen. Plin. l. 37. c. 11.

πυρηνώδης, ες Ὁ. ὁ καὶ ἡ, ligno sus, qui interiore ligno multo est, Theophr. hist. pl. lib. 2. c. 8.

πυρήνιος, ος. ὁ, idem cum πυρηνώδης. Hesych. Exponitur etiam, granum & de thure dicitur. Gal. apud Hippocr.

πυρηνώδης, idem cum πυρηνώδης. Item nucleo similis. Arist. hist. an. lib. 6.

Composita.

Α᾽πύρηνος, ὁ ἡ, ligno seu osse carens, nucleum non habens: vt κεφάλαι ἀπύρηνοι. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. Item spinis carens: de piscibus dictum. Athen. lib. 7.

Α᾽πύρηνος, idem: vt ἀπύρηνος ῥόα. Philostr. ep. 10.

Δίπύρηνος, duos nucleos habens, qui interiore ligno geminoe est Et τὸ διπύρηνον, instrumentum chirurgicum, i. specillum duas cuspides habens. Gal. de alim. l. 2.

Ε᾽κπυρηνίζω, enucleo, seu educo veluti nucleum. Alex. Aphr. probl. lib. 1. [l. 2. c. 8.

Μελανοπύρηνος, mollem nucleum habens. Theophr. hist. plant.

πυρία, πυρίασις, vide in πῦρ.

ΠΥΡΟΣ, ὁ. triticum, frumentum. Il. υ. τοῦ πυρὸς ἀποτίνουσι μεδέοντα πυροῦ ἴδησιν. Od. τ. φέρων ὁ γαῖα μέλαινα πυρὸν καὶ ἡδὺν κρῖ. Plut. in Pericl. πυροῦ μέδιμνοι πεντήκοντα μυρίοι. * Πυρὸς πυρὸς dicitur ἡ ἐκ σπερμάτων ἐξ ἀμφοῖν ἐπιγένεσις. Etym. Diuersum panis genus esse à πυρίτης docet Iatrocles in lib. de placentis, este Athen. ibidem ¶ πυρομάδες, apud Ægyptios etiam dicuntur regia granaria, à Ioseph o ædificata, teste Etymol.

πυρὸς, ἴδος. ἡ, sporta, corbis. Hesych. exp. τὴ τῶ πυροῦ ἄγγος, itidemque Etym. deriuat à πυρὸς, quasi πυρὸς, pleonasmo τῶ ο. Vtitur comicus quidam apud Athen. l. 10. Matth. c. 15. & Luc. 22. Ap. c. 9.

πυρίδιον, τὸ, sportula, corbula. Aristoph. in Achara.

πυρίδιον, idem quod πυρὸς. Poll. l. 7. c. 30.

Composita.

Αἰγίπυρος, ὁ, q. d. capræ triticum: herbæ nomen, de qua Theophr. hist. pl. lib. 2. c. 9 Theocr. idyll. 4. Sic dici putatur quòd capræ eius ossa gaudeant. Exponitur etiam, rufus, apud schol. Aristoph. quoniam ægipytus herba florem habet rubeum, teste Demetrio.

Ἀκύπυρος ἄγγος, & ἀκροπύριον. υ, ὁ, panis cui nil furfuris ademptum est. Gal. de alim. l. 2. Athen. l. 3.

Ἀλέπυρον, τὸ genus cerasi, seu fructus cerasio similis. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 2. 3. Sic etiam dicitur à quibusdam lichospermon. Plin. lib. 27. c. 11.

Ζείπυρος, teste Dioscor. vocatur in Bithynia zea triticique mixta species. Quidam exp. genus frumenti mediæ inter zeam & triticum naturæ. Scribitur & ζειόπυρος.

Ἱππόπυρος, herba est quæ & phalangites: eam Dioscor. l. 4. c. 131.

Λεπτόπυρος Hippocr. τὸ λεπτόπυρον, thiam nominauit, quasi leporis triticum. Eadem dicitur & ὁ λαγώπυρος apud eundem in lib. de vlc.

Μαλάπυρος, herbæ nomen, in quâ triticum degenerat: de qua Theophr. hist. pl. l. 8. c. 5. Gal. de aim. l. 1. c. vlt. Sic etiam à nonnullis dicitur μιαγρος, teste Dioscor. l. 4. c. 17.

Ζευγοπύρης ἄγγος, idem qui & αὐτόπυρος. Athen. l. 3.

Ὀλιγόπυρος, ὁ ἡ, parum tritici ferens. Theophr. de caus. plant. l. 1. 4. c. 12.

Ὁλόπυρος, triticum integrum, seu quod integrum coctum est Athen. l. 9.

Ὀμόπυρος. tritico similis Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 6.

Πολύπυρος, multum triticum ferens, tritico abundans. Od. ξ. & Φιλόπυρος, amans tritici.

πυρίτης, πυρόεις, πυρώδης, πυρώδις, πυρώτης, vide in πῦρ.

πυρὸς, vide in πῦρ in Ο᾽ς. πύρωσις, πύρωτις in πυρόω.

πυρῶσα, vide πατάσσω in πάσσαλος. πυροῦν in πῖνος.

ΠΥΤΙ᾽ΝΗ, ης, ἡ. Hesychio lagæna vini vimine obducta. Suid. dicit esse è furculis nexum vasculum. Est & nomen comœdiæ Cratini, apud Aristoph.

πυτίνιος, vt apud Suid. Diitrephes quidam dicitur πυτίνης ἐκ πυτίνης, quod οἱ πυτίναι πλοκῆς dicatus esset, & inde veluti ab quibus emeretur, sumpsisset.

πυτώδης, πύωσις, vide πύος in πῦον. πύω & πύωσις in Ο᾽ς.

Π Ω᾽Γ Ω Ν, ονος. ὁ, barba. (* dicta quasi πῖων à præ- med. πίσσηρα verbi πίσσω. πίσσει γὰρ ὁ ἀλυπὸς σημάτων. inquit Apollodorus apud Etymologum: aut quoniam est πίσσης ἡ ὑδρὸς ἥπατος, inquit Etymol.) Theocr. idyll. 10. Ω᾽μοι πώγωνα ἀλλήκτως αὐάφυσας. Plut. de discern. adulat. ab an πώγων πᾶσιν ἀφύεται. Tribuitur & aliis animantibus: vt ταῖς κορώναις pitee quodam, apud Athen. lib. 8. Sic & autumnis innascuntur. Aristot. Athen. l. 14. Dicitur & de inanimis: vt φλογὸς πώγων. Summa quæ sparsim erumpens in conum acuitur. Actius: πώγωνα etiam à poë is cuspides dici testatur Poll. lib. 2.

πωγωνίας, ου. ὁ, barbatus: vt πωγωνίαν ἀσκήσας. Plin. l. 2. c. 25. Exponitur & substantiuè, magna barba. Suid.

πωγωνίτης, Ionicè pro πωγωνίας. & πωγώνης, barbatus, Iouis epith. Etym. & Suid.

Composita.

Α᾽πώγωνος, ὁ ἡ, imberbis.

Δασυπώγων, densam & hispidam seu hirsutam habens barbam. Aristoph. in Thesmoph.

Ε᾽κπώγων, cui barba excreuit, barbatus.

Λεπτοπωγωνία, ἡ, quum barba aliquis destituitur, quam barbam quis non habet. Etym. ex Cratete.

Μακροπώγων, cui promissa seu prolixa barba est.

Μυσπώγων, ος or barbæ. Sic & inscribitur quidam Iulian. apost. τὴν τῶν Δαφνικῶν λοιδορίαν in Antiochenos.

πολυπώγων, multum barbæ habens.

προπώγων, anterior barba quæ progerminat ante inferiorem: prima barba. Poll. l. 2.

σπανιοπώγων, cui rara barba est. Idem ibidem ex Ioncregico.

σφηνοπώγων, cuius barba cunei figuram repræsentat: vel cui barba velut cuneo diffissa est, & bisulea.

Τραγοπώγων, hircinam barbam habens: nomen herbæ, quæ & τραγοπώγων, de qua Dioscor. l. 2. c. 173.

Χαλκοπώγων. cui est ænea barba. Plut.

ΠΩΛΕ᾽Ω, ῶ, vendo, venundo. Arist. Polit. 2. οὐ δοκοῦσι πράττειν ὀρθῶς οἱ πωλοῦντες μὴ φανερῶς ἀπογράφοντες τὰ πιπρασκόμενα. Dem. pro cor. πωλοῦσι γὰρ Φιλίππου τὰ τοιαῦτα. * Secundum quosdam sic à πῶλος, vt & οἰνέω, ab οἶνος & ἄρνυμι: ab ἄγω: quòd in percipiendo veterum diuitiæ & commercia consisterent. ¶ Item vertere: de qua sign. vide in πάλαι.

Πωλάρμη, vendor. Athen. l. 3. πωλάτης ὠνὸς ζυγίου.

πώλαρμος, ὁ, id quod venditur seu venum exponitur, res venalis. Xen.

πώλασις, εως. ἡ, venditio. Idem.

πωλητὴς, οῦ. ὁ, venditor. Athenis erat magistratus cui commissa erat elocatio vectigalium, metallorum, auctionum, quique functiones publicas elocabat. Poll. l. 8. & Harpocr. πωλητήριον, τὸ, locus vbi res venales exponuntur: forum. Lucian. Sic & Athenis dicebatur locus vbi confidebant magistratus qui disebantur πωληταί: Harpocr.

πώλησις, venditio, idem Harpocr. ex Hyperide.

πώλητὴς, venditor. Suid. ex Aristoph.

Composita: ac primùm cum præpositione,

Ἀναπωλῶ, ursus vendo, reuendo. Poll. l. 7. c. 2.

Διαπωλῶ, diuendo.

Ἐκπωλῶ, vendo.

Ἐμπωλῶ, vendo in aliquo loco.

Ἐμπώλημα, idem quod πώλημα. Xen.

Ἐμπώλησις, & ἐμπωλητὴς, ἡ, vendicio. Poll. l. 3. c. 25. & l. 7. c. 2.

Ἐμπωλικὸς, idem cum ἐμπολικὸς, item comparo mihi, alicunde emo. Aristoph. in Pace. ἀλλ᾽ ὑδεὶς ἐμπωλικὸς ἐμοὶ γε. Item comparo, acquiro, i. lucror. Luc. ἐδ᾽ ὁδεὶς ἐμπωλικὸς ἐμοὶ γε ἐμπολήσας. Item etiam, mortem sibi accersere, apud Soph. in Aiace.

Ἐμπώλησις, idem ac acquiro, &c. Od. ο, βίοτον πολὺν ἐμπολέοντο. Ἐμπώλητὸς, id quod sibi aliquis emit & comparauit.

Ἐμπωλητὴς, idem. Aristoph. in Acharn. & Eurip. in Cycl. Exponitur & lucrum ex negotiatione partum.

Ἐμπωλητὴς, dicitur Mercurius præses negotiationis. Aristoph. in Plut. & in Acharn.

Ἐμπωλὶς, negotiator. Epigr.

Ἐμπώλης, negotiator: vt apud Eust. κεχεδηνότ᾽, ἐμπολᾶτ᾽.

Διεμπ. Ἀπεμπολῶ, seu ἀπεμπολέω, vendo, venundo: vnde Hesych. ἀπεμπολᾶ. exp. πιπράσκει. Et Eurip. in Cycl. Τὰς δ᾽ ἄρκτους ἀπεμπολῶ σοι· οἵτιν᾽ ὠκύδρῳ Ἀπεμπόλα τε, &c. Luc. ἀπεμπολᾶσι τὰ βιβλία, ἐμὲ δ᾽ ἀπεμπόλα τε, ἐμὲ δ᾽ ὠθεῖ. Exponitur etiam, vt eum rapio abduco seu rapio, apud Eurip. in Iph. Taur. Τίν᾽, ὦ ξέν᾽, ἐκπέπλευκε χθονός. Ἀπεμπολᾷς, venditio, nundinatio. Hippocr. Ἀπεμπολητὴς, venditor, seu qui lucrum ex venditionibus facit, interdum. Ἀπεμπολὴ. idem cum ἀπεμπόλησις. Suid. Exponitur etiam, negotiatio. Hesych. & Suid.

Ἀπεμπολὸς, cocmo, mercor. Aristoph. in Acharn. ἐμπορίαν γοῦν ἀπεμπολᾶν, expon. &, diuendo, seu vendo: apud Eurip. in Bacch. ἕως δ᾽ ὁδὸς ἦγεν πόδας, Κωκυτὸν σωμιξόμενος, ἢ ἀπεμπολήσομεν, &c.

Ἐπωνέω. vendo.

Ἐμπολεύω, qui circa ἐμπόριον mercaturam exercet. Hesych.

Ἐμπολεῖα, insuper & præter alia emo seu compare. Metaphor. apud Eur. in Med. Γάμους παρεπεμπόλευσε γ᾽ ἀλλοίους πόσει.

Ἐμπολεῖον, institoris munere fungor. Plat. de leg. lib. 12. ἐμπολεύσειν.

Ἐμπολικὸς, ἡ, institor venditoris, venditator, qui res minoris emptas pluris postea vendit: propola. Aristoph.

Composita sine præpositione.

Ἀγορανομέω, hamorum venditor. Poll. l. 7. c. 30.

Ἁλφιτοπώλης, ἡ, salis venditio: ius & potestas salis vendendi. Aristot. Oecon. 2. [l. 7.

Ἀλεκτορίδων, ὁ, seu ἀλεκτρυονίδων, gallinarum venditor. Poll.

Ἀλεκτρυονοπώλης, seu ἀλεκτρυονοπωλητήριον, apud eundem. Phryn. locus vbi gallinæ venduntur.

Ἀλλαντοπώλης, lucanicarum venditor vel farciminum. Sumitur & pro illi atque abiectæ sortis homine.

Ἀλλαντοπώλιον, farcimina vel lucanicas vendo, lucanicarum venditor.

Ἁλουργοπώλης, venditor purpuræ. Aristot. in Mech. [ficina.

Ἁλουργεῖον, locus vbi purpura venditur. Ité purpuraria of-

Ἁλουργοπωλὶς, ἡ, ἰδος, purpuræ venditoria ars, quæ & πορφυρικὴ. id. ex Itaco.

Ἀλφιτοπώλης, farinæ seu farinarum venditor. Ἀλφιτοπῶλις, farinæ venditrix.

Ἀποδόκη, fores vendo. Hesych.

Ἀνθρακοπώλης, qui carbones vendit, carbonarius. Poll. l. 7.

Ἀργυροπράτης, pecunia numerata vendo. Polyb. l. 3.

Ἀρτοπώλης, qui panem vendit. Poll. l. 7. c. 5. Ἀρτοπῶλις, id ὁ, ἡ, quæ panem vendit. Aristoph. in Ran.

Ἀρτοπωλεῖον, locus in quo venduntur panes. Poll. ibidem. At Athenæus dicitur esse pistrinum Suid.

Ἀρτοπωλεῖν, panem vendere. Poll. ibidem.

Ἀρτοπώλιον, quæ per se vendit. i. qui nō vendit ab alio empta, schol. Aristoph.

Ἀρτοπώλιον, qui acus vendit. Poll. l. 7. c. 30. Βελονοπώλης, ὁ, ἡ, quæ acus vendit. Idem ibidem ex Hermippo.

Βιβλιοπώλης, librorum venditor, bibliopola: apud Aristomenem, teste Poll. l. 7. c. 30.

Βοτανοπώλης, coriarius, qui coria vendit. schol. Aristoph.

Γερουσιοπώλης, scrutorum venditor, scrutarius. Fust. ex Ael. Dionys.

Γερουσιοπώλις, scrutorum venditrix. Poll. l. 7. c. 30. ex Cratino.

Γλαυκοπώλης, scruta vendo. Idem ibidem ex Hermippo.

Γλαυκοπώλιον, quod γλαυκοπώλης.

Γραμματοπώλης, qui venditat τὰ γεγραμμένα. Athen. l. 14. ex Aristoph.

Δελτοπώλης, coleī venditor. Poll. l. 7. c. 30.

Δημοπώλιον, locus vbi oleum venditur.

Δηλητήριον, qui vendit quæ ad sepulturam seu sepulturæ ornamentum: libitinarius. Vlpian.

Δηλητήριος, venditor seu lanarium. Poll. l. 7. c. 9.

Ἐριοπώλιον, locus in quo lana venditur, emptorium lanæ.

Ἐριοπώλης, lanam vendo, sum lanæ venditor. Poll. ibidem.

Ἐριοπωλικῶς, more eorum qui lanam vendunt: i. dolosè quoniam illi eam humectant, vt pondus augeant. Suid.

Ἐφθοπώλης, qui cocta siue elixa vendit. Hesych.

Ἐφθοπώλιον, vel ἐφθοπωλεῖον, locus vbi cocta siue elixa venduntur. Athen. l. 3.

Ζωοπώλης, qui sacra animalia vendit. & locus vbi id fit, ζωόπωλιον.

Θεατροπώλης, qui ex theatris locandis quæstum facit. Aristoph.

Θερμοπώλης, qui calida cibaria vendit.

Θερμοπώλιον, locus ibi calida cibaria veneunt.

Ἱματιοπώλης, vestium venditor, vestiarius. Poll. l. 7. c. 18.

Ἱματιοπώλια ἀγορᾶ, forum in quo vestes venduntur. ibidem.

Ἱππόπωλης, equorum venditor, qui equos venditat.

Καδοπώλης, caricarum venditor, qui caricas venditat. Poll. 8. ex Ile. cer. Comico. Καδοπῶλις, caricarum venditrix, quæ caricas venditat. (7. c. 30.

Κρεοπώλης, placentarum venditor, quæ ἴτρεαι dicuntur. Poll. lib.

Ἰχθυοπώλης, piscium venditor, piscarius. Athen. l. 6.

Ἰχθυοπώλαινα, ἡ, piscium venditrix. Idem l. 14.

Ἰχθυοπωλεῖον, piscaria, i. forum piscarium. Plut. Symp. 4. Scribitur & ἰχθυοπώλιον, apud eundem.

Καυλοπώλης, qui caules vendicat. Poll. l. 7. c. 30.

Κεραμοπώλης, fictilium venditor. Idem ibidem.

Κεραμοπωλεῖον, fictilia vendo, aut regulas vendo. Poll. ex Alexide. [Dinarcho.

Κεραμοπωλεῖον, locus vbi fictilia venduntur. Idem ibidem ex

Κοιλιοπώλης, qui ventres seu omasa vendit. Aristoph.

Κρεωπώλης, qui carnes vendit, carnium venditor: lanius. Poll. lib. 6. (Rom.

Κρεωπώλιον, macellum, laniena, seu laniarium. Plur. in probl.

Κρεωπωλικὸς, ad lanium seu carnium venditorem pertinens: vt κρεωπωλικὴ τεχνίτις. Plut. Symp. 2. Probl. 10.

Κρεωπώλιον, carnes vendo. Poll. lib. 6. c. 7. (pist. 52.

Κρηπιδοπώλης, crepidarum seu crepidularum venditor. Synes. ep.

Κεφαλιοπώλης, cæparum venditor, Poll. l. 7. c. 30.

Κωδωνοφαλαροπώλης, qui nolas seu tintinnabula equorum phaleris adjicit. Aristoph. in Ran.

Κτεισοπώλης, qui pectines vendit. Poll. l. 7. c. 30.

Λαφυγοπώλης, spoliorum venditor, qui exuuias diuendit. Xen. in Lac. Pol. A Plut. sic dicitur etiam qui captiuos vendit.

Λαφυγοπώλιον, spolia vendo. Cum accus. exp. etiam, exuuias alicui detractas vendo: vel sub hasta diuendo, auctionor. Poly. l. 5. Λαφυγοπώλησε πᾶσαν τὴν λείαν. Athen. Λαφυγοπώλησε τὰ ὑποζύγια.

Λαφυγοπωλεῖα, officina diuidendis spolijs. Polyb. l. 4.

Λαχανοπώλης, olerum venditor. Poll. lib. 7. cap. 10.

Λαχανοπώλις, ἡ, olerum venditrix. ibidē. Pro eodem dicitur & Λαχανοπωλήτρια, apud eundem.

Ἀσκιδοπώλης, qui vitellos vel pisa vendit. Et synecdochicè, quæ oua aut legumina vendit. Ἀσκιδοπώλις, ἡ, quæ ciusmodi venditat. Aristoph. in Plut.

Ληκυθοπώλης, lecythorum venditor, qui ampullas olearias, seu vng. entarias vendit. Poll. l. 7. c. 30.

Λιβανοπώλης, qui thus vendit Idem ibidem.

Λιβανοπώλης, idem Athen. l. 14.

Λιβανοβοπωλίον, thus vendo. Poll. ex Aristoph.

Λοφοπωλίον, galearū crista vendo. Idem l. 7. c. 30. ex eodem Aristoph. Exponitur etiam, ἐπισοῦν: solebant enim qui galeas cristarū vendebant, eas capiti suo impositas crebro nutu concutere vt non corrosas esse ostenderent. Hesych. & Suid.

Μαχαιροπώλης, cultorum venditor seu gladiorum Poll. l. 7. c. 30.

Μαχαιροπωλεῖον, locus in quo gladij vēduntur. Idem ibidem.

Μελιβοπώλης, venditor mellis. Aristoph. Μελιτόπωλις, venditrix mellis. Poll.

Μελιβοπώλιον, mel vendo. Idem l. 7. c. 30.

Μιγμοβοπώλης, qui medicamētorū misturas vēdit. Gal. ap. Hippocr.

Μυροπώλης, qui solus vendit. [l. 7.

Μυροπωλία & μυροπώλιον, priuilegium & ius quum aliquis solus merces aliquas diuendit: monopolium. Aristot. Polit. l. 1. Poll. ex Hyper. (Strab.

Μυροπώλιον, solus vendo quippiam, monopolij ius obtineo.

Μυροπώλης, vnguentorum venditor: vnguentarius. Athen. lib. 13. Et εἰ μυροπώλιδες, vnguentorum venditrices, vnguentariæ. Aristoph.

Μυροπωλεῖον, vnguenta vendo: apud eundem.

Μυροπωλεῖον, siue μυροπώλιον, locus vbi vnguenta venduntur: officina vnguentaria apud Aristoph. & Suid.

Νομισματοπώλης, q. d. numismatum aut monetæ venditor. Poll. lib. 7. cap. 30. (Platonē

Νομισματοβοπωλικὴ, q. d. ars vendendi numisma. Idem ibidem ex

Οἰνοπώλης, vini vendi or, vinarius.

Οἰνοπώλιον, vinum vendo. Aristot. de mirab. audit.

Οἰνοπώλιον, taberna vinaria, locus vbi vinum venditur.

Ὀξοπώλης, aceti venditor. Poll. l. 7. c. 30.

Ὀρεωπώλης, mulorum venditor. Suid.

Ὀρνιθοπώλης, qui aues vendit. Poll. l. 9.

Ὀστρακοπώλης, qui coturnices vendit. Idem l. 7. c. 30.

Ὀψαρτοπώλης

Ο'ψωπώλης, leguminum venditor. Fœm. ὀψωπώλις.
Ο'ψωνάλης, opsonatorium venditor, cupedinarius. Ο'ψώπωλις, ἡ, opsonatorium venditrix.
Ο'ψωπώλιον & ὀψωπώλιε, locus in quo veniunt opsonia, popina. apud Suid. & Athen. l. 1.
πωλίμπωλ-, qui reuendit aliquid, qui emit vt reuendat. Poll.
πωλοπώλης, qui omnis generis res venales vendit. Idem l. 7. c. 3.
πωντοπώλης, qui omnis generis rerum venditio. idem cum πωλοπώλης. [πάντα πωλοῦσι. m ibidem ex Archipp.
πωντοπωλεῖον, locus vbi omnis generis res veneunt: forum publicum. idem ibidem.
ῥοδοπώλης, qui tabulas seu asseres vendit. Poll. l. 7. c. 30.
πορφυροπώλης, quæ purpuras vendit, (intelligendo de conchis) vel quæ purpuram vendit, i. lanam aut vestem purpuream Act. Ap. 16.
πορφυροπωλική, ἡ τέχνη, scientia vendendi purpuras. Suid.
σκευοπώλης, supellectilium vendendarum venditor. Chrysost.
Σ'ιτοπώλης, radicum venditor. Poll.
σπυροπώλης, frumenti venditor. Poll.
πυροπωλεῖον, triticum vendo. Dem.
Ῥαπτοπώλης, qui merces illas vendit, quæ propriè vocantur ῥάπτα aut qui varias merces eas quæ minutas & parui pretij vendit, [crias merces. ferutarius Hesych.
Ῥαπτοπωλία, vendo merces quæ ῥάπτα dicuntur: vel vendo vasculas, ferri venditor. Poll.
σιδηροπώλης, ferri venditor. Poll.
σιλφιοπώλης, qui laserpitium vendit. Poll. loco citato.
σιτοπώλης, venditor frumenti: frumentarius. Arist.
σκευοδικοπώλης, dictus fuit Euripides, quòd eius mater oleris syluestris, quod σκαάνδιξ dicitur, venditrix esset.
σκόροδοπώλης, qui vaia vtensilia vendit. Poll. ibidem.
σκυρτοπώλης, alliorum venditor: apud eundem.
σπυρτοπώλης, qui spartū vendit, vel spartea texta, Poll. l. 7. c. 30.
στεμματοπώλης, venditor στεμμάτων, veterum & tritarum vestes vendens: vel simpliciter vestium venditor. Idem lib. 7 c. 18. Et στεμματοπώλις ἀγορά, idem quod ἱματιοπώλις ἀγορά, teste eodem.
στεμματοπώλης, feminum veneitor. Poll. loco citato.
στεφανοπώλης, coronarum venditor. Sui. στεφανόπωλις, coronarum venditrix, mulier quæ corollas & serta vendirat. Plut. Symp 3. Probl. 4. Eadem dicitur & στεφανοπλόκος, apud Poll. lib. 7.
στυπτοπώλης, stupæ venditor, venditor vestium stupearum Aristoph. in Equit.
συρμαιοπώλης, qui raphani id genus vendit, quod συρμαία dicitur. Poll. l. 7. c. 30. ex Aristoph. Danaid.
χοινοπώλης, iunceatum restium venditor: vel simpl. qui funes aut restes vendit. [Symp. 2.
Ταριχοπώλης, qui salsamenta venditat, salsamentarius. Plutarc.
Ταριχοπωλεῖον, sum salsamentari is, salsamenta vendito. Luc. Ταριχοπωλοῦντες τὸν Νεῖλον.
Τιμιοπώλης, quidam interpr. qui pretio vendit. Alij exp. pollinctor. propriè significat, rerum pretiosarum venditor. Poll. l. 7. c. 30. ex Phrynicho.
Τυροπώλης, caseorum venditor, idem ibidem.
Τυροπώλιον. ῶ, caseos vendo. Item pondero & examino, more eorum qui caseos venditant. nam ad pondus diuendebatur caseus. Aristoph. in Ran.
Φαρμακοπώλης, medicamentorum & pigmentorum venditor: pharmacopola. Poll. l. 7. c. 30.
Φαρμακοπωλεῖον, medicamenta vendo, sum pharmacopola. Athen. & Diog. Laert.
Χαλκοπώλης, qui æs vendit. Poll. l. 7. c. vlt.
Χοιροπώλης, porcorum venditor: qui porculos venditat. Aristoph. in Acharn
Χοιροπώλιον, porcum seu porcos vendo. Dicitur & fœmina χοιροπώλις, quum porcum suum quæstui habet, cuiuis eum prostituens: nam χοῖρος pro pudendo muliebri apud Corinthios vsurpari docet Suid.
Χορδοπώλης, chordarum venditor. Poll. l. 7. ex Critia.
Χυτροπώλης, ollarum seu cacabarum venditor. Fœm. χυτροπώλις. [um venditrix. Poll. l. 7. c. vlt.
Χυτροπώλιον, locus in quo ollæ veenduntur: apud Hesych. Pro quo χυτροπωλεῖον, apud eundem. Poll.
Ω'ὀπωλις, vide in ex ouorum, ichol. Aristoph.

ΠΩ'ΛΟΣ. ῶ, ὁ, pullus, pierunque pullus equinus, equulus. siue teneræ siue adultæ ætatis. Il. υ. Οὐλίεις πώλοισιν ἀγαλλόμενα ἑὸν ἦθος Xen. de re eq. ἐν ἀδυμήτοις πώλοις. Dicitur etiam de pullo asini, Matth. 21. & de pullo elephātis, Aristot. l. 9. an. c. 1. ¶ Πῶλοι Metaph. dicuntur etiam pueri & puellæ. Eur. in Hecub. πῶλοι ἀφίλεως σὼν δόμοις μοχθῶν. Nicand. in Alexiph. σὺ γεγῶτα γάλακτος Θηλυτέρης πώλοισι μέτ' ὀπίσσω. Apud Athen. lib. 13. Φερένικος πῶλοι dicuntur meretrices iuuenes.
πωλικός. ἡ, ὸν, pullinus. Luc. in Zeux. ἐκ τῶ ἵππου θηλάζει ἐς τὸ πωλικὸν τοῦ τοῦ τον, more pullorum. Apud Soph. πωλικὴ ἅπαξ, rheda seu vehiculum quod pulli trahunt.
πωλίον, ῦ, τὸ, paruus pullus, tenellus pullus seu equuleus. Aristoph. ¶ πώλιον, pullium, id quod equa emittit antequam pullum pa tu edat. A istor hist. anim l. 8
πωλάδιον, idem quod πωλίον. Plut. apud Diog. Laërt.
πωλοδαμνέω, Εὐσεβ. pullos equinos domo & erudio. Xen. de re equ. ὅπως μὲν οὖν τὰ πωλοδαμνέων δεκτὰ ἡμῖν γεγράπται ταῦτα. Xen.
πωλοδαμνικός, ἡ, ὸν, a domandi & erudiendi pullos equinos. πωλοδαμνικὸς ἀνὴρ equuleos domandos & eruditendos idoneus.
πωλεία. ας, ἡ, idem quod πῶλος. Xen. in Hipparch. Ab V. ip. vsurpatur pro alimento pullorum seu equulorum. ¶ Item frumum pulli asinini quòd primùm edidit.

Composita.

Αἰολόπωλος, varios pullos seu equuleos habens. Il. γ.
Α'πώλοτος, non domitus eruditusque vt pulli domari & erudiri solent. Suid.
Ε'υδενδρόπωλος, equorum pullis inclytus, celebris equorum pulli. Hesych.
Ε'ξάπωλος, sex pullos seu equuleos habens ἑξάπωλοι ἅμμες, cur. [tus quidam sex equulei coniugati trahunt. Herodian l. 4.
Εὐπωλος, & Ionica dialysi ἰύπωλος, pulchros equuleos habens aut producens. Od. ξ. Vide & aliam sign. in comp. ex πωλος, verto.
Ε'χέπωλος, equuleos seu pullos equinos habens. Hesych.
Καυτόπωλος, idem cum εὐδεξόπωλος. Il. ε.
Λευκόπωλος, candidos pullos habens, niueis equuleis inuectus. Solis epithe on, diei & lucis. Soph. in Aiace. Est & deorum epith. apud Eur. in Phœn. [Orest.
Μουσόπωλος ἠὼς, aurora quæ vnico equuleo inuehitur. Eurip. in
Ταχύπωλος, celeres equuleos habens, velocibus equorum pullis vtens. Il. ε. & ψ. Exponitur &, rei equestris peritus.
Τελίπωλος ἅρμα, currus qui à tribus equuleis trahitur Euripin Androm.

Πόλυπος, πόλυψ. vide πολύπους, in comp. ex Πους.

ΠΩΜΑ. ἀτος, operculum: vt πῶμα φορίτης. Il. ι. Od. ξ. τοῦτο δ' ἔστω ἄφατος πῶμα. Athen. l. 11. Φαίδιμος καὶ λιπαρὸς πῶμα· ἀφαιρεῖται. ¶ Item potus: idem quod πῶμα. de qua fign. vide in πίνω. ¶ πῶμα dicitur etiam palma Aegyptia, in medio maturitatis vigore decerpta, Arabici myrobolani similis. Dioscor. lib. 1. c. 149.
πωμάζω, ἔσω, operculo claudo & obturo, Arist. in probl. & hist. anim. 8
πωμάζω, ας. ὁ, operculatus: sic cognominatur cochlea quædam species: apud Dioscor. l. 2. c. 11.

Composita.

Ε'πιπωμάζω idem cum πωμάζω Synes. ep. 15. ἐπιπωμάζει δ' αὐτὸν ὁ ὑπὲρ τῆς κόης ἱστὸς ὑφαινόμενος. [ἐπιπωμάζω. idem Aristot.
ἀποπωμάζω, ope tus. circumlino & obturo, bene operculo, Dioscor. l. 2. c. 84. λιπὸν μέλαν ἀποπωμάσαντες.

ΠΩ'ΓΟΣ. ου. ὁ. luctus, Antimach apud Schol. Soph. & Aristoph. πῶγός τε ὀλόγιστος ἔπι τε πάντοτε ὄφρος. Pro eod. scribitur & πώγη, apud Schol. Eur. Hesych. vero πῶγος· εἶδος ἔλαφείου. Sic cattus: corpus album, duorum & ficum, ossa fracta connexa. Sic etiam dicitur pus quod in aliqua parte corporis humani præter naturam in modū calli concrescit: vt fit in arteriis, & in pulmone tophus. Arist. hist. an. l. 3. c. 19. Paul. Aegin. lib. 3. c. 78 ¶ Est & lapidis nomen, de quo Plin. l. 36 c. 17.
¶ πωγὸς ὁ, cæcus. Suid vnde πωγὸν excæco, cæcum reddo & πώρωσις, excæcatio, vel cæcitas apud eundem.

Pertinentia ad πῶγος. luctus.

πωγίω, lugeo, mœrore afficior. Schol. Soph. & Suid. Exponitur & luctu afficio. Hesych.
πωγητὸς, luctus, miseria. calamitas apud eundem.
Ταλαίπωγος, (comp. quasi ὁ τάλαν τὸ πῶγος) qui calamitarum luctuosarum oneribus affidue premitur: erumnosus, miser. Eur. in Iph. Taur. πῶγι πρὸ' ἡκεν' ὦ τάλαίπωγος ἐγώ. Aristoph. in Pluto: Τὸν ἐμὸν αὐτὸν τἀλαιπώγη φύσει. Aliquando cum indignatione prof. vt apud Dem. pro cor. Τῶν πολιτῶν τοὺς ταλαιπώγους. Τὸ ταλαίπωγος exp. etiam constans laboris toleratiaz apud Aristoph.
Ταλαιπώγως, ἐρumnosè, miserè, laboriosè. Thucl. 3.
Ταλαιπωρέω, miseria. erumna. Item labor, molestia & fatigatio. Iliad. l. 2. & 7.
Ταλαιπωρία, ἡ, ας, miser sum. malè mecum agitur. res mihi affligitur sunt. Thuc. l. 2. ἡ τοιαύτη ξυμφορὰ καὶ ταλαιπωρία. Item ἔλαφείου. Item labores & erumnæ perfero. Idem Aristoph. in Pluto, labores & erumnas perfero. Item laboribus vilis sum. Eur. in Ion. ἐπὶ ταλαιπωρίαι, laboribus vilis sum. l. 1. ἐπὶ ταλαιπωρίαι ἐγὼ ἢ βιβλοφόρεις ἔλαφείου, calamitatibus & erumnis afficio. Et transfuse, in miseriis conficio, calamitatibus & erumnis afficio. Hoer. de Face, ὁ πλήμος πάσῃ τῇ πόλει.
Ταλαιπωρέομαι, idem. Thuc. l. 7. πᾶσι ταλαιπωρεῖσθαι ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἄδηλα κινδυνεύοντας. malè se habeates. Aristoph. in Vesp.

ταλαιπωρέω, ἐ Ταλαιπωρέομαι, non laborantes.
ταλαιπωρία, ἡ, idem cum ἔλαφείου. Phal.
Damasc. A' ἔλαφείας, laborum & ærumnarum expers, [molestiis carens Ælian. Thuc. l. 1. Exponitur etiam, seguis, sine. apud Etym. A' ταλαιπώρως, segniter, negligenter, incuriose. Aristoph. in Danaid.
ἀλγεσιπόνημα, ærumnis & laboribus vsque premor, labores & ærumnas perfero. συναλγεσιπονέω, simul labores & ærumnas pertero.
Ε'πιπονέω, insuper laboro & molestias perfero. Thuc. Iliad. Item labores & molestias subeo ob aliquam rem.
συναλγέω, vnà miser fum, vnà in ærūnis versor. Phalar.

¶ Derivata ex πῶγος. callus.

πωγώδης, porinus, ἐ poro factus. ité πωγώδη λίθος pro πῶγος. Hesych.
πωγώδης, callosus, asper. [rodot. l. 5:
πωγώδες, idem, in porum conuerto, vel in lapidosam duritiem & [nophum commuto, durum reddo in modum pori seu tophi: in laris literis exp. induro, item excæco. ¶ Item apud medicos, solido & ferrumino obducto callo. Dioscor. lib. 1. ca. 12.
πώγων, ωνος, ὁ, callosa durities, seu collectio quæ in callum concrescit. Poll. & in Hippiatr.
πώγωσις, concretio quæ in callū fit: consolidatio & ferrumination ossium fractorum. Gal. in sacris literis πώγωσις κεφάλαιος, quam cor corcaluit. Quidam exp. obduratio, item excæcatio.

Composita.

Α'πώγωτος, ὁ, ὸν, vt apud Dioscor. ἀπώγωτα ὀστέα, ossa quæ non concrunt & callum obduxerunt: seu ossa quæ non conferbuerunt.
Ἐπιπώγων ὦ, insuper induro, præterea induro.
Ε'πιπώγωσις, exp. obstinatio. obduratio. item cæcitas.
ἐπιπώγωσις, ὁ, in tophum seu callum cogo.
συμπώγωσις, concretio seu coalescio in tophum aut callosam duritiem. Ossa autem dicuntur συμπωγοῦσθαι, i. conferuescere, consolidari.
Συμπώγωσις, (dicam.) qui non conferbuit & consolidatus est, vt ἀσυμπώγωτος κάθαρσις, apud Paul. Aeginer.

πῶς, (aduerb. interrog.) quomodo? quo pacto? quis? qua ratione? Luc. πῶς ἔθος λέγεις; Sæpe iungitur alicui particulæ: vt apud Plutar. πῶς ἂν τις; quónam tandem modo? cúrnam? item πῶς δ' οὔ; apud Plar. de rep. lib. 2. quî fieri istud potest? Et πῶς μή; apud Demosth. πῶς δ' (inquit Bud.) in respondendo affirmationem significat, vt οὐ μέλλω. Demosth. pro cor. πῶς οὖν οὐ δικαίως ἐστὶ τοῦτο; nónne tu improbus es? idem, πῶς οὖν οὐ δεινὸν ἐστὶ τοῦτο; At quum dicitur, πῶς δ' ὃς sive σὺν, exp. quidni? ¶ Pontur & in interrogatione non directa: vt Xenoph. ἐπορεύοντο πῶς ἂν δύνωνται. Aristot. eth. 2. ca. 4. δεήσεται δ' οὐ τοιούτου ἐπιτηδεύματος πῶς ἂν δύνωμαι, &c. ¶ Item in admiratione pro quàm: vt πῶς ἡδὺ τὸ ἀληθές; quàm. grauiter. Dem. Sic πῶς δυσκόλως. Mar. 10. quàm difficulter. ¶ Ponitur πῶς etiam extra interrog. pro, certo modo, certo quodam modo: Aristot. eth. 2. c. 5. ὁ δὲ ἀπαγόμενος ὑπὸ τοῦ ἡδέος πῶς ἐστὶ καὶ οὐκ ἐστὶ τοῦτο. ὁδὶ ψέγεται ὁ ἀπλῶς ὀρεγόμενος, καὶ διώκει τὰ ἡδέα. Sic & alibi in eodem opere. ¶ Dicitur etiam πῶς δ' ὅς, pro πῶς δ' ὃς & πῶς ὅ, partim quidem, partim verò: apud Themist. de animal. 3.
πῶς (cum interrog. enclitica) quodammodo, aliquo modo, [aliquantum. Xen. Pæd. 4. ἀλλὰ μέλει μέμψιν γέ πως τοῦ μὴ ἐξεῖναι. Item, &c. Gū quibusdā particulis exp. fortè: vt εἰ πως, si forte. ἐὰν πως ἐπὶ τοῦτο ἔλθω. Apud Aristoph. in Nub. subiungitur ὅς· inter. oga tiuæ. interdum extra interrog. ponitur pro ὅτι & ὡς: vt Iliad. ρ. Ἐ'ρέω ὕπως ἰθήλεις; fac quomodo vis, fac ut vis, vel, vt libet Sæpe pro πῶς in interrogatione non directa: vt φράζε ὕπως κεφύσεις, apud Sophoc. Sic apud Plutarchū Cato. ὕπως ἀμυνεῖται τὰς πολιμίους σκοπεῖ. Sic apud Plat. de rep. lib. 2. οὐ ὕπως βουλῇ ἴχω, non habeo quomodo faciam. Dicitur etiam ὁπωσοῦν, & ὁπωσδήποτε, & ὁπωσδηποτοῦν, & ὁπωσοῦν, quo modocunque, quocunque modo, vtcunque. ¶ Ὅπως, pro ἵνα. vt: Plut. in Lyc. ἀλλὰ τοῦτον ὅπως ἐπὶ πολὺ ἐσόμεθα ἐν ἡμῖν; Xen. ὅπως ἀποκρινοῦμαι τοῖς ἐρωτῶσιν. Xenophon vt audias. Dicitur σὺν τῷ· ὅπως σὺν fubiuncta. [ἐσόμεθα ἐν ἡμῖν. potuerit vt: passim apud Aristoph. Plat. Demost. ὅπως subauditur verbum aliquod imperatiui modi ad- [dictum. fubiunctum cum fubiunctiuo, plerunque & cum futuro quorum dicitur ὅπως τοῦτο ποιῆς, pro οὗ σκοπεῖ [dictum. ὅπως cum fubiunct. fignificat ὅπως μή: vt affligat apud Plut. Aristoph. ὅπως ὀρθοποιήσομαι, vereor ne fiam. apud poetas, vt, velut, ficut, tanquam. Euripid. ὅπως ἀνδρὸς ἐσθλοῦ. Item ὅπως ὅτου: scribitur & ὅπωσ ὅτου apud Plut. Xenophont. ¶ Item quàm. Lucian. εἶσθα ὅπως ἐῶ γεραιὸν ἐσορᾶν. Item quàm audax esse m: Dicitur etiam ὅπως πλεῖστα, quàm maxime. ¶ Item pro ὥς: Thucyd. ὅπως ἐπὶ τὸ πολὺ ὅπως. Xen. Pæd. 3. ἀλλ' ὅπως ἐπὶ τὸ ἄκρον. Hesych. ὅπως· ἐπὶ ἄκρον. ἐπὶ τὸ πολὺ. ὅπως· μᾶλλον. ὅπως (sequente ἀλλὰ) non solùm non: apud

---

ἵππον πωλοδαμνεῖν, ἐ ἔλαφείας ῥᾳδιον. non laborantes.

Ῥ. Nota literæ, quam vocant ῥῶ. ¶ Est etiam nota numeralis. de qua vide in Append. ¶ In vocibus nonnullis hæc litera afcititia esse putatur. vt in ὄνυξ & ἀλάβαστρον. ¶ Attici dictiones habentes communiter ρ σ efferunt per duplex ρ: vt ἄρρηκτος ἔρρω, θαρσεῖν, διαῤῥεῖν, πάῤῥω, κόρρη, κόῤῥη. Interdum vsurpant ρ pro λ: vt κεράβαυνος pro κελάβαυνος.
Ῥαπτίζω, litera ρ identidem vtor.
Ῥώμαισμός, frequens literæ ρ repetitio.

Ρ'Α, enclitica particula, apud poetas expletiua, sicut δέ. ex qua etiam facta traditur per metathesin, ἔστιρ, vtique, vel omnino vacat. Od. ζ. εἰδότε πάσῃ ῥᾴ Πατρομοιότητος. Cum accentu etiam inuenitur. Il. β. ῥά, ἴστε quidem.
Ῥᾴ vel potius ῥᾳ pro ῥᾴδιον, facilè, apud Soph. teste Eust. ¶ Ῥᾴ apud medicos, genus cit radicis, Dioscor. lib. c. 1. Latini rha Ponticum seu Ponticum appellant.

Ρ'ΑΒΔΟΣ, ου, ἡ, virga: bacillus, scipio. Od. κ. Κίρκη ἧ δί οἱ ἔμπεσε ῥάβδον, καὶ Ρ'άβδον ἐχέσφ' ἐν χηλέϊ. ibidem, Ὀ'πόσσ' κεν Α'χαιοὶ ἐλάσσωσι ῥάβδῳ. Xen. de arte Equ. ἴχνων τε κράτιστα ἢ ῥάβδῳ. ἐμοὶ λέγειν ὡς ἰσχυρόταται Αἱ ῥάβδοι Græcis Romanarum rerum scriptoribus idem sūnt, quod Lat. fasces: vt apud Iul. in Publ. Herodian. lib. 7 &c. ¶ Item ῥάβδος, virga viscata, qua aues [falluntur. Aristoph. in Auib. ¶ Item ramus: vt apud Dioscor. lib. 4. c. 49. (de tragio) Τίχῃ δ' ἐπὶ φύλλα σχίνου ἢ μυρσίνου, ἢ ἄλλου τινὸς ῥάβδου. Peculiariter palmæ rami ῥάβδοι appellari traduntur: Exponitur & sarmēcum: apud Theophr. ¶ Item hastile. Xen. de Venat. τὸ δ' ἀκόντιον ἐστὶν ὃ λέγομεν οἱ πολλοὶ ῥάβδον ἢ στρεβλόν. ¶ Per ῥάβδον in clypeis, futuræ intelliguntur in ambitum scuti, virgis similes: aut virgæ quibus scutum tenebatur: Eust. Il. με. ¶ Ῥάβδος in aëre dicitur arcus cœlestis exhibitio in directum conformata. Arist. de mundo. ¶ Venæ etiam terræ in metallis ῥάβδοι appellantur: apud Theophr. de caus. pl. lib. 4. c. 13. ¶ Et in vestimentis linea: apud Poll. l. 5. ¶ Denique sic vocari traduntur virgulæ & obeli qui Homericis versibus adscribebantur, teste Hesych. * Eust. ex quorundā antiquorum autoritate: ῥάβδον dici tradit, ἐπεμβὸν τῷ πιπὶν ῥάβδιον. Sed δίζω: vel deduci à verbo βαπίζειν: ac priore quidem ratione ἀφ' ὧν σημαίνεται ῥάβδος, posteriore autem ἀφ' ὧν περιφωνεῖται. Scribitur & cum α habente subscriptum.
Ρ'άβδιος, ὁ, ὸν, (tanquam à verbo ῥαβδίω) q.d. virgatio: vt ῥάβδιος κίων, virgatio columna: aut, collocatio columnæ ad pares angulos, apud Arist. eth. 10. c. 4. quidem ῥάβδιοι in columnis striationem aut striaturam esse putant. Dicitur & de toreumate poculo, apud Ioseph. de Antiq.
Ρ'αβδωτὸς, ἡ, ὸν, q.d. virgatus: vt ῥαβδωτὸς δίσκος; columna collocata in longitudinem, ad rectos angulos. Apud Arist. exp. etiam pectinatim diuisus, item striatuside conchis quibusdam dictus.
Ρ'αβδόω, virgulas quatio: apud Arist. hist. an. l. 9. [tio.
Ρ'αβδίζω, virgis cædo: Act. Ap. c. 16. Item perticis cædo seu percu
Ρ'αβδίσμα, virgis cædo. 2. ep. ad Cor. c. 11. Item perticis cædo seu decutio. Theophr.
Ρ'αβδίον, ου, virgula, parua virga. Τὰ ῥαβδία, in ore quorundam piscium; exp. raduli. Arist. hist. an. l. 9.

Composita.

Α'ῤῥαβδος seu ἀῤῥάβδωτος, ὁ, ὸν ἡ, carens virga seu baculo.
Α'ῤῥαβδωτία, conchæ dicuntur non pectinatim diuisæ, nec striatæ aut virgatæ: apud Arist.
Παχύῤῥαβδος, crassas habens virgas.

Ῥαγάς, ῥαγίζω, ῥηγνυμι, ῥῆξις, &c. vide in Ρ'ήσσω.

Ρ'Α'Δ ΜΝΟΣ, ου, ὁ, germen, ramus tener: apud Hesych. & Iobi cap. 8.

Ῥαδιὸς. vide in comp. ex Δίπη.

Ρ'ΑΔΙΝΟ'Σ. η, ὸν, mollis, tener: πωμὸν ῥάδινον ἀσπίδος. Hes. Ῥαδινίζει,

Richa

Ρ'Α'Δ'ΟΣ,ὁ,facilis.Theocr.idy.11.ἀζηὴ δ' ἐμοὶ ὁ ἔρως.Sic Xen. ἡ πόσις ἡ ῥᾳδία ἐστὶ ἀζηὴ.Sic & apud Dem.& alios.¶ Item proclivius ad aliquid.Syn.cp.17.ἡ γὰρ ῥᾳδία εἰμὶ χωνευθῆναι, καὶ λαμβάνειν τὰ λεγόμενα.Ἐξ ἐμαυτοῦ.* Etymon.vide paulò pòst in Ρ'ᾴδιος.

Ρ'ᾳδίως,facilè,minimo negotio.Apud Plat. Poll.1. ῥᾳδίως τ' ἀνέχειν, ἐμὲ φέρειν,moderatè,leniter,patienter ferre. Exponitur etiam, temerè,apud eundem Plat.& apud Dem. Item facilè,admodum apud Ilæum.

Ρ'ᾴων(comparat.)facilior.Item expeditior.Exponitur &,qui melius valet,aut hilarior factus est.vt apud Dem. in orat. ὡς τιμῷτ. ἐγὼ τῷ μηδενὶ βίῳ κεκινδυνευμένῳ ἢ πάντα ὡς ὑμῖν ἄμεινον ᾖ ῥᾴων ἐστιμηδὲν.Neut.ῥᾷον,facilius,expeditius. Et adueriabiliter,facilius.Suid.

Ρ'ᾴστως & ῥᾴους,facilè:apud eundem.

Ρ'ᾰ́ζω,idem quod ῥᾰ́κτω ὕρα,conualesco,ex morbo recrecor. Xen.& Dem.Olynth.1.

Α'ναῤῥᾰ́ζω,(comp.)idem Hesych.

Ρ'ᾶξις,(superlat.)facillimus.Pro quo dicitur & ῥᾴστος.

Ρ'ᾶστα,facillimè : in Axioch. Et ῥᾴστα pro eodem : apud Theocr.idyll.11.

Ρ'ᾳστώνη,ἡ facilitas.Plat.in Gorg. Exponitur &, laboris lenamentum,seu facilis ratio rei conficiendæ: apud Lys. Item facultas.Plut.in Cam.Item faciliras & indulgentia fortunæ, nullis casibus aut cladibus interruptaetes secundæ. Exponitur &,doloris remissio:apud Dem. in orat. pro liberis. Lyc. Interdum est relaxatio animi : vt apud Luc. Item otium & inertia.Ilocr,in Euag.

Ρ'αᾳστᾰ́ω,languco otio,inertiæ indulgeo. Xen. ὥστ' ῥᾳστᾰ́ζειν τῇ ψυχῇ πικρὰ κρίνειν τὰ τοῦ εὐδαίμονος αἰρεσιώτερα.

Ρ'ᾳστᾰκτέω,ὁ,idem cum ῥᾳστώνη apud Suid.

Ε'ῤῥᾳστωδηκέναι,(adverb.)per mentiam,egniter.

Ρ'ᾳδίδιος,apud poëtas,idem quod ῥᾴδιος. Quidam tamen hoc ex illo manasse existimârunt,mutato ι in α & ε subscripto.Illud autem ex aduerbio ῥᾴα deduxerunt, originem habente à ῥᾴων:(quoniam quæ factu facilia sunt , quasi fluere videntur) vt ex ῥᾴα primò formatū fit: ῥᾴδιος,deinde ῥᾳδίδιος,verso ι in γ.

Ρ'ᾳδίδιος,facilè,Hesiod.in Erg.

Ρ'ᾳστερος,idem quod ῥᾴων,facilior.Il σ,& α.

Ρ'ᾴστος,facillimus.Hom. Ρ'ᾴστα,facillimè.

Ρ'ᾴων,idem quod ῥᾳδίδιος. Hesiod.in Erg. & metri gratia ῥᾷα, pro eodem:apud eundem.Vide & de eo in ῥᾳδίδιος.

Ρ'Α'Δ'ΙΞ,ικος,ὁ,ramus Nic.in Ther. ἀφειστήκειν βατήρων Κόψαντος ῥάδι.καὶ πολυκτεάνου κτήνεσι.

Ρ'ᾰ́ζω,vide in Ρ'ᾰ́σσω.

Ρ'ΑΘΑΓΟΣ,ου,ὁ,strepitus:propriè qualis est remi aquam percutientis sonitus quem fluctus scopulis aliisi eduut.Exponitur etiam neutraliter,sonitus,strepitus,tumultus.Hesych.

Ρ'αθαγέω,ῶ,sonitum edo seu strepitum.strepito.Item fragorem edo.item frango,confringo.

Ρ'αθραίνω,ῶ. (comp.) confringo,contero. Nic. ἐλαοὶς ᾗ σαυρῆρα ῥαθραίνειν ἐδύνατο.

Ρ'ΑΘΑ'ΝΙΓΞ,γος,ὁ,ἡ, poet.)gutta. (* λαὶ τῷ ῥαίνειν ὄνομα, vt inquit.Eust.) Hesiod.in Theog. ῥαθάμιγγας ἀκίοσιν αἰῤῥιγένεσσι guttæ cruētæ.Sic & Il.λ.At Il.ψ,κρίνε ῥαθάμιγγας , de puluere in via excitato quo quis quasi guttatim conspergitur.

Ε'υῤῥᾰθάμιγξ,(comp.)pulchris irroras guttis.Non.

Ρ'αῖζω,vide in Ρ'ᾰ́σσω.

Ρ'ΑΙΒΟ'Σ,ᾶ,ὁ,incurvus, intortus. item qui pedibus est incurvis & inse contractis.cui crura sunt introrsum obtorta. Poll. Huic opponitur Γλαῦκος.* Etymol.deduci scribit παρὰ τὸ ῥάειν βαίνειν.τοῦτ' αὐτὸ φησιν ὁ παρὰ τὸ ῥάειν τὸ φθείρειν ὁ τὸ Ἑλλάνικος.

Ρ'ΑΙ'ΝΩ,F.ανῶ,perfundo,aspergo.insperge, irroro:apud Aristoph.ῥαίνειν τὰ βλέφαρα , aspergo palpebras , vel insperge palpebris.Bion Smyrn.in epitaph.Adon.Ρ'αίνε δὲ μὴ μάχλοισιν ἀλείφασι ῥᾴνῃς μεθύσκων,perfunde ipsum.

Ρ'αίνομαι,perrundo:,aspergor. Plut.de primo frig. τὴ γῆν ὕδωλι ῥαινομένην,terræ conspersæ aqua.Dicitur & de puluere. Il.λ. (de equis) ῥαίνοντε ᾗ κόμη κονίῃ

Ρ'αντός,ὸ,aspersus,persusus,irrogatus.

Ρ'αντήρ,ῆρος,ὁ,(q.d.perfusor,irrorator) locus in oculis ex quo lacrymæ manant.Poll.l.2.

Ρ'αντίζω,idem quod ῥαίνω,aspergo,irroro.Hebr.c.9.

Ρ'αντισμὸς & ῥαντισμός,aspersio.1.Pet.c.1. (διστε ὑπὸλαγκάνειν

Ρ'αντιστὸς,ὁ,aspergo,stilla,gutta. vt, Πεπτωκε κολλαγόνι ῥαντὸς ὄ-

Ρ'ᾰ́πτω, idem quod ῥάπτω , & ab eo factum ficut βαπτω ex βαφω, vnde ῥάπτεται apud Hom. exp. ῥάπτει. & pati. ἐῤῥάπτο apud eundem,aperti erant vel perfusi. ¶ Item ῥᾰ́πτω,latro,allatro. Eust. Pro qua signif. est ῥαπτῶ & ῥυπτῶ apud Suid.item ῥυπτω. apud Eust.

Ρ'ᾰ́πτρα,ἡ,aspersio,persusio.Athen.

Ρ'ᾰ́πυς,ὁ,spoculi genus quoddam.Hesych.

Composita: ac primùm ex ῥαίνω.

Αἱματόῤῥαντος,sanguine conspersus seu aspersus: vt ἀγκυλόπους ἐλαφος.Eurip.in Iph.Taur.

Κατᾴῤῥαινω,spargo, aspergo,irroro : vt apud Herodot. κατέῤῥαινε τῷ ὕδατι.Arist.an.l.6.Κατᾴῤῥαινε πλανῶ ὑγρότητα.¶ Item ignem genitale spargo.Idem de generat.an.lib.3.& 5.& de part.an. lib.6.& 4.

Κατᾴῤῥαντήριον,ου,τὸ, q.d. aspersorium: locus vbi aquam lustralem spargere solebant.Eur.in Ione.

Διᾴῤῥαινω,aspergo,conspergo.Procerb.c.7.

Διᾴῤῥαντος,dispergo.

Ε'κῤῥαίνω,q.d.Ipargo ex:dispergendo effundo:Eur.in Cyclop. ἐκῤῥαίνει ἐξαίφνης ὄνειρος Ἐκφαίνει λέβη Ε'γκέφαλον ἐξῃρημένον.

Ε'μπῤῥαίνω,inspergo,instillo,irroro.Theophr. Alex.Aphr.&c.

Κατᾴῤῥαινω,perfundo stillarim, apud Gal.ad Glauc.l.2. Exponitur &,aspergo seu respergo.apud Dioſc. lib.2.c.14.ἀκακίᾳ κατᾴῤῥαίνειν ὑγιλάσσῃ.

Νεοῤῥᾰ́ντιστος,recens aspersus.Soph.in Aiace.νεορῥάντιστος ἕρμα.

Περῤῥαίνω,circum aspergo.Dioſc.Phil.de vita M.

Περῤῥαντισμός,aspersio,q.d.circumspersio.

Περῤῥαντήριον,ου,τὸ,aspergillum:instrumentum ad aspergendum. Peculariter dicitur de ramo vel alia re qua sicbus instralis quædam aspersio superstitiosa, seu superstitione recepta. Theodor.in hist.eccl.Vtitur & Luc.Aeschin.in Ctesiph. & Philo de vita M.

Περῤῥᾰ́ντιστος,idem quod κατᾴῤῥαντος. Hesych.

Προῤῥαίνω,ante aspergo,seu conspergo vnde participium προῤῥαινόμενον,aspergo,spargēdo adiicio. Alex.Aphrod. ᾧ προῤῥαίνεται τὴ μήτρᾳ,acetum aspergere matrici.Vtitur & Aristoph.

Composita ex ῥάζω.

Α'μφιῤῥᾰ́δης,circunquaque aspersus,circumcirca irrigatus.

Καθαῤῥάζω,idem quod κατᾴῤῥαινω.Dioſc.lib.5.c.114.ὕδωρ καθαῤῥάζει ὑγιαίνοντας,ὅθεν καὶ ἐκ τοῦ ἐκβεβλημένου πρὸς ἐμέσους,ὕδωρ. Idem vtitur & ciuidem libri c.101.

Περῤῥᾰδής,idem cum ἀμφιῤῥᾰδής:Od.ᾳ.apud Hippoc. περῤῥᾰδὴς,exp.verunque seu in vtramque partem perfluidum,in qua significat,videtur pertinere ad περῤῥέω ὑγρόν.

Ρ'Αΐ'ω,F.σω,P.ῤῤα,profligo,corrumpo,disperdo,destruo. Odyſ. ψ,Ω'ς τε Ποσειδάων ἄδμητα νέα δύσῃσι Ρ'ᾶγῃ.Od.ζ.ὅτε μ' ὕδατα πολλὰ ῥαύειν εἰνοσίγαιος.

Ρ'ᾶγνυμι,profligor,destruor,frangor.Il πνοιῇσι ᾗ πολλὰ θύρετρα ῥᾶγῇ σὺν σθένει.Sic & ναῦς ἐ πυθμένας,apud Apoll.

Ρ'ᾶκτης,q.d.corruptilis,qui corrumpi potest. Exponitur & corruptus.

Ρ'αίστης,ου,ὁ,corruptor,profligator,destructor.

Ρ'αιστὴρ,ῆρος,ὁ,malleus, πικρὸς τ' ῥαίστηρ ἐ ἀλφίστομος πέλανος ῥᾴστηρ Il.σ,& Plut.Symp.l.3.

Ρ'αιστήριος,q.d.corruptorius seu corruptius.

Α'ῤῥᾶς, Α'ῤῥαγος,ὁ,ἡ,ἐ,ον,ἀ,ον,quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Διαῤῥαίνω,perdo,disperdo, Od. ὡς Μὰρ δ' ὑμᾶς διὰς ἔκτανε καὶ διέφθειρε.

Διαῤῥαίνομαι,perdor,disperdor. ¶ Item caeco, priuor. Hesiod.in Theog.Νὺξ δ' ἀνέρας ἀμόρους διαῤῥαίνει.

Κ'ᾰτᾴῤῥαγος,non corruptus, acorruptus. Ponitur & ἀῤῥαγὴς eodem.Method.apud Etymol.

Ἀλαῤῥαίνω,idē ferè cum ῥαίνω:Il.ε,Νὺξ δ' ἀμφὶ σὲ πᾶσαν ἐκάλυψε.

Θυμοῤῥαίστης,ου,ὁ,animū destruens,vt ὑμοβόρος ἀνήρ. Ilus.

Ἴλιος ἱρὴ , Ιλιὴ seu Troiæ populator: epitheton Vlyssi, apud Theocr.in Ara.

Κακοῤῥαίστης,erudo.Aristor.rhet.l.2.

Λυκοῤῥαίστης,luporum interfector : vt λυκοῤῥαίστας πόνος, epigr.in Eust.

Ματροῤῥαίστης,qui matri manus infert.Suid.

Πατροῤῥαίστης,parricida.

Ρ'ᾶγμα,&c.vide in Ρ'ήγνυμι. Ρ'ᾶμμα,in Ρ'ᾴπτω.

Ρ'Α'ΜΝΟΣ,ου,ἡ, spina alba,spinosus frutex. Theophr.hist.pl. cap.3.& 17.Dioſc.lib.1.cap.120. Theocr.idyll.4.Ἐγὼ δ' ἐν ῥάμνοις τε καὶ ἀκανθώδεσι κρυόεντα. apud eundem Theocritū.l.1. ῥαμνοδόκον τὸ ῥάμνος.exp.dormiens in frondibus.

Ο'φρυόεις,frons,rainulus.Nicand.in Ther.Ε'ν δὲ μέσῃ ὀφρυόεις ἐπιπάλλεται ὀφρὺς ἀκάνθης ἐκ πυθμένος βαλὸν ὀφρυόεις Φυλλάδες ἐπὶ γε πᾶσιν ἐπὶ ῥάμνῳ.

Ρ'Α'Μ'Φ'Ο'Σ, ου,ὁ, rostrum auium propriè. Eustathius scribit de aquilis,dicitur tamen & de alijs. Lascaris, ὁ ῥάμφος ἐπὶ ἀνθρώπου.Vtitur & Alex.Aphr.

Ρ'ᾰνίς,&c.vide in ῥαίνω.Ρ'ᾰ́ς, in Ρ'ήγνυμι. Ρ'ᾶσις &c.vide in Ρ'ᾴπτω.

Ρ'ΑΠΙ'Σ.ίδος,ἡ,virga:idem quod ῥάβδος, Hesych. Exponitur etiam ποιμνίς.Item fibula,ab eodem Hesych.

Ρ'απίσω,virga cædo seu percutio , baculo cædo, ac etiam fu-

Plut.in Themist. ἔ Θεμιστοκλεις , ὁ πῖς ἀφῶν τὰς ναῦς ἐξανιστάμενος ῥαπίσας.

Ῥάπτωρ,ορος,ὁ, ictus qui virga vel baculo seu fuste incutitur.

Ῥάπτω,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Composita.

Ἐκῤῥαπίζω,expon.taxo,retello,reprehendo.item pro παλάω, aspernor Suid.

Ἐκῤῥαπισμὸς,ὁ,pro murmure,apud Polyb.

Ἐκῤῥαπισμα, auream habens virgam, vel aureos calceos. Epith. Mercurij apud Hom. Od.ω.

Ρ'ᾰ́πτω,F.ψω,P.ῤαψα,suo,consuo:vel sarcino,consarcino:vt apud Poll.ῥάπτων τὰ σανδάλια ἢ κρηπῖδας.Frequentissimè in mesoph.significatur,pro struo,machinor,vt apud Eurip.in Androm.φίλον ῥάπτουσι συμφορᾶς σόφῳ, machinata cædem. Sic Chrysost.ἀλλ' οὐκ ἔστι ἢ δόλοι ἐρράπτῳ ἐπ' αὐτόν.

Ῥάπτωρ,ορος,ὁ,consor,&c.Et voce media,suo,consuo.Aristoph. in Plut.ὁ δὲ ῥάπτων ῥαψῳδικὰ καὶ κιθαρῳδικὰ ποιήματα.

Ῥάπτρα,ἡ,sutura.Exponitur etiam, licium,filum : & fibula factaque per anulos excurrit,vestísque scissuras inter se committit.apud Ioseph.de antiq.Iud.

Ῥάπτης,ὁ,sutor,consarcinator. Ρ'άπτ(ε.ι.ὁ, sutus,consutus, vel sutilis:vt ῥαπτὸς χιτών. Od.ω,vbi exp.etiam,lacerus. Ρ'απτὰ dicuntur etiam puluini seu cētones,apud Xen. Hell.li.4.

Ῥαπτὸς,ὁ,ἡ,ἐ,ον,ἀ,ον,ἀ,ον:apud Plat.de Socr.dæmon. & ῥαπτὸν ἔδεσμα.apud Eurip.in Phœn.

Ῥαφεῖον,ὁ, fuendi seu futuræ instrumentum:acus:Epigr. lib.11.ita etiam dictum fuit quoddam calceamenti genus:simum eius quoddam syluestre lapsanæ simile:apud Hesyc. est & nomen piscis,qui & βελόνη.

Ῥαφίδιον,qui vtitur instrumento quod ῥαφὶς dicitur:sutor. Epigr.lib.2.Κωφὸν ἐ ῥαφιδίου κρεττονεῖον ἄλλου ἀγῶν.Ε.ω. ἐκ τοῦ ῥαπτὸς.

Ῥαφὶς,ίδος,ἡ,consuo:Ρ'αφιδόεις,sutus,consutus. Item acus Exod.cap.35.

Ῥαφίδιον,idem quod ῥαφεῖον: eiusdem libri cap.27.

Ῥαφίνη,planta acus.item tubula:apud Galen.

Composita: ac primùm cum praepositione.

Διαῤῥάπτω,consuo,cōsarcino. Exponitur &,refarcio,recōcinno.

Ἐμῤῥάπτω,consuo, consuendo obstruo. Plut. φίλοι φιλοπαθοῦντες ἐμῤῥάπτουσι τὰ βιαίοτερα. Dicitur & ἐμῤῥάπτειν τὸν ὦμον ἐκπεσόντα.

Ἐπιῤῥάπτω,simul suo,consuo.Plut.de virtut.mul. ἢ ἡ λέαινα ὄψει ἐπιῤῥαπτομένης εἰς τὸν ὦμον βλίτταρχον.Et voce media,apud Herodot.ἐπιῤῥάψασθε οἷς ἔχετε.

Κατᾴῤῥαπτος,infuo, consuo , persuo. Dioſc.lib.2.cap.32.καθεῖναι ἐπὶ τὸν ὦμον πῶλον κατᾴῤῥαπτον.

Ῥάκος,ους,τὸ,consutus.pannosus.Item ex commissuris consutus,non integer. Luc.

Ἐκῤῥάπτω,(dec.)insuo,vel desuo in:vnde ἐκῤῥαπτέραμαι ἐκῤῥαπτωμένος,intuli aculei.apud Xen.

Ἐνῤῥάπτω,intrà suo:assuo. Exponitur &,consuo.

Ἐπιῤῥάπτω,consuo.Plut.in apoph.ὥσπερ μὴ ἐφικνοῦμένῃ ἡ λαιστὴ,ἀποσοφεῖται ἐ τὸν ἀλεκτρυόνα. [συῤῥάπτω.

Συῤῥάπτω,consuo,simul suo,consarcino:Hesiod.in Erg. διέμυσε συῤῥάπτων ἐπὶ ἀσπίδι.

Ὑποῤῥάπτω,(dec.) q.d. qui vestes viles,detritas & consutas.Sic cognominatus fuit Eurip. ab Aristoph. (eodem.Method.apud Etymol.

Ἀλαῤῥάπτω,idē ferè cum ῥαίνω:Il.ε,Νὺξ δ' ἀμφὶ σὲ πᾶσαν ἐκάλυψε.

Θυμοῤῥαίστης,ου,ὁ,animū destruens,vt ὑμοβόρος ἀνήρ. Ilus.

Ἴλιος ἱρὴ , Ιλιὴ seu Troiæ populator: epitheton Vlyssi, apud Theocr.in Ara.

Κακοῤῥαίστης,erudo.Aristor.rhet.l.2.

Λυκοῤῥάπτης,lupōrum interfector : vt λυκοῤῥάπτας πόνος, epigr.in Eust.

Ματροῤῥάπτης,qui matri manus infert.Suid.

Πατροῤῥάπτης,parricida.

Ρ'ᾰφανηδόν,in modum raphani: vt ῥαφανηδὸν κόψαι,fractura raphani modo facta. Paul. Ægin. lib.6. cap.89.& Gal.lib.8. method.med. [phr.

Ῥαφανηδόρίζα,ad raphani similitudinem habēs radix. Theophr.

Ῥαφανηδῶδες,raphano in anum immisso cruciari : quæ pœna mœchis ignominiæ causa solebat irrogari.Schol.Aristoph. in Nub.

Α'ναῤῥαφανίδωσις,(comp.)raphani in podice intrusio,seu raphani per podicem traiectio.Schol.Aristoph.in Pluto.

Ρ'αφὴ,&c.vide in ῥάπτω. ῥάφνη,&c.in ῥάπτω.

Ρ'Ε'Γ'Χ'Ω, vel ῥήγκω, F.ξω, rhonchisso,sterto. * factum per onomatopœiam,teste Galeno. Aristoph. in Nub. Οἱ δ' ἀκάτιοι ῥήγκουσιν.Idem in Eq.ῥήγκει μεγίστων ἀνυπόπτων βυσσοὺς ὑπνώσας, sternutic fupinus. Inuenitur & pass. ῥέγκομαι.in anth.Epigr.

Ῥέγκω & ἐγκέω,sonus nasi qui sternēdo editur.rhonchus:Gal. ex Hippocr.

Ἐγκεῖν pro ἐγκεῖσθαι, apud Epicharm.teste Hesych.

Μηχανορράφος,machinarum structor, technarum seu fraudum excogitator.Eurip.in Androm.

Μηχανορράφια,machinarum consutura, fraudū excogitatio.

Μιτορράφης,filo sutus:in Epigram.

Νευρορράφος,qui neruis consuit.Plat.de rep.lib.4.

Νευρορράφια,neruis consuo.idem in Euthyd. & Xen.pæd.8.

Νευρορράφιον,ad eiusmodi futuram pertinens.Poll.

Πολύῤῥαφος,multum sutus:vel multipliciter sutus seu cōsutus. Soph.in Aiace.πολυῤῥαφὲς,idē.Nonn.Dicitur & πολυῤῥαπτὸς pro iisdem:vnde πολυῤῥαπτὸν φαρέτρης,apud Theocr. idyll. 26.

Ῥιπτορράφος,qui tentoria consuit,è panno lineo aut laneo aut pellibus.Suid.

Σκηνορράφιον,τὸ,locus vbi tentoria consuuntur.

Ὑποδημοῤῥαφος,sutor.Chrysost.

Φορμορράφιον,ου,ὁ,in tegete insuo: vel tegetes acu traiecta cōsuo. Metaphorice vtitur Aeschin.in Ctesiph.

Ρ'Α'Ρ'Ο'Σ,ου,ὁ, venter.Suid.& Etym.Exp.etiā,robustus.Hesych.

Ρ'άρεων,ὁ,dicitur infans.Suid.& Etym.

Ρ'Α'Σ'Σ'Ω.F.ξω,allido , deiicio : idem quod ῥάσσω (* ex quo & factum per apharesin literę α.)Demosth.in orat.contra Canon.εἰσὶ τινες λίμνοι ἐ ἐξέλασσις εἰς τ' ῥάχεσφεν , &c. Esa.c.9.ἐ ἔξει ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἐπὶ ὑμᾶς οὐδὲ ἐπὶ αὐτόν.Exponitur etiam,vi & impetu valido decido:Eust.

Ῥάχος,ους,τὸ,collis,tumulus,petra,præcipitium,Hesych.

Ἐκπτῶσις,ὁ,ἡ,strepitum multum edens.Hesych.ex Philoctete.

Ῥαπτήριον,ου,eidemest saltatio quædā. Pro eodem per syncopen dicitur ἐ ἅπτρεων:vnde ἐ ἅπτρεια,ὦν,τὰ,dicuntur bacilli quibus fructus deiiciunt & deturbant:apud eundem.

Composita.

Α'ποῤῥάπτω,amputo,auello.

Α'ποῤῥᾰξις,id quod amputatum seu auulsum est.Hesych.

Α'ποῤῥᾰκτέον,ὁ,dicebatur modus pila ludendi:quo pila fortiter ad solum allisa,ei qui miserat,remittebatur: monstrato prius saltu eius:saltus enim numerari solebant.Poll.l.9.

Ε'πιῤῥάσσω,irruo,incumbo Diodor. ἐξ' ἅπας ἐπιῤῥάσσει τὰς πολιορκίας,ἀδήμων ὑφιστάμενον.

Ε'πιῤῥαστος,ὁ,incumbens hiatu:vt ἐπιῤῥαστὸν ὕδωρ,apud Plut. in lib.de praefect.indoct.

Κατᾴῤῥαστος,& κατᾴῤῥηγνῦμι , frango , rumpo : vnde κατᾴῤῥαγέν ἰσχίον.apud Herodian.l.3.Item impetuosè detrudo.Demosth. Α'ῤῥηκτος κατῆγε ἀξ' ἀ' ἐς τὸν ῥηλιασμὸν ἀπικνεῖτο.Et neutraliter,erumpo:vt apud Aristonde mun.ὑμέρας κατᾴῤῥαγουσῶν, χάνιδες ἐ χάλαζαι. Interdum , defluo & cadito more fabricantium aquarum. Gal.meth. 8. εἰ κρηνὸς ὑδατος κατᾴῤῥεῖν ἢ ἀφίειν ὑγρὸν τὸ ὑγρόν. Transiriuē apud eundem meth.13 κατῆγον δὲ ἐπιῤῥέοντες τὸν ὦμον βλίτταρχον,διύτερον ἢ κατᾴῤῥαγότος τοῦ ὤμου βλίτταρχου.

Κατᾴῤῥηξις,vel κατᾴῤῥαγμα,ατος,τὸ,cataracta:locus abruptus & præceps in flumine , vnde aqua ruit potius quàm fluit, Eusth. & Suid. Significat etiam vectem quo porta obfirmatur. Dion. Halic.li.8.& ipsam portam cataractam. Plut.in Ant.Est & nomen auis rapacis:de qua Aristot.hist.an.l.2. & l.9. cap.12. & Plin.l.10.c.44.

Ε'πιῤῥᾰξιτης,(decomp.)pereuntio,impetuosè impello.

Ε'πιῤῥάσσω,idem quod ἐπιῤῥήγνυμι.Suid.

Ε'πιῤῥηξις,conflictus.Polyb.

Συῤῥάσσω,confligo,Xen.Hell.7.ὡς αὐτὸν πάσαις ταῖς πολεμίαις ναυσὶ συῤῥάξειν. Dicuntur & flumina συῤῥάττειν , cum impetu confluentia : apud Diodor.

Συῤῥᾰξις,conflictus.Plut.de fort.Alex.

Ρ'ᾶσις,&c.vide in Ρ'ᾰ́σσω.

Ρ'Α'Φ'Α'Νο'Σ,ου,ὁ,siue ῥάφανος,ίδος,ἡ, (Attice) raphanus,radix seu radicula.Gal.Dioſc. Theophrast. Aristor. * Nomen habere traditur παρὰ τὸ ἐ ἀσθμὸς φαίνεσθαι : quia statim à satu oritur.Suid.

Ῥαφανηδὼν,in modum raphani: vt ῥαφανηδὼν κόψαι,fractura raphani modo facta. Paul. Ægin. lib.6. cap.89.& Gal.lib.8. method.med. [phr.

Ῥαφανηδῶδες ῥίζα,ad raphani similitudinem habēs radix. Theophrast.

Ῥαφανηδῶδες, raphano in anum immisso cruciari : quæ pœna mœchis ignominiæ causa solebat irrogari.Schol.Aristoph. in Nub.

Α'ναῤῥαφανίδωσις,(comp.)raphani in podice intrusio,seu raphani per podicem traiectio.Schol.Aristoph.in Pluto.

Ρ'αφὴ,&c.vide in ῥάπτω. ῥάφνη,&c.in ῥάπτω.

Ρ'Ε'Γ'Χ'Ω, vel ῥήγκω, F.ξω, rhonchisso,sterto. * factum per onomatopœiam,teste Galeno. Aristoph. in Nub. Οἱ δ' ἀκάτιοι ῥήγκουσιν.Idem in Eq.ῥήγκει μεγίστων ἀνυπόπτων βυσσοὺς ὑπνώσας, sternutic fupinus. Inuenitur & pass. ῥέγκομαι.in anth.Epigr.

Ῥέγκω & ἐγκέω,sonus nasi qui sternēdo editur.rhonchus:Gal. ex Hippocr.

Ἐγκεῖν pro ἐγκεῖσθαι, apud Epicharm.teste Hesych.

Ῥόγχος, ου, ὁ, rhonchus. Ῥογχάζω, exp. resono.
Ἀπορέγχω, (comp.) desterto.

Ῥέεθρον, vide in Ῥέω, fluo.

ῬΕ'ΖΩ, (F. ῥέξω, & per metathesin ἔρξω, tanquam ab ἔρζω praet. ...) facio. Od. ζ, Καί σε ἀλιτήμενον ὅπως τοιαῦτα ῥέζοι Il. ι, ... Et cum gemino accusat. Od. σ. οὐ τοι σε ῥέζω κακὸν οὔτ' ἄλλο ῥέζω. Et cum gemino accusat. Sic & alibi. ¶ Item facio, i. sacrifico. Il. β. ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρρεζε θεῶν. Et cũ accus. Il. α. Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν. Et apud Theocr. idyll. 28. Ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι & αὐτᾷ τᾷ Ἀφροδίτᾳ.

Ῥέζομαι fi, vnde particip. ῥεχθεὶς, factus: vt Il. ρ, ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. Praet. med ἔοργα. & per metathesin ἔοργα. feci: il, ζ. πολλὰ ἔοργε, & alibi apud Hom. ὁ μὲν ... Scribit tamen Eust. fieri etiam posse vel ab ἔρζω, vel ab ἔργω.

Ῥεκτὴρ, ῆρος, ὁ, actor. Hesiod. Ῥεκτήριος, ὁ, acer & promptus ad agendum: apud Athen. Pro quo dicitur & ῥέκτης: vt, ῥέκτης ἀνὴρ, apud Synes.

Ἔρδω, idem quod ῥέζω: ex quo facta metathesi literarum & mutatione ζ in δ ortum traditur. Od. ο, φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοις. Futurum est ἔρξω: Hesiod. in Erg. ... Item facio, sacrifico. Il. β, Ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας.

Ῥέδω, Boeoticum est pro ῥέζω seu ἔρδω. Eust.

Ἔργον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄρεκτος, seu ἄρεκτος, infectus, imperfectus, vt ἔργον ἄρεκτον. Il. τ.

Αὐτορέγμων, quem ipse sibi struit siue conciliat aliquis. Hesych.

Ἐπιρρέζω, idem quod ῥέζω, sacrifico. Theocr. idyll. 25. Ζηνὶ δ' ἐπιρρέξας καθυπερτέρῳ ἀρότεα χεῖρα. (Erg.

Ἀνεπίρρεκτος, (decomp.) non sacrificatus, nõ libatus. Hesio in

Καταρρέζω, demulceo: manu. Il. α, Χειρί τέ μιν κατέρεξε. Pro quo per syncopen dicitur καρρέζω, vt Il. ε, Τῶν ποι καρρέζουσα Ἀχαιϊάδων ἐϋπέπλων.

Καταρρέζειν. Hesychio est ...

Συνέρδω, simul facio, simul operando. Item simul adiuuo. Soph.

ῬΕΘΟΣ, εος, τὸ membrum, quaeuis pars corporis: vnde plur. ῥέθεα, ῥέθη: vt Il. π, Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει. & Il. χ, ῥέθεα δ' ἐκ θυμὸν ἕλωνται. Interdum peculiariter de facie dicitur: vt apud Apollon. Argon. 2. Αὐτίκ' ... ῥεθέων ... βαρείας χεῖρας. In Moschi Megara, ... ἐρεῦθος Σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι, quidam ῥεθέεσσι esse volunt dictum pro genis aut labris: itidemque ῥέθος pro genis apud Soph. in Antigona νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει, nebula superciliis insidens (tristitia & moeror) genas purpureas decolorat. Totum etiam corpus ῥέθος appellari, annotat Suid.

Ῥεῖα, vide in Ῥᾴδιος. Ῥεῖθρον, ῥεῖον in Ῥέω.
Ῥεκτὴρ, &c. in Ῥέζω.

ῬΕ'ΜΒΩ, in gyrum circumago, vel simpl. circumago, circumuoluo, γυρεύω Hesych.

Ῥέμβομαι, temerè inambulo, spatior, erro. Plutarch. in vita Dem. ῥεμβόμενον ἐν Πειραιεῖ. Athen. μόνος ἐρρέμβετο λίθος ὑπὸ μεγάλης ... Et metaph. negligens sum, animo sum vagabũdo: Plut. in Pomp. ῥεμβόμενον ἐν τοῖς πράγμασι τὸν Πομπήϊον ... Sic & apud Chrysost. com. in ep. ad Coloss. & ad Timoth.

Ῥέμβησις, ἡ, vagatio, erratio, vel aberratio. Gal. in lex Hippocr.

Ῥέμβος, ὁ, vagus, erro. Sibitur & ῥέμβος, apud Erot. quod exp. στρεβλός.

Ῥεμβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, animo vagabundo factus, qualis est eius cuius animus vagatur. Plut. in Dion. Apud eundem de audiendo ὄμματα ῥεμβώδη, exp. oculi huc illuc vagantes non defixi in eum qui verba facit.

Ῥεμβεύω, exp. vagor, fluctuo.
Ῥεμβάζω, vagor mente, seu animo sum vagabundo.
Ῥεμβασμὸς, occupatio mentis. Sapient. c. 4.

Ῥόμβος, ου, ὁ, rhombus: rota, seu quiddam rotae formam habens: Theocr. idyll. 2. Exponitur & rotatio: apud Pind. Apud mathematicos dicitur esse figura quadrangula, lateribus quidem constans inter se aequalibus, sed non etiam angulis: ac à quibusdam βάκχυλον appellari à simili forma panis, apud Elaeos vsitata: de quo pane Athen. l. 3. ¶ Ῥόμβος, etiam à Romanis piscis dicitur quem Graeci nomine ψῆτταν appellant, teste eodem l. 7. in fine. (Epigr.

Ῥομβωτὸς, ὁ, rhombi figurã habens. Athen. l. 5. & in Anth.
Ῥομβέω, voluo & circumago in modum rhombi. Suid.
Ῥομβητὸς, versatilis in modum rhombi.
Μυσέρομβος, (comp.) apud medicos vinculum quoddam est, teste Hesich.

Ῥύμβος, itidem rotula fuisse putatur: vel turbinatum quidpiam, quod scutica impulsum circumactum sonum quendam reddebat. Etymol. & Eust.

Ῥομβίον, τὸ, rotula quã veneficae agitant. Schol. Apoll. Rhod.

Ῥεμβὼν, όνος, ὁ, implicatio & circumuolutio siue serpe. Apollon. lib. 4.

ῬΕ'ΠΩ, ψω, F. vergo, propendeo. Propriè de statera seu lance dicitur: vt apud Plat. de rep. lib. 8. ᾗ ἂν ἀεὶ ῥέπῃ ... Et de eo quod lanci impositum est: vt Il. χ, fatum Hectoris impositum staterae aureae, vnà cum fato Achillis, dicitur ῥέπειν. Metaphoricè plerunque significat, propensus sum & inclino ad aliquid. Alciphr. ... Item propensus sum, i. beneuolentia prosequor. Ioseph. πλῆθος ἐρρέπει πρὸς τοὺς θρασυτέρους. Exponitur interdum tendo, feror, vt apud Gal. ad Glau. ... Exponitur teneo: vt Aristoph. in Plut. ... εἰς ταυτὶ ῥέπει.

Ῥοπὴ, ῆς, ἡ, q. d. deuergentia: propensio, seu inclinatio: vt declinatione lancis, apud Plut. in Cam. Apud eundem pro libramento etiam ponitur. Exponitur etiam, propensio ad ... vergens, decliuitas, apud Alex. Aphr. Metaphoricè pro momento ponitur: apud Aristot. de Coelo l. 2. ... Sic & apud Xen. Paed. 4. Et ... temporis momentum & articulus: quo posteriore ... Ῥοπὴ dicitur etiam quod momentum affert & pondus ad rem aliquam, vis impultrix: vt ... apud Chrysost. Exponitur etiam, periculum: apud Soph. in Trachin.

Ῥόπαλον, ου, τὸ, claua, gestamen Herculis. Od. ι Cyclopi tribuitur. Xen. Hellen. 7. ἐπεγράφοντο δὲ καὶ τῶν Ἀρκάδων ... ῥόπαλα ἔχοντες, ὡς Θηβαῖοι ὄντες. Ab Hesychio exponitur etiam, virgã, baculus. * Etymolog. deducit ... itidemque Eustath. dictum scribit ... ¶ In anthol. Epigramm. de virili membro dicitur.

Ῥοπαλίζω, claua percutio: vel verso tanquam clauam.

Ῥοπαλισμὸς, percutio quae fit claua. Dicitur & ... seu satyriasi, apud Suid.

Ῥόπτρον, ου, τὸ, idem quod ῥόπαλον, claua, incuruum lignum. Exponitur & fustis. Sunt & qui pro ense ponitradant. Metaph. apud Euripid. ... Dicitur & de mẽbro virili. ¶ Item marculus seu annullus ostij, apud Plut. in lib. περὶ πολυπραγμοσύνης. ¶ Est etiam paxillus in maioribus laqueis aut retibus venaticis, qui incuruis & inflexis lignis ... Hesych. & Eust.

Ῥομφαία, ἡ, telum quoddam Thracium. Vide Gell. lib. 10. cap. 25. Exponitur etiam framea, iaculum longum. Dicitur & de ense. * Etymolog. à ῥέπω dicit fieri ... ῥομφαία.

Ῥὼψ, ωπὸς, ὁ, virgultum. Vsitatius est in plur. ῥῶπες, virgulta, frutices. Od. ξ, ῥῶπας δ' ὑπέχευα ... & Iliad. λ ... ῥῶπας τε λόχμας τε. * Eust. ita dici à ... βλάψ à βλέπω.

Ῥωπήϊον, ου, τὸ, senticetum virgultis plenus locus. Il. ... Exponitur etiam virgultum viminicum.

Ῥωπὶς, species plantae flexilis, Hesych.

Ῥῶπος, ου, ὁ, merces parui momenti. Apud Strab. exponitur etiam merces, vel mercimonium. Suidas scribit quosdam ῥῶπον appellasse omnifariam sarcinam, Item cinnum colorum qui tinctoribus, pictoribus, vnguentariis vsui sunt. Apud Diosc. quidam exp. crates, fiscella arundinacea.

Ῥωπικὸς, qui talis est quales sunt merces quae ῥῶποι appellantur, vilis & parui pretij.

Ῥωπώνης, vendere merces quae ῥῶπος dicuntur. Hesych.

Ῥωπίζω, Eust. Exp. σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ...

Ῥίψ, πὸς, ὁ, vimen flexile, virgultum. vide & in ῥίπτω.

Composita: ac primum cum praepositione.

Ἀμφιρρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in vtramque partem inclinans seu vergens, Interdum & ambiguus, anceps.

Ἀντιρρέπω, in contrariam partem vergo. Philo de vita M. lib. 3. ἐπαμφοτερίζων τὴν γνώμην, καὶ ὥσπερ ἐπὶ ...

Ἀντίρροπος, ὁ & ἡ, in contrariũ seu in contrariam partem vergens. Saepius idẽ valet quod ἰσόρροπος, aequè pollens, aequale pondus seu momentũ habens: & propriè de rebus dicitur quae in trutina penduntur seu pendi possunt: metaphoricè & de aliis: vt ἀντίρροπος συμμαχία apud Dem. Olynth. 1.

Et τὸ ἀντίρροπον, aequilibrium, aequilibritas.

Ἀντιρρόπως, aequali seu pari pondere, aequipollenter. Xenophon. Hellen. 5.

Ἐπιρρέπω, propendeo, vergo. at actiuè, vergere facio, inclino: Theogn. Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλως.

Ἐπιρρεπὴς, έος, ὁ & ἡ, qui propendet & in alteram partem vergit & metaph. propensus, procliuis, pronus: vt ἐπιρρεπὴς εἰς ἀφροδίσια, apud Athen. Item felix, succedens apud Polyb.

Ἐπιρρέπεια, pronitas, propensio. Chrysost.

Καταρρέπω, deorsum vergo & inclinor. Polyb. ... πολὺ καταρρέπει πρὸς μηδὲν αὐτῶν.

Καταρρεπὴς, deorsum vergens, decliuis.

Κατάρροπος, idem Gal. ad Glauc. l. 2.

Καταρροπία, deorsum vergere. Hippocr.

Composita sine praepositione ac primùm retinentia ῥέπ.

Ἀρρεπὴς, ὁ & ἡ, non vergens quoquam, in neutram partem inclinans. Dionys.

Ἀρρεπῶς, non vergendo in alterutram partem.

Ἀρρέπεια, ἡ, animus inneutram partem aut sententiam magis inclinans. Laert. in Pyrrhone.

Ἑτερορρεπὴς, in alteram partem vergens seu inclinans.

Ἑτερορρεπεῖν, in alteram partem vergere seu propensum esse.

Ὀξυρρεπὴς, q. d. celeriter repens: agilis. Hesych.

Χαμαιρρεπὴς seu χαμαιρρεπὴς, in terrã vergens seu inclinans. Suid.

Χαμαιρρεπῶς, in terram vergendo. Hesych.

Composita ex ῥοπή: tidem sine praepositione.

Ἀνάρροπος, & ἀνάρροπος, ὁ καὶ ἡ, sursum vergens, ὁ αὐτὸς ῥίπτων, apud Alex. Aphr.

Ἀναρροπία, ἡ, sursum vergere. Hippocr.

Εὐρρεπὴς, idem cum εὔρροπος. [prudentia.

Ἑτερόρροπος, idẽ quod ἑτερορρεπὴς: apud Gale. & Arrian. de im-

Ἑτερορροπεῖν, idem quod ἑτερορρεπεῖν.

Ἰσόρροπος, aequaliter vergens, aequaliter propensus: seu in neutram partem inclinans: vt ἰσόρροπον πρᾶγμα, Plat. in Phed. in ... aequè pollens, eadem existimatione: vt τιμὴ ἰσόρροπος Aristot. eth. 9. Et generaliter, aequalis, par, apud Thuc. & Herodian. (in Phaed.

Ἰσορροπία, ἡ, in neutrã partem propensio, aequilibrium. Plat.

Ἰσορροπέω, in neutram partem vergo equilibriũ facio. Poly. item aequalibus sum viribus, ita vt nec superer ab alio, nec alium superem. Aristot. Et generaliter aequalis sum, adaequo, nec excedo, nec minus sum: apud Plat. de leg. l. 5.

Καλαῦροψ, οπος, ἡ, pedum: propriè quod in summo est repandum: (dicitur enim quasi κῶλον αὐρέπον Eust.) Il. ψ, Ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαῦροπα βουκόλος ἀνήρ.

Ὀξύρροπος, qui fit momento tẽporis: celer, celerrimus: vt ὀξύρροπος τῶν ἀλλοίων κίνησις, apud Alex. Aphr. Exponitur & fluxus, ... agilis, apud Basil.

Παλίρροπος, qui retro vergit aut propendet, reflexus: vt παλίρροπον Eurip. in Elect.

ΡΕ'Ω (F. ῥεύσω, F. ῥεύσω) fluo Propriè dicitur & de rebus liquidis. Xen. Paed. 7 ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ. Sic dicitur ὕδωρ ... ῥεῖν, apud Hom. Metaph. vsurpatur etiam de ... apud Aristot. in lib. de vita & morte, τὸ δὲ πῦρ ... καὶ ῥεῖν ὥσπερ ποταμός. item de telis, lapidibus, verbis & aliis rebus quae cum quadam celeritate & quodam impetu feruntur, apud Hom. Ponitur & pro, fluo, i. diffluo, euanesco, intereo, soluor, labor, vt apud Phil. θρυπτόμενοι ... fragiles & fluxi. Sic & apud Dem. & Plut. ¶ Item abundo. Eurip. in Hecuba, ἔρρει χρυσὸς ... Ἀχιλλέως ... inuenitur & ῥείω pro ῥέω, apud poetas. ¶ Item dico, loquor. in qua signif. quamuis non sit vsitatum ... in vsu tamen est aor. 1. ἐρρήθην (pro quo & ἐρρέθην) regulariter formatus ab ἔρρημαι, cuius act. ἔρρηκα. fut. ῥήσω. Hinc ... &c. quae vide post omnia comp. ex ῥέω, fluo.

¶ Deriuata ex ῥέω, fluo.

Ῥείω, idem quod ῥέω, fluo. item perfundor: vt ἱδρῶτι ῥειόμενος, ... perfusus, apud Gal.

Ῥεῦμα, τὸ fluentum. item fluctus. interdum exp. fluuius, vel fluminis impetus, apud Herodian. ¶ Apud medicos, fluxio, fluxus.

Ῥευματικὸς, fluxionibus obnoxius. Apud Dioscorid. ἕλκη ῥευματικὰ distillantia vlcera.

Ῥευματίζομαι, fluxionibus infestor. item grauedine infestor: vt ῥευματιζόμενοι ὀφθαλμοί, Diosc. Et ῥευματιζόμενα μέρη, partes quae fluxione tentantur. Apud Alex. Aphr. ῥευματισθέντες τὴν ... quibus distillatio in arteriam defluit.

Ῥευματισμὸς, fluxio: vt ῥευματισμὸς κοιλίας.

Ῥευμάτιον, paruum fluentum. Apud Plut. in Thes. exp. riuus.

Ῥεῦσις, ipsa fluendi actio.

Ῥευστὸς, fluxus. item fluidus, euanidus, mortalis, caducus. Greg. Areop.

Ῥευστῶς, fluxè, instar eorum quae fluxa sunt. ῥεῦσαι, abundanter. Hesych. & Suid.

Ῥευστικὸς, fluidus, fluens. Hesych.

Ῥεῦ, (poet.) fluxus, fluxio. Aeschyl.

Ῥέεθρον (itidem poet.) fluentum: saepe apud Hom. Dicitur & τὰ ... ῥέεθρα, apud Herodot. Item flumen. Pro eodem dicitur ῥεῖθρον per syncopen, apud Herodot. Theophr. & Plut. idem quod ῥέεθρον, fluentum. Il. β.

Ῥόος, ὁ, itidem profluento. Exponitur &, fluxio aquarum, ... cursus aquarum. Et pro ipsis aquis quae fluunt. Od. ι.

Ῥοῦς, per contractionem pro ῥόος, dicitur: vnde κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι ... dicuntur res quae prosperè cedunt & ex voto. Apud medicos frequenter dicitur de mulierum fluxionibus ... Ῥοῦς, ῥοὸς: arbuscula quaedam: qua coriorũ infectores ... ad inspissandas pelles. Diosc. l. 1. c. 145.

Ῥοώδης, εος, ὁ & ἡ, fluidus, fluxus. Item vndosus. Theophrast. & Aristotel.

Ῥοιάς, άδος, ἡ, defluuium acinorum: vitis vitium quo acini defluunt: Theophr.

Ῥοϊκὸς, qui fluxione laborat seu profluuio. ¶ At ῥοικὸς, incuruus, inflexus, apud Theocr. idyll. 7. Item qui naturaliter est cruribus incuruis, apud Hippocr.

Ῥητίνη, ἡ, resina, humor est liquidus & oleaginosus, ex plantã sponte diffluens. Gal. & Diosc.

Ῥητινίζω, resinam refero. Exponitur etiam, sum resinaceus.
Ῥητινίτης, οἶνος, resinatum vinum. Diosc. l. 5. c. 43.
Ῥητινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, resinosus: apud eundem l. 1. c. 80.

Ῥύω, thema inutile à grammaticis statuitur, ex eo formantibus aor. 2. pass. ἐρρύην, (vnde etiam infinit. ῥυῆναι & particip. ῥυεὶς) quod est in vsu pro fluxit, vt ἐρρύη μετὰ δυνάμεως ὁ Ἀννίβας, & ῥυῆναι λόγον ἐν τῷ δήμῳ, apud Plut. emanasse rumorem in populum. Inuenietur ἐρρύην & in praeteriti imperf. signif. pro, fluebam, apud Thuc. & Xenoph. Est & praet. ἐρρύηκα, fluxi, tãquam à ῥυέω. ¶ Aliã signif. verbi ῥύω, vide in Ῥύω, suo loco.

Ῥύσις, fluxio, fluxus. Philopon. χειμερινὴ ῥύσις πηγῆς. Item profluuium: Aristot. de mundo, οἷον ἄστρων ῥύσεις. Item fluentum & brachium fluminis, Polyb. ¶ Hesychio est etiam phiala aurea, pro quo ῥυσὶς, apud Athen. l. 11. Item lignea quaedam libra. ¶ At ῥύσις, liberatio, vide in Ῥύομαι.

Ῥυτὸς, fluidus, fluxus, fluens. Theophr. τὸ ῥυτὸν, (sub.) poculi quoddam genus, cornibus simile, ex quo tenuiter pro fluente vino, infernè bibitur. Athen. & Eust. ¶ At ῥυτὸς, tractus, vide in Ῥύομαι.

Ῥυδὸν, & ῥυδὴν, affluenter, abundanter, affatim, abundè Od. ο. ¶ Ῥύδην exp. etiam vehementer, impetuosè, item cum vehementi strepitu, apud Suid & Hesych. & pro eodem inuenitur & ῥύβδην.

Ῥύμη, ης, ἡ, impetus Chrysost. τοῦ τύπτοντος ῥύμη καὶ ὁρμή. Demosth. τῇ ῥύμῃ τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ὕβρεως τοῦ Μειδίου. ¶ Item vicus, platea locus in quem omnes certatim confluunt. Vide & in ῥύω, traho.

Ῥύαξ, ακος, ὁ, Profluuium, riuus. Item proluuium, proluuies, eluuies. Thuc. ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης. Plato, οἱ τοῦ πυρὸς ῥύακες ... Dicitur & αἵματος ῥύακες, sanguinis riui, apud Aristidem.

Ῥυάς, άδος, ἡ, vitium oculi, quum canthus lachrymas continere nequit: Trall. lib. 2. ¶ Item ῥυάδες dicuntur vites non cõtinentes fructum: quòd accini defluant, & qui remanent graciliores existant Geopon. l. 5. ¶ Ῥυάδες, pisces, flutae, apud Aristot. ¶ Ῥυὰς, (adiect.) fluxus, perfluens, deciduus. Aristot. l. 3. de part. anim.

Ῥύημα, τὸ, itrium: bellarij genus praestantius. Gal.

Ῥάδιος, Ῥεῖα. Ῥιὸς, βροτός. Ῥίζα, Ὄρος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compsita: ac primùm cum praepositione.

Ἀναρρέω, refluo. vel sursum fluo. Itẽ scateo, scaturio, quasi sursum fluendo. Luc. παρὰ τὴν ῥίζαν ἱκάστης ἀνάρρεῖ πηγὴν οἴνου.

Ἀνάρροια, ἡ, refluxus: vt vndarum. Athen.

Ἀπορρέω, effluo, defluo. Dem. in Timocr. φύσεις ἢ ἀπορρεῖν φύλλα τῶν στεφάνων. Sic & apud Theophr. de caus. pl. lib. 1. Et alia metaphora, vt effluo & defluo, apud Lat. vt apud Soph. ὅτε δ' ἀπορρεῖ ἡ μνήμη, cuius effluit memoria. Item emano, promano, profluo: Diosc. l. 2. c. 203. φασὶ δὲ τινα καὶ ὑγρασίαν ἀπορρεῖν τῆς βοτάνης. Et transitiuè apud Alex. Aphr. ἀπορρέοντα λοιμικὴν ἀπόρροιαν.

Ἀπορρεὴς, ὁ καὶ ἡ, profluens, manans, emanans. Athen.

Ἀπορροὴ, ἡ, defluxus, defluuium. Item effluxus, profluentia, emanatio. Aristot. Probl. sect. 12. Exponitur etiam, succus, vel humor effluens alicundè, aut vapor: apud Plut. in Solone.

Ἀπόρροια, ἡ, idem Xen. Hell. 5. Item effluẽtia: *in metaph. signif.* apud Aristot. Probl. sect. 12. & Nazanz.

Ἀπορρύην, vnde particip. ἀπορρυεὶς, qui defluxit, Diosc. l. 5. c. 89. ἐξεσμήσας αὐτὰ τὸ ἀπορρυὲν εἰς πυξίδα ἐρυθροῦ χαλκοῦ. Impropriè apud Plut. ἀπορρυεὶς τοῦ ἵππου, delapsus equo.

Ἀπόρρυτος, ὁ καὶ ἡ, effluens, defluens: vt ἀπόρρυτον σῶμα, corpus efluens, i. quod decrescit, apud Plat. in Tim.

Decomp. Εὐαπόρρυτος, facilè defluens. Hippocr. de fract.

Προαπορρέω, prius effluo, vel defluo.

Διαρρέω, per medium fluo. Isocr. in enc. Busir. κύκλῳ τὴν χώραν περιέχων, καὶ πᾶσαν διαρρέων. Item perfluo. Luc. μικρὸν μὲν ἡμῖν σπονδεῖον ὑπόκειται ... καὶ διαρρεῖ τὰ πολλά. ¶ Item diffluo Philo de vita M. lib. 3. τὰ σώματα διαρρέουσι, ὑπὸ τῆς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀδιαστάτου θρύψεως, corpore diffluunt ex perpetuis & quotidianis delitiis. Et Aristoph. in Nub. φθέγξασθαι τοῖς χείλεσι διερρυηκόσι, loqui labris diffluentibus & diductis. item diffluo, i. dilabor, pereo. Soph. ... θνῄσκοντος ὡς ταχεῖα τις βροτοῖς χάρις διαρρεῖ. Item tabesco. Diog. Laert. διερρυηκότα καὶ λεπτὸν ὑπὸ νόσου.

Διάρρυτος, irriguus Strab.

Διαρροὴ, ἡ, meatus, canalis, id per quod aliquid fluit: vnde πνεύματος διαρροαὶ, apud Eur. in Hec.

Διάρροια, ἡ, fluxus fluentum, meatus. Item copiosus alui sine inflammatione exulcerationeque fluor, profluuium ventris. apud medicos

Διαῤῥοίζομαι, alui profluuio laboro. Alex. Aphr.

Λογοδιαῤῥοία, ἡ, (dec.) q.d. verborum profluuium: profluentia loquendi, quae garrulis dicitur, quasi eorum lingua profluuio laboret, seu morbo qui διάῤῥοια dicitur. Athen. l. 4.

Εἰσρέω, influo, illabor: vt εἰσρεῖ οἶδμα πόντου, apud Eur. in Iph. Taur. & Luc. πρὶν εἰσρυῆναι. Metaphoricè etiam vsurpatur: vt εἰσρυέντες εἰς τὴν πόλιν, ingressi vrbem.

Εἴσρευσις, ἡ, & εἴσρους, influxio. Aristot. de mun.

Decomp. Ἐπεισρέω, q.d. superinfluo. Metaph. apud Plutarc. ἐπεισρεῖν εἰς ἅπαντα.

Παρεισρέω, sensim vel clàm influo & clàm ingredior: apud eundem in Lyc. παρεισρεῖν πρὸς τὰ συσσίτια.

Ἐκρέω, effluo. Item excido. Plut. in Them. ἐξεῤῥυήκασιν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων. Et τὸ ἐξεῤῥυηκὸς, abolitum & fluxum, euanidum apud eundem.

Ἔκρευσις, effluxio. Ἐκρύσεις dicuntur etiam ex conceptus corruptiones, quae intra septimum diem fiunt. Aristot. histor. animal. lib. 7.

Ἐκροὴ, itidem effluxio. Aristot. de mundo. Exponitur &, meatus, canalis: vt ἐκροαὶ τῶν περιττωμάτων, Alex. Aphr.

Ἔκρους, idem quod ἐκροὴ, apud Herod. Pro quo contractè dicitur ἔκρους, fluentum, seu alueus apud Arrian.

Decomp. Διεκρέω, perfluo, effluo per. Διέκρους, meatus per quem aliquid effluit.

Ὑπεκρέω, (q.d. sub effluo) sensim & clàm effluo: aut euanesco. Plutarch. in Symp.

Ἐπιῤῥέω, influo, superfluo super. Il. β, Ἀλλά τε μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει, ἠΰτ' ἔλαιον. Gal. ἐπιῤῥεῖν τῷ μέρει, influere in partem. Dicitur & ἐπιῤῥεῖν, quod humorem emittit, à quo humor manat. Aristot. Metaphoricè apud Xen. Paed. 7. ὄχλος δ' ἀπὸ τοῦ συχνοῦ ἀεὶ ἐπιῤῥεῖ. Metaphoricè apud Hom. τοὶ δ' ἐπιῤῥέον ἔθνεα πεζῶν. ¶ Ἰλὸς dicitur ἐπιῤῥεῖν, apud Hom. & totam actiuè, pro inundo: vt apud Greg. φύλασσε τοὺς μὲν παραῤῥέοντας, τοὺς δὲ κατὰ φύσιν ἐπιῤῥέοντας. ¶ Exponitur &, largior copiosè, apud Areop.

Ἐπιῤῥοὴ, ἡ, influxio, influxus Theophr. Metaphoricè apud Eur. in Androm. ἐπιῤῥοὴ κακῶν. (pud Areop.

Ἐπίῤῥοια, idem. Hesych. & pro affluentia seu abundantia, apud

Ἐπεῤῥύην, affluxi, vnde particip. ἐπιῤῥυείς, apud Euripid. in Med. Ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος, Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, quum affluxerunt opes.

Ἐπίῤῥυσις, ἡ, influxio. Itē accessio qua aliquid sensim augetur.

Ἐπίῤῥυτος, qui influit, i. aduentitius: vt δύναμις ἐπίῤῥυτος, apud Plat. de Rep. l. 7. Item is in quem influit humor & infunditur: vt ἐπίῤῥυτον σῶμα, apud eundem in Tim. Exponitur etiam, affluens.

Καταῤῥέω, defluo: vnde apud Aphthō καταῤῥέουσα τοῦ τραύματος, quod è vulnere defluxit. Et metaph. delabor: vt καταῤῥεῖν εἰς τὴν γῆν, apud Xen. Paed. 1. Item collabor, concido vnde καταῤῥυηκὸς ἱερὸν, exp. fanum iam concidens & ruinae proximum apud Plutan. Alia metaph. apud Aristoph. in Acharn. ἀθρόοι καταῤῥυέντες, i. confertim aduenientes.

Καταῤῥέομαι, perfundor vt apud Plut. in Galb. λόγχην καταῤῥεομένην αἵματι. Sic & ἱδρῶτι καταῤῥεομένην, apud Luc.

Κατάῤῥυτος, qui defluente humore irrigatur: vt κῆποι κατάῤῥυτοι, Eurip. in Electra.

Κατάῤῥοος, & contract. κατάῤῥους, defluxio: Apud medicos peculiariter sic dicitur descensus humoris è capite in os. Καταῤῥοϊκὰ νοσήματα, morbi ex illo descēsu: apud Plut. in Tim.

Καταῤῥοΐζομαι, catarrho laboro, seu distillationibus vexor. Diosc. l. 5. c. 43.

Καταῤῥοϊκὸς, qui distillationibus infestatur.

Decomp. Ἐπικαταῤῥέω, influo seu delabor ex superiore loco.

Συγκαταῤῥέω, simul defluo. Item simul decido. Pro eodem dicitur & συγκαταῤῥύω, vnde aor. 1. συγκατεῤῥύην: & particip. συγκαταῤῥυείς apud Diosc. l. 5. c. 103.

Μεταῤῥέω, q.d. fluendi modum muto: refluo: reciproco: vnde apud Arist. hist. 9. c. 6. τῶν ζώων γὰρ ῥέπει τῷ βουλήματι καὶ ὁ μεταῤῥεῖ ὥσπερ Εὔριπος.

Μετάῤῥοια, ἡ, reflexus, reciprocatio. Arist. meteor. lib. 2. Plut. de def. orac.

Παραῤῥέω, praeterfluo. Xen. Paed. 4. ποιεῖν δ' ἀπὸ τῶν παραῤῥεόντων ποταμῶν. Sic & apud Herodian. l. 8. Metaphoricè apud Greg. ἵνα μὴ ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται τὰ καλὰ καὶ μὴ παραῤῥυῇ. Itē interfluo: Theoph. de caus. pl. l. 1. ὅπως μηδὲ γὰρ καὶ ἀπολλύοι παραῤῥέον (ὕδωρ) διὰ τὴν ἀσθένειαν.

Περιῤῥέω, circumquaque fluo, vndique fluo: Basil. in Hexamen. hom. 11. ὁ ἱδρὼς τῇ δὲ κεχεῖσθαι περιῤῥεῖν μηδεμίαν ἀγελαίαν περιέχῃ τοῦ γεωργοῦ. Item circumfluo, circumuo, alluo. Herodian. l. 8. ποταμός τε περιῤῥεῖ τὸ τεῖχος, Thuc. περιῤῥεῖν ἐπ' ἀμφότερα. Et circumfluo, i. abundo: vnde apud Soph. περιῤῥεῖ σοι βίος, exp. affluant facultates. Apud Greg. περιῤῥεῖ ἐσθῆτι exp. fluidè vesti.

Περιῤῥεῖσθαι dicitur vrbs aut locus aliquis, quē fluuius circūfluit. Xen. anab. lib. 1. περιῤῥεῖτο δὲ (πόλις) ὑπὸ τοῦ Μαιάνδρου κύκλῳ. Sic & Apud Aristot. & Plut.

Περιῤῥύτης, circumfluus. Hesiod. in Theog.

Περίῤῥοος, idem Herodot. l. 1.

Προῤῥέω aut προσρέω, profluo: vt apud Hesiod. in Erg. ... προσρεόντων.

Ὑπεκπροῤῥέω, (aec) idem Hom. Od. ζ, ἔνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ Καλὸν ὑπεκπρορέει.

Συῤῥέω, confluo. Plerūque in metaph. signif. vt & Lat. confluo. Isocr. de Pace, ἐφ' οὓς λέγους καὶ νῦν τὸ πλῆθος ...

Σύῤῥευσις, & σύῤῥους item συῤῥοὴ, & σύῤῥοια, confluxus, confluens concursus apud Plat. & Theophr.

Ὑποῤῥέω, subterfluo, subterlabor: Item sensim fluo, seu sensim ... vnde metaph. apud Plutar. de def. orac. τὴν ψυχὴν ὑποῤῥέουσαι δυσχέρειαι καὶ κινήσεις, clam subeūt animum molestiae & impulsiones. Exponitur etiam surrepo, apud Dem. Item sublabor, succumbo: vt ὑποῤῥεῖν τὸ γήρας ... apud Plat. Item dilabor vnde apud Luc. ἤδη μὲν ὑποῤῥεῖ ... οἱ πολλοί. Actiuè etiam vsurpatur ad Dem. in orat. contra Lep. ... ὑπεῤῥύη ...

Composita sine praepositione: ac primùm retinentia verbi ῥέω, seu ῥεῦ.

Ἀκαλαρρείτης, ὁ, placidè vel leniter fluens, aut leni agmine ... Il. η.

Βαθυῤῥείτης & βαθυῤῥόος, profunda habens fluenta, profundè fluens: prius apud Apoll. posterius apud Hom. Il. φ.

Ἐϋῤῥείτης, (q.d. pulchrifluus) pulchrè fluens, bellè fluens. Il. ζ, pro eodem dicitur & ἐϋῤῥοος. vnde ἐϋῤῥόου ποταμοῖο, ibidem: de quo vide & in Εὔροος.

Εὐρυρείω, cōpositè dicitur pro εὐρὺ ῥέω, latè fluo: vnde ... ῥέοντος, apud Apoll. Arg. 1.

Εὐρυρείτης, lata habens fluenta, latè fluens. Il. φ.

Καλλιρρείτης, pulchra fluenta habens, pulchrifluuius. Hom. hym. 1. in Apoll. Hesiod. in Theog.

Λαβρείω, (q. λαβρέω, ex λα & ῥέω) impetuosè & rapidè fluens: vel latè fluens. Etymol.

Ὁμορρείτης, vnà cum alio fluenta habens, qui ex eodem riuo ducit aquam, riualis. in Pand. Graec.

Composita ex ῥοῦ aut ῥόος, itidem sine praepositione.

Ἀγάῤῥοος, ὁ, ὁ, (ἀγαν ῥέων): impetuosum fluentum vel impetuosa fluentia habens: vel impetuosè fluens. Hom. in Boeotia.

Ἀγχίῤῥοος, cuius fluenta propè sunt, vicina fluenta habens. Ap. pol. Rhod.

Ἀείῤῥοος, semper fluens. Suid.

Αὐτόῤῥους, ventis fluens, seu ex quo fluente ventio iungitur: vox ficta apud Plat. in Cratylo differētem de etymo nominis ...

Αἱμοῤῥοέω, f. ήσω, sanguinem effundo, sanguinis profluuio laboro: vt γυνὴ αἱμοῤῥοοῦσα, Matth. 9.

Αἱμόῤῥοια, sanguinis profluuium. Diosc. l. 1. & alibi.

Αἱμοῤῥοΐς, ΐδος, ἡ, Idē Aristot. de part. an. l. 3. Gal. ad Glauc. lib. 1. ¶ Est & serpentis genus inde appellatum, quod morsu sanguinem & quasi profluuiū sanguinis excitet, ac dissolutis venarum commerciis, quicquid animae est, euocet per cruorem, teste Solino.

Αἱμόῤῥοος & contractè αἱμόῤῥους, dicitur mulier quae menstrua patitur. ¶ Est & idem serpens cum haemorrhoide. Nicand. in Ther.

Ἁλίῤῥοος, circa mare, vel ad mare, vel in mare fluens. Eurip. & Theocr.

Ἀῤῥοία ἡ, retentio menstruorum: vel retardati & commorantes menses. Hippocr.

Ἀψόῤῥοος, q.d. retrograda fluenta habens seu reciproca, refluens: vt ἀψοῤῥόου Ὠκεανοῖο, Od. υ. Exponitur etiam, cuius cita fluenta, celeriter fluens, vt dicatur quasi αἶψα ῥόος ...

Ἀψόῤῥοος, retrogradus, retro vestigia referēs. Hom. Ἀψόῤῥοον, retrogradè, retro vestigia referendo: aut retrorsum. Od.

Βαθύῤῥοος, idem quod βαθυῤῥείτης suprà. Il. φ.

Γονόῤῥοος, & γονοῤῥυής, ὁ, qui geniturae effluentia seu profluuio laborat. Ezech. 7.

Γονόῤῥοια & γονοῤῥυία, ἡ geniturae profluuium.

Γονοῤῥυέω, geniturae profluo laboro, seminis fluxum patior, Leuit. 15.

Δακρύῤῥοος, lacrymis fluens, lacrymas fundens. Eur. in Suppl.

Δακρυῤῥοέω, lacrymis fluo, lacrymor. Euripid. in Ione, ... λαλοῦσιν τες θεῷ χαίρουσιν ἐν ταυθ' ὄμμα σὺν δακρυῤῥοεῖ. ... Herodian. l. 6. Item deploro. Philo de vita M. lib. 3. ... ἄθεος αὐτὸν ὅλον μᾶλλον δακρυῤῥοεῖν.

Ἑπτάῤῥοος, septemfluuius. Exponitur & septem ostia habens, ...

Εὔῤῥοος, & εὔῤῥους & dialysi ἐΰῤῥοος bene fluens, facilem cursum habens; vt ἐΰῤῥοος ποταμός, Il. Apud Theoph. ... pro ...

Εὐῤῥοια, ἡ, facilis fluxus seu cursus. Et metaph. pro ... prosperis & ad voluntatem nostram fluentibus. Plut. in Per.

Εὐῤῥοέω, bene fluo, facilem cursum habeo. Et metaph. feliciter ago, prospera vtor fortuna: Gregor. & Phalar.

Εὖρος, ὁ, ὁ, Eurus: ventus orientalis inter Aquilonem & Vulturnum medius, teste Aristot. de mund. & Plin. lib. 2. cap. 47. ... ctus quasi ὁ ἀπὸ τῆς ἠοῦς ῥέων, inquit Etymol. Vide & in ... Scribitur & καλλίῤῥοος. idem quod καλλιρρείτης, Iliad. φ. ... ῥοος, Odyss. ι.]

Ὁμόῤ-

Ὁμόῤῥοος, simul iuncta fluenta habens, vel simul fluens.

Ὁμοῤῥοία, ἡ, q.d. confluentia aut confluxio.

Παλίῤῥοος, & παλίῤῥους, retrograda fluenta habens, refluus, reciprocus: vt κλύδων παλίῤῥους, Euriph. in Iph. Taur. Παλίῤῥους etiam substantiuè exp. refluens.

Παλίῤῥοια, ἡ, refluxus, reciprocatio aquae.

Πολύῤῥοος, idem quod πολύῤῥυτος. Aeschyl. in Prometh.

Πυόῤῥοος & πυόῤῥους, purè fluens, ex quo pus manat.

Πυοῤῥοια, fluxus puris, suppuratio. Diosc. l. 1. c. 131.

Πυοῤῥοέω, purè mano, pus effundo: vt πυοῤῥοοῦντα ὦτα, aures è quibus pus fertur, apud Diosc. l. 2. c. 181. & alibi.

Τριχοῤῥοέω, pilorum seu capillorum defluuio laboro: vt βλέφαρα τριχοῤῥοοῦντα, apud Diosc. l. 2. c. 84.

Τριχοῤῥυέω, idem Aristoph. in pace.

Ὑδρόῤῥοα seu ὑδρόῤῥοια, ἡ, cloaca, emissarium, canalis, per quem aqua pluuialis effluit. Aristoph. in Acharn. & apud eius schol. Metaphoricè vtitur Athen. l. 13. (Symp. 8.

Φυλλοῤῥοέω, foliis fluo vel destuo, folia vel frondes amitto. Plut.

Χειμάῤῥοος, & χειμάῤῥους, ex quo per cōtractionem, χειμάῤῥους, hyeme fluens: vt χειμάῤῥοος ποταμός Il. δ, ι, & λ. Sic & χειμάῤῥους ...; apud Phil. de vita M. lib. 3. Vtitur & Herodian. lib. 3. & Demosth. ¶ Χειμάῤῥους autē dicitur paxillus seu clauus ligneus sub carina, in foramine quodam fixus, quo exempto defluit aqua in sentina collecta ex pluuiis. Hesiod. Erg. lib. 2.

Χρυσόῤῥοος, ὁ, ὁ, auro fluens, auri ramenta suis fluentis vehens. Athen. l. 5. Pro eodem dicitur & χρυσοῤῥόης, apud eundem l. 8.

Ὠκύῤῥοος, & ὠκύῤῥους, celeriter fluens. Il. ι.

Ὠκυρόης, idem: Apoll. Arg. 2.

Composita in ρυτος, vel ρυτης desinentia: itidem sine praepositione.

Ἀείῤῥυτος, semper fluens. Soph.

Αἱματόῤῥυτος, sanguine fluens. Eurip.

Ἀμφίῤῥυτος, circumfluus. pro quo & ἀμφίρυτος, Odyss. α. Sophocl. in Aiace.

Ἀνθεμόῤῥυτος, à flore fluēs: vt ἀνθεμόῤῥυτον γάνος ξουθῆς μελίσσης, apud Eurip. in Iph. Taur.

Ἀργυρόῤῥυτος, ὁ, ὁ, q.d. argentifluus, fluenta habens argentum vehentia: vt ἀργυροῤῥύτας Ἕβρος, Eurip. in Herc. fur.

Διϊπετής ..., à Deo profluens: vel à Ioue fusus aut profluens.

Λεπτόῤῥυτος, tenuiter fluens; tenuis vt λεπτόῤῥυτον ὕδωρ, Hippocr.

Μελίῤῥυτος, mellifluus. Nonn. (epist. ad Demag.

Νεόῤῥυτος, qui recens effluxit. Suid.

Πολύῤῥυτος, multifluus. Soph.

Πρωτόῤῥυτος, resina quae prima defluit seu defluxit: quae & αὐτόῤῥυτος, spontanea fluxione dicitur. Gal. ... l. 3.

Χρυσόῤῥυτος, idem cum χρυσοῤῥόας. Aeschyl.

Composita à superioribus compositorum generibus & significatione & terminatione longius recedentia.

Vt sunt, Ἀφ' ... Βορέας, Ἰμείρω, Καλλίῤῥοον, Λαῦρος, Ὄμβρος, ... Sed quomodo huc pertineant singula, vide suis locis.

¶ Deriuata ex ῥέω, i. dico, loquor.

Ῥῆμα, τὸ, vocabulum, verbum. Demosth. pro cor. ταῦτα τὰ ῥήματα ... Item dictum, sententia. Plato Po... Item citus, vel oratio, vt poema, vel canticum, vel hymnus qui recitatur apud eundem.

Ῥηματικὸς, ad vocabulum seu vocabula pertinens. Item verbalis apud Gramm.

Ῥηματίσκιον, vocula, paruum vocabulum. Aristoph.

Ῥηματίσκιον, idem Plato in Theaeteto, & Themist.

Ῥῆσις, dictum, sententia, oratio. Aristoph. in Nub. ... Demosth. pro cor. παράγνωθι δὴ ἡμῖν καὶ σὺ ταύτην τὴν ῥῆσιν.

Ῥησείδιον, pro quo apud Hesych. ῥησίδιον, sententiola.

Ῥητὸς, ὁ, dicendus, fandus. Demosth. ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα κακὰ ἐξεῖπε, dicenda & tacenda effutierunt. Isocr. περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀποῤῥήτων ... Item memorandus, celebris. Hesiod. in Erg. ¶ Item de quo certis verbis conuenit, praefixus, praefinitus, constitutus, ... ἐπὶ ῥητῷ, mercede praestituta, seu pacta. & ἐν ῥητῷ ... apud Thuc. lib. 6. Sic dicitur ἐπὶ ῥητοῖς sine subst. certis conditionibus, certa lege, vel certis legibus, apud eundem Thuc. l. 1. Et ῥητὴ εὐθεῖα, definita linea, & ῥητὸν τετράγωνον, ... quadratum. Τὸ ῥητὸν, dictū, sententia, Basil. & Greg. Τὰ ῥητὰ, oracula, apud Iustinum Matr.

Ῥητῶς, certis verbis, expressè. Them. in 3. de an. Exponitur ... verbū. Item planè, certò, nominatim: apud Lucian.

Ῥήτωρ, ὁ, orator. Il. ι, Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμμεναι.

Ῥήτωρ, idem. Demosth. Εἰ μὲν ὁ συμβουλεύων ὑμῖν, ὅ,τι ἂν συμφέρειν ... οὔτε φύσομαι ... Item ... causidicus, rabula: vnde ῥήτορες φαῦλοι, apud ... Aeschin. Item index, qui propriam suam sententiam ... Suid. ex Soph.

Ῥητορικὸς, oratorius, ad oratorem aut artem oratoriam pertinens ... & συλλογισμὸς ῥητορικὸς, & ῥητορικὴ i. ... apud Aristot. Item qui artem oratoriam tenet, eloquens: Isocr. in Nicocle.

Ῥητορικὴ (sub.) τέχνη, ars oratoria. Aristot. rhet. 1. Et ῥητορικὴ δύναμις, apud eundem. Item ῥητορικὴ γραφὴ, causa seu accusatio quam agebant rhetores, vel quae contra rhetores habebatur. Suid. (AEschin. in Tim.

Ῥητορικῶς, oratorio more, artificio seu eloquentia oratoria.

Ῥητορεύω, oratoriam artem exerceo. Appian. αὐτὸς ἥδιστος εἶναι πεῖν τε καὶ ῥητορεῦσαι. Laert. (de Socr.) πρῶτος ῥητορεύειν ἐδίδαξε. Exponitur etiam, orationem habeo, i. pronūtio apud Luc. Et οἱ λόγοι ῥητορευθέντες dicuntur, qui ore pronuntiantur more rhetorico. Isocr. apud Philipp.

Ῥητορεία, oratio rhetorices artificio elaborata. Item oratoria eloquentia. Isocr. in Panath. ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλαμπουσῶν. Sic & apud Synes.

Ῥήτρα, ἡ, dicendi locus, dicendi vices. Lucian. ¶ Item dictio, i. oraculum: vt Plutarchus Lycurgum dicit leges suas ῥήτρας appellasse, tanquam χρησμοὺς τινάς. ¶ Item pactum, pactio, conuentio. Od. ξ. ¶ Item decretum, vt in psephismate Byzantiorum, ἐκ τᾶς βουλᾶς λαβὼν ῥήτραν. ¶ Item generral. commentarius, scriptura, σύγγραμμα. Suid.

Composita: ac primùm cum praepositione.

Ἀνεῤῥήθην ὕπατος, renuntiatus sum consul. Plut. Et ἀναῤῥηθεὶς, renuntiatus: vnde ἀναῤῥηθεὶς στέφανος, proclamata corona, apud Demosth. Ἀνάῤῥημα, τὸ, edictum voce praeconis enuntiatum. Suid.

Ἀνάῤῥησις, renuntiatio, creatio. Item proclamatio. Aristides.

Ἀντίῤῥησις, contradictio, responsio contradicens alicui & repugnans. Item refutatio. Philo de mundo.

Ἀντιῤῥητικὸς λόγος, oratio qua obiectionibus respondetur oratio refutatoria. Dionys. Areop. Et τὰ ἀντιῤῥητικὰ dicti libri Iosephi contra Appionem.

Decomp. Ἀναντίῤῥητος, cui contradici nequit, irrefutabilis, minimè controuersus. Act. Apost. c. 19. ἀναντιῤῥήτων τούτων ὄντων. & apud Plut. in Themist. Ἀναντιῤῥήτως, citra contradictionem, extra omnem controuersiam.

Δυσαντίῤῥητος, cui egrè contradici potest. δυσαντιῤῥήτως, ita vt vix contradici queat. Polyb. δόξας δυσαντιῤῥήτως εἰρηκέναι.

Ἀπεῤῥήθη, vetitum est, interdictum est. vnde ἀποῤῥηθεὶς, vetitus Aristid. ἀποῤῥηθὲν μὴ καταφαγεῖν, quum vetitum esset. Apud Plat. de leg. l. ... παντὸς ἀποῤῥηθῆναι, exp. quasi à toto genere abdicari.

Ἀπόῤῥημα, interdictū. Plato in polit. Ἀπόῤῥησις, interdictio. Itē renuntiatio. Synes. ad Anast. εἰ προὔλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόῤῥησιν, si anteuertisset calamitas renūtiationi. Exponitur etiam defatigatio, & defectio virium & animi.

Ἀπόῤῥητος, vetitus Lysias contra Theomnestum. Item arcanus, vt apud Euri. in Iph. Taur ἀπόῤῥητος φλὸξ, arcana flamma seu mystica. Et ἐν ἀποῤῥήτῳ, vel ἐν ἀποῤῥήτοις, item δι' ἀποῤῥήτων, secretò, vel clàm. Sic apud Plut. in Them. πρᾶξις ἀπόῤῥητος πρὸς τοὺς πολλοὺς, res arcana & vulgo non communicanda. item inenarrabilis, ineffabilis. item indignus dictu seu narratu. Isocr. contra Lochit.

Ἀποῤῥήτως, secretò, clàm. item ita vt dici nequeat. Hesych.

Διεῤῥήθη, discussum est, distinctè explicatū est. Plato de leg. l. 11.

Διάῤῥησις, explicatio distincta, & q.d. expressa. Idem ibidem.

Διαῤῥήδην, explicatè. Plat. ibidem. Et clarè, apertè, manifestè: Demost. & AEschin.

Ἐπίῤῥημα, aduerbium: pars orationis apud Grammat. item certa quaedam pars comoediae, apud Aristoph. Suid. & Hesych. Sic etiam dicebatur gestamen quoddam comicum. Poll. Ἐπιῤῥηματικὸς, aduerbialis, aduerbij formam habens.

Ἐπιῤῥηματικῶς, aduerbialiter.

Ἐπίῤῥησις, vituperatio. item accusatio. Suid.

Ἐπίῤῥητος, vituperabilis, reprehensione dignus. Suid. ἦν δὲ ἐπίῤῥητος ἐπὶ παιδεραστίᾳ. Exponitur etiam, infamis, apud Xen.

Ἐπιῤῥήδην, palàm, apertè. Apoll. Arg. 2. Eustath. ex Arato expon. ῥητῶς & ὀνομαστικῶς, nominatim.

Ἐπιρρητορεύω, vel ἐπιῤῥητορεύω, oratoriè dico & eloquenter. Athen. & Luc. τοσαῦτα ἐπιῤῥητορεύσαντι αὐτῷ.

Κατάῤῥησις, accusatio. item condemnatio. Suid. & Hesych.

Καταῤῥητορεύω, vi eloquentiae demulceo: vnde apud Lucian. σιωπᾷ κέλευε καταῤῥητορευόμενος.

Παράῤῥητος, qui verbis flecti potest. Il. ι. παράῤῥητοί τ' ἐπέεσσι, muneribus verbisque flecti poterant. item adhortatorius, monitorius. Il. ν, παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι, orationibus adhortatoriis obtemperare.

Προεῤῥήθη, & προεῤῥέθη, praedictum est. & προῤῥηθεὶς, praedictus. Προῤῥητέον, praedicendum est. Plat.

Πρόῤῥησις, praedictio, vaticiniū. Philo de mundo. & Epigr. l. 2.

Πρόῤῥητος, praedictus. Soph. in Trachin.

Προῤῥητικὸς, q.d. praedictorius: vnde βιβλία προῤῥητικὰ Hipp. libri continentes praedictiones de morbis.

Προσεῤῥήθη, appellatus est, nuncupatus est. item salutatus est apud Eurip. in Med.

Πρόσρημα, appellatio. Aristid. in Panath. πρόσρησις, idem Plat. in epist. item compellatio. vt πρόσρησις οἰκέτου, verba quibus compellatur seruus, apud eūdem de leg. item salutatio. Synes.

 προσρή-

Προσρητέος, insuper dicendus. Item appellandus, compellandus ... Plat. de leg.

Πρόσρητος, cōpellatus, salutatus. Apud Poll. l. 5, c. 31. προσρητὴ ἡμέρα, ... in qua salutationes fiunt, in qua clientes salutant pa...

Ἀπρόσρητος, ὁ καὶ ἡ, (decomp.) qui vel quæ non est affabilis vili... 5, c. 41, ἀπρόσρητος ἡμέρα est in qua salutationibus supersedetur.

Ῥέζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex ῥῆμα, ῥῆσις, ῥητὸς sine præpositione.

Αἰσχρορρήμων, turpiloquus, obscœna loquens. Poll.

Αἰσχρορρημοσύνη, turpiloquentia. Idem.

Ἀρρήμων ... mutus.

Ἀρρημοσύνη, taciturnitas, silentium.

Ἀρρῆσαι, nolle, vetare, interdicere. Hesych.

Ἀρρησία ..., apud Antiphontem.

Ἄρρητος ..., non dictus. Od. ξ, & Plato in sympos. καὶ ... μοι ἐστι ἄρρητα τὰ εἰρημένα. Item infandus, ineffabilis. 2. Cor. 12. ... Herodot. ἄρρητα ἱρὰ ἔρδοντα ... Et ἄρρητα ... ῥήματα ... quæ nefas ... effari non licet. Plut. in Cæs. Apud medicos ἄρρητοι ἰδιότητες sunt proprietates quarum ratio reddi non potest Alex. Aphr. in præf. probl.

Ἀρρήτως infandè, vel ineffabiliter, inenarrabiliter.

Ἀρρήτως ... ita vt non collocetur in oratione. Hesych.

Ἀστειορρημονέω, facetè loquor seu festiuè, festiuo sermone vtor.

Ἀστειορρημοσύνη vrbanitas, festiuitas, festiuus sermo.

Δύσρητος qui ægrè dici seu pronuntiari potest. vt δύσρητοι φωναὶ apud Gal. Item non facilè dicendus, apud Demetr. Phal.

Εἰκαιορρημονέω, vana loquor. Suid.

Εἰκαιορρημοσύνη, vaniloquentia Idem.

Εὐθυρρήμων, ... recta oratione & non aberrante à vero.

Εὐθυρρημονέω, rectè loquor. Aristoph.

Εὐθυρρημοσύνη, oratio recta.

Εὐρήμων, facundus. Εὐρημοσύνη facundia.

Θεορρήμων, qui diuina loquitur, seu diuina loquutus. Damasc.

Θεορρημοσύνη, institutio diuina Suid.

Θεόρρητος, à Deo dictus, diuinus. Nonn.

Κακορρήμων maledicus. Κακορρημοσύνη, maledicentia.

Καλλιρρήμων, pulchris & elegantibus verbis ornatus. Dionys. Halicarn.

Καλλιρρημοσύνη pulchra & venusta dictio, verba elegantia.

Κομπορρήμων, qui grandibus se verbis iactat, qui verborum ampullis ...

Κομποφακελορρήμων, ampullosa & graui verborum compositione vtens. Sic dicitur Aeschylus apud Aristoph. in Ran.

Μεγαλορρήμων, magniloquus.

Μεγαλορρημονέω grandibus verbis vtor, magna loquor & iactito.

Μεγαλορρημοσύνη, magniloquentia.

Ὁμόρρητος vno eodemq; ore dictus, concors Nonn.

Παρρησία, (quasi πᾶν ῥησία) libertas & licentia loquēdi qua omnia dicuntur: ... oratio libera nihil reticens. Demosth. Philipp. 2, πολλῆς μετὰ παρρησίας ἐξετάσεις ὑμῖν. Sic παρρησίαν δοῦναι, apud Isocr. & Plat. libertatem loquendi dare. Item general. fiducia, confidentia. Marci 8. Iohan. 16, & alibi παρρησίᾳ exp. etiam palàm, apertè.

Παρρησιάζομαι, liberè & ingenuè planeque dico. Isocr. in Busir. ἥδιστα μὲν ... περὶ ὅλης ἐπαρρησιασάμην τῆς παιδεύσεως. Et cū accus. apud Luc. παρρησιάζομαι ταῦτα πρὸς σε. Sic & Greg. παρρησιαζόμενοι τὴν ἀλήθειαν, liberè & ingenuè veritatem profitētes. Aliquando & passiuè sumitur vt apud Isocr. περὶ αὐτῶν ... τὰ περὶ τῆς φιλοσοφίας πεπαρρησιασμένα, liberè dicta.

Παρρησιαστής, & παρρησιαστικός, qui liberè loquitur, aut qui libertatem in dicendo amat. Aristot.

Παρρησιαστικῶς, cum libertate loquendi, liberè loquendo.

Decomp. Ἀντιπαρρησιάζομαι, vicissim, & ipse liber sum in loquendo, libertatem libertati oppono.

Ἀπαρρησίαστος, qui liberè loqui non audet. Ἀπαρρησιάστως, sine libertate loquendi, sine libera oratione.

Πολυρρήμων, multiloquus.

Πολύρρητος, multum dictus. Hesych.

Ταπεινορρημοσύνη, humilitas verborum. Chrysost. in comm. in ep. ad Timoth. (l. 1.

Τραπεζορρήτωρ, qui in mensa disserit, mēsarius disputator. Athen.

Φιλορρήτωρ, rhetorices amans, rhetoricæ studiosus. (masc.

Χρυσορρήμων, aurea fundens verba, cuius verba aurea sunt. Da-

Ῥήγνυμι &c. vide in Ῥήσσω. Ῥηίδιος, in Ῥάδιος.
Ῥῆμα ῥῆσις. in Ῥέω.

ΡΗΠΑΙ tigilla substructionibus fulturisq; accommodata: vt sublicæ Cæsari, vel sublicia Liuio, tibicines, Virgilio & Iuuenali. Diodor. Siculus. διὰ τῶν ... ὑποσχέσεις τὰ τείχη, καὶ τὰς τε ῥήπας ἐμπρήσαντες κατέβαλε τρεῖς πύργους.

ΡΗΣΣΩ, F. ξω, frango, rumpo. In qua signif. vsurpatur potius ῥήγνυμι vel ῥηγνύω, ex eo factum. ¶ Item vehementer ferio.

Iliad. σ, τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ, Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. ¶ Item pro βάπτω, tingo: apud antiquos, inquit Eustath. vnde ῥῆγος, εος, τὸ, stragula tincta. Od. π. & ῥηγεὺς, ὁ, tinctor. Hesych.

Ῥηγνύω vel ῥήγνυμι, f. ξω, idem quod ῥήσσω, frango, rūpo. Il. μ. τεῖχος τε ῥῆξαι Hesiod. in Asp. Οὔτ' ἔρρηξε βαλών, οὔτ' ἔθλασε. Eurip. in Hec. Λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος Ἔρρηξε λαγόνας εἰς μέσον παρ' ὀμφαλόν Aristoph. & Dem. ῥῆξαι φωνὴν, supere vocem. In Epig. ῥῆξαι δάκρυα, in lachrymas erumpere. ¶ Item edo, erumpere facio: vt Plut. ῥήγνυσι πηγὰς ..., emittit fontes.

Ῥήγνυμαι frangor, rūpor. Xen. Hell. 5, ῥήγνυται ... Item rumpor diuidor, diuellor, abstrahor: Plat. pol. 2. Item cum vehementia & fragore elidor & supernè decido, vt procella pluuia & grādo solet. Aristot. ... Item in media voce, erumpo: vt Aristot. ... Nonn. ῥήξατο φωνὴν, erupit in voce. Il. ν, ... excitauerunt, ediderunt. Præt. med. ἔρρωγα.

Ῥῆγμα, τὸ, quod ruptum est. Item ruptio. Aristot. Dem. Gal.

Ῥηγματίας, qui ruptis laborat, τοῖς ῥήγμασι. Gal. Diosc. Pro eodem dicitur & ῥωγματίας, apud Hippocr. teste Gal.

Ῥηγμὶν ῖνος, ἡ, propriè dicit aqua τῇ γῇ προσρηγνυμένη, inquit Etymol. vt apud Aristot. meteor. l. 2. Καταχρηστικῶς autem littus significat, παρὰ τὸ ἐκεῖ ῥήσσεσθαι τὰ κύματα. ¶ Interdum sic dicitur superficies seu planities maris, παρὰ τὸ ῥήγνυσθαι τὰ κύματα, vt Od. μ, teste Eust. (quod ῥήγνυ-

Ῥῆξις, εως, ἡ, q.d. ruptura, fractura. Aristot. de mundo. idē est,

Ῥήκτης, ου, ὁ, ruptor, effractor. Aristot. de mundo. Ῥηκτικὸς, ὁ, ruptorius, rumpendi vi præditus.

Ῥηχὸς, sepes, septum, maceria, apud Hesych. & Suid.

Ῥηχώδης, asper, salebrosus Nonn.

Ῥαγὴ, ἡ, ruptio: apud Hippocr.

Ῥαγάς, άδος, ἡ, ruptura, fissura, rima. Dioscorid lib. 1, cap. 95. Peculiariter autem ῥαγάδας medici vocant ani fissuras. Scribon. Larg. cap. 223.

Ῥαγόεις, εντος, ὁ, rimosus, lacer. Nicand.

Ῥάγδην, (*aduerb.*) abruptè. Plut. de def. orac.

Ῥαγδαῖος, ὁ, impetuosus, vi perrumpens. Theophyl. ep. 24.

Ῥαγδαίως, validè, validiusculè. Diosc. l. 2, c. 84.

Ῥαγδαιότης, ητος, impetuositas.

Ῥωγὴ, ἡ, fissura. Hesych.

Ῥωγαλέος, rimosus, fractus. Od. ρ.

Ῥωγάς, άδος, ἡ, (adiect.) lacera, fracta, rimosa: apud Suid. Item (subst.) saxum hians, rupes. Nic. in Ther. in plurali significat etiam rimas terræ. Hesych.

Ῥωγμὴ, ἡ, rima. Aristot. Apud medicos est diuisio caluariæ superficiaria, vel profunda quidem, sed eatenus vt fractum os loco non moueatur. Vide Paul. l. 6, c. 9.

Ῥωγμὸς, ὁ, rima. Hesych. & Suid.

Ῥωχμὸς, οῦ, ὁ, scissura, rima Il. ψ. Ῥωχμὴ, ἡ, rima.

Ῥὼξ, ωγὸς, ἡ, fissura: Odyss. χ. ¶ *Idem quoque significat quod* ῥὰξ & κόκκος, acinus Esaiæ 86. Eustathius tamē ῥὼξ pro acino barbarum esse scribit. ¶ Sic quoque dicta est tunica vuea, quæ tantam habet cum vua similitudinem vt vuæ etiam nomine donata sit. ¶ Item phalangium quoddam ab acini similitudine, quod & ῥάγιον appellatur ab Aet. Nic. in Ther.

Ῥάκος, εος, τὸ, lacera vestis. Aristoph. Apud medicos interdum panniculum, interdum linteolum significat. Apud Aristoph. in Pluto exp. cicatrix seu ruga & lacinia faciei. Dicitur etiam de homine nihili, apud *Luc.* in Tim. à veste detrita reiiculaq; sumpto conuicio.

Ῥακόεις, εντος, ὁ, pannis laceris plenus, pannosus. Epigr.

Ῥακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lacer: vt ῥακώδης ..., in Epigr.

Ῥακόομαι οῦμαι, lacero & in modum detriti panniculi rūpor. Plut. in Symp. Apud Diosc. l. 5, c. 102, ...ματα, exp. rugosas facies, rugosos vultus.

Ῥάκωμα, τὸ, ex attritis panniculis consuta vestis, idem quod ῥάκιον, Aristoph. in Acharn.

Ῥάκωσις ὀσχέου, laxata scroti cutis: apud Aegin. l. 6, c. 67.

Ῥάκιον, ου, τὸ, vestis vilis, detrita & pertusa. Aristoph. Sumitur etiam pro vili & detrito panniculo. Luc. in dial. Diog. Aristoph. in Vesp.

Ῥακίδες, surculi, rami. Hesych.

Ῥάχις, εως, ἡ, spina dorsi. quæ & absolutè, spina. * sic dicta ... τὸ ῥῆξις εἶναι, καὶ διακρίνει τὰ δεξιὰ μέρη ..., inquit Apollodorus apud Etym. quòd quasi ruptura sit ... scernens dextras partes à sinistris, aut quod propter spondylorum distinctionem ac flexionem rupta esse videatur. ... tamen à τραχὺς deriuant, quòd spondyli parte posteriore sint τετραχυμμένοι, i. spinosi & asperi. habet & nasus suam ῥάχιν ... quo sic dicitur osseum id quod vtrinque quasi recedit ... genas, teste Poll. lib. 2. Sic etiam appellatur dorsum terræ ... Epigr. Et dorsum montis, in iisdem, & apud Herodot. in M... pom. Item pars leuis à qua in polypode ordo acetabulorum inchoatur. Aristot. hist. an. l. 4.

Ῥαχίτης, ου, ὁ, dorsualis: vt ῥαχίτης μυελὸς, medulla dorsi spinæ dorsi. Gal. Et οἱ ῥαχῖται, musculi toti spinæ superiecti, qui & ῥαχιαῖοι apud eundem.

Ῥαχίζω, per spinam disseco, vel disseco incipiens à dorsi spina. Et generaliter, disseco. Soph. in Aiace, ἔκειρε πολύκερων φόνον ῥαχίζων, Hesychio est etiam, victimam ferio: item leuiter & temerariè mentior.

Ῥαχιστὴς & ῥαχιστής, dissector. Item qui ingentia maleficia perpetrat. apud Schol. Soph. Exponitur etiam mendax, ostentator. Hesych. & Suid. ex Theopompo comico.

Ῥαχηδὸν, exp. ἐπὶ τῆς ῥάχεως: apud eundem.

Ῥάχετρον, τὸ, media spina, meditullium spinæ. Poll. 2.

Ῥαχίζω disseco, διαχωρίζω. Idem ibid. (l. 2.

Ὑπορράχις, (*comp.*) cauitas sub spina ad lumbos vsque. Poll.

Ῥάχος, τὸ, auulsa quædam pars ex dorso. Hesych. ¶ At ῥάχος ὁ exp. spinosus palus, apud Etymol. Et in plur. ῥάχοι dicuntur esse stipites, apud Xen. Idem Etym. hinc dicit esse verbum ῥάσσω significans τέμνω, scindo.

Ῥάχις & ῥάχος, apud Theophrastum poni traduntur pro cauliculis, i. ramulis, vel vitium, vel hederæ: aut etiam pro radicum fibris. Quidam autem annotant apud eundem de caus. plant. lib. 5. c. 9. ῥαχοὺς vocari in vite flagella vel potius brachia quæ duramenta & duramina vocant Plin. & Colum.

Ῥαχία, propriè dicitur crepido littoris petrosa, seu omne littus petrosum, teste Hesych. & Etymol. aut locus cui alliduntur fluctus * παρὰ τὸ ἐκεῖ ..., vt inquit Etymol. aut ... ἐκεῖ τὸ κῦμα, vt Eust. ex Rhetorum lexico ... apud Thucyd. l. 4. Hinc ῥαχιώδης αἰγιαλὸς, littus petrosum habens crepidinem, quæ ab vndis verberatur, apud Thucyd. Exponitur etiam, strepitus, apud Plut. in lib. an seni capessenda respub. Item restagnatio maris in Oceani littore apud Pausan. Etymologo & terra quædam in metallis ῥαχία appellatur. Eodem teste, de monte etiam dicitur apud Soph. Quin & locum arboribus consitum à quibusdam sic dictum fuisse, idem docet. Pro ῥαχία Ionicè dicitur ῥηχίη, quod apud Herodot. in Eur. exp. vadosum æstuarium.

Ῥάξ, ἡ, acinus. Plat. de leg. 8. καὶ ῥᾶγα βοτρύων. Diosc. lib. 3. cap. 94. ἐν ῥαγὶ σταφυλῆς, in acino vuæ passæ. Dicitur etiam de aliarum plantarum acinis. Plinius nucleos interp. li. 19. cap. 6. Vocatur ῥᾶγες etiam extremitas digitorum intrò vergens, quæ rotundior est vbi pulpulæ teretes digitos terminant. Poll. l. 2. Ruff. Ephes.

Ῥάγινος, ὁ, q.d. acinalis, ῥάγινοι μίσχοι apud Theophr. hist. plant. ... acinorum pediculi.

Ῥαγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, acinosus.

Ῥαγίον, τὸ, acinus paruus. Est etiam phalangij species, acini vuæ nigræ similitudine.

Ῥαγίζω acinos carpo. Theocr. idyll. 5. Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.

Composita: ac primum ex ῥήσσω, seu ῥήγνυμι, cum præpositione.

Ἀμφιρρὼξ, ῶγος, ὁ καὶ ἡ, vndiquaque ruptus. Apoll. & in Epigr.

Ἀναρρήσσω, seu ἀναρρήγνυμι, & ἀναρρηγνύω, diffringo, disrumpo. ... in Hec. Βάλλων γὰρ οἴκων τῶνδ' ἀναρρήξω μυχούς. Item diffindo. Aristot. de mundo, σεισμοὶ δὲ ... πολλὰ μέρη τῆς ... Item erumpere facio, emitto cum eruptione. Greg. in Athan. (de *Iulian.*) ... ἀναρρήξας ἀθρόως.

Ἀναρρήγνυμαι, diffringor, dirumpor. Paul. Ægin. Item diffe... Item erumpo. vt ἀναρρήγνυνται πηγαὶ, Greg. & Plut. in ... πλήθους, in omnem erupturos audacia. Præt. med ἀνέρρωγα, diruptus seu discussus sum: hio: vt ... Aristot. de an. l. 2.

Ἀνάρρηξις, ἡ, diruptio, discissio. Plut.

Ἀπορρήσσω & ἀπορρήγνυμι, seu ἀπορρηγνύω, abrumpo, disrumpo, frango: Il. ... ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ Δεσμὸν ἀπορρήξας θείει. Metaphoricè apud Eurip. in Iph. Taur. ἀπορρῆξαι βίον, vitam abrumpere. Et in Epigr. Ἔνθα δ' ἀπορρήξας ψυχὴν βαρυδαίμονα ... Exponitur etiam, abrumpendo diuello: vt apud Æschin. ἀπορρῆξαι ... τὴν συμμαχίαν. Neutraliter etiam vsurpatur, procrūpo: vt in anth. Epigr. ἀπορρήξας ἀπὸ δεσμῶν. Sic & apud Luc.

Ἀπορρήγνυμαι, abrumpor, disrumpor, auellor: Xen. φοβούμενοι ἀπορρήγνυνται ... Præt. med. ἀπέρρωγα, auulsus vel abruptus sum. Paul. in Att. ἀπερρώγασι δ' ἀπ' αὐτῆς νησῖδες.

Ἀπορρὼξ, abruptus, præruptus: vt πέτραι ἀπορρῶγες. Plut. in A... Et ἀκταὶ ἀπορρῶγες. Od. ν. Et substant. fragmentum, auulsio, seu pars auulsa. Hesych. Et simpliciter, pars, portio. Nic. in Ther. Exponitur &, emanatio, stillamentum seu distillamentum. Od. ι & κ.

Διαρρήσσω, & διαρρήγνυμι, & διαρρηγνύω, diffringo, dirumpo, perrumpo: vt διαρρήσσων τὰ δεσμὰ, Luc. cap. 8. Et apud Theogn. ... διαρρήξασα ... φεύγει.

Διαρρήγνυμαι, diffringor. Item dehisco. Aristot. Itē rumpor. Luc. hist. scrib. ... Idem in Tim. ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαρρήγνυνται φθόνῳ, vt rumpantur inuidia. Plat. διέρρωγα, di-

ruptus sum: vnde διερρωγότα ἱμάτια, vestes scissæ, Reg. l. 1. c. 4. Et διερρωγότα χείλη, fissa labia: apud Diosc. l. 1.

Διαρρὼξ, diruptus, fissus: vt διαρρὼξ ἀγμὸς κυμάτων σάλῳ locus ... fissus fluctuum iactatione. Eurip. in Iph. T.

Ἐκρήγνυμι vel ἐκρηγνύω, effringo, scindo. Et neutr. erumpo: vt apud Soph. in Aiace, ἐκρήξει μάχη.

Ἐκρήγνυμαι, itidem erumpo. Arist. ἐκρήγνυνται γὰρ αἱ φλύκταιναι. apud Themist. in Exploratore, ἐξερράγη ὁ πόλεμος, exp. bellum exarsit, vel excitatum fuit.

Ἔκρηγμα, τὸ, quod ex alio abruptum est aut abscissum. Gal. apud Hippocr. Item, abruptus locus, salebra. *Item* eruptio aquarum in magnis imbribus. Theophr. Ἐκρήγματα dicuntur etiam concauitates in campis factæ ex torrentibus. Suid.

Ἔκρηξις, ἡ, diruptio. Exponitur & vociferatio.

Ἐκραγὴ idem. Suid.

Καταρρήγνυμι, seu καταρρηγνύω, confringo, diffringo, dirumpo. Item cum impetu decidere facio, deiicio. Plut. in Fab. καταρρῆξαι εἰς χάρακα τοὺς πολεμίους.

Καταρρήγνυμαι, cōfringor, dirumpor. Luc. ἐσθὴς καταρρήγνυται. Et act. dirumpo. Xenoph. Pæd. 3 καταρρηγνύμεθα τοὺς πέπλους. præt. med. κατέρρωγα, exp. erumpo: Eurip. in Alcest. ἐκ δ' ὀμμάτων Πηγαὶ κατέρρωγασιν, ex oculis fontes lacrymarū eruperūt.

Καταρρήσσω & καταρρήττω, idem quod καταρρήγνυμι. Apud Diosc καταρρήττει τὴν κοιλίαν, exp. turbat ventrem. Exponitur etiam, constrepo, intono. Hesych.

Καταρρῶγες πέτραι, dicuntur petræ diuulsæ & scissæ ex eo, quòd fluctibus tentati non potuerunt. Eust. ex Soph.

Decomp. Ἐπικαταρρήγνυμαι, insuper aliqua re frangor.

Περικαταρρήγνυμαι, diffringor, disrumpor. Xen.

Παραρρήγνυμι & παραρρηγνύω, disrumpo, diffringo.

Περιρρήσσω & περιρρήγνυμι, seu περιρρηγνύω, circumfringo, circūrumpo Diosc. lib. 1. c. 18 ... περιρρήττει πυοποιοῦν apud Isocr. in Busir. enc. τόν τε Νεῖλον περὶ τὴν χώραν περιέρρηξε, exp. circumfudit & circundedit.

Περιρρήγνυμαι, circumfringor, circumrumpor: vnde περιερρωγέναι, circumruptum esse, Arist. hist. an. l. 8.

Περιρρὼξ, præruptus, circumcirca abruptus.

Περιρράκιδες, propriè dicuntur palmarum termites. Nic. & aliis plantis tribuit in Ther.

Προσρήγνυμι, & προσρηγνύω, allido. προσρήγνυμαι, allidor, illidor, offendo. Basil. Athanas. ἀλλήλοις προσρήγνυνται.

Συρρήγνυμι, vel συρρηγνύω, cōfringo. Item committo, irrito: Plut. (τὸν μὲν πόλεμον) φιλονεικία, τὸν δὲ φιλοδοξία τις ἢ φιλαρχία συρρήγνυσιν.

Συρρήγνυται πόλεμος, dicitur quum committitur. Thuc. Dicuntur & οἱ συρρηγνύντες, qui confligunt & pugnant. Chrysost. ἐν τοῖς ἄλλοις συρρηγνύμενοι.

Σύρρηξις νεφῶν, conflictus nubium. Exponitur &, nubium fragor. Grego. Naz.

Ὑπορρήγνυμι, q.d. subtus rumpo.

Ὑπορρήγνυμαι q.d. subtus rumpor: vnde Il. π, οὐρανόθεν δ' ἄρ ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ, exp. sub æthere facta est nubium ruptio, seu nubibus sub æthere ruptis & dissipatis serenitas in tota terra illuxit: Eustath.

Composita sine præpositione.

Αἱμορραγέω, sanguinē effundo, vel emitto: propriè cū eruptione & impetu Diosc. l. 5 ... ἵστησι δὲ ὅλα καὶ αἱμορραγοῦντα. (Hipp.

Αἱμορραγία, ἡ, sanguinis eruptio: sæpe apud Gal. Diosc. &

Αἱμορραγικός, sanguinis eruptionem faciens. Hippocr. in aphor.

Ἄρρηκτος ὁ καὶ ἡ, infractus, infragilis Il. ψ. Phil. de mundo.

Ἀρραγής, έος, ὁ καὶ ἡ, idē. Theophr. hist. p. l. l. 5. c. 5. Ἀρρὼξ, idem

Ἄρρηχος, sepibus valde idoneus Nic. in Ther.

Διχορραγής, dupliciter ruptus seu fissus. Eur. in Herc. fur.

Δυσραγής, difficilis ruptu. Luc.

Ἡμιρραγής, semifractus, semilacerus.

Πυρορραγής, igne fractus: vt πυρορραγῆ κεράμια, apud Suid. Et metaph. putridus, inutilis. Aristoph. in Acharn.

Φλεβορραγία, ἡ, ruptio venarum. pro quo *Ionicè* φλεβορραγίη, apud Hippoc. de victus ratione in morb. acut. sect. 4.

Φλοιορραγής, corticem habens disruptum, seu rimosum. Theophr. de caus. plant. l. 3.

Φλοιορραγέω, sum cortice disrupto seu rimoso. Diosc. l. 4. c. 183. Scribitur hæc & vnico ρ.

Ψυχορραγής, cui anima abrumpitur, animam agens, singultans: vt γυναῖκες ἐν τόκοις ψυχορραγεῖς, apud Eurip. in Iph. Taur.

Ψυχορραγέω, abrumpitur mihi anima, animam ago singulto. Apoll. Arg. 2. Τὸν δ' ἔτ' ἄρ' ἐπὶ νῆα φέρον ψυχορραγέοντα. Vtitur & Plut. in Crasso.

Ψυχορραγία, eiusmodi singultatio animæ. Basil.

Composita partim ex ῥάξ, partim ex ῥώξ, i. acinus.

Εὔρραξ, αγος, ὁ καὶ ἡ, q.d bene acinatus, acinosus.

Μικρόρραξ, αγος, ὁ καὶ ἡ, paruos acinos habens, Plat. l. 8. de leg.

Ὀμφακόρραξ, αγος, acerbos & immaturos acinos habens. Epigram. lib. 1.

Πυκνόρραξ, αγος, densus acinis vitis epith.

Φιλόρρωξ, amans acinorum. Itidem vitis epith. in epigr. de Soph.

Ρ'ῶξ,vide in Α'γς. Ρηπτη,&c.vide in Ρ'έω,fluo.
Ρητὸς,&c.vide in Ρ'έω,dico. Ρηχὸς,&c in Ρήσσω.

Ρ'ΙΓΟΣ,εος,τὸ,rigor,frigus vehemens.Xen.in Pæd.λιμοὶ ἢ ῥίγει μαχόμενος.Ab eodem ῥῖγος & θάλπος inter se opponuntur. Apud medicos,ἐπιβολὴ ῥίγους,rigoris accessio & aggressio.
Ρ'ιγεδανὸς,ῦ,ὁ,horribilis,horrorem incutiens: Epigr. Σπέρματι ῥιγεδανὴ πηγυλὶς αὐανάσῃ. Apud Hom.ῥιγεδανὴ Ἑλένη,quam omnes exhorrent.
Ρ'ιγέω,ῶ,horreo,exhorreo. Il. γ,ῥίγησεν δ' ὁ γέρων. Exponitur etiam,obstupesco.
Ρ'ιγηλὸς,ῦ,ὁ,horrendus,horrificus.Hesiodus in Asp.-δοιοὶ ῥιγηλοὶ ζωὰς ἀπολαυθφθόγγοιο δὲ τῆες. Item,qui statim rigore seu frigore corripitur,alsiosus.
Ρ'ῖγιον,(comparatiui significatione à ῥῖγος) magis horrendum interdum verò,magis formidandum,item acerbius,tristius. Il.ω,τὸ δέ τοι ἢ ῥίγιον ἐστι.Apud Hesiod significat deterius nam ei opponitur ἄμεινον.superl.ῥίγιστος,maximè horrendus,&c.
Ρ'ιγηλός,ὁ ἢ ἡ,(adiect.)vnde ῥίγηλα πάθη,rigores febrium,horrores,apud Diosc.
Ρ'ιγόω,ῶ,rigeo,frigeo,algeo. Od. ξ οὐκ ἐπάμυν ῥιγώσεμεν ἔμπης. Xen. ῥιγῶν χειμῶνος. Luc.de luctu,τὸ μὴ ῥιγῶν πολὺ κάλλιον ἢ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν.
Ε'ρρίγω,(fictum ex præt.med.ἔρριγα verbi ῥιγέω) horreo, cum rigore trepido.Il.γ,ἴνα τις ἐρρίγῃσι ἢ ὀψιγόνων ἀνθρώπων Ξεινοδόκοι κακὰ ῥέξαι.Hesiod.in Asp.Αὐτὸς ἢ ἀσπίδα δόντι ἢ ἐρρίγοντι ἐοικὼς.
Ο'ρεῖγανον,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Composita.

Α'πορριγέω,exhorreo,extimesco,metuo : vnde præt.med. ἀπέρριγα pro præsent. vsurpatum,Od.ϐ,Οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι.
Α'ρριγος,ὁ καὶ ἡ,non frigens,frigori non obnoxius.Arist.de sensu.
Α'ρρίγητος,exhorrescere nescius,non exhorrescens,impauidus in Epigr.
Δύσριγος,qui frigus ægrè tolerat,qui frigus statim & vehementius sentit,ac ferè semper:alsiosus. Arist.hist.an.lib.8.cap.25. Theophr.hist.pl.l.6.c.5.
Δυσριγὴς,alsiosus:vel à graui frigore illatus.schol.Aristop.
Ε'ρριγόω,pro ἐνριγόω,inalgeo vnde ἐνερρίγωσα, apud Aristoph.in
Καταριγηλὸς,horrendus,horribilis.Od.ξ. (Plut.
Παραριγόω,rigeo seu aliquantum rigeo,in Epigr.

Ρ'ΙΖΑ,ης,ἡ,radix.Od κ,ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε. Il. λ, ἐπὶ ἢ ῥίζαν βάλε πικρὴν. Κατ' ἐξοχὴν, apud medicos sic dicitur γλυκεῖα.ἰδαία, ῥοδία.& λευκὴ,vt apud Hippocr.Apud eundem & pro genere quodam faci ponitur.¶Metaphoricè quoque vsurpatur, sicut & radix apud Lat.vt βασιλικῆς φύσεως ῥίζα πονηρὰ καὶ τραχεῖα,apud Plut.de sera num.vid. Athen.ἀρχὴ καὶ ῥίζα παντὸς ἀγαθοῦ.* Quidam à ῥέω deduxerunt vt dicatur quasi ῥείζα. Etym.inter alia sic dictam scribit παρὰ τὸ ῥέειν δι' αὐτῆς τὸ ζῆν.
Ρ'ιζώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,radicis speciem præ se ferens,radici similis.
Ρ'ιζίας,ου,ὁ,(adiect.)radicarius:qui ex radice exprimitur:vt ῥιζίας ὀπὸς, apud Theophr.
Ρ'ιζόθεν,radicitus,stirpitus.Herod.l.8.
Ρ'ιζίον,radicula,parua radix.Diosc.l.2.c.190.
Ρ'ιζόω,ῶ, radico, radicibus firmo seu fulcio. vel tanquam fixis radicibus stabilio. Od.ν,Ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε,καὶ ἐρρίζωσεν ἔνερθε Phil.de mundo, γῆν μὲν καὶ ὕδωρ ὁ κοσμοπλάστης ἐπὶ τὸ μέσον ἐρρίζου.Exponitur & simpliciter,stabilio,confirmo, corroboro. Plut.de educ.lib.ὅλην τὴν ῥιζώσῃ τὴν δύναμιν. ¶ Item neutr.radices ago:Theophr:de caus.pl.l.1.
Ρ'ιζόομαι οῦμαι,vnde præt.ἐρρίζωμαι. infixus radicibus nitor, radicitus adhæreo.Apoll.Argon. l. 2. τῇ δ' ὑπὸ πέτρῃ Διοσκούρειος ἐρρίζωνται ἀλίσβροισι. Metaph.apud Plat. epist.7.ἐξ ἀμαθίας πάντα κακὰ πᾶσιν ἐρρίζωται καὶ βλαστάνει.
Ρ'ίζωμα,τὸ,(q.d.radicamentum)quod radices egit:Theophr. de caus.pl.l.3.c.4. vel quod est stabilitum est velut fixis radicibus.Exponitur etiam,radix Metaphoricè pro ortu seu principio sumitur:in aur.carmin. Pythag Et pro genere seu progenie,apud Aeschyl.
Ρ'ίζωσις,εως,ἡ,q.d.radicatio.Theophr.de caus.pl.l.2.

Composita.

Α'κρόρριζος,ὁ ἢ ἡ, in summitate vel in superficie radicem habens:vt ἀκρόρριζα δένδρα,apud Basil.
Α'ποριζόω,ῶ,radicitus euello,extirpo.
Α'ρριζος,radice carens,radices nullas agens.
Α'ρρίζωτος,idem.Theoprhr.de caus.pl.5.5.c.1.
Α'σθενόρριζος, imbecillas radices habens : vel imbecilla radice hærens.
Αὐτόρριζος,vnà cum ipsa radice:schol.Soph.
Βαθύρριζος,altas seu profundas radices habens.Theophr.&Bas.
Βαθυρριζία,radicis altitudo seu profunditas.
Βραχύρριζος,breues habens radices.
Βραχυρριζία,breuitas radicum.
Γλυκύρριζα,ἡ,dulcis radix:frutex de quo Diosc.l.3.c.7. Dicitur & γλυκύρριζον,apud Actuar.Et γλυκύρριζος,s.βοτάνη.

Γλυκυρριζίτης οἶνος, vinum è glycyrrhiza, seu glycyrrhiza conditum:de quo Colum.l.1.c.35.
Ε'κριζόω,ῶ,eradico,radicitus euello,extirpo.
Ε'κριζοῦμαι,radicor.
Ε'κριζωτής,οῦ,ὁ,eradicator,extirpator.Ioseph.in Maccab.
Ε'πιπολαιόρριζος, cuius radices per superficiem tantùm terræ sparsæ sunt,& non in imam terram penetrant.Theophr.hist. plant.lib.16.c.31.
Ε'πιρρίζιον,ου,τὸ,(q.d.adradicium)additamentum ad radicem. Exponitur &,radicamentum:item capillamentum radicum, apud Diosc.
Εὐθύρριζος,cuius recta est radix,seu cuius rectæ sunt radices,atque in rectum tendentes.Theophr.
Εὔριζος,bene radicatus: vel radice exuberans. Suid. ex Psalm Dauid. (eundem.
Εὐριζόω,bene radicatus sum,vel radicibus exubero: apud
Ι'σχυρόρριζος,validam radicem habens seu agens.Isocr.
Κατάρριζος,radices terræ infixas habens,vel altè infixas. Theo-
Κατερριζόω,ῶ,idem quod ῥιζόω. [phrast.
Καταρριζοῦμαι,figor radicibus,radicor:item ago radices.
Κεφαλόρριζος,radicem habens capitatam.
Μακρόρριζος,longas radices habens.
Μακρορριζία,longitudo radicum.
Μονόρριζος,vnicam vel simplicem radicem habens.
Ο'λόρριζος,cum tota radice. Exponitur &,radicitus. Prouerb.c. (15.
Ο'λορριζεὶ,vnà cum tota radice,radicitus.
Παχύρριζος, cui crassa est radix, vel cui crassæ sunt radices. Theophr.
Πολύρριζος,cui multæ sunt radices:vel cui multiplex est radix.
Πολύρριζον,dictum etiam fuit helleborum nigrum à quibusdam teste Diosc l.4.cap.151. Item πτίσαι, apud eundem l. 4. cap. 186.
Πολυρριζία,ἡ,multitudo radicum.
Πρόρριζος,vna cum radice,vel radicibus:radicitus. Soph.& Eur.
Πρόρριζον,(aduerbialiter)radicitus,stirpitus.
Προσρίζον & προσρίζα, aduerbialiter posita inueniuntur pro πρόρριζον & πρόρριζα,apud Plut.& Aristot.
Προσριζόω,(q.d.adradico)artis radicibus affigo, apud Phil.
Πυκνόρριζος.densas seu crebras radices habens aut qui est densa radice. Diosc.l.1.
Ταυόρριζος,radices extendens:radices extensas habens,& longè latéque expansas.Hesiod.in Asp.
Υ'πόρριζος,qui est sub radice,radici subiectus. Item aliquid radicis habens.

Ρ'ΙΚΝΟΣ ῦ,ὁ,rugosus,curuus. Apollon. Arg.l.2. ῥικνοῖς ποσὶ [illegible] θύραζε. Hom.hymn.in Apoll. Παῖς ἐμὸς Ἥφαιστος ῥικνὸς πόδας ὃν τέκον αὐτή Vtitur & Hipp.
Ρ'ικνότης,ητος,ἡ,curuitas.
Ρ'ικνόομαι,οῦμαι, distrahor & omnibus modis distorqueor in quandam speciē.Hesych.& Suid. Exponitur etiam, indecenter me flecto,in saltando lumbis incuruatis agitor:item crisso,apud eundem Suid.ex Soph.ἰχνεύταις.Hesych.ῥικνοῦται exp. λεπτύνεται,i.attenuatur.addens dici de ossibus senum.
Ρ'ίκνωμα,τὸ,saltationis impudicæ genus.
Ρ'ικνώδης βάκχος,rugosus,propter vuas passas:in Epigr.
Ρ'ικνήεις,εσσα,ὁ ἢ ἡ,rugosus,vetus,obsoletus.Nicand.

Composita.

Διαρρικνοῦσθαι, Etymologus esse dicit τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς σαλεύειν,afferens hunc iambum ex Cratetis Throphonio,[illegible] πόδιζε καὶ διαρρίκνου. Eandem expositionem Pollux simplici ῥικνοῦσθαι tribuit,coniugens tres istas saltationis species [illegible] ῥικνοῦσθαι,πεδισμὸν ἢ τὸ ῥικνοῦσθαι,l.4.c.14.
Ε'πίρρικνος, aliquantum incuruus seu rugosus : vel superne aut superiori parte rugosus aut incuruus.

Ρ'ΙΝ,& ῥὶς,ῥινὸς,ἡ,nasus. Il. ε,βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν.Theocr.idyll.11.Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ὕπεστι,πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.Theophyl.ep.15.ὁ ἢ ῥὶν λίαν σιμὴν ἐπιτέρχεται.Et ῥῖνες ἀπαλαὶ.apud Xen.in symp.ῥῖνες,αἱ,nares. Hesiod.in Asp.Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι.Sic & Od.χ,& Il.τ. Interdum pro naso.Xen.in symp.τῶν ἢ ῥινῶν ποτέρα καλλίων,ἡ σὴ ἢ ἡ ἐμή. * Etym.itemque Eustat.à ῥέω deducunt,addentes debuisse per ει scribi : quod per nares sordes & superfluitates capitis effluant. Hoc etymon comprobare videtur Hesiod.versu paulò antè citato.
Ρ'ινάω,ῶ,decipio:metaphora ducta à canibus quos suus olfactus decipit. Ael.Dion.ex Menand.Ἔγωγ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν. Vtitur & Pausan.teste Eust.
Ρ'ινίον,τὸ,naris.Et ῥίνια,τὰ,nares.Aristot.

Composita.

Α'κρορρίνιον,τὸ,tota nasi summitas,totus ambitus nasi. Poll.l.2.
Α'ναρρίνιον.per nares rediens.Gal.apud Hipp.¶ Sic etiam dicitur ea herba quæ aliàs ἀντίρρινον:nomen inde sortita,quòd semine sit vituli narium simili.Diosc.l.4.c.133.
Α'ντίρρινον.vide in præcedenti ἀναρρίνιον.
Α'ρριν,vel ἄρρις,ινος,ὁ καὶ ἡ,naso aut naribus carēs:vel q.d.malum habe[ns]

habens nasum,non sagax.Pro eodem dicitur & ἄρριος,seu,ἄρρινος item ἄρρινος,apud Xen.in Cyn.& Poll:l.2.
Γαυρίζω,naso suspendo,subsanno.Luc. (funditur.
Ε'ρρίνον, medicamentum quod naribus, purgando capiti, in-
Εὔθυρριν,seu εὐθύρρις,qui recto est naso,habens nasum iustæ proportionis.Poll.l.2.
Εὔρρινος.q.d.cui bonus est nasus:sagax, vel sagacitate præstans : vt εὔρρινες κύνες,apud Xen.Dicitur & εὔρρινος: vnde superl.εὐρρινότατος,apud Hesych.item εὔρρις,apud Apoll. Arg.l.2.
Γρυπόρρινος,incuruum seu aduncum habens nasum.
Κολοβόρρινος,vel κολοβόρριν.qui mutilo naso est præcisóque.Suid.
Μικρόρρινος,vel μικρόρρις,cui paruus est nasus:apud eundem.
Ο'ξύρρινος,seu ὀξύρρις,qui acuto est naso.
Υ'πόρρινος,qui sic loquitur vt vox in naribus stridat.
Υ'πορρίνιον,τὸ,barba quæ sub naribus enascitur. Poll.li.2. tit. περὶ τῆς ῥινὸς μερῶν.
Ρ'ιγχος,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Ρ'ΙΝΗ,ης,ἡ,lima.Xen.Pæd.6.ἀγαθὸν ἢ & ῥίνην φέρειν. Putatur esse & ἐργαλεῖον χειρουργικὸν.in Epigram.¶ Est & piscis nomen apud Aristot.quem Gaza squatinam appellat.Meminerunt eius.Athen.etiam,ad Ælian.itémque Etym.
Ρ'ινάω,limo.Diosc.lib.5. cap. 95. οἱ ἢ χαλκουργοὶ μόλυβδον ῥινῶντες. ἀφίλεσι ἐν λιθίνῃ θυίᾳ.
Ρ'ίνημα,τὸ,quod lima abradit seu exterit : ramentum,scobs. Herodian.l.1.Sic dicitur etiam collyrium quoddam ab exterendis callis & cicatricibus apud Gal.τῶν κατὰ τόπους,l.4.
Ρ'ινίζω,idem quod ῥινάω : vnde ῥίνισμα, idem quod ῥίνημα, apud Diosc.l.5.c.88.& 91.
Ρ'ινίον,τὸ,limula. Est & collyrium quoddam apud Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib.4. Ρ'ινάριον(itidem dimin.)q.d.limulula.
Καταρρινάω,(comp.)limo,lima,polio:vnde κατερρινημένος,limatus, lima politus,apud Aristoph.in Ran.
Καταρρινίζω.idem.

Ρ'ΙΝΟΣ,ῦ,ὁ,vel ἡ,pellis,cutis,corium.Od.ξ,(de Vlysse) Ρ'ινὸν ἀπὸ χειρῶν ἔδρυφθη.Iliad.κ,ἐπεὶ δ' ἐρύετο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο. in fœm. gen.dixit Euripides πολιὴν ῥινὸν,equinam pellem.&Hesiod. in Asp.ταύρου ῥινοῦ σπανίσεις. ¶Item per synecdochen (ponendo partem pro toto) clypeus, scutum : fieri enim solebant scuta ex pellibus bubulis.Iliad.δ,Σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς,σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν.*Orus apud Etym.ἀπὸ τοῦ ῥέειν,deducit : quia per ipsum fluunt & manant sudores.

Composita.

Λιθόρρινος,ὁ ἢ ἡ,lapidea pelle tectus,corio munitus,cuius durities est ferè lapidea.Emped.apud Plut.symp.1. κηρύκων τε λιθορρίνων χελώνων τε. (in Alexiph.
Α'ρρινος,pelle destitutus, & quidem ea quæ du a sit. Nicand.

Ρ'ΙΟΝ,τὸ,montis cacumen: vt ῥίον Οὐλύμποιο.Iliad.θ,& τ. ¶Item promōtorium. Thuc.ἐν ἢ τούτῳ μὲν τὸ ῥίον φίλιον τοῖς Ἀθηναίοις. Alibi,εἰ μὴ ἐκπλεῖν ἔξω τῶν ῥίων ἐς τὴν εὐρυχωρίαν φοβούμενοι.

Ρ'ΙΠΤΩ, F. ψω:& ῥιπτέω, f.ήσω,proiicio,do præcipitem,præcipito.Iliad.ο.Ἦ δὴ γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα Ρ'ῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. Herodot.ῥίψαι μὲν εἰς τὴν θάλασσαν ἑωυτόν.Plut.ῥίπτει ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν πετρῶν Theogn.Ἢν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον Ρ'ιπτεῖν,sub, ἑαυτόν. interdum exp.prosterno, interdum deiicio : vt apud Xenoph.Pæd. 4. ἐρρίπτουν τὰ ὅπλα ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων. Aliquando,iacio,seu emitto:vt ῥίπτειν βέλη Plat.de leg.Sic & Il.ψ.item iacto:vt αὐχένα ῥιπτεῖν.Aristot.de mundo. Aliquando, coniicio, & quidem in metaph.signif. vt Plut. in Themist. ἐρρίψεν ἑαυτὸν εἰς τὸν κίνδυνον.* Etym.& Eust.à ῥέπω deductum esse scribunt:ῥέπω ῥίπτω.
Ρ'ίπτομαι,proiicior,præcipitor. interdum & prosternor : vnde ἐρριμμένος,apud Luc.& particip. ῥιφεὶς,iactus,proiectus : apud Alex.Aphr.Ἐρριμμένος,metaph.abiectus,proiectus,i.humilis,contemptus.
Ρ'ίψις,εως,ἡ,proiectio.Plat.de rep.l.1.Ἐρρίφθαι, exp.prostratio ac deiectio corporis.apud Hippocr.
Ρ'ιπτάζω,iacto,proiicio, præcipitem do:vel prosterno, proturbo. Il.ξ,ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεούς.
Ρ'ιπτάζομαι,iactor,&c.Exponitur &,conflictor:de ægroto dicitur qui in lecto conflictatur:vnde metaph.apud Plut.ἄλλως πολλὰ ῥιπταζόμενος ἐπ' ἀμφότερα.
Ρ'ιπτασμὸς,ὁ,iactatio,conflictatio item ὑπὲρ ὀργῆς.
Ρ'ιπτασκε,poeticè,idem quod ῥιπτάζω. Od.θ, Τὴν ἵππος ῥίπτασκε πόρων ἀπὸ βηλοῦ.Sic & Il.ψ.
Ρ'ίμφα,leuiter,statim,celeriter.παρὰ τὸ ῥίπτειν ἑαυτὸν διὰ τάχους, inquit Etymol.Il.ζ,Ρ'ίμφα ἑ γοῦνα φέρει.Sic & alibi apud Hom. & Hesiod.in Asp.
Ρ'ιπὴ,impetus eius quod proiicitur:vt Odyss.θ, λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς. Exponitur etiā ictus seu iactus teli missi velut fulminis:item incitamentum,impetus : vt Iliad. θ, ἐλαύνεται ἀνδρὸς ἐνὸς ῥιπῇ. Dicitur & ῥιπὴ πυρὸς, apud Apollon. & ῥιπαὶ ἀστρων πυρὸς

φεγγεῖς,apud Soph.Item flatus ἀνέμου, vt Apoll.Arg.l.1.ὑπὸ ῥιπὴ Νοτίοις,ἐπὶ ῥιπὴ ἰδμὲν ἐμπέδου. Sic & apud Plut.ex quodam poeta,ὠκείας τε αὐτέμων ῥιπαῖς.
Ρ'ιπὶς,ίδος,ἡ,flabellum,i.ventilationis instrumentum. muscarium,apud Poll.Suid.ex epigr Et pro flabello quo excitantur carbones, apud Aristoph. in Acharn. τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα. Apud eundem θεία ῥιπὶς, pro τῇ τοῦ αὐτοῦ φορᾷ.Dicitur etiam esse vas ex vimine contextum, apud Herodotum.
Ρ'ιπίδιον,ῦ,τὸ,itidem pro flabello.schol.Aristoph.
Ρ'ιπίζω,ventilo.Plut.ἐκατέρωθεν ἑστῶτες ἐρρίπιζον,flabello ventulum factitabant.Item excito ignē sufflando, follib. accēdo.
Ρ'ιπίζομαι,ventilor.Gal Phil.Et metaph.apud Greg. τοῦ καιροῦ ῥιπιζόμενος ἤδη ταῖς αὔραις τοῦ πονηροῦ.
Ρ'ιπισμὸς, ῦ, ὁ, & ῥίπισις,εως,ἡ.ventilatio.Item refrigeratio. Alex.Aphrod.
Ρ'ιπιστὸς,qui ventilari potest,aut qui ventilatur, vel refrigeratur ventilatione. Exponitur etiam, per flatilis & ventis expositus.
Ρ'ὶψ, ιπὸς, ὁ, ramus saliginus, vimen flexile. Aristoph.in Pace. Κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι. Exponitur etiam,virgultum, crates viminea.Pro eodem dicitur & ῥῖπος,apud Diosc.

Composita:ac primùm ex ῥίπτω.

Α'ναρρίπτω,vel ἀναρριπτέω,ῶ,sursum seu in altum iacio,in sublime iaculor. Od.η ἀναρρίπτειν ἅλα πηδῷ, mare,i. marinam aquam sursum proiicere remi impulsu. Philo de mundo, κἂν ἀναρρίψῃ τι τῶν γεωδῶν κάτω φέρεται, si quid sursum iaculeris. ¶ Metaphoricè dicitur ἀναρρίπτειν τὸν κίνδυνον. apud Thuc.l.4. & Herodian.l.5.pro ἀναρρίπτειν τὸν κύβον τῶν κινδύνων, aleam periculi iacere,i. periculum temerè & præcipitanter adire. Et ἀναρρίψαι μάχην,aleam pugnæ subire, seu fortunæ prælij se committere,apud Plut.in Cæsare. Apud eundem Plut.in Apophth.ἀναρρίπτειν πάντα κύβον,omnem aleam iacere,i. fortunæ se tradere,seu omnem fortunam experiri. ¶Suidas ἀναρρίπτειν,exp.etiam pœnitere & mutare consilium.
Α'νάρριψις,εως,ἡ,ipsa actio sursum iaciendi seu in sublime. Plut.de primo frig.
Ε'πανα[ρρίπτω](decomp.)vnum super aliū reiicio & in sublime iaculor.Apud Xen.exp.etiam, eiatulor, iacio in longum.
Α'πορρίπτω,vel ἀπορριπτέω,ῶ,abiicio,proiicio. Herodian.lib 3. ἀπορρίψαντες ἢ τὴν χλαμύδα τὴν βασιλικὴν. Exponitur & simpl. iacio.Hesiod.in Asp.ἔχε ἢ χερσὶν Ἰχθὺν ἀμφίβληστρον ἀπορρίψοντι ἐοικώς. Metaphoricè, Il.ι.μῆνιν ἀπορρίψαι. Et apud Chrysost. πᾶσαν αἰδῶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπορρίπτειν, omnem oculorum pudorem abiicere.Exponitur etiam,non admitto:item contemno, aspernor,reiicio. Plut. de primo frig. ἄτοπον τοῦτον ἀπορρίψαι λόγον,absurdam istam rationem reiiciens.
Α'πορρίπτομαι,abiicior,proiicior:vt ἀπερριμμένη γυνὴ, abiecta mulier apud Alciphr.Et ἀπερριμμένα τῶν ἐδεσμάτων,apud Herod. escæ viles & abiectæ.
Α'πόρριπτος,abiiciendus,vt ἀπόρριπτος τροφὴ,apud Luc.in somn.
Α'πόρριψις εως,ἡ abiectio proiectio.
Διαρρίπτω,vel διαρριπτέω, ῶ, disiicio, in diuersas partes iacio. Item iactio. Aristoph.in Vesp.
Διάρριμμα,disiectio,disiectus.Xen.
Ε'κρίπτω, seu ἐκριπτέω,proiicio.Item decutiō.
Ε'κριψις,proiectio,decussio: ipsa actio proiiciendi & decutiendi.Theophr.hist.pl.l.6.c.3.
Ε'πιρρίπτω,vel ἐπιρριπτέω,superiicio.iniicio,Diosc.l.5.c.103.κύαθόν τι αὐτῆς ἐπιρρίψον σκεπάσματι.
Ε'πιρρίπτομαι & ἐπιρριπτοῦμαι,iniicior.idem l.8.c.5. τὸ ἀπίεμενον τοῦ τριφύλλου πόας λειανθέμενον ἢ ἐπιρριπτόμενον.
Καταρρίπτω.vel καταρριπτέω,deiicio,prosterno.
Καταρρίπτομαι,deiicior,prosternor:vnde κατερριμμένος,deiectus,prosternatus.
Μητρόρριπτος,à mare abiectus:in ara Theocriti.
Μεταρρίπτω,seu μεταρριπτέω,in diuersam partem iacio. Gal.μεταρρίπτων ἑαυτὸν ἄλλοτ' εἰς ἄλλο σχῆμα.
Μεταρριπτοῦμαι in diuersam partem proiicior.Gregor.
Παραρρίπτω,vel παραρριπτέω.abiicio,reiicio.
Πετρορριφὴς è petra præcipitatus.Eurip.in Ione.
Υ'περρίπτω,supra me iacio.Greg.
Υ'πορρίπτω & ὑπορριπτέω,iacio subter:item subiicio.Greg.
Χαμαιρριφὴς,in terram deiectus, humi deiectus aut prostratus. Apud Theophr.hist.pl.lib.2 φοίνικες χαμαιρριφεῖς, exp. palmæ humiles.

Composita ex ῥιπίζω.

Α'ναρριπίζω propriè ignem propè extinctum flatu exsuscito & re accendo. Et general.ac metaph.accendo, siue suscito,seu exsuscito. Luc. τὴν ψυχὴν μουσικῇ τε προσέτι καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρριπίζομεν,excitamus. Exponitur etiam,concito,cieo, solicito, apud Plut.& Suid.
Α'ναρριπίζομαι,suscitor,exsuscitor,accendor. Ioseph. Iudaic. lib.2.πόλεμος καθ' ἡμέραν ἀνερριπίζετο, bellum magis ac magis in dies accendebatur. Sic Lucian.in Anachars. ἀναρριπιζομένη ἡ ἰσχὺς πλείων γίνεται. Apud Laert. ἀναρριπισθείσης αὐτῷ μιᾶς

μιᾶς τῆς κρηπῖδος,exp.ab igne sursum eiecta & eructata.

Α'ναῤῥιπισμὸς,suscitatio,exsuscitatio.

Ἐπαναῤῥιπίζω,(*decomp.*)insuper vel denuo exuscito.

Α'ποῤῥιπίζω,flatu discutio. Item abigo, discutio, depello: apud Areopag.

Διαῤῥιπίζω,inuentilo,difflo. Item ventilando seu flando disper-go,aut disiicio.

Ἐκῤῥιπίζω,flando excito,seu suscito:seu etiam follibus accendo. Item simpl.accendo, apud Aristot. meteor. l. 1. Item flando immitto seu impello.Plut,inOthone,πνεῦμα τὴν ὕλην ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἐξεῤῥίπισεν. Item metaph.excito,accendo. Plut.τὸ Μιτίλυ θεμιστοκλέα ἐξεῤῥίπιζε,excitabat,suscitabat.

Εὐριπος,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Ῥ'ις,vide in Ῥὶν. Ῥίψας,in Ῥίπτω.

ῬΟΑ',vel ῥοιὰ ᾶς,ἡ,malus Punica,arbor : item malum Punicum, fructus.granatum.Plin.Diosc.l.1.c.152.

Ῥ'οΐσκοι, corymbi aurei, ornatus gratia sacrorum stolis annexi. ob mali Punici similitudinem ita dicti.Exod.c.28.

Ῥ'οΐτης οἶνος,vinum ex malis Punicis confectum.Diosc.l.5.c.26.

Ῥοὼν,ῶνος,ὁ,malis Punicis consitus locus, apud Zach.

Ῥοῦσιος,color qualis est mali Punici. Sic Paulus Aegineta ῥούσιον αὐθος ἔχουσα dixit anagallidem,cui flos puniceus.

Ῥουσίζω,rufium colorem imitor,apud Constant.Geop. l.11. cap.de violis.

Ῥ'ας,&c.vide in Ῥέω,fluo. Ῥόγχος,vide in Ῥέγχω.

ῬΟ'ΔΟΝ,ου,τὸ,rosa.Luc.in Nigr.τῇ ποιᾷ πόσει τε καὶ ῥόδων χαίρουσι.*Etym.vult. ῥόδον dictum quasi ὄδον pro ὄζον ab ὄζω. Plut. autem symp.l.3.vult ita esse appellatum,quia ῥεῦμα πολὺ τῆς ὀδωδῆς ἀφίησι.

Ῥ'οδόεις,εντος,ὁ,rosaceus,item roseus: vt ῥοδόεντα ἄνθεα, rosei flores,i.rosæ.Eur.Et metaph.ῥοδόεντα χείλεα,rosea labella

Ῥόδεος,ου,ὁ,roseus:vt ῥόδεα ἄνθη, i.rosæ apud Athen. Et λέπτῃ ῥοδέῃ pro ῥοδέῃ ἐλαίῳ.Nic.in Alexip. Item roseus,i.qui est rosei coloris,purpureus,pulcher aspectu, vt ῥοδέη Παφίη, in Epigr. Item odoratus.Hesyc.Inuenitur & ῥόδεοι στέφανοι apud Suid.

Ῥ'όδινος,rosaceus:vt ῥόδινον μύρον, apud Athen. & ῥόδινος στέφανος,corona è rosis facta,apud eundem.

Ῥόδινος,idem quod ῥόδινος:vt ῥόδινον μύρον,apud Arist.Et τὸ ῥόδινον nomen medicamenti.de quo Paul Aeg.l.7.c.13.& Aet.lib.4. c.39.Item ῥοδία ῥίζα,rhodia radix,planta quædã de qua Diosc. lib.4.c.45.¶Ῥόδια.Hesych.est calceamenti genus:item genus vitis.

Ῥ'οδίτης οἶνος, vinum rosatum, siue rosis conditum, rosaceum. Vide Plin.

Ῥ'οδωνία λοπὰς, olla odoratissima quæ in mensam ferebatur. apud Athen.Ab aliis dicitur esse edulij genus cui intritæ fuerint rosæ,& quod in olla ad mensam ferebatur.Apud eundem Athen.legitur & ῥοδωνία de eadem.

Ῥ'οδῆ,vel ῥοδῆ frutex rosas producens. Hesych.& Ammon.

Ῥ'οδωνιὰ,locus vbi rosæ nascuntur,rosarium vel rosetum. Amm. Hesych.& Suid.Pro eodem dicitur & ῥοδών. Poni dicitur & pro toto cespite & planta rosæ apud Theophr.hist.plant,lib. 2.cap.2.Sic etiam a quibusdam vocari rhododaphnen tradit Etym.& ex eo Suidas. Ab iisdem dicitur esse nomen vitis ferentis vuam roseis ploris. ¶Hesychio sic etiam appellatur pudendum virile.

Ῥ'οδὶς,ίδος,ἡ,pastillus ex rosis confectus.Diosc.

Ῥ'οδίζω,rosæ similis sum colore vel odore,Diosc. Item roseo vel purpureo colore tingo:vt apud Alex. Aphr. τοῦτο δὲ ἴω ἅμα τὸ ῥοδίζον τὸ δέρμα καὶ ἐρυθραῖνον.

Ῥόδαξ(dimin.)parua rosa,seu q.d.rosula:apud Demetr.

Ῥ'οδωπὸν,τὸ σώματος,apud Ioseph.de antiqu. Iud. dicitur coloris bonitas in corpore habitiore,aliquid roseum præ se ferens.

Composita.

Α'γριόῤῥοδον,ου,τὸ,saliunca:herba de qua Plin.l.21.c.7.

Διάῤῥοδος,ου,ὁ καὶ ἡ,vnde Διάῤῥοδα κολλύρια, certæ collytium species ex rosis compositæ,de quibus Galen.Aet.& Paul. Aegin.

Κυνόροδον,seu κυνόῤῥοδον,rosa canina: species rosæ de qua Theophr.hist.plant.l.4.& Plin.l.21.c.5.

Λευκόροδον.alba seu candida rosa.

Ὀξυῤῥόδινον,vel ὀξυρόδινον, oleum rosaceum aceto temperatum. Gal.in lib.περὶ ἀντιδότων.

Πολύῤῥοδος multas rosas habens,rosis abundans. Aristoph.Et πολυῤῥόδης,pro eodem,quod exp.etiam conspersus rosis.

Φοινικοροδία,punicea rosaria.

Ῥ'οῦ,vide in Ῥέω,fluo.

ῬΟ'ΘΟΣ,ου ὁ,vndarum strepitus,seu remorum strepitus, vt tradit Harpocr.Item strepitus:item fremitus:tumultus :vt apud Hesiod.in Erg.τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι Δωροφάγοι. Exponitur etiam,impetus,ὁρμή.* Quidam deriuant à

ῥέω.vnde fit,ῥέος,& ῥόθος,inserto θ. Alij per onomato pœiam fictum esse volunt.

Ῥοθέω δ',impetu feror,ὁρμῶ.

Ῥ'όθιον,ου,τὸ,impetus vndarum:aut etiam vnda,fluctus.Aristoph. Thuc.Luc.Plut. Apud Eurip.in Iphig.Taur. ῥοθίοισι εἰλατίνοις exp.abiegna rate.

Ῥόθιος,(adiect.)impetuosus,cum impetu ciens.Arist.de mundo,μετὰ ῥοθίου βίας.Od.ε,ἀμφὶ δὲ κῦμα Βέβρυχε ῥόθιον & ῥόθιοι κρημνοὶ,littoribus impetuosus,vel quæ impetum in ea fit impetu:in Epigr.

Ῥ'οθιάζω,impetuosè seu contentè remigo:apud Suid. Ναῦται ἐκ πιτύλων ῥοθιάζει εὐφημοῦσι κόσμω. Dicebantur & nautæ ῥοθιάζειν,qui quum decem aut pluribus remis remigassent,subitò simul omnes cessabant & clamorem edebant.Eust.Significat etiam,cum impetu & strepitu voro,porcorum instar.Aristoph. Οἷον ῥοθιάζουσιν ὦ πολυτίμητοι Ἡρακλεις,ὡς Τρωγουσι ἐπιγνώμως.

Ῥ'οχθέω,ῶ,strepitum seu stridorem edo.Me maris fluctu propriè dici existimatur,& ex eius imitatione per ἀνομοιότητα redundasse factum.Odyss.ε,Ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο.

Composita.

Α'λίῤῥοθος,ὁ & ἡ,marifluus.vt ποταμοὶ ἀλίῤῥοθοι.fluuij in mare fluentes,sed cum sonitu,apud Soph.in Aiace.In Epigr.ἀλιῤῥόθιος ἀκτὴ,exp.littus quod fluctibus marinis agitatur. Inuenitur & fœm.ἀλιῤῥοθία,in anth.Epigr.vt ἀλιῤῥοθία χθὼν.

Α'λίῤῥοθος,substantiuè etiam exp.ἀλὸς ῥόθος, fluctus maris. Hesych.Sic ἀλιῤῥόθιον,quasi ἀλὸς ῥόθιον,apud Suid.

Α'ναῤῥοθία, ἡ, vnda quæ ad summam marginem nauis tollitur. Poll.

Ε'πίῤῥοθος,adiutor,auxiliator: vel auxiliatrix : propriè auxilium ferens magna cum animi alacritate & contentione. Il.δ.Hesiodus in Erg.Exponitur &,vtilis,apud Apoll.Arg.α.

Ἐπιῤῥοθὸς,pro eodem.Il.λ,& ν.

Ἐπιῤῥοθέω,strepitum seu fremitum edo. Interdum &, tumultuor.De strepitu admurmurantium,apud Eurip.in Hec. Λαοῦ δ' ἐπιῤῥόθησαν.

Κακοῤῥοθέω,q.d.malo strepitu linguæ & clamore insector: conuitiis & maledictis prosequor. Euripid.in Alcest. Πάντως δὲ σ' ἀστοῖσι τοῖσδε σὺν κακοῤῥοθῶ. Sic & apud Aristophan.in Thesmoph.

Ὁμόῤῥοθος,simul strepitum aut sonitum edens.Theocr.in Epig. Α'ντίον ἴσω τείχοντες ὁμόῤῥοθοι.

Ὁμοῤῥοθέω,ῶ,q.d.contrepo,i.vnà strepitum aut sonitum edo. Exponitur &,consentio. Soph.in Antig. ... ὁμοῤῥοθεῖ.Dicuntur etiam remiges ὁμοῤῥοθεῖν quum eorum remi consurgunt & vno velut consensu remigant. Interdum significat adiuuo,auxilior:sch.Aristoph.

Παλίῤῥοθος, refluentes seu reciprocantes habens fluctus: Ατ κῦμα παλιῤῥόθιον, effluens, seu reflua vnda, apud Hom. Od.ι.

Πολύῤῥοθος,multistrepus. Aeschyl.

Πολυῤῥόθιος,multis agitatus fluctibus. Metaph.apud Arat. -ἐποικτείρουσι πολυῤῥοθίους ἀνθρώπους,Cic. vertit, *Commiserans hominum miserandos vndique casus.*

ῬΟΙ'ΖΟΣ,ου,ὁ, stridor. Iliad. π. Σκίπτετ' ὀϊστῷ τε ῥοίζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.Sic Philo, καὶ γὰρ πίῤῥοθεν μετὰ ῥοίζου ... κονίζεται.Et πνεόμενον ῥοῖζος,apud Plut. in lib.de aud poem. Ponitur etiam fœm.genere,Ionico more:vt Odyss. ι. Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα Κύκλωψ. Ab Hesych. exponitur ψόφος:item ἦχος, addente significare etiam ... exponitur quoque impetus cum stridore: item impetus. ex Iosepho, ῥοίζῳ & βίᾳ. * Factum est per onomato pœiam ad imitationem soni literæ ρ,vt σίζειν ex sono literæ σ.& ζεῖν ex sono τοῦ ζ.& βόμβος, ex sono τοῦ β. Eustath.

Ῥ'οιζώδης,εος,ὁ καὶ ἡ , stridorem aut magnum strepitum, edens, streperus. Gal.

Ῥ'οιζέω,ῶ,strido,stridorem edo. Aristot. Item ῥοιζῶ,aut ῥοίζω,exp. etiam, latro.Eustath. Vide Ῥ'άζω. Hinc comp.ἐπιῤῥοιζέω,vel ἐπιῤῥοίζω,apud Theophr. Apud Hom.Il.κ. Ῥ'οίζησε δ' ἄρα &c. exp.sibilo innuit.

Ῥ'οιζέομαι,οῦμαι.cum stridore voluor,seu volutor,aut circumagor.Greg.orat.in Iul.In Epigr.autem ῥοιζηδὸν ...exp. ferri per aerem celeriter cum stridore,more sagittæ.

Ῥ'οίζημα,ατος,τὸ,stridor,aut impetus,qualis est sagittæ volantis cum stridore.Luc.

Ῥ'οιζηδὸν,cum stridore : seu cum magno impetu & stridore. 2.Pet.3. Ῥ'οιζηδὶς,pro eodem,Nicand.

Ῥοῖβος, idem quod ῥοῖζος, stridor: vt apud Eustath. ... ῥοιβδος σὺν ἄσημος ἦν.Idem dicit esse Αἰολικὸν. De vento dicitur apud Aristoph.ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου & τοῦ ῥύμης.

Ῥ'οιβδέω,ῶ,strido.Interdum sorbeo.

Ῥ'οίβδησις,εως,ἡ,stridor.Euri.in Iph,Aul.Οὐ σύριγξι ... οὐδ' ἂν ῥοιβδήσει ... ἄν.

Ῥοιγμὸς,apud Hesyc. dicitur esse strepitus quoddam genus.

Composita.

Α'ναῤῥοιβδέω.ῶ,vel ἀναῤῥυβδέω. resorbeo: aut absorbeo. Odyss. μ,ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ.Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ... Α'ναῤ-

... absorptio aquarum,vel eiaculatio.

... cum sonitu eructo seu emitto. Soph.in Antig. & Nonn. [rent.

... rapido cum impetu & stridore. Eurip.in Herc.furens. ... bene stridens,vt ... ἰὸς, bene stridens sagitta,i. celeriter volans cum stridore:in Epigr.

..., ου, ὁ & ἡ, multum stridorem vel strepitum edens, multistrepus.Nicand.

Ῥοὰ,&c.in ῥοά. ῥοιὸς,&c.in ῥέω. ῥόμβος,&c.in ῥέμβω. Ῥόος,in ῥέω,fluo. ῥοπὴ,&c. in ῥέπω. ῥοῦς,in ῥέω. ... in ῥοά.

ῬΟΦΕ'Ω,vel ῥοφάω,ῶ,F.ήσω,sorbeo:vt ὠὰ ῥοφεῖν.Gale. ad Glauc. ... exhaurio,haurio.Soph.in Trach.πνεύμονος τ' ἀρτηρίας ῥοφεῖ,pulmonum haurit spiritus.

... idem quod ῥοφέω Aristoph.in Vesp.τὴν φακῆν ῥοφήσομαι ... [ad Glauc.l.1.

..., ατος, τὸ, sorbitio:id quod sorbetur. Diosc. & Galen.

..., sorbitio,ipsa actio sorbendi.Gal. apud Hippocr.

Ῥοφητὸς,sorbilis:vt ὠὸν ῥοφητὸν,apud Diosc.& Gal.

..., Atticè dicitur pro ῥοφῶ, teste Etymol. vnde ῥόφημα,idem quod ... & ῥοφητὸς,idem cum ῥοφητὸς,apud Hippocr.

Composita.

... ,vel ἀναῤῥοφέω,resorbeo:aut absorbeo.Philostr.in ep. Α'ποῤῥοφέω,vel ... ,absorbeo,exhaurio.Synes.

..., vel ἐκῤῥοφάω,exsorbeo. Ἐκῤῥοφεῖσθαι, idẽ apud eundem.

..., seu ἐπιῤῥοφέω,sorbeo,sumo sorbitionem. Aristot.in probl.& Plut.in Phocion. Hinc passiuum ἐπιῤῥοφηθεὶς,sorbitione sumptus:apud Diosc.l.3.c.94.

..., sorbeo,sorbillo:seu sorbendo deglutio : vnde pass. apud eundem Diosc.l.1.c.107.

..., animam sorbeo vel exsorbeo.Suid.

..., animam exsorbens.Hesych.

Ῥοχθέω vide in ... ῥοώδης,ῥοὼν,in ῥέω. ... &c.in ῥέω.

ῬΥ'ΓΧΟΣ,εος,τὸ, rostrum,rictus.Propriè de porco dici tradit Athen.l.3.Dicitur & de auibus,apud eundem l.14. item de hominibus,apud Aristoph. & in Epigr. De cane etiam apud Theocr.idyll.6.

..., rostellum.apud Athen.

Composita.

..., curuitas rostri in auibus rapacibus.Suid.

Ὀξύρυγχος, vel ὀξύῤῥυγχος,acutum rostrum habens:piscis Aegyptius ... nomen à rostri acumine sortitus.Athen.l.7.

..., qui crassum rostrum habet : vt παχύῤῥυγχες ὕες,apud ... Aphrod.

..., seu πλατύῤῥυγχος,qui lato rostro est.

..., qui est rostro puniceo seu rutilo.

ῬΥΘΜΟ'Σ,οῦ,ὁ,rhythmus,concinnitas:numerus seu modulus ... dimensione & proportione constans. Aristot. in probl. ... τὸ γνώριμον καὶ τεταγμένον ἀριθμὸν ἔχει καὶ ... Propriè in musica & poësi locum habet.Vide ... lib.9.c.4.& Gell.lib.16.c.18. ¶Apud medicos ... etiam tribuitur.Gal. (de pulsu loquens) ῥυθμὸς ἐστι ... ¶ Item quicquid certo modo, ordine & ratione fit , ... fieri dicitur: & quod contra ... Plato de leg.l.1. & apud Græcos bibl.interpretes.

..., rhythmicus: numerorũ peritus seu faciendorum modorum, vel qui numeros aut modos facit. Plut. in Psychog.

..., ad numeros aptos redigo,numerorum concinnitatem seu modulationem alicui rei tribuo. item tempero,compono... Luc.ῥυθμίσαι ἑαυτὸν ἐπὶ τὸ ἥδιστον. Item rectè colloco.Theoph.de caus.pl.l.3.itẽ moderor,mores compono,informo,doceo.Chrysost.τὴν οἰκίαν ῥυθμίζειν ἐκεῖνος τὴν ἑαυτοῦ.

..., emodulatus.Herodian.l.4.

Composita.

..., numeris carens,nullam concinnitatem seu modulationem habens, qualis est numerorum : interdum &, incompositus.Fab.l.9.c.4.Aristot.rhet.3.

..., absq; numeris,absque concinnitate ea quam afferunt rhythmi:inconcinnè.

..., inconcinnitas qualis est eorum quæ numerosa ... Exponitur &,dissonantia. Gal.

..., dissono,discordo.

..., & Καὶ ῥυθμίζω,idem cum ῥυθμίζω.

..., numerosus numerorum modulationem habens. vt ... Aristot.rhet.3. item concinnus,compositus. ... in Psychog.Athen.Aristot.

..., numerosè,item concinnè.

..., concinnitas quam afferunt numeri.Aristot.de mundo ... generaliter,concinnitas.

Μεταῤῥυθμίζω,reformo:item emendo,corrigo. Xenoph. πῶς ἂν μεταῤῥυθμίσειε ἄνδρα ἀπειργασμένον καλόν τε κἀγαθόν; Sic & apud Aristot. ethic.10. Exponitur etiam, commuto, transmuto: vnde pass. apud Theoph. ἀνάγκη χαρτὴ χήματα μεταῤῥυθμίζεσθαι.

Ῥ'ύμη,vide in Ῥύω. Ῥύμβος,&c.in Ῥέμβω.

Ῥύμη,in Ῥύω. Ῥύμμα in ῥύπτω. Ῥυμὸς,in Ῥύω.

ῬΥ'ΠΟΣ,ου, ὁ, sordes: propriè quæ in summis manuum ac digitorum vnguibus colliguntur: aut (secundum alios) illuuies quę distringitur à corporibus oleo illitis post sudorem.*Dicitur enim quasi χεύπος ὁ τῇ χερὶ ὑπὸ τῶν αὐλῶν, inquit schol. Aristoph.& etiam testatur Etym. Plut.in lib. πῶς αὐλὶς αὐδε, &c. ἐπιδεικνύμενος ῥύπον ἢ κηλῖδα χιτῶνος, ἢ διεῤῥωγὸς ὑπόδημα. ¶Metaphoricè de sordibus dicitur,i.auaritia, illiberalitas, apud Suid ἄχθομαι αὐτῷ τοῦ ῥύπου. ¶Vsurpatur & pro cera sigillari,apud Aristoph.in Lysistrat. Pro ῥύπος dici & ῥύπον , per metaplasmum,annotat Eust. Od.ζ.πλυνέμεναί τε καθῆραί τε ῥύπα πάντα,quod tamen ipse exponit τὰ ῥυπαρὰ ἐμίσηχαν : ac si per apocopen dictum foret pro ῥυπαρὰ sicut λιπ' ἐλαίῳ,pro λιπαρὸ ἐλαίῳ dictum putatur.

Ῥυπόεις,εντος,ὁ,sordidus.

Ῥ'υπώδης, idem. Τὸ ῥυπῶδες est etiam emplastri nomen:de quo Cels.l.5.c.19.

Ῥυπαρὸς,ᾶ,ὁ,sordidus,sordibus obsitus:vt ῥυπαρὸν ἔριον , succida lana & ῥυπαρὸς ἄρτος, panis secundarius qui præ illo qui σιλιγνίτης dicitur,sordidus est.Athen.l.6.Item sordidus,i. auarus. Plato in Parmen.

Ῥυπαρία.sordes. Item spurcitia,situs, illuuies: Item genus quoddam vlceris sordidi,apud Diosc.l.5.c.99.¶Item sordes, i.turpis parsimonia,auaritia.

Ῥυπάω & ῥυπόω,ῶ,sordes sordidus,sum. Od.ζ.Καλὸν ἐπαμπέχονε μάλα ... ῥυπόωντα καθῆραι. Athen. ἤ ποτε οἰόμεθα τοὺς πάλαι ποτὲ Πυθαγορικοὺς ῥυπᾶν; Sic & ῥυπῶσα ἐσθὴς. vestis sordida, apud Basil.

Ῥυπόομαι,sordidor:Greg.de baptismo:δεινὸν γὰρ εἰ ἐν καιρῷ καθάρσεως ῥυπωθησόμεθα,si sordidatus fuero.Et εἵματα ῥερυπωμένα vestes sordidatæ.apud Hom.Od.ζ.

Ῥυπαίνω.sordido,sordidum reddo,maculo,contamino. Item metaph.infamem reddo,famæ alicuius notam inuro. Dion.Hal. in Isocr.ὁ πείθομαι Α'ριστοτέλει ῥυπαίνειν τὸν ἄνδρα βουλόμενον.

Ῥυπαίνομαι,sordidus reddor,fœdor, commaculor: Plut. de defect.orac.

Ῥυπασμένον,τὸ,id quo aliquid sordidatum est,sordes.

Ῥύπτω,sordes eluo,purgo,abstergo,apud Diosc.

Ῥύπτομαι,abstergor,sordibus purgor.Aristoph. in Acharn.

Ῥύμμα.purgamentum,strigmentum. Nic. in Alexiph. & Homer ῥύμματα πάντα κάθηρεν.

Ῥύψις,εως,ἡ,abstersio,purgatio.

Ῥυπτικὸς,ᾶ,ὁ,aptus ad abluendas sordes,abstergendi vim habens.Plut.sympos.6.ῥυπτικωτάτην ἔχει κόνιν. Et ῥυπτικὸν φάρμακον, extergens medicamentum, sordes in corporis tam externa quàm interna qualibet parte eluens & auferens.

Composita ex primum ex ῥύπος & ῥυπαίνω.

Α'ῤῥύπαντος,non sordidatus,non contaminatus.

Α'ῤῥύπαρος,non sordidus.Greg.Naz.

Καταῤῥυπαίνω,idem quod ῥυπαίνω.Et metaph.nomen alicuius seu famam contamino.Isocr.& Dionys.Halic.

Οἴσυπος,ου,ὁ,siue οἰσύπη,sordes ouium, vel fimum ouillum Erot. in lex.Hippocr.Item lana sordida , seu sordes ouillæ lanæ ex fimo adherentes.Diosc.l.2.c.84.οἴσυπος δὲ λέγεται τὸ ἐκ τῶν οἰσυπηρῶν ἐρίων λίπος. ¶Pro οἰσύπη dicitur etiã οἴσπη, apud Herod.

Οἰσυπηρὸς,ᾶ,ὁ,sordes ouinas redolens : seu sordidus ex fimo ouillo. Diosc.l.2.c.84.& Erot.in lex.Hippocr.

Οἰσυπώδης,εος,ὁ & ἡ,idem.

Οἰσυπὶς,ίδος,ἡ,idem cum οἴσυπος siue οἰσύπη. Galen.in lex. Hippocr.

Composita ex ῥύπτω.

Χεῤῥύπτω,abluo,fordibus expurgo : vnde ἀποῤῥυφθεὶς ablutus, apud Suid.

Διαῤῥύπτω,idem quod ῥύπτω : vt Διαῤῥύψαι τὸν χυμὸν , detergere Galen.ad Glauc.

ῬΥ'Ω, vel potius,ῥύομαι,traho,F.ύσομαι: vt Il.σ. ἐῤῥύοντο δὲ νεκρὰς i.trahebant mortuos.¶Item custodio,seruo,tueor. Od.ξ. εὖ ... φυλάσσω τε ῥύομαί τε. Hesiod.in Asp. Ὃς Θήβας κρήδεμνον ἔχει ῥύεταί τε πόληας.Herod.l.6.ῥύσασθαι τοὺς Ῥηγίνους ... & ibidẽ ῥύσασθαι τὰ σώματα,conseruare corpora. Item libero,eximo,redimo.Od.μ.Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ ὑδ' ... .Laer. in Archyta,οὗτος ἐστὶν ὁ Πλάτωνα ῥυσάμενος ... qui Platonem à morte liberauit.Et passiuè,2.Thess.c.3.ἵνα ῥυσθῶμεν ἀπὸ τῶν ἀτόπων ἀνθρώπων.Sic & Rom.15.& apud Basil. ¶Ῥύω,fluo, vide in Ῥέω.* Ῥ'ύω,ab ἐρύω factum esse easdem sign. habentes, abiectione τοῦ ε , docet Eustath. alibi tamen ἐρύω ex ῥύω deduci pleonasmo τοῦ ε,affirmat.

¶Deriuata

Derivata ex ῥ' ὁ ῥηκτὸς traho.

Ῥῆκτρον, τ, tractus, Suid. ex Eunapio. Item funis ad remulco trahendum. Polyb. l. 1.

Ῥῆκτρον, ου, τό, quod loco eius quod ereptum erat trahitur, & veluti pignus retinetur. seu quod ab hoste ipsi hanc nos vicissim rapimus. Il. λ.

Ῥῆκτωρ, ορος, ὁ, tractor: qui trahit: vt ἱππῆες ὀπάων, tractores sagittarum, i. sagittarii, apud Hom. Od. σ. ¶ Item habena, seu lorum freni quo equus huc & illuc trahitur. Il. ν, οἳ δ' ἱππῆες ταὶ νέον ἐν ῥηκτῆρσι δαμέντε, Laert. δεῖ ἡνιόχους μὴ κρατεῖν τοῖς ῥηκτῆρσι, laxatis habenis. Item metaph. apud Plut. de Socrat. Pro eodem Acholes dicunt βρεντῆς. (ratum.

Ῥῆκτρια, idem quod ῥηκτὴ in prima sign. vt ῥήκτρια πέδη, apud Aeschyl. tractus. Od. ζ, Ῥηκτῖσι λύσαν, &c. lapidibus tam magnis vt trahendi essent: vel extractis eruptisque ex terra. Τὰ ῥήκτρια habena, seu frenū quo equi retrahuntur. Hesiod. in Aspidem. Ῥηκτὰ χαλινώτατος, habenas laxantes.

Παλίμῥυτος, (comp.) retrorsum tractus: vel qui retrahitur. Hesych.

Ῥυσμός, ὁ, tractus. Dionys. l. de situ orb. Οὗτος δὲ Λιβύης ῥυσμὸς πέλει, idem Libyæ tractus est. Vtitur & Aristot. l. 1. de an.

Ῥυστίζω f. ξω, traho, vel trahendo rapio. Il. α, Πολλὰ δὲ ῥυστίζεσκεν ἰὼν ἐπὶ σῆμα, circum dilecti socij monumenta trahebat. Sic ἕλκε σῆμα ἑπτάκις, circum dilecti socij monumenta trahebat. Sic [Lycophr. & Od. ξ.

Ῥῦσις μιχθεῖσα, ἡ, violenta tractio & vis mulieri illata. Etym. ex Ῥυσμός.

Ῥυσμός, ὁ, ἡ, tractio violenta. Od. σ.

Ῥυσμώδης, ὁ, ὁν, tractio violenta. Od. σ.

Ῥυτίδ-άω, ῶ, ruga: cutis in senili corpore in plicas contracta. Epigr. lib. 2. Οὐδὲ πικρὸν ῥυτίδας ἐκπονοῦσι. Plato, ὃς γὰρ ἂν ἡμῖν ἔτι ἐν ἡμῖν ἔσῃ. Ité metaph. apud Plaut. & Plat. in Lysim. Ῥυτίδα πικρὰς ἔτεσιν ἐφέλκει.

Ῥυτιδάω, ῶ, ὁ, ἡ, rugosus.

Ῥυτιδόω, f. ώσω, corrugo, in rugas contraho. Aristot. Ἀφ' ἧς ἡ ἀκρόπολις ἐρυτιδώθη, corrugata est. Ἐρυτιδωμένη, in rugas contrahor. Idem l. 5. de gener. an. ἐρυτιδωμένον ὠὸν ἐνδιδύσκει, ἐρυτιδωμένη δὲ καὶ πικρὰ γίνεται. Et ἐρυτιδωμένα φύλλα, rugata folia, apud Theophr. histor. plant. (pillæ. lib. 3. c. 4.

Ῥυτίδωσις, ὁ, corrugatio: medicis sic vocatur corrugatio pupillæ. Ἀρρύτιδωτος. [comp.] qui rugas non habet.

Ῥυτὸς, & ῥυτὸς, ὁ, rugosus. Iliad. α, Χαλκῷ τε ῥυτοῖσι, ἠδὲ σιδήρῳ. & c. Lucian ῥυτὸς τὸ βέβρωκε, obrugata cutis. Et metaph. ῥυτὸν βυβλίδιον, apud Athen. lib. 6. & Plut. Sympos. 8.

Ῥυτὸς vel ῥυτὸς, ἡ, narcor, senectus. Suid.

Ῥυτός, ὁ, ἡ, rugosus. Plut. in Galba.

Ῥυτόω, vel ῥυτόω, ῶ, f. ώσω, rugo, corrugo: vnde ῥυτώσις, corrugare in Hippiatr.

Ῥυτῶμα, rugor. Dioscor. Et ῥύτωμα ἔχον, in rugas contractus.

Ῥύτωσις, ἡ, rugatio, in rugas contractio.

Ῥυτώσω, rugo, & ῥυτωσόομαι, corrugor: vnde ῥυτωσόωσις ἕλκη apud eundem ibidem.

Ῥύτωσις, ἡ, ruga. Suid. ῥυτώσεις τὰ ἐπὶ τῆς ψήφου τῆς γεγραμμένης ταῖς σανίσι, sordes & rugæ quæ in tenili facie videntur. Ῥύμη, ης, ἡ, vicus: tractus viæ in vrbe vtrinq; ædificijs septæ. Act. c. 9. πορεύθηναι ἐπὶ τὴν ῥύμην τὴν καλουμένην Εὐθεῖαν, in vicum qui vocatur rectus. ¶ Item impetus: de qua sign. vide in Ῥέω.

Ῥυμόω, temo curro: lignum illud longum medium inter equos quo currus trahitur. Il. ω, ἐπὶ δ' ἅρμασιν ἔστορε ῥυμούς. Plut. in Coriol. ἕνα μὴ ῥυμοῦσθαι τὸν ἕτερον.

Composita ex ῥύμος.

Δ'ἀμφίῥυμος, ὁ, ἡ, summus temo, extrema temonis pars. Poll.

Δίῥυμος, duos temones habens.

Ὀκτήρυμος, seu ὀκτώρυμος ὁ, ἡ, ὀκτώρυμον, octoiugis, octo temones habens. Xen. Παιδ. 4.

Πεντήρυμος, extremum temonis. Hesych.

Τετρήρυμος, quadrijugis, quatuor temones habens. Xen. Παιδ. 6.

Τρίῥυμος, tres temones habens. (

¶ *Derivata ex ῥῦσις tuor, custodio.*

Ῥῦμα, τό, tutamen, munimentum, propugnaculum. Euripid. in Hercul. Κ' ποῖ κρύψω ῥῦμα δωμάτων ἐμῶν. Et ῥῦμα τοῦ, apud Hippocr. remedia è mortis periculo nos conseruantia.

Ῥῦσις, ἡ, liberatio, redemptio.

Ῥῦσιος, ὁ, ἡ, liberatio, redemptio. Ῥῦσιον, τό, quod pro liberatione alicuius datur Greg. Ἀρχαῖον ἀμοιβὴν ἀνθρώπου σωζόντων. Item pignus. Sophoc. in Trach. Item donum, quod datur dijs pro restituta valetudine aut conseruata salute. Dionys. de situ orb.

Ῥυσίζω, pignoris loco capio. Eurip. in Ione.

Ῥυσιάζομαι, pignoris loco capior. Apud eundem ibidem, ῥυσιάζομαι λόγῳ, exp. oppi mor sermone, i. verbis tanquam pignore me tibi deuincire studes.

Ἐ ῥυσιάζω, idem quod ῥυσιάζω. Eustath.

Ῥύσιμος, ὁ, ἡ, ruta, (conseruat enim nos & tuetur contra venena & alios pestiferos morbos.) Nic. in Alex. Dicitur & ῥῦτη pro eodem.

Ῥύσιος, ὁ, custos. Odyss. ρ. Λοιτῷ βυκολίων τοῦτῳ ἔστεφε ῥύσιος. Sic Oppian. l. 3. de Ven. Διὸς εἵνεκα ἔργων ἀγανῶν;

Ῥῦσις, idem in Epigr. Παιδ. ἀφύσσω ῥῦσιν ὑπνώδη.

Ῥῦτρον, τό, quod pro liberatione alicuius effertur. Hesych.

Ῥύτης, ὁ, tibicen. ator, seruator.

Ῥύτωρ seu ῥύσιωρ, idem quod ῥύστης, tutor, è periculo conseruo. Il. ω.

Composita.

Α'ναίρυμαι, vel ἀναίρῥυμαι, redimo, libero captiuū. in Paul. Ἀναίρῥυσθη, redemptus est. ¶ Item reparo, farcio, Dionys. Halic. l. 5. ¶ Item iugulo, macto, sacrifico: vnde ἀναίρυσις, apud Hom. Ἀνάῥῥυσις, ὁ, redemptio. ¶ Item sacrificium. ¶ Hesych. et iam vnum diei secundi ἀνάπαυμα.

Α'ῤῥυσιος, qui pignori opponi non potest. Dionys. Halic. l. 5. Ἐκῥύσιμος, exilio, libero. Eurip. in Bacch.

Κάρυς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ῥ'ομαλίζω ῥωγμὴν, &c. vide in Ῥ'ώγνυμι.

Ῥ'ΩΘΩΝ, ωνος, ὁ, nasus pro quo frequentius vsurpatur Ῥὶς, ῥινὸς. Diosc. ἐν τῷ τῶν ῥινῶν διαυλίᾳ καὶ σκληρὸν ἐκφῦναι. Exponitur & nitus.

Ῥ'ΩΝΝΥΩ, seu potius ῥώννυμι, [F. ῥώσω. praet. ἔῤῥωκα. Aorist. I. ἐῤῥωσα, ab inus. ῥῶμι] confirmo, corroboro. Greg. ῥώσασα ἑαυτὴν ταῖς ἀκοαῖς ἀνέβαινε, quum confirmassent. Plut. in Pericl. ἐῤῥωσε δὲ καὶ τὸ πλοῦς, corroborauit. Idem in Camillo, ῥώσας αὐτῶν τὰς ψυχὰς confirmato corpore.

Ῥώννυμι, confirmo, corroboror. Plutarch. in Coriol. Οἱ δ' ἐν ῥώννυσθαι, αὐτοὶ δ' αὖ πάλιν. Thucyd. ἐῤῥώσθαι τὰ πράγματα confirmati sunt. ¶ Item recreo, reficior. Synes. Ἵνα τῆς Ἀττικῆς ἐρώμης ἐπιλάβωμαι. hoc pisciun genere reficimur. Plat. ἐῤῥώσθη, confirmatus fuit, confortatus fuit, animo sum aiacri & animato. Thuc. ἐῤῥώσθη τε ἡ πόλις μᾶλλον, animosè incumbebant in bellum. Sic Herodot. ἀπὸ τοῦ τε ὑγιὴς αὐτὸς ἐῤῥώσθη καὶ τὸν πάντα χρόνον animi alacritate omnes iuuenes vincebat. Ita ἐῤῥωμένος vir, prosperæ vtor valetudine. Et ἐῤῥωμένῳ valebam. Thuc. l. 7. ἐῤῥωμένων, quum valerem. Hinc ἐῤῥωσο, & ἐῤῥῶσθε, vale & valete, & ἐῤῥῶσθαι valere. Demosth. in orat. περὶ στεφάν. καὶ ἐῤῥῶσθαι φέροντας τὴν ἀρχὴν Σοφοκλῆ. Particip. ἐῤῥωμένος, corroboratus, confirmatus. Item metaph. confirmatus animo, qui animo est forti. Item robustus, valens, validus. Plut. in polit. præc. ἐῤῥωμένης μᾶλλον καὶ πανοπλίας στερρείσης. Item bona vtens valetudine. Synes. ἐν 98 ἐῤῥωμένος καὶ διάπυρος ἀφικόμην. ¶ Compar. ἐῤῥωμενέστερος, & superlat ἐῤῥωμενέστατος, apud Xen. & Plut. tanquam ab ἐῤῥωμένης.

Ἐῤῥωμένως, robuste, firmiter, vehementer, fortiter. Lucian Cauc. τὸν σφίγγοντα ἐῤῥωμένως πρὸς φυγὴν. Item metaph. fortianimo, præsenti animo, apud Xenoph. Item cum firma valetudine, forti & valente corpore, apud Synes. Compar. ἐῤῥωμενέστερον, seu ἐῤῥωμενεστέρως, robustius, validius, fortius. Synes. & Hesych.

Ῥῶμα, ατος, robur, vires, vis. De corporis robore inserendum absolutè dicitur: vt apud Ilocr. ad Demonic. ῥῶμα ἢ σῶμα ἀνθρώπου ὠφέλησεν, & c. Interdum additur et genit. σώματος vel ψυχῆς, pro ἰσχύος: v. apud Xenoph. Pæd. 3. ἐπὶ τὸ τοῦ σώματος ῥῶμα ἢ τῆς ψυχῆς ἐλθεῖν ἢ τῆς τοῦ σώματος εὐεξίας. Dicitur & ῥῶμα τῆς ψυχῆς, animi robur, apud eundem. Et ῥῶμα ἢ λόγου, vis dicendi, apud Plat. de leg.

Ῥωμαλίζω, robore præditus, robustus. In Axiocho. ῥωμαλίζοντα ἀνδρῶν τῶν ψυχλῶν. Plut. de dæm. Socr. ἐῤῥωμενέστερον ἐμαλίζοντα.

Ῥωμαλιότης, ἡ, robur, virilitas.

Ῥ'ωμαλόω, ῶ, robustum reddo seu firmo. Ῥωμαλούμενος, robustus reddor, robur acquiro seu vires: vnde ῥωμαλισμὸς, apud Aristot.

Ῥώμη, Roma nomen vrbis.

Ῥωμαῖος, Romanè. Plat. de Roman. fort.

Ῥωμαῖος, ὁ, ἡ, Romanus. qui est Romanorum, seu ad Romanos pertinens. Plut.

Ῥωμαϊκὸς, Romano more, vel Romana lingua.

Ῥωμαῖος, Romanis fauco, à parte Romanorum sto. Appian. in Mithrid.

Ῥῶσις, q. d. corroboratio, confirmatio, valentia, apud Dionys. Areop. item Robur, firmitas. Sanitas. Hesych.

Ῥῶσμαι, (inus.) vnde ἐῤῥῶσθαι, apud Homer. Iliad. ψ, quasi citatur. Et Aor. I, ἐῤῥώσατο. Od. ψ. Ῥώσατο ἐρέσσων, vehementi tu agitabantur. Et ῥώσατο apud Hesych. festinanter & cum impetu agitabantur. Et ῥώσατο apud Hesych. festinanter & cum impetu agitari. Hinc & comp. ἐπιῤῥῶσαι & ἐπιῤῥῶσατ', apud Hom. Odyss. υ, & Il. α.

Ῥ'ωστὴρ. qui propensus est ad rem aliquam cum robore & impetu capessendam. Hesych. Exponitur etiam, corroborans, tius, corroborandi vim habens. (Su

Ῥ'ωστήριον, incitamentum mentis & suscitabulum. Hesych.

Composita.

Α'νῤῥώννυμι, & ἀναῤῥώννυμι, q. d. recorroboro, i. robur pristi reddo Suid. ὁ τὸν ἀνῤῥῶσαι αὐτὸν. Deus ipse priſtinas vi reddidit, seu conualescere fecit.

Ἀνάῤῥωσις, refocillor vel conualesco: vnde ἀναῤῥώσεις, apud Hippocr. epist. 6 7. vbi conualuerit.

Ἀῤῥωδής, ές, minimè robustus, inualidus, infirmus, imbecillis. Item languidus, instrenuus. Ilocr. in Panath. ἀῤῥωδὲς πρὸς πόνους ἐπιτήδειον σῶμα, quum scirent eam languidiorem esse ad agrum. Sic apud Xen. ἀῤῥωδὲς τὴν ψυχὴν, remissus animo: item æger, ægrotus.

Ἀῤῥωδία, inualidè, infirmè. Et ἀῤῥώδως διακεῖσθαι, infirma valetudine constitutari, ægrotare.

Ἀῤῥωδία, infirmitas, imbecillitas. Apud Thucyd. ἀῤῥωδία τῶν ἐμῶν, eadem militandi. Item, aduersa valetudo, morbus. Ilocr. ad Demon. τῆς ὑγιείας πολλὴν ἐπιμέλειαν ἴσχυμεν, ὅταν πρὸς ἀῤῥωδίαν τινὰ ἐκ τῆς ἀῤῥωστίας ἀφικώμεθα. Vtitur & Plutarc. in l. de tuenda sanitate. Itesp. & Aristot. de hist. anim. l. 8.

Ἀῤῥωστέω, infirmus sum & imbecillis. Item infirma sum valetudine, ægroto. Demosth. ἐμοὶ μὲν γὰρ ἀῤῥωστεῖν ἔνεστιν, excusauit hanc quòd diceret ægrotare. Athen. l. 1. Οὗτοι πάντες οἱ ἀῤῥωστοῦντες μεγίστην ὠφελοῦσι.

Ἀῤῥωστία, ἡ, ægrotatio: seu ægritudo, morbus. Chrysostom. ἀῤῥωστίας, sedans morbos. Vtitur & Cicer. Tuscul. quæst. 4.

Ἀπιῤῥώννυμι, seu ἀπορῥώννυμι, idem quod ῥώννυμι. Thucyd. l. 4. πανδημεὶ ἀπιῤῥωσθεῖσαν, multo magis confirmatam. Luc. Ἀπιῤῥωσον σεαυτὸν, corrobora teipsum. Item animo, incito, inspello. Plutar. Ἀπιῤῥωσε τοὺς πολίτας.

Ἐμπιῤῥώννυμι, confirmor, corroboror: vnde ἐμπιῤῥώσασθαι, apud Thuc. confirmati sunt, quod apud eundem etiam exp. in suo proposito firmi esse coperunt. Herodian. ἐμπιῤῥωσθεὶς τὴν ψυχὴν, corroboratus anima. Et ἐμπιῤῥώσας τὸν τῆς νόσου, à morbo confirmatus est, melius habere cœpit, apud eundem.

Ἐπιῤῥωσις, ὁ, roboris seu virium confirmatio, corroboratio. Aristot. inet 3.

Ἐῤῥωτο, robustus, validus. Plut. ὁ μὲν δὴ Δίφιλος ἐῤῥωτο καὶ ἠκμαζε. Item, δύναμις ἐῤῥωτος.

Ἐῤῥώσθαι, robustè, validè, fortiter. Et metaph. de animi fortitudine, vt ἐῤῥώσθαι λέγειν, fortiter tulit. Plutarc. in Apophth.

Ἰσχυρὸν, robur, firmitas, fortitudo. Item sanitas, bona valetudo. Hesych.

Ἰσχυὸς, bona habitudo, sanitas, apud eundem.

Ἰσχυρὸς πάλαιστὴς, velociter robusta, seu robustè velox. Sophocl.

Ῥ'ᾴδιος, vide in Ῥ'έγνυμι. Ῥᾶστος, &c. vide Ῥᾴψ in Ῥέω. Ῥ'ᾴστωνος, in Ῥωστὸν.

Σ

Nota literæ quam vocant σίγμα. ¶ Est etiam nota arithmetica, de qua vide in Appendice. ¶ Attici eam mutant in ξ, in præpositione, tam in compositione quàm extra compositionem. Interdum in τ: vt in πίτυλον pro σίτυλον, ἡλάκατα pro ἡλάκασα. Aliquando mutatur in ζ, vt apud Ionas pro σύμπας. ¶ In quibusdam dictionibus abundat literæ, vt docet Eustat.

Σάκκος, factum ex imitatione soni literæ σ: dicitur de strictore fibulo, quem emittit ferrum candens quum in aqua extinguitur. Odyss. ε, (de oculo Polyphem.) ὣς τοῦ ἐλαίνῃσι πάλῳ ἐν χαλκὸς ἀκόντιον. Dicitur & de eo quod frigitur, apud Athen. l. 7. & apud Aristophan. in Acharn. Dicitur & ὥσπερ ὀξίζει, apud Quintilian. Pollux proprium esse putat auium, quę κόψυχοι appellantur.

Σακκάω, stridor qualis est ferri candentis dum in aqua extinguitur. Reperitur & σακμὸς pro eodem.

Σακκίδιον, Aristot. meteorol. l. 2. Eustat. ait esse, τὸν τῶν ὀφθαλμῶν ὑμένα.

Composita.

Ἄσπιλος, ὁ, ἡ, carens litera sigma: ἄσπιλος ὁ δῦλ, apud Athen. lib. 10. (Vesp.

Σαυκάζω, caues infligo seu incito fibilo quodam. Aristophan. in

Σαυκασμὸς, cauum in vehemente incitamentum.

Σαυκητὴς, abundans litera σ, frequenter habens repetitam literam. Hesych. ex Euripidis Medea versus, Ἐ' σοσσὸ σ' ὡς ἴσασιν Ἕλληνες.

Σαῦλος, quidam bacchantium, quæ subiungitur voci σίελος apud Demosth. pro cor. Σαῦλος ὁ σίελος. ¶ Item σαυλοὶ, qui cum Bacchi sacerdotes. Thracum vel Phrygum vox initiati. Item Bacche conseerata loca. Exponitur etiam Bacchus. Hesych.

Σαυλίδιος est Bacchus, vel (secundum alios) Bacchi filius, Thracibus.

Σαυλίζω, bacchari, bacchantes imitari, clamare euoe. Hæc Suid. Traditur esse nonnunquam persultare, sed indecoro gestu.

Σαυλισμὸς, idem quod σαυσμὸς, vociferatio bacchantium. Hesych. Harpocr. & schol. Aristoph. in Vesp. & in Aues.

Σαβακὼ, Dionysiacæ, quæ thyadum instar debacchari consueuerunt. ¶ Σαβακὼ, autem Hesychius significare ait putridum. Pro purulento vsurpasse traditur Hippocrates de morb. l. 1. ¶ Σαθρῶς, austerè, asperè, acerbè.

Σαθαρὶς, ωος, ἡ, securis quoddam genus quod Amazonum gestamen erat. Xenoph. anab. l. 4. ἔχοντες πέλεκυν Περσικὸν καὶ φαρέτρας καὶ σάγαρίν τινα οὐκ ἐλάττω ἢ κατὰ μάχαιραν ἑκάστην.

σάγη, σαγλεύω, &c. σαγμάριον, σαγηνεύω, vide in σαγήνη.

Σαθέριον, ου, τό, satherium: animal quadrupes ex mari victum quæreus. Aristot. hist. an. l. 8. c. 5.

Σαθρὸν, ου, τό, pudendum virile. Aristoph. in Lysistr. Ἐμὲ μὲν δὴ δεῖ τὸ σαθρὸν ἔχειν τῆς σαθρᾶς ἕνεκα.

σαθρότης, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

σαθρόω, ῶ, ὁ, ἡ, pudendum virile habens, membrosus. Suid. & Hesych.

σαθρὸς, &c. vide in σήπω. σαίρω, in σείω.

Σαίρω, f. σαρῶ, scopis purgo, verro. Eurip. in Ione. Καλλίστας ἐσῆλθον αὐλὰς, Δ' τὰς Φοίβου δυμέλιον Σαίρει. Ibidem, Δ' σαίρω δώματα, &c. Plut. in Dione, σαίρουσαν κἀκκωίσχειν ὑπὸ τῶν οἰκετῶν. ¶ Præteritum σέσηρα præsentis significationem habet: exponitur enim, sum ore aperto seu hianti: & propriè de canibus dici putatur, qui deducto rictu, ita vt conspiciantur dentes, minitantur, seu qui ringuntur. Interdum de iis dicitur qui ore hianti sunt & dentibus renudatis, ita vt ridere videantur, siue simulent risum, siue re vera rideant. Plut. in Apophth. γελῶν καὶ σεσηρώς. Pro quo particip. Doricè dicitur σεσαρὼς apud Theocr. idyll. 7. πρὶν μ' ἀπέχεσθαι ὅτι σεσαρὼς ὁ μισῶν μεσίδιος ἦνθε. At particip. σεσαρὼς, apud Hesiod. in Asp. regulariter & citra dialectum, formatum est à masc. σεσηρώς.

¶ *Derivata à σαίρω verro.*

σάῤῥιμος, ὁ, quod purgando collectum est, sordes. Hesych. ex Rhinthone. Aliam signif. vide in sequēti classe derivatorum: σαῤῥὼν, idem quod σαίρω, Luc. l. 5. σαῤῥὼ τῶν οἰκίων. Et metaphoric. mundo. Gregor. ἓν ἰασιτῶν τῇ ὑπηγόσῃ σαῤῥώσαντες τὸ κοσμικὸν σωστικόν.

σαῤῥόομαι, ῶμαι, scopis purgor: vt σεσαῤῥωμένῳ οἴκῳ. Matt. 12.

σάῤῥωμα, τό, & σαίρωσις, ἡ, sordes & quilquiliæ verrendo collectæ. Suid.

σαῤῥωτήριον, τό, ipsæ scopæ. Apud antiquos etiam augmentum significabat, per antiphrasin. teste Bust. nō enim augentur aut crescunt ea quæ scopis purgantur.

σαῦρος, ὁ, vel σαρὸς, idem quod σαῦρωτήριον. schol. Aristoph. & Hesych. ¶ Est etiam numerus & mensura quædam apud Chaldæos, teste Suid. & Hesych.

Compositæ.

Ἄσαρος, τό, scopis non mundatum: seu quod scopis mundari nequit. Hesych. ¶ At ἄσαρον, herbæ nomen, vide suo loco.

Ἀσάρωτος, ὁ, ἡ, dictum fuit pauimenti genus, quòd scopis non purgaretur, sed manibus purgamenta inde colligerentur, & spongiis mundaretur: seu quoniam simile erat scopis non mundato. Plinii. 36. c. 25.

Παρασαρόω, idem quod σαρόω. Hesych.

¶ *Derivata ex præterito σέσηρα, sum ore hianti.*

σάρμα, τό, hiatus. Etymol. Σάρμα δὲ, cumulus terræ. Hesych.

σάῤῥαξ, ακος, ὁ, & frequentius in plur. σάῤῥαγες, αἱ, rimæ & fissuræ terræ, cauernæ, fauces, apud Aristot. de and. 5. Exponitur etiam, fistulæ, apud Dioscor. l. 4. c. 2 67.

σαρκαλέος, ὁ, ἡ, rimosus, cauernosus:

σάρκασμος, ὁ, pudendum muliebre: Item libidinosus. Hesych. ¶ Est & Deus nauticus: vnde prouerb. σάρκασμος πωλικώτερος. de quo vide Erasm. Σαρδώνιος. Hesychio sunt venatorum retia.

σαρκίδες, αἱ, arbores cauæ: vel specialiter, excauatæ quercus. Etymol. aut quercus hiantes ob vetustatem, vt exp. Hesych. Sic vtitur Callim. hymno in Iouem.

Σείριος, ὁ, Sirius, Latin. canicula: quam (secundum Homer.) κύνα Ὠρίωνος ἐπίκλησιν κικλήσκει. Stella esse dicitur omnium fixarum maxima. Λαμπετόωσα, πολλὸν πυρὸς δηλοῦσι φάεσσιν, teste Hom. Hanc Hesiod. in Erg. σείριον absolutè, & σείριον ἄστρον vocauit. Accipitur & pro Sole, apud Archiloch. teste Hesych. vt & apud Hesiod. à quibusdam exponitur. In qua significatione dicitur & σείρ, apud Suid. Idem Hesych. & Suid. annotant. Ibycum omnia astra σείρια appellasse. ¶ Dicitur autem ἀπὸ τοῦ σειραίνειν, vel quòd lucem quasi hiando emittat: vel quòd canes σειραίνειν, cogar, id est, ore hianti esse, præ vehementissima siti.

σειρᾶν, ῶ, exp. ἀφάπτειν, fulgurò, in rhet. lex. teste Eustat. vbi & annotatur hinc dici σείρια & σείριον: quum potius σέλας à σείριος deriuetur. Item capitis inflammatione illa laborent quæ sirias dicitur. Alex. Aphr. probl. 98. l. 1. σέλας dicit infantes, qui à vulgo dicantur πεπῦρα ἴχνη, i. æstu correpti esse

Dicuntur & equi σφίζειν, vel σφίζειν τὰς πόδας, quum suffraginis vel suffragium vitio laborant, à nomine σφὶξ, (de quo suo loco) in Hippiatr.

σεισφάτης, ὁ, dicit esse capitis inflammatio ex vehementi Solis ardore atq; æstu, qua præcipuè pueri & infantes infestantur. Scribitur & σεῖσφατος, pro eodem, sicut σισφὸς, pro σφὶξ.

σίσφιον, ficco, exicco. Orus Milesius apud Etymol.

σισφός, vel (vt Suid. scribit) σισφὸς, ὁ, ferobs seu fouea, in qua condita frumenta asseruantur. Eurip. in Phrixo. Λεύσσω δ' ἐφ' ἁρπὰ σισφὸς ἐν γῇ κρύπτιος. Inuenitur & scriptum σισφὸς, apud Simpl. comment. in lib. 2. Φύσεως ἀκροάσεως. Hinc quidam σισφὸς, & σεσφὸς nomen accepisse putant, hoc est, à fincipiris cauitate, quam deruationem sequitur & Aetius. Etymologus tamen compositam dictionem esse vult scribens σισφὸς dictum esse quasi σιτοφὸς, παρὰ τὸ σίτους τηρεῖν.

ἐκεφόλιος γέλως, quomodo hic pertinear, vide in ἐκεφόλη.

Σάκκος, &c. vide in σάκκος.

ΣΑ'ΚΧΑΡ, vel σάκχαρον, τὸ saccharum, Galen. de simpl. facult. l. 7. Σάκχαρ ἐστὶ σάκχαρις ὑγρὰ, ἁλμυρὰ, ὑπόξυλος ἐξ Ἰνδικῆς νήσου. Rabo lib. 11. ἔφασκεν ἡ ἀδελφὴ τοῦ βασιλέως, ἐν τοῖς βασιλικοῖς κομίζεσθαι. Vide & Dioscor. lib. 2.

ΣΑΛΑ'ΚΩΝ, ωνος, ὁ, qui quum pauper sit, dies haberi vult, qui in paupertate opulentiam simulat. Suid. Ab Hesych. exp. pauper iactabundus. Item qui sumptuosus est in iis rebus vbi non oportet, apud Theophr. Sic & Aristot. Rhet. l. 2. putarut accepisse. Scholiastes Aristoph. tradit Σαλάκωνα fuisse quendam mollem & luxui deditum, Autolyci patrem.

σαλακωνία, vel σαλακωσύνη, simulatio diuitiarum in paupertate, iactantia in paupertate, Hesych. Ità pecuniarum profusio illegitima & superflua. Item mollities, luxus, deliciæ, apud Aliphr.

σαλακωνεύω, & σαλακωνίζω. opes iacto in paupertate. Item sumptuose facio vbi non decet. Item delicias facio atque mollitie diffluo. Item ad rem ceueo.

ἀδιασαλακωνίζω, (comp.) idem quod σαλακωνίζω, mollitie diffluo. vnde apud Aristoph. in Vesp. τῳφὴν ἐν ἀδιασαλακώνιστον. vide Schol.

ΣΑΛΑΜΑ'ΝΔΡΑ, ας, ἡ, animal lacerti figura de quo vide Aristot. (Ælian. apud Nic. Dioscor. Plin.

σαλαμανδρώδης, ὁ, ἡ, ὃ, vt σαλαμανδρώδεις δάκτυλοι δάκτυλοι ἔπειτα ἄκρας.

ΣΑ'ΛΟΣ, ου, ὁ, salum: maris ora in qua stant naues ad anchoras quæ ad littus accedere non possunt. Polyb. l. 1. κατὰ τὰ ἐπιόντα σάλου ἐν πολυωρήτοις ἀλίμνοις ἀβρυσάλοις δέ ἐχον. ¶ Item iactatio eius qui nauigat, præsertim ea quam affert tempestas. Luc. in Hermot. κρηπῖδας ἐπὶ τοῦ σάλου. Euripi. initio. Hec. Κίμμη σ' ἀκτὴς ἀλιπλαγκτον ὃ πόντιος σάλος. Metaphoricè apud Plut. in libro de fort. Rom. ἐπὶ φερομένης ἐπὶ τὰς πεζὰς ἡμέρας, ἀγνυμένου τοῦ σάλου καὶ παύοντος. *Etym. ab ἅλς, ἁλὸς deriuat. ¶ Σάλος ab Hesych. & Suid. exp. etiam φόρτος: pro quo apud Etymol. σάλη. Hinc comp. ἀσάλης, ὁ καὶ ἡ, qui nullius rei curam gerit, nihil curans: vt ἀσάλης μανίης, apud Aeschyl. teste eodem.

σαλίδιον, τὸ, dim. ito in salo, fluctuo, fluito. Synes. de insomn. ἡσυχῇ σαλίδιον, ἔξω τοῦ λιμένος ἐπὶ τὸ πέλαγος ἐκπλεῖ. Metaphoricè apud Herodian. l. 4. ἐφ' ᾧ πᾶσα ἡ ἀμφὶ τὴν ἐπαναστασιν ἐπαλλάττει ἀρχή. Et apud Suid. πολλὰ κυβ' ἐστὶ τὰ σαλεύσαντα, multum secum ipse fluctuãs. ¶ Item actiuè, iacto, agito, concutio. Luc. Et metaphor. apud Plut. in lib. aduersus Colot. τίνα δεῖμα ἐ σαλεύει.

σαλεύτωρ, ορος, iactor, agitor, quassor. Luc. πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύτορα. Et apud Dioscor. l. 8. c. 4. σαλεύτορος ὕδατος, mobilos vngues.

Composita.

ἀσυσσάλευτον, concutio, quasso, exagito.

διασαλεύω, sto in salo. Thucyd l. 3. διεσαλεύσατο ἡμέρας ὀκτὼ ὑπὸ τῷ πρωρατηρίῳ. Plut. ὁ Ποσειδῶν ἐν ἀγκυρῶν σιδήρου τῆς χθονὸς διεσαλεύσεν ἐξεπέμφθη.

ἀσάλευτος, ὁ & ἡ, inconcussus, immotus, firmus, stabilis in axioc. (πόλυν. & apud Phil.

ἀνασαλεύω, vehementer concutio & quatio. Luc. ἀνεσαλεύσε τοῦτο ἐπισαλές, qui agitatur, qui est in iactatione, mobilis, instabilis: apud Suid.

ἐπισαλεύω, exp. concutior, agitor, apud Philostr.

Η'μισάλευτος: dimidia ex parte concussus & agitatus. Hesych. ἡμίσαλος, seu ἡμίσσαλος, ὁ, pulus excitatus aut motus: ἡ κρῆσις ἡμίσσαλος, inquit. Etym. ll. γ, & ε. Vide & in deriuat. à κρῆσις.

συσσαλεύω, concutio, vel aliquantum concutio.

ἀσυσσάλευτος, (Decomp.) inconcussus, immotus, firmus.

ὑπερσυσσαλεύω, concutio. Exponitur & tripudio: apud Aristoph. in Pluto. ἔξω πολὺ τὸ σῶν ὑπερσυσσαλεῦν.

ὑπόσαλος, idem cum ἐπίσαλος: vel submobilis, subinstabilis. Dioscor. l. 1. c. 141.

ΣΑ'ΠΗ, ης, ἡ, salpa: piscis genus apud Aristotel. l. 5. de hist. an. & Athen. l. 7.

ΣΑ'ΠΦΕΙΡΟΣ, ου, ὁ, sapphirus: gemmæ nomen, apud Dioscor. & Diony. de situ orb.

σαπφείριος, vide in σαπφῖνος.

ΣΑΡΓΟΣ, sargus, piscis e magnitum genere apud Aristot. an. l. 5. c. 11. [Aristot. l. 9. c. 44. sunt autem dicuntur esse pisces gregales, apud eundem

ΣΑΡΔΩ'Ν: & σαρδόνιον, ὁ, herba dimia, insula in mari Ligustico. Dion. de situ orb. σαρδὼ τ' ἀγχιβαθὴς καὶ ἀπείρατος εἰς ἁλὶ Κύρνος. Et apud eund. retis partes quæ sunt. Heliod. ex Xen. Cynegetico. Et apud Dioscor. σαρδόνια πόα. quæ & σαρδόνιος γέλως dictus est. Homero σαρδανίοισι, Odyss. pro quo scribitur & σαρδάνιος γέλως apud Plut. & σαρδόνιος γέλως apud Schol. Lycophr. Quidam tamen (inter quos est Eust.) σαρδάνιος γέλως dictum autumant ἀπὸ τῆς σαρδίνου τὸν ὀδόντα, à quo dentibus eorum. Aristot. & σαρδόνιος, idem quod σαρδάνιος.

σαρδίνος, Sardonium rideo. [Luciano.

σαρδιόνυξ, ὁ, qui & σαρδόνυξ, Sardius lapis, Sarda Plinio, σαρδὸς καὶ ὄνυξ.

ΣΑ'ΡΙΣΣΑ, ης, ἡ, sarissa: Macedonia hasta, vel Macedonicum venabulum, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 11.

ΣΑ'ΡΞ, ρκὸς, ἡ, caro: siue hominis, siue bruti or sū animantium. Eurip. in Med. σὺν πάσαν σαρκὸς ἐμῆς δέμας ἐδμήσω ἐ δυσ-δάμητον. Et σαρκὸς ἔσθιε, apud Athen. 5. Item corpus: vnde apud Metrodor. σαρκὸς δύσνοιᾳ πρὸς ἑαυτόν, Cic. exp. firma affectio corporis. ¶ In nouo testamento pro corpore & toto homine vsurpatur, & specialiter pro homine non renato: apud Paulum. *Interdum* & de hominis non renati ea animi parte dicitur quam τὸ ἄλογον nuncupant philosophi, cui opponitur ὁ λόγος, seu τὸ λογικὸν: apud eundem. ¶ σαρκὲς πολῖται, apud Dioscor. exp. callus limacis. ¶ Apud Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 1 1. pro pulpa fumi dicitur.

σαρκίον & σαρκίδιον, τὸ, caruncula. Gregor. & Plut.

σάρκινος & σάρκεος, ὁ, ἡ, carne constans, carneus: vt σάρκινον ἰχθύς, apud Theocr. idyll. 22. cui ibidem opponitur ὀστέινον.

σαρκώδης, ὁ, ἡ, carneus, vel carnalis. Apud Theologos significat carni deditum esse, in quo corrupta natura dominatur: vt ψυχὴ σαρκώδης. Τὸ σαρκικὸν τοῦ Χριστοῦ, exp. incarnatio Christi apud Gregor.

σαρκικῶς, carnaliter, more eorum qui carnales sunt.

σαρκίζω, idem quod σαρκόω.

σαρκόω, carnem reddo, carne oppleo, incarno. item corpulentum reddo. Galen.

σαρκίζω, corporari & carne indui: de Christo dictum.

σάρκωσις, εως, ἡ, carnis generatio. item excrescentia carnis. Dioscor. l. 5. c. 113.

σαρκωτὸς, carnem restituendi vim habens, seu restituens: vt σαρκωτὸν φάρμακον.

σαρκῶν, carnes decrahо: proprie de canibus famelicis dicitur qui ossa carne denudant diducto rictu, teste Suid. Aristoph. in Pace σαρκῶντες ὥσπερ κυνίδιον. Dicuntur & animantia σαρκῶντα quæ tondent: vel quum labra inter se tam vehementer committunt, vt auellere & abscindere partem aliquã graminis valeant: aut quum dentib. inter se ex vtraque parte commissis rident. Gal. apud Hippocr. comm. 1. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. ¶ Item diducto rictu ostensisque labris irrideo: vel non sic labris subsanno, vt idem exp. in Lex. Hippocr.

σαρκασμὸς, ὁ, irrisio quædam amarulenta, seu iocus amarulentus. Schema rhet. de quo Iul. Ruffin.

Composita.

σαρκοβαρὴς, ὁ, ἡ, qui molli est carne. Gal. ad Glauc.

σαρκοφυὴς, ὁ, ἡ, in carnem excrescere facio: vnde apud Aristot. in Probl. σαρκοφυὲς, caro coalescit & conspissatur.

σαρκοφάγος, taram seu laxam carnem habens. Athen. l. 7.

σαρκοφυὴς, carne carens, non constans carne. Anacreon. item non carnosus, macilentus, strigosus Aristot.

σαρκίζω, carere carne. item gracilitas, macies.

σαρκοφυέω, carnem excrescere facio.

σαρκοφυία, ἡ, carnis excrescentia. Dioscor. & Gal.

σαρκοφυὲς, τὸ, caro carnificio. item carnem auello. vnde Ezech. cap. 11. σαρκοφυὲς λίθινον ἐξαιρῶ.

σαρκώδης, ὁ, ἡ, carnem habens carnem. item bene habitus, corpulentus, crassus. Xen. in Lac. pol. & de re equ. & Hipp. in aphor.

σαρκώδεια, corpulentia, plenitudo corporis.

σαρκῶδες, τὸ, idem quod σάρκωμα. Gal. therap. l. 14. item carnosa & corpulentum & carnosum. Gal. therap. l. 14.

σάρκωμα, carni seu cuti adhærens.

σαρκώδης, carnosus, item corpulentus, obesus. Athen.

Καθασαρκῶ, obesum reddo.

Λεπτόσαρκος, seu λεπτόσαρκος, & λεπτοσαρκὴς, q. d. qui deficitur carne, macilentus: vt λεπτόσαρκος περιεῖδε, in Epigr.

Λινόσαρκος, q. d. lineam carnem habens, i. ex lino: vt λινόσαρκος περιφαλίδες, apud Antiphanem, i. tenues & molles, vt exp. Eust.

Μαλακόσαρκος, idem quod ἁπαλόσαρκος. Gal. de alim. l. 3.

Μυλόσαρξ, idem cum μύλη, i. caro informis & inutilis in mulie bri vtero concepta. Hesych.

Παχόσαρκος, siccam carnem habens. Athen. l. 7.

σαρκοσφαλὴς, carnem scalpello circino. (& Sec. 1.

σαρκοσφαλὴς, circinatio carnis quæ scalpello fit. Dioscor. l. 7.

πολύσαρκος, carnosus, aut valde carnosus, carne abundans.

πολυσαρκία, ἡ, corpulentia.

πυκνόσαρκος, qui densa est carne: qui solidum habet corpus & succi plenum.

σκληρόσαρκος, qui duram habet carnem seu duriusculam.

συσσαρκία, exp. carnis bonitas, apud Theophr.

συσσαρκίον, carnem cum carne coalescere facio.

συσσάρκωσις, q. d. concarnatio: quidam exp. incarnationem, alii carnis concretionem: apud Gal. & Ægin.

Ὑγρόσαρκος, humidam carnem habens.

Ὑπερσαρκόω, q. d. supra modum carnosus fio: supra modum corpulentus euado. Athen. ὑπὸ τῶν ἡμέρων καὶ ἀδηφαγίας ἔλαθον ὑπερσαρκώσας.

Ὑπερσαρκωτὸς dicuntur quæ corpulentiora iusto euadunt.

Ὑπερσάρκωσις, & ὑπερσάρκωμα. carnis excrescentia, carnis inutile incrementum in quacunque corporis parte.

Ὑποσάρκιος & ὑποσαρκίδιος, qui sub carne latet: vt ὑποσαρκίδιος ὀστοῦν.

Ὑποσάρκιον. carne subter repleo. Gal. ad Glauc. (ὑποσαρκία.

Φιλοσαρκία, ἡ, amor carnium, libido edendi carnes. Vtitur Suid. in σαρδανάπαλος.

σαργὸς. Vide in σαργὸς & σάργανον, &c. in σάργη.

ΣΑΤΡΑ'ΠΗΣ, ου, ὁ, satrapa, prouinciæ præfectus, seu præses. Persica est vox, teste Hesychio. Ἰσοερ. in epist. ad Philipp. οἱ περὶ τοὺς Ἀσίας σατράπας κρίνοντες. Aristot. de mundo, τῶν σύμπαντων ἀρχὸς ὥσπερ Ἀσίας διοικήσεως καὶ ἴσης πραττῆς ὁ σατράπης ὁ βασιλέως. Ὅλως τὰ μεγάλα βασιλέως. Plut. in Alex. ἀσπὶς ὧν ἐπιβασιλεύει, σατράπαι κρατοῦμεν.

σατραπεύω, ium satrapa, ium præfectus vel præses. Plut. in Themist. σατραπεύουσι τὰ ἄνω Φρυγίας.

σατραπεία, & Ionicè σατραπηΐη, præfectura: aut prouincia cui præest satrapa. Herodot. l. 3.

σατραπικὸς, ὁ, ἡ, satrapicus, ad satrapam aut satrapas pertinens, aut satrapis conueniens. Plut. sympos. l. 1.

ΣΑ'ττω, Fut. ξω. Pass. onero, onus impono: φορτίζω, Eust. i proprie de iumentis cicellariis dici putatur quibus onera imponuntur. Exponitur etiam, farcio & impleo pressim: vnde metaph. apud Aristot. probl. sect. 21. τὰ δὲ σαινόμενα σαττόμενα μᾶλλον καὶ πληροῖ τὴν ὑπήνην. item concutio, constipo: vt σαίνειν τὸν γλῶ. apud Xen. in Oecon.

σαγήνη, onero. item farcio, impleo. Aristot. ibidem. τὰ ἐν ἀγγείοις σαγήνη μᾶλλον μίζει γίγνη. Et apud Luc. πεφύκασιν ψάμμῳ σαγηνεύειν.

σαγήνη, ἡ, onus iumenti farcinarii. Plut. in Arat. item congeries ilipata, acervus. idem in Car. ¶ Item theca scuti, & aliorum armorum: Aristoph. in Achar. Eurip. in Androm.

σαγηνίδια, (ἐ σαγήνη) iumenta quibus σαγήνας imponi solebant. Suid.

σάκκος, ὁ, ἡ, saccus. Aristoph. in Pluto. σακτὸς, idem Hesych.

σάκη, ἡ, exp. ἄσπιδα, apud Suid. & schol. Aristoph. vnde comp. παρασάκιον, ἡ, exp. παραπόρπιδα, apud eosdem.

σάγος, sagum. Polyb. & Plut.

σάκος, ὁ, ἡ, scutum, clypeus: dictum quasi σάγος, inquit Etym. ll. ρ. φέρει γὰρ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τοῦ σώζειν. Hesiod. in Asp. Ἡρακ. σάκος ἐπὶ μὲν ὤμοισι βαλὲ. ibid. Ἀμφὶ δὲ μέγα σάκος ἄμυξεν. Hinc comp. Εὐρυσάκης, ὁ & ἡ, latum seu amplum habens scutum: apud Sophocl. in Aiace. Et φερεσακὴς, scutifer, scutatus: bellicosus. Hesiod. & in Anth. Epigr.

σάκκος, ου, ὁ, saccus, cilicium. Esaiæ 20. Quidam à σάκη deriuant, alij ab Hebræo שק.

σακκίζω, per saccum excolo, liquorem per saccum excolando transmitto. Quidam exp. sacello. Theophr. de caus. pl. lib. 6. οἶνον σακκίζομεν. Dicuntur etiam σακκίζειν sacculari fures.

σακκύλιζω, idem quod σακκίζω.

σακκίον, ου, ὁ, sacculus. Poll.

σακκίας οἶνος, vinum per saccum transmissum. Poll.

Τ'πσακκίζω, (comp.) q. d. subsacello, vel subcolo. item furor, vt χρήματ' ὑπεσακκίζετο, apud Herodot.

ὑπήνη, ης & σαίνη, ἡ, plaustrum, vehiculum. Dictum à σαίνω, quòd onera plaustris imponuntur & iis vehuntur. Prius apud Hom. hymno primo in Venerem, v. 13. ὑπήνησι ὑπήνια ἐπὶ ἅρμασι ἔπειτα καὶ ἵππους. Posteriore vtitur Eurip. in Helene. Ἐλθόντα δὲ σπάνιον τοῦ ἁρπαζόντος κύκλιον χορὸν ἴδῃ πυρῶν ἅμαξαν, &c. itidémque Hesych. ὑπήνια exp. τὰ ἁρμάτια.

Σαγήνη, ἡ, sagena: retis genus, Latinè verriculum, seu euerriculum. Exponitur & nassa. Plutar. sympos. l. 8. καίτοι βέλοι ἰχθύων πριάμενος ποτε φασὶ Πυθαγόραν, ἐᾶσαι ἀφεῖναι κελεῦσαι τὴν σαγήνην. Sunt qui velint esse propriè sinum retis in quem capti pisces deueniunt.

σαγηνεύω, sagena includo, sagena irretio. Quidam interpr. euerriculo. Philo de vita Mos. lib. 1. καθάπερ βέλοι ἰχθύων, πάντας ἐν κύκλῳ σαγηνεύσαντες ἐπιπάττει. Dicitur etiam de eo qui alio etiam modo irretit. vt apud Lucianum in somn. dicitur de Vulcano Martem & Venerem irretiente. Dicitur etiam σαγηνεύειν aliquam vrbem, aut regionem, apud Herodotum & Platonem, de leg. lib. 3. apud Herodianum exp. indagine cingere. Occurrit in acta de Apostolis metaphoricè vsurpauit homines ad fidem Christianam conuertentibus.

σαγηνεία, actio illa includendi sagena, seu irretiendi: verriculatio, euerriculatio. Exponitur etiam piscatus.

σαγηνεύς, έως, ὁ, & σαγηνευτήρ, ῆρος, ὁ, & σαγηνευτής, οῦ, ὁ, qui sagena vtitur: verriculator, vel euerriculator. Item piscator in Epigramm.

ἐκσαγηνεύω (comp.) è sagena seu reti explico. vt apud Plutar. in lib. de discern. amico ab adul. ἀλλ' αὐτὸν ἐκσαγηνεύει.

Σαργάνη, ἡ, spora 2. Cor. c. 11. Exponitur etiam cista & crates. Item vinculum, nexus: apud Hesych. *Etymol. deriuat à σάττω, vt sit quasi σαγάνη & pleonasmo τοῦ σαργάνη, quòd videlicet vas sit cui onera imponuntur.

προσσαργανόω, ῶ, (comp.) annecto, alligo, affigo. Lycophr.

Composita ex σάττω.

Ἀποσάττω, depono clitellas aut stragula, seu quicquid est instratum iumento. Genes. c. 24. ἀπέσαξε τὰς καμήλους. Item obturo, obstruo: apud Herodot.

Ἄσακτος γῆ, terra non conculcata & constipata. Xenoph.

Ἐπισάττω, impono clitellas seu stragula, aut quicquid equo imponi solet. Et simpliciter, impono, insterno. Xen. ἐπισάξαι τοὺς ἵππους, insternere equos. Idem, ἐπισάττει ἀσκοὺς ἐπὶ τὰς καμήλους. Exponitur etiam, constipo & conculco: vt apud Aristot. in probl. ἐὰν τις ἐπισάξῃ καὶ καταπατήσῃ τὴν γῆν.

ἐπισάττομαι, vnde ἐπισεσαγμένος ἵππος, cui imposita sunt ephippia, stratus equus.

ἐπίσαγμα, τό, centones qui supponuntur clitellis, & ipsæ clitellæ.

ἐπίταξις τῆς γῆς, accumulatio terræ. Theophr.

Κατασάττω, constipo, aggero, condenso. Idem.

παρασάττω, refercio.

περισάττω, circumstipo, circum accumulo. Theophr.

περίταξις τῆς γῆς, accumulatio & aggeratio terræ circa radices.

ΣΑ'ΤΥΡΟΣ, ου, ὁ, satyrus. *Etymol. à nomine σάθη deducit virile membrum significante: quoniam ad libidinem proni sunt satyri.

σατυρικὸς, ὁ, satyricus, satyro seu satyris conueniens. vt σατυρικὴ ὄρχησις, & ποίησις σατυρική. Exponitur etiam, dicax, mordax, more nimirum satyrorum. Plut. in Pericle.

σατυρώδης, εος, ὁ & ἡ, satyras seu satyrorum mores imitās, ad satyrorum mores accedens. Item hispidus. Lucian.

σατυρίζω, & σατυριάω, ῶ, prurio ad venerem instar satyri.

σατυρίασις, & σατυρισμὸς de pruritu illo dicuntur: & peculiariter ita vocatur pudendi palpitatio, de qua vide Paul. Aegin. Item σατυρισμὸς est etiam tumor aliquantum prominens, siue augmentum adenum post aures: apud Gal.

σατυρίας, nomen morbi faciem hominis ita mutātis vt satyro similior quā homini videatur. Aristot. de gener. an. l. 4.

σατυρικὸς χορὸς, satyricus chorus.

σατύριον, ου, ἡ, esculenti genus ex herba.

σατύριον, herba ad venerem incitans de qua Diosc. lib. 3. c. 143. & 144. ¶ Item nomen animalis amphibij apud Aristot.

σατυριακὴ, nomen cuiusdam antidoti, quæ describitur à Paulo l. 7. c. 11.

σατυρίσκος, idem quod σάτυρος. Legitur apud Theocr. idyl. 4.

Τίτυρος, ου, Satyrus, calamus: vel auis. Hesych. Aeliā. ὅτι οἱ συγχορευταὶ Διονύσου σάτυροι ἦσαν, οἱ ὑπ' ἐνίων τίτυροι ὀνομαζόμενοι.

Τιτυρῖνος, fistula pastoralis ex stipula. Hesych.

τιτυριςαὶ, saltatores quidam, quorum saltatio turpes motus & gesticulationes habebat: Appian. in Libyca hist. & χοροὺς κιθαριςῶν τε καὶ τιτυριςῶν ἐς μιμήματα τῆς Τυρρηνικῆς πομπῆς.

ΣΑΥΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, delicatus, mollis. itē fluxus, leuis, quietus. Homerus hymno in Mercurium, (de testudine) Σαῦλα ποσὶν βαίνουσα, tardè pedibus incedens. Sic apud Simonidem in Iambis, Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς κορωνίτης. ¶ Etymon vide in sequenti σαυλόομαι.

σαυλόομαι, οῦμαι, delitior, luxu diffluo. Apud Eurip. in Cyclope, quidam interpr. tripudio. Suidæ σαυλοῦσθαι est ἁβρῶς βαίνειν, καὶ οἱονεὶ σείεσθαι παρὰ τὸ σάλον.

Διασαυλούμενος, (comp.) delitians, luxui deditus, apud Aristoph.

Σαυνίον. vide Σαυνίον in Σαίνω.

ΣΑΥ'ΡΑ vel σαύρα, ας, ἡ, & σαῦρος, ου, ὁ, lacerta, lacertus. Theocr. idyll. 2. σαῦραν τιν τρίψασα, ποτὶ κακὸν αὔριον οἰσῶ. Idem idyll. 7. Ἁνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει. ¶ Est & nomen piscis, apud Aristot. Aelian. & Athen. l. 7.

Χλωροσαῦρα, viridis lacerta, schol. Theocr.

Σαυρίδιον, vide in Κάρδαμον. σαυρωτὴρ, vide in Σαυρός.

ΣΑΥΣΑΡΙΣΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, aridæ linguæ & hærentis affectio, linguæ hæsitatio: apud Aristot. probl. sect. 11. 7. ἐπεὶ τὸ ψελλίζειν καὶ ὁ σαυσαρισμὸς καὶ τὰ τοιαῦτα γίνεται διὰ τὴν ἀνωμαλότητα πνεύματος ἅμα καὶ θερμοῦ.

ΣΑΦΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, manifestus, apertus, perspicuus. Demosth. pro cor. πρὸς γὰρ τοῦτον τὸν κατὰ πάντας βραχὺς καὶ σαφὴς ἐξετασμὸς. Item certus, interdum & verus: vt σαφὴς μῦθος. apud Eurip. & σαφὴς πίστις. Phil. Et apud Thuc. τῶν γενομένων τὸ σαφὲς, rerum gestarum veritas.

σάφα, (nomen aduerbiale factum ex plurali σαφέα) certò: vt Iliad. β. Οὐ γάρ πω σάφα εἶδε οἷος νόος Ἀτρείδαο. Sic Odyss. οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς.

σαφῶς, manifestè, apertè, perspicuè, dilucidè. Demost. Isocr. Item certò. Aristoph. Xen. pæd. 8. Compar. σαφέστερον, manifestiùs, apertiùs, item certiùs. Superl. σαφέστατα, manifestissimè, apertissimè, certissimè.

σαφέω, f. ήσω, manifesto, clarè notum facio, declaro.

σαφηνὴς, idem cum σαφής. Herodot.

σαφηνέως, & contractè σαφηνῶς, idem quod σαφῶς. Aeschyl. in Prometh.

σαφήνεια, ἡ, perspicuitas, dilucida oratio. Plat. de rep. l. 6. Exponitur etiam explanatio apud Luc. & Phil.

σαφηνίζω, idem cum σαφέω. Aristot. σαφηνίζει τῇ φωνῇ. Vitur & Xen.

σαφηνιστικὸς, declarandi facultate præditus: aut declarator, explanator. Greg.

Composita.

Ἀποσαφῶ, manifestum reddo, do intelligendum, significo. Plut. in Protag. οὐδὲ ἀποσαφεῖ ὁ πρεσβύτερος ὁπότερα ποιεῖ.

Ἀσαφὴς, non manifestus, obscurus: item incertus. Thucyd. l. 4.

ἀσαφῶς, non apertè, obscurè. Item non certò.

ἀσάφεια, ἡ, obscuritas. Plut. Sumitur & pro sortis nomine proprio, apud eundem ex Emped.

Διασαφῶ, idem cum ἀποσαφῶ. Theophr. & Matth. c. 18.

Διασάφησις, ἡ, declaratio, expositio.

Διασαφητικὸς σύνδεσμος, coniunctio expositiua vel declaratiua: apud Gramm.

Διασαφηνίζω, idem cum διασαφέω. Suid. & Polyb.

Σαώσαι ζω. &c. vide in σῶς.

ΣΒΕ'ΝΝΥΜΙ, seu σβεννύω. F. σβέσω, P. ἔσβηκα, (pro quo vsitatius est aor. 1. ἔσβεσα, tanquam à σβέω) extinguo, restinguo. Et metaph. comprimo, compesco. Plat. de leg. l. 8. ... εἰ μάλιστα ὕβριν σβεννύασιν ὀργαί εἰσι. Aelian. ... ἔσβεσεν ὁ δὲ ἀνήρ. Sic & σβέσαι μένος, apud Hom. Il. π.

Præteritum ἔσβηκα per η, passiua etiam signif. ponitur pro extinctus sum, sicut & ἀπέσβηκα: apud Plat.

σβέννυμαι, extinguor: Plut. in præcept. connub. ... Et metaph. supprimor, comprimor, compescor: Hesiod. in Erg. ... Xen. in symp. ... Item extinguor, i. morior: vt in anthol. Epigramm. ἐσβέσθης γηραιὲ Σοφόκλεες. (primo sig.

σβέσις, εως, ἡ, extinctio. Aristot. de iuuent. & senect. Plut. de

σβεστὴρ, ῆρος, ὁ, extinctor. σβεστήριος & σβεστικὸς, q. d. extinctiuus, seu restinctiuus: i. extinguendi vim habens: seu aptus ad extinguendum. Galen. therap. l. 10. & Aristot.

Composita.

Ἀποσβέννυμι & ἀποσβεννύω, f. ἀποσβέσω, & ἀποσβήσομαι, Aor. 2. ἀπέσβην, tanquā ab ἀποσβῆμι, extinguo. Plut. symp. 2. ... Xen. pæd. 8. ... ἀπεσβέννυσι. Et metaph. aboleo, perdo. Xen. pæd. 8. ... ἀποσβέσας τὸ ἡμέτερον γένος καὶ ὄνομα. Item supprimo, cessare facio. Plut. τὴν μὲν ἐνδείαν αὔραν, πολὺς ... πέσβεσε. Præt. ἀπέσβηκα, & aor. 2. ἀπέσβην passiuè etiā vsurpatur. Xen. pæd. 8. τὸ μέν τι ... ἀπέσβηκε, exercitatio rei militaris extincta est. Theodori hist. eccles. l. 3. ἀπέσβη δὲ τοῦτο τὸ δόγμα, καὶ παρεδόθη τῇ λήθῃ. Ἀπεσβέσθαι exp. etiam, concidit animo, relanguit, apud Plut. in Demosth.

ἀποσβέννυμαι & ἀποσβεννύομαι, extinguor. Item intereo: vt πρεσῶν κατεπεία ἀποσβεννυμένη, apud Xen. pæd. 8. Item supprimor: vt γάλα ἀποσβέννυται, Aristot. de gen. an. l. 4.

ἄσβεστος, ὁ & ἡ, extinctus, qui extingui nequit: ἄσβεστη φλὸξ, Hom. Il. π. Item qui non est restinctus aqua. Gal. & Dioscor. Metaphoricè κλέος ἄσβεστον & γέλως ἄσβεστος, apud Hom. Dicitur & esse nomen lapidis coloris ferrei: apud Plin. l. 37. c. 10.

ἐνσβέννυμι, extinguo in: vnde ἐνσβεσθεὶς, extinctus in.

Κατασβεννύω, seu κατασβέννυμι, idem quod ἀποσβέννυμι. Il. φ. ... πυρ. Et Metaph. καταβεννύσαι ... apud Xen. pæd. 5.

Ἐγκατασβέννυμαι, (decomp.) extingui in.

ΣΕΒΕ'ΝΙΟΝ, τό, id corticosum quod in summa palmula enascitur, Hesych. Vsus est hac voce Archigenes apud Gal. περὶ ἁπλ. 1. Sic dicitur etiam ἐλάτη καὶ σπάθη in palma, i. fructus palmæ recentis adhuc & florentis inuolucrum: apud eundem Gal. de simpl. l. 8. & Diosc.

ΣΕ'ΒΩ, vereor, adoro, colo. Euripid. in Hippol. Ω̃ θεοὶ πῶς δῆτα τὰς ἐμὰς σέβω; Ὅστις γ' ὑφ' ὑμῶν, οὓς σέβω διόλλυμαι; ibid. Ἐπίσημοι γὰρ ἀρετὰ μὲν θεὺς σέβειν. Thucyd. lib. ... τὸ μὲν κρίνοντες ἐν ὁμοίῳ καὶ σέβειν καὶ μή. Luc. de sacrif. κατὰ ἔθνη σέβουσι, ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω.

Σέβομαι, idem, interdum colo, obseruo, veneror: de omnibus dicitur: vt σέβεσθαι ἥρωας ἀγαυὲς, apud Pythag. Et Xen. pæd. 8. οἱ τε πρέσβεις ὡς πατέρα ἐσέβοντο. De rebus: Xenoph. apomn. 1. ... καὶ ξύλα καὶ τυχόντα καὶ θηρία σέβεσθαι. ¶ Item passiuè, adoror, color, veneratio mihi exhibetur. Greg. ἃ τοῖς νόμοις κολάζεται τὰ σέβεται. Item pro αἰδέομαι & ἐκπλήττομαι, ingens: Euit. apud Hom. Il. δ. Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες οὔ νυ σέβεσθε;

Σεπτὸς, ὁ, venerabilis, venerandus, augustus.

Σεπτήριος, q. d. adoratiuus, cultiuus. σεπτήριον, idem. Sic peculiariter dicebatur vna ex nouem solennitatibus quæ Delphis in honorem Apollinis celebratur, Plut. in Hellen.

σεπτέον, idem quod σέβω. Hesych.

Σέβας, τό, (nomen indeclinabile, vt putatur) veneratio, adoratio, cultus diuinus. Gregor. item res quam veneramur & adoramus: res augusta, apud Eurip. & Soph. ¶ Item stupor ex admiratione: Od. ζ. σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα. Exponitur etiam, pudor, indignatio, apud Hom. Il. σ. σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω.

σεβάζομαι, idem quod σέβομαι, Greg. in Macc. enc. ... Apud Hom. Il. ζ. σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ, quidam exp. irreligiosum esse putauit. a. ... religiosum id ei fuit.

σέβασμα, τό, quod veneramur seu adoramus: id in quo Deus colitur. Act. cap. 17. σεβασμὸς, veneratio, adoratio, cultus. Plut. & Strab. Exponitur etiam, religio & obseruantia: apud Phil.

σεβάσμιος, venerabilis, venerandus. item augustus: vt σεβάσμιος γάμος, apud Herodian. l. 5.

σεβασμιότης, ητος, ἡ, q. d. venerabilitas.

σεβασμιάζω, veneror.

σέβασις, εως, ἡ, veneratio, adoratio. Plut. in Col.

σεβαστὸς, veneratione & adoratione dignus, venerandus; adorandus. Exponitur etiam, augustus: & plerunque cognomen erat Rom. imperatorum: apud Herodian. l. 2. & 7. Plut. Dion. Strab. Fœm. σεβαστὴ augusta; i. quæ erat vxor Cæsaris: apud Herodian. Et σεβαστὴ σπεῖρα. Act. Apost. 27.

σεβίζω, idem quod σεβάζομαι. Eurip. in Elect. σεβίζω σ' ἴσα καὶ μάκαρας ... καὶ μεγάλως ἐν δαιμονίως. Aristoph. Εὐπῖσως ... τύμβον ... σεβίζειν.

σεβαστὸς, idem quod σεβαστός. Hesych.

... quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀσεβὴς, ὁ καὶ ἡ, qui non colit nec veneratur cœleste numen, ideoque impius, irreligiosus. interdum absolutè, interdum cum præp. εἰς vel πρὸς: vt apud Xen. pæd. 8. &c. Τὸ ἀσεβὲς, impium, irreligiosum, nefarium. Plat. Xen.

Ἀσέβεια, impietas, contemptus venerationis & cultus diuini. Plut. Athen. Greg. &c.

Ἀσεβέω, irreligiosus & impius sum. item impiè ago. Dem. in Mid. ... ἀσεβεῖν φήσομεν; Athen. l. 13. ὡς ἀσεβοῦντα καὶ ... κολάσετε. Et cum præpos. Xen. Hell. 1. ἀσεβεῖν εἰς τὰ θεῖα. Sic & apud Herodot. & Herodian. Et cum accus. Xen. pæd. 8. μετὰ τὸ ἀσεβηκέναι τι δικαίως.

Ἀσεβῶς, impiè & nefariè committi. Æschin. in Ctesiph.

Ἀσέβημα, τό, facinus irreligiosum & impium, facinus nefarium. Thucyd. l. 7. Æschin. ibid.

Ἀσέβησις, actio impia & nefaria. Plut.

Ἀσεβείας, idem quod ἀσεβὴς: apud Soph. & Eurip. in Iphig. Aulidensi.

Δυσσεβὴς, idem cum ἀσεβής. Eurip. in Elect.

Δυσσέβεια & poeticè δυσσεβίη, idem cum ἀσέβεια, Euripid. in Cycl. & apud Nonn.

Δυσσεβέω, idem quod ἀσεβέομαι.

Εὐσεβὴς, pius, religiosus, qui probè colit & veneratur Deum. Eurip. in Hippol. τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ Θνήσκοντας οὐ χαίρουσι. Luc. de calumn. ... εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος ... καὶ αὐτός ὁ φίλος ... (erat. &c.

Εὐσεβῶς, & contractè εὐσεβῶς, piè, religiosè. Dem. Plat. Isocr.

Εὐσέβεια, pietas, religiositas. Aeschin. Isocr. Plut. &c.

Εὐσεβέω, probè & religiosè Deum colo, pius sum, piè ago. Cum accusat. rei: Eurip. in Phœn. τὰ κακὰ δ' εὐσεβεῖν χρεών. Isocr. in Nicocl. ... εὐσεβεῖν. Cum præpos. Eurip. ... Et in Epigr. εὐσεβῶ πρὸς τοὺς θεούς. Apud Eurip. in Bacch. Διόνυσος ἡμᾶς εὐσέβηκε, exp. Bacchus nobis hæc sacra tradidit: vel religiosè tractare ea nos docuit.

Εὐσεβεῖσθαι, dicitur quod religiosè & piè fit: vt in Axioch. ἵνα καὶ τοῦτο εὐσεβηθῇ.

Εὐσέβημα, τό, pium factum, officium pietatis. Demetr. Phal.

Εὔσεπτος, venerabilis.

Θεοσεβὴς, qui Deum piè colit, religiosus. Plat.

Θεοσεβῶς, religiosè, piè, more eorum qui Deum colunt.

Θεοσέβεια, ἡ, Dei cultus, cultus diuinus. Iobi c. 2.

Θεοσεβῶ, Deum colo. Chrysost.

Θεόσεπτος, ὁ καὶ ἡ, Dei instar colendus, venerabilis, venerandus: Aristoph. in Nub.

Θεοσέπτωρ, ορος, ὁ, Dei cultor. Eurip. in Hippol.

ΣΕΙΡΑ', ᾶς, ἡ, catena: apud Suid. ὁ δὲ βασιλεὺς δῶρα ἔστειλε τοῖς Ἀβάροις, σειρὰς χρυσᾶς διαπεποικιλμένας. ¶ Item funis, restis: vt σειρὰς εὐπλεκτοὺς. Il. ψ. Exponitur &, habena. Poll. Apud eundem σειρὰ τριχῶν, exp. crines plexi & intorti. ¶ Item linea: vt πατρῴα σειρὰ paterna linea, in Pand. ¶ Item sera & obex foriumi, eò quòd antiquitus fune communire ianuas solerent. ¶ Σειρὰ morbus in iumentorum suffraginibus præcipuè prouenies, ob id & suffrago dictus: Apsyrt. in Hippiatr. ῥεῦμα τὸ ἐμπίπτει εἰς τοὺς πόδας τῶν ἵππων, ὅ τινες εἶπον σειράς. Hinc & σειριᾶν, de quo in σείριος. * Deducitur autem σειρὰ ab εἴρω, necto, vt dicatur quasi εἱρὰ inquit Etymol. ¶ Inuenitur & σείρη apud Hesych. quod significare dicit apem; aut apis cellulam: item vestimenti genus subtile, ἀσπάθητον, i. non inculcando tramam staminî per spatham, confectum. Pro quo apud Suid. σείρειον.

σειραῖος ἵππος dicitur equus extra iugum ferens catenam seu habenam: quibusdam helciarius: Soph. in Electra.

σειρὰς, άδος, ἡ, idem quod σειρὰ, funiculus. σειρὶς, ίδος, ἡ, idem. Xen.

σειρίδιον, pro eodem. Eustath.

σειρόω, catena constringo. Et simpliciter, constringo, connecto. Eurip. in Herc. fur. σὴν ... χερσὶ δεσμοῖς σειρώσαι βρόχῳ.

σειρὴν, ῆνος, ἡ, siren, monstri marini genus: sic dictum ἀπὸ τῆς σειρᾶς (vt quidam volunt) quòd suauitate cantus velut catena in naufragium pelliciat. ¶ Est etiam insectum api non dissimile, de quo Aristot. hist. an. l. 9. cap. 40. & Plin. lib. 11. cap. 16. ¶ σειρῆνες dicuntur etiam sidera, vt Eustath. ex rhetorum lexico tradit παρὰ τὸ σειριᾶν ὅ ἐστιν ἀστράπτειν.

σειρηναῖος, vt σειρηναῖον μέλος, Sirenum cantus.

Ζειρὰ quidam pro σειρὰ dictum putant, teste Suida qui apud Herodot. & pro μίτρα accipi tradit. Est & genus vestis apud Xen. anab. lib. 6. Apud Hesych. legitur & ζειρατὶς, quod dicit esse vestimenti genus apud Syros.

Composita.

Ἀνασειράζω, retraho catena; Hesych. & Suid. Et generaliter, retraho Apoll. Argon. 1. Ἀψ ἀνασειράζοντες ἔχον περιτέρωσε κιόντας.

Ἄσειρος, ου, ὁ, habena carens seu habenis. Et generaliter non vinctus. Hesych.

Ἀσείρωτος, idem vt ἀσείρωτον ὄχημα ζυγοῖς; currus qui non trahitur ab equis ei alligatis: Eurip. in Ione.

Δεξιόσειρος, exp. κατὰ τὸ δεξιὸν φερόμενος χεῖρας, metaph. ab equis qui in curru παράσειροι εἰσι: schol. Soph. apud eum in Antig.

παράσειρος, equus ad iugum deuinctus, seu qui latera stipat: qui & παρήορος. Eustath.

Σείριος. &c. vide in σαίρω.

ΣΕΙ'Ω, F. σείσω. P. σέσεικα, concutio, quatio, agito. Euripid. in Electr. ἀνδρίας δ' ὑπὸ κ' σηνὴν αὐτάδελφα σείοντες βέλη Πυλάδης Ὀρέστης τ'. Peculiariter de terræ concussione dicitur: idque vel cū accusat. τὴν γῆν, vel sine eo: sæpe apud Pausan. Aor. 1 ἔσεισε, terræmotus fuit, apud Thuc. ¶ Item σείω pro συκοφαντῶ, Hesych. qui & addit sumptam esse metaph. ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρυα σειόντων.

Pro σείω interdum metri gratia dicitur σίω, apud poetas: vt apud Anacreontē Θρηϊκίην σίων χαίτην. Orus apud Etymol. hinc deriuans σῖτος.

σείομαι, concutior, quatior, agitor: vt σείετο πήληξ, apud Homer. Aliquando exp. tremo, tremisco.

σεισμὸς, οῦ, ὁ, concussio, quassatio, motus: Plerunque de terræ motu. Aristot. de mundo. Thuc. Xen.

σεῖσμα, idem. σεισματίας, ου, ὁ, vt τάφος σεισματίας, sepulchrū eorum quos ruina ex terræ motu oppressit: apud Plut. in Cimone.

σεῖσις, εως, ἡ, concussio, quassatio Gal.

σειστὸς, οῦ, ὁ, qui concuti seu quassari potest: seu concussus.

σεῖστρον, ου, τό, sistrum, crepitaculum quoddam sacris Isidis adhiberi solitum. Suid.

σειστὸς, patella in qua aliquid commouetur & frigitur. Poll. Dicitur & σείσων.

σεύω, cieo, agito, concito: Il. λ. Ὥρμησ' ὥς ὅτε πού τις ... κύνας ... σεύῃ ... Item persequor, incesso: item fugo. Il. ζ. Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον. id est, ἐκίνεις δίωκε, vt exponit Eust. Od. ξ. Τοὺς μὲν ὁμοκλήσας σεῦεν κύνας ὑλακόμωρους ... fugauit.

Σεύομαι. Idem quod σεύω, vt Il. γ, ἔνπερ αὖ αὐτὸν Σεύωνται πέλεις τε κύνες θαλερ' αἰζηοί: si eum insequantur vel agitent. Item Pass. incitatè feror, proruo, ruo: vt Il. 6 ἐπὶ ἰδὼν δ' ἐσσεύοντο. Ab hoc verbo quædam tempora deducuntur per ε̃ισι ne literæ εὐν σεῦτο pro ἐσσεύετο, concitabatur: ἐσύθην pro ἐσσύθην, pro quo & ἐσσύθην geminato σ metri caussa, prorupi, prorui. Præt. ἔσσυμαι per hyperthesin dici pro σέσυμαι traditur: σέσυμαι pro σέσευμαι: vnde part. ἐσσύμενος apud Hom. incitatus, & tendens aliquò cum ardore quodam & impetu. Exponitur & properans. Alij malunt hæc tempora formare à σύω vel σεύομαι, inusit.

Ἐσσυμένως, incitatè, cum impetu, cum studio & ardore. propere, celeriter. Il. ο, ἐσσυμένως ἐμάχοντο.

Σεύθω, celeriter & inferendo te cum impetu: aut erumpendo cũ impetu: vel impetuosè, cum impetu, ὁρμητικῶς, Hesych.

Σεῦ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Σήθω, f. σω, p. κα. excutio cribro. cribro. Exponitur etiam incerno & succerno. vnde σῆσαι in Hippiatr. Eustath. à σείω deducit.

Σήθομαι, cribro excutior, cribror. vnde σεσησμένη τέφρα, Diosc.

Σῆσις, ἡ, cribratio, succretio quæ fit cribro. Exponitur etiã cribri agitatio, quassatio: apud Suid.

Σῆστρον, ου, τὸ, cribrum Hesych.

Σηστός, quomodo huc pertineat, vide in Σῆσις.

Σαίνω, idem quod σείω, quatio, concutio. Hesych. Item moueo. commoueo, turbo. vnde pass. σαίνεσθαι, turbari, 1. Thessa. 3. ¶Item caudam quatio seu moueo: canum propriè & brutorum quæ caudæ agitatione adulantur. Odyss. κ, Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαιτηθεν ἰόντα σαίνωσ', αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ &c. Od. π. Οὐρῇ μὲν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, cauda blanditus est. Item metaph. adulor, blandior, assentor. Hominibus etiam tribuitur. Demetr. Phaler. πᾶν τὸ εἶδος τοῦ κωμικοῦ λόγου σαίνοντι ἅμα ἐοικέτω ἢ δάκνοντι. Plut. in Colot. ἀσπασομένη καὶ σαίνουσα παροῦσαν. Sic apud Luc. σαίνουσί με. (c. 3.

σαίνομαι, concutior, quassor, turbor, commoueor. vt 1. Thess. σαῦνος, & σαύνας, ου, ὁ, stultus, fatuus. Eust. ex Cratino: qui & sic dictum esse scribit παρὰ τὸ σαίνειν: aut à fatuo quodam eius nominis: aut à Tzannis, barbaris populis.

σαυνίον, ου, τὸ, penis, cauda, παρὰ τὸ σαίνειν, Hesych. Item hasta, Poll. ex Menandro: vel potius Persicum telum. Diodorus, ¢ δακέσαντες σαυνίον ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον. In hac signif. scribitur & σαυνίον, legiturque apud Dionys. Halicarn. & apud Plut. in Pyrrho.

Σόος, ου, ὁ, impetus ab Hesychio exp. ὁρμὴ παρὰ αὔξησιν. At σόος, saluus, vide suo loco.

σόω, in fugam coniicio.

σόομαι, in fugã coniicior, fugio seu incitato cursu feror. vnde imperat. σοῦ, pro σόου, curre. apud Hesyc. Et σούσθω, currat, apud Soph. in Aiace. item σοῦσθε, currite, apud Callim. hymno in lauacra Palladis. Itidem σοῦται, apud Hesych. exp. διώκεται, φεύγει. σοέω, fugo, in fugam coniicio.

σοῦσις, itio, cursus: apud eundem. Hesych.

σύω. idem quod σόω, citato gressu currere cogo: vnde pass. imperfe. σύοντο. Hesych. exp. ὡρμῶντο.

σῶτρον. siue σῶστρον, τὸ, signum orbiculare rotæ quod radios in se cõtinet. Poll. l. 1 c. 14. Pro eodẽ dicitur & σώστρωμα. Hesych.

Composita: ac primùm ex σείω.

Ἀνασείω, quatio, concutio. Hesiod. in Asp. Αἰγίδ' ἀνασείουσα. ¶Item persuadeo, cõcito: vnde apud Lucam & Marcum, ἀνασείει τὸν λαόν, concitat populum, i. ad seditionem incitat. Apud Demosth. contra Aristogit. ἀνασείσας, exp. minitatus.

Decomp. Ἐπανασείω, concutio vibrando aduersus aliquem.

Ἐπανασείομαι, aduersus aliquem concutior. vnde ἐπανασεισθείς, cõtra aliquem vibratus. Ἐπανάσεισις, concussio: vt ἐπανάσεισις ὅπλων, apud Thucyd. concussio armorum, qua crepitus excitatur.

Προεπανασείω, q. d. antè concutio vibrando: à cuius pass. est προεπανασεισθη, apud Thuc. l. 5. quod exp. προηπειλήθη.

Ἀποσείω, seu potius ἀποσείομαι, concutiendo à me repello, excutio, Item simpliciter à me repello: vt apud Xen. pæd. 7 ἵππος σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον, excutit Cyrum. Greg. orat. 1. cõtra Iulian. ἡ δὲ γῆ τὸ πονηθεῖν ἀπoσείσαι, concutiendo à se repellebat. Luc. ἀποσεισάμενος τοὺς ἑταίρους, quum à me repulissem socios. Item amolior, ablego, apud Herodian. Et de medio tollo, apud eundem, ἐξ ἐπιβουλῆς αὐτὸν ἀποσείσαι. Apud Herodot. pro ἀποσεισάμενος inuenitur ἀποσειάμενος.

Ἀπόσεισις, excussio. ¶Sic etiam appellatur impudica quædam saltatio, de qua Poll. l. 4. c. 14.

Ἄσειστος, inconcussus, non quassatus: qui non potest concuti seu quassari. Chrysost.

Διασείω, concutio aut vehementer concutio. Hĩc metaph. apud Luc. ὅλον σε διασείων τῆς ἐλπίδος. labefactãs. in prand. exp. etiã, terreo autoritate. item vexo & per magistratus licẽtiam exhaurio obnoxios redimendis criminibus & litibus. Exponitur etiam, muneribus corrumpo & quasi concutio.

Διασεισμός, concussio magistratus quæ fit muneribus, corruptio magistratus donatione munerum.

Ἐκσείω, excutio: seu quassando emoueo aut expello.

Ἐνσείω, incutio, infligo. Hesych.

Ἐπισείω, incutio, quatiendo vibro. Item simpl. vibro Herodian. ἐπισείει τὰ δόρατα, & ἐπισείειν τὴν αἰγίδα. Item metaph. apud Ioseph. ἐπισεῖσαι αὐτοῖς τὸν κίνδυνον, importare ipsis periculum. Apud Plut. οὐ Πέρσας ἐπισείων, exp. non incutiens illis terrorem à Persis. Et ἐπισείει, Hesych. exp. ἐκφοβεῖν: item ἐπισείων, ab eodem exp. ἐπικελευόμενος, adhortantis. (ξας.

ἐπισείομαι, concutior, concutiendo vibror. Luc. ἐπισείσας
ἐπίσειστος κόμη, coma ventilans, Lucian. in somn.

Εὔσειστος, qui facilè potest concuti. Item peculiariter, terræ motibus obnoxius.

Κατασείω, decutio. vt κατασείειν τὸν καρπόν, decutere fructum ex arbore. Item deturbo, euerto. Et metaphoricè, deturbo seu multis poculis prosterno, ita vt præ ebrietate aliquis in terrã prolabatur. Athen. l. 10. ¶Item concutio, quasso. Philo de vita M. l. 1. Item concutio, terreo. Greg. Item concutio, tremefacio, apud Synes. ¶Item manu deorsum commota seu quassata silentium indico, seu aliud signum do. Xen. pæd. 5. & Synes. in epist. ad Euopt.

κατασείομαι, decutior, deturbor, euertor. Greg.

Decomp. Ἀκατάσειστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inconcussus, firmus: qui decuti seu deturbari non potest.

Ἐπικατασείω, q. d. superdecutio, vel superdeturbo, aut superprosterno. Ioseph. ἐπικατασεῖσαι ἑαυτοῦ τὸν ἐλέφαντα, super se prostrauit.

Παρασείω, vtrinque quatio, vel obquatio. Aristot. probl. αἱ χεῖρες θᾶττον ἥκουσι παρασείοντες τὰς χεῖρας, demissas vtrinque manus agitantes. Sic apud Aristot. l. 4. ethic. ad Nicom. aliquis dicitur φεύγειν παρασείσας, qui in fuga concita vtrinque sese agitat & concutit.

Περισείω, circumcirca quatio seu concutio.

Προσείω, antè concutio. Eurip. in Bacch. Ἐγὼ προσείω αὐτὴ (πλόκαμον) ἀνασείων τ' ἐγώ, Καὶ βακχιάζων, ἐξ ἕδρας μεθίσταμαι.

Συσσείω, simul quatio aut concutio. Greg. Naz.

συσσεισμός, concussio. Exp. etiam turbo, l. 4. Reg. c. 1.

Ὑποσείω, succutio, latenter excutio.

Ὑποσεισμός, succussio seu succussus.

Ὑπόσεισμα, micæ concussu elisæ, manna thuris. Plin.

Composita partim ex σεύω, partim ex σεύομαι, inus. cum præpositione.

Ἀποσεύω, seu ἀποσύω, idem quod ἀφορμῶ.

Ἀποσεύομαι, erumpo, prosilio, exilio. Hesiod. in theog. ἀπέσσυτο δ' ἐκ ἀΐσσων, exiliit seu emicuit. Apud eundem in eodem libro, ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν. guttæ eruperunt.

Ἀπόσσυτος, excitus, excitatus. Nonn.

Διασεύομαι, cum impetu pertranseo seu peruado.

Διασεύομαι, idem. Item simpliciter, transeo, seu pertranseo. Il. 6, διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν, transibat per populum Achiuorũ. Sic apud eundem, διέσσυτο τάφρον, fossam traiecit.

Ἐσσεύομαι: erumpo. vnde apud Hom. Il. β, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός, extra ruebat populus. Od. μ, ἐξέσυτο μὴ θυμὸς ὕπνος, exiliens abiuit à me somnus.

Ἐπισεύω, concito seu impello aduersus aliquem. Od. καί μοι ἐπισσεύει μέγα δαίμων, incitet in me. Et Odyss. ξ, δμωὰς ἐπισσεύουσα, famulas instigans & adhortans.

Ἐπισεύομαι, cõcitatè & cum festinatione conferor cũ impetu, ruo, prorumpo. Od. η, Νῆας ἐπισσεύοντο, ad naues properabant. Item actiuè, apud Apoll. Arg. 1. ἐπισσεύοντο γυναῖκας, festinanter ire cogebant. Apud Nonn. ἐπισσεύοντο πορείαν, iter accelerabant, seu citato gradu iter faciebant.

ἐπισεύομαι, incitor, impellor. Hom. Il. α ἐπὶ θυμὸς ἐπέσσυται, si tibi animus huius rei desiderio est incitatus. Hinc & partic. ἐπεσσυμένος, incitatus. Item cum impetu superuenio, irruo. Il. φ, Τρώεσσιν ἐπέσσυτο γαῖα ἴσος.

Ἐπίσσυτος, impetuosus, ingruẽs, incumbẽs. Eur. in Hippol.

Συσσεύω, simul concutio seu agito. Hom. hymn. in Merc. τίς συσσεύσας βοῦν ἴφθιμα κάρηνα.

Composita in συτος desinentia sine præpositione.

Αὐτόσσυτος, ου, ὁ & ἡ, ex se excitatus. Nonn. (dem.

Θεόσσυτος, à Deo impulsus, à Deo profectus, diuinus: apud eundem.

Κραιπνόσσυτος, velociter concitatus: seu celeritate incitatus: cõler. Aeschyl.

Λαβρόσσυτος, impetu ruens, cursu concitus.

Παλίσσυτος, q. d. ad retrogradum gressum incitatus: vel simpliciter retrogradus, cessim iens. Eurip. in Supplic. Exponitur etiam resiliens: vt παλίσσυτον βέλος: Theocr. idyll. 26.

παλισσυτέω, retrogradus feror, retrogredior.

Composita remotiora ab eodem σεύομαι.

Αἰσυητήρ, quomodo huc pertineat, vide in Αἰσυμνήτης.

Αἰλεσούδη, vna Nereidum, apud Homer. ... Apud eundem dicitur etiam de mari, seu aqua maris quasi ἁλὸς ὕδωρ. Vide Eustath.

πασσυδὶ seu πασσυδίη, omni impetu. Il. 6. Apud Thuc. l. 8. innuitur & πασσυδεί, seu πανσυδεί, quod exp. funditus, omnino.

Composita ex σήθω.

Ἀλευρότησις, ἡ, cribrũ quo farina cribratur. Pro ἀλευρότησις dici, scribit Etym. ex Philone. item farinæ tenuissimum. Suid.

Διασήθω, cribro, cribro excutio.

Ἐνσήθω, cribro, incerno. Diosc. l. 5. c. 26.

Composita ex σαίνω.

Ἀσαίνων, nõ abblandiens. propriè canum, blandas mouentium caudas. Hesych.

Περισαίνω, seu περισσαίνω, caudam mouẽdo circum aliquem adblandior. Od. π, & κ. (Hesych.

Προσαίνω, anteadblandior, vel adblandiendo ante demulceo.

Προσσαίνω, adblandior, seu adblandiendo delecto. Æschyl. in Prometh. εἰ τι σε προσσαίνει σέ τι, si quid horum tibi adblanditur.

Ὑποσαίνω, subblandior.

Composita ex σόος, & σῶτρον.

Λαοσσόος, ὁ καὶ ἡ, hasta impetuosus. Hesiod. in Asp.

Δυσσόος, quem difficulter persequi possumus, qui vix abigi potest. Theocr. idyll. 4. Vide & in comp. ex adiect. σόος.

Ἐπίσσωτρα, dicuntur ferramenta curua quæ extrinsecus ligno illi, quod σῶτρον dicitur, imponuntur, ne ipsum lignum deteratur, continua agitatione. Poll. l. 1. c. 14. Pro eo poeticè dicitur ἐπίσσωτρα: vt Il. ε & ψ.

Εὔσσωτρος, seu εὔσωτρος, bene instructus σώτροις: εὔσωτρος ἐπ' ἅρματα, currus pulchra ligna in suo ambitu extremo habentis. Hesiod. in Asp. Exponitur &, facilè currens.

Λαοσσόος, qui populum concitat. Martis epith. homines ad arma concitantis. Il. ρ. Vide & in comp. ex σόος, saluus.

Λᾶσσόος, & λιθοσσόος, lapidum iactu fugans, lapidator. Nonn.

Νεκροσσόος, mortuos suscitãs, Christi epith. Apud Nonn. νεκροσσόος ὥρη, tempus, in quo mortui suscitabuntur. Vide & in comp. ex σόος, saluus.

Σοῦσις quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΣΈΛΑΣ, αος, τὸ, fulgor, lumen. Iliad. Καίομεν πυρὰ πολλά, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκει. Et θαμὰ σέλας. Odyss. σ. Sic σέλας ἠελίου σέλας πυρός, &c. interdum & ipse ignis σέλας appellatur à poetis. Apud Aristotel. de mundo σέλας δέ ἐστι πυρὸς ἀθρόου ἔξαψις ἐν ἀέρι. τῶν δὲ σελάων ἃ μὲν ἀκοντίζεται, ἃ δὲ στηρίζεται, i. σέλας est ignis collectio qui in aere exardet. *Eustathius etymon exprimens scribit σέλας ἢ σαφὲς ἔλας, ὅ ἐστι σεσοβημένη καὶ ἐξορμῶσα, πυρὸς δηλαδὴ ἢ πυρώδης ἔλη.

Σελαέω, splendeo. Nic.

Σελαγέω, fulgeo, luceo. Oppian. de venat. l. 3. Χροιὴ δ' ἀργυφέη σελαγεῖ σελαγεῖ τε καὶ αὐλῷ. Aristoph. in Nub. σὺν τῷ δύνοντι σελαγεῖται, Suid. exp. λάμπεται & ἐκπυροῦται. (γεῖ.

Σελαγίζω, idem quod σελαγέω. Suid. & Hesych.

Σελήνη, ης, ἡ, luna (dicta παρὰ τὸ σέλας, teste Hesych. vt & Lat. luna à lucendo.) Iliad. ὡς Ἠελίου τ' ἀνόμαυτα, σελήνης τε πλήθουσαν. Item σελῆναι, placentæ rotũdæ, & latæ: Suid. ex Eur. Erechtheo.

Σεληναία seu σεληναίη, idem quod σελήνη. Aristoph. Pro quo Doricè σεληναία, apud Theocr. idyll. 2.

Σεληνιακός, ου, ὁ, lunaris. item substantiuè, lunaticus: alij exp. qui epilepsia seu comitiali morbo laborat. Alex. Trall.

Σεληνιάζεσθαι, dicitur qui est σεληνιακός. Matth 14. & 17.

Σεληνίτης λίθος, lapis lunaris, qui & ἀφροσέληνος: sic dictus quod noctu crescente luna reperiatur plenus, vt tradit Diosc. lib. 5. c. 159.

Σεληνίς, lunula. item quiddam in paruæ lunæ formam factum. Plutarch. in problem. item amuletum quod pueri collo gestant. Hesych.

Σεληναῖον, τό, lunæ lux: vel lunæ sidus. Athen. l. 7.

Σελάχιον, τό, pisciũ genus cartilaginosum. Aristot. hist. an. l. 3. cap. 1. Galenus in expositione gloss. Hippocr. σελάχη vocari scribit pisces omnes qui squamas non habent atque animal pariunt. ita autem appellata existimantur, quòd eorum cutis aspera noctu luceat: à nomine σέλας: cuius etymi meminit & Gal. de alim. l. 3. [alim. l. 3.

Σελάχιον, τό, diminut. idem quod σέλαχος, Athen. lib. 8. Gal. de

Σελαχώδη, τά, quæ sunt cartilaginei generis, cartilaginea. Athen. lib. 7.

Composita ex σελήνη.

Ἀσέληνος, ὁ καὶ ἡ, illunis, luna carens. i. lunæ fulgore. Diosc.

Ἀφροσέληνος, ου, ὁ, q. d. spuma lunæ: nomen lapidis, qui & σεληνίτης: quod vide.

Βεκκεσέληνος, decrepitus simul & delirus. Aristop. in Nub. Compositum ex Βέκκος, quod Phrygum lingua panem significat.

Ἡμισέληνα, placentæ lunatæ, i. in lunæ formam factæ. Hesych.

Εὐσέληνος, lunæ fulgore illustris, non illunis. Hesych.

Πανσέληνος σελήνη, q. d. plenilunis luna: luna quum est in plenilunio: non tamen addi solet σελήνη. Æschin. Aristoph.

Προσέληνος, q. d. antelunis, i. antiquior luna.

Προσεληναῖος, pro eodem.

Τρισέληνος, q. d. trilunis, i. tres lunas habens: in Epig.

Ὑποσέληνον, ου, τὸ, luna obscura. Hesyc. & Suid. Sic dicitur quodvidetur fictitia & ementita esse, si cum fulgente cõferatur.

ΣΕΛΕΥΚΙΣ, ίδος, ἡ, poculi genus. * A Seleuco rege nomen habens. ¶Dictæ sunt & quædam triremes σελευκίδες: vide Bays. ¶σελευκὶς est etiam auis locustis vescens: cuius meminit Oppian. in Ixeut. Plin. l 10. c. 27. Basil. in eth. ¶Item σελευκὶς quoddam calceamentum muliebre. Hesych.

Σελλών, vide in σέλας. σελίδιον in σέλις.

ΣΕ'ΛΙΝΟΝ, ου, τὸ, apium: herba de qua Diosc. l. 3. c. 74. *Quidam ita dictum volunt παρὰ τὸ ἐν ἕλει φύεσθαι seu φύειν· vnde Hom. Il. β, ἐλεόθρεπτον σέλινον vocauit, in palustri loco prouenienis. ¶Est & pudendum muliebre: Heysch.

σελινίτης οἶνος, selinites vinum, i. ex apio compositum, apud Diosc. lib. 5. c. 74.

Composita.

Ἀγριοσέλινον, apium syluestre. Diosc. l. 3. c. 78.

Ἐλαιοσέλινον, seu ἐλειοσέλινον, apium palustre. Diosc. l. 3. c. 75. Plin. lib. 19. c. 8.

Ἱπποσέλινον, apium satiuo multo maius quod Romanis olus atrum dicitur, sic appellatum vel ob magnitudinem, vel propter equorum stranguriam. Theophr. hist. pl. lib. 7. c. 6. Dioscor. lib. 3. c. 78.

Ὀρεοσέλινον, apium montanum, in locis montosis nascens. Diosc. lib. 3. c. 76.

Πετροσέλινον, apium petræum, apium in locis petrosis & saxosis nascens. Diosc. l. 3. c. 77.

ΣΕΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, spatium inter lineas, Suidæ. Ponitur & pro pagina. Dicitur esse & spatium inter tabulata nauis, alio nomine σέλμα. vide Eust. Il. π.

σελίδιον. pagella, apud Polyb.

σελίδωμα, τὸ, tabula lata.

σέλμα. τὸ, idem quod σελίς, spacium inter tabulata nauis. transtrum. Soph. in Antig.

Εὔσελμος, (comp.) bona seu pulchra habens σέλματα, bonis instructus transtris & tabulis. poeticè pro hoc dicitur ἐΰσσελμος, vt Il. π.

ΣΕΛΛΟ'Σ, ου, ὁ. Sellus, nomen fuit cuiusdam, qui quum pauper esset, diues haberi studebat. Sic dici putatur generaliter ὁ ἀλαζών. qui & σελλάκων. vide Suid. & schol. Aristoph. in Auib.

σελλίζειν, diuitias simulare in paupertate, idem cum σελλακωνίζειν. Exponitur etiam ἀλαζονεύεσθαι. Suid & schol. Aristoph. & Hesych.

σέλμα, vide in σελίς.

ΣΕΜΙ'ΔΑΛΙΣ simila, similago. Est farina ex tritico communi. *παρὰ τὸ σμῶ τὸ καθαίρω, καὶ τὸ ἄλις τὸ λεπτομερέστατον. Etym. σεμιδαλίτης ἄρτος, panis ex simila confectus, Gal. de alim. l. 2.

ΣΕΜΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, venerabilis, reuerendus, augustus, sanctus. Eur. in Hipp. Πῶς οὖν σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις: ibidem, Ὁ δ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ καὶ θεοσέπτωρ, sanctus ego ille & diuini numinis cultor. Sic & apud Aelian. σεμνὴ ἑορτή, Suid. exp. σεβάσμια. Exponitur etiam, honestus: vt apud Phocyl. σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς ὁ δὲ Κύπριδος αἶσχος ὀφέλλει. Interdum exp maiestate præditus, cui maiestas inest. vnde τὸ σεμνόν, ipsa maiestas: apud Demosth. in Mid. ¶Item grauis, i. tumidus, non affabilis, cui oppon. ὁ προσήγορος apud Eurip. in Hippol. Μισεῖν τὸ σεμνὸν καὶ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον, & paulò pòst, Τίς δ' οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν. Exponitur & ostentabundus: vt σεμνοὶ λόγοι, apud eundem Eur. & Aristoph. *Formatum est ex prima persona præt. pass. inusitata σέσεμμαι, à σέβομαι, cuius etiam significationem retinet.

σεμνῶς, cum quadam veneratione seu reuerentia, venerabunde. Item cum maiestate, grauitatem præ se ferendo. Demost. pro cor. Item grauiter, i. tumidè. Xen. in symp. & Luc.

σεμνότης, ητος, ἡ, grauitas, maiestas. Aristot. Herodian. Exponitur etiam, reuerentia, apud Eurip. Item sanctimonia & seueritas morum.

σεμνεῖον, τὸ, q. d. sanctuarium: locus sacer & sanctus: Phil. & Suid.

σεμνόω, ῶ, speciosum reddo, speciosè fingo, adorno. Herodot.

σέμνωμα, τὸ, ornamentum, decus.

σεμνύνω, venerandum & augustum reddo. Plat. item orno, honore & dignitate afficio. Dem. ὑμᾶς ἐσεμνυνόμην.

σεμνύνομαι, grauitatem præ me fero, cum grauitate ago & compositè vel ad grauitatem me compono. Isocr. σεμνυνόμενος τῶν ἐμπελίτων ἀλλ' οὐ βωμολοχευόμενος. Exponitur &, efferor, glorior, iacto me apud eundem in Euag. τοὺς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν οὐχ οὕτως ἐπὶ τῷ κάλλει τοῦ σώματος σεμνυνομένους.

Composita.

Ἀντισεμνύνομαι, grauitatem grauitati oppono: vicissim glorior, & me iactito. Aristot. in polit.

Ἀποσεμνύνω, verbis effero, magnificè celebro. Basil. in Hexaëm. hom. 12. σολομῶν ἀποσεμνύνων τὸν ἄνθρωπον. Item orno, cohonesto. Idem ibidem. Item iacto, vendito, ostento, Naz.

ἀποσεμνύνομαι, verbis efferor, magni fio. Item ornor, cohonestor. Basil. Sumitur & actiuè, apud Aristoph. in Ran. ἀποσεμνύνεται προθ᾽ ὅτου ἅπερ ἑκάστοτε ἐν ταῖς τραγωδίαις ἐπερετεύετο.

Ἄσεμνος, ὁ καὶ ἡ, minimè venerādus, nihil maiestatis habens: aut grauitati non conueniens. Aristot. de mun. Exponitur etiam, inhonestus, fœdus apud Herodian.

Ἐκπάσεμνον, augustum, multum, magnum. Hesych.

Περίσεμνος, admodum grauis & magnificus. Aristoph.

Ὑπερσεμνύνομαι, vehementer glorior & efferor, vehementer me iacto. Xen. in symp.

σεπτὸς, &c. vide in σέβω.

ΣΕΡΑΠΙΑΣ, άδος, ἡ, herba quam & ὄρχιν & τρίορχιν appellari scribit Paulus lib. 4. c. 25.

ΣΕΡΙΣ, εως, ἡ, intybi genus, siue cichorij. Dioscorid. lib. 2. cap. 163. & 164.

ΣΕΡΙΦΙΟΝ, vel σέριφον, absinthium marinum. Dioscorid. lib. 3. cap. 27.

ΣΕΡΙΦΟΣ γραῦς, anus quæ in virginitate consenuit. Metaphora sumpta est à syluestri locusta, quam vocant γραῦν σέριφον & μάντιν. Suid.

ΣΕΡΦΟΣ, insecti genus formicæ simile, culex *secundum quosdam.* Ab hoc animalculo est prouerbium, ἔνι κἀν μύρμηκι κἀν σέρφῳ χολή. de quo lege Erasmum.

ΣΕΣΕΛΙ, [illegible] σέσελις, ἡ, herba est, de qua Diosc. lib. 3. c. 63. Aristot. hist. an. li. 9. [illegible] καὶ ἐπὶ τὴν σέσελιν δὲ τρέχουσι καὶ φαγοῦσαι οὕτω, ἔρχονται πρὸς τὰ τέκνα πάλιν.

σεύωμαι [illegible], vide in σεύω.

ΣΗΚΟΣ, ὁ, [o]uilum: pro[prie] [o]uium & caprarum, teste Poll. Οἱ δὲ σίνοι [illegible] σηκοὶ [illegible] ἐτῶν, ἠδ᾽ ἐρίφων. Hesiod. in Erg. σηκὸν τ᾽ ἀμφιβαλεῖν ποιμνήιον ¶ [Pro] templo quoque vsurpatur: vt apud Plut. de d[ef]. [orac]. συγχώσαις τὸν σηκὸν & Herodian. lib. 6. τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἐπέμψαν εἰς τοὺς ἀρχαίους ἑ ἰδίους ναοὺς τε καὶ σηκούς. Sic & apud Pausan. & Theodorit. ¶Item pro auium loculis seu loculamentis. Aristot. hist. an. lib. 6. οἱ δὲ πέρδικες δύο ποιοῦνται τῶν ᾠῶν σηκούς. ¶ Exponitur etiam, domus. Hesych. & Suid. ¶S[ic] dicitu[r] & pro sacra olea, quæ & μορία apud Lys. teste Harpocr. ¶ Eustathio etiam σταθμὸν aut αὐλὴν significat, vnde comp αὐτόσηκον. *Qui & σηκὸς, pro stabulo, dici vult quasi στηκὸς παρὰ τὸ ἱστάναι, quod etymon affert & Suidas. Sic & deorum fana σηκοὶ dicuntur, quòd ibi eorum simulacra statuantur.

σηκίτης, & Dor. σακίτης, ου, ὁ, vt ἄρνα σακίταν, agnum lactentē ob teneriorem ætatem stabulo inclusum, apud Theocr. idyll. 1.

σηκὶς, ίδος, ἡ, ancilla, famula rerum domesticarum curam gerens. Aristoph. in Vesp.

σηκύλη ἡ. idem. Ael. Dionys.

Σηκάζω, f. άσω, stabulo includo: vnde pass. Il. θ, Καί νύ κε σηκάσθεν κατὰ Ἴλιον ἠΰτε ἄρνες. Xen. Hell. 3. ὥσπερ ἐν αὐλίῳ σηκασθέντες, κατηκοντίσθησαν.

σηκίζω, sagino. Epigr.

σηκόω, ῶ, vnde σήκωμα, τὸ, quod in libra apponitur ad æquilibrium faciendum: æquipondium. Polyb. & Hyper. Exponitur etiam, delubrum, fanū, sicut & σηκὸς apud Eurip. in Elect. Οἰκεῖν Λυκαίου πλησίον σηκώματος.

σηκωτὴρ, iorum iugi. Hesych.

Composita.

Ἀνασηκόω, ῶ, addo, quod deest. Etymol. & Suid. Exponitur etiam, ad æquabilitatem libro. Apud Gregor. ὦμοι παλλόμενοι καὶ ἀνασηκούμενοι, exp. humeri vibrati ad modum libræ.

Ἀντισηκόω, quasi ad æquilibrium rependo: ex æquo rependo. Eurip. in Hec. ἀντισηκώσας δέ σε Φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ᾽ εὐπραξίας. Gregor. οὐδ᾽ ἐγὼ δέχομαι τοὺς μὴ ἀντισηκοῦντας τῷ κακῷ τὴν διόρθωσιν, æqua virtute vitium non compensantes.

Ἀντισήκωσις, ἡ, adæquatio in pondere. Et metaph. repensio, recompensatio. Themist.

Ἀποσηκόω, in stabulo includo: vel includo tanquam stabulo aut ouili. Hesych. (ro. Suid.

Διασηκόω, pondus manu æstimo: seu manu sublatum ponde-

σῆθω vide in σείω. σηλία, in Τηλία.

ΣΗΜΑ ατος, τὸ, signum, nota. Iliad. ψ. σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ᾽ ἀριφραδές. Ibidem ὑπέρβαλε σήματα πάντα. Dicuntur & literæ σήματα. Iliad ζ. ὄφρ᾽ ἤτει σῆμα ἰδέσθαι. Item signum, portentum, seu augurium. Iliad. ν. Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσι. Iliad. ι, ἐν δέξια σήματα φαίνων Ἀστράπτει. ¶ Item signum, i. vexillum. Suid. Sumi dicitur pro insigni nobilitatis, apud Aesch. in trag. ἐστὶ ἐπὶ Θεῷ. ¶ Item sepulchrum, bustum, monumentum. Il. η, Ἀνδρὸς μὲν τόδε

σῆμα πάλαι κατατεθνειῶτος. Sic & Il. ω, & φ. ¶Sic etiam nominatur podex, quemadmodum & πέφος, apud Theocr. idyll. 5. σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σήματος αὐτίκα τιλεῖς. Sic & apud Aristoph. in concion. ¶ Exponitur etiam, forma, apud Diosc. lib. 5. c. 106. Et forma designata. Il. ψ.

σηματοῦχος, ὁ, q. d. significatiuus: vt βωμὸς σηματοῦχος Διὸς, ara Iouis qui signa demonstrat. Pauf. in Att.

σημάτιον, & σημάδιον, τὸ, (dimin.) q. d. paruum signum. Eust.

σηματίζομαι, signis quibusdam colligo. schol. Soph.

σημαία, ας, ἡ, signum, i. vexillum. Plut. in Fab. Item ipsi milites qui sub signo aliquo comprehenduntur. Polyb. Item signum, i. simulacrum, apud Suid. Item insigne familiæ, seu nobilitatis testimonium, apud Aristoph.

σημεῖον, τὸ, signum, nota, indicium, argumentū, apud Dem. Thuc. Arist. &c. vnde σημεῖον δὲ, huius rei argumentum hoc est: sæpe apud Isocr. Dem. Xen. Peculiariter σημεῖον dicitur nota horæ atque semihoræ: vt apud Menand. teste Poll. & Luc. in Gall. Et σημεῖα, notæ milliariorum: quæ erant lapides mille passuum spatio à se inuicem distantes. ¶ Item σημεῖον, vexillum, signum Thuc. lib. 1. Plut. in Cam. ¶ Item simulacrum, imago. Herodian. lib. 4. ¶Item portentum, ostentum. Aeschin. in Ctesiph. Plut. in Pericl. ¶Exponitur & punctum, apud Arist. de mun. & phys. l. 8. ¶Significat & sigillum seu signum quod aliquis suo κτήματι imprimit. apud Luc. in Tim. & Dem.

σημειώδης, εος, ὁ & ἡ, significans. Aristot. meteor. lib. 3. Item insignitus. Strabo l. 8. Exponitur &, notabilis, apud Phil. de vita M. lib. 3.

σημειόω, insignio: noto: vnde pass. apud Greg. τῷ ἀληθεῖ φωτὶ σημειούμενα [illegible]. item signum & notam imprimo, obsigno. Item annoto, obseruo: vnde apud Athen. lib. 2. καὶ σημειοῦσθαί φησι τοὺς θερμοκυάμους. ἐπεὶ καὶ νῦν οὕτω λέγεται. ¶Item commentarium rerum scribo, ex quo postea fiat historia: vt in pass. in vita Thuc ἀφ᾽ οὗ γὰρ ὁ πόλεμος ἤρξατο, σεσημειῶσθαι τὰ λεγόμενα [illegible]. ¶Σημειοῦμαι, actiuè etiam significat, insignio: item prænoto, imitor. Greg. τοῦ σημειοῦσθαι μετὰ τοῦ φόβου.

σημείωσις, ἡ, notatio, annotatio, designatio. Item commentarius in quo memoriæ causa notantur memoratu digniora: in vita Thuc. Apud medicos animaduersionem seu obseruationem significat, qua cognitis nonnullis, alia etiam quæ ignorabantur, cognoscuntur.

σημειωτικὸς, notarius. Et ἡ σημειωτική, pars medicinæ signorum omnium differentias & vires expendens: præcipuè autem eorum quibus per morbos & præterita inuestigantur, & præsentia cognoscuntur, ac futura preuidentur. Hipp. in Prognost.

σημαίνω, f. ανῶ, signum do, significo. Xen. Pæd. 1. τοῖς ἄλλοις δὲ ἐσήμηνε πᾶσι ἐκβοηθεῖν. Aristot. de mun. ἐπειδὰν ἡ σάλπιγξ σημάνῃ τῷ στρατοπέδῳ. Sic & ἐσήμηνε τὸ ἀνακλητικὸν, signum receptui datum est. Plut. in Apoph. Luc. Interdum exp. signo dato iubeo seu impero. Arist. de mun. ὅταν ὁ πάντων ἡγεμὼν σημήνῃ πᾶσι φορᾷ. Vnde & simpliciter pro iubeo seu impero, item præsum ponitur: vt Od χ. σήμαινε δ᾽ Ὀδυσσεὺς Αὐτὸς ἐπισπέρχων. Et cū gen. Il. ξ, στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν. Cū dat. Il. α. οὐ γὰρ ἐμοί γε σημαίνειν. Sic vtitur & Plat. in Phæd. ¶ Item significo, indico, ostendo, defero aliquid ad aliquem. Od. μ δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα σημανέω. Xen. Pæd. 6. εἰ δέ τις τι καὶ ἄλλο δέον ἐνορᾷ, πρὸς ἐμὲ σημαινέτω. Interdum significo, i. portendo. Thuc. lib. 2. ἐδόκει ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενήσεσθαι σημῆναι. Item significo: *vocab. grammat.* vt apud Aristot. περὶ ἑρμηνείας c. 2. & alibi. ¶Item obsigno.

σημαίνομαι, significationem accipio. Synes. de insomn. [illegible] σημαίνομαι, [illegible] ¶ Item obsignor: vt σημαίνεται παρ᾽ ἀλλήλων ὥσπερ σημαίνεται. Et actiuè, obsigno. [illegible] ἀπολόμενα, apud Plut. in Galb. Et actiuè, obsigno. [illegible] Paus. in Lacon. οἱ τὰς ἀρχὰς ἔχοντες ὁπόσα δεῖ σημαίνεσθαι [illegible]. Item ex signis quibusdā colligo. Soph. δῶρα σημαίνονται εἰκῇ. Item ex signis quibusdā colligo. Soph. in Aiace, [illegible] σημαίνομαι τὰ δ᾽ ἐκπέπληγμαι. Sic & apud Synes. ep. 7.

σημασία, ἡ, signi datio, classicum. Num. 29. Item significatio, seu significatus. Diosc. l. 7. c. 1.

σημαντήριος, ὁ, qui signum dat classicum canendo, aut receptui canendo. Item pastor, apud Apoll. Rhod.

σημάντωρ, idem. Item dux, præses, præfectus. Il. δ. Hesiod. in Asp. & Arist. de mun.

σημαντρὶς γῆ, terra sigillaris, cuius vsus est in obsignandis literis. Herodot. in Eur.

σήμαντρον, τὸ, sigillum, signum. Xen. in Lac. rep.

σημαντικὸς, significatiuus: vt φωνὴ σημαντικὴ, Arist. περὶ ἑρμηνείας.

σῶμα, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione

Ἀντισημαίνω, contra significo, significationem do in contrarium. Item prodigium emitto, contrarium & aduersum, futuri præsagium edo, Paus. in Phoc.

Ἀποσημειοῦμαι, annotationes & collectanea facio: commentarios scribo, Ammon. in predic. Arist. [illegible] εἰκόνας ἀποσημειοῦται ὑπόμνημα.

Ἀποσημαίνω, signum do. Plat. in Euthyd. Item defero, denuntio. Ioseph. ἀποσημήναντος αὐτοῖς ἄρχοντι τῷ Παλαιστινῶν, &c. Itē conspicuum redd-

-do, insignio. Basil. Ἀποσημαίνω ὥς τινα, scommate seu dicterio aliquē no[to]. Thuc. l. 1. ἐς [illegible] τὸ Νικοστράτου στρατηγὸν ὄντα [illegible] ἐχθρὸς ὤν. Sic & apud Plut. in Apoph.

Ἀποσημαίνομαι, obsigno: vt ἀποσημήνασθαι τὴν ἐπιστολήν. Herodian. i. e annoto: vt apud Xen. τοὺς φιλίους τῶν ἡμετέρων ἀποσημαίνεσθαι annotabant vt publicandos & pœna afficiendos.

Διάσημος, insignis, illustris. Phil. de vita M. l. 3.

Διασημαίνω, signum do, manu significo. Plut. διεσήμηνεν αἴτησιν [illegible]. item nota insignio, signo aliquo noto. Xen. [illegible] τούτους διασημήνας.

Ἐπίσημος, declaro, d[e]c[l]aro.

Ἐπισημαίνω, significo & intelligendum præbeo. Xen. Pæd. 8. [illegible] τοῦτο ὅτι οὐχὶ λανθάνειν χαρίζεσθαι βουλόμενοι. Item exp. noto imprimo, in metaph. signif. Plat. de rep. l. 2. (de doctrina puerorum) μάλιστα δὴ τότε πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος, ὃν ἄν τις βούληται ἐνσημήνασθαι ἑκάστῳ. Et pro, exprimo legendo, apud Isocr. ad Philipp. Significat & passiuè, imprimor. Basil. in orat. ad iuuenes ἁπαλῆς οὔσης πεφυκεν εἶναι τὰ τῶν νέων μαθήματα, δι᾽ ἀνεξάλειπτα ταῖς ψυχαῖς εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα, quæ altè imprimūtur.

Ἐπίσημος, cui signum seu nota impressa est, signatus. Thuc. l. 2. Item insignis, nobilis, illustris Luc. in Nigr. τὸ ἐπίσημον, in clypeo, insigne, seu insignis aliqua nota. Plut. in Apoph. Lac. & de o[r]a[c]. Pyth.

Ἐπισήμως, insigniter Polyb. Item perspicuè vel significāter. Luc. in Hermotim.

Ἐπισημειόω, annoto, scribo annotationes. Apud Plut. in Ap[oph]. ἐπισημειούμενοι τὸ ἦθος, exp. plaustu morem approbantes.

Ἐπισημείωσις, annotatio.

Ἐπισημαίνω, indico, indicium facio. Aristot. de gen. an. l. 1. (τὰ θηλέα) [illegible] ἀφίησι τὰ καταμήνια ἐπισημαίνει. Galen. in defin. ἀμφημερινὸς πυρετὸς ἐστιν ὁ καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν καὶ νύκτα καὶ αὐτῆς ὥρας ἐπισημαίνων, indicationem accessionis edens. Hinc ἐπισημαίνει impersonaliter positum significat, indicium edit, indicatur, sit: vt apud Aristot. hist. an. l. 5. Τοῖς ἀνθρώποις ἐπισημαίνει χρῶμα τι κατὰ τὴν φάσιν μεῖζον &c. ¶Item ἐπισημαίνω, ostendo. Aristot. in probl. sect. 16. ὁ δὲ νότος ἐπισημαίνει μὲν, [illegible] δὲ ταῖς ἄρξεις. Sic & apud Plut. & Greg.

Ἐπισημαίνομαι, quācunq; significationem do. Aristot. pol. 5. [illegible] ἐν ταῖς ὀργαῖς. Et, signo vel acclamatione testor. Polyb. 1. [illegible] τῶν πράξεων ἐπισημαίνεσθαι. Item acclamo populariter & applaudo. Aeschin. de malè gesta leg. ὁρῶν ἐπισημαινόμενον τὸ θέατρον. Et cum accus. apud Polyb. [illegible] ἐπισημαινομένους τοῦ πλήθους. Vnde & *pro* subscribo, approbo, bīgne, ponitur. Dem pro cor. ἐν οἷς δὲ τὰς εὐθύνας ἐπισημαίνεσθαι πάντα πάρεχεσθαι μοι προσομολογεῖτε. Item insignio, decore aliquo honesto. Polyb τοὺς ὑπερμαχήσαντας ἐπισημαίνεσθαι τῶν πολιτῶν ἐπισημαίνεται δωρεαῖς.

Ἐπισημασία, significatio cuiuscunque rei. Procl. Peculiariter apud medicos sic dicitur significatio accessionis febrilis: principium seu insultus accedentis febris: vt apud Dioscor. lib. 1. cap. 11 συγχρισμά τι ῥιγοῦσι μετ᾽ ἐλαίου πρὸ τῆς ἐπισημασίας.

Ἀνεπισήμαντος, ὁ & ἡ (*decomp.*) non notatus seu nota aliqua insignitus. Polyb.

Κατασημαίνω, annoto, obseruo: vnde apud Synes. de insom. εἰ [illegible] καὶ αὐτὸς περὶ φύσεις ἐγγύτατο πάθους ἢ τύχης, &c. Itē obsigno, sigillo: vt in voce med. Xen. Pæd. 8. κατασημηνάμενος τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου δακτυλίῳ. Et in pass. κατασεσημασμένα χρήματα Herodia. l. 7. Significat &, noto; insignio: vnde infans κατασημαίνεται, apud Greg.

Decomp. Ἀκατασήμαντος, non obsignatus. Herodian.

Εὐκατασήμαντος, obsignatu facilis.

Παράσημος, peperam signatus, adulterinus: vt παράσημον νόμισμα. Hesych. Et metaph. παράσημος ῥήτωρ, apud Dem. pro Ctesiph. Item obscurus, ignobilis: vt δόξα παράσημος. Eurip. Et contraria signif. insignis & inter alios conspicuus. Plut. in polit. præcep. & in Coriol. Τὸ παράσημον insigne. Plut. Athen. Item signum, tessera: apud eundem Plut. de deo Socr. Τὰ παράσημα, exp. monstrosa, prodigiosa.

Παρασήμως, insignitè, & cum addit[a]mento. Theophr.

Παρασημειόω, annoto. παρασημείωσις, annotatio.

Παρασημαίνω, perperam signo, falsum signum notámue imprimo. Hesych. Item insignio: vnde παρασεσημασμένος τὸ μέρος, membro aliquo mutilato insignitus. Item obsigno: vt in voce med. apud Dem. αὐτὸς τὰ σημεῖα ἐὰν τῶν οἰκημάτων παρασημαινόμενος ἐλθὼν εἰς ἀγρὸν, ἀνοίξας. Item pariter & eadem opera significo. Basil. in Hexaem. ὁ δὲ τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω [illegible] τὴν μέσην τούτοις ἐκπληροῦντα χώραν συνεκδοχικῶς παρασημαίνων, vna comprehensione significauit. Exponitur etiam, annoto & adscribo, apud Aristot. top. 1. παρασημαίνεσθαι δὲ ἑκάστου δόξας.

Decomp. Ἀπαράσημος, nullo insigni notus vel conspicuus.

Item Ἀπαρασημείωτος, non annotatus. Diosc. in præf. lib. 1. Item non insignitus.

Ἀπερίσημαντος, non illustratus, non designatus.

Περίσημος, insignis, clarus. Item insignitus, notatus: vt ἔρως διὰ πᾶσι περίσημος: apud Mosch. idyll. 1.

Προσημαίνω, præsignifico, portendo. Xen. θεοὶ δὲ πάντα ἴσασι & προσημαίνουσιν οἷς ἐθέλωσι. Sic & apud Plut. & Aeschin.

Προσημασία, ἡ, præsignificatio: portētū aliquid præsignificās.

Προεπισημαίνω. præterea significo: vt ῥῆμα dicitur προσσημαῖνον χρόνον, [ap]ud Aristot in lib. περὶ ἑρμηνείας. c. 2.

Προσσημαντικὸς, præterea seu etiam significans.

σύσσημος, [ὁ], consignificans. Et τὸ σύσσημον, cōmune signū. Mar. 14.

συσσημαίνω, consigno: vnde Suid. ex Lycurg. τὴν ἱέρειαν συσσημήνασθαι τὰ γραμματεῖα.

Ὑποσημειόω, [no]to, excipio. Laert. in vita Xen.

Ὑποσημαίνω, indico, significo. Aristot. eth. 4. καθάπερ καὶ τοῦνομα αὐτὸ ὑποσημαίνει. Item signum do, antesignanum & autorem me [p]ræbe[o]. Plat. polit. lib. 8. ὑποσημαίνη χρεῶν τε ἀποκοπὰς καὶ γῆς ἀναδασμὸν, autorem se præbeat nouarum tabularum legisque agrariæ.

Composita sine præpositione.

Ἀρίσημος, ὁ καὶ ἡ, illustris, celebris in bellis. Apud Hom. hymn. in Me[r]c. ἀρίσημα ἔργα, illustria & insignia opera.

Ἄσημος, cui signum seu nota non impressa est, non signatus: vt χρυσίον ἄσημον, apud Thuc. lib. 2. Exponitur &, rudis, informis: vt σπέρμα ἄσημον. Oppian. de venat. lib. 3. Item obscurus, quem nulli[s] signis notisque agnoscere licet. Herodot. Et, obscurus, ignotus, ignobilis: vt γένος ἄσημον. Plut. in Fab. Τὸ ἄσημον, quod nihil significat. Suid.

Ἀσήμως, obscurè. Hesych. Item ignobiliter. Herodian. l. 1.

Ἀσημείωτος, non notatus aut insignitus. Philo de vita M. l. 2.

Ἀσήμαντος, rectore carens, cui nemo præest. Il. κ. Et τὰ ἀσήμαντα, non obsignata, quibus signum impressum nō est. Suid.

Διοσημεία seu διοσημία, signum à Ioue, prodigiosa tempestas: vel simpliciter, tempestas. Plut. de def. orac. Exponitur & prodigium, ostentum, apud Herodian. & Paus. Et διοσημία ἐστι, vitium obuenit. Aristoph. in Acharn.

Διπλοσήμαντος, duplicem habens significationem. Aristot.

Εὔσημος, qui facilè ex suis notis agnosci potest, clarus, perspicuus. Theophr. Item significans. Item prospera signa dans, faustus, lætus. Plut. Eur.

Θεοσημεία, ἡ, signum diuinitus datum. Damasc. & Areop. Exponitur & oraculum diuinum. Suid.

Ὁμοιόσημος, idem significans, qui eiusdem est significationis.

πλατύσημος ἐσθὴς, vestis lato clauo insignis, tunica lati claui. Herodian. l. 6.

πολύσημος, multa significans.

πολυσήμαντος, idem.

σήμερον, vide in Ἡμέρα

ΣΗΠΩ, f. ψω, putrefacio, putredine vitio. Plat. symp. 3. τὸ ἥλιος τὰ κρέα σήπει.

σήπομαι, putre fio, putresco: Il. β, καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν. Iliad. τ. καὶ χρόα πάντα σαπείη. Xen. in Cyn. ἵνα μὴ σήπωνται αἱ ποδοστράβαι. [P]lat. med. σέσηπα putrefactus sum. Il. τ, Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν.

Σῆψις, εως, ἡ, putrefactio, putredo. Plut. symp. 3. probl. 10.

σὴψ, πος, ἡ, serpentis nomen, à putrefaciendo partes commorsas sic dicti, teste schol. Nic. Diosc. lib. 2. c. 70. & l. 5. c. 12. Masculino etiam genere appellatur, apud Theophr. hist. pl. l. 9. & Nic. in Ther.

σηπτὸς, ὁ, putridus. Item putrefaciendi vim habens, vt φάρμακα σηπτὰ, Gal. simpl. medic. li. 5. In qua significatione dicitur & σηπτικὸς, apud eundem ibidem & Diosc.

σηπεδὼν, όνος, ὁ, putredo Plut. in Artox. Diosc. Et σηπεδόνες, vlcera putrida seu putrescentia. Hippocr. ¶Est & lacertæ genus, à qua commorsa caro putrescit. Nic. in Ther. & Aelian.

σηπεδονώδης, εος, ὁ & ἡ, putredine vitiatus. Alex. Aphr. probl. l. 1.

σηπία ας, ἡ, sepia: nomen piscis atrum cruorem (ceu putredinem quandam) in timore emittentis: de quo Athen. l. 7. Aristoph. Κάθησο τοίνυν σηπίας μασώμενος. Idem dicitur & σηπιὰς, apud Nic. in Alexiph. Est σηπιὰς, nomen promontorij in Magnesia, ex eo appellati, quòd ibi Thetis Peleum fugiens in sepiam sit conuersa Etym. & Eust.

σήπιον, τὸ, pars quædam dura & solida sepiæ. Aristot. hist. an. lib. 4.

σηπίδιον, τὸ, sepiola: Aristoph. in Thesmoph. Ἰχθὺς ἐώνηται τις ἢ σηπίδιον.

σὴς, τὸς, ὁ, tinea, vermiculus vestibus præsertim noxius. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16.

σαπρὸς, οῦ, ὁ, putris, putridus. Athen. lib. 5. σαπρὸς γέρων ὁ τὴν ὀρίγανον φιλεῖ. Exponitur etiam, carie vitiatus, rācidus, marcidus. Itē vetustate putidus: vt σαπρᾶς εἰρήνης, apud Aristoph. in Pace.

σαπρότης, ητος, & σαπρία, ας, ἡ, putredo, marcor, marcedo. Diosc. l. 1. c. 112.

σαπρίας, ου, ὁ, vini genus quoddam conditi herbis in eo putrescentibus seu marescentibus, odoremque illarum ex marcore isto concipientis. Athen. l. 1.

σαπρίζω, putreo, marceo: vel putridum marcidumque oleo.

σαθρὸς ὁ, (formatum ex aor. 2. ἐσάπην. mutato π in θ inquit Etym.) putris, flaccidus, marcidus: vt σαθρὸν τεῖχος. Luc. Apud eundem, ὑπὸ χρόνου σαθρὸς, exp. etiā, marcidus annis, victus. Et

apud

apud Plut. in Galb. σαθροὶ de iis dicitur, quibus animus iam est exulceratus. Exponitur interdum, debilis, fragilis. Item futilis, friuolus: vt σαθροὶ λόγοι. Eurip. (dic. c.10.
Ὑποσαθρόω, marcidum seu flaccidum reddo. item debilito. Iu-
Συσσαθροῦσθαι, marcescere, flaccescere. Chrysost. in epist. ad Rom. cap.6. Exponitur etiam, conquassari, labascere, apud eundem comm. in ep. ad Eph. c.5.

Composita: ac primùm ex σήπω.

Ἀκροσαπὴς, quod in superficie tantum & summa parte putredinem contraxit, quod leuiter putrescere & mutari cœpit. Hippocr. in lib. de alim.
Ἀποσήπω, putrefacio, idem quod σήπω.
Ἀποσήπομαι, putrefio, putresco. Hippocr. aphor. lib.6.
Ἄσηπτος, ὁ καὶ ἡ, non putrefactus, putredine non læsus: vel qui putrefieri nequit. Plut. symp.4. Xen. in Cyn.
Ἀσαπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Theophr.
Διασήπω, putrefacio: vel putredine ac tabe consumo: vnde διασαπέις. Luc.
Ἐκσήπω putrefacio: vel penitus putrefacio.
Εὔσηπτος, qui facilè putrefit, qui putredine facilè vitiatur.
Εὐσηψία, putrescendi facilitas. Theophr. hist. pl. l.8. c.9.
Ἡμισαπὴς, qui dimidia ex parte computruit, semiputris.
Κατασήπω idem quod σήπω. Κατασήπομαι, idem quod σήπομαι, vel marcesco: vt κατασηπόμενα αὖθι. Greg.
Κρεοσήπομαι, carnium modo putresco. Plut.
Περισήπω, circumquaque putrefacio, seu omni ex parte.
Συσσήπω, computrefacio. Exponitur &, macero. Aristot.

Composita ex σαπρὸς & σαθρός.

Ἐπίσαπρος, in superficie putridus.
πολύσαθρος, multùm putris seu putridus.
ὑπόσαθρος, ex parte putris. Luc.

Σήραγξ, vide in σαίρω.

ΣΗ͂ΡΕΣ, ῶν, Seres, populus: vel vermiculi qui nent sericum. σηρικὸς, vt σηρικὴ ἐσθὴς, serica vestis, apud Luc. & σηρικὸν ὕφασμα apud Dion. & σηρικὸν νῆμα, apud Arrian. Dicitur & absolutè σηρικὸν & σηρικὰ apud Strab. l.15.
Ὁλοσηρικὸς, (comp.) vt ὁλοσηρικὴ ἐσθὴς, vestis tota ex serico. Pro eodem dicitur & ὁλοσηρικὸν, τό.

σὴς, vide in σήπω.

ΣΗΣΑ'ΜΗ, ης, ἡ, siue σήσαμον, ου, τό, sesama vel sesamum: frumenti Indici genus: de quo Diosc. l.2. c.121.
σησαμώδης, εος, ὁ & ἡ, sesamo similis. (thenæum.
σησαμίτης vel σησαμίτης ἄρτος, panis ex sesamo factus, apud A-
σησαμὶς, ίδος, μάζα, placenta quæ fiebat ex melle & sesamo. Etym. Item σησαμὶς vel σησαμίτης, ίδος, vel ζητάνη, sesamites herba, aliàs sesamoides magnum, apud Diosc. lib.4. c.151. & in eius append.
σησάμινος, vnde σησάμινον ἔλαιον, ex sesamo factum oleum.
σησάμιον, ου, τό, placenta ex sesamo & melle atque oleo. Hippocr. & Athen. Dicitur & σησαμοῦς, οῦντος ὁ. pro eodem.

σῆτες, &c. vide σήθω in σείω.

ΣΗ͂ΤΕΣ, hoc anno. Aduerbium Ionicæ dialecto peculiare, pro quo Doricè σᾶτες dicitur Atticè τῆτες. * quasi τῷ ἔτει τούτῳ, teste Gal. comm.2. in lib. Hipp. περὶ ἄρθρων, sect.41. & Etym.
σητινὸς, Doricè σατινὸς dicitur, Atticè τητινὸς, hornus, seu hornotinus, qui huius est anni. Etym.
σητάνειος πυρὸς, (seu σητάνιος, vt scribit Orus apud Etym.) triticum quod hoc anno, i. vere ineunte est satum. Gal. ibidem. Putatur idem esse cum trimestri tritico. Hesychius tamen σητανίους πυροὺς, exp. νεωθερεῖς. itidemque Suid. σητάνειον ἄρτον denominari dicit παρὰ τὸ σήθω τὸ κοσκινίζω, vt sit panis ex farina succreta. Sunt & σητάνια κρόμμυα, cepę setanię, apud Theophr. hist. pl. l.7. c.14. Scribitur & σητάνιος, de quo in σῖτος.

Σήψ σηπὸς, vide in Σήπω.

ΣΘΕ'ΝΩ, valeo, possum. Soph. in Aiace, εἶμι κἀγὼ κεῖσ' ὅποι περ ἂν σθένω. Eurip. in Hec. οἱ θεοὶ σθένουσι, χὠ κείνων κρατῶν Νόμος. Plut. ὅσον ἂν σθένοι.
σθένος, εος, τό, vis, robur, potentia. Il.ε, τῇ τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν. Il.ρ, Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας. Dem. Olynth.3. εἰ μὴ βοηθήσετε παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν. Periphrasticè σθένος Ἰδομενῆος dicitur pro ipso Idomeneo. Iliad.ν. & σθένος Ὠρίωνος, pro Orione. Il.σ.
σθεναρὸς, validus, robustus. Il.ι.
σθενόω, ῶ, roboro, confirmo.

Composita.

Ἀγασθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, viribus supra modum pollens: prępotens.
Ἀεισθενὴς, semper viribus potens. [Epigr.
Ἀσθενὴς, inualidus, imbecillis, defectus & fractus viribus. Eur. in Hec. ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοί τε κἀσθενεῖς ἴσως. Xen. Pęd.1. εἰ τοὺς Μήδους ἀσθενεῖς ποιήσει. Interdum cum accusat. sub. prępos. κατά: interdum cum dat. vt ἀσθενὴς χρήμασι. Plat. de rep. l.1. Interdum cum præpos. πρὸς, vel εἰς. vt apud Thucy. &c. Dicitur & de rebus: vt ἀσθενὲς τεῖχος, apud eundem. & ἀσθενὴς σεισμός. Aristotel.

Ἀσθενῶς, imbecilliter, inualidè. Dem. Thucydid.
Ἀσθένεια, ἡ, imbecillitas, debilitas: morb. Plat. & Xen. Thuc. Exponitur &, opum tenuitas, apud eundem. Pro eodem Ionicè dicitur ἀσθενίη.
ἀσθενικὸς, imbecillis, lāguidus, valetudinarius. Item pauper.
ἀσθενέω, imbecillis seu infirmis viribus sum. langueo. Xen. Pæd.8 ὁπότε δὲ ἤδη ἀσθενήσειέ τις τῶν θεραπόντων, ἐπεμελεῖτο. Plat. in Charm. περὶ τῆς ἀσθενείας ἣν πρὸς αὐτὸν ἔχει.
ἀσθενόομαι, idem cum ἀσθενέω. (τὴν ἀσθένειαν.
ἀσθενόω, robur viresque alicuius debilito & frango. Xen. Pæd.1. εἰ μέλλοι αὐτοὺς φύσεως ἀσθενώσειν.
Decomp. Ἐπασθενέω, debilis & infirmus sum in.
Ἐξασθενέω, prorsus sum viribus defectus, vires meæ prorsus elanguere. Plut. de def. orac. Herodian. l.6.
Παγχασθενὴς, omnino imbecillis, prorsus viribus fractus.
Ὑπερασθενὴς, supra modum infirmus.
Δουρασθενὴς, hasta valens seu potens. Hom. hymn. in Mart.
Εὐρυσθενὴς, viribus latè potens: epith. Neptuni. Od.γ.
Εὐσθενὴς, viribus potens, robustus, validus. Theophyl. epist. 15. Alex. Aphr.
Εὐσθενῶς, validè, firmiter: infractis viribus. Philo de mundo.
Εὐσθένεια, ἡ, virium integritas, robur infractum & validum. Suid. & Hesych.
εὐσθενέω, viribus polleo, validus & robustus sum.
Ἰσοσθενὴς, paribus viribus pollens, æquali robore præditus.
Ἰσοσθένεια, æqualitas virium. Laert. (Democr.
Ἰσοσθενέω, æquali robore polleo, apud eundem.
Καλλισθενὴς, viribus decorus, egregio robore præditus.
Μεγαλοσθενὴς, magnis viribus præditus. Hesych.
μεγασθενὴς, idem. Apol. Rhod.
Ὁμοσθενὴς, iisdem præditus viribus, æquè validus.
Πανσθενὴς, omnino robustus, viribus omnes superans. Hesych.
Ὑπερσθενὴς, viribus & robore suo modum excedens, nimium viribus pollens. Plut.

ΣΙΑΓΩ'Ν, όνος, ἡ, mala, maxilla. (*quidam ita dictam putarunt, quia σείεται κατὰ τὴν μάσησιν) Athen. l.10. ὁπότε κατεάξειε τὰς σιαγόνας ἐσθίων. Dicitur & de boue apud eundem, περὶ σιαγόνος βοείας. Item de equo, apud Xenoph.
σιαγόνια, τὰ, maxillæ Deuter. c.18.

ΣΙ'ΑΛΟΝ, ου, τό, saliua. Xenoph. καὶ τὸ σίαλον ἐκ τοῦ στόματος. Legitur etiam σίαλος masculino genere apud Athen. Dicitur etiam σίελον vel σίελος à Poll ¶ Item σίαλος, ου, ὁ, porcus saginatus. (* παρὰ τὸ ἅλις σιτεῖσθαι, inquit Etymol. & Eust.) Od.ξ. ζατρεφέων σιάλων. Et alibi: σῦς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ. Item σίαλος, pro axungia. Hippocr. l.4. de victus ratione in morb. acut.
σιαλὶς, ίδος, ἡ, saliua.
σιαλίζω vel σιελίζω, saliuam emitto. Traian.
σιαλισμὸς, οῦ, ὁ, symptoma, quum saliua plus æquo in os influit, apud Gal. lib.8. τῶν κατὰ τόπ. c.4. item apud Aegin. l.3. c.37.
σιαλιστήρια, τὰ, dicta sunt equorum fræna, quia saliuam & spumam equis excitant dum ipsa mandunt. in Geop.
σιαλώδης, εος, ὁ & ἡ, saliuam referens. Dionys. de situ orbis. Item pro pingui & opimo.
σιαλοῦται, apud Hesych. expon. περιφέρεται. Idem σιαλῶσαι expon. ποικίλλαι, variegare.
σίαλωμα, τό, Idem Hesych. esse ait partem ὅπλου quod ... vocant. Apud Polyb. exponitur munimen.

Composita.

Ἐνσιαλόω, inspuo. Hesych.
Περισιαλόω, circumcirca variego. Hesych. Vtuntur 70. interpr. Exodi cap.13. & περισεσιαλωμένους χρυσίῳ λίθους inclusos auro lapides.

ΣΙ'ΒΥΛΛΑ, ης, ἡ, Sibylla, vates, vaticinatrix. * Existimatur factum esse ex σιὸς significante Aeolum lingua vel Dorum idem quod θεὸς, & ex nomine βουλὴ, consilium, vt sit quasi σιοβούλλα, ab enunciandis dei seu deorum consiliis. Vide Suid. & Lact.
Σιβύλλειος, σιβύλλειοι βίβλοι, Sibyllini libri. Plut. in Fab.
σιβυλλισταὶ, ex. fatidici, apud Plut.
σιβυλλαίνω, vaticinor, reddo oracula. Item more senum deliro.
σιβυλλιάω, ῶ, idem quod σιβυλλαίνω. Aristoph. in equit. ὁ δῆμος σιβυλλιᾷ.

σιβύνη, vide in Σῦς.

ΣΙΓΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, taceo, sileo. Od.τ. Σίγα, καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε, μηδ' ἐρέεινε. Xenoph. Pęd.5. πρὸς ταῦτα ἐσίγα. Apud Eurip. σίγα λόγους, supprime verba. * Eustath. deriuat à prȩterito medio verbi σίζω.

Σιγάομαι, taceor, silētio prætereor. Heracl. in epist. in Hermod. ... πλεῖον καὶ χείρους διὰ παιδείαν, οὐδέποτε σιγώμενον illis ætas silebit nomen. Et σιγηθὲν, silentio retentum. Item in media voce, pro σιγάω, sileo. Aristoph. in Pluto, σιγᾶν ... σιγήσομαι.
σιγὴ, silentium. Xen. Pæd.7. Exponitur etiam, taciturnitas: vt apud Soph. in Aiace, γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. Sic & apud Eur. in Orest. Datiuus σιγῇ aduerbialiter vsurpatur pro tacitè, submissa voce: vt Il.ψ, & γ. & apud Xen. Hell.6. Cum genitiuo exp. etiam clam: vt σιγῇ φίλων, clàm amicis. Eurip.
Σιγηλὸς, seu σιγηρὸς, tacitus vel taciturnus. Eurip. in Bacch. Exponitur etiam, voce carens. Hesych.
Σιγηλῶς & σιγηρῶς, tacitè. Idem.
Σιγημονέω, taceo: vnde apud eundē σιγημονᾶς exp. σιγᾶς.
Σιγηλὸς, tacitus. Epigr. lib.3.
Σιγαλόεις, εσσα, εν, qui ob pulchritudinem suam admirationem & silentium inducit: vt σιγαλόεις θρόνος. Od.ε. Item qui ob teneritudinem nullum crepitum seu sonum edit. vt ἡνία σιγαλόεντα. Od.ζ. Sic & σιγαλόεντα ἀμύγδαλα, amygdalæ quę facilè frangi possunt, & non crepant dum franguntur: apud Hermipp teste Eust.
Σιγᾶ, tacitè, idem cum σιγῇ. Eur. in Hec. Apoll. Arg. l.2.
Σιγάζω, tacere facio, conticescere seu obticescere iubeo. Oppian. de venat. l.3. ... Τύμπανα σιγάζουσα ...

Composita.

Ἀσιγησία, tacere nō posse, tacēdi impotētia. Plut. περὶ ἀδολεσχ.
Ἀσίγητος, ὁ & ἡ, tacere non valens, tacendi impotens: vel non tacens, garrulus. Nonn.
Κατασιγάω, conticesco. Plat.
Κατασιγάζω, conticescere facio, silentium impero. Herodian. lib.1. ... Synes. ep.44. ...
Κατασιγάζομαι, silentium mihi imperatur, iubeor tacere. Athen. lib.1.

ΣΙΓΛΑΙ, inaures, ἐνώτια. Hesych. ¶ Σίγλαι verò traditur significare quas vulgò vocamus cifras, notas compendiarias. Iustinianum enim scribere ita vocari, in Pand. Græcis. Plut. in Cat. appellauisse σημεῖα ἐν μικροῖς καὶ βραχέσι τύποις πολλῶν γραμμάτων ἔχοντα δύναμιν, artemq; ipsam ab Augustino & Aquilio notariam vel notariam dici. ¶ Est & σίγλος inaurium species, teste Hesych. item numisma Persicum valens octo obolos Atticos: aut duas drachmas Atticas, vt scribit Xen. anab.1.

Σιγμοειδὴς, vide literam Σ.

ΣΙΔΗ, Punica malus: vt σίδης κυρηνὸς, apud Nicand. in Alexiph. Item malum Punicum: vt apud Hippoc. lib.1. de morb. mulier. ἢ σίδης σιτώδεος τὸ χυλόν. Et de nat. mul. σίδας οἰνώδεας ... ¶ Item herba, sic dicta à similitudine mali Punici. Theophr. hist. l.4. c.11.
... pro σίδης κυρηνὸς: apud Nic. in Alexiph.
Σίδιον, cortex seu putamen mali Punici: Latinè malicorium. Aristoph. & Diosc. l.1. c.184.
Σιδόεις, puniceus.

ΣΙΔΗΡΟΣ, ου, ὁ, ferrum: Iliad.ζ & κ. Χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος. Plut. χαλκὸν σίδηρον, Aristot. σίδηρον ἐργάζεται. Per metonymiam pro re inde confecta sumitur, vt pro ense aut alio telo ferreo. Il.σ. Δείδω γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ. Plu. ... διαλλαχέντες. Et pro thorace ferreo. Hesiod. in Asp. θώρηξ δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σιδήρου. Fœminino etiam genere dicitur σίδηρος, apud Nic. in Ther. σιδήρου ... Et neutro genere, apud schol. Hom.
Σιδήρεος, & contractè σιδηροῦς, ferreus: vt σιδήρεια δέσματα, Od.α, & σιδηροῦν ... Xen. Pæd.6. Metaphoricè κραδίη σιδηρέη, dicitur. Od.δ. & σιδηρέων σπλάγχνων, apud Plut. Pro eodem σιδήρειος poetæ dicunt σιδήρειος: vt Il.ψ & ρ.
σιδηρευτὴς, ferrarius.
Σιδηρεία, idem. Et fæm. σιδηρεῖτις τέχνη, ars ferraria seu fabrilis. Poll. l.7. c.24. ex Eupol. ¶ Item σιδηρῖτις γῆ, terra vbi foditur ferrum. ¶ Σιδηρίτης seu σιδηρίτης λίθος, interdū appellatur magnes, à trahendo ferro: interdum adamantis quoddam genus quod ferreo sit splendore præditum. Vide Plin. l.36. c.17. ¶ Appellantur & herbæ quædam sideritides, ob vim earum vulnera glutinantem: de quibus Diosc. lib.4. c.35. & sequentibus.
Σιδήρια, ferrum, ferramentum. Thuc. l.4. Synes. ep.108.
Σιδηρεύω, ferrum tracto.
Σιδηρεὺς, έως, ὁ, faber ferrarius. Poll. l.7. c.24.
Σιδηρεῖον, τό, fabri ferrarii officina, ferraria. Aristot. pol.1.
Σιδηρόω, ferro munio, vel obduco, aut præfigo: vnde ἐσιδηρωμένος. Thuc. l.4. Et σεσιδηρωμένος. Athen. l.9.
Σίδαρος, Doricè seu Æolicè pro σίδηρος. Plut. apud Athen. l.13.

Composita.

Ἀσίδηρος, ὁ καὶ ἡ, qui sine ferro est, ferrum non habens. Epigr.
Βαρυσίδηρος ῥομφαία, grauis ferro ensis.

σίελος, &c. vide in σίαλος. σίζω, vide literam σ.

ΣΙ'ΚΥΟΣ, ου, ὁ, vel σικυὸς, cucumis. Plut. symp.1. πρώων σικυῶν ... ὁ χυμός. De cucumerum generibus lege Theophr. hist. pl. l.7. c.4. Athen. l.3. Plin. l.19. c.5. Dicitur & σίκυος, apud Athen. & Diosc. l.2. c.163.
σικυήλατον, cucumerarium.
σικυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cucumerarius.
σίκυον, τό, semen cucumeris. Theophr. hist. pl. l.7.
σικυηδὸν, in modum cucumeris. Paul. Aeg. l.5.
σικύδιον, τό, paruus cucumis. Athen. lib.3.
σικύα, ἡ, cucurbita. Idem l.2. & apud Hippocr. ¶ Sic appellatur etiam medicorum cucurbita seu cucurbitula: vt σικύας προσβολὴ, apud Arist. & Athen. Et σικύαι ἀργυραῖ, apud Luc. Pro eodem scribitur & σικύα, apud Hippocr. de antiqua medic. & Gal. in lib. de cucurb.
σικυώνη, idem. Gal. in Lex. Hippocr.
σικυωνία, idem. Athen. l.2.

ΣΙΚΧΟ'Σ, οῦ, ὁ, iniucundus, molestus, ἀηδὴς, Hesych. apud Athen. lib.6. & ὁ δύσκολος, ὁ δυσάρεστος & σικχός. A Suid. exp. ἀψίκορος & ἀσθενὴς vnde apud Plut. coniunguntur, σικχὸς καὶ νοσώδης. Ab eodem Suida exp. etiam, σκώπτης. Item ὁ μικρὸς σῖτος, sicut & ab Hesych. vbi tamen quidam reponunt, μικρόσιτος.
σικχαντὸν, molestum, iniucundum, ἀηδὲς. Suid.
σικχάζομαι, irrideor. Hesych.
σίκχας, ἡ, calceamenti genus, Polluci.

ΣΙ'ΛΙΓΝΙΣ, siligo: optimum triticum purissimumque, vel farina purissimi optimique tritici. Scribitur & σίλιγνις.
σιλιγνίτης ἄρτος, panis siligineus, ex siligine confectus, Paul. Æginet. lib.1.

σίλλος, &c. vide in comp. ex ἴλλος.

ΣΙ'ΛΦΗ, ης, ἡ, blatta. Diosc. Pro eodem apud Luc. legitur τίλφη. ¶ Item insecti genus, quod senectutem exuit. Aristot. hist. anim. lib.8.

ΣΙ'ΛΦΙΟΝ, ου, τό, laserpitium: frutex est ferulacei generis: de quo Diosc. l.3. c.94. Radix silphij sola ab Hippocrate σίλφιον nominatur, teste Galeno in glossis.
σιλφῶδες φύλλον, laserpitij folium.

ΣΙ'ΜΒΛΟΝ, vel σίμβλος, vel σιμβλὴ, alueare, capsa vbi mellificant apes: alueus apum. Apoll. Arg.2. ἢ ἐν σίμβλῳ βομβηδὸν κλονέονται. Hesiod. in Theog. μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους, in aluearibus manentes. * Etym. σίμβλον dici tradit quasi σιμβόλον, nempe vbi αἱ σιμαὶ τὸ κηρίον συμβάλλουσι: esse enim epitheta apum σιμαί.
σίμβλιον μέλι, apud Diosc. lib.2. c.104. simblium mel. Quidam tamen legendum censent ὑβλαῖον.
σιμβλήϊς πέτρα, specus vbi sunt aluearia.
σιμβλίδες, pro apibus.
σιμβλεύω, apes aluearibus condo.

ΣΙΜΟ'Σ, ή, όν, simus, i. qui pressis est naribus. Plut. τὸ μὲν σιμὸν ἐπίχαρι, τὸ δὲ γρυπὸν βασιλικόν. Impropriè σιμὴ γαστὴρ, apud Xen. Pæd.8. Et τὸ σιμὸν τοῦ ἥπατος, apud Galen. ad Glauc. lib.2. Dicuntur & μέλισσαι σιμαὶ apud Theocr. idyll.7. eò quòd respectu vesparum obtusiores habeant aculeos teste Etymol. ¶ Τὰ σιμὰ, loca ardua & accliuia. apud Aristot. in probl. & Xen. ¶ Σιμὸς numeratur & inter pisces, apud Athen. l.7. in quo signif. quidam σιμὸς scribunt.
σιμότης, ητος, ἡ, simitas, naris sima. Plut. Publ. Xen. Pæd.8.
σιμόω, ῶ, simum reddo, aut repando. Hesych. (in Pericl.
σίμωμα, τό, idem cum σιμότης. Tribuitur & naui, apud Plut.

Composita:

Ἀνάσιμος, ὁ καὶ ἡ, resimus, repandus. Aristot. Exponitur &, informis, deformis: apud Aristoph. in Concion.
Ἀνασιμόω, resimo, resimum facio. Exponitur etiam, animantia ad coitum ruentia olfacio. Hesych. Item impendo, insumo, apud eundem.
Ἀποσιμόω, simum reddo vel pandum. Item à loco pando & cauo eleuo sursum: vnde ἀποσιμώσαντες τὰς ναῦς, apud Thuc. l.4. quod Eust. exp. μετεωρίσαντες. Et metaph. extollo, effero, teste eodem.
Ἀποσιμόομαι, simus reddor vel pandus. Luc. ἀποσεσιμωμένη τὴν ῥῖνα. Item à loco pando & cauo eleuor sursum. Eust.
Ἔνσιμος, simus. Hipp.
Ῥινόσιμος, qui naso est simo. Luc. in Dionys.
ὑπόσιμος, aliquantulum simus. Philostr. in Heroic.
ὑποσιμόω, aliquantum pando. Alciphr.

... vide in ... [illegible]

Σινάμωρος, ὁ, find-fault, criticus ex lino, linteum tenue. Hero-
dot. l. 2. οἱ δὲ κάτωθεν ἐκ τοῦ ἐπιχωρίου λινέου ἄνθους σινδόνα πλέκουσι. πολλὴ δὲ ἡ σινδὼν τοῖσι βαρβάροισι ἐστὶ καὶ ἐπιμήκεα τὰ ἐπιβλήματα. Gal. μὴ γὰρ ὁ μοιχὸς ἐπιβουλεύσας ἐπὶ σινδόνα μὴ ἔρχεσθαι, ἢ ἐπὶ τὸν ἐπιβουλευόμενον. * Existimatur dicta σινδὼν, quod primum in Sidone vrbe fieri cœperit.

σιδόνιος πελαμών, tela. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 9.

Σίνηπι, ὁ Θ. τό, sinapi (* sic dictum παρὰ τὸ σίνεσθαι τὰς ὄψεις, lædit enim oculos. Etym.) Nic. Greg. l. 1. ἀσύμφορόν τ' ἐνδάκνουσι σινάπεος. Dicitur & σίναπι & νᾶπυ: quod posterius Atticorum proprium fuisse probat Athen. lib. 9. ex Aristoph. Equit. κᾆτ' ἔλαβε νᾶπυ, & τὼ ῥεύματε' ἀνίστατο. Vide & Dioscor. l. c. 184. & Plin. l. 19. c. 8. Pro νᾶπυ etiam νάπακε dicitur, apud Nic. in Alexiph. Et δὶς τὰ νάπακα ἐμφανῆ ἔ ἔλεις.

σίναπι ζῶμα, cataplasma ex sinapi impono. Dioscor. l. 3. c. 3.

σινάπεως, cataplasma ex sinapi. Archig.

Σίνομαι & σίνω, & frequentius σίνομαι, noceo, lædo, Odyss. μ. ὅπως μοι σίνηται γ' ἐπαμύνεις. Hesiod. in Erg. Αἰδώς, ἥτ' ἀνδράσι μέγα σίνεται ἠδὲ σίνηται. Xen. Pæd. 5. ὁρῶν δὲ καὶ τύραννον πολλὰ σινόμενον τοὺς πολίτας. Part. σινόμενος. Pass. etiam exp. lædor, nocetur mihi. Hesych.

σίνομαι, ἄ, ὁ, nocuus, noxius: vt λέων σίνητος Iliad. υ. Et σίνωρα φάλαγγα 295. Nicand. in Theriac. ¶ Σίνητες dicti fuerunt Lemnij, vel quòd primi arma bellica inuenerint, quę exitialia esse cuiuis notum est, vel quòd piraticam exercuerint, vel ob alia facinora, teste Etymol. & Eustath. Iliad. α. & Od. χ. iidem populi σίνωρες etiam appellantur, apud Thucyd. lib. 2. & σίνιοι, apud eius schol. Hinc & σινητὶς cognominata fuit ipsa Lemnus, apud Apollon. teste Etymol.

σίνηπροφορεύς, ὁ, idem quod σίνητης. Epigr.

σίνητης, ὁ Θ. ου, nocumentum, noxa, damnum. Nic. in Ther. Scribitur & σίνος, apud Æschyl. in Agam. quod schol. Aristoph. exp. etiam. pudendum: vnde σινάμορος pro scortatore fumitur.

σινόω, ῶ, idem cum σίνομαι seu σίνομαι. Hesych.

σινωφερής, ὁ, noxius. Et pass. damni affectus, læsus. idem.

σινωφελής, ὁ, noxia, apud eundem.

σίνωφελὴς, ὁ, homo noxius, damna & mala cæteris inferens. Aristot. rhet. 3. ex Scirone.

Composita.

Ἀ-νηφόσινος, hominibus noxius.

Ἀ-σινὴς, ὁ Θ. ὲς ἡ, innocuus, innoxius. Æsch. in Agam. Et pass. illæsus, incolumis. Od. λ. Herodot. l. 1.

Ἀ-σινέω, fine noxa, innoxiè.

Ἐ-πισινὴς, cui noceri potest, detrimento obnoxius. Theoph. de caus. pl. lib. 4. cap. 11. Τὰ ἐπισινῆ, noxium, damnosum. Hesych.

Ἐ-πίσινος, Θ. insidiator, clàm lædere alios studēs: apud eundem.

Ἐ-κσίνω Θ. noxius, malum seu damnū inferens. Gal. apud Hipp.

Κα-σσίνομαι, idem cum σινόμην. Suid. & Hesych.

Κα-θσινάζω. idem. Theocr. in Adonin mortuum, Καὶ μὰν κατασσίνω. prior lædo, prior noceo. Hesych. (σινάζει.

Βλαπτόσινος, quomodo huc pertinet, vide suo loco.

Σίνωπη, ἡ, nomen proprium fœminæ, scorti: nec non vibis. Etymol.

σινωπίζειν, lasciuire more Sinopes, cuius celebris erat lasciuia: vel à Synopensium moribus tractum est.

σινωπικὸς, ab vrbe Sinope: vnde σινωπικὰ μίλτος, sinopicū miniū, apud Dioscor. lib. 3. c. 103. Meminit Strabo & Theoph. de lapid.

σίξω, vide in σίζω.

Σῖον, ὁ, ἡ, sium siue lauer: herba aquatica: de qua Dioscor. l. 2. cap. 154. Theocr. idyl. 5. πὰ δὲ ῥῖα κρασπὸν ἐσείναν.

Σίπαλος, ὁ, ἡ, deformis: odiosam & inuisam faciem habens: vt apud Etymol. Ἀλλά σ' ἐγὼ σίπαλός τε & ἐφθαλμώσιον ἴφθαλ Θ. Scribitur & σίπαλλος Θ. apud Suid. & Eust.

σιφλὸς, ὴ, ὁ, idem: & per lyncopen ex eo factum, mutato π in φ, tette Eust. qui & Lycophronem vti eo scribit. Exponitur etiam, mutilus, obtæsus. item debilis, inualidus, ad agendum ineptus. Apoll. Arg. l. 1. ῥηϊτὸν γε δὴ Ἡφαίστου, Τάντα' ἴδε πόδα σιφλὸς. ¶ Apud Lycios medulla ferulæ σιφλὰς dicebatur ob ejus raritatem, tette Eust. ¶ σιφρὸν verò exp. reprehensio, irrisio. Suid. & schol. Aristoph.

σιφλόω, ῶ σου. deformem reddo, ignominiam affero. vt debilito. Il. ξ. ἠδὲ δὶ σιφλώσῃς.

Σιφλότερος (comp.) irrisione dignum, deforme. Hesych.

Σίπυη, ης. ἡ, arca proprie, arca panaria. (* sic dicta quasi σιζύφιον, quia εἰς αὐτὴν ἐμβαλλόμενα πιέζεται) vt apud Aristoph. in Plutoς ἐς σιπύην μεγάλην λάβωμεν ἀλφίτων.

σιπύις, ἰδ Θ. ὁ, idem quod σκάφη, item pro pyxide.

Ὀμφάσινος, (comp.) dicti sunt coniuges, quasi compenuarij, i. ex vno penu victitantes & ex arca vna panaria, apud Aristot. polit. lib. 1. cap. 1.

Σῖραιον, ὁ, ἡ. frumentum, sapa. Gal. ab Asiaticis τῷ ἄρτῳ appellari tradit. Athenæus in Vespas. hac voce vtitur.

σίραιος Θ. ὁ, idem quod σίραιος, apud Eust. pro quo & σιραῖος Θ. apud Dioscor.

σιρός, vide in σαίρω.

Σίσαρον, ὁ, ῥ, siser. olus cuius radix vesca. Dioscor. lib. 1. c. 119.

σισμός, vide in σίζω.

Σισύμβριον, ἡ, ῥ, symbrium, serpyllum sylueſtre: vide Dioscor. lib. 2. c. 156. & Theophr. hist. lib. 2. cap. 1. Apud Nic. in Ther. est σισύμβριον.

Σισύρα, ας, ἡ, vestis barbarica ex pellibus caprinis chaeno, seu lagum pelliceum, apud Herodot. Exponitur etiam penula. Ponitur etiam pro crasso & vili stragulo, apud Aristoph. in Nub. τὸ πίνειν σισύραις ἐγκεκριδωμένοις Θ.

σισύρνη, ἡ, idem quod σισύρα. Vide Hesych. & schol. Aristoph. Legitur & σίσυρνον, apud Hesych. Item σίσυρνον, quod dicit esse ligamen quoddam medicum. Et σίσυρνος, quod ipsi est θώρακος τὸ Θ.

σισυρωδέστερος, (dec.) rem frumentariam adaugeo. Polyb.

Σίσων, ονος, ὁ, ῥ, semen exiguum in Syria apio simile. Dioscor. l. 3. c. 64. Hippocrati σῖον dicitur.

Σῖτος, ὁ, ὁ, frumentum. Dem. pro cor. σῖτον χρῆσθαι ἐπιτήδειον. Plut. in Cor. σῖτος ἦκεν εἰς Ῥώμην πολὺς ἀνωθεν τῆς Σικελίας. ¶ Ex cibus è frumento confectus, i. panis. Od. ξ. σῖτον δ' ἐμοὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ ἔδος ἔδε καὶ οἶνον. Sic & Plutarch. Ant. Them. dicit à rege Persarum τρεῖς πόλεις λαβεῖν τὸν μὲν ἄρτον τοῦ οἰ' οἷς οἶνον, &c. quod in vita Themistocl. exprimit his verbis, πρὸς αὐτὸν τρεῖς δουλίους λέγεσθαι, εἰς μὲν ἄρτον, εἰς δὲ οἶνον, &c. Generaliter etiam pro quouis cibo sumitur. vt Il. λαὸς δ' ἐν γλυκερῷ ὕπνῳ ἐδμήτην ἔπορον σῖτόν τε μέλι τε. Et Xen. Pæd. 2. σῖτα καὶ ὕδωρ παρεῖναι. Interdum exponitur annona, commeatus: vt apud Thuc. σῖτον παρέχειν τοῖς Ἕλλησι τοῖς κατὰ κράτος. Dicitur & σῖτος. in plur. per metalepsin, vt cum ζυγὸς à ζυγῷ: vt apud Xen. Pæd. 4. Annotant tamen grammatici σῖτον pro frumento, masculino genere vsu patam: pro pane autem & cibo, neutrius generis esse, teste Eust. Sed & in his significat. masc. gen. reperitur. Od. π. Εἰκοσάδ' ἐσθίεσκε· τοὶ μὲν δύο σῖτον ἄνακτα. Ἐ δ' ἄλφιτα. ¶ Item σῖτος, omnia penitatio ad sustentandas viduas & pupillos, quæ conferebatur à curatoribus bonorum, vel à viris vxoribus repudiatis. Dem. in Aphob. ἃ ἐδίδουν τούτῳ σῖτον τῇ μητρί

σιτάρχης, ὁ, frumentarius: vt σιτάρχαι νόμοι Plut. in Gracch.

σιτηρέσιον, ὁ, frumentaceus, qui frumenti nomine censetur. Theophr. item idem quod σιτομέτρια: vt σιτηρέσια μέτρα, mensura frumentariæ. Arist. eth. 5. c. 7.

σιτηρός, ὁ, ἡ, idem Theophr.

σιτιανὸν Θ. ὁ, ager frumentarius.

σιτία, ας, ἡ, apud Syracusios vocabatur Ceres, quasi frumenti præses. Athen. l. 3.

σίτιον, τὸ, granum, i. pondus tritici granū æquans. Nic. Myrepf.

σιτίτης & σιτίας Θ. ου, ὁ, (-πυρός, triticum quoddā à σῖτος, denominatum, vt colligitur ex Theoph. hist. pl. l. 8. c. 2. Idem πυρὸς dicitur & σιτῖνος Θ. de quo in σῖτος. ¶ Metaphr. etiā genus quoddam σιτίνου, nominari aliàs ἐπιμηλὶς dictum, tradit Diocles. l. 2. c. 171. & Gal. in lex. Hipp.

σίτιον, τὸ, vnde σιτία, cibi. Arist. eth. 2. c. 2. Xen. Pæd. 4. Exponitur etiam, annona, commeatus. Athen. l. 4.

σιτίω, nutrio, pasco. Hesych.

σιτίομαι, ῶμαι, cibum capio, comedo, vescor. Aristot. de mundo ἐκ τῆς γῆς τοὺς βαδίζοντας σιτιζομένου. Et cum accusat. Aristoph. in Plut. σιτίζεσθε ὡσπὶ ἑστιατορίου μαγείρους πτῆτες. Metaphor. apud eundem, κωμῳδὸν τὸν σοφίαν σιτούμενον.

σίτισις, ἡ, ις. epulandi seu cibum capiendi, victus. Athen. l. 6.

σιτίσκομαι, idem quod σιτίομαι. Od. ι. Ἐ τοὶ σιτίσκοντο ἧ ἔδον ἠδὲ πίνον.

σιτοδίκαιον Δημῶν ἀναγκῶν.

σιτολογία, lo: vel pinguefacio frugibus, fagino. Phil. symp. 4.

σιτολόγος, ὁ, frugibus pinguefactus, faginatus: vel altilis. (σιτόλεστος. then. l. 9. & 14.

σῖτος, idem cum σιτία. Isocr. ad Demosth. τῆς ξηρᾶς καὶ ὑγρᾶς καὶ σιτοῦ καὶ ὀψοποιοῦ, & ὁ αἰσιος, ὁ, ipsa actio cibum præbendi seu alcadi.

σίτωσις, ὁ, altilis, fagina tus. Matth. 22. Lucæ 14.

Composita.

Ἀ-σίτος, ὁ, ἡ, qui quotidie cibum in prycaneo capit. Hesych.

Ἀ-λφιτοπώλιον, pulte pro pane vescor. Xen. Pæd. 6. ὕδατι μεμιγμένῳ ἀεὶ τοῦ μαζοῦ ἐσθίει.

Δείσιτος Θ. à cibo abstinens. Luc. Synes. Item abhorrens à cibis. Gal. comm. in l. 1. ἐπιδημιῶν.

Δεισιτία, ἡ, abstinentia à cibo: inedia. Exponitur etiam, abhorrentia à cibo, cibi fastidium. Hippocr. & Gal.

Δεισιτικὸς, ὁ, abstinentiam à cibo inducens.

Ἄ-σιτέω, abstineo à cibo, inediam tolero. Luc.

Ἀ-σιτία, panc vescor. Xen. Pæd. 6. ὕδατι δεδευμένῳ, ὕδωρ δεδευμένον (scilicet.) Et simpl. vescor. Luc. in Lexiph. ἀσιτοβρώτους δεῖσθαι.

Ἄ-σιτος, qui cibum non sumpsit, ieiunus, impastus. Odyss. ο, Xenoph. Pæd. 4. 7. & 8.

Ἀ-σιτία, ἡ, inedia, esuries: item ieiunium, abstinentia à cibo, Aristot. eth. 10. c. 9. πρὸ πυρέττουσι συμφέρει ἀσιτία καὶ ἡσυχία.

Ἀ-σιτία, cibum non capio, abstineo à cibo. Eurip. in Hippol. Gal. ad Glauc.

Ἀσιτήσιος, qui ipse cibum sibi comparat, qui domi suæ cibum capit, non alienæ. Suid. & Hesych. item qui cum altero cœnatus ipse suas cœnam dapes affert. Hesych.

Ἀσιτία Θ. idem Athen. l. 6. Ἐ ποίησα, ᾷς, cibaria, commeatus, item viatica. Suid.

Ἐ-σιτίζω, viaticum sumo, seu viaticor.

Ἐ-σιτίζω, cibaria præbeo. Ἐ-σιτίζομαι, cibaria sumo. Thucyd. lib. 6 ἐκέλευε ἓξ ἡμέρας ἐσιτίζεσθαι πάντα τρόπον, item rem frumentariam & alimoniam deportoret Aristot. rhet 3. πρὸς τοὺς ἐσιτιζομένους τοὺς Ἀθηναίους εἰς Ἐύβοιαν ἐπολέμουν. Pro παρασκευάζειν etiam accipi putatur, apud Athen. lib. 6. ex Theocrate, οὐ δ' ἐδίδου χρυσὸν ἐμοὶ δῶρα ἐσιτιεῖτο.

Ἐφοδιάζομαι, (dec.) rem frumentariam adaugeo. Polyb.

Εὐσθενὴς, qui est bono stomacho.

Ἕκτησις, bene habitus sum è cibo. Theophr. hist. pl. lib. 4. item cibum appeto, alacriter cibum sumo. Hippocr. aphor. l. 2.

Καυσίτης Θ. qui stomachi vitio cibum fastidit. Eubul. apud Athen.

Καυσιτία, cibi fastidium. Poll. l. 6. c. 7. (then. l. 6.

Κεκασιτιῶσθαι, comedo, vescor.

Μονοσίτης, qui quotidie semel tantum cibum capit. item qui solus & sine conuiua cibum capit.

Μονοσιτία, quotidie semel tantum cibum capere. Gal. item sine conuiua & solum vesci.

Μονοσιτὶς, semel in die vescor. Xen. Pæd. 8. ἵνα αὐτοῖς μονοσιτεῖν νόμιμον ᾖ. item solus & sine conuiua cibum sumo. Athen. lib. 2. Ἐπαινέσαντα αὐτὴν μονοσιτεῖν τὰς ἡμέρας, &c.

Οἰκοσίτης, qui domi suæ cibum capit, qui ex suis facultatibus vivit. Athen. lib. 6. item qui domi partis adhuc alitur. Luc. in vitasia, & in lib. de sacrif. Nuptiæ οἰκόσιτοι dicuntur, quæ domi celebrantur & quibus priuatim familiares excipiuntur, non tota multitudo. Athen. l. 6.

Οἰκοσῖτος, domi suæ victitare, domicœnium.

Ὀλιγόσιτος, qui parū cibi sumit, modico cibo vtens. Athen. l. 6.

Ὀλιγοσῖτος, modicum cibum sumere, frugalitas, parsimonia. Aristot. polit. 2. Synes. ep. 1: 4.

Ὀλιγοσιτία, pauco cibo vtor, exiguo pastu sum contentus.

Ὄψισις, qui cibum cum aliquo capit, conuictor. Herodot.

Ὀψισιτία, vnà cibum capio, simul vescor. Idem.

Παράσιτος, qui cibum apud aliquem sumit. Peculiariter apud antiquos παρασίτου dicebatur, qui vnà cum sacerdotibus partem victimæ in cibum capiebant: vt docet Athen. lib. 6. Frequentius autem παράσιτοι appellantur adulatores seu assentatores, qui vt apud ditiores victum habeant, iis assentantur: & quo hominum genere vide Athen. ibidem. ¶ Item παράσιτος, dicitur qui præter panem ceteditur, qui opsonii loco ad panem adhibetur. Lexiph. ἵνα μὴ παράσιτος.

Παρασιτικὸς, ὁ, ad parasitum pertinens: vt παρασιτικὴ τέχνη Athen. l. 6.

Παρασιτῶνες, dicebatur archiuum seu locus in quo primitias faci cibi reponebant ii, qui olim παράσιτοι erant sacerdotum. Athen. ibidem.

Παρασιτῶ, cibum apud aliquem sumo. Idem ibidem. Item sum parasitus seu assentator, sector & adulor ventris causa: parasitor. idem l. 9 & 13.

Παρασιτεύω, (decomp.) grauis parasitus, adulator qui grauitate quadam superciliosa parasiticam assentationem tegit. Alex. apud Athen.

Πολύσιτος, fumēto abundans. Item cibo repletus, multum pastus. Theocr. idyll. 22 v. 49.

Πολυσῖτία, frumenti abundantia. Xen. Hell. 5.

Πολύσιτος, penuria annonæ laborans.

Πολυσῖτία, annonæ penuria. Idem Hell. 4.

Σύσσιτος & Att. ξύσσιτος. simul cibum capiens, conuictor, sodalis. Aristoph. in Vesp. & in Pluto.

Συσσιτικὸς, conuictus, sodalitas. Poll. l. 6. c. 7.

Συσσίτιον, contubernium, sodalitiū. Aristot. polit. l. 7. c. 12.

Συσσίτιος, vnà cibum capio. conuictor sum. Dem. Exponitur etiam, contubernalis sum, in contubernio alicuius sum. Plat. Symp. & apud Lys.

Συσσιτιόω, (decomp.) absum à sodalitio. Plat. de leg.

Ὠμόσιτος, qui crudis vescitur cibis: vt ὠμόσιτος σκύλακος. Eurip. in Bacch.

Quomodo huc pertinet, vide suo loco.

Σῦραξ, ακος, ὁ, ἡ, est qua pastores gregem ad festinandum incitare

solent Theocr. idyll. 4. σίσῦ ὁ Λίπαρεύς. σίσῦ δὲ Κυμαίῃ πατὴρ λάβρον ἐὸν ἰσκάνεις; Sic idyll. 5. & 8. σῦσίν, alis quædam apud Aristot. an. l. 9.

Σῦσιτεῖν, apud Hesych. exp. incitare venatorum more.

Φῦτία, idem esse quod σῖτία tradit Eust. Et φῦτίαρες iuuencularum lusum fuisse, in quo sese mutuo ad celerandum incitarent simul & φρεμέτους ἔχε νύμφας.

Ψῦτία idem quoque est quod σῖτία vt tradit schol. Theocr. Hinc ψῦτιάζει, pastoritium illud ψῦτία, sonare teste Eust.

σιφλὸς, &c. vide in σιπαλὸς.

Σιφωνος, ὁ, ὁ, vacuus. Hesych. ¶ At σίφων Θ. ὁ, ἡ, insula quædam vna ex Cycladibus: de qua Plin. l. 4. c. 12.

σίφων Θ. ωνος, ὁ, qui est ex Siphno. Item impurus, obscœnus: significatione ducta à moribus Siphniorum impuris: vide sequens, σιφνιάζω.

σιφνιάζω, manum admoueo postico, nates digito tago: quod facere solebant Siphnii libidinis cauta. Hesych. & Suid.

σιφύω, cuacuo, exinanio: vnde σιφύει. Hesych. exp. κενοῖ.

Σίφων, ωνος, ὁ, siphon: tubus & canalis, vt in salientibus. ¶ Item instrumentum ex quo emittitur aqua in incendiis. Hesych. Ad cuius similitudinem quoniam fiebat medicorū instrumentum, quod καθετὴρ dicitur, σίφων etiam appellatur à κατιὼν, apud Paul. lib. 6. c. 59. & Gal. meth. l. 5. ¶ Item instrumentum quo vruntur in deplendis doliis, quum vinum diffunditur. Alex. Aphr. prob. l. 2. ὁ σίφων ἐκμυζῶντες ἕλκομεν τὸν οἶνον, vinum per fistulam exugendo attrahimus. ¶ Est etiam vas quo continetur triticum. Hesych. ¶ Item vermis similis formicæ & culex Meleagro. Epigr. l. 7. & Sic & dictus est homo impurus ac libidinosus. Hesych. ¶ Item herba quædam quæ aliàs ægilops, vt est in append. Dioscor.

σιφωνίζειν, elicere, extrahere propriè de liquidis, teste Suid. qui impropriè Aristoph. dixisse scribit, σιφωνίζομεν τὸ οἶνον.

σιφώνιον, τὸ, Hetychio eadem significat quæ σίφων. ¶ Sic & à quibusdam dicta fuit βρῶμος Θ. i. auena, vt est in append. Dioscor.

Ἐ-σιφωνίζω. (decomp.) siphone elicio seu extraho, siphone euacuo. lobi c. 5.

σιὼν. vide in Θιὼν. At σίων pro σεῖον, vide in σείω.

Σιωπάω, ῶ, ησω, fileo, taceo. Plut. Ὦ πρὸς σιώπα πόδ' ἐχ' ἡσυχῇ κελεύ. Dem. pro cor. σιωπὴ δὲ λαβὼν βαδὶ σ' αὐλισόμαι. Aurius apud Plut. de garrul. τὸν δὲ λέγοντα, αὖθράσυτε, τὸ σιωπᾶν. Θεὸς δὲ φιλοσκώπας ἔχομεν. Cum accus. Sophocles fecisse præcepit: vt Od. ρ. Εἰ γάρ τοι βασίλεια σιωπήσειαν Ἀχαιοί. Οἵ ὄφρα μυθέεσθαι. Dem. Olynth. 3. πρὸ μὲν ἄλλα σιωπᾶν, πρὸς δ' αὖ ἐχεμυθεῖν.

Σιωπηλὸς, ἡ, silentium. Plut. Xen. Luc. Σιωπηλῇ adverbialiter vsurpatur, sicut & σιγῇ, tacitè: Od. ο ὃ δὲ σχεδίηθεν σιωπῇ. Sic & Od. α & ν. & alibi apud Hom.

σιωπηλὸς, seu σιωπητὴς, ὁ, taciturnus. Eurip. in Med. Plut. de garrul. Et σιωπηλότης, taciturnitas: idem in Fab.

Composita.

Ἀ-σιωπησία, taceo. Isocr. in Panath. δεῖ δὲ ὧν πεσωπήσαμεν ἀπεσιώπησα item reticesco, conticesco: *videlicet in medio sermone.* Plut. in Alcib. μεταξὺ λέγων ἀπεσιώπα καὶ σιγὴν. Et cum accus. Athen. l. 13. τὰς δ' κεκμηκυίας πεπαῦσθαι λοιποὺς ἀπεσιώπησεν τέλος.

Ἀ-πεσιώπησις, ως, ἡ, reticentia. Plut. in Alex. Est & figura Rhet. de qua Fab. & Macrob.

Διασιωπάω, silentium teneo, conticesco; obticesco. Eurip. in Hell. Διεσιωπήμεν δ' ἡμεῖς, Τὰς σὰς λόγους ὑπέστημεν.

Καθησυχάζω, conticesco. Luc. ἐπικρατεῖ δὲ ἡ μεγαλοφωνία, & κατησύχασεν ὁ ἦθος. Et transitiuè, silentium indico, impero vt faueatur linguis. Neemiæ cap. 8. οἱ Λευῖται κατησύχαζον πάντα τὸν λαὸν λέγοντες, σιωπᾶτε. Sic & in med. voce, apud Xē. Hell. 2. Κλεοκρατῆς δ' ὁ τῶν μυστῶν κήρυξ μέγα ἐμβρυνὼν ἀπηχὴς ἐκέλευε σιωπᾶν καὶ ἐσιωπᾶτο μύροις ἐλεῖν.

Παρασιωπάω, reticeo, silentio prætereo. Phil. de vita M. l. 3. οἱ δ' ἐχάλων· ὁ παρασιωπητέον.

Παρασιώπησις, ἡ, reticētia: schema orationis de quo Rut. Lup.

Ὑποσιωπάω, subticeo, celo, supprimo. Æschin. contra Ctesiphō. οἱ ἐβδομήκοντα τελέσαι ταῦτα ὑποσιωπᾶσι.

Ὑποσιώπησις, reticentia, suppressio sermonis: nomen figuræ oratoriæ, apud Vlp. interp. Dem.

Σκάζω, ἔω, claudico, χωλεύω. Il. τ. Τὸν δ' ὀλυμπιόνικος βάσκε μετὰ Ἄρεϊ πιστὸν ἑταῖρον Ἀρεΐθοον, incedebant claudicantes. Et σκάζει μηρὸς, apud Plut. Apud metricos etiam iambi σκάζοντες dicuntur quorum vltimus pes est spondæus.

Σκαιὸς, ὁ, ὁ, læuus, sinister: vt σκαιᾷ χειρὶ ἢ σκάζοντα βάτιλον ἀγειν Θ. inquit Eust. est enim dextra agilior & validior ad actiones quàm sinistra. Il. π. σκαιὴν ἔγχος ἔχων. ¶ Item ineptus, stolidus: Aristoph. in Vesp. Demosth. pro cor. ¶ Item sinister, i. infaustus, inominatus. Eust. ¶ Item occidentem versus situs: vt σκαιαὶ πύλαι. Il. ξ. ¶ Item vmbrosus, opacus: vt σκιερὴ σκαιὰ Νίκαια Ther. Hinc & σκαιὰ ἄκανθα, appellata vult Hesyc. quoa

niam plerũq; solet σκαιὸς & σκαζικὴ πατρὸς, tegi & abscondi.
σκαιῶς, sinistrè. Item inepte, stupide: vt σκαίως ἔχειν & σκαιῶς διακεῖσθαι, apud Poll. Item inscitè, rusticè. Aristoph. in Pluto.
σκαιὸν, a læua, a sinistra. Suid.
σκαιότης, ητος, ἡ, ineptū & stupidū ingeniū. Demosth. Phil. 2.
σκαιόφρων, ονος, ὁ, ἡ, idem, Soph. in Oedip. Colon.
σκαμβός, ἡ, όν, qui obliquus in latus procedit: ὁ σκάζων seu σκαιὸς βαίνων. Aut absolutius, incuruus, distortus, torruosus. Suid. in Geopon. σκαμβός, dicitur cui crura introrsus intorta sunt. Latinis, varus.
σκανδάλαιθρος, ὁ, ἡ, scandalum. Dicunt Grammatici quidam esse lignum incuruum quo tendicula seu decipula sustinetur, & in quod impingens animal, ipsam tendiculam seu decipulam super se subita ruina prosternit. Metaphoricè vsurpatur passim, in nouo Test. vt Rom. 14. μὴ τὸ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν σου. Et in epist. Petri 2. c. 2. λίθος προσκόμματος καὶ πέτρα σκανδάλου. *A σκάζω deductum traditur, quòd obiectum citrà tendiculum cogat claudicare & ad ruinam tendere.
σκανδαλίζω, ίσω, scandalum affero, scandalo fum, offendere vel impingere facio. Matth. 5. εἰ δὲ ὀφθαλμός σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, si facit vt tu offendas.
σκανδαλίζομαι, offendor & velut in scandalum in via incurrens impingo. Ioan. 16. Rom. 14. & alibi.
σκανδάληθρον, ου, τὸ, lignum decipulæ incuruum cui esca alligari solet, vt animal eam arrodens, decipulam in se euertat: idem quod σκάνδαλον. Poll. Metaphoricè apud Aristoph. in Acharn. Κρὰξ' αὐτὸν ἐμοὶ τὸν ἐταῖρον σκανδάληθρον ἔστω τοῦτον, verborum decipulas tendens.
σκανδαλήθρίζω, decipulã tendo, erecto τῷ σκανδαλήθρῳ: vnde σκανδαλήθριστὴς ἰκτῖν, metaph. dicuntur qui verborum laqueis irretiunt.

Composita ex σκάζω.

ἐπισκάζω, claudico: idem quod σκάζω. Apoll. Rhod. Arg. 2. μισθὸν ἐπισκάζοντα πελέσθαι.
κατασκάζω, concido: item procumbere facio.
ὑποσκάζω, cuiter claudico: Luc. in Tim. σὺ δ' ὑπὸ τοῦτο ὑποσκάζεις;

ΣΚΑΙΌΣ. F. αρῶ, talto, saltito, tripudio. Il. σ, Μολπῇ τ' ἰύγμῷ τε πεσὶ σκαίῃσιν ἐποῦσι. Odyss. κ, ἐπὶ ἰὸν θοατὸν κυρέσαντες Πάσιν ἅμα σκαίῃς εὐκυκλίαις.
σκαθμός, ὁ, saltus, seu agilis motus, qualis est saltantium. Arat.
σκάϊος, ὁ, ἡ, agilis in salto, celer, velox. Hesych.
σκαίρω, idem cum σκαίρω: vnde σκαιρίζεται. Hesych. exp. θορυβεῖται, ταράσσεται, turbatur, salit. Exponitur etiam, palpito.
σκαιρίζω, idem quod σκαίρω. Hesych. Item palpitatie. Eust.
σκαιρισμός, ὁ, saltus. Hesych. Item palpitatio. Eust.
ἀσκαιρίζω. idem quod σκαιρίζω, sicut ἄσκαιρος dicitur pro σκάϊος: H, poet. de natura fœtus.
σκάρος, ου, ὁ, & σκαρίνος, ὁ, ἡ, nomen piscis à σκαίρω denominati, teste Athen. lib. 7. quod incluſus nassis caudæ ictibus crebris auersus laxet fores, atque ita retrorsum erumpat. Vide Athen. l. 7 & Plin. l. 9. c. 11.
σκαρίσμα, ατος, τὸ, gemma quędam scari piscis colorem referens. Plin. lib. 37. cap. 11.
σκαρμός, ὁ, scalmus: lignum cui remum alligant, inquit Etymol. qui & à σκαίρω deductum scribit, vt σκαρμὸς dicatur, quasi σκαιρμός: eò quòd remo ei inserto impulſa nauis quasi saliat. Euripid. in Hellen. ὁ δ' ἐφίλιον σκαλμὸν πλάτην. Et in Iphig. Taur. ἐπὶ σκαλμῶν πλάτας ἐρέσσει.
σκαῦρος, ου, ὁ, scaurus: qui talos tumentes & porrectos habet, cui pedes inflexo talo tardigradi sunt: & per consequens, qui difficulter potest σκαίρειν. Abſyrt. in Hippiatr. ἵππος ἐκπνέων σκῶρ ὀχεύει μὴ σκαύρους πώλους ἐκγένηται πεπληγώς.
σκαφίζω, salto, talio, saltu lasciuio. Iliad. υ, ὅτε σκιρτήσειε ἐπ' δίρεια νέμπα ἁλόασης. Aristoph. Σκίρτα, γάλαι, νέμιζε μηδὲν αἰσχρόν. Plat. poll. l. 9. αἶπυ δὲ μᾶλλον πλαθεῖν σκιρτᾷ. Dicitur & fœtus in vtero σκιρτᾷ. Luc. 2. *Etym. à σκαίρω deducit, mutato coniugationis genere abiecto ϝ & ac pleonasmo ϝ τ.
σκίρτημα, τὸ, saltus. Plut. in Erot. Eurip. in Hec.
σκίρτησις, ἡ, saltatio, seu exultatio, lasciuia. Greg.
σκιρτητὴς, saltator qui exultare seu lasciuire solet.
σκίνδαρ, fœtus, futura: παρὰ τὸ σκιρτᾷν: vt vult schol. Nicand. in Ther.
σκίνδαξ, κος, ὁ, ἡ, agilis, cui agilitas inest ad subsiliendum apta: epitheton leporis, apud Nic. in Alexiph.

Composita ac primùm ex σκαίρω & σκαζίζω.

ἀποσκαζίζω. desilio, desalto. Aristoph. Τὰ πλωϊσεῖα, Α' ποσκαζέσειν ὡς ποδὶ πίεσθαι χαμαί. Menand. Α' ποσκαζεῖν ἐγὼ γέλοῖα πάντα ποιῶ.
ἀποσκαζίζω, palpitans pedes in auersum iacto, aut palpitans animam exhalo. Iudic. c. 4.
ἄσκαζος, ὁ, ἡ, non saliens, non exultans. Hesych.
ἀσκαιρέω, idem: apud eundem.
ἄσκαιρος, non palpitans Suid.
ἄσκαρος, expon. τὸ δυνάμενον, ἐ ὑδ' ἁπαξοῦν ἐμφορῆσαι: ex priuante particula ἀ & verbo σκαίρω. Etymol. Vide & in compos. ex ἔμφορος.

Ἐσκαρθμένος, seu ἐὐσκαρθμος, bene saltans: agilis, pernix. Il. ν, μετασκαρθμῶν ἐφορῶν, salto inter. Arat. Τὸν δ' μετασκαρθμῶντα δι' ἴχθυας ἀμφὶς ἀνώγει, ἵνα σπεύσειεν. Cic. vertit, Ipse autem iubens multis equos ille tendebat piscibus. Legitur tamen & diſiunctim, μετὰ σκαρθμῶν.
παρασκαίρω, latere saho, seu assulto.
περισκαίρω, talio circum. Hesych.
περισκαζίζω, idem apud eundem.
πολυσκαρθμος, multum agilis in saltu. Iliad. β.

Composita ex σκαλμός.

δεκάσκαλμος ναῦς, decem scalmis instructa nauis.
δωδεκάσκαλμος πλοῖον (decomp.) nauigium duodecim scalmos habens.
ὑποσκαλμὶς, scalmi basis, quod sub scalmo est. Etymolog. & Poll. lib. 1. tit. de partibus nauium: vbi tamen scribitur ὑποσκαλμίς.

Composita ex σκιρτάω.

ἀνασκιρτάω, exilio, exultim ludo, lasciuio exiliendo. Polyzn. item: prosilio vel resilio. Hesych.
ἀποσκιρτάω, resilio, vel resilire conor. Luc.
ἀφοσκιρτάω, per ſulto: exilio, exulto.
ἐποσκιρτάω, intulto. i. exulto in, exultim ludo in.
περισκιρτάω, a latere saleo, seu ad latus alicuius exilio, vel exultim ludo. Exponitur &, lætitiâ exulto, gestio.
ὑποσκιρτάω, salto ante, exultim ludens anteeo. Greg.
ὑποσκίρτησις, præſultatio, seu præitio quæ fit saltu. idem.

ΣΚΑΊΑΩ, F. αλῶ, fodio. Hesych. & Suid. Item farcelo circumcirca scalpo, sarrio seu circumfodio. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. Μοχλοῖς ὀ ἐ τὰς σκάφας ἐ τὰς κηλοκοπίδας σκαΐπαντες κρατοῦσιν. Idem de caus. pl. l. 2. c. 2 5. ἀσκαγκόζοντας παιδίοις ἐ σκαλεῖς καὶ βοτανίζοντας. Exponitur etiam, findo. il. ψ, μὴ κεῖνον ἀπόλεσα Σκήπτρῳ ἀμοῦ σῦκα χρόα.
σκαΐπανος, ὁ, sarritio, sarritura: qua planta aliqua circumfoditur. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.
σκαλεῖν, fodio Plutarc. εἶδε πολυσπαρῆ γῆν, ὥστε μὴ ὄρυττε ἐν ἐκείνῃ πολλὰ ἰρυφῶς παρακινδυνῶν εἰς ἐμπέτρους καὶ σκολιὰς ἐκβολὰς ἀποβαίνειν. Aristoph. in Pace, Ἐ' γενοῦ' ἐτυχίαν ὁ σκαλεὺς αὐτόχειρας. σκάλυμμα, τὸ, fossa: item effossio, sarritio.
σκαλιδήριον, τὸ, farculum. Item instrumentum quo ignis & prunæ fodicantur, quod & ἀπὸ τοῦ ἄθρου. Hesych.
σκαλιὺς, ύος, ὁ, sarritor seu sartor: qui farculo solum induratum circa plantam laxat, aut in segetibus herbas noxias effodit. Xen. in Oecon.
σκαλεία, idem quod σκάλασις: in Geopon.
σκαλίζω, idem cum σκάλλω & σκαλεύω.
σκαλισμὸς, ὁ, & σκάλισις, ἡ, idem quod σκάλασις & σκαλιὺς. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 25.
σκαλιστήριον, τὸ, farculum, instrumentum quo plantæ & segetes sarriuntur. schol. Theocr.
σκαρὶς, idem apud eundem.
σκάλοψ, οπος, ὁ, animal cæcum à fodiendo terram nomen adeptum. Aristoph. in Acharn.
σκάλλω, ήσω, Thracicus gladius, apud Soph. in Troilo, teste Poll.
σκαλμὶς, ίδος, ἡ, Thracicus gladius, apud Soph. in Troilo, teste Poll.
*Nomen habere à σκαλεύω videtur, quum gladius perfodi & transfigi aliquid posse nemo ignoret.

Composita.

Α' περισκαλεύω, farculo laxo: vel instrumento quo ignis & prunæ fodicantur, exuſcito: vnde metaph. apud Dionys. Arcop. ἰνὸς ἐκπεπεισμένους ὃν σοὶ τῷ θεῖε πυρὶ σῶν σκαλεύσαι καρδίαν. Exponitur etiam, ſcrutor, indago: more eorum qui aliquid inuestigantes effodiunt & eruunt. Hesych.
ὑσκαλίζω, ὁ, ἡ, nō fossus aut circumfossus, seu sarritus. Hesych.
ὕσκαλμα, ατος, τὸ, idem: vnde ὕσκαλμα, non sarrita, farculo non adobruta aut purgata. Theocr. idyll. 10.
ὑσκαλιστὴς, idem schol. Theocr.
ὑποσκαλεύω, farculo terram verſo.
ὑποσκαλεύω, farculo ſuſcito: vel τὸ σκαλεύειν. Aristoph. τὸ πῦρ ὑποσκαλεύειν.

Σκαλαρὸς, vide in Σκαίρω. Σκαμβὸς, in Σκάζω.
Σκάμμις, in Σκάπτω.

ΣΚΑΜΜΩΝΙΑ, ας, ἡ, vel Σκαμμώνιον, ου, τὸ, scammonia vel scammonium. Herba de qua Dioſc. lib. 4. c. 171. & Theophr. hist. pl. l. 9. *Sic dicta videtur ἀπὸ τοῦ Σκάπτω, à fodienda & caudida radice. Nam (vt ait Dioſc. deiecto radicis capite, radix in testudinis ſpeciem cultro excauatur, quo fit vt in cauum cōfluat ſuccus, qui deinde conchulis excipitur.
Σκαμμωνίτης οἶνος, ex scammonia confectũ vinũ. Dioſc. li. 5. c. 83.

Σκαπανεὺς, vide in Σκάπτω.

ΣΚΑ'ΝΑΞ, ακος, ὁ, scandix: genus oleris syluestris? Vide Dioſc. l. 2. c. 168. & Laert. l. 2. in Aristippo.
Ἀσκαναὶ δικάσπολοι, apud Aristoph. in Equi. ſcho. exponit ἀπὸ ἐμπορίας & μισθαρνίας. Heſychius exp. ἀπὸ ἐργασιῶν ἐξ ἐμπορίας καὶ μισθαρνίας.

ΣΚΑ'ΠΤΩ. F. ψω, fodio. Hom. hym. in Merc. Ὦ χέρον, ὅς τε φυτὰ ἐφυτεύσατο πατρὸς ἑοῖο, primus fodiens. Exponitur &, defodio, vt apud Theophr. de caus. plant. lib. 3. cap. 25. σκάπτουσι τὰ βάλανον τὸν κάστον, altè defodientes fimum. ¶ Significat & cauo. Etymol.

¶ Derivata à σκάπτω, fodio.

σκαφὶς, fodior: vnde ἐσκαμμένος, fossus & prouerb. ὑπὲρ τὰ σκαφὶς πηδᾶν, fines rei alicuius transilire. apud Lucian. in Gal. de Basil. in Hexaem. hom. 6.
Σκάμμα, fossa. Peculiariter sic dicebatur ſuleus stadij seu spatij in quo saltu certabãt: vel locus certaminis in quo athletæ congregabantur, fossa cingi solitus: vide Cæl. Aur. chron. l. 2. c. 1. Sæpe & pro illo ipso certamine athletico vsurpatur: vt apud Chryſost. comm. in ep. ad Rom. c. 11.
σκαμμὶς quomodo huc pertineat, vide suo loco.
σκαπάνη, ἡ, fossus, fossilis, fossitius. Plut.
σκαπανικὸς, ἡ, όν, idem.
Σκάφη, ἡ, fossa seu fouea. Hesych.
Σκαφεῖα, ὰ, fossio. Proel. in Hesiod.
Σκαφεῖον, idem cum σκάπτανον.
σκαφεύς, & σκαφέα, ἡ, fossio. Suid.
σκαφεύω, idem cum σκαπτάνη. Plut. Luc.
σκαφιδεῖον, seu σκαφίδιον paruus ligo. Suid.
σκαφίον, idem cum σκαφεῖον. Plut. in Arat.
σκαφμὸς, ὁ, fossio, pastinatio. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 11.
σκάφος, ὁ, fossa, cisterna, piscina. Anth. epigr. itẽ fossio, seu pastinatio. Hesiod. in Frg.

¶ Derivata à σκάπτω, habente significationem excauandi.

σκάφη, ludi genus, quod describit Poll. lib. 9 cui nomen hoc inditum esse videtur ab excauanda & perforanda trabe quæ in medio depangi solebat, vt ex Iunone per eam traiecto suſpensa alterum, alter ponè stans ad summum trabis eucherer: quod σκαφίδιον ἅρμα dicebatur. Hinc pro quauis re difficili exercitio vsurpari tradit Hesych.
Σκαφῆθεν, conuitiari λοιδορῆσαι. Hesych.
Σκάφιον, scapha: nauigij genus à cauitate sic dictum. Poll. l. 1. item vas cauum & oblongum instar cunarum aut cunabulorum. Athen. l. 13. Dicitur & de aliis vasis cauis, oblongis aut rotundis. Poll. Æschyl. Aristoph. Alex. Trall. ¶ Est & vinculi capitalis nomen, apud Gal. in lib. de fasciis.
σκάφη, ἡ, parua scapha. ¶ σκαφία etiam dicuntur alia vasa cauum, seu oblonga ea sint, seu ad hemisphærij figuram accedant: vt apud Plut. Athen. &c. Peculiariter autem σκαφίον appellabatur matularum quoddam genus, mulierum proprium. Poll. l. 10. c. 9. ex Aristoph. ¶ Sic & nominatur ea pars capitis quæ pilis tecta est, à cauitate & rotunditate. Poll. l. 2. item os cauum coxendicis: apud eundem ibidem. ¶ Est & tõsoria quoddam genus, quo capilli nouacula raduntur. Lucia. in Lexiph. ¶ Item medicinalis fascia qua vulnus obligatur. Hesych.
σκαφίδιον, scapha, alueus. Sumitur & pro mactra, i. alueo in qua farina subigitur. Poll. l. 10. c. 24. item vas ligneum, cauum & rotundum: cuius in reponendo lacte vſus est. Od. Theocr. idyll. 5. Sic & appellatur concha marina oblongior, quæ vulgò μύαξ dicitur. Gal. in lex. Hippocr. Chir. & Merc.
σκάφιον, scapham remo impellit. Demetr. Phal.
σκαφὰς, inter scaphas neco. Plut. in Artox:
σκαφὸν, idem cum σκάφη, scapha: vel generaliter, nauigium, nauis. Eur. in Iph. Taur. κἀστὴ ἐσθῆτα σκάφος. Diod. l. 20. σκάφη δ' ἐπιπλεόντων. Apud Eurip. in Med. σκάφος ἐμπεριπλατικὸς dicitur ipſa Argo nauis. Sic & in nauali certamine alueus, i. imus venter nauis: vt apud Thuc. l. 1. In aure quoque cauitas σκάφος appellatur. Poll. l. 2.

Composita ex σκάπτω, fodio.

Ἀνασκάπτω, refodio, refodiendo effundo & egero: effodio.
Ἀνόρυξις, defodio seu fodiendo detraho. Plat. de leg.
Ἀνόρυκτος, ἡ, ὁν, recens fossus seu effossus: nuper defossus. Eur.
Βαθύνω, profundè fossus.
Διορύσσω, perfodio, vel fodiendo euerto.
Ἐνορύσσω, infodio. Anth. Epigr.
Ἐξορύσσω, ſuffodiendo euerto, diruo. Thuc. l. 1. πάντα μᾶλλον τὰ ἐξορυσσόμενα εἰς ἐδαφος. Dem. pro cor. τὰ μὴ ἐξορυσσόμενα μητρὸς ἐδαφος. Heſychius exp. ἀνερριζωμένα, quod ἐξαμπελοῦται.
Ἐξορυχὴ, ἡ, ὁν, ſuffodiendo euertor, diruor: ideò Dem. ibidem

Καθοσκαφὴ, ἧς, ἡ, euersio quæ fit diruendo seu effodiendo, Aeschin. in Ctesiph. Eurip. in Phœn.
Καθοσκαφὴς, ὁ, ἡ, dirutus, ſuffodiendo euersus. Heſych:
Διακαθοσκάπτω. Decomp. Ἐ' πικαθοσκάπτω, superfodio, vel superinfodio.
συγκαθοσκάπτω, simul diruo & euerto ſuffodiendo. Eurip. in Rhesso. συγκαθοσκάψων οἱ' ἐγὼ Τείχη πόλεμίων.
Πεδοσκαπὴς, in solo vel in terra defossus.
περισκάπτω, circumfodio. Theophr.
Ὑποσκάπτω, ſuffodio. item ſpecus seu fossa ſub alliquo loco cauata, Dioſc. l. 5. c. 106.
Φυτοσκάφος, terra circa plantas aut stirpes effossa. Φυτοσκάφος, qui terram circa plantas fodit seu effodit. Theocr. idyll. 26.

σκαρδαμυκτέω, &c. vide in comp. ex Μύω.
σκαρθμὸς, σκαρίζω, &c. in σκαίρω.

ΣΚΑ'ΡΙΦΟΣ, ου, ὁ, stylus, vel penicilius. item stipula, festuca, farmentum, κόφος & φρύγανον schol. Aristoph. in Ran.
σκαριφάω, ῶσω, scalpro delineo, primis lineamentis rudius aliquid deformo atque designo. Suid.
σκαριφάομαι, ῶμαι, Heſychius exp. ξύω, σκαλεύω, γράφω. Exponitur etiam, perfunctoriè quidpiam ago. Suid. item scarifico, per summa perficiem scindo.
σκαριφήματα, τὰ, lineamenta prima.
σκαριφήσεις, ὁ, ὁ, delineatio prima picturæ, & σκιαγραφία quædam: vnde pro re aliqua per functoriè & parum accuratè facta ponitur. Aristoph. in Ran.

Composita.

Ἀμφισκελιφῶσαι, propriè de auib. dicitur quæ vnguibus terram fodicant seu scalpunt. Pro diſſoluere vſurpat Hocr. in Areop.
Ἀμφισκελιφίσασθαι ἢ Ἀμφιλύσασθαι ἐκ συμφορᾶς.
Καθισκαριφάω, ῶσω, vel simpl. pungo, fodico.

σκαρὸν, σκάρτης, σκαρίνος, vide in σκαίρω.
σκαφεῖον & c. Vid. in σκάπτω.

ΣΚΕΔΑ'ΝΝΥΜΙ, siue σκεδάζω & σκεδαίνυμι, F. άσω, dissipo, dispergo. Odyss. Ω, ἐ εἰκῆσον γὰρ σκεδᾶσ' ἀπὸ νῆας ἑκάστους. Il. π, σκολιὸν δ' ἐ σκεδάσειν ἢ ὀθύνιον ἢ ὀϊστὸν ἀνωχὴν ὀ' ὀπλιζε.
σκεδάζομαι & σκεδάννυμαι, dissipor, dispergor, Herodian. lib. 7.
σκεδασθέντες εἰς πᾶσαν τὴν πόλιν. Philo de mũ. πανδαιῆ σκεδάννυται.
σκεδασμὸς, ὁ, dilapatio, dispersio.
σκέδασις, ὁ, ἡ, idem: Od. ε.
σκεδαστὴς, ὁ, dissipatus, dispersus. item qui dissipari & dispergi potest. Exponitur etiam mutabilis. apud Plat.
σκιδνᾶμι, & σκίδνημι, idem quod σκεδάω, seu σκεδαίνυμι.
σκίδνασθαι, idem quod σκεδαίνυμαι. Od. β, Οἱ μὲν ἀνὰ πτόλιν ἐσκίδναντο ἰὰ ἀγυιὰς δύμησθ' ἰέναται. Sic & Il. α & ω.
Κεδάω, seu κεδάζω, idem cum σκεδάω seu σκεδάζω. Odyss. ξ, ἠὲ δὴ οἰκίδιόνδε Ἀχαιῶν. Sic & Il. ε.
Κεδάζομαι, dispergor, diſſicior. Il. ε, ἀδ' οἰκίδιόν τε κἀκ πτόλιν κεδάσθαι. Sic Iliad. θ, Η' ὡς μὴ κεφαλὴν τε καὶ οἰκίδιόν σφιν ἐπ' αὐτῷ.

Composita.

Ἀπασκίδνημι, sursum deorsumque diſſipor, huc illuc dispergor.
Ἀποσκεδάω, seu Διασκεδάζω, diſſipo, diſpello: vnde in Axiochum ἀσκέπτως ἔχοντα ἢ πολὺν φλύαρον Διασκεδάσαι.
Ἀποσκεδάννυμι & Διασκεδαννύω, idem apud Xen.
Ἀποσκίδνημι, seu Διασκίδνημι, pro eodem.
Ἀποσκίδναμαι & Διασκίδναμαι, diſſipor seu dispergor alicunde: Il. ψ Dionys. de situ orb.
Διασκεδάω, seu Διασκεδάζω. diſſipo, diſſicio, dispergo. Odyss. ι, τὰ βιβλία τε διεσκέδασε ἄλκυόνες ἄκρῃ, Thucydid. lib. 1. ἔξεισι γὰρ ὕστερα τὰ ἐπὶ τῷ ἔαρι, ἐς γῆν ἑκάστην, νυκτὸς διεσκεδασμένα αὖθις συνιόντα. Apud Herodian. lib. 5. διεσκέδασε τὴν φάλαγγα, diuulgauit famam. Dicitur & Διασκεδῶ pro Διασκεδάσω, in futuro: apud Aristoph. in Vesp.
Διασκεδαστὴς, ὁ, ἡ, diſſipator.
Διασκεδαστικὸς, diſſipandi & dispergendi vim habens. Exponitur etiam dirigens.
Διασκεδαύνυμι & Διασκεδαυνύω, idem quod Διασκεδάω: vnde pass. apud Herodian. l. 7. Διασκεδαύνυτο ὑπ' αὐτῶν φάλαγξ.
Διασκίδνημι. idem Heſiod. in Theog. Α' ὄκοτε σφ' ἄνεμοι διασκίδνασι πολύν.
Διασκιδναμαι, diſſipor, dispergor, diſſicior. Luc. de sacrif.
Διασκίδνω poeticè dicitur pro Διασκεδάω. Apoll. Argõ. l. 2.
Ἐκσκεδάζω, eiectos diſſipo & dispergo: seu eiicio simul & diſſipo.
Ἐπισκεδάζω, insuper diſſipo & dispergo. Exponitur etiam: insper go, spargo super.

ἐπικίδνημι, dissipo super, dispergo & diffundo super.
ἐπικίδνασθαι, dissipor seu diffundor super. Il. β. Ἀ ἔξιε ἔ κρόκεσσιν ἐπικίδνασθαι αὐρῃ. Il. η. Τῶ οἱ ὑπὸ πόδες ἴσαν ὅσσ' ἐπικίδναται ἠὼς quam latè aurora per orbem diffunditur.
κρατηρας ἐπικίδνη, & κρατῆρα ἐπικίδνασθαι, dissipo, dispergo. Alex. Aphr.
περικίδνημι, circumspargor. in Epigr. (Stoph.
συσσείω, dissipo, dispergo: seu vnà dissipo & dispergo. Aristoph.

ΣΚΕΘΡΟΣ, ὠ, ὁ, exactus, exquisitus: vt σκεθρὸν δ' ὀφθῆναι, exquisita & optima vectus ratio: cui opponitur φαυλη: vt annotat Gal. comm. in librum περὶ ἀγμῶν.
σκεθρῶς, exactè apud Aelchyl. in Prometh.

ΣΚΕΙ'ΡΩΝ, ωνος, ὁ, ventus à Scironiis faxis spirans, quæ Sciron latro inhabitabat. Scribitur & σκίρων, pro vento; qui & Caurus appellatur, apud Aeschin. & pro latrone illo.
σκειρωνίδες πέτραι. Scironia saxa. Eurip.

ΣΚΕ'ΛΛΩ, exicco, arefacio, ξηραίνω vt exp. Etym qui & hoc exemplum. ex Il. ψ, subiicit, μὴ πῦρ ἐμὲ σκέλλοι ὑλαίου Σκάλη ἀμοῦ θερέσαι, &c. quod tamen Eustath. ad σκέλλω refert, vt & in eo hoc exemplum suprà est citatum. Sed & apud Hesych. σκέλλει· exp. ξηραίνει, πιέζει, & σκᾶλαι, ξηραίναι. Exponitur etiam, attenuo, tenuem reddo.
σκέλλομαι, exiccor, arefio: vnde σκελλόμενα, Hesychio sunt σκελετούμενα. Item actiuè, idem quod σκέλλω, apud eundem.
σκελλός, ὁ, aridus, item distortus. Hesych.
σκελλὸς, nucleiallij & segmina. Aegin.
σκελοφθόης, ὁ, ὁ, tenuis ex ariditate. Erotian. apud Hippocr.
Σκελῶν idem cum σκέλλω, Gal. de alim. fac. l. 2. σκελοῦσθαι ὠφέλιμοι πᾶσι δύνηθῆναι, &c.
σκελύζομαι idem cum σκέλλομαι. Hesych.
σκελυτής, ὁ, exiccatus, arefactus. Nic. in Ther. Sic & dicitur σκελυτὴς, exiccatus, arefactus. Nic. in Ther. Sic & dicitur cadauer hominis exiccatum, cadauer aridum. Plut. in Anton.
Οἱ σκελετοί, exp. etiam, manes: apud Lucill. Epigr. l. 2.
σκελετώδης, ὁ, ἡ, ὁ, corporis arefacti speciem gerens. Luc.
σκελετεύω, idem cum σκέλλω & σκελέω. vnde σκελετεύσας, apud Diofc. lib. 2. cap. 50. exp. ficcatus, arefactus ab aliis, fale inueteratus. (λεγόμ.
σκελετείσθαι, e siccatio, arefactio. Galen. in lex. Hippocr. in σκελέω, vnde σκέλλει (per syncopen factum ex σκελέω) inolitatum quidem est, format tamen cum σκέλλει prater. ἐσκλήκει, quod exp. arefactus indurui, durus fum factus ex nimia ficcitate. Apoll. Arg. l. 2. αὐσκλῆ Χρόες E'σκλήκει. Hinc particip. σκληκώς, & apud poet. ἐσκληκότες, qui exarsit simul & induruit: vt apud eundem ibidem, οἷσ' ἦσαν ἐσκληῶτες. Exponitur etiã, qui ita addictus & assiduus est, in aliqua re, vt in ea propemodum exarefcat. Suid.
σκλῆμα, τὸ, exp. effis exiccatio. At σκλήμη Gal. expon. σκλησία, in lex. Hippocr.
σκληρός, ὰ, cuius corpus exaruit & attenuatum est, seu emarcuit. Hesych. & Suid.
σκληρὸς ὁ, durus: σκληρὸν ἀριθμητὴν, cui oppon. μαλακὸς, mollis. Athen. lib. 14. πῶς ἂν τὸ σκληρὸν μαλάξαιμι. Item durus cui oppon. ὑγρὸς, laxus: vt apud Hippocr. πῶς ἂν τὰ σκληρὰ ὑγρὰ ἔχοι. item durus, i. asper, fæuus, cui oppon. moderatus & mitis: vt σκληρὸς ἦθος. Plutarch. fymp. 7. Sic & σκληρὸς ἀνὴρ, asper Sois, apud Aristoph. & αἷμα σκληρὸν, apud Aelianum.
¶ σκληρὸς dicitur etiam vitium in alueatibus, qui innatis araneis fæui corrumpuntur. Hesych. Pro quo scribitur & κλῆρος, apud Aristot. hist. an. lib. 9. c. 40.
σκληρῶς, durè, duriter, Xen. Aristot, rhet. 3.
σκληρότης, ητος, ἡ, duritia, durities. Plat. Theophr. Aristot.
σκληρία ἡ, idem.
σκληρόω, duro, induro.
σκληρωμα, τὸ, duritia, schirrhi species, de quo Paul. Aegin. l. 3.
σκληρύνω, ὡ, idem duro, induro, obduro: in ep. ad Rom. c. 9. ἐσκλήρυνε δὲ ὁ θεὸς τὸν Φαραὼ, ἵνα σκληρύνῃ.
σκληρυντικὸς, durandi vim habens seu indurandi: vt σκληρυντικὴ φάρμακα apud medicos.
Compofita: ac primùm ex σκέλλω & σκλίω.
ἀποσκλίω, exarefco, item morior: vnde ἀποσκλίοι, apud Hesych. & Suid. exp. ἀποθνήσκει, moriatur: apud quos tamen scribitur ἀποσκιᾷ.
ἀποσκλῆμι, idem exarefco: itẽ emacior & tabefacio seu contabefco. Alciphron, ἀποσκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ, periculum est mihi ne fame tabefciam. Hinc particip. ἀποσκλήκων, apud Luc. tabidus, aridus. Apud Chryfost. de sacerdotio ἀποσκληκὸς ψυχὴ τῇ σωφροσύνῃ αὐσηρότητι, exp. anima quæ obduruit, vel quæ callum obduxit.
ἀποσκλὴς, ὁ, ὁ, ἡ, qui non obduruit nec exaruit. Item supra modum exiruit. Od. κἀποσκλὴς ἧ θάμμα.
ἀποσκλῶς, duriter. Exponitur etiam, grauiter, fine intermissione, assiduè. Il. ψ. Pro eodem vsurpatur etiam ἀποσκλὶς, Od. α. Vide & in compos. ex σκέλλω.
E'νοσκλῶ, intus arefacio. Nicand. in Ther.

κρασκλῶ, exicco, exarefacio, extenuo. Propriè, carnes & medulla corporis absumo, vt nihil præter ossa remaneat. Hesych. κρασκλεῖ· σβεννύει, idem Diog. Laert. ὑπασκλῶ· ἰσχνὸν ποιῶ & σκελετεύομαι, aridum, exuccum.
κρασκλῆμι, exarefco, vel contabesco: vnde præt. κρασκλήκει, exarui, contabui. Luc. κρασκλήκει· ὅλον τὸν φρονοῦντα ἀποκναίων, totus emaciatus est, præ curis tabefactus, κρασκλήκει· exponitur etiã, induruisse vel induratum esse: apud Theophr.
σκλήρασκλὴς, præduras: vt Soph. in Antig. σὶδηρᾶ σκλήρασκλὴς, ferrum nimis induratum. Idem in Aiace, σκλήρασκλὲς φρενῶν πρὸς durum ac pertinax pectus, præfracta mens. Ab Hippocr. πρασκλὴς φάρμακον dicitur quod mordicat & vehementer incrat, vt annotat Gal. l. 1. ad Glauc.
σκλήσκω, exarefco, seu extabesco studio, quo alicui rei addictus fum. Suid.

Compofita ex σκληρόω.

ἀποσκληρύνω, idem quod σκληρόω. Alex. Aphr. ἀποσκληρύνω, idem exponitur etiam, indurefco: apud Chryfost.
ἀποσκληρύνω, ex omni parte obduro. Hippocr. aphor. l. 5. ἄρθρῳ ἀποσκληρυνθέντι, cutem indurat.

ΣΚΕΛΟΣ, ους, τὸ, crus (* à σκέλλω deriuatum, ὀλίγα ἄκρα.) Aristot. hist. an. l. 2. βραχίονας καμπτὰ & σκέλη brachia & crura flectit. Dicitur ἐπὶ σκέλη ῥίπτειν, agiliter atque velociter concitare crura: apud Aristot. rhet. li. 1. Plato in symp. βαδίσαντα ὀρθῇ ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν, super crura. Euripid. in Phœniss. ἐπὶ σκέλ' ἀπὸ πομπῆς, retrocedit. Aristot. hist. l. 2. τὰ σκέλη ὀπίσω δίδωσι, pedatim gradiuntur. In plur. σκελῶν τὴν κοπτικὴν ἰσχὺν, genuarum vim apud Hippocr. τὰ σκέλη ἐκ κειμένων ἐγκαμπτέα ἐστὶν, Celsus vertit, vbi ægro genua contracta sunt. Interdum exponitur, fuffragatores crus, pedes, apud Aristot. Apud Aristoph. in Vesp. σκέλη ὠφέλιμα ὀλκαπίζειν seu ἵππου, saltationis genus est quo pedes velut in cœlum iactantur.
σκέλεον, femoralia, seu feminalia: vel etiam tibialia: itẽ calceamentorum genus, apud Poll. l. 7. cap. 13. Apud Hesych σκέλεον (oxyt.) dicuntur esse crurum seu tibiarum integumenta.
σκελίδιον, τὸ, fellula tripes. Poll. l. 10. c. 11.
σκελὶς, ἰδος, ἡ, perna, femur porci aut alius pecoris vnà cum carne illa pulposa quæ à spina ad imum ventrem pertinet. Athen. l. 6. Pro eodem dicitur & φυλὶς: vt apud Aristophan. in Equit. χελιδόνας ἐνδέκατον, ἐνὸς μὲν ἕνεκα σκελίδα.

Compofita.

ἀποσκελάπτω, Hesych. exp. παραλύω ἄχρηστον ἐκ χειρὸς, puerilem fere ludicram saltationem saltare.
ἀποσκελὴς, ὁ, ὁ, ἡ, crura non habens. Plat. in Tim.
ἀποσκελὴς & ἀποσκελίς, sine cruribus. ἀμιθρόκνημος. Aristot. hist. anim. Item pari mẽsura: apud Nic. in Ther. vt ἀ ποιατὸν προσωπεῖον, ἀποσκελὲς, ἀκεφαλὸν, ἀπρόσωπον.
βραχυσκελὴς, tardis cruribus incedens, tardigradus. in Epigr.
Ε'γκυκλοσκελὴς, qui crura habet inclusa lignis seu numellis. Hesych.
Ε'πισκελίσης, ὁ, de quo dicitur qui pedes mouere incipit, apud Xeno ph. teste Poll.
Εὐσκελὴς, qui bonis est cruribus. Poll. l. 2. ex Plat.
Ἰσοσκελὴς, qui paribus feu æqualib. cruribus est. Et τρίγωνον ἰσοσκελὲς, quod ex trib. lineis duas æquales habet, quibus quasi cruribus insistit. Apud Eucl. & Aristot. &c.
κακοσκελὴς, qui malis est cruribus. Poll. l. 2. ex Xen.
λεπτοσκελὴς, tenuia crura habens.
μακροσκελὴς, cui longa crura sunt.
μονοσκελὴς, vnicum crus habens. Plin. l. 7. c. 2.
ὀνοσκελὴς, crura asnina habens: vnde ὀνέσκελοι, dæmonum genus apud Hesych. crura asininis crurib. fic dictum: vide Cœlium Rhodig. lib. 2. cap. 6.
ὀνοσκελὴς, ὁ, ὁ, ἡ, empusa dicitur itidem ab asininis crurib. quæ ei affinguntur, fchol. Aristoph. & Eustat.
ὀφθαλμοσκελὴς, crura ambiens seu circumdans: vnde τὰ ὀφθαλμοσκελῆ moralia. Phil. de vita M. l. 3. Exod. 18.
ὀφθαλμὸν & ὀφθαλμὸς, feminale, caliga, braca. Leuit. 16. Plutarch. in præcept. san.
ῥαμφοσκελὴς, cui crura obtorta sunt introrsum: loripes Epigr.
τετρασκελὴς, quadrupes. Eurip. in Phœnyss.
τριασκελὴς, tria habens crura, qui tribus nititur cruribus. Theocrit. in Epigram.
χοιροσκελὴς, qui hircinis est cruribus. Panis epith.
ὑπερσκελὴς, qui cruribus est grandioribus Plat. in Tim. Dicitur & versus aliquis ὑπερσκελὴς, qui cæterorum mensuram vna fyllaba aut dimidio pede superat.
ὑποσκελίζω, subiecto crure euerto & deiicio, supplanto. Enbulus apud Athen. l. 2. πολὺν γὰρ εἰς τὸ μεσογεῖον ἀγῶνα ὑποσκελίζει τὸν ἀντίπαλον. Luc. ei ἐβουλεύσατο ἀποκτεῖναι ὑποσκελίσας. Metaph. pro labefacto fumitur: vt apud phil. de v. M. l. 1. ἐξαίφνης τὸν ὑποσκελίζει τὸ αἰσθητικὸν ἐν αὐτῷ. Et ὑποσκελίζομαι, supplantatio, quum aliquem crure subiecto labefactamus.
ὑποσκελισμὸς, τὸ, lapsus seu ruina ex supplantatione.
φαινοσκελὴς, qui puniceis est cruribus. Apud Eurip. in Ione

φοινικοσκελὴς χλαῖνα, vngulæ puniceis cruribus annexæ: seu vnguix purpureæ.

Σκέμμα, vide in σκέπτομαι. Σκεπτάζω, &c. in σκέπτω.

ΣΚΗΠΑRΝΟΝ, ου, τὸ, ascia siue dolabra: facilè instrumentum quo materies dolatur. Exponitur &, bipennis. Od. ε. δόκες θ' ἱστία πεύκινα ἐΐσκεν. Plut. l. 2. de carnium esu, ὁ πολίμων δήτε περὶ σφῶν ἐστὶ σκεπαρνον ἢ ἄσσα λιτέσθαι ἐπὶ φύσει. Sic dicitur & vinculi genus, ad tamen fignif. fimilitudinem accedens: apud Hippocr. in qua tamen fignif. dicitur σκέπαρνον, apud Gal. Dithyrambici vellus pecoris σκέπαρνον appellârunt, quasi σκέπας ἔριον Fuffih.
σκεπαρνίδιον, (aduerb.) asciæ modo & forma. Hippocr.
σκεπαρνίς, asciæ percutio, ancipiti securi ferio.
σκεπαρνισμὸς, fractura caluæ in duas partes, quum grauiore ictu ossa percussa desiliunt.

Compofita.

ἀσκεπαρνίστως, ὰ, ὁ, species est vna fracturæ cranij: de qua Gal.
ἄσκεπτος, à securi intactus, securi non politus: non exasciatus. Soph. in Oedip. Colon.

Σκέπτομαι, σκεπτικὸς, vide in σκέπτω.

ΣΚΕ'ΠΤΟΜΑΙ, F. ψομαι, circumspicio, circumspicio, dispicio. Il. ε, σκέπτετο πᾶσι Μοῖραν ἀνηφορίσι· ἀμὰν ἰδέσθαι Ζῶόν τε' Α'πόλλωνα. Plat. in symp. σκεπτέον ἐστὶν ἡμῖν, εἰ ἐκεῖ ὑμῖν πῃ ἔσται πονηρὸν ἢ ἀγαθὸν, item inuiso viso, visito: Xen. l. 2. cap. 4. ὅσις ἂν εἰς ἐνθύμημά τι κατασκευάσασθαι, τότε ἡμᾶς σκεψάμενος, τὸ ἐπιὸν εὖ καταρώσεται. Frequentius metaphoricè significat, video, speculor, considero, perpendo. Thuc. l. 6. ἐκ πάντων ἐσκεψάμεθα. Iisocr. in Busir. enc. σκέψαι δ' ἐπὶ τῶν ἄλλων ἃ διὰ τῆς σωτηρίας, considera & recum perpende. Aliquando exp. delibero, consulto. Cum ὅπως: Herodian. l. 7. ἔδοξεν ὑμῖν σκέψασθαι, ὅπως ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἐξιόντες, conuenire ac de toto negotio deliberare.
Πρὸς ἔσκεμμα & quæ ab eo formantur, actiuam habent fignificationem de persona dicitur. Dem. Olynth. 1. εἰ τι χρήσιμον ἔσκεμμαι ὑμῖν περὶ τῶν παρόντων, quum de re, vt idem Demosth. κἀγὼ γὰρ ἐσκεψάμην ὑμῖν περὶ τούτων: ista considerata & animo perpenfa fuisse. Xen. Hell. 3. ἐσκεμμένα λέγειν ἐμοὶ δοκεῖ. Hinc adverb. ἐσκεμμένως, cõsideratè, circumspectè. Poll. l. 6.
σκεπτὸν, quod animo perpendimus, commentatio, speculatio, res ad disquirendum propofita. Aristotel. polit. 3. cap. 11. Lucian. in Hermor.
σκεπτὸς, ὴ, ὸν, idem σκέψις, βουλὴ. Suid.
Σκέψις, ιως, contemplatio, inspectio. Herodian. lib. 8. Item cõsideratio & cogitatio: apud Plat. de leg. item commentatio, meditatio: apud Aristot. Item deliberatio, consultatio: seu consilium. Herodian. lib. 4.
Σκεπτὸς, ὰ, ὸ, d. quæsitor & considerator: qui disquirere ac considere soleat: vt σκεπτικὸς, philosophi. apud Gell. l. 11. c. 5.
Σκοπὸς, ὁ, speculator, explorator. Od. θ. Τὸν δ' ἐξ ἀδῦ σκοπὸς ἦκε θεᾶς ἀγορεύουσα. Thucyd. lib. 8 σκοπὸς καταπέμπεται ἐκ τῆς Αἴσης. Plutarch. in Alcib. σκοποὺς ἐπὶ τὸ ἄκρον ἐκάθισεν. Item obseruator, inspector, spectator: vt apud Xen. σκοπὸς τῶν χορηγῶν. Item præfectus, præses, Soph. εἰσὶ γὰρ ἐφεστῶτες σκοποί. Sic & fœm. gen. Odyss. χρὴ πάλαι σκοπὸν ἔστε νημερτέα δμωάων σκοπὸς εἶσι. Apud Theocr. idyll. 6. (de cane) ἐ'ργα ταῦ οἶον ἐπίτηδ σκοπὸς, inspector & custos ouium. ¶ Σκοπὸς, ὁ, (subst.) scopus, meta ad quam collimant & tela dirigunt sagittarii. Plat. de reb. πρὸς ἓν τὸν σκοπὸν, collimare ad scopum. Pind. Olymp. 2 ἵππῳ τοῦ σκοποῦ ἐφικέσθαι, iaculum ad scopum dirige. Xen. Pæd. 1. βάλλειν εἰς τὸν σκοπὸν, scopum attinge. c. Dicitur & σκοπὸν τυχεῖν, cui opponitur τοῦ σκοποῦ ἁμαρτεῖν, seu σκοπὸν πόρρω βεβλέσθαι. Metapho rict. fignif. propofitum & finem quem spectamus, seu ad quem meritem noftram dirigimus. Herodian. l. 2. ἰμὲς ὁ σκοπὸς ἐστὶν ἐπιθυμίας ἐπιδεικνύσθαι τὰς ἄξεως χρέος ἔχειν. Aristot. eth. lib. 6. οὐκ ἔστι τοιοῦτος σκοπὸς ὁποῖος ἐστὶν ὁ τοῦ μουσικοῦ. Sepe dicitur οὐκ ἀποσκοπᾶν, non abs re, non absurdè, non procul à scopo. Aliquando exp. consilium, mens, cogitatio.
Σκοπὴ, ἡ, specula. Lucian. in Hermot. & Phil. de vita M. li. 1. item speculatio, seu actio ipsa speculandi, speculatus. Luc. de cenc. hift.
Σκοπιὰ, ἰδος, ἡ, idẽ quod σκοπὴ, specula. Il. ο. δὸν σκοπιᾶς ἐξὸν κλυόντα. Plut. in Rom. for. ἄπιθι δὴ σκοπιᾶς κρηθρέθεν. item pro ipso specula. Od. ά, ἀλλ' ἴθι δὴ σκοπιὰν ἵκευ.
Σκοπεύω, ὡ, ὁ, speculator, explorator. Suid. ex Epigr.
Σκοπεῖος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, ex specula obseruo. Cum accus. Iliad. ἐ. Ὀλυμπιάδος ἔφυμι. idem. Apollon. Arg. 2. Pro iisdem dicitur & σκοπιὰς & σκοπιάμενος.
Σκοπιάω, ὡ, speculor, contemplor, intueor. item video, obseruo, considero, animo agito & voluto: (sequente particula ἢ aut ἵνα) apud Isocr. in Panath. & Dem. Philip. 3. itidémq; sequẽte ἐπὶ τὸν σκοπὸν apud Xen. Ped. 1. Cõstruitur & cum accus.

apud Thuc. l. 5. item respicio (sequente ὅπως) cũm accus. apud Xen. Pæd. 1. item video, prospicio, caueo, (sequente μή.) vt apud Dem. σκοπεῖ μὴ τύχοις ὧν τ' ἐξαπατῶσιν. Exponitur etiam, exploro, indago, quærο: item deliboro.
Σκοπίομαι, idem quod σκοπέω, speculor, intueor: apud Soph. in Oed. Tyr.
σκόπισις, idem cum σκέψις. Hesych. [ὀφθαλμός.
σκοπίων, speculor, intueor. Basil. πεύσω σκοπιῶν ὁ ἀκοίμητος σκοπίμως, qui veluti scopus spectatur, quem veluti scopum nobis propofuimus. Suid.
σκοπιὸς, ὸ, ὁ, scopulus, locus editus ex quo circumiacentia oculis lustrari queunt. Hom. Il. ε. Od. μ. Aristoph. in Nub. item rupes in mare prominens. Hesych.
Ταυροσκόπιλος, (comp.) scopulos habens in longũ protentos.
σκότ, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Compofita: ac primùm ex σκέπτομαι & σκοπέω, cum præpofitione.

Α'νασκέπτομαι, considero diligenter, accuratè perpendo, *fursum deorsumque rem animo voluans.* Α'νασκοπέω, idem.
Α'ποσκέπτομαι, ex alto speculor.
Α'πόσκοπος, eminus intuens. ἀπόθεν σκοπῶν. Hesych. Vide & vltimam classem compos.
Α'ποσκοπέω, idem quod ἀποσκέπτομαι. Eurip. Luc. Vide & in comp. ex σκοπὸς. scopus. Α'ποσκοπεύω. speculor. Grec.
Διασκέπτομαι, dispicio, considero mecum, perpendo. Luc. in vit. auct. ἐπὶ τοῦ τόπου ἐδιασκέπτομαι. Exponitur etiam contemplor, inspecto. item perspicio: item consulto, delibero.
Διάσκεψις, consideratio, contemplatio, perspectio. item deliberatio, consultatio:
Διάσκοπος, ὁ, dispicio, contemplor, speculor. Plat. item dispicio, mecum animo verso, considero. Apud Thuc. l. 3.
Διασκοπτέομαι, idem quod σκοπιάομαι, li. 2. Διασκοπεύσας ἐκάστου διασκέπτεσθαι, (decomp.) simul considero, & disquiro. Gregor. Nazianz.
Ε'πισκέπτομαι, inuiso, visito. Herodian. lib. 4. ἐπισκεψάμενοι τὰ τοῦ σώματος. Sic & Matth. 25. item peculiariter in sacris literis, visito ad pœnas sumendas: vt Ier. 5. μὴ ἐπὶ τούτοις ἐπισκέψωμαι. item visito vt opem feram aut misereat. Luc. 7. ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ. item aspicio, inspicio, contemplor. Soph. & Herodian. item inspicio, lustro, recenseo. Num. 1. Sic ἐπισκεψάμενος αὐθήρει. Exod. 16. viri recensiti Dicitur etiam pass. ἐπισκεπτέοιμι requiri seu desiderari in recensione. item considero, animo expendo & dispicio: vnde sæpe apud Xen. ἐπισκεψώμεθα, videamus. item disquiro & discepto vter, commentor. apud Themist.
Ε'πίσκεψις, inspectio. item recensio quæ fit lustrando & inspiciendo. Numer. 1. item consideratio, perpensio, cogitatio. Exponitur etiam, disputatio, disquisitio.
Ε'πίσκοπος, inspector: apud Plut. Θεοὶ χρηστῶν ἐπίσκοποι καὶ πονηρῶν ἔργων. Sic Il. χ. (itidem de Diis) Μάρτυροι ἴστονται & ἐπίσκοποι ἀνθρωπέων. item qui alicui rei curãdæ præfectus est, qui & σκοπὸς. Plut. in Pericle, πᾶσῖν δῆτα, & πασῶν ἐπίσκοπον ὧν αὐτὸς Φειδίας, omnia ipsi administrabat & curabat Phidias. Exponitur etiam, custos. Peculiariter autem olim dicebantur ἐπίσκοποι, sacri gregis inspectores, qui vel bo & gubernationi præerant, quique quasi speculatores in doctrinam & mores commissi gregis inquirebant. vt Act. c. 20. & Philip. c. 1. ¶ Vide & alium signif. in compos. ex σκοπὸς, i. scopus.
Ε'πισκοπή, inspectio, seu munus inspiciendi: Act. c. 1. & 1. Tim. 3. item visitatio, i. animaduersio, punitio: vt apud Synes. ἐπισκοπὴ θεία, animaduersio diuina in improbos. item visitatio ad opem ferendam 1. Pet. 2.
Ε'πισκοπέω, ὡ, idẽ quod Ε'πισκέπτομαι, viso, visito, inuiso. Isocr. in Panath. Xen. Pæd. 8. item inspicio. Xen. in Pæd. ἀτοῦς πέμπει ἐπισκοπεῖν. Et Gal. lib. 2. ad Glauc ἐπισκοπεῖν τὸν φύσιν. naturam inspicere. item curator & inspector sum, curam ago vel ἐπίσκοπος. vt 1. Pet. cap. 5. item dispicio mecum & animo verso, confidero, perpendo. Isocr. ad Demon. item video, obseruo, animaduerto. (sequente εἰ) apud Xenoph. item video, caueo. (sequente μὴ) vt Hebr. 12. item respicio (sequente ὅπως) vt & σκοπῶ.
Ε'πισκοπέω, episcopus sum; episcopi munere fungor, apud comment. Dionys. Areop. Ε'πισκοπεῖον, τὸ, habitatio episcopi. *Decon.* Α'ποστολικὸς ἐπίσκοπος, alterius rerũ inspector. 1. Pet. 4.
Α'νεπίσκεπτος, incõsideratus. Xẽ. Α'νεπισκόπητος, incõsideratè. πανεπίσκοπος, omnium rerum inspector, omnia oculis suis lustrans. Epith. Dei apud Dionys. Areop. & in Epigr.
Παρεπισκοπέω, seorsim penitio feu consitio, vel obiter considero. Plut.
Συνεπισκοπέω, vnà inspicio, seu vnà iudico & recenseo: in qua signif. fumitur passiuè συνεπισκοπήσαι. Numer. c. 11. item vnà considero & dispicio. Plat. in apol.
Χωρεπίσκοπος, regionis inspector. Basil. in Canonibus Græcis, exp. vicarius episcopi, vicarius, episcopus. (Plut. in Sol.
Καθοσκόπησις, speculor: idem quod σκοπιάζω. Xen. Pæd. 7. &
Κατάσκοπος, speculator, visor, Thuc. l. 8. Xen. Pæd. 6.

κατασκοπικός, speculatorius, exploratorius: vt κατασκοπικὸν πλοῖον, navis quæ explorandi causa præmittitur: a Cic. lib. 5. ep ad Att. vocatur κατάσκοπος.

κατασκοπή, speculatio, idem cum σκοπή. Xen. Pæd. 6. Exponitur &, specula.

κατασκοπίω, exploro, speculor. Maccab. lib. 1.

κατάσκοπος, exploratio, speculatio. Eust.

κατάσκοπος & κατασκοπεύμων, speculor, inspicio, oculis perlustro. Euripid. in Helen. & Xenoph. apomn. lib. 2.

κατασκοπίσασθαι, (decomp.) præmissus speculor seu exploro. Herodot. lib. 8.

κατασκέπτομαι, circumspicio, considero.

κατασκεπτέος, consideratus, circumspectus, cautus: tam de re quàm de homine. Luc. de conscrib. hist.

κατασκεπτής, circumspectè, consideratè, cautè & prudenter in Axiocho.

κατάσκεπτος, qui circumcirca lustrari oculis potest: excelsus, editus, altus. Od. α. (κάθω. idem.

κατασκοπή, ῆς, circumspicio, oculis circumlustro. κατασκοπή, circumspectio: qua aliquid oculis circumcirca lustratur.

ἀκατάσκεπτος, (Decomp.) non circumspectus, inconsideratus. Thucydid. lib. 4. Ἀκατασκέπτως, inconsideratè, imprudenter, Synes. ep. 143.

κατασκέπτομαι, prospicio, vel prius considero. Herodot. κατασκέψομαι πάντα, omnia rimor & considero. Apud Thucyd. lib. 8. καὶ πρόφασιν μὲν τοῦτον αὐτοῖς προβάλλεται, præmediati ad dicendum veneram.

κατάσκοπος, speculator seu explorator qui præmitti solet: emissarius, apud Suid.

κατασκευάω, prouideo, prospicio. Thuc. κατασκοπὸς δὲ κοινὸν. in commune prospicio. Apud Euripid. in Med. κατάσκοπος τῷ σῷ consulo tuo commodo, tibique prospicio. κατασκήνησις, prouisio, prospectio.

ἀκατάσκεπτος, (decomp.) improuisus, inconsideratus.

ἀκατασκέπτως, inconsideratè, apud Athen. l. 6.

Composita sine præpositione: ac primùm retinentia σκ.

ἀξιόσκεπτος, digaus consideratione seu animaduersione: considerandus. Xen.

ἄσκεπτος, ὁ ὁ ἡ, inconsideratus, non circumspectus.

ἀσκέπτως, non circumspectè, inconsideratè, inconsultò & temerè. Aristot. in polit.

Composita ex σκοπὸς, ac primùm pro speculatore seu inspectore: itidem sine præpositione.

Ἀ ἐρησκοπία ἡ, diuinatio ex inspectione aëris, seu aeriæ constitutionis. ἀλεκτοροσκοπία, ἡ cæca speculatio. Il. κ & γ. (tionis.

ἀλφιτόσκοπος, ὁ ὁ ἡ, qui vel quæ ex inspectione farinæ vaticinatur: q.d. farinæ inspector aut inspectrix. Hesyc. in ἀλφιτόμαντις.

ἄσκοπος, inconsideratus, non circumspectus. Il. ω. Plut. in consol. ad Apollon. Item passiuè, qui consideratione & mente attingi non potest, cogitatione imperceptus. Interdum exp. inopinatus, inexpectatus: vt ἄσκοπος πρᾶξις, apud Soph. in Aiace. Vide & in sequenti classe compos.

ἀσκόπως, inconsideratè, non circumspectè, re non bene perpensa. Poll. l. 6.

ἀστεροσκόπος, stellarum contemplator.

βαλιευτικόπους, qui auidius inhiantes τοῖς ἔκτοσθεν, eas in foro piscario intentiore oculo persequuntur, modò huc, modò illuc respectantes. Aristoph. in Pace.

Εὔσκοπος, consideratus, circumspectus, prouidus. Exponitur & passiuè, aptus videri. Apud Aristot. hist. an. l. 9. Εὔσκοπος τόπος, exp. opportunus locus.

Ἡλιοσκόπος, Solem spectans. Sic nominatam esse tithymali speciem quandam, quoniam comas cum Sole circumagat. autor est Dioscor. l. 4. c. 165.

ἡμερόσκοπος, diurnus speculator, qui diuinas excubias agit. Xen. in Hellen. Aristoph. in Auib.

ἡμεροσκοπεῖον, q.d. diurnæ speculationis locus: nomen oppidi, apud Strab.

ἡπατοσκόπος, ὁ ὁ ἡ, q.d. qui inspecto victimæ iecinore futura prædicit: haruspex, extispex.

ἡπατοσκοπία, iecinoris inspectio, haruspicina, siue haruspicium: extispicina siue extispicium. Herodian. l. 8.

ἡπατοσκοπίω, iecur inspicio, apud Ezech.

Θεατροσκοπία, theatralis spectatio. Synes. ep. 54.

Θηροσκόπος, feras obseruans, feris insidians: epitheton Dianæ apud Hom. hymno in eam. (an.

Θυννοσκόπος, qui thynnos obseruat & captat. Plut. de solert.

Θυννοσκοπία, thynnorum speculatio & captatio. Et metaph. accurata & conueniés obseruatio: quoniam piscatores thynnos intenta oculorum acie speculantur, quo pacto tridente figant. (ep. 57.

Θυννοσκόπειος, locus thynnorum speculationi aptus. Synes.

Θυννοσκοπίον, thynnos speculor & capto: Et metaph. speculor intentis oculis, accuratè obseruo: *more eorum qui thynnos captant.* Aristoph. in Equit.

Θυοσκόπος, aruspex, qui inspectione hostiæ viscerum futura prædicit. Euripid. in Rheso.

Ἱερόσκοπος, q.d. sacrorum inspector, idem quod θυοσκόπος.

Ἱερομηνία, aruspicinia.

Ἱερομηνάω, aruspicinam factito seu exerceo, aruspicis facerdotio fungor. Hesych.

ἰχνοσκοπῶ, alicuius vestigia lustro. Plut. de orac. Pyth.

ἐξιχνοσκοπῶ, (Decomp.) idem: Soph. in Aiace.

κιρκινοσκοπεῖον, alta machina in scena, versatilis, instar speculæ, ex qua fulminum iactus exhibebant. Poll. l. 4. c. 19.

λιμβοσκόπος, portuum inspector. Callim.

μετεωροσκόπος, sublimium rerū (i. cœlestium) speculator. Accipitur & pro curioso ac inutili rebus gerendis, apud Plat.

μετεωροσκοπική, astrologiæ pars quæ eleuationum differentias astrorum q; distantias exquirit.

μετεωροσκοπῶ, sublimia speculor. Item cœlum intueor. Aristoph. in Pace.

μετωποσκόπτω, q.d. frontispex, frontis inspector, qui hominis ingenium diiudicat ex fronte, indeque futura auguratur. Plin. lib. 35. c. 11.

μηλοσκόπος, vnde pecora seu oues conspici possunt; vt περιφερὴς μηλόσκοπος. Hom. hymn. in Panem.

μορφοσκοπῶ, formas specto.

Συμμορφοσκοπεῖον, (Dec.) formas specto inter aliquos, de forma aliquorū ex diligenti inspectione iudex sedeo. Athen. l. 13.

μνημονοσκόπος, qui reprehensoris animo obseruat seu considerat.

μνημονοσκοπῶ, reprehensoris animo considero. Greg. Nyss. in l. de homine. Passiua voce vtitur Chrysost. cōm. in ep. ad Rom.

Οἰωνοσκόπος, auspex, qui auium volatus & pastus inspicit, exinde que auguria accipit.

Οἰωνοσκοπικός, ad auspicem pertinens, auguralis.

οἰωνοσκοπία, auspicium, augurium, i. auium inspectio diuinationis ex earum volatu, garritu aut pastu.

οἰωνοσκοπεῖον, locus vbi auspices consident & augurium agunt: auguraculum. (κρ. idem

οἰωνοσκοπέω, augurium ago. Euripid. in Bacch. Οἰωνοσκοπῶ.

ὁπλομαντοσκοπία, armorum inspectio. Philo de vita M.

ὀρνιθομάντοσκος, idem cum οἰωνοσκόπος, Ammon.

ὀρνιθοσκόπος, idem.

ὀρνιθοσκοπέω, augurium ago, auium volatus & garritus observo, futura ex iis augurans.

Οὐρανοσκόπος, qui cælum contemplatur. Sic & vocatur piscis ab oculo quem in capite habet, apud Athe. l. 7. & Plin. l. 31. c. 7.

πολυσκόπος, qui contemplatur πολλά, & ea eo diuinat.

πανόπτης, omnia speculans, omnia cernens: in Epigr.

σαλαγγιοσκόπος, extispex: qui exta seu viscera victimæ cæsæ inspiciens, ex eorum colore aut qualitate futura coniicit & prædicit.

πεμπτοσκόπος, qui portenta inspicit & interpretatur; qui ex attentorum inspectione futura prædicit. Suid. pro eodem per syncopen dicitur πεμπτόσκοπος, apud Eurip. in Bacch.

πεμπτοσκοπία, diuinatio ex portentorū inspectione, seu scientia quæ è monstrorum inspectione futura auguratur. Poll.

πλησκόπος, qui è longinquo videtur, procul apparens. Hesiod. in Theogn. πλησκόπος, qui è longè oculorum suorum aciem porrigit, cernens maximo etiam interuallo à se distantia. Aristoph. in Nub. (quæ lateant.

ὑδροσκόπος, aquarum speculator, qui speculatur rimaturq; vbi aqua lateat, aquas indago, Ibidem.

ὑδροσκοπικὸν, f. -σκόπιμμα, liber docens quomodo quis speculari rimariq; possit, vbi aqua lateat, & quo in loco fodiendum sit, vt aquam reperias. Geopon. l. 2.

ὑδροσκοπέω, seu ὑδροσκοπάομαι, speculor rimorq; vbi aqua lateat, aquas indago, Ibidem.

ὑδροσκοπίον, dicitur esse clepsydræ genus, qua horæ differentur, apud Synes. ep. 15.

Χειροσκόπος, manus seu manuum inspector: qui ex inspectione manuum diuinat. Suid.

Χειροσκοπικός, ad artem χειροσκοπίαν pertinens, apud eundem.

ὡροσκόπος, q.d. quihoras vel horarum rationem obseruat: & peculiariter, qui natalem seu natalitiam alicuius horam considerat, & inde futura prædicit. Hesych. & Suid. Sic & astrologis dicitur ea pars cœli quæ genituræ tempore ab oriental parte cœli emergit in hemisphærium nostrum, & ortus appellatur: ex cuius obseruatione natalitia prædicta fiunt. Aristoph. in Nub. (quæ lateant.

ὡροσκοπεῖν ἀκριβῶς. Plin. l. 2. c. 72.

ὡροσκοπέω, horas considero & noto: & peculiariter, horas natalitias. Dicitur & ὡροσκοπεῖν ἄστρα, natalitia stella. Basil. in Hexaem. hom. 6.

ὡροσκοπία, ἡ, consideratio & notatio horarum, præsertim natalitiarum: scientia diuinandi ex inspectione & consideratione horæ fideriſq; natalis.

ὡροσκόπιον, τὸ, instrumentum seu machina quæ horarum rationem aspicientibus commonstrat. Item, instrumentum in quo natalitias horas notant & considerant astrologi. Basil. ibidem.

Compositæ ex σκηπὸς, sceptrum.

Ἀ σκηπτος, ὁ ἡ, scopo aberrans, scopum non attingens: seu progui à scopo remotus. Et metaph. absurdus & à proposito alienus.

Ἀνασκηπτῶ, intueor scopum vel aliquid tanquam scopum. Aristot. & Dionys. Theol. cum eis.

Ἐπίσκηπτω, scopum ad quem tendar, non habens: seu ad nullum certum scopum tendens. Luc. in Tox. Exponitur etiam, cuius nulla est effigies. Apud Suid.

Ἀνάσκηπτος, ita vt aberres à scopo. Poll.

Ἐνάσκηπτος, ad scopum tendens. Hesych. Aliam signif. vide in prima classe compos.

Ἐπίσκηπτος & Ἐπισκήπτως, (aduerbialiter) tendendo ad scopum, seu tanta arte vt à scopo non aberres. Alcidam. & Themist.

Σκηπτέος, vas: * παρὰ τὸ κεύθω, τὸ κρύπτω. Etymol. interpretum & instrumentum. Plut. περὶ ἀμφιθ. ὑγιείας σκεύη. Xen. pæd. 4. σκεύη πολεμικά. Sic σχεδιακὸν σκεῦος, apud Dem. & πολεμικὸν σκεῦος apud Thuc. Et apud Herodian. l. 4. ξυλίνοις εἰς ὕστερον καὶ ἰδιωτικὸν σκεύεσι.

Σκεύασμα, τὸ, vasculum. Aristoph. in Plut. & apud Plutarch. Τὰ σκεύασματα, quæ vis vtensilia & supellectilis minutiæ. (ζῳάσκ. σκεῦος ἐκ σκεύους instruo: vnde σκεύωσις Hesych. exp. ἐπισκευάζω. idem. Peculiariter significat. gestaminibus corporis instruere *vestimentis & armis.* Plut. αὐτὸς δὲ κἀπὸ Ῥώμης σκεύασάμενος τὰ ἐξ ἀρχῆς ὑπάρξαντα. Aristoph. ἱκανῶς σε Μ' ἐγὼ κλίνας τε καὶ σκεύασας. Et l. 9. σκεύασαι ἡδὺ ὑποῤῥῆξαι. Item paro, conficio. Athen. l. 7.

Σκευάζω, (pass.) σκεύομαι instruor: peculiariter iis quib. corpus ornari solet. Thuc. lib. 4. ὡς ἑκάστοι ἐσκευασμένοι ἦσαν. Synes. ad Hypat. ἐγὼ μὲν οὖν αὐτὰ τὰ ἐσκευάζοντα, &c. Et cum dat. Plutarch. Καλλικρατίδαν σκευασάμενον, Celtico cultu ornatus. σκευάζομαι (actiua signif.) colligo necessaria ad iter, σκευάσεται ad iter necessaria me instruo. item paro, conficio. Plut. de rep. l. 2. ἐν τῷ ἀγῶνι ἐλθεῖν σκευαζόμενοι. Exponitur &, molior, struo, conduco. [compositum est:

Σκεύασμα, τὸ, confectio, compositio: seu id quod confectū &

Σκευασία, ἡ, apparatus qui in vestibus & armis cultuque corporis adhibetur. Athen. l. 5. Item apparatio & confectio ciborum. Idem l. 9. & Plut. in Flamin.

σκευαστὸς, ὁ, paratus, factus seu confectus, vel factitius, compositiuus. vt σκεύασιν οἰκεῖα, cui oppon. τὸ κατὰ φύσιν γεγονὸς. apud Plat. Epist. 7.

σκεύη, ῆς, ἡ, apparatus quo aliquis instructus est habitus cultusq; corporis complectens omnia gestamina quæ corpus nostrū quouis tempore tegunt & ornant. Herodian. l. 4. ἵνα διάτρητα τὰ σκεύη ἐξαφίεσαν ἀκόνιλον. Sic & apud Thuc. Nauium etiam armamenta τὰ σκεύη nomine efferuntur; vt Act. Apost. c. 27. τῶν σκευῶν τὰ περιττὰ ἐῤῥίψαμεν.

Compositæ ac primum ex σκεῦος & σκεύη sine præpositione.

Ἄ σκευος, ὁ ἡ, vasis vtensilibusque carens: inops. Gregor. [Synes.

Ἀύσκευος, rudis, simplex & inconditus, nullo artificio cōstans.

Εὔσκευος, vasis vtensilibusque bene instructus.

Εὐσκεύια, vasis vtensilibusque bene instructus fum. (Item de viatore dictum) farcinis ad iter necessariis bene fum paratus. Soph. in Aiace.

Κεφόσκευος, leuibus σκεύεσιν instructus & onustus. Hesych. exp. ὁ ἐκπεζὸς τῶν πανοπλιῶν. [Athen. l. 12.

Κρεοσκευασία, carnium apparatio, ratio apparandarum carnium.

Ὁμοίσκευος, simili cultu seu habitu vtens.

Ὁπλόσκευος, qui iisdem σκεύεσι seu armis vtitur. Thuc. l. 2. & 3.

Compositæ ex σκεύάζω cum præpositione.

Ἀ ναπεσκεύαζω, turſus ſtruo, reſtauro: reædifico. Strab. l. 16. ἀνεσκεύασε δὲ ὁ Σύλλας τὸν Ἀθήνησι νεὼν τὸν ἀρχαῖον. ¶ Itē deſtruo, demolior, diruo. Itē abolco, tollo: vt apud Diod. l. 3. c. 142. ἀπεσκευάζετο ἡ πᾶσα φυλακή. Itē labefacto dicta alicui, refello, refuto. Alex. in Top. l.

Ἀ ναπεσκευάζομαι, deſtruor, eue tor: vnde apud Dem. contra Apatur. τὰ τειχίζειν ἀπεσκευασμένα. Abſolutè poſitum exp. collectis vaſis migro, patria facio: vt apud Plut. in Caes. Ἀπεσκευάσθαι εἰς Ἐμβάδας. Ἐς ὑλώδεις αὐλῶνας ἀπεσκευασμένους. Sic & apud Paul. in Bœor. Dicitur & exercitus ἀπεσκευάσθαι, qui collectis vaſis caſtra mouet, apud Xen.

Ἀ ναπεσκευαστὴς, ad inſtaurandum aptus, inſtaurandi vim habens. ¶ Item deſtructiuus, deſtruendi facultate præditus. Dioſc. Alex. Aphr.

Ἀ ναπεσκή, reædificatio, inſtauratio. ¶ Itē deſtructio, euerſio. Item refutatio, confutatio. Quint. l. 2. c. 5. ¶ Sic dicitur etiam quum caſtra mouentur & vaſa colliguntur ab exercitu.

Ἀπεσκευάζομαι, (decomp.) præparo, præſtruo, multò antè comporto.

Ἀ ποσκευάζω & Ἀποσκευάζομαι, vaſa aufero: vt Ἀποσκευάζειν τὰ τῆς τραπέζης, vaſa auferre è menſa. Suid. Item abiicio, depono, excuſo, vt φορτίων Ἀποσκευάζειν, apud Greg. & apud Baſil. hom. 10. Ἀποσκευάσαι τὴν καρδίαν φαντασμάτων ἀπρεπῶν. Peculiariter ſignificat, onus ventris depono, aluum exonero: vnde τὰ Ἀποσκευάζόμενα dicitur ſtercus humanum, apud Poll. Interdum ei accuſ. additur: vt apud Herodian. ὑπαχθεὶς ὑπὸ τῶν ἀναγκαίων κἀποσκευασάμενος. Item reiicio, repudio, non admitto. Themiſt. in 2. de an. Item amolior, de medio ſummoueo. Syneſ. τὴν κατηγορίαν αὐτὸν Ἀποσκευάζει. Et ablego, amando. Herodian. l. 7. ὡς φίλως πως ἔχοντες ἀπεσκευάσαντο. Interdum ſignif. de medio tollo, i. neco: vt apud Luc. μόνον τὸν πάντων πονηρότατον μετὰ πάντων δίκην Ἀποσκευάσαι. ¶ Eſt etiam demolior, euerto: apud Plut. in Publ. Et deſtruo, i. refuto, conuinco: apud Greg. τὰς δὲ ἀποσκευασθείσας τῶν λόγων τὰ ἀκόλουθα, &c. Ἀποσκευάζομαι, paſſ. etiam exp. ſummoueor, executio: apud Dioſc. l. 7.

Ἀποσκευή, vaſa viatoria & ſarcinæ. Luc. Item exercitus impedimenta. Plut. Sic & dicitur alui exoneratio. Poll.

Ἀτασκευάζω, ἀτασκεύάζομαι, (dec.) inſuper amolior ſeu demolior.

Διασκευάζω, inſtruo, adorno. Luc. ἐγὼ δὲ διασκευάσας τὴν βασιλικὴν διατροφὴν ἐμαυτῷ Ἐπιθύμει.

Διασκευάζομαι, inſtruor, me paro, adornor. Syneſ. ὡς εἰς μᾶλλον διασκευάζεσθαι. Peculiariter, armis inſtruor, armor: vnde διασκευασθέντες ἀσπίσι, armati, accincti, apud Plut. in Pelop. Apud Polyb. διασκευασμένη ἐπιπολῆ, ex epiſtola dolosè & fraudulenter conſcripta. Διασκευάζομαι, actiuè etiam exp. compono, colligo: vnde apud Dem. in Aphob. Διασκευασάμενος τὰ τοῦ ἀνδρὸς, collectis vaſis, farcinis ſuis compoſitis.

Διασκευή, adornatio, ipſa adornandi actio. Item ornamentum, apparatus. Item inſtrumentum: vel lectiſternia, apud Athen. Apud rhetores in narratione Διασκευὴ dicitur ornamentum dictionis, ſeu artificium illuſtrandi problematis cuius inſtituitur narratio: vide Hermog. de iuuent. l. 2.

Decomp. Ἀ διασκευάζω, qui exornatus & politus nō eſt. Suid. Ἐ διασκευὴ τοῦ πάθους διηγήσεως, modus narrationis quo Διασκευὴ adhibita facit vt oratio inualeſcat. Hermog.

Ἐ πιδιασκευάζω, recognoſco, retracto: Hippoc. in libro de victu in morb. acut. Ἐπιδιασκευάζεσθαι dicitur liber aliquis, in quo quæ prius ſcripta erant ita emendantur, vt quædam detrahantur, quædam addantur, quæ dicti immutentur. Gal.

Ἀνακπκλησις, ἡ, recognitio, recitatio.

Ἐκπκλύζω, vasa summota alicunde exporto: vel simpliciter. expono. Suid. 2. Ἐκπκλύσω δὲ καὶ ἐξοικοδομήσω ἐξ ἐκ τοῦ Ζάσου.

Ἐκσκευάζω, struo, orno, induo. Luc.

Ἐπισκευάζω, tracto, instauro, reconcinno. Isocr. in Paneg. Ἐπιμεμπτοτέρους δὲ ἱερὰ ἐπηρέασεν ἕλλησι οἰκοδομήσας· ὧν ἀναμνῆσαι δέον ἐπισκοπεῖν ἐστι. Luc. ἐπιδεῖν τὸ κεραμεῖον ἐπισκευασθὲν. ¶ Item instauro, reficio, & ornamentis nunc imponendo. Aristot. 2. Ἐπιτηδεύσεις δὲ ἐπισκευάσας ἐξ ἡμέρας. Et in passiua voce, Ἐπισκευασθέντος ἐπισκοπεῖν. Acta Concilior.

Ἐπισκευαστής, οῦ, ὁ, instaurator. Ἐπισκευαστικός, instauratitius, reficiendis aptus. Plut. in Polit.

Ἐπισκευή, ἡ instauratio, refectio. Dem. Thuc. l. 1. Polyb.

Ἀνεπισκεύαστος, (decomp.) qui talis est vt instaurari non possit, irreparabilis.

Κατασκευάζω, instruo, adorno: Demo. πᾶσι κρατιστεύειν τὸ πλεῖον, ἀφ' ὧν τὰ πράγματα σώζεται. Et specialiter, omnia instruo, armo. Xen. apud Xen. ἐξ ὧν τοὺς δ' ἵππους τὰ ἄριστα καὶ χαλινοῖς καὶ ἀσθμήσι κατεσκεύασε. ¶ Item struo, compono, ædifico. Herodian. l. 1. σύγκλητοι μίσχους ὑψηλοτάτους κατεσκεύασε. ¶ Item adstruo, probo, argumentis confirmo. Phil. de mun. κατασκευάζει ὁ τὸ ἀσφαλτον, ὅτι. ¶ Item struo, machinor, machinis molior. Demost. in Stephan. μηχανᾶται καὶ κατασκευάζει ἕκαστα. ¶ Item efficio, reddo: vt κατασκευάζει ὑγιᾶ, reddit sanum. Aristot. & Dioscor. Item conficio, compono, fabrico: vnde in med. apud Aristot. Φιάλαι κατεσκευασμέναι τὸν ὠκεανὸν πλεῖν. Athenæus.

Κατασκευάζομαι, (pass.) instruor: vt πόλις ἅπασι κατεσκευασμένη. Liu. in Cam. ¶ Item extruor, ædificor. Paul. Item dolose struor vnde κατεσκευασμένον, fictum, commentitium: apud Dem. Κατασκευάζομαι (med.) idem quod κατασκευάζω. ædificia exstruo. Thuc. Exponitur etiam, compa o, acquiro: vt συμφορᾶς κατασκευάζονται. Xen. item molior: vt κατασκευάζεσθαι δὲ τὴν ψυχὴν κρηπῖδα. Plut. animo moliri fundamentum. Alias significat vt supra κατασκευάζω.

Κατασκεύασμα, (pass.) id quod structum est, structura, molimen, machinamentum. Aristot. item ædificium. Herodian. Item commentum, molimentum lubdolum. Dem. in Aristocr. Aristot. polit. 6.

Κατασκευαστής, ὁ, ἡ, extructor, molitor, opifex. Κατασκευαστὸς, extructus, conditus: comp ctus, fabrilis. Plut. in Apophth. Item subornatus, appositus, summissus. Aristot. œcon.

Κατασκευαστικός, q.d. adstructuus, adstruendi vim habens, seu ad id adstruendum.

Κατασκευή, extructio, structura, opificium: vt κατασκευὴ οἴκου, apparatus domus. Item structura, artificium oration s & compositio. Dion. Halic. in vita Lys. Et specialiter, talis orationis compositio qua fiat vt dictio quæ adhibetur, vulgarem loquendi consuetudinem exceda. Lucian. in vita Zen. exponitur etiam, constitutio: vt κατασκευὴ τῆ ψυχῆς, & τῶ εἴδε apud Plat. Item apparatus, cultus, copia ad administrationem aliquid necessariæ. Isocr. Et peculiariter, vasa & instrumenta domus, supellex fundi apud Thuc. l. 6. & Xen. ¶ Sic dicitur & castrorum metatio: apud eundem Xenop. cui opponitur ἀπαρασκεύη. ¶ Item κατασκευὴ, adstructio, probatio, demonstratio: vnde κατὰ δύναμιν, aliquod seu ὑπόθεσις aliqua dicitur δεῖσθαι κατασκευῆς apud Philopon. & Proel.

Decomp. Ἀκατασκεύαστος λόγος, oratio elocutionis ornatu carens & artificio, dictio figuris carens & distinctione troporum, Basil. in Hexaëm homil. 1. & in martyr. Gord. Item ἀκατάσκευος, non confectus argumentis, non probatus. Hermog. Ἀκατασκεύαστος, inconditus, infabricatus. Item inelaboratus. Synes. Ἀκαταστκεύαστος, imparatè, inconditè, infabricatè.

Αὐσκήρασκάστος, conditu seu fabricatu difficili.

Ἐγκατασκευος λόγος, oratio concinna & composita & opificij rhetorici plena. Et specialiter dictio figurata & tropis distincta. Plut. in vita Hom. Ἐγκατάσκευος τρόπος διηγήσεως, modus narrationis quum narratio argumentis & caeteris prolationi confinis narratur. Hermog. de inuent. l. 2. Ἐγκατασκευάζω & ἐγκατασκευάζομαι, intus conficio condo & perficio. Themist. in 2 post. analyt.

Εὐκατάσκευος, conditu seu fabricatu facilis.

Περικατασκευάζω, ante struo aut molior, præstruo quidpiam ad id quod efficere volo. Apud Herodian. l. 6. εἴτε λάθρα τῶν ἐπιβεβουλευκότων exp. re prius composita. Περικατασκευὴ, præstructio, præparatio. Apud rhetores pars orationis præstruens ea quæ adstruenda sunt argumentationibus. Polyb. & Dionys. Halicar. Item schema orationis præmolliens dictum hyperbolicon quod dicturi sumus Hermog.

Περικαταστκευάζω, insuper extruo vel constructo.

Συγκατασκευάζω, vna instruo & adorno. Plat. de leg. l. 11.

Μεταστκευάζω, in aliam formam habitumque verto. Item mutare genus vitæ facio: seu mutato vitæ genere traduco. Synes. τὰς φύσεις ἐραδίως ἔχοντας πρὸς ἀρετὴν μεταδιδάσκειν καὶ μεταστκευάζειν εἰς ἐμπειρίαν.

Μεταστκεύασμα, in alias tedes migro, & quasi vasa transfero: vt ἀφ' οὗ μετῴκησε Greg. ὧν τὰ παρεμπίπτοντα τῶν καθ' ἑαυτὸν μεταστκευάζομαι, ex incolis ciues fiunt.

Παρασκευάζω compono, apparo, præparo. Thuc. l. 3. παρασκευάσαντι ἐκ τῶν Νικολωΐδου περὶβιβλιοθήκης ἐπὶ πλοῦτον ἀσκήσεως παρασκευάζειν γυμνάσια comparat & acquirat. ¶ Item instituo, facio. Isocr. Τρίβωνα ὑπῆρχε παρασκευάσειν ἐπιστήμας μοι ἃ ἐν ἡμισείᾳ μόνον τοῦ χρόνου ἐν βιβλίοις ἐμελέτησα. Et cum accusat. pers. Xen. ἀνδρείους τὰς ψυχὰς παρασκευάσας magis ptos & temperatores reddit ad fortitudinem exp. a. cum efficio: vt apud eundem in Œcon. παρασκευάσαι ὁ θεὸς τὴν γυναῖκα φύσει ἱκανὴν συνεργὸν εἰς ἐπιμέλειαν. ¶ Παρασκευάζω σεαυτὸν, e ipsum comparo paratum esse vel instituo. Cor.

Παρασκευή (a actiua signif.) idem quod παρασκεύασμα, præparatio, apparatus, comparo. Herodian. l. 3. πρὸς δὲ τὴν ναυτικὴν παρασκευάζεσθαι. Interdum sequente accusat. exp. me accingo: vt παρασκευάζομαι τὰ πλοῖα, ad nauigationem me accingo. Thuc. Interdum comminiscor. exp. do operam, conor, medtor, studeo: vt παρασκευάζομαι ποιεῖν. Xen. & Aristoph. in Plut. ὁ δὲ πάλαι παρεσκευάζετο quod mi dudum, studebam. Apud eundem, παρασκευασθὲν δὲ ὧδε κράτιστον decreueram ac cultare. Item tuborno, hi primo cortione & conspiratione fingo. Dem. in Aphob. μήτε γὰρ ψευδεῖς παρεσκευάσαμεν τοὺς μάρτυρας τοὺς ἐκείνου. fa tos testes subornaui. Sic & apud Iuuen. παρασκευάζουσι (all. fignt.) accingor, me ad bellum comparo. Thucyd. παρεσκευάσθαι ὡς μὴ χείρους ἦσαν ἐκείνους. Item instruor: vnde πόλις παρεσκευασμένη πᾶσιν εἰς πόλεμον. Plut. in Camill. ¶ Apud Iosephum ἀέριος παρασκευὴ ζῷα, exp. huic optime videtur ita rario comparata esse. ¶ Item παρασκευάζομαι, ex compositio perficior & meditata fraude. Lys. contra Agorat. παρεσκευάσθη ἅπαντα ἐκ τοῦ λόγου.

Παρασκεύασμα, τὸ, apparatus, præparatio, instructio. Greg. πρὸς ἅπασι τοῖς ἐκ τῶν ἡμερῶν παρασκευάσμασι.

Παρασκευαστικὸς, q.d. præparatiuus. Apud Dioscor. παρασκευαστικὸν ἔδαφος, boni coloris efficiens.

Παρασκευή, ἡ, apparatus, piæ aratio: Thuc. lib. 2. Herodian. Item instructio. Isocr. Exponitur & institutio, apud Plat. ¶ Item factio & coitio hominum a positorum vel ad res opprimendos, vel ad pœ. e eximendos contra æquum iuris legumq; interdicta. Dion. Halic. in Lycurgo. ἐπὶ ταῖς ἀληθείαις πεισθέντας ἐναλλάττεσθαι τὴν πολιτείαν, &c. ¶ Item ex παρασκευῆς fi ctione, quod fit consilio & extemporalio seu inuentione, & interdum ei opponitur quod est extemporaneum: vt apud Plutar. in Pomp. Ἐκ παρασκευῆς λέγειν, exp. febrium aduentantium indicia: apud Diosc. lib. 5. cap. 27. ¶ Παρασκευὴ, dicitur etiam dicta quæ fabulantium aut regis edicta, ad eius aduentum quasi se accingens: seu in quæ præparabantur necessaria vt vestiarium in fabbatos. Marci 15. & alibi.

Decomp. Ἀνυπαρασκεύαστος, vicissim instruor, vicissim & iple me paro. Thucyd. Ἀνυπαρασκεύαστοι, apparati qui ex parte contrarium. Item ibid.

Ἀπαρασκεύαστος, ἀπαράσκευος, imparatus. Thuc. l. 1. Herodian. l. 3. ἀπαρασκεύως, impa ate Item sine p meditatione. Ἐμπαράσκευος, præparatus, instructus. rabilis. m. 6.

Ἐπιπαρασκευάζω, insuper paro vel præparo.

Εὐπαρασκεύαστος, in è pa o. longè an è paro. Xenoph. εὐπαρασκεύαστοι ἐσμὲν πάντα εὖ παρεσκευάζειν πάντα. Exponitur & præmuniti. apud Caluisium. Suid. 2 εὐπαρασκεύαστοι, præparatio.

Συμπαρασκευάζω, simul apparo seu compare, adiuuo in apparando seu comparando. Xen. pæd. 7. Exponitur & simul efficio, apud Dem.

Συσκευάζω, in fabricatum colligo, in vnam farcinam connecto. Dion. ἐξὸν παραπεισθεῖσι δὲ ἅπαντα ταῦτα εἰς τὸ ψήφισμα σῦσκευάσασθαι. Item compilo. Exod. cap. 3. συσκεύασαι τὰς λίγυπτιας. Item struo subdolè, fraudulenter committor, &c. vid. συσκευάζομαι.

συσκευάζομαι, (act. sign.) colligo vasa, cibaria mecum porto. Xen. l. 4. οὐ μὴν ἀλλ' ἀφ' ὧν συσκευάζεσθε, & c. Lysias Phil. συσκεύασθε Χαλκιδικὰ καὶ τὰ αὐτὰ ἐνταῦθα, farcinis suis collectis & huc cõportatis. Exponitur & generaliter, comparo, apparo, instruo. Plut. in Cat. tam. E generaliter, comparo, apparo, instruo. Plut. in Cat. ad volutatem. τὰ λοιπὰ ἐκ ἡδονῆς ἐκ χρείας συσκευάζεται ἕκαστος. ad voluptatem confectandam & comparantes. ¶ Item struo, molior, ptatem confectandam & comparantes. ¶ Item struo, molior, insidiis aggredior: significatione ductus ab iis qui vasis alienis insidiis aggredior: significatione ductus ab iis qui vasis alienis furtim collectis in pedes pr tinus te conijciunt: Demosthen. furtim collectis in pedes pr tinus te conijciunt: Demosthen. in Zenothem. ἀδίκημα ἔστιν ἐκ τοῦ συκοφαντεῖν. Plut. in Caes. συσκευάζεσθαι τὴν πόλιν, vrbem captans eiq; insidias struens. συσκεύασμα (pass.) colligor: vt ἐξαίφνης συσκευάσθη apud Herodian. l. 2. Item struor subdolè. singor: vt συσκευασθὲν ἀπὸ φόνου. apud eundem. Item adornor, struor: vnde apud eundem, ἕτερα τε ἐπιβουλὴ συσκευάσθη, adornata fuit coniuratio.

συσκευασταρίδιον, collectim, confertim, simul. Gregor.

συσκευασία, ἡ, apparatus. Xen. pæd. 4.

συσκευαστὴς, ὁ, molitor, structor, machinator.

συσκευή, ἡ, fraudulenta molitio, insidiarum subornatio, captatio. Herodian. l. 3.

Ἀσκεύαστος (decomp.) non complicatum vt farcina, inconditus, ἀσκεύαστος ὄγκος, ig-trum

ἐκβάλλω νε ἐκ καλὸς μαγ. σκήπτων, το σκήπτω.

Σκηνή, ἡς, ἡ, ab rr. culum, tentorium. Xen. pæd. 8. σκηνὴ ἐστὶ δίκτυον ἐπικεῖ τῶν σκηνῶν. Plut. de leg. Ἐὰν μὲν σκηνὴ πήγνυσθαι, tentoria figitur. De tenti tabernaculo, apud Luc. de calumn. τὸ σκηνὴ ἐκ τῆς σκηνῆς ἀσαφεστέρου πρόκειται. ¶ Interdum de conuitio & conspiratione dicitur, quoniam conuiuari & comportare milites in suis tabernaculis solent. Xen. pæd. 3. Ἀλκιβιάδης τοῦ σκηνῆς ἀπεπαύσθη, dimisso conuiuio. ¶ Interdu pro ipsa actione scentca ponitur, aliquando & pro ostentatione & pompa scenica, vt apud Chrysost. comm. in epist. ad Hebr. & Dionys. in eccles. hier. Inde & de re fabulosa vsurpatur, quoniam fabulosa in scenam produci solent. Herodian. li. 2. σκηνὴν πᾶσαν σκηνῶν ἐπ πᾶσιν ἀγῶσι ὑποκρίνουσιν. * Dicitur deriuari ἀπὸ σκιᾶς, ab vmbra.

Σκηνάζω, idem, Suid. & Hesych. Metaphoricè in 2. epist. ad Corinth. cap. 12. ἐπὶ ἐπίσης ἡμῖν ὀλίγα τὰ σκήνης κατέβαθη. Corpus etiam nostrum σκηνὴ dicitur, in Axioch. quoniam animæ tabernaculum est. ¶ Etymolog. scribit σκῆνος dici etiam vas queddam, aut mundum quendam muliebrem aut vmbellã in qua significatione apud Harpoc. scribitur σκίωνη, ex Demosth.

Σκηνίτης, seu σκηνικὸς, ὁ, ἡ, in tentoriis seu vmbraculis habitans: vt σκηνῖται Λίβυες, apud Poll. l. 4. c. 10. item tabernaculum integens: σκηνῖται κλάδοι, hedera topiaria. Athen. epigr. l. 3.

Σκηνικὸς, ὁ, ἡ, scenicus, scenalis: vt σκηνικοὶ ἀγῶνες, & σκηνικὰ πάσχει, apud Athen. Et ol σκηνικοὶ, scenici, actores scenici.

Σκηνίδιον, seu σκηνιδάριον, tentoriolum, paruum tabernaculum. Theophyl.

Σκήνιον seu σκηνίδιον, tentorium figo, tabernaculum pono: vel habito tabernaculum Thuc. l. 1. οἰκίας ἐν οἷς αὐτοὶ σκήπτουσιν. Xen. Hell. 5. ἤδη ἀνὰ τὸ ἔδε ποῖοι οἱ ναῦται ἐμελέτων σκηνίοις, sua tentoria fixu os esse. Accipitur & pro συσκευῶ, contubernalis fum: vt ἐσκήνουν Hesychio sunt συσκευοῦσι.

Σκήνιμα, τὸ, σκηνίδιον, idem. Plat. Aristoph.

Σκήνιον, τὸ, tentorium, tabernaculum: seu domicilium quod quis sibi loco sibi erexit. Xen.

Σκήνιος, qui in tentoriis habitat, &c. vide & paulò ante.

Σκήνις, idem. Etymol.

Σκήνιον, idem cum σκηνίδιον & σκηνίον. Xen. pæd. 8. πόσον δεῖ κτηνῶν σκηνίων τοὺς ἐξορύσσειν ἐν βασιλικῆς σκηνῆς. Plut. in Cam. σκηνίον ἐρείσασθαι, in suderibus domicilium suum & sedẽ habere. σκήνιμμα. Item Metaph apud Plat. de rep. l. 10 ὅταν πόρρω τις ἀνάπαυσιν τῆς θεοειδοῦς ὄψεως ἐκ οἷός τε ἦ ἐμπέσων μισοῦν. ¶ Item tentorium moueo. Genes. c. 13.

Κτένιος, tentorio seu tabernaculo carens. ¶ Item non fictus.

Κτένιος, non fictè. Synes. epist. 138.

Σκηνοδρίαιον, tabernaculum seu domicilium habens rotundum. Hesych.

Σκηνοῖον, & Σκηνεῖον, diuersandi causa tabernacula seu tentoria pono. Exponitur etiam, dilperior tentoria: item castra meto. apud Xen.

Σκηνοῦχος, ὁ, apud Xen. pæd. 3. putatur significare, tentoria disfolue, ten vasa colligo.

Σκηνοῦχος, qui super scena est aut fit. Soph. in Aiace. item fubst. idem quod sequens ὑπόκριτον, apud Vitruu. l. 5. c. 7.

Σκηνώματα, τὰ, domicilium super scena. Hesych. Quidam exp. superior scenæ pars: apud Vitruu. l. 7. c. 5.

Σκηνοῦμαι, & σκήνεμαι, tentorium defigo. Plat. de rep. l. 10.

Σκήνωσις, idem. Xen. pæd. 6. & 4. Et metaph. Marci 13. Exponitur & actinè, tentorium seu tabernaculum præbeo: apud Greg. Naz. εἰς τόπους χλόης κατασκηνῶν. item quiesco. Psal. 15. ἐπὶ τῇ σαρκί μου κατασκηνώσει ἐλπίδι.

Κατασκήνωσις, ἡ, tentoriorum seu tabernaculorũ collocatio, & pro ipso tentorio seu habitaculo. Matth. 8.

Συσκηνόω, (decomp.) vnà tentorium figo: vel in vno eodemque tabernaculo habito. Et act. in vno eodémque tabernaculo colloco. Xen.

Σύσκηνος, in eodem tentorio seu tabernaculo habitans, contubernalis.

Σύμσκηνος, ὁ, contubernium, ciusdẽ tentorij participẽ esse. Ὁ μισκηνώσων, contubernalis sum, in eodem tabernaculo habito. Xen. pæd. 2.

Σκηνωτικὸν, τὸ, aditus ad scenam ferentes: aliis est locus iuxta scenam capacior. in quem instrumenta ad ludos necessaria imponebantur. Dem. pro Ctesiph.

Σκηνώω, seu σκηνόω, iuxta habeo tentorium seu tabernaculum meum: vel iuxta figo tentorium. Xen. in anab.

Σκιμψόω, idem. Xen. pæd. 4. Et general. fedem meam figo apud: vel habito apud: vnde metaph. apud Plut. in lib. de discern. adul. ab am. Ἐκεῖνο ἀσφαλὲς ἐστὶν ἐπιχῶσι πλησιάζειν ἐκείνοις ἢ σκηνοῦν ἐκείνοις. Apud eundem Iy. 8. exp. etiam, vicinos & proximos esse, οἱ φυλακὴν μείζω ἢ ὅτε τοῖς χθονίοις σκηνοῦντες.

Σκηνώλιον, τὸ, velitbulum scenæ. Plut. in Lyc. Suidas est velum quod scenæ prorenditur. Aliis locus ante scenam porrectus, vbi pulpitum excitatum erat, quo actores fabularum prodirent. Vitrur & Virtuu. l. 5. c. 6.

Σύσκηνος, idem cum ὁμόσκηνος. Xen. pæd. 2. Plut. in Alcib.

Συσκηνία, idem cum ὁμοσκηνία. Suid.

Συσκήνιον, idem Xen. in Laced. Polit.

Συσκήνιος, idem cum ὁμοσκήνιος. Idem pæd. 7.

Σκήπτω, to ψω, nitor, innitor, incumbo. ¶ Item cado seu decido in seu vehementi impetu decido & ruo. Soph. in Oedipo tyr. ὧν δ' ἐ πυρφόρος ζεὺς. Σκήψας ἐλαύνῃ λοιμὸς ἐκ δυσπόρου πόλεως pestis, ignifera ira accitus, in nos vrbem exagitat. Exponitur & transfunde, immitto, seu cum impetu immitto: apud Eurip. in Med. Τὸν σὸν δ' ἀνάγκη εἰς τὸ ἐσαῦριον ζεύς.

Derivata ex σκήπτομαι, inter.

Σκήπτόμαι, idem quod σκήπτω. Nonn. in Dionys. incumbor, incumbo. Il. ξ. κεφαλὴ δ' ὑπὸ σκηπτρώφιν κατέβαν δόρυ δ' ἔπεσε ἐ ἐσσω. Sic Apollon. Arg. 2. Βάκτρῳ σκηπτόμενος, innixus baculo. Et metaph. nitor, fulcio me. Dion. Phil. 2. πῶς τοῦ δίκαιον νομίζων ἔστιν ἀσεβεῖν, σκηπτόμενος ψεύδεσι, eo nitatur ac tueatur se, quod iustum putaret esse hæc fieri. ¶ Item prætexo, intens aliquam rationem: Æschin. in Ctesiph. ἐγὼ δ' ἕτερα σκήψομαι ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἐ λόγον non enim hoc præ exes & excusabis. ¶ Significat etiam fingo, simulo: vt apud Aristoph. in Pluto. νεφέλας γ' ὑμᾶς ἔφασκε τὰς ἱερὰς ἡμῖν ἀεὶ σκήπτεσθαι ἐ λογισμὸν fingere se simulauit. Et cum infinit. apud eundem in Cam. σκήψάμενος ἀρρωστεῖν ἐξεμισθώσατο τὸν ἀγρόν. simulata corporis aduersa valetudine magistratu se abdicauit. Exponitur etiam defendo: vt apud Plat. de leg. σκήπτομαι ὑπὲρ σε, defendo te, tum tibi patronus.

Σκῆπτις, ὁ, ἡ, prætextus. Demosth. Olynth. 1. & in Mid.

Σκῆπτρον, τὸ, baculus, scipio, cui innitimur inter eũdum. Od. ξ. Ioui etiam tribuitur tanquam regiæ maiestatis signum: apud Paulan. in Atc. & alibi. Erat & regum & imperatorum gestamen, vtpote qui deorum vicem in terris gerant. Il. β. & alibi apud Hom. Per metonymiam interdum pro regno accipitur, signum videlicet pro re signata: Eurip. in Oreft. ἐπὶ σκήπτροις ἦλθε τοῖς ἐλπισθ', ἵ sperans se regno potiturum.

Μονόσκηπτρος, ὁ, (comp.) solus sceptra gerens, monarcha.

Σκήπων, ωνος, ὁ, idem cum σκῆπτρον, scipio, baculus: Aristoph. in Vesp.

Σκηπτίων, ονος, τὸ, idem. Il. ω. & ι. Pro eodem Ionicè dicitur σκηπτίονος, apud Hesych. & Doricè σκηπτίωνος, apud eundem & Suid.

Σκήπτω, idem cum σκήπτω. Pro quo dicitur & σκίμπτω Hesych. Aliam signif. vide in sequenti classe.

Σκίμπτομαι, idem cum σκήπτομαι. Pind. Pro σκίμπτω dicitur etiam σκίμπω, & σκιμπεύω.

Σκίμπων, idem cum σκῆπτρον & σκήπων. Eurip. in Hec. Herodot. 4. Pro eodem scribitur & σκίπων apud Erym. & Hesych. vnde σκιπάζω, qui baculo innitens incedit. & ex consequenti tardus: Theocr. idyll. 16. Ἐγχόρδυλος σκιπωζὸν ὑπασσύβδιος ὀδὸν ἔτευε. Et comp. Ἀσκίπων, scipione non nitens, qui sine baculo incedit & per consequens, qui adhuc viridi est senecta.

Σκίμπους, οδος, ὁ, & ἡ, lectus humilis quo accumbebant. Aristoph. in Nub.

Σκιμπόδιον, τὸ, lectulus discubitorius, seu in quo reclinare cernicem possumus. Athen. l. 12. Vide & in comp. ex πους.

Σκηπάνιον, idem cum σκήπτων: ex quo & conformum videtur epenthesi syllabæ α, quamuis Eustath. σκήπτω ex σκηπάνιον per syncopen dici tradat. Apoll. in Argon. εἰ δ' ὑπ' ὠγῆς χαλεὸς σκηπάνιον ἐξέτορε παλαιμόσιος πολεμίζειν.

Σκηπάνομαι, idem cum σκήπτομαι, fulcior, fulcio me. Od. λ. σκηπάνῃσι δ' ἐρείσθω ἐπ πόσιν τε.

Composita.

Ἀποσκήπτω, decumbo in, incumbo, innitor. vide & sequentem ord. comp.

Ἀποσκήπτομαι, idem. Ἀποσκημμός, τὸ, firmamentum seu fulcimentum in quod aliquid inclinatum recumbit. Item decubitus, i. humor qui relicta ea parte quam infestabat, in aliam transit. Gal. ad Glauc. l. 2.

Ἀποσκηψις, εως, ἡ, idem. Exponitur etiam, scarificatio: apud Hippocr. de morb. l. 1.

Ἐγκατάσκηπτος

Ε'σοικίπτω, innitor, incumbo, fulcio me. Hesych. Alias signif. vide paulò pòst in sequent. comp.

Ε'πισκίπτω & ἐπισκήπτομαι, idem Dem. in Phorm. οὐ δ' ἐπισκήπτομένου ταῦτα τῷ σωφρονοῦντι, tu hoc teste niteris. Vide alias significat. in comp. ex σκήπτω, cædo, &c.

Ε'πισκηλίκτω, idem. Hesych.

ΣΚΗΠΤΩ, prædico, præfignifico. Hesych.

¶ *Derivata à σκήπτω, decido.*

σκηπτήρ, ὁ, fulmen quod in terram impetu violento illisum decumbit. Arist. de mun. Plut. de fort. Alex. Sic etiam nominatur vortex procellosus, qui impetu in terram deuchitur, teste Arist. ibid. Sic apud Soph. in Antig. τυφὼς ἀείρας σκηπτήρ, typho turbinem in altum eleuans, quem antea cum impetu deturbarat.

σκίμπτω, incumbo seu decumbo in, seu ingruo aut irruo: vnde pass. Il. κ. τὸ δ' ἐξέπιθεν δέρυ μακρὸν Οὐδὲ σὺ σκίμφθη, vbi tamen etiam exp. fixa seu infixa est. Actiuè etiam exp. verbero, icio, ferio: vnde σκίμψαι δόλον. Hesyc. est πλῆξαι. Sic & apud Gal. σκίμψας exp. λαβὼν σύστασιν δολερὰν, πνεύμονα, sacrificare, dissecare, ferire.

Composita.

Α'νασκήπτω, irruo, ingruo. Herodot. ἀνέσκηψαν λίθοι φερόμενοι.

Κατασκήπτω, decumbo, decido, allidor. Plut. κατέσκηψαν εἰς πλατείαν τῆς ξιφίου εἰς τοὺς χῆνας ἀμφῖον. Item euado, erumpo. Basil. Item desino, tendo. Aliciphr. κατασκήπτει εἰς ὄλεθρον, in exitium desinere. Exponitur etiam transitiuè, apud Dionys. Halyc. l. 6. κατασκήπτει τὸν ὀργὴν εἰς αὐτούς, iram in autores effundere, & quasi deturbare.

Ε'νασκήπτω irruo, inuado, cum impetu ingruo. Alex. Aph. πνεῦμα ἢ κῦμα ἐνασκῆψαι εἰς αὐτὸ, in ipsam irruens. Exponitur etiam, illabor. Damasc. ἐνέσκηψε παρὰ δόξαν, ἰδιότητας ὑπέκρυψε. ¶ Item act. immitto vel cum impetu immitto. Herodot. l. 2. τῶν τεττίγων ἐκτρώσιος ὧν ὁ θεὸς ἠθέλησε νόσον.

Ε'πισκήπτω & ἐπισκήπτομαι, irruo, ingruo, incumbo in Herodot. ἐπισκήπτει εἰς δι' ὕδατος. Plut. in Thess. νόσος ἐπέσκηψε. Item incubo, i. vrgeo, instо: crimen aliquod intendendo: vt ἐπισκήπτειν μαρτυρίαις, vrgere testimonia, crimen aliquod intendendo ipsis, i. ea falsi accusare: apud Demosth. Sic & ἐπισκήπτειν dicitur is qui iniuriarum iudicium intendit in aliquem, ob verbera aut vulnera consultè illata: apud Plat. de leg. l. 11 & Lys. Item ἐπισκήπτω, improbo, reprehendo, refello. Plut. in Theæt. ἔδοξε ἐπισκῆψαι αὐτῷ. Sic & apud Greg. & Chrysost. ¶ Item mando, iniungo. Eur. in Phœn. Ἥλιε ᾧ καὶ σοὶ ξυστὰ' ἐπισκήπτω Κρέων. Plut. in Themist. ἐπισκήπτων ἄλλα γενομένων. Et specialiter, moriens quippiam mando, seu adhortantes præcipio aliquid contendo. Lys. ἀνθυπασπιστὴς δ' ἡμῖν ἐπισκήψαι ἐθέλει, &c. Vnde & pro obtestor & obtestor vtur patur. Thuc. l. 2. ἐπισκήπτω τε ἡμῖν θεοὺς τοὺς ὁρκίους. Sic & apud Aeschin. & Basil.

Ε'πίσκηψις, ἡ, ipsa incumbendi & ingruendi actio: schol. Thucyd. Item actio illa iudiciaria qua testi crimen falsi testimonij intendimus, aut iniuriarum aliquem accusamus. poll. & Suid. Sic dicitur & elogium morientis, hoc est, oratio qua aliquid à circumstantibus petit aut mandat post mortem suam fieri. Gregor.

Ε'πισκηψάσθαι, (*decomp.*) incumbere. Peculiariter ἐπισκηψάσθαι creditores dicebantur qui publicatis bonis alicuius experiebantur contra populum, actione pignoratitia in pignora incumbentes. Dem. in Timoth. Ε'πισκηπτήριον, τὸ, talis actio creditorum. Suid. & Harpocr.

Κατασκήπτω, impetu deuchor, impetuosè irruo seu ingruo. Aristot. el. de mundo, ἐκφανῶν ἢ τῶν (κεραυνῶν, ἀστραπῶν, τυφώνων) καταβασκήψαι εἰς γῆν, σκηπτὸς ὀνομάζεται. Herodot. κατέσκηψε ἐς ἀγγελίας, nuntios inuasit & corripuit. Et cum dat. apud Arist. probl. 2. κατασκήπτει τοῖ ὀδοῦσι, in dentem incumbere.

Κατάσκηψις, inuasio, decubitus. Dioſc. in præfat. l. 7.

Decomp. Ε'γκαταβασκήπτω, inuado & decumbo in. Thuc. l. 2.

Ε'γκατάσκηψις, quum morbus inuadit & decumbit in corporis aliquam partem, aut totum corpus. Dioſc. l. 7.

συγκαταβασκήπτω, vno impetu ingruo, vnà inuado & incesso.

παρασκήπτω, iuxta seu à latere ingruo & irruo: vel decumbendo & ingruendo aberro. Luc. in Tim. πρὸς τὸν ἀδάμαντα παρασκήψας.

περισκήπτω, circumcirca irruo. Hesych.

ΣΚΙΑ', ᾶς, ἡ, vmbra: *dicta quasi κὰι πὰρ' ὃ κίω, quod nos comitetur. Etymol. Vſurpatur & propriè & metaphoricè, vt Lat. vmbra. Propriè. Od. λ. σκιῇ εἴκελοι ἠὲ νυὶ ὀνείρῳ. Xen. Hellen. lib. 2. πάντας ὑπ' ἐκείνῳ τέτταρα σκιὰ παρῆκεν. Metaphoricè apud Athen. lib. 6. dicitur quidam ὑπ' ἄρτων σύλλογος σκιᾶς. Et l. 12. ex Soph. πᾶν' ἐμὸν κρανὼ σκιᾶς. Οὐκ αὖ τ' ἐμεμψάμην. i. ne hilo quidem emerim. Sic & conuiua ad cœnam suam adducit, quum amicum aliquem non inuitatum secum ducit Plutarch. sympos. 7. probl. 7. σκιαὶ αἱ, dicuntur manes & vmbræ defunctorum. Od. κ.

σκιώδης, ης, ὁ, ἡ, vmbrosus, opacus, obscurus. Eurip. & Plut. in probl. Rom.

σκιάδες, ων, ὁ, idem. *Il.* α. Pro neutro σκίον dicitur σκίου merâ gratia, apud Apoll. Argon. 2.

σκιερός, ὁ, ἡ, idem vmbrosus, opacus. Hesiod. in Erg. Xen. Hell. 5. σκιερὸς, idem. Plat.

σκιάς, άδος, ἡ, vmbraculum fornicatum. Plut. in Themist. Athen. lib. 5. Exponitur etiam, tabernaculum seu tentorium: apud eundem. Athen. l. 4. & Plut. in Anton. ¶ Sic & dicitur vitis arbustiua: Heiych. Est & nomen herbæ, apud Athen. l. 9. ex Phaniæ plantarum lib. 1.

σκιάδιον, τὸ, idem: vmbella, vmbraculum. Poll. & Hesych. Pro eodem scribitur & σκιάδειον, apud Aristoph. in Auibus. Sic & dicitur vmbella quæ in herbis cernitur, Latinis muscarium. Dioſc. l. 6. c. 68. & alibi.

σκιαδίτης, i. idem vmbella, &c. Athen. l. 12.

σκιάδες, rami maiores & vmbrosiores. Hesych.

σκιαδίκης, ίους, ὁ, piscis genus qui à nonnullis σκίαινα vocatur teste Heiych. & Athen. l. 7. Et σκίνος, apud Galen. de facult. alim. l. 3. c. 30.

σκιάω, f. άσω, obumbro, vmbra opaca obtego: vnde poet. σκιάσαι τε πᾶσιν ἀγυιάς. Od. ζ. γ, & λ.

σκιάζω, idem, Il. φ. εἰσέκιεν ἔλθη Δείλαιον· ὀψὲ δέ μιν, σκιάσῃ δ' ἱερὸν λαὸν ἀγείρων. Luc. in Lexiph. γνώμην σκιάζει μισθὸν φίλου.

σκιάζομαι, obumbror: inumbror. Plut. in Cam.

σκίασμα, τὸ, vmbra: item adumbratio.

σκίφος, (seu σκίμφος, vt est apud schol. Theocr. u, τὸ, vmbraculum, vmbella. In plurali σκίφη, τὰ, dicebatur festum quoddam Athenis in honorem Minervæ σκιρροφόρια, vel (vt alij volunt) Cereris & Proserpinæ celebrari solitum: de quo vide schol. Aristoph. initio Concionant. Minervæ autem σκιροφὸς meminit Paus. in Att. ¶ Item σκίφος seu σκίμφος, tot sæces adhærentes: apud Aristoph. in Vesp. In qua signif. apud Hesych. scribitur &, σκῆφος. Hinc verbum σκιροφοῦμαι dicitur de sordibus ita adhærentibus vt difficulter elui possint, teste Etym. qui & metaphoricum vsum verbi huius ex Sophrone affert. vbi νόσος dicitur ἐπὶ τὰ μυελὸν σκιροφοῦσα. Sic & σκιρρώδης (ab σκιρρὸς.) dicuntur quæ ita adhærere vt sordes sæce: apud schol. Aristoph. ¶ σκίφος est etiam loci nomen, in quo lupanar erat & meretricium cœtus.

Composita.

Α'μφίσκιος, ὁ & ἡ, vtrinque vmbram habens, vtrinque vmbrosus. Strab.

Κατασκιάζω, obumbro. Κατασκιάζομαι, obumbror. Gregor. de hom. τὸ ὃ σκότος τῇ ὑπερφυεῖ ἣ κῦ τὸν γῆν ὑπερτείνουσα κατασκιάζομένου γένεσθαι.

Κατασκίασμα, τὸ, & κατασκιασμὸς, ὁ, obumbratio, vel vmbra. Plut. in Per. Item κατασκίασμα, adumbratio. Naz.

Α'σκιος, vmbra carens. Hesych. Item vmbrosus, opacus: vt ἄσκιος ἐπιβολὴ: apud eundem.

Πλατύσκιος, (*decomp.*) omnino carens vmbra, nulla ex parte vmbrosus. Idem.

Βαθύσκιος, altam vmbram faciens, seu ingentem & lõgam: vmbrosus, opacus: apud Hom. hymn. 1. in Mercur. & in Epigr.

Δασύσκιος, denſam seu spissam vmbram faciens. Proquo per syncopen dicitur δάσκιος: quo Homerus vtitur. Il. α. & Od. ε. Etymol. tamen exponens μεγαλόσκιος: compositam dictionẽ esse ait ex intensiua particula δα & σκιὰ.

Δαφνόσκιος, lauris vmbrosus, lauris opacus. apud Athen. l. 14.

Δολιχόσκιος, longam vmbram faciens & ex consequenti, longus. vt δολιχόσκιον ἔγχος. Il. γ, & χ.

Ε'πίσκιος, quem vmbra protegit, vmbra obtectus: vmbrosus. Sic dicuntur loca ἐπίσκια. vmbrosa, & in quibus æstate latent feræ vmbram captantes. Item ἐπίσκιος βίος, vita vmbratilis, vita quæ sub vmbraculis agitatur. Plut. in præcept. sanit. Ε'πισκιάω, idem cum σκιάω. Lasc.

Ε'πισκιάζω, inumbro, obumbro. Matt. 17. νεφέλη φωτὸς ἐπεσκίαζεν αὐτούς. Et cum dat. Luc. 1. δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοὶ Sic & Marci 9. & Act. 5. Metaphoricè significat tenebras offundo, obscuro: vt in pass. apud Heroodian. 2. τῇ δείσῃ ἐπὶ τῶν πατρῶν μὴ ἐπισκιάζῃ.

Ε'πισκιασμὸς, obumbratio. Item tegumentum, velamentum. Hesych.

Ε'πεσκιασμένος, quorum alterum latus vmbram facit, quorum vmbra aut ad septentrionem aut ad meridiem spectat. Strab. l. 2.

Εὔσκιος, vmbrosus. opacus: vel gratas vmbras habens. Pro quo poeticè dicitur ἐύσκιος, apud Theocr. idyll. 7.

Καθύσκιος, vmbrosus, opacus. Hesiod. in Erg. Herodot.

Καθισκιάω, obumbro, opaco. Od. μ. Καθισκιάζων, idem. Hesiod. in Theog. Herodot. l. 7.

Αἰσκιος, qui vmbrosis reliquit tenebras: clarus. Nonn.

Ο'ρόσκιος, βάτος, vmbris montium gaudens Bacchus: vel quòd colles obumbrent vites: in Epigr.

Ο'φρυόσκιος, quem supercilia obumbrant. Aristot. top. l. 8.

Πολύσκιος, seu πολύσκιος, vmbrosus, opacus, tenebricosus: vt πολύσκιον ἄλσος. Homer. in 2. in Merc. Vtitur & Sophoc. Archiloch. & Isæus. Exponitur etiam, qui inumbratur ab alio. Etymol.

σκιόεις, ντος, ὁ, idem. *Il.* α. Pro neutro σκιόεν dicitur σκιόεσσα gratia, apud Apoll. Argon. 2.

σκιερὸς, ὁ, ἡ idem vmbrosus, opacus. Hesiod. in Erg. Xen. Hell. 5. σκιερὸς, idem. Plat.

σκιαὶ, ἀῶν, ὁ, ἡ, vmbraculum fornicatum. Plut. in Themist. Athen. lib. 5. Exponitur etiam, tabernaculum seu tentorium: apud eundem. Athen. l. 4. & Plut. in Anton. ¶ Sic & dicitur vitis arbustiua: Heiych. Est & nomen herbæ, apud Athen. l. 9. ex Phaniæ plantarum lib. 1.

σκιάδιον, τὸ, idem: vmbella, vmbraculum. Poll. & Hesych. Pro eodem scribitur & σκιάδειον, apud Aristoph. in Auibus. Sic & dicitur vmbella quæ in herbis cernitur, Latinis muscarium. Dioſc. l. 6. c. 68. & alibi.

σκιαδίτης, i. idem vmbella, &c. Athen. l. 12.

σκιάδες, rami maiores & vmbrosiores. Hesych.

σκιαδίκης, ίους, ὁ, piscis genus qui à nonnullis σκίαινα vocatur teste Heiych. & Athen. l. 7. Et σκίνος, apud Galen. de facult. alim. l. 3. c. 30.

σκιάω, f. άσω, obumbro, vmbra opaca obtego: vnde poet. σκιάσαι τε πᾶσιν ἀγυιάς. Od. ζ. γ, & λ.

σκιάζω, idem, Il. φ. εἰσέκιεν ἔλθη Δείλαιον· ὀψὲ δέ μιν, σκιάσῃ δ' ἱερὸν λαὸν ἀγείρων. Luc. in Lexiph. γνώμην σκιάζει μισθὸν φίλου.

σκιάζομαι, obumbror: inumbror. Plut. in Cam.

σκίασμα, τὸ, vmbra: item adumbratio.

σκίφος, (seu σκίμφος, vt est apud schol. Theocr. u, τὸ, vmbraculum, vmbella. In plurali σκίφη, τὰ, dicebatur festum quoddam Athenis in honorem Minervæ σκιρροφόρια, vel (vt alij volunt) Cereris & Proserpinæ celebrari solitum: de quo vide schol. Aristoph. initio Concionant. Minervæ autem σκιροφὸς meminit Paus. in Att. ¶ Item σκίφος seu σκίμφος, tot sæces adhærentes: apud Aristoph. in Vesp. In qua signif. apud Hesych. scribitur &, σκῆφος. Hinc verbum σκιροφοῦμαι dicitur de sordibus ita adhærentibus vt difficulter elui possint, teste Etym. qui & metaphoricum vsum verbi huius ex Sophrone affert. vbi νόσος dicitur ἐπὶ τὰ μυελὸν σκιροφοῦσα. Sic & σκιρρώδης (ab σκιρρὸς.) dicuntur quæ ita adhærere vt sordes sæce: apud schol. Aristoph. ¶ σκίφος est etiam loci nomen, in quo lupanar erat & meretricium cœtus.

Composita.

Α'μφίσκιος, ὁ & ἡ, vtrinque vmbram habens, vtrinque vmbrosus. Strab.

Κατασκιάζω, obumbro. Κατασκιάζομαι, obumbror. Gregor. de hom. τὸ ὃ σκότος τῇ ὑπερφυεῖ ἣ κῦ τὸν γῆν ὑπερτείνουσα κατασκιάζομένου γένεσθαι.

Κατάσκιασμα, τὸ, & κατασκιασμὸς, ὁ, obumbratio, vel vmbra. Plut. in Per. Item κατάσκιασμα, adumbratio. Naz.

Α'σκιος, vmbra carens. Hesych. Item vmbrosus, opacus: vt ἄσκιος ἐπιβολὴ: apud eundem.

Πλατύσκιος, (*decomp.*) omnino carens vmbra, nulla ex parte vmbrosus. Idem.

Βαθύσκιος, altam vmbram faciens, seu ingentem & lõgam: vmbrosus, opacus: apud Hom. hymn. 1. in Mercur. & in Epigr.

Δασύσκιος, denſam seu spissam vmbram faciens. Proquo per syncopen dicitur δάσκιος: quo Homerus vtitur. Il. α. & Od. ε. Etymol. tamen exponens μεγαλόσκιος: compositam dictionẽ esse ait ex intensiua particula δα & σκιὰ.

Δαφνόσκιος, lauris vmbrosus, lauris opacus. apud Athen. l. 14.

Δολιχόσκιος, longam vmbram faciens & ex consequenti, longus. vt δολιχόσκιον ἔγχος. Il. γ, & χ.

Ε'πίσκιος, quem vmbra protegit, vmbra obtectus: vmbrosus. Sic dicuntur loca ἐπίσκια. vmbrosa, & in quibus æstate latent feræ vmbram captantes. Item ἐπίσκιος βίος, vita vmbratilis, vita quæ sub vmbraculis agitatur. Plut. in præcept. sanit.

Ε'πισκιάω, idem cum σκιάω. Lasc.

Ε'πισκιάζω, inumbro, obumbro. Matt. 17. νεφέλη φωτὸς ἐπεσκίαζεν αὐτούς. Et cum dat. Luc. 1. δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοὶ Sic & Marci 9. & Act. 5. Metaphoricè significat tenebras offundo, obscuro: vt in pass. apud Herodian. 2. τῇ δείσῃ ἐπὶ τῶν πατρῶν μὴ ἐπισκιάζῃ.

Ε'πισκίασμὸς, obumbratio. Item tegumentum, velamentum. Hesych.

Ε'πεσκιασμένος, quorum alterum latus vmbram facit, quorum vmbra aut ad septentrionem aut ad meridiem spectat. Strab. l. 2.

Εὔσκιος, vmbrosus. opacus: vel gratas vmbras habens. Pro quo poeticè dicitur ἐύσκιος, apud Theocr. idyll. 7.

Καθύσκιος, vmbrosus, opacus. Hesiod. in Erg. Herodot.

Καθισκιάω, obumbro, opaco. Od. μ. Καθισκιάζων, idem. Hesiod. in Theog. Herodot. l. 7.

Αἰσκιος, qui vmbrosis reliquit tenebras: clarus. Nonn.

Ο'ρόσκιος, βάτος, vmbris montium gaudens Bacchus: vel quòd colles obumbrent vites: in Epigr.

Ο'φρυόσκιος, quem supercilia obumbrant. Aristot. top. l. 8.

Πολύσκιος, seu πολύσκιος, vmbrosus, opacus, tenebricosus: vt πολύσκιον ἄλσος. Homer. in 2. in Merc. Vtitur & Sophoc. Archiloch. & Isæus. Exponitur etiam, qui inumbratur ab alio. Etymol.

σκιάσασθαι dicuntur qui arcticum circulum eundem habent cum tropico, aut maiorem. Strab. l. 2.

Περισκιάζω, circumcirca obumbro.

Σκιώδης, vmbrosus, opacus: seu vmbra opacatus & obtectus, opacus. Plut. in Cyneg. Athen. l. 11.

Σκιάζω, obumbro, opaco. inumbro. Athen. l. 5. σῶμα σὺ σκιάζεις τὸν ἐμὸν ἀπὸ τῶν ἀβροκόμων. Et συσκιάζει ἄγκος, opaca vallis. Eurip. in Bacch. Metaphoricè pro oculo accipitur: vt apud Dem. Olynth. 2. αἰσχρὸν δὲ πρᾶξαι δεινὰ συγκεφάλῃ ἢ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀφθαλμῷ.

Σκιασμὸς & συσκίασις, obumbratio.

Σκιερὸς, vmbrosus, opacus, seu vmbra opacatus & obtectus. Plut. in Alex.

Υπασκιάω, aliquantum inumbro, aliquatenus obumbro: Apol. Rhod.

Υπεσκιάζω, obumbro. Athen. l. 4. Exponitur etiam, progredior. Etym. nam qui progrediuntur, solum quod à tergo relinquunt, velut occultant aut obumbrant.

Φιλοσκίας, amans vmbræ, vmbras captans.

ΣΚΙΤΟΣ, vel σκίγγος, scingus, vel scincus, crocodilus terrestris: de quo vide Dioſc. l. 2. cap. 71. & l. 3. c. 144.

Σκίνκος, &c. vide in σκιδάω. σκιρρὸς, in σκιὰ.

ΣΚΙΛΛΑ, ης, ἡ, scilla, siue squilla: herba bulbum insignem habens de qua Dioſc. l. 2. c. 202. Apud Theog. Οὔτε σὺ ὀπὸν σκίλλης μέλιτος φύσιν.

Σκιλλίτης, vt σκιλλίτιον ὄξος, scilliticum acetum vel scillinum, apud Dioſc. l. 5. cap. 25. Et σκιλλιτικὸς οἶνος, scillinum vinum, cui scilla herba contusa commiscetur, apud eundem l. 5. c. 26. Est etiam σκιλλίτιον λίθος.

Σκιλλαῖος, scillaceus, ad scillæ figuram accedens. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 8.

ΣΚΙΜΑΙΖΩ, medio digito tento an gallinæ oua conceperint immisso eo in podicem. Exponitur etiam, digito medio podicem fodico. Suid. Metaphoricè, infamem digitum porrigo atque ostendo cæteris compressis, quòd in summo contemptu fiebat. Sic apud Laert. narratur Diogenes Demosthenem non indice porrecto, sed medio digito commonstrasse: quo eliminatam eius molliriem notauit. Aristoph. in Acharn. ἵνα σὺ ὠὸν ἐμοῦ ἐπισκιάζῃς, irrideam atque infamem.

σκίνδαλον, &c. vide in σκήπτω. σκίνδαξ, σκίναξ, in σκιρρὸν.

σκόλοψ, in ὄξος & in comp. ex Κόλαμος.

ΣΚΙΝΔΑΡΟΣ, ου, ἡ, genus plantæ similis hederæ apud Nysam, in Indis: ex Apollonij schol. annotatur. ¶ Fuit etiam instrumentum musicum tetrachordon, quo mulieres præcipuè vsæ videntur: cui quæ chordæ ex aurichalco pluma feriri solitæ. Vide Athen. li. 4. & Eustath. Meminit & Gal. l. 4. de differentiis pulsuum. Apud Laert. pro vilissimo instrumento ponitur.

ΣΚΙΝΔΗΞ, ἡ κυλινδουμένη. homines nantes seseque submergentem, vt Gaza vertit apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 7. Plinius vertit, nasingi & vrinantes. l. 13. c. 25.

σκίνδαπις, σκιάω, vide in σκίαι. σκιρτάω, in σκίπτω.

σκίρος in σκιὰ.

ΣΚΙΡΟΣ, ου, marmoris fragmentum siue frustulum, quod excidit dum illud scalpitur: ea fragmenta assulas vocat Vitru. l. 7. c. 6. inde pro scrupo ponitur. Pro eodem scribitur etiam σκίρος apud Hesych. ¶ Apud medicos σκίρος siue σκίῤῥος dicitur tumor præter naturam durus & doloris expers. Vide Gal. variis in locis. ¶ Item λατύπη, cæmentum. ¶ Item gypsus, apud Suid.

¶ *Derivata ex σκίρος, seu σκύρος, scrupus.*

Σκιρόω, fiue σκιρρόω, aleatorium, forum aleatorum, locus in quo tesseris ludit ur. Priore vtitur Ilocr. in Areopag. Posterius à Suida exp. κυβεύτηριον.

Σκιρρόω, ἐκ ἡ, exp. pertricosus. Hesych.

Σκιρώδης, vndas σκυρώδεις apud Hesych. exp. λιθώδεις. σκυρώτὸ ὁμοίως exp. ἡ λάσιος.

Σκίρον, herba quæ erythrodanum. Pro qua apud Nic. in Ther. σκίρος.

Σκίρρος, (*comp.*) ludi genus, de quo Eustath. & Poll. l. 6.

¶ *Derivata ex σκίρος, tumor, &c.*

Σκιρρώδης, ους, ὁ & ἡ, similis σκίῤῥῳ, vel calloſa duritie rigidus & tumidus: vt σκιῤῥώδεις ὄγκοι, Galen. method. med. l. 14. ca. 5. item metaph. durus, contumax: vt σκιῤῥώδης νόσος, apud eundem Galen.

σκιῤῥόω, ῶ, induro in σκίῤῥον, seu tumefactum induro. Alex. Aphr. ὁ σκιῤῥώδης ὄγκος ἀσκληρύνεται, ten qui duro tumore vitiatur.

Σκληροσκιῤῥόω, siue σκληροσκιρόω, ῶ, idem cum σκιῤῥόω. Suid.

Κατασκιῤῥόω, ῶ, (*comp.*) in scirrhum induro. Item generaliter, in duro. vnde pass. κατασκιῤῥόομαι & κατασκιῤῥώθεις, induratus.

Κατασκιῤῥόωσις, durities quæ in scirrhum abiit: vt κατασκιῤῥόωσις ἐγκάτου.

σκιρτάω, &c. vide in σκαίρω.

ΣΚΙΤΑΛΟΙ, οἱ, viles homines & improbi. Suid. ex Aristoph. *Sic dicti à Scitone quodam ob improbitatem celebrato.

σκιώδης, vide in σκιὰ. σκλὰ, σκλαγὸς, &c. in σκίλλω. σκληὶν, in Κνίψ.

ΣΚΟΛΙΟΣ, ᾶ, ὁ, tortuosus, intortus, obliquus. Et metap. prauus: vt σκολιαὶ δίκαι, apud Hesiod. in Erg. Apud eundem ibidem, Γ'εἰα ἣ τ' ἰθυίει σκολιόν.

Σκολιότης, ητος, ἡ, q. d. tortuositas, curuitas. Item prauitas.

Σκολιόω, ῶ, intorqueo, tortuosum reddo.

Σκολίωμα, τὸ, exp. anfractus: apud Strab.

Σκολίωσις, ipsa actio intorquendi seu reddendi tortuosum. Item q. d. tortuositas. Est etiam morbi nomen apud medicos: quum spinæ vertebræ loco mouentur & in latus inclinant. Apud Hipp. omnis spinæ deprauatio sic dicitur, teste Galen. Σκολιώτης, tortuosum reddo: vnde σκολιώτερος, apud Hippocr. ἐν τοῖ ἄνω ἄρθροις.

Σκολιάζω, obliquo: in prouerb. Solon.

Σκόλιον, (accentu in primam retracto) carmen seu canticum quoddam conuiuale, quod dictum putant nonnulli ex eo quòd à primo cœptum, non à proximo, sed flexuoso circuitu vltro citroque exciperetur. Aristoph. in Vesp. τότε τὰ λίξεις σκόλιον; Vide & Suid. Athen. & Eustath.

Σκόλυς, villus, lanugo: vt σκολύειν τὸ σκόλυν, Athen. dictum videtur παρὰ τὸ σκολιὸν. ¶ Αἱ σκόλυς dicitur mundus quidam muliebris, qui & κορυφὴ & κορυφὴ: Eust. ex rhet. lex.

ΣΚΟΛΟΠΑΞ, gallinago: auis, quæ in arbore nunquam sedet: Aristot. anim. l. 6. c. 8. Legitur & ἀσκολόπαξ. Dicitur esse etiam nomen piscis parui.

ΣΚΟΛΟΠΕΝΔΡΑ, ας, ἡ, scolopendra: animalculum ex genere multipedum, de quo Theophr. hist. pl. l. 7. c. 11. * Sic dicta existimatur quasi ἕχουσα σκόλοπα ἐν τῇ ἑδρᾳ, quia in extremo (quod caudæ loco est) supereminet cornículum quasi radius atque impactus aculeus, atque inde & σκολοπία nominatur. ¶ Est & scolopendra maior seu multipeda maior, ita à corporis forma nonnisi dorsi rubris quibus præcedêtem simulat: appellata, de qua apud Aratum, & Aristoph. hist. an. lib. 6. c. 7. ¶ Sunt & χαλκαῖναι σκολόπενδραι, à terrestrium similitudine dictæ. Plut. de solert. an. Dioſc. l. 2. Gal. l. 11. simp. ¶ Item σκολόπενδρα siue σκολοπένδριον, herbæ nomen. Dioſc. lib. 5. cap. 151. Gal. l. 9. de comp. medic. & Theophr. l. 9. hist. pl. c. 19.

ΣΚΟΛΟΨ, οπος, ὁ, ἡ, præacutus palus: vallus, idem cum σκωληξ & σκώληξ. Il. μ. σκόλοπες δ' οὐ κω τῇ Ο'ζόλαι ἔστασι· Od. ν. τὸ δ' ἐν ὑψηλὰ σκολόπεσσιν ἀρήρειν. Sic etiam dicuntur astulæ & furculi acuti corporibus aculeorum instar infixi, quia formam superiorem σκολόπων referunt. Dioſc. l. 2. c. 29. Metaph. autem D. Paulus 2. Cor. 12. σκόλοπα vocare videtur τὴν ἐπιφυόμενον, quæ videlicet teli instar, carni penitus infixa est. * Α' σκώληξ derivatũ dicitur (vt & σκωλὸς & σκώνδαλον) quia potest in via incurrentibus pedibus esse impedimẽto & offẽdiculo.

Σκολοπίεις, ιεντος, ὁ, palis seu vallis abundans.

Σκολοπίζω, palo infigo, σκωλεύω.

Σκολοπίζομαι, palo infigor seu palus mihi adigitur: palo traijcio. Luc. in vita peregr.

Α'νασκολοπίζω, (*comp.*) palo infixum vel affixum tollo: siue crucem tollo: idem cum ἀνασκολοπεύω. Luc.

Σκολοπώδης, ἡ, scolopendra: animalculum ex genere ἡ πολυπέδων idem cum σκολοπένδρα. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 11.

ΣΚΟΛΥΜΟΣ, ου, ὁ, cardui species: de qua Dioſc. lib. 3. c. 16. Hesiod. in Erg. Ἡμισυ δ' σκόλυμος τ' ἄνθος, Ita vocatur etiam herba quæ alio nomine λευκόγλωσσα: vt est in append. Dioſc. σκολυμάδες φύλλοι, folium cardui simile. Theoph.

ΣΚΟΛΥΠΤΩ, cuello, lacero, σκύλλω, κολύω. Hesych.

Κατασκολύπτω, (*comp.*) decortico, excorio. Item detruncо, mutilo. Hesych. vnde κατασκολυμβδύω, τοῦ penis circumcisus est idem ex Sophoc. Momo. Sic & apud Athen. lib. 3. πάντ' ἀφῆ' ἀπὸ σκολύπλου.

ΣΚΟΜΒΡΟΣ, ου, ὁ, scombrus, marinus piscis. Aristophan. Ἐκβολὴ

schol.paruis thunnis assimilat,id est, cordylis siue pelamidibus. Vide Plin.& Athen. lib.7. Inuenitur & σκομβρώδης de quibusdam piscibus.

σκομβρίζω,murmuro:γογγύζω,Hesych.& Suid.Dicitur etiam de lasciuum quendam ludum exercentibus : vt iidem testantur.

σκοπός,&c.vide in σκέπτομαι. σκορακίζω,in Κόραξ.

ΣΚΟ'ΡΟΔΟΝ,ου,τό, allium Aristoph.in Pluto. ἐμβαλὼν σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων.Xen.in sympofio,εἰς μὲν γὰρ μάχην ὁρμωμένῳ καλῶς ἔχει κρόμμυον ὑποτρώγειν·ὥσπερ ἔνιοι τοὺς ἀλεκτρυόνας σκόροδα σιτίσαντες συμβάλλουσι. Sic & apud Plut.in lib. de capienda vtilitate ex inimicis,σκόροδα καὶ κρόμμυα.

σκοροδίζω, alliis pasco. Apud Arist.in Equit. Φάσκων φιλεῖν μ' ἐσκορόδισας , alliis me cibasti : allegoricè dictum existimatur pro, ad lachrimas coëgisti. Exponitur etiam,ante pugnam gallinaceos allijs pręmunio:vt in eadem comœdia,ἵν' ἄμεινον ὦ τᾶν ἐσκοροδισμένος μάχῃ.

σκοροδὼν,ῶνος,ὁ,allietum.Hesych.

σκοροδῶ,idem exp. συνουσιάζειν.

σκορόδιον,τό,allij caulis,aut ipsum allium.Aristoph.in Plut.

σκόρδον,idem quod σκόροδον,apud Diosc.

σκόρδιον,herba quæ allij odorē resipit: de qua Diosc.l.5.c.125.

σκοροδόμητος,alliaris.Aristoph.

σκορδινάομαι,ῶμαι,pandiculor, extendo mēbra cum oscitatione. Arist.in Acharn. στένω, κέχηνα σκορδινῶμαι, πέρδομαι. Idem in Ran.ὑ σκορδινᾷ καὶ δυσφορεῖς. *Scholiastes dictum esse tradit παρὰ τὰ σκόροδα,i.ab alliis,quoniam ex nimio esu cietur vomitus & propter acrimoniam pandiculatio corporis.

σκορδίνημα,τό,pandiculatio.

σκορδινισμὸς,pro eodem.

Composita.

Α'σκορδίνωτος,exp.non agitans membra.Hesych.

Α'φροσκόροδον,allij prægrandis genus , sic dictum quòd ei trito multa spuma increscat.Colum.l.11.c.3.vlpicum, quod quidam allium punicum vocant,Græci autem ἀφροσκόροδον.Traditur appellari etiam ἀφροσκόροδον.

Ε'λαφοσκόροδον,allium ceruinum:alij genus de quo Diosc. l.2. c.182.Sic etiam à quibusdam dictum fuit apocynon seu cynocrambe vt est in append.Diosc.

Ο'φιοσκόροδον, allium anguinum seu syluestre : idem quod ἐλαφοσκόροδον.Diosc.ibidem.Sic & appellatum fuit apocynon:in append.Diosc.

ΣΚΟΡΠΙ'ΖΩ,F.ίσω,dissipo,spargo,dispergo. Matth.12. & Luc. 11.ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ,σκορπίζει.Et Ioan.10.ὁ λύκος σκορπίζει τὰ πρόβατα,dispergit oues.

σκορπίζομαι,dispergor,dissipor,Ioan.16.

σκορπισμὸς,οῦ,ὁ,dispersio,dissipatio.

Διασκορπίζω,(comp.) dissipo, dispergo, idem cum σκορπίζω:sæpe in nouo Testamento.

Διασκορπισμὸς,οῦ,ὁ,dissipatio,dispersio.

ΣΚΟΡΠΙ'ΟΣ,ου,ὁ, scorpius, insecti genus quoddam : * παρὰ τὸ σκαιῶς ἕρπειν nominatum,vt quidam volunt: alij παρὰ τὸ σκορπίζειν τὸν ἰόν.Meminit Diosc.Arist. Ælian.Nic.Plin.& alij.¶Est & cœleste signum,apud Arat.¶Item piscis apud Arist. cuius fœm.genus vocatur σκορπὶς,ίδος,ἡ,& σκόρπαινα. ¶Est & plātæ genus scorpio similis.Theophr.hist.pl.l.9.c.19. ¶Sic dicitur etiam coma plexilis puerorum cincinnus crinium in acumen desinens.Vide schol.Thuc.l.1.¶Item tormenti bellici genus,quod Cæsar quoque scorpionem appellat. sic dictum,quoniam aculeum desuper habet erectum.

σκορπίδιον,τό,idem cum σκορπίος,quum pro bellico instrumento ponitur,Polyb.& Maccab.l.1.c.6.

σκορπιώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,scorpioni similis. Item scorpioni similis, i.ad iracundiam pronus,qui facilè irritatur, vt scorpio. vel etiam venenosus,perniciosus,apud Suid.

σκορπίτης λίθος,scorpites gemma.Plin.l.37.c.10.

σκορπιόω, exaspero,exacerbo,irrito.Hesych.

σκορπιαίνω,idem apud Suid.

ΣΚΟ'ΤΟΣ,ου,ὁ,siue εος,τό,tenebræ,caligo.Xenop.pæd.8.ὁ γὰρ ἐν σκότῳ ἡμᾶς οἱ θεοὶ ἀποκρύπτονται.Idem,ἐν σκότει ἡμεῖς εἶμεν,in obscuro & opaco loco.De tenebris nocturnis,apud Dem. ἤδη ἑσπέρας οὔσης καὶ σκότους.Eur.in Bacch. Νύκτωρ τὰ πολλὰ· σεμνότητ' ἔχει σκότος.De tenebris infernalibus.Il.ζ.& ν,τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.Sic & alibi apud Hom. Metaph.quoque vsurpatur: vt apud Dem. pro cor. πολὺ τὸ σκότος ἐστὶ παρ' ὑμῖν πρὸς τὴν ἀλήθειαν.Xen.pæd.4.ὑπὸ σκότου τὸν φθόνον κατεῖχε,clam inuidiam tenuit.* Heraclitus apud Etym. σκότος dici vult quasi σκοπός: ὅτι δεῖ περιεργόμενον ἐν τῷ αὐτῷ. Herodianus verò παρὰ τὸ σχεῖν ἡμᾶς πολλάκις προϊέναι,quod nos sæpe detineat quo minus progredi possimus.

σκοτώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,tenebrosus,tenebricosus.Plut.in Erot.

σκοτόεις,εσσα,εν,idem:vt σκοτόεις ζόφος. Apoll.Arg.1. & σκοτίῳ ὑπὸ ζόφῳ.Hesiod.

σκοτιῶος,ὁ,idem.Plut.in Fab. Dicitur etiam aliquis aliquid facere σκοταῖος, i. vesperi, quum nox terram tegit tenebris. Xen.pæd.7.Plut.in Cam.

σκοτίως,pro iisdem.Plut.in aduers.Colot.

σκότιος,idem cum superioribus:Eurip.& in Epigr. Apud Eund. Eur.σκότιον λέχος,exp.furtiuus concubitus. Et apud Hom.Il. ζ.σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ, mater ipsum clàm & in tenebris peperit,vt pote furtiuo concubitu conceptum. σκοτία,ἡ,tenebræ. Suid.Est & vocabulum architectonicum, idem significans cū τρίγλυφον,teste Hesych.σκοτίας,ου,ὁ,tenebrio,fugitiuus.Hesyc.

σκοταῖος,idem cum σκοτιαῖος:apud Suid.

σκοτόω,ῶ,obscuro,tenebras obduco seu induco. Soph.ἐσκοτωμένος βλέφαρα.

σκοτοῦμαι,tenebrę mihi offundūtur.Et peculiariter,vertigine corripior simul & visus hebetudine. Plut.de frat.am.(de Eumene saxis prostrato)ὑφ' ὧν σκοτωθεὶς καὶ πεσὼν ἔδοξε τεθνάναι.

σκότωμα,τό,vertigo:inordinatus motus spirituum in cerebri ventriculis à quo omnia circumagi videntur,&c. Vide Gal. de loc.aff.l.3.c.8.Aret.de morb.diut.l.1.c.3.Aegin.l.3.c.12.

σκοτωματικὸς,ὁ,vertiginosus.Alex.Aph probl.l.2. Diosc.l.2. c.78.item qui vertigines facit.Diosc.lib.5.c.43.

σκότωσις,εως,ἡ,idem cum σκότωμα. Exponitur etiam,tenebricosa lucis obscuritas. Aut. defin. Med. Item obscuratio. Plut.de def.orac.

σκοτίζω,idem cum σκοτόω:vnde σκοτίζεται & φωτίζεται sibi opponuntur,apud Plut.in lib.aduersus Colot.

σκοτάζω,idem.σκοτασμὸς,οῦ,ὁ,caligo,obscuritas.Diosc.l.7.c.8.

σκοτοδινιάω,adfugio,vel clàm & tenebricoso tēpore aufugio.Hesyc.

Composita.

Α'ποσκοτόω, obtenebro, obscuro : seu tenebris obductum oculis eximo: vnde ἀποσκοτοῦται, tenebris inuolui & obrui:apud Polyb.1.Exponitur etiam,adumbro,vel vmbris picturam decoro:vnde ἀπεσκοτωμένον apud Aristoph. Suid.exp.ἐσκιαγραφημένον,κεχρωσμένον.

Α'ποσκοτίζω,idem quod ἀποσκοτόω, obtenebro, obscuro, &c. Item teneb. as submoueo,corpus quo obumbrabar aliquid amoueo:Plut.de exil.

Εἰλιγγιασκότωσις,vertigo. Hesych. propriè, vertigo coniuncta cum oculorum offuscatione.

Ε'πισκοτέω,obtenebro,tenebras offundo seu obduco. Diosc.l.4. c.1 Ο.τοῖς δ' ἐπιμελῶς τὰ ἐπισκοτοῦντα ταῖς κόραις ἀποσμήχει.Et cum ac.[illegible] ap deundem eiusdem lib. cap. 117.τὰ ἐπὶ κόραις ἐπισκοτοῦντα. Exponitur etiam,luminibus obstruo: apud Dem. in Mid. οἰκίαν ᾠκοδόμηκεν ἐν Ἐλευσῖνι τοσαύτην,ὥστε πᾶσιν ἐπισκοτεῖν τοῖς ἐν τῷ τόπῳ.Metaphorice apud eundem de Pace,τὸ γὰρ αἰεὶ χαρίζεσθαι πρὸς ἡδονὴν ἐπισκοτεῖ τῷ καθορᾶν ἡμᾶς τὸ βέλτιστον.

Ε'πισκότησις,ἡ,obscuratio, effusio tenebrarum.Item caligo.

συσκοτάζω,obnubilo.Et συσκοτάζει, (impersonaliter) cōtenebrescit,inuesperascit,seu inuesperascit. Xen.pæd.7. ἐπεὶ δὲ ἤδη συνεσκότασε.

ΣΚΥ'ΒΑΛΟΝ,ου,τό,stercus,fimus.Alex.pr. bl.sect.1.(de senibus tremulis loquens)ἀπεκκρίνεται ἐξιόντι σκύβαλον καὶ οὖρον. In ep.ad ad Phil.pp.3.καὶ ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι. ἵνα Χριστὸν κερδήσω. Interdum dicitur de re qualibet vili & quæ abiicitur: vnde & exp. quisquiliæ.Apud Diosc.l.5.c.77.est fęx & crassamentum quod in colo remanet.* Dictum esse traditur quasi κυσίβαλον,quod canibus proiectum est:nisi quis malit dictum esse quasi σύβαλον,à nomine σῦς,pleonasmo τοῦ κ.

σκυβαλώδης,εως,ὁ,καὶ ἡ,feculentus. Τὸ σκυβαλῶδες,exp.etiam retrimentum,item fæx,apud Dionys.Areopag.

σκυβαλικὸς , vt σκυβαλικὸν ἀργύριον , argentum excrementitium & vile:apud Plut.in Themist.

σκυβαλίζω, reiicio tanquam σκύβαλον, habeo loco σκυβάλου: & generaliter,vilipendo,aspernor:item reiicio.

σκυβαλίζομαι,vilipendor,&c.

σκυβαλισμὸς,οῦ,ὁ, reiectio alicuius rei quam vilipendimus.

σκυβάλισμα,ipsa res quam reiicimus seu abiicimus:σκυβάλισμα Ιερατίζης,apud Phocylidem.

σκυβελίτης,vide tum ὀρχοῦμαι,in comp.ex Χίω,fundo.

ΣΚΥΔΜΑΙ'ΝΩ,F.ανῶ,irascor,succenseo. Il.ω,Μή μοι Πάτροκλε σκυδμαινέμεν,ne mihi Patrocle succenseas. Etym.scribit propriè de leonib. dici ob catulos surreptos concitatis. * παρὰ σκύμνος καὶ μαίνεσθαι,Alij simpliciter à σκύζω deducunt ad iram concito.Exponitur etiam tristi seu tetrico sum vultu. Hesych.

σκύδμαιος,ου,ὁ,tetricus,vultuosus, tristem vultum prę se ferens.

σκύθρομαι.idem cum σκυδμαίνω.Hesych.

σκυθρὸς ὁ,vultum præferēs iratum,aut tristē & tetricū. Idē.

σκυθράζω,sum vultu tetrico & mœsto,mœstum vultum gero.Eur.in Elect.Χ' ὦ μὴ σκυθράζε.

σκύθραξ,exp.adolescens,puber.Hesych.

σκύζα,σκυζάω,&c.vide in Κύων.

ΣΚΥ'ΘΗΣ,ου,ὁ,Scytha: qui est è Scythia. Accipitur & pro ferro (teste Stephano)vt apud Theogn. Α'λλ' ἄγε δὴ σκύθης κεῖρε κόμην ἐπίπεμπε δὲ κῶμον.

Σκυθικὸς,ὁ, Scythicus:vt σκυθικὴ ῥίζα, Scythica radix:quę & γλυκύρριζα, dicitur à Theophr.hist.pl.l.7.c.13. & γλυκυρρίζα,apud Diosc.lib.3.c.7.item σκυθικαί,calceamenti quoddam genus,Stephano & Suidæ.

Σκυθὶς,mulier quæ est è Scythia,apud Luc.

Σκύθος,genus poculi,scyphus.Athen.l.11.

Σκυθίζω, Scythas imitor. item idem quod μεθύω, ebrius sum. Hieronymus Rhodius de ebrietate:apud Athen.l.11.

σκυθίζομαι,tondeor:(à σκύθης,significante ferrum) vel Scythico more rador.Eurip.in Elect. κρᾶτα , πλοκαμόν τ' ἐσκυθισμένον ξυρῷ.

Composita.

Κατασκυθίζω, Scythico more tondere, i. turpi & contumeliosa tonsura alicui illudere,aut alicui crines euellere. Athen.l.11. Suidas propriè esse dicit cutem capitis vnà cū pilis detrahere.

Επισκυθίζω,Scythas imitor in potando nimirum , Scythicas potationes imitor. Herodotus in Eratone scribit Lacones quum vellent ζωρότερον πίνειν,dixisse solitos, ἐπισκύθισον.

Α'ποσκυθίζω,propriè est cutem cum crinibus amputo : Scythico more rado.Exponitur & generaliter,excorio.Suid.

σκυθρωπάζω,&c. vide in σκυδμαίνω, σκύλαξ , &c. vide in compos.Υ'λάω. σκυλάω,&c.in σύλη.

ΣΚΥ'ΛΛΩ, F.υλῶ, vexo,molestus sum, molestiam exhibeo,negotium facesso.item fatigo.Herodian.σκύλας τε καὶ ὑβρίσας. Sic & apud Marc.c.5.& Luc.c.8.

σκύλλομαι,vexor,fatigor.Luc.c.7.κύριε μὴ σκύλλου.

σκυλμὸς,οῦ,ὁ,vexatio.σκύλμα,τό, vnde in Epigr.σκύλμασι τοῖς κόμης, exp.laniatus comæ.

σκύμνος,&c.vide in σκύζω.

ΣΚΥ'ΝΙΟΝ,ου,τό,summa palpebra,cilium.Nicand.

Επισκύνιον.(cōp.) pellis supercilij quæ flectitur,supercilij prominentia,seu supercilium ipsum.Il.ρ.(de leone)Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων. Aristoph. δεινὸν ἐπισκύνιον ἑλκόμενος.Legitur & apud Theocr.idyll.25.

σκῦρος,vide in σκίρος.

ΣΚΥ'ΤΟΣ,εος,τό,corium,pellis.Plat.in symp.ἔχων τὸ τοιοῦτον ὄργανον οἱ σκυτοτόμοι περὶ τὰ καλόποδα , λεαίνοντες τὰ τῶν σκυτῶν. Item loreus funis seu flagrum loreum,scutica:quod & apud Aristoph.in Vesp. ἢ μὴν ἐγώ σε τήμερον δείξω σκύτη ποιῶν. Dem.in Mid.σκῦτος ἔχων ἐπόμπευσε , καὶ τοῦτο μεθύων ἐποίησε. Etym.secundum Petronium sic nominari scribit cutem eam quæ est inter colli neruos:secundū alios sic dici membrum dorsi:secundum alios verò,locum qui est inter supercilium & frontem:aliis autem esse capitis cutem: ideóq; pro ipso capite vsurpari. ¶ Item σκῦτος,quasi ξύτος appellari tradunt ἀπὸ τοῦ ξύω,resolutione literæ ξ & hyperthesi facta: nihil enim frequentius ξύεται quàm pellem.

σκύτινος,η,ον,coriaceus:vt σκυτίνη μάστιξ,apud Athen.l.12. Et σκυτίνη subaud.ζώνη seu περιζώστρα,corium seu pellis quæ præcingitur.Etym.At σκυτίνη ἐπικουρία,prouerbium Atticum de infirmis auxiliis.Hesych.

σκυτικὸς,coriaceus.Et σκυτικὴ,s.τέχνη,ars coriaria.Plat.pol.2.

σκυτοδεψέω,artem coriariā seu sutoriam factito, sum cerdo.

σκυτοτόμος,ὁ, qui artem sutoriam seu coriariam exercet, sutor,cerdo.Herodot.in vita Hom.

σκυτεῖον,officina sutoris,sutrina.

σκυτάλη,flagrum loreum seu coriaceum:scutica.vel saccus coriaceus.Hesyc.item claua in summa obducta corio: vel simpliciter,claua,fustis.Pind.in Olymp.σκυτάλαι dicuntur etiam vectes seu palangæ siue phalangæ.Exodi.30. ¶ Item σκυτάλη, genus secretæ epistolæ loro inscriptæ:de qua vide Gell. lib. 17.c.9.& Plut.in Lysand.Sic apud Xen.Hel.4. εἰς τοὺς συμμαχίδας πόλεις σκυτάλας ἔπεμπον. ¶ Est & serpentis nomen apud Ælian.Nicand.& Diosc.l.7.c.11.

σκυταλίας,ου,ὁ, σκυταλίων, æquans seu instar σκυτάλης teres & oblongus.Athen.l.4.Theophr.hist.pl.l.7.c.4.

σκυταλίς,ίδος,ἡ,idem cum σκυτάλη.Herodot. l.4. & Ioseph. σκυταλίδες , sunt etiam instrumenta ad ignem iaculandum: apud Suid.Sic etiam dicuntur digitorum ossa, quòd eo ordine disposita sint,vt velut in acie stare videantur,σκυτάλη enim etiam equitum turmam significat. Poll.l.2.& Galen.de ossib. Etymologo σκυταλίδες sunt εἶδος καμπῶν, animalculū quoddam,item εἶδος χαρίδων,apud Alexandrinos. item vas quoddam nani.

σκυτάλιον,τό,idem cum σκυταλίς. Exponitur etiam, regula: apud Theophrast.hist.pl.l.4.cap.5.Sic etiam à quibusdam dictus fuit vmbilicus Veneris,teste Dioscor.l.4.c.92.Hesychio σκυτάλαι sunt ῥάβδοι στρογγύλαι.

σκυταλίσκιον,τό,claua,fustis.Aristoph.& Herodot.

σκυταλόω,ῶ,fuste cædo:vnde σκυταλωμένη apud Hesych.& Etymol.exp.ξύλῳ τετυπωμένη.

σκυταλωτοὶ τραχεῖς,οἱ ῥαβδωτοί.Etymol.

Composita.

Δωδεκάσκυτος σφαῖρα,sphæra è duodecim coriis confecta.

Ε'γκυτὶ,ad cutim vsq;. Etym. dicit esse aduerbium apud Archiloch.significans τὸ ἐν χρῷ,παρὰ τὸ κύτος,quod & σκύτος dicitur.

Λυκοσκυτάλιον, dictum fuit à quibusdam sesamoides magnum, vt est in append.Diosc.

ΣΚΥ'ΦΟΣ, ου,ὁ, & εος,τό,scyphus. Aristot.pol.7.πίνειν σκύφον περιφερόμενον.Plut.in Alex.ἔβαλε σκύφον ἐπ' αὐτόν. Neutro genere vtitur Hom.Od.ξ,Καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος.Et Phœdimus apud Athen.l.11.Δωράτιον σκύφος δέδυ μελιζώροιο πίοιο.itidémque Theocr.idyll.1.Καὶ τὸ δίδω τοι ἄγαλμα,τό,τε σκύφος. * Dictum videri posse σκύφος quasi σκύθος, quòd Scythæ supra modum vino inebriare se soleant , & quòd affines sint literæ φ & θ,docet Athen.l.11.Apud eundem ἀπὸ τοῦ σκαφίδος denominatum esse annotatur.Eustath. verò ἐκ τοῦ κύφος,deriuat,assumpto σ. Pro eodem dicitur & σκύπφος, apud Hesiod. in 2.Melampodias lib. πλήσας δ' ἀργύρεον σκύπφον φέρε, δῶκε δ' ἄνακτι.Sic & apud Anaximandrum,teste Athen.ibid.

σκυφίον δέπας,poculum scypho simile. Stesichorus de Hercule, apud eundem. Athen.ibid.

σκύφωμα,τό,idem cum σκύφος. Æschyl.in Perrhæbois,ποῦ χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα.

Ω'οσκύφια,τά, (comp.) genus poculi,ouali figuræ,apud Asclep. Mirleanum teste Athen.l.11.

ΣΚΩ'ΛΗΞ,ηκος,ὁ,vermis Il.ν,ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς. Arist.σκώληκες οἱ ἐκ τῶν δένδρων.Diosc.l.1.c.106.σκώληκας καὶ ἀσκαρίδας φθείρει. lumbricos ventris.Metaphorice apud Athen. l.6.υἱοὶ κόλακες εἰσὶ τῶν ἐχόντων οὐσίας σκώληκες. Dici etiam fœminino genere ἡ σκώληξ,tradit.Eust.in Odyss.

σκωληκώδης,εος,ὁ & ἡ,vermem imitans.Arist.exponitur &, verminosus.

σκωλήκιον,τό,vermiculus.Athen.l.7.

σκωληκιάω,vermibus scateo, seu vermes genero, vermino. Apud Diosc.l.3.σκωληκιώντα ὦτα,exp.vermiculantes aures.

σκωληκίζω, vermem refero:vt σκωληκίζων σφυγμὸς, apud medicos.

σκωληκίζομαι:instar vermium moueor.Hesych.

σκωληκόω,ῶ,vermibus infesto. σκωληκόομαι, vermibus infestor, vermiculor,seu vermiculationem sentio.Theophr. ἥκιστα σκωληκοῦται τὰ δέρματα καὶ ὀσμώδη.

σκωλήκωσις,ἡ,vitium in rebus quæ corruptione vermiculantur,verminatio.Theophr.hist.pl.l.7.c.6.

ΣΚΩ'ΛΟΣ,ου,ὁ,Etymologo est spinæ genus,quod in igne versatum & candefactum validius euadit:aliis est pali species,quē rustici, vbi exacuerunt & igne versarunt, teli loco vsurpant, non aliter quàm hasta penetrantis,teste Eust.Iliad.ν,Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μεῖν' ὥς τε σκῶλος πυρίκαυστος. Pro eo per metaplasmum generis dicitur σκῶλον, τό, vt tradit Eustat.quod exp. offendiculum,impedimentum in via occurrens.Exod.10.ἕως τίνος τοῦτο ἔσται ἡμῖν σκῶλον;Et Greg.λύει τὰ ἐν μέσῳ σκῶλα καὶ προσκόμματα.Pro spina aut alio ligno præacuto accipitur apud Suid:Εἴ μοι σκῶλον ἔρυσον ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν ὁπλῇ. (* Etym.σκῶλος à σκέλλω deriuat. quoniam lignum duriusculum est & exiccatum. Alij & σκῶλος & σκῶλον à σκάζω dici putant , sicut & σκάνδαλον,teste etiam Hieronymo.

ΣΚΩ'ΠΤΩ,F.ψω, cauillor, salibus & dicteriis vtor, irrideo dicteriis.Dem.pro cor.ὡς δειλὸς σκώπτεις.Aristot. rhet.2, δυνάμενοι σκῶψαι καὶ ἐμμελῶς σκῶψαι.Et cum accus.tam personę quā rei.Athen.l.10. Α'γησίλαον σκώψας.Arist.in Nub. σκώπτουσι τὴν μανίαν αὐτοῦ. Sæpe accusatiuo rei præfigitur præpositio εἰς:vt Plut.in Lyc.σκώπτει τὰς Λακωνικὰς μαχαίρας εἰς τὴν μικρότητα,irridet enses Laconicos veluti paruos. idem in Galb. σκώπτει αὐτὸν εἰς μικρολογίαν. * Athen.l.9.tradit ab ea aue,quæ σκὼψ nominatur,σκώπτειν dici τὸ συνεικάζειν καὶ καταστοχάζεσθαι τοὺς σκωπτομένους διὰ τὴν ἐκείνων ἐπιτηδειότητα πρὸς μίμησιν.

σκώπτομαι,irrideor cauillis. Aristot.rhet.2.Herodian.l.4.

σκῶμμα,τό,cauillum,dicterium,sales.Xen.Plut.Luc.

σκωμμάτιον,τό,dicteriolum mordax seu salsum,cauillum. Aristoph.in Vesp.Plut.de fort.Alex. lib.2.

σκῶψις,εως,ἡ, derisio quæ fit dicteriis mordacibus & cauillis:cauillatio. Alex.apud Athen.l.10.

σκώπτης, ου,ὁ, cauillator,derisor , qui scommata & dicteria mordacia in aliquem iactat,seu iactare solet.Suid.

σκωπτικὸς,ὁ,qui scommatis dicterisque salsis incessere solet. Exponitur etiam,cauillis valens,mordax,dicax. Athen.l.14.

σκωπτόλης,ου,ὁ,cauillis & scommatis gaudens,Arist.in Vesp.

Composita: ac primum cum præpositione.

Α'ντισκώπτω,vicissim dicteriis mordacibus incesso.

Α'ποσκώπτω , scommata iacio, scommate incesso seu insector. Synes.οὐκ ἀπέσκωψά σε τὴν εἰς τὴν [illegible]. Lucian. διασκώπτω ἐς τοὺς φιλοσόφους.

Α'ποσκωμμα, ατος, τό, dicterium mordax quo aliquis notatur: seu irrisio per scommata.

Διαποττω, scommata & dicteria iacio: vnde pass. apud. Xenop. part. 1. 8. Ζεῦξε μὲν δὴ ὕπο διαποττόμενε.

Ε'πισκώπτω, idem. Plut. in Themist. Et cum εἰς, in Lycurgo.

προσκώπτω, pro eodem.

παρασκώπτω, pro iisdem.

Composita sine præpositione ex σκῶμμα & σκώπτω.

Εὐσκόμμων, ονος, ὁ & ἡ, dexter in dicendis dicteriis & scōmatis.

Εὐσκωμμοσύνη, cum dexteritate quadā in scōmatis iaciendis.

Εὐσκωμμόνως, cum dexteritate quadā in scōmatis iaciendis. Pol. lib. 1. cap. 45.

Φιλοσκώμμων, dicteriis mordacibus & scommatis gaudens.

Φιλοσκωμμόνως, more eorum qui scommata dicere amant.

Φιλοσκωμμοσύνη, ἡ, amor scommatum. quum quis scommata in aliquem iacere amat. Poll. ibi.

Φολοσκώπτης, ὁ, idem cum φιλοσκώμμων.

Φιλοσκωπτέω, scommatis & dicteriis mordacib. gaudeo: seu scommata iacere in aliquem amo. Athen. l. 14.

ΣΚΩΡ, ατός, τό, stercus, oletum, merda. Aristop. μιμογλύφου σκώρ ἰώδιες.

σκωρία, ἡ, scoria, fex metalli, sordes metalli. Exponitur etiam, rescrementum, item recrementum, item stercus, excrementum: vt σκωρία σίδηρε, μολύβδε, χαλκῦ, apud Dioscor. l. 5.

Σκώψ, vide in comp. Ο'ψ. Σκῶψις, in Σκέπτω.

Σκώπτης, &c. in Μάσχω.

ΣΜΑΡΑΓΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, resono, strepitum edo seu fragorem aut stridorem. strido. Il. β, σμαραγεῖτο δὲ πόντος. Hesiod. in Theog. σμαραγίζω, ίσω, idem Hesiod. ibid. γαῖα φρίσι βιο ἐσμαραγίξεν.

Composita.

Ε'πισμαραγέω, ῶ, insono, instrepo, infremo.

Ε'σμαραγος, ὁ, ἡ, magnos strepitus edens. Iouis epitheton apud Hesiod. in Theogn.

περισμαραγέω, circumstrepo. Dionys. de situ orb.

πολυσμαραγος, multum fonans, strepens. Hesych.

πυελασμάραγος, igni resonans seu crepitans. idem.

ΣΜΑΡΙΣ ίδος, ἡ, genus pusilli piscis, apud Aristot.

ΣΜΑ'Ω, fut. σμήσω, ῶ, abstergo, extergo, detergo: vnde Hesych. σμᾷν exp. σμήχειν. Exponitur etiam, purgo.

σμήχομαι, ῶμαι, abstergor, extergor. Item purgor, ornor. Herodot. l. vlt. τότε μὲν τὴν κεφαλὴν σμήχεται μοῦνον ἕκαστος, & Πίσσῃ ἐλαίῃσι, tunc rex solum caput ornatur. Apud Dioscor. l. 1. c. 82. ἀχλύος σὺν νίτρῳ σμήχομένου ἴασιν, exp. capitis vlcera manantia cum nitro inficatum sanat.

σμῆγμα, τό, smegma, id quo ad abstergendum & purgandum vtimur. Athen.

σμήγμα, idem quod σμῆμα, Od. ζ. Ε'κ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χυτὸν ἀτρυγέτοιο. Luc. σμηχὺν ἁλίοιο. Dioscor. de oleo raphanino, ᾧ ἐπιχρῶνται σμήγματι πρὸς τὸ πῖσος.

σμηγμός, ὁ, quo ab abstergendo vtimur. Apud medicos. sic dicitur puluis siccus, qui cuti noa vnctæ inspergitur ad eam detergendam. Athen. l. 6. c. 54.

σμῆξις, ἴσεως, ἡ, detersio, abstersio. Dioscor. l. 2. c. 5.

σμηκτικός, detersorius, abstergendi seu detergendi vim habens. Item. l. 2. c. 4.

σμηκτός, ἡ, όν, idem cum σμηκτικὸς, vt σμηκτὸς γῆ, terra cui deterioria vis inest, quæ Κιμωλία dicitur apud Galen. & Erot. Eadem dicitur & σμηκτίς, apud Cephisodorum, teste Poll.

Composita.

Α'ποσμήχω, detergo, abstergo. Luc. ἀποσμῆξαι τὸν ῥύπον. Sic & Dioscor. l. 5. c. 84.

ἀποσμήχω, idem. Luc. in Tim. ἀποσμῆξαι τὸ τῦ Ὄλυμπε ῥυπῶδες λιχανοειδὲς.

ἀπεκαθαίρω, (Decomp.) ante detergo.

Διαμήχω, seu Διαμάω, extergo, detergo. Herodo. Διαμῶντες πόρους.

Διαμάσσω, extergendo perpurgo & emundo. Aristoph.

Ἐκμάσσω, extergo. Herodot.

ἐπισμήχω, abstergo, vel detergo in summa parte.

περισμήχω, circumcirca abstergo: vel circumcirca affricatum detergo: vnde pass. apud Dioscor. l. 3. c. 52.

περισμήχω, idem. ibidem.

Σμεδαλέος, σμερδαλέος, vide in Μέδω. Σμύγμα, in Σμάω.

ΣΜΗ'ΝΟΣ, εος, τό, examen apum, idem Aristoteli quod ἰσμὸς & ἄφεσμος. Plut. de vit. irac. οἷον σμῆνος ἀσφαλιεῖται ἡμῖν ὁ πίστευτος. Metaphoricè apud Aristid. τὰ τῶν λόγων σμῆνη Διαπέμψαι. Dicitur & de quauis multitudine, vt σμῆνος ἀνδρῶν, & σμῆνος ἀφετῶν apud Plat. & σμῆνος μεγίστων, apud Aristophan. ¶ Item alucare, seu alucus, apiarium. Hesiod. in Theogn. σὺ δὲ σμήνεσι κηπιφύτοισι μελίσσας Κηφῆνας βόσκοντ. Aristot. l. 9 περὶ μυστηρίων ἐξ ἀνθρώπων εἰς τὸ σμῆνος γίνεται ἐπανάστασις τῷ σμήνεσι. ¶ Item pro sermonis suauitate seu loquendi dulcedine, apud Aristophan. in Nub. μίσει γάρ τι θεῶν πανήμερον σμῆνος ἀοιδαῖς. (l. c. 109.

σμῆνος, ε, τό. (diminut.) idem quod σμῆνος, alueare. Dioscor. libr.

Σμήραθος, vide in Μήρινθος. Σμήχω, σμῆξις, &c. in Σμάω. Σμικρός, &c. in Μικρός.

ΣΜΙΛΑΞ, ακος, ὁ, taxus: arbor feralis & venenata. Plutar. symp. l. 3. οἷον σμίλακος Διοπείθει τὰς ἐγκεφαλοβορίας. Vide & Dioscor. l. 4. c. 82. & l. 6. c. 12. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10. Item arbor à taxo diuersa, folium habens ilicis. de qua Theophr. hist. pl. l. 3. c. 16. & Gal. περὶ τῶν φάκων, l. 6. c. 3. ¶ Item frutex hortensis, de quo Dioscor. l. 2. c. 176. ¶ Item herba quædam, de qua Dioscor. l. 4. c. 143. & Theophr. hist. pl. l. 3. c. vlt.

σμίλαξ, ακος, ὁ, idem quod σμίλακ, in prima significatione. Nicand. in Alex. Μὴ μὲν δὴ σμίλαξ σὺ κεχολῶ ἱλαπίδα κικεῖο μήξεως. Pro eodē apud Theophr. & Poll. legitur etiam μίλαξ.

μίλαξ, pro σμίλαξ, hederæ species è qua tori fiebant, qua etiam coronari solitos poetas aiunt. Aristoph. in Nub. μίλακος ἴζου. Vide & Gal. & Paul. Aegin.

μίλιον χρῶμα, color à milace denominatus, vt tradit Eustathius ex technico quodam.

ΣΜΙΔΗ, ηος, ἡ, scalper seu scalprum: scalper incisorius. Plaut. poenit. l. 1. μαχαίρας ἀμιλλᾶν κλῆμα δεσπότου ἐς σμίλην.

σμιλίον, ου, τό, scalpellus. Luc. in Gall. Plutarc. de discern. adul. & am.

σμιλεύω, scalpello reseco, scalpro amputo & præcido.

σμίλευμα, τό, segmen scalpro amputatum. schol. Aristoph. Metaphoricè vtitur Aristoph. in Ran.

Composita.

Διασμιλεύω, scalpello amputo seu reseco, scalpro repurgo. Et general. polio seu expolio, quasi resecans scalpello. Synesius. Ἐπὶ ἅπασι δὲ τοῖς ἄλλοις ὑπέρκειται τὸ τῶν ἀνδρῶν διασμιλεῦσαι, qui nomina ad vitium reducant.

Ἐπισμίλευμα, τό, segmen scalpello factum, quod scalpello vndique reciditur. Suid.

Διαμισμιλεύω, scalpello perpurgo seu perpolio. Et general. expolio, perpolio: vnde διεσμιλευμένος ἀφορισμὸς, ad vnguem exquisitæ meditationes, apud Athen. l. 4.

Εὐσμίλευτος, scalpro bene polita seu parata. Hesych.

Σμυγερός, vide Σμύχω. Σμύραινα, vide in Μύραινα. Σμύρνα, in Μύρρα.

ΣΜΥ'ΡΙΣ, smyris, lapis quo gemmas annularij exterunt. Dioscor. l. 5. c. 166.

σμυρίτης λίθος, smyrites lapis. Iob. 41.

ΣΜΥ'ΧΩ, f. ξω, attero, absumo, corrumpo. Hesych. Item exuro, incendiu seu igne vasto, inflammo. Greg. in poem. Κἂς ἔχειδ σμύχων, cor dolore vrens & macerans. Basil. πυρὶ τέρμονα νυκτὸς πευκάζεις δόμε μὸς κρυεροῖο, vrente febre. Apol. Arg. 3. ὑπὸ δ' ἔμπεδον ἔσχε σμύχουσα Διὸς χόλος, dolor vrens & macerans. Ἐπεὶ τάχ' ἂν σμύχῃ πρὸς τῦδε.

σμυχερός, ὁ, ἡ, ὸν, ἀ, όν, absumens, vrens. Item inflammor. Iliad. χ. ἀσπασίως σμυχερὸν πῦρ ἀποσβέσσαι.

σμυχερός, ὁ, ἡ, ὸν, ἀ, όν, rumnolus, qui per petuis laboribus & curis macerat & conficitur. Apoll. Arg. 2.

σμυχερῶς, rumnosè. Hesych.

Composita.

Κατασμύχω, deuro, igni absumo. Metaphor. apud Luc. in dial. Terpſ. & Plut. ὑπανθρώπους τὰς ἐπιθυμίας κατασμύχειν, cum fluidorem dentium infrendent & præ dolore ardescunt, vel macerati & confecti dolore.

Διασμύχω, peruro. Hesych. & Suid.

Ἐπισμυχερός, rumnosus, vel miserabilis: aut etiam tristificus, cor ἐπισμυχερὸς, rumnosè Od. χ. ἀχλὺς ἐπισμυχερὴ τε κῆρ, dolore vrens. Hesiod. ἀχλὺς ἐπισμυχερὴ τε κῆρ αἴνυτο.

ἐπισμυχερῶς, rumnosè Od. χ.

περισμύχω, comburo, exuro Il. 4, metaph. apud Theocr. ἰδμὴ δ' ἐν στήθεσσι περισμύχεται ἄλγεσι θυμός.

Ὃς με κατασμύχων ἧσται ἐνὶ φρεσὶν ἄχεσι θυμὸν. κατασμύχειν, cruciari & torqueri dolore. apud Phalar.

περισμύχω, circumcirca vro: vel vndiq; macero, profuse consicio & exhaurio. in Epigr.

Ὑποσμύχω, suburo, vstulo, i. paulatim vro. Item succendo, inflammo. Basil. εἰς τὴν ζάλην κρατεῖ τὸν νέον ὑποσμύχων πυρὶ & καλύπτων. Et ὑποσμυχόμενον μίσος. apud Greg.

ΣΜΩ'ΛΙΞ, ηος, ἡ, σμιλίδιον, ὑποξέσιον, vibex: liuor ex percussione. Nicand. ῥυσμώδεσι δ' οἰμωγὴ στάσα. ὁ ὀπὸς πληγῆς ὑφαιμε μέλανι. Nicand. Alexipharm. Σμώδιγξε σεῖσαι κεδνοισιβάσι κρυπτόν. ¶ Eadem à σμῶξαι, deriuari scribit ex antiquorum sententia, quod Etymol. sonum dialecto significare ait πεπεῖσθαι.

σμωδιγξ, pharmacum ad vibices. Gal. apud Hippocr.

ΣΜΩΧΩ, mādo. μασσόμενοι. Aristophan. in pace, ἀ δὲ σμώχει ἐρεβίνθους, vbi tamen citius legi

---

ται βρόχθον. ¶ Apud Suidam σμώχει, exponitur etiam, λοιδορεῖ, conuitiatur: ἀπὸ τῦ κρούειν τοὺς τῦ σμιλίου σκληροὺς λίθους τὸ σμιλίου. ¶ Item pro sermonis suauitate seu loquendi dulcedine, apud Aristophan. in Nub. μίσει γάρ τι θεῶν πανήμερον σμῆνος ἀοιδαῖς. (l. c. 109.

σμώχω, (comp.) contero, tundendo comminuo. vnde apud Nic. in Alexiph. κραδαμάζεια, pro quo tamen quidam legunt σμώκεια.

ΣΟΑΞ, ακος, ὁ, F. άω, abigo, expello. Plerunque de auibus dicitur vtendo voce σὸ, σὸ, vt Aristoph. σὸς δὲ σοῦς ἔξω τῦ κάτω πόλεως. Nemine abigente. Sic Menander apud Athen. l. 9. ἀπὸ τῦ ἐμοῦ ἔξω σοῦς ἐμὸν ἦμαρ. item propello: vt quum à pastore grex pecorum propellitur. Luc. μᾶλλον δ' ἄπαγε αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων σοῦσα, propellens seu propigedi ocgens, aut virgens. Ab Hesychio exp. ἀδόκιμον. Apud Xen. de re equestri κρεῖττον σοῦν, executere putuerem. ¶ Item σοῦσθαι, pro σοῦσθαι τὰς ἀκοντίους, obtusos summouere: quod fattuoforum est. Sic Demetr. Mid. ἀφ' ἧς ἀκολούθως ἡ τετάρτη ἀπὸ τῦ ἄρχειν σοῦται, per forum proficiscitur, tubitos quoque subinuenes. Plut. in Sol. σοῦσθαι τὸν ὄχλον δεμφόρων. magna satellitum caterua stipati sese inferunt fattuose & insolenter. ¶ Item moueo, concito. Aristoph. in Veſp. πρῶτα μὲν οὖν κύκλῳ σοῦσιν' mouete in orbem pedem agilem.

σόμφος, abigo, expello, propello. Item moueor, concitor. Basil. in epist. βασιλικῶν ἐφοδίων ἡ στασιαστικὴ ὁρμὴ, gressus concitatus. Et Eurip. μαινομένῳ ἐμπέσωκεν ἡ στασιαστικὴ ὠδὸς ἀνέσει, qui æstro percitus gloriæ conequendæ, gradu concitato fertur.

σόμφιον, fasciculum, fasciculum quo muscæ abiguntur. in cauda equina sic dicuntur pili longiores, quibus equi muscas abigunt: vel ipsa cauda pilis vestita, cuius motu muscas à se pellunt. in Hippiatr. exponitur etiam, galea ex pilis equinis. Suid. σόμφια, dicuntur fatuitatis & stultitiæ, citato gradu currere: sunt enim animal pernicissimum. ut ette comment. Dem. & Plin.

σοβαρεύομαι, insolenter se infert: vel quæ citato gradu incedit. inceptuetion meretricis. Suid. & schol. Aristot. ex Eupol. Numerator & inter ridiculas saltationes saltat Athen. l. 14.

σοβαρός, ὁ, ἡ, qui concitato gradu seu impetu fertur, concitatus, mobilis. vt σοβαρὸς ἵππος, Aristoph. in Pace. item insolēter ipse inferens & obutos quoque submouens: ex quo intelligitur fattuosus, superbus. Plut. de educ. puer. & in Demetr.

σοβαρῶς, superbè, fattuosè, insolenter & fattuosè se inferendo. Plut. in Cortiol. & in Alcib.

σοβαρόομαι, insolenter & fattuosè me infero, superbè incedo. Agath. Epigr. l. 2.

Composita.

Ἀνασοβέω, excutio, expello: propriè, sursum reiiciendo seu rejiciendo. Plat. ep. 7. Διὰ μηχανῶν ἀνασοβῆσαι ἄνω τὰ ὄντα πρὸς τὸ φῶς. & apud Luc. ἀνασεισθήσεται τὸν ἐπὶ τῇ μετεώρῳ κρεμάμενον. incontorto, perturb. aniquem. Suid. & Hesych.

Ἀνασείω, excutio, ejectio iursum aut retrorsum. item concutio.

Ἀποσοβέω, arceo, abigo, repello: apud Suid. ὁ δὲ αὐτὴν ὡς ὑποπτεύσας ἀπεσοβήσατο. Exponitur etiam, excutio: vt apud Arist. in Kan. ἀπὸ τῦ ἄρμ' ἐκεῖνος ἐστιν ὁ χάλκος. item neutraliter, abeo citato gradu: vnde apud Menand. exp. ἀποσοβῶμαι.

Ἀποσοβοῦμαι, qui inclenter aliquem summouet & repellit.

Ἀποσοβῶμαι, qui vel cum vetulis rem habens: vel vetulas ab accessu piscibus abigunt. idque piscium auidissimi voratores Aristoph. in Pace.

Ἀποσοβῶ, dispello, discutio, disturbo.

Ἀποσοβέω, expello, abigo foras. Menand. apud Athen. lib. 9. Αὖτη δ' ἐξαίφνης ἐκ τῆς οἰκίας ἀπεσοβήθη.

Διασοβέω, dispello. Exponitur &, persequor, arceo. Hesych.

Διασοβῶ, muscarum abactor. Athe. l. 11. Μυοσόβαι, muscas abigentes. (abigere.

Διασοβῶμαι, insolenter & fastuosè prætereo: vel feroci & superbo aspectu transfinitto. Plut. in Cat.

Περισοβέω, circumeo, vel circumfero: vt in conuiuio περισοβεῖν, distribuere in orbem τὸν φιλοποτισμὸν. circumferre. Menander in Theophorumenis. Καὶ ζῶ πάλιν τὸ πρῶτον περισοβῶν πανήμερον τὸν ἄκρατον. Erat etiam περισοβεῖν τὸ εἰς κύκλῳ πίνειν, teste Athen. l. 11.

Σοβαρός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΣΟΒΡΟΣ, ὁ, sonchus, cucurbita, quam Apuleius lactucam leporinam vocat. Dioscor. l. 2. c. 159. Est etiam olus agreste in cibis vsurpatum, apud Theophr.

ΣΟΒΡΟΣ, ὁ, ἡ, inanis & fungosus velut spongia: vnde exponitur ἀναίσθητος, stupidus. Vtitur Aristot. de mammis mulierum spongiosis. Apud Hippocr. φθίσεται σαμφὸν, exp. loquitur obscurè. Spongiam in coloribus quidam τὸ φαιὸν appellant σαμφὸν, vt videlicet est inter album & nigrum. ¶ At σαμφὸς siue σαφὸς (δασὺς.) cucurbita sylueſtris. Plin. l. 20. c. 3.

σαμφοβόης, idem quod σαμφὸς, adiect. in qua significat. inuenitur σαμφοβόης, apud Theophr.

σαμφόπους, ποδος, ἡ, inanitas, fungositas.

ΣΟ'ΟΣ, ὁ, ἡ, saluus, incolumis, sospes. Il. π, σοὶ δ' αὖτ' ἀνίοντι μάχης ἐξ ἀδύητος ἔσται. Od. ἦ, εἰ φίλον οἱ αὐτῷ σόον ἔμμεναι ἠδ' ἀπίσσω, ἀλλ' ἀλοχός τε σὴ καὶ παῖδες ὀπίσσω. Et neutro genere. Il. α, ἐπεὶ σόν τοι εἶπε μῖρ. ες. Exponitur etiam, integer, perfectus. Hesych. Et σόοι eidem sunt σωτήριοι, salutares, salutis autores. ¶ At σόος impetus, vide in σείω.

σόω, F. σόσω, seruo, saluum & incolumem præsto: vnde σόεις. Hesych. exp. σώζεις. Aliam significat. vide in σόος, impetus, &c.

σῶς, σῶ, ὁ & ἡ, idem quod σόος: ex quo & contractum dicitur: aut (secundum alios) ex σόος. Od. π, Εἰφ' ὕἷϊ οἱ σῶς εἰμί. ἐς ὃν πάλιν εἰλήλυθα. Thucyd. l. 3. πάλιν αὖτ' ἀφικόμενοι ἐς τὸ τεῖχος σῶς ἐς ὑμᾶς. item integer, perfectus: vt Od. ll. s, νῦν μοι σῶς εἰμὶς ἄλυτος ὠλεσ. nunc in totum sum perditus.

σῶος, seu σῶ, ὁ, ἡ, idem quod σῶς, ex quo & quidam deriuatum existimant. Xen. in Oecon. ἐπιβεβηκὼς ὑπὸ παρίππῳ. Dem. pro cor. ὑμεῖς ἴστε σῶοι ἐς ἔμμεναι.

σώος, idem quod σῶος, seruo, tolipito: vnde σώοσαν. Il. θ, ὅ οἱ μηλάς πολλὰς ἐλάσας Τευθρανίδων σώοσαν ὑπ' Εὐρυσθέως ἀέθλων.

σωόμενος, seruor incolumis, tospitor. Apol. Arg. l. 2. δὴ γὰρ φάσαν ἐς αἶαν σώεσθαι.

σώζω, idem quod σώω: ex eóque deriuatum sicut ὄζω ex ὄω inquit Etymol. Demetr. Phaler. ἐγὼ φῶ σε ἐσωσα, καὶ σὺ δὲ δὴ ἐμὲ ἔσωσης. ἐγὼ δ' οὐκ ἀπωλόμην. Xen. Pæd. 3. οἱ μὲν νικῶντες τὰ τε ἑαυτῶν σώζουσι. & ὃς τε ἡττημένων σφᾶς αὐτοὺς σώσασθαι. item in iudicio aliquem σώζειν aliquem dicitur, quod causam eius tuetur & eum absolut: vnde ἡ σώζουσα ψῆφος, sententia absolutoria, quæ & sine adiect. σώζουσα dicitur. Luc. in Herm. πλὴν λεπτὸν ἄκρον ἀφεὶς σώσω φέρειν. ¶ Item σώζω, seruo, conseruo: vt σώζειν τὴν πίστιν & τὴν εὐνοιαν τὴν βασιλέως. Herodian. lib. 7. Et σώσαι τὸ μίτρωτὸν Demetr. Phal. in eo seruo, i. custodio: ve apud Eurip. in Bacch. σώζουσι πᾶσι δημόσιοι σχολὰς τέκνοις, asseruant in publicis cuſtodiis.

σώζομαι, seruor, incolumis euado. Plut. de frat. am. ἀκύτατα ὑπὸ τῦ σώζεσθαι. Xenophon. pæd. οὐ γὰρ ἐπιτρέπω ἐγὼ μαχητὴν ἀποθνήσκειν μᾶλλον ἢ φιλοψυχίᾳ σωζόμενον. vide de hoc in Apofit. &, sequente genit. vt Il. ἐπεὶ τάχα σώσεται ἀστῶν. interdum cum εἰς, sequente accusat. Hoc. in Euag. σωθεὶς εἰς τὸ ἄστυ καὶ εἰς τὰς οἰκίας, quū saluus peruenisset. Conſtruitur & cum ἐκ. ἐκ τῦ πολέμου σωθῆναι, apud Xen. Pæd. 5. Et cum ἐπὶ, apud eundem Hell. 1. D. contu & ἐς. σώζεσθαι ἐς. apud Demoſth. Philipp. 3. & Plut. εἰς εὐψυχίας. ¶ In sacris libris σώζεσθαι. Il æternam salutem consequi: vt Matth. 10. & Marc. 13. &c. ¶ Frequitur etiam, ad frugem bonam peruenire. apud Plut. de discern. adulat. ab am. τῷ μὲλλοντι σώζεσθαι δεῖ φίλους, ὡς φασιν, ἢ ἀλεξητῆρας ἐχθρῶν ἐπικαρσίους. Exponitur etiam, manere, permanere. apud Gal. ad Glauc. l. 1. Præt. perf. est σέσωσμαι, cuius tertia persona interdum retinet σ, interdum abiicit. Aor. 1 ἐσώθην, tanquam à σόω.

σωστικός, ὁ, ἡ, seruandi seu conseruandi vim habens, conseruatorius. Aristot. de mun.

σῶτρον, τό, præmium quod conseruatus conseruatori reddit. Xenoph.

σωτὴρ, ῆρος, ὁ, seruator, salutis autor, qui salutem dat & dedit. Athen. lib. 7. Isocr. Dem. Luc. &c. Fœm. σώτειρα, ἡ, seruatrix. Pausan. in Att.

σωτήριος, ὁ & ἡ, idem quod σωστικός. Plat. Thuc. Plut. σωτήρια, ἱερὰ ἐνόμισαν, sacra seu festa quæ agitantur in honorem σωτήρων Θεῶν. Herodian. l. 1. Luc. in Tim.

σωτήρια, ἡ, (subst.) salus, Thuc. Æsch. Isoc. Plut. &c. Item conseruatio, qua aliquid conseruatur: incolume & in statu suo. Aristot. polit. 6. Plut. symp. 3. probl. 1.

σωτηριώδης, salutaris, qui salutem dat, sospitalis.

σωτηριακὸν, pretiū quod pro funeris elatione datur. Hesych. σῶμα, quomodo huc pertinet, vide suo loco.

σώω, idem quod σόω, quidam per dialysin ex σῶς factum tradunt alij σῶς ex σόω contractum esse censent. Comparat. σωώτερος, magis saluus & incolumis. Xen. Pæd. 6. ἵμᾶς τε πειρᾶσθαι ἀπαυτοὺς σωώτερος. Lū. Ponitur & simpliciter pro σόω. Il. σωώτερος δὲ μένεσθαι. vt saluus hinc redeas.

σωόω, f. ώσω idem quod σώζω. Poeticum est. Callim. hymn. in Delum, σωοῖ δὲ μιν αὖτ' ἐπιδέρκεο. Odyſſ. κ, Α'λλ' ἄγε δή σε κομιδῇ ἐπὶ σωόσομαι. Sic & Il. & Od. ſ.

σωόμαι, seruor, incolumis euado. Il. ε, τῷ ἴμεν υἱὸς ἐμὸς πατρὶ φίλῳ σωόμενος ἠδὲ γυναικί. Hinc Euſtath. ἡ δὲ πλείων Η'ρωδιανὸς, deducit futurum σωόσω, & aor. 1. ἐσώσατο. Præter. imperf. ἐσώοντο & abiecto augmento σώοντο, pro quo per apocopen Æolicam dicitur σῶντο. Il. φ, ζωὸς ὁ σῶν κῆλα βίηφι. At Odyſſ. ρ, σὺν δὲ μοὶ ζωὸς, σὺν δὲ σὶ ἄμφω. per apoc. dictum pro imperat. σώσατε.

σωστὴς, idem quod σωτὴρ: in anth. Epigr. l. 1.

σῶν, ὁ. ἡ. ὸ. Mercurij epitheton. Il. ν. quod Etymol. ex σώζω fieri dicit, sicut ῥῆσις ex ῥήσσω. Idem exp. ἐργάτης, πανοῦργος ἢ ἀπατεών: quo vtitur Sophoc. in Iliaſt. μᾶτερ ἐμοὶ ἔζησε πανοῦργος ἀνὴρ

λύμης αὐτάρκεστος ἔχθρος, non valeo, non possum. Vide & σθένω, in comp. Οὐκ ὄφελον.

Compositae primùm desinentia in σῴω.

Διεσῴω, ὁ, ἡ, semper seruans. Nonn.

Διασῴω, vita seruator. Idem.

Δυσσῴω, dicitur qui difficulter seruatur. Ideóque ὁ κεκηδεύμενος.

Δυσσῴω, dicitur qui difficulter seruatur. Ideóque ὁ κεκηδεύμενος.

Thucyd. lib. 3. & 4. Vide & in comp. ex σῴω in σέω.

Εὐσῴω, qui tutò se uatur & incolumis euadit. Hesych.

Ὕσμινα, bella, virium potentia. Nonn.

Λεοσσῴω, populorum seruator, populi tutor seu seruator. Apollinis & Musæ epith. apud Hom. Vide & σῴω, in Σείω.

Μελισσῴω, Pan, apiarium seruator aut custos. In Epigr.

Ποιμνοσῴω, ovium seruator aut seruatrix.

Νεκυοσῴος, mortuorum seruator. Christi epith. apud Nonn. Vide & νεκυοσῴω, in σῴω.

Νηοσῴος, seu νεοσῴω, navium seruator. Epith. Apoll. & Dianæ, apud Apollon. Rhod.

Οἰνοσῴω, vinum seruans. Nonn.

Composita ex σῴζω.

Ἀποσῴζω, restituo prist næ incolumitati. facio vt quis saluus euadat. Soph. αἰσταζέτω φοιτᾷ. Idem ait recto, recupero vocis in media voce apud Xen. Hell. 7. ἀϊστοποιεῖ τὴν πατρῴαν δίαιταν.

Ἀϊστοποιοῦμαι, resurgor, incolumitati restituor. Diod. sic. ἀϊστοποιεῖς εἰς τὴν πατρίδα.

Ἀναστῴζω, vicissim seruo. Item instauro.

Διασῴζω, saluum & incolumem reduco, vel reuerti facio. Cum præpositione εἰς, apud Xen. anab. l. 2.

Διασῴζομαι, saluus & incolumis peruenio seu euado. Xen. Hell. 1. Διασῴσασθαι εἰς Δικαίλειαν. Exponitur & simpliciter, euado. item confugio.

Ἄσωτος, seu ἄσωτος, ὁ, ἡ, ἄ, qui seruari seu sospitari nequit, de cuius salute spes nulla est, Aristot. problem. Item perditus, deploratus, profligatus, calamitosus. Plut. in Alcib. ἄσωτον αὐτὸν τῶν λοιπῶν οἶον ἰατρὸς. I em perire dignus, indignus salute. vt ἀσώτῳ Σισυφίδαι ζῶσιν, apud Sophin Aiace. ¶ Ἄσωτος exp. etiam qui perdit suaque opera perit. apud Aristot. eth. 4. cap. 1. Eam luxuriosus nequam, luxu & gancæ studio perditus: aso tus apud eum l. m ibid.

Ἀσώτως, luxu tosè, luxuriosorum more. Athen. l. 4. & Iſocr. Exponitur etiam, prodigè nequiter.

Ἀσωτία, ἡ, luxuria, prodigalitas, profusio, nequitia. Aristot. eth. 4. & alibi. Scribitur etiam ἀσωτεία.

Ἄσωτον, τὸ, locus in quo luxuriosi epulantur & comessantur, aut ubi libidines exercent: ganeū, popina. Poll. l. 9. & Athen. Ἀσωτεύομαι, luxuriosè viuo, multa per luxum seu in luxum p Athen. l. 8. ἀσωτεύομαι καὶ παίζω.

Διασῴζω, idem quod σῴζω Iſocr. in Archid. ἐκλιπεῖν τὸν χρόνον ἐν τῷ σῶς διασῶσαι. Item conseruo, tueor. Idem ibid. περιορᾶν τὸν ἡμέτερον αὐτῶν διασῳζόμενον. Item seruo, i. retineo, etiam vtor: vt διασῴζω τὸν παρόντα. Plat. de rep. l. Sequente εἰς, exp. incolumē peruenio in v. l ad, incolumem remitto aut reducos vt διέσωσεν εἰς Ἀθήνας. Laert. in Plat.

Διασῴζομαι, idem quod διασῴζω. Xen. pæd. 4. πολὺ δ' ἦν μᾶλλον ἐν τῷ λαβεῖν διασῴζεσθαι. Item passiuè. conseruor. Demosth. in Epitaph. ἡ πίστις τῆς Ἑλλάδος ἐκ τοῦ κινδύνου εὖ τοῖς πολλοῖς διασῴζεται. Sequēte εἰς exp. incolumis peruenio: vt εἰς Κυρήνην διεσώθησαν. Thuc. l. 1. Exponitur etiam, conualesco: vt Xen. ἐπιμελητὴν ἔσεσθαι ὅπως διασῴσῃ.

Διασῴζω, è periculo ereptum incolumē seruo, libero seu tueor è periculis. Eurip. in Oreſt. Ἐγὼν ἐξέσωσα Soph. in Aiace, Θεὸς δ' ἐκσῴζει με. Et apud Plat. σκέψασθαι ὅπως τὸ μεγίστων κακῶν διασῴσει.

Ἐκσῴζω, facio vt incolumis seperſis, incolumem seruo: vel tandem seruo. Synes. ad Euopt. αὐτὸ δὲ τοῦτο ἐξέσωσεν.

Ἐξασῴζω, incolumem esse & seruari à morte.

Ἐπισῴζω, simul seruo, seruando contineo & stringo ne dilabatur. Eurip. in Iphig. Aul. τὸ μὲν τὰ πάντα συσσῴζειν κρεῖσσον. Ἀμείνων. Vtitur & Plat. de leg.

ΣΟΡΟΣ, ὁ, loculus, conditorium: sepulchrum, seu capulum, sandapila. Ἡ Ψ. Ὧς δὲ ὁ σῶμα τῶν ὀρῶν σορὸς ἀμφικαλύπτει. Plut. in Numa, λιθίνας σορούς. loculos lapideos. Et σορὸν σπερμοφάγον, loculi qui corpora arrodunt seu adedunt, apud Diosc. lib. 5. c. 142. Apud Aristoph. in Vesp. ποθεῖν ἱερὸν τ' ἐστιᾶσαι ἀρώμας σορῷ, deſide are & amare videtis pulchram sandapilam, i. formam vetulam.

Σορὸς, in modum loculi seu busti.

Σορεύω, i. σύω, cadauera in loculo condo.

Composita.

Ἐνσορεύω, in loculo condo, sepelio.

Εὐρύσορος, latum habens loculum seu capulum. In Epigr. εὐρύσορον τάφον, amplum & capax sepulchrum.

Σός, vide in σύ.

ΣΟΥ, vox abrogatis aues. Aristot. in Vesp. Σοῦ, σῦκαλοῦ. ¶ Est & genit. pronominis σύ. ¶ Item imperat. contr. pro σέω.

ΣΟΥΣΟΝ, ὁ, ἡ, lilium: lingua Phœnicum seu Phrygum, vide Etymol.

Σούσινος, vel σούσινον μύρον, vnguentum ex liliis confectum, quod & σούσινον χρῖσμα vocatur à Diosc. l. 1. c. 73. & Athen. l. 11. Pomum Cydonium & pro oleo ex liliis confecto.

ΣΟΦΟΣ, ὁ, ἡ, sapiens. Eurip. in Bacch. Σοφὸς, σοφὸς εἶ, καὶδὶ ὃ δὲ σ' ἔτειμα σοφόν. Plut. αἰ τύχαι μὲν σοφὸν ἔθηκαν. Dicitur & sapiens qui peritus est alicuius rei aut artis, & plurimùm in ea versatus, deóq; probè eam callens: vt σοφὸς πάππον. Il. 8. Interdum dicitur aliquis σοφὸς ἔπαν πρὸ & σοφὸς πρὸς Sophoc. Λέγ' ὑγιὲς σοφὸν φῶς ἀκούσεσθον ἔπη. Plat. in Apol. ἵνα δὲ μὴ μέγα ἔπος ξυνείσῃ ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. Dicitur & σοφὸς ἔπαν τινος: vt σοφὸς τὰ κυνηγετικά. Greg. Naz I ἔ, σοφὸς περὶ πόνος: apud Plat in Apol. Socr. Ἐ σοφὸς περὶ ἐπιβουλὴν, apud Herodian. lib. 3. Τὸ σοφὸν, quod sapien. est seu sapientis viri, scitū, eruditum: interdum, callidum, at gutum: apud Plut. & Synes. ¶ Σοφὸς, exp. etiam, prudens, vt idem significet quòd φρόνιμος.

σοφῶς, sapienter, docte. Aristoph. in Kan. Ὃ ῥᾴδιον σοφῶς ἔπη ποιεῖν ἑτέρους σοφούς.

σοφία, ἡ, sapientia. Hom. Plat. Aristot. &c.

σοφόω, sapientem reddo.

σοφίζω, idem vel doceo sapientiam.

σοφίζομαι, (passiu.) doceor, sapientiam percipio & disco sapientiam ab alio traditam. Χ. ἐπαιδεύθη τε ἱκανῶς καὶ ἐσοφίσθη ἐς τὰ φιλοσοφίας. Item doceor, si cogor & oſco, intelligo: vt Reg. 1. c. 3. ἐσοφίσατο ὅτι κύριος κατέπεμψε τὸν προφήτην, intellexit. Σοφίζομαι, (actiua sign.) arguté & stagenter commentior aliquid aut cōficio. Aristot. in Nub. ἀεὶ καινὰ ἰδέας ἐσοφίζετο σοφίσματα. Philoſtr. in Heroic. σοφίζεται τὸν πορθμέα, fallit & ingeniosè cōficiunt. Et in malā partē, vafrè & callidè cōmentor, fraudulenter excogito, seu perago, Eurip. in Bacch. Οὐδὲν σοφιζόμενοδ' ἔρχεται δικαίως. Greg. δεῖ μὴ σοφιζόμενον τὰ ἡμέρας. Cum accusatiue seruit significat, decipio. Herodian. l. 7. αὐτὸς τὸν Δία ἐσόφισται. (fraudulenter excogito, seu perago, Eurip. in Bacch. Οὐδὲν σοφιζόμενοδ' ἔρχεται δικαίως. Greg. δεῖ μὴ σοφιζόμενον τὰ ἡμέρας. Cum accusatiue seruit significat, decipio. Herodian. l. 7. αὐτὸς τὸν Δία ἐσόφισται.

σοφιστὴς, ὁ, doctus, peritus: vt τεκτόνων σοφιστής. Herodot. σοφιστῶν, more eorum qui captiosis & dolosis verbis vtuntur, more Sophistarum. Xenān Cyneg.

σόφισμα, τὸ, inuentum callidum, consilium aut facinus astutum. Thuc. Herodian. Phil. &c.

σοφισματικὸς, captiosus, dolosus: aut cauillationum peritus seu ad cauillationem pertinens, & accommodatus.

σοφιστὴς, ὁ, callida & coacta interpretatio.

σοφιστὴς, ὁ, doctus & peritus artifex: seu artifex callidus & ingeniosus: vt σοφιστὴς ἡδυπαθείας. Luc. Et σοφιστὴς λόγων, Plut. in Lyc. Item sapiens & doctus: vt σοφιστὴς τῆς ἰδέας, apud Arrian. l. 6. Sic & apud Synes. ep. 44. Plerunque in malam partem vsurpatū dicti fuerunt, qui ostentationis aut quæstus causā philosophabantur, vt test. Cic. in Academ. quæst. Et in primis rhetores: vnde Gorgias rhetor sophista dicitur apud Luc. in Macrob. Item σοφιστὴς deceptor, impostor: peculiariter, qui vafris & dolosis verbis aliquem circumuenit: cauillator. Dem. pro cor. Θεὸν δ' ἐγὼ τὸν σοφιστὴν τοῦτον ὀνομάζω. Sic & apud Plat. & Xenoph.

σοφιστικὸς, captiosus, cauillatorius. Aristot. Luc. Item sophistarum proprius, sophistis ve nueniens.

σοφιστικῶς, sophisticè, more sophistarum, captiosè. Arist. Phy.

σοφιστεύω, sophistis ma rtē docco seu profiteor. Athen. l. 5. Item rhetoricen profiteor. Hermog. Exponitur etiam, philosophor. Item argutor.

σοφιστικὴ, ἡ, ars sophistica. Phil. de vita M. l. 1. Exponitur & inanis sapientia.

σοφιστὴς, argutor, sophista: um in modum magnificis me verbis ostento. Plut. in lib. de laude propria.

σοφίσμα, τὸ, magistra sophistices: vel deceptrix.

Composita: ac primùm ex σοφός.

Ἄσοφος, ὁ, ἡ, qui sapiens non est, insipiens: vel imperitus. Poll. lib. 4. cap. 1.

ἀσόφως, insipienter, stultè, imperitè. Idem ibid.

ἄσοφος, quomodo huc pertinent, vide in cōp. ex θέλω.

ἀσοφώτερος (Decomp.) simul decipio. Eurip. in Phœn. Ἐκ τῶν λυσσᾶν σωφρονεῖν τοὺς μὴ σοφοὺς.

Δεκασοφὸς, qui sibi videtur sapiens esse, quum non sit. Poll. & Hesych.

Δεκασοφία, opinio quam quis de sua sapientia falsò concipit.

Δεξόσοφος, idem cum δεκασοφός. Plat. Aristot.

Δεξοσοφία, idem cum δεκασοφία: apud eosdem.

Ἡμίσοφος, semisapiens. Luc. in Hermot.

Θεόσοφος, rerum diuinarum consultus, in diuinis peritus.

Θεοσοφία, rerum diuinarum scientia: apud eundem.

Ἰδιοσοφὸς, qui ipse sibi animi sui acumine peritiam alicuius rei comparanit, ingenio præstans, ingeniosus. Aristophan. in Nub. Plut. in Artox.

Ἰδιοσοφιστὴς, idem Aristoph. in Vesp.

Κενοσοφὸς, in vanis & inanibus sapiens: seu inani sapientia præditus.

Κενοσοφία, inanis & vana sapientia.

Κοσμοσοφὸς, sapientiam & sapientiæ studium exosus: seu osor philosophiæ. Plat.

Μακροσοφὸς, stultè sapiens: vel insulsè sapiens: aut ex stulto & sapiente concretus. Luc.

Μωροσοφία, stultè sapere. Μωροσοφία, stultra sapientia.

Παγκοσοφὸς, sapientissimus, omnifaria sapientia præditus: Dei epitheton, apud Philo de mundo.

Περισσοσοφὸς, sapiens supra quam dici possit.

Φιλοσοφὸς, amans seu capiens sapientiā: sapientiæ studio deditus. Plat. Aristot. Plut. &c. item philosophicus, philosopho Ægaus: vt φιλόσοφος ἀστρονόμος, apud Plut. de doct. Exponitur & sapiens: vt apud Synes. ἡ φιλοσοφία laudatur ὡς φιλοσοφώτατον πάντων. Plat. in Apol. ἵνα δὲ μὴ μέγα ἔπος εἴπω, ἐμοὶ δοκεῖ ὁ θεὸς ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου φιλοσοφώτατος εἶναι: vt σοφὸς τὰ κυνηγετικά. Greg. Naz I ἔ, σοφὸς περὶ πόνος: apud Plat in Apol. Socr. Ἐ σοφὸς περὶ ἐπιβουλὴν, apud Herodian. lib. 3. Τὸ σοφὸν, quod sapien. est seu sapientis viri, scitū, eruditum: interdum, callidum, at gutum: apud Plut. & Synes. ¶ Σοφὸς, exp. etiam, prudens, vt idem significet quòd φρόνιμος.

Φιλοσοφέω, ad philosophum pertinens, vel philosopho dignus philosophicus.

Φιλοσοφία, sapientiam amo, sapientiæ deditus sum, studium eam in doctrina & sapientia colloco. Plat. ep. 7. & de rep. l. 1. interdum exp. philosophiam capesso, seu ad philosophiæ studium accedo. dedo me philosophiæ: vt apud Plut. de fort. Alex. Ἀνεῖμι τὸ βαθυλόλιον ἐπὶ τὰ φιλοσοφεῖν. item philosophor. i philosophorum more disputo seu disſero. item de exil. σωφρονεῖν ἢ φιλοσοφεῖν πάντα ἰφιλοτίμει. item philosophorū more disputo & commentor mecum. Iſocr. in Paneg. σκοπεῖν τὸ φιλοσοφεῖν τοῦτο ἐν λόγοις. Apud eundem, ἐπεὶ τοὺς πολεμικοὺς ἐφιλοσόφησαν, occupati fuerunt & studuerunt. Exponitur & simpliciter, disputo & tracto aliquid: vt apud Greg. οἱ ἐκ ἰσωτῆς τῷ ἡμῖν ζῆν καὶ φιλοσοφεῖν. ¶ Item philosophiam doceo, seu profiteor. Phil. de mundo. οἱ περὶ Ἐπίκουρον φιλοσοφήσαντες.

Φιλοσόφημα, τὸ, philosophica quæstio: seu res quā quis philosophica commentatione: seu cum disputit. Arist. de cœlo l. 2.

Decomp. Ἀνθυφιλοσοφῶ, philosophis seu philosophiæ contrarius. Ἀνθυφιλοσοφία, studium philosophiæ contrarium.

Ἀφιλόσοφος, qui philosophis non est, à philosophia alienus seu abhorrens. Athen. l. 13. Exponitur etiam, non conueniens philosophiæ. Ἀφιλοσόφητος, philosophiæ & literarum expers, qui nihil studij in doctrina & sapientia collocauit: imperitus, indoctus. Chion. in epist. ad Cleārch.

Ἐφιλοσόφησα, philosophor in, philosophicè commentor, & disputo in. Greg. Exponitur etiam, studium & operam meam collocō in. Ἐφιλοσόφησε, τὸν in quo philosophamur, vel philosophica disputatio: philosophicum studium. Greg.

Καθιλοσοφῶ, philosophicè disputo contrà: vel philosophica disputatione vinco. Basil.

Παρφιλοσοφῶ, philosophor ad, seu apud. Luc. in Timone.

Συμφιλοσοφῶ, vnà operam do philosophiæ: seu vnà philosophor, vnà philosophicè disputo. Diog. Laert.

Ὑπερσοφίζομαι, in philosophando excello. Hipp. ep. ad Demag.

Χειροσόφος, vel χειρόσοφος, q. d. manu sapiens. Luc. de saltat.

Composita ex σοφίζω.

Ἀλισοφίζομαι, sophismatis certo contra, sophismatis contra sophistas & argutatores ago.

Ἀντισοφίζομαι, qui contrà sophismatis certat. item qui ingeniosè cum astutis vtitur ad aliquid euertendum: vel qui sapientem vtitur ad aliquid euertendum: vel qui sapientem oppugnat. Luc. de calumn.

Ἀπισοφίζομαι, sapientes Indorum, ita vocati, quòd nudi in syluis agerent. Plut. in Lyc. & Alex.

Διασοφίζομαι, qui inter cœnandum philosophatur. Athen.

Ἐξασοφίζομαι, stu vtor, sophisticè ago. Aristoph.

Ἐπισοφίζομαι, sophisticè decipio, sophismate circumuenio: vel sophismate retorquo aut percello. apud Plat.

Καθισοφίζομαι, eludo captiosè verborum argutiis: apud Greg.

Ὑπισοφίζομαι, qui circa sublimia (i. cœlestia) philosophiam offectat. Antiph. in Nub.

Φρονισοφίζομαι, non dexterè seu perperam σοφίζομαι, scitè & ingeniosè parare aliquid tentans, perperam id facio. Athen. l. 4. apud Aristot. Rhet. 1. μωροσοφίζεσθε παρὸ τὰ ἰάτρου, quidam exp. videri velle sapere supra medicum.

Φυσισοφίζομαι, sophisticè circumuenio. Aristoph.

Ψευδισοφίζομαι, qui falsò sophistæ nomen sibi vsurpat. Sic inscribitur Luciani quidam dialogus.

Σπάθη, vide in σέω. σπαθίζω, σπαθίζω, in σπάω.

Σπάθη, & σπάθιον, ἡ, spatha, spathula: instrumentum quo pharmacopolæ & chirurgi pharmacum mouent in mortario aut olla. Dioſc. l. 1. c. 66. κίνει σπάθῃ τὸν ἀψυχῆ, μὴ ἀπτόμενος τῇ σπάθῃ. ¶ Item gladius, ensis. Poll. l. 10. c. 31. ex Menand. ἀπὸ τῆς σπάθης. ¶ Sic etiam dicitur instrumentum equisonum, quo pilos equorum purgant. Poll. ¶ Apud eundem est etiam textorium instrumentum: quod quidā id esse putant quo telam arctat textor denſatque. ¶ In homine σπάθη dicuntur costarum ossa: apud eundem Poll. l. 2. vel ipsæ costæ: Ruf. Ephes. Hippocrates verò σπάθας fertur appellasse scapulas. Hinc comp. Ἀνεσπαθίω dicuntur ἀνωκυφώμα. quòd costis subiiciantur, & velut in extremitate earum posita sint. ¶ In palma καρπῷ dicitur id vnde fructus dependet: teste Poll. l. 1. quomodo vsus est Herodot. l. 7. & Xen. in eadem sic & appellatur ipsum inuolucrum palmulę, quod aliàs φοινὶξ dicitur, teste Dioſc. l. 1. c. 52. Quin & ipsa palma arbor sic nominatur: apud Plin. l. 12. c. vlt.

¶ *Derivata à σπάθη, in prima significatione.*

σπαθίον, τὸ, spathula: apud Aeginet. pro cultro chirurgico vsurpatur. Et in Hippiatr. pro specillo seu scalpello.

σπαθίς, ἰδος, ἡ, rudicula qua athletæ in gymnasio ex lecytho oleum corpori solebant illinire, quum inungebantur. Euphemus apud Poll. l. 10. c. 26. τῇ σπαθίδι τὸ μύρον μὴ κατὰ τὸν ἁπλοῦν μύελον. ¶ Item vestis σπάθῃ contexta. idem l. 7. cap. 10. & Hesych.

σπαθίζω, spathula agito. Nic. Myrep. sect. 9. c. 71. ité spathulā oleum seu vnguentum è lecytho exemptum illino. Hesych.

¶ *Derivata à σπάθη in instrumentorum textorio.*

σπαθάω, licium inculco τῇ σπάθῃ: vel simpliciter, texo. Exponitur & prodigè licia telæ addo, & inculco τῇ σπάθῃ. vt apud Aristoph. in Nub. Ὦ γύναι λίνα σπαθᾷς. Vnde metaph. pro profusè insumo seu consumo punitur, prodigo, dilapido, dissipo. Luc. de luct. ἐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τάτῃ δὺς ἢ πέσῃς ἐς ἡμέρας, neque profusè epulaberis. Et cum accusat. apud eundem in Cauc. σπαθῶσι ἡμῶν τὰ κτήνη, profusè absumentem. Exponitur etiam τρυφᾶν. Hesych. Hæc quæ significatione orta derivata vide post derivata & comp. primæ signif.

σπάθησις, ἡ, densitas in tela, quum textor licium telæ addit dicitur largè, & citra parsimoniam inculcauit. Hesych.

σπάθησις, ἡ, telæ densatio, qua citra parsimoniam licium ei additur. Exponitur etiam, prodiga erogatio, profusa insumptio. Suid.

σπαθητὸς, ὁ, densatus: vt εἱμάτιον σπαθητὸν, cui licium largè & crebrè additum est. Athen. l. 12.

σπαθὶς, vide in præcedenti ordine derivatorum.

Composita.

Ἀσπάθητος, ὁ, ἡ, qui non ἐσπάθηται: vt ἀσπάθητα ἱμάτια, quibus licium τῇ σπάθῃ inculcatum non est. apud Hesych. Apud eundem ἀσπάθητος χλαῖνα, vocatur pellis seu exuuium.

Διασπαθάω, idem cum σπαθάω: vnde metaph. Διασπαθῆσαι τὴν οὐσίαν, i. apidare patrimonium. Plut.

Καθασπαθάω, luxu consumo, prodigo.

Πολυσπαθὴς, multùm denſatus τῇ σπάθῃ: in Epigr.

¶ *Derivata à σπαθάω, in delitiis & luxu vivo.*

σπαθάλη, ἡ, lautitiæ, delitiæ, τρυφὴ, apud Suid. Chrysost. in 1. epist. ad Tim. c. 5 ὅταν οὖν τὴν σπαθάλη Διδῷρη, in delitiis.

σπαθαλᾶς, ὁ, delicior, lautis epulis victito, voluptariam vitam ago. Iacob. c. 5.

σπαθαλάω, ὦ, delicior, lautis sumptuum. in Epigr.

Καθασπαθαλάω, ῶ. (comp.) idem quod σπαταλάω, deliciorē in deliciis viuo. Epigr. l. 2. in gulosos, Μηδεὶς μοι θαυμάσῃ τὸν ἐμὸν ἑταῖρον τὸν σπαθαλῶντα σὺν πολίταις ἡδῶν ἢ σὺ κρεοσπαστᾶς. nemō deorum mihi concilliārit delitias lautitiāque quas ego, quibus vitam transigis. Sic Greg. κρεοσπαστᾶς ἢ πλουσίους ἐλεφαντίνους. lautè & delicatè viuens in eburneis accumbendō lectulis. Significat &, in delitias & lautas epulas insumo.

¶ *Derivata ex σπαθῇ in palmæ.*

σπαθίτης, ὁ, palmeus: vt σπαθίτης οἶνος, apud Alex. Trall. & Paul. Aegin.

σπαθίλιον, τὸ, spathula, ramus palmæ, palmes. Theophr. Item muliebre ornamentum quod brachio inserebant armillæ loco. Tertullian. de cult. fœm. Quidam hæc spathalia sic dictā existimant ob colorem puniceum.

σπαθίνας ἔκφυσι, dictæ videntur vel ob colorem puniceum: vel quòd cornua spathis similia, i. mucronata & acuminata habeant. Eustath.

ΣΠΑΙΡΩ & ἀσπαίρω, (vt σκαίρω & ἀσκαίρω) palpito, vibro, tremo: proprie de iis qui morti obluctando animam efflant. Epigr. l. 6. Θείφιον ὑπὸ σπαίρον τὸ μεγήνιον: Odyss. θ. -ὑπόσσοι δὲ ἀσπαίρουσ' ἐσιδέσθαι. Iliad. μ. ὀφθαλμῷ φίεσι δυΐζηνεν πίλαρον, Ζώοι τ' ἀσπαίροντες. Odyss. χ. (de hinnulo qui suffocatur) Αὐτὰρ ὁ σκιρτήσας μεμακὼς ἔπιπτε πρόσθεν, quum vibrans seu pulsat: vt Iliad. ν. - Δόρυ δ' ὀμφαλὸν ἐπέρησε, τὸ δ' ἀσπαίρων ἐπὶ γαίῃ κεῖτ' ἐνάριζε δὲ νικήσας ἐκ δ' ἔγχος ἐρύσσατο χαλκοβαρείην. Tribuitur & piscibus aut carnibus, quum in tartagine à feruente oleo succutiuntur, vel palpitare & tremere videantur. Athen. l. 3. οἱ πάχνοι ἐπὶ τῷ πυρὶ ἐλαίῳμοι ἐκπάλιν ἐσ ἀλσίνην ἐσπαιρον.

Σπαίρω & ἀσπαίρω, palpito, trémo, Aristot. in lib. de respir.

Composita.

Ἀνασπαίρω, idem quod ἀσπαίρω. Euripid. in Ion. Ὀνήσιμοι δ' ἀνασπαίρουσι, Φοινικοκελεῖς Χηλαὶ παρεῖσαι.

Ἀποσπαρῶ, seu ἀποσπαίρω, palpito, vibro, pulso. Hippocr. de morb. l. 2.

Ἐπισπαίρω, subsulto, velut ab animi deliquio palpitabundus.
ἐκσπαίρω, palpito, & terram calcibus pulso.
ἀσπαίρω, palpito: apud Plut. in Oth.
ὑποσπαίρω, subpalpito. Suid.

σπάλαξ, vide in σπάω.

ΣΠΑΝΟ'Σ, & σπάνιος, ὁ, rarus, qui nō vbi ÿ nec semper reperitur, ideoque pretiosus. Exponitur etiam, paucus, parcus. In Epigr. Ὦ γέρας ἡμετέροις σπάνιον γέρας. Plut. σπάνιος ... Aristo. Rhet. l. 1. ... Item rarus, i. minimè densus. Hesyc.
σπανίως, adv. insolenter. Exponitur etiam, parcè.
σπανιότης, ητος, ἡ, raritas vel penuria. Hesych. Isocr. in Paneg.
σπανία, ἡ, idem: apud Hesych.
σπάνις, εως, ἡ, pro iisdem. Eurip. in Orest. Plat. Dem. Isocr.
σπανίζω, penuria laboro. Eurip. in Cycl. σῖτος ... σπανίζομεν. Thucy. l. 1. ... σπανίζοντες. Sic & apud Plut. & Xen. Dicitur & res aliqua σπανίζειν, cuius copia non est. Aristoph. in Vesp. ἐλαίου σπανίζοντος.
σπανίζομαι, idem cum σπανίζω. Xen. Hell. 7. ἐσπανίζοντο τῶν ἐπιτηδείων. Et pass. signif. apud Eur. in Oreste, ὅσων δὴ φίλων ἐσπανίσμεθα, vt priuati amicis simus: vel quanta amicorum penuria laboremus. (Colon.
σπανιστός, ὁ, cuius copia & penuria est, rarus. Soph. in Oedip.
ὑποσπανίζω & ὑποσπανίζομαι, (comp.) aliquantum laboro penuria, aliquantum egeo: vel simpliciter, egeo. Sophoc. in Aiace, Τί δ' ἐστὶ χρείας τῆς δ' ὑποσπανιζόμενον;
σπαρνός, idem cum σπανός, seu σπάνιος, rarus, infrequens, paucus. Callim. hymn. in Dian. σπαρνὸν γὰρ ὅτ' Ἄρτεμις ἄστυ κάτεισι.

ΣΠΑΡΑ'ΣΣΩ, seu σπαράττω, lacero, lanio: seu dilacero, dilanio, vel vellico. Aristoph. in Ran. σπαράττειν τὰς γνάθους. Luc. in Vocal. σπαράττειν αὐτοῦ τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. Gal. ad Glauc. l. 1. σπαράττειν τὸν στόμαχον ἤτοι δακτύλων ἢ πτερῶν καθέσει. proritare stomachum digitis pennisve immissis: * Videtur composita dictio ex σπάω, & ἀράσσω, vt sit propriè, trahendo rumpo seu lacero.
σπάραγμα, τὸ, frustum rei dilaceratæ seu discerptæ. Euripid. in Bacch. Plut. aduers. Color. Apud eundem ibidem, σπαράγματα λόγων, exp. lacera verba.
σπαραγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt κραυγὴ σπαραγματώδης, vociferatio quę ipsū guttur ruptura videtur. Plu. in præcept. sani.
σπαραγμός, ὁ, laceratio, laniatus, conuulsio. Eurip. in Bacch. Herodian. l. 8.
σπάραξις, εως, ἡ, idem.
σπαργάνον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

ἀνασπαράσσω, lacerando euello, vel reuello. Eurip. in Bacch. Ῥίζας ἀνεσπάρασσον ἀσιδήροις μοχλοῖς.
ἀποσπαράσσω, auello lacerando. Idem ibidem, ἀπεσπάραξεν ὦμον οὐχ ὑπὸ σθένους.
διασπαράττω, dilacero, dilanio, discerpo. Eubulus, apud Athen. l. 14.
διασπαρακτός, ὁ & ἡ, dilaniatus, discerptus: vt σῶμα διασπαρακτόν. Euripid. in Bacch.
κατασπαράττω, idem quod διασπαράττω.
Νεοσπάρακτος, recens dilaniatus seu discerptus. schol. Aristoph.
συσπαράττω, concerpo.
Ὠμοσπάρακτος, qui crudus adhuc discerpitur & laniatur. Aristoph. in Equit.

ΣΠΑ'ΡΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, fascia, pannus oblongus in quo infans inuoluitur. Homer. hymn. 1. in Mercur. Ὕπνος ἐμοί γε μέμηλε, & ἡμετέρης γάλα μητρὸς, Σπάργανά τ' ἀμφ' ὤμοισιν ἔχειν, & θερμὰ λοετρά. Pluta. de Alex. fort. l. 2. ὃν Λυκοῦργος ἅμα τοῖς σπαργάνοις κομίσας εἰς τὸ φιλίτιον, vnà cum fasciis quibus inuolutus erat. Herodian. l. 1. μὴ περιιδεῖτέ με ἰδιωτικοῖς σπαργάνοις intactum me plebeis fasciis. Apud Phil. de vita M. l. 1. ἐξ ἔτι σπαργάνων, ab incunabulis. *Etymol. à σπαράσσω deducit, vt per syncopen dicatur quasi σπαράγανον.
σπαργάνιον, τὸ, fasciola. Est & herbæ nomē apud Diosc. l. 4. c. 21. quam quidam ita dictam existimant quòd folij eius pro fasciis vterentur.
σπαργανίζω, f. ίσω, fasciis inuoluo, fascio. Hesiod. in Theog. τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν.
σπαργανόω, idem Plut. in probl. Rom. Lucæ 2. Cum datiuo instrumenti exp. simpliciter inuoluo, seu inuoluo vt fascia, aut fascio. Aristot. hist. an. l. 7. σπαργανοῦσιν ἐρίοις αὐτά, fasciis ex lana inuoluūt. Plut. de fort. Alex. ... σπαργανώσας τῇ πορφύρᾳ ..., purpura fasciens. Legitur & σπάρξαι, apud Hom. hymn. 1. in Apoll. σπάρξαν δ' ἐν φάρεϊ λευκῷ: quod per syncopen dictum videtur pro ἐσπαργάνωσαν, aut ἐσπαργάνισαν, elisa syllaba ανω aut ανι & γγ in ξ mutato, in quas literas ipsum ξ resoluitur. Hesychius autem σπάρξαι exponit etiam σπαράξαι, innuens ex σπαράξαι συγκεκόφθαι.
σπαργανόομαι, fasciis inuoluor, fascior.
σπαργάνωμα, τὸ, idem quod σπάργανον: id quo aliquid velut fasciis inuoluitur, fasciæ vsum præbens, inuolucrum. Vitur Etym. in σπάργανον.

σπαργάνωσις, ἡ, vide in σπαργανόω.

Composita.

ἀποσπαργανόω, ῶ, fasciis exoluo, fascia qua quis obuolutus erat exoluo.
ἀποσπαργανοῦμαι, fasciis quibus obuolutus eram euoluor: vel fasciis me exoluo. Greg. Naz.
ἐνσπαργανόω, ῶ, fasciis inuoluo: idem quod σπαργανόω, apud Dion. Longin.

ΣΠΑΡΓΑ'Ω, ῶ, tumeo & distentus sum. Propriè de vberibus dicitur vsque adeò lacte distentis, vt rupturam minentur, & præ nimio tumore lac stillent. Eurip. in Cycl. σπαργῶντας μαστοὺς χαλάσαι. Idem in Bacch. μαζοὺς ... σπαργῶντες. Plat. de rep. l. 5. τὰς δὲ μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄξουσιν ὅταν σπαργῶσι. Dicuntur & arbores σπαργᾶν, quarum cortices succo turgent: apud Theophr. Item homines, quorum cor accensum alicuius rei cupiditate & libidine intumescit: & præsertim ij qui pruriunt libidine venerea: vt apud Plutarc. σπαργῶν ὁ καλὸς Λόκιος. De aliis rei cupiditate, apud eundem in Fab. ἐπὶ τυχίαν ἐπηρμένην & σπαργῶντι τοῦ δήμου χαλινὸν ἐμβάλλειν. Et cum præposit. ἐπὶ apud eundem in Artox. & Lucullo.
σπάργη, vel σπαργή, ῆς, libido: propriè qua matres distenta lacte vbera exinanire cupiunt. Gal. in lex. Hippocr.
σπαργάνωσις, εως, ἡ, in matribus dicitur quum earum mamillæ à partu præsertim recente sic lacte intumescunt, vt exuberantiam eā ferre vix queant. Diosc. l. 2. c. 129. *Habet autem formam verbalis, tanquam à σπαργανόω, de quo suprà in* σπάργανον.

σπαρίζω, vide in σπαίρω. σπαρτὸς, &c. vide in σπείρω.
σπάσις, σπάσμα, &c. in σπάω.

ΣΠΑ'ΤΑΓΓΟΣ, ου, ὁ, spatangus: echinorum species, apud Aristot. hist. an. l. 4. & Athen. l. 3. ex Aristot. Sophr. & Aristoph.

σπατάλη, &c. vide in σπάθη. σπατίλη, in Τίλος.

ΣΠΑ'ΤΟΣ, corium, pellis δέρμα, σκῦτος, Hesych.
σπάτινος, η, ὁ καὶ ἡ, coriaceus, pelliceus, ex pellibus factus. Idem.

ΣΠΑ'Ω, ῶ, f. άσω, traho. Item attraho. Gregor. μὴ σπάσῃς θάνατον, ne mortem attrahens, animam effles. Propriè bibentes dicuntur σπᾶν, quum hauriunt & spiritu suo attrahunt potum. Aristot. hist. an. l. 8. τὰ δὲ συνεδόντα σπᾷ, οἷον ἵππος καὶ βοῦς. Athen. λαβὼν ποτήριον ἔσπασε ῥοφῶν. Phil. de vita M. l. 1. ἅτε οὐχ ὕδατος ἀλλ' ἀκράτου σπάσαντες, quasi non aquam, sed vinū hausissent, sed spiritu suo attraxissent. ¶ Item contraho. Itē extraho, educo: Euripid. in Iphig. Aul. & Taur. χερὶ φάσγανον σπάσας, educto ense. Item extraho, i. euello. Accipitur & pro simpl. vello. Item pro conuello.
σπάομαι, ῶμαι, idem quod σπάω, extraho, educo: vt Il. τ. Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος. Od. χ. φάσγανά τε σπάσσασθε. Item euello. Odyss. κ. ἐγὼ σπασσάμενος ξίφος ὀξὺ ... Item conuellor, contrahor: vt apud Euripid. in Cycl. τὼ πόδας ἐσπασμένω. Diosc. ... ruptis & conuulsis medetur.
σπάσμα, τὸ, in gladio dicitur mucro seu acies nuda & extra vaginā educta. Plut. in Othon. In corpore humano sic appellatur quod conuulsum est. Aristot. in Problem. σπάσματα ... Exponitur etiam, distensio: apud Theophr.
σπασμάτιον, τὸ, leuis conuulsio.
σπασματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, conuulsionis speciem gerens, seu conuellens. Exponitur etiam euellens.
σπασμός, ὁ, idem quod σπάσμα. Plut. in præcept. san. ... σπασμὸς χαλεπός. Thuc. l. 2. σπασμὸν ἐνδιδοῦσαν ἰσχυρόν, conuulsionem ciens validam.
σπασμώδης, conuulsiuus: vt σπασμῶδες πάθος, conuulsiuus affectus: apud Galen. comm. 3. in l. 1 prorrhet.
σπάσις, εως, ἡ, tractus seu attractus. Exponitur etiam, distractus apud Aristot.
σπαστικός, trahendi seu attrahendi aut extrahendi vim habens. Itē qui τῷ σπασμῷ ... obnoxius est. [...]
σπάδιξ, ικος, ἡ, termes seu palmes: ramus palmæ [...] palma termes. Plut. symp. 8. probl. 4. σπάδικος ἐν Δήλῳ ... ἀγῶνα ποιοῦντα ἀπέσπασε κλάδον τοῦ ἱεροῦ φοίνικος & σπάδικα ... ¶ Sic etiam dicitur cortex radicis ligneæ: vt est in lex. ... Herodot. ¶ Numeratur & inter musica instrumenta quæ manu pulsantur: apud Poll. l. 4. c. 9.
σπαδίξαι τὸ δέρμα, apud Herodot. exp. pellem detrahens.
σπάδων, ωνος, ὁ, cui testiculi euulsi sunt: seu cui neruus membrum genitale erigens est conuulsus, spado. Cyrill. apud Suid. Legitur & genit. σπάδοντος, apud Plut. in Demetr. ¶ Exponitur etiam, spasmus, contractio: apud Nic. in Alexiph. & Hippocr. de morb. l. 7.
σπαδωνίζω, castro, spadonem efficio, testiculos seu neruos vnde testiculi dependent, euello.

σπαδωνισμός, castratio.
σπάλαξ, & ἀσπάλαξ, ακος, ὁ, talpa: dicta παρὰ τὸ σπᾶν, teste Etym. quoniam semper terram vnguibus suis vellicat & perforat. ¶ σπάλαξ dicitur etiam equorum quoddam genus. Hesych. ¶ Item σπάλαξ herbæ nomen, apud Theophr. hist. plant. lib. 1. cap. 11.
σπαλακία, ἡ, cæcitas: *propter cæcitatem talpæ*. Hesych.
σπάθη, σπάθος, quomodo huc pertineant, vide suis locis:

Composita cum præpositione.

Ἀνασπάω, sursum traho, seu retraho: vt ἀνασπᾶν τὴν ὀφρὺν, Aristot. item simpliciter, retraho: vt Aristoph. in Plut. τὴν χεῖρα ἀνασπάσει. item erigo, in altum tollo, sustollo vt ἀνασπᾶν ἱερὸς, Demosth. Sic λόγους ἀνασπᾶν, apud Soph. in Aiace, verba molliebat. item contraho: vt ... ἀνασπᾶν. Apollon. Argon. 2. Exponitur etiam, reuello, euello: vt ... ἀνασπᾶν, Eurip. in Med. item expello aliquem à suis sedibus & quasi extraho. Isocr. in Panath.
Ἀνασπάομαι, sursum trahor, vel retrahor. item in altum tollor, erigor: vt ἄγκυραι ἀνασπώμεναι, apud Aristot. item contrahor: vt ... ἀνασπῶνται Diosc. item sedibus expellor.
Ἀνάσπαστος, ὁ & ἡ, alicunde extractus seu auulsus. item pulsus aliquo loco, ablegatus aut amandatus, & quasi ex eo sursum tractus: vt ἀνάσπαστος ἐκ ... Luc. item cui successor mittitur, qui reuocatur è prouincia. Demosth.
Ἐξανασπάω (*decomp.*) euello. Eurip. in Bacch. κἀξανέσπασαν χθονός.
Ἀντισπάω, in contrariam partem traho seu vello: vel in diuersum abstrahor, in diuersum auerto. Aristoph. in Pace. Galen. & Aristot. Et metaph. contrarius sum, repugno, refragor. Suid. Exponitur etiam, prehendo: apud Apoll. Arg. 2. ἀντίσπαστε ...
Ἀντίσπασμα, τὸ, tractio in contrariā partem, abstractio in diuersum. Significat etiā idē quod ἀντιπερίσπασμα: quod vide.
Ἀντίσπασις, ἡ, idem cum ἀντίσπασμα. Galen.
Ἀντίσπαστος, ὁ καὶ ἡ, in contrarium abstractus, item contrà nitens. ¶ Est & pedis nomen apud Gram. qui ex quatuor syllabis constat. prima & vltima breui, secunda & tertia longis. Vide schol. in Hephæst.
Ἀντισπαστικὸν μέτρον, constans ex pedibus antispastis: vide apud eundem.
Ἀποσπάω, auello, abstraho. Cum genit. & accus. Soph. πῶς σ' ἀποσπάσω πικρᾶς τῆσδ' ἀγκάλης, Plut. in Themist. τὰς πόλεις ἀποσπάσειν τῆς θαλάσσης. Et addita præposit. ἀπὸ, apud Xen. Hellen. 2.
Ἀποσπάομαι, auellor, abstrahor. Eurip. in Hec. ... ἀποσπασθῇς βίᾳ. Leuit. c. 21. ἀπεσπασμένος dici is putatur, cui auulsi sunt testiculi.
Ἀπόσπασμα, pars rei auulsa. ἀποσπασμάτιον, particula auulsa. Cicer. ad Attic.
Ἀποσπάς, άδος, & ἀποσπάδωνες, οἱ, cui testiculi auulsi sunt vel execti, Suid.
Decomp. Δυσαπόσπαστος, qui ægrè auellitur. δυσαποσπάστως, i. vt difficulter auellatur, more eorum qui difficulter auelluntur.
Εὐαπόσπαστος, qui facilè auelli aut abstrahi potest.
Διασπάω, distraho, diuello, dirimo. Xen. Hell. 4. διασπάσαντες τὸ ... διασπάομαι idem. Pæd. 6. ἐπεχείρησέ ποτε ἐμὲ καὶ τὸν ἄνδρα διασπάσαι ἀπ' ἀλλήλων. Item perrumpo, perfringo: vt διασπάσαι τὸ ἔδαφος, Plut. in Cam. Et metaph. labefacto, euerto: vt διασπᾶν νόμους, Xen. Pæd. 8.
Διασπάομαι, distrahor. Et metaph. distineor, distringor. Luc. ὑπὸ τοσούτων ὑπηρεσίας διασπώμενος, tot officiis distractus seu implicatus. Item discerpor. Isocrat. διασπασθεὶς τὸν βίον ... Et actiuè, discerpo, dilanio. Luc. μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο.
Διάσπασμα, τὸ, quod distractum est seu auulsum. Item distractio, diuulsio, diremptio. Plutar. in Lyc. διασπασμὸς, idē. Idem in Alexand. & Artox.
Διάσπασις, pro eodem. διασπαστός, qui diuelli & distrahi potest.
Ἀδιάσπαστος (*decomp.*) indistractus, non diuulsus, aut diuisus, in Pand. Gr. Ἀδιασπάστως, sine distractione aut diuulsione. Hesych.
Ἐκσπάω, extraho, euello: Il. ε. Ἐκ δ' ἄρ' δόρυ σπάσεν αὐτῆς: *per tmesin* pro ἐξέσπασεν.
Ἐκσπάομαι, idē Il. η. τὼ δ' ἐκσπασσαμένω δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἅμ' ἄμφω.
Ἐπισπάω, attraho, Eurip. in Troad. Κομίζετ' αὐτὴν τῆς μιαιφονωτάτης κόμης ἐπισπάσαντες. Xen. Hell. 1. 6. ἐπισπάσασα τὴν θύραν, ... attracta ianua. Item consequor, acquiro. Soph. in Aiace, ἐπεὶ δὲ τοῦτ' ἐπεσπάσω κλέος.
Ἐπισπάομαι, (med.) Idem Aristotel. de mund. ... ἐπισπώμενοι. Alia attrahendi significatio apud Xen. pæd. 5. ἐπεσπάσατο ... δάκρυα τὰ ὄμματα, attraxit, i. ... attraho, i. accerso seu concilio mihi: vt in Epigrā. ... itē consequor, acquiro. Chrysost. de sacerdot. παρὰ τοῦ θεοῦ τὴν παρρησίαν ἐπισπάσατο. ¶ Itē assequor, consequor. Thuc. lib. 5. ... ἐπισπώμενοι. Sic & alibi apud eundem.

Ἐπισπῶμαι, (pass.) attrahor ad insequendum seu persequendum. Plut. in Alex. ἐπισπασθεὶς ὁ βασιλεὺς, &c. Item attrahor in sententiam alicuius, seu vt monita eius & consilia sequar: Thuc. l. 3. ὅ, τε πείσας καὶ ὁ ἐπισπώμενος ὁμοίως ἐβλάπτοντο.
Ἐπίσπασις, ἡ, attractio, adductio. Alex. Aphr.
Ἐπισπαστήρ, ῆρος, ὁ, attractor, seu instrumentum quo aliquid attrahimus & adducimus. in Epigr. & Herodot.
Ἐπισπαστικός, attrahendi vim habens: vt ἐπισπαστικὰ μαλάγματα, apud Cels. lib. 5. c. 18.
Ἐπίσπαστος, ὁ, quē quis ipse sibi accersiuit & attraxit: vt ἐπίσπαστον κακόν. Od. σ.
Ἐπίσπαστρον, τὸ, laqueus quem quis sibi attraxit & induit. Hesych. item marculus ferreus quo ianua pulsari & attrahi solet. Poll. l. 12. c. 4. Pro funibus quibus aliquid attrahitur, accipitur apud Diod. Sic. Dicitur & significare velum quod obducitur aditui alicui. Num. c. 4.
Decomp. Αὐτεπίσπαστος, idem cum ἐπίσπαστος.
συνεπισπάω, vnà attraho. συνεπισπάομαι, idem: vel simpliciter, attraho, allicio. Arist. in probl. Xen. Pæd. 2.
Κατασπάω, detraho, extraho, educo, elicio. Herodian. l. 8. τὰς εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων κατέσπασαν, imaginem illius detraxêre. Diosc. l. 1. & 5. ἔμβρυα κατασπᾷ, fœtus mortuos extrahit. Idem l. 3. ca. 14. ὁ δὲ καρπὸς γάλα κατασπᾷ, lac elicit. Exponitur etiam, auidè deglutio seu haurio faucib. apud Aristoph. in Equit. Αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας.
Κατάσπασμα, detractio. Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 12. Accipitur & pro σπάσμα.
Κατασπαστικός, detrahendi vim habens. Diosc. l. 2.
συγκατασπάω, (*decomp.*) pariter auello seu conuello.
παρασπάω, a latere alicuius abstraho seu auello. Et propriè, fruticem arbori adnascentem ex eius imo trunco auello: vnde τὸ παρασπώμενον, quod sic auellitur, apud Theophr. hist. pl. l. 2. Item, generaliter, abstraho, auello: vnde apud Xen. Hell. 4. τῶν Αἰολίδων πόλεων παρεσπᾶτό τινας τοῦ Φαρναβάζου, à fide abstraxit. Sic & apud Dem. Olynth. 1. & Phil. de vita M. l. 3. Exponitur etiam, in latus traho seu deflecto.
παρασπάς, άδος, ἡ, frutex arbori adnascens, qui inde auulsus plantatur: stolo. Theophr. hist. pl. l. 2.
περισπάω, circumcirca detraho. Et metaph. nudo, spolio. Philostr. in Heroic. περισπάσῃ τὴν ἀσπίδα ζῶντος. Plut. in Cicer. περισπᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν, ab eo auellere. ¶ Item distraho, i. in diuersum traho. vnde pass. apud Ceb. Theb. εἰς ἕτερα περισπᾶσθαι, in alia studia distrahi. Item distraho, i. negotiis onero. Plut. in Cam. πολλοῖς τρίβειν καὶ περισπᾶν βουλόμενος. Et passiuè, apud Basil. in ep. ad Greg. ὑπὸ ἀσχολιῶν περισπώμενος. ¶ Exponitur etiam, auoco aliò, abstraho: Plut. in Fab. περισπάσειν τὸν Ἀννίβαν τεχνάζων. ¶ Apud Eurip. in Iph. Taur. ὁ δὲ περισπάσας ξίφος: exp. quum distrinxisset seu eduxisset ensem. ¶ Est & vox grammatica περισπάω, significans circumflecto: apud Athen. & Eust.
περισπασμός, ὁ, distractio, occupatio, orta ex curis & negotiis diuersis. Plut. de exil. & de non fœner. Est & vocabulum castrense, de quo vide in ἐκπερισπασμός.
Decomp. Ἀντιπερισπάω, retraho, reuoco, *vocabulum castrense*. Polyb. ὡς αὖ ἐμβαλόντες εἰς τὴν τῶν Βοίων χώραν ἀντιπερισπῶσι τοὺς ἐξεληλυθότας, vt progressos retraherent. Ἀντιπερισπᾶν τοὺς λόγους, exp. sua verba retractare. Ἀντιπερίσπασμα, dicitur stratagema auxilia hostium alibi distinentis, vel quum hostes domum reuocantur ad tuendam patriam. Polyb.
Ἀπερίσπαστος, qui distrahi nequit, immobilis, inconcussus, quietus. Ἀπερισπάστως, sine vlla distractione.
Ἀποπερισπάω, auerto: vel circumductum abstraho.
Ἐκπερισπασμός, itidem vocabulum est castrense, & plus est quàm περισπασμός. Dicitur enim περισπασμός, quum milites ita mouentur duplici flexu, vt eorum ora in partem posteriorem spectent. At ἐκπερισπασμὸς plenior est conuersio: triplici flexione constans: quod fit quum post περισπασμὸν rursus in hastam conuertuntur, (siquidem in hastam moueri primùm cœperint) aut in læuam si læuorsum & in scutum fuit prima inflexio. Aelian. περὶ στρατηγικῶν τάξεων.
προπερισπώμενα, vocabula dicuntur apud Gramm. quæ in penultima circumflexum habent.
συσπάω, contraho, contorqueo, conuello: vnde συσπώμενοι mendici & pauperes incedere dicuntur, i. adductis seu contractis scapulis: apud Athen. l. 13.
σύσπασις, contractio, conuulsio.
σύσπαστος, contractilis, qui contrahi potest. Plat. in Symp.
ὑποσπάω, subtraho, subduco. Eurip. in El. Ἥκω φέρων σοι τῶν ἐμῶν βοσκημάτων Ποίμνης νεογνὸν θρέμμ' ὑποσπάσας τόδε. Plut. de def. orac. Ἡρακλῆς ὑπέσπακε τὸν τρίποδα.

Composita sine præpositione:

Ἡμίσπαστος, semiuulsus, seu semiauulsus. in Epigr.
Εἰλυσπάομαι, voluendo trahor. Compositum enim est ex εἰλύω & σπάομαι. Propriè εἰλυσπῶνται vermes & serpentes dicuntur, qui se in arctum colligentes & posteriora attrahentes, progrediuntur. Scribitur & ἰλυσπάομαι, quod exp. ἐν τῇ ἰλύϊ σπᾶσθαι ... ἐν τῇ γῇ ..., in limo trahor, i. humi voluor:

seu per humum repo serpentium more. Ioseph. de capt.Iud. ἰλυσπώμενος ὑπὸ τῶν τραυμάτων καταπεσὼν, præ vulneribus reprans instar serpẽtis,corruit.Plato in Tim. ἰλυσπώμενα ἐπὶ γῆς, humi serpentia. Transfertur & ad animum, apud Gregor. περὶ τὰ κάτω καὶ τὴν αἴσθησιν ἰλυσπώμενος,terrena tantùm & humilia sapiens.

Εἰλύσπασμα,τὸ,eiusmodi motus.Eustath.

Κατειλυσπάομαι,(decomp.)idem cum εἰλυσπάομαι.

Νεοσπαδὴς,ὁ,ἡ,nuper auulsa: v, Φαλαγγία νεοσπάδα. Pisides apud Suid.

Νευροσπαδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,neruo tractus.Soph.in Philoct.

Νευρόσπαστος,ὁ,neruis tractus,qui neruorum tractu mouetur:sed alienorum:vt νευρόσπαστα ἀγάλματα, Herodot.in Eut.

¶ Est & fruticis nomen,apud Plin.l.24.c.14.

Νευροσπάσται dicebantur qui νευρόσπαστα ἀγάλματα ostentabant,i.parua quædam animalium simulacra, quæ certis neruis aut fidiculis in hãc vel illam partem cum quadam venustate tracta,sua sponte mouebantur.Aristot.de mundo.

Νευροσπαστικὸν,pars animæ ὑπηρετική.Alex. (then.l.9.

Νευροσπαστοῦμαι,neruis fidiculisque trahor seu attrahor.A-

Ἀσπάζομαι,ἀσπάλαθος,quomodo huc pertineat,vide suis locis.

ΣΠΕΙ'ΡΑ,ας,ἡ, spira: linea flexuosa orbes faciens in sese non redeuntes:vt serpentium volumina sinuosa & funium conuolutorum. Aratus (de hydra cœlesti) -καί οἱ κεφαλὴ ὑπὸ μέσσον Καρκίνον ἱκνεῖται,σπείρη δ' ὑπὸ σῶμα λέοντος.Theocr.Idyl.25. Τὼ δ' αὖτε σπείρῃσιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα Ὀψίγονον.Sic & apud Aelian.ὁ δὲ δράκων ταῖς σπείραις τοὺς νεκροὺς συναγαγὼν,ἐφύλαττεν ἀπαθεῖς.¶ Pro fune nautico sumitur apud Plut.de garrul.quia in orbem conuolui solent eiusmedi funes, & in naui poni modò ad alligandas,modo ad trahẽdas ipsas naues.¶ Ab eorundem funium similitudine muliebres quoque spiræ dicũtur ornatus causa factæ & genus operis pistorij eodem modo formatum. ¶In arboribus σπεῖραι dicuntur,vbi conuoluunt se venæ atque nodi. Theophr.hist.pl.l.5.c.3. ¶Exponitur etiam,multitudo,cohors,legio,apud Appian.& Act.21.

σπειρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,spiræ similis, orbem spiris suis faciens.Nic. Alexiph.

σπειρηδὸν,in modum spiræ:vel in orbem,conuolutim.Suid.

σπειράω,ῶ,in spiram contraho seu colligo. vnde passiu. præter. ἐσπείρημαι,in spiram cõtractus sum seu collectus. Apud Eratosthenem de Zonis, Πέντε δὲ αἱ ζῶναι περιηγέες ἐσπείρηνται, quinque Zonæ rotundæ circumuoluuntur.Apud Suid. σπειρώμενος τοῖς ῥακίοις,exp.obuolutus aut inuolutus.

σπείραμα & σπείρημα,τὸ,idem cum σπεῖρα.Propriè de serpentium spira dicitur.Dionys.de situ orb.Plut.in lib.de solert.anim.Exponitur &,multitudo,Hesych. ¶σπείρημα pro σπέρμα accipitur,apud Nic.in Alexiph.

σπειραία,ἡ,spiræa:frutex quem ideo hoc nomen habere tradunt, quòd in spiram torqueri possit:de quo Theophr. hist. plant. lib.1.c.23.

σπεῖρον,τὸ,funis nauticus in orbem conuolutus. Od. ζ. vbi tamen legitur & σπεῖρος à σπεῖρα. Item fascia:schol. Dionys. Plerunque σπεῖρα dicuntur panni laceri, quibus mendici inuoluere se solent : vt Od. δ & ζ. Generaliter autem quæuis vestes sic appellantur:vt Od.ε.& apud Poll.l.7.c.18.

σπειρόω,circundo τῇ σπείρᾳ.Eust.

Composita.

Εὔσπειρος,ὁ καὶ ἡ,pulchras spiras faciens,pulchrè se in spiras colligens.Epigr.

Περισπειράω,in orbem circundo,vel inuoluo. Propriè serpenti tribuitur qui suis spiris aliquem circũdat.Plut.in Cam. περισπειράσας τὴν ἐσθῆτα τῇ κεφαλῇ,capiti vestem inuoluens.

Περισπειρᾶσθαι τῷ ποδὶ, pedi circumcirca implicari in modũ serpentis suo volumine aliquid complectentis.

Πολύσπειρος, in multas spiras se colligens : seu multis spiris & flexibus inuolutus.

συσπειράω,in spiram colligo.Item conglomero,condenso. Ioseph.de antiq.Iud.lib.9.

ΣΠΕΙ'ΡΩ,F.σπερῶ,sero,semino. Hesiod.in Erg.γυμνὸν σπείρειν γυμνὸν δὲ βοωτεῖν.Paus.in Att.σπείροντες μὲν οὐδὲν ἀπὸ δὲ ἀμπέλων ζῶντες ἀγρίων.Et cum accusat.Eur.in Cyclo.σπείρουσι δ', ἢ τῷ ζῶσι, Δήμητρος στάχυν;Plut.de non fœner.σπείροντες οὐχ ἡμέρους καρπούς. Metaphoricè etiam vsurpatur,sicut & Latin.sero. Arist.rhet. 3.σὺ δὲ ταῦτα αἰσχρῶς μὲν ἔσπειρας, κακῶς δὲ ἐθέρισας. Eurip. in Phœn. Ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα.Et Soph.apud Athen.l.13. Ἀλλοτρίαν σπείρων,i.μοιχεύων. ¶Item dissemino,spargo: vnde σπείρειν φλόγα, Arist.de arte poët.

σπείρομαι, seror,seminor. Item disseminor,dispergor. Thuc. οἱ δ' ἐσπάρησαν κατὰ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα.

σπέρμα,τὸ, semen. Hesiod.in Erg.σπέρματα δάσασθαι. Sic & Plut.& Dem.Item semẽ animãtium.Plut.in Lyc.& in Symp. &c. Metaphor. pro principio & autore rei alicuius ponitur: vt σπέρμα πάθους.Plut. Sic Dem. pro cor.ὁ τὸ σπέρμα παρασχὼν, ὅστις τῶν φαύλων κακῶν, αἴτιος. ¶Item semen, i. fructus quem

reddit semen:seu ipsa arbor.Athen.lib.3.& 4.Sic dicitur fœtus quem vterus partu edit. Eurip.Ion. ὦ ἄφρων σπέρμα θεοῦ.

σπερματώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,seminalis.Arist.in Probl.

σπερματικὸς.idem.Athen.l.2.Phil.de mun.

σπερματίας σικύος,idem cum σικύος πέπων, seu simplici πέπων. Athen.lib.2.

σπερματῖτις,ιδος,ἡ,idem cum σπερματική:vt σπερματίτιδες φλέβες seminariæ venæ.Arist.h.an.l.5.

σπερμάτιον,τὸ, paruum seu exile semen, minutum seminis granum.Athen.lib.2.

σπερματόω,ῶ.semino,consero:vnde σπερματουμένη γῆ,ager qui conseritur..Theophr.de caus.plant.lib.3.cap.1.

σπερματίζω,semento,semen fero.Exodi 9.Item semen emitto.Basil.

σπερματισμὸς ὁ,seminis emissio.Τοὺς σπερματισμοὺς μεταφέρειν, plantas semine natas transplantare.Theophr.hist.pl.l.7.c.4.

σπερμεῖον,τὸ,idem cum σπέρμα.Nic.in Alex.

σπερμαίνω,idem cum σπείρω. Et metap.apud Hesiod.in Erg. σπερμαίνειν ψυχήν.

σπαρτὸς,ὁ,seminatus seu satu editus:vt σπαρτὰ λάχανα Athen.lib.2. Et σπαρτοὶ ἄνδρες, viri qui ex dentibus interfecti à Cadmo draconis prouenerunt. Euripid. in Herc.fur.& in Phœn.

σπάρτον,τὸ,spartum,genus vitilium Plin.l.19.c.2.dicit herbam hanc sponte nasci,nec seri posse: esseque propriè iuncũ aridi soli. Accipitur & pro fune sparteo:vt Il.β. καὶ σπάρτα λέλυνται.Cuius loci mẽtionem faciens Plin. loco citato scribit Homerum quum sparta dixit,sata significasse. Gell.l.16.c.4. refert Græcos magis cannabe & stuppa cæterisque rebus satiuis naues fecisse,& inde σπάρτα appellasse:accentu in penultimam retracto:quoniam voces eiusmodi,quum ex communi significatione in rei certæ proprietatem concedunt, diuersitate accentuum separentur. Pro eodem dicitur & σπάρτος,ου,ὁ,apud Paul.Ægin.lib.5.

σπάρτη,ἡ,idem,i.funis sparteus,seu restis spartea. Poll.lib. 10.c.49.ex Cratino.Item σπάρτη τεκτονική. Hesych.i.funiculus ille quem fabri rubrica aut atramento tinctum ex vtraque ligni aut lapidis parte tendunt, postea tollunt vt rectam lineam designet,quam in poliendo sequantur.

σπαρτίον,τὸ,itidem funiculus sparteus. Et generaliter, quiuis funiculus. Athen.lib.5. Sic dicitur & frutex ex cuius ramulis spartei funes contexuntur.Diosc.lib.4.c.158.

σπάρτινος,ὁ,sparteus, è sparto confectus aut plexus. Poll. lib.10.c.49.

σπαρτίνα,funiculus sparteus.Idem ibidem.

σπέρμειος,ου,τὸ, idem cum σπέρμα & σπερμεῖον.Nic.in Ther.& in Alexipharm.

σπόρος,ου,ὁ,satio,satus.ipsa serendi seu seminandi actio. Plat.in Tim.Item pro ipso semine.Epigr.l.1.& Xen.in Oecon. Dicitur accipi etiam pro ipso loco in quo aliquid seritur.

σπόριμος,ὁ καὶ ἡ,qui seminari seu cõseri solet.Diosc.l.3.c.118

σπορεὺς,έως,ὁ, sator,seminator. Xen.in Oecon.

σπορεύω sero,semino.σπορευτὴς,idem cum σπορεύς. Hesyc.

σπορητὸς,satio,satus.Theoph.hist pl.l.8.c.3. Exponitur etiã tempus serendi.

σπορὰ ἡ,idem cum σπορητός.Item seges. Eurip. Item genus. Soph.Vsurpatur & pro prole seu fœtu,apud Eur.in Cyclop.

σποράς,άδος,ὁ,vel ἡ,sparsus,dispersus, qui dispalatus vagatur huc illuc.Eur.in Rheso. Plut.in Fab. Et αἱ σποράδες νόσοι, morbi sparsim grassantes.Hipp.

σποράδην,sparsim,palatim.Arat.Isocr.in Helen.encom.

σποραδικὸς,palans, vagus, qui vitam degit vagabundam. Arist.polit.1.

σπερὸν,ῖνος,testiculus quasi σπεῖρον παρὰ τὸ σπείρειν· δι' αὐτοῦ γὰρ σπείρεται. Pro eodem dicitur & πεῖρον,quod & pro κνέα,vt tradit Etym. Pro eodem dicitur & ipso pene ponitur apud Nic.in Ther. Ἢ ἐξ ἰλάφου ... πιεῖρα θηρῶν.

Ὄσπερον Πατὴρ,quomodo huc pertineat,vide suis locis.

Composita:ac primùm cum præpositione.

ἀποσπείρω,semen iacio,seu spargo & dissero.Luc. (cens.

ἀπόσπορος,satus ab aliquo,i.genus & originẽ ab aliquo du-

ἀποσπερματίζω, semen emitto,semine genitali polluor. Aristoph.& Aristot.de gen.an.li.2.

ἀποσπερμαίνω,idẽ cum σπερμαίνω Euseb.in præparat.Euang.

διασπείρω,dissero,dissemino.Et metaph.apud Xen.Hell.3. διασπείρας λόγους ὡς μεταπεμπομένων Χαλκηδονίων.Sic & apud Isoc. in ep.ad Philip.

διασπείρομαι,dispergor,disseminor.Plut.in Coriol.αἰτίαι κατηγορίαι κρύφα διεσπείροντο, clàm spargebantur. Item dissipor,dispalor.Xen.Hell.5. διεσπαρμένοι ἰλαδὸν ...

Διεσπαρμένως,sparsim,palatim.Suid.

διασπορὰ,ἡ,disseminatio,dispersio.Plut.aduers.Colot.

διασπορεὺς,qui disserit & disseminat.

Ἐνδιασπείρω,(dec.)dissero,& dissemino:in vel intersero in(terspergo.

Ἐνδι-

Ἐνδιασπείρομαι,interseror,interspergor.Plut.in Num. & aduers.Colot. (hist.pl.l.7.c.1.

Ἐνσπερματοῦμαι,ad semen peruenio,vel semen reddo.Theophr.

Ἐνσπερματίζω,semen emitto.Numer.c.5.

Ἐνσπείρω,insero,insemino.Ἐνσπείρομαι, disseminor, spargor in rei per. Xen.Pæd.3. (c.28.

Ἔνσπορος,in quo semen est seu semen producens. Diosc.l.3.

Ἐπισπείρω,insuper sero,seu denuò semino.Theophr. hist.pl.l.7. c.1.Gregor.μὴ καθεύδοντί σοι καὶ ἀμεριμνοῦντι κακῶς ἐπισπαρῇ ὁ ἐχθρὸς ζιζάνια. item insero,insemino,seu in aliquo sero:vnde apud eundem Theophr.de caus.pl.li.2.ca.33.τὸ περὶ Βαβυλῶνα καὶ αὐτὸ περὶ τὸ ἄσπορον ἐπισπειρόμενον σπέρμα.

Ἐπισπορὰ,ἡ,satio iterata, seu qua satis nouum semen superseritur.Damascen.item insitio,satio alicuius in alio. Theophr.de caus. pl.l.2.c.24.

Ἐπισπορία,ἡ,idem. Hesiod.in Erg.

Ἐπίσπορος,qui inseritur vel reseritur.Theoph.hist.pl.l.7.c.1.

Ἐπικατασπείρω, idem quod ἐπισπείρω. Tzetzes apud Hesiod.

Ἐπικατασπορά,idem cum ἐπισπορά.apud eundem.

Κατασπείρω,sero,semino,Sophoc.in Aiace, Ὅσας αὐλὰς μοι κατασπείρας φθείσ. Eur.in Herc.fur.Ὃς ἐξέπνευσε τὴν κατασπείρασάν σε.

Ἐγκατασπείρω(dec.)spargo seu semino in.Plut.Herodian.

Παρασπείρω,semino iuxta seu apud. Παρασπειρόμενον,consitum & intersitum.Alex. Aphr.

Περισπείρω,q.d.circumquaque sero,vndiq; semino.impropriè apud Eur. Hermione Andromachen hac conditione mortem euasuram esse dicit, si domum ipsi verrat, famulæ instar, ἐκ χρυσέων τευχέων περισπείρουσα Ἀχελῴου δρόσον,i.humum aqua perspergens ex aureis vasis.

Ὑποσπείρω,occultè sero seu semino.Plut.in Pericle.

Composita sine præpositione:ac primùm partim ex σπέρμα,partim ex ipso σπείρω.

Ἀγγειόσπερμος vel ἀγγειοσπέρματος, ὁ καὶ ἡ, vasculo siue vasculis semen inclusum habens.Theophr.

Ἐναγγειοσπέρματος.(dec.)pro eodem.

Ἄσπερμος,semine carens,semen nullum producens. Theophr. hist.pl.l.7.c.4.Item prole carens & nepotibus.Il.υ.

Γυμνόσπερμος, seu γυμνοσπέρματος, cuius semen nudum est. idem Theophr.eiusdem libri c.3.

Ἐλυτροσπέρματος,cui semina in folliculo sunt surculacea.Idem ibidem.

Κελυφοσπέρματος,cuius semina cortice obducta sunt.Idem ibidem. (dem.

Κελυφοσπέρματα,τὰ,semina quæ in cortice sunt:apud eun-

Ὑμενόσπερμος,semẽ habens membranis intectũ seu inclusum.

Κακόσπερμος,malè sementans,malum semen ferens. Theophr. hist.pl.lib.7.cap 4

Λιθόσπερμον,τὸ, lithospermum, herba sic dicta ob seminis lapideam duritiam:de qua Diosc.l.3.c.58.

Μικρόσπερμος,paruum semen ferens.

Ὀλιγόσπερμος,parum seminis ferens.Theophr.hist.pl.l.7.cap.4. Item parum seminis emittens:de animante dictum.

Πανσπερμία,ἡ,omnifaria seminum mixtio. Aristot. de gener.an. l.4.c.1.Item semina omnis generis permixta, seu miscella omnis generis seminum.Plut.de Pind.

Πολυσπερής,έος,ὁ καὶ ἡ,q.d. multum sparsus seu disseminatus. hominum est epitheton apud poetas,quoniã per diuersos terræ tractus sunt sparsi:vt apud Hom.Iliad.β, ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Exponitur etiam actiuè,fœcundus, latè genus suum propagans,apud Plut.ex Emped.

Πολύσπερμος, multum seminis ferens, abundans semine. Theophr.hist.pl.l.7.ca.3.Item(de animante dictum)copiosè fundens semen.

Πολυσπερμία,ἡ,affluentia seminis genitalis.

Χρυσόσπερμον,dicitur à nonnullis sedum maius , ab aureo seminis colore in Append.Diosc.

Composita ex σπαρτὸς,itidem sine præpositione.

Ἄσπαρτος,ὁ καὶ ἡ,non satus seu seminatus. Odyss.ι. item qui non seminatur, seu cui semen non committitur : vt ἄσπαρτος γῆ, ibidem.

Ἀσπαρτί,semente non facta,citra sationem.

Πυρίσπαρτος,in quo ignes seminati & sparsi sunt.in Epigr.

Composita ex σπόρος aut σπορὰ,itidem sine præpositione.

Ἐγγύσπορος,ου,ὁ καὶ ἡ,è propinquis seu è propinquo sanguine satus,propinquus,consanguineus.Damascius apud Suid.

Ἄσπορος idem quod ἄσπαρτος. Plut. in Coriol. Exponitur etiam,seminis expers,segete carens. Hesych. item semen præcè reddens, ideóq; non conserendus ob sterilitatem. Luc.

Βαθύσπορος,qui profundè seritur. item in quo profundæ sationes fieri possunt:vt βαθυσπόρους γύας.Eur.in Phœn.

Δεκάσπορος, in quo decem sementes factæ sunt,i.decennalis. Euripid.in Troad.

Ἔνσπορος,siue ἰσόσπορος,fœcundus seminis.

Θεόσπορος,Æschyl.in Prometh.

Μανόσπορος,rarè seminatus,non spissè,nec densè.

Μανοσπορέω,rarè semino,semen rarè spargo.

Μηλόσπορος,malis consitus;vt μηλόσπορος Ἑσπερίδων ἀκτή, Eur. in Hippol.Steph.

Ὁμόσπορος,simul seminatus seu satus. Item eadem stirpe seu eodem sanguine natus:frater,vel soror,apud Eurip.in Iphig. Taur.& Herc.fur. Item actiuè, qui cum eadem muliere rem habet cum qua alius.Soph.in Oedip.tyr.

Ὀψίσπορος,qui serò seu tardè seritur:vel serò ferendus. Theophrast.histor.plant.lib.8.

Ὀψισπορέω,sero sementem facio tardè sero. Idem ibidem.

παιδοσπορέω,liberos procreo,liberos gigno. Et generaliter,gigno,genero.

πολύσπορος, satu vel semine abundans, segete abundans. Oppian.de venat.lib.3. [hist.pl.l.8.

πρωΐσπορος,qui maturè seritur:vel præmaturè serẽdus.Theoph.

πρωϊσπορέω,præmaturè sero,maturè semino.Idem de caus. pl.lib.4.c.8.& alibi.

πρωτόσπορος,qui primus seminatus est,primò satus.Apud Nonnum dicitur βίου πρωτόσπορος ἀρχή,i.principium & seminarium vitæ πρωτοσπόρος,qui primus serit aut seuit.

πυκνόσπορος,densè satus,densè seminatus.

πυκνοσπορέω,densè sero,densè semen spargo.

πυκνοσπορέομαι,densè seror.Theophr.

Τεκνοσπορία,liberorum procreatio.Epigr.

Φυτόσπορος, plantam seu stirpem ferens. Et metaph. prolem procreans.Epig.l.7.

Χειμόσπορος,hyeme satus,Theophr.de caus.pl.l.4.

Χειμοσπορέω.hyeme semino.

Χειμοσπορούμενος,qui hyeme seritur.

Σπικλόω,ῶ,&c.vide in πλέκω.

ΣΠΕ'ΛΕΘΟΣ,ου,ὁ,stercus,excrementum,fimus,idem quod σκῶρ. Aristoph.in Concion καὶ ποδεῖ σπέλεθον πρόπερός μοι & μοῦ , σπελέθων κοινωνῶ.Pro eodem scribitur & πέλεθος apud eundem Aristoph.in Acharn. Reperitur & σπίλεθος apud Athen.lib. 15.quæ scriptura putatur esse mendosa.

Ὑσπέλεθος,(comp.)succerda,stercus suillum,Poll.lib.5.c.14. Vtitur Dion.lib.46.

ΣΠΕ'ΝΔΩ,F.σπείσω,tanquam à σπείδω)libo:i. vino,lacte aut simili liquore diis sacrifico.Il.ψ.Πολλὰ δὲ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ λιτάνευε Ἐλθεῖν. Il.ω.τῇ σπεῖσον Διὶ πατρί. Plut. in Num. μὴ σπένδειν τοῖς θεοῖς ἐξ ἀμπέλων ἀτμήτων.Cum genit.Herodian.l.5. οἴνου σπένδωσι. Apud Aristoph.autem,σπεῖσον ἀγαθοῦ δαίμονος, subaud.κρατῆρα. ¶ Item paciscor , fœdus ineo seu percutio: quod sacrificiis & libationibus intercedentibus fiebat. Herodian.l.5.ἐν οἷς σπείσωνται,&c.

σπένδομαι,sacrificor,mactor & immolor: in ep. ad Philipp.ca.2. Item spondeor.Et actiuè,idem quod σπένδω,libo.Il.ι.Αὖθις ἐπεὶ σπείσαντ' ἔπιον θ' ὅσον ἤθελε θυμός.Item paciscor,&c. Cũ dat. person. Thucyd.οὐκ ἐσπείσαντο τοῖς Ἀθηναίοις.Cum dat.rei τῇ πρεσβείᾳ σπένδεται,cum legatione seu legatis paciscitur. Aeschin. Cũ accusat. Dem. σπεισάμενος εἰρήνην αὐτοῖς. Et cũ πρὸς Plut.in Thes. σπεισάμενος πρὸς αὐτήν,fœdere cum ipsa percusso.Præt.ἔσπεισμαι,passiuè vsurpatur: vt apud Thuc.lib.3. Μαντινεῦσι καὶ οἷς ἔσπεισται.Sic & Aor.1.ἐσπείσθην,apud Plut. Et τὰ ἐσπεισμένα,pacta,conuenta.

σπονδὴ,ῆς,ἡ,libatio.Xen.Pæd.4. σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιεῖσθαι. Item libamen,libamentum,i.vinum quod libatur. Eurip.in Ione, ἐν χερσὶν ἔχοντι δὲ σπονδάς.Herod.l.4. τὴν εἰρήνην ὅρκοις καὶ σπονδαῖς βεβαιοῦσι. Peculiariter σπονδαὶ dicuntur libationes quæ fœderibus & induciis sanciendis adhibentur.Et frequentiùs sic ipsæ induciæ & fœdera appellantur intercedente libatione sancita:vt Xen.Hell.3. πότερα βούλεται σπονδὰς ἔχειν ἢ πόλεμον,velit ne inducias an bellum. Sic & apud Thuc. Plut. Herodian.&c.

σπονδεῖον,τὸ,vas quo vinum libant in sacrificiis, aut conuiuiis:teste Poll.& Athen.lib.11.

σπονδεῖος,ὁ,qui libationibus adhiberi solet:vt σπονδεῖον μέλος,apud Poll.l.4.c.10.quod etiam erat quarta pars τοῦ πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ, significans ipsam victoriam Apollinis. Item σπονδεῖος πούς,pes apud metricos, sic dictus quòd in libationibus metro ex tali pede cõstanti vti solerent. Schol. Heph. vnde comp. διασπόνδειος,geminus spondeus & Ὁλοσπόνδειος στίχος,versus ex solis spondeis constans.

σπονδειακὸς:vt σπονδειακὸν μέτρον,quod spondeis constat.

σπονδίτης ου,ὁ, idem ferè cum σπονδεῖος. Fœm. σπονδῖτις,vt σπονδῖτις σταγών,stilla quæ inter libandum è patera effunditur. Suid.ex Epigr.

σπονδίσκοι,οἱ,qui vinum pateris libant.Hesych.

σπονδίζομαι,propitium reddo.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀποσπένδω, libo,libamina seu libamenta perago. Odyss. ξ. ἀποσπένδων ἐπ' οἴκῳ. Antiphon. ἐπειδὴ ἀπέσπεισε. Significare etiam videtur,libamina diis offerenda tanquã inutilia in terram effundere.

fundo:apud Eur.in Ione, ὡς δ' ἀπόσπονδα μέθυ, vbi vinum diis libandum terræ dederant.

Ἀπόσπονδος, excludendus ἀπὸ τῶν σπονδῶν, qui ad τὰς σπονδὰς non debet admitti: seu alienus ἀπὸ τῶν σπονδῶν. Pilides apud Suid.

Ἐκσπένδω, idem cum ἀποσπένδω, in posteriori signif. libamina effundo. Eur. ibidem τάς τε πρὶν σπονδὰς θεοῦ Δίδωσι γαίᾳ, πᾶσι τ' ἐκσπένδειν λέγει.

Ἔκσπονδος, ὁ καὶ ἡ, exclusus à fœdere vel à societate. Dem. Item fœdifragus: apud Suid. Item qui est contra τὰς σπονδάς. Dionys. Halic. l. 2. c. 98. Exponitur etiam, immunis a fœdere, qui nullo fœdere tenetur.

Ἔνσπονδος, fœdere iunctus, confœderatus. Propriè ἔνσπονδοι dicuntur qui à bello fiũt amici, teste Schol. Thuc. & Suid. Construitur cum genit. apud Thuc. l. 1. Cum dat. apud Appian.

Ἐνσπόνδως, more confœderatorum, more eorum qui fœderis participes sunt.

Ἐπισπένδω, libo, infundo ex patera. Plutarc. in Rom. ἐπισπένδειν γάλα τοῖς ἱεροῖς. [ἐπισπένδεσθαι.

Ἐπισπένδομαι, idem quod σπένδομαι. Thuc. lib. 5. ἐπειδὴ οὐκ ἤθελον

Ἐπίσπεισις, ἡ, libatio, libamen.

Ἐπισπονδή, fœdus, induciæ. Thuc. l. 5.

Καταπένδω, perfundo libamine, seu libamẽto. Plut. de def. orac. Apud Eur. in Orest. Δακρύοις κατασπένδω σε, lacrymis te perfũdo, i. lacrymis tibi libo. Et pro simplici σπένδω, apud Appian.

Κατάσπεισις, perfusio eiusmodi qua hostia solet perfundi. Plut. ibidem.

Ἐπικατασπένδω, (*decomp.*) libo desuper.

Παράσπονδος, fœdus & pacta transgrediens, qui fit contra fœdus & pacta. Thuc. l. 4. & alibi.

Παρασπόνδως, contra fœdera & pacta, perfidè.

Παρασπονδέω, contra fœdus facio, violo pacta & conditiones fœderis. Dem. pro cor. ἠδίκει καὶ παρεσπόνδει, καὶ ἔλυε τὴν εἰρήνην. Et transitiuè, contra fœderis fidem violo. Plut. in Syll. κατέστησεν ἑαυτὸν εἰς ἀνάγκην τοῦ παρασπονδῆσαι ἐκεῖνον.

Παρασπονδητέον, dicitur qui perfidè violatur. Plut. παρασπονδηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φρεγίων τυράννου.

Παρασπόνδημα, τό, facinus fœdere violato perpetratum, seu fœdus violatum. Plut. in Cæs.

Παρασπόνδησις, ἡ, violatio seu transgressio fœderis.

Ὑπόσπονδος, aliquid aliquis facere dicitur quũ accepta ab hoste fide, aut eo cui non fidit, id facit. Thuc. l. 6. ἐχώρει ὑπόσπονδος ἐς σύλλογον. Plut. in Solon. ὑποσπόνδους ἀφῆκε, data eis fide.

Συσπένδω, simul libo, eiusdẽ libaminis particeps sum. Aeschin.

Composita citra præpositionem.

Ἄσπεισος, ὁ καὶ ἡ, nullas σπονδὰς admittens, irreconciliabilis. Suid.

Ἄσπονδος, fœderis seu induciarum expers. Thuc. lib. 3. πάντας ἐνόμιζον ἀπεῖναι ἀσπόνδους ὁμοίως. Item idem quod ἄσπεισος, qui nullis σπονδαῖς potest dirimi: vt ἄσπονδοι πόλεμοι, apud Dem. & Aeschin.

Ἀσπονδεί, sine amicitia. item absque sacrificijs: seu non adhibendo libationes & sacrificia. Suid.

Ἀσπονδέω, fœdus aut inducias non seruo: vel non admitto. Hesych. [Symp. 4.

Μελίσπονδος, in quo diis melle libatur: vt μελίσπονδα ἱερά. Plut.

Οἰνόσπονδος, in quo vinum libatur: vt οἰνόσπονδα ἱερά. Suid.

Ὁμόσπονδος, libaminum consors. Item fœdere iunctus, confœderatus. Dem. pro cor. [Porphyr.

Ὑδρόσπονδα, sacra quædã in quibus aqua fiebant libationes.

ΣΠΕ'ΟΣ, εος, τό, specus, spelunca, antrum. Il. δ, ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα. Et Il. σ, Ω. ἄρα Φαεινόεσσα λίπε σπέος. Dicitur & σπεῖος per epenthesin literæ ι: vt apud Hesiod. in Theog. σπῆι ἐνὶ γλαφυρῷ, in specu cauo.

Σπήλαιον, ου, τό, idem quod σπέος, speleum, specus, spelunca. Luc. ἐσρηνῶν διὰ τοῦ σεμνοῦ πεπλοῦ ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον. Dicitur etiam σπῆλυγξ, fœm. gen. apud poetas vt apud Apoll. Arg. 2. & Theocr. idyll. 16.

Σπηλαιώδης, speluncæ formam habens, in modum speluncę factus: vt σπηλαιώδης ὑπονομή. Pro eodem scribitur & σπηλώδης, apud Poll.

Σπηλάδιον, parua spelunca, Poll. ex Theopompo.

Φιλοσπήλυγξ, speluncarum amator. Lucill. epigr. l. 2.

Σπέρμα, σπείρω, &c. vide in σπείρω.

ΣΠΕ'ΡΧΩ, vrgeo, premo, propello & festinare cogo. Od. γ, Νῆα κυβερνῆσαι ὁπότε σπέρχωσιν ἄελλαι. Exponitur & neutraliter, festino. Item irascor. Hesych.

Σπέρχομαι, vrgeor, propellor, progredi festinanter cogor. Od. ν. Ἡ πρὶν ἐπέκελσεν ἤπειρῳ ἐπὶ ἥμισυ πάσης σπερχομένη. Et neutr. festino, propero. Il. ψ. σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς Τόξον. Et cum infinit. Od. ι. σπερχόμενος νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκυάλων. Exponitur etiam, fugor, apud Nic. in Ther. σπέρχεται ἐκ μυχοῖο ἀΐσσων δειμαινόμενος. Item ira concitor: apud Callim. Hymn. in Delum σπερχομένη μέγα δή τι ὁ Φαλὴ: de Iunone.

Σπερχύλον, in modum eorum qui σπέρχονται, aut σπερχομένως: valide. Hesych.

Σπέρχω, idem quod σπέρχω: vnde σπερχόμενος, qui vrgetur & propellitur. Erotian. in lex. Hipp.

Σπερχνός, ὁ, festinus, præproperus, celer: vel cum impetu & velociter irruens. Hesiod. in Asp. καί ῥ' ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος.

Σπερχνόν, Expon. etiam, studiosè incumbens alicui rei. Hesyc.

Composita.

Ἀσπερχές, incessanter, sine intermissione. Od. α. & Il. π. Exponitur etiam, sedulò, studiosè.

Ἐπισπέρχω, idem cum σπέρχω. Il. ψ. Κίνησε ἐπισπέρχων. Thuc. l. 4. μέν, τούς τε ἄλλους ἐπεῖχε ἐπέσπερχε.

Ἐπισπερχής, incitatus, festinus, studiosè aliquid properans. Aristot. in Physiogn.

Ἐπισπερχῶς, studiosè, properanter. Hesych.

Κατασπέρχω, idem cum ἐπισπέρχω, impello, vrgeo, citato gradu progredi cogo. Thuc. l. 5.

Περισπέρχω, in orbem occurrere cogo, circumcursare cogo, aut sursum deorsumque currere. Hesych. & sch. Soph.

Περισπερχής, supra modum vrgens seu premens: vt περισπερχὲς πάθος. Soph. in Aiace.

ΣΠΕΥ'ΔΩ, F. σω, festino, propero. Il. θ, Ἀλλ' ἰφθιμότερος σπεύδω. Isocr. δεῖ σπεύδειν, καὶ μηδεμίαν ποιεῖσθαι διατριβήν. Interdum cum præpositione significante motum ad locum. Hesiod. in Erg. Εἰς ἄφενον σπεύδοντ'. Thuc. l. 5. τοὺς Ἀργείους ἐς τὴν ἡμετέραν σπεύδειν. Cum præposit. significante motum de loco: Eurip. in Iph. Aul. σπεῦδ' ἐκ Φρυγῶν μοί. Interdum cum infinit. vt Hesiod. in Erg. σπεύδειν μὲν δρόμημα φυτεύειν. Plut. in Camp. σπεύδει προλαβεῖν τὸν καιρόν. Sæpe cum accusat. vt Od. γ, Οἱ δὲ γάμους σπεύδουσι, nuptias properant seu vrgent. Thuc. σπεύδω τὴν ἡγεμονίαν, ad principatum propero. ¶ Exponitur etiam actiuè, incito, instigo, citato gradu progredi iubeo.

Σπεύδομαι, adhortor, incido: vnde σπεύδουσι. Hesych. exp. παρακαλεῖ. Et passiuè, incitor, instigor: vnde σπεύδεται eidem est ἐρεθίζεται.

Σπευστικός, ὁ, festinator, qui properare solet. Arist. eth. 4. c. 3.

Σπουδή, ῆς, ἡ, festinatio, acceleratio. Thuc. l. 7. σπουδῇ δ' ἐχώρουν καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἔσω τῆς ὁδοῦ. Et διὰ σπουδῆς μετὰ σπουδῆς, καὶ σπουδῇ, ὑπὸ σπουδῆς, festinanter, properanter, apud Xen. Thuc. Plut. 5 Item studium, diligentia. Xen. Pæd. 4. πολλῇ σπουδῇ καὶ προθυμίᾳ ἐπορεύθη. Dicitur σπουδὴν ἔχειν, & ἔχεσθαι, diligentem esse, operam suam & studiũ ponere, apud Eur. in Orest. & Soph. & aliquid ἐν σπουδῇ ἔχειν, apud Plut. in Solon. Sic σπουδὴν ποιεῖν seu ποιεῖσθαι, vel sequente ὅπως: vt apud Dem. vel cum infinit. vel cum præposit. περὶ, apud Isocr. Dem. Sym. &c. Dicitur & ὑπὸ σπουδῆς, & κατὰ σπουδὴν, & μετὰ σπουδῆς, diligenter, enixè, studiosè, apud Arist. & Plut. ¶ Interdum σπουδὴ absolutè dicitur pro ἡ περὶ τὰ καλὰ σπουδή. vel ἀρετή, vt apud Soph. in Oedip. tyr. σπουδῆς γε μὴν ... ἐμοῖς οὐκ ἀξία. ¶ Item σπουδή, studium, i. amor & iuuandi prompta voluntas. Herodian. lib. 2. & 5. ¶ Item dictum serium, studium vel labor serius. Aristot. rhetor. 3. δεῖ τὴν μὲν σπουδὴν διαφθείρειν τῶν ἐναντίων γέλωτι, τὸν δὲ γέλωτα σπουδῇ. Vnde ἀπὸ σπουδῆς, καὶ σπουδῆς. serió. Il. η, Et σπουδὴν ποιεῖν, serium esse, seu seriò fieri putare: Aristoph. in Ran.

Σπουδῇ, aduerbialiter vsurpatur in omnibus significationibus. Prioris exempla sunt. Od. ο, & apud Herodian. li. 8. Posterioris, apud Plat. in Charm. & Thuc. lib. 2. Interdum tamẽ exp. magno cum labore, vix, ægrè, apud Galẽ. σπουδῇ γ' ἀμαρτάνειν ἂν ποτε τοὺς κάμνοντας ..., vix sine discrimine peccari potest in morbo. In postrema signif. (pro seriò) vsus est Xẽ. Pæd. 4. Plat. de leg. Plut. in Per.

Σπουδαῖος, ὁ, studiosus, diligens: vt ... σπουδαῖος, apud Demosthen. Item bonus, probus, cui oppon. ὁ φαῦλος, apud Isocr. ad Demon. & Xenoph. Pæd. 2. Item bonus, i. probatus, in sua arte peritus: vt σπουδαῖος κιθαριστής, i. ὁ ἀγαθὸς ... Arist. eth. 1. c. 7. Sic & res σπουδαῖαι dicuntur, bonæ, probatæ, laudatæ, vt σπουδαῖον μέλι, apud Diosc. lib. 1. c. 181. & σπουδαῖον μύρον. Plut. in Symp. sept. sap. Interdum significat ὁ σπουδῆς ἄξιος, magno studio affectãdus: sic dicitur δικαιοσύνη ... σπουδαῖον, apud Plat. de rep. lib. 1. ¶ Item serius. cui oppon. γελοῖον. Sic & homo σπουδαῖος dicitur, qui grauis est, nec in rebus leuibus aut ludicris operam suam ponit: apud Xen. Pæd. 2.

Σπουδαίως, diligenter, studiosè: vnde σπουδαίως ἔχειν περί τι, aut περί τι, studere alicui. Arist. rhet. 2. & Dion. Halicarn. de arte rhet.

Σπουδάζω, f. σω, sedulò ago, diligenter & strenuè operã nauo, cõtendo, enitor Aristoph. in Vesp. ξυνέθετε τὸ πρᾶγμα δ' ὄντι Ἐσπουδακότες. Interdũ cum participio cõstruitur: vt σπουδάζω διδάσκων, diligenter doceo. Xen. in Oecon. Interdũ cum infinit. Herodian. l. 1. μᾶλλον ἐσπούδασε διεξελθεῖν, magis cõtendebat legere. Xen. in Apol. Socr. οὐ πάντα εἰπεῖν ... ἐσπούδασε, nõ omnia dicere instituit. Interdũ sequẽte ὅπως: vt Dem. ἐσπούδαζεν ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς ... Sæpe cũ præposit. Cum περὶ, se iuente genit. Dem. περὶ ... σπουδ-

[illegible]. Sequente accusat. rei. Isocr. [illegible]. Sequente verò accusat. personæ exp. [illegible] addictus sum alicui: vt Herodian. l. 2. φασὶ περὶ [illegible]. Sic & cum πρὸς habente accusat. pers. exp. [illegible] aliquem, exhibeo me obsequiosum. Demosthen. in Ari[illegible] πρὸς ὑμᾶς. Et cum εἰς, apud eundem σπουδ[illegible], fauere rebus tuis. Cũm ἐπὶ, Isocr. ad Nicocl. ἐφ' [illegible] μάλιστα ἐκεῖνοι ἐσπούδασαν. Datiuo etiam iungitur: [illegible] σπουδάζοντες τῇ παρασιτίᾳ, studentes parasiticis adulationibus. Cum accusat. Galen. Therap. l. 9. δοξοσοφίαν μᾶλλον ἢ [illegible] σπουδάζειν quàm in veritate operam suam & studium collocare. ¶ Item σπουδάζω, seriò ago, loquor, aut dico. Isocr. [illegible] σπουδάζων, in rebus ludicris seriò agens. Sic & apud Plat. & Xen.

Σπουδάζομαι, opera mihi nauatur, studiosè expetor, in pretio habeor. Plutarch. in Themist. σπουδαζόμενον πρὸς ἡδονὴν παίδων. Xenoph. Pæd. 4. τοῖς μάλα ἐσπουδασμένοις σιτίοις χρῆσθαι, quæ studiosè expetuntur. Sic apud Lucian. Vulcanus dicitur σπουδάζεσθαι ὑπ' Ἀφροδίτης, i. studiosè coli ab ea & amari. Apud Sy[nes.] de insomn. ὅτου χάριν ἐσπουδάσθη ὁ λόγος, exp. cuius gratia institura est oratio.

Ἐσπουδασμένως, bona fide.

Σπουδάσματα, res studiosè elaboratæ. Sophron. Item res quæ studiosè fit & affectatur, seu cui studetur. Greg. Pro eodem dicitur & σπούδασμα, apud Hesych.

Σπουδαστής, studiosus, qui rei alicui aut homini studet. Gr[eg.]

Σπουδαστικός, diligẽs, strenuam operam nauare solens. Aristot. rhet. 1. Item qui serio sermone delectatur. Plat.

[Σπουδίζω], incito, instigo: ὀτρύνω, schol. Hom.

Σφοδρός, (quasi σπουδαρός: à σπουδὴ vt tradit Eust.) vehemens, festinus, intensus. Hesych. Vnde σφοδρὸν aduerbialiter sumitur pro, vehementer, acriter apud Hom. Iliad. λ, π, & φ. Apud Suid. ... δ' ἔλιξας Βρυχᾶτο σφοδρῶν ὁμβρημένον ἐκ ... ἐκπον..., Apud Nic. in Ther. σφοδρὸν κάρφος, exp. asperum, durum.

[Σπουδὴ], quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex σπεύδω.

Ἀντισπεύδω, contrà contendo, contrarium efficere enitor, repugno, obsisto. Antiphon.

Ἀποσπεύδω, dehortor, dissuadeo, deterreo, Thuc. l. 6. τῶν Μαλιέων ... ἀποσπεῦδον.

Ἐπισπεύδω, accelero, propero, festino. Herodot. ἐπισπεύδων τοῖς ἱεροῖς, sacra festinans. Et transitiuè festinare iubeo, vel cogo, Soph. in Elect. ἐπισπεύδεις τὸ δεῖν. Item vrgeo, incitor, adhortor. Herodot. in Polymn. ὅτι ἐπισπεύδων φανερὸς ἦν.

Συνεπισπεύδω, (*decomp.*) vnà accelero: apud Suid.

Ἐπισπεύδω, excito, & properare iubeo, incito ad festinandum.

Κατασπεύδω, idẽ quod σπεύδω, Æschin. in Ctesiph. τὸ πρᾶγμα κατασπεύδων. Item transitiuè, premo, perterreo, cõturbo. Dan. c. 4.

Κατεσπευσμένος, acceleratus, deproperatus.

Κατεσπευσμένως, festinatò.

Composita ex σπουδή, σπουδάζω, &c.

Ἀξιόσπουδος, ὁ καὶ ἡ, dignus cui studeatur, dignus qui studiosè expetatur aut colatur.

Ἀποσπουδάζω, studium & contentionem circa rem aliquam omitto, studiosus rei alicuius esse desino. Exponitur etiam, negligo, contemno. Cum genit. vt apud Plut. ὅμως δὲ οὐκ ἀπεσπούδαζε τῆς πολιτείας, non tamen negligebat rempub.

Ἀσπουδί, sine studio, negligenter. Item sine labore & negotio. Iliad. θ, χ.

Ἀσπούδαστος, qui non studiosè expetitur aut colitur. neglectus, contemptus.

Διασπουδάζω, expeto, do operam. Demosth.

Ἐπισπουδάζω, festino, incito: item instigo.

Ἐπισπουδαστής, ὁ, accelerator.

Κατασπουδάζω, idem quod σπουδάζω, studeo, operam nauo, studiosè affecto. Apud Naz. κατεσπουδάσαμεν τοῦ υἱοῦ, filij sategimus, de filio anxiè laborauimus.

Κατεσπουδασμένως, idem quod ἐσπουδασμένως.

Κενόσπουδος, inanibus rebus studens, in rebus inanibus studium & operam suam ponens. Cic. ad Attic.

Κενοσπούδως, studio inani, frustra. Plut. in apophth.

Κενοσπουδία, inane studium.

Ἀκενόσπουδος, (*dec.*) qui rebus vanis & inanibus non studet: & vanæ gloriæ non studens, apud Suid.

Ματαιόσπουδος, idem quod κενόσπουδος. Ματαιοσπουδία, idem quod κενοσπουδία.

Φιλόσπουδος, exp. qui rebus seriis gaudet.

Περισπούδαστος, studiosè expetitus: vel qui studiosè affectari solet. Herodian. lib. 6.

Συσπουδάζω, studeo tibi, à te sto: Aristoph.

Ὑπερσπουδάζω, supra modum studeo, supra fidem nauo operam ... Lucian. in Anarch. ὑπερεσπουδάκειναι περὶ τὴν ἀνάγκην.

Σπῆλον, &c. vide in σπίλος.

ΣΠΙ'ΖΩ, extendo, expando. Eust. & schol. Aristoph. in Equit. ¶ Auis etiam quæ σπίνος nominatur, dicitur σπίζειν, idque per onomatopœian, teste Eust. ex Arato, Καὶ σπίνος ἠῷα σπίζων.

Σπιδής, έος, ὁ καὶ ἡ, passus, amplus: vt σπιδέος πεδίοιο Il. λ, vbi tamen legitur etiam ἀσπιδέος. σπίδος, idẽ vnde σπίδιον πεδίον, & σπίδιον μῆκος ὁδοῦ, apud Æschil. Legitur & σπιδεῖς pro ijsdem, & σπιδνός: vnde σπιδνόν. Hesyc. exp. πλατὺ, μέγα: item πυκνὸν, μέλαν σκοτεινόν. Et σπιδνὸν, itidem πυκνὸν, πεπηγὸς, στιφρός.

Σπιδόθεν, eminus, procul. Item longè, antè: vt σπιδόθεν προϊοῦσαι. Antimach.

Σπίζα, seu σπίζη, ης, ἡ, fringilla, seu fringuilla, apud Aristot. dicta per onomatop. à σπίζω. Hesych. auem esse dicit similẽ passeri.

Σπιζίας ἱέραξ, accipiter fringillarius: species accipitris. Hesy. Pro σπιζίας, dicitur etiam σπίζιας, apud Arist. hist. an. l. 9. c. 36.

Σπιζίτης ὀρχίλος, exp. fringillago, apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 3. Apud eundem ibidem legitur & ὀρεοσπίζης, quam dicit auem esse σπίζῃ magnitudine æqualem, nisi quòd habeat ceruicem cæruleam, & quòd in montibus versetur.

Σπιζίον, τό, parua fringilla: vel quælibet auis, teste Hesych.

Σπίνος, ου, ὁ, fringilla: itidem per onomatop. à σπίζω dicta. Arat. & Aristoph. in Pace. Pro eodem dicitur & σπίνα, Hesych.

Ἀσπίς, σπιθαμή, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΣΠΙΘΑΜΗ', ῆς, ἡ, spithama: spatium quod est inter pollicem & minimum digitum expassos, teste Poll. l. 2. & Hesyc. seu est mensura duodenûm digitorũ, quam Latini palmum maiorem & dodrantem appellant. Diosc. l. 3. c. 153. φύλλα ἔχει ἃ κλωνία σπιθαμῆς ὕψος. *Chrysippus apud Etym. σπιθαμὴν dictam vult διὰ τὸ ἀποσπᾶσθαι τὴν ὅλην χεῖρα. ipse verò παρὰ τὸ ἀποσπασμὸν τοῦ ἀντίχειρος πρὸς τὸ τοῦ μικροῦ ἄκρον. Eust. deducit παρὰ τὸ ἅμα σπίζεσθαι τοὺς δακτύλους, τουτέστιν ἐκτείνεσθαι.

Σπιθαμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, spithamæ seu dodrantis longitudinem æquans, dodrantis. Diosc. l. 4. c. 59.

Σπιθαμιαῖος, idem. Pro quo legitur & σπιθαμιαῖος, apud Diosc. l. 2. c. 197. & alibi passim.

Composita.

Διασπίθαμος, ὁ καὶ ἡ, duas spithamas longus, duos dodrantes altitudine æquans. Diosc. l. 3. c. 84.

Διασπιθαμιαῖος, idem apud eundem.

Τρισπίθαμος, tres spithamas longus. Hes. in Erg. Diosc. li. 3. c. 179.

ΣΠΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, macula, labes. Propriè volunt esse maculam in veste è vino aut vnguine. Athen. lib. 7. Δωρίων ἐν τῷ περὶ ἰχθύων, τὸν ἐκ τοῦ ἑψήσεως τοῦ γναφέως, (piscis id genus est) ὑγρὸν φησι πάντα σπίλον καθαίρειν, omnes maculas expurgare. Item maculæ & næui in facie apparẽtes σπίλοι dicũtur: Diosc. l. 1. αἴρει δὲ καὶ σπίλους ἐκ προσώπου. Apud eundem l. 2. c. 196. foliorum in herba etiam maculæ sic nominantur. Metaphoricè Ephes. c. 5. τὴν ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν σπίλον ἢ ῥυτίδα. ¶ Item saxum porum duritia referens, terra figlina: Hesych. Legitur & apud Aristot. σπίλος pro σπιλάς, in lib. de mundo, ἢ δὲ σύμπτωσις τοῦ ὑγροῦ φύσις ἐπιπολάζουσα καλύπτεται τῆς γῆς σπίλους, τὰς καλυμμένας ἀναπτυχθεῖσα οἰκουμένας, ἐξῆς ἂν εἴη τῆς ἀέρος μάλιστα φύσεως.

Σπιλόω, ῶ, maculo, labem aspergo, in ep. Iacobi c. 3.

Σπιλόομαι, οῦμαι, maculor seu sordidor, sordesco, in ep. Iudæ.

Σπίλωμα, τό, macula & labes aspersa vesti: idẽ quod σπίλος, seu næuus. Exponitur etiã, locus salebrosus, saxum asperum.

Σπιλωτὸς, οῦ, ὁ, maculatus, maculosus.

Σπιλάς, άδος, ἡ, idem quod σπίλος, rupes seu saxum: plerunq. de saxo quod in mari prominet, vt sunt scopuli. Od. γ, νῆας γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν Κύματα. Et Od. ε, δ' οὔπω ἄκυσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης. Item σπιλὰς glarea, vel terra glareosa. Theophr. de caus. pl. l. 2. cap. 5. ἡ σπιλὰς καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ λευκόγεως, ἐλαιοφόρος. Hesych. σπιλάδες adiectiuè etiam exp. μεμιασμένοι.

Composita.

Ἄσπιλος, maculæ & labis expers, in quo nulla macula aut næuus conspicitur. Epig. l. 1. & apud Herodian. li. 2. apud Diosc. li. 2. c. 197. arũ dicitur habere folia ἀσπιλότερα, i. paucioribus distincta maculis. Idem metaph. purus, irreprehensus. Hesyc. Idem ἄσπιλον à Macedonibus vocari scribit τὸν χείμαρρον.

Ἀσπίλωτος, idem. Suid.

Καταπιλάζω, f. άσω, cõmaculo, labem aspergo, inquino, Hesych. Apud Etymol. καταπιλάζοντες, exp. καταχρώννυντες: metaphora sumpta à petris quæ in mari tegũtur, & σπιλάδες appellantur.

ΣΠΙ'ΝΔΑΣΙΣ, auis inter raras & peregrinas, apud Aristot. de hist. an. Dicitur incendiaria auis, Plin. lib. 10. cap. 13. Apud Aristotel. quidam legendum suspicantur σπινθαρίς ἀπὸ τοῦ σπένδω, sacrifico, libo.

ΣΠΙΝΘΗ'Ρ, ῆρος, ὁ, scintilla. Il. δ, (de stella,) τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται. Aristoph. in Pluto, Ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἰς μέσον σπινθὴρ λάβῃ. Theoph. in epist. ὥσπερ εἰ ἐν αἰθάλῃ σπινθῆρα πυρὸς ἐμβάλλοντες.

Σπινθηρίζω, scintillo.

Σπίνος, vide in σπίζω.

ΣΠΛΑΓΧΝΟΝ, ου, τό, viscus. Et σπλάγχνα, viscera, exta: vt sunt cor, iecur, & similia interanea præcipua & vitaliora, quæ in cæsis victimis aruspices considerabant si quid portenderent. Greg. ἄνευ τῶ σπλάγχνων Plu. Symp. 2. ᾧ δὲ τὰ σπλάγχνα ἐλαιοῦς. De vtr. eribus aut extis animalium quæ mactantur. Od. γ. Εὖτ' αἱ σπλάγχν' ὀπέκαιον. A. Schin. ὦ σπλάγχνα φυλάττων. ¶ Frequenter de corde dicitur: vnde apud Aristoph. σπλάγχνα ἠρεμήσειν ὡς ἐχυλώ. Et Eurip. in Med. αὐδᾷς σπλάγχνοις ἐμὰ μηδὲν σκαιᾶς. ¶ In sacris literis Hebræorum imitatione σπλάγχνα dicuntur omnes teneri & materni affectus: vt in epist. ad Phil. c. 1. & alibi. * Eust. ex veterum autoritate refert σπλάγχνα denominari à Dorico σπλὼ quod pro σπλῶ dicitur: ita vt pars toti appellationem tribuerit. ¶ Apud Dioſc. lib. 1. c. 20. & Gal. ᾧ τὸ π. li. 1. cap. 1. musculus etiam σπλάγχνον appellatur.

σπλαγχνικός, ή, όν, ad viscera pertinens. vt σπλαγχνικὸν φάρμακον, Dioſc. l. 1. c. 82.

σπλαγχνόομαι, exta in manus sumo & attrecto: quod fiebat à coniuratis iureiurando & religione arctissima se astringentibus. Dion. (de Catilina) ἔφασκε τὰ σπλάγχνα θεοῖς ἐπιδώσειν αὐτὸς μὴ τὸ ἄκαιρον. Item extorum & visceralionis participes sum. Aristoph. in Auib. ἐπὶ σὺ ἀνθρώπους ἰὼν ἀκλαυτὸς ἀλαλᾷς, Δυσηθολᾷς, & σπλαγχνόμενος ἐπῇμαι. Item σπλαγχνόω seu σπλαγχνόομαι, auguror per exta, Strab. l. 7. & l. 3.

σπλαγχνίζομαι, misericordia commoueor summa & vehementi, atque ex intimis visceribus profecta: verbum in N. literis vsitatum. vt Matth. 9. Marci 6. &c.

σπλαγχνισμός, ὁ, commiseratio qua viscera alicuius misericordia tanguntur.

σπλαγχνίς, ίδος, ἡ, cor. schol. Soph.

Composita.

Ἀ'σπλαγχνος, ὁ ἡ ὄν, non habens cor. Item non animosus, timidus, ignauus: *quoniam cor animositatis est sedes.* Soph. in Aiace. Exponitur & crudelis, immitis, inhumanus.

Ἀ'φοβόσπλαγχνος, q. d. intrepida habens viscera: fortis, audax,

Δύσπλαγχνος, acerbus, immisericors. (cordatus.

Ἐ'πισπλαγχνίζομαι, misericordia commoueor super.

Εὔσπλαγχνος, animosus. schol. Soph. Item misericors, pronus ad miserandum. in ep. ad Eph. c. 4.

Εὐσπλαγχνία ἡ, animi præstantia, animositas. Eur. in Rhes. Item animus ad misera ndum pronus.

Θρασύσπλαγχνος, qui est audacibus visceribus, seu pectore intrepido. Aeschyl. in Prometh. & Eur. in Hippol.

Θρασυσπλάγχνως, audacter, intrepidè. Aeschyl. ibidem.

Μεγαλόσπλαγχνος, qui magno corde seu animo est. Eur. in Med.

Ὠδίσπλαγχνος, idē, vt ὠδίνας λαγχνος. Theocr. idyll. 16.

πολύσπλαγχνος, multum in visceribus habens misericordiæ.

σπλαγχνῶ. v. c. vide in πλίνω. σπλαγχνίδες, in σπλάδες.

ΣΠΛΗΝ, ῆνος, ὁ, splen, lien: vt σπλῆνος οἴδημα, tumor lienis: Plut. & σπλῆν ὁ πλῆνος: Aut, definit. medic. σπλῆνες, οἱ. dolor lienis. Hippocr. aphor. sect. 23. artic. 23. ¶ Item σπλὼ: idem quod σπλήνιον, splenium: i. linteolum splenis formam referens, quo medicamentum illitum parti affectæ applicatur. Gal. meth. med. l. 6.

σπληνώδης, ης, ὁ & ἡ, lienosus, splenicus: qui liene laborat: vel qui magnum & tumidum lienem habet. Hippoc. aphorsim. sect. 6. artic. 47.

σπληνωδέω, idem Propriè sic dicitur cui lien obduruit. Aut, def. med. Vtitur & Athen. l. 8.

σπληνῶσα φλὴψ, splenica vena: ramus superior & minor venæ portæ, qui totus per lienem spargitur. Aristot. hist. an. l. 3.

σπλήνιον, seu σπλήνιον, τό, idem quod σπλὼ, lien. Poll. l. 2. Item linteolum splenis figura: aut quacunque forma, ad partium corporis habilitatem aptatum, quo exceptum vel illitū medicamentū adhibetur: apud Dioſc. Paul. Aeginet, &c. ¶ Σπλήνιον dicta etiam fuit à quibusdam ἄσπληνον herba; item hemionitis, vt testatur. Dioſc. l. 3. c. 152.

σπληνίον, ῶν. splenis dolorem patior, liene laboro. Poll. l. 2.

ἄσπληνος, ὁ ἡ ὁ, (comp.) lienis expers, liene carens. Ἀ'σπλήνων, τό, exp. medicamentum ad curanda lienis vitia. ¶ Est & herbæ nomen inde dictę, quòd eius foliorū iure decocto & per 40. dies pote lien abiimarur, vt testatur Dioscor. lib. 3. cap. 51. & Plin. l. 27. c. 5. seu quòd folia lieni illita singultus sedent.

ΣΠΟΓΓΟΣ, ου, ὁ, spongia. Od. α πότ' ἀνέμοις πολυπτύχοις τρατείζει Νίζεο. Vtitur & Aristoph. Plut. Ath. & alij. De generibus autem & natura ᾧ πότ' ἀνέμοις, vide Dioſc. l. 5. c. 138. Aristot. hist. an. li. 5. c. 16. & Aelian. item Plin. l. 9. ca. 45. Σπόγγος dicuntur etiam glandulæ quædam ad fauces vt scribit Hippocr. initio l. 4. c. pidē. sic fortè dictæ quòd spongiarum modo humorem cōbibunt & continent. Pro σπόγγος legitur etiam σφόγγος in Timæo Plat. * Etymol. dici scribit παρὰ τὸ σπᾶν τὸ ὑγρὸν, quòd humorem attrahat & combibat.

σπογγώδης, ους, ὁ ἡ ὁ, spongiosus. Pro eo dicitur & σφογγώδης, apud Dioſc. l. 4. c. 167.

σπογγιάτης, ου, ὁ, spongiator. Athen. l. 7. ex Aristot.

σπογγιὰς, ᾶδος, ἡ, spongiola. Aristoph.

σπογγιὰς, άδος, ἡ, spongia. Aristoph. & Plut.

σπογγίτης λίθος, spongites lapis. Plin. l. 37. c. 10. & 19:

σπογγίζω, ξ. ίσω, spongia tergo seu detergo. Dem. pro cor.

σπογγίζωμαι, spongia detergor, seu tergor. Athen. l. 8.

σπόγγισμα, τό, purgamentum, sordes spongia detersæ: Eust.

Composita.

Ἀπόσπογγίζω, spongia abstergo seu detergo.

Ἀπόσπογγισμα, τό, idem quod σπόγγισμα.

Ἐ'ξοσπογγίζω, spongia extergo, idem quod ἀποσπογγίζω. Rubulus in Amphibolo, πρῶτον μὲ αὐτὸς παρῆλθαμεν, τὴ χλαῖνα Ταῦτα ἐκ τῆδε ἐξεσπόγγισον. Poll. l. 9.

ΣΠΟΔΟΣ, ου, ὁ, cinis: idem quod κόνις & πάρος. Lucian. de Luct. τὸν σποδὸν ἡμῖν ἀπέδωκε πάσης ἀδικίας; Interdum nō simpliciter cinerem significat, sed fordidum, & cui carbones f. u extincti, seu adhuc candentes permixti sunt, & aliarum rerū reliquiæ: vt Od. α. Καὶ δ' ἐγὼ τὸ μὲν ἔπειτα τὸ σποδὸν ἔλασσε πολὺς δέ μοι ἐμμένει. Plut. Symp. 8. probl. 7. χρῆσις τινὸς ἀφθόνου ἐν σποδῷ μὴ σπανιζούσης. ¶ Siccitiam dicitur res nihili aut in nihilum redacta: vt in epigrammate Sardanapali apud Ath. lib. 8. Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδὸς εἰμι. Exponitur &, pernicies, extirpatio. Epigr. lib. 2. Η' χρεὼς ἢ Βακχὺς κυλίκων σποδός. Pro σποδὸς etiam σποληδὸς dicitur apud Nicand.

σποδὸς, ὁ, cinereus, vt σποδιὸν χρῶμα. Athen. l. 9.

σποδιὰς, ᾶδος, ἡ, cinerula: recrementum metallorum vstorum, quod cineris in modum partim fornacum parietibus inhærescit, partim in terram decidit, indeque colligitur. pro quo dicitur & σποδὸς. vide Dioſc. l. 5. c. 85. & Plin. l. 34. c. 13.

σποδοβλὼς, ῶτος, ὁ, idem quod σποδὸς. Hesych. Sic & dicitur σποδωτὸς, apud Dioſc. loco citato. ¶ σποδὸς ὕδατος, ἡ, nomen arboris apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 7. qui eius fructum σποδίας appellat a. Paul. l. 7. c. 12.

σποδοχοεῖον κοδίσκιον, collyrium quoddam à cinereo colore: apud Paul. Aegin. & Scrib. Larg.

σποδίτης ἄρτος, panis subcineritus, qui & ἐγκρυφίας: eò quòd feruentibus cineribus obrutus insafferur, Athen. lib. 3. ex Nicand. & Diphil.

σποδίζω, ξ. ίσω, subcinere coquo, cinere obrutum inasso aut torreo. Poll. de rep. l. 2. φαγᾶς ἐσποδίαν ἐφῆς τῷ πῦρ. Exponitur etiā, combaro velut in cinere, apud Aristoph. in Vesp. Et neutraliter, cineraceus fum, in cinereum colorem vergo.

σποδίω, feruenti cinere obruo aut vro. Propriè est, altaria purgo, seu ab altaribus cinerem detergo, teste schol. Aristoph. Significat &. ferio, cædo seu percutio. Aristoph. in Rac. ἐπὰν δὲ λακτίσω σε κἀγὼ σποδίσω. ¶ Exponitur etiam, coëo. Hesych.

σποδίομαι, feruenti cinere obruor. Item velut cinere obruor. Eur. in Androm. σποδεῖ ἢ γυφὰν πώλους σποδοῦμαι, multa lapidum nine velut cinere obrutus. ¶ Item cædor. Idem in Hippol. Steph. σποδούμενον ἔρρ' ὡς τάχος πέτρας φίλον κάρη, allidens caput ad saxa. ¶ Item prædicor. Aristoph. in Concion.

Composita.

Ἀ'ντίσποδος, cineris seu spodij vicem præstans, qui est pro cinerula quæ spodiū dicitur: vt αἰσιτικὸν φάρμακον, apud Dioſc. lib. 5. c. 86. Legitur & αἰσιτόσποδον pro eodem apud Gal. simpl. lib. 9. & Oribal.

Ἀποσποδῶ, cinerem detergo. Aristoph. in Auib. ἀποσποδῶσι τὰς ὄνυχας ᾧ δακτύλων. Exponitur etiam, ictu decutio, apudeius schol.

Ἐ'γκεσποδος, cineraceus. Dioſc. l, 1. c. 95.

Θερμοσποδὴς, calidus aut calefactus cinis: vel, cinis feruens, in quo ardentiuū adhuc carbonū reliquiæ sunt. Dioſ. l. 2. c. 134.

Καθεσποδίω, depello. Hesych.

Ὑποσποδίζω, alipua ex parte cineraceus fum: seu aliquatenus cinerem refero. Dioſc. lib. 5. c. 92.

ΣΠΟΔΑ'Σ, άδος, ἡ, pellis coriacea seu pelitcea. Soph. in Aiace. Locro apud Suid. κρατίσκιστ' κιμὸς σπαλὰς. Xen. ᾧ σπαλὰς καὶ δηλήσεως. Aristoph. in Auib. σὺ ῥᾴδιος σπαλᾶς ᾧ χιτῶν ἰχθῦς.

σποδὸς, &c. vide in σπίνδω.

ΣΠΟΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, spondylus. vertebra spinæ dorsi: seu vom ex 24. ossibus, quibus tota spina constructa est. Poll. lib. 2. & Ruf. Ephes. ¶ In architectura sic dicitur sculptura vertebrata. Athen. l. 5. ¶ Item σπονδύλια dicebantur ænei calculi quibus iudices vtebantur in suffragiis ferendis. Poll. l. 8. ¶ Idem nomen fortita sunt etiam verticilla seu pondufcula quę mulieres nentes imæ fusi parti appendunyt, vt fa cilius eum contorqueant. ¶ σπόνδυλος etiam nominatur cardui satiui caput, teste Gal. de alimentorum facul. l. 2. c. 51. ¶ Est & piscis nomen, apud Plin. l. 32. c. vlt.

σπονδύλιον, idem cum σπόνδυλος. Eust.

σπονδύλιον, τό, pro iisdem dicitur. Sic & appellatur verticillum, fœminarum nentium.

σφόνδυλος, Atticè dicitur pro σπόνδυλος. Pro verticillo fœminarum

narum nentium Plutarchus vtitur Symp. 9. probl. 14. σφόνδυλος δὲ καὶ κύκλος ἐστὶν ἐκ μέρους τῶν ἀρθρούντων. item iudicum calculi, teste Hesych. & Eust. item ambitus aculei in scorpio, Hesych. Qua significat. fœminino genere vsurpauit Nic. in Ther. de scorpio lequens, -τῷ δὲ σκέρκος ἀκάνθης ἄκρον σφόνδυλος: apud Dioſc. lib. 3. cap. 97.

σφονδύλιον, idem quod σφόνδυλος: Il. υ, μυελὸς οὗτε σφονδύλιον ἔχει, quod tamen Poll. l. 2. nominatiuum facit & adiectiuè accipit μυελὸς σφονδύλιος, seu σφονδύλιον. Eubulus apud Athen. l. 3. c. 90.

σφονδύλιον, idem quod σφονδύλιος, seu σφόνδυλος. ¶ Est & herbæ nomen apud Dioſc. l. 3. c. 90.

σφονδύλη seu σφονδύλη, dicitur esse radix similis silphio, vt Eust. ex veteribus tradit. Numeratur & inter infecta odore nenoxde blattarum genere, apud Aristoph. in Pace. & Aristot. hist. an. l. 5. c. 8. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 15.

σπορὰ, &c. vide in σπείρω. σπουδὴ, &c. in σπεύδω.

ΣΤΑΦΙΣ Α'γριος, ου, ἡ, & σταφὶς ἀγρία, ας, ἡ, & σταφὶς ἄκανθος, ἡ, caprarum fetcus, caprinus fimus. Apud Dioſc. σταφὶς ἀγρία μέλας, stercoris caprini vna pilula: seu vna bacca, vnus globulus. Apud eundem interdum dicitur αἰγὸς σταφὶς ἀγρία, vel αἰγὸς σταφὶς μία. De ouillo quoque stercore vsurpari docet Hesych. Pro σταφὶς, dicitur etiam σφοφὶς, apud Aristoph. teste Suid.

σταφὶς ἀστρίδιον, vide in στυφὶς.

σταγὼν σταγόνιον, &c. in στάζω.

σταθμὸς, στάθμιον, &c. in Ι σημει.

ΣΤΑ'ΖΩ. F. ξω, stillo: interdum neutrum est, interdum transitiuum. Quum neutrum est, datino instrumentali plerunq; iūgitur: vt apud Soph. in Aiace, πόρῳ σταζόντι ἰδρῶτι κρὰ χέρας ξιφοκτόνους, caput ei stillabat sudore. interdum & absolute vsurpatur: vt apud Eurip. in Bacch. ἐκ ᾧ κισσίνων Θύρσων γλυκεῖαι μέλι σταζουσι μοί. At transitiuum cum accusatiuo ponitur: vt Il. ε. σταγόεντα δ' ἀπ' ἀμβροσίοιο κόμαι κίνυντο Γοργόνος ἀμφὶ δὲ φόβος ἐστήρικτο, instillant Patricio. Sic Oppian. de venat. l. 3. ἀζηχὲς ἀδινὸν ἰδρῶτα σὺν ἀφρῷ σταζόντες. Sic dicitur σταζειν δάκρυα, apud Eur. in Iph. Aul. fundere lacrymas. & σταζειν φόνον, languinem stillare, apud Apoll. Arg. 2.

στάγη, ης, ἡ, gutta, stilla: seu liquor qui stillatur Epigr.

στακτὸς, ἡ, stillatus, guta. Eurip in Phœn. & Athen. l. 2.

στακτὸς, ὴ, ὸν, stillatitius, stillatim emanans. Dioſc. l. 1. c. 82.

στάλαγμα, ατος, τό, idem quod στάζω. Eurip. in Phœn. πολύοινα ᾧ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰάματα, ἢ ὕδατι ἀμίσγει. Pro eodem dicitur & σταλάω, apud Suid. & σταλάσσω apud Eur. in Hecub. δάκρυα σταλάσσω.

σταλαγμὸς, ὁ, distillatio. Gal. in lex. Hippoc. Item gutta, stillicidium. σταλαγμοί. Eur. in Hec. Sic & dici traditur chalcanthi genus puriffimū, ftiriæ seu guttæ simile. Per iocū homo quidam dixit ἱστάλαγμος seu homuncio, sic apud Athenienses nominabatur, vt docet Eust.

σταλακτὸς, ὴ, ὸν, Plin. l. 34. c. 13. est chalcanthi genus id de quo paulo antè. (114.

σταλακτικὸς, ὴ, ὸν, stillatitius: vt σταλακτικὸν χάλκανθος, Dioſc. l. 5. c. 114.

σταλακτὸς, ὴ, ὸν, stillatitius: vt σταλακτὸν χάλκανθος. Idem ibidem.

σταλακτὴς, ῆ, stillatitia: genus chalcanchi, sic dictum quoniam humoribus stillatim in cuniculos quosdam colatis cōcrescit. Dioſc. ibidem.

σταλαγμοειδὴς, ὴς, ὸν, quomodo huc pertineat, vide suo loco,

Composita.

Ἀ'ναιμόσταλος, ὁ ἡ ὁ, mollitie diffluens: apud Suid.

Διαιμόσταλος, sanguine diffluens, sanguine stillans aut manans. Eurip. in Supplic. σίμφορᾶ δ' αἱμοσταγῆ.

Ἐκσταλάω, destillo seu distillo: vel stillo, Luc. ἐκσταλάζειν λόγων αὐτῶν ἡδύτητα, rerum stillat ab eorum verbis. interdum transitiuè, stillatim fundo. Theocr. idyl. 15. Α'μβροσίαν εἰς σῆγυν ἐκσταλάσσει ἀμαιμακέτοιο. Phil. εἰς ᾧδὰς ᾧ ῥοιδίου ἐκσταλάσσων.

Ἐκσταγὴς, ὴς, liquor destillans. Α'πόσταξις ᾧ, stillatio seu destillatio. Et pro ἐκσταγμα, apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 8.

Ἐκσταλάω, idem cum ἐκσταλάζω. Pro iisdem dicitur & ἐκσταλάσσω, in Epigr.

Ἐκσταλακτὸς, ὴ, ὸν, stillatus seu stillatitius, non destillans. Eurip.

Ἐκσταλακτὸς, non stillatim: affatim Philostr. in Heroic. & Soph.

Ἐκσταγὴς, idem cum ἔκσταγμα.

Ἐκσταλακτὸς, pro iisdem. Plut. in Crasso.

Ἐκστακτὸς, ab vuis distillans. Athen. l. 1.

Ἐκστακτὸς, Hesych. exp κλαυθμὸς ἀκρόδακρυς, malè lacrymas fundens. Vide & in comp. ex ἔκστακτος.

Ἐνστάλαγμα, instillo: vnde præter. pass. ἐνίσταλμαι, instillatum est, Ὀδ.

ῶ, ὰ, ἐνσταλάζω, idem.

Ἐ'πιστάζω, instillo seu super instillo: vnde partic. ἐπιστακτὸς, apud Ἐ'πισταγμὸς, instillatio. (Dioſc. l. 1.

Ἐ'πισταλάζω, seu ἐπισταλάω, idem. Epigr.

Ἐὐσταλὲς κολλύριον, collyrium quoddam, quod & εὐακτὸν & εὐακτικὸν: apud Galen.

Καθιστάζω, distillo, seu destillo. Eurip. in Helen. ὃν ὄμματ' ἐκ κάρας Τάκρυα καθιστάζουσι. vt super sepulcrum destillēt. Idē in Hec. ὀμμάτων τ' ἄπο Φόνιν σταλαγμὸν σταλῶ κατίσκιον χθόνα. Vtitur & Luc.

Καθιστακτὸς, ὸ, distillatio.

Μελισταγὴς, mel stillans in Epig. (tus. Athen. l. 1.

Νεκταρεοσταγὴς, qui è nectare destillauit: i. dulcis, suauis, odoratus.

Ὠδιστάζω, circumquaque stillo. item irroro. Epigr.

Ὠδιστακτὸν, guttatim, stillatim, sensim. Nic. in Alexiph.

πολυσταγὴς, multum seu abundè stillans. Suid.

πολυσταγὴς, multis stillando guttis, vbertim. schol. Soph.

σπογγοστάκτης, qui primus distillauit. σπογγοστάκτης κονία, lixiuium quòd è cineribus calce commixtis paratur. Ægin. l. 7.

πυρίσταγὴς, in quem ignis stillat: seu ex quo ignis stillat: vt πυρίσταγὴς πίτυα. Eurip. in Cyclop.

Ῥοδόσταγμα, τό, rosarum liquor. in Hippiatr.

Ῥοδόσταγὴς, idem cum ῥοδόμελι: de quo Aegin. l. 7. c. 15.

σταθμὸς, &c. σταθμὸς, &c. vide in Ι σημει.

ΣΤΑΙ'Σ, vel σταὶς ιρὶς, τό, farina triticea aqua subacta. Herodor. l. 2. φυρῶσι τὸ μὲν σταὶς τῆς ποσὶ, τὸ δὲ πηλὸν τῇσι χερσί. Apud Dioſc. l. 5. σταὶ ἄρτοι πλακοῦντες, exp. circum linentes crusta pistorio opere in modum panificii confecta. Dicitur & πηρὸς τὸ σταὶς, apud Aristot. in probl. Interdum σταὶς ponitur pro adipe seu pinguitudine, sicut στέαρ, vt quidam annotant.

σταιτώδης, ους, ὁ ἡ, plurimum σταιτὸς admixtum habens:

στάμνιον, ου, ὸ ἡ, confectus ex farina illa ita subacta. σταλίνη, ῆς (subst.) pro placenta confecta ex ea farina.

σταλίτης, placentæ species, apud Athen. l. 14.

σταπὸς, &c. σκαλεῖον, &c. vide in στέζω. στάλις, in Ι σημει.

σκαλικὸς, in σκάπω, contraho. σταμὶν, in Ι σημει.

ΣΤΑ'ΜΝΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ vrna, hydria, amphora. Aristoph. in Pluto, Α'. Οἱ ᾧ ῥηδιώς σ' ἐτίμησ κεφαλῇ κρατοῦντος. Exodi cap. 16. λάβετ στάμνον χρυσοῦν ἴνα. In genere fœm. vsurpatur apud Athen.

στάμνιον, ου, τό, idem quod στάμνος. Plut. epist. vlt. Demosth. στάμνιοι & κεράμιον pro eodem ponit.

στάμνόλεον, ου, τό, idem Poll στάμνολοιος, idem: apud eundem.

Καθιστάμνίζω, (comp.) in vas seu doliolum defundo & condo. Poll. apud Theophr. l. 1. de cauf. pl. κρατῆρας ἐν ῥόδοις οἴνου, exp: vinum amphoris conrentum.

στάσις, &c. στατὸς, στατὸς vide in Ι σημει.

ΣΤΑΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, vallus, palus ligneus, acutus & erectus. (* ab ἵστημι dictus, quoniam ἵσταται εἰς αἰῶα ἠρμόσθαι. vt Eust. tradit.) Il. ω. Α'μφὶ ᾧ εἰ μὲν ἔπειτα κλῦθι πότνα αὐτὸν ἐμὸν ἐγὼ πυκινοῖσι, Thuc. l. 4. καὶ σταυροὺς πυκνοὺς ἐμπηγνύντες. Item crux seu palus erectus, plerunque in superiori parte cum ligno transuerso è quo malefici suspendebantur: lignum figuræ literę T. ἐφ' ᾧ ἀνθρώπους καθαιροῦσι, vt scribit Luc. ἐν θεῶν φωνηέντων σταυρῷ. in modum σταυροῦ. (Plut. in Artox.

σταυρόω, ῶ, vallum seu palum depango. Thuc. l. 7. item palo seu cruci affigo: Ioan. 19. (Test.

σταυρόωμα, cruci seu palo affigor. Apoc. 11. & alibi in nouo

σταύρωμα, τό, (q. d. vallamentum) plures valli seu pali in terram depacti: vel niuninientum ex vallis seu palis in terram depactis. Thuc. l. 6. Xen. Hell. 4.

σταύρωσις, ωσ. η, vallorum seu palorum depactio. Thuc. l. 7. Item crucifixio.

σταυρωτὸς, ῆ, ὸν, qui vallos seu palos depangit. Item qui crucī affigit.

σταυροτηρίον, ου, τό, cuspis in imo ferro hastæ transfura, qua hasta appenditur: seu ferramentum concauum, muerónatum, cui extrema hastæ pars inserta efficit, vt erigatur hasta & solo depangatur. Dicitur enim quasi σταυροτηρίον, παρὰ τὸ σταυροῦσθαι τὸ ξύλον ἐπ' αὐτῷ (τὸ τιθήμενον) τὸ δόρυ, teste hus Etymol. & Eust. Vtitur Hom. Il. ι, Herodot. & Xenoph.

Composita.

Α'νασταυρόω, iterum crucifigo: in ep. ad Hebr. c. 6. Item in palum seu crucem attollo. Plut. in Fab. αὐτοὺς ἀνεσταύρωσε τοὺς ὁδηγούς. Et passiue apud Thuc. l. 1. ἀνεσταυρώθησαν ὑπὸ Θηβαίων.

Α'ντασταυρόω, vallis in terram depactis munio seu cingo. Thucid. lib. 4. Xenoph. Hellen. 7. Item affigo cruci, crucifigo.

περισταυρόω, palos seu vallos depango: vel iuxta aut à latere palos figo.

προσταυρόω, vallis seu palis in terram depactis circumcirca munio. Thucydid. lib. 2.

προσταυρώμα, τό, munimentū ex vallis circumcirca depactis:

προστυρόω, vallis seu palis in terram depactis præmunio; aut ante munio. Thucyd. lib. 4.

τυς ἀνῶ, ῶ, vnà crucifigo, vnà in crucem tollo: vnde pass. Marc. 15. & apud Naz.

ΣΤΑΦΙΣ ἰδ Ο-, ἡ, vua passa. Theocr. idyll. 28. Α᾽ σταφυλὶς σταφὶς ἴσα ἢ ὑπὲρ αὖος ἰαίνει. Dioſc. l. 5. c. 4. πᾶς δὲ σταφὶς Ο- σκληρότερα ἐστὶν ἢ λάσιος. ¶ Σταφὶς ἀγρία, herba peduncularia ſeu pediculariſ: de qua Dioſc. l. 4. c. 156.

Pro σταφὶς Atticè dicitur ἀσταφὶς: vt apud Athen. l. 1. ἢ Ρ᾽ιάδ Ο- ἀσταφίδας τε ἔ ἰκμὰ᾽ δας ἡδυοσίμους. Apud Luc. ſenes ſic dicuntur, per ſimilitudinem: vnde & Brumoy. Α᾽ρδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον. ¶ Eſt & ἀσταφὶς ἀγρία, idem quod σταφὶς ἀγρία, apud Plin. lib. 23. cap. 1.

σταφυλή, ῆς, ἡ. vua. Il. ⟨⟩ σταφυλῆσι μέγα θέλγετο ἀλωλώ: Plat. de leg. σταφυλὴ ἡ γλυκεῖα λεγομένη. Sic etiam dicitur affectio columellæ ſeu curculionis, quum laxior ex fluxione reddita ſuperna ſui parte tenuis eſt, inferna autem, craſſior, & liuida: ita vt grauū σταφυλῆς referat è pedunculo ſuo dependentis. Galen. τῆ κθ΄. l. 6. ¶ At σταφυλὴ, ἡ, dicitur eſſe perpendiculum, ſeu fabrilis libella, teſte Ptolemæo apud Etym. & Schol. Ariſtoph. Quidam pro στάθμη accipiunt. Il. 6.

σταφυλὶς ἰδ Ο-, ἡ. vua, racemus. Theocr. idyll. citato in σταφὶς. σταφύλωμα, τό, dicitur vitium in oculo, quum eroſa rupiáve cornea tunica, altera ei ſubdita (quæ ἀραχνοειδὴς dicitur) ad eum modum excidit, vt acinum vuæ repræſentet. Vide Paul. l. 3. c. 22 & Act. l. 7. c. 34.

σταφυλίζειν, Heſych. exp. σπωτίζειν τὰς ὄμας τῶ ὑμεναίῳ.

σταφυλῖτις Ο-, ὁ, herbæ nomen quam Latini paſtinacam appellant: vide de ea Dioſc. l. 3. c. 59. & Plin. l. 19. c. 5. Eſt etiam inſecti quoddam genus: pro quo σταφὶς & ſcribitur in Hippiatr. Pro σταφυλῖτις. Attico pleonaſmo dicitur & ἀσταφυλῖτις, apud Athen. l. 9. ex Diocle.

στάφυλα, τά, vinacei ſeu vinacea: ſolida vuarum in torculari expreſſarum retrimenta: Columell. briſa appellat. Gal. de alim. lib. 2. Hippocr. Dioſc. ¶ Item fraces, i. oliuarum expreſſarum reliquiæ. Ariſtoph. in Nubib. Ariſtotel. rhet. 2.

¶ Σταφυλίδες, ſunt oliuæ nigræ. Athen. lib. 2. Et σταφυλῖτις, lora, quæ & δίκτυον.

Compoſita.

ἀγριοσταφίδες, & ἀγριοσταφύλιες, vuæ ſylueſtres ſeu agreſtes. Heſyc.

ἀποσταφιδῶν, in vuã paſſam conuerto ſeu muto: vnde paſſ. ἀποσταφιδωθῆναι, apud Theophr. de cauſ. pl. l. 2.

βοτρυσταφυλο-, magnas ferens vuas, vel egregias & generoſas in Epigram.

Ο᾽φιοσταφύλη, vua anguina: ſic à quibuſdam appellari capparin tradit Plin. l. 13. c. 23. Pro quo in append. Dioſc. legitur φολιοσταφύλους, ſeu φιλοσταφύλους. Ο᾽φιοσταφύλοι, autem vocant nonnulli vitem albam, teſte Dioſc. lib. 4. c. 184. vbi tamen itidem ſunt qui legendum putent φιλοσταφύλους.

πολυσταφύλους, multas habens vuas, vuis abundans. Il. β.

Φαρισταφύλους, racemiger, vuiger, racemos ſeu vuas producens. Bacchi epith. apud Oppian. & in Epigr.

σαγήνη, vide in Γ σημ. appendo.

ΣΤΑ᾽ΧΥΣ, υος, ὁ, ſpica. Heſiod. in Erg. Οὐδὲ κεν ἀδροσύνη στάχυος ῥόδεια ἔφυσε. Theocr. idyll. 10. πιάσιμα δ᾽ στάχυς ἤπυε. Plutar. Τῶ σταχύων τῆς κυκλιάδος ἢ ῥόδου ἐπὶ γῆς. ¶ Sic & dicitur ſtella fulgida in virginis ſiniſtra manu, teſte Proclo, quam Latini quoque ſpicam appellant. ¶ Item ligamen quoddam medicinale, teſte Heſych. ¶ Eſt & herbæ nomen marrubio ſimilis de qua Dioſc. l. 3. c. 120.

σταχυώδης, ους, ὁ & ἡ, ſpicatus, ſeu ſpicam ferens.

σταχυηφόρ-, ὁ, ἡ, idem.

σταχυοειδῆ, ἔσχηκε. ſpicor, i. ſpicã protrudo: vel in ſpicã euado. Hinc ἐσταχυωμένος, ſpicatus, apud Dioſc. l. 4. c. 17.

ἔστασχυς, etiam dicitur pro στάχυος vt σταφὶς pro σταφὶς, & ſimilia Iliad. G, ὑπὸ τ᾽ ἤρυσε ἀσταχυ᾽ ωσεν.

Compoſita.

ἀκρόσταχυς, υος, ὁ & ἡ, prægrãdes ſpicas habens: vel abundãs ſpicis. Εὔσταχυς, bonas ſpicas ferens: ſeu ſpicis abundans: Eurip. in Hec. & in Epigr.

μακρόστασχυς, ſpica truncatus: item breuem ferens ſpicam. Dioſc. l. 1. c. 6.

μεγαλόστασχυς, magnam emittens ſpicam. Dioſc. ibidem.

μικρόστασχυς, parvas ſpicas ferens ſeu protrudens.

ναρδόστασχυς, ſpica nardi. Galen. ad Glauc.

πεζόστασχυδες μόσχοι, ſpicatim circundantes ſtolones.

χόνδροστασχυώσης, augeor in modum ſpiciferarum plantarum. Od. υ, δένδρεα ἄκμας Α᾽θρὶ γ᾽ ὑποστασχύοῦσ᾽ ὅσσα χθόνος εὐρυμετώπου.

ΣΤΕ᾽ΑΡ, ατος, τὸ, ſebum ſeu ſeuum: oleoſa & pinguis ſubſtantia, adipe ſiccior, (quæ πιμελὴ dicitur) magisque concreſcens. vide Ariſtot. de part. an. l. 2. c. 5. Dioſc. l. 2. c. 86. στέαρ παχὺ χυλῶδες ἢ ἐρεβινθῶδες. Od. φ. Ἐκ δ᾽ στέατος ἔτυκτε μύρον πρόπαν, ὅσσον ἔσσον. Euſtathius στέαρ dici ſcribit ἀπὸ τοῦ φέρειν, πιμελὴ autem ἀπὸ μὴ ἐχόντων πόρρω. *Etymol. ab ἵστημι deducit, παχὺν σῶμα ἐ πῆξιν. ¶ Significat & fermentum & farinam aqua ſubactam in panis aut offæ formam: apud Dioſc. l. 2. c. 101. & l. 5. c. 99. Sic apud Strab. l. 17. ¶ Exponitur etiam, adeps, apud Plin. l. 20. c. 9. (Dioſc. l. 1. c. 91.

στακτὸν ἄνθος, ὁ ἢ, ſeu num referens odore aut colore: ſeu ſuſ. στάκτον, τό, aliquantulum ſeui ſeu adipis, Item aliquantulum fermenti ſeu paſtæ. Paul. Aegin. lib. 3. cap. 28.

στατέω, in ſeuum aut adipem conuerto: vnde paſſ. στατῆς: in Hippiatr.

στάτμος, τὸ, dicitur tumor præter naturam, mali coloris, actu lenis, primum puſillus, temporis progreſſu amplior, adipem intra ſe membrana concluſam habens. Aut. decim. med. & Poll.

στᾶ, contractè dicitur pro στάσι: apud Gal. Τ ΑΒ΄ κε. l. 5. & Act. l. στᾶδες, pro στατοὶ δες. Gal. in lex. Hippocr. (633.

ΣΤΕΓΩ. F. ξω, tego, operio, occulto. Ariſtoph. in Veſp. Ὦ δ᾽ καταρρίψασθε κἀκκύσασθε Κεκρύφαλον τ᾽ ὦσον, ὅστις ἔστ᾽ ἐπιστέγων μὴ οἱ Πάλαν σίγκοπα. ¶ Item tego, i. tueor, protego: apud Suid. στέγει μὲν οἱ πάλαν σίγκοπα. ¶ Item contineo: propriè de iis quæ apta ita continent, vt per rimas aut foramina non tranſmittant. Plat. de rep. l. 10. Ἃ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον ἀδὲν στέγει. Item contineo, i. retineo, non elabi ſino. Plut. Ἐβὸν ἀθύμως τῶ παρόντι καὶ φέρειν μὴ στέγοντες, κρηδὲ ἀσκολαφᾶσθαι. Plat. in Gorg. Ἐ δυνάμενοι ἐ δὲν στέγειν ἀλλὰ λάθειν. ¶ Dicuntur & ligna στέγειν, quum vermib. corroſa & terebrata, foramina illa comprimit in aquam demerſa. Theophr. hiſt. pl. l. 5. c. 3. ¶ Item στέγω, ſuſtineo, tolero, ſuffero, patior. Plut. in Cam. Ἢ ξυλὰ κρὸ ἐαυτῶ δεῖ πλάζας μὴ στέγοντα. Greg. in epitaph. frat. πολλὰ ἐ στέγοντα.

στεγάσω, tegor, occulor. Soph. in Trachin. Μόνον μοὶ ἡμὶν δὸ στεγάσω. ¶ Item contineor, retineor. Galen.

στέγασις, ἡ, tectum: propriè, tectum domus. Plur. in Lyc. & in Zopoph. Item ædificium, tectum & contignatum. Xen. Pæd. 6. & in Symp. Plutarch. in Probl. Rom. ¶ Exponitur etiam ſagæ. Heſych.

στέγασμα, τὸ, idem: tectum domus. Soph. in Aiace.

στεγαῖος, ὁ, tectus, opertus: vt πύργοι στεγαῖοι. Thuc. l. 3. Ἐ στεγανὰ, quæ vel id quod effluere nititur, incluſum retinent: vel quæ arcent id quod intrare conatur: vt αἰὲ στεγανὸν per quam aqua penetrare nõ poteſt. Xen. in Cyneg. ¶ Item στεγανὸς, qui ſecreta in pectore clauſa retinet. Aelian. apud Suid. Τὰ στεγανὰ, dicuntur etiam tecta, στέγη. Diod. Sic.

στεγανῶσε, arctè, ſtrictè, ita vt nihil effluat vel penetret. Dioſcorid. l. 2. c. 91.

στεγανώματα, τὰ ὀδόντων ὀδόχοις dicuntur nexus & vincula quæ parietes continent ne dilabantur. Heſych.

στεγνὸς, idem quod στεγανὸς, ex quo per ſyncopen eſt factũ. Propriè de vaſis dicitur denſioribus & ſolidioribus, ita vt nec rimis nec raritate liquorem infuſum tranſmittant. Sic apud Eur. in Cycl. στεγνὰ σκιώμενα. δῆσα & ſolida tabernacula, ſeu tecta & operta. Exponitur etiam, aſtrictus: vt στεγνὸν ἔδη. Ἐ στεγνὰ σώματα, apud Dioſc. ¶ Dicuntur & volatilia habere στεγνὰ πτερὰ, quorum alæ fiſſæ non ſunt, ſed vna membrana conſtant. Nic. in Ther. ¶ Στεγνὸν, τό, tectum. Xen. in Oecon.

στεγνόω, idem quod στέγω, tego, operio. Galen. de alim. ſuc. l. 2. Ἀπόμικτον στεγνῶσιν ἀεροῦσθαι. Item aſtringo. Dioſ. ἅπαν πνεῦμα στεγνόωμεν, aſtringor. Gal. & Alex. Aphr. (στεγνῶσις, ἡ, aſtrictio ſeu conſtrictio. Dioſc. l. 2. c. 161. στεγνωτικὸς, aſtringendi ſeu conſtringendi vim habens. Idem ibidem.

στεγάζω, idem quòd στέγω. Strab. lib. 4. Vnde partic. στεγαζόμενος, tectus, apud Xenoph. & Theophr. Exponitur etiam, ſuffoco & fulcio.

στέγασμα, τὸ, tegmẽ, tegumentũ. Plat. in Tim. Xen. de re Eq.

στεγαστὸς, ὁ, tectus, opertus.

στέγαστρον, τὸ, id quo tegere & operire aliquid poſſumus. Plin. in Caſſ. Στέγαστρ᾽ ἐ ἀφθίτου, coriacea tunica qua corpus tegimus ad arcendas pluuias.

στεγάστρια, Heſychio, eſt ἡ πάπτρα, metretrix.

Τέγος, εος, τὸ, idem quod στέγος: ex quo & factũ eſt dempto ο, teſte Euſt. Idem tamen etiam à τέγω deriuari poſſe ſcribit, quoniam tectũ præ ceteris partibus domus τέγεται, i. pluuis madeſcit. Pro tecto domus vtitur Ariſtoph. in Nub. οὐ τέγος ἔστ᾽ ἐσόμενον χαλάζης σωστὸν ἔμοιγε. & Xen. Pæd. 7. μὴ ἐπὶ τῶ τέγει ἀναβαίνωσι βάλλωσι τοὺς ἐ ὑπὸ τέγει. Pro ipſa domo accipit Hom. Odyſſ. ἀσπὶ μὰ πικρὸ σαθρὸν τέγος πύργ᾽ ἀσκητόν.

στέγη, idem quod στέγη, Heſych.

στέγος, (pro τέγος) vt στέγει θάλαμος. Il. ζ, vel qui in ſuperiore domus parte ſunt ſuper tecto: vel qui multa tecta & multas contignationes habent. Euſt.

Compoſita.

ἀδιαστεγνόω, idem quod στεγνόω, aſtringo.

ἀδιαστεγνόω, idem quod στεγνόω. Athen.

ἀδιάστεγνος, ſolum ſeu terram calcans, per terram gradiens: pedeſtris: vt πεδοβάτης φαγάδες, Eur. in Rheſo. Expon. etiam, humi ſtratus: apud eundem ibidem, ἀδιάβατα πεδοβάτης. Apud eundem in Medea, πεδοβάτης ὄχημα, vehiculum per terram tractum.

πεδοστιβὴς, tritus, ſeu crebrò tritus. Schol. Nic.

πολύστεγος, multum calcatus. Heſyc. πολύστεγον, idem ſchol. Nic.

προστιβάζω, præit, vel præcedit. Heſych. προστιβαὶ, ἀδὲς, ἡ, veſtigium impreſſum ab eo qui præiit, vel κολαστῆρα incifum: vt ſit in imperiis rupibus, apud Suid.

Χθονοστιβὴς, in terra calcatus, vel depreſſus. Et ſimpliciter, terreſtris. Soph. in Oedip. tyrann.

¶ Deriuata à στέγω, condenſo, ſtipo.

Σπόγ-, ἡ, ros matutinus frigore cõcretus & cõdenſatus. Od. ε & ρ. στιβήεις, ὁ, pruinoſus. Exponitur & ſubſtantiuè, frigus aeris quod eſt ſub auroram.

στιβάδιον, rigeo, frigeo. Heſych.

στιβαρὸς, denſus, ſpiſſus, craſſus. item grauis, firmus, robuſtus.

στιβαρῶς, densè, ſpiſsè: vel firmiter, robuſtè. Il. με.

στιβηρὸς, denſus, firmus. item toroſus, rigidus. Ariſtot. Exponitur etiam, arẽdus, durus, contractus: apud Hippocr.

στιβὰς, ἀδὸς, ἡ, ſtratum ſtipatum & quaſi calcatum: idem ferè quod Lat. culcitra. Plerunq; στιβάδες erant ſtramenta è frondibus teneris, calamis, culmis, aut aliis herbis, quale quid erat & torus apud Latinos. Ariſtoph. in Plut. οὐκὶ ἡ κλίνης ἔχει στιβάδα χαλκᾶν. Vtitur & Ariſtot. Plut. Xen. &c. Ipſæ etiam frondes ex quibus στιβάδες ſiebant, στιβάδες vocantur: vt Marci 11.

στιβάδιον, τό, torulus ex herbis ſeu gramine & frondibus: ſtibadium.

στιβάζ- etiam dicitur pro στιβαδίζω: vnde στιβαδίσεως exp. in toro reponere, vel torum ſternere.

στιβή, herba qua in extruendis ſtibadiis & toris vtebantur, quáque tomenti loco culcitras farciebant in Hippiatr. & apud Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 1. Scribitur & στίβη apud Heſych. quod expectiam, conſtructio, compoſitio.

στιβάζω, conſtruo, compono, digero. Luc. οὐ δ᾽ στιβάζει κὸ σωμάτων. Et Eccleſiaſt. c. 8 στιβάζειν ξύλα ἐπὶ τὸ πῦρ, ſtruere ligna in στιβαστὸς, ſtructio. Etym. (pyram.

Δξιστιβάζω, (comp.) inſtipo, conſtipo.

στίφ-, ος, ὁ, turma, caterua, globus militum. Xen. Pæd. 2.

σταλὶς & σταλὸν vide in στέλλω, mitto. στόνος, &c. in στένω. στάτης, in στέω. στέγος in στέγω.

ΣΤΕΙ᾽ΧΩ, F. ξω, Aor. 2. ἔστιχον, ς. ι, vado. Il. α. Κῆρες ἄμ᾽ ἕσπον. Il. β. στείχ᾽ ἐς πόλεμον φρονέουσα. Eur. in Iph. Aul. δόμων τῶνδε πόδα στείχε. A quibuidam propriè dicitur eſſe, ordine eo, ſeu incedo Etym. exp ἐν τάξει παρερχόμενος.

στεῖχος, ὁ, ordo, verſus. Il. β, Οὐ γὰρ ἴλιν ὅσις σφιν ἐπὶ στίχας ἠγήσασθε. Sic & Il. γ. ο, &c. in Epigr στίχας φυτῶν, exp. verſus.

στίχος, ὁ, ὁ, idem quod στεῖχος: ſed in proſa vſitatus. De ordine militari, apud Xen. Pæd. 8. στίχοι δ᾽ εἰσὶν οἱ μὲν ἐν ἵππῳ οἱ δ᾽ ἐν ἵππῳ. De ordinibus ſeu verſibus plantarum & arborum, apud eundem in Oec. ὀρθοὶ δ᾽ εἰ στίχοι τὰ δένδρα. De verſibus librorum etiam dicitur, i. lineis: & peculiariter de verſibus meretricis: apud Plutarch. de fort. Alex. lib. 1. & 2. στίχ- dicitur etiam eſſe ἡ ἐπὶ ἑᾶς τάσις τῆ φρενός. Euſt. in Il. ψ.

στιχήρης, verſu ſcriptus. Damaſcen.

στιχήδιον, τό, verſiculus. Plut. Symp. l. 4. probl. 4. Athen. l. 1.

στίχιον, ὁ, q. d. verſeus. Lucill. Epigr. l. 2.

στιχηδὸν, in modum verſuum. Herodian. l. 4.

στιχίζει, ordine diſpono. Æſchyl. in Prometh. item carmina ſcribo.

στιχάω, eo, vado: vnde Il. ω, Η᾽ὑόνος φθιμένοιο βεβήκει ἐσχάρηδε στιχάων, ἀδὸν, ὁ, herbæ nomen quæ alias στιχάς. Dioſc. 3. c. 31. & lib. 5. c. 52. & 53.

στιχαδίτης οἶνος, vinum quod eſt ſtœchade conficitur.

στιχαδίνη ὄξος, acetũ ſtœchadicũ: apud Dioſc. l. 5. c. 52. & 53.

στῖχος, idem quod στίχος, ordo, verſus. in acie propriè στῖχος dicitur ordo à fronte incipiens, & per ſuccenturiatos à tergo ſiue ſubſtires ſigillatim ad extremum agmen porrectus. Thuc. l. 4. Herodian. l. 8. in cynegeticis στῖχοι dicitur ipſa indago & ſeries plagarum, quibus ſaltus ſtabuláque ferarum cinguntur à venatoribus. Xen. & Poll.

στιχὰς, ἀδὸς, ἡ, ordine poſita: vt στιχάδες ὁλκάδες. Nonn. ¶ Eſt & herbæ nomen quæ & στιχάς, quod vide.

στιχάριον, τὸ, paruus ordo, ſeu parua ſeries.

στιχηδὸν, ordine, ſerie, more eorum quæ in verſus diſpoſita ſunt. Gregor.

στιχάω, in verſus rectos porrigor. Theophraſt. item ordine procedo. Xen Et ſimpl. incedo; ambulo. Rom. 4. Act. Ap. c. 21. & alibi in nouo Teſt.

στιχίζω, indagine cingo. Xen. στιχίζεται ἢ ὑλακὰ.

στιχισμὸς, quum indagine cinguntur ſyluæ & ſtabula ferarum: expanſo plagarum varis ſurrectarum.

στοιχεῖον, τὸ, elementum, principium. Propriè στοιχεῖα dicuntur quatuor mundi elementa, à quibus omnia oriuntur & pro-

ἐκεῖνος. Plut. aduersus Colot. ἔγω φησὶ μυρίοις ἀνθρώποις τὸν φοίνικα ἀποστελῶ. Apud Gram. στοιχεῖα sunt elementa ex quibus syllabæ componuntur. Aristot. &c. Habent & aliæ res ac artes sua στοιχεῖα. Aristot. Philopon. Isocr. ¶ Στοιχεῖον dicitur etiam solarij umbra, quia ex umbris veluti elementis horarum ratio temporisq; momenta obseruatione deprehenduntur. Pol. lib. 6. cap. 8.

στοιχειδής, ὁ, ἡ, elementalis, seu elementarius: elementaris, simplex. Aristot. metaph. 1. Plut. Apud Theophr. hist. pl. l. 8. c. 4. στοιχειώδες κρέας, exp. hordeum in versus spicatum.

στοιχειωδῶς, elementaliter. Laert. in Zen.

στοιχικός, idem cum στοιχειώδης. Et στοιχικῶς, idem quod στοιχειωδῶς. Tzetz.

στοιχίον, elementa doceo, erudio principiis seu rudimentis artis alicuius. Apud Greg. στοιχίζομαι φόβῳ, timoris prima elementa suscipientes.

στοιχίωμαι, ᾶ, idem quod στοιχίον. Στοιχιωμένος, elementarius στοιχιωμένοι vocari dicuntur ij qui cœlesti ratione imaguncules concinnant, euentu sæpè mirabili ad fallaciæ dæmonum erroriſq; efficiacem.

στοιχεῖωσις, ἡ, elementorum & primorum rudimentorum traditio. Dionys. Areop.

στοιχώτης, qui elementa & prima rudimenta tradit.

στοιχάζομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex στέγω, & στοῖχος seu στοῖχον.

ἀποστέγω, abeo, discedo. Od. μ, Η' μὲν ἐπεὶ ἀπέστεγεν ἀπὸ πέτρης δῖα θάλασσα. item reuertor. Soph.

ἀποστέγω, idem: vnde imperat. ἀπόστεγε, abi, discede. Il. α.

ἐξαποστέγω, peruado, permeo: seu eò per. vado per. Eurip. in Androm. Α' χαμαιπετὴς ὃ πολὺς ἐξαποστέγων πόδα.

ἐπιστέγω, adeo, accedo, aduento. Od. χ. Exponitur etiam, ingredior, inambulo.

ἐπιστέγομαι, accedo, eo. Nonn.

κατιστέγω, deficendo. Item redeo, reuertor. Nonn. πλειόσσιν κατιστέγων δειλοῖσι.

Μεταστέγω, adeo. Eur. in Hec. Π' κεν μεθιστέγοις σε.

Ὁμοστέγω, seu ὁμοστέγομαι, simul procedo, vna eo, comitor. Il. ο. ὁμοστεγὴς δ' ὑποπτέροισιν Αἰδὼ ὁμοστέγει. Non. ἐξεστεγεν ὁμοστέγων.

συναστέγω, trãseo, prætereo: Hom. hym. 1. in Apoll. Αἶψ' ὅ γ' ἠμοιβὸν ἰὼν συναστέγει πυμάτοισι. ἡ Μαγνήσιας. Apud Nonn. παίσιος ὀΐζυρὸν ὃν ἄνδρ' ὀλέκων, duo dies prætereierant. Item prope accedo. Soph. in Oedip. tyr. ὡς μ' ὁρᾷ Οἶαν παρεστέγοντ', accedentē ad currū. Ἐξεστείχω circumeo, seu in orbem eo. Odyll. σ, Τ εἰς ὃ ἐξεστείχεσκε κύκλον λόχον ἐμφαφόωσα.

Composita ex στίχω & σοῖχω.

Ἀπόστιχον, τό, initium versus schol. Thuc. Α' ἀπόστιχον, τό. idē Euseb.

ἀπόστιχος, ὁ, ἡ: oppositam seriem habēs, è regione oppositus in serie ducenda. ἀπόστιχα dicuntur etiam, quorum alterum alteri velut ex aduersa parte respondet. Item ἀπόστιχος, serie æqualis: vel simpliciter, æqualis: Eur. in Androm.

ἀποστείχως, opposita serie, obuersariò.

ἀντιστοιχία, ἡ, duarum rerum opposita inter se collocatio, vel collocatio duarum rerum ex aduerso sibi respõdentium. De literarum inter se oppositione dicitur apud Athen. l. 11. quum ait, φιάλαι κατ' ἀποστοιχίαν esse πάλαι, &c.

ἀντιστοιχος, oppositus sum è regione in serie ducenda, obuersor alij. Dicuntur & ἀποστοιχεῖν, quæcunque sibi mutuo respectu velut opposita sunt. Est & verbum saltatorium: apud Xenoph. in Symp.

ἔστοιχος, in quo versus seu ordines nulli sunt.

ὁμόστοιχος, qui solus secum meditatur. Suid.

δίστοιχος & δίστοιχος, duobus versibus constans: duos ordines seu versus habens: vt δίστιχοι μάχεσθαι & δίστοιχοι ἐάδοντες. Aristot.

Διστιχία seu διστιχίασις, ἡ, dicitur affectus palpebrarum, quū sub ordine pilorum palpebræ naturali alius ordo pilorum præter naturam succrescit: aut. definit. med.

διστοιχία ἡ, duplex ordo, bini ordines.

ἑξάστιχος, senis constans ordinibus seu versibus.

ἑπτάστιχος, qui alterius est ordinis & diuersæ seriei.

ἡμιστιχιον, τό, dimidium versus seu dimidiatus versus. (sus. Epigr.

θυμοστοιχος, ordine, serie. Il. ψ.

ἑνστοιχος, vno versu seu ordine constans. Μονόστιχον, vnicus versus. ἀνακλιδόστιχοι, qui à pascuis veniunt ordine incedentes. Hesych.

ὀλιγόστιχος, paucos versus seu ordines continens.

ὁμόστιχος, seu ὁμόστοιχος, in eodē versu seu ordine locatus. Pluta.

συνεχόστιχος, continuus ordo, continuata series, capita & primæ versuum literæ. Diog. Laert.

ὑποστιχίδιον, τό, (dimin.) idem apud eundem in Epicharm.

πεντάστιχος, quinque ordinibus seu versibus constans.

περιστοιχίζω & περιστοιχίζομαι, vndiq; cingo indagine. Xen. Metaph. apud Dem. n. Philipp. 1. κύκλῳ πανταχῆ μὲν ὁπλίταις περιστοιχίζεται. Ἀμφὶς περιστοιχίζειν.

πολύστιχος & πολυστοιχος, multis versibus seu ordinib. constans.

πολυστιχία, ἡ, versuum multitudo. in Epigr.

σύστοιχος, qui eiusdem est ordinis seu seriei, in eadem serie seu eodem ordine locatus. Propriè σύστοιχοι milites in acie dicuntur qui in eadem serie collocantur, ita vt primus secundo à tergo immineat, secundo tertius, & sic deinceps, &c. ¶ Hinc σύστοιχα ea etiam dicuntur quæ cognata inter se sunt & cōsociabilia: seu quæ naturæ cognatione aut eiusdem qualitatis communione inter se conueniūt: vt homo brutis animantibus σύστοιχος est, quoniam τῇ ἀλόγῳ ψυχῇ cum iis vtitur. Et aër igni σύστοιχος est, quoniam calliditate ei respondet. Aristot. de ortu & interitu. ¶ Item quæ ab eodem capite & genere descēdunt: σύστοιχα sunt: vt ea quæ sub substātia ponuntur genera specieſq; subalternæ cum indiuiduis. ¶ Sunt & ea σύστοιχα quæ per annominationem dicuntur: seu eiusdem generis verba, quæ ab vno orta variè commutantur: vt apud Aristot. top. lib. 2. ὃ δίκαιον ἢ ὁ δίκαιος τῇ δικαιοσύνῃ σύστοιχα sunt à qua denominantur. ¶ Interdum & ea sibi σύστοιχα dicuntur, quæ sub diuerso quidem genere posita sunt, eandem tamen ad sua subiecta rationem habent: quæ ab Alexandro σύστοιχα κατ' ἀναλογίαν appellari posse traduntur: vt ἐπὶ τῇ ὄψει ἡ ἀκοὴ καὶ ἐπὶ τῇ ὀσφρήσει ἡ γεῦσις, cuius veritatis; eadem est ratio ad ὑπόστασιν & ἐνέργειαν. vide Alex. Aphr. in top. l. 1. & Aristot. de sensu.

συστοίχως, eodem ordine & eadem serie. Aristot. de sensu.

συστοιχία, ἡ, propriè militum series in profūditatē porrecta, pendentem catenam repræsentans. Accipitur & pro quauis seriei seu ordinis rerum communione, seu cognatione, naturæ atque conuenientia.

συστοιχιάω, eiusdem ordinis sum: in eadem serie seu eodem versu sum collocatus. Polyb. συζυγίαις καὶ συστοιχίαις ἀρμόττειν. Vtitur & Paul. ep. ad Galat. c. 4.

πλειοσυλλάβοις δὲ ὁ ἡ, versus seu versuum genus quorū primæ vltimæ q; syllabæ connexæ ἐσculentum aliquid aut poculentum, aut vas seu vtensile denotant: vt in hoc Homerico, ἀγορήσατο δ' Οἶτος. Συγλάτης, ἀλλοῖα μέζω τῶν ὁ. prima & vltima syllaba coniunctæ ἄρτ' ὃ constituunt, quod panem significat. Athen.

πεντάσιος, seu πεντάσοιος, quatuor constans ordinibus seu versibus. Dionys. Areop.

πεντασοιχία, quadripartitus ordo, seu ordo & series constans quaternis versibus. (ex Ml. 3.

πεντασοιχεῖ, quadruplici serie, per quatuor ordines. Phil. de τελεστῇ, qui tribus constat ordinibus, in ternos versus explicatus. Athen. lib. 13.

τεσσοιχία ἡ, tres ordines, triplex series. Τεσσοιχεῖ, tribus ordinibus, triplici serie. Hesiod. in Theogon.

Composita ex τοιχέω.

Ἀτασοιχέω, informo: *quasi ab elementis incipiendo.* Suid. Item in elementa resoluo. Gregor. de hom.

ἀτασοιχίωσις, ἡ, informatio quæ fit quasi ab elementis incipiendo. Item resolutio in elementa. Alex. Aphr. in Probl.

Ἐντοιχοστοιχέω, vnà cum primis elementis & rudimentis indoctus vel imprimo & infigo quasi prima elementa & rudimenta. Plutarch. in Lyc.

μεταστοιχέω, in aliud elementum muto, transformo. Suid.

Σπελγίς, Σπελγγίς, &c. vide in Σπλαγγίς.

ΣΤΕΆΛΕΧΟΣ, ὁ, ἡ, truncus, caudex: arboris ea pars quę ex radice surgit, & postea in ramos finditur. Theophrast. hist. pl. lib. 1. c. 2. καυλὸν ἢ λέγω τὸ ἐπὶ τῇ γῇ περιοχὴν ὑφ' ἧς ἀπὸ τῆς ῥιζῆς ἀφέστηκε στέλεχος.

στελεχώδης, ὁ, ἡ, q. d. caudicosus: seu caudicis truncíq; speciem gerens. Diosc. l. 4. c. 73.

στελεχώδης, idē: vt στελεχώδη φλῆψ, vena illa magna quæ à spina iccioris parte exoriēs aliarum veluti truncus est. Gal. de loc. affl. l. 6. c. 4.

στελεχίον, caudicem emitto. Epigr.

Composita.

Ἀστέλεχος, seu ἀστελέχιος, caudicē nō habens, truncō carens. Hesych.

Βραχυστέλεχος, qui paruo seu breui caudice est.

Μακροστελέχιος, cuius truncus est procerus.

Μονοστελέχιος, seu μονοστέλεχος, qui vnum à radice caudicem habet. Theophr.

πολυστέλεχος, multos habens truncos. in Epigr.

ΣΤΕΑΙΣ ἰδος, ἡ, arbori innascens quiddam: vt viscum & hiphear, Theophr. de caus. pl. l. 2.

ΣΤΕΑΛΩ, Fστελῶ, mitto. Il. μ, Οὔ τις σε στέλλοιμι μάχῃ ἐπὶ νῆας ἰόντα. Plut. in Per. στέλλει ἐξέλαυνε Χερρόνησον, mittit in Chersonesum. Plut. in Per. στέλλει ἐξέλαυνε, via quę ducit ad Isthmum misit. Apud Luc. ἐδόξε εἰς Κόρινθον στέλλειν, nauem mittere seu ferri Corinthum. Apud Eur. in Oreſt. ἐστάλην ἐκ τῶν ναυῶν ἐπὶ τὴν ἀκτήν, nauem ingressus sum. Item traiectum. & στέλλειν τινὰ τὸν πλοῦν, classem traducere: eidem. Soph. in Trachin. στέλλειν τὸν στρατὸν ἐπὶ τὴν Αἴακος, ἐξ ἧς ὁρμᾶται τὸν στόλον ἐπὶ τὴν Ἴλιον, cuius gratia hanc nauigationem apparauimus. Et cum genit. Plat. in ep. ἐστάλημεν τοῦ πλοῦ, ἵνα σὺ τοῦλεγ ὅτι Ἀρχέδημος ἐκπεπόμπασιν ἡμᾶς. Item ornor, exorno, id est, vestimentis instruo & exorno: amicio, indu. Soph. in Trachin. στολὴν χρυσῆν πέπλων Xen. Hell. 3. στέλλεσθαι (medium) idem Marci 5. διὰ τοῦτο ἐστάλη αὐτῷς πολλὰ & Matth. 16. & Act. Ap. 15. Δεσπόζομαι, (pass.) mando, edor. Hebr. 11. ἐπὶ ᾧ ἐστάλη τὸ Δεσποτικὸν ῥῆμα. *Aliàs significationes*

vnà cum derivatis & decomp. vide in comp. ex στέλλω, contraho.

Ἐστάλκω, emitto, mitto extrà.

Ἐπιστέλλω, mitto ad: vt ἐπιστέλλειν ἐπιστολάς. Dem. Sæpe dicitur prō ἐπιστέλλω γράμματα: vt apud Herodia. l. 4. ἐπιστέλλει βασιλεὺς πανδημεῖν, dat literas ad regem Parthorum. Idem l. 4. ἰδίᾳ ὡτῷ ἐπιστέρψε ἐπιστολὰς λαυδήκιον, vterque seorsum canculum literas missitabat. Interdum significat, per literas certiorem facio: missis literis significo. Plat. in epist. ᾗ ἡμῖν εἰ τῷ δεῖ, ἐπιστέλλεται. Thuc. lib. 8. περὶ ὧν ἐπιστέλλας ὕλη Α' λκιβιάδης αὐτῶν τε σφῷ πράγματα φοβέρα. Item mando, iubeo, præcipio. Xen. Pæd. 2. τὰ ἄρχοντα ἐπιστέλλει ὧν ἐπαΐω. cum mandatis missit. Eurip. in Heracl. Ἐμοὶ ᾗ σοὶ σε τὸ σὸ ἐπιστέλλω ἄρχειν. ¶ Item attraho; adduco. Epigr. Φᾶρος ἐπιστέλλομαι κατωμάδιον, velum capitis adducens & ad humeros trahens.

Ἐπιστολμία, τὰ, literæ quę mittuntur. Herodia. l. 7. Ἰτὲ mandata, præcepta & iussa, Thuc. l. 3.

Ἐπίστολμον, τὸ, mandatum quod fit per epistolam.

Ἐπιστολιαῖος, mandatiuus. Exponitur etiam qui scribendis epistolis operam dat.

Ἐπιστολὴ, epistolæ, literæ quæ ad aliquem mittuntur. Thuc. Xen. Isocr. &c. Item mandatum, iussum, præceptum. Aeschyl. in Prometh. Eur. in Helen.

Ἐπιστολικὸς, epistolaris: vt ἐπιστολικὸς χαρακτὴρ & τύπος, apud Apollon. Thyan. & Demetr. Phal.

Ἐπιστόλιον, τὸ, parua seu breuis epistola, epistolium. Plutarch. in Polic. præcept.

Ἐπιστολοδέλτος, ὁ, epistolarum scriptor, epistolarum magister, Xen. Hellen. l. 1. Exponitur etiam, tabellarius, seu tabellio: apud Suid. Sic dicitur etiam vicarius nauarchi, qui vicem gerit eius qui tori classi præfectus est. Xen. Hellen. 2.

Ἐπιστολομέλος, idē quod ἐπιστολικὸς: vt κριτηρίαλμ ἐπιστολομέλος quæ fiunt per epistolas. Dionys.

Ἐπιστολόω, ornatè, succinctè. Hesiod. in Asp.

Decomp. Α'ντεπιστέλλω, per epistolam respondeo, rescribo.

ἀντεπιστέλλω, insuper mando seu scribo. Thuc.

Μεθίστέλλω, accersō, mitto qui aduocet. Eurip. in Phœn. ἦκω μεθίστελλόν μοι. Item διαστέλλω.

Μεθιστέλλομαι, idem Lucian. de luct. ἵνα πυθ' ὑμῶν τὰ οἰκία μεθιστελλώμεθα. Exponitur etiam, transmitto, deporto.

Composita ex στόλος, sine præpositione.

Ἀ'κροστόλιον, τὸ, summitas seu ora nauis. Athen. libro 5. Arrian. Diod. Sicul.

Αὐτόστολος, ὁ & ἡ, qui ipse sibi nauis est seu classis, i. qui sine naui traiicit. Musæus in Leand.

Μονόστολος, solus & destitus: seu qui solus it, solus missus. Soph. apud Eurip. in Phœn. Λέγων αὐδάσεσθ', ἢ μονοστόλους ἀνδρὸς, exp. an vē cohortibus imperent, an verò vt soli hasta sua pugnent. Prō eodem dicitur etiam μονοστολεῖ, Hesych.

Ναύστολος, naui vehens. Aeschyl.

Ναύστολιν, naui veho seu duco, naui deduco. Eur. in Oreſt. Καὶ δόλιος ἐβη τὸν κρυπτὸν λιμένα ναυστολῶν εἰς λιμένας; Alciphr. in ep. ἵνα σὺ τοῖς ἐμοῖς χρόνοις ἀνάμεσα ναυστολῶν πλείσασε. item classe peragro, naui permeo. Soph. Ἵππιοισι ἢ κύμεσσιν ἰναυστολεῖς χθόνας. Item naui peto, classe contendo. Interdum & simpliciter, proficiscor: vt Luc. in Lexiph. ναυστολεῖν εἰς τὸ βασιλεῖον. Exponitur etiam, rego & guberno veluti nauem: apud Eurip. in Supplic. πυρσώτοιν ἄστυ πάλιν ἔλω ναυστολήσας.

Ναυστόλημα, τὸ, nauigatio: seu profectio quæ fit naui: vt πόντιά ναυστολήματα. Eur. in Supplic. Ναυστολία, ἡ, idem. Suid. & Hesyc.

Νεκροστόλος, ὁ, ἡ, elator funerū, pollinctor, libitinarius. Oecumen.

Νεκροστολίαν, mortuos Plutoni mando.

Νεκυοστόλος, qui mortuos transmittit: Charontis epith. apud Luc.

Νυμφοστόλος, ὁ & ἡ, qui sponso sponsam adducit seu conciliat. Hesych. & Suid. Item auspex nuptiarum, instructor & exornator. Gregor.

Νυμφοστολίαν, nuptam deduco, vel sponsam deduco ad sponsum. ¶ Item orno sponsam: vnde νυμφοστοληθέσσα noua nupta dicitur quę ornata est & ad sponsum ducenda. Strab. l. 6.

Ὀλιγόστολος, qui simul στέλλεται, i. simul mittitur seu proficiscitur. Apollon. Argon. 2.

πολύστολος, multam seu magnam habens classem.

πομπιστολίαν, classem deduco. Lucian. in Amor.

Χυτρόστολος, ἡ, apud Nonnum dicitur vox Christi in extremo iudicio animarū quasdam Orco demissuri, quasdam in æternam requiem intromissuri.

¶ *Derivata à στέλλω, apparo, orno, exorno, &c.*

στέλεσμα, instruor, accingor, paror. Il. ψ. Α'λλοι ᾗ στέλεσθε κῆ ἄρμα τὸν. Eurip. στέλεσσαι χιτῶνι, accinguntur ad mouendum. Addito accusat. exp. accingor ad, vel suscipio. Galen. Δόσιν ἡμῖαν μεγάλην ἀδαμαντοδέτοις στέλεσθαι. Item ornor, exornor. Luc. ἱστολάβῳ στέλεσθαι.

στόλος, ὁ, ἡ, apparatus, ornatus, amictus: Eur. in Supplic. Θύλλῳ τε πλεκτῷ στόλῳ ἀ' ἄμφιφορ ὠμοῖ ὤμῳ ἔχεις. Interdum exp. habitus

habitus, ornatus, & στλῶ. Athen.l. 13. κλίνη κεκοσμημένη ἐσθῆτι γαμικῇ, ornata apparatu nuptiali. Item stola: quod erat genus vestis p. omissæ Medicisque propriæ. Xen. Pæd. 8. & Hellen. 4. Latini verò stola specialius vtuntur pro veste mulebri.

στολίον, τό, parua stola, seu amiculum. Et pro veste philosophica, in Epig. am.

στολὶς ἰδ. ὁ, ἡ, ruga vestis, in extrema plerunq; ora. Poll. lib. 7. Dicitur & de lineis seu striis in fronte, ex quib. contracta frõte, siunt rugæ. Poll. l. 2. Item de rugis & plicis in fede, quæ plus æquo intumescentes in cõdylomata abeũt. Aet. l. 14. c. 3.

στολιδωτὸς, rugosus: idem cum στολιδοειδὴς: Galen. apud Hippoc. & Aet. loco citato.

στολίδω, induo, amicio: vnde particip. στολιδούμενος, indutus, amictus. Eurip. in Phœn. Καδμείων ἀὴ πεζείδα στολιδουμένα σταθ' ἱππ.

στολιδωτὸς, rugatus, rugas & plicas habens. Xen. Pæd. 6.

στολεώδης, ες, ἡ, dicit esse genus armaturæ, lorica: apud Suid.

στολίζω, amicio, vestio, induo: vel orno, Greg. συμφιεσῶς ἐστολισμένοι, nuptiali veste indutus. Item instruo, apparo. Hesiod. in Erg. Εὐπρόμους στολίσας νηὸς πτερὰ πολυπάρῳσιν.

στόλισμα, τὸ, vestimentũ, indumentũ, amiculum. Eur. in Hec.

στολισμὸς, ὁ, amictus, i. ipta actio exornandi & amiciendi veste. Hesych. Pro eo per sy ncopen dicitur σολμὸς: apud Eurip. in Androm. & Hercul. furente.

στολιστὴς, οῦ, ὁ, vestiarius qui stolas & alias vestes conficit. Regum lib. 4. cap. 10. (in Cyneg.

στολισίον, fascia: quib. canum latera prætenuntur. Xenoph.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Α'μφιστέλλω, circumcirca amicio vel orno: vnde particip. ἀμφιστάλλων, ornatus & amictus: Theocrit. idyll. 2. Κἀμφιστελλάμεθα τὼ ξυσίδα τὼς Κλεαρέτας.

Ε'κστέλλω, orno.

κοσμέω, apto, adorno, compono. Eur. in Bacch. Α'λλ' αὐτὸν (τὸν θεὸν κόσμῳ) ἐκεῖσε μέλλει Πλάτη κομίσαι δῶμ' ὅπως ἐκστελῶ σε, ὡς σε θρεψάντων μέλει, cincinnum tibi rursus aptabimus & componemus.

κόσμος, ὁ, vestitus, amictus. Hesych. & Suid. Alias signif. vide in comp.

ἐκστολὴ, cooperio, contego: seu obuoluo, circumcirca inuoluo. Od. ε. ἐκ δὲ ἑμεῖο Κλαῦθμοι ἐκστελέουσι, cooperiens vestimentis sepulchralibus. Plut. in Lyc. τεμένεσιν ἐκστελεῖσθαι σώματα. Interdum exp. compono seu decẽter compono. Eurip. in Iphig. Taur. πῶς ἐν μ' ἀδελφῶν χεὶρ ἐκστέλλει τάφῳ; Plut. aduerf. Colot. σοῖς ἐν δημοίοις ἐκστέλλων τὸ σωφρόνειον. Aliam signif. vide in comp. x στέλλω, contraho.

ἐκστολὴ, ipta actio cooperiendi seu obuoluendi. Vide & in compos. στέλλω, contraho.

ἐκστελλόμενος, vide ibidem.

ἐκστελλάω, circumcirca obtegendo.

ἐκστέλλω, p. otego. Thucyd. 5.

εὐστέλλομαι, decenter ẽ pior & ornor, seu operior, inuoluor. Eurip. in Troad. ἐὰ δάμαρτ' ἐν χερσῖν Ἑλλήνων ἄγει, εὐστελλόμαν. Alias signif. vide in comp. ex στέλλω, contraho.

συστολίζω, simul orno. Epigr. Expon. & simpliciter, apparo, adorno. apud Eurip. in Orest. Σκύλων Φρυγίων ἐπὶ τύμβον Α'χάλμασι συστολίσαι χρὴ ζῶσαν, &c.

Composita sine præpositione.

Α'στολὴς, ὁ ὁ, ἡ, qui instructus non est, vestimentis non amictus. Hesych.

ἄστολος, ὁ ὁ, ἡ, veste carens: vel non stolatus. Plut. in Num.

γαμηστόλος, qui nuptias apparat & instruit. Musæus in Leand.

γαμηστολία, nuptias apparo.

Ε'πτάστολος, septem modis instructus seu exornatus. Apud Euripid. in Supplic. ἑπτάστολοι πύργωμα, Καδμείων ἔπι, ad septem turres Cadmeorum, i. ad vrbem Cadmeorum septem turribus instructam.

Εὐστολία, apud Hom. cõiunctim dicitur metri causa pro εὐστολίαις. Od. ξ. Νῆας ἐϋστολίαισι τῶν ἀπηθέος ἐπὶ θαλάσσῃ, nauibus bene instructis & apparatis.

Εὔστολος, qui bene instructus est, decenter ornatus. Luc. in Tim. τὴν χλαῖναν εὔστολον. Item succinctus & paratus. Herodian. l. 3. Item qui leuiter armatus est, ideoq; expeditus. Thuc. l. 3. Εὐστολῶς, decenti cultu seu ornatu, compositè. Luc. in Hermot. Item expeditè. Herodian. l. 4.

Εὐστολῶ, seu ἐϋστολῶ, bene indutus, pulchrè ornatus. Item bene instructus: vt ἐϋστολῶ ὁλκῆς, apud Apoll. Rod. Argon. 2.

Ἰδιόστολος quẽ quis sibi propriis tumptibus instruxit: vt ἰδιοστόλῳ τιμήσει, ti remi suis tumptibus apparata. Plut. in Alcib.

κυανόστολος, cærulea veste amictus. Bιὸ Smyrn. in epitaph. Adonidis Ἀιοσολίης amictus lineus. Plut.

μυροφόρος, vide in comp. ex φέρω, mirro.

σκηνοστόλος, qui vel quæ clunes exornat. Hesiod. in Erg.

ὑφάστολος, alrè stolatus: vel alrè succinctus, in altum succinctam vestem habens. (Herc. fur.

χρυσεόστολος, auro exornatus: vt χρυσεόστολον φάος, Euripid. in Ion.

¶ *Derivata à στέλλω contrahо.*

στέλεσμα, (medium) idem cum στέλμα, contrahо. Il. α, Ἰ'σίη δὲ στέλεσμα, Item vito, declino: sumpta à nautis translatione, qui declinant vt scopulum declinent: vt in ep. ad Corinth. 1. ca. 8. στελλόμενοι τοῦτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσηται. Item fallo: sumpta signif. ab iis qui clam impetu animi reprimunt: vt apud Suid. ἐκστέλλῃ μὲν στόμαχος, ἀ μὴ ὁ ὠμὸς χὴ κρύπτῃ τὸ χαρακτήρ. Στέλλομαι, (pass.) reprimor, cohibeor. Phil. de vita M. l. 1. στελλόμενος, qui vim habet contrahendi, cui vis ineſt reprimendi & astringendi seu sistendi. Dioſc. l. 5.

Compoſita.

Α'φιστέλλω, circumcirca astringo vel cohibeo.

ἀθαστέλλω, reprimo, inhibeo, restringo, contraho. Eurip. in Iphig. Taur. ὁσ' ἀθαστέλλει σθένη Et apud Galen. χρῆναι δοῦς ἀθαστέλλειν τὰς ἐπιῤῥεούσας χυμούς Exponitur &, propositò impetum irruentis, apud Plut. ὅτε μὴ μόνον ἄπρακτος ἀνὴρ καὶ ἀδικίας (παῦς) ἀθαστέλλει. Item succingo, subligo: vel etiam sursum traho: vnde voce media: apud Eurip. in Bacch. Νεβρίδας τ' ἀθαστέλλασθ' ἵππων ἐμοῖσιν σιμόδετμ' ἐλίπλευθ, nebridibus se succingebant quibus vinculorum nodi soluti erant, vel nebridas subligabant aut sursum trahebant.

ἀθαστέλλομαι, reprimor, &c. Interdum terga verto, retrocedo. Thu. Apud Plut. in apophth. ἀθαστελλόμενον τὴν χεῖρα, sursum retracta tunica.

ἀθαστελλητὸς, reprimendi & cohibendi vim habens.

Deco. p E'παναστέλλω, idẽ quod ἀθαστέλλω. Aristot. de mirab.

ἐθαναστέλλω, ante cohibeo & reprimo, prior compello. Plat. in Pericle, ἐλπίσι καὶ φόβοις ὥσπερ αὖραις ἀθαναστέλλων τὸ ἡσυχάζον ὑφ' αὑτῶν.

Α'ναστέλλω, (contraria simplici significatione) diduco: aperio, patefacio, laxo, in Hippiatr. οἷον Α'ναστέλλοντα τὸ ὀφθαλμὸν, diducto oculi genis. Plut. in apoph. τῇ ἔκκεντρον πῶν σιδηροῦ Α'ναστέλλας, quum baculo tentorium aperuisset. item diuido, separo, distermino. Reg. l. 4. c. 8. οὐ δι' ἑτέρας αὐτὸς πομπῆς ὁσιωθήσεται ἐκ πάσσων τῆς λαῶν τῆς γῆς, in hereditatem tibi eos separabit. Interdum &, distinguo. Phil. de vita M. l. 3. ἀναπεπταμένα κατηγόρους ἔφη τῷ μισοῦντι Α'ναστέλλειν, non erantibus indicijs exigua rerum discrimina distinguentem. Ité determino, definio: vt Α'ναστέλλει μισθὸν ἑπτὰ μνᾶς, definire alicui mercedem, Gen. c. 30.

Α'ναστέλλομαι, distendor, diducor. Philopon. Α'ναστέλλεται τὸ σῶμα πρὸς τὸ συστέλλεσθαι. Item separor, diuidor. Suid. & Hesych.

Α'ναστέλλομαι, (medium) præcisè cauco, seu verbis conceptis & præcisè denuntio & testor. Polyb. ὑπὲρ τῶν Σικελικῶν ἀναστέλλομαι Α'ναστέλλεται ῥήτως. Item explico, disputo, discepto. Aristot. point. 2. ἔτι μισοῦσι οἱδὲ αὐτὸ Α'ναστέλλειν δίκαιον.

Α'ναστελτὸς, ἡ, ἐν, tus, ptus. Macchab. l. 2.

Α'ναστολὴ, ἡ, distinctio, item diuisio, discretio, distractio. Polyb. Item dilatatio, diductio, extẽsio, cui oppon. συναγωγὴ. Interdum significat, pacificatio & reconciliatio amorum: vt apud eundem Polyb. Exponitur etiam, explicatio.

Α'ναστολεὺς, ἑως, ὁ, instrumenti chirurgici nomen quo vuntur in diducendo ore ægrotantis, aut matrice, aut aliis quæ pressa distendere volunt.

Decomp. A'ναπαναστέλλω, aliquid ab alio distinguo, quasi cõtrarium ei ponens. Exponitur & simpliciter, distinguo. Justin. Mart. ἀπαναστέλλων ἑαυτὸν ὧν ἔχει μὴ ἔχειν. Α'ναπαναστελτὸς, distinctio, differentia: apud Moschop & Gram.

Διαναστέλλω, dispesco, arceo, interspio: apud Areop. Item diuido. Iosue c. 1. Διαναστελεῖτε τὸ λαῷ τοῦτο τὸν γῆν.

Διαναστολεὺς, instrumentum medicorum quo anum compressum, fede aliquando ita inflammata & angustata, vt per ipsam non transmittantur alui recrementa, diducunt.

Διαστέλλω, disiungo. separo. Διαστέλλει, disiunctio, separatio, distinctio: nomen figuræ oratoriæ, qua similia discernuntur: de qua Quintil. l. 9. c. 3. Rutil. Lup. & Jul. Rufin.

Διορθωτὴς λέγω, seu Διορθωτὴς λέγομαι, nominatim excipio & stipulatione cauco. Basil. ἀσυγχωρήτως ἐν ἐ τῶν Διορθωτῶν, ἀ φθόγγῳ δὲ Διορθωτὲ, cautio huiusmodi & desinatio, quum in oratione addimus, duntaxat, vel particulam æque pollentem.

Ἐπαναστέλλω, q. d. subdistinctio. Pro interpunctione vsurpatur apud Iust. & cæteros gram.

Κωλυστέλλω, idem quod ἀθαστέλλω, reprimo, cohibeo: vel suppimo. Dioſc. τὸ ἐχῖνος ὕδραγρα κωλυστέλλει πάσσων ἀνωδύνως, Et Plut. ἵνα δυνηθῶσι τὸν ὦν ἀξιωμάτων τὸν ἐκ πατρίδων βαλλόμενον, compescere, seu ad modestiam reuocare & in officio continere.

κωλυστελὴς, cohibendi aut reprimẽdi seu sistẽdi vim habẽs.

κωλυστολὴ, compressio, inhibitio, cohibitio. Apud Plut. in Pericle.

κατασολὴ, idem quod ἀθαστέλλω. Hesych.

Περιστέλλω, idem quod ἀθαστέλλω. Hesych.

περιστέλλω, comprimo, arcto, cõtraho. item comprehendo, concludo. Plut. in Lyc. ἐν ὀλίγῳ περιστείλας τὸν ἐκκλησίαν, compendiosiores fiunt: apud Dionysium Halicarn. l. 1. Περιστέλλω, plector: vnde Περιστελλόμενος, compendiosiores fiunt: apud Dionysium Halicarn. l. 1.

Περιστολὴ, coarctandi & cõprimendi vim habens. Galen.

Περιστολὴς, coarctandi & cõprimendi vim habens. Galen.

Περιστολὴ, compressio, coarctatio: apud eundem.

Περιστολὴ, compressio, coarctatio: apud eundem.

Προστέλλω, contraho, adduco: vnde προστελλόμενος, astrictus, adductus, idcoq; brouis: vt ὀφρὺς προστελλομένη rictor. hist. l. 1. Ap-

Apud Gal. ad Glau. l. 2. προστελλὸς ὁ συμῤῥαγὴς ὄγκος, astrictus & cohibitus erat scirrhi tumor.

Συστέλλω, contrahо, coarcto, coerceo: cui oppon. Διαστέλλω. Plut. in Pericl. συστέλλει αὐτὸς εἰς τὸ τεῖχη, compulit eos intra muros. Ilocr. de Pace, τὰς μὲν ἀθάσεις εἰς συμφορὰς συστέλλουσι, cohibent & compescunt. Dicuntur & tristitia, dolor, aliáque eiusmodi vnde aliquem συστέλλω. i. deprimere & deiicere: apud Plut. ité συστέλλεσθαι, in periculo me recipio & subduco. Gregor. de Chriſto. Apud Gramm. significat, corripio.

Συσταλλόμενος, cõtrahor: vt ἐκ τε μετὸν συσταλλόμενος, ἐκ τε ἀναιδὲς ἀρθεὶς, Sisyph. κρυπτόμενός τε καὶ συσταλλόμενος. Dicuntur & ij qui profusiores sumptus vitantes sese veluti contrahunt.

Συστολὴς, correptè, correpta syllaba. Athen. l. 9.

Συστολὴ, contrahendi seu coarctandi vim habens. Exponitur & corripiens.

Συστολὴ, contractio, coarctatio, in definit. Stoic. & Damasc. item corruptio, figura grammat.

Ἐπισυστέλλω, (decomp.) idẽ quod συστέλλω, contraho. Aristot. rhet. 2.

Ὑποστέλλω, idem quod συστέλλω. item subtraho, subduco in ep. ad Galat. c. 1.

Ὑποστέλλομαι, idem cum συστέλλομαι, animo demitto ac contrahor. Peculiariter significat, metuo, reformido, vereor. Isocrat. in Enag. μηδὲν ὑποστελλόμενος ἐν ἐ τῶν ἀναγκαίων. Sic & apud Dem. Philip. 1. item vires remitto, non acriter nec omni conatu ago. Dem. in Mid. τοῦ μισθοῦ ὑποστελλομένου ἐκ ἐθέλει, qui nihil remisit conatus quo minus cõsumeliosus esset. Exponitur etiã, consulto vincor & cedo pari. item mihi subtrahitur. Aristot. magn. moral. l. 2. ὑποστέλλομαι τῇ ἀγαθῇ, de bonis mihi detrahitur.

Ὑποστολὴ, contractio animi, timiditas. Greg. in 1. de filio.

Α'ναυπόστελλος, (dec.) non præuaricans, qui in dicendo nihil timet aut veretur, qui libere loquitur. Α'ναυποστέλλως, sine præuaricatione, nihil remittendo. Hesych. exp. ἀδυπόστατος.

Χρεστέλλω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Στιμμίον, vide in Στίλβω, orno.

ΣΤΕΜΒΟ, contumelia seu iniuria affacio. item assiduè mouco. Etym. & Eustath.

Στεμβέω, conuitior, irrideo. Hesych.

Στεμβερὸς, ἡ ὁ, ἡ, (comp.) contumeliis probrísque carens. Etym. item immotus, firmus, stabilis: vt κλίνῃ ἐστιβακτον, Euphor. apud Eustath.

Στεμβόω, exp. lamentabiliter, flebiliter, apud Lycophr.

Στεμφὴς, ὁ ἐ ἡ, it idem immotus, firmus. item non perturbatus, supore non attonitus nec meru perculsus. Hesych.

Στεμφὴς, idem quod ἀστεμφὴς, immotus. Il. β. ἐς ἀγὼν' ἔχων ἀστεμφέα λαὸν. Apud Hesych. exp. etiam, asper, difficilis.

Στεμφὲς seu ἀστεμφὲς, immotè, rigidè, firmiter. Od. δ.

Στέμφυλον, vide in στέφω. Στεμφύλιον, in στυφελὸς.

ΣΤΕΝΟ' Σ, ὴ, ὸν, angustus, arctus: vt στενὸς ὁδὸς, Xen. Pæd. 1. Et εἰς τὸν στενὸν καὶ ἀναγκαῖον, ad angustias redigere. Luc. in Hermot. Τὰ στενὰ dicuntur angustiæ seu angusti transitus in montibus aut fretis, quos Latini fauces appellãt. Thuc. l. 2. μὴ εἰσ πολεῖν εἰς τὸ στενόν. Sic & apud Herodian. l. 2.

Στενότης, ὁ, angustia.

Στενὸω augusto, in angustum spatium redigo. στενόομαι, ῶμαι, in arctum cogor, coangustor. Herodian. li. 7. ὅσ' ἐ διεξόδους ἐστένωσ'.

Ἐστενῶθαι, angustiæ.

Στενὼς, ἰουικὸ idem quod στενὸς: vt στενὸς πόρος, Herodot. in Polymn. Ἐστενώθη, angustiæ: apud eundem ibid.

στενωπὸς, ὁ, via angusta, seu angustus locus. Il. ψ. & Od. χ.

στενὸς, idem quod στενωπὸς, ὁ, q. d. arctamen seu angustamen: vnde cum στένω.

στένω, ingemisco, suspiro: (à στῆθος deductum, quoniam corde angustato gemitus edi solent) Demosth. ἀνὴρ ὁ στένων ὁ πάντα τὸν χρόνον. Cum accusat. person. exp. deploro, lugeo cum gemitu: vt apud Eurip. in Hippol. coron. στένω σὸ μέλεον ἦ μὲ ἐ δυσμενῆ. De mari dictum exp. sono, resono, strideo. Sophoc. στείβουσι στένουσι πόδες. Sic & apud Eur. in Herc. fur.

στόνος, idem.

στονόεις, ἐσσα, ἐν, gemebundus. Hesych.

στόνη, ἡ, gemitus, suspirium: vel gemitus fletu mixtus. Il. ψ. & χ. Thucyd. l. 7.

στυγέω, idem quod στυθέω. Il. 9. Od. λ. & φ.

στυγνάω, & στυγνάζω, f. ἄσω, idem quod στένω. Moschus in epitaph. Bion. Αἰλινά μοι στοναχῆτε νάπαι, καὶ Δώριον ἰάζετε. Epigr. Ἐστυγνάσθησαν ἰμεροστοναχήσασαι μεῖραι. Odyſſ. ι. ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδύρωμαι καὶ στυγνάζω.

Ἐστυγνάσθη, idem quod στοναχῆσαι. Il. η. μείρομ δ' ἐστυγνάζω θυμῷ, ἐπεὶ ἐ τοσσάδε μίμνω. Item gemitus, idem quod στόνος. Il. ω. Od. ι. στοναχὴ, idem quod στόνος.

στυφέλιξω, ἔξω, idem quod στένω, gemo, ingemisco. Plut. in Fab. Ἐστυφελίχθη δὲ ἡ στυφέλιξις μέγα. Cum accusat. significat, cum gemitu deploro. Eurip. in Herc. fur. στυφέλιξε πίνυτον ὄλεθρον

ΣΤΕΡΓΩ, F. ξω, naturali quadam charitate complector: qualis est amor parentum erga liberos, liberorumque vicissim erga parentes & sanguine iunctos. Isocr. in Panath. στέργουσι αὐτὴν ὁμοίως ὥσπερ οἱ βέλτιστοι τοὺς πατέρας καὶ τὰς μητέρας τὰς αὐτῶν. Plut. τὴν ἀδελφὴν ὑπερφυῶς ἔστεργε. Item generaliter, amo, diligo. Mosch. idyll. 5, Στέργε τε τὼς φιλέοντας, ἵν' ἢν φιλέῃς, φιλέοιο. Plut. in Pericle, αὐτὸς δὲ τὴν Ἀσπασίαν λαβὼν, ἔστερξε διαφερόντως. Interdum amori delecto, i. Isocr. ad Demon. μὴ γέλωτα προπετῆ στέργε. ¶ Item acquiesco, sum contentus: vnde στέργειν ἀνάγκῃ, acquiescendum est. Eurip. in Herc. fur. Cum dat. Isocr. in Panath. στέργειν τοῖς ἤδη συμβεβηκόσι. Idem cum accusat. ad Dem. στέργε τὰ παρόντα. ¶ Significat etiam, oro, obsecro, seu opto, desidero. Soph. in Oedip. Colon. στέργω διπλαῖς ἀραῖς μολεῖν γῆ τάδε καὶ πολίτας.

στέργομαι, amor, diligor, charus sum: in Epigr. ἐστέργμεθα μοῦνοι.

στέρξις, εως, ἡ, amor, peculiariter, qualis parentum est erga liberos, & vicissim: vel habitus animi præsentibus contentus.

στερκτικὸς, ὁ, amandi vi præditus. Τὸ στερκτικὸν, vis illa amoris à natura insita parentibus erga liberos, & vicissim: vel generaliter, amanti in amatum aut amatam. Plut. in Alex.

στέργημα, τὸ, amoris incentiuum & illecebræ: seu poculum amatorium: desiderij poculum Horatio. Soph. in Trachin.

στέργηθρον, τὸ, Hesychio idem est quod φίλτρον, amoris illecebra. Apud Eur. in Hippol. Εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν, exp. simpliciter, amores mentis. ¶ Sic etiam dicitur herba quæ aliàs κοτυληδὼν, & Latinis vmbilicus Veneris appellatur, vt est in append. Diosc. eò quòd ea ad philtra vtantur, teste Diosc. lib. 4. c. 92.

στοργὴ, ῆς, ἡ, peculiariter dicitur affectus ille amoris quo parentes liberos prosequuntur, & liberi vicissim parentes. Generaliter de quouis amore: vt apud Herodian. l. 1.

στοργέω, idem quod στέργω, Hesych.

Composita.

Ἀποστέργω, odio prosequor. Exponitur etiam, contemno, vilipendo, apud Theocr. idyl. 24. Κεἰ μὴ ἀποστέρξαιμι τὰ παιδία κὴν εἰς Διὸν ἕρποι. [στοργος.

Ἀπόστοργος, ὁ καὶ ἡ, inuitus. Hesych. Putatur etiam sumi pro ἄ-

Ἀστεργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, inamabilis: vel inexorabilis. Soph. in Aiace.

Ἄστοργος, in quo non inest affectus amoris illius mutui inter parentes & liberos. Athen.

Θεόστοργος, Dei amans. Nonn.

Ὁμόστοργος, eodem amore prosequens, cōcors in amore. *Idem.*

Φιλόστοργος, propensus ad amorem. Propriè de parentibus dicitur & liberis amore illo naturali mutuò se complectentibus. Xenoph. de Cyro, πῶς φιλόστοργος φύσει. Vtitur & Arist. hist. an. l. 9. & Plut. in Pericl.

Φιλοστόργως, amoris affectu illo inter parentes & liberos mutui & generaliter, amore magno. Plut. in Fab. & in sympos. sept. sap.

Φιλοστοργία, reciprocus ille amor inter parentes & liberos. Athen. l. 13.

Φιλοστοργέω, naturali illo amore prosequor. Polyb. & Athen. l. 13.

Ἀφιλόστοργος, (decomp.) destitutus φιλοστοργίᾳ. Et general. non amans.

ΣΤΕΡΕΟΣ, ὁ, solidus: vt σχῆμα στερεὸν, figura solida, apud geometras. Gell. l. 1. c. 20. ¶ Item solidus, i. integer, perfectus: vt ἀριθμὸς στερεὸς, Arist. polit. 5. ¶ Item solidus, i. rigidus, firmus, durus: vt στερεὸς λίθος. Od. τ. Et κέρατα στερεά. Aristot. Sic & χάλαζα στερεὸς, apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12. vbi expon. etiam, spissus. * Deriuari traditur παρὰ τὸ ἱστάναι τὸ ῥοῦν solidæ namque rei interest fluxis ac liquidis rectos terminos constituere: aut simpliciter, παρὰ τὸ ἱστάναι seu στῆναι.

στερεῶς, solidè. item firmiter, constanter. Il. ψ. Item duriter, firmiter, arctè, tenaciter, apud eundem Hom.

στερεότης, ητος, ἡ, soliditas.

στερεόω, ῶ, f. ώσω, solido, firmo, firmum solidumque reddo: vnde pass. apud Xen. pæd. 8. βουλόμενοι διὰ πόνων καὶ ἱδρῶτος τὰ σώματα στερεοῦσθαι.

στερέωμα, τὸ, firmamentū. Genes. c. 1. Basil. in Hexaëm. hom. 3.

στερέωσις, ἡ, solidatio, firmatio. Basil. ibidem.

στέριμνος, idem quod στερεὸς, solidus, durus, firmus: vt στέριμνος φύσις, apud eundem ibid.

στέριφος, pro eodem. Thuc. l. 6. & 7. Exponitur etiam, imbecillis, infirmus. Hesych. Item infœcundus, sterilis, apud eundem.

στέῤῥος, ου, ὁ, idem quod στερεός. Eurip. in Hec. στεῤῥὰ γὰρ ἀνάγκη. Herodian. l. 6. αὐτοῖς δὲ οὕτω καὶ στεῤῥὸν τὸ ῥεῖθρον.

στεῤῥότης, idem quod στερεότης, soliditas, firmitas, duritas. Chrysost. Exponitur etiam, constantia, stabilitas, grauitas.

στεῤῥόω, idem quod στερεόω. στερέω.

στέρνον, quomodo huc pertineat, vide suo loco. στεῖρα, vide in

---

ΣΤΕΡΕΩ, F. ήσω & έσω, priuo, orbo. Od. ν. Οὔτι γάρ με στερέσαι τοῦ ληΐδος ἤθελε πάσης. Euri p. in Androm. δυσλαβοῦ τέκνων με ἱστέρησε φόνος.

στερέομαι, οῦμαι, priuor, orbor, amitto. Xenoph στερηθῆναι τῆς κεφαλῆς.

Eurip. in Alcest. Ἐσθλῆς γυναικὸς εἰς στερηθῆναι σφιγχῆ. Sic στερηθῆναι τῆς ψυχῆς. Isocr. ad Philip.

στέρησις, εως, ἡ, priuatio: cui oppon. ἕξις, apud Aristot. in categor. & in phys.

στερητικὸς, priuatiuus vt στερητικὴ πρόθεσις, apud eundem.

στερίζω, & στερίσκω, idem cum στερέω Epig. 2. Ναῦ δὲ τ' ἐστέρισε καὶ ποδὸς ἰστέρισεν. Xen. pæd. l. 7. τὰ δ' ἰσχὺν ἢ στερίζειν ἐπιχειροῦντας.

στέρομαι, idem quod στεροῦμαι. Atticorum proprium, vt putatur. Hesiod. in Erg. Νίκης τε στέρεται. Plat. de rep. l. 2. ὥστε στερόμενος αὐτὸ ἀρετῆς, τὸ αὐτὸ ἔργον ἀπεργάσεται.

στεῖρα, ας, ἡ, sterilis, quæ non parit. quasi ἡ τῶν τέκνων ἐστερημένη, teste Etymol. In epist. ad Galat. c. 4. ex Esa. Εὐφράνθητι στεῖρα ἡ οὐ τίκτουσα. Legitur & στεῖρος in hac signif. apud Eurip. in Androm. Ἡ στεῖρος οὖσα μόσχος οὐκ ἀνέξεται Τίκτοντας ἄλλους. Apud Hom. Odyss. υ. βοῦς, etiam, στεῖρα dicitur. ¶ Item στεῖρα, carina nauis. Iliad. β, ἀμφὶ δὲ κῦμα Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης. hac signif. Etymol. & Eustat. στεῖραν dictam volunt quasi στερεάν. Pro eodem dicitur & στεῖρημα, apud Hesych. ¶ Dicitur & de coma certo quodam modo intorta, quòd consueuerunt mulieres comam carinare. Poll.

στειρωθῆναι, sterilitati obnoxium esse. Item liberis priuari. Chrysost. de sacerd.

στείρωσις, sterilitas. Basil.

Composita.

Ἀποστερέω, fraudo, priuo, spolio. Xen. ἀγαθῶν ἀποστερεῖ. Isocr. in Trapez. ἀποστερεῖ με Πασίων τὰ χρήματα.

Ἀποστεροῦμαι, defraudor, priuor, spolior. Isocr. μικροῦ περιιδεῖν ἀποστερηθέντα. Cum accusat. Dem. δίκαιος ἀποστερηθῆναι τὴν οὐσίαν. Particip. ἀποστερημένος, priuatus in ep. Iacob. c. 5. ἀποστερημένος μισθὸς, exp. merces intercepta.

Ἀποστέρησις, defraudatio, priuatio. Isocr. Thuc.

Ἀποστερητὴς, οῦ, ὁ, fraudator. Plat. de rep. l. 1. Et fœm. ἀποστερήτρια, fraudatrix, Aristoph. in Nub.

Ἀποστερητικὸς, q. d. fraudatiuus, i. fraudandi vim habens, ad fraudandum valens. Aristoph. ibid.

Προσαποστερέω, seu προσαποστερίσκω, (decomp.) insuper priuo, fraudo preter alia. Chrysost.

Βιοστερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cui victus & vitæ necessaria non suppetunt. Soph. in Oed. Colon.

Ἡλιοστερὴς, Sole priuans. Idem ibid.

Ὀμματοστερὴς, oculis priuatus, cæcus. Eurip. in Phœniss.

Ὑποστερέω, & ὑποστερίσκω, clanculum priuo, clàm defraudo. Exp. & simpl. priuo.

στεῖρος, vide in Στερεός. στερκτικὸς, in στέργω.

ΣΤΕΡΝΟΝ, ου, τὸ, pectus: pars thoracis anterior, claud. subiecta in quam costæ copulantur. Il. β, Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι. Xen. εἰς τὰ στέρνα παίειν pectus ferire. Herodian. l. 4. ἐκείνου μνήμη ἐν τοῖς ὑμετέροις στέρνοις ἐγκείσεται, in vestro pectore insidebit illius memoria. Pro cogitatione etiam & corde accipitur: quoniam cogitationum & cordis est sedes: vnde διὰ στέρνων ἔχειν, in animo habere, cogitare, meminisse, Soph. in Antigon. Metaphoricè apud Nic. in Ther. carmini mediæ partes στέρνα dicuntur: quoniam στέρνον in toto corporis trunco medium locum obtinuit. * Etym. deducit παρὰ τὸ στερεὸν εἶναι ἢ παρὰ τὸ στερεὸν aut στεῤῥὸν εἶναι.

στερνίτης, ου, ὁ, pectoralis. Fœm. στερνῖτις, vnde στερνῖτιδες πλευραί. Poll. (l. 2.

στέρνιξ, medulla. ἐντεριώνη. Hesych.

Composita.

Ἀντίστερνον, τὸ, pars aduersa seu opposita pectori: quidam expon. spina dorsi.

Βαθύστερνος, cui profundum est pectus. Et metaph. profundos recessus habens. epitheton terræ, in Alis Sim. Rhod.

Δασύστερνος, ὁ καὶ ἡ, qui denso spissoque & bene compacto pectore est vel, hirsutum seu hispidū pectus habēs. Hesiod. in Erg.

Ἐνστερνίζομαι, in pectoris sinum recipio, amplector, complector. Hesych.

Εὐρύστερνος, qui lato seu amplo est pectore. Poll. lib. 2. Dicitur & γαῖ' εὐρύστερνος, apud Hesiod. in Theog. ob amplos sinus, seu amplas planities in quas panditur & diffunditur.

Εὔστερνος, cui bonum pectus est, firmū & validū. in Geopon.

Περίστερνος, pectus cingens seu circundans. περιστέρνιος, idem. vnde περιστέρνιον, pars corporis quæ pectus cingit, præcordia. Theophyl. ep. 9. & 15.

Ποικιλόστερνος, varium pectus habens. Item varia sub pectore versans, seu, qui est versuto & callido pectore.

Προστερνίδιος, pectori anteriùs applicatus: vt προστερνίδια ὅπλα, Xen. pæd. 7. (Hesych.

Προστερνίζομαι, pectori meo applico, amplector, complector.

Ὑπόστερνος, qui sub pectore est. Et τὸ ὑπόστερνον, pars thoracis pectori subiecta. Hesych.

Ὑποστερνίζω, mitto sub pectore, pectori subdo seu subijcio: vnde voce media, ὑποστερνισάμενος φίλους πλατεῖς. Plut. de fort. Rom.

Στέρξις, vide in στέργω. στέρομαι in στερέω
Στερητικός, in Ἀστράπτω. στεῤῥὸς, &c. in στερεός.

ΣΤΕΦΩ, F. ψω, corono, redimio, cingo, Eurip. in Alcest. στέφει δὲ μυρσίνης κλάδοις, Ἀμφὶ ὄλαις πτόρθοις. Idem in Bacch. δεῦρό στέφου κισσῷ. Item circundo, circumfundo. Orph. de Deo, Φέγγος ... ἄφθιτος, ὃν στέφει αἰθήρ. Il. σ, Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων. Item orno, κοσμῶ. Soph. in Antig. χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει. ¶ Exponitur etiam, impleo, repleo. Hesych. & schol. Theocr.

στέφομαι, coronor, redimior, cingor. Euripid. apud Athen. l. 10. ἀλλ' ἐν ἴσῳ σοφὸς τε κἀγαθοὺς φύλλοις στέφεσθαι.

στέμμα, ατος, τὸ, sertum, corona. Il. α. Thuc. lib. 4. Exponitur & vitta, infula. Schol. Soph. sic appellari scribit lanam quæ obuoluitur ramo oliuæ, quem supplices gestare solebant. Idemque Æschines στέμματα, vocat lanas, eò quòd colus cingant seu coronent. Apud antiquos τὸ περίκρανον, στέμμα dicebatur, teste Poll. 2. Sunt & gentium ac familiarum nobilium στέμματα, apud Eurip. in Androm. Plut. in Num.

στεμματόω, sertis redimio: vel vittis corono. Eurip. in Heracl. Ἐγὼ δ' ἐπεὶ δεῖ σῶμα κατθανεῖν τόδε, Καὶ στεμματοῦτε, καὶ κατάρχεσθ' εἰ δοκεῖ.

στεπτὸς, coronatus, serto redimitus. στεπτήριος, idoneus ad coronas nectendas, quo coronare & redimere aliquem possumus. στεπτήρια dicuntur fuisse serta quædam quæ ex arborum ramis suspendebant serui. Hesych.

στέφανος, ὁ, corona seu corolla. Eurip. in Med. & Heracl. Callim. hymn. in Dian.

στεφανηφόρος, qui corona oleaginum ramum cinctum gerens supplex alicui ad genua accidit. Hesych.

στέφος, ους, ὁ, idem quod στέμμα & στέφανος: vt στέφανον ὑφαίνειν, nectere coronam, Plut. symp. 3. Athen. li. 3. δάφνης χρυσοῦς στέφανος. Vtitur & Plat. Hesiod. &c. Interdum pro ipso præmio accipitur virtutis & fortitudinis: quoniam victoribus corona præmij loco dabatur. Thucyd. lib. 2. ¶ Sic dicitur & sidus quoddam cœleste, ob similitudinem. Latin. etiam corona, apud Procl. & cæteros astronomos. interdum idem valet quod κύκλος, circulus: quoniam vt plurimum corollæ orbiculari rotunditate fiunt. Iliad ν. Pro ambitu mœnium in orbem ducto: apud Orph. ἐπὶ τὰς περὶ στεφάνοισι κυκλούμενον. ¶ Podex quoque στέφανος dicitur a rotunditate orbiculari.

στεφάνη, ἡ, idem quod στέφανος, corona, sertum. Iliad. ε. Herodian. lib. 5. &c. ¶ Sic & nominatur orbiculus quem mulieres onera gestantes capiti imponere solent. ¶ Item ille quasi orbis quem imi capilli circum caput describunt: Poll. libr. 2. ¶ Item circulus inter album oculi & pupillam medius, apud eale. ¶ Item ciliorum extrema per somnum se contingentia. Ruf. Ephes. ¶ Sic & podex appellatur, teste Poll. lib. 2. ¶ Item cribri seu incerniculi ambitus: vel certa quædam cribri species. Aristopha. in Concion. ¶ Circulo quoque venatoriæ supellectilis στεφάνην tribui, testantur Poll. & Xenoph. in Cyneg. ¶ Apud architectos muruli qui in circuitu tectorum fiunt, στεφάναι vocantur: vt Deuteron. cap. 22. ¶ Et generaliter, quicquid coronæ modo quippiam cingit, στεφάνη dicitur: vnde & τύμβῳ στεφάνην tribuit Apollon. Argon. 2. ¶ Sic & dicitur galeæ species quædam eminentias habentis, teste Hesych. vt Il. λ & κ. ¶ Montium etiam cacumina seu culmina sic nominantur: vt Iliad. ν. ¶ Ægyptiis στεφάνην dictam esse thymum herbam, traditur in append. Diosc. ¶ A quibusdam laurum Alexandrinam hoc nomen habuisse, scribit Diosc. l. 4. c. 147.

στεφανικὸς, coronarius. στεφανιαῖος, idem.

στεφανίτης, ου, ὁ, pro iisdem: vt στεφανίτης ἀγὼν, certamen coronarium, i. in quo de corona certatur. Aristot. Rhet. 1. Item coronatus, victor certaminis. Gregor. Fœm. στεφανῖτις, ἡ, coronaria: vt στεφανίτιδες ῥαφαί, Poll. l. 2.

στεφάνιον, corolla. Anacreon. Pro quo dicitur & στεφάνιον. At στεφανίς, est species graculi. Hesych.

στεφανηδὸν, in modum coronæ: seu in orbem circumcirca.

στεφανίζω, f. ξω, corono, corona cingo seu redimio. Aristoph. in Equit.

στεφανόω, idem. Plut. in probl. Rom. τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ὄνους στεφανοῦσι. Idem in Coriol. ἐκεῖνον ἐστεφάνωσεν δρυὸς στεφάνῳ. Demosth. pro cor. ἐὰν ἡ βουλὴ στεφανοῖ, si senatus aliquem coroner. ¶ Item honoro, orno, decoro: quoniam honoris causa offerri corona solebat. Aristoph. in Equit. ἐστεφάνωσέ μ' εὐαγγέλια. Dem. στεφανοῦν τοὺς νικηφόρους. Exponitur etiam, victorem declaro, palmam tribuo, apud Galen. ¶ Item cingo, circundo, vel circunfusus sum: vnde pass. Odyss. κ, Νῆσον τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται, quæ mari cincta est. Sic & apud Hesiod. in Theogon.

στεφανόομαι, coronor, corona cingor. Plat. in symp. ἐστεφανωμένος κιττοῦ τινι στεφάνῳ. Interdum, cingo mihi tempora corona, me redimio. Plut. in Lyc. στεφανοῦσθαι παρήγγειλε πᾶσι. ¶ Item honoror, ornor. Philostr. in Heroic. στεφανοῦμαι τὰ ἀριστεῖα. ¶ Item cingor, circundor: cuius exempla vide in στεφανόω.

στεφάνωμα, τὸ, coronamentum. Athen. l. 15.

στεφανωματικὸς, coronarius, coronis texendis nectendisque aptus. Diosc. Theoph.

στεφάνωσις, ἡ, coronatio. Athen. l. 5.

στεφανωτικὸς, idem cum στεφανωματικός. Athen. l. 3.

στεφανώδεις μυῤῥίναι, myrti prouenientes modo coronarij operis, apud Theophr. hist. pl. l. 5.

στέφος, εος, τὸ, corium, pellis, (dictum à στέφω pleonasmo τοῦ ρ quoniam στέφει, i. σκέπει τὸ σῶμα, teste Etym.) in Epigr. αἰγὸς στέρφος. Pro eodem dicitur etiam ἔρφος, apud Nic. in Alexiph.

στέρφινος, coriaceus. Hesych.

στρέφος, Doricè, idem quod στέρφος. Hesych. Vide & in deriuat. à στρέφω.

στερφόω, pelle intego. στέρφωσις, quum vas aliquod pelle seu corio operitur. Hesych.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιστεφὴς, έος, ὁ & ἡ, vtrinque coronatus: *Il. λ.* *Item* vndique plenus. Hesych. & Suid.

Ἀναστέφω, idem quod στέφω. Ἀναστέφομαι, idem cum στέφομαι. Eur. in Hippol. Steph. Plut. in Theseo.

Ἐξαναστέφω, (decomp.) denuò redimio. Eurip. in Bacch. θύρσον ἐκλελοιπότα Κισσοῦ κομήτην αὖθις ἐξανέστεφον, thyrsum hederæ foliis nudatum iterum redimiebant seu de integro.

Ἀποστέφω, coronam aufero, coronam depono.

Ἀποστεπτικὸν ᾆσμα, cantilena quæ canebatur quum corona capiti adimeretur. Etym.

Ἀποστεφανοῦμαι, corona priuor. Luc.

Ἐκστέφω, idem quod ἀποστέφω. Pausan. apud Eust. Exponitur etiam, inanio, euacuo, apud eundem. Item corona exorno, seu general. exorno; Eurip. in Alcest. βωμοὺς οἳ κατ' Ἀδμήτου δόμους, πρόσηλθε κἀξέστεψε.

Ἐκστέφομαι, exornor. Soph. in Oed. tyr. Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. Sic & apud Eur. in Herc. fur.

Ἐπιστέφω, corona imposita redimio. Eur. in *Iphig.* Aul. σέ τ' ἐπὶ κάρα στέψουσι καλλικόμαν Πλόκαμον Ἀργεῖοι γ', cincinno caput tuum redimēt: *per tmesin, pro* ἐπιστέψουσι.

Ἐπιστέφομαι, idem: vnde Od. α. Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, i. crateres ad summum vsque labrum implebant, vt corona imposita velut cincti viderentur.

Ἐπιστεφὴς, corona imposita cinctus seu redimitus. *Il. θ.* Od. *β.*

Καταστέφω, corono, corona cingo, serto redimio. Eurip. in Heracl. Ἱκέται καθῆνται παῖδες οἵ θ' Ἡρακλέους Βωμὸν καταστέψαντες. Sopho. in Oedip. Colon. *Κατάστεπτον πέδον.*

Καταστέφομαι, corona cingor, &c. Aesch. in Ctesiph.

Περιστέφω, corona cingo seu circumcirca redimio. *Item* circumdo, circumtego. Hom. in Od.

Περιστέφομαι, idem cum καταστέφομαι: vnde metaph. apud Aphthon. ἀρετῇ περιστέφεται.

Περιστεφὴς, corona circumcirca redimitus. Et simpliciter, circumseptus. seu cinctus velut serto. Plut. in Fab.

Περιστεφανόω, idem cum περιστέφω, Aristoph. in Plut. ἐμὲ ποῖον οὐκ ὄχλος περιεστεφάνωσε;

Περιστεφανόομαι, pro eodem. Aristot. de mun. κύκλῳ περιστεφανοῦνται τὴν οἰκουμένην, quasi corona cingunt orbem terrarum.

Ἀμφιπεριστέφω, (decomp.) idem quod περιστέφω: vnde Od. θ. Ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσι, verba eius nulla comitatur gratia & venustas, vbi tamen legitur & ἀμφιπεριστέφεται.

Προστεφανόω, prius corono, antè corona redimio: vel simpliciter, redimio. Athen. l. 4. προεστεφανώσει δὲ καὶ ἕκαστον, πρὶν εἰσελθεῖν, ἐλιγγίδι χρυσῇ.

Composita sine præpositione.

Ἀκανθοστεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, spinis coronatus, spinis cinctus, apud Aristot.

Ἁλιστέφανος, ὁ καὶ ἡ, mari tanquam corona cinctus, mari circumdatus: vt ἁλιστέφανον πτολίεθρον, Hom. hymn. 1. in Apoll.

Ἀστέφανος, coronam non habens, corona non redimitus. Eurip. in Hippoll.

Ἀστεφάνωτος, idem. Aeschin. in Ctes. Xen. in Lac. rep. Dem. pro cor. &c.

Βοτρυοστέφανος, sertis ex botryonibus confectis redimitus.

Εὐστεφὴς seu εὐστεφὴς, bene coronatus, pulchra corona cinctus.

Εὔστεφος, idem Epigr.

Εὐστέφανος, pro codē: vt εὐστέφανος Δημήτηρ. Hesiod. in Erg.

Εὐστέφανος Θήβη, Thebæ muris bene cinctæ.

Ἰοστέφανος, coronam è violis gestans, violaceo serto redimitus. Plut. in Solone.

Καλαμοστεφὴς, calamis coronatus. Hom. in batrachom.

Καλλιστέφανος, pulchra redimitus corona. Eurip. in Bacch. καλλιστέφανος ἐλαία, oliua in coronario opere præstans: de qua vide schol. Aristoph. in Plutum ex Aristot.

Κισσοστέφανος Βάκχος, Bacchus hedera coronatus: in Epigr.

Λιποστέφανα φύλλα, q. d. folia quæ corollas aut serta destituerunt, i. quæ è corollis seu sertis deciderunt: in Epigr.

Πιτυόστεπτος, pina redimitus. Pro quo dicitur & πιτύστεπτος, in Epigr.

Πολυστεφὴς, multis redimitus sertis. Sophoc. & Nic. in Ther.

στεφανίσκω Θ, spicea corona redimitus, spiceam coronam gerens. Cereris epith. in Epigr.

Φιλεστέφανος Θ, coronarum amans seu cupidus, qui coronari amat: vt φιλοσέφανος Θ ὁ πόθος ἐστὶν in Epigr.

Φιλοστεφανέω, coronarum amans fiam: seu coronam assequi contendo, coronam ambio. Polyb. l. 1. & Plut.

Χρυσοστέφανος Θ, aurea redimitus corona, cui aureum sertum tempora cingit. Hesiod. in Theog.

Χρυσοστέφανος Θ, idem Eurip. in Ione.

στήθιλλι, vide in Γ στηθι.

ΣΤΗΘΟΣ, ϵ Θ, τό, pectus. Hippocrati idem quod στέρνον, teste Galen. Od. χ, 386 ἐλάς στῆθος πᾶσιν μαζὸν ἐπιπλήσσοντο, plangebant pectora palmis. Luc. in Nigr. τὸ στῆθος ἢ πλήσσεσθαι, ἢ πλήττειν τὸ στῆθος ἐπὶ τῷ ἀγαθῷ κακῷ φιλεῖν. ¶ Sic etiam ab Hippoc. vocatur ima pedis planta. teste Gal. ¶ Item carnosulum illud sub pollice, digitos adducentes dicitur, Latin. mons pollicis. Alterum verò paulò depressius appellatur στῆθος χαλεπὸν. Poll. l. 2. ¶ Nautæ στῆθη vocant scrupulosas cautes sub aqua latentes, ad quas sæpe noctu naues allidunt: aliàs ταμίαι. Polyb. * Etym. ab ἵστημι deducit, seu ab eius futuro στήσω: quoniam στῆθος stet ἀσάλευτον, nec inflectatur, vt aliæ corporis partes: aut quoniam in ipso τὸ ἄγχεσθαι, καὶ ἡ ἄσθμη.

στηθίδιον, τό, pectusculum. Suid.

στηθικὸς, ἡ, όν Θ, pectoris locus.

στηθύλλιον, medium pectoris. Poll. lib. 2.

Composita.

Ἀποπτύω f. σω, expectoro, i. ex pectore depromo, aut eloquor, Suid. ὃ γὰρ ἐκ βάθους τοῦ κόλπου ἀποπτύουσι γνώμην ἐς μέσον Θ.

Ἀπόστηθος, τό, summa pectoris pars. Aristot.

Ἐνδοστήθιος, ὁ, ἡ, qui intra pectus est. Et τὰ ἐνδόστηθα, penetralia pectoris, interranea. Poll. l. 2.

Εὐρυστήθης, qui lato seu amplo pectore est: pectorosus.

Ἐκστηθίζω, Eustath. exp. λέγειν λόγον, ex pectore loquor, non ex membrana aut libro recito.

Μεσοστήθιον, interiectus inter τὰ στήθη. Μεσόστηθον, τό, interstitium inter τὰ στήθη, seu monticulorum in manu interstitium.

Περιστήθιος, qui pectus ambit seu circundat, pectori circumfusus.

Περιστήθιον, τό, fascia pectoralis, pectorale. Exodi 28.

Προστήθιος, ίδ Θ, ὁ, ἡ, anterior pars Ⓖ στήθους. Poll. l. 2.

Προστηθίδω Θ, appositus seu applicatus pectori: vt ἵππων προστηθίδα ἅπλα, arma quibus pectora equorum belli tempore muniuntur. Poll. l. 2.

ΣΤΗΛΗ, ης, ἡ, lapis è terra extans, vt munitionis gratia, vel signi, erectus. * ab ἵστημι statuo. Il. μ. ἐπὶ δ' ἔστασαν ἄκριτοι ἐπὶ τύμβου ἀγῶνα, &c. Plerunque accipitur pro cippo seu columna quæ in sepulchris statuebatur, aut in qua fœdera inscribebantur, aut alia quæ posteritati mandare cuperent. Il. ρ. ὅτε τε στήλη βροτὸν ἔμπεδον ἧτ' ἐπὶ τύμβῳ. Aristo Θ εἰσήκει στήλην ἐν τῷ ἱερῷ Dem. pro cor. στήλας ἀναθεῖναι τοὺς ὅρους. Sic στήλαι ἀόριστοι, in cippo profc. ibere. Hocr. ἀνατίθεσθαι τὰς στήλας.

στηλόω, ltiein seu cippum erigo. Item erigo & stabilio vt cippũ: vel statuo, pono. 2. Reg. 18. ἐστήλωσεν ἐπ' αὐτὸν στῆλον: Item metaph. ita me alicui rei dedo, vt ab ea non discedam: *instar columnæ quæ alicubi constituta firma suo loco & immota manet.* Greg. in epitaph. patr. Τῖς μᾶλλον ψαλμῳδίαις ἐσταθεὶς ἐστήλωσεν.

στηλόομαι, affigor alicui rei, ita vt ab ea non discedam: vnde ἐστηλωμένος Θ, affixus, deditus. Idem; ἐστηλωμένος Θ τῷ θεῷ. Item neutraliter, immotus sto instar cippi: interdum & simpliciter, sto. 1. Reg. 17.

στήλιτης, ου, ὁ, in stelen seu cippum inscriptus. Plerunque de iis dicitur qui ob crimina sua aliqua in cippo infamiæ causa proscribebantur; vt apud Dem. Philipp. 3.

στηλιτεύω, f. εύσω, in cippo inscribo. Poll. Et metaph. memoriæ prodo & omnibus innotescere facio velut incippo aut columna inscriptum. Greg. (αἰ εἰκόνες) στηλιτεύουσι τὸν λάβδον Ⓖ σφιγκτῆρα. Idem ἐστηλίτευσας τὴν ἀνεχεσίαν, peruulgasti & omnibus notam fecisti.

στηλιτεύομαι, velut in cippo inscriptus omnibus innotesco. Synes. ep. 58. phil. de vita M. l. 3.

στηλίτευσις, inscriptio in cippum seu stelam. Item, inuectiua qua aliquem velut in cippo notamus, scelera eius omnibus proponentes.

στηλιτευτικὸς λόγος, oratio infamatrix seu inuectiua, cui, velut cippi, magnitia alicuius inscripta omnibus exponuntur.

στηλίτιδιον, ἡ & στηλίδιον, τό, parua stela seu cippus, columella.

στηλίτης, exp. etiam, limites, termini. Hesych.

Composita.

Ἀνάστηλόω, erigo seu statuo super cippum. Plut. εἰκόνα χαλκῆν ἀνεστήλωσαν [Cst erectus.

Ἀνάστηλος, ὁ, ἡ, ἦλον, stelen seu cippum nõ habens: aut cui cippus non

Καθεστηλιτεύω, in stela noto, in stela seu in cippo proscribo. Luc. in dial. meretr.

στήμονα, &c. vide in Γ στημι. στῆς, in στάω.

ΣΤΗΡΙ'ΖΩ. F ξω, statuo firmiter, figo. (* itidem ab ἵστημι. sicut procedens στήλη, dedúctum: cuius & significationem retinet, licet vehementiorem. Hesiod. in Theog. Τὴν δὲ Ζεὺς στήριξε περὶ ἐσχατιῇσι θύρῃσι κρατερὸν νέον ἀδελφεόν. Sic & in 2 ep. ad Thess. c. 2. ¶ Item neutraliter, (scil. constito, firmo pedem. Od. η, ἐν δὲ πὴ ἔσχεν Ὀδυσεὺς στῆριξαι ποσὶν ἐμπεδον, ὄφρ' ἐπισβέσσῃ. Sic Plut. mathematicis τὰς πατανάλωσις στηρίζειν tribuitur, quum cessant vlteriùs progredi. ¶ Dicitur & morbus στηρίζειν in aliquam corporis partem in quam incumbit, & qua tanquam fulcimento nititur: apud Thuc. l. 2. & Dioſc. l. 6. c. 1.

στηρίζομαι, statuor firmiter, figor. Item stabilior, firmor, aliqua re veluti fulcro nitor. Il. π. ἐν δὲ πὴ ἔσχεν Ἀμαντίου. πάντη ἑ κραιπνῶς ἐστηρίκτο. Et metaph. in 2. epist. Petri c. 1. ἐστηριγμένος ἐν τῇ παρούσῃ ἀληθείᾳ.

στήριγμα, τό, fulcimentum, stabilimentum: id cui res aliqua innititur. Plut. symp. 3. probl. 2. Sic & dicitur parti ægrę adhibitum firmamentum, quod quidem nuella fascia firmet, sed fine vinculo: apud Hippocr. ἐν τῷ περὶ ἀρθρῶν. Item remo currus, apud Lyc. teste Poll. vel furca quæ curribus subiecta, eos sustinet. Plut. in Coriol.

στηριγμός, ὁ, ipsa actio stabiliendi & firmandi. Suid. Item stabilitas. 2. Pet. 4.

στήριγξ, fulcrum. idem quod στήριγμα. Metaphoricè apud Xen. de re equ. tibię equi στήριγγες dicuntur. Significat etiam, furca, teste Plut. in probl. Rom.

Composita.

Ἀνθυφίζω, contrà fulcio, protego quasi fulciendo, Psal. 37.

Ἀντιστήριγμα, τό, fulcimentum seu firmamentum aduersus quippiam. Exponitur &, protectio. Psalm. 17.

Ἀποστηρίζω, inaniti facio, fulcio, sustento.

Διαστηρίζομαι, idem Themist. de an. l. 1. εἰς τοῦτο Ⓖ δὲ ὀπίσω γένεις ἐκ τοῦ ἐμεμαθῶς διαστηρίζεται. f. ἡ ψυχή. Item fulcior: vel innitor. Aristot. in probl. τὰς σαλπίγξ τὰς μηκρὰς διαστηρίζομεν.

Διαστήριγμα, τό, sustentaculum, fultura, idem cum στήριγμα.

Διαστηρίξις, ἡ, sustentatio, innixus.

Ἀνάστατος Θ, ὁ ἡ ὄν, qui stabilitus & firmatus non est. 2. Pet. c. 3.

Βαθυστήριγξ, fulcimẽtum profundum habens, profundè defixus. Epigr.

Διαστηρίζω, stabilio, fulcio, firmo. Hippocr. ep. ad Demag.

Ἐπιστηρίζω, denuò stabilio, insuper confirmo: vel stabilio & firmo super.

Ἐπιστηρίζομαι, fulcio me super, innitor, incumbo. Aristot. in probl. ὁ γὰρ ἀὴρ ἐπιστηριζόμενος Ⓖ τῷ ὠδικῷ νέῳ.

Καθεστηρίζω, incumbo. Hippocr. ἐξὸν πυθῖν, ὅτι καθεστήρικε τὸ φλέβιον πρὸς τὸ ἀρτηρίῃ κακῶς κεκαθεστηρίξθη.

Ὑποστηρίζω, suffulcio, & substituo & suppono aliquid alicui stabiliendo.

στήσω Θ, vide in Γ στημι.

ΣΤΗΤΗ, vel στῆτος, ους, ἡ, fœmina, mulier. Theocr. in Syringe. στῆθος, ὅ ἐστι θῆλυς, mulieris furor Lydæ.

στητύδης, vide in στάω.

ΣΤΙ'ΑΣ, ος, ἡ, lapillus, calculus. apud Sicyonios, teste schol. Apoll. Arg. l. 2. ὅπως αἰσχιφίδ Θ πλατυτῆ σιάσῃ. Pro eodem dicitur etiam σία, apud Hippocr. Scribitur etiam σίαις.

στιβάδης, ου Θ ὁ ἐ ἡ, durus. Gal.

στάζω, apud Hesych. exp. λίθοις βάλλω.

πολύστιος Θ & πολύστεος Θ, (comp.) multos habens calculos, lapillis abundans. Nic. in Alexiph. & Callim. hymno in louem.

στόω, &c. vide in στάω.

ΣΤΙ'ΖΩ. F ξω, pungo. Item notis compungo, stigmata inuro, seu inustis notis signo. Plut. in Per. τὰς σιμωλάτους τῶν Ἀθηναίων σπυρίζοντες, ἐστίζοντες τὰ μέτωπα γλαύκας. Herodot. lib. 7. ἐστίζον σίγματα ἐμπλήκτια τῇσι παλάμῃσι τῶν Θηβαίων, compungebant notis regiis. Metaphoricè significat, mordeo, incesso. Item τὸν ἐστιγμένον τῷ δάκτυλον τῷ ἀπιστίας, peruulgasti & omnibus notam fecisti.

στιγτός, ὁν, velut in cippo inscriptus omnibus innotesco. Synes. ep. 58. phil. de vita M. l. 3.

στίγτωσις, inscriptio in cippum seu stelam. Item, inuectiua qua aliquem velut in cippo notamus, scelera eius omnibus proponentes.

στιγτωτικὸς λόγος, oratio infamatrix seu inuectiua, cui, velut cippi, magnitia alicuius inscripta omnibus exponuntur.

στιγτίδιον, ἡ & στιγτίον, τό, parua stela seu cippus, columella.

στιγτίς, exp. etiam, limites, termini. Hesych.

Composita.

Ἀνάστιγτος, erigo seu statuo super cippum. Plut. εἰκόνα χαλκῆν ἀνεστίγτωσαν. [Cst erectus.

Ἄστιγτος, ὁ ἡ, ἦ, stelen seu cippum nõ habens: aut cui cippus non

Καθεστιγτόω, in stela noto, in stela seu in cippo proscribo. Luc. in dial. meretr.

στήμονα, &c. vide in Γ στημι. στῆς, in στάω.

στιγμὴ, ἡ, punctum: apud Mathematicos minima lineæ pars, quæ sic

---

ΣΤΙ'ΜΜΙ, ος, τό, stibium, Lapis est metallicus colore nonnihil similis lapidi plumbario. Apud Plin. l. 6. c. 33. spumæ candidæ & nitentis lapis dicitur. Vulgò vocant antimonium. Pro eodem dicitur & ἡ στίμμις, apud Ionem tragicum, teste Poll. Eustath. quam vocem Aegyptiorum propriam esse tradit Aristoph. gramm. apud eundem Eust.

στιμμίζομαι, exp. stibio supercilia fuco, stibio vtor ad pigmentum oculorum.

στιμμίσματα, τὰ ὀφθαλμῶν, oculorum pigmenta & fucus. Hesych.

στῖξ. vide in στίζω. στίου, in στίω. στικτὸς, &c. in στίζω. στίλβω, &c. in στίλη. στιλβὶς, in στίω.

ΣΤΑΛΓΓΣ, ίδ Θ, ὁ, ἡ, strigil: instrumentum quo vtimur in corpore destringendo. Aristoph. ὃς γὰρ αὐτὴ ἐλαγγὶς ἐστὶ λύκυθος. Sic apud Plut. Spartani dicuntur vsi fuisse ἐλαγγίσι καὶ μὴ σιδηρέαις ἀλλὰ καλαμίναις, strigilibus non ferreis, sed arundineis. ¶ Sic etiam dicitur lamnula seu bractea aurea, quâ capiti circumdare solebant vt patet ex Athen. lib. 5. Schol. Aristoph. mulierum gestamen fuisse scribit Pollux. ἐλαγγίδιον quoque vocari tradit τῶν ἀπλοϊδίων.

ἐλαγγίζω, f. ίσω, destringo, strigili rado seu abrado: vnde ἐλαγγιζόμενος Θ, apud Aristoph. Suid. exp. ἀποξυόμενος Θ.

ἐλάγγισμα, τό, sordes quæ stringendo seu destringendo auferuntur, strigmentum. Hesych.

ἐλλὶς, idem quod ἐλαγγὶς: ex quo & factum transposito λ, & γ priore ablato. Hesych. & Suid.

ἐλλίζω, idem quod ἐλαγγίζω. ἐλλισμὸς, idem quod ἐλάγγισμα. Etym. ἐλλιστρον, idem quod ἐλλὶς. ἐλλιγγὶς, quoque dicitur pro ἐλαγγὶς. Et ἐλαγγίζω, pro ἐλαγγίζω.

Composita.

Διαξυλαγγίζω & Διαπεξυλαγγίζω, destringo, abrado. Luc. & Poll. l. 7. c. vlt.

Διάξυλαγγισμα, τό, ramentum.

Περιεξυλαγγίζω, distringo circumcirca. Hesych.

ΣΤΟΑ', ᾶς, ἡ, porticus. Xen. Hell. 5. ἐν δὲ ταῖς ὁδοῖς ταύταις ἐν τῇ ἀγορᾷ ἔσαν αἱ στοαὶ, αἷς τὰ ἔξω γωνιαῖα ἐς τὴν Καλλιστὼ ἠσφαλισμένα ἦν. Erant autem variæ porticus: vt μακρὰ στοὰ, apud Dem. & ἡ παρὰ τὸ Ἑρμαῖον. Aesch. in Ctesiph. & ποικίλη στοὰ apud eundem, & Athen. l. 3. & τοῦ βασιλέως, Athenis porticus regia: vide Paus. in Harpocr. & Poll. Ⓖ σταὶ dicebantur etiam loca in quibus frumentum recondebatur, vide schol. Aristoph. in Concion.

στωϊκὸς, Stoici philosophi, qui dicebantur etiam οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. Dicti sunt & στοϊκοὶ per contemptum, apud Athen.

Composita.

Ἀττόστοον, Atticis dicitur locus septus columnis, qui & ἀττοκίονον. Poll. l. 1. A Suida exponitur etiam, στοὰ ὑπὲρ, circa quod porticus & ambulacra sunt & ea columnis in orbem cincta. Scribitur etiam ἀττοίκιον.

ἀττόστωον, locus qui ante porticum est: porticus vestibulum: Plato, οὐ τοῦ ἀττοστώου ἀττοστωτέρω.

στωβάζω. &c. vide in στείβω. στωϊκὸς, &c. in στείχω. στωλὴ, &c. in στέλλω.

ΣΤΟ'ΜΑ, ατ Θ, τό, os: interdum est totum id spatium quod deductis labris ad imas vsque fauces interiacet, in quo sunt dentes, palatum, lingua, gurgulio & tonsillæ duæ: interdum verò id tantùm spatium quod deductis labris continetur. Iungitur diuersis epithetis; vt λάθρῳ στόμα, apud Soph. os procax. Et apud Aristoph. in Ranis, ἀχαλινὸν, ἀκρατὲς, ὑπόλαιστον στόμα, os effrœne, incontinens; nullis valuis seu portis clausum. πρὸ ἐπύλαιτον στόμα dicitur etiam ἀθύρματα, apud Plut. de lib. educ. Iungitur & diuersis verbis: vt verba facturus dicitur ἀνοίγειν τὸ λόγου στόμα, apud Iſocr. & Sophoc. aperire & soluere os: pro quibus dicitur & θηλύνειν τὸ στόμα, diducere os, apud Demosth. & Luc. Contrà ἴσχειν στόμα, apud Eurip. Suppl. os cohibere: sic pro eodem δύσφατον στόμα, apud Aristoph. in Neb. & ἰσόπεδον στόμα, apud Soph. in Antig. Dicitur & ἀμφοῖν στόμα, apud Dem. & Plut. os obturare seu obstruere. Iungitur & variis præpositionibus: vt κάτω στόμα ἔχειν, in ore habere. Il. β, & Xen. in Hierone. Διὸ στόμαθε σκοπεῖν, memoriter dicere. Xenoph. in symp. & Plut. symp. 6. itidemque in Solone & Them. Δι' ὀμμάτων στόμα: vt apud Theocr. idyll. 14. πᾶσι δι' ὀμμάτων στόμα, sub. ἐστὶ, in omnium ore est, in omnium sermone versatur: sic vtitur & Herodot. & Plut. Ἐ ἐς ἑνὸς στόμαθος, vno ore; apud Aristoph. in Equit. Plat. lib. 1. de leg. & lib. 2. de rep. Ἐ' ἑνὸς στόματι ἰέναι, apud Aeschyl. & Plut. in Erotico, & Plat. de rep. 8. in buccam venire. Κατὰ στόμα, & ἀφ' ὁσίου στόματος, in os; coram. In sacris literis στόμα sæpe dicitur ipsa oratio seu verba ore prolata: vt Luc. 19. Matth. 18. 1. Pet. 2. & alibi. ¶ Metaphoricè aliis etiam rebus tribuitur: vt στόμα τῆς μαγειρικῆς, os seu orificium ventriculi, Gal. ad Glauc. στόμα τῆς κύστεως vicini introitus & fauces. Xen. στόμα τοῦ Νείλου, ostia Nili; apud Aristot. de mund. στόμα μαθητοῦ, fauces portus. Thuc. & Plut. στόμα μαχαίρας, acies gladii.

Luc. 21.

Luc. 1. 1. Itidem in exercitu στόμα dicitur acies, seu frons, primi ordines, apud Xen. & Plut.

στομαῖος, ad os pertinens: vt στομαῖαι φάρμακα, apud Gal. Exponitur etiam, ori gratus. Item qui oris vitio laborat.

στόμαρος, ὁ, ἡ, qui amplo ore est seu magno. Poll. l. 2.

στομᾶς, ᾶδος, ὁ, magnum os habens. στομᾶς ἵππου dicitur equus oris deturpatis & contumacis. Suid. & Hesych.

στόμιον, ου, τό, osculum, paruum os, apud Athen. lib. 9. Dicitur de vasis, venarum & aliarum rerum introitu, apud Gal. Alex. Aristot. & c. ¶ Item ea pars quæ inditur ori equi. Xenoph. de re equ. & Eurip. in Hippol. Coron.

στόμις, idem quod στομίας, dura & contumacis oris equus. Aesch.

στόμωμα, ατος, τό, os factum: vt στόμωμα ὄγκου, tumori suppurato os facere quo pus exeat, i. ostiolo facto aperire, apud Gal. Apud Hippocr. l. 6. τὸ ἐπέχειν. accipitur pro αἱμοστόμωσις, reciudo atque adaperio quamcunque partem adhibito medicamento. Dicitur στόμωσις σίδηρου, qui acie ferrum instruit seu acuit, apud Greg. inde factum vt στόμωσις accipiatur pro roborare: vt apud eundem Greg inuect. in Iulian. τοὺς πεδ' αὐτοὺς στομώσαντες, qui obduruârunt & confirmârunt animum periculis. In exercitu στόμωσις significat, infestam aciem obuertere, intento agmine exercitum firmare, apud Plut. in Ant. Dicitur etiam λιθίνη στόμωσις, qui eum stomate instruit.

στόμωμα, τό, id quod exacutum est, id quod stomate instructum est: vt χαλύβδινον στόμωμα, ferrum acie chalybea instructum & roboratum, apud Poll. στόμωμα σιδήρε, apud eundem pro σίδηρος ἰσοπρόβολος, ferrum quod candens acie chalybea præfixum est & aquæ immersum ac induratum. Metaphoricè etiam dicitur στόμωμα, robur, vis, vigor: vt στόμωμα βοὸς, apud Plut. symp. 6. c. 7. Dicitur etiam στόμωμα, robur acies, apud eundem in Flamin.

στόμωσις, ipsa actio & στόμωσις, quum faber candefactum & exacutũ ferrum in aqua extinguit vt durius fiat ac firmius. Plut. in symp. sep. sap. Exponitur etiam, acies, acumen, robur. vt στόμωμα, Soph. in Oed. Colon.

στόμωτος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Derivata paulò remotiora.

στόμος, garrulitas: item conuitium λοιδορία. Hesych.

στωμύλος (pro qua tamen scribendum videretur στομύλος quum ἀπὸ τοῦ στόματος deriuetur, teste Poll. lib. 2.) κ, ὁ, garrulus, loquax λάλος, φύλαρος. Hesych. vt apud Theocr. idyll. 5. ὦ πᾶν ἐπὶ στωμύλον ἥκεν, Κομάτα, pro quo paulò antè, ὃς λάλος ἐστί. Exponitur etiam, qui sua loquacitate aliquem circumuenit. Accipitur etiam in bonam partem pro, lepidus, facetus. Hesych.

στωμυλία, ἡ, loquacitas, seu versuta & fallax loquacitas. Apud Aristoph. in Ran. στωμυλίαν ἰδιοδέξας, schol. exp. σκώμμασι κολακείαν, καὶ ὑβρίαν.

στωμύλος, ου, loquax sum. Hesych. vnde στωμυλῆραι διαλῆται, garruli loquacesque conuiuæ, apud Athen. l. 9.

στωμύλω, idem quod στωμυλίαν, Aristoph. in Nub. Οὐ στωμύλλει τοῦτο ἀλλ' ἀγροῖκα τελέως λαλεῖ πάλαι· οἷα δῆτ' οἱ νεῦν, non deblaterans & ore loquaci garriens. στωμύλωμαι idem: apud eundem in Ran. & in Acharn. Hinc στωμύλμα, τό, nugamentum, nugæ. Idem in Ran. Et comp. καταστωμύλλω, deblatero: vnde καταστωμυλιῶν, deblateratus, & pro deblateratore, apud eundem ibid.

στόμυος, υ. ὁ, qui ore dilatato grauem vocem clamoremque edit Gal. apud Hippocr. exp. βαρύηχος, βαρύφθογγος.

στομόω, ore dilato grauem vocem edo, seu ore latè diducto loquor.

στόμωμα, ατος, τό, (vt apud Dion. Long. εἰς ἀκατάσχετον στόμωμα ἐκφέρεσθαι) videtur esse granditas quædam verborum.

στομφάζω, vtor grandibus verbis, magnificè loquor, grandius loquor. Aristoph. in Vesp. στομφακῶς, grandiloquus.

στομφακισμός ὁ, idem: sic dicitur Aeschylus poëta, apud Aristoph. in Nub.

στόος, idem quod στόμος, conuitium, Hesych.

στοάζω, conuitior. Idem.

Composita. ac primùm cum præpositione.

Ἀμφίστομος ὁ, ἡ, ἡ, geminum os habens: *accipiendo στόμα in metaph. significat.* vt ἀμφίστομος φάλαγξ, apud Aelian. & ἀμφίστομος πέξις, Arrian. l. 6. Ἀμφιστομεῖ, geminat seu geminæ. Arist. hist. anim.

Ἀνάστομος, apertus, laxus, dehiscens. [l. 9.

Ἀνατομῶ, q. d facio os laxius & apertius: relaxo, aperio. Eurip. in Cycl. Εὐρέως φάρυγξ, ᾗ Κύκλωψ Ἀνάστομον τὸ χεῖλος, aperi labrum amplũ gutturis. Apud Xenoph. pæd. 7. αἰσχρὸν τοῖς πίθοις, exp. fossas repurgare. ¶ Item αἰσχρὸν ἐστὶ, ἀστόμου, angusto, in fauces comprimo: vnde ἀνατμῶ αὐτοῦ τὸ στόμα, in fauces compressus, apud Aristot. de mundo. ¶ Item q. d. os facio, exacuo: vt apud Athen. l. 4. ζώπυρος τὸ ἦθος ἀνατμήσας Ἀνάχαρσις πάσσε παιδιᾶς ἑλεῖν.

Ἀνοίμωτος, ἡ, laxatio relaxatio. Item arctatio, compressio in fauces. Item exacutio palati: *de cibis dictum.* Athen. l. 4.

Ἀνατμιλικός, aperiendi vim habens & oris patefaciendi: vt αἰσχρομιλικὸν φάρμακον. Item exacuendi palati vi pollens.

Ἀνατομιατέω, idem Hippocr.

Ἀντίστομος, aduersam frontem habens seu aduersas frontes Aelian.

Ἀποστόμος, os obturo, os occludo: apud Suid. Item [de ferro dicitur] aciem eius hebeto & retundo: vnde metaph. apud Luc. ἀπὸ δὲ ἀκμῆς (scr. ἀκμωνὸς Διός) dicuntur ἀποστομωθέντα. ¶ Item ore facto aperio: apud Diosc. & Gal.

Ἀποστομόω, apertio facto ostio. Arist. in Probl.

Ἀποστομολῶ, memoriter recitare iubeo. Plat. in Euthyd. ὅπόταν ἀποστομολῇς ὑμῖν ὁ γεγραμμένος. Et simpliciter, alicui ad loquendum. Lucæ. c. 11. Ἀποστομολῆσαι αὐτὸν ἐθέλουσιν. Item memoriter recito seu recito. Ath. l. 8. ἵνα (ἑστοῦμεν) καὶ τὰ παιόντος ἀποστομολῆσαι τὰ δυώδεκα. Sic apud Plut. in Thes.

Ἀποστομίζω, idem quod ἀποστομολῶ. Hesych. Exponitur etiam obtundo: apud eundem. Item aciem retundo & hebeto, apud Plut.

Ἀῤῥαστόω, diduco ore patefacto. Ἀῤῥαστόμωσις, ἡ, diductio & apertio oris. Alex. Aphr. Ἀῤῥαστόμωτος μέλη, pecilium quo os clauium aperitur & diducitur.

Ἔϊστομος seu ἐνστόμιος, qui in ore est. Diosc. l. 1. c. 116.

Ἐνστομίζω, frænum iniicio: vnde ἐνστομισθὲν, apud Suid. quibus frænum iniectum erat. & Ἐνστόμισμα, τό, frænum: quod nimirum ori iniicitur ad coercendum & regendum iumentum. Ioseph.

Ἐπιστομίζω, os obturo & loquentem reprimo. Athen. l. 8. Luc. in Ioue Trag.

Ἐπίσχεσμα, τό, obturamentum, præpedimentum quo os alicui homini seu ore obstruitur. Et metaph. obstaculum. Ioseph. in Antiq. Iud.

Ἐπιστομίον, τό, idem.

Ἐπιστοβία, (autctum quasi ἐπιστομία, μ, mutato in β, teste Etymol. inde ὀ, contumelia affecio, conuicior. Apollon. Arg. l. 3. Μή μιν κερτομίῃσιν ἐπιστοβίῃσι γυναῖκες.

Κατασταλάζω, facio. Exponitur etiam, ad infartiam redigo, apud Plut. in Artid.

Καθαστομίς, pars quædam tibiæ Hesych.

Κάθιστομος, qui circum os est, os ambiens. Κάθιστομος ἀφαλάγγια dicitur cuius frons vtrinque aduersus hostes vergit, apud Aelian.

Κάθισμιον, τό, Hesychio est. ὁ ἐπιγλωττὶς ὑπὸς ἐν τῷ βήχειν. Exod. c. 28. exp. capitium.

Κέντρωμα, acuta cuspide præfixus, mucronatus.

Κέντρωμα, ἡ, seu κέντρισμα, τό, labiorum commissura. Poll. l. 2.

Ἀκέντρωτος, (decomp.) qui acuta cuspide præfixus non est, non acutus: in summa tui parte.

Κύστομος, qui est ore sentim compresso & contracto. Aristot. de part. animal. l. 3. Item mutus, elinguis: vnde prouerb. κυστόμῳ πρὸς κώφην, apud Hesych. & Suid.

Συστόμωμα, os centraho, ottiũ constringo & coangusto. Exponitur & simul in fauces contraho: apud Aristot. de mundo.

Ὑπόστομα, frænum ferramenta quæ mandit equus. Poll. l. 1.

Composita citra præpositionem.

Ἀβυσσόστομος, cuius os nullis toribus cohiberi, aut cohiberi potest: hoc est itheto echo cognominatur apud Sophoc. in Philoct.

Ἀβυσσοστομία ἡ, oris incontinentia, oris petulantia, loquacitas. g. rumicas: in Epigr.

Ἀβυσσοστόμιον, linguâ non contineo, linguæ petulantia vtor.

Διόλοστόμος, habens os varium. Sic ab Æschylo oracula vocantur quoniam vt plurimum ambigua iunt & intricata, varioque sensu exponi possunt.

Ἀξύστομος, cui est στόμα ἄξυστον, integrum: qui integra verba, ita vt intelligi possint, pronuntiat, seu qui verba alicuius linguæ pronuntiat integra & perfecta. Suid. ex Dionys. Exponitur etiam, vndique planus. Gal. apud Hippocr.

Ἀξυστόμως, integra & perfecta verba pronuntio. Strab. l. 14.

Ἀστόμως, qui os non habet: ideoque loquendi facultate destitutus. Luc. in Lexiph. Exponitur etiam, cui parum os est. in Cyneg. Ἀστόμως ἵστασο, equus durioris oris, qui frænis cohiberi nequit ob contumaciam, Æschyl. Cibariis. Ἀστόμωτος dicuntur & populi quidam, quòd ore careant. Plin. l. 7. c. 2.

Ἀστόμωτος, qui exacutus non est, acie non temperatus nec roboratus: seu qui non tinctus est aut immersus postquam candefactus fuit & exacutus. [Ran.

Ἀθύστομος, qui est ore contumaci & temerario. Aristoph. in

Βαρβαροστομία, qui barbarè effert verba alienæ linguæ.

Βαρβαροστομία, vitium quo quis barbarè verba linguæ alienæ cuius pronuntiat. Strabo. l. 4.

Βαρβαροστόμος, barbarè pronuntio vel loquor.

Βραχύστομος, qui breuiore est, vel paruo orificio. Plut. de mul. virt.

Δίστομος, geminum os habens: vel duo habens ostia. Item anceps, vtrinque acutus seu scindens: vt δίστομα φάσγανα apud Eurip. in Oreste.

Δύστομος, qui difficili seu malo ore est: vt δύσβουλος ἥνιος in Epigram. Vide & incomp. ex Τίμων. [Epi

Ἑκατόστομος, centum ostia habens: ἑκατόστομοι ῥοαί. Euripid. in Bacch.

Ἐλευθεροστομία, qui est ore libero, qui liberè loquitur quę in buccam veniunt.

Ἐλευθεροστομία, ἡ, libertas loquendi, quæ & παῤῥησία.

Ἐλευθεροστομῶ, liberè loquor, παῤῥησιάζομαι, Æschyl. in Prometh. & Eurip. in Androm.

Ἑπτάστομος, septem ora seu ostia habens, septenis ostiis sua fluentia mare fundens. Apud Eurip. in Bacch. πόλισμ' ἑπτάστομον, vrbs septem habens portas.

Ἑτερόστομος, altera tantum parte aciem habens, ex altera tantùm parte acutus: vt ἑτερόστομα κοπίδες, apud Synes.

Εὐστομῶ, qui lato ore est aut ostio.

Εὐστομῶ, qui pulchro ore est. item qui est ore magno. Xen. in Cyneg. Luc. in Lexiph. Εὐστομῶ ἵππος, qui frœno facilè paret, qui est ore tractabili. Plut. Synecdochicè δύστομος dicitur qui elegantiæ formâ seu oris specie. Hesych. Exponitur etiam, bene pronuncians. item bene loquens, facundus, disertus. Eupol. l. 1. item ore seu lingua fluens: vnde apud Soph. in Phinid. Δαμᾶ ἴχε πᾶσ', faue lingua, file, tace. Sic εὐστομεῖ μοι κείσθω ore faueto, apud Herodot. in Eut. & Plut. de exil. Cibaria vero εὐστομοῦντα dicuntur, quæ ori grata sunt & iucunda, apud Theophr. de caus. plant. l. 6. & Diosc. l. 1. c. 161.

Εὐστομία, bona pronuntiatio. item oris festiuitas. Sic etiam dicitur sapor ori gratus, apud Theophr.

Ἠχόστομος, qui audaci ore est, qui nihil non audet proloqui. Eupin in Ægeo, Ἀνδρὶ γυναῖκας ἠχοστόμους ἡμεῖς τρέφομεν.

Θρασύστομος audacter & insolenter loquor. idem in Hecub. Ἐπεὶ θρασὺ τῷ λίαν θρασυστομεῖ.

Κακόστομος, qui malo oris est, maledicus. Eurip. in Iphig. Aul. Λίχας πανοῦργος ἐκκρούσας φλυᾶς item qui perperam effert verba alienæ linguæ.

Κακοστομία, vitium quo quis malè pronunciat verba alienæ linguæ. Strab. l. 14.

Κακοστομῶ, maledico, conuitior. item malè pronuncio.

Καλύπτομαι, qui cauo ore est, qui cauo ore loquitur, seu in cuius ore vox obscuratur, veluti in cauo recessu. Καλύπτομαι δὲ φάραγξιν dicitur quæ ductus vtriusque phalangis in iisdem partibus collocatos habet, aut dextris, aut sinistris. Aelian.

Κλύσμιος, vitium illud quo vox in ore quasi in specu obscuratur & velut in recessu auditur. Quintil. l. 11. c. 9.

Λάβρος, qui est ore procaci seu garrulo, garrulus, loquax.

Λαβρόστομος, procax os, seu procacitas oris. Hesych.

Λαβρόστομος, procaci ore sum, procax sum in loquendo. Aesch.

Λαβρότης, procaciter & præcipitanter loquor: vel pleno ore bacco. idem.

Λεπτόστομος ἀξίνη, securis vnicum tantùm habens stoma, vnica tantum parte scindens.

Λεπτόστομος, qui paruo seu angusto ore est.

Λίσπος, cui os foeter. in Epigr.

Λογάστομος, ore similis, os simile habens. Ὁ μισόστομος διφάλαγξ, quam cohors præcedentem sequens simili forma sequitur. Aelian.

Ὀξύστομος, qui acuto ore seu rostro est: vt ὀξύστομοι ἰμαντάδες, apud Aristoph. in Auibus. Dicitur & ὀξύστομος μάχαιρα, gladius acui scindens seu acutam cuspidem habens: apud Eurip. in Supplic.

Παχύστομος, qui crasso ore est. Item qui crassè loquitur, crassa lingua. Strab. l. 14.

Παχυστομία, os crassum seu crassè pronuncians. Idem ibid.

Παχυστομῶ, crasso ore loquor, crassè pronuntio.

Πανύστομος, qui lato seu patulo ore est: vt πανύστομος κρατὴρ apud Diosc. l. 5. c. 102.

Ποικιλόστομος, cuius os varium est: seu rostrum variegatum habens, vario colore pictum.

Πολύστομος, multa habens ora. Πολύστομος ὠκεανός, sonus seu vox ex multiplici ore proficiscens: apud Nonn.

Πρηστόστομος, grauis ore, qui grauiter loquitur. Aeschyl. in Prometh.

Πρόστομος, inter Danubij quædam ostia numeratur.

Τραχύστομος, qui aspero ore est, seu q asperè loquitur. Strab. l. 14.

Τρηχύστομος, habens ora seu ostia. item cui triplex est acies, ut cuius mucrone præfixus: in Epigr.

Τρύστομος, cæcum os seu ostium. Eustath.

Τρύστομος, rerum habens os, seu rerum rostratus: vt χαλκήρεα τρύστομα δόρατα. Soph. in Aiace.

Χρυσόστομος, aurum os habens, aureo ore loquens, seu aureæ vocis ore fundens: sic cognominatus fuit Ioannes Antiochenus. Suid.

Ψαλιόστομος, forficem aut forcipem in ore habens: epitheton ἀηδόνος apud Hom. in Batrachom.

Ψευδόστομος, falsa & mentita ostia. Herodot. Ψευδόστομος, qui mendaci ore est. [Colon.

Ψευδοστομῶ, mendaci ore sum, mentior. Sophoc. in Oedip.

ΣΤΟΜΑΧΟΣ, ου, ὁ, stomachus: i. illa canalicula seu fistula quæ faucibus ad linguæ radices subiacens esculenta poculentaq; in ventrem transmittit, quo cùm coniungitur. interdum huius fistulæ superior pars hoc nomine intelligitur, i. gula: vt Il. 7. Ἡ δὲ κάτω στόμαχον πῆξεν πάμπαν ἠλίβατον. Sic & Il. 2. & 5 interdum verò sic dicitur stomachi pars inferior, i. orificiũ ventriculi superius: vt apud Galen. meth. l. 13. interdum ipse ventriculus cum suo orificio sic appellatur: vt apud Athen. l. 2. οἱ περὶ οἰκείως Διοκλῆν τὸν ἰατρὸν τὸν στόμαχον, esse languenti stomacho. Hippocrates sic etiam nominauit os seu orificium vuluæ, vt quum inquit, παιδίον τὴν κεφαλὴν προφαίνοντος ὀπὶ τῷ στόματι τῆς μήτρας. * Quidam deducunt παρὰ τὸ στέμω, τὸ χέω, quod cibum stomachus inferiore orificio ad intestina fundat. Quidam à στόμα & ἄγχω, μόναχος ex μόνος & στόμαχος ex στόμα. Alij simpliciter per paragogen à στόμα factum putant, sicut μόναχος ex μόνος & στόμαχος ex στόμα.

Στομαχικός, stomachicus: vt στομαχικὴ διάθεσις, quum stomachus malè affectus est: apud medicos. item qui stomachi vitio laborat. Diosc. lib. 4. cap. 37. interdum sic specialiter dicitur ad vomitum procliuis, qui cibum non continet, teste Gal. ὃ καὶ πάντα. lib. 8.

Composita.

Εὐστόμαχος, ου, ὁ, ἡ, bonum habens stomachum, cuius stomachus bene habet. item de cibariis dictum, stomacho conueniens, vtilis, aut grauatus, stomachum corroborans; sæpe apud Theophr. & Diosc.

Εὐστομαχία, ἡ, bonus ventriculus, ventriculi bona affectio. item sapor stomacho gratus, seu gratia saporis stomacho iucundi. Diosc. l. 2. c. 18. Athen. l. 7.

Κακόστομαχος, cuius stomachus malè affectus est seu malè habere solet. Et κακοστόμαχος, quæ ingrata sunt stomacho cúmque lædunt & infirmum reddunt. Diosc. l. 1. c. 181. Athen. l. 3.

Στόμιον, στομόω, στομίλος, στωμος, &c. vide in Στόμος.

Στρώννυμι, &c. in Στόρνυμι. Στόργη, &c. in Στέργω.

ΣΤΟΡΕΩ, ῶ, τ. ἐσα, sterno, i. derectum expando humi aut alio in loco pla. o: vt in Epigr. ἐστόρεσαν δ' ἀκάνθῳ, humi strauerunt. Sic dicitur στορέσαι λέχος, i. suis linteaminibus & operculis superstratis tegere. Iliad. ω, Odyss. ψ. Dicitur & aër serenus ac tranquillus πόντος στορέσας, i. tranquillam reddens; sedare; apud eũdem Hom. in Odyss. ¶ Item prosterno, humi deiicio, ita, vt se expandat: vnde metaph. apud Thuc. l. 6. ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ φρόνημα.

Ἐστόρεσε, σεν, ὁ. rator, qui sternit aut sternere solet. De Deo dicitur aut aere silente, qui æquora sternit & tranquilla reddit. Hesych. Sic appellatur etiam fomes qui substerni solet ad concipiendam flammam aut scintillam quæ è silice excutiatur, teste eodem & schol. Apollon.

Στορνύω, seu στορέννυμι, idem quod στορέω. Per syncopen etiam στόρνυμι dicitur pro στορέννυμι.

Στρωνύω & στρώννυμι (deriuata ex στρόω syncopen passo futurum habentia στρώσω) idem quod στορέω. Xenoph. pæd. 7. ὁ αὖτος καλῶν στρώννυσι. Athen. l. 13. στρῶσαι ὑμῖν ἔνδυν. Exponitur etiam, substerno: vt in geopon. στρώννυσι ἢ αὐτοῖς ἔχνεσι.

Στρῶμα, τό, stratum, stramentum, stragulum: seu vestis stragula Peculiariter sic dicitur quo lectus aut torus solet insterni: seu quod dormituro substernitur. Xen. Pæd. 5. & 6. Plut. in Alex. Athen. &c.

Στρωμάτιον, ου, ὁ, Hesych. est conuiuium quoddam collatitium in quo sibi ipsis præbebant stragula & stramenta.

Στρωμνῶ, ζω, sterno, insterno: apud eundem.

Στρωμνῶδες, τως, ὁ, vestis aliqua sutilis, aut saccus ex pannis lineis laneísve consutus, in quo stragula deponi solebant & colligari. Poll. l. 7. c. 19. & Theophr. hist. pl. l. 4. c. 2. ¶ Sic etiã nominatur piscis quidam, quoniam tergum eius vi gis aureæ coloris variegatum est, instar στρωματέως Δημοπιπλα. Athen. l. 7. ¶ Inscribuntur & libri quidam στρωματεῖς, apud Clem. Alex. ob varietatem argumenti, vt ipse testatur l. 4.

Στρωμνή, ῆς, ἡ, idem quod στρῶμα. Xen. Pæd. 4. Plut. in Them. Athen. Herodian. &c.

Στρῶσις, τως, ἡ, stratio, stratura. Et peculiariter, lecti structura & compositio: apud Athen. l. 2.

Στρωτὴς, ῆρος, ὁ, strator. Στρωτῆρες dicuntur trabiculæ seu tigellæ quæ tignis maioribus insternuntur. Suid. & Harpocr. item textiles crates quibus tuguriorum culmina solent insterni. Poll. l. 10. c. 43. ex Aristoph. Babylon.

Στρώτης, ου, ὁ, stratus, stratror. Et peculiariter, lecti stratus. Athen. l. 2.

Στρωτὸς, stratus, instratus, stragulis instectus. Hesiod. in Theog.

Compositaeac primùm ex στορέω & στορέννυμι seu στρόω.

Καθαστορέω, sterno humi, prosterno seu deiicio. Herodot. item consterno, complano. Philo de vita M. l. 3. ἃ πάλαι ὑπεφαίνετο τῇ [T 4 ἐρημίᾳ

πτλάγες κατεσθίουσι. Dicitur & placidus ventus aut aër, & datus, æquor κατεστρῶσθαι: apud Basil. vnde metaph. pro sedare, componere & demulcere vsurpatur: vt apud Plut. κατεστρῶσθαι πλοῦ φιλολήματος.

κατεστορνύω seu κατεστορίνυμι, idem. Pro eo per syncopen dicitur κατασ̃τρνυμι, ex quo rursus syncopato fit κατστρνυμι: vt Od. ρ. Κάκια κατεστορνῦσε ἑήνοις ἀεὶ ὁ ἀοιδαλίστης.

Στεγρότης, ἡ, ἰος. iuxta ſterno, Exponitur &, ſterno, extendo, apud Ariſtoph.

Υ πεστρώνυμι, ſubſterno, ſubiicio: vnde tertia perſona præteriti paſſiui ὑπεστρώσθη, ſubſtratum ſubiectumque eſt, apud Baſil. in epiſt. ad Gregor.

Υ ποστορίνυμι, ſeu ὑποστόρνυμι, idem. Pro quo per ſyncopen dicitur ὑποστόρνυμι, apud Euſtath.

Compoſita ex στρωτὸν ſeu στρώννυμι ac primùm cum præpoſit.

Δι εστραμμένα ſiue Δι εστράννυμι, ſterno, inſterno. Athen. lib. 4. πτισσοῖσιν πυρρογκυρίοις ἀσσὶν ἀπιτσκλινὴν δι εστρῶντο.

Ε πίστρωμα ſeu ἐπιστράννυμι, inſterno, ſuperſterno, vel inſtrato tego. Luc.

Ε πίστρωμα, τὸ, inſtragulum.

κατεστρωτὸν aut κατεστράννυμι, conſterno. Galen. ἀμπέλων ὕλικι κατεῤῥοδισμένων στρωννύειν ξύδατος. Item ſterno, proſterno. Eurip. in Here. fur. δαίμοσι κ̃ πασ̃ι κατέστρωτο βίλεσι.

κατάστρωμα, τὸ, ſuperius tabulatum nauis: ſeu tabulatum quo nauis ſuperiore ex parte ſtrata eſt, quodq; nautas diſcurrentes aut milites propugnantes ſuſtinet. Thuc. l. 1. & 7. Poly. l. 1.

κατάστρωσις, ἡ, conſtratio, Item proſtratio.

Δι εστρωτὸν ω, ſiue δι εστράννυμι, circumcirca ſterno, circumquaque conſterno

δι εστρώμνη, τὸ, aulæa & taperia quibus triclinia nec nō lecti veſtiebantur cum quaq; ſterni ſolent. Athen. l. 5.

Υ πεστρωτὸν, ſiue ὑπεστράννυμι, ſuperſterno, ſeu ſuper inſterno.

Υ ποστρωτὸν, & ὑποστράννυμι, ſubſterno, ſtratum ſubiicio. Eurip. in Helen. ἐπαμὰ νίκητ' ὑποστρώσω ἰσί. Herodian. lib. 4. χρυσοῦφεῖς στρωμνὰς ὑποστρωννύντες.

Υ ποστέννυμι, mihi ſubſternitur. Athen. l. 4. ἀμφίπεπι ἀλωργεῖς ὑπέστρωτο τοῖς κλίναις.

δι εστρώννυμι, ſeu δι εστόρνυμι, (*decomp.*) prius ſubſterno.

Compoſita ex στρῶσις & στρωτὸς: ſine præpoſit.

Α στρωσία, ἡ, ſine ſtragulis cubare, ſtragula ſibi non ſubſternere Plat. de leg. l. 1.

Α στρατος, ὁ κ̃ ἡ, qui ſtratus ſeu inſtratus non eſt, ſtragula nō intectus: vt ἄστρωτον πίδαν, Eurip. in Hercul. fur. (Suid.

Βαθύστρατος, profundè ſeu altè ſtratus: vt βαθύστρωτος κρήτη, apud Κεράστρατος, cornibus ſeu coroeis laminis ſtratus. Plin. l. 11. c. 37.

Λιθόστρατος, lapidibus ſtratus. Idem l. 36. c. 28.

Ο δοστρωσία, viarū ſtratura, ſeu munus ſternendæ viæ. Iuſtinian.

Φυλλόστρατος, foliis ſtratus Eurip.

Χαμαιστρωσία, humile ſtratum, lectus humi ſtratus. ſchol. Sopho. Sic etiam dici poteſt, quum quis in ſolo herbido decumbit, & herba ipſa ſtraguli vicem præſtat.

Σ Τό Ρ Θ Υ Γ Ε, cuſpis haſtæ, ſpiculum haſtæ. Suid. in qua figura ſcribitur σόρθη, apud Heſych. ¶ Sumitur pro priapo, in Epigr. ¶ Ibidem σόρθυγξα δηλήματα de cornibus cerui, q.d. bicornem ramum. ¶ Item σόρθυγξις, capilli cum ſordibus impliciti, apud Poll.

Εὐσόρθυγξ κορυμών, in Epigr. claua è valido pulchróve ſtipite.

Στόγνυμι, vide in Στορέω.

Σ ΤΟΧΑΖΟΜΑΙ, F. στόχομαι, P. στοχῶμαι, collimo & rectà ad ſcopum tendo, vt qui ὀρθοῦ κρατεῖν στοχάζεται. (*nam à στόχος deriuari dicitur*) Polyb. στοχάζεσθαι σκοπὸν ἔσω ἰδιωτικῶ. Xenoph. λιὸ δίκαιον κρίνεσθαι πόλεως ἤδη ἐπὶ τὰ ἴσα δυνάμενον αὐθημάτων στοχάζεσθαι, collimando oculos figere & directo ictu ferire aduerſarios. Metaphoricè etiam accipitur. Philo de vita Moſ. lib. 3. στοχαζόμενος ἄσκοπα ἐπὶ τοῖς ὄντως ἐσκοπημένοις τῆς ἀρετῆς βίοις, velut in ſcopum vitæ deſtinantes. Plato in Euthyd. πάλιν ἐπιχάζεσθαι τῶν λεγομένων, iterū petiit & aggreſſus eſt iuuenem argumentatione. Significat etiam, propoſitum eſt mihi, ſpecto ſeu reſpicio: vt Ariſtot. politi. 1. πάσῃ δυνάμει στοχάζονται, idem eſt. 5. στοχάζεσθαι τῆς ἡδονῆς εἶναι, ſcopus mihi propoſitus eſt vt placeam, ſeu ſtudeo vt placeam. Idem rhetor. 3. δεῖ στοχάζεσθαι τῆς μετρίας, habenda eſt ratio mediocritatis. Plato de leg. στοχάζεσθαι ἀεὶ θεοῦ. ¶ Itē coniicio, coniecturam facio: vt in epigramm. τί στοχάσωμαι σε, quid de te coniicere poſſumus? Pluta. in Fab. ἐκ ὀφθαλμῶν στοχάζεσθαι τοῦ ἀνδρὸς, non rectè coniectantes & iudicantes de viro. Apud Phalar. στοχάζεσθαι λόγῳ πρέπειν, è moribus coniecturam facio. Apud Plut. in Pericle, ἐσόχασται τὸ ἐξαμβῆναι ἐς ἐπὶ πολὺ πικρίαν, hæc ita expoſita ſunt, vt magna ex parte res euenit.

Στόχασμα, τὸ, id quod in ſcopū intēditur, ſeu quo ad ſcopum collimamus. Eurip. in Bacch. Οὐκ ἀνυσταῖς θοιτικῶν στόχασμασιν incruuis arcubus Theſſalicis, qui in ſcopū intēdi ſolēt.

Στόχαστος, ὁ, ἡ. collimatio & petitio ſcopi, in ſcopum intendi eſſe & cum aſſequi cupere. Plut. de ſolert. anim. Item coniectatio ſeu coniectura. Suid. Sic dicitur etiam tenſio, teſte Poll. l. 5. c. 4.

Στοχαστὴς, ὁ, coniector, qui coniecturis colligit: vel qui bene limat & rectà ad ſcopum tendit.

Στοχαστὴς, rectà collimans & ad ſcopum tendens, qui ſcopum attingere probè nouit. Metaphoricè apud Ariſtot. eth. 6. c. 9. ὁ τὰ ἀρίστ αὐθημάτ τ̃ πρακτ̃ στοχαστικὸς λογισμός, qui aciem mentis & cogitationem intendit in id quod homini facere maximè conducit. Item qui ſolertis eſt coniecturæ, conſultus. Item coniecturalis: vt στοχαστικὴ τέχνη. Quint. l. 5. c. 7. Ariſtot. rhet. 1.

Στοχαστὸς, ὁ, ἡ, retium tenſio. Item ſtrues ex materia aut lapidibus ad æquanda loca concaua & inæqualia in quibus tenduntur ipſæ plagæ. Poll. l. 5. c. 4.

Compoſita.

Α στοχος, ὁ κ̃ ἡ, qui nō bene collimat nec ſcopum tangere poteſt. Item qui non bene coniicit & rationem ad veritatē dirigit.

Α στόχως, more eorum qui non bene coniiciunt. Polyb.

Α στοχία, ἡ, quum quis non bene collimat: item quum quis non bene coniicit, ſed aberrat à ſcopo. Exponitur &, opinionis & ſpei fruſtratio.

Α στοχάω, non rectà ad ſcopum tendo: aberro à ſcopo? vnde metaph. Plut. de def. orac. ἀστοχῶσι τῶν μετρίων ἐπ̃ πίστασιν.

Α στόχημα, τὸ, erratum, propriè eius quinō recta ad ſcopum tendit: adeoq; eum non attingit.

Δι εστοχάζομαι, coniector. coniectationibus auguror.

Δύσεστος, coniectu difficilis qui non facilè coniectura colligitur: vt δυσέστοχος εἰπίμεθα. Eurip. in Supplic.

Εὔστοχος, bene collimans, felix in tangendo ſcopo: ideoque & iaculandi peritus: vt εὔστοχοι ἀκοντιστῆρες, apud Eurip. Idem (de re dictum) rectà ad ſcopum tendens, directus: vt ὄγκοι καὶ βέλη εὐστοχώτατοι. Sapient. 5. τὸ εὔστοχον, dexteritas illa attingendi ſcopum. Herodian. lib. 1. Item εὔστοχος, ſolers, acutus, ingenioſus. Laert. de Diog. Cyn. εὐστοχώτατον ἰδίωτα τὸ πάντα πειρᾶσθαι τοῦ λογου.

Εὐσκόπως, dextrè, aptè, modo eorū qui à ſcopo non aberrant.

Εὐστοχία, ἡ, dexteritas in iaculando, certa manus in mittendis ſagittis. Herodian. lib. 1. Et metaph. dexteritas in coniiciendo, ſeu coniiciendi rectitudo, Ariſtot. eth. 6. c. 9.

Εὐσκοπος, dexter ſum in attingendo ſcopo, à ſcopo non aberro. Item ſolerter coniecto, acutus ſum in perſpiciendo quid facto opus ſit. Polyb. l. 2.

Κατευστοχέω. (*Dec.*) bene cōiecto, ſeu bene cōiecto conuenio, collimo ſeu collineo, ad ſcopum tendo. Et metaph. velut ſcopum propoſitum habeo, ſpecto. Baſil. ἐμοὶ τὸ δίκαιον κατευστοχάζεται ὡς ἀσφαλῶς λαμβάνοντι.

Στεκάδος, &c. vide in Στείφω.

Σ ΤΡΑΓΓΟΣ, ξ, ὁ, tortus, turtuoſus, peruerſus, diſtortus, obliquus. Suid. & Heſych. Scribitur etiam σφεγγὶς, apud eundem Suid. vnde σφεγγότερος, quod exp. impudentior. apud Baſil. ¶ ebriosos. μίκτους ὁ μὲν αὐσπάστ, σφεγγότερος γίγνεται ὁ ζωπυρωτέρ, τῇ ἀδιστοτέρᾳ λυπ̃ κράσει.

Στραγγύω, torqueo. Heſych. Suid.

Στραγγύομαι, torqueor, ſeu torqueo me. Ariſtoph. in Nub.

Στραγγάλη, ἡ, laqueus, quo alicui collum obtorquetur. Exponitur etiam, ſtrangulatio, apud Ioſeph.

Στραγαλία, ἡ, tortuoſus laqueus, nexus intricatus: rendiculum. Exponitur etiam, via tortuoſa & obliqua: item verſutia, doloſum conſilium. Pſal. 124.

Στραγαλιώδης, ὁ, ἡ, ἐς, tortuoſus, peruerſus, doloſus: item diſtortus, peruerſus. Suid.

Στραγαλία, τὰ, apud Apſyrtum in Hippiatr. dicuntur eſſe tophi & durities ex humore concreto, maximè in articulis.

Στραγαλίς, ίδ̃ος, ἡ, idem quod στραγαλία. Suid. ex Pherecrate, & Poll. lib. vi. cap. 47. Item στραγαλίδες, dicuntur quidam globuli nodoſi, quum humor non coquitur nec excernitur, ſed in nodoſos concreſcit globulos: quales ferè ſunt etiam οἱ στράγγες. Ariſtot.

Στραγαλίζω, obtorqueo, ſeu ſtringo.

Στραγαλόω, ῶ, torqueo, contorqueo. Heſych. Item ſtrangulo, ſuffoco. Item ſtringo, apud Alex. Aphr. probl. 76. lib. 1. Apud Suid. στραγαλωτὴ μάχη, exp. lorum nodoſum quo cingebantur ſerui.

Στράτε, γγος, ἡ, gutta, ſtilla: humor per parua foramina paulatim deſluens, teſte ſchol. Ariſtoph. Menander apud Eſyc. ὕδατ̃ στράγγα ἔχων. *Deducitur à στέγω futuro verbi στέγω pleonaſmo τοῦ γ & ρ inquit idem Etym.

Στραγγίζω, f. ίσω, guttatim exprimo, ſtillatim excludo. Diodor. l. c. 32. χοὴς τὸ στραγγισθὲν ὕδωρ, ita vt nec extillet aqua. Sic & apud eundem l. 2. c. 84.

Στραγγίζω, idem. Et metaph. premo & quaſi per angustum foramen cogo: vnde paſſim apud Ariſtoph. in Nub. τί ζωτ' ἐστραγγίσασα.

Στραγγίον, τὸ, inſtrumentum quo humor exprimitur vt ſtillet. Item ulcuſculum. Alex. Aphr.

Στράω (quaſi στραγέω) dolore afficio: item expugno: item tundo, ceſſo. Heſych.

Στράγξ, γγος, (quaſi στραγέσμη) paulatim & veluti guttatim. Item, ſeu tabeſcendo aut contumor. Ilias. Βλίττειν ἡ δὲ πολλὸς ἴσα στράγξ ἐπὶ ῥ̃ μέλιτος, Η' ὅτε τρυγᾶς τὸ οἰνῆ ὑπιστάζῃ. Exponitur etiā moram trahendo. Heſych.

Στραγγία, ὁ, ἡ, ſtranguria. Nicand. in Alexiph.

Compoſita.

Ε στραγγίζω, idem quod στραγγίζω.

Ε στραγγίζω, facio ditt ſtillare.

Στρατὸς, ὁ, ex ceritus, copiæ militares, ſeu terreſtres ſeu nauales. Thuc. l. 4. ἐξέπεμψε στρατὸν ἐπὶ Σικελίαν πολὺν ἀμφὶ δύο στρατηγοὺς καὶ ἓνα λοχαγὸν. Tyrtæus ἀστεμφέα στρατὸν ἐξαίφνης ἐγείρειν, quod eundem l. 2. ἔτι μὴ οἱ πάντα πλῆθος στρατὸς ἐπισπάσηται τὴν πόλεν. Metaphoricè apud Plut. Σόλων ὑπὲρ τῶν ἀπόρων στρατὸν ἐκάλεσε φιλοσόφων.

Στράτευμα, ατος, exercitum habeo: item castra pono aut metor. Ilias. Οἱ μὲν πὰρ' ἑσπερίῃ πυρ ἔχεσι σκαφέλοιο, exercitum decārunt.

Στρατεύω, exercitum in expeditionem educo, cum exercitu præſum. Erat conſequenti, bello inuado. Thuc. l. 2. εἰς πόλιν ἑλληνίδα στρατεύειν ἐπ' ἀνδρῶν ἰδεμ l. 3. στρατεύει ἐπ' Ὀλιάδας. Item milito, ſtipendium facio. Eurip. in Erechth. Οὐδεὶς στρατεύσας ἄλλος πώ ἐλθὼν πάλιν Ariſtot. rhet. l. 2. πάντες κ̃ σὺν τοῖσδε ἂν ἐθέλοιεν στρατεύειν. Item imperatoris munus obeo, dux sum. Thuc. l. 1. ἐπόλεμον Δι ακρατὴς στρατεύοντες.

Στρατεύω, idem qui ἐστρατεύω. Xen. pæd. 4. οἱ κ̃ πάλαι Ἀσίαν στρατεύσαντες. Et cū ἐπί, apud eundē, ſignificat &, in hoſtis, ſtipēdia facio. interdū etiā ſimpliciter: vt apud Xenoph. in Hipp. ἐπ' ἔμοιγε ἐστράτευσαι ἐπὶ ψευσάμενα δεῖ πάλιν ὁρμᾶν. Et ſine ἐπὶ, ſeu cū dexo equo. Apud Athen. l. ἐκεῖνοι δ' ἄρα Στεφάνῃ μὲν ἐστράτευ ζωστῆρ' ἢ τ' ὀμφαλὸν, ſi me circa ventrem aut vmbilicum torqueam, ſagittem corpore, iaciam. Plat. de rep. lib. 1. ἐστράτευσε αὐτὸν τῶν ψυχῶν μὲν ἀληθὴς ὄσις, eius animū anguſtant ſint ne veri nēne. Exponitur etiam, iuxo. Item verſo voluto, cogito. Baſil. in ep. ad Euſtath. κατ' ἐμαυτὸν ἐστρεφόμην, mecum ipſe animo verſabam ¶ Neutraliter quoque vſurpatur, ſignificans reuerto, remeo, reflecto pedem. item verſutè agoſtum quod κλίσιον. apud Ariſtoph.

Στρέφομαι, vertor. i. ac ſæpe progreſſi pedem retror ſum agens reflecto. Ilias. ὦ τ' ἄρ' ἔμιλλε Στρεψιάδ' ἐκ χώρης ὅθι ῥ̃ ὁᾶρες ἐμάχοντο. Xen. pæd. 3. φραξίνης ἐφοδεύσεις τε ἔγυιος. Interdum, convertor: vt ſæpius in vtero geſtato infans. Et apud Ariſtot. Item torqueor, cōtorqueor: vt ligna ἐν τῷ ἰσχυσίως στρεφόμενα. apud Theophr. Interdum contorquendo iuxo. vt apud Herodot. ἐστράφη τ̃ πόδα. Item verſor, circumagor: vel in propria vel in metaph. ſignif. Propriè Iliad. ὡς ἐστράφτ' ἴππω κ̃ ἴππῳ. Et apud Plat. ep. 7. ἐπὶ γῆς στρέφεσθαι in terra verſari. Metaphoricè apud Plut. in Corio. στροφὰς τε πικρὰς ἀδίκως ὑπ' ἀνθρώπων στρεφόμενον: de homine ad aduersitatis redacto aut dolo ibus exagitato. Sic apud Plat. polit. 12. homo litigiosus fallacijs tractandis iudicium euadere cogitans, ἰκανὸς δοκῶν πάσας στροφὰς στρέφεσθαι. Quod & generaliter omnibus dolo ac tergiuersatione vtentibus tribuitur: vt apud Ariſtoph. in Acharn. & eundem Plat. in Phædro.

Στρέμμα, τὸ, id quod tortum ſeu intortum eſt. Heſychio opus quoddam pictorium à torquendo ſic dictum. Sic appellatur etiam quum membrum aliquod luxatum eſt, teſte Vlpiano in Dem. Olynth. 2.

Στρεπτὸς, ὁ, vel ſatilis ſeu vel ſabilis, qui circumagitur: vt στρεπτὴ γλῶσσα, ll. v. Item flexilis, qui flecti poteſt: vt στρεπτοὶ φρένες, ll. o. Item tortus, tortilis: vt στρεπτὸς λόχμη, apud Eurip. in Cyclop. Et στρεπτὸς χιτών, ll. 1. Interdū abſolutè στρεπτὸς ſeu στρεπτὸν, aut στρεπτὴ ſeu στρεπτὸ dicitur pro, torques: vt apud Dem. pro cor. Xenoph. pæd. 1. in Lutare. in Themiſt.

Στρεπτύδα, lusus genus, in quo teſtulam aliquā aut numiſma in tabula iacens, deſuper iniecta alia teſtula aut numiſmate conuerrebant. poll. l. 9.

Στρεφὼν, ῶνος, ὁ, vide cum στρεφὼν, in στέφω.

Στριφάσιον, idem quod στρέφω.

Στρεφὼν, ῶνος, ἡ, verſio, verſura, flexus: vt στρεφὼν πραχλῦς, apud Poll. libr. 2. Interdum ſic dicitur flexus quo ſenior equum progredien-

gredi étem habenis reflectit, vel in obliquum flectit: vt apud Xen. de re equ. In fabulis Poetarum comicorum & tragicorũ στροφὴ erat, quum chorus ad spectatores conuersus decantabat seu pronunciabat versus quotdam: vel quum in dextrã partem mouebatur: apud schol. Aristoph. & Eurip. Exponitur etiam, cõuertio & reuolutio: vt στροφὰς ἀφεῖν, apud Plat. de leg. Sic & nominatur testi giuerfatio fraudulenta, qua quis fallere aliquem studens modo huc, modò illuc se cõuertit, vt elabẽdi aliquam viam inueniat. Strophia, strophæ: apud Aristoph. & Plat. polit. 3.

Στροφαῖος, ὁ, ἡ, versutus, qui multas nouit strophas. Mercurij epithetontic dicti vel ἀπὸ τῆς στροφῆς, à versutus dolosis, vt testatur Carnõ apud Aristop. vel quòd iuxta ianuam statui so ebat ad arcendos alios fures: vt vult Aristoph. schol. vel à cardine i anua, qui στροφεὺς dicitur, vt tradit Hesychius.

Στροφὰς ἀδύτων, ἡ, pars cumagitur seu circumuertitur. Soph. in Tracinia. Στροφάδες dictæ fuerunt insulæ quædam ὅτι τὴν στροφὴς, i. conuersionem, quòd ibi Zethus & Calais vlterius persequi Harpyias desistentes ad nauem reuerterunt, teste Apollon. Argon. 2.

στροφεῖον, τό, theatri pars in qua erant heroës indigetati, vel in bello mortui, vel in aquis. Poll. l. 4.

στροφεῖς, ἐως, ὁ, vertebra: vt στροφεῖς τραχήλου. Poll. l. 2. Ité cardo ianuarius qui circumuertitur. Theophr. hist. pl. nt. l. 4.

στρόφιγξ, ιγγος, ὁ, idem. Eurip. in Phœn. & Dion. Longin. Sic dicitur etia n vertibulum quod salientium fistulis aut epistomiis additur, vt verso eo effluere possit aqua, & rursus cõuerso reprimi. schol. Aristoph. in Nub. Metaphoricè & linguæ tribuitur στρόφιγξ apud Aristoph in Ran.

στροφὶς, ἰδος, ὁ, conuersio. item volumen & spira: vt πλοκαὶ ἐμπεπτωκυῖαι στροφίδες apud Eurip. in Androm. ¶ At στρόφις, ὁ, vertilis ingenij nomo, vertutus, versipellis. Aristoph. in Nub.

στρόφος, ὁ, funiculus è loro aut cannabe aliáve materia tortus & plexus. Odyss. ρ. & ρ. Item tormen intestinorũ. Aristop. in Thesmoph. στρόφῳ με ἐχρῆν πρὸ γαστρὸς ὧ σὺς κἀδᾶν. Sic apud Athen. lib. 3 & Diosc. l. 3 c. 66. ¶ Item. στρόφος idem dicitur quod στρόφιον, apud Suid. Apud Galen. method. lib. 10. στρόφος ἐρίου, Xenophontis lanæ contortæ.

στροφόομαι ἔγωγε, intestina mihi torquentur, torminibus vexor seu laboro. apud Diosc. & in Hippiatr.

στρόφιον, τό, teres zona qua mulieres cingi solebant. Poll. ex Aristoph. Scribitur & στρόφιος, apud Hesich. Erat & στρόφιον redimiculum quoddam quo tam viri quàm fœminæ circa caput vtebantur: apud Herodot. & Athen. l. 12.

στροφαλίζω, idem quod στρέφω, verto, verso, circumago. Odyss. σ, Τηλε πυρὶ πλάκα στροφαλίζετε. torquete fusos.

στροφαλιγξ, ιγγος, ἡ, conuersio, vortex, flexus, gyrus: vt στροφάλιγξ κρίνης. Oracu. ic & dicitur lactis siccati caseus, apud Nic. in Ther. à forma orbiculari, quam induit dum lac coagulatur. Item axis circum quem rota vertitur. Hesych.

στροφαλὸς, idem cum στροφάλιγξ, in secunda signif. scholiast. Nicand.

στροφάω, verso, circumago. στροφῶν, versutiis & strophis vtor. Epigramm.

στρωφάω, idẽ quod στροφάω. Od. ζ Η' ἀλλ' ἄγε σε στρωφᾶσ' ἀλιτέσθρυλε. στρωφᾶσθαι ὕπνος, vertor, circũagor, versor. Oppian. de venat. l. 3. στρωφῶμέν θ' ὁμῶς ὀδυνηρὸν. Hesiod. in Eg. ἐπὶ κυανέην οἰδῆσαν στρωφᾶται, vertatur per populum.

Derivata remotiora.

στρεβλὸς, ἡ, ὁ, tortus, tortuosus, flexuosus. Hom. in barrachom. de cancris. Ἀεξοδάτην στρεβλοί: Aristot. Rhet. 1. οἷς ἂν ᾖ μᾶλλον χρῆσθαι τὸν τοῦ πολίτου στρεβλόν. Et metaph. peruersus, callidus, versutus. vt στρεβλοῖσι παλαίσμασι. apud Suid. Apud Hippocr. στρεβλὸς idem significat quod στρεβλὸς, ὁ δι' ἐσχαμμένου τὸ ὄμμα πεπηγώς, teste Gal. in eius lex. (nim.

στρεβλότης, ητος, ἡ, tortuositas, flexuositas. Plutar. de solert. animal. στρέβλα, ἡ, instrumentum ligneum nauticum, cuius labris cõstringuntur plantæ in compingenda naui, adactis cuneis ligneis Hesych. Accipitur etiam pro tormento, apud Atticos, teste eodem: vt apud Gregor. in Maccab. encom. Et pro prelo: apud Plut. de primo frig.

στρεβλόω, torqueo, torto distraho. Demosth. pro cor ὑμεῖς στρεβλοῦσθε αὐτὸν βασανίσατε. Sic & Plut. in Artox. Exponitur etiam, distorqueo, peruerto, deprauo.

στρεβλόμαι, torqueor, torto distrahor. Plato polit. 1. Aristoph. in Plut.

στρεβλωτήριον, τό, tormentum.

στρεβλὸς ὀφθαλμὸς, qui est oculis distortis seu peruersis. Galen. in lex. Hippocrat. στρεβλοὶ οὖν ἐστὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς. Etymol. deriuanti à στρέφω est ὁ διεστραμμένος τὸν ὀφθαλμόν.

στρεβλίζω, idem. Habo, sum oculis distortis.

στρεβλὸς, ἡ, ὁ distortio oculorum: in definit. med. vide & Act . . . . . aul. Aegin.

στρεπτὸν, τὸν, ὁ idem quod στρεβλὸς. apud Poll.

στρεπταὶ αἱ, compedes, quæ potius πεδοστρέβλαι.

στρεβλαὶ, Achiuorum lingua dicitur qui est tereti aut quadrato corpore. Videtur accipi & pro, tortuosus, tortus.

στρεβλόπλοον, Hesychio sunt πρηχεῖαι. Legitur apud Athen. l. 3.

στρόβιλος, ἡ πύον, circũagor, torqueo. Aristoph. in Equit. ἐκ' ἐπὶ ξηρὰ στρέβλει. Idem in Nub. πολλῷ τρόπῳ τε στρόβει στρέφει τὸν ἄνθρωπον. Item exagito, vexo, perturbo. Plut. in Num. λαμπάδα τοῦ θεοῦ ἐπὶ τὸν Γαλάταν στρόβει.

στρόβιλος, ὁ, vortex, vertigo, gyrus Nic. & Hesych.

στρόβιλος, ου, ὁ, instrumentum fullonum, cuius ἡ χρεία est ἀνὴρ ἀγείρει στρέφει, inquit schol. Aristop. Quidam putant esse verticillum.

στρόβιλος, ὁ, tortuosus, flexuosus, incuruus. Hesych.

στρόβιλος, ὁ, vortex: ventus seu procella vorticosa, turbo. Aristot. de mund. Item turbo, trochus, quem pueri per plana exigitãt versantiq; verbere scutice. Plat. de leg. l. 4. Plut. in Lyc. ¶ A' quorum trochotum forma hic etiam dicitur nux pinea item ipse nucis pineæ nucleus. Diosc. Athen. l. 2. Ipsa etiam pinus στρόβιλος dicitur. Plut. lymp. 3. Diosc lib. 1. cap. 87. ¶ Apud Etymol. στρόβιλοι nominãtur etiam οἱ κοχλίαι τῆς θαλάσσης κύκλοι. ¶ Numerantur & στρόβιλος inter saltationis genera: apud Athen. l. 14. & Poll. l. 4. c. 14.

στρόβιλώδης, ους, ὁ, ἡ, turbinatus. Exponitur etiam, frequens antractibus.

στροβιλίτης οἶνος, pineis nucibus conditum vinũ. Idem lib. 5.

στροβίλιον, idem quod στρόβιλος. turbineo vortice circumago. Legitur & στροβίλοις apud Plut. in Apophth. Lacon. à στρόβιλος: vt, οὐ στροβιλοῖ τὸν γλῶσσαν, egregiè linguam versat seu circumagit.

στρόμβος, idem quod στρόβιλος, turbo, rhombus, trochus. Iliad ξ. Στρόμβοιο δ' ὡς τοῖος βαλὼν ἐξ ἠϊθέοιο κάπη. Est & conchæ genus, seu cochlea. Nic. in Alexiph. & in Ther. & apud Aristot.

στρομβώδης, turbinis seu coni figuram gerẽs, in turbinem mucronem desinens Aristot. hist. an. l. 4.

στρομβοειδὴς, turbo, conus. Nic. in Ther.

στρομβοῦδνον, turbinis in modum turbinatim. Epigr.

στρεμβὸν, turbineo vortice verso seu circumago: vel simpliciter, verso, voluto. Hesych.

Compositæ: ac primum ex στρέφω, cum præposit.

Ἀναστρέφω, inuerto, inuersio seu præpostero ordine colloco: vt ἀναστρέφειν τὰ πρόγραμματα. Herm. g. Item in contrariam partem verto. vt Eurip. in supplic. ὁ θεὸς πάντ' ἀναστρέφει πάλιν, omnia in contrariam partem vertit, vel vice versa disponit. Item conuerto retrorsum: vt ἀναστρέφω πόδα. apud eundem. Interdum retrorsum teuerti cogo. Aeschin. ἕως σαλεύῃς καὶ ἀναστρέφῃς ἀεί. Item verso, perpendo. Plat. de leg. l. 1. τὸ λεγόμενον ἀναστρέψαντα. item subuerto. Ioan. c. 2. ¶ Neutraliter etiam sumitur pro, inuerso ordine collocor. Item reciprocor, conuertor. Hermog. Item retro vertor, redeo. Luc. Ἀνδρὸς τῆς νεοσσὸς ἀναστρέφεται. Item terga verto, interdum & in hostem insequentem conuertor. Xen. Hellen. 4. οἱ μὲν ἔφευγον οἱ δὲ αὖ ἐδίωκον.

Ἀνατρέφομαι, retro vertor, redeo. Xen. Hell. 6. Ité subuertor, euertor. Hocr. Archid. Item verfor: vt ἀναστρέφεται ὁ ἀνὴρ ἐν τοῖς μύθοις, ante oculos versatur. Plut. in Rom. Et cum accusat. Od. ρ. Γέρων ἀναστρέφομαι. Cum præpos. ἀμφὶ sequente accusat. verlor circa quidpiam, i. in eo sum occupatus. Diosc. Alias etiam significationes actiuæ vocis sequitur.

ἀναστρεμμάδιος, inuersè, præposterè, ordine præposteto.

ἀναστροφὴ, inuersio, præpostera rerum collocatio: nomen figuræ, apud Gram. Item conuersio retrorsum seu in contrariam partem, reciprocatio. Xen. in Hipp. Item reuersio, reditus: apud eundem. Item conuersatio aut commoratio, apud aliquos 1. Per. c. 2.

ἀναστροφάδιον, idem cum ἀναστρεμμάδιος Hesych.

Ἀνέστρεφον, per syncopẽ apud poetas dicitur pro ἀναστρέφω. Et ἀναστρέφομαι pro ἀναστρέφομαι seu στρέφομαι ἀνὰ, verfor per, percurro, peruado. Hesych.

ἀναστρεφάω, verto, verso, idem quod στρεφάω. Odyss. ϕ. Τῷ δ' ἀναστρεφάᾳ, verto exp. conuerto, subuerto. Epigramm.

Decomp. Ἐπαναστρέφω, retrorsus ago, reuerti seu retrocedere cogo. Exponitur etiam, subuerto. Ἐπαναστρέφομαι, reuertor, refero pedem. Xen. Ἐπαναστροφὴ, reuersio seu reflexus. Rector, in contrarium conuerto. Thucyd. ἄφνω ἐπιστρέψαντες ἐκ τοιοῦτου. Item reuerto, id quod interius erat extrà verto: seu restipino. Aristoph. in Plut. Καπήλευεν αὐτὸ τὸ βλίτυρον, ὑπεστρέψας. Item terra, in mutuo, commuto. Item in Nub. Ἐπιστρέψαι ὀκτὼ τοῦτο ἀρίστου.

Ἐπιστροφὴ, more eorum quæ inuersa sunt. Exponitur &, in contrariam.

Ἐπιστρόφω, conuerto, conuertere gressum cogo, retroago: vel in fugam conuerto. Thucyd. ἄφνω ἐπιστρέψαντες ἐκ τοιοῦτου. Item conuerto, i. errantem in veram viam reduco. Plutar. in Alcib. ἐπὶ τὸν ἀληθῆ ἐπιστρέφω. Et neutraliter, pedem refero, redeo. Aristoph. in Vesp. Ἀλλ' ἔπαι ἐπίστρεφε δεῦρο. Sic & sæpe in sono Test. vt Matt. 12. & Marc. 13. item introqueo, cõtorqueo, vt ἐπιστρέφειν, torquere, vexare. Exponitur etiam, allico, attrahо, corrugo. Epigr. lib. 2. Item inflecto, incuruo, inuerto.

Ἐπιστροφὴ, gressum conuerto, pedem refero. Herodia. lib. 3 Item conuertor, i. faciem respiciendi causa conuerto. Luc.

ἐπιστροφὴ, apud Aristot. & αἱ στρίφουσαι ἐπιστρέφουσαι: Ἀνάστροφος, in contrarium vertor, conuertor, reciproco. item reditum. f. in Paul.

Ἀνεστραμμένως, vice versa: seu cõtrario modo, opposito modo. sæpe apud Aristot.

Ἀνάστροφος, ὁ ἐξ ἡ, oppositus, è regione situs, obuersus, vel obuertim respondens. Dionys. Halic. Exponitur etiam, contrarius, illoc. ἀναστροφὰ τύπου ἐπεξῆς. item ex aduerso reciprocus & in coniugatis æquè pollens: vt tyrannis dicitur ἀνάστροφος esse regno: apud Aristot. Est & ἀνάστροφος comœdiæ quoque qua in ἀνασπαφῇ.

Ἀνάστροφος, è conuersio, vice versa, reciprocè. Plat. polit. 7. item contrario modo. Luc.

Ἀνάστροφὴ, inuersio, conuersio quæ fit retrorsum seu in contrariam, reciprocatio. Est & schema rhetoricũ: de quo Eust. ité comœdiæ pars, quæ & ἀνάστροφος, i. obuersim respondens τῇ στροφῇ. Mouebatur enim chorus qui recitabat ἀντίστροφα seu antistrophas in latus sinistrum. schol. Aristoph. & Hephæstionis. Ἀνατρέφω, auerto. Il. χ. Τεοσάκις μιν ἀμφαφάᾳσιν δεξιτερὴν ἀνέστρεφε. Luc. ἀνέστρεψα ἔξω θυρὸς ἀκούσας τὰ φωνούμενα. auertere vel depellere. item obuerto. Arat. ἅτιμα δὲ ναύτῃσι ἀνέστρεφε κηρόθεν, Cicer. vertit, *Obuertunt nauem magno cum periculo.* Exponitur etiam, retrorsum, retroflecto. Odyss. ἀνέστρεψαν πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθύριον. item conuerto: vt ἀνέστρεφε σῶμα, apud Plut. Item neutraliter, abscedo, vel aliò me recedo. Cum genit. Plut. in Demetr. Τότων πάλιν ἀνέστρεφε, quum ab eis abscessisset.

Ἀνέστροφα, auertor. Galen ἀνέστρεπται ἀνὼ ἐπτερ μέρη. item auerto me, i. vultum vel oculos. Xenoph. pæd. 5. item averfor, exosum habeo. fastidio. Luc. Gal. Et neutr. abscedo, recedo. Plat. epist. 7. Significat etiam, cõuertor. Aristot. in probl. ἀνάστροφα ἀναστρέφουσι ὡσὲ τὸ φῶς ἐ βλίττουσιν. item contorqueo, retorqueor. Aristoph

Ἀνάστροφος, auersio. Et, nomen figuræ apud rhetores, quam Quint. sermonem auersum vocat. l. 4. c. 1. & l. 9. c. 2. Ité auersio, depulsio, purgatio. Eurip. in Hippol. Ἀ'ρκέσουσι εἴπερ ἀναστροφὴν ἐξθήσονται, sufficient ibus argumentis culpam à te depulsuram auersario, cui opponitur, ἐπιμηνία, apud Themist. item dedito, proditio Plut. in Alc. b. item effugium. Soph. in Œdip. Colon. Dem. contra Timocr. item perfugium, receptus, Eurip. in Med. ἔρως ἀνοσίᾳ σὺ ῥᾳ ἐν ἀναστροφῇ. Sic & apud Thucyd. & Xen.

Ἀνάστροφος, auersus: vt ὀμμάτων ἀναστροφοὶ αὐγαί, oculi auersi vel pernersi. Soph. in Ajace. Et cum g. n. auertus i. abhorrens. Λάτρευε Διὶ ξένῳ. apud Synes. Item subſtant. pars παρεκβασις in comœdias, quum chorus ad populum conuertebatur post recessum histrionum. Habent & grammatici ἀναστροφὴν dictionem, i. dignum elisæ vocalis vel elisarum vocalium. Moschop.

Ἀναφροδίτη, Venus vna dicta cognomẽto, ex eo quòd humanas genus à libidine inconcessa & factis nefandis auerteret, apud Hesych.

ἀναστρέφω, (decomp.) insuper auerto.

ἀνω, distorqueo. Metaphoricè Psalm. 17. ἀνέστρεψάν με ἀπὸ προσώπου ἐχθρῶν μου. cum peruersi peruersus eris. Et apud Demosth. pro Ctesiph. ἀνέστρεψαν τὰ πράγματα, veritatem obscuraturus & mendacio contaminaturus.

Ἀνέστρεψαν, distorqueor. Aristoph. in equit. Ἐὰν δ' ἀμφιπόνου γ' ἀνέστραπται, si oculos distortero. Aristot. in probl. Διὰ τί ἐν ὕπνῳ μόνον ἀνέστραπται. item in morbis.

Ἀνωστρέφω, distortio. Theophr. Dioic. Et metaph. peruerfitas: Ἀνέστρεφε στρατηγικῶν, apud Chrysost. de sacerdot.

Διαστρέφω, distortus. peruersus. Eurip. in Here. fu Διαστρέφεις ὄμματ' ἐκ τοῦ ὀρθοῦ. Athen. Διέστροφον τὸν ὀφθαλμὸν, qui est distortus oculis.

Decomp. Διαστρέφω, qui distortus seu peruersus non est: vt διαστρέφειν καλῶν, apud Plut. Metaph. Maccab. l. 3. Διαστροφὴ, animi inconcilia beneuolentia. (prauo.

Ἐνστρέφω, insuper distorqueo, insuper peruerto & deinuerto, id quod interius erat extrà verto: seu restipino. Aristoph. in Plut. Καπήλευεν αὐτὸ τὸ βλίφαρ, ὑπεστρέψας. Item terra, in mutuo, commuto. Item in Nub. Ἐπιστρέψαι ὀκτὼ τοῦτο ἀρίστου.

Ἐπιστροφὴ, more eorum quæ inuersa sunt. Exponitur &, in contrariam.

Ἐπιστρόφω, conuerto, conuertere gressum cogo, retroago: vel in fugam conuerto. Thucyd. ἄφνω ἐπιστρέψαντες ἐκ τοιοῦτου. Item conuerto, i. errantem in veram viam reduco. Plutar. in Alcib. ἐπὶ τὸν ἀληθῆ ἐπιστρέφω. Et neutraliter, pedem refero, redeo. Aristoph. in Vesp. Ἀλλ' ἔπαι ἐπίστρεφε δεῦρο. Sic & sæpe in sono Test. vt Matt. 12. & Marc. 13. item introqueo, cõtorqueo, vt ἐπιστρέφειν, torquere, vexare. Exponitur etiam, allico, attrahо, corrugo. Epigr. lib. 2. Item inflecto, incuruo, inuerto.

Ἐπιστροφὴ, gressum conuerto, pedem refero. Herodia. lib. 3 Item conuertor, i. faciem respiciendi causa conuerto. Luc.

Ἐπιστρίφονται δὲ εἰς τὰ πίσω ἄκατοι αἱ δι' εὐρείας. Item ab errore in viam veram reducor. Synes. epist. 57. Ἐκεῖσε δεῖν ἐπιστρέφειν: seu respicio, ad mentem atque intellectum redeo. Plut. Item reuertor. Aristot. in probl. 9 Item vertor. Hesio. in Theog Γαῖαν ἐπιστρέφει. ¶ Apud Eurip. in Hel. ἐπὶ δὲν γῆς τῆσδ' ἐπιστρέφης πόδα. exp. vnde ad terram hanc appulisti? ¶ Significat etiam ἐπιστρέφομαι, curam facio, curam ago.

Ἐπιστρεπτικὸς, vim habens τοῦ ἐπιστρέφειν.

Ἐπιστρεφὴς, ους, ὁ, ἡ, solers, ingenitus: vt ἐπιστρεφὴς ῥήτωρ, apud Xenoph. Hell. 5. Ἐπιστρέφιστος, peruersissimus, ne versutior.

Ἐπιστρέφειος, solerter, accurate. item fraudulenter, impostoriè: apud Herodot.

Ἐπιστρέφεια, ἡ, solertia, industria, vel accurata diligẽtia. Suid.

Ἐπιστροφὴ, ἡ, conuersio. Thuc. Item reuersio, reciprocatio, vortex. Strab. lib. vlt. Item turbatio: apud eundem. Et prorumba ac multitudine quæ congregatur aut conuertatur alicubi: vt μυείαι ἐπιστροφαὶ κακῶν, apud Aristoph. Item animadversio, cura: sic στρόφημα πλείονος dicitur ἐπιστροφῆς εἶναι, apud Polyb. Item castigatio, punitio. vt ἐπιστροφὴν ποιεῖσθαι, animadvertere, punire, apud Dem.

Ἐπιστροφεὺς, primus sphondylus, qui vnà cum collo conuertitur & circumagitur. Pol. l. 2.

Ἐπιστροφίδες, crines contorti, cincinni. Eust. & Hesych.

Ἐπίστροφος, qui conuertitur, reciprocus, flexuosus: vt ἐπίστροφος ὄρμος, apud Dionys. de situ orb. Ἐπιστροφος πλάσμασι, qui veriatur inter homines, seu cum hominibus. Od. α.

Ἐπιστροφόω, huc illuc se conuertendo, studiosè. item strenuè, fortiter, validè, Od. χ & ω.

Ἐπιστροφία, cognomen Veneris, apud Pausan. in Att. quæ Διὰ στροφίας.

Ἐπιστραφὼν, versor in, oberro, obeo. Odyss. ρ. ἐπιστραφθεὶς πόλεμος. Legitur & passiuè ἐπιστραφόμενος, apud Euripid. in Med. πολὺς γὰρ ἐν ἐπιστροφῇ πέδῳ. quod exp. vnde veniens in terra hac versatis, seu in hanc terram diuersatus?

Decomp. Ἀντιστρέφω, vicissim vel contrà conuerto. Ἀντιστροφὴ, conuersio mutua vel contraria, vel in contrariam partem.

Ἀντιστρεφὴς, nõ curans, securus. Exponitur &, inexorabilis, ad veniam flecti nescius: apud Iustin. Mart. Ἀντιστρεφτὸν, idẽ.

Ἀντιστρεφὴς, more eorum qui non curant. Ἀντιστρεπτὸν, qui non conuertitur. item ira negligens & securus, vt ne respicere quidem conuerfi facie dignetis. Synes. de insomn.

Ἀνίστρεπτα & ἀπίστρεπτος, ita vt nõ conuertaris, nec faciẽ conuertendo nec pedem reflectendo. Hesych. Scribitur & ἀνιστρεφτὸν, apud Plut. de def. orac.

Παρεστρέφω, paulum conuertor, leniter flector. Strab. l. vlt. παρεστρέφοντο, identidem conuertor & respecto. Diogen. Laert. Παρεστρεφὴς, conuersio in latus: vt qui crebrò limis respicit oculis. Plut. Et παρεστρεφὼς, versiones quæ vicissim fiunt ab vno ad alterum.

Συστρέφω, vnà conuerto: seu vnà conuertor & reuertor. Apud Plut. in Num. πεφεύγει συστρέφουσα τὴν συκῆν ἀπὸ ἀλπίλας, exp. apices denſitate inter se conuersi, seu frequenter inter se conuoluti.

Καθυστρέφω, subuerto. Aristoph. in Equit. πόλιν καταστρέφειν. item reuoco. Liban. καστρέψαι λόγον εἰς πολιτείαν. i cum exigo, finio, claudo: vt apud Ceb. Theb τὸ λοιπὸν βίον καθυστρέφει ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ, reliquum vitæ exigit in omni generis ærumnis. interdum sine adiectione significat, finio vitam, morior. Plut. in Themist. καστρέψειν αὐτὸν ἐμοὶ δοκεῖ πάνυ. Sic & apud Herodian. libr. 5. item neutr. destino, finior. Pausan. τῷ σπιωνὶ τὸν παστρέφοντα. anni exitu. idem, καστρέψειν εἰς τοῦτο, hunc exitum habuit.

Καθυστρέφομαι, subuertor, euertor, destruor. Herodian. lib. 7. τὰ σφέτερα τότε τῷ Μακεμόνι στρατῷ καταστρέφεται. Frequentius pro actiuo vtur patur, uerto, destruo, &c. Thucyd. βουλόμενοι Ἀθηναίους πᾶσαν καταστρέψασθαι. interdum significat subiugo, in potestatem redigo. Demosthen. ἓξ ἐτῶν Θράκην Ἕλλησιν καταστρέψαι πόλεσι. Herodot. καταστραμμένον πολλὰ γράμματα. ¶ Apud Aristot. in Rhet. καταστραμμένη λέξις, exp. conuersa dictio.

Καταστραμμάδιος, aduersè.

Καταστροφὴ, subuersio, euersio, expugnatio. Sic dicitur etiam exitus rei, vel quum res ad exitum inclinat. Luc. item exitus, mors. Thucyd. l. 2.

Καθυστροφικῶς, more catastropharum, seu vt in catastrophis fabularum fieri solet. Athen. l. 10. [do-

Decomp. Ἐπικαταστρέφω, superinuerto, inuerto superiacienPεριαναστρέφω, inuerto, deorsum verto.

Μεταστρέφω, conuerto: propriè ex vno latere in aliud, aut ex vno tatu loco vè in alium: verto, verso. in Geopon. μεταστρέψαι τὸ ἀθέλιμα πανθύμῳ ὑμολᾶς ἐπαινῶν. item inuerto, peruerto. Aristot. rhetor. 1. τὸ δίκαιον οὐκ ἐν μεταστρέψει οὔτ' ἀπάτῃ οὔτ' ἀνάγκῃ item muto, flecto, conuerto. Iliad. ο. Ἢ τί μεταστρέψεις νόον ἐσθλὸν ἐόντα; an aliquid mutabis? ibid. Αἴψα μεταστρέψεις νόον ἐσθλὸν ἐόντα; ἐπὶ δὲ τοῖς μάχεσθαι conuerteret seu flecteret. Sic & Iliad. π. ¶ Apud

Eurip.in Hippol.Steph.Οὐθ' ὑπ' ἀπήνης ἐκ πολέμων, οὔτε κεκραμένοι ὄχμοι.

Μεταστρέφουσι,exp.nihil lora,nihil bene compacta vehicula curantes.

Μεταστρέφομαι,conuertor,i.conuersa facie retro aliquid respicio.Xen.pæd.: μεταστραφεὶς ἔφη τὸν λεχθέντα λόγον.

Μεταστροφή ἡ,conuersio:in Epigr.

*Decomp.*Α' μεταστρατεύει,fine consuetudine,ita vt non respicias conuersus. Plut.de leg.l.10.& Luc. Α' μεταστροφος, conuersionis & mutationis expers,immutabilis.

Παρεστρέφω,peruerto,deprauo.Theophr.& Aristot.polit.8.

παρεστραμμένος,idem:seu,in latus vel obliquè detorqueo: vnde apud Apoll.Argon.2.ὄμμασι δὲ σφι Δοξὰ παρεστραμμένη.

Περιστρέφω,circumago,in orbem verto, circúuerto. Hom.hym.1. in Merc.ᾧ χερσὶ περίστροφα κηρύκειον δέκεσθαι,in pass.apud Arat.μεσάτῃ περιστρέφεται φάλαγξ,breuiori conuertitur orbe.

περιστροφή,conuersio,conuolutio, rotatus. Prod.Est & nomen figuræ,apud Rhet.de qua Fortunatian.

περιστρωφάω,idem cum περιστρέφω. Περιστρωφᾶμαι,circumeo, obeo. Apud Herodot.περιστρωφώμενοι χρῄσμοισι.exp.peruestigans oracula.

Decomp. Α' μεριπεπερίστρεφαι,idem cũ περιστρέφω.Apud Hom.Odyss.9.Α' ἀλλ' οὔ σε χάρεις ἀμφιπεπερίστριπτα ἔασιν,exp. verba eius nulla gratia comitatur,vbi legitur & ἀμφιπεπερίστριπτα.

Α' μφιπεπερίστρεφαι,idem Hom.

Α' ντιπερίστρεφω,è contrario circumuerto,vel circumagendo verto in contrariam partem.Α' ντιπεριστροφή,circumactio è cõtrario,vel in contrariam partem,circumactio relisu facta.

Α' πεπερίστριπτος,qui nõ circũuertitur,vel qui circũagi nequit. συμπεπερίστρωται,vnà circumuerto,vna circumago. Aristot.de mundo.

συστρέφω,contorqueo, cõuoluo in fascem,seu colligũ contorqueo.Pla.de rep.l.1.συστρέψας ἑαυτὸν,ὥσπερ ὑπόπεδον,ἔκειτο ἐφ' ἑαυτῷ, quum sese in feræ modũ collegisset.Metaphoricè apud Dionys.Hal.de Isocr. ὁ τῆς συστρέφειν τὸ νοήμασι & ἐρρυθμίσθαι φύσεως,sententiis contortis vtendo. Item in compendium cõtraho, Idem,κεκλῖσθαι οἱ πεχυτηρίαι συστρέψαντες εἰσὶν τὰ σπλάγχνα.Itẽ cogo,coaguło, condenio Athen.l.2.Et specialiter,agmen cogo,factionẽ cieo. Aristot.pol.l.2. Neutraliter etiam pro coëo sumitur,seu pass.cogor,cõdẽsor:apudDiod.l.1.c.94.

συστρόφημα,contorqueor,colligor. Item cogor, contrahor, condenlor:plerumque de humidis quæ coaiescũt:vt Aristot. de mun. χάλαζα ὑπὸ γόητος ὑετὸ συστρόφητος. Interdum & de aliis rebus.Dicitur enim agmen militum συστρόφας,quum se cogit & conglobat ad fortius faciendam impressionem:vt apud Polyb.l.1. Dicũtur & ipsi milites συστρόφας in acie cõdensati & confertim euntes:vt apud Xenoh.Hellen.5.Item quum diffusi & dispersi,ab hoste eos circumueniente se rursus conglomerant & globum faciunt.Idem Hellen.l.6 ἐπεδὴ τάχιστα ἤκουσαν ὁπλῖται αὖθις πειρᾶσθαι συστρόφας. Quæuis etiã multitudo συστρόφημα,quæ factiosè coit,seu cõglobat & cõspirat.Dem.Philip.3 συστρόφ' ὅταν ἄνθρωποι παθεῖν,ἐ χρὴν τὸν ἄνδρα φίλιππον. ¶ Ἐς ἑαυτὸν συστρόφας, exp.in scriptum vergere:apud Greg.de theolog.

σωστρεφὴς ὁ,ἡ,contortè.Aristot.rhet.l.2.

σύστρεμμα, τό,coagmentum compactile:seu globus, conuolutio. Ἐ ἐμὶ σύστρεμμα,lanæ contortæ hapsus. Paul.Aegin.li.3.c.27. Significare etiam dicitur agmen militum composito ordine progredientium,impressionemque hostiliter facientium:apud Polyb.lib.1.Est & verbum castrense, significans, certum numerũ militũ,vt mille in lib.

συστρωμάτιον,τό,globulus:Itẽ vortex.Aristot.de mirab.aud.

συστρωτήρ,cogendi & condensandi vim habens. Hippocr.

συστροφή,conuersio & conuoluntio in orbem, vortex , vertigo.Helych. Sic etiam dicitur quum animal (præsertim ad pugnam se parans(sese contorquet & conglobat, ad impetũ vehementiùs faciendum:vnde metaphor.συστροφὴ λόγων, apud Demetr.Phal. Est & vitium quoddam in arboribus, quum se conuoluere venæ,veluti:modum effecit collecta & cõtorta materia. Theophr.hist.pl.l.5.c.6. Quales etiam nodi & lectiones in corpore humano συστροφαὶ dicuntur:apud Diosc. l.1.c.35.Dicitur & συστροφὴ multitudinis alicuius ad seditionem concitatæ coitio. Act.Ap.c.16.¶ Item συστροφὴ, viarum compita.apud Dion.Hal.Rom.antiq.l.6.

Ἐπισυστρέφω,(decomp.)vnà conuerto ad aliquid suscipiendum contra aliquem,vel vnà cogo & colligo.Macab.l.1.cap.14.ἐπισυστρέψαι συστροφὴν,exp.connocare conuentum.

Ὑποστρέφω,conuerto , auerto:seu conuertere gressum & referre pedem cogo:reduco & reuerti facio. Il.4. ὑπὸ τρωσὶ μάντιν ἔπεμπε. Phil.de vita M.l.1.πλὴν καὶτοῦτο ὑπέστρεψεν.Et neutr.pedem refero,reuertor.Il.γ.ὑπέστρεφ' ἑταίρους ὁλωμένους , Greg. Naz. πάλιν ὑπεστρέφησαν οἴκαδε.

Ὑποστροφή,idem.Exponitur etiam,auerror & flexu fallo: fugitando ludificor.Xen.in Cyneg.

Ὑποστροφὴ,reuersio, reflexio:seu reuerti,retrocedere.Dem. Polyb.apud rhetores sic dicitur quum ad expositionem interruptam ἐπιβολὴ seu παρεμβολὴ aliqua , reuertitur oratio.

Hermog.Accipitur & pro callida reflexione.

Ὑπόστροφος,qui reuersus est,redux.Helych.

Composita sine præpositione primùm in τροφὴς aut τροφὰς desinentia.

Α' εισπρέπεις',ὁ ἡ,qui semper vertitur & circumagitur,qui semper torquetur.

Α' λιστρέφης,qui in mari versatur,mariuagus,Musæus.

Α' μφίστροφος,in orbem flexus : vel sibi mutuò implicatus & innexus.Iliad.λαιφεσίῃ δ' ἐπὶ ἴσσον τροπὸς ἀμφιστρόφις: legitur tamen & ἀμφίστροφος.

Α' στρόφις,qui flecti nequit:& ex consequenti, durus, immobilis. Sophoc.in Mysis.

Εὐστρεφὴς,& poet. ἰὐστρεφὴς, pulchrè tortus,seu tortilis, flexilis. Odyll. ε & ξ.

Εὐστροφὴς,versatilis,versabilis, qui dextrè & agiliter circumagitur.

Composita in στρεπτὸς desinentia.

Α' λίστρεπτος,ὁ ἡ,idem quod ἀλιστρεφὴς.

Α' στρεπτος,qui flecti aut torqueri nequit:ex quo intelligitur,rigidus. Exponitur etiam,quem vertere seu circumagere non licet.

Εὔστρεπτος seu ἰὔστρεπτος,qui facilè versari,flecti aut torqueri potest:flexilis,tortilis.Od.ε.

Composita ex τροφή.

Α' γχίστροφος,ὁ ἡ,conuertioni mutationiq; propinquus,i.subinde mutabilis:vnde ἀγχίστροφος· μεταβολὰς,subita mutatio,apud Thuc.l.1.Et ἀγχίστροφα βλάπτειν,celeriter mutare. Heliodor.in Polymn.Dicitur & ἀγχίστροφος homo qui versatilis est ingenio,quiq;velum vẽto obuertit pro vt è re sua esse videt:apud Suid.ἀ' γχίστροφος· ἀνώμαλος,persecutio qua fugiẽs persequentem retro flectere pedem cogit & in fugam vertit. Procop.

Α' γχιστρόφως, subita ac repentina conuersione seu mutatione.Dion.Longin.

Ἀμφίστροφος,defluxio,reflexio.Hesych.

Ἀστρόμιστρόφα συστρόμβδε, quæ dissimiles strophas habent. Hæc in ἐπιστροφα diuiduntur,& ἀπλαῖ στροφαι: de quibus vide schol. Aristoph.

Βωλοστρόφος,ὁ,globarum inuersio & repastinatio. Gaz.de fruct.

Γλωσσοστρόφος,linguam agiliter verso,blatero. Aristop.in Nub.

Δημοστρόφος,in populo versor.

Ἐ' φοστρόφος·ὁ,exp.pudicum inuertens, apud Theocr.idyll.15. Δῶρ' ὀπυιέτ' ὠν ἰόφοστρόφοι Α' ργόθεν αὐδῶντες Α' πέλλαι σφὰ βασκανίαν πολέσσωμεν.

ἐπιστρόφομα,dicuntur metra quædam apud schol. Aristoph. quorum Hephæstio quoq; meminit,& Triclin.apud Soph.

Εὔστροφος,qui facili motu versatur & circũagitur, agilis:πανοῦργος εὔστροφος,apud Plut.in Ant.Itẽ tortilis, flexilis: ita bene aut pulchrè tortus:vt εὔστροφοι λῶπαι, apud eundem de deo Sor.

Εὐστροφία,ἡ,versatilitas.Idem de folert.anim.

Η' νιοστρόφος·ὁ,qui habenas vertit,i.qui habenis huc illuc flectit equos,auriga.

Η' νιοστροφία,habenas verto , sum auriga.Et general.rego, guberno.Eurip.in Phœn.Ο' ὃς ἅρμα λαιὸν ἰώνιοστρόφει βάκτρῳ.

Ἱμαντοστρόφος·ὁ, qui funem loreum quo aqua è puteo hauritur, versat.Aristoph.in Ran.

Κλωστροφεῖν,qui funes intorquet seu torquet.Plut.in per.

Μονόστροφος·ὁ,vnicam habens στροφὴν.Theophr.hist.pl.l.5.

Νεόστροφος·ὁ,nuper tortus,ideoq; nouus.Il.ε.

Οἰακοστρόφος·ὁ,qui gubernaculum manu versat, gubernator: τὴν νεῶν οἰακοστρόφον·ὁ,apud Eurip.in Med.

Οἰακοστροφία·ὁ,gubernaculum manu verso:rego.Suid.

Πολύστροφος·ὁ,qui multis gyris circumagitur:item versatilis,mobilis.

Σαυνιστρόφος·ὁ,qui funem è iunco torquet.Plut.

Χρυσόστροφος,qui auro torquetur.Soph.in Oed.tyrann.

Φιλόστροφος , qui verti & mutari amat , mutabilis , inconstans. Poll.lib.6.

Composita ex στρεβλόω.

Α' ποστρεβλόω,idem quod στρεβλόω,torqueo,&c.Α' ποστρεβλωθεὶς exp. &,collisi.

Διαστρεβλόω,torto seu tormentis distraho.Aeschin.in Ctesiph.

Κατασστρεβλόω,idem. Κατασστρεβλώμενος,depravatus.

Composita habentia στρεβ.

Α' στρεβὴς,qui tortus seu tortuosus non est,qui non torquetur & deprauatur. Theophr.hist.pl.l.5.c.3. Plut.polit.l.7.

Διστρεβάζειν,cottigere,dirigere, complanare,ἀστρεβὴ ποιεῖν. Helych.

Διστρεβῶς,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Εὐστρεβὴς,qui facilè torquetur seu flectitur.Theophr.

Ὑπόστρεβὴς,qui facilè torquetur seu flectitur.Theophr.

Composita ex στρεῖν.

Διαστρεῖν,rapido vortice & impetuosè peruado. Plut.

Θαλάσσης πέλαγος ἐς Διαστρεῖν.

Καταστρειλιᾶν,exp.contero.Suid.

Πολύστροβος,& poet.πολύστρεπτος, multùm strepens:vel turbulentus,multis agitatus fluctibus.Nic.in Ther.

Ἴστρηνη'ς,ίος·ὁ,ἡ ἅ,asper,πικρὸς, Hesych. à quo exponitur etiam ἐξὶς,acutus στρηνὴς manifestus:συγκὸς,tristis.idem σπλυὸς ἢ σπλυερός exp.καλπερός.interdum σπλυὸς aduerbialiter significat,aspe & horrendè seu horribiliter,vt Epigr.lib. 3.σπλυὸς δὲὶ φωνεῦσα ἀπὸ στόματος.Sic Apoll.Arg.2.σπλυὸς ἢ ὠδὶ σοφιὰν ὀρίμεν ἀκτὴ. Legitur etiam σπλυὸς pro σπλυὸς,asper,acutus.

Ἀστρηνὴς·ὁ,ἡ ἅ,(comp.)idem quod σπλυὸς,acutus,ἐξὺς,Hesych. Abrodem exponitur etiam,σκαιὸς δὶσθέτος.

ΣΤΡΗΝΟΣ,ὁ·ὸν,luxus,deliciæ.Apocal.18.ᾗ οἱ ἔμποροι τῆ γῆς οἱ πλούσιοι τῆ σπλυὸς αὐτῆ ἐπλούτησαν.

Στρῆνος,ὁ, in deliciis fum seu viuo, luxurior : item lasciuio. Apocal.18.ᾗ ἐστρηνίασαν. Sunt qui hoc verbum deducant à τῆ στρῆνος πάσσαλος ἔξω λιθίνος , vt fit metaphora sumpta ab equis contrà nisi cursus fertociunt & suopte ingenio feruntur.

Λαμπρύνω, (comp.) insolentiùs & lasciuiùs me gero aduersus, lætitio & insolesco contra,1.Tim.5.

ΣΤΡΙΒΟΣ,exilis & tenuis vox auis.schol.Aristoph.

Στριγγίζω,vide in λίγυς.

Στρῳδὸν,& c.vide in στρῶμα.

ΣΤΡΟΓΓΥ'ΛΟΣ.ὴ,ὸν,rotundus, i. in formam rotundam aut turbinatam contractus aut conglobatus: cui oppon.μηκωδὴς, longus,oblongus:vt στρογγύλαις χαλάζαις, apud Aristoph. Et στρογγύλα στάμνια,alumen rotundum apud Dioſc. Sic dicuntur naues στρογγύλαι quæ rotundiores sunt , apud Thuc.lib.2. Et corpora στρογγύλα,breuiora & magis compacta, non procera,nec gracilia,apud Aristot.in hist.an.de leonum generibus & Athen.li.3.Metaphoricè etiam στρογγύλαν λίξιν dicitur, apud Diony.Halic.¶ Item teres instar cylindri:vt ξύλα στρογγύλα dicuntur.Indè adhuc necdum architecti manu polita:apud Theophr.hist.pl.l.3.c.6.Fœmin.στρογγύλη substantiuè dicitur pro ἐστρογγύλη τόρνη,teres zona:apud Poll.lib.17.c.14. Quidam exp.etiam rapum. [tereti figura.

Στρογγύλως,rotundè.Plut.in symp.sept.sap.& Demetr.Phal.item στρογγύλα τὰ ὄμματα,rotunditas,figura rotunda aut teres.

Στρογγύλλω & rotundo rotundum efficio : vnde pass. apud Alex. Aphr.στρογγύλλεται ὕδωρ ἐξ ὕψους στρογγύλα πίπτον,rotundatur.

Συστρογγύλωσις,coagmentũ rotundum aut teres orbis.Reg. lib.1.c.19. [lib.1.c.17.

Τροχηλατοστρόβιλος,rotundatio.Pro exercitu accipi tradiitur.Reg.

Τροχηλατος idem quod στρογγύλος: vnde στρογγυλασμὸς exp. rotunditas,conuolui.

Τροχίλος, pro eodem : seu ore rotundo loquor atq; enuntio. Dion.Halic.in vita Lys. στρογγύλιζεν τὸ νοήματα.

Τροχὸς·ὁ,idem quod στρογγύλος·,Athen.li.4. Δεῖπνον ἐπιφανὲς ἐξεδέξατο τοὺς ἑταίρους ὁ τῶν ἰδίων. Γογγύλα substantiuè vocatur maza rotunda, seu quæ inter subigendum rotundata dicitur Aristoph.in Pace.Quidam exp.etiam rapum.

Τροχύλος·idem quod στρογγύλος·.Gal.apud Hippocr.& Suid.

Τροχύλος,ὁ,ἡ,rotunda.Gal.in lex.Hippocr.Et subst.rapum vel rapa.Adm.l.2.& 10.Theophr.hist.pl.l.7.c.4.

Τροχύλιον·τὸ,rapulum. Apud Galen.in lex.Hippocr.στρογγύλιον exp μικρὸν σφαῖρίον,pilulæ minutæ.

Τροχύλος idem quod φοινίκιλος. Scholiast. Aristophan. & Suid.exponit μεῖραξ ἢ φοινίκιλος.

Τροχὸς,idem:vel μεταφορὰ,Hesych.Γογγύλαῖον,pro iisdem: vide γογγύλαμος,idem quod στρογγύλαμος.Hesych.

Composita ex στρογγύλος.

Ἐ' στρογγύλῳ,in rotundum inclinatus, subrotundus, seu turbinatus.Aristotel.

Στρογγύλιζω,in rotundita:em conglobo. Metaphoricè Nicomachus apud Athen l.2.ἀγαθὸν γὰρ ἀνθρώπου ἐστὸν μὴ τὸ πατρῷον, ἢν κακοπραγίαις κυλίνδηται ἐν μυσὶ ὀλιγαίοις,οὐσαμὸ φῶν τὸ βέλτιον, bona patris velut in rotundam massam conglobata intra paucos menses deuorani & instar ouí sorpsi.

Στρογγύλλω idem Metaphoricè de eadẽre,apud Athen.l.4.

Τροχηλατόω idem quod ἐπιστρογγύλος·.

στρῶμα,& c.vide στρῶσις.in στρέφω.

ΣΤΡΟΤΘΟΣ.ὸ,ὸν.pass.r,passerculus (* dictus ἀπὸ τῆ μὴ εἶναι ἀ' φθογγὸν ὄντα : vnde & in vltima accentum habet, secundum canonem grammat. quo in ος dissyllaba , quæ ὸ finem incipiunt habent accentum. Etym.& Eust.)Iliad.β. Ἐ' ἕπετ' ἀμφὶ ἑὸν ἄνακτα πυκνὰ στρόθος ἀπλητὸς ἀπόπτατο τόσσα Athen.lib.9.ᾗ οἱ στρῆθοι δ' οἰσὶν ἐπὶ ἀλλήλοις. Hinc & metaphoricè dicitur Iulax & ad vesicam animum pronus,vt passer.στρῆθος μεγάλη , dicitur ὁ στρουθὸς & στρουθίον.struthio,apud Aristoph. Nonnulli. Pro eodem dicitur & στρῆθος A' ραβικὸς seu Λιβυκὸς , à regionibus in quibus præcipuè inuenitur:apud Aristot.lib.4.de part.anim.c.12.& περὶ ἀναπνοῆς.Herodot.l.4.¶ Item herba quæ & στρῆθιον. Theophr.hist.pl.l.9.c.13.

Στρόθος siue στρῆθος,struthæus:vt στρόθιος μηλέα & στρόθια μῆλα, struthea malus & struthea mala. Theophr hist.pl.lib. 2.c.3.

Διοsc.l.1.c.191.Athen.l.3.

Στρουθίον,ὸ,τὸ,passerculus.Athen.lib.13.& 14. ¶ Item herbæ nomen:quæ Lat.radicula & herba lanaris.Dioſc.lib.1.c.193.

στρουθίσκιον·ὸ,τὸ,idem quod στρουθίον.passerculus,apud Athen.l.2.

στρουθίζω,passeris in modum strido.Aristoph. Ἐταῖρε ἰο dicitur de auium pullis qui ore hiante & stridente seu vociferante escam à matre petunt ¶ Item radicula purgo, lanariæ herbæ succo mundum ac candidum reddo.Dioſc.l.2.c.84.

Composita.

Α' φὸστος·,qui radiculæ succo elotus purgatusque non est.

Καλλιστρουθία σῦκα,callistruthiæ ficus.Athen.l.3.

στρωθὴ,&c.vide in στρέφω. στρωθὸς,in στρόφος.

ΣΤΡΥΧΝΟΣ.ὸ,ὸν,solanum:herba de qua Dioſc.l.4.c.71.& tribus sequentibus. Eadem dicitur & neutro genere στρύχνον,apud eundem l.4.c.72. Dici verò & fœm.gen.ἡ στρύχνος·, tradit Aelius Dion.apud Eust. in Odyss. Pro eodem πτύχνος·itidem fœm. gen.dici testatur Etym. Apud Theocr.idyll. 10 ὦ φωνὲ ἁ πτύχνα,exp.mollis,ἰ.ἐοικυῖα πτύχνῃ,inquit schol.

στρῶμα,στρωτὸν,στρωτὸς,&c.vide in στρῶσις. στρωφᾶν,in στρέφω.

ΣΤΥΓΝΟΣ.ὸν,ab inusitat.στύγω odio prosequor,odi.ll.θ.Νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει Οἰδιπόδη δ' ἐξώνυστα ζώνας. Soph. τὰς ἢ καὶ φρονεῖ Θεοὶ φιλοῦσι,καὶ συγῶσι τὰς κακὰς. item exhorresco,extimesco, reformido.ἢ μὴ στύνω συμέσει ἢ ἄλλοι.Sic & ll.v. Cum infinitiuo exp.metuo,non audeo. Il.α.συγέω ἢ ἢ ἄλλοι. Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι καὶ ἐκεκωφηθέμεν αὐτῶν. Od.λ. τὰ μὲ κε πὲρ σύξαιμι μάχεσθαι καὶ ἀπὸ κείρειν ἀάατας,exp.terribiles seu terrificas reddiderim. Significat etiam,tristor, teste Hesych.vt apud Apoll. Arg.l.2.αἱ δ' ἔστυγον εἰσαίοντες,tristati sunt.

συγήμων,ὸν,ἔμων,odium,aut quod aliquis odio prosequitur.Eurip. in Oreſt.

σύγημων,ὸν,odium,aut quod aliquis odio prosequitur.Eurip. in Trach.

σύγνητος, odiosus , qui odio & horrori est: vel odio dignus. Item horribilis.

σύγος·ὁ,τὸ,odium.Epigr.

συγερὸς,odio dignus:horribilis & terribilis. Il.ξ.συγερῇς δ' οἱ ἴκανε θυμῷ.& συγερὸς πόλεμος horribile bellum,l.v.Sic & ll.σ & ν. & alibi apud Hom.&c.Exponitur & tristis, tristificus: vt συγερὴ πόθος,Od.κ.Itẽ grauis:vt συγερὴ πόσις,apud Apoll.Rhod. Pro eodem dicitur & συγνὸς apud Hesych.

συγερὸς.horribiliter,horrendum in modum.ll.σ.

συγερότης·ητος·ὁ,ἡ,tristitia,mœstitia.

συγνὸς,idem cum συγερὸς,odiosus,inuisus. Soph. in Trachin. συγνὸς Εὐρυσθῆος. Item grauis,tristis,tristificus:vt συγνὸν λόθεσσι apud eundem. Soph. & συγνῶ ἀκουσμῷ, tristi & tetrico vultu, apud Eurip.in Alceſt.

συγνότης·ητος·ὁ,ἡ,mœstitia,mœtor:vel horrifica tristitia, acrumna.Athen.l.4.

συγνάζω,tristor,tristitia molestiaq;afficior.Marci 10.Impropriè cœlum συγνάζειν dicitur Matth. 16. i. obductum esse nubibus,non esse serenum.

στὺξ,γός,ἡ,styx:fons ad Nonacrin Arcadiæ,ab horribili frigiditate nomen adeptus : quæ tanta est vt etiam cnecet eos qui aquam illam gustârint. Vide plin.l.2.c.193. & l.31.c.2. & Vitruu.l.8.c.3. Sic etiam nominatur palus quædam apud inferos , itidem ab horribili geliditate , per cuius aquam iurare superi finguntur à poëtis. Od.κ.ll.θ.ξ,&c.Hesiod.in Theog. ¶ Item horror tremorque ex perfrictione.Theophr.de caus. pl.lib.5.c.20.

στύγιος·,ὁ,ἡ,stygius,infernalis;vt στύγιος δόμος, apud Soph. & συγίου ἡμέρας, Plut.de non fœner.

Composita.

Α' πεστυγέω,odio habeo,auersor,abhorreo. in ep.ad Rom.ca.12. Δόκησιν ἔχοντες τὸ πονηρὸν.Ioseph. ὃν Φαραὼ ἀπεστυγήσατο ὃ ἐπιγνὺς ἐρήσιος.Δόκησιμπτ τοῦ Πύρρου βίσμιον.

Βροτοστυγὴς·ὁ,ὸν,ὁ ἡ ἢ,hominibus inuisus.Aeschyl.in Prometh.

Ἐ' πισυγνάζω,tristor ob aliquid,contristor.Basil.

Θεοστυγὴς.Deo exosus,Deo odiosus:vt Ἐ' λένη θεοστυγὴς, apud Eurip. in Troad.Item qui Deum odit,Deum exosus.Eust.c.1.

Θεοστυγία·ἡ,odium Dei.

Καθυσυγάω , idem quod ἀπεστυγέω Apud Hom. ᾧ θ' ἵππευον ὠκυπόδω per tmesin pro κατέστυγον,quod est vel aor. 2. a futuro στυγῶ, vel præter.imperf.ab inusit.κεκόστυγον.

Κεδυσίτυξ ὁ ἢ,odor mendacij,in Epigr.

ΣΤΥΛΟΣ.ὲ ὸ, columna idem quod κίων teste Poll. Ezechiel cap.12 ἐξέζεσε τὸ σῶμα σύλοι ἐξεθηλυ ζῶς σύλοις ὡς κρατεῖ ρίοις. Metaphor.apud Eurip.initio Iphig. Ταυρόσυλοι ζῶ οἶκον εἰσὶ σῶμ' ὅδε ζεσπὲς ἔστιπες.Et 1.Corinth.cap.3.σύλος· καὶ ἰσθμὸς ἢ θελησίαν. *Eiusdem originis esse cum στήλη (de quo suprà) docens

gramm. & inter hos Etym. nimirum ab ἵστημι. Prographio etiam accipitur, quo in tabulis cereis exarabant. ¶ Apud Vitruu. in cochlea aquaria sunt etiam styli ferrei qui tignis vtrinque positis infiguntur, siue à columnæ siue à graphij similitudine ita dicti.

στύλος, ὁ, supra columnam locatus. Suid.

στυλίσκος, ὁ, columella. Est & pars nauis. ἡμιολίας teste Hesych. Sic & dicitur illud quod nares intrat muri dispelcit, quod & κίων & διάφραγμα. Poll. l. 2.

στυλίσκος, ὁ, columella.

Composita.

Ἀφεμίστυλος, ὁ ἡ, raras columnas habens. Vitruu. l. 3. c. 2.

Ἄστυλος, columnis carens.

Αὐτοστυλος, per se & suapte natura columnis fultus. Hesych.

Δεκαστυλος, decem columnas habens. Vitruu. l. 3. c. 1.

Δίπλοστυλος, duplo amplius parentibus columnis est. Idem l. 3. c. 2.

Διαστύλου, columnis fulcio. Polyb. lib. 5.

Ἑξάστυλος, sex columnas habens. Vitruu. eiusdem lib. c. 1.

Ἐπίστυλιον, τὸ, trabs aut lapis qui supra columnas ponitur. Plut. in Pericle.

Εὔστυλος, cuius columnæ iustis interuallis distributæ sunt, ideoque columnarum species decorus. Vitruu. l. 3. c. 2.

Ὀκτάστυλος, octo columnas habens. Idem l. 3. c. 1.

Περίστυλος, circumcirca columnatus, columnis in ambitu cinctus. vt περίστυλος δόμος. apud Euripi. in Androm. περίστυλον, τὸ locus columnis cinctus, Athen. l. 5.

Περίστυλον, τὸ, idem Vitruu. l. 6. c. 9.

Πολύστυλος, multas columnas habens. Plut. in Pericle.

Προστύλιον, ab anteriore parte columnas habens. Vitruu. l. 3. ca. 1.

Ἀμφιπροστύλιος, (decomp.) omnia habet quæ prostylos, præterea quæ habet in postico ad eundem modum columnas & fastigium. idem ibidem.

Συκνόστυλος, qui est crebris columnis. Idem l. 3. c. 2.

Σύστυλος, cui columnæ est paulo remissioribus. Idem ibidem.

Τετραστύλος, quatuor columnas habens. Idem eundem.

συξ. vide in συκον.

ΣΥΓΗ silentium, σύστημα, ης, ἡ. Iosephus apud Suid. πλατρωσαντες τὴν σιωπὴν σύγησιν, ὅθεν ὁ ἀσφάλτης ἡσύχιος.* Ἀ σύφη insipiens, ut in gloss. deductum videtur quibusdam, quoniam stupa rimæ & foramina solent stipari & obtrui, aut etiam à σύστυλον, quasi σύφη. ¶ σύπη Exponitur etiam ab Hesych. stipes, surps, truncus, caudex.

σύπαξ, siue συπάσιον, ου, τὸ, idem quod σύπη. stupa, Xen Pæd. 7.

σύπαξ, vel σύπακος. venditor vestium ut pecuarum, apud Poll. l. 7. c. 16. Eodem dicitur & σιτοπώλης, apud Hesych.

σύπασος, εος, τὸ, idem quod σύπη. stipes, nudex, truncus. Apoll. Arg. 1. Apud Nic. in Alex. Οὐλαμὸς ὑπὸ σύπασι adiectiuè vsurpatur, in lignea pila, seu in ligneo mortario.

συπαίζω, stipite pello. Hesych. διὰ συπαίζω, (comp.) stipite depello aut persequor: apud Archiochum.

συπαρεία vide in σύφω.

ΣΥΡΑΞ, ακος, ὁ, cuiusmodi est illa hastæ: apud Athen. ἧσαν δὲ μηλοφόροι τῶν δορυφόρων· καὶ τὰ συράκων μῆλα ἀχρυσᾶ ἐζευγνυτο. Vide poll. Hesych. & Suid. ¶ Item arbor Syriæ, quæ malo Cydonie fertur esse similis, cuius etiam lacryma σύραξ vocatur. vide Diosc. l. 1. c. 80. Arist. an. 4. Theophr. l. 8. plin. l. 7. & Plin. l. 12. c. 17. & 25.

συρίκιον, ου, τὸ, idem quod σύραξ in prima signif. Thuc. l. 2.

συρίκινον, τὸ, vt συρίκινον μύρον, ex styrace confectum vnguentum. Diosc.

συρίττω, Hesych. exp. πυκνίζω. Item styracem refero. Diosc. l. 2. c. 109.

ΣΥΡΦΩ. Fψω. adstringo: de iis quæ dum gustantur, linguam adstringunt. Diosc. lib. 1. c. 169. (de achrade) σύφει ἡ καὶ πικρὰν ἀκάτης. Sic & cap. sequenti de mespilis. exponitur etiam, spissat, quoniam quæ adstringunt, densare & spissare solent.

σύμμυκτον, τὸ, spissans, enim adstringendi vim habens. Diosc. lib. 1. cap. 69. Galen. τὸ καὶ πάσσοβ. 3.

σύψις, εως, ἡ, astrictio. Gal. ad Glauc. Item spissatio. Dioscor. lib. 1. cap. 76.

συπτικὸς, ἡ, astrictorius, stringendi vim habens. Diosc. l. 1. c. 169. & alibi.

σύφος. idem Basil. in Hexaëm. homil. 5. σύφους, pro eodem. schol. Nicand.

συπαρεία, ἡ, alumen dictum παρὰ τὸ σύφειν, quoniam potentissimè astringit. Vide Diosc. l. 5. c. 123. Paul. Aegin.

συπαρειώδης, ὁ ἡ, ὁ, ἡ, aluminosus, alumen resipiens: vt ὕδωρ τὸ συπαρειῶδες, Gal.

σφυδὸς, ὁ, ἡ, idem quod σφοδὸς (ex quo & factum creditur pleonasmo τὸ ρ) astringens, acerbus, austerus. Theophr. de caus. pl. l. 6. & Actius in præfat. l. 1. Sic & apud Gal. σφυδὸς πρόσταξις, & apud Athen. σφυδὴ μῆλα, & apud Diosc. οἶνος σφυδής. Metaphorice dicitur homo σφυδὸς, apud Aristoph. & Xen. vt Lat. acerbus, austerus.

σφυδρότης, τῆτος ἡ, acerbitas. Alex. Aphr. Probl. 70 l. 2.

σφύλας, ακος, ὁ, asper. (ex σύφω quoque deriuatum creditur, eò quòd quæ astringuntur & in pressantur, solent exasperari & durari) Apoll. Arg. l. 2. σφύλαι ζέφυροι ἀκταί. Epigram. lib. 1. σφυλὰς πέτρας.

σφυλίζω, ὀυriter asperéque tracto, duris verberibus aut verbis asperis & incesso, duriter & asperè excipio. Il. π. Od. σ, & alibi. Sæpe. Sic & Apoll. Arg. l. Καὶ ἐπὶ σοὶ πολίτας ἐσθλὰ σφυλίζεται. idem apud Hesych. Sic & Aristoph. in Equit. Dicitur & quum quis iniuriosè loco suo deturbatur.

σφύλος, ὁ. idem quod σφυλὰς, ex eoque factum per syncopen. Ex Cephalo. Μελισσῶν σφύλακα σοι πέμπω κάλαμ. Aeschyl. Ἐμοὶ ἐμπεπτωκὸς τὸ μὴ δεῖν σφύλα πέτρας.

σφυρὸς, ὁ, idem, durus, rigidus. Hesych. Exponitur etiam retortus, duratus, calosus. Arist. an. l. 2.

σύσπα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex σύφω.

Ἀτασίφω, tristitiam præ me fero. Hesych. ex Soph.

Διάσυφον, idem quod σύφω. astringo. Idem.

Ἀνασύφω, ἀνασύσω, ἡ, astrictionis vacuitas, astrictionis expressæ effectus. apud eundem.

Ἐπισύφω, idem quod σύφω. Nicand. in Alexiph.

Ἐπισύφω, astringo: apud eundem. & Athen. l. 3.

Παρασύφω, vnà astringo. Item antè inspisso.

Συσσύφω, adstrictus: item subastrictus.

Ὑποσύφω, subter astringo, aliquantulum astringo. Gal. ad Gl. & Diosc. lib. 1. c. 171. item astringo simul & inspisso. Theophr. in lib. περὶ ὀσμῶν.

Composita ex σφυδὲς.

Γλυκύσφυδος, sapore acerbo simul & dulci præditus, simul dulcis & acerbus.

Ὑπόσφυδος, subacerbus, qui est sapore leniter acerbo. Diosc. lib. 5. c. 7.

Composita ex σφυδὲς.

Διασφυδάζω, depello, deturbo. Il. π. Τεῖς δ' ἐξ Αἴανος ἔβαν ἐπικὼ φάλαγγες κάκλιθεν. Μακρὸν ἀπεσφυδάζεσκε. Hesych. ἀποσπᾶται.

Ἀσύφελος, prorsus durus aut asper, non falcbrosus. Epigr.

Ἀσφάλιστος, non distortus, durus, incōcussus, immotus. Nonn. In Epigr. ἀσφάλιστος ὦμος χέρσου, exp. non dissectus.

Καταφύφλασσε, vide in φλάσσω.

Σφύφλασσε, id. quod σύφω. apud comicos. Exponit etiam, afflictia afficit. Aristoph. in Acharn. κἀγὼ κεφαλὴν ἐκάλεσα τὴν σύφλασσε & σκοῦδα.

Στόμφυφλος, id. quod σύφω. apud comicos. Exponit etiam, afflictia afficit. Aristoph. in Acharn. κἀγὼ κεφαλὴν ἐκάλεσα τὴν στόμφυφλος & σκοῦδα.

Στόμφυφλος, ὁ, antiquior ὕβλωσις τῆς μήλου. Eust.

Ἀ συστος, ὁ, ἡ, comp.) qui σύειν qui vi σύσσοβ χέρσον, apud Eust.

Ἀ συστος, ὁ, ἡ, exp. ἄτρωτος & ἀπρόσβλητος. sed eadem ex Xenocrate. Item ἀσύλητος, ἀσύλητον, ἀσύλητος πόλις.

Στομύλος. vide in Στόμφυφλος.

Σῦ, (pro quo Aeolice & Dorice dicunt τὸ σύδε, addita syllaba ν fit σύνν) tu. Genit. σοῦ. vt, & Ionice σεῦ, σεῦο & metri gratia, σεῖο. Atticè σοῦς, & per Syncopen σεῖς. Doricè seu Aeolicè σύ & τύ: apud Theocr. &c. Dativus σοί, tibi & Doricè τοῖ & τῷ. pro quo pleonasmo litteræ ς, τοῖν. Il. λ. & Odyss. Accusat. σέ, τε, & Dor. νὲ & τὲ. Theocr. idyl. 8 ὥστε ἔμοιγε ὅστις τοῖ τὸν, vt quidem profundos omnes deriuet tè? Dual. num. ἄμφω τώ, vt quidem omnes deriuet tè? Dual. num. σφῶ, & accusat. σφώϊ, vos duo, ὑμὲ vos duos. Iliad. ϛ. Pro quo ab octo, ε & mutato accentu dicitur σφὲ: vt apud Homer. Εἰ δὲ σφὲ ὕπνος ἔπεισι ἰοειδέος ἐν δὲ τοι vos duæ. Aeolicè & Doricè pro eodem dicitur ὔμμες. quod tamen etiā est accusat. plural. pro ὑμῶν. Genit. & dat. σφῶν, vestrûm duorum, vobis ambobus. Il. ϛ. signif. etiam, ipsorum duorum & ipsis duobus: vt Il. ϛ. σφῶϊν δὲς ἄνηρ. tunc autem descendit ab ἑός, sui. Pro eo per contractionem & subscripto, dicitur σῷν. Od. ϛ. quod itidem pro αὐτῶν vsurpatur, ipsorum duorum, & ipsis duobus, originem videlicet ab ἕ habens. Plur. num ὑμὲ vos. Ion. ὑμέες. Dor. ὔμμες. Aeol. ὔμμεσσ. Gen. ὑμέων, vestrûm seu vos. Ion. ὑμέων. Dor. ὑμμέων. Aeol. ὐμμίων. Dat. ὑμῖν. vobis. vestri. Ion. ὑμέων, & inserto ε. ὑμείων. Aeol. ὐμμιν. Dat. ὑμῖν. vobis. Pro quo Dores dicunt, ὑμῖν. vltima correpta. Aeolcs ὔμμι vel ὔμμες. Accusat. ὑμὲ, vos. Ion ὑμέας. Aeol. ὔμμε, & Dor. ὔμμι. vt apud Theocr. idyll. 5. ἀείσεται ὔμμε Πᾶνα ἰὼ Πᾶνα, vos omnes lauabo.

Σῆς, ῆ, ὁ Hesiod. in Erg. Οὐ πατρὶ μιμῆς τε πατὴρ ὡς σὸς. Plutarc. sympos. 8. Σῆς ἐσθῆτος, ἡ μοῖρ ἡ ἡφάνις. Τὸ σὸν, tuum commodum, Soph. in Electr. τὰ σά, tua bona seu tuæ opes. Od. β. Pro σὸς Doricè dicitur πὸς: vt σόκκος πὸς, Od. ξ.

Σήφερος, vester: propriè de duobus aut duabus. Il. α. σφίτερος, item. Hesiod. in Erg. σφίτερον πατρὶ ὑμνεῖσαι, vestrum patrem. Vide alias significat. in E.

Σήτερος, ος, vester, vestra, vestrum. Υμέτερος, apud poetas. idem: vt κίων ὑμὸς, iliad. 5. & κρῖνε ὑμῖν, vestrum imperium. Hesiod. Theog.

σιαπρωκί, σίδαξ, vide in σῦς.

ΣΥΒΑΡΙΣ, ιδος, ἡ, ιδ. ν, ἡ. Sybaris: vrbs quædam Italiæ deliciis & luxu autumnum modum dedita: vnde pro summo & exquisitissimo luxu prouerbialiter vsurpatum inuenitur à Philostrato, τὸ συβαρίδος μᾶλλον ἢ ταῦ. item οὐθὲν ὧδε ἔχειν ὑγιὲς πὸ συβαρίτου.

Συβαρίτης, ὁ, ἡ, Sybarita, qui est è Sybari συβαριτῶν τερπνὸς ἑταῖρος, Sybaritarum mensæ, de mensis luxu refertis. Ferm. & συβαρίτης, quæ & è Sybari. Dicitur etiā fuerunt à quibusdam συβαρίδες breues fabulæ & compendiariæ, vt testatur schol. Aristoph.

Συβαρίτης, Sybariticus: vt συβαριτικὸς μῦθος. & συβαριτικὴ πέπαιγμα. aut clam mollis, luxui deditus. Potest etiam aliquid συβαριτικὸν dici in quo summus sit luxus.

Συβαρίτω, (à Sybarisso) deliciis & luxui indulgeo, mollitie luxuque diffluo, imitando Sybaritarum mollitiem atque luxum.

σιαπρωκί, σιδαξ, σιλικὸς, &c. vide in σῦς.

ΣΙΒΗ, per contract. factum ex Ionico συσίη pro συκιὴ) ficus arbor. Od. ω. Οὐ φυτὸν, ἡ συκῆ, σὺκ ἄμπελον· ἐ δὲ ἐλαίαν. Theophr. hist. pl. l. 1. συκῆ ἡ ἄγρια, ficus Indica. Diosc. lib. 8. cap. 181. συκῆ ἡμέρα Eiusdem lib. 1. c. 184. συκῆ ἀγρία. ficus agrestis, caprificus. ¶ Dicitur etiā eiusmodi species quædam, apud Theophr. hist. pl. li. 3. Sic vocatur ab aliquibus & fauex ille qui & σίκαλον dicitur, teste Diosc. l. 4. c. 146. ¶ Itē ficus, marisca, excrescentia carnis, seu vlcus ficui simile. Diosc. lib. 1. c. 200. (de bulbis edulibus) ἐ ραιῆσι ἢ ἐ συκαῖ ὀπτηθέντες οὐ ῥεγμασοδυσπεπτοῦσι. ficus nouella: ficus quæ non ita pridem pullulauit. Poll.

Συκάς, άδος, ἡ, plantarium ficus, semen seu sarculus qui è ficu radibus aut excisis plantatur inseritúrve. Aristoph. in Lemn. Item marisca. Hesych.

Συκάζω, ἡ, ἡ, ficulnus, siue ficulneus: vt σύκινον ξύλον, apud Aristoph. in Vesp. & Plut. sympos. lib. 6 & 5. probl. 8. ¶ Et quasi ligni ficulnū est inualidū, inde fit vt σύκινον capiatur pro debili, imbecillus, debilis, fragilis, inutilis: vt συκίνη ἐπιστήμη apud Aristoph. in Lysistr. Itidem Theocr. idyll. 10. συκίνοις vocat homines qui labores non adeunt nec tolerant strenuè, sed iis veluti succumbunt, vt lignum ficulnum paderi alicui grauiori. Sic apud Luc. in libro ad indoctum, ξύλον & συκίνου γνώμης, claudi ac ficulna mente præditus, inutilius precii, inutilique ad aliquid excogitandum. Dicitur etiam de calumniatore. Apud Aristoph. in Pluto.

Συκάζω, ficetum, i. locus in quo ficus plantantur, seu ficubus consitus.

Συκέα, ἡ, arbor quę & συκομορέα: licet à quibusdam diuersa & dē arbores statuantur. Theophr. lib. 4. hist. plant. cap. 2. & Diosc. l. 1. c. 192. ¶ Fructus huius arboris eodem nomine appellatur, apud Athen. l. 2. Idē fructus neutro etiā genere dicitur συκάμινον, sycaminū: quod sæpius pro moro accipitur. Athen. l. 2 & Arist. l. 9. hist. an. ¶ Accipit συκάμινος & pro moro arbore, apud Gal. l. 5. περὶ τῆς τρόφ. c. 19. ¶ Item pro morbo & tumore qui σύκωσις dicitur, schol. Aristoph. in Ran.

Συκάμινος, ὁ, ἡ, morus seu sycamini speciem gerens: apud Athen. lib. 1.

Σῦκον, ου, ἡ, ficus, fructus. σῦκα. Dem. pro cor. σῦκα & βότρυς & ὀλύνθους ἐσθίειν. De ficuum generibus vide Athen. l. 3. necnon Theophr. & Diosc. l. 1. c. 184. ¶ Item marisca, ficus siue ficatum: mor est à fici similitudine sic dictus. Gal.

Συκάδες, ων, ὁ, ἡ, ficosus, similis ficui: vt βλίφαρα συκάδη, palpebræ ficosæ. Accipitur etiam pro συκοφαντης, vt docet schol. Aristoph.

Σύκινος, è ficis confectus. Plur. in Erotico. item ficulnus vide supra.

Συκίνος, (qui & κωδωτίτης dicitur) viaum quod è ficubus fit. Diosc. lib. 5. c. 41.

Σύκινον, decoctum ficuum arefactarum. Gal. in lex. Hippocr.

Συκῆ, ἡ, ficus. ficus lego, seu ficus deligo, ficus colligo, ficus carpo. Poll. l. 7. Ab Hesyc. exp. σῦκα πρῶτα, ficus comedo. item συκοφαντῶ. A schol. Aristoph. exponitur etiam, τὰ σῦκα δόκιμα. ficus premo.

Συκῆς, ῆτος, ὁ, qui ficus legit. itē sycophanta, calumniosus delator, quadruplator. συκοφάτης, calumniosa delatrix. Hesych.

Συκάζω, in ficum vertor, fio, seu ficosus fio.

Σύκωσις, ficosum germen. In palpebris dicitur quum ficosiores in eis excrescunt, schol. Aristoph.

Συμβόλαιον, τὸ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, Τὸ σὸν, tuum commodum, Soph. in Electr. τὰ σά, tua bona seu tuæ opes. Od. β. Pro σὸς Doricè dicitur πὸς: vt σόκκος πὸς, Od. ξ.

Σφέτερος, vester: propriè de duobus aut duabus. Il. α. σφίτερος, item. Hesiod. in Erg. σφέτερον πατρὶ ὑμνεῖσαι, vestrum patrem. Vide alias significat. in E.

Σφωΐτερος, ος, vester, vestra, vestrum. Υμέτερος, apud poetas. idem: vt κίων ὑμὸς, iliad. 5. & κρῖνε ὑμῖν, vestrum imperium. Hesiod. Theog.

σιαπρωκί, σίδαξ, vide in σῦς.

ΣΥΒΑΡΙΣ, ιδος, ἡ, ιδ. ν, ἡ. Sybaris: vrbs quædam Italiæ deliciis & luxu autumnum modum dedita: vnde pro summo & exquisitissimo luxu prouerbialiter vsurpatum inuenitur à Philostrato, τὸ συβαρίδος μᾶλλον ἢ ταῦ. item οὐθὲν ὧδε ἔχειν ὑγιὲς πὸ συβαρίτου.

Συβαρίτης, ὁ, ἡ, Sybarita, qui est è Sybari συβαριτῶν τερπνὸς ἑταῖρος, Sybaritarum mensæ, de mensis luxu refertis. Ferm. & συβαρίτης, quæ & è Sybari. Dicitur etiā fuerunt à quibusdam συβαρίδες breues fabulæ & compendiariæ, vt testatur schol. Aristoph.

Συβαρίτης, Sybariticus: vt συβαριτικὸς μῦθος. & συβαριτικὴ πέπαιγμα. aut clam mollis, luxui deditus. Potest etiam aliquid συβαριτικὸν dici in quo summus sit luxus.

Συβαρίτω, (à Sybarisso) deliciis & luxui indulgeo, mollitie luxuque diffluo, imitando Sybaritarum mollitiem atque luxum.

σιαπρωκί, σίδαξ, σιλικὸς, &c. vide in σῦς.

ΣΙΒΗ, per contract. factum ex Ionico συσίη pro συκιὴ) ficus arbor. Od. ω. Οὐ φυτὸν, ἡ συκῆ, σὺκ ἄμπελον· ἐ δὲ ἐλαίαν. Theophr. hist. pl. l. 1. συκῆ ἡ ἄγρια, ficus Indica. Diosc. lib. 8. cap. 181. συκῆ ἡμέρα Eiusdem lib. 1. c. 184. συκῆ ἀγρία. ficus agrestis, caprificus. ¶ Dicitur etiā eiusmodi species quædam, apud Theophr. hist. pl. li. 3. Sic vocatur ab aliquibus & fauex ille qui & σίκαλον dicitur, teste Diosc. l. 4. c. 146. ¶ Itē ficus, marisca, excrescentia carnis, seu vlcus ficui simile. Diosc. lib. 1. c. 200. (de bulbis edulibus) ἐ ραιῆσι ἢ ἐ συκαῖ ὀπτηθέντες οὐ ῥεγμασοδυσπεπτοῦσι. ficus nouella: ficus quæ non ita pridem pullulauit. Poll.

Συκάς, άδος, ἡ, plantarium ficus, semen seu sarculus qui è ficu radibus aut excisis plantatur inseritúrve. Aristoph. in Lemn. Item marisca. Hesych.

Συκάζω, ἡ, ἡ, ficulnus, siue ficulneus: vt σύκινον ξύλον, apud Aristoph. in Vesp. & Plut. sympos. lib. 6 & 5. probl. 8. ¶ Et quasi ligni ficulnū est inualidū, inde fit vt σύκινον capiatur pro debili, imbecillus, debilis, fragilis, inutilis: vt συκίνη ἐπιστήμη apud Aristoph. in Lysistr. Itidem Theocr. idyll. 10. συκίνοις vocat homines qui labores non adeunt nec tolerant strenuè, sed iis veluti succumbunt, vt lignum ficulnum paderi alicui grauiori. Sic apud Luc. in libro ad indoctum, ξύλον & συκίνου γνώμης, claudi ac ficulna mente præditus, inutilius precii, inutilique ad aliquid excogitandum. Dicitur etiam de calumniatore. Apud Aristoph. in Pluto.

Συκάζω, ficetum, i. locus in quo ficus plantantur, seu ficubus consitus.

Συκέα, ἡ, arbor quę & συκομορέα: licet à quibusdam diuersa & dē arbores statuantur. Theophr. lib. 4. hist. plant. cap. 2. & Diosc. l. 1. c. 192. ¶ Fructus huius arboris eodem nomine appellatur, apud Athen. l. 2. Idē fructus neutro etiā genere dicitur συκάμινον, sycaminū: quod sæpius pro moro accipitur. Athen. l. 2 & Arist. l. 9. hist. an. ¶ Accipit συκάμινος & pro moro arbore, apud Gal. l. 5. περὶ τῆς τρόφ. c. 19. ¶ Item pro morbo & tumore qui σύκωσις dicitur, schol. Aristoph. in Ran.

Συκάμινος, ὁ, ἡ, morus seu sycamini speciem gerens: apud Athen. lib. 1.

Σῦκον, ου, ἡ, ficus, fructus. σῦκα. Dem. pro cor. σῦκα & βότρυς & ὀλύνθους ἐσθίειν. De ficuum generibus vide Athen. l. 3. necnon Theophr. & Diosc. l. 1. c. 184. ¶ Item marisca, ficus siue ficatum: mor est à fici similitudine sic dictus. Gal.

Συκάδες, ων, ὁ, ἡ, ficosus, similis ficui: vt βλίφαρα συκάδη, palpebræ ficosæ. Accipitur etiam pro συκοφαντης, vt docet schol. Aristoph.

Σύκινος, è ficis confectus. Plur. in Erotico. item ficulnus vide supra.

Συκίνος, (qui & κωδωτίτης dicitur) viaum quod è ficubus fit. Diosc. lib. 5. c. 41.

Σύκινον, decoctum ficuum arefactarum. Gal. in lex. Hippocr.

Συκῆ, ἡ, ficus. ficus lego, seu ficus deligo, ficus colligo, ficus carpo. Poll. l. 7. Ab Hesyc. exp. σῦκα πρῶτα, ficus comedo. item συκοφαντῶ. A schol. Aristoph. exponitur etiam, τὰ σῦκα δόκιμα. ficus premo.

Συκῆς, ῆτος, ὁ, qui ficus legit. itē sycophanta, calumniosus delator, quadruplator. συκοφάτης, calumniosa delatrix. Hesych.

Συκάζω, in ficum vertor, fio, seu ficosus fio.

Σύκωσις, ficosum germen. In palpebris dicitur quum ficosiores in eis excrescunt, schol. Aristoph.

Σύκωσις, idem quod σύκωμα, vlcus seu carnis excrescentia à fici similitudine ita nominata. Gal. de simpl. med. facult. lib. 11. Paul. Aegin. l. 7. c. 22.

Συκωτὸς, ἡ, ὁ, ficatus: vt συκωτὸν ἧπαρ, ficatum iecur, i. ficuum esu præparatum. Oribas. & Act. l. 2. c. 127.

Συκωτὶς, ίδος, ἡ, ficedula: auis sic dicta quòd ficu pinguis fiat. Vide Athen. l. 2. Aristot. hist. an. l. 9. & l. 8. c. 3.

Composita.

Ἀμύσυκον, μᾶλον, malum vnà cum fici florens. Eust. ex Paus.

Ἀμυσυκάδες, αι, mala quæ cum ficis florent aut nascuntur, vel pira quæ cum ficis proueniunt. Hesych.

Διασυκίζω, ficus decerpo. Accipitur etiam pro διακμάζω, exploro more eorum qui ficus carpunt. Aristoph. in Equit. Ab Hesychio exp. ficus comedo vel ficus decerptos comedo.

Φυλόσυκος, amans ficuū qui ficuum esu delectatur. Plut. l. 4. symp.

Χαμαισύκη, humilis ficus: nomen herbæ apud Diosc. l. 4. c. 170. quam & συκῆν vocari tradit.

ΣΥΆΗ, ης, ἡ, præda, spolium: vel q.d. prædatio, spoliatio, compilatio. Dem. in orat. περὶ Λακρίτου πικρὰ κρεφθὶς ὥσπερ αὖ μὰ σύλαν ὧσιν Ἀθηναίοις. vbi impunè expilare Athenienses non possint. Aristot. œcon. lib. 2. ἵν' ἡ σύλαν ἐχῇ καὶ πόλιν, sicut impunè liceret compilare vrbem aliquam. Ibidem τὰς ἱερὰ τῶν συλῶν διελκόντων, de direptionibus iudicio discceptárunt.

Σύλαντος, spolium. præda. Eust. exp. etiam pignus. Hesych.

Συλάω, ὦ, spolio, deprædor, compilo. Il. ζ. Νέκρες ἀμυνέθοντ' συλήσοντες πολεμίζειν. Arist. Rhet. lib. 1. οἱ συλῶντες τὰς Καρχηδόνες. Plato de leg. συλᾶν τὴν πατρίδα, depeculari & compilare patriam. Interdum cum gemino accusatiuo (personæ & rei qua aliquis spoliatur), vt Il. π. εἰ μέ Ἀχαιοὶ Τεύχεα συλήσωσι. Itē exuo, admodo, detraho, eripio. Il. χ. Τεύχεα συλήσας Φρύγιος ἀπὸ νῆας ἔβαινε. Et in Epigr. ζωλὸς συλήσας. Il. οἱ, αὐτὸν ἐσύλα τεύχεα, exp. exduxit.

Συλάομαι, μαι, spolior, exuor. Dem. στρατιὰν ἧς ἡμίτεως αὐτῶν ὑπὸ τύπτων.

Συλίαι, ῶν, idem quod συλία. Hinc particip. pass. apud Isocr. ad Nic. Ἀλλὰ πόλεμον ἢ χαρῶσιν ἀδίκων ἢ σωτῆρας ἢ συλωμένους ὑμᾶς.

Σύλημα, τὸ, spolia, exuuiæ.

Σύλησις, εως, ἡ, spoliatio, depeculatio, compilatio. Idem quod σύλη: vt σύλησις ἢ ἱερῶν.

Συλητὴς, ῆ, ὁ, spoliator, depeculator, compilator.

Συλάω, ἡ. ὦσω, idem quod συλάω & συλίω. Il. ι. Τὸν δ' ὦε ἡ ἀρημένον ἐσύλεον θεράποντες.

Σκῦλον, ου, σκύλων, τὸ, idem quod σύλον, spolia, exuuiæ: propriè quæ mortuis detrahuntur: vt σκύλα φρύγια, apud Eurip. in Orest. & Plut. symp. 8. σκύλων πλῆθι ἢ ἐκκρεμνίων ἢ τετραπόδων αἰφνιδίως. Peculiariter fic dicitur pellis feræ alicui detracta: vt apud Callimach. (de pelle leonis) τὸ ἢ σκύλον αὐχῆν κορυθαίολον ἡμιτελῆ ἢ βαλίου ἔρυμα. In eadem signif. legitur & σκύλα, in Epigr. quod & de corio quo vestitur castananeę nucis caro, dicitur apud Nic. in Alexiph.

Σκυλεύω, ας, ῆ, idem cum σκύλον. Hesych.

Σκυλάω, idem quod σκυλεύω. Σκυλάτευε, ἡ, spoliatrix, depreda-trix, compilatrix. Eust.

Σκυλεύω, idem cum συλεύω. Thuc. τὰς νεκρὰς ἐσκύλευον. Arist. rhet. 3. οἱ τὰς πεθειώσας σκυλεύοντες. Item spoliando detraho. exuo. Xenop. Hell. 2. τὰς ζῳστὰς ἐδέδεσο ἢ πολιτικὴν ἐσκύβαλισας, nulli ciuium tunicam detraxere.

Σκυλεύομαι, vestimētis & armis spolior, nudor. Dem. pro cor.

Σκύλευμα, idem quod σκύλον. Eurip. in Phœn.

Composita.

Διασκυλάω, dispolio, deprædor, depeculor. Item spoliando auferō seu eripio. Chrysost.

Ἐπισκυλεύω, idem quod ἐπισυλάω. Theocr. idyll. 26.

Ἄ συλος, ὁ & ἡ, præda immunis, i. prædę periculo: cui periculum non est ne eius res præda fiant: vel inspoliatus. Eurip. in Med. Μισεῖς ἄσυλον, manebis inspoliata & tuta. Et cum gen. apud eundem in Helen. ἄσυλα ἐμῶν γάμων, secura eram à nuptiis, seu non metuebam ne quis nuptiis meis ceu prædę inhiaret. Item qui non spoliatur, quem spoliare nefas est, & ex consequenti, à violentia tutus, sacrosanctus, vt ἄσυλον ἱερὸν, apud Phil. de vita M. l. 1.

Ἀ συλαῖος θεὸς, Deus asylī. Plut. in Rom.

Ἀ συλεί, tutō, sine spoliationis periculo: vel ita vt adduci nequeas, nec nisi per summum scelus & nefas violari.

Ἀ συλία, ἡ, ius illud quo aliquis tutus est, nec nisi per summū scelus violari potest, quum ad asylum confugerit. Plut. in Rom. Phil. de v. M. l. 3.

Ἀ σύλητος, idem quod ἄσυλος, inspoliatus. Item qui non nisi per summum scelus violari potest, inuiolabilis. Eurip. in Hel. Νεοσσοῖς πήγνυξιν ἀσύλητον χθόνα. Aſsylo, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Θεοσυλὴς, sacrilegus, qui res Deo dicatas furatur: apud Suid.

Ἱερόσυλος, idem Plat. polit. 1. Ἱερόσυλος, sacrilegè. Ἱερόσυλία, sacrilegium.

Ἱεροσυλία, sacrilegiū cōmitto: vel spolio aliquē per sacrilegiū aut sacrilegè. Aristoph. in Vesp. Phal. in epist. Arist. ther. l. 1.

Ἱεροσύλημα, quod sacrilegio raptum est, sacrilegium.
Νεκροσύλος, mortuorum spoliator, Νεκροσυλία, mortuorum spoliatio.
Περισυλάω, circumcirca dispolio: vel spoliando & depeculando detraho. Plat. in Gorg.

ΣΥ'Ν & Atticè ξὺν, cum, vnà cum, simul cum. Præpositio est quæ soli datiuo iungitur: vt Il. δ. σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν Σὺν σφῇσι κεφαλῇσι γυναιξί τε καὶ τεκέεσσι. Sic Matth. 27. τότε σταυροῦνται σὺν αὐτῷ δύο λῃσταί. ¶ σὺν θεῷ, Deo iuuante, Dei auxilio, Dei opere, etiam, Dei beneficio. exponitur etiam Deo propitio, Deo fauente. Interdum παρενθετικῶς dicitur σὺν θεῷ δ' εἰρήσθω, cum bona Dei venia dictum sit, absit verbo inuidia. sic σὺν δ' Ἀδραστείᾳ λέγω. ¶ Σὺν νόμῳ, secundum leges apud Plat. de leg. & Xen. ¶ Interdum veluti superuacanea non exp. vt Xen. σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ τὰς τιμωρίας πείσεται, tuo commodo pœnas sumere. Thuc. σὺν ἐπαίνῳ ἐποτρύνειν, laude incitare. Aliquando contrà omissa subauditur: vt Thuc. l. 4. προσλαβόμενος ἑπτακοσίοις καὶ χιλίοις ὁπλίταις ἐς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης, cum mille & septingentis militibus armatis. Xen. Pæd. 3 ἥκειν εἰς τὰς τάξεις, αὐτοῖς στεφάνοις. ¶ Interdum sine casu aduerbialiter ponitur, adiuncto δὲ aut καὶ, pro pariter, vnà, simul: seu simul & pariter &. Nicand. in Ther. κακόεργα φαλάγγια σὺν καὶ ἀίζηυς Ἑρπηστὰς ἔρξας τε. ¶ In compositione interdum vacat: vt in συναγκαλάζω. ¶ σῦν, suem, vide σῦς.

ΣΥΡΑΙ, αἱ, paruæ vilesque lacernæ. schol. Aristoph. in Nub. apud Dionem. hist. l. 37 θέατρον περὶ πανήγυριν ἵνα ἐκ σιρῶν ᾠκοδομημένον ἀνετράπη. apud Hesych. σύρας, exp. μαχαίρας.

συρία, eidem Hesychio est pinguis & crassa lœna: vel ἀπὸ τῆς σισύρνης, vel quoniam in Cappadocia fit. in ea autem sunt Syri. Vide & Poll. ¶ Est etiam herba apibus grata. Aristot. hist. an. lib. 9. c. 40.

ΣΥ'ΡΒΗ, ης, ἡ, tumultus, θόρυβος. Aristoph. gramm. & Suid. ¶ Sic etiam dicitur ἡ αὐλοθήκη. Suid. & Hesych. ¶ Idem Suid. & Etymol. innuunt esse quoque vocem qua subulci ad sues vtuntur.
συρβήνης χορός, prouerbialiter dicitur ἐπὶ τῶν ἀτάκτων χορῶν, testibus iisdem Etym. & Suid.

συρβηνεύς, tumultuosus: metaphora sumpta ab iis qui cum strepitu & tumultu fistula canunt. Etym. & Suid. Item pauper: διὰ τὸ τὰς αὐλοθήκας καὶ φαρέτρας φέρειν, inquit Etym. Hesychio est etiam αὐλητής, vsum huius vocis ex Cratino ἐν Θρᾴτταις afferenti.
Τύρβη, Atticè dicitur pro σύρβη, tumultus, turbæ: vt Eust. ex Rhetorico lexico tradit. Polyb. ἀμιξίας καὶ θορύβου καὶ τῆς λεγομένης τύρβης πλήρης τὸ στρατόπεδον. item turba, i. inconcita hominũ multitudo. Luc. Φοβηθεὶς μὴ συντριβείην ἐν τοσαύτῃ τύρβῃ.

Τυρβάζω, turbas seu tumultum excito, tumultuor. Plut. de aud. poëm. ex Soph. πάντα τυρβάζει κακά, tumultuando quæuis excitat mala. Aristoph. in Vesp. τὸν πηλὸν ὥσπερ ἀτταγᾶς τυρβάσεις βαδίζων, lutum turbabis.

Τυρβάζομαι, turbor. Luc. c. 10. καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά, quidam exp. tumultuaris circa multa, turbaris circa multa: alij, satagis de multis.

Τυρβασία, ἡ, dicebatur saltatio dithyrambica. Poll. l. 4. c. 14.

Composita.

Ἀνατυρβάζω conturbo, perturbo. Aristophan. in Equit. τὴν πόλιν ἀνατυρβάσας.
σικιννοτύρβη, nomen modi cuiusdam tibia canendi: à τύρβη seu σύρβη significante fistulam: apud Eust.

συρία, vide in σύραι.

ΣΥΡΙ'ΣΣΩ, seu συρίττω, sibilo, sibilum edo. Item sibilo eiicio, exibilo. Dem. in Mid. εἰσιόντα εἰς τὸ θέατρον τοῦτον ἐσυρίττετε. ¶ Item fistula cano, fistulo. Aristot. (de ceruis) καταλαμβάνονται ὑπὸ τῆς ἡδονῆς συριττόντων καὶ ᾀδόντων.
συρίττομαι, exibilor, explodor. Aeschin. in Ctesiph ἡγεῖτο τοῖς πρέσβεσιν εἰς τὸ θέατρον ὥστε καὶ συρίττεσθαι διὰ τὴν ἀσχημοσύνην.

συριγμός, ὁ sibilus, sonitus seu stridor ille qui sibilando editur, seu quo aliquis exibilatur. Propriè homini tribuitur & serpenti Plut. in polit. præcept. Aristot. De elephantibus etiã dicitur, quod exp. barritus: apud Arrian. in exped. Alex.

συρικτής, οῦ, ὁ, sibilator. Item fistulator: vnde apud Theophr. idyl. 8 συρικτὰ Μενάλκα.
συρίζω, idem quod συρίσσω, sibilo. Eurip. in Iph. Taur. συριζόντων καὶ πρύμναν ὑπὸ πηδαλίων Αὔραις ἐνοδίοις, ἢ Πνοαῖσι ζεφύρου. ¶ Item fistula cano, fistulo. Idem in Iphig. Aul. Βάρβαρα συρίζων Φρυγίων αὐλῶν, barbaras cantilenas canens Phrygiis fistulis. Pro eodem Doricè dicitur συρίσδω: vt apud Theocr. idyll. 1. ἁδὺ δὲ καὶ τὺ συρίσδες, dulce canis fistula. ¶ Significat etiam, Syrè loquor aut ago: & Syrorum modo sum mollificulus, deductum videlicet à Σύρος.

συρισμός, idem cum συριγμός, sibilus, stridor. Luc.

σῦριγξ, ιγγος, ἡ, fistula: propriè pastoria. Il. σ. Hesiod. in Asp. Theocr. idyl. 1. 21. Arist. de arte poët. Plut. &c. Sic etiam vocatur à Theophrasto arundo fistularis, hist. pl. l. 4. cap. 12. Item exterior cassiæ fistularis cortex: apud Galen. de antidot. l. 1. c. 14. Pro fistula aluearis apum sumi dicitur apud Greg. Naz. ¶ A fistulæ similitudine sic etiam appellatur vagina seu receptaculum hastæ. Il. τ. ¶ Item fistula illa seu canalis quo dosi medulla continetur. Poll. l. 2. ¶ In rota currus σύριγγες sunt foramina fistulam sua ciuitate imitantia, in quæ axis inferitur: apud Eurip. in Hipp. Steph. ¶ Eandem appellationem habent & siphones. ¶ Sophocli in Aiace sic dicuntur venæ colli grandiores, quæ collo truncato sanguinem effundunt. ¶ Apud medicos σῦριγξ est sinus angustus, oblongus, callosus, interdum etiam obliquus, os habens cui cicatrix obduci nequit, per quod humor certis temporibus excernitur. sæpe apud Diosc. ¶ σύριγγες γῆς vocantur concaui sub terra meatus, seu cauernæ in ea longæ in modum fistulæ: Aristot. de mundo. ¶ σῦριγξ exp. etiam, fibula: apud Apoll. Arg. 4.

συριγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fistulosus seu fistularis: fistulę figuram gerens.

συριγγίας, ου, ὁ, idem: vt συριγγίας κάλαμος: apud Diosc. lib. 1. c. 115.

συριγγίσκος, ἡ, pro eodem: συριγγίσκος κασσία, apud Gal. de antid. l. 1. c. 14.

συρίγγιον, τὸ, parua fistula. Plut. περὶ ἀοργησίας. Item modiolus rotæ. Hesych.

συριγγόω, in fistulam excauo: vnde συριγγοῦται, in fistulam excauari: in Hippiatr.

Composita: ac primùm ex συρίττω.

Ἀποσυρίττω, idem quod συρίττω, exibilo, sibilis eiicio.
Ἀσύρικτος, ὁ καὶ ἡ, qui exibilatus non est, intactus à sibilo.
Ἐκσυρίττω, exibilo. Demosth.
Ἐπισυρίττω, sibilo ad, sibilis excipio. Exponitur etiam, exibilo: apud Dem. Item more gruum vociferor.
Κατασυρίττω, sibilum edo, sibilo. Aristoph. in Plut. item exibilo.

Composita ex συρίζω.

Ἀποσυρίζω, sibilo: vel cum sibilo emitto. Hom. hymn. in Merc. Ὀφρύσι ῥιπτάζεσκεν ὁρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα Μακρ' ἀποσυρίζων. Luc. πέρατα καὶ συνεχῆ μέλη ἀποσυρίζοντα. Item exibilo.
Διασυρίζω, idem. Daniel. c. 4. διασυρίζων exp. flans spiritus.
Παρασυρίζω, subsibilo, insufflo. Polyb.
Ὑποσυρίζω, resono. Aeschyl. in Prometh.

Composita ex σῦριγξ & συριγγόω.

Ἀποσυριγγόω, in fistulam conuerto. Hippocr.
Ἐκσυριγγόω aperio & peruiũ reddo, velut fistulã. apud eundem.
Πεντεσύριγγος, quinque fistulas seu quinque foramina habẽs: vt πεντεσύριγγον ξύλον, Aristoph. in Equit.

ΣΥ'ΡΩ, F. ῥῶ, traho. Herodian. l. 5. παρέδωκε σύρειν καὶ ἐνυβρίζειν τοῖς βουλομένοις. Idem lib. 1. σύροντες τὰ σώματα, trahentes corpora. Dicitur & σύρειν qui progreditur & contendit aliquò, Prides apud Suid. σύρει πρὸς ἡμᾶς ὁ στρατὸς μετ' ὀργῆς. Sic & serpentes corpus suum σύρουσι, quoniam tractu progrediuntur. Dicitur & de iis qui rastris stipulas aut simile quid in vnum aceruũ contrahunt, & qui scopis sordes è parietibus detrahunt, aut in pauimento conuertunt. ¶ Significat etiam extraho: vt gladium aliquis σύρειν dicitur. ¶ Exponitur etiam, sibilo: item fistula cano: apud Hesych.
σύρομαι, trahor. Herodian. lib. 7. συρέντες ἀπὸ τοῦ ὄχλου, εἰς τὰς ἀγυιὰς ἐρρίπτοντο.

σύρμα, τὸ, quod trahitur seu attrahitur. Peculiariter nomen est vestis cuiusdam longæ, quam veluti trahunt inter incedẽdum qui ea sunt induti. Latinis quoque syrma: apud Poll.

σύρματα, τὰ, stramina aut paleæ quæ rastro corraduntur & coaceruantur. Arist. eth. 10. Apud Diosc. l. 5. c. 8. 5. συρμάτων καμινιαίων, sordes seu purgamenta scopis vel radulis è fornacibus detracta.

συρματὶς, quæ rastro purgamenta aut stipulas aut simile quid in vnum aceruum contrahit & colligit: vt συρματὶς στολή. Hesych.
συρματίτης, ιδος, ἡ, vt συρματίτης κόπρος, fimus ex purgamentis, stipulis aut stramentis, paleisve quæ scopis aut rostro coaceruata fuere. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 7.

συρμός, ὁ, tractus. De tractu serpentis, apud Plut. in Ant. De tractu aquæ qui turbineo vortice circumagitur: apud Phil. de mundo. Dicitur & συρμός, quum aquæ feruentes vorticoso quodam tractu gyrantur: apud Nic. in Alex.

συρμὸς χαλαζήεις, quum grando quasi tractu quodam decidit. in Epigr.

συρμαία, ἡ, dicta est à quibusdam raphanus, quòd concitãdo vomitui esset idonea. Apud Poll. & Diod. est genus quoddam raphani. Est & cibi quoddam genus, quod veteres ex adipe & melle conficiebant, teste Hesych. Idem docet sic appellari potionem è sale & aqua mistis, purgando ventri idoneam. Eidem sic nominatur certamen quoddam apud Lacedæmones vsitatum, in quo qui vicisset, præmij loco habebat συρ-

μαίαν. ¶ Apud Herodot. συρμαΐην exp. apium. pro quo apud Hesychium συρμαῖον dicitur esse herba quædam apio similis. ¶ Schol. Aristoph. in Pace dicit esse succum herbæ, qua Ægyptij vtantur πρὸς διάρροιαν.
Συρμαΐζω, exp. κενοῦσθαι, euacuor, Etym. Συρμαϊσμὸς, à veteribus appellata fuit modica vacuatio, quæ vel per vomitum vel per alui deiectionẽ fiebat. Gal. comm. 2. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.
Συρμοπώλης Hesychio est lignorũ vẽditor: propriè esse dici videtur qui ligna in syluis hinc inde corrosa & collecta vẽdit.
Σύρσις, ἡ, tractio.
Σύρτης, ου, ὁ, tractor. Hesych. frænum, habena. Σύρτις, ιος, ἡ, in mari dicitur vbi limum arenámque & saxa ingentia fluctus trahunt. Strab. Sunt & terrestres syrtes in locis arenosis, quũ semper arenarum cumuli vento agitati faciem terræ mutant, iam vt sublimia sint aggere quæ prius valle residebant, sint autem profunda vallibus quæ prius excelsa erant.
Συρτὸς ὁ tractus qui trahitur. Strab. l. 3.
Σύρδην, tractim. Exponitur etiam, funditus, impetuosè: apud Eurip. initio Rhesi.
Συρφετὸς, οῦ, ὁ, sordes & purgamenta quæ rastro aut scopis corradiuntur: idem quod σύρμα: Hesiod. in Erg. 2. Χόρτον τ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετόν. Exponitur etiam, quisquiliæ. Metaph. dicitur de vilium & contemptorum hominum turba, seu de hominum colluuie. Luc. de hist. scrib. τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον, Suidæ est etiam incondita verborum colluuies. Exponitur etiam, χλεύη.
Συρφετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt συρφετώδης ὄχλος apud Plut. de educ. puerorum, idem quod συρφετὸς, vilium & abiectorum hominum colluuies. item inconditus, incompositus, in modum τοῦ συρφετοῦ. Plut. περὶ ἀοργησίας.
Σύρφαξ, ακος, ὁ, idem quod συρφετώδης, Luc. & Phryn. item substantiuè pro συρφετὸς, seu συρφετώδης ὄχλος, apud Luc. in Lexiph. & Aristoph. in Vesp.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνασύρω, sursum traho seu retraho: vt mulier ἀνασύρειν vestem dicitur quum ea sursum retracta pudenda retegit. sic apud Diog. Laert. in Stilp. item metaph. detego, quod intus est aut quod latere & tectum esse decet, vt apud Athen. l. 12.
Ἀνασύρομαι pass. sursum retrahor: vnde ἀνασυρομένη mulier dicitur quę pudenda retegit veste sursum retracta, apud Plut. item in media voce pro ἀνασύρω, apud Diog. Laert. & Plut. in lib. de virt. mul.
Ἀνάσυρμα, τὸ quod sursum retractum est: aut sursum retractando retectum. Eubulus comicus per iocum sic vocauit furtum conceptum: vt scribit Poll.
Ἀναξυρίς, ίδος, ἡ, braca seu bracca, femorale seu feminale: παρὰ τὸ ἀνασύρειν (teste Etym. & Eust.) quoniam induendo ἀνασύρεται. Xen. Pæd. 8. ἔχειν περὶ τοῖς σκέλεσιν ἀναξυρίδας ὑσγινοβαφεῖς. Est etiam indumentum pedum. Hesych.
Ἀποσύρω, detraho. Diosc. item retraho, Apud Paul. Ægin.
Ἀπόσυρμα, τὸ, id quod detractum seu abrasum est: frustum abrasum seu excussum vel euulsum, apud Aristot. περὶ ... Exponitur etiam, locus desquamatus: apud Gal. & Diosc.
Διασύρω, distraho, ægrè traho. in Hippiatr. item lacero, i. obtrecto, probris & conuitiis incesso, calumnior: vel eleuo. Dem. pro cor. ἐν ᾧ σὺ λοιδορούμενος καὶ διασύρων καλέσειας Βάταλον. idem in eadem orat. συκοφαντεῖν & διασύρειν synonύμως ponit.
Διασυρμὸς, distractio. Peculiariter sic dicitur figura orationis qua dictio aliqua ad duo diuersa significata trahitur. Vide & Aquil. Rom. & Iul. Rufin. item obtrectatio.
Διασυρτικὸς, aptus ad obtrectandum: seu factus ad lacerandam alicuius famam probris: vt διασυρτικὸν ἐπίγραμμα.
Decomp. Προδιασύρω, prior traduco & carpo. Arist. Rhet. 3.
Προσδιασύρω, insuper traduco & carpo. Aristoph.
Ἐπισύρω, attraho, post me traho. Exponitur etiam, tractim duco, tractim traho: in Hippiatr. (de equo ægrotãte) καὶ περιπατεῖ ἐπισύρων τὸν ὄνυχα, ingreditur vngula non sublata. ibidem, καὶ ἐπισύρει τὰ ἰσχία, erigere posteriores pedes nõ potest. Apud ... & Demost. Budæus ἐπισύρειν significare putat, ambagibus verborum qua de re agitur implicare, quasiq; in rem in longum tractim ducere, cardinem causæ non attingere.
Ἐπισύρεται in media voce, idem quod ἐπισύρειν: Poll. Metaph. apud Basil. aliquis dicitur ἐπισύρεσθαι quos in comitatu post se trahit. in incessu aut cursu ἐπισύρεσθαι dicitur qui pedes velut ægrè trahit post se. Xen. in Cyneg. (de lepusculis) ὑγρόμελῆ ... ὅλα ἐπὶ τῆς γῆς, ingrediendo toto corpore terram langunt & luculentiora vestigia imprimunt: quasi tractim agunt. Apud Luc. γράμματα ἐπισεσυρμένα vocantur literæ ... tractim ductæ ab homine celeriter scribente.
Ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν, quasi tractim & languidè. Significat etiam dissolutè, inconditè, incompositè, remissè, sensim.
Ἐπίσυρμα, τὸ, idipsum quod aliquis post se trahit: seu vestigium corporis tractim sese agentis: Hippocr. in ep. ad Philopœm. Xen. in Cyneg.

Κατασύρω, detraho, deorsum traho. Alciphron. in epist. τὸ πρώην νεωλκηθὲν σκαφίδιον σπουδῇ κατασύραντες, statim in mare detraximus, seu, confestim deduximus in mare scaphulam quam paulò antè subduxeramus. Philo de mundo, ἅπασαν τὴν ὕδατος κατασύρει φύσιν, vniuersæ aquæ naturam secum detractam inuehit. exponitur etiam, populor, diripio, vexo, apud Polyb. l. 2. & alibi.

Κατασύρομαι, detrahor, deorsum trahor. Apud Greg. lapis à suo pondere dicitur κατασύρεσθαι è loco arduo in decliuem.

προσκατασύρω, (decomp.) insuper traho. in Epigr.

Παρασύρω, præposterè traho, traho in latus in quod trahere non decet, peruerto, distorqueo. Greg. εἰς Ἀθανασ. παρασύρων τὸ χρυσοῦ τὴν ἀλήθειαν. Basil. in orat. ad diuit. ὥσπερ οἱ ποταμοὶ ... λαβόντες τὴν αὔξησιν τῆς βιαίου τῆς φορᾶς τὸ ἐνιστάμενον παρασύρουσι, omnia obstantia, transuersa auferunt. Exponitur etiam abstraho, auello. Diodor.

παρασύρομαι, peruertor & deprauor, transuersus trahor ac rapior. Greg. & Luc.

Περισύρω, circumcirca traho: seu circumeundo & obeundo traho. Greg. inuect. 2 in Iul. (de Philosophis) οἱ τὰς βαθείας ὑπήνας ἕλκοντες, καὶ τὸ κομψὸν περισύροντες ἡμῖν τριβώνιον. Exponitur etiam, in diuersum traho, distraho, diuello, lacero, vexo, diripio. Polyb. lib. 4. τὰ θρέμματα τὰ ἐκ τῆς περισύραντες ἀπήγαγον.

περισύρομαι, circumcirca trahor. Luc. ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, huc illuc circumagor & inuitus rapior. Alij interpr. huc illuc abripior & distrahor.

Συνσύρω, diuexo, contumeliosè tracto.

Ὑποσύρω, ex imo sursum traho, funditus euello, stirpitus extraho. Exponitur etiam, imminuo, subduco. Chryso. Videtur etiam significare, allicio & subdolè attraho, apud Greg. in lib. περὶ φιλοπτωχίας.

Composita sine præpositione.

Ἀείσυρος, semper trahens: vel qui sese semper trahit, videlicet in incessu. Aeschyl. in Prometh.

Ἀήσυρος, leuis, agilis, tenuis, sublimis, παρὰ τὸ ἀέρι σύρεσθαι apud Suid. & Eust.

Ἀσυρὴς, pro scelerato aut temerario ponitur, apud Polyb. l. 4.

Βλοσυρὸς, οῦ, ὁ, terribilis aspectu, truculentus, ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρων Eust. Accipitur tam in bonam quàm malam partem Il. η, Μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι. Hesiod. in Asp. ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου Δεινὴ ἔρις πεπότητο. Dicitur & βλοσυρὸν ὄμμα, aspectus seu vultus truculentus & βλοσυρὸν δέμας, apud Nicand. Metaphoricè transfertur etiam ad alia: vt πίτυς βλοσυρωτέρα καὶ βορβορώδης, apud Theophr. & τροφὴ βλοσυρωτέρα apud eundem de caus. pl. lib. 6. c. 21. & βλοσυρωτέρα ὕλη, cap. 8. & βλοσυρὰ κόμαι in Epigram.

Κολοσυρτὸς, οῦ, ὁ, confusanea multitudo, puluis excitatus & in altum se tollens, tumultus, Il. ν, Ὃς μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν sic & Aristoph. in Pluto. παιδαρίων ὑποπεινώντων καὶ γραϊδίων κολοσυρτὸν, turbam, promiscuam multitudinem. Apud Hesiod. in Theog. ἀργαλέου κολοσυρτοῦ, sunt qui velint propriè esse strepitum ac puluerem qui excitatur quum virgultorum stipularúmve fasces per terram trahuntur.

Κολοσύρτει, tumultuatur, tumultum strepitumque excitat, turbas dat. Hesych.

πανσυρὴς, omnia trahens. παντὶ σύρων. Soph. in Electra.

ΣΥ͂Σ, ὑὸς, ὁ, vel ἡ, sus, porcus: (* παρὰ τὸ σεύεσθαι seu σοῦσθαι, i. ὁρμητικῶς ἔχειν, vt Etymol. & Eust. tradunt.) Il. ι. συὸς σιάλου ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ. Plut. in præc. sanit. συὸν ἐπὶ φορυτῷ μαργαινούσης. Dicitur & de agresti sue seu apro, Il. ν. Od. σ, & alibi: qui & σῦς κάπριος. Il. ε, & σῦς ἄγριος, Il. ι. Xen. in Cyn. Pauf. in Att. Plut. symp. 3.

Συώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, porcinus, suillus. Dicitur in hominem immundum & spurcum in modum suis amantis lutum. apud Suid. Exponitur etiam ἀμαθὴς, item truculentus.

Σύειος, suillus, porcinus, qui ex sue seu porco est, vt σύεια κρέα, Suillæ carnes. Athen. l. 3.

Συικὸς, οῦ, ὁ, & σύινος, suillus, porcinus Epigr.

Συὰς, άδος, ἡ, sus. Hesych.

Σύαινα, ης, ἡ, piscis nomen est apud Oppian.

Συῆλαι, volutabra suum, loca cœnosa seu lutosa in quibus sues volutari amant. Hesych.

Συληνὸς, qui porcinis est moribus, aut qui porci modo stupidus est & insulsus.

Συληνία, ῶ, porco similis sum immunditia & spurcitia. Suid. συληνία, apud eundem exp. ἀμαθία, σκαιότης, sinistra imperitia, inepria: porcina immunditia.

συβαξ, ακος, ὁ, qui porcinis moribus est. Hesych.

σύβας, & συβάκχας, procliuis ad Venerem more suis, salax & libidinosus in modum suis, apud eundem Hesych.

συβήνη, theca ex suillo corio δερματοθήκη. Suid. ex Aristophan. Thesmoph. apud Poll. l. 7. c. vlt. legitur συβίνη. Hesych. autem συβίνη est hasta qua apri figuntur: venabulum quod iaculantur venatores in apro. Idem exp. etiam ἰμβέλιον.

σιβύνη, idem quod συβήνη, apud Poll. lib. 10.

Σιβύνη, etiam legitur pro eodem. Hesychius esse dicit telum hastæ assimile, spiculum: Suidas, iaculum Romanis vsitatum. Apud Diod. Sicul. exp. hastile. Sic & apud Athen. l. 5. & 12. Legitur & ζιβύνη, pro eodem, Esa. c. 2.

σιβύνιον, ου, τό, parua σιβύνη, hasta, spiculum, hastile, Polyb.

σίγυνος· siue σιγύννος, idem cum σιβύνη. Suid. σιγυννίς ait à Macedonibus vocari δόρυ. Ab Hesych exponitur ξυστὸν δίκωλον, item ἀλοιοθήρειος ἄκοντος. Epigr. Legitur & σίγινον vel σίγινος, ου, τό, pro iaculo quod totum est è ferro. vide Eustath.

συφαῖος, ου, ὁ, subulcus, porcularor. Hesych.

συφιός, ου, ὁ, stabulum suum, hara porcorum. fuile. Od. ξ.

συφιστὶ, aduerbialiter ponitur pro εἰς συφεόν, Od. ν.

συφιών, ῶνος, ὁ, idem quod συφεός. apud Suid.

συφὸς, idem Poll.

Σῦς, idem quod σῦς, ex quo & factum esse traduntquidam: alij tamen παρὰ τὸ ὕειν dici volunt, quòd sit amica luto fus, & ὕδωρ ἐπιτήδειον. alij (vt est apud Athen. lib. 9.) quasi ὑὸς à ὑέω, ὕδωρ immittendo. immolandi initium primum sumptum videatur. Od. ν. πρὸ ὕεσσι τέρεν πελέκεσσιν ἀλοιφὸν. Xen. ὑὸς παιδεύειν ἐς φῶς τρέφειν. Et ὑὸς ἄγριος. ius feri, apri, apud eundem. Xen. & Aetchin. Et ὑὸς λιμναῖος, porci marini, apud Athen. l. 7.

Υᾶδης, ὁ, ὁ ἡ, suillus, porcinus, sui similis: spurcus & immundus, vel etiam stupidus & crassus vt pecus suillum.

Υᾶδία, ἡ, porcina insulsitas, porcina stupiditas ac crassa imperitia, aut porcini mores. Aristoph. in Nub.

Υᾶδιος, ὁ, suillus, porcinus idem quod σύειος. Athen. l. 7. τὸ ὕειον καὶ ὑᾶδιον κρέας. (Xen. apomn. l. 1.

Υᾶνος, ὁ, idem. vt ὑειὸν κρέας. Poll. Scribitur & ὑϊνὸν, apud

Υᾶς ἀδ, ὁ, sucula, v. συαδ. supra. Υᾶδες, Bacchæ, nutrices Bacchi: a quibus etiam Bacchus ipse denominatur ὗες secundum quosdam. item ὑάδες stellæ quædam, de quibus vide apud Gell. 13. c. 9. & in deriuatis ex Υ ω.

Υάρα, ἡ, sucula aut porcella. piscis nomen est qui σίαινα supra. Athen. lib. 7. Est etiam feræ nomen, de qua Oppian. Cyneg. lib. 3. Aristot. hist. an. lib. 6. c. 31. & l. 8. c. 5.

Υαινὶς, ίδος, ἡ hyænula, piscis per diminutionem dictus, qui & ὕαινα. apud Athen. lib. 7.

Υλιώδης, idem quod συλιώδης: vt ὑλιώδη ῥήματα. suillum pecus. Xenop.

Υλιώδες, idem, apud Suid.

Υλιώδης, ἡ. idem quod συλιώδης, mores suilli, porcina insulsitas, porcina stupiditas, suillum ingenium. Aristoph. in pace.

Υλιώδω, ὁ. sum insulsus in modum porci. Suid. ex Plat.

Υφαίνα ἡ, suum immolatio. festum in quo sus immolabatur. Athen. l. 3.

Υίδιον, τὸ, porcellus. Xen. apomn. lib. 1.

Υίζω, grunnio. Υϊσμὸς, grunnitus.

Ὑὸ ἐρχατικὸς, mus: Schol. Nicand. in Alexiph. dicit esse Æolicum vocabulum, dictum à suillo rostro.

Ὑς, siue ὑσὶς, ὑός, ἡ, vomer: λέγ. ἡ ὑὸς nomen accepisse docet Plut. sympl. 4. probl. 5. Vtitur & Hesiod. Erg. l. 1.

Ὑσὶς, idem, apud Hesych. idem capra, apud eundem.

Σ Υ Φ Α Ρ, exuuium anguis & cicadæ: quod & λαβρεὶς & γήρεως Luc. in Hermot. ᾧ ὄφεως τὸ σύφαρ. ¶ Item pellicula rugosa quæ lacti superstat, alio nomine γραῦς, dicta Hesych. & schol. Nic. ¶ Item rugosa & exucca senum pellis: Callim. Νεῦμ μοὶ τὸ χιονέου σύφαρ ἰμῶν. Ab Hesychio, exponitur etiam, summa senectus seu extrema. Sophron in Mimis, τί μοι ξύσται Θ', ἢ δὴ σύφαρ αὐτ' αὐδᾷς; Exponitur etiam, corrugata ficus. Hesych.

συφιός· ide in σῦς. συχνὸς, &c. in Πυκνός. σύων, in σείω. συώδης, in σῦς. σφάγανον, σφαγὴ, &c. in σφάζω.

Σ Φ Α Δ Α Ζ Ω. F. αω, pedes agito, pedes iacio seu iacto. Propriè de eo dici putatur, qui stare nesciens pedibus terram quatit seu pulsat. Quod aliquando lætantis exultantisque est, vt apud Plut. in probl. Rom. σὺ δὴ σφαδάζεις, παῖδ· ὡς διάφορόν ἐστι. & in Cæs. μάλιστα δ' ἐσφάδαζον οἱ ἐπ' ἀκτῆς ἐπὶ τῷ μόχλῳ, pugnam inire gestiebant. Interdum est dolentis, ægrè ferentis aut succensentis: Soph. Ὀ' σφ' ἐσφάδαζε· σὺν ἴχνει δ' ἀπαλάγα, pedibus terram quatiebat, in angore constitutus. Vnde etiam exponitur, doleo, ægrè fero, succenseo. atque adeò Etymol. Atticos in hac significatione, & inter hos Xenophon, vsurpare tradit. Plut. de educ. lib. τὰς ἀμᾳ· αὐτὸν ἀγωνιστὰς καὶ σφαδάζοντας. ¶ Peculiariter de morientibus dictum seu ægrè animam exhalantibus exp. palpito, iacto pedes, vt Etym. ex rhet. Iex. testatur.

σφαδάω, quoque pro eodem dici videtur: vnde apud Etymol. ex Euripid. & Plat. Δεῖ πάντως εἶναι σφαδᾷ, ἵ, χαλεπόν, μετ' ὀργῆς τινάζει.

σφαδασμὸς, ὁ, quum quis pedes iactat, aut conuellitur modò in hoc modò in illud latus. Hesych.

σφαδαστὸς, vehemens, terribilis: apud eundem.

Compositæ.

Κατασφαδάζω, idem quod σφαδάζω, palpitans subsilio. Hesych.

Ἀ'σφαδάστος, ὁ, ἡ, expers ἀσφαδασμοῦ: vt ἀσφάδαστος ὕπνος. somnus in qua non palpitatur, seu in qua moriens pedes non iactat. Sophocl. in Aiace.

Ἀ'σφάδαστος, sine palpitatione, ita vt non conuellaris nec pedibus terram pulles.

Σ Φ Α' Ζ Ω, seu σφάττω, F. ξω. iugulo, macto: seu genet. interficio: ficut & φάω (* à quo derivatum esse Etymolog. cum Eust. tradit.) Il. β, Αὐτὸς ἔπειτα βοῦν ἐπιτάμνετο ἠδὲ συφεοῖο. Aristot. de th. 5. δὶ ὀργὴν ἐκαστὸν σφάττουσι.

σφάζεσκον, iugulo, macto, interficio. Iliad. Ὄφρα σφάζεσκον ἐμοὶ σάκεϊ σχεδὸν ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι. Plut. de virt. mor. Ἐν δὲ σφαζομένου δύκλειον ὀλ' ἰχθύ.

σφακτὸς, ὁ, ὸν, macta tus. Eurip. in Hec. Τὸ σφακτὸν apud Poll. dicitur esse nomen tributi quod pendebatur pro mactata hostia.

σφάκτρια, ἡ, iugulatrix, mactatrix, sacrificatrix. Suid.

σφαγὴ, ἧς, ἡ, iugulatio, mactatio, cædes. Hoc. de Pace, σφαγὰς ἐν ταῖς πόλεσιν ἐποιήσατο. Ité iugulus seu iugulum, pars colli qua aliquis iugulatur. Thuc. lib. 4. Plut. ἐξὸν ἐπιτρυφᾶν, l. 2. Pollux est etiam concauitas illa quæ sub pectore est, præcordia.

σφαγὶς, ίδος, ἡ, pro eodem. Hesych. σφαγίδι dicuntur etiam cultri quibus reiaculuntur seu feriunt iugulos pecorum mactandorum Eurip. in Electr.

σφαγίδιον, τὸ, cultellus quo iugulum alicuius petimus. Suid.

σφαγίτης, ου, ὁ, iugularis, ad iugulum pertinens. Et ἡ σφαγίτης πόλησις. Ité iugulus seu iugulum, pars colli qua aliquis iugulatur. Thuc. lib. 4. Plut. ἐξὸν ἐπιτρυφᾶν, l. 2. Pollux est etiam concauitas illa quæ sub pectore est, præcordia.

σφαγίς, ίδος, ἡ, pro eodem. Hesych. σφαγίδι dicuntur etiam cultri quibus reiaculuntur seu feriunt iugulos pecorum mactandorum Eurip. in Electr.

σφαγίδιον, τὸ, cultellus quo iugulum alicuius petimus. Suid.

σφαγίτης, ου, ὁ, iugularis, ad iugulum pertinens. Et ἡ σφαγίτης φλὲψ. vena: a pud Cell. l. 4. c. 1.

σφάγιον, τὸ, victima, hostia: bestia quæ iugulatur seu mactatur. Thuc. l. 6. μάντεις σφάγια ἀεὶ θύοντες τὰ ἱερὰ ξύμφορα. Item locus quo excipitur sanguis pecudum quæ mactantur, Hesych. Pollux l. 10. vas esse dicit. σφαγία, ἡ, dies qua sacra fiunt mactatis iugulatisque victimis. Hesych.

σφαγιάζομαι, ἐσάμην, victimas iugulo, hostias macto, seu victimis mactatis sacrifico. Plut. de Deo Socr. Ἐδήλου σημείοις δ' ἰσαν τὸν οἰκίσαντα λιὶ σφαγιαζόμενον. Et cum dat. pers. cui sacra fiunt. idem in Thes. σφαγιασάμενος τῷ φόβῳ. quum Phobo sacrificasset. Interdum cum acculat. rei quæ mactatur. Idem in Lyc. ἱερὰ σφαγιάζειν τῷ χείσωνι. Particip. σφαγιαζόμενος exp. mactatus.

σφαγιασμὸς, mactatio, trucidatio. Eurip. in Electr.

σφαγιδοτὴς, ὁ, iugulator, mactator. Xen. Hell. 5. Improprie Soph. Aiax gladium seu mucronem vocat σφαγίδα, quoniam eo iugulum resoluitur.

σφαγεῖον, τὸ, vas quo iugulatæ pecudis sanguis excipitur. Etym. & Suid.

φάγανον, τὸ, ensis, gladius: Il. β, Ἠ ὑπὲ φάγανον ἔξι ἐνισκίμψασα πεσὼν μετὰ τοῖσι φαγάνοισι γαίων. Et & nomen hero. Etym. & Eust. per hyperthesin literarum dictum voluat quasi σφάγανον à σφάζω. Idem ramen Eust. additalia deducere πειρᾷ τὸ τοῖς σφαγανώφι γαίων. ¶ Est & nomen heroæ, quæ alias ξιφίον, apud Diod. l. 4. c. 10.

σφάκελος, σφακὲ, quomodo hæc pertineat, vide suis locis.

Compositæ: ac primum ex σφάζω seu σφάττω, cum præpositione.

Δισπασφάζω, seu δισπασφάττω, idem quod σφάττω. Demosth. Philipp. Δισπασφάξας ἐαυτὸν δισπασφάττουσιν, idem quod σφαγὴν ποιοῦσιν. Xenoph. pæd. 1.

Δισφαγμὸς, ὁ, Galen. apud Hippocr. exp. τετρώσεις πολυσφαγμὸν, fæculentum quod per colum transmissum est.

Δισφαξάγορος, ὁ, exp. excellum præcipitium: seu præcipitium in rupibus à se diuulsis. Hesych.

Δίσφάζω siue Δισφάττω, iugulum alicui diffecto, iugulum alicui aperio.

Δισφαστὴς ἧρος, iugulum alicui resoluens, seu apertis alicui venis exhaurit. Epigr.

Δισφαστὴς, ἡ, hiatus ille qui cernitur in iugulo seu gutture dissecto. Et generaliter, quiuis hiatus, quodlibet interstitium: vt de hiatibus in muro disrupto. Eldr. l. 1.

Δισφάξ, interstitium quo duræ rupes distant à sese auctore Herodot. in Thal.

Ἐπισφάζω, vel ἐπισφάττω. iugulo seu macto super. Eurip. in Hec.

Ἔσω πάλιν ἐπισφάξαι πέρα δεσμῶν ἀχαιὸς ἀλλος; Et simpliciter, iugulo, macto, trucido. Plut. in Fab.

Ἐπισφαγὶς, iugulator, mactator. Hipp. & Poll. l. 1. fic & citur cauum illud ceruicis prope spondylum τραχεῖα, quoniam ibi nonnullis pecudibus culter immittitur.

Ἐπισφαγίζομαι, immolo seu macto super, immolo poll.

Ἐπισφάττω, idem quod σφάττω. Eurip. in Rhes.

Κατασφάζω, aut κατασφάττω, idem quod σφάττω. Eurip. in Rhes.

Κατασφαστικὸς, iugulatorius: seu auidus iugulationis & cædis, sanguinolentus.

Ἐπισφάττω, (decomp.) idem quod ἐπισφάττω. Luc. & Iuct. Paul. in Messen.

Προσφάττω, macto seu iugulo ante.

Προσφαγὴς, hostia, victima. Eurip. in Hec.

Ὑποσφάττω, subtus iugulo, iugulum succido.

Ὑποσφαγὴς, τὸ, videtur dici sanguis qui colligitur vasculo suppositio pecudi iugulatæ. Item cuiusmodi sanguis incibus formatus, varia conditura: vt apud Athen. l. 7. & dicitur

barium ex sanguine pecudis recèns iugulatæ confectum ex sale, caseo, melle, cumino, lasarpitio, &c. Sic & dicitur suffusio sanguinis in oculo ex ictu. apud Galen. de symptom. Paul. Æginet. l. 3. c. 22.

Σφαγὴς, itidem appellatur cauitas iuguli cui subditur cul ter iugulatio: huic locus hiatus inter partes iuguli dissectas. Eust.

Compositæ ex σφαγὴ, aut aor. 2. ἐσφάγην,

Ὁ σφαγὴς.

Αὐτοσφαγὴς, ὁ, ἡ, ὸν, sanguinolentè iugulatus, sanguinolentum cædem habens. Æschyl. (Phœn.

Αὐτοσφαγὴς, ipse à seipso iugulatus, qui se ipse occidit. Eurip. in Electr.

Βουσφαγὴς, boues macto. Eurip. in Electr.

Ἱερασφαγὴς, boum mactatio. Epigr.

Ἱερασφαγία, oues iugulo, oues macto seu immolo.

Ἱερασφαγεῖον, ouium iugulatio aut immolatio. Hesych.

Νεοσφαγὴς, nuperè iugulatus, recèns occisus Eurip. in Hec. Apud Soph. νεοσφαγὴ φόνον, recèns editam cædem.

Ταυροσφαγὸς, idem.

Χοιροσφαγὸς, ὁ, pars iugulo vicina. Poll. l. 2. (Isych.

Χοιροσφαγὸς, ὁ, qui porcos mactat, porcorum iugulator. He-

Σφαῖρα, ας, ἡ, sphæra, globus: *quum de astronomica seu cælestis figura dicitur.* Plut. symp. 9. πᾶς τις ἐν ὕπνῳ σφαῖραν ἀξιοῖ φορεῖν. Item pila qua in sphæristerio luditur. Od. ζ. Σφαῖραι ἴσαν' ἐπὶ γαίῃ βαθείαι. Sic & Od. θ. Sunt & pugilum plumbei σφαῖραι. pilæ seu massæ ex plumbo: vnde σφαιρομαχία. dicitur etiam in modum sphæræ rotunda & globosa σφαῖρα dicuntur. Athen. l. 11. σφαῖραι πυθίνεαι, formantes in massas rotundas seu pilas. Metaphoricè Alexis apud eundem l. 4. τὸ ὕπνου δὲ ξύμφορον ἐστὶν τῷ σπουδαίῳ μάλιστα ὑπνίαν, bona sua velut in pilam congiobata deuoraui. ¶ Σφαῖρα ἁλμυρὰ dicitur recrementum quoddam maris globosum, è spuma maris in littoribus & scopulis concrescens. Aristot. hist. an. lib. 9. cap. 14. Gal. de simpl. l. 12. c. 2.

Σφαιρικὸς, ἡ, ὸν, ad sphæram pertinens. sphæræ seu globi proprius: τὸ σφαιρικὸν λόγον. Et ἡ σφαιρικὴ, sphærica, res sphæricæ, Epigr. lib. 12. Exponitur etiam, globosius. Fœm. σφαιρικὴ, idem quod σφαιρικὰ apud Athen. l. 1.

Σφαιρικὸς, in modum sphæræ seu globi, quemadmodum pil. Plut. de orac. Pyth.

Σφαιρίνη, ἡ, rotunda & globosus in modum sphæræ, seu pilæ. Fem. σφαιρῖνος ἰδ' ὁ, ἡ, vt σφαιρῖνος κυνόδων, cuprestinæ pilulæ in modum rotundæ semina ferens. Galen. ᾗ καὶ ἐν τοῖς Act. l. 12. c. 44.

Σφαῖρος, globulus, pilula. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 8. Dioscor. l. 2. cap. 5 sic etiam dicitur totus ambitus narium: Poll. l. 2.

Σφαιρὸς, *idem* pilula seu globulus.

Σφαιρὸς, in modum piluli seu pilulæ, faciendo pilam seu orbem. Oppian. de venat. l. 3.

Σφαιρὸς, conglobo, in pilam seu rotundâ & globosam massam conformo. Galen Alex. Aphr. probl. l. 1.

Σφαίρωμα, in pilam conglobor, &c. Dioscor. lib. 2. cap. 3. dicitur & hasta aut iaculum σφαιρωθὲν, quû ei rotunda aliqua pilo pila infigitur ne pungere possit, aut quum à cuspis seu mucro rotundatur, ita vt ex mucronata cuspis fiat rotunda pilula. Xenop. de re equ. ἐσφαιρωμένον πῶμα ἔχων.

Σφαίρωμα, massa rotunda seu globosa in modum pilæ, idem quod σφαῖρα. Arist. in mechan. σφαιρώματα dicuntur rotundæ globulæ natum partes. Schol. Aristoph. in pace.

Σφαιρωτὴρ, ὁ, corrigia tue lorum calcei. Greg. in oratio. de incorp.

Σφαιρωτὸς, rotundatus, in globosam rotundámque massam coactus in modum pilæ. Xen. de re equ.

Σφαιρωτὸς, pilatus: Plut. de aud. τοῖς σφαιρίζουσι μᾶλλον τῶν βαλλόντων τὸν σφαῖραν ἢ μὴ βλέπουσι.

Σφαιρωτὸς, ὁ, iusto pilaris: ludus pilæ. Aristot. rhet. 1.

Σφαιρωτὸς, locus in quo pila luditur. Vtitur Sueton. in Vespasian. & Plin. iun. ep. 17. l. 2.

Σφαιρωτὴς, ὁ, qui pila ludit, qui callet artem ludendi pila. Athen. l. 1. Σφαιρωτῆρος pertinens ad σφαιρωτήν. item peritus huius pilæ. Et fœm. σφαιρωτικὴ, τέχνη, ars seu scientia ludendi pila. Athen. l. 1.

Compositæ.

Ἀναπαλίζω, ciaculor & relido pilam. pilam repello seu resilientem. Item retorqueo & relido in modum pilæ. Aristot. probl. 5. sect. 24.

Ἀναπάλισις, in modum pilæ difijcio. Eurip. in Bach. πῶμα σὺ Λυκόφρονος ἀναπάλισις ἐστίν, carnem Penthei, quæ à ludentibus hùc illuc impellitur, diffipabatur.

Ἀνασφαῖρα, dimidiata sphæra, dimidiatus globus, seu dimidiata pars globi pars in Axiocho.

Ἀνασφαιρὰ cum alio seu aliis pila ludo.

Ἀνασφαιρὸς, ὁ, colluſor in ludo pilæ: apud Suid.

ΒΑΣΣΕΑΟΣ, ου, ὁ apud medicos dicitur partis alicuius in-

flammationem perpessæ mortificatio. (* παρὰ τὸ σφάττειν propter caloris natiui influ extinctionem.) vide Galen. com. in Aph. 79. l. 7. & Aet. l. 3. serm. 2. c. 56. 9 in arboribus sic appellatur quum radices nigrescunt atque emoriuntur: apud Theophr. ¶ Ascipitur & pro gangræna, i incipiente sphacelo: apud Athen. l. 2. ¶ Equis etiam σφάκελος tribuitur apud Aphyrr. in Hippiat. Apud Æschyl. πικρὸς σφακελισμὸς & mentis emotiu sic nominatur, in Prometh. τόνδ' ἐγὼ οὐ σφάκελον ἔφευ· πλαγέως μανίαν ἀλλ' ἐπίφρονα, furore atque insania accendor. ¶ Suidæ etiam est medius digitus qui & infamis nominatur. ¶ Est & species quædam σφάκου, de qua in σφάκος. ¶ At σφάκελος vide in φάκελος.

σφακελίζω, l. ίσω, intestor eo morbo qui σφάκελος dicitur. Plat. in Tim. σφακελίσαν ὀστῦν, os tabefactum & carie exesum. item gangræna vitior: Apud Hippocr. l. 7. Aphorism. 50. Apud Dioscor. l. 2. c. 153. σφακελίζοντος σαρκίου, vulnera tabe minatia

σφακελίζουσι, idem quod σφακελίζω, in priori signif. ¶ Arbores etiam seu plantæ σφακελίζειν dicuntur, quum earum radices nigrescunt atque emoriuntur: apud Theophrast. de causl. pl. lib. 3. cap. 30.

σφακελισμὸς, idé quod σφάκελος. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 16.

σφακελίσας, ου, ὁ, qui infestatur σφακέλῳ. Idem de causl. plant. lib. 5. cap. 11.

Φάκελος, idem quod σφάκελος. Pro quo apud Ammon. legitur φάκελλος, τό.

Compositæ.

Ἀποσφακελίζω, idem quod σφακελίζω. Exponitur etiam σφάκελον ποιοῦμαι, induco, debilito, putrefacio.

Ἀσφακέλιστος, ὁ, ἡ, ὸν, ἐσχ. ἰσφακελισθρὸς, nos infestatus σφακέλῳ.

Σ Φ Α' Κ Ο Σ. ου, ὁ, saluia: herba nota, de qua Dioscor. lib. 3. cap. 40. & Apul. de virtut. herb. Aristoph. κᾆτ' ἐμοὶ ἴσεσθε κἀδέλφιδοῦν σώσητον, σφάκου.

Σφακώδης, ους, ὁ, ἡ, abundans σφάκῳ. Hesych.

Σφακελὸς, ου, ὁ, species est quædam saluiæ, quam quidam esse volunt salutam marem. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 2. ¶ Alias significat. vide in σφάκελος, quod præcessit.

Ἐλελισφακὸς, ὁ, seu ἐλελισφάκος, τό. (*comp.*) idem quod σφάκος. Quidam intelligunt saluiam syluestrem & saluiam fœminam per ἐλελισφάκου. Vide Dioscor. & Apul. locis citatis & Theophr. in hoc. item Plin. l. 27. c. 25.

Ἐλελισφακώτης οἶνος, vinum saluia conditum: apud Dioscor. lib. 5. cap. 7.

Σφακὸς. vide in Σφάζω.

Σ Φ Α' Λ Α Ω. F. αλῶ. supplanto, euerto, proflerno. Odyss. ε ἐξ δ' ἔβαλ' ἐς σφῦρα λιβὸς Ἀγλαόπειο. Xen. de rep. Lac. ed. ἐὰν δέ τινα καὶ μᾶλλον ἐπὶ πόδας σφάλωσι, μᾶλλον τὸν ἐπιμελούμενον σφάλωσι, ἢ γνώμας. Pleruntque metaphor. vlurpatur. vt euerto, labefacto, apud Eurip. in initio Hippol. coron. Τὸν μὲν σίδηρος πόλεμον πεπτωκότα Σφάλλει· σὺ δ' ὦσαι φρενῶν εἰς ἡσυχὰ μέρος. Thucyd. l. 5. ἐς ὃ δὲ σφάλας τὰ πόλλ' ἡμᾶς ἡσσήσῃ, mihi fecit quo respub. labefactari posset & euerti. Item fallo, circumuenio. Plat. ep. 7. τοιοῦτοι δὴ ὑπ' Δίωνα ἐσφαλεῖς, idem Dionem quoq; fefellit. Plutarc. de defect. oracc. πολλοὶ γοῦν οἱ ἀπὸ τοιούτων, ἀλλὰ συγγνώμην ἐφάλλουσιν ἡμῖν, multis modis Diis nos non captionum, sed errorum fallit. interdum exp. frustror spem alicuius, facio vt quis suæ spe excidat. vt apud Herodian. l. 2. ἐσφηλε δ' αὐτὸν τῶν γνώμεων ἡ τύχη. Exponitur etiam, in errorem induco, apud Hermog. item auerto: apud Plut. in Themist.

Σφάλμα, supplantor, euertor, labefactor. Plut. de lud. puer. σφάλματι τοῦ τύχης σφαλόμενος. interdum, titubo, vacillo. Aristoph. in Vesp. Ὁ' δὴ ξ' ἔσκαμμ' ὦ σφάλμ' ὦ σοφίσματα. De titubatione in sermone, apud Plut. in Alcib. παιδικὸς ἰσφάλματι. Significat &, labor, decipior, erro, fallor. Iloc. ἡ Ψυχὴ πολλὰ σφάλλεται Δίχ' ἀφροσύνης ἐ δυσελαῖς in multis errat. Exponitur & offendo, rem infeliciter gero, fruſtror, excido. Plut. polit. l. ἵνα δὲ μὴ σφάλητε. Thuc. σφαλεὶς ἐ δέξῃς, spe deceptus. Et cum dat. apud Herodian. l. 6. &c. Σφάλμασί τ' ἐσθ' ἅ, aliquid detrimenti abs te accipio. Xenoph. Dictitur & res aliqua σφαλλομένη, i. malè geri, infelici successu administrari: apud Thucyd. lib. 2.

Σφάλμα, τὸ, lapsus, casus, error: vt σφάλμα τῆς φωνῆς, lapsus vocis, apud Plut. in Alex. Et ἐπὶ τοῖς ἐν τῷ πορίσματι σφάλμασι, in eris errore. Phil. de v. M. lib. 1. item peccatum, delictum, offensa. Xen. Pæd. 8. Exponitur &, infortunium, infelix successus, clades: vt apud Thuc. l. 8.

Σφαλμὸς, labor, collabor, concido. Polyb. de equo Scipionis ἐ μὲν ὑποχειρίᾳ ἰσφάλματι.

Σφαλερὸς, ὁ, qui inter eundum lapsat; qui titubat & vacillat fallente vestigio. Nic. in Alexiph. Dioscor. lib. 6. c. 19. De re dictum exp. lubricus, instabilis, fallax, quo tuto niti non possis: vt σφαλερὸν πύργου ῥῦμα. apud Soph. in Aiac. Sic σφαλερὸν γόνατος genu titubantis & succidui, Epigr. l. 2. Exponitur &, periculosus, noxius.

Σφαλερῶς, lubricè, parum tutò, dubiè. Isocr. in Areop.

σφηλός, ὁ, qui facilè labefactari aut commoueri potest. Hesych. Exponitur etiam, densus, obliquus, apud eundem.

Σφέλας, αος, τὸ, scabellum: (dictum παρὰ τὸ ἔχειν σφάλλεσθαι, ὅ ἐστιν ἀνατρέπεσθαι, teste Eust.) Od. σ, Ὡς ἄρα φωνήσας σφέλας ἔλαβεν. Sic & Od. υ. apud Nic. Alexiph. Ἢ σφέλα ἢ ὅλμῳ κλάσας. schol. dicit esse lignum cauum vt pila. Dicitur & de sede remigum in naui. Hesych. & Eust.

Ἐπισφελίτης, ου, ὁ, (Comp.) remex. Hesych. & Eust. ex Pausan.

Composita: ac primùm ex σφάλλω, cum præpositione.

Ἀνασφάλλω, erigo lapsum, suscito, attollo. Item à morbo recreo: apud Luc. Et neutr. erigor à lapsu, attollor. Item à morbo recreor, conualesco. Synes. ἐὰν ἀνασφήλω, ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν διαθὺς ἥξομαι. Sic μέλεα ἀνασφήλαντα, membra sanitati restituta: apud Alex. Aphr. probl. l. 1.

Decomp. Δυσανάσφαλτος, ὁ καὶ ἡ, difficulter ex morbo resurgens, qui conualescit. Hippocr. περὶ τροφῆς.

Εὐανάσφαλτος, facilè reualescens, ibidem.

Ἀποσφάλλω, subuerto, pessundo. Itē à via aberrare facio, seduco. Od. γ, ἀλλὰ πρὸς ἄγεν ἀποσφήλωσιν ἄελλαι Ἐς πέλαγος μέγα τοῖον. Et cum genit. facio excidere ab incœpto, impedio. Il. ε, μέγα δέ σφεας ἀποσφήλειε πόνοιο.

Ἀποσφάλλομαι, subuertor, pessundor, delabor. Plut. in Per. Itē aberro, frustror, excido. Cum genit. apud Plut. & Xen. pæd. l. 5.

Ἀποσφήλωσις, aberratio. Suid.

Διασφάλλω, aberrare facio, fallo. Διασφάλλομαι, fallor, aberro: vt διασφαλῆναι τῆς πρὸς ὑμᾶς συμμαχίας, Aeschin. in Ctesiph.

Ἐπισφάλλω, idem quod σφάλλω.

Ἐπισφαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui labefactari potest, lubricus, instabilis, incertus, periculosus. Plut in Fab. ἐπισφαλές ἐστι πιστεύειν ἀνδρὸς ἑνὸς τύχῃ τηλικοῦτο πρᾶγμα.

Ἐπισφαλῶς, ita vt labefactari & euerti queat, lubricè, non sine periculo. Idem in Sol.

Παρασφάλλω, aberrare facio: propriè, à latere alicui adstans. Il. θ, παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων, eius ictum aliò auertit.

Παρασφαλής, id. in quod σφαλερός, lubrico pede incedens, vacillans, titubans. Nic. in Alexiph.

Composita desinentia in σφαλής, citra præposit.

Ἀκροσφαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, procliuis ad lapsum: vt ἴχνος ἀκροσφαλές, apud Nic. in Alexiph. Et metaph. lubricus, periculosus. Sic etiam dicitur homo qui statim in hanc vel in illam partem labitur, cui imminet periculum à re aliqua. Plut. ἀκροσφαλὴς πρὸς ὀργήν, ad iram procliuis, iracundus. Exponitur etiam, qui citò labitur & peccat, apud eundem. & qui citò periclitatur morbo apud Plat.

Ἀλισφαλής, valde lubricus, in quo facilis est lapsus. Hom.

Ἀσφαλής, minimè lubricus, & *ex consequ.* tutus, non periculosus. vt ἀσφαλὴς τόπος, apud Dem. in ep. Philipp. Sæpè absolutè dicitur ἐν ἀσφαλεῖ, pro ἐν ἀσφαλεῖ τόπῳ: vt apud Xen. Pæd. 3. ἐν ἀσφαλεῖ εἰσὶ τοῦ μὴ παθεῖν, tuti sunt ab omni periculo. Sic & alibi apud eundem. *Interdum* ἀσφαλής dicitur qui non potest euerti & deiici, tam firmus vt subuerti nequeat. vt ἀσφαλὴς ἕδος, apud Plut. in Per. Et qui tutus est aduersus fortunæ incursus seu insidias, cui tutum esse solet consilium: vt apud eundem ibidem Pericles dicitur ἀσφαλὴς καὶ δραστήριος τοῖς πολίταις, ciuibus fidi loco præsidij. Τὸ ἀσφαλές, securitas. Luc.

Ἀσφαλέως, tutò, securè, sine periculo. *Iliad.* ρ. & Odyss ρ, & apud Hesiod. Pro eo contractè dicitur ἀσφαλῶς, in prosa apud Xenoph. & Herodian. Exponitur etiam, certò, haud dubiè: apud Thucyd. lib. 1.

Ἀσφάλεια, ἡ, securitas. Ἐπ' ἀσφαλείας, tutò. securè: Isocr. de Pace. Ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι, in tuto esse, apud Thuc. In contractibus & fide data ἀσφάλεια dicitur cautio, aut pignora & sponsores: vnde ἀσφάλειαν ποιοῦμαι, satisdo, apud Theophyl. instit. l. 2. & ἀσφάλειαν διδόναι, dare cautionem seu idoneos sponsores. Exponitur etiam, libera, & secura potestas huc illuc commeandi, fides publica, saluus conductus: vnde πομπὴν μετ' ἀσφαλείας παρέχειν, apud Plut. in Alcib. Interdum significat firmum præsidiū: vt apud Greg. in Maccab. encom.

Ἀσφαλίζω, f. ίσω, firmo, stabilio: propriè eum qui lapsat, in lubrico loco pedem figere non valens.

Ἀσφαλίζομαι, idem confirmo, affirmo, pro certo assero. Chrysost. in ep. ad Corinth. *Item* tutum reddo, munio. Polyb. ἀσφαλισαμένος τὰ ἐν τῇ πόλει, quum oppidum munitionibus firmasset. Dicitur & is ἀσφαλίζεσθαι, qui aliquem securum reddit datis sponsoribus, seu qui fideiussoribus cauet: vt in Biantis sententia, περὶ τῶν μελλόντων ἀσφαλίζου. Item qui seipsum quasi munit ne aliquid faciat, *hoc est*, qui sibi ab aliquo facto cauet. Greg ἀσφάλισαι μὴ πάλιν κακῶς ἐξανθήσῃς, caue ne rursus malè pullules. Significat etiam ἀσφαλίζομαι, propulso, arceo: cum accus. apud Polyb. ¶ Passiuè etiam sumitur *pro* munior, tutus reddor. Item securus reddor accepta cautione. Item affirmor, confirmor.

ἀσφάλισμα, τὸ, id quo aliquem securū reddimus & certum: pignus. Item tutamen, munimentū, locus quo nos munimus.

Ἀσφάλιος & ἀσφαλίων, q. d. tutelaris aut stabilitor: cognomē Neptuni, apud Plut. in Thes. & Oppian. in Halieut. sic dicti quoniam fundamina terræ inconcussa custodit, teste Opp.

Ἄσφηλος, qui labefactari nequit, immobilis. Hesych.

Decomp. Διασφαλίζω & Διασφαλίζομαι, idem quod ἀσφαλίζω & ἀσφαλίζομαι, munio, tutum reddo. Polyb. l. 5.

Ἐξασφαλίζω, pro iisdem.

Καθασφαλίζω: idem: vel demissum munio, aut securitas causa demissum obfirmo. Macab. l. 3.

Παρασφαλίζω, iuxta munio: aut obiter & leuiter munio.

Προασφαλίζω, præmunio.

Νοοσφαλής, vt νοοσφαλὲς ὄμμα, mente captus oculus, oculus insaniam præ se ferens.

Ἄσφαλτος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΣΦΑ'ΡΑΓΟΣ & σφάραγος, ου, ὁ, sonus qui gutture emittitur. Item ipsum guttur, fauces. Eust. & Etym.

Σφαραγέω, ῶ, gutture sonum edo. Interdum de alio quoq; sono dicitur. Odyss. ι, Γλήνης καιομένης, σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι strepebant. Ibidem de (ouibus quibus erant vbera lacte distente) Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο.

σφαραγίζω, cum strepitu excito. Hesiod. in Theog. Σμερδαλέον δ' ἀμφὶ αἰθήρ τε πόντος θ' ἅμα ἐσφαράγιζον.

Ἀσφάραγος, idem quod σφάραγος. Iliad. χ. Item asparagus: vide in ἀσπάραγος.

Composita.

Ἀνεμοσφάραγος, vento perstrepens. Pind.

Βαρυσφάραγος, grauitrepus. Idem.

Ἐρισφάραγος, idem: Hom. hym. 1. in Merc. Exponitur etiam, qui magno & elato collo est. Hesych.

Περισφαραγέω, ῶ, circumstrepo. apud Nicand.

Πολυσφάραγος, longè perstrepens. Theocr. in Syringe.

Σφάττω, vide in σφάζω. σφενδαμνος, in σπόνδυλος.

Σφέκλη, in φέκλη. σφέλας, in σφάλλω.

ΣΦΕ'ΝΔΑΜΝΟΣ, ου, ἡ, acer arbor. Theophr. hist. pl. lib. 2. Pro eodem legitur & τὸ σφένδαμνον, apud eundem lib. 3. ¶ Est & species cannabis. Suid.

σφενδάμνινος, acernus. Idem durus, firmus, solidus: quoniam tale est huius arboris lignum, apud Aristoph in Acharn.

ΣΦΕΝΔΟ'ΝΗ, ης, ἡ, funda. *dicta παρὰ τὸ σφοδρῶς ἐκπέμπειν. γὰρ οἷον αὐτὴ καὶ κατατείνειν τὴν τῶν λίθων ἄφεσιν, inquit Eust.) Eurip. in Phœn. πρὸς μὲν ἑκὼν καὶ μεγαγκυλίλους Μαγνῆτες σφενδόναις θ' ἑκηβόλοις Xen. pæd. 7. σφενδόνας δὲ καὶ τούτους λιθοσφενδόναις ἐποίει. ¶ σφενδόνη τοῦ δακτυλίου, pala annuli. Plat. politicorum ἔχοντος ἐπιστ. ¶ σφενδόνη τοῦ δακτυλίου, pala annuli. Plat. polit. 2 ¶ In oculo sic nominatur quod pupillam in se continet, vt funda lapidem. Poll. l. 2. ¶ A similitudine τῆς σφενδόνης dictum fuit etiam σφενδόνη ornamētum quoddam muliebre, apud Poll. l. 5. c. 16. & Eust.

σφενδονήτης, seu σφενδονίτης, ου, ὁ, funditor, qui fundæ rotatu lapides aut plumbum iaculatur. Phil. de vita M. l. 1. Per ψ scriptū inuenitur apud Xen. Pæd. 7. & Plut. ac tum potius est verbale à σφενδονάω, seū σφενδονάω.

σφενδονοειδής, in modum fundæ. Etym.

σφενδονάω, seu σφενδονέω, funda vtor: fundam torqueo. Xenoph. Hell. 2. ... Plut. in probl. Hell. ... item funda insequor, ... Item more fundæ toro funda peto. Greg. σφενδονᾷ τὰ θηρία. Item more fundæ toro seu torqueo. Aristot. (de struthio camelo) τοὺς διώκοντας λίθους εἰς τοὐπίσω σφενδονᾷ τοῖς ποσίν, lapides in fuga contra insequentes pedibus ingerit more fundæ.

σφενδονάομαι, ῶμαι, funda torqueor. Item velut funda iactus disiicior. Euri. in Phœn. ... Ἐσφενδονᾶτο χερὸς ... λαιμὸς λη.

σφενδονίζω, idem quod σφενδονάω. Reg. l. 1. cap. 25. τὴν ψυχὴν τῶν ἐχθρῶν σου σφενδονίσεις, instar fundæ rotabis.

Composita.

Ἀποσφενδονάω, seu ἀποσφενδονέω, funda torqueo, funda rotatum emitto. *Luc.*

Ἀποσφενδόνητος, ὁ καὶ ἡ, funda emissus. Item funda repulsus. Plutarch in problem. Hell.

Διασφενδονάω, aut διασφενδονέω, fundæ rotatu dissipo, fundo disiicio. Impropriè apud Plutarch. Alexander dicitur Bessum ... Διασφενδονῆσαι, i. duas arboribus in terram flexis corpus eius alligasse, quæ deinde in altum redeuntes secum id rapiebant & discerpebant.

Διασφενδονίζω, idem Plut. in Marcello.

Ἐκσφενδονάω, seu ἐκσφενδονέω, funda eiaculor. Item funditoris more eiaculor, seu veluti funda tortum emitto. Basil.

Ὀπισθοσφενδόνη dictum fuit muliebre quoddam ornamentum apud comicos, quod ita capiti circumponebant, vt latiores eius partes ponē, extremitates autem acuminatiores & ... men à fronte apparerent. Quidam exp. reticulum. Eust.

Σφήξ, σφηκός, &c. vide in Ε', se. Σφηκίον, &c. in Σφήξ. Σφηλός, in σφάλλω.

ΣΦΗ'Ν, ηνός, ὁ, cuneus quo ligna aut lapides, in scissuras inditos & adacto vi mallei finduntur. Suid. ¶ Item instrumentum tortorum quo veritatem extorquent, apud Aristoph.

σφηνάριον, τὸ, cuneolus. Suid.

σφηνίσκος, ου, ὁ, idem. ¶ Item figura geometrica, à cuneoli similitudine, constans ex latis & quadratis lateribus in angusta & tenuia desinentibus, apud Nicom ¶ Item lineamentum in cunei formam inuolutum & intortum, apud medicos: vt Paul. Ægin. l. 6. c. 4. (lib. 7.

σφηνοειδὴς ὁ, cuneus: ita dicitur species quędam κεστρέως. Athen.

σφηνόω, ῶ, cuneo, i. cuneo findo, cuneo adacto diuello. Item obstruo & obturo cuneo, vel obturo velut adacto cuneo. Exponitur etiam, condenso, stipo.

σφηνόομαι, οῦμαι, cuneo adacto scindor: vt apud Suid. σφηνωθεὶς ... Item obstruor velut cuneo: vt ἐσφηνωμένην κοιλίαν, apud Diosc. l. 5. c. 40. Itē condēsor, stipor: vt αἱμάτων ἐσφηνωμένων, condensari & infarti sanguinis, apud Gal.

Σφήνωσις, εως, ἡ, adactio cunei. Item obstructio quæ fit cuneo. Et quæuis obturatio: vt apud medicos σφήνωσις dicitur, quum humor alicubi hæret artus veluti discuneans. Plut. in præcept. sanit.

Composita ex σφηνόω. (findo.

Ἀποσφηνόω, discuneo, adacto impactóque cuneo dirimo & diffindo.

Ἐνσφηνόω, cuneum inculco vel intrudo. Item impingo velut cuneum: vnde χυμὸς ἐνσφηνωμένος, apud Ægin. Item obstruo & inspisso velut adacto cuneo. Diosc. l. 5. c. 29.

Καθσφηνόω, cuneo. Hippocr. de nat. inf.

Περισφηνόω, vndique obstruo adactis cuneis. Et simpliciter vndique obstruo.

ΣΦΗ'Ξ, ηκός, ὁ, vespa. Hom. Il. μ. ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἢ μέλισσαι. Il. π. σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις. Aristot. σφῆκες ἰχνεύμονες. Exponitur etiam, crabro, apud eundem hist. an. lib. 9. c. 41. *Eust scribit denominari τοὺς σφῆκας ἀπὸ τῆς διασφάγος, i. ἐκ τοῦ κατὰ μέσον σώματος, quoniam nimium incectæ in medio sunt vespæ, & hiatus quidam in iis conspicitur.

Σφηκίσκος, ου, ὁ, lignum oblongum & in acutum desinens, ita vt latitudo paulatim contrahatur, à similitudine vesparum quę admodum adductam habent & strictam aluum. Quidam exp. cuneolus. Vtitur Aristoph. in Plut.

Σφηκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vespæ modo in acutum & angustum desinens. Item homo cuius venter præ gracilitate & macie adductus est & angustus. Aristoph. in Plut.

Σφηκίας, ου, idem. Hesych. Exponitur etiam, robustus. Item versicolor, apud eundem. Substantiuè significat cristæ in galea extremitatem angustam & constrictam, teste eodem.

Σφηκόω, ῶ ex lato & crasso in angustum contraho, cuneo: vnde Il. ρ. Πλοχμοί θ' οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο, ex lato crassóque ambitu in angustum & tenue acumen constricti erant. ¶ Item obstruo & obturo velut cuneo iniecto. Diosc. l. 1. cap. 64. σφηκώσας ἐλλύχνιον. ¶ Apud Etym. σφηκῶσαι. exp. διαλιγαρε, additúrque sic vsum palle Pyrynichum.

Σφήκωμα, τὸ, id quod ex lato in angustum cōtractum est: in galea seu crista ea pars cui pinnæ inseruntur. Aristoph. in Pace. Item id quo aliquid velut cuneo iniecto, obturatur & obstruitur. apud Diosc. in præfat. l. 8.

Σφηκιών, ῶνος, ὁ, sedes & domicilium vesparum, cella vesparum. Aristot. hist. an. l. 9. c. 41.

Σφηκεῖον, τὸ, idem. Idem ibidem. Pro quo apud Hesych. scribitur σφηκίον. Est σφηκεῖον & phalangij genus quoddam apud Nicand. in Ther.

σφηκιά, examen vesparum. Plut περὶ ἀοργησίας.

σφηκωνεία, ἡ, faui vesparum: vel nidi vesparum aut crabronum.

σφηκισμός, genus harmoniæ quod vesparum susurro non erat absimile. Hesych.

Composita.

Ἀποσφηκόω, in vespam conuerto, vespæ figura & habitu induo: vnde pass. apud Aristoph in vesp. ... (κωμῳδῶν.

Ἐκσφηκόω, idem quod σφηκόω.

Περισφηκόω, circumcirca obstruo: velut iniecto cuneo: vel simpliciter obstruo, obturo. Diosc. l. 5. c. 26.

Ψευδόσφηξ, vespa ementita & fictitia. vide Plin. 70. c. 10.

ΣΦΗ'ΤΤΙΟΣ, qui est è tribu quæ vocatur σφηττός. ¶ Interdum acer: vt ὄξος σφήττιον. Aristoph. in Pluto, acetum acre vel acerrimum: metaphora ἀπὸ τῶν Σφηττίων qui πικροὶ erant & συκοφάνται. vide Schol.

ΣΦΙΓΓΩ, f. ξω, stringo, constringo: Theocr. idyll. 10 σφίγγετε ... τὰ δράγματα, manipulos demessos constringite, vel qui eos colligatis. Philo de mundo, συνάγων πάντα τὰ μέρη ... σφίγγων, coagmentans omnes mundi partes & constringens. Exponitur &, complector, arceo, cogo.

σφίγγομαι stringor, constringor. Plut. de primo frig συνάγεται τῷ

ἀέρι σφιγγόμενος ἀπὸ ψυχρότητος, cogitur aëris frigore cōstrictus.

σφιγκτήρ, ῆρος, ὁ, qui stringit, constringit, aut stringit. Apud medicos sic dicitur musculus ani rotundus vltimā intestinā recti oram ambiens, & adstringens intestinum rectum, ne ante tempus excrementa effluant. Poll. ipsum podicem sic appellari testatur lib. 2. ¶ Apud Tarentinos σφιγκτὴρ vocatur ὁ χιτών, teste Hesych.

σφιγγία, ἡ, exp. parsimonia & sordes victus: quum quis strictiore manu quàm deceat, sumptus facit. Ecclesiast. 11.

Σφίγξ, ιγγός, ἡ, nomen vatis cuiusdam alatæ, faciem virgineam habentis, reliquo corpore leoni similis, quæ responsa consulentibus intellectu difficilia reddebat: vt tradit schol. Eurip. vel quæ loquebatur ἐσφιγμένα ῥήματα, vt inquit Etym. quibus homines ita stringebat vt expedire se non possent. Eadem à Bœotis dicitur φίξ, apud Hesiod. in Theog. teste eius schol. vnde φίκιον, rupes quam incolebat. plura vide apud Tzetz. & Suid. ¶ Apud Athen. l. 9. & 10. sic vocatur qui ænigmaticè loquitur, seu qui ænigmaticis suis quæstionibus aliquem implicat. ¶ Refertur & inter animalium monstrosorum genera apud Diod. Sic. & Plin. ¶ Per iocum apud Athen. l. 13. & 6. meretrices traduntur dici posse σφίγγες.

Composita.

Ἀποσφίγγω, stringo, adstringo, comprimo, coarcto: propriè, alicunde abstractū stringo. Luc. οἷς μὲν τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε.

ἀσφιγκτος, ὁ καὶ ἡ, qui constringi nequit: vel non constrictus.

Διασφίγγω, perstringo, valde stringo. Erasistr. Item cohibeo, colligo.

ἐπισφίγγω, adstringo, adductum ad me stringo & arctè complector. Alex. Aphr. ἡ φύσις παρασφίγγει εἰς ἑαυτὴν τὸ ὑγιές.

Περισφίγγω, circumcirca stringo: vel constringo, coerceo, complector. Diosc. in præf. l. 8.

συσφίγγω, constringo, stringendo cogo & contraho. Athen. l. 2.

ὑποσφίγγω, substringo, subtus stringo. in Epigr.

Σφόνδυλος, &c. vide in σπόνδυλος.

ΣΦΟΔΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, vehemens, qui impetu fertur, validus, vegetus. Dem. pro cor. ἐν ποσὶν ἂν σφοδρὸν εἶναι τὸν πολιτευόμενον καὶ τὸν ῥήτορα δεῖ.

σφόδρα (aduerb.) vehementer, impetuosè: Aristoph. in Plut. ὅτι εἰπέ μοι, Σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὕτωσὶ σφόδρα; Plat. de rep. lib. 1. θαυμαστῶς ὡς σφόδρα. interdum ὁ σφόδρα, vehemens seu vehementissimus: vnde apud Aristot. hist. an. l. 8. ἐν τοῖς σφόδρα ψύχεσι. Aliquando σφόδρα seu σφόδρα γε responsioni affirmatiuę adhibetur, *pro* admodum, maximè: vt apud Xen.

σφοδρῶς, *itidem* vehementer.

σφοδρότης, ητος, ἡ, vehementia.

σφοδρύνω, vehementem seu vehementiorem reddo. Et neutr. vehementior reddor, incrementum accipio. Alexand. Aphr. problem. lib. 1.

σφοδρύνομαι, idem: apud eundem probl lib. 2.

ΣΦΡΑΓΙ'Σ, ῖδος, ἡ, (accus. ῖδα & σφραγῖν, Æolicè teste Eust.) signum, sigillum: nota quæ rei imprimitur, vt dignosci queat. Plerunque de signo quod annulo imprimitur epistolæ: vt apud Thuc. lib. 1. ἐπιστολὴν διαπέμψαι καὶ τὴν σφραγῖδα ἀποδέξασθαι. Sic Herodi. lib. 7. Διασχολουμένου περὶ τὴν τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν, circa signa agnoscenda occupato. Metaphor. apud Greg. in enc. Maccab. σφραγὶς ἀθλήσεως, obsignatio certaminis. Pro nota crucis, apud eundem. ¶ Item id ipsum quo nota imprimitur, velut annulus signatorius. Plut. in polit. præc. εἰκόνα τῆς πράξεως ἐν σφραγῖδι γλυψάμενος, &c. Sic & apud eundem de solert. anim. ¶ Σφραγὶς Λημνία, terra Lemnia, ex eo dicta, quòd non nisi signata venderetur. Plin. lib. 35. cap. 6. Eadem dicitur & σφραγὶς αἰγός, apud Diosc. lib. 5. c. 113. ¶ Item σφραγίς, nomen trochisci seu pastilli, apud Aet. l. 9. c. 49. Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib. 4. ¶ Σφραγῖδες dicuntur gemmæ quibus signa & notæ insculpi possunt. Plin. lib. 37. c. 7. *Dictum videtur σφραγὶς παρὰ τὸ φράσσω, munio, pleonasmo τοῦ σ, vt propriè sit signum quo aliquid munimus & cōfirmamus seu stabilimus.

σφραγίδιον, τὸ, sigillum. item annulus signatorius: apud Plut. περὶ ἀοργησ.

σφραγίζω, f. ίσω, signo sigillo, nota impressa insignio. Diosc. l. 5. cap. 113. σφραγίζοντες εἰκόνι αἰγός. Item cruce insignio: apud Chrysost. comm. in ep. ad Tim. Item obsigno, i. approbo mea autoritate, veluti sigillo impresso. Ioann. c. 9. & 3. Item consigno, seu obsignatum trado aut depono: vnde media voce, ep. ad Rom. c. 15. σφραγισάμενος αὐτοῖς τὸν καρπὸν τοῦτον.

σφραγίζομαι, signor, signo notor, obsignor. Eurip. in Iph. Taur. Δεινοῖς δ' συμφοραῖσιν ἐσφραγισμένοι. Item actiuè, idem quod σφραγίζω.

σφράγισμα, τὸ, idem cum σφραγίς, signum seu nota alicui impressum. Xen. Hellen. l. 1. & 3.

Composita.

Ἀνασφραγίζω, resigno, signum tollo. in Pand.

Ἀποσφραγίζω, idem. Diog. Laert. μαθόντα δὲ τὸν τὰ θησαυρὸν ἀποσφραγίζειν. Interdum idem quod σφραγίζω: vnde in passiua

ua voce apud Eurip. in Orest. (de Helena) καὶ δὴ πάντ' ἀπεσφράγισται μοι, omnia mea signis notata: schol. exp. σφραγῖδας ἐπιτέθεικεν ὡς ἐν πᾶσι κληρονομήσουσα τὰ ἐμά.

Ἀποσφράγισμα, idem cum σφράγισμα, signaculum seu sigillum: seu in quo aliquid obsignatur. Athen. l. 13.

Ἀσφράγιστος, ὁ καὶ ἡ, non signatus cui nulla nota impressa est. Exponitur etiam, pastore carens. Etym.

Ἐκσφραγίζω, ex signo alicunde exēplari sumpto signo, ad exemplar signo.

Ἐκσφράγισμα, effigies expressa Greg.

Ἐνσφραγίζω, signum imprimo, nota insignio: pro quo Ionicè ἐνσφρηγίζω, in Epigr.

Ἐπισφραγίζω, idem. Item probo, approbo, subscribo. Item consigno: vnde apud Plat. in polit. δεῖ γὰρ χωρὶς ἀφελόντας ἀπὸ τῶν ἐπισφραγίσασθαι. Apud Aristid. ἐπισφραγίζεσθαι τὴν νίκην, exp. concludere velut sigillo.

Ἐπισφραγιστής, qui sigillum imprimit, obsignator.

Προσεπισφραγίζομαι (dec.) insuper sigillo meo comprobo. Menander apud Dem. in ep. ad Theram. calum. προσεπισφραγιζομένους τὴν ἀγαθὴν τύχην.

Κατασφραγίζω, obsigno, signaculo claudo.

Μοσχοσφραγιστής, vitulorum seu vitularum signator. (primo.

Παρασφραγίζω, adulterato signo noto, adulteratum signum imprimo.

Πολυσφράγιστος, multis signis notatus. Item benè sigillatus. Nōn.

Ὑποσφραγίζομαι, subsigno, subtus signum imprimo: seu sinio & supp... sio sigillo. Phal. in Epist.

ΣΦΡΙΓΑ'Ω, ῶ, ... propriè de mammis lactis copia distentis: ... σφριγῶσα, apud Poll. Metaph. animus distentus ... σφριγῶν, apud Aeschyl. in Prometh. Item sum corpore ... bene habito, sum vegetus, vt qui adhuc sunt in flore ætatis. Aristoph. in Nub. ... καὶ σφριγᾷ. Plat. de leg. τὰ σώματα πολὺ μᾶλλον σφριγῶντες. Dicitur & ipsum σῶμα σφριγῶν ... Signicat etiam, lasciuio, vt pecudes stabulis ... apud Eurip. Sign... etiam ... vt exp. Hesych. Sic apud Greg. in Carmin. ... Item κνησιάω vt exp. Hesych. Sic apud Greg. in Carmin. σφριγῶσα ... ή libidine fi & elati.

Σφριγανός, vehemens item florens, vegetus. Hesych. & Etym.

ΣΦΥ'ΖΩ, ... io, pulso seu mico, palpito. Galen. ad Glauc. l. 1, αἱ ἀρτηρίαι σφύζουσι, arteriæ saliunt seu pulsant. Plerunque ea σφύζειν dicuntur quæ ex inflammatione aliqua palpitant & pulsant igneo quodam motu. vt in Hippiatr. τοὺς τε λαγόνας καὶ τοὺς διδύμους σφύζειν. Vnde ad cor etiam transfertur quum desiderio alicuius incensum salit & micat. Greg. de baptism. σφύζει μοι τὸ πνεῦμα. Et ad hominem qui cupiditate gliscente inflammatus continere se nequit, sed desiderio æstuat. Pisides apud Suid. Σφύζεις ... καὶ μεθύσκῃ τὰς φρένας.

Σφυγμός, ὁ, pulsus, motus cordis & arteriarum dilatatione & contractione factus. Vide Galen. & Theophil. de puls. Apud Aristot. in meteor. terræ etiam tribuitur.

Σφυγμή, à veteribus nominatus fuit pulsus inordinatus & incompositus, teste Gal. in lib. de puls.

Σφυγμικός, ὁ, vim habens ciendi pulsus, in quo pulsus consistunt. Damasc.

Σφυγμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pulsitans, pulsui similis, qualis est in pulsu. Paul. Aegin.

Σφυγμωδῶς, vt fit in pulsu, pulsum repræsentando. Galen.

Σφυγματώδης, idem cum σφυγμώδης.

Σφύξις, εως, ἡ, idem cum σφυγμός, pulsus seu percussus venarum & arteriarum. Dicitur & de cordis palpitatione, apud Aristot. in lib. de respirat.

Σφύσδω, Doricè idē quod σφύζω, apud Theocr. idyll. 11, φασῶ ταὶ κεφαλαὶ καὶ τοὺς πόδας ἀμφοτέρως μευ σφύσδειν, igneo motu pulsare.

Composita.

Ἀσφυξία, ἡ, priuatio seu defectio pulsus in toto animali. Galen. l. 1 de præsag. ex puls.

Ἄσφυκτος, ὁ & ἡ, non pulsans, pulsu omnino destitutus: vel in quo pulsus tam exilis est vt omnino nequeat deprehendi.

Ἀσφυκτέω, pulsu destitutus sum, venæ mihi conciderunt. Diosc. in præfat. l. 6.

Μικρόσφυκτος, cui paruus est pulsus & exilis: seu cui pulsus elanguit. Exponitur &, debilis.

ΣΦΥ'ΡΑ, ας, ἡ, malleus: instrumentū fabrile Od. γ. (d. fabro arma sua secum portāte) Ἄκμονά τε σφῦράν τ', ἐϋποίητόν τε πυράγρην. Aristot. de gen. an. l. 5, c. 8 ὥσπερ ἐν χαλκοῦ ... ἡ σφῦρα ... ἄκμων. Plut. de fort. Rom. σφύραις καὶ ἥλοις ... ¶ Est & nomen piscis cuiusdam marini, qui alias κέστρα, teste Hesych. Scribitur & σφυρά apud eundem.

Σφύριον, τὸ, malleolus. Theophr. hist. pl. l. 5.

Σφύραινα, ἡ, piscis apud Aristot. hist. an. lib. 9, quem Plin. lib. 32. sudem à Latinis appellari scribit. Attici eum κέστραν nominãt, vt testatur Strattis apud Athen. l. 7.

Ὁλόσφυρος, seu ὁλοσφύρατος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) qui totus malleo ductus est seu fabricatus: solidus, apud Hesych. & Plin. l. 33, c. 4.

Σφυρόν, τὸ, malleolus pedis: vt quidā exp. à σφῦρα, deductum esse innuentes, ob mallei similitudinem. Il. ε, Δηϊπύλου πλα-

μὼν ἐπιταρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τέτυνται. Aristoph. in Acarn. Ἀλλ' ἐπὶ χάρακι διαπηδῶν τὰ φέρεσθαι, Καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορρον ἐξεκόκκισε, transiliens fossam malleum pedis vulnerauit. Diosc. l. 4. σπρέμματα σφυρῶν, luxationes malleolorum. ¶ Metaphoricè σφυρά dicuntur imæ montium partes, vnd. planities incipit, teste Hesych. vt in Epigr. ¶ Per synecdochen totus pes σφυρόν dicitur, apud Oppian. de venat. l. 3.

Σφυρίτης φλέψ, malleoli vena.

Σφύριον, τὸ, idem cum σφυρόν Act. Ap. c. 3.

Σφυρόω, ῶ, significare putatur, malleolos pedum calceis aut ocreis munio, vel corrigia substringo: vnde apud Athen. l. 14, διέρχεσθαι ... ἔθελε γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος διὰ μέσης βαδίζειν.

Σφυρωτὴρ ὑποδήματος, corrigia calceamenti. Genes. c. 4.

Composita ex σφυρόν.

Ἀκρόσφυρον, τὸ, extrema malleoli pars. Est & genus calceamentorum muliebrium. Hesych.

Ἐπισφύριον, τὸ, fibula ocreæ: sic dicta quoniam supra malleolum pedis poni & stringi solet. Iliad. γ. Eust. ἐπισφύρια nominari etiam scribit τὰ μετὰ τὸ σφυρόν.

Εὔσφυρος, & poet. dialysi ἠΰσφυρος, ὁ καὶ ἡ, pulchros habens pedum malleolos, & synecdochicè, cui est decora & elegans pedum forma. Hom. Hesiod. in Theod.

Καλλίσφυρος, idem. Exponitur etiam, pulchra habens calcanea. Hom. ibidem.

Λευκόσφυρος, candidos habens pedum malleolos: & ex parte intelligendo totum, albos habens pedes: vt λευκόσφυρος Ἥβη, Theocr. idyll. 17.

Ὁμόσφυρος, qui suis σφυροῖς gradiens vnà cum aliquo iter facit, comes. Exponitur etiam, frater.

Περίσφυρον, τὸ, fascia qua malleoli pedis solent cingi: seu est ligamen quod cruribus circundatur, accipiendo σφυρόν synecdoch. pro crure.

Περισφύριον, τὸ, idem. Herodot. in Melp.

Τανύσφυρος, malleolos pedum extendens inter eundum, seu amplis latisq; passibus progrediens. Hesiod. in Theog.

Χλιδανόσφυρος, habens pedum malleolos delicatos & molles: vel (synecdochicè) cui molles & teneri sunt pedes: vt κούρης χλιδανόσφυρος, apud Anacreont.

Σφυρός, vide in ...

ΣΧΑΔΩ'Ν, animal quoddam pennis & pedibus carens. Etym. ¶ Item iactus quidam talorum. Hesych. ¶ Σχαδὼν, faui fucorum: apud eundē Etym. seu faui apum, vt est apud Hesych. quomodo Theocr. vtitur idyll. 1, Πλήσεις δέ μοι λῆτος τὸ καλὸν στόμα Θύρσι γένοιτο Πλῆρες δὲ χαδόνων. Exponitur etiam, apum soboles, apud Aristot. hist. an. l. 5. Apud eundem lib. 9, χαδόνων θυρίδες, exp. cellæ sobolariæ.

Σχαδόνωσαι, Etymologo est θηλάσαι, lactare. (generare.

Ἀνίχαδον, (comp.) quod nō peperit, nec fugi potest. Idem ex Dio.

ΣΧΑΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, varus, paxillus seu furcula qua attolluntur sustentanturque retia. Xen. in Cyneg. ... τὰς χαλίδας ... Dicitur & σχαλιδώματα ...

Σχαλιδῶσαι, erigere χαλίδας, plagas erigere & furcis fulcire, apud eundem.

Σχαλίδωμα, idem cum χαλίς.

Ἀποχαλιδόω, ῶ, (comp.) idem quod χαλιδόω. Ἀποχαλίδωμα, τὸ, idem cum χαλίς, & χαλίδωμα. Xenoph. in Cyneg. Legitur & ἀποσκαλίδωμα, apud Hesych. qui è Xen. sic vocari dicit extremitates varorum humanam speciem repræsentantes.

ΣΧΑ'Ω, ῶ, F. άσω, scarifico, scalpro aperio, incido, aut pertundo. Aristoph. in Nub. ὥσπερ γαστέρα ... οὐκ ἔχω ἀμελήσας, non aperiebam cultro, vt spiritus exiret. Item laxo, remitto: vnde pass. χᾶται apud Hippocr. exp. laxatur, remittitur. ¶ Exponitur etiam, demitto. item deduco. ¶ Item traduco, transfero: vnde χάσαι apud Hippocr. ... l. 2, repentè ex naturali situ in alium transferri.

Σχάζω, easdem habet significationes. Pro scarifico, apud Arist. hist. an. l. 8, ... τὴν γλῶτταν, si quis venæ sub lingua scitè adacto cultello sanguinem detrahat. Sic & apud Gal. therap. l. 2. ¶ Item demitto, deduco. Xen. in Cyneg. ... σχάσαι τὴν οὐρὰν ... cauda demissa. Sic in pass. apud Athen. l. 4. ... intermitto, instituti mei demissis tabulatis. ¶ Item dimitto, intermitto, instituti mei tenorem abrumpo: vnde in voce media apud Aristoph. in Nub. χασάμενος τὴν ἱππικὴν, dimisso seu intermisso & abrupto equorum studio. ¶ Significat etiam, traduco, transpono: vnde χάσαι Hesych. exp. μεταβαλεῖν. ¶ Item inhibeo, fisto, cohibeo: vt apud Pindar. ... ἤδη μοι χάσαις, inhibeas remum. Sic apud Euripid. in Phœniss. σχάσον δὲ δεῦρ' ὄμμα ... πνοάς.

Σχάσις, εως, ἡ, scarificatio, apertura seu incisura quæ fit cultro. Theophrast. hist. pl. lib. 4, cap. 3.

... funis, trochlea, aut aliquid aliud quo organum intentum laxatur, vel erectum demittitur. Aristot. de mundo. Item funis ille qui in circo cursoribus prætendi solebat, & quo laxato in cursum effundebantur. Galen. comm. 2. in l. ...

Σχαστήριον, τὸ, pugio seu scalpellus quo vtuntur in scarificando seu in aperienda & incidenda cute aut vena. in Hippiatr. ¶ Est & pars quædam in naui. Hesyc. Eidem χαστήρια sunt ... portus.

Composita ex χάζω.

Ἀποσχάζω, idem quod χάζω, scarifico. Gal. Therap. l. 13. ἀποσχάζειν ...

Ἐπισχάζω, in superiore parte scarifico, seu cultro aperio.

Ἐγχάζω, idem quod ἀποσχάζω. Diosc. l. 7. (Eta.

Ἐγχαρασμὸς, scarificatio, incisio aut apertura scalpello facta.

Ἐγκατασχάζω, (decomp.) idē quod κατασχάζω. Diosc. l. 8. c. 15.

Ἀνασχάζω, inhibeo, fisto, regredi facio. Hesych.

ΣΧΕΔΟ'Ν, propè: vel q.d. contiguè: ἐγγυθέως: vt Eustath. exp. (* ἐχέω vel ἔχω deriuans seu ab ἔχεσθαι. Iliad. ... Δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ ... Interdum cum genit. vt Odyss. ... μάλα σχεδὸν ἤλυθεν αὐτῶν. Interdum cum dat. vt apud Hesiod. οἱ δή σφι σχεδόν εἰσι. Exponitur etiam, cominus, i. è propinquo. Iliad. ε, σχεδὸν οὔτασε ... ¶ Item propè, i. propemodum, ferme, ferè: vt σχεδὸν ἅπαντες, Demosthen. Item propè vel circiter. Plat. epistol. 7. σχεδὸν ἔτη τετταράκοντα γεγονώς. Exponitur etiam, fortasse apud Sophocl. in Elect. σχεδὸν ... Interdum vacare dicitur, vt apud Plat. epist. 7. σχεδὸν οὐκ οἰ- ...

Σχεδόθεν, itidem propè. vt Od. τ, στῆ ῥ' αὐτῶν σχεδόθεν, stetit prope ipsos. Et cum dat. Od. β σχεδὸν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη.

Σχεδίην, Eust. similiter exp. ἐγγυθέως, πλησίον, propè, contiguè. Exponitur etiam, pedetentim, sensim, vel retento gressu. Plut. in Cam. ... σχεδίην ἐπικαταλαβεῖν.

Σχέδιος, α, ον, qui propè est, ὁ ἐγγὺς καὶ αὐθωρόν, inquit Eustath. in Iliad. π. ¶ Exponitur etiam, extemporalis, subitò factus, inelaboratus, simplex: vt σχέδιος τροφή apud Gregor. Et τὸ σχέδιον, extemporaneum, apud Herm. in g. Fœm. σχεδία, ἡ, f. ναῦς, nauis quæ subitò & tumultuariè fit, ἣν δι' ὀλίγου συμπηγνῦσι. & q. d. ex propinquo sumpta. teste Eust. Odyss. ε. Ἀλλ' ἄγ' ἐπὶ σχεδίης ... Accusat. σχεδίην aduerbialiter sumitur pro σχεδόν, cominus, è propinquo. Iliad. ε, Τύψον δὲ σχεδίην: vbi tamen Eustath. annotat subaudiri posse subitaneam vel τοπικήν.

Σχεδιάζω, extempore facio & tumultuario opere. Gregor. in ... ὅσα σχεδιάζει ἡμῖν ἡ μνήμη νῦν ὡς γνωριμώτερα, quæ ex tempore memoria suadet & depromit. Item temporè & inconsideratè ago apud eundem, ... τὸ βάπτισμα σχεδιάζοντες, qui inconsideratè baptismum accipiunt. Exponitur ... exascio, apud eundem.

Σχεδίασμα, τὸ, opus ex tempore factum. Vtitur Cic. ad Att.

Σχεδάριον, τὸ, tabella vel papyrus, aut philyra, aliúdve, in quo scribimus: propriè, id quod ex tempore in mentem nobis venit, seu in quo tumultuariè aliquid scribimus. Quidam exp. pugillares. (ἰδάφιον.

Σχεδάριον, τὸ, tabellula eiusmodi Eustat. exp. τὸ τῶν σχεδίων λόγων

Composita.

Ἀποσχεδιάζω, ex tempore facio, vel dico seu pronuntio. Athen. l. 14. item temerè ago: vnde ἀποσχεδιαστικός νόμος, lex temerè lata, apud Aristot. eth. 5.

Αὐτοσχεδόν, propè item cominus. Il. ο. Hesiod. in Asp. Pro eodem dicitur & αὐτοσχεδίη, Il. π, sicut ἀμφαδόν & ἀμφαδίη.

Αὐτοσχέδιος, idem quod σχέδιος, ex tempore factus, inelaboratus, tumultuarius: vt αὐτοσχέδιος ἄρδις, apud Herodian. Αὐτοσχεδίη, f. μάχη, pugna quæ cominus fit & ex propinquo: seu qua pede cum hoste collato decernitur, Il. ο. Accusat. αὐτοσχεδίην aduerbialiter idem significat quod αὐτοσχεδόν, cominus. Il. ρ, Πλῆξ' αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου.

Αὐτοσχεδίως, ex tempore, tumultuariè. Suid.

Αὐτοσχεδιάζω, ex tēpore facio & tumultuariè. Item properè & illotis manibus quidpiam aggredior. Xenoph. apomn. l. 3. Item inconsultè ago & in re præsenti consilium capio, Isocr. in Euag. οὐκ ᾤετο δεῖν ὀλιγωρεῖν, οὐδ' αὐτοσχεδιάζειν ἐπὶ τῶν πραγμάτων. Significat etiam, fingo & cōminiscor, apud Athen. l. 13. Item temerè & confidenti animo quidpiam designo seu loquor. Plat. in Euthyphr. & in apolog. ¶ Item mea sponte ago, non iussu aut mandato alterius. Xen. Hellen. 5.

Αὐτοσχεδιασμός, dictio extemporalis. Αὐτοσχεδίασμα, opus ex tempore & tumultuariè factum. Poll. ex Plat. com.

Αὐτοσχεδιαστής, qui extemporalem habet orationē. item qui ex tempore & tumultuariè agit aliquid: vt αὐτοσχεδιάσαι τῶν ... apud Xen. in Lac. rep. Αὐτοσχεδιαστὸς λόγος, oratio extemporalis. Alcid.

Αὐτοσχεδιαστί, ex tempore, non præmeditaté.

Αὐτοσχεδιαστικός, ex tempore factus seu dictus. Αὐτοσχεδιαστικὴ δύναμις, facultas dicendi ex tempore. Alcidama

Αὐτοσχεδίου ὑπόδημα, calceamentum crassiori Minerua factū [Poll.

Ἐπισχεδόν, idem quod σχεδόν. Apoll. Arg. 2.

Παρασχεδόν, pro eodem. Item illico mox.

Παρασχεδιάζω, perperam & inconsultè interpretor. Greg. in 1. orat. contra Iulian.

Σχέθω, vide in Ἔχω. Σχελίδες, vide σκελίς in Σκέλος.

Σχέσις, in Ἔχω.

ΣΧΕ'ΤΛΙΟΣ, ου, ὁ, miser, miserabilis, infelix. Theocr. idyl. 13 σχέτλιοι οἱ φιλέοντες. Dem. δεινὰ καὶ σχέτλια πάσχειν, pati miserabilia. ¶ Item asper, sæuus, intractabilis. Il. ι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμὸν σχέτλιος. Interdū acer, audax, laborum patiens: vt Od. μ, σχέτλιος, καὶ δή αὖ τοι πολεμήϊα ἔργα μέμηλε. ¶ Item scelestus, nefarius, iniustus. Od. ξ οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσι, facta iniusta & scelesta, * Eust. deduci scribit παρὰ τὸ σχέσαι καὶ τλῆναι.

Σχετλίως, miserè miserabiliter. Item scelerate. Isocr.

Σχετλιάζω, conqueror tanquam miserabilia aut scelesta passus, quiritor, lamentor. Aristoph. οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν. Aeschin. in Ctesiph. σχετλιάζοντας ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐμοῦ. Et cum accus. apud Plut. in Cam. ταῦτα σχετλιάζοντες.

Σχετλιασμός, quiritatio, lamentatio: apud Thuc.

Σχετλιαστικός, conueniens τῷ σχετλιάζοντι, seu σχετλιασμὸν indicans.

Καταχετλιάζω, (comp.) indignor aduersum.

Σχῆμα, &c. vide in Ἔχω.

ΣΧΙ'ΖΩ, F. ίσω, findo, scindo: seu diffindo, discindo, disseco: vt σχίζειν ξύλα, apud Xen. Plat. in Tim. ταύτην τὴν ξύστασιν πᾶσαν διπλῆν κατὰ μῆκος σχίσας, hanc omnem coniunctionem duplicem in longitudinem diuidit. Metaphoricè aliquis ἐκκλησίαν σχίζειν dicitur, qui eam in contraria studia scindit, excitatis dissensionibus & discordiis, apud Synes. epist. 58.

Σχίζομαι, findor, scindor: seu diffindor, dissecor: vt φύλλα ἐσχισμένα apud Diosc. Arbor σχίζεσθαι dicitur, quum in plures ramos spargitur seu finditur, apud Theophr. Dicitur & multitudo aliqua σχίζεσθαι, quæ in contraria studia scinditur, apud Xen. in symp. ... ἐσχίσθησαν.

Σχίσμα, τὸ, fissura scissura. Luc. 5. Peculiariter sic dicitur fissura seu rima naturalium in muliere, teste Poll. lib. 2. Item in ecclesia σχίσμα appellatur, quum grex in contraria studia scinditur, & vnione rupta dissident qui prius consenserant. 1. ep. ad Cor. c. 11. & alibi in n. Test.

Σχισμή, ἡ, idem Hesych.

Σχίσις, εως, ἡ, scissio, fissio, vel fissura. Suid.

Σχιστός, ὁ, fissus, scissus, vel fissilis, qui findi & scindi potest: vt σχιστὰ ξύλα, apud Theophr. hist. pl. l. 5. & σχιστὴ στυπτηρία, apud Diosc. lib. 5. c. 123. Dicitur & lapis quidam σχιστός, natura sua fissilis, apud eundem eiusdē l. c. 145. Appellatur & lac quoddā σχιστόν, cuius serosa portio certo quodam modo exempta segregataq; est à caseo. Vide eundem l. 1. c. 77. & Aegin. l. 1. ca. 88. ¶ Σχισταί, calceamentorum quoddam genus, apud Poll.

Σχίδαξ, ακος, ἡ, assula, fragmentum aut segmentum è ligno scisso. Diosc. l. 1. c. 130.

Σχιδακηδόν, in modum assularum, assulatim. Idem lib. 5. cap. 128. & Aegin. lib. 6. c. 89.

Σχιδακώδης, assulosus: apud eundem Diosc.

Σχίδης, ιος, τὸ, idem quod σχίδαξ. Hesych.

Σχίδιον, τὸ, assula. Vitruu. l. 2. c. 1. σχίδη, idem quod σχίδος.

Σχίζα seu σχίζη, ἡ, idem quod σχίδαξ & σχίδος. Iliad. β. Odyss. γ. & ξ. Hesych.

Σχινδαλμός, idem quod præcedentia. Exponitur & festuca: Hesych. Pro eodem scribitur & σκινδαλμός, apud Galen. Metaphoricè apud Aristophan. in Nub. σκινδαλμοὶ dicuntur λεπτολογίαι, vt exp. schol. Scribitur & σχινδάλαμος, de quo in comp. ex Κάλαμος.

Σχινδύλησις, fissio, quæ assulosè fit Hippocr.

Σχῖνος, ου, ἡ, lentiscus: arbor de qua Dioscorides lib. 1. cap. 90. παρὰ τὸ σχίζεσθαι deriuari putatur, vel quòd eius σχίδακες solerent vti ad repurgandos dentes, vt testatur Dioscorid. vel quòd oculos quasi proscindat, & inde vt sua lacrymas eliciat. ¶ Interdum exponitur scilla seu squilla. vt apud Aristophan. in Plut.

Σχινώδης, εος, ὁ & ἡ, lentiscum referens odore, colore, aut alia aliqua similitudine: seu qui est è lentisci genere.

Σχίνινος, lentiscinus: vt σχινίνη ῥητίνη, apud Diosc. l. 1. c. 11. & σχίνινον ἔλαιον, apud eundem eiusdem l. c. 51.

Σχινίς, ίδος, ἡ, bacca lentisci, fructus quem fert lentiscus. Hippocr. de nat. mulieb.

Σχινίζομαι, ad dentes repurgandos & candefaciendos lentiscum mando vel scillam. Etym.

Composita ex σχίζω.

Ἀκρόσχιδής, εος, ὁ καὶ ἡ, summa vel extrema sui parte scissus aut fissus vel in cacumine diuisus.

Ἀνασχίζω, idem quod σχίζω. Theocr. idyll. 26. Αὐτὰς δ' ἔρρηξεν ... ὡς ἀνασχίζειν ὀνύχεσσι.

Α'ποσχινδυλάδισις, in pal'ũ seu in crucem tolli. Plat. de rep. l. 7. Scribitur & ἀποσκινδυλάδισις Hesych.

Α'ποσχίζω, abscindo, fissu avello, abrumpo. Euripid. in Alcest. Περσῶν κόσμος ἀποσχίζουσα μυρσίνων φόβας, auellens comam à ramis myrteis. Metaph. apud Aristoph. in Nub. ὅσοι ἀποσχισάς με τοῦ λόγου. vnde me quasi auulsisti.

Α'πόσχισις, ἡ, abscissio, auulsio quę scissu aut fissu fit. Hesych.

Α'σχιστος, ὁ ἡ ἡ. qui fissus non est, non scissus, indiuiduus. Plat. in Tim.

Α'σχιδὴς & ἀσχιζὴς, idem: vel qui findi scindive nequit.

Διασχίζω, diffindo, dilcindo, difseco.

Διασχίζομαι, diffindor, &c. vt Ἀφασχισθῆναι ἐδεῖ, apud Xen. Pæd. 4. Et metaph. apud Plat. in Symp. ἵνα μὴ καὶ αὖθις διασχισθῶμεν, ne rursus in contraria scindamur studia.

Διάσχισμα, τὸ, frustum ex dissectione seu diffissione. Apud musicos sic dicitur dimidium semitonij minoris. Boethius lib. 2, cap. 27.

Α'διάσχιστος, (decomp.) qui diffissus aut diuisus non est.

Δισχιδὴς, bifidus.

Δύσχιστος, qui difficulter finditur seu scinditur.

Ε'κσχίζω, scindo ex, excindo. Aristot. de mundo.

Ε'πισχίζω, in superficie scindo: vel infindo, incido. Apoll. Rhod.

Ε'πίσχιδνος, dicuntur cunei, quibus immissis aliquid finditur aut distinctur, ne fissura coeat. Vitruu. l. 10. c. 18.

Ε'πισχίδιον, idem.

Εὔσχιστος, qui facilè scinditur seu finditur. Dioſc. l. 5, c. 145.

Εὐσχιδὴς, bene fissus seu scissus: spigr. vel idē quod εὔσχιστος.

Κατασχίζω, diffindo, discindo, diffindendo conuello. Dem. in Mid.

Κατάσχισις, multa & ὕλης τῶν οἰκημάτων. Et voce media apud Aristoph. in Ran. Exponitur etiam, præcido.

Κατάσχισμα, frustum diffindendo auulsum.

Κατάσχισις, diffissio, discissio.

Λεπτοσχιδὴς, tenuibus incisuris seu rimis diffissus. Λεπτοσχιδῆς dicuntur calceamentorum genus quoddam. Poll.

Μεσοσχιδὴς, in medio fissus seu per medium.

Παρασχίζω, iuxta seu à latere findo: vel incido, diffindo.

Περισχίζω, circumcirca scindo, in orbem findo.

Πολυσχιδὴς, multifidus, in multas partes fissus. Luc.

Προσχίζω & Υ'ποσχίζω, ante scindo, & subtus scindo. Προσχισμὸς & Υ'ποσχισμὸς, quod anterius aut subtus scissum est, genera calceamentorum, apud Poll. l. 7, c. 22.

Χαμησχιδὴς, humi fissus, qui humi finditur seu scinditur. Theophr. de cauſ. pl. lib. 4.

Σ X O Ι'N O Σ, ὁ, ἡ, iuncus: cuius descriptionem vide apud Dioſc. l. 4, c. 52, & Theophr. hiſt. pl. l. 4, c. 13. Theocr. idyll. 5. Τοῦ μὲν ἐμοῦ νύκτωρ τε καὶ ἄμματι κἄματι ἰδυπλοκὴς σχοίνου πυκάσαι. Ité funis è iunco plexus. Et generaliter, pro quouis funę. ¶ Item mensura Aegyptiaca, sexaginta stadia capiens, vt testatur Herodot. l. 2. In qua significetiam fœm. gen. legitur apud Callim. Μικρὴ μετρεῖν σχοίνῳ Περσὶς τὴν σοφίλλου.

Σχοινώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, iuncosus, vel iunceus: iuncum referens, aut qui est è iunci genere.

Σχοίνος, iunceus, è iunco factus. Hesych.

Σχοινία, ας, iunci planta seu stirps vnà cum suo cæspite. Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 13. Exponitur etiam, funale seu funis: apud Ioseph. in antiq. Iud.

Σχοινίον, τὸ, funiculus è iunco plexus, resticula iuncea. Aristoph. Metaph. apud Plut. in lib. de diſcern. adul. ab. am. ¶ Apud Aristophan. in Vesp. sic per iocum nominatur penis seu verendum. ¶ At σχοῖνον dicitur esse nomen aquis apud Aristot. hiſt. an. l. 9.

Σχοινίζω, fune metior, fune circumscribo & finio.

Σχοινίζομαι, obscœnè penem agito. Athen. l. 14.

Σχοίνισμα, τὸ, pars agri fune demensa & descripta.

Σχοινισμὸς, ὁ, dimensio & descriptio quæ fit fune. Est & tortura genus, quod funibus fit & fidiculis tractorijs. Plut. in Lurę genus, quod funibus fit & fidiculis tractorijs. Plut. in Lurę

Composita. (cullo.

Α'ποσχοινίζω, fune circumscriptum seiungo & separo. Et simpliciter, seiungo, separo.

Α'ποσχοινίζομαι, separor & diſsŭgor veluti fune. Chryſost. Ὕβρεις δὲ καὶ ὄχλῳ ἀκολάστῳ ἀποσχοινισθῆναι. Et ἀποσχοινισθῆναι, separatus, seiunctus, seclusus, apud Dem. orat. 1. in Aristogit.

Βοῦσχοινον, ὁ ἡ ἡ, altos & sublimes iuncos ferens. epitheton fluuij. Iliad. δ.

Δεκάσχοινος, decem schœnos patens, decem schœnos longus.

Ὀλόσχοινος, iunci quoddā genus crassum & carnosum. Dioſc. l. 4, c. 52. Theophr. hiſt. pl. l. 4, c. 13.

Ὀξύσχοινος, iuncus acutus. Dioſc. l. 4, c. 52.

Πενταέσχοινος, quinq; schœnos patens, quinq; schœnos longus.

Πεπισχοινίζω, fune circumscribo, fune, circumsepio. Poll.

Σ X O Λ Η', ῆς, ἡ, otium, vacatio & feriatio à negotijs. Aristot. polit. 7, πόλις δὲ οἰκίαι μὲν πολίταις σχολὴ δ' ἀσχολίας. Xen. Pæd. 4. μὴ δὲ μὴν αὖτοῖς σχολὴ μήτε ζωλοῦσθαι, &c. Dicitur aliquis σχολιάζειν, qui otiosus est & otium terit, idq; absolutè interdum: vt Xen. Pæd. 5, σχολιάζει ἀεὶ ὁ δεσπότης ἡμῶν. Interdum cum infinit. vt Luc. σχολὴ οὖν ἄγειν ἐμὲ τὸν ποιὸν κάπηλον, non est mihi otium. Interdum cum præpoſit. dat. sequente. Plat. in apol. & sequente acculat. apud Luc. sequente genit. apud Plut & Aristot. Aliquando cum solo genit. vt Plat. de rep. l. 2, πῶς ἔσται σχολὴ ἄλλου, ab aliis cessans. Cum dat. solo. apud Luc. in lib. de calūn. Dicitur & aliquis ἔχειν σχολὴν ἀμφίλογον, habere otiū quod impendet alicui, vt apud Xen. Pæd. 7. Item σχολὴ infinitiuo additum exp. otium aliquid agendi. Cum genit. significat vacationem ab aliqua re. Plat. de rep. lib. 2, σχολὴ πάντων ἐστὶν ἐκείνῳ ὧν ἂν ἐπιθυμήσῃ, cęteris otio ab aliis rebus. Ἔνεστι γὰρ σχολὴν, ἐπὶ σχολῆς, in otio, per otium. Plat. Aeſchin. ¶ Item σχολὴ, mora eius qui lentè agit. Thuc. l. 1. ¶ Item locus ubi quam quis per otium seu in otio compoſuit: vt apud Plut. in exordio lib. de aud. ¶ Ipſe etiam locus in quo otium impenditur alicui rei. σχολὴ nominatur, ſchola. Idem in Pericle, ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν φιλοσόφων.

Dat. σχολῇ aduerbialiter significat, otiosè, per otiū. Andoc. ὅτῳ σχολὴ ἐστὶ πᾶν ἐπακριβοῦσθαι ἑκαστάτω. Item lentè, tardè, more hominum otioſorum. Thuc. l. 1. item VIX, ægrè, magno cum labore. Xenoph. Pæd. 4. item haudquaquam, nullo modo, nullatenus. Soph. in Oedip. tyr. σχολῇ γ' ἂν εἴφης τοῦτ' ἐμοῦ ἐκβλάστειν. Sic & apud Aristot. metaphyſ. 2.

Σχολαῖος, α, ὁ, lentus, tardus, segnis. Thuc. l. 3. Syn. ep. 104. Compar. σχολαιότερος, & per syncop. σχολαίτερος. Herodian. l. 7. Superl. σχολαίοτατος & per ſync. σχολαίτατος.

Σχολαίως, per otium: seu lentè, tardè, cunctanter. Aristot. eth. 9, cap. 11. Compar. σχολαιότερον & per ſync. σχολαίτερον, tardiùs, segniùs: Aristot. de mundo, & Herodian. l. 3. Superl. σχολαιότατα & σχολαίτατα, tardiſſimè, cunctantiſſimè, apud Xen. in Lac. rep. & Hell. 5.

Σχολαιότης, ητος, ἡ, tarditas, cunctatio. Thuc. l. 1.

Σχολικὸς, ad ſcholas pertinens, ſcholis conueniens: vt σχολικὴ παιδιὰ, Athen. l. 3.

Σχόλιον, τὸ, ludus literarius. Suid.

Σχολάζω, otior, otium ago, ſum otioſus. Plut. in Alcib. σχολάζω σχολάζειν, quum intellexiſſet ei otium non eſſe. Interdum cum dat. ac tum exp. etiam, vaco, operam do, ſtudeo. Cum dat. perſon. Xen. in Symp. Σωσιγένει σχολάζων διημέρευε, totus dies Socrati do operam. Plut. in Alex. Τῶν φίλων ἐσχολακὼς, amicis ſtuduit. Cum eodem ſignificat etiam, diſcipulus ſeu auditor ſum: vt apud Athen. ὁ μὲν Πλάτων ἐσχόλασε, ὁ δὲ Ξενοκράτης. Cum dat. rei. Herodian. lib. 7. Τοῖς περὶ τὸν ἥρωα σχολάζουσι. Sic & lib. 1, & 4. Interdum cum præpoſit. iungitur vt apud Xenoph. Pæd. 7, ἐπεὶ δὲ τοῦτο σχολάσαμεν, ſi otium habebis ab hoc. Cum δ' verò abeſt in poſt. ſignif. ſumitur. Chryſoſt. παιδὸς τὸν βίον ἐν ἀσφαλείᾳ τε καὶ ἡσυχίᾳ σχολάζοντα, per totum vitæ tempus precibus vacare. Ariſtot. l. 2. polit. 5. ἐν ταῖς σχολαίοις αὐτῶν ἐν τοῖς ἰδίοις. Et ſequ. accuſ. apud Xen. Cum infinit. exp. non eſt mihi otium, mihi non vacat. Xen. Pæd. 1, οὐκ ἐσχόλαζέ τοῖς ἑταίροις ὑπαντᾶν, non otium erat ei eos audiendi. Sic & apud Plut. in Pericl. ¶ Σχολάζων ἐκκλησιαζεans eccleſia, i. rectore & paſtore carens, can. 16, concil. Antioch.

Σχολαστήριον, τὸ, locus in quo commodum eſt otium agere & quieſcere poſt labores. exponitur exhedra, apud Athen. l. 5, ab alijs etiam, ſchola.

Σχολαστὴς, οῦ, ὁ, otium agens, otio indulgens, qui deditus eſt otio. Plut. de diſcern. adul. ab am. Interdum adiectiuè ſumitur, pro otioſus: vt σχολαστὴς βίος, apud eundem in præceptan. Exponitur &, diſcipulus.

Σχολαστικὸς, qui otiari ſoler, otio deditus. Ariſtot. polit. 8. οἱ σχολαστικοὶ, cœtus feſti. apud eundem, polit. 6. Et τὸ σχολαστικὸν otiandi facultas, vel otium: apud eundem eth. 10, c. 7.

Composita.

Α'σχολάζω, vaco, remitto animum & quieti indulgeo. Ariſtot. eth. 10, cap. 6.

Α'σχολος, ὁ ἡ ἡ, cui otium non eſt, occupationibus & negotijs diſtractus. Dem. Philipp. 4, Θηβαίων ἀσχόλων ἁπάντων ὄντων. Ariſtot. polit. l. 5, c. 5, ἄσχολοι γὰρ ὄντες ἐν λιμῷ ἠθροίζοντο. Ariſtot. eth. 10, c. 7, ἄσχολοι γὰρ ὄντες ἐν τοῖς ἔργοις, occupatum in opere faciendo.

Α'σχολία, ἡ, negotia, occupationes: vnde ἀσχολίαν παρέχειν, negotia exhibere, apud xen. in œcon. & ἀσχολίαν ἄγειν, negotijs diſtrahi, apud eundem ibidem.

Α'σχολέω, negotia faceſſo ſeu exhibeo, occupo: vel in opere detineo. Lucian. in Zeux. σοφοὶς ἐν αὐτοῖς ἀσχολῆσαι καὶ ἀσχόλησαι ἄξια, &c. neutraliter, occupatus ſum, ni gotijs diſtringor. Ariſtotel. politic. 7, cap. 15, σχολαιοῦσθαι γὰρ ἐν πολέμῳ ἀσχολοῦσι φαίνεται ἀσχόλως. σχολάζω οἱ ἄνδρες ἐν πολέμῳ ἀσχολοῦσι, ἀσχόλως δὲ οὔδενες.

Α'σχολία, idem. Herodian. l. 3. ἀσχόλως καὶ ἀκολασίᾳ τοῦ Σεβήρου occupato Seuero. Et cum ὦδε apud Athen. ὦδε ἐκεῖνος ἠσχόλησε, vehementer in hæc incubuerant.

Ἀσχόλημα, τὸ, negotium, occupatio. item pro ἐπιτηδεύμᾳ, ἀσχολίᾳ. ſchol. Ariſtoph.

Decomp. Α'παρασχόλητος, negotium faceſſens auoco, occupans & impediens abitraho. Herodian. Et ſimpliciter, occupo, impedio: vnde apud Luc. ἀπασχολούμενοι, ὦδε οὑτωσί.

Ἀμφίλογος, negotijs diſtincto: vnde paſſ. apud Herodot. lib. 7. Ἀμφιλόγως δὲ ἐποίησε ὧδε τὸν τοῦ στρατοῦ ἀριθμὸν γενέσθαι, eo occupato. Ἔμμεμελημένος, occupatus ſum in. ſpato.

Πολυάσχολος, multis negotijs occupatus & diſtrictus. Luc.

Ἔρρωσο, qui abundat otio.

Ἔρρωμαι, otio abundo, otio affluo: ſeu vacuus ſum negotio & opere. Apud Luc. Δίκαιόν τι καὶ ἡμῖν μέρος πείρας, exp. omnia iam deprehenſa habeo.

Decomp. Ε'νδιαγώλιον, otium & operam pono. in Luc. ἐνδιαγωλιάσειν τῷ λογισμῷ.

Περισχολῶ, idem. Exponitur &, accuratè contemplor.

Σχολὸς, ὁ, otio malè vtens: vel otium malis rebus impendens.

Σκυτάλιον, ου, τὸ, otium quod in malis reb. teritur, otium inutile. Plut. in Probl. Rom.

Σχολάζω, simul otior, vnà ferior: vel colludo in otio & feriis. Item in Alcib. Item συσχολάζων, condiſcipulus: Pro quo & συμμαθὴς. Plut. in lib. de aud.

Σάβανον, &c. vide in Σάω.

ΣΩΛΗ'N, ῆνος, ὁ, canalis, tubus, fiſtula, vel ut in aquæductu. Plut. εἰς φίσκιλλον. Ἅπαντα εἰ παρρησιαζόμενος ἐλλῦσε ἐδὲν ἀσκαλαβώτης ἐν τῷ ἰατρῷ, ἀλλ' ὥσπερ ἐν ἐπτερῷ ἐξ ἰατρῶν μυθεῖς. ¶ Apud chirurgos eſt inſtrumentum rotundum, oblongum, cauum, in quod crus aut femur fractum conijcitur & continetur. Gal. comm. 2. ἐκ τῶν ἐφιδρυμάτων. ¶ Sic etiam ab anatomicis dicitur medium foramen quo omnes ceruicis vertebræ peruię ſunt, & ſpinæ medulla à cerebro deſcendit: quoniam ad canalis ſimilitudinem accedit. vide Poll. ¶ Σωλῆνες apud Ariſtot. & Athen. l. 3. piſces ſunt teſtacei generis, quorum conchæ tubulimodo oblongæ: Plinio vngues ſeu dactyli.

Σωληνίς, ίδος, ἡ, qui piſcatur σωλῆνες piſces, Athen. l. 3.

Σωλήνιον, ου, τὸ, ſiue σωλῆνιον, canaliculus, tubulus, ſiphunculus. Euſtath.

Σῶμα, ατος, τὸ, corpus. dictum quaſi σῆμα, vel quoniam animato eo quaſi ſepulta eſt: vel quoniā eius miniſterio vtitur anima, quas ſibi obſignārit, ſignificandas explicandāſque, aut ἀπὸ τοῦ σῴζω, quòd in corpore anima tanquam in carcere ſeruetur, vt Socrates docet apud Plat. in Cratylo. Tam animatis quàm inanimis tribuitur. De corpore hominis; vt apud Xen. dicit ὦδε τὸ σῶμα ποιεῖσθαι τὰ ἄθλα & Gal. ἀσκαλαμβάνειν τὸ σῶμα, recreare corpus. De alijs animantis corpore. Ἡγεῖται μεγάλα ἐπὶ σώματι κύρους. Apud Plut. κρύπτουσι τὰ σώματα, de corporibus hominum mortuis: Sic & apud Xen. Pæd. 8. Rei verò inanimæ tribuitur, quum quæritur apud Luc. λόγῳ, σώματι ἐοῖ: Sic paſſim apud Ariſtot. & cæteros philoſophos. interdum pars aliqua corporis animati σῶμα dicitur: vt apud Gal. ad Glauc. & Alex. Aphr. interdum ſumitur pro ἱμάτιον σῶμα: vt Xen. in Symp. ὁ τὸ σώματος ὁρισάμενος. Item σώματα, ſerui, mancipia, domeſticum famulitiū. Athen. l. 6. & Dem. Philipp. 3. Metaphoricè etiam σῶμα vtimur, ſicut & corpus. Ariſtot. ibidem, οἱ δὲ σῶμα τὴν ὁμόνοιαν λέγουσι διὰ τὸ σῶμα τῆς πόλεως.

Σωματικὸς, ἡ, ὁ, corporeus, corporea natura præditus. Ariſtot. Plut. Athen. &c. Exponitur etiam, corpulentus.

Σωματικῶς, corporaliter, qui eſt corporis: vt σωματικὴ ἡδονή, apud Ariſtot. eth. 7. & σωματικὴ ἀνυμέν, apud Plut. in Coriol.

Σύσσωμος, corpore conſtans: vt βάσις σύσσωμος, apud Phil. Item Exponitur etiā, corpulētus, craſſus. itē corpori deditus.

Σωματικῶς, corporaliter, more eorum quæ corporea ſunt. Plut. in lib. de def. orac.

Σωμάτιον, corpuſculū. Ioſeph. in ep. ad Philipp. Athen. l. 4. & 13. Item codex ac liber: in eccleſiaſt. hiſt. ¶ σωμάτια, ῶν, numerant inter ornamenta ſcenica apud Luc. in Ione Tragœdo.

Σωματώδης, corpus, i. multitudo aliqua ſedes coniunctas habens; ruſtem viuens legibus: vnde & pro collegio accipitur. in Ital. συμβίοις, τὰ, dicuntur ſtblæ hiſtrionicæ ad talos vſque tenuſſæ & totum corpus integentes: Poll. l. 4. c. 18.

Σωματόω, corpus eſſe facio, corporea natura induo.

Ἐνσωματόω, corporeum fieri, corpoream naturam induere ſalamo c. Ariſtot. de gen. an. l. 2. c. 4.

Σωματικὸς, ἡ, ὁ, ipſa actio corporeum aliquid efficiendi. Theodec. cauſ. plant. l. 6. c. 17.

Composita.

Ἀσώματος, ὁ ἡ incorporeus, incorporalis, qui corpus non eſt. Iamol.

Διασώματος, idem. διασώματον, ſine corporis interuentu.

Δίσωμος & Διπλόσωμος, bicorpor.

Δουλοσώματος, mancipia, famuli ſeu ſeruſ. Poll.

Ε'νσώματος, corporeus, corporatus. Greg. Naz.

Ε'νσωματόω, idem quod ἐνσωματόω.

Μετενσωμάτωσις, (*decomp.*) corporis vnius in aliud corpus transmutatio. Plat. de leg. l. 10. Greg. de hom.

Ε'πισώμιος, corpulentus. Exponitur etiam, torosus. in Hippiatr.

Ε'πισωματόω, idem quod ἐνσωματόω: vnde ἐπισωματοῦσθαι, in corpus coalescere, corporari: apud Dioſc. l. 5.

Εὔσωμος, qui bene habito corpore eſt, corpulentus: vel qui robuttum habet corpus. Polyb.

Εὐσωματόω, idem. Εὐσωματῶ, ſum corpore pulchro & bene habito, vel robuſto. Eur. in Andr. τί δ' ἦλθ' ἄλεκτρον ὄντ' εὐσωματοῦσαν; εὐσωματία, ἡ, bona corporis habitudo. Poll. l. 2.

Λεπτόσωμος, qui tenui & gracili corpore eſt. Euſt.

Μεγαλόσωμος, qui magno eſt corpore, procero & craſſo.

Πολυσώματος, multa habens corpora. Poll. l. 2.

Συληρόσωμος, qui durum corpus habet. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Σύσσωμος, qui eiuſdē eſt corporis, concorpor, in ep. ad Eph. c. 3.

Τελεσώμος & τελεσώματος, tricorpor. Eur. in Ione & Herc. fur.

Φιλοσώματος, corporis ſui amans: nimium corporis ſui ſtudioſus. Plat. in Phæd. Chryſoſt.

Φιλοσωμάτιον, amor corporis: nimiiſi ſtudium in curāda cute.

Φιλοσωματία, nimium amans ſum corporis mei.

ΣΩΡΟ'Σ, ὁ, cumulus, aceruus. Heſiod. in Erg. Ἄστε σῶρις ἐνεὶς ἀμάτην. Plur. ſymp. 6. πυρῶν ὑπέρθεν σωρῶν, criticī impoſitus aceruo. Et ἐνσωρεύσαντα, apud Ariſtoph. in Pluto. Apud Suid. οἱ κακοῦργοι ἀνακύπτουσι ἐνσῶρ συσρίψαντες, exp. faſciculum ſpinarum

Σωρηδὸν ac ruatim, cumulatim, Herodian. l. 4. Phil. de v. M. l. 1.

Σωρὸς, ὁ, ου, cumulo, aceruo: vel cumulatim. onero. Herodian. l. 4. λιβάδων ἴδιος βωμὸς ἐσώρευτο.

Σωρεύομαι, cumulor, aceruor, cumulatim aggregor. Idē (ibid σώρευμα, idem cum σωρὸς, Xen. Pæd. 7.

σώρευσις, ως, ἡ, acervatio, cumulatio.

σωρευτὸς, aceruatus, cumulatus. Athen. l. 7.

σωρίτης, ὁ, idem terè cum σωρὸς & σώρευμα. Ab Heſych. & Suid exp. πολλῷ καὶ πολυτίμῳ.

σωρίτης, idem cum σωρὸς factum ex σωρεύω, ſicut φωλεὸς ex φωλεύω, inquiunt Etym. & Euſtath. qui etiam addunt σωρὸς, contractum eſſe ex iſto σωρεὸς

σωρίτης, ου, ὁ, dicitur argumentationis quoddam genus apud dialecticos. Vide Cic. de diuin. l. 2. & Diog. Laërt

σώρινος, Poll. vas eſſe dicit in quo hiſtriones veſtimenta ſua reponunt. Heſych. vas in quod ficus coniiciuntur. Exponitur etiam, aceruus. apud Ariſtoph. quum iniquit, Κακὸν θοἰνάτην σωρινὰ μοι σώρινος. Πτωχοκακὸν dicitur eſſe inſtrumentum equiſonis cau um quo equi crines cohibentur. Poll. l. 1.

Composita.

Ε'σωρεύω, accumulo, aceruatim aggero: vnde apud Eurip. in Phœn. Νικηφόρῳ ἐσωρεύσατο ἐξεσωρεύσατο ὄμῶς.

Ε'πισωρεύω, idem Athen. l. 3. μάλιστος ἐσωρεύσατο τούτοις ἐπισωρεύειν πολὺ ὁ πολυανδρὸς ἱερὸς &c.

Κατασωρεύω, accumulo, coaceruo. (obruo.

Περισωρεύω, circumcirca cumulo & aceruo, cumulo circumcirca συσωρεύω, coaceruo, aceruatim congero.

σῦς, συὸς, &c. vide in σύος, i. ſaluus

σῦ τρέω, in σεύω. σύφεων, &c. in comp. ex φρίω.

σύγχυ, in σμύχω. σύω, in σίος.

T

Nota decimænonæ apud Græcos literæ, cuius nomen ταῦ Hebræis ſumptum eſt. De hac multa ſcitu digna apud Cæl. Rod. lib. 10. c. 8. ¶ Attica pro σ vtuntur, dicentes τἄμμες, pro ἡμεῖς, & θαλαττία pro θάλασσα. ¶ Quarumdam vocum à π cœptarum ſyllabæ primæ inferitur: vt in πτόλις & πτόλεμος apud poetas pro πόλις & πόλεμος. ¶ Eſt etiam numerlis nota, de qua vide in Appendice.

ΤΑ'ΓΓΗ, ης, ἡ, rancor, Alex. Aphrod. Probl. lib. 2. Τὰ ἰλιγγιῶδη, καὶ ταλαιπώρημα τὰ γγλω ἐπιρρέοντα.

Ταγγὸς, rancidus, qui rancorem contraxit: vt oleum ταγγὸν: de quo Conſtant. Geopon. l. 9. c. 22.

Ταγγίζω, rancesco, rancidus fio: vt κρέμνον ἐταγγίσαν, Actio.

Τάγη, &c. vide in Τάσσω. Τάγιλλον, in Τάγμενον. Τάγμα, ἅγης, in Ἄγω. Τάξις, in Ἄγω, τμῆ in Ο'. τμῆσις, vide Τέτμην, in τέτμω. Τάμνω, &c. in Τάμω, Τάμτος, &c. in Τέμνω. Ταπαλίζω, vide Τάπης in τάπω.

ΤΑ'ΜΑΝΤΟΝ, τὸ, ſtatera, libra: vel trutina, lanx. Iliad. 9, & κ. Καὶ τότε δὴ χρύσεια ταμὼν ἐπὶ πλάστιγγι τάλαντα. Ariſtoph. Καὶ γὰρ ἐν-

λαίτα μεσικῆ ςαθμήπτω. Interdum sic dicitur id quod lanci impōnitur ponderandum,& nominatim pondus 125. librarum, vt Hesych. ex Epiphan. tradit. sic Il. ι, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα. Diuersa autem talentorum genera fuere, de quibus vide Bud. in lib. de asse. * Deriuatum dicitur παρὰ τὸ τλῆναι τὸ βάρος ἢ παρὰ τὸ τάλαω καὶ παρεπεικὸν τοῦ ἐξαλείν, καὶ τὸ εἰσοὶ φέρεσθαι, teste Eustath.

Ταλαντιαῖος seu ταλαντιαῖος, ὁ. talentum æquans. Athen. l. 4. τῇ δὲ πεντέτῃ τῶν ἡμερῶν ταλαντιαίους εἰς ῥόδα μισθοὺς ἐδίωκε. Et ταλαντιαῖοι λίθοι τὸ μέγεθος, apud Ioseph. Apud Aristot. œcon. lib 2. ταλαντιαῖοι ἐγγυηταὶ τῶν εἴκοσι ταλάντων dicuntur sponsores qui viginti talenta persoluere possunt. Quæuis etiam quæ ingentis & grauis ponderis sunt, ταλαντιαῖα dicuntur: vt ταλαντιαῖα ῥοῦσματα, apud Alcæum com. teste Poll. l. 9.

Ταλαντεύω, libro, pondero, appendo. Etymol.

Ταλαντόω, idem. Macedon. Epigr. l. 2. Οἶπι ταλαντεύει παῖς νόμον βίοτον. Et metaph. huc illuc exagito, ut; enim σκολιός ἀμφιβάτην. Et metaph. huc illuc exagito, etiam iactantem & alternantem. Greg. Naz. in Carm. καί με ταλαντεύει σκολιοῦ μύθος ἐρπυστῆρος, dæmonis sollicita versutia nunc me tollit vicissim ac deprimit. Item neutraliter, præpondero. Phil. de vita M. l. 3. τῇ μὲν γὰρ ἐξελαντοῦ τὸ ἔλεος καὶ τὰ δίκαια.

Ταλαντεύομαι, ponderor, appendor. Etiam ut Ioseph. vergo & inclino. Diodor. Sic. in hist. Alex. ἐξ αλαντεύετο τῇδε κἀκεῖσε. Lucian. Ἰσορρόπως ταλαντεύομαι, in neutram partem propendeo sum. Item actiue, in æquilibrio teneo. Alciph. τούτων σὺ τὴν αἵρεσιν ταλαντεύειν. Apud Theophil. ep. 17. χρυσὸς τοῖς ἀνθρώποις τὸ νικᾶν ταλαντεύεται, exp. velut præponderans dat victoriam.

Ταλαντόω, idem quod ταλαντεύω: vnde metaph. terra dicitur ἀνωμάλως ταλαντουμένη, inæqualiter librari, apud Plat. in Timæo.

Ταλάντωσις, εως, ἡ, ponderatio, examinatio quæ fit pondere appenso & libratione. Suid. Apud Antiphontem τὸ βάρος significat teste Poll. l. 9.

Ταλαντίζω, idem quod ταλαντεύω & ταλαντόω: vnde apud Suid. Ταυτόν πάλιν τε ταλαντίζεται.

Composita.

Ἀμφιτάλαντος, ὁ καὶ ἡ, vtramque in partem libramentum habens: seu quod ab vtraque parte vergere vel inclinare potest. Exponitur &, vtrinque libratus. Greg. Naz.

Ἀντιτάλαντος, qui paris est ponderis, æquilibrium faciens. Et metaph. qui paris est momenti aut ponderis. Item general. æqualis.

Ἀντιταλαντεύω, rependo, æquali pondere retribuo vnde pass. apud Greg. inuect. in Iul. 2. εἰς ἀντιταλαντεύεται πονηρία.

Ἀτάλαντος, idem quod ἀντιτάλαντος. Il. ρ Μηριόνης ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. Et addico sat. apud Phocyl. Acculat. vero. Od. β Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.

Δεκατάλαντος, i decem talentorum est, aut decem talenta ponderat: v δεκατάλαντος λίθος, apud Aristoph. in Centauro, teste Poll. l. 9.

Δεκαταλαντία, ἡ, decem talenta. Poll. ibid.

Διτάλαντος, qui duorum talentorum est, duo talenta ponderans. Demosth. (dere æquans.

Ἑκατοντάλαντος, qui centum talentorum est, centum talenta ponderans.

Ἑκατονταλαντία, centum talenta. Poll l. 9.

Ἡμιτάλαντον, semitalentum. Il. ψ, Ἀλλὰ τῷ ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.

Ἰσοτάλαντος, idem cum ἀτάλαντος & ἀντιτάλαντος.

Πεντετάλαντος, seu πεντατάλαντος, quinque talenta æquans: vt πεντατάλαντος πρᾶξις, apud Phal. in epist. πεντατάλαντος δίκη, lis qua de quinque talentis certatur. Aristoph. in Nub.

Πεντηκοντατάλαντος, qui quinquaginta talentorum est.

Πεντηκονταταλαντία, quinquaginta talenta. Poll. l. 9.

Πολυτάλαντος, multa habens talenta, i. diues. Poll. ibid. Et πολυτάλαντον πρᾶγμα, res quæ multis talentis æstimatur. Ibid.

Τριτάλαντος, qui trium talentorum est, aut tribus talentis constans. Et τριτάλαντον, tria talenta.

Ὑπερταλαντᾶν, præponderare, ponderis grauitate superare. Ety.

Χιλιοτάλαντος, mille valens aut constans talentis. Plut. in Per.

ΤΑΛΑ'Ω, ῶ, F. άσω, suffero, perpetior. ¶ Item sustineo, i. audeo. Il. ν ἐν δὲ σὺ εἴσῃ πεφύσεαι, αἴκε ταλάσσῃς Μεῖναι ἐμὸν δόρυ, si ausus fueris expectare.

Τάλασις, εως, ἡ, patientia, tolerantia.

Ταλαίφρων, ονος, ὁ, patiens ærumnarum & laborum, qui forti & inuicto animo ærumnas subit & sustinet: vt ταλαίφρων πολεμιστής. Il. ε & υ. Exponitur etiam, audax.

Ταλαός, miser, ærumnosus, cui multæ ærumnæ sunt tolerandæ: Aristoph. in auib. & Herodot.

Τάλας, ανος, ὁ, idem. Eurip. in Hec. Ὤ μοι τυφλοῦμαι φέγγος ὀμμάτων τάλας. Fœm. τάλαινα, misera, ærumnosa. Aristoph. Τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως. Compar. ταλαίτερος, miserior, ærumnosior. Superlat. ταλαίτατος, miserrimus. idem Aristoph. ταλαίτατ' ἀνδρῶν οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.

Ταλαΐζω, miserum & ærumnosum voco. Suid. Exponitur etiam, defleo & lamentor veluti miserum. Hesych.

Ἄτλας, idem quod τάλας, ex eoque factum transpositis lite-

ris, vt docet Eust. vide & in comp. ex Τλάω.

Τάλασιον, τὸ, lana: Hesych. & Eust. dicta à ταλάω, quoniam magnos labores sustinent qui eam tractant.

Ταλασία, ἡ, ipsum lanificium. Plut. in Probl. Rom.

Τάλασος, lanifex: apud Suid. Pro quo poet. dicitur ταλασιεργός: vt ταλασήϊα ἔργα, apud Apoll. Rhod.

Τάλαρος, vas seu instrumentum quo ad lanificia vtuntur: lanas & fusos in eo reponentes: quibus sustinendis seu retinendis quasi ταλάειν videtur: qualus, quasillus. Theocr. idyll. 18. (de Helena) Οὔ τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα. Adhibetur etiam cibariis aut aliis rebus gerendis. Il. σ & apud Aristot. rhet. 3. item sic nominantur vasa in quibus lac reponunt bubulci, apud Theocr. idyll. Et quibus vtuntur in premendo lacte & in caseum formando, teste Poll. l. 7.

Ταλάριον. & ταλαρίσκος, quasillus seu fiscella: prius apud Poll. l. 10. c. 28. posterius apud Suid. ex Epigr.

Τᾶλις, ιδος, ἡ, dicitur virgo nubilis, seu quæ sponsa futura est teste Eust. idem à ταλάω, vt sit ἡ ταλᾶσα ἀσκῆσαι, quoniam puellæ ad nubilem ætatem exercebant. Soph. in Antig. ἀχρύμενος τᾶλιδος ἐκ μέρος Ἀντηνόης. V itur & Callim. teste Schol. Soph. qui & Aeoliteam esse dictionem tradit.

Τελαμών, ῶνος, ὁ, lorum ensis, & id ex quo scutum pendet. (* dictum ἀταλάω, quasi ταλαμὼν τὰ λᾶας γὰρ καὶ τλήμων διὰ τὸ βασιζειν, inquit Eust. Il. β, δρῶσι μὲν τοῦ πλαμὼν ἀμφὶ στήθεσφι κραδίης ἀμφιβρότης. item vinculum, ligamen, fascia: vt Il. ε δεσμόμενος πλαμῶνι παρασφυρῷ. Interdum, fascia aut linteum concerptum quo vulnerata aut oblæsa membra obligantur: vt apud Eurip. in Phœn. ἀμφὶ τραύματ' ἄγειν πλαμῶνας βαλῶν. Sic & apud Herodot.

Τελαμώνιος, qui ad cingulum & lorum pertinet. Hesych. ὁ προσδεόμενος τῶν πλαμώνων. Τελαμωνίας Poll. dicuntur quæ σελμωνίας Xen. baltea coriacea, quibus armantur canes ad. uersus feras.

Τελαμωνίζω fascia inuoluo: vnde apud Eust. ex quodam historico, συμπεσεῖν αὐτῷ (s. Philippo cui oculus sagitta excussus erat in prælio) καὶ Κλεώνυμος ὁ ἐκείνου παρεστὼς τελαμωνισθεὶς τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν, alterum oculum fascia contectum & obligatum habens.

Τλάω, ῶ, (factum per syncopen ex ταλάω) vnde τλῶ, τλήσω, præt. perf. τέτληκα. aor. 2. ἔτλην, idem quod ταλάω, perfero, patior. Eurip. in Herc. ful. μόχθους, ὃς ἔτλην. τί δεῖ λέγειν; labores quos exantlaui. Il. α Τέτλαθι μῆτερ ἐμὴ καὶ ἀνάσχεο, perfer & tolera: per duplica. scenem p. o τλαθι. Item sustineo, i. audeo. Il. α Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος, quomodo ausus fuisti. Sic Il. α τέτληκας θυμῷ, sustinuisti vel in animum induxisti. Hinc & optatiuus τλαίην. Il. δ: pro quo reduplicatione facta dicitur τετλαίην. Et infinit. τλᾶναι & τετλάναι pro quo Æolicè τετλάμεναι, Ionicè τετλάμεν. Particip. τετληκώς & eliso κ τετληώς interdum nominis vsum præstat, patiens, tolerans: vt τετληότι θυμῷ, Od. δ, & alibi. Partic. τλάς, itidem patiens, passus. Item qui sustinuit, qui ausus fuit. Eurip. in Med. Ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον, ausa perpetrare facinus maximè impium.

Τλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, patiens. Interdū, audax, fortis: vt τλήμων Ὀδυσσεύς. Il. κ. Plerunque miser, ærumnosus, calamitosus: vt τλήμων Ὀρέστης, apud Eurip. In qua signif. Doricè τλάμων dicitur, frequentissimè apud tragicos.

Τλημόνως, miserè, lamentabiliter: Eurip. in Troad.

Τλημοσύνη, ἡ, ærumna, miseria, infortuniū: Hom. hym. 1. in Apoll. Υμνεῦσιν ῥα θεῶν δῶρ' ἄμβροτα, ἠδ' ἀνθρώπων Τλημοσύνας.

Τλῆσις, εως, ἡ, patientia, tolerantia. item audacia. Hesych.

Τλητός, tolerabilis, qui tolerari potest. Eur. in Med. & Hipp. Et actiuè, tolerans, patiens: vt Il. ω, Τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.

Τλητικός, patiens, qui est eiusmodi vt facilè tolerari queat.

Τλητικῶς, toleranter, patienter. Phil. de vita M. l. 1.

Ὄτλος, ὁ. ærumna, labor, miseria. Hesych. & Suid. Deriuatum à τλάω, per pleonasmum τοῦ ο, teste Etym.

Ὀτλέω ærumnas & labores sustineo. Hesych. & simpliciter perfero, sustineo, in Epigr. Ἐνθάδε γὰρ ὀτλήσαντες ἀεὶ πόνον.

Ὄτλημα, τὸ, ærumna, miseria. Ὀτλήμων, ærumnosus, miser.

Ὀτλεύω, idem cum ὀτλέω, Apoll. Arg. l. 2. & in Epigr.

Τάλαντον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex τλάω.

Ἀνατλάω & ἀνατλῆναι, prefero, perpetior. Od. ξ, καὶ ἄλγεα πολλὰ ἀνέτλην. Pro eodem per syncopen αὔτλης. Xen. Pæd. 1. πόνοι ἀνατλῆναι. Pro eodem per syncopen dicitur αὐτλάω.

Ἄντλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἄτλας. Eustath. dictum esse scribit vel παρὰ τὸ μὴ ταλαίειν, vel ἐπιτατικῶς, quasi πολύτλας fingitur enim Atlas cœlum humeris suis sustinere. Ἄτλαντες dicuntur etiam statuæ Atlantis, seu quæ Atlantis modo cœlum sustinent, aut aliud quiddam apud architectos. Athen. lib. 5. ἄτλαντές τε ἐφεστήκεσαν. Nominatur & ἄτλας extrema colli vertebra, ὅτι τὸν ἐξαιρέτης. ¶ Nominatur & ἄτλας extrema colli vertebra, ipsum pondus colli sustinens Poll. l. 2. Exponitur etiam, qui humeris aliquid baiulat in modum Atlantis cœlisferi. Item qui non est audax, qui nihil patitur, Hesych.

Ἄτλητος

Ἄτλητος & Doricè ἄτλατος, ὁ & ἡ, intolerabilis, intolerandus: vt πένθος ἄτλητον. Il. ι.

Ἀτλητέω & Dor. ἀτλατέω, tolerare non possum vel perpeti, Soph. item sum intolerabilis. Item metuo, animo sum abiecto. Hesych.

Ἀτλησία, intolerantia, impatientia. Idem.

Ἐντλάω & διατλῆναι, idem quod ἀνατλάω.

Δύστλητος, toleratu difficilis. Eurip. in Phœniss. (κραδίη

Ἐπιτλάω & ἐπιτλῆναι, perpetior, perfero. Il. ψ, & τ, Τῷ δ' ἐπιτλήτω.

Παντλήμων, & Dor. παντλάμων, omnino miser & infelix, miserrimus. Eurip. in Hec. Soph. in El.

Πολυτλήμων, multum patiens, qui magna patientia fortunæ varietatis sustinet. Idem mul[illegible] miser. Hom.

Πολύτλας, multa passus seu perpessus, multis miseriis conflictatus: epitheton Vlyssis apud Hom. in Odyss. Πολύτλητος, idem: vel multa patiens.

Ὑποτλάω, seu ὑποτλῆναι, suffero, sustineo, subeo. Epigr.

Ἄντλος, Σχέτλιος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex τάλας.

Δειλαιος, miser, ærumnosus, grauibus miseriis afflictus. Soph.

Παντάλας, omnino miser, miserrimus: vt πανταλαινα νύμφα. Eurip. in Androm.

ΤΑΜΙ'ΑΣ (Ionicè ταμίης) ου, ὁ, promus condus, dispensator eorum quæ condenda & promenda sunt: vt qui præest penui, cellæ vinariæ aut frumentariæ. Item qui ærario præest, quæstor. Xen. in Laced. rep. ὧν χρημάτων δεόμενός τις ἔλθη, τούτων ὁ βασιλεὺς τιμὴ ὡς ταμίας. Interdum adduntur genitiuo rerum ea quarum dispensandarum curam ταμίας gerit. Idem Pæd 4. ἦλθεν δὲ ὡς μὲν χρημάτων ταμίας. E. ταμίας σιτίων, apud Aristot. polit. l. 6. Sic ταμίαν πλούτου, apud Theophyl. epist. 19. Interdum generalius dispensatorem significat arbitrum, administratorem aut præfectum. Sic Iupiter dicitur hominibus ταμίης πολέμοιο τέτυκται, Iliad. δ & τ. Idem apud Eur. appellatur πολλῶν ταμίας ἐν Ὀλύμπῳ, in fine Med. Apud Thuc. ταμίας τῆς τύχης, qui fortunam arbitrio suo temperat. ¶ Exponitur etiam defensor: apud Dion. Halic. lib. 8. * Dicitur autem παρὰ τὸ τέμνειν, à rerum sibi commissarum sectione & distributione. Etymol.

Ταμία seu ταμίη, ἡ, dispensatrix, œconoma. Od. γ, Ἐν δὲ γυνὴ ταμίη ἐσσιν ἰχθύες Sic & Odyss. α, & apud Xen. in œcon. ¶ Exponitur etiam, mulcta, ab Hesych. vt quæ à quæstoribus exigi soleret.

Ταμιεύω, sum promus cellarius. Aristoph. in Vesp. σὺ γὰρ ταμιεύειν ἔτυχες. Item quæstor sum, quæstoris munus obeo. Aristot. polit. 3. ταμιεύουσι δὲ καὶ στρατηγοῦσι. Cum genit. Dem. in Mid. τῆς παράλου ταμιεύοντες, quum quæstor administraret maximam prouinciam. Idem cum dat. ταμιεύων Φιλίππῳ τῷ Μακεδόνι, qui quæstor erat Philippi Naucl[illegible]. ¶ Item condo recondo, in penuaria cella asseruo: vnde metaph. apud Synes. ep. 49. ταμιεῦσαι γὰρ οἴεσθαι ἴδοιεν ταμιεύειν τὴν εὔκλειαν, in perpetuis monumentis condere.

Ταμιεύομαι, in conditorio repono. Lys. contra Nicom ἐκ τῶν τούτου χειρῶν ταμιευόμεθα τοὺς νόμους, huius manu leges scriptas in penu condidimus. Et general. recondo quod in futurum promam, seu in tempus futurum reijcio. Lucian. ἐς αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος ἢ μνησικακεῖν, in crastinum reseruare. Et passiuè aliquid ταμιεύεσθαι dicitur, i. ad vsum aliquem asseruari. Greg. in epit. Gorgon. ἀδελφῶν ἐπιταφίοις ταμιευθῆναι. ¶ Item ταμιεύομαι, promo. Xen. in sympos. l. 1. dispendo, tempero, constituo, determino. Plut. de educ. lib. ταμιεύεσθαι τὸ ἀναγκαῖον πόνον. Thuc. lib. 6. οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ἐς ὅσον βουλόμεθα ἄρχειν, nobis cōstituere & determinare nō licet.

Ταμιευτικός, quæstorius: vt ταμιευτικὴ ἐξουσία. apud Plut. Item parcus, qui recondere nouit in futurum.

Ταμιεία, ἡ, quæstura. Appian.

Ταμιεῖον, τὸ, cella penuaria. Isocr. ad Dem. Plut. symp. l. 5. Itē ærarium, locus in quo quæstor recondit accepta, seu in quo pecuniarum thesauri reponuntur. Plut. in Publ. Herodian. l. 1.

Ταμιευτήριον, repositorium. Suid.

Ταμεῖον scriptum inuenitur pro ταμίας, apud Hesych. ταμεῖα pro ταμιεῖα: apud Poll. l. 3. c. 8. Item ταμεῖον pro ταμιεῖον, apud Herodian. l. 7. Plut. de deo Socr.

Composita.

Ἐνταμιεύω, recondo, in penum aut ærarium repono. Ælian. seu reconditum occludo & obsero: vnde ἀποταμιεύεται Suid. ex [illegible].

Ἀταμίευτος, ὁ, καὶ ἡ, qui reconditus non est, aut non reconditur. Phil. de vita M. l. 1. & 2. Item qui nihil recondit, non prouidens res in futurum necessarias.

Ἀταμιεύτως, more eorum quæ non reconduntur: seu non recondendo. Plat. de leg.

Συνταμιεύω, in penu custodio. Idem ibid.

Ἑλληνοταμίαι, quæstores Græciæ, ærarij Græcanici præfecti. Thuc. l. 1. Poll. l. 8.

Εἰσταμιεύω, intrò larum recondo, in thesaurum refero.

Εὐταμίευτος, bene reconditus. Item qui parcè promitur parcus. Aristot. de gen. an.

Ταμιεύω. vide in Τέμνω. Ταναός, ταινύω. in Τείνω. λέξις in Τάσσω.

ΤΑΠΕΙΝΟ'Σ ου, ὁ, humilis, non multùm à terra attingens: cui opponitur ὑψηλὸς procerus, altus. Lucid[illegible] μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινὸς καὶ νανώδης τὴν φύσιν. [illegible] paruus. V. & humilis apud Lucianum eidem in laude nomini tribuitur, vt quum D[illegible] ep. 1. c. 5. dicit. θεὸς τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν. Sic & alibi in nouo Test. Hinc & τὸ ταπεινόν, humilitas & abiectio animi: apud Greg. Naz. Interdum in vitio de ipso dicitur, quum nimirum τὸ ταπεινὸν ipsius modum excedit. Aristot. polit. 4. c. 11. οἱ δὲ καθ' ὑπερβολὴν ἐν ἐνδείᾳ τούτων ταπεινοὶ λίαν. Est verò & λέξιν vocabulum, quando de iis dicitur quos vel vilis & abiecta conditio vel fortuna reddidit humiles. Isocr. in Nicocl. τοὺς μὲν ἐκ ταπεινοτέρας ποιήσαντες τῶν παίδων, τοὺς δ' ἐκ σεμνοτέρας. Dicitur & de aliis rebus: vt ταπεινὸν σχῆμα, habitus abiectus & vilis. Xen. Pæd. E. ταπεινὴ δίαιτα, apud Plat. de leg. Sic ταπεινὴ λέξις, apud Aristot. de ar. poet. & ταπεινοὶ λόγοι apud Dem. in Mid. ¶ Apud Athen. lib. 4. ταπεινοτεραμερεῖς exp. minor particula. * Dictum quidam grammatici volunt quasi ἐδαφεινός, ab ἔδαφος, vt humilis ab humo. Alii quasi πατεινός, à πατέομαι. Alij quasi θαφεινός, à θάπτω sepelio. Sunt & qui ex πέδον factum esse putent, vt dicatur quasi πεδεινός, per hyperthesin & mutationem literarum, vt fusiùs docet Etym.

Ταπεινῶς, humiliter, more hominum abiectorum & qui demisso sunt animo. Isocr. ad Dem. Arist polit. 5.

Ταπεινότης, ητος, ἡ, humilitas, animi demissio & abiectio, animus demissus. Aristo Thuc. Isocr Xen. &c.

Ταπεινόω, ῶ, humilem reddo, demitto seu submitto, de primo. Aeschin. in Ctesiph ὑποταπεινώσαντες ἀποπέμψετε τοὺς νῦν ἐπηρμένους: Apud Plut. in Per. ταπεινοῦν τὸν φθόνον, inuidiam deprimit & imminuit.

Ταπεινόομαι, humilis reddor, deprimor. Aristot. rhet. 2. μικρόψυχοι διὰ τὸ τεταπεινῶσθαι ὑπὸ τοῦ βίου.

Ταπείνωμα, τὸ, depressio, humilitas. Plut.

Ταπείνωσις, ἡ animi demissio & abiectio. Lucæ 1. Apud rhetores quid sit ταπείνωσις, vide Quintil. l. 8. c. 3.

Composita.

Ἀταπείνωτος, ὁ καὶ ἡ qui animum non abiecit cui animus non est deiectus. Plut. in Coriol.

Ἐκταπεινόω idem quod ταπεινόω nisi quòd plus aliquid significat.

ΤΑΠΗΣ ητος, ὁ, tapes. Od. δ τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο. Il. κ. Αὐτὰρ ὑπὸ κρατὶ σφι τάπης τετανυσο φαεινός. * a verb. πατεῖσθαι quasi πάτης. Etym. & Eust. Addit tamen Eust. veteres quosdā à θάλπω deduxisse, vt diceretur quasi θάλπης, abiecto λ, & θ in τ mutato.

Τάπις, ιδος, ἡ, idē Hesych. Exponitur etiā ceruical, apud eundem.

Δάπις, idem quod præcedentia. Aristoph. in Plut. ἐσθ' ἐν δάπισιν ἔστι καταδαρθεῖν. Vtitur & Pherecrat. apud Eust. & Xen. Pæd. 7. Idem Eustath. hoc δάπις etiam παρὰ τὸ δάπεδον deriuari posse scribit, διὰ τὸ ἐν δαπέδῳ στρώννυσθαι.

Composita.

Ἀμφιτάπης, ητος, ὁ καὶ ἡ, vel ἀμφίταπος, ὁ, tapes vtrinque villosus, prius apud Aei. Dionys posteriore vtitur Athen. l. 5. & 6. Interdum ἀμφίταπος adiectiuum est. vt ἀμφίταποι κοῖται. Regum l. 2. c. 17.

Ἀμφίταπις, ἡ, idem quod ἀμφιτάπης. Diog. Laert. in vita Lyc.

Ψιλόταπις, tapes non villosus & veluti nudus præ illo qui dicitur ἀμφιτάπης. Laert. ibidem Pro eodem dicitur & ψιλόδαπις, apud Pausan. teste Eustath. & ψιλοτάπης.

ΤΑΡΑ'ΣΣΩ seu ταράττω, F. ξω, commoueo, turbo. Propriè aquam aliqui ταράττει, quum limum in ea commouet & excitat, & medicus pharmacum, quum id spatha agitat: vt apud Luc. in Lexiph. Apud Hom. Od. ε (de Neptuno) σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον, mare concitauit & commouit. Item metaph. turbo, perturbo, perterreo. Plut. de def. orac. παίζειν φύρειν ἅμα καὶ ταράσσειν Dem. Olynth. 1. τοῦτο δὴ παρ' ὃν αὐτὸν ταράττει, παρὰ γνώμην γεγονός hoc ipsum turbat & perterret.

Ταράσσομαι seu ταράττομαι, commoueor, perturbor, metu consternor & perterreor. Xen. Pæd. 7. ὅπου γὰρ μάλιστα τοῖς πολεμίοις τεταραγμένοις ἐπιπεσοίμεθα, metu consternatis. Herodian. l. 3. ἐταράχθη δὲ τὴν γνώμην. sic τεταραγμένα πράγματα, res perturbatæ: apud Dem. Philipp. 1. Exponitur & simpliciter metuo, timeo: apud Aristot. in categor. ταράττομαι μή τις φήσῃ, metuo nequis dicat.

Τεταραγμένως, perturbatè, confusè inordinatè.

Ταραγμός ου, ὁ turbatio, tumultus, cōsternatio. Eur. in Hec.

Τάραξις, ἡ, itidem perturbatio. Apud medicos τάραξις dicitur perturbatio oculi, morbus oculi: de quo Paul. Aegin. lib. 3. cap. 22.

Ταραξίας ου, ὁ, turbulentus, turbis studens, turbas excitare amans: apud Suid.

Ταρακτής

Ταρακτὴς,ȣ,ὁ,turbator,perturbator. Ταρακτικὸς,perturbatorius, perturbandi seu turbandi vim habens: aut qui turbare sole.: vt ταρακτικὰ πάθη τ̃ πολιτείας,apud Plut.in Camil.

Ταρακτὸς,perturbatus:seu qui perturbari potest.

Ταραχὴ,ἡ,idem quod τάραξις & ταραγμός. Isocr.de Pace. ταραχῆς ἀπαλλαγέντες εἰς τὴν νῦν ἀπὸς ἀλλήλους καθιστάμεθα. Herod.l.4. ταραχὴ κατεῖχε τ̃ δῆμον,erat ingens tumultus populi. Sic & Dem. Thuc.Plut.&c.

Τάραχος,ȣ,ὁ,idem.Act.Apoll.c.12.

Ταραχώδης,εος,ὁ ϗ ἡ,turbulentus,turbarum plenus. Xen. pæd.3 ἱππικὸν στράτευμα ἐν νυκτὶ ταραχῶδές ἐστι.

Ταραχωδῶς,turbulentè,tumultuosè.Isocr.in ep.ad Philipp. Plut.in Coriol.

Θράσσω,seu θράττω,perturbo,molestiam affero.*per syncopen factum ex ταράσσω,& τ in θ mutato,teste Etym. Exponitur etiam fodico, vellico, pungo: vnde metaph. apud Plat.in Parmen. ἤδη μέ ποτε καὶ ἔθραξε μή τι ᾖ περὶ πάντων ταυτόν. ¶apud Aristot.rhet.3.quidam Theodorus barbariem & seruilem originem exprobrans Niconi citharœdo,scommaticè inquit. θράττει σε,pro Θρᾷττά σε i.Thressa mulier te genuit,i.serua.

Θράσσομαι seu θράττομαι,conturbor, fodicor, pungor: vnde apud Suid. ὡς μὴ θράττοιτο τὴν ἀκοὴν ἐκ τ̃ ἀπεμφαινόντων ῥημάτων ne turbaretur auditus.

Τάρβος,τάριχος,τάρταρος,quomodo huc pertineat,vide suis locis.

Composita.

Ἀναταράττω,conturbo,perturbo,commisceo: vel commoueo: agito vnde pass.apud Plut.in Fab.Max. ὥστε τὴν πόλιν αὖθις ὑπὸ τ̃ λόγων τούτων ἀναταραχθῆναι.

Ἀταραξία,ἡ,status animi imperturbati, imperturbatus animus.

Ἀτάρακτος,ὁ ϗ ἡ,imperturbatus,qui perturbari nequit,quietus,tranquillus. [pidus.

Ἀτάραχος,vacuus à perturbationibus aut turbis.Item intrepidus.

Ἀταράχως,citra perturbationem,tranquillè.

Ἀταραξία ἡ,tranquillitas.Hipp.epist.ad Demag.

Διαταράττω,idem quod ἀναταράττω. Plut.in Alcib. εἰς Θρᾴκας ἐκ γῆς ἐπαγαγὼν πολλὺς ἀκοντιστὰς καὶ ἱππεῖς, προσμάχεσθαι & διαταράττειν τὸ στρατόπεδον αὐτῶν.

Διαταράττομαι,perturbor,percellor.Luc. τίς οὐκ ἂν διεταράχθη.

Ἐκταράττω,idem coturbo,perturbo:vel exterreo percello. Plut. in Coriol. τ̃ τε δῆμον αὖθις ὁ ταράξων ἐκταράττειν τὺς δημαγωγὺς

Ἐκταραξις,perturbatio commotio.

Ἐπιταράττω,idem quod ἐκταράττω.Plut.de orac.Pyth.& Luc.

Εὐτάρακτος,qui facilè perturbatur.

Παραταράττω,idem quod ἐπιταράττω.

Συνταράττω,conturbo,perturbo. Il.α. σὺ δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ. Plut. in Fab.Max. συνετάραξεν ἅπαν τ̃ στράτευμα.

Συνταραξις,conturbatio,confusio.

Ὑποταράττω,leuiter turbo,nonnihil terrefacio.Diosc.l.4.c.184.

Ὑποθράττω,idem. Plut.in Alcib. ὑπέθραττεν ἐνίους ὅμως ὁ τ̃ καιροῦ καιρός. Et simpliciter conturbo perturbo.Idem in Fab. Max. ἧττον ὑπέθραττε διὰ τὴν ἀλογίαν, minus perturbabant Fabium prodigia.

ΤΑΡΒΟΣ,εος,τὸ,terror,timor,metus. Eurip. in Bacch. Πόλει τε τάρβος ἦσθα,terrori eras ciuitati. Apoll. Arg.l.1. ἦ τέ σε δαμνᾷ τάρβος ἐπιπλόμενον. Pro eodem dicitur & ταρβὴ,apud Suid. *Herodian.apud Etym.à ταράσσω deriuat,ex quo fiat τάραβος & per syncopen τάρβος.Idem etym.habet & Eust.

Ταρβοσύνη,idem quod τάρβος. Odyss.σ. λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἱκάστης ταρβοσύνῃ.

Ταρβαλέος,ȣ,ὁ,terribilis,timorem & metum afferens. Homer. in Merc. Exponitur etiam,metuens apud Nonn.

Ταρβέω,ῶ,f.ήσω,paueo,timeo,trepido. Od.σ. οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖς. Il.δ. Τάρβησαν πάσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός. Et cum accusat. Il.ζ. Suid.apud Soph. ταρβεῖν pro τιμᾶν accipi testatur.

Composita.

Ἀταρβὴς έος ὁ ϗ ἡ,intrepidus, minimè pauidus & meticulosus. Aeschyl.in Prometh.

Ἀτάρβητος,ὁ & ἡ,idem:vt ἀτάρβητος νόος,Il.γ. Exponitur etiam inculpatus,irreprehensus.Hesych.

Ἀταρβήτως & ἀταρβέως,intrepidè,citra terrorem, sine metu.Soph. in Aiace.

Ἐκταρβέω,extimesco,espauesco:vel exterreo,expauefacio: vnde ἐκταρβηθέντες.Hesych.exp. ἐκπλαγέντες,attonitum.

Ἐκταρβὴς,admodum pauidus & meticulosus.Hesych.

Προταρβέω,prius metuo,timore antè corripior, Eurip.in Herc. fu. οὐδέ νιν Εὐρυσθέως δειμῶν Πατὴρ προταρβῶν ἱκέσιον ψαύειν χερὸς, Ω θεοί.

Ὑποταρβέω,idem quod ταρβέω.Il.ρ. Τὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις.

ΤΑ'ΡΙΧΟΣ,ȣ,ὁ,vel εος,τὸ,salsamentum: piscium caro sale condita & exsiccata,ac præsertim ceruices eorum & ventres. cæteræq; partes pinguiores.teste Orib.lib.2.Clearchus apud Athen.l.1.Σὺ δ' ὡς τάριχος τὴν ὀρίγανον φιλεῖ. Apud eundē l.1 Ἐχθ' Ἑλλησπόντου σκόμβρους & πάντα ταρίχη. Interdum de ijs dicitur quæ alia quauis conditura asseruantur: vt apud Gal. de loc.l.5. Interdum sic nominatur cuiuscunq; animantis caro inueterata, etiam non condita sale: vt apud Diosc.l.1.de adipe Suidæ est caro sale asperia: * qui sic nominari scribit παρὰ τὸ εἰς χρόνον ἐξικνεῖσθαι.

Ταριχηρὸς,ὁ,qui est ex genere salsamentorum:vel qui saliri solet. Athen.l.8. Item sale conditus & seruatus: vt ταριχηροὶ ἰχθύες, apud Diosc.l.2.c.14. ταριχηρὸς χοιρεία, apud Arrian.

Ταρίχιον,idem quod τάριχος. Poll.ex Aristoph.& Laërt.l.2. in vita Menedemi.

Ταριχεύω. sale condio & macero:seu sale cōditum & inueteratum seruo. Plat.in symp. ἔπειτα τὺς ἀνθρώπους δίχα, ὥσπερ οἱ τὰ ὄα τέμνοντες & μέλλοντες ταριχεύειν. Et in passiuo,apud Diosc.l.1. c.vlt. λίπος ὕειον τεταριχευμένον cum salsa axungia. Significat & generaliter.macero,condio,arefacio,exsicco citra salem:vnde apud eundem.l.2.c.88 στέαρ δίχα ἁλῶν τεταριχευμένον. sine sale conditus adeps. Et apud Theophr.l.5. ταριχεύουσι δὲ τὰ ξύλα, ligna in aqua macerant.Metaphoricè apud Chrysost. τεταριχευμένος ϗ κατεργασθεὶς,maceratus & confectus.

Ταρίχευσις,εως,ἡ,conditura quæ sale fit,salsura.

Ταριχευτὴς,ȣ,ὁ,salsamentarius,qui carnes sale maceratas & inueteratas vendit.Herod.

Ταριχευτὸς,ὁ, salsus. sale conditus & aliquandiu asseruatus. vt ταριχευτὰ κρέατα,apud Plut.symp.5.

Ταριχεία,ἡ,idem quod ταρίχευσις,Arist.hist.an.l.9.Strab.l.3.

Composita.

Ἀταρίχευτος,ὁ ϗ ἡ,qui non est, sale conditus & maceratus, vel sine sale inueteratus: & ex consequenti,recens.

Ζωμοτάριχος,cognominatus est quidā ab Alexide apud Athen. l.5.quòd muria piscium sale conditorū nimiùm delectaretur.

Ἡμιτάριχος,qui ex media parte est salsamentum:salsamentum imperfectum: vt apud Athen.l.3. Archestratus iubet τεμάχιον ἔχειν σκόμβρου πρὶν ἐς ἅλμην ἐλθεῖν· ἀμφοτέρων δ' αὐτὸν ἡμιτάριχον.

Προταριχεύω,prius sale condio,sale præmacero. Et simpliciter, præmacero,antè exsicco & arefacio.Gal.meth.med.l.9.

Φιλοτάριχος,amans salsamentorum,qui salsamentis delectatur Athen.l.3.

Ὠμοτάριχος,ȣ,ὁ,salsamentum crudum.Idem ibidem. Dicitur & ὠμοτάριχον,τὸ,apud eundem ibid.

Ὡραιοτάριχος,vel ὡραῖα τάριχος,idem quod τὸ ὡραῖον τάριχος,salsamentum ex piscibus æstiuo tempore captis.l.o l.1,7.c.8.

Ταρρὸς,& ταρσὸς,&c.vide in Τέρσω.

ΤΑ'ΡΤΑΡΟΣ,ȣ,ὁ,tartarus,profundissimus inferorum locus. Il. θ. Ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς τάρταρον ἠερόεντα Τῆλε μάλ', ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον. Sic & Hesiod.in Theog. *Sic dictus putatur vel διὰ τὸ τεταράχθαι ἐκεῖ τ̃ ἀέρα, vel quoniam opacis suis tenebris ταράσσει ϗ ταρβεῖν ποιεῖ,exterret,& tremefacit.

Ταρταρόω,ῶ,f.ώσω,in tartarū deiicio,in tartara detrudo. 2.Pet.2.

Ταρταρίζω,tartareo frigore tremo.Plut.de primo frig.

Ὑποταρτάριος,ȣ,ὁ,(comp.) qui sub tartaro est,seu tartarum incolens..vel tartarum detrusus.Il.ξ,& Hesiod.in Theog.

ΤΑ'ΡΦΟΣ,εος,τὸ,densit..s: peculiariter: syluæ: vel locus syluæ densus.Il.ε. Οἷα τώγε λέοντε δύω ὄρεος κορυφῇσιν Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης. Sic & Il.ο. *Eust.scribit dici quasi τρέφος,παρὰ τὸ τρέφειν, vt sit densitas quæ possit τρέφειν τὰ ζῶα,idq; etymon Hō.versu illo expressisse.Possit etiā deduci a τρέφειν significante πηγνύναι, quicquid enim densum est,id quodammodo compactum est & concretum.

Ταρφὺς seu ταρφὺς ἑος,ὁ καὶ ἡ, item ταρφειὸς,ȣ,ὁ,densus,creber, frequens.Il.λ,Οὐκ αὖ τοι χερμάσματα βέλεα ϗ ταρφέες ἰοί. Il.τ. ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκ ποτέονται,crebra & densa nix Nominat. plur.nevt. ταρφέα aduerbialiter vsurpatur,pro crebrò,frequēter. Il.χ. ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λελήκως Ταρφέ' ἐπαΐσσων.

ΤΑ'ΡΧΕΑ,τὰ & τάρχεα ων,inferiæ,iusta,parentalia. *ἀπὸ τ̃ ταρχεῖς vt scribit Hom.schol.Apud Hesyc. τάρχη exp. τάφος.

Ταρχύω,exequias facio,funus curo,sepelio:vt Il.π. Τὸν δὲ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε Τύμβῳ τε στήλῃ τε.

Ταρχεύω & ταρχύω,idem quod ταρχύω.

Ἀτάρχυτος,vel potius ἀτάρχυτος,ȣ,ὁ & ἡ,(comp.)insepultus.Phocy. Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσι.

Τάσις, vide in Τείνω.

ΤΑ'ΣΣω,vel τάττω,F.ξω,P.χα, ordino, colloco. Plat.in Polit. τὸ δ' ἐπὶ ταῖς τ̃ ἀψύχων φύσεσιν αὐτῦ τάσσοντες τὸ δ' ἐπὶ ταῖς τ̃ ἐμψύχων. partem eius in generationibus inanimatorum collocemus.Interdum dicitur de acie & collocatione militum: vt Thuc.l.4. τάσσειν, & παρασκευάζεσθαι ὡς ἐς μάχην in qua signif. vox passiua frequens est. Dicitur & τάττειν τ̃ κόσμον apud Plat.in Epinomide,ordinare mundum. Apud Xen. ἑαυτὸν τάττειν εἰς τὺς ἐθελοντὰς, &c.exp.in eam classem me adscripto.Apud eundem,ὁ γὰρ ἀγαθὸς φίλος ἑαυτὸν τάττει πρὸς τὸ λαμβάνειν ... substituit se vicarium. Apud Plut.in Solone, ἑαυτὸν ἐν τῇ τ̃ πενήτων μερίδι τάττει,in pauperum ordinem se redegit,inter pauperes se numerat. item constituo, præficio: Cum præpositione ἐπί: vt Aristot.polit.l.3. τάττει ἐπὶ τῷ ... Plat.de rep.l.2. ἑαυτὺς ἐπὶ τὴν διακονίαν τάττουσι. Sic Isocr. ἐπὶ τὰς πράξεις οὓς τάττουσι, præficiunt te negotiis.item statuo,constituo.vt Aristot.œcon.2. τάξαντες τιμὴν, quum pretium constituissent.Thuc.l.3. φόρον τάττειν,tributum statuere,indicere,imperare. Apud eundem l.4. τάξαντες ἀργυρίου ..exp.quum taxassent ingenti pretio.

[illegible] seu τάττομαι,ordinor,collocor: vt ἐτάσσοντο ἐς μάχην apud Thuc.l.4. dicuntur milites: vnde & τεταγμένοι appellantur. Dicitur & de nauibus: vt idem l.2. ἔπλεον ἐπὶ τεσσάρων τεταγμέναι ναῦς.Latius etiam extenditur. Dicitur enim τάττεσθαι ... in numerum virorum adscribi.item præficior cum præpositione ἐπί,apud Plat.Isocr.&c.item constituor, &c. vt τεταγμένη ἡμέρα,& τεταγμένος χρόνος,dies constitutus, tempus constitutum, apud Xen. & Plut. Apud Luc. τέτακται ὑπὸ θεοῦ subiicitur Deo.

Τεταγμένως,ordinatè,seruato certo ordine.item stato tempore,seu statis temporibus,statis vicibus.Aristot.rher.1.

Τάγμα,τὸ, militum centuriatorum certus numerus, cohors, legio.Pro legione apud Plut. in Fab.Max. τὸ μὲν πρῶτον τ̃ ταγμάτων ... αὐτὸς ἔλαβε, τὸ δὲ δεύτερον καὶ τρίτον ἐκείνῳ παρέδωκε. primam legionem & quartam sibi seruauit, secundam & tertiā ipsi(s.Minutio)tradidit. Pro cohorte,apud eundem in Cam. Apud Herodi. τὸ ἱππικὸν τάγμα,exp. equestris ordo.

Ταγματικὸς,ad cohortem seu legionem pertinens.

Τάξις,εως,ἡ,ordinatio,vel ordo:modus ratione temperatus. Plat.in Tim. εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τ̃ ἀταξίας. Sæpe de ordine militari: vnde ἐν τάξει χωρεῖν,apud Thuc.lib.7. interdum exp. acies. τῇ ὀρθῇ τάξει,apud Plut. Exponitur etiam, statio & locus pugnandi: vt τάξιν λιπεῖν,apud Æschin.stationem suam & locum deserere.item turma,apud Xen. Sic dicitur etiam comitatus & multitudo hominum magistratui cuipiam apparentium & operam dantium, quæ multitudo cohors consulis aut Prætoris olim appellabatur: apud Synes. ¶Significat etiam locum & vicem: vt apud Athen. ἡγεμόνος τάξιν ἐπέχων famulæ locum & vicem obtinentem. Apud Demost.pro cor. ἐν ἐχθρᾶς τάξει ϗ φθόνου,calumniæ & inuidiæ specie.item locum & sedem alicui conuentui vel collegio constitutam: apud Aristot. ¶Item officium,munus,partes.Demost.Æschi. ¶Exponitur etiam,taxatio.

Ταξεώτης,ȣ,ὁ,appatitor præfidis.in Pand.

Ταξίδιον,parua cohors,aut parua turma.Suid.

Τακτὸς,ȣ,ὁ,ordinatus,in quo seruatur ordo.item certus,definitus: vt τακτὸς χρόνος,apud Plat.de leg.l.11.

Τακτικὸς,ȣ,ὁ,ordinandi peritus.peculiariter,peritus ordinādi militis & aciei instruendæ.Xen.pæd.8. τὸ τακτικὸν.quod pertinet ad hominem τακτικὸν seu ad eius munus & officium.

Τακτικῶς,militariter.Suid. item vt conuenit ei qui instruendæ aciei est peritus.

Ταγὸς,dux,imperator: vel præfectus, præses.Il.ψ. & Xen. in Hellen.in Thessalia sic dictus fuit summus magistratus.

Ταγεύω,sum summus magistratus.Xen.ibid. ταγεία,ἡ,principatus ille & ducatus.item præfectura.Aristot.in Oec.

Ταγὴ,ἡ,principatus,præfectura.Hesych.

Ταγιστὸς,qui facit quidpiam ab alio iussus:apud eundem.

Composita at primùm ex τάσσω,cum præposit.

Ἀνατάσσω seu ἀνατάττω,& ἀνατάττομαι, instruo, præparo. Suid. & Hesych. ¶Item compono & literis mando.Lucæ 1. ¶Apud Plut.de solert.anim.(de elephante) ὤφθη νυκτὸς αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν σελήνην ἀνατατόμενος τὰ μαθήματα ϗ μελετῶν,visus est recolere secum & velut in ordinem digerere ea quę edoctus erat.

Ἀντιτάσσω seu ἀντιτάττω,ex aduerso instruo ad prœlium,oppono in prælium.Eur.in Heracl. ἀντιτάξω στρατὸν Κατὰ σόμ' ἐκτείνοντες ἀντιτάξασθαι.Metaph. Apud Aeschin. ἀντιτάττειν τ̃ νόμον πρὸς τὴν τούτων ἀναίδειαν,legem opponere horum impudentiæ.

Ἀντιτάσσομαι & ἀντιτάττομαι, exp. aduerso sto instructa acie, prælio obsisto.Plut.in Cæs. ἀντιταχθεὶς δ' Ἀντωνίῳ & Φιλίππῳ. Et general.aduersor,repugno,obsisto. Isocr.in Panath. νῦν μὲν ... ἀντιτεταγμένοι.Dem.Olynth.3. τ̃ δ' ἄλλων ... ἀντιτάξασθαι.Dicitur & ... πρὸς πόλιν ἐτέρα[illegible]apud Xen.pæd.3.

Ἀντίταξις,aciei instructio aduersus hostem.item repugnantia.Plut.de primo frig.

Ἀποτάσσω seu ἀποτάττω, colloco certo in loco; sepono, secerno; seorsim destino.Plut. οἱ τελωνικὸς ἀποσόδους ἀπέταξαν ἔπω χρόνιζόντες.item centurio.in stationibus pono:polyb. οἱ δὲ λοιποὶ ... ὁ στρατηγὸς ἀποτάξας.

Ἀποτάσσομαι,collocor.Demosth.item destinor, despondeor, deuoueor:vnde ἀποτεταγμένος οἶκος, apud Chrysost. ❡ Significat etiam,renuntio,iubeo valere,à me summoueo.Basil. ad Neocæsar. ἀποταξάμενος τῷ κόσμῳ ϗ ταῖς βιωτικαῖς μερίμναις.Et simpliciter, vale dico:dimitto vale dicens. Act. Apo.

c.18. ὁ Παῦλος τοῖς ἀδελφοῖς ἀποταξάμενος, ἐξέπλει εἰς τὴν Συρίαν.

Ἀπόταξις & ἀποταγὴ,renuntiatio. Item salutatio quæ ad extremum fit. Cyrill.Dionys.

Ἀπότακτος,ὁ ϗ ἡ,sepositus & selectus ad certum vsum.Hero.

Διατάσσω,seu διατάττω,ordino,in ordines compono,digero,dispono. Hesiod.in Theog. σὺ δ' ἕκαστα Ἀθανάτοις διέταξεν ὁμῶς &c. Xen. ταῦτα ὦ Λύσανδρε,ἐγὼ πάντα καὶ διεμέτρησα καὶ διέταξα. Item describo,decurio. Idem in Hellen. διέταξεν ἱππικὸν ὅσον ἑκάστη πόλις δυνατὴ ἦν παρέχειν. Item constituo, statuo, edico. Act.Ap.18 διὰ τὸ διατεταχέναι τ̃ Κλαύδιον,&c.

Διατάττομαι,idem Synes.in ep.ad Theoph. διατάττου μηδενὶ μηδὲν ἐξεῖναι τοῦτο ποιεῖν,impera,constitue. Item digero,in ordines compono.Xen.Hell.7 οἱ Θηβαῖοι διατεταγμένοι, agmine composito incedentes. Διατάσσεται passiuè dicitur quod edicitur & sancitur.Philo de vita M.l.1. Apud Herodot. διατέτακταί μοι ἐφορᾶν,mandatum seu iniunctum est mihi.

Διάταγμα,τὸ,edictum,sanctio,constitutio:Plut.Greg. Item descriptio,decuriatio.

Διάταξις & διαταγὴ,idem.Greg.& in ep.ad Rom.c.13.

Διατάκτης,ȣ,& διατακτὴρ,ῆρος,ὁ,ordinator,dux.

Decomp. Ἀδιάτακτος, ὁ ϗ ἡ, non ordinatus,non digestus. Hesych.

Ἀντιδιατάττομαι,contra statuo seu decerno.Synes.

Ἐνδιατάττω,ordino & digero in,seu intus.

Ἐπιδιατάττομαι,insuper edico vel mando.

Ἐκτάσσω,seu ἐκτάττω,instruo aciem,compono ordines & agmen. Diodor. τὰς δυνάμεις ἐν ταῖς καθ' ἡμέραν ἐξέταττε. Et in pass.apud Arrian. ὡς ἤδη καθεώρα τὺς Ἰνδὺς ἐκτεταγμένους.

Ἔκταξις,ἡ,instructio aciei.Polyb.

Ἔκτακτοι,extraordinarij. Aelian.

Ἐντάσσω,seu ἐντάττω, inter ordinandum interiicio. Et general. interiicio, interpono: vnde ἐντεταγμένοι, in ordinem numerumque redacti.

Ἔνταξις,interpositio, insertio.Peculiariter sic dicitur quum leuis armaturæ milites in phalangis intestitiis interseruntur:nudi singuli iuxta singulos armatos.Suid.

Παρεντάττω,(dec.)idem quod ἐντάττω. Exponi etiam potest. clām aut obiter interiicio. παρένταξις,idem quod ἔνταξις.Suid.

Ἐπιτάσσω,seu ἐπιτάττω,colloco seu dispono post. ¶Item mando,impero,iubeo.Xen. ἐπιτάττω μὴ κλέπτειν. Isocr. τ̃ γὰρ αὐτὸς τὰ βέλτιστα ἐπιτάττοντα,qui sibi ipse optima quæque agere imperat.

Ἐπιτάττομαι,collocor post.Xen.Hell.1. ἐπετέτακτο δὲ Ἀρχεστράτῳ ... ἐπικλῆς.Hinc ἐπιτεταγμένοι, qui in secūda acie dispositi sunt. Item ἐπιτάττομαι, imperor, subditus sum alicuius potestati. Aristot. ὐ γὰρ δεῖ ἐπιτάττεσθαι τ̃ σοφὸν,ἀλλ' ἐπιτάττειν.Et ἐπιταττόμενοι subditi.

Ἐπίταγμα,τὸ, subsidiaria cohors.Plut.in Pom.Item mandatum,iussum.Plat.de rep.l.2.

Ἐπιταγματικὸς,subsidiarius.

Ἐπίταξις & ἐπιταγὴ,idem quod ἐπίταγμα, mandatum,imperium.Plat.in polit.

Ἐπιτὰξ, aduerbium quod apud Callimach. legitur. In Rhet.lex.exp.breuiter,compendiariè,teste Etym.

Ἐπίτακτοι,dicuntur triarij & subsidiarij milites, qui collocati sunt vt laboranti parti in acie succurrant. Suid.ex Thuc.

Ἐπιτακτὴρ,ῆρος,ὁ,qui imperat,cuius est statuere pro imperio.

Ἐπιτακτικὸς,imperiosus.Item ad imperium pertinens. Plat. in polit. Ἐπιτακτικὴ,s.ἐπιστήμη,scientia imperandi.Idem ibid.

Ἐπιτακτικῶς,imperiosè seu pro imperio:apud Suid.

Decomp. Ἀνεπίτακτος,cui non imperatur,qui nullius imperio subditus est.Thuc.

Ἀντεπιτάττω,contra iniungo seu impono,vicissim impero. Idem lib.3.

Αὐτεπιτάκτης,qui ipse per se aliquid iniungit,qui iure suo iussa imponit.Plat.in polit. Αὐτεπιτακτικὸς,vnde αὐτεπιτακτική, s.τέχνη,ars pertinens ad αὐτεπιτάκτας seu ars mero imperio aliquid regendi. Idem ibid. Αὐτεπιτακτικῶς,more eorum qui per sese iubendi potestatem habent.

Προσεπιτάττω,insuper impero seu mando.Isocr. in Archid.

Καθιστάσσω,aut κατατάττω.in numeros militares refero,cēturio, decurio. Lysias, ϗ εἴ τις αὐτὸν ταξίαρχος εἰς τάξιν τινὰ κατέταξεν. Plut. τ̃ Ἀλκιβιάδου φίλων τινὰ κατατάξαι εἰς τὺς δικαστάς.

Κατατάττομαι,in numeros militares referor.&c.Herodian. εἰς τὺς ἱππεύοντας στρατιώτας καταταχθείς. Item actiuè,pecuniam constituo.Dem.contra Theocr. κατέταξα τοῖς φυλέταις ὑπὲρ αὐτοῦ & ἀδελφοῦ.

Κατάταξις,centuriatio,decuriatio.

Decomp. Ἐγκατατάττω, q.d. colloco inter alios & velut interiicio iis quos collocaui:adscribo,adiudico.

Συγκατατάττω,vnà cum aliis colloco.Phal.in ep.

Μετατάσσω,vel μετατάττω,ordines muto in acie instruenda:vnde pass.apud Xen. pæd.6. ἵνα πη ἄλλη μετατάττοιντο ἐξ ὑπαγωγῆς ταράξονται. Item transcribo in aliam decuriam vel ordinem: passiuè,apud Areop.Item μετατάττομαι,transeo ab vno exercitu ad alium.Thucyd.l.1.

Πεταῦ

παρατάσσω, siue παρατάττω, in acie colloco, aciem instruo. Pauf. in Meffen. Xen. Hell. 1.

παρατάσσομαι, in procinctu fto, instructa acie fto. Demofth. πρὸς οὓς ἐν Μαντινείᾳ παρετεταγμένοι, contra quos in acie ftabamus. Item metaph. oppono me vt repugnaturum, oppugno. Greg. in Maccab. encom. πρὸς νόμον θεοῦ παρατάσσῃ, legem Dei oppugnas.

παρατεταγμένως, acie instructa. Aristid.

παράταξις, εως, ἡ, instructio aciei, aut acies instructa: vel acies prælium, conflictus. Thuc. Plut. Herod.

Ἀντιπαρατάττω, (dec.) contra colloco in acie, aciem contra instruo: vnde in voce media apud Thuc. l. 3. καὶ οἱ Μακεδόνες ἱππεῖς ἀντιπαρετάξαντο ὡς κωλύσοντες. Ἀντιπαράταξις, instructio aciei aduersus aliam, acies contra instructa. Eust.

Προστάσσω seu προστάττω, præficio aliquem, imperium ei aliquod & munus mandans. Thuc. l. 3. ναύαρχον προστάξαι. Item mando curã vel onus. Dem. ἡ βουλὴ προσέταξεν ἐπιμ. Et simpliciter, impero, iubeo, iniungo. Xen. τὴν πόλιν, αἰσθάνομαι τὰ μὲν ἤδη σοι προστάττουσαν μεγάλα πλῆν, tibi iniungentem. Sic & apud Plat. in polit. Significat etiam, destino, attribuo, assigno.

προστάσσομαι, imperiũ accipio, iubeor. Xen. προσταττόμενα γὰρ ἔφη αὐτοὺς μείζω ἢ κατὰ δύναμιν, mandari eis maiora quam pro viribus. Item assignor, destinor. Eur. in Hec. Γ' ἐκληρώθην καὶ προσετάχθην δούλη, vbi seruitio sum destinata. Sic & apud Thuc.

πρόσταγμα, iussus, mandatum, imperium πρόσταξις, idem. Aristot. de mundo.

προστακτικὸς, talis vt imperare possit, vel ita comparatus vt lubenter imperet seu iubeat. Chrysipp. Apud Gram. προστακτικὴ ἔγκλισις, imperatiuus modus.

προτάσσω & προτάττω, ante colloco, propono. Plut. in Põp. ἄρμενον ἐφ' ἐν τῷ τῆς Βρέττου στρατεύματι, τοὺς ἱππεῖς ἐν οἷς ἦν αὐτὸς, προτάξας.

προτάττομαι, anteponor: vnde προτεταγμένοι in bello, qui in fronte sunt collocati.

πρόταξις, collocatio aciei in priori parte. vide lib. de vocab. milit. (millo.

πρόταντος, in fronte collocatus, antesignanus. Plut. in Camillo.

προτακτικὸς, præpositiuus vt προτακτικὸν ἄρθρον, apud Gram.

Συντάσσω aut συντάττω, q. d. vna cum aliis colloco & ordino: instruo aciem & cõpono. ¶ Item, ordino, instituo: Plut. in Antõ. τὴν μὲν ἐκείνου τῆς ἀμμενίδιου συνόδου κατέλυσαν. ἑτέραν δὲ συνέταξαν, aliã instituerũt. Item constituo, cõparatum & cõstitutũ habeo. Aeschin. de malè obita leg. συνταξάμενοι ἡμᾶς αὐτοὺς, inter nos comparatũ & constitutum habebamus. ¶ Item iubeo, impero. Polyb. συντάξας ἐλάνειν καὶ σπουδὴν ὅσην εἶχε δυνάμεως. Et apud Plut. ἐπεὶ δὲ νοσοῦντι συνέταξε πίχλην ὁ ἰατρός. ¶ Apud Aeschin. σύνταγμα συντάξας, exp. descripta annua pensitatione. ¶ Apud Gram. συντάττω, construo significat.

Συντάττομαι, vnà cũ aliis collocor & ordinor. Item eiusdem ordinis sum & notæ seu classis, eadem sum dignitate præditus: vt Spiritus sanctus apud Gregor. dicitur ἀεὶ τῷ πατρὶ καὶ υἱῷ συντεταγμένος καὶ συναριθμούμενος. Item acie instructa & agmine iter facio: vnde συντεταγμένη φάλαγξ, apud Plut. in Lyc. Significat etiam ad stipendiũ conferendũ ordine describor & in classes distribuor. Dem. τὰ μὲν σώματα οὔπω φημὶ γεῖν συντετάχθαι, ita descripta esse & in classes distributa. ¶ Item compono & scribo. Plut. συνετάττετο λόγους παντοδαποὺς καὶ ἱστορίας.

Συντεταγμένως, ordinatè, acie ordinata, acie velut instructa. Aristoph. in Pluto.

Σύνταγμα, τὸ, constitutio, ordinatio: vt σύνταγμα τῆς πολιτείας, Isocr. in Areop. Sic & dicitur certus militum numerus: item quum instructa est acies & in procinctu stat. Suid. Item descriptio quæ fit ad stipendum conferendũ, pensitatio annua ad bellũ gerendum. Demosth. & Aesch. cõtra Ctesiph. ¶. Item volumen compositum, commentaria, libri Plut. in Num.

Συνταγματικὸς, vnde τὰ συνταγματικὰ s. συγγράμματα, quę & phrasin habent conuenientem syntagmati, & ordinatam capitum diuisionem. Ammon.

Σύνταξις, ἡ, idem quod σύνταγμα, i. descriptio ad bellum conferendũ & illa annua pensitatio: item ipsum stipendiũ, tributum. vnde σύνταξιν διδόναι, apud Hyperid. Item ordo, classis: vnde εἰς οὐδεμίαν σύνταξιν συντεταγμένος, in nullum ordinem descriptus, apud Syn. ¶ Significat etiam volumen compositum, historiam, apud Polyb. & Cic. ad Att. ¶ Item sic nominatur ossium compositio, apud Galen. ¶ Apud Gram. σύνταξις constructio, ordinatio partium orationis.

Συντακτικὸς & συντακτήριος dictus est Origenes quasi compositor, vel quasi quadam libros componendi facultate præditus: quòd multos libros composuerit, teste Suid.

Decomp Ἀνασυντάσσω, recognosco census, iterum constituo census. Harpocr. ex Hyper. Ἀνασύνταξις, census recognitio: quum decuriarum munera obeuntium censui aliquid vel addendum vel demendum esse decernit populus, eligitque qui hoc ipsum curent. Suid.

Ἀσυνταξία, ordinis perturbatio. Ἀσύντακτος, ὁ καὶ ἡ, inordinatus, incompositus, inconditus. Xen. Pæd. 4. Item immunis à muneribus. Synes.

Ἐποικοδομέω, (q. superconstruo vel supercompono) impono aliis iam constructis & compositis.

Ὁμοιοσύντακτος, similis & eiusdem constructionis.

Ὑποτάσσω & ὑποτάττω, (q. d. subcolloco) colloco sub: subiicio: in ep. ad Ephes. c. 1. καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Interdum exp. subiugo, subigo, in potestatem redigo. Herodia. l. 3 πᾶσαν αὐτὴν ὑπέταξεν.

ὑποτάσσομαι, subiicior, pareo, vt subiectus: in ep. ad Tit. c. 2. δούλους ἰδίοις δεσπόταις ὑποτάσσεσθαι. Item subigor, subiugor. Herodian. l. 2.

ὑποταγὴ, ipsa actio subiiciendi se seu parendi alicui vt subiectum subiectio: in ep. ad Galat. c. 2. & 2. ad Cor. 9.

ὑποτακτικὸς, subiunctiuus, qui subiungi potest vel solet: vt ὑποτακτικὴ ἔγκλισις & ὑποτακτικὸν ἄρθρον, apud Gramm.

Decomp. Ἀνυπότακτος, non subiectus, qui sui iuris est. Item qui subiici seu parere, tanquam subiectus, recusat: immorigerus, refractarius. 1. epist. ad Timoth. 1.

Αὐθυπότακτος, vnde αὐθυποτακτικὸν ῥῆμα, verbũ quod est subiũctiui modi. Eust. Αὐθυποτάκτως, tanquam αὐθυπότακτον.

Composita ex τάξις, τακτὸς, & aor. 2. ἐτάγην sine præpositione.

Ἀταξία, ἡ, vbi nullus ordo seruatur, seu vbi aliquid geritur nullo seruato ordine: ordo conturbatus & permixtus. Thuc. l. 2. Plat. Phil. de mundo. Et specialiter, ordo non seruatus in acies apud Xen. Hellen. 3. item metaph. incompositi mores, petulantia insolentia. Synes. ep. 62.

Ἄτακτος, ὁ καὶ ἡ, inordinatus, in quo nullus seruatur ordo: perturbatus, confusus, inconditus. vt ἄτακτος ὄχλος, apud Isocr. Peculiariter ἄτακτοι, milites dicuntur qui in numerum non sunt redacti ¶ Item ἄτακτος, qui incompositis est moribus: qui nulla moderatione vtitur. Plut. de def. orac.

Ἀτάκτως, inordinatè, incompositè, indigestè. Thuc. lib. 3. ἀτάκτως καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες. item more eius qui incompositis est moribus, absq. vlla moderatione seu modestia, petulanter. Isocr. ad Nicocl.

Ἀτακτέω, inordinatus sum, ordinem nõ seruo nec tenorem. Plut. de def. orac. ἀτακτοῦν τοῖς κινήσεσι τὸν ἥλιον. De militibus dictum exp. in manipulo aut turma me non contineo, vel militiam detrecto. Dem. Olynth. 3. item inhonestè & petulanter me gero, flagitiosè viuo. Plut. in apophth.

Ἀτάκτημα, quod ab aliquo petulãter factũ est & flagitiosè.

Δύστακτος, ordinatu difficilis. Plat. de leg.

Εὐταξία, ordinis conseruatio: ordo ratus & constitutus. Plut. in Artox. & Herodian. ¶ Item moderatio, modestia: apud eundem Herodian.

Εὔτακτος, ordinatus, ordinem seruans, certo quodam tenore procedens: vt εὔτακτος τῶν κεφαλαίων διαίρεσις, apud Ammon. Apud Thucyd. l. 2. εὔτακτοι παρὰ τοῖς ναυσὶ μένοντες, compositis ordinibus. Apud Dem. εὔτακτος is est qui ordinem & stationem suam prouinciamque non relinquit. Τὸ εὔτακτον, modestia, disciplina.

Εὐτάκτως, ordinatè, ordinibus ratis & constitutis. Exponitur etiam æqualiter. item compositè, modestè. Aristoph. in Nub βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως.

Εὐτακτέω, ordinem seruo & tenorem, ordinatè me gero Miles εὐτακτῶν dicitur qui ordinem non deserit, aut qui disciplinam militarem seruat: apud Xen.

Κακότακτος, malè ordinatus. vtitur Hesych. in Ἀσύντακτος.

Λειποταξία, ἡ, desertio ordinis aut loci in acie. Dem. in Mid.

Λειποτάξιον, τὸ, idem vnde λειποταξίου δίκη seu γραφὴ, accusatio deserti loci in acie: vel desertæ militiæ. Poll. Scribitur & λιποτάξιον apud Phil. de vita M. l. 1.

Λειποτάξης, seu λειποτάκτης, qui locum in acie deserit, desertor aciei. Et simpliciter, desertor.

Λειποτάκτης, ου, ὁ, idem Dem. Λειποτακτέω, deserto ordinem seu stationem. Phil. de mun.

Ὁμόταγής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui eiusdem est ordinis. Chrysost. de sacerdot. & Dionys. Areopag.

Ὁμοταγῶς, eodem ordine, eadem serie.

ΤΑΥΡΟΣ, ου, ὁ, taurus, de cuius natura vide Aristot. Aelian. & Oppian. de venat. l. 2. ¶ Est & signum cœleste. ¶ Item pars ea quæ interiecta est inter scrotum & podicem, Eust. Apud Suid. est pudendum viri.

Ταυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, taurinus, qui taurina specie est. Nic. in Alex.

Ταύρειος, ου, ὁ, taurinus, qui è tauro est: vt ταύρειον αἷμα, apud Diosc. l. 6. c. 26. Ταύρεος, ου, ὁ, idem apud poetas Neptuni est epith. apud Hesiod. in asp. Ταυρέη seu ταυρείη (δορὰ) taurina pellis, exuuium tauri.

Ταυρεῖος, ου, ὁ, idem. Apud Soph. ταύρειον ὕδωρ, aqua Tauri fluui.

Ταυρεῖα, festum in honorem Neptuni celebrari solitum.

Ταυρικὸς, tauricus: pertinens ad Taurum vel Tauros.

Ταυρίδιον, ου, τὸ, paruus taurus, taurus pusillus. Suid.

Ταυροπόλος, ἡ, dicitur Diana Taurica, seu quæ à Tauris celebratur.

Ταυρηδὸν, in modum tauri: vt ταυρηδὸν ὑποβλέπω, toruè intueor in modum tauri. apud Luc. & Aristoph. in Ran.

Ταυριάω, taurio, taurum appeto. Pro eodem dicitur & ταυρόω, apud Aristot. hist. anim. l. 6.

Ταυρόω, taurum facio, in taurum muto. Hesych.

Ταυρόομαι, taurus fio, taurinam naturam induo. Eur. in Medea.

Composita.

Ἄταυρος, ὁ καὶ ἡ, tauro carens: vt ἀταύρωτοι βοῦς, apud Arist.

Ἀποταυρόομαι, idem quod ταυρόω. Ἀποταυροῦμαι, taurinas iras cõcipio, tauri in modum efferor & exasperor. Eur. in Medea.

Ἀταυροι, boues quædam in Epiro à mare intactæ, vt incrementum & amplitudinem corporis ingentem acciperent.

Ἀταύρωτος, quę taurum nondum admisit: de vacca iuuenca dicitur à tauro intacta. Dicitur & de puella virilem ταῦρον nõdũ experta. Aristoph. in Lysist Οὐ γάρ δ' ἀταυρώτη παρὰ τὸν ἐμόν.

Θεόταυρος, taurus diuinus. Theocr. in Europa.

Κένταυρος, ου, ὁ, centaurus: vnde οἱ κένταυροι, centauri. Sic dicti fuerunt satellites regis cuiusdam Thessali, quòd equis concitentes iumentum boum œstro agitatum ad stabula reduxerint, pungentes id & stimulantes, παρὰ τὸ κεντεῖν τοὺς ταύρους, teste Servio. A poëtis semiferi & bimembres finguntur: quoniam velocitate currendo velociter, vel dum equi eorum in transitu Penei fluminis potantes, capita inclinata tenerẽt, vnum animal esse videbatur, vt idem docet. Ab iisdem finguntur etiam esse monstrofera & sæua, quoniam equestris illa gens ferox erat & agrestior. ¶ Item κένταυρος, signum cœleste, apud Proclum in sphæra. ¶ Item κένταυροι dictæ naues quædam; à signo centauri quod in rostris præferebant.

Κενταυρίδης, ου, ὁ, Centauri filius, vel è Centauro natus, à Centauro genus & originem ducens. Luc.

Κενταυρίσκος, ου, ὁ, paruus Centaurus, rusticus, agrestis. idem.

Κενταυρικὸς, centauricus κενταυρικῶς, Centaurico ritu, Centaurorũ more, i. ferum & agrestẽ in modum. Aristoph. in Rã.

Κενταύρειον, Centaureum. item κενταύρειον seu κενταυρεία, herba cẽtaurea: quę & κενταύριον, apud Diosc. l. 3. c. 8. & 9. Et alia herba dicta κενταυρὶς, à Theophr. hist. pl. l. & c. 9.

Λάσιος, cuius ὁ ὄρρος est λάσιος, hirsutus seu hispidus ea parte qua ὄρρος dicitur. Exponitur & salax, insigniter mutoniatus: vt sit sp. aticum & ὄρρος pro pene accipiatur.

Ταυροκύρτωμα, τὸ, exp. vulua tumentorũ, apud Apsyr. in Hippiatr.

Ταῦς vide in Οὖρος. Ταυτίζω, in Αὐτός.

Τάφος, τάφρος, &c. in Θάπτω.

ΤΑΧΥΣ, εῖα, ύ, pernix, celer, velox. Il. σ. ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα Il. γ. ... ταχεῖς κύνες. Arist. rhet. 1; καὶ ὁ ταχὺς ἰσχυρὸς: interdum exp. præceps, præproperus, nimium festinans. Item eth. 6 c. 7 καθάπερ εἰ ταχεῖς τῷ διανοεῖσθαι οἱ περὶ ἀκρίβειαν ... ὀξεῖς. Metaphoricè sic dicitur qui ingenio ... seu qui acri est ingenio: apud eundem de memoria.

Comparat. ταχύτερος, pernicior, celerior, apud eundem de ... Super. ταχύτατος, celerrimus, velocissimus: Pro ταχύτερος frequentius dicitur ταχίων. item θάσσων & θᾶττον: vt Il. ε & γ, apud Platon. & Xen. Pro ταχύτατος autem, τάχιστος. Vnde τάχιστα aduerbialiter vsu patur pro τάχιστα, quam celerrimè, primo quoque tempore. Demosth. Herodian. l. 3.

Ταχέως, velociter, properanter. Aristoph. in Nub. ταχὺ γ' ... οὐ ταχέως ἐνθυμεῖ. Xen. Hellen. 7. τὰ μὲν πρῶτα ... Compar ταχύτερον, celerius, velocius, pro quo dicitur & τάχιον, item θᾶσσον seu θᾶττον: illud apud Plut. in Fab. hoc & apud Xen. Pæd. 5. Superl ταχύτατα, celerrimè, velocissimè. Pro quo vsitatius est τάχιστα. Il. σ. Xen. Hell. 6.

Τάχα idem quod ταχὺ & ταχέως. Od. ο τάχα. Od. α τάχα δ' εἴσεται. Item forsan, fortassis, fortè: Plat in Min. τάχα δὲ οὐδὲ ἄμεινον εἰσόμεθα. Interdum additur ei particula ἂν & που.

Ταχύτης & seu ταχύτης, ητος, ἡ, celeritas, pernicitas; velocitas: vt ταχυτῆτι ποδῶν Il. ψ. Et ταχυτῆτι ποδῶν, apud Athen. l. 10.

Ταχύνω, accelero, propero, festino. Xen. Pęd. 8. ταχύνειν ὅπως φθάσωσι. Et cum accusat. Soph. κοίλην κάπετον χερσὶν ταχύνετε; cauate manibus accelerate, i. celeriter facite seu fodite.

Τάχος, τὸ, idem cum ταχύτης Xen. Hell. 7. πολλαχοῦ τὸ τάχος ... διαφέρει ... Ἐν τάχει, καὶ τάχος, διὰ ταχέων, properè, celeriter, interdum &, primo quoq; tempore. Soph. & Plut.

Ταχὺς idẽ quod ταχὺς: vt ταχινὰ ἅρματα, apud Aristoph. celeres currus ... ταχινοὶ φῶτες. Theocr. idyll. 2. ¶ ταχίνης. Hesych. est currens lepus: quoniã ea animalia ex genere sunt τῶν ταχυδρόμων.

Composita.

Ἐπιταχύνω, accelero, vrgeo. Plut. in Per. Περικλῆς δὲ ἀνέστησε καὶ πολλὴν ἐπετάχυνε τὸν πόλεμον, magis accelerabat bellum. ... ἐπετάχυνε, iter vrgebat: apud Herodian. l. 2. apud Thuc. ἐπιταχύνω τὴν ὁδὸν, i. ταχύνω εἰς τὴν ἡμέραν τὴν ὁδόν.

Ἰσοταχὴς pari celeritate præditus, æquè velox. Theon. apud Arat.

Ἰσοταχῶς eadem celeritate: apud Strab.

Κατατάχω, celeritate vinco & anteuerto. Polyb. lib. 3. κατετάχησε ... Ἀννίβας.

Ὁμοιοταχὴς simili celeritate præditus, idem quod ἰσοταχής: apud eundem Theonem.

Ὁμοιοταχῶς, simili celeritate: apud eundem. Ὁμοταχῶς, idem.

Συνταχύνω, vnà accelero, vel accelero, properare cogo.

ταὼς, vide in τείνω.

ΤΕ, quę: particula copulatiua enclitica, vt apud Homer. πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε hominúmq; deorúmq;. Plerunque ponitur sequente καὶ vt Iliad. α, Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. Xen. ὑπηρετεῖν ἱκέτα τε καὶ ξένῳ. ¶ Frequẽter otiola est: vt passim videre licet.

ΤΕΓΓΩ, F. ξω, tingo, madefacio, humecto. Eur. in Iphig. Taur. φόβος δ' ἦν ναυταις τέγξαι πόδα, metuebãt nautæ ne pedem humectarent, i. ne paterentur naufragium. Idem in Med. Αὐτὴ τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας; quid lacrymis pupillas madefacis? i. quid lacrymaris? Hesych. τέγγε absolutè exp. etiam κλαίεις, fles. Item mollio, emollio: vnde pass. apud Plat. polit. lib. 2. μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς γιγνομένων, infamia non emolliri. ¶ Apud Aristot. probl. l. 2. art. 32. τέγγει τοὺς ἱδρῶτας, exp. sudores arcet obtruditq;.

τεγκτὸς, ὁ, tinctus, madefactus: vel qui tingi & humectari potest. Aristot. meteor. l. 4.

τέναγος, εος, τὸ, locus humidus seu humectus: vel limus aquæ exiguę restagnantis & herbę in eius superficie apparentis: locus cœnosus & palustris, teste Etym. qui & à τέγγω deriuatũ scribit, ex quo fiat τέγγος & deinde τέναγος. Apollon. Arg. 4. Πάντη γὰρ τέναγος, πάντη μνιόεντα βυθοῖο τέρφεα. Polyb. τὰ δὲ δὴ πλεῖω τῶν πλοίων μετέωρα διὰ τὰ τενάγη ἀπώλλυτο. Vtitur & Plut de pruden. animal.

τεναγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cœnosus, limosus: apud eosdem. Apoll. [& Polyb.

τέγος, quomodo huc pertineat, vide in Στέγω.

Composita.

Ἄτεγκτος, ὁ καὶ ἡ, qui tinctus & madefactus nõ est. Item qui tingi & humectari nequit: Aristot. meteorolog. l. 4. Homo verò ἄτεγκτος dicitur cuius cor emolliri nequit, nec verbis nec lacrymis: apud Soph. in OEdip. tyr. Ælian. & Synes.

Ἀτέγκτως, ita vt humectari & aqua emolliri nequeat: & metaph. duriter, rigidè apud Suid.

Διατέγγω, idem quod τέγγω, humecto, irrigo. Eurip. in Iph. Taur.

Ὀφθαλμοτεγκτὸς, oculis tinctus seu madefactus: vel ex oculis manans. Euripid. in Alc. καὶ δὴ δίμνιον ὀφθαλμοτέγκτῳ δεῦτε πλημμυρεῖ.

ΤΕΙ'ΝΩ, F. τενῶ, P. τέτακα, (ab inusitat. τάω, vnde & ταναὸς & τιταίνω: seu ex τάζω. vnde & partic. τεταγὼν, Iliad. α.) tendo: interdum &, extendo, distendo, intendo, contendo. Il. π, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνει. Plat. in Tim. ψυχὴν δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ θεὶς διὰ παντὸς ἔτεινε, per totum tetendit. ¶ Item neutraliter, tendo, contendo. Luc. ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος, rectà Babylonem contendebam: Soph. in Aiace, Μὴ τεῖνε μακρὰν, ne sermonem extendas in longum. Interdum, tendo, i. porrigor seu porrigo me, pertineo aut specto. Herodot. παρ' ἣν τὸ ὄρος τείνει, ad quam mons pertingit. Aristot. eth. 10. τὰ τείνοντα πρὸς ἀρετὴν quæ ad virtutem pertinent. ¶ Exponitur etiam, stringo.

τείνομαι, tendor, extendor, intendor, &c. Phil. de mundo, ὄμματα πρὸς τὸν ἔσχατον αἰθέρα τείνεται, visus ad summum vsq; æthera extenditur. Il. ρ, ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη, pugna intẽdebatur, i. omnibus neruis intentis pugnabatur. Itẽ stringor. Il. γ ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείας. Neutraliter etiam exp. conor, omnes neruos ac vires contendo.

Τάσις, εως, ἡ, tensio: intensio, extensio, contensio. Hermog. de inuent. l. 4: Galen. de san. l. 4.

Τόνος, ου, ὁ, idem: tensio, intensio: vt τόνος τῆς φωνῆς, vocis intensio, seu vocem intendere, apud Dem. pro cor. ¶ Apud Gram. sunt vocum τόνοι, i. tenores, qui & προσῳδίαι, accentus: vide Quint. l. 1. c. 5. ¶ Apud musicos τόνος dicitur spatij magnitudo, per quod vox quæ ante omnes prima fuerit, extẽditur: seu interuallum ex duobus sonis inter se diuersis, cum legitima quantitate minimum. Vnde etiam in cœlo minimum à terra spatium ad lunam τόνος dicitur: seu spatium id quod interiacet inter terræ superficiem & cœli citimum circulum, i. lunare, quod videlicet sunt centum viginti sex millia stadiorũ Martian. Cap. l. 9. c. de tonis. ¶ ¶ τόνος etiam exp. sonus: apud Aristot. de gen. anim. l. 5. ¶ Item τόνος, versus: vt ἐξαμέτρῳ τόνῳ χρᾶ, apud Herodot. ¶ Significat & intentionem studij seu mentis: apud Gregor. item vim & animi inflexibilem constantiã: apud Plut. item vires ac robur: apud Galen. ¶ In pictura sic nominatur vigor & splendor. Plin. l. 35. c. 5. ¶ Item τόνοι dicũtur funes aut nerui extenti vel qui extendi solent. Poll. ex Philippide & Aristoph. Lysist. Hippocr. & Xen.

τοναῖος, ὁ, qui tenore fit, contentus, intentus: vt τοναῖος δρόμος apud Suid. τοναία, ἡ, dicitur vocis intentio, seu vox intenta, apud Hesych. & Etym. qui & addit Alexin sic appellasse τὴν παλλακὴν, pellicem.

τοναῖος, toni magnitudinem æquans: vt τονιαῖον διάστημα, apud Aristot. in probl.

τονικὸς, qui tenore seu extentione fit. Exponitur &, firmus.

Τονάριον, τὸ, fistula qua musici seu harmonici tonos ministrant & reddunt. Quint.l.1.c.10.

Τονίζω, tonum do. Τονίζομαι, tono exprimor.

Τονόω, intendo: seu roboro, firmo: Greg. εἰ πῇ ἐγρήγορσις τὸ σῶμα τονοῖ. Idem de hom. ὅταν ἡ ὁρμὴ τοῦ φθεγγομένου πρὸς φωνὴν τονώσῃ τὸ μέρος.

Τονωτικὸς, vim habens intendendi, seu roborandi & firmandi: vt τονωτικὴ δύναμις, apud Gal. περὶ τῶν κατὰ τόπ. l.8.

Τεινεσμὸς, tenesmus, continua & implacabilis desidendi cupiditas, qua tamen nihil præter cruenta pauca & mucosa egeritur: sic dicta παρὰ τὸ μάλιστα, ὁ πᾶ πεσοῖν, ἐκτείνεσθαι πρὸς ἔκκρισιν βιάζεσθαι, vt tradit Actuar. apud quem plura vide, nec non apud Galen. Aeginet. & schol. Nic.

Τεινεσμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tenesmo similis. Item (de homine dictum) tenesmo laborans schol. Nic.

Τένων, οντος ὁ, tēdo: finis musculi, quo in partem mouendam inserto motus omnis fit voluntarius: constans fibris neruorum & ligamentorum in vnum coeūtibus, quas interdum adhuc caro ambit: dictus παρὰ τὸ τείνειν, quoniam præcipua eius actio in tensione consistit seu contractione. Il. χ ρ. & alibi sæpe apud Hom. vide & Ruf. Ephes. & Gal. de art. l.2. Metaphoricè montibus τένοντες tribuuntur: apud Basil.

Τεταινὸς, ὁ, tentus, extentus, exporrectus, promissus: vt τεταινὸν φύλλον, apud Theoph. hist. pl. lib. 3.c.15. & τεταινὸς ῥινὸς, apud Nic. in Alexiph. Scribitur & τέτανος: vnde τετανικὸς σπασμὸς, cōnuulsionis quædam species: de qua Aret. de morb. acut. lib.1. c.6. & Cæl. Aurel. acut. morb. l.3. c.6. Dicitur & τέτανος de penis tentione seu tentigine: apud Aristoph.

Τετανικὸς, qui laborat morbo τετάνῳ, cuius musculi ita rigent vt inflecti se nequeat. Diosc. l.3.c.94.

Τετανόω, reddo τετανὸν. Propriè medicamentum aliquod dicitur cutem τετανοῦν, quum rugas in ea delet & ita extendit vt nulli in ea rugarum appareant sulci. Diosc. l.4.c.184.

Τετάνωμα, & τετανώθρον, τὸ, vim habēs extendendi & erugādi cutem, imprimis faciei. idem l.3.c.102.

Τιταίνω, idē quod τείνω, tendo: vel extendo, intendo, contendo. Il. χ. χρυσεῖα πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. Sic sæpe apud Hom. παλίντονα τὸ ξαιτιταίνειν, arcus intendere. Aliā signif. vide in Τίω.

Τιταίνομαι, tendo, intendor, contendor. Od. β. Πλησίαι ἀλλήλοισι τιταινομένω πτερύγεσσι, extensis alis. Il. χ. τιταινόμενος πεδίοιο, cursum contendens per campum. Dicitur & is τιταίνεσθαι, qui omnes neruos intendens aliquid facit & toto corporis nixu. Il. λ. Item τιταίνομαι, idem quod τιταίνω, Odyss. φ. τίς δή κε τόξα τιταίνοιτ'.

Τιτῆνες, à quibusdam nominati existimātur παρὰ τὸ τιταίνειν: vt videlicet intelligantur venti qui cœlitus in terram detrusi, ex eius visceribus postea manus suas veluti protendentes terræmotus ciēnt. Vide & τιταίνω, in Τίω.

Ταινία ας, ἡ, tænia, fascia, vitta, corona, seu vittarum extremitas aut redimiculū è corona pendēs: dicta παρὰ τὸ ταίνειν teste Etym. quoniam circum caput extenditur, aut quoniam in longum extēdi potest. Plat. in sympos. (de Alcibiade) ταινίας ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πάνυ πολλάς. Pausa. in Att. ἀναδούμενος ταινίᾳ τὴν κόμην. ¶ Ab huius similitudine sic etiam nominatur agger ex arenæ colluuie, seu cautes scrupulosa sub aquis latens, in longum porrecta, Lat. puluinus, dorsum: apud Polyb. ¶ Item cingulum quod dependet è ligno nauis erecto columellæ formam habente. Poll. l.1. ¶ Item fascia pectoralis, qua mulieres vtuntur ad mammas coercendas, teste Poll. l.7. ¶ Et generaliter omne ex lana aut lino tenue & oblongum textum ταινία dicitur, teste Etym. ¶ Sunt & ταινίαι vermes quidam longi, instar tæniæ: in Geopon. l.12. cap.17. ¶ Item pisces quidam, apud Athen. l.7. Aristot. hist. an. l.2.

Ταινίον, & ταινίδιον, τὸ, fasciola pectoralis: aut ornamentum collare. Etymol. & Pol. l.7.

Ταινιόω, tænia redimo & corono. Syn. & Aristop. in Conc.

Ὑποταίνιος, (Decomp.) subligatus.

Ταννύω idem cum τανύω. Od φ. Ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω. Od. ο. ξεστὴν ἐπέτασσε τράπεζαν, extendit seu expandit.

Ταννύομαι tendor, extendor, distēdor. Il. ν. ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθεὶς, exporrectus, expassus.

Τάνυμι, idem cum τανύω. Τάνυμαι, idem cum τανύομαι, Il. ρ. τάνυται δὲ διαπρό, distenditur seu extenditur in longum.

Τανυστὺς ύος, ἡ, extensio: contentio. Od. φ.

Ταναὸς, ὁ, idem quod τεταινὸς, protentus, extentus, promissus: Eurip. in Bacch. Κόμην μὲν ἐπὶ σοὶ χειρὶ ταναὸν ἐκτενεῖ.

Τανίαι, αἱ, porrecta tigna: vel simpliciter, tigna: quoniam in directum solent porrigi. Theophr. hist. pl. 4.c.1.

Ταὼς & ταῶς, ῶ, & ταῶν, ῶνος, ὁ, pauo auis nomen habēs ἀπὸ τῆς τάσεως τῶν πτερῶν, teste Athen. l.9. quē vide, nec non Arist. hist. an. l.6. Aristoph. in Auib. Τηρεὺς γὰρ εἰς ὑπόπτερον ὄρνις ἢ ταῶς.

Composita: ac primum ex τείνω, cum præpositione.

Ἀμφιτείνω, circumquaque extendo, circum extendo: vnde ἀμφιταθεὶς, circumquaq; extensus.

Ἀνατείνω, sursum extendo, erigo sursum extendens, attollo, tollo: Arist. de mundo, πάντες οἱ ἄνθρωποι ἀνατείνομεν τὰς χεῖρας

εἰς τὸν οὐρανὸν, εὐχόμενοι, manus in cœlum tollimus. apud Xen. Pæd. 4. τὰς δεξιὰς ἀνατείνοντες, dextras porrigentes: *quod erat amicitiæ signum.* Apud Plut. in Othon. ἀνατείνω τὸ ξίφος, gladium intentare.

Ἀνατείνομαι, sursum extēdor, erigor, attollor: vt ἀνατείνεται πρὸς τὴν ἄνω χώραν, apud Galen. Interdum, erigor, vt homines elati & magnificè de se sentientes. Chrys. in 2. ad Thess. c.2. εἰσῆλθεν ἔχων ζώνην χρυσῆν, καὶ ἀνατεταμένος. Apud theologos idē significat quod ἀνάγομαι, i. quasi subuehor vltra hæc terrena ad reconditiorem sensum inuestigandum. vt apud Dioniy. de cœl. Hierarch. c.2. ¶ Actiuè etiam vsurpatur pro ἀνατείνω, intēto: vt apud Xen. pæd. 7. ἀνατεινάμενοι τὰς μαχαίρας, gladios intentantes: vnde exp. etiam, minor, comminor: vt apud Demosth. ἐκεῖνος μὲν οὐδὲν εἶχεν ὑμῖν ἀνατείνασθαι φοβερὸν, nihil metuendum comminari vobis poterat.

Ἀνάτασις, εως, ἡ, extensio in altum, erectio, porrectio. Item comminatio: peculiariter, quæ fit cum acerbitate animi & audacia. Plut. in Cat. & Polyb.

Ἀνατατικὸς, extensus, aptus ad extendendum sursum. Apud theologos idem quod ἀναγωγικός.

Ἀνατατικῶς, cum extēsione quadam, elato quodam modo, elatè. Item imperiosè, rigidè: apud Suid.

Ἀνάτονος, sursum tendens: vel nimis in altum tendens. Vitruu. l.10.c.15.

Ἀνταποτείνω, idem cum ἀνατείνω, vel idem cum τείνω, tendo, extendo, protendo.

Decomp. Ἐπανατείνω, sublatum intento alicuius: vnde apud Luc. τολμήσει ἐπανατείνασθαί μοι τὴν βακτηρίαν. Item intendo: vnde apud Xen. pæd. ἐπανατείνει δὲ καὶ μείζονας ἐλπίδας τῆς ἀξίας ἐκάστου, intendebat spes, i. maiores eddebat, accendebat.

Ἐπανάτασις, intensio, seu intentatio. Item sublatio, erectio: vt τῆς φωνῆς ἐπανάτασις, apud Aristot. polit. 3.

Προανατείνω, ante attollo. Exponitur &, prætendo. Hesych.

Προσανατείνομαι, insuper minitor, minas addo: apud Suid.

Ἀντιτείνω, in contrariam partem tendo seu traho. Interdum, e regione tendo, obtendo, oppono: vt apud Eurip. in Med. ἐν χερσὶ ὁμμάτων ἀνθρώποις, Οὐδ' ἀντιτείνει πυκνὰ σιωπήσιν, stulta statuitis obtendere. Item neutraliter, renitor, repugno, resisto, non assentior: Eurip. in Herc. fur. τοῖς δ' ἀνάγκῃ πρὸς Ὃς ἀντιτείνει σκαιὸν ἐν ἀνάγκῃ βροτοῖς, qui renititur moribus necessariò vsurpandis. Plut. in Numa, ἀντιτείνων πρὸς αὐτὸν. Sine præposit. apud Aristot. ethic. 4. Exponitur etiam, oppositus sum apud Plut. in Themist.

Ἀντίτασις, ἡ, reluctatio, resistentia. Plat. de leg.

Ἀντίτονος, in contrarium tendens, renitens: in Epigr.

Ἀποτείνω, in longum extendo, produco: vt ἀποτείνω τὰ πάθη, apud Luc. Plat. in Gorg. αὐτὸς μακρὸν λόγον ἀποτέτακα, sermonem produxi: quod & absolutè ἀποτείνω dicitur: apud eundem ibid.

Ἀποτείνομαι, in longum extendor: vnde ἀποτεινόμενος [illegible] in Hippiatr. Item producor, in lōgum tempus extendor. vt ἀποτεινόμενος πόνος: apud Lucian. Item longam & verbosam orationem habeo: apud eundem in Amoribus, [illegible] τὰ αὐτὸς ἑαυτοῦ δόξης ἰσχυρὸς ἀποτείνεσθαι. Item euehor: & contendo: Basil. ὁ γὰρ καιρὸς οὐκ ἐνδέχεται πέρα τοῦ μέτρου [illegible] ἀποτείνασθαι. Et cum εἰς apud Galen. ἀποτείνεσθαι εἰς Θεσσαλόν.

Ἀπότασις, εως, ἡ, extensio, exporrectio, productio. Et projectione ac scopo scriptoris: apud schol. Aristoph. in Auib.

Ἀποτάδην, productè, exporrectè, extensè. Item prolixè.

Διατείνω, protendo, extendo, porrigo: vt apud Xen. pæd. 1. [illegible] ἐπὶ πάσας τὰς λακωνικὰς πόλεις διατείνει τὰς χεῖρας. Item distendo vnde διατεινόμεναι φλέβες, quæ distenduntur: apud medicos. Interdū neutraliter, porrigor & me extendo, pertendo, pertineo: vt διατείνει ἐπὶ πολὺ, apud Aristot. eth. 4. c.1. Idē eth. 10. διατείνει ταῦτα διὰ παντὸς τοῦ βίου, extendūt se, seu pertinent.

Διατείνομαι, protendor, extendor, porrigor: vnde apud Arist. l.5. περὶ διατεταμένας τὰς ὀδύνας χεῖρας. Et actiuè, idē cum διατείνω, protendo: vnde διατεινόμενοι οἱ μὲν τὰ πλέγματα, apud Xen. pæd. 1. Item contendo, efficere laboro, annitor: Aristo. eth. 9. διατεινόμενοι τὰ κάλλιστα πράττειν. Apud eundem polit. 7. παιδία διατεινόμενα pueri qui vires ac voces contendunt. Theoph. hist. pl. Interdū pro verbis & oratione contendo. Theoph. hist. pl. 5. ὡς διατεινόμενοί τινες. Vnde & exp. affirmo, assenero: apud Aristot. Luc. & Plut. (stot. eth. 9.c.4.

Διατεταμένως, magna contentione, magnopere, enixè: Aristot.

Διάτασις, ἡ extētio, distentio, contentio, vt διατάσεις τοῦ πνεύματος, spiritus contētiones. Plut. in præcept. san. Apud Arist. pol. 7. διατάσεις τῶν παίδων, viriū & vocis cōtētiones inquit.

Διατατικὸς, ή, όν, pertendens, contendens, aut tendens Theophr. de caus. pl. l.2.c.20.

Διάτονος, distentus, extentus. item contentus, vehemens. Διάτονον apud musicos est modulationis genus quoddam: de quo Plut. in lib. de musica. Vitr. l.5.c.4. & Mart. Cap. lib.9. de sonis. Dicuntur & lapides quidam διάτονοι in structura: apud eundem Vitruu. l.2.c.8.

Διάτονα, dicuntur circuli annulli. Exodi c.35.

Ὑπερδιατείνομαι (decomp.) supra modum contendo, mira percontentione contendo. Demosth. in Leptin.

Ἐκτείνω, extendo, protendo: vt ἐκτείνας τὴν χεῖρα. Plat. polit. 5. Item extraho, educo. Sap. c.10. ἐξεῖλεν ἐκ αὐτὸν ἐκ παραπτώματος.

Ἐκτείνομαι, extendor, porrigor. Xen. in sympos. ἡδέως καθεύδει ἐκτεταμένος.

Ἐκτεταμένως, extensè, more eorum quæ extensa & porrecta sunt. Suid. (productum.

Ἔκτασις, ἡ, extensio, productio: vel id quod extentum est & productum. Item extensio & porrectio: vt ἐκτάσεις χειρῶν, apud Greg. in Maccab. encom. Item figuræ nomen apud Gram. qua syllaba breuis extenditur & producitur: Exponitur etiam, explicatio, seu discessus, transitus: Apud Aristot. de gen. ad l.4.

Ἐκτατὸς, exporrectus, extensus. Plat. (Luc.

Ἐκτάδην, & ἐκταδὸν, idem cū ἐκτεταμένως: Eurip. in Phœn. & Ἐκταδίος, extensus, exporrectus: vel qui in longum se extendit: Oppian. de venat. l.3. Item amplus, qui longè latéque distendi & explicari potest: vt ἐκταδίην χλαῖναν, Il. κ.

Ἐκτενὴς, idem. Exponitur etiam, sedulus, diligens: apud Suid. Item iugis, assiduus: vt ἐκτενὴς προσευχὴ, Act. Ap. c.12.

Ἐκτενῶς, idem cū ἐκταδὸν: seu prolixè. Item promptè: apud Polyb. Item impensè, vehementer, totis viribus. Poll.

Ἐκτένεια seu ἐκτενία, ἡ, extēsio, explicatio, Hesyc. Itē iugis & assidua opera, Suid. item copia, abūdantia. Herodian. l.6. & 8.

Dec. Ἀντεκτείνω, contendo, confero, comparo. Aristoph. in Ran. ἀντεκτείνειν αὐτὸ τέχνας. Ἀντέκτασις, contentio, collatio, comparatio, apud Greg.

Ἐπεκτείνομαι, extendor, prolator, vel prolongor.

Ἐπεκτείνω, extendo, exporrigo, protendo. Alex. Aphr. Ἐπεκτείνομαι, contendo, enitor, annitor. Ἐπέκτασις, exporrectio, extēsio, vel dilatatio. Δυσεκτατος, qui difficulter extendi potest.

Παρεκτείνω, itidem extendo & produco: vel ad comparationē alicuius extendo & produco: vnde παρεκτεινόμενον τοῖς ἀϊδίοις διάστημα, spatium quod cōparatione sua æternis respondeat: Greg. Naz. Παρεκτείνομαι, exp. etiam simul extendor & cresco, vel alterius magnitudinem assequor. παρέκταμα, τὸ, immodica extensio, immodica longitudo. παρέκτασις, nomen figuræ Grammat. qua vox aliqua vna syllaba interna extenditur & longior fit: vt quum ἀδελφειὸς dicitur pro ἀδελφὸς, & ἐτήτυμος pro ἔτυμος. Ἀντιπαρέκτασις, idem quod ἀντέκτασις. Greg. Συμπαρεκτείνω, simul extendo. Item comparo, contendo. Συμπαρέκτασις, idem cum ἀντιπαρέκτασις. Greg.

Ὑπερεκτείνω, vltra extendo, vel vltra modum extendo. Ὑπερεκτείνομαι, vltrà extendor, i. efferor. & euehor supra, excello, supero. Greg. ὅσον καὶ κάλλει ὑπερεκτείνεσθαι, & cum accus. apud Iosephum. Ὑπερέκτασις, extensio qua aliquid supra aliud tollitur & attollitur.

Ἐντείνω, intendo: vnde in voce media τόξα ἐντείνασθαι, apud Xen. Item idem cædo, pulso, ferio. Synes. πὺξ ἐντείνειν. ¶ Apud Xen. [illegible] ἐντείνας εἰς ἔπος εἰπεῖν, exp. leges edere versibus. ¶ Apud Plut. in Sol. γνώμας ἐντείνει φιλοσόφους, versibus adiecit philosophicas.

Ἐντεταμένως, intensè, omnium virium intensione. Exponitur & enixè, impensè.

Ἔντασις, intentio, contentio. Item distinctio, productio vel longitudo, rigor, item odiectio. Vitruu. l.3.c.2.

Ἐντατικὸς, intentus cōtentus: vel qui intendi solet aut potest. [illegible], apud Plut. Ἐντατικὸς, intendendi seu contendendi vim habens: vt ἐντατικὸν φάρμακον, apud Paul. Aegin.

Ἐντονος, contentus, intentus. Vnde ἐντόνως intentis viribus, vehementer: Apoll. Arg. 2.

Ἐπίτονος idem intentus, vehemens, acer, ridigus. Plat. in Theæt. Plut. in Publ.

Ἐντονία, contentio, intentio: vel valida & firma contentio. itē firmitas. Ἐντόνως, intentè, intentis, acriter. (firmitas.

Προσεντείνω, insuper intendo. Et προσεντείνω πληγὰς, insuper verbera infligo. Luc. & Demosth.

Σύντασις, intentio quæ simul fit: aut idem quod ἔντασις. Συντείνω, intendo, contendo Plut. de educ. lib. τὰ τόξα καὶ τὰς λύρας [illegible] ἀνιέμεν διατηροῦμεν. Metaphoricè apud Aristot. [illegible] ἐπιτείνειν ἢ ἀνιέναι, intendere, i. augere. Item neutraliter, inualesco, increſco validior fio. Plut. in Cam. ἐπιτείνειν. Item contendo, enitor, annitor. Aristot. polit. 4. [illegible] τῷ ἐλάττονος ὅτε μείζονας οὐσίας ἔχειν.

Ἐπιτείνομαι, itidem accresco, inualesco; augmentum capio. [illegible] ταῖς φροντίσι, curæ nobis accreuerunt. Exponitur etiam, diutius duro: apud Xen. in Laced. polit.

Ἐπιτεταμένως, intensè, vehementer.

Ἐπίτασις, intensio seu intentio: vt ἐπίτασις χορδῶν, apud Plat. de rep. l.1. Et metaph. exaggeratio, amplificatio, vehementia. Item pars quædam fabularum.

Ἐπιτατικὸς, intendendi & augendi vim habens: vt ἃ dicitur [illegible] apud Gramm.

Ἐπιτόνιος, lorum quo aliquid intenditur. Et specialiter funis seu rudens qui à summa mali parte in puppim tendens firmat. Od. μ.

Ἐπιτόνιον, τὸ, verticillum seu vertibulum, quo intenduntur nerui ἐντατῶν ὀργάνων, Et metaph. amplificatio. vt ἐπιτόνιον τῆς διανοίας, apud Plut. de educ. li. Dicitur & esse instrumentum quibus chordæ funesque intenduntur.

Decomp. Ἀνεπίτατος, intensionis expers: vel qui intendi nō potest Porphyr.

Συνεπιτείνω, vnà intendo: vel intendo, adaugeo: vt συνεπιτείνειν τὰ ἀλγήματα, apud Basil. Et neutr. simul intendor, vnà augeor. Aristot. de insomn.

Κατατείνω, idem quod τείνω, tendo: Il. γ. κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω, retro tetendit lora seu habenas. item retineo retractis aut detractis habenis: vt apud Plut. in Publ. ἀλλ' ἐν ἔργῳ τῶν ἡνιόχων κατατείνοντας, vnde metaph. apud eundem Pericles dicitur τὸν δυσχεραίνοντα δῆμον κατατείνειν, inhibere & coërcere. Significat etiam posterno, deiicio; seu toto vitium nixu detraho. Idem in Public. κατατείνοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ἔδαφος. Item contendo: vt apud Synes. κατατείνω δρόμον ἐπὶ τὸν λιμένα, cursum contendo: quod interdum absolutè κατατείνω dicitur: vt apud Aristot. hist. an. l.9.c.44. Item distendo, extendo, vel distendendo torqueo. Chrysost. com. in epist. ad Tit. ἱμᾶσι κατατείνειν τὸν οἰκέτην. ¶ Neutraliter quoque pro tendo accipitur, i. porrigor, pertineo: vt κατατείνειν ἄχρι τῆς θαλάσσης, apud Phil. de vita M. l.1. item in instituto orationis cursu pergo, latius dissero. Synes. epist. 111. κατατείνει συνεχῶς. Sic & apud Plat. de rep. l.2.

Κατατείνομαι, distendor, extendor, seu extendendo crucior: Demosth. κατατεινόμενος ὑπὸ τῶν βασάνων, ὡμολόγησε. Et neutr. contendo connitor. Plut. in Anton.

Ἀντικατατείνω, (dec.) cōtrà contendo, contrà dissero. Plat. pol. (l.1.

Παρατείνω, protendo, extendo, produco: Luc. παρατείνει ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, producens. Apud Plut. in Cam. παρατείνουσαν ὀπίσω τὸ ἱμάτιον, porrigentem vestem post terga. Item procrastinando in longum tempus protraho, protogo: vt παρατείνειν τὸ βάπτισμα, apud Greg. Interdum, detineo, suspēsum teneo, remoror. Xen. Pæd. ὥσπερ ὅτι ἐμὲ παρατείνει. Phil. de vita M. l.1. λιμῷ παρέτεινον αὑτοὺς, fame seipsos remorabantur. Item extendo & torqueo aliquem donec viribus cōcidat, conficio, eneco: Phil. de vita M. l.2. παρατείνει λιμῷ τὰς γαστέρας. ¶ Neutraliter significat, prætentus sum. vt apud Thuc. παρατείνουσα τὸ λίμνη, fortui prætenta. Item producor, prorogor, in longum ducor. Gal. ἐπὶ πλεῖστον παρατείνας τοῦ χειμῶνος. Sic παρετείνετο ζῶν, diutius vita ipsius producebatur: Synes. ep. 67. Interdum & pro porrigor: vt apud Strab. lib.8. τὸ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνος τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ παρατεῖνον.

Παρατείνεσθαι dicitur quod producitur & extenditur seu protenditur: apud Aristoph. in Nub. Item quod cunctando prolatatur: vt δύναμις παρατεινομένη, apud Plut. in Fab. Item quod conficitur & enecatur: vt λιμῷ παρατείνεσθαι, Plat. in symp.

Παράτασις, extensio, potrectio, productio, Eust. παρατατικὸς, extendendi seu protendendi vim habens. Apud Gram. παρατατικὸς χρόνος, imperfectum tempus; quoniam longius aliquod temporis spatium significat, quàm ὁ ἀόριστος χρόνος: seu quoniam rei extensionem longiorem habet, teste Suid.

Παρατατικῶς, cum quodam spatio temporis, per præteritum imperfectum tempus: apud eundem.

Παράτονος, protensus: vt παράτονοι χεῖρες: Eurip. in Alcest.

Ἀντιπαρατείνω, (dec.) contendo, comparo, compono: *sicut è regione rei alicuius extensæ aliquid aliud extēditur vt cū ea confratur.* Plat. in Phædro. Ἀντιπαράτασις, idem cum ἀντιπαρέκτασις.

Περιτείνω, circumtendo, circumextēdo, aut obtendo. Interdum valde extendo.

Περίτασις, circumtensio, obtensio, aut obtentus. Theophr. de caus. pl. l.4.c.14. Item vehemēs seu valida distentio. Diosc. l.3.

Περιτενὴς, valde tentus, rigidissimus, contentissimus.

Περίτονος, seu περιτόνιος, aut περιτόναιος, circumtentus, obtentus: vnde περιτόναιον aut περιτόνιον, i. σιφάραγμα, dicitur mēbrana seu tunica totum infernum vētrem continens, cui circumtenditur. Poll. l.2. In naui περιτόναιον dicitur quod ex superiori parte latera & veluti parietes nauis vtrinque continet, teste eodem. l.1.

Προτείνομαι, insto, instanter posco.

Προτείνω, prætendo, obtendo, obiecto. Plat. de rep. l.2. ψεύδεσθαι αὖ ἐθέλοι ἢ ἔργῳ φάντασμα προτείνων, falsam speciem prætendens. Item propono in medium affero. Isocr. de Pace, οἱ δ' οὐδὲν προτείνουσι. Sic aliquis πρόβλημα προτείνειν dicitur cuius in mediū propositi explicationē postulat. apud Laert. Athen. l.9. & Alex Aphr. Item protendo, porrigo. Aristophan. in Plut. Ὁ πότε προτείνουσι γε δραχμὰς εἴκοσι. Sic δεξιὰς προτείνειν apud Xen. Pæd. 4.

Προτείνομαι, itidem prætēdo, obtexo. Plat. in Epist. τὴν ἡλικίαν προτεινόμενος. Item effero, in medium profero. Dem. προτεταμένης. Et passiuè offeror: Phil. de vita M. δελεασθεὶς δὲ ταῖς ἤδη προτεινομένοις, oblatis inescatus. Sic χαλινὸς προτεινόμενος, frænū quod equo offertur: apud Xen. de re equ.

Πρότασις, εως, ἡ, propositio: id quod ad disputandum proponitur: sæpe apud Aristot. Est & pars quædam fabulæ: initium videlicet dramatis, & primus actus.

Προτατικὸν πρόσωπον, in fabulis dicitur persona quæ in προτάσει tantum loquitur.

Προτενὴς, prætensus seu protensus: vt προτενὲς δόρυ, apud Apoll. Arg. 1.

Πρότονος, ὁ, ἱμὰς aut κάλως, lorum seu funis à malo summo proram intendens, seu quo à summa mali parte protento in proram ipse malus firmatur. Odyss. μ. Iidem πρότονοι etiam πρότονα dicuntur, teste Eust.

Προτονίζω, rudentes laxos intendo. Syn. ep. 4.

Προτόνιον, τὸ, dictum fuit vestimentum quoddam quo sacerdos primùm induebatur, deinde à sacerdote ei qui sacrificium mactaret, imponebatur. Suid.

Ἀντιπροτείνω, (Decomp.) vicissim seu ex altera parte protendo. Xen. in Hellen. Item è cōtrario seu contrà propono. Ἀντιπρότασις, propositio contraria, seu in contrariam partem.

Συντείνω, cōtendo: propriè, de arcu. Item contendo, i. laboro & nitor efficere. Plat. in ep. αὐτὸ δὴ τὸ ξυντείνων σὺν αὐτῷ πάντοτε. Interdum cōtendo, s. cursu, vel cursum. Plut. de deo Socr. συντείνων δρόμῳ. Item incito, vrgeo, instigo. Plat. ep. 7. ξυντείνας αὐτὸν [illegible]. Item adduco, contraho. ¶ Neutraliter idē significat cū τείνω, tēdo, specto seu pertineo: Plut. de def. orac. τὸ τοιοῦτο συντείνει καὶ συνίστησι τὸ πρόσωπον. vt apud Aristot. eth. 6. τὸ πρὸς τὸ [illegible] συντείνουσα.

Συντείνομαι, annitor & omnes neruos intendo vt ad exitum perducam. Plat. de rep. l. 6. πᾶν ποιεῖν, συντεινομένους ὅπως ἀκριβέστατα ἕξει.

Συντεταμένως, contentè, enixè, maximopere. Idem ep. 7.

Σύντασις, ἡ, contentio, vel distentio: vt σύντασις νεύρων, apud Diosc. lib. 3.

Συντατικὸς, contendendi seu contrahendi vim habens. Galē. method. l. 4.

Σύντονος, ὁ καὶ ἡ, contentus, qui cum animi & viriū cōtētione fit. Item, acer, vehemens, concitatus: vt σύντονος πορεία [illegible]. apud Plut. in Erot. Et σύντονος αὐλὸς, apud Herodian. l. 2. Τὸ σύντονον, idem quod συντονία, cōtentio. Xen. in Cyneg. Interdum aduerbialiter vsurpatur: vt σύντονον βλέπει, acriter tuetur, apud Philostr. pro quo & σύντονα, apud Eur.

Συντόνως, idem cum σύντονον & σύντονα, summa cum contentione, acriter, vehementer. Luc. Syn.

Συντονία, contentio, continuus ac nō interruptus tenor. Aristot. polit. 8. apud eundem hist. an. l. 5. συντονία τοῦ αἰδοίου, genitalis membri, rigor, seu tentigo.

Ἀσύντονος, (Decomp.) non cōtentus, laxus, remissus, languidus. Ἀσυντόνως, sine vlla contentione, remissè. Xen. pæd. 4.

Ὑπερτείνω, supra modum tendo, intendo, seu contendo vltra iustam mensuram. Et neutraliter, extollor & euehor supra vel vltra, supero. Theophr. hist. pl. l. 4. τὸ ἄχρι ὑπερτείνει πολὺ τῶν ἄλλων ζωῶν. Apud Aristot. eth. 3. c. 8. οἱ δὲ στρατιῶται δειλοὶ γίνονται ὅταν ὑπερτείνῃ ὁ κίνδυνος, exp. quum periculum maius fuerit quam [illegible]uerint. Item ὑπερτείνω, tensus sum supra vel super: vt ὑπερτείνοντες ὑψηλότεροι, apud Athen. l. 12.

Ὑπερτείνομαι, idem cum ὑπερτείνω, in secunda signif. Aristot. in probl. ὑπερτείνομαι δυνάμει, viribus supero. Apud Xen. ὑπερτείναντες τὸ κέρας, superarunt cornu vlterius seu extendendo. Ὑπερτενὴς, tensus vel tendens supra. Item eminēs, altus, sublimis. Suid.

Ὑπέρτονος, nimium tentus, vltra modum cōtentus: vt ὑπέρτονος βοὴ, admodum intenta vox. Aristoph. in Nub.

Ὑποτείνω, subtendo, subtus tendo. Et passiuè seu neutr. tendor seu tentus sum sub: vt apud Eucl. l. 1. ὑποτείνουσαι πλευραὶ ἴσαι ἀλλήλαις ἔσονται. Itē subiicio, suggero, exhibeo. Syn. ep. 105. ἐλπίδα πικρὰν ὑποτείνει τοῦ μέλλοντος, spem amaram subiicit futuri.

Ὑποτείνομαι, idem quod προτείνομαι, interrogo & disputando propono. Plat. in Gorg. ὅταν σοι τὸ ἱμάτιον ὑποτείνῃ ὁ Χαιρεφῶν.

Composita sine præpositione: at primùm partim in τενὴς τενῶς desinentia, &c. partim ex τείνω.

Ἁλιτενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vt ἁλιτενὴς τόπος, maritimus vel mari adiacēs locus: quasi ad mare extensus. Τὸ ἁλιτενὲς, exp. demissum & humile. Hesych. & Etymol. Apud Apian. ἁλιτενὴς θάλασσα, exp. mare vadosum.

Ἀτενὴς, intentus, vel admodum intentus: vt ἀτενὴς νόος, apud Hesiod. in Theog. Item qui intentis & inconniuentibus oculis intuetur, seu fixis & firmis. Athen. l. 8. Metaphoricè de homine dicitur qui eundem semper tenorem seruat, rigido, inflexili, constanti: vt apud Plut. in Aristid. interdum in malam partem, de peruicaci: vt Aristot. in Vesp.

Ἀτενὲς & ἀτενῶς, intentis seu defixis oculis. Plut. Luc.

Ἀτενίζω, intentis oculis aspicio, oculos defigo. Act. Ap. c. 7. ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανόν. Et cum dat. Luc. 4.

Ἀτενισμὸς, intuitus, continuus & inconniuens.

Ἐνατενίζω, (decomp.) oculos defigo in, intētis oculis inspicio. Basil. in ep.

Εὐθυτενὴς, in rectum tendens, directus.

Εὐρυτενὴς, qui latè distenditur: latus, amplus. Nonn.

Ἰθυτενὴς, in rectum extensus, rectus: Ptolem.

Ἰθυτένεια, ἡ, q. d. in rectum extensio, via in rectum extensa, via recta. apud eundem.

Νευροτενὴς, neruis intentus seu contentus: in Epigr.

Ὀξυτενὴς, in acutum tendens, acuminatus: in iisdem.

Πολυτενὴς, (pro quo poeticè dicitur πουλυτενὴς) multum porrectus: seu in multum longumque spatium porrectus & extentus: Dionys. de situ orb.

Πρηυτένων, qui miti & mansueta ceruice est, mansuetè iugum subiens. Epigr.

Σχοινοτενὴς, extensus seu protensus vt funis: Herod. Exponitur & prolixus, longus: apud Philostr. in Heroic. & Hermog.

Σχοινοτενῶς, in modum funis extensi in longum: porrectè, prolixè, intensè. Hermog.

Τραχυτένων, qui dura ceruice est: Hesych.

Ὑψιτενὴς, in altum tendens: item in alto extensus. Nonn.

Ὑψιτένων, qui alta ceruice est. Item qui erecta ceruice incedere solet: vt ζῶα ὑψιτένοντες. Phocyl.

Καρτεροτένων, qui manibus est neruosis. epith. cācri, in Batrachom.

Composita in τονος, &c. desinentia, itidem sine præpositione.

Ἀκρότονος, ὁ καὶ ἡ, in summo tentus. Item qui extremas partes, i. manus & brachia summis viribus intendit. Athen. l. 1.

Ἄτονος, non contentus. Et metaph. laxus, remissus, infirmus, languidus. Plut. de def. orac.

Ἀτόνως, sine contentione virium, remissè, languidè. Plut.

Ἀτονία, ἡ, nerui remissi: languor, infirmitas, remissio virium.

Ἀτονέω, ῶ, languidus & inualidus sum, infirmus & imbecillus sum, torpeo. Idem de fort. Alex. [illegible] Cum infinit. exp. non potis sum: vt apud Chrys. de sacerdot.

Βαρύτονος, qui graui tono effertur seu pronunciatur.

Βαρυτόνως, graui tono.

Βαρυτονέω, graui tono claudo seu finio, graui tono effero.

Βυρσότονον κύκλωμα, apud Eur. in Bacch. dicitur tympanum: quoniam rhombus est orbicularis pelle intenta obductus.

Ἐμπροσθότονος, in anteriora tendens: morbi cuiusdam nomen, & species τοῦ σπασμοῦ: apud Cæl. Aurel. l. 3. c. 6.

Ἐμπροσθοτονία, pronus raptus: inclinatio colli in anteriores partes inuoluntaria, ob vehementē tumorē siue stricturam.

Ἐμπροσθοτονικὸς, qui laborat ἐμπροσθοτονίᾳ: apud eundem ibid.

Ἑπτάτονος, septem τόνους habens: seu septem neruis aut fidibus intentus. vt ἑπτάτονος λύρα, apud Eurip. in Iphig. Taur.

Εὐθύτονος, idem quod εὐθυτενής.

Εὔτονος, bonis & firmis neruis intentis: & metaph. validus, robustus, firmus. Luc. Theophr. Plut.

Εὐτόνως, intentis viribus, valide, vehemēter. Hesych. Aristot. (eundem in Plut.

Εὐτονία, firmus tenor & contentio valida, vehementia apud

Εὐτονέω, validus sum, valeo viribus. Et cum infinit. possum, potis sum: Plut. [illegible] (Herm.

Διευτονέω, (Decomp.) idem.

Ἡμιτόνιον, τὸ, dimidia pars toni, item pro fune seu neruo: apud

Ἰσότονος, qui æqualis toni est.

Ἰσοτόνως, æquali tono: vel æquali tenore, æquali motu.

Μονότονος, qui vno tantùm tenore progreditur seu profertur. Exponitur & peruicax.

Μονοτόνως, eodem tenore.

Μονοτονία, vnus idemque tenor, vna eademq; spiritus & soni intentio. Quintil. l. 11. 3.

Ὁμότονος, eundem semper tenorem seruans. Item æqualiter tentus, seu contentus. Galen. Cæl. Aurel. de morb. acut. l. 3. c. 6.

Ὁμοτόνως, æquali seu eodem tenore: aut more eorum quæ æqualiter tensa sunt.

Ὀξύτονος, qui acuto tono finitur, apud Gramm. Apud Sophoc. ὀξύτονοι γόοι, qui acuto vocis tenore eduntur.

Ὀξυτονέω, in acutū tēdo vel angustus sum: Greg. de homin.

Decomp. Παροξύτονος & προπαροξύτονος, qui in penultima acutum tonum habet, & qui in antepenultima: vocab. grammat.

Ὀπισθότονος, in auersum tendens aut tentus: nomen morbi, de quo vide Aret. de morb. acut. l. 1. c. 6. Sic etiam dicitur persona quæ in posteriora seu in scapulas conuellitur: alias ὀπισθοτονικός.

Ὀπισθοτονία, idem cum ὀπισθότονος, quum de morbo dicitur, apud Cæl. Aurel. de acut. morb. l. 3. c. 6.

Ὀρθότονος, qui rectum tonum seu accentum habet.

Ὀρθοτονέω, rectum tonum seu accentum do: Gaz.

Παλίντονος, idem quod ὀπισθότονος, in auersum tendens, remittens: παλίντονα τόξα. Il. θ.

Χειροτονέω, manum protendo & attollo: Aristoph. in Conc. Item scisco, decerno, creo: quoniam in suffragiis ferendis manus porrigi solebant. Demosth. in Timocr. [illegible] quamcunque legem [illegible] κεχειροτόνηνται οἱ νομοθέται [illegible] suo probauerint legumlatores. Idem Philipp. [illegible] Significat etiam, suffragiis deferre, create. apud Herodian.

Χειροτονοῦμαι, magistratus creor. Et cum accusat. [illegible] apud Aristoph.

Χειροτονητὸς, suffragiis creatus. Χειροτονητὰ, cognominatur liber quidam Democriti, apud Vitruu.

Χειροτονία, ἡ, suffragiorum latio. Thuc. l. 3. Exponitur &, plebiscitum, suffragium. Item sic dicitur creatio magistratus.

Decomp. Ἀντιχειροτονέω, suffragio ferendo contraria scisco seu decerno, refragor. Aristoph. in Conc. & Thuc. l. 6. Ἀντιχειροτονία, refragatio, suffragatio contraria.

Ἀποχειροτονέω, suffragio meo improbo aut antiquo: vel, veto, abrogo. Dinarch. contr. Philocl. ὁ μὲν δῆμος ἀποχειροτονήσας αὐτὸν τῆς τῶν φρουρίων ἐπιμελείας. Et in pass. apud Dem. in Timocr. [illegible] ἀποχειροτονηθῆναι [illegible] ὑφ᾽ ὑμῶν στρατηγὸς, vbi imperiū esse abrogatū [illegible] plebiscito ablatum [illegible] Dem. [illegible] ἀπεχειροτόνησε Μειδίου. Ἀποχειροτονία, abrogatio quæ fit suffragio. Dem. in Timocr. Item, abrogatio apud eundem in Theocrin.

Αὐτοχειροτόνητος, suo ipsius suffragio electus, per se creatus.

Ἀχειροτόνητος, qui nullis electus est & creatus suffragiis.

Διαχειροτονέω, suffragio meo declaro vtra ex duabus rebus quæ proponuntur, mihi placeat. Demost. in Euerg. Διαχειροτονία, idem Xen. Hellen. l. 1. διαχειροτονία, diiudicatio in qua ex duabus rebus propositis vna alteri, suffragio præfertur. Dem. in Timocr.

Ἐγχειροτονέω, inter alios creo. Poll.

Ἐπιχειροτονέω, scisco, decerno. Demost. in Timocr. ἐπιχειροτονεῖν [illegible] item suffragia fero. Item Philipp. 1. [illegible] ἐπιχειροτονεῖν [illegible], quum suffragia de sententiis feruntur. Ἐπιχειροτονεῖται, dicitur quod decernitur & plebiscito probatur: vt [illegible] ἐπιχειροτονηθεῖσαι, apud eundem. Ἐπιχειροτονία, plebiscitum sæpe apud eundem.

Καταχειροτονέω, aduersus aliquem suffragium fero, suffragio condemno. Demost. in Mid. ὁ δῆμος μιᾷ γνώμῃ καταχειροτονήσας [illegible] Et addito accusat. θάνατον: apud eundem, ὁ θάνατος καταχειροτονηθείς. Καταχειροτονία, condemnatio per suffragia à plebe facta: apud eundem.

Προχειροτονέω, antè seu prius creo: vel præ aliis seu ante tempus designo: Demost. in Timocr. [illegible] προεχειροτόνησεν ὁ δῆμος, prima de illo suffragia tulit. In pass. μάρτυρας προκεχειροτονημένοι testes iam antè designati. Ap. [illegible] Προχειροτονία, quum sententia consilij (quod [illegible] dicebatur) ad populum allata, prius decernebatur illud ratum esse, an quæri amplius deberet.

Χορδοτονία, cordarum intentio in lyra. Athen.

Composita ex τανύω.

Τανύω, idem quod ἐκτείνω, extendo, &c. Theocr. idyll. 26. [illegible]

Παρατανύω, (Decomp.) idem cum παρεκτείνω: Epigr.

[illegible] extendo: Od. ν, Ὅς δίκας [illegible] βίον [illegible]

Ἐπιτανύω, (Decomp.) insuper intendo: vel idem quod τανύω: [illegible] Ὕψοσ᾽ ἐπιτανύσσας.

Ἐντανύω, idem cum ἐντείνω.

Κατανύω, per syncopen κατατανύω extendo. Item explico, ex[illegible] Hymno in Bacch. [illegible]

[illegible]tendo. (Epigr.

[illegible] extensus, vel multùm extensus, longus. Suid. ex

Ὑποτανύω, subtendo, subter protendo seu extendo. Il. α.

Τείρω, vexo, affligo, infesto, molesto. Od. [illegible] Il. [illegible] summoperè [illegible] affligunt. Exponitur etiam, domo, subigo, [illegible] Il. ε. τείρετο [illegible] Τείρεα [illegible] conficiebatur senecta.

Ἀτειρὴς, ὁ καὶ ἡ, (comp.) qui non τείρεται, indomitus: vt [illegible] ἀτειρὴς χαλκὸς, Il. σ & alibi. [illegible] apud Hom. Il. σ, παρὰ τὸ τείρειν, teste Eustat. [illegible]

[illegible] idem quod τείρω Hesych.

[illegible] quidam exp. imbecilles: vt qui laboribus aut [illegible] exhausti sunt. Item voraces, apud Hesych. Idem He[sych.] exponit etiam λεπτὸς, tenue, subtile.

Τέρην, tener, mollis, qui facile atteritur. Il. [illegible] Et metaphoricè, Il. γ. & Odyss. [illegible] fœm. gen. dicitur τέρεινα, tenera: vt Appol. τερείνης [illegible] & τερείνω [illegible] teneros oculos, Euripp. [illegible] τερεινότερος, tenerior: vt ἀρνὸς τερεινοτέρη, agno tenerior. Epigr.

[illegible] idem quod τέρην, tener, mollis: propriè de leguminibus & seminibus quæ coctura fiant teneriora ac [illegible] seu quæ sunt coctibilia: vt docet Theophr. de caus. pl. [illegible] Sic Diosc. [illegible] dixit folium coctibilia seminis [illegible].

[illegible]ότης, ἡ, teneritas illa leguminum coctibilium: apud Theophr. eod. l. c. 14.

Τέραμνος, ὁ, ἡ, idē quod τέραμνον, Plat. Ἀτέραμνος, (substant.) Hesych. est κυψέλη, arca, [illegible] τέραμνοι eidem sunt [illegible] [illegible] centoria. Similiter apud Eustath. τὰ τέραμνα dic[illegible] domuum tect[illegible] παρὰ τὸ τέρειν [illegible] in quorum constructione ferrea [illegible] teratur & absumatur. Hinc & apud Eurip. in Troa [illegible] Περγάμων, tecta Pergamorum. Apud eūdem in Hipp. Steph. [illegible] τεράμνοις [illegible] feu delubris Pythiis.

Τεραμνότης, idem quod τεραμότης: apud eundem Theophr. hist. pl. lib. 2. cap. 9.

Ἀτέραμον (comp.) qui non est τέραμον, Metaphoricè dicitur ἀτέραμον, αὐχὴν, apud Plut. Sym[p]. probl. 2. [illegible] Plat. de l[e]g. ἀτεράμονες φύσει χαλεποὶ, qui natura sunt idonea, qui ingenio sunt [illegible] & quod emolliri nequit. Quidā interpr. durus, præfractus, indomitus, immitis, inexorabilis.

Ἀτέραμνος, idem quod ἀτέραμον, apud Theophr. loco citato. Et ἀτέραμνα [illegible], Aristot. lib. 4. de gen. an. quæ coctioni resistunt. Sumitur & metaph apud Polyb. 4. Ἀτεραμνότης, qualitas illa qua aliquid est ἀτέραμνον: duritas quædam & peruicacia in coquendo. Theophr. de caus. pl. lib. 4. cap. [illegible] Ἀτεραμνία, ἡ, incoctilis natura. Hippocr. de vulneribus in capite.

Ἀτεραμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, natura incoctilis. Gal. comm. in epidem. l. 6.

Τορύνη, ἡ, peculiariter dicitur id quo in olla aliquid teritur & agitatur inter coquendum. Plat. in Hippia maiore. & Aristop. in Auib. & alibi.

Τορυνάω, ῶ, agito toryna. Poll. l. 6. c. 13.

Τιρέω, Τέρσω, Τεύω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΤΕΙΧΟΣ, εος, τὸ, murus, mœnia (* παρὰ τὸ τεύχω, teste Eustath.) Odyss. ζ, ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει [illegible] muro cinxit. Thucyd. l. 2, ξύλινον τεῖχος ξυνθέντες, ἐπιστήσαντες τοῦ αὐτῶν τείχους constructo muro ligneo. [illegible] & alibi apud Hom. Dem. Aristot. &c. Metaphoricè apud Luc. de calumn. ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς περιβεβλημένος, cuius animus adamantino muro est circumdatus.

Τειχίον, τὸ, paruus murus. Od. π, ἐκ δ᾽ ἦλθεν μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς. Exponitur etiam, paries: apud Thuc. Apud eundem legitur & τεῖος, quod exp. munitio, seu muralis munitio.

Τειχήεις, muratus, muris bene cinctus, vel simpliciter, muris circundatus. Il. β.

Τείχωμα, (tanquam à τειχόω) murale tormentum, seu muralis machina, qua vtuntur ad oppugnandos & subruendos muros. Polyb.

Τειχέω, ῶ, muris cingo, muris circundo. Herodot.

Τειχίζω, ίσω, murū ædifico seu struo. Thuc. l. 6. ἐτείχιζον δὲ ἐξελθόντες, &c. Cum accusat. loci idem cum τειχέω significat, muro cingo seu munio: vt apud eundem eod. lib. ἐτείχιζον τὸ πρόμιον τὸ ἐπὶ τοῦ ἕλους. Sic Xen. Pæd. 3. ἐτείχιζεν τὸ ἐρύματι. Significat & munio veluti muro, aut munio: vt apud Aeschin. in Ctesiph. χαλκοῖς τείχεσι καὶ ἀδαμαντίνοις τὴν χώραν ἡμῶν ἐτείχισε. Et simpliciter, ædifico, struo: ad [illegible] accusat. τεῖχος, Thuc. l. 6.

Τείχισμα, τὸ, idem cum τεῖχος: vel munimentum, munitio, propugnaculum. Thuc. l. 3.

Τειχισμὸς, muri extructio. Dem pro cor. Thuc. l. 6.

Τειχιστὴς, οῦ, ὁ, murarius, qui muros struit.

Τοῖχος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνατειχίζω, muros instauro, reficio mœnia.

Ἀνατειχισμὸς, ὁ, instauratio & refectio murorum. Xen. Hel. 4.

Ἀντιτειχίζω, contra mœnibus munio. Et generaliter, cōtra munio, munitionem oppono.

Ἀντιτείχισμα, τὸ, murus alteri opposita. Athen. l. 13.

Ἀποτειχίζω, muro obstruo, muro intersepio & concludo. Xen. Hellen. 2. [illegible] ἀποτειχίζειν. Itē muro extructo prohibeo exitu. Suid. Item murum condo aduersus, & velut muro excludo. Plut. in Per. ἀπετείχισε τὰς καταδρομὰς τῶν Θρακῶν, aduersus incursiones Thracum murum condidit. Apud Thuc. l. 1. ἀποτειχίζειν τεῖχος, exp. mœnia circumuallare, vel muro valloque cingere. ¶ Exponitur ἀποτειχίζω etiā, murum capio: apud Suid.

Ἀποτειχίζομαι, muro obstruor, vel intersepior & concludor. Xen. Hellen. 3. Plut. in Alcib.

Ἀποτείχισμα, τὸ, murus circumductus ad obstruendum seu intersepiendum munimentum loci, quod fit fossa valloque eum cingendo. Xen. Hellen. 1.

Ἀποτειχισμὸς, obstructio quæ fit muro circunducto. Item circumuallatio, munitio.

Ἀποτείχισις, ἡ, idem. Exponitur & murorum ablatio: Suid.

Εὐαποτείχιστος, (dec.) qui facilè muniri & circumuallari potest.

Ἀτείχιστος, ὁ καὶ ἡ, muro non cinctus, nec munitus.

Διατειχίζω, distermino & separo muro interiecto. Et generaliter, velut muro interiecto separo, dirimo, discludo. Xen. in Symp. ἡ δὲ ὑψηλὴ εἰς διατετειχισμένα [illegible] in passiua voce apud Synes. ep. 141. παιδείας καὶ στρατείας διατετειχισμένας [illegible] μεγάλοις, magnis maceriis à se inuicem disiunctas.

Διατείχισμα, τὸ, murus in id structus vt interſepiat aliqua, murus interſepiens. Plut. de Herodot.

Ἐντειχίζω, muris cingo & communio: vel muris quos ducere inceperam, ad finem perductis, munio. Thucyd. l. 7. ἐντετειχισμένας ἕως τὸ χωρίον ἐξετείχισε.

Ἐντείχιος τόπος, locus mœnibus concluſus & cinctus. Poll. l. 9.

Ἐντειχίζω, munimentum & murum ædifico in aliquo loco: vel muro includo & circumuallo. Thuc. l. 6.

Ἐντείχισις, muri ſeu munimenti in aliquo loco erectio.

Ἐπιτειχίζω, munio muris eductis aduerſus: vel munio veluti muro. Philo de vita M. l. 3. μόνοι γὰρ σχεδὸν ἁπάντων τῶν ἐθνῶν Αἰγύπτιοι γῆν ἐπιτείχισιν οὐρανοῦ, terram tanquam munitione in cœlum obuallarunt. item excitato muro oppugno. Xenoph. Hell. 5 ἐπιτειχίσειν Αἰγινήταις. Significat etiam idem quod διατειχίζω, apud Thuc. Exponitur &, murum addo, muro cingo.

Ἐπιτείχισμα, propugnaculum contra aliquem munitum. Dem. Philipp. 1. Metaphoricè apud Phil. de vita M. l. 1.

Ἐπιτειχισμός, excitatio muri ſeu munitio aduerſus aliquem. Thucyd. l. 1. & 5.

Ἐπιτείχισις, idem: apud eundem. l. 1.

Ἀντεπιτειχίζω, (decomp.) viciſſim munitionem excito aduerſus eum qui me extructo munimento infeſtat.

Εὐτειχής & εὔτειχος, bonis muris cinctus, bene munitus, prius Il. π posterius Il. α & ϐ.

Εὐτείχεος, idem: Hom. h. in Ven.

Καθαιρεῖν τείχη, muros demolior & ſubruo. Xen. in Ageſil.

Παρατειχίζω, murum excito iuxta. παρατείχισμα, munimentum ſeu murus iuxta aliquem locum excitatus, adiacens munitio. Luc. de ſcrib. hiſt.

Περιτειχίζω, muro circundo ſeu cingo. Thuc. l. 2. & 3. cum accuſa. & dat. [idem l. 3. & 6.

Περιτείχισμα, murus ſeu munitio aliquem locum ambiens.

Περιτειχισμός & περιτείχισις, ipſa actio cingendi locum aliquem muro. idem l. 8. & 2.

Προστειχίζω, murum addo, præterea muro cingo: apud eundē l. 6.

Προτειχίζω, muro præmunio. προτείχισμα, murus quo quis præmunitur: vel ſimpliciter, propugnaculum: apud eundem ibidem & Plut. in amat. narr.

Συντειχίζω, extruendi muri ſocius ſum: vel, ſimul munio. Xen.

Ὑποτειχίζω, murum ſubſtruo, murum ſubtus munio.

Ὑποτείχισμα, murus alicui loco ſubſtructus, aut ſubiecta munitio, ſubſtructio. Thuc l. 6.

Ὑποτείχισις, idem apud eundem ibidem.

ΤΕ'ΚΜΑΡ, τὸ, finis, exitus rei Ariſtot. rhet. 1. τὸ γὰρ τέκμαρ καὶ πέρας ταὐτόν ἐστι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν. ¶ Item ſignum Euſt. Exponitur &, prodigiolum ſignum, prodigium, oſtentum.

Τέκμωρ, pro eodē dicitur. Od. δ. οὐδέ τι τέκμωρ εὑρέμεναι δυνάμεθα. Sumitur & pro fine ſeu ſcopo quem quis in actionibus ſuis proponit. Il. ι. teſte Euſt. Μαχησόμενοι εἰσόκε τέκμωρ Ἰλίου εὕρωμεν. Exponitur &, teſtimonium, ſignum. Heſych.

Τεκμαίρω, certis ſignis oſtendo & probo. Arat. τεκμαίρεται πᾶσαν ἀοιδήν, certis ſignis oſtendite.

Τεκμαίρομαι, ad finē & exitum perduco, perficio. Od. η. Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι αὔριον. item ſtruo, molior, infero, paro. Heſiod. in Erg. οὐδέ ποτ' αὖτις ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς. Exponitur etiam, prædico, denuntio. Il. η. τὸ τεκμαίρομ' ὄλεθρον Νηί τε καὶ ἑτάροις. item noto, obſeruo: apud Dionyſ. de ſitu orb. item ſpeculor, diſpicio, conſidero, item coniicio. Thuc. l. 1. τεκμαιρόμενος ὅτι ἀκμάζοντες ἦσαν. coniiciēs eos vigere. Et cum dat. Herodot. τεκμαίρομαι τῇ ἐσθῆτι, è veſte coniecturam facio. Cum accuſat. Iſocr. in Paneg. τὰ μέλλοντα τοῖς γεγενημένοις τεκμαίρεσθαι. Cum præpoſit. ἐκ ſequente genit. Plut. in Sol. Et cum ἀπό, apud eundem in Lyc.

Τέκμαρσις, εως, ἡ, coniectura. Thuc. l. 2. item cognitio quę fit per τεκμήριον. Exponitur &, interpretatio.

Τεκμήριον, τὸ, peculiariter dicitur certum & indubitatū ſignum, ſeu neceſſarium: vel quod perpetuò vnum ſignificat. Ariſtot. Rhet. 1. Generaliter quoduis ſignum, indicium, notam, ſeu argumentum ſignificat. Plat. in apol. Socr. μεγάλα δ' ἔγωγ' ὑμῖν τεκμήρια παρέξομαι τούτων. Sic & apud Iſocr. & Ariſtot.

Τεκμηριώδης, εος, ὁ & ἡ, conſtans ex iis ſignis quæ vocantur τεκμήρια: vt τεκμηριώδη ἐνθυμήματα apud Ariſtot. rhet. 2.

Τεκμηριόω, ſignis ceu coniecturis, & τεκμηρίοις pronuntio. Thucyd. l. 3. τοσαῦτα μὲν Ὅμηρος ἐτεκμηρίωσεν. Sic & apud Arrian. l. 6. & Theodorit. hiſt. eccleſ. l. 2.

Compoſita.

Ἀξιοτέκμαρτος, ὁ καὶ ἡ, ſufficientibus argumentis probatus.

Ἀτέκμαρτος, qui ad finem & exitum perduci nequit. Heſych. & Suid. item de quo nulla certa cōiectura fieri poteſt. Thuc. l. 4. Plut. de orac. Pyth. Exponitur & actiuè, inconſideratus, nullas coniecturas aut ſigna ſequens in re aliqua. Ariſtoph. in Auib.

Ἀτεκμάρτως & ἀτεκμηρίως, nullam ſequendo coniecturam, abſque coniectura, Syneſ. de inſomn. Xen. Pæd. 2.

Διατεκμαίρομαι, per ſigna demonſtro ita, vt coniectare ſit facile, certis ſignis oſtendo. Heſiod. in Erg.

Δυστέκμαρτος, coniectu difficilis. Soph. in Oedip. tyran.

Εὐτέκμαρτος, coniectu facilis. Heſych.

Συντεκμαίρομαι, coniicio, coniecturam facio. Suid. ex Eunapio. Apud Hipp. aphor. l. 1. χρὴ δὲ τὸ ποιεῖν, conſiderare oportet.

Τέκτον &c. τέκτος &c. vide in τίκτω. τέκτων, &c. in τεύχω.

Τελαμών, in ταλάω. τελέθω, in τέλλω. τέλειος, &c. in τέλος.

ΤΕΛΛΙ'ΝΗ ης, ἡ, tellina: piſcis de quo Dioſc l. 2. Gal. de ſimpl. & Hippocr. l. 2 de diæta.

ΤΕ'ΛΜΑ ατος, τὸ, lama, lacuna: vel locus cœnoſus, ſeu paluſtris. Ariſtoph. in Auib ὑμεῖς ἐν ὕδασι αὖ ἔχετ' ἐν τοῖς τέλμασι.

Τελματιαῖος, cœnoſus, item paluſtris: vt τελματιαῖον ὕδωρ, aqua quæ eſt ἐν τοῖς τέλμασι: apud Ariſtot. meteorol. l. 2. Apud eundem τελματιαῖοι βάτραχοι exp. lutariæ ranæ.

Τελματικός, paluſtris, lacuſtris.

Τελματώδης, idem quod τελματιαῖος. Exponitur etiam, lutoſus & fœculentus. [l. 12.

Τελματόομαι, οῦμαι, exp. in lamam luteſco & exiccor, apud Strab.

Τέλμις ιος, ὁ, lutum quod eſt ἐν τοῖς τέλμασι, inquinamentum et telmati collectum: Iſæus apud Etymol.

ΤΕ'ΛΛΩ thema eſt cuius exempla aut nulla aut rara ſunt. Heſych τέλλει exp. ἐποίει & ἐμεῖλεν. Etymologo autem τέλλω eſt προστάσσω, vnde ἐπιτέλλω. Dicitur etiā poni τέλλω per aphæreſin pro στέλλω. paſſ. στέλλεται, idem Heſych. exp. γίνεται, ἀνατέλλεται, fit, perficitur.

Τελέθω, (poët.) ſum. Hom. Od. ρ καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι παντοῖοι τελέθοντες ἐπιστρωφῶσι πόληας. [unt dij.

Τελέθομαι, idem, item fio, oriorr: Heſych. ὄπισω δὲ θεοὶ τελέθω, fi-

Compoſita.

Ἀνατέλλω, oriri facio: Matth. 5. ἀνατέλλει ὁ θεὸς τὸν ἥλιον. Et generaliter, exiſtere facio, produco, emitto: vt Il. ε. πῖον δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε. item neutraliter, orior, exorior: propriè de Sole & Luna dictum, (vt volunt quidam grammatici) Xen. Pæd. 8. πρὶν ἥλιον ἀνατέλλειν. Et ſimpliciter, enaſcor, exiſto, appareo, incipio. Apoll. Arg. ... ὄρεσιν ἀνέτελλον ἐρίπναι.

Ἀνατολή, ἡ, ortus, exortus: propriè, Solis & lunæ: vnde & abſolutè ἀνατολή pro ἀνατολὴ ἡλίου dicitur: apud Plut. in probl. Rom πράξεως τε ἀρχὴν ἐποιεῖτο τὴν ἀνατολήν, ... Item oriens, pars orientalis: in qua ſignificat. frequentior eſt numerus pluralis, apud eundem & Herodian. ¶ Item album illud quod eſt iuxta vnguium radices. Poll. l. 2.

Ἀνατολικός, orientalis, eous.

Ἀντέλλω, idem quod ἀνατέλλω: apud poëtas. Apoll. Arg. l. 2. χιονέοισιν ἴσλης Ἀντέλλων, producens. Ariſtoph. in nub. ... αὐτὲ ἐλλεν σελήνη.

Ἀντολή, idem cum ἀνατολή: ortus, oriens: apud eundem Apol. ibidem. Pro eodem epentheſi ſyllabæ π dicitur αὐτολὴ apud Plut. in Rom.

Ἀντολικός, idem cum ἀνατολικός: vnde αὐτολὴ interdum ſubſtantiuè vſurpatur pro αὐγή, vt Epigr. l. 5.

Decomp. Ἐξανατέλλω, exoriri & exiſtere facio, vel exorior. Plut. in Per. item exorior, exiſto.

Ἐπανατέλλω & ἐπαντέλλω, idem orior, exiſto. apud Eurip. in Phœn. ἀπὸ κλιμάκων ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων, exp. pedum veſtigia, ſubleuans, & quaſi oriri faciens.

Παρανατέλλω, ſeu παρανατέλλομαι, iuxta orior ſeu exorior.

Προανατέλλω, prius orior.

Προσανατέλλω, orior ſeu exorior ad, ſurſum aſcendo. Eurip. Supplic τὴν εἰς ἀφροδισίαν προσανατέλλουσαν.

Συνανατέλλω, vnà orior.

Ἐντέλλω & ἐντέλλομαι, faciendum iniungo, mandatum impono quod quis exequatur. Herodian. l. 3. ἐντειλάμενος τῷ ... Sic & alibi apud eundem ... ἑαυτοῦ ἀγγέλλειν πλαστικῶς, &c. Sic & alibi apud eundem. vnde & ... ſiue ἐντολή, dicitur quod faciendum mandatur: vnde ... τεθαλμένα mandata, iuſſa: apud Eur. in Phœn. & Xen. Pæd. ... ἐντάλμα τὸ, præceptū, mandatū, iuſſum: in ep. ad Coloſſ. c. 2. ἐντολή, idem: paſſim in nouo Teſt. vt Matth. 17. Ioan. 14. & ... Προεντέλλω, ſeu προεντέλλομαι, (decomp.) inſuper mando & iniungo. Xen.

Ἐπιτέλλω, idem cum ἐντέλλω. Il. ρ. Ὡς Αἴας ἐπιτείλας ... μὴ μοι μάλα πόλλ' ἐπιτέλλε Νέστορ ἀλλ' ... & alibi apud Hom.

Ἐπιτέλλομαι, idem. Il. τ. Σοὶ δ' αὐτῷ τόγ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ... Et paſſiua ſignif. Il. ϐ. τῷ δ' ἐπὶ πᾶσιν ἐπιτέλλω ... ¶ Significat etiam, orior, ... Αἰτωλοῖσι, mandatum ei fuerat. ... ſt... Heſiod. in Erg. ... ἐπιτελλομένων ...

Ἐπιτολή, ortus, exortus: vt κυνὸς ἐπιτολὴ, apud Theophraſt. cauſ. pl. l. 1. Et ἄστρων ἐπιτολαί, apud Eurip. in Phœn.

Συνεπιτέλλω, (decomp.) vnà orior.

Περιτέλλω, circumuoluendo ſeu circumuertendo perficio: ... περιτελλομένων dicitur, quum circumuol... apud Hom. annus περιτελλόμενος dicitur, quum ... perficitur & exigitur. Il. β. & θ.

Ὑπερτέλλω, exorior & exiſto ſupra alios, ſupereminco: pro ... de ſtella dicitur, quæ quum orta eſt, alias omnes ante...

generaliter & de aliis quæ ſuprà aliquid exiſtunt & eminent: vt apud Eurip. in Hec. Μέλαινα πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω, ſupra terram eminens. Sic apud Greg inuect. 2. in Iulian κορυφῆς ὑπερτέλλοντα πέτρον, lapidem ſupra verticem exiſtentem. Apud Herodot. ὑπερτείλας ἥλιος, exp. Sol efferueſcens, vel quum ad vmbilicum cœli eſt euectus.

ΤΕ'ΛΟΣ, εος, τὸ, finis, exitus, extremū: vt τέλος ἔχειν, finem habere ad finem perduci, apud Dem. Dicitur etiam τέλος ἔχειν qui moritur, apud Xen. Pæd. 7. Τέλος βίου, finis vitæ: in Axioch. Εἰς τέλος, poſtremò, denique, tandem: pro quo dicitur & πρὸς τὸ τέλος, apud Plat. & ἐπὶ τέλει, apud Luc. Interdū & ſine præpoſit. τέλος δὲ, vel τὸ δὲ τέλος. Διὰ τέλους, apud Soph. exp. aſſiduè, ingiter: alibi ſignificat, ad finem vſque, à principio ad finem: vt in principio orationis Aeginetice, apud Iſocr. apud Hom. Εἰ γὰρ οὔτι τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις, exp. non præſtabis re, ſeu nō efficies quod dicis. ¶ Item τέλος, vectigal. Herod. l. 3. προσόδου τῆς ἀπὸ θαλάττης τελῶν τε καὶ ἐλαίας μεγάλως ὠφελεῖτο ¶ Itē impenſa, ſumptus apud Thuc. & Plut. ¶ Item dignitas, qualis eſt eorum qui magiſtratu funguntur: vnde οἱ ἐν τέλει, magiſtratus, aut qui principem locum apud aliquos obtinent. Soph. & Thuc. hinc & comp. ἐντελεῖς exp. ἄρχοντες, apud Suid. Et ἐντελῶς, τάξις ἀρχοντική, apud Heſych. ¶ Significat etiam legionem turmam, Item cohortem, agmen: ſeu numerum equitum 1048. vt eſt in lib. de vocab. milit. Il. η, κατὰ στρατὸν ἐν τέλεσιν. ¶ Τὰ τέλη, exp. myſteria: apud Plat. de rep. l. 7.

¶ *Deriuata à τέλος, finis vel effectus.*

Τελικός, ὁ, finalis, ad finem pertinens. Item extremus: vt τελικὸν πρᾶγμα Aphthon.

Τέλεος, ſeu τέλειος, perfectus: vt ἀρετὴ τελεία, apud Ariſt. eth. l. 1. c. 13. Interdum in malam partem ſummus extremus: vt τελευταίαν ἀδικίαν, apud Plat. de rep. lib. 1. Item vltimus, poſtremus, vt τέλειος ἡμέρα. Abſolutè poſitum τέλειος, de eo dicitur qui adultus eſt, ſeu qui ad virilem ætatem peruenit, interdum qui vxorem duxit: vt apud Laert. Heraclitus dicitur τέλειος μὴ τι σοφίης πάντα ἐγνωκέναι, qui in iuuentute ſeu adoleſcentia ſe nihil ſciuiſſe aſſirmabat. De eo qui vxorem duxit, apud Plut vnde τέλειος Iupiter & Iuno τελεία tanquā nuptiarum præſides. Dicitur & de brutorū ætate adulta ſeu integra: vt τέλειος, apud Diodor. ¶ Τέλεια ἱερά, eximia vel ſanctiora: vel largiora & luculenta. Dem. aduerſus Neær. & apud Luc.

Τελέως, ſeu τελείως, perfectè, abſolutè. Item integrè, plenè. Exponitur &, prorſus, omnino. Iſocr.

Τελειότης, ητος, ἡ perfectio: item integritas.

Τελειόω, ῶ, ad finem perduco, finio: apud Thuc. Item perfectum reddo & abſolutum.

Τελειοῦσθαι, abſolui, ad finem perduci, confirmari. Item ad virilem ætatem peruenire, virum fieri. vnde τελειωθέντες, qui ad virilem ætatem peruenerunt, apud Plat. de rep. l. 5. ¶ Significat τελειοῦσθαι etiā maturefcere: vt apud Theoph. hiſt. pl. l. 8 ὁ ... ἀπὸ τῆς σποράς ἐν τεσσαράκοντα τελειοῦται τοῖς ἀπίοις. ... etiam γῆμαι vxorem ducere, teſte Euſt.

Τελείωσις, ſeu τελειότης, εως ἡ perfectio, conſummatio. Ariſt. eth. 7. c. 12. Exponitur &, maturitas, apud Theophr.

Τελειωτής, ὁ, q. d. perfector, conſumator, finitor.

Τελήεις, idem quod τέλειος, perfectus. Exponitur, & eximius ſolennis: vnde τεληέσσας ἑκατόμβας, eximiis hoſtiis facta ſacrificia: Il. α.

Τελέω, ῶ, ad finē perduco, perficio, effectum reddo. Il. α; ... μελήσεται ὄφρα τελέσσω, vt efficiam. Od. β. Οἶος ... τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε. Apud Heſiod. ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ, exp. vbi morbo perfunctus fuerit. Apud Apoll. Rhod. τελέσαι, exp. exitium afferre. Matth. c. 10. τελέσητε τὰς πόλεις dictum putatur pro τελέσητε τὴν ὁδὸν εἰς τὰς πόλεις, iter per ciuitates conficite. Sic apud Thuc. l. 4. ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, ſ. ὁδόν, viam Pharſalum ducentem abſoluit, i. Pharſalum peruenit. Matth. cap. 11. ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς διατάσσων, exp. quum finem mandandi feciſſet. ¶ Item τελέω, ago, perago, celebro: *de rebus ſacris.* Herodian. ... τῇ μητρὶ θεῶν τελοῦσι Ῥωμαῖοι. Sic Dionyſ. Areop. τελεῖ τὰ ... ἱερά, peragit ea quæ ſacer ritus præſcribit. *Alias ſignificat vide in ſequentib. ordin. deriuat.*

Τελέομαι, perficior, ad finem perducor. Il. θ. τὸ δὴ νῦν ... Particip. τετελεσμένος, vnde τετελεσμένον ἐστι, factum, perfectum apud Hom. erit perfectum, ſeu perficietur. Dicuntur & ... i. peragi celebrari, apud Greg. (ſych.

Τελεστής, finem imponens, τελεστὴ ἡμέρα, vltimus dies. Heſ...

Τελευτή, finis, exitus. Hom. in Batrach. πολέμου τελευτὴ μονοήμερος ...

Τελέω, idem quod τελέω: ex quo factū eſt, metri gratia, in... vnde τελείομαι, idem cum τελέομαι. Il. α. Διὸς δ' ἐτελείετο ... βουλή: ... Iouis conſulta perficiebantur.

Τελευτή, idem cum τελετή, & τέλος: vt βιότοιο τελευτή, Iliad. η. ... ſine adiectione dicitur τελευτή: vt apud Herodian. ... Ῥώμῃ ἐδηλώθη ἡ τοῦ πρεσβύτου τελευτή, mors ſenis.

Τελευτῶν, tandem, poſtremò: Heſiod. in Erg. τελευταί, exp. extremitates, apud Ariſtot.

Τελευταῖος, q. d. finalis: vltimus, poſtremus: vt τελευταία ἡμέρα, apud Luc. Τὸ τελευταῖον & τελευτῶν, exp. poſtremò, demum, tandem: apud Æſchin. Item, vt minimum, apud Ioſeph. Sic τελευταῖα, ſeu τὰ τελευταῖα, tādē, denique, apud Luc. de luctu.

Τελευτατος, (tanquam expoſitiuo τέλευτος) vltimus, vel ſummus. Heſych.

Τελευτάω, ῶ, finio, ad finem perduco: vel efficio, effectum reddo. Od. γ. τελευτήσαι τάδε ἔργα, Eur. in Helen. Κἀγὼ στερηθεὶς σοῦ τελευτήσω βίον vitam finiam, te orbatus. Sic & apud Luc. in Macrob. Interdum & abſolutè τελευτᾶν dicitur *pro*, mori: vt apud Xen. ὅταν τελευτήσω. Apud eundem Pæd. l. 8. cum genit. ἐπειδὰν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελευτήσω. Item τελευτᾶν, finem habeo, deſino: vt apud Thuc. lib. 1. τὰ μὲν κατὰ Παυσανίαν οὕτως ἐτελεύτησε, hanc exitum habuerūt. Plut. in Solon. εἰς συμφορὰς τελευτᾷ, in calamitates deſinit. Et cum πρὸς apud Aphth ἐτελεύτα πρὸς ἔνδειαν, in inopiam deſinebat. Particip. τελευτῶν, interdum exp. tandem, ad poſtremum: vt, τελευτῶν δὲ συνεχώρησε, tandem conceſſit. Plat. de rep. l. 7. Sic & apud Iſocr.

Τέλσον, finis, extremitas: (ex τέλος per metatheſin factum & addita litera ν, teſte Euſt.) vt τέλσον ἀρούρης, Ilia. σ & ν. Vtitur & Hippocr.

Compoſita.

Ἀγχιτέλεστος χρόνος, tempus appropinquans, & cuius completio prope eſt: apud Nonn.

Ἀκροτελεύτιον τὸ, finis ſeu extremitas carminis. Thuc. l. 2.

Ἀποτελέω, efficio, perficio, præſto. Polyb. τὸ δὲ πολίτευμα τούτους ἀποτελεῖ εὐθαρσεῖς, ὥστε πᾶν ὑπομένειν χάριν τοῦ τυχεῖν ἐπὶ ταύτῃ τῆς φήμης.

Ἀποτελέομαι, efficior, perficior: vnde ἀποτετελεσμένος ἀνήρ: vir conſummatus & abſolutus, vir præſtantiſſimus, apud Xen.

Ἀποτέλεσμα, τὸ, effectio: vel effectus. Galen. & Procl. Peculiariter ἀποτελέσματα dicūtur effectus ſtellarū: vt apud Plut. in Rom. ἐκ τῶν λεγομένων ἀποτελεσμάτων περὶ τὸν Ῥωμύλον ποιησάμενος τὸν συλλογισμόν. Item ἀποτέλεσμα, euentus: apud Artemid. in Onir. ...

Ἀποτελεσματικός, effectum præſtans: Dioſc. ἀποτελεσματική ſ. ἐπιστήμη, ſcientia docens apoteleſmata, i. tum genituram tum effectus ſtellarum. Euſt.

Ἀποτελεσμός, effectio.

Ἀποτελεστικός, q. d. effectiuus. De aſtrologis vſurpatur apud [Baſil.

Ἀποτελευτάω, finem habeo, deſino. Ariſt. polit. lib. 5. c. 6. Et actiue finem do, termino. Alex. Aphr. in probl.

Ἐναποτελέω, (decomp.) perficio ſeu afficio in: vel, efficio, reddo, apud eundem probl. lib. 1.

Ἀτελής έος, ὁ & ἡ, imperfectus, mutilus. Ariſtot. in polit. ἀτελὲς μηθὲν ἡ φύσις ποιεῖ. Apud Plat. de leg. ἀτελὴς ὁμολογία, pactum non ſeruatum.

Ἀτέλεια, ἡ, q. d. imperfectio: vt ἀτέλεια τῶν σπερμάτων, apud Theophr. de cauſ. pl. l. 4. c. 14.

Ἀτέλεστος, infectus, non effectus: vel qui effici nequit. Od. β. & apud Plat.

Ἀτελεύτητος, ad finem non perductus, non finitus, vel non effectus irritus. Il. α. Item qui finiri non poteſt, fine carens: vt ἀτελευτήτου ὑγιείας, apud Phil.

Αὐτοτελής, in ſe finem ſuum habēs: vt αὐτοτελὴς θεωρία, apud Ariſtot. Item per ſe finem faciēs ſeu imponēs: vt αὐτοτελὴς δίκη apud Suid. & αὐτοτελῆ αἴτια, apud Galen. item per ſe abſolutus & conſumatus: vt αὐτοτελὴς πρᾶξις, apud Ariſt. Item ipſe ſibi ſufficiens: apud Polyb.

Αὐτοτελῶς, abſolutè, perfectè. Polyb. αὐτοτέλεια, perfectio, abſolutio: item integritas. Hermog.

Βραχυτελής, per ſe perfectus. Nonn.

Αὐτοτελῶς, breuem finem habens. Expon. &, compendiarius. Suid. & Heſych.

Γαμοτελέω, nuptias celebro, nuptiarum ſolennia celebro. Heſych.

Γαυοτελεῖν, idem exp. γανοποιεῖν, ἡδύσματα ποιεῖν, lætitiam efficere iucunditatem afferre.

Δημοτελής, publicis expenſis vel publico nomine factus: publicus: vt δημοτελὴς θυσία, apud Plut. in Num. & δημοτελεῖς ἑορταί, apud Chryſoſt. de ſacerdot. (pud Dem.

Δημοτελέω, publicis expenſis aut publico nomine facio, a-

Διατελέω, perago, traduco, conficio. Iſocr. in Buſir. encom. ἑκάστοι τὴν αὐτῶν ἔχοντες εὐδαιμόνως τὸν βίον διατελοῦμεν. Xen. Pæd. 1. διατελεκὼς τὰ ἐν τοῖς ἐφήβοις δέκα ἔτη. quum peregiſſet decem annos. Item neutraliter, permaneo, perſeuero. Ariſtot. ἄγονοι διατελοῦσι, ſteriles permanent. Plut. in Theſ. διετέλει χρώμενος τῇ κορύνῃ, claua perpetuò eſt vſus.

Ἐντελής, perfectus: item perfectam & cumulatam menſuram habens. Interdum &: adultus: vt apud Heſiod. in Erg. Ἐντελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν.

Ἐκτελειόω, ſeu ἐκτελεόω, exp. perfectum reddo, conſumo.

Ἐκτελέω, perficio, abſoluo, ad exitum perducò. Il. ϐ. Οὐδέ τί ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἥν περ ὑπέσταν. apud Luc. ἐκτελέσαι τὴν κατὰ δίκην, exp. ſupplicium perpeſſum eſſe. Apud Phocyl. φόνον ἐξετέλεσας, cædem patraſti. (Heſych.

Decomp. Διεκτελής: vnde διεκτελέστερον abſolutius, perfectius ... ἐκτελέω, ad conſummationem confero, apud Theophr.

E'ντελὴς, perfectus, absolutus: vel, integer, cui nihil deest. vt apud Luc. de sacrif. ἀξιόπιστοι ἐξετάσαντες εἰ ἐντελὲς εἴη. Et ἓξ ἐντελῆ τάγματα, sex integræ legiones, apud Plut. in Pomp. Dicuntur & vt ἐντελεῖς, ij qui iam adulti sunt: apud Synes.

E'ντελῶς, perfectè, absolutè, integrè. Hesych. & Suid.

E'ντελεχὴς, perfectus, idem cum ἐντελής. E'ντελέχεια, apud Aristot. exp. perfectus & perfectio. Vide & in comp. ex E'χω.

E'ντελευτάω, finio vitam in, morior, immorior.

E'πιτελὴς, ad finem seu ad exitū perductus, absolutus, non irritus: vt ἐπιτελεῖς εὐχαὶ, preces ratæ vel non irritæ, apud Plut. Apud Hesych. ἐπιτελὴς, exp. ὡραία γαμεῖσθαι virgo matura viro.

E'πιτελειόω, & ἐπιτελειῶ, vnde ἐπιτελείωσις, perfectio, absolutio, perfectio: vt ἐπιτελείωσις τῆς ἀρχῆς, Plut. in Num. Exponitur &, augmentum. Hesych. Apud Plat. de leg. ἐπιτελείωσις παίδων procreatio liberorum. [bant. Suid.

E'πιτελίωμα victima postrema qua priores omnes ratæ fie-

E'πιτελέω, perficio, perago, exequor. Thuc. l. 2. ἃ ὑπεδέξατο οὐκ ἐπετέλει, non præstabat quæ pollicitus erat. Herodian. l. 2. νοσεῖν τι ὀξὺ καὶ τὸ νοσεῖν ἐπιτελεῖν ταχύς. Exponitur &, obeo, perfungor: vt ἆθλον ἐπιτελεῖν, apud Luc. Significat &, celebro, perago. ἐπιτελεῖν θυσίαν. Plut.

Συνεπιτελέω, (dec.) ad consummationem confero.

Εὐτελία ἡ felicitas: prospera fortuna in exequendis rebus & ad finem perducendis. Aristoph. σοὶ μὲν διδόαμεν ἐπ' εὐτελίᾳ τῶν συνθελίσκων. (τελής. 11.6.

H'μιτελὴς, non omnino perfectus: vel imperfectus: vt δόμος ἡμι-

H'μιτέλεια, dimidium seu semissis. Luc.

H'μιτέλιστος, dimidia ex parte absolutus.

H'ρατέλεια ἡ, dictum fuit olim coniugiū, teste Poll. l. 3. c. 3. ea de causa (vt quidam putant) quoniam in nuptiis Iunoni tāquam connubii præsidi sacra faciebant.

Καθιτέλεια. vnde apud Arrian. in expedit. Alex. ἱερεῖα τῇ στρατιᾷ πάσῃ καθιτέλεια ἐδίδοτο, exp. sacrificiorum reliquias militibus distribuit.

Νιοτελὴς, recens absolutus. Hesych.

Νυκτελέω noctu sacra perago. idem.

Νυκτέλιος, dicitur Bacchus cui noctu sacra fiebāt. apud Plut. & Pausan. Et νυκτέλια, τά, ipsa sacra nocturna, apud eundem Plut. in probl. Rom.

Ο'λοτελὴς, perfectus, integer. Greg. de hom.

Ο'μοιοτέλευτος, q. d. similem finem habens Fab. l. 9. c. 3.

Ο'ψιτέλεστος, serò perfectus vel factus. Il. β.

Παντελὴς idem cum ὁλοτελής.

Παντελὴς, idem. item plenus, vniuersus, vel vniuersalis. Plut. σκηνῶσαι δὲ Λακεδαιμονίων ἦλθε παντελῆ φθορᾶς fusi cæsique ad vnum Lacedæmonij omnes. Interdum εἰς τὸ παντελὲς dicitur pro παντελῶς: vt Lucæ c. 13.

Παντελῶς omnino, prorsus, plenè, absolutè. Xen. Plat. &c. Pro quo poetæ dicunt παντελέως.

Παντέλειος, itidem integer & perfectus. Suid. παντέλεια, perfectio, seu perfectionis summa. apud Phil.

Παρατελεύτης, qui est iuxta finē. itē penultimus. schol. Aristoph

Προτέλειος, qui fit ante nuptias: (à τέλειος quod interdū de eo dicitur qui vxorē duxit) vt προτέλειοι εὐχαὶ, preces quæ cū sacrificiis peragebantur ante nuptias, apud Atticos. interdum προτέλειοι εὐχαὶ generaliter dicuntur precationes, quæ fiunt ad initiandum se & expiandum ante sacrificiorum & cerimoniarum tractationem: vt apud Dionys. ad Demoph. προτέλεια, τά, dicuntur dona ante nuptias. Poll. *Vide & προτέλειον, in vltima classe compos.*

Προτελευτάω, ante finio vitam seu prius.

Συντέλεια, ἡ, finis & consummatio: vt συντέλεια τοῦ αἰῶνος, Matthæi 13. & alibi.

Συντελέω, q. d. simul ad finem tendo, vnà ad eundem finem tendo. Herodian. lib. 2. διέφθορε δὲ ὅσοι (αἱ θανάτου αἰτίαι) εἰς ἓν τέρμα τοῦ βίου συντελοῦσι. item consummo, perficio, perago: vnde apud Polyb. συντελουμένης τῆς ἐκφορᾶς, dum funus peragitur. Sic Act. 21. ὡς δὲ ἔμελλον αἱ ἑπτὰ ἡμέραι συντελεῖσθαι. in epist. ad Hebr. c. 8 συντελέσω καινὴν διαθήκην, exp. fœdus nouū pangā, seu consummabo: *consummantur enim fœdera, dum panguntur*. Significat etiam, simul celebro festum apud Laert.

Συντελεστὴς, τοῦ, ὁ, exp. qui simul idem cum alio festum celebrat. Exponitur &, consummator: apud Greg.

Συντελικὸς, valens ad reddendum aliquid perfectū. Hermog.

A'συντελὴς (dec.) imperfectus.

Υ'περτελὴς, plus quàm perfectus. Damasc. Apud Eurip. in Ione τῶν εἰκῶν θεοδότων ὑπερτελὴς, exp. supra sacras ædes eminens.

Υ'περτέλειος, seu ὑπερτέλεστος, idem.

¶ *Deriuata à τέλος, vectigal.*

Τελῶ, pendo, pensito. Plat. in Protag. ἀργύριον τελῶν ἐκείνῳ μισθὸν ὑπὲρ σεαυτοῦ. Sic Aristoph. τελεῖν δύο δραχμὰς μισθόν. Item sum sub ditione, sum sub imperio, pareo: quæ significatio ex priori dependet: solent enim tributa aut alia pensitari alicui ab iis qui eius imperio parent. Theodorit. ἀλλὰ καὶ τὴν ὑφ' ἑτέρῳ σκήπτρῳ τελούντων προμηθούμενος. Significat &, contribuor, attribuor, censeor, & quasi inter eos qui vnum vectigal pēsitant, numeror: vt πόλεις εἰς τὸ Καππαδοκῶν ἔθνος τελοῦσαι, apud

eundē hist. eccl. l. 2. Sic apud Luc. ἐπεὶ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠξιώθην, postquam inter viros sum census. (Pand.

Τέλεσμα, τό, vectigal, tributum: aut ipsa tributi pensitatio: id

Composita.

A'ποτελέω, pendo tributi nomine & soluo. Xen. εἰ μὴ μέλλοιεν τὰ δίκαια οἱ νέμοντες ταῦτα ἀποτελεῖν. Et general. persoluo: apud eundem Pæd. 4. χρὴ χαριστήρια ἃν ἀεὶ ἔχωμεν τοῖς θεοῖς ἀποτελεῖν.

A'τελὴς, à pendendo vectigali immunis. Aristot. & Dem.

A'τέλεια ἡ, immunitas. Isocr. in Panath. Herodian. l. 2. Pro quo Ionicè dicitur ἀτελίη, apud Herodot.

Αὐτοτελὴς, qui suis vtitur vectigalibus.

E'κτελέω pendo, soluo. Herodot.

I'σοτελὴς, qui idem cum alio vectigal seu tributum pendit. Harpocr. Suid. & Hesych.

I'σοτέλεια æqualitas in pendendo vectigali seu tributo.

Λυσιτελὴς, vtilis, frugifer: (quasi ὁ λύων τὰ τέλη, quod qui facit, iis quibus soluit & abolet tributum, vtilitatem affert, vt putauit schol. Soph.) Diod. Sic ὑπολάμβανε γὰρ τοὺς Ῥωμαίους ἅμα μὲν διὰ τὸ λυσιτελὲς, ἅμα δὲ διὰ τὸ δίκαιον ... τὴν εἰρήνην

Λυσιτελέω, vtilis sum, expedio, confero. Xen. μηδὲν λυσιτελεῖν

Λυσιτελούντως, vtiliter, apud eundem. (ετελὴς

A'λυσιτελὴς, (dec.) inutilis. Dem. A'λυσιτελῶς, inutiliter. Xen.

O'μοτελεῖς. qui idem tributum pendunt.

Προτελέω, exp. pecuniam repræsento & ante diem soluo: apud Xen. anab. lib. 6.

Συντελὴς, simul tributum pendens: vel, eodem tributum aut collectam conferens. Demost.

Συντέλεια, munus in decuria sua conferendi, apud eundem. Item consortium & communitas eorum qui communi concilio eiusdem gentis sunt attributi.

Συντελέω in eandem gentem contribuor, eiusdem gentis concilio & communi attribuor. Paus. in Achai. ἐβουλεύσαντο τὸ Ἀχαϊκὸν συντελεῖν. Et, censeor, annumeror. Dem. in Aristocr. εἰς τοὺς νόθους ἐκεῖ οὗτος συντελεῖ. Interdū, cōtribuo, confero. Idem, συντελοῦσι εἰς τὸν πόλεμον. Item, confero. i. prosum. vt quum dicitur, τοῦτο εἰς ἰσχὺν οὐ μικρὸν οὐκ ὀλίγα συντελεῖ.

Υ'ποτελὴς, (q. d. qui sub tributo est) qui tributo pendēdo est obnoxius, vectigalis. Interdum addito genit. φόρου, apud Thuc. & μισθοῦ, apud Xen.

Υ'ποτελέω, pendo. Isocr. μηδένα φόρον ὑποτελοῦντες.

¶ *Pertinentia ad τέλος impensa, sumptus.*

Τελῶ, insumo, impendo, sumptum facio: vnde Galen. apud Hippocr. τελεῖν, exp. ἀναλίσκειν. & Athen. l. 2. δαπανᾶν.

A'τελὴς, sumptu seu impensa carens. Hesych.

A'τέλεια, vita vel opus sine sumptu. Dem. in Neær.

Αὐτοτελὴς, qui suis sumptibus viuit, vel qui suis sumptibus aliquid facit. Luc.

Εὐτελὴς, facilem impensam requirens, tenuis, frugalis: vt εὐτελὴς δίαιτα & εὐτελὴς τράπεζα apud Herodia. Item qui paruos sumptus facit, parcus. Menand. E'γὼ δ' ἂν ὄντος εὐτελοῦς ἐμβολῇ. Sæpe & exp. vilis: vt apud Herodian. ἰδιώτης τις καὶ εὐτελής. Et ἐκ εὐτελοῦς διαβολῆς, leuissima calumnia & vilissima, apud eundem. l. 7.

Εὐτελῶς, q. d. paruo sumptu. frugaliter, tenuiter.

Εὐτέλεια, ἡ, parua impensa, paruus sumptus, frugalitas: aut parsimonia. Thuc. l. 2. Interdum &, vilitas Greg.

Εὐτελίζω & ἐξευτελίζω, contemno aliquid tanquā εὐτελὲς vilipendo. floccifacio. (etiam Suida.

Καθιτέλεια, impensæ & cōsessus esse dicūtur in lex. Herod. teste

Πολυτελὴς, magnos sumptus postulans, sumptuosus: vt πολυτελὴς ... Interdum exp. exquisitus, vt πολυτελῆς τράπεζα, apud Plut. Interdum &, magnificus. δίαιτα. apud Epicur. Interdum &, magnificus.

Πολυτελῶς, sumptuosè, magnificè. πολυτέλεια, sumptuositas, magnificentia. Plut.

¶ *Deriuata à τέλη, mysteria.*

Τελειόω, seu τελεόω, consecro, sacro, initio. Greg. ... Exod. c. 19. τελειώσεις τὰς χεῖρας ... διὰ τοῦ βαπτίσματος. Τελειόομαι, οῦμαι, consecror, initior. Idem Greg. ... Apud eundem, ... τελειοῦσθαι τοὺς πόδας. ... λειοθεῖσαι εἰδεῖν.

Τελείωσις, εως, ἡ, consecratio, initiatio. Dionys. Areop. Sic & dicitur baptismus: apud Greg.

Τελειωτὴς, consecrator, initiator: apud eundem.

Τελέω, initio & res diuinas facio: vnde apud Luc. ... τὰ Ἐλευσίνια. & Greg. τελεσθεὶς τῷ βαπτίσματι. Item inaugurare, vnde τελούμενοι ἱερεῖς, sacerdotes qui inaugurantur.

Τελεστικὸς, mysticus. Et τελεστικῶς, mysticè, arcanè. Hermog.

Τελεστήριον τὸ, locus in quo fit initiatio. Hesych.

Τελεστήριον, Item ipsa initiatio. Plut. in

Τελετὴ, initiationis ritus. Gregor. Item sacerdotium, apud Dem. Dem. Exponitur & expiatio: item sacerdotium, apud Dem. Item cerimonia, apud Synes. Apud Plat. sic & nominantur ludi ac sacrificia.

Composita.

A'ποτελειόω, seu ἀποτελῶ, idem cum τελειόω. Dion. Areop.

A'ρτιτελὴς, recens initiatus. Plat. in Phæd.

A'τέλεστος, non initiatus: profanus, Plat. ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου ...

... ἐν βαρβάρῳ κείνεται. Cum genit. apud Eurip. in Bacch. ἀτέλεστος Βακχευμάτων.

E'ντελέω, consecro. Hesych.

Ἱεροτελεστὴς qui sacris initiat, sacerdos, episcopus.

Ὀρφεοτελεστὴς qui Orphicis mysteriis initiat.

Προτέλεια, q. d. tyrocinium & initiatiuum: vt apud Greg. Nys. ... Et generaliter omne primordium rei diuinæ faciendæ. Greg. Naz.

Προτελέω ad initiationem præparo, vel expio ante rem sacrā. Alciphr. προτέλεια dicebantur quæ expiandi gratia ante rem sacram fiebāt. Significat & simpliciter, præparare se idoneum quemque se reddere: vt apud Greg. item ante erudiri seu docen ... τῶν ἀρρήτων ...

Προτελίζω, idem cum προτελέω Eurip. in Iph. Aul. Ἀρτέμιδι προτελίζειν τὴν παῖδα, ... ὄλεθρον αἰνόν.

Συντελεστὴς qui simul cum alio initiat.

Χριστοτελεστὴς qui Christi mysteriis initiat.

ΤΕΜΝΩ, (F. 1. τεμῶ, & 2. τεμῶ) vnde aor. 2. ἔταμον & infinit. ταμεῖν. Præt. perf. τέτμηκα, tanquam ex τμέω) seco, scindo, reseco, amputo. Luc. in Zeux. τέμνοντες καὶ διαιροῦντες ... Apud Euripid. (cum duplici accus. τέμνειν ἵππους φάλαρα, resecare equorū iubas. Τέμνειν δίκας, dirimere lites. Aliquando exp. cædo, succido: vt apud Thuc. τέμνειν τὴν ὕλην & δένδρα τέμνειν. Apud Plut. de Ep. l. 5. ἀγρὸς τέμνειν est succisis segetib. vastare agros: sic τὴν γῆν τέμνειν. apud Thuc. l. 7. sic apud Xen. Hell. 4. τέμνοντες ... τὴν χώραν. Dicitur prouerbialiter μέσον τέμνειν, mediocre, mediū tenere: vt apud Plat. ep. 8. Dicitur & τέμνειν ὁδὸν, apud Greg. viam secare, i. tenere: sic τέμνειν κέλευθον, apud Eurip. sic & ὅρκια τέμνειν, fœdus percutere, apud eundem in Helen. τέμνειν φάρμακα, concidere, in minutissimas partes secare, comminuere, conterere, contundere.

Τέμνομαι secor, incidor, succīdor, dissecor, resecor: vnde metaph. τέμνεσθαι ὁδὸν ... institutam viam & methodum sequi. Et actiue idem cum τέμνω: vt apud Luc ... Et apud Basil. τὸ μέσον τῆς φιλίας ... τέμνεσθαι, abrumpere & dirimere.

Τομὸς, scindens, incīdens, acutus: vt λόγος dicitur esse ὅπλον ... τομώτερον, apud Phocyl. item vi incisoria præditus: vt apud Plut. symp. 8. probl. 4. λεπτὸν ὂν τομὸν καὶ ἄξιον ... φθεγγόμενος.

Τομῶς, more eorum quæ scindunt, seu incidunt, penetranter. Exponitur &, clarè, apertè. apud Callim. hym. in Delum.

Τόμος, ὁ, frustum sectione seu scissione ablatum. vt χοιρὸς καὶ ... apud Athen. l. 4. Suidæ & Hesych. est ἀμέργης, ex quo excinditur è pellib. armantium. Item maioris volumini sectio & pars, in quas est diuisum & veluti dissectum volumen Authist.

Τομὴ, sectio, sectura: vel, incisio, amputatio. Il. α. (de sceptro) ... τομὴν ... λέλοιπεν, quum semel in montibus cæsum, ipsos montes reliquit. Isocr. de Pace, ... Exponitur &, portio sectione demensa.

Τομικὸς incisorius, vel incīdens: vt τομικοὶ ὀδόντες, apud med.

Τμητὸς, sectus, cæsus, succisus, recisus: vt τμητὸς χαλκός, apud Eurip. [pud Soph. in Aiace.

Τομάω sectione egeo, sectionem desidero: vt τομῶντι πήματι, a-

Τμήγω, seco, incīdo, idem quod τέμνω. Hesych.

Τομεὺς ὁ, sector, incisor: vel exector, castrator, putator. item instrumentū putatorum vel incisorium significat & inter scalpra sutoris refertur apud Plat. in Alcib. τομεῖς dicuntur etiam octo primi dentes, in vtraq; gena quatuor, qui cibum abscindunt & diuidunt Lat. incisores dentes. Poll. lib. 2. Apud geometras τομεὺς dici traditur resecta circuli pars, duabus ad ambitum à centro productis lineis.

Τομεῖον, instrumentum quo aliquid scindi aut dissecari potest. Galen. apud Hippocr. sic nominari ait forcipem.

Τομίς, ίδος, ἡ, exp forfex.

Τομίας, ὁ, ὁ, sectionem seu scalprum expertus, incisionem passus: castratus, vt κριὸς τομίας, apud Athen. lib. 9. & Herodian. lib. 1. Traditur & sumi pro separato selectóque, apud Plat. de leg.

Τόμιον, τό, frustum, seu quod sectione est ablatum. Peculiariter τόμια nominantur quæ ex victima reciduntur. vt apud Dion. Halic. l. 7. vel potius exta quæ sectione è victima eximuntur, & super quæ extracta manus imponebant & iurabant. Dem. in Aristocr. Æschin. de malè gesta legat.

Τέμαχος, τό, τό, idem cum τόμος, frustum sectione ablatum: plerumque de grandiorum piscīū frustis & segmentis: vt apud Aristoph. in Plut. ... τεμαχῶν καὶ κρεῶν ἀποτμημάτων. impropriè apud Athen. lib. 8. Æschylus suas tragœdias dicit esse τεμάχη τῶν Ὁμήρου μεγάλων δείπνων.

Τεμάχιον, (seu τεμαχίσκιον) frustulum sectione alicunde ablatum, tomaculum, seu tomaelum. Synes. ep. 4. & 73.

Τεμαχίτης, piscis qui in frusta secari solet & muria cōditur. schol. Aristoph. in Equit. Pro quo & absolutè dicitur τεμαχῖται, apud Athen. l. 3. ex Eubulo.

Τεμαχίσκος, paruulus τεμαχίτης, Athen. l. 6.

Τεμαχίζω, in frusta, & τεμάχη seco.

Τέμενος, τό, τό, agri portio à cæteris recti seorsum ab aliis sita, Il. μ. Τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας. Plerunque eiusmodi agri deo alicui aut heroi consecrati erant: vt Od. θ, (de Venere) ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις: vnde exp. & agri sacri. Significat & fanum seu delubrum. vnde apud Strab. lib. 14. τῶν τεμενῶν ... exp. æditui.

Τεμενίζω, honoro τεμένει. Item consecro: vt apud Plat. de leg. l. 5 τεμένη τε τούτων ἑκάστοις τεμενίσαι.

Τεμένισμα, idem cum τέμενος. Dion. l. 42. προτεμένισμα τὸ (comp.) vestibulum templi quod est ante fanum. Thuc. l. 1.

Τεμενίτης, ου, ὁ. i. λόφος collis quidam in Thracia prope Triballum, teste Steph. Item absolutè, incola loci illius in Sicilia prope Syracusas, qui τέμενος dicitur, teste eodem Fœm. τεμενῖτις, vt τεμενῖτις ἄκρα, vertex temenites, apud Thuc. l. 9.

Τμέω, inusitatum format ex se particip. τμαθείς, quod Suid. exp. ἀποτμηθείς. Et præt. τέτμηκα & τέτμημαι: vnde apud Gal. ἀκούεται δ' ἐπ' αὐτὴν ὁδὸς τετμημένη, via secta est.

Τμῆμα, τό, segmentum, frustum sectione alicunde ablatum: vel, particula, portio. Plat.

Τμῆσις, ἡ, sectio. Apud gramm. nomen figuræ qua composita aliqua vox discinditur ac dirimitur seu diuiditur. Exponitur &, diuisio, item clades belli.

Τμητὴρ, ῆρος, ὁ, sector, incisor. Τμητὴς, idem, Hesych. Τμητικὸς incidendi vim habens: vt τμητικὸς χυμός, adu. Alex. Aphr. & τμητικὸς λόγος, qui velut scindēs ferrum in re instituta pergit. Item aptus ad secandum & incidendū, putatorius. Et passiuè, incisus, sectilis, apud Diosc. l. 4 c. 174. (do Suid.

Τμητικῶς, in modū eorum quæ scindūt, incidendo, seu secan-

Τμητὸς, sectus, incisus: vt τμητοὶ ὁλκοί, apud Eurip. in Orest.

Τμήδην, idem cum τμητικῶς. Suid. Exponitur etiam, leuiter, Il. η, Τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθεν.

Τμήγω, idem cum τμήγω, seco, scindo, succido. Apoll. Arg. 2. αὐτὴ δ' ἐς τὴν γε ... ἀφραδίῃσιν ἔτμηξε, imprudenter succidit. Hinc & ao. 2. pass. ἐτμάγην, vnde tertia persona plur. τμάγεν pro ἐτμάγησαν. Il. π, ἐπεὶ ἀρ' πολλοὶ ... ἐπεὶ δ' ἂρ τμάγεν, quoniam diuisi & dissipati erant. *Sunt tamen qui hæc tempora à τμήγω formare malunt.*

Τμήγης, ἡ, ὁ, idem cum τμητὴρ Hesych. (lint.

Τμῆγες, ιος, τό, sectura, scissura, sulcus: apud eundem.

Τάμνω, Ionicè & Doricè, idem cum τέμνω, apud Aristot. de arte poet. Τάμνειν ἀτειρέι χαλκῷ. item execo, excindo. Od. ς, τάμνειν τε ... γλῶσσαν, ... δὲ οἶνον Interdum, execo, i. testiculos excido, castro: vt apud Hesiod. in Erg. ἐρίφους ταμνέμεν. ¶ Apud Hom. Il. γ, ὅρκια τάμνειν est fœdus percutere cæsis victimis: qui mos in paciscendis fœderibus obseruari solebat.

Τάμνομαι itidem. scindo, seco. Od. ω, Ταμνόμενοι κρέα πολλά.

Τέτμω, inuenio, offendo, nanciscor propriè ... καὶ συντόμως λαμβάνω, vt inquit Eust. cui & per diplasiasmon ex τμέω factum videtur. Il. δ, E'νθ' ἔβη Νέστορ' ἔτετμε. Od. α ... ἔτετμε ... ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Cum genit. apud Hesiod. in Theog. ὃς δὴ καὶ τέτμηκ' ἀπονοσφίσθη ...

Τέμπεα, τὰ dictæ fuerūt angustiæ inter Olympū & Ossan, Thessaliæ montes, Peneo amne irriguæ, vt Etym. ex Dionysio tradit. Generaliter verò sic nominantur fauces, cauitates, & angusti exitus quorumvis montium, eodem teste & Suida παρὰ τὸ τέμνειν, (vt videtur) sunt enim quasi dissecta & rupta loca quibus montes à se inuicem diuiduntur. item loci arboribus consiti, & pratis ac herbis virentibus amœni: quib. videlicet nec herbæ nec arbores τερπνότητα amœnitatem conciliant. Theocr. idyll. 1. Hʹ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω.

Ταμίας, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex τέμνω, τμήσσω, ταμνω, cum præpositione.

A'μφιτέμνω, circumcido, vndiquaque puto vel amputo.

A'μφίτομος, circumcisus, vndiquaque amputatus. Eurip.

A'νατέμνω, disseco, incido: à partib. inferiorib. ad superiores progrediendo. Athen. lib. 12. τοῦ αὐτοῦ χερσὶν ἀνατεμεῖ τὸν ἄνθρωπον

A'νατέμνομαι, dissecor, incidor. Luc. ὡς πανταχόθεν ... ἀνατεμνόμενος ὑπὸ τῆς ὀργῆς.

A'νατομὴ, dissectio, incisio: & specialiter, membrorum incisio: vt apud Aristot. ἐκ τῶν ἀνατομῶν δεῖ θεωρεῖν.

A'νατομικὸς, ad anatomen pertinens. Et ἡ ἀνατομικὴ, s. τέχνη, ars anatomica, ars membra incidendi. item ἀνατομικὸς, qui anatomen factitat, vel dissectionis corporum peritus. apud Gal.

A'ποτέμνω, abscindo. Od. σ, Ὅς κ' ἀπὸ ῥῖνα τάμησι καὶ οὔατα νηλέϊ χαλκῷ, qui nares tibi & aures abscindat. Interdum pro simplici τέμνω. vt apud Plat. de rep. l. 1. σὺ δ' οἷός με ἴσως τοὺς τῶν βαλλαντίων ἀποτεμνόντων λέγειν.

A'ποτέμνομαι, abscindor, vel scindor. ¶ Item fines circumcido, agris mulcto. Isocrat. in Archidam. ... χώρας ἀποτέμνοντες, idem cum accusat. in ep. ad Philipp χώραν ἀποτεμνόμενος ... ¶ Item præcido, separo, præfinio. Arrian. lib. 5. τὴν δὲ ὡς ... ὁ Ἰνδὸς ποταμὸς ἀποτέμνει), dirimit seu separat. ¶ Significat etiam, consecro: quod enim Deo consecramus, id velut ab aliis separamus. Luc. de sacrif. ... ὕλην

ὕλαω ἀπότμησω. ¶ Item intercipio. transitu arceo. Xen. uell. 7. Polyb. lib. 1 cum acc. (vocabulum.

Δάσμη ἡ, bicisio, teissura. Est & peculiare musicorum Δάσπμις ἀδ⊙ ἡ, idem. Hesych. Item iaculi genus, quo penthatlum exercebantur, apud eundem. Interdum adiectiuum est, vt quum dicit Eust. πάρδ⊙ ellc γὰρ δασπρίδα, i. abscissam.

Δάσπμος, abscissor. item iaculum penthatli. Poll.

Δάστορος, ὁ ἢ ἡ, abscissus, abruptus, præruptus: vt Δάστορες ἀκρώρειαι apud Soph. i. abruptæ, conscensu difficiles. Sic Δάστορ μὴ πέτρα, apud Eur. Et metaph. durus, seuerus, inexorabilis: apud Eur. & Sapient. 6.

Δάστορως, abscisè, abrupte. Et metaph. seuerè, rigidè. vt in epist. ad Tit. c. 1. ἐλέγχε αὐτὰς δαστόρως. Exponitur &, planè, præcisè, apud Hoer. in Archid. ἐδόκει δὲ τ⊙ ὄντως ἰσὸν Δάστορως εἶπε ἡμῖν, ὅτ' ἄριστον.

Δάστρια ἡ, incisio: apud Chrysost. de sacerdot. Item seueritas nimia: qua res nimis ad viuum resecatur.

Δάστρικ⊙, quod alicunde abscissum est. Hesych.

Δάστρικ⊙ς, idem cum Δάστριγ. Hesiod. in Theog. Δάστριξας ἀδάμαντα Μάδρα. Iliad. υ. πολλὰ δ' ὑπὲρ κλειτὸς ἦν Δάστριγι χαρᾳσσων.

Δάστριγ, ὁ ἢ ἡ, abscissus, abruptus: vt Δάστριγι σκοπῇ. Apoll. Rhod. A. g. 3.

Δάστριμ⊙ς, idem cum Δάστρισω. Herodot. l. 8. Ἰωαγχίζετ⊙ τ⊙ ἰωτ⊙ παῖδα ὦ αἰδοῖα Δάστριμενοι.

Δάστρισω, (decomp.) præcido.

Δάστρισις, dissecio, dicendo, vt apud Eur. in Hec. Θαλασσ' ἀλαγλῶν γ' ὕδὸς Δάστρισιν χρόα, Et distinguo, separo. Iriad. de reg. Δάστρισω χρείᾳ. Item metaph. studia in contraria scindo, diuimo, diuerto: vt Æschin. in Ctesiph. Δάστρισις τὴν πολιτείαν.

Δάστρ⊙ς, dissectus, dississus. item æqua portione diuisus seu dissectus: vt Δάστ⊙ς στόλ⊙ν.

Δάστρισω, seu Δάστριγω, idem cum Δάστρισω, disseco vel dissecando vulnero. Theocr. idyll. 7. κἀκαμὲς μι Δάφνιδείς δάστριξεν. Item dissicio, dispergo, diuido. φ, Ἐ⊙ν Δάστρισεν ἐς ἔ πεδὸν ὀ ἰδὼν.

Δάστρισομαι, id. vnde Δάστριδ⊙ς ἀρίσμα, aua scindere aratro. a. apud Apol. Rhod. Ao... δάστρισθαι dississi seu dissectus sum, dissunctus sum: vnde Il. α, Ἰ ἀγ' ὃς ἐκλέπτων δάστρισθ⊙.

Δάστρισω dissecо, dissindo.

Ἐ'στίρνω execo, excido. il. α, Μηδὲ τ' ἰξίσθω. Et peculiariter, teiticulos alicui tecti ne eximo. cait. o. Luc. ἐὰ Κέρ⊙ ἰξαστρισ τ' πετίσω τ' Ὀδυσῆ. Apud Aristot. meteor. l. 2. ἐστίρνει τὴν γλῶ, exp. per zonas distinguere.

Ἐ'στίρνομαι, execor, excidor. Luc. ἐπιμηδ⊙ τὴν γλῶσσαν. Item castror: vnde ἵστασι ἐστιρνόμενοι, apud Xen. pæd. 7.

Ἐ'στρμὴ, excisio, execitio. Plut. in Alcib. Greg. Naz. Apud Dioscor. pro fenestra sumi dicitur. Apud Plut. ὀκτὼ γὰρ ἐστρμαὶ dicuntur ipsæ soli herbidi partes è terra profunditus excitæ ad constituendum tribunal.

Ἐ'στρμός, scalper excisorius. vel secator. Hesych.

Ἐ'στρις, exp. sectrix. Ἐ'στρὶς μήτηρ, dicitur vulua porcarum excitia: apud Athen. l. 3.

Ἐ'κβολας & ἰκβ⊙ς, exectus, castratus. Hesych. & Suid. ἰκβ⊙ς dicitur etiam veratrum seu helleborum nigrum. Gal. apud Hippocr.

ἵστμηξ, fustum exectione extractum. Apud Aristot. in meteor. ἐκβιάσασθαι τὴ γῆς, tegmenta terræ, zonæ.

ἔκβασις, excisio, castratio.

Ἐ'κτίρνω, idem cum ἐστίρνω. Iliad. γ. Herodot. l. 8.

Ἀντιστρνω, (dec.) diffico, exco: vel penetrans execo.

Ἐ⊙τ'τνω, incido. Item cæsas seu mactatas hostias immodo & sacrificio. Thuc. l. 3. ἐὰς ἥμα τε ἐστέμνειν, Ε πηὸς δ' ἐλίκτων. Et addito accus. apud Plut. in Sol. ἐστεμὲν σφέρα ἐξαφίμῳ.

ἐ⊙τμὴ, incisura, incisio, aut inctus. Aristoph. item immolatio seu sacrificium quod cæsa seu incisa victima fit: vnde ὁ ἡμὲς ποιῶν idem quod ἐστέμνων, apud Plut. de Herodot.

ἔντμος, incisus seu infectus. Et ἔντμον ποιῶ, idem quod ἐστέμνω, incidere, seu cædere: apud Herodot. l. 2. Τὰ ἔντμα. Hesych. sunt fœdera & expiationes. item apud Physices ἔντμα ζῶα. animalia insecta, ab incisuris sic appellata: vide Aristot. hist. an. l. 4. c. 1. & Plin. l. 11. c. 2.

ἐ⊙τμίας, idem quod ἐ⊙μίας. Exponitur &, spado. Hesych.

ἐ⊙τμὶς, idem cum ἔντμα. Hesych. & Suid. ἐ⊙τμίδες, π, ὡ ἰδίως insecta: incisus: cuius facies aut cutis incisa est. ἀμυχὰς aut ξυσμὰς. Suid.

ἐ⊙τμὸν, idem quod ἔ⊙μος, insecta: schol. Aristoph.

ἐ⊙τμὸς, τ, incisura. Xen. in Cyneg.

ἐ⊙τμὸν, idem cum ἐ⊙τμὸν.

Ἐ'πίτρνω, incido, concido: peculiariter id, quod in nimiam excretum erat longitudinem: breuius reddo, abbreuio. Synes. ep 44. ἐπιτρνοῦσι ὡς πρακίας.

Ἐ'πιτρμὴ, præcisio seu recisio, qua aliquid breuius fit. item id quod tali præcisione est abbreuiatum: compendium, breuiarium, epitome. Aristot. &c.

Ἐ'πίτρμος, incisione seu præcisione breuior factus, præcisus vt ἐπίτρμος ξύλα, apud Theophr. hist. pl. l. 2. Et general. breuior factus, in compendium redactus: vel breuis, compendiarius. vt ἐπίτρμος ὁδὸς, apud Phil. de vita M. l. 1.

Ἐ'πιτρμόω, ἐκ ἐπιτρμ⊙, idem cum ἐπιτρνω. Hesych.

Καίσπερνω, conc. do. vt Xen. ἰαυτὸν καίσπερνον. Item volucribus incisis concisum interficio: vel simpl. occido. in Epigr. ἐκ ἰσίων τυρὸν κατατρνῶ. Item dissecо, sectione dirimo. Plut. in Num. κατατρμεῖν πλείονας τιμὰ τ' σύμμαχ πόλεις. Et general. diuido, dirimo apud Greg.

Καίσπερσις, concisio: incisura, iectio.

Κατατρμὴ, idem cum κατατρμὸν.

Ἐ κατατρμὸν (decomp.) concido, latero.

Παρατρμνω, exco iuxta me situm: vel perperam seco, aut limina transgressus. Basil. in Hexaem. homil. 7. Exponitur & simpliciter, diuido, scindo.

Περίτρμνω, circumcido, circumfeco. Apud Græcos bibl. interpr. & n. T. script. significat, præputium amputo: vt Act. Ap. c. 21. &c. item accido: interdum, imminuo, attero.

Περίτρμὴ, circumcisio seu circumcisura in ep. ad Col. c. 3. & alibi in Test.

Περιτρμοὺς, ὁ, is qui circumcidit. Item scalper excisorius seu quo tectores corticem circuncidunt. Poll. l. 7.

Περίτρμις, pars quædam nauis. Hesych.

Περίτρμνω, idem cum Περίτρμνω. Hesiod. in Erg. Τὰ μὲν ὄνος Περιτρμεῖ ἄρδ. Περίτρμνον, idem. Herodot. lib. 2. Περίτρμνον τὰ αἰδοῖα.

Ἀ'πόπρτ⊙ς, ὁ ἢ ἡ (dec.) cui præputium non est amputatum. non circuncisus. Met. Act. Ap. c. 7. ἀπόπρτοι τὴ κραδίαι. Ἀπότρμνω, præcido, vel præcindo, prius scindo.

Ἀπόσμη, effigies seu imago hominis alicuius vmbilicotenus ducta: vt. Ἀποτρμεῖ Ἐπιλυκίδη, apud Suid. Ἀπόσμαι dicuntur etiam facies imaginarium ratione carentium, teste Poll. l. 9. Sic & apud Athen. l. 7.

Ἀπότρμσις, ipsa præscindendi actio. Interdum id quod præscinditur. vnde apud Hom. Iliad. a. vmbilicus aspidis ἀσπίδ⊙ς dicitur; quoniam ab ipso statim partu vmbilicus infantibus præscindi solet: aut quoniam iuxta vmbilicum in duo diuiditur medius homo. In hac signif. legitur & ἀσπιδ⊙τμὴ apud Hesych.

Ἀστόμωσ, idem cum ἀστίλνω. vnde Odyss. τ. Τὸ κέ τ' ἴπι εἰ ἄλμη δέλεκτα ἀστομώμεν. in fulcrum rectum proficisci: aratro posse.

Ἀστίρνω, conscindo, concido. Item præcido, in angustum contraho, decurto. vt apud Thucyd. 8 πὰ μακρότερα ἐκπίπτ⊙ντα ἀστίρνειν ἐς ἔλασσον. Et apud Eurip. in Hec. Ἀ'ναγκα ἔ⊙τα ἀστίρνειν ἐμὲ χρὴ, omnibus in angustum contractis, ice paucis etiam.

Σπίτρνω, concisus, breuis, compendiarius: vt σπίτρνος λόγος. apud Plut. de orac. Pyth. σπίτρνος λόγος, ὁ σπίτρνος ὁδὸς: ro quo & absolutè σπίτρνος dicitur. v. apud Aristot. de gen. an. lib. 4. πὰ σπίτρνος πολείν omissa breui & compendiaria via.

Σπίτρνος, concisè, breuiter, compendiosè: vnde σπίτρνως κεῖσθαι, apud Hoer. & Dem. Item, acturo, continuo, celeritatis gratia: vt σπίτρνως ἀπαλλάττω. apud Athen. l. 8.

Σπίτρνω, ὁ, concisa seu succincta breuitas, compendium. Aristotel. hist. l. 3.

Σπίτρνως, velociter, celeriter. Hippocr. aphor. l. 3.

Σπιτάμνω, idem quod σπιτρνω.

Τ'μπτρνω, iuccido, subtus seco. Interdum, ita seco, vt τμήματα τομὸς seo: sum vergat: velut quum coria obliquè secantur, vt videantur. videantur: vt apud Aristophan in Equ. τὰ σπίτρνα δίχα μαχαίρᾳ ἔ⊙ας. Item præcido: vt σπίτρνειν ἰκείδια apud Xen. Hell. 7.

Ὑποτρμνομαι, idem. Aeschin. Ctesiph. τὸν χρόνον ὑπ' ἐκείν μοὶ δ⊙ , præcidens vobis & subtrahens occasiones rerum gerendarum. Exponitur &, transitu aliquem arceo: apud Xen. Pæd. 1.

Ὑποτρμὴ, succisio. Ὑποτρμὸς, qui succidit aut præcidit: vel instrumentum quo succidimus & præcidimus. Ὑποτρμὸν, præcisa, succisa.

Ὑποτρμνω, idem cum ὑποτίρνω.

Compositæ: sine præpositione ac primum ex habentia rem.

Α'γκυλοτρμνων, ὁ, instrumentum chirurgicum quo τὴ ἀγκύλην τ⊙ γλώσσης, vinculum neruorum (quod filium vulgò vocant) in pueris hæsitantibus eximitur.

Α'γρότρμος, i. acicm secans & findens. epith. auium.

Α'γρότρμος, ὁ ἢ ἡ, cuius summæ partes sectæ sunt: vt πέτρα ἀγρότρμος, rupes adeò præcipita latera habès, vt ferro resectæ videantur: apud Ioseph. Sic ἀκρότρμος λίθος, lapides extremis partibus resectis complanati & politi apud eundem.

Α'κροτρμίον, extremas seu summas partes amputo, trunco. Xen. in Oecon. [tertia secta adhibetur

Α'νευρισμοτρμία, ἡ, arteriæ dissectio. Est remedij genus quod ar...

Α'πλοτρμ⊙ς, nuper cæsus, nuper sectus. Α'πότρμ⊙ς, nuper secans: qui nuper secuit seu incidit. Cyrill.

Α'τρμος, qui sectus non est: vt ἄτρμ⊙ς λίβανος, apud Dioscor. c. 13.

ον, ρν. ictus insecabilis, qui dissecari nequit: vt ἄτομοι δίκαι, apud Plat. aduersus Colot.

Βαλανοτρμ⊙ς, crumenarum incisor, saccularius: pro quo dicitur & βαλλαντοτρμ⊙ς. apud Aristoph.

Βαλλαντοτρμ⊙ς, crumenas incidere.

Βάτος, ὁ, nomen fruticis palustris, ex eo sic dicti, (vt quidam putant) quòd continuo illinc secetur boum pabulo: vt & Suidæ animaduerte. nimirum quum aut esse plantam calamo similem, qua boues vescantur. Alij sic appellarum vocem ἀπὸ τ⊙ ἔβατον σφόδρα τέμνειν, quòd valde secet digitos eorum qui ipsum carpunt. Vide & à Theocr. idyll. 13. vocatum ἐξ⊙ Vide & Theophr. hist. pl. l. c. 8.

Βαστρνω, ita putatus vt reliquiæ breues remanseriut, breuiscindo.

Βραχυτρμία, ita puto vt breues remaneant reliquiæ, breuiter secatus. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 19.

Βωλοτρμ⊙ς, glebas secans: vt βωλοτρμὸς μύρμηξ, in Epigr.

Γαιοτρμ⊙ς, qui terram scindit, item agricola: in iisdem. Γεωτρμ⊙ς, idem: apud Poll. A. g. lib. vi. Γεωτρμ⊙ν, pro eodem.

Γεωτρνω, terram scindo seu findo. Apoll. Arg. 2.

Γλωσσοτρμία, lingnam alicui amputo. 2. Macc. ab. c. 7. vnde γλωσσοτρμ⊙ς, linguarum esse, apud Plut.

Δρέπανος, ὁ, sulcus proc fus orbicula: im : quoniam aratrum ad extremum agrum peruenien, in orbem vertitur.

Δρεπανοτρμ⊙ς, cremem abscindo, decollo. Il. ψ.

Ἐ'κβολάδια (dec.) idem. Od. ρ. Et general. abscindo, amputo. ἐκβολὰς ἀπὸ λόγ⊙ποιῶ. Hesiod. in Theog.

Ἐκβολὰς, arbores excindo. Thuc. l. 1.

Ἐκβολὴ, in duas æquales partes dissectus, vt ἐκβολὴς σταθμὸς apud Mart. Capel. lib. 8. cap. de Lunæ meatu. ἐκβολὴς, in duas partes secans.

Ἐκβολὴς, in duas partes seco. Polyb. item æqua portione diuido. prod. in Sphær.

Ἐμμηνοτρμὴς, ἡ, vna ex duabus partibus æqua portione resecta. Hesych. (cione facta.

Ἐμμηνοτρμὴς, diuisio in duas partes: seu diuisio æquali portione. Item instrumentum amputator. Et generaliter, arborum amputatio. Exponitur &, materiarius, item lignarius faber. Pro eodem dicitur & ἐμμήτρ⊙ς. Il. λ & π.

Ἐμμοὶὰ, arborum amputatio, seu materiæ.

Ἐμμοὶὰς, arborum amputandi arbores, ars materiaria. Plat.

Ἐμμοὶὶς, ficilis cæsus. Vide & in comp. ex σμὴ.

Ἐμφαλοτρμὴς, vmbilici sectio in fœtu recens: in lucc edito. Poll. Ἐμφαλοτρμὴς, ficilis. item bene sa pulchrè sectus. Ἐβ⊙μος εἰκὶς, ἐμφαλοτρμὴς. Ἡ μέτρος, dimidiata pars. Euc & A hen. l. Ἡμιτμὴς, multis meatib. secta est seu peru a. Aristo. pol. c. 11. Ἡμιτμὴς, semifectus. Ἡ μέτρος, idem Dioc. l. 2. (exectus est. Ἡμίτρος & ἡμίτομος, semicastratus, cui alter ex testiculis Θηλυτρὴς (q. d. in rectum sectus) rectus: vt ἡθμὸς ὀμφ⊙. Dionys. Ἰσοτμὴς, qui nouas vias secat: qui nouas res molitur, nouarum rerum studiosus. κατόπτρισε, in quo nouæ viæ sectæ & apertæ sunt innouatus. Hermog.

Καινοτμὴς, nouè, nouus secandarii more.

Καινοτμὴς, innouatio, rerum nouarum molitio. Plat. Expositur & nouitas apud Synes.

Καινοτμὴς, innouo. Luc. καινοτμήσαντες τ⊙ τρόπον: item rem nouam aut res nouas facio. Greg. Item res nouas molior, nouas adgio. Herodian. l. 6. significat etiam, metallum aut lapides cædere. teste Poll.

Καινοτμὴς, innouari, præter solitum fieri. Et πὰ καινοτμ⊙μένα, innouatæ res: quas aliquis molitur. Herodian. l. 7.

Καινοτμὴς, innouatio, rerum nouatio. item nouum institutum. (se.

Κλαδοτμὴς, stipularum sectio: apud Suid. Accipitur & pro mes. Κλαδοτμὸς, cui caput amputatum est: vt Ἐ⊙ρὴν κλαδοτμὸν, apud Eurip. in Alcest. item è capite abscissus vel excisus. Soph. in Ichn. Κρανοτμὴς, caput abscindens: vnde κραδοτμισφαγὴς, apud Eurip. in Rhes.

Κτῆμα, inanium & vtilium rerum studium, quum via ad rem necessariam inanèque secatur.

Κυκλοτμὴς, cor alicui scindens maledicentia: vt κέρδεα ἔδζεν, apud Hesiod. in Erg. item cauillatorius, iocularis. Suid. ex Epigram.

Λαβοτμὴς, idem: vt κέρδεα λαβοτμὴν, Il. 9. pro quo & absolutè Λαβοτμὴς, vt Il. λ. & Od. ω.

Λαμπτρνω, amputo. edi. Il. υ. & Od. ψ. (sor. Hesych.

Λοιδοτμὴς, ἡ, maledicens, conuitiator: vel cauillator. deriuatiue. Od. ρ. Κερδοτμὴς, Od. ω. Sic & Il. ζ & π. item cauillatorius. Od. ρ. Od. ω.

Λοιδοτμὴς, ficilis. Od. ρ. Λοιδοτμὴν, Soph. in Phil.

Λοιδοτμὴς, conuitia ingero, probris incesso. item maledictis seu probris incesso. super aliqua re.

Interdum, falsum timorem incutere alicui cupio: vt Il. α, Τὸ δ' ἐπιτρομέω σεσάφη πάσας ὑπὸς Ἀχαιάδας. Item, deludo, deriteo. Agathias, apud Suid. Ἐ'πιτρόμησε δ' ἐπιτρόμησε. ictu mordax vnà cum illusione seu cauillo: vel obiurgatio. Do-

Διακρῆμνω, conuitiis proscindo. (metr. Phal.

Καίσπερνω, idem.

Φιλοκέρτομ⊙ς, ὁ ἢ ἡ, qui maledictis incessere amat: vel qui cavillari & deludere amat. Od. χ.

Κορυστρνω, q. d. fluctus secans: machina triangulari forma, anteriore trianguli parte acuta, rostro nauis longæ assimilis, teste Suida. Sic autè dicta putatur, quòd columnis & sustentaculis pontium præstrui soleret, ad fluctus findendos, ne maiori impetu impingerent.

Κολοτρμία, membra incido, membris trunco.

Λαιμότρμ⊙ς, cui iugulus sectus est, iugulatus. Eurip. in Hec. Pro eodem dicitur & λαιμότρμ⊙ς. apud eundem. Λαιμότρμος verò iugulum incidens. in Epigr.

Λαιμοτρμία, iugulum incido, iugulo. Apoll. Arg. 2, λαιμοτρμία μιαιφόνα. Plut. in Oth. ἰλαιμοτρμήσειν ἰαυτ⊙.

Λαοτρμία, legerem demero. τ⊙ λαῖον τέμνει, apud Theoc. idyll. 10. Dicitur autem λαῖος Doricè pro λαῖον.

Λατόμ⊙ς, ὁ, ἡ, lapicida. Poll. & Eust.

Λατόμιον, τὸ, lapicidina. Strab.

Λατόμια, ἡ, idem. Latinè latomia, aut latumia. Plut. de fort. Alex Lucil. Epigr. l. 2.

Λατόμιον, lapides incido, vel lapidibus extruo.

Λιθοκτμία (decomp.) lapidibus construo. Num. c. 21.

Λιθότμησις, idem cu λατόμησ. Item chirurgus calculũ excindens.

Λιθότμησις, incisus à lapide. Cyrill.

Λιθότμητον, idem cum λατόμιον. Thuc. l. 7. Pausan. in Arc.

Λιθότμησις, ὁ, ἡ, idem cum λιθοτμὴς. Poll.

Μακρότμ⊙ς, ita putatus vt amputati longæ reliquiæ supersint. Μακρότμλον, ita puto vt longæ redundent amputatæ partis reliquiæ. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 9.

Μηρότμιον, femur incido, femur abscindo.

Μεσότρμ⊙ς, per mediũ sectus: pro quo poet. μεσότμητος, in Epigr.

Μεσότμιον medium seco, seu per medũ seco. Xen. in Oecon.

Νεόκτμ⊙ς, recens sectus. Eurip.

Ὀμφαλοτρμ⊙ς, siu. ὀμφαλοτμὴς, ὁ, ἡ, quæ vmbilicos infantibus recèns natis præcidi: obstetrix. Poll. l. 2.

Ὀμφαλοτμία, siue ὀμφαλοτμὴ, vmbilici præcisio, apud eundem, & Suid.

Ὀ'ρθότμ⊙ς, in rectum sectus. Ὀ'ρθοτμὴς, in rectum secans.

Ὀ'ρθοτμία, in rectum secatio. cp. ad Tim. c. 2.

Ὀ'ρθοτμία, testes excido, castro, euiro. Apsyrt. in Hippiatr.

Ὀ'ρχοτμία, testium amputatio, castratio, castratura.

Οὐραγοτμία, caudam amputo: apud Suid.

Ὀ'ψιτμ⊙ς, serò putatus, vel qui serò putari solet. Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 16.

Παρατρμὴς, qui primus cæsus & putatus est. Idem ibidem.

Περιτρμία, primum seco vel cædo, inprimis puto.

Πυρότρμια, sectio seu messis tritici.

Ῥιζοτμὴς, radicum excisor seu sector, qui radices colligit, earum partium habens. Apud Nic. ῥιζοτμὴς ὄφις, (ctio. Theophr.

Ῥιζότμια, radicũ sectio seu excisio. Exp. etiam, herbarum lectionem. v. ῥιζοτμὴς liber Dioclis, apud Schol. Nic.

Ῥιζότμια, radices excindo seu seco: ablaqueo, apud Hippocr. & Theophr. (scat.

Ῥινότμης, scuta seu clypeos dissecans. Item qui nasum vel nares

Ῥινοτμία, scuta seco, vel nasum seco, nares amputo. Eust.

Ῥιπτοτμία, viarum vicorumque sectio & metatio: partitio in strigas. Polyb. & Diod. Sic.

Ῥιπτοτμία, per vicos partior & seco: seu strio, vel strigo, in strigas seco. Diod. Sic. & Ioseph.

Σιδηροτμία, ferro seco, ferro incido: in Epigr.

Σκυτοτμ⊙ς, qui corta incidit in suos vsus aptara & concinnata, ad calceos, loriasve aut similia cõficienda: cerdo. Plat. in Synap. Xen. Hellen. 3. plut. in Num. &c.

Σκυτοτμικὸς, ad σκυτότμ⊙ς pertinens: vnde σκυτοτμικὴ, ἡ, ars sutoria, ars futorum, calceariorum seu loriariorum. apud Plat. de rep. l. 1.

Σκυτοτμία, artem sutoriam exerceo, factito artem incidendi corii. Aristoph. in Pluto. & Aristot. polit. 2.

Σπλαγχνοτμὴς, viscerum sector, qui viscera hostiæ mactatæ cultro refolvit & eximit.

Τ'ομεὺς, qui arbores in syluis succidit seu cæsor materiæ. Hesiod. in Erg. Item lignator, qui in syluis ligna cædit tremãdaque. Il. ψ. Pro eodem dicitur & ὑλοτόμ⊙ς. apud Theocr. in encom. Ptolem.

Τ'ομικὸς, ad materiam pertinens, vel aptus ad ὕλης ξυλίδ⊙ς.

Τ'ολεία, materiæ succisio. Poll. l. 7. c. 24. item ars seu scientia cædendi ligna & materiem. Aristot. polit. 1. c. 7.

Τ'ολοτόμια, materiam cædo seu succido, ligna in syluis cædo. Hesiod. in Erg.

Τεσαῤῥεος, qui apum fauos eximit. Hesych.

Φλεβοτόμος, venæ incisor, qui venam incidit seu secat. Φλεβοτόμον, scalpellum seu aliud instrumentū quo vena inciditur.

φλεβοτομία ἡ, venæ sectio, venæ incisio seu venarum. Exponitur etiam, sanguinis missio, apud Diosc. lib. 6. Et generaliter, vacuatio venarum. Gal.

φλεβοτομέω, venā seu venas seco. Itē sanguinē mitto, apud eundem.

φλεβοτομέομαι, incidor venam, vena mihi inciditur.

Ω'μότομος, qui sectus vel cæsus fuit quum adhuc crudus aut immaturus esset.

Ω'μοτομέω, seco vel incido adhuc crudum. Aegin. l. 6. c. 34.

Α'ρτάμος quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex τμήω aut τμήσσω itidem sine præpositione.

Α'τμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sectus non est, sectionem non expertus seu passus: vt κόμη ἄτμητος, coma non desecta, non tonsa. Et ἄτμητος ἄμπελος, vitis non putata, apud Plut. in Num. Exponitur etiam, non exectus, non castratus, item indiuiduus: item insecabilis. apud Thuc. lib. 1. γῆ ἄτμητος dicitur nō vastata.

Γλωσσότμητος, cui lingua amputata est.

Εὔτμητος, bene incisus, bene appuratus. Pro quo poeticè ἐΰτμητος: vt ἐΰτμητοι τοῖχοι, apud Homm. Od. χ.

Λαιμότμητος, idem cum λαιμότομος: vt apud Eurip. in Phœn. λαιμότμητον Γοργόνος κάρα.

Λαῖτμα, τος, τὸ, altitudo seu æquor. Od. ε. σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης. Od. η, Νηυσὶ θοῇσι τοίγε πεποιθότες ὠκείῃσι λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσι. Stilenes in glossis λαῖτμα mare esse tradidit, itidemque Irenæus. Dictum est autem quasi λαίτμημα. Nam quum vniuersum distributum esset in partes duas, terram & mare, κοινὸν τμῆμα vocabatur ἡ θάλασσα.

Νεότμητος, nuper sectus, recens incisus vel cæsus. Exponitur etiam, recens tritus. Luc. νεότμητοι κεφαλίδες.

Φιλότμητος, amans sectionis, incisione gaudens: vt φιλότμητος ἠὼς, sectionis amica aurora apud Nonn.

Ω'τότμητος, qui auriculam scissam habet, cui aures amputatæ sunt: aure seu auribus truncus. Leuit. 22.

Τένας, &c. vide in Τίνω.

ΤΕ'ΝΔΩ siue τένθω, comedo, rodo, arrodo. Hesiod. in Erg. Η'μαη χειμερίω ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει, quum exos polypus suos pedes rodit. * Factum ex ἔδω, pleonasmo τοῦ τ & ν, inquit Eust.

Τένθης, ου, ὁ, vorator, liguritor: item catillo, gulosus. Aristoph. in Pac.

Τενθεύω, sum catillo & gulosus, ad carpendos delicatiores cibos auidus ingero manum patinæ.

Τενθεία, ἡ catillatio, gulositas. Suid. ex Aristoph.

Τενθρηδὼν ἡ, insectum aculeatum, vespe simile, mellificans, apud Nicand. in Alexiph. Apud Hesych. & Aristot. hist. anim. lib. 9. c. 43. est Τενθρηδών. Quidam dictum putant ἀπὸ τῆς τενθείας, quòd liguritione delectetur.

Τενθρήνιον, ου, τὸ, fauus illius insecti, vel locus vbi fœtum edit, apud Aristot. an. l. 9.

Προτένθης, ου, ὁ (*comp.*) qui prior comedit. Aliquando in bonam partem pro prægustator, apud Athen. l. 4. Aliquando in malam partem pro catillone & guloso, apud Suidam ex Aeliano, & apud Aristoph. in Nub.

Προτενθεύω, prægusto, seu ante alios manus infero patinæ: atque ideo gulosus sum & catillo, cupediis inhio, helluor. Aristoph. ibidem.

Τένων, vide in Τείνω. Τέξις in Τίκτω. Τέος, in Σύ.

Τέρεμνος, &c. in Τείρω.

ΤΕ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, signum: peculiariter tale, quo Deus aliquid nobis portendere seu prædicere vult: * vnde & παρὰ τὸ εἴρω deducitur, τὸ λέγω, vt si quasi εἶρας, pleonasmo τοῦ τ & ε abiecto. Latin. portentum, ostentum. Interdum de vsitatis signis, & quæ non sunt præter naturam. vt Iliad. ρ, ἠΰτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο Η' καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος. Sic Il. μ, anguis ab aquila raptus, & postea in Troianorum cœtum dimissus appellatur Διὸς τέρας αἰγιόχοιο. Sæpè de inusitatis & insolitis, seu monstris, prodigiis: vt Il. δ, cometa (qui Hom. est ἀστὴρ λαμπρὸς ἀφ' οὗ πολλοὶ σπινθῆρες ἵενται) mitti dicitur Η' ναύτῃσι τέρας ἠὲ στρατῷ εὐρέϊ λαῶν. Et apud Plut. in Fab. ὅσα πρὸς ἱλασμοὺς θεῶν ἢ τεράτων ἀποτροπὰς συνηγόρευον οἱ μάντεις, quæ ad monstra auertenda renunciabant vates. Dicitur & metaph. τέρας λόγων.

Τερατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, portentosus monstrosus, pro prodigiò habendus: vt σημεῖον τερατωδέστατον, apud Phil. de v. M. l. 1.

Τερατωδῶς, portentosè monstrosè, prodigiosè.

Τερατούργημα, τὸ, opus monstrosum, monstrum.

Τερατικὸς, idem cum τερατώδης. Τερατικῶς, idem cum τερατωδῶς. Plut. aduersus Colot.

Τεράτειος, idem cum τερατικός.

Τεράστιος, pro iisdem. Aelian. τὰ θρεψάμενα βρέφη κεράστια ... ἀνθρωπίνων συμφόρων, τεράστιον ἰδόντι. Τεράστιος Ζεὺς, Iupiter qui si-

gnis è cœlo hominibus portendit. Lucian. Τεράσιον, idem cum τέρας: vnde τὰ τεράσια, monstra, miracula, apud Suid. & Hesych.

Τερατεύω, f. εύσω. & frequentiùs τερατεύομαι, portenta & mōstra loquor, monstrifica fingo & vana. item monstrificè mentior & aluinnior. Aeschin. τῶν παραστατῶν ... ἔχων, τερατεύεται.

Τερατεία ἡ prodigiosa narratio, mendacia prodigiosa. Aristoph. in Nub. Isoc. in Panath.

Τερθρευτὴς, ὁ, præstigiator, incantator, impostor. dictum quasi τερατευτής. Etym.

Τερθρεύω & τερθρεύομαι, illudo præstigiis, incanto, imposturis vtor. Exponitur etiam, naniter me iacto, apud Plut. de aud.

Τερθρεία, ἡ, præstigia, incantatio, incantamentum. Etym. Exponitur etiam, argutiæ in verbis, & nimis curiosa subtilitate vti, κενολογία, apud Laert. In qua signif. Etym. ex τέρθρον fieri dicit ... de quo τέρθρον in Τερέω.

Τερθρευματο, τὸ, idem Hesych.

Composita.

Ε'πιτερατεύομαι, prodigiosè affingo & affabulor. Paus. in Arca.

Θεοτέρατος, Deo prodigiosè ... significans. Demetr. Phal.

Προστερατεύομαι idem ... Themist.

ΤΕΡΕ'ΒΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, terebinthus: arbor de qua Theophrast. hist. pl. lib. 3.

Τερεβίνθινος, ου, ὁ, terebinthinus, vt τερεβίνθινος οἶνος, vinum ex baccis terebinthi confectum. Diosc. l. 9. c. 39. Τερεβινθέλαιον oleum quod ex terebinthi fructu fit. Τερεβινθίνη ῥητίνη, terebinthina resina, apud eundem.

Τερεβινθίζω, simili sum terebinthinæ resinæ: vt τερεβινθίζων λίθος, terebinthica resinæ colorem referens. apud eundem.

Τέρμινθος, autem arbor quę τερέβινθος, apud Diosc. l. 1. c. 92. Est & alia planta lino similis, ex qua Athenienses fiscellas seu assas nectere solebant, ad quarumuis rerum in iis repositionem vtiles & accommodatas, teste Etym. ¶ Sic dicitur & tumoris species seu tuberculi, supra quod pustula nigra eminet: apud Oriba. & Gal. comm. 4. in l. 6 τῶν ἐπιδημιῶν.

Τερμίνθινος, idem cum τερεβίνθινος: vnde τερμινθίνη ῥητίνη, quæ τερμινθίς. Nicandro in Alexiph.

Τρέμιθος, idem quod τερέβινθος, vt vult schol. Nicand.

ΤΕΡΕ'Ω, f. ήσω terebro, torno item vulnero: vt τέρησε apud Hom. Hesych. expon. ἐτίρωσε, Id. m ἔτρωσε.* Ex τείρω ortum traditur propter affinem significationem. Hinc comp. Κυκλοτερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tornando rotundus factus. Et generatim rotundus ac si torno ad orbicularem rotunditatem exactus esset: vt ὄμμα κυκλοτερὲς, apud Hesiod. in Theog. de Cyclopibus. Exponitur & orbicularis rotundus, teres: vt κυκλοτερὲς ἄνθος, apud Athen. lib. 11. Apud Hom. Il. δ, κυκλοτερὲς τόξον dicitur, quoniam vehementer intensus arcus aliquo modo circuli figuram repræsentat.

Τέρετρον, τὸ, terebrum. Od. ψ, τέτρηνα δ' ἅπαντα τερέτρῳ, omnia terebro perforaui. Sic & Od. ε.

Τερέτριον, terebellum seu terebella. Theoph. hist. pl. l. 5. c. 9.

Τέρθρον, funiculus quidam in naui tenuis, per extremitates linteorum seu velorum traiectus. Etym. ex rhet. lex. qui & addit hinc τερθρεία dici τὴν λεπτολογίαν. Idem ex eodem lex. annotat τέρθρα appellari foramina suprema instrumenti eius quod supra malum nauis est, & ex quo antenna dependet. Hesychio τέρθρον est qui communiter dicitur artemon. alij dicunt esse funem quo velum nauis vtrinque trahitur, alij antennæ summum extremúmve iugum. Metaph. Hippocr. γυναικ. l. ... τὸ τέρθρον τοῦ πάθεος dixit summum morbi: vbi in præcipiti stat, præsensque remedium postulat. ¶ Polluci est pars pertendens vsque ad iugula.

Τέρθρειοι, rudentes qui vtrinque ad extremum veli alligati sunt, quibusque ipsum velum intenditur & laxatur. Hesych.

Τερθρωτὴρ, eidem est locus vbi considens propheta in mare prospicit.

Τερηδὼν, όνος, ὁ, teredo vermis ligna terebrans: propriè vermis qui in mari ligna terit seu terebrat, teste Theophr. histor. pl. lib. 5. cap. 5. vnde & apud Aristoph. in Equit. triremis inquit, ὑπὸ τερηδόνος σαπεῖσ' ἐνθάδε καταγηράσομαι. De quorumuis lignorum teredinibus apud Plut. symp. 2. probl. 2. Τερηδόνες dicuntur etiam lumbrici equorum: Apsyrt. in Hippiatr. Est & in ossibus τερηδὼν, i. caries: resolutio continuatis in ossibus erosione facta, quæ oritur ex humore acuto & acri in osse putrescente ipsumque exulcerante.

Τερηδονίζομαι, à teredine infestor, teredinis iniuriam sentio. Diosc. in præfat. lib. 1.

Α'τερηδόνιστος, ὁ καὶ ἡ, (*dec.*) à teredinibus non erosus, vel teredinum iniuriæ non obnoxius, apud eundem l. 2.

Τορέω, idem cū τερέω perforo, ferro traiicio: item penetro: vnde ao. 2. ἔτορον. Il. λ, Οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον, non penetrauit. Hinc & præt. med. τέτορα, perforaui, traieci, apud Hesych. quod tamen etiam à τείρω formari potest, sicut ... ἄορον.

... Apud Aristoph. in Pace. εἰ μὴ τετορήσω τοῦτο, exp. nisi hęc perspicuè declarem & aperiam.

Τορὸς, οῦ, ὁ, penetrans, acutus: vt τορὸν φθέγμα, aures acumine suo penetrās, apud Luc. Sic τορὸς λόγος, oratio clara & perspicua: facilè ad intellectum & mentem penetrans. Exp. etiam; validus, magnus: vt apud Xen. de rep. Laced. ἵησι τῆς ἴλης ἑκάστης τοὺς τορωτάτους ἄρχειν, validissimum quenque.

Τορῶς, ita vt penetret, clarè, firmiter. Suid. item perspicuè, apud Eur. & Athen. l. 6. item agiliter: perniciter, exacta diligentia. Plat. in Theæt.

Τόρος (subst.) instrumentum quoddam ligneum, manubrium ferreum habens, cuius vsus est in puteis fodiendis, apud Apollonium, teste Eust.

Τορεύω, idem cum τορέω, ex quo & deductum. item facio clarum & perspicuum, clarè & perspicuè explico. Aristoph τορεύσω ... .

Τόρευμα, τὸ, opus torno factum, toreuma. Pro sagitta torno facta, apud Eur. in Herc. Τόρευμα πρὸς ἐναντίον σταθεὶς βάλλει ... De sculpturis in opere aliquo torno factis dicitur apud Plut. de aud.

Τόρευσις, ipsa actio tornandi seu tornando aliquid faciendi.

Τορευτὴς, οῦ, ὁ, tornator, qui torno aliquid facit. Athen. lib. 5. Plutarch. in Per.

Τορευτικὸς, ad tornaturā pertinens, seu cuius vsus est in tornādo. Et ἡ τορευτικὴ, s. τέχνη, ars tornandi, toreutica. Plin. l. 34. c. 8.

Τορευτὸς, tornatus seu tornatilis, torno elaboratus: vt ἀργυρώματα τορευτὰ. Athen. l. 11.

Τορνευτὴς, ὁ, idem cum τορνευτής. Poll. lib. 10. Τορνεία, ἡ, idem cū τόρνευσις. Plut. in Apophth.

Τόρνος, idem quod τόρος, tornus instrumentum quo aliquid tornatur & excauatur. Theogn. τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος αὐτὸν ... .

Τορνόω idem cum τορεύω, torno, aut torno cœlo. item rotundum aliquid facio: item circulo circumscribo: vnde Iliad. ψ. τορνώσαντο δὲ σῆμα, &c. Sic & Od. ε.

Τορνεύω, idem cum τορνόω. vnde pass. apud Theophr. (de terebintho arbore) ἐξ αὐτῆς κύλικες Θηρικλεῖοι τορνεύονται. item circino, circino describo. Plat. ep. 7.

Τόρνευμα, idem cum τόρευμα. item scobs quæ torno egeritur, ramentum quod tornator deiicit. Diosc. l. 1. c. 109.

Τορνευτὴς, idem cum τορευτής. τορνευτήριον, τὸ, idem cum τόρνος. Theophr. hist. ... c. 8.

Τορνεία ἡ, idem cum τορεία: apud eundem ibidem.

Composita: ac primùm ex τορέω seu τορός.

Α'ντιτορέω, idem quod τορέω, perforo, perfodio, transfodio, transfigo. Il. ε, εἶδαρ δ' ἄρα χροὸς ἀντετόρησεν. Et Il. κ, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας.

Βουτόρος, ὁ καὶ ἡ, boues penetrans & transfigens, seu bobus perterendis & transfigendis aptus: apud Suid.

Διατορέω, perterebro, perforo: apud eundem.

Διάτορος, penetrans: aut traiectus: vt apud Soph. Oed. tyran. διατόρους ποδοῖν ἀκμάς. Dicitur etiam διάτορος vox, quæ aures penetrat tono suo acuto firma & vehemens, apud Suid. idem Suid. διατορώτατον, exp. clarissimum, maximè perspicuum.

Ε'κτορέω, tornando eiicio: apud Hom. hym. in Merc. γλυφάνῳ ... αἰῶν' ἐξετόρησεν ὀρεσκῴοιο χελώνης, scalpro ferreo testudinem tornans vita eam priuauit.

Σακεσπάλος ... scuta seu clypeos perforans aut secans. Exponitur etiam, pellem dissecans seu clypeorum seu corporum. Martis epith. Il. ε & apud Hesiod. in Theog.

Composita ex τορεύω.

Διατορεύω, idem quod τορεύω. Διατόρευμα, idem quod τόρευμα, opus tornatile: item tornatura, vt lib. 3. Reg. c. 7.

Ε'ντορεύω, idem quod τορεύω, vel potius torno insculpo, torno imprimo, apud Athen. & Plut.

Χρυσότορνος, ex auro tornatus, vel scalptus aut cælatus. Suid. Hesych.

Composita ex τόρνος & τορνεύω.

Α'μφίτορνος, vtrinque tornatus: item vtrinque tornando excauatus: vt ἀμφίτορνος ἀσπὶς, apud Eurip. in Troad.

Α'ποτορνεύω, detorno. Exponitur etiam, expolio, elaboro, exornatum in orbem redigo. Poll.

Ε'ντορνος, ὁ καὶ ἡ, tornatus. Plat. de leg.

Εὔτορνος, torno facilis seu tornatu facilis. item pulchrè tornatus: εὐτόρνοις ἐν ἕδραισιν ἱδρυμένος, apud Eurip. ibidem.

Α'ποτορνόω, detorno, torno facio: vel torno rotundum efficio. Exponitur etiam, circumscribo circulo: vt τορνόω.

Τέρμα, vide in τείρω. Τερθρεὺς, &c. in τέρας.

Τέρετρον, vide in τέρετρον in τερέω.

ΤΕ'ΡΜΑ, ατος, τὸ, terminus, meta, finis. Il. ψ, οὐδὲ δυνάσθη Εὖ χέεσθαι τέρμα καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἐλίξας. ibidem. σῆμα δέ τοι ἐρέω ... τὸ δ' ἐν τέρματ' ... Metaph. τέρματα νίκης, & τέρματα τέχνης apud Athen. lib. 7. Sic τέρμα βίου, apud Soph. in Aiace. Hesych.

simpliciter significare dicit τέλος βίου, finem vitæ. in monte τέρμα dicitur eius ima pars. Suid. Dicitur & accipi pro plāta pedis: interdum adverbialiter significat, ad extremum; tandē: vt apud Phocyl. Α'ρχόμενος φείδευ πάντων μὴ τέρμ' ἐπιδεύης.

Τερματίζω, termino, finio. ad exitum perduco. Hesych. & Suid.

Τέρμις, idem cum τέρμα. Hesychio sic dicitur pes, pars corporis extrema.

Τερμιόεις εντος, ὁ, ad imam vsque corporis partem depēdens ad pedes vsque demissus: vnde τερμιόεντα χιτῶνα, Od. τ. & ἀσπὶς τερμιόεσσα. Il. π.

Τέρμιος, extremus, vltimus: vt τερμία ἡμέρα. apud Sophocl. in Antig.

Τέρμιος, terminalis: sic dicitur Iupiter, παρὰ τὸ πάντων ἀρχὴ καὶ τέρμα εἶναι. Etym.

Τέρμων, ονος, ὁ, idem cum τέρμις & τέρμα. Eurip. in Hippol. item terminus, i. custos finium deus.

Τερμόνιος, idem cum τέρμιος. Aeschyl. in Prometh.

Composita.

Α'γχιτέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, metæ proximus. itē conterminus, finitimus: vt ἀγχιτέρμων λεώς. Eurip. in Rheso.

Α'λιτέρμων, mari finitimus seu conterminus: in anth. Epigr.

Α'ποτερματίζω, determino, definio. item extermino, excludo. Naz.

Α'ποτερματισμὸς, definitio, determinatio, descriptio. Procl. de sphæra.

Α'ποτερμίζω, i. idem definio seu finio.

Α'τερμάντος, ὁ & ἡ, interminatus, infinitus: vt ἐπιθυμίαι ἀτερμάντοι, apud Diod. Sic. item, instabilis, inconstans, fundamento carens. Hesych.

Α'τέρμων, idem: vt ἀτέρμων αἰὼν, sempiternū æuum. Aristoph.

Ε'πιτέρμιος, qui terminis seu limitibus præest. Hesych.

Ο'μοτέρμων, conterminus, finitimus, vicinus. Nonn.

Συντέρμων, idem: vt συντέρμονες στῆλαι, in Epigr.

Τέρμινθος vide in τερέβινθος.

ΤΕ'ΡΠΩ, f. ψω, delecto, oblecto, exhilaro: vel mulceo, demulceo. Il. τ, τέρποντες πυκινῶς ἀκαχημένον. Od. α, τοσοῖσι ... θυμὸν ἔτερπον. Plut. de fort. Alex. τῶν μύθων ... τέρψεις ἀπολαμβάνεις. * Deriuari dicitur παρὰ τὸ τρέπω, vt sit τρέπω τὴν ψυχὴν εἰς ἡδονήν.

Τέρπομαι, delector, oblector, delectationem capio. Od. θ, Αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσί τε σοῖσιν ἀκούων τέρπομαι. interdum, delecto me, oblecto me: vt Il. ι, τὸν δ' εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ, cithara canora animū suū oblectantem. Sic Il. 6, Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες, &c. Cū genit. exp. satior aut satio me vel ad satietatē vsque me satio. Il. λ, Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος. Od. ψ, Ι'ομεν ὕπνου γλυκεροῦ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.

Τέρψις, εως, ἡ, delectatio, oblectatio: vel, oblectamentum, voluptas. Hesiod. Thuc. Athen.

Τερπωλὴ, idem. Od. σ, Οἷον τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν εἰς τόδε δῶμα.

Τερπνὸς, delectationē & voluptatē afferens, iucundus. Eurip. in Bacch. Οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις, οὐδ' ἄλλο τερπνὸν οὐδὲν ἀνθρώποις ἔτι. Vtitur & Isocr. & Plut. Superl. τερπνίστατος, (pro τερπνότατος) iucūdissimus, summā delectationē afferēs. Etym.

Τερπνότης, ητος, ἡ, iucunditas.

Composita.

Α'ντιτέρπω, vicissim delecto, vicissim delectationem affero. Plut. de fort. Alex.

Α'τερπὴς, έος, ὁ & ἡ, minimè delectans, iniucundus, molestus, acerbus: vt λιμὸς ἀτερπὴς, Il. τ. Thuc. ἀτερπὴς εἰς ἀκρόασιν, auditu insuauis. Α'τερπος, idem.

Α'τερψία, ἡ, molestia. Luc. in vit. aut.

Δημοτερπὴς, populum delectans, populo iucundus.

Ε'πιτέρπω, idem quod τέρπω. Ε'πιτέρπομαι, idem cum τέρπομαι. Hesiod. in Theog. κακῷ δ' ἐπιτέρπετο ἔργῳ.

Ε'πιτερπὴς, delectationem & voluptatem afferens, iucundus: vt ἐπιτερπὴς εὐχὴ, apud Plut. in Rom. Homo verò ἐπιτερπὴς dicitur qui deditus est rebus voluptatem & delectationem afferentibus, apud eundem in Alcib.

Ε'πιτερπῶς, iucūdè, suauiter, ita vt delectationi sit. idē in Per.

Προσεπιτέρπομαι, (*dec.*) insuper oblector.

Εὐτερπὴς, aptus ad delectandum, vi delectandi præditus. Εὐτέρπη, ἡ, nomen vnius è nouem Musis. Plut. symp. 9. prob. 14.

Θεοτερπὴς, Deum delectans, Deo gratus. Nonn.

Ο'χλοτερπὴς, turbam delectans.

ΤΕ'ΡΣΩ, arefacio, sicco, ξηραίνω. Hesych. Apud eundem τέρσει, exp. καίεται, item πήγνυται. * Thema factū ex AEolico futuro τέρσω verbi τείρω· τείρεται γάρ πως τὸ ξηραινόμενον, inquit Eust.

Τέρσομαι, siccor; vnde particip. τερσόμενος, siccatus. in Epigr.

Τερσία, ἡ, siccatio, arefactio. Iulian. ep. 24, ad Serap.

Τερσαίνω, idem quod τέρσω. Il. π. ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο Αἷμα μέλαν τέρσηνε, siccauit. τερσαίνομαι idē cū τέρσομαι. Iulian. ibidem.

Διατερσαίνω, (*comp.*) exicco, inarefacio. Hesych.

Ταρσὸς & Atticè ταρρὸς, οῦ, ὁ, crates super qua casei aliáque solent siccari. Od. ι, ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, &c. Sic Theocr. idyll. 11. ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί, Accipitur & pro omni plexu ex vitilibus. ¶ Ab harū cratium textarū figura ταρσὸς dicitur ala auiū, teste

teste Suid. Item ordo remorum, apud Herodot. & Diodor. & l. 20. Exponitur etiam, palmula remi seu palmulæ remorum ordine positæ. Æl. Dionys. Item palma manus: cui digiti ita insixi sunt vt aliis pinnæ & naubus remi. Suidas & Eust. elle dicunt extremam manus partem, i. digitorum ordinem: alij totum μεζικέφαλον, eo nomine accipiunt. Tribuitur etiam pedi τοῦ ποδός, quæ est post calcem anterior vestigij pars, vbi incipit prima articulatio ossium quæ plantam cõstituunt. Suidæ τὸ πλάτος τῦ ποδός. Eustachio τὸ πρόσω πλατύ. Herodot. in Vran. ἀπίσω τὸ ἔσχατον ἰσόπ, planum pedis sibi respicit. Poetæ ἔσχατιὴ & ἔσχατά (metaplasmo generis facto) vocant integrum etiam pedem tyn ecdochicè: vt in Epigr. Ὀ μυρτίλου ἐ ἔσχατα ποδὶ λιπόμην, pedes ventis pernicitate equandi. Idem sic vocant & ipsa calceamina quæ περὶ ποσὶ circundantur: vt in illidem. τί δὲ ταῖσιν Πόσσιν ἔχεις; cur calceos circum pedes habes? Nonnu. περὶ ποσὶ βάσκε πέδιλα. Galenus περὶ τοὺς ποδὰς vocari scribit quicquid latum est in modum palmæ aut plantæ pedis. Ταρσὸς siue κηλὶς Theophilo medico dicitur esse palpebræ extrema ora limbúsque, vnde cilia nascuntur; ipsáque pilorum in ciliis series palmularum remigij instar. Vide Poll. l. 2, & Ruf. Dicitur & nexu ac contextu radicum implicitarum in modum cratis. Theophr. de caus. pl. l. 3, c. 8.

Ταρσοὶ siue περίῤῥοδες, ὁ ἢ ὁ ἢ ὁ, figuram ταρσῦ gerens in modũ cratis implicitus seu implexus. Theophr. hi. pl. l. 6, c. 7

Τάυριον, ν, τό, craticula. Poll. l. 1.

Ταρύω, siue ταρρόω, ῶ instruo & munio ταρσῷ. Arbores etiam ταρύεσθαι dicuntur quarum radices mutuò implexæ veluti cratem efficiunt, apud Theophr. de caus. pl. l. 3.

Τάρσιμα, τὸ ταρύσιμον, idem cum ταρσὸς seu περίῤῥοδες. Poll. l. 1. Ab Eust. exp. κοσκινάσια.

Ταρσία, ἡ, locus vbi siccantur cæsi & ficus. Dicitur & de vase cui ficus & alij fructus imponuntur: vide Pol. & Hesych.

Composita ex περὶ seu ταρσὸς &c.

Εὐπερίρροος, exp. κρᾶλις πλεγώδης, Epigr. l. 3.

Συμπαρίρροος, ὁ, ἡ, ὁ, qui cum aliquo coniunctus περίῤῥοδες efficit, vt συμπεριῤῥόδιος δίπλαξ, arbores quarũ radices mutuò implexæ veluti cratem & sepem conficiunt. Theophr. de caus. pl. l. 3, c. 8.

Ταρίσκω, &c. vide in Τείρω Τίρψις, in Τίρπω.

Τέσσαρες, &c. vide in Τέτταρες.

Τέσσαρα, ἡ, quaternio quaternarius numerus. Plut. symp. l. 9. Sic dicitur etiam ἡ τετάρτη ἡμέρα, apud Dem. & eiusdem Τετράδι & τετράδιον, idem cum τετράς. Act. Ap. c. 12.

Τετραδίτης ὁ, ὁ, dicitur qui quarto die aliquid agit aut patitur, quatriduanus, quartanus: vt τετραταῖος πυρετός, apud Alex. Trall. & Alex. Aphr. pro quo interdũ simpliciter dicitur τετραταῖος. Τετραζίζω, laboro febre quartana.

Τέτρακες & τετράκαν, auium nomina: quarum prioris Aristoph. in Auib. memoiir, & Athen. l. 9, vbi scribit magnitudine eã maximum gallũ excedere, ab aurib. vtrinq; ἐξάκαια dependentia habere ob quæ etiam nomen accepisse putatur. Eiusdẽ mentionem facit & Alexander Myndius l. 2. de volatilib. anim. vbi inter paruas aues eam referens, spermologo similem esse dicit, τῇ φωνῇ τετρακίζειν, ὅταν ἀύσωσιν. Posterior Phasianus dicitur, vt idem Athẽ. testatur l. 14, vide & Plin. l. 10, c. 32. Est & τέτρακες auis quædam: de qua Aristot. hist. an. l. 6, c. 2.

Τετραπλόος, ους, quadruplus. Luc. 19. Τετραπλῆ quadrupliciter. Miad. α.

Τετραπλάσιος, quadruplo maior seu amplior. Plat. de rep. l. 2. ?

Τετραπλασιάζω, idem. Aristot. in probl. & Diosc. (catio.

Τετραπλασιασμός, quadruplico.

Composita.

Δικατέσσαρες, quatuordecim. Plut. in Lyc.

Εἰκοσιτέσσαρες, vigintiquatuor. Pro quo & εἰκοσιτετράκις: vt ὀκτωκαιτετράκις apud Athen. l. 14.

Ἑξηκοντατέσσαρες, lxxiiii quatuor.

Τεσσαρακονταπλάσιος, tres quartæ partes minæ, dodrans minæ. Gal. τῶν χ̃ρ. l. 4.

Τέσσαρος, &c. vide in Τέτταρες. Τέσσερ, &c. in Τέτταρες. Τέταρτος, in Τέτταρες. Τεσσαρακοστός, &c. in Τέτταρες.

Τέττα, vox benevolentiæ aut honoris qua iunior seniorem cõpellat: vt scribit Eust. Iliad. ὅ, τέτ. σημᾶ δὲ καὶ ἐν τῷ ἡ. ὑπάντησον μόθῳ. Fuerũt & qui crediderint vocẽ esse indignationis per apocopen factã ex τέτλαθι, vt annotat idẽ Eust. Vide & Ἀττα.

Τέττιξ, ιγος, ὁ, cicada. Il. γ. τεττίγεσσιν ἐοικότες. Theocr. idyll. 9, Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος. Idem idyll. 1. τέττιγες ἐπὶ δένδρῳ φθεγγόμενοι ἁδύ. Vtuntur hac voce etiam profæ scriptores. Thuc. lib. 1, Plat. in symp. Plut. symp. 2, & alij. ¶ Τέττιγες dicebantur cetera fabrilis. Item πτέρυγες, qui fabrilis artis seu lignariæ peritus est: hoc ars πτέρυξ dicitur ab Aristot. in probl. & Æschin. in Cocsiph.

Τεκταίνω, structura, opus fabrile. Theophr. hist. pl. l. 5, c. 8.

Τεκτονικὴ, ἡ, idem structura. seu ars fabrilis. Odyss. ε. αὐτὸς δ' ἐπὶ τεκτοσύνῃσιν. Et in Epigram. τεκτοσύνη ἰσόπ, fabricatio, rerborum.

Τεκτόνιον, ν, τό, officina fabri, fabrica.

Τεκτονῶ, fabricor, struo, machinor. Apoll. Arg. 2. πύργοισιν ἐπάλξεις τεκτήναντες. Item metaph. apud Chrysost. (de diabolo) ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀνθρώπων τὰ πονηρὰ τεκτήνεται.

Τεκτηνόομαι, struor, apparor, cõficior. Aristoph. in Equit. ξυνάγει τὸν δημοτικὸν ὄχλον ἐκκλησίαν τεκτηνούμενα τὰ πράγματα. Mauia vero aliqua πεκτηνὰς dicitur, quę operi fabrili aptatur, sic apta est. Luc. in vit. auct. ἐμὲ ὄντα ἐν γελασίνοις καὶ πεκτηνόμενα πρὸς τὰ ἀκόλαστα. ¶ Item τεκτηνόομαι active, fabricor, struo: aut enim fabrilem exerceo. Aristoph. ὁ τὴν τεκτήνατο. Et cum acc. apud Phil. de mundo, τὸν κόσμον αὐτὸν ἐπεκτήνατο.

Τεκτηνίτης πηχάνου, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex primum ex τέκτων & τυκτός.

Ἀγέννητος, ὁ, ἡ, non fictus, inf. ctus. Philocyl. Οὐκέτι δὲ δώματα ἀγέννητον εἶναι ἄνευθεν.

Ἄδμητος, ὁ (poet. dialecti) ἰσόπ, bene seu affabrè factus: vt ἄδμητοι κανίσκοι. Odyss. ξ. Apud Herodotum δόκανα exponitur ἄδμητα ἐκ τῆς ἁμάξης, tecte Pamphil. apud Athen. l. 7.

Τεκμόλις, τόσιος, &c. vide in Τέκμαρ.

ΤΕΥΤΑΖΩ, fatago, sedulò rem gero, operam & studium in aliquam rem confero. Etym. exp. σκαρμάτιζομαι καὶ πάλλομαι ἐν τῷ αὐτῷ.* Innuens deriuari παρὰ τὸ αὐτὸ, vt fit ἐν αὐτῷ ποιεῖ. idem quod Plato dicit, ἵνα δὴ ῥᾳδίως τοῦτο ἐκτελέσωμεν, ἐκ τῶν πολλῶν ἑνὶ πράγματι δουλεύσαντες. Ab eodem Etym. τευτάζω exp. etiam σπουδάζω καὶ περὶ τὸ αὐτὸ λίαν φιλονεικῶ. Dicitur & τευτίζω, pro eodem, apud Teleclidem, πάντες δὲ τευτίζουσιν ὡς ἐδύναντο. Hinc & particip. τευτικὸς, apud Plat. in Tim. quod Etym. exp. ἀδρανές.

Τεῦτας, militia. σπατηλία, Hesych.

ΤΕΥΤΑΟΝ, ν, τό, beta. oleris genus apud Dioscl. l. 2. c. 149. Hõ. in Batrach. Οὐ τεύτλους χλωρῆς ἐπιθύσομεν. Dicitur etiam τεύτλιον & τευτλίς. Eadem planta communiter σεῦτλον dicitur, apud Athen. l. 9, ex Theophr.

ΤΕΥΧΩ, Ἑξω, fabricor, struo, paro. Il. ζ. δόμησε καὶ ἐξ ἐτέκτυξεν. Sic Theocr. idyll. 28. Τέκτηνας μοὶ ξυλάμαν τόκτε καὶ ἔτευξας ἁμαξιτὸν ὠὐλαν ἁπάσαν; Metaphoricè Hesiod. in Erg. Οἷ σφιν τεύχεα καὶ οἶκον ἄμα κακὰ τεύξαν. Et Iliad. α, σῶν ἐκπέπονται ἔλγεα τεύχει, dolores ipsos infert.

Τετύχημαι, struor: vnde participp. τετυγμένος pro τετυγμένως: vt ἁρμὸς τετυγμένος, ara structa, seu bene parata, affabrè facta. Interdum exp. ἦσαι, fio: vnde Il. ζ. Ὄφρα μοι ἐξ ἀρὸς ἀλεύατο δῦναι, mirabamur quid factum esset, & præt. τέτυγμαι (pro τέτευγμαι) sum: Il. δ. ἔμπεδος πολέμοιο τέτυκται, bellì est arbiter. Interdum significat armis instruor, armor: vnde Od. χ, τεύχεσι δ' ἔμμεναι ἄλλον. melius est vt armati simus. Actiuè etiam vsurpatur pro τεύχειν vt τοῖσδε δ' ἔπειτα, cœnam paraturum esse. Il. τ.

Quidam præteriti τέτυγμαι & aoristi primi ἐτύχθην thema statuũt τύκω seu πτύσσω, à quo τύκω est aor. 2. infinit. τυκεῖν. Od. ο, per reduplicationem pro τυκεῖν, & τετύχθαι. Il. ε. pro ἐτύχθην Eust. verò τέτυγμαι pro τέτευγμαι & ἐτύχθην pro ἐτεύχθην (elisò ε) dici tradit.

Τευξήσιος, ν, ἡ, ipsa actio parandi aliquid & extruendi, exructio, structio. Pro quo & τύξις dicitur: Hesych.

Τευκτήρ, ῆρος, ὁ, fabricator, instructor, apparator. Suid.

Τεῦκρος, idem, apud Hesych. est & nomen proprium, à quo Troiani dicti sunt Teucri: hinc & Τεύκριον, ν, τό, & Τευκρίδιον, ν, teucrion, teuctis, herba ab inuentore Teucro denominata: de qua Diosc. l. 3, c. 111.

Τέκτων, ὁ, fabricatus, factus, Hesych. Suid.

Τυκτὸς, ὴ, ὸν, idem: vt τυκτὸν δύναμαι. Od. δ. solum manu tractã factum: vel etiam eleganter & affabrè factum.

Τύκος siue τύγος, ν, ὁ, instrumentum ferreum quo architecti & lapicidæ vtuntur in poliendis lapidibus. Eust. Pauf. Hesych.

Τυκὴ

Τυκὸς siue τυχὸς, ὸν, ὁ, idem quod τύκος seu τύγος Eust.

Τυκὸς siue τυχὸς, ὸν, paro seu polio τοῦ τύκω. Aristoph. in auib.

Τυκτὸν siue τυχτὸν, ὸν, τό, quod τοῦ τύκω constructum & paratum est. Lycophr. ὃν περιβόλοις θ' ἁλὸς λαβὼν τυκτοῖσιν. Apud Eurip. in Troad. Item vocatur κρηπὶς τυκτὸς Θοίδος, cuius mœnia regula & ope Apollinis extructa erant.

Τυκτήριον, ὁ, instrumentum quo fruges triturantur: vt est trilium seu tribula apud rei rusticæ scriptores.

Τυκτὸς, ὸν, ὁ, vas, alueus, ἀγγεῖον. Xen. Hell. 1. φάσκων ἐπὶ τοῦτο τὸ τυκτὸν ἐμβαίνειν. De vasis & instrumentis nauticis. Od. a. interdum peculiariter in plurali τύκια dicuntur instrumenta quibus bellum nos paramus, i. arma: vt passim apud Hom.

Τύκιον, ν, τό, exp. στέγη, volumen, liber.

Τύκημα, armari, seu armati milites. Hesych.

Τύκης ὁ, ὁ, dicitur iuncus Arabicus siue Babylonicus, vt vult Diosc. l. 1. c. 16.

Τυκτὸς, ὁ, faber lignarius seu materiarius, vt patet ex Plut. in Pericle. Sic. Xen. pæd. 5. χαλκέως τε καὶ τέκτονος καὶ σκυτέως. Sic ἔτερος apud Hom. Soph. & alios. Item generaliter, quiuis artifex, quilibet opifex, quicunque aliquid τοῦτο. Apud Euripidem ἁγνὸς τυκτὸς, malorum fabricatores.

Τυκτικὸς, ad fabrum pertinens, fabrilis: vt πεκτονικὴ τέχνη, fabrilis vsus. Et πεκτονικὴ μάχαιρα, apud Diosc. lib. 5, c. 112, rubrica fabrilis. Item πεκτονικὸς, qui fabrilis artis seu lignariæ peritus est: hoc ars πεκτονικὴ dicitur ab Aristot. in probl. & Æschin. in Cocsiph.

Τεκτονικὸς, structura, opus fabrile. Theophr. hist. pl. l. 5, c. 8.

Τεκτονικὸς, ἡ, ὸν, idem structura. seu ars fabrilis. Odyss. ε. αὐτὸς δ' ἐπὶ τεκτοσύνῃσιν. Et in Epigram. τεκτοσύνη ἰσόπ, fabricatio, rerborum.

Τεκτόνιον, ν, τό, officina fabri, fabrica.

Τεκτονῶ, fabricor, struo, machinor. Apoll. Arg. 2, πύργοισιν ἐπάλξεις τεκτήναντες. Item metaph. apud Chrysost. (de diabolo) ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀνθρώπων τὰ πονηρὰ τεκτήνεται.

Τεκτηνόομαι, struor, apparor, cõficior. Aristoph. in Equit. ξυνάγει τὸν δημοτικὸν ὄχλον ἐκκλησίαν τεκτηνούμενα τὰ πράγματα. Mauia vero aliqua πεκτηνὰς dicitur, quę operi fabrili aptatur, sic apta est. Luc. in vit. auct. ἐμὲ ὄντα ἐν γελασίνοις καὶ πεκτηνόμενα πρὸς τὰ ἀκόλαστα. ¶ Item τεκτηνόομαι active, fabricor, struo: aut enim fabrilem exerceo. Aristoph. ὁ τὴν τεκτήνατο. Et cum acc. apud Phil. de mundo, τὸν κόσμον αὐτὸν ἐπεκτήνατο.

Τεκτηνίτης πηχάνου, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex primum ex τέκτων & τυκτός.

Ἀγέννητος, ὁ, ἡ, non fictus, inf. ctus. Philocyl. Οὐκέτι δὲ δώματα ἀγέννητον εἶναι ἄνευθεν.

Ἄδμητος, ὁ (poet. dialecti) ἰσόπ, bene seu affabrè factus: vt ἄδμητοι κανίσκοι. Odyss. ξ. Apud Herodotum δόκανα exponitur ἄδμητα ἐκ τῆς ἁμάξης, tecte Pamphil. apud Athen. l. 7.

Τεκμόλις, τόσιος, &c. vide in Τέκμαρ.

ΤΕΥΤΑΖΩ, fatago, sedulò rem gero, operam & studium in aliquam rem confero. Etym. exp. σκαρμάτιζομαι καὶ πάλλομαι ἐν τῷ αὐτῷ.* Innuens deriuari παρὰ τὸ αὐτὸ, vt fit ἐν αὐτῷ ποιεῖ. idem quod Plato dicit, ἵνα δὴ ῥᾳδίως τοῦτο ἐκτελέσωμεν, ἐκ τῶν πολλῶν ἑνὶ πράγματι δουλεύσαντες. Ab eodem Etym. τευτάζω exp. etiam σπουδάζω καὶ περὶ τὸ αὐτὸ λίαν φιλονεικῶ. Dicitur & τευτίζω, pro eodem, apud Teleclidem, πάντες δὲ τευτίζουσιν ὡς ἐδύναντο. Hinc & particip. τευτικὸς, apud Plat. in Tim. quod Etym. exp. ἀδρανές.

Τεῦτας, militia. σπατηλία, Hesych.

ΤΕΥΤΑΟΝ, ν, τό, beta. oleris genus apud Dioscl. l. 2. c. 149. Hõ. in Batrach. Οὐ τεύτλους χλωρῆς ἐπιθύσομεν. Dicitur etiam τεύτλιον & τευτλίς. Eadem planta communiter σεῦτλον dicitur, apud Athen. l. 9, ex Theophr.

ΤΕΥΧΩ, Ἑξω, fabricor, struo, paro. Il. ζ. δόμησε καὶ ἐξ ἐτέκτυξεν. Sic Theocr. idyll. 28. Τέκτηνας μοὶ ξυλάμαν τόκτε καὶ ἔτευξας ἁμαξιτὸν ὠὐλαν ἁπάσαν; Metaphoricè Hesiod. in Erg. Οἷ σφιν τεύχεα καὶ οἶκον ἄμα κακὰ τεύξαν. Et Iliad. α, σῶν ἐκπέπονται ἔλγεα τεύχει, dolores ipsos infert.

Τεύχημαι, struor: vnde participp. τετυγμένος pro τετυγμένως: vt ἁρμὸς τετυγμένος, ara structa, seu bene parata, affabrè facta. Interdum exp. ἦσαι, fio: vnde Il. ζ. Ὄφρα μοι ἐξ ἀρὸς ἀλεύατο δῦναι, mirabamur quid factum esset, & præt. τέτυγμαι (pro τέτευγμαι) sum: Il. δ. ἔμπεδος πολέμοιο τέτυκται, bellì est arbiter. Interdum significat armis instruor, armor: vnde Od. χ, τεύχεσι δ' ἔμμεναι ἄλλον. melius est vt armati simus. Actiuè etiam vsurpatur pro τεύχειν vt τοῖσδε δ' ἔπειτα, cœnam paraturum esse. Il. τ.

Quidam præteriti τέτυγμαι & aoristi primi ἐτύχθην thema statuũt τύκω seu πτύσσω, à quo τύκω est aor. 2. infinit. τυκεῖν. Od. ο, per reduplicationem pro τυκεῖν, & τετύχθαι. Il. ε. pro ἐτύχθην Eust. verò τέτυγμαι pro τέτευγμαι & ἐτύχθην pro ἐτεύχθην (elisò ε) dici tradit.

Τευξήσιος, ν, ἡ, ipsa actio parandi aliquid & extruendi, exructio, structio. Pro quo & τύξις dicitur: Hesych.

Τευκτήρ, ῆρος, ὁ, fabricator, instructor, apparator. Suid.

Τεῦκρος, idem, apud Hesych. est & nomen proprium, à quo Troiani dicti sunt Teucri: hinc & Τεύκριον, ν, τό, & Τευκρίδιον, ν, teucrion, teuctis, herba ab inuentore Teucro denominata: de qua Diosc. l. 3, c. 111.

Τέκτων, ὁ, fabricatus, factus, Hesych. Suid.

Τυκτὸς, ὴ, ὸν, idem: vt τυκτὸν δύναμαι. Od. δ. solum manu tractã factum: vel etiam eleganter & affabrè factum.

Τύκος siue τύγος, ν, ὁ, instrumentum ferreum quo architecti & lapicidæ vtuntur in poliendis lapidibus. Eust. Pauf. Hesych.

Τυκὴ

Συντεκτήριμον, confabricor, vnà molior, vel struo: vel idẽ quod πεκτήνομαι. Apoll. Rhod.

Φρενοτέκτων, qui in mente sua fabricatur seu architectatur: cui mens est fabricatrix & architecta. Sic vocatur Æschylus tanquam mirificus verborum grande sonantium architectus seu artifex, apud Aristoph. in ran.

Χρυσοτέκτων, qui aurũ seu vasa ex auro fabricatur, aurifex. Epigr.

ΤΕΦΡΑ, ας, ἡ, (& Ionicè τέφρη) cinis. Il. σ. Νικάνδρειος δ' ἐν τοῖς μετὰ λαγὼ ἀμοιβέως σέφρη. Comicus quidã apud Athen. l. 7, Λάταξ ψυτ' ἄσωρ δ' ἁλὸν εἰς πολλὰ τέφραν. Plut. symp. 6, (de ligno ficulneo) πολλακιῶθεν ἡ τέφρα ἐνεπικαίετο παρὰ τὴν κάνην. Sic & appellatur aliarũ rerum vltarũ cinis. * vnde & à τέφρα deducitur, teste Etym. sunt enim τέφρα nihil aliud nisi ignorum aliarúmve rerum vltarum reliquiæ.

Τεφρὸς, ὸ, ὸν, cinereus, cineraceus. Aristot. hist. an. l. 9.

Τεφρόω, ὦσω, ὁ, ὦ, ἡ, idem. [ησι.

Τεφρωτὴ κόλλησις, dicitur certi generis collyria, quæ & ἐσχαρωτικὴ. Τέφριον, ν, collyrium quoddam cinerei coloris, apud Æt. l. 7, & Cels. lib. 6, c. 6.

Τεφρίζω, imitor cinerem, vergo in colorem cinereum:

Τεφρόω ῶ, in cinerem redigo, apud Suid. & 2. Pet. 2.

Τέφρωσις, ἡ, ipsa actio redigendi aliquid in cinerem.

Composita.

Ἀποτεφρόω, & ἐκτεφρόω, idem cum τεφρόω: vnde ἀποτέφρωσις & ἐκτέφρωσις, in cinerem redigi. Alex. Aphr.

Ἐντέφρος, in quo cinis est. Item cinereus, referens id in quo cinis est. Athen. l. 9.

Κυνοσπόφρος, miscens cinerem seu confundens, Aristoph.

Ὑπότεφρος, aliquatenus cineraceum colorem referens. Apoll. Arg. l. 2. Diosc. l. 5, c. 166.

ΤΕΧΝΗ, ης, ἡ, a σκὺ τῦ τεύχω, ἐπίσταμαι * vnde & deducitur Plat. polit. 2, αὐθωπίνεια παιδεία καὶ ἁβρὰ ἐργάζεσθαι τέχνας. Aristoph. in Vesp. Ἐγὼ δὲ νὼ ἔκρινα εἰδέναι τέχνην τινὰ quam quisque nouit artem in ea se exercear. Dicitur ἀφ' ἑκάστης τέχνης, ἀπὸ τέχνου & σὺν τέχνῃ, aliquid fieri, quod fit arte, artificiosè, teciè. Aristo. μᾶλλον ἀφ' ἑκάστης τέχνης ἢ ἐπιμελείας διωκεῖν. Lucian. σὺν τέχνῃ καὶ τῷ ὄμματι ἐπιβουλεύειν. Act. Ap. 17. Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τέχνη ἐστὶ καὶ σκηνοποιΐα. Eodẽ signi ficat dicitur & τέχνῃ, aliquid facere: vel ἐμοὶ μὲν τέχνη οὐδεμία πέπρακται. Item metaph. dolus, fallacia, fraus, technica: vt Od. θ, τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἡφαίστοιο. Ilocr. in Euag. μὴ δόλῳ μηδὲ τέχνῃ σε ἀναιρεῖσθαι νομίσῃς. Et ἐκ τέχνης ἀπολέσθαι. sic & alibi sæpe apud Dem. Æschin. Herodian. &c.

Τεχνήεις, υσσα, ὁ, ἀττε excultus, artificiosus: tam de persona quàm de re. Ἐν δόμοις πολλὰ τέχνης ἔνεστι πολυφρονος Ἡφαίστου. Od. 8, (Rhod. τεχνήεντος ἔνεστι, solerter, dicte. Od. 4, & apud Apol.

Τεχνικὸς, ἡ, ὸν, ad artem est aut artium, ad artem vel artes pertinens: vt τεχνικὸς ἀνὴρ, ἄνθρωπος. apud Hermog. & τεχνικὰ ἄθλα, apud Aristot. polit. 8. Item artificiosus, arte valens, ingeniosa solertia præditus: vt apud eund. m polit. 7, τὸ ἀβέλτερον Ἀσίαν ἔθνη dicuntur. Διανοητικὸν καὶ τεχνικὸν τὸν ψυχῆς.

Τεχνίτης, artificiosè, solerter. Isocr. in Nic. in Plut. ἐπιτεχνήσας, ὁ, artifex, qui artem aliquam factitat. Aristot. polit. 2, ἐποίει ἐν μὲν μέρος τεχνίτας, ἐν δὲ γεωργούς. Xen. in Lac. rep. Λακεδαιμόνιος ἐν μὲν τοῖς πόνοις τῶν ὄντι τεχνίτας τῶν πολεμικῶν.

Τεχνιτεύω, artificiosè & fabricor: vnde τεχνιτεύσιμα περιαιρεῖσθαι, commonefactiones magno artificio instructæ apud Phil. de v. M. l. 1. Item arte molior: vel simpliciter molior, machinor. Ioseph. ἐτεχνίτευσε τινὰ τέρατα κατοικίδια.

Τεχνιτεία ἡ, artificium. Athen. l. 4.

Τεχνοσύνη, ars, artificium. Epigr.

Τεχύδριον, articula. Athen. l. 10. Exponitur &, arguta ars, inuentiuncula, versutia.

Τεχνάω, idem cum τεχνιτεύω, arte paro & confacio, artificiosè fabricor: vt Od. η, mulieres Phæacum scire dicuntur præ omnibus aliis. Ἴσασι τεχνήσασθαι. Et Ephippus comicus; apud Athen. l. 14. τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐτεχνάσατο.

Τεχνάομαι, artificiosè fabricor, arte paror & confacior. Xen. Pæd. 8. Et actiuè, idem cum τεχνάω, interdũ & simpliciter, fabricor, confacio: vt Thuc. l. 1, αὐτὸς δ' ἐφ' αὑτῷ πολλὰ τεχνάσας ἀφίκετο ἐς παρασκευήν. Item dolosè machinor & molior, solerter inuenio & comminiscor. Il. ψ, ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνησάμην ipse machinabor & comminiscar. Sic Thuc. l. 4, πολλὰ τὰ πρὸς πόλεμον ἐπιτήδεια τεχνώμενος, molisbantur, machinabantur.

Τέχνημα, τὸ, opus arte confectũ: vel id quod arte confacimus. Xen. Item artificiosum cõmentum seu inuentum. Plut. in Cæs.

Τεχνήμων, ὁ, ὁ, ἡ, artificiosus, artificiosè factus: vt τεχνήμονες αὐλοὶ. in Epigr.

Τεχνητὸς, idem. Theophyl. ep. 43.

Τεχνάζω, idẽ cũ τεχνάω, arte confacio, seu simpl. confacio, Gal. ad Glauc. l. 2. Item machinor, molior: artificiosè machinor aut dolosè solerter cõminiscor. Phil. de mun. φθονερὸν ἀεὶ τὸ συκοφάντου κακὸν ἐπιτεχνᾶται τεχνάζειν, machinari inuentionem conatur. Xen. in Cyneg. (de lepore) δεῖσθαι τεχνάζειν τῷ βαθέος, consueuit, dolosa arte vti inter progrediendum. Exponitur & transitiuè, dolosis artibus instruo: apud Plut. in Alcib.

Τέχνατικος, ἡ ars dolosa, machinamentum, commentū, dolus. Hesych. Herodian. l. 4. (τεχνητός.

Τεχνεύς, ῆος, ὁ, machinator: doli fabricator. Τεχναῖος. Luc. cum τεχνίτου, al. τεχνίτευ. Τεχνόομαι, arte instruor. Galen. de simp. l. 2.

Composita ex primùm cum prepositione.

Α'ντίτεχνος ὁ καὶ ἡ, aduersarius alicui in arte quapiam, & veluti ei se opponens, æmulus alterius qui eandem artem profitetur. Aristoph. in Ran. Luc. in Alex. Et general. æmulus, contrarius commodis alterius. Aristot. polit. 5.

Α'ντιτεχνία, ἡ, ut ἀντίτεχνος.

Α'ντιτεχνέω, & αὐτιτεχνιόομαι, è contrario artificijs aliquibus vtor, è contrario tractor, machinor.

Α'ντιτέχνησις, æmulatio alterius eandem artem profitentis. Item cessatio artis machinatio, contraria molitio. Thuc.

Ε'πιτεχνάομαι, confecho nor, comminiscor, machinor.

Ε'πιτέχνιος, ὁ, artifex, artibus instructus, doctus, callidus. Plat. de leg. Item de re scitè & artificialis, arte cōstans, aut ab arte profectus: vt ἐπιτήνιος πόνος, apud Aristot. in Rhet.

Ε'πίτεχνος, artificiosè, scitè, peritè.

Ε'πιτεχνόομαι, insuper machinor & molior: vel molior, machinor, comminiscor.

Ε'πιτέχνησις, ἡ machinatio, adinuentio: vel commentum, inuentum, solertia. Thuc. l. 1.

Ε'πιτέχνης, arte doctus, artificialis. Luc. in Cauc.

Α'ὐτεπιτέχνητος, (dec.) citra artē, nō cōsulto & ex industria.

Καπίτεχνος, artificiosus, industrius: de homine. Vitru. lib. 4. c. 1. Item artificiosè elaboratus & perpolitus: de re. Plutarch. in l. de disc. adul. ab am.

Περιτεχνάομαι, machinor, molior, comminiscor, vel circūquaque me vertāns machinor, apud Suid.

Περιτέχνησις, machinatio, dolus: vel solertia.

Συνάτεχνος, qui eandem artem profitetur, eiusdem artis opifex. Aristoph.

Υ'φίτεχνος, supra modum artificiosus. Hesych.

Composita sine prepositione.

Α'φυτέχνος, ὁ, ἡ, primus & præstantissimus artifex. Greg. Naz.

Α'τέχνος, ὁ καὶ ἡ, officio carens, ab arte nō profectus, inartificialis: vt ἄτεχνος πόρος, apud Aristot. in Thet. Interdum exp. artificio nullo exercitatus, rudis. Item carens dolosis artibus. Naz.

Α'τέχνως, sine arte, nullo adhibito artificio. Ammon.

Α'τεχνία, nulla ars, nullū artificiū, ruditas. Aristot. eth. 6. c. 4.

Α'τέχνης, sine dolo, & fraude factus: ἁπανούργου τρόπου. Etym.

Α'τέχνως, sine dolo, verè, prorsus, planè. Aristoph. in Ran. ἀτέχνως γὰρ παμπόνηρα φαίνεται. Sic & apud Plat. in Protag. Item valdè, vehementer: apud eundem Aristoph. in Nub.

Αὐτέχνος, per se peritus, per se tenens artem.

Εὔτεχνος, artificiosus, peritus, artibus instructus.

Εὐτεχνία, ἡ, peritia, doctrina, eruditio. Hesych.

Γ'αστρότεχνες, qui medicorū artem profitetur. Aristoph. in Nub.

Κακότεχνος, malis artibus deditus: vel in rebus malis artificiosus, malignus. Il. 6.

Κακοτεχνία, ἡ, mala ars, ars quæ ad hominum perniciem conuertitur, maleficium. Item ars mala, i. non exacta artis peritia. Athen. lib. 14.

Κακοτέχνιον, idem cum κακοτεχνία, in prim. sign. vnde κακοτεχνίης δίκη, maleficij crimen, apud Lysiam de re publ.

Κακοτεχνία, malis artibus vtor & maleficio ut vt apud Dem. κελεύειν τὰς κακοτέχνους. Idem pro κακοτεχνῶν φαίνεσθαι τοὺς δεξιοτέχνας. Et actiuè, malis artib. adultero & depravo: vnde κακοτεχνιωθῶν, adulteratus, maleficium passus: de Hæmatite lapide, apud Dioscor. l. 5.

Καλλίτεχνος, pulchram artem factitans, vel pulchra artis suæ sp. cimina edens.

Καλλιτεχνία, artis pulchritudo, artificij elegantia. Plut. in Per.

Καλλιτέχνιον, elegans artificio elaboro.

Κλυτότεχνες, celebris artifex, clarus arte: epitheto Vulcani, apud Homer. Iliad. a. & alibi.

Ματαιοτέχνος, vanis artibus deditus, inanium artiū studiosus.

Ματαιοτεχνία, ἡ, vanæ artis studium, vel vana artis imitatio. Quintil. l. 2. c. 20.

Μεγαλότεχνος, arte seu artificio magnus: vnde τὸ μεγαλότεχνον, magnum artificium, vrbis ij magnitudo. Dionys. Halic.

Ο'μώτεχνος, idē cum σωίτεχνος supra. Athen. lib 14. Sweyc. p. 61.

Ο'μοτεχνία, eandem artem profiteor seu factito. Hippocr.

Πολύτεχνος, multa arte accuratus, multum artificij habens: vel, valde artificiosus.

Υ'λοτόμος & Ὑλοτέχνης, artifex vitri coquendi & conficiendi.

Φιλότεχνος, artis aut artium studiosus: industrius, solers. Athen. & Plut. (ingeniosè, solerter.

Φιλοτέχνως, more eorū qui artiū studiosi sunt: vel artificiosè.

Φιλοτεχνία, artium studium: vel, studium elegantiæ & varij artificij. Item artificiosa. Laërt. in Gorg.

Φιλοτέχνιον, artium studiosus sum, artificificiosæ elegantiæ studio teneor. Item incumbo in aliquam rem, more eius qui artib. est deditus. Epictet. Item differo de arte aliqua, velut eius studiosus. Athen. εὐρίσκω φιλοτεχνῶν ἀφ' ὧν τὰς ἡδονὰς. Ita

artificio: è & ingeniosè ago. Basil. in Hexaem. ἵνα σαφὲς φιλοτεχνήσωμεν τοῖς δεξιοτέχναις ἢ μέλιτος.

Φιλοτέχνημα, opus artificiosum & solers, opus industrium.

Φιλοτέχνησις, ἡ actio solerter aliquid efficiendi & more eorum qui artium sunt studiosi. Item artificium, opificium. Basil. hexa. hist. de mundo.

Περιφιλοτεχνίον, (dec.) studium & industriam rei alicui adhibeo. Hesych. de mundo.

Χειροτέχνης, (q. d. manuarius artifex) manu artem aliquam contrahens, opifex. Aristoph. in Plut. Xen. Pæd. 6.

Χειροτεχνία, opificium, artificium manu factum. Plat.

Χειροτεχνικός, vnde χειροτεχνικὴ τέχνη quæ & βαναυσικὴ, artes mechanicæ. Polit.

Χειροτέχνος & χειροτεχνικός, manus artificio, vel more eorum qui mechanicas artes tractant, apud eundem.

Χειροτεχνέω, manu artem aliquam conficio, opifex fum, hippocr. in epist. Demag.

Χειροτέχνημα, opus manu factum. Poll.

Τέως, vide in Ω's. Τῆ, in Ο'.

Τ Η'Β Ε Ν Ν Α, & τήβεννος, ἡ, ὁ, toga, vestis Romana: (* ita dicta à quodam Tebenno Arcade inuentore: ac primùm τηβέννος appellata fuit, deinde corrupta voce τήβεννος, vt tradit Suidas. qui & chlamydem vocat) Plut. in Rom. τήβεννα ἐφόρει καὶ περιέφυσαν τογᾶν φοίνικι βεβαμμένην. Apud Polyb. τηβεννα λαμπρὰ, toga candidatoria. Et protrahea, apud Dionys. Halic. Item vestis in vtu etiam apud alios colligi potest ex Polybio apud Athen. Scribitur & τήβεννος.

Τηβεννικός, vt τηβεννικὴ ἐσθής, apud Strabonem. cultus, i. cultus qualis est togatorum.

Τήγανον, &c. vide in Τήκω. Τήθη, &c. in Τιτθός.

Τ Η'Κ Ω, & Doricè τάκω) Fut. ξω, liquefacio, liquo. Theocr. idyll. 2. Ὡς τοῦτο τὸ κηρὸν ὑπὸ σεῦ δάμιον τάκει. Ὡς πάχνη τὰν ἠέρα ὁ Μαίδιος αὐτίκα Δήλιος ἀνὴρ τάκεται, liquo, te Delphis amore liquefacta. Pind. Olymp. 6. probl. 8. ἐκ τοῦ σώματος. Item metaph. macero, consumo, tabefacio. Od. τ. μηδὲ ἄνωγα θυμὸν τηκέσθαι, nec animum tuum macera defendo maritum. Exponitur etiam, mollio item attenuo. Hesych.

Τάκημα, liquor. liquefio. liquesco, s. c. Od. τ, (de niue) Τακέντες δ' ἄρα τ' ποταμοὶ πλῶσαι ῥέοντες. Præt. med. τέτηκα. vnde τετηκὼς κηρός, liquata cera, apud Gal. l. 3. ad Glauc. Il. χ, τὸ δὲ πλῆσαι τέτηκα, quamobrem & lacrymis liquesco.

Τῆξις, ἡ, liquefactio. Item tabefactio, maceratio. Greg. Naz.

Τηκτικός. liquefaciendi seu liquandi vim habens: liquans, resolutiuus.

Τηκτός, ὁ, liquefactus, liquatus: vt τηκτὸς μόλυβδος, apud Eurip. in Androm. plumbum liquatum. Item qui liquefieri potest, liquabilis. Aristot. de gen. an. l. 1.

Τακεδών, ὁ, colliquatio: item contabefactio. Oribas. ad Eunap. l. 1. cap 6.

Τακτικός, cui colliquandi seu contabefaciendi vis inest: vnde Ταπτικὴ πυρῖτις, apud medicos. Item qui σωτηκτικῷ τινὶ seu τῇ σωτήκει obnoxius est. Plin. l. 28, c. 9.

Τηκτός, ὁ, ἡ, & τό, animum macerans. Epigr.

Composita ex τήγανον.

Ἀντιταγᾶς, et tartagine comedo. Athen. l. 6.

Ταριχήνιον, à Syracusanis dicitur τὸ τήγανον: τήγανον autem Ἀττικῶς λέγεται, teste Athen. ibidem.

Τ Η'Α, procul. Il. β. Τᾶλ' ἰὼ Α'σκωνίης, lōgè ab Ascania. Il. χ, τᾶλα ἑκὰς ἀπὸ πατρίδος αἴσης, longè à fcuto aberrauit hasta. superl. τηλότατος, maximè procul, lōgissimè, apud Orph. in Arg. Τηλόθεν, longissimè remotus: item longissimè progressus esse. Hesych.

Τηλοῦ, idem cum τᾶλα. Interdū cum genit. vt Od. ν, Τηλοῦ φυσίζοος Α'χαιίδος, procul ab Achaia. Interdum cum λόσι: vt Hesiod. in Theogon. Τῆλε δὲ πάτρης, longè à diis. Superl. τηλοτάτω, idē cum τήλοσε, valde procul, longissimè. Od. η.

Τηλοῦ, idem quod τᾶλε, & τᾶλα. Il. α. τηλοῦ δὲ πάσσεις, procul à patria. Τηλόθι, procul, è longinquo, eminus. Od. ε. τηλόθι εἰνάλιον. Item pro τᾶλε & τηλόσε. Apoll. Rhod. Arg. 2. τηλόθεν Αἰσονίδαο, procul ab Hæmonia.

Τηλοῦσε, (comp.) procul, τᾶλα λόσε: vt in Epigr. Κάσταλα ἢδὲ, procul illa. Ἀστεριὰ, τηλοῦσε, idem: Od. ε, v. 116.

Τηλόθι, τηλόθεν, vide in Θάλω.

Τ Η'Λ Ε Ω Ν, ὄνος, ὁ, portulaca agrestis: herba de qua Dioscor. lib. 2. cap. 127. Romanis silicastra dicitur, teste Gal. in lex. Hippocr. eadem nomina Dioscor. semperuiuo tertio tribui dicit, lib. 4. cap. 91.

Τ Η'Λ Ε Φ Ο Σ, ου, ὁ, Telephus, de quo multa apud poetas. Τῆλεφος λέγεται ὁ ἥλιος, quòd cerua eum lactarit.

Τήλεφιον ὄρος, Telephium vlcus, malignum, inueteratum &

πάλαι χαλεπὸν τῷ παρελθόντι ἢ ἀσαπικοῦ, σκλήρᾳ μέρεμνα ἢ λοπτοχίτωνα τὰ δεξιόκηκα ἢ μέλιτος. Item organa quæ liquefacienti ferro mariinor aut lapidem quouis inpergunt. liē tabefacio, tabidū reddo: itē mollē ac liquidū reddo, quasi liquefaciens: vt apud eūdē in præcept. ἐν τῷ ὕδατος ἐξυγραίνει τὸ σώματος τὰ σώματα τὰ σώματα. Item pegma quadrauguli formā, vndiquaque latas affixum habens tabulas, in quo farina vendebatur, & coturnices vel galli gallinacei cōmittebantur, Etym. ex rhet. ¶ Suidæ est tabula lata cui pistores panes superponebant vt ficcarentur; à quo nominatur etiam κηρόδυπος. ¶ Sic dicitur etiam area qualis est frumentaria: vnde Pitholaus Sestum dicebat esse πάλαι ἢ Πειραϊκὸν, apud Aristot. rhet. lib. 3. ¶ Orus apud Etym. sic nominari scribit ambitū cribri: in qua signif. Aristoph. vsurpauit in Pluto. ¶ Item fumarij operculū, teste Suid. apud eundem Aristoph. in Vesp. ¶ Apud Etym. sic etiam nominari traditur tabula in qua tesseris luditur. ¶ Ab aliis dici annotatur & de coturnicum lusu, apud Synes. ep. ad fratrem: quoniam quicoturnices ἀεὶ ὀρτυγοκοπίαν alebant, eas εἰς πάλην committebant.

Τηλίκος, &c. vide in Ἡλίκος.

Τ Η'Λ Ι Σ, ιος, & ίδος, ἡ, fœnogræcum: herba de qua Dioscor. lib. 2. cap. 124.

Τήλιος, vt τήλινος ἄλδησις, fœnigræci farina, τήλινον μέλαγμα, ex fœnogræco confectum vnguentum, apud Dioscor. lib. 1. cap. 58. ¶ Τηλίη, à quibusdam dicitur ὁ κύπειρος, vt est in append. Dioscor. producit enim folia fœnogræco similia; vt testatur idem Dioscorid. lib. 4. cap. 113.

Τηλόθι, &c. vide in Τῆλε. Τήμερον, in Ἡμέρα. Τήμος, in Ἡμος. Τηνεῦ, in Ἐκεῖνος.

Τ Η'Ν Ε Λ Α Α, & τήνελλος, ὁ, erat lyræ harmonia & pulsationcula quæ in victoria edebatur. Aristoph. in equit. ἀλλ' ἴσως μέλλει γε καὶ τῇ θεῷ, τήνελλος ἐσ', si euperas voce, tenuissima es, maximus musicus, aut victoriæ compos. Idem in Acharn. τήνελλα καλλίνικε. Archilochus, Τήνελλα καλλίνικος ἀσπὶς Ἡρακλείης, &c.

Τήνελλος, vide in Τήνελλα. Τήνιος, in Ἐκεῖνος. Τήξις, in Τήκω.

Τ Η Ρ Ε' Ω, ῶ. Ἰων. τηρέω, seruo, conseruo, tueor. Demosth. pro cor. Ἵνα (εἰρήνην) ἔτι καὶ τὰ παιδία τηρῶσι οἱ γέροντες. Plut. de def. orac. αὐτὸς ὁ κύριος ἰσωτὸν ὑφ' ἑνὸς σαφῶς τετήρηται, sese in vno tenuissimo elemento. Sic τηρεῖν ἐντολὰς, Matth. 9. præcepta seruare. Item seruo, i. asservo, reservo: vt Ioann. 2. οἶνον τετήρηκας ἕως ἄρτι. Item seruo in custodia, custodio: vt Matth. 27. οἱ μὲν οὖν τηροῦντες τὸν Ἰησοῦν. Interdum observo, capto. Thuc. l. 3, τηροῦσαντες τὰς ἡμέρας ὕδατα καὶ σίτια, obseruata & captata nocte quadam procellosa. Apud eundem l. 4. cum infinit. μᾶλλον δὲ τηρεῖν αὐτοὺς κατασβέσαι. Et sequente ἄπιεν, apud Isocr. in Areop. Τηρέομαι ἄμφι, idem obseruo, cauco. Aristoph. in Vesp. Πρὸς θεῶν τηρεῖ μὴ λάθῃ ὑπάτιπτα, caue ne accipias fugillationes & vibices.

Τήρησις, ιος, ἡ, seruatio, obseruatio: vt τήρησις ἐντολῶν, Sab. 1. ep. ad Corinth. c. 7. Item custodia. Act. Ap. 4. & 5. Item attenta observatio occasionis, hostis, aut alterius rei. Thuc. l. 7. Empirici τήρησιν vocabant quicquid aliquando fieri in morbis observant. Τηρητὴς, seruandi vim habens. (uasseut.

Τυρὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'λιτηρὸς, peccator, sceleratus: propriè, ὁ ἐπιπρῶτον ὑπὸ τοῦ λιμοῦ τὸν ἄλητον ἐσθίων ἢ ἀλφιτοῦχος, qui tempore famis cum qui molit obseruat, & farinam diripit. Plutarchus tamen hoc etymon reprehendit. vide & in Ἀ'λέω & Ἀ'λιτέω.

Δυστηρέω, seruo, conseruo, tueor. Item seruo, obseruo: vt Δυστηρεῖν τὰς νόμους, Æschin. Item attentè obseruo, caueo. Dem. Philipp. 3. Δυστηρεῖσθαι μᾶλλον πεῖθομαι.

Διατήρησις, obseruatio.

Δυσπάρητος, ὁ, ἡ, obseruatu difficilis: vel qui difficulter custodiri, potest: vt κύων Δυσπάρητος, apud Phocyl.

Ε'πιτηρέω, obseruo, seu diligenti animaduersione obseruo. Dem. ἐπιτηρεῖν ἐκ τοῦ τί ποτε ὑμῖν ἐνθύμιόν ἐστι καὶ ἐπιβάλλει οἱ ἄλλοι πωλεῖν. Ἐπιτήρησις, ἡ, obseruatio, animaduersio. Greg. (λωισεπιτηρητικὸς, qui obseruare solet, obseruator: in definit. Stoic.

Παρατηρέω, præter ius & fas obseruo, superstitiosè obseruo: in ep. ad Gal. c. 4. item simpliciter obseruo, diligenti animaduersione noto. Luc. in lib. de luct. ἄξιον γὰρ παρατηρεῖν τὰ τῶν ἀποθανόντων ὑπὸ τῶν πάλαι γεγονότων. Παρατήρημα, expressè, notanter. Eust. (uersio. Suid.

Παρατήρημα, & παρατήρησις, obseruatio, enotatio, animadversio. Παρατηρητὴς, obseruator, obseruatorius; qui obseruationibus tolet vti.

Decomp. Ἀπαρατήρητος, non obseruatus, vel qui obseruari nequit. Ἀπαρατήρητος, ita vt obseruari nequeat.

Συμπαρατηρέω, vna obseruo.

Ἱππατηρεῖν, adulterorum nates obseruare, & quidem propriè dum ὀπίσω ἐφεστὼς τὰ πόδια. Aristoph. in equit.

Πινοτήρης, ου ὁ, obseruator pinnæ: cancellus vel squilla quæ semper pinnam assectans cámque hiantem obseruans, si pisciculi in ipsam ingressi sint, leui morsu comprimendam esse concham docet, capiendamque prædam in retia iam illapsam. Athen. l. 3.

Συντηρέω, conseruo, obseruo.

Συντήρησις, ἡ, conseruatio, obseruatio. Greg. Naz.

Συντηρητικός, conseruandi vim habens. idem.

Τοποτηρητής, q.d. loci seruator: vicarius, locum tenens. in concil. Chalced. can. 8.

Ἀρτηρία, Πατήρ, quomodo huc pertineant, vide suis locis. Αἰσυμνήτης, vide in Αἰσυμνήτης. Σειρός, vide in Σαίρω.

ΤΗΤΑ'Ω ῶ, F. ήσω, priuo, στερίσκω. Etym. ¶ Item quæro, tento. Etym.

Τητῶμαι, priuor, careo. Eurip. in Helen. φίλων τητωμένη δούλη καθέστηκ' ἐλευθέρων ἄπο. Apud Hesiod. l. 2. Ἐργ. Μή σύ γε αὐτῆς ἄλλων, ὁ δ' ἀρνῆται σὺ δὲ τητᾷ, tu priueris, seu careas.

Τήτη, ἡ, priuatio, inopia. Hesych.

Τῆτες, τήτες. vide in comp. ex Ἔτος.

ΤΗΥ'ΣΙΟΣ ου, ὁ, inanis. Hom. Od. γ. οὐ μὲν τηΰσιον ὁδὸν ἔλθῃς, inane iter confeceris, frustra ieris.

Τι vel τί, vide in Τὶς vel Τίς.

ΤΙΆΡΑ, ας ἡ, capitis gestamen apud Persas. Herodot. in Thalia σκηπτροφέουσι ἐξ ἀρχῆς, πίλους τιάρας τε φορέοντες. idem in Polymnia, Πέρσαι μὲν ὧδε ἐσκευασμένοι περὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι εἶχον τιάρας καλεομένους πίλους ἀπαγέας. Xen. pæd. 8. ὀρθὴν ἔχειν τὴν τιάραν.

Τίαρις, crista galeæ Hesych.

ΤΙΒΗ'Ν, tripus: Lycophr.* Dictus quasi τριβήν, quoniam ἐπάνω τριῶν βάσεων κεῖται, vt tradit Etym.

ΤΙ'ΓΡΙΣ, ιδος, vel ιος, ἡ, tigris fera. vide Ælian. & Oppian. de venat. lib. 3.

ΤΙΘΑΙΒΑ'ΣΣΩ, & τιθαιβώσσω, mel conficio, mellifico. Odyss. ν. ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι. * παρὰ τὸ τιθέναι τὴν βόσιν, Etymol. Hesych. & Eust.

ΤΙΘΑΣΣΟ'Σ, οῦ ὁ & ἡ, (pro quo scribitur & τιθασός) cicur, mitis, mansuetus. Plat. in polit. διῄρητο εἶναι ἤδη ξύμπαν τὸ ζῶον τῷ τιθασῷ & ἀγρίῳ. Lucian. in vita auct. μὴ δέδιθι· τιθασός γάρ ἐστι. Dicitur & de plantis, ac tum exp. satiuus: vt apud Plutarch. in Coriol. ἔστι δὲ ἡ δρῦς τῶν μὲν ἀγρίων καλλικαρπότατον, τῶν δὲ τιθασῶν, ἰσχυρότατον.

Τιθασίον, natura cicur & mansueta. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3.

Τιθασσεύω, seu τιθασεύω, F. εύσω, cicuro, mansuefacio. Plut. περὶ ἀοργησίας ἀλλ' ἡμεῖς ἀγριαίνοντι τιθασεύομεν, &c. De plantis dicitur apud eundem in Fab. Metaphoricè etiam apud Demost. vsurpatur Olynth. 3. εἰ δ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθείρξαντες ὑμᾶς, ὑπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα, καὶ τιθασεύουσι.

Τιθασεύομαι, cicuror, mansuesco, mitesco. Plat. in polit. τὰ μὲν γὰρ ἔχοντα τιθασευτὴν φύσιν ἥμερα προσείρηται, quæ naturam habent vt cicurari possint.

Τιθασευτής, seu τιθασσευτής, οῦ, ὁ, cicurator, qui cicurat & mansuefacit: palpator. Metaphor. apud Aristoph. in Vesp. Γραμματεὺς τῷ τιθασευτῇ. [facere.

Τιθασευτικός, siue τιθασσευτικός, ὁ, qui cicurare potest & mansue-

Τιθασός, idem cum τιθασσός. Hesych.

Ἀτίθασος. (comp.) qui mansuetus & cicur non est, immitis, intractabilis, indomitus. Hesych. Ἀτιθάσευτος, seu ἀτιθάσσευτος, qui mansuefieri aut cicurari nequit. Exponitur etiam, intractabilis, implacabilis. Plut. in Artox.

Τιθήνη τιθή, &c. vide in τιθός.

ΤΙ'ΘΗΜΙ, (F. θήσω, pr. τέθεικα pro τέθηκα, pro quo frequentiùs vsurpatur aorist. 1. ἔθηκα, tanquam à θέω, pono, colloco. Plat. in Timæo, οὕτω δὴ πυρός τε καὶ γῆς ὕδωρ ἀέρα τε ὁ θεὸς ἐν μέσῳ θείς, ita contigit vt inter ignem & terram aquam Deus aerémq; poneret. Hesio. in Asp. Ἐς δίφρον θῆκαν, currui imposuerunt. Dicitur & ἐν ἐπαίνῳ τιθέναι, apud Aristot. rhet. l. 1. in laude ponere, laudi ducere. ¶ Item propono: vt τιθέναι ἆθλον, præmium proponere: Isocrat. ¶ Item pono, repono: vt τεθῆναι εἰς τὸν τῶν ἀριθμόν, apud Plut. Dicitur & τιθέναι εἰς ἀνθρώπους. ¶ Item pono, suppono, thesin facio & hypothesin, apud Aristot. Metaph. l. 10. ¶ Item pono, i. facio ita esse, esto vt ita sit. Isocrat. καὶ τίθημι στασιάζειν αὐτούς Dem. θήσω εἶναι ἐγὼ μὴ τιθεὶς εἶναι τοῦτο. ¶ Item facio: vt Il. α, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε ¶ Item tribuo, attribuo, assigno. Xen. apomn. l. 4. ποτέρωθι τὴν ἀπάτην ταύτην θήσομεν; ¶ Item oppono pignori, pigneror. Demost. ad Nicostr. τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἑκκαίδεκα μνῶν Ἀρχεβιάδῃ Παμβωτάδῃ, oppono igitur cœnacularias ædes in sedecim minas.

Τιθέω, etiam inuenitur, aut certè quædam tempora ab eo

deducta: vt Il. α. ἐν χερσὶ τίθει, in manib. ponebat, pro τίθη. Dicitur etiam τίθει in imperatiuo, i. pone.

Τίθεμαι, idem quod τίθημι, pono: adhibeturq; in iisdem loquendi generibus: vt Il. γ, εἰς δίφρον ἄγοντες θέτο, in curru posuit. Apud Eurip. & Plut. ἐν αἰσχρῷ τίθεσθαι, turpe existimare: cui oppon. ἐν καλῷ τίθεσθαι, honestum ducere, apud Polyb. Apud Thuc. lib. 1. θήσονται ἐν ἀδικήματι, ponent in crimine, vel criminis loco. Dicitur & ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεμαι, apud Plut. & Demosth. pro nihilo duco, floccifacio, contemno. Apud Plut. in Galba, τιθέμενος τὸ κοινὸν πρὸ τοῦ ἰδίου, publicum bonum suo anteponens: cui opponitur ὕστερον τίθεσθαι, apud Pauf. postponere. Εἰς ταύτην τίθεμαι τὴν τάξιν, apud Plut. in hoc ordine pono seu repono. Τίθεσθαι τέλος κεκμηότι πόνων, finem laboribus imponere, apud Apoll. Rhod. Apud Luc. ὅταν τὸ παρὸν θῇς, quum composueris quod instat. Pro existimare, ducere, arbitrari, Aristot. Dem. Synes. cum variis accusatiuis interdum variè exp. vt τίθεσθαι νόμον, legem ferre. Demosth. Τίθεσθαι δῶμα, apud Hom. domum struere. Τίθεσθαι γνώμην, apud Demosth. dicere sententiam seu proponere. Τίθεσθαι ἀγῶνα, apud Greg. edere certamen. Τίθεσθαι πόλεμον, apud Hom. & Hesiod. pugnam committere seu conserere. Τίθεσθαι ἀράς, apud Plutar. in Theseo, imprecari. Apud eundem θέμενος φιλίαν πρὸς ἅπαντας, amicitiam iniens, seu concilians, contrahens. Item τίθεμαι, sumo, vendico, tribuo. Plato de leg. τιθέμεθα ἡμεῖς τὴν ταύτην εἰς γῆρας, hunc honorem senectuti tribuo. Item pigneror, apud Dem. Item assentior, astipulor. Synes. τίθεμαι τῷ δόγματι. ¶ Item pass. signif. ponor, collocor, supponor, &c.

Θέμα, τό, id quod positum, appositum, depositū aut propositum est. Plut. in consul. ad Apollon. Ceb. Theb. Quint. lib. 4, c. 2. Dicitur etiam significare sidus natalitium & horoscopum, i. id quod mathematici notant, quomodo cœlum sit affectum, compositaque sidera, quum homo aliquis oritur, apud Sueton. in Aug.

Θεματικός, οῦ ὁ, positicius: vt θεματικοὶ ἀγῶνες, certamina in quibus deposito præmio certatur. Poll. l. 3. Apud Gramm. θεματικὸν ῥῆμα, verbum primitiuum, quod velut fundamentum est cæterorum inde deriuatorum.

Θεματίζω, depono. Itē pono casum: in Pand. Græc. Θεματισμός, positio casus. Item positus, statio. Vitruu. lib. 1, c. 1.

Θέσις, εως, ἡ, positio: vt νόμων θέσις, apud Aristot. polit. 4. Item, depositio: cui oppon. ἄρσις & αἵρεσις, apud Plat. de leg. & Luc. in Harm. Interdum impositio: vt Demetr. Phal. multa esse nomina dicit venusta & iucunda, quæ de re aliqua dicantur etiam παρὰ τὴν θέσιν, i. etsi ei ab initio imposita non sint. Philosophis θέσις dicitur positio seu sumptio, qua aliquid velut principium ponunt seu statuunt: vel, principium quod demonstrari non potest, quodq; nō necesse est habere scientiam aliquam percepturum. Aristot. post analyt. l. 1, c. 1. Eodem teste top. 1, Rhetoribus thesis est opinio absurda cōcepta de re aliqua in philosophia nota: item quæstio infinita, quæ remotis personis & personarum circumstantiis, in vtramque partem tractatur. Quintil. l. 3. c. 5. Significat etiam positus, situs. Aristot. de part. an. l. 3.

Θέτης, ου, ὁ, qui aliquid deposuit apud quempiam aut oppignerauit. Isæus.

Θετικός, positiuus seu positiuus: vt θετικοὶ νόμοι, apud Aristot. pol. 2, c. 10, & θετικὰ ἐπιρρήματα, apud Gramm.

Θετικῶς, positiuè, affirmatiuè. Greg. Naz. Item, infinitè: Hermog. (in Solon.

Θετός, ὁ, positus. Item adoptatus: vt θετὸς παῖς, Appiā. & Plut.

Θήκη, ης, ἡ, theca, repositorium: locus in quo aliquid reponitur. Plat. Thuc. Xen. &c.

Θηκίον, τό, repositoriolum, loculus, conditorium. Hesych.

Θῆμα, τό, idem est θήκη, τάφος, ex Sophoc. Salmoneo.

Θημών, ῶνος, ὁ, aceruus & cumulus rerum simul positarum seu congestarum. Odyss. ε. (Hesych.

Θημωνία, ἡ, idem. Suid. Pro quo scribitur & θημωνιά apud

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιτίθημι, circumpono, Eurip. in Med. Κάρᾳ μὲν λευκὸς ... ἀμφιθεῖ χροῒ ... ὀλεῖται.

Ἀμφίθετος, ὁ & ἡ, circumpositus. Item qui vtrinq; poni potest: vt ἀμφίθετος φιάλη, Il. ψ.

Ἀνατίθημι, sursum pono, in altum pono, sustollo. Aristoph. in Plut. ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν σ' αὐτοῦ, vbi eum in præcipitium aliquod sustulero. Item impono alicui, portandum quidpiam impono. Xen. anab. 3, σκεύη ἀναθεῖναι. Et metaph. iniungo, impono, curam rei alicuius demando. Aristoph. in Nub. ... ¶ Item expono, narro. Act. ἀνέθετο ἐκείνοις τὰ πράγματα. ¶ Item attri... Ap. 25, Φῆστος τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Παῦλον. ¶ Item attribuo, acceptum fero, ascribo, imputo. Plut. in Fab. ... αὐτῆς εὐνοίᾳ θεῶν ἀναθεῖν, Deorum beneuolentiæ ascripserit ... Isocr. ad Dem. ἂν γὰρ αὖ ἐκεῖνος ἁμάρτῃ, σὺ ... pro datiuo. Simili construct. apud Dem. pro cor. nisi quòd pro datiuo præposit. accusat. additam verbo iunxit. Interdum, tribuo, i. fauco, propensus sum. Plat. in symp. ...

... λόγοι κινοῦντες, ἀνέθεντο τοῦ ἱεροῦ. ¶ Item suspendo: vel, suspensum dico, & simpliciter, dico, consecro. Aristoph. ... πρὸς τὸν θεόν. Æschin. χρυσᾶς ἀσπίδας ἀνέθεσαν ... πρὸς τὸν νεών. Cum præposi. εἰς, Herodot. ἀναθεῖναι ... τῆς Ἥρης, templo Iunonis consecrasse. ¶ Item transfero, traduco: vt, τὰς καθ' ἡμῶν ἀντιθέσεις εἰς τοὐναντίον ἀνέθηκε. ¶ Item differo, prorogo: cum genit. Sophocl. in Aiace.

Ἀνατίθεμαι, rem quampiam sublatam alicui impono. Xen. pæd. 1. ἀνατίθενται δ' αὖ ἄλλοι ἐπὶ τὰ ὑποζύγια. Interdum, mihi ipse impono portandum quidpiam, vel impositum suscipio. Synes. ... camelus scabiosa complurium asinorum tollit onera. ¶ Item dico, consecro. Plato pol. 2. ¶ Item committo, commendo. Plut. in amat. narr. τὴν πρᾶξιν ἀνέθετο τῶν ἑταίρων τισί. rem commisit. Sic in ep. ad Galat. c. 2, ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον, exp. communicaui cum ipsis Euangelium. ¶ Item differo, in futurum reiicio: q.d. retro pono: vt ἀναθέσθαι τὸ σκέμμα, apud Synes. ¶ Item retracto, reuoco: q.d. iterum pono: ab iis facta metaph. qui calculos malè promotos, errore intellectos, rursus collocant, teste Suid. Luc. ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορημένα. Antiph. ἀναθέσθαι ὥσπερ πεττὸν, τὸν βίον οὐκ ἔξεστι. Ἀνατίθεμαι (passiua significat.) sursum ponor, imponor in altum. Item, consecror, dicor. Aristoph. in Plut. Dicitur & ἀνάθημα, quod alicui demandatur seu faciendum imponitur. Polyb.

Ἀνάθημα, τό, donum quod dicatur seu consecratur, parietibus & columnis templi appensum. Plato polit. 2, ἀναθήματα τοῖς θεοῖς ἀνατιθέναι. ¶ Item ἀναθήματα, ornamenta vrbis: vt sunt templa, basilicæ, porticus. Strabo libro 5. Et, quælibet ornamenta: vt ἀναθήματα δαιτός, ornamenta conuiuii. Odyss. α.

Ἀναθηματικός, addicandum seu consecrandum comparatus, aptus ad dicandum: in anth. Epigr. Item ad ornamentum pertinens, vt ἀναθηματικὰ σκεύη.

Ἀνάθεμα, τό, execr. homo, cuius caput diis inferis dicatum est & deuotum: execrabilis, communione cum aliis hominibus non dignus, in epist. ad Galat. c. 1. Item idem quod ἀνάθημα. Iustin. mart. quæst. 121, in respons. ad orthod.

Ἀναθεματίζω, anathema esse declaro, execror, vel execrando extremis diris & execrationibus deuoueo. Reg. l. 4, c. 19.

Ἀναθεματισμός, execratio alicuius, eum pronunciando esse anathema. Iustin. in Authent.

Ἀνάθεσις, dilatio: apud Suid. τριῶν ἡμερῶν αἰτησαμένης ἀνάθεσιν. Item dicatio, consecratio. Athen. l. 15.

Ἄνθεμαι, poeticè dicitur pro ἀνατίθεμαι. Apoll. Arg. 2. Sic ἄνθεμα pro ἀνάθεμα.

Dec. Ἐπανατίθημι & ἐπανατίθεμαι, insuper pono. item attribuo, acceptum fero. Aphthon. in progymn.

Κατανάθεμα, exp. maledictum. Apocal. cap. 22. Καταναθεματίζω, exp. meipsum deuoueo & iuro. Matth. 26.

Προσανατίθημι, & προσανατίθεμαι, idem cum ἐπανατίθημι & ἐπανατίθεμαι, insuper impono mihi, vel insuper suscipio. Xen. apomn. 2, προσανατίθεσθαι τὸ καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις ὧν δέονται πράττειν insuper hoc oneris suscipere. Sic in ep. ad Galat. c. 2, ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες οὐδὲν προσανέθεντο, nihil præterea oneris imposuerunt. Exponitur etiam, communico & confero cum aliquo. item me alicui adiungo vel addico. Diod. Sic. τοῖς μάντεσι προσανατιθέμενος περὶ τοῦ σημείου, quum super portento illo vates consuluisset. Luc. in Ioue tragœd. ἐμοὶ προσανάθου, mihi te adiunge, mecum de rebus tuis confer. ¶ Προσανατίθημι exp. etiam, differo, cunctor: vt apud Suid. ὁ δὲ βραχέα προσανα... πειρᾶσθαι.

Ἀντιτίθημι, contrà seu ex diuerso pono, oppono. item, comparo, confero: quæ enim conferuntur inter se, veluti ex aduerso ponuntur. Plut. in Fab. Σάρας μὲν ὑπὸ Περικλέους ἁλούσης τὴν Τάνταλον ἀντιθεῖναι. Cum præposi. πρός & accusat. Dem. in Mid. ... πρὸς τὰ ἐκείνου πεπραγμένα ἀντιθῆτε. Cum accusat. & genit. apud Thuc. l. 2, & 3. ¶ Item ἀντιτίθημι, idem quod ἀντίθετα λέγω, per antitheta loquor. ¶ Significat etiam simpliciter, pono: vt Leuit. 14, ἀντιθήσουσι λίθους ἀντὶ τῶν λίθων, lapides ponent loco lapidum.

Ἀντίθεσις, ἡ, antithesis, oppositio, contrapositio, καὶ ἀντιθέσεις, oppositiones & obiectiones aduersariorum contra disputantium. Gregor. Nazianz. ¶ Apud rhetor. ἀντίθεσις, appellatur assumptiua causa: vnde κατ' ἀντίθεσιν defendi id dicitur, quod per se improbabile assumptis extrinsecus auxiliis defenditur. Quintil. 7. cap. 5. ¶ Dicitur & ἀντίθεσις, vsus antithetorum, vel, oratio constans antithetis: apud Marcell. de Thuc. frequentem.

Ἀντίθετος, ὁ & ἡ, contrapositus, oppositus. Greg. item obuersus: vt ἀντίθετος σύνταξις, apud eundem. Τὸ ἀντίθετον, sententia sententiæ & membrum orationis membro oppositum. Fab. lib. 9.

Ἀντιθέτως, vt ἀντιθέτως λέγειν, vti oratione habente antitheta.

Ἀντιθετικός, habens ἀντίθεσιν: vt στάσις ἀντιθετική, status assumptiuus. Hermog.

Ἀποτίθημι seu ἀποτίθεμαι, depono. vt τὰς φαρέτρας ἀπέθεντο. Herodian. Et ἀπόθεσθαι τὴν ὀργήν, Plutarch. in Cor. Exponitur etiam, abiicio. Item omitto: vt apud Naz. τὸ κακῶς κτηθὲν ἀπόθεσθαι. ¶ Item expono: vt ἀποτίθεσθαι τὰ γιγνόμενα, infantes exponere. Aristot. Pol. 7. ¶ Item repono, recondo, reseruo. Diosc. ἀποτίθεσο εἰς ἀγγεῖον. ¶ Item differo, reiicio. Xenoph. apomn. l. 2. τὰ δὲ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆρας ἀποθέμενοι. ¶ Exponitur interdum, confero. ¶ Ἀποτίθεσθαι passiuè etiam exp. referri: apud Plut. in Per. ὅπως οἱ λόγοι τῶν χρημάτων ὑπὸ Περικλέους εἰς τοὺς πρυτάνεις ἀποτεθῶσιν.

Ἀπόθεσις, ἡ, depositio. Demetr. Phal. Exponitur & abiectio: vt ἀπόθεσις σαρκός. Nazian. Item expositio: vt ἀπόθεσις γιγνομένων, infantium expositio, Aristot. polit. 7. ca. 16. Significat &, repositio, asseruatio.

Ἀποθετικός, deponendi vim habens, deponens: vt ἀποθετικὰ ῥήματα: apud gramm.

Ἀπόθετος, repositius, qui reponi & recondi solet in apothecis: vt καρπὸς ἀπόθετος. Poll. l. 1. Item repositus, reconditus. Plut. symp. 8. probl. 8.

Ἀποθέται, in Laconico agro erat locus quidā præruptus & profundus, in quo exponebant partus informes & degeneres. Plut. in Lyc.

Ἀποθήκη, ἡ, apotheca: repositorium, reconditorium. Thuc. Plut. Herodian.

Decomp. Ἐναποτίθημι, depono in, Galen. in meth. med. l. 11. Προσαπόθεσις, exp. assignatio.

Διατίθημι, dispono, compono. Luc. οὐ διατίθει τὰ βάθρα. Item, Administro, cōstituo, Herodian. l. 3. τά τε κατὰ Γαλλίας ὡς ἐδόκει ἄριστα διαθείς. Item instituo. vt ἀγῶνα διέθηκαν ... ¶ Item, efficio, reddo. Dem. τοὺς ἅπαντας ἀπίστους πρὸς ἡμᾶς διαθῶμεν. ¶ Item afficio, tracto. Item, ἴστε γὰρ ὃν τρόπον Ὀρχομενίους διέθηκε, quomodo Orchomenios vexarit.

Διατίθεμαι, (act.) itidem compono & administro, statuo, constituo: vt ἱερὰ διαθέσθαι, apud Xen. apomn. l. 2. & apud Basil. in Hexaem. hom. 5, ἀξιοῦμεν τοὺς τῶν Ἑλλήνων σοφοὺς μὴ πρότερον ἡμᾶς καταχλευάζειν, πρὶν τὰ πρὸς ἀλλήλους διάθωνται, antè quàm inter se discrepantia componant & concorditer constituant. ¶ Significat etiam, placo, satisfacio alicui. Appian. de bell. ciu. l. 2. διαθέμενος τοὺς ἐνοχλοῦντας ὡς ἐδύνατο, manū iniicientibus creditoribus satisfaciens, vt poterat. ¶ Διατίθεσθαι νόμους leges condere. Plat. de leg. ¶ Διατίθεσθαι λόγους, verba facere. Polyb. & Appian. ¶ Item διατίθεμαι, venundo vendo, Dem. ἐπειδὰν διάθηται τὰ φορτία postquam vendiderit. ¶ Item testor, testamento aliquid mando hæredibus. Item σκέψασθε δὲ ἃ διέθετο. item paciscor. Aristophan. ἣν μὴ διάθωνται διαθήκην ἐμοί. Διατίθεμαι (pass.) afficior. Plut. διετέθη δεινῶς περὶ τὸν ἄνδρα.

Διάθεσις, εως, ἡ, dispositio: vt διάθεσις τῶν ἐπῶν. Phrynic. ¶ Item testamentum extrema voluntas, qua moriens disponit & dispensas res suas, ac quid de illis fieri velit, exponit. Lys. in Timonid. Interdum exp & testatio. ¶ Item vēditio. Plut. in Lyc. & in Solone. ¶ De pictura etiam dicitur, apud Athe. l. 5. est enim in pictura dispositio & ordo rerum quæ depinguntur. ¶ Interdum exp. conditio, & ratio: vt apud Luc. in Alc. διαφέρει τὰ πρὸς ἡμᾶς διαθέσεως. Interdum idem valet quod σχῆμα: vt apud Athē. l. 5. ἀνὴρ μείζων τεχνίτης ἐν τῇ τραγικῇ διαθέσει καὶ προσώπῳ. ¶ Διάθεσις τῶν νόμων, legum constitutio. Plat. de leg. 5. ¶ Item affectio: tam corporis quàm animi: apud Aristot. &c.

Διαθετήρ, ῆρος, ὁ, ordinator, moderator, rector. Plat. de leg.

Διαθέτης, itidem, dispensator, ordinator: apud Suid.

Διαθετικός, afficiendi vim habens. Item affectum denotans: vt διαθετικὰ ῥήματα, apud Gramm.

Διαθήκη, ἡ, testamentum. Isæus, ἑτέραν ἐνόμισαν διαθήκην, ἣν ἔφασαν Ἀρχέπολιν ἐν Λήμνῳ θέσθαι. Sic & apud Dem. & Isocr. ¶ Item fœdus, pactum passim in scriptis vet. & noui. Test.

Decomp. Ἀδιάθετος, qui dispositus non est, inordinatus. Exponitur etiam, intestatus. Apud Plut. in Caton. maiore, ἐν μίαν ἡμέραν ἀδιάθετος ἔμεινεν, exponitur quòd nihil seriæ rei egisset.

Ἀντιδιατίθημι, oppono. 2. Tim. 2. cap.

Δυσδιάθετος, qui ægrè componitur, cōpositu difficilis. Plut. in Cæs.

Ἐνδιάθετος, qui est in mente aliquo modo affecta, mēte cōceptus: vt ἐνδιάθετος λόγος, sermo in mente conceptus, sermo quem in corde loquimur: apud Plut. Phil. & Damascen. item sermo qui ex sententia animi profertur, non fallax nec simulatus: apud Hermog. tom. 2. de Ideis.

Ἐνδιαθέτως λέγειν, è sententia animi loqui, ita in animo affectum esse vt verba pronuntiata significant: apud eundem.

Ἐνδιάθηκος λόγος, oratio scripto constans. Hesych.

Ἐπιδιατίθημι, insuper paciscor. Demost. in Apatur. Ἐπιδιαθήκη, posterius testamentum.

Εὐδιάθετος, benè seu pulchrè dispositus. Εὐδιαθέτως, exp. interpositis spatiis.

Προδιάθεσις, antecedens dispositio, pristina affectio.

Προσδιάθεσις, exp. affectus, dispositio.

Ἐντίθημι, seu ἐνίθημι, impono, pono in seu intra, indo: vnde

aorist. 2. med. apud Pausan. in Arcad. ἐπίηλε δ' αὐτῷ ὀρὺς καὶ παῖδ' ἰς λέχεα καὶ φίλιαν εἰς ἡλικίαν, conciuit vnà cum filio in arcula.

Ἐπίημι, expono. Plut. in Alcib. τὸν δεῖπνα πέμπειν ὅτι χρείαις αὐτὰ ἀναγκαίαις, εἰς Βίτωνας ἐπήεσαν. Aristoph. κἀγὼ ἐξέπεμπε παῖδα. Item expono, i. explano, declaro, prodo. Vide apud Instit. Mart. (de Aristot.) ἐπιτόμῳ τινὶ τὰ ἑαυτῶν φιλοσοφίας ἐπιτηδεύματα ἔφη.

Ἐπίημα, τό, fabula quæ exponitur oculis prætereuntium, seu qua præcurrentium oculis exposita aliquid significatur & declaratur.

Ἔπιδεσις, expositio, explicatio. Alex. Aphr. Item editio alicuius loginatis, vel editum & promulgatum dogma. Theodorit. hist. eccles. l. 2.

Ἐπίδεικτος, expositiuus: aliis expressiuus.

Ἔπιδετος, expositus: vt ἔπιδετον κόνιν. Eurip.

Decomp. Ἀντεπίθημι, contrà expono.

Ἐπίθεσις, priori loco expono. propono. Hermog. ἐπίθεσις, expositio quæ præmittitur, propositio. idem.

Ὑπεπίθημι, vel ὑπεπιτίθημι, clàm inbuductum & subtractum expono. Soph. in Ei ἦτις ἐκ χερῶν κλίψας Ὀρέστου τὸ ἐμὸν, ὑπεξέθη. Sic & apud Plut. in Themist.

Ἐπίθημι, & ἐπιτίθημι, impono, pono in. item indo, infero. Demosth. τὸ χρυσίον ἐπέθετο εἰς τὸν κάνη. Lucian. θέλων τὸ αὐτὸ μηχάνημα ἐπιθεῖναι, Metaph. Od. φ. Παγδὸς γὰρ μῦθον παναρβέα ἐνθέτο θυμῷ, animo concepit & recondidit. Ἡ δὲ ἐνέθετο ἐν ἀγορῇ τιμὴν, expin pari honore habere. Exponitur &, in animum induco: apud Plut. in Demetr. Dicitur & ἐπιτίθεσθαι, pro iisdem: apud Aristoph. in equit. πρὸς τὸ δίκαιον ἐπιτίθεσ.

Ἔπθημα, τό, furculus qui inseritur & inditur arbori vel cortici. Theophr. de caus. pl. l. 1.

Ἐπίθριον, τό, interior pars puppis. Poll. l. 1.

Ἐπίθεσις, impositio. Peculiariter ita dicitur fraudulenta qua ori inditur, bucca seu bucella. Athen. l. 3, & Lucian. in Crobyle.

Ἔπιτος, insitus, seu insitiuus, qui inseri potest. Theogn.

παρεπίθημι, & παρεπιτίθημι, (*decomp.*) obiter impono vel infero, interfero. Demosth. Παρέθηκε interpositio, interiectio, insertio: nomen figuræ grammat. quum in medio vocalis aliqua inseritur, syllabam tamen non efficiens: vt quum πόος dicitur pro πόος. Tryphon. Item figura orator. de qua Iulian. Rufin. & Rut. Lup παρέντεσις, interpositus: seu obiter insertus, obiter introductus. παρεπίθημι, interpositio, interiectio, intercalatio. Et metaph. additamentum, appendix. Paul. in Act. Syn. ad Auxent.

Ἐπίθημι & ἐπιτίθημι, impono, superimpono. Herodian. lib. 2. ἐπιθεῖναι δεῖναι αἰκίαις τὸ πεῖσαι ἑαυτούς. Dioscor. ἐπιθεῖναι εἰς λοπάδιον. Dicitur ζημίαν ἐπιτιθέναι, mulctam imponere, mulctare apud Xenophon. Demosth. & Æschin. Item αἰτίαν & δίκλην ἐπιτιθέναι, intendere, obiicere. Isocrat. in Panath. τὰ ῥηθέντων ἔπεστι τῷ αὐξάνειν ἐπιθεῖναι. Dicitur & ἄλγεα seu συμφορὰς ἐπιτιθέναι, i. afferre, inferre. Aliud β ¶ Item ἐπιτίθημι, addo addicio. Il. η, Πολὺν δ' ἐπὶ μόχθον ἔθηκε θεὸς ἀνδράσι καὶ ἵππους ἐπιθήσει. Sic & apud Demosthen. in Mid. ¶ Interdum exponitur obdo, occludo: vt Odyss. ι, ἐπίθηκε θύρην λάϊνον, obdidit ostio lapidem.

Ἐπιθήμιον, idem impono, irrogo, insigno. Thucydid. ἐπίθετο ζημίαν. ¶ Item impono aliquid exequendum, iniungo, mando. Athen. lib. 11. ¶ Item manum impono, inchoo, aggredior. Æschin. ἐπιτίθεμαι τῇ ψήφῳ κρίνοντι aggredior populatem statum euertere. Item adorior, inuado: per vim occupo. Herodian. lib. 6, ἀφ' ὧν δὲ ἐπήμενοι τὴ Παρθυαίων ἀρχῇ ἐπιθεῖς. Thuc. lib. 3. ἐπιθήμενοι τῷ ξύμπαντι, aggressi, adorti. ¶ Significat etiam, obtrectare incumbo, magnopere dedirus sum. Synes. ep. 57. οὐ θεατρομανίας ἐπιθήμενοι. ¶ Exponitur &, cunctor, diem duco: apud Hippocr. de arte. ¶ Ἐπιτιθέμην (pass.) imponor, superimponor. Plat. de rep. l. 6.

Ἐπίθημα, τό, id quod superimponitur rei alicui: operculum, operiorium. Paus. in Ach. fl. & Aristoph. in pace.

Ἐπίθεμα, operculo. Athen.

Ἐπίθεμα, idem. Diosc. lib. 7. cap. 1. Pausan. in Att. Phil. de v. M. lib. 3.

Ἐπίθετος, ἡ, impositio. Alex. Aphr. Item inuasio, aggressio. Aristot. ech. 5. & Polit. 5. Plut. & Diod. Sicul.

Ἐπιτήδειος, aptus ad inuadendum: seu cui non deest animus ad inuadendum & aggrediendum, vt κακὸς ἐπιθεῖναι, apud Xen.

Ἐπίθετος, adiectus, seu adiectitius, qui adiici soler: vt ἐπίθετον κάλλος, apud Hermog. & ἐπίθετα ὀνόματα, apud gram. Exponitur etiam, ascititius, aliisve inuectus vt ἐπίθετοι ἑορταί, apud Isocr. in Areop. Item imposititius seu impositus, qui imponi soler: vt ἐπίθετοι ὑποκλαί, apud Lys.

Ἐπίθετος, adiectitiè, seu adiectiuè.

Ἐπίθεσις, additio, adiectio, additamentū, excessus. Hesiod. Erg. Aristoph. in Vesp.

Decomp. Ἀντεπίθημι, vicissim vel contrà impono. Thuc.

Ἔπιπλῆξις, aggressu vel inuasu facilis.

Συνεπίθημι, simul impono. συνεπίθεσις, vnà adortor & antiperet occasionem, seu ne veteretur occasione oblata.

Καταπίθημι, depono. Xenoph. pæd. 2. καταθεὶς ἔπασαν τὰ ὁπλα. Item depono, i. pendo, persoluo, numero. Aristophan. in Ran. τὰ μὴ καταθέντες δὶς δραχμὰς μὴ καθίζειν. Interdum cum genit. & accusat. vt apud Xenoph pæd. 3. ἀπὸ τοῦ τὰ καταθεῖναι τοὺς παῖδας μηδὲν αὐτοὺς κακὸν ἔχειν. nihil propterea periculi: ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις κατέθηκε, quæ in annuum vium deputata sunt, teorium etiam condimus. ¶ Apud Platon. in Cratyl. τὰ κοινὰ καθιθέντες ἐπὶ σπανίοις, &c. exp. re in medium collata conferendum est. ¶ Apud Euripid. κατεθέμην ἀπαθὲς, fecdus facere.

Καθίδρυμα, idem quod κατάθεμα, depono: vt Iliad γ. ἔνθα κατίδρυντ' ἐπὶ γαίῃ Plutarch. in Fab. Τὸ φάσκειν εἶναι τὸ ἐπίλοιπον αἰσχρὸν καὶ ἀνδρὶ τῷ μεγαλόψυχον, cogere ad deponendum dictatum am. Item dependo, persoluo. Phaler. in epist. ¶ Item colloco, constituo. Isocrat. in encom. Eu. g. Εὐαίθης ἀσφαλῶς κατεθέτο τὰ ἑαυτοῦ, res suas in tuto collocare cupiens. ¶ Exponitur etiam, comparo, acquiro: vt ἐπὶ τοῖς Ἕλλησι κατατίθεσθαι δόξαν, apud Thuc. l. 4. ¶ Καταθέσθαι χάριν, collocare & conferre beneficium, gratiam inire. Idem in rh. & Dem. ἐξ ἀνάγκης. ¶ Ἐπὶ λεγόμενον seu εἰς γεγραμμένον καταθέσθαι, literis mandare, scripris prodere & testificari. Syn. l. ¶ Καταθέσθαι, διεγράφη, palinodiæ dicitur, i. conferri: apud Herod. lib. 6. Item κατάθεσθαι, i. collata esse: apud eundem.

Κατάθεσις, depositio. Item positio, i. affirmatio. Τῶν ἀμπέλων κατάθεσις, propagatio vitium, quum in terram sarmenta deprimuntur. Gaz. de sen.

Καταθήκη, idem de positio. Item pro παρακαταθήκη. Isocr.

Decomp. Ἐγκατατίθεμαι (& poet. ἐνκατατίθεμαι) depono in re. pono seu condo in. vnde apud Hesiod. in Theogon. ἵνα ἑρατὸν ἐνθῶ per syncopen, pro ἐγκατάθετο.

παρεγκατατίθεμαι, seu παρεγκαταλίθημι, depono apud fidei alicuius committo, custodiendum trado. Aeschin. τοῖς διδασκάλοις παρεγκατατίθεμαι τοὺς ἡμετέρους αὐτοῦ παῖδας. Plut. in Themist. τὸν πάλαι παρεγκατεθέμην τῇ Ἀθηνᾷ. Interdum exp. depono tanquam apud sequestrem. vt apud Xen. Hell. 6. item, fortunæ committo. Aeschin. in Ctesiph. Παρεγκατέθηκε, depositum, fidei commissum. Thuc. l. 2. μᾶλλον τοῦ ἐξοῦ παρεγκατέθεσθαι. Sic & apud Dem. in Mid. &c.

ἐπεγκαταπίθημι, insuper dependo seu persoluo. Aristoph. in Nub.

Συγκατατίθημι, vnà depono. Συγκατατίθεμαι, idem vnde metaph. συγκατατίθεσθαι τῷ δίκῃ dicitur, i. in eandem sententiam descendere, idem sentire: tum pro metaph. ab iis qui eiusdem sententiæ assentes calculum vnà in vrnam ponit. Sæpe tamen sine accusat. συγκατατίθεμαι in hac significat. vsurpatur vt a. pud Plut. de prim. frig. τὸ ἐπιπόνως ἐστὶν ἡδέως δ' οὐ συγκατατίθεται σοφία πρὸς ἡγεμόνα. Συγκατάθεσις, assentio, approbatio, Sent. Philosoph. in Pythag. Item consensus seu consensio. in epad Corinth. 1. c. 6.

Μεταπίθημι, transpono. Item huc illuc transfero, commuto, permuto. Plut. in Coriol. τὸ δεῖ χάριτας μεταπίπτειν αὐτὸ καὶ τὰς πράξεις Xen. μεταπίθεσθαι δὲ εἰρηκέναι. mutos & retracto. Interdum absolutè μεταπίθεσθαι dicitur pro retractare dicta & mutare sententiam: vt apud Plut. polit. l. φαυλότερος μεταθέσθαι, & ἐμοὶ μὴ ἐξεπάτα.

Μετάθεσις, transpositio, permutatio, mutatio. Dem. Plut. in symp. 7. sap. Syn. ep. 67. Est & figuræ gramm. nomen de qua Tryphon. & oratoriæ, de qua Iul. Rufin.

Decomp. Ἀμεταθέτος, non transpositus vel mutatus: seu qui transponi & permutari nequit, immutabilis, constans.

Δυσμετάθετος, transpositu vel mutatu difficilis.

Εὐμετάθετος, qui facilè transponitur & mutatur.

παρατίθημι, appono, seu iuxta pono. Il. σ. Ἀλλὰ σὺ μὲν πῦρ αἰθὲ μεγάλα ξύλα παράθεο καλά. Plut. de rep. l. 2. ἀλλὰ ἐκ παρέργου τὴν παρασκευὴν παρατιθέμενος εἰς εὐθηρίαν. Item addo, indo. Odyss. Αἰσχύνῃ δ' ἐπὶ δυσμενέεσσι παρέσσεται. Item commendo, fidei alicuius depositum seu mandatum trado, committo. Ador. Ap. 9. Ἐγὼ γὰρ παρατίθημι ὑμῖν ἀδελφοὺς τοὺς ἐμούς. sic & alibi in n. Test. significat etiam, pono iuxta aliquid vt cum eo comparem, compono, confero. Isocr. in Panath. παραθεῖναι τοῖς οἰκείοις Item propono. vt Matth. 13. παρέθηκεν αὐτοῖς. Exponitur &, impono: apud Hesiod. in Theog. κρατερὸν παρέθηκε κεραυνὸν.

παρεπίθημι, apponor. vnde τὰ παρεπίθεμα, fercula quæ apponuntur. Aristot. polit. 1. Frequentiùs idem significat cum παρατίθημι, appono: vt παρεθέμεθ' ἑκάστῳ κρέων πρὸ μοίρης Odyss. 8. Interdum iuxta pono, vt διὰ δὲ παρέθηκε. Odyss. 8. Interdum appono, i. cito, allego, in medium affero. Plut. de leg.

de leg. lib. 5. τὰ μὲν δὴ τῶν ἄλλων ζώων, πλὴν ὀλίγων μόνων παραθέσθαι τοῦ λόγου. Expon itur etiam, confero, comparo, compono. item depono apud, fidei alicuius custodiendum trado, quemadmodum. Plutarch. in Num. παρατιθεὶς ὅτι τῷ τῆς νυμφῆς ἐπιμηνίῳ συμφέρει. ¶ Est etiam, expono, enarro. Aristoph. in apoc. cap. 4. item periculo expono seu obiicio. Odyss. γ. Εἰ τ' ἀλλοτριοις ἐπὶ κακοῖς παρέθηκεν. ¶ Apud Polyb. l. 3. παρέθηκεν εἰς τοὺς ἰδίους ἐπιβουλὰς περὶ τῆς exp. reposuit & reconditum.

Παράθημα, id quod apponitur vel adiicitur. Hesych.

Παράθεσις, appositio, & idem cum παραθήμα: vnde apud Athen. l. 5. & 10. epulæ quæ conuiuis apponuntur, παράθεσις dicuntur. item compositio, comparatio, collatio, vt Polyb. l. 3. ἐπὶ παράθεσιν τοῦ τόπου. apud eundem ibidem. ¶ Est & species ἀφηγήσεως apud Plut. symp. 2. probl. 4.

παράθεσις, res reposita & recondita. Maccab. l. 2. cap. 3. item res deposita. Phocyl. pro additamento & appendice vtius est Plut. in lib. de Herodoti malitia.

Ἀναπίθημι, (dec.) ex aduerso pono, oppono, vt comparem & contendam cum alio. Plat. in Apolog.

Περιτίθημι, circumponor: vel circundo. Herodian. l. 3. τῷ χλαμύδα περιτίθεσθαι. Metaphoricè plerumque ἐπαίνους τινὰς aliquos alicui dicimur, quo eum velut vestimus & amictimus. Æschin. ἐπὶ τοσοῦτον ἐπαίνων ἦλθεν ἡ πόλις ἐπὶ τοῦτον ὥστε ἐπαινεῖσθαι πάντ' αὐτούς. autor: tate quasi amictos. Plut. in Sol. τῷ τὰς ἀξίους ἀξίοις ἐπαίνους, efferri vi & autoritate & pretio haberi: contur. interdum exp. tribue, attribuo: vt apud Aristot. polit. 8. cap. 6. ἐπὶ δὲ τῇ Ἀθηνᾷ τὸν ἐπαινον.

Περίθημι, circumponitur mihi, mihi componi, induo. Item de mun. ἢ ἐπὶ κεφαλῆς ἢ κεφὶ τὸ ζωστῆρα ἐπιτίθεσθαι.

Ἐπίθημι, q. d. circumpositio, actio circumponendi seu circundandi sibi aliquid. in ep. Per. l. c. 3.

Ἐπίθετος, circumpositus: seu circumposititius, qui circumponi soler: vt ἐπίθετον ὁ κεφαλὴ. apud Erotian.

Συμπερίθημι, (dec.) una circumpono vel circundo.

Ἐπίθημι, propono, ante pono. Herodian. l. 7. ἀπορίαισι τὰς ἀρχὰς τῶν ἐφόδων πρόκειται, proponunt in publico. item proponi. ordino. in medium affero. Thuc. l. 3. ἐπιμηδὲν τὰ προκείμενα δὲ Μυτιληναίοις λόγῳ. Apud Plut. in Cam. βουλὴ ἐπέκειτο, fenatum habere. Apud Demosth. ἐπιθήσει ψῆφον, permittere vt sententiam dicant iudices. item ἐπίθημι, appono. obicio. Soph. ἐπὶ δ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκεῖον τέκνων. Il. ω, ἐμοὶ δ' ἢ σὺ κακὸν μελέοις ἐμμεῖναι ἐπίθησαι. κήδεσι, deuorandum obiicit canibus. item præpono, antepono, præfero. Thuc. ἐπίθεσθαι τὸ σῶμα τῷ ἡμιφορίῳ.

ἐπιτίθημι, idem cum ἐπίθημι. Thuc. l. 2. τὸ ὅτι ἐπιτίθει τῷ ἐπιφθόνῳ, in publico proponunt. interdum, in animo mihi proposito statuo seu constituo faciendum esse. idem l. 3. οἱ πλεῖστοι ἐπέκειντο κρηπῖδι τῷ ἀδράκτου δίκαιον ἐπιτίθεσθαι. Exponitur etiam, propositio edicto constituo: apud eundem l. 5.

ἐπίθετος, passiuè dicitur quod quis sibi proposuit habet. Demosthen. l.

ἔστιν ὑ propositio: vt ἔρχει ἐπίθετος. apud Græc. bibl. interpretem propositio, i. ea argumentationis pars per quam animum ostendimus quid sit quod probatum sumus. Aristoteles. 1. Quintil. l. 4. cap. 4. item propositum, intentio. scopus quem sibi quis proposuit: vnde τὸ ἐπίθετον Δήμωνι ἔζωνεν, apud Phil. de v. M. l. 3. Apud grammat. exp. præpositio: pars orationis.

ἐπίθεσις, proponendi seu præponendi vim habens, præpositiua seu propositiuus.

ἐπίθεσις, p. stitutus, ante constitutus seu statutus: vt ἐπίθεσις ἡμέρα apud Lucian. in Nigr. Et ἐπίθεσις ἡμέρα: quæ ἀποσπάσεως sub. ἐπίθεσις dicitur, tum apud eundem ibidem, tum apud Diosc. lib. 7. cap. 4. interdum etiam additum genit. alterius subst. habet: vt ἐπίθεσις ἐπαυρίλιος & ἐξόχης. apud Naz.

Decomp. Ἀνεπίθετος, sine animi proposito & cõsilio. Polyb.

Ἐπεπίθετος, qui præstitutum diem excessit. Luc. in Hermot. Phil. de v. M. l. 3. ἐπεπίθεσμος, post diem præstitutum conducto die iam elapso. ἐπεπίθεσμον, diem præstitutum excedo. in mora fum. in Pand. Gr.

ὑπεπίθημι, qui intra præstitutum tempus præstat quod promisit. Luc. ὑπεπίθεσμος, intra præstitutum tempus.

Ἐφεπίθημι, idem cum ἐπίθημι. Lucian.

ἐφίημι, appono, applico, admouco. Thucyd. lib. 3. κλιμακίδα ἐφῆκεν ἐπὶ τὸ τεῖχος ἧς πύργους, scalis admotis. item admitto. Isocrat. in Panath. ἐφιέναι ἑαυτὸν ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς, inuadere. Aristoph. ἵνα που ἐφῆσιν ἐπὶ τοὺς πόνους. Apud Dem. ἐφῆκεν ἐπὶ τὰ πράγματα τὴν φιλονικίαν, adhibeo seu affero alicui eadem exponitur. adiungo: vt apud Thuc. li. 3. μεταπέμπεται Ἀθηναίους καὶ ἐφίεται σφᾶς αὐτούς. item, tribuo, attribuo. Plut. in Lyc.

ἐφίημαι, adiungor, adiungo seu coniungo me. Herodian. lib. 7. ἐφέντο τοῖς Γαλάταις. Plutar. in Fab. ἐφιέμενος τῆς κορυφῆς τῶν πάντων τὸν ἀκρωτηριασμὸν, sententiæ eius le ad-

iungebant, i. assentiebantur seu adstipulabantur ipsi. Item tribuor, attribuor. Thuc. l. 3. μὴ τοῖς ὀλίγοις ἡ αἰτία προσέσῃ ἁπλῶς idem significat cum προσέθημι: apud eundem lib. 1. cum ter exp. insisto, insto, pergo: vt Act. Ap. cap. 12. προσέσχε συκοφάνται τῷ πάτερ.

προσέθημι, quod apponitur, admouetur, aut adhibetur. Exponitur & appositus: apud Diosc. l. 5. ὁ προσθήμων πυκί, appositu prodeit.

προσθήκη, appositio, admotio, applicatio: vt προσθήκαι τῶν πόνων, apud Aristotel Rhetoric. 3. Χ προσθήκη πρωτοκόλλου, apud Philostr. ep. 39. item additio, adiectio: vt apud Gellium. Mus. lib. 3. διὰ δὲ dicitur προσθήκη μισθῷ & εἰς τρία φθέγγεσθαι. Est & figuræ gramm. nomē, vocabulo alicui ab inuito syllabam adiicientis. Tryph.

προσθετος, appositus: seu appositiuus, qui apponi solet: vt προσθετὸν κάμμα apud Xen. pæd. 1. & προσθέτῳ φαρμάκῳ. apud med. Item adiectus creditori. Plut. in Luc. Scribitur & προσθητός, apud Luc. de saltat.

πρόσθημα, additio, additamentum, assessio. Plat. de rep. lib. 1. Plut. de aud. poem. &c.

Συμπίθημι, compono, coniungo, concinno. Aristotel. theor. 2. τὸ δὴ πρηνιδίων συμπίθεσθαι λίχνῳ ἢ τὸ συγκείμενον δι' ἀμφότερα. Thucyd. lib. 1. ἢ τὸ σὺν τῷ Μηδικῷ Ἑλληνικὰ ξυνέθηκαν. ἢ αὐτὰ τὰ Μηδικὰ composuerem, i. conscripserunt. Interdum significat, dolose compono. vt apud Antiph. ἅ τις ἐξ ἐπιβουλῆς συνίθησιν ξυνθεῖναι. Apud Plutar. συνιθέσθαι τῷ θεῷ τὸ Σίκινον σχῆμα τέκνων, exp. confecit negotium.

Συνίθημι, (pass.) componor. Theophrast. histor. pl. lib. 9. cap. 16. Item compono & accommodo me: vt κολακείᾳ σοφῇ τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συνίθεμένη, apud Luc. de cal. (act. signif. idem cum συνήθημι. Thucyd. ξυνίη δὲ σφι συμμαχίαν, societatem cum eis init, quod sæpius sine illo accusat. dicitur: vt apud eundem lib. 8. τὴν πάλιν ὑπάρχειν ξυνίεσθαι πρὸς βασιλέα. Dicuntur & συνιτέσθαι qui inter se pacti conueniunt, seu inter quos de aliqua re conuentio: idq. sequente interdum accusat. vt apud Plut. in Alcibiad. interdum infinit. vt Herod. lib. 1. συνίθεντες φθείραι τὴν δεσπότεω ἢ παῖδα. Interdum etiam cum ὡς. vt Xenoph. Hellen. ξυνίεσαν ὡς τῇ Χίῃ ἐπιπλεύσομεν. Apud eundem dicitur & συνιτέσθαι ἐπὶ τοῖς ἔργοις. ¶ Item attendo, animum aduerto: vt Odyss. ο, ὃ οὐ συνίσσετε κῆμοὶ ἄμεινον.

Σύνθημα, compositum, constitutum, compactum: vnde οἱ συνθήκαι fieri dicitur, quod ex composito fit & compacto. Item signum partibus commune. Herodian. lib. 2. πάντες ἐφ' ἓν συνθήματα συναβαίνοντες, repetè dato signo. Hinc συνθήκας seu συνθέσεις, ἐξέρεσις συνθήματα dare, accipere, tollere signum: apud Polyb. Plut. & Luc. item signum, quod imperatur militibus dat, tessera: vt apud Eurip. in Rhes. Troiani exercitus συνθήματα erat Φοῖβος. Dicitur & de tessera quam excubitoribus aut tesserariis: apud Polyb. Item sic nominatur vexillum. Greg. Et generaliter ad quæuis signa & notas extendiur: apud Plut. & Synes. &c. ¶ Apud Athen. lib. 5. idem ferè significat quod συνήθεια. i. consensus, quum de Socrate inquit, Τί γὰρ ἀσεβὲς ξυνθήμιον ἢ βακκηλᾶν.

Συνθηματικὸς, vt συνθηματικὴ ἐπιστολή, literæ quæ per signa & notas arcanas scribuntur.

Συνθηματικῶς, vendo signis & notis parti vtrique communibus: vnde συνθηματικῶς γεγραμμένην ἐπιστολὴν. apud Polybium.

Συνθηματίζω, vt συνθηματίσαι σίφανοι apud Aristoph. qui à recentioribus dicuntur. ἐνθυλακῶ, i. qui confidenti ἐνθύλακα ab eo qui confici curat.

Σύνθετος, idem signum quod ex composito datur: tesseræ pactum. Hesych. & Suid.

Σύνθεσις, compositio, coagmentatio, commissura cuiuslibet rei Demetr. Phal. Aristor. &c. Est & figuræ nomē apud grammat. Item sic dicuntur res plures inter se compositæ. Dicitur & de certo quodam vestis genere: apud Suid. & Mart.

Συνθεσία, pactum, fœdus. Il. ζ.

Συνθέτης, ὁ, compositor, autor. Plat. de leg. συνθέτης, qui componere & confruere nouit. Luc. de scrib hist.

Σύνθετος, compositus: coagmentatus, concretus. Demetr. Phal. Herod. lib. 3. Scribitur & συνθετὸς, vnde συνθετὴ, apud Aristot. de arte poet.

Συνθήκη, idem quod σύνθεσις, compositio. &c. vt συνθήκη τῶν ὀνομάτων, apud Luc. de scrib. hist. Sæpius significat, pactum, comœntum, fœdus: apud Aristot. Isocr. &c. Interdum & ipsæ tabulæ quibus οἱ συνθῆκαι continentur, συνθῆκαι nominantur: vt apud Demosthen. αἱ τοῦ χάλκεω ξόανα συνθῆκαι τὸ δικαστήριον. Item consensus, assensus, auctoritas. Idem in Arislogit.

Decomp. Ἀσυνθεσία, transgressio & violatio pactorum seu fœderis. Suid. Ἀσύνθετος, non compositus aut concretus simplex. Arist. polit. 1. item qui fœdera non seruat quæ cum aliis pepigit. Suid. Item qui pactus non est, qui fœdus non iniit.

Hesych.

Hesych. apud Dem. ἐξεὶ παρεγκ. ἐσωθητέ ὅτε ὅλ. inter alia exp. etiam pl. b. quę quid sentias, minime aliquis intelligere & animaduertere potest. Harpocr. Ἀσωτ. πάν, non sto pactis & initio fœdere. Eidia 2.

Ἐπισωτ. ῆμι, insuper compono & coniungo cum: v. I, cumulatim annecto & adiungo. Themist. Ἐπισωτ. ίσεις, cumulata coniunctio. Idem.

Εὐσωτία, bona & elegans compositio. Eust.

Εὔσωτος, bene compositus: vel aptus ad compositionem qui componi facilè potest. Εὐσωτ. ῆτέν, bene compositus sum. Item fœderibus & pactis meam dis facilem me præbeo: vel fœdus & pacta seruo. Suid. ε εὐσεικῶς ἰχω.

Κακοσωτία, exp. malum fœdus, item mala compositio. Hesych. idem est cum κακορρᾳφία.

Παρασωτόομαι, ex composito deriuatur, decompositus.

Ὑποσωτόομαι, ante prisco, priùs conuenio.

Ὑποτίθημι, I. suppono, vel I. supermino, I. superattollo. Plut. in Rom. τὸ ἄφρακτον ὑπετιθέντες. Exponitur & præpono.

Ὑπολιβάνομαι, differo, procrastino, in aliud tempus reiicio. Polyb. l. 5. ὑπετιθέμην τὸν ἐπὶ τῷ Ἴστρῳ πόλεμον ἐμέραν.

Ὑπερβάλλω, vnde ὑπερβολίζω, pretium augeo, supra omnes liceor.

Ὑπερμᾶλλον μᾶλλον, melior allata conditio in pacto addictionis in diem. in Pan.

Ὑπερθετικός, transpositio. Hermogen. Gram. idem schema est quod μετάθεσις. Item dilatio, procrastinatio. Phil. de v. M. l. 1.

Ὑπερθετικώτερος, superlatiuus, vox gramm.

Ἀνυπερθέτητος, (dec.) qui differri & procrastinari nequit. interdum, citus, iubitus. Diosc. in præfat. l. 7. Ἀνυπερθέτητος, sine mora, sine dilatione. Phal. ep. 8.

ὑποτίθημι. suppono, subiicio. Plut. de sol. an. τὰς μικρὰς ὑποτιθείς. Item subiicio, propono: vt ὑποτιθεὶς ἐλπίδα. apud Thuc. l. 1. & 4. Item I. suppono, I. velut principium pono. Aristot. metaph. 1. ¶ Item pignori oppono, oppignero Aesch. in Ctesiph. ὑπέθεσαν αὐτῷ ἅ ἔχλαστε ἐκ δημοσίας πρασσόμενος. ¶ Exponitur & statuo, fundo. Hermog.

ὑποτίθεμαι, suppono, &c. Item edoceor: vnde ὑποτιθέμενος, edoctus. Philostr. in Heroic. Item propono. Aristot. eth. 6. Item oppigneror. pignori oppono. Demosth. aduersus Aphob. Actiuè frequentius vsurpatur pro pono, statuo. Iocr. πάντ' αὐτῷ ὑπόθου τῶν εἰσ ὑπάρχοντα ἐν ἐλπίσι. Interdum, censeo, decerno. Arist. ὅτι ὁ κριτὴς ὑποτίθεται. Item propono, propositum mihi habeo: vt Iocr. in Helen. ἐξεὶ δὲ τοῦ λόγου ὑποτιθέμενος, de qua ab initio dicere propositum mihi fuit. Exponitur &, scribendi argumentum seu materiam mihi sumo apud Philostr. in Heroic. Apud Atticos significat, præcipio doctrinę moralis & philosophicæ præcepta dos vt apud Iocr. ἐγὼ σοι πεῖσόμενος ὑποτίθεμαι. &c. Sic Plut. in Charm. ἅπερ ὑποτιθέμενος, alij præcipientes. Sic & apud Plut. & Arist. Interdum, moneo, consulo: vel edoceo, suggero. Od. 8, Αὐτὰρ ἐγὼ σοὶ αὖθι ἑκὼν ὑποθήσομαι. Od. α, Ζεὺ σφι αὐτὸς πυκινῶς ὑποθήσεται. Cum accusat. rei Il. θ. Βελλεροφόντην Ἀργείοις ὑποθησάμεθ' ἤπια εἰδότα. Sic & alibi apud Hom.

ὑπόθημα, id quod supponitur seu subiiciuntur: pedamentum basis. Plut. in quæst. Plat. Apud medicos ὑποθήματα dicuntur trochisci seu glandes quæ ano subiiciuntur.

Ὑπόστασις, idem fundamentum, basis alicui rei supposita: apud Theoph. hist. pl. lib. 4. c. 9 4. Item suppositio, subiectio. Interdum ὑπόθεσις dicitur positio rei alicui ita tanquã demonstratæ & ab alio concessæ: vnde κατὰ ὑπόθεσιν εἰπεῖν, est non planè statuentem aliquid dicere, sed id ponendi causa & pro confesso sumentem. Idem de causa pl. l. 6. Item ἐξ ὑποθέσεως λύειν δείκνυμι, dicitur quum quid demonstratur ex eo quod pro demonstrato assumitur, non tamen est demonstratum. Philop. in post. anal. ¶ Apud rhetores & iuris consultos ὑπόθεσις dicitur quæstionis genus definitum: causa. species, vel legis casus: sic & apud ciuil. ¶ Item sic nominatur quæstio seu res propositas, res de qua agitur: vnde apud Plut. in Erot. λέγεται τὰ ἐκ ὑποθέσεως. ¶ Item materia & argumẽtum operis alicuius: apud Sch. Dem. Eurip. &c. ¶ Significat etiam prætextum, velamen: apud Plut.

Ὑποθήκη, ὁ, ἡ, qui subiicit aut suggerit, autor, consultor. Suid.

Ὑποθητικός, hortatorius. Item conditionis: vnde ὑποθητικὸς συλλογισμός, qui Aristot. συλλογισμὸς ἐξ ὑποθέσεως, p. an. lib. 1. cap. 26. in quibus præmissæ concedente aduersario & ex pacto positæ sunt & assumptæ.

Ὑπόθετος, suppositius: seu suppositiuus, qui supponi solet: vnde ὑποθέτου φάρμακον. apud Aegin. l. 7. c. 12.

Ὑπόθεμα, suppositio. Item argumentum, materia subiecta. Item pignus. Dem. Arist. Item ὑπόθημα, præcepta & admonitiones ad vtam instituendam. Iocr. ad Nicocl. Basil. Dionys. Areop.

Ὑπόθημα, τὸ, idem cum ὑπόθεμα. Athen. ὑπόθημοσύνη, præceptum, monitum, consilium. Il. 2. Apoll. arg. 2.

Decomp. Ἀνυπόθετος, non suppositius, qui sine suppositione est. Plut. de rep. l. 6.

προϋπόθημι, & προυποτίθεμαι, præsuppono. Plutar. de procreat. anim.

Composita sine præpositione: ac primùm ex θεσις.

Ἀνυποθεσία, constitutio eorum quæ ad certamen pertinens, missa. Agonothetarum.

Ἀνύπαθεσία, actio qua ea quæ rata facta fuerant, irrita fiunt: inconstantia, infidelitas. Polyb. l. 3. & 2.

Ἀνυπόθεσία, præmij constitutio: pium munus athlatharum, apud Aristoph. Dicitur etiam significare mutuam depositionẽ vtriusque concertantium.

Ἀνυποσία, plures stellæ simul positæ: quidam constellationem vocant.

Εὐθυσία, benè constituta corporis habitudo. Gal. apud Hippocr.

Θεσμοθεσία, lex, institutum: idem cum θεσμός, apud Dionys. Areopag.

Νομοθεσία, egi latio, sanctio, vel, ius ferendarũ legũ. Arist. rhet. 1.

Νουθεσία, admonitio, actio ipsi monendi. Plut. de virtute mor.

Ὀνομαθοσία, nominum impositio.

Ὀριθεσία, designatio terminorum. Ὀρόθεσις, ipsi termini & limites constituti. Hesych.

Τοποθεσία, loci situs vel positus. Exponitur etiam, ficta loci descriptio. Cic. ad Att.

Ὑποθεσία, adoptio seu adoptatio. Rom. c. 8. & alibi in ep. Paul.

Χειροθεσία, manuum impositio. *cuius à Lucas mentio.* Dicitur & de lyram pulsante, apud Athen.

Composita ex θετης & θετος, itidem sine præposit.

Ἀγωνοθέτης, q. d. certaminis dispositor: iudex & præses certaminum, certaminum moderator. Luc. in Nigrin.

Ἀγωνοθετέω, præsum certaminibus, omnia moderor & rego in certaminibus. Thuc.

Ἀγωνοθέσις, idem cum ἀγωνοθεσία. ex Soph.

Ἄθετος, ὁ, ἡ, irritus abdicatus, abrogatus. Item, ineptus, inutilis: apud Diosc. l. 1. & 3.

Ἀθετέω, loco moueo, abrogo, irritum facio. Plut. in Cor. ἀθετοῦντι μισθ' ἀναίτιος ἅ πάσχει ἔφυ δυσμβόλως. Sic in ep. ad Gal. c. ... ἀθετῶ τὴν χάριν τ. θ. Interdum exp. reiicio, improbo, a. pernor vt Lucæ 10. ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετῶ. Exp. etiam, præuaricor: in proœm. Solom. c. 11.

Ἀθέτησις, reiicior, con: emnor. Chrysost. de sacerd.

Ἀθέτημα, ipsum factum quo aliquid irritum fit, violatur & reiicitur. præuaricatio, transgressio, Reg. l. 3. c. 8.

Ἀθέτησις, abrogatio, abdicatio: in ep. ad Hebr. c. 7.

Ἀθετητός, apud Hesych. exp. ἀθέμιτος, item συγκεκαυμένος.

Ἀθλοθέτης, ὁ, ἀθλοθέτις, qui præmium certaminis statuit, qui certamina exhibet, munera bus proponit. Luc. significat &, qui quodus præmium proponit: apud Dionys.

Ἀθλοθετέω, præmium certaminibus propono, sum athlotheta. Et generaliter, cuilibet præmia propono. Athen. l. 12.

Ἀθλοθέτης, idem cum ἀθλοθέτης.

Ἀκροθίνιον, ὁ, cundis repositorium, id cui incus imponitur, dictum per syncopen pro ἀκμοθέτιον. Il. σ.

Ἀναθέτης, poeta in Anth. epigr.

Ἀνάθεσις, ad stellarum positum pertineas. in Epigr.

Αὐλοθετέω, ístulas compingo.

Δυσθετέω, malè affectus sum, sum animo malè affecto & alienato: apud Suid.

Δυσθετέομαι, idem apud eundem. apud Polyb. δυσθετέομαι τὴν ἀνοικτίαν, perplexus.

Εὔθετος, appositus, accommodatus, idoneus. Diosc. l. 1. c. 65.

Εὐθέτως, sum aptus & idoneus. Id. lib. 1. c. 106. & Ἐν τοῖς εὐθέτοις τῆς ὀφθαλμικῆς. Item bene habitus sum. Theoph. hist. pl. l. 2. c. 1. 5. Item transfuiuè, concinnè disponо, eleganter & scitè dicero. Luc, & Synes. ep. 121.

Εὐθετίζω, idem. Hesiod. in Theogon.

Decomp. Ἀδύσθετος, non appositus, ineptus, inutilis. Hesyc.

Δυσθετέω, sum quodque loco digero & disponо. Exponitur &, bene consulo.

Θεσμοθέτης, legumlator, legum & institutorum autor. Aeschin. in Ctesiph. Aristt. de mun.

Θεσμοθετέω, sum θεσμοθέτης. Διαθεσμοθετῶν, (dec.) exp. instituo, item defigno. (Areop.

Ἱεροθέτης, sacrorum institutor, qui sacra aut sacros. ritus instituit.

Ἱεροθετέω, sacros ritus instituo. Et simpliciter, ritus instituo: apud eundem.

Νομοθέτης, q. d. legum positor: legumlator, legis sanctor. Aristot. polit. 2.

Νομοθετικὸς, pertinens ad legumlatorem. Item legum ferendarum peritus: apud eundem eth. 10.

Νομοθετέω, legem vel leges fero, leges sancio. Iocr. νομοθετῶ τοῖς μοχθηροῖς. Item generaliter, inbeo, sancio: *more legislatoris* τοῖς μοχθηροῖς. Theoph. ἐξ ἀρχῆς τὸ φθονερὸν ἦσαν νομοθετῶν οἱ Ἕλληνες. Sic & apud Alex. Aphr.

Νομοθετῶδες, lege sancitum seu cautum esse. Aristot. polit. 6. Athen. l. 9. Item legi subiici & legem accipere. Plut. de leg.

Νομοθέτημα, sanctio legis. edictum. Plut. in Lyc.

Νομοθέτησις, idem quod νομοθεσία supra.

Decomp.

Decomp. Ἀνομοθέτητος, nullis legibus constitutus. Plat. de leg. Item, legibus malè ordinatus. Aristot. Polit. 2. Exponitur & legibus positis non obtemperans, sine lege viuens: apud Athen. l. 12.

Ἀνθομοθετέω, aduersus legem fero. Plut.

Ἀντομοθετέω, aduersus legem fero. Plut. de leg.

Ἐπομοθετέω, in super sancio, ad leges latas aliquam addo.

Καθομοθετέω, legem oppono, legem obrogo. Plat.

Συμομοθετέω, vna leges fero, locius sum in ferendis legibus Demosth. in Timocr.

Ἰθμοθετέω, (q. d. menti impono aut indo) moneo, commoneo, commonefacio. Menander, Ἀ πᾶσιν ἰσχμεῖς τὸ νουθετεῖν σοφῶς ἐμοὶ δ' ἀμφ' ἑτέροισι ἡ γνῶσις μόν. Luc. ἐφιλοσοφοῦμεν ἤκω ἐωυτὸν ἰθμοθετήσων. Item, reprehendo, castigo, increpo. vnde apud Plat. in Phæd. μετέστησε μὲν δὴ τὸ παιδὸν ὡς παιχνιῶν, ἐνθυμιάζων καὶ ἰθμοθετῶν τὰς παιδός.

Κατιθμοθετέω, moneor, commonefio. Isocr. in enc. Busir. Item, reprehendor, &c.

Νουθέτημα, monitum, monitio, admonitio. Plut.

Νουθέτησις, ipsa actio monendi: idem cum νουθεσία. Aristot. Eth.

Νουθετήσιος, monitorius, pertinens ad admonitionem: vt νουθετήσιος λόγος apud Plat. & Xen.

Νουθετητικός, idem cum νουθετικόν. Νουθετησμός, idem cum νουθεσία, apud Menand. Pollux tamen improbat.

Decomp. Ἀνυθέτητος, qui moueri non potest: vel qui monitionibus non emendatur. Isocr. & Plat.

Ἀντιπαραθετέω, vicissim admoneo. (Synes.

Καταθετέω, cõmoneo. Item, monitis instituo, & moderor.

Οἰωνοθέτης, qui prout alites videt vel volare vel pasci vel garrire, auguria captat. Soph. in Oed. tyr.

Ὀνοματοθέτης, & ὀνομάθετης, nominis vel nominum impositor, Plat. in Cratylo.

Ὀνομοθετέω, nomina impono. gionis statuit.

Ὁριθέτης, finitor, qui terminos & limites alicuius agri vel rei. Ὁριοθέτης à longo tempore asseruatus & reconditus.

Παλαιοθέτης, Hesych. est παλαιοπάγμων & ὁρκιστής.

Ὑιοθετέω, adoptatus. Idem. Ὑιοθετέω, adopto: apud eundem.

Ὑμνοθέτης, q. d. hymnos aut carmina poueus: poeta. Theocr. in Epigr.

Χειροθετέω, manus impono. Dionys. Areop.

Ἰσοψηφοθέτης, exp. accipere manuum impositione: in can. 8, Concil. Niceni.

Ὠμοθετέω, crudum impono aræ. Il. α.

Ὠροθετέω, idem. Od. ξ.

Ὡροθετέω, in hora natali noto & digero. Lucill. Epigr. l. 2.

Composita ex θήκη: itidem sine præpos.

Ἀγγήκη, vas ex quo alabastra reponuntur. Aristoph. Scriptor. & ἀλαβαστροθήκη apud Suid.

Ἀποθήκη, locus in quo panis reponitur, panarium.

Βιβλιοθήκη, theca ad reponenda iacula, pharetra. Hesych.

Βιβλιοθήκη, bibliotheca, libraria.

Δακτυλιοθήκη, annulorum theca. Plin. l. 37. c. 1.

Ἐγκοιλοθήκη, locus in quo balteæ reponuntur. Pro eodem dicitur & ἐγκοιλοθήκη.

Ἐνθήκη, propriè dicitur esse scrinium in quo velut in fideiusse animi cruxius, perplexus.

Ἐπιθήκη, appositus, accommodatus, idoneus. Diosc. l. 1. c. 65.

Ἐπιθηκόω, vas in quo edulia reponuntur. Item & ἐπιθηκόομαι & ἐπιθήκομαι, apud Athen. lib. 5.

Ἐπιθηκόω, vas in instrumento: item que supellectilis repositorium. Athen. lib. 11. Item armarium, vel armamentarium. Athen. in Ctesiph.

Ἐπιθήκη, penaria cella, item penaria: locus vbi edulia reponuntur. Item & παρασιτοθήκη dicitur, teste Poll.

Ἐπιθηκόω, vnguentis un repositorium, vas vnguentarium. Suid.

Ἐπιθήκιον, item. Cic. l. 2, ad Att. ep. 1.

Ἐπιθήκη, vagina ensis. Hesych.

Θησαυροθήκη, armorum repositorium. Plut. in Symp. 7, sap.

Θηκάριον, tabularum repositorium: tablinum, tabularium. Et speculatorium, locus vbi tabulæ pictæ reponebantur. Plin. lib. 35, cap. 2.

Ἰσοδεσμοθήκη, locus vbi sandalia seu sandalia (calciamenti id genus est) reponuntur. Poll. l. 7. c. 22, ex Menand. Misogyne.

Κιβωτοθήκη, vas orum instrumentorum quæ supellectilis repositorium. Athen. lib. 11. Item armarium, vel armamentarium. Athen. in Ctesiph.

Λαγηθήκη, locus aquæ reponendæ destinatus. Et in naui, locus aquæ seruandæ aquam dulcem. Athen. l. 5.

Λαβακήθη, locus vbi æs & ærea supellex reconditur: peculiariter locus olorum æreorum repositorium. Athen. l. 6.

Χρυσοθήκη, aureæ supellectilis conditorium. Idem l. 5.

Composita ex θημος seu θήμων.

Ἀθήμων, ὁ, ἡ, ονος, ὁ, ἡ, qui est corpore bene constituto & habito. Aristot. hist. an. l. 9. Exponitur etiam, aptè seu pulchrè compositus, concinnus.

Εὐθήμων, ordo concinnus & elegans, apta rerum digestio. Ἐυθήμονα, & εὐθημοσύνη, aptè & concinnè digero & disposita, ut ea leg. lib. 6.

Κακοθήμων, qui est corpore malè constituto. Item malè digestus, & compositum τῷ σώματι. [suo. libidem.

Κακοθημοσύνη, quum res malè geruntur & disponuntur. Hesych.

Composita remotiora.

Κάλλαθος, λίθος, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

ΤΙΚΤΩ, (F. τίξω, aorist. 2. ἔτεκον, præt. med. τέτοκα, ab inusitato τέκω) pario, p. oreo, item genero, gigno. Hesiod. Etymol. Τίτλυσιν ὃ γυναῖκας ἐοικὼς τέκνα γεννῶσι. Hom. hym. 1. in Merc. Ἐ'ησθ' ὥλεις τέξεσι βάξις ἐναίσιος μιχθεῖσα Μίγδλω ἠλείᾳ τε καὶ ἀρτεμισ. Od. ξ. ὃν τέκ' Ὀδυσσῆϊ, quem genuit Vlysses. Plut. de aud. ἅσπερ ἔστι πεπὶν τὸ συμπαθεῖν τι τῷ κακοῦχει τὸ γεννῆσαι. ἀφ' ἑτέρου ἐστὶ μᾶλλον. Interdum ἡ τεκοῦσα dicitur mater, genitrix: vt apud Aristot. λέγεται δ' ἡ τεκοῦσα μᾶλλον τοῦ πατρὸς ἡ γονεύσασα. Sic passim apud Eurip. & cæteros trag.

Τίκτομαι, parior, generor: vnde τὸ τικτόμενον, id quod paritur, partus. item actiuè, idem quod τίκτω. Od. υ. Μαίστ' ἐπὶ τίκτῃ πᾶσι λαφίσσα. Paus. in Att. λύσασα δ' ἐωσῆκε ἐς πεζοφίλια. Paus. in Att. λύσασα δ' ἐωσῆκε ἐς πεζοφίλια.

Τίξις, εως, ἡ, partus seu partio.

Τικλήσκω, ἄ, ἐ, parturiens, partui vicinus. Poll. l. 2. c. 1.

Τοκάς, άδος, ἡ, quæ peperit & enixa est. Euripid. in Hecub. & in Med. Item quæ breui paritura est, grauida. vt ἡ κύουσα ἐκκάδας. Odyss. ξ.

Τοκεύς, έως, ὁ, pater seu genitor. Il. φ. ἀνδρὸς ἐκφίλου ἔκτανε, ἀλλ' ἕκοντος ἑῆος. In plurali τοκῆες & Ion. ἐκῆες, Od. α. & ξ. πόλιν ἐκ τοκέων ἐκῆων. Sic & ἐκῆας pro τοκέας. Il. υ. & Hesiod. in Erg.

Τοκετός, ὁ, partus, puerperium. Exponitur &, natiuitas. Poll. lib. 2.

Τόκος, ὁ, *itidem.* partus. Il. ρ. ἀπὸ δὲ τόκος μίτηρ ἧ περ εἰδυῖα τέκνοιο. Arist. polit. 7. ὃν ἐν τοῖς τόκοις αἴτιον πάντων τῶν παιδίων καὶ ἀλλοφθείρονται πολέμῳ. Interdum sic dicitur & id quod partu editur: mater, seu editio: vt apud Synes. ep. 142. Metaphoricè sic appellatur fœtus quod ex vtera ad nos redit. Isocr. & Demosth. &c.

Τοκάς, parturiens, partui sum vicina. Poll. l. 2. ex Crat.

Τοκίζω, fœnori do. fœnero. Idem l. 3. c. 9.

Τοκισμός, fœneratio Arist polit. 1. c. 7.

Τοκιστής, ὁ, fœnerator. Poll. l. 3. c. 9.

Τόκος, ου. τὸ, fœtus, proles, tam paruula quàm adulta, tam animantium brutorum quàm hominum: Il. β. Διὸς τόκος Ἀτρυτώνη. Il. θ. τόκος ἐλάφοιο ἔοικεν.

Τόκιον, τὸ, idem. Il. β. ὑψηρεφὲς τ' ἄλσος, ἵνα νύμφαι τόκια τίκτει. Sic & alibi apud Hom. & de prol. brutorum animantium, plut. in Per. πασῶν τόκιον ἡ Σπάρτη ἐν τοῖς κάλλιστα ἀξιοῖ γεγ.

Τεκνίον, τὸ, filiolus, filiola. Ioan. 13. & ep. eius 3. c. 4.

Τέκνον, liberos procreo, genero gigno: apud Athen. lib. 13. ἐκ τέκνωσιν Ἕλενε, δηίῳ ἐν Κύδεϊ. Plut. in Per. δικαίᾳ δ' ἐκόν ἐκ ἐκ τέκνωσε τεκοῦσα. Item neutraliter, liberos habeo, peperi. Sophin Tiachin ἐκ ἐκ τέκνωσε.

Τεκνόομαι, gigno, nascor. Plut. in Ant. ὑφ' Ἡρακλέους τεκνωθῶσι τῷ ἀνδρὶ αὐτῷ. Apud Eurip. in Pœn. Ἐξ ἧς τεκνώθη Λάιος θεῖος θεῶν. exp. ex quo tempore factus est pater. Laius.

Τέκνωσις, ἡ, liberorum procreatio. Thuc. l. 2. plut. in Lyc.

Composita ac primùm ex τίκτω & τικίζω, cum præpositione:

Ἀντοκίζω, vsuram renouo.

Ἀντοκισμός, vsuræ renouatio, anniuersaria. Cic. ad Att. lib.

Ἀπόλικτω, partu edo & enitor, partu emitto: vel partum depono. Plut. de solert. anim. & Alex. Aphr. probl. 1. 1.

Ἀπότοκος, partus seu partio. Diosc. l. 5. c. 153.

Συναπόλικτω, (dec.) vnà cum partu edo.

Ἐκλίκτω, idem. Item edo in lucem. Plat. in Theæt. ἢ σαῦ καὶ ἐμοῦ ἐκλίκτει ἐξ ἀδίνων ἀξία ἐπιστήμη; καὶ πάνυ ἀκριτόμυθος.

Ἐκτοκίζω, fœnori do. fœnero. Deut. c. 33.

Συνεκλίκτω, (decomp.) vnà cum partu edo: vel, ad partum confero & conduco.

Ἐμλίκτω, pario in seu intus. Et metaph. ingenero. Plat. ep. 7. ὡσπερ ἐπιστήμας ἐμλίκτει. Plut. in Cæs. μειζόνων ἐμλίκτων ἐπιπλοκὴ πραγμάτων, in animo eius pariebant & excitabant. participium med. ἐμτοκὸς. ingenitus, insitus, Aristoph. in Vesp. νόσον ἀρρώστιαν ἐμ τοῦ σώματος ἐμτοκῶν.

Ἐκγονίζω, (dec.) insuper ingenero seu ingigno.

Ἐπίκτητος, insuper pario. Exponitur & simpliciter: partum edo. in Pand. ἐπίκτητός ἐστι πεξὸς, exp. agnatus suus hæres.

Καταποκίζομαι, fœnore obruor & exhaurior. Arist. polit. 2.

Composita sine præpositione: ac primùm ex pret. med. τέτοκα.

Ἀγχίτοκος, ὁ, ἡ, in propinquo natus.

Αἰξίτοκος, fœtum augens. Apud Nonn. αἰξίτοκος dicitur pater, i. prolificus, fœcundus.

Αἰσότοκος, infeliciter natus seu genitus. Hesych. Αἰσοτόκος, quæ infeliciter peperit, & qui infeliciter genuit. Nonn. Legitur & fœm. αἰσοτόκεια, in hac signif. apud Moschum in Megara.

Ἀκατάτοκος, cæcus aut cæcum pariens vel gignens, seu qui cæcos pepe it.

Ἀμάτοκος, (per hyperthesin dictum pro ἀμήτωρ) cuius pater-

tus alienus & longè diuersus est à cæterorum animaliũ partubus prodigiosus, monstruosus. Et generaliter, abiũdus, inusitatus, rationi non contentaneus. vt ἀλλόκοτον ἀνθρώπου apud Luc. apud Plut. in Sol. ἀλλόκοτον καὶ ἄξενον, homo peregrinis moribus prædituς, & rusticus.

Α᾽ριστότοκος, qui optimos parit. Α᾽ριστότοκος, optimo partu editus. vel simpliciter, optimus. præstantissimus. vt apud Eurip. in Rhesoᾶς μ᾽ ἵππους ἄνακτα Ε᾽ρεχθέως Χθιστήριον.

Δυσαριστότεκνος ἡ. (decomp.) quæ optimam quidem prolem edidit partu, sed infelici fato. Il. ε.

Α᾽ρσενοπάτης, mares parens. Dioſc. l. 3. c. 131.

Α᾽ρσενότοκος, virilis sexus partum edo. Idem l. 3. c. 140.

Α᾽ρτίτοκος, recenti partu editus, apud Cyrill. Metaph. ἀρτίτοκος πάλιν dicitur noua luna.

Α᾽ρτότοκος, quæ nuper peperit, quæ recentem edidit partum: apud eundem Cyrill.

Α᾽τοκος, quæ nondum peperit: vel, quæ non parit. sterilis. Athen. lib. 9. ἀτόκοις ἄπαις ἢ ἄτεκνον. Χρήσιμα ἄτοκα dicuntur quæ mutuo data sunt absque vsura. Plato de leg. lib. 11. & Aristot. Oecon. 2.

Α᾽τόκιος, qui partum impedit, & sterilitatem inducit Dioſ. lib. 3. c. 146. & alibi.

Α᾽νεύτοκος, intempestiuo seu immaturo partu editus.

Βιλοτόκος, à quibusdam dicitur ὁ ἐνίκμιος, seu pulegium sylueſtre: vt est in append. Dioſc. quòd & sagittarium & partuum remedium sit.

Βραδύτοκος, tardè seu serò pariens.

Δευτερότοκος, quæ secundò peperit: vel quæ secundò parit. Δεύτερος τόκος, secundo partu editus.

Διδυμότοκος, geminos pariens, geminam prolem partu edens; pro quo apud Theocr. idyll. 11. dicitur, δίδυμος τόκος.

Διδυμοτόκια, geminos pa.io: vnde διδυμοτόκια ὠδῖνες, qui gemini vno partu eduntur.

Διδυματόκια. geminorum partus.

Δίστοκος, quæ bis peperit vel parit δίτοκος, idem apud Anacr. Δίτοκος, bis pario: seu gemellos pario. Arist. hist. an. l. 6.

Δυσλόχιος, idem bina pario.

Δύστοκος, difficulter pariens: vel, partu infelix.

Δυστοκία, difficulter pario, ægrè partum edo. Plut. de solert. anim. item infelices partus edo. Alemena apud Moſch. in Meg. de Hercule. Ω᾽ δίδυστοκίσασα πρηκὶς οὐτισ. αἰτίκλασ. δυστοκία, difficultas pariendi, difficilis partus.

Ε᾽ρωτότοκος ἐπίθ. amorem pariens & alliciens. Apollon.

Εὔτοκος, facilè pariens, fœcundus.

Εὐτοκίω ὦ facilè pario, facili partu vtor.

Εὐτοκία, ἡ facilis partus. Item fœcunditas.

Ζωότοκος, qui vel quæ animal parit, animal gignens. Arist.

Ζωοτοκία, animalis generatio.

Ζωότοκιον, animal genero, animal procreo seu pario, quod dicitur ad differentiam τῶ ὠοτόκων apud eundem. Item, animale & viuum procreo seu gigno: vnde ζωοτόκος, ad animalem formam pertinens.

Θεοτόκος, ὁ, ἡ. Dei genitrix. Mariæ virginis epithetum. Θεότοκος, à Deo natus.

Θεσμοτόκος, legislator: Nonnus.

Θηλυτόκος, fœminei sexus partum edens. Exponitur etiam, habilis fœminæ procreandæ.

Θηλυτοκίω, fœminei sexus partum edo. Dioſc. l. 3. c. 140.

Θηλυτοκία, partus fœmineus.

Ἰοτόκος, venenum pariens, venenatus. Oppian. de venat. lib. 3.

Καλλίτοκος, pulchros edens partus, pulchram pariens prolem.

Καρποτόκος, fructum pariens, fructiferus. (Hesych.

Καρποτοκία, fructus editio. Theophr. de caus. plant. l. 1.

Καρποτοκίω. fructum pario, fructum fero. Idem de caus. plant. l. 5. c. 2.

Κλεπτότοκος, partum furans. Oppian. de venat. lib. 3.

Κοινότοκος, communi partu editus. Soph. in Electra.

Κυροτόκος, puerpera, marer. Eurip. in Supplic.

Κυστοκία, fœtus editio. Alex. Aphrod.

Μελεμοτόκος, curas & solicitudines pariens. Agath. l. 2. Epigr.

Μογοτόκος, partus laborem suscipiens, circa partus laborãs. Lucinæ epitheton. Il. λ, π, & τ. quæ parturientibus adesse fingebatur & circa ὠδῖνας μογοῦσι. De ipsa parturiente dictum exp. in partu laborans.

Μογοτοκίω. in partu vel circa partum laboro.

Μονότοκος, quæ vnum tũgulis partubus edit. Aristot.

Νηβοτόκος, hinnulos parturiens. Nicand.

Νιοτόκος, quæ recèns peperit. Eurip. in Bacch.

Ο᾽λιγότοκος, rarò & paucos pariens.

Ολιγοτοκίω, paucos edo partus.

Ο᾽λιγοτοκία, paucus partus seu parcus.

Ο᾽ξυτόκος, ci ò pariens, partum accelerans. At ὀξυτόκιον φάρμακον, medicamentum efficiens vt mulier citò pariat. Dioſc. lib. 2. c. 94.

Παιδοτόκος, puerpera, quæ peperit: Nonn. παιδοτόκος βίος, vita coniugalis liberorum procreatrix. (in Hellen.

Παλιντοκία, mutua fœneratio: seu fœnoris dati repetitio. Plutarch.

Πανσπερμότοκος, omnia pariens epitheton terræ.

Πολύτοκος, multos paries, partu fœcundus.

Πολυτοκία, multa pario: partu sum fœcundus.

Πολυτοκία, partus numerositas.

Πρωτότοκος, quæ primùm peperit. primipara. Il. ε Πρωτότοκος, qui primo partu editus fuit primogenitus. Luc...

Πρωτοτοκίω, primùm pario, primùm edor.

Πρωτοτοκεύω, primogenitur, & priuilegia tribuo. Deut. c. 21.

Πρωτοτοκία, τὰ, priuilegia, seu ius primogenituræ: ibidem. Pro eadem dicitur & πρωτοτόκια, Gen. c. 25. & Hebr. 12.

Πυροτόκος λίθος, q.d. lapis qui ignem parit: lapis è quo ignis elicitur. spigr.

Σιδηροτόκος, ferrum partu edens, ferri ferax. in iisdem.

Σκυλακοτοκίς, catulos parere. Dicitur & de piscibus, apud Arist. in hist. anim.

Σκωληκοβόκος, vermes pariens, vermes procreans seu generans. Arist & Theophr.

Σκωληκοτοκίω, vermes genero seu procreo: apud eundem Aristot. de gen. an. l. 3.

Σκωληκοτοκία, vermium procreatio. Idem.

Ταχυτόκος, bonis tempore pariens.

Τελεσιτόκος, perfectum edens partum. (pario.

Τελεσιτοκίω, perfectum edo partum. Item, perfectum fructũ

Τελεσιτοκία, partus perfectus, perfecta generatio.

Τερατοτόκος, ἡ, quę monstra parit, monstrosum portentũ edens.

Τερατοτοκίω, monstrum pario, portentosum fœtum edo.

Τερατοτοκία, monstrifica partitio, seu partus monstrosus.

Ω᾽κυτόκος, idem quod ὀξυτόκος. At ὠκύτοκος, partus celer, facile pariens. Herod.

Ω᾽κυτόκιος, ad partus celeritatem conferens, idem quod ὀξυτόκιος. Dioſc. l. 5. c. 173. Sic ὠκυτόκιον φάρμακον, apud Plut. de sol. an. & apud Dioſc. l. 4. c. 14.

Ω᾽μότοκος, crudum adhuc partum edens, partum ante maturitatem emittens. Epigr. l. 1.

Ω᾽μοτοκίω fœtum immaturum pario, abortum facio. Geopon. l. 5 c. 46. Act. l. 16. c. 46.

Ω᾽στόκος, ouum partu suo edens, ouiparus. Arist.

Ω᾽στοκίω, ouum pario. Plut. symp. 2. Athen. l. 2. & alibi.

Ω᾽στοκία, oui generatio. Plut. ibidem.

Composita ex πάντοτε, idem sine præpositione.

Α᾽πτιος, ὁ, ἡ, liberis seu prole carens, orbus. Hesiod. in Eg. & Eurip. in Hec. & sæpe alibi.

Α᾽πτικία, ἡ, prole seu liberis carere, orbitas. Aristot. polit. 2.

Α᾽πτικίω, liberis seu prole careo: vel, sterilis sum.

Α᾽πτικίω, liberis & prole orbo, vel, sterilẽ efficio: vnde ἀπτικίωσις, sterilitas. Interdum etiam, sterilem esse. Reg. l. 4. c. 2.

Δύστοκος, liberis infelix. δυστοκία liberis infelicem esse.

Ε᾽πίτοκος, fœcundus. Hipp. aphor. lib. 5.

Εὔτοκος, prole seu liberis felix, fœcundus vel fœcunda: vt εὔτοκος γυνή, apud Plut. in Lycurg. & apud Eurip. in Hecuba.

Εὐτοκωτάτη, prole felicissima.

Εὐτοκία, ἡ, fœcunditas, quum quis multam vel egregiam prolem nactus est. Arist. Rhet. 1.

Εὐτεκνίω, multa vel egregia proles mihi est.

Μισότεκνος, liberorum osor. Aeschin. in Ctesiph.

Μισοτεκνία, odium liberorum. Plut. de lib. educ.

Μονότεκνος, vnicam habens prolem, cui vnicus filius est, aut vnica filia. Eurip. in Here. fur. (Cæsius.

Παιδοτέκνωσις, liberorum procreatio.

Πολύτεκνος, multos habens liberos, multa beatus prole. Poll. et

Πολυτεκνία, multa proles, multi liberi. Arist. Rhet. 1.

Πολυτεκνίω, multos habeo liberos, multam sobolẽ procreo. Item poet. 2. c. 8.

Φιλότεκνος, amens liberorum: seu magno amore complectens sobolem suam, Eurip in Phœn. Φιλότεκνός πως πᾶς γυναικὸς ἡβώσης, & Arist. rhe. lib. 1.

Α᾽φιλοτεκνία. (decomp.) liberos suos non amare.

Τ, ῥωμαϊκὸν, & c. vide in Τα, Τδ, Τλ, & in Τίτ.

Τ᾽ΑΑΩ. vello vellico. Odyſſ. ο. (de circo accipitre.) ὁ δ᾽ ὄπιθεν τ᾽ ἰθύνει ἴδεν ὅτε τ᾽ ἔτιλε κατὰ στόμα καὶ κατὰ νῶτα. Τίλλε πίλεσιν ἰχμωτὸν ὃ τέρα χθὸν ὡς ἐφυζῆ. Il. χ. ἡ δ᾽ ἐν σὺ μέσῃ τίλλε κόμας. Dion. in Vitellio, οἱ δὲ ἐρράπιζον αὐτὸν καὶ ἔτιλλον τὰς κόμας. Item metaph. vellico, vexo. mordeo. Significat & dilacero seu conuello, discerpo: apud Theophr.

Τίλμων, idem. Il. κ. ἐπὶ δὲ τότε χλαῖναν τίλμων, comam vellebant. Et metaph. vexor. Aristoph. in Aui. ὑπὸ τῶ συκοφαντῶν πάλαι τετιλμένος. Sycophantis vexatur & mordetur. Apud eundem in Nub. πάλαι τετιλμένος, exp. vellatur & feruenti cinere conspergatur.

Τίλμα, τὸ, lineamentum conceptum, penicillus, τὸ τίλμα τῶν ὀφρύων. Abtyrt. in Hippiatr. Item vulsio, vellicatio. Dioſc. l. 2.

Τίλμησις, idem cum τίλμα, in priori signif apud Galen. & Hesych. τέτμησις l. 5.

Τίλμος, vulsio, vellicatio. Eust. Est & ludus quidam. Hesych.

Τίλσις, εως, ἡ, idem: in priori signif.

Τίλτος, ὁ, vulsus: item, concerptus: vt ἱλτὸς μητὸς, apud Cal. Glac.

Τίμβος, ὁ, Exponitur &, vulsilis, cuulsilis. Τὸ πλῆν, idem cum λαβίδι, apud Ægin. l. 6. ¶ At πίλτρα est fallamenti species, apud Poll. l. 6. c. 9. ex Plat. Com. & Athen. l. 3.

Τίμβος, quisquilię seu corpuscula, quæ infusis per fenestram radiis Solis, aëri videntur innatare: præsertim verò quibus è pãno vulso euolantes: vnde & πίμβοι τὸ πλῆθος dicuntur. Plut. symp. 8. probl. 3.

Τίμβιλλις nomen est apud Aristot. Apud Herodot. lib. 5. scribitur ἔπιμβρα.

Composita.

Ἀποτίλλω, euello, reuello: vnde ἀποτίλλειν τὴν κεφαλὴν dicitur cui capitis pili euelluntur: apud Plut. in apophth.

Ἀπότιλμα, τὸ, id quod auulsum est, seu vellendo abstractum. Theocr. idyll. 15. χρυσείῳ λόπᾳ τιλμάτι πηρῶν.

Ἀποτίλω, simul auello. Diosc.

Ἐκτίλλω, euello. Ἐκτίλας μὲν πλόκαμος, euulsio. Epigr.

Ἐπιτίλλω, euello: vnde pass. apud Athen. l. 12. κόμην πεπιττωμένος τ᾽ ὀπτερύγων. [in Auib.

Ἐπιτίλω, (dec.) insuper euello: vel, simul euello. Aristoph.

Κατατίλλω, depilo, compilo, conuello. item euello: apud eundem. Κατατίλλειν, qui villosas pelles vellit, qui vellera vellit. Poll. ex Plat. mone.

Κωμῳδοτίλτης, Vellera vellere seu condere. idem ex Archippo.

Μαλλοτίλτης, vellaris in modum vulsus: apud eundem ex Cratino Dionysalexandro.

Μασχαλίζω, compilo, depilo, vulsella pilos traho. Clemens Alex. Μασχαλίζειν, depilare. Phryn. l. 3. [phan.

Μασχάλισις, vulsura, pilorum euulsio, depilatio. schol. Aristophan. Μασχαλιστρία, depilatrix: fœmina quæ molles homines vulsellis depilat & glabrat. Philostr. in vit. Sophist. [somn.

Περιτίλλω, circẽcirca vello: vel simpliciter, vello, reuello. Luc. in Ἐπιτίλλω. Apud Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. περιτίλλειν τὰ βοτάνια, exp sub uncare hebam.

Τίλος, τό. stercus, merda Poll. l. 5.

Τίλλω, caco, stercus edo: in Hippiatr. item pro, liquidum stercus edo: ibidem.

Composita.

Ἀποτίλλω, idem quod βολίω caco, excerno: in Hippiatr.

Ἐπιτίλλω, incaco. sterceore seu merda inquino. Aristoph. in Achar.

Ἐπιτίλμα, τὸ, morbus quidam equi ex argumento dictus: de quo Tiberius in Hippiatr.

Ἐπίτιλμα, stercore contamino: vel stercus emitto aduersum. Aristoph. in Aub. & Pan.

Κατατίλλω, idem: apud eundem in Nub.

Κατατίλω, idem quod βλῶ. Poll. lib. 5. Schol. Aristoph. in Pace vocatur humanum stercus, accipi tamen etiam posse pro sterco ouium vel caprino recidunt futores. Gal. apud Hippocr. liquidum excrementum.

Τίμβρα, vide in Σίλφη. Τιμώνιον λιμὸν, &c. in Τίω. Τίς in Σύ.

Τίνασσω, Fξω, quatio, concutio, vibro. Il. χ. ἰνιάοντα φάσγανον ἐν χειρὶ τινάσσων & vibrans acurum ensem. Exponitur etiam, perungo & perfringo: in Epigr. Δισμῆς ἰνιάξας.

Τινάσσω quatior, &c. Iliad. ο. item pro ἰνιάσσω: vt Od. β, Ε᾽νθ᾽ ἐπιβὰς ἱστὸν τινάξειλεν πτερυσσι.

Τινασμός, ὁ, quassatio: vibratio. item excussio, apud Greg. Pro eodem dicitur & τίναγμα.

Τινάκτωρ, ορος, ὁ, quassator, concussor, vibrator: vt πυλάκτωρ γόμφων apud Sophocl.

Composita.

Ἀμφινίσσω, vtrinque quatio, vel vndique quasso & concutio: vnde ἀμφινισσόμενος, mentem vndique cõcussit aut pertulit.

Ἀνατινάσσω, concutio: vel vehementer concutio.

Ἀπονίσσω, concussio, emotio è loco suo in alium. Hesych.

Ἀποτινάσσω, decutio, vel excutio: Eurip. in Bacch. Οὐκ ἀποτινάξεις τάδε; Et in med. voce apud Chrysost. de sacerdo. ἀποτινάξασθαι τὸν πόνον. [Esai. 1.

Ἀποτινασμός, τὸ, id quod decutitur seu excutitur. Symmach.

Διασείω, inconcussus, immotus, non agitatus. Nonn.

Διατινάσσω, discutio, quassu discutio. Et simpliciter, quatio, vibro. Ἐκτινάσσω, excutio: vnde Iliad. π. ὀκτὼ δ᾽ ὑπὸ πύκτας ἔδευτεν. item amolior, expello.

Ἐπινίσσω, ex concussio quæ sit concutiendo seu quassando.

Ἐπινισμός, incussio. Ἐπίναγμος, incussio.

Ἐπιτίναγμος, concutio, conquasso. Aristor. de mundo.

Τιμαρέτος, ὁ, ἡ, calidus. feruidus: vnde πυρηλίοις ὕδασιν apud Alex. schol. ex γερμαῖς. Sic ἀνθρακία λουτρὰ quidam sunt dicta nec non θερμά.

Τιμαρότερος, (comp.) feruidus, ignirus, candens. Arist. in Vesp. Τιμαρωτέρα Διατριβικὴ σπουδῶν παιχνίων.

Τίμων, Τίμωνος. vide in Τίω. Τίπτε, pro τίποτε.

Τ᾽Σ, aliquando est oxytonum, aliquando barytonum.

Τίς, (oxytonum, cuius genit. τίνος.) quis? interrogatiuè. Fœm. itidem τίς, quæ? Neutrum, τί, quod vel quid: Odyſſ. π. Τίς τόθεν εἰς ἀνδρῶν; & Plat. in Charm. Ἴσι δ᾽ τίς ἐστι τοῦτο, interdum dicitur ὁ τίς. quum videlicet præcedit sententia aliqua quam hoc interrogatiuum claudit: vt apud Greg. in Iulian. ¶ Interdum idem valet quod particula nullus ablque interrogatione posita: vt apud Aristoph. in Plut. τοῦτο τίς ἂν ἐξέλοιτο ποτ᾽ ἄμεινον; quis hac re melius quippiam inueniat? i. nullus inuenerit. ¶ In directa etiam interrogatione adhibetur: vt quum apud Luc. in Demon. dicitur, ἠρώτα τίς ὢν χλευάζοι τὸ θεῖον. ¶ Exponitur etiam, vter: vt Epigr. lib. 2. γνώσῃ τίς πόθεν ἐσσὶ Κέρινθος, vter vtrius sit Saturnus. ¶ Ponitur & pro qualis, qualisnam: in vtraque interrogatione: Indirecta, apud Demoſth. τίς ἐγὼ φῶς τῆς συμβούλου εἰσφέρω; & ὡς τὰς διοικήσεις εἰμί. In indirecta, apud Aeschin. in Ctesiph. σκοπεῖτε μὴ τίς φθονερὸς εἶναι, ἀλλὰ τίς ἐστι, non qualem se esse dicat, sed qualis sit.

Τί, quid? Plat. in Charm. τί σοι φαίνεται τὸ Σώκρατες; Exponitur &, quod: Luc. 17. ἐφίμωσον τί δεισιόνιον. Sæpe post ipsum, verbum subaudiendum ferunquitur: vt quum dicitur apud Luc. in Tim. τί τοῦτο. Sic Xenoph. in Symp. Τί οὖν εἰ μέσῃ τε ἡμῖν σύγκεισαι: quid igitur dices? Dicitur & τί τὸ quidnam? apud Aristoph. quod exp. etiam, quare? cur? apud eundem in Plut. Interdum τί exp. ad quid? ad quam rem? vt apud eundem in Nub. τοῦτ᾽ οὖν τί ἐσὶ χρήσιμον: Interdum ponitur pro ἀφ᾽ ὧ τί: quamobrem? vt Xen. Pæd. 5, τὰς ἐφ᾽ ἁδονοποιοῦσας οἷα ὑβρίζει. τί δὲ λέγω; ¶ Vsurpatur & in interrogatione indirecta: vt Aristoph. λέγε τί κελεύεις. ¶ Eodem τί de substantia rei quæritur: vnde exp. etiam, substantia. apud Aristot. ab aliis verò quiditas. ¶ Item aliis atque aliis particulis adiunctum significationem mutat, & interdum affirmationi, interdum negationi æquipollet, vt passim apud Xen. Plat. Luc. &c. videre licet.

Pro eodem τί dicitur etiam, τίν seu τὴ, apud poëtas: vt Odyſſ. ρ, τίν᾽ ὦ σὺ πολιὸν πόλιόν τ᾽ Η᾽χαιῶν; Sic & alibi apud Homer. & Aristoph.

Τίς barytonon, interdum & encliticum, indefinitum est, significans, aliquis, quispiam: idque per omnes casus. Iliad. β. Ω᾽δέ τὶς εἰπέσκεσκεν. Thucydid. lib. 4. ἔδοξε τισὶ πολὺ ἐλάσσω ἔσεσθαι. ¶ Iunctum numeralibus nominibus exp circiter, fermè: vt apud eundem libr. 8. Δεηθέντες δὲ Ἰώνων τῶν παίδων ὡς δυνατὸν ἀπίκεσθαι. ¶ Annexum his vocibus, πᾶς ὅστις, αὐτὸς, superuacaneum est, itidémque facit præcedens. aliquo adiectiuo, & in ἑπτάδες τις, εἷς τις. Εἷός τις, ἕτος δέτις, & aliis quibusdam: apud Thuc. & Basil. &c. ¶ Aliquando τὶς dicitur pro μέγας τὶς: vt apud Dem. in Leptin. Μεσσήνιοι πάνυ εὐναι φόβοντες. Interdum idem valet quod πᾶς τὶς, vt apud Aristoph. Ἐς ἀψήφισ᾽ ἀπόπαθον. Thuc. lib. 7. ὅτε ἀδικεῖ πάντες ὁμοίως, ὅ, τι τὶς ἰδιωτικὸς. ¶ Exponitur etiam quidam, certus quidam Aristot. rhet. 1, ποῖ μᾶλλ᾽ δίκαιον, ποῖ τὶ ἄδικον. In qua signif. dicitur & ὁ τὶς: vt Basil. ὁ τὸν ἕνα ἀνθρωπον, ἀλλὰ οὐδὲ κατὰ φύσιν δηλοῖ.

Τί similiter significat aliquid, quippiam, ¶ Ponitur & pro μέγα τὶ: vt apud Plat. in apol. Socr. δύσκολόν τι ἴσως, ὅτιπερ ἐλεύθερον εἶναι. ¶ Frequentissimè redundat, tum apud Hom. tum apud Thuc. &c. ¶ Significat etiam: quiddam seu quoddam, quiddam certum, nonnihil interdum &, pars: vt quum dicitur τὸ μὲν μᾶλλ᾽ ἀπ᾽ ἐκ δὲ τι, apud Plat.

Composita.

Ὁ᾽στις, quis, quisnam. Fœm. ἥτις, quæ, quænam. Neutr. ὅτι, quod quódnam. Plut. in Lyc. ἐρώτημα ἀφελόμενον ὅτις ἄρα ἐσὶν οὗτος ἀνδρεία. Thuc. lib. 8. ἠρώτων ὑπὲρ ἡσυχίου. Ἐν ὅτι συντομώτατον. Apud Isocr. ad Mityl. ὧν οἶδα ὅτι δεῖ πολλὰ λέγειν, exp. quánam de causa. Pro ὅτι δὲ poëticè dicitur ὅ, τι: Odyſſ. ξ, Ὅ᾽, τι μάλιστ᾽ ἰθέλεις δεῖν Ζεύς. ¶ Interdum ὅστις significat, quisquis, quicunque, quilibet: vt Aristoph. in Vesp. ἀφροσυνάκλειμι σ᾽ ὅστις ὑπαυδᾷς τὰς ἀγορανόμους. Callim. hym. in Dian. πάλαι δέ μοι ἔλπεται νέμων. Η᾽ ὅτινα λῆς. In qua signif. dicitur & ὅτις αὐ ὅστις δὴ, & ὁστισοῦν: apud Thucyd. &c. Sic ὅστις ποτὲ. quicunque, vel quicunque tandem. Luc. in Herm. ὅτις πὰρ᾽ ἐκραίτης. exponitur tamen & quisnam: vt apud Isocr. Θαυμάζειν ὑμᾶς ὅτῳ μὲν ὄντι ποτὲ γράμενοι ἦρχε. ¶ Ὅστις exp. etiam, siquis: vt apud Nic. in Ther. Η᾽ ᾗ δέκα πολυδίου φαείνῃ, ὅστις ἐπαύρῃ, si quis attrectet. Sic ἐαὐδόσουσιν apud Plat. de leg.

Ὅτις, poeticè, idem quod ὅστις, quis vel qui: vt Odyſſ. ω, Ὅτου γὰρ κατὰ χρυσὸν ὅτις ἐπιχείρεσι θάλπη. aurum quod in manus meas venerit. In accusat. ὅτινα pro ὅντινα: vt Od. θ, τοῦ δ᾽ ἄλλων ὅτινα κεραΐζη θυμὸς τε κελεύει, quem vel quemcunque animus iusserit.

Οὔτις, ὁ & ἡ, nullus, nemo. Iliad. α. οὔτις χεῖρας ἐπισσεῖ. ¶ At Οὔτις ficto nomine vocatur Vlysses Od. ι.

Οὐδείς, appellatæ fuerunt Chrysippi παραλογισμοὶ, i. captiosæ quædam argumentationes.

Οὐδαμοῦ. (per pleonasmum syllabæ δε) q.d. qui nihil est, homo nullius pretij. Il. α, & Od. ι.

Τίτυς. vide in τίω. Τιτύσσω, &c. in Τείνω, & in τίω.

ΤΙΤΑΝΟΣ, ὁ, ἡ. calx. Luc. in opusculo περὶ τῆς ἐπυνὸς inscripto, ἐπιτίνει κονιορτὸν ἀμυστί. Idem de hist. scrib. ἐπιχρίσας δὲ ἑτέραν τῇ ἐπικαλύψας ἐπιχρίεις τὸ ὕστερον τῷ πρώτῳ καὶ τοῦτο ἀκριβέστερον. Apud Gal. πίτανον ἀκριτόβιτον. calx viua. Apud Heliod. in Asp. Παῦε μὴ δὲ κύκλῳ ἑστικὸν, κύκλῳ τ' ἐλίφαντι Ἡλικτρὸν ὃ ὑπολαμπὲς ἔλυσ· poni existimatur pro gypso. Masculino etiam genere, sed rarò vsurpari tradit Suid.

Τιτανόω, ῶμαι. vnde ἐτιτανωμένος, calce oblitus vel gypso, gypsatus. Hesych. Τιτανωτὴς pro eodem, apud eundem.

ΤΙΤΘΟΣ, ὁ, mamma, mamilla, μαστός. Gal. ad Glauc. propriè de mulieribus dici scribit Poll. l. 2.

Τιτθίον, τὸ. mamilla. Aristoph. in Ran. & in Pluto.

Τιτθη, ἡ, ἴδε Τιτθή, ἡ, idem quod Τιτθὶς, μαστός, Hesych. Item nutrix, τροφός: minimum quæ mamillas præbet infantibus lactentibus. Aristot. rhet. 3, vbi Democrates ἐκαίετο τὸν ῥήτορα τῆς τίτθης, εἰ τὸ ψεύσασθαι τοσοῦτον, τὸ σιάλιν τὰ παιδία παραλείφουσι. Plutarch. in lib. περὶ ἀοργ. ὥσπερ εἰ τίτθαι ἀφῆς τὰ παιδία λέγουσι, Μήκελθε, καὶ λήψῃ. ¶ Item auia, matris mater.

Τιτθὶς, ἰδος, ἡ, nutrix: vt quum exp apud Syn. epist. 3. Item soror matris, matertera, amita: apud Plut. in probl. Rom. & Poll. lib. 3.

Τιτθεύω, f. σω. nutrio. Τιτθεύσαμβος, exp. lactens.

Τιτθεία, ἡ, nutritio. Demosth. λαὶ ζώσης τῆς τιτθείας, quia mater mea nutrix fuit.

Τιτθὴ, ἡ, idem quod Τιτθὶς, nutrix. Plat. polit. 1, ἐπεὶ μοι λόγῳ σὺ ἐοὶς habesne nutricem?

Τιτθὸν, idem quod Τιτθεῖον. Plut. in Lyc. πλὴν τὸν Ἀλκιβιάδου τιτθεύσασαν. Τιτθὸς, ὁ, nutritor, nutricator: in Sibyll.

Τιτθωνὸς, ὁ, nutritor, nutritius, educator: Hesych. Item in fœm. gen. nutrix: apud Dionys. Long. & lib. 2. Reg. cap. 4. Dicitur etiam de terra altrice.

Τιτθώνη, ἡ. nutrix. Iliad. ζ. Plut. symp. 3, & apud Athen. lib. 4, & 10. ¶ At Τιτώνη, apud Hesych. cap. regina.

Τιτθωνίδες, q. d. nutricalia: festi nomen apud Athen. l. 4.

Τιτθεύω, & τιτθίω, nutrio, nutricor. Phalar. in ep. ad filiū. apud Xen. Pæd. 8, Ἀθηναῖοι λαὶ τιτθεύουσι τὴν γῆν, nutricis in modum tractare, aut demulcere. Metaph. apud Iosephum de antiq. Iud. γ. λιὸ Ἀθηναῖοι, terram excolere. Dicitur etiam Ἀθηναῖος actiuè pro Ἀθηναῖος: apud Greg. de homine, & Basil. Τιτθώνημα, τὸ, id ipsum quod nutritur: apud Athen. lib. 13. Τιτθώνησις, ἡ, nutritio, educatio: apud theophr. de caus. pl. l. 1. Τιτθωνητὴρ ἄρος, ὁ, nutritor, nutritius: in Epigr. cuius fœm. Τιτθωνήτειρα nutrix: in ijsdem.

Τιτθὴ, ἡ, nutrix idem quod Τιτθὶς, apud Suid. & Eust. ¶ Item auia: apud Aristoph. in Acharn. Athē. lib. 13, & Plut. symp. 8. probl. 9. Exponitur etiam amita seu matertera, i. patris aut matris soror: Suid. Hesych. Eust. Poll. Hinc comp. ἰπατίτθη, abauia, Eust. & ἀστατίτθη, aui, seu auiæ mater.

Τηθὺς, dicitur terra, teste Eust. quoniam est communis omnium nutrix. Iliad. ξ. Tethys tamen à Latinis poetis pro mari potius accipitur quàm pro terra.

Τήθυον, ὁ, ον, ostreorum quoddam genus: vt scribit Eustath. Iliad. π cuius loci meminit & Athen. lib. 1. Vide & Aristot. hist. an. lib. 4, cap. 6.

Τηθὶς, ἰδος, ἡ, idem quod Τιτθὶς, auia: amita, matertera. Suid. Eust. & Ammon.

Τηθιλεὺς, ὑος, ὁ, qui à sua auia nutritus & educatus fuit.

Τηθαλοδὴς, idem: apud Hesych. Poll. & Etym. Ab Hesych. exponitur etiam, τρύφερος, deliciosus, luxuriosus: quales esse solent qui ab auis seu auijs aluntur delicatiùs. Dicitur etiam de stolido & fatuo: apud Eust.

Τηθὶς & τηθὼν, apud eundem Eust. pro vetula quam matris aut auiæ nomine reuerentiæ causa dignamur.

Τιθύμαλος, υ, ὁ, & Τιθυμαλὶς, ἰδος, ἡ, tithymalus: herba lactaria, de qua Dioscor. l. 4, c. 155.

Τυτθὸς, ὴ, ὸν, paruus, pusillus. (λὰπὶ Τιτθῦ, mutatione literæ ε in υ, Etym.) Iliad. ζ. ἓξ τυτθὸν ἐόντα, adhuc paruulum, aut infantem. Dicitur & τυτθὸν βρίφος, quasi quòd sit adhuc ἐπιτίτθιος. Iliad. α, πολλὰ δ' ἐδίλετο τυτθὸν ἐόντα, ne minimum quidem me honorauit.

Composita.

Ἀπότιτθος, à matris vberibus amotus. Phil de v. M. l. 1, ῥᾷστον ἀπότιτθος γάνυται, ocyus mamma depellitur.

Ἐκτιτθεύω, enutrio, educo.

Ἐκτιτθίων, ωνος. idem.

Ἐπίτιτθιος, infans lactens. Epigr. lib. 2, & apud Theocr. idyll. 25.

Ὀμότιτθος, eadem vsus nutrice. Poll. ex Dinarcho.

Ὀξυτίτθη, dicitur puella habens rectas seu arrectas mamillas: quibus opponuntur pensiles.

Ὑποτίτθιος, q. d. qui est sub mamilla: qui adhuc è mamilla pendet & lactet vt ὑποτίτθια παιδία seu ζῴφυτα. Suid. & Eust.

ΤΙΤΙΖΕΙΝ, dicitur de voce quam edunt aues vel potius pulli auium. ἀκούειν χρὴ ἀτίζοντας αἱ νεοσσοὶ πετηνοὶ ὅρνιθες ἢ πόλ-

ζουσι, inquit Eustath. ex veterum sententia. Existimatur autem ab hoc verbo deriuatum esse vocabulum τίτυρος, quod de quadam auicula dicitur, aut generaliter quamuis auicula significat.

Τιτυσίζειν, dicitur de hirūdinibus, vel de perdicibus, secundùm alios: Hesych. & Eust. Apud Athen. l. 9, scribitur λιτυσίζειν, de perdicibus. Pro eodem scribitur & Ἀτύζειν.

ΤΙΤΡΑΩ, τρήσω, & Τετράνω (fut. τρήσω, tanquam à τρέω) perforo, terebro, idem quod πείρω. supra Theophrast. hist. pl. lib. 2, ἀδιόρυξας τὸ τέλος· καὶ ἐτέτρησε σὺν παλάμῃσιν. Dicitur & πετράω pro Τετράνω: apud eundem hist. pl. lib. 3. Vnde aor. 1, πέτρωσα, Iliad χ. Ἀμφοτέρωθι μετάφρενα πεδίλοιο τέτρησε Ἐ's τροχὸν ἐκ πτέρνης.

Τετρήμερος, & Ὑπερτετρόμερος, perforor. Dioscor. lib. 5, cap. 77, Ἐκτετρημένα ἀφέμβλα. Ἐτρατ. perf. πέτρημαι, perforatus seu pertusus sum. Alex. Aphr. probl. lib. 2, τὰ δὲ ὀπτηθὰ πάντα πέτρηται. Hinc particip. πετρηδὼς, perforatus, pertusus: vt ἐς πετρηδὸν ἐλθὼν, apud Xen.

Τέτρημα, τὸ, foramen. Dioscor. l. 5, c. 77.

Τετρημένως, τατος, & πετρημένος, ὁ, ὸν, multis foraminibus pertusus, multa habens foramina: in Epigr. & apud Aristot. hist. an. lib. 1.

Τέτρησις, εως, ἡ, perforatio, perfossio & traiectio quæ fit terebrando. Ἐτρατὸς, ὁ. perforatus, foramina habens: vt τρῶες λέτρητοι, apud Homer. Od. ρ. & τρητὸν Νεμείης Hesiod. in Theog.

Τερανὸς, perspicuus, manifestus, apertus: metaphora ab ijs dictis quæ ita perspicua sunt & aperta ac si perforata & pertusa essent. Plut. symp. lib. 8, λέγειν ἀνὴρ πρὸς ἄνδρα, ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐν τοῖς φυσικοῖς λόγοις δίδυσι. Etiam 36, γλῶσσα τετρανὴς ἔχουσα πρὸς ἀκοάς.

Τερανῶ, idem cum τερπνῶ. Soph. in Aiace, & Aristot.

Τερανῶς, manifestè, apertè diserté. Eurip. in Rheso, πολλοῖς εἶπον. Οὐδὲν γὰρ τερανῶς ἐπίστευσας.

Τερανὸν, reddo clarum & perspicuum, declaro, manifesto. Phil. de vita M. lib. 2, ἄλλῃ δὲ μέσῃ μῦθος τερανοῖ ἔμπας ἰμάς· ἐν φανλοτέροις τὸ δηλόμενον. Item, illumino, illustro: apud Greg. de theol.

Τερανολόγος, explanatorius: declaratorius: vel, illustratorius: apud eundem.

Τερανόω, ἅδε οῦ τερανῶ, explano, declaro: vt in carmine quodam de laudibus Dauidis, Τερανοῖ τὰ κρυπτὰ τοῦ θεοῦ μυστήρια. Τερανῶ, vel τερανέω, podex. σκῶμμ' ἐς τὸν ὄρθιον: Aristoph. dicta cùm ijs secundum quosdam & ea linea quæ medium scrotum diuidit in duas partes. Etym. Poll. Hesych.

Διατερμίω, (comp.) Hesychio est ὁ διέρχομαι τὴν τερμίω. Poluci est depygis, depressas nates habens.

Composita: ac primùm ex Ἐτρέω.

Ἀμφίτρητος, ὁ, ἡ, ὸν, vtrinq; perforatus, vtraque parte pertusus. Ἀμφιτρὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, pro eodem, apud Nonn.

Ἀναδιατρέω, seu ἀναδιατραίνω. idem quod Ἐτρέω: vnde apud Dioscor. l. 5, c. 80, ἀναδὲ (σπόγγοι) τοῦτο τὸ σκολήκιον ἀναδιατρῶσι.

Ἀνάτρητος, ὁ, ἡ, perforatus, pertusus. Synes.

Ἀντρητος, qui pertusus non est, non perforatus seu pertebratus: Aristot. hist. an. l. 1. Peculiariter ἄτρητος dicitur cui meatus aui coaluit.

Ἀτέρητος, more eorum quæ foramine carent, sine foramine.

Διαδιατρέω, & Διαπατάω, seu Διαπατράω, perforo, pertebro, pertundo. Theophr. de caus. pl. lib. 5, c. 11, & Herodot.

Διάτρησις, perforatio, pertusio. Item pro foramine, Herodot.

Διάτρητος, perforatus, foraminibus pertusus. Damascen. Exponitur etiam, tornatilis, torno factus.

Εὐθύτρητος, in rectum perforatus, recta habens foramina. Gal. ad Glauc. lib. 2.

Εὐρύτρητος, lata & ampla habens foramina.

Εὔτρητος, & poet. ὐτρητος, bene seu elegāter perforatus: vt ὐτρητος λάβρος, Iliad. ξ. Item multis pertusus foraminibus: vt ὐτρητος πίθος, in Epigr. Accipitur & pro ἀρύτρητος, lato ore hians: vt ὐτρητε γαστέρα, apud Hesiod. in Theog.

Καθετρέω, seu καθελτρέω, idem quod Διατρέω: vnde καθετρημένη βίζα, apud Dioscor.

Κατάτρησις, perforatio. Item exesio. Exponitur & foramen.

Περιτρέω, seu περιτετράνω, circumforo, circumquaq; perterebro & pertundo.

Περίτρητος, circumquaq; pertusus seu terebratus. Virtus. l. 1, cap. 2, & lib. 10, cap. 17.

Πολύτρητος, multa habens foramina, multiforis seu multiforus. Od. χ. Dioscor. lib. 2, cap. 213.

Συντρέω, seu συντράω, itidem perforo.

Συάτρησις, perforatio. Idem foramen. Aristot.

Ὑπατρέω, seu ὑποτετράνω, subtus perforo & pertundo.

Ὑπότρητος, subtus perforatus & pertusus. Athen. l. 4.

Composita ex τετρὼς & τρώω.

Ἀτέρμων, qui declaratus & manifestatus non est, obscurus. Dionys. Areop.

Διατρώω, idem quod τρώω.

Περ-

τρωὸς: vt ἀδείρατος λαλῆν. Plut. de l. b. educ.

Τέρμα, τὸ, (ἔτρεμον, tanquam à τρέω seu τρῶ, quod Eustathius sic syncopen ex τέρμα factum dicit) vulnero, cutem telo perforo seu perfodio. Plut. in Artox. ἐν αὐτῷ ἐξαναγήσεται. Δῆλον τὸ τέρμα τῆς θηρᾶς. Metaphoricè apud eundem de aud. ἀνάγκη τέρματα ἴσχειν. ¶ Item lædo, damnum infero: in qua significatione dicitur Od. ϝ. Οἰνεὺς σε τρέεσι μελιηδέϊ. Iliad. ψ, τρέσσαμεν ἀλλήλους. Hesiod. in Theog. Ζεὺς πάντα νοήσας· ὃ δ' ὑπέρβιος οὐδὲ τρέεται. Xenophon Pæd. 3, τρεῖς δὲ τρέματα ἀπαιδίας ἔφασκον. Xenophon Pæd. 3, τρεῖς δὲ τρέματα ἀπαιδίας ἔφασκον. Metaphor. apud Plut. l. 3, ὥσπερ ἄφρακτα ἴσως ψυχὰς ἐτρώθησαν, animi eorum illæsi & quasi non exulcerati erant. Item lædo, damnum accipio. Iliad. ε, ὣς τὸν τρώσετε δῖοι. τρώσεσθαι autem apud Hippocr. & apud quem de morb. mul. lib. 2. Gal. etiam exp. abortare.

Τρωτὸς, ἡ, vulnus. Hesych. item clades, damnum, detrimentum. Hom. & Gal. Pro eodem dicitur & τρῶμα, teste Eust. & Ionicum esse ait, significans τὸ τρῶσαι.

Τρῶμα, vulnero.

Τραυτὸς, ἡ, ὸν, vulneratio. Exponitur etiam vulnus, ictus.

Τραυλὸς, vulneratus. item læsus, vel qui vulnerari, lædi vel peccare potest. Eurip. in Helen. Οὔτοι σιδήρου τραυτὸν ὄντ' ἔχῃ δέμας.

Τραύω, (tanquam à τρώω) lædo: quod τρῶμα, in communi vsu fuit. Plut. de deo Socrat. λαβὼν μὲν εἰς τὸν κεφαλὸν ὃ μέσος τραύσας δ' ὁ πατὴρ. Xenophon Pæd. 5. τραυμάτων ἐπιδεδειγμένος, quibus vulnera obligata erant. item, clades, ictuges, detrimēta. bello acceptum. Luc. de hist. scrib. ὁ πόλεμος ὁ ἐκ τῶν ἐμφύλων τραυμάτων. ad vulnus seu vulnera pertinens, vulnerarius, i. medicinalis. inanditis aptus: vt τραυματικὴ ἀσπίδιον, apud Dioscor. lib. 1, c. 131. Et τραυματικὴ ῥίζα, quo eundem lib. 2. ca. 4. τραυματίας, ου, ὁ, vulneratus, laesus. Thuc. lib. 8. Theophil. epist. 14.

Τραυματίζω, vulnero, saucio. Dem. often pro corripio. Ἰωνικῶς δὲ καὶ τραυματόω. Epigram. lib. 4. οὐδένα δὲ πώποτ' ἐτραυμάτισεν.

Τραυματόομαι, vulneror, &c. Thucyd. lib. 5. τραυμαθέντων τε καὶ πεσόντων.

Composita.

Ἀτρωτος, ὁ, ἡ, inuulneratus, illaesus: vel qui vulnerari & lædi nequit. Plut. in symp. χρήσιμον γε πολὺ μᾶλλον ἀτρωτὸν· λὸ παιδεραστὴν ὁ Αἴας.

Ἄτρωτος, sine vulnere, vel, inuictè. Hesych.

Ἀτρὼς, idem quod Ἄτρωτος. Suid.

Ἀφίημι, abortum facio, abortum infero. Dioscor. lib. 5. τῶν καὶ ἀφιέντων, fœtus immaturos expellit: Sic & alibi apud eundem.

Ἄφρωψ, abortus. Hippocr. aphor. lib. 4. Ἐκλεμψιλυῆ, ἀφρωψίαι, & ἐκλεμψεις, ipsa actio abortandi. Aristot. hist. an.

Βλητικὸς, vulnero, saucio: vel vulneribus conficio.

Βλήσσω, accens. seu nuper vulnerātus. Etym.

Βλητικὸς, qui vulnerātos seu saucios nerūos habet.

Βλητὸς, simul vulnero: vel idem quod Ἐτρώσιμος. Plut. in Alcib. ἔφη δεῖ ναῦς, ἃ σωτῆρας ἢ ἀφλῶν ὀκτώντας.

Βρωτὸς, modo huc pertin. ἐν τῷ ἐδητὸς loco.

Βρωτὸς, vide in Σάπρος.

Γλίσχρος, intentissimè dirigo, vt certum ictum inferam: collimo: ego ad scopum. Il. 6 τοῦ δ' ἐπιβλέψαντος κορυθαίολος Ἕκτωρ. Ἀμφὶ δ' ἄρα σφίσιν ἄκρον ἐγλίσχρατο χάλκεον ἔγχος. item pallida significatione dicitur aliquis ἐγλίσχρασθαι: vt Ἐγλίσχρῃ οἱ ἀστὸν ἀσπίδος ἀντυγίων, in eam dirigebatur, vel directa deferebatur. ¶ Exponitur etiam, parcè impertio. ἐγλίσχρασθαι φρεσὶ apud Hom. sequente infinitivo.

Δόκιμος, frumenti genus de quo Theophr. hist. lib. 8. cap. 1. & lib. de caus. & Aristot. hist. lib. 8.

Ἔρυσος, ὁ, palus, vliginosus locus. Apollod. Arg. lib. 2. πὶ ἔρυσος ἔπεσον. Ab Hesych. exp. ἕλος, palus: ἔρυσος palustres: apud eundem.

Ἔτης, honoro, in honore habeo, magni æstimo. interdum ἔτημαι habeo. Od. ρ. ὅτι με βροτοὶ ἔτη πάντα φασίν. Il. ι, ὃ μιν ἔτης ἔτησαν, tanto habuit in pretio & tam dilexit quam animum. Legitur & imperf. ἤτιον, pro ἔτιον, Odyss. χ, ἤτιον δ' ἄνδρα ἑκάστον ἐνὶ μεγάροισι ἑοῖσιν. ¶ Item punio, vindico, vltionem qua significatione vsitatior est vox media: vt Odyss. μ. τίσαιμι δὲ Δαναοὺς ἅπαντας. Ὃ δ' ἔτης. Οἵ μοι ἔπειτα τίσαντο. Od. γ, ἐπεὶ ἔτης ἐπὶ πατρὶ φόνον. Ibidem, τίσασθαι μνηστῆρας ὑβριστὰς ἠδὲ ἕκαστος. Et cum accusativo, apud Hesiod. in Aip. Πεῖσα γὰρ φόνον ἔτης μητρὸς ἑῆς μεγάθυμον. idem pertinuo, soluo, luo: inter-

dum etiam luo. Iliad. α, τίσουν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι. Od. ξ, Ἀλλὰ δίκλιν πίσσωμεν, dum seu luunt pœnas. Sic & alibi apud Goinerum, &c.

¶ *Derivata à τίω, honoro.*

Τίομαι, in honore & pretio habeo, magni æstimo, color. Iliad. ϊ, ὃς τ' ἄλλοις ὀλίγα δῶκε δόμος. Odyss. ϊ, καί μιν ἔτης' ὡς οὔτις ἐπὶ χθονὶ πίσυνος ἄκοιτις. Hinc particip. τιμηδὸς, honoratus, in pretio habitus. Iliad. ω. Significat etiam ἀγαπῶ idem quod πίω, apud Hesiod. in Theog. Ζεὺς πάντα νοήσας· ὃ δ' ὑπέρβιος οὐδὲ τιμηδὸς.

Τιμήνωρ, ορος, ὁ, honor, cultus, qui alius exhibetur: vt ἥρωι θεῶν τιμήνορα. Plut. in apophtheg. Lacon. item honor, dignitas, fuue parentum; siue magistratus & virorum præstantium. Iliad. ϊ. Διὸς ἀγλαὸς υἱὸς ἐμοὶ καὶ μᾶλλον ὑπερθύ. Thucyd. lib. 2, ἀρχὴ μὲν φιλοτιμίας τῶν πόνων, ἡ μηδὲ ὧν πρὸς ὀλίγους. Dicitur ἄγαν & ἴσχειν τὸ ἐς ἄλλο πρὸς in honore habere aliquem; apud Synes. Et pro eodem ἄγαν ἐν τιμῇ, apud Plut. Peculiariter ὑμᾶς nomine intelligitur imperium, magistratus, teste Aristot. polit. lib. 3. cap. 7. Apud quem lib. 5. ca. 6. οἱ ἐν τιμαῖς ὄντες, idem sunt qui à cæteris ὀλίγοι ὄντες. ¶ Item ἀγαπῶ, pretium: quo res aliqua æstimatur. Demosth. in Tim. ὑμᾶς ἀπέδωκε φιλῶν. Sic & alibi apud eundem & Aristot.

Τιμήεις, ὄντος, ὁ. honoratus, honorabilis, qui in honore & pretio habetur. Odyss. ρ, & ὃν accusat. pro ὑμήεντα dicitur ὑμήεσσα. Iliad. σ.

Τίμιος, ον, idem. Herodian. lib. 6. Thucyd. lib. 7. De rebus inanimis quoque dicitur, & itidem exp. honore dignus, item pretiosus. Plut. de educ. lib. πολλῶν δ' ὑμῖν ἐμοὶ ἀλλ' ἀκάματος πόνος ἔσται.

Τιμιώτης, ητος, ἡ. q. d. honorabilitas, pretiositas. Exponitur & nobilitas, excellentia. Plut. in Apoc. 18.

Τιμιόδια, Hesych. ἃ μικρῶς τιμᾶσθαι.

Τιμιόω, ῶσω, honoro, honore afficio, in honore & pretio habeo. magni æstimo. Iliad. ψ. ἀλλ' ἐπὶ σὲ τιμιόωσι πολλοὶ πάρες αὐθρώπους. Sic Odyss. ϊ. ἐπεὶ ἐτιμιόωσεν ἅπαντας. Æsch. in Cresiph. ἅπαντες ἴστε ὑμεῖς ὑμεῖς ὡσαύτως ἀπιμιόωσε; Et cum dat. rei quæ honoratur aut aliquem. Plutarch. Symp. lib. 1. Ὑμιόμεν ἔθνη τὰ περισσὰ τὰ ἡδὺ τὰλεῖος δεπάλεων. ¶ Item æstimo. Cum genit. Aristot. Ἡμιώσω τ' ἀξίως, digno pretio æstimare. Cum præpositione ἀπό, Gregor. ἡμιῶ ἀπὸ πολλῶν χρημάτων, multis pecuniis præfero & antepono. Cum genit. & accusat. exp. etiam, dignum iudico, f equentius tamen in voce media. Contruitur & cum dat. pers. & accusat. rei; subaudito accusat. δίκλιν. Demosth. ἐξιόλεμεδαίων ὑμιόσθη ἐλάττων ἑαυτῶ, &c.

Τιμοκρανῶ, honore affectionis in honore & pretio habeo. Plutarc. in poem. præcept. τῶν ὑμῶν τὸ τιμᾶν πολλαῖς ἴση ἐνδείξεσιν. ¶ Item a timo, Xenophon in Symposio. Vocem hanc ita significa: quod ἡμῶν honoro. Od. τ, Οἱ δ' ἐμὲ μὲν κλαίουσι θεὸν ὡς ἐπιτιμήσουσι. Et pro τιμῶ, æstimo: Xenophon Pæd. 2. μείζονος ἀνὼνος τιμῶντες οἱ λαμπρύνοντες, pluris æstimant. Cum genit. & accusat. Chrysost. de offic. epist. πόσῳ τῷ ὑμετέρου ὑμᾶς ἀγαπῶ φιλίαν. in eadem constructione exp. etiam, d gnum iudico, digno censeo. Luc. in Cauc. πρωτοστατήσαι μὲ ἐμαυτὸν ἐν τῷ Πρυτανείῳ τιμήσας. Cum dat. pers. & accusat. rei subaud accusat. δίκλιν, apud eundem; ὅσις τοῦ μισεῖν ἑαυτὸν ἐμὲ ὑμήσατο, qui eo quòm eruce mulctandum esse censeat. Sic & apud Plat. & Dem.

Τίμημα, τὸ. pretium; æstimatio. Euripid. i nterdum. litis æstimatio, mulcta: vnde Τίμημα ποιεῖσθαι, mulctam irrogare, apud Demosth. Et pro eodem, Ὑμίημα ἐπιφέρω, apud eundem. item τίμημα ἐπιτρέπειν, apud Aeschin. de male gest. leg. pro quo & τίμημα ἐπιγράφειν dicitur, apud Aristoph. in Pluto.

Τιμήσις, εως, ἡ, honoratio, honoris delatio. item litis æstimatio: unde τίμησιν ποιεῖσθαι, idem cum τίμημα ποιεῖσθαι, apud Aesch. in Cresiph.

Τιμητὸς, ὸν, æstimator litium.

Τιμηλικὸς, propensus ad honorandum, qui libenter honorat. Plut. in consolat. ad Apoll. τιμηλικὸν πίνακίδιον, tabella in qua τίμημα suum scribebant suffragium. Aristoph. in Vesp.

Τιμητὸς, ὸν, honorabilis, qui talis est vt honorari aut æstimari debeat. τὸ τιμητὸν, idem quod τίμημα æstimatio litis. Demosth. in Apho.

Composita: ac primùm ex Ἄτη.

Ἀτίζω, nullo dignor honore, aspernor: vel, ignominia afficio, honorem detrogo. Apoll. Arg. li. 2. Ἀλλὰ Διὸς δείδιμεν ἄτιλλον ἀτίσσας. Exponitur etiam, negligo, non curo. Il. υ, ὃ μὴ ἀστοῖσιν ἀτίζων Ἑλλήνεσσι μάχοιτο.

Ἄτιμος, exp. inhonoratus. Il. ι. vide & comp. ex πίω, punio.

Ἄτης, idem Hesych. Ἀτησία, eidem est ἀδικία, qui enim iniuriam inferunt, ij iustitiam ignominia suis scelēribus afficiunt. Ἀπότιμος quoque pro ἄτιμος dicitur: vnde apud Euripi. in Ione, ἀπότιμ' ἀπὸ φίλων, exp. spretus ab amicis. Est autem formatum ex πίω, de quo in πίω, punio.

Περίτιμος, vehementer honoro & colo. Iliad. ὃ ἐκεῖ μοῖ ἐν πίον Δαναοὶ ὡς περίπαλαι. Ἐ'δήλοσι κρίσιος τε ἰδὲ πολύτιος δίκαιος.

Compositæ ex τιμὴ & ἰμάω.

Ἀ-γλαόπρεπ-ος, ὁ & ἡ, splendidè vel magnificè honoratus. Orph. Pro quo per metathesin dicitur ἀγαλόπρεπ-ος. Hesych.

Ἀ-πάλμισα, præterimus magnum statuo: aut supero cæteros in statuendo pretio. Hesych. Apud Athen. ἀπάλμιδες, τὰ ὄνια, exp. annonam intendere.

Ἀ-ντίμισα vicissim honoro. Xen. Pæd. 5, πεφράσμαί σε ἀντίμισθον πᾶσι τοῖς κελεῦς. Item ἀντίμισα, & ἀντίμισσα μι, contrà æstimo. Plat. in apol Socr. ἐγὼ δὲ τὸ ὑμῶν ἀντίμισσα μι.

Ἀντίμισσις, & ἀντίμησις, æstimatio huius quam reus actoris æstimationi opponit, mulcta quam reus sibi contra actorem statuit.

Ἄ-τιμ-ος, honore carens, inhonoratus seu inhonorus. Soph.

Ἀ-τίμως χρῆσθαι, quæ aliquis æstimata accipit: seu quæ suo æstimata pretio, oppigneratæ ei sunt donec pecunia restituatur. Demosth. in Onet.

Ἀτίμωσις, æstimatum do. Demosthen. Apud Hom hymno in Merc. Οὐδ' ἀτίμησε, exp. non ignominia afficiam: vt propter metrum dicatur pro ἀτίμωσε.

Ἀ-πίμωσις, æstimatum accipio. Hesych. ἀπίμησις ἐστὶ pignori accipere, indicato simul pretio quo ipsum pignus æstimatur.

Ἀπίμημα, pignus quod doris loco datur. Hesych. & Poll.

Ἀπίμησις, delectio, census. (l. 3.

Ἀπίμητ-ος, dicuntur ij qui pignus certo pretio æstimatum accipiunt. Harpocr.

Ἄ-πιρος, idem cum ἀπείρων. Il. α, Hesiod in Theog. Synes. ep. 78. Item cui nullo honore fungi licet, infamis, ignominiosus. D. m. in Mid. ἀπὸ ἱερῶν ἀνδρῶν πεπαίδευ-ται καὶ ἀπρ-ος ἀνθρώπων γέγονε, bona τῶν ἀδίκων, quæ inuadere licebat & capere: apud eos idem.

Ἄτιμος, sine honore. Plat. in ep. Item ignominiosè, cum infamia seu contumelia: apud eundem.

Ἀτιμία ἡ infamia, ignominia. Od. ψ, Hoer. in Paneg. & alibi.

Ἀτιμόω, ignominia afficio, infamia noto. Demosth. ἐκβαλεῖν καὶ ἀτιμοῦ-τες διαστῆσαι.

Ἀτίμωσις, ignominia & damnatio. Idem in Mid.

Ἀ-τιμωτικὸς, ignominiosum reddens. Ἀτιμωτικῶς, ignominia & infamia afficiendo.

Ἀτιμάω, nullum honorem habeo, nullo honore afficio. Item, negligo, aspernor. Soph. μὴ νῦν ἄλλως ἴσθι. Exponitur &, indignitate seu contumelia afficio. Xen. τοὺς θρέψαντας ἀτιμᾶσαι. Pro eodem Ionicè & poet. dicitur ἀτιάω. Od. ψ, Ὀξέα-ς, τὸν πάντες ἄλλοι σὺν μεγάθεϊ τιμῶσι.

Ἄ-τιμητ-ος, inhonoratus, contemptus, neglectus. Iliad. ι. Item non æstimatus: vel, qui æstimari non solet: vt ἄτιμητ-ος δίκη apud Dem. in pantæn.

Ἀ-τιμάζω, idem cum ἀτιμάω. Odyss. ξ. Νικᾷ δὲ μ' ἀτιμάζουσα κακὰ ῥέξασ' ὑπάτῃ-σι Plat. de rep. lib. 2. ἀτιμάζειν & ὠτιμασμένος. Exponitur &, ignominia afficio, infamia noto. Xen. Pæd. 1. Plat. in apol Socr.

Ἀ-τίμασ-τος, idem quod ἄτιμος.

Ἀ-τιμασ-τός, quemodo hoc pertineat, vide suo loco.

Decomp. Ἐ-ξατιμάω, prorsus & penitus infamia noto.

Περιατιμάω, præterea ignominia afficio.

Βαρύτιμ-ος, id. qui grauis est pretii, pretiosus. Matth. 26.

Βαρυτιμία, pretium augeo & grauius reddo, solito grauiore pretio vendo. Suid. in πρωτοκλέων.

Βότιμ-ος, bouis pretium æquans. Hesych.

Διατιμάω, æstimo: vnde Διατιμητὸν ἀγαθὸν, in Pand.

Διάτιμος, æstimatio. Διατιμητὸς, indicatorius, indicandi vim habens, i. rei venali pretium constituendi.

Ἀ-διάτιμητ-ος. (decomp.) inæstimabilis.

Ἔ-ντιμ-ος, expers honoris. Soph. in Elect.

Ἐντιμάω valde honoro, supra modum colo. Item æstimo. Plat. ep. 7, τὸ ἐντιμᾶ-ν τῆς οὐσίας. Interdum, nimio pretio æstimo, nimis carum indico. Aristot. œcon. 2.

Ἔντιμος, qui in honore & pretio habetur. Demosth. Olynth. 3. Et οἱ ἔντιμοι, viri spectabiliores, optimates. Xenophon Pæd. 3, & 8 Res verò ἔντιμος dicitur honesta, honorabilis, honorificativi ἐντιμό-τατος, apud eundem Pæd. 3. Et ἔντιμον ποιεῖν τινα, magno in honore habere, magni facere, Isocr. in Pan.

Ἐντίμως, honestè, honorificè, in maximo honore. Plat. de leg. Ἐντιμότης, ητ-ος, ἡ, dignitas. Aristot. rhet. lib. 2. (leg.

Ἐντιμοφορία, suo pretio æstimo. Poll. lib. 8, & Harpocr.

Ἐπίτιμ-ος, cui ad honores accedere licet: seu cui honos suus salvus est & integer. Thuc. lib. 5. Xen. Hell. 2.

Ἐπιτιμία, status ciuis iustus atq; integer, quum fama & existimatio alicuius illæsa est, nec vlla infamia notata. Demosth. pro cor. Aesch. in Ctesiph. Significat etiam idem quod ἐπίτιμησις apud Chrysost. de sacerdot.

Ἐπίτιμ-ος, qui in honorem alicuius fit, ad honorandum aliquem institutus. Soph.

Ἐπιτιμάω, carius indico: pretium augeo, seu intendo: vnde apud Dem. pro cor. ὅτε δὲ ὁ στέφανος ἐπετιμᾶτο μᾶλλον, quum frumenti pretium esset auctum. Item, præterea æstimo. Idem in Aphob. ὃ μόνον αὐτῷ κατέγνωσαν, ἀλλὰ καὶ τοῦτ' ἐπετίμησαν. ¶ Cum datiuo expon. reprehendo, obiurgo, increpo. interdum &, incuso. Item, interdico additis minis. Isocrat. in Panath. πολλοὶ τῶν ἐπιτιμώντων. Apud eundem. ἐπιτιμᾶν τοῖς γεγονόσιν. Et cum accusat apud eundem in Paneg. ὃ δ' ἐπιτιμᾶν δέον, ἀλλογεῖν αὐτόν. Dicitur &, ἐπιτιμᾶν τινὶ, aliquid in aliquo reprehendere vel taxare. Phal. ἐπιτιμᾶ σοι ἐπὶ τῷ ἀδικεῖν. Et ἐπιτιμᾶν, exp etiam, glorifico, celebro. apud Thuc. lib. 3. Iridemq; apud Herodot. τὸν ἀδελφεὸν Σπαρτιήτην ἐπιτιμᾶν, exp. in honorem Spartiatæ patris. vbi ἐπιτιμᾶν ionicè dicitur pro ἐπιμᾶν.

Ἐπιτιμᾶν, reprehendor, taxor. Aristotel. eth. 3. cap. 1, & Xenoph. apomn. lib. 1.

Ἐπίτιμος, id quod alicui vertitur vitio, quod in aliquo reprehenditur & taxatur. Aristotel.

Ἐπίτιμησις, reprehensio, increpatio, obiurgatio. Macrob. Saturn. lib. 4.

Ἐπιτιμητὴς, reprehensor, increpator, castigator. Poll. lib. 9.

Ἐπιτιμητικὸς, ad reprehensionem pertinens, reprehensorius, increpatorius.

Decomp. Ἀ-ἐπιτίμητ-ος, irreprehensus, inculpatus, qui reprehendi & culpari nequit.

Φιλοεπιτιμητὴς, qui libenter obiurgat & increpat, ad reprehendendum pronus. Isocr. ad Demon.

Ἐ-ξάρτ-ος, qui in maximo habetur honore, admodum honorificus. Iliad. β. ¶ Est & piscis nomen apud Aristotel. histor. anim. lib. 5, & Athen. lib. 7.

Θεοτίμητ-ος, à deo honoratus. vel, diuino honore afficiendus, venerandus.

Ἰσότιμ-ος, qui in pari & æquali est honore. Plut. in Pab. Phil. de v. M. lib. 1. Item ἰσότιμος, quod pretio par est, tantidem æstimandum. Herodian. lib.

Ἰσοτιμία, par honor & dignitas: seu, par conditio & ius. Phil. de v. M. l. 1. (Naz.

Decomp. Ἀ-νισότιμ-ος, qui inæqualis est dignitatis. Gregor.

Ἐξισοτιμία, æqualitas seu exæquatio honorum.

Μεγαλότιμ-ος, qui in magno honore habetur. Hesych.

Ὁμότιμ-ος, idem cum ἰσότιμος, qui in pari & eodem habetur honore. Interdum &, eiusdem conditionis. Iliad. ε. Xenoph. Pæd. 2. Plutarch in Fab.

Ὁμοτιμία, æquali honore, pari dignitate.

Ὁμοτιμία, honoris æqualitas. Greg.

Παντιμοῦχος, munus honoratissimum. Soph.

Περίτιμος, τη-ος, ὁ, admodum honoratus: vnde fem. περίτιμος. apud Hom. hymn. 1. in Apoll.

Πολύτιμ-ος, multo honore dignus: vel, magno pretio dignus, pretiosus. Athen. lib. 2.

Πολυτίμητ-ος, idem. Aristoph. in Nub. & Lucian. in somn.

Πολυτιμήζω, multo honore afficio, in magno honore & pretio habeo. Hesych. (quior. Luc.

Πρεσβύτιμ-ος, maiore honore & pretio dignus, præstantior, antiquior. Πρεσβυτιμία, plus is facio, maioris æstimo: præfero, antepono. Plut. in Num. πρεσβυτίμου τοῦ δικαιοσύνου τῆς εὐσεβείας. Herodot. πρεσβυτιμώτερα ἐμοὶ ξείνου ἔχεις, multis pecuniis anteponens meum hospitium. ¶ Item rationem habeo, curo. Aristoph. πλὴν σοφιστῆς γ' εἶ σὺ. Demosth. ἐν οὐδενὶ πρεσβυτιμῶ.

Προτίμησις, plus is facio, antefero, antepono. Plut. in Num. τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης προτιμᾶν τοῦ πολεμικοῦ.

Προτίμησις, ipsa actio plura æstimandi & præferendi. Thucyd. lib. 3.

Συνάρτ-ος, inæstimabilis.

Συνάρτησις, indicatura, pretium. Reg. lib. 4, cap. 12.

Τ-αξίτιμος, pretij magnitudine modum excedens. Aristotel. œconom. 2.

Τιμάω, supra modum honoro: vel, supra alios honore afficio. Luc. item nimis magno pretio æstimo.

Τ-πολυτίμητ-ος, idem cum ἰμάω æstimo, indico. Athen. l. 6.

Τ-πολυτιμάω, idem cum ἰμάω æstimo, indico. Athen. l. 6.

Τ-πολυτίμητ-ος, idem. Aristotel. in œconom. Est etiam idem quod ἀνάξιμητ-ος. Item mihi æstimo contra actorem. Xenophon. in apol. Socr.

Φιλότιμος, honoris seu honorum cupidus & studiosus. Xen. Item ambitiosus, qui nimia honorum cupiditate detinetur: apud Plat. polit. 2. Aristot. eth. 2, c. 7. Dicitur & generaliter φιλότιμος, qui ad rem aliquam contendit. ex eaque honorem sibi parere nititur: vnde φιλότιμος ἐπ' ἀρετῇ, virtuti obnixè studens, apud Plat. de leg. τὸ φιλότιμον, studium honorum. Thuc. lib. 2. Item studium contentionis: cuius scopus est honor & gloria. Synes. ep. 60. Apud Eurip. φιλότιμος ἔρις, exp. liberales mores.

Φιλοτίμως, studiosè honoris: vel nimio honoris studio, ambitiosè. Dem. in Epitaph. Φιλοτίμως ἔχω πρὸς ἅπαντα καὶ aliquid honoriosè. Dem. in Epitaph. Φιλοτίμως ἔχω πρὸς ἅπαντα καὶ aliquid honoris & gloriæ studio contendere: vt apud Xenophontem, φιλοτίμως ἔχω πρὸς ἀγαθὸν φαίνεσθαι. Interdum φιλοτίμως exponitur certatim: vt apud Herodian. lib. 5, φιλοτίμως πρὸς τὸ ἐμφανὲς ἔργα πολυτελῆ ἀπεδείκνυσαν. Significat etiam, magnificè apud Polyb.

φιλο-

φιλοτιμία, honoris seu honorum studium: interdum, ambitio. Herodian. lib. 6. & 3. Significat etiam, æmulatio, æmula virtus & contentio animi ad certamen excitati, contentiosa æmulatio, apud Plut. de fort. Alexand. lib. 2. Xenophon Pæd. 8. & Philostr. ep. 13. Exponitur & simpliciter, studium, contentio. ἐκ δὲ φιλοτιμίας ἀλλήλοις, apud Plat. in ep. item, cupiditas. libido: vt φιλοτιμία σοῦ τοῦ πρὸς Θησέως, libido consecrandi, Plut. in Public. ¶ Apud Demosth. φιλοτιμία dicitur erogatio publice facta. Apud eundem & Plut. in Ant. exp. munificentia, liberalitas.

φιλοτιμησις, honoris consequendi gratia facio aut annitor: ambitiosus & magno studio conor & annitor: *more eorum qui* φιλοτιμοῦνται φίλων τοῦ χάριν, qui magnoperè amicos te vti velint. Frequente participp. Plat. polit. 1 μηδὲ φιλοτιμεῖ ἐλίσσων ἐπὶ τὰ ἐπιτηδεύματα. Sequente verò μὴ exponitur honoris studio ardens vereor ne: vt apud eundem ep. 7. item æmulatione ductus contendo cum aliquo. Isocrat. in Paneg. τοῦ ἐκείνοις φιλοτιμεῖσθαι ὑμᾶς. item efferor, glorior, mihi placeo. idem in Euagor. ἐπαίρεις ἑαυτὸν ἐπὶ τῇ μνήμῃ φιλοτιμούμενος. Et cum solo dat. apud Greg. in Epitaph. patr. Cum ὅπ, apud Lys. ¶ Significat etiam. munificentia & liberalitate indirecto, largior populariter. Demosth. Et simpliciter, dono, munero: vt apud Theophyl. διαφυγεῖν τὸ φιλοτιμεῖσθαι δόξαν τοῖς δήμοις.

φιλοτιμία, ἡ, conatus, contentio, studium aliquid efficiendi. Ἐφορεύειν, in quo aliquis sibi placet, & è quo honorem aucupatur. Greg. in Epitaph. patr. Significat & liberalitatem, item lautos liberales: apud Plut. in Alcib.

Decomp. Ἀ-φιλοτιμησία, inuicem certo seu contendo. Plut. in Per. item ex aduerso largior, seu munificentia cum alio certo. Greg.

Ἀ-φίλοτιμος, qui nullo prorsus honorum studio & cupiditate ducitur, liber ab ambitione. Aristot. eth. 4. cap. 7. Exponitur &, illiberalis, qui laudem non meretur: apud Plutarch. in Bror. Synes. ep. 118. Ἀ-φιλοτιμία, animus ab honorum cupiditate alienus.

Φιλοτιμίομαι, idem cum φιλοτιμέομαι, contendo, & magno studio conor quippiam efficere. Theophr.

Φιλοτίμ-ος, qui supra modum honoribus studet, nimiū ambitiosus. Τῶν φιλοτίμων, nimio honoris studio. item summum æmulatione & contentione. Athen.

¶ *Derivata a τίω. punio, vlciscor. item*
soluo persolvo.

Τίω, idem quod τίνω, punio, & c. vide τίνω. item exigo seu accipio quod persolvitur & datur. Odyss. ι, ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγλαὰ δῶρα τίσομεν.

Τίσις, ἡ, punitio, pœna, vltio. Od. α. Hesiod. in Theog. Exactio & persolutio, remuneratio: apud Hom. in Odyss.

Τίμωρος, mulcta, vltio. Il. α. τιμὴν ἀρνύμενοι σοῦ τε καὶ Μενελάου σοί τε καὶ ἀλλοισι Τρώεσι, pœnas à Troianis repetentes. item census, id quod principi per capita solui solet siue per fœdus.

Τιμή, mulcto. item mulctam, aut censeo seu pronuntio, condemno: vnde apud Synd. οἱ δὲ τὴν μεμψίμοιρον τιμῶσι τῇ δημοσίᾳ. ἡ δὲ φυγὴ ζημία. Significat & censeo: vnde apud Aristot. pol. 6. τιμᾶσθαι τοὺς κτήσους. & passiua signif. apud Polyb. ἐτιμήθησαν τὰς ἀναλώσεις πρὸς ἑξακισμυρίας δραχμάς, qui supra centum millia æris censi sunt.

Τίμημα, mulcta, supplicium, pœna. Demosth. item, census. Plat. Aristot. polit. 5. Demosth. & c.

Τίμιος, idem. priori significat. quod Dinarch. posteriori apud Aristot. polit. 5. c. 8.

Τίμιος, ὁ, idem census. Dem. in Aphob.

Τίνω, seu τίννυμι, idem cum τίω, luo, soluo, pendo, rependo. Il. Ε. ἐκ τοῦ τιμὴν ἀρνύμενος ἀγαθὸς πέλεται πολέμοιό τε πεύθεσθαι νέεσθαι. Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ τοῦτο θεὰν ἐπὶ μάρτυρα θείομεν ἡμεῖς. Plat. de leg. Τίνειν τὸν ἔλαττον, danum reponere. Sic Ἀπατούριον τίνειν, mercedem soluere: apud Xen. Et in apost. ca. 34. ἀνάγκη τιμωρίαν, pœnam luat.

Τίνομαι, punio, pœnas exposco, vlciscor. Hesiod. in Dieb. Ἐρινύες μητρὸς ἐμεῖο τίνυσθε, Οἵ ἔχετ' ἀνθρώπους, punientes eos qui solum iusurandum iurarunt. item luo, pendo, idem cum τίνω. Epigr. lib. 2. Δαιδάλεον λαοῖς ὑδάτων πνευμβῆν, quæ meritò pœnas luis populo.

Τίνω, idem cum τίνομαι. punio, & c. Hesiod. in Theog. Φάσκε δ' ἐμεῖο πατὴρ μέγα φέτερ' ἔμμεν ἔργον. Exponitur & neutraliter, pœnas luo, pendo. apud Schol. Hesiod. ¶ At πτοίνω, pro τοίνυν, videtur.

Τίτιος, seu πετίτιος, dæmones quidam à Ioue è cœlo sub terram exturbatis dicti à πετίνω significante vlciscor, vel pœnas luo vide Schol. Hesiod. & Plut. περὶ σεισμῶν.

Τιτανίδες, ὧν ἡ, Titanicus: vt πτανῶδες ἐνδιδύειν, toruum mittere. Titanum. Luc.

Τιτανικὸς, idem. vt πτανικὸς πόνος, apud Plut. de soller. anim.

Τιτανία, ἡ, Titania, seu Titanica: vt πλανὶς γῆ, apud Esych. & Hesyc. terra cognominata à Titano, vno ex Titanis, qui solus contra deos non militauit.

τίνω, punio: vel potius crucio, dolore afficio: vnde particip. πτανὸς & πετηλὸς. Il. α. ἵζον δ' ἐν ἀγορῇ πεπιθόντες, sedebant tristes. & Od. α. πετηλὸς ἦτορ, corde cruciato & tristi.

Composita.

Ἀντίτιμος, vicissim punio seu vlciscor, vicissim pœnas sumo: item vicissim pœnas luo. Soph.

Ἀντίτιμος, *idem* vicissim punio. Eurip. in Medea.

Ἀντίτισις, mutua pœnæ luitio.

Ἀντιτίω, vicissim punio: vicissim pœnam passus: Hesych: Pro eo per syncopen dicitur ἀντίτ-ος. Il. α.

Ἀ-τίσιμος, ὁ & ἡ, quem aliquis αὐτίκα. Et αὐτίσιμος; quæ aliquis loco mulctæ persoluit. Hesych.

Ἀτίτινος, vicissim luo, vicissim pendo. Theogn. Μή τιν' ὑπερβασίῃσιν ἀτίτινεν παιπαλόεσσαν.

Ἀ-ποπος, idem cum ἄτιμος, punio. &c. vnde Od. ρ. Ἀλλ' ἄγε μήτιν' ὕφαινον ἄποπον ἄπασιν ἀνάτοισιν. Xen. anab. lib. 3. ἀλλὰ τάττεσθε μὴ οἱ θεοὶ ἀποπίσωσι item persoluo, luo. Il. Φ. πρὶν σ' αὖ νιῦ δίω ἀποτισέμεν ὅσσα μ' ὀφέλλεις. Phil. de mun. πλὴν κατ' ἀπλοῦν ἤθερον ἀμείνων δίκαιον ἀποτίσαι. Significat &, rependo seu reddo quod accepi. Il. α, τελαμὼν πεπεσὼν ἀποτίσομεν.

Ἀ-πωλέω, itidem luo, soluo, pendo. Il. χ, τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν ἠδὲ καὶ ἄλλοις. Plut. in Sol. ἡμᾶς δραχμὰς τοῦ ἰδιώτου, δῦο δ' ἄσσας ἀποτίνειν εἰς τὸ δημόσιον.

Ἀ-πολύνυμι, idem cum ὑπνύμι. Ἀ-πολύνυμαι, idem cum ἀπολύω, pœnas sumo, Il. π. πολίων δ' ἀπέλυσε ποινήν.

Decomp. Ἀ-ποπολίω, retribuo, rependo: in ant. Epigr.

Ἐ-ξαπολίω, per soluo in.

Ἄ-ποτος, ὁ, ἡ, impunitus. inultus. Phocyl.

Ἐ-κλύω & ἐκλύομαι, idem quod ἀποτίω, punio. Soph. in Aiace. item luo, soluo: interdum &, rependo: vt ἐκλύσει τὸ ὕμετερον ἡ γυνὴ μόρον, per solutorum litis æstimationem iustam. Demosth. in Tim. Plut. in Sol. ἐξέλυσε Ὕβρεως αὐτοῦ, pœnas ei pependit.

Ἔ-κτισμ-ος, id quod iuendum exactum est vel exigitur, pœna, mulcta. Dion. Halic. l. 10.

Ἐ-κτίσις ἡ, persolutio, exolutio, solutio. Aristotel. œconom. 2. Plut. in Cim.

Ἐ-κτίσης, ὁ, qui soluit. item, exactor, vindex. Basil. in orat. contra incitantes.

Ἐκλύω, exoluo, pendo, luo. Plut. in Sol. ἐκλύειν ἐκ τῶν δραχμὰς *Decomp.* Ἀ-ντεκλύω, vicissim luo seu pendo. item, rependo.

Ἀ-ντίκλισις, repensio. apud Phil. item mulcta. Ἀ-ντεκλίνω, idem cum αὐτεκλίω.

Σωτεκλίω, simul soluo, vnà pendo. Σωτεκτίνω, idem. Σωτεκτισμὸς, pro illatum. Plut. in Rom.

Ὑ-ποκλίνω, soluo vel pendo pro. Cum genit. pers. Luc.

Ἐ-πίλμιον, τὸ, mulcta, pœna, Dem. pro cor. Plut. in Coriol. Æsch. in Ctesiph.

Ἐ-πίμισμαι, vlciscor, punio. Hesych.

Ἐ-πίμεμψ-ος, idem cum ἐπίμισμον. Poll. l. 8.

Ἐ-πίμεμψιμοιρ-ος, idem cum ἐπίμισμον. apud Poll.

Ἐ-πίμισμα, idem cum ἐπίμεμψις apud Poll.

Ἐ-πίμισμον, τὸ, ironicè pœnam, condemno. Plut. item censeo. Aristot. œcon. 2.

Ὑ-ποτίμησις, ex. pœna, mulcta. Exponitur &, prætextus: apud Plut. in Cam.

Ἀ-ὑποτίμητ-ος, (decomp.) non census, non æstimatus. Et peculiariter. cui lis æstimata non est. Ἀ-ὑποτιμήτως, sine censura, sine litis æstimatione, ideóq. sine mulcta. Ioseph. de antiq. Iud.

Τλάω τληνὲς, &c. vide in πελάω. τμήγω, τμηγὲς, &c. in τέμνω. φθείνω, φθῖσαι, in Ο-ς.

TOI, particula est enclitica, quæ aduerbiis vel coniunctionibus adnectitur interdum ornatus tantum gratia. Vt πάνυ τοι, ἴστω τοι γάρ τοι δή τοι: cum quibus particulis ibi uenitur etiam cohærere. Alias vocabulis subiuncta, aliquando exp. quidem: vt apud Xen. ἐγώ τοι σὲ ὦ δίκαιος, μᾶζαν. equidem te iustum esse iudico. Sic οἶδά τοι apud Aristoph. noui equidem. τοιγὰρ aliquando exponitur equidem, vel ego verò: aliquando exp. itaque, igitur. in qua significat. dicitur sæpe τοίγαρ & vel τοιγάρτοι, in solura oratione. Καίτοι, quamuis, quanquam. Demosthen. καίτοι γε οὐχρὸν ὁμοίως. sic & apud Isocr. & alios. item pro, equidem. vt apud Plut. in Cæsare, καίτοι γε λέγειν τινὲς κατέστησαν εἰς τὴν δήμαρχον: item pro atqui, at, verùm, sed, itaque, proinde. Εἶτοι, interdum pro καίτοι. atqui: at, etquidem, proinde: interdum est περισπασμένως, sicut νεῦτο Latinis: item pro vtique & profectò. Plura apud Bud. in comment. Ἦτοι, aut, siue. item pro, ἤ: quidem, apud poëtas. item pro certè, tanè, profectò. item pro videlicet. vide plura in Hᵒ suprà.

Τοῖ-ος, &c. vide in Οἷ-ος.

-ΤΟΙ̃ΧΟΣ, ου, ὁ, paries: interdum & murus, *lateralis aut transuersarius.* Od. υ, ὁ δ' ἀσάμινθον βάλε τοῖχον, parietem tangebat. Thuc. l. 1, διορύξαντες τοὺς τοίχους. Metaphoricè apud Athē. lib. 13, τὸν τῆς ἡδονῆς ὑποσκάπτοντες τοῖχον. ¶ In naui latera appellantur τοῖχοι: vt Odyss. μ. Plut. symp. 2, probl. 7. ¶ Alijs etiam rebus τοῖχοι tribuuntur à similitudine domus & cuiusuis ædificij: vt poculis apud Athen. l. 13, quæ alta sunt & rotunda, vel angulosa. ¶ Item hominis lateri, apud Euripid. in Troad. ¶ Lanceæ etiam partem interiorem τοῖχον nominari tradit Poll.* Quidam & τεῖχος & τοῖχος ex τοίχω originem habere censent. alijs ex τεῖχος τοῖχος factum esse videtur, ε in ο mutato, quum significationem affinem inter se habeant.

Τειχόω, ῶ, murum facio. Τειχοῦσθαι, murum fieri vel esse. Plut. aduersus Color.

Composita.

Α'ντιτοιχέω ῶ, modò in hoc, modò in illud nauis latus iactor, vt fit in tempestate. Poll. l. 1. (sych.

Α'μφιτοιχάσαι circum parietem ambulare, parietē obire. He-

Α'τοιχος, ὁ, ut ex pariete non constat, parietem non habens. Apud Eurip. in Ione ἄτοιχοι περιβολαὶ σκηνωμάτων dicuntur ambitus tentoriorum sine parietibus lapideis aut sine muro cōstructi. (tem pertinentes.

Διάτοιχοι, Hesychio sunt οἱ ἀπὸ τοίχου ἐπὶ τοῖχον, à pariete ad parie-

Διατοιχέω, idem cum ἀντιτοιχέω Poll. ibidem.

Μεσότοιχον, τὸ, paries interiectus & medius, paries intergerinus. in ep. ad Ephes. c. 2. Legitur & μεσότοιχος: apud Athen. lib. 7.

Ὁμότοιχος, communem habens parietem: vt ὁμότοιχος οἰκία, apud Isæum.

Τόκος pro τότε. Τοκεὺς, τόκος, &c. vide in Τίκτω.

ΤΟ'ΛΜΑ, ης, ἡ, audacia. Plerunque in malam partem acceptū in vitio ponitur. Thuc l. 3, τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος ἀνδρεία φιλέταιρος ἐνομίσθη. Xenoph. Pæd. 1, μαινόμενον γινώσκων τῇ τόλμῃ. Interdum plus aliquid significat quàm fidentia, & in bonam partē capitur: vt apud Isocr. in epist. ad Philipp. οὔτε γὰρ φαύλην ἔχοι ἱκανὴν, οὔτε τόλμαν δυναμένην ἔχειν χρῆσθαι.

Τολμήεις, εντος, ὁ, audens, audax, intrepidus. Interdum & tolerans, vt τολμήεις θυμὸς, Od. ρ.

Τολμηρὸς, ὁ idem vel, temerarius. Thuc. l. 7. Dem. in epitaph.

Τολμηρῶς, audacter, intrepidè. Thuc. l. 3.

Τολμάω, ῶ, audax sum, audeo Il. μ, οὐδ' αἱ ἵπποι τόλμων ὠκύποδες, non audebant. Herodian. lib. 1, τολμῆσαί τε ἅμα καὶ δρᾶσαι προχείρως, audax & promptus. Et cum infinitiuo, Dem. pro cor. καὶ λιπεῖν εἰς τὰ τοιαῦτα πρόσωπα τολμᾶς; Cum eodem interdū exp. sustineo: vt apud Isocr. τίς γὰρ ἱκετεύσειν τολμήσει; significat &, sustineo, tolero, perfero. Eurip. in Hec. Αἴ αἶ· τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πέφυκ' ἀεί· τολμᾷ θ' ἃ μὴ χρὴ τῇ βίᾳ νικώμενον: sustinet & patitur quæ non decet. Cùm accusat. exp. audeo, vel, patro, committo, summa cum audacia perpetro. Thuc. lib. 3, ἐθέλοντες τολμᾶν μετὰ κινδύνων τὰ βέλτιστα. Sic & apud eundem l. 4. & Isocr. Exponitur etiam, comminiscor: apud Herodian. lib. 4, τολμᾷ δή τι τοιοῦτο, tale quid comminiscitur.

Τολμᾶσθαι, dicitur quod summa cum audacia suscipitur & admittitur. vt apud eundem lib. 6, τὰ μὲν τῆς ἀσελγείας ὑπὸ τῆς βαρβάρου τολμώμενα οὐκ ἀνεκτὰ ἡγούμενοι, audaciam & insolentiam barbari non amplius tolerandam esse.

Τόλμημα, τὸ, facinus quod quis perpetrare ausus est: ausum. Interdum in bonam partem accipitur, vt apud Thuc. l. 2. Luc. in Harm. & Phil. de v. M. l. 1. Interdum in malam, vt apud Aristophan. in Plut. τόλμημα ἀναιδές.

Τολμητὴς, qui aliquid suscipere & aggredi audet, homo audax. Thucydid. lib. 1.

Τολμητίας, ου, ὁ, idem: apud Suid.

Composita.

Α'νατολμάω, idem quod τολμάω, audeo. Eurip.

Α'ντιτολμάω, contrà audeo, aduersor alicui sumpta audacia, audacter obsisto. Thucyd. lib. 7.

Α'πότολμος, ὁ, & ἡ, inaudax. Et superl. ἀποτολμότατος, minimè audax omnium. Lucian.

Α'ποτολμάω, confidenter audeo, confidenter aggredior. Aesch. contra Ctesiph. ἀποτόλμησε λέγειν. Exponitur &, facinorosè audeo. apud Lys.

Α'ποτολμᾶσθαι, dicitur quod cum confidentia & audacia suscipitur, vel quasi confidente quadam audacia. vnde ἀποτετολμημένον, confidenter seu audacter cœptum, magnum ausum.

Α'ρείτολμος, (q. d. à Marte audaciam sumens) Martius, bellicosus. Epigram.

Α'τολμος, idem quod ἀπότολμος, timidus, omni audacia carens. Thuc. l. 2. Plut. de educ. lib. (v. M. l. 1.

Α'τολμία ἡ, timiditas, formido, ignauia. Xen. Hel. 5. Philo de

Α'τολμέω, inaudax sum, timeo, formido. Thuc. l. 1.

Δορίτολμος, hasta audens. Epigram.

Ε'πιτολμάω, audeo in aliqua re. Cum dat. Synes. epistol. 4. Item sustineo, tolero. Odyss. α, Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν.

Εὔτολμος, audax, confidens, animosus, intrepidus: vt παῖς εὔτολμος, apud Oppian. de venat. lib. 3, & νεανίσκος εὔτολμος, apud Herodian. lib. 7.

Εὐτολμία, audacia, confidentia, animositas. Plutarch. de Deo Socrat. Phil. de v. M. l. 1, & 3.

Εὐτόλμως, audacter, animosè, intrepidè.

Καταντολμάω, audeo aduersus. cum genit. apud Suid.

Μεγαλότολμος, magnoperè audax, immani audacia præditus.

Παντότολμος, seu πάντολμος, omnia audens, audacissimus, prius apud Gregor. posterius apud Eurip. in Supplic.

Παράτολμος, audax: vel, nimium audax, temerarius. Plut. in Demetr. & sympos. l. 4, probl. 1.

Παρατολμάω, præcipitanter audeo. Naz.

Προτολμάω, prior audeo. Item prius patro.

Προτολμᾶσθαι, prius audere seu patrari. Thucyd. lib. 3. Herodian. lib. 6.

Προτολμίζεσθαι, apud Suid. exp. præire. Exponitur &, prætentare, audendi exemplum dare.

ΤΟΛΥ'ΠΗ, ης, ἡ, lana carpta & pexa & operi parata, vel pila seu glomus lanarum carptarum & ad nendum paratarum, teste Eustath. Dioscorid. lib. 5, cap. 85, πλεῖον τῆς αὐξήσεως συμβαινούσης (τὸ σῶμα) ἔριον τολύπαις ἀφομοιοῦσθαι. ¶ Apud Athen. lib. 13, τῶν πράσων τολύπαι dicuntur porri in pilæ formam conglobati, seu globus qui ex porris conuolutis fit & oriingeritur. ¶ Item à τολύπης sphærica figura mazæ etiam genus quoddam τολύπη dicebatur, teste Eust. & Tryph. apud Athen. lib. 3. ¶ Suidæ est etiam syluestris colocynthis, quomodo accipi putatur Regum l. 4, c. 4.

Τολυπεύω glomero, conglomero, conglobo. Eustath. Exponitur etiam, torqueo: apud Hesych. item nexo, contexo: vnde δόλους τολυπεύειν, Odyss. τ. Significat etiam machinor, fabricor, struor: vt Iliad. ω, ἠδ' ὁπόσα τλῇ τολυπεύσειεν αὐτὸς καὶ ἄλγεα, quantos dolores quum ipse machinatus sit & intulerit. Item, conficio, ad finem perduco, vt πόλεμον τολυπεύειν, Od. ξ. Et πολυπεύειν ἀργαλέους πολέμους, Iliad. ξ. ¶ Exponitur & passiue, ærumnas patior, labores molestos exantlo: Hesych.

Τολύπευμα, τὸ, idem cum τολύπη, glomus lanæ. &c. Suid.

Τολυπευτικὸς, qui nenit τολυπεύειν. Hesych.

Ε'κτολυπεύω. (comp.) perficio, conficio: Hesiod. in Asp. καλὰ πόνον ἐκτολυπεύσας.

Τομὴ, &c. vide in Τέμνω.

ΤΟΝΘΟΡΥ'ΖΩ, & τονθρύζω, murmuro, vel submissa voce murmuro. Item mutio, summissè loquor. Arist. in Ran. οὐκ ἐτονθόρυζον ἰδεῖν αὖ πληγὰς λαβὼν πολλὰς ἀπῆς θύρας; Idem in Acharn. τονθορύζοντες δὲ γῆρας τῷ λίθῳ προσεστάμεν.

Τονθορυσμὸς, ὁ, ἡ, murmur. Apud Hesych. τονθρὺς, exp. φωνή.

Υ'ποτονθορύζω, (comp.) submurmuro, ὑποτονθρύζω: Hesych. & Suid. apud Lucian. cum accusat. ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας.

Τονιαῖος, &c. vide in Τείνω.

ΤΟΞΟΝ, ου, τὸ, arcus. Od. φ, Ε'νθα δὲ τόξον ἔκειτο παλίντονον. Plut. in lib. an seni capess. resp. τόξον μὲν γὰρ ἐπιτεινόμενον ῥήγνυται, ψυχὴ δὲ ἀνιεμένη. Interdum per τὰ τόξα intelliguntur sagittæ cum arcu: vt Iliad. θ, τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρειν. Interdum & pharetra cum telis & arcu: vt Iliad. φ. Diana dicitur Iunonem fugere & relinquere αὐτόθι τόξα. Interdum τόξα ipsam artem sagittariam significant: vt Il. ζ, Τῷ δ' ἦ Φιλοκτήτης ἀπέλαμπε τόξων εὖ εἰδώς.

Τοξοσύνη, ars sagittandi. Il. ν. & Eurip. in Androm.

Τοξότης, ου, ὁ, sagittarius, arcitenens. Thuc. l. 1. Xen. Hellen. 4. &c.

Fœm. τοξῖτις, ιδος, ἡ, epitheton Dianæ apud Luc.

Τοξικὸς, ὁ, sagittarius, ad sagittas aptus: vt τοξικὸς κάλαμος, apud Theophrast. histor. plant. lib. 4, cap. 11. Et ἡ τοξικὴ τέχνη ars sagittaria, scientia vtendi arcu & sagittis: apud Plutarch. in lib. de frat. char. & alibi. Item τοξικαὶ θυρίδες, fenestræ à sagittis idcirco dictæ, quòd instar sagittarum angustum in se des lumen immittant, & intrinsecus dilatentur. Hieronym. in Ezech. cap. 40.

Τὸ τοξικὸν dicitur venenum quoddam ex eo, quòd barbarorum sagittæ eo illinerentur, vt tradit Diosc. lib. 6, c. 20, & Nic. in Alexiph. Schol. tamen Nic. refert, quosdam ideo sic appellatum velle, quoniam haustum seu potum è vestigio interimat hominem instar sagittæ: vel quòd ortum sit è sanguine Hydræ quam sagittis confecit Hercules. Vide Plin. l. 16, c. 10, & lib. 26, cap. 8.

Τοξάζομαι, ex arcu sagittam emitto, iaculor. Od. χ, τῷ ἐπ' ἀνδρὶ τιτυσκόμενος ... Item sagittis peto seu impetu: vt ... ibidem. Ζεῦ ... κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεται.

Τοξεύω, f. εύσω, idem. Xen. Pæd. 1, τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν ... in cædis a-pud eundem Pæd. 3, τοξεύειν ἐς τοὺς ἀποκτείνοντας. Interdum ... res tela dirigere. Luc. de calumn. ἐπ' ἐκεῖνον τοξεύειν. ...

... arcu emitto: vt τοξεύειν μελιγήρυας ὕμνους, apud Plut. de orac. Pyth. Sic apud Eurip. in Hec. Καὶ ζῶντι μὲν δὴ νῦν ἐτόξευον ... Item, arcu peto, sagittis impeto, vel ferio: vt ... apud eundem. Xen. Pæd. 1.

Τοξεύομαι arcu petor, sagittis ferior, Plut. symp. 9, τοξευθεὶς ... Πάρεδος.

Τόξευμα, τὸ, quod arcu emissum est: sagitta, iaculum, apud Diosc. loco suprà in τοξικὸς indicato. Item ipse ictus seu iactus sagittæ aut teli. in Plut. Alex. Pæd. 1.

Τοξοφόρος, ὁ, arcitenēs, sagittarius, apud Arat. & Oppian.

Τοξοφόρος, sagittaria: apud eundem Oppian. de venat. l. 3.

Τοξευτὴς, idem quod τοξότης. Il. ψ.

Composita.

Α'γκυλότοξος, qui curuo seu adunco arcu vtitur, sinatum seu lunatum arcum gerens. Il. β.

Α'ποτοξεύω, arcu propulso *sagittis emissis.* item sagitta arceo seu propello. Luc. τὸν ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμὸν ἔχοντας. Significat &, sagitta appeto.

Α'ποτοξεύεσθαι, sagittis appeti: sagittis arceri seu propelli. Metaph. apud eundem, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται, aptè & scitè probatum est, & velut arcu emissum.

Α'ργυρότοξος, argenteum arcum habens: epitheton Apoll. Il. φ. & alibi apud Hom.

Α'τοξος, arcu & iaculis carens.

Α'τόξευτος, qui sagitta ictus seu percussus non est. item qui sagitta peti seu tangi nequit.

Διατοξεύω, sagitta penetro vel traiicio. Et simpliciter, iaculor, telum vibro. Xen.

Ε'κτοξεύω, iaculando seu emittendo exhaurio: vnde apud Herodot. τὰ βέλεα ἐξετετόξευτο, sagittæ absumebantur. Metaphoricè apud Aristoph. in Plut. βίος dicitur ἐκτετοξευμένος, i. exhausta & confecta esse. [lib. 10. c. 15.

Ε'πιτοξὶς, crena & concauum illud cui imponitur sagitta. Vitru.

Ε'πιτοξάζομαι, idem cum τοξάζομαι, sagittis pero, arcum dirigo in. Il. γ, Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Α'χαιοί.

Εὔτοξος & ἴτοξος, bonum arcum habens & bonas sagittas: vt εὔτοξος φαρέτρη.

Εὐτοξία, dexteritas & iaculandi peritia.

Ι'πποτοξότης, sagittarius equester, qui ex equo sagittas emittit. Phil. de v. M. l. 1.

Decomp. Α'μφιπποτοξόται, desultores sagittarij.

Α'μφιπποτοξόται, idem cum ἱπποτοξόται.

Καλλίτοξος, pulchrum arcum habens: vel idem quod εὔτοξος, Eurip. in Phœn.

Κατατοξεύω, sagitta impeto, sagittam dirigo in. item sagitta traiicio, sagitta conficio. Luc. in Hermot. ὃς δέον τὴν πλειάδα κατατοξεύειν, ὁ δὲ τὴν μήλινθον ἔτεμεν. Sic & apud Thuc. l. 3. Significat & simpliciter, traiicio, transfigo, confodio: vnde metaph. apud Aristoph. in Nub. ῥήμασιν στρογγύλοις αὐτὸν καὶ ... κατατοξεύσω.

Κλυτότοξος, arcu & iaculis inclytus, arte sagittandi celebris: epitheton Apoll. passim apud Hom.

Περιτοξεύω, sagittis vndique configo. Aristoph.

Σκυθοτοξότης, Scythicus sagittarius: vel qui in arte sagittaria Scythas imitatur.

ΤΟ'ΠΟΣ, ου, ὁ, locus: qui secundum Aristot. phys. l. 4. est τὸ πέρας τοῦ περιέχοντος σώματος πέρας. Æschin. in Ctesiph. οὐ γὰρ τρόπον ἀλλὰ τόπον μόνον μετήλλαξε, non mores, sed locum solum mutauit. Peculiariter dicitur de naturalibus mulierū seu locis fœminarum, idque frequentius in plurali: vt apud Aristot. hist. an. lib. 7. cap. 3. ὅταν ἀρχὴν ... πρὸς τὴν ὁμιλίαν ... τόπος, & Diosc. li. 1. c. 59. (de oleo samptuchino) τῇ ... τοὺς τόπους. Item apud Dialect. & Rhet. τόποι dicuntur sedes & domicilia argumentorum: de quib. Aristot. in top. Suid. & Quintil. lib. 4. ca. 10. in oratione vel disputatione τόπος dicitur argumentum vel thema aliquod quod tractatur. Isocr. in Helen. enc. ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον διατρίβειν ...

Τοπικὸς, q. d. localis: vt τοπικὰ φάρμακα, medicamenta quæ partibus seu locis affectis adhibentur. Gal. περὶ τῶν κατὰ τόπ. l. 1. cap. 1. Et τοπικὴ τέχνη, ars inueniendi, seu ars explicans τόπους Dialecticos & monstrans quomodo ex iis argumenta inueniantur ad quæstionem probabilem confirmandam: vnde τὰ τοπικὰ inscribuntur libri Aristot. τοπικὴν tractantes.

Τοπικῶς, ratione loci. Plut. de def. orac. Exponitur &, per locos communes, per capita.

Τοπάζω, statuo, colloco; q. d. in loco pono: vnde τοπάζει Hesych. ... ¶ Exponitur &, coniicio, suspicor. Soph. in Erigo. ... Δίξη τοπάζοντ' ... ἰδεῖν σαφῶς θέλω. Plat. de leg. l. 2. εἰ δ' ... τοπάζειν δεῖ, quòd si coniectura vti oportet. Significat etiam, quæro. Troglodytarum lingua, teste Plin. l. 37. c. 8.

Τοπάζιος, λίθος, topazius lapis. sic dictus παρὰ τὸ τοπάζειν, quod olim magno studio quæreretur. Plin. tamē l. 6. c. 39. insulam Topazon gemmæ huic nomen dedisse scribit, ipsam verò insulam, quòd sæpe quæsita sit à nauigantibus, à τοπά-

ζειν fuisse denominatam. Eadem gemma neutr. gen. τοπάζιον dicitur in Apoc. c. 23. & Exod. 28. trissyllaba verò voce, τόπαζος seu τόπαζον, apud Dionys. de situ orbis.

Τοπία, idem quod τοπάζω, coniicio, coniector, suspicor. Suid.

Τοπεῖον, τὸ, funis, rudens. Suid. ex Stratide, τὸ πίνον ἦ τὸ ... δεσμεύοντες τοπείοις ἄνδρες. Pro eodem scribitur & τόπιον, apud Poll. Hinc apud Lat. topia & topiaria opera: de quibus Plin. l. 16. c. 33.

Composita.

Α'τοπος ὁ καὶ ἡ, (q. d. locum non habens, nulli loco conueniens) absurdus, inconueniens, rationi minimè consentaneus, Isoc. in ep. ad Phil. ἀτόπως καὶ λίαν ἀνοήτως ἐπιχειρῶ πράγμασιν. Plat. ep. 7. ... Sic λόγοι ἄτοποι, apud Athen. l. 2. Exponitur & insolens, insuetus, nouus: apud Thuc. l. 3. Interdum &, ineptus, stolidus: vt apud Athen. lib. 7. ex comico quodam, Εἰ τοῦτ' ἴζων πάντες ὃν ἐγὼ βίον, Οὐκ ἄτοπος ἦν αὐτὸς μοιχὸς οὐδείς.

Α'τόπως, absurdè, inconuenienter, ineptè. Demosth. Exponitur &, incompositè, insolenter.

Α'τοπία, absurditas, inconuenientia. Isocr. Phil. de mun. item insolentia, inusitata nouitas. Thuc. l. 3. Plut. in Coriol.

Α'τόπημα, factum aut dictum absurdum & inconueniens. Damascen.

Α'τόπαστος, quem coniectura assequi non licet. Hesych.

Υ'πάτοπος, (decomp.) aliquo modo subsurdus.

Δύστοπος, vnde δυστόπως, ex quo superl. δυστοπώτατα exp. difficillimè: item absurdissimè. Suid.

Δυστοπάζω, difficulter coniicio. Hesych. Δυστόπαστος, quem coniectura assequi difficulter possis: vt δυστόπαστ' αἰνίγματα, apud Eurip. in Suppl. vbi tamen legitur & δυστέκμαρτα.

Ε'κτοπος, q. d. qui est extra locum, loco suo emotus: vnde ἐκτοπώτατον, apud Suid. & Hesych. exp. ἐξεστραμμένον. Frequentius idem significat cum ἄτοπος, insolens, inusitatus, mirabilis. Plut. de solert. an. apud Theophr. de caus. pl. 6. cap. 8. ἔκτοπος χειμὼν, exp. vehemens hyems, seu mirum in modum frigida. Exponitur &, peregrinus: vt ἄρουραν ἔκτοπος, apud Soph. in Trachin.

Ε'κτόπως, mirum in modum, modo insolito & inusitato, apud Suid.

Ε'κτόπιος, idem cum ἔκτοπος. peregrinus, longè remotus. Soph. in Oedip. Colon. ποῦ ναίει, ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος, οὐδεὶς; ex hoc peregrino profectus solo. Vnde ἐκτόπιοι αὐτὴν, amouere & amoliri, *è loco in quo erat* apud eundem in Oed. tyr. ἐκτόπιαν φλόγα πήματος.

Ε'κτοπίζω, è loco moueo, summoueo: in lib. Maccab. ἐξετόπιζον ἑαυτούς. Item neutraliter, discedo è loco in quo eram peregrè abeo, peregrinor, habitationem muto. Laert. de Plat. ἐξετόπισε ... αὐτὸς πλεῖστα. Plut. in Demetr. τὰς στρατιώτας ... ὑποψίας ... ὡς ἐπ' Α'ρμυρίαν καὶ Μῆδειαν ἐκτοπίζων. item à re proposita discedo apud Aristot. rhet. 2.

Ε'ξοτοπισμὸς, locorum & hominum alienatio à finitimis populis. Strab. l. 3.

Ε'κτοπιστικὸς, qui locum mutare solet & relicto domicilio suo aliò se conferre: ἐκτοπιστικὰ ζῶα, apud Aristot.

Ε'ντόπιος, qui hunc locū colit, indigena: vt ἐντόπιοι θεοὶ, apud Plat. in Phædro. Pro eodem dicitur & ἔντοπος, teste Poll. lib. 3. c. 4.

Ε'ντοπίζω, in loco & sede mea me contineo, sedem non muto, apud Suid.

Ε'πιτοπίζω, idem: apud eundem.

Παράτοπος, idem ferè quod ἄτοπος, absurdus, inconueniens: apud eundem.

Υ'ποτοπάζω, idem cum τοπάζω. Etym.

Υ'ποτοπέω, idem cum τοπέω. Thuc. l. 1.

Κακοτόπαστος, (det.) mala suspicans: apud Suid. Κακοτοπεῖσθαι mala suspicari. Aristoph. in Ran.

ΤΟΡΔΥ'ΛΙΟΝ seu τόρδυλον, nomen herbæ quæ & seseli Creticum dicitur, de qua Diosc. l. 3. c. 63.

Τορεύω, &c. vide in Τείρω.

ΤΟ'ΡΜΗ, vel τόρμος, modiolus rotæ in quem axis inferitur. qui aliàs πλήμνη & χνόη. Hesych. ¶ Suidæ & Eust. est meta, item carceres & repagula. Item cursus in hippodromo. Vnde ἐκ τόρμης apud Hesych. exp. ἐκ τοῦ καθήκοντος, extra metam, extra id, quod decet seu conuenit. ¶ Apud Lycophr τόρμη nominatur etiam orbita seu vestium rotæ, teste Eust.

Ε'κτορμέω. (comp.) constitutum cursum egredior, extra metas excurro: ἐκ τοῦ καθήκοντος δρόμου βαίνω. Eust. ex Pausan.

Τόρνος &c. vide in Τείρω.

Τόρυνη in Τείρω. Τόσος in Ὅσος.

Τότε in Ὅτε. Τοὐνικὰ in Ἔνικα.

Τοὔνομα, in Ὄνομα. *Et sic de similibus.*

Τοῦτο in Οὗτος. Τόφρα in Ὄφρα.

Τραχαλίζω Τράχημα, in Τρέχω.

ΤΡΑ'ΓΟΣ, ου, ὁ, hircus, caper. * dictus παρὰ τὸ τρώγειν, ob voracitatem animalis: aut παρὰ τὸ τραχὺ δέρμα ἔχειν, teste

 Etym.

Etym.) Od ἐ...τὰ δ' ἄρτια λέπει ὑγρὸν, Ἀριστ. π τρύγας π ἐλαίου ἐκβῆναι ὠλὴς. ¶ Sic & dicitur tœtor qui aliàs ῥῆγος. ¶ Proniores & pro libidine & salacitate: sunt enim hirci animal lasciuum & libidinosum: apud Luc. ¶ Hippo. epidem. l. 6. iuuenes pubescentes & τραγίζοντες appellauit τραγίας. Lat. hirquitallos. ¶ Item τράγος nominatur naues hirci capite insignitæ: teste Poll. l. 1. ¶ Lacedæmonium dialecto capricius τράγος dicitur, teste Suid. ¶ Est & piscis nomen, apud Athen. lib. 8. ¶ Itẽ spongiarum genus quoddam: apud Arist. hist. an. lib. 5. c. 16. & Dioscor. 5. c. 138. ¶ Numeratur & inter Cercalia: apud Dioscor. l. 2. c. 115. Item inter herbas, apud eundem lib. 4. c. 51. Est & pultis genus quod ex tritici semine fit, vt vult Plin. l. 18. c. 7. & 10. ex olyra autem, vt tradit Galen. de alim. ¶ Item in auris cauitate τράγος dicitur ea pars quæ sub extremitate temporum superattollitur gitin interiorem neruum. Poll. l. 2.

Τραγικὸς, hircinus.

Τραγίλη, idem: vnde τραγίλη, f. δέρη, pellis hircina, Plut. in Hell. quæ contractè dicitur τραγῆ, apud Suid.

Τραγίσκος, hi: cuius, hircus paruulus: aut hœdus: apud Theoc. idyll. 5.

Τράγιον οἰ, capræ vtriusque sexus genitalia habentes. Aristot. de gen. an. lib. 4.

Τράγιον, seu τραγίδιον, (vt est apud Hesyc.) herba inde dicta, quod folia eius autumno hirci virus olent, teste Dioscor. lib. 4. c. 50.

Τράγιον, eadem herba quæ & ἴφυσσα, de qua idem eiusdem l. c. 51.

Τραγίζω hircum refero: *vel odore vel lasciuia*: apud Hipp. de iucundis. Interdum τραγίζειν de iisdem dicitur, quum pubertatem attingentes vocem ex acuta in grauem & asperiorem mutant. Arist. hist. an. l. 1.

Τραγιστὴς, qui victimas furatur, sacrilegus. Hesych.

Τραγιστὶ, idem cum τραγίζω, vnde παιδία ἠβάσκοντα τραγιστὶ dicuntur apud Alex. Aphr. probl. l. 1. quæst. 125. quæ pubertatis annos ingressa mutare vocem incipiunt, hircorum virus olere, & eorum libidinem imitari. Dicuntur & vires τραγίζειν quę fructu carentes fronde luxuriant: ducta signif. ab hircorum natura, qui obesiores minus semine abundant, macriores autem, magis ad gignendum sunt idonei, teste Aristot. de gen. anim. l. 5. c. 18.

Τραγικὸς, idem quod τραγῳδικὸς, pertinens ad tragœdum, seu tragœdorum proprius: vt τραγικὴ αὐλὴ, apud Athen. lib. 4. & ἀσπὶς τραγικὴ, Luc. in Nigr. Item, conueniens tragicis, dignus tragicis: seu qualis in tragœdiis fieri solet: vnde τὸ τραγικὸν, grauia & tragœdis conuenientia, apud Aristot. de arte poët. Interdum οἱ τραγικοὶ dicitur pro οἱ τραγικοὶ ποιηταὶ: vt apud eundem ibidem, & in Rhet. Fœm. τραγικὴ, l. ποίησις, tragica camœna, apud eundem Rhet. 3.

Τραγικῶς, tragicè, more tragicorum: seu, ita vt tragicos decet. Greg.

Τραγικῳδίωμαι, tragicè loquor. schol. Aristoph.

Composita.

Ἀ-τράγελος, pars opposita τῇ τραγῷ in aure. Poll. l. 2.

Αἰγότραγος, αἰγότραγις: tragica simia. Demosth.

Ἐπίτραγος, vitium vitis quum carbunculatur. Poll. l. 7.

Ἐπιτραγία ἡ, Veneris cognomẽ, ex eo impositum ipsi quòd capra quam Theseus ad mare immolabat, Veneremitineris ducem & comitem sibi adiunxerit oraculo Delphico iussus, fortuitò in caprum transierit. Plut. in Thes.

Ἐπιτραγίαι, pisces esse dicuntur apud Arist. hist. anim. lib. 4.

Τραγίσκω, supra modum oleo hircum. Dioscor. l. 1. c. 6.

Τρᾶμα, Τραπος. & c. vide in Τίτρημι.

ΤΡΑΠΕΖΑ, ης, ἡ, mensa. (* dicta quasi πεδίσκη, παρὰ τὸ πίσσω: quòd intitio mensæ quatuor haberent pedes. Etym.) Od. ι. 4, παρίσησι τράπεζαν ἀμύμονος αὐλίσασα. Xen. pæd. 8. τράπεζαν ἡσυχῇ μόνῃ ἐσθίειν. ¶ Interdum accipitur pro mensa initi cœna epulis: vt Il. ω. νόον δ' ἀπέληγε ἰδυίης Ἐδνῆς Θ πόνων, ἵνα μὴ παρέκειτο ἔδεσμα τραπέζῃ & apud Thucyd. lib. 1. ἔφασαν Μηδικὸν παρεσκευάσθαι, mensam Persico more instructam. Sic & ἐπὶ τράπεζαν apud Plut. Xen. Athen. ¶ Interdũ sic quasi κατ' ἐξοχὴν nominatur mensa argentariorum seu numulariorum: vt apud Demosth. ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἰέναι ἐπὶ μισθῷ. ¶ Apud architectos sic dicitur pegma constans ex regulis & diapegmatis & tabula inter regulas & diapegmata collocata. Ctesiph. de catapulta, & Thrasyb. aduert. l. 2. c. 5. ¶ Apud Aristoph. sic vocatur pulpitum aut locus editior in quo vernæ & mancipia omnium oculis venum exponebantur, teste Poll. l. 7. ¶ Scapularum etiam cira dorsum partos latiores τράπεζαι appellantur. ¶ Item pars hepatis latior instar mensulæ, τράπεζα dicitur. Nic. in Alexi. ¶ Est etiam τράπεζα, τὸ λεπτὸν τὸ σῶμα. Poll. l. 2.

Τραπεζῖον, ου, τὸ, festum quoddam Athenis Hesych.

Τραπεζίδιος, ὁ, mensæ assecla, qui insocatus ad mensam venit: epitheton canis, apud Hom. Il. ψ & χ.

Τραπεζίτης, ου, ὁ, idem Suid. & Eust.

Τραπεζίτης, mensarius, numularius. Plut. in consolat. ad Apoll. Athen. l. 6.

Τραπεζιτικὸς, ἡ, ὁν, ad mensarium pertinens. Hesych.

Τραπεζιτεύω, mensarius sum. Poll.

Τραπεζία ἡ, mentorũ cõfectio: apud Theophr. hist. pl. li. 3. c. 10.

Τραπέζιον τὸ, mensula, abaculus. Hesych.

Τραπεζόω, ἐσω, mensæ impono: vnde apud Soph. in Triptol. Ἀ-πεδέκοντο, ὁ τραπεζόωσι πύλαι, fando carens calix haud mensæ imponitur.

Τραπέζωμα, τὸ, quod supra mensam ponitur: *vt nasa.* Eust.

Composita.

Δυσεράπεζος, qui mensa vtitur malè instructa: seu infelix propter mensam. Eurip.

Ἐντραπεζίτης, ὁ, ὁ ἡ, extra mensam constitutus, qui mensæ non infertur. Luc.

Ἐντραπεζίτης, ου, ὁ, mensæ assecla. Ἐντραπεζίτις, ιδος, ἡ, quæ in mensa nostra alitur. Suid.

Ἐπιτραπέζιος, ου, ὁ, ἡ, qui super mensam est aut super mensa fit: vt ἐπιτραπέζιον ὕδωρ. Luc. in Hermot. Exponitur & mensarum assecla. Hesych.

Ἐπιτραπεζίδιος, idem apud eundem.

Ἐπιτραπεζώματα, quæ in mensa seu super mensa apponuntur. Athen. l. 14. Et peculiariter, secundæ mensæ apud eundem ibidem.

Εὐτραπεζος, vt εὐτραπέζου βίου, vita quæ degitur ad mensam bene instructam. Athen. lib. 4. Homines verò εὐτραπέζου dicuntur qui bene instructa mensa vtuntur: apud eundem ii. 4.

Μικροτράπεζος, qui exiguam seu tenuem mensam apponit. Idem ibidem,

Μονοτράπεζος, vnicam mensam habens: vel solus in mensa cibum capiens. apud Eurip. in Iph. Taur. ξένια μονοτραπέζου dicuntur munera hospitalia quæ seorsum ab aliis in mensa Oresti apponebantur. i. hospitalis mensa seorsum apposita.

Ὁμοτράπεζος, qui eadem mensa vtitur. Lucian. in Somn.

Συντράπεζος, idem.

Τραπελίζω, i. παίζω, vide in Τέρπω.

Τράπελος, vide in Τέρπω.

ΤΡΑΥΛΟΣ, ὁ, balbus, blæsus, quales Alcibiades fuisse dicitur à Plut. vbi pro λρῖο p pronuncians: vnde irridetur ab Aristoph. in Vesp. Idem Plut. de prud. animal. ψιλὸν τὸ ἀγλώσσωτον ἢ τραυλὸν φύσει τραυλὸν ἐᾶν αὐ σεσοφίσεις. Et τραυλὴ fœmina Callia, apud Pollucem. Τραυλὴ μὲν ἐστι κἀκ' αὐτῆς μαρτυρία.

Τραυλότης, ητος, ἡ balbuties. Plut. in Alcib.

Τραυλίζω balbutio, balbus sum, aut blæsus. Aristoph. in Vesp. εἰς Ἀλκιβιάδης ἔπειτα δὲ μὲ τραυλίπες, Ὀλὲξ. Θωλὸν πὰρ ἀκρολόφῳ κρόκαχος ἴχθι. Et cum accul. apud eundem in Nub. ἀμάθειαν μιμεῖσθαι καὶ παῖδα τραυλίζοντος.

Τραυλισμὸς, balbuties: idem quod τραυλότης.

Compositum.

Ἡμίτραυλος, ου, ὁ, ἡ, semibalbus, dimidia ex parte balbus.

Ποικιλόστραυλος, variè balbutiens. Theocr. in epigr.

Ὑποτραυλίζω, q. d. subbalbutio, aliquantum balbutio. Lucian. in Tim.

Τραῦμα, &c. vide in Τιτρώσκω Τραυσμα. in Τρέφω.

Τραφερὸς. in Τέρφω. Τραχὺς, &c. in Τρέχω.

ΤΡΑΧΗΛΟΣ, ὁ, collum, ceruix. (* nomen habens παρὰ τὸ ἰραχύνεσθαι, ὁσάκις δὲ ὁ μῆκος aut quasi τραχὺς ἔλος ἐστὶν, inquit Cirus apud Etym.) Vlut. in Alc. ὀρᾷς ὅλος ἐν τῷ χειρὶ ἐστὶ καὶ αὐτὸ ἀπέπεμψε τοῦ ξυροῦ ἕ τραχήλου. Purpura, um etiam & reliquorum vltrorum superiores partes τράχηλοι dicuntur apud Athen. l. 3. ¶ Item κύπασις, i. vesicæ partium os. τράχηλος nominatur apud Hipp. ¶ Item apud Athen. l. 11. quidam dicit se ἐκ τράχηλου bibisse ἕ τράχηλος ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ: erat autem τράχηλος poculi genus. ¶ Eodem Athen. teste ibidem, nautici mali media pars τράχηλος quoque dicitur. ¶ Exponitur &, vertebra, verticillum, apud Dioscor. l. 4. c. 17.

Per metaplasmum generis pro τράχηλος dicitur & τράχηλος, teste Eust.

Τραχηλιὰς, ἁδος, propriè sunt edulia quæ ex trunculis extremisque partibus truncatis acrecisis, præcipuè ceruicibus auium, parantur, vtliora cæteris: vnde & quisquilias nonnulli exp. Aristoph. in Vesp.

Τραχηλιάω, collũ seu ceruicem attollo, superbio, ferocio. Greg. de thol. κρίνων Κυρίῳ πανθορυβῶν ἕ τραχηλιῶν, ἢ σίκτιστα τὸ τῆς ὑπερφυοῦς.

Τραχηλίζω, in colum seu ceruicem resupino. Item, obtorqueo collum, obtorto collo traho, ango, *luctator luctatorem*: vt apud Suid. Κλείσθρατ' ἐ' ἀδ' ὁ παλὴ νικᾷ δὲ τραχηλίζων ἀπάλῃσι βαιοῖς. Et pass. apud Plat. τραχηλιζόμενον ἕ ἕλκεσθαι, & ἕ ὑπὸ Δημητρίου τραχηλίζεσθαι. Luc. Σωκράτης τὸν τρίτωνα τραχηλίζων ἀπάγχει. Et Burip. in Herc. fur. Βρόμιος ἀνδρῶν τοὺς ἀπειθοῦντας τραχηλίζει. Plut. Pro quo poët. τραχυνόντων.

---

tentes atque implicitos separo: vnde apud Plut. in Ant. τὸν πολέμιον τραχηλίζω, exp. inuenes luctantes dirimens profligaui. Est etiam, patefacio, aperio: *ductus metaph. ab iis quorum faties resupinata omnium oculis exponitur*: vt in ep. ad Hebr. ca. 4. πάντα γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ.

Τραχηλισμὸς, crucis resupinatio vel flexus. Athen. l. 1. Plut. ἐν ἀρίστῳ.

Compositum.

Ἐγκραχηλίζω, collum frango, stangulo. Suid. ex Eunap.

Ἐγκραχηλισμὸς, dulcem ceruicem seu dulce colium habens.

Ἐκκραχηλίζω, præcipitando collum frango: vel præcipito.

Ἐκτραχηλίζω, excutio & colium frango. Plut. de discern. adul. ab amic. ἐκτραχηλίζει τὰς μὲν δυναμένους ἐχεσθαι. Metaph. apud eundem de educ. lib. οὐκ ἐκτραχηλίζων τὸν νέον πόντον perdere iuuentutem. ¶ Exponitur &, in lupi biam ago, effero, extollo: apud Hermog. cap. περὶ συμπλοκῆς, loquentem de sophistarum tumidorationc & insolienter figurata.

Ἐπιτραχηλίζω, exutior & in collum deuoluor. Aristoph. in Plut. ἐπιτρίψω σὸν ἐκτραχηλίσθῆ πνοιῇ.

Ἐπιτραχήλιος, qui supra colium est: vt ἐπιτραχήλιος πόσμος, apud Suid. [mos. Iliad. ψ.

Μακροτράχηλος, longum colium habens: vt μακρότραχήλοι ἵπποι

Περιτραχηλίζω, qui collo circundatur, collum cingens.

Σκληροτράχηλος, durum & rigidam ceruicem habens: & metaph. pertinax.

Τραχηλιστὴς, mollem & flexilem ceruicem habens. Aristoph.

Τραχήλιον, colli pars infra ceruicem & intra scoptula aperta. Est & in contracturis scaporum columnæ τὸ τραχήλιον, apud Vitruu. l. 3. c. 2. & l. 4. c. 1.

ΤΡΑΧΥΣ, ὑ, asper, scaber: interdum &, confragosus, salebrosus: cui opponitur λεῖος, lævis. Aristot. (de polypo.) πορεύεται ἡ ἐπὶ τὰ τραχέα, ἢ λεῖα φάσκα Herodian. li. 6. ἦσαν τραχεῖαι πᾶσαι ἀμαξιτοί. tem metaph. asper, agrestis. Demosth. Philipp. ἐπὶ τὰς ὀργὰς ἕ τραχεῖς ἐστὶ καὶ νομίζω.

Τραχὺς, asper. Et ἐλεγχὼ, in metaph. signif. Ioer. in Nic. Dem. & male gesta leg. Compar. τραχύτερον. asperius. Luc. in Dem. Superlat. τραχύτατος, asperrimè. Herodian. l. 7.

Τραχυτὴς, ητος, ἡ, asperitas: vt τραχύτης τῆ χάρυος. Xen. pæd. 7. Et τραχύτης λόγου, oratio grauis aut rous auuentium. Ioer. de Pace.

Τραχύνω, aspero, exaspero, asperum facio. Athen. l. 7.

Τράχυνσις & τραχυσμὸς, exasperatio, seu asperitas. Idem. li. 11.

Τραχυντικὸς, exasperandi vim habens, exasperans.

Τραχὺς, idem quod τραχύτης.

Τρηχὺς, idem quod τραχὺς, seu τραχυτερὸς. Peculiariter medicinæ dicitur asperitudo palpebræ internæ parte. vide Æt. & Gal. l. 4.

Τραχυσπερμία κοχλίου collyriorum certa species, tollendis eorum asperitatibus efficax. Æt. l. 7.

Τραχὺτης, locus asper & salebrosus. [Suid.

Τρηχὺς, idem quod τραχὺς & τραχεῖς: vt τραχεῖαι ὁδοὶ, apud Homerum. poetice idem, cum τραχὺς. Iliad. η, λίθον μέλανα τρηχεῖάν τε ἴδωμαι.

Τρῶξ, idem quod τραχὺς.

Τρώξ, pro τραχεῖα. Oppian. de venat. l. 3.

Τρωκτὸς, itidem asper. Epigr. l. 4.

Τρωκτὴς, locus asper & salebrosus. Nic. in Ther. ¶ Ar. τρώγλη καὶ salebrosus fum. Idem ibidem. Ἡ δὲ πᾶσ' ἐν τρώγλῃ πεπιεσμένη βάσις. Præt. πέτρα, asper & leabrosus factus fumicandum &, asper fum. Dionys. de situ orb. li. 8. Τετρῆχθαι, concio turbis & tumultibus plena erat.

Τρωκτικὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Τρωμαίνω & Ἐλαττόω, idem quod τραχύνω, exaspero: apud Suid. & Plutarch.

Τρωχὺς, quasi asperitas: est, idem quod τραχὺς.

Τρώω, aliquantum asper. Pro quo Ionice ταρτηρὸς, apud Athen. l. 5.

Τρωκτὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΤΡΕΙΣ & αἱ, tres. Neutr. τρία, tria. Theocr. Idyll. 27. Τρὶς ἐ τρισσὰ ἐπιτύμβια. Aristoph. Ὦ γύναι, σοῦ τρεῖς θάνατοι ἐν ὄψει τρεῖς ἀμαυρὸν τρίδεος. Interdum est piscatorium instrumentum pisces figuntur: vnde & Neptuno tribuitur vecordi thol. tanquam piscatorum & maris deo præsidi: vt Od. ἐπὶ τῆς ὑποφήτου.

Τρισσὸς, ὁ, ἡ, qui tridente vtitur. Hesych.

Τρισσόω, tridente moueo. Apud Aristoph. in Pace, τρισσοῦσθ' ὑπὸ τοῦ γάμου. Plin. comp. Ἐνοσίχθων, tridentifer. Luc. Σωζέτω σφῶν τρισσόω concutio: vel tanquam tridente. Burip. in Herc. fur. Βρόμιος ἀνδρῶν τοὺς ἀπειθοῦντας τραχηλίζει.

Τριαίνω. Plut. Pro quo poët. τρισσόω.

Τριακάδιος, & poet. τριακοστὸς, trigesimus: vnde τριακοστὴ, s. μοῖρα, trigesima pars. Demosth.

Τριακαδικὸς, ἡ, trigesima dies mensis. Luc. de luctu. Item, numerus tricenarius. Greg. Hesych. Est etiam ciuium tertia pars. Pro eodem poet. dicitur τριηκάς: vt apud Hesiod. in Dieb.

Τριακόσιοι, trecenti. Pro quo Ionicè τριηκόσιοι. Herodot.

Τριακὴ ἡ, numerus ternarius, ternio.

Τριασμὸς, ternarij numeri ratio.

Τρίβολος, & Atticè τρίπολος, triplex Exponitur τρισσὸς etiam, ternus, trinus. Apud Plat. de leg. τριβόλῳ πάλῳ, exp. ciuitatibus tribus. Sic τρίβολοι δῆμοι, tres populi, apud Dem. τρισσὸς, exp: etiam, tertius. Etym.

Τρίβολος, tripliciter, trifariam. Exponitur & tertiò, i. tertia vice. Reg. l. 1. c. 20. (teor. lib. 1.

Τριβολίτης, ter. Epigr. τριβολιχῇ, tribus in locis Aristot. me-

Τριβολίτης, itidem. triplex, ternus, in Epigr.

Τριβολόω, triplico. Greg. in Pentecost. τριβολοῦμαι, tertiò facio, Regum 3. c. 18. Exponitur &, tres dies maneo. Reg. l. 1. c. 20. Ibidem, τριβολοῦμαι ἀκοντίζων, ter sagittis iaculor.

Τρίβολος, trip. icitas, ternio: apud Greg. item, tertia, tertia pars: apud Dem. & Aesch. Peculiarier, tertia pars tribus. Poll. & Suid. Scribitur & τρίωλος, apud Etym. Itẽ τριβόλη, seu τριβόλιον (vt est apud Eust.) sacrificium perfectum & omnib. iuris numeris absolutum, quod tribus constabat, sue, ariete, & hirco. Vide Etym. & Eust,

Τρίβολος, Ionicè dicitur pro τρισσὸς. apud Herodot.

Τρίβολος, seu τρίπολος, tertius. Plat. in Symp. τῆς ἡμέρ τῆς ὁ συμπότης ἦλθ. τῇ τρίτῃ ἐπὶ δεῖπνον αὖθις. Fœm. τρίτη sæpè absolutè dicitur pro ἡ τρίτη ἡμέρᾳ, apud Aristot. in probl. & Plut. de mus. Interdum pro ἡ τρίτη μοίρᾳ, tertia pars, trieus. Interdum etiam pro ἡ τρίτη ἡλικίᾳ. Plut. ἐπὶ ἀορήτῳ.

Τρίτιος, tertio loco.

Τριτταῖος, interdum idem quod τρίτος: vt τριττοῦν φῶς ὁ, tertia lux, seu tertius dies, apud Eurip. in Hec. Interdum signa triduanus, qui tertio die aliquid facit, seu cui tertio die quidpiam accidit: vt τριταῖος ἐφίκετο, apud Herod. & τριταῖος πυρετὸς, apud medicos, apud quos etiam sine adiectione per τὸ τριταῖος intelliguntur febres tertianæ: vt apud Dioscor. l. 2. c. 72.

Τριετὴς, ους, vt τριετὴς ἐπῳδὴ, apud eundem lib. 2. c. 7. febris tertianæ circuitus.

Τριετικὸς, more febrium tertianarum: seu alternis & tertio quoque die. Aet. l. 1. 2. c. 37.

Τριετίζω, tertiana febre labore. Dioscor. l. 4. c. 81.

Τριτάω, tertiò facio. Cyrill. Dicitur etiam significare, in tres partes diuido.

Τριτεῖος, tertius sum, tertius obtineo. Τριτεῖα, πὰ, tertiæ partes, tertia palma. Plat. in Phileb.

Τριτημόριον, tertia medimni pars. Poll. l. 4. c. 23.

Τρίτος, ter Hesiod. τρὶς ὕδατος ἀέτριτον. In compositione plerunque significat multoties, sæpe, teste Suid. Interdum; admodum, valde.

Τριτοπάτωρ, itidem ter Hesych.

Τρίχα, tripliciter, trifariam, in tres partes. Herodot. Od. ξύσσε δὲ τρίχα νῶτον ἴω, quum esset tertia & vltima noctis pars. Pro eo poetice dicitur τριχθὰ, vt Il. β & γ.

Τριχθὰ, triplex trinus: Epigr.

Τριχῇ, tripliciter. Exponitur &, in tres partes.

Τριχῆ, tribus in locis. Exponitur &, tripliciter. Τριχῇ, tri-

Τριχῶς, idem cum τριχῇ. [bus ex locis:

Τριπλόος, ᾶ, triplus, tripli catus: vt τριπλόᾳ κορίῃ, triplices fauiAristot. hist. an. li. 5. Τριπλῇ, (aduerb.) tripliciter, triplicatò. Iliad. σ.

Τριπλάσιος, triplo maior, seu amplior. Pro eodem dicitur & τριπλασίων. τριπλασιάζω, triplico, vel triplo maiorem facio

Τριπλόω. ξ. ω. vinco, supero: verbum ab athletis sumptum, apud quos victoria in triplici certamine sita erat: hinc τριπλοῦσθαι, ter vinci. apud Suid.

Τριπλοῦς, deuictus, superabilis.

Τρίγλα, seu τρίγλη, mullus: piscis sic dictus à trino partu, quoniã teste Aristot. l. 5. an. c. 9. ter anno parit. Vide & Athen. li. 7.

Τριγλίς, ίδος, ἡ, mullulus. Suid.

Τριγλίζειν. Hesych. ἢ μᾶλλον dici scribit de ridentibus:

Τρίαινα, seu Ἰρίαινα, instrumentum rusticum tridenti simile. Suid. ex Epigr. Καὶ τρίαινα ξυλίνη ἀφ' ἑστίης ἀφεγγίης.

Θρίναξ & Ἰρίναξ, dicta est Sicilia quòd τρίαινα similis, teste Steph. & Strab. l. 6. Apud Nicand. in Ther. radix thapsi Ἰρικαὶη dicitur, quòd in Sicilia nascatur; teste eius schol.

Compositæ: ac primùm ex τρεῖς: τρὶς, τρίχα & τρίτος.

Ἀ-πολεμίζω, ad tertias redigo, ad tertias decoquo, in Hippiatr. & apud Dioscor. l. 4. c. 149.

Διάλειπτος, accessio morbi seu febris tertia die. Galen.

Διάστημα, tripliciter trifariam. li. Ἀρίστου περὶ ἄρθρων.

Ἔ-τριπτος, triplex. Legitur apud interpr. ecclesiasticæ Solom. c. 4.

Ἐπι-

Ἐπίτριτος, sesquitertius. Plat. in Tim. Ἐπιτρὶς, ter. Diosc. l. 5. c. 4.
Εἰκοσιτρεῖς, viginti tres. Εἰκοσιτρία, viginti tria. Sic τεσσαρακοντατρία, &c.
Ἡμιτριταῖος, semitertianus. vt ἡμιτριταῖοι πυρετοί. Gal.
Πρότριτα, triduo antè: seu tertio antè die. Thuc. l. 2. Synes. ep. 4.
Σύντρεις, simul tres, terni. Od. ι.
Ὑπότριτος, subtertius: in musica. Capell.

Composita ex τριάζω.

Ἀποτριάζω, idem cum τριάζω. Poll. & Hesych. Scribitur & ἀποτριάζω.
Ἀτρίακτος, inuictus. Aeschyl. in Choeph.
Πεντετριαζόμενος, quinquies victus. Epigr. l. 2. εἰς ἀγωνιστάς.

Τρέμω &c. vide in Τρέω.

ΤΡΕ'ΠΩ F. ψω, verto, conuerto. Hesiod. in Erg. Ἀνέμων δυσχείμερος αὔτμη τρέψαντα πρόσωπον, vento obuersa facie. Il. ν. Τὴν δ' οὐ πάμπαν ἐπιτρέψουσι φαεινά. Synes. ep. 60. ἔτρεψας ἐπ' ἐμὲ τὴν ὀργὴν, conuertisti in me iram. Apud Plut. In Rom. εἰς ἑτέρους τὰς αἰτίας τρέπουσιν, in alios causas transferunt. Interdum τρέπω dicitur pro τρέπω εἰς φυγὴν, in fugam conuerto. Il. σ, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς. Thuc. lib. 5. κατὰ μέσον τὸ στράτευμα τρέπει. Interdum exp. muto: vt Od. τ, Τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπε, mentem ei mutauit. Item verso, considero, perpendo. Xen. pæd. 5. ἐν σοὶ τρέψας παντοδαπῶς σκέψασθαι οἷά σοι φαίνεται, tecum animo versans & considerans.
Τρέπομαι. (pass.) vertor, conuertor: vel conuerto me, conuerto gradum, pedem refero. Il. ρ, Τοῦ δ' ὡς νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολίσθω ἢ ἑστήκη, conuerso gressu. Τρέπεσθαι ἐπί τινα ὁδὸν, viam aliquam ingredi. Synes. μετ' ἐκείνους ἡμεῖς τὴν ἐπὶ θάτερα ἐτραπόμεθα. Item τρέπομαι, conuerto, i. confero me, relictis aliis negotiis aggredior. Il. γ, Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοὰς ἐπὶ ἔργα τράποντο. Plut. in symp. sept. sap. ἐτράποντο πρὸς τοιαύτας ἐρωτήσεις, huiusmodi percontationibus vti cœperunt. Interdum conuerto, i. accedo, confugio. Thuc. lib. 3. πρὸς Ἀθηναίους ἐκκλίνοντες τρέποιτο, vt ad Athenienses confugeremus. Significat &, conuertor, i. oculos seu faciem meam conuerto. Phil. de v. M. l. 1. τετραμμένος κατὰ τὴν ἐρήμην, in solitudinem facie versa. Item in fugam vertor, fugor. Xen. Hell. 3. ἐτράποντο οἱ Θηβαῖοι ἀπὸ τῶν κατατείνοντας. Item mutor. Il. κ, ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν. Sic Il. ρ, τῶν δ' ἐτράπετο χρώς, horum color mutabatur. ¶ Item, vergo, specto, Thuc. lib. 2. ἐτράποντο τὴν πρὸς Εὔβοιάν τε καὶ Ἄνδρον τετραμμένην, viam conficiebant ad Andrum spectantem. Τρέπομαι, (medium) item quod τρέπω, in fugam hostes verto. Xen. Hell. 2. Plut. in Anton.
Τράπομαι. Ionicè idem quod τρέπομαι. Herod.
Τρεπτὸς, qui verti potest. Item qui mutari potest, mutabilis. Naz.
Τρεπτότης, ητος, ἡ, conuersio seu versio. Hesych.
Τροπή, ῆς, ἡ, idem, vt τροπαὶ ἠελίοιο. Hesiod. in Erg. & Od. ο. Item conuersio in fugam. Plat. in Cam. τὴν τροπὴν τῶν Ῥωμαίων αἰσθόμενος. Idem ibidem, τροπὴν ἐποίησε τοῖς πολεμίοις, in fugã conuertit. Item mutatio: vt τροπὴ περὶ τὸν ἀέρα, apud eundem in Numa. ¶ Apud Herm. τροπὴ λέξεως, translatio: seu figura. ¶ Τροπαὶ dicuntur etiam venti qui aliàs τροπαῖαι πνοαί. Arist. probl. 4. l. 26.
Τροπαῖος, ὁ, is cuius fit conuersio, seu qui cõuertitur: vt πνοὴ τροπαία, quæ & sine adiectione dicitur τροπαία, ventus qui flatu conuerso è mari in terram reuertitur. Arist. l. 26. probl. 5. Τροπαῖος Ζεὺς & τροπαία Ἥρα, quorum beneficio ἡ τροπὴ τῶν πολεμίων γίνεσθαι credebatur, & in quorum honorem trophæa erigebantur. Sic τροπαῖος Ποσειδῶν, apud Pausan. in Att. Τροπαῖον, vel τρόπαιον, τό, monumentum τῆς τῶν πολεμίων τροπῆς. Xen. Hell. 7. Thuc. l. 1. Interdum cum genit. vt τροπαῖον τῆς ἱππομαχίας, apud eundem l. 6. Plerunque dicitur στῆσαι seu ἀναστῆσαι τρόπαιον ἀπό τινος: vt Aristid. τρόπαιον ἑστήσατε ἀπὸ τῶν Θηβαίων.
Τροπικὸς, vt τροπικοὶ κύκλοι, circuli tropici, i. quos quum attigerit Sol, τρέπεται, conuertit & reflectit cursum suum. Proc. in sphær. Τροπικὰ σημεῖα, puncta reuersionis. Plut. de def. orac. Apud Rhet. τροπικαὶ λέξεις, in quibus est τροπή, seu quæ figuratæ sunt & translatæ.
Τροπικῶς, tropicè, metaphoricè, per tropum. schol. Aristoph.
Τροπίας οἶνος, q. d. vinum versum: vinum vappa factum. Aristoph.
Τροπιάζω, solstitium facio. Gaz. de mensib.
Τροπαλίζω, idem quod τρέπω, verto, conuerto.
Τροπαλισμὸς, conuersio mutatio. Hesych.
Τροπέω, idem quod τροπαλίζω. Τροπέομαι, idem cum τρέπομαι, vertor, conuertor seu conuerto me. Il. σ, ἐκ δὲ τροπέοντο φέβοντο.
Τρωπάω, idem cum τροπέω. Od. τ, Ἥ τε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν, subinde conuertens & mutans. Τρωπάομαι, idem cum τροπέομαι. Od. ω.
Τροπίσσω & τροπίσκομαι, idem cum τρωπάω & τρωπάομαι. Il. λ.

Τροπόω, in fugã verto & vinco: vnde τροπωσάμενοι. Suid. exp. νικήσαντες, τρεψάμενοι. Et τετροπῶσθαι, τετράφθαι, μεταβάλλεσθαι. Hesych.
Τρόπος, ὁ. Plut. in vita Hom. est ἡ τῆς λέξεως ἐκτροπή, deflexio in verbis à communi vsu & propria significatione: verborum immutatio. Cic. vide & Quint. lib. 8. c. 6. ¶ Item modus, ratio. Aristoph. ἁπλῷ τρόπῳ. Æsch. μηδενὶ τρόπῳ, nullo modo, haud quaquam. Sic & apud Plat. Thucyd. &c. Interdum dicitur τρόπον sub κατὰ: vt apud Dem. τοῦτον τὸν τρόπον τῆς τοιαύτης τύχης. ¶ Item mos, ritus, consuetudo. Xen. κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον. Sic Λακωνικὸς τρόπος Plat. de leg. l. 4. Et addito genit. ἐν τρόπῳ βοσκήματος, more seu instar pecudis. Luc. Κατὰ τρόπον, eo quo decet modo, rectè, conuenienter, pro quo dicitur & πρὸς τρόπου, apud Plat. de leg. lib. 9. ἀπὸ τρόπου, perperam, ineptè, inconuenienter: apud eundem in Crat. & Plut. de educ. lib. ¶ Item τρόποι, mores: ingenium, indoles, animus. Thuc. lib. 8. διάφοροι πλεῖστον ὄντες τὸν τρόπον, ingenio & moribus dissimiles. Hinc & πρὸς τρόπου, ex moribus. Plut. in Phæd. Sic & passim, apud Isocr. Dem. &c. ¶ Exponitur &, autoritas: apud Plut. ¶ Item studium, institutum, voluntas.
Τροπὸς, lorum contortũ quo remus scalmo alligatur. Od. δ.
Τροπόω, loro illo ad scalmum alligo. Luc. τῆς κώπης ἐκ τετρόπωται.
Τροπωτὴρ ἱμὰς, idem cum τροπός. Thuc. l. 2.
Τρόπηξ, manubrium remi, τρέπεσθαι dictum, quoniam inter remigandum versatur.
Τρόπαλις, seu τρόπαλλις, fasciculus alliorum, seu alliorum manipulus, apud Aristoph. in Acharn. Dicitur autem à τρέπεσθαι significante εἰλεῖσθαι, teste Suid.
Τρόπις ιδος, vel ιος, ἡ, carina: ima nauis pars Od. μ. Metaph. pro principio sumitur, vt τρόπις τοῦ πράγματος. Aristoph. in Vesp. quoniam τῶν δρυόχων ἡ τρόπις ἵσταται πρῶτον, inquit schol.
Τροπίδια, vt τροπιδεῖα ξύλα, ligna apta ad fabricandas nauium carinas. Etym. Item ad carinam pertinens. Plat. de leg. lib. 7.
Τροπίζω, carina instruo: vnde νηῦς ἰκριῶς τετροπισμένη. Hipp.
Τραπελίζω, idem quod τροπαλίζω.
Τραπελίζομαι, idem quod τροπαλίζομαι. Hesych.
Τράπελος ὁ, mutabilis.
Τραπέω, vuas calco in lacu. Hesiod. in Asp. Οἳ μὲν ἐτράπεον. Od. η, Ἄλλας δ' ἄρα τραπέουσι.
Τραπητοί, vuarum calcatores. Hesych.
Τραπητὸς, mustum, vinum. Idem.
Τρέπω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀνατρέπω, subuerto, euerto, prosterno. Plat. τὸ μὲν σώζει τοὺς πίνακας τὸ δ' ἀπόλλυσι καὶ ἀνατρέπει. Dem. pro cor. ὃς ἅπαντα ἀνατρέψει τὰ τῶν Ἑλλήνων. apud Aristoph. in Nub. ἀνατρέψω ταῦτ' αὐτῶν, euertam ista, i. refutabo.
Ἀνατρέπομαι, euertor, exturbor, prosternor. Plut. in Fab. Max. Item ἀνατρέπεσθαι dicitur, quum id quod in imo est, emergit & sursum fertur. Arist. hist. anim. l. 8. Item ἀνατρέπομαι pro ἀνατρέπω. Xen. pæd. 7.
Ἀνατρεπτικὸς, subuersorius, euertendi vim habens.
Ἀνατροπὴ, subuersio, euersio, exturbatio. Greg. Item euersio, i. refutatio. Apud Diosc. ἀνατροπὴ στομάχου, stomachi dissolutio, quum in vomitiones effunditur.
Ἀνατροπεὺς, έως, ὁ, subuersor, euersor. Plut.
Decomp. Δυσανάτρεπτος, subuersu vel euersu difficilis: apud eundem.
Εὐανάτρεπτος, subuersu seu euersu facilis.
Ἀποτρέπω, auerto. item auoco, reuoco, deterreo, dehortor. Il. λ, ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀπόλλων. Il. υ, Ἀλλ' οὔ δ' ἔτι μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα. Isocr. in Paneg. οὐκ ἀποτρέπει ἀλλ' ἐπιπαιδεύει τὴν σπάνιν. Idem cum genit. ibidem. ἀποτρέπει τῶν ἁμαρτημάτων, auocare à peccatis.
Ἀποτρέπομαι, auertor, seu auerto me, pedem auerto & retrò conuerto. Xen. pæd. 5. ἀλλ' ὅπως ἄγεις εἰς ἀσφαλὲς ... ἀπετράπετο, gradum reuocauit. Et cum genit. Luc. ἀποτραπέσθαι τῆς ὁδοῦ, quum à via deflexissent. Et cum πρὸς, Plut. in Fab. ἀποτράφθαι πρὸς Ἰταλίαν, conuertisse gressum in Italiam. ¶ Item auersor, reiicio, repudio, repello. Idem ibidem. ταύτην μὲν ἀπετρέψατο τὴν δίκην.
Ἀποτρεπτικὸς, auertendi seu depellendi vim habens. Luc. Exponitur &, dissuasorius, dehortatorius.
Ἀποτροπὴ, auersio: item amolitio, depulsio. Plat. de leg. l. 2. Isocr. in Areop. Plut. de def. orac. Item dehortatio, dissuasio, Arist. rhet. 1. Thuc. l. 3.
Ἀποτρόπαιος, malorum auersor & depulsor: vt Ζεὺς ἀποτρόπαιος, apud Luc. & Ἄπολλον ἀποτρόπαιε. Aristoph. in Plut. Item οἱ ἀποτρόπαιοι. s. δαίμονες, auerrunci & depellentes. Xen. Hell. 2. Interdum ἀποτρόπαιος, qui fit malorum auertendorum causa: vt ἱερουργίαι ἀποτρόπαιοι. Plut. in probl. Hell. Item, auerruncandus, auertendus, ideoque horrendus, abominandus. Plat. ἀποτρόπαιά μοι καὶ οὐκ ἀκοῦσαι ταῦτα.
Ἀποτροπιάζομαι, auersor, abominor, peto vt dij auertant, Synes. Exponitur etiam, placo, expio. in Bibl. Ἀπο-

Ἀποτροπιασμὸς, sacrificium quod fit malorum auertendorum gratia: piaculum, piamen, piamentum. Ἀποτροπιασμὸς, auerruncatio deûm iræ. Exponitur &, auersatio. schol. Soph.
Ἀπότροπος, quem alij auersantur, abominantur & refugiunt: vt ἀπότροπος ἅδης, apud Soph. in Aiace. Od. ξ, παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος, exp. separatus & quasi exterminatus: seu auersans vrbem & fugiens. item depulsor mali, auerruncus siue auerruncator. Plat. de leg. l. 9.
Ἀποτροπέω, idem quod ἀποτρέπω. Odyss. π, & φ. Il. σ & υ.
Ἀποτροπέομαι, auersor, declino. Phocyl. Χρὴ κακοεργὸν ἀποτροπέεσθαι.
Δυσαπότρεπτος, (dec.) qui difficulter auerti potest & depelli. item qui difficulter potest auocari, refractarius.
Διατρέπω, distorqueo. peruerto. Hom. hymn. 1. in Merc. Ῥεῖα μάλ' ... διέτρεπεν ἐν κοσμίοις. item auerto, dissuadendo auoco & abstraho, pudore iniecto deterreo. Herodian. lib. 1. διέτρεψεν αὐτὸν τὸ μειράκιον. Exponitur &, confundo, perterreo, ad inopiam consilij redigo.
Διατρέπομαι, pudefio, erubesco. Plut. de def. orac. ὥστε καὶ τοὺς Ἐπικουρείους διατραπῆναι. item perturbor, perterreor, ad inopiam consilij redigor. Polyb. τὴν σύγκλητον αὐτὴν συνέβη διατραπῆναι. [tio. Polyb. l. 5.
Διατροπὴ, pudor. confusa facies. item confusio & perturba-
Διάτροπος, ὁ διατετραμμένος: seu qui solet διατρέπεσθαι. Apud Eurip. in Iphig. Aul. διάτροποι φύσεις βροτῶν, exp. naturæ hominum mutabiles.
Decomp. Ἀδιάτρεπτος, qui nõ potest διατρέπεσθαι, immotus.
Ἀδιατρέπτως, ita vt nequeas διατρέπεσθαι. Ecclesiast. c. 26.
Συνδιατρέπομαι, vnà erubesco & confundor. Plut.
Εἰστρέπομαι, vertor in seu intra: recipio me intra seu intus. Aristot. hist. an. l. 9.
Ἐκτρέπω, auerto, deflecto seu declino: item detorqueo. Plut. in vita Hom. τὰ πράγματα μεταφέρει καὶ ἐκτρέπει τῆς συνηθείας, deflectit à communi consuetudine & vsu proprio. Antiph. τὴν αὐτῶν ἁμαρτίαν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐκτρέψαι, detorquere. interdum, cogo vt declinet. Soph. in Oed. tyr. κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα τὸν τροχηλάτην θείω δι' ὀργῆς, cogentem me via cedere.
Ἐκτρέπομαι, deflecto & declino à via. Aristoph. in Plut. Οἱ δ' ἐκτρέπονται, κοὐκ ἰδόντες ὁρᾶν μ' ἔτι. Plut. in symp. sep. sap. ἰδὼν ... ἐκτραπόμενοι διὰ τῶν χωρίων καθ' ἡσυχίαν. Et cum accus. person. Demosth. ἐκτρέπεταί με νῦν ἀπαντῶν, obuiam mihi factus, continuò se auertit aliò. Significat & auersor, vito, fugio. Plat. in Phileb. item mutor. Et in malam partem, degenero. Chrysost. εἰς ὀλιγωρίαν ἐκτρέποντες.
Ἐκτροπὴ, deflexio, declinatio: vt ἐκτροπὴ τῆς λέξεως. Plut. in Hom. interdum. digressio, diuerticulum: apud eundem symp. 4. probl. 1. item locus ad quem deflectimus, diuerticulum, diuortium. Aristoph. in Ran. Ἐκτροπαὶ ὑδάτων, aluei per quos aqua à solito meatu diuersæ emittuntur. item ἐκτροπή, deprauatio: vt ἐκτροπὴ τῆς κράσεως.
Ἐκτροπίας, qui passus est ἐκτροπὴν: vt ἐκτροπίας οἶνος, vinum in vappam conuersum, seu simpliciter, vappa: quæ & absolutè ἐκτροπίας dicitur apud Aristoph.
Ἐκτρόπιον, τὸ, ἡ τῶν βλεφάρων ἐκτροπή, morbus quando palpebræ deorsum conuersæ sunt. Aut defin. med. & Actuar.
Ἔκτροπος, deflexus, digressus: seu qui declinat & recedit. Exponitur &, dissentaneus.
Ἐκτράπελος, inuenustus, illepidus, inscitus. item quem auersari & declinare solemus, seu horrendus, auersandus: vt apud Suid. τὸ ἀεὶ ἐκτράπελον, καὶ τὸ σχῆμα ἀλλόκοτον. interdum exp. monstrosus. vt apud Hermog. περὶ πολιτικοῦ λόγου. item actiuè, horrens, auersans: apud eundem Suid.
Decomp. Παρεκτρέπω, diuerto, deflecto, seducto: Eurip. in Supplic. Μισῶ δ' ὅσοι χρῄζουσιν ἐκτείνειν βίον, Νώτρισι καὶ στρωμναῖσι καὶ μαγεύμασι, Παρεκτρέποντες ὀχετὸν, ὥστε μὴ θανεῖν. Παρεκτρέπομαι, deflector: vel detorqueor. Aristot. de gener. anim. libro quarto.
Τρεβολεκτράπελα, (compositum ἐκ τοῦ τρεβόλου καὶ ἐκτραπέλου) apud Aristoph. in Nub. dicuntur σκληρὰ καὶ ἀπαίδευτα, i. dura incondita & absurda, teste Suid.
Ὑπεκτρέπω, paululum deflecto: seu clam auerto. Ὑπεκτρέπομαι, paululum declino, paulatim auersor & vito. Plat. in Phædo.
Ἐντρέπω, pudore afficio, pudorem ac ruborem iniicio: propriè, hoc est præ pudore faciem deflectat aliquis. Plut. in Homer. ... τῆς ὀλιγωρίας εἰς ὀλίγους τοὺς μηδενὸς ἀξίους ἀναφέρων τοὺς ... ἐντρέπει. Sic & apud Chrysost. comm. in ep. ad Rom. & in ep. Paul. ad Cor. 1. c. 4.
Ἐντρέπομαι, pudore suffundor, verecundor, reuereor. Plut. ἐντραπεὶς τὸ ἀξίωμα τῆς γυναικὸς παρρησιαζομένης. Sic & Luc. & alibi in N. Test. ¶ Significat &, curo, curam habeo: dicta signif. ab iis qui cura & desiderio rei alicuius inter eundum subinde se conuertunt & respectant. Sophoc. Τί βαιὸν ἐντρέπει τῆς συμφορᾶς: Plat. in Phædro. οὔτε κέντρων ἡνιοχικῶν ἐντρέπεται. ¶ Exponitur &, mutor, flector. Odyss. ... Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνιῆς ...

Ἐντρεπτικὸς, pudefaciendi vim habens; idoneus ad pudorem suffundendum.
Ἐντρεπτικῶς, pudore reprehensum afficiendo: Chrysost. com. in ep. ad Cor. 1. c. 11.
Ἐντροπὴ, pudefactio, in 1. ad Cor. c. 15.
Ἐντροπίας οἶνος, idem quod ἐκτροπίας. Hesych. & Suid.
Ἐντροπῶσαι, inducere. Hesych. Ἐντροπίδες, calceamenta quædam apud eundem.
Ἐντροπάδην, alterna manuum commutatione. Idem.
Ἐντροπαλίζω, conuerto, verto: vnde ἐντροπαλιζόμενος, subinde se conuertens, reflectens inter eundum. Il. λ, & ρ.
Ἐπιτρέπω, committo, curæ alicuius trado, demando. Od. τ, Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσι. Sic & Il. κ. Item committo, i. permitto. Herod. l. 1. ἐπιτρέψαι τῇ Πεσσινουντίᾳ θεᾷ τὴν κρίσιν, vt iudicium de se Pessinuntiæ deæ permitteret. Pro quo interdũ sine accusat. dicitur ἐπιτρέψαι: vt Demosth. ἐπιτρέπειν τοῖς οἰκείοις, rem permittere arbitrio amicorum. Interdum cum infinit. Plat. in Apol. ἐπιτρέπω τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ, qui infinitiuus sæpe subaudiendus relinquitur: vt apud Xen. pæd. 3. Thuc. l. 1. &c.
Ἐπιτρέπομαι, meæ curæ traditur, mihi committitur. Il. β. Ὧι λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλε. Thuc. l. 1. οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακὴν, quibus Atheniensium custodiæ curæ commissa erat. Item mihi permittitur. Luc. οὐδ' αὖ ὁ Ἄρης, ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν.
Ἐπιτροπὴ, ipsa actio τοῦ ἐπιτρέπειν, quum arbitrium alicui permittimus. Thuc. l. 5. Dem. in Apatur. Exponitur & procuratio, tutela.
Ἐπιτροπαῖος, vt ἐπιτροπαίαν ἔχω τὴν βασιλείαν, regnum in mea tutela est. [de leg.
Ἐπιτροπικὸς, ad tutelam pertinens, vt ἐπιτροπικὸς νόμος. Plat.
Ἐπίτροπος, cui cura alicuius rei cõmissa est seu committitur, curator, procurator, vicarius. Herod. lib. 7. κατὰ τὴν Λιβύων ἐπίτροπος. Peculiariter ἐπίτροποι dicuntur quibus parentes morituri liberorum suorum curam commendant, aut qui eiusmodi curam suscipiunt, vel sponte, vel rogati: tutores. Plut. in Lyc. & in Cam. Plat. in Charm.
Ἐπιτροπεύω, sum administrator & præfectus, procuro, administro. Herodot. ἐπιτροπεύων τῆς Αἰγύπτου. Item tutor sum, in tutela mea habeo. Plut. in Alcib. τοῦ δὲ Ἀλκιβιάδου Περικλῆς καὶ Ἀρίφρων οἱ Ξανθίππου προσήκοντες κατὰ γένος ἐπετρόπευον.
Ἐπιτροπεύομαι, sum sub tutoribus.
Ἐπιτροπευτικὸς, peritus τοῦ ἐπιτροπεύειν, cui aliquid ἐπιτρέπειν possumus tanquam homini perito. Xen. in Oecon.
Ἐπιτροπεία ἡ, præfectura, procuratio.
Ἐπιτροπάδην, ex commisso, non sponte Hesych.
Ἐπιτροπέω, idem quod ἐπιτρέπω. Apoll. Rhod.
Ἐπιτράπω, Ionicè dicitur pro ἐπιτρέπω apud Herodot.
Ἀνεπίτροπος, (decomp.) tutoribus carens: apud Suid.
Κατατρέπω, & κατατρέπομαι, in fugam conuerto, fundo, fugo Gregor. [Hesych.
Κατάτροπος, deorsum versus seu conuersus, deorsũ vergẽs,
Μετατρέπω, conuerto, Μετατρέπομαι, conuertor. Il. α, Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, faciem retrò cõuertit. Item curo, curam habeo. Il. μ, Τῶν μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω.
Μετατροπὴ, conuersio, mutatio. Item cura, animaduersio.
Μετάτροπος, qui potest conuerti: versatilis, mutabilis; vt μετάτροπον ἦθος, apud Nonn. Item reuersus, redux. Epigr. l. 3. apud Hesiod. in Theog. μετάτροπα ἔργα τελεῦσι, exp. res in integrum restituunt.
Ἀμετάτροπος, (decomp.) qui verti mutarique nequit.
Παρατρέπω, diuerto, deflecto, à solita & instituta via auerto vel auoco. Thuc. lib. 1. παρατρέψας ἄλλῃ τὸ ὕδωρ. Plat. ep. 7. ἐπ' ἄλλον βίον αὐτὸν τοῦ βελτίστου παρατρέψαι, ab honestissima vita ad diuersam auocare.
Παρατρέπομαι auertor, auocor. Plat. de leg. l. 10. Et neutraliter digredior. Xen. in œcon. παρατρεπόμενος τοῦ λόγου.
Παρατροπὴ, deflectio, i. ipsa actio deflectendi alium. Plut. de orac. Pyth. Et neutr. deflexio, digressio. Theodor. hist. eccl. l. 3. τὴν εἰς ἀσέβειαν αὐτοῦ παρατροπὴν προσθέμενοι.
Παράτροπος, deflexus, auersus. Nonn. & actiuè, auertens, auertendi vim habens: vt παράτροπον μέλος μόρου. Eurip. in Androm.
Παρατροπέω, idem cum παρατρέπω. Il. λ, Καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσι, Λοιβῇ τε κνίσῃ τε παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι, flectunt & ab ira auertunt.
Παρατροπάω, idem. Od. δ, τί με ταῦτα παρατροπέων ἀγορεύεις, à recta via adducens: Ionicè pro παρατροπάων.
Ἀπαράτρεπτος, (dec.) non peruersus, detortus, aut deprauatus: vt κλοιὸς ἀπαράτρεπτοι, apud Basil. Ἀπαρατρέπτως, rectè, nullo diuerticulo.
Περιτρέπω, circumago. item circumactu euerto & percello. Luc. χθὼν δὲ καὶ ψόφος ἐμπεσὼν, ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῶν τὴν ναῦν. Exponitur & in errorem induco: in Axioch. νῦν δὲ περιτρέπεις σεαυτόν. Et simpliciter, induco, impello, redigo: vt Act. Ap. c. 26. πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει, ad insaniam redigunt. Item verto, s. in melius. Aristid. πειθὼ μὲν πάσας περιτρέπει. καὶ συμ-

ἰδὲ συμφοροῖς ὑπὸ ἄλλοτε ἄλλα. Sumitur & neutraliter pro conuertor. Hesiod. in Theog. ἐπὶ δὲ τέτρατον ἄλλα.

ΤΡΟΠΗ, circuactus, circuitus seu circuitio, vertigo. Vnde ἐν τροπῇς per vices, seu in orbe. Basil. in Hexaëm. homi. 8.

ΤΡΟΠΟΣ, idem. Hesych.

ΤΡΟΠΟΩ, circumagendo Appoll. Arg. 2.

ΤΡΟΠΟΩ, circumeo, obeo, Hom. hym. 1. in Merc. πολλὰ τροπῶν ἀμειβόμενοι φῶλ' ἀϊζηῶν. Et τροπῶν ἐπιουτος, apud eundem Il. 6, annus circumiens: seu qui circumagitur. Dicitur autem τέτροπον Ionicè pro τρέπω.

Decomp. Α' ΤΡΙΤΟΣ, qui non circumuertitur, vel qui circumuerti nequit. Hesych. Α' ΤΡΟΠΟΣ, idem. vel, non reuertens, irreducibilis. Soph. in El.

Εὐτρεπτος, circumactu facilis, versatilis. Exponitur &, subuerti facilis. Luc.

ΤΡΕΠΩ, q. d. ante me verto, propello: vnde passiuè, Il. 5, Οὔπω τοῦ τρέποντ' ἐλελιζόμενοι ἐπὶ γυῖα. Item cieo, prouoco: vt τρέπειν ἔριν, apud Gal. ad Glauc. l. 1. ¶ Item τρέπω, seu τρέπομαι, hortor, adhortor, monitis incito & impello: metaphora ab iis qui instigant & cogunt subsistentem vt progrediatur. Herod. l. 3. τρέπεσθαι εἰς τὰς ἀλίγκιας, adhortabatur ad redarguendum. Cum ἐπὶ, Iloor. in Areop. τρεπόμενος ἐπὶ τὰς ἀδικίας. Cum τρὸς apud eundem in Nic. & Plut. in Symp. sept. sap. ¶ Item τρέπομαι, cedo, τρέπεται ἄχεϊ. Hom. cedere dolori.

ΤΡΕΠΤΙΚΟΣ, exhortatorius, incitatorius: τρεπτικὸς λόγος, Iloor.

ΤΡΕΠΤΟΣ, exhortatio, incitatio, impulsus monitis mixtus. Aristot. Rhet. 2. Plut. de laude propr.

ΤΡΕΠΤΟΣ ὁ φοβερὸς seu φόβος dicuntur qui hostibus terga vertentes quanta maxima possunt cum celeritate fugiũt. Il. π. Polyb. lib. 2. Plut. in Symp.

ΤΡΟΤΟΣ, idem quod τρόπις, Exponitur & verto, flecto.

ΤΡΟΤΟΣ οἴνου, vinum quod tua citatum sponte defluit antequã vuæ calcentur. Athen. l. 1. & 2. Quidã sic nominari volunt, quoniam defluit ἀπὸ τῆς τροπικῆς τινὸς ὑλικῆς τῶν βότρυος: alij simpliciter à πολύπτωσις, cieor, prouocor, vt fit οἶνος ὁ πολύπτωτος.

ΤΡΟΠΗΣ, Hesych. est καυλός.

ΤΡΟΧΑΩ, obsecro, precor: ad genua prouolutus, & adoratus. Soph. in Aiace, Τοιοῦτό σ' ὦ Ζεῦ τροχάω. Passiua voce vtitur. Plat. de leg. l. 9.

ΤΡΟΧΗ, supplicatio, preces supplices. Soph. in Oedip. Colon. Item, deuotio, detestatio. Aeschin. in Ctesiph. Item reatus ob homicidium, & piaculum, labes scelerataæ contagionis. Synes. ep. 44. & 58.

ΤΡΟΧΟΩ, cui supplicamus, seu ad cuius genua supplices prouoluimur: τροχόομαι ζῶν. interdum dicitur is qui supplex alicui ad genua accidit. Soph. in Aiace. Item obnoxius deuotionibus & τροχιπεμπὼς: seu ad aliquem confugit expiari patratum à se lectus cupiens, qui cædæ manus pollut & adhuc pœnas debet ei quem occidit. Aeschin. ἐδὲ παραγενόμενος. Exponitur &, quia piaculum importat, ob quem religio obortur. Antiph. in Apolog.

ΤΡΟΤΗ, reuersio, reciprocatio. Galen. in Iex. Hipp.

ΤΡΟΤΗΣ, idem. Apoll. Rhod. Argon. 1.

ΤΡΟΤΗΣΙΖΩ, reuertor, reciproco, recurro, Hippoc. aphor. l. 4.

ΤΡΟΤΗΣΙΑΣΤΟΣ, idem quod ὑποτροπιάστος, idem ibidem.

ΤΡΟΤΟΣ, reuersus, reduxi, Il. ζ. Od. υ.

Composita: sine præpositione. ac primùm ex
τρίπω & τρατὸς.

ΑΤΡΙΠΤΟΣ, qui verti & immutari nequit, immutabilis, immotus, idcòq; rigidus, firmus, constans: tam de re animata quàm inanima. Plut. in Alcib. & Luc.

ΑΤΡΕΠΤΟΣ, immutabiliter, constanter, rigidè. Phil. de v. M. l. 1. Exponitur etiam, rectè: apud Ælian.

ΕΥΤΡΟΠΤΟΣ, cuius voluntas mutabilis est, Damascen.

ΕΥΤΡΕΠΤΟΣ, verti facilis: mutabilis Aristot.

ΕΥΤΡΟΠΟΣ, ἴους, ὁ ἢ ἡ, paratus: q. d. bene versus ad opus aliquod. Eu. ip. in Hec. πάρεσι λαμὸς εὔτροπος ὡς Exponitur etiam, absolutus item æquus, δίκαιος. Hesych.

ΕΥΤΡΕΠΙΖΩ, paro, apparo, instrue. Demosth. Philip. 1. ἐπιπωγὰς τριήρεις & πᾶσαν ἰκανὴν εὐτρεπίσαι παλαίαν.

ΕΥΤΡΕΠΙΖΟΜΑΙ, idem, Paulan. ἐς πολεμεῖαν εὐτρεπίζονται. Item passiuè, paro me, sum paratus. Dem. pro cor. Herodian. l. 6.

ΕΥΤΡΕΠΙΣΜΟΣ, apparatio. Exponitur etiam, bonus ordo.

Decomp. ΕΞΕΥΤΡΕΠΙΖΩ, idem quod simplex. Eurip. in El. ὅμως δ' ἐκ ἐξευτρεπίζεις. ΚΑΤΕΥΤΡΕΠΙΖΩ, idem: Aristoph. ΠΑΡΕΥΤΡΕΠΙΖΩ, pro iisdem. Eurip. in Iph. Taur. παρεύτρεπίζετ' ἀεὶ μέλοντας, τῆς ἐφεστῶς σφαγῆ. ΠΕΡΙΕΥΤΡΕΠΙΖΩ, præparo.

Composita ex τροπὴ & τρέπω.

ΑΙΟΛΟΤΡΟΠΟΣ, ὁ, ἡ, ὁ, variis prædītus moribus, mores subinde mutans. Hesych. (& iactatur, Phocyl.

Α'ΛΙΤΡΟΠΟΣ, qui vertitur in mari, qui in mari huc illuc versatur

Α'ΜΕΤΑΤΡΟΠΙΟΣ, muto, immuto: q. d. aliò conuerto. Hesych.

Α'ΜΕΤΑΤΡΟΠΟΣ, idem cum ἀμετάτροπος, apud eundem.

Α'ΜΕΤΑΤΡΟΠΙΑ, exp. variè muto. apud Hippocr.

Α'ΡΧΑΙΟΤΡΟΠΟΣ, antiquis moribus prædītus, antiquos mores resipiens vt ἀρχαιότροπα ὑπηντιάζομεν, apud Thuc. l. 1.

Α'ΡΧΑΙΟΤΡΟΠΟΣ, antiquis moribus, antiqua more vsus simplicitate, prisca vtiendi forma.

Α'ΡΧΑΙΟΤΡΟΠΙΑ, antiqui mores. Plut. in Phoc. Exponitur etiam, prisca vtiendi forma.

Α'ΤΡΟΠΟΣ, idem quod ἄτροπος. Est & nomen vnius Parcarum: sic dictæ quoniam eius mens non flectitur aut mutatur, sed inexorabilis permanet. Aristot. de mun.

Α'ΤΡΟΠΙΑ, exp. malè morata natura, improbitas, temeritas. Possit etiam exponi, verti flectique nõ posse, immurabilitas, rigiditas. Pro eo Ionicè dicitur ἀτροπίη, quod exp. nox intempestiua, media nox: apud Hesych.

ΑΥ'ΤΡΟΠΟΣ, qui ingenio & moribus est difficilibus, difficilis. Demosth. Phil. 2. Item qui transferri vel mutari difficulter potest. Suid.

ΔΥΣΤΡΟΠΙΑ, difficultas morũ, seu mores difficiles: apud eundẽ.

ΔΥΣΤΡΟΠΟΣ, malignè. morum quadam peruersitate & prauitate.

ΕΤΕΡΟΤΡΟΠΟΣ, aliusmodi, diuersus, alius. Epigr. [te Poll.

ΕΥ'ΤΡΟΠΟΣ, qui probatis est moribus, bene moratus. Aristot. eth. 5. c. 8.

ΕΥΤΡΟΠΙΑ, morum probitas, morum elegantia.

ΗΛΙΟΤΡΟΠΙΟΝ, ου, herba sol aris: herba vetrucaria, heliotropium. Nomen accepit λὸπὸ τοῦ συμπάσχειν τὰ φύλλα τῷ ἡλίῳ κύκλῳ, quòd folia vnà cum Sole circumagat, tett. Diosc. l. 4. c. 193. ¶ Est & gemmæ nomen, quæ delecta in vas aquæ fulgerem Solis accedentem percussa sanguineo mutat. ¶ Item solarium, vas horoscopon, seu locus in quo horæ ad Solem denotantur, veruto vmbram facient, vel pinnula: quæ vmbra ad Solis cursum circumagitur. Athen. l. 5.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΣ, qui proprij cuiusdam & peculiaris modi est.

Ι'ΔΙΟΤΡΕΠΤΟΣ, modo quodam proprio & peculiari. Creg.

ΚΑΚΟΤΡΟΠΟΣ, qui malis est moribus, vel moratus: vel prauus, peruersus, malignus.

ΚΑΚΟΤΡΟΠΙΑ, mali mores, mores peruersi & praui: malignitas, inequitia Ammon. (go. Polyb. l. 5.

ΚΑΚΟΤΡΟΠΟΜΑΙ, malis artibus ago, malitiosè improbeque

ΜΟΝΟΤΡΟΠΟΣ, vniusmodi, simplex. Plut. symp. 4. Μονότροπα dicuntur etiam qui solitariam amant vitam: apud eundem ἐδὲ σκιλάδαρ. [iud.

ΜΟΝΟΤΡΟΠΟΣ, vno tantùm modo & singulari. Ioseph de capt.

Ο'ΜΟΙΟΤΡΟΠΟΣ, qui similis & eiusdem modi est. Arist. polit. 6. c. 8. idem qui similibus prædītus est moribus, qui eiusdem est ingenij. Thuc. l. 8. & 3. [muado.

Ο'ΜΟΙΟΤΡΟΠΟΣ, itidem moribus, seu eodem modo. Philo de

Ο'ΜΟΙΟΤΡΟΠΙΑ, similis & idẽ propè modo. Idẽ morũ similitudo.

Ο'ΜΟΥΟΤΡΟΠΟΣ, idem quod ὁμοιότροπος, vt ὁμότροπα ἤη: apud Plat. Exponitur etiam, consentaneus.

ΠΑΛΙΝΤΡΟΠΟΣ, retrò conuertens gressum, retrò reflectens gradum. Exponitur etiam, reuersus, redux.

ΠΑΛΙΝΤΡΟΠΙΑΣ, idem quod πάλιν τρέπας, retro se conuertere. Eust.

ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ συμφορᾶς, apud Thuc. l. 2. πολύτροπος homo cuius ingenium velut in varias partes verritur, versutus, versatilis ingenij. Od. α & alibi apud Hom. Est autem compositum ex τροπὴ, non ex τρέπω, teste Eust.

ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ, multis modis, seu multimodè, multifariam, varie: in psal. apud Hebr. c. 1.

ΠΟΛΥΤΡΟΠΙΑ, multiplex & versatile ingenium, versutia.

ΤΑΥΤΟΤΡΟΠΟΣ, huiusmodi, talis. Plat. de leg. l. 5.

Composita formata ex aor. 2. ἐτράπην. vel ex Ionico theomate τρόπω pro τρέπω itidem sine
præpositione

Α'ΤΡΑΠΤΟΣ, idem quod ἀνεπάλακτος. Schol. Soph.

Α'ΤΡΑΠΙΑΣ, siue ἀτραπίτης, ου, ὁ, & poetica metathesi ἀπρατὶς, siue ἄβατος, via trita, non habens diuerticula, sed recta: ex qua non licet τραπίας, seu ἐκτραπίας, teste Hesych. Lat. callis, semita, trames, prius apud Arist. in Ran. Herod. l. 8. Posteriora tria apud Hom. leguntur. Od. ι. Il. κ. & ρ. ¶ Α'ΤΡΑΠΟΣ dicitur etiã vinũ quod sponte fluit vua nondum calcata, teste Asyn.

Α'ΤΡΑΠΙΖΩ, viam carpere, iter facere. Hesych.

ΔΥΣΤΡΑΠΟΣ, morosus, qui difficulter moueri & flecti potest, cuius animus placari & mutari nequit. Soph. in Aiace.

ΔΥΣΤΡΑΠΙΑ, peruersitas & malignitas morũ, improbi & mali gni mores. Item molestia aliquid ægrè efficiendi, quam quis facilè explicare se non potest: apud Diod. Sic.

ΔΥΣΤΡΑΠΤΟΣ, implacidè, contumaciter. Item concinnè, incondite. Xen.

ΕΥΤΡΑΠΤΟΣ, lepidus, festus: elegans venustus, vrbanus quasi ἄτροπος seu ἀδιάτροπος, Iloor. in Areop. Aristot. eth. 27. c. 7.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΙΑ, fecetiæ, fastiuitas. vrbanitas, lepor. Accipitur & in malam partem, pro scurrilitate, dicacitate & dicteriis quæ in malam partem, pro honestum: in ep. ad Ephes. c. 5.

con referuntur ad finem honestum: in ep. ad Ephes. c. 5.

ἐυτραπέλευμα, sum & τραπηλᾶ. Chrysost. comm. in epist. ad Ephes. cap 6.

ΤΡΑΦΩ, Τρέφω, (tenui in aspiratam mutata, ad differentiam futuri τρέψω, præcedentis τρέπω, quod & in aliis temporibus observatur quæ sine ρ efferuntur) alo, nutrio, educo. Iliad. γ, ἐμοὶ δὲ τὸν ἔτρεφε μήτηρ. Et ἐν τοῖς δ' ὁ γέρων Πύλιος Νέστωρ ἐτέτροφεν. Xen. Pæd. 1. τρέφειν δὲ καὶ παῖδας ἀρχωνίους. Apud Hom. il ψ, de nutritione comæ, ξανθὰς δ' ἀπαλίσκετο χαίτας ἐκ τῆς ὃ τρέφε τ' ἔπειτα καὶ ἤνορέην ἐπέθηκεν. ¶ Apud Soph. pro αὐξάνειν ponitur. refert eius schol. vt in Oedip. Colon ὅτι πόλις τρέφειν λέγεται, quod & ciuitas inuisum habet. Sic in Aiace & alibi. (Significat etiam' πείρειν.

¶ Derivata. a. τρίπω. alo, nutrio

ΤΡΟΦΕΥΣ, alor, nutrior, educor. Iliad. ψ. ὡς ὑ τροφῆος τὸ ἡματίοιτο δόμοις Xenoph. Pæd. 3 ἀκεῖ ἢ μὲν ἐκ τῆς τροφῆος εἰς τὸ πράσσειν, & vnica ars cuique sufficit ad alendum se & vestum sibi parandum. Iloor. in ep. ad Philip αὐξόμενον βαρέα ἢ κακῶς τεθραμμένον, malè educati.

ΘΡΕΜΜΑ, ατος, alumnus: omne illud quod nutritur, alitur & educatur, Plato de leg. ὅλοκλον τὸ θρέμμα αὐθρωπος. Soph. in Electra. τὰ θρέμμ' ἀκούσω. Athen. lib. 9. de animantibus aliis & bestiis dixit.

ΘΡΕΨΙΣ, ἐως ἡ, nutritio, alitura. Alex. Aphr. probl. l. 2.

ΘΡΕΠΤΗΡ, ῆρος ὁ nutritor seu altor. Nonn. Θρέπτειρα, ἡ, nutrix, alma. Eurip. in Troad. pro quo per syncopen dicitur θρέπτωρ.

ΘΡΕΠΤΗΡΙΟΣ, ὁ, qui ali & nutriri solet: vt θρεπτήρια πλέγματα, apud Aeschyl. Item ad alendum idoneus. Θρεπτήρια, τὰ, alimenta. Item nutritionis & alituræ præmia. Hesiod. in Erg. Pro eodem per syncopen dicitur & θρέπτρα, apud Hom. Il. ϛ, θρέπτρα, apud Eust.

ΘΡΕΠΤΙΚΟΣ, aptus ad nutriendũ & alendum, alendi & nutriẽdi prædītus: vt θρεπτικὰ σώματα, apud Aristot. eth. 1. cap. 7.

ΘΡΕΠΤΟΣ, alius, nutritus: seu qui alitur & nutritur. Poll. lib. 7 cap. 3.

ΤΡΟΦΟΣ, ὁ, idem quod θρέμμα. Athen. l. 9. Soph.

ΤΡΟΦΕΥΣ, ὁ, altor, nutritor. Plato in pol. αὐτὸν νομέα ἢ τροφέα ἀγέλης εἶναι τῶν ἀνθρώπων. Et in fœm. gen. ἡ τροφὸς ἀντὶ τροφέως, apud Hom. Soph. Plat. Plut. Metaphoricè Iloc. in Paneg. Athenas τὴν πρὸ ἁπάντων τροφὸν dixit: & Plato in Polit. γῆν τροφὸν ἡμῶν. ¶ Τροφοὶ sunt etiam θρέμματα Hesych.

ΤΡΟΦΗ, ἧς, alitura, nutritio, educatio. Sophoc. & Eurip. Item nutrimentum, alimonia, victus. Aristot. pol. lib. 1 Τροφὴ τῷ ζῴῳ πᾶσιν ἐστὶ γάλα. Sic & apud Hocrat. Demosthen. Plutarch. &c. Item ipse pastus. Athen. lib. 1. ¶ Τροφαὶ, adolescentes. Sophoc.

ΤΡΟΦΙΣ, apud Gal in lex. Hippocr. exp. nutritus, crassius, pinguis. Item alumnus. Eust. ex Herodoto & Oppian.

ΤΡΟΦΙΤΗΣ, ὁ, altilis, alumnus: vt Ἰχθῦς ἰχθῦσι τροφίτοις, qui domi nutrimtur. Aristot. hist. an. l. 8.

ΤΡΟΦΙΜΟΣ, alimentum præbens, alens: vt τρόφιμον γάλα. Dosc. lib. 2. c. 75. Sic Theophr. de caus. plant. lib. 6. τὸ ἡμῖν ἄξυλον δοῦρος ξύλου τρόφιμον Item herus qui famulitium alit. Poll. l. 3. c. 9 Item alumnus, is quem domi nostræ alimus. Oppia & Aristid τροφίμη, mater domina: ex Epigr. & poll. lib. 3. c. 9.

ΤΡΟΦΙΟΣ, ατος ὁ, idem quod τρόφιμος, bene altus & nutritus. Hesych.

ΤΡΟΦΩΔΗΣ, ὁ, ἡ, alimento abundans, copiosum nutrimentũ suggerens. Aristot. in probl.

ΤΡΟΦΩ, idem cum τρέφω significante αὔξω. Od. γ, Κύματά τε τροφόωντι, fluctus augebantur: vbi tamen legitur & τροφόεντα.

ΤΡΟΦΩΣ, itidem nutrio, &c.

ΤΡΟΦΩΣΙΟΣ, ὁ, altor, nutrior. Plato de leg. Plut. in Alex.

ΤΡΟΦΩΝΙΟΝ, merces seu præmium nutritionis & educationis. Iloor. in Archid.

ΤΡΟΧΕΡΗΣ, aridus, siccus. Tam de mari dicitur quàm de terra, quod ritaque pars animalia nutriat: teste Eust.

ΤΡΟΧΟΣΤΙΚΩΣ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex ac primùm cum præpositione.

ΑΝΑΤΡΕΦΩ, idem quod τρέφω: vel alendo & nutriendo facio vt augescat & in maiorem molem assurgat. Interdum medici ἀναπίπτειν, ægrotos dicuntur, quum iis certam victus rationem præscribunt.

ΑΝΑΤΡΟΦΙΣΜΑ, nutrior, seu nutriendo in molem assurgo. Apud Plut. de flamma quũ inquit, ἀναπεπτέσθαι ἐν ὕλῃ πυκνῇ τῆς φλογὸς ἢ ἐμπέσοι δένδρεσι μέσοις.

ΑΝΑΘΡΕΜΜΑ, idem quod θρέμμα. Theocr. idyl. 24.

ΑΝΑΘΡΕΨΙΣ, εως ἡ, q. d. renutriatio: restauratio, reparatio, refectio. Hippocr. in aphor.

ΑΝΑΤΡΟΦΑΣ, ου ὁ, alumnus. Appian.

ΑΝΑΤΡΟΦΗ, nutritio, educatio. ΑΝΑΤΡΟΦΕΥΣ, nutritor educator. Hippocrat lib 2 aphor.

ΕΠΑΝΑΤΡΕΦΩ, insuper alo, seu insuper nutrio, vt ex morbo assurgat. apud Cic. ep. ad Att. l. 6.

ΑΝΑΤΡΕΦΩ vicissim alo, alimenta reddo. Xen Pæd. S. ἀντιτρέφειν ἀλλήλοις ἐοικότας ἔζειν.

Α'ΠΟΤΡΟΦΟΣ, ὁ ἡ, ὁ, qui procul à parentibus suis altus & educatus fuit. Plut. de sol. an. Synes. ep 67.

ΔΙΑΤΡΕΦΩ, alo nutrio, vel enutrio: apud eundem Syn. Κεῖ ἀγαθοὶ διὰ τὴν εἰκίδα διατρέφει.

ΕΚΤΡΕΦΩ idem quod διατρέφω: seu à primis vsque annis enutrio, Aristoph. & Διέγνωσαν ἢ ἐκτρέψασθαι μᾶλλον ἢ ἀναιρεῖν τὰ βρέφη. Apud Hom. il ψ, de nutritione comæ, ξανθὰς δ' ἐκτρίχα χαίτας ἐκ τῆς ὃ τρέφε τ' ἔπειτα καὶ ἤνορέην ἐπέθηκεν. ¶ Apud Soph. pro αὐξάνειν ponitur. refert eius schol. vt in Oedip. Colon ὅτι πόλις τρέφειν λέγεται, quod & ciuitas inuisum habet. Sic in Aiace & alibi. (Significat etiam' πείρειν.

ΕΚΤΡΟΦΗ, enutritio, educatio. ¶ Exponitur &, enutriendæ prolis ratio.

Decomp. Α'ΝΕΚΤΡΕΦΩ, vicissim enutritio, educo: vnde apud Aristot. hist an. lib. 9. Φασὶ δ' οἱ δοῦ μίσγεσθαι αὐτοκτρέφεσθαι ὑπὸ ἀλλήλων τοὺς ἄρρενας.

ΣΥΝΕΚΤΡΕΦΩ, simul enutrio & educo: vnde apud Euripid. in Iphig. Taur. συνεκτρεφεῖς ἐμοὶ, vnà mecum nutriti & educati.

ΕΝΤΡΕΦΩ, & poët. ἐντρέφω, alo seu nutrio in: vnde in Epigr. ἐντέτροφε βίτρων. & apud Herodian. lib. 5. μακρῷ χρόνῳ βαπτικὴ ὄζουσίν ἐνεσκευάσθη, longo tempore inter principalem potentiam enutrita.

ΕΝΤΡΟΦΟΣ, innutritus: vt ἔντροφον ὕδωρ ἢ, apud Apoll. Rhod. Et ἔντροφος αἰχμάζειν, in Epigr.

ΕΠΙΤΡΕΦΩ, alo super: seu alendo & nutriendo superinduco: vt σάρξ. apud medicos dicitur ὅταν ἐπιρρύῃ.

ΜΕΤΑΤΡΕΦΩ, alo & educo inter: vnde pass. apud Apollon. Arg. τὰ Κυρήνιον μετατρέφετ' ἰδαῖος, inter Idæos Curetes educabatur.

ΠΑΡΑΤΡΕΦΩ, alo & educo iuxta nutrio præter. Plut. de non fœner. αἴθεσπιος ὁ ἀκουσίᾳ σωτῆσιος διὰ τὸ βιάζεσθαι ὑπωκὲ ἄζεται παρατρέφεσθαι. &c. Exponitur &, in transcursu educo.

ΠΑΡΕΚΤΡΕΦΟΜΑΙ, apud Plut. de pauperibus dicitur qui miserè alũtur. Dicitur & de iis qui apud aliquem aluntur: apud Synes. epist. 140.

ΣΥΝΤΡΕΦΩ, idem quod συνεκτρέφω, simul nutrio & educo. Plut. de soler. an. (loqueus de luscinnis) ἀνδύσκουσι τὸ αἱ συντρεφθέντες ὑπ' ἀνθρώποις.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ, qui simul nutritus & educatus est & (ex consequenti) contubernalis, sodalis. Xen. Plut. symp. 9. Metaphoricè apud eundem in Lyc. συντρόφους ποιῶν τοῖς ἐπιτηδεύμασι ὁ Λυκοῦργος ἀνθρώπους ἀνδρείους. Sic συντρόφους τῇ ἀπλότητι, simplicitati assuefactus. Greg.

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ, communis educatio, nutritionis communitas, conuictus. sodalitium in Epigr.

ΣΥΝΤΡΟΦΙΟΝ, simul alor & educor.

ΤΑΝΤΡΕΦΩ, clàm alo, latenter nutrio. Gal.

Composita sine præpos. ac primùm in τρεῖς aut τετρᾶς desinentia.

Α'ΛΙΤΡΕΦΗΣ, ἐος, ὁ ἢ ἤ, qui ex mari altur, i. vel esu piscium marinorum, vel eorum piscatu. Nonn.

Α'ΥΤΟΜΑΤΡΕΦΗΣ & ΑΥ'ΤΟΜΑΤΟΤΡΕΦΗΣ, à vento nutritus, à vento auctus & corroboratus: vt αὐτοματρεφὴς ἰχγὸς, hasta concordata à ventis antequam ex arbore abscinderetur. Iliad. λ. Sic Iliad. ο. αἰγιαλὸς αὐτοματρεφὴς κῦμα, fluctus alimentum à vento fumens & incrementum.

Α'ΠΑΛΟΤΡΕΦΗΣ, molliter nutritus, cibis delicatis nutritus. Il. ϛ, ἀπαλοτρεφὲς σίδηρον. à quibusdam exp porcus saginatus.

ΒΥΘΟΤΡΕΦΗΣ, in profundo nutritus. In lib. Maccab. βυθοτρεφὲς κῆτος, exp. in profundo vtero nutriens.

ΔΙΟΤΡΕΦΗΣ, à Ioue nutritus, Iouis alumnus: epitheton regum, apud Hom. vel quòd à Ioue ducant originem, vel quòd ab eo regnum sint adepti.

ΕΡΑΣΤΟΤΡΕΦΗΣ, verè nutritus. Apud Mosch. idyll. 2. λειμῶνες dicuntur ἐρασιτρεφεῖς, quia verno tempore herbis & florib. quasi aluntur.

ΕΥΤΡΕΦΗΣ, bene nutritus, bene saginatus: vt αἰδὲς εὐτρεφέος, Odyss. ϛ.

ΖΑΤΡΕΦΗΣ, admodum bene nutritus & saginatus, pinguis, præpinguis: vt Ταύρων ζατρεφέων. Il. π, & Od. ι. ὀφθαλμὸς ζατρεφὰς.

ΚΑΡΤΡΕΦΗΣ, qui vnà cum lechifero fato alitur, vel qui educatur inter multas duræ sortis miseriias, & illis est obnoxius. Hesiod. in Erg. [in Heracl.

ΝΕΟΤΡΕΦΗΣ, nuper seu recens nutritus: vt νέοις νεοτρεφεῖς: apud Eurip.

ΟΙΚΟΤΡΕΦΗΣ, domi nutritus, verna.

Ο'ΡΕΣΤΡΕΦΗΣ, in monte nutritus. Apollo. Arg. 2.

ΠΕΔΟΤΡΕΦΗΣ, in solo nutritus, seu in terra. Apud Nonn. πεδοτρεφὲς ὕδωρ, aqua quæ nutrita est in terra, i. terra fœturieus, tanquam ex nutrice sua.

ΣΚΙΑΤΡΕΦΗΣ, qui in vmbra nutrior, seu educor, vmbratilem vitã dego. Dicitur tam de plantis quàm de hominibus, apud Xenoph. & plut de lib educ. Dicitur & ἐσκιατρεφημένος pro ἐσκιατροφευμένος, in vita vmbratili educatus, apud Plat. de republ. l. 8.

ΥΔΡΟΤΡΕΦΗΣ, in aqua nutritus. Od. μ.

Composita ex θρίμμα. itidem sine præpositione.

Βιοθρίμμων, ονος. ὁ ᾧ ὁ βίος τρέφεται ἀλμυρὸς καὶ ἀηδὴς ἐσθίων. Aristoph. in Nub. αἰσθέσθαι σιωπᾶντ' βιοθρίμμονα πάντων.

Πολυθρίμμων, pecorosus, multa alens pecora. Πολυθρίμμαν, idem. Ioseph. in antiq. Iud.

Τ'ὑδατοθρίμμων, in aqua nutritus & altus, aquatilis seu aquaticus: vt ὑδατοθρέμμονες ἰχθύες. apud Plut. ex Empedocle.

Χερσοθρίμμων, qui in ue nutritur, & alitur: vt χερσοθρίμμονες σκαφίδες, apud Eurip. in Helen.

Composita ex θρεπτὸς. itidem sine præpos.

Ἐλεόθρεπτος, ὁ ᾧ ὁ ἕλος ἔθρεψε. altus & enutritus in paludibus, seu crescens in paludibus. vt ἐλεόθρεπτοι σίμινοι. apud Hom. in Bœot.

Μαμμόθρεπτος, à nutrice vel potius auia educatus: & ideo educatus mollius.

Μελιόθρεπτος, melle nutritus. Epigr.

Νεόθρεπτος, nuper altus, recens nutritus.

Οὐρεόθρεπτος, in monte nutritus. Eurip. in Hecub.

Composita ex πρατ. τρέφω. itidem sine præpos.

Ἀγελαιοτροφία, q.d. gregaria nutritio: actio nutiendi gregẽ vel greges. Plato in polit

Ἀγελαιοτροφικὴ, l. ἐπιστήμη, scientia nutriendi greges. Idẽ ibidem.

Ἀναγκοτροφία, necessitate coactus me bene nutrio & alo, necessario corpus bene curo. Exponitur etiam, necessarius velcor. Epictet.

Ἀρματοτρόφια, curules equos alo. Laërt. in Polemone.

Ἀρμεντοτροφία, curulium equorum nutritio Xen.

Ἀρτοτροφέω, pane alo. Poll.

Ἀσπιδοτρόφος, ὁ ᾧ ὁ qui aspidibus vescitur. Galen.

Ἀστυτρόφος, ὁ ᾧ ὁ qui ex alimento quod ἀστυ τρέφει. Antiphan. τρεφομένοις τὰ λιπαρώτατα, μᾶλλον δὲ τὰ λεπτὰ καὶ καθαρώτατα, ἀναγκαῖον ἐστὶ καὶ τὸ σῶμα λεπτὸν καὶ καθαρὸν εἶναι. Athen. lib. 14. ex Aristoph. Σκηλίας αὖ τοῦτο τρεφομένους τὸ λιπαρὸν καὶ παχὺ τοῦ ἀνθρώπου ἐκκρίνειν. Sic & apud Plut. de aud poëm. & Athen. li. 12. Dicitur & de rotula qua pueri ludunt, quæ Lat. itidem trochus. Item τροχοὶ nominari dicuntur pisces quidam qui Lat. totæ. Τροχοὶ denique appellantur quæcunque sunt orbiculari rotunditate in modum rotarum, orbes: vt Odyss. μ. Poll. 2. & Schol. Apoll.

Τροχειόεντος, ὁ, rotundus in modum rotæ vel orbis: vt τροχόεντα κύκλα. Epigram. l. 2.

Τρόχος. idem Nic. in Ther.

Τροχὸς, pro iisdem: vnde apud Hesio. in Erg. τροχὸς ἢ χάραδρος τὸ ὕδωρ. quidam exp. efficit vt incuruet se senex, & conterat in modum rotæ, teste Etymol.

Τροχώδης, ους, orbis rotundus in modum rotæ, orbis circularis. Arat.

Τροχοειδὴς, ὁ, rota qua aqua è puteo trahitur. Poll. l. 10. c. 5.

Τροχοῦ ὠδίς, qui τροχοειδίας formam refert. Τροχαλίας similis. Hippocr. πρὸς ἀγμούς.

Τροχαλία, scriptum reperitur pro τροχαλία, apud Aristo el. Mechan. Et pro iisdem, τροχιλία, apud Theopr. hist. plant. l. 5. cap. 4. Item τροχαλία, apud Polyb. & Suid. Et τροχαλία apud Diogen. Laërt. vnde Latinis trochlea dicitur. Rursus pro iisdem τροχάλιον legitur apud Athen. lib. 5. & τροχάλιον itidem ἔστε dicitur rotula. ¶ At τρόχιλος seu τροχίλος, auiculæ nomen est, apud Aristot. Herodot. & Oppian. quæ Lat. regulus & rex auium, vide de ea & Plutarch. de solert. anim. plin. lib. 6. cap. 25. τρόχιλος etiam Scotia dicitur apud Vitruu. lib. & capi 3.

Τροχιὰ, rotæ vestigium, orbita. Exponitur &, via. semita, itẽ cursus. Hesych. & Suid.

Τροχίσκος, rotula, seu orbiculus, pastillus: medicamentum quod in orbiculos fingitur: Vide Celsl. 5. c. 17.

Τροχίζω, rota torqueo, radiis rotæ diftrictum torqueo. Aristot. eth. 7. cap. 13.

Τροχανὰρ, genus tormenti, vt τροχίς. Greg. in Macab. ene Apud medicos τροχαντῆρες dicuntur duæ apophyses in ceruice superiore à femoris: vna interna, altera externa illa maior, hæc minor. Poll. lib. 2. Quidam à τροχάζω. sic dictas putant, quoniam cruris motus cursúsq; per musculos his apophysibus insertos perficiantur.

¶ *Derivata à temporibus formatis ex inusitato* δρέμω, *seu* δραμέομαι.

Δρόμημα, τὸ, cursus. Athen. lib. 11. ex Ione. Pro eodem dicitur & δρέμισμα, apud Eurip. in Med.

Δρόμος. ὁ, idem. Od. θ. ὥστε δ' ἀνὴρ ὑπνώων τέτατο δρόμῳ. Thuc. l. 5. χωρίσαντας ὡς ἐκ αὐτῶ δρόμου.

Δρομεὺς, cursilis: vt δρομικὸν πόδα. apud Aristoph. in Ran. Item qui adhuc in curiu est & viget. Plut. Apud Luc. δρομεὺς ἀξιῶ, curriculo accelsisse.

Δρομίας. curriculo, cursim.

Δρομαῖος, ὁ, cursitans, cursitorius: vt ἀμπὼν δρομαῖος, Sohoc. in philoct. Item scortum, vagum & erroneum, Hesy.

Δρομαῖον. idem quod τρέχων. apud eundem.

Δρομάδιος. idem quod δρομικὸς: eidem.

Δρομικὸς, ὁ, cursor. Luc. de cal.

Δρομικὸς, qui cursu valet, aptus & habilis ad cursum. Aristotel. eth. 1. cap. 1.

Δρομικὸς λαγωὸς, lepus inter currendum captus. Hesych.

Δρόμων, ονος, ὁ, paruus cancer: quem ideo sic nominatum scribunt, quoniam in maris æstuariis capiatur, fagitræque in modum per aquæ summum decurrat. Meminit Hesych. & Plin.

Πηγοτρόφειον, locus alendis mendicis dicatus.

Πορφυρότροφος, barbam nutrio seu alo. Plut. in Apophth.

Σαρκοτροφία, q.d. carnem alo. cutem bellé curo. Greg.

Σαυροτροφία, vnà vmbratilis seu vmbratica, apud Poll. l. 6. c. 39.

Σκιαδρόμος, ὁ, ἡ, in vmbratili vita educatus, seu vmbraculis nutritus, apud eundem.

Σκιαδρομικὸς, idem quod suprà σκιατροφικὸς. Theophrast. de caus. plant. lib. 2.

Τεκνοτροφία, liberos educo. Τεκνοτροφία, liberorum seu sobolis educatio. Aristot.

Τροφιμοποιὸς, qui in humido ali solet & nutriri. Plato in Polit.

Φιλοτροφία, libenter alere studiosum esse alendi. Plut. in symp.

Χορτοτροφὸς, cors in qua aluntur educantúrque anseres. Columel. lib. 1.

Ψειρότροφος, qui ninibus alitur, niuibus victitans. Eur. in' Phœn.

Ψωροτρόφος, alens herbida seu virentia: in quo herbacea & virida proueniunt. Idem ibidem.

Ψυχροτροφεῖον, locus in quo porculi nutriuntur saginãturq;. Poll l. 7.

Ψυχροτρόφος, qui frigore alitur vel gaudet. Ψυχρότροφον τὸ, nomen herbæ sic dictæ, quòd frigore seu frigidis locis gaudeat. Dioscorid lib. 4. c. 1.

¶ *Derivata ex τρέχω. i. πίπτω.*

Τέθροφα, cogor, coagulor, concresco.

Τεθρομμένος, ὁ ᾧ ὁ, densus, coagulatus. Gal. in lex. Hippocr.

Τέθρυπται, apud Hom. Il. λ dicitur fluctus quẽ ventus erefit: qui coagulauit & cõdensauit, teste Eust. Est autem neutrum à masculino τέθρυπτος, quamuis Hesych. per apocopen ex τέθρυπται factum esse velit.

Τεθρυφὶς, dicitur caseus, quòd ex lacte coagulato fiat. Eustath. ex Antiphane. τεθρυφίδας τε λιπαρὰς καὶ μαλθακὰς, μᾶλλον δὲ ἁπαλὰς, νυνὶ λέγω. Athen. lib. 14. ex Aristoph. Σκηλίας αὖ τοῦτο τρεφομένους. Pro eodem scribitur & πηυλὶς: vnde τεθρυφίδες. Hesychius exp. frustra è tenero & recenti caseo defecta. Et τέθρυφίδες γάλακτος, formellæ caſei. Reg li. 1. cap. 17 Scribitur & τεθρυδὶς, apud Athen. & Hesych. Item τεθρυφὼς & τεθρυλὶς: apud eundem. Hesych.

Τερπνὸς, specialiter dicitur terra, quòd compacta sit & firma, vt inquit Eust. Iliad. ξ. - εἰ μὲ' οἰσουσιν ὀλὶ τερπνὸν ἐς ἠῢ ὁφλοί. Sic & Epigr. l. 2. & apud Apoll. Arg. 2.

Τρόπεζα, labrum nauis in quo scalmi ponuntur. Item simpliciter & pro ligno, apud Lycophr. Exponitur &, lignum in quo panes ponuntur. Etym. & Hesych.

Τρόχος, quòmodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμφιτρὸς, circum concretus: vt ἀμφὶ δ' ἀκτὴ πολὺς ἅλμη. Soph. in Tracin.

Ἀτρωτὸς, Laconibus dicitur τοῖς ὁμὸν πανόπλῳ. qui non coagulatur. Hesyc. (in Epigr.

Νεόπηκτος, recens cõpactus recèns coagulatus: vt νεόπηκτ' ἐκ τυρὸς, ἁβρὸν, circum conglacio & concrelcere facio. Odyss. ξ, ὡς τάχα τοῦτο γάλα γλήνῃ' ὑπὸ πύκνα Ψυχρὸς ἐὼν σακέεσσι πεπηγότι κρύσταλλος. Sic & Iliad ε.

τρέπω, i. τιτρώ. Plut. de discern. adul. ab am. αὐτὸς ἑαυτὸν παρέχειν τρέπεσθαι δ' ἐν ἔσχατον Prouerbialiter τρέχειν πρὸς ἐσχάτην διάνοιαν qui extremum incurrére periculũ, & tamen ex eo euadere conantur: apud Suid. Item δέδρεχεν ἀδεῖ ψυχῇ, scilicet κίνδυνον, vel δρόμον incurrisse periculum vitæ, seu de vita periclitasi apud Herodot. in Calliop Dicitur & τρέχειν ποσὶν ἐπὶ τινα, aliquid properare, festinare: more eorum qui inter faciendũ aliquid currunt. Plato apud Athen. l. 15. Τί δ' τρέχων αὐ τὰς τραγῳδίας ἀφίησι;

Format hoc verbum duplex futurum δραμοῦμαι & δράμοῦμαι sen δραμέομαι alterum ex se, alterum ex inusitato δρέμω seu δρέμομαι: vnde & aorist. 2. ἔδραμον, & præt. δεδράμημαι. Athen. lib 8. δεδράμηκε τὰς ἐλπίδας. Ex vtroque autem themate oriuntur derivata, seu ex vtriusque thematis temporibus.

¶ *Derivata à τρέχω.*

Ἀθρόως, à velox, celer, vel cursu velox. Hesych.

Ἀθρόος, cursus, i. cursu peractus: vt θρασὺς δρόμῳ, apud eundem,

Ἀθρόως, cursilis: vt ἀθρόοισιν πόδα. apud Aristoph. in Ran. Item qui adhuc in curiu est & viget. Plut. Apud Luc. ἀθρόως ἀξιῶ, curriculo accelsisse.

Ἀθρόος, cursorius, cursui aptus: vel qui cursu fit: vt τροχὸς ἀθρόος. apud Hesych. ex Rhinth. Τροχὸς πούς, pes metricus constans priore longa & posteriore breui: quem sic nomina scribit schol. Hephæst. ἐκ μεταφορᾶς τῶν τρεχόντων, quoniã ἡ τοιαύτη σύνθεσις μακρᾶς ἐστὶ καὶ βραχείας ἐν τῷ αὐτῷ ποδὶ. Hinc τροχαϊκὸς. constans trochæis: τροχαϊκὸν μέτρον & τροχαϊκὸν ἔπος. apud schol. Hephæst. Et comp. Διτέθροφος, duplex coctus.

Τρόχιος, velox, citus, currens: vt τροχίοισιν ὀχοῖς. apud Eurip. & Iphig. Aul. Sic apud Hesych. in Erg. τροχιὰν ἢ χάραγμα τῆς ὁδοῦ

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀμφίδρομος ὁ, & ἡ, circumcurrens vel circumcursans: seu undique incursans: vt κῦμα ἀμφίδρομον, apud Soph. in Ajace. Τὰ ἀμφίδρομα, frequentius passiue dicitur quod circumfurtari potest, seu quod cursu potest circumiri. Ἀμφίδρομος, exp. etiam, ancipitis cursus Strab. l. 10.

Ἀμφιδρομία, dicebatur quintus à partu infantis dies, quo mulieres quæ in partu adfuissent & obstetricando iuuissent, manus abluere solebant, ac infantes gestantes focum circũcurrere. Dicitur & neutro genere ἀμφιδρόμια, τά, apud plat. in Theæt. & Athen. l. 9. ex Ephippo comico.

Ἀνατρέχω, recurro, i, retrorsum curro, vel redeo currens. Il. α, αὖτις αὖθ' ἁμαμις, μίκτο δ' ἀμίλα. Et simpliciter, redeo. Polyb. lib. 3. αὐτὰρ ἁμάντης τῶν τὴν παρέλαβεν ἐπ' ἀνάγκης. ¶ Significat etiam, erigor in altum, attollor, vt propriè fit, sursum curro, vel sursum versus. Od. κ, γίνεται δ' αὐτὰρ ἁβδόμῃ πάτρα, in altum erigitur. Sic αἰωρέχειν ὀφῖς τὰ ὑγρὰν, apud Phil. de mundo. ¶ Ἀνατρέχειν τοῖς χρόνοις, apud Polyb. exp. rem altiùs repetere: *ad superiora tempora celeriter ascendendo recurrere.* ¶ Item αἰανατρέχειν, exilire fcatere: apud Theodorit. hist. eccl. l. 3

Ἀναδρομή, recursus. Item fublatio in altum: *de re quæ assurgit & in altum erigitur.* Exponitur &, germinatio: apud Eur. item ascensus seu ascensio: vt ἀναδρομὴ τῆς ὑγείας, apud Gal.

Ἀνατρέχω, idem quod ἀναπτέρω.

Ἐπανατρέχω, (*decomp.*) recurro. Apud Basil. τὰ ἐνταῦθα ἐπανατρέχειν, dicuntur, i. in sublime excrescere.

Ἀντατρέχω, curro contrà seu in contrariam partem.

Ἀποτρέχω, currendo abeo. Item expatior: apud Aristoph. in Nub. εἰς Ἀγορὰν μὲν καπὶ τὰς μοίρας ἀποτρέχει. Exponitur etiam reuertor currens: ἀναχωρῶ Hesych.

Ἀπὸ μ, qui recurrit, cursu reuertens: apud eundem. Item, cursu inferior: apud Sophocl. in Acrif. teste eodem. Item qui desiit artem curtoriam, in cursorio certamine emeritus Eustath.

Τ' παπατρέχειν, (*dec.*) exp. ὀπίσω τρέχειν. Schol. Aristoph.

Διατρέχω, discurro, percurro, curriculo pertranseo. Hom. hymn. in Pana, Πολλὰκὶ δ' ὠρείοισι διαδρήσσῃ ὄρεα μακρά. Thuc. lib. 3. διαδραμὼν τὴν Ἀλκμέωνος στρατιὰν, percursis Athenien sium exercitu. Apud Herodian. l. 2. μετὰ ὀλίγου ἡμέρας διαδραμοῦσαν, quum vnus & alter dies præterisset.

Διαδρομὴ, discursus vel discursio. Διαδρομαὶ dicuntur & excursiones ad lacessendam pugnam. Plut. in Lucull.

Διάδρομος, idem quod διαδρομὴ, significans quandam diuidiã, apud Luc. in Hipp.

Διαδρομὴ, apud eundem in lib. de Astrologia.

Εἰσδρομὴ, vel ἐσδρομὴ, incursus, inuasio, irruptio.

Ἐκτρέχω excurro. Herodian. lib. 4. τῶν κρίσεως ἐκτρέχειν δικαιοσύνην. Apud eundem lib. 7. ἐκδρομὴν τῆς συγκλήτου εἰς τὸ δῆμον.

Ἔκδρομὴ, excursio seu excursus. Ἔκδρομος, idem. Poll. lib. 1. Exponitur &, excursor: item peruius.

Ἐκδρομάζω, excurro: vel procurro.

Decomp. Ἀνέκδρομος, excursũ & effugiũ non habens. Epig.

Διέκδρομα, excursus vel percursus.

Ἐπεκτρέχω, excurro aduersum: vel excursionibus & latrociniis infesto. Ἐπέκδρομα, eiusmodi excursio. Ἐπακδρομὴ, idem quod ἐπεκτρέχω Plut. in Amat. narr.

Παρεκδρομεῖν, in latus excurrere apud eundem.

Τ' παρατρέχω, longè excurro. Et metaph excello, supero. Eur. in Troad. εἰς Στιγὰ παρεδράμετε Κλωθώ, ἣ θεὰς pulchritudine excelleret. Significat etiam, effugio. Soph. in Trachin. Η' πᾶς' ὑπεκδραμόντα τῶν ξυμφορῶν.

Ἐπιτρέχω, q. d. incurro, conuenio, quadro aptus sum: *more lignorũ quæ ita sunt aptata à fabro, vt dũ alterũ alteri insertum, quæque id incurrat.* Sic Il. ν. Achilles dicitur seipsum sub armis probare, εἰ οἱ ἐπαρμόσεται καὶ ἐπιτρέχει ἁρμονίη. ¶ Item insideo. inhæreo. Luc. Τὸ αἰσχρὸν οὐδὲν ἱερὸς ἐπιτρέχει

Ἐπιτραχὴς, ὁ, & ἡ, acutus, solers, celer ingenio: propriè, qui omnibus rebus nouit se accommodare. Exponitur, & diligens, acer: apud Herodian. l. 4. & Plat. de rep. l. 7.

Ἐπιτρέχεια, solertia, industria Basil. in Ep. ad Athen.

Ἐπέδρομα, certaminis quoddam genus, apud Plut. de musica, Ἐπέδρομοι, sunt calceamentorum quoddã genus quo cursores vtebantur. Poll. l. 3.

Καταπτρέχης, (*decomp.*) industrius & solers in re mala: versutus, astutus. Basil. Καταπτρέχειν, solertia subdola & malefica: apud eundem.

Ἐπιτρέχω, percurro. Odyss. ζ. ἀλλὰ σ' ὄπαδὸς ἐμὸς ἄγων, percurrit cœlum, & in eius superficie velut innatat. Apud Xen. ὀπίσω τρέχειν τῷ λόγῳ, oratione percurrere. Ità per summas partes curro Plut. sympl. 4. prob. vlt. ἀλλ' ἐκείνοις κίνδυνος ἡμῖν ἀμελεῖν ἐγχωροῦσιν τὸ σώματι ἢ φθορᾶς, ὀπίσω τρέχειν δοκεῖ τοῖς σώμασι. Item incurro, incido: vt apud eundem in Cim. ἁμαρτίαις ὀπίσω τρέχουσι τοῖς πολιτικοῖς ἀνδράσιν. Et cum accusat. Apoll. Arg. l. ψυχὴ ἐπεὶ δάδεσμα κάθη, in animã incurrit obliuio. interdum incurso, incursionem facio: vt Herodian. lib. 7. αἰσίζοντες ἀφυλάκτως ἐπὶ πολὺ ἐκπεσεῖν τῆς δίκης. Interdũ exp. accurro: vt Il. ω, οἱ δ' ἐπὶ σφεῖς ὦκα ἐπιδραμέτην.

Ἐπίτρεχος, velox, volubilis Luc. Ἐπιδρόμως, citò, velociter. molo eorum qui currunt: apud Suid.

Ἐπιδρόμος, idem cum ὀπίσω τρέχων. Et ὀπισθοδρόμος, idem cum ὀπίσω τρέχων. Hesych.

Ἐπιτρεχαδὸν, eadem citò, velociter. Il. χ.

Ἐπιδρομὴ, incursus, incursio, irruptio. Thuc. l. 4. Herodian l. 1. Plut. &c. Metaphoricè apud Dem. in Mid. πρὸς ἐκεῖνα ἡ πλείστη ἐπιδρομὴ ἦν ἡμῖν ἐγίγνετο, πανταχόθεν ὑπὸ τοῦ μισεῖν αὐτὸν ἐπιδρομὴν ἐποιοῦντο. Sic & apud Plut. in Ant. ἐξ ἐπιδρομῆς, ex tempore dicere. Apud Aristot. de mun. κομῆται ὑπὸ ἐπιδρομῆς, vbidarum exurtiones.

Ἐπίδρομος, expositus incursionibus: vt ἐπίδρομοι πόλεις. Il. ζ. Item iuper quo curri potest: vt mare dicitur esse ἐπίδρομον, apud Theocr. idyll. 19. Item ἐπίδρομος, de agris. quidã in reti. qui per inferioris & superioris oræ laqueos traiicitur vt ipsæ plagæ eo contabi possint & dissolui. poll. lib. 5. Ἐπίδρομον, dicitur etiam posterior nauis malus seu arbor, teste eodem l. 1.

Ἐπιδρομάδην, festinanter Hesych.

Ἐπιτρεχάζω, percurro. Ἐπιτρεχαστὴς, percursio.

Καταπτρέχω, incurro, incursionem facio, incursionibus vasto Herodian. l. 6. τὰ παιδία καταπτρέχειν. Thuc. l. 8 τῶν Χηρώνειαν τε μέχρι καπὶ ἕρμων Item infector, inuehor, reprehendo. Athen. li. 5. πρὸς Ἀλκιβιάδην καταπτρέχουσι εἰσιόντων.

Κατάδρομή, incursio Thuc. l. 1. & 8. Item infectatio, reprehensio. Athen lib. 5.

Καταδρομὴ, q. d. decursorium locus in quo decurunt equites.

Καταδρομάς, idem quod καταπτρέχω, Exponitur etiam, toto.

Καταπτρέχω, decurro, incurro. Exponitur etiam, toto.

Μεταπτρέχω, transcurro: item curro post, persequor.

Μετάδρομή, transcursus. Item incursio: item discursio.

Μεταδρομὴ, cursor. Exponitur &, animaduersor, vltor: q. d. qui currit post aliquem ad pœnas de eo sumendas.

Μεταδρομάδιον, cursim, currendo: seu currendo. Apoll. [Rhod.

Μεταπτρέχω, idem. Hesych.

Παρατρέχω, a latere curro: vnde παρατρέχοντες, stipatores, satellites. Regum. 3. c. 14. Item prætercurro. interdum &, præteco, & præterlabor elabor. Greg. Naz. παρατρέχειν τὸ σῶμα τοῖς πρὸς τὸ εἰς αὖθις Herodian. lib. 2. δύο δὲ τοῦ ἡ πᾶσα ἡμῖν παρατρέχουσα, duobus aut tribus diebus præterlapsis.

Παρατρέχω, idem. idem prætercurro, cursu præterco. Lucil. Epigr. lib 2.

Παρεκδρομὴ, cursus quo alicui à latere currimus. Athen. li. 12. Itẽ tranicursus, seu cursus qui fit præteruendo. Ar ot. polit. lib. 7. ἐν ἐκδρομῇ πανταχόθεν τὸν λόγον. In Pand. ἐπὶ τὰ ἐκ παρατίας ἐκδρομάδην post elapsum decennium.

Παρεκδρομὰς, qui potest παρατρέχειν. Poll. l. 5. c. 4.

Περιτρέχω, circumcurro, currendo circumeo. Aristoph. in Ran. Ὁ κεῖθ' ἑκατέρωθεν ἅπαξ τὸν λίμνην περιέρχων: Athen. lib. 5. Ἀντιοχὸς ἑκατέρωθεν τοῦ ἀστυ ἐκτὸς ἐξαπίνης. Apud Plat. de ep. 7. περιτρέχειν τοῦτο, ex vulgaris amicitia.

Περιτρεχὼν, circumcurrens: vel orbicularus, rotundus, Hes.

Περιτρέχαδον, idem. Apud Plutar. de virtut. mul. καὶ ἅμα ξυμπεριδραμεῖν καὶ περιδρέχειν καὶ ξυμπνεῖν exp. cogebat comam tondendo rotundare.

Περιτρέχω, idem cum ἑκατέρωθεν. Epigr.

Περιδρομὰ, circumcursus, cursus quo circũcurrimus & obimus. Plut. de deo Socr. Exponitur &, circuitus, circinatio, pars, ambiens.

Περιδρομὰς idem quod ἑκατέρωθεν: vt ἑκατέρωθεν κώπαι, apud Aristoph. in Ran Item rotundus, teres: vt κάλαμοι ἑκατέρωθεν. Iliad. 8. ¶ Subtantiuè vsurpatum interdum significat locum circularis figuræ in quo circumiri potest: vt apud Xen. Pæd. 6. & Herodian. l. 1. Interdum dicitur de circulo illo qui calcatur circumcurrit, seu de orbe quem imi capilli describunt, teste pol. l. 2. Sunt & ἱππικὸν ἄπορον ἑκατέρωθεν, apud eurip. in Troad. ambitus in vmbone clypei. Item ἑκατέρωθεν dicuntur fines qui retis laqueis ab imo & summo inditi, ipsum modò contrahunt expansum, modò contractum explicant: apud Xen. in Cyneg.

Περιδρομὰς, apud Vitru. l. 5. c. 11. sunt hypæthræ ambulationes, in quibus per hyemem ex porticu tecta prodeuntes athletæ, cœlo sereno iussu xystarchæ exercentur.

Περιτρέχω, accurro. Chrysost. Dem. in Mid.

Πρόσδρομος, exp στρατιώτης. Hesych. Proprie significat accurrens, vel ad quem accurri potest.

Περιτρέχω, præcurro, curro antè: vt ἀφιστρίτητος ἦξι αἰφνίδιον ἐπιδραμὼν ἐπὶ τὸν ἀνδρεῖον. Il. 1. c. 8 Metaph. apud Isocr. ad Demon. πολλοὺς ἂν ἀφιστρίτητος ἐπιδραμὼν ἐπὶ τὸν ἀνδρεῖον.

Πρόδρομος, præcursor, præuius: vel excursor, emissarius. Plut. in Alcib. ἀφῆκε δρόμους ἅμα ἡμέρᾳ ἀφιστρίτητα. Sic & apud Herod. & Thuc. Nominantur & aquilones quidam ἀφίστρομοι, quoniam exortum caniculæ diebus ferme octo antecedunt. Plin. lib. 2. cap. 47. Πρόδρομος

Πρόσδρομος, vinum quod ex vuis nondum calcatis sua sponte defluit. Dicuntur & πρόσδρομα quædam ἀφέψοντα quæ citiùs ad maturitatem perueniunt cæteris: apud Theophrast. de caul. plant. lib. 5. c. 1.

Συνδρόμη, concurso in vnum concurro. Plut. in Alcib. ἀφ' οὗ δ' ἐκείνων συνδρομὴ ἐβοήθει πανταχόθεν, &c. Et metaph. conuenio, consentaneus sum, contentio. Eurip. in Ione, τοῦ χθόνα τε σωτῆρος. Et συνδρόμους τοὺς ἀφ' ὑμῶν ὁπλίτας, apud Phil de v. M. l. 1.

Συντρεχάω & συντρεχάζω, idem. Exponitur etiam, occurro, obuius ho. Apud Etym. συντρεχάσαι exp. συλλαμβάνειν, supra metaphora à rotis quæ axem implent.

Συνδρομὴ, concursus, cursus plurium in vnum eundémque locum Aristot. rhet. 3.

Συνδρομὰς, concurrens, in vnum idémq; currens: vnde apud Apoll. Arg. l. 2. συνδρομὰς πετρέων, petræ quæ inter se concurrisse dicuntur. Item qui cum aliquo currit. Epigr. l. 3.

Συνδρομὰς, vnde συνδρομὰς ἀφιστρίτητος, insulæ quæ inter se concurrisse finguntur. apud Theocr. idyl. 13. Sic & συνδρομάδες πέτραι apud Eur. in Iph. Taur.

Ὑπερτρέχω, supercurro. Exponitur &, transcurro, item depopulor. Ὑπερτρέχειν, currens subeo. Il. φ ὁ δ' ὑπεδράμασε, καὶ λάζετο γούνων. Plut. in Apophth. (ἀθλητὰς) ὑπερτρέχειν τῷ μαζοῦ ἀφέψοις. Item cursu comprehendo, fugientem prehendo: vt Xen. Pæd. l. λητεῖς ὑπερδραμεῖν. item cursu suffugio, vel suffugio. Gal. ad Glauc. Item subeo: sic dicitur ὁ σκιλλὼν τὸν ἧλιον ὑπερτρέχειν ἐν τῷ ἐκλείψει. apud Themist. in post. l. 1. Item subeo, i. in mentem venio, succurro Basil. πάντα ἑκάστου ὑπερτρέχοντα σου τῷ διανοίᾳ. Interdum latenter subeo, subrepo, insinuo me, apud eundem & Aeschin. in Ctesiph. plat. de leg. lib. 11. ¶ Apud Dioscorid. l. 7. cap. 4. ὑπερδραμὼν, exp. cursim ostendam.

Ὑπερτρέχω, idem quod ὑπερτρέχω, currens subeo: seu curro subter. Molchus de Alpheo amne, τὸν ἢ διὰ καταιὰ Νίρῆος ὑπερτρέχουσι. Virgilius eundem amnem dixit occultas egisse vias subter mare.

Ὑπόδρομος, subtus currens. Apud Herodot. de Tha. καὶ ἐσ τοῦτο ἔρχεται ἡ ὁδὸς ἡ ὑπόδρομος ἡ ἐπὶ Κρήτην φέρουσα, circumtondent vndique & tempora radunt

Ὑποδρομὴ, ipse subeundi actus. Themist. post. an. l. 1. Apud Dioscor. ὑποδρομὴ αἵματος, exp. suffusio sanguinis,

Composita sine præp. ac primùm ex præt. med.

Τέτρεχα, ἐτέτρεχον τρέχω, &c.

Θρέξω seu θρέχω, bene currens, velox, celer, agilis: vt ἐὺ θρέξω. Od. ζ. Exponitur &, volubilis: vt ἄτρακτος θρέξασα, apud Eurip. in Bacch. & Plut. in Per.

Θρέχθω & ἐυθρέχθω, idem quod ἄτρεκτος: vt ἀτρέχθεα ἄρμα, apud Apoll. & ἀτρέχθεα μέλαινα, in Epigr. Exponitur &, pulchros habens orbes orbes, rotundus. Hesych. Item æquabilis. planus: vt ἐὺ τρέχθεα ἐν ἁμάξῃ, apud Hesiod. in Erg.

Θρωσκῶ, apud Hesych. exp. non quiescit, propriè frequenter currit. (uens. Epigr.

Ἰσόκροκα, ἰδία, obliquè currẽs: per ambages obscurè verba volĩ Κάστορ sub xiõ. lapis, ὁ ἐν ταῖς τρίχες ὅλοις, pernicioſus in curſu, teſte Euſt. Iliad. γ.

Πανθρέξω, multum currens. multum agilis in currendo. Apud Eurip. πολυτρεχὴς ἀφρῶν. exp. concionibus, volubilibus.

Composita ex τροχὸς, rota.

Ἁμαξιτὸς, rotarum concursus & commissio inter seſe.

Ἁμαξοτροχὶς, curriculi orbita. Aelian. pro eodem metri gratia & macro accentu dicitur ἁμαξοτροχὶς, Il. ψ.

Ἁμαξοτροχὶδιον Poll. l. 7. ex Callimachi Cyclopibus.

Ἐκτροχὸς, exp. lectisratoria, apud Theoph. hist. pl. 3. c. 11.

Ὁλοτροχὸς omni ex parte rotundus in modum rotæ vel orbis: Ὁλοτροχῶς πέτρου, apud Herodot. Pro eodem scribitur & ὁλοτρόχῳ Il. ν.

Παρατροχὰς iuxta rotam seu à latere rotæ sunt. Poll. l. 1.

Τ' αὐτροχάδην, ab rotam decidere, ab eáque sauciari. Suid.

Composita cũ inusitato verbo δρόμω, siue ex nomine δρόμος. sæpe præpos. Nam quæ præfixam habent præpositionem, collocata sunt cum compositis ex Τρέχω.

Ἀνθρόμιος, ὁ, ἡ, per ætherem currens. Aristophan. & in Epigram.

Ἀνδρόμεος, per mare currens, mariuagus nauis epith. apud poët.

Ἀνεδρομὰς, cursor cum vento currens. vel cursor qui à vento impellitur. Lucian. de vera hist. l. 1.

Ἀραδρομία, curule certamen: quum cursu currus certant.

Ἀστέρι ὁμοῖος, per se & suapte natura currens. Et generaliter, quod per se & sua natura mouetur. Galen. apud Hippocr.

Βοηδρόμος & Dorice βοαδρόμος, q. d. ad clamorem alicuius accurrens: auxiliator, opitulator, aurip. in Phœn.

Βοηδρομὰς, auxiliator. Eurip. in Oreſt. Βοηδρομήσας ἀφῆκε δίκαιος ἀφῆκε, quo nomine Et cum Τῷ sequente accusat. perf apud Plut.

Βοηδρομὰς, ὁ, ἡ, auxiliaris. Βοηδρομία, τὰ. Plut. in Theſeo feſtũ ſic dicit Athenis celebrari ſolitum ob prælium aduerſus Amazones feliciter geſtum Boëdromione mẽſe. apud Etym.

Γυμνοδρόμος, qui nudus curſitat. Ἐγκυκλοδρόμος, qui in circulo curſitat. Ἐγκυκλοδρομία, curſitatio in circulo. Ἐγκυκλοδρομῶ, curſito in circulo.

Ἐνδρομὰς, ὁ, ἡ, qui in curſu eſt. Ἐνδρομὰς ἐν τῷ δρόμῳ, qui in armis ſtudium decurrit. Poll. lib. 3.

Ἐνδρομὰς, ſtadium in armis decurro, vel armatus curſu cum aliquo contendo. Pauſan.

Ἐορτοδρόμος, qui montes percurrit, montiuagus, xurip. Scribitur & ἐφιδρόμος, apud Suid.

Ἐφιδρομία, curſus per montes. Epigr.

Ὀρθοδρόμος, qui recto curſu pergit.

Ὀρθοδρομία, recto curſu contendo ſeu eo. Xen.

Οὐρανοδρόμος, curſu in cœlum tendens. Greg.

Οὐρεσιδρόμος, vento ſecundo currens.

Οὐρεσιδρομία, ſecundo vento curro. Laërt. in Pherec.

Παλινδρομὰς, recurrens, reciprocus.

Παλινδρομία, recurſus, curſus reciprocus.

Παλινδρομία, recurro, curſu reciproco redeo. Plut.

Ἀπαλινδρομία, [*dec.* Idem. Hippocr. de fract.

Παταγοδρόμος, fragorem edens in curſu ſeu inter currendum: vt παταγοδρόμος αἰθὴρ, tonitrui periphraſis, apud Orpheum hymno in louem fulguratorem.

Σταδιοδρόμος, qui ſtadium ſeu (patium ſexcentenũm pedum decurrit, ſtadiodromus. plat. de leg. Lucill. Epigr. l. 2.

Σταδιοδρομία, ſtadium curro Demoſth.

Σταυλοδρόμος, dicebantur quidam τῶν Καρικῶν, qui incitabant vindemiatores. Heſych.

Ταχυδρόμος, qui velociter currit.

Ταχυδρομία, velociter curro: vnde ταχυδρομικὸν ζῶον, apud Gregor. de homine.

Ἀνώδρομος, idem quod ταχύδρομος: vt ἀκυδρόμοις δίνας. Euripid. in Bacch.

Ἀτρεκὴς, quomodo ad τρέχω pertineat, vide suo loco,

ΤΡΕ'Ω, F. έσω, tremo, intremisco, trepido: peculiariter, ex pauore trepido. Iliad. φ, Πηλείδη μετ' αὐτὸ χόλῳ θεῖ, μηδέ τι τρέσσε. Iliad. ο, τρέσσαν ἐπεὶ κακὸν ἐξ ἀνέρος. Sic & Il. ξ, & alibi apud Hom. Item territus seu pauefactus fugio: vt in Epig. Αἰνὴ ἀπὸ πολέμου τρέσαντα σε δέξατο μήτηρ. Sic & apud Plut. in Apoph. & in Agesilao. (Iosus.

Τρέστης, ου, ὁ, trepidus seu trepidator, qui facilè expauescit, meticu-

Τρέμω, idem quod τρέω, ex eoque deriuatum. Od. λ, τρέμων δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου. Dem. pro cor. λαχὼν δεῖν ἔξης δεδιὼς καὶ τρέμων. Chrysost. τρέμει περὶ τῆς ἀρχῆς, anxius est de principatu.

Τρόμος, ου, ὁ, tremor: motus deprauatus facultatis animalis partim à voluntate, partim ab onere partis editus. Plutarch. symp. 3. probl. 3. Item plerunque tremor qui ex pauore oritur Od. σ, ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα. Sic & alibi apud Hom.

Τρομώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tremulus trepidus. Plu. symp. 8. & de def. Τρομερὸς ου, ὁ, idem. Aristoph. in Auibus. (orac.

Τρομέω idem quod τρέμω, seu τρέω. Il. κ, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα. Sic & Iliad. ο. & alibi. Item horreo, timeo aliquem. Odyss. σ, Εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς. Sic Odyss. υ, οὐδ' ὅπλα τρομέουσι θεῶν.

Τρομητὸς, tremulus, trepidus.

Τετρεμαίνω, idem quod τρέμω, ex eoq; deriuatum. Athen. li. 13. Et cum accus. apud Aristoph. in Nub. ἐπεὶ αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι.

Τρήρων, ωνος, ἡ, columba ((ἀπὸ τοῦ τρεῖν: est enim maximè tremida auis) Iliad. ψ. ἥ τε μὲν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν Sic & Odyss. μ, & apud Athen. lib. 11.

Πολυτρήρων, [comp.) columbis abundans. Hom. in Bœot.

Composita: ac primùm ex τρέω.

Ἀτρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, intrepidus, inperterritus. Soph. vnde ἀτρέστα, idem quod sequens ἀτρέστως: apud Euripid. in Ione, Λοξίᾳ γὰρ ἐν δόμοις ἄτρεστα ναίεσι.

Ἀτρέστως, interpidè, animo inperterrito, apud Suid.

Διατρέω, interemisco, perhorresco. Item tremefactus diffugio. Il. λ, Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλοι.

Ζατρέω, in pistrino torqueo, Suid. & Etym. παρὰ τὸ ζα ἐπιτατικὸν καὶ τρέω. (tur. Etym.

Ζατρεῖον, ου, τὸ, seruorum carcer, locus in quo serui vinciebā-

Παρατρέω, idem quod διατρέω Il. ε.

Ὑποτρέω, intermisco perterresio: vel tremefactus & timore perculsus suffugio. Iliad. κ, & ρ Et Synes. epistol. 4. Pro eodem metri causa dicitur ὑποτρέω: vt apud Plutarch. de vir. mor. ex Timone.

Ἀτρεκὴς, & Ἀατρέω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex τρέμω.

Ἀμφιτρομέω, ῶ, circumtremo, vel ab omni parte tremo.

Ἄτρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, non tremens, intrepidus. Il. ε, π, & ρ.

Ἀτρόμως, intrepidè Suid ex Piside.

Ἀτρόμητος, idem quod ἄτρομος Idem ex quodam Epigr.

Ἀτρεμαῖος, quietus: vt ἀτρεμαῖαι βοαί. Eurip. in Orest.

Ἀτρέμας, sine tremore, i. sine motu eo qui in tremore fit. general. sine vllo motu, quietè: Il. γ. & ι. Pro eodem dicitur & ἀτρέμα. Exponitur etiam, sensim, leniter, paulatim, remissè, apud Aristoph. in Nub. Gal. ad Glauc. in Alcib.

Ἀτρεμία, ας, ἡ, quies, seu non moueri, immotū manere. Xenophon. Pæd. 6.

Ἀτρεμέω, immotus maneo, quietus sto, seu quiesco Hesio. in Erg. ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι. Plut. in Rom. τῶν στρατευμάτων ἐν ὅπλοις ἀτρεμούντων. Sic & apud eundem in Alcib. & Ant.

Ἀτρέμητον, τὸ, quod immotum manet. Hesych.

Ἀτρεμίζω, idem quod ἀτρεμέω. Herodot. ἀτρεμίζω τὴν ψυχὴν tranquillo animo consisto Item transitiuè, firmo, stabilio, facio vt quis immotus persistat. Theogn. Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν.

Ἔντρομος, in tremore constitutus, tremens, seu tremefactus.

Περιτρέμω circumtremo. Greg. Naz.

Περίτρομος, circumtremens, vndique tremefactus.

Περιτρόμως, vndique trepidando: vt περιτρόμως ἔχω πρὸς τὴν δίκην: reformido, seu omni ex parte reformido iudiciū. Phal. in epist.

Περιτρομέω, vel περιτρομέομαι, tremo circa: Odyss. σ, σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσι. (l. 1.

Ὑποτρέμω, aliquantum tremo & trepido, subtimeo, Plato de rep.

Ὑπότρομος, subtremulus, qui timore & pauore velut succutitur. Plut. def. orac. & Aeschin. in Ctesiph.

Ὑποτρομέω, tremore succutior. Iliad. υ, Καὶ δέ τί μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὁρῶντες.

Τρῆμα, τρῆσις, τρητὸς, vide in Τετραίνω. Τρήρων in τρέω,

Τρηχὺς, in τραχύς. Τρία, in τρεῖς.

ΤΡΙ'ΒΩ, F. ψω, tero, contero, tundo, comminuo. Diosc. lib 5. cap. 89. (de squama æris) πλατεῖα τε τῷ χειρὶ τρίβε ἀπτόμενος ἐν τῷ

θυΐᾳ Demosth pro cor τρίβων τὸ μέλαν, atramentum recens. Sic dicitur ἀρτὸν τρίβειν, qui farinam subigit & manib. domat ac pungo tundit. apud Aristotel. in probl. sect 21. quæst. 22. At boue, τρίβεσθαι fruges dicuntur, i triturare: apud Hom. Il. υ, τρίβειν ὁδὸν, viam terere vnde ἀτεχνῶς τετριμμένα, apud Aristoph. in Ran. Hinc ducta metaph βίον τρίβειν dicimur, i. degere seu transigere, interdum & sectari, colere, ætatem terere in. Aristoph in Pace, ὁπόσοι γεωργικὸν βίον ἐτρίβομεν. ¶ Item τρίβω, tero, i. crebrò exerceo quotidianis laborib. Plut. in Cam. τρίβειν τὸ πολίτας καὶ περὶ αὐτῶν. ¶ Item attero, detero: ὁ βίοτος ἀεὶ τρίβεται *is attertur.* Interdum attero, vexo, exhaurio: vt apud Hesiod. in Erg. ὅσοι μὲν σκολιῇσι δίκῃσιν Ἀλλήλους τρίβουσι. Et Thuc lib. 8. ἔτι βελούμενος τρίβειν ἀμφοτέρους, vt vtriq. se attererent & magis exhaurirent. ¶ Τρίβειν τι πρός τι, aliquid alicui affricare, duo aliqua inter se collidere: apud Plat epist. 7. ¶ Τρίψαι τὴν κεφαλὴν, caput perfricare, caput scalpere, & vellere: vt fit ab iis qui perplexi sunt, & animo hæsitant. Aeschin. * Deriuatum dicitur ex τρῶ, quod per syncopen factum est ex τερέω. Hoc autem ex τείρω originem habere existimatur, itidem significante tero.

Τρίβομαι, teror, contundor, comminuor, &c. Item vexor, exhaurior. Thucyd. li. 6. τὴν πόλιν, ἐὰν μὲν ἡσυχάζῃ, τρίψεσθαί τε αὐτὴν περὶ αὐτήν.

Τρῖμμα, τὸ, quod tritum seu intritum est. Athen. li. 7. ἐξ ὧν θερμὸν ταχέως, καὶ τρῖμμα μετ' αὐτοῦ. Apud eundem ibidem, τρῖμμα συκαμίνινον, mora intrita. Item potio ex aromatis seu cui aromata sunt intrita: vt testatur. Poll. li 6. c. 2. & Athen. lib 1. Sic dicitur & homo qui aliqua in re diu se exercuit: vt apud Arist. in Nub. λέγειν γλωσσὸς τρῖμμα, κρόταλον, παιπάλη. Sumitur & pro vsu & exercitatione, apud eundem in Auib.

Τριμμάτιον, ου, τὸ, (diminut.) pro τρῖμμα, accipitur apud Athen. lib. 6 & 7.

Τριμμὸς, ου, ὁ, idem quod τρίψις, tritus. Apud Plutar. Symp. li. 3. probl. 6. dicuntur τριμμοὶ πριόνων, strepitus quem edunt serræ terentes & scindentes lignum aut lapidem, vel etiam quem edunt ea quæ lima teruntur. Apud Xen. in Cyneg τριμμοὶ sunt tramites triti, qui per aliquem locum ducunt.

Τρίψις εως, ἡ, tritus, tritura. Aristot hist. an. l. 4. c. 9. τρίψιν vocat subactionem farinæ. Accipitur & pro frictu seu frictione, apud Gal.

Τριπτὴρ, ῆρος ὁ, tritor. Sic etiam dicitur instrumentum quo aliquid teritur: Hesych. Item vas in quo aliquid teritur & cōtundendo comminuitur. Nic. in Alexiph.

Τριπτήριον, τὸ, idem quod τριπτὴρ: omne id quo terimus seu fricamus & scalpimus aliquid.

Τρίπτης, ου, ὁ, idem cum τριπτὴρ, tritor. τριπταὶ vocantur famuli qui destringunt & fricant suos heros. Plut. in Alex.

Τριπτὸς, ου, ὁ, tritus, contusus vel concisus.

Τριβὴ ἡ, tritus: idem quod τρίψις: vnde metaph. apud Aristoph. Οὗτος μὲν ἐκ ἐχθίστου εἰς τριβήν. Exponitur &, vsus, exercitatio: vnde τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχειν, vsum rei bellicæ habere, apud Polyb. lib. 1. Interdum idem est quod διατριβὴ & exp. mora procrastinatio: vt apud Plutarch. in Alcibiad. τὸ πόλεμον τριβὴν ἕξειν, procrastinatum iri bellum. Sic Thuc. lib. 3. τριβεὶς ἀνάγκα καὶ αἰσχρῶς.

Τριβακὸς, ου, ὁ, tritus: homo in rebus agendis exercitat' & diuturno vsu velut tristus. Eust. τριβακὸν, τὸ, lacerna seu vestis trita. Sui. Sic & τριβακὴ dicitur de veste seu pallio, aut linteo trito: apud Cæl. Rhod. l. 3. c. 19. Scribitur & τρίβαξ προπαροξυτόνως apud Hes. & Etym. quod etiam est genitiuus à nominat. τρίβαξ, idem significante.

Τρίβδωον τὸ, idem ferè quod τριπτήριον Quibusdam est id quod terit fomitem, seu id quo teritur fomes. apud Theoph. hist. pl. l. 5. c. vlt. Ab Hesychio exp. λήκυθος, i. ampulla olearia.

Τριβὰς, άδος, ἡ, frictrix τριβάδες, dicuntur fœminæ perditæ libidinis ac nefariæ lasciuiæ: quæ ὀλίσβῳ sese τρίβουσι mutuó. Cæl. Aurel. Chron l. 4. c. vlt.

Τριβαδικὴ ἀσέλγεια, tribadum illa insania & nefaria libido. Lu. in amorib.

Τρίβος, ου, ἡ, semita à viatoribus trita: Xen. pæd. 4. Item pro itinere seu cursu quo quis viam terit pedibus: apud Nic. in Alexiph. Significat etiam idem quod τριβὴ i. trita consuetudo. vnde τρίβον λαβεῖν, assuescere & inueterascere: apud Hippoc. in lib. περὶ ἄρθρων.

Τρίβων, ωνος ὁ, idem quod τριβακὸς, homo rerum vsu veluti tritus: Aristoph. in Nub. τῶν κρεμαθρῶν οὐ τρίβων ἐσθ' ὁ, insuetus huius nostræ pensilis cratis. Item pallium tritum & lacerna: Athen. lib. 10.

Τριβώνιον τὸ, palliolum tritum, lacernula detrita: Aristoph. in Plut Luc. de scrib. hist.

Τριβωνάριον, idem. Athen. l. 10.

Τριβωνικῶς, in modum pallij detriti, seu lacernæ: Arist. in Vesp.

Τριβωνεύομαι, Suid. accipere videtur pro τρίβων εἰμὶ προσηγορίαν.

Θρὶψ, πὸς, ὁ, vermis: pecluiariter is qui ligna terebrando & corrodendo terit. Theoph. hist. pl. l. 5. c. 5. ἰσθίεσθαι ὑπὸ σκωλήκων καὶ θριπῶν,

θριπῶν. Et paulò pôst, οἱ δὲ θρῖπες, ὅμοιοι τοῖς σκώληξιν ὑφ' ὧν περιπρίεται κατὰ μικρὸν τὰ ξύλα.

Θριπήδεστος, ὁ καὶ ἡ, putrescens, vermibus obnoxius. Theophr. histor. plant. lib. 3. cap. 3.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνατρίβω, contero. Xenoph. exponitur &, affrico. Item, resfrico, confrico, infrico, misceo.

Ἀνάτριψις, attritus: item frictio.

Ἀνάτριπτος, attritus: vt ἀνάτριπτα ἱμάτια.

Συνανατρίβω, (dec.) simul contero: vel contritum permisceo. Συνανατρίβομαι, exp. versor cum.

Ἀποτρίβω, detero: vel attero, contero: vnde metaphor. apud Theocr. idyl. 25, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα, antequàm senium iuuentam contereret, i. aboleret & expelleret. Item frictu detergo, seu tritu abstergo. Idem idyll. 16, οὐδὲ καν ἰὸν ἀποτρίψας τινὰ δίῳ, æruginem frictu deteriam.

Ἀποτρίβομαι, idem: vnde metaph. apud Diod Sic. λόγοις ἐπιχειρήσας ἀποτρίβεσθαι τὰς ὑφ' αὐτοῦ διαβολὰς ἀποτρίβεσθαι, detergere & diluere calumnias. Sic apud Aeschin in Timarch. δυνήσεται τὰς αἰτίας ἀποτρίψασθαι τὰ νῦν προσέχοντα αὐτῷ ἐγκλήματα ἐκπεφευγὼς ἐκ τῆς ἀγορᾶς. Interdum exp. summoueo, amolior Item arceo, à me repello, repudio. Plut. in Bruto. ἀποτριβόμενος τὰς αἰτήσεις, reiiciens seu repudians. Polyb. l. 5, τῆς ὑπὲρ τῆς τύχης ἐλπίδος ἀποτρίβεσθαι ἐφόδου. Exponitur etiam, impedio, & alterius conatus attero: apud Suid. τῶν πολεμίων ἀποτριβομένων.

Ἀπότριμμα, quod deterendo decidit, ramentum deterendo detractum.

Ἀπότριβος, detritus, attritus Demost. & Plut in Cam.

Διατρίβω, attero, absumo, consumo. Odyss. β, τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί. Herodian. l. 3 τὰ πλεῖστα τῷ βίῳ διέτριβεν ἐν τοῖς βασιλικοῖς ἀστείοις, bonam vitæ partem terebat in suburbanis. Xen. ἐν τῇ ἐσθῆτι πολὺν χρόνον διατρίβων, multum temporis terens. Item neutraliter, immoror, agito, dego tempus impendio in, exerceo me in. Plat. in Apol. διατρίβοντες μετ' ἐμοῦ. Herodian. l. 3. διέτριβεν ἐν εἰρήνῃ ἄγων, in pace agitabat. Apud eundem ibid. ἔτη οὐκ ὀλίγα ἐν τῇ Ῥώμῃ διέτριψε, haud paucos annos Romæ est moratus. Demosth. ἐν οἷς ἑκάστοτε διατρίβετε, quibus tempus impenditis. Cum ἐπὶ, Plut. in Sol. διατρίβοντες ἐπὶ ἐμπορίαις καὶ πραγματείαις, rei pecuariæ operam dantes. Sic & cum πρὸς sequēte dat. apud Athen. l. 2. Cum περὶ, sequente accus. Isocr. τῶν περὶ ταῦτα διατριβόντων. Sic & apud Phil. &c. item procrastino, differo, extraho in longum: *tempus terendo.* Od. υ, οὔτε διατρίβω μητέρος γάμον. Sic & Od. ε. Interdum, nimium moror, nimium procrastino. Aristoph. in Vesp. οἴμοι διατρίψεις, κἀπολεῖς με τῇ μονῇ. Luc. in vit. aut. μὴ διάτριβε, ἄγον καλεῖν. ¶ Vsurpatur & pro simplici τρίβω. tero: apud Homerum hym. 1. in Merc. ἄλλην ἄλλῃ πη μᾶτιν ἔχει διέτριβε κέλευθα, vias terebat.

Διατρίβομαι, itidem tempus tero Apoll. Argon. 2. Διατρίβεσθαι passiue dicitur χρόνος, i. teri, consumi. res autem, atteri. interdū & corrūpi: vt ναῦς διὰ τριβὴν dicitur apud Thuc. l. 8.

Διάτριμμα τὸ, intertrigo.

Διατριβὴ, mora, tēporis in lōgum extractio, procrastinatio. Interdum addito genit. χρόνος, vt apud Thuc l. 8. Frequentius absolutè: vt apud Herodian. l. 6. διατριβῆς ματαίως ἐγινομένης, cum frustra tempus tererēt. Vnde res aliqua διατριβὴν ἔχειν dicitur, & διατριβὴν ἔχει, in qua immorari est necesse: apud Luc Et διατριβὴν ποιεῖσθαι, cunctari, morari: apud Isocr. in Panath. Et διατριβὴν ποιεῖν τινὶ, moram afferre, in longū producere, Athen l. 10. ex Alex item διατριβὴ, cōmoratio, conuersatio, vita quæ alicubi degitur. Plut. in Num. Herodian. l. 1. Item studium & opera quæ alicui rei impenditur: seu studiū quod alicui rei impendentes tempus ferimus: in qua signif. plerunque cum περὶ construitur: vt περὶ λόγους διατριβαὶ, apud Plut in symp. Interdum & cum ἐν interdum absolutè: apud eundem & Luc. &c. Διατριβαὶ dicuntur Philosophorum congressus & disputationes, quæ Plut. διατριβαὶ περὶ λόγους: apud Plat. in Charm. & in Apol. Socr. item locus in quo διατριβὴ fit ἡ διατριβὴ dicitur: apud Isocr. Luc. Plut. in Alcib.

Decomp. Ἀποδιατρίβω, immoror, tempus consumo.

Ἐνδιατρίβω, tempus tero in versor in, operā & studium pono in. Plut. in Per. ἐν διατρίψαι τῷ περὶ τὸν βίον ἀναγραφῇ. Thuc. lib. 2. ἐλπίσαντες περὶ αὐτὴν τὴν Πελοπόννησον ἐνδιατρίψειν. Construitur & cum περὶ. & ἐν. apud Xen. Pæd. 5.

Ἐνδιατρίβω, idem. Herodot.

Παραδιατρίβω, vnde παραδιατριβαὶ, præpostera studia & exercitationes, quum tempus præposterè teritur in aliqua re. Ep. ad Tim. 1. c. 6.

Προσδιατρίβω, idem cum ἐνδιατρίβω & ἐπιδιατρίβω. Cum dat. pers. Plat. in Theæt. Cum dat. rei Aristid. προσδιατριβὴ, commoratio in aliqua re vel apud aliquem.

Συνδιατρίβω, idem cum προσδιατρίβω, Isocrat. μεθ' ὧν ἥδιστα συνδιατρίψεις Et cum dat. apud eundem. itidémque apud Xenoph. apomn l. 1.

Ἐκτρίβω, extero, terendo excutio. Xenoph. Pæd. 2, ἐκ γε σοῦ πῦρ ἔχειν ἐπεί τις ἐκτρίψειεν, ἢ γέλωτα ἐξάγοιτο. item extero, i. terendo & fricando extergeo. Plut. περὶ δυσωπ. αἰτεῖσθαι τῶν ἐρα-

στῶν ἐκτρίβουσι πολλάκις τὸν ῥύπον, ἕλκουσιν ἐνίοτε τὴν σάρκα.

Ἔκτριμμα τὸ, id quo aliquid exterimus: mantile quo manus ablutæ exterguntur Athen l 10.

Ἔκτριψις, extritus, extritio, vel deletio, Galen. apud Hippocr. est ἡ εἰς τὰ σπλάγχνα ὕστε περὶ δ' ἀξῆς.

Ἐκτριβὴ, idem. Item idem quod τριβὴ Hes.

Decomp. Παρεκτρίβω, at tritu elido. Aristot. de cœlo.

Συνεκτρίβω, simul elido.

Ἐντρίβω, intereo, intrico. Xen. pæd. 8. τῶν κομμωτικῶν οἷς ὑπογράφονταί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτούς. Et metaph. infligo, incutio, impingo. Plut. in Alcib. ἐντρίψαι κίνδυνον τῷ Ἱππονίκῳ ἐπὶ γέλωτι. Sic κακὸν ἐντρῖβει, apud Luc. (l. 5.

Ἔντριμμα, τὸ, id quod infricatur faciei: vt fucus, cerussa Pol.

Ἔντριψις, ἡ, infricatio. Xen. pæd. 1.

Ἐντριβὴς, έος ὁ καὶ ἡ, qui diu in aliqua re versatus est, alicui rei assuetus seu insuetus. Plut. de leg. l. 6.

Ἐπιτρίβω, attero, affligo: vnde apud Aristoph. in Ran. περὶ δ' ἐμοῦ ἐδεῖς λόγος, Ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον οὕτωσὶ σφόδρα, cui humerus tantopere atteritur & affligitur. item attero, exhaurio. Idem in eadem comedia. Νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππική. Et pro perdo, euerto: metaph. ab iis qui aliquid atterunt seu conterunt: vnde pass. apud eundem ibidem, Καί μιν ἐπιτετρίψεταί γε, pro quo paulò antè dixerat ἀπώλωλας. item infrico, affrico. Exponitur &; infligo, inueho, infero: vt νόσον ἐπιτρίβουσι, morbum inuehunt: apud Chrysost.

Ἐπίτριμμα, τὸ, id quod ἐπιτρίβεται. Hes.

Ἐπίτριψις, ipsa actio τοῦ ἐπιτρίβειν. Expon. &, fluctus. Psalm. 92.

Ἐπίτριπτος ὁ & ἡ, contritus. seu dignus qui conteratur: perditus, sceleratus. Aristoph. in Plut. Athen. l. 4.

Κατατρίβω, contero, attero. Thuc. l. 8 τῶν Ἕλληνας κατατρίψαι, Xen. pæd. 8 ἐγὼ ταῦτα ἀθροίζω οὐχ ὅπως τοὺς καταδαπανήσω: οὐδ' ὅπως αὐτὸς κατατρίψω. Accipitur & pro simplici τρίβω. Aeschin περὶ παραπρ. κατέτριψε τὴν ἡμέραν ἀπολογούμενος. Sic Xen. dicitur geometriæ studia ἱκανὰ εἶναι ἀνθρώπου βίον κατατρίβειν, in quibus homo totum vitæ tempus terat.

Παρατρίβω, attero, affrico.

Παρατρίβομαι, affricor, atteror. Synes πρὸς ποῖον ἄλλο πυρεῖον παρατριβεὶς ἀποτίκοιμι φωτοειδὲς ἔγγονον; Sic apud Aristotel. in hist. an quædam animalia dicuntur παρατριβόμενα ὀχεύεσθαι τὰ ὕπτια πρὸς ὕπτια, i. coire attritu mutuo supinarum partium. item infensus sum & animo infesto affricor alicui, vt ipsum vel conteram vel atteram. Polyb. ἤδεσαν τὸν Περσικὸν παρατριβόμενον ἐκ τινῶν πρὸς τῶν Βυζαντίνους, Byzantiis infestum esse certis de causis. Παρατρίψασθαι τὸ μέτωπον, frontem perfricare: quod fit ab iis qui verecundiæ fines transeunt & pudorem deponunt. Strab lib. 13.

Παράτριμμα, τὸ, id quod affrictu seu attritu detritum est. Exponitur & intertrimentum, intertritura. Gal. & Diosc.

Παράτριψις, attritus, astrictus. Diosc. l. 5. cap. 95. Exponitur & collisio.

Παρατριβὴ, contentio quæ iurgijs fit: apud Suid.

Περιτρίβω, circūcirca tero aut frico. itē contundo. item detero.

Περίτριμμα τὸ, dicitur de homine qui rei alicuius tractatione velut attritus est: apud Aristoph. in Nub. & Dem. pro cor.

Περιτριβὴς, obtritus, pertritus, attritus.

Προστρίβω, idem quod παρατρίβω, attero, affrico: Basil. τὸ χρυσίον τὴν διαφορὰν προστριβόντες τῇ λίθῳ γινώσκομεν. Metaphoricè plerunque aliquis προστρίβειν aliquid dicitur, quod alicui veluti infricat aut inurit: more eorum quæ ita affricantur vt eo in loco remaneant qui confricatus fuit: vt apud Chrysost. comment. in Euang. Ioan. μηδὲ ἐκ τῆς σῆς κακοτεχνίας προστρίψῃς τινὰ βλασφημίαν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ σώματος.

Προστρίβομαι, mihi affricatur seu infricatur, mihi inuritur. Itē idem quod προστρίβω, affrico. Plut. τῷ μηδεὶ προστριβόμενος αἰσχροῦ διαβολήν. Apud eundem τὰς αἰτίας τῷ Φουλβίᾳ προσετρίβετο. Fuluiam iis criminibus aspergebat. Significat etiam, incutio, infligo, impingo: vt apud Aristoph. πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται, (τοῖς οἰκέταις.

Πρόστριψις, attritus, affrictus.

Συντρίβω, simul tero. Luc. αὐτοὶ δὲ πυρεῖα συντρίψαντες καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐποιούμεθα. Item contero, contundo, comminuo. Xen. Hell. 3, πάντες ξυνέτριψαν τὰ δόρατα.

Συντρίβομαι, conteror, contundor Plut. de primo frig. Item dolore & tristitia veluti conteror & contundor: apud eundem de aud. & Lucæ cap. 4.

Σύντριμμα, τὸ, & συντριμμὸς ὁ, contritio, contusio, confractio. Rom. c. 3. Reg. l. 2. c. 22. (uerb. 16.

Σύντριψις, idem: apud Gregor. συντριβὴ, ἡ, pro iisdem. Prov.

Συντριβὴς, qui conuersatur cum aliquo. Hesych.

Ὑποτρίβω, subtero. Ὑπότριμμα, genus quoddam edulij: apud Plutarch. in præcep. sanit. & symp. 2. problem. 10. & Aristoph. in Concion.

Ὑποτριμμάτιον, (diminut.) idem Poll. l. 6. c. 10.

Composita sine præpositione.

Ἀλετρίβανος, pistillus quo sal teritur: παρὰ τὸ τὰς ἅλας τρίβειν: Scribitur & ἀλετρίβανος cum tenui παρὰ τὸ ἀλεῖν καὶ τρίβειν. Vtitur hac voce Aristoph. in Pace. Ἀλέτριψ, idem in Epigr.

Α᾽ατειβὴς,ές.ὁ ἡ ὁ, qui tritus non est:vt ἀτειβὲς ὑφῆς. Sic insula ἀτειβὲς.Thuc.l.4. & ἀτειβὲς ἰρὸν. Phil. de vita Mos. l. 1. & 3. Item non attritus, integer:inuiolatus. Item inexercitatus, imperitus,qui vsu rerum tritus non est: in qua sig.nif.dicitur & ἀτειβ↓ apud Suid. & ἀτρίβως ⊙. apud Xen.in Hipparch.

Α᾽ατειβὶ,exp.sine detrimento,sine mora.

Α᾽ατειβῶ⊙.ες ὁ ἡ ὁ , idem quod ἀτειβὲς , qui tritus non est. Item qui teri nequit:vt ἀτειβέστοις ὀλίγοι ὄφεις. apud Theocr. spinis indomitis & calcatu difficillimis. Item non subactus : vt ἀτειβέστατος ἵππος.apud Aristot.probl. sect.21. quæst. 16. Exponitur etiam,laboris insuetus,seu laboris inexpertus , delicatus : vt χεῖρες ἀτειβέστεραι Odyss. φ.

Α᾽χυρόπυλος ἰβᾶν. ὁ ἡ ὁ ,paleam terens:in Epigr.

Ε᾽λαιοτειβὴς,ές.locus vbi oliuæ terũtur & oleum exprimitur.

Εὐτριβῶ⊙ , tritu facilis , qui facilè teri potest seu contundi & comminui:friabilis.

Κυμινότριπα ἄλες.sal cum cumino tritus. Athen.l.7.

Λειοτειβὴς,qui ita tritus & tusus est, vt sit λεῖο⊙ , tritu læuigatus, minutim tusus seu contusus ac contritus.

Λειοτρίβω, contero seu contundo & comminuo ita vt leuigetur. Gal. & in Geopon. Ε᾽λαιοτριβεῖα tero minutissimè, contero & contundo ita vt leuissimum euadat.

Λιθοτριβεῖα, ars lapides elaborantium ad operum ornamenta: apud Suid.

Νεοτρίβης,nuper tritus,recèns tritus.Phocyl.

Ξηροτρίβια ἀ frictio ficca.Aristot probl.sect.37.

Οἰνοβυτότρειμμα.τὸ,dentifricium : id quod dentes fricantur & gingiuæ.

Οἰκοτρίβης κ.ὁ.verna,seruus vernaculus & non nunc primùm emptus,sed diu domi nostræ versatus , aut ex parentibus seruis natus. Hesych. & Suid. οἰκότριβ↓ idem Phil.de vita M.l.1.

οἰκοτρίβαρος,(sub παιδίον) puer ex verna natus.Poll l.3.

Παιδοτρίβης , qui pueros exercet , præfectus pueris exercendis. Quidã exp. gymnasij magister,palæstræ m.gister:apud Plut. in amat. narr. item præceptor,doctor,studimagister:Luc.

Παιδοτρίβ↓, pro eodem in Axiocho,& apud Luc.

παιδοτριβικὸς,ὸν, ad pædotribam pertinens. Et παιδοτριβικὴ,(sc. τέχνη)apud Aristot.ars pædotribarum.

παιδοτριβικῶς, more pædotribarum : vel vt docet pædotribas Aristoph.in Equit.

παιδοτριβικὸν.pro παιδοτριβικὴ, apud Poll.

παιδοτριβεῖον,τὸ,locus in quo pueri exercentur.

παιδοτριβίων pueros exerceo,ſum pædotriba. Et metaph. instituto,formo:exerceo. Exponitur etiam, educo & promoueo.apud Plut.Vtitur & Basil.ac Greg.

Α᾽σαιδοτρίβητος⊙.(dec.) qui sub magistro exercitatus non fuit. Item inexercitatus, ἀγύμναστος⊙.Hesych.

Ψαλιτρίβης.qui denuò tritus est. Apud Simonidem in Iamb. de mulieribus, ψαλιτριβᾶς ὄν⊙, exp. dossuarius asinus.

Φαρμακοτρίβης seu φαρμακότριβ↓ , qui pharmaca terit & apparat. Poll. ex Demosth.

Χειροτριβὲω,manu frico seu perfrico. in Hippiatr. χειροτριβίη , apud Hippocr. pro τριβὴ.

Χοιροτρίβιον, tempus tero, inutiliter tempus tero & nihil efficio. Aristot.rhet.lib 3.

Α᾽χοιροτρίβης, (dec.)in quo tempus tritũ non est, ideóque celeriter vel subitò factus : aut qui tempus non terit: Hesych.

Ω᾽μοτριβὲς.qui tritus & contusus fuit quum adhuc crudus esset. Et ὠμοτριβὲς ἔλαιον , oleum expressum ex oliuis quæ crudæ adhuc tritæ & tusæ fuerunt. Dioſc.l. 1.c.29.

Τρίγλα,&c.vide in Τρῆς.

T P I' Z Ω.strido. * (verbum ex sono factum) Odyss. ω , ψυχὴ πεῖζε μιγη. Marci c.9. πρίζει ὁδὸ ὀδόντας,stridere dentibus. Præt. τέτριγα pro præsenti ponitur : vt Il. ↓, ψυχὴ ἦρ᾽ ἔβαινε κατὰ χθονὸς ἠὺ τέτριγυῖα. Sic & apud Plut. de fera num. vind. Et Il. β. ἐλειπὸδ᾽ ἁπτῖδες τετριγῶσαι ,ſtridentes.Sic apud Synes.ep. 4. τὸ κέρας ἐτετρίγει, antenna ſtridebat. Et apud Luc.in Zeuxide, ὁπόσοι μόνοι τετριγότων ἤκουσαν ὀδόντων ὑπὸ ἐλεφάντων ,quum elephantorum ſtridorem duntaxat inaudiſſent. Dicitur etiam de ferro apud Alex.Aphrod.

Τρισμὸς ſiue τρυμὸς.ὁ.ὁ , ſtridor. Theophr. hiſt.pl. l. 4.c. 16.(de vermiculis qui in ficu nascuntur) Φθείρονται ἢ ὑπὸ τρισμοῦ. Dicitur & μυὸς τρισμὸς , apud Plut. in Marcello. Dicitur & πετρῶν τρισμὸς ὀδόντων.

Τρύζω,idem ferè quod πείζω:murmuro,ſusurro. Propriè est turturis quæ hinc τρυγὼν nominatur. Aratus : Η᾽ τρύζει ὀρθρινὸν ἀμφαγορεύουσ᾽ ἀλαλητὸν,Cic.interp. Et matutinis acredula vocibus amstat. Sic Theocr.idyll.7, ἀ δ᾽ ἀλαλαγὸν Ταλέθων ἐν πυκιναῖσι,Cάτων τρύζοισα ἀκαλὰ δρυός. Apud Hom.Il.ι, τρύζετο exp. γογύζετο.

τρυσμὸς.ὁ.ὁ, murmur,ſusurrus,muſsitatio.Greg.in poëmat.

τρυγὼν.όν⊙, ὁ, turtur : dicta ἀφ᾽ ἧ τὸ τρύζειν. vnde prouerb. τρυγὼν⊙ λακίζει⊙.teſte Euſt. Vide Aristot. hiſt. an.l 5.c. 13. & Athen.l 9.Est etiam piſcis marinus : apud Aristot.hiſt.an.l.5. cap.3.Aelian.Nicand.& Dioſcorid.lib.7.cap. 8.& lib.8.cap.6.

Latini paſtinacam marinam nuncupant.

Τρυγὼν ὁ ὦ,vnde apud Suid.ex Aristoph. Βρυχᾶσθε πᾶν θέρος,exp. ἀπύγχως κεῖσθε.

Compoſita ex τείζω ex τρύζω.

Α᾽μφιπετρύζω,circumſtrideo:vel circummurmuro & ſuſurro.

Ε᾽πιτρύζω admurmuro,accino ὀδυμυγμὸν ζω.Hes.

Καταπείζω,idem quod πείζω Hom.in Batrachom.

Παρατρύζω,iuxta murmuro, Hes.

Τ᾽υπτυρύζω,paululum murmuro,leniter murmuro. Exponitur etiam,ſubmiſsè loquor,muſſo.

Τείμπτεις.vide in πείβω⊙. τείμπω,&c in τείζω. τείσζω,πείσζω,&c in τρῆς. πεπτὸς,&c in πείβω. τὸ in πρῆς. σύμπειζω,in πείζω." πεπαίκης,πεπαὶς,πείτ⊙.πρίζω,&c.in πρῆς. τεχεῖν,τεχεῖ.in τρῆς. τεχεῖν,in θρίξ. τέχνη,&c.in θρίξ. τεχεῖν,τεχεῖ.in τρῆς. τεχεῖν,in τρίβω. τέμνω⊙.&c.in τρίω. τεμπὶ, &c.in τρίτω. τεμπὶ &c.in τρίφω. τεχεῖζω,&c.in τρίχω.

Τ Ρ Τ᾽ Β Α Ι Ο Ν , aut τρυβλιτὴς,ὁ, catinus, paropsis : de vase in quod cibi imponuntur,apud Luc.in Tim. ἀφιβᾶς τὸ βαθὺ τῶν λεκανῶν ὀστρακόδερμον. Athen.l.12. fuisse dicit ἀφ᾽ ὧν ἀφιβᾶσι τὰ ἐδέσματα ὑπὸ τῶν ἀμφὶ τὸν Ἀθήναιον ἐν ἐπιτάφιοις ᾄδεσθαι ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀδώνιδος ἐν ἐκείνοις αὐτὸν κεῖσθαι ἁβρῶς ,exponitur etiam,patella,oilula,acetabulum.item culeus.Aristoph.in Pluto, ὁ ζέλ᾽ ἀδελφὴ εἰς ταυτὶ ἐμοῦ ξυμμαχήσας τρυβλίον εἰς τὸ βαράθρου ἐμβαλεῖν. Exponitur etiã, trulla,apud Plut & Ioſeph.

Τ Ρ Τ᾽ Γ Η,ης,ὁ,triticum,hordeũ, cereales fruges,& quilibet fructus.Hom.hymno in Apollinem, (de Latona alloquẽte Delum) οὐτ᾽ ἄλοκον σὴν ἐπιθήσει ἄρουραι,οὔτ᾽ ἰτέων μάλα πολλὸν ἐπιτρώσει φυτὸν μυρίαι φύσαι. neque triticum feres, neque alias plantas produces. ¶ Pro vindemia etiam vſurpatur.Epigr.l.2.τῆς τριγὸς ὀφίσκων,vindemiæ falcem. Sic & apud Poll l.1.c.12. τρύγη & τρυγητὸς pro eodem ponuntur ¶ Item ariditas,ſiccitas:vt apud Nicand.in Ther.. ὅπως ὑδρὸς ξείνῳ ἀζωϊστα τρύη σὶ ἐν ὑδατώδεϊ λίμνῃ.

Τρυγάνιον,ὁ.ὅσον,cereales fructus colligo: peculiariter autem,vuas carpo,vindemio.Plut.ſymp.6.probl.7. τρυγᾶν λέγομεν ἐπὶ ἀμπέλου καὶ ἐπὶ ἐλαίας τὸ ἀμαυρολιθεῖν ὑπάρχειν Interdum cum accuſ.vt apud Heſiod.in Aſp. οἵ σ᾽ ἐτρύγων οἶνος ἀφειτάων ἐν χερσὶ ἔχοντες ; vindemiebant vites. Sic apud Aristoph.in Veſp. τρυγᾶν ἐφίημεν sub ἀμπέλῳ,vacuas vindemiare vites. Sic & Od.ι.item metaph. fruor,percipio:Luc.(de meretricibus) οἷς ταῦ τρυγᾶσιν αὐτὸν. Idẽ, ὃς σὺ ἐκυκλίσω δῶρ᾽ τρυγήσεις.

τρυγάσιμος,ιμον, vindemior,decerpor,colligor. Dioſc.l.1.c. 149.τρυγᾶται μὲν.ξ & apud Athen.l.3 τρυγηθεὶς οἶν⊙.

τρυγητὴρ,ῆρος⊙.ὁ,vindemiator:qui decerpit & colligit cereales fruges & vuas,Heſiod. in Aſp.¶ Est etiam ſidus cœleſte. Colum.l.11.c.2. & Procl τρυγητὲς,ὁ,idem quod τρυγητὴρ.

τρυγητὸς,ὁ,ὁ,vindemia. Plut. l. 4. ſymp. ſub finem ἀκμάζοντι τρυγητῷ , media vindemia. Dicitur etiã τρυγητὸς ὀψίσπορος, apud Poll. pro fructuum autumnalium collectione.Ponitur etiam pro vindemiæ tempore, vt apud Theophilact ep.83 , & apud Athen.l.2.ex Gal. in qua tamen ſignif. quidam ἀφορισμοῦντας ſcribunt τρύγητ⊙. Scribitur & τρύγετ⊙.pro vindemia:vnde φθετρύγετ⊙ apud Vitruu.

Τρύξ.υγ.ὁ.ὁ.Hesych.vinum recens,muſtũ nondum percolatum: vt apud Athen.l 15. στρεβλοῦσι τὸ λίχνο ἢ τρύγα οἱονεὶ ἰμαντλοῦντες. Per Catachreſin dicitur τρύξ & vetus vinum , vt Theocriti ſchol. annotauit. ¶ item fæx vini : vt Theocr. idyll.7 , ἢ ἐς τρύγα χθιζὸν ἐρεῖσθον. Aristoph.in Pluto. ὅτανε δ᾽ ἔκοπτε ἢ ἐ τὸν ἀξίνε σίνεται,σώσει τοὐτὸ ὅστις ἢ πίνων κρύγα,quoniam vinum bibiſti,fæx tibi pariter exhaurienda eſt. Sic & apud Plutarch. ſymp.6.prob.7.Dicitur etiam de fæce olei,teſte Poll.l.1.Item de ſcoria ferri:apud Nicand.in Alexiph.

Τρυγώδης,ες.ὁ ἡ ὁ,fæcis plenus : vel fæcem referens, fæculentus. Alexand. Aphr. in problem. Sunt & quædam τρυγώδη κολλύρια apud medicos : de quib. Galen. πρὸς ἡφεσίους lib.4. cap.2,& Paul.Aegin.lib.7.cap.15.

Τρυγερὸς,idem Heſych.

Τρύγε⊙.ν ὁ, fæcatus,vel è fæcibus expreſſus.

τεργίας,ου,ὁ, l.οῦ⊙ , vinum fæculentum , vini reliquiæ cum ſua fæce. exponitur etiam,fæx. Pſal.74.

Compoſita ac primùm ex τρύη,τρύγη τεργίας.

Α᾽τρύγετ⊙.ὁ ἡ ὁ , qui vindemiari nequit: vt in epigrammat. ἀτρυγὴς μαῖλα.

Α᾽τρύνετ⊙, ſterilis:vt Iliad.ο.ἀτρύγετ⊙ ἄλς vocatur:quòd ſit ἄθερπτος.inquit euſt. vel quòd τεμνόεσσι, i. exſiccari nequeat. Vide & in compoſit.ex τρύξ. Dicitur etiam de aere:vt Il.μ.

Διατρύγω⊙.vt διατρύω⊙ ἔρχ⊙.Od. α᾽, locus inter vitium ordines conſitus frumento alióve cerealium frugum genere. exponitur etiam διατρύω⊙.frugifer.

Ε᾽πανατρυγάω,denuò vindemio,vindemio iterum : veluti quum, poſt primam vindemiam colliguntur racemuli præcedente τρυγητῷ prætermiſſi.Leuit.c.19.Deut-24.

Ε᾽υτρύγετ⊙.vindemiatu ſeu decerpitu facilis.

Θερτρυγητὴρ ſiue θερτρυγατὴς,q.d.anteuindemiator: fideri scelestis nomen ſic dicti quòd aliquanto ante vindemiæ tempus exoriatur.Arat.in Phœn.& Procl.in ſphæra. Scribitur & θερτρύγης.apud Vitruu.lib.9.c.6.

Compoſita ex τρύξ.

Ἀτρυξ.ὁ ἡ ὁ.fæce carens, non fæculentus, purus:apud Athen. lit & Plut.in Hellen.probl.

Ἀτρύτ⊙.ὄν⊙.quidam exponunt βαθύ πατε ἄβυσσος.cuius τρύγα inuenire nemo queat. vide & in præcedente claſſe compoſ.à τρῆ.

Ἐ᾽πιπερτρυτὴς,olei fæx,amurca. Hes.

Τερὶ τεύζω.vide in τρίζω.

Τρὶ,&c.in Τρὶω. Τρυζ,in Τρύω.

Τ Ρ Υ Π Α Ν Ο Ν,ὁ,foramen.Euſt Pro terebro accipi putatur apud Suid.ex ſit idem quod τρύπανον. * Deducitur à τρύω, terebro, perforo.

τρυπάω⊙.ebro, perforo, pertundo. Luc.in Herc. τρυπήσας ᾧ θεὸς ἐκείνῃ ἐκ χειρὸς ἐνέμησεν αὐτὸν ἰσνίαν, pertuſa dei linea. ¶ Obſcœna ſignif.apud Theocr.idyll.3. ὦ ὁ ποιμὴν αὐτὰς (γυναῖκας) ἐτρύπα,i.conſcendebat.

τρυπάω⊙.terebror,perforor,pertundor: vnde ὠτὸς τρυπωθῶν,apud Pindarum Olymp 1.probl.8.ex Sophoc.

τρύπη.τὸ.foramen,idem quod τρύπα. Epigr.l.2.

τρύπησις.ὁ,terebratio.

τρύπητὸν.ὁ,ſeu τρυπάνιον,ὁ,terebrum ſeu terebra: prius apud Eur. in Cycl.& Athen l.5.posterius apud Heſ.

τρύπησις,metaphoricè dicitur veterator.ſchol.Ariſtoph.

τρυπιζω,idem quod τρυπάω. Heſ.

Compoſita.

Ἀτρύπητ⊙.ὁ ἡ ὁ,non perforatus,nullo foramine peruius.

Διλλοτρύπητα ὁ.ὰ,qui tibias perforat Poll.

Διατρύπαν,pertet ebro,perforo perrundo. Exponitur &,penetro, transfigo.item excauo: apud Etymol. Διατρύπητος γὰρ κρῆ πρὸς ἄντον ὀπῆναι.

Διατρυτὸς,terebratu difficilis. Theophr.hiſt.pl l.5.c.8.

Ἐ᾽ντέτρυφε,terebro intro, terebrando penetro. item inſinuo me, clàm me ingero. Suid.

Ἐ᾽πιτέτρυφε,terebrando egero. item veluti terebrando erumpo. Aelius Dion.apud Euſt.

Ἐ᾽κτέτρυφα,ὁ᾽ id quod terebrando egeritur, ramentum ſeu ſcobs quam terebra educit:apud Theophr.loco citato.

τρὶπι.τρίπια vide in τρύω. τρυμὲς,in πρύζω. τρυσ.τερμὸν,in τρύω τρυ.τὸν.τρυφὴ,&c.in Θρύπτω. τυπρὲς.&c.in τρύω. τρύχ⊙.in Δτρύχ⊙.

Τρύπανον,tero,attero:idem quod τείρω. *ex quo deriuatum dicitur.item vexo.defatigo,exhaurio,conficio,eneco & macerorumde τρίτος.Hes.exp.κατατρῖβεται,κατατιτύσκεται.

τρύω,teror,atteror,vexor, &c. Plat.de leg. τετρυμένῳ ἥλιῳ in Epist. ἔφασκε δὴ πολὺν πετρυμένῳ.

τρύφη seu τρύμη, veterator & homo qui longo rerum vsu velut eſt tritus:apud Aristoph in Nub.Significat &foramen, teſte ſchol.Aristoph. vnde τρυφαλίτου pro paruo foramine apud Etym.& Suid.legitur.

τρυφάλεια.ας.idem foramen.Matth.10.& Luc.18.

τρύφη.ασις.ὁ. affrictio,attritus,eluuma.Hes.

τρυφάω idem quod τρύω:vnde τρύφοντες.Hesy.eſt τρυχεῖν. Apud eundem exp.etiam ἐμπαίζειν.

τρυφερὸς.ὰ.ὸν,afflictus,inualidus, æger : Exponitur &,λεπτὸς:quæ enim vel atteruntur vel emaciantur,eadem & λεπτυύνονται.Heſych.

τρυχάω,idem quod τρύω,attero,abſumo. Od.α,τρύχουσι ἄ ἄστυ.atterunt domi noſtræ collectas opes.Herodian l 3.ἀτρύχωτος ἐν τῷ ἄνδρι ET cum dat.Xen.Helen.5. πολλῷ χρόνῳ τρύχεται ὑπὸ τῶν πόνων,exhaurire vrbem. Sic in paſſiuo.Od.κ.μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ,nec fame conficiamur.Pro iiſdem dicitur & τρύχω.Iul.Hippocr.

τρύχ⊙.ους.τὸ,pannus attritus ſeu lacerus.Ariſtop.in Achar. Theophr.hiſt.plant.l.3.c.9

τρυχὸς & τρύχ⊙.ὁ,attritus,lacer:prius apud Eur.in Troad. posterius apud Ioſep.in Antiq.Iud.Propriè autem τρυχερὸς est, attritus & lacer in modum τεύχεος.

τρύχω.confustus in πρὸ τρυχῶν.

τρυχὼν.ῶνος.idem cum τρύχ⊙ Hippocr.ἀπὸ γυναικ.l.1.

τρυτὰ.τυτίνα:dicta ἀφ᾽ τὸ τυτύσ, quoniam τρύεται ſeu τείρεται τῷ ἄσι ἢ ὑγρῷ, teſte euſt Cornutus apud Perſium ſcribit truti nam esſe foramen intra quod eſt lingua bilancis ad quod eſt examinatio. Pro ſtatera aut bilance accepit Dem.pro cor. phœa τὰ ἐ ταρσὰ ῥέοντα ὥσπερ ὑπὸ τὸ λάμμα συμβάλλοντα : vbi metaphora eſt à grauitoribus ponderibus.

Τρυτινέω.trutino,trutina examino, trutina penſito,in trutina ſuſpendo.

τρυτὸς,ὸν⊙,quomodo huc pertineant,vide ſuis locis.

Compoſita ac primùm ex τρύω.

Λίτρυτος.ὁ ἡ ὁ,in mali vexatus : vt ἐμίτρυτ⊙.κῦμβη, in Anthol.Epigr. Et λίτρυτ⊙ γήρᾳ,apud Theoc.idyll.1.

Α᾽ντατρύω,detero,attero. item edomo, defatigo,conficio laboribus:vnde apud Plut.in Gracch. ἀφ᾽ ὧν ἀνέτριβε τὸν δῆμον ἀντατρυόμ⊙ τῇ ἡδονῇ apud Soph in Trachin. Ἀντατρύσαι ἐλπίδα,deponere spem, lassescere & despondere animum.

Α᾽τρυτ⊙.indomitus,infatigabilis,indefeſſus, vt ἄτρυτ⊙ ὁδοιμέρες apud Aristot.de mundo. Et ἄτρυτ⊙ ὀρχηθμός. apud Plu.Sympi 4.probl.vlt. Τὸ ἄτρυτον,nullis laboribus frangi, vita defatigationis expers. Aristot.eth.10.c.7.item ἄτρυτ⊙.qui sine intermissione vexat,vehemens,immensus: vt ἄτρυτ⊙ πόν⊙ , apud Herodot.& ἄτρυτα κακὰ.apud Soph.in Aiace.

Α᾽τρυτώνη,Mineruæ epitheton eſt apud Hom.Il.β, & alibi,sic dictæ quòd bellicis laboribus inexhausta sit, seu quòd militaribus laboribus defatigare ac frangi nequeat. teſte Etym.

Καταπρύω,emacero , conficio. Nic.in Alexiph. Καὶ πόσι⊙ ἔβραυσε, καταπρύσιμο ὑ γόῃς,artus ei macera.

Compoſita ex τρίχω.

Α᾽μετατρυχὴς.ὁ.ὁ ἡ ὁ.attritus. Hes.& Suid.

Α᾽ντατρύχω,idem quod ἀντατρύω,attero,conſumo,exhaurio.Plut.in Cam.

Εὐτρύχω,seu ἐπιτρυχάω.idem:apud Suid.

Κατατρύχω.ατ.idem exhaurio, affligo vexo. Od.ο,ἴτα μιν᾽ κατατρύχῃ ὁ ἐπάρουρ⊙.Theocr.idyll.1.Τίς τυ καταπρύχει; Vtitur & Chryſoſt. de ſacerdot.

Τ Ρ Τ᾽ Γ Ω. (Fut.τρᾰ́ξομαι, Aor.2 ἔτραγον) arrodo,rodo,comedo Od ξ.Καὶ δοῦ βέ ποτε μέσῃ σὺν ὀδοῦσι τρᾰγέτην ἀμφὶς ἀμέλγειν τραγόπους δεπὶ σκιερὰς ὀπίπαξε, at butum arrodentes. Proprie de animantibus ratione carentibus dici traditur. Dicitur tamen & de hominibus : vt apud Athen.l.14. Μελίσσικτος οἵ᾽ εἰ σοι ἀφορμὴ,τρᾰγέτω μὲ αὖ.

τρᾰξις.ως.ὁ.esus,vel rosio.

τρᾰξιμ⊙.ὁ ἡ ὁ, qui comedi potest aut solet, epulis, vescus, Hippocr.in lib.de intern.Affect.Peculiariter τρᾰξιμον dicitur intybum,seu feris herba,vulgò endiuia : apud Aegin.l.3.c.46. & Alex.Trall.

τρᾰξύλια,τὰ.rami tenelli & qui à pecore arrodi possunt: a pud Theophr.de caus.pl.l.3.c.2. ¶ Αἱ τραύξιμα dicuntur quæ iumẽtis ex pabulo reliqua fiunt item ſpinoſa quædam & arida ligna.Suid.ex pherecr.

τρᾰξ, vermiculis ille qui legumina rodit.ſchol. Heſiod.Sunt & τρᾰξιδαίδες vermium genus apud Athen.lib.3.

τρᾰκτὴς.ῆρ.ὁ, comestor, vorator. Exponitur & παιπᾰλοτρ⊙.ἀπατεών, Od.ξ.&ο.

τρᾰκτὸς.ὁ.ὁν,idem quod τραύξιμος: vt τρακτὰ ζῳᾶς , Geopon.l. 14.c.17.Plerunque τρᾰκτὰ dicuntur quæ cruda comedi solent. & secùdis mẽsis apponi: vt apud Hippoc.& Artemid.l.1.c.60.

τραγάλι⊙ idem cum τρακτὸς & τραύξιμος. Et τὰ τραγάλια , eadem quæ τρακτὰ bellaria. Athen.lib.14.Aristoph in Plut.

τρᾰγήματὸ,idem quod τραγάλιον , quod in mensa secunda apponi solet comedendum, seu arrodendum.Plat.polit.1.Athen.l.14.

τρᾰγημᾰτοζόον,comedo bellaria Athen.l.4.& 11.

τρᾰγημᾰτοπώλης.comestio bellariorum.Idem l 14.

τρᾰγαλίζω,εχρ.δοντρᾰγάω,apud Aristoph.in Veſp.

τράγλη proprie esse dicitur cauerna seu foramen rosione factum vt murium & teredinum,teste Etym.Epigr.l.2. & in Batrach.

τραγλιτὸς,hirundinum ſpecies in foraminibus & cauernis niduliantium,quæ & ἄπους & κῶφελλαι,Aristotel. hiſtor. an.li. 9.cap.3.

Τρᾰγ⊙.quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Compoſita.

Α᾽ντατρώγω,abedo.auello seu abſcindo morſu , dentib. excindo, Laërt.in Zen El.Δημόπ⊙ δὲ φησι ἢ μυκτῆρ αὐτὸ ἀντατρῶξαι.

Α᾽ντατρωμα,reliquiæ bellariorum.Athen.l.14.ex Eupol.

Διατρώγω,peredo,perrodo,vel erodo.

Ε᾽ντρώγω.comedens ingero in vẽtriculum:vel simpliciter,comedo Athen.l.7.ἐντρῶγα τὼν σκιτίων.Exponitur etiam , secundariã cœnam perago,apud eundem l.14.

Περιτρώγω,(*decomp.*)in os ingero,deuoro: deglutio : apud eundem ibid.

Ὀβριστρᾰγάω,calida comedo,Luc.in Lexiph.

Καταπρώγω,comedendo seu rodendo consumo : vel simpliciter. comedo.Theocr.idyll.5 Καὶ τὸ δρὸ μισῶ τὸς κακοδαίμονας, οἳ τὰ Φιλαίτιος ἐσθίουσι καταπρώγοντες.

Κυαμοτρώκτης.ου.ὁ.labrarum vorator:ita dicitur iudex qui fabis quibus suffragia dabantur,victitat,aut omnis qui in suffragio ferendo fabam suam quæstui habet.Suid.

Παρατρώγω.abrodo,comedo.

Περιτρώγω,circumrodo,obrodo.Luc.in Nigr. Τὰ ὀστᾶ γυμνάσαντες ἢ περιτρῴγοντες.Metaphor Aristoph.in Veſp.Συ᾽ ὃ τὴς ἀρχῆς ἀφαιρεῖ τὸν σῖτ⊙ ἀφ᾽ ἡμῶν ὥσπερ τρώγων,circumrodere & accidere.

Πτερυτρώκτης,qui vorat πτέρυγας,perniuorus:nomen muris in Batrachom.

Σχιστρᾶξ, qui lentiscum mandit: sic dicebantur homines molles & effœminati, qui ad nitorem eandorémque dentium frequenter commanducabant lentiscum. Suid.

Σκωληκάκιον, idem Luc. in Lexiph.

Τερετρόφιον, pilorum eroſor: nomen vermiculi pilos rodentis. Hesych.

Φθειροτρωγεῖν, pediculos edere: apud Herodot.

Φθειροτρωκτεῖν, idem, apud eundem.

Φιλοτραγωιδία, belluariorum appetens. Athen.

Τερέτισμα, vide in Τιτρώσκω. Τερῆτις, &c. in Τερέω.

Τερτάιος, in Τρίτος. Τερτίσκερτις, in τιτρώσκω.

Τελχίνιος. in τρίζω. τὸ in σύ.

T Τ Υ Χ Ά Ν Ω, Ἐπ. τεύξομαι, ἀ τέτυχα, unde & derivantur: idem τυχάσω, tanquam a τυχάω, unde & aor. 2. ἔτυχον) tum. Soph. in Aiace, Ἐγὼν γὰρ οὐκ ἂν τυχεῖν ἐθέλοιμι, intus est. Plat. in Apoll. τυχεῖν μὲν γὰρ οὐδὲν ἀφροσύνῃ ἔοικεν εἶναι κακόν. in hac signif. sæpe participio iungitur verbi εἰμί: vt apud Thuc. l. 2. ἔτυχον γὰρ ἔτι ἐν λιμῷ ὄντες, tam tum in Aegina e ant. Et Luc. ἔτυχε γάμου ἕνεκα παρών erat. Sæpe & aliis participiis: vt Plat. in Mid. ἔτυχον ὢν ἐρῶν σου, quod ex te quæro. Aristoph. in Vesp. τυχὸν ἐς ἀγοράσειν, do. mit. Plut. in Cam. ἐτύγχανε νοσῶν, ægrotabat. Interdum significat, accidit vt sim, forte fuim: vt apud Herodot. l. 8. ἔτυχε τότε ἐὼν ἐγὼ ἐν Σαμοθρᾴκῃ, se forte tunc fuisse cum Demareto. Aristot. eth. 3. c. 8. εἰ ἄτοπος ἔτυχεν, si forte ita esse contingat: vel, si forte ita cõtigerit. Accipitur enim etiam simpliciter pro cõtingo, euenio, accido: vt Odyss. ξ. Καὶ μὲν μάλ' ἐτύγχανε πολλά, multa mihi eueniebant. Particip. ὁ τυχὼν plerunque dicitur, p ὅστις ἔτυχε, seu ὃς ἔτυχε, quē primum sors obtulerit, quivis quilibet: vt οὔξω τῶν τυχόντων χίμαιρα λαμβάνειν, apud Xenoph. Ἐκ τοῦ τυχόντος πάθημα, offensio quæcũque, Dem. ad Philipp. ep. Interdum exp. vulgaris, vilis, plebeius: vt apud Isocr. in Helen. enc. εἰ δ' ἦσθ' ὑμεῖς τυχόντες, ἀλλὰ μὴ τὸ πολὺ διαφέροντες, vnus e multis, vnus e plebe. At τυχὸν aduerbialiter vſurpatur pro fortuitõ, casu, forte fortuna: interdum &, fortasse: vt apud Synes. in ep. ad fratrem, τυχὸν δ' ἂν καὶ πρόσθεν συγχωρήσειέν μοι, fortasse & primæ partes nobis indulgerentur. Interdum & τυχὸν ἴσως ἐκ παραλλήλου dicitur Attico more, teste ſchol. Aristoph. ¶ Item τυγχάνω, assequor, attingo: in qua signif. proprie quidem de iaculantibus dicitur, qui propoſitam metam telis ad eam directis attingunt: vt apud Luc. in Hermot. ἀρίστου τυγχάνοντα, aues attingunt & feriunt. Generaliter tamen & metaph. significat assequor, nanciſcor, voto compos fio, obtineo, impetro, idque cum genit. vt Od. ο. τυχὸν οὖξω σοῦ φιλότητος. Et apud Dem. pro cor. τυγχάνει ἀρετῆς. Item τυγχάνω, impetrare à iudicibus vt audiatur: & facti sui rationes afferat. Ἐτυχον τῆς ψήφου, obtinere vt iudices æquiores sint, nec sum mo iure agant, apud eundem in Mid. In rem malam, apud Aeſchin. τυγχάνειν ζημίας, multctari. Et τιμωρίας τυγχάνειν, in accuſationem incurrere, apud Demoſth. Aliquando in his signif. genit. subaudiendus relinquitur: vt Il. ε. Ἦ μάθετε κἀν ἔτυχες, non attigiſti ſcopum quem petebas. Et Heſiod. in Theog. ἧς δ' τυχέτην, qui eam nactus fuerit.

¶ *Derivata à τυγχάνω ſum, ſive contingo.*

τυχόντως, prout contingit ſeu contigerit, quolibet modo, vtcunque. Ariſtot.

τύχη, ἡ, fortuna, eu entus ſeu caſus fortuitus, ſiue proſper ſit, ſiue aduerſus. Dem pro cor. πρὸς τῆς πόλεως τύχῃ καὶ ἀγαθῇ μᾶλλον. Herodian. l. 7. ἐξ ἀπτοίας τῆς ἐκ τῶν παρόντων τύχῃ ἄλλοσε, ad tantam dignitatem à fortuna eſt euectus. τύχῃ, Ἀπὸ τύχης, διὰ τύχην, κατὰ τύχην, fortè fortuna, fortuitò, caſu: Philoſtr. ep. 21. τύχῃ τῇ δίκῃ διδοῦσης. Plut. Ἀπὸ τύχης ἢ αὐτομάτης. Iſocr. in Paneg. διὰ τύχην μέγα φρονοῦντας. τῆς τύχης dicitur pro σοῦ ſeu τῆς τύχης, ab eo qui infortunia ſua deplorat, ſeu fortunæ iniquitatem accuſat. Xen. Pæd. 2.

τυχηρός, fortuitus. Et κατὰ τυχηρά, fortuita, quæ fortè accidunt. Synes. ep. 4.

τυχηρῶς, idem: vt τυχηρὰ ἀγαθὰ, apud Plut. de lib. educ. & τυχηρὸν θεώρημα. Phil. de mundo. item fortunatus, felix. Suid.

τυχηρῶς, fortuitò. item fortunatè, feliciter. Etym.

τυχηρία, itidem fortuitò.

Compoſita ex eodem τυγχάνω.

Ἐντυγχάνω, incido, occurro: Thuc. l. 2. τὰ δυνάμει ἀβλαβῆ ὑπ' ἐλείας πανοπλίας ἐντύχοις, noſtris viribus nullus ſum hoſtis occurrit. Hinc οἱ ἐντυγχάνοντες dicuntur, in quos forte fortuna incidimus, qui nobis obuiam fiunt: vt apud Herodian. l. 3. φονεύων τοὺς ἐντυγχάνοντας κακούσας, occidere obuium quenque. ¶ Item adeo, conuenio, colloquor. Cum dat. perſon. Plat. in Apoll. ἐπὶν ἐντύχωμεν Παλαμήδει ἢ Αἴαντι τῷ Τελαμῶνος, quum conuenirem Palamedem & Aiacem. Cum ἀφ' ἑ apud Plut. in Fab. ἐντυγχάνων ἀφ' ἑαυτῶν. Rõ. c. 11. ἐντυγχάνειν τῷ θεῷ κρύβδην ἑαυτοῖς, colloquitur cum Deo. ¶ Item negotium & commercium habeo cum, verſor cum. Plat. de rep. ἐντύχοιμεν ἂν ἑτέροις ἢ ἀνδράσι, verſatus ſum cum. Ἐντυγχάνειν τισὶ κατ' ὄψιν, videre aliquem: vt apud Plut. in Lyc. Lycurgus dicitur, οὐμὲν κατ' ὄψιν ἐντυχεῖν, Homerum vidiſſe. ¶ At ἐντυγχάνειν τισὶ in ſermone, eſt incidentem in aliquem verba de eo facere. Greg. Naz. Ἐπὶ ἐντυχόντων καὶ ἐπὶ ἀλλοις. ¶ Dicitur & is ἐντυγχάνειν τινὶ, qui dum ea fit, adſtat & intereſt: vt βλάπτει ἐντυγχάνοντα ἡ ἁρπὴ herbæ dum pullulat adſtare, apud Dioſ. in præf. l. 1. Ἐντυγχάνει δὲ ἡμαρτημένα, legere literas: apud Herodian l. 4. Sic apud Plut. in Lyc ἐντυχὼν ποιήματι, qui legit poëmata.

Ἔντυξις, ἡ, congreſſus, colloquium, compellatio. Plutarc. de deo Socr.

Ἔντυξις, ἡ, idem Iſocr. ad Demon. τοῖς ἐντυξεσι μὴ πικρὸς ποῦ τοῖς ἀστοῖς. Plut. in Solone, ἡ σοῦ Κρίσων ἔντυξις, congreſſus & colloquium cum Cræſo.

Ἔντυκτος, ὁ qui conuenirí & compellari facilè poteſt: affabilis, comis, humanis. Plut. de educ. lib.

Decomp. Ἀ'ντίντυκτος, hominum congreſſus fugiens, inaſſabilis.

Δυσέντυκτος, ad quem non facilè patet aditus, adeu atibus ſe difficilem præbens, inaffabilis. Polyb.

Καταντυχία, conuenio & compello aliquem contra aliũ, Basil. Καταντυκτὴς, qui aliquem conueniens & compellans, accuſat. vel alium vel illum ipſum quem conuenit ac compellat. Iobi c. 7.

Περισσοντυχάω, prius incido. Syneſ. ep. 108. τοῖς σκεπτοῖς ἥδιστ' ἀφυπνῶντες. Apud eundem ep. 88. ὡς ἂν ἔξωθεν ἐντύχῃ βιβλίῳ ἀφυπνῶν, quod non oportet alium librum ante legere.

Τ'υφαντυγχάνω, conuenio & compello pro, interpello & intercedo pro, Rom. c. 8 Τ'υφέντυξις, compellatio cuſmodi, ſeu interceſſio aut deprecatio: apud Greg. Naz.

Ὑπαντυγχάνω, idem quod ἐντυγχάνω, incido. Ariſtoph. Ἐπεὶ, ἵνα μὴ κεῖνος ὑμῖν ὑπαντύχῃ. Syn. ep. 34 εἰ δ' ὃν ἐπίπονός σοι ξυνῇ, ſi in te incidit Hinc participi ὑπαντῶν, quilibet in quem incidimus. vt Plat. de leg. τὸν ὑπαντῶντος νομοθετοῦ μηχάνημα, quæ cuiuslibet ſuat legislatoris. Et τὰ ὑπαντῶντα φαρμακα, quælibet medicamenta. item vilis, vulgaris, triuialis: quoniam quæ paſſim obuia ſunt, vilia ſunt. Plat. de rep. l. 2. οὐδὲ ἐκ τῶν ὑπαντώντων ἁλίσκῃ. adeo, conuenio, colloquor: apud Plat. de leg. l. 6.

Παραντυχάω, adſum, interſum. Poly. ὡς δυνάσθαι παραντυχεῖν τῇ μάχῃ, pugnæ intereſſe non poſſe. Interdum ſignificat, caſu fortuito occurro vel adſum: vt apud Xen. ἐκβαθεῖ εἴς τι μέθῃ σοι τῶν ἐξωτυκῶν ἐπιόντων, cum equitibus qui tum forte aderant. Sic alibi apud eundem, & ſæpe apud Thuc Plat. & Plut. Dicitur ἐκ & ἐξαπίνης ἐκ tempore, e re nata, ſubitò: apud Thuc. & plut. Dicitur & ἐξαπίνης aduerbialiter, i. quum ſe offerat occaſio, ſeu quum liceat: apud Thuc. l. 1.

Ἀπαντυχάω, incido, fortè repero. Xen. ἀφικόμενοι κατ' ἀπαντυχίαν, in iudicem iniquum incidere Thuc. l. 1. τῷ ἐπαμφοτερίζειν ἀπαντυχόντες. quidem fortè in Hipparchum incidiſſent.

Ἀπαντυχάω, occurro, obuius fio, offero me: vel fortè occurro, caſu obuius fio. plut. aduerſus Colot. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐντυχὼν ὅστις μισθοῦ πρὸς τὴν δίκην). Itidem τὸ ἀπαντυχὸν dicitur quod forte fortuna nobis occurrit, fortuitum: Plat. in Tim. Dicitur & ἐκ τοῦ ἀπαντυχόντος, fubitò, ex tempore, ita vt fors tulit. Plut. in Camp. lep. fap.

Ἀπάντησις, ὁ ὃ ἡ, idem quod ἀφήκοος, qui fortè occurrit (obuius.

Συντυγχάνω, prior ſum, antè ſum.

Συντυγχάνω, concurro, occurro, obuiam fio. Ariſtoph. ὁ συλλέγων συντυχὼν ἁμᾶς, nobis obuiam facta. Item conuenio, adeo, vt Luc. c. 8 ἐκ διαλόγου συντυχεῖν ἀπορῶ. item colloquor, congredior, conuerſor, commercium & conſuetudinem habeo. Dicuntur etiam nobis συντυγχάνειν quæ nobis contingunt ſeu accidunt: vnde συντυγχάνοντα, caſus, fortuiti euẽtus. Xenoph. Apud plut. in Oth. ἀφὸς τὸ συντυχὸν, exp. in euentum fortunæ: item in præcipitem caſum.

Συντυχία, ἡ, colloquium, congreſſus. Syneſ. ep. 100. Item euentus, caſus: Sæpe apud Thuc. συντυχίᾳ idem: Suid.

Τ'υπαντυχὼν, protinus appoſitóque reſpondeo, idem quod ταχὺ βαλὼν: Hippocr. in ep. ad Damag. & plut. in apoph. ac conſol. ad Apollon. & de orac. pyth.

Derivata à τυγχάνω, aſſequor, nanciſcor.

Τυξις, ἀος, ὁ, ἡ, adeptio, conſequutio. Synel. ep. 140.

Τυκτικὸς, ἡ, ὁ, conſequendi ſeu adipiſcendi vim habens, qui aſſequi & adipiſci poteſt. Ariſtot.

Τυγχάζω, idem quod τυγχάνω, aſſequor, attingo, vnde τυγχάζων. Heſych. exp. τυγχάζεσθαι.

Compoſita.

Ἀντιτυγχάνω, viciſſim adipiſcor, viciſſim aſſequor ſeu conſequor, viciſſim nanciſcor: vt τοῖσιν ἀντιτύχωμι δεῖσι καὶ φόβῳ talia viciſſim conſequar à diis.

Ἀπότυγχάνω, aberro, non aſſequor: vt ἀποτυγχάνω τε σοῦ ἀπαρτὸ σκοπο, ſcopum non attingo. apud Ariſtot. eth. 2. Sic berro à ſcopo, ſcopum non attingo. apud Ariſtot. eth. 2. Sic apud plut. σπειλὰς ἀποτυχὼν, quum Sicilia potiri non poſſet. ſeu fruſtratus ſpe potiundæ Siciliæ. Sic apud Dem. ἀποτυγχάνειν τῆς ἐλπίδος, fruſtrari ſpe. item perdo, amitto. Xen. Pæd. 1. ἧς τὰ πάντα ἐδεῖτο ἀποτυγχάνειν.

Ἀ'ποτυγχάνομαι, fruſtror, voti compos nõ fio: vnde ἀποτεθυγμένος fruſtratus cui malè quid ſucceſſit. Dicitur res aliqua ἀποτυγχάνεσθαι, quæ præter animi ſententiam euenit, quæ non ex voto ſuccedit: ſæpe apud Luc.

Ἀπότυχία, ἡ, res quæ malè & præter animi ſententiam ſucceſſit. Plut. ἀφ' ἑαυτῶν. & Cic. ad Att. l. 9. ep. 21.

Ἀπότυξις, repulſa, inſiſter & infelix ſucceſſus, cùm quis voti ſui compos non fit. Plut. in Galb.

Ἀ'ποτυγχάνω, qui ſolet aberrare & fruſtrari. Dicitur ἀποτυγχάνειν φρονήσεως, quod infelix eſſe & ſucceſſu carere comperium eſt: cui oppon. ἔστ' ἀκριβὴς, apud Gall. l. 4. ἔστ' ἀχρὶ τόξου.

Ἀ'ντυγχάνω & Ἀντυχία, ſpes fruſtratio, infelix ſucceſſus. infortunium: vel etiam, repulſa.

Ἀπάντητος, qui conſequutus non eſt. Ἀ'πάντητον, non attingo, non aſſequor, aberro. idem quod ἀποτυγχάνω, apud Suid. cũ genit.

Ἀπάντη, &c. vide in compoſitis ex τυγχ quæ ſequitur. [Naz.

Ἐπιτυγχάνω, aſſequor. vnde partic. ἐπιτυχὼν, aſſequutus. Greg.

Ἐπιτυγχάνω, adipiſcor, inuenio, nanciſcor: vt apud Xen. ὁ τοῖς βέλεσι τοῖς ἐπιτυγχάνειν ἐπιστάμενος κρείττων, qui rebus inuentu & adeptu facilimis moderate vtitur. Sic ἐπιτυγχάνειν ὀδὸν τινὸς, accipere & adipiſci literas: apud Synes.

Ἐπιτυγχάνω, aſſequor-nanciſcor: propriè de ſagittariis, vt & τυγχάνω. Plut. de def. orac. ἀφ' ὧν οἱ πολλὰ βάλλοντες, ἐπιτυγχάνειν πεφύκασι, qui multum iaculantur, ſæpe attingunt & aſſequuntur ſcopum. Et metaph. apud Demoſth. ἀδῆλος ἐπιτυγχάνων gloriam aſſequens gloriã ſibi compa ans. Paſſiuè res aliqua ἐπιτυγχάνεσθαι dicitur quum ſuccedit & ex animi ſententia euenit. Et ἐπιτευγμένα πράξεις apud Polyb. res quæ felici ſucceſſu & ex voto agitatæ ſunt.

Ἐ'υτυχὴς, ὁ ἡ, qui voti ſui compos ſit. Apud Iſocr. in Panathen. ἐξ ἑαυτοῦ εἰς κτῆσιν, quæ occaſiones nanciſcitur.

Ἐ'υπρόσδεκτα vt allequaris, proſpero ſucceſſu, feliciter. Iſocr.

Ἐ'υπρόσδεκτος, adeptio, proſper ſucceſſus. Alcidam. & in epitome Polyb.

Ἐύτευγμα & ἐύτευξις, idem cum εὐτυχία, adeptio, ſucceſſus. Item obtenuis, reditus, prouentus. apud Suid.

Ἐ'υτυκτὴς, qui ſolet aſſequi ad id quod contendebat, ſucceſſi non carens, idem qui εὐτυχὴς. vt ἐὸν τοξικὸν εὐφρακτον. Paul. Aegin. l 3. c. 78. cui oppon. Δυστυκτὸν.

Ἐπιτυγχάνω euenio, ſucceſſum habeo. Demoſth. pro cor. Exponitur etiã, aſſequor, fortior. itidémque κατατυγχάνω, voti compos, ſucceſſu vtus.

Ἐφαπτύω, nanciſcor. cum dat. Xen. Dem. Thuc.

Compoſita ex nomine τύχη.

Ἀτυχὴς, ὁ ἡ, infortunatus, infelix. Demoſth. Exponitur etiam impos voti, cui opponitur εὐτυχὴς. ex τυχαῖος potius ſermonis.

Ἀτύχης, infeliciter, item præter votum: Iſocr.

Ἀτυχία, fortuna aduerſa, caſus aduerſus, infortunium: item calamitas, clades. Plut. Iſocr.

Ἀτυχὴς, aduerſa fortuna vtor infortunatus ſum, infeliciter rem gero: Iſocr in ep. ad Philipp. ἃ'πω ἢ τὰ σοῖς τὸν σύμπαντα χρόνον, tanto infortunio bellum gerunt. Syneſ. epi. 10. ἀτυχῶ ἢ πολλῷ μᾶλλον ἢ σὺ ἀτυχεῖν δύναιτ' ἄν, in multis miſer ſum & calamitoſus. Significat etiam idem quod δυστυχεῖν, non aſſequor, voti compos nõ fio, fruſtror, repulſam patior: Xenoph. Pæd. 1. interdum etiam cum genit. vt in Axiocho, ὡς ἀτυχοῦσης μου τῆς ἐλπίδος ἢ μισθοῦ, non feres repulſam.

Ἀτυχήματα, dicitur quod aduerſa fortuna geritur: vnde τὰ ἀτυχήματα, apud Dem. quæ aduerſa fortuna geſta ſunt.

Ἀτύχημα, τὸ, idem quod ἀτυχία: Thuc. Ariſtot.

Ἀτύχητος, idem: Heſych.

Δυστυχὴς, idem cum ἀτυχὴς, miſer, calamitoſus, infelix: Iſocr. in Nic. Eurip. &c.

Δυστυχῶς, infeliciter, reſtante fortuna, aduerſa fortuna. Luc. ſcribiſti.

Δυστυχία, infortunii, aduerſa fortuna, calamitas: Iſocr. Plut.

Δυσχερὴς, difficili & aduerſa fortuna vtor, res mihi ſunt aduerſæ infelix ſum: Iſocr. Interdum cum dat. vt apud eundem, δυσχερὴς τοῖς πολίταις, aduerſa fortuna vtor in bello. Interdum cum ὑπὸ vel ἀπὸ: vt Luc. δυσχερὴς ἐν τοῖς ξραπτοῖς Plut in Camillo, δυσχέρειαι ἀπὸ τῶν μάχῶν. Interdum cum accuſ. Hermog. δυσχερὴς τὰς ἀναστάσεις. Paſſiua voce δυσχερῶς ἔχεσθαι dicuntur ea quæ non ſuccedunt feliciter, ſed aduerſa fortuna ſunt.

Δυσχερῶς, infortunium, calamitas. Xen. Hellen. 4.

Ἐ'υδυστυχὴς. (*decom.* jinfelix & miſer ſum in. Plut. in Fab. Eupolin Bacch.

Ἐύτυχος, vide cum εὐτυχάνω, in præcedenti ordine compoſitorum. [fortunatus. felix Plut.

Εὐτυχὴς, ſiue ἀτυχὲς, feliciter, fortunatè, faueute fortuna: Herodian. lib. 3.

Εὐτυχία, felicitas, proſpera & ſecunda fortuna. Iſocr.

Εὐτυχὴς, felix ſum, feliciter rem gero, fortuna mihi fauet. Thuc lib. 7. Xenoph. Pæd. 3. Apud Dem. pro cor. ἀτυχεῖν in ſine epiſtolæ, pro ἔρρωσθαι, valeꝛe. Aliquando cum ἐν: vt apud Syneſ. epiſt. 44. Ipſæ etiam res dicuntur ἀτυχεῖν quũm, feliciter ſuccedunt & ex animi ſententia. Thuc. lib. 4. itidémque ἀτυχεῖσθαι quum feliciter geruntur. Plut. Interdum ἀτυχὲς ſignificat aſſequor, conſequor, nanciſcor, adipiſcor, obtineo: impetro: cum accuſ. & aliquando cum genit. Syneſ.

Κατύτυχος, idem quod ἀπότυχος. Xen. Plut Ariſtot. &c.

Decomp. Δυστυχὴς, vſque quaque proſpera vtor fortuna.

Ἐ'νδυτυχὴς felix ſum in, feliciter ago in. Ariſtid.

Καπυχεῖν, τῷ κατυτυχεῖν τῶν πολεμίων, apud Areth. in Apocal. mihi hæc res ſucceſſit.

Κακότυχος, idem cum δυστυχὴς. infelix. Eurip. in Hippol. Steph.

Κακοτυχέω, infelix ſum, infeliciter ago. Thuc. l. 2.

Τυκάνη, τυκτὸς &c. vide in Τεύχω.

T Τ Λ Ο Σ, ὁ, callus ſeu callum cutis in aliqua corporis parte obdurata ex labore vel opere. Lucian. τῷ χεῖρε τύλοι αὐτάπλεῳ. Dioſc. de laſerpitio, πίνας τε ἢ τύλους αἴρει ἀφ' οὗ ἂν χρῷ τις, callos prius circumſcarificatos. ¶ Item clauus ligneus. Ariſtoph. in Acharn. item τὸ αἰδοῖον. vnde Κατατύλοω: Heſ. & Poll. l. 2. ¶ Τύλοι à medicis ſuperciliorum etiam pilos dici teſtatur. Poll. l. 2.

Τυλώδης, ους, ὁ ἡ, calloſus. Plu. de aud. ἐκ σκληρᾶς σαρκὸς ἢ τυλώδους.

Τυλόω, calloſum reddo, callum obduco. Xen. de arte equ. ὁ μὴ γὰρ (χαλινὸς) ἀνὰ φρῖν αὐτοῖς (ἵππους) τυλοῖ τὸ κέρια.

Τυλῶδες, calloſus & durus fio, obcalleſco: vnde τετυλωμένος ἐγκέφαλος, apud Dioſc. Apud Suid κεφαλὴν σκληρὰν τετυλωμένην dicuntur clauæ ferro obductæ ſeu inductæ.

Τύλωμα, τὸ, idem quod τύλος. Heſ. & ſchol. Ariſtoph. ¶ Item pars pedis inferior: calcaneus ſeu vola, vel planta pedis. Poll. l. 2.

Τύλωσις, εως ἡ, ipſa actio callum obducendi, vel occalleſcẽdi. Medicis ſic dicitur magna & inueterata internæ palpebrarũ faciei aſperitas: quæ iam callum contraxit. Aegin. l. 3, cap. 22. Act. l. 7. τυλωτὸς, vnde τυλωτὸν ἔμπλαστρον. clauæ præferratæ.

Τύλη, ſeu τύλαι, idem quod τύλος. Ariſtoph. in Acharn. ¶ Item cameli à ſpina dorſi incipiens ſumma pellis. Heſych. ¶ Item culcitra ſeu culcita, ledix. Epigr. 2. Exponitur etiam, ſtragulum. Suid.

Τυλεία, & τυλεῖον, idem Poll. l. 10. c. 8. ex Sophoclis Iocle. λινέραρος τυλεία, culcitra conſuta ex panno lineo, vel conſuta filis lineis.

Τυλίττω, in modum culcitræ conuoluo: vnde τυλιχθεὶς, exp. ὁ ἀπτιχεθεὶς. Exponitur etiam perſcrutor, indago: *more eorum qui enoluere ſtrigulis aliquid perquirunt.*

Compoſita.

Ἀ'ποτυλίττω, reuoluo ſeu euoluo quod eſt inuolutum. Luc. Exponitur & ſimpliciter, voluo, voluto.

Ἀ'ποτυλόω, glandem tenudo. Phereer.

Ἐ'ντυλόω, callum obduco, idem quod τυλόω.

Ἐ'ντυλίττω, inuoluto. Matt. 27. Ἐ'ντυλίττομαι, inuoluor. Ariſtoph in Nub.

T Τ Μ Β Ο Σ, ὁ, buſtum ſepulcrum. Od, μὴ τύμβου, χεύσητε ἢ θαλάσσῃ ξύσητε. Πάσεμβῳ ἀκροτάτῳ τύμβῳ ὄφρις ἐρεθίσῃ. * Apud Etymol. & Suid. deriuatur ex τέτω, vro, cremo, quoniam ibi defunctorum cadauera cremebantur. Euripid. in Med. χέρνιτα τύμβου, dixit capularem ſenem & propediem buſto inferendum.

Τυμβεῖος αὐδὴ, vox ſeu ſermo ſepulchralis. Nonn.

Τυμβεῖος, ἡ, ὁν, dicitur venefica, quòd identidem in ſepulchris ſeu circum ſepulchra verſetur Heſych.

Τυμβήρης, ὁ, ἡ, ſepulchralis. vt λᾶας τυμβήρης apud Suid. ex Epigr.

Τυμβεύω, buſto infero, tumulo, ſepio. Soph. in Aiace, ὡς τοῦ ὄντος κἀπὶ τοῦ θανόντος αὖθις τιμᾶν τὸν αὐτὸν τύμβευσιν πάρα. Apud eũdem in El. τυμβεύσαι χοάς. exp. libamina ſuper buſtum effundere. Apud Lycophr. Ἀ'σπαρτὸς μυστόλῳ ἐνθάδευσεν πάρος exp. deuorauit: quaſi in ventre ſepeliit.

Τύμβευμα, id quod buſto infertur, cadauer. Eurip. in Ione, πίρσι φίλοις τύμβεύμασι, feris acceptum cadauer.

Τυμβεῖος, ἡ, tumultuario, inhumatio: apud Suid.

Compoſita.

Ἀ'ντυμβος, ὁ & ἡ, buſto carens inhumatus, inſepultus.

Ἐ'πιτυμβίδιος, ſeu ἐπιτυμβίσιος, ſuper ſepulcro poſitus: vt ἐπιτύμβιος κρηπὶς: in Epigr. item ad ſepulchrum pertinens ſiue ad ſepulchri honorẽ: vt ἐπιτύμβια θεσμὰ, apud Nonn. Et ἐπιτυμβίσιος, vel ἐπιτυμβίσιος λόγος: oratio quæ ad ornandum ſepulcrum habetur. Ἐ'πιτύμβιοι cognominatæ fuerunt etiam alaudæ apud Theocr. idyll. 7: vel quòd vt plurimũ circa buſta verſentur: vel quòd veluti τύμβοι in capite ferant: habent enim aliquid erectum in eo & galerum quendam, vnde & galeritæ dicuntur: teſte eiuſ ſchol.

Ἡμιτύμβιος, dimidiatũ vel paruum buſtũ. Suid. ¶ Poll l. 7, cap. 17. ex Ariſtophanis Pluto, ὅ'πισθε κρηπὶς ἡμιτύμβιον λαβών, τὸ δὲ σῶμα σβεσθὲν ἦμιτύμβιον ἀὶ eſſe dicit quod in media comœdia vocabatur κατάφθιτον, nunc vero σουδάριον. Sed quidam in hoc ſignificatu ibi legunt ἠμιτύσιον, quomodo & Galen.

apud

apud Hippocr. ἡμιτήριον testatur ἐσσεῖν ὀδοὺς παχεῖς μάσσοντας partem crassi lintei.

Θεσπεσιμόλπος, qui sepulcro seu busto circumfusus est: vt Θεσπεσιμόλπου κλέος ἡρώων in Epigr.

Τύμμα, τύμπανον, &c vide in τύπτω. Τωυ. in Σύ.

ΤΥΝΟΣ, vel potius τυνός (& apud Hesych. τυνὸς) paruus, μικρὸς schol Aristoph.

τυννύτερος, vel (Attica terminatione) τυννοῦτος, paruus, paruulus, tantillus: vocabulum est Atticum frequens apud Aristop. vt in Acharn. ὁ δ' ἀνὴρ ὁ λίχνος, ὥσπερ τυννοῦτος, vbi schol annotat τυννοῦτος dici oblendo minimum digitum. Et in Nub. παιδάριον ὢν τυννοῦτον. Ibidem. Καὶ γαστρὸς τυννοῦτος, à ventriculo tantillo. Et in Ran. ὡς τυννοῦτος τυννοῦτος.

τύξις, vide in τέγω.

ΤΥΠΤΩ, F. φ. verbero, percutio, pulso, tundo. Il. φ. ἡνίκα ἂψ ἔξω τόξα κτύπει ἔνδοθεν ἀμφὶ βιοῖο Ὀδυσσεὺς Σαβάκεω τυπτήσας. Xen. Pæd. 5. τύπτεις αὐτὸν εἰς τὸ ὦμον.

τυπή, verberor, percutior. &c Il. ο. βελέμνῳ δὲ τυπεὶς, telo ictus aut gladio percussus. Plat. de leg. l. 11. κατὰ φάλαμον ἐκβὰν τυπῆναι πλαγίαν in singulas drachmas singulos accipiat ictus.

τύμμα, τὸ ictus, percussus, plaga. Theocr. idyll. 4, ὀ δ' ἀνίκητος δὲ τύμμα τὸ δῶρον ἀδῶρα δαμάσθη. Vtitur & Philetas apud Athen. lib. 2. & Agath. Epigr. lib. 2.

τύμμα, ὁ, idem: apud Suid.

τυπή, pro iidem apud eundem. Scribitur & τύπη apud Hesych.

τύπτης, ὁ eidem est σκίπτης, percussor.

τυπτάζω, idem quod τύπτω, apud eundem.

τυπίσκω, pro eodem. Hesych.

τυπάτης, percussio, verberatio: peculiariter ea qua in luctu & mœrore quidā pectora tundunt & pulsant, quidam caput & femur percutiunt: planctus, plangor. Dion. Halic. hist. lib 5.

τυπάς, ὁ, ἡ, qui ictibus aut malleo ductus est, ductilis: vt τυπάσιος χαλκὸς: apud Poll l. 7.

τυπατὸς, ὁ, ἡ, malleus. Plut. in polit. præcept. τυπὶς, pro eodem: apud Apoll. Rhod. Arg. 4.

τύπος, ὁ, vestigium & nota percutiendo seu pulsando impressa. Athen. l. 13, δεῖ τύπους τῶν σκαζόντων ἰδεῖσθαι. Interdum & vestigium quocunque modo impressum: vnde χύτρας τύπος, vestigiū quod in cinere impressum reliquit, apud Plut. Symp 8. Item figura, simulacrū, imago, effigies: vt τύπος τοῦ Διός, apud Herodian. l. 5. & τύπος τῆς μορφῆς, apud Theophr. de causf pl. l. 1, c. 19. Sic & apud Isocr. & Naz. Interdū τύπος dicitur exemplum seu exemplar quod imitamur. Lat forma & formula: vt in ep. P. ad Tit. c 2, σεαυτὸν παρέχων τύπον καλῶν ἔργων. Sic & alibi in epist. eiusdem, & apud Damasc. item descriptio minus exacta, & quæ fit rudiore Minerua: vnde τύπον exp. pingui Minerua, crasso modo: interdum & summatim, paucis. Aristot eth. l. c 3. τύπῳ τοῦτο εἰρήκασιν. Theoph. hist. pl. l. 4. ὡς ἐν τύπῳ γὰρ τοῦτο εἰπεῖν, vt summatim dicam. ¶ In medicina τύπος nomen artis dicitur forma atque ordo qui per accessiones remissionésq. in morbi tēporibus notatur, quóque morbi genus discernitur: vnde Galeni liber περὶ τύπων. ¶ Erat & τύπος, iudicium quoddā quo iis interdicebatur foro qui creditoribus paria non facerent: teste Philostr. in vitis Sophist & Cæl. Rhod. l. & c. 20.

Τυπώδης, ἐστὶ ὁ ἡδὺς, non exactus, rudi descriptione comprehensus: vt τυπώδης μάθησις. apud Aristot. de mun.

τυπωδῶς, idem quod datiuus τύπῳ. Cic. ad Att. lib. 4. Exponi tur, & expressè graphicè: apud Strab.

τυπικὸς, figuratus, symbolicè innuens & figurans. Greg. de τυπικῶς, typicè per figuram & formā: apud eundem. (bapt.

τυπόω, informo, figuro, signum imprimo vel insculpo. Appian. ὁ τύπωσον ὀδόντα λίθῳ τὸ σφραγῖδι τῷ Μαρκέλλου, exp. factæ scripturæ penicillo effigiati.

τύπωμα, τὸ idem quod τύπος, figura: vt τύπωμα, μορφὴ. apud Euripid. in Phœn. Apud Soph. τύπωμα χαλκέου νευροῦ, vrna ærea seu ex ære sculpta.

τύπωσις, figuratio, formatio, expressio.

τυπωτὸς, informatus, expressus, effictus. Lycophr.

τύπων, τὸ, baculus, baculum. item instrumentum quoddam, bellicum quo cietur sonus. Hom. hymno in matrē Deorum Μ'. κροτάλοισι τυπάνοις ἰαχᾷ, σὺν τε ἔγχεσι αὐλῶν εὐάζει. Legitur & apud Apoll. Rhod & in Epigr.

τύμπανον, idem quod fustis seu baculus, teste Suid. Est τύμπανον seu τυμπανὸν etiam instrumētum, quo pulsato sonus scietur, apud Eurip. in Cyclop. οἵ Σαλμῳδὸν ἐν δ' Διὸς πάϊς, ὁ κρότοις ἀλαλητὸν τυμπάνων τ' ἀφύσσων. Vtitur & Athen. l. 8. & l. 13. ¶ Dicitur & auis quædā τύμπανον, apud Arist. hist. an. l. 9. c. 1.

τυμπανίτης, ὁ, & τυμπανίτις, & συμπανίτης, ὁ, dicitur hydrops quidam, quòd eo venter ita tendatur vt tympanum, & ita tentus pulsatúsque tympano similem sonum reddat. Nic. in Alexiph. Hippocr.

Τυμπανίζω, fustibus caedo: vide in ep. ad Hebr. c. 11. ἐτυμπανίσθησαν, quidam exp fustibus cæsi sunt item tympanum pulso seu tundo. Reg. l. 1. c. 21. ἐτυμπάνιζεν δὲ τοὺς ἄνδρας τῆς πόλεως.

Τυμπανισμὸς, tympani pulsatio, Plut. de fort. Alex. l. 2.

Τυμπανισμὸς, quæ tympanum pulsat: tympanistria. Demosth. pro eor.

Κτυπίω, factum ex τυπίω pleonasmo τῷ κ, pulso sonitum cieo, qualis est tympani, strepo, resono, il. ψ. (de arboris cæsis) τοῦ δ' μάλα κτυπέοντος ἀπ' ὄρνυτο, magno cum sonitu terram pullantes. Eurip. in Med. ἅπαξ δ' ἔπειτα τοῦτον ἐν πέτραις ἰδὼν ἔρημίαν, cursu crebro domus strepebat seu sonitum edebat. Luc de talt. Ἐπὶ τοῦ σπόδιν ὑποβαλόντος πυῶν. Significat etiam, quario. percutio, tundo: vt apud Hesiod in sup. χθόνα δ' ἔκτυπον ἀθάνατοι. Apud Eurip. in Rhesō, πεπλῆσθαι σωμάτων ἐκτύπου φόβου, exp. metum sonitu incutiebat.

Κτυπόομαι, idem. Aristoph. in Pluto.

Κτύπημα, το, sonitus strepitus: propriè, qui pulsu cietur: interdum & fragor Eur. in Androm.

τύπτω, ὁ idem. Il. τ. Od. ω. Xen. Pæd 7.

Πίτυλος Σπύσαν, quomodo hæc pertineant, vide suis locis.

Compositæ ac primitivum ex τύπτω cum præpositione.

Ἀντιτύπτω, vicissim verbero. repercutio. Aristoph.

Ἀντιτυπὴς, ὁ, ἡ & ἀντύπτικὸς, ὁ, ἡ, ictum repellens, repercutiens: vel qui pedum illisui non cedit, nec rumpitur: durus, asper. vt βύβλος ἀντύπτικος. Epig lib. 4 & ξύλον ἀντύπτιον. Luc. in Hermot. Sic ἀντυπὴ, βῶλος, apud Herodian l. 6. Metaphoricè homo ἀντύπτης dicitur, qui monentis verba non admittit, sed instar duræ incudis repercutit: renitens, refractarius. Plat. in Theæt. σκληρὸς γέρ τις ἀντύπτης αὖθ' ἁπλοῦς. Interdum significat contrarius repugnans. vt ἀντύπτου πόδος apud Nonn.

Ἀντυπία, ἡ, remixus, τῶν ἀντύπτων: durities, asperitas. Athen. l. 3. Plut. de exil & περὶ φιλαδελφ. exponitur etiam, diffidentia & contrarietas, apud eundem.

Ἀντύπτων, repercutiendo, cum repercussione & renitentia dure, asperé.

Ἀντυπτέω, sum ἀντύπτης, repercutio, relido. Luc. μὴ ἀντυπτεῖν τῷ ὠθοῦντι. item renitor, resilio, refragor. Aristot. eth. l. c. 6.

Ἀντύπτω, verberare desino. Ἀντύπτωσις, desiuo vapulare. Herodot. l. 2.

Τύπτω, verbero. exponitur & suffringo, decutio. Greg.

Composita sine præpositione ac primum elementa ab.

Πατραντύπτης, ὁ, patris percussor aut verberatur, qui patrem verberibus afficit. Poll ex Hæo. (Suid.

Στηθοτύπης, qui pectus rondit seu ferit: Ὃς δὴ ἐν δὲ δόμοις Hesych. & Στηθοτυπτόμαι, pectus ferio, pectus verbero seu plango. Suid.

Composita formata ex temporibus verbi τύπτω quæ abiecerunt ττ ex τυπτέω.

Ἀλληλοτυπεῖν, sese inuicem ferire. Ἀλληλοτυπία, mutua confligatio. Philo de mundo.

Βότυπος, bouem cædens, qui boues mactat. Athen. l. 14. Est etiam species animalculi quod ἔμπις dicitur, teste Hesych.

Δικρότυπος, hasta verberatus. Δικρότυπος σφυρὸς, malleus ad tundenda ligna: in Epigr.

Ἐξόλωσοτυπεῖα, seu Ἐξόλωσότυπος, q.d. lingua crepo: in ore semper habeo & iacto seu prædico. Aristoph. in Stud.

Ζηλότυπος, inuidia percussus: ὁ ζῆλος τύπτει: qui præ feruore amoris rivalem pati nequit, sed aliis eiusdem amoris inuidet societatem. Aristoph. Luc.

Ζηλοτυπία, ἡ, zelotypia: propriè illa euidentia qua rivalem in amore mulieris pati non possimus, generaliter, ægrando ex eo quòd alter quoque potiatur ea re quam nos ipsi cōcupiuimus. Plut in Per Luc. Aesch. &c.

Ζηλοτυπέω, zelotypus sum, præ feruore amoris rivalem pati nequeo. Athen. l. 1, Ζηλοτυποῦσι τὰν ἀυτῆ γαμέτᾳ. Et generaliter, zelo ducor. Greg. πᾶς ὁ μᾶλλον τὰς κατὰ Θεὸν ὄψεις ἐζωπτύτων. Item æmulor, zelo bono profequor. Idē, ζηλοτυποῦσι τὸν ἀρετὴν κτᾶσθαι ἑτέρους. Item inuideo, animo maligno profequor, Aesch. contra Ctesiph. ἃς δικαίως ζηλοτυποῦσι πάντες. *Decomp.* Ἀλλοτυπέω, zelotypia & inuidia carens. Cic. ad Att. Ἀζηλοτύπητος, quem æmulari aut cui inuidere nemo solet. Plut. in lib. an seni capess. resp.

Διαζηλοτυπέομαι, æmulor inuideo. Athen. l. 13.

Ἐμζηλοτυπέω, zelotypia laboro.

Ἠλότυπος, clauo percussus aut fixus. Nonn.

Ἰότυπος, iaculo seu iagitta percussus. Epigr.

Ἰστότυπος, ligna tundens: ita dicitur picus Martius à tundendis arboribus. (Aristoph.

Καλοτύπη, stimulo seu aculeo feriens, aculeum iusigens schol.

Κεστότυπος, q.d. q tūdi seu pcutit lapides: lapicida. Poll. ex Soph.

Λατύπη, quod è lapide abraditur. Plut de primo frig. Item terra figlina, terra Cimolia, vel gypsum, schol. Aristoph. Nubes. Λατύπη, ἡ, lapides incido. Itē muros è lapidib. extruo. Lycoph.

Μηροτυπὶς, femora feriens seu percutiens: vt μηροτυπὶς νύμφη in Anth. Epigr.

ἐμπις, qui ligna in montib. cædit. lignator. Pro quo dicitur & ἰστότυπος, apud Theophr & ἰστοτύπος apud Nic. in Ther.

Ὀλοπαλὴς labor ille quem in montibus subeunt. Hippocr.

Ὀρθοστυπεῖν, idem quod ἐρείπειν infrà Nic. in Ther.

Στηθοτυπὶς, pectora tundens & feriens. Apud Eur. in Suppl.

Στηθοτυπία, ἡ τύπος, strepitus pectora plangentium.

Στηθοτυπικὸς, idem quod suprà στηθοτυπία. Athen l. 6. & Synes Ep 137. (ctu.

Στηθοτύπιον, pectoris percussio. Pectoris plantus. Luc. de lu-

Χάλκευμα, ære percussus, ære inflictus: vt χαλκεύματα αἰσχρὰ: Il.

Χαλκοτύπος, qui ære percutit, faber ærarius. Plut. in Peric. Accipitur & pro χαλκοπλάστης, apud eundem περὶ διστιμίας. & Xen. Hellen. 3.

Χαλκοτυπέω, dicitur quod fingitur à fabro ærario seu æruisore. Plut. in polit. præcept.

Χειροτύπος, humi feriens & tundens: vt χαμαιτύπαι accipitres quæ humi seu super terram rostro suo & vnguibus in prædā irruunt, eamque tundunt. Aristot hist an. l. 9. c 36.

Χαμαιτύπη, ἡ, scortū triuiale, quod humi se cuiuis prostituit. Plut. de educ. lib. [tuunt: lupanar. Suid.

Χαμαιτυπεῖον, locus in quo eiusmodi mereticulæ se prostituunt.

Χαμαιτυπὶς, scortatio cum triuiali & abiecto scorto. Hes.

Χορεύτης, qui in choro seu chorea terram pedib. pulsat: vel à χορεύτηριον, ipsum saltationis locum. Apud Hom Mercurius chelyn fui inuictam χορευτὴν appellat, vel quod instrumentum musicum inde confectū efficiat vt choreæ agitentur & terra à saltatib. pulsetur: vel q. ipsum instrumentū digitis pulsetur in choreis: qua significatione foret χορευτικὸν.

Χορίστης, ipl. a actio plaudendi pedibus solum inter saltandum, choius vel chorea. Il ω.

Χρυσότυπος, ex auro percussus, ex auro confectus: deauratus vel autreus: τὸ χρυσοτύπου κράνεος, apud Eurip. in Electra.

Compositæ cum nomine τύπος & eius derivatis.

Ἀναντυποῦν & ἀναντύπωμι, reformo, iterum formo. Et metaph. informo aliquid in animo, informationem rei alicuius concipio, imagino. Greg. (tio: ἀναντύπωσις. Suid.

Ἀνάτυπωσις, reformatio vel formatio. Helych. Itē imagina-

Ἀνάτυπος, seu ἀνάτυπον, typus, figura, exemplum. Greg Ἀνάτυπα δυσὶ δυοῖν ξύλοιν τὸ μαζὸν τὸ κάτυπον. Apud eundem ostatan patcha aggatis æneus à Mose erectus dicitur κρεμασθῆναι ἐξὸς τύπου τῶν ὅσα πρὸς ὑπὸ τοῦ ὄντος. ἀλλ' ὡς ἀνάτυπος. Significat eam exemplar, ἀνάτυπον ἔργον. apud Syn. ep. ad Theoph. Adiectione etiam accipitur ἀνάτυπος, pro eandem formam habens, similis: vt ἀνάτυπος ἄδω. apud Nonn.

Ἀναντύπωμα & Ἀναντυπώματα, exprimo, effingo: Plat. in Tim.

Ἀνάτυπωσις, (dec.) imprimo.

Ἀπάτητος ὄψεως aspectus recèns formatus: apud eundem. Nonn.

Ἀρχέτυπον, τὸ exemplar primigenium, forma primigenia: typus unde factus & omnium primus. Luc. in zeux Dicitur & ἀρχέτυπος, ὁ, apud Phil. de vita M. l. 3. Vtriusque autem vocis proprius vsus est in imaginibus, metaphoricus in aliis rebus.

Ἀρχετυπία exemplar, idea. Dionys. Areop. de cœl. hier.

Ἀτεκμάρτητος, qui non satis expedito plectro linguæ vtitur quasi non satis verba exprimentes conformantésque item qui decentu & iusta membrorum forma destituti quasi mostrosi sunt.

Ἀτύπωτος, nō formatus, nō effictus: seu expressus: apud Suid.

Ἀφατοτυπὴς, q.d sententiarum excussor: sententiarum fabricator Antiph. in Ran. & Aristot. rhet. l. 2.

Βαυκοτυπία, qualis est Ἡ γραμματική.

Βαυκοτυπῶν, exp γραμματογλυφῶν. Suid.

Γραμματικὴ exp γραμματολογία ἀκριβὴς Hesych.

Διατυπόω, informo, instituo. Item conformo, melius disponо: apud Suid. διατυποῦν τὸ κατὰ πατρικὴν νόμιμος, Luc. Item conformo, fiamo animo concipio. Herodian. l. 4. ταῦτα δὴ αὐτῷ διατυπώσαντι, hæc dum illi apud se constituerent & agitarent. Διατύπωσις, informatio. Basil de vita solit. Διατυπώσασθαι τὸ κρεῖττον ἐν τοῖς διὰ διακονίας ὑφηγουμένοις διατυπώσεσι. Item informatio, descriptio, lineamentum. Exponitur & constitutio, fundamentum testamentum: apud Chrysost.

Decomp. Ἀδιατύπωτος, qui informatus & effictus non est, informis: vt ἄδηλα ἀδιατύπωτα, apud Ocell de vniuerso.

Δουλοτύπτων δοῦλος, seruus qui ægrè ad bonos mores formatur Chrysost.

Ἔκτυπος, expressus ex archetypo Plin l. 35. c. 12. & l. 37 c. 10.

Ἐκτυπόω, expresse: vnde ἐκτυπέστερον, expressius, perfectius apud Greg.

Ἐκτυπόω, exprimo, effingo. itē formo informo. Plut. de placit. philos. ἐκτυποῦσι καρῷ, in ceram exprimo. Greg. ἐκτυπώσασθαι κηρῷ, ceram informent.

Ἐκτύπωμα, idem. Plat de leg. l 6.

Ἐκτύπωσις, expressio, effigies. (gio. Il ω.

Ἔμτυπος, impressus. Ἐντυπὸς, [aduerb.] impresso corporis vestigio. Ἐντυπόω & ἐντυποῦμαι, imprimo, Item formam & effigiem exprimo. Aristot. de mundo.

Ἐντυπωσιάζω, impresso vestigio. Vtuntur Hesych. Suid. & Eust. in expos ἐντυπὰς

Ἐντύπωσις, dicitur humeri acetabulum, vbi humerus cum brachio coalescit & committitur. Poli. l 2.

Ἔντυπωτὸς, impressor.

Ἱερότυπος, cui sacra figura impressa est. Dionys.

Μετατύπωσις, transformo. Eust. Μετατύπωσις, transformatio seu trāsfiguratio: schema apud Gram. quo aliquid transformatur ex compolita dictione in simplicem, esse Eust. vt quum λιλιὸ πίτερ dicitur pro λιλιάπτερ & καὶ δέξε, pro κατάδεξε.

Παρέκτυπος, perperam cusus & signatus: vt ἄβολον τύμισμα, apud Schol. Aristoph.

Παρεκτυπόω, perperam formo seu figuro: vel obirer & in trāsitu formo.

Παρεκτυπωτικῶς, rudiùs, minúsq; expressè, crassiore Minerua. Gal. de cauf. tymp. l. 3.

Πεέσυπος, appressus seu impressus. Athen. l. 5. & Diosc. l. 4. c. 11.

Πρόσυπόω, apprimo: vnde προσυπώθην, apprimi. Gal. ad Glauc.

Πρότυπος, seu ἀρχέτυπος, futuri operis præcedens typus & forma speciminis gratia. Plin. l. 35 c. 12.

Πρωτότυπος, præformo, seu præinformo.

Πρωτότυπος, idem quod ἀρχέτυπος: exemplar ex quo simile facimus. Apud Gramm. Πρωτότυπον nomen dicitur primitiuum seu primigenium.

Σταυροτύπος, crucis typum & formam gerens.

Σταυρογράφος, typo & forma crucis.

Ὑποτυπόω, seu ὑποτύπωμαι, informo, delineo, & oculis subiicio, repræsento, & speciē rei informo Aristot. eth l. 1. cap. 7. ὅλῃ γὰρ ὑποτυπῶσαι περίοιον. διὸ ὕστερον ἀρχομένῳ, informare primùm & luminaria descriptione delegare. Herodian. lib. 1. τοιαῦτα δή τινα τῇ μεσηκοίᾳ ὑποτυπούμενα, talem delitiarum speciem animo eius informantes Ὑποτύπωμα, exp. etiam, animo verso & imaginor, apud eundem eodem libro:

Χοιροτύπος, ex cartilagine formatus, cartilaginis figuram habens Aristot. hist. an. l. 9.

Compositæ ex τυμπανίζω.

Κατατυμπανίζω, fustibus concido. Plut. Κατατυμπανιεῖ τὸ παιδίον. Sic & apud Dem & Ioseph. Exponitur etiam, tympanis & fidiculis extendo, apud Athen. l. 4.

Περιτυμπανίζω, tympanorum pulsatione & boatu circundo: vnde apud Plut περὶ διοτίσθημεν, αἱ τῆς μὲν ἀστυπαπαῖ ὀμβμαὶ dicuntur ἐμπεφυσῆσθαι ἢ ἐν παρέβασσαι.

Compositæ ex κτυπέω ἐκ κατύπου.

Ἀλίκτυπος, mari seu vndis marinis resonans: marisonus. Epigr. Apud Eurip in Or. ἀλίκτυποι dicuntur piscatores, quòd mare remis pullantes strepitum excitent.

Ἀντίκτυπος, contra seu ex aduerso sonans: contrarium sonum edens. apud Nonn ἀντίκτυπος ἠμοιβὴ, vox respondentis

Ἀπόκτυπος, sonum edo vel cieo: apud Suid. αἱ Ἰνδικαὶ τῆς μόσζης ἀποκτύπουσι εἰς τὰ αἴσχη.

Βαμβάκτυπος, grauiter resonans, grauem edens sonum: grauisonus: epitheton Iouis, à tonitruorum graui horrendóque sonitu: apud Hom. Hesiod in Theog & cæteros poëtas.

Βολοκτυπὶς, sonitus ex iactu tesserarū, dū mouētur, sonitus in lu-

Δορίκτυπος, hasta strepens. [do fritilij.

Ἐπικτυπέω, sonitum, strepo, perstrepo: vel strepitū excito. Aristop. τοῖν ποδοῖν ὄπικτυπῶν, βάδην.

Ἐπτάκτυπος ὁρμυγξ, q.d septisona cithara. Pind.

Ἐρίκτυπος, magnos & vehementes edens sonitus: epitheton Neptuni apud Hesiod in Theog.

Λυρικτύπτης, qui lyram pulsans sonitum ciet.

Λυρικτυπία, lyræ pulsus, vel lyræ pulsatæ sonus. epigr. l. 4.

Μυϊκτυπὸς, qui bellicos strepitus & tumultus sustinet, nec expauescit.

Περικτυπέω, circumstrepo, circumsono: Basil. in ep. ad Eust.

Ἀπερικτύπητος, (adec.) qui nullis strepitibus circumsonar, seu circumsonatur. Suid.

Χαλκόκτυπος, ære pulsato sonitum edens: apud Athen. l. 14.

Κτυπόκτυπος, q.d. qui niue est percussus: niue obrutus & conspersus. Soph. in Aiace.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ, ὁ, tyrannus, rex, princeps. Eurip. in Supplic. Τίς γῆς τύραννος, quis huic ditioni imperat? Aristoph. in Nub. ὑλημόδοντα βοῦν Διὸς τέμια τυράννου, Iouem deorum regem. Sic & apud Athen. l. 14. ἐπεφε dicitur esse τύραννος διὰ τὸ καθαρὰ πάντα, deorum & hominum imperator. Quum autem initio honestum esset vocabulum, postea principum malitia & crudelitate crescente vituperari cœpit, & in malam partem accepti fuit pro rege seu principe iniquo: vt apud Isocr. de Pace, τοῖς δὲ τυράννοις ἐπιθυμοῦσι καὶ τὴν ἀρχὴν ἀδίκως ἀφαιρεῖσθαι, Aristot. rhet. 2. πεπόηκεν τυράννους καὶ τυραννίδας ἐπιφθονωτέρους. Interdum cum genit. vt Plut. de sera num. vind. ἐν μεγάλῃ πόλει Δυσιδᾶς ἦν τύραννος. Sic & apud Athen. l. 8. Interdum adiectiuè: vt τύραννα σκῆπτρα, apud Aeschyl. in Prom. & τύραννον πόλιν, apud Thucydid. lib 1. * In hac significatione Etymol. deducit ἀπὸ τοῦ τρίω, τὸ πατεῖσθαι, vexo, fatigo,

vt dicatur quasi πυῤῥακᾶν. ¶ Est & auis nomen apud Aristot. hist. an lib. 8.

Τυραννικός, ὸν, tyrannicus, ad tyrannum pertinens: vt τυραννικὴ σύγκλητος, apud Eurip. Et τυραννικὸς ἀνήρ, Demosth. Olynth. 2. Item à tyranno profectus: seu tyrannum decens, quo tyrannus vtitur: vt τυραννικαὶ ἰσότητες. Plat. polit. 2. & πρᾶσις τυραννικὴ ἀγρῶν, Aristot. polit. 4. c. 10. Item tyrannidem exercens. Plut. de deo Socrat. δεῖ δὲ αὐτὸν, τὸν τυραννικὸν Item dominandi peritus: apud Isocr. in suag.

Τυραννικῶς, tyrannicè, tyrannorum more. Isocr. orat. ad Phil.

Τυραννία, ἡ, tyrannis, tyrannicus dominatus. Xen.

Τυραννιάω, tyrānidem affecto. Suid. Apud Laërt. in Plat. Plato τὸν λόγον ὃν Διονυσίῳ τυραννιᾷ dicit, i tyrannidem declarare.

Τυραννίδιον, ἡ, idem cum τυραννὶς. Interdum generaliter accipitur *pro* regnum, imperium: vt apud Eurip. in Phœniss. & Isocr. in Euag. Sæpiùs in malam partem, pro dominatu iniusto & crudeli: vt apud Aristot. polit 3. Plut. & Herodian. ¶ Τυραννὶς dicitur etiam vxor tyranni seu principis, in libro Esther, cap 2.

Τυραννεῖον, τὸ, domus seu domicilium tyranni. Plut. in Timol.

Τυραννεύω, fum τύραννος, regno, impero. Eurip. in Electr. Ναὶ εἰ πάρεστι, τῶν τυραννεύσειν πόλει βασιλῆς. Et in malam partem tyrannidem exerceo, tyrannum ago. Appian. in Mithrid. ὑπερηδύνατο ὠμότητι πρὸς ἰδιωτικὸν τυραννεῖν.

Τυραννάομαι, fum sub tyranno, tyranno subiectus sum, tyranno pareo. Plat ep. 8 Thuc. l. 1.

Τυραννίων, idem quod τυραννίδιον Athen. lib. 1. τυραννεῖον ὑποχείριον τῶν παιδίδη Demosth. Philip. 3 τυραννίων δὲ τῶν τότε οὐδέν τοιοῦτον αὐτῷ, tyrannidem exercens in eos à quibus tunc seruati fuerant. Sic apud Greg de Iuliano. ὡς ἀρχὴν τ βασιλείας τυραννίσας ἀφεῖς πᾶν δῆμον ὃν λέγει, tyrannidem exercens in studia liberalia Item generaliter, dominor, obtineo: vel exupero: vt apud Alex. Aphr probl. l. 1. τυραννεῖ ξυσὶς ὑγροῦ τοῦ ὑγροῦ κόπη εἶα.

Τυραννιάω, idem quod τυραννίδιον. Plat. polit 1. πᾶν πόλιον αἰ δὲ τυραννιῶσιν. Significat etiam, cogor, vim patior, violor: apud Greg. oratione de Filio.

Τυραννίων, cupio τυραννεῖν, tyrannidem & imperium affecto. Laërt. lib 1.

Τυραννίζω, cū tyrannis facio, tyranno faueo, sto à partibus tirānī.

Composita.

Α'τυράννητος ὁ ἡ ὸν, liber à tyrannico dominatu. Thuc l. 1.

Ε'ντυραννεῖσθαι, tyranno subiectum esse.

Ι'σοτύραννος ὁ, tyrannis par & æqualis: vt ἰσοτύραννον ἀρχὴν apud Aristot. Polit. 2. c. 7.

Μεσοτύραννος ὁ, tyrannorum seu tyranni ofor.

Συντύραννος ὁ, tyrannici dominatus particeps, socius in tyrannide. [mans.

Φιλοτύραννος ὁ, amans & studiosus tyrannorum: vel tyrannidis amator. ὁ μητέρος ὁ, crudelis tyrannus Maccab. l. 2. c. 7.

Τύρρα, &c. vide in Σύρρα.

Τ Τ Ρ Ο' Σ, οῦ ὁ, caseus: Odyss. ι, Τυροὶ δὲ πυρὸν βρίθον. Aristoph. in Ran. τυρὸν χλωρὸν appellat caseum recentem: cui opponitur ὁ ξηρὸς & ὁ παλαιός. Apud Athen. lib. 1. & 14. τυρὸς σῦκον, caseus caprinus. * Etym. itémque Eustath. ἀπὸ τ τηρῶ deducunt dicentes τυρὸν esse τὸ τηρούμενον γάλα, lac quod seruatur & reponitur, mutato η in υ, quod in similibus quibusdam dictionibus accidit.

Τυρώδης, ὁ, ὁ ἡ, caseosus, seu qui è caseorum genere est. Plut. in polit. præcept.

Τυρῶδες, τὸ, idem. τυρῶδες, ἑαυτῷ, panis qui intritum caseum permixtum habet. Theocr. idyll. 2. Pro eodem per contractionem dicitur τυρῶν, vnde τυρωτὸν ἔφη, qui & τυρόεντα, apud Eust. & Athen. l. 3.

Τυρίνος, η, ὸν, caseolus.

Τυρόω, ῶ, coagulo & cogo in caseum: Item agito, turbo, commisceo: *sicut lac vnducula agitatur, dum condensatur.* Athen. lib. 7. Λ'ὰ δ' ἀναβράσαντα κρᾶσιν τυρωθῆναι ἄμωτον.

Τυρῶσθαι, dicitur lac quum in caseum condensatur. Apud Greg ὑπὸ γάλα ἐτυρώθη, à quibusdam exp. lacte candidiores facti estis: ab aliis conglutinati estis.

Τυρόω, f. ώσω, idem quod τυρῶν in caseum cogo & denso: vnde τυρώσαι γάλα, apud Aristot. hist. an. l. 3. Item agito, turbo commisceo. Hesych. & Eust. Exponitur &, machinor, struo, fabricor: apud Dem ὁ δ' ἐνδὺς ἐτύρου τοῦτο.

Τύρωμα, τὸ, lac coagulatum & condensatum: vel lacticinium: Eurip. in Cyclop. ε'κφέρετε πῶ τυρώματ', ἅ μάλιστ' ἐγὼ.

τύρωσις, εως, ἡ, & τυρεία, ἡ, lactis coagulatio & in caseum densatio: exponitur &, confectio casei. Aristot.

Composita.

Α'πύτυρος, caseus sale aspersus, in Anth. Epigr.

Α'σύτυρος ὁ ἡ ὸν, qui in caseum densatus & coagulatus non est: vel qui in caseū densari & coagulari nequit. Diosc. l. 3. c. 41.

Βούτυρον, η, τὸ, butyrum: spuma lactis, concretriúsq; quàm serum. inde dictum quòd è bubulo lacte vt plurimū fiat: teste Gal. Ien & Plin. vide & de eo Diosc. l. 2, c 81 Βούτυρος, ἡ, hæræ species Hesi. ex Dionysio.

Βουτύρεος, α, ὸν, è butyro factus: vt βουτύρεον μύδον, apud Diosc. lib. 1. cap. 65.

Συντυρόω, ῶ, in caseum cogo & condenso, coagulo. Metaphoricè huius passiuo vtitur Aristoph in Equit.

Τ'ὸντυρὸς, ὁ Ϙ. ὁ, edulij genus apud Athen. l. 14. quod fieri scribit melle iniecto lacti, dum coagulatur: coagulato autem iam, cribello aut flabello vimineo imponi, vt serum perfluat.

Τ Υ Ρ Σ Ι Σ, εως, ὁ, turris, ea pro sertim quæ est in mœnibus. vt vult Gal apud Hippocr. * dicta à Tyrrhenis ipsorum inuentoribus. ¶ Est etiam ambitus muri, apud Suid. ex Xen. pæd. 1. Item propugnaculum. Hes. Pro munitionibus aut ambitu vrbis à Philostrato poni tradit Bud. Dicitur etiam τύρσος, Suid.

Ι υθ ος, vide in Τετθός.

Τ Υ Φ Λ Ο' Σ, η, ὸν, cæcus, oculis captus, orbus luminibus. ἦ ζ, Καὶ μὴν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνος πάϊς luminibus eum priuauit. Plut. de fortuna, ὡσ' τυφλὸν λοιδορῶ ὑβρισὰς τυφλὸς ὢν πεπωκότας αὐτῷ. idem Symp. l. 2. τοῦτο δὴ τυφλῷ σὺλλαβ. Metaphoricè dicuntur πάντα τὰ σώματος partes corporis quæ non habent oculos: apud Xen. pæd. 3. Apud architectos τυφλοὶ τοῖχοι, cæci parietes, in quibus non sunt fenestræ quæ lumen inferant. Apud medicos τυφλὸν ἔντερον dicitur intestinum à ventriculo ordine quartum: quoniam vno foramine, tanquam oculo, sit præditum. Dicitur etiam homo τυφλὸς esse rei alicuius, quam non perspicit & videt: vt apud Plut. in Solone, τυφλὸς ὢν τὸ μέλλοντος αὐτῷ πτε ¶ Item qui non videtur, vix apparens, obscurus vt τυφλὸν κῦμα. in Epigr. τυφλὸν πίδακ, fons non apparens, Xen. Item iracundus, κακοὸς. Hes.

Τυφλότης, ητος, ἡ, cæcitas. Plut. Aristot.

Τυφλόω, f. ώσω, excæco seu obcæco, oculis priuo. Eurip. in Cycl. οὓς μὲ τυφλοῖ βλέφαρα.

Τυφλώσσω, excæcor, oculis priuor. Metaphoricè apud Pind. in Olymp. τῶν μὲν γὰρ πάντα τὰ μέλλοντα φράσαι, futura non cernunt mentes. apud Plat in Tim. τότων τυφλωθεὶς, exp. his orbatus. Dicitur & nox τυφλώσσειν, obscurari. Plut. symp 8.

Τύφλωσις, εως, ἡ, excæcatio seu obcæcatio. Exponitur &, cæcitas apud Hippocr. aphor. l. 6. (poet exp.

Τυφλοῦδης, qui mutus sedet & velut attonitus: vt Gal. apud Hippocr.

Τυφλόω, cæcus fum, cæcutio. Metaphoricè pleruncque de animo dicitur: Herodian. l. 3 πλωτηφόρῳ τυφλώττων τ' ὄθνειμίσ. cæcutiés nimia cupiditate. Greg. de bapt. τοὺς τυφλώττοντας πάντως μὴ, quibus ratio est obcæcata. Vide & composita ex ὄμμα, ὀφθαλμός.

Τυφλίνος, dicuntur serpentes cæci quibusdam cæciliæ. Aristot hi, [an. l. 2.

Τύφλη, nomen piscis, apud Athen. lib. 7.

Composita.

Α'ποτυφλόω, ῶ, excæco, seu obcæco, Alex. Aphr. Plut. ἀποτυφλώσας.

Ε'κτυφλόω, ῶ, idem. Aristoph. Plut & Eurip. ἐκτέφλωσε: excæcatio.

Ε'ντυφλόω, obcæco.

Τ'οντυφλὸν, aliquantum cæcus, lusciosus.

Τ Υ Φ Ω. F. θύφω, fumum excito: in qua significatione dicitur etiam τύφω καπνὸν, vt Herodot. ἰσοβαίνοντα τὰ καπνὸν, τύφειν καπνὸν, fumum excitate ad dandum signum sui aduentus. Dicitur etiam τύφω καπνῷ, fumo excitato infesto: apud Aristoph. in vesp. ¶ Item accendo, incendo, inflammo, vro: Eur. in Cyclop. τηλαυγὲς πῦρ ἐξάπτας μακρόμοχθον.

Τύφομαι, fumo infestor. Apollon. Arg 2. λιγύφωνι καπνῷ τυφόμενοι. Item neutraliter, fumo, fumigo: vt Esaiæ 42. λίνον τυφόμενον οὐ σβέσει, linum fumigans non extinguet. ¶ Item incendor, inflammor, vror, Plut. in Solone, τυφομένην ἤδη πυρὶ τὴν ζωσαν φλόγα τῶν ἐφεστηκότων μήκωνα ὑγρῷ γάλακτι, flammam incensam adulto & corroborato igne. Item neutraliter, ardeo. Exponitur etiam, marcesco, seu flaccesco. Hes.

Θύμλος, ου, ὁ, vstio, crematio. Suid. & schol. Aristoph.

Θυμλμὸς, titio, semiustus carbo: seu titio ex igni sublatus & ambustus. Aristoph. in Acharn.

τυφεδὼν, ὁ Ϙ. ὁ, accensio, inflammatio, vstio. Suid.

τυφεσιτὴς, ὁ, epitheton decripiti, & cuius cadauer propediem sit cremandum. Aristoph. in Vesp.

τύφος, seu τῦφ Ϙ. ὁ, fumus: apud Marc. Aurel. ¶ Item iactantia, ostentatio, arrogantia, fastus, insolentia. Luc. ὁ δ' τύφος ἐκκαθαίρει ὑγρὸν γάλακτος στοιτός: Plut. de deo Socr. δ τύφος ἄπαντ' ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐκβάλλει: Τ. Σ. Σ. Σ. Σ. Σ. Σ. Σ. Σ. Scholiastes dicit esse aduerbium admirantis.

Τ'ύφω, vide Τ'ς in Σῦς.

Τ'ΑΚΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, hyacinthus: nomen herbæ & floris apud Theocr. idyll 10. Nicand. in Ther. Diosc. lib. 4. c. 63. ¶ Delphini etiam speciem quandam ὑάκινθον nominari scribit idē Diosc. lib. 3. cap. 85. ¶ Est etiam gemma apud Luc. in spigr & Apocal. 21. à colore hyacinthi flori sic dicta. ¶ Item lana aut filum hyacinthino colore imbura: Exodi 28.

Υακίνθινος, ὁ ἡ, η, hyacinthinus, i. hyacintho similis.

Υακίνθεος, α, ὸν, hyacinthinus, purpureus vel subniger in modum hyacinthi. Od. ψ οὖλας ἄνα κόμας ὑακινθίνῳ αἰθῇ ὁμοίας.

Υακίνθιος, ὁ, η, hyacinthis, Athen. l. 4.

Υακινθίζω, hyacinthum refero, hyacinthum imitor, hyacinthino fum colore: apud Areth.

ΥΑΛΟΣ, fiue ὕελος, ου, ὁ, vitrum. Lucian. de hist. scrib. πυμμιγὲς ὑάλου ἐκ πολλοῦ καὶ ὑάλου ἐκ τῆς κρυστάλλου: ὑάλου, Alex. Aphr. ἄνωθεν δ' ὑπὸ ἡμῶν φαίνεται τὰ ὑποκείμενα ὥσπερ διὰ ὑάλου ἢ κρυστάλλου. tanquam per vitrum repræsentat. ¶ Item crystallus: apud antiquos; vt testatur schol. Aristoph. apud eum in Nub.

Υάλη, dicitur etiam pro ὕελος. teste Hesych. & Suida: vt τοῦτο pro τοῦτον. [dit.]

Τ'ὑαλόειδης, ὁ, ὁ ἡ, vitro similis, vitreus. pro eodem dicitur & ὑαλοειδὲς, ντος, ὸ. ὁ ἡ, idem: vnde ὑάλοειδ. Hesych. est λαμπρὸν, διαφανὲς, lucidum, pellucidum.

Τ'ὑάλινος, & contractè ὑάλεος, ὲα, ὸν, è vitro confectus, vitreus: vt ὑάλινα ἐκπώματα, apud Luc. de scrib. hist. Τ'ὑάλεος, idem: vnde ὑαλεῶν ἀκρότηρ. Dioscor.

Τ'ὑάλιος, ὁ, ὁ, idem: vnde ὑάλιον θολίασσε, Apoc. 4. Dicitur & ὑάλινος: vt ὑάλινα κρύσταλλος, apud Alex. Aphr.

Τ'ὑάλις, pro iisdem. Hesych.

Τ'ὑάλιζω, vitrum imitor colore & pellucidate, in modum vitri sum pellucidus: apud eundem. Τὸ ὑάλιζον, idem.

Τ'ὑάλιον, in vitrum cōuerto, vnde Τ'ὑάλωμα, τὸ, vitium in oculis equorum: apud Apsyrt. in Hippiatr.

Τ'ὑας, vide Τ'ς in Σῦς Τ'ὕες in Κύπτω.

Τ' Β Ρ Ι Σ, εως, ἡ, iniuria, contumelia, seu iniuria contumeliosa, aut iniuria simul & contumelia, iniuria petulanter illata: interdū exponitur etiam insolentia, petulantia, superbia, Aristoph. in Plut, ἀλλ' ἀγ' ὕβρις πολλὰ τοιοῦτ' ἔδῃ, Dem. in Mid. dicit ὡς ἡ πρὸς πάντων ὕβρις ὑβρίσει ἀσεμνότατα. Dicitur ὕβριν ὑβρίζειν: vt apud Plut. symp. sept. sap. εἶδη ὕβρεων ἀφῆκε ἡμῖν ὕβρεις, insignem nobis fecit iniuriam. Et ὑβρεῖν ἀπαιτοῦσθαι, vicissim iniuria & contumelia afficere, apud eundem in polit. præc. Apud Hesiod. in Erg ὦ ὕβρεν Λ'ιόος τιμήεσσα, adiectiuè accipitur ὕβρις pro ὑβριστὴς.

Τ'βρίζω, f. ίσω, & Att. ῶ, iniurius sum, proteruus & insolens sum, insolesco. Od. σ, Λ'λλ' ἐμὲ μοὶ ὑβρίζεσι κακῇ πὶ νηὶ θέλ' ἀπῶσθαι. Demosth. Olynth. 3. ὅτε Φίλιππος ποσοῦτον ὑβρίκει χρόνον. Aeschyl. apud Athen. l. 15. ὑβρὶ γὰρ ὑβρίζει, non minus erat iniurius & contumeliosus. Item iniuria & contumelia afficio, petulanter: iniuriam infero. Il. λ, Η' μάλα μοὶ ὑβρίζεσκε μετὰ φρεσὶν ἠνορέῃσιν. Demosth. ἐκεῖνοι ἐδίωκόν με καὶ ὑβρίσαν με Et cum gemino accusat. Xen. pæd. 5. ὧν δ' ἀδικοῦσιν οἷα ὑβρίζουσι; Sæpe cum præponit. εἰς, sequente vel accusat. pers. vt εἰς ἐμὲ θεὸς ὑβρίζων, apud Aristoph. in Nub. vel accusat. rei: vt apud Herodian l. 4 τὸν ἴδιον ἀδελφὸν ὑβρίζουσα μόνον εἰς τὰ ἐκείνου ἔργα. Significat etiam, stupro, cóstupro, pudicitiæ vim infero. vt apud Luc. in Solœc. ᾗ δὲ ἔστι γυνὴ ἄλλῳ ὑβριζέσθαι ἢ σοί, εἰς σὺ ὑβρίζεις. Bruta etiam animantia ὑβρίζειν dicuntur, quum petulantia sunt & lasciua: vt quum taurus petulcus cornu ferit: vnde ὑβρίζοντες εἰ ἔνοι, apud Herodot. Dicuntur & plantæ ὑβρίζειν, quum frondibus luxuriant & foliorum copia. vnde ὑβρίζοι δένδρεα, apud Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Τ'βρίζομαι, comumeli afficior. Demosth. in Mid. ἐλεγχὼ ᾗ πεῖσαν ὅτι αὐτὸς ὑβρίσθην.

Τ'βρισμα, τὸ, idem quod ὑβρις. Plat. ep. Dem. in Mid. Sic dicitur etiam quod quis pro ludibrio habet: apud Eurip. in Orest. Τ'βρισμα δέμνιον Ϙ. ὁ Λ'γαμέμνονος γόνος.

Τ'βρισμὸς, idem. Athen. l. 15. ex Aeschyl.

Τ'βριστὴρ, ῆρος, iniuriosus, contumeliosus, insolens & proteruus. Exponitur etiam, conuitiator. Item fluprator. Τ'βριστρια, cōuitiatrix. inuectiua.

Τ'βριστὴς, ὁ, idem cum ὑβριστήρ. Od. ω, ὑβριστὴ δ' αὖ πᾶσι μέτ' ἀνθρώποισι δέδηε γένεσσιν. Plat. in Apol. ὑβριστὴς ὢ δικάζων. Sic & apud Arist. Aesch. Plut. &c. Apud Eurip. in Bacch. ταῦροι ὑβριστὰ, tauri cornu ferientes seu petulci. Fœm. ὑβριστὶς, iniuriosa, contumeliosa. Etym. Et substantiuè idem cum ὕβρις. Suid. Comparat. ὑβριστότερος, proteruior, petulantior, insolentior. Xen. Superlat. ὑβριστότατος, petulantissimus, insolentissimus: apud eundem, apomn. t.

Τ'βριστικὸς, pronus ad afficiendum iniuria & contumelia, qui iniuriosus esse solet: interdum idem cum ὑβριστὴς: vt ὑβριστικὴ ὄπτησις, apud Aesch. in Cresiph. & ὑβριστικῶς κοπιάσῃς, plut. in symp. sept. sap. sententia contumeliosæ. Dicuntur & vites ὑβριστικαὶ, quæ luxuriare frondibus solent, nec fructum ferunt. Theophr. de caus. pl. l. 3. ¶ Λ'τ ὑβριστικῶς, dicebatur quoddam Argiuorum festum, quo mulieres insolentiis in maritos agebant virilib. indutæ vestibus in memoriā patriæ ab hostibus sua virtute defensæ. Plut. in lib. de virt. mul.

Τ'βριστικῶς, more πρὸς ὑβριστικῶν, iniuriosè, contumeliosè, insolentet, petulanter. Xen. pæd. 6. Plut. in Erot.

Composita.

Α'ντυβρίζω, vicissim iniuria vel contumelia afficio, illatam iniuriam vlciscor. Plut. in Per.

Α'ντύβριος ὁ, ὁ ἡ, η, nulla iniuria seu contumelia affectus, nulli iniuriæ obnoxius. Phocyl. Item, à quo iniuriæ & contumeliæ alienæ sunt. non insolens nec petulans: vt Λ'ντύβριος παιδιὰ, apud Plut.

Α'φυβρίζω, iniuria vel contumelia afficere desino, à petulantia & proteruia desisto. Synes. in ep. ad Euopt.

rodian. l. 6. ἃ πίστιν εἰς ἐκπόδια μεταξὺ ὄντων ὑπογεγραμμένων ἐντύχοιτο τοῖς ἔργοις ὑποφαίνει.

Τυφόμενος, η, ον, effector, insolesco. Laërt. in Antisth. ἰσκιαπὸς Πλάτων ἐκ πυρφυρίου. Sic & apud Luc. Item ὁ πυρωθεὶς Ϙ. ὁ, qui est è mente sua collectatus & attonitus. Aristot. in probl. διὰ τί ὁ ὑπὸ πυρωθεὶς ποιεῖ ἐν μεταβολῇ. Sic & apud Dem. & Plut.

Τυφὼν, ventus quidam repentinus, seu procella: vortex igne factus seu vortex procellosus & euerberans. Aristot. de mundo, πνεῦμα ἐστὶ τὸ ἀπὸ γῆς ἀναφερόμενον, ἐὰν ἄπορον ᾖ πανταχόθεν. Pro eodem dicitur & τυφὼς: apud Eurip. in Phœn. & Aristoph. in Ran.

Τυφωνικὸς, ὸ, ὁ, typhonicus: vt ἄνεμος τυφωνικὸς, ὁ κελεύθου διαφθείρων, ventus tempestuosus, ac typhonis quodammodo æmulus. Act. Ap. 27.

Τυφὼν, seu τυφεὺς, & poëticè τυφάων, & τυφοεύς, nomen propriū gigantis. Typhon seu Typhoeus. Hom. in Bœot. Hesiod. in Theog.

Τυφάονιος Ϙ. Typhaonius, seu Typhoius: τυφαονία πίτυρα.

Πῶϕθ, Τίνες, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac præmissis ex τύφω, & τυφόω,

Ἐμτύφω, & ἐκτύφομαι, in fumum redigo.

Ἐκτύφωμαι, & ἐκπέφουμαι, in fumum euanesco. Diosc. l. 1.

Ἐντύφω, idem quod τύφω. Aristoph. in Vesp. ᾗ σὺ θερμὸς Αἰσχίνῃ ἐντύφων ἐπιστρέφῃ, fumo infesta & abige. Item incendo. Chrysost. in epist. ad Ephe. Exponitur etiam, intus foueo, apud Phil. de mundo.

Ἐπιτύφω, accendo in, flammo aduersus. Suid. ex Aristoph.

Ἐπιτύφω, suffumigo. fumum subtus excito. Plut. in Pericl. Item succendo ignem subiicio. Et metaph. irrito, prouoco: apud Dionys. Areop. Item paulatim vro, seu vstulo Luc.

Composita ex τύφω, iactantia.

Α'πύφω, ὸς ὁ, ἡ, minime fastuosus. Plut. in Alex.

Α'τύφως, sine fastu, modeste: Idem de aud. poëm.

Α'τυφία, animus fastus expers, simplicitas animi, humilitas. Idem in Numa, & de deo Socr.

Ἐπιτυφία, ἡ, equina superbia aut fastus qualis est eorum qui se equis iactant. Laërt. in Plat. Luc. de hist. scrib.

Τὰ ὑπὸ τύφω, aliquantum fastuosus & elatus, seu sub quo latet iactantia & superbia. Plut. in Pericle.

Τύφη, &c. vide in Τυγχάνω, fum. Τυφίζω in Τούφω.

Ταε α'ζ Ω, dicteris incesso, irrideo, mordeo opprobriis. Exponitur etiam, conuitiis incesso. Aristoph. in Vespis, ἵν' αὐτὸν ταϊζῇ πανηλίκα. Aristot. rhet. 2. οἱ ὀθνείοις τοῦ παθεῖν. Apud Theoc. idyll. 16. Πολλά μ' ἔταϊσε δίκτυα ἐπ' ἐξόδιον ἰόδι, λιθόσυ, exp. multum me incusantes.

Ταϊσμὸς, irrisio.

Ταϊστὴς, irrisor. Ταϊστρικὸς, irrisorius.

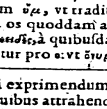
Ταϊστρικῶς, irrisorie, cum irrisione. apud Laërt. in Speusippo.

Τ'ατάζω, (comp.) irrideo, derideo, conuitior. Theodorit. hist. Eccles. l. 3. item effusè, rideo & cachinnor. Hippoc. epist. ad Demagetum, ᾗ ἡφᾶκε ἀδρόφωτα αἰσκρολόγκατα ᾗ ὀθνειθάσκα. Exponitur etiam, assentor, adulor.

Ταΐς vide in Ω'ς.

Ταμβάζω, libenter derideo. Hippoc. ep. ad Demag.

T

, nota literæ τ φλάν. communiter vocant, Aeolès autem ὖμι, vt tradit Eust. ¶ Ab huius literæ figura os quoddam ad radicem linguæ fieri dicitur ὑσειδὲς, à quibusdam & ὑλακειδὲς. ¶ Ab Aeolibus ponitur pro ε: vt ὕνυμα pro ὄνομα.

Τ'ὰτ', vox facta ad exprimendum sonum quem quis olfacien etur spiritum nauibus attrahendo: vt ille apud Aristoph. in Pluto carnes suillas olfaciens, ἐπὶ, ἐπὶ τὰ μαμμάκιτα Πολὺ χρῆσθ' ὑμῖν ὁ κρεὼν ἀπτιλίων: Τ'. τ'. τ'. τ'. τ'. τ'. τ'. τ'. τ'. Scholiastes dicit esse aduerbium admirantis.

Τ'ἀθεῖν, ἀνος, ὁ, ὑνὸς, vide Τ'ς in Σῦς.

Τ'ΑΙΝΙΟΝ Σ, ου, ὁ, vel ἡ, hyacinthus: nomen herbæ & floris apud Theocr. idyll 10. Nicand. in Ther. Diosc. lib. 4. c. 63. ¶ Delphini etiam speciem quandam ὑάκινθον nominari scribit idē Diosc. lib. 3. cap. 85. ¶ Est etiam gemma apud Luc. in spigr & Apocal. 21. à colore hyacinthi flori sic dicta. ¶ Item lana aut filum hyacinthino colore imbura: Exodi 28.

Υακίνθινος, ὁ ἡ, η, hyacinthinus, i. hyacintho similis.

Υακίνθεος, α, ὸν, hyacinthinus, purpureus vel subniger in modum hyacinthi. Od. ψ οὖλας ἄνα κόμας ὑακινθίνῳ αἰθῇ ὁμοίας.

Υακίνθιος, ὁ, η, hyacinthis, Athen. l. 4.

Υακινθίζω, hyacinthum refero, hyacinthum imitor, hyacinthino fum colore: apud Areth.

ΥΑΛΟΣ, fiue ὕελος, ου, ὁ, vitrum. Lucian. de hist. scrib. πυμμιγὲς ὑάλου ἐκ πολλοῦ καὶ ὑάλου ἐκ τῆς κρυστάλλου: ὑάλου, Alex. Aphr. ἄνωθεν δ' ὑπὸ ἡμῶν φαίνεται τὰ ὑποκείμενα ὥσπερ διὰ ὑάλου ἢ κρυστάλλου. tanquam per vitrum repræsentat. ¶ Item crystallus: apud antiquos; vt testatur schol. Aristoph. apud eum in Nub.

Υάλη, dicitur etiam pro ὕελος. teste Hesych. & Suida: vt τοῦτο pro τοῦτον. [dit.]

Τ'ὑαλόειδης, ὁ, ὁ ἡ, vitro similis, vitreus. pro eodem dicitur & ὑαλοειδὲς, ντος, ὸ. ὁ ἡ, idem: vnde ὑάλοειδ. Hesych. est λαμπρὸν, διαφανὲς, lucidum, pellucidum.

Τ'ὑάλινος, & contractè ὑάλεος, ὲα, ὸν, è vitro confectus, vitreus: vt ὑάλινα ἐκπώματα, apud Luc. de scrib. hist. Τ'ὑάλεος, idem: vnde ὑαλεῶν ἀκρότηρ. Dioscor.

Τ'ὑάλιος, ὁ, ὁ, idem: vnde ὑάλιον θολίασσε, Apoc. 4. Dicitur & ὑάλινος: vt ὑάλινα κρύσταλλος, apud Alex. Aphr.

Τ'ὑάλις, pro iisdem. Hesych.

Τ'ὑάλιζω, vitrum imitor colore & pellucidate, in modum vitri sum pellucidus: apud eundem. Τὸ ὑάλιζον, idem.

Τ'ὑάλιον, in vitrum cōuerto, vnde Τ'ὑάλωμα, τὸ, vitium in oculis equorum: apud Apsyrt. in Hippiatr.

Τ'ὑας, vide Τ'ς in Σῦς Τ'ὕες in Κύπτω.

Τ' Β Ρ Ι Σ, εως, ἡ, iniuria, contumelia, seu iniuria contumeliosa, aut iniuria simul & contumelia, iniuria petulanter illata: interdū exponitur etiam insolentia, petulantia, superbia, Aristoph. in Plut, ἀλλ' ἀγ' ὕβρις πολλὰ τοιοῦτ' ἔδῃ, Dem. in Mid. dicit ὡς ἡ πρὸς πάντων ὕβρις ὑβρίσει ἀσεμνότατα. Dicitur ὕβριν ὑβρίζειν: vt apud Plut. symp. sept. sap. εἶδη ὕβρεων ἀφῆκε ἡμῖν ὕβρεις, insignem nobis fecit iniuriam. Et ὑβρεῖν ἀπαιτοῦσθαι, vicissim iniuria & contumelia afficere, apud eundem in polit. præc. Apud Hesiod. in Erg ὦ ὕβρεν Λ'ιόος τιμήεσσα, adiectiuè accipitur ὕβρις pro ὑβριστὴς.

Τ'βρίζω, f. ίσω, & Att. ῶ, iniurius sum, proteruus & insolens sum, insolesco. Od. σ, Λ'λλ' ἐμὲ μοὶ ὑβρίζεσι κακῇ πὶ νηὶ θέλ' ἀπῶσθαι. Demosth. Olynth. 3. ὅτε Φίλιππος ποσοῦτον ὑβρίκει χρόνον. Aeschyl. apud Athen. l. 15. ὑβρὶ γὰρ ὑβρίζει, non minus erat iniurius & contumeliosus. Item iniuria & contumelia afficio, petulanter: iniuriam infero. Il. λ, Η' μάλα μοὶ ὑβρίζεσκε μετὰ φρεσὶν ἠνορέῃσιν. Demosth. ἐκεῖνοι ἐδίωκόν με καὶ ὑβρίσαν με Et cum gemino accusat. Xen. pæd. 5. ὧν δ' ἀδικοῦσιν οἷα ὑβρίζουσι; Sæpe cum præponit. εἰς, sequente vel accusat. pers. vt εἰς ἐμὲ θεὸς ὑβρίζων, apud Aristoph. in Nub. vel accusat. rei: vt apud Herodian l. 4 τὸν ἴδιον ἀδελφὸν ὑβρίζουσα μόνον εἰς τὰ ἐκείνου ἔργα. Significat etiam, stupro, cóstupro, pudicitiæ vim infero. vt apud Luc. in Solœc. ᾗ δὲ ἔστι γυνὴ ἄλλῳ ὑβριζέσθαι ἢ σοί, εἰς σὺ ὑβρίζεις. Bruta etiam animantia ὑβρίζειν dicuntur, quum petulantia sunt & lasciua: vt quum taurus petulcus cornu ferit: vnde ὑβρίζοντες εἰ ἔνοι, apud Herodot. Dicuntur & plantæ ὑβρίζειν, quum frondibus luxuriant & foliorum copia. vnde ὑβρίζοι δένδρεα, apud Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Τ'βρίζομαι, comumeli afficior. Demosth. in Mid. ἐλεγχὼ ᾗ πεῖσαν ὅτι αὐτὸς ὑβρίσθην.

Τ'βρισμα, τὸ, idem quod ὑβρις. Plat. ep. Dem. in Mid. Sic dicitur etiam quod quis pro ludibrio habet: apud Eurip. in Orest. Τ'βρισμα δέμνιον Ϙ. ὁ Λ'γαμέμνονος γόνος.

Τ'βρισμὸς, idem. Athen. l. 15. ex Aeschyl.

Τ'βριστὴρ, ῆρος, iniurius, contumeliosus, insolens & proteruus. Exponitur etiam, conuitiator. Item fluprator. Τ'βριστρια, cōuitiatrix. inuectiua.

Τ'βριστὴς, ὁ, idem cum ὑβριστήρ. Od. ω, ὑβριστὴ δ' αὖ πᾶσι μέτ' ἀνθρώποισι δέδηε γένεσσιν. Plat. in Apol. ὑβριστὴς ὢ δικάζων. Sic & apud Arist. Aesch. Plut. &c. Apud Eurip. in Bacch. ταῦροι ὑβριστὰ, tauri cornu ferientes seu petulci. Fœm. ὑβριστὶς, iniuriosa, contumeliosa. Etym. Et substantiuè idem cum ὕβρις. Suid. Comparat. ὑβριστότερος, proteruior, petulantior, insolentior. Xen. Superlat. ὑβριστότατος, petulantissimus, insolentissimus: apud eundem, apomn. t.

Τ'βριστικὸς, pronus ad afficiendum iniuria & contumelia, qui iniuriosus esse solet: interdum idem cum ὑβριστὴς: vt ὑβριστικὴ ὄπτησις, apud Aesch. in Cresiph. & ὑβριστικῶς κοπιάσῃς, plut. in symp. sept. sap. sententia contumeliosæ. Dicuntur & vites ὑβριστικαὶ, quæ luxuriare frondibus solent, nec fructum ferunt. Theophr. de caus. pl. l. 3. ¶ Λ'τ ὑβριστικῶς, dicebatur quoddam Argiuorum festum, quo mulieres insolentiis in maritos agebant virilib. indutæ vestibus in memoriā patriæ ab hostibus sua virtute defensæ. Plut. in lib. de virt. mul.

Τ'βριστικῶς, more πρὸς ὑβριστικῶν, iniuriosè, contumeliosè, insolentet, petulanter. Xen. pæd. 6. Plut. in Erot.

Composita.

Α'ντυβρίζω, vicissim iniuria vel contumelia afficio, illatam iniuriam vlciscor. Plut. in Per.

Α'ντύβριος ὁ, ὁ ἡ, η, nulla iniuria seu contumelia affectus, nulli iniuriæ obnoxius. Phocyl. Item, à quo iniuriæ & contumeliæ alienæ sunt. non insolens nec petulans: vt Λ'ντύβριος παιδιὰ, apud Plut.

Α'φυβρίζω, iniuria vel contumelia afficere desino, à petulantia & proteruia desisto. Synes. in ep. ad Euopt.

Ὑβρίζω, iniurius & cõtumeliosus sum in, insolentia & petulantia vtor. in Herodian. l. 5. τὸν ὑβρίζοντα παραδοῦναι τοῖς ὑβριζομένοις τὸ δικαιοῦν. Idem cum dat. person. l. 8. Θελήσαντες ζῆλον ἐνυβρίσαι.

Ὑβρισμα, τό. id in quod iniuriosè & contumeliosè debachamur: ludibrium. Plut. Ioseph. Exponitur & contumelia

Ὑβριστικῶς, insolentiùs efferor, insolentia & petulantia modum ex xdo Xen. Pæd. 3. δικαιοῦσθαι τοὺς μὲν ἐπὶ ταῖς αὐταῖς ἡδοναῖς ἥδεσθαι, τοὺς δὲ ὑπερβαίνοντας τὸν μέτριον ὑβριστικῶς. Dionysius Areop. εἰς ὄνειδος ἀθέσμως ἐκ τοῦ ὑβρίζειν ἐκφυλίσεως. exp. procul ab eo absurt vt petulanter de diuinis copiis differeret. Dicuntur & flumina ὑβριστικῶς ἐπιρρεῖν, quum extra alueos erumpentia petulanter euagantur. Item plantæ qui nimia soli vbertate lasciuiunt & luxuriant. apud Theophr. de caus. plant. lib. 1. & alibi.

Ὑβριστικός, in fœgetib. dicitur eiusmodi lasciuia & luxuria.

Ὑβρίζω, contumelia afficio, iniurius & petulans sum, aduersus aliquem. ll. 1. Greg. Naz Exponitur etiam, fugillo, Plut.

Ὑβριστής, & ὑβριστικὸς, qui in aliquem iniurius seu contumeliosus est: vel iniurius contumeliosus, insolens petulans. in Epigram.

Ὑβριστικῶς, contumeliosus, probrosus: vt τοὺς μὲν ὑβριστικῶς ὑβρίζειν apud Herodian l. 2.

Ὑβριστικῶς, contumeliosè, ignominiosè: Idem l 2.

Καταβρίζω, idem cum ὑβρίζω: vel, insolenter & petulanter afficio iniuriis. Exponitur &, iniuria lacesso: Plut. in Cam. πολλὰ τῶν ἡγεμόνων καταβρίζοντες. Item insulto: Soph. in Aiace. τοῖς σοῖς ἔχθροῖς καταβρίζων. Item ignominia & dedecore afficio, dedecus inuro. contumeliosum & probrosum reddo, Herodia. l. 1. καταβρίζοντες τὸ ἀξίωμα αὐτῶν ἐν ὑπερφυεῖ ὀφθήσεται.

Περιυβρίζω singulari iniuria & contumelia afficio, iniuriosissimus & contumeliosissimus sum in. Herodot. ✝ Βασιλέα ἡμῶν ἐθέλεις περιυβρίσαι; ἐξελᾷς. Et simpliciter, iniuria & contumelia afficio Aristoph. in Vesp.

Περιυβριζόμενος, singulari iniuria afficior. Plut. Δίκαιον ὑπὸ τῶν πονηρῶν περιυβρίζεσθαι.

Προυβρίζω, præterea iniuria afficio, insuper sum contumeliosus. Demosth.

Τζαμυζάνης, vide Τ βῆτα, in Κύπρος.

ΤΓΙΗ Σ, ὁ ἡ ὑ, sanus, integræ & incolumis valetudinis: vt ὑγιέστερος κρίνων, prouerb. apud Suid. quod dici scribit de iis qui sunt optimæ valetudinis. Thuc. l. 3. πάλαι αὐτὸν κατασκάψαι εἰς τὸ ταὐτὸν σὺν τῇ ὑγιεῖ: *Attica contradictione* pro ὑγιᾶ. ¶ Item metaphilanus, non vitiosus seu non vitiatus: vt apud Dionys. Long. νόμοις κριτοῖς. Plat. ep. 6. εἰκὸς βέβαιοί τε καὶ ὑγιῆ ἔχοντες ὑγιέσι, bonis moribus præditi. Sic passim, ὑγιὴς ὑγιὲς, apud Aristop. Thuc Plat. Dem. &c. Exponitur etiam, verus, syncerus: vt ll. Sq. ὑγιὲς Sic apud Dem. τοῦτο πάντων βέλτιστόν ἐστιν ὑγιὲς, nihil verum & simplex. sed omnia subdola.

Τῷ ὑγιεῖ, sane, vt ὑγιῶς διλέγη, apud Athen. l. 2. Item metap. rectè sine vitio. Dem. pro cor. Philo de mun.

Τὸ ὑγιὲς, ἡ, sanitas bona valetudo Isocr. ad Demon. τὸ ὑγιὲς πολὺ μᾶλλον ἀσπαζόμενοι ἢ τὸ κέρδος. Athen. l. 1. πολλοῖς οἶδ' ὅσοι ὑγιείας ἀφορμὴν ἔσχον. Pro eodem per syncopen dicitur ὑγίεια: apud Luc. quod & Minervæ est epitheton, apud Pausan. in Att. & Plut. in Per. & item ὑγεία: seu ὑγιεινὰ dicebatur maza quæ in sacrificiis degustanda præbetur, teste Athen. l 3. Etym. & Hesych.

Τὸ ὑγιὲς, idem quod ὑγιὲς, sanus, prospera valetudine vtens. vt ὑγιεστάτη σώματα. Aristot. eth 3. c. 4. Item conferens ad sanitatem corporis vel tuendam vel recuperandam, saluber: vnde τὸ ὑγιὲς ἐστὶν τοῖς ὑγιεστάτοις χαίρειν. Isocr. & ὅ,τι ὑγιεινὸν. χρῶ ὅτῳ, apud Aristot. polit. 7. Τὸ ὑγιεινὸν, dicitur pars medicinæ cui sanitatis cura incumbit. Τὸ ὑγιεινὸν, dicitur etiam signum sanitatis, item sanitatis capax, teste Aristot. metaph. 3.

Τὸ ὑγιεινῶς, sanè, salubriter. Plat. polit. 9.

Τὸ ὑγιαίνω, sanus sum, rectè valeo, bona vtor valetudine Luc. ὑγιαίνει δὲ αὐτοῦ τὸ διάνοημα κακῶν ζηλώσεως πάντων ἀπηλλαγμένον. Imperatiuus ὑγίαινε in salutationibus vsurpatur, quum prosperam valetudinem alicui precamur, seu quuum alicui salutem dicimus, tam in colloquio, quàm in epistolis. Alexis. Ω' Ἥκουσ', ὑγίαινε, χρῆσθαι σὲ ἐβούλοντο. Item ὑγιαίνω, sanæ mentis sum, mentis compos sum. Aristoph. εἰ σὺ μὲν οὖν ὑγιαίνεις μοι δοκεῖς. Dem. Philip. 3. μᾶλλον γὰρ μᾶλλον αὐτοὶ ἂν ὑγιαίνοντες μοι φαίνοιτε τῶν νῦν. Vnde ὑγιαίνει exordiis epistolarum præfigi solebat, quoties laniorem mentem precabantur: & etiam interdum in colloquio per ὑγίαινε mens sana optabatur ei, qui per χαῖρε aliquem salutarat: vt apud Plut. de loquac. de Cæsare & Fuluio narratur. Significat ὑγιαίνω etiam salubris sum: vt γῆς ὑγιαινούσης χρῶμαι, terræ salubris succi: apud Synes. ep. 79. Item rectè habeo. Dem. τὰ παρ' ὑμῖν μοι δοκεῖ ὑγιαίνειν.

Τὸ ὑγίασις, q d. conualescentia: via ad sanitatem. Themist. in phys. l. 2.

Ἐξυγιάζω, (comp.) sano, sanitati restituo Hippoc.

Τὸ ὑγιάζω, idem. Aristot. polit. 3 αὐτοκράτωρ τῶν μισθῶν ἐὰν κακώσωσιν ὑγιάζουσιν. ægris sanitati restitutis. Et neutraliter, idem quod ὑγιαίνω. Xen. in Oecon. ἀμφότερα γὰρ ἡμῖν ἔστιν ἵνα ὑγιάζωμεν.

Τὸ ὑγίασμα, sanitati restituor, vel saneſco, conualesco: vt ἴαμα ὑγιάσματος apud Alex. Aphr. probl l. 1.

Τὸ ὑγιὲς, idem quod ὑγιάζω & ὑγιάζομαι Hesych.

Τὸ ὑγιὲς, sanus, vt ὑγιοῦς γόνου. apud Hippocr.

ΤΓΡΟ Σ, ὁ, humidus, humectus, madidus vt apud Xen. de re equ. τὰ ὑγρὰ καὶ ξηρὰ τῶν σκευοφορίων, tabula quæ sunt humidiora. Sic apud Hippocr. αἱ ἡδοναὶ αὗται ὑγραὶ τοῖς παῖσὶ εἰσιν, viris natura humidis. Interdum dicitur de rebus liquidis & fluidis: vt ὑγρὸν ἔλαιον, ὑγρὸν ἄλευρον, ὑγρὸν ὕδωρ, ὑγρὸν γάλα. Sic ὑγρὰ πόσις apud Diosc. Apud Plat. de legib. ὑγρὰ μητρὸς, menturæ rerum liquidarum. Fœm. gen. ὑγρὰ, seu Ionice ὑγρὴ interdum subſtantiue accipitur pro ὑγρὸς χαλκός (quod est apud Hom. Il. α) mare, pelagus: vt Il. ξ. αἱ δ' ἔστασαν ὑγρὴν ἐπὶ κεκλιδὶ τε καὶ ὑγρῇ, qui me per mare & per terras ferent. ¶ Item metaph. tener, mollis: vt ὑγρὴ ἀγκάλη, apud Eurip. in Theseo molles & teneri lacerti. Apud Xen. de re eq. χαλινὸν ὑγρὸν, molle frænum: cui oppon. σκληρὸς ibidem. Item flexibilis & agilis: idem ibidem. πέδαι ὑγραὶ μετιοῦσιν. Exponitur etiam, laxus, remissus, apud eundem Item fluxus, lubricus, apud Plut de fortit. Rom. Fieri ab ὕω tradit Etym.

Τὰ ὑγρὰ, humidè: liquidè, fluidè. Item molliter. Athen. l. 11. Item flexibiliter, agiliter: vnde ὑγρότερος, molliùs, flexibiliùs, apud Xen. de re equ.

Τὸ ὑγρότης, ητος, ἡ, humiditas, humor. Plut. de fort. Alex. Luc. de saltat. Item flexibilitas, vt ὑγρότης τῆς μιτρᾶς, apud eundem Luc. de luctu.

Τὸ ὑγραίνω, humecto, madefacio. Plat. polit. 1. ὑπὸ ξηρότητος ὑγραίνεται, δεῖται τοῦ σώματος. Eurip. in Helen ὑγραίνουσι γλῆνα δάκρυα.

Τὸ ὑγρασία, ὁ, humectatio. Alex. Aphr.

Τὸ ὑγρότης, ὁ, humiditas, humor, vulgo. Galen. & Hippocr.

Compositæ.

Ἀνυγραίνω, humecto, madefacio, item mollio, mollifico. Plut. in Pomp.

Δίυγρος, humidus, vliginosus. Item mollis, infirmus.

Διυγραίνω, madefacio, madore perfundo, humecto. Hipp. 2. phor. l. 7.

Ἐνυγρος, *ενδεμ*, humidus, madens: vt ἐνυγρος τόπος, apud Dioscor. Item in humido degens, æquatilis.

Ἐξυγραίνω, prorsus humidus seu aqueus. Hippocrates de victu in morbis acut.

Ἐξυγραίνω, idem quod διυγραίνω: apud eundem. Exponitur & languidum reddo.

Ἐξυγρος, idem quod διυγρος & ἐνυγρος.

Καθυγρος, pro iisdem. Dioscor. & Hippocr.

Καθυγραίνω, idem cum ὑγραίνω: Hippocr. aphor. l 4 & Theoph.

Παχύγρος, leuiter humidus. vel simpl. humidus, madens. Τὸ πάχυγρον emplastri quoddam genus, inde nominatum, quoniam initiò liquidum est, sed posteà consistit & durescit. vide Gal. περὶ κρ. χρ. l 7.

Παυσυγραίνω, aliquantum humecto.

Πεσυγραίνω, ante humecto. Hippocr. aphor. lib. 4.

Στενυγρος, arctus, angustus: proprie de angustia in mari aut fluuiis aut aliis locis humidis. Simonid. Μισῶ δ' στενυγρὸν ξυνωρίδ' ἐν θαλάσσῃ, in semista teu calle angusta.

Στενυγρότης, humorum meatus constringo & ficco: vel coarcto locum in quo humiditas est, testibus Galen. in lex. Hippoc. & Erotian. Exponitur, & generaliter, coangusto, in arctũ spatium cogo: apud eundem Gal ibidem.

Τευγρος, aliquantum humidus: vel simpl, humidus.

Τὸ ὑγρος & Στράβ. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ὑδαλίδ., &c. vide in ὕδωρ 2. Τ' ὕδιον, &c in ὕδωρ.

Τ' ὕδρον, in οἶδος. Τ' ὑδροπέρδιξ, &c in ὕδωρ.

Τ' Δ Ω, celebro, cano dico. ὑμνῶ ᾄδω, λέγω, Hesych. & Etym. Apud Nicand. in Alexiph. ponit dicitur pro, voco.

Τ' Δω, idem: Hesych. & Etym. pro eodem dicitur etiam ὑδέω metri causa: Callim. hymno in Iouem, Αὐτίκα χαλκείῃ βροντὴν ἐφιδρώοντι ἐνώμα Ἡφαίστου.

Τ' Δίτης, celebror, cantor, laudor: Apoll. Arg. 2. Ἐμὲ δὲ θεὸς ὡς ὑδήτην ἀθύρτην ἠδὲ λήτορα.

Τ' δη, ὁ, ἡ, qui carmina pangit, vel qui in carminib. laudes alicuius dicit: poeta. Hesych. Item sapiens, intelligens, prudens: in qua significatione legitur & ὕδιος, apud eundem.

Τ' μὴν, ενος, ὁ, hymnus, carmen. vt γαμικὸς ὕμνος, apud Athen. l. 4. carmen nuptiale. Hesiod. in Erg. ἀλλ' ὅταν ὦ ὑμνον ἀείδειν, cantare dicere. Dicitur & ἀοιδὴ ὕμνος. Od. 9. pro φδὴ seu ὕμνος. Interdum peculiariter dicitur carmen in honorem Dei, vt ὑμνῶ εἰς Ἀπόλλωνα, εἰς Δία. &c. Dicitur & ὕμνος Ἀπόλλωνος, pro εἰς Ἀπόλλωνα. apud Athen. Dauidis etiam Psalmi vocantur ὕμνοι à Philone. Item oraculum. χρησμὸς. Hesyc. ¶ Anacreontem ὑμνῶ pro ᾄδω vsurpasse testatur Eust ita demque scholiastes Sophoclis annotat apud poetas, præsertim tragicos accipi pro cantione lugubri.

Τ' μνίω, ῶ, (& poëtice ὑμνέω) idem quod ὕδω seu ὕμνον, carmine celebro, hymnis decanto: propriè de poëtis dicitur & iis

iis qui carmina recitant. Hom. hymno in Apoll. Item simpl. prædico, dico: vt apud Plat. de rep. l. 2. πανταχοῦ δὲ ὑπὸ πολλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀκούομεν καὶ ὑμνούμενον, vno ore prædicant seu dicunt. Item prædico, celebro, decanto, laudib. celebro, laudo. Hesiod. l. 1. ἡμεῖς δὲ κλείωμεν εἰς αὐθρώπους θεὸν αὐτὸν ὑμνοῦντες. Et cum dupl. accus. Thuc. l. 2. ἃ χρὴ τοὺς πάλαι ὑμνοῦντας, οἷς ἐγὼ δὲ καὶ πείσομαι καὶ ἄλλον οἶμαι, quæ in vrbis laudem & gloriam dixi. ¶ Item comitor, incuso, seu accuso, carmine perstringo & diffamo, vel maledicis celebro: Eurip. in Medea, πλοῦ ἑμαυτὸν ὑμνῶν' ἀπωσμένον. Sic & Sophoc. Aeschyl. Plat. de rep. l. 1. ¶ Item deploro & lamentor, apud eundem Plat. & Soph. in Electra, vt exponit schol. & Suid.

Τ' μναιος, ὁ, celebratio quæ fit hymnis aut carmine. Et pro laudem decantatione, apud Greg. Naz.

Τ' μνῳδὸς, ὁ, siue ὁ μνωδὸς, ὁ, ἡ, celebrator, laudator: propriè qui carmine laudes alicuius celebrat.

Composita ex ὕμνος & ἔχω ὑμνίω.

Ἀμνίω, idem quod ὑμνίω. Luc.

Ἀμνολογία, in Epig exp. hymnorum sanctorum.

Ἐμμελὴς ὑμνῳδία, hymnis proleuor celebro. idem quod ὑμνίω.

Ἐμμελὴς ὑμνῳδὸς, seu ὑμνῳδὸς. laude dignus, celebrandus. Hom. hymn. in Apoll. Τίνα γάρ σ' ὑμνήσαν πάσσαι ἐϋμμελὲς ὕδουσαι; Substantiue pro bono hymno vsurpauit Lasc.

Ἐμμελῶς, ἡδέως, quod hymno succinitur, canticum quod post hymnum decantatur. Apoll. Rhod. Arg 2.

Ἐπαοιδὸς ὑμνῳδὸς, decanto, celebro, apud Plat. de leg. Apud Soph. in Oedip. tyr. Τοιαῦτ' ἐπωνύμων, in malam partem accipitur pro ἀνεπαοιδῆτος, teste Eust. vel pro αἰσυμνᾶν, vt vult schol. Apud eundem in Antig. λαλεῖσθαι δὴ σοι κακοῖς περίξεις ἐφυμνήσασα τὴν παρθενῶνα, idem schol. exp. diras imprecata tibi vt liberorum tuorum occisori.

Καθυμνίω, idem cum ἐφυμνίω. (chum.

Πολυῦμνος, multos habens hymnos, celebris: Hõ. hymno in Bacchum.

Τερπῳδὸς, ὁ, ἡ, laudibus super omnia euectus vel euehendus summis laudibus celebratus vel celebrandus.

Ὑμνώδης, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΤΩΡ, ὁ, genit. ὕδατος, (ab inusit. ὕδας) aqua. Interdum prodicitur: vt Od. ο. Θεοκλύμενος ἀμφιρρὼς ὕδατος, interdum corripitur: vt Il. λέσσ' ἐξ ὕδατος, afferte aquam lauandis manibus. Dicitur ὕδωρ ἐξ ὑψηλῆς apud Aristoph. in Vesp. aqua quæ lauandis manibus ante cibum adhibebatur. ¶ Peculiariter interdum ὕδωρ dicitur mare: ut Od. γνωτὸς πέτρης τέρας κωφοτοκοιο, ἐπὶ δὲ ὑπόπροσθε ἑκάστου κῦμα κορύσσεται ἠδὲ τε καὶ ὕδωρ. ¶ Ita vocatur etiam aqua pluuia: Xenoph. Hellen. 1. ὕδωρ δὲ ἐξαίφνης ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ὄρους πολὺ καὶ βίαιον ἐπιρρεῖ, ὥστε καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἐπιτήδεια ἀπολέσθαι. Aristot. (de apibus.) ἀφιστάμενοι δὲ ἀπὸ τῶν ἀνθῶν ἐπὶ τὸ ὕδωρ οἱ μελίσσαι. ¶ Apud medicos dicitur etiam de aqua intercute: vt apud Dioscor. l. 4. cap. 173. κρεμάμενοι κρίνου ῥιζοτόμου ἐπὶ ὕδωρ ἢ ὕδατος, per inferna bilem, pituitam, aquasque detrahit. Sic & Aristot. in probl. ¶ Apud Proclum in Sphæra. ὕδωρ ἐν τῷ ὑπὸ χιόνα ἥδιον ἐστὶ καὶ ὑγιεινότερον. ¶ Grammatici ab ὗω deriuatum dicunt, pleonasmo literæ δ.

Τὸ ὑδαρὴς, aquosus, multum in se aquæ continens, aqueus. Theophr. Aet. &c.

Τὸ ὑδατόεις, ὁ, ἡ, idem: vnde in fœm. ὑδατόεσσα ἴασπις, apud Dionysiũ de situ orb.

Τὸ ὑδατώδης, aqueus. In Epig. ὑδατώδεις βραχίονας, exp. brachia roscida.

Τὸ ὑδατώδης, aquarius, ad aquam pertinens: vt ὑδατώδη σωμάτων, signũ & indicium pluuiæ futuræ. Theophr. in Prognost.

Τὸ ὑδατώδης, aqua: seu simpliciter, aqua: & specialiter, aqua pluuia Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 3. Aristot. hist. an. l. 8.

Τὸ ὑδατώδης, aquula: medicis est pinguitudinis superiori palpebræ subiectæ extima parte incrementum. Exponitur etiam stilla gutta. Hesych. & Suid.

Τὸ ὑδατόω, aquosum reddo: vnde ὑδατούμενος, in humorem resolui.

Τὸ ὑδατόω, aquosus fio: aquesco: vel idem quod ὑδατόω. Gal. apud Hippocr.

Τὸ ὑδηὸς, aquosus, aqueus: apud eundem.

Τὸ ὑδρηλὸς, idem: vt ὑδρηλὸς ὀξύκρατος, apud eundem ad Glauc. & ὑδρηλὸς οἶνος, vinum aqueum, vel immodicè dilutum, Xeno. & Athen. lib. 10. Metaphoricè vsurpatur pro, fluxus, infirmus: τὸ ὑδρηλὸς φιλίας: Aristot. polit. 2. Τὸ ὑδρεῖν, pro eodem. Hesych.

Τὸ ὑδρεῖν, reddo aquosum seu aqueum & dilutum: vnde ὑδρευθεὶς οἶνος, in Pand.

Τὸ ὑδρεῖον, idem cum ὕδρευμα, aqua intercus, hydrops. Aristot. eth. 7. c. 8. Luc. in Lexiph.

Τὸ ὑδρικὸς, hydropicus. Gal. τὸ ὑδρικὸν, idem: apud eundem ad Glauc.

Τὸ ὑδρικὸς, hydropicus sum, intercutis vitiis laboro. Dioscor. l. 5.

Τὸ ὑδρικὸς πάθος, aquæ intercutis & hydropis.

Τὸ ὑδρικὸς, ὁ, ἡ, ὁ, aquosus, humidus.

Τὸ ὑδρίσκος, ὁ, idem: vnde fœm. ὑδρίσκη & contractè ὑδρίσκη

dicta fuit Cos insula seu Tenon propter aquarum abundantiam, teste Aristot. & plin.

Τὸ ὑδρηλὸς, idem cum præcedentibus: vt ὑδρηλὰ, apud Athen. l. 2. Apud Nicand. in Ther. ὑδρηλὰ κραδάμνια, ὁ, ἡ, vocatur calamintha viridis vel aquatica, ad differentiam montanæ, teste eius schol. ¶ At ὑδρηλὸς, Hesych. est coluber seu serpens aquaticus. item mutabilis.

Τὸ ὑδρίον, τὸ, aquula. Item paruũ vas aquariũ parua hydria Hippoc.

Τὸ ὑδρεῖον, ὁ, ἡ, vas aquarium, aqualis hydria: vt ὑδρεῖα λάβιον, apud eundem l. 13. Idem vtitur & l. 5. & 11. & alibi. Τὰ ὑδρεῖα Athenis dicebantur fitulæ & vrnæ in quas coniiciebantur calculi & sortes Aristoph. Xen. Isocr.

Τὸ ὑδρεῖον, ὁ, ἡ, parua hydria, vrnula. Athen. l. 10.

Τὸ ὑδρεάδες, νύμφαι, nymphæ aquaticæ. Epigr. l. 4.

Τὸ ὑδρεύω, lauo, irrigo: seu aqua perfundo. Exponitur & simpliciter effundo, vel perfundo. apud Eurip. in Iph. Taur. ὦ πόσον δὴ χοὰς μέλλω κραίνειν τᾷ τὸν θανόντων Τ' ὑδρεύσει γαίας ἐν πάντις, cui libamina ista & poculum nauium effutura sum in superficie terræ, vel quem libaminib. istis & crateree inferorum perfusura sum & irrigatura & in terræ superficie.

Τὸ ὑδρεύομαι, lauor, vel lauo me. Od ρ, Α'Μ' ὑδρηναῖσιν καθαπερεὶ ἐϋλοῦσα, &c. quum te laueris.

Τὸ ὑδρεύω, ἐξ οὗσα, aquor, aquam peto seu haurio. Od. κ, Κέρᾳ δ' ἐξυμελίχιον ἐσσὶ ἄγεσθαι ὑδρεύουσ'. Item rigo, irrigo: apud Theophr. hist pl. l. 2. c. 8.

Τὸ ὑδρεύομαι, idem. Odyss. ρ, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, vnde oppidani aquã hauriebant. Plut. Symp. 8. ἐκ τοῦ Νείλου οἱ πλούσιοι ὑδρεύονται. Item rigor, irrigor. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Τὸ ὑδρεύμα, aquation rationeũ dispositio manſio. Plin. l. 6. c. 13: Τὸ ὑδρεία, & ὑδρεύσις, ἡ, aquatio, aquæ hauſtio. Apoll. Arg. lib. 4. Plut. Symp. 8. Item rigatio, irrigatio. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. & de caus. pl. l. 3. c. 24.

Τὸ ὑδρεῖον, τὸ, vas quo vtimur in aquando, hydria, ſitula. vrna. Plut. in Philopœm. Athen. l. 8. Pro eodem Ionice dicitur ὑδρήϊον, apud Herodot.

Τὸ ὄφις, serpens aquaticus, coluber in aquis viuens. Exponitur & natrix, apud Aristot. vtuntur & Hom. in Bœot. & Arat, in prog. Est & sideris nomen, apud Procl. in Sphæra.

Τὸ ὕδρος, hydra, idem cum ὕδρεος serpente. Plerunq. sic dicitur Lernæus ille angnis ab Hercule occisus, quem κυνὶς etiam vocat. Eurip. in Herc. fur.

Ἰδρῶ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ.

Ἀνυδρος, ὁ, ἡ, ἀ, aqua carens, aquarium penuria laborans: vt αὖνδρος πεδίας, Geopon. l. 2. Et αὖνδρος γῆ vel χώρα, quæ & simpliciter αὖνδρος dicitur, apud Athen. l. 2.

Ἀνυδρία, ἡ, aquæ penuria, aquarum inopia. Thuc. l. 3. Xen. Pæd.

Ἀνυδρίαι, seu αὖνδρίδιμοι, ex fonte hauriõ, exhauriõ.

Ἀνυδρώδης, non rigatus. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Αὖνδρος, idem cum αὖνδρος. Hesiod. Ἀρχὸς αὖνδρος ἐὼν ἀνὴρ πάσσεο πάντων ἄ-Αὖνδρία, idem cum αὖνδρία. (νυδρος.

Ἐνυδρος, aquas in se habens, aquis abundans, aquis irriguus: vt ἔνυδρον πέδιον, Geopon. l. 2. Item in aquis degens aquaticus: vt ἔνυδρος ζῶια, apud Aristot. Dicitur & gemma quædam ἔνυδρος, apud plin. l. 37. c. 11.

Ἐνυδρία, seu ἔνυδρος, lutra: animal simile fibro, nunc in terra nunc in aquis agitans. Aristot. hist. an. l. 8. c. 5. Plin. l. 30. c. 3. & li.

Ἐνυδρία, aquæ copia. (32. c. 7.

Ἐνυδρόω, reddo ἔνυδρον. Hes.

Ἐξυδατίζω, in aquam naturam conuerto, in aquam resoluo: vnde pass. apud Dioscor. l. 1. c. 38. & Aegin. l. 3. c. 48.

Ἐξυδάτωσις τοῦ αἵματος, corruptio sanguinis in substantiam aqueam.

Ἐξυδρίας αὖρα, ventus cum aquis pluuiis erumpens. Aristot. de mundo. (lex. Aphr.

Ἐξυδρόω, idem cum ὀξυκρατῶ. Ἐξυδατοῦσθαι, in aquã verti. Εὔυδρος, bonam habens aquam, bonis aquis riguus: vel aliquis abundans, aquosus: vt εὔυδρος γῆ, apud Herodot. & εὔυδρος τόπος, apud Phil. de vita M. l. 1.

Ἐφυδάτιον, aquaticus, vdus.

Ἔφυδρος, & Ionicè ἔπυδρος, aquosus aquis scatens: vt ἔφυδροι τόποι, apud Dioscor. l. 1. c. 14. Item aquaticus, vdus, i. aquas seu pluuias afferens: vt ἔφυδρος ζέφυρος, Od. ξ.

Ἐφυδρία, idem cum ἐνυδρία.

Ἐφύδριος, Athenis dicebatur apparitor qui clepsydras moderabatur. Poll. l. 8. quidam tamen diuisim scribere malunt, ὁ Κλεψύδρης, aquosus, abundans aquis. (ἰσ' ὕδωρ.

Κλεψύδρα, ἡ, clepſydra: instrumentum horologicum, in fundo habens exile foramen per quod aqua sensim & quasi furtim distillat, vnde & nomen habet, Aristoph. in Auib. Hinc οἱ ἐκ τῆς κλεψύδρας, qui ad clepſydram exercentur, apud Philostr. in vita Adr. Soph. Est & frontis nomen apud Paul.

Κλεψύδριον, τὸ, parua clepſydra. Philostr. ibidem.

Λειψυδρία, aquæ defectus seu penuria. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 16. (penuria.

Λειψύδριον, τὸ, dictus fuit quidam locus Athenis ab aquarum

Μελανύδρος, nigras effundens aquas, nigris scatens seu manans aquis: vt κρήνας μελανύδρους. Il. π.

Ὀλιγύδρυος, parum aquæ habens, parum aquosus. Item pauca ac qua contentus. Theophr hist pl. l. 6. c. 7.

Ὀρυτός, foramen vnde aqua concitato cursu desilit: ὁπὴ ὅτ' ἂν ὄχετος ὑδάτων ὑποδύῃ. Eust.

Παρυδρος, iuxta aquam positus, iuxta aquas natus vel satus.

Παρύδρου, idem. Theophr.

Πολύυδρος, multis affluens aquis, multo humore abundans Plat. de leg.

Πολυυδρία, aquarum copia & abundantia.

Σπάνυδρος, cui raræ sunt aquæ, minimè aquosus: vel aquæ penuria laborans. Σπάνυδρος σῦκα, ficus in quibus non multum aquosi succi inest. Athen. l. 3.

Τπερύδρος, supra modum aquosus. Item distentus aqua inter curem. collect. Hippocr. Exponitur etiam qui supra æquas est.

Τφοδρός, qui sub aquis est, sub aquas demersus: vt ὕφυδρος κολυμβητής, apud Thuc. Item aqua intercute laborans. Gal. in lex. Hippocr.

Φαύγυδρος, qui fugitat aquam, aquam refugiens & reformidans. Polyb.

Φίλυδρος, aquæ amans. gaudens aquis. Theophr. hist pl. l. 7 c. 5.

Φιλυδρία, aquas amo, aquis & locis riguis gaudeo. Hesych.

Χέλυδρος, testudo marina seu aquatica. Est & venenati serpentis nomen, qui ὕδρος aliàs nominatur & χέρυδρος, item ὄφις, apud Nic. in Ther.

Χέρυδρος, idem cum χέλυδρος serpente: sic dictus quòd in aquis pariter & terra degat. apud eundem Nic. ibidem.

Τέκνον, &c. vide ὃς in Σός. Τόκος, &c. in Τέγω. Τόνος, &c. in Τείνω. Τόπος, &c. in Σός.

Τθαλοεις, loquacitas, idem quod φλυαρία, cum quo etiam coniungitur. apud Dem. Plat. de repul. l. 1. ἐς ὑγιὲς ἐκ νόσου κατάστημα ἐκ τῆς ὕβρεως ταύτης λήγειν.

Τθηλίω, ῶ nugor. Aristoph. in Nub. Τθλεῖς ἐπαῤῥᾷς.

Υἱός, ὁ, filius, natus seu gnatus. Odyss. α. 215. δικέτευσ' ἔρεεθρα μακρὰ τοῦ ὑιοῦ μὴ ἐᾶν ἀπόλλυσθαι τὸν ὑιέα Demost. Philipp. 3. τί σε ἐν πολλῇ ἀπορίᾳ γεγονέναι χρὴ νομίζειν. Plut. ἀφανὴς ὑιός.

Atticus nominatiuus est υἱῆς vt annotat schol. Thuc. vnde genit. υἱέως, apud Thuc. l. 1. & Plat. ep. 7. seu υἱοῦ. vt scribitur apud Luc. pro quo Ions dicunt υἱῆος. Dat. υἱῖ & υἱῇ, Odyss ξ. Accusat. υἱέα. & Ion υἱᾶα, apud Nonn. Dual. num. τὼ υἱέε, apud Plat. in Apol. Plur num. nom. υἱῆες. Od. ν. & Ionice, υἱῆας, apud Apol. Arg. 2. Dat. υἱάσι, apud Aristoph. in Nub. & Xen apomn. l. 1. Sunt & alij casus obliqui. Genit υἱῶν, seu υἱέων tanquam nominat. υἱᾶς. Dat. υἱᾶ. Accusat sing. υἱέα, & plr υἱέας. Dat. plur. υἱάσι. Od. γ. Ἐνθ' αὖτε Νέστορ' υἱὸν σὺν υἱάσι Omnes autem hos obliquos Eustathius contractos esse vult, descendentes à nomin. ὑιὴς. vt ὄῖς. dicatur pro υἱῆος, υἱῆ. pro υἱῆι, &c. * Idem υἱὲς seu ὑιὲς ab ὕω deducit. διὰ τὸ πολλαπλασιάζεσθαι ὑγρότητα, vel ἀφ' οὗ τὸ φύω, sunt enim filij φύσημα, i planta & proles parentum.

Τὑϊσμός, ὁ, q. d. filiatio: filium esse vel filium appellari. Greg. Naz Dionys. Areop.

Τὑϊόω, filium facio, adopto. Τὑϊωσις, apoptio.

Τὑϊκῶς, filii more.

Τὑΐδιον, seu ὑιΐδιον, filiolus. Aristoph. in Vesp.

Τὑωνὸς, ὁ, filii filius, nepos ex filio. Il. ε. Τὑϊέες, seu ὑιωνοὶ τε βίης Ἡρακλείης Sic & Od. ω. & apud Plut. de sera num. vind.

Τὑωνὸν seu potius ὑιωνὸν, filii filia, neptis ex filio.

Τὑωνίς, ίδος, ὁ. idem cum ὑιωνὸς. Hesych.

Τὑΐδιος, ὁ, seu ὑιδίδιος, ίου, ὁ. idem cum ὑιωνὸς, prius apud Aristot. posterius apud Isocr. in epist. ad magistratum Mitylen. Fœm. ὑιδία idem cum ὑιωνὸς. Hesych.

Τὸς ἰδ., ὁ, idem: apud eundem.

Τὸς, idem cum ὑὸς. teste Hesych. Significat etiam vitem ἀπὸ τῆς ὑσμίνης, quæ arboribus iuncta eas scandit, & quasi arboris cui iungitur, filius vel filia esse videtur: apud eundem.

Τ' Α Α' Ω, ᾶ F. ἄσω, latio: canum proprium. Od. ρ, Οὐδέ τ' ὑλαον ἐόντ' ὀνόμαζε. ibidem, ὑπαὶ κυνὸς ὠχ ὑλάοντος. Ibidem, vsurpatur & vox pass. ὑλᾶσθαι pro ὑλᾶν.

Τλαγμός, ὁ. latratus: in Geopo. Τλαγμὸς, οῦ, ὁ, inem. Il φ Xen. de ven.

Τλακτικός, ὴ, όν, qui solet latrare, pronus ad latrandum.

Τλακτίω ῶ. idem quod ὑλάω. Il. ω. Interdum cum accus. pro allatro, seu latratu profequor. Isocr. δεῖ τυγχάνοντας ὑλακτῆσαι. Pollux de vulpibus etiam, & lupis dici ait. Dicitur etiam de homine in modum canis latrantis vociferante. Sophoc. in Electra, Τοιαῦθ' ὑλακτεῖ D. citur & cor latrare quum palpitat. Il. υ. & apud Plut ἀδολεσχίας.

Τλακτὰ ἁ. latratus, idem quod ὑλαγμὸς, in Geopon.

Τλακτέω, ῶ. idem cum ὑλάω & ὑλακτίω, Oppian. de venat. l. 3.

Compositæ.

Α'μφυλάω. circumlatro, seu circumallatro, ablatro vndique.

Ε ξυλακτίω, ῶ, latratum emitto, vel in latratum erumpo. Plut. de aud.

Καθυλακτάω, ῶ, oblatro, latro in. Basil.

Μαψυλακτος, fruttra latrans, inania deblaterans magno cum clamore. apud Plut. Μαψυλάκτης, ὁ. idem.

Σκύλαξ, ακος, ὁ, (& interdum ἡ) catulus, propriè, catulus canis. dictum enim vult Orus apud Etym. quasi σχολαξ, ἀπὸ τῆ σπάζεσθαι τὸν μαστόν. Hom. Od. μ, Τὰς δ' ὅτε φωνὴ ἵκοι σκύλακος περὶ μητέρα λᾶας. Interdum dicitur de illo etiam qui eam ætatem excessit. vt apud Xen pæd. l. 1 ὥσπερ γε σκύλακα χρὴ πρῶτον μὲν πολυπλανᾶσθαι δεῖν. Venatici etiam canes σκύλακες. nominantur, apud Plut. in lib. περὶ πολυπρ. Significat & quemuis catulum: vt σκύλακες ἀρκτικὰ. Luc. & σκύλακες λυκίδες, Nicand. in Ther. ¶ Item pro pisce, & pro catenea ferrea, apud Poll. ¶ Pro σκύλακες dicitur σκύμνος, apud Etym.

Σκυλακώδης, ες, ὁ ὴ ὁ, conueniens σκύλαξι: vnde τὸ σκυλακῶδες, metaphorice dicitur de puero habente aliquid in quo σκύλαξι naturam imitabatur, apud Xen. in pæd. Exponitur etiam, inuerecundus, item caninus. Et τὸ σκυλακῶδες, frons inverecunda, impudentia: item pro blanditiis, apud eundem ibidem.

Σκυλακώδων. canes admitto: vt apud Xenoph. in Cyneg. σκυλακώδεσι δ' ἔστι τοῖς κυσὶν, ὑπερκείμενα τῆς πάντων τῶν χαλινῶν. Poll. est τὰς κυσὶν ἐμπεπλεγμένα ἐν ἠχήσεσι, Exponitur etiam canes alo seu educo. Apud Strab. (de Romulo & Remo) ὑπὸ λυκαίνῃ τραφῆναι σκυλακώδους, à lupa educatos tanquam catulos.

Σκυλάκιον, τὸ, pro catulo ponitur. Aristoph. ἐᾷν κακὸν σκυλάκιον, metaphoricè. (educatio.

Σκυλακεία, ὴ, canum admissura. item canum seu catuiorum

Σκυλάκιον, catellus, paruus catulus. Xen. Aristot.

Σκύλια, caniculæ pisces. Aristot. an. l. 6. & Aelian.

Περισκυλακισμὸς, ὁ, ὁ, (dec.) lustratio seu expiatio quæ fit τῇ σκυλάκων ἀφορμῇ. Plut. in probl Rom.

Περισκυλακτέω, ῶ, ius latr.

Τλη ης, ὁ, materia seu materies. Aristot. pol. li. 1. ὅλη δὲ ἡ ὑποκειμένη ὑφ' ἧς τι γίνεται ἐργάσιμος, subiectum & res propofita, ex qua aliquid efficitur. Plutarc. symp. 8 τὸ πῦρ τὴν ὕλην ἐξ ἧς καίεται πατέρα καὶ πατέρα ὅσων ὕλαι. ¶ Peculiariter sic vocantur ligna: vt apud Theophrast. hist. plant. lib. 5. ὅλας δὲ φησὶ πάσας τὰς ὅλας ἐπὶ τῶν ἰδίων χρῆσιμον εἶναι πρὸς ναυπηγήσιμος καὶ οἰκοδόμικὰ παρεπιτήδειον, quæ ligna naubus. quæ item ædificiis extruendis apta sint. Iliad. φ, ὑλήεν ὄλεθρον, ligna coacervabant. Sic ὕλαι αἰθόμεναι ligna ardia, apud Plat. de leg. Fructes quoque stipéríque patuulæ quæ in segete nascuntur, vel herbæ quæ in frutices assurgunt, ὕλη dicuntur: apud Xeneph. in Oecon. & alibi, præsertim quæ sylua, nominatur: vt Od. ε, Τὰς δ' αὖτε Φ. μαρπηξάμενοι πολλὰ ἴδωσιν, virens sylua: & Il υ βαθείᾳ δ' ἐφέρετο ὕλη. Sic & apud Herodian. lib. 7. Xeno. in Cyn. Plut. &c. ¶ Quædam etiam quibus corpus alitur & vita sustentatur. ὕλη appellantur: vt apud Herodo. ὕλη ἐκ ζώντων ἐθνέα. Sic & apud Aristot. hist. an. lib. 8. ¶ Apud Plutymp. 6. probl 2. ὕλαι dicuntur & fæces cibi concocti. vel ipsi cibi concocti. Apud Theologos verò ὕλη interdum nominatur fordes fœcésque mundanæ, quibus innoluti sunt ii qui res diuinas contemnunt: vt apud Synes. hymno 3 ἀπορρὼξ ὕλης καὶ ἀδίας σάρκος. Sic & alibi passim apud eundem & Greg.

Τλήεις, εσσα, όν, syluosus, arborib denſus & opacus: vt ἱμερόεις. Od ν.

Τλακάδης, ες, ὁ, ὴ, ὁν, idem: vnde τὸ ὑλακῶδες. loci syluosi, apud Xen. in Cyn. Item qui crassæ materiæ est, fæculentus: τὸ ὕδωρ ὑλῶδες apud Diosc. l. 5 c. 87.

Τλώδης, ες, ὁ, ὴ, syluaticus seu syluestris: vel luxurians frondibus & syluescens Epig. l. 2. Item materialis: vt πῦρ ὑλῶδες, apud Synes de insomn.

Τλήεις, εσσα, όν, syluaticus, in syluis degens: epith. Panis in Epigr.

Τλωμα, τός, frutices & stirpes humiliores, mediæ inter arbores & herbas propius tamen accedentes ad genus herbaceum. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 10. & alibi.

Τλικὸς, ὴ, όν, idem quod ὑλῶδες. Etym.

Τλικὰ, materialis: Αἱ ὑλικαὶ αἰτίαι, apud Plut. symp. 8. Item crassus, mundanis fordibus inquinatus. Greg.

Τλίζομαι, materior, lignor, materiam seu ligna colligo aut cõporto. Hesych. & Etym.

Τλοτόμος, ὁ, lignatrix, mulier quæ ligna comportat. Etym.

Τλοτομία, lignatio, lignorum & virgultorũ congestio. Hes.

Τλίζω, defæco, fæcibus expurgo, vel per colum transfundo defæcandi causa: vnde apud Diosc. l. 3. c. 9. ὑλίζειν δ' ὀφείλει. Apud Cratin. ὑλίζει τὰς ῥῖνας, emunge nares. Poll. l. 2.

Τλισμὸς, ὁ, colum, cribrum: vel faccellus per quem aliquid transfunditur, vt à fæcibus repurgetur. Poll. l. 6. & Diosc. l. 2. ὑλισμὸς, & ὑλίσμιον, idem, Schol. Nic.

Compositæ.

Α'ϋλος, ὁ, ὴ, ὁν, syluosus & nemorosus non est. Theophr. (Hes.

Α'ϋλος, expers materiæ. è nulla constans materia, incorporeus.

Διυλίζομαι, exp. in materiam abeo: apud Plat. in Tim.

Διυλίζω, idem quod ὑλίζω defæco, per colum transfundo. Plut. symp. 6. Diosc. l. 5. c. 82.

Διϋλισις

Διϋλισις, percolatio, per colum trans fusio. Suid.

Διϋλιστὸς, idem quod διυλισθὲν.

Περιυλίζω, ante percolo. Diosc. l. 1. c. 94.

Τλικὸς, materiæ constans, materialis. Themist. phys. l. 2.

Τλικὸς, materiæ adhærens. Item qui rebus mundanis dédiest, carnalis.

Τμὶς, ἴδος, ἡ, &c. vide in Τ' μήν.

Τμὶτ-ρὸς, &c. in Σύ.

Τμήν, ένος, ὁ, membrana, pellicula, tunica seu tunicula. Eust. & Athen. Ὀξέλαιον τινες τὸ ἀζυμωτὸν εἰς ὑμένα ἰδωλίου, i. λεπτότατον ἐπιπολῆς ἔλαιον, vt ipse exp. Sic Gal. ad Glauc. ὑμένια appellat membranam seu tunicam oculi: alij ὑμένιας vocant membranas quibus fœtus inuoluitur. ¶ Item carmen nuptiale, carmẽ quod in nuptiis cantari solet, idem quod ὑμέναιος. Pol.

Τμήνιος, ος, ὁ, ὴ, membranaceus seu tenui membrana constans: vel membranæ ſpeciem gerens: vt ὑμένιος ἀλεσμοὶ, apud Aristot.

Τμήνώδης, membranaceus, i. è membrana factus: vt ὑμενώδη σάκη, apud Athen. lib. 1.

Τμήν, membranæ in modũ tenuis: vel simpl. tenuis: Hesych.

Τμήναιος, ὁ. hymenæus: nuptiale carmẽ, seu quod in nuptiis ſponsæ ſponſæ accinitur. Il. σ, Νύμφας θ' ἡγεμόνευε μετὰ φρεσὶν ἠϋκόμοισι, Ὑμέναιον δ' ἐπὶ πᾶσι, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει. Ὑμήναιος ἀδὴ ἄεισι, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει. Quidam sic dici volunt ὅτι τὸν παρθένον ὑμένα, i. membrana virginitatis indice, quæ primo coitu rumpitur: alij aliunde deriuant: vide Eustath in Il. ρ. Accipitur & pro ipſis, nuptiis, teste Hesych. Item sic dicitur ipſe nuptiarum præſes deus, apud Lucian. in Herodot. (go. Etym.

Τμέναιος, seu ὑμεναιαῖος. hymenæũ canto: vel connubio iungo. Ὑμήναιος, (comp.) hymenæi expers, iuſtos hymenæos non paſſa. Eustr. ip. in Hec.

Τνὶς, &c. vide in Τ' ὄνο. Τπὸς, vide Τς in Σός.

Τνος, ὁ, Σ. ά, equuleus, equus paruulus, veluti nanus & pumilio in equino genere. Eiusmodi equulei à Latinis vocantur manni & mannuli: vide schol. Aristoph. in Pace. Apud Hesyc. ὑπὸ exp. πᾶν. ὃ ὁ τὸ τῆς μέσης νοσήσας ὀφλὸν κυνιδίου. Pro ὑπὸ scribitur & ἐπὸς, item γίνος. Quidam verò ἐπὸς siue γίνος aiunt esse partum equæ ex asino aut mulo conceptum. Aristot. in fine l. 2. de gener. an. scribit γίνεσθαι τὰ μὲν ἐκ ἵππου καὶ ὄνου θήλεος ἡμιόνους καλουμένους, τὰ δὲ ἐξ ἵππου καὶ ὄνου ἄρρενος ἡμιόνους, virens sylua: & Il υ βαθείᾳ δ' ἐφέρετο ὕλη. Sic & apud Herodian. lib. 7. Xeno. in Cyn. Plut. &c. ¶ Quædam etiam quibus corpus alitur & vita sustentatur. ὕλαι appellantur: vt apud Herodo. ὕλη ἐκ ζώντων ἔθνεα. Sic & apud Aristot. hist. an. lib. 8. ¶ Apud Plut. symp. 6. probl 2. ὕλαι dicuntur & fæces cibi concocti. vel ipsi cibi concocti. Apud Theologos verò ὕλη interdum nominatur fordes fœcésque mundanæ, quibus innoluti sunt ii qui res diuinas contemnunt: vt apud Synes. hymno 3 ἀπορρὼξ ὕλης καὶ ἀδίας σάρκος. Sic & alibi passim apud eundem & Greg.

Τλήεις, εσσα, όν, syluosus, arborib denſus & opacus: vt ἱμερόεις. Od ν.

Τλακάδης, ες, ὁ, ὴ, ὁν, idem: vnde τὸ ὑλακῶδες. loci syluosi, apud Xen. in Cyn. Item qui crassæ materiæ est, fæculentus: τὸ ὕδωρ ὑλῶδες apud Diosc. l. 5 c. 87.

Τλώδης, ες, ὁ, ὴ, syluaticus seu syluestris: vel luxurians frondibus & syluescens Epig. l. 2. Item materialis: vt πῦρ ὑλῶδες, apud Synes de insomn.

Τλήεις, εσσα, όν, syluaticus, in syluis degens: epith. Panis in Epigr.

Τλωμα, τός, frutices & stirpes humiliores, mediæ inter arbores & herbas propius tamen accedentes ad genus herbaceum. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 10. & alibi.

Τλικὸς, ὴ, όν, idem quod ὑλῶδες. Etym.

Τλικὰ, materialis: Αἱ ὑλικαὶ αἰτίαι, apud Plut. symp. 8. Item crassus, mundanis fordibus inquinatus. Greg.

Τλίζομαι, materior, lignor, materiam seu ligna colligo aut cõporto. Hesych. & Etym.

Τλοτόμος, ὁ, lignatrix, mulier quæ ligna comportat. Etym.

Τλωσις, lignatio, lignorum & virgultorũ congestio. Hes.

Τλίζω, defæco, fæcibus expurgo, vel per colum transfundo defæcandi causa: vnde apud Diosc. l. 3. c. 9. ὑλίζειν δ' ὀφείλει. Apud Cratin. ὑλίζει τὰς ῥῖνας, emunge nares. Poll. l. 2.

Τλισμὸς, ὁ, colum, cribrum: vel faccellus per quem aliquid transfunditur, vt à fæcibus repurgetur. Poll. l. 6. & Diosc. l. 2. ὑλισμὸς, & ὑλίσμιον, idem, Schol. Nic.

Compositæ.

Α'ϋλος, ὁ, ὴ, ὁν, syluosus & nemorosus non est. Theophr. (Hes.

Α'ϋλος, expers materiæ. è nulla constans materia, incorporeus.

Διυλίζομαι, exp. in materiam abeo: apud Plat. in Tim.

Διυλίζω, idem quod ὑλίζω defæco, per colum transfundo. Plut. symp. 6. Diosc. l. 5. c. 82.

Διϋλισις, percolatio, per colum trans fusio. Suid.

Διϋλιστὸς, idem quod διυλισθὲν.

Περιυλίζω, ante percolo. Diosc. l. 1. c. 94.

Τλικὸς, materiæ constans, materialis. Themist. phys. l. 2.

Τλικὸς, materiæ adhærens. Item qui rebus mundanis dédiest, carnalis.

Τμὶς, ἴδος, ἡ, &c. vide in Τ' μήν.

Τμὶτ-ρὸς, &c. in Σύ.

Τμήν, ένος, ὁ, membrana, pellicula, tunica seu tunicula. Eust. & Athen. Ὀξέλαιον τινες τὸ ἀζυμωτὸν εἰς ὑμένα ἰδωλίου, i. λεπτότατον ἐπιπολῆς ἔλαιον, vt ipse exp. Sic Gal. ad Glauc. ὑμένια appellat membranam seu tunicam oculi: alij ὑμένιας vocant membranas quibus fœtus inuoluitur. ¶ Item carmen nuptiale, carmẽ quod in nuptiis cantari solet, idem quod ὑμέναιος. Pol.

Τμήνιος, ος, ὁ, ὴ, membranaceus seu tenui membrana constans: vel membranæ ſpeciem gerens: vt ὑμένιος ἀλεσμοὶ, apud Aristot.

Τμήνώδης, membranaceus, i. è membrana factus: vt ὑμενώδη σάκη, apud Athen. lib. 1.

Τμήν, membranæ in modũ tenuis: vel simpl. tenuis: Hesych.

Τμήναιος, ὁ. hymenæus: nuptiale carmẽ, seu quod in nuptiis ſponsæ ſponſæ accinitur. Il. σ, Νύμφας θ' ἡγεμόνευε μετὰ φρεσὶν ἠϋκόμοισι, Ὑμέναιον δ' ἐπὶ πᾶσι, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει. Ὑμήναιος ἀδὴ ἄεισι, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει. Quidam sic dici volunt ὅτι τὸν παρθένον ὑμένα, i. membrana virginitatis indice, quæ primo coitu rumpitur: alij aliunde deriuant: vide Eustath in Il. ρ. Accipitur & pro ipſis, nuptiis, teste Hesych. Item sic dicitur ipſe nuptiarum præſes deus, apud Lucian. in Herodot. (go. Etym.

Τμέναιος, seu ὑμεναιαῖος. hymenæũ canto: vel connubio iungo. Ὑμήναιος, (comp.) hymenæi expers, iuſtos hymenæos non paſſa. Eustr. ip. in Hec.

Τνὶς, &c. vide in Τ' ὄνο. Τπὸς, vide Τς in Σύ.

Τνος, ὁ, Σ. ά, equuleus, equus paruulus, veluti nanus & pumilio in equino genere. Eiusmodi equulei à Latinis vocantur manni & mannuli: vide schol. Aristoph. in Pace. Apud Hesyc. ὑπὸ exp. πᾶν. ὃ ὁ τὸ τῆς μέσης νοσήσας ὀφλὸν κυνιδίου. Pro ὑπὸ scribitur & ἐπὸς, item γίνος. Quidam verò ἐπὸς siue γίνος aiunt esse partum equæ ex asino aut mulo conceptum. Aristot. in fine l. 2. de gener. an. scribit γίνεσθαι τὰ μὲν ἐκ ἵππου καὶ ὄνου θήλεος ἡμιόνους καλουμένους, τὰ δὲ ἐξ ἵππου καὶ ὄνου ἄρρενος ἡμιόνους, mulos asininos aut equinos, qui in ventre matris corrumpuntur, nascúturque mẽbris deprauatis ac oblæsis: vide & li. c. c. item eodem opere Hesych. tradit quosdam ἐπὸς vocare mulum aut equulũ qui non crescat: ipse verò esse dicit fœtũ ex equo aut mula aut asina. Idem Hesych. ἐπὸς exponit etiam ὀφθὸς & ἔπλεο puellam paruulam: itẽ pupillã oculi. Τ' πὸς idem Hesych. exp. ὑπὸ νέος, πωλάριον, ζῴδιον, ὄπτὸς ὁρᾶσθαι, γάμος.

Τπὸς, Hesychio est αἴξ, capra. Τ' πὸς, eidem est capra agrestis fera.

Τπὸς, vide in Τ' πὸς.

Τπιάθω, ῶ, ex obliquo, coràm, rectá. Apollon Argon. 2. καταπάσσεται ἐπὶ τὸν ὕπνον ἐπὶ τὸν ὄνειρον ἐπιάθων. Hom. Il. ξ. ὑπνώοντα λάθοιμι, in obliquum declinauit, siue in anteriorem partem * κάτα τῆ ὑπνοῦσι ἐν ὑπνῳ τὸ 130, inquit Eust. etymon exprimens.

Τπιάθα, (nomen indeclin.) visio, seu vera visio quæ euentu cõprobatur: (* quasi ὕπνου αἴσις: nimirum σημεῖα πολλὰ ἐμφέροντα) cui opponitur ὄναρ, somnium. Odyss. τ, οὐκ ὄναρ ἀλλ' ὕπαρ ἐνθάδε. ἐκ ὀνείρων ἐστὶ τὰ πιστὰ καὶ ἀμφιβόλους ἔχοντα Sic & Plat. ep. 3, σημεῖα τὰ τότε σοι ὀφθέντα μὴ ὄναρ ἀλλ' ὕπαρ ἐνεργῆ γένηται. Et Plut. de sera num. vind. ὅσα τὰ ὄναρ ἐκ ὕπαρ ἐνεργῆ ἐστιν ἐπεργαζόμενα. Apud Greg. in Iuliã inuect. ὄναρ ὕπαρ, per veram visionem: quod & ἐκ ὀνείρου cõiunctim scribitur. Interdum ὕπαρ adueribaliter vsurpatur pro ἐκ ὄναρ. Item apud Plat. lib. 2, de rep. ὁ θεὸς ἀλλ' οὐ τῷ ὄντι ἀλλὰ δοκεῖ ἐξαπατᾶν ὑπαρ ὀνείρ, nec vigilantes & reuera cernentes nec somniantes decipit.

Τπιον, &c. vide in Τ' πιάθω.

Υπ' ρ, & Poëticè ὑπείρ, vt Od. ι) præpol. pro varia constructione varia significans.

Cum genit. super, supra. Iliad. ζ, ἐπὶ σὺ' ὑπὲρ καφαλῆς, ſtetit autem supra caput. Plato in Tim. ὑπὲρ γῆς χάλαζα σπαράττει, supra terram grando concrescit. Luc. κατακλυσμὸς ὑπὲρ γῆς. Ἐν τῇ Αἰσχυλείᾳ τῆς ὑπὲρ Ἀχερουσίας, quæ est super Aegyptum. Apud eundem εἰ ὑπὲρ τῆς πόλεως, exp. vrbi imminentes. item ὑπὲρ τοῦ ἄστεος, Sicuti monsani ¶ Item pro, vt Demosthenis oratio ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Interdum ὑπὲρ σοῦ, expl. vice tua, causa, in gratiam tuam, propter te: interdum Greg. ὑπὲρ χεῖρα δίδωμι, rogo te per Christum. Sic Iliad. ω, Ἐξ ἴου ὑπὲρ παντὸς τε μετ' ὀφθαλμοῖσι δύναμαι Αἴαντο, ὑπὲρ τέκνα.

---

pro πρὸς, de: vt apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ὑπὲρ πάντων γεγράφαμεν ἐν ὑπομνήμασι.

Cum accus. vltra, trans: vt in prouerbio, ὑπὲρ τὰ ἐπικαιρότερα πηδᾶν. Demosthen. ὑπὲρ τοὺς λέγοντας. supra quàm dici potest, ὑπὲρ ὑπερβολὴν ἐστὶ γεγονὼς, natus supra sexaginta annos vel vltra, i. qui annum sexagesimum excessit. Plut. in Lycurg. Apud Luc. in Iconibus, ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ἐχρώσθησαν λίχαν, aquæ modum in dicendo excedere, i. vltra clepſydræ mensuram orationem protrahere. ¶ Item præter, vel contra, ὑπὲρ: vt Iliad γ, ἐπεὶ μὲ κατ' αἶσαν ὑπέκπασας, οὐ' ὑπὲρ αἶσαν. ¶ Pro κατὰ accipi putat Eust. Od. ι, ὑπὲρ μέτρα λαίτμα θαλάσσης.

In compositione auget: vt in ὑπερφέρω, ὑπερλίθω, maximè, vehementissimè. ¶ Interdum cum verbis nonnullis vim habet comparatiui. vt apud Aristot polit. lib. 4. ὑπερτείνει τῷ ποσῷ, magis superat qualitate, quàm deficiat quantitate. ¶ Significat etiam τὸ ἐξωθεῖσθαι & τὸ ἀποθεῖσθαι, vt in ὑπερίημι & ὑπερθέσθαι. ¶ Interdum vacat, vt in ὑπερφέρω.

Τπέρτερος, α, όν, superior, præstantior, maior, potior. Herodian. l. 6. εἰ μὴ τὰ κρείττονα, ὑπέρτερα ἐθέλοιμι μαχεῖσθαι οἱ βασίλεροι, quamuis bello superiores fuisse viderentur. Il. λιὸς ὑπέρτερος υἱῖος. Et ὑπέρτερος ὀμφὴ pro ὑπέρτερος, apud Nonn. Interdum cum accus. vel dat. eius rei qua quis alium superat. Oppian. de venat. lib. 3. Ἀλλ' οἳ μὲν ἐπὶ μάχῃ θ' ἕτερον ὑπέρτεροι, ¶ Τ' πέρτερος κρὶς in victima dicuntur carnes exteriores, seu quæ torminecus obiacent. apud Plut symp. prob. 8. ex Od. λ. ¶ Veteres Ions ὑπέρτερος, dixerunt etiam iuniorem, vt Iustat. annotat Il λ.

Τπερπρεσβύτερος, idem cum ὑπέρτερος, superior. item iunior. Hes.

Τπερτάτιος, α, ον, sum superior: cum genit. apud Suid.

Τπέρτατος, η, ον, storea. Od ζ.

Καθυπέρτερος, (comp.) idem quod ὑπέρτερος. Thuc. l. 5 Xen. apomn. 4. Plut in probl Rom. & alibi. Apud Herodotum legi. κατὰ καθυπέρτερος, Ionicè. Καθυπερτάτιος, ον, præsto, superior fum, antecello. Athen. in apoc. c. 1.

Τπέρτατος, η, ον, supremus, summus, altissimus. Il. ψ, ὑπέρτατος ἐν πεδίοισι, altissimus in specula item pro, maximus.

Comp. Καθυπέρτατος, idem.

Παυπέρτατος, omnium supremus, omnium excelsissimus, vt ἐρεμνὸς παυπέρτατος, apud Aristot. de mundo. item præstantissimus.

Τπερθε, siue ὑπέρθεν, desuper seu supernè, in superiori parte, suprà: item apud Homer. Τὰ ὑπερθεν, apud Xenoph. superna, superiores partes.

Compos. Ἐφύπερθε siue ἐφύπερθεν. idem quod ὕπερθε: itidem apud Hom in Epigr ἐφύπερθε κεφαλῆς, supra caput.

Καθύπερθε siue καθύπερθεν, idem quod præcedens. Od. μ. Interdum cum genit. vt apud Nicand. in Ther. Apud Hom. Od. ο, Οἰόγυνος καθύπερθεν, exp trans Ortygiam.

Τπερύω siue ὑπερυέω, ουσω, superficiarium sulcum produco, i. non altè impresso terræ vomere aro: apud Theophrast. hist. plant. lib. 3. cap. 4.

Τπέρυς, ὁ, funis quo antennarum cornua transferuntur, seu tenduntur & laxantur: apud Suid. ἐξῆρε τὸ ὑπερύσιον ἱστίον.

Τπατος, dicitur per syncopen, pro ὑπέρτατος, (vt ἥδατος pro ἡδέατος) summus, supremus: Iliad. ψ, & ὀφ' ἑνὸς δὲ πυρὴ ὑπάτη νέμεται ὄρσος, in rogo excelsissimo, in Epigr. ὄρεσσιν ὑπάτοις, altissimus mons. & ὕπατον κλέος, maximum decus, & ὕπατος ἀνδρῶν. ibidem. Sic ὕπατος ζεὺς. Iliad. τ Et cum genitiuo, vt Iliad. Θ, ὕπατος κρειόντων summe regum. Apud muſicos ὑπάτη χορδὴ, suprema chorda, quæ & simpliciter ὑπάτη dicitur: cui opponitur νήτη, vnde compos. παρυπάτη: vide Martian. Capell. & Virtuu. nec non Aristot. in probl. Τ' πατος accipitur etiam pro imo & profundissimo: vt Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. ὑπάτοιο σταθμὸν ἀμφιβάσασα. ¶ Apud Græcos rerum Rom. scriptores ὕπατος est consul: quòd apud consules poſt exactos reges summa esset potestas: Dionys. Halic. & Plut. in Rom. In fœminino gen. dixit Herodian. l. 2, ὕπατος ἀρχὴ, pro ὑπατικὴ, consulatus, cõsulare imperium. *Ab hac significat. sunt quæ sequuntur deriuata & cõpos.*

Τπατικὸς, ὴ, όν, consularis. Herodian. lib. 7. & Plut. in Camillo.

Τπατεύω, fum consul, consulatum gero. Herodian. & Plut.

Τπατεία, ας, ἡ, consulatus: apud eundem.

Compos. Ἀνθύπατος, ου, ὁ, proconsul: qui consulis vicẽ geriit, Plut. in polit. præc. Luc. in Demon. Α'νθυπατικὸς, proconsularis. Plut. in Ποπλ. Ἀνθυπατεία, proconsulare imperium obtineo, proconsul sum, pro consule prouinciam administro. Act c. 18. Herodian. lib 7. Α'νθυπατεία, ἡ, proconsulatus, proconsulare imperium. Herodian. l. 7.

Συνύπατος, collega in consulatu, consularis imperii particeps. συνυπατεύω, focius fum & collega in gerendo consulatu: apud Plut.

Πε'πι κον, vel ὑπερικὸν, hypericum: herba de qua Dioscl. 3. cap. 171. Dicitur etiam ὑπέρεικον, apud Nic. in Alexiph.

Ὕπερος, ου, ὁ, pistillũ. Hesiod.in Erg. ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν, mortariũ quidẽ tripedale seca, pistillum verò tricubitale. Et ὑπὲρ ὑπέρου, prouerb. apud Hesych.

Ὑπερτερίζω ὑπέρτερος, &c. vide in Ὑπέρ.

Ὑπήνη, ης, ἡ, barba: propriè quæ est circa labia: vnde à Gaza apud Aristot. lib. 3. anim. exp. mistax. Plut. in Camillo, ὑφ' ὧν τὸ χεῖλος, καὶ κατῆγε τὴν ὑπήνην βαθεῖαν οὖσαν. in Epigr. ἄχνοος ὑπήνη, exp. malæ imberbes.

Ὑπηνήτης, ου, ὁ, iuuenis, vtpote cui ὑπήνη suboriri incipiat. Luc. de sacrif. Vide Poll.

Ἀνύπηνος, ου, ὁ, (*decomp.*) imberbis, qui non habet barbam Suid. & Hesych.

Ὕπνος, ου, ὁ, somnus. Iliad. α', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι, quum eum inuadebat somnus dulcis. Iliad ω, οὐδέ μιν ὕπνος ᾕρει πανδαμάτωρ. Demosth. pro cor. τοσοῦτον ὕπνον καὶ λήθην ἀπάντες ἔχετε. Dicitur etiam aliquis ὕπνον λαβεῖν. Plat. in symp. & pro eodem αἱρεῖν, item ἀωτεῖν, Odyss. κ, & τ. Iliad. κ. Dicitur ἐν ὕπνῳ & καθ' ὕπνον, in somnis, per somnum, per quietem: & frequentius in plur. ἐν τοῖς ὕπνοις & κατὰ τοὺς ὕπνους, apud Athen. & Plut. * Quidam deducunt παρὰ τὸ ὑποπνεῖν (suspirare) quòd in plerisque dormientibus præsertim benè sanis mollius & submissius ducatur spiritus, vt vix deprehendatur. Alij παρὰ τὸ λύειν τὰ πόνους, quasi λύπνος: nam & ab Homero vocatur λύων μελεδήματα θυμοῦ.

Ὑπναλέος, ου, ὁ καὶ ἡ, somnolentus, somniculosus. Plutarch. de aud. (poem.

Ὑπνηλὸς, οῦ, ὁ, idem. Athen. l. 15.

Ὑπναλέος, ου, ὁ, idem. Nicand. in Alex. ὑπναλὶς dicitur esse aspidis genus somno necantis.

Ὑπνάω, siue ὑπνέω, ῶ, dormio, somnum capio. Ὑπνωτικὸς, idem cum ὑπνωτικός.

Ὑπνόω, ῶ, idem quod præcedentia: vnde ὑπνῶσαι, dormire & sopiri somno, apud Luc. & Xenoph. Sic & apud Greg. ὕδεις ὑπνώσας, suauiter dormies. Item actiuè, somnum affero, somnum concilio: vt apud Diosc. lib. 4. c. 64. (de papauere erratico) τοῦ ἑψήματος τὰ κεφάλια πέντε ἢ ἓξ μετ' οἴνου κυάθων τριῶν ἑψήσας, πότιζε ὡς ἂν ἐκ λῃ ὑπνῶσαι.

Ὑπνωτικὸς, somnolẽtus, in somnum pronus. Aristot. οἱ δὲ φλεβώδεις οὐχ ὑπνωτικοί, διὰ τὴν εὔροιαν τῶν πόρων. Et actiuè soporificus, seu soporiferus, apud Plut. symp. 3, probl. 5. Athen. l. 2. & Diosc. l. 2. de lactuca.

Ὑπνώω, idem quod ὑπνόω, poëticum & Ionicum. Od. ω (de virga Mercurij) τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.

Ὑπνώσσω, idem quod præcedens: somnũ capio, dormio. Galen.

Composita.

Αἰένυπνος, ὁ καὶ ἡ, æterno perfusus somno. Item æternos somnos afferens. Soph. in Oed. Colon. Pro eodem dicitur & ἀείυπνος, apud schol. Soph. & Suid.

Ἄυπνος, insomnis, somnũ non capiens, vigil, peruigil. Odyss. & Lucian.

Νὺξ ἄυπνος, nox in qua somnus non capitur. Xen Pæd. 2. &

Ἀυπνία, ἡ, insomnia, vigiliæ, peruigilatio. Plat. de leg. l. 7.

Ἄγρυπνος, idem quod ἄυπνος, ex eoque ortũ pleonasmo literarum γρ, teste Etym. vt ἄγρυπνος ὕπνος, apud Theocr. idyll. 26. Vtitur & Eurip. in Rheso, & Luc. in Terps.

Ἀγρυπνία, ἡ, insomnia, vigiliæ: idem cum ἀυπνία. Xen. Pæd. 5. Oppian. de venat. l. 3.

Ἀγρυπνίς ἰδος, ἡ, festum quoddam Bacchi Hesych.

Ἀγρυπνέω, insomnem noctem duco, vigilo, non dormio. Xenoph. Hellen. 7. ὡς δὲ τὴν νύκτα ἠγρυπνήσαν, ἐκάθευδον μέχρι πόῤῥω τῆς ἡμέρας. Item inuigilo, vigili & attenta mẽte obseruo. Luc. ἀγρυπνῶ τοῖς καιροῖς.

Ἀγρυπνητικὸς, vigilias facilè ferens, qui vigilare & insomnis esse solet. Plut.

Decomp. Διαγρυπνέω, peruigilo, insomnem noctem transigo. Athen. l. 14. (Luc. & Basil.

Ἐπαγρυπνέω, insomnes noctes duco ob vel super. Cum dat.

Παράγρυπνος, omninò insomnis. Epigr.

Ἀφυπνόω, obdormio obdormisco, Lucæ c. 8.

Ἀφυπνίζω, expergefacio, è somno excito. Eurip. in Rheso, ὄρθριον ἔγχος ἀείρειν, ἀφύπνισον.

Βραχύϋπνος, breui cõtentus somno, non diu dormiens. Aristot.

Διυπνίζω, idem quod ἀφυπνίζω.

Δύσυπνος, qui difficulter somnum capit, ægrè obdormiscens.

Δυσυπνέω, ægrè obdormisco, seu ægrè dormio. Pla. de leg. l. 7.

Ἐνύπνιον, τὸ, insomniũ, visum quod se dormienti obtulit. Plat. in Phæd. Plut. de deo Socr. in symp. &c. Quomodo ab ὀνείρῳ differat. vide Macrob. comm. in somn. Scip. l. 1. c. 3. Aduerbialiter etiam ponitur *pro* in somnis, per quietem. Il. β.

Ἐνυπνιάζω, insomnium video, somnio. Aristot. hist. an. l. 4. ἐνυπνιάζει τῶν ζώων μάλιστα ἄνθρωπος.

Ἐνυπνιάζομαι, idem. Plut. & Act. Ap. c. 2.

Ἐνυπνιαστὴς, οῦ, ὁ, insomniator, qui videre insomnia solet. Gen.

Ἔξυπνος, qui è somno euigilauit, expergefactus.

Ἐξυπνίζω, expergefacio. Phrynic. l.

Ἐφυπνίδιος, qui ad somnum afferendum fit. Epigr.

Κάθυπνος, graui seu alto oppressus somno: vel somnolentus, vehementis somni. Aristot. probl. l. 3.

Καθυπνής, idem Nic. in Alex.

Φίλυπνος, amans somni, somnolentus. Theocr. idyll. 18.

Ὑπὸ, præpositio variã habens cõstructionẽ & significationem Cũ genit. signif. à, ab, cum verbis passiuis aut neutris: vt Isoc. παιδεύομαι ὑπ' ἐκείνου, instituor ab illo. Dem. in Mid. τεθνάναι ὑφ' ὑμῶν, interfectus est à vobis. ¶ Item propter: vt Plut. in Per. ὑπὸ τῶν δήμων αἰτιῶν πόλεμος συμπίπτει τοῖς Ἀθηναίοις. ¶ Item præ vt δακρύειν ὑφ' ἡδονῆς, lacrymari præ voluptate. Sic ὑπ' ἐνδείας apud Plut. præ penuria. ¶ Item per: Plut. ὑπ' αὐτοῦ δὲ φρονεῖν ἐξέστιν ἡμῖν, per ipsum ne sapere quidem nobis licet. Plato, τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων ὑπὸ ψηφισμάτων διανέμων, multis paucorum facultates per decreta distribuens. ¶ Item sub: vt ὑπὸ γῆς sub terra, vel sub terram. ὑπὸ μάλης, sub ala, Luc.

Cum dat. itidem signif. sub. vt πόντος ὑπὸ τῇ γῇ βαθύς, Luc. Sic apud Hesiod. in Theog. κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ, sub cauo saxo. Apud Herodot. ὑπὸ Πέρσῃσιν ἐὼν Αἴγυπτος, sub ditione Persarum. Sic apud Thuc. ὑπὸ Ἀθηναίοις εἰσί, Atheniensibus subiecti sunt, seu parent. ¶ Interdum, sub, vel in: vt apud Hom. κατακρύψας ὑπὸ κόλπῳ, id sinu. Et apud Apollon. ὑπὸ νυκτί, in nocte vel sub noctem. ¶ Item pro μετά, cum: Plut. in Galba, ὑπὸ φωτὶ πολλῷ προῆει, cum multo lumine. ¶ Apud Apoll. Rhod. ὑπὸ κιθάρῃ πατέω, exp. ad citharam ferio, i. ad eius sonum. ¶ Interdum datiuum pro genitiuo habet: vt Il. κ. ὑπὸ χερσὶ δαμείς. Et Il. τ. ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι. Interdum & pro accusatiuo: vt Il. δ. αἱ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι ναιετάουσι πόληες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων.

Cum accus. itidem signif. sub: Plut. in Colot. καὶ τὸ ὑπὸ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χρυσόν, &c. sub terra. Sic Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 13. ἐάν ὑπὸ τὸ δέρμα γένηται, sub cute & corio. Apud Xen. τῶν ὑφ' ἑαυτῶν ἡγεμόνων, ducum quos sibi subiectos habet, siue sub sua ditione. Ilird. β. ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, exp. εἰς, vel ἐπὶ. Quandóque tempus denotat: vt ὑπὸ τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου, apud Xen. sub finem belli. Sic ὑπὸ κύνα, apud Aristot. an. l. 8. sub caniculam, sub exortum caniculæ. Ὑπὸ νύκτα, interdum exp. sub noctem: interdum capitur pro διὰ νύκτα, per noctem, de nocte, noctu, apud Hom. & Thuc.

In compositione interdum signif. sub. vt in ὑπάγω, ὑπέχω, ὑποκάτω. ¶ Interdum minuit, vt in ὑπόλευκος & ὑπόχλωρος. ¶ Interdũ indicat aliquid seorsim simúlque cũ aliqua fraude fieri: vt in ὑφέλκομαι & ὑπάγομαι. ¶ Nonnunquam idem valet quod πρό, vt in ὑπερβάλλω & ὑπερέχω. ¶ Interdum pro παρά ponitur: vt in ὑποφέρω pro παραφέρω. ¶ Item pro αἰεί, vt in ὑπεμνῆσαι & ὑποβοτάζειν. ¶ Interdũ vacat vt in ὑπολείπω, ὑποσχέσθαι, ἰτεῖα. ¶ Apud poëtas interdum posteriorem syllabam mutat in eã literam à qua simplex incipit: vt in ὑββάλλω pro ὑποβάλλω.

Ὑπαί poeticè pro ὑπὸ, vt παραί pro παρὰ Il. β, ἵππων ὑπαὶ ποσσὶν κονίατος ὀρνυμένη. Apud eundem ὑπαὶ πτερύγων, pro ὑπὸ πτέρυγα. Apud Aristoph. in Acharn. ὑπαὶ πτερύγων, schol. exp. κατὰ πτερύγων.

Ὑπόδρα, vide in Ὑποδράω, in cõmpos. ex ὁράω.

Ὑπολαΐς, auicula quæ Latinis curruca dicitur, & ex oui cuculi in nido suo positis exclusos pullos pro suis alit. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 24. οὐδὲ τὴν γλῶτταν τοῦ κόκκυγος, εἰ μὴ τὴν ὑπολαΐς. Vocatur etiam Ὑπολαΐς & Ἐπιλαΐς.

Ὕπτιος, α, ον, supinus, resupinus, in dorsum versus. Od. ι, αὐτὰρ ὅ γ' ἔπειτα ἀποστὰς ἔκειτ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι. Athen. lib. 9. αὐτὸν ὕπτιον ὑπὸ τοῦ γέλωτος καταπεσεῖν. Apud Luc. in Timon. στῆναι παλάμην ὑπτίαν, τε τάσσειν. Apud Suid. χεῖρες ὕπτιαι dicuntur passæ manus seu supinæ. Idem annotat ὕπτιον ὄρος, in Epigram. dici τὸ ἀσφαλές. Τὰ ὕπτια interdum dicuntur plana: vt ὕπτια πεδία, apud eundem. Interdũ excelsa: apud eundem. Interdum partes inferiores: vt apud Theophr. τὰ ὕπτια τῶν φύλλων λευκότερα. Plin. exp. foliorum pars inferior à terra albicans & laeuior. * Dici ὕπτιος quasi ὕψιος, eò quòd in ὕπτια ἀνθεῖ sint, scribit Etymol.

Ὑπτίως, supinè.

Ὑπτιότης, ητος, ἡ, supinitas. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16.

Ὑπτιόω, ῶ, f. ώσω: supino, resupino: vnde ὑπτιοῦσθαι, supinari, resupinari: apud Diosc. lib. 4. & Galen.

Ὑπτιάζω, supinus sum: vel supinor, supinus relabor. Herodian. l. 1. ὑπὸ δὲ ἀθυμίας καὶ ἀθυμίας αὖθις ὑπτιάζει. Item supinus sum ac negligens, negligenter ago. Idem l. 2. ὑπτιάζει πρὸς τὰ τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν.

Ὑπτίασμα, τὸ, supinatio seu resupinatio. Apud Aeschil. in Prometh. γυναικομίμοις ὑπτιάσμασι χερῶν, exp. supina manuum inflexione.

Ὑπτιασμὸς, idem. Luc. de saltat.

Composita.

Ἐξυπτιάζω, idem quod ὑπτιάζω. Aristo. hist. an. l. 2. τὰ δὲ κέρατα ἐξυπτιάζοντα ἔχει μᾶλλον, magis resupina cornua habent & retro flexa. Et actiuè, resupino, supino: vt apud Luc. σιμώσας προσβάλλων καὶ ἐξυπτιάζων ἑαυτόν.

Ἐξυπτιάζομαι, resupinor vel supinor. Athen. l. 1, οἱ τὸν κρίθινον πιόντες ἐξυπτιάζονται τὴν κεφαλήν.

Ὑπέρυπτιος, supra modum supinus.

Ὗς ὑὸς, vide Ὗς in Σῦς.

Ὑρχη, ἡ, instrumentũ in quo nautæ onera baiulant. Hesyc. ¶ Apud Aristoph. in Vesp. τούτοισι δ' ἀνεψήνατε τὰς ὕρχας οἴνου. Pollux dicit esse vocẽ Aeolicã quæ significat τὸ περσικὸν τῶν ταριχευμάτων. At schol. dicit ὕρχας esse vasa fictilia quibus salsamenta imponuntur.

Ὗς, vide in Σῦς.

Ὕσγινον, ου, τὸ, hysginum: plantæ genus quo color tingitur coccino similis Hesych. esse ait βάμμα τι. Vide Plin. l. 35. c. 6. Legitur & ὕσγη, apud Suid. dicentem esse herbæ genus quoddam.

Ὑσγινοβαφὴς, οῦς, ὁ, ad hysginum pertinens.

Ὕσμα, vide in Ὕω. Ὑσμίνη, in vltima classe compositorum ex Μίσω.

Ὑσσὸς, οῦ, ὁ, verutum, vt Lac. exp. apud Polyb. Alij exp pilum: vt apud Plut. in Mario. ἐξακοντίζειν τοὺς ὑσσούς. Et in Pompeio, ὑσσῶν βολαῖς, pilorum vel telorum iactus. Quidam interpr. etiam gressum, quasi hac Latina voce inde sumpta.

Ὕστερος, α, ον, posterior, nonnunquam serior: interdum &, sequens, secundus. Plut. symp. 8, κωλύεται τὰ ὕστερα νομίζεται καὶ βελτίονα τῶν προτέρων. Aesch. in Ctesiphon. τὰς συμμαχίας ὑστέρας ποιεῖσθαι μετὰ τοὺς ἀδικουμένους, secundo loco inire belli societates. Ὕστερος ἐλθεῖν dicitur, qui serior venit & post alios: Il. σ. & apud Aristoph. in Vesp. Ὕστερόν τι ποιεῖν τινί, vel ὕστερον τίθεσθαί τινος, post habere, postponere aliquid alicui: apud Plut. in Demetr. Item qui se alicui submittit ὕστερόν τινος se τίθεσθαι dicitur: vt apud eũdem in Fab. ὕστερον αὑτὸν τοῦ νόμου καὶ τοῦ ἄρχοντος τίθησι, legi & consuli se submittit. Sic apud Aeschin. μὴ ἔμπροσθεν τῶν νόμων ἀλλ' ὕστερος πολιτεύου, subiice te legibus & iis sis secundus. Interdum ὕστερος dicitur secundus, inferior: seu posthabendus: vt γένει ὕστερος, ætate inferior, Il. γ. & Thuc. l. 1. οὐδενὸς ὕστεροι γνώμῃ φαίνεσθαι. Item proximus, futurus, proximè venturus: vt ὕστερος σύλλογος, proximum concilium: & ὑστέρα ὀλυμπιάδι proxima Olympiade. Sic ὑστέρῳ χρόνῳ, futuro tempore; vel postea, apud Plut. in amat. narr. pro quo dicitur etiam ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ, apud Thuc. At ἐς ὕστερον, absolutè, *pro* in posterũ tempus. Plat. ep. 7.

Ὕστερον, aduerbialiter signif. pòst, postea posteriore loco, deinde: nonnunquam &, seriùs, tardiùs: item deinceps, posthac. Interdum cum genit. vt apud Xen. ὕστερον τῶν ἱππέων, post equites. Et Herodot. ὕστερον τούτων, post ea tempora. Interdum cum datiuo tempus denotante: vt Isocr. in Aeginet. πένθ' ἡμέραις ὕστερον, quinque diebus post Demosth. οὐ πολλῷ χρόνῳ ὕστερον: pro quo omisso substant. χρόνῳ Plutarch dixit, ὀλίγῳ ὕστερον. Aliquando cum articulo ponitur: vt οἱ ὕστερον, posteri, apud Herodian. lib. 1. & τῷ ὕστερον ἔτει, postero anno. Aristot. hist. an. lib. 5.

Item ὕστερον, seu ὕστερα, secundæ, i. omnia quæ editum in lucem infantem statim sequuntur, apud Diosc.

Fœm. gen. ὑστέρα dicitur pro ὑστέρα ἡμέρα, sequens dies: vt apud Plut. in lib. de fort. Rom. At ὑστέρα δεκάτη, vicesima prima mensis dies, quem mensem Attici in tres decades diuidere solebant, teste Etym. ¶ Medici & Physici ὑστέραν vocant vuluam seu vterum, quòd extremum locum inter viscera obtineat, si non exactè, at saltem κατὰ πλάτος. Soran. περὶ μήτρας & Poll. l. 2. Hinc ὑστερικὸς, ad vuluam pertinens: vt ὑστερικαὶ πνίγες apud Aristot. hist. an. l. 6. Et aduerb. ὑστερικῶς. vt ὑστερικῶς πνιγόμεναι γυναῖκες, fœmina quæ obnoxiæ sunt vuluæ suffocationi, apud Diosc. l. 2. c. 10.

Ὑστεραῖος, idem quod ὕστερος: vnde ὑστεραία, s. ἡμέρα, postera dies. Plat. ep. 7. εἶπον εἰς ὑστεραίαν ἀπαγγελεῖν dixi me postridie renunciaturum. Item qui fit τῇ ὑστεραίᾳ: vt ὑστεραία προσβολή, secunda oppugnaturum, apud Xen. Hell. 2.

Ὑστερέω, sum ὕστερος, posterior sum. Plut. ἡ Ἀποικία τῆς Γάδειρας ὑστερεῖ τῆς Ἡρακλείδων καθόδου ἔτεσιν ἑξήκοντα, sexaginta annis est posterior. Item tardiùs venio seu adsum: seriùs aduenio: vt in Antioch. τοὺς δ' ὕστερήσαντας ὑποδυῶντες αὐτοὶ διῆλυγκαν αὐτῶν αὐτοὶ καὶ Et apud Aristid. ὑστέρησαν τῇ μάχῃ ἡμέρᾳ μιᾷ, tardiùs ad pugnam vno die venêre, i. postridie quàm pugnatum est. Item frustror, non assequor: vtpote qui in captando vel persequendo fuerim negligentior: vt ὑστερεῖν τῶν καιρῶν καὶ τῶν πραγμάτων, apud Isocr. Item deficior, non habeo, deest mihi. Lucæ 22. μή τινος ὑστερήσατε. Sic & in ep. ad Cor. 1, c. 12. Dicitur & res aliqua ὑστερεῖν qua destituimur & caremus: vt Ioann. c. 2. ὑστερήσαντος οἴνου.

Ὑστεροῦμαι, propriè significare dicitur in cursu linquor & posterior fio. Plerũque tamẽ (sicut ὑστερέω) exp. destituor, egeo, inopiam patior: idque absolutè interdum, vt Lucæ 15. Interdum cum genit. vt apud Basil. ὅσοι ὑστεροῦνται ἄρτων, ἔλθετε πρός με. Et cum præposit. ἐν sequente dat. 1. ep. ad Cor. c. 1.

Ὑστέρημα, τὸ, partes posteriores: eius propriè qui in cursu deficit & vincitur. item defectus, inopia, penuria. 1. ep. ad Thess. c. 3. & alibi sæpius in N. Test.

Ὑστέρησις, penuria, inopia, egestas Marci 12.

Ὑστερητικὸς, qui solet ὑστερεῖν & tardiùs accedere. Apud medicos ὑστερητικὸς πυρετός, retardatio accessionis. Gal.

Ὑστερίζω, f. ίσω, idem cum ὑστερέω, sum posterior. item tardo, cunctor, serior venio. Thuc. l. 8 ὑστερήσαντες οὐ πολλῷ. Dem. τοῖς τοῦ πολέμου καιροῖς ἀκολουθεῖν, καὶ μηδενὸς ὑστερίζειν, nulla re tardiorem venire, i. nullam rem cunctando prætermittere. item destituor, deficior. Isocr. in Euag. ὑστερίζω τῆς ἀκμῆς τῆς ἐμαυτοῦ, vires me deficiunt. item inferior sum, superor, vincor. Xen. καταρραθυμήσαντες ὑστερίζουσι τῶν ἀντιπάλων.

Ὕστατος, (factum tanquam ex ὑστερώτατος) postremus, vltimus. Il. λ, τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν; Aristoph. in Ran. ἐν τοῖς ὑστάτοις φράσω, postremo loco dicam. Ὕστατον & ὕστατα aduerbialiter vsurpantur *pro* postremùm, vltimó. Lucian. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον προσειπόντες ἀλλήλους, ἐμβάομεν. Il. α, νῦν ὕστατα λωβήσαιο. Sic & alibi apud Hom.

Ὑστάτιος, idem quod ὕστατος Il. ο, ὑστατίῃσι βόεσσι Αἶεν ὁμοστιχάει.

Ὑστάτιον, idem cum ὕστατον: vt Od. θ, τί πρῶτόν, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;

Composita.

Ἀφυστερέω, destituor, defraudor.

Ἀφυστερίζω, seriùs venio, tardo, moror.

Ἐφυστερίζω, posterior sum vel fio. Thuc. l. 3.

Καθυστερέω, posterior sum: itẽ tardiùs & seriùs venio. Polyb. l. 16. Plut. in symp sept. sap. Et cũ dat. apud Theophr. de caus. pl. l. 1. item cedo & inferior sum: cum genit. apud Strab. & Luc.

Καθυστερίζω, itidem tardo, moror, Ecclesiast. c. 16.

Πανύστατος, omnium postremus seu vlt. vnde πανύστατον & πανύστατα, omniũ postremo loco: apud Soph. in Aiace, & Eur. in Hec.

Πρωθύστερος, præposterus: apud gramm.

Ὑστρὶξ, vide in comp. ex Θρίξ.

Ὑφάω, ῶ, & Ionicè ὑφόω, texto. Od. η, αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι καὶ ἠλάκατα στρωφῶσι.

Ὑφὴ, ἡ, textura sex textus. Athen. l. 2. Plat. pe leg. lib. 12.

Ὕφος, εος, τὸ, textile, id quod textum est, tela. Diosc. lib. 2. c. 68. Interdum pro sindone accipitur aut pro velo: vt apud Ioseph. Apud Athen. l. 3. παραπετάσματα ὕφη appellantur.

Ὑφαίνω, idem quod ὑφάω, texo, ordior. Il. γ, τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ, ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε. Sic & Il. ζ. & Od. β. Metaph dicitur μύθους & μήδεα ὑφαίνειν, Il. γ item ὑφαίνειν δόλον, texere fraudes seu dolos. Iliad. ζ.

Ὕφασμα, τὸ, idem quod ὕφος Eurip. in Ione, πολλὰ παρθένων ὑφάσματα. Interdum accipitur pro panno, & nonnunquam pro veste: vt apud Herodian. l. 5. & 4. Plut. de orac. Pyth. Interdum sic dicitur ipse textus: vt apud Phil. de v. M. l. 3.

Ὕφανσις, εως, ἡ, textura seu textus. Poll. l. 7.

Ὑφάντης, ου, ὁ, textor. Plat. de rep. l. 2. Aristot. polit. 1.

Ὑφαντικὸς, ad textorem pertinẽs, textorius. Poll. li. 7. Et ὑφαντικὴ, s. τέχνη, ars texendi seu ars textoria. Aristot. pol. 1. c. 5.

Ὑφαντικῶς, more textorum. Poll. ibidem.

Ὑφαντὸς, textus seu textilis: vt ὑφαντὰ εἵματα. Od. μ, & ἐσθῆτα ὑφαντήν, Od. ν.

Ὑφάσιάδιος, ἡ, Polluci l. 10. est πλεκτὸν ἀγγεῖον, quo sacra feruntur.

Ὕφα, idem quod ὕφασμα, teste Suid.

Composita.

Ἄργυφος, ὁ καὶ ἡ, albus propter texturam, ex alba textura constans. Et simpliciter, albus: vt ὄϊν ἄργυφον. Il. ω.

Ἀργύφεος, idem: vt ἀργύφεον φᾶρος. Od. ε. Metaph. ἀργύφεος (ποῦς. Il. σ.

Διυφαίνω, pertexo, vel intertexo.

Ἐνυφαίνω, intexo, Athen. lib. 12.

Ἐξυφαίνω, pertexo, contexo: seu texendo absoluo & conficio. in Batrachom. Πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα. Exponitur etiam compono, struo: apud Greg. loquentem de ape.

Ἐξύφασμα, idem quod ὕφασμα, textum seu tela: vt ἐξύφασμα κερκίδος, apud Eurip. in Elect.

Εὐυφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, benè textus: seu scitè & eleganter textus: vt εὐυφέα λαίφεα in Epigr.

Εὐύφαντος, idem. (leg. l. 5.

Ἐφυφὴ, id quod stamini intexitur, trama, subtegmen. Plat. de

Ἐφυφαίνω, idem quod ἐνυφαίνω: seu inter texendum ingero. Et pro simplici ὑφαίνω, apud Oppian. de venat. l. 3.

Καθυφαίνω, exp. intexo.

Κερκύφαντος, peplus seu velum ex trama textum: τὸ διὰ κερκίδος ὑφαινόμενον. Etym & Eust. idem est cum κεκρύφαλος.

Ἀδυφὴς, idem cum ἄργυφος seu ἀργύφεος. Eust.

Παρυφαίνω, attexo Παρυφὴ, ἡ, id quod telæ seu textili attextũ est, veluti sunt virgæ aureæ, purpureæ candidæ, &c. Plut. in Lac. instit. σάκκοφόρον αἰτεῖν διότι παρυφὴν εἰς τὸν σάκκον ἐνέβαλε.

Παρύ-

Πάρυος, idem vel idem quod παρυσὸς, attextus seu intertextus: apud Poll.l.7.c 14.

Παρυσάω, idem quod παρυσὸν ἀείρω, apud eundem ibidem. Apud Xen.Pæd.5. παρυσαπλῶν ὅπλων, exp. obtecta arma.

Decomp. Εὐπάρυος, cuius vestis insignem pulchrúmque limbum attextum habet. Luc.in somn. Dicitur & vestis Εὐπάρυος, eleganti limbo prætexta: apud Herodian.l.1. (Apoph.

Λάϐυκοπάρυος, cuius vestis cádido limbo prætexta est. Plut.in

Φοινικοπάρυος, puniceo limbo prætextam vestem gerens.

Χρυσοπάρυος, aureum limbum in sua veste gestans.

Περιπαρύω attexo. Plat in Tim.

Σακχωφαντης, sacrorum textor. Dem.in Olympiodor.

Συωνέω, cõtexo. Συωνὴ, cõtextus seu cõtextio. Plat.de leg.l. 5.

Συωρὴ, contextus. Aristot.hist.an l.9.c.37.

συωνεόμενα, idem quod συωρήσιμα: vel attexo: lvnde metaph. apud Phil.de mundo. τὰ δὲ σφοιγοπλόντα, καὶ ἀλλήλοις συωνεόμενα τῷ ἀρμῷ τῆς. Sic & apud Luc.de scrib.hist.

Τδωπὴς, in longum textus Suid.

Ταλυφάντης, qui culcitras texit, culcitrarum & lodicum artifex. Poll.l.7,ex Hyper.

Χρυσοῦς, ex auro textus: vel auro intextus, seu iutertextus. Athen.l.10. Herodian.l.5.

Τ'Δ ΕΑΡ, ἄος Θ, τὸ, visci genus quod in abiete & larice nascitur. Theophr.de caus.pl.l.16.c.2. 23. Plin.l.16,c.vlt.idem Theophyphear tribuitur ilici lib 3. de hist.pl.c.16.

Τ'ψὴ, ὖος Θ, vide in Τ'ασ'ω. Τ'ψις, pro χυρίως in Κύπω.

Τ'Φ Ο Σ, ου Θ, τὸ, altitudo, celsitudo, sublimitas: Interdum &, cacumen, fastigiũ vertex Thuc.l.1, σωφρὼν ἀστυγρείτων ὑπ τειχίζεσθαι ὀλίγῳ ὕψει Θ κεκωλύκει. Plut.de fera num. vind. κρατυνόμενοι ὀξὺ, ὕψει πυκὶς εἰς τεφάκωλον, ex cacumine quedam. Metaphorice apud Herodian lib.2. οὐδὲν οὕτω θεοῖς χάρεν εἰς ὕψ Θ ὀζυφέρον, nihil verbis extollens. Sic & apud Aristot. de mun. & Luc.in Hermot. Etymol. dici vult quasi ὑψῶ, ab ὕπωμαι, vt sit ἀφ' οὗ ὕπται ὄψις, vnde patet prospectus.

Τ'ψηλὸς, ἡ, ὀν, altus, excelsus, sublimis: vt πύργοι ὑψηλοί, ll. ». Metaphorice. Luc.in Hermot. ὑψηλὰ ἤδη φρονεῖς, sublimia affectas animo. Sic apud Dion. Longin. ὡς ἔστιν ὑψηλὰ τὰ ῥητὰ. Dicitur & αὐψηλὸς, f. πτων, ex alto, ex loco excelso: apud Luc. de scrib.hist.

Τ'ψηλῶς, altè, excelsè, sublimiter.

Τ'ψόθεν, ex alto desuper, ll. ». Cum genit.signif. super: vt apud Apoll Arg.2. ὑψόθεν ἀκτῆς.

Τ'ψόσ' in alto, in sublimi. Iliad. ρ. Item super, cum genit. vt ὑψόσ' ἀσπίδος, Epigram.lib.i significat etiam altè, in altum: apud Apoll. Arg.l.2.

Τ'ψόσε, in altum, in sublime. Od. μιχθῆναι Τ'ψόσ' ἀεσσιφόῳ Θ.

Τ'ψοῦ, altè, in alto ll. ». & Soph.

Τ'ψι, idem. ll. ξ & υ. Hesiod.in Erg.

Τ'ψιστος, idem cum ὑψηλὸς. Hesych.

Τ'ψιστος Θ, altior: vt ὄφρις ὑψίστη, apud Theocr.idyll.8.

Τ'ψιστος, altissimus, excellissimus. hac voce fæpe intelligitur Deus in sacr.lit.vt Act 7, Lucæ 1, & alibi.

Τ'ψιστάριος ἄρτος dicitur ὁ ἀνάλυτος συζυγία Hesych.& Suid.

Τ'ψόω, in altum tollo, exalto, extollo: in Batrach Βατρ Θ ὑψώσας ἐξέχεε ὄβριμον. Luc.14. ὅστις ὑψώσει ταυτὸν, ταπεινωθήσεται. Item perficio, absoluo: metaphora ab ædificiis sumpta, quæ tum demum perfecta sunt, quum ad fastigiũ sunt perducta Ioseph. ἀφρὶ ὑψώσας τὸ ἔργον ἐβρὼν πολιήτας, Exponitur etiam, ὑψηλὸν κρύπτω. Suid. ex Psalm. Dauid.

Τ'ψωμα, exaltatio, eleuatio: vt ὑπάρματα ἢ ἀφίσεσι, apud Plut.1 tem altitudo, Rom.8. Expon.&, cacumen, summitas. Phocyl. Τ'ψωσις, exaltatio, eleuatio, Suid.

Composita.

Α'νυψόω, idem quod ὑψόω. Epigr.l 4.

Δ'ισύψας Θ, ὁ ἡ ἡ, qui paris est altitudinis, æquè altus.

συνυψόω, simul exalto, vnà in altum eueho.

Τ'ϖερυψόω, supra alio extollo: vel supra modũ extollo & eueho.

Τ'ϖῦψος Θ, altissimus, excelsissimus, Aelian. in varia hist.

Τ'Ω, F. ὕσω, pluo Od. ξῶν σ' ἔρχ τδὲ πάντ Θ, nocte pluebat tota Iupiter. Luc. οὔτε Ζεὺς τηρεῖσθαι οἱ ἔᾳ μετὰ τοῦτο. Interdum cũ dat. personæ: vt Aristoph.in Nub. ὅσων ἡμῖν τοῦτο ἐπιτιμᾷ. Interdum cum dat.rei qua pluit: vt Athen.l.8, οἷσιν ὁ ἡ πολλαχῆ ὕσασα τὰ Διὸς ἰχθύσι. Et cum accusat. apud eundem ibid. Phœnias scribit, ὃν Χαβρίνου ὕδωρ τοσοῦτο ἐμέρας ὕσας τὸν Διὸς ἰχθύας. Dicitur & impersonaliter ὕει, pro ὕει ζεύς, apud Aristot.rhet.1, & Theoph. de caus.pl.l.4 item actiuè, irrigo, pluuia perfundo.

Τ'Σις dicitur quod pluendo decidit: vt apud Greg. ἀπ Θ ὑράμου ὗ ἰράων. Item quod irrigatur & pluuia perfunditur: vt apud Arrian.l.6. ἡ γὰ ὗσ' τὸ πολὺ ἀ γὰ αὖτα ἐξ ἐκείνου, nõ multũ pluuiis humectatur. Sic & apud Herodot. Theophr. & Pausan.

Τ'σμα, seu ὕμα, τὸ, pluuia: Erot. apud Hippoc.

Τ'σις, ipsa pluendi actio. Hesych.

Τ'άδες, hyades: stellæ quædam in cornibus tauri, à pluendo sic dictæ: quoniam ortu occasúq. suo pluuias largósque imbres conciunt: vt Cic.& Plin testantur, & post hos Etymolog Euripidis in Ione. νύκτα τ' ἀναύλους Σαφίσσειν σποδούς. Quidam Latine faculas appellant, ab ardentibus. Alii etiam à litera ὑ sic nominari volunt, quam aliquo modo repræsentant, vt docet idem Etymol.

Τ'σιζω, pluo, madefacio, rigo. Hesych.

Τ'σὶς, ίδος, pluuia. Hesiod.in Erg Aristoph.in Vesp. Arist. de mun.

Τ'σιος, pluuius, pluuiosus: vt ὑετὸν ἀτσεσὸς, in Epigr. & ὕσιος ὁδὸς. Aristot.in probl Superlat. ὑσιώτατος, pluuiosissimus: τὰ πάντων ὑσιώτατα, apud Herodot.

Τ'σις, appellatur Iupiter, qui & ὑέτιος & ὄμβριος. Lat pluuius. Et & Bacchi epitheton, teste Suida ex Clidemo, quoniam sacra ei faciebant quum plueret. Τ'ν nominatur Semele, teste Pherecyde & Hesych. [vide in Σε.

Τ'χεὶ, Τ'χαρ, Τ'χὶ, quomodo, huc pertineant, vide suis locis. Τ'χ

Composita.

Ε'ὐω, superpluo, pluuia perfundo: vnde ἐύσις, impluit, pluuia incessit. Theophr.de caus.pl.l.4.c.9. ἐὰν ὃ ἡ ἐύσῃ κατμὴν δυνατῶς. Significat &, pluuia consequitur, ttatim pòst pluit: apud eundem de caus.pl l.6 [de Iride] ἐφύει δὲ ὅπου ἂν ἐύσῃ.

Κα θυω, compluo. Κα τέθυκα, complui.

Τ'ώθης, vide Τ'χ in Σε.

Nota literæ quam vocant ϙῖ, ab Hebræorum Phe seu Pe. ¶ Aeoles ea initio dictionum pro Φ vtuntur, dicentes ϕῆτε, pro δῆτε, ϕόλεῖν, pro θόλεῖν, ϕλίβειν pro θλίβειν. ¶ Est &, numeralis nota, de qua vide in Append.

Φαείνειος Φαέθοντος, vide in Φάω.

Φ Α Γ Ω, vel φάγω (vtrunque enim thema statuit. Eust.) edo, comedo Frequens est vius aor.2. ἔφαγον & infinitiui ἐκφάγεῖν Od. ξ. Η τέτυγ' ἐν ποτμῳ φάγον ἰχθύας. Od.6, Καὶ ταχέως πάλιν ἔφαγον. Aeschin.in Cteſiph. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἔφαγε τὴν ἐπιτιμίαν. Aristotel.polit.7 ἀπ ὀπτωμένη Θ ἐκφάγῃ. Eadem tempora passim etiam occurrunt in sacris lit. Fut.med. φάγουμαι pro ἐδομαι dicitur, (sicut πίομαι pro πῶμαι) vnde ἐφάγεσθαι apud Luc. c.17.

Φάγημα, τὸ, id quod comeditur, esculenta, edulia, apud Suid.

Φάγησις, ἡ, comestio, voratio.

Φάγησις ἑορτὴ, festum, quoddam in cibo quo ad satietatem vsque exhilarabantur. Athen.lib.7. idem dicitur & φαγέσιαπud eundem ibidem.

Φάγιμος, ἡ, comicis dicitur ὁ ἄσπλαγ Θ, inexplebilis, teste Poll. l. ». Lat.edo vel comedo.

Φάγμα & φαγέδαινα dicitur affectus stomachi quum vehemẽter appetens cibũ immodice sumit, nec satiari vorãdo potest: indefinit.med. & apud Gal.lib 3.cõm in li. Epidem. aphor.37. ¶ Φαγέδαινα dr vlceribꝰ. quoq. dicitur & interdũ omnia vlcera designat quæ semper maiora & deteriora fiunt: interdum speciatim vlcus quoddã denotat. quod describit. Poll l. 4.c. penult. Cels.l.6, est genus cancri. Hinc apud Aeschyl.in Phil. Φαγέδαινα ἥμα σάρκας ἐδία πορεῖ. Ab hoc vlcere ad fauorum quendã morbũ trãsfertur, de quo Colum.de re rust.l.9.c.13. Φαγεδαινικὸς phagedænicus: vt φαγεδαινικὰ ἕλκη, apud Diosc.l.

Φάγος, vorax, edax, comedo, Matth.11. Lucæ 7. [2.c.99.

Φάγρος, Cretensium lingua dicitur cos: quia ferrum acuẽs addit. Athen.l.7. Item piscis quidam à voracitate, vt putatur apud eundem ibidem.

Φαγὼς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum cum præpositione.

Διαφάγω, peredo, exedo, edendo consumo. Phil.de mundo, ὅπω ἐρυσσόμενος ποσθματ Θ δ'ὅπω ἰὼς ὀπτράμων διαφάγῃ, quum arugo obsecna exeſt.

Ε'ξαφάγω, idem exedo: vnde ἐξέφαγε, apud Poll.l.6.c.7.

Ε'μφαγω, ori inditum deglutio, comedo. (Poll.ibid.

Ε'ν φάγω, poſt aliquid edo, superedo. Item vnà cum pane vescor.

Κατα φάγω, peredo, edo, deuoro. Aristoph. in Plut. δίκης κατεφάγεν ἡμέρας. Athen. l.10. τὸν Μίλωνα τοῦτον κατεφαγεῖν. Dicitur etiam κτήματα aliquis κατεφαγεῖν, absumere per luxum, abligurire: vt Odyss.ξ Sic & πατρῴαν γαῖ & πατρῴαν οὐσίαν κατεφαγεῖν, apud Athen.l.4. & alibi. (schylo.

Κατεφαγὲς, comedo, helluo, poll. ex Myrtilo comico & Aeσυγκατεφάγω, (*decomp.*) vnà comedo seu deuoro, [vit.

Ο'ψοφάγω, pani additum comedo, cum pane vescor. ὀψοφάγου, τὸ, quo cũ pane vescimur, opſoniũ: apud Ioan. c.

Προφαγεῖν, præcomedere, ante alia comedere.

Συμφάγω, vnà comedo. Plat.de leg.

Composita sine præpos. Vel ex φάγω, Vel ex nomine φάγος.

Α'γκιστροφάγος Θ, ὁ ἡ ἡ, q. d. hamiuorus, Aristot. Et metaph. auarus. Hesyc.

Α'γλη-

Α'γλητής, ου ἀσπλάγ Θ, ad satietatẽ. & libitũ comedẽs, vorax, helluo. Theocr.idyll 23. Metaphoricè apud Aristoph.in Nub. ἀγλῆ dicũtur ἀσπλάγχνοι, lichni bibuli, qui multum olei deuorant. Sic ἀσπλάγχνοι ἵπποι, equi curules, qui magnis sumptibus ad certamina curuliа aut bellum nutriebantur. Eust. ex rhet. lex. Sic & ταῦς ἀσπλάγχνος, cui plenum dabatur stipendium: apud Lyſ. & ἀσπλάγχνα πώματα, in quas magni erogantur sumptus, apud Suid.

Ἀδηφαγία, seu ἀδηφαγία, ad satietatem vsque comedo, vorax ſtim. Ifocr.in Aleiphr.ep.22.

Ἀδηφαγία, seu ἀδηφαγία, eſus ad satietatem vsque voracitas. Athen.l.10 Oppian. halieut.3.

Ἀιγιφάγος, capriuorus, capram seu capras votans aut edens. Peculiariter sic Iuno vocabatur apud Spartanos, quòd apud eos capræ ipsi immolarentur. Hesych.

Ἀιγοφάγος, qui locustis victitat. Ἀκρίδοφάγοι cognominati fuerunt quidam populi, de quib. Strabo, Agatharchides, & alij.

Ἀλληφαγία ſese inuicem deuorantes. Aristot. hist.an.l.8.

Ἀλληφαγία, mutua deuoratio. Heroduton.

Ἀλληλοφαγεῖν, mutuò ſese deuorare: vt plurimum de piscibus dicitur: vt apud Aristot. loco citato.

Ἀλλοτριοφάγος, aliena comedens. Athen.l.4.

Ἀλλοτριοφαγία, aliena comedo Eust.

Ἀναγκοφάγος, qui necessitate coactus comedit, vt athletæ.

Ἀναγκοφαγία, comedendi necessitas, victus athleticus. Aristot.polit.2.cap.3.

Ἀναγκοφαγία, coactus comedo, liberaliori victu vti cogor, vt athletæ. Hesych.

Ἀνθρωποφάγος, homini vorus seu homiuorus, humana carne vescens. Philostr.in Heroic.

Ἀνθρωποφαγία, humana carne vescor.

Ἀνθρωποφάγος, idem cum αὐθρωποφάγος: vt αὐθρωποφάγοι ἰχθῦς apud Athen.lib.7.

Ἀνθρωποφαγία, hominũ deuoratio, esus carniũ humanarũ.

Ἀρνοφάγος, agnos deuorans.

Ἀρτοφάγος, panuorus, qui pane vescitur. Athen. lib. 10. Est & inuris nomen in Batrachom.

Ἀρτοφαγία, panem voro, pane vescor.

Βαλανοφάγος, glandiuorus, qui glandib. vescitur. Plut.in Caio.

Βαλανοφαγία, landibus vesci Eust.

Βαῤῥοφάγος, q.d. bouẽ vna cœna absumpserit, vorax, edax, comedo: vel ex epitatica particula βα. Herc. epitheton. in Epigr.

Βασκανοφάγος, lactiuorus, lacte victitans. Γλακτοφάγοι [per syncopen) epitheton gentis cuiusdam eſt apud Hom. Il.ν.

Βρῶτις, qui terra vescitur, Hesych. ex Callim.

Βρωτὰ, membra excedens. (Epigr.

Βουκολικὸς, bucularum seu vaccarũ esor: epitheton Herc. in

Βοσκάς, lauri comestor: epitheton vaticinantium, quoniam comesta lauro numen haurire credebantur: vnde & fatidica laurus à Lat.dicitur. Lycophr. in Alexandria.

Βρωμὸς, qui acribus vescitur, vel qui acrium esu delectatur.

Βρωμώδης, acrium ciborum esus. Cæl.Aur. chron.l.3.c.2.

Βρωμώδης, item vomitus acrium esu prouocatus. Diosc.l.2,c.33.

Βρωμὸς, acribus vescor.

Βρωτὸς, doriuorus. Hesiod.in Erg.

Βρωτὸς, qui animantes deuorat, qui animalium carne vescitur. Aristot.polit. l 1.

Βρωτιμὸς, animalibus victito. Idem hist.an.l 8.

Βρωτὸς, qui vermibus lignorum vescitur, cui victus est è colis. Aristot hist.an.l 9.

Βωλοφάγος, qui thymbra victitat. Aristoph.in Acharn.

Βρῶτις, seu ἰχθυφάγος, [q. d. visciuorus) visco victitans. Pecuniariter de quibuidam turdis dicitur.

Ἰχθυοφάγος, qui pisces comedit, piscib. victitans. Athẽ. l. 8. Paus.

Ἰχθυοφαγία, piscibus victito. Aristot. (in Att.

Καρποφάγος, fructibus viuens, fructuum esu vitam suam sustentans. Idem in polit.

Καρποφάγος, fructib. vescor, fructuum esu viuo: apud eundem.

Κατηφὲς ἄ. ἡ, nomẽ auis quæ ἐφύσατο τὰ καπ'ρίματα: fortaſsis Κατ' ἔφαγεν, inquiunt ſchol Aristoph. & Suid. Ab hac fe etiam nominatus fuit Cleonymus apud comicos, quòd semper capite in terram deiecto eſſet & voraret.

Κρεοφάγος, qui ficos comedit, aut ficulnis ramis foliisve viuit. Hesych. Κεκρεφόρους nominantur homines rustici & qui ex rebus vilibus quæſtum faciunt. Eust.

Κρωβυφάγος, qui brassica vescitur: nomen ranæ in Batrach.

Κρεοφάγος, carniuorus, qui carnibus vescitur.

Κρεοφάγια, carnium voratus. Plut.in præcept.san.

Κρεοφαγία, carnes voro.

Κριθοφάγος, hordei comestor, qui hordeo victitat.

Κριθοφάγια, hordei comestio, pœna militaris. apud Polyb.

Κριοφάγος, arietum vorator. Deus quidam gentilitius cui arietes immolabantur. Hesych.

Λαιμοφαγέω, auido & hianti ore voro.

Λεπροφαγέω, leporum comestio. Epigr.

Λυμοφάγος, pollutorũ ciborũ esor, qui impuris cibis vescitur.

Μιαροφαγέω, cõtaminatis cibis vescor. Greg.in encom.Mac c.

Μιαρὸς σῖτος, pollutorum esus. Areth.in apocal.

Μονοφάγος, qui solus cibum capit. Athen.l.1. Μονοφάγοι dicti fuerunt quidam in Aegina, quòd suos propinquos è bello reuersos conuiuio excepissent, cæteris qui suos in bello peremptos lugebant non inuitatis. Plut.in probl. Hell.

Μὴ ἐραγίσκεσθαι, qui maximè & supra quosuis talis est vt cibum solus sumat. Aristoph.

Μονοφαγέω, solus comedo, neminẽ ad cœnã inuito. Athẽ. li.1:

Μονοφαγία, solùm comedere.

Νασταφάγος, placentæ comestor quæ ναστὶς dicitur.

Νασταφαγία, ναστὶς comedo. Poll.& Hes.

Νυκτιβρωτοφάγος, qui noctu clàm vocat. Aelian.l.4.

Ξηροφαγῶ, arida epulor: vel comedo quæ siccandi vim habent, cibis ficticiorbus vtor. Diosc l.2.& Epigr.l.2.

Οἰοφάγος, oues deuorans. Hesc.

Οἰσοφάγος, gula: meatus à faucibus in ventriculum, per quem cibus & potus in ventriculum deferuntur. Aristot de part.an. Exponitur &, os ventriculi: apud Hippocr.

Ὀψοφάγος, qui opsonitis inhiat, popinalium delitiarum auidus deuorator, Athen.l.8. Peculiariter sic dicebatur qui pisces auidius deuorabat, teste Plut.symp 4 probl, 4. (pomn.3-

Ὀψοφαγίστατος, auidissimus opsoniorum deuorator. Xen.a-

Ὀψοφαγία, opsoniorum deuoratio: peculiariter, piscium delicatorum auida deuoratio. Athen.l.8.

Ὀψοφαγέω, opsonia deuoro, popinalib. deliciis & præsertim piscibus deuorandis delector. Aristoph.in Nub.

Καπηλεμία. (*decomp.*) idem cum ὀψοφαγία. Poll.lib.6.c.7.

Κα πηλεμία, idem cum ὀψοφαγία Athen.l.5.

Παμφάγος, qui omnia deuorat, comedo, helluo. Et in bonã parte, qui omnib. vescitur: vt πάμφαγα ζῶα, apud Aristot.pol.l.1.

Πανφαγία, herba vescens: vt πανφάγων ὄφεων Suid. & animal quoddam Indicum, apud Aelian.l 16.c 11.

Πανφαγία, herbis vesci, victus ex herba.

Πολυβρώτης, qui multum comedit, vorax, helluo.

Πολυφαγία, multus cibi vsus, edacitas.

Πρεμνοφάγος, qui porrum comedit, vel ἀπὸ ἀγαθοῦ ἀφάσσει dicitur: nomen ranæ in Batrach.

Ῥιζοφάγος, radicibus vescens.

Σαρκοφάγος, carniuorus qui carne vescitur: vt σαρκοφάγα ζῶα, apud Aristot. & Athen. item substantiuè pro sepulchro, item lapis quidam Assius siue Asius, ita dictus quòd carnem exedat. Diosc.lib.5.c.142. Gal.& Plin.

Σιτοφάγος, frumento vescens, pane victitans. Od.ξ. Est & nomen ranæ in Batrach. (ἀφὲ σαρκοφαγίας.

Σαρκοφαγία, carnis esu carnium esus: vnde libelli Plutarchi

Σκυτοφάγος, merdiuorus: à σκύρ σκατὸς, Aeſculapij epitheton apud Aristoph.in Pluto.

Σπλαγχνοφάγος, viscerum vorator. σπλαγχνοφάγοι, homines violenti pauperum voratores: seu qui in sacrificiis hominum viscera edebantur in lib.sapient.c.12.

Ταυροφάγος, taurorum vorator: epitheton Bacch i apud Soph. [quoniam ταῦς ἐ σπλάγχνοις πίνοσιν ζῶσι δ'ἀδύτῳ, teste Etym. qui etiam exponi posse ait, cruduiuorus: vt apud Plut.in l. vtrum Athenienses rei bellicæ an literarum peritia magis claruerint.

Τελεσφάγος, liberorum vorator. Greg.Naz.

Τριμηφάγος, Cerealium fiugũ comestor. Plut.symp.8.c.Prob 8. Pro eodem dicitur & ὀτρυνοφάγος apud Suid. & Hesych. pleonasmo τῶ. (git. Hesiod.in Erg.

Τυλοφάγος, qui siluas depascitur, qui in siluis pascitur seu degit. Hesych.

Φθειροφάγος, pediculorũ esor. Sic etiam cognominata fuit gẽs quædam Ponti à squalore & sordibus, teste Strabone.

Καλλιππιδοφάγος, q.d. qui frænum mandit, seu rodit epitheton generosi equi, apud Callim himno 5.

Χελωνοφάγος, testudinum vorator: ita dicitur gens quædam Indica: vide Plin.lib.6,& 10. Χελωνοφάγοι dicuntur etiam aquilæ quædam, teste Hes.

Χλοηφαγέω, viridi gramine pascor. in Hippian.

Ὠμοφάγος, cruduiorus, crudis cibis vescens. Il. ἀ, & οἰκείοισι ἴοισι πέσε ὠμοφαγέοντ. Il. ω, λύκοι ὡς Ὠμοφάγοι.

Ὠμοφαγία, crudis vesci, crudorum voratio.

Ὠμοφὰξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Φαέθων, Φαείνω, vide in Φάω, luceo.

Φ Α Ι Δ Ρ Ο Σ, ὄος, ἡ, hilaris, alacer. Xen.Hellen.6, πεπαρὼς τῇ φαιδρῷ ἐν τῇ φιλοτιμίᾳ ἀεὶ σφρονεῖν διέβλεπε. Sic ὄμμα φαιδρὸν, apud Euripid. in Med. exponitur & splendidus, luculentus.

Φαιδρῶς, hilariter, alacriter.

Φαιδρότης ητος, ἡ, hilaritas, alacritas, item splendor.

Φαιδρόω, ῶ, exhilaro, alacrem reddo.

Φαιδρωσις, idem. Item splendidum reddo seu nitidum aut tersum: vt μορφὴν φαιδρώσαν, apud eur.in Helene. Item expurgo,

Φαιδρωτικὸς, alacer fio. (Poll.

Φαιδρωτὴς, ædituus, Hes.

Φαιδρωτὶς, lotrix: Aeschyl.

Φαίδιμος, ὁ ᾗ ὸ, illustris: vt φαίδιμος Ἕκτωρ, & φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ, apud Homer. Il. η & Od. λ.

Φαιδίμοες, idem: vt φαιδίμοεντες, Ἐρεσχειώδεις, Il. ν.

Composita.

Ἐκφαιδρύνω, idem cum φαιδρύνω, nitidum ac tersum reddo: Euripid. in Bacch. στεῖρα δ' ἐκ πάρος ἁλιάνυ δρήκητ' ὄζεσαι σκοπιαι χθονός.

Ἐπιφαιδρύνω, idem Apoll. Rhod. Arg. l. 4. ἔνθα ἑ Κίρκαιον ἔδυν ἄλσος ποτίδεται πάρα δῶπεδόμοιο.

ΦΑΙΚΑΣΙΟΝ, τό, calceamenti genus. Hesych. rusticum calceamentum esse tradit, ideóque nonnulli φαικάσια interpr. perones. Appianus dicit fuisse calceamentum Ἀσιάδιον ᾗ ἰσχίον Ἀθηναῖοι, quo vteretur Antonius dum esset cum Cleopatra. Sic & Plutarch. in Antonio, μετὰ τὸν γαμετὸν χρῶμα ἐν ἱματίῳ ᾗ φαικασίοις ὀχεῖσθαι.

ΦΑΙΝΩ, F. φάνω, p. πέφαγκα, pro quo vsitatius est aor. 1, ἔφηνα, in lucē edo, in lucē profero: item ostendo. Il. β, Τὸν δ' ἀῤ ἔφην ἔσσεν Διὸς ἀγγελος ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν Odyss. σ, φῶτα δὲ μερμηρίζε Καλυψὼ τε μεγάλως τε· φάνη δὲ οἱ ἔμπεδος ἔσται. ¶ Item neutraliter, luceo, colluceo, splendeo: vt apud Aristoph ὁ δ' ἦ ἐξ ὠοῦ ἔφασκεν ἔμοιγε. Nic & Plat. in Tim. φῶς ὁ Θεὸς αὐτῷ τῇ ποιᾷ ἡλίῳ δημιουργὸς τῷ αἰσθάνεσθαι, ἵνα ὅτι μάλιστα εἰς ἄπαντα φῶς εἴη τὸν ὑφ' αὑτοῦ. Hinc & φαίνεσθαι itella quædam apud Aristot. de mundo. Item pro φαίνομαι, apparco. Ὁ δ' ἀμφὶ μοι ἔπλετο μῆλα φαείνων. ¶ Rursum transitiuè, defero, accuso Xen. ᾗ ὑπ' ἐκ ἰόντι τὴν τοῦ νομίμου, φαίνοντι οὐκ εἰ φυλάττοιμι τὴν ἄλλων ὑβριν. Sic & apud Demosth. orat. χρὴ Θεοτίμου. Interdum exp defero ad fiscum: vnde φαίνοντες dicuntur qui quadruplatoras factitant: apud Dem. ¶ Apud Xen in Hell. φαίνειν ἐρημικὸν, exp decernere exercitum, aut delectum habere * Deriuari existimatur à φάω, luceo, vnde φαείνω, sicut αἴρω ex ἀείρω.

Φαίνομαι, in lucem prodeo: Od. φ, ἐπεὶ πόρεν φαίνεσθαι ἄριστον οἷον τιν ἐν δῆμῳ γυναῖκ' Ἀχαιΐδι γαίῃ. Item luceo, splendeo: Il. α, ἀμφὶ δ' ὤμοισιν ἔφαινε, oculi micuerunt. Item accusor, deferor, reus fum. item appareo, conspicior, in conspectū venio, cernor: Il. α. Ἡμῖν δ' ἰητροῦσιν φαίη βροτὸν τοῦδ' ἀνιᾶσθαι. Plato in Protag. πάντα τὰ ζῶα φησὶν: Peculiariter apud astrologos τὰ φαινόμενα dicuntur, quæ apparent in cœlo. Arat. Item videor: vt Aristoph. in Nub. ἅπερ δ' ἐγὼ φαίνει, videris recte dicere. Apud Herodot. φαίνομαι ἀκηκοώς, videor mihi fecisse. Dicitur & πρὸς μοι φαίνεται, hoc mihi videtur, hoc sentio. Sic φαινόμενόν μοι, quod mihi videtur, sententia mea: apud Ioscr. & Plut. Φαίνεται: cum participio pro δῆλός ἐστι: vt apud Thuc. φαίνεται γὰρ ἐμοὶ ὑβρίζειν ἐφικόμενος. Sic & apud Aristid. φαίνεται χαρακωμένοις, comperitur fuisse.

Particip. πεφασμένος dicitur tanquàm à πέφασμαι, (pro quo dicitur πεφάνημαι, apparui, comparui) ostensus, demonstratus, patefactus, apud Soph. in Oed. tyr. & apud Plat. in Phædro. Item pro πεφαμένος, dictus à φάω, dico. Item pro, interfectus, à φάω, occido.

Παμφαίνω, aperté, palàm: apud Lyf. & Plut.

Præt. med. πέφασμαι, apparui, comparui, visus sum, extiti, fui, in conspectum veni.

Φάσμα, τὸ, visum spectrum. Eurip. in Hec. item ostentum, portentum, prodigium. Aristot. in Meteorol.

Φάσις ως, ἡ, apparitio. Quidam exp. comparentia. Aristot. in Meteorol. item delatio, accusatio: vnde εἰσάγω φάσιν, aliquem deferre. Peculiariter dicitur de quorundam criminum delatione, vt docet Poll. Aliàs signif. vide in φάω, dico.

Φαντάζω, apparere facio, speciem præbeo, ostendo. Areth. in Apoc. cap. 13, φαντάζει γὰρ ἐκεῖνο τὸ κτῆνος· ἵνα πλανᾷ. Alexand. Aphr. Ἵνα φαντάζηται ὡς κατ' ἀξίωσιν, hoc repræsentantia ac si vera res fuisset.

Φαντάζομαι, appareo, videor. Eur. in Phœn. Μέτε πολιτῶν τὸ πρόσθ' φαντάζεται Plat. de rep. lib. 9. ἅτε τὰ παρόντα τότε οἷ ὄλιγοι φαντάζονται πρὸ ἐνυπνίων, itē imaginor, imaginē seu speciē mente capio. Gal. ad Glauc. l. 1, φαντάζεται μαρμαρυγὰς ὁρᾶν. Exp. & cōtemplor, apud Greg itē accusor, idem quod φαίνομαι. Aristoph. in Acharn. item ostento me, & tanquā spectaculo omnibus esse volo: vel tanquā mirandum quoddam spectaculum in omnium oculos incurro, apud Herodot. in Polym.

Φάντασμα, τό, quod apparet visum, spectrum. Aristot. de mundo. Eurip. in Hec. Sæpe dicitur de eo cuius vana species & imago nobis obuersatur & oculos nostros deludit: vt apud Plat. de rep. plut. & Athen.

Φάντασμ' ὁρᾶ, visum, visio: quam imagines rerum absentium ita repræsentatur animo, vt eas cernere oculis ac præsentes habere videamur. rhil. de mūdo. Interdum exp. species: vnde φαντάσεις ἐμφάσεσι, μάκρας, longitudinis speciem præbere. Aristot. de mundo. item: cogitatio vehemens, rei speciē animo repræsentans, imaginatio, seu imago rerum animo infidentium, species animo concepta. Arist. rhet. 2. rolyb. Herodiā. item ostentatio. seu splendor speciosus omnibus cōspicuus. Athen. l. 5. ἀπ. ap. c. 25.

Φαντασιόδης, ες, ὁ ᾗ ὴ, ex aliqua visione seu imaginatione proueniens, vel imaginationibus consistens.

Φαντασιακὸς, ad visiones cōcipiēdas aptus. Apud Plut. de def. orac. πολλοῖς φαντασιακὰς δοὺς ἀφορμὰς ᾗ τὰς ὀφθείσας, exp. visionū impulsione præbagos reddunt diuinos atque diuinas.

Φαντασίουμαι, visiones concipio & rerū imaginationes, obuersantur mihi visa & imaginationes. Alex. Aphr de an l. 2.

Φαντικὸς ὁ, efficiens aut concipiens visiones, qui talis est vt efficiat seu concipiat visiones & imaginationes. Plu. de piac. philosoph. & de def. orac

Φαντικὸς, talis vt visiones & imaginationes concipiat. Plut. in lib. vtra apim. prud.

Φαντικῶς, concipiendo visiones & imaginationes: apud eundem in lib. de def. orac.

Φανὸς, ὁ, lucidus, splendidus. Plat. Aristot. in œcon. Aristoph. ¶ Item subſtantiue laterna, lampas. fax. Ioan. c. 18. In qua ſignif. ſcribitur & φανὸς, apud Athen. l. vlt. ex Menand. & Diphilo. ¶ Apud Aristoph. ſic dicitur delator, accuſator, ſycophanta. ¶ Φανοί, οἱ, Heſ. ſunt ἀλαμπεῖς vnde apud Eur. in Rheſo Terpſichore vna ex nouē musis Orpheum dicit δεῖξαι φανοὺς μυστηρίων Θεσπίδων, i. monſtraſſe myſteria arcana Bacchi, facibus peragenda eſſe & ignis coruſcatione adhibita. Apud eūdē Eur. in Ione inde per φανὰς Βακχεῖα intelligi dicuntur orgia Bacchi nocturno tempore factous accēſis agitari ſolita.

Φανίτης ὁ, laternula, facula. Menand. ¶ At φανὸς, locus in quem purgamenta conficiebantur Suid.

Φάος, ους, idem cum φαῦσις, apud Euſt.

Φαῦξ, ῦκος, ſplendidus Iupiter ſeu nitidus. Furán Rheſo. Eſt & cognomen Apollinis apud Chios teſte Heſ.

Φανερὸς, ὰ, apparens. Ariſtot item manifeſtus, apertus. Iſocr. in Archid. διὰ πάντων εἶμαι πᾶσιν ἦ φανερὸς Xen. apomm. l. 1. ἐκ τοῦ φανεροῦ ἰέναι, manifeſtè ſacrificabat. Apud Plat. de red. l. φανερὸς ἦν τοῖς μὴ εἰδόσιν, manifeſtum erat eum cupere dicere. Dicitur & κατὰ φανεροῦ, aperte, palàm. Interdum & exprofeſſo. Thuc. lib. 4. Et pro eodem ἐν τῇ φανερᾷ, apud Xen. item clarus, illuſtris, celebris. Xen. præd. 7. & Syn.

Φανῶς, manifeſtè, aperte, palàm. Plat. Aeſchin, Dem &c.

Φανερόω, manifeſtum facio, patefacio, declaro: vox in ſacris lit. vſitata, vt Ioan. c. 7 φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ. Sic & c. 2.

Φανερώομαι, manifeſtus fio. patefio. Marci 4. ἐὰν μὴ ἵνα φανερωθῇ.

Φάος, τος τεῖ, dicitur ſol, quòd quotidie nouus apparet. Macrob. Apud Orph ſic nominatur Amor, quòd ex Charo primus φανεὶς ἐξ ἀχλυόεντος apparere volo. (parueni.

Φαέθων & ἐέθων, ſplendidior, ſplendidiſſimus Od. ἠῶθεν ἐόντα χρυσοφαέθοντα, Greg. in Carm. ἠέλιος φαέθων ἐπὶ πόντον.

Φαῖνδα ὁ, dicebatur modus pila ludendi, ὅταν τὸ φαῖνδα quoniam pilam alteri oſtendentes alteri mittebant, decepto eo qui ſe accepturum putabat. poll. l. 9. & Euſt. vide Athen. l. 1. vbi & alia etyma affert.

Composita: ac primum cum præpoſitione.

Ἀμείφανος, ὁ, ἡ ᾗ ὸ, vndique apparens & conſpicuus. Euripid. in Androm.

Ἀναφαίνω, manifeſto, oſtendo, exhibeo, edo, Il. α, Δαιτὸς ἐναφανύσσαι ἀοιδῆς. Sic Il. υ. ποιδὸν αὐτὸν ἀναφῆναι. Act. 4. 21. ἵνα φανέρωται τῷ Κυρίῳ. exp. unum Cypri cernere cœpiſſemus.

Ἀναφαίνομαι, appareo, cōſpicuus fio, manifeſtus reddor. Il. ρ, ἐμοὶ δ' αὖτ' αἰσχύνη αἰνὸς ὀλωὸς. præt. ἀνήνεμαι & ἀνέπεφνα, compertus ſum. plat. de rep. lib 1. ὃ δὴ ἐγὼ ἀνήνεμαι ἐν ἐμαυτῷ ὢν ἐγκαθὲς idem in apolog. οὗτοι ἡμῖν οὗτε ἀνῆφθαι δόξει Θεὸς ἐὼν ἀσεβήσας.

Ἀναφανδὸν & ἀναφανδὰ, manifeſtò, palàm, propalàm: prius apud Luc. & plut. in Alcib. poſterius. Od. γ & λ. pro itidē per ſyncopen dicitur ἀμφαδὸν & ἀμφαδὰ. Od. ξ. & apud Nonn.

Ἀμφάδιος, apertus manifeſtus: vnde ἀμφαδίοις ἐπέεσσι Iliad. ρ.

Ἀμφάδιν ἦ ἀμφάδιος & accuſ. ἀμφάδιον. Odyſſ. ι. vbi itidem ſubſtantiuum aliquod ſubaudiri docet Euſtath. vel aduerbialiter vſurpari.

Decomp. Ἐξαναφανδὸν, idem quod ἀναφανδὸν.

Ἐπαμφάδιος, circumſpexit admiratus eſt. Heſych.

Ἀπόφημι, oſtendo, demonſtro, palàm facio, declaro. Interdum & probo. indico. Ariſtoph. in plut. κεἰ ἦ πόρνην φήσω Ἀγάθωνα ἀπεῖναι τῶνδε τῶν ἀγώνων. Thuc. lib. 3. ἀποφήσασθαι πόρνην, demonſtrare conabimur. item l. 4. καθαρὸν εἶναι ἀπὸ τοῦ κτείνειν, πελασίων, euerſorum hoſtiū quos ille indicauerit. exponitur etiam exhibeo, profero: vnde ἀποφέρειν τὰς διαθήκας, exhibere & proferre tabulas teſtamenti, apud Lyſ. Sic apud Demoſt. ἀποφέρειν τὰς ἐγγράφους, nullum exhibent ſcrutu. item defero: vnde ἀποφέρειν ἀφ' ἑτέρου ἐπὶ θυμίσιον, ad populum rem de febre. plat. de leg. ¶ item efficio, reddo: vel potius effectū exhibeo: vt apud; Luc. σκωπὸς ἐκ φυτῶν ἀποφέρεται, ex paupe: ribus diuites efficere.

Ἀποφαίνομαι, oſtendor, demonſtror, cōuincor. Demoſt. in Diarch. & alibi. Vnde τὰ ἀποφαινόμενα dicuntur quæ probata ſunt, demonſtrata & comperta. vt ἀποφαινόμενα χρήματα, pecuniæ quas compertum eſt: aliquem accepiſſe. ¶ item

dico, idem quod ἀποφαίνω, declaro, explico: interdum &, pronuncio, affirmo. Xen. pæd. 4. τοῦτο τὸν γενόμενον οὐκ οἶδ' ὅτι ἀποφαίνειν. Hoc in Panath. μὴ ἀφροντιστὴς ἀποφαίνεσθαι· οὐκ ἐν ἐπαίνοις. Apud Dialecticos ſignif. enuntio: vt apud Ariſtot οὐκ ἀποφάσεις.

Ἀπόφασις, manifeſtè, apertè, palàm. Dem. in Neær.

Ἀπόφασις & ἀπόφανσις, enuntiatio seu pronuntiatio, Ariſt. οὐκ ἀρνᾶται. Item ſententia: vt ἀπόφασιν τοιεῖσθαι, ſententiam ferre idem quod κρίσιν ἔχειν. apud Dem. interdum ſententia. breuiter dictum: vt quum Phar. in Public. dicit ἐν Σάμῳ ἐξῆλθεν εἰδὼ διαιτητὴς ἀπόφασιν φοὶς Κόϊτον. Ἀποφάσεις dicebantur etiam rei quæſitæ probationes, quæ ſic bat in curia Areopagi: vt apud Dinare in Dem. Item indices ſeu commenta ipſeu recenſiones: vulgo inuentaria: vnde ἀποφάσεις τῶν βιβλίων τῶν ἀπόντων ¶ Aliàs ſignif. nom. Ἀπόφασις, ἡ, de in Ἀποφαίνομαι comp. ex Φάσκω dico.

Ἀπόφατος, enuntiatus, pronuntius Laërt. in Zen. ¶ Significat etiam id quod ἀπόφατόν ἐστι, negatiuus: vel negandus, apud Suid in definitione τοῦ ἀξιώματος.

Ἀποφατικὸς, enuntiatiuus, pronuntiatiuus: vt λόγος ἀποφατικὸς ἑτέρου κατηγορικοῦ perfectam ſententiam ita concludens, vt aut affirmationem aut negationem admittat. Ariſtot. οὐκ ἐμοῦ.

Ἀποφατικῶς, enuntiatiue, more eorum qui de re aliqua pronuntiant. Hermog.

Decomp. Ἀντιαποφαίνω, viciſſim oſtendo, contrà oſtendo.

Ἐμφαίνω, idem cum ἀποφαίνω. (Thucyd.

Μεταξὺ, q. d. inter oſtendo, διαδείκνυμι, Heſych & Suid. Et neutraliter, eluceo. vnde apud Plut. in Pomp. τὴν ἀκρίβειαν διέφαινε καὶ διέκρινε.

Διαφαίνω, inter alia appareo & conſpicuus fum. Il. δ, ἐν αὐτοῖς διαφαίνοντο χαλκῷ. Item transparens & tranſlucens fum, ſeu perlucidus: vt Od. ῥ, δέδυκε vestis candente) διαφαίνει δ' ἀῆτα. Hinc τὸ διαφανὲς, q. perlucidum. apud Ariſtot in probl. ſingl. & ſimpl. conſpicuus fio, in conſpectum venio, videor. vt apud Phil. de mun. loquentem de inſulis Rhodo & Delo, ἐν ἀμφοτέραις δ' ὑστέραις (ἐν δὲ ἑτέραις) κατ' ὀλίγον ἀνεφάνησαν ἐπιφάνειαι τε εἶλλειν ſenſim cœperunt & conſpici. Sic & apud Thuc. l. 2. & 4.

Διάδηλος ἐμὶ διάδηλος, q. d. inter lucentia. Cic. ad Att. l. 2. ep. 1. item tranſparentia.

Διαφανὴς per ucidus, qui tranſluet ſeu tranſparet: vt διαφανὴς λίθος, apud Ariſtot. in lib de ſenſu. & διαφανὴς καρδίας ᾗ, & διαφανὴς ὀφθαλμὸς, apud Synel. item Illuſtris, celebris, clarus: apud Plat. in Tim. & Philopon. in Proel.

Διαφανῶς, perſpicuè, apertè, manifeſtè, Thuc. l. 2.

Διαφάνεια, perluciditas. Ilſt.

Διαφαίνω, in lucem edo, profero, euulgo, patefacio. Heſiod. in Theog. ἐκ δὲ τὰ πάντα φάος ἐλίσσω, omnem vim exerebat. Baſil. in ep. ad Andron. ἐκείνου τοῦ αὐτοῦ ἐκφαίνειν ὑπὲρ ὧν ποτὲ αὐτῷ λόγων ἐκφέρομαι, in lucem edor, emergor. item appareo, conſpicuus fum Od. κ. οὐδέ τις αὐτοὺς ἔ'ξεφαίνε· nullus eorum apparuit Il. ὃ. οὐ γὰρ ἔτι δύνατο βίοτος καὶ σθένος ἐξαφανύσσαι, oculi fi- ere & fumma micuerunt.

Ἔκφασις, patefactio. euulgatio, Synes. ep. 143. Exponitur 2013 captiſſio, enarratio, ſignificatio: apud eundem.

Ἐκφαντὸς, patefactus, euulgatus.

Ἐκφαντικὸς, enuntiatiuus, enarratiuus: vt ἐκφαντικὴ αἰτία πλάσεως apud Diony. de coel. hier. c. 2.

Ἐκφαντὸν, enuntiatiue, item expreſsè, ſignificanter.

Ἐξηγήτης ὁ, enuntiator enarrator, interpres: qui arcanam aliquod patefacit: vt ἐξηγήτας ἐκφωνῆσαι, apud eundem in ep. ad Policarp.

Ἐπιφωνεῖ, idem cum ἐκφωνεῖ: vt apud Damaſc. πεῦμα τὸ ἅγιον dicunt eſſe ἐπιφωνοῦσαν τὸ κυρίῳ ᾗ Θεοτόκῳ ὁμώνυμα τὰ ἁγίῳ.

Ἔκφασις, doctrina rerum reconditarum ac myſticarum interpres & enarratrix, apud Dionyſ. de cœl. hier. c. 2.

Ἔκφανὴς, manifeſtus, apertus. Item ſplendidus, illuſtris. Polyb. Ἐκφάζω, manifeſtum reddo, aperio. Heſych. (Iyb.

Ἔκφασις, attono percello: vnde ἐκπεφάσθαι apud eundem exp. ἐκπεπλῆχθαι. χάζεται.

Ἐκφαίνω, manifeſtè: apud eundem.

Decomp. Διεκφαίνω, idem quod διαφαίνω.

Ἐπικαταφαίνω, leuiter eluceo & appareo. Greg. Naz.

Ἐπιφαίνομαι, ſubluceo.

Ἐπιφαίνω, repræſento, ſpeciem præbeo, præ me fero: vel oſtendo: apud Theophr. ἔξεστιν δὲ πως ἐμφαίνειν οἱ χαστοὶ ᾗ τὰ αὐτὰ γαῖς. Interdum, verbis ob oculos pono & quaſi repræſento indico. innuo. Herodian. lib. 4. τοιαῦτά τινα πλάσματα ἐμφαίνων, oblique inuens. Interdum exp. refero. vt quum Dioſc. dicit τὸ ἐπιφαῖνον δύναμιν ἔχει ἐν τῷ ὄμματι· ἐπιφαίνει ἐπὶ τὸ ἐμφανὲς ἐν τῷ ὄμματι τὰ οἰκεῖα ἔθνη. ἐμφαίνει ἕτερα ἐκ ἕτερα ἐκ.

Ἔμφασις, ιως, ἡ, repræſentatio, inanis rei exhibitio, ſpecies ficta. Exponitur & ſimulatio: apud Polyb. Item figuræ nomen apud Rhet, quum verbis tacita ſubeſt ſignificatio: vel

quum plus ſignificatum eſt quàm dictum. Quinct. lib 9. c. 2. & alibi.

Ἐμφατικὸς, ſeu ἐμφαντικὸς, habens emphaſin, ſeu ſignificans cum emphaſi Synel

Ἐμφατικῶς & ἐμφαντικῶς, ſignificanter, magna cum ſignificatione, vel luculenta. Polyb. & Phil.

Ἔμφασις, qui repræſentatur oculis noſtris, qui palàm eſt conſpicuus. item manifeſtus, apertus: vnde τὰ ἐμφασέστατα ἐρωτήσεις, apud Dem. Ἐν ἐμφανεῖ μέσῃ, coitus qui fit in propatulo. Herodot.

Ἐμφανὴς, perſpicuè, apertè, manifeſtè. Heſych.

Ἐμφάνεια, aſpectus, appartio. item ſignificatio, demonſtratio. Areop.

Ἐμφανίζω, repræſento, ante oculos pono, patefacio: vt πᾶσι δῆλόν ἐστι ἐμφανίζων, apud Luc. ſic Io 14. ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν. Item indico, certiorem facio. Act. Ap. c. 23. ὅτι ταῦτα ὑπεφάνισας ἐμοὶ μὴ Sic & c. 25.

Ἐμφανίομαι, in conſpectum venio, appareo: in ep. ad Hebr.

Ἐμφανισμὸς, patefactio, declaratio.

Decomp. Ἀνέμφατος ὁ ᾗ ὴ, carens emphaſi. ſine ſignificatione, luculentam ſpeciem non præbens. Ἀνεμφάτως, ſine emphaſi: vel non expreſse. Hermog. οὐκ ἀπλῶς ἀνεμφάτως λέγει. Ἀνέμφατον, non demonſtratus.

Ἀπεμφαίνω, nullo modo refero ſpeciem, non conuenio, diſſimilis ſum: vt οὐχ ἥκιστα ἀπεμφαίνοντα τῷ ἐμφύτῳ τῆς ἐλλήνης apud Διεμφαίνω, q. d. inter oſtendo. (Polyb.

Δυσεμφατος, malæ ſignificationis. Damaſc.

Παρεμφαίνω, præterea vel ſimul oſtendo: ſeu præterea vel ſimul ſignifico: vnde paſſiue παρεμφαίνεται dicitur ἡ ὕλη ᾗ ἡ μέση, apud Ariſtot. item declaro ſeu explano. Athen. Item refero, ſimilis ſum. Dioſc. λίαν περιφρόνησιν τοῦ τῆς τέχνης ἐπιμελοῦ.

Παρέμφασις, declaratio, explanatio, repræſentatio. Παρεμφατικὸς, explanatius, ſignificatius, repræſentatius. ἀπαρεμφάτως, q. d. minime declaratiuus, cui nulla ſubeſt declaratio: vt ἀπαρέμφατον ὄνομα, apud Gramm. ἀπαρεμφάτως, abſque declaratione, infinitè, ſeu indefinitè.

Σημαίνω, ſimul oſtendo, ſimul ſignifico. Item ſimul refero Theophraſt.

Ὑποσημαίνω, q. d. ſubоſtendo, vel ſubſignifico. .

Ἐπισημαίνω, q. d. ſuperoſtendo. Et neutraliter, illuceſco. Lucæ 1.

Ἐπισημαίνομαι, q. d. ſuperappareor. appareo ſuper aliqua re, ſi dum res aliqua geritur, interuenio. Xen. εἰ ὄφις οὐ σοι κατὰ τοὺς ὤμους ἐπισημαίνοι. Sic & apud Herodian l. 3. Apud Plut. in Gal. ἐπισημαίνει τὰ πολλὰ σημεῖα τῆς μοχθηρίας. exp. in facie apparebant.

Ἐπίσκιος, q. d. apparentia: apud Suid.

Ἐπισκιὴς, qui ſupra alios apparet & conſpicuus eſt. Et metaph. inſignis, clarus, apud Polyb. & plut.

Ἐπιφανὴς, inſignitet, inſignem in modum. Item ſplendidè magnificè. Ἐπιφάνεια, q. d. ſuperapparentia: apparentia quæ eſt ſuperne, & in ſummo: ſummum: vt ἡ ὑπεράνω τε πολλῷ τοῦ ὕδατος ἐπιφάνεια, ſummum æquor, apud Phil. Exponitur & ſuperficies: apud Plut. & geometras. Accipitur & pro habitu & forma loci, ſeu planā ſeu montoſi, ſeu confragoſi, apud Polyb. Item pro habitu & ſpecie oris, apud eundem. Significat & celebritas. ¶ Peculiariter apud Chriſtianos Græcos theol. ſic dicta fuit apparitio Chriſti ſeruatoris noſtri in carne, teſte Suid.

Ἐπιφάνια ſeu Θεοφάνεια, dictus fuit dies in quo celebrabatur memoria baptiſmi Chriſti, & quo catechumeni quoque baptizabantur: vel dies quo Chriſtus manifeſtari cœpit gentibus, quum ad eum adorandum magi ab oriente venerunt. Epiphanius lib. aduerſus hæreſes vult eſſe diem, quo natus eſt Chriſtus in carne. vide & Aug. hac de re variis in locis.

Σκιαπιδώνημαι, (*decomp.*) ſimul appareo vel exorior.

Καταφαίνω, idem ſignificare videtur quod κατάφημι, affirmo: vnde καταφατὴς, affirmandus, apud Suid. in deſcriptione ἀξιώματος cui ibidem opponit ἀποφατὴς.

Καταφάνομαι, appareo, videor eſſe. Theocr. idyll. 3. Ἦ μέ γε τὸ σμικὸν καταφαίνομαι ὑγρὸν ὕδωρ ὕλην. Νύμφαι, ᾗ ἀφορῶσι ; Ariſtot. de mun μικρὰ καταφάνεται ὠὴ ᾗ ἀδύνατ' ἄξια.

Καταφανὴς, qui apparet, vel conſpicuus, apertus: vnde καταφανὲς ποιεῖν & ποιεῖσθαι, manifeſtum reddere, declarare, apud Iſocr. & Xen. Τὰ καταφανῆ, exp. etiam, compertum, notum, apud eundem. Καταφανῶς, euidenter, manifeſtè.

Παραφαίνω, q. d. in tranſitu & velut præteriens oſtendo. Exponitur etiam, ex propinquo oſtendo ſeu monſtro, Item ſimpliciter, oſtendo, apud Heſiod. in Erg.

Παραφαίνομαι, in tranſitu appareo, vel in conſpectum venio. Plut. ἐν ᾧ φασὶς ἐκ παραφῇ, opportunè in conſpectum veniēs, tanquam prætereundo.

Περιφαίνομαι, circumquaque conſpicior, vel conſpicuus fum. Hymn. in Ven. (apertus.

Περίφαντος, circunquaque conſpicuus, vel valde cōſpicuus &

Περιφανὴς, ὴς ᾗ ὲς, item. Soph. in Aiace. Exponitur & ſimp. conſpicuus, apud Luc.

Περιφανῶς, (q. d. circumſpicuè) valde manifeſtè, item ſimpliciter, manifeſtè, apertè, Soph. ibidem.

τὸ περιφανὲς, q. d. circumspicuitas, prospectus in omnem partē. Περιφαίνομαι, appareo.

Περιφαὴς, apparens, manifestus: vnde περιφαὲς ἐστὶ, apud Dē.

Περιφαίνω, praeluceo, lumen prafero. Plut. ἡ σοφὸς ἂν ὁ περιφαίνων, ὥσπερ τοῦ δαιμονίου, πλησίος ἢ πόρρω φαίνοιτο. Item præmonitro seu præmonstro speciem futuri & quasi polliceor. Theophr. de caus. pl. l. 1. περιφαίνει δὲ καὶ τὰ ἄχρια πολλῷ πρότερον τῶν ἐν αὐτοῖς γινομένων· ἐπὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων τὰ μὲν ἐνύπνια περιφαίνει· item ostento. Xen. ὁ δὲ θεὸς πολλὰ ἀγαθὰ περιφαίνει, ostentat nobis spem ingentium rerum. Item portendo aliquid, ac significo prodigio.

Περιφάνεια, dicitur id quod portenditur. Plut. Item quod præmonstratur, seu præsignificatur: vnde περιφανέσθαι θεοὶ, apud Dem. qui per oraculum præmonstrant. Item περιφαίνεται appareo, in conspectum prodeo. Soph. περιφαίνεται μοι. Exponitur etiam obuertor. (dico.

Περὶ ὅτου, quomodo huc pertineat, vide in cōp. ex ὁπῶς, ἁπόλις.

Περίφαντος, præmonstratus, præsignificatus. Hesych. Exponitur etiam prædictus, ab eodem. Et τὸ περίφαντον, prædictio, oraculum: vnde apud Herodot. περίφαντον ἐξῆλθε τοῦτο, oraculum: factum est ad ipsos.

Περίφανὴς, conspicuus, manifestus, apertus: vnde ἐκ τῆς περιφανοῦς, aperte manifestē. Καὶ τὰ περιφανῆ. Et pro eodē apud Thuc.

Περιφανῶς, conspicuè, apertè, in Epigr.

Ἀπροσδόκητος, (dec.) subitò & ex improuiso accidens: vt ἐστιν ἀπροσδόκητα, apud Apoll. Arg. 2. Ἀπροσδόκητος, ex improuiso & repente, apud eundem ibidem. vide & ἀπροφάσιστος, in cōp. ex Φάος Συμφανὴς, manifestus, apertus. (dico.

Σύμφασις, exp. multarum stellarum vnus emersus & cōspectus apud Aristot. Συμφάσεις δὲ, vocari dicuntur simul apparentes in iride colores.

Decomp. Ἀσύμφανος, non conspicuus seu perspicuus. Aristo.

Ἀσημάντως, obscurè, ænigmaticè, tectè.

Τὰ ἐφεστῶτα, q. d. super appareo, appareo supra, conspicior, supra vt ἐφίσταται τὰ λέγε, supra collem apparuerunt, apud Thuc. Item supermineo, vt ἐφεστήκεσαν ἀεὶ πελτασταὶ, apud Basil.

Τὰ ὑπερφανῆ, q. d. apparens & conspicuus supra alios, seu supra alia. Exponitur etiam, arduus & erectus: apud Xen. in Hipparch.

Τὰ ὑπέρφαλα, ὑπέρφαλος ἡ, superbus, arrogans, q. d. qui supra cæteros se conspiciendum præbet: vnde ὑπέρφαλος ὕβρις, superbi mores & ὑπέρφαλοι λόγοι, verba superba, apud Dem. Compar. ὑπέρφαλος ἀνήρ, superbior, apud Aristot. rhet. 2. Τὰ ὑπέρφαλα, magnificum, eximium, maximi pretij. Plat. in Gorg. Plut. in Pe-

Τὰ ὑπέρφαλα, superbè, arroganter. (ricle.

Τὰ ὑπέρφαλα ἐπαίρεσθαι, superbia arrogantia. Demosth. in Mid. Exponitur etiam, contemptus, vel superbus contemptus, apud Plat de rep. l 3.

Τὰ ὑπέρφαλα, superbio, insolesco. Iliad. λ. & apud Polyb. Item effero, vel superbè effero apud eundem. Polyb. l. 5. Item contemno, fastidio, vel superbè contemno. Luc.

Τὰ ὑπερφαλίσασθαι, idem. Apud Basil. ὑπερφαλίσασθαι ταῦτα, exp. superbe iacto.

Τὰ ὑποφαίνω, (q. d. subluceo] illucesco: vt ὑποφαίνει ἡμέρα, illucescebat dies. Luc. Sic & apud Plat in Protag. Item actiuè & metaph. subostendo, non plenè non ostendo: vt δεδοκὰς ὑποφαίνειν ἐλπίδας, apud Herodian.

Τὰ ὑποφαίνομαι, idem quod ὑποφαίνω. Xen. Pæd. 4. ὑπὸ σὺ ἡμέρα ὑποφαίνεται, &c. Et ὑποφαινούσης ἐκείθεν, Ipes quæ subaffulgent. Τὰ ὑποφαίνομαι, dicitur etiam id quod ex loco inferiori apparet. Plut. in Camillo, ὁ πύργος ὃν ἐφ' ὑψηλοῦ τινὸς ὑποφαίνοντα πρὸς τῷ Καπιτωλίῳ ὑποφαίνεται τῇ πόλει τὸ Καπιτώλιον.

Composita sine præpositione: ac primùm partim ex ipso φαίνω, partim ex οὐκ desinentia.

Ἀγχιφανὴς, ἐς, ὁ ἡ ἁ, ex propinquo apparens, propinquus. Nonn.

Ἀεὶφανὴς, semper apparens, semper conspicuus: vt ἀειφανὲς ἄστρον. Basil.

Ἀκροφανὴς, q. d. in summo apparens. Apud Nonn. ἀκροφανὲς ἠοῖς, aurora summo diluculo apparens: vel quæ superficiariam tantùm & non plenam lucem habet: vel apparere & exoriri incipiens.

Ἀλιφανὴς, qui alius & diuersus apparet apud eundem.

Ἀνθοφανὴς, nuper in lucē editus, qui nuper apparere in cœpit. Ep.

Ἀφανὴς, qui disparuit & euanuit, quē cernere desinimus. Plut. in amat. narr. ἀφανὲς χρῆμα ἀσωτίας ἐγίγνετο. Item ab aspectu nostro remotus, oculos fallens, latens, obscurus. Aristot. eth. 2. διὰ τοῦτ' ἀφανῆ τοῖς φαινομένοις μαρτυρίοις χρῆσθαι. Sic & apud Thuc. l. 1. Item obscurus, ignobilis. Phil. de v. M l. 1.

Ἀφανῶς, ita vt non appareat, occultè, clanculum.

Ἀφάνεια, obscuritas. Thuc. l. 2.

Ἀφανίζω, (q. d. ab aspectu remoueo, è conspectu aufero) aboleo aliquid ita vt nulla eius vestigia cernantur extinguo, perimo, euanidum reddo. Isocr. ἀφανίζειν τοὺς κακοδαίμονας. Exponitur &, occulto, cælo, supprimo, apud Dem. Item obscuro. Matth. c. 6.

Ἀφανισμὸς, & ἀφάνισις, ipsa actio ex oculis tollendi & euani-

dum reddēdi. Item circumductio, obliteratio, vt ἀφάνισις τῶν ἀνοσίων, apud Aristoph. Ἀφάνισις, exp. etiam, disparitio, seu quum aliquis euanescit & ex oculis tollitur, apud Aristotel. apud Plut. symp. 4. ἀφάνισιν τῆς σελήνης, quando luna non apparet.

Ἀφανιστὴς, q. ab respectu remouet & euanidū reddit, deletor.

Ἀφανιστὴς, vim habens è medio tollendi & exoleficiendi.

Δυσφανὴς, qui seruus esse videtur. Et τὸ δουλοφανὲς, forma seruilis.

Δυσφανὴς, vix apparens: obscurus. Plut.

Ἐγχρυσοφανὴς πίδος, lapis ignarus: q. d. lucis excitatorius. Epigr.

Εἰδωλοφανὴς, simulachri speciem habentes.

Εἰδωλοφανεῖς, simulacri speciem habens. Plut.

Ἡλιοφανὴς, solarem splendorem habens, vel à Sole illustratus: Ἡλιοφανὲς, solaris claritas.

Θεοφάνεια, ἡ, apparitio Dei, qua Deus hominibus se conspiciendum præbet. Greg. Scribitur & Θεοφανία. apud Dionys. apud quem etiam est pars doctrinæ diuinæ. Θεοφάνεια, τὰ, seu Θεοφάνια, festum solemne quod eo die celebrabatur quo Deus hominibus apparuit. prius apud Poll r posterius apud Herodot. l. 1. Apud Christianos sic dicitur festum quod die natali Iesu Christi celebrabatur, quòd eo die natus hominibus se conspiciendum in corpore humano dedit.

Θηλυφανὴς, qui videtur esse fœmina, fœminæ similis.

Μεσοφανὴς, in medio apparens.

Μολυβδοφανὴς, qui plumbeus esse videtur, plumbeus aspectu. Athen. lib. 9.

Νυκτιφανὴς, noctu apparens, noctu lucens: epitheton lunæ.

Ὀπισθοφανὴς, Hesych. est εἰς τὰ ὀπίσω φερόμενον.

Ὀπισθοφανῶς, retrorsum in auersum.

Ὀστεοφανὲς, ossa ostendo, ossa conspicienda præbeo: in Hippiatr.

Ὀφθαλμοφανὴς, qui oculis cernitur, sub oculorum sensum cadens Chrysost. τὸ ὀφθαλμοφανὲς, quòd ante oculos positum est & manifestum. Strab.

Ὀφθαλμοφανῶς, manifestè, perspicuè, more eorum quæ oculis cernuntur. Chrysost. de sacerd.

Ὀψιφανὴς, serò apparens.

Παμφαὴς, totus lucco seu fulgeo. Il. σ. τιτύσκετο παμφαίνοντι ὀιστῷ. Sic & apud Hesiod. in Eig.

Παμφανὴς, idem, Il. β. Αἴγλη παμφανόωσα δι' ἀμβρότης ἐκέχυτο ἕθεν. Sic πάμφαος παμφαίνοντα. Il. σ.

Παμφαίνω, attonitus & veluti numine afflatus aspicio vel circunspicio. schol. Apoll. ex Euricio, Παίνοντ παμφαίνοντες ἀπὸ σοφοῦ πόθου. Factum videri potest hoc verbum ex παμφάαινω in α mutato, ac propriè esse omnia colluitro oculis, omnia aspicio. Etym. tamen dictum esse putat ὅτι τὰ χαίροντα κέρδεσι φαίνουσι.

Ἐπιπαμφαίνω, (decemp.) idem. Apol. Arg. l. 2.

Πρωτοφανὴς, primò apparens. Nonn.

Ταυροφανὴς, qui taurus esse videtur, tauro similis. Diō. de situ orb.

Τηλεφανὴς, qui procul apparet seu conspicitur, procul diffusus, lō: ginquus: vt τηλεφανὲς σκοτος, Aristoph. in Nub.

Τριφανὴς, vinum quod fit ex expressis acinorum folliculis & aqua perfusis: lora. Sic dici videtur quoniam velut fæx est istud vnum respectu eius quod sponte ex vuis subiectis prelo defluit. Poll. l. 6. c. 2. & l 7.

Ὑψηφανὴς, altè apparens, seu in alto subimis. Nona.

Χθεσφανὴς, heri colore splendens.

Ψευδοφανὴς, mendaci & adulterina luce splendens.

Ψιμυθιοφανὴς, qui cerussa esse videtur, cerussam repræsentans Diosc. l. 5. c. 79.

Composita quadam syncopen passa.

Ἀκμαφανὴς, (dictum pro ἀκμηνοφανὴς, teste Etym. & scho. Thuc.) purus: vt ἀκμαφανὲς σῶμα, apud Eur. in Hec. Ἐν ἀκμαφανεστάτῳ φῶς, & apud Greg. integer, intactus, illæsus. Thuc. l. 2.

Ἄφνω, (per syncopen factum ex ἀφατόω, & abiecto σ, vt tradit Etym.) subitò, repentè: quasi ex occulto aduieniendo. Dem. in Mid. Exponitur &, insperatò, seu ex insperato.

Αἴφνης, idem: ex eóque ortum. Eur. in Iphig. Aul.

Αἰφνίδιος, ὁ ἡ ὁ, repentiuus, subitus, improuisus, vel ex improuiso aduenies: vt αἰφνίδιος ἐπιστολὴ, apud Gal. ad Glauc. l. 1. Et τὸ αἰφνίδιον, quod repentinum est. Thuc. Aduerbialiter etiam vtfurpatur αἰφνίδιον pro ἐξαίφνης. Plut. in Numa.

Αἰφνιδίως, repentè, subitò, idem quod αἴφνης. l. ep. ad Thess. c. 5.

Ἐπίφανος, (dec.) idem cum αἴφνης Il. φ. Xen. de re equ.

Ἐξαίφνης, idem quod αἰφνίδιος. Pro eodem ὀξέως dicitur etiam ὀξέντως, apud poëtas: vt Il. ο. item ὀξέντως, idem cū ὀξυντόνῳ. Xen. de re equ. Hinc ὀξεπαίφνης, idem quod αἰφνίδιος: apud eundem eodem lib. & Thuc.

Comp. ex secunda & tertia persona prater. pass. sine præpositione.

Ἀφαρπος, ὁ ἡ ὁ, qui disparuit & euanuit. Eur. in Helen. Βίοτος ἄφαρπος οἴκων πρὸς αἰθέρος πόδ' ὠκὺς Ἀρθεὶς ἀφαντος. item ab oculis remotus, abstrusus, vt ἄφαρτον φῶς, apud Soph. in philoct. Apud Hom. de eo dicitur qui funditus cum stirpe periit.

Θεόφαντος, à deo declaratus aut manifestatus. vt Σεύφαντα ἴχνια, &c. pud Plut. in lib. aduersus Color.

Ἱεροφάντης, ου, ὁ, sacerdos vel theologus. Hes.

1 ἱερο-

ἱεροφαντία, sacrorum antistes, qui sacra & cæremonias docet, Plut. in Numa. Phil. de v. M. (cib.

Ἱεροφαντία, ὁ, antistitiū, antistis sacrorū dignitas. Plut. in Alcibi. de iure pontificio. Plut. in Numa.

Ἱεροφαντικὸς, ad sacrorum antistites pertinens. Ἱεροφαντικὸν βιβλίον, libri de iure pontificio. Plut. in Numa.

Ἱεροφαντικῶς, more sacrorum antistitum.

Ἱεροφαντία, sacrorum antistes sum, sacra doceo. Luc.

Καπνοφάνης, qui solus apparet. Hesych.

Νυκτιφάνης, qui noctu apparet, qui noctu conspicitur. Eurip. in Helen.

Οὐρανομήκης, ad cœlum vsque resplendens, cuius splendor ad cœlum vsque pertingit. Suid.

Συκοφάντης, ὁ, sycophanta calumniosus delator. Sycophantæ apud Athenienses dicebantur, qui indicabant qui ficus ex Attica exportassent. Vetitum enim erat apud eos exportare ficus: propter qui ficū arborem in precio haberent & summopere admirarentur. Hinc appellari cœperunt qui vt aliquid pecuniolæ corraderent in iudiciū pertrahebāt reōsq; agebāt leuissimis de causis, interdū & ficta crimina intendentes: morē ἐφηγεῖσθαι qui ex eo vitæ genere victum sibi comparabāt vt docet schol. Aristoph. & cōfirmat. Plut. περὶ πολυπραγμ. vide schol. Aristoph & Fest. qui & alias etymi huius rationes affert. Dem. pro cor. πονηρὸς ὁ συκοφάντης οὗτος, ἢ πικρὸν ἀληθῶς βέλος ἡμῶν ἀκόντων. Sic & sæpe apud Aristoph,

Συκοφαντικὸς, ad sycophantam pertinens: vel sycophantæ conueniens: calumniosus, calumniatorius Luc.

Συκοφαντικῶς, calūniosè, calumniatoriè, more sycophantarū

Συκοφαντίδιον, idem cum συκοφαντικὸς. Lys. in Aeschin.

Συκοφαντικῶς, idem quod συκοφαντικῶς.

Συκοφαντία, sycophantor, sycophantem ago: calumnios comminiscor delationes, falsò crimino. Dem. pro cor. τὸ συκοφαντεῖν τοῦτ' ἐν λόγοις ἐκάλουν. Et cum accus. apud eundem ibidē & Aristot. pol. 5. Cum accus. & genit. Aelian. συκοφαντεῖν τὴν τῶν ἐλεγχῶν. Cum genit. pers. & accus. rei. Lucæ 19. Accipitur & pro ἐπιζητῶ ἐγκλήματος, apud Plat. com. & Menand. teste Suid.

Συκοφάντημα, sycopha ntiosè deferor, calumnioſè accusor Xen. in Oecon.

Συκοφάντημα, τὸ crimen quod sycophantiosè alicui impingitur, sycophantia, calumnia. Plut. in Per.

Συκοφαντία, sycophantiosa & calumniatoria accusatio. Itē ars sycophantiosè calūniandi quam quis factitat. Xen. Hel. 2.

Συκοφάντειρα, ὁ, mulier quæ calumniosè aliquid defert, sycophantiola accusatrix. Aristot. in Plut.

Σπίφανος, (quasi σκιόφανος) idem cū συκοφάντης, Suid. ex Epig.

Decomp. Ἀσυκοφάντητος, qui sycophantiosè delatus nō est: vel qui sycophantiosè & calumniosè deferri nequit.

Ὑπουκοφαντέω, sycophanticè aliquem insectari. Hyperides

Ὑφάντης, qui aliquo loco latentes aquas deprehendit & ostendit quærentibus.

Ὑφαντικὸς, ſ. τέχνη, ars prodendi aquas iis qui eas quærunt. Geopon. l. 2.

Composita ex φαντάζω, etc.

Ἐπιφαντάζω, apparere facio, & phantasia afficio. Basil.

Ἐπιφαντάω, ὁ ἡ ὁ, qui visiones non concipit. (nes.

Ἐπίφασις, visionibus & imaginationibus carens. Plut: & Synesius, non facilè visiones concipiens, ad visorum informationem difficilis. Plut.

Εὐφαντάστος, qui benè vel facilè concipit visiones.

Ἰσοφαντάζω, idem quod εἰκαστικῶ.

Composita remotiora.

Ἡμιφάνεια, ἡ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Φαιὸς, ὁ, ἁ, ὁ, fuscus, subniger: qui in medio est inter candidum & nigrum colore. Plat. in Tim. Alex. Aphr propl. l. 1. Dioſc. l. 5. c. 83. Apud Athen. l. 3 φαιὸς ἄρτος, panis cibarius & ater.

Composita.

Ἁλιφαὴς, ex albo & fusco mixtus. Poll. l. 7. c. 28.

Ἁλιφαὴς, color ex flammeo & fusco.

conduntur. apud Inſt. Mart. ¶ Item nigra quædam oculi macula. Hesych.

Φακοειδὴς, lenticulatus in lentis modum conformatus: vt φακοειδὲς ὑγρὸν, vas in lenticulæ formā factum quo ad ignē calēte, vel aqua aut oleo calidis pleno fotus fiunt. apud Hippocr. De scalpri quodam genere dicitur apud Gal. meth. med. 6.

Φάκιον, qui ex lente est. Euſt.

Φάλαγξ, αγγος, ὁ, ἡ, phalanx: genus aciei apud Macedones, constans centum & viginti hominib, teste Euſt. seu (vt quidā volūt (octo millib. armatorū. Generaliter dicitur dequauisacie: vt Iliad. λ. Ἀργεῖοι δ' ἐτάρηθεν ὑπερθύμου ὑπὸ φάλαγγος. Sic & apud Dē. & Xen. ¶ Itē regula lances libræ suspēdens. Aristot. in mechā. Item araneus. Plat. in Hellade, ἐοίκασιν ἀμφὶ οἱ τόμοι πάντες τοῖς λεπτοῖς ἀράχνιοις, ἃ τοῦτοι τοίχοιοι ἢ φάλαγξ ἐξ ὑφάσμοι. ¶ Φάλαγγες, ai, dicuntur interiora digitorum: ossa terna mutuò colligata & velut in acie disposita apud Gal. ¶ Item ligna in quibus naues in naui fulciuntur, & in quibus resident. Apoll. Arg. 2.

Φαλαγγίτης, ου, ὁ, miles in phalange. Est & herba quædam quæ & φάλαγγιον,

Φαλαγγηδὸν, per phalanges, turmatim. Il. β.

Φαλάγγιον. τὸ, aranei genus à crurum longitorib. internodiis dictū: apud Xen. & Dioſc. ¶ Item herbæ nomen quæ & φαλαγγίτης, apud Dioſc. l. 3. c. 122. & φάλαγξ à Paul. Aegin. nominatur. ¶ Φάλαγξις, dicebantur etiam ligna quæ & φάλαγγες Euſt.

Φαλαγγόω, efferor, in ferinam naturam vertor, irritor: vnde Φαλαγγῶται, Hesych. exp. πεθηριώθησαν, ἠγριώθησαν, à φάλαγξ significante araneum.

Φαλάγγωμα, pompa quædam quæ in bacchanalibus celebrabatur: apud eundem.

Φαλάγγωσις, oculi affectio quum cilium intrò spectat, pilorū acie simul cum eo inuersa, ita vt pili oculum compungāt: apud Gal. & Aegin.

Composita.

Διφαλαγγία, duplicata phalanx, duæ phalanges. Aelian.

Μονοφάλαγξ, vnica phalanx. Idem.

Τετραφαλαγγία, quadruplata phalanx, quatuor phalanges. Idem.

Τριφαλαγγία, triplicata phalanx, tres phalanges: apud eundem.

Τριφάλαγγοι, dicitur phalanx, quæ vtrinque hostibus circumfusa aciem corum coërcet. Arrian.

Τριφαλάγγιος, actio illa, &c.

Φαλαινὶς, ἰδος, ἡ, cicindela, lampyris, quæ noctu lucernis aduolat. (* vnde sic dicta existimatur ὅτι τὸ εἰς φῶς ὀθεῖσθαι.) Nic. in Ther. φάλαιναι ἐκάλουν τοὺς ἀπὸ λύχνου ἀκρόχυρα φωτιζόμενα ἀπὸλαιναι παιδάρια. A Lycophrone φάλαινα dicuntur & φάλη, per apocopen. ¶ Φάλαινα aliquando etiam est balæna.

Φαλακρὸς, ὁ, ἡ, ὁ, caluus: vt in prouerbio, φάλακρὸν τίλλεις, apud Suid. Et apud Luc φάλακρὸν ὄντ' κεφαλὴν, τὸν δ' ἐν ἐκείνοις ἐμμένοντα ἐπιλαμβάνῃ. Existimatur dici φάλακρὸς quasi ὁ τὸ ἄκρον ἔχων φαλὸν τοῦτος λόφον, vel ὁ φαλὸν ἔχων τὸ κράνος.

Φαλακρότης & φαλάκρα, caluitium. φαλάκρωμα dicuntur etiam glabreta, i. loca nullo gramine nullisque tatis & fruticib. vestita.

Φαλακρίω, caluum reddo. Φαλακρῶμαι, caluus fio, caluesco.

Φαλάκρωμα & φαλάκρωσις, caluitium. Ezech. 27.

Composita.

Ἡμιφάλακρος, semicaluus: in Epigr.

Ὀπισθοφάλακρος, à tergo caluus, qui occipite est caluo. Epitheton ἀμφοῖν, apud poëtas.

Φάλαρα, φάλων, vide in Φαλὸς.

Φαλὸς, ὁ, ἁ, ὁ, penis ligneus vel coriaceus: siue lignum oblongum in summo habens penem ligneum aut coriaceum. Quidam exp. ficulneum veretrū apud Herodot.

Φάλλος, vt φάλλος ἔγειρε, carmen ad phallos, pertinens, carmen extemporaneum quod in honorem Bacchi super phallis canebatur. Apud Aristoph. in Acharn. ἄσωμεν τὸ φάλλικὸν, quidam interpr. cantabo fescenninos versus. Pollux l. 4. scribit etiam φάλλικὸν εἶδος ἔργματος ἀσματικοῦ.

Σφάλλος, ὁ, (comp.) interdum dicitur penis erectus, interdum carmen quod in arrectum penem cantabatur, teste Hesych. & Suid. Dicitur & de ipsis hominibus qui erectos penes gestabant vide Athen. lib. 14.

Σφαλλικὸν μέλος, carmen ithyphallicum.

Φαλὸς, ὁ, ἡ, ὁ, splendidus albus. * Φαλὸν τὸ φῶς, luceo, teste Etym. ¶ Item substantiuè, scutulum quoddam splendidum & album. ¶ Item petra in mari eminens apud eundem ex Rhet. Lex. ¶ Item conus galeæ cui crista inferitur: item ἵππου λευκοῦ ἔνωμα οὐρᾶς ἢ λόφος κεκαλλιερημένος, vt idem inquit. In hac significatione scribitur & φάλος, vt Il. γ. τρὶς δὲ φάλος κόρυθος.

Φάλος, idem quod φαλιὸς. Exponitur &, albos crines habens in fronte.

Φαλὸς, albus, spumeus: apud eundem. vnde eodem dicitur

& φᾶμμακε, edymbre, & φαλμύρης, apud eundem & Euſt.

φαντριά, albeſco (pum. ſpumeſco: vnde κὸ ἀφτε φαλμιόωντα Il. 11, & φαλμύσσε ἀσπίδ., ἡ λιλιά ἵππε, apud Lycophr. teſte Euſtath.

φαλιώα, ſplendidum ſeu album reddo. Heſych.

φάλα, ornamentum quoddam galeæ, Etym. & Suid.

φάλαρα τά. Heſych. ſunt ἀφαρμαλίσκ. ὁ ὑπὸ τῆς ἀσπιδος κρεμάμενα. Item phaleræ ornamenta equorum ſeu equitum, & nobilium. Herodot. Apud Eur. in Supplic. pro loris vſurpari dicitur, quum Theſeus inquit, ἀμιππε ἐπὶ Παίτ' αὖθ' ὑπαίτιον ἀβμὰν τ' ἐπαμᾶ Ἑάτῶ Μενεσθέως ἢ φάλαρα κεῖσθαι σέβα. Pro eodem dicitur & φάλαρα. teſte Euſt.

φαλαρὶς, auis quædam marina ſeu paluſtris: de qua Athen. l. 7. & 9. Eadem dicitur & φαλαρὶς, apud Suid.

Compoſitæ, ac primùm ex φάλ-.

Α' μφίφαλ-, galeæ epitheton: quia circumcirca ornai τφάλους i. clauis ſeu cuneolis ſolebat. Il. ε.

Α' φαλ- κωνία, galea quæ clauis ſeu ſcutulis ex auro ſplendentibus inſignis non eſt. Il. κ. (li. 2.

Τετράφαλ-, quatuor conos ſeu eminentias habens. Apol. Arg.

Τριφάλεια, ſæpe pro galea, apud Hom. quoniam τρεῖς φάλους habebat, poſito υ pro ι.

Compoſita ex φάλαρα ſeu φάλαρος.

Κατφάλαρ', Aeolica & poëtica ſyncope dicitur pro κρὶ φάλαρα iuxta clauos galeæ, Il. π.

Τετραφάλαρος, idem quod τετρᾴφαλ-. Il. ε.

Χρυσοφάλαρος, aureas phaleras habens. Eurip. in Troad.

φάλαγξ, &c. φαλαγξ-, &c. vide in φάλαγ.

φάλ-, &c. in φάλ. luceo.

✱ Α' Ρ Α Γ Ξ. αρξ-, ὁ, barathrum, præceps locus: præcipitium Plu. φάραγξα τῶν μεσημβρινῶν ἀπὸ κρὶ τῆς ἑσπέρ-. Sic apud Thuc. l. 2. dicuntur quidam ἐς φάραγγας ἰοῦσ' ἀμβᾶσ. Vſurpatur & de loco præruptо in litore maris: apud Plut. in Ant. ἐκφέρ-ν ἐς πάχε νεῶν ἀφ' ἑρμοῦ κ' ἐκ φάραγγος ἐκχέασθ' ἁλί. Exponitur etiam terræ cauitas, hiatus, fauces terræ. Item vallis, conuallis, apud Apoll. l. 2. Dicitur & φάραγγες ἵππε apud Plut. ἐκθέ. Κοιλ.

φαραγγώδης, ὁ-ώδ. ὁ, ἡ, vt φαραγγώδεις πόποι, loca in quibus ſunt terræ hiatus. Ariſtot.

φαραγγώδως, ab Atticè ſcommaticè iactatum fuit εἰς γαστριμαργίαν, teſte Suida, qui & addit dici ſicut αἰσχυντῶς. Euſt. etiam annotat hominem ἄπαιστον appellatum fuiſſe φαραγγα.

✱ Α' Ρ Β' Τ Ρ Α. ὁ, pharetra. (* ἐβδὸ τ' ἀίρεο τὸ πρόσθε σὺν καυλίῳ α.) Heſiod. in Aſp. κρόλλω ἢ ὦδε γλήναι φαρέτρῃ Καβδ' ἐλεαῖ' ἰδξάπ-θαι. φαρέτριον, parua pharetra: in Epigr.

φαρετροπώλης, ὁ, idem quod φαρέτρα. Heſych. exp. πτξάπ-.

Εὐρυφαρέτρης, ὁ, ἡ. (*comp.*) latam ſeu amplam habens pharetram. Epitheton Apollinis, apud Pind teſte Euſt.

✱ Α' Ρ Ι Κ Ο' Ν. genus veneni. Dioſc. l. 5. c. 13. & l. 6. c. 20. & Nic. in Alexiph. Scribitur & ἐαρικὸν, ex Athen.

✱ Α Ρ Κ Υ' Σ, ύδ-ος, ὁ, ruga Heſych. exp ῥυτὶς ὰ ἐκ τῆ γάστρ-ος γινομένη μέχρι ἐπὶ τὸ στῆθος ἀνιοῦσα, ἢ στολή.

φαρμιδὴ ὦδος, ὁ-ὁ ἡ, rugoſus.

φαρμιδιᾶν ὦδ-ω, qui rugatur ſeu corrugatur, qui eſt fronte caperata συνοφρύζων Heſych.

✱ Α' Ρ Μ Α Κ Ο Ν, ὰ-ὸν, medicamentum venenum. Vox eſt ambigua & anceps. Interdum. n. in bonâ partem de medicamẽto ſalutari dicitur interdum in malam de lethali medicina ſeu vulgo dicto in veneno. In bonam partem dictum interdũ abſolutè ponitur, aliquando epithetis iungitur. Abſolutè dixit Plut. in lib. de ſera numinis vindicta φαρμακα ἰσίοις ἅπ' ἀχ. αἰμάζειν ποιοῦσιν ἰσίοις ἢ λεπτοκαθῆ ἢ μὴ ποιοῦσιν. Additis verò epithetis φάρμακα μαίνεσθαι dicitur Od. ξ. item φάρμακα ἴγχεσιν & ἐπὶ ὀϊστοῖσιν, apud Theoc. idyll. 11. Sic φάρμακα ὑποπτερίδ-, apud plut. ſymp. 3. & φάρμακα κατακλασίν, Ariſtoph. in Plut. Generaliter etiam & metaph. pro quouis remedio accipitur: vt apud Heſiod. in Erg. Ariſtot. polit. 6. & Herodian. l. 6. In malam partem de veneno ſea medicamento lethali, apud Thuc. l. 2. οἷς εἰ Πελοποννήσιοι φάρμακα ἐμβεβλήκασι ἐς τὰ πότα. Sic Xen. Pæd. 8. ἐδόκει γοῦν πολλὰ ἂ ἐκεῖ ἦν Χαιρεφῶντι, ὥσ διαβεβρωκὼς ὑπὸ φαρμάκων. Apud Dioſc. Σαμίαμα φάρμακα dicuntur omnia illa quæ in medicina vſum aliquem habent, per ſe autem lethalia ſunt. * Pro medicamento ſalutari grammatici dictum volunt quaſi σέρ-: pro exitiali verò, quaſi φθερ-χ. teſte Euſt. ¶ φάρμακα dicuntur etiam colores quibus vtuntur pictores: aut quibus aliquid tingitur, pigmenta: vt apud Ariſtoph. ἀλλ' ἀπὸ τῶ φάρμακον ἐ'τυχεν ἢ Λεπτοφόνε μελαίνης, quo Lyſicrates canos ſuos tingit & nigros reddit. Sic & apud Plat in polit. ¶ Quidam etiam τὰ αὖθι φάρμακα appellauit, vt eſt apud Euſt. Heſych. verò φάρμακα dicit eſſe πάσαν ὕλην.

φαρμακίδιον, -ώδ-ν, medicamentarium, cui medicamentum ineſt, medicamenti vim habens: vt φαρμακίδιον πόσιν, apud Nican.

In Epigr. φαρμακίδες δλ-. de arte pigmentaria.

φαρμακίδης, ὁ-ὰ ἡ, ὁ, idem: vt φύλλα φαρμακίδα, apud Dioſc. Sic & ſæpe apud Theophr. Item venenatus, veneno tinctus: vt φαρμακίδα τοξεύματα, apud eundem Dioſc. l. 3 c. 94.

φαρμακῖτις ὦν-ὁ, ὁ, officina in qua tingitur, Euſt. At φαρμάκιτις, ὁ, ἡ, qui medicamentis ſeu venenis eſt læſus Dem pro cor.

φαρμακίτης, ὁ, venefici, magus, Plat. in ſymp. Item homo facer & deuotus, deteſtandus, execrabilis: κρὶ θεραπ. Ariſtoph. φαρμακίτ-ὰ, ἡ, venefica: apud eundem in Nub.

φαρμακίτις, -νὸς, ἡ, ὁ-ν. dictum fuit vinum Pramnium. teſte Euſt. At φαρμάκιτις, ad medicinam pertinens: vt φαρμακίτιδες βδλαι. Gal. ad Glauc. l. 2., & φαρμακίτ-ν βδλ. apud Dioſc.

φαρμακεὺς, ἰσ-ὰ, idem cum φαρμακὶς, magus, veneficus. Synef.

φαρμακεύω, veneficio aut veneno vtor. Plat. deleg. Item veneficio afficio. Item conficio medicamenta Item tingo. cõdio. Apud Hippocr. ſignificat, medicamento purgante vtor.

φαρμάκωσις & φαρμακεία, ipſa actio veneficio afficiendi: vel ipſa medicandi actio, medicatio, apud Plat. φαρμακεῖαι dicuntur & ipſa medicamenta, apud Ariſtot. pro quo Epigr. l. 2. legitur φαρμακίαι.

φαρμακευτὴς, veneficus. Plat. φαρμακεύτρια, -ὰ, venefica.

φαρμακευτικὸς ad veneficia pertinens: vel ad medicamenta, medicamentarius,

φαρμακόω, medico, vnde πεφαρμακωμένος μιλικρατον. Plut. At φαρμακῶσαι, refertus ſum medicamentis: vel indigeo medicamento. Euſt.

φαρμάσσω, ſeu φαρμάττω, veneno afficio, veneno noceo. Plat. in ſym φαρμάσσει βάλει μὲ ὦ Σώκρατες, ἵνα διαθρέξ-ῃ. Item metaph. lenocinio afficio, adultero, fuco. Plut. in Polit. præcep. φαρμάσσουσι τὰ ἀσχήματα τῆς βλαστρωίας. ¶ Item tingo Heſ. Poll. & Euſt. Interdum, intingo: vt φαρμάσσειν πλίνθους aut οἴνῳ. Od ε. fecurim candentem in aquam immergere, vt acies eius induretur.

Compoſita.

Α' λεξιφάρμακος, remedium adueſus pharmacum ſeu venenum, amuletum. Dioſc. Et metaph, præſidium. Dem. contra Tim. Exponitur & ſimpliciter, remedium: vnde λαμὼ ἀλεξιφάρμακον Dicitur & adiectiuè ἀλεξίφαρμακ-ὸ ὁ, ἡ, ὸν, vnde ἀλεξιφάρμακος ὕλη ἰμέρε, apud Plut. ſymo. 4. & ἀλεξιφάρμακ-ὸν λέγ-ῃ, liber tradens amoliendorum venenorũ rationem. apud Dioſc. l. 7. c. 1

Α' ντιφάρμακον idem quod ἀλεξιφάρμακον, Dioſc. l. 1. c. 56.

Α' ὀ ὐμακ-ὸ, ὁ, ἡ, ὰ, veneno, carens, nou infectus. Et τὸ ἀφάρμακον, τὸ αὖθι αὖθ-ες. Euſt.

Α' φάρμακτ-ὸ, veneficio non infectus. Luc.

Εὐφάρμακ-ὸ, medicamentis conueniens ſeu vtilis. Item τὸ εὐφάρμακον ἔδ-ες. Euſt.

Κατασφαλίσασθαι, veneficio afficio, & ſortilegio. Plat. in Phæd.

Κατεφάρμοσεν ſeu κατεφαρμόσθη. idem. Plut. in Dione.

Πεντεφάρμακ-ὸ, quinque medicamentis conſtans τὸ πεντεφάρμακον conuiuium quintuplici condimentorum genere. Cæl. Rhod.

Πολυφάρμακ-ὸ, medicamentis abundans, aut venenis. Ité multorũ medicamẽtorum peritus, multis medicamẽtis vtens, Il. κ.

ταυροφόνακος, quatuor medicamentis conſtans. Eſt & emplaſtrum quoddam ταυροφόνακον, apud medicos.

✱ Α' Ρ Ο Σ, ὰ-ὸν, τὸ. palla, pallium, veſtis exterior: ſicut χιτὼν interior Od. σ. χιτῶνα δύσεν ἠμέν φ' ἕσσε, pro palla virili. Pro fœminea autem, Od. ε. περὶ δ' ὦρος ἕσσετο μέγα ἰοειδὲ νύκτα. Corripitur apud Heſiod. in Erg. Ἀδιάσπαστ φάσγανα καὶ νῶτα δόρυ, &c. ¶ Capitur etiam pro ὀθόνη. Od. ε. πόρε δ' ἑφαίστεια Καλυψὼ δῖα θεάων, &c. lintea vela. ¶ Item pro velo capitis & tegmine, apud Eurip.

φᾶρος ὦν-ὸν, integumentum, inuolucrum. Nican. in Ther. apud Ioſeph. de antiq. Iud. λίνεον φᾶρ-ν, velamen lineum.

Compoſita.

Βλέφαρον, ὰ-ὸν, τὸ, palpebra, pellis tegens oculos. Etymologus dictum ait quaſi τὸ βλέποντος φᾶρος. Od. χ. βλεφάρων δ' ἄπο πίπτον ἐρωήδεα βλαφαρίδες, ἰδ-ὼν, ὰ, ſeu in plur. βλεφαρίδ-ες. cilia, pili palpebrarum. item palpebra. Ariſtot. de part. an. 4.

Βλεφαρίζω, mitto, i. crebrò conniueo, σκεφαλαρίζω.

Decomp. Α' χνυχλιόφαρος, ὁ-ὰ, ὸν, Cello l. 7. c. 7 dicitur quũ inter ſe palpebræ coaleſcunt, aperiſque non poteſt oculus: ſeu quum palpebræ cum albo oculi cohærefcunt. Aet. l. 7. c. 66.

Ε' κτικλιόφαρος, ὁ-ὰ, ὸν, cui palpebræ ſunt volubiles aut tortiles, aut nigræ. Hom. hym in Venerem.

Καμπυλιόφαρος, (ὁ-ὰ μακρὸν) calliblepharum: medicamẽtum ad ornamentum & venuſtatem palpebrarum faciens.

Λιπτυλιόφαρος κύκλ-ος, orbis cui palpebræ deſunt. Nonn. pro eo qui oculis eſt deſtitutus. (addu dit.

Χοιρελιόφαρος, ſuperciliоſus, ſuperbus: à magnis ſuperciliis & κριπελιόφαρος, cuius palpebris gratia aliqua ineſt. Hoc nomine ſcribit Laërt. Demetrium fuiſſe appellatum: quod vnuſtatem oculorum notat. ¶ ſit etiam frutex eiuſdem nominis, apud Plin l. 3.

Η' μιφάριον, dimidiata veſtis pars. Suid.

Ι' ματοφορέω, paribus indumentis ſum amictus, ἐβδὸ τὸ ἵππ. ἀφίκ-ον βιβλίδας. vide & ſecundum ordinem comp. ex φόρ-ος.

Κατ-

λιμφάρος, ὰ-ὸν, lux pulchro amicta veſtitu, i. lux ſplendida. Eurip. in Ione.

Φάρυγξ, -γγ-ὸς, ὁ, vel ἡ. guttur, fauces. Hippocr. in progn. φάρυγξ ἀποθνήσκει πυρετῷ ἄνευρ. Item pro aſpera arteria. Gal. l. 2. de placit. Hippocr. & Plat. τὸ δὲ τῆ πραπίδες ἀρτηρίαις, ἵνα δὴ καὶ φάρυγξ ἀναπνοῆς ὀνόμ-ται. Sic & l. 8. de vſu part. apud eundem. Pro ἀναπνοῆ dicitur & φάρυγξ: vt Od. σ. Φαίνυσ' ὁ λάβε δ' ἔμπεσε φάρυγξ vide & ἰάνη, ἡ ſuo loco.

Φαρυγίζω, apud Dem. idem quod λαρυγγίζω.

Φαρυγίς τὸ ἡ, ingluuies, edacitas. Ζηλοτυπερ. Heſych.

Φαρυγόω, cum ingluuie, cum voracitate. Scribitur & φαρυγγίζω, apud etymol.

Φαρυγ-ῶ, idem quod φάρυξ. apud Hippocr, & Gal. in Iſag.

Compoſita.

Ἐμφαρυξιάω, -ῶ-ῶ, qui io guttur immiſit & deglutiit ſeu deuorauit. Ἐπιφαρύγιος Δημοκρατίδης, apud Athen. gutturi gratæ, gutturi ſuaues & iucundæ.

Φάσγανον, ὰ, ὸ. ἡ, vide in Σφάζω ſeu σφάττω.

Φασιανὸ' ν, ὰ, ὸ. phaſianus. [* auis ſic dicta à Phaſi Colchidis fluuio) eadem & φασσιανὶς dicitur apud Athen. lib 9. ¶ Item ſycophanta, apud Ariſtoph. in Acharn. ἀβδὰ τῶν φασ' (ἀπ φάσ-ν) vt tradit ſchol.

Φάσις, Φάσιδ-ος, Φάσσα, Φάσσις, &c. vide in Φάω.

Φάτνη, ἡ, ὰ, præſepe, ſtabulum. Il. ζ, 506. ὅτε τε σταθμὸς ἵππων ἀ-ων ἐρίηρε φάτνε. &c. Sic Il. τ δὲ πάσσεσθε αὐτὸς ἔχων ἀπὸ φάτνης. ὅθι φάτν-ες. Apud Luc. prouerbialiter dicitur κύων ἐν τῇ φάτνῃ κακεῖνος. ¶ Stellæ item quæ in cancro nubeculam referunt, vocantur φάτναι, vt annotatur. ex Proclo. Sic apud Theoc. idyll. 23 ἐκ δ' ἀρετὰ τ' ἐφάνησαν, ἴνων τ' αἰὲ μέσον ἀμαυρὸν Φάτνη σημαίνουσ' ἠδ' ἀφ' ἑκάτερ' ἄβλοι πάτοι. ¶ Exponitur etiã, mensa apud Suid. ¶ Item φάτνη & φατνίον, loculamenta dentium quaſi præſepia & capſulæ, in quibus collocantur. Gal. lib. de oſſ. dicit dentes contineri ἐν τοῖς τῶν φατνίων βόθροις, ſcribitque φάτνη oſſa eſſe dentes continentia· βόθρ-α verò, cauitates in quas dentes inſerti ſunt.

Φατνιακὸν, τὸ, lacunaria ſiue laquea: ia. Euſtath. & Suid. ¶ Exponitur etiam, nauium foramina per quæ in adnauigantes miſſilia emittuntur. apud Athen. ¶ Dicuntur & dentium eſſe φατνιακὰ. apud Euſtath.

Φατνωματικὸς, laqueatus. Plutarch. in Lyc. πᾶς οἶκος ἢ οἴκων τῶν μεγάλων πλουτεῖ ἢ φατνωματικὸν.

Φατνωτὸς, laqueatus tabulatus.

Compoſita.

Ἐκφατνίζω, è præſepi eiicio. Item metaph. excutio, expello: vt ἐκφατνίζε ὀδόντας, excutit dentes, ſeu è præſepibus ſuis in quibus fant colliocati eiicit, apud Euſt.

Ἐξαφατνίζομαι, è præſepi eiicior, ſeu eueror: vnde apud cũdẽ Euſt. ἐκφατνίζ-ομένου σπερμοῦ τοῦ ἄνω ἀπὸ φίζε ὁλομελῆ κρίνα. Ἐφατνίσιμ-ον, τὸ, præſepium purgamẽta: ſordes quæ è præſepibus eiiciuntur quum purgantur. Heſych. Sic eiicuntur etiam reliquiæ menſarum quæ excutiuntur canibus, apud Athen. lib. 6.

Ἰφατνίσμ-ατα, τὰ, dicuntur tabulæ quæ tolluntur è præſepi ad expurgandas pabuli reliquias. Po l. l. 10. c. 38.

Ἐφατνιτὴς ὦδ-ος, præſepialis: vt φίφιβοι ἐ ὀδηφατνιτὴς ὦδ-ος, apud Xen.

Φαὶς, vide in Φάω. Φαπεία, &c in φαπεία.

Φαῦλος, ὰ, ὸ, ἡ, villis nullius preci j, abiectus, humilis, contemptus. Dem. de perperam obita leg. α' γὰρ οἱ φαῦλοι χρῆσθαι ὑμεῖς ἐᾶτε ὡς ἐγὼ ἐνόμιζεν αἰσχύνεσθε· ὧν τὰ σφάγματα ὅτι φαῦλα ὄντ' ἐν πόλει ἐξῆν σφᾶς πᾶς ὁρᾷ, neque enim quòd vos ſæpe hominum deſpicabilium opera ſoletis vti in rebus veſtris publice adminiſtrandis, idcirco quoque deſpicabilia ſant ea quæ nobis committenda exteri credendâque duxerunt. Apud Iſocr. φαῦλα & κακὰ copulantur. Dicitur & οὐδὲν φαῦλον ὑπολαβεῖν, pro nihilo ducere, nihili facere: apud Synef. ¶ Item paruus: apud Diog. Laërt. in vita Plat. Sic & apud Thu φαῦλος τὸ χρῆσθαι, exp. μικρὸς. ¶ Item ſimplex mediocris: vt à Plat. vſurpari tradit Dieg. Laërt. Sic Hippocr. de fract. κατάστασιν φαυλοτέρ- dixit, extenſionem ſimpliciorem & quæ non magno negotio perficitur. Idem φαῦλα δίαιτα appellauit quæ exquiſitæ contraria eſt. Exponitur etiam, ineptus, ridiculus. ¶ Item malus, vitioſus: vt φαῦλα ὕδατα. Ariſtot malæ aquæ, aut inſalubres. Sic φαῦλα ἰδέματα, ἐπιτήδεια, ἀσθενῆ. mali poëtæ & mali thetores. Dicitur & φαῦλος ἀνδρ-ὼν, malus, improbus. nequam: apud Iſocr. Xen. Ariſtot.

Φαῦλως, malè. Dem. item facilè. apud Ariſtoph. in Acharn.

Φαυλίζω, -σσ-ω, vtilitatem: vt φαυλίσῃς τὴν σοφίαν. apud Xen. Pæd. 2. Item ineptias, futilitatas, inſcitias. Plat. in Hipp. Exponitur etiam imbecillitas, inſœcunditas, apud Plat. de leg.

Φαυλίζω, pro vili habeo, floccifacio, paruifacio: item pro nihilo duco, eleuo, contemno. Xen. τὰ ἀνάπαυσ. μὲ φαυλίζετε.

Φαυλισμὸς, ὁ. contemptio, deſpectus.

Φαυλίστρια. contemptrix, ſubſannatrix. (Theoph. l. 2. c. 11.

Φαυλαίνω, quæ & φαυλίνω, oluſa cuius paruus eſt fructus.

Φαύλιος, idem cum φαῦλος, vilis. Attecum tamen eſſe exiſtimatur, adeóque non pro φαῦλος, ſed pro φαύλ-ος, factum eſſe per ἀναγκαιμαπισμὸν, quidam tradunt ¶ Item malus: vt Φαύλιος ἵππ-ος. contumeliоſum verbum, apud Sophocl. & Demoſth.

Φαυλόπειν, malè vt φαυλόπετ ἴχειν, malè ſe habere, apud Herodot. l. 1 lucyd. Ariſtoph.

Compoſitæ ac primùm ex φαυλίζω.

Α' ποφαυλίζω, idem quod φαυλίζω.

Διαφαυλίζω, idem. Ε' κφαυλίζω, idem.

Compoſita ex φαυσίζω.

Α' ποφαυσίζω, idem quod φαυσίζω. Quidam exp. auerſor tanquam malum ſeu improbum. Item ſio deterior, in deterius labor: item ad malum conuertor.

Α' σκεπαυσίζω, pro ἀσκηθῆ φαυρίζω apud Euſt.

Ε' κφαυρίζω, idem quod ἐκφαυλίζω.

Φ Α' Ω ῶ (poëticum) luceo, ſplendeo, fulgeo, mico. Vnde φάε, tertia perſona ſing. præteriti imperf. abſ. recto incremento pro ἔφαε. Od. ξ (de aurora) ἐκ δ' ἀνέμοι ἔβαν ἀνεμοδρόμοι· ἠὼς δ' ἐπὶ φάεσσι, apud Aratum. Οὐδ' αὖ ὑπὸ χθόνα μᾶλλον ἰὼν ἐπὶ λαπὶ φάεσσι. ¶ item φάω, dico, aio pro quo vſurpatur poetis φημὶ ab eo deductum. ¶ Item φάω occido, interficio. Quæ ſignificatio nõ niſi in paſſ. voce inuenitur. ¶ Ponitur φαε & pro πυρῶ, vt vult Euſt.

¶ Deriuata à φάω. luceo.

Φάος ε-ε-ους, lumen, lux: vt φάος ἠελίοιο, Odyſſ. ζ & π, & alibi. Pro quo & abſolutè φῶς dicitur: Odyſſ. γ. Sic φῶς ἀνεῖε, apud eundem Hom Exponitur & Solis ortus diluculum, apud Heſych. ¶ Item oculus. Odyſſ. ρ. κύων δ' ἐμὸν μυκηθμὸν ἰὼ ἀφάρ φάος πικνά. ¶ Ponitur & pro vita, in Axiocho. ¶ Item φάος, dies: pro quo ſi quentior eſt. num. plur φάε Epigr. lib 2. ¶ Vſurpatur & pro ſalute: item pro auxilio quod ſalutem & victoriam affert. interdum & pro ipſa victoria, apud Hom. Exponitur & gaudium. Heſych, ¶ Interdum hac voce compellamus quempiam ei blandientes, vt & Lat. lux mea: vt Odyſſ. ρ.

Φαεσιανὸς, ὁ, idem quod præcedens: ex eoque per cõtractionem ortum. Plut. ſymp. 4. τὸν ἀπὸ τῶ ἑωθινῶ ἀφισβήτητον. Accipitur & pro oculo, teſte Heſych. ¶ Item ſic nominatur papillarum quaſi areola, & nigellus ambitus, ſub quo lactis quaſi ſedimentum. Poll.

¶ At φᾶσιανὸς, ὁ, apud poëtas eſt vir, aut ſimpliciter, homo: vt Odyſſ. α. ἦ λ & ξ ſic denominatus quoniam μόν-ος φαντίζε τοῖ διθυίας τῇ λόχῳ teſte Etym. Hinc comp Δαμασίφαος, hominum domitor: epitheton ſomni, apud Simon. Et ὀνειρο-ος, exitialis, ὁ ἐλυόων τὸν φάσιν, vt expon. ſchol. Nic. apud eum in Ther. Exponitur &, verſutus, improbus. Od κ & σ.

Φαεσιὸς, ὰ, ὸ. lucidus. Xen.

Φαεσίζω lucidum reddo, illumino, illuſtro. Gal. item in lucẽ profero, patefacio. apud Suid. φαεσίζει τὸ ἀνθίσιπον. ¶ Apud Gregor. ſignificat, illumino lumine & baptiſmi, & baptizo.

Φάσπορα, illuminatio. Item baptiſmus, apud Greg. Chryſoſt. & Areop.

Φασπορὸς, exp. αὐγὴ, ſplendor. Heſ.

Φαῦσις ε-ε. illuminandi ſeu illuſtrandi vim habens. Greg.

Φάσκω, luceo, illucefco: vnde compoſita διαφάσκω, &c.

Φασφὴρ, luminare Gen. l. 8. & in ep. ad Philipp. c. 2.

Φάσι, idem quod φῶς, ex eóque factum per pleonaſmum literæ. Metaphoricè etiam vſurpatur pro ſalute & auxilio lætitiam afferente: vt ll. Φ & π Et pro victoria. ll. ζ. Dicitur & φάσσθαι, in lucem. Il. β & τ.

Φαίω. Aeolicè dicitur pro φάω. luceo. Etym. & Euſt.

Φαῶσις, ὁος ὁ. q. d. lucentia, i. ipſa lucendi actio: lux ſplendor.

Φαωσφὸρ-ος. Bacchi epith. apud Lycophr. quòd cum facibus celebrantur eius myſteria.

Φαώσκω idem quod φαίω. Πηφαώσκω [factum per reduplicationem ex φαώσκω] in lucem profero. Heſych. vide in deriuatis à φάω dico.

Φαέθω, idem quod φάω. Vnde particip. φαέθων, quod interdum eſt Solis epith. vt apud Hom. & Heſiod. Interdum abſolute pro Sole ponitur: vt in Anth. Epigr. l. 1. Eſt & nomen ſtellæ Iouis. apud Ariſtot. de mun.

Φαεινὸς, -νὴ, -νὸν, ſplendeo, luceo, fulgeo. Od. χ, (de Sole) ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ, &c.

Φαεινωπὸς, idem. Apol. Arg. l. 2.

Φαει-ὲς, ſplendidus, lucidus, fulgidus, nitens: vt φαεινὰ πίλινα, & φαεινὸν δῶρ. apud Homer. Sic ἀκτῖνα φαεινὴ, Alexand. Aphro. in præfat problem lib. 1.

Φαεινὸν, idem: vt φαεινὰ ἔπτα, apud Eurip.

Α᾽μφιλυκαίνω (*comp.*) circumluceo, splendore cingor. Homer. hymn.in Apoll ἄ, λα δ᾽ μιν ἀμφιφαείνει.

Φιλαρέ-ης, ὁ, lucidus, splendidus, splendorem quendam aqueum habens, Sidon. quasi φιλαρ-ής, vt tradit Etym. derivans à φάος. Item pinguis: vt φιλοῦ εἰκάτη, pinguis gallinæ Nic.

Φίλαυγος, splendorem affero. Κατακαυγάω. Hesych.

Φᾶ, Φᾶς: Φαῖς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ ac primum ex φάος primitivum tamen fere omnia terminationem ejus adjectivorum

Α᾽μφιλύκη, circumcirca luceo, colluceo igni aut facibus accensis. Hinc participio ἀμφιλύκων, nominatur mazæ quoddam genus seu placentæ sacræ quæ in ædem Munychiæ Dianæ ferebatur affixis circumcirca facibus ardentibus, teste Poll. lib. 6. cap. 14. & Hesych. apud quem legitur ἀμφιφάεα. Philochorus verò apud Athen. ἀμφιλύκη nominatum vult, quoniam in illo die, quo offertur Dianæ, cœlu gemino colluitur lumine, lunæ occidentis & Solis exorientis.

Α᾽μφιφαής, ὁ, ἡ, ὁ, circumquaque vel vtrinque lucem habens: vel vtrinque ludens aut apparens. Aristot. de mun.

Α᾽πηφαής, qui modò lucem habuit, l. *oculorum*, qui modò visum recuperauit. Nonn.

Α᾽στροφαής, stellis refplendens in modum stellarum. Hesych.

Η᾽λεκτροφαής, electrum seu luccinum suaue splendens. Dionyde situ orb.

Η᾽λεκτροφαὴς instar electri fulgens. electri splendorem habens Eurip. in Hipp. Steph.

Κελαινεφαής, niger, obscurus, ater, Aristoph. in Ran.

Κεραυνοφαὴς, in modum fulminis coruscans. Apud Eurip. in Troa. κεραυνοφαῆ πῦρ, ignes fulminei.

Λᾰ̃ικάσ-ασις, qui albus videtur, albus aspectu. Euripid. in Iphigen. Aul.

Μελαμφαής, ater, obscurus, tenebricosus: vt μελαμφαὲς ἔρεβος. Idem in Hel.

Παμφαὴς, in omnem partem mittens suam lucem, omnia luce sua illustrans. vt Πανδαὴς σέλας. apud Eur. in Troad. & παμφαὲς ἦλιος, Aristot. de mun.

Παστὰς, omnibus apparens. Nonn.

Πλατυφαὴς, plenam lucem habens. Damasc.

Τψηφαὴς, altam lucem habens, vel in alto lucens. Item altè apparens celsus: vt ὑψηφαὲς πέτρον, in Anthol. Epigr.

Φοινικοφαὴς, qui puniceus esse videtur, puniceus aspectu: vt φοινικοφᾶ πλόκαμον. apud Eurip. in Ione.

Χρυσοφαὴς, auream lucem habens, i. auri modo splendens. Eur. in Hippol. Plut. in Flam.

Composita ex τῶν τοῦ φαύω.

Α᾽μφιαυγὴς, qui dubia luce colluſtratur. Athen.

Α᾽υγασμὸς, illuminatio quæ fit ex oppoſito.

Α᾽υγάστωρ, initium & autor luminis. Sic apud Dionyſ. Areop di citur baptiſmus, quoniam poſt eum animæ initiatorũ Chriſtianæ religioni ſolent φωτίζεσθαι.

Αὐτόαυξ, ipſa lux. Ita dicitur Spiritus ſanctus apud Greg. quoniam vera & vnica lux eſt, & ſine eo nemo φωτίζεται.

Α᾽φώτ-ος, ὁ ἡ, ὸ, nõ illuminatus, lucis expers, aut obſcuratus, epitheton lunæ non lucentis, apud Alex. Aphr.

Διαφωτίζω, idem quod φωτίζω.

Ε᾽μφάτ-ιστος, ἐστὶς quæ induebatur ab eo qui baptizabatur. Greg.

Καταυγάζω, illumino, illuſtro. in epigr. & apud Naz.

Λυκάυγεια, tempus quod Solis exortum præcedit. ſic dictum (vt quidam volunt) ὅτι ἡ λύκη quòd lupi cœlorem referat, qui cinereus eſt, nec intenſiorem nigredinem præfert: ſeu quòd referat colorem pilorum lupi, qui prope cutem alibi ſunt, exteriore parte nigriores. Dicitur & λυχόφως pro eodem: ὅτι τῷ λύχνῳ τὸν αὐτόν, quòd ſit lux quædam obſcura & nocti non abſimilis, qualis eſt circa diluculum & veſperi quum dies & nox miſceri incipiunt.

Περιφωτίζω, q.d. circum illumino: vnde paſſ. apud Plut. de primo frig. τὸ δὲ λαμπρὸν, ὑπὸ φαντάσματος ἀλλ᾽ ὑπὸ τοῦ περιφωτίζοντος.

Compoſita ex φάσις ἀφ᾽ οὗ φαίνω.

Διαφάσιος, illuceo, illuceſco. Herodot in Thal. ἐμὶ ἡμέρη ἢ διαφασκούσα.

Ομοφάσιος, idem quod. Reg. l. 1. c. 4 ἴσως διαφανὲς ἡμέρᾳ.

Ε᾽πιφάσιος, idem quod præcedentia Lucæ cap. 23 σελήνης ἐπιφαούσης.

Ε᾽πιφάσιος, pro eodem in ep. ad Eph. cap. 5. Ε᾽πιφαύσκουσιν, in lucem profero, oſtendo. commonſtro. Hom. hym. in apoll. ἐ᾽ πῶ ἔτι φάος ἐπιφαύσκουσιν ἐπὶ γαῖαν ἀνθρώποις;

Υ᾽ποφάσκιος q.d. ſubluceo. Ariſtotel in problem. ὑποφαυσκούσης ἕω, prima luce.

Compoſita ex metaphora.

Α᾽ποφάσκω, vide in comp. ex φάω, i. dico.

Καταφὴς, ὁ ἡ, ὁ, qui eſt vultu demiſſo, *præ pudore aut mœrore*: vnde interdum exp pudibundus, interdum ſubtriſtis: λυπεῖ τὸ καταφὲς τοῦ φάους βλέμμα. Theophylactus epiſt. 29. paupertatem eſſe dicit κατὰ ἐπιθυμητὸν κατηφὲς. Vtitur & Plutarch. item Ariſtotel hiſt. an. lib. 9.

Κατήφεια, ας ἡ, & Ionice κατηφείη, vultus demiſſus, ſeu pudor cum mœrore. Il. χ. Ἀτασθαλίαι, τῇ χρήσαντο κατηφείῃσιν ἑῇσι. Plut. in Coriol. τὸν δ᾽ ἀνὼν ἄχρι ἔτι καθέζεται ἔνδον. Sic & apud eundẽ in Public. & Phil. de v. Ni. l. 3.

Κατηφὴς, tum vultu demiſſo præ pudore erecto vultu intueri non audeo. Il. χ. Οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἐμμενὲς ἔπλετο. Ariſtot. hiſt. an. l. 8 ſi decoquo lympharo. κατηφὲς δ᾽ οἱ καὶ κεφ. λυπηρόν.

Κατηφέω, idem: apud Plut. in conſol. ad Apoll. pro quo Ionice: ſcitur κατηφείω, vt apud Greg. in carm. Κείμενον ἐν μέσσοις κατηφείῃ ἠδ᾽ ἀθύμῳ.

Υ᾽ποκατηφὴς, (*ſic. comp.*) ſubtriſte.

Περιφάσκω, oculos circumquaque verto, oculos quoquouerſum circumduco. Exponitur etiam, illuſtro. Item ἐφαπλῶς ἢ ὑπάρχειν ἐφικτῶν· ὁρικῶς. Il. β, ἐπεὶ τοῦ πάντα κάσσατο δίστομα κῆρ Ἀχιλῆος ὀτρύνειν. Quidam per reduplicationem ex φάω dictum volunt: alij quaſi πάντη τὰ φάη δ᾽ ἔασιν.

Decomp. Σ᾽κοτοφαίνω furo, ſeu fanaticorum more excurro & impetu feror. Iliad. ε, πολεμίζειν ὃν εἶκεν: ὃς δ᾽ ἐμπεφαυῖα. Μετεπαφάω ἔασιν, vnde apud Apoll. Rhod. Arg. l. 3. μετεπαφέσθαι. Schol. cap. τὸ ἀθλήματον σημαίνειν.

Νάπους Νίφ Θ᾽ quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

¶ *Derivata à φάος, dico.*

Φάουρα, inuſitatum thema format ex ſe præteritum πέφαυρα: vnde imperat. παράφαυρα, dictum ſtir apud Plat. & παραφαύρα dictus. Hinc & verbalia quæ ſequuntur.

Φάτης, ὁ, dictio. Item dictum, ſententia ſeu apophthegma Ariſtot. eth. 6. Ponitur & pro denuntiatione acrimore: Act. Ap. c. 21. Significat & affirmationem apud Ariſtot. Item poſitionem apud eundem metaphyſ. 3. ¶ Alias ſignificat. vide in φημί.

Φάτις, eadem dictum, ſententia: vt ἐάσας φάτιν, in Epigram. Item reſponſum vatis, oraculum. Eurip. in Phœn. Item ſermo vel verbum. Suid. ex Soph. Item nuntius, rumor, fama: vt Od. ψ. & apud Soph in Aiace. Exponitur etiam, gloria. Od. ξ.

Φατίζω, ſ ἴσω, vel ἴξω, dico. Soph. in Aiace. δεῖν αὐτοῦθ᾽ ἑκάστῳ φατίζεται αἰεί. Apud Herodot. ἐφ᾽ ἑπτὰ, cap. confeſſi ſunt.

Φάτνιος, ὁ, ἡ, loquutuleius, loquax. Exponitur & mendax. Heſych.

Φατὸς, ἡ, ὸν dicendus, nominandus. Heſi. in Aſp. & in Theo.

Φατὸς, ὁ, idem. apud eundem in Aſp. Item celebris. apud eũdem in Erg. Aliam ſignif. vide in φαεινὸς, occido.

Φημί, idem quod φάω, aio, dico, affirmo. Iliad. β, Τίπτε νῷ δύω πλέω ἔειπες ἔπεα Ἀχαιοῖς Aeſch. in Cteſiph. ἐκεῖνόν μὲν οὐκ ἔστιν ὅ τι ἀνόσιόν ἐστιν εἰπεῖν. Imperf. & aor. 2. ἔφην: quorum modo in omnibus perſonis retinet, illud in α mutat. Dicitur enim ἔφαμεν & ἔφασαν, & pro eodem abiecto augmento φάσκω. item ἔφας, per ſyncopen & pro hoc rurſus φᾶς apud Homer. Dicitur & φὴς pro φάῃς aor. 2. item φᾶς pro ἔφης. Nc. Sic & pro φασὶ interdum ἠμὶ dicitur: vt apud Antiphanem, in Nub. & ἠμῖν, ὃ pro ἔφην, ἔφη, paſſim apud Plat.

Φημὶ, inuſitatum format ex ſe præt. imperf. & aor. 2. med. ἐφάμην. prius Od. ξ. Πρὶν ἐφάμην, à poſteriore eſt infinit. φάσθαι, apud Hom. Ab eodem ἐφάμενος eſt imperat. φάσο, dic. Odyſſ. & particip φάμενος, dicens. Xen. ἐ᾽ φάμεν Λυκαόνι φῦλον.

Φῆμις, idem quod φάτις, fermo, verbum. Heſych. Item rumor, fama. Odyſſ. ξ. & ω. Exponitur &, concio, Odyſſ. 8. Item omen. Odyſſ. ω.

Φωνίζω, ſ ἴσω, vel ἴξω, dico. Dionyſ. de ſitu orb. Item vulgo: vt ἐ᾽ φάμην φωνίζειν. Heſiod in Erg. Apud Eurip. in Iph. Aul. ἵππους φάσσων σταθερὰ κύκλα, exp. quam fama mihi adiucant pater.

Φωνημὸς, idem cum φάτις quod ſequitur Suid.

Φάμα, ἡ, fama rumor. Plat. in Apol. τοῦτο τὸ φάμα ψευσάμενοι rumore diffipare. Sic & paſſim apud Plut. Herodian. & c. Item opinio & exiſtimatio concepta de aliquo. Heſiod in Erg. ἀνδρὸς ὃ βροτῶν ἐσθλοῦ ἔπος φάμα. Sic & apud Plat. & Hoer. Exponitur etiam, omen. vt apud Xen. Pæd. 8. & Plat. in Colot.

Φαμὲ, ὁ, ἡ, idem quod φάμα, fama, rumor.

Φάτκα, idem quod φημὶ, dico. apud Hom. Demoſth. & Luc.

Πεφάτκω vel πεφάωκα, (per reduplicationem factum ex ἐάτκω & inferto υ ἐφύλαξα) idem ſignificat poëtis quod ἐάσκω: vel memoro, commemoro. Orpheus in Argon. φῶλα κάτ᾽ ὄπιπτεν. Idem. Νεί σ᾽ ἐπὶ γῆν ἠδὲ θάλασσαν ἀμῷ σπείρειν πεφάωκεν. Sic & Odyſſ. λ. Μεῖ σ᾽ ἐπὶ μᾶλλον, ἅ πάντα πεφασμένα ἴδμεν. Exponitur & denuntio, nuntio. Item manifeſto declaro, demonſtro. Heſych.

Πεφάσκω, idem. Od. σ, ὅτε δ᾽ ἐπὶ δόξαν φάτις πεφάσκοι. Il. b Ἀλλά οἱ Ζεὺς κακὰ ἔρχα πεφάσκετο, denuntiat, oſtendit.

Φαῖς, ἡ, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita ac primum ex φημὶ rum præpoſitione.

Α᾽ντίφημι, contradico, refragor, nego. Plat in Gorg.

Α᾽ντίφασις, contrad. dio. Ariſtot.

Α᾽ντιφατικὸς, contradictorius: vt αἱ ἀντιφατικὸς λόγοι, apud eundem.

Α᾽φάσκω, contradico, vel nego, inficior. Plut. in Alcib. ἀπ᾽ ἐκεῖνα μεγάλα ἀφάσκειν ὠΐζ᾽ αὐτά. Sic & apud Ariſtot. metaph. l. 3. Idem etiam valet quod Χαρίζομαι, profiteor, efferor: vt Il. κ, Α᾽γαμέμνων δ᾽ οὐκέτι μέλλεν ὑπὸ δόρυ φάσθαι ἀρούρης, γωμῷ ἐν ὑψηλῷ ἐπὶ δὲ Κτησίππου, aperte profiteor. Exponitur & cenſeo, autumo: apud Ariſtot.

Α᾽πόφασις, vnde Χαρίζομαι. Il. ι. exp. renuntiate, declarate.

Α᾽ποφατὸς, negatio paſſim apud Ariſtot. Α᾽ποφατικὸς, negatiuus ſeu negans. apud eundem.

Ἐπόμνυμι, loquor: vnde ἐπώμοτος μῦθον, apud Apoll.

Ἔφασις, edictum.

Ἐπώμοτος, qui malè audit apud Soph.

Καταφάω, aio affirmo. Ariſtot.

Καταφάσις, affirmatio: apud eundem.

Καταφατικὸς, affirmatiuus, affirmans: apud eundem.

Καταφατίζω, dico ſeu teſtor contra aliquem. Item ſanctè polliceor: vel affirmo. Plut. in Sol.

Μετάφημι, inter loquor, inter alios loquor. Hom.

Παράφημι, dico aliquid ſuadendo, ſuadeo, conſilium do, hortor, admoneo. Iliad. α, Ματρί σ᾽ ἐγὼ πάρ᾽ ἔειπον, ἐμῇ αὐτῆς παρὰ νηὸς ἐρύσσαι, &c.

Παράφασις, idem: vnde particip. πεφασμένος, infertum habens merit gratia. Apoll. Arg. 2. Τοῖα δ᾽ ἔβαζε μάψ πατρικὸς, talia ſuadens pro eodem per ſyncopen dicitur παρφάμενος. Od. 2. quod Euſt. exp. ἐξαπατῶν, ἐξαγαγὼν λόγοις. Sic & παρφάσθαι Od. ο. exp. decipere, ſuadere.

Παραφάσεις & παραφατικὰ, admonitio, conſilium, adhortatio: vel etiam conſolatio. Prius Il. α, poſterius apud Apoll. Arg. 2. Pro πειθοῦς dicitur & πλάσεις. Il. ξ.

Παρφάω, alloquor: vnde tertia perſona aor. 2. παρφάσε, ſæpe apud Hom. quum inquit: Τὸν δ᾽ Ἀτρεΐδης εὐρὺ κρείων ἀγαμέμνων παρφάσε μυθήσασθαι, &c.

Περίφημι, prædico vnde aor. 2, περίφαθ.

Πρόφημι, prophetà quo prædicit futura, diuinus: Plut. de def. orac. & paſſim in ſcriptis ſacris. Apud veteres ποιητὰς dicebantur fanorum antiſtites, oraculorúmque interpretes, teſte Feſto: vt apud Plat. in Tim. Sic apud Luc. ἀγαθὸς ἢ πατρικὸς προφήτης dicitur veritatis ac libertatis in docendo antiſtes ac interpres. Fœm. προφῆτις, ἰδος ἡ, quæ prædicit futura, diuina, prophetis ſeu prophetiſſa: apud Plutarc. de def. orac.

Προφητικὸς, prophetic us, ad prophetas pertinens: vt προφητικὰ χαρακτὴρ & προφητικὸς λόγος. in ep. Paul. & Pet.

Προφητεύω, prædico futura, vaticinor. Matt. 7. & 11. & alibi m. n. Teſt. item fanorum antiſtes ſum, oraculorúmque interpres. Plut. de def. orac. Ε᾽χρηστήριος προφητεύοντας, αἰτίαν ἐπάγει φόβου· πελάται πῶς Ε᾽λλησι θεοί. Sic & in ep. ad Cor. 1. c. 14. προφητεύειν de eo dicitur qui ſacra ſcripta interpretatur ſeu enarrat.

Προφητία, prædictio futurorum vaticinatio aut vaticiniũ. Matt. c 13. & alibi. Item ſcripturæ interpretatio ſeu enarratio. Rom. 12. 1. ep. ad Theſſ. c. 4.

Προφητίζω, idem quod προφητεύω. Hippocr. προφῆτις l. 2.

Πρόφασις, ἡ proprie dici videtur ſermo quo aliquis factum ſuum excuſat, ſeu verus is ſit ſeu fictus, i. cauſa quæ pro defenſione dicitur, ſeu vera ea ſit ſeu ficta & ſpecioſa, quam Latini prætextum colorem, ſpeciem & obtentum appellant: vt apud Ariſtot. polit. 5. ἐπὶ προφάσεως χρῆσθαι ἐν ταῖς πολιτείαις ταῖς ὀλίγαις, ὡς δῆμον. Sic προφάσεις ζητεῖν, apud Demoſthẽ pro conquærere prætextum quærere quod dicere poſſis ad excuſandum factum. Hinc & ὅτου προφάσει, ſub prætextu, ſub ſpecie, apud Herodian. l. 7. pro quo & πρόφασιν dicitur, ſubaudita præpoſ. ἀπὸ, apud Thuc. lib. 3. & Demoſth. pro cor. Galenus quum annotat apud Hippocr. προφάσεις vocari cauſas vtplurimum manifeſtas & veras, innuit προφάσει ἀ προφάσει dici, vt ſit cauſa ita aperta, vt quaſi ab alio præmonſtrata videatur: ſeu vt ſit cauſa quæ ad tuendum aliquid oſtenditur & tanquam lumen præfertur: in qua ſignificatione. Thuc. etiam vſurpat. l. 1. & 3. & Ariſtoph. in Veſp. Ab eadem origine deſcer dens exp. etiam occaſio, anſa: aliquid nimirum quod ſe offert & oſtendit. vnde πρόφασιν λαμβάνειν, arripere occaſionem, apud Herodian. & c. & πρόφασιν ἀφιδίνειν, præbere occaſionem, apud Demoſth. &c. Dicitur & corpus ἐπὶ πρόφασιν, i. ægrum eſſe & cauſarium, apud Hoer. in epiſt.

Προφασίζομαι, fingo cauſas, cauſificor ſeu tergiuerſor cauſando & prætexendo aliquid. Thuc l. 2. item prætexto, prætendo, cauſæ loco affero, excuſo. Demoſt. pro cor. ἅπερ ἔτυχεν ἐν ἀρχῇ προφασιζόμενος ἐκ ἐξῆν. Sic & apud Xenoph. Herodian. & ſynet. Et cum præpoſit. ἀπὸ ſequente genit. apud Hoer. in Pareg. paſſiue etiam vſurpatur apud Thuc. lib 8. ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ ναυτικοῦ τῇ πόλει αἰσθάνεσθαι ἐν τῇ Σάμῳ προφασιζόμενον, ſimulatum & confictum.

Πρόφασις, excuſatorius, quæ prætendere & quo excuſare non poſſumus: aut ſolemus: vt πρόφασις λόγος. Deut. 22.

Decomp. Α᾽προφάσιστος, prætextu & excuſatione carens: vt

ἀπροφάσιστος θάνατος. apud Eur. in Bacch item qui ſine vllo prætextu & ſimulatione aliquid agit, ſine tergiuerſatione. Xen. Pæd. 2. φίλως γε, ὡς ἐγῷμαι, ὅτι τῷ ὄντι μάλιστα ἀπροφασίστως συμμάχους ἕσεσθαι. A᾽προφάστως, ſine prætextu & excuſatione. Idem Pæd 2 & 8 Thuc. l. 1. A᾽προφάστως, idem quod ἀπροφασίστως Apoll. Arg. l. 1. A᾽προφάτως, nullo allato prætextu: apud eundem Arg. l. 2.

Εὐπροφάσιστος, prætextu facilis, vel ſpecioſum habens prætextum. vt εὐπροφάσιστος αἰτία, apud Thuc. l. 6. Εὐπροφασίστως ſpecioſo prætextu.

Ψευδοπροφήτης, falſus propheta, qui falsò prophetæ nomen ſibi vſurpat Act. Ap. c. 13 & alibi in n. Teſt.

Σύμφ μι, q.d vnà cum alio aliquid dico. aſſentior, conſentio, adſtipulor. Eurip. in Hippol. coron. Καὶ ξυμφήσειεν πυρὸς μοι ἐκ fateor, concedo: vt apud Xen. συμφὴς ἐμοὶ ἔσται. Sic apud Plat. ξύμφαθι, ἢ ἄπειπε.

Συμφοιτητὴς, ὁ, (q.d. qui vnà cũ alio aliquid dicit) aſſenſor, adſtipulator. Exponitur &, teſtis, Heſ.

Υ᾽πόφημι, vnde ὑποφήτης, q.d. ſubloquutor: qui loquitur ſub vate, hoc illi velut dictante vaticinia & oracula quæ loqui debet: vaticiniorum ſeu oraculorum quaſi internuncius. exponitur &, qui ab alio acceptum oraculum promit, deorum interpretes. Il. π. Accipi & alicubi pro προφήτης ſunt qui tradant. Dicuntur & poëtæ Muſarum ὑποφῆται, i. Muſarum internuntij & interpretes: apud Theoc. idyll. 17. Latcaris etiam ὑποφήτας appellauit enarratores & explanatores poëtarum.

Υ᾽ποφητικὸς, pertinens ad ὑποφήτην, ſeu ad eius munus & functionem. Υ᾽ποφητικὴ τάξις, angelorum ordines qui diuina interpretandi munere funguntur. Dion. Areop.

Υ᾽ποφητῶ, more eius qui fungitur muneris interpretandi diuina.

Υ᾽ποφητεύω, fungor munere interpretis rerum diuinarũ. Luc.

Υ᾽ποφητὶα ἡ, munus & functio τοῦ ὑποφήτου Suid.

Υ᾽ποφήτωρ ορος ὁ, idem quod ὑποφήτης. vnde ὑποφήτορες μῦθοι, apud Apoll. Rhod.

Compoſitæ ex φήμη τοῦ φημίζω.

Α᾽πόφημος, ὁ, ἡ, ὁ mali ominis, inominatus: apud Suid.

Α᾽φημος, & ἀφήμων, qui fama celebris non eſt, inglorius, immemoratus. Hel.

Α᾽φήμως, exp. ἀ, κόσμως, ἀνυμνῶ Thuc. lib. 3.

Βλάσφημος, famam alicuius lædens & inquinans, qui infamat aliquem ſparſis de eo falſis rumoribus: ὁ βλάπτων τινὸς φήμην, ſeu ὁ τῆς φήμης βλάβην. Demoſth. in Epitaph. μισθὸν εἰσπράττειν βλάσφημον.

Βλασφημοσύνη, ἡ, i. maledicentia qua probra alicui ingeruntur. Synef. ep. 37.

Βλασφημία ἡ, idem. Plat. de leg. Dem. pro cor. Herodian. 8.

Βλασφημῶ, probra & conuitia iacto in aliquem, famam & exiſtimationem alicuius lædo, eum calumniãdo & ei obtrectando. Herodian. lib. 2. πόῤῥωθεν ἕστωτες ἐβλασφήμουν τὸ ἡμέτερον στράτευμα. Hocrat. in Helen. encom. ὡς ὧν ἐβλασφήμουν οὗτοι ἐκεῖνον ἐστίν. Idem in panath. οὓς ὑμῖν ἐκεῖνοι βλασφημοῦντας. Et cum præpoſit. εἰς apud Plat. de rep. l. 2. Cum accuſat. perſon. apud Appian.

Διαφημίζω, famam ſpargo, aut vulgo fama aliquid.

Δύσφημος, maledicus, famam exiſtimationémque alicuius cædens, idem cum βλάσφημος: vt δύσφημοι βλασφημίαι, apud Herodian. lib. 8. item mali ominis inominatus, infauſtus: vnde δύσφημος ἡμέρα, apud Heſiod. in Diebus, & δύσφημοι φάμαι, apud Eurip. in Hec.

Δυσφημία, idem cum βλασφημία: Oecum. in Act. Ap. c. 12. Item mala fama, infelices rumores & nuntij: apud Suid.

Δυσφημέω, idem cum βλασφημέω, apud eundem Oecum. ibidem. Item malè ominor, ominoſa loquor: Euripid. in Hec. τί δύσφημεῖς φορβίαι μοι μαντεῖ; (eth. 7.

Ε᾽πιφημίζω, (*decomp.*) infami appellatione noto. Ariſtot.

Ε᾽πιφημίζω, famæ ſeu nomini alicuius adſcribo: vel ſimpl. adſcribo, attribuo, aſſigno. Luc. εἰς τὸν σφάκτην τῶν τεττίγων ἐπιφημίζεις αὐτός. Plut. in public. εἰωθότες ἅπασι τοῖς μεμελετῆσθαι δόξασι τὰ δημόσια, omnes res magnas Deo adſcribere. Item peruulgo, rumorem diſſemino. Idem in Sertor. πολλὰ τῶν ἀδίκων ὑπεφήμιζεν αὐτῷ Φιλιππος.

Ε᾽πιφημιστὴς, ὁ, ὁ, ὁμοίως. Item ὁ ἐπιφημίζων, fauſta precans, qui bene ominatur, acclamans, aſſentiens Heſyc.

Εὐφημῶ, honorificus: vt & φημὶ μνήμη, honorifica memoria, apud Synef. ep. 17. item pius, religioſus: vnde εὐφημότατα, apud Platonem in Hipp. matore. Item boni ominis, fauſtus: vnde ἔφημα σωτῆρ, apud Soph. & ἄξιφημος γλῶσσα, in Epigramm. Apud Aeſchyl. ἐφήμοις γνώμαι per antiphraſin dicitur pro δυσφήμοις, teſte Heſych. (Heſyc.

Εὐφήμως, honeſto nomine, ſchol. Thuc. Item fauſtè, feliciter.

Εὐφημία, bona fama, Chryſoſt. Item honeſta ſeu honorifica appellatio. Demoſth. & plat. Item bonũ omen. Aelchin. Luc. Athen. &c. Item fauſta acclamatio: paſſim apud Herodian.

Εὐφημέω, celebro, laudo. Heſych. Item fauſta precor, gra-

tulor Plut in Erot. ὡς θυφημίσετε γάμων ὕστερ. Item bene ominor. Plat. epist. 7. ὡσ δὲ μὴ θυφημοῦμεν χρέων οἷον τ'. ¶ Item fauno lingua bona verba dico. Iliad. ι. Φοίνιξ δ' ἐχρῆτο ὕστερον, θυφημήσας τε κικλῆσθαι. Sic apud Luc. Εὐφήμει ὦ Λῆτε, dic meliora seu tace item fautis acclamationibus prosequor: apud Herodian. lib 3 & 8. (dem l.7.

Εὐσημοῦμαι, fautis acclamationibus excipior: apud eundem.

Εὐτύζω, idem quod θυφημέω: vnde part. apud Herodian. lib. 2. ἀφ' ὑ πάντων θυφημοῦντες, ab omnibus votis exceptus & acclamationibus. (apud Eust.

Εὐφημιστὴς, idem quod θυφημία, apud Demetr. Phal. & Cæpe

Decomp. Α'νευφημία, celebro faustis ominibus prosequens. ¶ Item lamenta edo seu clamorē cum eiulatu. Plat. in Phæd. & Soph. in Trachin.

Α'νευφημέω, fausta acclamatione do significationem approbationis, secunda admurmuratione approbo. ¶ Il. α, Ε'νθ' ἀμφὶ μὲν πάντες ἀνευφήμησαν Α'χαιοὶ, &c. Συνευφημία, vnà cum aliis fausta acclamatione approbo.

Κατευφημέω, fausta acclamatione profequor. Item laudo, collaudo. Plut.

Παυύφημος, & Υ'περύφημος, eximia & præstanti laude prædicandus. Areop.

Κατευφημίζω, exp diuulgo.

Κακόφημος, qui est mali ominis, inauspicatus. Item bonam famam lædens & infamiam afferens.

Πανύφημος, idem: Euripid, in Ione.

Πεζόφημος, cuius fama est maxima, valde celeber. Hes.

Πολύφημος, idem. Apud Hom. πολύφημος ἀγορή, forum in quo varii rumores narrantur.

Τ'ετεφημία, fama apud posteros, nomen celebre post obitum. Plut. in lib. πῶς αὐ τις αἰσθοιτο. &c.

Compesita ex φάτις & Φατὶς sine præpositione.

Α'φατία, ας, ἡ, loqui non posse, stupor quo vox & sermo intercipitur, seu quum quis nescit quid dicat. Eurip in Helen Herodian. l 1, & 8. Pro eodem metri gratia dicitur ἀφασία. Od ϑ.

Α'φατος, qui dici non potest, ineffabilis, inenarrabilis. Chrysost. & in Epigr. Item non dicendus, infandus, nefandus. Item incelebris, illaudatus, inglorius. Hesiod. in Erg.

Διφασία, duobus modis dici. Hes.

Διφάσιος, bifarius, qui duobus modis dicitur. Idem Item duplex, geminus: apud Herodian.

Δίφατος, qui duobus modis dicitur. Hesyc.

Δυ'σφατος, nefandus, non dicendus.

Θέσφατος, à Deo pronuntiatus, Dei oraculo editus. Hes.

Θεσπατίζω, ex Deo loquor, vaticinor. apud eundem.

Θέσφατος, diuino ore pronuntiatus, vel diuino consilio euenturus, fatalis. Iliad. ζ. Ω'ς γὰρ θέσφατόν ἐστι. Od, Σύ σ' ἐ θέσφατόν ἐστι καὶ ἄλλοτε μοῖρα πελάσσαι Μενέλαε, Α'ργεῖ ἐπ' ἰππόβοτον δαμέντ. Et τὰ θέσφατα, vaticinia, responsa diuina. Od. τ.

Decomp. Α'θέσφατος, ineffabilis, inenarrabilis. Hesiod. in Erg. ll. 7. Od. λ. Et ἀθεσπέσιος [aduerbialiter) ita vt vix dici possit, ὃ μὴ θεὸς αὖ φατίσῃ.

Ε'υθέσφατος, exp. scientia diuina.

Κακόφατος, inglorius, ignobilis. Hesych. τὸ κακόφατον est etiam figura apud gramm. de qua Quint. l. 8. c. 3. Pro eodem dicitur & κακόφημος, apud eundem loco citato. & κακόφημος, apud Chrysost. in ep. ad Corinth.

Α'κρυφίφατος. (*dec.*) qui mala fama est liberatus, qui nō amplius malè audit. Hes.

Νεόφατος, nuper dictus seu celebratus: nouus: vt νεόφατος ὕμνος, apud Hom. hymno 1. in Merc. Potest etiam deduci à φάω, occido, vt sit idem quod ἀφ'όφατος.

Παλαίφατος, iam olim dictus seu celebratus: priscus, antiquus: vt παλαίφατα πλέ'σφατα Od. τ. & ἀρχὴ παλαιφάτου, in Epigr.

Πολυφασία, loquacitas, multa loqui. Hes. & Suid.

Πολύφατος, multum celebris, multorum sermone iactatus, Pind. in Olymp. Od. 1.

Τριφάσιος, trifarius, triplex: propriè, qui tribus modis dicitur. Herodot. in Thal. τριφασίως τριπ'ως, triplices seu tres expeditiones.

Composita ex φάσις.

Α'ποφάσκω, idem quod ἀπόφημι, nego, inficior. Philop. interdum significat effor, eloquor. Areop.

Καταφάσκω, idem quod καταφημί.

Παραφάσκω, pro quo poetice ἀφυφάσκω, inferto υ, idem quod ἀφύφημι.

Composita ex φάσις desinentia.

Α'μαφάσκω, Eust. dicit significare, aliquid loqui, ὑμνῳδέω seu φᾴδω. Erotian apud Hippocr. exp. Χοιρεῖδαι ἢ τεθορυβῆσθαι, animo anxio esse. in anxietate animi constituram esse: ὅθεν τὸ διψῆν τε καὶ φᾶν ἀθεσπέσιον. Exponitur etiam, desipere. Galen.

Παραφάω, vide in compos. ex φάω, luceo.

Παραφάσσω, desipio, idem quod διψῆν. Galen.

¶ *Dersuata a φάω occido.*

Φάσμη, ῶμης, inusitatum thema format ex se præt. πέφασμαι, vnde tertia persona πέφατται, occisus est, Iliad. ε, & πέφαται, occisi sunt. Il. a. item infinit. πεφάσθαι, occisum esse. Il. ι. item paulo post Εἰ τ. πεφάτται, cuius secunda persona πέφασαι, occideris. legitur. Il. ν. Eit & aliud præt. πέφασμαι τοῦ quam à φάζω: vide πεφαγὼν & τα ἔργα, apud Hes. & Lycophr.

Φατὸς, occisus, mortuus Hes.

Σφάζω Φάγω, Φίτω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α'πόφατος, ab alio interfectus Hes.

Α'ρίφατος, in prælio occisus. Il τ & ω. Α'ρήϊφατος, idem. Exponitur & simpliciter, bellicosus, seu in bello perpetratus: vt αἰχμητὰ φῶτα, apud Eur. in Suppl.

Α'ρτίφατος, recèns peremptus, non ita pridem occisus. Hes.

Ε'πίφατος, pernicios us, exitialis, pleonasmo τῶ σ. Eust.

Κηρόφατος, qui morbo decessit Hes.

Μυλόφατος, mola fractus & contusus & quasi occisus. vt ἄξεται μυλόφατον, apud Hom.

Ο'δυνόφατος, dolores domans, dolores pellens & quasi perimens: vt μέλα ὀδυνόφατος. Il. λ. & ὀδυνήφατα φάμεναι Il ι.

Πρόφατος, recenter interfectus. Il. ω. Et general. recens: vt ὀφέστα κρέα μήλατα, apud Plut. in symp sep. sap.

Περσφάτως, recens, nuperrimè, nouissimè. Act. Ap. c. 18.

¶ *Dersuata a φάω idem significante cum τυφλόω.*

Φαύσσω, maculæ in tibiis ex igne contractæ. Poll & Hes.

Φωλεύω, & φώγνυμι, torreo, vro, vnde φώγνυται, torretur, adoletur. apud Diosc. l. 1. c. 80. Pro φωγεύω apud Etym. & Suid. legitur φαγεύω, quod exp ὀπτάζω.

Περσφάγνυμι, (*comp.*) antè seu prius torreo.

Φαΐζω, idem quod σωρεύω: vnde σωρῆτις, apud Diosc. & πτερὶς ἐκ ἰχθύδος c. apud Athen.

Φᾶδη, hinc deductum esse ait Eustath. & apud Aristoph. in Plut. significare κηκαύματα, i. rubentes maculas cruribus inductas ex nimia ignis propinquitate,

---

Φ Ε'ΒΟΜΑΙ, fugio. vt Il ὁ φιβάμενος Τυδείδην. Sic Il. λ. μὴ κακὸν εἶδος φεύγων πλησίον παρίῃσιν. item timeo, metuo. Hesych.

Φεύγω, ὑ. fuga. Il. ρ. Πρὸς Πηλείωνα βοὴν ἀγαθὸν Τρῶες φύγον. fugere cœpit. Sic & Il ο item timor, metus. Thuc. l. 2. ἐς φόβον κατέστησαν. Sic & apud Xen Plat. &c.

Φευγέρς, qui est timori seu terrori, timendus, formidabilis. Ifocr. ad Phil. πᾶς δ' Ε'λλην ἴσχ' ἂν τοὺς ἐχθροὺς φευγέρς. item actiuè, timidus, meticulosus Arrian & Xen.

Φοβερὸς, metum incutiendo, formidabiliter.

Φοβερότης, τος, ἡ, timor, terror. Aristot. rhet. l. 1.

Φόβος, terreo. apud Daniel. & Esdr φοβεομαὶ, terror.

Φυ'γω, F ἴσω, in fugam verto. Iliad. ρ. Νίκλω δ' Τρῶας ἀνδρῶν, ἐ'φίλατο δ' Α'χαιούς· Item metum seu terrorem incutio, terrefacio. Thuc. l. 8, οὐτ' ἄλλο ἐ'δύνατ' οὔτε τ' ἐ'τύγχ. ἐ'φύγετο.

Φοβέ'ομαι, ῶμαι, in fugam vertor. Hom Iliad ι. Item metuo, timeo, formido. Aristot. rhet. 2. ὑ' δεὶς γὰρ ὑ φοβᾶται, φιλέ. Ifocr. ὑ' φοβεῖται δικάσασι ὁ μὲ σκέ'ων. Et cum præpos. πρῶ. sequente genit. apud eundem in Euag. Cοβέ'μην ἀεὶ πρὸ μικέ'των: sequente dat. Thuc φοβεῖσθαι ἀεὶ τὸ χωρίον.

Φοβερὸς, timidus, meticulosus, qui facilè metu per cellitur. Aristot. φόβερός, ρά, ρόν, quod metū incutit seu incutere potest, terriculum, terriculamentum, in Axioch.

Φόβος, ου. ὁ. coma sic dicta quòd φόβον incutiat: vel ἀπὸ τ' φόβου τ' ἐ'χθροῖς, teste Etymolog. Sophocl. in Odip. Col ἐκ δ' ἄκρων ἀξεῖ μ' ὑ σκληρὸς ἐκ τῶ κρατὸς φόβας. Vtuntur & de frondibus apud eundem in Antig. Euripid. in Alc. & in Bacch. Nicand. in Therp.

Composita.

Αἱματοφόβος, ὁ ἡ, sanguinem metuens. Item metuens missionis sanguinis, apud Gal. therap. l. 9.

Α'φοβος, me tu carens, intrepidus, imperterritus. Aristot. eth. 4. Plut. &c. Item metum non afferens. Plat.

Α'εὶφοβος, sine metu intrepidè, imperterritè. (territus.

Α'φοβία, animus metu carens, animus intrepidus & impertimitus.

Α'φόβητος, metu non perculsus, seu non metuens, non formidans Soph. in Oed. tyr.

Ε'κφοβος, metu perculsus perterritus.

Ε'κφοβίζω, exterreo, exterrefacio Gal. Ε'κφοβέομαι, exterreor. Item metuo, extimesco, Soph. in El.

Ε'κφόβησις, terriculamentum.

Περεκφόβησις, (*decomp.*) antè terrefacio. Περεκφόβησε, antè (incussus metus.

Ε'μφοβος, idem quod ἐκφοβος.

Ε'μφοβέω, metuo. plut. in Oth.

Ε'πιφοβος, idem cum ἔμφοβος.

Θεοσεβὴς, Dei timens. Hes.

Ι'ερεσπόφοβος, ὁ, ἡ. q. d. equis terrorem seu metum incutiens: herba nomen Democrito apud Plin. lib. 24. cap. 17. quam eaque præcipuè cauent.

Καταφοβὴς, formidolosus.

Καταφοβέω, exterreo, conterreo. Καταφοβέομαι, extimesco. Amosthen. Xen. riftoph. in Ran. (mosthen. Xen.

Περίφοβος, metu vehementi perculsus, pertrepidus. Plat. Περι-

---

Περφοβέσθαι, pertimescere Xenoph.

Τ'αφοβέω, qui aquam timet. Gal. therap. l. 9. & Cels l. 5.

Τ'άφοβος, aquæ metus.

Τ'υφοβία, vt ὑδροφοβία τοῦ θ, morbus quo aliquis à cane rabioso cōmorsus aquā timet perinde vt ipse canis à quo morsus. Dioscorid. lib. 7. cap. 2. Item τῶ ὑδροφοβικῶ πάθει laborans.

Τ'υφοβέομαι, aquam timeo, seu laboro eo morbo qui ὑδροφοβία dicitur. Dioscorid. ibidem.

Ὑφόβητος, in summo seu vehementissimo metu versor. Xenoph. in Oeconom.

Τ'ρομοφόβος, horribilem terrens, somniis & visis per quietem terrens. Bacchi epitheton in Epigr.

Τρομοφόβος, frigidam metuens. Apud Gal. therap. l. 9, sic dicitur medicus qui frigidam ægro exhibere metuit.

Φ Ε'ΓΓΟΣ, splendor, lux, lumen. Euripid. in Iphig. Aul. Καὶνὸν μὲ φῶς, οὐδ' ἀ'κλὴς τόδε φέγγος. Apud eundem ibidem, φέγγος ὄμμα τῶν, lux oculorum. Idterdum ponitur pro iubare seu luce. Solis vt apud eundem in Helene, φωτὶ δ' ἐν φάει Πίπτει τὸ μὴ ζῶντα φέγγος εἰσορᾶν. Interdum pro luce, i. vita: vt Epigr. l. 2, οὓς γλυκερὸν φέγγος ζώπυρον ἔστερεν, quos luce iucunda Zopyrus priuauit. item pro luce. i die vt apud Eurip. initio. Hec. τῶδ' ἐ' ὑφ' ἡλίῳ φέγγος ἡ'κάδες ἀ'στοι, σύμμ' ὁμοιότατοι ἐμὴν τροπὴν. τόδε φέγγος ἀφεῖσ' ἀφαγε'μόν.

Φεγγήεις, ὁ ἡ ὲν, splendore seu luce abundans, luminosus: vt φεγγήεις ἠε'ρος, apud Nazianz.

Φέγγω, splenderem seu lucem præbeo, illumino, illustro. Hesyc.

Φέγγομαι, fulgeo, splendeo. Aristoph.

Composita.

Α'ργεσίφεγγος, ὁ ἡ ὲν, argento splendens. Epigr. l. 2.

Α'στεγγής, splendore seu luce carens, tenebrosus. Eurip. in Phœn. Νυκτὸς τ' ἀστεγοῦς βλέφαρον ἠλίου τε φῶς.

Βεβαφὴς, pulchrum splendorem habens, vel valde splendidus aut lucidus.

Γεγαφὴς, admodum lucidus & splendidus. Hes.

Ἐσσυφὴς, idem quod Ὑσσγῆς. Eurip. in Troad. Ἢ κἀμὶ φοίτησῆς ἠλίου εἶσας τόδε.

Ἀσφὴς, quem lumen deficit, cæcus.

Παμφεγγὴς, totus lucens illustris, fulgidus.

Περιγγλαὴς, circumfusus splendor, circumfusa lux.

Παυφεγγὴς, multum splendoris habens, multum lucidus.

Φ Ε'ΙΣΟΜΑΙ, F. σομαι, P. εσομαι, parco, remitto pœnam, do veniam, ignosco. Od. χ. οὐδ' ἄ φείσῃ κακῶν ἐ'ργων. Thuc l. 3. φείσασθαι δ' ἀ'ξιώτατοι ἐδόκουν εἶναι τῆ γνώμῃ. Plut. in Galba, ὀλιγωρήσαντα βοηθεῖν τῶ αὐτοκράτορι. Apud Herod. lib. 6 ὅπως ὑφείσαιτο ἀς μὴ φονεύσω, exp. tamen ab illorum cæde abstinuit. ¶ item parco, parcè vtor, sum parcus: vt Hesiod. in Erg ὡς φείδεο οἴνου, ne parcas cibo. Sic apud Xenoph. apomn. lib. 1. φειδόμενοι χρημάτων, parcere pecuniis. Interdum est, absti neo, tēpero à: vt φείδεσθαι τῶ ἁμαρτάνειν τῶ λόγω, abstinere à prolixitate nimia. Et cum infinit. vt apud Xen. Pæd. 1, φείδεσθαι ἔχειες ὀλιγάκις, Ibidem. φειδόμενος τῶ μὴ λέγειν.

Φειδήμων, parce, cum parsimonia, in ep. ad Cor. 2 c. 9. Dicitur & ὑπερφειδήμων. (dum. Suid.

Φειδώ, ὠ, parsimonia. ττέ, affectus quo adducimur ad parcendum, & parsimonia. Hesiod. in Erg. Φειδὼ δ' ἐν πολέμοισι φερέσβιον ἀνδράσι μᾶλλον. Aristot. rhet. 2. οὔτε ἀφ' ὑ φειδοῦ, οὔτε ἀφ' ὑ ἀσωτίας. Item ipsa ἀθῶ parcendi. Herodian. l. 4. πόλεις τις φειδοῖ ἁλίσκεσθαι, nulli ætati parcebatur. (Aristot & Poll.

Φείδιππος, ὁ, parcus. in Epigr. Ponitur & pro vase oleario, apud Φειδίτιππος, eundem, parcus: apud comicos.

Φειδωλὸς, idem cum præcedentibus. Aristot. eth. 4. cap. 1.

Φειδωλία, & Φειδωλιὰς, ἀδος, parsimonia. illud apud Hom. hoc apud Gregor.

Φειδίτιον, seu φειδίτειον, (scribitur & φιδίτιον) sodalitas quædam apud Spartanos simul epulari solitorum, sed cum parsimonia & frugaliter, ex legis præscripto. Item locus in quem conueniebant qui eiusdem sodalitii erant. Athen.

Φειδίτιος, vel φιδίτιος, qui φειδίτια celebrant. apud eundem.

Φειδίτιος, pertinens ad φειδίτια. Et φειδιτικὸ δεῖπνον quæ & φαῖτια, eidem.

Composita.

Α'μείλιφος, ὁ ἡ ὲν, qui non parcit: vt ἀφειδὴς τῶ ζῆν apud Aristot. eth 4. Item qui parsimonia non vtitur, profusus, immodicus: vt ἀφειδὴς ἀδαπάνητος, apud Herodian.

Ἀφείδεια, non parcendo: vt πάντας ἀφειδίᾳ κτείνειν, apud eundem, nemini parcere, sed omnes interficere. Item absque parsimonia, profusè: vt apud eundem, ἀ'σειτίᾳ καὶ ἀφειδίᾳ χρημένη. Sic ἀφειδὴς χρημάτων ἔχειν, pecunia abundare Synes

Ἀφείδεω, non parcere: vt ἐν ἀφειδέᾳ τῶ σώματος, in eo quod corpori non parcant, in ep. ad Col. ff. c. 2.

Ἀφειδέω, nō parco. vt ἀφειδῆσαι τῶ βίου, apud Thucyd. & ἢ σωμάτων ἀφειδῆσαι. Luc. in Anacharf. Item contemno, aspernor, nullam curam habeo: *more eius qui corpori suo nō parcit: sed id periculis exponens veluti contemptui habet.* Apoll. Arg l 2. ἀφειδέοντα βοοτῶν: item parcus non sum, non vtor parsimonia.

Παραφείδημαι, idem quod φείδομαι. Theocr. in Epigr. Α'δρωτα ζωῆς παρεφείδω

Φ Ε Α Λ Ο' Σ Ε ὸ, fuber: vt καυφόρων ἢ ῥωμὸ, apud Strab. *prouer. bialster*, fubere leuius. Pind. in Pyth. 2. ἀβαπτὶς ὡς εἰμὶ, φιλιὰς ὡ' mergi nequeo, vt fuber.

Φελλόν, fluito fuberis more. Hes.

Φίλινος, leuis in modum fuberis: apud eundem.

Φελλὸς, fuit Atticæ locus falebrosus, teste Suida.

Φ Ε'ΝΑΞ. ακος. ὁ. impostor, derisor Aristoph ὡς ἐω δίμζῶν, ὦ φέναξ Ab Hesychio exponitur etiam, ψεύστης.

Μετασοφέναξ, (*comp.*) qui per suas de rebus fublimibus argutias imponunt auditoribus. Aristoph.

Φεναξίζω, decipio, fallo, impono, do verba, illudo, ludificor. Dempro cor ὁ δῆθ' ἁπασῶν τὰ ψευδῆ ὦ φεναξίσας ὑμᾶς Aristophi in Pluto. Μὰν ἀξιοῖ φεναξίσας ἡμᾶς, ἀπεμαγάβη Α'ζημὸ: Scribitur etiam φεναξίζω, apud Hes.

Φεναπατεύς, ὁ, deceptio, impostura, illusio, ludificatio, Aristoph. in Equit. (Poll.

Φενάκη, ης, ἡ. coma additia, & Eust. galericulum, capillamentum.

Πλώκη, siue πλωκὸς, ὁ, idem quod φενάκη, ex quo quidam factum esse existimant, alij contra. Etym. & Eust.

Πλωκίζω, idem quod φεναξίζω. Hes. & Suid. πλωκίσματα, τὸ, impostura. Hes.

Διαπλωκίζω, siue διαπλωκίζω, (*comp.*) idem quod πλωκίζω: apud Hes & Suid.

Φ Ε'Ν, occido, interficio. Suid.* ἐυσταθίου deriuatum esse dicit ex φάω φῶ

Πέφνω, idem quod κτείνω ex quo & factum esse vult Eust. facta primùm syncope, deinde anadiplosi. Il. ι. ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς, quem nos interfecimus.

Καταπέφνω, (*comp.*) idem quod simplex. Il. χ. Πατρὸς καὶ Μενέλαου Α'λέξανδρ' ὃ καταπέφνη.

Φόνος, ου. ὁ, cædes, homicidium. exponitur &, clades: vt Il. χ. Πυγμαίοισι φόνο. ἠδὲ κλῆρος γένηται. Sic & apud Plutar. Apud Hom. est etiam sanguis in cæde effusus, aut locus in quo perpetrata cædes est. Item φόνοι, Dorum lingua, qui perpetrarunt cædes digna. Eust. ex Heracl. ¶ φόνος appellatur etiam herba attractilis.

Φόνιος, α, ὁ ἡ ὸν cæde contaminatus, homicida, sanguinarius. Item lethalis mortifer: interdum &, truculentus. Fœm φονία, seu φονὶς, vt φονὶς ἰὸς, let halis vipera. Apud Euripid. φόνιοι δίκαι αἱ τοῦ, de cæde pœnas exigit. Et in Epigram. φόνιον κῦμα μόθου, pro cæde.

Φόνιος, idem quod φόνιος. vt in Epigr. φόνιος αἰὼρ & apud Soph. χεὶρ φονία, manus sanguinolenta.

Φονικὸς, ad cædem pertinens: vt φονικὴ δίκη, & φονικὸν δήλημα, parcere pecuniis. Aristot. Item qui facilè ad cædem perpetrandam incitatur, cædis cupidus. Herodian.

Φονικῶς, sanguinariè. item crudeliter.

Φονοδαὴς, ὁ ἡ ὲν, cædem repræsentans, seu cruorem in cæde effusum. Theophr.

Φονοδαὴς, ὁ, homicida. Ifocr. & Eurip.

Φονεὺς, F. εὕσω, cædē perpetro, occido. Eur. in Oreft φονεύσατε, κείσετε, θάνετε, ὄλωνται. Et cum accusat. pers. αἰδᾶμαι φονεύσας, apud eundem ibidem.

φόνευμα, quod occisum est: cadauer. Idem in Ione.

φονευτὴς, ὁ, interfector.

φονὰω, cædis perpetrandæ auidus fum. Gal. in lex. Hippoc. Exponitur etiam, temerariè in cædem ruo: apud Suid.

φόνιξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compesita ex φόνος.

Α'μαλοφόνος, ος, ὁ, mutuò se interficientes, mutua cædes pereuntes.

Α'μαλοφονία, ὰς, ἡ, mutua cædes.

Α'νδροφόνος, homicida. Iliad. ω. Hesiod. in Erg. item specialiter, vitos interficiens: vt αἰδρηφόνοι Γ'ιάδαι, apud Euripid. in Hec. Α'νδροφονία, homicidium. (in ep. ad Demag.

Α'νδροφόνος, fum homicida, & fim: pliciter, occido. Hippocr.

Α'νδρηφόνος, idem quod αἰδροφόνος. Martis epitheton. Il. ρ. pro quo scribitur & αἰδροφόνος.

Α'ντίφονος, qui pro cæde rependitur, cædem compensans: vt αἰτηφόνος δίκης, apud Soph. [Oreft.

Α'σόφονος, ὁ ἡ ὸν, iniusta cædes, & non conueniens. Euripid. in Α'ρχεφόνης. Argi occisor. Mercurij epith. ab occiso Argo illo πολυ-φ δ' ἀλκμὴ, apud Hom.

Αὐτοφόνος, αὐτοφονεύω & αὐτοφόνευμα, qui seipsum perimit vel permittit, propriæ cædis autor Epigr. lib 3.

Αὐτοφόντης, dicitur etiam qui propria manu alii infert cædē, Euripid. in Medea.

Βουφόνος, qui boues cædit & mactat. Homer hymno, 1, in Mercur. Βοφόνοι dicebantur quidam sacerdotes boues immolantes. Paul. in Att.

Συφε-

Βυφόνια, τὰ, boum mactationes : festum apud Athenienses, de quo Aristoph. in Nub.

Βυφονίων, boues macto. Iliad. α.

Γιγαντοφόνος, qui gigantes interficit aut interfecit : vt Ἥρα γιγαντοφόνος. Eur. in Herc. fur.

Γοργοτόκος ἡ, Gorgus interfectrix. epitheton Palladis apud Euripid. in Helene.

Δαφοινὶς, seu δαφοινὸς ὀλίγα φοινός, i. vel cædis admodum auidus, vel cruore ex cæde valde conspersus: vt δαφοινοὶ Σῶες. Iliad. λ. Δαφοινὲς Ἄρης, in Epigramm. Item εἶμι δαφοίνιος, Iliad. σ, & Hesiod. in Asp. Exponitur etiam rubrus, maculis rubris veluti sanguineis distinctus: vt ῥάκεα δὲ πάντα δαφοινὰ. Il. C.

Δολοφονία, cædes dolo perpetrata & intidiis.

Δολοφονέω, dolo occido & ex insidiis. Plut. in Per.

Ἐλαφοφόνος, hinnulorum peremptor seu catulorum ceruinorũ: epitheton Dianæ. Etym. & Suid.

Θαλυφόνος, fœminas occidens, fœminei sexus animalia interficiens. τὸ Θαλύφονον, dictum fuit aconitum, quòd impolita eius radix genitalibus fœminei sexus animãtium eodem die mortem afferat, teste Dioscor. lib. 4. cap. 77. & Plin. lib. 27. cap. 2. & 3.

Θηροφόνος, ferans occidens: epitheton Dianæ, apud Eurip. in Herc. fur.

Κατηφόνια, iidem dicti fuerunt qui & φόνιοι, i. qui perpetrãrunt propter quæ meritò sint interficiendi. Eust. ex Heracl.

Κατηφονέω, idem quod φονεύω. Eurip. in Bacch.

Λαοφόνος, populi occisor: bellicosus: epitheton Diomedis apud Theocr. idyll. 17.

Λεοντοφόνος, leonicida, interfector leonis. Epigr. Λεοντοφόνον dicitur & animal quoddam, de quo Plin. l. 8. c. 38.

Μηλόφονος, ouium occisor. epithethon lupi apud Oppian. de ven. lib 3. (rhet. 3.

Μητροφόνος, & μητροκτόνος, matricida. Euripid. in Orest. & Aristot.

Μιαιφόνος, ὁ μιαίνων ἑαυτὸν φόνῳ, qui se cæde polluit, qui homicidium admisit, sanguinarius, sicarius, epitheton Martis. Iliad. ε, pro quo apud Archiloch. dicitur μιηφόνος.

Μιαιφονία, contaminatio ex cæde, cædes, homicidium. Plut. (Plat. Isocr. Luc.

Μιαιφονέω, polluo me cæde, homicidium perpetro. occido.

Μυοφόνια, mures occidens. Μυοφόνιον dicitur aconitum apud Theophrast. histor. plant. lib. 6. cap. 2. quoniam odore suo mures necat.

Νεόφονος, recens occisus, non ita pridem interfectus. Eurip. in Electr. μητρὸς νεοφόνοι τε πρόμοι.

Ξενοφόνος, hospitis vel hospitum occisor. Plat.

Ξενοφονέω, occido hospites. Eurip. in Iphig. Taur.

Οὐλοφύτιον, dicitur chamæleo herba viscum profundens, apud Nic. in Alexiph. & Dioscor. Schol. Nic. exp. τὸ οὖλον ἐλαιῶδες, ἢ ὅλον φυτοβρωτικόν.

Παιδηφόνος, puerorum vel liberorum interfector aut interfectrix: Eurip. in Med. παιδηφόνον τῶν ἐξ ἐμῆς τόκου.

Παιδηφονία, puerorum vel liberorum occisio. Naz.

Πατροφόνος, parricida. patris interfector aut intefectrix. Eurip. in Orest.

Πατροφονικός, idem: item qui alterius patrem interficit. Od. α.

Πατροφόντης, pro iisdem. Eurip.

Περσεφόνη, seu φερσέφονος, quæ cædibus omnia vastat, ὁ τῷ φόνῳ πάντα πληθύουσα. Est nomen Proserpinæ filiæ Iouis & Cereris, quæ & φερσεφόνη & φερσέφασσα dicitur passim apud poetas.

Πολυφόνος, qui multos occidit, qui multas cædes perpetrauit. Eurip. in Herc. fur. Πολυτόνου κυνὸς Δίρκης.

Συμφονεύω, simul cum alio interficio. Eurip. in Ione.

Συφόντης, suum interfector. συφόντης, ὁ, suum seu aprorum interfectrix. Epigr.

Ταυροφόνος, taurorum interfector : epitheton Herculis apud Theocr. idyll. 17. & in Epigr.

Φέ'Ρ Ω, F. ἐνέω, tanquam ab οἴω, quod vide suo loco. præt. med. Att. ἐνήνοχα, tanquam ab ἐνήνοχα, aor. 1 ἠνείκατο, & 2. ἠνεγκάμην, tanquam ab ἐνέγκαμι) fero, porto. Aristoph. in Vesp. εἰσφέρω, ὁ' ἐκτυλίξει. Et φέρεσθ' ὅπλα, φέρετε πόπας, δᾷδας, &c. apud Xen. Apud Greg. εἰς ἀλλοῖ φέρουσι [sub. ὁδὸς] via quæ fert ad inferos. Sæpe coniunguntur φέρειν καὶ ἄγειν, pro diripere & populari. Iungitur & cum aduerbiis : vt φέρειν χαλεπῶς seu ἔχειν, molestè ferre seu grauiter. Apud Plat. οὐ ῥᾳδίως τὸ χρῆμα φέρει, Cic. interpr. tibi tolerabilem fenectutem videri. Dicitur etiã φέρειν ἡδέως apud Dem. ferre suffragium. ¶ Item φέρειν, ferre, i. pertinere. vt apud Plat. πάντα τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ διαβαίνοντα φέροντα, omnia quæ ad beatè viuendum ferunt. Arist. ἐφ' ἑαυτὸ φέρει τὸν τόπον τινὰ, ad quod potissimum pertinet. ¶ Item φέρειν, ferre reportare, obtinere, consequi. Hesiod. in Erg. φέρειν τρίτατον. Et μισθὸν φέρειν, præmium reportare ¶ Item φέρειν, pendere, soluere, persoluere : vt Plat. ep. 7. φόρον τινὰ ξένια φέρειν τοῖς Καρχηδονίοις. Et φέρειν μισθωτὸν, Plutarch. ¶ Item φέρω, fero, profero, produco. Herodian. li. 4. εἰσάγωσι τὸ ξυμπεσὸν πάντα ὅσον χὸ φέρει. ¶ Item fero, affero : vt Il. α, φέρων τ' ἀποφέρων τ' ἀποπάλλων. Et φέρειν αἰχμὴν, Aeschin. afferre pecuniam. Plat. in epist. τὸ τῶν ὁρκίων παλαιὸν δεδόχθαι σοι τ' ἀγ. Sic apud Homer. φέρων χὸ κἀδε σ' ἔρεσσε, & κακὰ φέρειν. ¶ Item infero : vt apud Hesiod. in Asp. οὐ τοῦτο αἰτίαν τοῖς ἄλλοις φέρειν δεῖ φ' ἕρπειν, qui bellum inferrent Iouis filio. ¶ Item aufero, rapio. Iliad. β, ὃς μὰ κἀμὲ ἵζε καὶ ἄλλον φέρουσιν. Greger. ἢ αἱ ἅρπυιαι, αὖραι φέρουσι, auferant venti, rapiant venti, in ventos abeat. ¶ Item confero : vt Iliad. φέρειν χέρας, conferre beneficium : quod exp. etiam, obsequi, gratificari. ¶ Item φέρω, tracto. Aratus : ἐπεὶ δύσιν ἢ ἐς χροὶ φέρει σκέλος ἀμφίπολος. Cic. interpr. Specum siluãtre remens splunca : corpore virgo. Dicitur & ἅπαξ λεγόμενον φέρειν apud Herodian. libr. 2. tenere memoria, i. meminisse, recordari. ¶ Φέρων particip. est interdum pars orationis ornatus magis causa quàm significationis posita. Luc. σαυτὸν κύριος φιλοσοφίας ἀποκτείνεις.

Φέρε, (quod est imperatiui modi) interdum aduerbialiter vsurpatur, & exp. age, agedum, agesis. Cum subiunctiuo : vt Aristoph. εἰρήνη τὸν πόλεμον. ¶ Plut. φέρε λέξωμεν. Cum imperat. Gregor. φέρε σκοπείσθων Cum infinitiuo εἰ καὶ ἔστι, exp. vt ita dicam, exempli gratia : vt apud Porphyr. εἰ ἔστιν αἰσθάνεσθαι, φέρε εἰπεῖν τὸν Δία καὶ νεῦμα referunt, verbi gratia, Iouem.

Φέρβω, feror, portor. item ferori. irruo, inuado : vt φέρεσθαι εἰς ἐχθροὺς. Plut. Dicuntur etiam φέρεσθαι quæ in manibus hominum versantur, vt liber editus. Item φέρεσθαι, afferri : item auferri & rapi impetu : vt apud Isocr. εἰσάπαντας ἅπ' ἐμοῦ φερομένους τῇ κακίᾳ, sentio me auferri longiùs à proposito & hæc commemorare intempestiuè. Item φέρεσθαι, studio alicuius rei teneri, versari, occupatum esse : Laert. Dicitur etiam καλῶς aut κακῶς φέρεσθαι, is qui cum bene aut malè agitur, is cui res fœliciter aut infœliciter cedũt. Res quoque alicuius dicuntur καλῶς φέρεσθαι seu κακῶς. Apud Thuc. οὐ φιλοσοφίᾳ ἐπιτηδείως, cui bene cedit imperatoris munus. ¶ Item φέρομαι idem quod φέρω, fero, accipio, consequor, reportor : vt ἐπαίνῳ μισθὸν, apud Xen. in Oecon. Sic φέρεσθαι τὸ δίκαιον, & εὐκλείᾳ δίκην. & φέρεσθαι χάριν.

Φερτὸς, q.d. qui plus fert aut portat, vel qui plus ferre potest & portare : & per consequens, validior, robustior. Plerunque tamen accipitur pro potentior, præstantior : Item melior, vtilior. Iliad. β. ἦ μᾶλλον ἄνδρα τόν γε φέρτερον εἰσοῖ. Et Iliad. σ, ἐπεὶ τοῦ φερτέρου ἔτι οἰκοθεν ἧεν ἐμοὶ ἰνδρὶ μαχέσσασθαι, quoniam multo fortius est.

Φέρτατος, validissimus, robustissimus. Item præstantissimus, vtilissimus. Il. α. Pro eodem dicitur & φέρεστος, apud Hom. hym. in Merc. Soph.

Φέρτρον, tolerabilis. Eurip. in Hecub.

Φέρτρον, & φέρετρον, pherecrum, capulum. Il. σ.

Φερτρεύω, traduco & transfucho in pompa : sumpta metaph. à pompa funebri : vnde in pass. φερτρευθεὶς ὑπ' ἀνδρὸς, apud Plut. in Coriol.

Φερτὸς, ὁ, ferens : vt ἐπὶ φερτῷ πνεύματι, ventus ferens & secundus, apud Suid. Sic metaph. φερτὸς κύβος, alea secunda & prospera. Luc. Item commodus ac proferens ad finem hominì propositum. Alex. Aphr. ἀεὶ ψυχῆς. sumi annotatur & pro δύσφορος, ferax, fertilis. ¶ At φέρτος, quod penditur seu pensitatur, tributum, vectigal : vt φέρος φέρειν, apud Demosth. & Aristoph. & ἐφ' ὑμῖν εἶσ. Isocr.

Φορά, latio, delatio : species motus, apud Aristot. de anima lib. 1. & alibi. Interdum de eo dicitur quod fertur cum impetu, atque ideò impetus quandam significationem habet apud Plut. & metaph. pro impetu casus temerarij ponitur apud Demosth. pro cor. & Naz. Dicitur & de impetu narrandi aliquid concitatæ : vt Themistocles apud Plut. ὑποκρίσεως φορᾶς μικρὸν ἦν. Item portatio, latio, ipsa ferendi actio. Poll. lib 7. ¶ Item φορὰ, pensitatio, collatio. Thuc. & Demosth. ¶ Dicitur & de feracitate, vbertate seu prouentu : vt Aristot. μετὰ τὴν σπορὰν τὴν δεύτερα ξηραίνεσθαι dixit. Sic φορὰ ἀμπέλων, apud Phil. Metaphoricè φορὰ ἐπιτόκων, apud Aeschin. & ἐφορὰ τῶν ἀργυρίων. Plut.

Φορέω, q.d. portabundè aut gestabundè : portando, gestando. Luc. ἢ ποτὲ περθεῖσ. ἢ Σκιὰ πολὺν σὸν φορέσθαι πολλὰ ἐκπεμπόμενον. vtitur & Eurip. in Rhes.

Φορεὺς, ὁ, equæ, ita dictæ à gestando vtero. Hesych.

Φορεύς, ὁ, portator, baiulus. Iliad. σ. Hesych. φορεῖς sunt pueri qui metallicam egerunt. Item lora clypeorum.

Φορεῖον, τὸ, gestatorium, sella gestatoria, lectica : item vehiculum. Dinarch. in Dem. Appian. Herodian. lib. 5. Item merces quæ baiulo datur. Poll. lib. 7.

Φορέω, gesto, fero, Plutarch. in Publ. Τυραννίδα φορῶν ἐδόκει. Thucyd. lib. 1. ὅσοι δὲ χρήματα ἐκτῶντο ἐπιδόσιμα φορεῖν τε, postquam defierunt gestare tunicas lineas. Exponitur interdum habeo : vt apud Aristoph. in Plut. ἵνα χρήματον μέγιον φορεῖ. Dicuntur & ὅπλα φορεῖσθαι, ferre, portare. Iliad. C. Legitur ibidẽ infinit. φορήμεναι, tanquàm à φορέω seu φορεύω.

Φόρημα, τὸ, gestamen, quod gestatur. Plut. in Luc.

Φορητὸς, qui gestari seu portari potest : vt κιβὼ φορητὴ, apud Epict. Item tolerabilis. Luc.

Φορεῖον, idem cum φορεῖον, apud eundem.

Φόρος, ὁ, merces quæ baiulo numeratur. Poll. l. 7.

Φόρυμα, dicitur alluminis liquidi genus quoddam, quoniam vilis pretij est & vbique reperiri potest, teste Gal. περὶ ἀντιδ. l. 6. (locis.

Φορὸς, τοῦτο, φόρτος, φόρ, quomodo huc pertineant, vide suis

Compositæ ac premium ex φέρω, cum præpositione.

Ἀμφορεὺς, (Ionicè ἠῶς.) ὁ, amphora, i. vas vtrinque auriculas habens quibus gestari potest. dicitur enim ἀμφὶ πολλαχοῦσθαι κεῖ τὰ ὦτα ἐλαύνειν φέρεσθαι, teste Athen. l. 11. ¶ ὁ τῆς μίτρας ὦ ἀμφιφορεὺς ἀμφοτέρως. Est etiam certæ tibiarum genus item Lydria & σκεῦος heretrum. Hesy.

Ἀμφορεύω, ἐφορῶ, certamen apud Aeginetas circa Asopitẽ fontem, quo hydriis ex fonte repletis & humero impositis contendebant, quis cursu alterum vincerer, hercos ea in re imitantes, inquit Etymologus.

Ἀμφορεὺς, per syncopen dicitur pro ἀμφοτερόπους, apud Aristoph. in Hercul. Est etiam certæ mensuræ nomen quæ aliàs κάδος μετρὸν dicitur, apud Diosc. l. 5. c. 71. (dicæ.

Ἀμφορίσκιον, vnde ἀμφορίσκια. Hesyc. est σφυρία. pheretro seu lectica.

Ἀμφορίδιον, q.d. amphorula. vt Θέσπια ἀμφορίδια. Aristoph.

Ἡμιμαξίδιον, (decem. p.) dimidium amphoræ, amphora dimidiata.

Ἀναφέρω, sursum fero, sustollo, subuecho : vt ἀναφέρειν εἰς τὴν ἀκρόπολιν. Aeschin. ¶ Item perfero, fero, patior, & q.d. in humeros sublatum porto, vt Christus dicitur ἀνενεγκεῖν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν 1. epist. Pet. cap. 2. ¶ Item produco, edo. emitto : quod fit quasi sursum ferendo. vt apud Alex. Aphr. ἐπεμβαίνοντα τὸ βρέφος τοῖς ὀδοῦσι ἀναφέρει. ¶ Item offero, confero ad cultum diuinum. & q.d. Deo subueho. Aristotel. œcon. 2. in epist. ad Hebr. cap. 7. & alibi in nouo Testamento. ¶ Item ἀναφέρω, refero, in propria significat. Thucyd. τὸ κατέχον ὑπ' αὐτῶν ἀναφέρειν. ¶ Item refero, i. attribuo Plat. in apol. εἰς ἀξιόχρεων τὸν λόγον αἰσίου. Sic ἀναφέρειν εἴς τινα πάντα τὰ γένη διαβολῶν, generis sui originem ad aliquem referre, i. alicui tribuere. ¶ Item refero, & dicitur ad seniorum referre. Plut. in Cam. ἀνάγκη με πρὸς ἐμὸν χαλεπότητα ἀναφέρειν τὸ ἄδικον. ¶ Item refero, i. commemoro. Eurip. in Phn. Σεισμὸς ἀναφέρεις ὄκνου. Interdum transfero, teucio, Eurip. in Or. ἢ καὶ ἀξιόχρεως ὁ θὴς ἀναφέρουσί μοι μάκαρα λύπας ; icelus in eum transferenti. ¶ Item recreor, me reficio, me corrigo. Plut. in Num. ἐν τῇ τοῦ πόνου ἀναφορᾷ, ex vulnere conualescens. Sic ἐν μέσῃ ἀναφέρεται, apud Luc.

Ἀνατίθημι, sursum feror, sustollor : vt αἰσχρῶς μὴν κέκοπται, apud Luc. item comportor : vt apud Aristotel. pol. 6. ὅλην δ' ἀνατίθησι πᾶσι τὰ ἀναγκαῖα τῇ κτίσει καὶ τροφῇ. ¶ Item referor, reducor. Idem metaphysi. 3. πάντα αἰσθήσεως ἀνατίθησι τὸ σφόδρα. ¶ Item me colligo, ad me redeo. Herodian. μόλις δὲ ποτε ἀνατιθέμενος εἶπεν.

Ἀνατρέχω, latio sursum versus, subuectio, emersio : vt apud Aristotel. hist. anim. lib. 9. nautilus piscis πᾶν αἷμα φοβῇ ποιεῖσθαι dicitur κρίνεσθαι ἐκ τοῦ ὕδατος, ex profunditate sursum vehi. Sic αἵματος ἀναφορὰ, emissio sanguinis sursum. Exponitur &, exhalatio, seu euaporatio, apud Athen. ¶ Item relatio : vt Aristo. dicit πᾶν ἀναφορὰν ἀεὶ πάντων ποιεῖσθαι εἰς τὸν δῆμον ℘. . omnia ad populum referri. & apud Alex. Aphr. ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχει πᾶν ἀναφορὰν, ad scopum habet relationem, i. ad scopum refertur & tendit. ¶ Item criminis relatio, seu iuis referendæ quæstionis in alium quempiam quàm cum quo iudicium prius est agitatum. Demosth. in Timocr. Exponitur &, refugium seu præsidium : vt apud Eurip. in Orest. ὅσην ἡμῖν ἀλκαρὰ τῆς συμφορᾶς ¶ Item oblatio : vt Psalm. 50. ¶ Item reditus seu prouentus. Plutarch. in Lyc ¶ Dicitur & de erectione eius quod cecidit. Item de virium & animi collectione. Plut. in Fab. ¶ Est & mathematicum vocabulum, vt videbis in ἐπαναφορᾷ.

Ἀναφορικὸς, relatiuus : vt ἀναφορικὸν αἴδιον, apud gramm. Dici traduntur & ἀναφορικοὶ, qui cruenta seu vitiosa reiiciunt, & è pectore exuffiunt.

Ἀνάφορον, τὸ, fulcimentum dossuarium vel humerarium : seu vectis humerarius, aut quippiam simile quo baiuli vtuntur. Aristoph. in Ran.

Ἀναφυσιάω, ὁ, idem Paralip. c. 5. Exponitur &, lorũ. Suid.

Ἀναφορία, in altum erigo, ascendere facio, sursum impono, vel impono sublatum in altum. schol. Thuc.

Decomp. Ἀνταναφέρω, vicissim refero.

Δυσαναφορικὸς, qui difficulter ἀναφορᾷ & excreat. Hesych. Et δυσαναφορία, ὕστερον, exp. δυσπεψία.

Ἐξαναφέρω, reficio & reparo me, conualesco. plut. in symp. sept. sap. item suffero, sustineo.

Ἐπαναφέρω, transfero, remoueo, reiicio. Demosth. in Aphob. ἢ τότε εἰς ἀμφίλογος ἐπαναφέρετε, causam alter in alium reiicit Sic & apud Aristoph. item refero, renuncio : vnde apud Xenoph. οἱ δ' ἀφ' ἑσπέρης ἐπανιόντες ἔφερον ταῦτα εἰς Ἀθήνας. Item refero, reduco. Hermog. item repeto, conduplico. Ἐπαναφορὰ, nomen schematis apud Rhet. quo ab eodem verbo plures sententiæ initium sumunt. Plut. in Hom. iul Rufin.

Συναναφέρω, simul subueho vel eueho. Gregor.

Ἀντιφέρω, refero, vel reddo : vnde ἀντίσιμβ. Hesych. expon. ἀμοιβὴν ποιῶ.

Ἀντιφέρομαι, obuiã me fero, occurro in certamine, obsisto, Iliad. αἰχμαλὸς ἐθέλων ἀντιφέρεσθαι μάχεσθαι, difficile est contendere cum Ioue.

Ἀντιτρίζω, *istidem* : oppono me, obsisto, contendo, vel æquiparo

---

Φέ'Ρ Ω, F. ἐνέω, pasco, alo, nutrio. Hesiod. in Erg. Μισυμβρίῃ ἢ ποίῃ τε σαόῃς πανθήρ' ἐν οἴκῳ θαρσέοιμι. Euripid. in Hippol. coron. Κἀθ' αὑτὸ πανιμὰν 'ἀξιοῦ φορεῖν βοτά. Vtitur & Theocr. Idyll. 7. * Dictum putatur quasi φέρειν ζῶα, vel quasi φέρω τὸ ζῆν vt est apud Eust.

Φερέσβιος, pascor, alor. Theocr. in Eurip. οὐ χοῖρ' ἐπιθυμεῖς ἔτι φέρεσθαι.

Φερβή, ἡ, pabulum. Et generaliùs, alimentũ, esca. Il. λ. Apoll. Ar.

Φερβάς, άδος, ὁ, ἡ, alimentum suppeditans : vt φερβὰς ἀγέλης. apud Soph. Φερβὰς ἵππων seu πόλος, qui pascitur cum aliis & est vnus è grege, gregarius Plat. Dicitur & φερβὰς χωνὸς, mulier quæ corpus multis profituit victus quærendi gratia. Poll. & Eust.

Φορβεῖα, (subst.) cibus, esca. Suid. Ponitur & pro capistro, apud Aristot. polit. 7. cap. 2. in qua signif. scribitur etiam φορβειὰ apud Lucian. [δὲ φορβειὰ, aqud Xen. & φορβειὰ, seu φορβεία in Hippiatr. Translatè φορβεὰ dicitur de corio velutque capistro, quo tibicines ora sua muniebant ; aut in nimiosta-

tu labia scinderẽtur, aut vt expirati aëris moderatione inflatus lenior esset, sonúsque gratior auribus accederet. Aristoph. in Vesp.

Βρίσθ-, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ.

Ἀνωφίσεσμος, pascor seu alor ex, vel pasco seu alo me ex. Apud Eurip. in Med. Ἀνωφίδεσθαι πλουτοῦντα σοφίαι, exp. fruentes sapientia.

Ἀσπιδηφόρος, ὁ, ἡ, qui clypeo se alit : & *per consequens*, qui est bello vsuit, bellicosus. Eurip. in Phœn. τίνων ἀσπιδηφόρα Δίκαιος ὕστατον. Schol. exp. ἀσπιδηφόρος, ὁπλίτης ἢ ὁ Ἄρης.

Νυὶ ἀναφέρω, Hesych. exp αὐτοφάγος, ex Aeschyli Circe.

Βυφορέω, ὁ, qui boues pascit, bubulcus. plat. in Polit.

Βυφόρβια, armenta, Eur. in Iph. Taur.

Βυφορβίον, boues pasco. Idem in Alc.

Ἐμφύσεια, depascentia & absumentia. Nic. in Ther.

Ἐμφυσήτωρ, seu ἐμφυσητὴς, capistro, capistrum iniicio : vnde particip. ἐμφυσητορίσσων, de tibicine qui corio quod φορβειὰ seu φόρβιον nominant, instructus est, labiis circumposito : apud Aristophan. in Auib. Scribitur & ἐμφυσητορβειασάμενος, apud Eustath.

Ἐπισσεύω, pasco in vel super. Hom. hym. 1. in Mercur.

Ἐπιφορβία, ἡ, pastus seu cibi copia. Ἐπιφορβίου, τὸ, nomen arboris, de qua Dioscor. Galen. Aet. & Plin.

Ἱπποφορβὸς, equorum pastor. Plat. in polit. Ἱπποφορβὸν πῶλον, tibia qua pastores equarij vtebantur : poll. l. 4.

Ἱπποφορβέω, ἐύσω, ὁ, idem : apud eundem.

Ἱπποβότειον, τὸ, locus pascendis equis. schol. Hom. Ἱπποφόρβια τὰ greges equorum, equariæ. Xen. Hell. 4.

Μηλοφορβὸς, solus pascens. Hesy.

Οἰνοφορβέω, afinorum pastor.

Παμφορβὸς, omnibus pabulum præbens Eust.

Πολύφορβος, multis pabulum seu escam suppeditans : vt πολυφόρβῃσι πόεσσι τε γαίης, Il. ξ Legitur & πολυφόρβῃ γῇ, apud Hom. & πολυφόρβας ἀρούρης, apud Hesiod.

Συφορβέω, suum pastor, subulcus. Hesy.

Συοβόσιον, τὸ, grex suum quæ pascuntur. idem. Συοφοβία, ἡ, ἴσ. pisa suum pastura.

Συφορβία, idem quod συοφορβέω : Iliad. ρ, Συβόσιον, idem quod συοβόσιον.

Ταλαοφορβίς, in syluis pascens. Et simpl pastor. Euripid. in Iph. Taur.

Τροφορβὸς, idem quod συοφορβὸς, Poll. l. 7.

Τροφορβέω, pro eodem. apud Theocr. in Idyll. cui tit. Χαίρτες.

Φέρω, Φόρος, &c. vide in Φέρω.

---

* ΕΡΝ Η, ἔος ἡ. dos, ωρος. ἡ. i. quæ sponsa affert & dat marito, (* ἕδνον τὸ φέρειν, teste Hesych.) Eurip. in Hippoll. coron. Περσῶν γὰρ ἀνὴρ ἔστ' ἐν δόμοις πατὴρ θύρασι, δώροισι δ' ἐκπλαγεὶς γάμους, vtitur idem in Phœn. & Iph. Aul.

Θερίζω, doto Exodi cap. 22.

Compositæ.

Ἀντιφερνα, τὰ, esse dicuntur quæ vicissim à marito sponsæ dantur loco dotis.

Παραφερνὰ, bona apud Iurisconsultos dicuntur τὰ ἐξω φερνῆς, i. quæ sponsa præter constituam dotem secum fert.

Πολυφέρνης, cui mula dos obtigit, benè dotata.

Ἐ'Ρ Ω, (F. ἔλεω, tanquam ab οἴω, quod vide suo loco. præt. med. Att. ἐιρόμαι, tanquam ab εἴρομαι, aor. 1 ἠρόμην, & 2. ἠράμην, tanquam ab εἴρομαι) fero, porto. Aristoph. in Vesp. εἰσφέρω, ὁ' ἐκτυλίξει. Et φέρεσθ' ὅπλα, φέρετε πόπας, δᾷδας, &c. apud Xen. Apud Greg. εἰς ἀλλοῖ φέρουσι [sub. ὁδὸς] via quæ fert ad inferos. Sæpe coniunguntur φέρειν καὶ ἄγειν, pro diripere & populari. Iungitur & cum aduerbiis : vt φέρειν χαλεπῶς seu ἔχειν, molestè ferre seu grauiter. Apud Plat. οὐ ῥᾳδίως τὸ χρῆμα φέρει, Cic. interpr. tibi tolerabilem fenectutem videri. Dicitur etiã φέρειν ἡδέως apud Dem. ferre suffragium. ¶ Item φέρειν, ferre, i. pertinere. vt apud Plat. πάντα τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ διαβαίνοντα φέροντα, omnia quæ ad beatè viuendum ferunt. Arist. ἐφ' ἑαυτὸ φέρει τὸν τόπον τινὰ, ad quod potissimum pertinet. ¶ Item φέρειν, ferre reportare, obtinere, consequi. Hesiod. in Erg. φέρειν τρίτατον. Et μισθὸν φέρειν, præmium reportare ¶ Item φέρειν, pendere, soluere, persoluere : vt Plat. ep. 7. φόρον τινὰ ξένια φέρειν τοῖς Καρχηδονίοις. Et φέρειν μισθωτὸν, Plutarch. ¶ Item φέρω, fero, profero, produco. Herodian. li. 4. εἰσάγωσι τὸ ξυμπεσὸν πάντα ὅσον χὸ φέρει. ¶ Item fero, affero : vt Il. α, φέρων τ' ἀποφέρων τ' ἀποπάλλων. Et φέρειν αἰχμὴν, Aeschin. afferre pecuniam. Plat. in epist. τὸ τῶν ὁρκίων παλαιὸν δεδόχθαι σοι τ' ἀγ. Sic apud Homer. φέρων χὸ κἀδε σ' ἔρεσσε, & κακὰ φέρειν. ¶ Item infero : vt apud Hesiod. in Asp. οὐ τοῦτο αἰτίαν τοῖς ἄλλοις φέρειν δεῖ φ' ἕρπειν, qui bellum inferrent Iouis filio. ¶ Item aufero, rapio. Iliad. β, ὃς μὰ κἀμὲ ἵζε καὶ ἄλλον φέρουσιν. Greger. ἢ αἱ ἅρπυιαι, αὖραι φέρουσι, auferant venti, rapiant venti, in ventos abeat. ¶ Item confero : vt Iliad. φέρειν χέρας, conferre beneficium

paro me. Hello. l. in Theog. Τῶδε δ' ἀξίω ἀγαθὸν ἰδόντ' αἰνεσαι βίζει Ἑλμανη. Aristoph. αὐτοι μιᾷζετε τι θεωμενοι.

Αἴτω, aufero, tollo. Athen. lib. 13. ἄλφιτα τοινυν ἡ σοφιστρια μετ' ἡδονῆς ἀτει τῶν κύλικος. Liban. ὑπ' ἀμαθίας ἀτει τὸν ἄνθρωπον, hominem de medio tollit. ¶ Item aufero, i. refero, reporto. Luc. in Tim. ἀρκεπάτιτα ἀπὸ τῶν ἀγορᾶς ἐδεσμάτων ὑπηρετης. ¶ Item pendo, perfolio, vel aliarum pendo: ut φόρους ἀτειν τοῖς Ἄρεσι, apud Pol. b. ¶ Et generaliter, affero: ut ὑπηρεσιαν τὰ ἔργα παρὰ δύναμιν, apud Xen. Pæd. 4. ¶ Item i. enuntio, denuncio, nomen alicuius edo. Dem. in Polyc. ἀπατεῶνα ἀτεῖται. Interdum & simpliciter refero: vide apud Lyf. τὰ ὑπὸ τῶν ἀπατεώνων ἀτηθέντα. Ἀτεῖσθαι τὴν ἐκκλησίαν ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου, Αἰσχίνου γεγραφέναι, defero alicui rem & postulo. Dem. pro cor. ¶ Αἰσχίνην λόγον ἀτειν ἐπὶ τοὺς λόγους, rationes ad Aratum refero. Dem. in Timot. & general. rationes refero: apud eundem in Aphob. μισθωσιν ἀπολωλεκέναι λέγοντα τὴν ἀρχήν.

Αἰτοφορέω, refero. in reporto, refero: vt δίξυλα ἀποφέρειν, apud Herodian. ¶ Item passiue, auferor, tollor, &c. Dicitur & ἀποφέρεσθαι ὑπό τινος, apud Aeschin. in Ctetiph. ¶ Item expiro, exhalo, emano. Plut. Symp. 5.

Αἴτοφορά, ablatio: Aristot metaph. l. 8. ¶ Item lucrum, emolumentum. ¶ Item pensio, penitatio: proprie, quæ est fructuum. Plut. & Andoc. Dicitur & de stipendio militari, apud eundem. Plut. in apoph. ¶ Item exhatio, expiratio, efluxio. Plut. Symp. 5. Interdum significat & grauedinem: vt apud Diosc. Ἀποφορά. Hesych. est κάθαρσις, infirmitor, imbecillitas, quæ ob nimium cibum sequitur. Idem ἀποφορὰ τοῦ ὕπνου dici scribit πλῆθος τῶν ὑπνων, præpositione ἀπὸ ostinente vicem ὑπερβολῆς. Item ἀποφορὰ, non sufferendus, auersandus. Phal. in ep. ad Agrigent. μίασμα ἰδιωτῶν ἀποφορὰν ἔχον.

Διαφέρω, differo 1. in diuersas partes fero, distipo, distraho, *Gr. quasi διαφέρεσθαι τὸν διδάσκαλον.* Aeschyl. in Cyclop. διαφέρει ἀπὸ ἐκφέρει ἡ μὴ τοὺς πεπραγότας νόμους ἄγειν. Plut. in præcept. ian. τὰς ψυχὰς διαφέρεται μᾶλλον ἀπὸ τῶν μάτην πραγμάτων ὀφθέντων animas distrahere & vexare item animo verlo, agito cogitando. Idē de Cæsare loquens Rubiconem transiturie, πολλὰ μὲν αὐτὸν ἐν ἑαυτῷ διέφερεν. Exponitur &, dispono: apud Xen. in Oecon. Item perfero, exporto. Appian. διέφερεν ἀπὸ τῆς νίκης τὴν Σαλαμῖνα. Interdum, perfero, tolero: vt ἡ κεφαλὴ τὴν πολιορκίαν, apud Paulan. Sic apud Soph. ἥδιον τὸ σὺν ἀμηχανίᾳ. Item differo, differe per: vt apud Plat. in apol. Ἕτερα γὰρ ἄττα διαφέρει. vnde τὸ διαφέρειν dicuntur controuerliæ, diffidia, apud Thuc. Ἀλλὰ antecello, præsto, excello. Xen. Pæd 1. πολὺ διαφέρει τῆς ἄλλης ἀσκήσεως. Plat. in Apol. διαφέρει πολὺ τῆς πολλῶν εὐδοκιμήσεως quæ à antecellere vulgus, & quasi ab eo differre. Apud eundem ibidem, διαφέροντες Ἀθηναίων εἰς ἀρετήν. ¶ Ἀφ' ἑαυτοῦ, conduco, prosum Iustin. Mart. ἵνα αὐτοὺς πρὸς ὑπομονὴν, ἀφ' ἑαυτῶν διαφέρει διδασκαλία. ¶ Hinc διαφέρει, impersonaliter vsurpatur *pro* intereſt. Demosth. ἧττον ἐνεκλείσθη μᾶλλον ἢ ἐμοὶ διαφέρει, cuius maximè intererat, & cui maximè conducebat vt seruaretur. Sic apud Plat. de rep. l. 1. τί σοι φίλτατε διαφέρει.

Διαφέρομαι, differor, i. in diuersas partes feror, iactor, diffundor. Plut. in lib. de exilio, διαφέρεται ἀπὸ τῆς ἀγελίας. τῆς ἀκοῆς, spe, ceu rate quadam, iactantur. ¶ Item neutraliter diffideo, dissentio, discrepo. Plat. in Hipp min. διαφέρεσθαι πρὸν σοφίᾳ. Exponitur &, contendo, ambigo, litigo, apud Aristot. Xen. & Athen. (meuter-Plat.

Διαφερόντως, excellēter, egregiè. Item magis, maximè, vehe-

Διάφορος, ἡ, ὁ, differens, diuersus: vt ἴδιος διάφορος, apud Aristot. de mundo. Item præstans, excellens. Plat. Item conferens, commodus: vnde apud eundem, διάφορος πρὸς σωτηρίαν, ad salutem commodus. Item diffidens, dissentiēs. Dem. ὁ τοῦ δημαγωγικοῦ διάφορος ἐγχείρημα. Sic & apud Aristot. polit. 1. & Paus. in Phor. τὸ διάφορον interdum dicitur diffidium, controuerlia: vt apud Thuc. Interdum, impensa seu expensa: vt apud eundem. & Dionys. Halic.

Διαφορά, differentia, diferimē: sæpe apud Arist. & cæt. philol. item diffidium, dissensio, controuerlia, contentio. Plut. in Cat. διαφορὰς πρὸς αὐτὸν ζηλωτὰς. Sic & apud Thuc. Plat. &c.

Διαφόρως, differenter, cum differentia. Item diuerse, variè, multifariam Thucyd.

Διαφορτίω, idem cum διαφέρω. Plat.

Διαφορτίω, idem quod διαφέρω, differo, difficio, distraho, &c. Eurip. in Bacch. Χωρὶς τὰ θηρὸς αἵματα διαφορτίσατε. Item diripio, compilo, spolio: vnde apud Dem. ἀφ' ἑαυτῶν διαφορτίζεσθαι αὐτὸ τὸν χρῆμα ὑπὸ τῶν λαπῶν. Significat &, excutio: vt equus dicitur διαφορτῆσαι, apud Suid. Item discutio, digero. Ale. Aphr. διαφορτῆσαι τὰ σφετερίσματα.

Διαφορέω, immodico fudore exhaurior & resoluor. Gal. ἐὰν μὴ διαφορῆται ὑπὸ τοῦ ἔξωθεν ὕδατος.

Διαφόρημα, τό, quod diffipatur seu diffiicitur: πτίσματα. Suid.

Διαφόρησις, diffipatio. item actio discutiendi & digerendi, item diffolutio, refolutio. Gal.

Διαφορητικὸς, discutiendi vim habens, discussorius: vt διαφορητικὰ φάρμακα.

Decomp. Ἀδιάφορος, indifferens, non dissimilis. Et τὸ ἀδιάφορον, quod non refert, quod nihil momenti habet: vt ἀδιάφορον τὸ ἄρχειν, apud Chrysostom. contrarium ep. ad Eph. cap. 5. Item ἀδιάφορος, negligentes, & discrimen rerum non attendentes.

Ἀδιαφορία, i. q. d. indifferentia, i. qualitas ea rerum per quam indifferentes à se dicuntur: vtitur Cic. ad Att. Ἀδιαφορίαν etiam aliquam posse dici, differte habeo: vel indifferentiam aliqua in re. Exponitur etiam, neglectim & auimisse, contemnendo, magni pendo. Chrysost. in ep. ad Ephel. c. 4. εἰ δὲ τὰ ἀδιάφορα μόνον ἐν ἀδιαφορίᾳ ἐποιεῖτο ἐκεῖνος, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀναγκαῖα. Basilius mart. Iubitam ἀδιαφορῶ ἐν τοῖς ἀδίκοις ὑμῶν ἐγκλήμασι.

Δυσδιάφορος, cui difficulter lucet perspirabili cute digeruntur.

Ἐναντιοφορέω, oppositum præcedentis apud eundem.

Ἐπιφορέω, eadem atio perfero aut sustineo, adiuuo in tolerando. Synes.

Εἰσφέρω, infero, fero intrò, importo, in ep. ad Tim. l. c. ὁ δὲ εἰσαῦθις μηδὲν εἰσφέρων κάμνει. Exponitur & ni gero. item confero, vt εἰσφέρειν χρήματα apud Plut. in Publicola & absolutè εἰσφέρειν dicitur, apud Dem. pro cor. τὴν πόλιν τῶν Αἰολικῶν ἐθνῶν τοσοῦτον εἰσφέρειν, inquit Euft.

Ἐκφέρω, feror in. Et simpliciter, feror. Philostr. in Heroic. ἐμπεφυκὼς τῷ πλοίῳ, delatus per mare. Exp. &, contineor: apud Phil. de vita M. lib. 3 ἡ φύσις πάντα τὰλλα ἐμφέρεται.

Ἐμφέρεια, ἡ, & ὁ, similis. Soph. ἐμφερὴς μελίφρυλλ Θ' ὕλαι. Plut. in Per. ἐμφέρει Πεισιστράτῳ τὴν φυσιν ἐμφερὴς ἦν.

Ἐμφέρεια, ἡ, similitudo. Dion.

Ἐμφέρω, importo. Plut. ἐκ τῶν βασιλικῶν ἐπιφέρει τοῖς πολίταις. Item infligo, incutio: νέμεσιν ἐμφορεῖν τῷ θεοσεβεῖ πλήθει, apud eundem.

Ἐμπίμπλημι, repleor, fatior, iniurgitor. Herodian. ἐπὶ δεῖπνα πολλὰ ἐμφορῆσαι. Et metaph. insolenter & immodicè vtor: vt apud Plut. τῆς ἐξουσίας οὐκ ἐμφορεῖσθαι. Significat & fruor: apud Iul. & Thalar.

Decomp. Ἀπεμφορῶ, dissimilis, absimilis. Theoph l. 8.

Παρεμφερὴς, similis sum, refero, Dioſc. l. 1. παρεμφέρει τῇ Λίγυπτίᾳ ἀκακίᾳ. Παρεμφορῶ, idem quod ἐμφορῶ.

Περιεμφορῶ, pro eodem: apud Photium.

Ἐπιφέρω, infero, induco. Il. κοὐκ ἐπὶ κάκῳ σοῦ ἦκον ἀλλὰ βοηθίας χρῆσαι ἐπιφέρων. Sic apud Thuc. πόλεμον ἐπιφέρειν. Et ἐπιφέρειν δουλείαν, apud eundem l. 3. Ἐπιφέρειν, impingere vel obiicere crimen, pro quo & simpliciter ἐπιφέρειν, dicitur: vt apud Procop. ἐπιφορὰ τὸ δικῆ ἐπὶ δὴ οὐχ ἥκιστα ἀλλοδίζεται. ¶ Item ἐπιφέρω, impono, super impono: vt ἐπιφέρειν τῷ νεκρῷ χάρτον, Plut. in Per. ¶ Exponitur &, subiicio, subiungo, & q. d. post cætera affero.

Ἐπίφορος, *itidem* infero, importo, inueho: vt apud Dem. Aristocr. τὰ ἐπιφορίμα ἀπὸ τῶν χωρῶν ἀναγκαῖα ἐστὶ τοῖς ἐκεῖ τὸ παρὸν ἔχουσι τῇ πόλει, admiſſi periurii piaculum importans. Item profero promo: πλοῖα ἐπιφόρια τὰ βλίτυρα, apud Herodian. Interdum, affero: apponere: vt apud eundem. ὅπως ἂν ἐπιτήδεια ὑπάρχοντα ἡ ξυμβεβλημένα ἐπιφορίμα. ¶ Ἐπιφόρημα, (paſſ.) feror, vel cum impetu feror, irruo. Syneſ. οἱ μανδύαι τῶν ἱππέων ὑπὸ τῶν ἐπιφορημάτων ὑφιστάμενοι, interdum à tergo irruo: vt apud Xenoph. Pæd. 2. (de acie insectante leporem) ὑπὸ τῶν ἐπιφορημάτων ἐπιπτον αὐτόν. Ἐπιφορέω, dicitur ὀνειδίζω, i. inferri. Sic ὀνειδισμὸς dicuntur ὑπὸ τῶν ἐπιφερόντων. Dicitur & is ὑπὸ τῶν ἐπιφερομένων qui fertur feu vergit in aliquam sententiam, apud Aristot.

Ἔνιπτρον, ἐξ, illatio. Etym.

Ἐναγκίδιον, tabulæ nauium à puppi ad proram extenſæ. Oda dicitæ quasi ἐνιπτρον, ἀπὸ τοῦ ἐνίπτω, inquit Euſt.

Ἔπτρομος, impetus quo aliquis fertur quum irruit: vt ὑπτρομος ἵππος, apud Polyb. Hinc metaph. de inuectiua oratione dicitur, & cum impetu prolata, apud Hermog. Peculiariter medicis ὑπτρομος eſt humoris impetus in aliquam partem influentis seu fluxio in aliquam partem veluti irruens. Dicitur tamen & ὑπτρομος βήματος, apud Gal. τῷ κρότῳ. lib. 4. ¶ Item ὑπτρομος, illatio, quæ assumptionem sequitur in argumentis. Laërt. ¶ Item sententia addita sermoni præcedenti. Hermog. ¶ Item corollarium, τὸ ἐφεπόμενον ἢ μᾶλλον ἐπιφερόμενον. Poll.

Ἐπιφορος, ferens, perferens: vt ὑπίφορος ἄνεμος, apud Thuc. ventus ferens & secundus, & ὑπίφορος πνεῦμα, apud Pausan. & Luc. Dicitur & femina ὑπίφορος, vterum ferens, apud Xenoph. & Theophr. de cauſ. pl. lib. 4. Item ὑπίφορος procliuis ad aliquid. Et simpliciter, pronus. vt ὑπίφορον χωρίον, in ep. ad Hippocr. ad Demag.

Ἐνεγκῶ, cōporto, agero, congero iniicio: vnde apud Plut. in Num. ὑπὸ τοῦ ὄμβρου ὕδωρ ἐνεχθὲν ἐπιφερόμενον ἐπὶ τὴν ἄλλοτριαν καὶ κοινὴν ἐνεγκεῖν ἐπιφορὰν ἐποίησε. Item transfuſus auferor rapior, abripior. Herodian. lib. 8.

Παρενεγκῶ, error mentis. Gregor. de hom. παρενεγκὼν ἐκ τοῦ μόνου καθαρίου γένους μικροδίκαιος. Interdum additur genit. διανοίας, vt apud Plut. de virtut. mul. & Dioſcorid.

Παράφορος, insanus, cuius mens à ratione aberat: vel animi impos, delirans. vnde παράφορος ἐλπίσιν, efferatis oculis intueri, apud Lucian. Exponitur &, titubans: vt παράφορος

Ἐκφέρω, effero, exporto, egero. Lucian. τὸ ἐξ ἧς τάχος ἐκφέρεται αὐτὸ ἀπὸ τοῦ στόματος.

Ἐκφέρομαι, efferor, &c. Item idem quod ἐκφορέω. Eurip. in Cycl. ὦ τέκνα ἐξέφερόμεθα. Apud Dem. ἐκφορᾶσθαι, exp. pignerari, ἐκπεπραμένα χρήματα, pignora capta.

Ἐξάγομαι, quod exportatum eſt ſeu egeſtum. Ἐξόφρησις, exportatio, egeſtio.

Ἐφέρω, quomodo huc pertineat, vide in Φέρω.

Decomp. Ἀνέξω, quē efferre non licet, non euulgandus

Ἀντιφέρω, vicißim effero ſeu exporto. (Euſt.

Δυσπέρω, elatu ſeu expoſitu difficilis. Heſych.

Ἔπαρσις, elatio, i. pronuntiatio. Gaz.

Ἔκτοκος, dicitur mulier quæ vterum ad exactos menſes perfert, & maturum parit, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 8.

Περιφέρομαι, efferor, vel concior, vel ahàs afficior: Plut. in conſol. τὸ ἢ πάνυ τὰ μέσα περιφέρεσθαι ἢ ξυναίζειν τὰ πάθη, πᾶσιν ἀνθρώποις ἔοικε.

Ὑπεκφέρω, q. d. ſubeffero: clàm effero. Item ſenſim effero. Iliad. δ. 2. Ὑπὸ λίθος ἐξέφερεν ὀδόντα. Od. χ. Τόξον γὰρ ὑπεκφέρον ὠκὺν ἐπιτηδὲς ἐόντα. exp. cum impetu ferebant, vtpote σπουδαίως ποιούμενοι, inquit Euſt.

Ὑφέρομαι, feror in. Et ſimpliciter, feror. Philoſtr. in Heroic. ἐμπεφυκὼς τῷ πλοίῳ, delatus per mare. Exp. &, contineor: apud Phil. de vita M. lib. 3 ἡ φύσις πάντα τἄλλα ἐμφέρεται.

Ἐμφέρεια, ἡ, & ὁ, ſimilis. Soph. ἐμφερὴς μελίφρυλλ Θ' ὕλαι. Plut. in Per. ἐμφέρει Πεισιστράτῳ τὴν φυσιν ἐμφερὴς ἦν.

Ἐμφέρεια, ἡ, ſimilitudo. Dion.

Ἐμφέρω, importo. Plut. ἐκ τῶν βασιλικῶν ἐπιφέρει τοῖς πολίταις. Item infligo, incutio: νέμεσιν ἐμφορεῖν τῷ θεοσεβεῖ πλήθει, apud eundem.

Ἐμπίμπλημι, repleor, fatior, iniurgitor. Herodian. ἐπὶ δεῖπνα πολλὰ ἐμφορῆσαι. Et metaph. inſolenter & immodicè vtor: vt apud Plut. τῆς ἐξουσίας οὐκ ἐμφορεῖσθαι. Significat & fruor: apud Iul. & Thalar.

Decomp. Ἀπεμφορῶ, diſſimilis, abſimilis. Theoph l. 8.

Παρεμφερὴς, ſimilis ſum, refero, Dioſc. l. 1. παρεμφέρει τῇ Λίγυπτίᾳ ἀκακίᾳ. Παρεμφορῶ, idem quod ἐμφορῶ.

Περιεμφορῶ, pro eodem: apud Photium.

Ἐπιφέρω, infero, induco. Il. κοὐκ ἐπὶ κάκῳ σοῦ ἦκον ἀλλὰ βοηθίας χρῆσαι ἐπιφέρων. Sic apud Thuc. πόλεμον ἐπιφέρειν. Et ἐπιφέρειν δουλείαν, apud eundem l. 3. Ἐπιφέρειν, impingere vel obiicere crimen, pro quo & ſimpliciter ἐπιφερεῖ, dicitur: vt apud Procop. ἐπιφορὰ τὸ δικῆ ἐπὶ δὴ οὐχ ἥκιστα ἀλλοδίζεται. ¶ Item ἐπιφέρω, impono, ſuper impono: vt ἐπιφέρειν τῷ νεκρῷ χάρτον, Plut. in Per. ¶ Exponitur &, ſubiicio, ſubiungo, & q. d. poſt cætera affero.

Ἐπίφορος, *itidem* infero, importo, inueho: vt apud Dem. Ariſtocr. τὰ ἐπιφόρια ἀπὸ τῶν χωρῶν ἀναγκαῖα ἐστὶ τοῖς ἐκεῖ τὸ παρὸν ἔχουσι τῇ πόλει, admiſſi periurii piaculum importans. Item profero promo: πλοῖα ἐπιφόρια τὰ βλίτυρα, apud Herodian. Interdum, affero: apponere: vt apud eundem. ὅπως ἂν ἐπιτήδεια ὑπάρχοντα ἡ ξυμβεβλημένα ἐπιφορίμα. ¶ Ἐπιφόρημα, (paſſ.) feror, vel cum impetu feror, irruo. Syneſ. οἱ μανδύαι τῶν ἱππέων ὑπὸ τῶν ἐπιφορημάτων ὑφιστάμενοι, interdum à tergo irruo: vt apud Xenoph. Pæd. 2. (de acie inſectante leporem) ὑπὸ τῶν ἐπιφορημάτων ἐπιπτον αὐτόν. Ἐπιφορέω, dicitur ὀνειδίζω, i. inferri. Sic ὀνειδισμὸς dicuntur ὑπὸ τῶν ἐπιφερόντων. Dicitur & is ὑπὸ τῶν ἐπιφερομένων qui fertur ſeu vergit in aliquam ſententiam, apud Ariſtot.

Ἔνιπτρον, ἐξ, illatio. Etym.

Ἐναγκίδιον, tabulæ nauium à puppi ad proram extenſæ. Oda dicitæ quaſi ἐνιπτρον, ἀπὸ τοῦ ἐνίπτω, inquit Euſt.

Ἔπτρομος, impetus quo aliquis fertur quum irruit: vt ὑπτρομος ἵππος, apud Polyb. Hinc metaph. de inuectiua oratione dicitur, & cum impetu prolata, apud Hermog. Peculiariter medicis ὑπτρομος eſt humoris impetus in aliquam partem influentis ſeu fluxio in aliquam partem veluti irruens. Dicitur tamen & ὑπτρομος βήματος, apud Gal. τῷ κρότῳ. lib. 4. ¶ Item ὑπτρομος, illatio, quæ aſſumptionem ſequitur in argumentis. Laërt. ¶ Item ſententia addita ſermoni præcedenti. Hermog. ¶ Item corollarium, τὸ ἑφεπόμενον ἢ μᾶλλον ἐπιφερόμενον. Poll.

Ὑπίφορος, ferens, perferens: vt ὑπίφορος ἄνεμος, apud Thuc. ventus ferens & ſecundus, & ὑπίφορος πνεῦμα, apud Pauſan. & Luc. Dicitur & femina ὑπίφορος, vterum ferens, apud Xenoph. & Theophr. de cauſ. pl. lib. 4. Item ὑπίφορος procliuis ad aliquid. Et ſimpliciter, pronus. vt ὑπίφορον χωρίον, in ep. ad Hippocr. ad Demag.

Ἐνεγκῶ, cōporto, agero, congero iniicio: vnde apud Plut. in Num. ὑπὸ τοῦ ὄμβρου ὕδωρ ἐνεχθὲν ἐπιφερόμενον ἐπὶ τὴν ἄλλοτριαν καὶ κοινὴν ἐνεγκεῖν ἐπιφορὰν ἐποίησε. Item tranſfuſus auferor rapior, abripior. Herodian. lib. 8.

Παρενεγκῶ, error mentis. Gregor. de hom. παρενεγκὼν ἐκ τοῦ μόνου καθαρίου γένους μικροδίκαιος. Interdum additur genit. διανοίας, vt apud Plut. de virtut. mul. & Dioſcorid.

Παράφορος, inſanus, cuius mens à ratione aberat: vel animi impos, delirans. vnde παράφορος ἐλπίσιν, efferatis oculis intueri, apud Lucian. Exponitur &, titubans: vt παράφορος

Κατενέγκω, deorſum fero, defero, demitto. Phil. de mundo κάτω ἀνενεχθῆναι δύναται, ὅσον γῆν κατενεγκεῖν, ἢ ὅσον ἐξ ὕδατος ἀνενεχθῆναι. ſi ſuccenſam ſiccem in terram demittas. Item deiicio, deturbo. Chryſoſt in ep. ad Coloſſ. ὥσπερ τὸν διάβολον τὰς ἐπιχύσεις κατενεγκεῖν τὸν ἀνθρώπειν ὄντων κατενεγκεῖν, ſopire: q. d. in ſomnum dencere aut demittere. ¶ Item κατενεγκῶ, adigo, allido, incutio: ἐπὶ τοῦ ſit ἐγκαίρως deorſum: ſi ἐγκαίρως. Luc. σκάπτε ἐς Τίμωνα βαθεῖαν κατενέγκων, alte hominem adigēs. Idem κἀγκαρσίῳ, κατενέγκω τῷ τρίτῳ, tertiam plagam incutiam. ¶ Intredum ponitur pro φέρω κάτω vt apud Plut. in apophth. κατενέγκαι ζῶν ὑπὸ τῶν πολεμίων, entem inferre in hoſtem.

Κατενέγκομαι, deorſum ferer, deferor: vt apud Luc. Act. Ap. cap 20. adoleſcens quidam dicitur κατενεχθεὶς ὑπὸ τοῦ ὕπνου, πεσὼν ἀπὸ τοῦ τριτοῦ κάτω. Item peſſum cadido, inclino, incurvor: vt ἀπὸ τοῦ ὄρους ὀλισθαίνειν τὸ ἅρμα κατενέγκεσθαι κάτω dicitur in Geopon. Ité deiciot, deturbet, euertor: vt οἰκία κατενεχθεῖσα, apud Chryſoſt. in comm. ep. 1 ad Cor. Exponitur & neutraliter, ruo, labor: vt apud Hippocr. εἰς τὸ κάτω πεσὼν κατενεχθῆναι. ¶ Interdum κατενέγκομαι dicitur pro κατενέγκω εἰς ὕπνον, vehementius obdormi'co, in ſomnum colabor apud Ariſtot. de gen. an. lib. 5. & Dioſc. ¶ Item κατενέγκομαι, appello, ſeu appellor. Thuc. l. 1. κατενέγκασθαι χρήμασι εἰς τὸ Λακεδαιμόνιον στρατόπεδον.

Κατενεγκὼς, lapſus, delapſus: vt κατενεγκὼς ἵππῳ, in Axioch. Item ictus, allidio: vt κατενεγκὼν τῇ μαχαίρᾳ, apud Polyb. Et peculiariter, ſomni vehementis impetus: vel magna & grauis ſomnolentia. Dioſc l. 6. Gal. meth. l. 13. Oratoribus inter accuſandum dicitur eſſe longior ſpiritus productio. Hermog.

Κατενεγκὼς, procliuis, pronus, propenſus: vt κατενεγκὼς πρὸς δίκην, Plut. in Them.

Καταβαρὴς, vehemens, impetu incurrens: vt καταβαρεῖς λόγοι, apud Chryſoſt. comm. in 1 ad Cor. c. 15. Καταβαρεῖς ὕπνοι, ſomnus vehementius inculcans. Aegin.

Κατενεγκὼ, deorſum fero, defero.

Καταφέρω, idem quod κατενέγκω, dronus, procliuis: vt καταφέρὴς πρὸς τὰ Λακεδαιμόνια, apud Athen. pro quo & ſimpliciter κατενεγκὼς dicitur apud Laert. loquentem de Arceſilao.

Καταφέρεια, procliuitas. Athen.

Decomp. Ἐπικαταφορὰ, aſtrologis dicitur præceps locus cœli in octauo ab horoſcopo ſigno: ſeu pars Zodiaci, quæ totidem partibus in demerſi occidentem punctum ſignifieri præceſſerit, quot partib. in emerſa ἀναφορᾷ ab horoſcopo relinquitur. Eſt autem ἀναφορὰ ea pars cœli quæ triginta partibus ab horoſcopo diſtat, inſecundo ſigno exiſtens ab eo in quo horeſcopus inchoatur: quaſi pars iam emerſura. Ἐπικαταφορὰ procliuis, pronus. Athen.

Εὐκατάφορος, idem. Ariſtot eth. 2. Συγκαταφέρομαι, procliuitates, Diog. Laërt.

Συγκαταφέρομαι, ſimul feror deorſum, ſimul deferor.

Μεταφέρω, transfero. Item metaphoricè loquor. Ariſtot. eth. 9.

Μεταφορὰ, translatio. Sæpe de ea translatione de qua à rhetoribus tractatur. Fab. lib. 8. cap. 6. vtitur & Hoorat. in enc. Euag.

Μεταφορικὸς, translatitius, vſurpatus per translationem, metaphoricus.

Μεταφορικῶς, metaphoricè, per translationem.

Μεταφορητὸς, translatilis, qui transferri poteſt: vt ἐξαίτιος dicitur eſſe τίνι μεταφορητὸν, apud Ariſtot. phyſ. 4.

Συμμεταφέρω, (*dec.*) ſimul vel vna transfero.

Παρενέγκω, in medium affero, profero, in medium produco. Aeſchin. in Timarch. τὸν ἐμμανῆ τοῦτ' Ἀνδροκλέα καλέσας ἐβούλετο ἐν σκιάμματος μέρει. Sic εἰσφέρειν ἐνίοτε apud Xenoph. Pæd. 3. Exponitur &, affero cum alio, vel obiter affero, apud Plat. in ep. ad Dionyſ. χαίρειν τοῖς ξυμπίνουσι ἔξωθεν παρενέγκοντες. Παρενέγκω τὴν χεῖρα, manum porrigere. Demoſth. Item σφάλμα, deprauo, detorqueo: vt σφάλμα φέρεται ὁ ὀφθαλμὸς, apud Luc. Item tranſfuſum fero, rapio. abripio. Plut. de def. orac. τῶν χρόνων καθάπερ ῥεύματος ἄλλοτε ἄλλους παρενεγκόντων. Interdum ſignificat, ſupero: vt apud Ariſtid. in Panath. ἐπὶ πάντας βασιλέας παρενηνεγμένον τοῖς ἔθνεσιν. ¶ Apud Eurip. in Heler. pro præfero vſurpari videtur, ſeu à latere fero, quum dicitur, Ἀκμαιόνων μαντικὰ δ' ἐξ ἑστερημένος τἀπ' ὄσσων ἔγχειρι σημεῖα, quas præferebam.

Παρεμφέρομαι, in medium afferor: vnde τὰ ἐμφερόμενα, interdum dicuntur cibi qui in menſam afferuntur, ſercula: vt apud Lucian. Item perperam agor, perperam moueor. Ariſtotel. eth. 1. τὰ ἐξαλλοιοῦντα τὸ σῶμα μέσα εἰς τὰ ἐνδεᾶ φερόμενα κινήσεις, τοιοῦτον ἐστὶ φέρεσθαι ἐξαίρετος. Item tranſfuſus auferor rapior, abripior. Herodian. lib. 8.

Παρέχω, error mentis. Gregor. de hom. παρέχων ἐκ τοῦ μόνου καθαρίου γένους μικροδίκαιος. Interdum additur genit. διανοίας, vt apud Plut. de virtut. mul. & Dioſcorid.

Παράφορος, inſanus, cuius mens à ratione aberat: vel animi impos, delirans. vnde παράφορος ἐλπίσιν, efferatis oculis intueri, apud Lucian. Exponitur &, titubans: vt παράφορος

ρ οσεις γλ ὶωσσα, apud Greg.& Παφλάγονα βαδίζειν, apud eundem Luc titubanter incedere.

Παφλάζω: ex rabunda mente, insanè: aut non sana mente vel titubanter.

Περιφέρω, efferatio. Plat in Tim.

Παφορμίω, in medium affero. item iuxta affero. Hinc συμφορμίζω, congere, colligere, apud Plat. de leg.

Περίφημος, per syncopen dicitur pro περιφερόμενος in anth. Epigram. lib. 2.

Decomp. εὐπερίφορος, qui facilè in malam partem detorquetur. Item qui facile in mentis errorem seu insaniam incidere potest.

συμπερίφερμα, vnà transuersus auferor. vnà abripior.

Περιφέρω, circumfero Synes epistol. 123 τὰς ἐπιβάσεις τοῦ ἡλίου καὶ τὰς περιφορὰς ἀγαπᾶν καὶ σέβειν. Item in diuersum & contrarium fero. Item circumago, reuoluo, redigo: vt apud Appian. μὴ πάλιν τ' παλαιὰ πάθεα πλήσωσι τὸ καινὸν πάθος ne ad famem redigerent. Sic apud Plut. in Per πάθεα γὰρ ἐκ τοιούτου πάθους περιενήνοχεν ἐς ἑαυτὸν τὸν Ἀθηναίων, in tuam potestatem redegit. Item traduco, per ora oculosque hominum ei cumduco. Synes. τοῦ παντὸς πάθους ἐγκωμιαστὴν. Item in errorem induco, perturbo: vt in Ecclesiast. Solom. πάθεσι τοῦ ἀνθρωπίνου περιφέρει. Item circumferor item circumagor, modò huc, modò illuc feror. Item pontus & vapor erro, palor. Plut. (de Cicer. proscript.) ἀλλ' ἡ μὲν πάθεσι τοιούτοις ὑπὸ τοῦ θεοῦ περιφέρεται. Idem in Cæs. πάθεσι περιφέρεσθαι τοῦ μεγάλου τοῦ πολεμικοῦ τόπου τὸ ὄφελος, magnitudine circumactus.

Περιφορὰ, circumlatio, circumactio, circumuectio: vt πάθεσι φορᾶς τοιαύτης. Aristophan. Item fercula rum missus qui continuis apponuntur. aut singulis conuiuis aut quaternis. Item obstructio, error, hallucinatio. Gregor. de theol. l. b. 2. Eccles. cap 2.

Περιφόρος, circumfero: circumago. Περιφέρτος, qui circumagi, pateri, veritatis.

Περίφορος, orbicularis, rotundus. vt λίθος πάθεως, Herodian. l. 5. & πάθεα σκηνῆς τετράγωνα, Xenoph.

Περιτερὴς, rotunde, rotunda forma seu orbiculari.

Περιτερὴς, ἡς, rotunditas, rotunda forma. Expositur &, circumflexus. item circumcurrens linea. Aristot. eth. l. 8. & alibi. Dicitur & de eroribus mentis Eccles. c. 10.

Πρίσθω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Decomp. Α' πάθεα βάσις, non orbicularis. Theophr.

Συμπάθεμαι, vnà circumfero & circumrapio Alexan. Aphr. συμπάθεται αὐτὸν ἡ κάλαθος. Συμπάθεμαι, vnà circumferor, vnà circumrapior. Lucian. ἔοικε πᾶσιν ἀνθρώποις συμπάθεσθαι τὰ μετ' ἀυτὸ πάθη. Item comitor, eo, vnà huc illúcque ventito. Athen. φιλικῶς διήλθοις συμπάθεμένοις. Item comitor alicui me do & morigerus. fum Laert. in Socr. πεζὸς ἔπεσθαι καὶ δημοσίᾳ τοῖς δήμοις αὐθαιρέτοις συνέρχεσθαι. morigerabor. Aristophan. & vnà versor. Συμπάθεσθαι, comitatus & frequens huc illuc que assectatio. Polyb. lib. 6.

Εὐσυμπάθειαστος, qui ea vitæ facilitate præditus, est, vt paratus sit ad facienda eadem quæ & alij, qui facilem se præbet assentorem. Laert. in Zen.

Περιφέρω, offero: vt προσφέρει δῶρα ἢ θυσίας, in epist. ad Hebr. Interdum offero, porrigo: vt προσφέρει φαρμακον, apud Plut. Et specialiter, ori vel naribus admoueo: vnde apud eundem. in probi fect. 2. πάθεσιν dicitur ὅ τοῖς ὠσὶ καὶ ταῖς ῥισὶ προσφέρομεν naribus admotum. ¶ Περιφέρει τινὰ τὰς χεῖρας, manus sibi afferre. Polyb. l. 5. ¶ Περιφέρειν λόγον, inferre sermonem. Herodot. in Thalia. Thuc. l. 3.

Προσφέρω, dicitur quod offertur. Thuc. lib. 2. δῶρα ἐκ ἐλάσσονα τοῦ τιμωμένου προσφέρων. Item quod offertur edendum: vnde τὰ προσφερόμενα, cibus seu cibi, ea quæ esitantur. Aristot. Hinc & προσφέρομαι, exp. cibum sumo, esito, assumo: vnde ἐχθὲς προσφέρεσθαι. piscibus vesci, apud Plutarch. in Alex. Item προσφέρομαι. admoueor, inferor. item: Plutarch. in Galb. προσφερόμενος γυμνὸς τοῖς ξίφεσι. Item congredior, manus confero. Idem, μαλακώτερον τοῖς ὑπομένουσι προσφέρεσθαι τὰς στασιάσεις. Interdum προσφέρεσθαί τινι, est accedere ad aliquid, alicui se adiungere: vt apud Herodot. εἰρήνην ὑπὸ δικαίων ἀνδρὸς ὑποτέρῳ βέλτιον προσφέρεσθαι. Interdum verò προσφέρεσθαί τινι, dicitur qui se alicui exhibet, qui cum aliquo agit, seu qui se erga aliquid aut aliquem gerit. Demosthen. ἐγὼ δὲ ὅτῳ ὑμῶν προσφέρωμαι, talem me erga vos exhibui. tic me vobis cum gessi Plat. in epist. ὅτῳ σοὶ δοῦναι βέλτιον προσφέρῃ, vt melius cum aliis agas. Dicitur & προσφέρεσθαί τινι, & προσφέρεσθαί τοί τινος, hac in re erga te gerere vel hac re te prosequi. Plut. in Fab. πάντα τῷ Φαβίῳ προσφέροντο λαμπρῶς. Herodian. lib. 4. διὰ τὰς χρημάτων δωρεὰς ἀφειδῶς προσφέροντο αὐτοῖς, quibus eos prosequebatur. ¶ Προσφέρομαι exp. etiam vror, seu tracto: vt τιμωρίαις προσφέρεσθαι. apud Xen. Pæd. 8. ¶ Actiuè etiam sumitur *pro* adhibeo, admoueo. Plat. de rep l. 8. πάσῃ ὑπαὶ δυνάμει τε προσφέρεσθαι, ἐξαναστῆν τῆς πόλεως.

Προσφορὰ, oblatio: id quod offertur. Act. Ap. 21. Rom. 15. & alibi in neuo Testam. Item admotio, adhibitio. ¶ Item cibi assumptio: interdum &, cibus. apud Theophr. de Expositur Spiritus: apud Antiphon Item προσφορὰν, προσφάτου Suid. ¶ Item problema, vituperatio, infectatio: & quod vitiorum ob oculos positum, Polyb.

Πρόσφορος, commodus, aptus, conueniens, vtilis. Aristoph. in Vesp. πρόσφορα ὀσμὴ. Exponitur & aptus, conueniens. Theogn. ὀλίγα συμφορὴ ἔστι γαμὴ τόκα καὶ δὴ γέρων. ¶ Item, qui simul versatur affectu. comes. vt κύνες dicitur esse σύμφορον καὶ δὴ ἀνδρὶ γέροντι, apud Hesiod in Erg.

Συμφορὰ, commodè, vtiliter, Ioscr. Xen.

Συμφορὰ, confero, comporto, conueho accumulo. Thuc. lib. 6. λίθους καὶ ξύλα ξυμφορήσαντες. Dem pro cor. σκάμματα καὶ λοιπὰ ξύλα συμφέροντες.

Συμφορὰ ἐστι, actiuè aues dicuntur, quum nidos construunt. Aristot. Passiuè verò, quod congeritur & comportatur. vt κατὰ τὸν Δίνδυμον, συμπεφορημένον, apud Luc.

Συμφόρημα, quod congestum est, cõgeries. Plut de prim. frig. Item, dicuntur qui congerendi, coaceruatio. Et pro συμφόρημα, multitudo collecta, idem in Per.

Συμφορητὸς, congestitius, congestus. Luc. Aristot. pol. l. 3.

Decomp. Α' συμφορὰ, incõmodus, inutilis, damnosus, Hesiod in Erg. Plat. de rep. lib. 2. Α' συμφέρος, inutiliter, damnosè Xenophon.

Βαρυσύμφορος, graui calamitate pressus. Herodot.

Ἐκφέρω, fero, super vel vltra transueho: Thuc. l. 3. ὑπερεγκέντες τὰ ἐκφέροντα, quum naues transexissent. ¶ Item pretio, antecello, anteeo Ioscr. ὑπερφέρειν τῶν ἀθηναίων φύσιν. Plut. in Rom. ὑπερφέρει μεγέθει πάντας. Et cum gent. pers. & dat. rei. apud Thuc.

Τ' ἀφέρω, idem. Herodot.

Τ' ἀφορὰ, præstans vnde ὑπάρξιος & ὑπάρξιστος.

Ἐπιφέρω, fero, sustineo, fero, tolero. Xenoph. in Oecon. εἰ σφόδρα σε τὰ παρόντα ἐπιφέροντα ἔτυχε ἡ βασιλέως ὑπουσία. Item pro simpliciter fero vt ὑπομένειν ὅπλα, apud eundem. Expositur &, occultè fero. Item aufero pedem, vestigium fallo: vnde χωρία ὑπαφιέμενα, dicuntur quæ vestigium fallunt præ lubricitate, teste Poll. Item aufero, rapio, abripio. Aristid. ὁ λόγος δ' ἄπαντ' ἐπέβαλε μὴ ὑπαφεῖναι βίᾳ. ¶ Item subduco, eximo. ¶ Item obiicio, exprobro: idem quod ἀφορίζειν, more Arrianorum: vt apud Herodian. ἐπὶ τοῖς δόλοις, ὑπ' ἐκείνου ὑπαφιεμένοις τὸ ἐγκλημα. 67. ¶ Exponitur & deduco: vt ὑπαφίειν εἰς διέξοδον, Plut. in Lyc. ¶ Apud Aristot. ἰδίον. an. lib. 8. πλείονα ἐπιλογίσασθαι δεῖ τὰ ἐμοὶ ὑπάρχοντα, ὑπαφιέναι δὲ πλείους τῶν ἐμοὶ ὑπαρχόντων, expon. crura posteriora inter se trudunte gressu colludunt.

Ὑπόπονος, labor, decido. Appian. de bello ciuil. l. 2. ὑπὸ φιλονικίας εἰς πονίας ὑποκυκλουμένους. Vnde ὑποπεφόμεθον, dicitur qui equid labascit, aut titubat, nec firmiter nixum est, sed pessumire videtur: Plut. in Sert. Κίνναν ἢ ποιοῦντα ὑποφερομένην ἀδήμονι Μαρίῳ στάσει, labantem Marii fractionem reparabat. ¶ Item abripior, abducor. vehementer inclinor: Plut. in Coriol. ἐξέπεσον αὖθις οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς Μαρκίου λόγους εἰς τὸ τοιοῦτον ὑποφερόμενοι. Est etiam, subducor, eximor. Iliad. ὑποδὺς δὲ ἐκ δυσάνεμος φέρεται, parum à morte absunt. Exponitur & recedo: apud Aristotel. in lib. de gressu animalium.

Ὑπόφορος, obiectio. ¶ Apud Alex. Aphr. & Dioscor. ὑποφορὰ dicuntur profunda & subducta vlcera, quæ dehiscunt in fistulam, vlcera cauernosa.

Decomp. Α' συμφέρω, per sermonis exceptionẽ obiicio: refero, replico Chrysost. in ep. 1. ad Corinth. cap. 13. ἐρώμενος καὶ αὖθις ἕτερον ἐρώτα καὶ ἀνθυποφέροντας. Α' διαφορὰ, subiectio: schema rhet.

Ἀνύποφορος, qui ægrè sufferri potest, ægrè tolerabilis.

Composita sine præpositione: ac primùm verbentia φερ.

Ἀνάφορος, qui sursum fertur, superna petens. Aristotel & Damasc. Exponitur &, accliuis.

Ἀνάφορα, vis illa seu natura petendi superna: aut actio ipsa petendi superna. Exponitur etiam, accliuitas. Alex. Aphr.

Ἄφορος, non ferendus, non tolerandus: vnde ἀφόρητος & ἀφόρητος, interdum vt ea formata: apud Greg. in tragœd.

Ἀφόρητος, exp. etiam, inferiores & oneri ferendo impares. Hesych.

Ὀρθόφορος, rectum tendens, rectus. Plat.

Ἰσοφαρίζω, (dictum quasi ἰσοφορίζω) æquiparo, adæquo, par fum. Iliad. Hesiod. in Erg.

Κατάφορος, qui deorsum fertur, qui deorsum propendet. Expositur &, declinis: vt καταφορὰς ἐοικὼς apud Alex. Aphr.

Κατωφορὴς, deorsum, & in præceps. Schol. Aristophan.

Κατωφέρεια, pronitas qua aliquid deorsum fertur, & ad ima tendit.

Ὀνοφόρος, procliuis ad vini potum, vinosus. Hesych.

Composita cum o mutantia. iisdem sine præpositione.

Ἀγγαροφόρος, seu ἀγγαροδρόμος, qui manipulos portat seu fascículos. Et generaliter, baiulus. poll.

Ἀγγαροφορία, manipulos portare seu fascículos, baiulum esse.

fortunam prosperam denotat: vt apud Eust. ὅτι συμφορᾶς χαρακτὴρ καὶ ἡ τύχη διαζώνη ἐμμελέτως δοτή.

Σύμφορος, utilis, commodus. Aristoph. in Vesp. πρόφορον ὄντα ἀφόβητον ξυμφορᾷ. Exponitur & aptus, conueniens. Theogn. ὀλίγα συμφορὴ ἔστι γαμὴ τόκα καὶ δὴ γέροντι. ¶ Item, qui simul versatur affectu. comes. vt κύνες dicitur esse σύμφορον καὶ δὴ ἀνδρὶ γέροντι, apud Hesiod in Erg.

Συμφορὰ, commodè, vtiliter, Ioscr. Xen.

Συμφορὰ, confero, comporto, conueho accumulo. Thuc. lib. 6. λίθους καὶ ξύλα ξυμφορήσαντες. Dem pro cor. σκάμματα καὶ λοιπὰ ξύλα συμφέροντες.

Συμφορὰ ἐστι, actiuè aues dicuntur, quum nidos construunt. Aristot. Passiuè verò, quod congeritur & comportatur. vt κατὰ τὸν Δίνδυμον, συμπεφορημένον, apud Luc.

Συμφόρημα, quod congestum est, cõgeries. Plut de prim. frig. Item, dicuntur qui congerendi, coaceruatio. Et pro συμφόρημα, multitudo collecta, idem in Per.

Συμφορητὸς, congestitius, congestus. Luc. Aristot. pol. l. 3.

Decomp. Α' συμφορὰ, incõmodus, inutilis, damnosus, Hesiod in Erg. Plat. de rep. lib. 2. Α' συμφέρος, inutiliter, damnosè Xenophon.

Βαρυσύμφορος, graui calamitate pressus. Herodot.

Ἐκφέρω, fero. super vel vltra transueho: Thuc. l. 3. ὑπερεγκέντες τὰ ἐκφέροντα, quum naues transexissent. ¶ Item pretio, antecello, anteeo Ioscr. ὑπερφέρειν τῶν ἀθηναίων φύσιν. Plut. in Rom. ὑπερφέρει μεγέθει πάντας. Et cum gent. pers. & dat. rei. apud Thuc.

Τ' ἀφέρω, idem. Herodot.

Τ' ἀφορὰ, præstans vnde ὑπάρξιος & ὑπάρξιστος.

Ἐπιφέρω, fero, sustineo, fero, tolero. Xenoph. in Oecon. εἰ σφόδρα σε τὰ παρόντα ἐπιφέροντα ἔτυχε ἡ βασιλέως ὑπουσία. Item pro simpliciter fero vt ὑπομένειν ὅπλα, apud eundem. Expositur &, occultè fero. Item aufero pedem, vestigium fallo: vnde χωρία ὑπαφιέμενα, dicuntur quæ vestigium fallunt præ lubricitate, teste Poll. Item aufero, rapio, abripio. Aristid. ὁ λόγος δ' ἄπαντ' ἐπέβαλε μὴ ὑπαφεῖναι βίᾳ. ¶ Item subduco, eximo. ¶ Item obiicio, exprobro: idem quod ἀφορίζειν, more Arrianorum: vt apud Herodian. ἐπὶ τοῖς δόλοις, ὑπ' ἐκείνου ὑπαφιεμένοις τὸ ἐγκλημα. 67. ¶ Exponitur & deduco: vt ὑπαφίειν εἰς διέξοδον, Plut. in Lyc. ¶ Apud Aristot. ἰδίον. an. lib. 8. πλείονα ἐπιλογίσασθαι δεῖ τὰ ἐμοὶ ὑπάρχοντα, ὑπαφιέναι δὲ πλείους τῶν ἐμοὶ ὑπαρχόντων, expon. crura posteriora inter se trudunte gressu colludunt.

Ὑπόπονος, labor, decido. Appian. de bello ciuil. l. 2. ὑπὸ φιλονικίας εἰς πονίας ὑποκυκλουμένους. Vnde ὑποπεφόμεθον, dicitur qui equid labascit, aut titubat, nec firmiter nixum est, sed pessumire videtur: Plut. in Sert. Κίνναν ἢ ποιοῦντα ὑποφερομένην ἀδήμονι Μαρίῳ στάσει, labantem Marii fractionem reparabat. ¶ Item abripior, abducor. vehementer inclinor: Plut. in Coriol. ἐξέπεσον αὖθις οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς Μαρκίου λόγους εἰς τὸ τοιοῦτον ὑποφερόμενοι. Est etiam, subducor, eximor. Iliad. ὑποδὺς δὲ ἐκ δυσάνεμος φέρεται, parum à morte absunt. Exponitur & recedo: apud Aristotel. in lib. de gressu animalium.

Ὑπόφορος, obiectio. ¶ Apud Alex. Aphr. & Dioscor. ὑποφορὰ dicuntur profunda & subducta vlcera, quæ dehiscunt in fistulam, vlcera cauernosa.

Decomp. Α' συμφέρω, per sermonis exceptionẽ obiicio: refero, replico Chrysost. in ep. 1. ad Corinth. cap. 13. ἐρώμενος καὶ αὖθις ἕτερον ἐρώτα καὶ ἀνθυποφέροντας. Α' διαφορὰ, subiectio: schema rhet.

Ἀνύποφορος, qui ægrè sufferri potest, ægrè tolerabilis.

Composita sine præpositione: ac primùm verbentia φερ.

Ἀνάφορος, qui sursum fertur, superna petens. Aristotel & Damasc. Exponitur &, accliuis.

Ἀνάφορα, vis illa seu natura petendi superna: aut actio ipsa petendi superna. Exponitur etiam, accliuitas. Alex. Aphr.

Ἄφορος, non ferendus, non tolerandus: vnde ἀφόρητος & ἀφόρητος, interdum vt ea formata: apud Greg. in tragœd.

Ἀφόρητος, exp. etiam, inferiores & oneri ferendo impares. Hesych.

Ὀρθόφορος, rectum tendens, rectus. Plat.

Ἰσοφαρίζω, (dictum quasi ἰσοφορίζω) æquiparo, adæquo, par fum. Iliad. Hesiod. in Erg.

Κατάφορος, qui deorsum fertur, qui deorsum propendet. Expositur &, declinis: vt καταφορὰς ἐοικὼς apud Alex. Aphr.

Κατωφορὴς, deorsum, & in præceps. Schol. Aristophan.

Κατωφέρεια, pronitas qua aliquid deorsum fertur, & ad ima tendit.

Ὀνοφόρος, procliuis ad vini potum, vinosus. Hesych.

Composita cum o mutantia. iisdem sine præpositione.

Ἀγγαροφόρος, seu ἀγγαροδρόμος, qui manipulos portat seu fascículos. Et generaliter, baiulus. poll.

Ἀγγαροφορία, manipulos portare seu fascículos, baiulum esse.

Ἀεισπόρος, ὁ ἢ ὁ, semper ferens: & peculiariter, semper ferens fructus. ¶ Item semper virens & germinans. Hesyc. ex Sophocle Telepho.

Ἀθλοφόρος, ὁ, ἡ, præmium certaminis ferens, victor in certamin Herodot. l. 2. ἡ χ. Dicitur & ἀθλοφόρος, ὁ, ἡ.

Ἀκανθοφόρος, spinifer, spinas gerens, seu aculeos, vel spinas ferens vt ἀκανθοφόρησιν ἀρ' ὄνου. apud Greg.

Ἀκανθοφορία, spinas gero.

Ἀκατάφορος, remedium afferens, salutaris: vt σκαλμὸς χορὸς ἀμάτου ἀκατάφορος νόσου, apud Eurip. in Ione.

Ἀνεμοφόρος, qui meracum fert, vel ad meracum ferendum aptus: vt κρατῆρες ἀνεμοφόροι, apud Poll.

Ἀρνοφόρος, agnum ferens, agnum in vtero gestans. Theocritus Idyl. 11.

Ἀμφορεισταφόρος, amphoræ gerulus, qui amphoras baiulat merce de conductus, Menand.

Ἀμφορεισταφορία, amphoram baiulo seu porto. Et metaph. baiulo vel luti amphoram. Aristoph. in Heroib.

Ἀνεμοφόρητος, à ventis difiectus, à ventis in diuersas partes latus.

Ἀνθοφόρος, floriger, florigerus. Pro quo dicitur & ἀνθοφόρος, apud Eurip in Bacch item ἀνθηφόρος, in Epigr.

Ἀνθεστήρια, Proserpinæ festum, nomen habens ex eo quòd Pluto eam rapuisset legendis floribus intentam. Scribitur etiam ἀνθεστφόρια.

Ἀνθοσπόριον, flores fero, vel gero. Item flores comporto seu conueho. Diosc. in præfat l. 1.

Ἀπιφέρεσθαι, idem quod ἀπάγεσθαι Dionys. Areop.

Ἀρρητοφόρος, qui nefanda & arcana gestat: quasi ἄρρητα φέρων, teste Hesych. & Etym.

Ἀρρηφορία, (quasi ἀρρητοφορία) gestatio arcanorum: nomen fecit apud Athenienses quod ex arcanis sacris constabat: apud eosdem.

Ἀρρηφόρος, secreta & illa arcana sacra gestare: Harpocr. ex Dinarcho. Etym. & Suid.

Ἀστροφόρον, vas quo panis fertur panarium. Athen. l. 4.

Ἀσπιδηφόρος, & ἀσπιδηφόρος clypeum gestans. Eurip. in Bacch.

Ἀστραπηφόρος, fulgura ferens. Apud Eurip. in Bacchis vers. 3. Semele dicitur λευκὴν θεὰν ἀστραπηφόρα συφεὶς ignit fulgureo.

Ἀστραπηφορία, fulgura fero. Aristoph. in Pace.

Ἄφορος, minimè ferax, infertilis, sterilis. (Phil.

ἀφορία, ἡ, infœcunditas, sterilitas. Plat. Plut. de Socr. dæm. &

Ἀφόρητος, intolerabilis. Luc. Ἀφορήτως, intolerabiliter, graviter, vel grauissimè.

Βαΐφορος, qui ramum palmæ gestat. nam βαΐς siue βαΐον, est ramus palmæ arboris.

Βδελυκτοφόρος, glandiferus: vt βδελυκτοφόροι φοίνικες, apud Athen.

Βιβλιοφόρος, librum ferens, tabellas ferens: tabellarius, Et pro eodem βιβλοφόρος, Poll.

Βρυοφόρος, (q.d. mulcifer) musci fertilis Theoph. de caus. pl. l. 2. c. 5.

Γεροφόρος, præmium vel præmia ferens seu capiens. Hesych.

Γραμματοφόρος, vel γραμματηφόρος, literarum lator, tabellarius. Polyb. Plut. Luc.

Δαδοφόρος, qui tædam seu facem gestat. Plut. ad Colot.

Δαδοφορία, tædam fero. Theophrast. hist. pl l. 9. c. 2.

Δαιμονοφόρητος, qui à dæmone agitatur, dæmoniacus.

Δασμοφόρος, tributi penitator, tributarius.

Δασμοφορῶ, tributum penfito.

Δαφνοφόρος, lauriger, laureatus: Pro quo dicitur & δαφνηφόρος, apud Plut. & Herodian.

Δαφνοφόρος, cum lauru, seu laurea.

Δαφνοφορία, laurum fero, sum laureatus. Idem l. 2. & 3.

Δειπνοφόρος, cœnam ferens, aut ad cœnam ferendam comparatus, apud Lys. Poll. & Suid.

Δειπνοφορία, cœnæ portatio. Poll. ex Isæo.

Δενδροφόρος, arboriferus, arborum ferax. Athen. l. 14.

Δερμαδοφορία, pellem seu pelles gesto, pellibus amictus sum.

Δίφορος, biferus, bis anno fructum ferens. vt δίφορος συκῆ, apud Aristotelem.

Διφορία, biferus fum, bis fructũ fero. Theophr. de caus. pl. li. 2.

Διφορεῖδης, dicitur λέξις aliqua apud grammaticos, i. duobus modis efferri, vel scribi.

Διφροφόρος, vel διφρηφόρος, qui sella lecticaria aliquem gestat. Plutarch. Athen. lib. 12.

Διφροφορία, sellam lecticariam fero. Athen. l. 6.

Διφροφορεῖδης, sella lecticaria gestari. Herodot.

Δορυφορίζω, spiculator, satellesh affatus, Xen. Pæd. 8. Plat. in Artox. Pro eodem dicitur & δορυφορέω.

Δορυφορία, ἡ, satellitium. (Plat.

Δορυφορικὸς, ad satellites pertinens: vt συμφορικὰ οἰκοσιτε, apud

Δορυφορῶ, stipo, comito vt satelles. Thuc. l. Plut. de frat. char. Item metaph. stipo, assector: vnde apud Ioscr. in Helé. τὰς περὶ πολιτικὴν δυναμιν δορυφορούμενος. Item tueor, protego, tutum ab omni violentia iniuriáque præbeo. Dem. contra Timocr. Item seruio, cum dat. apud Basil.

Δορυφόρημα, satellitum hastatorum comitatus. Plut. in Artox. Luc. de hist. scriq.

Ἀδηφάγος, (dec.) satellitibus hastatis non stipatus, qui stipatoribus non vtitur. Aristot. Polit. 5.

Δορυφόρος, toriferus.

Δυσφόρος, portatu difficilis. Item qui non facilè tolerari potest, molestus, grauis Eurip. in Alc. παῦτα δ' ἄφορα καὶ δύσηκτα καὶ δύσβαστα φέρειν, vtitur & Plut. in lib. de Hero Iot.

Δυσφορία, ita vt vix portari possit. Item molestè, ægrè, iniquo animo Herodian l. 4. & 6.

Δυσφορία portandi seu tolerandi difficultas.

Δυσφορίως, difficulter porto vel tolero. Et metaph. ægrè fero indignor. Herodian. l. 5.

Δυσφόρως, idem Xen. Pæd. 2.

Δύσφορος, latu toleratúque difficilis. Hesych. Apud Gal. ad Glauc. lib. 2 δυσφόρος ὄγκος, expon. tumor qui non facilè resoluitur.

Ὑποδυσφορέω, (dec.) subirascor, indignor Plat. epist. 9.

Δωροφόρος, dona ferens. Athen lib. 6.

Δωροφορία, numerum oblatio.

Δωροφορίον, munera ferto seu offero Greg. in genethl.

Εἰδοφορία speciem gero, repræsento.

Ἐλαιοφόρος, oliuiferus, oliuarum fertilis: vt ἐλαιοφόρος ἔχθρα, apud Eurip. in Herc. fur. & ἐλαιοφόρος χώρα, apud Theophr. hist. de caus. plant. lib. 2. Item oleum ferendum aptus: vt ἐλαιοφόρος ἀσκός. 9.

Ἐπαφόρος, (per syncopen pro ἐπωφόρος) spolia ferens, exuuias ferens. & per consequens bellicosus, bello strenuus: epitheton Martis apud Hesiod. in Asp. Ἐπηετανοφόρος, idem, in Epigr.

Ἐπιετησιοφόρος, annuum fructum ferens.

Ἐπιετησιοφορία, annuum fructum fere, vel anno fructum fero.

Ἐπιετησιοφόρος, (Dec.) alternis annis fructum ferens. Theophr. de caus. pl. lib. 1. cap. 24.

Ἐξαφόρος, qui teni aliquod onus gestant Vitruu. l. 10 c. 3. Ἐξάφορον, dicitur lectica quæ à sex seruis gestatur.

Ἑπετειοφόρος, qui in singulos annos fructificat, annuati m fructum ferens. Theophr. ibidem.

Ἑπετειοφορέω, in singulos annos fructum ferre.

Ἑπταλαφόρος, qui epitolia fert, tabellarius, tabellio. Xenophon. Hellen. 6.

Ἑλαφόρος, laniger seu laniferus: vt ἐριοφόρος πρόβατα apud Theoph.

Εὐθυφορεῖσθαι, in rectum seu recta ferri: vnde εὐθυφορούμενον σῶμα, apud Procl.

Εὐφορέω portatu seu toleratu facilis. Et actiuè, qui facilè portare potest: vel qui ferendo est. Interdum agilis, expeditus: vnde εὐφορώτερος σῶμα. Exponitur etiam, ferax, fertilis. Herodian. lib. 1.

Εὐφόρως, ita vt facilè portetur seu toleretur. Alex. Aphr probl. 2. Exponitur & simpl. leuiter, facilè: apud Hipp. l. 1 aphor. 2.

Εὐφορία, q.d. portandi facilitas. Galen. Item fertilitas, feracitas. Phil. de vita M. lib 3.

Εὔφορος, ferax sum, vberes fructus affero. Lucæ c. 12.

Εὐφόρτος, portatu seu toleratu facilis, tolerabilis.

Ἑωσφόρος, lucifer: stella auroræ seu lucis prænuntia: vnde eam ferunt ferre creditur. ll. 4. [Herc. fur.

Ζηνοφόρος, iugum ferens: vt ζηνοφόρος τῶν, apud Euripid. in

Ζωηφόρος, vitam afferens, salutaris: vt ζωηφόρος ἡδονή, apud Themistocl.

Ζωοφόρος, idem: vt ζωοφόροι ἀδαμαντες, in Epigr. ¶ Item sic nominatur Zodiacus circulus, Latinis signifer, à duodecim animalium effigiebus quas gestare fingitur, Apud Arist. de mun. & Procl in Sphær. ¶ Vitruuio sic dicitur pars illa in columnis inter epistylium & coronidem, præ puluinatis sæpe figuris visitur ornamentísque diuersis instructa.

Θεοφόρος, Deum ferens: vt θεοφόρος ἐνθουσιασμὸς, quæ à diis desumpta alicui indita sunt. Athen. lib. 11. Θεόφορος, qui diuino motu fertur, numine afflatus. Damasc.

Θεοφορία, numine afflatus seu numine afflatum esse.

Θεοφόρως, diuino numine correptus agor, diuino spiritu feror. Phil. de v. M. li. 1 & 3. Item in malam partem, malo seu fanatico spiritu agor.

Θεόφρων, qui numine agitur, Plut. de discern. adul ab am.

Θεοφόρητος, numine diuino agente, diuino instinctu.

Θεσμοφόρος, legislator Noun. & in Epigramm. Interdum Cereris est epitheton, vtpote quæ inuento frumento prima quoque leges inuenisse & dedisse mortalib. fingatur: apud Orph. in Argon. Herodot. & Paus. in Bœot.

Θεσμοφορία, festa quæ in Cereris honorem agitabantur. Aristoph.

Θεσμοφορεύω, sacra legiferæ Cereris cerebro. Xen. Hellen. 5.

Θυρεοφόρος, scutifer, qui gestat id clypei genus quod θυρεὸς appellatur. Plut. (l. 10.

Θυρσοφόρος, thyrsifer, thyrsum gestans: in Epigram. & apud Athen.

Θυρσοφορία, thyrsi gestatio.

Θυρσοφορίον, thyrsum gesto. Eurip. in Bacch.

Θωρακοφόρος, qui thoracem gestat, thoracatus Xen. P æd..

Ἱερεφόρος, sacrificerus, qui sacra fert.

Ἰσοφόρος, æquale ferens seu æqualem partem. Od. σ.

Κάλαμοφόρος, calamum seu arundinem gestans. Xenoph. Hellen. 2. Dicitur & κεραμοφόρος pro eodem.

Καλαμοφορέω, calamum gestare, apud Themist.

Κανηφόρος, canistrum gerens. Pro quo Doricè κανατίφορος. apud Theocr. idyll 2.

Κανηφορέω, canistrum ferre. Plut. in amat. narrt.

Καρποφόρος, fructiferus: vt καρποφόρον γαῖαν Δωτίδα. Euripid. in Iph. Taur. [Naz.

Καρποφορία, actio ipsa fructus ferendi: aut fructum vberius.

Καρποφόρος, fructum fero. Theophr. hist. pl. lib. 3 cap. 6. Item produco veluti fructum, sequente accusat. apud Greg. in orat. de Cypriano.

Κατηφόρος, idem quod κατωφερὴς. Al. Aphr.

Κερατοφόρος, corniger, cornutus. Aristot. de part anim. lib. 5. Pro eodem dicitur & κερασφόρος, apud Eurip. in Phœn. & κερατηφόρος apud eundem in Bacch.

Κερασφόρος, corniger sum, cornua gero. Aristot. ibidem.

Κεραυνοβόλος, qui fulmen fert, fulmen gerens. Plut. in Alcib.

Κεφαλοφόρος, qui caudam gerit, caudatus.

Κηριοπλὴξ, qui à lethifero fato fertur, quem funesta fata afferunt, seu secum adducunt. Il. 2.

Κισσοφόρος, siue κισσοφόρος, hedram gerens, hederaceam frondem gestans. illud apud Dionys de situ orb. hoc apud Demosth. pro cor.

Κισσοφόρος, siue κισσοφόρος, hederam gero, vel hederæ fronde corymbisve redimitus sum: vt bacchantes. Plut de educ. lib.

Φιλοκισσοφόρος, (dec. comp. Jamans hederæ gestandæ, qui delectatur hederaceis frondibus gestan iis. Eurip. in Cyclop.

Κιστοφόρος, cistifer, qui cistam seu capsulam gestat. Suid. Item numismi species, tic dicti è canephoris virginibus, quæ Palladi ministrabant. seu ab imagine alicuius qui cistam ferebat, in eo expressa. apud Cic. & Liu.

Κλοπηφόρος, furto aufero, furtim expilo. Genes. c. 3.

Κνημιδοφόρος, qui ocreas seu tibialia gestat, tibialibus induitur.

Κοντοφόρος, qui contum gestat, conto armatus. Luc. in lib. de ferri. hist. (Hesph.

Κοπροφορέω, stercora fero. Item stercus ingero, stercus inicio. Aristot.

Κοπτοφόρος, oleastros ferens: vt κοπτοφόρος ὕδωρ, apud Bion. Idyll. 4.

Κυκλοφόρος δένδρον, arbor crucifera: de qua Theoph. hist. pl li. 4. c. 3.

Κυφοπλασία, gestatio ramorum, seu ramorum ficus. Plutarch. Symp. lib 4.

Κυφοφόρος, hordeum ferens seu hordei ferax.

Κριοβοφόρος, arietem gestans: sic cognominatus fuit Mercurius apud Tanagræos, quòd pestiferum morbum ab ipsis propulsarit ariete circum mœnia ciuitatis portato, teste Paus. in Bœot.

Κυκλοπορέω, in orbem ago.

Κυκλοφορέομαι, in orbem agor vel feror. Aristot. de mundo.

Κυκλοφορικὸς, & κυκλοφορικὸς, talis quiorbem circúmque ferri queat: orbicularis. Plut. & Areop.

Κυκλοφορικῶς, more eorum quæ in orbem circúmque feruntur. Athenag in apol.

Κυκλοφορία, rotatio, in orbem circumactio, motus quo aliqua in orbem circúmque feruntur. Aristot. metaphys 9.

Κυοφορέω, prauida sum, vterum fero. Luc.

Κυφορία, tempus quo mulier fert vterum.

Κωνοφόρος, conum ferens, conifer. Suid. ex Epigr. ἡ δὲ νέοις κλῆρος κωνοφόρος κάμακας. Est etiam arbor affimilis pinui: apud Theophr. hist pl l. 3. c. 10.

Λαμπαδηφόρος, qui faciem seu lampadem gestat. Pausan.

Λαμπαδηφορία, lampadis gestatio. item certamen illud quo lampada gestantes cursu contendebant. Herodot. in Vran.

Λαμπαδηφορέω, lampadem gesto, lampadam gestans cursu certo

Λαμπαδοφόρος, splendidam seu candidam gerens vestem: item lucernam ferens. Suid. ex Aristoph.

Λαμπαδοφορία, splendidæ vestis gestatio. Greg.

Λαοφόρος, populos ferens Λαοφόρος ὁδὸς, via publica seu pernulgata à crebra multitudine quæ per eam commeat. Sic λαοφόρος ἀκτὴ, apud Eur. in Rhes.

Λαοφόρος, idem: vt λαοφόρος ὁδός, apud Herodian. lib. 8. & Phil. de vita Mosis lib. 1.

Λευκοφόρος, albam seu candidam vestem ferens, albatus, candidatus. Epigr. lib. 2.

Λογχοφόρος, qui lanceam fert.

Μαχαιροφόρος, qui gladium gestat, gladio cinctus. Thuc. l. 2. & 7.

Μηλοφόρος, q.d. mala ferens seu gestans: vnde μηλοφόροι apud Athen. sunt regis Persarum satellites aurea mala gestantes ὑπὸ ταῖς ἀκωνάκαις.

Μηλοφόριον, mala gesto. Theocr. in Epigr.

Μισθοφόρος, qui aufert mercedem seu capit: qui mercede aliquid facit: vt μισθοφόροι ὁπλῖται. in Epigr. & μισθοφόροι στρατιῶται, apud Dem. qui interdum absolutè μισθοφόροι dicuntur: vt apud Thuc. l. 1. & Herodian. l. 2.

Μισθοφορία mercedem capio, quæstū facio. Aristoph. in Vesp. Item æra mereo, stipendia facio. Thuc. & Plut. in apophth. ¶ Item

Item transfertur, stipendia persoluo, stipendia numero. Phalar. epist. 1. ἐμὶ μισθοφορῆς.

Μισθοφορικὸς, qui mercenariorum est, seu militum æra meritorum: aut qui stipendi facere solet. Et τὸ μισθοφορικὸν, idem quod μισθοφορὰ στρατιώτης Plut. in Artox.

Μισθοφορία, ipsa actio æra merendi: aut genus vitæ quo quis stipendiatur. At μισθοφορὰ est id ipsum quod mercedis loco affertur: ipsa merces. Tabarium. Thuc. l. 6. ad Philipp.

Μισθοφορικὸν, (dec. comp.) in stipendia militum exhaurio, Aeschines. [de mundo.

Μυριοκίνητος, dicitur de naui oneraria & prægrandi: apud

Ναυβάτης, qui naui fertur. Pind.

Ναυφορέω, defunctor effert. & humat. Poll.

Νικηφόρος, qui victoriam tulit. victor, vt ἀθλητὴς νικηφόρος, Item triumphans: vt exp apud Herodian. l. 3.

Ξιφήρης, ensifer, ense armatus. Antiphan. apud Athen. l. 14. Hero dian. lib. 7.

Ξιφοφόρος, ensē gesto, ense armatus sum. Idē Herodiā. ibid.

Ξιφοφορία, gladij seu ensis gestatio Suid.

Ξυλοφόρος, ligna fert, calo. Athen. l. 4 Item qui fustem seu baculum manu gestat.

Ξυλοφόρια, ligna porto Item fustem gesto.

Ξυλοφορία, lignorum portatio, apud Lyc. teste Pol.

Ὀπλοφόρος, qui bastile radendo politum & ferro præfixum gestat seu speculator. Xen. P æd. 7 & 8.

Οἰνοφόρος, vinum ferens: seu vino ferendo aptus: vt οἰνοφόρος κύλιξ. apud Athen. l. 10.

Οἰλοφόρος, distillans & beatitudinem afferens: vnde οἱ ὀλοφόροι θεοὶ, apud Eurip. in Iphig. Aul. (Pæd 8.

Ὁπλοφόρος, qui arma gestat: armiger, telifer. Eurip. in Phœn Xen.

Ὁπλοφορία, arma gero seu gesto. Xen. Pæd 4. Item armatus alicuius latus stipo.

Ὁπλοφορέω, ab armatis stipor. Plut.

Ὀπωροφορία, poma fero.

Ὀρεσκοίνητος, dicitur seu contignationem ferens: vnde ὀρεσκοίνητον animal dicitur quod aliàs ὑστρικοβάμων. Hesych.

Ὀρθοβότρυς, siue ὀρθοτόκος, vitis palmitem racemis onustum gestans Harpocr. ex Hyperide.

Ὀρθοφόρια, siue ὀρθοφόρεα, festum quo ramulos aitis racemis onustos gestabant. Hesych. & Suid. plur. in Thes.

Παγίφορος, omnia ferens, omnium ferax: vnde χώρα παμφορωτάτη, apud Xen. Hellen. 3.

Πελεκοφόρος, qui securim gestat: bipennifer.

Πηλοφόρος, qui lutum seu limum baiulat. Suidæ χερσόνησος.

Πηλοφόρια, lutum fero seu baiulo. Aristoph.

Πιανοφόρος, plurimorum ferax.

Πιστοφορία, plena fides quæ nobis fit de re aliqua: plena persuasio. Exponitur & certa fides, certa persuasio: in ep. ad Theff. 1. c. 1. & apud Basil.

Πληροφορία, plenam fidem facio, plenè certioro, in ep. ad Tim. 2. c. 4. Hinc & in pass. πεπληροφορῆσθαι σκέψασθε, res quarū plena nobis est facta fides. Lucæ cap. 1. Item πληροφορέω, certum & secu rum reddo: apud Basil. & Chrysost.

Πληροφορῶμαι, certissimè noui & compertum habeo, plenè persuasum habeo. Hoc in Trapez, ἐμὶ πολλῶν ἀκουόντων ἕξαιτον πεπληροφόρημαι γραφῆναι. Quidam πληροφορεῖσθαι prius in vsu fuisse censentquam πεπληροφόρημαι & dici πεπληροφορῆσθαι quasi πλήρη πίστιν ἔχειν i. κεκλεῖσθαι. vel πλήρη φέρεσθαι τῆς πίστεως. Sed & nullum πεπληροφόρηται denominatum dici potest ὥσπερ τὸ πλήρη πίστιν ἔχω seu φέρω, plenam fidem affero: vt hac ratione locum sumus reminear. Sunt qui per ω illa scribenda velint in antepenultima deriuari putantes ὥσπερ φαιδρὸς, vt πληροφορία sit plena plenè certitudo. ὁ δὲ χρὼς πληροῖ ῥώμην, plenissimum testimonium & probatio.

Πολυφόρος, multorum ferax.

Πολυφόρος, multum fero, ferax seu fertilis sum.

Πολυφορία, feracitas, fertilitas.

Ποταμοφόρητος, qui à fluuio auferrur seu rapitur. Apoc. c. 12.

Πτερηφόρος, aliger, penniger: vt πτερηφόρος θεὰ, apud Eurip. in Orest. Sic dicebatur etiam agmen quoddam militare: forsan à pennigeris cristis, vt Hesych. annotat. πτερηφόρος vocabantur cursores, tabellarii ac nuntii celebres, quod ij peregrè profecti cineres (vt Dionys. scribit) furrectas in capite pennas gestare solerent. Plut. in Othone.

Πτερηφορέω, idem quod πτερόφυμαι.

Πτερόφορος, igniter seu turriger. Synes.

Πυργοφόρος, turrim gesto.

Πυρφόρος, signifer. Pro quo frequentius dicitur πυρφόρος: vt πυρφόροι ἀστέρες apud Thuc. l. 2. & πυρφόροι ἵππιοι, apud Luc. qui ignem ad sedendas victimas gerunt, vel qui in acie ignem præferunt. Pollux πυρφόροι etiam dici posse existimat ὡς χυδαῖον τοῦτο, i. quo pruæ introrerri solent ad recalfaciendā edulia mēsæ apposita. Apud Soph. pestis etiam πυρφόρος θεὸς nominatur, tanquam febriles ardores immittens seu inferens. ¶ Item πυρφόρος triticum ferens, tritici ferax. Iliad. μ. & φ. pro quo & πυρηφόρος dicitur, Od ξ.

Πυρφόριον, ignem seu faces gesto. Eurip. in Troad.

Πυροφόρος, qui facem gestat. Item vas prunis ferendis idoneum.

Πυρφόρος, ἡ, gestatio balneæ. (Hesych.

Ῥαβδοφόρος, qui virgam seu virgas gestat aut fasces seu bacillum: lictor.

Ῥαβδοφορία, virgas gesto seu baculum Xenoph.

Σακεσφόρος, scutifer, epitheton Minervæ, apud Hom. vnum & Eurip. in Phœn.

Σειροφόρος, q.d catenam ferens: equus extra iugum ferens catenam, seu habenam, qui aliàs σειρηφόρος dicitur. A quibusdam exponitur, helciarius. Herodot.

Σημαιοφόρος, signifer, antefignanus, vexillarius. Polyb. Dicitur & pro eodem σημειοφόρος. in lib de vocab. ruffit.

Σιδηροφόρος, ferri ferax. vt σιδηροφόρος χώρα apud Apoll. Rhod.

Σιδηροφορία, ferrum gesto: armis fero, Thucyd. lib. 1, Plut. in problem Hellen.

Σιτοφόρος, frumentum ferens. frumenti ferax. Item *frumentum subuectans*, commeatum seu cibaria vehens. vt σιτοφόροι κάμηλοι, apud Herodot. lib 7. Item pani ferendo aptus: vt σιτοφόρον κανοῦν.

Σκαφηφόρος, scapham ferens Harpocr. Poll. & Hesych.

Σκαφηφορίον, scapham gesto. Harpocr.

Σκεδοφόρος, vas seu instrumenta portans. Xen. Hell. 3. Plut. in Polit. præcept. Dicitur & σκευοφόρος.

Σκεδοφορία, vasorum farcinamúmque baiulatio.

Σκευοφορικὸς, ad σκευοφόρος, pertinēs: vt σκευοφορικὸν βαῖον, apud Xenoph. Pæd. 6.

Σκευοφορητικὸς, idem cum σκευοφόρος. Pol. ex Eupol.

Σκυροφόριον, lignum e quo vasa suspensa fe untur seu baiulantur. Idem lib. 10. cap. 2 Scribitur & σκιυφόριον apud eundem lib. 7. cap. 29.

Σκευοφόριον, vasa & instrumenta fero seu baiulo. Plutarch. symp 2. Dicitur & σκευηφόριον.

Σκευοφορούμενα, vasa & impedimenta mihi baiulantur: seu vasa & impedimenta mihi baiulanda curo, apud eundem

Σπερμοφόρος, semen fe ens seu semen commissum reddens, fructum ferens, in Epigr

Σπερμοφόριον, semen fero femento. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 2.

Στεφηφόρος, viriger. Aristot.

Στεφανοφόρος, coronam gestans, coronatus. Poll Pro quo dicitur & στεφανηφόρος, quod erat etiam nomen dignitatem quandam obtinentis, & inter alia ornamenta coronam ex lauro gestans, vt docet Athen. lib. 5. Hinc & στεφανοφόρος ἀρχὴ, dignitas στεφανηφορικὴ apud eundem l. 2.

Στεφανοφορία, coronæ gestatio: coronatum esse. Euripid. in Heracl. fur. Pro eodem dicitur & στεφανηφορία.

Στεφανηφορία coronam gesto, coronatus sum. & στεφανοφορία pro eodem Dem. in Mid Plut. in apophth.

Συκοφόριον, ficus fero seu produco. Epigr. (Naz.

Σειροφόρος, iunctē funē gestans: seu simpl. qui funem gerit. Greg.

Τελεσφόρος, q d finem afferens, ad finem perducens: vt τελεσφόρος ἄδε, apud Hom. hymno in eam. Exponitur & patiuè, qui ad finem perducitur, seu ad finem perductus: vt τελεσφόρος ἐνιαυτὸς apud Hom. dicitur annus integer & ad finem perductus Sic χρόνος τελεσφόρος, oraculum completum, apud Eurip. in Phœn. Exponitur & ad finem vsque officio fungens, seu perfectè, apud Theophrastum. Item τελεσφόρα ὕδατα apud Plut. dicuntur arbores quæ fructus tempestiuos & maturos ferunt.

Τελεσφορέω, ad finem perduco, perficio. Item ad maturitatem perduco: de arbore dictum.

Ἀτελεσφόρητος, (dec.) ad maturitatem non perductus. Dioscor.

Τευχεσφόρος, idem quod ὁπλοφόρος. Eurip.

Τευχοφόρος, idem apud eundem initio Rhesi.

Τοξοφόρος, arcum ferens. Idem ibidem.

Τριβωνοφόρος, qui pallium tritum gestat: vel detritam vestem gerens. Etymol.

Τριβωνοφορία, pallium tritum gesto. Idem ibidem.

Τροπαιοφόρος, trophæum gestans.

Τροπαιοφορία, trophæorum gestatio: seu quum in pompa circumferuntur & ostentantur monumenta victoriæ.

Τροποφορία, mores & ingenium alicuius fero seu tolero. Act. Apost. cap. 13.

Τυμπανοφόρος, tympanum fero seu porto Athen. l. 12.

Τυροφόριον, τὸ, asser in casearia taberna dispositos caseos sustinens. Poll. lib. 1. cap 12.

Τυχλοφόρος, q d. cæcum ferens. Apud Theocr. in Syrinhe πυλοφόροι vocantur pastorēs peras portantes. per metalepsin pro περηπυροφόρος enim cæcum significat. at πήρα peram.

Ὑδροφόρος, aquæ gerulus: lixa seu calo qui aquam afferre domū. solet. Luc. in vit aut.

Ὑδροφορία, aquæ gestatio. Athenis erat festum lugubre in memoriam eorum institutum qui diluuio periissent. testē Suid. ex Apollon. & Hes.

Ὑδροφορία, aquam gero seu feto. Athen. l. 10.

Ὑδριαφόρος, qui hydriam gestat. Harpocr.

Ὑλοφόρος, seu ὑλοφόρος, qui materiam & ligna comportat. Etymol. & Suid.

Ὑλοφορέω, materiam comporto. Phil. de v. M. l. 1.

Ὑπνοφόρος, somnifer, somnum afferens. Plut. symp. 3 probl. 9.

Φωσφόρος, lucifer, lumen afferens. vt μήνης φωσφόρου, apud Orph. de Deo. apud Eurip. ἐν φωσφόρῳ Κύκλωπος ὄψει, exp. in lucido Cyclopis oculo.

Φωσφόρος, idem: vt φωσφόρος Ἄρτεμις, apud eundem in Iph. Taur. Sic apud eundem ibidem, κόραι φωσφόροι nominantur, i. splendentes, illustres. ¶ Substantiuè sic dicitur stella Veneris Solem antegrediens, quæ eundem subsequens ἕσπερος nominatur.

Φωσφορεῖν, lumen præbere seu ministrare. Phil.

Φαλληφόροι, phalli gestatores: actores quidam theatrici, apud Athen. lib. 14.

Φορειαφόρος, qui lecticam portat, lecticarius seruus. Plut. in Galb.

Φυλλοφόρος, folia ferens, foliatus.

Ἐκφυλλοφορέω (decomp.) senatu vel ordine aliquem moueo & eiicio: ducta significatione ex eo, quoniam frondibus suffragiorum loco vtebantur. Aeschin. in Timarch. Ἐκφυλλοφορία, illa eiectio è tribu seu populo. Etym.

Χλαμυδηφόρος qui chlamydem fert seu gestat: vt χλαμυδηφόροι ἄνδρες, apud Theocr. idyll 15.

Χλαμυδηφορέω, chlamydem fero. Poll. l. 7. c. 13.

Χλοηφόρος, viridem herbam seu viridia gramina ferens. Euripid. in Phœn.

Χλοηφορέω, herbam seu gramen viride fero: vel herbesco seu herbasco. Theophr. hist. pl. l. 8 c 6.

Χρυσοφόρος, qui aurum gestat seu fert: aurifer. Eurip. in Hec.

Χρυσοφόρον, τό, dicitur electrum: apud Diosc. l. 1. c. 114. quod quidam & χρυσοφόρον nominari volunt ab auri colore quem habet.

Χρυσοφορία, auri gestatio.

Χρυσοφορέω, aurum fero seu gero, i. aurata vestimenta vel aurea monilia gero. Aristot. œcon. 2. Athen. l. 12.

Ἀψηφοφόρητος (decomp.) qui nondum suffragium tulit seu sententiam. Polyb.

Ψηφοφόρος, suffragii lator seu suffragiorum, qui fert suffragiū, seu sententiam.

Ψηφοφορία, suffragii latio aut sententiæ. Aristot.

Ψηφοφορέω, suffragium fero, sententiam fero. Luc. Item suffragio meo creo: sequente accusat. pers. apud Dion. Halic.

Ὠοφόρος, ouum ferens.

Ὠχοφόρος, vide ὀσχοφόρος, suprà.

Composita remotiora.

Δίφρος, δίφρος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Φιτμὸς pro ἰσθμὸς, vide Ἐφίημι in comp. ex Ἕω, mitto.

ΦΕΥ, heu, eheu. Xenop. Pæd. 7. φεῦ ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχὴ οἴχῃ δὴ ἀπολιποῦσ' ἡμᾶς. Cum genitiuo apud eundem. lib. 7. (de homine indigna morte perempto) φεῦ τοῦ ἀνδρός. Cū nominatiuo apud Sophoclem, φεῦ τάλας, heu me miserum, ô me miserum. Et cum accusatiuo apud Eurip. Dicitur φεῦ φεῦ, heu heu. ¶ Φεῦ admirantis, (vt Phy apud Terentium in Adelphis) papæ: vt φεῦ τί λέγω, papæ quid ego audio. Sic φεῦ τοῦ κάλλους, papæ qualē pulchritudinem, vel ô qualem pulchritudinem. in Epigr. φεῦ πόσος ἔσσετ' αὐτὰρ ἐγὼ, dii boni quantū, &c. Apud Aristophanem in Auibus φεῦ φεῦ, ἦ μέγ' ἀγαθὸν βέλτιον ἐν ὀρνίθων γένει, annotat scholiastes, ἐστι μὲν σχετλιαστικὸν, νῦν δὲ θαυμαστικόν. Aliquando exponitur etiam, per Deos immortales.

Φεύζω, clamo φεῦ.

ΦΕΥΓΩ, (F. φεύξομαι & φευξοῦμαι, pro quibus legitur & φευξῶ. apud Eur. in Herc. fur. P. πέφευγα, ao. 2 ἔφυγον) fugo, fugam capio, do me in fugam. Od. ω, μὴ φεύγετε κοῦροι Ἀχαιῶν. Dicitur φεύγειν ἐς πατρίδα, & φεύξομαι ἐς πόλεμον, apud Hom. Et φεύγειν φυγὴν, apud Aristoph. ¶ Item effugio, euado: vt apud Isocr. in Arch. φυγόντες τὴν βασιλέως τοῦ μεγάλου δυναστείαν. ¶ Item refugio, vito, declino, auersor: vt φεύγειν δικαστήριον, apud Platon. de leg. Et φεύγειν τὴν ἐλπίδα, spem reiicere, apud Plut. Et apud Xen. ἀπὸ τῆς Σκύλλης φεύγειν, Scyllam auersari. Item cum infinit. recuso: vt apud Plat. διδάξαι ἔφυγες ¶ Item fugio patriam (vt loquitur Virgil.) exulo, verto solum: vel apud Hom. φεύγων ἐξ Ἄργεος. Apud Xen. ἀγγέλλει τοῖς στρατηγοῖς ὅτι φεύγοιεν ὑπὸ τῶν νόμων. Et ἡ τῶν φευγόντων κάθοδος, reuocatio exulum. Apud Plut. φεύγοντες ἀειφυγίαν, perpetuo exilio mulctari. Dicitur & φεύγειν τὴν πατρίδα & φεύγειν τὴν πόλιν, exulare patria, exulare sua ciuitate. ¶ Item φεύγω, reus sum, accusor: Aeschin. οἱ τῆς ξενίας φεύγοντες, rei peregrinitatis. φεύγειν φόνου, cædis reus, & φεύγων ὕβρεως. vbi sub. δίκην cui accusatiuus interdum additur: vt apud Dem aduersus Onetorem. οὐ φεύγει ταύτην ὑπ' ἐμοῦ τὴν δίκην. Et cum accusatiuo γραφὴν: vt apud eundem. φεύγω γραφὴν ὕβρεως.

Φεύγομαι à quo particip. πεφυγμένος (euphoniæ gratia & ablato ε dictum pro πεφευγμένος) qui effugit, qui vitauit. Iliad. ξ.

Φεῦξις, εως, ἡ, fuga. Hesych.

Φεύξιμος, ὁ, ἡ, à quo fugiendum est, vel qui effugi potest seu vitari Apud Plut. in lib. de instit. Βωμὸς φεύξιμος exp. ara ad quam confugitur, seu ad quam confugere licet.

Φευκτός, ὁ, ἡ, qui effugi potest seu vitari. vitabilis. Soph. in Aiace. Item detestabilis: apud Aristot.

Φευκτικός, ὁ, ἡ, fugax.

Φύξις, idem quod φεῦξις. Il. κ. Exponitur & effugium.

Φύξιμος, idem quod φεύξιμος. Od. ε. ὅτι μοι φάτο φύξιμον εἶναι. Exponitur & actiue, fugans, qui in fugam vertit: vt φύξιμος ἰός. apud Nic. in Ther.

Φύξιος, Fugalis, qui fugat. Item fugæ fauens, fugæ præses, vt φύξιος Ζεύς, apud Schol. Apoll.

Φυξήλις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, profugus, exul. Exponitur & fugax timidus seu ignauus. Suid. & Hesych. in qua posteriori signif. quidā φυξήλιν dici putārūt ἀπὸ τοῦ φεύγειν ἀεί, vel ἀπὸ τοῦ φεύγειν ἴλας.

Φυκτός, idem cum φευκτός Od. θ, & ξυνέπτη φυκτὰ πέλονται.

Φυγή, ῆς, ἡ, fuga. Odyss. κ, φυγῇ δ' ἐπὶ νῆας ἱκέσθαι. Et φυγὴν ποιεῖν τοὺς πολεμίους. hostes in fugam vertere. Xenoph. Item effugium, vitatio aut euitatio: vel vitandi ratio. Basil. ad Naz. ¶ Item exilium: Eurip. in Orest.

Φυγαδε, in fugam. Iliad θ.

Φυγάς, άδος, ὁ καὶ ἡ, profugus, exul. Xen. Dem. &c. item seruus fugitiuus: in Pand.

Φυγαδικός, ad exulem seu exules pertinens: vel qualis est exulis aut exulum. item itidem cum φυγάς. Isocr. in Euag.

Φυγαδικῶς, exulis more. Plut. in Timol.

Φυγαδεύω, in exilium mitto seu pello: vnde πεφυγαδευμένοι, exules Plat. & πεφυγαδεῦσθαι, exulem esse. Herodian.

Φυγαδεία, ἡ, exilium. Greg. in Athen.

Φυγαδευτήριον, vsurpatur pro vrbe quæ asylum habet, quò rei confugiunt & exules. in lib. Paralip. & Iosue.

Πεφεύγω, idem quod φεύγω, ex eiusque præterito medio πέφυγα ortum sicut πετλήγω ex πέπληγα. Eust.

Φυγγάνω, pro eodem Soph ξυνίημι τί δ' οὔ με φυγγάνει.

Φύζα, idem quod φυγή, Ionicè: propriè fuga cum pauore & trepidatione. Il. ι. & Od ξ.

Φυζακινός, & φυζακινὸς pauidus, timidus: vt φυζακινῆς ἐλάφοισι, Suid. & Eust. Pro iisdem legitur & Φύζηλος apud Hesych.

Φύζω, Ionicè dicitur pro φύγω. hoc autem pro φεύγω. teste Eust. vnde particip. πεφυζώς, Iliad. φ, Τρῶες οἳ δὴ πεφυζότες πόλινδ' ἐίσαν. Idem tamen hoc particip. per syncopen factum esse ex πεφυζηκὼς à φυζῶ, dici posse scribit.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀναφεύγω, rursum fugio. Hesych. Item pro ἀποφεύγω: vnde apud Xenoph. γνοὺς ὁ Κριτίας ὅτι εἰ ἐπιτρέψει τῇ βουλῇ διαψηφίζεσθαι περὶ αὐτοῦ ἀναφεύξοιτο.

Ἀνάφυξις, exp. effugium. Plat.

Ἀμφεύγω, poëticè pro ἀναφεύγω, effugio, euado: vnde apud Eurip. in Iph. Taur. Παρὰ δ' ὀλίγον ἀμφιέσιν γε ὅλεθρον ἀνόσιον, vix effugisti cædem impiam.

Ἀποφεύγω, effugio, euado: vt ἀποφεύγειν δεῖ ἐὰν δυνώμεθα ἄνευ, apud Eurip. in Ione, & ἀποφεύγειν νόσον, Demosth Dicitur & ἀποφυγόντες τῆς φθορᾶς, 2. ep. Petr. c. 1. ¶ Interdum exp. absoluor, sequentibus accusatiuis δίκην, γραφὴν, αἰτίαν, vel similibus: vt Aristop. ῥᾳδίως ἄν φεύγων ἀποφεύγοι δίκην. Sic ἀποφεύγει ἀδικίας aliquo cōtra se orante absolui, apud Dem. Interdum sine his accusat. hanc significationem habet: vt apud Athen. κρινομένη ὑπὸ Εὐθίου τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπέφυγε.

Ἀπόφευξις, effusium, euasio. Aristoph. in Nub.

Ἀποφευκτικός, effugiendi seu euadendi peritus, qui hanc fortunam habet vt facilè euadat.

Ἀποφυγή, idem quod ἀπόφευξις. Item euitatio. Plat. epistol. 7. Alexand. Aphrod.

Διαφεύγω, idem cum ἀποφεύγω, effugio, euado, euito. Plat. de le. lib. 12. τὰ μὲν δὴ γένη τοιαῦτα τοῖς τὰς ἀδικίας διαφυγεῖν. Isocrat. διαφεύγειν τὴν συμφοράν. Item effugio periculum: sæpe apud Plat. Thucydid. item euado mortē apud eundē lib. 2. & Isocrat. in Busir. enc. Dicitur & διαφεύγειν ἡμᾶς: quo excidimus, quod è manibus quasi nobis elabitur: apud Aeschin. in Ctesiph. Item quod nobis è memoria elabitur & excidit, quomodo vsus est Isocrat. & Plut.

Διαφευκτικῶς, idem quod ἀποφευκτικός.

Διαφυγή, effugium. Plat. de leg. l. 5.

Διαφυγγάνω, idem cum διαφεύγω Thuc.

Δυσδιάφευκτος, (dec.) qui vix effugi potest, ægrè euitabilis.

Ἐκφεύγω, effugio, elabor. Xen. Hell 1. τῶν δὲ αἰχμαλώτων οἱ μὲν πλεῖστοι ἐξέφυγον. Plat. in Apol. τὸ μὲν θάνατον ῥᾷον ἄν τις ἐκφύγοι, apud Plut. de an. procreat ἡ ψυχὴ δὲ πᾶσαν αἴσθησιν ἐκπέφευγεν, exp. omnem sensum effugit. Sic apud Diosc. φάρμακα ἐκφυγόντα τὴν ἰσχὺν τῆς ἐνεργείας, dicuntur venena quæ præsentaneā vim perdiderunt. Item excido, elabor: vt Il. ξ, βέλος ἐκ χειρὸς ἐκφυγε. Sic & ἐκφεύγειν ἡμᾶς, dicitur id quo excidimus: apud Dem. ἐκφυγὴ effugium.

Decomp. Ἀνέκφευκτος, qui effugi non potest. Item qui effugere non licet, ἀεὶ ἀπὸ ...

Ὑπεκφεύγω, clàm effugio, subterfugio. Hō. & Eurip. in Medea.

Καταφεύγω, confugio. Demosth. καταφεύγω ἐφ' ὑμᾶς. Xen. καταφεύγω ἐπὶ λόφον.

Καταφυγή, perfugiū, refugium. Eurip. in Orest. Isocr. Aeschin.

Καταφυξις, pro eodem.

Καταφύξιμος, ad quem est perfugium. Plut.

Καταφυγγάνω, idem quod καταφεύγω. Aeschin.

Προκαταφεύγω (dec.) antè vel prius confugio.

Περιφεύγω, ita fugio vt ad extremum euadā, ad extremū euado & superstes sum. Plat. de leg. l 3, οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθορὰν. Dem. ... περιφεύξομαι.

Προσφεύγω, fugio ad, confugio. Plut. in Sol. προσφυγόντες τῆς ... Exponitur & transfugio, apud Herodian.

Πρόσφυξ, γος, ὁ καὶ ἡ, qui confugit ad aliquem: vnde πρόσφυγες, clientes in Pand. & πρόσφυγες θεῶν, apud Gregor. Item transfuga aut perfuga. Herodian.

Προφεύγω, profugio. Item effugio. Theocr. idyll. 23, προφυγόντες εἰς ἐν ξυνέσῃ Ἄργει.

Ὑπεκπροφεύγω, (dec.) clàm profugio. Hesiod in Asp.

Συμφεύγω, vnà fugio.

Σύμφυγος, exilij comes. Eurip. in Bacch.

Ὑποφεύγω, clàm effugio, subterfugio. Thuc. l. 7. & Plut.

Composita sine præpositione.

Ἀειφυγία, perpetuum exilium. Plat.

Ἄφυκτος, ὁ καὶ ἡ, ineuitabilis, ex quo nulla effugiendi est facultas: vt ἄφυκτα δίκτυα, apud Luc. de luct. Item qui euadere nō potest. Aristoph in Nub.

Ἀφύκτως, absque vllo effugio, citra spem effugij. Plut.

Παντάφυκτος (dec.) omnino ineuitabilis. Epigr.

Εὐφυΐα, fugæ facilitas. Polyb.

Κρησφύγετον, perfugium, refugium: munitio subsidiaria: apud Herodot. & Luc. Propriè & iuxta etymon sic dicebatur refugium quod habebant qui Minoem Κρῆτα ... Cretensem fugiebant, teste Etym. & Eust. Exponitur & latebra, asylum.

ΦΕΨΑΛΟΣ, ὁ, scintilla, vel scintilla parua, vt vult scholiastes Aeschyl. in Prometh * deriuans ἀπὸ τοῦ φλέγειν καὶ ἅψασθαι) Aristot. Meteor. li 2. τίλος δὲ ὄγκου ῥαγέντος ... ὥσπερ ... ... vbi tamen gemino λ scribitur ψέψαλλον. Aristoph. in Acharn. Ἡ δ' αὖτις ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται.

Φεψαλόω, ῶ, in scintillas conuerto, comburo: à cuius passiuo φεψαλωμένος est ἐψαφαλωθείς a pud Aeschyl. (Ψάλυξ. Ψάλυξ, idem quod φέψαλος. Archilochus, Πυρὸς δὲ ἦν αὐτοῦ φεψάλυξ.

ΦΗΓΟΣ, ἡ, fagus arbor ex quercuū genere, de qua Diosc. l. 1. c. 145. nomen habens ἀπὸ τοῦ φαγεῖν, quòd olim fructu eius & glandibus victitarent, teste Eust.) Il. η, Φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διός. Plut. symp. 2. φηγοῦ κλάδον. Apud Theophr. φηγὸς nominari dicitur arbor quæ Lat. esculus: fagum autem ipse ὀξύην nominat. ¶ Item fructus huius arboris φηγὸς appellatur, glans fagea: vnde apud Plat. polit. 2. recensentē suorū ciuium τραγήματα, φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ. ¶ Aristoph. in Pace rectè φηγὸν nominat membrum genitale, quoniā pars quædam eius βάλανος, i. glans dicitur.

Φήγινος, ὁ, faginus seu fagineus: vt φήγινος κολοσσὸς, in Epigr.

Φηγινεος, idem: vnde φηγίνεον παιὸς ἄγαλμα, apud Athen. l. 2.

Φηγαλεύς, ὁ, cognomen Bacchi: ob fagos quæ viti pædamentum præbent. Eust. (tium, teste eodem.

Φηγὸν nominatus fuit quidam mons à fagorū copia in eo nascē-

ΦΗΛΟΣ, ὁ, impostor, fallax. Suid. & Hesyc.

Φηλόω, ῶ, impono, decipio. pro quo veteres dicebant φηλέω.

Φηλήτης, ὁ, impostor. Hom. hymn. in Merc. Eur. in Rheso.

Φηλώω, impono, decipio: vnde Lycophr. φηλώσας πρόμον, pro ... Vtitur & Menander apud Suid.

Φηλώματα & φηλῶσεις, imposturæ, deceptiones, fallaciæ. Suid.

Φηλωξ, ὁ, impostor, ὁ ἀπατεών. Suid. Item grossus, i ficus nondum matura, vel potius quæ quum immatura sit, quandam maturitatis speciem præ se fert. Aristoph. in Pace.

Composita.

Ἀποφηλωκίζω, decerpo seu deligo ficos immaturas, φήληκας ἀφαιρῶ. Item metaphoricè, vim affero. Suid.

Ἀφηλος, vilis & abiectus, nullius pretii, infamis. Iliad. ... ὥς μ' ... ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης. Etymol. & Eustath. deriuant ἀπὸ τὸ ἄτω, τὸ ἐλαττοῦν τὸ φηλοῦν. Quidam tamen interpretantur etiam, stolidus, insipiens: deriuantes ex σοφὸς facta Aeolica mutatione τοῦ ο εἰς υ. Iliad. ω, Ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον.

Φήμη, φημί, &c vide in Φάω, i. dico.

Φηνακίζω, ic φέναξ.

ΦΗΝΗ, ἡ, ossifraga. Gaz. apud Aristot. l. 6 an cap. 6, & lib. 8. c. 3. Auis est maior quàm aquila. Dicitur & φήνις.

Φὴρ, vide in Θήρ.

ΦΗΡΕΑ, τά, neruorum tumores & tensiones oblongiores apud Hippocr. * Sic dicti putantur à satyris, quos Iones φῆρας vocant, & fingunt habere oblongas quasdam eminētias in auribus. Sunt etiam qui ἀπὸ τῶν Φηρῶν deriuent, quod in ταῖς Φηραῖς, ciuitate Peloponnesi, tumores ij sint frequentes. Sunt item qui φέρεα scribant, ἀπὸ τῶν Φερῶν, quæ ciuitas est Thessaliæ. Vide Gal comment. 3. in lib. 6. τῶν ἐπιδημιῶν, & in lexico Hippocr.

ΦΘΑΝΩ, (fut. φθάσω à φθάζω inusit. aor. 2. ἔφθην tanquā à φθῆμι) præuenio, anteuerto, occupo. Herodot. φθάσας ὁ Ἀθηναίων ἄγγελος τῶν Λακεδαιμονίων. Thuc l. 3. φθάσαι δὲ οὐ δυνάμενοι τὸν τῶν Ἀθηναίων ἐπίπλουν. Sæpe cum participio. vt Xen. φθάνω ἀναβάς, prior ascendo. & φθάνω ποιῶν. apud eundem. Interdum post particip. ponitur πρίν: vt φθάνει αἰσθανόμενος πρὶν σοφίσασθαι. apud Arist. in probl. Sic & apud Xen. Interdum ἔφθην ποιήσας dicitur pro ἐποίησα. Sic Xen. ἔφθη κατακωλυθεὶς pro κατεκωλύθη. Interdum & cum infinit. sequent. itidem particula πρὶν vt Plut. in apophth. ἔφθη γὰρ πλείω τιμήσας πρὶν ἢ παρ' ἐμοῦ χάριν ἀξίαν τῆς φιλίας ἀπολαβεῖν. Sic Aphr. probl l. 1. φθάνουσι προφθῆναι πρὶν δράσωσι. ¶ Item assequor quod efficere contendi: significat etiam aliud quod non satis vno verbo exprimi potest, (inquit Bud.) Demost. οὐ γὰρ ἔφη ὁ Θεόπομπος, neque enim facere potuit Theopompus, qui, &c. Gregorius de Trinitate loquens, οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, οὐ φθάνω τὰ τρία διελεῖν, καὶ εἰς τὸ ἓν ἀναφέρομαι, vnum animo concipere nequeo, vt non triū splendore circumfundar: tria diuidere non possum quin continuò ad vnum referat. Apud Plat in Phædone, ἀλλὰ μὴν ὡς διδόντος σοι ἐκ ἂν φθάνοις, atqui omnino igitur id facias, quādo ille tibi hoc quod postulas, protinus cōcesserit. Et in Euchyrī... οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων, iamiam audies. ibidē, οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς: non effugies quin conuiuio nos excipias. * Dicitur etiam οὐκ ἂν φθάνοις, propositi summā non assequeris, voti compos non eris. Apud Lucian. οὐκ ἂν φθάνοις ἀποτάμενος, non effugies quīn emas. ¶ Item φθάνω, peruenio. Il ι. Φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν βλάπτουσ' ἀνθρώπους. Greg. κἂν μέχρι τοῦ τε χρ... ... οὐκ ἔφθασας. Apud eundem, ἄνω φθάνειν exp. in sublime euadere.

Composita.

Παραφθάνω, idem quod φθάνω, præuenio, præuerto, anteuerto vt παραφθαίησιν, apud Hom. anteuertat. Et apud Nonn. παραφθάσας ἐρεείνει, præueniens rogat.

Προφθάνω, idem: vnde προφθάσει, 2. Reg. 9.

Προφθαδίην, (q. d. præuenienter) præueniendo, anteuertendo: vt προφθαδίην ἀγορεύειν Nonn. anteuertere sermone.

Ὑποφθάνω, idem quod præcedentia: vnde ὑποφθάς, apud Hom. idem quod προφθάς, προλαβών. item. Odyss. ο, ὑποφθάμενος φάτο μῦθον.

Φθάρμα, Φθαρτός, &c. vide in Φθείρω.

ΦΘΕΓΓΟΜΑΙ, F. γξομαι, P. ἔφθεγμαι, loquor. Mosch. in Am. fugit. Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται. item vocem edo seu emitto, sonum edo Od ι. φθεγξάμενοι δ' ἐκάλουν. Lucian. φθέγξασθαι βαρὺ λόγιμον ἐξαπίνης καὶ αἰσχυντηλόν. Aliquando apud Hom. expon. clamo: dicitur tamen apud Plat de leg. φθέγγεσθαι μετὰ βοῆς. Apud Aristot in probl φθέγγεσθαι διὰ ῥινῶν dicuntur quibus vox per nares erumpens stridet. Sæpe cum accus. exp. profero, enuntio, dico. Dem. τοῦτον τοίνυν οὐδὲν εἶπεν, οὐδὲν ἐφθέγξατο, οὐδ' ἤκουσεν ὑμῶν οὐδείς, Plato ep. 7. περὶ ἐμοῦ δὲ οὐδὲν ὅλως ἐφθέγξατο περὶ αὐτῶν. Aristot. φθέγγεσθαι γράμματα, proferre Dem. in Midiam, μέγα φθεγγόμενος, superbè loquens. Apud eundem μέγιστον φθέγγεσθαι, expon. altissima voce loqui. ¶ De brutis etiam, déque inanimatis dicitur. vt apud Herodot in Thalia, ὅτευ ἵππος πρῶτος φθέγξηται. De coruis apud Plutar. φθεγγόμενοι θορυβώδες. De vermibus, apud Theophr. de caus. pl. lib. 5. cap. 14. De lyra quoque seu cithara apud Plat. Aristotel. & Plutarch. De ianua strepitum edente, apud Aristoph. in Pluto.

Φθέγγω, quoque pro φθέγγομαι dicitur, sono, sonum emitto, Hom. hymno in Mercurium, loquens de cithara Mercurij, Ἱμερόεν φθέγγουσα διέπταθεν,

Φθέγμα, τό, loquentis vox: aut quæuis vox, sonus. Sophocl. in Elect. Aristophan. in Nub.

Φθεγκτός, ὁ, vocalis. Epigram.

Φθογγή, ἡ, & φθόγγος ὁ, sonus, apud Hom. in Bœot. & Od. ι. Plat. &c. ¶ Item φθόγγος, litera, apud Plut. in Fab. & specialiter, vocalis litera: apud eundem.

Φθογγήεις, εντος, ὁ, vocalis, vocem seu sonum edens.

Φθογγάζομαι, vocem seu sonitum edo. Epigr.

Composita: ac primum cum præposit.

Ἀναφθέγγομαι, alta voce eloquor, pronuntio exclamans, exclamo: vt ἀναφθέγξασθαι χρησμοὺς, apud Plut. in Thes. Sic ἀναφθέγγεσθαι φωνὴν, altè emittere vocem. Synes.

Ἀντιφθέγγομαι, obloquor, contraria loquor iis quæ dicta sunt vel contra vocem seu sonum edo, item vicissim sonum edo.

Eurip.in Hippol. coron. πᾶσα μὲν γὰρ φθίσματος κληρωθεὶς ὁμὼς
Φρὴν ὧδε κατέθηγε.

Ἀντίφθογγος, contrarium sonum edens. Est & echûs epitheton, vtpote quæ vicissim sonum edat.

Ἀπόφθεγμα, eloquor: vel sententiosè dico. Laert. ἀποφθέγξατο βραχύτερα ἢ μακρότερα εἰπών. Et cum accus. φησὶ γὰρ Ὀνησίφιλος, apud eúdē.

Ἀπόφθεγμα, dictum sententiosum & breue: vnde Ἀποφθέγματα Plutarchi.

Ἀποφθεγματικός, peritus apophthegmata loquendi, & ad id prompto ingenio prædituς: vel qui apophthegmatis loquendis gaudet. Idem in Lycurgo.

Ἐκφθέγγομαι, à sermone semotus, & separatus. Eurip.

Ἐπιφθέγγομαι, adsono acclamo, respondeo. Plut.

Ἐπίφθεγμα, acclamatio.

Παρεμφθέγμασι, (q.d. sono, aut vocem edo contra vel præter rhythmum) nō concinnè respondeo, nihil ad rem pertinentia loquor. Plat. in Euthyd & Ilæus.

Παράφθεγμα, sonus editus contra seu præter rhythmum. Item inconcinnum responsum & minimè consentaneum. Plato ibidem.

Παρεπιθαλάμια, festa quædam nuptialia. Poll.

Περιπροσφθέγγομαι, adsono: vel alloquor, compello. Eurip. in Oreſt.

Μυρίας, ὥσπερ ὑπὸ τοῦτον κρόκος;

Πρόσφθεγμα: alloquium, alloquutio: apud eundem ibidem.

Προσφθεγκτήριος, vnde dona προσφθεγκτήρια sic dicta ab alloquendo vel salutando Poll.

Τὸ ὑποφθέγγεσθαι, q. d. sono supra alium, sono altiùs, clariorem sonum edo. Luc. in Toxar.

Ὑποφθέγγομαι, q. d. subloquor.

Compositæ sine præpositione ex φθέγγομαι & φθόγγος.

Ἄγλωσσος, ον, ὁ ἡ ἡ, valde vocalis, valde sonans seu sonorus.

Ἄφθογγος, non vocalis. (Pind.

Ἀφθογγος, voce carens, vocem non edens, mutus. Eurip. in Oreſt. Soph. in Aiace.

Βαρύφθογγος, q. d. grauisonus, graue sonans seu grauiter, grauem sonum edens: epith. leonis, apud Hom. hymno in Ven.

Δίφθογγος, cuius geminus est sonus, qui est duarum vocum: fæpe apud Gramm.

Ἀποδιφθέγγεσθαι. (dec.) confio in diphthongum.

Ἀποδιφθόγγισις, conflatio in diphthongum, seu confectio diphthongi. apud Gaz.

Ἐννεάφθογγος, nouem sonos reddens. Epigr.

Ἑπτάφθογγος, septem sonos habens. Exponitur &, septem neruos habens seu fides: vt ἑπταφθόγγῳ κιθάρᾳ, apud Eurip. in Ione. Item septem foramina habens.

Εὔφθογγος, bene sonans, amabilem edens sonum: vt εὐφθόγγῳ λύρᾳ. apud Theogn.

Καλαμοφθογγος, calamo sonans siue canens. Aristoph.

Καλλιμοσθόγγος, pro eodem. (in Herc. fure.

Καλλιφθόγγος, pulcbrū reddens sonū: vt καλλιφθόγγῳ κιθάρᾳ. Eurip.

Λαθιφθόγγος, vocis obliuionem inducens, faciens vt loqui obliuiscamur. Hesiod. in Theogon.

Λιγύφθογγος, argutam vocem edens, stridulum & argurum sonans, canorus, argutu s. Iliad. C.

Λιπόφθογγος, quem vox destituit: mutus. (Hesiod.

Μελίφθογγος, q.d. melliſonus, mellitos & dulces sonos edens.

Μονόφθογγος, vnum sonum habens seu vnicum.

Πολύφθογγος, multisonus: vt πολυφθόγγῳ αὐλῷ, apud Poll.

Τρίχηφθογγον poculum, in quo liquores resonant. Epigr.

Φθεῖρ. ῶ F ῖσω, corrumpo, labefacto, perdo, interimo. Hinc apud Hesych. φθίσις, exp. φθορὰς. Inuenitur vox pass. in passiua itidem signif. vt Odyſſ. λ. Πολὺ γὰρ πον κὴ πύξ φθείρ' ἀμφηρτος. Et alibi apud eundem poetam, φῶς δ' αὐτὸν φθίσθαι, eum dicis. interiisse pro quibus ſcribi etiam φθίμην & φθίσθαι tradit Euſt. Apud Hesych. φθίσονται exp. ἀλιαφθαρήσονται.

Φθίσις, ὁ, tabes, idem quod φθίσις, apud Gal. 7. aphorif. cōment. 16.

Νεοφθίστος, (*comp.*) nuper corruptus.

Φθίω, ῖς, idē cum φθίσις. Hom. Il. σ. Ἡ τινα τῶν ἐτάρων φθίσει ἕλκεσιν ἰοβόλοις, te perdet tuum robur. Apud eundem inuenitur & infinit. φθίειν, & coniunct. φθιήμεν.

Φθίομαι. corrumpor, perdor, pereo. Præt. ἐφθίμην, vnde ἐφθιτο, Od. α. & particip. φθίμενος pro ἐφθαρμένος. corruptus, perditus, interfectus, apud Eur. in Iph. Taur. & Xen. Pæd. 8. Apud Soph. in Aiace. τῆς φθιμένης νυκτὸς præterita nocte.

Φθίσις, εως, ἡ, corruptio item extenuatio, cōsumptio, decrementum apud Aristot in lib de gen. & corr. & in li. de mūdo. Apud medicos, tabes. Item pupillæ affectus, quum ea angustior, hebetior, obscurior, rugosiorque euasit.

Φθισικός, ἡ, qui laborat tabe. Alex. Aphrod, Plut. symp. 5.

Φθισιάω, ῶ, tabe laboro. Expon itur etiā, tabe consumor. vnde φθισιάσας. apud Aristot. in probl.

Φθιτός, ἡ, ὁ, corruptibilis, corruptioni obnoxius seu interitui, mortalis: in Epigr. Apud Plut. de primo frig. φθιτὸν ἢ ἀθάνατον, mortuorum.

Φθίνω, (neutr.) corrumpor, consumor, pereo, deficio, tabesco. Od. σ, μισθὸν τε αἰδὼς φθίνῃσι. Apud Plat. in Timæo, φθινοῦσα ζῶα, consumpti animantes. Cicer. Apud Plutarch. in cont. ad Apoll. αὐξομένου & φθίνοντος inter se opponuntur. Dies quoq; φθίνειν dicitur, quum Sol à medio cœli axe deuergit occasum versus. Euſt.

Φθίνοντος μηνὸς, Od. ξ. exp. definentis. Sic & apud Thuc. & plut. in Alex. Apud Aristot. hiſt. anim. l. 7. c. 2. ἐπὶ φθίνοντος τοῦ μηνὸς, exp. decrescente luna.

Φθινώδης, ες, ὁ ἡ, ὐ, qui iam phthiſi correptus est, vel qui ad phthiſin natura proclivis est. exponitur etiam, tabidus, qui tabe conficitur. Dioſc.

Φθινὰς, άδος, ἡ, vt φθινὰς νόσος, pro φθίσις, tabes, q.d. tabificus morb. Plut. in Galba. (lis oscasus.

Φθίσιμος, ον, idem apud Aesch. φθισίμοισι λύμασιν, euſt. exp. Soph. Φθίνω, perdo, profligo item corrumpo, cōsumo: vt Od. α. Φθινύθω, & εἴσω φθινύθει, Od. ξ, & φθινύθει κῆρ. Il. α, macerare cor seu animum, item neutr. contabesco, macerer: vt Il. β, τόσσ' ἀμ' ἔα φθινύθει τε καὶ οἴκτεα. Od.

Φθείρω, fut. φθερῶ. p. αρκα, aorist. 2 φθορ, corrrumpo, vitio, idem quod φθίνω: vt apud Thuc φθείρειν τὰ σφέτερα, statum rerum labefactare. Aristot. ethic. 3. ἡ ἐμὲ λύπη διέφθειρε ἢ φθείρει τὸν ὃ ἔχοντα φύσιν.

Φθείρομαι, corrumpor, &c. Aristot. eth. 2, item interimor, interficior. Herodian. l. 1. ἐφθείροντο ὑπὸ νόσου, &c. Apud Thuc. πόλεμον φθειρόμενοι, exp. bello vexari. Apud eundem ἐφθαρμένοι πόλεις, fracta ciuitas, afflictis viribus. Imperat φθείρε, apud Aristoph, exp. in malam rem.

Φθόρευσις, ἡ, corruptio, corruptela Ioseph.

Φθαρτὸς, ὴ, ὸν, q.d. corruptibilis, corruptioni obnoxius, aut interitui, mortalis: vt φθαρτὸς ὁ ἄνθρωπος. i. ep. ad Cor. c. 9. & ἄφθαρτος ἀνὴρ Rom. 1. Φθαρτικὸς [q.d. corruptorius aut corruptruus] corrumpendi vim habens. Exponitur etiam, exitialis, lethalis: vt φθαρτικὸν κακὸν, apud Aristot, rhet. 2. Apud Plut. Φθαρτικὸν ὕδωρ, exp. tabifica natura. Apud Dioſ. lib. 6 φθαρτικὸν pro herba venenata seu arbore aut fructice: vbi tamen quidam legunt φαρμακῶν.

Φθορὰ, corruptio, interitus, perditio, internecio: interdum labes, lues. Thucyd. Plut. Plutar. Exponitur etiam, corruptela, vitium.

Φθόρος, ὁ, idem quod Φθορὰ, internecio, strages. Thuc. lib 2. Plut. in Dione. itē pro corruptione: pernicie, iactura, morte, apud Plutarchum. & Aristot. in probl. Apud Aristophan. & Dem. Φθόρος ἀνδρῶν pro pernicioſo.

Φθορεύς, έως, ὁ ἡ, ὁ, corrumpendi seu perdendi & extinguendi vim habens. Apud Dioſcor. l. 5. φθορεῖς ἰμᾶτίων οἶνος, vinum quod fœtus enecat, vinum abortiuum. Sic φθορεῖς φάρμακα, medicamenta abortus efficientia, apud Plut. exponitur etiā, quæ valent ab abigendos ex vtero fœtus.

Φθειρώδης, ὁ, pediculus. Aristoph. in Pace, ἢ τοὺς φθειρσὶ πολεμοῦντας. vtitur & Plut. in vita Hom. ¶ Item medium clauī siue gubernaculi, Poll. l. 1. ¶ Vocantur etiam πλοῖα πυκνὸν ὀξὺ φθείροντα. Iliad. C, quòd similia sint pediculis. ¶ Item φθεὶρ nomen piſcis, apud Aristot.

Φθειρώδης, ες, ὁ ἡ, ὐ, aptus ad procreandos pediculos.

Φθειριάω, ῶ, pediculis scateo, pediculari morbo laboro. Φθειριάσεις, pediculoris morbus. (Laert.

Φθεῖρος, Aeolicè pro φθεὶρ.

Περιαφθείρομαι [*comp.*] Hesych. exp. διὰ φθορᾶς συλλέγω, pediculos colligo. vide & in comp. ex φθεὶρ.

Compositæ ac primùm ex φθίω, φθίσις, & φθίνω.

Ἀμφιαχέω ὑπὸ φθίνω, circumquaque corrumpor & pereo. Hom. hymn. in Ven. Φλεγέ δ' ἀμφιαχεῖ φθινύθει.

Ἀποφθίω, idem quod φθίω, perdo, interficio. Hesiod. in Erg. & Soph. in Aiace. Item morior, pereo: vnde ἀπόφθιτος in Epigr. Particip. Ἀποφθίμενος, perditus, interfectus, mortuus. Ilyr.

Ἀπόφθιτος, intereo, pereo, interimo, perdo. Hippocr. Ἀποφθινύθω, idem quod φθινύθω. Ἀποφθινύθει, Iliad. σ. Item neutr. pereo, intereo: vt Ἀποφθινύθουσι δ' λαοὶ. Hesiod. in Erg.

Ἄφθιτος, ον, ὁ ἡ, ὁ, incorruptibilis, corruptioni minimè obnoxius. item immortalis, æternus: vt ll. ἀθάνατος ἀφθιτος. Hesiod. in Theog. -Χυτὴ ἄφθιτος Ω'κεανὸς. Apud Soph. ἄφθιτος γνώμη, exp. ἀκατάπτωτος.

Κατοφθίω, idem quod φθίω: vnde part. pass. κατοφθίμενος idem cum ἀποφθίμενος, in Aeschil. epitaph.

Κατοφθίνω, pereo, marcesco. Eurip. in Alc. ὃ δ' εἶσι τὰ Σπάρτᾳ, χρὴ σωτήριον κατοφθίνειν. Item consumo tabe.

Κατοφθινύθω, idem quod φθινύθω.

Νεόφθιτος, qui recens interiit. Suid. apud Hesych. νεόφθιτος κόρη, recens vitiata.

Περιφθίνω, præmortuus, seu ante mortuus. in epigr.

Συμφθίνω, vnà diminuor, simul decresco.

Composita ex φθείρω: ac primùm cum præpositione.

Ἀναφθείρομαι, iterum corrumpor, iterūm intereo. Aristoph.

Ἀνα-

Ἀνοφθείρω, corrumpo, perdo. Et peculiariter corruptum edo fœtum, abortum pario: pro ἀποφθείρω τὸ ἔμβρυον. Hippocr. epidem. lib 1.

Ἀποδιαφθείρω, corrumpor, perdor. Apud Aristoph. ὡς εἰς κάρφος κατεφθαρμένος: exp. non à me protinus in malam rem abibis.

Ἀποφθαρτὸν, τό, pharmacū arbortū faciēs. Hippoc. epidem. l. 5.

Ἀποφθορὰ, ἡ, abortus, editio fœtus in vtero corrupti. Idem epidem. lib. 3.

Διαφθείρω, corrumpo: vt διαφθείρειν τὰ σώματα, apud Dem. in Mid. & διὰ τίνας διέφθειρεν, Xen. apomn. l. 1. Item corrumpo, ì. stuprò: vt διαφθείρειν τὰς γυναῖκας, apud Lyſ. Item interficio. Thuc.

Διαφθείρομαι, corrumpi. Item stuprari, Plut. in Galba. Item interfici, seu mori. Præt. med. διέφθορα, corruptus sum. Eur. in Med Et actiue, idem quod διέφθαρκα Ammon. & Euſt.

Διαφθορὰ, ἡ, corruptio, corruptela: vt διαφθορὰ κρεῶν, apud Aristot. Item stupratio. Herodian. Item internecio, strages, cædes. pernicies. Thuc.

Διαφθορεὺς, έως, ὁ, corruptor Plat. in Crit. Item stuprator.

Διάφορος, ον, ὁ, corruptor, incorruptus, integer: aut corruptioni obnoxius: vt διάφορος ψυχὴ, Dem. pro cor. Ἀδιαφθορία, q.d incorruptibilitas, integritas, quum quis corrumpi non potest pecuniis vel precibus. Ἀδιάφθορος, idem cum ἀδιάφθορος Plat in Apol. Socr. Ἀδιαφθορότης, idem cum ἀδιαφθορία.

Εὐδιάφθορος, qui facilè corrumpitur seu corrumpi potest. εὐδιάφθορον, antè corrumpo aut interficio.

Περιδιαφθείρω, insuper corrumpo, &c.

Συνδιαφθείρω, simul vel vnà corrumpo.

Εἰσδιαφθείρω, cum certa pernicie irrepo & introducor. Greg.

Παραπροδιαφθείρω (*dec.*) pernicioſè obrepo & fallo, per obreptionem inuinor: aut eundem. (Suid.

Ἐναφθείρομαι, insuper icato & in perniciem ac in malā rem exeo.

Ἐνδιαφθείρω, ἐνδιαφθερῶ, qui perit in Nicand. in Ther.

Ἐπιφθόριον φάρμακον, exitiale medicamentum seu lethale. Poll.

Καταφθείρω, idem quod διαφθείρω. Theocr. idyll. 26. ὦ μεῖραξ τᾶς ἐπιῤῥὰ τῶν ἐκείνας βᾶλ' ἐς λίμνας, αἳ τ' ἰρὰ κατεφθείρεν νομίσμα.

Καταφθορὰ, idem quod διαφθορὰ Eurip. in Ione.

Περιφθείρω, aliquantū corrūpo, leuiter destruo: vel idem quod ἐκφθείρω. corruptio, labes. Hermog. (φθείρω.

Φθαίσιμος, Hesych. exp. ἀναπόδραστος, minuor: vnde apud Gregor. τυχὸν dicitur οὐκ ἐφθαίσθησαν. Exponi etiam potest, circumcirca corrumpor & pereo.

Συμφθείρομαι, (*decomp.*) simul ἀπεφθείρομαι. Exponitur &, simul oberro: apud Luc.

Ὠμοφθόριος, cū pernicie mea accedo: vel depereo, insano amore teneor. Alciphr. ὡμοφθόριος ἐρᾶν ἐμοὶ τῆς Μεγάρας ἔδοξε.

Ἀφθείρω, simul perdo: vel simpliciter, euerto, labefacto. Euripid. in Androm.

Compositæ sine præpositione ac primùm formatæ ex secunda & tertia persona præt. paſſ. singul.

Ἀδηρία, q. d. incorruptibilitas, corruptionis immunitas, immortalitas. Rom. 2. & alibi, in ep. Paul.

Ἄδηρτος, incorruptibilis, corruptioni nō obnoxius: vt δίξα ἄδηρτος Θεοῦ, Rom. 1. & ἄδηρτον στέφανον. 1. ep. ad Cor. 9.

Ἀδηρτὸς, incorruptibilem reddo vel immortalem.

Ἀδηρτὸς, vix corruptibilis, cuius haud fueriti corruptio.

Ἀδηρτὸς, qui talis est vt facilè corrumpi possit.

Compositæ ex præt. med. ἐφθορὰ, *seu* φθορὰ, *eisdem sine præpositi.*

Ἀμφιδηρὰ, in mari perdens: prædo marinus. in Anth. epigr.

Ἀνδηρία ναυτῶν, perditio nautarum in mari. ibidem.

Ἀλληλοφθορὰ, se inuicem corrumpere & perdere.

Ἀλληλοφθορία, mutua perditio, mutua consumptio. Plat.

Ἀνεμοφθορὰ, à vento disperditus, à vento periens, Oseæ c. 8.

Ἀνεμοφθορία, corruptio quæ fit à vento. Suid.

Ἐμφθορὸς, ὁ, ἡ, incorruptus, vel incorrupta: vt ἀφθορος κύτος. Epig. lib. 12.

Ἀνάφθορος, ὁ, incorruptum esse, status corporis iucorrupti.

Ἀναφθορὰ, vitam corrumpens mortiferus.

Ψυχοφθόρος, animo pernicioſus, animū lædens & labefactans: vt πᾶν ψυχοφθόρος, apud Hesiod. in Erg.

Λαοφθόρος, populi pernicies, populum corrūpens & euertens. Theognis. ἐρέεινε δ' Ἀλκίνοον λαὸς φθείρων.

Νεοφθόρος, qui matrem occidit: vt μητροφθόρον ἄδικα, in Anth. Epigr. l. 4. tit. οἱ πλεῖστοι.

Ναυφθορία, in naui corruptus & perditus: vt ναυφθόρον σολῆς, vestis quæ in naui perit. apud Eurip. in Helen.

Ναυφθορία, exp naufragium.

Ξυλοφθόρος, qui ligna corrumpit: vt τέρμες exedendo. Aristot. hiſtor. anim. lib. 5. cap. 32.

Οἰκοφθόρος, domuum pernicies, qui domos pessundat, seu qui bona domestica dilapidat. Hesych. οἰκοφθόροις sunt μοιχοί.

Οἰκοφθορία, domus seu familiæ euersio, rei familiaris dilapidatio. Plat.

Οἰκεφθορία, domum seu familiam pessundo, rem familiarem dilapido. Idem de leg. l. 11.

Καταφθορία, (*dec.*) domum & familiam penitus euerto, rem familiarem exhaurio. Impropriè apud Plut. de Alcibiade, κατεπικοφθόριον τῶν πόλεων, exhausit vires ciuitatis.

Παιδοφθόρος, puerorū corruptor & stuprator: prædicon, cinædus.

Πολιτοφθόρος, ciuium pernicies: ciuibus seu ciuitati pestifer & exitiolus. Plat. de leg.

Πολυφθόρος, qui vel quæ multos occidit, multorum interfector seu interfectrix Eur. in Phœn. de Sphynge, πολύσσυτον, πολυφθόρος At πολύφθορος, cædibus abundans, multas strages habens, vt πολύφθορος ὁδοιπόρος. apud Soph.

Ψυχοφθόρος, animæ seu animabus exitium ferens: lethifer.

Φθογγὴ, &c. vide in Φθίγγομαι.

ΦΘΟΪ Σιδ ὁ, & per contract. φθοῖς, ἡ, quoddam placentæ genus ex caleo eribrato & siligine. Aristoph in Pluto, διὸ φθόεις ἀναπαίζοντα ἢ τὰς ἐχέτλας. Apud Hippocratem φθόης. Galen. exp. ξυχίσματα, pastilli. Legitur & φθόεσσι, apud eundem, ἀπὸ γλυκέος.

-ΦΘΟΝΟΣ ὁ, inuidia, inuidentia. Apud Philosophos definitur hoc modo: φθόνος, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς εἶδ, (vt vertit. Cic. Tusc. 4.) inuidentia est ægritudo suscepta propter alterius res secundas. Φθόνον ἔχειν ponitur pro inuidere, apud Aristid. & pro inuideri, apud Isocr. Dicitur & συναχθῆναι φθόνῳ apud Dem conflare inuidiam seu concitare. Et pro eodem φθόνον κινεῖσθαι apud Hermog. Frequens est apud Plat. Luc &c. ὦ Φθόνε φθόνος. (sub ἔστι vel ἔσται) pro ὦ φθονέρων, non inuidendo tibi quod postulas, vel non denegabo, libens præstabo. Aliquando additur infinit. vt apud Philonem de mundo. φθόνος ἐστὶν ἀποδιδόναι, docere non grauabimur. Cum genit. apud Greg. φθόνος ἐστὶν ἀπαλλάττειν, exp. ad altiora contendentibus non inuidendum. ¶ Item φθόνος, exp. μίασμος, reprehensio, apud Eur. in Hecuba, Ὑπερηνόρων φθόνῳ χωσάμενος. vbi subauditur θεῶν. *Etymol dici putat φθόνος ἀπὸ τοῦ φθίνω: vel quoniam qui inuidiæ obnoxius est, feipsum ea quodammodo necat, & consumit intus & extra: vel quia in conspectu Dei inuidia cædes censetur.

Φθονερὸς, ὰ, ὸν, inuidus, qui inuidere soler, qui inuidiæ morbo laborat: apud Plut. in Alcib. Aristot. rhet. 2. Eurid. &c.

Φθονερῶς, inuidè, per inuidiam. Xen.

Φθονερία, inuidia, inuidētia, i. habitus inuidiæ à natura insitus.

Φθονίως, inuideo: vt φθονεῖν τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσι, apud Plut. in lib. περὶ φθόνου καὶ μίσους, & φθονῆσαι τοῖς ἐμοῖς ἀγαθοῖς Thuc. lib. 6. Interdum cum genit. rei & dat. perf. Phocyl. Μὴ φθονήσῃς κἀμοὶ ἐπικαρπίης. Plat. εἰθὺς σοι τῶν ἐμῶν ἐπῶν Et cum infinit. Eurip. in Med. τὸ σὸν εὖ φθονῶ κακῶς ἔχειν, quòd res tuæ feliciter se habeant, noh inuideo. Item nego, denego, cōcedere nolo: *propter inuidiā.* Isocr. in Paneg. χαρίεν γὰρ ἂν ποιήσαιμι τοὺς ἄλλους ἐπαινῶν ὧν ἐφθόνησα τοῖς ἀλλοις, Plat. in Hipparch. εἰδὼς φιλοτιμίαν φθονεῖν. Et cum accusat. Polyb. φθονῆσαι τοῖς ἐπαινουμένοις τῶν στρατηγῶν. Cum infin. Eurip. in Med. μὴ φθόνει φρονεῖν, ne graueris dicere.

Φθονέομαι, inuideor, inuidia laboro, inuidiosus sum. Xen. Pæd. 8.

Compositæ.

Ἀλλοτριεφθονία, alienis inuideo.

Ἀφθονος, ὁ ἡ, ὁ, inuidia carens, ab inuidia alienus. Herodot. lib. 3. πάντων ἀφθονον εἶναι Item copiosus, largus, multus: q.d. citra inuidiam datus: ducta significatione ab iis qui inuidiæ expertes largè & copiosè impertiuntur, quum inuidi aut nihil aut grauatè alij aliquid communicent. Theocrit idyll. 8. -κλεὸς τε Μενάλκιος τ' ἦ σὶ' ἀγάθεος χεῖρον ἀφθονα πάντα τέκμεα. Aelchi. in Cref. ἀφθονα δίδωσι γῆ πολλὰ ἔχων λίχνῳ. item cui copia rei alicuius suppetit: vt ἀφθονος βίος. Isocr. in Paneg. & ἀφθονώτατα, Aristot. polit. 7.

Ἀφθόνως, abique inuidia, candidè. Item largè, copiosè, affatim. Herodian. lib 6.

Ἀφθονία, q d. inuidiæ carentia: animus inuidiæ expers. Item copia, abundantantia, vbertas. Xen. Pæd 8. & in symp.

Ἀφθονώτερος, qui talis est vt ei non inuideatur, inuidiæ non obnoxius.

Διεφθονίσαμεν, idem quod ἐφθονήσαμεν, Chryſost.

Ἐπίφθονος, inuidiæ expositus, inuidiosus: vt ὑπὸ φθόνον πεπτωκώς, Plat. de leg. l. 11. & ὀλίγοι ἐπίφθονοι ἐπὶ σοφίᾳ πάντων. Herodot. Dicitur & ἐπίφθονόν ἐστι, inuidiosum est. Item reprehensione dignum est: Eurip. in Hippol. coron.

Ἐπιφθονώτερος, inuidiosè. Thuc. l. 1. Xen. Pæd. 3. & 8. (quid.

Ἐπιφθονῶν, q. d. inuideo ob vel super: inuideo propter: *ali-*

Ἀνεπιφθονῶν, (*decomp.*) minimè inuidiosus: vt ἀνεπιφθονῶν ἰσωνυμίᾳ. Plut. in Cic. Item nō reprehensus, reprehensionī nō obnoxius. Ἀνεπιφθόνως, non inuidiosè. Item citra reprehensionem, inculpatè. Thuc.

Περιεφθονίσω, insuper inuideo.

Τὸ ἀποφθονίσω, aliquantum inuideo. Xen.

Φθορὰ, &c. vide Φθείρω, in φθίω.

Φι & φιν, syllaba paragogica, quam poetæ interdum datiuis singularibus addunt, interdū & pluralibus. Dicitur enim ἠξιτηρίφι χαρὶ, pro ἠξιτηρίᾳ. Od. ο, & ἱππόφι pro ἱππῳ, apud Hesiod. Dicitur & ἔχασφιν, pro ἔχασι, currubus, Il. λ. ι. θ. Sic εἴδεσφι pro εἴδεσι, apud Hom. Interdum mutata terminali casus syllaba vel datiuo iuncta reperitur vel genit. vt quum δείφιν dicitur pro δείῃς & ἐκ δείφιν, pro ἐκ δεῖ. Iliad. ψ. Sic ἀκαχμένα pro ἀκαχόμενα vel ἀκαχύμενα. Odyss. τ & υ. Dicitur & ἴππηφι pro ἵππῳ, apud Hesiod. in Erg.

Φιάλη, ἡ, phiala. Exponitur etiam, poculum, patera. Apud Athen. φιάλη δίμυξος Φ., phiala duplex, cuius pars vna alteri imponitur. * Dicta φίλη, τὸ πολὺ ὄφις, quasi πολύς, vt tradit Etymol.

Φιαλίσκη, ἡ, parua phiala. (xiph.

Φιαλίς, ίδος, ἡ, idem: vnde plur. num. φιαλίδες, apud Luc. in Lexiph.

Φιαλεύω, compotare, hilariter viuere. Item opus aggredi. Aristop.

Τ'φιλος, (comp.) exp. fœdifragus: vt Il. γ, ἐπεὶ οἱ πρῶτος ὑπέρφιαλος ἐγὼ ἔπασον. Propriè (vt quidam volunt) qui transgreditur iusiurandum quod per phialas datum est. Exponitur etiam, superbus, arrogans, insolens. Od. ξ, ὑπέρφιαλος ἔπ Φ. Ponitur etiam in laude, teste Suid.

Τ'φιάλως, fœdifragè, more eorum qui sunt fœdifragi. Itē superbe, arroganter item pro μεγάλως, ὑπερφυῶς, apud Hom.

Φιαρὸς, &c. vide in Φάος, luceo.

Ι Β Α Λ Ε' Η, ας, ἡ, carica, ficus arida. Etym. & Hesyc.

Ἰβάλιον, ficus: Etym. ex Apollophane.

Ἰδάϊος, ficus quoddam genus apud Athen.

Ἰδαῖαι, sic dem ficus species, apud Gall. in gloss. Hippocr.

Ἰξάλιοι dicti sunt homines graciles.

Φιδίτιον, vide in Φείδομαι. Φιλέω, &c. in Φίλος.

Ι Α Ι Σ, ίδ Φ. ἡ, canna: Item σύριγξ. Hesy.

Φίαλος, qui est ex canna seu cannis, q. d. canneus, φιάλη ἐδής, Herodot.

Ι Α Α Τ Ρ Ε' Α, ας, ἡ, arbor ligustro similis. apud Dioscor. l. 1, c. 126.

Φίλος, η, ὸν. amicus, qui amat vel, qui amatur, charus. Hom. Il. χ, ὡς δὴ θεοῖσι φίλος πέφατ' ἀνέρι δῖος Ὀδυσσεύς. Sic apud eundem, φίλον τέκος, φίλα μήτηρ, εἰλ Φ. ὀ φίλτατος. Xenoph. Pæd. 1. φίλος εἰ φιλεῖ, ἢ ἐχθρὸς αἰεῖ. ¶ Item placitus, libitus, gratus, Plat. de rep. lib. 6. τῶν ἢ λόγῳ ἰδίᾳ, αἱ ὀμῶν φίλον. Sic & alibi apud eundem & Hom.

Pro φιλτέρῳ comparatiuo per syncopen dicitur φίλτερος, & pro superlat. φιλότατος, φίλτατος. quod φιλότατος. etiam apud Hesych. legitur, sicut & neutrum φιλότατα. Per τὰ φίλτατα sæpe intelliguntur liberi aut aliæ res nobis charissimæ: vt apud Luc & Xenoph. Pæd. 4. Dicitur & φιλούτερος pro φίλτερος, & φιλότατος pro φίλτατος, Attica dialecto. Xen. Hellen. 5. ἐπειδὴ τάχιστα πρὸ τῶν Λακεδαιμονίων. Legitur & φιλ ίων pro φίλτερος, Odyss. τ. Et φίλτερος pro φίλτατος, apud Soph. in Aiace. ¶ At φίλτατον vocatur aparine ab Hippocrate, vt putat Gal in eius lex.

Φιλότης ητος, ἡ. amicitia, amor, beneuolentia. Il. ω, φιλότητα μὴτ' ἀμυνομένοισι δάλασθε. Plat φιλότης ἐστὶν ἰσότητος. Dicitur & ὦ φιλότης, pro ὦ amice, seu amicissimè: apud Lucian. & Synes. ep. 143. ¶ Item φιλότης, con cubitus, Venus: vnde μισητὴν φιλότητα, sæpe apud Hom. & Παύσατον ἠδὲ κόρης. Ἐξὸν ἢ σ' ἔστιν ἢ φιλότητος: apud eundem.

Φιλοτήσιος, ἡ, ὸν, ad amicitiam pertinens: amicitiæ conueniens: vel amicitiæ conciliandæ aptus: vt φιλοτήσιον κρατῆρα apud Theog poculum quod amicitiæ conciliandæ ergò alteri præbibi solebat. Sic apud Plut. τὰ ἢ μυστήρια ἦσαν μάλιστα φιλοτήσια esse dicuntur ἢ τὰς Ἀφροδίτας. ¶ Item ad concubitum seu Venerem pertinens, Venereus: vt φιλοτήσιος ἀὴρ apud Appian.

Φιλοτησία, propinatio: seu inuitatiuncula ad bibendū: peculiariter, propinatio post cœnam beneuolentiæ ergò: vnde φιλοφρόσυνος φορτίον, amicos inuitare ad bibendum, apud Dem. Sic & apud Luc. & Athen. φιλοτησία dicebatur etiam dies qua reges anrea vel argentea pocula præsentata porrigebāt cui vellent, vt hac propinatione suam erga ipsum beneuolentiā testarentur. Suid.

Φιλία, ἡ. amor, charitas, amicitia Ifocrat. ad Dem. αἰ γὰρ ὑπὸ φιλίας ἀδῆ ἔπαρχ Φ. ἕξουσι ἢ γόης Φ.

Φίλος, qui est amicorū seu fœderatorum: qui in amicitia est, fœderatus: vt φίλος χώρᾳ. apud Xen. quæ & omisso subst. φιλία dicitur: vnde ἐν φιλίᾳ apud eundem exp, in pacato. ¶ Item φίλος, amicitiæ præses: cognomen Iouis: apud Synes.

φιλῖ Φ. vt decet eos qui sunt in amicitia & societate, more fœderatorum: vel, amicè, amanter. Thuc. l. 3.

φιλίως, vt decet eos qui sunt in amicitia & societate, more fœderatorum: vel, amicè, amanter. Thuc. l. 3.

φιλίσω, amicum reddo, beneuolum reddo, concilio: vnde ἀπολάβοις ἢ ἀπὸ φιλιώσαντος. in Fab. Aesop.

φιλιωτὴς, ἡ, ὁ, conciliator. Suid.

Φιλιάζω, ineo amicitiam, fio amicus. Ecclesiast. c. 37. φιλιαζόμενος Hesy. est συμπίνοντας.

Φιλικὸς, amicitiæ conueniens, ad amicitiam pertinens. Exponitur & amabilis. item amicus: vt φιλικὰ λειτουργήματα apud Luc. de salt. & φιλικαὶ ἑστιάσεις, apud Plut. symp. 4. item ad amandum propensus, quod & φιλητικὸς. Aristot. eth. 8.

Φιλικῶς, vt decet eos qui sunt amici: amanter. item polit. 2 Xen & Polyb.

Φίλιος, ὁ, amicus sum, amo, diligo. Hesiod. in Erg. Τὸν φίλιον ἦτορ ἀνὴρ κεκάσῃ, ἢ σ' ἐθέλῃ ἑταῖρον. Hom. hym. 1. in Merc. ἐπεὶ ἦ μάλιστα ἑοῖσι φίλιος ἐσσι. Aristot. μισοῦσι δὲ φιλοῦντας item amicè tracto, amicitiæ officiis prosequor. Od. ο. χρὴ ξείνον πομπῆσαι φιλέοντ. item amo, i. foleo. Herodot. in Vran. ἐὰν φαίης χίνεσθαι ἐν πολέμῳ. In qua signif. φιλῶ sæpe impersonaliter ponitur: vt apud Aristoph. in Nub. φιλεῖ γὰρ πᾶς τὰ παιδὸς ἐπίεσμα τρέφειν. Sic Thucyd. lib. 2. ἔσφ φιλεῖ ἕκαστ Φ. πολὺ. ¶ Item osculor, suauior, basio: vnde apud Theocr. idyl. 21 Εὐθέα μ' ἐφίλαξε, δίκαιος μὲν ἐὼν φιλάσαι μὲ καὶ μᾶλλον ἢ μὲ φιλήσαι. Sic apud Athen. l. 1. Dicitur & καὶ τὴν χεῖρα φιλεῖσθαι. Sic & apud Athen. l. 1. Dicitur & καὶ τὴν τρίχα φιλεῖσθαι. apud Xen. Pæd. 1.

Φίλημα, amor, diligor. Il. β Et actiuè, idē quòd φιλία Hom. hymn. in Musas & Apoll. ἐπεὶ ἦ ἔλεξε ἔπος τε μολπῆ φιλήσαι. Φίλημα, τὸ, osculum, suauium, basium: vt φίλημα ἀπολάβοιμι. apud Luc. pro eo Dorice dicitur: φίλαμμα, apud Theocr. idyll. 3. τὸ δὲ φίλαμμα φιλάσομαι οὐκὲ πάρεστι.

Φίλητος, ὁ, amator, dilectio. Aristot. eth. 8. c. 5.

Φιλητὸς, amabilis, amore dignus. Idem eiusdem l. cap. 2. Φιλητικὸς, ad amandum propensus apud eundem l. 3. c. 10. Item libenter osculans: qualem esse melanchlicum ebrium idem scribit.

Φιλητὴς, ὁ, amator. ¶ At φιλήμης, fur, aut latro. Hesio. in Erg.

Φιλητὸς, idem quod φιλίσιος, osculor. Hom. hymn. 1. in Mercur.

Φίλτρον, τὸ, amoris illecebra, quod ad amorem illicit. Exponitur & amatorium poculum, desiderij poculum: Eurip. in Hippol. coron. ἔστι κατ' οἶκους φίλτρα μοι Διὸς κόρας ἔρωτος. Sic & apud Plut. in polit. præcept. Sic dicitur & res quæuis amicitias seu aliū amorem quàm Cupidineū concilians: apud Xen. Exponitur & amor: apud Herodian. & Greg. ¶ Item φίλτρον, castanea quæ superiori labro ineſt vallicule ſimilis. Poll. lib. 2. ¶ Item caryota: seu pastinaca agrestis, teste Eust. cuius radicem Venerem stimulare tradit Dioſc. l. 3. c. 59. vnde sic dicta putatur.

Φιλτάτιον, diminut à φίλτατος, Aristoph. in Acharn.

Compoſita.

Ἀνδρόφιλος, virum amans, vel viro amicus.

Ἀντιφιλέω, redamo, viciſſim amo. Theocr. idyll. 13. Χρύσεα πάλλα αἴθρας, ἐπ' αὐτοφίλαο' ὁ φιλαδὲς. Aristot. rhet. lib. 2.

Ἀντιφίλησις, redamatio, mutuus amor.

Ἀξιοφίλητος dignus qui ametur. Xenoph.

Ἀρεΐφιλος, q. d. Marti charus, vel cui charus eſt Mars: bellicoſus bellator: epitheton Menelai, sæpe apud Hom.

Ἄφιλος, ὁ ἡ, amicis carens Plat. Item ab amicitia alienus, seu amicitiæ non conueniens. Aristot. eth. 1. c. 11.

Ἀφιλία, ἡ, amicorū penuria, amicis deſtitui. Aristot. rhet. l. 2.

Ἀφιλίστος, qui conciliari nequit, quum quo amicitia & familitas iniri non poteſt: ἀπὸ ἰδιωτικοῦ. Hesy.

Γαστρόφιλος, ventris amans, ventri deditus.

Γυναικοφίλης, ου, ὁ, mulierū amans, mulieroſus. Theocr. idyll. 8.

Θεόφιλος, Dei amans, amicus Dei.

Θεοφιλία, ἡ, amor Dei, amicitia & familiaritas cum Deo. Areop.

Θεοφιλὴς, ὁ ἡ, qui à Deo amatur, Deo charus. Plat. in Euryphr. & de rep. l. 2. Τὸ θεοφιλὲς dicitur etiam quod fauore diuini numinis alicui contingit: apud Xen. in apol. Socrat. & Plut. de educ. lib.

Καπήφιλος, qui non in iisdem amicis semper vtitur, Suid.

Κατάφιλέω, osculor. Xen. Pæd. 7. Κύρῳ κατέφιλεν ἡ χεὶρ καὶ ὁ ὦμος.

Λυκοφίλης, vt λυκοφίλεως θαλάσσης Menand. fœdera quæ lupina quædam amicitia sunt inita, ita vt ſuſpecta ſint.

Δυσφιλέως, ſuſpecte, cum occulta quædam ſimulatæ, Euſtat. ex Ael. Dionyſ.

Δυκοφιλία, lupina amicitia & ſuſpecta. Plat. ep. 3.

Μισόφιλος, oſor amicorum.

Ὀλιγοφιλία, amicorū paucitas. Aristot. rhet. l. 2. (tor: pædico:

Παιδόφιλος, vel παιδοφίλης (quod eſt apud Poll.) puerorum amator. Παιδοφιλία, ſum puerorum amator: pædico ſum vnde παιδοφιλεῖσθαι dicitur de puero qui amatur, apud Plat. com.

Πολύφιλος, cui multi ſunt amici. Aristot. rhet. 1.

Πολυφιλία, amicorum copia. Idem ibidem. & Plut.

Πολυφιλοτίμως, admodum amori dediti vs Theocr. idyll. 24.

Πορνόφιλος, improborum amans, qui malorum conſuetudine & commercio gaudet. Aristot. Polit. 5. c. 11.

Πρόφιλος, amicus, benevolus. Thuc. l. 7. & Xen. Item amatus, ſuauis, gratus: vt προφιλὲς ἐμὲ φίλος, apud Theocr. idyll. 8. Sic apud Syneſ τὸ δὲ ἀγαθὸς τῷ θεῷ προφιλέσατος. (de, ſuauiter.

Προφιλῶς, amicè, vt amicum decet. Xen. Item gratè, iucūdè.

Τριφίλητος, & Dorice τριφίλατος, ter amatus: multū amatus, ſeu maximè amabilis: vt τριφίλατος Ἀθάνα, apud Theocr. id. 15.

τ' ὄφρα.

Φόβος, ſupra modum amo, amo ſupra quàm dici queat. Xen. Ephes. & Hellen. 7.

Φοβητικὸς, qui palam amat. Aristot. eth. 4.

Φοβερὸς, amico aut amicis amicus: amator aut ſtudioſus amicitiæ amicorum. Aristot. rhet. 1.

Φοβερία, amicitia amici ſeu amicorum. Idem eth. 8. c. 1.

Φοβερῶς, qui bonis amicus eſt, cui amicitia cum bonis interceditbonos habens amicos. Aristot. rhet. l. 1.

Χρηστόφιλος, amicitia quæ intercedit alicui cum bon's amicorum bonitas. ibidem. (verſor. Antiph.

Χωρόφιλος, in loco aliquo lubens verſor. Et ſimpliciter, libens

Φυτὸν, ὸν, ἡ, phylica, arbor ſemper virens. Theophr. hiſt. pl. lib. 1. cap 14 & lib. 3. cap 4.

Φιλύτρα, ας, ἡ, tilia: arbor de qua Theophr. hiſt. pl. lib. 3. c. 10. & Plin. lib. 16. cap. 14.

Φίλυρος, tiliaceus: vt φιλύρινοι πίνακες, tabellæ tiliaceæ: quibus pro chartis veteres vtebantur. Aelian. & Euſt.

Φιλυρὸς, idem cum φιλύρεος. Aristop. in Nub.

Φίμβος, vel φίμβη, ου, ἡ, camus, ſiſcella: vt apud Luc. ἢ παπυρίνῃ καὶ ἁπαλῇ καὶ ἐκ βοὸς ἐφθείς Esa. c. 38, ἐμβαλὼ φίμβοι εἰς τὼ ῥῖνε σου, inicium camū naribus tuis. Eccleſ. c. 20. φίμβος ἐν στόματι. exp. capiſtrum. ¶ Apud Etym. ponitur etiam pro obturamento quibus os obligant vrinatores. ne aquam forbere cogātur. Item pro piſcatorio inſtrumento pro reticulo ſeu ſagena retinacula: ſiſcellæ figura. ¶ Eſt etiā aleatorium inſtrumentū: apud Aeſchin. in Timarch. ἢ φιμοὶ κυβευτικοὶ ἐγένετο. Exiſtimatur Latine dici ſtrullus. Quidam medici φίμωσι propriè ſignificare aiunt nexum ſummi oris peritum & tacculorum, quam toto ſuperiore eius ambitu in anoſſum collecto. funiculorelinquentur. idem quod φίμωσις. Dioſc. l. 4. φίμωσι δὲ ἐν ἀφύσσῃ χαῖτ.

Φιμὸς, ὁ ἡ, cami ſeu ſiſcellæ formam habens: vel, cami vtum præſtans. Apud Nic. ἐγκράδα μύρτα exp. myrti fructus adſtrictoria vi pollentes.

Φιμόω, ῶ, camo obligo aut obſtringo, ſiſcella capiſtro. Et generaliter obturo: vt ἔδει ἡμᾶς ὑπὸ φιμοῦσθαι. Deut. c. 25. Exponitur & ſimpl. obturo, coarcto, conſtringo: vt apud Ariſtoph. in Nub. συμπέπτωκε τὸν πρὸ ξυλ ὸν ἢ αὐχὴ. α.

Φίμωσις, obligatio ſeu obſtrictio quæ ſit camo. ¶ Peculiariter medicis dicitur colligatio ſeu coarctatio, quæ callo quodam in ſede atque ano continuitteſte Gal ἔστι πάσ. lib. 1 cap. 8. item quum præputio ita arcte obligatur glans, vt cute ſua tenudari nequeat.

Compoſit. ex

Ἐπιφιμόω, idem quod φιμόω.

Ἰσχνόφιμος, obſtrucndi ot turandique vi pollens.

Κατάφιμος & κατεφίμωσις, penis vitium, quum cutis ita curta eſt, vt glandem adducta contegere nequeat. Auth. defin med.

Παραφίμωσις dicitur etiam quum quæcunque alia quæ naturaliter cutis occludunt, ita retrorſum deducta ſunt vt reduci nequeant. Pro iiſdem dicitur & πέριτομὴ φιμωτική.

Φίνη, vide in φοίνη.

Φίνξ, ιγγος, ἡ, auriga Pind. in Olymp. ὦ φίνγες ἐλθ' ἐπὶ ζεύξον ὠκὺ μοιδῶν ὄχημα.

Φὴξις, vide Σφίγξ in Σφίγξω. Φίσσα, in σίσσα.

Φησὶ, &c. in φάω. Φλαδάω, in φλάω.

Φλαῦρα Gal. in lexico Hippocr. dicit ſignificare, ſtultè & inarticulate loquor, fictitúmq. eſſe vocabulū. Exponitur etiam, ferueo, quæ ſignif, potius cōuenit verbo πυφλάζω, quod ex hoc fictum creditur Hesych.

Φλαυάω, ῶ, faſtus, τρὸς Φ., Hesyc.

Φλαύζω, ferueo, æſtuo: proprie dictum de maris æſtu putatur, & ſono fictū. Il. γ. Κύματα πυφλάζοντα σπιλαιόφιν θαλάσσης. Metaphoricè apud Ariſtoph. μὴ πυφλάζων ἢ κακηγορίᾳ, exp. tumultuans, vel æſtuans ira. Dicitur & de iis qui in loquendo offendant, ſeu labuntur & eandem repetunt, ſicut φλάζω, apud eundem Hippocr. teſte eodem Gal.

Πύφασμα, τὸ, feruor, æſtuatio, æſtus. Item ſtrepitus quē æſtuans mare edit. Et metaph. πυφλάσματα, de verbis inſolentibus & elatis, apud Ariſtoph. in Auib.

Compoſita ex πυφλάζω.

Ἐμπυφλάζω, inferueo ſeu inferueſco. & q. d. inæſtuo: vel ſuperferueo, ſuper æſtuo: apud Non.

Ἐπιπυφλάσσειν, τὸ, bulla cum ſtrepitu erumpens ſeu ebulliens. Ariſtoph. in Ranis.

Ὑφαπυφλάζω, ſupra modum ferueo. Luc. in Lexiph.

Φλαμὴς, vide in Φλάζω. Φλαστὸς, in Φλάω.

Φλαῦρος, &c. in φαῦλος.

Φλάω, contundo: vel mollio contundendo: contero Ariſtoph in Plut. ἔστιν' ἴσχα ἐν τῇ θείᾳ συναγωγῇ ἐπιτρίβει ἐπιθ. Exponitur etiam frango, cumpo: ? ar. ue adeo dictum Atticè pro θλάω, tradit Euſt. Ariſtoph. in Pluto. νῦν δὲ γ' ὦ Φλῶν πάνυ μαλακὸς, rumpunt exponitur etiam flaccidum tedio itemi voto, comedo audē. Ariſtoph. ibidem. κἀγὼ 'τότ' ἐδόκουν πάνυ μὲν ἐφλων: vbi ſchol. φλᾶν eſſe ſcribit proprie cum ſtatu & fibulo comedere, qui mos eſt helluonum auidiūtiue edentium. Eſſe enim fictitium verbum. ¶ In obſcœna etiam ſignif. vſurpatur: vnde Hes. ἔπλασε exp. συμπαίσατο, συνεδύ.

Φλᾶστὸς, ἡ, ὸν, talis vt contundi ſeu conteri poſſit. Ariſtot.

Φλαδάω, idem cum φλάω, Hesy.

Compoſita.

Ἀναφλαδάω, obſcœnā ſignif. habet de maſturbante dictum, Luc.

Ἀναφλασμὸς, ὁ, maſturbatio. Suid.

Ἀπόφλαστρον, τὸ ſumma puppis pars: ἀφ' ἧς τὸ μὲν ἐκάθισε φλᾶσθαι, i. θλᾶσθαι, vt tradit Euſt. Exponitur etiam. ἀκροτήριον. Alij δ' ἀφλαστρα dici volunt κατ' αἰτίαν ἐμπνεομένου ἀνέμου, quoniam ſunt ἀφ' ὧν πνέει ἄνεμος ſeu ἀπὸ θλάσεως. Schol. Apollonij δ' ἔλαστρα eſſe vult σωλῆνα ἐξ οὗ πλοῖα φερόμενα, Latini apluſtre vocant.

Φλεβίκιλις, &c vide in Φλέψ.

Φλέγω, ξω. Pass. ομαι, vro. incendo, inflammo: vt φλέγει, φλέξω. accēdere lumen. apud Soph in Aiace Idem, ὅταν ὑφ' ἑρκείῳ φλέγων, accendens, excitans. ¶ Item metaph. illuſtro (more ignis illuſtrantis ea quæ ſi lendida reddit) vt apud eundem Soph. ibidem, πάντ' ὀ μὲν ἐξέφλεξ Φ. μαρμάρεα τε καὶ ἠλέκτρου. Item ango, animi cōcio Hes. Interdum amore vro. Moloch. idyl. 5. π' ἐμὲ Φ Παῖ πάτερ ὧν Σάτυρος φλέξῳ Δ' ἐμὲ ¶ Neutral. ter etiam vſurpatur. pro, ardeo: vt πυρὶ φλέγεται apud Soph. ibidem. Et ὕπνος ἐλίχνιον. ἀπὸ ἀνθρώπου ἐνδοτέρω. Plut. in R. n.

Φλέγομαι, vror, incendor, &c. Et metaph. angor, tingor. Ariſtoph. in Nub.

Φλέγμα, ατος, τὸ, vt φλεγματίης ἔκφυμα. Hesych. eſt eruptio flammæ.

Φλεγματικὸς & φλεγματώδης, cui pituita ineſt, abundans pituita. Alex Aphr. & Gal.

Φλεγμασία, ἡ inflammatio, æſtus, ardor, Hippocr. exponitur etiam apud Ariſtot. in probl.

Φλεγματίας ſeu φλεγματίης ου, ὁ, pituitoſus: apud Hippocr. in lib. de vulneribus in capite.

Φλεγμαίνω, ardeo, æſtuo, ſeu exæſtuo, efferueſco. vt ἐπλεγμαίνοντα παρίδιμα, apud Dioſc lib. 1. tonſillæ inflammationes. Metaphoricè apud Gaeg φλεγμαίνει τὸ πονηρὸν, crudelitate ferueus. Item intumeſco, intumeo, tumeo, apud Ariſtot. vnde meraphor, φλεγμαίνουσι πλοῖα, luxu turgens ſeu tumens: apud Plat. de rep. lib. 2. Sic γλῶτται φλεγμαίνουσαι ὀνομάτων χαμόθηπ, apud Syneſ. de inſomn. Item tumeo, i. ſuperbio, ferocio. Chry ſoſt. comm. in ep. ad Coloſſ. orat. 7.

Φλέγμασις, idem quod φλεγμονή. Ariſtot. de gen. an. l. 2.

Φλεγμονὴ, ἡ. inflammatio, vel tumor cum inflammatione. apud Hippocrat. & Galen. Et ſpecialiter, tumor cum inflammatione, cui renixus accidit, pulſus & rubor: apud med. recent.

Φλεγμονώδης, ες, ὁ ἡ, inflāmationem habens, cum inflammatione coniunctus ea quæ phlegmone dicitur.

Φλεγμώδης, ες. exp. inflatus.

Φλέξις, εως, ἡ, incenſio, incendium, exuſtio. ¶ At φλέξις, ιος, ἡ, inter aues numeratur. apud Ariſtoph. in Auib.

Φλεγυᾶς, ητος, ἀρτος, ardens: Ariſtoph. in Acharn. Exponitur etiam, ſplendidus: apud Hesyc. Item iniuriosus, damnoſus: Κακὸς ἦθος Φλεγυᾶν, gente iniuriosa & impia. apud eundem.

Φλεγύας, rubor, *qualis eſt flamma color.* Galen.

Φλέγυας, ητος, ἡ, flamma Il. Φ. π. & ψ Xen. Pæd. 7. Plut. in Fab. ¶ Eſt & floris nomen apud Plin. l. 21. c. 11.

Φλέγω & Φλογόεις, & Φλογέος, flammeus. item ardens, feruidus, ſplendidus, fulgidus. item rutilus, ruber: vt Φλογέῳ κεραυνῷ. apud Theocr. idyll. 23. ſecundum legitur in Epigr. tertium apud Nonn.

Φλόγιος & Φλογαῖος pro iiſdē. vt Φλογίῳ δρομάδι, apud Greg. & Φλογαῖος Θυμηδίας, apud Eraſiſtr. Φλόγιος numeratur & inter colores pretioſos, apud Plin.

Φλογμὸς, idem quod φλὸξ flamma. Nic. in Alexiph.

Φλογοειδὴς, ὁ, ἡ. caro aſſa. Poll. & Athen. Φλογώδης, ſignificare videtur paruum fruſtrum carnis aſſæ. Hesych. Eidem Φλογώδια ſunt οἱ κιγκλιδίδες οἷς ὀπτῶσι τὰ κρέα.

Φλογίζω, vſtulo: vnde Φλογίσεις. Hesych. eſt κρίνεις. Φλογισμὸς vſtulatio. Pro quo per ſyncopen dicitur Φλομὸς, (ſicut σκωλὸς pro σκολιὸς) quod exp. ardor æſtus: vt ὑλὴν Φλομὸς, apud Phil. Exponitur & flamma: vt πυρὸς Φλομὸς, apud Euripid. in Supplic. item fulgur: apud eundem Phil. Φλογισθὲς, vſtulatus.

Φλογίσια,

Φλογιάω, inflammor cum rubore. Gal. in lex. Hipp.

Φλογίω, inflammo, incendo.

Φλόγωσις, inflammatio: & peculiariter ea quæ φλεγμονὴ dicitur. Thucyd. & Gal.

Φλόγωμα, vstulati panis quasi pustula. Hesych.

Φλογίον, τὸ, flammula. Dionys. Longin.

Φλογίζω, idem quod φλέγω: vt κεραυνοῦ φλογίζοντος. Hesiod. in Theog.

Φλέγμα quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀμφίφλοξ, ancipitis & dubiæ flammæ. Euripid. Exponi etiam potest, vtrinque flammam habens.

Ἀναφλέγω, rursum incendo, rursum comburo: idem quod φλέγω: vnde metaph. apud Plut. in Alcib. ὁ δὲ πεσὼν ποτὲ τὴν ἐσχάτην ἀναφλέξας αὐτόν. & in pass. ἀναφλεχθῆναι, ira exardere, excandescere: Plat. ep. 7.

Ἀναφλεγμαίνω, rursus ardeo vel æstuo: vel rursus intumesco. Item pro simplici φλεγμαίνω Plut. in Ant. ἀναφλέγμηνε γὰρ αὐτῆς τὰ στέρνα τυμπανούμενα, intumuerunt.

Ἀποφλεγμαίνω, ardere seu æstuare desino. Item tumere desino, tumorem depono. Galen.

Ἀποφλεγματίζω, pituita purgo, pituitam elicio. Diosc. l. 2.

Ἀποφλεγματισμὸς, purgatio vel repurgatio à pituita: vel, id quo vtimur ad eliciendum pituitam & ab ea repurgandum. Idem lib. 5.

Ἐκφλέγω, exuro. Aristoph. Ἐκφλεγματοῦσθαι, in phlegmata conuerti, Hippocr. in lib. de victu in morb. acut.

Ἐκφλογίζω, inflammo. item flammam eiaculor.

Ἐμφλέγω, inflammo, vel comburo in.

Ἔμφλοξ, inflammatus, ignitus. Epigr.

Ἐπιφλέγω, incendo, inflammo, comburo. Il. β, ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην.

Ἐπιφλόγισμα, τὸ, inflammatio, incendium. Hippocr. aphor. l. 5.

Κατα φλέγω, comburo, exuro: aut penitus vro: apud Suid.

Κατάφλεξις, combustio, exustio, conflagratio.

Συγκαταφλέγω, (dec.) vnà vel simul comburo. Luc.

Περιφλέγω, amburo, circumquaque vro.

Περιφλεγὴς ambustus. Sapient. c. 18. Περιφλεγῶς, ardenter, vehementi ardore Plut. in Cat.

Συμφλέγω, comburo: vel idem quod φλέγω Eurip. in Bacch. Σύμφλεγε, σύμφλεγε δώματα Πενθέως. Theocr. Idyll. 23, φλογίω συμφλέξει κεχυμένα.

Composita sine præpositione.

Ἀειφλεγὴς ἐος, ὁ καὶ ἡ, semper ardens.

Ἀφλέγμαντος, ὁ καὶ ἡ, inflammatione carens. Item inflammationem prohibens. Apoll. Arg. 1.

Ἄφλεκτος, non vstus. Item non coctus, non tostus. Idem.

Ἀφλόγιστος, non vstulatus.

Εὔφλεκτος, inflammatu seu vstu facilis.

Ζαφλεγὴς, valde seu vehementer ardens. Item summè splendens, summè vigens. Iliad φ.

Ἐπιζαφελῶς, exp. ardenter, vehementer: vt dicatur quasi ἐπιζαφλεγῶς, vide & in ζαφλεγὴς, suo loco.

Ἡμιφλεγὴς, semiustus. Ἡμίφλεκτος, idem.

Καλλίφλοξ, pulchra flamma seu splendido igne coruscans: vt καλλίφλογα πόπανα lib. um quod in sacrificiis accendebatur, apud Eurip. in Ione.

Λευκοφλεγματίας ὕδρωψ, qui totius corporis superficiem alba pituita plenam in tumorem extollit.

Πάμφλεκτος, omnia cōburens seu inflāmās. Soph. & Athen. l. 8.

Πυριφλεγὴς, & πυρίφλεκτος, igni ardens: vel igni adustus, igneo ardore flagrans: vt κεραυνὸς πυριφλεγὴς apud Xen. & ἀκτῖνι πυριφλεγέος apud Plut. πυρίφλεκτος κεραυνὸς apud Suid.

Πυρίφλεκτος, ardens, ita tamen vt ab igni consumi nequeat: vt βάθος τι πυρίφλεκτον apud eundem Suid.

Πυριφλεγέθων, idem quod πυριφλεγής: vt πυριφλεγέθοντες ποταμοί, apud Dion. Areop. de cœlest. hierach. Est & nomen fluuij infernalis, apud Hom. Od. κ & Luc. de luct.

Φλέδων, &c. vide in Φλέω. Φλέξις, in φλέγω.

ΦΛΕ'Ψ, βὸς, ἡ, vena. Iliad. ν, ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν. Xenoph. Hellen. 5. ῥηγνύουσι ὑπάρχου φλέψ Item metaph. φλέβες ὑδάτων venæ aquarum, apud Eust. & φλέβες χρυσοῦ, apud Theophyl. in epist.

Φλεβικὸς, ad venas pertinens, qui venarum est.

Φλεβώδης εος, ὁ καὶ ἡ, venosus, venis abundans. Aristot.

Φλεβάζω, scaturio tanquam è vena Etym. & Suid.

Φλέβιον, ου, τὸ, venula, Hippoc. aph. l. 4

Βλιμάζω, quidā exp αἰσχύνομαι, καὶ προθυμοῦμαι, à φλὲψ deducentes, vt dicatur quasi φλεβάζω. vide & φλίμμα, in Βλίττω.

Composita.

Ἄφλεψ, ὁ καὶ ἡ, venis carens, nullam venam habens.

Ἀφλεβὴς ἐος ὁ καὶ ἡ, Eustathio νωθρὸς, segnis, ignauus: quasi ἄφλεβός τις ὤν. vide & Βλεμεαίνω, in Βλίττω.

Ἐπίφλεβος, venæ applicatus.

Μεγαλόφλεβος, cui magnæ sunt venæ.

ΦΛΕ'Ω, ῶ, nugor, φλυαρῶ. Hes. Eust. Suid. & Etym. ¶ Item plenus sum seu refertus. item fructu abundo, βρύω & ὑπερβλύζω, Hes. & Etym. vnde φλεὺς dictus Bacchus apud Chios, vt tradit idem, Etym & φλέω, Bacchi epith. apud Aelian.

Φλέδων, ὁ, ὁ καὶ ἡ, nugæ. Suid. & Etym. φλέδων, ονος, ὁ, nugator nugax, Suid. Scribitur tamen etiam φλεδὼν, de homine, apud Hes. & Eust.

Φλεδονεύω, nugor, garrio, apud Suid. & Etym.

Φλεδονεία ἡ, nugacitas nugæ, ineptiæ: apud eosdem.

Φλεδονίω ῶ, idem quod φλεδονεύω apud Hes.

Φλεδονώδης εος ὁ καὶ ἡ, nugax, nugo, Hipp. & Gal.

Φληνάω ῶ, nugor, ληρῶ. Hes.

Φλήναφος, ου ὁ, nugæ: Etym. & Suid. Interdum &, nugator, nugax, stultiloquus: vt apud Synes. φλήναφος γελῶς.

Φληναφία, nugæ φλυαρία, Suid.

Φληναφώδης, nugator. Gal. apud Hippocr.

Φληναφάω, ῶ, nugor, stultè loquor, apud Aristoph. in Nub. Legitur & φληναφέω, apud Hes.

Φληνύω seu φληνάω, idem. Gal. apud Hippoc.

Φλύω, & φλύζω, idem cum φλέω, nugor: illud apud Etym. & Suid. hoc apud Nicand. in Alexiph. Αὐτὰρ ὁ μεκαζέσι, μηδὲν ὑπὸ μηδὲ φλύζων. ¶ Item, ferueo, bullio, ebullio, feruendo seu bulliendo strido. Hes. & Eust. Apud Hippocr. φλύζουσι Galenus exp. ἐκλύονται: & φλύουσι apud eundem, ὀχλοῦνται. Exponitur etiam, amburo.

¶ *Deriuata ex φλύω, nugor.*

Φλύος, nugæ: Archiloch. apud Eust.

Φλύαρος, nugæ, ineptiæ. item res vanæ & futiles. Aristoph. in Nub. Αὗται γάρ τοι μόναι εἰσὶ θεαὶ, τἄλλα δὲ πάντ᾽ ἐστὶ φλύαρος. Plat. Sym. p. 7 ἀπὸ πολλοῦ τοῦ καὶ φλυάρου. item nugator, nugax, stultiloquus, in Axiocho. Dicitur & φλύαρος λόγος, apud Plutarc.

Φλυαρία, ἡ, idem quod φλέδων & φληναφία. Plat. in apolog. ἄλλην πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα. Dicitur & de rebus futilibus, apud Luc.

Φλυαρέω ῶ, nugor, ineptè garrio, ineptio blatero Aristoph. in Vesp. ἄλλως φλυαρεῖς. Interdum cum accus. vt apud Plat. de rep. li. 1. ἐὰν ἀποδέξωμαί σου, ἐὰν τοιαῦτα φλυαρῇς, si, talia nugeris, si tales nugas effutias.

Φλυαρώδης εος, ὁ καὶ ἡ, nugatorius, nugax.

Φλύαξ ακος, ὁ, iocosus, iocator, γελωτοποιός. Hesyc. interdum pro scurra poni putatur. Exponitur etiam, ebriosus, vinolentus Hes. (αι, apud Hes.

Φλυδάζω, idem quod φλύω & φλύζω, nugor. Et pro eodem φλυδάω

Composita.

Ἐπιφλύω, idem quod φλύω nugor, deblatero: Apollon. Arg. 1. Τοῖα φλύοντες καὶ ἔτι φρεσὶν ἐπιφλύειν μακάρεσσιν Τὰς Ἀλωιάδας

Καταφλυαρέω ῶ, vt καταφλυαρῶ σου, aduersus te deblatero. Apud Diog. Laert. μή τι σοῦ καταφλυαρήσῃ.

Περιφλύω, passim & vbique nugor: ex eodem.

¶ *Deriuata ex φλύω, ferueo.*

Φλύσις, eruptio in cute ex superfluitate humoris qui est in corpore: Hippocr.

Φλύσσω, f. ξω, eructo: Hesych.

Φλύκταινα, ἡ, tumor seu tuberculum in cute ex adustione: papula, vel pustula: Thuc. l. 2. Phil. de vita Mos. l. 1. Aristop. in Vesp. Pro eodem dicitur & φλυκτὶς, apud Eust.

Φλυκταινώδης εος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. pustularis) cui pustulæ insunt, vel pustularum speciem gerens.

Φλυκταινόομαι, οῦμαι, in pulustas erumpo. Dioscorides libro 1. cap. 1334,

Φλυκταινώσις ἡ, pustularum eruptio.

Φλυκτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod φλυκταινώδης, schol. Theocr.

Φλυζάκιον, idem quod φλύκταινα. Hippocr.

Φλυδάω, ῶ, humesco, madeo: item flaccesco. Hippocr.

Φλυδαρὸς, ὰ, ὸν, humidus, vuidus. item flaccidus.

Composita.

Ἀναφλύω, idem quod φλύω, ferueo. &c. Il. φ, ἀνὰ δ᾽ ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα. Ἀναφλύζω, idem.

Ἀφλυκταίνωτος, ὁ ὁ καὶ ἡ, ex quo pustulæ non eruperunt seu non erumpunt Diosc.

Ἐκφλύζω, idem quod φλύζω. Ἐκφλύσσω, vnde ἐκφλύξῃ apud Apoll. Arg. l. 1 exp εἴπῃ.

Οἰνόφλυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, qui vino bullit, qui vinum eructat, vinosus, ebriosus Xen. & Poll.

Οἰνοφλυγία, vinolentia, ebrietas. Aristot. eth. 3. c. 5.

Οἰνοφλυγέω, ῶ, vinosus sum, vino me ingurgito, inebrior. Deut. 21. & apud Poll. 6. c. 3.

Οἰνόφλυκτος, temulentus, ebrius. Basil.

Ὀλοφλυκτὶς, idem quod φλυκτὶς pustula, Galen. apud Hippocr. Pro eodem dicitur & ὀλοφυγδὼν, apud Theocr. Idill. 9. Inde & adiect. ὀλοφυγδόνος, pustulosus, apud Nic. in Ther.

Περιφλύω exp. amburo. Aristoph. in Nub. [de fulmine.] ἢ γὰρ δρῦς βάλλει ἡμῶν. ἔτι δὲ ζῶντας περιφλύει.

Ὑποφλύζω, efferuesco, inundo.

ΦΛΙΑ', ᾶς, ἡ, portæ antepagmentum antæ, Aliis est & vestibulum

lum limenque: vt etiam exponitur apud Theocr. idyll. 24. Καὶ ὑπὸ τὰς φλιὰς In Plut. φλιαὶ valuæ vel potius postes vt apud Iosephum ex Samsone, τὰς πύλας ἐξελῶν τε σὺν τοῖς ὀχεῦσι καὶ ταῖς φλιαῖς valuas cum ipsis postibus & repagulis, siue pessulis. Apud Hippocr. φλιαὶ (vt exp. Gal. in gloss.) sunt ligna directa & ex aduerso depacta. Item aliis vocat fulcimenta, quæ fucculas vtrinque dispescunt. Sunt etiam scalarum firmamenta quæ gradus transuersarios per quos ascenditur vtrinque compingunt. * Grammatici annotant φλιὰν dici παρὰ τὸ θλᾶν & Aeolicè φλᾶν, sicut φὴρ dicitur pro θήρ.

ΦΛΙΔΑ'Ω, ῶ, putresco, putrefio, σήπομαι, Hesych. ¶ Item rumpor, laceror, lanior. Plut. in Symp. τὰ δὲ τῶν θηρίων διαβιβρωσκόμενα ζῶντα διαφθείρεται καὶ τοχίζει καὶ τότε φλιδᾷ τι τῶν ῥακῶν rumpuntur, lacerantur, laniantur. Sic Nicand. in Ther. ... Item nugas contrahere apud eundem, ... φλιδόωντος ... , exp. nugas contrahentis præ obesitate.

Φλιδὴ, nugæ vestium & sinus: Hesych.

Φλιδάω, idem exp. διαπίπτω, διαρρέω.

Περιφλιδάω (comp.) idem quod Φλιδάω, nugas contraho. Nicand. in Alexiph. Καί τε βοὸς νέα γλῶσσα περιφλιδόωντος ὀμφή.

Φλίψ, &c. vide in Φλίβω.

ΦΛΟΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, cortex. Iliad. α, ... φύλλα τε καὶ φλοιόν. Gal. 2. ad Glauc. φλοιὸς καταπέπτωκε.

Pro eodem dicitur etiam φλόος, & per contract. φλοῦς. vnde accus. φλοῦν apud Diosc. l. 3. c. 104. & in Hippiatr. Metaph. dicitur de pelle: vt apud Nic. in Ther. (de serpentis exuuiis) ... Ponitur & φλόα pro φλοιοῦ apud eundem Alexiph. pro cute, ... φλόα ...

Φλοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cortici similis, corticis speciem præ se ferens: vt φλοιώδης ... apud Aristot. Metaphoricè ... dicitur vanum, futile vel quod parui momenti est. Exponitur &, ... apud Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἰσθοιτο, &c.

Φλοΐζω, decortico, corticem detraho: vnde particip. pass. φλοϊσθεὶς, decorticatus: apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 16.

Φλοϊσμὸς, ὁ, decorticatio, corticis detractio seu exemptio: apud eundem hist. pl. l. 5.

Φλοϊστικὸς, q. d. decorticatorius: ad decorticationem pertinēs vel aptus: ... φλοϊστικὴ τέχνη, apud Plat. Quidā horū thema φλοιάω

Φλοιάριον, τὸ, paruus cortex. (φλοιῶ.

Composita.

Ἁλίφλοιος, ὁ, ἡ, q. d. maricortex: aut fallicortex: species roboris seu quercus: apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9. (Epigr.

Ἀποφλοιόω, ῶ, decortico, corticem detraho. Et metaph. exuo. Ἔμφλοιος, ipsum corticem adhuc habens, nondum à cortice secretus: vt ... apud Theocr. idyll. 26.

Ἄφλοιος, ὁ καὶ ἡ, cortice carens, cortice priuatus. Theophr.

Δασύφλοιος, densum vel hirsutum & asperum habens corticem. ... Epitheton castaneæ apud Nic. in Alexiph.

Ἔμφλοιος, corticem habens, cui cortex inest. Theophr.

Εὐθύφλοιος, exp. recticortex: species roboris: apud eundem hist. plant. lib. 3.

Λειόφλοιος, læuem corticem habens: vt λειόφλοια δένδρα. Basil.

Λεπτόφλοιος, tenuem corticem habens. Theophr.

Μαλακόφλοιος, mollem corticem habens.

Ὁμοιόφλοιος, similem corticem habens vel eundem.

Παχύφλοιος, qui crasso est cortice. Diosc. lib. 1. c. 12.

Περίφλοιος, delibratus, decorticatus.

Περιφλοΐζω, (q. d. circumdecortico) circumquaque decortico seu in circuitu. Diosc. l. 1. & Theophr. hist. pl. l. 9. c. 5.

Περιφλοϊσμὸς, [q. d. circumdecorticatio] decorticatio quæ fit circumquaque, corticis in orbem detractio.

Ῥηξίφλοιος, corticem habens disruptum seu rimosum. Basil.

Ῥιζόφλοιος, cui cortex radicis speciem gerit. Theophr. histor. plant. lib. 1. cap. 8.

Ῥυσόφλοιος, cortices rugosos habens. Epigr.

Ταναόφλοιος, corticem habēs longè protentum, i. longum. vt ταναόφλοιος ἰτέα, apud Theocr. idyll. 26.

Τραχύφλοιος, qui aspero & scabro cortice est. Theophrast. loco ante citato.

ΦΛΟΙ'ΣΒΟΣ, ου, ὁ, sonitus quem aqua edit præsertim quum fluctus excitantur: murmur, tumultus. vt φλοῖσβος θαλάσσης, murmur ponti. * Etymol. dicit esse vocem factum per onomatopœiam.

Πολύφλοισβος, [comp.] multo strepitu resonans: aut turbulentus: epitheton maris. Iliad. α.

Φλοιωρὶς, &c. vide in φλοιός.

ΦΛΟ'ΜΟΣ, ου, ὁ, verbascum, herba qua pro ellychniis vtuntur. Eadem dicitur & πλόμος, apud Aristot. hist. an. lib. 8. capit.

10 Apud Suid. φλόμος quæ & φλόμον ... * ὁ φλόγμος, quasi φλόγμος.

Φλομίσκος ὁ, verbasculum. At φλομὶς, herba quæ & λυχνῖτις, Diosc. l. 3. c. 117 ... φλομοῦν, aut enim, squamam eximere. Hesych.

Φλόξ, vide φλέγω. Φλόσθεσαι, ... Φλυαρέω, ... φλύω. Φλύω, &c. ... φλύω.

ΦΟΙ'ΒΟΣ, ου, ὁ, per ... appellatur ... Hesych & Etym, Item splendidus, lucidus. Hesyc. Sic sol dicitur φοῖβος. ¶ Exponitur etiam, vaticines, vaticinandi peritus, estque Apollinis epithetum. vt Il. α, φοῖβος Ἀπόλλων

Φοίβειος, & φοιβήϊος, α, ον, ὁ καὶ ἡ, phœbeus phœbeius, ad phœbum pertinens. vt φοίβειον ... apud Eur. in Ione. Fœm. gen. φοιβηΐς, ίδος, ἡ, phœbea: vt ... in Epigr.

Φοιβητεύω, oracula edo: propriè Phœbi spiritu instinctus, seu Phœbi numine afflatus. Hesych.

Φοιβήτρια ἡ q. d. editrix oraculorum. Exponitur &, purgatrix, apud eundem.

Φοιβὰς, άδος ἡ, Phœbas: quæ fatidica est seu vicinatrix, vtpote Phœbi numine afflata Eurip. in Hec.

Φοιβάζω, vaticinor, Phœbi numine afflata aut afflatus. Item vaticinatus dico. Lycophr. in Alex. Δαφνηφάγων φοιβάζει ... Item purgo, abluo. vt apud Callim. hymno in lauacra Palladis, ... πηγαῖσιν ... χεύματ᾽ ... ἀπὸ ...

Φοιβαστικὸς, q. d. vaticinatiuus, i. vaticinandi vi præditus, Dionys. Long. Et fœm. φοιβαστική, vates deo plena, Pliae.

Φοιβάω, ῶ, vaticinor. Item purgo, purifico seu lustro. item orno & splendidum reddo. Hesych. & Etym.

Φοιβάω, ῶ, lustro, purgo, splendidum reddo. Apoll. Arg. 2. ... Theocr. in enc. Ptol. Χερσὶ φοιβάσαντα μύροις, manibus vnguendo nitidis redditis.

Composita ex φοιβάζω.

Ἀναφοιβάζω, repurgo, ἀνακαθαίρω. Hesych.

Ἀποφοιβάζω, expurgo, ἀποκαθαίρω.

Ἀποφοιβάζω, vaticinor: vnde præt. pass. ἀποπεφοίβασθαι, apud Soph. in Aiace.

Περιφοιβάζω ante purifico. Nonn.

ΦΟΙ'ΝΙΞ, ικος, ὁ, interdum substantiuum est, interdum adiectiuum. ¶ Quum substantiuè accipitur, interdum de palma arbore dicitur: vt Od. ζ, Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα. Interdum sic appellatur huius arboris ramus, teste Poll. Sæpe eius fructus hoc nomine intelligitur: palmula, vt apud Herodot. Cuius fructus in palma adhuc florente pendentis inuolucrum φοίνικα ἐλάτην vocat Diosc. l. 1. c. 151. ¶ Herba etiam quædam φοῖνιξ dicitur, spicam ferens lolio similem, ad palmulæ maturæ colorem accedētem: de qua Diosc. l. 4. c. 43. ¶ Est & φοῖνιξ auis quædam: quæ itidem à palmæ cuiusdam natura nomen accepisse putatur: de qua Plin. lib. 13. c. 4. & Oppian. in Ixeut. ¶ Interdum φοῖνιξ dicitur color ruber: seu phœniceus color, qualis est palmulæ. Quidam exp sanguineus: * ad etymon alludentes quo Eust. φοῖνιξ à φόνος dici scribit, significante αἷμα. vtitur Hom. in hac signif. Il. δ, & Eur. in Phœn. ¶ Item φοῖνιξ, instrumentum quoddam musicum à Phœnicibus inuentum, de quo Athen. lib. 14. ¶ Dicitur sic & collyrium quoddam τεχνωματικὸν, de quo Gal. & Aet.

¶ φοῖνιξ, adiectiuum exp. ruber, ad rubrum colorem accedens. item, rutilus: vt apud Apoll. Arg. 2. φοίνικι λόφῳ ἐπιλάμπετο πήληξ.

¶ *Deriuata à φοῖνιξ, palma.*

Φοινικίτης, ου, ὁ, palmeus: vt φοινικίτης οἶνος, vinum ex palmulis confectum. Diosc. lib. 5. c. 40.

Φοινίκινος, ὁ οἶνος, idem cum φοινικίτης. Athen. lib. 1. & 14.

Φοινικίνη νόσος, apud Hippoc. dicitur de elephantiasis, forsan à colore palmæ fructus, vt existimari posse dicit Galen. in lex. Hippocrat.

Φοινίκεος, & Ionicè φοινικήϊος: vt φοινικήϊος οἶνος, qui & φοινίκινος & φοινικήϊοι βῖκοι, dolia palmeo vino plena, apud Herodot.

Φοινικὼν, ῶνος, ὁ, palmetum.

Φοινίκεος, & per contract φοινικοῦς, phœniceus, puniceus. Aristot. de col. & meteorol. l. 3. Apud Xen. & alios, φοινικοῦς χιτῶνας. Sic apud Plut. in Numa, φοινικοῦς χιτωνίσκους. Et φοινικοῦν ῥάκος, apud Diosc. l. 3. c. 105.

Φοινικίζω, ad puniceum colorem vergo, purpurasco.

Φοινικόεις εντος ὁ, idem quod φοινικοῦς: vt φοινικόεσσα χλαῖνα. Od ξ, & Ἐῖα φοινικόεντα, apud Hesiod in Asp.

Φοινικὶς ίδος, ἡ, vestis phœnicei coloris seu punicei, puniceus amictus. Exponitur etiam, purpurea vestis, purpureus amictus, ob coloris affinitatem. Xen. Pæd. 6. εἶχον δὲ φοινικίδας πάντες ἡ στρατιά. Item pro panno puniceo, apud Aristoph. in Pluto. Item φοινικίδες pro tapetibus puniceis seu purpureis, apud Aeschin.

Φοινίσσω, f. ξω, puniceo colore inficio aut etiam purpureo.

Φοινήεις, εντος, ὁ, idem quod φοινικόεις. Il. μ, φοινήεντα δράκοντα φέρον ὀνύχεσσι πέλωρον.

Composita.

Ἐπιφοινίζω, q.d. superpurpurasco, in superficie ad colorem purpureum seu puniceum vergo. Aristot. de col.

Σπαθοφοίνικον, apud Nic. Myreps. exp. spatha palmæ, i. fructus palmæ adhuc florentis inuolucrum.

Ὑποφοινίζω, q.d. suppunico, suppurpurasco.

Ὑποφοινίσσω, idem: vt ὑποφοινισσόμενα φύλλα apud Diosc. l. 3. c. 78. folia in puniceum colorem vergentia.

Pertinentia ad Φοῖνιξ significans ruborem aut colorem sanguineum.

Φοινικόεις, rubefactus: vt Αἵματι φοινικόεις, sanguine cruentatus, apud Hesiod. in Asp.

Φοινίσσω, rubefacio, sanguine inficio, cruento: vnde apud Liban. de Marte, χθών τε φοινίττεται καὶ χειμάρρων ποταμοὶ. Et in pass. apud Theocr. idyll. 24. Αἵματι δ' ἐφοινίχθη. Sic Bion in epitaph. Adon. de Venere, Στήθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο, pectora rubefiebant. Apud Eur. in Iph. Aul. αἰχμῇ φοινίσσω, exp. rubore suffundo.

Φοινιγμὸς, ὁ, q.d. rubefactio. Peculiariter apud eundem sic dicitur ruboris per medicamenta excitatio in aliqua parte: vt apud Aegin. lib. 3.

Φοίνιξις, idem quod φοινιγμὸς, rubefactio.

Ἐκφοινίσσω, rubefacio, cruento. Eur. in Phœn. πάλαι δὲ νιν Χαλαῖς σιδηροῖς ἐξεφοίνισσεν πόδας.

ΦΟΙΤΑ'Ω, F. ήσω, P. ηκα, ito, venito. Interdum peculiariter dicitur de discipulis ad præceptorem aut ad scholam discendi causa ventitantibus: vt apud Aristoph. διὰ σὲ φοιτᾶν ὡς ἐμὲ μειρακίων, ad me ventitare, *discendi causa*. Dicitur etiam φοιτᾶν εἰς διδασκάλου, apud Xen. Pæd. 2. & φοιτᾶν εἰς τὰ διδασκαλεῖα, apud Plut. in Camillo. ¶ Item simpliciter, ventito ad aliquem, eo, venio, accedo, Plat. de rep. lib. 1. δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα ὡς παρὰ φίλους. Et de reb. inanimis: vt apud Thuc. ἐφοίτων ἀγγελίαι, crebri nuntii afferebantur. Apud Herodot. l. 1 φοιτᾶν εἰς ὁμιλίαν ἀνδρῶν, exp. cum viris coire. Sic & apud Plut. in Per. τῷ Περικλεῖ γυναῖκες εἰς τὸ αὐτὸ φοιτῶσαι ὑποδέχεται, cum Pericle coeuntes. ¶ Item insanio, furo vt refert Eust. ex veteribus. Apud Soph. in Aiace, φοιτᾷ δ' ἀνδρα μανιάσι νόσοις. * Eustathius ex veterum autoritate tradit φοιτᾶν esse factum ἐκ τοῦ φοιτᾶν, vel ἐκ τῆς ὁδοῦ.

Φοίτησις, εως, ἡ, itatio, ventitatio, ipsa actio itandi seu ventitandi. Xenoph. Hellen. 1.

Φοιτητὴς, οῦ, ὁ, q.d. itator, ventitator: peculiariter dicitur de eo qui ad præceptorem ventitat: discipulus.

Φοίτης, ου, ὁ, præco, παρὰ τὸ φοιτᾶν πανταχοῦ. Hesych.

Φοῖτος, ου, ὁ, insania, rabies. Eust. & schol. Soph. in Aiace.

Φοιτὰς, άδος, ἡ, insana, furiosa. Item vaga: Epigr. lib. 3. φοιτὰς ἐμπορίης item meretrix.

Φοιταλέος, α, ὁ καὶ ἡ, insanus, furiosus. Eurip. in Hippolyto coron. (de Cybele) Ματρὸς ὀρείας φοιταλέα. Dicitur & φοιταλίη, apud Apoll. l. 4. & apud Mosch. idyll. 2.

Φοιτίζω, idem quod φοιτάω. Homer. hymn. in Bacch. φοιτίζεσκε καθ' ὑλήεντας ἐναύλους.

Composita.

Ἀεροφοίτης, ου, ὁ, aërem frequentans, ad aërem ventitans.

Ἀναφοιτάω, ῶ, redeo, rursum eo, repeto: vt εἰς οὐρανὸν ἀναφοίτησιν, apud Herodot.

Ἀνάφοιτος, ὁ καὶ ἡ, ad superna vadens, superna petens. Phil. de mundo.

Ἀποφοιτάω, abeo, abscedo, non frequento. Philostr. ἀποφοιτᾷ τῆς ἐκκλησίας. ¶ Item morior.

Ἀποφοίτησις, abitus, abitio, discessus. Hesych.

Προαποφοιτάω, (dec.) præmorior: vnde προαποπεφοίτηκε, præmortuus est, apud Plut. in consol. Apoll.

Διαφοιτάω, diuagor, peruagor seu peruado, i. percrebresco. Plut. in Fab. τοῦ ἔργου λόγος μείζων διαφοιτήσας εἰς Ῥώμην. Herodian. l. 7. ὡς δὲ διεφοίτησε ταῦτα.

Εἰνάλιφοιτος, mariuagus, in mari vagans, seu per mare.

Εἰσφοιτάω, siue ἐσφοιτάω, ingredior, intro: aut sæpe ingredior: Eurip. in Androm.

Ἐκφοιτάω, exeo, egredior, prodeo, excedo. Laërt. τῆς σχολῆς ἐκφοιτήσας.

Ἐκφοίτησις, egressio.

Ἀνεκφοίτητος, (dec.) non prodiens.

Ἐπιφοιτάω, venio ad, accedo ad. cum dat. apud Plut. & Herodian. Item ventito ad aliquem, audiendi causa. Item viso. Plut. in Dion. Item peruado, peragro: apud Thucyd. Item in mentem venio, apud Damasc. Item consuetudinem stupri habeo: apud Herodian. (veniendi.

Ἐπιφοίτησις, accessus, aduentus. Areop. Item ipsa actio super-

Ἠερόφοιτος, per aërem itans, aërem frebuentans. Phocyl. Ἠεροφοῖτις, quæ per infernas tenebras ambulat & vagatur. Il. β & τ.

Ἡμερόφοιτος, interdiu oberrans. Basil.

Ἠεριφοίτος, per aëra vadens, aërius.

Καταφοιτάω, adueuio ex aliquo loco descendens, descēdo. Herod.

Νυκτίφοιτ' ὀνείρατα, nocturna somnia. Aeschyl. in Prometh.

Ὁμόφοιτος, qui simul it, comes. Nonn.

Ὀρειφοίτης, montiuagus, qui montes pererrat, & in iis versatur

Suid. Pro eodem dicitur & ὀρειφοίτης. Et fœm. ὀρειφοῖτις mõtiuaga. Epigr. l. 2.

Ὀρθροφοίτης, qui matutinus aduenit. Suid.

Οὐρανοφοιτάω, per cœlum gradior in cœlo versor. Hesych.

Οὐρανοφοίτης, qui per cœlum graditur. Suid.

Περιφοιτάω, circumeo, circumambulo.

Περίφοιτος, qui circumit, qui circumuagatur. Nonn.

Συμφοιτάω, vnà ventito. Peculiariter dicitur de iis qui vnà ventitant ad scholam, ideóque exp. sum condiscipulus. Poll.

Συμφοιτητὴς, condiscipulus. Phal. in ep.

Ὑψιφοίτης, altigratus: alta percurrens, seu peruadens. Exponitur etiam, qui animo est elato & superbo. Suid.

ΦΟΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, squama, *qualis est serpentis*. Oppian de ven. l. 3. θηρῶν φολίδεσσιν ὁμοίη. Aristot. hist. an. lib. 2. ὥσπερ φολίδας ἔχουσιν οἱ ὄφεις. Dicitur & φολὶς τοῦ χαλκοῦ, squama æris apud Hippocrat. in lib. de visu. * Etymologus ex λεπὶς ortum esse dicit, mutatione facta & transpositione literarum. ¶ Exponitur &, ποίκιλμα apud Apoll. ¶ Sic etiam dicuntur paruæ pennæ seu plumæ, quoniam squamis sunt similes. Etymol.

¶ At φόλλις, εως, ὁ, dicitur obolus, teste Suid. & Eustath.

Φόλικες, dictæ fuerunt aspritudines quædam cutis, quales sunt scabiosorum.

Φολλικώδεις exp. ἐφηλιώδεις λεπρώδεις. Erot. in lex. Hippoc.

Φολιδωτὸς, οῦ, ὁ, squameus, squamatus, Aristotel. de part. an. Apud Athen. lib. 9. φολιδωτὸς θώραξ, squameus thorax, seu squamea lorica.

Φολκὸς, vide in comp. ex Ἕλκω φόλος, &c. in φόος.

ΦΟ'ΞΙΝΟΣ, piscis quidam apud Aristot. an. l. 6.

ΦΟΞΟ'Σ, ὁ, ὁ, cuius caput est acutum & veluti turbinatum. Iliad. β, de Thersite, φοξὸς ἔην κεφαλήν. * Dicitur quasi φαοξὸς, vt sit φάος τὸ φαν ὀξὺς ὀξύμυθος, inquit Athen. lib. 1. Etymologus tamen φοξὸν homine denominari scribit ἀπὸ τῶν κεραμικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ὑπὸ τοῦ φωτὸς, τουτέστι πυρὸς, ἀφιεμένων.

Φοξότης, ητος, ὁ, esse φοξὸν, πάθος τοῦ φοξοῦ. Eust. Il. β.

Φορὰ, &c. vide in φέρω. Φορβὴ, &c. in φέρβω.

ΦΟ'ΡΜΙΓΞ, ιγγος, ἡ, idem quod κιθάρα, cithara. Iliad. σ, τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζε. * Scribit huic videri deductā esse hanc vocem ἀπὸ τῶν φρενῶν, quod per syncopen dicitur pro φρενοίμιον. Etymol. autem dici tradit παρὰ τὸ φρεσιναιδεῖν τὰς οἴμας, quasi φρενοίμιγξ. Primo enim loco solitum fuisse Apollinem citharam pulsare, deinde Musarum cantum carmina fuisse subsecuta.

Φορμίζω, citharam pulso, cithara ludo. Od. α.

Φορμικτὴς seu φορμιγκτὴς, citharœdus Epigr.

Composita.

Ἀναξιφόρμιγξ ὁ καὶ ἡ, dominans citharæ, potestatem habens in citharam: vt ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι, adud Pind. in Olymp. Ode. 2.

Δυσφόρμιγξ, infelicem habens citharam. Apud Eur. in Iph. Taur. δυσφόρμιγγα ἄταν, exp. luctuosam calamitatem: quasi quæ lamentabili & insuaui citharæ sono sit commemoranda.

Εὐφόρμιγξ, seu εὐφόρμιγξ pulchram citharam habens. Et substantiuè pulcra cithara. Epigr.

ΦΟΡΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, sporta corbis, calathus: nexus *viiliū: seu* plegma ex iūco. sparto, & id genus aliis. Hesiod. in Erg. οἱ τε δ' ἄρ ὑπὸ φορμῷ παῦσαι δέ σε θησόντων. Interdum sic dicitur teges, seu storea. vt apud Aristoph. in Plut. φορμὸν ἔχει αὐτὶ κλίνης ... Sic & apud Aristot. rhet. 2. & Polyb. ¶ Pollux tradit esse τὸ ἀγγεῖον αἰθράκων, quod dictum sit & λάρκος. ¶ Dicitur esse & mensura quædam frumenti, apud Lys. * Deducitur à φέρω, teste Eust. & Etym.

Φορμηδὸν, in modum sportæ seu corbis: vel in modum tegetis seu storeæ. Thucydid. lib. 2.

Φορμίον, (seu φόρμιον) τὸ, item φορμίσκος, & φορμίσκιον, item φορμίς, ίδος, ἡ, sportula vel corbula. Item regeticula, parua storea. prior duo apud Etymol. & Hes. postremum apud Aristoph. in Vesp. & Aristot. hist. an. l. 5.

Φόρος, &c. vide in φέρω.

ΦΟ'ΡΤΟΣ, ου, ὁ, onus: * dictum quasi φέρτος, παρὰ τὸ φέρειν. Propriè de nauis onere dici traditur: vnde & Hesiod. in Erg. iubet νῆα δ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι. Sic apud Plutarch. in Lyc. φόρτος ἐμπορικός. Dicitur tamen de quouis onere. & metaphoricè de re molesta & odiosa. Itē apud Aristoph. in Plut sic nominatur importuna molestáque irrisio

Ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμ' ἄν.

Φορτακὸς, ὁ, baiulus. Poll.

Φορτίον, τὸ, onus, sarcina, propriè, quæ naui imponitur. Hesiod. in Erg. Interdum τὰ φορτία, expon. merces: vt apud Aristoph. in Vesp.

Vesp. Metaphoricè apud Demosth. in orat. ad Philippi epist. μείζω φορτία ἢ καθ' αὑτὸν ἀρχόμενον

Φορτικὸς, oneratus: vt φορτικὸν πλοῖον, Thuc. Item metaph grauis, odiosus, molestus, tædiosus: Aristot. eth. 4. Plut. in Ant. Exponitur etiam, ineptus, insulsus: vt κωμῳδία φορτικὴ, apud Aristoph. Item fastosus, arrogans, insolens. Demosth. in Timocr. ἵνα μὴ τι φορτικὸν εἴπω.

Φορτικῶς, odiosè, molestè, ineptè. Item arroganter, insolenter. Plut. & Synes. (rhet. 2.

Φορτικότης, odiositas & tædiositas item arrogantia. Arist.

Φορτηγὸς, idem quod φορτοφόρος.

Φορτὶς, oneraria nauis Od. ι.

Φορτίζω, onero. Lucæ II φορτίζετε τοὺς ἀνθρώπους φορτία δυσβάστακτα. Apud Hesiod. in Erg. μείονα φορτίζεσθαι, exp. minora vehere onera in sarcinam collecta.

Composita.

Ἀναφορτίζω, onus in humeros tollo: vt *asportem*. Ἀναφορτίζεσθαι, dicitur onus quod in humeros tollitur asportandum: vnde ἀναφορτίζεσθαι dicitur metaph. qui proditus ac tanquam venditus, venit in potestatem emptoris, átque ab eo asportatus velut mercium onus. Soph. in Antig.

Ἀντιφορτίζομαι, q.d. vicissim onus asporto: *mercium*, i. ex pretio earum venditarum alias merces emo, & mecum in patriam asporto. Demosth.

Ἀποφορτίζομαι, onus abiicio, onus excutio, exonero. Hesych. Item excutio veluti onus. Synes. ἀποφορτισάμενος τὴν ... φορτία.

Αὐτόφορτος ναῦς, nauis cum ipso onere & mercib. Plut. in lib. περὶ ...

Βαρύφορτος, cuius onus est graue onerosus: vel valde onerosus & ponderosus.

Ἐκφορτίζομαι, idem cum ἀποφορτίζομαι.

Ἐπιφορτίζω, onero, onus impono. Ioseph. Ἐπιφορτίζομαι, idem. Greg. Et metaph. molestiam exhibeo seu negotium, schol. Aristoph. item in humeros tollo gesto.

Κατάφορτος, onerosus: vehemens. Hesych.

Μυριόφορτος cuius onus est infinitum. In Epigr. μυριόφορτος ναῦς, exp. nauis onerariæ, q.d. infinita vehens onera.

Προσφορτίζομαι, onere aliquid subduco Pol. Exponitur & præter onus impono, oneri onus addo.

Πολύφορτος, cui multum oneris est: qui multo premitur onere seu pondere: vt ... apud Mosch. idyll. 2. & Theocrit. 19.

ΦΟΡΥ'Ω, & φορύσσω. Item φυράσσω, pinso, subigo. Item misceo, turbo, farinam subigens in aqua confundo. Item fœdo, polluo Op. φορύξας ἀγαθοῖσι ...

Φορύομαι, misceor, turbor, &c. Od. ς. Il. χ, ... φορύσσοντα ... minquinabantur,

Φορυτὸς, quisquiliæ ex variis rebus commixtis. Et pro quisquiliis sordis, apud Athen. & Aristotel. hist. an. lib. 9. Exponitur &, congestitia confusa materia, congeries, colluuio. Item funis et congestis stramentis vitilibus ad πλέγματα. Aristoph. in Acharn.

Φόρος quomodo huc pertineant vide suo loco.

Composita.

Αἱματόφυρτος, ὁ καὶ ἡ, sanguine inquinatus seu pollutus. Od. υ.

Ἀναφυράω, subigo in modum farinæ. Item commisceo. Hippocr. γυναικ. lib. 1. & 2.

Ἀφόρυτος, impollutus, non inquinatus. Epigr. l. 1.

Φῶς vide φῶς in φάω, luceo.

Φράγμα, &c. in φράσσω.

ΦΡΑ'ΖΩ, (F. σω, P. κα, Aor. 2. ἔφραδον, præt. med. πέφραδα) dico, memoro, commemoro, expono. Od. λ, ἔφρασ' ἐς χῶρον ἀφικέσθαι ... Κίρκη. Od. τ, ... αὐτὸς Ὀδυσσεὺς Πέφραδ' ὅπως ... apud Demosth. Olynth. 1. φρασάτω τις ἐμοί τι τὸ κωλύον ἔτ' αὐτὸ ἴσως. Exponitur etiam, iubeo: vt apud Thucyd. lib. 6. ὁ δὲ τοῖς ... φράσας ... valere iubens. Item indico, nuntio. Lys. ὁ δὲ ... φράζει ὅτι ... * Deducit Eust. à φάω, dico: vnde primò fiat φάζω, & epenthesi literæ ρ, φράζω.

Φράζομαι, dico: vnde particip. πεφραδμένος, pro πεφρασμένος, dictus. Item in animo verso, consilium ineo item delibero, statuo: seu perpendo, cogito. Item animaduerto, deprehendo. Il. α. Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε φίλοι Od. ΙΙ. υ, φραζώμεθα μνηστῆρσιν ὄλεθρον, consilium agitare de internecione procorum. Il. ψ, Πρῶτος δ' ... animaduertit.

Φράδμων seu φραδμων consultus, circumspectus, solers, intelligens & peritus. Iliad. π.

Φραδμοσύνη, consilium, prudentia. Item scientia, peritia. Hesiod. in Erg. (Eust.

Φράσις, εως, ἡ, eloquutio, phrasis. Item genus loquendi: apud

Φραστὴρ, ῆρος, ὁ, eloquutor, indicator, explicator. Xenoph. Pæ. & Plutarch. Item φραστῆρες, dentes septennii in pueris. schol. Aristoph.

Φραστικὸς vi loquendi valens. Diog. Laërt.

Φραδὴ, idem quod φράσις. Item consideratio, consiliū. Hes.

Φραδὴ ἡ prudentia apud eundem. Φραδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, consultus, prudens. Il. ω. φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.

Φραδέως, prudenter. Item disertè, apertè. Hesych.

Φραδύνω, dico. Hesych Φραδάω, interpretor, enuntio. Idem.

Πεφραδὼν, idem quod φράζω: ex cuius præt. med. formatum est sicut πεπλήγω ex πέπληγα, teste Eust. Il. π, Καί πού τοι πὰρ Ζηνὸς ἐπιφραδέ πότνια μήτηρ Sic & apud Hesiod. ἐπέφραδε τιμάς.

Composita: ac primùm cum præpositione:

Ἀντιφράζω, per contrarium loquor, contraria appellatione nomino.

Ἀντίφρασις, figura Gram. qua bellum dicitur quòd minimè sit bellum, &c.

Ἀπόφραξ ἀδος, ἡ, vnde ἀποφράδες ἡμέραι, nefasti dies: quasi μὴ δεῖν τι φράζεσθαι Luc. in Pseudol. Plut. in Cam. ¶ Item ἀποφράδες πύλαι, portæ nefastæ, vel sceleratæ, per quas capitis supplicio afficiendi, & piacula educuntur: apud eundem in lib. περὶ πολυπραγμοσύνης. ¶ Item ἀποφρὰς ἄνθρωπος, sceleratus homo & nefandus, apud Synes.

Ἐκφράζω, eloquor, enarro. edissero, describo, commemorando singula, & oculos ponendo.

Ἔκφρασις enarratio, descriptio quasi ob oculos ponens id quod narratur Aphthon.

Ἐκφραστικὸς, eloquendi facultate præditus & describendi. Τὸ ἐκφραστικὸν, vis exprimendi conceptus mentis. Laërt.

Ἀνέκφραστος, (dec.) qui eloquendo exprimi non potest seu describi. Greg.

Ἐπιφράζω, indico: vt ἐπέφραδε τιμὰς, indixit honores, apud Hesiod. quidam enim hinc deducunt. Exponitur etiam, admoneo, suggero.

Ἐπιφράζομαι, excogito cōminiscor. Od. ο. & apud Herodot.

Ἐπιφραδέως, consultè, prudenter. Apoll. Arg. 2.

Ἀνεπίφραστος, (dec.) qui excogitari non potest, quem cōminisci non licet. Simonid. in vitam humanam: μυρίαι θνητοῖσι κῆρες κἀνεπίφραστοι δύαι, οὐδ' ἄπιστα δ' ἐστί.

Καταφράζομαι, considero, perpendo, animaduerto. Hesio. in Erg. ὑμεῖς δ' ὦ βασιλῆες καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ Τήνδε δίκην.

Μεταφράζω, in aliud orationis genus seu in aliam formam muto. Phil. de vita Mos. l. 2. Item aliam orationem (aliùs linguæ) transfero, interpretor. Plut.

Μεταφράζομαι, postea considero, & in animo verso. Il. α.

Μετάφρασις, mutatio in aliud orationis genus siue in aliam formam: apud Plutarch. in lib. vtrum Athenieni. &c. Item interpretatio.

Μεταφραστὴς qui metaphrasi vtitur, interpretes. Μεταφραστικὸς, qui habet metaphrasin seu metaphraseos formam.

Παραφράζω, q.d. loquor iuxta: i. loquor iuxta ea quæ alius dixit & velut orationis eius vestigiis insistendo: eodem sermone vtens aliquid latiùs & explicatiùs eloquor. Plut. in vita Hom. Phil. de vita Mos. l. 2.

Παράφρασις, interpretatio qua aliquis sermone eodem vtēs aliquid latiùs eloquitur. Fab. l. 10. c. 5.

Παραφραστὴς, qui vtitur paraphrasi.

Περιφράζω, circumloquor, circumloquendo eloquor, pluribus explico id quod vno aut paucioribus est dictum. Dionys. Halic. ¶ Item considero, perpendo. Nic. in Ther.

Ἔργα δέ τοι σίνταο περιφράζοιο φάλαγγος.

Περίφρασις, circumloquutio, circuitio loquendi. Fab. l. 8. c. 6.

Περιφραστικὸς λόγος, ὁ, oratio in qua vtimur periphrasi.

Περιφραδὴς, scitus, peritus. Hom. hymn. 1. in Merc.

Περιφραδέως, scitè, peritè: seu ritè. Od. ξ.

Προφράζομαι, prædicor, prænuntior. vnde προπεφραδμένος, prædictus, prænuntiatus: vt προπεφραδμένα ἔργα, Hesiod. in Erg.

Συμφράζομαι, simul consulto, simul delibero. Item mecum reputo. Il. α, συμφράσσατο βουλὰς Ἀργυρόπεζα Θέτις.

Συμφράδμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui vnà consilia agitat consiliarius. Il. β Exponitur &, vnanimis. concors.

Ὑποφράζομαι, animaduerto vel subanimaduerto: vnde ὑποφρασθεὶς, apud Apoll. Rhod.

Composita sine præpositione.

Ἀριφραδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde manifestus: vt σῆμα ἀριφραδὲς Il. ψ.

Ἀριφραδέως, valda apertè, admodum euidenter. Theocrit. idyll. 26.

Ἀφράσμων, vel ἀφράδμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, inconsultus, inconsideratus, imprudens. Hes.

Ἀφραδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem: Od. β. Ἀφραδέως, inconsultè, inconsideratè, imprudenter, stultè. Il. ψ.

Ἀφραδία, & Ionicè ἀφραδίη, inconsiderantia, imprudentia. inscitia, temeritas. Interdum cum genit. vt Iliad. β, ἀφραδίῃ πολέμοιο. imperitia belli.

Ἀφραδέω, ῶ, inconsultus sum, inconsultè aliquid facio seu dico, desipio Iliad. ι.

Ἄφραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non dictus, vel non dicendus: Suid. Item qui dici nequit, ineffabilis: Soph. in Trach. Item incogitatus improuisus, inexpectatus, vt ἄφραστος κακὸς, Eurip. in Hippol.

 & ἀφρα-

& ἀξεκατηλιθέρη, Apoll. Arg. 2. Apud Nicand. ἄξεκτα γελάσσαι, exp. ἀξήνορα: dementer.

Ἀ'ξεκτος, ex improuiso, præter expectationem: item inconsiderate, apud Sophocl.

Ἀ'ξεκτός, ή, ὄν, idem quod ἀξεκτία: Suid.

Ἀ'ξεκτος, deiiipio. Hippocr.

ἐξαλοξεκτής, doli cogitator: dolos animo versans. Hom. hymn. 1. in Mercur. ὅστις τοῦτον ἀνθρώπων ἐξαλοξεκτής.

ἐξ'υπεκτος, ὁ ὴ ὄν, qui vix explicari potest.

Εὔ'ξεκτος, explicatu facilis, pronuntiatu facilis. Aristot. rhet. 3. Item pro ἄζηλος, & certus: Dionys. de sit. orbis.

Εὐ'ξεκτής, clarus, manifestus. Hesych. Item bene differens. (item claré. distertus.

Εὐ'ξεκτέως, eleganter, prudenter, item decenter, ornaté. Od.

Εὐ'ξεκτία, venustas sermonis, vis diceudi.

Θεοξεκτέω, qui ex Deo loquitur. Phil. de vita Mos. l. 3.

Θεοξεκτία, Dei pronuntiatus: vt θεοξεκτὶς μοῦσα, apud Nō.

Θεοξεκτίς, consilium diuinum, oraculum. Hesych.

Κακοξεκτία, mala cogitans & machinans. Il. χ.

Κακοξεκτία, malum consilium Nicand.

Ὀ'μοξεκτέω, qui vnà cum alio consultat. consilij particeps. Item vnanimis, concors. Plat. in ep.

Ὀ'υα ξεκτέον, idem. Nonn.

Πολυξεκτέω, seu πολυφερέω, valde consultus, valde consideratus, valde prudens. Apoll. Rhod.

Πολυξεκτέω, idem. Simonid. in Iamb de mul.

Συνεξεκτικός, ή, όν, qui de alijs loqui ur seu de rebus subtilioribus, nugatoriis subtilitates effutiens.

✠ Ρ Α' Σ Σ Ω, siue φράσσω F. ξω, P. χα. sepio, munio. Herodianus. πάντα τὰ μεμφόμενα τῆς τοιαύτης πόλεως. Idem τὸ ποιητικὸν φράσσουσι τοῖς ὅπλοις. armatura muniri. ¶ Item obstruo, obturo, vt Hebr. ca. 11. ἔφραξε τὰ στόματα λέοντων. ¶ Exponitur etiam, addendo, constipo apud Hom. Il. Φράξατε θύρην ἀρῆι.

Φράσσω, seu φράττω, sepior, munior, obstruor, obturor. vnde particip. πεφραγμένος, (sine adiectione) munitus & instructus ad bellum. Et φραγμός, munitus. Iliad. ῥ. Φράξεσθε πάντα χαλκάρματα.

Φράγμα, τό, sepimẽtum, septũ sepes. Exponitur etiam, maceria. vallum item munimentum: vt in Epigr. cornua cerui dicuntur φράγματα μετάφρενα. Apud Athen. l. 4. λάθρᾳ τῶν μικροκεφάλων τὰ φραγμάτων, quidam exp. per clandestina machinamenta reductis velis, aut tabellatis.

Φραγμός, ὁ, idem quod φράγμα, sepes. apud Plut. in Per, & sæpe in nouo Teſt. ¶ Ab anatomicis sic appellatur totus dentium ordo atque acies, vt scribit Paul. Aegin.

Φραγμώδης, ὁ, ἡ, ad sepes pertinens: vel sepimentis idoneus: vel qui circa sepes nascitur: apud Dioſc. l. 1 c. 121.

Φρακτὸς, ὴ, ὸν, septus munitus. Pro eodem per hyperthesin literarum dicitur φραπτός, Etym.

Φρακτός, idem quod κατάφρακτος, de quo in κατάφρακτος.

Φρακτοφύλαξ, ὁ, sepes.

Φράζομαι, idem quod φράσσω, vnde apud Suid. τῷ τείχει δεῖ κατεφράσθαι πῶς ἔσονται ἐφεκτικώτερα

Σφετέρῃσι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ ac primum cum præpositione.

Ἀ'ναφράσσω, aperio & explico quod septo clauſum erat. Hesych.

Ἀ'ποφράσσω, & ἀ'ποφράττω, q. d. contrà obstruo: oppono aliquid quod obstruat & obturet. Exponitur & simpliciter, obstruo: apud Alexand. Aphr. ἐκλείπει ὁ σκλὴν ὅτε τὸ αἷμα ῥέον ἀποφράττει τὸν γλῶ αὐτοῦ.

Ἀ'ντίφραξις, q. d. obstructio quæ fit contra, oppositio ali cuius quod obstruat. Exponitur etiam, interpositus: vt ἀ ξηλωτὴς τῆς σκλώσης dicitur fieri ὅ αὐτὸς ἐφραξε ὑπὸ γῆι, apud Aristot. post. anal. lib. 2. cap. 7.

Ἀ'ποφράσσω, seu ἀποφράττω, obstruo, obturo, interſepio: vt ἀποφράττειν τὸ στόμα, apud Basil.

Ἀ'ποφράγνυμι, seu ἀποφράσσω, idem. Item communio veluti sepio: qua in signif. passiuum etiam legitur apud Soph. in Antig. κἀποφράγνυσιν Κύκλῳ τὸ φρούριον.

Διαφράσσω, siue διαφράττω, interſepio, septo interiecto separo & discludo. Herodian l. 2.

Διαφράγνυμι, q. d. interſepimentum: quod interſepit, seu interſepiendo discludit. Thuc. l. 1 Poll. l. 2.

Διαφράγνυμι, & διαφράσσομαι, sepio, munio. vel obstruo. Plutarch in Cam.

Ἀ'διάφρακτος, (*dec.*) non interseptus. Theophr. hiſt. pl. l. 1. c. 8. Ἀδιάφρακτον, nullo interiecto sepimento, nullo discludente septo: apud eundem hiſt. pl. l. 6. c. 5.

Ἐ'κφράττω, idem quod ἀποφράττω, obstructione libero obstructiones amoueo. Dioſc. l. 3.

Ἐ'κφρακτικὰ φάρμακα, medicamenta quibus vis ineſt expediendi meatus obstructos, apud Gal.

Ἐ'μφράσσω, vel ἐμφράττω, obstruo, obturo, Athen. l. 5. Item interſepio, vt ἐμφράττειν ἢ χώμασι. Gal. Item interfercio. Aeſchin. τὰς αἰτίας ἐπίφραξας τὰς τῆς σῆς σωτηρίας.

Ἔ'μφραγμα, & ἐμφράγματα, obturamentum: ſeptum, obex.

Ἔ'μφραξις, obturatio obſtructio: peculiariter obitructio aurium ſeu morbus aurium obſtructarum. Hesych.

Ἐ'μφρακτός, obſtructus, obturatus, ſeptus, munitus. Ἐ'μφρακτικὸς obtituendi facultate præditus

Ἐ'περίφραγμα vel ὕπερφράττω, obſtruo, obturo Basil.

Ἐ'πιφράγματα, obturamentum. Hſych

Καταφράσσω ſeu καταφράττω, munio. Et ſpecialiter. armis munio.

Κατάφραγμα, munior: vnde ὑπλοκατάφρακτος, apud Plutarch. in Alexand.

Κατάφραγμα, τό, munimentum.

Κατάφρακτος, circumquaq. armis munitus: cataphractus vt κατάφρακτοι ἵπποι, apud Herodian. lib. 8. qui & absolute κατάφρακτοι, dicuntur apud eundem l. 4. Liuio, equites loricati.

Κατάφρακτος ναῦς, nauis quæ tecta & conſtrata, vt magis ſit munita. Polyb. Sic κατάφρακτα πλοῖα. apud Thuc. l. 1.

Ἀ'κατάφρακτος, (*dec.*) qui non eſt κατάφρακτος: vt ἀκατάφρακτος ἵππος. in lib de vocab. mult.

Παράφραγμα, ſeu παράφραττω, obſtepio, obſtruo. Herodian. l. 4. & 6.

Περίφραγμα, ſepimentum munimento alicui additum ſeu circundatum. Thuc l. 4.

Περιφράσσω, ſeu περιφράττω, circumſepio, circumuallo.

Περίφραγμα ſeptum quo aliquid circundatur. Poll. l. 1.

Περίφραγμα idem.

Πρόφραγμα, ſeptum alicui loco prætentum. Arriſtot. Oecó. 2. Item locus ante tœnam. Heſ. Et generaliter, propugnaculum: tamen Polyb.

Συμφράσσω, confepio, communio.

Simplicia ex quibus compoſita.

Ἀ'φρακτος, ὁ, ἡ, non ſeptus, non munitus. vt ἀφράκτοι πλόκοι. & ἀφράκτοις φρουρίοις τισὶν, apud Thuc. Et cum gent. ἀφρακτοφόρων. apud Soph. Eu. ip in Hippol ἀφρακτος ἐρκείοις. exp. non obſtrictus iuramentis. Item ἀφρακτος, non obſtructus.

Δρύφρακτον, vel δρύφακτον, tabulatum ſepes, cancelli. Peculiariter ſic Athenis dicebantur cancelli eius loci in quo ſenatus iudicabat. Poll. & Hesych. quaſi δρύφρακτα, ſeu δρύφρακτα, ἅ ἐστι τὰς δρυσὶ φράττεσθαι, τουτέστι ξύλοις.

Decomp. Ἀ'δρύφρακτος, δρυόφρακτος, & cancelli non munitus. Item iudicio carens: quoniam iudicii locus Athenis δρύφρακτος ſepiebatur. Heſ.

Κατάδρυφράσσω, (pro κατάδρυφράττω) δρυσὶ κατάφρασσε. Et generaliter munio.

Ναύφρακτος, nauibus ſeptus, nauibus armatus & munitus: vt ναῦφρακτα στρατεύματα, apud Eur. in Iph. Aul. Accipitur & pro ναύφρακτος, ὁ, ἡ, ὄν, apud Ariſtoph.

Ξυλόφρακτος, lignis ſeptus ſeu circumſeptus.

Φρεσὶν, φρεσικὸς vide in Φρήν.

✠ Φ Ρ Α Τ Ρ Ι' Α, ſeu φατρία, ας, ἡ, curia. Φρατρίαι, dicuntur conuentus quidam hominum aut conuenticula, quaſi pagi, propria ſibi ſacra peculiariáque communiter habentium, teſte Bud. apud Ariſtot. in polit. Athenis ſic dicta fuit tertiæ tribus pars, quum populus in quatuor duntaxat tribus diuiſus erat, vt tradit. Poll. l. 8. Iſocr. orat. de Pace, τὰς ὁ φρατρίας ἢ τὰ γεννήματα τὰ ἀνθρώπινα. Sic & apud Aeſchin. in orat. de malè geſta leg. ✠ Idem Bud. τῶν φρατρίων dictam ſcribit ἀπὸ τοῦ φράττω, à puteo, quòd qui erant eiuſdem φρατρίας, communi puteo vterentur. Orus verò φρατρίαν, apud Etym. hominari vult quaſi πατρίαν, à πατὴρ, mutato γ in φ.

Φράτωρ, ionicum pro iiſdem. Il β

Ἀ'φράτωρ. (*comp.*) qui in nullius curiæ conſortio eſt ſeu ſodalitio: vel ab omni ſocietate cum hominibus abhorre, tibiq; de m

---

Φ Ρ Ε' Α Ρ, & poëticè φρέατα τὰ, puteus Luc. in Demon. ἐπὶ τὰ φρέατα ἀγαγόντι. ἢ ἀνίξας ἐμπέσῃ τοῦ τε ὑδατος σπανεῖ. Il. ο. Καὶ πάσαι πάσῃ ἢ ἀφ' ἑλκηθεὶς, ἢ ἀνίξας ἐμπέσῃ τοῦ τε ὑδατος σπανεῖ. Il. ο. Καὶ πάσαι πάσῃ ἢ ἀφ' ἑλκηθεὶς, ἢ ἀνίξας ἐμπέσῃ φρέατα μακρὰ πάσσει. ¶ Improprie apud Athen lib. 5. & 11. 5. & 11. ſic vocatur prægrande poculum.

Φρεατικὸς, putealis, puteanus: vt φρεατικῆσι ὕδασι. apud Plut. de primo frig. & Athen.

φρεατικὸς, ὁ, ἡ, ὄν, in putei modum profundus.

φρεατικὸν, puteolus, paruus puteus. Item profunda foſſa. Suid. in qua ſignificat legitur & φρεατία, apud Xen.

φρεάτιος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Φ Ρ Ε' Ω, & φρεμι, f. ἐσω, emitto. * factum ex φερῶ & ἴω. (mitto) ſyncopen paſſis, & π in φ mutato. Quidam tamen à φίεσθαι trãſpoſitis literis deducunt.

Compoſita.

Ἐ'μφρεσθαι, (itidem dictum pro ἐσφέρεσθαι, ſecundum quoſdam) & εἰσφέρεσθαι, intus, admitto, recipio intus. Ariſtoph. in Veſp. Ἢ ἐμπεσὼν ἐς λόγους τοὺς ἐσφρήσομαι, quum cœperint cauſas dicere, neminem admittemus. Demoſth. in Leptin. εἰσφέρεσθαι τὸ πρᾶγμα. Exponitur etiam, deuoro apud Ariſtot. in lib de auditu mirab quum inquit, ὅσοι πολέμους ἐμπεσόντες γιγνομένους μηχανήμασιν ἐπιτηδείοις ἐπιτιθέασι, ὅταν πλήθη εἰσφρήσωσιν αὐτῶν, καὶ τὰ ἔξωθεν. (ἐν χερρονήσῳ, &c.

Ἐ'πιφρεσθαι, idẽ. apud Eurip. in Troad. & Dem. in orat. πρὸς τὴν ἐπιστολὴν. (*decomp.*) inſuper intrò fero: Eur. in El. Λέγεται ἐπιφέρεσθαι Et neutr. ſuperintro. Suid.

Ἐ'ξφρεσθαι, & ἐξφρεῖν, ἐκ ὑπερῆσθ'; Item effero. Luc. Lexiph. ἐξέφερεν ἐμαυτόν.

Φ Ρ Ε' Ν, ός, ὁ, mens. idem quod νοῦς, & διάνοια. Il. κ. ἐπεὶ διὸς ἐτράπε φρένας. Sæpe vſurpatur plur. pro ſing. vt paſſim apud Homer. ἐπεὶ τοῦ φρὶ θάνεν σπέος, & ἀνὰ σὺ σῴσι ἐνὶ φρεσὶ, quod à Virg. dicitur, *tu conſtat mente tenet.* o. In ſoluta oratione φρένες ſæpe ſignificat prudentiam, vnde apud Herodian. φρένας ἔχειν, & apud Plut. in apophth Lacon ἔξω φρενῶν κεῖσθαι vel γλυκύθυμος, mente captus Sæpe etiam conjungitur cum ψυχὴ: vt apud Ariſtoph. καὶ ἔχει μ' ὁρμὴ σε ſic & apud Dem pro cor ¶ Item φρένες, præcordia. *tanquam membra ſedes:* apud Ariſtot de part an. l. 3. c. 10. Sic Od. 1, Οὐδὲ μάχῃ σοὶ σῇσιν ἐθ. φίλ ες ὕπαρ ἐχάσσω.

Φρενῖτις, mente. Soph. in Aiace.

Φρενόω, ad mentem reduco, prudentem reddo, facio vt quis ſapiat interdum &, caſtigo. Aeſchyl. in P. om. Πολλῷ γ' ἀμείνων σοῦ νέος πρεσβὺς ἔφυ Η' σωφρονῶ. Sic & apud Xen. apomn. l. 2.

Φρενώσις, ad ſanam mentem reducor, prudens reddor. ✠ Ἰτὲ εἴφεροι animor, Maccab l. 1. πορευόμενοι ἐν ταῖς μυρίαις ὁδοῖς πλζῶν.

Φρένωσις, ως, ἡ, caſtigatio admonitio. Heſych. Φρενωτήριον, idem: apud eundem. Item quod ad φρένωσιν aptum eſt & accommodatum.

Φρενικὸς, ad mentem pertinens. Item qui diaphragmatis eſt, ad diaphragma (quod etiam per φρένας intelligitur) ſpectans: vt φρενικὴ φλέψ.

Φρενίτις, ὁ, ἡ, mentis delirium: inflammatio membranarum cerebri, febrem acutam & mentis perturbationem inducens. Alex. Aphr. Greg. de hom.

Φρενιτικὸς, qui laborat phreneſi, phreneticus. Gal. Apud Hippocr. φρενιτικοὶ interdum omnes vocantur quibus mens obleſa eſt, etiamſi perpetua cataphora teneantur.

Φρενῖλαι & φρενιτίζω, ſum phreneticus, phrenetide laboro. Illo vtitur. Alex. Aphr. in probl hoc Gal. & Paul. Aegin.

Φρενῖτικῶς, idem quod φρενῖτις.

Φρόνιμος, (dictum quaſi φρενίμος) mente & ratione præditus ſum. mentis ſum cõpos. ſapio. Iſocr. ad Phil. Ἀλλ' τὸ γήρως ὄφελημα τῷ φρονίμῳ. Il. χ. Πεῖρ' ὅτι μὰ φ' ἀδύνατον ἔβη φρονέοντ' ἀνὴρ ἀδύνατον, ad hæc mentis compotem. Il. ψ. ἀλλὰ φίλος, φρονίμως, πεφυκὼς ἀμφὶ θαλάσσῃ. Item ἀδιάφρονα ἔχουσιν ἢ ἔβη ἀφρονα ἔχουσιν. (bris. Pind.

Διαμασῶν φρονίμως χρυσὸν, aurum domans animum humanũ ſuis illecebris, & Doricè διαλέφρων, cui mens oblæſa eſt, ſtolidus, vt διαλέφρονες ἀσωτίαις, apud Naumach.

Διάφρων, qui mente eſt diſſidente & diſcordi.

Δίχοφρόσυνη, diſcordia. Item inimicitiæ, ſeditio.

Δολίφρων, doloſa cogitans, fraudulentus, vt δολίφρων Κύπρις. Eurip. in Iph. Aul.

Δολιφρονέω, dolũ ſeu dolos cogito, fraudes meditor. Hõ. Il. ξ.

Δολοφρονέω, doli meditatio, vel dolus. fraudes Il π.

Δύσφρων, cui mens malè ſe habet, anxius, triſtis. Item triſtitiam ferens, vt δύσφρονι ἤθεϊ ὁ, apud Eurip. in Androm.

Δυσφροσύνη, animi ægritudo, anxietas, mœror, ſolicitudo, Heſiod. in Theogn.

Ἔ'κφρων, qui eſt extra mentem, amens.

Ἐ'κφρόνως, amenter, vtrumque apud Suid. (eſt. Phal.

Ἐ'μπεδόφρων, qui mente firma præditus eſt, qui mente captus non ἔμφρων, mentis compes. Soph. Plat. in Tim. Item prudẽs, ſapiens: apud eundem. Thuc. & Plut.

Ἐ'μφρόνως, vt decet eum qui mentis compes eſt, prudenter.

Ἔ'πφρων, idem quod ὕφρων. Heſiod. in Theog.

Ἐ'πιφροσύνη, prudentia. Theognis.

Ἑτερόφρων, aliter ſentiens.

Εὔφρων, & poët. εὐφρεσύνη, q. d. cui mens benè ſe habet: hilaris, lætus: vt θυμὸς εὔφρων, Od ρ. Item lætitiam afferens, exhilarans: vt οἶνος ἐὐφρονα Il. χ. (8.

Εὐφροσύνη, lætitia, hilaritas, animi voluptas. Od υ. Xen. Pæd.

Εὐφράινω, & εὐφραίνω, lætitiam afferens. Dioſc. l. 4. c. 128.

Εὐφράνσιμον, ſeu εὐφρασμὸν, lætitia afficio. lætum reddo, exhilaro, oblecto, Il ν Τρῶας εὐφροσύνῃ τε χαρᾷ τε ἔθηκεν πόλεμον. Xen. ὃς παρέστησε τοῖς ἐστε εὐφροσύνην.

Εὐφραίνομαι, lætitia afficior, gaudium percipio, Od, β & apud

φρονιμαζόμενοι, animos tollo, maiores ſpiritus duco: vel manifeſtè de me ſentio. Polyb. & Diodor.

Φρονημάτισμὸς, ipſa actio efferendi ſe & animos tollendi: animi elatio: apud Suid.

Φρόνησις, ως, ὁ, prudentia, ſapientia. Item intelligentia. Ariſtotel. rhet. 1. Iſocr. ad Demon. & c. Accipitur & pro ſcientia, apud Plat.

Φρήν, idem quod φρένες, ex quo & per ſyncopen factum quidam putarunt. Od χ.

Φρόνιμος, ὁ, ἡ, ὄν, prudens: vel ſapiens: qui quid differat ἀπὸ τοῦ λογιμοῦ σοφοῦ, docet Ariſtot. eth. 6. Plat. de leg. φρόνιμος ἀπὸ πολιτικῆς συνέσεως. Item peritus: vt apud Xen. in apol. Socr. φρόνιμος ἀπὸ τῶν πολεμικῶν, peritus rei bellicæ.

Φρονίμως, prudenter vel ſapienter.

Φρόντις, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀ'γαθοφρονέω, ὁ, ὼ ὄν, animo leni præditus, cuius φρένες eſt ἀγαθαί, i. mitis & manſueta: vel ἀγαθὰ φρονῶν, lenia & mitia cogitans. Iliad. υ.

Ἀ'γαθοφροσύνη, ἡ, lenitas, manſuetudo, comitas. Il. ω.

Ἀ'εσίφρων, q. d. ventoſa mente prædituS: leuis, inconſtans: item temerarius, ſtultus. Il. υ Heſiod. in Erg

Ἀ'εσιφροσύνη, leuitas, ſtultitia. Od. ο.

Αἰδέφρων, verecundam mentẽ habens: verecundus. Eur. in Alceſt.

Ἀ'κεσίφρων, prudens, σωφρονίζων. Heſych.

Ἀ'λλοφροσύνη, aliud in animo habeo, meutem non attendo ad id quod cerno. Od. κ. Item mente ſum alienata, inſanio, Il. ψ.

Ἀ'ναφρόνως, rurſum ſapio, reſipiſco. Batil.

Ἀ'ντίφρων, contraria ſentiens. Heſych.

Ἀ'σίφρων, cui eſt mala mens, malè animatus. Heſych.

Ἀ'στίφρων, qui eſt mala mente eſt integra, minimèque læta, integer mentis. Eurip. in Iphig. Aul. Plat. polit. 7.

Ἀ'τηλεφρέων, ſeu ἀτηλέφρων, tenera ſapiens ſeu cogitans: tener. Il ζ.

Ἄ'φρων, amens, demens, inſipiens. Theogn. Ἄ'φρονες· αἰσθητικοὶ, ὁμῶς ἢ σώφρονες· οἵτινες δὲ Πίνδ· ἄνδρ' τὸ μέσον νόημα τῶν.

Ἀ'φρόως, ſtultè, amenter, inſipienter. Soph.

Ἀ'φροσύνη, amentia, dementia. Solon. τῷ ὃ κακῶς ἠρέθισε θεὸς παῖτα δίδωσι Σωστρίλῳ ἀζηθίλῳ, λίκνιον ἀφροσύνης.

Ἀ'φρόνως, amenter ſeu dementer me gero, amẽs ſum. Il. β & ι

Ἀ'φρόνιος, idem. Phocyl.

Τ'υπερφρονίστερος, (*dec.*) aliiquantum imprudentior. Herodot.

Βαθύφρων, q. d. cuius mens eſt profunda. d. cuius mens in profundis cogitationibus verſatur: vel qui profundas cogitationes mente agitat: valde prudens.

Βαρύφρων, q. d. cui mens eſt grauis, & curis onuſta, qui mente grauiter eſt affectus.

Βαρυφροσύνη, ἡ, ſtatus mentis grauiter affectæ, & curis ac m oleſtiis velut grauatæ.

Βαρυφρονία, grauiter mente ſum affectus.

Βλαξίφρων, cui mens læſa eſt, ſtolidus.

Βυσσίφρων, in profundo cogitans, pectore videlicet. Heſych.

Δαϊφρων, bellicoſus. Il ρ. Odyſſ. γ. & ο, ὁ δαΐφρ. (i. πολεμικὸς) φρονῶν, vel prudens, vt ſit qui δαΐφρα φρονεῖ: vel ὁ δαΐφρων ὁ φρονῶν, à δαΐομαι, diſco. vel etiam à δαίω, diuido, vt ſit cui δαίῃ φρένα, & ὁ πολλὰ φρονῶν μεμερισμένα. (bris. Pind.

Δαμασίφρων χρυσὸς, aurum domans animum humanũ ſuis illecebris, & Doricè δαμίφρων, cui mens oblæſa eſt, ſtolidus, vt δαμίφρονες ἀσωτίαις, apud Naumach.

Διάφρων, qui mente eſt diſſidente & diſcordi.

Δίχοφροσύνη, diſcordia. Item inimicitiæ, ſeditio.

Δολίφρων, doloſa cogitans, fraudulentus, vt δολίφρων Κύπρις. Eurip. in Iph. Aul.

Δολιφρονέω, dolũ ſeu dolos cogito, fraudes meditor. Hõ. Il. ξ.

Δολοφρονέω, doli meditatio, vel dolus. fraudes Il π.

Δύσφρων, cui mens malè ſe habet, anxius, triſtis. Item triſtitiam ferens, vt δύσφρονι ἤθεϊ ὁ, apud Eurip. in Androm.

Δυσφροσύνη, animi ægritudo, anxietas, mœror, ſolicitudo, Heſiod. in Theogn.

Ἔ'κφρων, qui eſt extra mentem, amens.

Ἐ'κφρόνως, amenter, vtrumque apud Suid. (eſt. Phal.

Ἐ'μπεδόφρων, qui mente firma præditus eſt, qui mente captus non ἔμφρων, mentis compes. Soph. Plat. in Tim. Item prudẽs, ſapiens: apud eundem. Thuc. & Plut.

Ἐ'μφρόνως, vt decet eum qui mentis compes eſt, prudenter.

Ἔ'πφρων, idem quod ὕφρων. Heſiod. in Theog.

Ἐ'πιφροσύνη, prudentia. Theognis.

Ἑτερόφρων, aliter ſentiens.

Εὔφρων, & poët. εὐφρεσύνη, q. d. cui mens benè ſe habet: hilaris, lætus: vt θυμὸς εὔφρων, Od ρ. Item lætitiam afferens, exhilarans: vt οἶνος ἐὐφρονα Il. χ. (8.

Εὐφροσύνη, lætitia, hilaritas, animi voluptas. Od υ. Xen. Pæd.

Εὐφράινω, & εὐφραίνω, lætitiam afferens. Dioſc. l. 4. c. 128.

Εὐφράνσιμον, ſeu εὐφρασμὸν, lætitia afficio. lætum reddo, exhilaro, oblecto, Il ν Τρῶας εὐφροσύνῃ τε χαρᾷ τε ἔθηκεν πόλεμον. Xen. ὃς παρέστησε τοῖς ἐστε εὐφροσύνην.

Εὐφραίνομαι, lætitia afficior, gaudium percipio, Od, β & apud

Εὐφροσύνη, ἡ. lætitia, gaudium, idem quod Εὐφροσύνα
Εὐφρόνιον, poeticè dicitur pro Εὐφρόνη. Il. α, Ὀτ' σφιν ἰὼν ἐυφρόνιον ἀγορήσατο, ἠδὲ μετέπεσεν, i. prudentia valens.
Εὐφρόνη, dicta est nox. apud Hesiod. & Eurip. Οὐδ' ἐν δὶ φροντίδι: quod putaretur multum conferre ad inuentionem & cōsiderationem eorum quæ quæruntur, πλὴ ἐν νυχίοις ἡ τὰ ἀέθεα κοιμᾶται, teste Plut. in lib. 3. Ἐδὲ πολυφόρτῳ. Hesychio idem est quod Εὐφροσύνη.
Decomp. Παλίφρων pernox: apud Cratin. teste Poll.
Συνεφρονίκης, q. d. collector, congaudeo. Poll.
Ε'ὔφρων, q. d. habens mentem: mentis compos: cordatus, prudens. Odyss η. Hesiod. in Theog. Item qui mentem reprimit, apud Nonn.
Ε'ὐφρονία, prudentia, mens cordata. Epigr.
Ε'ὐφρόνιος, prudens & cordatus sum. in iisdem.
Ε'ὐχύφρων, firma & stabili prudentia præditus: seria cogitans. Hesych. & Etymol.
Ζωιόφρων, louem sapiens: epitheton Apollinis, quòd sit fatidicus & oracula sint à Ioue.
Θελξίφρων, mentem demulcens. Eurip. in Bacch.
Θεόφρων, qui diuina sapit Θεοφρσύνη, religio, pietas qua diuinu sapimus: ambo apud Hesych.
Θηλύφρων, muliebri quadam mente præditus, mollis & effœminatus. Aristoph.
Κακόφρων, cui mala est mens vel malitiosa. Item, cui maleuolus est animus: Item stulta mente præditus. Eurip. in Iph. Aul. κακόφρονες, φιλόψογοι μισητοί.
Κακοφροσύνη, mens mala seu malitiosa. Item mens maleuola. Item stultitia.
Καλύφρων, beneuolus. Hesych.
Καρτερόφρων, seu κρατερόφρων, cui mens est rigida seu dura: durus, acer, præfractus, violentus: Item magnanimus. Hesiod. in Theogon.
Καταφρονέω, contemno, despicio: q. d. φρονῶ κατὰ τινός, sentio aduersus aliquem. i. malam de eo concepi opinionē. Thuc. lib. 8, τὰς τῶν πάλαι τολμήσεις τῆς λοιπότητος καταφρονῶν. Herodian. l. 5 κατεφρόνησε τῶν ὑπὸ τῷ Φιλίππῳ λοιπῶν. Exponitur etiam, affecto, meditor. Herodot.
Καταφρονέτωρ, contemnor. despicior. Xen. Hellen. 7: κατεφρονήθην ὑπ' Ἀρκάδων.
Καταφρόνητος, contemptus, contēpio, despicientia. Thuc. l. 2.
Καταφρόνησις, idem: apud eundem ibidem.
Καταφρονητής, ὁ, contemptor. Plut.
Καταφρονήτικὸς, ad contemnendum propensus, qui facilè contemnit. Aristot. eth. 4, c. 3.
Καταφρονητικῶς, contemptim, per contēptū, Xen. Hell. 4. & 5:
Decomp. Ἀκαταφρόνητος, non contemptibilis: vel non contemnendus. Plut.
Δυσκαταφρόνητος, qui contemni despicíque vix potest.
Εὐκαταφρόνητος, qui talis est vt facilè in cōtemptum veniat seu venire possit, aspernabilis. Lucian. in somn. & Herodian.
Κενόφρων, & κενόφρων, vana cogitans Theogn. & Pind.
Κουοφροσύνη, vana mens, inanis opinio mente concepta, apud Plut in quæst. Plat.
Κερδαλεόφρων, astuta seu versuta cogitans, versutus, callidus: veterator. Poni etiam dicitur pro φαλακίζων, qui non ali ud nisi lucrum cogitat. Il. α.
Κλυτόφρων, idem quod κλυτός, qui aliud loquitur, aliudin pectore clausum tenet, qui occulit animum suum, impostor. etheton Mercurii, apud Hom. hymno in eum.
Κοιόφρων, q. d. communem cum alio mentem habens, i. communem mentis voluntatem. Eurip. in Ione.
Λεθόφρων, cuius mens óbliuiosa est: vel mentis suæ oblitus, i. stultus. demens Hesych.
Λεθοφροσύνη, obliuio, dementia. Apoll. Argon. l. 4.
Λυκόφρων, lupina quædam cogitans & in animo versans: vel lupina quædam audacia præditus. Hesych.
Μαιόφρων, q. d. mentem soluens, mentem à curis & tristitia liberans: vel prudentiam à mente tollens. epitheton Lyæi, apud Anacreontem.
Μαιμάφρων, qui inepta & absurda sapit. Damasc.
Μαιμφρονέω, desipio. Soph.
Μεγάθυμος, cui magnus est animus, magnanimus. Isocr. ad Nic. Plut in Alex.
Μεγαθρόνιος, cum quadam animi magnitudine, excelso animo. Poll.
Μεγαλοφροσύνη, magnitudo animi, animus excelsus & erectus.
Μεγαλόφρων, q. d. magnum sapio: magnificè de me sentio. superbio. Xen. Hellen. 6. Plat. de rep. l. 7.
Μεγάφρων, idem quod μεγαλόφρων. Dicitur etiam pro μέγα
Μέ'φρων, teste Hesych.
Μειόφρων, mente diminutus, leuis, stultus. Hes.
Μελαίφρων, infelix animi, cui misera est mens & infelix. Eurip. Iphig. Taur
Μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit & oblectat. Iliad. α, & Odyss. ε.

Μεσόφρενα, τά, dorsi pars quæ ad septum transuersum sita est, quasi τὰ μεταξὺ τῶν φρενῶν. Rufo pars inter dorsum & lumbos media, qua renes adiacent. Exponitur etiam, inter scapilium, i. interstitium quod est inter scapulas seu humeros. Il. ξ.
Μετριοφρονέω, moderatè sen modestè de me sentio, non nimium
Ο'λιγόφρων, pusillanimis. Hesych. (me effero. Appian.
Ο'λοόφρων, cui mens est perniciosa, qui mente agitat aliis perniciosa. Il. ω. ὀλοόφρων λέων simpliciter dicitur ὁ ὀλοός. Ἢ ἐπ ὀλοῖς φρεσὶ, qui vniuersa mente agitat, qui omnium curam gerit: vel ὁ σωστικὸς καὶ ἐπιμελὴς φροντὶς, vt exp. Eust. & Od. α. & κ.
Ο'μόφρων, qui eiusdē est animi, concors: vt ὁμόφρονα θυμὸν ἰχνεῖ, apud Hom. hymn. 1, in Merc. & Theogn.
Ο'μοφροσύνη, concordia. Od ξ.
Ο'μοφρόνως, eadem sum mente seu voluntate, idem sentio, sum concors. Od ι.
Ο'νειρόφρων, somniorum peritus interpres. Eurip. in Hecub.
Ο'ρθόφρων, qui erecto animo est Hesych.
Οὐρανόφρων, qui cœlestia sapit, pius, religiosus. Cyrill.
Παιδέφρων, idem quod ἄφρων, amoris deliraus. Eurip. in Hippol.
cor. Τί τόδ' αὖ σὺ φρονῶν ἐρεθίζεις ἐτ' Θ- (lymp. 3.
Παραφροσύνη, amentia. dementia. delirium. Eurip. epist. 7 Plut.
Παραφρονέω, & poet Ἐξαφρονέω, demens sum, desipio, deliro. Aristophan. Plut & Nub.
Παραφρόνητος, idem quod Ἐξαφρόνητος.
Παραφρονητής, idem quod Ἐξαφρονητής. Suid.
Περίφρων, prudens, sapiens: vel valde prudens, valde sapiens: vt ἐξαίφνης περίφρασσε, læpe apud Hom. id Od.
Περιφρονέω, contemno, despicio. Plut. in Per. Ἐξαίφνης περιφρονήσας Λακεδαιμονίων. Greg. epit. in patr. τὸ πάσχα ἀξιοφρονεῖ. τὸ σωτήριον ἡμῶν πάσχα. Item circumquaque mentem verto: perpendo mentem circumquaque agitans. cōtemplor, inquiro, Aristop. de Socr. Α'περιστὰς ἡμῖν ἀξιοφρονῶ τὰ δίκαια.
Περιφρόνησις, contemptus, despicientia. Greg. Item contemplatio, scrutatio.
Πινυτόφρων, cui est mens prudens. Hesych.
Πικιλόφρων, mentem versutam & callidam habens. Eur in Hec.
Πολύφρων, cui multum est mentis, prudentiæ: vt πολύφρ- Θ- Ἡφαίστου. Od. θ.
Πολυφροσύνη, prudentia. Theogn.
Πρόφρων, qui est mente propensa erga aliquem: propensus beneuolus Hom. Od. ξ. Theocr. idyll. 26.
Προφρόνως, prompto seu propenso animo lubenter.
Προφρονέω, propensa, beneuola, lubens. Od π.
Πυκινόφρων, qui prudenti consilio est. Homa. in Merc.
Ρ'αξίφρων, qui animum alicuius fregit & contudit, qui ferociam alicuius repressit. Hesyc.
Σιδηρόφρων, ferreus animo, crudelis. Aesch. I. in Prom. & Eurip. in Phœn. (ad Demag.
Σκολιόφρων, qui praua cogitat, qui praua est mente. Hippocr. ep.
Στερεόφρων, qui est mente solida, i. rigida & dura: cuius mens moueri nequit, crudelis, immitis. Soph. in Aiace.
Σύμφρων, qui eadem mente est qua alius, concors, consentiens. Plat. ep. 7. (bell. ciuil. l. 2.
Συμφρονέω: concordia consensus. Item conspiratio. Apian.
Συμφρονίω, eadem sum mente, consentio, assentior. Greg.
συμφρονήσας δὲμῷ- ἔπεσε. Item conspiro. Polyb. lib. 3. Exponitur & communi consilio delibero. Plut. Item vus intelligentia concipio & comprehendo. Aristot. τὰ σπλάγχνα δύνασθαι ἐφάπτεσθαι τοῦ τύπτοντος, τῇ διανοίᾳ συμφρονοῦντα. Item intelligo, conicio, percipio: propriè ita, vt cogitatio animum meum subiès vel recordatio alicuius rei faciat vt intelligam: vel re perpensa intelligo: vt συμέφρασται πᾶσι αἰτίαις, apud Plut. in Ant. Sic & alibi apud eundem.
Συμφρόνησις, consensio, consensus: item conspiratio.
Σόφρων & σώφρων, (apud Poëtas) q. d. ὁ σῶς vel σάῳ- τὴν φρένα cui mens salua est & incolumis, mentis compos. Item prudens. Theogn. Καὶ σύ φρον ἔτι μᾶλλον, ἐπεὶ σόφρονες πολλαχοῦδε ἔασιν. Exponitur etiam moderatus, temperans, apud Dem. & Aeschin. &c. Item honestus, bene moratus, probus: vt apud Soph. ὦ σῶφρον Θεοὶ φιλοῦσι Item castus, pudicus continens.
Σωφρονεῖν, sana mente, prudenter. Thuc Plat. Item modestè, temperanter, castè pudicè. Herodian. Aristot. & alij.
Σωφροσύνη ἡ σωφροσύνη, (apud Hom. &c.) sanitas mentis, mens sana. Xenoph. Item prudentia. Thuc. Item temperantia moderatio modestia. Aristot. rhet. 1. Exponitur &, frugalitas, item castitas, pudicitia. Eurip in Hippol ὁ σωφροσύνης ὑπέρτατος ὑμῖν.
Σωφρονίω, sanæ mentis sum, mentis sum compos: cui opponitur μαίνομαι, apud Plat. de rep. l. 1. Item prudens sum prudenter me gero. Aesch. τοιαῦτα τλήσασ' ἐπίσταται κατέσπασ' ἐκ τοῦ δίκην ἃ σωφρονοῦσ' οὐκ ἐξέβη. Item modestia vtor, modestus sum: vel continens sum, temperanter & modestè me gero. Item castus sum & pudicus, vel casta aut pudica. Eurip. in Hippol. cor. (de Phædra) Ε'σωφρόνησεν, ὡς ἔχυσε σωφροσύνη. Ibidem, Τιμᾷ ἐμὲ μᾶλλον, σωφρονοῦσα δ' οὐ θέτο.
Σωφρονεῖσθαι, dicitur quod modestè & temperanter geritur: vnde

τὰ σωφρονούμενα, modestè & temperanter acta: apud Aeschin in Timarch.
Σωφρονιστὴς pr udenter se gerendo: vel vtendo prudentia. Item modestus, moderatè, modicè.
Σωφρονιστικὸς, qui natura comparatus est ad temperantiam. Aristot. eth. 6. cap 13. Item modestiæ & moderationi deditus: apud Xenoph. & Athen.
Σωφρονιστὸς, vt decet cum qui est σωφρονιστής.
Σωφρονίζω, ad sanam mentem reduco, facio vt quis sapiat. Eurip in Troad. ἀλλ' ἐ' αὐτοὺς τίνους Σισσωφρονίζουσιν. Exponitur etiam, caitigo, emendo. Item coerceo. Xen. Pæd 8, ἵνα δ' ἐπὶ τὴν ὑβρίζουσαν σωφρονίζεις.
Σωφρονισμὸς, castigatio, emendatio. σωφρίσμα, quo quis castigatur & emendatur. Greg.
Σωφρονιστὴς, ὁ, castigator, emendator. Thuc l. 3. & 6. At σωφρονιστὰς dicuntur genuini dentes à Cleanthe. quod omnium extremi nascantur, circa vigesimum annum: ἀφ' ὅτου τοῦ καφρονῶσιν, inquit Etymol vel quasi secum addocentes τὰ σωφρονίσματα.
Decomp. Α'σωφρόνιστος, ὁ ἡ, non castigatus & emendatus. Et adhuc qui non emendat seu corrigit. Gregor.
Ἀσώφρων, admodùm temperans, Aeschyl.
Ἀσωφροσύνη, sapio cū Eurip. in Iph. Aul. σωσωφρονεῖν σοι ξύμμαχόν τ' ἐπίστασθαι εἶναι.
Ταλαίφρων, & τλαίφρων, qui animo patienti est, cuius pectus omnia tolerat, nec vllis ærumnis vincitur: prius Iliad. η. posterius. Iliad. χ. Pro iisdem dicitur & τλαμόφρων, apud Euripid. in Helena: (lib. 2.
Ταπεινόφρων, qui est animo humili & abiecto. Plut de fort. Alex.
Ταπεινοφροσύνη, animi humilitas & demissio: animus demissus & humilis. in ep. ad Colosst. c. 2. & 3.
Ταπεινοφρονέω, animo sum humili & deiecto, demissè & humiliter tento. (Soph.
Τ'ύφρων, q. d. qui mente modum superat: superbus, arrogans.
Τύφω, superbè, arroganter: apud Suid.
Τ'υφροσύνη, supra modum de me sentio, insolesco. Exponitur & plus sapio: apud Aeschin in Timarch. & in ep. ad Rom. cit. Item contemno. despicio. Aristoph. in Nub. ὦ θεοὶ τῆς ὑμῶν ὀργῆς Sic & apud Thuc. & Plat.
Ὑψηγνώ, & ὑψιλόφρων, qui est mente excelsa, vel qui est mente elata & superba. Eurip. in Iph. Aul. (ferens.
Ὑψίφρων, mēs alta: vel animus superbus & nimiū se efTψιφρονία, alta sum mente. Item in malām partem animo sum elato, superbio, arroganter de me sentio.
Φίλοφρων, cui mens est beneuola erga quempiam, beneuolus, comis. Eurip. in Iphig. Taur. γυναῖκες ἰσμὲν φιλόφρον' ἀλλήλων πρός.
Φιλοφρόνως, beneuolo animo, beneuolè, comiter, amanter. Soph. Xenoph. Pæd. 5.
Φιλοφροσύνη, beneuolentia, comitas. Plut, in Coriol. Exponitur & amicitia, familiaritas. Il. ι.
Φιλόφρων, comitate prosequor & humanitate, amanter complector: cum accuf. person. Synes. ep. 100. Et cū dat. instrumenti, apud Luc. in Tim. πρὸς σὲ φιλοφρονήσομαι τῷ δηλώσαι. Cum accuf. rei & dat. pers. Xen. Pæd. 3.
Φιλοφρονέω, actio excipiendi comiter & humanè: vel idem quod φιλοφρονοῦμαι.
Φιλοφρονικὸς, qui comitatem præ se fert & humanitatem. blandus. schol. Aristoph.
Φύσημα, inflatus mente, cui mens superbia tumet. Hesych.
Χαῖρε χάσκε τοῦ φρένας, cui mens laxata & emota est, amens. dezent. Od. η.
Χαλίφρων, sum χαλιφρονέω, demens sum & stolidus. Od ψ
Χθονόφρων, mens laxa & emota sua sede Od.
Χθονόφρονος, dicitur Mercurius, teste Hesych. q. d qui est gaudium meubus, mentibus lætitiam afferens. Apud Hom. hymno 11 in Merc. legitur Ε'ριμὲς χαμαιφόρων: vbi pro eo χαμαιφόρων reponendum videtur: aut pro hoc illud apud Hesyc.
Χ'ύμενος, qui crudeli mente est. Eurip. in Electr & apud Soph.

Φάτρα. vide in Φρατρία. Φρίσσω, &c. in Φρίξ.
Φρόασσομαι, &c. in Φρυάσσομαι.

Φρῖκη, ἡ, ἡ. matis vel fluctuum fremitus, motus maris incipiens, primáque agitatio fluctuū, vndæ fluctuatio superficiaria: veluti quum mare exigua aura stringitur. Od. μ. Πτοιῆ ὑπὸ πόντια κύματα φρικὶ κινηθέντα Il. φ. Ὡς δ' ὅτ' ἀν' ἠϊόνας βορέης ἐπιβρίσας ἀνέμοιο φρῖκ' ἐπὶ ἀφρῷ ἔθηκε θαλάσσης μέλαν ὕδωρ· ὣς δὲ καὶ ἀμφὶ κελεύθῳ & in Anthol. epigr. l. 3. ἡ μαλακὴν φρῖκα πέρι ζέφυρος. Item interdum idem quod φρίξ. Apud Plut. in sympof 7. sap. exp. thus. Interdum dicitur de horrore frigoris, & peculiariter de horrore febrili, apud Alex. Aphr prob. l. 1 exponitur & generaliter, horror, metus: vt φρίκα μοῦσ' ἐ, apud Eurip. in Ione.
Φρικώδης, ὁ ἡ, horribilis, horrorem inducens, horrendus. Eurip. in Hippol. coron. Φρικῶδ' ἔφ' ὑμῖν μισθὸν, φρικώδη κλύειν.

Et paulò pòst, Φρικώδης αὐτοῦ θόρυβος, horribiliter seu horrendum resonuit. Sic φρικώδης πυρετὸς. apud Hippocr. epidem. l. 1. Exponitur &, venerandus, sacrosanctus.
Φρικώδη, idem. Epigr. l. 3.
Φρικιάω, & φρικία τὰ, horrores, quales sunt in accessionibus febrium apud Diosc. l. 1. c. 182. & l. 4. c. 14.
Φρικιάω horrore febrili corripior, vel correptus sum.
Φρικιασμὸς, horror.
Φρίσσω, & φρίττω f. ξω. pr. χα. horreo, horresco. Primò ac propriè de mari dicitur, sicut & ἐρίξ exinde variis rebus tribuitur. Dicuntur etiam segetes φρίσσειν ταῖς ἐτησίαις, apud Hom. Dicitur & ἀμάχη & ἀφάμη τῆς ἰσχαίνης ἐρέπτεται, vt Iliad. η. ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ πικραίνεσθαι Α'ττικοὶ χρῶνται τῷ ἴσχειν παρικῶς. Sic & Iliad. ν. de phalangibus. Homero verò aut aliud animal πᾶς θρίξειν seu τὰς τρίχας φρίσσειν dicitur: idque vel in frigore: vel ad pugnam se parans: vt apud Hesiod. in Asp. (de aprō) ὀρθαὶ δ' ἐπὶ λοιὸν φρίσσει τρίχας. In gaudio etiam homini tribuitur: vt apud Aristoph. in Nub. Ε'φρικ' ἔγωγε Interdum sine adiectione de eo dicitur: vt apud Naz. ἐγὼ δὲ φρίσσω τὸν πάλαι ἐπαινούμενον. Item ipsæ τρίχες vel ὀδόντες φρίσσειν dicuntur: vt apud Theocr. idyll. 26 (de leone) πάσσω δ' ἀμφ' ἐμὲ χαίτας ὑπὸ σκύζεσθαι. Præteritum παρικα præsentis interdum significationem habet: vt Iliad. λ. Οἱ τ' ἐν ἐπιπροέηκαν. Sic & Il. ω. & apud Demosth. pro cor.
Φριστὸς, ὁ horrendus, horribilis, horrorem incutiens: vt φριστὸν δεῖγμα νόσων Epigr. l. 2. Interdum τὰ φριστὰ dicuntur sacrosancta: vt φριστὰ μυστήρια, apud Chrysost.

Compositæ.

Α'φρίζω, horreo: vel horreo pilis: vt ἀφρίσσοντες ὦτες, apud Aristotel.
Ε'πάφρίζω, idem quod φρίξ vacante præpositione. I. n.
Περιαφρίσσω, per horresco.
Τ'απεφρίσσω, aliquantum horreo, apud Athen.
Τ'υφρικτὸς, subhorrens, qui horrore aliquantum tenetur.

Φρίμιον, & c. vide in Οἶμος Φρίνιος, &c. in μνῶ.

ΦΡΟΝΤΙ'ΣΙΣ, cogitatio (dicta ἀπὸ τοῦ φρονεῖν, quod interdum cogitare significat.) Eurip. in Hippol coron Αἱ δυπρεῖς πυκ φρονήσεις σφώσιμοι. Cic. Philipp. 12. exposuit, posteriores cogitationes sapientiores solent esse. Idem quod euripid. in Theseo dixit, εἰς φρονήσεως τὸ συμφορᾶς τ' ἐβδομήκοντα, expon. Futuras mecum commentabar miserias. ¶ Item cura, solicitudo: vt apud Herodian. l. 8. πάντα εἶχον ἐπὶ φρονήσεσι omnia mihi curæ erant. Sic in epigr φροντίδα ἴσχειν τινὸς, curā habere. eadem significatione dicitur &, ἐν φρονήσει & φροντίσει, ἢ, sequente, ὅ τι. apud Xen. & Herodian.
Φροντίζω, f. ίσω, (Atticè ῶ) pr. ικα, cogito, commentor, meditor. Plat in symp. Σωκράτης ἐξ ἑσπέρας εἰς ἑῶ φροντίζων ἕστηκε. ¶ Item curo, curam gero. Aristoph. in Nub. σὺ δ' ὦ, φροντίζ- Plut. in Thef. Φροντίζων τῆς ἀσφαλείας ἐμοῦ. Cum ὅπως apud Xen. ἐμοὶ δ' οὐδὲν φροντίζων. Cum ὑπὲρ itidem sequente genit. apud Dem. Olynth. I et cum accuf. apud Aristoph. interdum exp studeo, studium & operam pono: vt apud Xen. apomn. τῶν φροντίζοντας τὰ νοήματα μεμφίνοντας ἱκανοὶ εἰσιν. Partic. πεφροντικὼς, sollicitus, anxius, apud Synes.
Φροντίζομαι, cogitor: vnde πεφροντισμένα νοήματα, meditata responsio, apud Plut. in Lyc.
Φρόντισμα, τὸ, cogitatio, commentatio, commentū. Aristop.
Φροντιστὴς, ὁ, ἡ, commentator, qui commentationibus dedi tus est & speculationibus Xen. in symp.
Φροντιστικὸς, ad commentationem seu meditationem aptus: aut idem cum φροντιστὴς. Apud Theophrast φροντιστικώτερος ἐκ τῶν ἔργων, expon. magis solicita de cibo. Τὸ φροντιστικὸν, cogitatio. Plutarch. de def. orac.
Φροντιστικῶς, cogitabundè, solicitè.
Φρόντιστηριον, locus in quo cogitationes seu commentationes nostras explicamus: schola, vel idem quod φρενῶν. Aristoph. in Nub.

Compositæ.

Α'φρόντις, ιδος, ὁ ἡ, curæ expers, cura seu curis vacuus. Metrodor. in anth. epigram. ἀφρόντιδες, ἄπαις Cic. Luci. Διωχωὶ ἀφρόντιδι.
Α'φρόντιστος, idem. Item passiuè, cuius nulla cura habetur. Amor verò apud Theocr. idyll. 10, vocatur ἀφρόντιστος, i. curis abundans & existente δῆπεπακώς.
Ἀφροντίστως, absque cura, securè. Item negligenter. interdum &, contemptim. Soph.
Ἀφροντίστια, ὁ, curarum vacuitas. Item securitas, negligentia
Ἀφροντιστία, curam non gero, nō curo, securus sum Item negligo, contemno. Plat. de leg. l. 10, ἀφροντιστίαν τῆς αὐχήσεως.
Διαφροντίζω, curo, curam suscipio & adhibeo.
Ε'κφροντίζω, excogito, meditor. Aristoph. in Nub. Ε'κφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων. exponitur etiam, extra curam pono apud Thuc. lib. 3.

Καπηλευτίζω, in curas literarias expendo. i. in studia literarum, seu in disciplinam. Aristoph. in Nub.

Μεριμνοφροντιστής, anxii contemplatores. Idem ibidem.

Μισόεργος, olor curarum Synes. ep. 105.

Μολυβδοῦχος, admodum accuratus. Expon. &, prudès. in Epigr.

Φρήν, vide in comp. ex o' ὀφίς. Φρηρίς, &c. in comp. ex οὖρος, i. custos.

Φ Ρ Υ Α Σ Σ Ο Μ Α Ι, fremo. Propriè de equo dicitur: vt apud Plut. in Lyc. ἵππων φρυασσόμενοι θορεῖς εἶδ' ἀγῶνας. Metaphoricè plerúque significat, insolesco, magnifice me effero, ferocio: vt apud Phil de vi. M. l. 1. φρυασσόμενοι οἷς ὑπὸ σαυτοῦ θορυβοῦμαι τῷ κράτει ἐχῶ. Maccab. lib. 2. cap 7. φρυασσόμενος ἀδήλοις ἐλπισι, elatus vana spe. ¶ Exponitur &, καταπλήττω, perterrefacio, apud Suid. ex Menandro.

Φρύαγμα τό, fremitus. Xenoph. de arte eq. Metaphoricè ponitur pro ferocia seu fastu, aut insolentia: apud Gregor. & Epigram. lib. 1.

Φρυαγματίας ὁ, fastuosus insolens, turgidus, Plut. in Ant.

Φρυαγμός ὁ, idem quod φρυαγματίας, (de equo fremitum indicem ferociæ edente dictum) apud Laert. in Antisthene.

Φρυάσσω ὑπερ, idem quod ἐμπίπτομαι, (à quo & deriuari dicit Etymol.) fremo, flatum naribus emitto. Herodotus in Thalia, φρυάσσεσθαι τὸ χρεωστέοντας. Pollux tamen caprarum proprium esse putat. Apud Theocr. Idyll. 5. dicitur de hircis, φρυασσόντων πάσαι τραγίσιαι Νυμφ' ἀγέλαι.

Φρυαγμός, ὁ, fremitus, flatus quem equi naribus emittunt. Item pro hinnitu, apud Etym. ex Lycophr.

Φ Ρ Υ Γ Ω, vel φρύσσω, seu τρύπω, torreo, torrefacio, frigo. Aristoph in Conc. Καθάπερ ἡ φρύγουσι, ἄκαιρ ἡ ὥρᾳ τοῦ. Athen. lib. 7. ἀλλὰ ταῦτ' ἐψεῖν, τοῦτ' ἐφρύγειν. Theocr. Idyll. 6, ὡς ἀεὶ ἀνὰ δῶμα τὰ καπυρὰ χαλάσῃ, τὸ κρανὸν δ' ἐρῷ αἴθρη φρύσσει.

Φρύξις & φρύξιμος, torreo, torrefio, frigor. Athen. eodem libro, ἀβυσσίνῃσι ἢ πολιοῦ λίτας ὀμάδι ἡ φρυγὶ ἀβύσσου.

Φρυκτὸς, ὁ, torrefactio, frixio, ipsa frigendi actio. Hesych.

Φρυκτὸς, ὁ, δ, tostus: torrefactus, frixus: vt φρυκτὸ ῥητίνη, tosta resina: sed φρυκτὸς absolutè dicitur resina pinea seu Colophonia, quòd cæteras antecedat, sicque omnium maximè parabilis. ¶ Item φρυκτὸς κύαμος, faba torrefacta, quæ & absolutè φρυκτὸς dicebatur, teste Suida. Vnde φρυκτοὶ appellati fuerunt calculi indiciarii, apud Athenienses: quoniam fabis suffr agia ferebant, teste Poll. l. 8. ¶ Item φρυκτὸς, Hesych. est etiã μάντις ¶ Item fax qua hostium aduentus prænũtiatur, ignis prænuntius: apud Thuc. l. 2, & 3.

Φρυκτικὸς, ὴ, ὸν, qui torret, qui frigit. Item vas in quo frigitur. Poll. Φρύκτρον τὸ, Pollux vas esse dicit in quo horrea tosta frigebant. Hesychio est ξυλίφιον ἐν κιστῇ τὰς πυροὺς ὑφίσης κριθάς.

Φρύγανον, eidẽ est ξηρὸς, aridus. Apud Theophrast. hist. plant. l. 6. floris ætiui nomen esse dicitur φρυγίη, quæ torret. Hesyc.

Φρύγανον, τὸ, idem esse dicit lignum aridum. Exponitur etiam, cremium, apud Græc. interpr. Psalm. 102.

Φρυγανίδα, ἡ, lusus genus in quo fabis vtebantur, teste Hesych. eæ autem tostæ seu frixæ fuisse putantur. Eiusdem lusus me minit & Poll. lib. 9, ἐφρύαττον vsum in eo fuisse, non κυάμων, indicans.

Φρύγανον, τὸ, cremium, virgultum aridum, seu omne sarmentorum lignum, aridum, & crematu facile, apud Theophr. hist. pl. l. c. 5. & Thuc. l. 3.

Φρυγανόδης, ὁ, ὴ, ὲς, cremiis similis, seu virgultis ari dis Item cremiorum in modũ lignosus: vt φρυγανώδης θάμνος & πόα, apud Dioſc.

Φρυγανικὸς, τὸ, virgulta minus virentia: vel idem quod τὰ φρυγανώδη, apud Theophr. de cauſ. pl. l 3.

Φρυγανίζουσι, cremia seu virgulta arida colligo. Basil. hom. 9. Exponitur &, lignor. (Thuc.

Φρυγανισμὸς, cremiorum collectio: item lignatio. Arrian & Φρυγανιστρια ὁ, cremiorum seu virgultorum aridorum collectrix. Poll. ex Aristoph.

Φρυγάνιον, τὸ, paruum virgultum aridum. Exponitur &, exiguus frutex, apud Dioſc. l. 3. c. 105.

Compoſita.

Διάφρυκτος, Hesychio est sors: quoniam iudices in sortibus fabis vtebantur, quæ ab Athenienſibus φρυκτὰ dicebantur.

Διαφρυκτᾶν, sortiri, suffragia ferre. Suid.

Διαφρυκτὸς, ὁ ὴ, ὸν, bis tostus: seu qui bis torretur. Vnde τὸ διφρυκτὸν, apud medicos & metallicos nominatur perfecti æris veluti fæx subsidens & cohærens imæ fornacum parti: quod æs ex luto fit quod bis torretur: primò, Solis ardore, quum è speculo quodam Cypri tollitur: deinde, calore ignis: arefactũ enim Sole, mox circunflatum farmentis vtitur. Dioſc. lib. 5. cap 110.

Καταφρύσσω seu καταφρύττω dicitur de Sole vrente, apud Basil. Συμφρύγω, idem quod φρύγω. Psalm. 102. πάτερα μὲ ὡσεὶ φρύγιον συμφρύγησαν.

Φ Τ Ν Ο Σ, ὁ, rubeta, rana venenosa: vt φρυνὸς πίσσε, haustum rubetæ venenum, apud Dioſcor. lib 2. cap. 100. Lucian. in Philopſeude, φρύνος γὰρ φύσασα, rubetæ & bufones. Pro eodem dicitur etiam φρυών, apud Ariſtot. 2. anim. item φρυνὸς apud Etymol.

Φρυόεσσα τὸ, fruticis genus sic dicti quòd aduersus rubetas sit auxilio. Traditur accipi & pro rubeta.

Φρύσσω, vide in Φρύγω. Φυσᾶς, &c. Φύζα, &c. in Φεύγω. Φὼν in Φόω.

Φ Υ Κ Ο Σ, ὁ, ὲς, fucus: genus herbæ marinæ vnde lana inficitur: vtuntur & mulieres ad ementiendum ori ruborẽ. Vnde Dioſ. lib 4. c. 100. Tradit Euſt. φῦκος esse speciem quandam μικτὸν ἐκ βρύου. I. e. πολλὰ δ' παρὲξ ἀμφὶ φῦκος ἐχθύων. Plut. φῦκι ἀκτῆς ὀσίας coiungit βρύα ἡ φῦκος. Quidam exp. alga. Theophr. hiſt. pl. l 4. c. 7. μέλαινα ποτὲ φύκεα quo tingi dicit πορφύρα, item ἐρία & ἱμάτια. ¶ Φῦκος à Galeno itidémque ab Aetio inter metalla quoque reponitur.

Φυκώδης, ὁ, ὴ, ὲς, algosus, alga abundans.

Φυκόω ῶ, fuco, foco oblino. Φυκόομαι, fucor, fuco oblinor. Plutarc. lymp 6. Φυκεύσασα ἡ μυρίζουσα.

Φυκίον, seu φύκιον, τὸ, idem quod φῦκος, fucus quo mulieres vtuntur: apud Luc. de hiſt. ſcrib. & philoſit. ep. 39 Item alga. Plut. de prud. anim.

Φυκιὲς, ὁντος, ὁ, idem quod φυκώδης, vnde in fœm. apud Theocr. idyll 11. ἀπ' ἀϊόνος κατιόντες φυκιόεσσαι.

Φυκὶς, δος, nomen piscis, apud Ariſtot. anim. lib. 8 quem Gaza phucam appellat. Idem dicitur & φυκὶς, apud Athen. li. 8 putatur autem nomen habere à φῦκος seu φυκίον, quoniam viuat in locis algosis.

Φυκίδιον, τὸ, parua fuca. Ariſtot.

Α' φυκτος ὁ ὴ ὸν (comp) fuco carens Heſ.

Φυκὼς vide in Φύζω.

Φ Υ Λ Α Σ Σ Ω, & Atticè φυλάττω, custodio, seruo, conſeruo, tueor. Odyſſ. α, Μῆλα φυλασσόμενος πατρώια ἠδ' ἕλικας βοῦς. Sic Od ξ Αὐτὰρ ἐγὼν αὖτε τοὺς δὴ φυλάσσομαι ἠμὲν ὁμῶς τε. Et φυλάσσει πάντα τὰ γιγνόμενα τε. Et φυλάττει πάντα τὰ ἐν τῇ γῇ τε καὶ τῇ θαλάσσῃ. custodio te ab hac re: apud Xen. pæd. 3. & in epiſt. ad Theſſal. cap 3. Interdum φυλάσσω exp. excubo, quum de excubitoribus dicitur aut vigilibus: vt apud Herodian. lib. 2. Ἐπεσχέτησε δὲ καὶ κακοεργάθρας τοῖς οἴκοις τοῖς ἡμέτερος ἀμφιφέρεται τὸν φυλάσσοντα. Eodem significato dicitur & φυλάσσω φυλακὴν, apud Plat. de leg Interdum exp. inſidias colloco. vel vigilias: vt apud Xen in Hipparch. ¶ Item φυλάσσω obſeruo & capto. Athen. φυλάξας ἀσκὸν οἴνου κάπρος, obſeruata nocte obſcura. Exnitur & occaſionem obſeruo: vt Iliad. ζ, ἐπεὶ τὸν τε φυλάσσεις, occaſionem reditus. ¶ Item caueo vito, vt apud thucyd. lib. 7. ὅπως φυλάσσωσι μισθοῖ· καὶ Κερκίνην ἠ τὰς Πλαταιέων ἐς τὴν Σικελίαν ἐφορμᾶσθαι, vt cauerent ne. Dicitur & φυλάττειν ἑαυτὸν ἀπό τινος, cauere sibi ab aliqua re: vt in epiſt. Ioan. 1. cap 5.

Φυλάσσουσι, & φυλάττουσι, custodior, ſeruor. Ariſtoph. in Veſp. Νῦν γὰρ εἰμὶ ἡ συλάττουσι σφῆκες. ¶ Item actiuè, idem quod φυλάσσω, custodio. Il. α interdum &, obſeruo: vnde apud Heſiod. in Dieb. Πέμπτῃ δ' ἐν Διὸς ἱερομηνίᾳ φυλάσσειν, dies obſeruans Item pro φυλάσσω, caueo, vito, fugio, auerſor. Xenop. φυλάττε, ὅπως μὴ ἐλπίσαντας τοὺς Θῆβαίους. Cum accuſat. perf. apud eundem Pæd 4. & Thuc. lib. 6. Cum accuſat. rei apud Heſiod. in Erg. Τοῦτα φυλασσόμενοι Ζηνὸς. Sic & apud Plut. de deo Socr. Cum præpoſ. ſequente genit. apud Xenop. & Reg. lib. 1. cap. 11 Hinc & particip. προφυλάξ ὁ expon. cautus: Iliad. 4. & apud plutarch.

Προφυλακτὸς, cautè, prouidè, circumſpectè. Iſocr. Item rigiliis & excubiis poſitis. Xen.

Φύλαγμα τὸ, quod custoditur ſeu ſeruatur, vel quod darum eſt ad custodiendum.

Φυλάξιμος ὁ ὴ ὸν, qui custodiri poteſt.

Φυλακτὴρ, τῆρος ὁ, custos, vigil. Iliad. ι.

Φυλακτήριον τὸ, custodia, excubiæ.

Φυλακτήριος ὁ, ſtatio excubitorum ſeu vigiliũ Ariſtot. pol. 7. Item præſidium, munimentum, arx: aut quicquid nos custodit & tuetur. Xen. pæd. 7. Chryſoſt in lib. de prec. Itẽ antidotum contra venena, amuletum. Dioſc. l. 5.

Φυλακτήριος, ὁ, custodiendi vim habens, aprus ad custodiendum. vel ſimpl. custodiens: apud eundem ibidem.

Φυλακτικὸς, custodiendi ſeu ſeruandi peritus. At φυλακικὸς ἀγαθὸν ἐμφάτων ab Ariſtot. rhet. 3. dicitur qui eorum memoriam ſeruat, qui ea mente condita tenet. Item φυλακτικὸς, q. d. ſeruandi peritus, qui ſibi cauere nouit, cautus: vt φυλακτικὸς ἑαυτοῦ apud Ariſtot. Sic σοφία ὁ ἐφ' ἑαυτῷ παυρὸς ἡ ἀσθένειαν φυλακτικὸς apud plat. in epiſt.

Φύλαξ, ακος ὁ, ὴ, custos. Item excubitor, vigil. Iliad. ι. & π. Xenoph. Pæd. 8. Plut. &c. Et cũ genit. vt φύλαξ τῆς Σκοίνου γυναικὸς. apud Xenoph. ibidem. & φύλαξ τῆς ἀκμοκρατίας. Aelchin. interdum φυλακὴς, exp. præſidiarii milites: aut præſidium: apud Thuc. l. 2. Sic apud eundem φυλάκων ἵππις dicuntur naues præſidiariæ.

Φυλακίδιον, ὁ, quæ eſt custos. Plat in qua ſignif. dicitur & φυλακίσκος, apud Græc bibl. interpr. in Cantico canticorum.

Ἀτειρὴς ναῦς, nauis ad præſidia locoruũmve custodiam mitti ſolita. Xenoph. (ναῦς. l. ω.

Φύλαξις, ἡ, seu φυλακὴ (vt ſcribit Ariſtarchus) idem quod φύλαξ ὁ, custodia: ipſa custodiendi actio, conſeruatio, tutatio. Item excubatio ſeu excubiæ: vt φυλακὴν ἔχειν τῆς πόλεως, apud Thuc. vrbem tueri. Et νυκτερινὴ φυλακὴ, excubiæ nocturnæ ſeu vigiliæ, apud Arrian. Sic φυλακὴν κρύβδην ἡ φανερὰν, apud Xenophon. in Hipparch. Exponitur φυλακὴ etiam præſidium: vnde φυλακὴν ſeu φυλακὰς καθίσταμι, præſidium vel præſidia impono, apud Thucyd. Item quarta pars noctis: Suid quoniã in quatuor partes diuiſa erat, in quibus vigiliarum munus permutatis vicibus ad alios perueniebat. in hac ſignific. frequens eſt apud Euangeliſtas. ¶ Item φυλακὴ, custodiæ. custodes qui cingunt latus principum ſatellites, ſtipatores. Ariſtot. Item custodia, i. carcer. Lucil. epigr. li. 3. Ariſtot œcon 2. ¶ Item cautio: vnde apud Thuc. l. 4, ἐν φυλακῇ πολλῇ ἦσαν, cautionem magnam adhibebant.

Φλακίζω, in carcerem conicio. Act. Ap. c. 12.

Φλακικὸς, custodiendi ſeu ſeruandi peritus: aptus ad custodiam. Plat.

Φυλακεῖον, τὸ, locus in caſtris vbi ſunt excubiæ, ſtatio, præſidiumve. Polyb. l. 5.

Compoſita ex præmium ex ὑπὸ desin. cum præpoſitione.

Ἀντιφυλακὴ ſeu ἀντιφυλάκια, vicißim custodio, vel obſeruo.

Ἀντιφυλάσσομαι, vicißim caueo. Xen. anab. lib. 2, ἡμεῖς ὁρῶντες ταῦτα ἀντεφυλασσόμεθα.

Διαφυλάσσω ſeu διαφυλάττω, aſſeruo, vel conſeruo. Idem Pæd. 5. Διαφυλάττειν ἑαυτὸν τῶν τε γιγνομένων καὶ τῶν ὄντων ἐν τῇ γῇ. ἀφυλακτήσας, aptus ad cõſeruandũ, vel cõſeruandi peritus. ἀφυλάκτως conſeruor. item incolumis euado.

Διαφυλακᾶν, (dec.) qui difficulter custodiri poteſt, vel qui difficulter cauere poteſt. Heſych.

Ἐπιφυλάσσω, obſeruo. Plat. de leg.

Ἐπιφυλάττω, idem. Ariſtoph.

Περιφυλάσσω ſeu περιφυλάττω, pro iiſdem Herodian. lib. 4. ὁ ἐπὶ Μεμφίδι τῶν κρηπίδων πάντας περιφυλάσσων, omnes temporum anuculos captans. Exponitur &, occaſionem ſeu opportunitatem obſeruo: vt apud Plut. in amat. narr. περιφύλασσε τὸν καιρὸν τῆς ἰδιοπείας, i. occaſionem, τῆς πενηνύσιος. ¶ Item caueo: vnde περιφυλάσσω αὐτὸν, cauere ſibi, apud eundem in lib. de def. orac. ¶ Item, excubo: vt σαυτὸν περιφυλάττουσι, apud eundem.

Περιφυλακὴ, obſeruatio. item cautio.

Ἀπερίφυλακτος, (decomp.) incautus: vnde Ἀπεριφυλάκτως, incauté in Fab. Aeſop.

Προφυλάσσω, προφυλάττω. q. d. antè excubo, Thuc. l. 2, οὗτοι γὰρ τοῦτον τὸν χρόνον προφυλάσσουσι τὴν ἑαυτῶν ἀρχήν. Apud Herodot. προφυλάττειν. exp à te caueo.

Προφυλάττουμαι, præcaueo: item prouideo.

Προφυλακτικὸς, ad præcautionem aptus, ſeu qui adhibetur ad præcauendum: vt προφυλακτικὰ θανάτοιο: apud Dioſcor. Form. προφυλακτικὴ, ſeu προφυλακτικὴ ἀγωγὴ, pars medicinæ quæ cauſas morborum arcet præcauendo.

Προφύλαξ ὁ, qui ante excubat: vel ſimpliciter, excubitor, ſpeculator præſidiarius. Plut. de fort. Rom.

Προφυλακὴ, excubiæ, vigiliæ. Xenoph. Itẽ præcautio, cautio. Paul. Aegin. Itẽ pro amuieto ad canis rabidi morſum apud Dioſcorid.

Προφυλακὴ ναῦς, nauis quæ ante exercitum excubat, aut antè alias nauis præſidiaria Thuc. (uiſus.

Ἀνταφυλακᾶν, (dec) incuſtoditus: vel nulla cautione præ-

Συμφυλάττω, vnà custodio: vnà conſeruo. Xen.

Compoſita ſine præpoſ. ac primùm formata ex ſecunda & tertia perſ. ſing. præt. paſſ.

Ἀφυλακία, ὁ, q. d. inc ustodia, i. custodiæ ſeu excubiarum defectus Xenoph.

Ἀφύλακτος, ὁ ὴ ὸν, incuſtoditus. Thuc. l. 2. ¶ Item non obſeruatus ſeu qui non obſeruatur. Item inexcubitus, qui caueri nõ poteſt. Plut. in Cæſ. ¶ Item actiuè, qui ſibi nõ cauet, incautus, improuidus. Greg. ἀφύλακτον ἡ ἀσφάλιστε. Item non obſeruans. Nonn. μυιῶν ἀφύλακτος.

Ἀφύλακτως, incuſtoditè. Item incautè, improuidè. Xenoph. Hell. Herodian lib 6.

Ἀπυλακτίω, mihi non caueo, incauté me gero. Ariſtot. hiſt. an. l 7. Item vigilias non dispono in caſtris. Xen.

Ἀφυλακτίδιον, diicitur quod ſit incautè. Item quod non obſeruatur & custoditur: vt πρωλακτάδιμον λόγοι, apud Luc. & ἀσυλακτάδιμον τόκος. Polyb.

Δυσφύλακτος, custoditu difficilis, qui non facilè ſeruari poteſt ſeu custodiri Alexis, οὐκ ἔστιν ἔτι τοῦτο, ἔστι χρῆμα, οὐτ' ὄψις δυσφύλακτον ἐθέλει οὐδὲν.

Εὐφύλακτος, custoditu ſeu ſeruatu facilis. Thuc. item bene obſeruatus, captarus. Idem Item à quo facilè caueri poteſt.

Compoſita ex nomine φύλαξ, ακος ſine præpoſitione.

Ἀγρεσιφύλαξ, ὁ, agri custos.

Ἀγκυφύλαξ, vrbis custos: arctophylax, vulgò qui dicitur eſſe bootes. vt Cic. vertit apud Arat.

Γαζοφύλαξ, gaza: custos ſeu thesauri Nonn.

Γαζοφυλάκιον, locus in quo gazæ ſeu thesauri custodiuntur. Inſtemplo Hierosolymitano ſic dictus fuit locus, in quem conferebantur pecuniæ: templi veluti thesaurus & ærarium vt Lucæ 21.

Γερμαποφυλάκιον, τὸ, vbi tabulæ & inſtrum enta publica monumentáq; rerum geſtarum aſſeruantur: tabliuum. in Pandect.

Δεσμοφύλαξ, (dictum quaſi δεσμοφόλαξ, vinctorum custos.) custos ea rceris, vel qui custodias aſſeruat. Luc. de Peregr.

Ἀρχιδεσμοφύλαξ [decomp.] præfectus custodum carceris.

Εἰρωτοφύλαξ, pacis custos. Aelchin.

Εἱρκτοφύλαξ, carceris custos. Xen. Hell. 5.

Θεσμοφύλαξ, legum & institutorũ custos, apud Thuc. & in Pand.

Θησαυροφύλαξ, qui thesauri custodiæ præeſt.

Θησαυροφυλάκιον, locus in quo repoſiti thesauri custodiuntur Suid.

Ἱεροφύλαξ, sacrorum custos. Ἱερουλάκιον, locus vbi sacra custodiuntur, sacrarium. (ſtiarium.

Ἱματιοφύλαξ, vestium custos. Ἱματιοπυλάκιον, arca vestiaria, ve-

Καιροφυλακέω, occaſionẽ obſeruo, occaſioni immineo ad nocẽdum alicui. Dem. in Ariſtocr.

Καιροφυλακτέω, idem Luc.

Καρδιοφύλαξ, q. d cordium custos: cordis tutamen. Erat æramentum quoddam pectori à Romanis militibus opponi ſolitum, apud Polyb.

Καρπεφύλαξ, fructuum custos Epigr.

Κρηνοφύλαξ, fontis custos Heſ

Κρηνοφυλάκιον, fontis custodia: ſeu munus custodiendi & curandi fontis. Poll. l 8

Λιμενοφύλαξ, portus ſeu portuum custos.

Λιμενοφυλακία, ὁ, munus custodiendi portus. Ariſtot.

Μηλοφύλαξ, ouium custos: in anthol. Epigr.

Ναοφύλαξ, cui templi & rerum ſacrarum custodia tradita eſt, ædituus Eur. in Iphig Taur. Ariſtot. polit. 6. Pro eodem Atticè dicitur νεωφύλαξ.

Νομοφύλαξ, legis vel legum custos: vnde νομοφύλακες, legum custodes vel præfides. de quib. vide Ariſtot. polit. 4. Cic. de leg. lib. 3. & Colum. lib. 12. cap. 3.

Νομοφυλακία, ὴ, legum custodia: munus τῶν νομοφυλάκων. Ariſtot. polit. lib. 6.

Νομοφυλάκιον, ſeu νομοφυλακεῖον, locus vbi νομοφύλακες iudicabant. Poll. lib. 8. c. 5.

Νομοφυλακία, noctu custodio, ſeu nocturnas agens excubias custodio. Xenoph. Pæd 4.

Νυκτιφυλακέσσης, custoditio ſeu custodia nocturna.

Ὁδοφύλαξ, viæ custos: vel qui viatores in via obſeruat. Euſt.

Οἰκοφύλαξ, domus custos. ſpigr. οἰκοφυλάκιον, præmium custoditæ domus. apud Euſt.

Οἰκοφυλακεῖον, domum custodio.

Ὀπισθοφύλαξ, qui à tergo agmen tutatur ſeu ductat. Phil. de vita M l. 1.

Ὀπισθοφυλακία, ὴ, custodia militũ à tergo, ſeu poſt principia. Ὀπισθοφυλακέω, à tergo agmen custodio & tueor. Herodian. l. 8. Phil. de v. M. l. 1.

Ὀπωροφύλαξ, autumnalium fructuum custos.

Ὀπωρεσφύλακτον, gurgustium & caſula τὸ ὀπωροφύλακος: apud Iesaiam, & Heſych. (in Tact.

Πλαγιοφύλακες, qui obliqua ſeu latera aciei custodiunt. Aelian.

Πολιτοφύλακες, ciuium custodes vel ciuitatis. Ariſt. in polit.

Ῥιβοφύλακες, tabularum & inſtrumentorum publicorum custodes, qui & χαρτοφύλακες.

Σιτοφύλακες, erant Athenis qui frumento aſſeruando præerant: curabántque vt iuſto pretio venderetur. Harpocr. & Suid.

Σιτοφύλακεῖον, locus ſeu vas in quo frumentum aſſeruatur.

Σκευοφύλαξ, vaſorum ſeu vtenſilium custos.

Σκδυοφυλακία, vaſa & vtenſilia custodio, ſeu ſarcinas.

Σκευοφυλάκιον, locus custodiendis vaſis & vtenſilibus deſtinatus. Suid, & Euagr in hiſt. Eccleſ.

Στρατοφύλαξ, custos exercitus. (Alex.

Στρατοπεδοφύλαξ, cui ſtratorum custodia demandata eſt, Plut. in

Συνδικοφύλαξ, cui custodiendæ datæ ſunt συνθῆκαι, i. tabulæ pactorum vel fœderis.

Σφραγιδοφυλάκιον, loculus in quo reponuntur σφραγῖδες, i. annuli ſignatorij. ſeu gemmis inſignes. Item annuli pars in qua gemma ſeder, funda ſua pala annuli.

Σωματοφύλαξ, corporis custos, ſeu qui latus alicuius ſtipat, ſatelles. Herodian. l. 4. Athen. l. 1.

Ἀ̓ρχιεπιστάτης, (*dec.*) qui principem locū tenet inter custodes corporis, qui præest stipatoribus.

Τειχοφύλαξ, murorum custos. Τειχοφυλακία, muros custodio, murorum custodiæ præsum.

Χαλκοφύλαξ, ἱπποτύπων & observator grandinis futuræ. Plut. Symp. 17. problem. 2.

Χαρτοφύλαξ, chartarum custos, i. principalium chartarum, præfectus scriniorum. (tæ.

Χαρτοφυλάκιον, scrinium in quo reponuntur & asservātur chartæ.

Χρυσοφύλαξ, auri custos, qui aurum alicui curat. Eurip. in tone.

Χωρτοφύλαξ, loci custos: vel potius, agri custos.

Ὠφυλακία, ova custodia. Aristot.

Φ Τα Φῦλα, tribus. Athenis decima urbis pars. Aesch. in Crespho. εἰσὶ δὲ φυλαὶ, ὡσ̓ ἐν ἀρχῇ εἴπαμεν φυλὴ, τὸ σῶμα μέρος τῆς πόλεως. ¶ Metaphorice exp. classis, apud Xenoph. ἕκαστον ἄλλο φῦλον, ἄλλο πανήγυρις ἄγουσιν. Exponitur & genus.

Φυλέτης, ὁ, qui est ex eadem tribu, tribulis, contribulis. Aristot. polit. l. 2. c. 2. Luc. in Hermot. Fœm. φυλέτις, ut φρήτρα ἑκκλησία, curiata comitia. Artian.

Φυλετικὸς, ad tribules pertinens, qui est ἴδιος φυλετῶν: ut φυλετικὴ φιλία, amicitia quæ est inter contribules. Aristot. in pol. Sic φυλετικαὶ κρίσεις, judicia quæ inter tribules exercentur. Plato de legibus.

Φυλετῶ, tribules facio, in tribus describo. Aristot. polit. 3.

Φῦλον, i. idem quod φυλή. Iliad. β. Exponitur & genus, genus: ut φῦλον ἀθανάτων apud Homer. & Hesiod. Sic φῦλον γυναικῶν, apud eundem Hesiod. in Theog. ¶ Item sexus. Xenoph. in polit. Lacedæm.

Composita.

Ἀλλόφυλος, ὁ ἡ ὁ, qui est ex aliis tribu. Poll. Item qui diuersæ est gentis seu nationis, externus, peregrinus. Thuc. l. 1. lib. 1. Sic πόλις ἀλλόφυλος, apud Plut. in Cam. Item metaph. qui diuersi est generis, seu diuersæ naturæ, apud eundem Sympos. lib. 4.

Ἀλλοφυλισμὸς, dicitur esse ritus exoticus, seu ritus alienigenarum Maccab. l. 1. c. 4. Exponitur &, in alienos mores degeneratio: eiusdem libri c. 6.

Ἀ̓πόφυλος, tribum non habens: peregrinus. Poll. & Hesych.

Δεκάφυλος, decem tribus habens, in decem tribus diuisus. Herodot. & Plut. in Cam.

Ἐκφυλος, externus, peregrinus: Item à moribus gentis abhorrens, inusitatus. vt ἐκφυλον πᾶμα, apud Plut. in Brut. & ἔκφυλος πάντως. Aelian.

Ἐμφύλιος, qui est eiusdem tribus, tribulis. Odyss. α. & Demosth. Ἐμφύλιος, vt ἐμφύλιος πόλεμος, bellum ciuile, intestinum. aut domesticum: vel bellum inter eiusdem gentis hominet Plut. in Cic.

Ἐπιφύλιος, idem quod ἀνάφυλος. Hesych.

Κατὰ φυλὰς, per tribus: seu per gentes. Idem. Il. ε.

Ὀμόφυλος, qui est eiusdem tribus, tribulis. Odyss. ο. & Demosth. Ἐμφύλιος, vt ἐμφύλιος πόλεμος, bellum ciuile, intestinum. aut domesticum: vel bellum inter eiusdem gentis hominet Plut. in Cic.

Πανσπερμία, omnis generis semina habens, ex omni genere mixtus. Metaphoricè apud Aristoph. πανσπερμία δημάτων, omnis generis ferarum.

Συμφύλος, idem quod ὁμόφυλος: vt σύμφυλος αἵματος, cognatus, eiusdem generis. in Axioch. Sic σύμφυλα κατηριθμεῖτο, apud Dioscoridem, in præfat. lib. 3.

Συμφυλοκτόνος, idem quod φυλότης. Suid.

Ἀ̓σύμφυλος, (*dec.*) nullam cognationem habens. Et general. alienus, abhorrens. Exponitur & non quadrans. Luc. & Plut.

Τετράφυλος, quatuor habens tribus, in quatuor tribus, distributus. Herodot.

Φ Τ Α Α Ο Ν, ατὸ, folium, frons frondis: Il. ζ. Φύλλα τὰ μὲν τ' αὖ μάλ' ὀμαλὰ χόνι ἄλλα δὲ θ' ὕλη Τηλεθόωσα φύει. Athen. lib. 14. ὃ τὰ μὲν φύλλα τὰ σφ' ἔμπροσθεν ἴδιόν, τὰ δὲ ὄπισθεν αὖ ἴδιον. ¶ Interdum κατ' ἐξοχὴν sic dicitur malabathri seu malobarici folium. ¶ Hippocrat. lib 2 γυναικ. sic nominat filphij semen, ob latitudinem, teste Gal. ¶ Elt & herbæ nomen, apud Theophrast. hist. plant. lib. 9. cap. 19. & Dioscor. lib 3. c. 142. ¶ Item τὰ φύλλα Hippocr. appellasse dicitur herbas, quæ condimentis adhibentur, vt sunt ruta, mētha, apium, &c. quæ auctuarij loco à venditore allici solebant.

* Dictum volunt quidam φύλλον ἀ φύλλου. Eustathius verò ἀπὸ τῶ ἐν τῷ ἑνὶ εἶδει λαγχάνειν. (natio.

Φυλλαῖος, ὁ, q. d. foliaris: vt φυλλαῖα Ἀλκάνεσσι, foliorum germi-

Φύλλας, ὁ ἡ ὁ, idem: vnde φύλλασι ἀέθλοις, certamina quorum præmia sunt coronæ ex foliis: qui & φυλλίνοις ἀέθλοις, apud Poll. & Hesych.

Φυλλάδης, ὁ ἡ ὁ, folio sus, foliis abundans.

Φυλλάω, folia emitto. frondesco. Arat. in Phæn.

Φυλλάς, άδος ἡ, strues seu cumulus foliorum. Athen. l. 5. Eurip in Androm. Hesych. Φυλλάδες sunt αἱ ξύλοις πλάσθαι τὰ φύλλα ἔχοντες

Φύλλα ἐρέων, τὰ, folia lum, Dioscorid.

Φύλλον, idem quod εἶδος. & ὕλαι dicuntur flores, quos terra producit. teste Hes. seu herbæ virides hortorum odoriferæ. vt λάσιαι, apud Aristoph. in Acharn quæ Hesychius esse dicit cerasa vilia & marcida quæ à venditoribus emptori adiici solebant Schol Aristoph. τυνάϊα nominari scribit lactucæ folia, in qua signif apud Suid. teribur τυνάϊα.

Φυλλὰς, ἀδος ἡ herbæ nomen, de qua Dioscor. l. 3. c. 121.

Compositæ.

Ἀ̓μφίφυλλος, ἡ quibusdam dicitur pentedanum: vt est apud Dioscorid.

Ἀ̓ειφυλλος, semper folia habens Ἀ̓πέφυλλα, foliorum perpetuitas.

Ἀ̓κανθόφυλλος, plurima folia habens, ita vt præ multitudine ducento non possint. Il. δ.

Ἀ̓κρόφυλλος, in summitate seu in cacumine folia habens.

Ἀ̓πόφυλλος, folia amputo seu fronde. Theophr. hist plant. lib. 7. c. 11.

Ἀ̓ποφύλλωσις, foliorum amputatio, frondatio.

Ἀ̓πυρόφυλλος, i. q. d. agni folium herba qua agni delectantur. Hes.

Ἀ̓σύφυλλος, folis carens. Apud Eur. in Or. ἀσύφυλλα στάχυα. exponitur & ἐκ τῶν στ.

Ἀ̓σύφυλλος, q. d. non foliatus.

Βαθύφυλλος, apud profunda folia habens: vt πλατάνῳ βαθύφυλλος. apud Moschum. idyll 4.

Βραχύφυλλος, breuia folia habens. in Epigr.

Δίφυλλος, bina folia habens. bifolius.

Δωδεκάφυλλος, duodecim folia habens: vt δωδεκάφυλλος ἐλάτη, apud Theophr. hist plant. lib 6. c. 6.

Ἑρπύλλοφυλλος, humi habes serpentia folia. apud eundem ibidem.

Εἰκοσάφυλλος, viginti folia habens. Idem ibidem.

Ἑκατοντάφυλλος, centum folia habens. ibidem.

Ἐμπεδόφυλλος, cui sua folia firmiter manent, folia amittens. epitheton palmæ perpetuo virentis frondibus.

Ἐνανεμόφυλλος, & εὐανεμόφυλλος, frondes seu agitans & undesiderans vento flante. item in quo frondes agitant. ἐνανεμόφυλλος. Il. δ. ex quo intelligitur frondosas arbores hastas, vel vento expositas, vtpote celsas.

Ἑπτάφυλλος, singulis annis folia mutans. Theophr.

Ἑπτάφυλλος, humi sparsa folia habens: apud eundem hist. plan. lib 8 c. 5.

Ἑπτάφυλλος ἰδ. ἡ, racemulus qui magno racemo superiacet, vel racemus per se paruus sita dictus quòd regatur foliis. Exponitur & pampinus racemarius, qui exiles racemos profert, & in cacumine sipia folia: vnde & nomen. Metaphorice apud Aristoph. in Ran ἑπταφυλίδες, dicuntur malipotæ. quoniam parui pretij sunt eiusmodi racemi, & à vindemiatoribus solent præteriti. Item ἑπταφυλία, racematio: apud Athenæum proph. Item racemus post vindemiam relictus. Damasc.

Ἑπταφυλίζω, racematione m facio, racemor. Et metaphoricè, accuratè exquiro: apud Græc. inter pr. in Threni Ieremiæ. c. cap 1. Eiusdem operis cap. 3. ὁ ἐξεπαλεύσας με ἑπταφυλῆσαι ἐπὶ ἐμὲ ἐν φυγῇ μου. expon. oculus meus solicitam & auxiam habebit animam meam.

Ἐρίφυλλος, valde foliatus: multa aut magna folia habens. Hesyc. Item sic dicitur arbor, quæ & ἐλλὰς fuber.

Εὔφυλλος, pulchra folia habens. Eurip. in Iph. Taur.

Καλαμόφυλλος, arundinacea folia habens.

Καλλιφυλλος, pulchris foliis præditus.

Καλλίφυλλον, q. d. pulchrifolium. ita Hippocrates vocat herbi quam alij καλλιτριχον appellant & ἀδίαντον. teste Gal.

Κερατόφυλλον, q. d. nuuis foliu m. Est arboris fructus (vt vult Aet) vel flos (autore Paulo) arboris in India nascentis: cuius descriptionem vide apud eosdem. Quidam ipsa etiam fructi hoc nomen tribuunt.

Κοιλόφυλλος, concaua habens folia.

Λεπτόφυλλος, tenuia folia habens. Arist. probl. sect. 1. q. 38.

Μακρόφυλλος, longa habens folia.

Μανόφυλλος, cui sunt rara folia.

Μελάμφυλλος, nigra fol a habens, epitheton hederæ apud Dionys. τὸν ἄβατον κισσὸν μελάμφυλλον, acanthi species, quam & συριδόφυλλον vocant. Gal & Aet.

Μεγάφυλλος, magna habens folia.

Μελισσόφυλλον, melissophylium, apiastrū: herba de qua Dioscor. l. 3. c. 118. quæ inde nomen inuenit, quòd apes ea delectentur, vel eius flore, vt tradit Plin. l. 21. c. 20. Eadem dicitur & μελίφυλλον, apud Nic. in Therp v. 354.

Μικρόφυλλος, qui paruis seu minutis est foliis. Dioscor.

Μονόφυλλος, vnicum folium habens.

Μυριόφυλλος, mille seu infinita folia habens. Μυριόφυλλον, herba quæ mille folium. Linio.

Ὀλιγόφυλλος, pauca folia habens. Theophr.

Ὀξύφυλλος, qui acutis est foliis.

Οὐλόφυλλος, crispa folia habens.

Πεντάφυλλος, quinque folia habens. Theophr. Πεντάφυλλος, τὸ, quinque

quinque folium herba. Sic etiam à quibusdam dicitur cupatorium. scite Archigene, apud Gal. περὶ κρ. τόπ. l. 5. c. 9.

Πλατύφυλλος, lati folia habens: vt πλατύφυλλος πτόανος, apud Dioscor. item latifolia: species quercus, apud Theophrast. hist. plant. lib 3. c. 9. Πλατύφυλλον, latifolium: apud eundem hist lib. 6. c. 6.

Πολύφυλλος, multa folia habens, foliis abundans. Theophr.

Πυκνόφυλλος, densa habens folia. seu densis foliis.

Ῥιζόφυλλος, à radice foliatus. ῥιζοφυλλίζομαι, (*decomp.*) iuxta radices folia habens.

Σαρκόφυλλος, carnosa folia habens Theophr.

Σκιδόφυλλος, cuius folia spathæ similia sunt. Idem hist. plant. lib. 1. cap. 16.

Σπαθόφυλλος, idem quod μακρόφυλλος supra.

Στενόφυλλος, angusta folia habens.

Στιμφύλλιον, angusta foliorum.

Τελεφύλλιον, telephium, herba. Hesyc.

Τανύφυλλος, habens folia in latitudinem extensa, aut in longitudinem. Hom. & Theocr. idyll. 26.

Τριόφυλλος, terna folia habens, trifolius. Τρίφυλλον, trifolium: herbæ nomen apud Dioscor. lib. 3, cap. 123.

Τριχόφυλλος, folia habens capillata, seu capillamentis similia. Theophr.

Τύλιφυλλον, folium tuberis, i. herba quæ tuberi superinnascitur: ab ὕλη quod scribitur pro εἴδηον. Athen. lib. 2, ex Pamphyli glottis.

Χαμαίφυλλος, oleris genus de quo Plin. lib. 19. cap. 8. Colum. lib. 11. cap. 3. Pallad. lib. 3. cap. 24. Sic dictum putatur quòd foliis gaudeat. Sunt & qui eam herbam esse suspicentur quæ apud Gal. & Dioscor. χαμαίπιτυς dicitur.

Φύλαι, vide in Φυλή. Φύμα, &c. in Φύω.

Φύξις, &c. in Φεύγω.

Φ Υ Ω, Ῥ ιῶ. Aeolicè, φύμμω. Part. φυσι, misceo, commisceo. Hesiod. in Erg. Ὕδατα δοῦπος ἀνέρος, terram aquæ miscere. Plut. in lib. de defect. orac. πάντα φύειν ἄνω καὶ ἄβροχίζουσι ἀμαχεῖ μόβ. item inquino, fœdo: aut perfundo, rigo. Odyss. σ. ὡς φάτις ἔφυσε Ἀλιζώνων. Iliad. ω. Δάκρυσι τέφρα τ' ἐφυρσαν, perfundebant, aut rigabant. interdum significat, macero, iubigo. Item pinsovit apud Xenoph. in qua tamen signif. frequentius est φυράω. *Scribit* Eust. forsan hoc φύρσαι ortum esse ex φορύσσω, facta lyncope & tranpositione literarum: quum itidem significet confundo, inquino, &c.

φύρομαι, commiscror, perfundor, inquinor. Plut. in Rom. πανσυμβιότητα ψυχῆς. Odyss. τ. πεφυρμένον αἵματι πολλῷ, sanguine inquinatum. Item maceror, iubigor: vnde apud Thucydid. πεφυρμένα ὑπὸ τοῦ ὄμβρου, farina macerata vino & oleo.

Πεφυρμένος, mixtim, permixtim.

Φύραμα, inquinamentum, sordes, strigmentum, recrementum Nicand.

Φυρμός, inquinatio, inquinamentum. Hesych.

Ὑφύω, idem quod ὑφορμίσσω. Item confuse, inordinatè. Plutarch. in Oth.

Ὑφύω idem quod ὑφάω, misceo, item macero, subigo: vt πηλὸν ὑφύουσι, apud Plut & ὑφύσσειν οἶνον, apud Dioscor.

Φυράμενος, idem quod φύρσιμος: vnde apud eundem Dioscor. ὑφθεὶς ἐν ὄξει, maceratus & subactus oleo. Idem, πεπυρσμένος καὶ ὀξύκρατος. cum polēta subactus. Item actiuè, idem quod φύρσας vnde metaph. apud Aristoph. in Nub. μοιχαλιδὰ φυρᾶσ' ἐπὶ πᾶσι ἑαυτὸν ὥρᾳς τὸν ἔρωτα, molliens & frangens vorgo amatorem.

Φύρσιμος, ὁ, massa farinæ subactæ & humore maceratæ panificum, in ep. ad Cor. l. c. 5. Item pro massa figuli, Rom. c. 9. ¶ Dicitur & de aliis rebus quæ subigendo miscentur: vt apud Constant Geop l 15.

Φύρσις, ἡ, macerato, subactio ad conficiendas massas.

Composita.

Αἱματόφυρτος, ὁ ἡ ὁ, sanguine permixtus, sanguinolentus · vt αἱματόφυρτος βίβλος, in anthol Epigram. pro eodem dicitur αἱματόφυρτος. apud Lycophr.

Ἀναφύρω, commisceo, permisceo, confundo: Item inquino, fœdo. vnde particip. pass. ἀναπεφυρμένος, apud Eurip. in Bacch. ἀναπεφυρμένα αἵματι.

Ἀ̓ναφυσάω, idem quod φυσάω. Dioscor. l. 2. cap. 131.

Συμφυσάω, (*decomp.*) vnde συμφυσητὸς δίδωμι aliquis cum fœrtis dicitur, i. cum iis volutari. Luc. ἐπειδὴ ἡ γυνὴ ξυμφυσᾶται ἀφίστησι. Sic & apud Athen. συμφυσᾶσθαι δ' οὐ δεῖ τὰ ἄρτια, ἀλλὰ μετὰ ἐναντίων.

Ἀ̓σύμφυρτος, confusus miscellaneus. Aeschyl.

Μοσχόφυρτος, pinso.

Ἐξεμπλάστ. apud Alex. Aphr. exp. penitus inutilis.

Μελίφυρτος, melle mixtus. Epigr.

Πάμφυρτος, ex omnibus mixtus.

Συμφύρω, commisceo, confundo: vnde in pass. apud Plut. in Cam. συμπεφυρμένῳ τοῖς αἰκίσταις πάθεσι.

Σύμφυρτος, communitus, confusius. συμφύρω, commixtim,

confusè, promiscuè. Nic. in Ther.

Ἀ̓σύμφυρτος, (*dec.*) non cōmixtus, non cōfusus. Dion. Arcop.

Χειροφυρία, manu subactus. Epigr.

Τίνυσθαι Οἱ κεφύσσεσι, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Φ Υ Σ Α', ῶ, [vel φυσαίνη] sufflo, inflo. datu dicitur de Luc. in epigr. lib. 2. Τὸν κάπηλον φυσῶντα τὸ πῦρ ἡφαιστος ἐποίησεν Nubi δ' ἔπειτα φυσῶσι, tam quam vesicam inflat. et οὐτοι αὐλὸν. inflare tibiam, apud Plut. in Alcib Sic φυσᾶν κόγχας inflare. apud Eurip. in Iphig. Taur. Interdum de ῶ. efflo: vt apud Soph. φυσῶν τ' αὖθ' ὑποῖς βίβ ας ἄνω, efflatque cinorem per nares. Sic & apud plut de primo frig. τὰς ῥῖνας ἐκπνεύσαντες καὶ φυσήσαντες, quum labris contractis efflamus. Interdum φυσᾶν dicitur de superbiente & insolescente. vt apud Philade vita M. l. 1 φυσᾶται γὰρ πάντα μεγάλα. Sic apud Plut. in polit. præc. μηδὲ ἰσχίοις κ. μέρεσι φυσᾶν. imaginem spirare. Apud eundem de educ. lib. δεῖ γ' αὐτὸν μηδὲ τοῦ ἀγκωνίσαι ἐπάρειν ἢ φυσᾶν, laudibus efferre & inflare, i. insolentes & inflatos reddere.

Φυσᾶω, ῶ, (seu φυσιόω) sufflor, inflor, tumeo. Aristoph. in Nub. [de ventre: ἢ δὴ αὖ ἐφυσᾶτο. Item metaph. inflor, efferor. Plut. ὑπὸ τῆ τύχης φυσιοῦσθαι ἢ σκληρύνεσθαι. Et Xen. apomn. li. 1. περφυσήσ. & οὐκ ἐμέν.

Φύσημα, τὸ, inflatio, inflatus, flatus: vt φυσήματα κρυεροῖο βορέαο, apud eur in Rhesso. In Iul. ante humore fœ dicitur bulla. & apud eundem in Phœn. sanguinis ebullientis eruptio appellatur φύσημα. ¶ Peculiariter pineam tritam φύσημα nominari testatur Galen. de compos. medic. κατὰ γένη. lib. 7 & Aet. lib. 1. ¶ Item metaph spiritus, flatus: de insolescentibus dictum & superbientibus, vt apud Plat. in Alcib post & Athen.

Φύσησις, εως, ἡ, q. d flatio: ipsa flandi actio, vel sufflatio. Theophr. hist plan lib 5. c. 10.

Φυσητὴρ, ῆρος, ὁ, fabellum, schol. Aristoph item follis: Dioscor. ¶ Dicitur & esse piscis quidam cetaceus, apud Aelian & Strab. lib. 3. qui dum inspirat, apparet procul inspectantibus columnæ in modum nebulosa quædam facies. Sed apud Hesych. legitur φυσητὴρ dicentem esse fistulam piscium cetaceorū. ¶ Dicitur & ἐνυδρὶς ἑτέρα de meatu polypodis quo ova sua parit, apud Athen. l. 7.

Φυσητήριον, τὸ, instrumentum aptum ad inflandum, aut instrumentum quod inflatur.

Φυσητικὸς, ad inflandum aptus. inflandi vim habens. Aristot.

Φύσις, vel φυσὰ, follis. Il. ω. exponitur & ἀ, vesica, apud Dioscor. l. 2. c. 26. & schol. Aristoph. qui etiam addit φύσκαι appellari ἀφ' ὧν πίσσαι πίνουσι, i. ab eo quod illi solet accidere. ¶ Item flatus: apud Xen. pæd 1. Aristot. & Alex. Aphr. ¶ Metaphorice de insolentia dicitur, sicut & φύσημα. teste Eust. ¶ Numeratur & inter pisces Nilacos, apud Hesych & Athen. l. 7.

Φυσώδης, ὁ ἡ ὁ, flatuosus, flatu abundans. Item flatus seu inflationes mouens vt πῶμα φυσῶδες ἢ φυσώδεις, apud Gal. ad Glauc. lib. 2.

Φύσσαλις, ίδος, ἡ, bulla in aqua nascens, Luc. in Char. Item tibia, seu fistula. Hesych. & Suid. ¶ Sic etiam dicitur vesicaria: nomen fructicis apud Dioscor. vel quòd vesicæ prosit (quæ φῦσα dicitur) vt vult Plin. vel à vesicis & folliculis quos habet orbiculatos. veficis non dissimiles, vt putant alij.

Φύσσω, ττω. bufo: venenatum id ranarum genus quod se mirum in modum inflat, turgescitque ita, vt tæpe crepet. apud Luc. in philopseud.

Φυσσγγίον, ὁ, vesicula seu pustula, in manibus aut pedibus. Poll. In aliis sic dicitur velut vesicula turgida: vel genus quoddam alliorum, teste Hesych. & Gal. in lex. Hippocr.

Φυσσγγόομαι, ῶμαι, inturgesco in vesicæ modum. Et generaliter, intumesco: vnde apud Aristoph. in Acharn. ὑδρωπιῶντες πεφυσσγγωμένοι.

Φύσκη, ἡ, crassum intestinum, ex quo farina & carnibus iniectis lucanicæ fiunt schol Aristop in Equit. Athen. l. 14. Etym. & Suid. item vesicula manibus oborta: ὡς inter remigandū, remorum attritus. schol. Aristoph. in Vesp.

Φυσκίον, τὸ, vesicula folliculus, ventriculus. Dioscor. Φύσκιον, ῶ, ventricosus: apud Ioseph.

Φύσκη (vel φυσὴ) maza ex farina & vino, teste schol. Aristoph. adud eum in Vesp. Athen l. 3. est maza μικᾶς ἄρτος τετραμμένος.

Φυσόω, idem quod φυσάω. tuffo, i. superbum reddo.

Φυσώω, inflor, intumesco, efferor.

Φυσιόω, anheloː vt ὕπνοι φυσιόωντες. Il. ω. Item tumeo, turgeo: superbio. Greg. Οἱ δυσκόλως ζῶντες ἐπίφοβοι φυσιόωνται. ¶ Item actiue, inflo, idem cum φυσάω, in ep. ad Cor. l. c. 8.

Φυσιώω, inflor, superbio, eiusdem ep. c 4.

Φυσίωσις, ως, ἡ, inflatio, tumor animi, superbia, arrogantia, in ep. 2. ad Cor. c. 12, & apud Gregor.

Φύσταμαι, ἐ, [tanquàm à φυσάω) ipsa flandi seu efflandi actio. Exponitur & flatus: apud Aristot. in probl sect. 11. qu. 41.

Πνεῦμα δ' ἀπὸ σπλάγχνων πεπαμένον αὐχὶ Ἀ̓κρίτα ποιφύσσεται Φ. Exponitur &

tur &, terreo, exterrefacio: propriè tamen, flatu vehementer emitto. Nic. item flatum emitto vehementer & cũ sonitu quodam: vt apud Suid. ex Epigr. ἔφλ' ἀναξιμένης πολὺ πάντας ἀνέμους ἐφύσας. (sic.)

Φύσσω, vehementer spiritus emissio. Hesych. est χόλῳ ἐρεύγεσθαι, terrifico cum flatu. Nic. in Ther.

Φύσσω, velim, ca-batus (ἀπὸ τοῦ φῦσαι dictus, quoniam εὐπαθὲς φυσικὸν ἀέρος ὑπῆρξεν, inquit Etym.) Scribitur & φύσσαω, apud Etym. ex Lycophr. Ἀγλαΐτε ἡ φύσσαιτε ἀφρικόμῳ.

Φυσσόστερνον, linteum quo facies detergitur, sudariolũ. Etym.

¶ Item folarium. ἀπὸ τοῦ

Compositæ ac primùm eum præpositione.

Ἀπαφύσσω, furfum flo, furfum emitto flatum. Item fuffito inflo. ¶ Et metaph. elatum reddo, superbire facio: vnde inpaff. apud Xen. Pæd. 7. ὑπὸ παιδείας ἢ λόγων ἀπαφυσώμενος.

Ἀπαφύσημα, τὸ inflatio. Luc. Item exaporatio, spiraculum. Arift. de mundo.

Ἀπαφυσητὴ inflatio Peculiariter sic dicitur quædam tibiarum inflatio seu certus quidam modus inflandi tibias: apud Eust. Item idem quod ἀέρωσις & spiraculum. Aristot. ibidem.

Ἀπαφυσῶ, anhelo. Hesiod. in Asp. Apoll. Argon. 2.

Ἀπαφυσῶ, efflo. Aristoph. in Vesp. item flatu expello. Aristot. meteor. l. 2. (primo frig.

Διαφυσῶ, perflo. item flatu discindo. Gal. Itẽ efflo, apud Plut. de Διαφύσεις, perflatio.

Ἐκφυσῶ, efflo, exsufflo: vnde apud Dioscor. κρίνεται ἐκ' αἰθρίαν ἐκφυσῶντα. Item follib. vent. lo. Metaphorice apud Aristoph. in Pace, ὀξεῖ πόνῳ πεπτὸν ἐκφυσῶντες ἐκ μυκτήρων exercitum tantum bellum.

Ἐκφύσημα, efflatio, exsufflatio. Item inflatio, morbus. Foll. Exponi etiam potest inflatione fit.

Ἐκφυσητὴρ, efflatio: & suffitus. Galen. motu muscul. l. 2.

Ἐμφυσῶ, inflo, inspiro, flatu immitto. Ioan cap. 20. Exponitur & flatu accendo.

Ἐμφύσημα, insufflatio. Item quod insufflatur, seu inflando immittitur: vnde apud Greg. ἐμφύσημα dicitur Spiritus sanctus. Dicuntur & morbi cuidam ἐμφυσήματα, inflationes apud Dioscor. lib. 3 cap 163 & Galen.

Ἐπαφύσημα, idem quod φυσίημα, inflor, tumeo, superbio.

Ἐπῆφυσ ω, inflo.

Χαλκεῖον, flatu effundo, inflando perfundo. Aristot. hist. an. l. 9. καθάπερ οἱ τὸν χαλκὸν τοῖς αὐλοῖς χεῖ μελιτεργοί.

Συμφυσῶ, vnà affio vel inflo. Item metaphoricè, conspiro, Plut. de leg. l. 4.

Τἀφυσάλιφρα, supra modum inflor & efferor. Basil. hom. 10.

Compositæ ex φῦσα sine præpos.

Ἀφ' ὑπνου κ. τ. λ. follium pars summa seu extrema, quæ fornici sit imminet. Nic. item constituit. Thucyd. lib. 4.

Ἄφυσ-ος, sine ἄφυσσος, expers flatuum. Item nullos generans flatus, non inflans: vt ἄφυσ-ον θέρμα, apud Greg. πρὸ τοῦ τόκ. lib. 1. cap. 6. Dicuntur ἄφυσ-α etiam quæ flatus generatos discutiunt propellúntque: vt σπέρματα ἄφυσα, apud Act. lib. 10. cap. 11.

Περίφυσις, in metallis dicuntur præmunimina quibus follium fistulæ teguntur. Hesych.

Φέρω, F. σω, P. κα, gigno, produco, edo, parior. Xenoph. Pæd. 8. γῆ τοίνυν ἡμῖν πατὴρ καὶ, τοίνυν ἡ πάροδος φύσει τε ἡμῖν τροφός. Sic Iliad. α. (de sceptro) τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσειε. Sic homo dicitur φύειν παῖδας (sed Aristotel. de gen. anim. lib. 5. item παῖδα ἢ παῖδ. apud Lucian. Sic pater dicitur filium φύειν, apud Sophocl. vnde φύσας genitor, pater: apud Aristoph. in Vesp. & Lys. orat. in Theomnest. 1. ¶ Item neutraliter, nascor: vt Iliad. ζ. ἐπεὶ δὲ ἔβλαστε καὶ ἐφύη ἠδὲ φύλα, ὣς δ' ἄνθος. ¶ In hac signif. vsitatus est præt. πέφυκα natus sum. Plat. in apol. Socrat. ἐξ οὗ τε ἔφυν πέφυκα. Sic apud Greg Naz. ἐκ τοῦ ἰδίου ἀνεφυκὼς, ex filio natus. Interdum πέφυκα significat, natura comparatus sum, à natura habeo. Cum infinit. Thucyd. πεφύκασι τὰ ἄστατα ἢ ἐπίφθονα ἀμύνασθαι, ita comparatum est vt, &c. Sic apud Plat. πεφύκασι ποιεῖν, consueuerunt facere. Sæpe cum aduerbio: vt Demosth. ὅτῳ τοῦτ' ἂν πέφυκε, sic hæc natura comparata sunt. Idem· ὡς πέφυκα ἐγὼ, vt fert ingenii meum. Aliquando dicitur aliquis ἀλλ' ὡς ἐμαυτὸν πέφυκα, i. ingenio esse ad aliquam rem apto, vel natus esse ad aliquid: apud Aristot. Plut. & Xen. Interdum πέφυκα, exp. hæreo. ad hæresco: vt apud Gal. πεφυκὼς ὑμῖν τῷ πιστεύεσθαι, membrana quæ cornee inhæret.

Φυσικῶς, vt natura comparatum est, vt fert natura. Aristot. Φυσικῶς, formatum ex πέφυκα, sicut φυσικὸν ex πέφυκα) idẽ quod φύσει, nascor. Hesiod. in Erg. χρὴ δ' ἀνέρα δαῆναι ἐΐ τ' ἄμεινον ἐπίφυκε καὶ αὖ κακὸν μάλιστα.

Φῦσις, imitatum format ex se aor. 2. ἔφυσον significantem idem quod πέφυκα. natus sum Xenoph. Pæd. 2, ὅπως ἢ ἔφυσεν ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ, ἢ ἐτράφησαν. Hinc & infinit. φῦναι. apud eundem. Et partic. Φύσαντ-ος: vt φὺς ἀφ' ὧν πατήρων, apud Plat. Sic φυέντα κακά, apud Demosth.

Φύω, nascor, enascor, orior, exorior: vt τὰ φύμενα ἐν τῇ γῇ, quæ nascuntur è terra Xen. Pæd 8. Metaph. κἀνθρώπ- δ' ἀνὴρ ἐφύετο dicitur apud Dem. in epitaph & pro coro. præt. med. πέφυμαι, idem quod πέφυκα: vnde mediam. II. ἢ ἔτρεπε πηρὸν ἢ φύσιν, idem quod πεφυκέναι.

Φῦμα, τὸ, quod eminet est proprie è terra. ¶ Item tumor omnis præter naturam qui tùm externa causa ortus more eorũ quæ externa enascuntur & erumpunt: tuberculum, & oriens tuberculum Celso. Interdum exp. papula, nec non cicatrices & nævus, apud Aristot. Interdum specialiter ἕλκος dicitur phlegmone, quæ in adenosa carne sponte obtorta statim augetur, atque ad suppurationem citò peruenit, apud Galen. & Aet.

Φυματίδες, ὁ, ἡ, phymatis abundans. Hippoc.

Φυματίας, ὁ, idem: apud eundem. Φυματίδιον dicitur pars corporis in qua φύματα nascuntur. item persona cui illa innascuntur. apud eundem.

Φύσις ὡς, q. d. enascentia: ortus, generatio: vt φύσει γελάσειε, apud Aristot. ¶ Item natura, vis: vt πατὴρ φύσις, apud eundem de part. anim. lib 2. c. 2. et φύσει τῷ ἐμῷ, apud Galen. comm. Hippoc. lib 1 κατὰ φύσιν καὶ δυσφόρων. ¶ Apud medicos interdum exp natura, interdum sic dicitur vis quæ ex seipsa nostri opifex est & conseruatrix: seu temperamentum ex primis elementis conflatum. Interdum φύσις nomine intelligitur ἕξις, ipsa partium structura & compositio. Aliquando idem significat quod genus vel species vel forma: vt docet Galapud Hippocr. ¶ Item φύσις, natura, substantia: πάσα φύσις ἀγένητος ἐστὶ καὶ ἀθάνατος, inquit Aristot. metaphvl. lib. 4. ¶ Item ingenium: vt exp. Cicer. apud Plat. in Phædro loquente de Isocr. & Lysia. ¶ Item sexus Theocrit. Vnde & vtriusque sexus pudenda εὐφυὴς nomine efferuntur, apud Dioc. & in Geopon. ¶ Item statura, apud Lucian. item figura apud Plat. ¶ Exponitur & constitutio, apud Xen.

Φυσικὸς, ὁ, naturalis, ad naturam pertinens, naturæ consentaneus: vt φυσικὴ ἐρίζησις, apud Aristot. & φυσικὰ ὦτα, apud eundem, &c. philos. ¶ Item physicus, naturæ studiosus rerum naturalium inuestigator. Plut. de primo frig. ¶ Item fatum cœli, apud Aristot. tanquam à verbo φύσω, seu nomine φῦσα.

Φυσικῶς, naturaliter, secundùm naturam. item naturali ratione. Plat. Aristot. &c.

Φύσιμος, ὁ, ἡ, productiuus, producendi seu procreandi vim habens Theophr. hist plant lib 4.

Φύστωρ, ορος ὁ, fator, genitor. Hes.

Φύτρα idem quod φῦσις natura, generatio. idem.

Φύσκα, eidem est quod φῦσις generatio, ortus, genus.

Φυτικὸς, ἡ, planta, stirps. Aristot. Ethic. 1, & sæpe apud Theophr. De homine etiam dicitur apud Eur. & plat. de leg. l. 6. item idem quod φῦμα, tuberculum: apud Archiloch teste schol. Theocr. Quidam etiam sic nominant cynoglosson herbam vt est in Append. Dioic. seu inter notha Dioic.

Φυτικὸς, ad plantam seu plantas pertinens: vt φυτικὸν ἄφυσ-ον, apud Athen. Exponitur & vegetatiuus, item crescendi vim dans. apud Aristot.

Φυτὸς, Solis vel Iouis epitheton, teste Hesyc. à quibusdam expon. germinationis autor.

Φυτοτάλιγξ, ὁ, terra plantas seu stirpes ferens: seu locus arboribus consitus. Iliad. ξ & υ. exponitur &, plantatio: vt φυτοτάλιγγι κατὰ μεῖζον, apud Apollon. ¶ Item hyemis pars postrema, sic dicta à veteribus quod eo tempore insitiones optime fiant.

Φυτοτάλιγξ, planto: item φυτοτάλιζω, genero, gigno, Hesych. & Suid.

Φυτόλμιος, ad plantationem aptus. Hesych. ¶ At φυτόλμιος Iouis est epitheton τοῦ ζωογόνου, teste eodẽ. Apud Soph. in Oed. col. φυτάλμιος, exp. Ζεὺς γενέθλιος καὶ μεγέστιος.

Φυτεύω, planto, Od. ε. ζ. ἠδὲ μακρὰ φυτεύων. et metaph. gigno, procreo. Hesiod. in Asp. ἀλλὰ γλυκεῖαν φυτεύσας. Sic & apud Eurip. in Orest. ¶ Item molior, struo, machinor: vt Od. ξ κακὰ δὴ μηχήσεσθαι φύτευσεν.

Φυτεία, ἡ, plantatio, consitio, satio. plut. in Alex. item idem quod φυτόλμιος. apud Athen. lib. 5.

Φύτευμα, τὸ, planta quæ deponitur & conferitur: semen. Theophr. & plat. de leg. item: plantatio, seu locus plãtis eõsitus. ¶ Est & herbæ nomen apud Dioscor. l. 4. c. 130.

Φύτευσις, ἡ, plantatio, consitio. Aristot. de mun.

Φυτευτήριος, plantarius, seminarius: qui plantari seminarique solet vel potest. Τὸ φυτευτήριον, idem quod φύτευμα, planta & viuiradix quæ in terrã deponitur, surculus, stolo, &c. apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 6. præcipuè tamen sic dicitur plãta seu semen oleagini. Teste poll. l. 1. c. 12. Accipitur & pro loco in quo sunt plantæ è semine natæ quæ postea transplantantur in viridariis. in qua significatione dicitur & φυτώριον seu φυτάριον, in Geopon. l. 5. & 11.

Φυτεύτρια, idem cum φυτάλμιος. Hes.

Φυτεία, ἡ, plantationis tempus Hippocr.

Φυτόν, seu φυτάριον, idem cum φυτεύω: vnde apud Hesiod. in Theog. Κιφάλα φυτευσάτο φαίδιμος ἡέλιος.

Φυτὸς, ὁ δ. ὁ, idem cum φυτὸν, planta, stirps. Plutarch. de def orac.

Φυτὸν, idem quod φυτεῖον, genero, gigno. De patre tantùm dicitur Etymol. qui & pro exemplo versum illum Hesiodi citat: ἐπεὶ φύτευτο legens, non φυτάνετο.

Φυτόσπερμα, germen, stirps proles. Pro eodem per apocopẽ dicitur etiam φῖτυ, apud Aristoph in Pace, & Eupolin in Autolyco.

Φύτλη arboris, caudex, stirps truncus. Item in herbis, caulis, thyrsus. Dicitur quasi φυτεύλη, teste Eust.

Φύτλη, natura: vt apud Pind. σοφίᾳ πολλὰ εἰδότι φυτὰ. Itẽ habitus animi, indoles: apud Hom. Il. α, β, &c. Exponitur &, statura, apud Hesiod. in Erg. quum ait argenteum seculum χρυσέῃ ἐπὶ φύτλῃ ἐοικότα, ἥτε τὸ πρῶτον.

Φύλλον, n. panus, seu panis: tumor non altus, latus, in qu quidam pulticulæ simile est. Vide Cell. lib. 5. cap. 25. & Paul. l. 4. cap. 22.

Φύλλον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ ac primùm eum φύω, φῦμι, & φυή, eum præpositione.

Ἀμφίφυω, renasci facio, rursum produco. Et idem quod φύω, nasci facio, emitto, produco. Theocr. idyll. 10. Ὦ μοι τῆ πάγωνος, ἃ μ' ἀδίκως ἀπέφυσας.

Ἀναφύομαι, renascor, rursum exorior. Plut. in Thes. ἀνεφύοντο τὰ κεφάλαι διπλαῖ. Item orior, oborior, nascor, &c. Theophr. ἄνωθεν ἀναφύεται ἡ τῶν κλημάτων πολλή. Sic & apud Plutarch. in Per. & Luc.

Ἀμφυ- per syncopen dicitur pro ἀναφύω.

Ἀνάφυσις, q. d. ab nascor. Exponitur tamen, adnascor seu agnascor. item furculum emitto. Præt. κεκόπηφυκα, à natura abhorreo. Synes. διαβέβηκα μὲν μετὰ σπουδῆς ἐπὶ πολιτικὰς σχολὰς, ἀναφύσεις δὲ οὐδὲ ὅπως ἀπὸ τοῦ παντὸς ἀπέκοπται.

Ἀνάφυσις, ἡ, appendix: ramulus adnascẽs ramis maiorib.

Ἀπόφυσις, pars ossis exuberans.

Διαφύω, internascor: vnde particip. διαπεφυώς, quod natum est inter. Theophr. de caus. pl. l 3.

Διαφύω, enascor, orior: apud eundem.

Διαφυὴ, interstitium inter artus, inter uallũ Plat. in Phæ.

Διάστασις, idem Exponitur & fissura, rima res intercurrens discriminans. Aristot. hist. an. l. 6. c. 3 Apud Hippocr. in commissura genu sic nominatur corpus quoddam γονυοχοηθῶδες, teste Gal. comm. 2 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Ἐπιφύω idem quod φύω, gigno, produco, edo. cum accus. Aristot. de mun. & Theophr. hist pl. lib 6. Præt. ἐπιπέφυκα, enatus vel editus sum. cum genit. surip. in Phœ. ὃς Φρίκιον ὄχθου ἐπιφύντ' ἐκπέτου πέτρου. Legitur & aor. 2. ἐπέφυσαν, tanquam ab ἔκφυμι, apud Soph. ἀδελφὸν ἐξ ἀδελφοῦ πεφύς.

Ἔπαφυσις, res quæ alij adnata est, vt sit velut appendix. Aristotel. de part. anim lib. 1 cap. 14.

Ἔπαφυσις, ἡ, exp. ἔκβλαστησις.

Ἔκφυσις, q. d. enascentia: exortus, ortus, germinatio: item eruptio germinantium post sementem. Theophr. hist. pl. li. 8. cap. 4 Apud anatomicos & medicos sic dicitur exortus intestinorum, quem ex pyloro intestinum excipit, teste Galen. de vsu partium. Item esse idem quod ὄνησις. ¶ Exponitur &, generatio. procreatio.

Ἔκφυτος (compositum ex φυὴ)] q. d. qui extra naturam est. id est, qui tanto ingenio est, vt id consuetum naturæ modum vel egrediatur.

Ἐκφυόμενος. Odyss. χ. Θεὸς Νέμεσ' ἐν ἡμῖν αἵμας Πατρώιας ἐκφυσον Sic Κεὶ ἐμοῦσιν ἔφυσαν τῆς τεκνοποιΐας. Hinc ἐμπεφυκέναι dicitur. aliquid quod ingeneratum seu ingenitum est: vt apud Eurip. πάσης ἐμπεφυκὸς νόσου.

Ἐμφύομαι, ingeneror, innascor Plut. in lib. aduersus Colot. Item amplexus adhæreo vel inhæreo, ita vt auelli nequeam, & velut ingenerer ei cui adhæreo. Od. υ. ὡς ἐμὲ χαίρειν φύσιτο: per tmesin ἐμφύσιτο, Sic & apud Plut. in Cam. & in Fab. Hinc participip. præt. med. ἐμπεφυός, amplexus, adhærens: vnde fœm. ἐμπεφυῖα. Iliad. α.

Ἔμφυσις, ingeneratio, ipsa actio ingenerandi.

Ἔμφυτ-ος, ingenitus, insitus, à natura inditus. Dem. in epitaph. & pro cor. Ἐμφυὲς, idem: vt ἐμφυὲς θεῖον, apud Pind.

Ἔμφυμι, vnde aor. 2. ἐσίφυμι, idem quod ἐμφύομαι, in secunda significat. Od. ρ. & alibi, ἐσ τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ: per tmesin pro ἐσίφυ.

Decomp. Ἐνεμφύομαι, innascor, ingenitus sum.

Μετέμφυτ-ος, ex vno in aliud insitus. Epigr.

Παρεμπέφυκα, iuxta seu præter innascor Luc.

Πέφυκα, insuper produco seu edo: vnde præt. Ἐπιπεφυκὼς, insuper produ ctus sum seu editus. exponitur etiam, agnatus sum seu innatus: vt κρατὸς τῆς φιλίου ὀδυπεφυκότα, apud Dioc. l. 4. cap. 149.

Ἔπεφυμαι, insuper nascor seu adnascor, accerso: vnde particip. ἐπιπεφυὼς exp. agnatus, pòst natus: apud Greg. Item adhæreo seu adhæresco Plut. de lib. inst. πίστιν ἀγαθὴν ὀδυρῶδεσι παρατυπώσεσιν ἐπιπεφυκυῖαν. adorior. inuado. Gregor. de Spiritu sanct. ὁμοῦ μὲν γὰρ ἔπεφυκε πάλαι τῇ ἀνθρωπείᾳ φύσει. Apud plut. in Anton. ἐπιφύσεσθαι τῷ πολεμικῷ μάλιστα τῆς ἀδείας παρῆν. exp. vergebat inter ea quæ acculabat.

Ἔπιτασις, accretio accrementum. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 1. ¶ Apud anatomicos est vnitio ossis cum altero osse, quasi os vnum alteri innatum: non est autem pars ossis, sed quiddam ossi adnatum. Gal. lib. de ossib.

Ἔπιφυσις, ἡ, dicuntur esse propagines: apud Theophr.

Ἔπιφυτ-ος, exp. adnascor. Hinc particip. ἐπιφυὲς, idem quod ἐπίφυσις, apud Synes. ἐπιφυέντα τῷ ζωῷ τὸν ἐνδιαίτητον τῆς κυβίας.

Περιπεφύομαι, (decomp.) insuper adnascor.

Καταφύτ-ος, consitus. Luc. de luctu. & Plut.

Μεταφύομαι, transformor, naturam muto. Plat. in Tim.

Παραφύω, q. d. adgenero: genero seu gigno iuxta. Item idem quod ἐκφύω. apud Theophr. hist. pl. l. 3. & 7.

Παραφύομαι, adnascor, nascor iuxta. Dioscl. 4. c. 83. Item nascor præter naturam.

Παράφυσις, ἡ, quod agnascitur arbori, soboles & fruticans. Theophr. & phil. de mun.

Παράφυτος, agnatio. Et πάραφύσις, agnata membra: item q. d. nascentiæ præter naturam. Aristot. de gen. an. l. 4.

Παράφυτ-ος, iuxta consitus. Theophr.

Περιφύομαι, circumnascor. Item excrescо. Theoph. hist. pl. lib. 8. Exponitur etiam, obducor: item complector.

Περίφυσις, q. d. circumnascentia. Exponitur etiam, incrementum quod in ambitu fit Theophr i. 5.

Περιφυὴς, vt περιφυὴς τῇ γῇ, terræ inhærens, humilis: apud Dio. l. 4. c. 104.

Περίφυσις, vnde περίφυσα, exp. aguatus sum, prouenì: item adhæsi. Aristoph. in Nub. ὑγρίαν ἀξυίσσουσ' ἀφροσιγί.

Προσφύω, agnascì facio. Basil. in ep. ad Liban. τὰς ταπεινὰς ἐκείνας ἀκαταστασίας ἡ φύσις τοῦ κάτω σφοδρότερον προσέφυσε. Præt. προσπέφυκα, agnatus sum. Aristot. de gen an l. 4. item adnexus sum, adhæreo. apud eundẽ. Item me immitcuì. Plat. de leg.

Προσφύομαι, agnascor, accrescо. Theoph. & Phil. Item adhæreo, adhæresco.

Πρόσφυσις, agnatio, coalitio. Item ádhæsio: vel cohærentia, connexio. Theophr. & Alexand. Aphr.

Πρόφυσις, coalescens, adhærens. Theophr. de caus. pl. lib. 1. Item idem quod συμφυὴς: apud Gal. Exponitur etiam, natura accommodatus, congruens: apud Gregor. Apud Plat. ep 7. πρὸς δικαίων μὲν σφόδρα φύσει dicuntur qui ab iis quæ iusta sunt, abhorrent.

Πρόσφυσις, cum quadam coalescẽtia: vel coalescendo, cohærẽdo. Itẽ congruenter. pro eodem dicitur & σφόδρα συμφυὴς.

Πρόσφυτος, vnde particip. προσφυὲς, agnatus. Item inhærens. Luc. & Plat. [de caus. pl l 1.

Εὐπρόσφυτ-ος, (dec.) facilè coalescens seu coiens. Theophr.

Πρόφυσις, ante genero seu gigno. πρόφυσις, germinatio, germen: apud Hippocr. (ttiit.

Σφίημι, vnde σφῦσι, apud Soph dictum pro σφίσι, ante ex

Συμφύω, coalescere facio. conglutino, coagmento. Plat. in Symp. præt. συμπέφυκα coalui & concreui, congenitus sum: vnde particip συμπεφυκὼς, qui coaluit, concretus. Aristotel. de gen. an. lib 4.

Συμφύομαι, coalesco, conglutinor: item cohæresco. Theophr. Ἀλλ' ὁμοίωσιν δεῖ τὰ μέλλοντα συμφύεσθαι. Exponitur &, complector, seu complexus adhæreo. Appian. συμφυέντες ἀλλήλοις ἅπαξ μιᾶς πλαγῆς ἀπέθανον.

Σύμφυσις, coalescentia, concretio, consociatio. Theophr. Itẽ naturalis ossium vnio: apud medicos.

Σύμφυτ-ος, congenitus, innatus, à natura insitus. Aristot. metaph. l. 2 & alibi. Item qui coire potest, consocialibilis. Theophrast. de caus. plant. li 3. σύμφυτον γὰρ πᾶν τὸ ζῶον τῇ ζωῇ. Apud Nonn. σύμφυτός εἰμι τοκῆϊ. exp. eiusdem sum cum parre essẽtiæ. ¶ Σύμφυτον, τὸ, nomen herbæ sic dictæ à conglutinandi facultate qua pollet: apud Dioscor. lib. 4. cap. 9. & 10. Glycyrrhiza etiam à quibusdam dicta fuit συμφυτον, propter effectus similitudinem: vt est in Append. Dioscor.

Συμφυτικὸς, quo fit vt quid coalescat: vt συμφυτικὸν ἐκφύσεως, apud Galen.

Συμφυὴς, idem quod σύμφυτ-ος, ingenitus, innatus. Polyb. σύδηρα ἐξ ἰδίας ξιλοις ἢ ὄρπηκι συμφυεῖς εἶσι τοῖς μέσοις. Exponitur &, adhærens. Item qui coaluit cum aliquo. plut. in Lyc. Et metaph. vnanimis, consentiens. Greg.

Συμφυῶς, more eorum quæ congenita sunt, cum tali coalescentia qualis est rerum congenitarum.

Συμφυτὸν, ὁ, cohærentia seu concretio duorum quæ coalescunt: vel concretio, coalitus. philo de mun. Basil. Greg.

Decomp. Ἀσυμφυὴς, non coalescens: apud Suid.

Εὐσύμφυτ-ος, facilè concrescens & coalescens. Theophr.

Τἀφυὴς, naturæ modum excedens, mirum in modum excellẽs aut insignis: valde admirandus: vel simpliciter, insignis, eximius. Aristoph. in plut. ὑφηνεῖς τὸ μιχθῆναι δύο φρένοιν. Exponitur &, μεγαλοφυὴς: vt πρὸς μεγαλοφυὴς, apud Plutarc. in Cæs. honores ex humano fastigio maiores. Item absurdus

apud Isocr. in Trapez. Item ita atrox, vt vix in humanam naturam talis atrocitas cadere possit: apud Dem. in Mid.

Τ'ερθρευω, excedendo consuetum naturæ modum: vel miru mirifice. eximiè. Herodian. l 5 & Plut.

Τ'επροσθω, subnascor, succresco, suppullulo: vel sensim aut paulatim nascor.

Τ'επιφυτος, q d. subnascentia. Suidæ ὑποφύσεις sunt εὐφυολόγηματα.

Composita sine præpositione ex eodem φύω, aut ex nomine suo.

Α'γαθοφυὴς, ὁ ἡ ὁ, natura siue indole bonus.

Α'γαθοφυΐα, bonitas à natura proueniens.

Α'κανθοφυὴς, spinas produco.

Α'κροφυὴς, in cacumine proueniens in summitate nascens. Item summa indole præditus. Synes. ep. 40.

Α'λλοφυὴς, ex se inuicem enascentes, mutuum ortum habẽtes.

Α'νθοφυὴς, flores emittens seu producens, floruleutus: in anth. Epigram.

Α'νθρωποφυὴς, humanam habens naturam. Item ortum humanum habens, vel ex hominibus. Herodot.

Α'πτοφυὴς, recens natus. Poll.

Αὐτοφυὴς, naturæ sponte proueniens: vt αὐτόφυὲς κρατὸς, apud Plut. Item natiuus, opere non factus, arte carens: vt αὐτοφυὲς λειμῶνα, apud Thuc. Item geminus, germanus. Synes. τίνες αὐτοφυεῖς ὁμοπατρίδες ἐκέτται.

Αὐτοφυῶς, suapte natura: sponte naturæ: itẽ natiuè, genuinè.

Α'φεγγὴς, spumam innatam habens: vt ἀφεγγὲς πίτυλον, in Epigr.

Α'φυὴς, qui natura minime habilis est aut aptus: minime natus: *ad aliquid*, Plat. epist. 7. ἐπὶ δὲὸν ἀφυὴς ὢν ἐς τὰ τοιαῦτα μαθήματα. Sic ἀφυὴς ὢν πρὸς τὸ φιλοκερδῆσαι, apud Xen. Metaphoricè apud Polyb χαρὰξ ἀφυὴς, dicitur tempus minus aptum & opportunum. ponitur & pro ἀκαιρότης. Item pro μακροφυὴς: vnde Eustath. ἀφύλλω dicit scribit aquam ἀμμώδη φαρμακοπαστέα τὰ ἐν ἰχθύσι.

Α'ψυὰς, natura inhabili. Apud Plut. in Cam. ἀψυὰς κακοκρασίᾳ χρῶσα. exp. male temperata regio.

Α'ψυΐα, natura inhabilis ad aliquid seu inepta. Epictet.

Διφυὴς, duplicis aut ancipitis naturæ: vt apud Soph. in Trach. διφυῆ κραυὶ δηρὸν, de Centauris semihominibus & biformibus. Et generaliter, geminus, bipertitus, bifidus. Aristot.

Δισφυΐα, (q.d. duplicitas naturæ, natura duplex aut anceps) exp. bifida partitio, apud Aristot. de part. an. l. 3.

Δυσφυὴς, difficile nascens aut proueniens. Theophr. hist. pl. l. 7.

Δυσφυΐα, nascendi difficultas, apud eundem.

Δύσφυτος, mala natura. Hesych.

Ε'λαιοφυὴς, oleis consitus, in quo oleæ natæ sunt: vt ἐλαιοφυὲς πάγον. apud Eurip. in Ione.

Ε'μφυτος, diuersæ naturæ. Item alibi natus.

Εὐφυὴς, latè crescens. Od. ν.

Εὐφυὴς, qui à natura habet vt sit ad aliquid habilis, naturali ad omnia ingenij dexteritate præditus, ingeniosus, industrius. Aeschin. εὐφυὲς λέγειν ἐστὶ καὶ ἄφυὲς, τὸ δ' ἐν πόλεμον λαμπρὸν εἶναι. Et ἀφυὲς τὸν γεωμέτρην, apud Isocr. Peculiariter ἄφυὲς apud Athenienses dicebatur ὁ ἀπράγμων ἀνὴρ καὶ ἀσχήμων, vt idem Isocr. testatur in Areopagit. ¶ Item beue crescens, copiosè succrescens: vt πόλλιλλα ἄφυτα. Il. φ.

Εὐφυὴς, cũ naturali quadam ingenij dexteritate: seu vt decet bona indole præditum. ¶ Item bene seu copiosè succrescẽdo

Εὐφυΐα, naturalis ingenii ad omnia dexteritas, bona indoles.

Ι'πποφυὴς, frutex quo fullones vtuntur in concinnandis vestibus: de quo Diosc. lib. 4. Plinius itidem hippophyes nominat, scribens eam herbam accommodatam debere esse naturæ equorum, atque inde nomen accepisse. Idem frutex dicitur & ἱππόφυτον, apud Theophr. & ἱππογλὼς, seu ἱππογλωὶς: item ἱππόφυτος apud Gal. in lex. Hippocr.

Ι'σοφυὴς, æqualis seu paris naturæ. Nonn.

Α'ισπερυὴς. (*dec.*) naturæ dissimilis.

Ι'ταλοφυὴς, primam lanuginem produco. Gaz. de senect.

Κακοφυὴς, qui praua est natura, prauo ingenio seu mala indole præditus. ¶ Item malè nascens, malè prouenieus.

Κακοφυΐα, mala indoles, ingenium prauum.

Καρποφυὴς, fructus edo seu gigno.

Λεοντοφυὴς, ex leone natus. Apud Euripid. in Bacch. ἄγρα λεοντοφυὴς, dicitur præda leonina: seu catulus leonis quẽ se venatam Agaue putabat, quum corpus Penthei dilaniasset. Exponi etiã potest, qui est leoninæ naturæ, indolem leonis habens.

Λεπτοφυὴς, qui tenuis est seu gracilis naturæ, vel qui natus est tenuis.

Λιμνοφυὴς, in palude seu stagno natus *vel* ortus: vt λιμνοφυὲς ἑλείοις in Epigr.

Μακροφυὴς, qui longus nascitur: seu qui natura sua longus est.

Μεγανοφυὴς, magnanimus, magno animo præditus. Greg.

Μεγανοφυΐα, magnanimitas. Hesych.

Μονοφυὴς, vnius naturæ, simplex, non geminus. Item vnistirpis: apud Aristoph. & Theophr.

Νεοφυὴς, nuper natus seu genitus.

Ο'δοντοφυὴς, dentes producens: vt ὀδοντοφυῆ βρέφη, apud Poll. lib. 2. Item passiuè, è dente seu dentibus prognatus: vt ἐλέφας ὀδοντοφυὴς, apud Eurip. in Phæn. (Aegin. lib 1. c. 9.

Ο'δοντοφυΐα, dentitio, dentitium emissio seu productio. Paul. Ο'δοντοφύω, dentes produco. Hippoc. in Aphorism.

Ο'λεφυὴς, exp. confusius exortus. confusus.

Ο'μοφυὴς, qui eiusdem est naturæ: aut simul natus, congenitus. Theodorit. in eccles. hist.

Ο'μοφυΐα, naturæ communitas. Greg.

Ο'ρθοφυὴς, in rectitudinem crescens, seu in rectum. Exponitur & aitum assurgens. item erectus, procerus: vt ὀρθοφυὲς δίκτυον, apud Theophr.

Ο'ρθοφυΐα, q. d. in rectitudinem crescentia, ipsa actio crescẽdi in rectitudinem. Itẽ rectitudo aut proceritas, apud eundẽ.

Ο'ρθοφυεῖσθαι, in rectitudinẽ crescere, seu in rectum in proceritatem crescere, apud eundem.

Ο'στεοφυὴς, osseus natura. Hom. in Batrachom.

Παγγενεὴς, item natus, renatus. Exponitur &, renascens, item redituus. Nonn.

Παλίφυτος, radicem emitto seu radices, radices ago, apud eundem hist. plant. lib. 1.

Παλιγενεὴς, dicitur sedum maius, quòd in petris nascatur: vt est in Append. Dioscorid.

Πολυφυὴς, multifidus.

Πρωτοφυὴς, primò natum seu exortum. Apoll. l. 3.

Ρ'ιζοφυὴς, qui radicem seu radices emisit. Theophr.

Ρ'ιζοφυΐα, radicem emitto seu radices, radices ago, apud eundem hist. plant. lib. 1.

Σαθρομορφὴς, semine erumpens, semine nascens.

Σαθρομορφὴς, semen produco, semen fero: apud eundem hist. pl. lib. 7. & de caus. pl. l. (obseruat

Τεταρτοφυὴς τριταῖος, febris quæ tertianæ naturam imitatur & Τριφυὴς, triplicem naturã habens. Item triplex, trifidus. Theoph.

Τριχοφυὴς, capillos producendi vim habens. Diosc. l. 2.

Τριχοφυὴς, capillos produco.

Composita formata ex 3. pers. sing. præt. pass. sine præpositione.

Α'μπελόφυτος, ὁ ἡ ὁ, vitibus consitus: vt ἀμπελόφυτον χέρσον, apud Diodor. lib. 36.

Α'μπελοφύτωρ, vitium sator. epitheton Bacchi, in anth. Epigr.

Α'ρτίφυτος, nuper plantatus, vel natus.

Αὐτόφυτος, ex leipio seu per se natus: vt αὐτόφυτος ὄις. Nonn. & αὐτόφυτος ἄμπελος, sponte enata vitis. Hippocr. epist. ad Demag. (rus. Plut. in Cam.

Δενδρόφυτος, arboribus cõsitus: aut arbores producens, arborifer.

Ε'λαιόφυτος, oleis consitus. Diod. l. 35. Τὸ ἐλαιόφυτον, locus oliuis cõsitus: oliuetum, oletum.

Ιχθυόφυτος, piscis nomen, apud Aristot. hist. an. lib 9. c. 37: qui dicitur & καλλιώνυμος. dictus putatur. quoniam in muco suo qui circa eum est, alit pisciculos.

Κοπρόφυτος, stercori seu lateo in. seu tenebras quæ in. Greg cum dat.

Composita.

Ἀφυὴς, ὁ ἡ ὁ, vanus, irritus: vt, Χαμαίλεοι δ' ἐσαν ἀφυὲς ἄνευρ. Odyss. λ. Proprie ἀσπορία dicuntur ova irrita & sterilia quæ ἐν τῇ φαρίνῃ ciciunt aues: item partus degeneres qui ab iisdem excludũntur, teste Eust. Item Ἀσπορίνη, ὁ ἀπράγμων ὁ ἀφυὴς, quoniam apud antiquos scholæ & ludi literarii dicebantur ἀφυΐαι, vt idem Eust. annotat in hunc Od. ε, versum Η' δὴ ἀμήχανός γ' ἐστὶ καὶ ἀσπορίνῃ ἐοικώς. Exponitur, & monstrosus, prodigiosus apud Plut. in Thes.

Ἐμπελόλεπτος, lateo in, seu tenebras quæ in. Greg cum dat.

ἐστὶ vnde apud Xen. συμπεπνευσμένῃ τῇ ψυχῇ ἑκάστῃ, animo ingenitæ voluptates.

Composita remotiora.

Ἐπὶ τί' Ο'ρτε. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Φωνὴν, φάζω. vide in Φάω significante πυρῖον.

Φ'ΩΚΑΙΝΑ, ἡ. phocæna, balæna: turfio Gazæ: genus est piscis: de quo Plin. lib. 9. c. 9.

Φόκος, ὁ. dicitur esse vitulus marinus. Od. ξ. τρὶς γὰρ οἱ ὦτος, Φωκῶν ἀμφιτρεφέων ὀλοώτατος ἐδμεν. vnde & apud Aristoph. in Vesp Φώκιος ἐσμὸς.

Φωκὶς, genus quoddam piscis, apud Theophr. de caus. pl. l. 2.

Φ'ΩΛΕΟ'Σ, & apud poëtas φωλεὸς, lustrum, latibulum, antrum: propriè, in quo feræ latent: vt αἵματον φωλεοὶ, apud Plutarch. de fera num. vind. Idem in Erat. ἐν φωλεῷ λέοντα κρατεῖν. Sic & Matth. 8. & Lucæ 9. * ἀλλὰ τὸ υἱὸς, per antiphrasin (π& Lat. lustrum) quòd luce careat. ¶ Item φωλεὸς ionibus idem est quod πυρίστηριον aut ἰδιασκήδιον, teste Suid. Hesych. verò φωλεὸς idem significare dicit quod φωλατήριον: de quo mox.

Φωλεύω, ὁ ἡ ὁ, latebrosus, in modum antri factus: vt φωλεώδης ὑδρίαινα. & apud plut. de def. orac.

Φωλεύω, latibulum habeo, in lustro & specu lateo. Aristot. hist. an. l. 7. c. 14. τὰ δ' ἄνομα χρὴ δὶς ἄκουστα φωλεῖ.

Φωλητὴρ, ῆρος, ὁ, qui in lustro latet, seu qui semper in eodem loco delitet. Hes.

Φωλήτρα, τὸ, idem quod φωλεός. ¶ Item schola, ludus. Hes. & Suid. Exponitur etiam, coniugalis domus, seu vbi clàm potatur. ἀπὸ συμποσίου εἶναι. Poll. l. 6.

Φωλίς, idem cum φωλεός. Theoc. idyl. 26. Aristot. in hist. an. & plu. Item velut in specu lateo, apud Phil. de mundo.

Φωλὸς, i. latebra: vel delitescentia in latebroso antro. Aristot. hist. an. l. 7. Item morbus quidam vrsi, quum præpinguis factus latebras quærit, & sese emaciat, aliquandiu delitescens in specu. Plut. de solert anim.

Φωλὸς, idem quod φωλεὸς, & φωλεία, Hesych.

Φωλὸς, ὁ, ἡ, quæ antris & latibulis cõditur, quæ in cauernis delitescit. Hesych. Sic dicitur & gallina quum incubat & καθ' ἑαυτὴν, teste Suid. Est etiam idem morbus qui φωλεία dicitur, apud eundem. Significat & antrum occultum, speluncam absconditam, apud Babriam, teste eodem. ¶ Apud Nonn. φωλὰς ἀφὶ adiectiue exp conditum silentium.

Ἰχθυόφωλος, piscis nomen, apud Aristot. hist. an. lib 9. c. 37: qui dicitur & καλλιώνυμος. dictus putatur. quoniam in muco suo qui circa eum est, alit pisciculos.

Φωνὴ, Ἠοὶ, vox, interdum &, sonus, Il. λ. Α'μοί μ' Ὀδυσῆος θαλερὴν ἀπὸ φῶτα φέρουσι. Luc. in Nigr. τῆς φωνῆς ἔχω· ἐν τοῖς ἀκούειν ὀφθαλμοῖς. Sic ὁ τῶν τῆς φωνῆς, apud Demosth. Item vox, vocabulum, verbum. Gregor. μετὰ ἡμᾶς δὲ ἄλλοι τὴν ὑψηλοτέραν φωνὴν, ob verbum altius elatum. ¶ Item lingua: vnde τὸ φωνιάζειν, apud Aeschin. ¶ Item rumor, fama. Act. c. 2. ἦλθε φωνὴ ἐπὶ τοῦτο. * Dici γαλεῷ quòd sit φῶς τῷ νῷ, Etym. cum sust. tradit. Alii simpliciter à φάω deducunt quod est dico.

Φωνάω, ὁ, voce prædito, vocalis: vt φωνάεντα ζῷα, apud Xen. & Hesiod. in Theog. Φωνὴν, τὸ, f. γράμμα. vocalis litera apud Plut. & Aristot.

Φωνέω, vocem emitto, sonũ edo. Item dico, loquor. Il. β. ὃ δ' ἔμελλε ἔπεα πτερόεντα φωνήσειν. Soph. in El. τί φωνεῖς; Il. α. Καὶ μιν φωνήσας. cum dat. Soph. ἱππότῃσι φωνεῖς. Item compello, voco: vt αἴετα πὰρ ἄκρην ἐφώνεον. apud eundem. ¶ Exponitur &, gemo de palumbe dictum apud Aristot.

Φώνημα, τὸ, quod quis locutus est, dictum. Item vox. Soph. Amat. narr.

Φώνησις, vocis emissio, actio edendi vocem Poll.

Φωνητικὸς, vocis emittendæ facultate præditus, vocalis: vt ζῶα φωνητικὰ. apud Greg. in Naz

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιφώνητος, alta voce pronuntio, exclamo, vel proloquor, pronuncio. Plutarch. in Themist.

Ἀνεπιφώνητος, cum clamore pronuntiari: vel simpliciter, pronuntiari Aristotel. de mun.

Ἀποφώνησις, & ἀποφώνημα, exclamatio. pronuntiatio rei alicuius alta voce, Plutarch. in Pomp. Gal. de sanit. tuen. l. 5.

Παραπεφάτησις. (*dec.*) exclamatio quæ ante rem aliquam fit.

Α'ντίφωνος, ὁ ἡ ὁ, contrarium vocem seu contrarium sonum edens, obsonus: vt αἰτίῳ οἱ χρήσει, apud Aristot. in problem. sect. 19. Τὸ αἰτίαν. Contraria voce respondens: obuersarium Plut. de Jeg.

Α'ντιφωνία, contrarium sonum edo, contra sono. Item obloquor. Cum acuf. apud Soph. in El. Cum Dat. apud Suid. ¶ Item constituo me soluturum, expromitto: in Pand. & Nouel. const. Iust.

Α'ντιφώνησις, contractio qua velut contrarius sonus editur. Item expromissio, apud Iust. ibidem.

Α'ντιφωνητὴς, expromissor.

Decomp Α'ναντιφωνησία, non respondere: apud Cic. epist. ad Att. 3. lib. 15. Item non contradicere, contradictionis retentio.

Α'ναντιφώνητος, responso carens, cui respõsum non est. Idem lib. 6. ep. ad Att. 1. Item cui nihil contradicitur vel contradici potest.

Ε'ναντιόφωνος, contrariam vocem habens.

Διάσωνος, q. d. dissonam seu discrepantem vocem habens, cuius sonus discrepat, dissonus, dissentiens.

Διαφωνία, vocis seu soni discrepantia. Et generaliter, dissẽsio discordia.

Διαφωνῶ, voce seu sono dissideo, dissentientem sonũ edo. Et generaliter, dissideo, discredo. Aristotel. polit. 7. διαφωνεῖ τὰ ἀλλήλοις. Phal in epist. ἀρχὴ δὲ τὸ τὴν διαφωνοῦσαν. ¶ Item διαφωνεῖν examinari: sæpe in Hippiatr. ¶ Interdum & de iis dicitur qui vocem vltra vires concedere volentes, stupefacti obmutescunt, vt ne hilcere quidem possint, teste Moscholupo.

Διαφωνεῖσθαι, dicitur aliquid de quo inter aliquos controuertitur: vnde διαφωνούμενα, apud Galen. exp. controuersum est. Et διαφωνηθήσεται, in controuersiam adductum, discrepans.

Διαφώνησις, dissentio, discrepantia. διαφωνήσεως, qui est ingenio ad dissidendum propenso.

Ε'κφωνέω, exclamo, vocem altam edo. Plut. in Cæs. Item pronuntio, exprimo. Item exprimo, i. expresè seu nominatim dico: in Pand. Inter dum simpliciter exp. emitto, vt quum φωνὰς ἐκφωνεῖν, dicitur, apud Galen.

Ε'κφώνησις, exclamatio, peculiariter ea quæ inter schemata rhetorica numeratur. Macrob. lib. 4. c. vlt. Item pronũtiatio, vocis emissio. Damasc. Item expressio, expressa rei alicuius & determinata nominatio.

Α'νεκφώνητος, (*decomp.*) non pronuntiatus, non expressus, Item ineffabilis.

Ε'μφωνος, vocem in se habens, canorus.

Ἐπευφημῶ, acclamo. dictum aliquod iis quæ dixi cum acclamatione subiungo. Plut. de malit. Herodot. & in vita Luculli. Exponitur &, inclamo.

Ἐπιφώνημα, acclamatio: aut dictum quod alicui sententiæ cum acclamatione additur. Fab. lib. 7. c. 5. vtitur & Plut. in vita Alex.

Ἐπιφωνηματικὸς λόγος, oratio seu sententia quæ per acclamationem effertur.

Ἐπιφωνηματικῶς, per epiphonema seu per acclamationem Demetr. Phal. & Hermog.

Ἐπιφώνησις, acclamatio, aut inclamatio.

Καταφώνησις, sonorum reddo, resonare facio. Greg. in carm. Τίθησιν ἀλαλαγμοῖσι ὅλον κατεφόνησε κύκλον.

Καταφώνησις, actio illa reddendi sonorum.

Μεταφωνῶ, interloquor. i. inter alios loquor seu vocem edo. Apollon. μεταφώνησε ἐφθέγξατο. Item alloquor, compello apud eũdem. τ' ἐφείλω μεταφώνησε ἔπος ἰάσσω.

Παραφωνία, vocis absurditas. Παραφωνῶ, expon, acclamo. Et ἐκφώνησις, acclamatio.

Περιφωνῶ, circumsono, resono.

Προσφωνῶ, alloquor, compello: interdum & acclamo. Odyss. ὃν προσεφώνει Νέστορος υἱός. Cum dat. pers. Act. Ap. c. 22. & Matth. c. 11. ¶ Item dico, seu dedico, nuncupo Laërt. in Chrysippo. τοσαῦτα τοῦ βιβλίου γράμματα ὄντα τῷ βασιλεῖ προσεφώνησεν.

Προτροπεῖσθαι, alicui dicitur liber aliquis, i. dicari, nuncupari apud Plut. in lib. aduersus Colot.

Προτρόπημα, alloquutio, compellatio: vel acclamatio, Demetr. Phal. Item oratio qua aliquis compellatur.

Προτροπὴς, idem: in priori signif. Item dedicatio, nuncupatio. Plut. in Graccho,

Περιφωνῶ, prius vocem edo. præloquor. Item prædico, prænuncio, denuntio. Euripid. in Hippol. Steph. φλυκτὶς περιφωνοῦσιν.

Σύμφωνος, voce seu sono cum alio consentiens, consonus: vt ἅρμονία σύμφωνος apud Aristot. in probl. Et generaliter concors consentiens. Τὰ σύμφωνα, pactum: sæpe in Pand. At subaudito γράμματα, consonans litera, apud gramm.

Συμφώνως, voce seu sono inter se cõsentiente. Item vnanimi consensu concorditer.

Συμφωνία, conuenientia vocum inter se & sonorum: seu cõsonantia plurium dissimilium alioqui & disparium sonorum

vel vocum proportione coniunctarum. Exponitur &; consonantiarum concentus. Plat. in Symp. Et generaliter, contentus; concordia, Plut. & Herodian.

Συμφωνία in edenda voce cum alio consentio. simul vocem seu sonum emitto. Item consonantiam efficio: apud Aristotel. in problem. Et generaliter, consentio: apud eundem polit. 1, Τὸ μὲ αὐτὸ ἐ συμφωνεῖν τῷ αὐτῷ Theophrast. de caus. plant. lib. 5. cap. 13. Παῦτα τὰ ὠὰ ἰσῶ χρόνῳ τὰ μεταξὺ πάντα, de his inter se consentiunt. Interdum exp. consenio, congruo: vt Lucæ cap. 5 τῷ πλοίῳ ἐ συνεκαθεῖ ἐπὶ ξηρᾶ χῶ. Interdum, cõspiro itidem cum dat. apud Aristot. polit. lib. 3. ¶ Item pacti cor. cum ἀφ' ἑ ipsum ente accusat. perf. apud Xen. Cum ἀπὸ sequente genit. apud Polyb. lib. 2. Cum μετὰ apud Matt. cap. 20. συμφωνήσας μοι τῆς ἡμέρας ἐκ δηναρίου. Et cum solo genit. ibidem ἐκ δηναρίου συμφωνήσας ἀ τῶν.

Συμφωνεῖ θεῷ, dicitur id de quo inter omnes conuenit: apud Arrian. l. 6 ¶ Item quod pacto promittitur. Greg. ὁρὸν ἢ συμφωνικὸν ἢ αὐτοῖς ἢ μισθόν.

Συμφωνία vocis seu soni consensus. Et generaliter, consensus, concordia, conuenientia.

Συνεκφώνησις, figura grammat. quæ & συναίρεσις, dicitur, Eust.

Decomp Ἀντισυμφωνία, vicissim consentio.

Ἀσύμφωνος, non consonus, dissonus, discrepans. Item non consentiens, dissors. Act. Ap. cap. 28. Item ἀσύμφωνος dicitur aliquis aliquid πανταχῆ, i. absque conuentione, priusquam ei cũ alio conuenerit. Sic & apud Greg. ἀσύμφωνος τῷ ἰδρῶτι φερόμενον. item ἀσύμφωνοι, qui non vtuntur eadẽ lingua: apud Platonem de legibus libro quinto. Ἀσυμφώνως, diuerse, inconcinniter. Ἀσυμφωνία, dissonantia, discrepantia.

Διασύμφωνος, qui duarum est consonantium. Διασυμφωνεῖν, duarum esse consonantium, apud Gramm.

Τὸ ἐξαυτὸν, voce elatiore vtor.

Τὸ πανδημὶ, licciamo: vt fit in concione: seu acclamo, vt populus concioni respondens, Plutar. Τίνα, εἶπεν ἕξειν ἀφηγεῖσθαι μᾶς χαλεπὸν ὑποπτεύσαντα ἅπαντες πανδημί. Item currentem vel certantem clamore excito: apud Basil.

Τὸ παρὰπαιπε, adhortatio certatorum: seu clamor certantes adhortantium: apud eundem.

Composita sine præpositione.

Ἀγρέστερος, ὁ ἡ ὁ, agrestem seu ferum vocem habens, Od. ϑ.

Ἀκεραύνιος, indistinctam & confusam vocem habens. Hesych.

Ἀλεκτρυωνία, tempus quo gallus gallinaceus canere incipit, gallicinium. Marci c. 13.

Ἀλόφωνος, alia voce vtens. Item peregrina voce vtens.

Ἀρτίφωνος, cui vox est integra & perfecta, quique verba ἀρτίως, id est integrè & perfectè pronunciat.

Αὐτόφωνος, qui sua ipsius voce vtitur ad dicendum aliquid. Vnde αὐτόφωνοι χρησμοί, oracula quæ ipsiusmet dei voce, non autem facerdotis edebantur, apud Luc. in Pseud.

Ἄφωνος, voce carens, mutus. Aeschin. in Ctesiph. Et τὰ ἄφωνα χρήματα, apud Plat. & Aristot. mutæ literæ quibus oppon. φωνήεντα. item ἄφωνος, qui vocem non emittit, qui obmutescit. Demosth pro cor.

Ἀφώνως, mutè sine vllo vocis vsu: aut vocem nõ emittẽdo.

Ἀφωνία, vocis expertem esse destitutum esse voce. Item obmutescere vel taciturnitas, silentiũ. Luc. Interdum exp. infantia vt apud Phil νηπίους τοὺς αὐθαιμίτους λοχεύσασα χρόνῳ κρύπτει ἀφωνίᾳ ϑῆβις ἀξιωνίᾳ ϑῆβις.

Ἀφωνάω, priuatus facultate edendi vocem. Non.

Βαρβαρόφωνος, barbaram vocem habens. Il 8.

Βαρβαροφωνέω, barbarè loquor. Item barbaro sermone vtor Strab.

Βαρύφωνος, cui vox est grauis. Βαρυφωνία grauitas vocis. Poll. lib. 2. ex Alex.

Γλυκύφωνος, cui dulcis vox est, dulciter canens. Theocr. idyll. 15. Γλυκυφωνία, dulcis vox, cantus dulcis. Poll.

Γυναικόφωνος, muliebrem vocem habens. Aristoph.

Δίφωνος, duplicem edens vocem. Item duplici voce loquens, bilinguis. Poll. ex Philisto. (Demetr. Phal.

Δύσφατος, malam vocem habens, seu malũ sonũ aut infauuem. Δύσφατος, voce mala, sono aspero.

Δυσφωνία, imperitas vocis seu soni: apud eundem.

Ἑκατόφωνος, nouem voces habens vel sonos: vt σύριγξ ἑκατόφωνος, apud Theocr. idyll. 8.

Ἑπτάφωνος, septem voces seu sonos habens. Peculiariter erat nomen cuiusdam porticus in Olympia, quòd septies vox eadem ibi redderetur. Plin. l. 36. c. 15.

Ἑτερόφωνος, aliam & diuersam edens vocem.

Ἑτερόφωνία, diuersitas & differentia vocis. Athen. l. 9.

Εὔφωνος, bonam vocẽ habens, seu bonum sonum aut suauem. Item canorus, vocalis. Demosth. pro cor.

Εὐφωνία, bona voce seu suaui, canoré Poll. (Phal.

Εὐφωνία, bona vox, vox canora: vel bonus sonus. Demetr.

Ἡδύφωνος, suauem vocem habens seu iucundam: suauiloquus.

Ἡδυφώνως, suauem vocẽ emittendo, suauiter sonando. Poll.

Ἡδυφωνία, suauitas vocis. Idem.

Ἡμίφωνος, elatam seu altam vocem habens: vel voce aërem repletus. Iliad. ϑ.

Ἡμίφωνος, q. d dimidiatam vocem edens. seu dimidiatè: semisonus: vt ἡμίεια ἐ τὸν ἵππον. apud Gramm.

Θρασύφωνος, audaci & procaci voce vtens.

Θρασυφωνία, vocis audacitas & procacitas, Poll. l. 2.

Ἰσόφωνος, idem quod χαλκόφωνος: vt χαλκέης ἰσοφώνοιο, apud Theocr. idyll. 29.

Ἰχθυόφωνος, qui græcili seu exili voce est. Ἀσπάσιος. Hesych. ¶ Item cui vox ἀφυπνώτου & fibrum inter loquendum, ἐφ' ᾧ ἐ τρανεῖν apud Aristot probl sect. 11. quæst. 5.

Ἰχθυφωνία, vocis exilitas. ¶ Item linguæ hæsitantia: apud eundem eiusdem operis sect. 11. quæst. 30.

Καπύφωνος, malã vocem habens, seu soaum: vel asperam vocem aut asperum sonum habens.

Καπυφωνία, vox seu sonus asper.

Κλησίφωνος, pulcbram vocem habens: seu pulchrum sonum & elegantem. Poll. lib. 2.

Κλησιφωνία, pulchra vox, seu sonus elegans.

Κενόφωνος, cui inanis vox est: vel inanes voces fundit ans.

Κενοφωνία, vocis inanitas, inanium vocum funditatio: κενολογία. Hesych h

Κενοφώνιον, inanes emitto voces, vana verba fundito. Suid.

Κερατόφωνος, e cornu resonans Athen. l. 14.

Λαμπρόφωνος, splendida & eleganti voce prædituς.

Λαμπροφωνία, vocis splendor & elegantia. poll. l. 2.

Λισσόφωνος, idem quod ἰσχνόφωνος Hesych.

Λισσοφωνία, exilitas vocis.

Λογόφωνος, argutam seu canorã vocẽ habens. Hesiod. in Theog.

Λογοφωνέω, arguta voce loquor.

Μαλθακόφωνος, cui vox mollis est, fmd.

Μαψίφωνος, frustra & inaniter loquens, garrulus: Μαψιλόφωνος Hesych.

Μεγαλόφωνος, magnam seu altam vocẽ habens: vocalis. Exponitur & altiloquus: epitheton platonis.

Μεγαλοφωνία, vocis magnitudo, altiloquentia.

Μικρόφωνος, idem quod λεπτόφωνος. pro quo dicitur & σμικρόφωνος. poll.

Μικρογάνης & σμικρογάνης, cum exilitate vocis. Idem.

Μικρογωνία, idem quod λεπτότης.

Ξανθόφωνος, peregrina voce vtens.

Ξανθοφωνία peregrina vox: seu peregrinum loquendi genus inusitatum Poll. lib. 2.

Οὐλόφωνος, voce sua lædens, voce seu cantu molestus, vt ὀδύνας ὀδυνᾶτος, apud Cratin. in Horis. ex Athen. l. 9.

Ὀμόφωνος, cuius eadem vox est, seu idem sonus: consonus, consentiens. Item qui eadem voce, i. lingua vtitur: apud Thucl. 4.

Ὁμοφωνία, eadem voce, vocibus inter se conuenientibus.

Ὁμοφωνία, vocis conuenientia, concentus, eiusdem linguæ vsus. Lucian. in somn. Item cantus simplex & vniusmodi. Aristot. (no consentio.

Ὁμοφωνέω, eandẽ vocem edo, seu eundẽ sonũ, voce seu so-

Ὀξύφωνος, acutam vocem habens. Lucian in Gallo. & Hel. in Ar.

Ὀξυφωνία, vox acuta. (ὑπόβαρυς.

Πάμφωνος, omnis generis voces reddens. in Epigr.

Πεντάφωνος, quinque voces seu sonos reddens.

Πολύφωνος, qui multarum est vocum. Epigr. Interdum, qui multorum est verborum, garrulus loquax.

Πολυφωνία, loquacitas, garrulitas.

Στενόφωνος ὄργανον, angustum sonum edens. poll. l. 2.

Τραχύφωνος, cui aspera vox est poll. ex Callistro comico.

Τραχυφωνέω, idem. Galen.

Τετράφωνος, qui posteriori vocem edit. Greg.

Χαλκόφωνος & χαλκεόφωνος, æream vocem habens, i. vel valde acutam vel valde firmam, ll. 6. Hesiod. in Theog. χαλκόφωνος dicitur etiam gemma quædam, quæ ætis sonum seu tinnitũ pulsu reddit. plin. l. 37. c. 10.

Ἀ Πρόφ, ὁ, fur. (* iuxta Etym. denominatus à φέρω, ἐλῶ & literis transpositis.) Paul. in Phoc. ἐγὼ ὡς δὲ τὸ ἔγκλημα ἐς κρίσιν τ ἄγει ἢ φόρος αἰσθάνεται. Plat. polit. 1. ἔτι τὰς ἄρα βοτὸς κλῆπας τ ἄγει ἢ φόρος αἰσθάνεται. ¶ Item fucus. Aristot. hist. anim. lib. 9. ¶ Item φώρ, seu φῶρεως, ὁ, speculator, explorator. Hesych. & Suid.

Φωρά, ἡ, furtum, i. vel ipsa actio furandi, vel id quod surreptum est. vt apud Moschum idyll. 6. ἐκ δὲ τὸ φωρᾶν ἐ τρανεῖται ἔτι τοῦτο ἀδιάπορον. ¶ At φόρος. Hesych ipsum

Φώρειον, τὸ, idem cum σωρός, res furtiua. Luc. ἔξω ἐ τρανεῖν ἔτι τὸν φόρον. ¶ Apud Ioseph. in antiq Iud. ἀφεστᾶσι τόποι, exp. manifestum iudicium, seu manifesta probatio.

Φώριος, ὁ, ἡ, furtiuus, vt κύσσα λίκνα apud Suid. ex Epigramm. ¶ Item substantiuè, genus quoddam apis quod & φῶς dicitur. Hesyc.

Φωρικὸς (tanquam à σωρίτης) exp. κλεπτικὸς. apud Suid.

Φωρᾶσθαι, in furto deprehendo, furtum inuenio. et simpliciter quæro.

quæro. perquestigo: ducta significatione ab iis qui scrutantur ad deprehendendum furtum, Aristoph. in Nub. ἐγὼ φωράσων ἐ μὴ ἐπίορκος. Et cum accusat. perf. apud plut. Cum accusat. apud Plat. de leg. lib. 12 Item deprehendo: vnde particip. φωρᾶς ὁ ἐπὶ deprehensus. Arist. polit. 5. φωρᾶς ἐπὶ ϑήβαις ἁλόντ. Sic apud Plut. in Symp. lept. sap.

Φώρασις, ἡ, deprehensio. Φωρατὴς, οῦ, ὁ, deprehensor.

Φωρατὸς, ὁ, idem quod φωρᾶς. Hesych.

Φωρεῖον, ὁ, ἡ, arca, scrinium, aut arcula. Iliad. ω. Odyss. o. Apollon. Arg. 3. ὃν δὲ φόρος, ἀλλ' ὁ δὲ φῶρος ἀπέρχεν, vt inquit Eust. vel quia ἀφ' ἑαυτοῦ πᾶν τὸ κρυπτὸν κρατοῦσα id est ad cauendum sibi à furibus, vt vult. Etym. Eratosthenes ὁ τῷ ι ῥῶς à nomine ῥωμὸς deducit, dicens, φορεμὸν ἀπ' ὀνόματος, ὃ μὲν κύδα φόρεσιν ἄγλα.

Composita.

Ἀφίσταμαι, vnde ἐφ' αὐτοφώρῳ aliquis ἁλίσκεσθαι, dicitur qui in ipso furto deprehenditur, vel in aliquo alio scelere. Aristoph. in Ἐκκλ. ἐφ' αὐτοφώρῳ δεῖ σε ἁλῶναι κλέπτοντ' ἐλαιμιῶνα. Hinc & κυλίχνη αὐτοφώρου, apud Thuc. h. 6. schol exp. ἐφ' αὐτοφώρῳ καμόντων, peritus in ipso facinore deprehensos.

Αὐτοφώρῳ & αὐτοφωρεῖ, idem quod ἐφ' αὐτοφώρῳ: vnde αὐτοφωρεῖν Hesych. exp. ἐπ' αὐτῷ τῷ φωρᾷ.

Ἄφωρος, non deprehensus, seu qui deprehendi non potest: proprie, in furto.

Ἀφωρᾶσθαι, qui difficilè deprehendi potest.

Ἐπιφωρᾶν, idem quod φωρᾶν deprehendo & comperio: propriè, in furto, aut alio facinore. Synes.

Ἐπίφωρος, deprehensu facilis.

Ἐπιφωρᾶσθαι, deprehensu, iumin qua significatione. Ἐπιφωρᾶσθαι, manifestus: vel manifestarius. Plut.

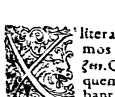
Ἐπιφωρίζω, idem quod ἐπιφωρᾶν. Thuc. l. 1. οὐ πάνυ ἐπιφωρίζοντες τὰ ἁμαρτήματα. Exponitur etiam, furto prodo. Item manifestarium facio: apud Luc. in somnio. Item scrutor, exquiro. Hesych. Item intelligo, apud Xen. Pæd. 8.

Πάμφωρος, manifestus, idem quod καταφώρατος. Plutarch. in institut. Lacon.

Εὐδιάφωρος, (dec.) qui facilè fieri potest manifestus, deprehensu facilis. Et general. pro eo in quo aliquid facilè animadvertitur, apud eundem ibidem.

Παραφὴς, quomodo huc pertineat, vide in tertio ordine compositorum ex Φέρω.

Φάε, Φάεσκε, Φάεσκον, vide in Φάω, i. luceo. Φάσων, in Φυσέω.
Φατνίς, Φατνόω, &c. in Φάω, i. luceo.

Litera, qua Athenienses adulterinos numos notabant, idque significabant verbo χέειν. Quum enim Chios odio profequerentur. quemcumque nummum vitiosum offendebant, ei notam literæ χ imprimebant, à se Chios eodem modo reuci innuentes: talem deinde nummum dicebant κιβδηλον. Alij Athenienses in suo tantùm aduersus Chios bello id fecisse commemorant. Plato in Timæo, ᾗ χ ποφοβλῆθη, κατέκαμψεν εἰς κύκλον. ¶ X litera punctulis quatuor velut intercisa, nota erat alterius. Eustath.

Χ, ζ, ξ, ψ litera, quæ & spurium: vt χαλκὸς ὑψηλὸς σίγλῳ, qui notatur vt spurius. Latinè exponitur, decusso. ¶ Significat etiam χρέος apud Chium illum Democritum imitari in curiosa nimium & aliquid super eas canea artis habente modulatione. Suid.

Χιασμὸς, decussatio, εἶδος τῆς κατάκλασεως. Plat. Est etiam figura quando quatuor propositis, tertium secundo respondet & conuenit, quartum primo. Hermog.

Χιάσις, decussationis formam habens. apud Eust.

Χίαζω, recedo, retrocedo, ἀναχωρῶ. Hesych. In qua significatione videtur potiùs vox passiua. ¶ Item priuo: vnde participat. χιασθεὶς (Ionicè pro χιαθεὶς) apud Homer. Il λ, ἠμὶν δὲ φίλη ἀπολέσθαι, quum vita priuatus fuerit. Eust. exp. στρέψας, μεθέμενος ἢ ἀφέμενος πνόας, originem huius significationis exprimens ¶ Item capio, capax. Iunin qua significatione legitur aor. 2. χάδον, & fut. 2 infinit. χαδέειν pro χαδεῖν. item præt med κέχανδαι pro κέχαδα. Il. ὁ δ' ἔτι μᾶλλον ἐπὶ χόλον ὦρσε. Il. ξ, οὐδέ πω δόλῳ ἔμπης ἐδύνατο πάσσε Διὸς νόον αἰγιόχοιο. Κεῖσε δὲ καὶ νῆες χαδέειν. naues littus capere non poterat. Od. σῆ κακότητι πολλὰ μὲν ἐν δόμῳ ἐνδοθὶ χάδνει, capacitate sua continebat multa bona.

Χάνω, idem quod χάζω. recedo. Iliad ω. χάζετο θοῦρος Ἄρης. Cum gen. Il λ, Οὐ σθ' ἐμὲ γε πρὸ μοίρης Ἀΐδαο δόμον δέκεσθαι. Cum dat. Il ε, ἀλλ' ἐμοὶ οὐ μὲν ἔπειτα χανέμεν ἔτι δηρὸν ἐπὶ χρόνον. Il. ξ, οὐδέ πω δόλῳ ἔμπης ἐδύνατο πάσσε Διὸς νόον αἰγιόχοιο. Κεῖσε δὲ καὶ νῆες χαδέειν. naues littus capere non poterat. Od. σῇ κακότητι πολλὰ μὲν ἐν δόμῳ ἐνδοθὶ χάδνει, domum quæ capacitate sua continebat multa bona.

Χάσκω, idem quod χάζω. recedo. Iliad ω. χάζετο θοῦρος Πατρόκλειος. Cum gen. Il λ, Οὐ σθ' ἐμὲ γε πρὸ μοίρης Ἀΐδαο δόμον δέκεσθαι. ¶ Item cedo, non repugno, non recuso. Eust. in Oreft. Καὶ μὴν ἐγὼ τοῦδ' ἐκ Διὸς ἀ χάζομαι, bis mori non recuso.

Χάσκω, idem quod χάζω, capio, capax sum. Od. ρ, Καὶ κρέας αἰεὶ ἐπὶ πίνακι κάσκον ἀμαιμάκετον.

Χέ, καὶ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ.

Ἀναχάζω, seu ἀναχάζομαι, retrocedo, gressum inhibeo, Xenoph. anab. 4. Ἐπὶ δὲ τοῦτοις ἐ τὸ πάλιν αὖ ἀναχάζεσθαι παρὰ τὸ δυνατόν. Il. 8, Ἀλλ' αὖ ἀναχάζετο τυτθόν.

Ἀπαναχάζω, nihil cedendo. Hesych. (βίᾳ τινὰ

Ἀναχάζω, & Ἀπαχάζομαι, abscedo, recedo: vt Od. λ, Ἀλλ' Ἀπαχάζεο Εὐρυχάδη· ἐ γὰρ ἔγωγε ἀπόπροθεν ἀντιβολήσω. Sic & apud Lucian. in Lexiph.

Συγχάσκω, concedere, συγχωρῶ. Hesych.

Τ' ποχάζομαι, sensim recedo, pedem subduco. Ἀπὸ χώρης δὲ Il. σ', ὑπὸ δ' Τρῶες κικλήσκετο, Ἀ' ἐφὶς ἀκροτάτου ὄρεος. *per tmesin*, pro ὑποχάζετο. Dicitur enim κικλήσκετο, pro ἐκαλέοντο, Ionicè.

Χ Αἰ' Ν Ω, ὑ. καῶ, hisco, dehisco. Iliad ζ, - ὡς κέν τι ἀπὸ γαῖα χαλάσσῃ vtinam ipsi terra dehiscat. Luc. de saltat. Φοίνικον ἐ κεχηνὼς ὁ ἐκεῖνα. Aristoph. κέχηνα ἀ βλέπω εἰς ἅ κεχηὸ, ore hianti cœlum intueor. Idem, ἐκεχήκεσαν ἀφ' ὧν μᾶλλον ἐμὲ ἐντεταγμένοι ἦσαν, Dicitur etiam χάσκειν qui os in verba resoluit, (vt & hiscere Lat.) Chrysost ἡμεῖς ϑ ὑδὲ χάσκειν ὑδὲ διαρραγῆναι τὸ στόμα συναγωνιῶμεν αὐτοῖς. ne hiscendi quidem occasionem ipsis reliquimus. Et cum accusa. Aristoph. in Xesp. Τῶν' ἐνέλιμνον' ὁ μιαρὸς χαίειν ὁ δημολογικλέων φ Od, μ. Βέλεμν' ἁπαξ ἀφεὶς ὧμα χαάσκει δόρυ ἡμῖν ὀλεσσαι, fluctus incurrentes hiante ore excipiẽs. Item χάσκω, inhio, *metaph.* Lyc. in Peregr. πάντες αὖθρωποι ἐ ταῖς ἀκοαῖς κεχήνατε.

Χάσμα, τὸ, hiatus. Plat. polit. 2. Eur. in Phœn. Plut. de Deo Socr.

Χασματικὸς, terræmotus dictus, quum mouente terra hiatus fiunt: seu qui toli confidentias in cauernas facit. Idem dicitur χασματίας, apud Aristot. de mundo.

Χάσκω, hiatus vel hiatio: peculiariter ea qua quis os inter osciandum diducit, oscitatio, oscedo. Aristotel. ἡ χάσκη σύμπτωμα κ ὑ μέρος κίνησις ἐζ. (Laërt.

Χασμῳδὴς, ὁ, ἡ, oscitator, qui frequenter oscitat Diog.

Χασμῳδία, ἡ, oscitantia. Item verborum compositio hiulca, Eustath.

Χασμάομαι, ῶμαι, hio. Plat. in Gorg. Athenæus lib. 4. Item oscito. Alexand. Aphrod. problem 1. Διὰ τί οἱ βλέποντες οὐ χασμῶνται σωρηδόν.

Χάσμημα, τὸ, hiatus: vel rictus. Apud Aristophan. pro rostro hianti poni dicitur.

Χαῦ, idem cum χάσμα, rictus, seu os apertum & magno hiatu diductum. Vsu. patur & pro σόμα apud comicos, teste Poll. l. 2. ¶ At χαῦ, ὁ, nomen piscis qui & ipse à χάσκειν dicitur, teste Eust. Eius meminit Athen. l. 8. vbi χαῦν fœm. gen. nominatur: sicut apud Aristot. χαῦν.

Χαυλιόω, vel χαυλιάω, vociferor, clamo: vel clamo ore magno hiatu diducens. Hes.

Χαυλιόδης, ore hiante, faucibus magno hiatu diductis. Od, ρ. Luc. Athen.

Χάμψ, ὁ, hiatus, vel oscitatio quæ fit ore hiante: idem quod χάσμα Hesych. ¶ Item ostrei quædam species, quam Athe l. 3. annotat videri denominatam ἀπὸ τῆ κεχηνότος. ¶ Item mensura liquidorum: apud Dioscorid. & Cleopatram, tractatu de mensuris.

Χάμψις, ἡ, apud medicos dicitur affectus oculi, quum albũ eius ita super nigrum intumuit, vt nigro subsidente & albo eminente hiatus cuiusdam similitudo oriatur.

Χάος, idem cum χάσμα, hiatus: vt χάος ἄψορρον, apud Oppian. de venat. lib. 3 Peculiariter philosophis sic dicitur hiatus ille ceçus & immensus qui erat ante conditum orbem. Hesiod. in Theog. Plat & Aristot. ¶ At χαὸς (ὀξύτ.) apud Lacedæmonios dicebatur ἀφροσύνη, ἀκρασία, item ἀσωτία, vt annotat schol. Theocr. in idyll. 7. vbi hac voce Theocr. vtitur. In hac significatione apud Hes. scribitur χαύς. Et apud Aristoph. χαῦ', ἐκ. μ. χαδά.

Χάσκω, & χασκάζω, idem cum χάσκω, Aristotel. hist. anim. lib. 9 cap. 8. πάντα τὰ περὶ τὸν τῆς ὄχειας κηπὸν χάσκοντα, Epigrammat. lib. 2. ἡ σόμα χάσκων, stans ore aperto & hiante. Aristophan. in Vesp. σὺ ϑ χασκάζεις τὸν καπανάτην, ore hiante obseruas vel respectas.

Χάσκελος, scommaticè dicitur de homine qui ore hiante stat & respectat aliquid, teste Eust. Sic & Athenienses ab Aristop. κεχηνέας. nominatur, per parodiam.

Χαῦν, κλῶ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ cum præpositione.

Ἀμφιχάνω, circumhio. Item, vndique inhians deuoro: vel simpliciter, deuoro, deglutio: vnde ἀμφιχανὼν de pisce dicitur hamũ deuorante: apud Greg. in carmin.

Ἀνταχάνω, idẽ cum χάνω. Luc. de vera hist. ὑπερφῦ ἄνω ἀνοιχαδὸν τὸ στόμα, εἰ δύναμαι κἀτὸν μίαν ἡμέραν ὑπὸ πλατὺ ἐκοικεῖν. Exponitur &, oscitor.

Ἀνταχάσκω, idem: apud eundem.

Ἀντιχασμάομαι, vicissim oscito, oscitatione respondeo. Aristot. in probl.

Διαχαίνω, idem. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10.

Ἐγχάνω, inhio. Item hiante ore illudo: vnde Aristot. in Equic.

Α'λλ' ὑβριστὴς καὶ χαλεπὸς τάντα μίγα. Et cum accus apud eundem in Vesp.

Ἐγχέσκω idem.apud eundem.

Decomp. Ἀπαγχάω pro iisdem: apud Suid. ἀπαγχασθῆναι τῷ βρόχῳ καὶ ἀποπνιγῆναι.

Κατηγχάω idem Aristophan in Acharn. εἰ μ' ἴδοι πτερωθέντα Κατηγχάοντα τὸ δεῖμα τῶν τυρρηνικῶν cachinnis deducto, deluderet.

Σκαγχάω.inhio in qua significatione vsurpatur & præt. Ἐσκάγχυκα. Luc. ὁ σκαγχάσας πάντας τὸ ἀπὸ βαθυγνάθου καὶ μακροῦ. Exponitur etiã irrideo, vt fit idem quod ἐγχάσκω.

Κατασκάω.hisco,&c.Item derideo cachinnans & magno hiatu os diduc ens.

Κατάσκαμμα.hiatus profunditas. exponitur &, sectio profũdior.

Κατασταφύω idem quod στυφύω. Theophr. de caus. pl. l.4 c.11 Κατασκάπτω,deriſio. Κατασκάν, idem: apud Aristop. in Vesp. Κατασκᾷ pro iisdem. Hesych.

Παραχάσκω idem cum ἐμπαίζω Aristot.hist.an.l 8.c.4.& Luc.

Πα ὶ χασκω eodem.

Περιχάσκειν Eustathio est περιστόμιον seu περιστερίζειν, deriuanti hinc περιχαὴς significans idem quod περίφαυλος.

Τ'πεχάσκω.hio quantum hio. Τ'πεχάσκω idem:vel prono capite hio Aristoph.in rlut.& Xen.de re equ.

Composita sine præpositione.

Α'ελλὸν ὁ.(poët pro ἀείλιον) dicuntur pauperes. οἷς ἀεὶ χάσκει, quod semper hiante ore appetant opes.Hesych.

Α'κεσχὴς ὁ ἡ immani vastus hiatu. Τὸ ἀκεσχὲς.in extremitatibus hiant. Epig.

Α'χανὴς.non hians, non hiscens. Item mutus,os non aperiens. Hesych.& Suid.Item qui immani hiatu os diducit, ὁλίγου χασκων. Athen lib.7 Et generaliter,immani vastus hiatu:vt πλοῖον ἀχανὲς apud Phil.de v. M.l 3.

Α'κκὼ,qd ἀχθόμενος χαίρει τῷ χάσκειν Deducitur enim à χάσκω,præmisso α στερητικῷ & aspirata in tenuem conuersa, Iliad. οἳ δὲ ἄκκα ἴσαν.tacite ibant,non hiscentes.Sic Od φ fer.minæ & ancillæ quæ erant in ædibus Vlyſſis subeuntur ἀκλὺν ἴδμεν ἐβάν τε,tacitæ manere apud eos.

Α'κίων.tacitè,ne hiscendo quidem.Iliad ἡ Α'θηναίη ἀκίων νῦ. Frequentiùs participialiter vsurpatur.vt Odyſſ.ρ, ἀκίων κλισίην κάβη. Odyſſ ξ.βαὶ ἀκίουσ' ἐπὶ δαῖτα tacitos quietosque epulari.Legitur & fœm. ἀκίουσα apud Hom. Item ἀκάσσας pro ἀκίων. apud Hesych.

Π'αγχασμὸς ὁ.hians ruptura Celſus.l 4 c.4.

A'χρι.As χάσκω,Ἀκχάσκω,Ἀκχαὴς,quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Χ Α Γ'Ο Ν.ονος.pedum,baculum pastorale.incuruum.Callim. Ποιμένικὸν πίλημα καὶ ἐς χερὸς χάγον ἦλθε. Apoll Arg.4. Α'ρχεῖ μοι χάγον παλαιὸν ἐπιγράψαι.

Ε'ρασίχαγον.idem.Aleman.

χαι.ε vide χαίε cum χαΘ.in χαίω.

Χ Α Ί'Ρ Ω.(F.χαιῶ,iiue χαίσκω,)lætor lætus fum, lætitiam capio, gaudeo.delector.Odyſſ.τ, Κασσάνδρη χαίρουσα εἰδυῖα κῆρας ἐπάμυνεν εἰς Ἴλιον. Apud Latin Epitaph. ἐπὶ χαίρῃσι κὲν νυκτὶ μάθῃ Θανὼν ἄνδρα φιλόσοφον. Cic.inter pr necue lætabitur vnquam,nec mœrebit nimis Il ἀ.χαίρει ἐπὶ θανάτῳ gaudere animo,animo esse læto. Iliad.ψ χαίρειν δὲ μάλ' ἐ ρ lætatur mihi cor Sæpe in comminationibus dicitur κ' χαίρησι : vt apud Aristophan. in Pluto, apud Lucian.& Homer. Iliad ω.Cum dat. Odyſſ μ, χαῖρε γὰ ναὶ φιλότητι. Xenoph εἰδυῖα ὅτι χαίρεις ὡς εἰκὸς ἀκούσεις. Interdum additur præpositio ἐπὶ: vt Xenophon. Pad 3 πᾶς ἂν ἕλοιτο θάνατον χαίρων ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς ; quibus signis declabo lætitiam quam ex te ustris prosperis percepi:Dem pro cor.ιο' οἷ ἐχαιρε ει ἐπὶ τοῖς παῖσι ἐλυπᾶτο ἐρᾶν. Cum participio. Iliad. τ, καίριον σοῦ λαβὲ εἰδὼς πὶ μιδὸν ἀκούσαι. Sic Xenophon. χαίρω ὑπαινίττεσθαι , laudibus delector. Cum accus Dem.pro cor ταῦτα λυπεῖσθαι ἢ ταῦτα χαίρειν.pro ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς. Sic Aristotel.in Rhet χαίρω παιδεύειν ἀπ'cior quadam voluptate Neutro gen.& subitantiue dicitur τὸ χαῖρον pro ὁ χαίρων.apud Plutar. in Fab.

Imperat. χαῖρε aliquando eſt ſalutantis ſeu ſaluere iubentis vt Odyſſ.Θ.χαῖρε πάτερ ἠδ' ἐσθλε . cui reſpondet Vlyſſes , Καὶ σὺ φίλ Θ· ὑφλα χαῖρε θεοὶ δέ τοι ἤματα δοῖεν.Sic apud Xen.Pad 7 C.ęſo ſalutanti Cyrum χαῖρε ὦ ἄναξ.is reſpondet Cyrus:ὦ σὺ γ' ὦ Κῦρε. tu quoque ſalue.Aliquando vſurpatur in valedicendo: vt Odyſſ.ο.χαίρετον ὦ ξείνω , valete ὁ adoleſcentes. Et apud Xen. Pæd.8 Cyrus longam orationem ſic claudit , κ' χαίρετε ὦ φίλοι παῖδες καὶ τῷ μισθῷ καὶ τοῖς παρ' ἐμοῦ· καὶ γὰ ἐγὼ ὑμᾶς καὶ οἱ θεοὶ τε φίλοι χαίρειν Vtuntur etiam idem imperat. in eos qui in malam crucem rele antur, aut qui cum contemptu relin juuntur.vt apud Eurip in Med χαίρετε δολίαι πεῖραι καὶ μάταιοι βουλεύματα valeant conſilia,Ariſtot.poſt anal.l.1.c.13.τὰ δὲ οὐδὲν χαίρειν, valeant.

Eodem]modo vſurpatur &infinit.χαίρειν præcedente alio verbo:vt apud Xen.Helle 3.4.δοκῶ σε χαίρειν φράσειν, Aiax apud Soph.χαίρειν Α ἔα α πάλ' ἐγὼ σ' ἐπαινῶ.capio vt valeas.In exordiis epiſtolarum vſurpatur χαίρειν pro eo quod Cic.dicit, S vel S.d.vel S.P.D.vt apud Xen.Pæd.4 Κῦρος Κλεάρχῳ χαίρειν. Sic apud Dem Hippocr.& ſubaudito κελεύω , aut alio eiuſmodi. Frequentiſſimũ eſt χαίρειν ἐᾶν ſinere valere,et valedicere & repudiare:apud Ariſtoph in Pluto,plat.de l.g. Plutar. in Alcib.& alibi. Pro eodem dicitur & χαίρειν φράζειν & χαίρειν κελεύειν.

Καχχαίνω.idem quod χαίνω Ariſtophan. in Pace. ἐξέβαλεν ἐξεχάχανεν ἐς τὸ πέλαγος. Aorist.2.eſt ἐκάχανον.unde participi κεχανὼς gaudens lætus,ſeu gauiſus Iliad κ . Præterfunt κεχηνέναι & κεχάνηται.Illud apud Eurip.in Oreſt.hoc apud Hesi .in Aſp.Aorist med. eſt ἐχασάμην pro quo poëtæ per reduplicationem dicunt κεχασάμην.Vide Iliad ἡ κεχάνατο ἠ πάντες Ἀχαιοί.

Γαῦρος ὁ gaudium,lætitia:vel id quod gaudium & lætitiam affert.Iliad γ Odyſſ τ,&c.

Γαύων ὁ.idem:apud Ihocyl. ¶ Apud Hom.Il.ν,& alibi eſt animus ad pugnam promptus & lætus ineus.Accipitur &ſimpliciter pro pugna conflictu.pr cho:vt Iliad ε,ϑ.

Γαυοῦν idem q od χαίνω apud Eurip Soph.& Xen.

Γαυρωτὴν.pro eodem .At χαμαιπετὴς,feſtum quoddam Athenis.Heſych.

Γαυρὸς ὁ lætificus, ſignus quo lætemur & gaudeamus. Sop. χαίρειν καὶ σὲ πᾶς χαυτὸς χαίει παῖς.

Χαιρισῆν ſalute,ſtatue.e iubeo. Laert. in plat. & in lib. Tobiæ cap 7.

Χαιρεπαίνω.idem cum χαιρεπωλῶ Hesych.

Χαιρεπὴς ὁ Θ·.idem.Suid & Hesych.

Χαιρὸς ἀφ' ἡμέρας idem cum præcedentibus plur Χαιρὸς δὲ ἦν ἀκμὴ ἡμέρας δέκα ἀπ' ἀρχῆς Plato in Cratylo non à χαίρω deducit ſed compoſitam ; ait enim ſic onem facit ex χαῖρε & ἡμέρα:dici enim χαῖρε ob τὴν διαγωγὴν ἡμέρας τ' ἀπὸ τῆς ἡμέρ. '

Χαίρει quomodo huc pertineat,vide ſuo loco.

Compositorum primum ex χαίρω,cum præpoſit.

Ε'πιχαίρω item quod χαίρω δή τι ἀ aliqua re lætor.aliqua re lætitiam & gaudium percipio.Soph.in Ajace σὺ μὲν σεαυτοῦ τῶν κτήσεων ἐπίχαιρε.Item ἐπιχαίρειν τινί , mihi & infortunio alicuius lætor. Lucian Mid

Ε'πίχαρμα.id quod nobis gaudij & lætitiæ materiã præbet. Theocr.id ll 2.Eccleſiaſtici c.18 Item idem quod ἐπίχαρις.

Ε'πίχαρτος gaudium & lætitia ob rem aliquam, ipſa actio τοῦ ἐπιχαίρειν.

Ε'πιχαρτὸς ob quem lætamur,lætitiam nobis & gaudium afferens.vt σοφὸς ἐπίχαρτος apud Soph in Trachin. Item cuius infortunio & malis lætamur & gaudemus plat.epiſt.8.ἐπίχαρτος ἐπιχαρτὸς ἐπιχάρτου.

Ε'πιχαρὴς ὁ ἡ lætitiam & voluptatem aliqua ex re capiens.un lib.Iobi.

Κατηχαρισμένον idem quod ἐπηχάρισμένον gaudeo ob infortunium alicuius. Exponitur & ſimpliciter:nam alio cum præpoſit. ἐπὶ ſequente dat perf.Herodot.

Πανχάρης ſummope e lætor,perlætus ſio : vnde apud Gregor. πάνχαρέα τοῦ γάμου.

Περιχάρης ſupra modum lætus:vel nimio gaudio elatus. Iſocr.ad Demon.Athen. lib 7. Ariſtoph in Veſp. Τί δέ σε χρὴ ſummus & immoderatus lætitia. Thuc.l 7.

Περιχάρτως idem quod τὰ πάνυ χαίρειν Plut.in conſol.ad vx.

Προχαιρεσίφανος.Harp c at.ἐσχήκασι eſſe ſcribit apud Athenienſes χαιπωλῶν ἐπὶ δοκεῖ ἀπὸ τοῦ κάρα Συγχαίρω.vnd gaudeo & lætor cum amico lætante,congratulor, gratulor.cum genit.rei & dat perſon.Demoſth.

Τ'ὸ χαιρεκακεῖν id quod κακῷ χαίρειν.

Τ'πεχαίνω,latenter: & in tinu gaudeo. Exponitur & ſimpliciter gaudeo.

Compoſita ſine præpoſitione.

Αἱματοχαὴς ὁ ἡ αἱματοχαὴ ὁ ἡ ſanguine gaudens, ſanguinarius vt αἱματοχαὴς ἐν πολέμοις.apud Suid.

Α'καμπτοχάμπτης ὁ indefeſſus & indefatigabilis bellò: epitheton Aiacis apud ipud. {Epigr.

Βολοκαχαίνης.ae uiis gaudens,iaculator:epitheton Apollinis in Epigr.

Γ'ελάσκαχαὴς.lagitris gaudens,epitheton Dianæ.Iliad.λ & alibi.

Γ'ανυχάμπτης,vel ἱππευχάμπτης , equis gaudens : vel qui in equo in pugna vtitur.

Κακὴς κτ Θ·.malis gaudens,alienis inſultans calamitatibus: vt ἐρεῖς κακὴς κτ Θ·.Heſiod.in Erg. Exponitur etiam , quo mali gaudent & delectantur.pro eodem per ſyncopen dicitur κάκτης.tette Heſych.

Λιμνοχαρὴς.paludibus graudens,nomen ranæ in Batrachom.

Μαιμαχάμης.cui bellicos labores ſtrenuo & infracto animo ſuſtinet ὁ ὑπὲρ τὸ πολεμεῖν Iliad.ε.pro eodem dicitur & μαιμάκτης Iliad. χ.

Μ'ονοχαὴς.volupras. Heſych.

Νηβοχαὴς ὁ.hinnulis gaudens:epitheton Apollinis in Epigr.

Ὀρεσίχαρης.montanus ſeu montoſis locis gaudens. Epigr.

Τ'ριχάρης,aquis gaudens:nomen ranæ in Batrachom.

φαιμαχαρὴς, pſalmis gaudens, qui delectatur fidiſi pulſu & carminibus quæ fidibus canuntur.in Epigr.

Χ Α Ί'Τ Η.ητος,ὁ,iuba proprie equi : vt Iliad. ϕ , Χάετο δ' ἱδρώοντι μετ' ὤμοις κάλλιστα Philoſtr.ep.25.ἵππων Θ· ὁ ἥδιστα τὴν χαίτην πεπτυκότων. Tribuitur & quibuſdam aliis quadrupedibus : vt bonaſo,apud Aristot. in hiſt.anim.& leoni In homine ſic dicitur coma, cæſaries: vt Il. ϕ , Σκαὶ ἀπολέσθαι σὺν ἐμοὶ χαίτῃ τε καὶ ἀνθεμόεντι Κρῆτος. Sic & Il. α. Vſurpatur & de frondibus vitis:apud Athe. ex Archeſtrato. Sic Theocr. Idyll. σ, χαίτας appellauit cinamora frutieis pugnos,teſte eius ſchol.

Χαίτης,ητ Θ·ὁ,iubatus : item comatus:vt χαίτηνοι ἵπποι : apud Apoll.Arg 1.

Χαίτη.idem.

Compoſita.

Α'βρόχαιτος.ὁ, mollem habe s iubam. Item mollem habens comam ſeu cæſariem:epitheton Apollinis,in Epigr.

Α'δίκχαιτος.qui varios habet capillos. Euſt.

Διχαίτιζω,neutraliter de equo dicitur ſe eiferente erectis iubis:vt apud Eurip.in Rheſo, οἱ δ' ἐπὶ σφίσιν φόβῳ διχαίτιζον ἵπποι. Plutarch. in tymp. Item metaph. communacher erroris, laſciuio , in licentiam erumpo , vt δι Θ· διχαίτισεν, apud eundem in Demetr. Item non morigerus ſum,repugno: apud Sophocl. ¶ Item actiue, inhibeo coma irnahens.Et generaliter a cinetaph:terrorſus inhibeo,retrogo,reprimo. Demoſthen.Olynth.2. ἃ ἔφασκον ἐφ' ἑαυτῶν ἐμὲ διαχαίτιζειν ἐξέχειν τῶν ὁλίνθων, omnia retroe ,it.item retroco,diſſuadeo.Alexand.Aphrod in Topic lib.5. διαχαιτίζει αὐτὸ τῆς ὁρμῆς ἐμποδίζει.

Εὐχαιτος.promi am habens iubam : ſeu cui profunda coma circumcaries.Heſiod.in Theog.

Εὐπλοκαμος.botros crimbus implicatos habens : epitheton Bacchi.pe ri.

Παναιχαίτης, cæſia.m iubam vel comam habens.Euſt.

Περιχαίτης.cæſias inter cui rendum agitans:apud eundem.

Ὑακίνθινος.ea. ſeu pulchre tubatas. Item bene comatus, multam aut pulchram comam habens. Metaphoricè βύσσος τῆς ἐσθῆτος Epigr.

Ὑπαίχαιτος ex iuba equina factus : vt λέγει ὑπαιχαίτιον τὸν Il ζ.

Ὑπόχαιτες, cuius fetæ cyanum referunt. ὑπὸς cæruleos ſeu nigr.cantes habens, vt ἵπποι Α ρείονα κυανοχαίτων, apud Heſiod. in Aſp. interdum eſt Neptuni epitheton: vt apud Luc. interdum ipſe Neptunus ſubſtantiue κυανοχαίτης dicitur: vt apud Heſiod.in Theog.

Μελαγχαίτης, qui nigra eſt iuba , nigram cæſariem comámve habens:Heſiod. in Theog.

Ὑβρίχαιτος cui iuba aut coma ſtat erecta Heſych.

Χ Ά Ζ Α.ης,ἡ,grādo. Ariſtot de mundo. χάλαζα ἢ λίθρια ἐστὶ πῆξις ὑγροῦ ἀπορρέοντος.&c. fit grando ex niue volutim contorta.il. χ, αἰόλος ἀκτὴ, Η' χείμ ὑφορβὴ ἢ ἐξ ὕδατ Θ· κρυσταλλώδης. ¶ Χάλαζα dicuntur etiam tubercula quædam pellucida grandini ſimilia, per cutem ſparſa. Vide Paul. & Act. ¶ Sic nominatur & vinum quoddam in luis o:e ſub lingua. Athen.lib.3.¶ In ouo:num quoque luteo χάλαζα dicuntur à grandinis forma ac colore. Ariſtot.hiſt.anim.l.3.c.2.

Χαλαζιὰς ὁ.& ἡ ἄς grandinolus, grandinis ſpeciem habens. Ariſtot.hist.an l.8.c.21. (l 37.c.ti.

Χαλάζιον.lapis ſeu gemma grandinis colore &figura.Plin.

Χαλάζιον, vitium quoddam palpebræ , quum in ea tubercula quædam naſcuntur grandini ſimilia. Paul. Aegin.lib.3.c. 22. & lib.6.cap.16.

Χαλαζίαω laboro eo vitio. Act.lib.7.c.83.

Χαλαζίων.grandine infeſtor:Ariſtot.hiſt.an.l.8.

Χαλάζωσις.q.d. grandinatio, eminentiæ quædam intra palpebras grandini ſimiles,Autor τῆς ἐπιπολαζούσης.

Χαλαζόω grādine laboro, vt ὑπὸς χαλαζόωσα, apud Ariſtot. hiſt. an. l.8.c.21. Χαλαζόωσα ἄμπελος per locum dicta fuit ſtips quædam theatralis,quod quum daretur,grando ruiſſet. Zenodot.

Ἐπιχαλάζω, (comp.) grandine impeto ſeu verbero. Luc.in Tim. Ἐπιχαλάζειν.idem.Luc.in ſomn.

Χ Α Λ Ά'Ν.Η.ανος,ὁ,laxo, remitto,(cui opponitur ἐντείνω ſeu ἐγκάμπτω)Euripid.in Androm. Χαλᾶν κελεύω σχοινία, laxare vincula. Metaphoricè apud Ariſtophan. in Veſp χαλᾶν τὸ μὴ πιστεύειν ἑμὸν χαλᾷν & τὰς ὀργὰς χαλᾶν εἴωθα , de ira aliquid remittere. item laxo,i. emollio,lubricuo, facio vt fluat,vnde apud Galen. ἐγκεφαλὸς χαλασθεὶς τὸ ἐγκέφαλον εἶναι ὑγρόν. Item laxo , i. aperio,vt apud Euripid.in Iph. Taur. χαλᾶτε κλῆθρα,claustra laxate. Sic χαλᾶσαι τὸ ὀδοῦν, apud Xen. de re equ. ¶ tem demitto. Marci 2. χαλῶσι τὸν κράβαττον, fumbus demittunt. Sic dicitur χαλᾶν, ἰσθμὸν, apud Apoll.Arg. l.2. & χαλᾷν πόλιν , apud Eurip.in Oreſte. ¶ Item neutraliter, remitto,laxo.ceſſo Plat. polit.l.1.ἐκεῖνα γὰρ οἱ ὑπὸ θυμοῦ πνεύματα κραταιούμενα οἱ χαλασθέντα. Plut τὸ πολέμου Θ· ὕφεσι κατὰ Θ· ὀλίγα κατ Θ·, morbo langueſcente & remittente. Item cedo,concedo. Eurip. in Hec. χαλᾶν τοκεῦσιν εἰκότως δὲ κομιοῦμαι. Ac c pitur & pro paſſiuo, χαλώμενος, laxor,aperior, vt apud Eurip ζάνεμ' τὰ σὰ χρήματ. Sic apud Xen.l.ed.7.τὰς εἴδη τὰς πύλας χαλώσας,quum portas aperiri iuſſerunt.

Χαλῶ ὁμωνύμως.laxor,remittor.vnde κεχαλασμένος χειρὶ, apud Greg. in lib.de hom. item laxor, i.aperior. item demittor, deiicior,deprimor,vt ὕδωρ εἰς φρέαρ χαλώμενον,apud Alexan.in problem.lib.1. Et κοπίδα κεχαλασμένην, vuam deiectam,apud Dioſc. lib.5.c.21 item mollior,vnde apud Plat. σκληρὸς πρὶν χαλασθῆναι.

Χάλασμα,τος.laxatio,remiſſio.Expónitur &,ſubmiſſio:item laxatio.in Hippiatr.

Χάλασις,εως,ἡ, laxatio,remiſſio, vt χάλασαι αἰσθάνεσθαι,Dioſcor.l.1, c.151.

Χάλαστις,ιος,ἡ,laxatio,remiſſio.exponitur &,reſolutio.

Χαλαστὸς,ὁ,laxatilis;qui laxari & demitti poteſt. Χάλαστόν τε, catena dicitur, quoniam laxatur & demittitur, modo intenditur aut adducitur.Paralip lib.2 c.3.

Χάλαστος.laxandi remittendique vim habens : vt χάλαστικὸν φάρμακον,apud medicos.

Χάλαρὸς, laxus, laxatus,non contentus : vt χαλαρὲς χαλινὸς, apud Xenoph.de re equ.Significat etiam,agilis,flexibilis:vt κάλαμοι κατὰ βάθος,apud Aristoph.in Veſp. ¶ At χαλάσαι,Heſych.eſt catena.

Χαλαρότης.ητ Θ·ἡ,laxitas,lentitudo,Xen.de re eq.

Χαλαῦνω.idem cum χαλάω. Heſiod.in Aſp.ἡνίοχον ἵππους χαλαυνέτην.

Χαλάω, Heſychio eſt ἐπυχίαις quies : qua corpora laxantur laboribus & moleſtiis. Χαλασὶς, eidem eſt ἀναπὴς.item ἀναπὲς ἢ δίκαιον.

Χάρις ſine χάριτος.χαλὰς,Κάλως,Κέλως,quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.At χαλὰς,vide in πάλη.

Compoſita.

Α'ναχαλάω,relaxo.vel idem quod χαλάω.Pro eodem poeticè dicitur ἀνχάλω.

Ε'ναχαλασμὸς,relaxatio.

Α'ναχαλαστικὸς,relaxatiuus:relaxandi vim habens : vt ἀναχαλαστικὴ ἢ ὑπόθεσις,apud Dioſc.

Α'ποχαλάω, relaxo, remitto, reſoluo, ſeu laxatum emitto. Ariſtoph.in Nub.Α'λλ' ἀποχάλα τὴν ὀφρύν εἰς τὸ μέτριον κατάστημα.

Διαχαλάω,diſſoluo,ſeu laxo & diſſoluo, Athen.l.13. ex Epicrate comico,Τὰς ὀφρύας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος. Exponitur &, reſoluo,diſſipo aperio. Eurip.

Αὐχαλῆς.ῆ ὁ ἡ,Heſychio eſt ἀκρατ Θ·.item κακὸς,λίαν ἐλεύθερος, χαλασμός.

Ἐκχαλάω.demitto,ſeu laxando emitto. Exponitur & deiicio.

Ε'ρεχαλάω.laxo,reſoluo:vt ἐρεχάλα Θ· πόδας , apud Luc. in Here. Gall. Item demitto, deprimo. Greg. de hom. τὸ ὕδατον ἐρέχαλ Θ· τοῦ ἐνέρατος τοῖς ὀφθαλμοῖς. Item neutraliter , remitto, Aeſchyl.in Prometh. ἢ πικρὰς ὀδύνας ὑπεχάλασε.

Καχχαλάω.exulto,ſummo gaudio afficier. Exponitur & rideo. Iliad. κ.καχχαλόων. ἄμυδις δ' ὀφρὺς ἔστιν χείρονος Α'χαιοῦ. Heſych. καχχαλᾷ exp.χαλᾶται ὑπὸ χαρᾶς. etymon exprimens.itidémque Euſt. καχχαλόωντα eſt χαίροντα ἢ χαλακεύοντα, ἢ ὡς εἴῃ χαλίζοντα ἢ ἡδονῆς γεγομένου.

Καχχαλίομαι,Heſych.eſt χαίρω.

Κατακαχάλασις.demitto per ſinem loſue c.2.

Παρακαχαλάω.relaxo. (ium laxo.

Τ'πολαλάω , paululum laxo, aliquantum remitto : vel clancu-

Χ Α Λ Β Α'Ν Η.ανης,galbanum:ſuccus ferulæ naſcentis in Syriat Dioſcor.lib.3 cap.79.

Χαλκεδόνιος,ιτ Θ·ὁ,galbaneus.Nicand.in Ther.

Χ Α Λ Ε Π Τ Ω.Π ξω,damno afficio:vel euerto, labefacto.Od. ἦ, εἰρύσθαι ἢ Θεῶν ὅστις τε χαλέπτει, i. κλάπτει. Heſiod. in Erg. Ε'ίτε μ' βέβασε βί'α ἢ βίᾳ'σ'απτε χαλέπτει. Sic apud Phocyl. χρυσὸν πάντα χαλέπτουσ', omnia euertens & peſſundans.

Χαλεπαίνω,iraſcor, ſuccenſeo,indignor : Apoll.Arg.3, τῶν γὰ ἐπιπολάων χαλεφθεὶς. Iungitur & dat.apud Nic.in Ther. & Appian lib 3.bell.ciuil.

Χαλεπὸς.ὴ ὁ pernicioſus,noxius,grauis. Odyſſ.τ. χαλεπὸς δ'ὅτις ἄλλον ἀφάσσῃ, Theocr.id ll. 10. χαλεπὸν χαρίεν κακὸν ἠδὲ κακοῦργον, noxiáres eſt cani deguſtãdas præbere fecudas.Item moleſtus, acerbus, durus:vt χαλεπώτατον ὑπ'ἐστὶ iliad. ψ, & χαλεπὸν μόδον, Odyſſ.υ.Sic apud Demoſth.in Epitaph χαλεπὸν πατρὶ ἢ μητρὶ παῖδα στερηθῆναι. Apud Plat. de leg.10. χαλεπὸν ἐστὶν, exp. nihil magnopere verendum. item difficilis , qui magno cum labore fit:vnde Heſiod χαλεπὼν οὐκέτι ἐρίτης dixit eſſe in Erg. Sic apud Thuc.l.5, χαλεπὸ ἐς ἐμὲ, via quæ cum labore tranſitur. Item iracundus,aſper,æuus,immitis: *dicitur de ingeniis aut moribus animantium:* vt κυνὸς χαλεποῦ,apud Xen.anab.l.5. Sic de hominibus apud Iſocr.Thuc.Ariſtot &c.

Χαλεπῶς.moleſtè,grauiter,ægrè:vt χαλεπῶς ἐνεγκεῖν,apud Thucyd lib.2.& χαλεπῶς ποιεῖν, Herodian. lib.5. item difficulter, magno cum labore. Heſiod in Erg. χαλεπῶς γε φύρεται κακόν. Sic & apud Plut.in ſymp.ſept.ſap. Xen. Hell.7.&c. item ma-

lè, difficili fortuna: vnde χαλεπὸς ἴχειν vel φερέειν, aliquis dicitur cui res male succedit. apud Thuc. lib. 7 & 8. Item iratè, acerbè, asperè: vt χαλεπῶς εἶχον τῇ Ἀλκιβιάδῃ, succenſebant Alcibiadi. Xen. χαλεπότερος, acerbiùs. Thuc.

Χαλεπότης ητος ἡ difficultas. Item gravitas, aſperitas, acerbitas. interdum & ſæuitia: vt χαλεπότης τῆς λοιμικῆς διαίτης, apud Hocr. in Panathen. Sic χαλεπότὴς. Plat. de leg.

Χαλεπαίνω, exhibeo me χαλεπὸν, infenſus ſum, iraſcor, ſuccenſeo. Odyſſ. ω. Ἠέ τι μοι ἀνὰ θυμὸν ἐπηπείλῃς ἢ χαλεπαίνεις Cū præpoſit. ἐπὶ ſequente dat. Odyſſ. σ. Thucyd. lib. 2, ὁρῶν αὐτοὺς πρὸς τὰ παρόντα χαλεπαίνοντας. Apud Plutarch. in apophthegm. χαλεπαίνων φησὶ τοῖς νίοις, capon. aegre ferò leges. ¶ Item tranſitiuè, iniuria laceſſo, læſio: vel acerbiùs lædo. Iliad. τ, ν' μὴ χόλῳ τι νεμεσσητὸν παπτῆνε Δαναῶν Ἄλλῳ δ' ἐπιρρίψεις ἀχεῖ τὸν φερτερον χαλέπτῃ ἡ.

Χαλεπαίνομαι, acerbiùs accipitur, acriùs obiurgor. Plat. polit. 1. Item idem quod χαλεπτήνω. Xenoph. Pæd. 5.

Χαλαίνω, moleſtia, afficio, noceo.

Compoſita ex χαλεπὸς & χαίνω.

Ἀντιχαλεπαίνω, viciſſim ſuccenſeo. vel e contrario indignor.

Παγχάλεπος, omnino difficilis, perdifficilis.

ΧΑΛΙΝΟ'Σ, ὁ, frænum. Il. τ. Ἵππους ζεύξωσιν, ἁμοὶ δ' ἅλτασθον ὀχῆσθον ὑπὸ ζυγὸν ἔμβαλε δαμάσσας ἱδρῶτι, &c. Sic apud Xen. ὑπαναπλήσαι τὸν χαλινὸν ἐρυθρὸν ἱμέλλει ὑδρίας ἐς δραπέτην. * Etymol. à χαλάω deriuat dicens χαλινὸν eſſe τὸ μετὰ σφυρὰ ἵππου χαλώμενον. ¶ χαλινοὶ dicuntur etiam labiorum partes quædam apud Pol. l. 2. Nicander verò τοὺς χαλινοὺς appellauit dentes, in Ther. Pro eodem χαλινοὶ per metaplaſmum generis dicitur χαλινὰ apud Diodor. Sic. Quæ χαλινὰ etiam funes nauticos ſignificant: apud Oppian.

Χαλινόω, fræno, frænum injicio: vel fræno iniecto rego. vt ἵππους χαλινοῦν: apud Xen. Gellen. 7. Plut. de aud. poem.

Χαλινωτὴς ητος ἡ, frænatio, fræni iniectio. Xen. de re equ.

Χαλινωτήριον, τὸ, frænationis inſtrumentum, id quo frænamus. Χαλινωτήρια νεῶν dicuntur nauium retinacula & quaſi fræna ſeu habenæ: apud Eurip. in Hec.

Compoſita.

Ἀποχαλινόω, frænum detraho, effræno. Xen & Plut.

Ἀχάλινος ὁ ἡ ὁ, fræno carens, effrænis ſeu effræaus: vel qui nullo coerceri poteſt frænoi vt ἀχάλινον ζῶον, apud Plat. de leg. lib. 11. & Ariſtoph. in Ran.

Ἀχαλινωτος, idem. Greg.

Ἐγχαλινόω, idem cum χαλινόω: vnde in paſſ ἐγκεχαλινωμένος τὸ στόμα, frænata habentes ora.

Χρυσοχάλινος, aureo fræno vtens. Xen. pæd. 1. & 8.

ΧΑΊΣ, ſiue χάλιξ, ὁ, dicitur Bacchus: Item vinum, merum: * quoniam ὁ οἶνος πίνεται χαλᾷ τὸ αἰσχρὸν, animum bibentium curis laxat & moleſtiis. Euſt. & Heſych. ¶ Χάλικες dicuntur etiam lapides minuti quibus ad ſtructuras ædium vtuntur, vt ſunt ſilices & cæmenta, teſte Heſych. Sic apud Thuc. lib. 1. ὅτῳ δ' οὔτε χάλιξ οὔτε πλινθίον ἐστὶ Et Plut. ſymp. 6 probl γνῶτε πῶς οἱ χάλικες τῇ σὶ μολιβδίδι ἐμπεπλεγμένοι ἰσχυροτέρου τὸ οἶκον ποιοῦσι.

Χάλικος, Heſychio, eſt φαρμακὶς, veneficus: qui nimirum ſuis venenis hominum animos & corpora χαλᾷ & poteſt.

Χαλικιᾶς ἀδ ὁ, Baccha: ὁ χαλικιᾶς ὑπὸ μέθης τὸ σῶμα, inquit Euſt. ex veteribus: vel ὁ χαλικιῶν ἀφ' ὑ σωκινοῦσι: vt ait Etymolog. Sic apud Suid. χαλίκια dicitur eſſe ὁ πέρα κοπὸ τοῦ χαλᾶσθαι τὸ σῶμα κοπ' μέθης ἢ μοιχείας.

Χαλικιάζω, more χαλικιάδων in libidinem ruo. Suid. χαλικιάζω, idem. Euſt. ex Epicharmo.

Ἀχρόχαλος, (*comp.*) ſupra modum laxatus ſeu ſolutus. Dionyſ. de ſitu orb Euſtathius exp. etiam, ὁ ἀκρότερα χαλασθεὶς ἢ φορτίῳ, innuens per ſyncopen etiam videri dici pro ἀκρατοχάλης. Heſychio eſt, dimidia tantùm parte ebrius.

ΧΑΛΚΟ'Σ, ὁ, ἄς. Iliad. ζ. Χαλκὸς τε χρυσός τε. πολυμήτιός τε σίδηρος. Apud Dioſc. l 5. c. 97. & 80. χαλκὸς κεκαυμένος, æs uſtum. & χαλκὸν αἰθαλόεντα, æris flos: & χαλκὸν λεπτὸν, æris ſquama. ¶ Synecdochicè χαλκὸς dicitur etiam quidquid ex ære conflatum, eſt vt vaſa ærea. Heſiod. in Erg. τοῖς δ' ἦν ἔργα μέλη πολέμοιο, χάλκεια δόμοι τε ναίεσκον χαλκῷ δ' ἠργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔπασε σίδηρος. Apud Dioſc. l. 1. c. 135, ἐν χαλκῷ κωνείῳ. exp. in vaſe cupreo. Sic pro vomere æreo, in Epigr. Pro ſecuri ærea, Il. ν. pro gladio ſeu enſe, Il. σ, τ, & alibi ſæpe. Pro aliis quoque armis, non minus frequenter. Item pro ærea monetà ſeu pecunia, apud poll. l. 9, c. 1. Sic & Epigr. lib. 2. & Marci cap 12.

* Quidam tradunt dictum eſſe χαλκὸν ἀπὸ τοῦ χέειν τὸν ὄμβρον ἢ τῶν ἀνδρῶν τὸν αἷματον.

Χάλκεος, & cōtracte χαλκοῦς, æreus, ex ære factus, vt χάλκεα τεύχεα & χαλκοῦν ἕδος, apud Heſiod. in Erg. Sic χαλκοῦς τρίποδας, apud Aeſchin. in Cteſiph. Et χαλκοῦν ἴχειν ἀσπίδα, apud Xen. in Lat. rep. metaph. χάλκεον ἦτορ Il. δ. & χάλκεος ἦτορ. Il. ι. ¶ Χάλκεος interdum ſubſtantiuè appellatur æreum numiſma, vt apud Dem. in Mid. Plut. ſymp. 4. interdum eſt ſponderis nomen vicis contuere ſcribit. Significat & æream ſtatuam, ſubaudit. ſubſt αἰδρεῖος, vt apud Luc. in Lexiph. Fuit & cognomentum rhetoris cuiuſdam ac poëtæ Dionyſii quòd Athenienſibus autor fuerit numiſmate æreo vtendi, teſte Athen. l. 15. ¶ Χάλκεα ὠθεῖν ludi genus eſt, de quo Poll. l. 9.

Χάλκεος, metri gratia idem quod χάλκεος vt ἐγχεῖ χαλκείῳ, Il. γ. ¶ Eſt & ſuffruticis genus apud Theophraſt. hiſt. plant. lib. 6. c. 3. ¶ Χάλκεια, ſeu χαλκεῖα, eſt feſtum antiquum & à populo illum celebratum, poſtea ve. ò à fabris in honorem Vulcani Etymol.

Χαλκεῖον, ου ὁ, officina fabri ærarij. Od. θ.

Χάλκιον, τὸ, idem cum χαλκὸς, æs. Ariſtop. in Ran. item vas æreum, ſeu æramentum Xen in Oecon. Marci 4.

Χαλκίδιον, τὸ, idem cum χαλκὸς, æs. Ariſtop. in Ran. item vas æreum, ſeu æramentum Xen in Oecon. Marci 4.

Χαλκίδιον, τὸ, idem cum χαλκὸς, æs. Ariſtop. in Ran. item vas æreum, ſeu æramentum Xen in Oecon. Marci 4.

Χαλκίδης πέρα, vile & triuiale ſcortum quod vel æreo nummo ſe proſtituit: apud Ioleph.

Χαλκίτης, ου, ὁ. vnde fœm. χαλκῖτις, ἰδος ἡ. chalcitis: medicamentum metallicum: de quo Dioſcor. lib. 5. cap. 115 & Plin. lib. 34. cap. 12.

Χαλκῖτις, per paragogen poëticā dicitur pro χαλκὸς: vt apud Hom. πλαγθὲν δ' ὑπὸ χαλκίτι χαλκὸς.

Χαλκόω, æreum reddo: vel ære obduco & munio: vnde in paſſ. Paralip. l. 2. c. 3. Θυρώματα κεχαλκωμένα.

Χάλκωμα, æramentum, vas aut aliud opus ex ære factum. Xen. in Anab Ariſtoph. in Pelalg. Sophron. apud Athen lib. 6. apud Plut χαλκώματα dicuntur ærata nauium roſtra.

Χαλκεύω, ærariam artem tracto. æs exerceo & mallo cundo. Thu. l. 3. item tranſitiuè, ex ære fabrico: vel etiam ex ferro. Il. ε, τῷ ὅτε περ' εἰνάετες χάλκεον ἀμφὶ δάιδαλα πολλά.

Χαλκεύομαι, idem. Plut. in Cam. ἐχαλκεύσατο κρυφὰ πὸ τοῖχον, ἐλάσει δ' ἦσεν. item paſſiuè χαλκεύεσθαι dicitur quod ex ære cuditur: vnde metaph apud Ariſtoph. in Equit. ἐξ ἀρχῆς τοῖς δικαίοις χαλκεύεται, i. adoratur, fruuntur.

Χαλκεὺς ῆος ὁ faber ærarius, vel etiam faber ferrarius. Ariſtot. de arte poet Od. ι Dicitur & de aurifice, Od. γ. ¶ Eſt & piſcis nomen apud Athen. l. 7.

Χαλκεύτης ὁ ὁ, idem quod χαλκεὺς, qui æramenta cudit. Et generaliter, fabricator, artifex. Epigr. l. 3. χαλκεύτας ad fabrum ærarium ſeu ferrarium pertinens. Item qui artem æriariam ſeu ferrariam probè callet.

Χαλκεῖον, τὸ, officina τῶν χαλκέων.

Χαλκεῖον, τὸ, idem. Luc. item vas æreum. Xenoph. in ſymp. Athen. lib 10. Heſychio χαλκεῖα ſunt etiam monumenta artium innentarum.

Χαλκεῖος, Ionicè pro χαλκεῖος, ærarius ſeu ferrarius, fabrilis: vt χαλκείη σφῦρα. Od. α. (lis ſum. Euſt.

Χαλκίζω, ludo χαλκοῦς. Poll. l. 7, c. 24. ¶ Item æs refero, æri ſimilis. Χαλκίσαι, ludus in quo ludebant chalcis aut alio nomine. Quidam fruſtra dicunt ludi genus quo nummum raptum circumagendo digito impoſitum excutiebant pueri, & prius quam humi caderet, excipiebant digito. poll. l. 6 & Euſt.

Χαλκίς, ίδος ὁ, ἡ, chalcis: auis nomen inde dicta, quoniam colore æs refert, teſte Euſtath. ¶ Eſt & piſcis genus, teſte eodem & Athen. lib. 7. quòd à Dorione etiam χαλκίδιχθυς dicitur. ¶ item ſerpentis genus, ſic appellatū ob virgulas quaſdam ænei coloris quæ tergum eius diſtinguunt, teſte ſchol. Nicand. plinius in lacertarum genere numerauit.

Χαλκίδης Laconice dicebantur famulæ, teſte ſuſtath. ¶ Eſt χαλκὸς & vrbis nomen, apud Strab.

Χαλκιδικὸς, e Chalcide vrbe oriundus.

Χαλκιδίζει, ſordidum eſſe & parcum ducta ſignificat Χαλκιδίζειν ἐνόμιζον ἀγαθὸν σχολιδίον. Heſych. Item obſcœno puerorum amori deditum eſſe: quoniam tales puerorum amores apud Chalcidenſes frequentes erant. Idem & Suid.

Χαλκιδίζω, idem.

Χαλκιδικὸν, ὁ, vt χαλκιδικὰ τανύσμια, quæ fiebant in vrbe Chalcide. Fœm. χαλκιδικὴ σαῦρα dicitur lacerta quæ & χαλκὶς apud Dioſc. l. 2, c. 70.

Χάλκιον, ὁ, dicitur ὁ περιόφθαλμος. teſte Heſych. & ſchol. Nicand. affe; rente exemplum huius ſignif. ex Numenio.

Compoſita.

Ἀποχαλκεύω, fabricor. Item ære munio: vnde κεχαλκευμένος ἀποκαλύψεως, apud Xen. in Cyn.

Ἀποχαλκίζω, ære priuo ſeu ſpolio, i. pecunia: in Anth. Epigr.

Ἄχαλκος, ære carens: vnde ἄχαλκος ἀσπίδιον, æreis carēs clypeolis: apud Soph. in Oedip. tyr. Item carens æreis nummis, non habens pecunias Gregor.

Ἀχάλκευτος, ſum ſine ære, pecunias non habeo.

Ἐγχαλκος, æreis membris conſtans.

Δεκάχαλκον, τὸ, decē chalci, decem ærei nummi, denarius. plut.

Δίχαλκον, duo chalci, quarta oboli pars. poll. l. 9. Dioſc. l. 4. c. 155.

Ἔγχαλκος, cui æs ineſt, æreus. Item cui eſt pecunia in anth. Epigrammat. lib. 2.

Ἐγχάλκευμα, in ſuperficie æratus, ære obductus. Ariſtoph. in Veſp.

Ἐγχάλκευτον, Heſych. eſt τὸ σῶμα τῆς αὐλῆτρ.

Ἐγχαλκίτης, armati. Idem.

Ἐγχαλκεύω, fab. icor ſeu cudo ſuper. Item inſuper fabricor & cudo, ferramentum ferramento aggltino. Metaphoricè accipi traditur pro expoſito: apud Ariſtot. rhet. l. 3. ſignificat, auditorum mentes ſibi conciliare. Sunt tamen qui pro exſpolire accipiant.

Ἐγχάλκος, bonum æs habens, vel ex pulchro ære factus: ſeu ex ære pulchrè fabricatus.

Ἐκπέχαλκος, æratus. Eurip. in Phœn.,

Χαλκοκολλῶ, ære obduco.

Ἐπιλέπιδος, æris ſquama. Celſ. l. 2 c. 22.

Ὀρείχαλκος, æs montanum: oricha'cū, ſeu aurichalcum. Schol. Heſiod. ſcribit eſſe æs cādidum quod in montibus inueniatur, aut materiam quandam metallicam ære pretioſiorem, habeat. Heſiod. in Aſp. & Plat. in Crit. Interdum adiectiuè ſignificat. cōfectus ex oriechalcho: vt ὀρείχαλκος ἕρμη, apud Suid. ſcribitur & ὀρίχαλκος.

Ὁλόχαλκος, ſolidus ex ære. totus æreus. Soph. in Antig.

Ὀχεχαλκεύω, cudo.

Πεντόχαλκον ſeu πεντάχαλκον, quinque ærei nummi. Poll. lib. 5. ex Anſtophontis Didymis.

Περιχαλκῶ, ære obduco Apthon.

Πολύχαλκος, multum habens æris, ære abundans: vel cui multum eſt pecuniæ. Iliad. κ. Item firmus, validus: vt ὁ δ' ἐφέπων πολύχαλκος Iliad ε.

Τηλέχαλκος, longè latéque æratus. Suid. ex Epigr. (apud Poll.

Ὑπόχαλκος, ſubæratus, ſub quo æs latet: vt ὑποχάλκου νόμισμα.

ΧΑΜΑΊ, humi in terra. Od ν χαμαὶ ἥδεσθαι. Xen. Pæd 7. εἶδες πῶς χαμαὶ ἐκ ὀκνοῦσιν ἔρχεσθαι Item humi, in terram, ad terram: Il. η, Η' ὡς ὅτε νιφάδες πίπτωσι χαμαὶ πάσαι.

Χαμάδις, ſiue χαμάτις, vtrùs quæ humi ſerpit Suid. & Euſt.

Χαμαιζὴς, humilis, χαμαιζήλος. Apud Xen de re equ. ἵνα μὴ χαμαιζήλους ἵππους, de equorum vngulis.

Χαμόθι, humi in terram Il. χ, ο. & Od. σ.

Χαμόθεν, humi, in terram. Il. χ & ρ.

Χαμόθι, terra ex humo. Ariſtotel. Rhet. 2. Xen. Hell. 7.

Χαμαιπὴς (pleonaſmo ΠΗΣ pro χαμαιλὴς) humilis depreſſus, non multum à terra aſſurgens, non altus: Iliad. γ Odyſſ. μ & Phil. de mundo.

Χαμηλόω, ſ. ὦσω, humilem reddo, ſolo æquo, complano.

Χαδεῖν, vide in Χάζω. Χαδόν, Χαδ'ὁν, &c. in Χάσκω.

Χαδὴ, in Χάσκω. Χάσκω, &c. in Χαίσκω.

ΧΑΡΑ'ΣΣΩ, ſeu χαράττω ξω, ſculpo, item inſculpo, imprimo. Item excauo. Heſych. Item ſcarifico, incido. item cauo Heſiod. in Erg. πὸν δὲ σκάφος κάλεε οἴνεον, Α'λλ' ἄρπας τε χαράσσειν ἀβληπὲς τέτυκται.

Χαράσσω, inſculpor, inſculpor. Item incidor, ſcarificor: vt φυλλάδες χαρασσόμεναι. apud Dioſc l. 4. cap. 175 Item acuor: Heſiod. in Erg. τὸν σφῶν κε χαράσσωνται σταλάγμοι, quum primùm acuitur ferrum.

Χάραγμα τὸ, nota quam impreſſit ὁ χαράσσων, veſtigium & veſtis ſulcus qui fit ὑπὸ τὸ χαράσσοντος. Sophocl. in Phil & in Epigramm. (l. 4. c. 15.

Χάραξις, ἐως ἡ, inciſura ſeu inciſio Theophr. hiſt pl. l. ... c. 13. & Χάραξις ἧς ὁ, nota impreſſa vel inſculpta aut inſcripta. Χάραξις ἐν ὀστέοις ἐστὶν ὅταν εἰς ὀστέον ἐμπεσὼν, apud Ariſtotel. polit. 3. cap 6. loquentem de numiſmate. De notis literarum ſeu literis æneis tabulæ vel certæ tabellæ inſcriptis apud Plutarch. in lt aduerſus Color. Metaphoricè apud Hocr. ad Demon χάραξιν τῶν τοιούτων ἰμάτιον. Item formā dicendi ſeu genus orationis. Demetrius Phaler Item figura, eſſigies, imago: apud Demoſthen. ἐν δὲ ταῖς δημοσίαις ὑπὸς χυχῆς χάραξιν ἐλάττονα. ¶ Item ritus. Macc. lib. 2. c. 4 ¶ Item ſenſus. Gellen. ¶ Item deſcriptio qua deſcribitur aliqua res velut nex nota ei impreſſa à cæteris rebus eam diſtinguendo, Cicero in Topic.

Χαρακτηρισμὸς, dicitur in quo eſt nota characteris & ſtyli vel differentiæ. Dionyſ. Halic.

Χαρακτηρίζω, inſigno, ei ærectere & nota diſtinguo, notam rei & formam exprimo. Chryſoſtom in ep ſtol ad Heb. μάλιστα δὲ χαρακτηρίζει τὸν χρόνον ἡ στάσις. Plut in Hom. ὡς ἡ μὲν ἀφ' ἡδὺ χαρακτηρίσασα τὸ ἦθος, non neglexit oratores ſuis characteribus & deſcribendi generibus repræſentare. Item notam habeo, ſignifico, typus ſum, vt Arethas comm. in apocal. c. 6. dicit τὴν μόχθον τῶν σταυρῶν τοῖς ἅγιοις μαρτύρων ἐπιφέρειν χαρακτῆρες.

Χαρακτηρισμὸς, definitio, denotatio, rei alicuius ſuis veluti notis inſignitæ repræſentatio.

Χαρακτηριστὴς, in quo eſt nota differentiæ: vt χαρακτηριστικὴ δύναμις, notæ quibus alius ab alio diſcernitur. Damaſcen.

Χαλκεῶν, per ſyncopen χάλκιον, incidendi vim habens: vel aptus ad incidendum & ſecandum. Nicand. in Alexipharm.

Καρχαρόω, aſper. vnde animal καρχαρόδων dicitur pro καρχαρόδοντα, acutos habens dentes & quaſi καρχαροφόρος. Sic κύων καρχαρόδων apud Luc de luct metaphoricè apud eundem de ſcrip. hiſt. πλὴν τό γ' ἐρυθρὸς ἐκεῖνος ἰχνεῖ, πλὴν ἀλλ' ὀφθαλμῶν οὐ καρχαρόν.

Χαρχαρίας κυνὸς, idem qui & καρχαρίας, acutos habentes dētes.

Καρχαρίας, ου, ὁ, dicitur canis marinus, piſcis ſpecies, quòd dentibus ſit καρχαρόδων. Athen lib. 1.

Χαράκωμα, ὁ, ſulcus ferræ aratro aut foſſorio inſtrumento excauatæ: foſſa. Peculiariter ſic dicitur vallum ſeu agger quo caſtra muniri ſolent: vt apud Menand πολλοὶ γὰρ ἐκλοιπότες τὸ χάρακ' ἐκ τὰς μάμμας ἐπὶ τὸν οἶνον. Sic & apud Plut de fort. Rom. Exponitur etiam, caſtra. a Cicer. apud Polyb. Heſychio eſt etiam ſepimentum. item plāta quædam ſpinoſa. ¶ Significat & vallum præacutum, palum, pedamentum. In qua ſignificat ſæminino eſſe annotant grammar. vnde Ariſtoph. in Veſp. Εἶτα νῦν ὀλιγοπίστως ἡ χάραξ τῶν ἀλιτηρίων.

Χαρακίον, τὸ, idem, vallus, pedamentum, ſuſtentaculum. Heſ.

Χαρακίας, ου, ὁ, degens in vallis aut prouieniens: vt χαρακίας κέλαμος, apud Theophr. l. 4. c. 12. & χαρακίας πόα μακρὸς, apud Dioſc l. 4. c. 165.

Χαραμίζω, vallis depactis munio: vel vallo protego. item vallo ſeu palo erigo. Heſ. (then. l. 6.

Χαρακτὴς, multitudo quæ palis defixis fit, palorum defixio. Athen.

Χαρακεύω, vallo communio, circumuallo. Aeſch. in Cteſiph. cum accuſat. Impropriè apud Athen. lib 2 μαίζα κεχαρακωμένη ὀψάριον dicitur, i. conſtans è furfuracea & acerota farina, & acetibus non aliter palatum pungens quàm valli acuti pedes ſupergradientium.

Χαράκωμα, idem quod χάραξις, vallum, agger. Dem. Philipp. 2. & Xen Hellen. 2.

Χαράδρα, ſulcus quem torrens rapido ſuo impetu ἐχεύσατο: item terræ riſſura facta ex terræmotu: cauerna, ſalebra, vorago. Thuc. lib. 3. ἐπιπέσοντες εἰς χαράδρας ἀδιεξιτήτους. Sic & apud phil de vita M. l. 1 item ipſe torrens qui impetuoſè è monte aut præcipite loco decurrens terram excauat. Il. κ. & apud Ariſtoph. in Veſp.

Χαραδρῶδης, ου, ὁ, ἡ χαράδρᾳ deſumptus aut lectus: vt χαραδρώδεις βίλεμνα, apud Nonn. Χαραδρώδη πετραῖα, idem quod χαράδρα, apud eundem. Fœm. χαραδρώδης dicitur pro χαραδρώδη, in Epigr. Χαραδρώδης, ὁ ου ἡ, falcoroſus: vt χαραδρώδεις τόποις, apud Dioſc. li. 4. c. 57. Χαραδράδης ποταμὸς, idem quod χαραδραῖος πεταμὸς, Strab.

Χαραδρεὺς ῶος, ὁ, torrentis alueus: vel locus frequens torrentibus. Euſt.

Χαραδρίων, ου, ὁ, auis quæ in ſalebris & alueis torrentium degit Ariſtoph. in Auibus.

Χαραδρόω, ſalebroſum & cauernoſum reddo, torrentibus impetuoſis excauo: vnde χάρα κακαραδρωμένη, apud Herod. in Euterp. quomodo huc pertineat, vide ſuo loco. (terp.

Compoſita: ac primùm ex χαράσσω.

Προχαράσσω, ſcarifico, derado. in Hippiatr. Item impreſſo veſtigio, ſigno & noto. (Soph.

Ἀποχαράσσω, ſeiſmodi veſtigij & notæ impreſſio, ſchol. Ἀπεχαράκτης, ὁ ου ἡ, recenter ſculptus ſeu inſculptus: vt ἀπεχάρακτον χαλκὸν, apud Athen. l. 5, & ex epigrammate Archimeli.

Ἀχάρακτος, nullas habens ſibi impreſſas notas, ineſſigiatus, informis. Apud Nonn. ἀχάρακτος ὀπωπὴ, facies non expreſſa.

Ἐγχαράσσω, inſculpo, imprimo, inſcribo, incido. Plut in Per.

Ἐγχάραγμα, τὸ, veſtigiū ſiue τὸ χαράσσεσθαι, impreſſum. Polyb.

Ἐγχάραξις, ἐως ἡ, inſculptura, inciſura. Item ſcarificatio: apud medicos.

Ἐπιχαράσσω, idem quod ἐγχαράσσω. Plut. in Public. Item incido & incīſuris ferratum reddo.

Νεοχάρακτος, nuper inſculptus, nuper impreſſus. Soph. in Aiace.

Ὀφθαλμοχαράκτης, perperam ſigno, adulterino impreſſo ſigno cudo: vt apud Suid. τὸ νόμισμα κεκόφθαι ὀφθαλμοχαράκτου. Item metaphor. adultero, falſo. Greg. orat. 1. de filio ὀφθαλμοχάρακτον τῆς γνησίας ἡ τῆς ἀληθείας.

Ὀφθαλμοχάραγμα, adulterinus nummus: vel ſignum adulterinū.

Ὀφθαλμοχαράκτης ὁ, falſus monetarius. in Pand.

Περιχαράσσω, circumcido circino & circumſcribo. in iſidē. item circumſcarifico & circumcirca incido: vnde περικεχαραγμένον φύλλον, apud Theophr. hiſtor. plant lib. 3.

Περιχάραξις, ἐως ἡ, circumſcriptio.

Περιχαρακτὴς, circumſcarificator, i. ſcalpellus quo dentes circumſcarificantur. Cæl. Aur. chron. li. 2.

Περιχαρακτικὸς, habens vim circumſcribendi & emarginandi. Dioſc. lib. 1. cap. 138.

Προϋποχαράσσω, ante circumſcarifico.

Προχαράσσω, prima lineamenta duco, primam ſculpturam facio ante poliuram, præformo. Greg. in epitaph patr.

Προχάραγμα, futuræ rei repræſentatio imaginaria, imago futuri: apud eundem.

Compo-

Composita ex χάραξ τῦ χαράκωμα.

Ἀποχαρακόω, vallo seu aggere occludo aut includo: vnde ἀποκλείω ἀποκαρακῶσαι Ζ. apud Plut.

Ἀχαρακωτος τοπος, locus vallo non munitus. Polyb.

Ἐκχαράδρια excauo in torrentis alueum, cauernosum & salebrosum reddo. Polyb. lib. 4. (tiph.

Περιχαρακόω, vallo circummunio, aggere cingo. Aesch. in Ctes. Περιχαράκωμα, vallum seu agger locum aliquem cingens & circummunies.

Χ Ἀ'ΡΙΣ ἔωτος, ὁ, ἡ, gratia, venustas, lepos, elegantia Odyss. θ, τῷ δ' ἄρ' Ἀθηναίη, Διὸς θυγατέρ' ἀγλαὸν ἦτορ χεῦεν καὶ μείους. Aristoph. in Vesp. ἔχαρις ἐφάνετο. Interdum est nomen deæ proprium, quod accusᾶ χάριτα non item χάριν habere dicitur: apud Hom Iliad. σ, & Hesiod in Theog. Sæpè dicitur λίσσ τι vel αἰτεῖσθαι τινὰ χάριν τινός, dicere aliquid vel facere in gratiam alicuius, apud Thuc. l. 6. &c. Sæpe etiam οἷω' χάριν, (omissa præpositione) in gratiam tuam, vel tua causa: aut nomine tuo. Sic ἐμὲν' χάριν, in meam gratiam, &c. Interdum χάριν ponitur pro ἕνεκα: vt τίνι χάριν, huius rei gratia, propter hoc. Plut. in Alex. Χάριν ἔχειν τινὸς, habere gratiam pro hac re. Xen. Pæd. 3. pro quo dicitur & χάριν εἰδέναι, apud Hoer. Luc. & al. os. Interdum tamen χάριν ἔχειν exp. gratiam promereri, aut gratiã inire: vt apud Thuc. l. 8. χάριν ἐν τούτῳ μεῖζω ἔτι ἔχειν. Χάριν κατατιθέναι, referre gratiam. Xen. Pæd. 5. pro quo idẽ dixit κτᾶσθαι. Pro iisdem dicit & χάριν εὐεργέτου apud Plat. de rep. lib. 1 & χάριν κομισάσθαι apud Thuc. Χάριν καταθέσθαι τινὶ, gratiam collocare apud aliquem, gratificari alicui: apud Dem. Pro quo & χάριν χαρίσ: apud Hom. & Andoc. ¶ Item χάρις, gratia, i. amicitia seu benevolentia: vnde χάριν ποιεῖν, conciliare benevolentiam, apud Xen. cui contrariᾶ est χάριν ἀπεχθάνεσθαι. ¶ Item beneficiũ: vnde τίνεσθαι χάριν, conferre beneficiũ. apud Soph. in Ajace. Et χάριν ἀποδίδοναι, beneficio deuinctũ esse. Xen Pæd. 3. interdũ peculiariter dicitur de obsequio mulieris quo sui copiã facit, teste Poll. l. 5. ¶ Item præmiũ: vnde χάριν λαμβάνειν, præmium accipere. apud Andoc. ¶ Χάριτες, dicti fuerunt etiam ramuli myrti: apud Hom. Il. ρ. teste eius schol. * Dicitur χάρις ex χαίρω ortum esse, vel potius à nomine χαρὰ deriuato à χαίρω: quoniam nihil æque est χαρᾶς γενέσιμον quàm χάρις, teste Plut.

Χαρίεις, εντος, ὁ, venustus, elegans, pulcher: vt ἔπεσιν χαρίεντα apud Homer. & χαρίεντα λέγειν. Aristoph. Sic apud Aristot. eth. 5. cap. 8 χαρίεντες dicuntur homines festiui vel in dictis elegantes & politi. Exponitur etiam gratus, iucundus. Compar χαριέστερος, venustior, lepidior Aristot. eth. 4. c. 7 item gratior, iucundior. Superlat. χαριέστατος, venustissimus. item gratissimus, iucundissimus. Odyss. κ. Χαριέστερε, lepidé, scitè, festiuè. Plat. de rep. lib. 1. χαριεστέρως, elegantiùs, vrbaniùs. Aristotel. Χαριεστάτως, venustissimè.

Χαριεντίζομαι, iocor, lepida vrbanitate vtor, facetè aliquid dico. Plato de rep. l. 4. & Theophr. Legitur & actiuum χαριεντίζω. apud Aristoph teste Etym.

Χαριεντισμὸς, lepos & venustas sermonis: vel dictum salsum & facetum. Dion. Halic. in Isocr.

Χαριέντως, ἐπίρ, lepidum aliquod & ioculare factum. Xen.

Χαρίζομαι, ἔ, ἐσομαι, p. ἐσχημαι, gratificor, rem gratam facio, obsequium aliquod præsto. Iliad. ο & ρ, ἔ' ἄνδρ' ἢ Τρῶσιν χαρίζεσθον Ἀχαιούς. Xenoph. Pæd. 4. κἀλοὺς σοὶ χαρίζεσθαι, καὶ μισεῖν ἐθέλειν. Sic & apud Plut. in lib. de discern adul. ab am. Exponitur & gratiam concilio, demereor: apud Dem. pro cor. καὶ χαρίζεσθαι χάριτας τοῖς τοιούτοις ἐμὲ συκοφάντᾶ, friuolam gratiam inis. Item, indulgeo: vt ἵνα τι χαρίζωμαι τῷ : apud Plutarch. ¶ Item dono, largior. Moschus in Amore fugitiuo, λάβε παῦρα χαρίζομαι, ἴσασε μοι ἔνια. Sic & apud Herodian. lib. 1. & 3. Et cum genit. Odyss. α. χαρίζεσθαι παντόνων. ¶ item condono: cum dat. pers. & accusat. rei in epist. ad Corinth. 2. cap. 2. ¶ Dicitur & mulier χαρίζεσθαι quæ viro sui copiam facit: apud Xenoph. & Philostr. in epist.

Χαριστικὸς, qui gratam rem alicui fecit, qui beneficium aliquod contulit. Item passiuè, beneficio affectus. Xenoph. anab. lib. 1. & apomn. lib. 1. item acceptus, gratus, placitus: vnde apud Homer. ἐμοὶ πεχαρισμένα θυμῷ.

Χαριστὸς: gratè, acceptè, iucundè: vel, ad gratiam, ad voluptatem. Plutarch.

Χάρισμα, τὸ, quod aliquis gratificando donauit, donum: Rom. c. 5. & alibi apud sacr. script.

Χαριστήριος, ὁ, ἡ, ὁ, τὸ, χαριστήριον λόγον, oratio qua gratiæ aguntur: apud Iulian. Sic χαριστήριοι ὕμνοι, Synes. Χαριστήριον, τὸ, munus quod datur ab eo qui gratias agit. vnde plur. num. χαριστήρια, apud Xen. & Arrian. Dicitur pro eodẽ & χαρίσιον, teste Suida. Est χαρίσιον. etiam placentæ species. Hesych. Itidémque χαρίσια. Athen. l. 15. sunt πλακοῦντα.

Χαριτόω, q. d. gratia afficio, facio vt quis gratia præditus sit seu gratia valeat. in ep. ad Eph c. 1.

Χαριτόομαι, gratia afficior, gratiam accipio: vnde fœm. particip. κεχαριτωμένη, gratia donata. Luc. c. 1.

Comp. & d.

Ἀντιχαρίζομαι, gratia quæ vicissim confertur in aliquem, gratia pro accepto beneficio.

Ἀνθυπαντιχαρίζομαι, vicissim iocor, vicissim facetè cauillor.

Ἀντιχαριζόμαι, beneficiũ repẽdo, remuneror. Xen. pæd 4. & 8.

Ἀπεχαρίζομαι, elargior.

Ἀπροχάριστος, placentarum genus quoddam. Hes.

Ἄχαρις ὁ ἡ ὁ, gratiæ omnis expers, inuenustus, illepidus: aut ingratus, iniucundus: vt ἄχαρις γνώμη, apud Herodian & ἄχαρις λόγος. Demetr. Phal. Exponitur & tristis, durus, acerbus: vnde apud Arrian. μισεῖν ἄχαρι πάντας ἐν ἀκαιρίᾳ. item ingratus, immemor beneficij. Herodot. ¶ Ἄχαρις dicitur etiam quæ per ætatem nondum apta est venereo obsequio. apud Plat. in erot.

Ἀχάριτος absque vlla gratia, inuenusti, illepidé. Hermog. item ingrate, iniucundè. Potest autem hoc aduerbium etiam ab ἀχάριτος deduci idem significante cum ἄχαρις: vt ἀχάριτος δὲπαλουσα, Plut in Sol.

Ἀχάριστος, ὁ ἡ ὁ, beneficij accepti immemor, ingratus. Herodian. lib. 6 τῷ τε Μαξιμίνῳ ὡς ἀσεβεῖ καὶ ἀχαρίστῳ πατρὶ. Xenop. ἀφ' ὧν γονεῖς ἀχαρίστου Ϟ. ¶ Item ingratus, iniucundus, molestus, minimè gratiosus. Odyss. θ, ὄφρ' ἐ ἀχάριστα μετ' ἰφθίμοισιν ἀγείρῃς. Χαριστος, ingratè, animo immemore beneficij. itè iniucunde, molestè: interdum &, non libenter, grauatè Xen. pæd. 7.

Ἀχαριστία, animus ingratus, animus beneficij immemor, Ἀχαριστοσύνη, idem. Epict.

Ἀχαριστῶ, ingratus fui, gratiam non refero. Xen. ἀχαριστῆσαι δὲ οὐδὲ φίλοις ἄν ποτε δόξαι item non obsequor.

Ἀχαριστόρρημα, gratia debita fraudor ab aliqua ingrato & beneficij immemore. Plut. in Cam.

Γλωσσοχαριστία, linguam ad gratiam alicuius comparo, gratiam linguæ aucupor, blandior. Prouerb. Solom. c. 28.

Δεκαχαρισῆς: qui populo libenter gratificatur. Eur. in Hec.

Διαχαρὴς Ϟ. parum gratus. Plut.

Ἐπιχαρὴς, cui gratia ineſt: venustus, lepidus. ¶ Item gratus, iucundus. Et τὰ ἐπιχαρῆ, quod gratiam conciliat, quod gratiosè fit. Xen. & Plut.

Ἐπιχαρίτως venustè, lepidé Item ad gratiam. Xen.

Εὐχαρὴς, idem quod εὐάρεστος. nisi quòd amplius aliquid significare videtur. Plut.

Εὐχαρὴς Ϟ. gratus beneficij memor. Phil gratiosus, Col. 3.

Εὐχάριστος, animo beneficii memore.

Εὐχαριστία, grata beneficiorũ recordatio, grata animi significatio: vel gratiarum actio: sæpe in ep. Paul. Sic peculiariter theologi appellant mysterium cœnæ Dominicæ, quoniam pars eius præcipua est gratiarum actio, coniuncta cum commemoratione beneficiorum Dei & celebratione.

Εὐχαριστῶ, gratũ me ſheo, itè gratias ago: passim in n. Test.

Εὐχαριστοῦμαι, gratiæ mihi agũntur. Areop.

Εὐχαριστήριον, gratiarũ actio. itè pro εὐχαριστία in can. 13. concil. Nicæni. At ἀχαριστήριον, adiectiue. idem quod χαριστικὸς.

Κατεπιχαρίζομαι, gratificor, i. q. condono gratioſè & remitto. Lyſ. item in gratiam facio Dem. Exponitur &, populariter & ambitiosè loquor. Isocr. (ludicrum. Hesyc.

Χάχαρις, imapũcula seu puppa ex cera alba aut auro, puellarum φαρμακίδων, q. d. antè vel potius gratificor.

Φυλοχαρίσται, φυλαὶ δὲ ἐν μὲν μαγίστρατοι omnes, fructibus germinare incipientibus, sub finem hyemis, Mineruæ sacrificabant. Suid. ex Lycurgo.

Χάρμα, &c. vide in χαίρω.

ΧΑ'ΡΤΗΣ Ε. ω, ὁ, charta. Diosc. lib. 1. c. 116. τοῦτο γινόμενον ἐκ τῶν φύλλων, ἃ ἐπὶ τῆς χάρτης πρεσσόμενα ἐξίεται. * Eustathio à χάρτα deriuatum videtur.

Χαρτίον τὸ, chartula, charta. Plut. de discern. am. & adul.

Χαρτὶς, vide in χάρτα.

ΧΑ'ΡΥΒΔΙΣ, charybdis: vortex maris, apud poëtas. * ἆρ' οἶσθ' οἷ χάρ- ἔχει ὑποπλώσεις τὸ σκάφος. (chen.

Ποντοχάρυβδις, (comp.) põtica charybdis, ponti vorago: apud A.

ΧΑ'ΡΟΝ, οντος, ὁ. Charon, Orci portitor apud poëtas: vnde & pro morte sumitur: Aristoph. in Pluto, ὁ' ᾧ κάρων τὸ ξυμβολον διδοὺς εἰ μελλοις Χαρωνείοις. Orcini. Plut. in Ant.

Χαρώνιον vel Χαρωνεῖον & Χαρώνειος Ϟ. porta per quam ad supplicium abducebantur, qui damnati erant: vide poll l. 8. & 4. Item χαρωνεῖα, Laertio in Zenone & geographis barathra quædam & Plutonia fœdos odores exhalantia. Galen. καλεῖς δ' ὑπὸ τῶ σπιδιρατῶ μέρει κατὰ τὸν εἰς σκολιὸν ἐ βλάβες γίνεται, καθάπερ ἐπὶ τοῖς χαρωνείοις ὀνομαζομένοις χαράκι.

Χάσις, vide in χαίζω Χάσκω χάσομαι, &c. vide in χάω.

ΧΑΤΕ'Ω, (poet.) egeo, indigeo, opus habeo. Odyss. χατέοντι δὲ πᾶν χατέ-

πᾶν χατέοντ' ἀλεξήτορι, omnes diuino auxilio indigent. Item desidero, cupio, percupio. Od. ο, κἠρύκων' ἐκέλευ τοὺ ἀλώμεθα χάριν τοι ἐδὼ ἔοικε Ἐ'ΡΥΘΡΑΙ παραμύθιον. Sic & Od. β & τ.

Χατέω: idem. Hesych.

Χατέω: pro isdem Hesiod. in Erg. μήποτε τοι μετὰ ξοῦ χατίζων πτώσσῃς εἰς δήμους οἶκος. ne interim penuria laborans, mendicare cogaris. item desidero peto. Il. α, Ἀτρεΐδη τίο σ' ἦτορ ἐπιμαίεται ἠδὲ χατίζει: Sic Il. σ. (lych.

Χατὴς, ὁ ἡ. indigentia, seu vsus, item desiderium, cupiditas. Hesych seu χᾶτ-, indigentia, penuria, inopia, vnde dat. χάτει. Od. σ. Il. τ. & apud Plut. in lib. de discern adul. ab, amico.

Χατσπιὴς: idem. Exponitur &, viduatio, direptio. Anthol. Epigr.

Χάτης, ὁ, inopia laborans, indigens: vt χάτεϊ γωιείων, Od. α, vt quidam ibi legunt.

Χατίω, idem cum χᾶτε seu χᾶτ-. Hesych. Etym.

Χατίζω, idem quod χατέζω. Etym.

Ἐπιχατὴς, (comp.) qui indiget, egenus, inops. Hesych. Ἐπιχατίας, ὁ, idem apud eundem.

ΧΑΤΝΟ Σ. ὁ, laxus, fungosus. Theophrast. (de haliphloëo) πυκνὸν ἔχει τὸ φλοιὸν Ϟ. χαῦνον δ' ἢ λεῖον ὃς δὴ πολὺ, Athen. l. 7. ἃ δὲ ἡ χλωρὰν κοιλίαν σαρκὸς χαυνότερα ἔδει, fungosior est. Rursum apud Theophr. de cauſ. pl. l 3, χαῦνος οὐ μάλιστ πυρὸς, triticũ fungosum & rarum. Apud Aristoph. in Auib. χαῦνον οὐδὲν exp. amplum ¶ Quoniã autẽ quæ laxa sunt & fungosa nõnũquã vento inflantur & tumefiunt, ideo χαῦνος aliquando sig. manis inflatus, tumidus, superbus: vt apud Plat. epist. 7, ὑμᾶς ὄντας ἐμοὶ χαυνοὺς ἐν πόλει Ϟ. implere spe tumida & inani. Et αὐχαῦνος. inflatus opinione sui. apud Aristot eth. lib. 4.

* Quidam à χαίνω deriuant: vt χαῦνα proprie sint quæ hiatibus quibuſdam diducta fiunt laxiora & fungosiora.

Χαυλὸς, laxe. Herodian. l 4.

Χαυνότης, ὁ, fungositas, laxitas: vt σωμάτων χαυνότητα τῆς χιτῶνος. Plut. symp. 6. item ſtolida & tumida superbia, inanis ventositate ambitio. Aristot. eth. l. 2. c. 7.

Χαυνῶ, laxũ fungosũmque reddo, laxo & aperio. Athẽ. l. 13. & 8.

Χαυνώδης, laxor. item ſtulta superbia inflor, magnifice de me sentio, quum tamen nihil ſim. Plut. de educ. lib. χαυνότητα γὰ τῆς ὑφ' ἡδονῶν τῶν ὑπαρόντων ἢ ὑφ' ὑπολήψεως.

Χαυνότης, ὁ, laxatio, diſſolutio. Aristoph. in Nub.

Χαυλὸς, ὁ, ὁ, homo tumida & inani inflatus superbia. Hesych.

Χεσπὲρ, decipio, in errorem induco: apud eundem.

Χεσπὴν, eidem sunt panes admixto oleo fubacti, qua fubactione fungosi fieri & laxi creduntur. Pro quo apud Suid. legitur χαύνους.

Composita ex Χαυνόω.

Ἐξχαυνόω, laxiorem reddo, emollio.

Ὑπερχαυνόω, paululum inflo, aliquantum superbum & tumidum reddo. Plut de aud. poëm.

Χάω, ἔω. F. ἐσω. cæco, ventris onus depono, idem quod κενπαιτέω Aristoph. in Nub. Χ' ὥσπερ χέζω, κομιδῇ βραστῷ Plut. in apoph' Licon ἐμοιγὰρ ἐστὶν ἐν τῷ σ' ἐορέσθαι ἢ χέσαι τινὰ δεῖ τῶν ἀφόρων.

Χέομαι, (medium) idem quod χέζω. Fut. χέσομαι siue χεσεῦμαι: vnde apud Aristoph. χεσεῖσθαι, cacaturum esse. Idem in Equit. χεσεῖν οὐ σε ποιήσουσιν. Præt. κέχοδα, cacaui.

Χεσίκακος, cacaturio, aluum euacuare cupio. Aristoph. in Nub.

Χέσπιν, idem. apud eundem ibidem.

Composita.

Ἐγχέω, incaco, caco: vnde præt. ἐγκέχοδα, apud Aristop. in Ran.

Ἐπιχέω, caco super: vnde particip. ἐπικεχοδὼς præteriti ἐπικέχοδα. apud eundem in Auib.

Κατακέω, decaco: seu concaco. Idem in Nub.

Κατατρωξεπίνης, ὁ, qui inter cœnam cacat, qui inter cœnandam subinde surgit e mensa ad exonerandum aluum. Eust et Hipponacte.

Κοπρεὺς, ὁ, muscerda, ſtercus muris. Hippocrat. γυναικεῖοι lib. 1. & apud Dioscorid. Μυοκέφαλος, ὁ, vilis, qui reiicitur instar fimi murini. Hesych.

Χεὼ, siue χεύω, vide in Χέω.

ΧΕΊΛΟΣ, ους, τὸ, labrum, labium. Iliad. ο, ἡ δ' ἀέλλαδε χείλεσι' Xenoph in symp. πως χεῖα ἔχειν τὰ χείλη Equo etiam tribuuntur χεῖλα, apud eundem de re eq Per metaphoram verò χείλη, tributur etiam poculis, doliis, nauibus, aliisque vasis. Epigram. l 2. Τετρήνεν ἀμφορῆας ὧδε χείλεσι χείλεα δοῦπος, quum quater ſua labra admouiſſet labris amphoræ. Hesiod. in Erg. πάντ' ὑπὸ χείλεσι, sub labris dolij. Foſſis quoque tribuitur Iliad. κε apud Aeſchyl. χείλεσι τὰ πάρω crepido foſſæ. Dicuntur & πυμῶν χείλη, labra & crepidines fluuiorum. i. ſummæ riparum oræ, vel etiam ipſæ ripæ. Apud Galen. libro 2, ad Glauc. τὰ χείλη τῶν τραυμάτων, labra ſeu oræ vulnerum aperturam ambientes.

Χειλόφωνος, ὁ, ἡ, ὁ, labellum. (τῶν ἐ.

Χείλω, labeo. in Epigr. At χειλῶσι Hesych. ſunt τῶν ἀλεκτρυόνων ſαπίω, labro circundo, labrum in ambitu duco.

Χειλωτὴρ, dicitur ὁ αὐλητὴς ὁ τοὺς, quoniam labris circumligatur vt interiore flatu non tumpantur, vide & in deriuatis à χείλος.

Χειλωτὸς, ὁ, idem quod χείλων, ex eóque deriuatum, vt putatur Aristoph. in Vesp. vnde & in deriuatis à χείλος.

Compositæ.

Ἀγχειλόω, ὁ, ὁ ἡ, ὁ, & ἀγχειλοχάρακτος, ὁ, cursus habens labia, qui eſt labris inflexis. Il. & Od. Hesiod. in Asp.

Ἄχειλος, labiis carens. item qui ſine ora eſt seu margine & crepidine.

Βαθύχειλος, qui profundis eſt labiis seu crepidinibus.

Ἐπιχείλης labra attingens, labris vicinus: vt ἐπιχείλης μέθυ, apud Poll. lib. 2 item qui ſuper labro ſeu crepidine eſt vel apparet: vnde idem Aristoph. dicit ἐπιχειλὴ φρεάτιμητα appellaſſe τὰ ἐπιπόλαια.

Εὐχειλὼ, bene labroſus, pulchra ſeu magna labia habens.

Ἰσοχειλὴς, labra æquans, labris æqualis & par: vt ἰσοχειλὴς μέτεσιν apud Poll. lib. 2 Sic ζωὸς ἰσοχειλὴς, merum vſque ad poculi labra infuſum.

Ἰσοχειλόω, labrum pari libramento demitto.

Λεπτόχειλος, tenuia habens labra.

Ὀλόχειλος, dicitur anchuſæ altera ſpecies, apud Gal. de alim. facul. l. 1. Apud Dioſc. l. 4. c. 24. dicitur ὀνοχείλη.

Παχύχειλος, cui craſſa ſunt labra, labeo.

Πλαγιοχείλος, idem quod χειλίων Xen. de re eq.

Προχείλος, ſeu προχειλὴς, qui prominentibus eſt labris, labroſus.

Προχείλωσις, ἡ, προχειλίδιον, τὸ, prominens labiorum pars. Poll l. 1.

Ὑπερχείλος, ſeu ὑπερχειλὴς, qui ſupra labia eſt, qui ſupra labia exedit. vt ὑπερχείλεα μέθυον, apud Pol. Sic ὑπερχείλεα κεκρᾶσθαι dicuntur crateres qui ſupra labra implentur & exuberant: apud Athe. lib. 2.

Φοξίχειλος, qui labris eſt coarctatis & in anguſtum definentibus: vt, φοξιχείλος ὠλίσθῃ, apud Athen. ex Simonide Amorgio.

ΧΕΊΜΑΡ, αρος, τὸ, hyemis Od. ν. Τὰ δ' ἐπὶ πόντῳ κῦμα κυκήσας, ἠδὲ θύελλαι εἶεν ἀπ' ἀλλήλων ἐπὶ δ' ἄμβροτος ὄβριμος ὄμβρος. Sic & apud Hesiod. in Erg. * Deriuari dicitur ἀπὸ τοῦ χέω, quoniam multas fundit pluuias: vnde & à Latinis poëtis nominatur aquoſa & imbrifera.

Χειμὰς, άδος, ὁ, idem. Odyss. ρ, οἱ γὰρ νῆσόν, ὅτ' ἀρ' χειμὼν πολὺς, οὐκέ ποτ' ὄμβρος Xen. Hellen. 6. ἐπεὶ χειμὼν ἐγίγνετο, τὴ δὲ ἔζεσε τὸ ρεῦμα. Interdum ſic dicitur procella maris, interdum imber, interdum ventus, aliquando & vtrunque Aristot. de apibus, ὅσα πολὺ ὑπὸ τῇ χειμῶνα ἢ ὕδατος. Sic apud Demoſth. pro cor. Χειμῶνι χρηστέον.

Χειμερία, ἡ, ſub. ὥρα, tempus hybernum, idem quod χειμὼν. Item t. e. ἐσθὴς, veſtis hyberna. Hes.

Χειμερινὸς, ὁ, hybernus: vt χειμερινῷ δυνάμει, Demoſt. Phil 1.

Χειμάζω, f. σω. hyemo, hyemẽ traduco, hyberno. Idem Phil. 4. ἐν τῷ Σαρδέσι χειμάζειν Item tempeſtate iacto ſeu vexo: vel hyemali tempeſtate iacto Xen. Item vexo velut furibunda procella: vt χειμάζεσθαι πόνοις, apud Soph. in Oedip tyran. Dicitur & impersonaliter χειμάζει, tempeſtas oritur, frigus eſt.

Χειμάζομαι, tempeſtate vexor, peculiariter tali qualis hyeme in mari ſolet cooriri: vnde νῆες χειμασθεῖσαι, apud Thuc l. 3. & Plut. de def. orac. εἰ τωσδεσὶ πνεῦ τοῦτε χειμαζομένοις ἐοικότως. Item hyeme infeſtor, ſeu hyemali frigore: vt κρητὴ χειμαζόμενος, apud Theophr. de cauſ. pl. l. 2.

Χειμασία, ἡ, hybernatio, hyematio, hyemis traductio. Polyb. item procella, tempeſtas, mare turbatum hyemis procellis. Hes. (27. ex Aristoph.

Χείμαστρον, τὸ, veſtis qua hyemali tẽpore vtimur. Poll. lib. 10. c.

Χειμάω, idem quod χειμάζω. et neutraliter, idem quod χειμάζομαι, apud Aristot. de arte poet. Dicitur & χειμάειν pro χειμάζει, impersonaliter: vt apud Theocr. idyl. 9.

Χειμαίρομαι, idem quod χειμάζομαι, apud Herodot.

Χειμαδὼ, ſeu χειμαδῶ, hyemali frigore infeſtor: ſeu ſimpliciter, frigeo, regio Hesych.

Χειμαδεῖος, & χειμαδὴς, hyemalis, hybernus: vt ἄλλᾳ χειμαδίοις. Il. β. & χαείῃ χειμαδίῃσι, apud Thuc. l. 2. Sic χειμαδίαι νῆσοι, apud Hippocr. χειμαδιώτης Ϟ. exp. admodum gaudens algoribus.

Χειμαδίζω, hyberno, hyemem traduco: apud Suid. & Hesych.

Χειμάλη, ἡ, hybernum frigus: vel ſimpliciter, frigus, rigor. Gal. apud Hippocr.

Χειμὼ, τος, qui friget, rigẽs. Hippoc. in li. de locis in homine.

Χείμωλον, ſeu χίμωλον, vlcus ex hyberno frigore, quod digiti pedum manuúmque nec non tali, contrahunt. Lat. pernio: apud Aristot. rhet. l 3. & Aristoph. in Vesp. Dicitur & χιμώλη, ἡ, apud Dioſc. l. 2. c. 199. & l 1. c. 184.

Χειμωλιάω, ſeu χιμωλιάω, pernionibus laboro, manus pedésve frigore hyberno exulceratos habeo.

Χίμαρος, ὁ, ὁ, hircus aut hœdus hyeme natus. Hesych. & Euſt.

Χίμαιρα, ὁ, ἡ, capra aut capella, ἡ ἐπὶ χειμῶνα Ϟ. τοῦτο, inquit ſchol. Theocr. apud eum idyll 1. In qua ſignificatione dicitur & χίμαρος, ὁ, ſæpe apud Theocr. Plut. in Lyc. & Xen. Hellen. 4. At de fabuloſa chimæra vide ſuſt.

Compo-

Compositæ.

Α᾽πολειμάζει, hyems desinit, hyems desæuit. Aristot.

Α᾽χείμαστος, ὁ ἡ ἀ, nulla tempestate iactatus, qui sine tempestate est. [pl l.2.c 27.

Α᾽χείμαντος, idem: vt ἀχείμαντος ἀήρ, apud Theophr. de caus.

Διαχειμάζω, hyemem traduco, hyberno. Thuc. l.6.

Δύσχειμος, & δυσχείμερος, difficilis habitu ob hyberna frigora, infestus hyeme. no gelu: vt δύσχειμος χθών, apud Euripid. in Bacch. & Δωδώνη δυσχείμερος, Iliad. C Sic apud Herodian. l.3. δυσχείμερος γῆ ὁ πᾶσα Καππαδοκία. Δυσχείμερος, exp. etiam, algoris impatiens, alfiosus.

Δυσχειμερία, pro iisdem, apud Theophr.

Ε᾽νχειμάζω, hyemem dego in, hyberno. in Poll l.1.

Ἐνσταχύζω, idem, vel simpliciter, in hybernis me contineo.

Ἐ᾽νιαυτός, dicitur tempestas quæ post diem statutum sequitur. Plin. l.18.c.25. vel [secundum alios.) quæ fit circa solennem statutúmque diem.

Εὐχείμερος, ad hyberna accommodatus: vel salubri frigori expositus. Aristot. Polit 7.c.10. Item frigoris patiens.

Μελάγχειμος, qui hyeme niger est. Τὰ μελάγχειμα substantiuè dicuntur loca hyeme atra, nec vllis dealbata niuibus. Xen. in Cyneg Poll. l.5. c.12. scribit in ipsa niue μελάγχιμα esse canos quosdã in quibus nix liquata est, qui sic nominantur, quo niam solùm nigrentur, cætera humo niuibus existente alba.

Μετακείμενος, idem quod ὑπακείμενος. in priori signif. Plin. ibidẽ.

Ὑβερχειμάζω, hyberno apud: vel simpliciter, hyemo. Polyb.

Ὑβερχειμασία, hyematio, hybernaculum. Idem l.3.

Ὑπερχειμάζω. p. ior hyberno: vel ante tempus in hyberna concedo. Item ante statum tempus sum tempestuolus.

Ὑπερχείμαστος, tempestas quæ ante statutum diem. Plin. lib.18, cap.25.

Συγχειμάζω, vnà sum in hybernis. Συγχειμάζουσι, vnà tempestate tactor. item vnà hyemali frigore infestor. Aristoph. in Plut.

Χ Ε Ι᾽Ρ τῆς χειρὸς (& poeticè χειρὸς, item χεῖρ & χερὸς, vt tradit Eust. dat plur. χερσί. & poeticè χείρεσι vel χείρεσσι. In duali τὼ χεῖρε seu χερὲ masc. gen.) manus: prima tamen & antiquissima significatio putatur esse, qua ponitur pro toto brachio ab humero vsque ad extremos digitos. Il. ε, ἔλασ᾽ ᾧ ποδὶ φασγάνῳ ἄϊξας, ὑπὸ δ᾽ ἴζετο χεῖρα βαρεῖαν. Il. λ. Ν ὤξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀκρὰν δ᾽ ὑπέρθυε. Sic & apud Plut. in Ant. ἐλεαίρουσι τὰς χεῖρας expandens brachia. ¶ Item specialiter, manus quæ ἔργων. αὐλητικὴ dicitur appellatur à Gal. de vsu part. lib. 3. Sic Il. κ, Χερσὶν ἐλίσσων. Thucyd. lib 4. ἐν τῇ χειρὶ ἐς τέσσαρα ξυμπλέοντες, Xen. Pæd 2, τὸ χεῖρε ἀφίκεσθαι. Legitur & χεῖρα ἐμφύτευσε. Iliad. ϑ Quibusdam etiã n brutis animantibus tribuitur: vt apud Gal. de vsu partium, χεὶρ ἀνθρωπείαν. manus simia. Sic ἄρκτου χεὶρ apud Plut. in quæst. nat. Elephantis quoque ἀνθρωπικὴ & φρονιμωτάτη dicitur χεὶρ, vt Lat. manus. Cicer. Plin. & Curt. ¶ Item manus, i. scriptura seu chirohraphum alicuius. Hyperides apud Poll. οὔτε τὼν ἰδιωτῶν χεῖρες διωκτὸν ἀνάπεδον, & χεὶρ Α᾽πελλ. Apellis tabula. ¶ Item manus, i. copiæ. Thuc. l. 3. ἐπεισῆλθε τὸ ὁ στρατὸς ὅσος ἐβούλοντο κατὰ χεῖρα ἐπεξιέναι. Herodian. lib. 3. ἡ πᾶσα τῶν χειρῶν πλείων ἢ πρὸς Σιβύλλαν ἦν πόνος Sic & sæpe apud Plut. Et apud Polyb. ἀσιὰς χεῖρες, copiæ præclaræ. Apud Herodot χεὶρ Σκυθικὴ κάρτιστον, immensa regis potentia. Et Iliad. ο, τὸν ἢ τὰς ἄρτι ὑπόδυ χεῖρ᾽ μεῖζα καρήνα, magna vi. ¶ Est & emplastri nomen, quod quinque pharmacis, vt manus digitis, constat, in æqualibus etiam ponderibus. ¶ Χεὶρ à quibusdam dictus est etiam ὁ δι᾽ ὀξαλὶς. vt est in append. Dioscorid.

Χείρ, ρος, ὁ, interdum de eo dicitur qui est in potestate alicuius: vt apud Euripid. in Cyclop. Ε᾽λάσσων Τρώων τῶν Ε᾽λένην τε κομίσας, Interdum exp. vtilis, item manfuetus, cicur. Hefych. & Eustath.

Χειρίζω manu tracto. item manibus curationem exequor: apud Hippocr. & in Hippiatr. ¶ item adminiſtro, tracto. Polyb. l.2, ἑκάλουν αὐτὸ ὁμοίως τὸ χειρίζειν.

Χείρισμα & χειρισμὸς, de arte chirurgica dicuntur. Item χειρισμὸς, administratio, apud Polyb. & Athen. l.5.

Χειρικὸς ὁ, Hippocr, idem est quod χειρουργικὸς, vel simpliciter, vniuersa rerum admotio quæ manu perficitur.

Χειρίνιος, ὁ, manica, manus inuolucrum. Odyss. ω. Plutarch. in Oth. Xenoph.

Χειριδωτὸς, vel χειρομακτὸς χιτὼν, tunica χειρίδας habens, manicata tunica vel manuleata. Herodian. l.5.

Χειρίδιον, τὸ, parua manica. Dicitur etiam fuisse instrumẽtum instar manus, repurgandis pauimenti parietúmque sordibus accommodatum: ex Poll.

Χειρίδριον, seu χειρύδριον, parua manus. Moschus idyll.1.

Χειρίον, seu χειρίδιον, ἄμμη. manuum viribus supero, vel manibus superatum capio, in potestatem redigo, subigo, domo. Aristoph. in Vesp. φρὴς ἔσαν χειρίων. eurip. in Phœn. Α᾽πολούσιν πολεμοχειρίῳ, do manitem aptum. Sic Xen. anab. 7, ἐπὶ τῇ καταστροφῇ τῶν ἀνδρῶν ἐποιοῦντο ἑαυτοὺς χειρίους ἔσεσθαι. (vincendi.

Χειρωμάτιον, ὁ, subiugatio, subactio: actio robore manuum

Χειρωτὸς, qui talis est vt subiugari possit, qui manuum viribus superari potest.

Χειρὸς ἀδὸς ἡ) pro quo scribitur & χειρὸς.) fissura in manibus apud Hes. & Laërt. in Pittaco Per catachresin dicitur & fissura pedum, rectiùs iisdem. Hesych: ο χειρὸς ἀδὸς sunt etiam αἱ ἐν ποσὶν ῥῆγλαι βαθεῖαι.

Χειρόβια eidem sunt τὰ ἀμφίβια οἱ λιθόβιοι ἀδρόποδες

Χειρὰς (à χερὸς) cui sunt fissuræ in manibus seu pedibus apud eundem.

Χειρόω, laboro manuum fissura. item doleo ex labore. Pol. l. 1 Exponitur & ruptis sum pedibus.

Χλωρὶς, ἀδ᾽ος, ὁ, lapis qui manũ implere ἱ potest. vel qui vna manu potest sustolli. Epigr. lib. 4. Impropriè tũ dicitur saxum magnum maritimum, cui alligantur funes nauium. item tumulus. Epigr. lib. 1.

Χρωμάδιον, idem cum χρωμὶς significante lapidem, & cl. Od. κ. Vsurpitur & χρωμάδιον adiectiuè apud Luc. ὁ μικρὸς ἐκεῖνος καὶ ἀγγέλου ἔχων ἐλαφρότερος. vide & composita ex Μάσσω tango.

Χρωμαστὴρ. idem quod χρωμὶς. Hely. Exponitur &, ἐπὶ τῶν βαρῶν apud eundem.

Χρωμαστὴρ, exp. funda. Suid.

Χίρμας. Hef. idem est quod χάγξ. i. aceruus paruorum lapidum qui vna manu tolli possunt.

Χερὶς, idem. Apoll. Arg. l.1. Χερὶ δ᾽ ὁ, τὸ, Eust. scribit secundum quosdam sic vocari sordes omnes quæ ex aqua in vnum locum confluunt: idque μεμαρτύρηκε δὲ καὶ γυναῖκα ἔχειν τὰ τοιαῦτα τὸ τῆς τραπέζης ὄνομα. Alij (teste eodem) hoc nomine significari existimarunt τὸν μετ᾽ ὀρύγματος ἢ λίθων ἐκπωμόν, vel τὸν ἐκ χρωμάδος ὄντα. ἀπὸ τῶν λίθων.

Χέρνα, ὁ. paupertas, inopia. Hes. χέρνας. τὸ ὁ ἢ ὁ, inops, pauper: vnde apud Eur. in electra. πάλαι δ᾽ ἐν χέρνᾳ δόμοις, exp habito in domo egena. ¶ At χδὲς ὄντ᾽. qui vel quæ manu victum quærit, manu se sustentans. Aristot. poli. 3. Dicitur & adiectiuè χέρνα βίος, in Epigr.

Χδιάτειον, ὁ, idem quod χερνὶς substantiuum: apud Suid ἐξ ὧν τὰς καθ᾽ ἑαυτὸ τοῖς χρήσιμος τοῖς ὅλῃ τῷ οἴκῳ ἐστὶν ὑπουδέν. Fœm. χδνῖτις, ιδ᾽ος, ἡ, manuum labore viuens. vide & in compos. ἐν Νίκῃ, neo.

χδιπαῖος, pertinens ad χερνὰς, vel qualis est eorũ qui χερνῆτες seu χερνῆται dicuntur: vnde χερνητικὸν δίκην ἔδικε. apud Aristot.

Χείρων, ονος, ὁ ἡ ὁ, peior, deterior. Thuc. l.6 χείρονι ἀδίκῳ ἀδικεῖ ἀξιοῦ. exponitur &, inferior: vt apud Xen. Pæd-5. κἂν τὸ ἐλεύθερον ἐκείνου ἦτε τῷ γενόμενον. Poëticè pro eodem dicitur & χρείων, & χρειότερος, quod apud Hom. ex. etiã, vilior. item χρύτερος, apud Hesio. in erg. Ac pro iisdem χρειοτέρης sumi dicitur. item χερίων, apud Hesych. inuentur & dat. χρίονι. accusat. χρῖνα. item nominat. plur. χρίονες. Od. ο. Superlatiui sunt χείριστος & χρήστατος, teterrimus, pessimus, vilissimus. Dicitur autem χείρων propriè ὁ τῆς χειρὸς ἧττον ἢ ὁ ἀσθενὴς, testeetymol. vel (iuxta alios) ὁ σμικρὸν τὴν χεῖρα ποιῶν τὸ ζῷον. ¶ Est & nomen vnius ex Centauris: de quo Hom Il.1.

Χειρώνειος ὄλος, seu χειρώνιον, hulcus malignum, inueteratũ, oras habens duras, callosas, & tumẽtes: quod sic dicitur tanquam Chirone medico opus habens: vtitur Dioſc. & Alex. Aphr. probl. l 1. quæst. 92. ¶ Dictum est χειρώνειον, seu χείριος etiam centaurum magnum: vt est in append Dioſc.

Compositæ: ac primum deſcendentes in χερ χειρὶ, χειρῖν, χῆρ, χείρ. χειρ.

Α᾽χείρ, ὁ ab Hippocr. dictum fuit totum id quòd à cubito ad extremam vsque digitorum aciem est. In qua significatione dicitur & ἀκρόχειρος, & ἀκροχειρία. ¶ At ἀκρόχειρ. Hesych. est ἀνδροφόνος, homicida.

Α᾽κροχειρίτης, dictus fuit pancratiasta quidã Sicyonius. quòd ἄκρας χεῖρας aduersarij comprehendere soleret, nec prius dimitteret quàm illum viribus defici sentiret. pausan. eliac. li.2.

Α᾽ντίχειρ, ὁ, pollex: sic dictus quòd solus tantùm valeat quantum reliqui quatuor digiti, teste Gal. seu quòd quasi manus altera fit, quippe quo dempto manca futura fit manus, & mãcus eius vsus. Quidam tamẽ & ex eo nomẽ habere tradũt, quòd digitis oppositus sit, & ex aduerso.

Α᾽ριστόχειρ, ὁ ἡ ὁ, cui manus est præstantissima seu strenuissimatex quo intelligitur strenuissimus, fortissimus. Apud Soph. in Aiace αἰσχύνομαι δ᾽ χειρὶ δῶν dicitur certamẽ propositũ τοῖς ἀρίστοις χερσὶ.

Α᾽ρίστχειρ, cui manus sunt perfectæ nec vllo laborant vitio: seu qui vtraque manu æquè vtitur. Plat. de leg. l.7.

Αὐτόχειρ, qui sua ipsa manu aliqua facit: vt αὐτόχειρ τῶν μάχῃ a pud Herodiã. l.7. dicitur Maximinus, quoniã ipsemet manus conferebat in prælio. Sic αὐτόχειρ τῆς ἀσεβείας apud Dem. in Mid. Apud Iſocr. in orat. ad philipp. dij dicuntur αὐτόχειρες ἡμῶν ἀδικῶν ἢ κακῶν, quasi bonorum & malorum sua manu datores. ¶ Interdũ αὐτόχειρ dicitur pro αὐτόχειρ ἑαυτοῦ ὤν, qui sua manu res. ¶ Interdũ αὐτόχειρ dicitur pro αὐτόχειρ ἑαυτοῦ ὤν, qui sua manu cædem patrauit, homicida, interfector: vt apud eundẽ in nu cædem patrauit, homicida, interfector: vt apud eundẽ in nu cædem patrauit, & cum genit persona: apud Appian. bell. ciuil. l. orat. Plataica. et cum genit persona: apud Appian. bell. ciuil. l. 4. αὐτόχειρες τοῦ Καίσαρος. Dicitur etiam aliquis aliquẽ κτείνειν, αὐτόχειρα μολεῖν, i. cæde suis manibus patratus: vt apud eurip in

rip. in Med. Item αὐτόχειρ σφαγὴν λείπει βίου, is qui cædem sibi ipsi infert: apud eundem in Or.

Αὐτοχειρία, homicidium quod quis manu propria, per petrauit Plat. epist 7. Αὐτοχειρία, sua ipsius manu. Herodot. in Thal. de vita M. l.3.

Αὐτοχείρ, idem cũ dat. αὐτοχερίᾳ. Eurip. in Or. Paus. in Achaic.

Αὐτόχειρ, qui seipsum occidit. Hesych. Αὐτοχειρὶς, idem quod αὐτόχειρ. Schol Eurip.

Ἄχειρ, manu seu manibus carens, mancus. Hermog

Ἄχειρ, idem: vnde apud Xen. in Pæd. terga dicuntur τὰ ἀχειρὰ ὑποκύπτειν τῷ ἀσκεῖν καὶ ἀχείρια.

Ἀχειρὸς, ὁ ἡ ὁ, idem cum præcedentibus. Exp. & multas habens manus: vt α sic epitaticon, apud autorem Batrachom. significat & inutilis: vnde ἀχειρὶς Hesych. est ἀχρεῖον: dicitur enim inutilis qui manibus ministerio est destitutus.

Ἀχείρων qui manibus est robustis & validis, fortis manu.

Ἐνχειρὴς ex manibus viuens, i. manuum labore. Etymol.

Ἐνχείρημα, artificiosas manus habens & solertes, in Epigr.

Ἐνχειρὴς, manib. dexter & agilis. ambidexter. Soph. in Antig.

Ἐνχείρια, parua gladius, pugio, sica. Thuc. l.6. Xen. 2. Sic dicitur quid ape breuitatem manu gestari & tractari possit. ¶ Item libellus qui manu facilè gestari potest vel debet: vtitur. Gell. l.11. c.a. vit. ¶ Item pars qua manus aliquid prehendit, manubrium. Athen. & Poll.

Ἐγχείρει, (q.d. in manum sumo) manum admoueo, aggredior. capesso. Plat. in Polit. τῶν ὧ θεοῦ πουτὸν, ἐπέσθω ἀπὸ ξυλικοῦ ἐγχειρήσας. Et cum dat. vt ἐγχειρεῖν μάχῃ. pro quo Thuc. dixit, ἐχωρεῖν μάχεσθαι. Interdum exp. incipio vel conor: vt Xen. ἐφ᾽ ἑαυτοῦ ἐγχειρεῖν ἐπιμελεῖσθαι, prior incipio curare. Dem. ἐξὸν ἐγχειρεῖν ἀπολαμβάνειν τῶν ἰδίων μισθωτῶν. ¶ Item aggredior, adorior: cum dat. perf. Antiph. polit. l 5. ὥστε τοῖς μονάρχοις ἐγχειρεῖν.

Ἐγχειρεῖν, dicitur quod aggredimur. Synes. ὑπὲρ τοῦτ᾽ οὐκ ἐγχειρεῖν.

Ἐγχείρημα, τὸ, id quod aliquis aggreditur, seu aggressus est, molimen, molimentum. Synes. Interdum ipsa actio aggrediendi aliquid, ſtocr ad Nic.

Ἐγχειρητὴς, idem: in post. sign. Exponitur & tractatio. Gal.

Ἐγχειρητὸς, qui aliquid aggreditur seu molitur. Aristoph. in

Ἐγχειρητικὸς, aptus ad aggrediendas res seu moliendas: vel solers in hominibus vel rebus aggrediendis. Xen. Hell 4.

Παρεγχείρησις, (dec.) aggredior præter id & quis aggressus. est & molitus. Παρεγχείρησις, ipsa actio admoliendi quidpiam molimini alterum. Item quod quis admolitus est molimini aliorum. Themist. comm. in Anal. post.

Ἑκατόγχειρ centum manus habens. Poll. l.1.2.

Ἀπεγχειρέω, idem. Il α.

Ἀπεγχείρησις, cessatio pugnæ pactitia, vacatio à bello dicta quasi ἐγχειρία, ὅθεν τὸ ἔχειν τὰς χεῖρας. quod eo tempore manus cohibeantur à pugna, teste Gell. l.1.c.25. vtitur Thuc. lib.5. & Synes. ep. 4. Interdum dicitur de induciarum formula, teste schol. Thuc. Metaphor. apud Aristoph. in Pace sic nominatur cessatio seu intermissio ab accipiendis muneribus. Item simpliciter, vacatio cessatio. Ioseph.

Ἀφχείρ, qui sex manus habet. Luc.

Ἀτέχνως, qui est ad manum, qui præsto est. Luc.

Ἐπίχειρον, manupretium. Ἐπίχειρα. præmia militiæ & auramenta. Plat. de rep. lib. 10. Item pro pœna. Luc. Ἐπιχειρία, Pollici sunt quæ aliàs ἔπαθλα & νικητήρια.

Ἐπιχείρω, manum admoueo, manus iniicio. Il. ω, σὺν τῷ ἔπειτα μὴ ἐπιχειρεῖν. Iſocr. in orat. ad Philip. μὴ τούτοις ἐπιχειρεῖν ἃ ἡμῖν πρέπει τοῖς καταφρονεῖσθαι. idem cum accusat. ad Demon κακῶς ἡμᾶς ἐπιχειρεῖν. Interdum exp. conor, nitor, aggredior, cus infinit. Dem. ¶ Item aggredior, adorior: cum dat. perf. Herodot & Ariſtot. polit. 5. ¶ Item argumentis astruere & ueri conor: quasi peto argumentis & inuado. Arist. de cœlo, Laërt. in Ptolem. & Arcesil. (Plat.

Ἐπιχειρέω, dicitur res cui incumbitur: vel quæ tentatur. Item ἐπιχειρῶμεν, inuador, me adoriuntur. Plat. in Sert. Thuc. l. Dicitur & ἐπιχειρεῖ ἔναι, quod ab aliquo argumento afferatur, seu quod argumentatione astruitur. Phil. de mundo.

Ἐπιχείρημα, quod quis aggreditur seu molitur seu molimentum, conatus. Thuc. l.7. Xen. Hell. 1. ¶ Item argumentũ quo aliquid probaturi sumus: de quo multa Quint l.5. c.10. & vtitur. Plut. in lib. de primo frig. Alex. Aphr. in top. l.8. dicit esse dialecticum syllogiſmum.

Ἐπιχειρηματικὸς, exercitatus in argumentationibus. Item qui nouit petitiones athleticas & gladiatorias.

Ἐπιχείρησις, aggressio, molitio. Thuc. l.1. Item argumentatio Ammon.

Ἐπιχειρητὴς, aggressor, molitor, promptus ad res aggrediẽdas. Thuc. lib 8.

Decomp. Α᾽ναπιχειρέω, qui talis est vt inuadi nõ possit. Hes.

Ἀντεγχείρω, cõtrà aggredior, viciſſim molior. cũ dat. rei ltẽ contrà inuado. cum dat. perf. Item contra argumentor. Arist.

Ἀπεγχειρέω, qui non facilè inuadi potest. Item astruẽdo & confectu difficilis. vt ἀδυνατχείρητος Stoic. Al. Apha.

Εὐπιχείρητος, quem facilè adoriri licet. problemata ἀπιχείρητα. quæ facilè allrui & confici possunt. Idem.

Προεγχειρέω, prior aggredior seu molior, prior inuado.

Ε᾽ρέχειρος, pus manus seu manuum.

Εὐχειρ. cui sunt manus habiles, qui manuum dexteritate valet.

Εὐχειρία, manuum dexteritas seu agilitas. Herodian. l.1.

Ἡπιόχειρ, epitheton Apollinis in Epigr. ex eo quòd medicus sit & benigna manu opem ferat laborantibus.

Θρασύχειρ, audax manu, in Epigr.

Θρασυχειρία, audacia manus seu manuum.

Ἰδιόχειρος, propria manu scriptum.

Ἰδιοχείρως, propria manu, in pard.

Καλλίχειρ, pulchras habens manus. Athen l.13. (in Artoxi

Μακρόχειρ, longimanus, cui manus vnà longior est altera. Plut.

Μεταχείρω, qui est inter manus, qui versatur in manib. Nonn.

Μονόχειρ, vnam tantùm manum, habens, vnimanus.

Ο᾽ξύχειρ, celer manu seu manibus. Athen ex Nicom.

Ὠκυχειρία, celeritas manus seu manuum Menand.

Περίχειρον, quod brachio vel manui circumponitur. Polyb. 2.

Πολύχειρ multimanus, cui multæ sunt manus.

Πολυχειρία, multitudo manuum. Apud historicos est multitudo manuum quas diuersi alicui operi admouent: vt apud

Περίχειρες, ad manum situs. [Thuc. l.2.

Περίχειρος, qui est ad manum, qui est in promptu, obuius inuentu facilis: vnde βιβλίον aliquis περίχειρ᾽ ἔχειν dicitur, i. in manibus tenere: apud plut in lib de vtilit. percip. Sic περίχειρα σκεῦη vasa expedita: apud eundem in Lyc. Apud Luc. περίχειρες κεραυνοὶ, fulmen quod Iupiter in manu tenet. ¶ Item de homine dictũ, promptus. interdum & temerarius, apud Suid.

Περιχείρως, prompté. Synes. Item temerè. Athen. l 4.

Ταξύχειρ, idem quod ὀξύχειρ. Poll. l.2. ex Critia.

Ταξυχειρία, idem quod ὀξυχειρία. Idem.

Ὑποχείριος, dui sub manu est vel sub manibus. Od. ο. ¶ Item qui est in potestate alicuius, in potestate redactus. Interdum exp &, obnoxius: Thucyd. lib. 3. ὑποχείριοι ὄντες τοῦ πλείονος. Metaphoricè apud Herodian. lib. 1. τὸν ἀρίστων ὑποχειρίαν ἑαυτὸν ὑποχείριον. cum sibi addictum habebant. Dicitur & ὑποχειρίως, apud Soph.

Χρυσόχειρ, aureas vel auratas habens manus. Itẽ qui aureos annulos in manu gestat. Luc. in Tim.

Compositæ ex χειρίζω.

Α᾽κροχειρίζομαι, summa manu capto. Propriè de pancratiastis dicitur quorum alter alterum manibus captat ante ipsam συμπλοκὴν. Athen. l. 4. ἀκροχειρίζεσθαι ἀλλήλους ἀκροχειρίζοντας.

Α᾽κροχειρισμὸς, exercitatio pancratiastarũ, quum alter alterum manu captat. Luc.

Α᾽κροχειριστὴς, qui se exercet ἀκροχειρισμῷ.

Α᾽ποχειρίζω, manum amputo, manu priuo: vnde pass. apud Suid ἀποχειρίσθη τὴν δεξιάν.

Α ὑπόχειρίζω, manu propria facio, vnde αὐτοχειρισωτὴς, apud Philist, teste Poll. quod tamen improbat.

Διαχειρίζω, administro, rego: quasi διὰ χειρὸς ἔχω. Aeschin. in Ctesiph. ὅσοι διαχειρίζουσι τὰ τῆς πόλεως. Item interficio, manibus conficio. plut.

Διαχειρίζομαι, idem: in prima signif. apud plut. in per. in posteriore apud Herodian. l 3.

Διαχείρισις, administratio. Διαχείρισις, idem. Thuc l.1.

Ἐγχειρίζω, in manum seu manus do: vel trado, committo. cum accusat. Dem. plut. in Fab. & Herodian.

Ἐγχείρισις, in manus mihi traditur, mihi committitur vel creditur. Herodian. l.3. πᾶσι συνεπιτιμᾶν ἐφοβοῦντο ἐπὶ τοσοῦτον ἐγχειρισμῷ. Dicitur & res ἐγχειρίζεσθαι: vnde ἐγχειρισμάτια τῆς ἐφοδείας χωρία, apud eundem. l.8.

Ἐγχειρισμὸς, ipsa actio tradendi aliquid in manus Theophil.

Ἐγχείρισις, idem.

Εἰσχειρίζω, idem quod ἐγχειρίζω.

Μεταχειρίζω, tracto: μὴ χεῖρας ἔχω, vt μεταχειρίσας τὸ ὠὸν τοῦ νεκροῦ Thucydid. lib. 1. ¶ Item tracto cum attentione, excutio, examino. Chrysost. comm. in ep. Paul. ad Rom. ¶ Alia tractandi significatione apud Thuc. lib. 1. χαλεπῶς μεταχείρισαν, durè tractárunt.

Μεταχειρίζομαι, tracto vulnus, manu medicor: Lys. item administro, gero, fungor: vnde ἀρχαὶ μεταχειριζόμεναι. magistratibus fungi, apud Plat. Exponitur & rego, moderor: apud Xen. ὁ νῦν τὸ οὖν σῶμα ἅπαν βέλτιστα μεταχειρίζεται.

Μεταχείρισις, tractatio. ¶ item retractatio, emendatio sui erati. Oecon. iii Act. Ap. c.13.

Μεταχίρισις, idem: in prima sign. Et pro tractatione chirurgica, apud Gal. comm. 1. in l. ἀφὲς ὀχλοῦσι.

Decomp. Α᾽μεταχείριστος, ὁ ἡ ὁ, intractabilis. Aristoph. Exponitur &, incomprehensibilis. Hes.

Δυσμεταχείριστος, difficulter tractabilis: vt σῶμα δυσμεταχείριστον. apud Synes. ep. 67. Exponitur &, qui capi aut teneri facilè nequit. Δυσμεταχείριστος, ita vt vix tractari queat.

Εὐμεταχείριστος, cõmodè tractabilis. Plut. item qui facilè capi potest. Xen Pæd. 8. εὐμεταχείριστος, ita vt facilè tractari queat.

Συμπαιγμὸν λέγουσιν, vnà cum alio tracto, vel administro. Iseus in orat. περὶ τῆς Κίρωνος κλήρου. cum accus.

Προχειρίζω, omnibus notum facio: & quasi ante manus colloco. Suid. Exponitur etiam, desumo, deligo Arrian.

Προ χειρίζομαι, facio, vt quod in promptu sit, profero in medium, produco Luc. ἵνα δὲ καὶ τοῦτο προχειρίσωμαι. ¶ Item deligo, sumo ad aliquid faciendum, designo. Polyb. cũ accus. ¶ Item præuerto, ante omnia facio, primum in manus sumo. Aristot de cœlo l. 1. Et passiuè, deligor, desumor polyb. ¶ Item instituor: vt κλῆρος de re aliqua προχειρίζεται, licitatur: apud Plat.

Composita formantia ex tertia personæ præs. pass.

Verbis χειρόω.

Ἀχείρωτος, ὁ ἡ ὁ, qui subigi nũ potest, insuperabilis. Item manu non factus Poll. l. 2 ex Soph.

Δυσχείρωτος, qui difficulter subiugari potest. Plut. in Alcib.

Εὐχείρωτος, qui facilè in potestatem redigi potest, facile superabilis. Polyb. l. 5. Plut de deo Socr.

Composita quæ ex ει diphthongo abierunt.

Δυσχερὴς, ὁ ἡ, manibus non facile tractabilis: difficilis, arduus. Aristoteles. ¶ Item molestus, odiosus, grauis. Demosth. in Epitaphio.

Δυσχερῶς, difficulter. Hippocr. aphor. lib 1. Item molestè, odiosè. Demosth. (Synes. ep 44.

Δυσχερὲς ἔπος, difficultas. Item molestia, tædium incommodũ

Δυσχεραίνω, molestè ferò, grauor item pertæsus, tum, indignor. cũ accusat. Arist. Demosth. &c. Cum dat. Plut in Per. δυσχεραίνοντες τὰ παρόντα, moræ pertæsi. Cum ὅτι seq. dat. Aristot. & Herodian. Cũ genit seq gen. Luc. Et cũ infin. vt apud Plat. de rep. l. 3. Cum partic. apud eundem, ep. 7. ¶ Item rem difficilem censeo, addubito, hæsito. Aristot.

Δυσχεραίνων, adverb. cum indignatione & stomacho. Aristoteles rheticorum lib. 3.

Δυσχεράνωμα, molestus sum, odiosus, inuisus. Plut. in Public.

Δυσχέρασμα, morositas. Plat. in Phileb.

Εὐχερὴς, manibus facilè tractabilis: facilis Item leuis, Demosth. Apud Plat. de leg l. 12. Εὐχερὲς ἀπόδημα, exp. non aptum munus quod diis conficeretur.

Εὐχερῶς, facilè Aristot. eth. l 4. c 1.

Εὐχέρεια, facilitas. Plut. in Pericle. Item lenitas: apud eundem de educandis liberis.

Περίχερσος, idem quod περίχειρος, ad manum situs. Athen. l 4.

Χαίω, vide in χάω.

ΧΕΛΙΔΟΝ, όνος, ὁ, hirũdo. Hesio, in Erg Τὸν δ' αὖτ' ἀηδόνα πέφνε χελιδὼν ἀῆτα χαλιδών. Od. χ. Χελιδόνι δὲ κίκλος ἀκόντιον. Euripid. χελιδόνος μυσσάλου, vbi hirundines garriunt: quod prouerbialiter etiam de garrulitatis officina dixit Aristoph. in Ran. ¶ Item piscis polybo similis, apud Aristot. Aelian. & Athen lib. 8. ¶ Item cauitas vngulæ equorum Xen. de re equ. ¶ Item cauitas in brachij hominis flexu circa cubitum. Hesyc. ¶ Item pudendum muliebre. Suid. ¶ Eodem tesle sic dicitur Peloponnesiacum nomisma. Item nauis quæ in Maltiham tranluehebat. apud eundem. ¶ Item ornamenti muliebris genus quoddam Ecclesiast. c. 21. ¶ Χελιδόνες dicuntur barbari quoniam sermo eorum intelligi nequit: vt hirundinum garritus. Hesych. ¶ Item ficus Atticæ. Poll l. 6. c. 11.

Χελιδόνιος, ὁ, hirundininus. vt χελιδόνιος ὄρνις. Poll.

Χελιδόνιον, idem vt χελιδόνια σῦκα. apud Athen. lib. 3. & χελιδόνιος λίθος, lapis chelidonius. de quo Plin. lib. 11. cap. 37. ¶ Χελιδόνια πόα, seu χελιδόνιον, herba: ita nominata vel quòd hirundines eam monstrauere, vel quòd subaudentum hirundinum floreat. Diosc. l. 2. c. 211. & 212. Plin. l. 2 c. 27.

Χελιδόνιας, idem quod χελιδὼν ἰχθύς. nomen piscis & venti piscis, a-qud Athen. lib. 8. venti, apud Plin. l. 2. c. 47. Sunt & χελιδόνιαι λαχανίδες. apud Athen.

Χελιδονίδιον, hirundinum pulli. Eust.

Χελιδονίζω, hirundines imitor garrulitate: vel barbarè loquor: ita vt non magis intelligi possim quàm hirundo. f. hol. Aristoph. ¶ Item hirundini stipem colligo, circumeundo oppidanorum ædes & cantilenam quandam canendo de aduentu hirundinis Athen. l. 8.

Χελιδόνισμα, cantilena quam canunt οἱ χελιδονίζοντες.

Χελιδόνισμα, ipsa circuitio & collectio stipis.

Χελιδονιστὴς, qui hirundini stipem colligit. Hesych.

Χελιδὼν, όνος, ὁ idem quod χελιδών, hirundo: Eust.

ΧΕΛΥΣ, ύος, ὁ, testudo, animal durissimæ testæ. Hom. hymno 1. in Mercur. Ἔνθα χέλυν εὗρεν, ἐκ πάντων μαντεύετο θέλξε. Apud Plut. symp 1 probl. 2 Καὶ μὰν κακοῦσιν τὸ ᾠὸν τὸ χελύνιον, testudinum lapidea cute tectarum. ¶ Item chely s. testudo: i. instrumentum musicum à similitudine illius animalis sic dictum. Arat. in Phœnom. ¶ Item machinamentum quoddam. Hesych. ¶ Pectus etiam significat, teste eodem & schol. Nic.

Χέλυος seu χέλεος, testa qua integitur testudo. Nic. in Alex.

Χελύσσω, seu χελύσσομαι, expectoro, è pectore eiicio, eructo. Pro quo metri gratia dicitur χελύσσομαι, apud Nic. in Alex.

Legitur & χελύσσουσα, apud Lycophr. teste Etym. quod ipse exp. naui permeans, natans.

Χρύπεος, ficca tussicula, in qua nihil excernitur. Hippocr. ¶ At χρύπεος, exp. τυφλὸς. in Erotian.

Χῆλος, ὁ τὸ, tamentum quod postremum clauis substernitur, affigiturque ferramẽ ne atteratur, frangatúrve, quum nauis subducitur. Theophr lib 5. cap. 8.

Χηλὴς, idem quod χῆλος Hesych.

Χηλὸς, instrumentum musicum, testudo, eidem.

Χῆν, ἧνος, tussire apud eundem.

Χηνικὸν, ὁ, *eadem* testudo. Item instrumentum bellicum: apud eundem. ¶ Eodem telle significat etiam vngulam. ¶ Aliam signif vide in χῆλος.

Χηνοειδὴς, idem quod præcedens, le testudine dictum: apud Arist. h. an. l. 2. & Nic in Alexiph. ¶ Item genus nominatum Peloponnesiaci sic à testudine insculpta nominatum. Hesych. ¶ Item scabellum, fidicula, apud Suid. ¶ Item testudo, continuata series scutorum curuata in modũ testudinis Xiphilin in Aug. Iosephus de capt Iud ¶ Itẽ bellicum instrumentum quo in oppugnandis vrbibus vtebãtur. Xẽ. Hellen 3. & Polyb. Pro eodem dicitur & χηλὸς teste Hesych. Est χηλὸς mugilis etiam quædam species, apud Aristot. hist. an. l. 5. & Athen. l. 7.

Χηλώνιον, tegimentum testitudinis. Aristot. Metaphys. l. 4. hist. de or. ac. pyth Item conuexa dorsi pars: vel pars gibbosa quæ in scapulis prominet. poll. l. 2.

Χηλωνὶς, ὁ Ion. himen ottij. in lib. Iudith. cap. 4. Item musicũ instrumentum: apud Athen. l. 12.

Χηλωνὸς dicitur ὁ πανὸν καὶ θηρίον Hesych.

Χηλώνιος, & χηλωνίνος, testudinarius. Χηλωνία, & χηλωνῖτις λίθος, gemma chelonia seu chelonitis: de qua Plin l 37. c. 10.

Composita.

(Poet.

Ἀναχηλύσαι μαι, exsereo, extussio, screando educo ex pectore. Hippocr.

Χηλοκόπαι, ludus quidam virginum: apud poll. l. 9.

Χαρὶς, χάριτος, &c. vide in χείρ.

ΧΕΡ' Ρ' Ο' Σ, siue χέρσος, ὁ ἡ ὁ, defertus incultúsque, asper: vt χέρσος γῆ, terra quæ non aratur sed inculta relinquitur. χέρσος πόντος. apud Diosc l. 1. c. 158. & χέρσος λιμήν, in Epigr. Metaphorice apud Græcos ψυχὴ χέρσος. & apud Soph. in Oedipo tyranno χέρσοι πάϊδες, vocantur virgines illocatæ ac inuptiis stationeque abiectis qui aut colunter aut in uiti deferuntur. ¶ Iterum pro χέρσος ponitur subitantiue. χερσώματα, & desertum & asperum locum. Sic apud Theophr de caus. plã. 3. exp ager rudis inter dum & iampi citer pro terra seu solo accipitur. vt Od. ι. Ἔλθω δὴ ἔπειτα ἢ καὶ ἁλὸς ἐν πολυβενθέϊ φώτα πλημυρὶς κτίσσας. Sumpsit ἀπὸ χέρσου τε καὶ ἐξ ἁλός. Sic Philo de mundo χέρσος διαστάσεται τοῦ ὑγροῦ, à sicco aumisso mari &c.

Χερσαῖος, ὁ, terrestris: vt χερσαῖα μυϊκὸς χερσαῖα χελώνη, apud Aristot. Τὰ χερσαῖα dici etiam tradunt quæ in incultis locis nascuntur. Idem quod ἐχθύδιον Plin l. 9 c. 10. (ficuntur

Χέρσαιος, in terram seu continentem. Il. φ.

Χερσάζω, in continenti. Epigr.

Χέρσευμα, inculta ager seu negligor, non color. Xen. αἱ ἀκαλλωπίστως καὶ ἀργῶς χρώμεναι, καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου πεπαγμέναι χέρσευμα.

Χερσεύομαι, idem, Expon. etiam sylueico, aut sterilesco.

Χέρσιος, ὁ, idem.

Χερσόω, ῶ, defolo, efficio vt incultus & desertus fiat,

Χερσωθεὶς, defertus, incultúsque fio, instar inculti loci abeo. Theodor. hist. eccles.

Χεσεῖν, vide in χέζω.

ΧΕΥ, in χέω. F χεύω & χείω & χύω, tanquam à χέω, à quo & aor 1 ἔχευα, ἔχευ, & ἔχεα, fundo, effundo, diffundo Propriè de rebus liquidis dicitur: vt Od. ε. ὕδωρ ὅτε χέρσον ἔχευε. aquam manibus infuderunt. Od. ω. πολλὰ δὲ δάκρυα ἀμφὶ παρειὰς ἔχεον ἐρικύδεος ἕνεκα κούρης. Δάκρυα, multas circum te fundebant lacrymas, i. multis te lacrymis deplorabant. Metaphoricè aliis rebus tribuitur: vt Od. υ. ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισι χέαν, veluti fundendo somnum spargerat. ¶ Item fundo, i. liquefaciendo diffundo & diffluere facio. Gal. πλὴν δι' ὑπερβολὴν τοῦ θερμοῦ χύσιν οὐκ ἐποίησεν τοῦ χύσεως. ¶ Item e terra fusili educo: vnde τύμβος χυτὸς, humo egesta busto structo. Od. μ. pro quo & σῆμα χεῦαι dicitur Od. α. interdum & absolutè χεῖν dici pro χῶν ὑπὲρ τῶν τεθνηκότων. humare, sepelire, tradit Eust. cum schol. Hom. ¶ Item χεῖν seu χεύειν, capax sum Eust.

Deriuata à χέω, fundo.

Χέομαι, idem quod χέω. Il. ε. Ἀμοὶ δ' ἐν φρεσὶ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέχυτο κλονεῖται. Item libamina manibus fundo, supina manu libo. Iseus & Apoll. Arg lib. 2.

Χεῦμα, τος, quod fusum effusum, aut diffusum fluit, flumen. Dion Long. Item libamen. apud Suid. & schol. Aristoph.

Χεύματα, dicuntur vasa quædam etcaria, quorum plerũq. ex stanno alióve metallo fusibili conficiuntur. Poll. lib. 6. c. 13.

Χοαὶ, libamen patera fusum: peculiariter, super tumulo alicuius inferiæ, exequiæ Eutip. in Hec. Aristot. de mun. &c.

Χοάς

Χοάδιον, infudibulum, vasculum in summo lati oris, in imo angustam habens fistulam: quo vti solent in liquore ex vno vase in aliud transfundendo. Ab huius similitudine apud Galen. & cæteros med. nominari dicitur concauitas quædã cerebri meatus excipiens, vide & in χόα. liquando diffundo.

Χόαμα, (factum per contract. ex precedenti) idem. Alex. Aph. Apud eũdem in probi. gula etiam χόανα nominari dicitur, tum à forma infundibuli, tum quoniam per eum velut per infundibulum cibus potúsque in ventriculum transfunduntur. ¶ At χῶμα à (contractum ex χόαμα. de quo in χόα. liquefaciendo diffundo) *eadem* infundibuli significat: apud Hippocr. in lib. de corde. vide & tertium ord. deriu ex χέω.

Χοάνη, dicitur vas aquarium quo aqua manibus datur, & in mensam infunditur miscendo vino. Iust. ¶ Χόες masculi. vide in dentibus à χάω. humo e. esita extruo.

Χοάνιον χαλκὸν formas ex le fit. χυτὸν. vnde χύτεον, apud Aristophan fundo. Et præt. pass. κέχυμαι. fusus aut effusus sum: vnde tertia persona plur. tam augmento carens χύτο. Iliad. ϕ. Hinc & participij κεχυμένος & χυτὸς apud Lucian. εἰς ἀκόλαστα καχυμένος. in Venerem effusus. metaph. Aham significat vnde in humo egesta extruo.

Χυμὸς, dem quod χύσις & χοή. Hesych. Exponitur etiam multitudo. Marcel. l. 2. c. 2.

Χυσὸς, ὁ, succus quẽ plantæ aut alia prelo manúve pressi fuderunt. Athen. lib. 2 & 3. Alex. Aphr & c. Item vapor. Plut. symp probl 6. Luc in Tim. ¶ Aliam significat. vide in tertio ordine deriuatorum ex χόα.

Χυσὶς, ἴδος, masculum, modicum sueci. Atheu. l. 7.

Χύσις, τεως, fusio, futura, effusio. vt ἀπὸ χύσεως. apud Hom. χύσεις ὕδατος. Arat. in Phænom. Exponitur etiam, scaturigo. vide ordines deriuatorum duos sequentes.

Χυτὸς, ὸν, fusus, fusilis: vt χρυσὸς ἐξ ὑγροῦ ab Alex. Aphr. dicit argentum vium, quòd aquæ modo diffluat & liquidum semper in vtrangentum in χυσὸν diffusum, χυτοὶ ἰχθύες apud Arist. hist. an. l. 5. cap. 9. dicuntur pisces qui tusim retibus capiuntur. Vide & aliam significationem in tertio ordine deriuatorum.

Χυτὸς, diffundendi vim habens. Exponitur & qui diffundit vel reloluit.

Χυτὸς, fusè, more eorum quæ fusa sunt. Item abundanter, copiosè: affatim Epigr. l. Item remere. incõsiderate, absque electu quidus effundendo: foer. in pinath. Dicitur etiam aliquid χύδην vel effert vel scribi quod soluta oratione effertur aut scribitur: Aristot rhet l. 3.

Χυτὸς, ὁ, siculus magna copia est, multus, abundans. Interdũ etiam, vilis vulgaris, apud Diosc. l. 5 c. 40. Exponitur etiam diffusus atem exoticus.

Χυτὸς, ὁ, vulgaritas, vilitas.

Χύτρα, ας, oleum aqua mixtum quo perfungi & inungi balneantium corpora solebant schol Aristoph. ex Epigr. Item species quædã diuin. tionis, quæ fiebat cum qua & oleo. Hesych. Item vas olearium in quo oleum seruabant vngendis à balneo corporibus, pro quo dicitur potius voce cõposita κατάχυτον. Poll Dicuntur χύτραι etiam libamina, quæ amortuorum busta effundebantur: Apol. Rhod. Arg. libro 1. Ἐν δὲ τρία κύτρια χύσαντο.

Μυρίζω, perfundo oleo aqua mixto. Item lauo, abluo: Od. & Callim.

Μυρίζω, idem. Aristop. in Vesp. Hippocr. Gal. Vnde compos ἀναμυρίζω, perfundo, humecto. Hesych. [cis.

Ἐπιχώριος, Κύαθος, quo modo huc pertineant, vide suis locis.

Ἐπιχωρῶ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιχέω, circumfundo, fundo & spargo circum. Hesiod. in Erg.

Ἀνακαταχέω, καταχύνω & Ἀφορβίω.

Ἀναχύω, idem: vnde apud Hom. Il. β. in metaph signi ἀνὰ θυμὸν ἀναχύσας. (extruo.

Ἀμφιχέω, circũfusus. vnde & in comp. ex χέω, terra aggesta

Ἀναχέω, refundo: vnde ἀναχοὴ, & apud Gregor. Item confundo.

Ἀνεχέω, refusio. Item meatus: Hesych.

Ἀνεχόω, idem quod ἀναχέω.

Ἀνάχυσις, refusio. Ἀναχύσεις dicuntur maris æstuaria nauigabilia. Strab. lib. 6. Exponunt & confusio. Hes. Item animi vitiumque exolutio. mollities.

Ἀναχεόμενος, profundo: vnde Ποταμὸς ἀναχεόμενος ὕδωρ, apud Diosc. l. 5. Exponitur & fundo: vt Ποταμὸς ἀναχεόμενος. Gyr.

Ἀναχώματα, idem. Eurip. in Ione, ταῖς πατρῴαις Ἀναχώμασιν. Καταχώματα.

Ἀνάχυσις idem quod præcedentia.

Ἀνάχυσμα, id quod effluxum est aliunde apud medicos zopissæ genus, quod fit derasa à nauibus resina vnà cum cera. Diosc. l. 1. c. 95. [hist pl l 8.

Ἀνάχυσις, effusio. item spicæ emissio in frumento. Theop.

Ἀναχύω, diffundo, fundendo dissipo: vt nix διαχεῖται dicitur apud Xen. Apud Greg εἰ πάλιν διαχύνοιτο, id est, iterum fiat. Item dissipo, discutio: vt διαχεῖ νέφη apud Diosc l. 3. c. 170. Item dilleco, diuido. Od. γ. ξ. & τ. Significat transfundo, perfundo.

Διαχύω, *eadem* diffundo. Plut. de def. orac. ἀνάγκης γὰρ ἐκβολὰς καὶ φορυτοὺς ἀεὶ τὰ ἀνθρώπεια διαχύσεις καὶ ἀκρασίας. Sic apud Syn. ep. 98 πᾶσιν ὑπερχυθεῖσα τῷ ἡδεῖ.

Διάχυσις, diffusio. Plut. symp. 4. & de fort. Alex.

Διαχυτικὸς, diffundendi vim habens & diffundendi. Dioscor. Exponitur & prodigus, qui res suas profundit.

Decomp. Ἀδιάχυτος, qui diffusus non est, qui diffundi nequit vel qui non diffunditur.

Εὐδιάχυτος, qui facilè diffunditur & diffluit. de primo sig.

Ἐγχέω, infundo. Xen. ἐγχέω σοι τίνες. Apud Synes. ep 140. σπῆ, θέσεως δὲ ἐγχεῶ ἐπιστολὰς lacrymis rigare.

Ἔγχυμα, idem. Ἔγχυμα, quod infunditur seu infusum est. Apud medicos ὀφθαλμικὰ ἐγχύματα, dicuntur medicamenta liquida quæ guttatim in dolentes aures vel in oculos instillantur. Isidem ἔγχυμα, est altera species pleunitidis & copiæ humorum, quã locus continens non retitur.

Ἐγχυματίζω, infundo, instillo. Diosc. l 1. & 2. Ἐγχυματισμὸς infusio, saluatum in Hippiatr.

Ἔγχυσις, vide in comp ex χύσις.

Ἔγχυτος, infusio Ἔγχυτος, infusus, qui infundi solet aut põt

Decomp. Ἐπίχυτος, insuper infundo, iterum infundo. Ἐπίχυμα, idem cũ ἐγχύματίζω, instillo, infundo. Diosc. l. 5 c. 3. Ἐπίχυτος, pincerna qui vinum infundit. Athen. l. 10.

Μετάχυσις, vltrumentum quo in vterum medicamentum infunditur, clysteris modo. Gal. meth l. 5.

Παράχυσις, præter infundo aut obiter infundo. Παράχυσις Erasistrato dicta fuit pro, ratione qua viscera subtilantia: ex eo quòd existimaret viscerum molem ex sanguine è venis effluxo concrelcere. Gal simpl. med. l 11.

Ῥὶς ἐπιχυσὶς, infusio seu instillatio in nares. Ῥὶς ἐπίχυσις, ὁ, instrumentum per quod in nares infunditur aliquid. Cæl Aurel. chron l 2. c. 4. Ῥινεπιχυσεῖς dicitur qui è in naribus infunditur. Diosc. (eius infunditur.

Ῥῖνεπίχυσις, instrumentum chirurgicum, quo aliquid auri-

Εἰσχέω, idem quod ἐγχέω.

Ἐκχέω, effundo: in propria & metaph. signif. Luc. in Tim. Synes. ep 152. Itẽ crumpo in modũ effulæ plenis vasis aquæ. Il π. Itẽ velut effundendo abiicio aut amitto: vt δίκην πᾶσι φυσιολογίαν ἐκχεάν. apud Plat. instit. lib. Exponitur & diffundo. Item tranfuto, eliciio: vt δάκρυα ἐκχέω. Plut. in Alcib.

Ἐκχύω, seu ἐκχώω, idem quod ἐκχέω. vnde Il. ϕ, ἐκ δ' ἔρρεα πάσσε κόμπο χαμαὶ χυλόεντι, humi effundebantur. Metaphoricè, multitudo aliqua ex loco aliquo ἐκχύθη dicitur: vt apud Ioseph. & Synes. ep 59 Dicitur & ἐκχύθηναι, qui amore captus eit alicuius rei. vel qui summa lætitia affectus veluti cor tuã effundit. vt apud Aristoph. in Vesp. ἐκχύθηναι item solui, langueícere, vnde ἐκκεχυμένος μαλακίαν. apud Apoll.

Ἐκμυρίζω, vide in comp. ex χυτὸς.

Ἔκχυσις, effusio. Athen. l. 14. & Gregor. Ἔκχυσις, effusor, profusor. vel profusus, effusus. Luc. in vit auct Ἔκχυτος, effusus, vt ἔκχυτος κόμπος. in Epigr. Ἐκχυτὸν dicitur vocari portionis genus seu eduli liquidi in isdem.

Dec mp. Ἀδιάκπχυσις, languinis effusio. Hebr. cap. 9.

Ἐπιχέω, infundo, superfundo. Od γ. ἐπὶ ῥηϊτὸν ἐπέχευε μέλι ἀμβρόσιον καὶ νέκταρ ὄπαζον. Sic apud Diosc. l. 2. c. 91.

Ἐπιχύω, seu ὀπιχώω, idem. Diosc. Ἀπιχυθὲν γάλακτι. Dicitur & mutato κύω in ὀπιχύθη in locum aliquem, quum cæteruatim eo se refundit vel confluit: vt Il. ω.

Ἐπίχυσις, infusio, infusus. Item vasculum quo aliquid infundimus. Poll. & Hes Eidem est etiam dealbatio, apud plat. de leg. ὀπίχυσις πολιτῶν, exp. redundare ciuium numerus.

Ἐπίχυτος, genus quoddam placentæ. Athen. l. 14.

Περιεπιχέω, (rec.) insuper infundo. Diosc. l. 2 c. 90.

Καταχέω, defundo, effundo: vel profusum aut effusum deiicio. Od. σ. Ἡ ῥ' εὖ ἐστὶ κατάπτυστον ἐπὶ χθονὶ ἔμμεναι καταχεῖν. Motaph. Iliad. ϛ. πέπλον κατέχευεν, peplum deiecit. Cum dativo. Il. β, Καί σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε, in eos effudit sua profud te. Sic & Il. χ. & Od. ξ. Pro dativo interdum genit. ponitur: vt Herodot κατεχύθη τοῦ ὄμματος ὃ ἀκανθάκεα, acinacem cruore perfundunt. Sic & apud Aristoph. & Gal.

Καταχυμὸς, seu καταχύσεως, quod defunditur seu effunditur in aliquem. propriè καταχύσματα esse volunt aquã quæ in balneis in aliquem effunditur: καταχύσματα autem bellaria quibus boni omnis causa perfundebantur sponsi & sponsæ in ædes primùm ingressæ, nec non qui primi legationem obituri aut oratu'um scitcitaturi emittebantur. item serui nouitii apud Aristoph. & Dem Dicebantur tamen & καταχύσματα insula quibus carnes aut panis intritus perfunduntur. vt apud eundem Aristop. in Auib. Item aqua qua in balneo perfunduntur se lauantes.

Καταχυσμάτιον, iusculum & condimentum quo perfunditur caro alia aut tale quid Poll l. 6.

Κατάχυσις defusio, affusio, vel profusio. Item instrumentum quo aqua vel manib, infunditur vel mensæ infertur. Hesych.

Καπέχτλιον,q.d.perfundibulum:vas ex quo balneatores eos qui se lauant aqua perfundunt.Poll.l.10.c.17.ex Eupolide.

Μεταχέω,transfundo.ex vno vase in aliud fundo.

Παραχέω,affundo:cum dat.apud Gal.& Diosc.Expon.& aqua affusa rigo,vnde ὑφ' ὕδατος παραχεόμενον ὕδωρ, apud eundem Diosc.

Παραχύτης,idem.Παραχύστης,balneatoris minister aquâ affundens iis qui lauantur.Plut.& Athen.l.12.

Ἀ'φῦλλος,(dec.)affusione carens.Οἶνος ἄφυλλος peculiariter dicitur vinum cui aqua marina non est admixta.Galen.med.l.12.

Περιχέω,circumfundo cum accus.Iliad.φ.cum dat.Luc.Item perfundo:*eadem* cum accus.apud Diosc.l.4.c.155.

Περιχύσις,oculis obuersio:apud Luc.in iudicio Deorum.

Περιχύσσω idem cum περιχέω.Od.ψ.Περίχυτος, quod circumfusum est,seu circumcisa affusum.Il.ψ.

Περιχύω idem quod περιχέω & περιχύννυμι:vnde in pass.apud Luc.περιχυθεὶς ὑπνῳ.Dicitur & περιχύσαι τινὶ hominum aut negotiorum multitudo circumdans:apud Plut.in Per. & Synes. de insomn.

Περίχυμα,quod circumfunditur aliicui aut circumfusum est Πρίαπος,circumfusio vel offusio. (frig.

Εὐπερίχυτος,(dec.)qui facilè circumfunditur.Plut. de primo

Περχάω,idem cum περχνόω:vnde in pass.Luc.τὰ ὄμματα πίνεται τοῖς βουβῶσι περχάδιά ἐστιν.Item perfundo,affundendo rigo : *eadem* in pass.cum dat.apud Aristot in probl.

Περχνόω,idem. Περίχνωσις,affusio.

Περχόω.profundo effundo,cum genit.& accusat.Herodian.lib.5. cum dat.Epigram.

Περχόωμαι,elfundor:*metaphorice* Iliad β,ἰθέα πολλὰ νῶι,κτὶ ἢ κλισίαζε εἰς πόλιν περχόμενοι Σκαμάνδριον.

Περίχυσις profusio:vel id quod profunditur.

Περίχυσις,seu περίχυσις,idem quod suprà χύσις. Odyss. a.Athen lib.11.

Περιχὼν,idem.Suid.ex Epigr. Athen.l.11. Pro eodem scribitur & περιχοῦ. Significat περιχοῦ etiam ostium quo fluuius in mare effunditur.Od.ε Hesiod.in Erg.

Περιχυτὸς,& περιχυτίδιον,aqualiculus, paruus aqualis quo aqua effunditur manibus abluendis,vel miscendo vino, illud apud Xen.Pæd.8.hoc apud Strab.

Περχύω,idem quod περχέω,profundo,effundo : vnde apud Phil.de v.M.lib.1.(loquentem de manna:) ἢ ἅπαξ ἐπάλαιεν φορὰ σωτῆρι περιχύσασα τῇδε σκιάδι, ante tabernacula cœlitus profusa iacebat.

Πέρχυμα,quod profunditur aut profusū est,peculiariter vinū ipōte defluēs antequā vuæ calcentur. Geopon.l.6 c.16.Idē dicitur & σκυβάλισμος οἴνου,quasi χυβάλισμος:apud Athen.l.9.c.24.

Πέρχυσις,profusio,effusio.Herodot.

Πέρχυτος,poculi species:apud Athen.l 11.Περχύσιμοι, dicebantur fruges seu mola salsa qua cōspergebatur victima macłanda:apud Eur.in Iph.Aul Item variatū rerū missilia, quæ iaci solebant à populo fastis acclamationibus principes salutante quod & victoribus in certamine accidebat : vt apud Plut.in Dion.

Περιχυτάριον,(dec.)circumfundor:vnde περιχυτάριος,ll.ψ

Συγχέω.confundo,confundendo misceo,cum accusl.ll.ε. & apud Isæum.Item conturbo:l,1.Phil.de v.M.li.1.Item eneruo deiicio,prosterno.Il.ο,βίη δέ ἑ οἱ γυῖα συνέχεεν ἠδὲ καὶ ἦτορ, ἐπεὶ σωλῆνας Ἄρης ἀπάτησεν μιγῆναι.

Συγχύω,idem:vt Il.τ.ἰωλὶα δὲ σφι Σύγχυτ', habebæ confundebantur.Pro eodem dicitur & συγχωέω.Act.Ap.c.9.

Συγχυσμός,confusé.Plut.οἱ ἀπαιδευμένοι.Σύγχυσις,confusio, commixtio.conturbatio.Isocr.in pan.Athen.&c.

Ἀ'σύγχυτος ὁ ἢ ὁ,(dec.)non confusus,non permixtus, distinctus. Ἀ'συγχύτως,citra confusionem.distinctè.

Τ'αφχέω.superfundo,superfusione obruo.Τ'αφχύσιμος, supra modum excrescо & exubero.Plut de deo Socr.

Τ'αφχέω,idem quod ὑπαφχέω.Τ'αφχυσις, immodica effusio, profusio.Greg. (Plut in Per.

Τ'αφχύω , suffundo.Metaphoricè,clanculum admisceo:cum dat.

Τ'αφχύω , idem.Τ'αφχυμα & Τ'αφχυσις,id quod suffusum est, suffusio.Medicis est crassi humoris in cornea mēbrana iuxta pupillam concretio.Diosc. (Suid.

Τ'αφχυτὴρ,guttum olearium quo oleum lychno suffundunt.

Τ'αφχυτὸς,cui suffusum est aliquid,& ex eo subturbidus. vt ὕδωρ τ' οἴνῳ,apud Athen.l.1.

Composita sine præpositione,ac primùm desinentia in χέω,χίς,χίον.

Ἐ'κπαγχύω,cum cētesimo fundens, centies auctum sese in horreum refundens,Theoph.hist.pl.l.8.

Λιβῆχέω,aquam lauantibus fundens.Xen.Pæd.8.

Οἰβῆχέω,miserabiliter fundo.Aristoph.in Vesp.Οἰβῆχοῦν, miserabilia verba fundere.

Οἰνοχύος,qui vinum infundit,pincerna.Il.β.Xen.Hell.7.οἰνοχόος,ὁ, vas ex quo vinum in pocula infunditur tulla.Hesiod.in Erg. Thuc.lib.6.

Οἰνοχύω,vinum infundo,sum pincerna.Od.ν Xen. Pæd.1.Et cum accusat.οἶνον ἰφθογγέω.Iliad χ.Metaph.plut.in Per. πολλοῦ ἀργυρίου τοῖς πολίταις ἐπιχυθέντος.

Οἰνοχύσιον,vinum à ministris infusum accipere,Greg.

Οἰνοχύσιον,quod à pincerna infunditur.Plut.in Phoc.

Οἰνοχύσις,idem quod οἰνοχοΐα.Il.ω.

Οἰνοχύσια.vini infusio munus pincernæ.

Ἀ'ρχεσυγχέως,(dec.)qui principem locum inter pocillatore tenet.Ἀ'ρχεσυγχεία,dignitas τῆς ἀρχεσυγχέως.

Ὀλιγχύω & ὀλιγχύνω,parū refundēs.Theophr.de causl.pl.l.4.c.9.

Ὀλιγχύσιον,parum refundo, exiguo cum fœnore refundo.

Ὀυλοχόανον, vasculum in quod molæ conijciuntur à sacrificaturis.

Πεντηκοντάχυς,seu πεντηκοντάχους,cum quinquagesimo fundens. Theophr.hist.pl.l 8.

Πολύχεως,seu πολύχους, multa cum vsura se refundens. Idem ibidem.Apud Aristot.rhet. 3.πολύχους ἐκατοστὰς τόκους,fœnus & varia contentio.

Πολυχέω,multo cum fœnore refundo,fœcundus sum &fertilis.Aristot.de gener.an l.4.

Ῥιγχεῖον, idem videtur esse quod ῥιγχάνη, instrumentum quo aliquid naribus infunditur.Hes.

Σαλήχιος,qui saluam fundit dum aliquem alloquitur.Hes.

Τ'αμίχιος & ὑδραχύης, aquarius : vnū ex duodecim signis Zodiaci: apud Arat.& Procl in sphæra. [dens.Hes.

Τ'αφχιὰ,aquæ ductus,meatus aquam ducens & aliquò effundens.

Φυλλόχοος,q d folia fundens:nomen mensis quo folia decidunt. apud Plut.symp.8 probl.vlt.

Φυλλοχοῦν,dicuntur arbores quibus folia deciduat.

Composita ex nomine χυτὸς.

Ἀ'χυμος,ὁ ἢ ὁ,exuccus,succo destitutus.item insipidus.

Δύσχυτος,difficilem & molestum succum habens seu saporem.

Ἐ'γχυμος,succulētus,succis plenus.Itē sapidus.Aristot. Theophr.

Ἐ'γχύμημα & ἐγχύμασις , apud medicos dicitur sanguinis & humorum in partem aliquam naturalis effusio, per quam à partis eius venulæ replentur sanguine,& color inudus parti redditur:vt apud Hippocr.epidem l.2.

Ἐ'κχυμίζω.exp.exu,o.euaporo,laporibus perfruor.

Ἐ'κχυμίσις,vnde ἐκχυμίζεται,aliquid dicitur quod succos & humores extra vasa sua effundit:vt apud Hippocr.περὶ ἀγμῶν.

Ἐ'κχύμωμα & ἐκχύμωσις , sanguinis per cutem sub grumos effusio.

Συκικχυμαῖα,(iecomp.)coëffundere,i.naturam effundētem & vacationes molientem adiuuare & incitare.Hippocr.epidem.l 6.Exponitur etiam,succis salutaribus miscere : apud Gal.in lex.Hippocr.

Καυχυμία,redundantia vitiosi humoris in toto corpore. Al.Aphr.&c.

Πακχύμος,qui succo est crasso:apud eundem.

Composita partim ex χυτὸς & χυτὸς:partim desinen. in χυτος.

Ἀ'ρτίχυτος,ὁ ἢ ὁ,nuper seu modò fusus.

Αὐτόχυτος,per sese & sponte sua fusus.Phocyl.

Ἀ'χυτος,longè latèque & in multas partes fusus : τὰ ἀχύτοις πεδία,apud Nic.in Alexiph.Est autem ὀλιγανθές.

Νάχυτος,late fluens,fluidus.Apoll.Argon.3.

Οὐλόχυτα seu οὐλοχύτη,primitiæ ante sacrificium,seu ipsæ molæ quæ victimis affundebantur:prius apud Hesych. posterius Iliad.α,Οὐλοχύτῃ diciuntur etiam ipla canistra,ex quibus molæ effunduntur.Eust.

Πολύχυτος idem quod ἀχώτος.sehol.Apoll.

Τ'αφχυτος,aquam fundens:vt κρήνας ὑδροχύτους , apud Eurip. in Cyclop.Exponitur &,aqua perfusus.Nonn.

Φαντυσία, , luminis abundantia.Dionys.Areop.

Composita remotiora, [Hes.

Γ'αυδαχυτος.excrementum quod sus effundit,fuccerda:quasi γαυδαχυτος.

Αἴχμη,ἀχέω,quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Derivata a χέω,*liquefaciendo diffundo.*

Χάος,seu χάους,vas ex argilla quo argentarij & chymici vtuntur & in fundēdis ac liquefaciēdis metallis,fornax fusoria Il.ε,Hesiod.in Asp.Suidæ,τὰ χάεα sunt etiam μέταλλα.

Χαάλη,ὁ,idem quod χάος,apud Greg.Nyl.de hom.

Χαανδίω,fundo & liquo ἐκ τοῦ χαάλη,confio. Hesych. & Eustath.ex Aristoph.

Χᾶος,idem quod χάος. ¶ At χάος,poculi ærei genus apud Cortynios.Eust.

Χάϊνα,idem quod χαάλη,vas argillaceum in quo metalla fūdūtur & liquefiūt.Diosl.l.5.c.85. Vide & in χάω quod præcelsit

Χανδίον,in fornacem conflatoriam coniicio,item in fornace fusiora fabricor.Alex Aphr.probl.l 1.

Χάσμα,quod in fusoria fornace conflatum est:vel cōflatura

Χανδυτὴς,conflator.flator, fusor. Χανδυτήριον,fornax in qua metalla conflantur.Greg.Nyl.de hom.

Χανδυτὸς:conflatilis,à fusore fabricatus.

Χανσία,ᾶς,conflatura,Suid.χανσίον,τό , idem quod χωνευτήριον. Hesyc.& Suid.χάνιον,instrumentum fusorium, apud eundem [Suid.

Χύσις,exp.fusura,liquefactio. *Compositæ.*

Composita ac primùm desinentia in χώω & χοία.

Ἀ'γχεσυγχώω,argenti fusor,faber argentarius.

Μολυβδοχοέω,plumbum fundo,tracto arte fundendi plumbi.Poll.

Χρυσοχώω,aut fusor,aurifex.Dem.pro cor.Plut.de non fœnm.

Χρυσοχοεῖος,ad aurifusorem pertinens, quo aurifex vtitur: vnde χρυσοχοεῖα,ἡ τέχνη,vel θήκη μία,ars fundendi aurum seu trasfundi:apud Dem.in Mid.

Χρυσοχοΐα, aurifusorium aurificina.apud eundem ibidem.

Χρυσοχοῦς,aurifex fum,aurum fundo,aurum conflo, apud Dinarch.Aristoph.in Pluto,& Poll.l.7.c.24.

Composita ex χῶ *seu* χοάω.

Ἀναχοάω,rursus confio refundo.Greg de baptismo.

Διάγχασις,crasis Minerua fusus & veluti sua sponte.il.ψ.

Διάγχοάζει,idem Hesych.in expolit.præcedentis.

Καταχοάω & Συγχοάω,confio.Demosth.

¶ *Derivata a* χόανος *terra aggesta extructa,vel ex terra fusili obducta.*

Χόη,ἡ,terra egesta,vel quæ egeritur aut egeri potest:vel simpliciter,terra.humus,Thuc.lib 2.Arist.hist.an.lib 9. Item terra in tumulum egesta,vel tumulus. Interdum &,bustum quo defunctus aliquis conditur:in Psalm.& apud Hesych.

Χοϊκὸς,seu χόϊνος,terreus,terrenus.in ep.ad Corint 1.c.15.

Χόη,fouea ferobs:item collis,tumulus Hesych.

Χώα,vndeχωνύω & χώνυμαι,ἡ χώνυμαι,aggero duco.Thuc.l.2.χῶμα ἐχεσθαι πρὸς πόλιν.Sic in epit. Cretiæ,ἱκάνοντα χῶμα ὅσῃ Σφακτήρια. Aesch.in Cretiph.οἷς κειμήλια ἔχουσιν.Paſsiuè ὑπὸ χώματι dicitur,i.humo aggesta extrui.apud Pausan.locus verò, qui aggere educto munitur.

Χώματα,opus quod οἱ χωματῖται reliquerunt,agger.Thuc. Xē. Plut.Item tumulus,sepulchrum Plut de leg.Faul.in Art.

Χωμάδιον,parum aggeris:vel paruū bustū modica humo aggesta.

Χώμασθαι,idem quod χώμαι.Hesych. (gesta.

Χώσις,aggeris eductio,aggestus.Expon &agger,obex ad obstruendum. (pud Eurip.

Χωστὸς humo egesta eductus vel extructus:χωστὸς πεῖσμα,a Χερρονήσῳ ἐς τὴν πρὸς χοὰνα,testudo ad congestiones foliarum seu fodiendum: parata Diod.Sic.l 5:

Χῶσις dicitur quod terra fossili aggestum fit,vel aggestus seu extruitur: vnde apud Apoll.κόψας τὰς χώσεις.

Χωσὶς,solitarius ex humo fossili aggestum.Hesych.

Χώσσεσθαι,congerones,cumulus.

Χωσὸς,fossitius:vt χωσὸν χαλκὸν,terra fodiendo eruta qua mortui obruuntur.Il.ζ & ψ Sic χωσὸς λιμήν , portus aggesta terra structus.Apoll.Arg l..

Composita ex χόανος *primùm ex* χόα *seu* χάνυμι,*tum* ex *insuf.* χοίω.

Διαχόω,ας ἀχωστὸς.& ἀναχώννυμι,aggero e terra aggesta extruo. Demostth. τὰς ἐδὸν ἀναχωσάσθαι , aggeribus lapidum & rudentum via obtructa.Hinc ἀναχωματικὸς,expon. obrutus: apud Synes.

Ἀναχώματα,terra aggesta ad arcendū flumen intra ripas.Plut.

Διαχώννυμι,ας διαχώσω,aggeram perduco. Herodot. ἐς τὰ ἐλάσσονα χώματα ὑπερβῆναι διαχώσαντα. Exponitur &, aggere arcendo.Phalar.

Ἐγχόω ἔγχωμα,aut ἐγχώννυμι,terra aggesta impleo.Appian.

Ἔγχωσις,impletio quæ fit terra aggesta in locum cauū:vel quasi alueus fluminis obductio limo paulatim cōplerur.Pol.

Ἐκχόω.humum egero fodio.Suid.

Ἔπαχος ἔπαχωμα,aut ἐπάχώννυμι,aggere munio.item terra aggesta operio.

Ἐπίχωμα & ἐπίχωσις,agger & aggestus.Polyb.

Ἐπιχωματίζω,vnde ἐπιχωμάτισις.exp.exaggeratio.

Καταχώννυμι,aut καταχόω,terra aggesta obruo:vel de fodio,cum accusat.in epit. Cretiæ.item metaph. obruo , velut aggesta terra sepelio , *eadem* seq. accusat. apud Plat.in Gorg.& Plut.περὶ ἀδολεσχ.

Ἐπαναχωννύω,(decomp.)exp.adobruo.

Περιχόω περιχώννυμι,aut περιχώννυμι,circumaggero , humo circūcirca aggesta operio (Apoll.

Περιμίχωσις,terra limo operta arenáve à fluuio deuecta,sch.

Περιχόω & περιχώννυμι,seu περιχώννυμι,aggeio,terra aggesta munio vnde pass.apud Thuc.l.2.

Περίχωσις & περίχωσις,agger:terra & limus à fluuio aggestus. Aeschyl in Prometh.Ioseph.de antiq.Iud.

Πρόχωμα προχώννυμι,aut προχώννυμι,aggere præmunio,Herod.

Συγχωματίζω,aut συγχώννυμι,aggere communio.Item terra aggesta obruo,contumulo.Greg.

Σύγχωσμα,unde συγχώσματα, apud eundem dici videntur sordes & maculæ quas contrahunt quæ terra aggesta obruta sunt.

Τύμβαχος,tumulum struo,sepelio.Hesych. Τυμβοχοῦ , tumulus. Iliad χ.

Composita ex χόμαι.

Ἀμφίχυτος,ὁ ἢ ὁ,vtrinque terra aggesta munitus:vt ἀμφίχυτοι τεῖχοι.Il.υ.

Ἐπιχώματα,terræ aggestu munior:vnde apud Herodot.ἐπιχωμάτιος ὑπὸ πάσης πολιορκίης,alio iggere circuma vrbem extructo.

Περιχωμα,agger ante me extructus.vnde περιχωματὸς terra ante locum aliquem aggesta.Apollon Argon.l 1.

Περίχυτα τὰ ἐπιχυτὰ à terra aulica & insula facta,Strab l 5.

Περιχυτὸς,qui natus est in Prochyta insula,vel in ea habitat: apud Steph.

¶ *Derivata a* χόα *seu* χοὰς *capio.c.ap.ax sam.*

Χείομαι,idē quod χοὰς Hom.Od σ,Οὐδὲς σ' ἀμφιπόρης ὅδε χείσεται.

Χοᾶς,seu χοὺς , dicitur ἡ τῶν ὕστερον γεγαότων ἡλικιωτῶν τὸ ζῷον,latibulum serpentis.Athen.l 11.

Χοᾶσιον,& χοεῖον,ὁ,cōn,ius: mensura liquidorum apud Atticos, capiens sextarios seu libras nouem,seu cotylas Atticas duodecim,teste Aegin.l.7. cap.vltim. prius apud Aristophan.in Nub.ἐξ χοᾶς χωρήσαν,contractè pro χοίας posterius apud Diosc. & cæt.Οἱ χοὰς dictum etiam fuit festum quod.dam Athenis, Anthesterione mense celebrari solitum in honorem Bacchi à congio vini quem Pandion vnicuique conuiarum apposuit quum Orestes post cædem matris Athenas venisset. vide Isch.Aristop.in Achar.Pro χοᾶς Doricè χῶς dicitur, apud Ath.

Χοᾶσθαι congium capiens,congium æquans:vt σκύφος χοᾶσθαι apud Eust. (intestinum.

Χοίδιον,diminut. Suidæ est στόμιον χοῖον,idem esse dicit crassum

Χοάλις arca seu arcula,capsula à χόανος τὸ ἐν πυρὶ χωνευτήριον.Od.ν , ἐξέμασε μὲν ὅπλ ἔξείης ἐύξεστα εἴσ χοάλι κεῖτο.Sic & Od β & φ.

Composita ex χοὰς

Δίχοος,qui duorum est congiorum,Diosc.l.3.c.59.

Ἐξάχους,ex congiorum capax.Plut.in Sol.

Ἡμίχους,dimidium continens cōgium. Ἡμίχουτὸν,τ.ἀξιῶτον,dimidiatus congius.Aristot.hist.an.l.9.

Ἡμιχοΐς idem cum ἡμίχους Theophr.hist.pl l.9.c 6.

Τετράχους,trium congiorum capax.Diosc.l.2.c.91.

X H AH' ἔη,ἡ, forfex,seu forceps cancrorum.Aristot hist.an. l.4. c 2.(de aſacis:ἔστι δ διαφέρειν τῷ κραδίαν τὴ ἔχειν χηλάς.De cāncro cœlesti apud Arat. ¶ Item vngula bisulca & bipartita instar forficis cancri de bobus,apud Plut de tera num.vtud. De ossibus & capris:apud Suid.De equi vngulis:apud Iulium in Alp. Tribuitur & auibus:apud Soph. Et specialiter, vngulis columbarum:apud Eurip.in Ione.ἁ χαλκόκριτον ἔπαιρε χηλὰν bifurcum à similitudine:apud Hippocr.de morb.l.2.¶ Item taxa litoreo muro præstructa,vt vndarum appellentium vim retundant & murum defendant:Colum.crepido. Virg. saxea pila : quod vngulam bouis referant , teste schol. Thuc. a ud eum. l.1. ¶ χηλαὶ , appellantur etiam! ciliorum extrema per fomnum se contingentia. Ruf. ¶ Hesychio χηλὰ est etiam maxilla. ¶ Numeratur & inter morbos apud poll. (Heronem.

Χηλάω,in chelas findo,bisulcum reddo: vnde κεχηλωμένος , apud χήλωμα,fissura bisulca:crena fagittæ cui applicant neruū inter iaculandum.Gal.in lex.Hippocr.

Χηλόω,necto,plecto,suo. Hesych.a χηλὴ dictum:forsan quoniam qui suunt forficibus non absimilibus.

Χήλωμα,τὸ,instrumentum eius qui suit aliquid vel nectit, subula.Poll l 7 c 21 item ipsum opus textile vel futile : vnde apud Herodot galeæ sutæ χηλώματα dicuntur:habentes quasdam forcipes,teste Hesych.

Χηλώτης,nexilis,plexilis,sutilis:vel nexus,plexus, sutus : vt κράνεα χηλώτα.apud Herodot.l.7 pro eodem dicitur & χηλητὸς: vt χηλητὸν ἀσπίδ᾽ ὄμφαξ.apud Anacreontem.

Composita ex χηλὴ.

Δίχηλος.(& Doricè δίχαλος,ὁ ἢ ὁ,in duas chelas fissus , bifsulcus, bifidus. Aristot.

Διχηλία,vngulam habeo bisulcam.Leuit.11.

Ὀτόχηλος,vngulam seu pedem asininum habens.

χαλὰς,vide in χάω,capio χάμα &c.in χαίνω.

-X H'N.*Iuuenc.*ὁ,vel ἡ,anser. (* dictus ἀπὸ τοῦ χαίνειν τὸ χανδὸν ἐσθίειν Eust.)Od.ο,Αἰσὺς ἀγέλαι χιλιάδες φέρουν ὀνήκαστα πολυφόρτου. Athen.l.9. χῆνες σιτευτοί.

Χήνειος,ὁ,ἡ,anserinus:vt χήνειοι ἅπαντα.apud eundem. Athen. ibidem dicitur & χήνιος,apud Gal.& χήσιος, apud Diosc. lib.1. cap.82.

Χήνισκος,ὁ,anserculus:plerunque is qui in puppi nauis ad ornamentum effingebatur.Luc.in dial.cui tit.πλοῖον.

Χήνιον,τὸ,idem.Athen.l 4

Χηνίδιος,οἱ,anserum pulli.Eust.

Χηνίζειν,dicitur de iis qui tibia canunt:apud Athen.l.14.

Χήνιον,irrideo,illudo proprie,ore hiante & in cachinnos resoluto.Hes.

Χήνημα,illusio,irrisio:apud eundem.

Χηνώσσω,clamo,vociferor:eidem χηνώσσει,hiatus,χάσμα. Idem.

Composita.

Ἀ'χηνοχηνώσια,anserculi feri.Theophil.instit.2. (poll.l.1.

Ἀ'κρ.χηνίσκοι , extremitates eius partis iugi quæ dicitur ζυγὸν.

χΗΡΑΜΟ' Σ,ά,ό.cauerna.latibulum,lustrum ferarum.Phocyl. πᾶσαι κλίναι χθονίαι,in cauis saxi recessu.Synes.ep.122. ἐν χθονὸς ἐξόδοις,in latebris montium.Metaph.χθονιαὶ dicuntur etiam duo linguæ sinus cauι Poll l 2.

χηρεῖα,ίδ'Ο,ά,cauernabula,latibulum paruum.Hesych.

χΗΡΟ Σ,ά,ό,viduus,qui vel prima coniuge amissa vxorem non duxit: vt scribit Suid. vel qui vxorem non habet, vt vult Hesych. Dicuntur & perdices χῆρες quum fœmellis incubantibus vidui sunt:apud Aristot.hist.an.l 9.c.8. Item χῆρος,orbus defertus,aut aliqua re indigens:vt ἄρουραι χῆραι, suis viduati comis:in Epigram.Sic χῆρος λύρης,apud Apol.Arg l.2. Fœm.χήρη interdum cum γαμὸ dicitur:vt ll.ζ.Interdum absolutè:vt apud Plut.in Erot. Aliquando cum genit. vt ll.ζ,ἢ πάλαι χήρη Σπὺ ἐσομαι.

χηρεύω,viduitas.Apoll.Argon.4.

χηρόω.viduo,viduum redd.o.ll.ρ,χήρωσας ἢ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο Metaphoricè.ll.ι.χήρωσεν δ' ἑτάρους delolauit.Item priuo,defituo:cum genit.Item neutr.idem quod χηρεύω.Plut. in Erot.

χήρωσις ὁ viduatio,orbatio,desolatio.

χηρωσταὶ quibusdam sunt viduarum tutores:aliis,qui generi alicui & familiæ hæredibus succedentibúsque viduatæ propinquitate iuncti sunt, vel qui succedunt vbi nulli legitimi & propinqui hæredes sunt.vt Eust.exp.ll.ι.schol.Soph.&Hesio. Dicuntur & χηρωτῆς:quorum vxores manent.viduæ.Eust.

χηρώω,viduus sum vel vidua,viduam vitam dego,vt χηρώωσα γυναῖκας.Reg.l.2.c.13.Metapapud Soph.in Oed.tyr.τοὺς χηρώοντας. Item desitutior,priuor.vel destitutus sum, careo cum genit. Od ι. & apud Synes.ep 139.Item transitiuè idem quod χηρόω Aphthon.

χήρωσις,& χηρεία,viduitas,vita vidua.Thuc l.2.

χηρῶν ῶνος ὁ,ἡ,vidua domus.Exponitur &,ἄπαντος.Hesyc. ex Antimach.

χιτεύω,&c.vide in χατέω. χθαμᾶζε,&c,vide in χαμαί.

χΘΕ'Σ,heri.Hom.hym.in Merc χθὲς ηὐχόμαν,οἱ πολλοὶ ἢ πάλαι, &c' Xen.χθὲς ἢ πρώτην ἡμέραν.Pro eodem dicitur ἐχθές:apud Theocr idvll.2. & 8.

χθεσινός,ή,ό.hesternus.Interdum significat idem quod ἔνος ὁ,translatione sumpta à cibis pridie relictis.

χθιζός,idem quod χθές.in Epigr.& χθιζὰ pro illdem ll.β. At χθιζὸς,idem quod χθεσινός.ll β & apud Nonn.

Compos.Καχθὲς pro χ̀ θὲς.apud Aristo.l.1.

Πρὸ χθὲς ante hesternum diem,nudiustertius.

χΘΩ'Ν,ονος ὁ,terra humus.idem quod χαμαὶ.apud poetas.ll ῥαῖσαι ἢ χθὼν Δήλιτο πουρίοι. ll.χ.ἐπ' χθονὸς ὄμματα πήξας. Sic & alibi apud Hom &.

χθόνιος,ον,ε τὸς,vt χθόνιος ἁρπυίη.Aristot.de mun.Item qui huius vel illius territorij est,ex hac vel illa regione ortus,vt χθόνιοι νύμφαι.Apol.Arg.l.2. Item subterraneus,qui est sub terra apud Eur.pid.in Hec.& Soph in Aiac.Apud antiquos omnia graui & infesta seu infausta χθόνια dicebantur, teste schol. Arist ph.χθόνιος καὶ ὄρκος dicitur homo subdolus & fraudulentus.Eust.

Compos.(6 c.22.

Α'πίχθων,ὁ ἢ ἡ,oppositam pedib nostris terram incolens. Plin.l.

Αὐτόχθων,ex ipsa terra ortus.Eur.isocr.Dem.&c.

Ε'γχθόνιος,qui in terra est:terrenus,testaceus. Epigr.

Ε'νοσίχθων,qui terram rapido motu concutit & commouet.Sop. in Antig.

Ε'νοσίχθων,idem:οἷος τὸ ἐνόσιον πόδα χθόνα, epitheton Neptuni, interdum & nomen.Od γ.

Ε'πιχθόνιος,qui super terra est seu viuit.Od.ϑ.ll.α.

Κατωχθόνιος,subterraneus.Hom.Hesiod.&c.Κατώχθονος,pinguis nutriendi vim habens.Hesych.

Μεσόχθονιος editerraneus.

Μέσηχθόνιος,terrestris.Nonn.Apud Apoll.Arg.3.μεσηχθονίη πεπάτηται,exp.relicta terra.

Πολύχθων,antiquam terram habens,antiquus terræ possessor,vt πολυήχθων δῆμος.apud Aeschyl.de populo Athenienfi semper eiusdem terræ incola.

Σεισίχθων,motor seu quassator terræ,epith.Neptuni ficut & ἐνοσίχθων,interdum etiam est eius nomen.

Τ'απεχθόνιος.idem quod κατωχθόνιος.Hesiod.

χιάζω,&c.vide in litera X.

χΙ'ΑΙΟΙ,Fœm χίλιαι Neut.χίλια.mille.ll.λ Plat.Isocr.&c. Legitur χιλίαι ἵππος.pro χίλιοι ἱππεῖς,mille equites : apud Herodot.Aeolicè pro χίλιοι scribitur & χίλιοι. Etym.

χιλιοναύτης,millecuplex,millies auctus.Themist.

χιλιοστὸς,milleſimus.χιλιοστὰ,tributum quoddam ex facrificio.Hesych.

χιλιοστὸς,ὑ,ὸ.milleſima pars.In exercitu,mille viri seu mille milites. Exponitur &,cohors millenaria.item millenarius numerus.Xen.Pæd.ϑ.Pro eodem scribitur & χιλιαρὸς.Etym.

χιλιοστὸς,ὴ,ὸν,numerus mille cõtinẽs:seu mille. Theocr. idyll.17

χιλιοστοί,οἱ,millenarij seu millarii.S.c dicebantur hæretici quidã, qui restringebant ad mille annos implctionem quarundam prophetiarum. (ttogit χιλιασταί.

χιλιοῦς,ῆ,οῦν,mille drachmis mulcto:vnde apud Lycurg. in Arist.

Compositæ.

Δισχίλιοι bis mille.Plut.

Δισχιλιοστὸς,vnus è duobus millibus.

Δισχίλιοι,αἱ,ὰ,duo millia:numerus bis mille continens.

Τρισχίλιοι,ter mille.Arist oph.in Plut.

Τρισχιλιοστὸς,vnus ex tribus millibus.Sic τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι & sic deinceps in infinitum vsque;præmittendo semper no mini χίλιοι aduerbium eius numeri quem significare volumus.Apud poëtas pro δισχιλιοστὸς δισχίλιοι dicitur:vt ll.ε. ἐπτακίχιλιοι pro ἑπτακισχίλιοι.ibidem. Sic & τετρακίχιλιοι pro τετρακισχίλιοι.

χΙΑΟ'Σ,ῶδος,ὁ,ἡ,pabulum:peculiariter,iumentorum, vt apud Suid. ex Xenoph.[πᾶσῆ κτῆσιν πάντα χιλῷ ἔνδον ἐφύτευσε. & ex Herodot.ἅπαν τὸν ἔτεος χρόνον,τῇ χιλὸς ἐν τοῖσι οἱ ὑβάσκει ἔδη Sic Arrian. lib.3 ἢ χιλὸς τοῖς ἵπποις ἢ τὰ ὀστᾶ ἅπαντα.Scribitur & χλόη,apud Ael. Dionys.

Χιλόω,ῶ.f.ώσω.pasco,pabulum præbeo.Xenoph.anab.7. Pro eodem scribitur & χλόω.

Χιλωτὴ,ficelia pabullũ continẽs,quæ equi ori circũponitur e vertice suspensa.Hes.apud quem scribitur & χλωτὴ.

Χειλύω.idem quod χιλόω,pasco,fa.imo.Theophr.de cauf.pl.l.2.c. 23.πάντες δὲ βόες ἢ τὰ ὑποζύγια χειλύουσι Item pascor,depascor. Nic.in Ther.Scribitur & χειλίω apud Hes.

Compositæ.

Α'χίλιος,ὁ ἢ ὁ,pabulo destitutus Et generaliter qui non nutritur. Item pabulo abundans,a existente ὑπὸ πακῆς.

Ε'ναχίλιος,vnde ἐναχιλίδιος,locus aliquis dicitur qui vel neglectu cultorum vel frigoris vi gramine nudatur,ac syluestrem staturam induit:vel in quo nihil nisi χιλὸς nascitur.Paul.

Εὐχίλιος,abundans pabulo & alimonia.Pro quo scribitur & εὐχιλόεις,apud Hes.

Περιχιλόω,abundè pasco,bene fagino.Et neutraliter, bene faginor:vnde ὕες περιχιλωθέντες apud Hesych.exp.πάνυ περιδύντες.Scribitur enim & ὕες χειλωθέντες.

χειμάδιος.Χείμαρος,&c.vide in χείμα.

χειρόω.&c in χειρ. χειρίζω.χειρόω,in χείρ.

-χΙΤΩ'Ν,ῶνος,ὁ. [pro quo Ionicè κιθὼν transpositis aspiratis apud Herodot.)tunica. Interdum de interiore tunica dicitur.t.indusio seu interula:vt ll.β,ἐπὶ μὲν ὑφὸν πάντα χαλεῦσι ὅσοι ἔξ εἰσι ἑταῖροι ἅδωνα χλαῖναι τ' ἠδὲ χιτῶν' ἐπὶ δὲ ἀμφιβολάδην. Sic & Odyss.ξ. & apud Plut. ἀφεὶ ἀδιάλυτος. Interdum de exteriore tunica intelligitur:vt apud Hesiod.in Asp.Βάτραχόν τε χιτῶνες ἔστασαν, tunicas succinctı erant Xen. Pæd 1. μίαν ἔχων χιτῶνα plut.fymp.4 χιτῶνα πεδήρη φορῶν. Dicitur & de militari tunica cui arma superinduuntur. vt ll ὃ, ᾧ δ' ἄρα τὸν ἐπέκυρσε χιτῶνι. Metaphoricè etiam dicitur aliquis ὑποδύεσθαι τὸν χιτῶνα τῆ ἀφετῆς vel ἀδικίας, apud Athen l 7. & 11. Tribuitur etiam aliis rebus quæ membrana teguntur veluti tunicula:apud Athen. l.2. ex Theophr & Gal.l 7. de anatomicis administrationibus. Animantibus etiam quibusdã tribuitur:vt apud Aristot. (de tinearum quodam genere) ἐπὶ τῶν τὰ χιτῶνα ἐξυφαινόντων. * Deriuant grammatici à χέω, quoniam ἐξέχεται τῆ σαρκὶ seu τῷ σώματι.

Χιτωνάριον,ὁ,τὸ,tunicula.Lucill.epigr.l 2.

Χιτώνιον,idem:peculiariter de mulierbri tunica: apud Luc.in Lexiph.Aristoph.in Plut & Plut.in fymp 7.fap.

Χιτωνίσκος,ὁ,ἐπίδεμ tunicula:tain virorum quàm mulierum.Dem. in Mid.Plut.de fort.Alex χιτωνισκάριον,pro eodem.

Compositæ.

Α'ζωχίτωνος ὁ,ἡ,molli indutus tunica.et in malam partem molliter vestitus. (Arg.

Α'στρόχιτων,ſtellis velut tunica indutus, ſtellis amictus. Orph.in

Α'χίτων,tunica carens.Plut.in probl.Rom.

Δίχιτων,duabus tectus seu inuolutus tunicis.

Ε'λκεχίτων,cui lõga tunica est,cui vestis ad imos pedes diffluit:ita vt eam post se trahat. ll.ν. Quidam ἑλκεχίτωνας dici voluerunt ab ἕλκος, quasi ἕλκος ποιοῦντας ἐν τῇ ὁδῷ μέλαιναν χιτῶνα: Eust. (dus Orph de lapid.

Κισσοχίτων,hederacea indutus tunica,hedera velut tunica amictus.

Λευκοχίτων,candidam tunicam gerens seu habens Hom.

Μελαγχίτων,nigra vestitus tunica Et metaph.mœstus,triftis:attrati enim sunt luctum præ se ferentes:apud Aeschyl.

Μιτοχίτων,tunicam mitra cingens.Athen.

Α'μιτροχίτων,(dec.)cuius tunica cincta non est:vel cuius tunica mitra non est redimita: vel qui humi iacet spoliatus & mitra tunica. Eust.in ll.ν.

Μονοχίτων,vnica vel simplici indutus tunica.Hes.

Οἰοχίτων,ιδῶν,vel qui tunicam ex ouis lana gestat,apud eundem.

Πολυχίτων,multis amictus tunicis. Theophr.de cauf.pl.l.3.c.16.

Πορφυ-

χρυσοχίτων,idem quod οἰοχίτων,in poſt.ſign.Hesyc.

χρυφαῖος,sub tunica latens.

χρυχάρεα,rea indutus tunica,æream loricam gestans. ll c.

χΥ'Σ Θ,ῦ,ὸς,ὁ,ἡ,nix, Od. τὸ δ' ἐξ οὐρανοῦ πίπτουσι ὡς ἀκροπόλοιοι ὁ χιών. Plut.fymp.3. ἐν τοῖς ντετρεχὶς τόποις ἢ περιόδευσε οἱ χῶνες γίνονται.Dicitur quali χεῶν à χέω.Etym.

χιονήσιος,niualis , niuibus oppletus. Dionys. de situ orb.

χιόνεος,candidus in modum niuis.Epigr.

χιονώδης,ὁ,ἡ,idem Nic.in Alexiph.

χιονόω idem:vt χιόνωσε πεδίον,apud Athen. l.12.

χιόνωσις,nimbus obruo, niue operio:vnde ἀϊδηλόπτερε πτερυγώσεις, apud Diog.Laer.l.1.item dealbo.niueo colore imbuo:apud Hesych. χιονώδης φύσις, niualis natura. Nonn. (fych.

χιών,idem quod χιονέη. Hesych. Neutraliter etiam significat, χιονόφρυδε ἐχέτης,apud Herodot.

χΙΤΩ'Νιον,ὰ,læna . vestis quæ tunicæ exteriori superindui solebat:frigus à corpore arceret. (* vnde & ἄζωστ' τὰ χλιαίνοντα grammatici.)Od. ξ, ἐκ ὤμοι μὲν χλαῖνάν τε καὶ ἀμφίβρωτα εἵσατο εἵματα.Sic & alibi apud Hom.Dicitur etiam de crassioribus iis tegminibus,in quibus dormimus aut cubamus: πλέα πλαγίαις τ' ἐνδιάμμοις ὄλαις καὶ ὑδατόφορτοι ἔντεα δύσαν.

χιτωνίζω,lanam induo aut operio. Et simpliciter,induo. in epigr.

χιτώνιον,idem quod χλαῖνα: vel vestimentum quod pro læna gestatur. Epigr.

χιτώνιος,ὁ,ἡ,læna tenuior & molliorapud Athen.l.6,& 12.Luc. & Herodot. (probl.6.

Χιωνίδιον,ειου,huiusmodi lænula. Eurip.in Suppl. Plut. fymp. 6.

Χιωνίσκος & χιωνίσκιον.pro eodem,Poll.l.7.

Χιωνοστρόφια,torques quibus virgines vtuntur.

Compositæ.

Ἀχλαινία,læna vestio.et generaliter, vestio.

Ἀχλαινος ὁ,ἡ,lænam non habens:Athen.l.3.

Ἀκατάστατος & lacera læna indutus.

Ἀκατάκτης,mala & detrita læna. et quæuis vestis squalida & sæpenola.Euripid. in Helena.

Ἀλεόχλαινος,pelle leonina pro læna seu veste vtens : epither. Hercu.

Ἀμφιχλαινος,atra indutus læua. Mosch.in epith.Bion.Smyrn.

Ἀναχλαίνομαι,læna operiri vel inuolui.Hesych.

ΧΛΑΙ'Νιδος,ὁ, chlamys: vestis quæ tunicæ superindui solebat quidam paludamentum , alij sagulum vocant. Plut. in Sophth.& in politic. præc. αἰσχρὰ μεθύειν τὴν χλαμύδα , ὁπότε καὶ στρατηγεῖν. Herodian.lib. 7. χλαμύδι περφυρᾷ ἐσταλμένοι, purpurea chlamydem circumponunt. Præcipue autem mi tra fuit rubra chlamys,& apud Macedonas rotunda ac circularis fuisse dicitur:vt patet etiam ex Plut. in Alex. * eiusdem autem originis cum χλαῖνα putatur esse.

Χλαμυδάριον,chlamydicula , parua chlamys. Item idem quod χλαμύδιον apud Plut.in erot.

Χλαμυδίζω,chlamyde induo : vnde in pass. μεταξὺ κύκλου κλαμυδίζεται,apud Athen.l.2.

Χλαμύδιον.Hesych. idem est quod χλαῖνα.

ΧΛΑΊΡΗ,ης,ἡ,rifus:derisio, illusio, ludibrium. Herodian. lib. 8. Χλαίρῃ δὲ χλαῖνα ἢ γέλωτος ἄξια. Philo de vita Mos. lib.1. Χλαίρη τίθεσθαι τὰ θεῖα,ludibria censet.

Χλαιρίζω.f.ίσω.ludificor,illudo,irrideo:vel subsanno , cauillor, Herodian l.4. ὁ παῖδα δὲ χλαιρίζοντες ἀφειδῶς : Plut. in Oth. καὶ ἐλάφατος χλαιρίζοντες ἀφειδῶς ἐγκεφαλον.

Χλαιρίομαι,irrideor,&c.Athen.l.2.

Χλαιρισμὸς,illusio,irrisio, cauillatio. Dem.procor.Plut.fymp. 5.ult & nomen figuræ Rhet.de qua Iul.Rufin.

Χλαιρίσιος,idem Aristot. top.l.6.

Χλαιρώδης,ὁ,ἡ, illusor, irrisor. Aristot. Rhet. l.2.χλευασμὸς ἐστὶν, & Χλαιρώδη,idem.Poll.

Χλαιρώδης & κατακλευάζωσι comp.)idem quod χλευάζω.

ΧΛΑΙΝΟ,Ρ.ανῶ. tepefacio , modicè calefacio : vel simpliciter calefacio.Athen.l.9.Ὥστε σφοδρότατα τὰ χλιαίνειν πεφυκότα.Soph. quod eundem lib.13. Μᾶλλον δ' ἐκεῖ πνεῖ , εὐθυμοτέρα , ἧς μὲν χλιαίνων ἔπνει τροπίας.

Χλιαίνω,tepefio,calefio.Luc.in Lexiph.

Χλιαντὸς,ὴ, fomentum seu medicamentum tepidum. Hippocr.de morb.lib.1. & alibi. Pro eodem dicitur & λιαστὸς. apud Athen.lib.8.

Χλιαρὸς,ὰ,ὸν,tepefactio:vel repor, tepidi as.

Χλιαρότης,ητος,ἡ, tepidus,egelidus:vt χλιαρὸν ὕδωρ , apud Athen. lib. 3. Χλιαρότητα,Gal. ad Glauc. Pro eodem dicitur & λιαρότης . Odyss.δ.

Χλιαρῶς,quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Χλιαρώδης,summa parte tepidus.Diosc.lib.1.

Χλιαρώδης, idem quod χλιαρὸς.

χΛΙ'Ζω.deliciis frango, luxu effœmino : vnde χλίζει Hesy.exp ὑγιαίνει

Χλιδὴ,ῆς,ἡ,deliciæ, luxus : effœminata mollities. Xen.Pæd.4. ἐκ τε χλιδῆς τετριμμένοι,καὶ ἁβρότητος. item vestis delicata , qua vti solent hominẽs luxui dediti.apud eundem eodem libro.Sic apud Eur.in Rhes πέπλων χλιδὴ.dicuntur pepli molles & delicati. Dicuntur χλιδαὶ & capilli molliores & delicatiores. apud Soph.in el.

Χλιδάω,ᾶς,delicatus,luxuriosus Poll.l 6 c.39.

Χλιδαίως,delicatè,luxuriosè,molliter.Poll.

Χλιδήτης,idem quod χλίων : vnde χλιδητόμβρος,qui deliciis frangitur,vel simpliciter effœminatur apud Xene in Symp.

Χλιδόω,luxui deditus fum,in deliciis viuo. Poll.l.6 c.39.

Χλίδη,ης τὸ. luxus, deliciæ, vel id in quo luxuriamus, exp.&, vestis,amictus,paludamẽtũ:sed deliciarum vel luxuriosum. eur. in Iph.Aul.de Paride,χρυσῷ τε πάμπαν ἠβαδοῖσι χλιδήμασι

Χλιδώντες,οἱ, brachialia,monilia. sic dicta,quoniam χλιδῶσιν, sis vtuntur.Athen.& Diod.l 18.

Χλιδῶν,ῶσα,ῶν, τὸ, idem quod χλίσμα, ornamentum luxuriosus. Ion.in Agamem. ¶ At χλιδῶν,ῶνος ὁ dicitur omnis cumulus maximè verò lapidum;excrementorum,& terræ quã fluuius aut torrens in vnum locum cõuehit. apud Aeschyl.in Argiu. & Dem.orat.contra Callicl.

Compositæ.

Ε'υχλίσμα,delicias habeo in,luxurior in Hes.

Διαχλιδάω,idem quod χλιδάω: vnde partic.præt.med.διαχλιδώς, apud Plut.in Alcib.

Καταχλιδίαι,delicias facio, seu delicatiusculo fastidio reiicio, fastidiosè me indulgeo,cum dat pers.Athen.l.13.

Κατακλιδάω.idem in priori signif.apud eundem l 5.

Τ'αφοχλιδίαι,in deliciis modum excedo. item insolentia & petulantia modum supero.Soph.id Trachin.

ΧΛΟ Α,νος χλόη (Ionicè χλείη)ης,ὁ,herba virẽs,gramẽ, vel viride germen.Interdum &, herbæ, folia, fœnum.eur.in Bacch. αἱ δ' ὑπεκπέμψασαι χλόῃ Μήρινθ' ἱππήλατον, χθερὸς ἀσπάσιον μέτρον, vitulos inuasere gramine vescentes.Aristot.de mundo, γῆ πανοπλίαν τὴν χλόην μυρίαν. est etiam Cereris epitheton : vel ob viriditatem plantarum:vel quòd fruges ad maturitatem perductæ flauescant,quarum inuentrix esse dicitur.eust.

Χλοάδης,ὁ,ὴ,ὸ,virenti gramini similis,herbaceus viridis:apud Hippocr.Pro quo Ionicè apud eundem dicitur χλοιώδης.

Χλοηρὸς,idem:vt χλοηρῶν λαχάνων apud eundem.

Χλωρὸς, pro illdem,apud Apoll.Rhod.Theocr.& Plut.Symp.3.

Χλωρὸς(per crasin ortum ex χλοερὸς seu χλοηρὸς] idem cum præcedentibus : virens,herbidus,viridis in modum germinũ recẽs ex planta germinantium : vt χλωρὸς πτασάλοιστο , apud Theocr.idyll.7, & ἔτνος χλωρὸν, Plut. fymp. 2. Interdum opponitur τῷ ξηρῷ seu αὐῷ : vt viridis ficco : vt apud Hesiod. in Erg. Αὖον δὲτὸ χλωρὸν πάμπαν ἐπ' ἄζοισι σαώσει. Interdum exp. recens,tener,mollis : vt χλωρὸς τυρὸς & χλωρὸν κάθιον.apud Athẽ. l.7. Metaphoricè apud Aristot ἁφάσματα χλωρὰ dicuntur. & apud Theocr. idyll.14 χόνις χλωρά. Item χλωρὸς,ita viridis vt in pallorem vergat,pallidus instar herbarum arescentium & flaccescentium: vt χλωρὰ ἀδιάκοπος, apud Hesiod. in Asp. & μέλι χλωρὸν,ll.λ.exponitur etiam,decolores efficiens,vt χλωρὸν δῆλ'ὃ,Od. μ.

Χλωρότης,ητος,ἡ, viriditas, viror.Plut.fymp.li 5.Item pallidi tas;pallor:apud Hippocr.

Χλωρίτης,ου,ὁ, viridans,virans.

Χλωρίων,ωνος,& -χλωρικὸς,ὴ,ὸν, auis nomen ex colore. Aristot. hist.an.lib 9.cap 1,& 22.

Χλωρὸς ἰοῦ,ῆ, virens,viriditas : vt κάρηνα χλωρὸ δρυὸς, apud Nic. in Ther. Dicitur & fuscinia χλωρὸς, quoniam vere appa ret, quum omnia virent : aut quoniam in virentibus arborũ frondibus sedet, schol.Hom.apud eum.Od. τ.

Χλωρόεις,ρὰ,ὸν,itidem est animalculum quoddam ob viriditatem sic dictum Suid.

Χλωρόω,viridem reddo:vnde χλωρωθεὶς, apud Soph.viridis

Χλώσσομαι, viror seu pallor.Hipp.epidem.l.6. (factus.

Χλωσσίζω, viridi pascor,gramine,vel viridibus herbis. Gal.

Χλωσσίω, viridis sum,vireo : vt χλωσσίζουσι ἑαυτοῖς apud Areth. in apoc. Item metaph. vigeo,firmus sum:vt χλωσσίζον κέφυμα τὸ δυναγκαῖον,apud eundẽ.Item palleo,pallidus sum.Leuit.c.14

Χλωρίασις (tanquam à χλωρεάω)viror,pallor.

Χλοῖα.[Ionicè χλοιὰ idem quod χλωρίζω,vireo. Nic. in Ther.

Χλοιάζω,idem:apud Hesych.χλοάσμα , idem quod χλόεσμα.

Ε'γχλοάζει,[comp.]Hesych. est ὑμνίζει. [pocr.

Χλοιοῦμαι,virere geminare. Pro quo Ionicè χλοιῶμαι , apud Hippocr. idem quod χλόη significans viriditatem. item pallor. Apoll. Arg. l.2.Nic.in Alexiph. (lorem.

Χλοῦς,idem Hip.χλοιὸς,aurum à χλόη denominatum ob pal-

Compositæ ac primùm ex χλωρὸς.

Α'εὶχλωρὸς,semper virens:vel perpetuò pallidus.Nic.

Α'πόχλωρίς,ίδος,cui color faciei mutatur ex pudore aut insania: propriè,in pallorem.Hesych.

Χ᾽χλωρος, virorem in se habens, viridis. Exponitur &, propè viridis: apud Nicand.

Εὔχλοος, pulchrè viridans: vel simpliciter viridis.

Μελάγχλωρος, colorem habens atrum pallore mixtum: vel viridis simul nigérque: Hippocr.

Μελίχλωρος, pallens mellis colore. Nicand. in Ther. Theoc. idyl. 10. Est & gemma coloris partim flavi, partim mellei: apud Plin. l. vlt. c. 11. (in Progn.

Τ᾽πόχλωρος, subviridis item aliqua ex parte pallens. Hippocr.

Composita ex χλόη & ἔχω.

Α᾽χλης, ὁ ἡ ὁ, virore destitutus. Hippocr. in Coac-progn.

Δονακόχλους, arundinibus virens: unde δονακόχλοα εὐρώτα, apud Euripid. in Iph. Aul.

Μισόχλωρος, dimidia ex parte virens, Nic. in Ther.

Χλωρὸς, vide in comp. ex εὐ.

ΧΝΑΤΩ. F. αἰπὺν, carpo, vellico. Hesych. Item catillonum more voro & deglutio. Eurip. in Cyclop. ἅτινα σοι ἐ᾽ὦδε ὑ᾽ὦδε ὑ᾽ὦδε αἰθρασεῖ ἔπ᾽ χειλίοι, paratæ sunt elixæ & assæ quæ vel à prunis deglutire vobi licet. Athen. l. 9. ex ephippo com. Κατὰ τὰ χειλέοι τευθίοι σπαιόλια, sepiolas vnà cum teuthidib deuorare.

Χαιλίσκω, ea por, vellicor: vnde χαιλίσκομαι. Hesych. est ἀθροίζομαι.

Κ᾽ναῦμα, τὸ, quod carpitur, & catillonum more deglutitur: Poll. lib. 6. cap. 9.

Χαυωπιστὴν, ὴν, τὸν, vnde apud Athen. l. 9. πᾶσαν᾽ὴν χαυωπίστὴν dicuntur auiculæ quæ delicatiùs apparatæ gulose deuorantur.

Χαυστιστὴς, οῦ, ὁ, qui χαυώπιζεται delectatur, catillo, apud eundem Athen. lib. 14. ex Posidippo.

Χύδ, & contracte χύς, ratio. Hesych. Item primi pili qui in gena erumpentes radi possunt: lanugo: apud Aristoph. in Nub. Callim. hymn. in Apoll. Item molle tomentum, quo culcitræ infercíuntur: ex tenera lana constans, vt genarum lanugo mollissima est. Poll. l. 10, c. 8 ex Aristoph. Babyl. Maris etiã spuma χύδ᾽ ἁλὸς dicitur. Od. ε. quoniam veluti lanugo ei innatat. exponitur χύδ᾽ etiam, strepitus, sonitus. Hesych.

Χυδαῖος, ὁ ἡ ὁ, lanuginosus. Theophr. hist. plant l. 1. c. 21. & apud Dioscor.

Χυδάω, seu χυδάζω, fάω, lanuzine obsitus sum. Interdum de ipsis genis dicitur aut pubescente adolescente: vt apud Luc. ἀβρίκτου ἀκμάζοντος, ἀοῦ᾽ ὑπ᾽ ὀλίγον χυδῶντα τὰς παρειάς. Interdum de ipsis pilis lanuginosis: vnde apud Apoll Arg. 2. χειόοντας ἰὼλας Α᾽τύλλου.

Χύσις, ὁ, idē quod χύδ᾽ seu χύς, strepitus: vnde apud Aeschyl. πάμπαν χύσιν ποδῶν dicuntur de continuo motu pedum qui cum strepitu perficitur. ὁ τετ᾽ fistula axis cui axis immittitur: apud Soph. in electr. interdum &, ipsa axis extrema pars quæ modiolo inseritur: vt apud Aeschyl. in trag. Ε᾽πᾶλ᾽ δὲ δὴ θάλασσ᾽, Pro eodem χύσ᾽ Ionice dicitur χοῦς.

Composita a χύδ᾽.

Α᾽ναχυδαίνομαι, lanugine obtium esse: vel primam lanuginem emittere. Aristoph. in Acharn. (epigr.

Α᾽χυδὴς, seu ἄχυος, lanugine carens, impubis: vt ἄχυος ὑμῶν, in Ε᾽χυδὴς, seu ἔχυος, lanuginem in se habens, lanuginosus.

Ε᾽σχύδωτος, & ὄσχυος, lanugine tectus, super quo lanugo est seu conspicitur. [θηλάσας.

Ε᾽πιχυσία, sum ὄσχυος. Apoll. Arg. l. 1, λιπὼν ὑπηχυσίοισιν ἰ᾽σόχυδ᾽, æque lanuginosus in spigr.

Καλαμόχυδ᾽ & καλαμόχυσις, q.d. arundinū lanugo. Sic dicitur ἀδίκης quòd in arundinibus concretæ lanuginis modo inueniatur: apud Plin. l 32. c. 10.

Α᾽χυς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Χάω, Χάσκω, Χοδὲ. & c. vide in χάω.

ΚΟΓΝΙΣ, κος, ὁ, ἡ, mensuræ nomen est sextarios duos cõtinẽtis, seu cotylas quatuor, vt tradit Paul. Aegin. Athen. l. 1. χοίνικα κριθῶν εἰς τέσσαρας ὑμᾶς διαμέτρει τοῖς αὐτοῖς Α᾽θηναίοις. erant χοίνικες & pedicæ quædã, videlicet ligna crassa & rotũda cœnicis modo, in quæ crura immittebantur. Aristoph. in Plut. οἱ κᾶν ὑμῖν ᾖ ἐν βαλάντιόν τι, ἢ, τὰς χοίνικας ᾖ τὰς πέδας πεδῶσιν.

Χοινικίον, τὸ, & Χοινικίδιον, ὁ, modiolus rotæ qui & χοῖν dicitur, axem in cauitatem suam recipiens. Galen. εἰς τὸ ἄκρον ἀξονίου. comm. 2. item modiolus, i. instrumentum quoddam chirurgicum: apud Celsū. 3. c. 8. & Aegin. lib. 6 c. 90. Pro χοινικὶς, in prima sign. dicitur & χοινὶξ: apud Hesych.

Composita.

Διχοίνικον, ὁ ἡ ὁ, duas capiens chœnicas: vnde δίχοινιον sub. μέτρον dicitur mensura cõtinens duas chœniceas. Aristoph. in Nub.

Η᾽μιχοίνικος, dimidiatam chœnicem capiens. Dioscor. l. 5.

Decomp Πεντεμιχοίνικτος, duæ chœnices cum dimidia. Theophrast. hist. pl l. 8. c. 4.

Τριημιχοίνικτος, chœnix cum dimidia: apud eundem ibidem.

Ο᾽μοχοίνικος, qui eadē chœnice victitat, itē ὁμοχοίνικος, qui dimẽsum acceptũ conferunt. & cõmunes ex eo sumptus faciunt. Plut. symp. 2. probl. 10. [apud Dioscor. l. 1. c. 39.

Τετραχοίνικος, quatuor continens, χοίνικες: vt τετραχοίνικον μέτρον,

Τριχοίνικος, trium chœnicum capax. Item trium chœnicum pretio dignus. Aristoph. in Vesp.

ΧΟΪΡΟΣ, ου, ὁ, porcus, sus. Aristoph. in Plutar. ὑμᾶς δ᾽ χοιρίοις ὑσὶ φιλιππίας ὕπεσθε μητρὶ χοίρου. Plat. de leg. l. 2. ὑποσυφὸς τε ὑ χοῖρος, ἀλλὰ μᾶλλον ὁ ἀσπαρτὸς ὗς. Fœmin. etiam gen. dicitur ὁ χοῖρος vt ἀρχίας χοίρου, apud Athen l. 9. ex Hipponacte, item porcus, i. pudendum muliebre: apud Aristoph. in Acharn. ¶ Est & nomen Nilotici piscis: apud Athen l. 7.

Χοίρεος, α, ὁν, porcinus: vt χοίρεοι ὀρνιθες, apud Athen. l. 2. Pro eodem eliso λ. dicitur χοίρειος, Od. ξ. Et eliso ι χοίρεος: vt πόρις χοιρέα, apud Gal. ad Glauc. l. 2.

Χοιρίνη, ἡ. sc. δορὰ, porcina pellis. item sub ταῶς, seta porcina. Aristo. in Vesp. χοιρίνα dicuntur etiam conchæ marinæ quibus olim in suffragiis vtebantur: apud eundem in eadem comœdia, & in Equit. Sunt & in placentarum genere: apud Athen. lib. 14.

Χοιρίον, & χοιρίδιον, τὸ, porculus, porcellus, Aristop. in Acharn. item, mulieb. e pudendum: apud eundem in Vesp.

Χοιριάπωλοι, q. d. porculatores vel porcarij: sic à Clysthene Sicyonis tyranno dicti fuere tribules quidam Sicyonij, per detisionem pristino mutato nomine: apud Herodot. l. 5.

Χοιρὰς, ἀδ᾽ος, ἡ, porcula, scrofula. item rupes è mari aliquantum eminens ita vt porco natanti similis sit, quæ vndis marinis circumluitur & cauum antrum habet. Eurip. in Androm. Theocr. idyl. 13 item struma: vel à petris quæ χοιράδες dicuntur: vel à porcis, in quorum gutture frequentes eiusmodi tumores reperiuntur. Celsū. 5. c. 28.

Χοιροκτόνος, strumosus Plut. symp 4.

Composita.

Α᾽καθοχοιρεος, q. d. porcus spinis horrens: echinus terrestris. Suid.

Καλλιχοιρεῖον, pulchros porculos pariens. Aristotel. hist. an. lib. 6. cap. 18.

Μετάχοιρος, seu μετάχοιρον, porcellus qui in vtero matris lactis post ftatum tempus partu editur. Idem ibidem.

Τ᾽πόχοιρος, oleris quædam species: apud Theophr. hist. pl. l. 7.

ΧΟΛΗ, ης, ἡ, bilis, fel. Plut. οἷον ὄξους εἰ κορκύρας ἰαῖρι παχύχολον κλύζειν φαιδάκνον πικρὸν, amaram bilem eluit et pharmacon amaro. Apud eundem de tera num. vind. ὑπὸ τῆς χολῆς, fel livorem. item b lis, i. ira. Athen. l. 11. κινεῖ τὴν χόλ᾽ & δύζει μου χόλον ἐξ ὑ᾽ ὑπὸ τῶν ἐν παιδιᾷ σφίσιν, ita tum mihi bilis mihi in nasum coascitur. Sic & alibi apud eundem & Luc. in Tim. item fastidium, nausea: apud Plut. Symp. 7 probl. 7. item vesica communis bilem seu fel. Dicitur & de fepiæ atramento quod velut stram bilem effundit. Nic. in Alexiph. σπασθεὶς ὁ ἐξαιδὴς, ὁ ἡ μελανίτης ἐκ᾽ ἐκ χολῆς.

Χολάδης, ὁ ἡ ὁ, bilosus, felleus. Hippocr. Gal. Aegin.

Χολικὸς, idem. Plut. in lib. de virtut. & vit. χολικὸν μᾶλλον ὀφθαλμίσαι homini in quo flaua bilis exuperat.

Χολίσκος, ὁ. idem cum præcedentibus: vt χολίσκοι τοῦτο ὄνομα, apud Nic. in Ther.

Χολώδης, bilẽ educẽs, bilẽ vacuans seu purgãs. Gal. apud Hippocr.

Χολώδης, idem cum χολίσκος & χολικὸς: vnde χολώδη dicitur hepar apud Suid. in cuius parte inferiore caua dependet fellis receptaculum.

Χολὴ, ἡ, cholera: morbus in quo bilis vel excerni, vel euomitur. de quo Celsū. l. 4. c. 11. & Alex. Trallian. l. 7. qui tamen nõ χολὴ nomẽ habere scribit, sed à χολὲς, intestinum: quoniã materia quæ per ventrem aduehitur, per intestina excernatur. Χολερώδης, qualis est eorum qui cholera vexantur: cholericis similis: vt ἀθρεῖν ἔοικε τοὺς χολερώδη, doloribus infestari similibus eorum qui cholera laborant: Hippocr. in Coac. prognost.

Χολερικὸς idem: vt χολερικὰ πάθη, morbi quales sunt cholera laborantiũ: apud eundem epidē l. 5. itē χολερικὸς obnoxius. Dioscor. l. 1. c. 161.

Χολεδόχος, intestinum: dictum ἅτε᾽ τὴν δ᾽χόδην τὸ χολῶδες τῆ᾽ ἐντέρου. Hesyc. tamen sic appellari scribit διὰ τὸ κυκᾶσθαι: & lij à κυλᾶν, quasi χολικὲς. vtitur Hom. Iliad. δ. & φ.

Χόλιξ, ικος, ὁ, ἡ, *idem* intestinum, sed crassum. Aristoph. in equit. & in Pace.

Χολάω, bile mihi iecur accenditur. ira inflammor, irascor. Cum dat. perf. Ioan c. 7. item furo, insanio: apud Athen. l. 9.

Χολὸς, idem quod χολὰς, fel, bilis. Iliad. π, χόλῳ ἕπεσ᾽ ὑ᾽ ἵππος ἐπὶ ἀμφοτέρους. Item bilis, i. ira: passim apud Hom. & c. poetas.

Χόλος, iratus epigr. [ποτὲ χόλος

Χολόω, bile inficimmo, ad iram concito. Od. θ. ὑ᾽ανὶ μ᾽ ἐχόλωσε ποσειδάων ἐνοσίχθων, & ὑ᾽ τέκνοις τεοισιν ὅτ᾽ ἐχολώσατο.

Χολωτὸς, iratus, iracundus: vt χολωτὸν ὑ᾽πέλεται. Il. a. & Od. ξ.

Χόλος, idem cum χολὸς: ex quo & eliso λ & duobus σ in σσ contractis ortum putatur.

Χόλωμα, idem cum χολὸς: cum genit. sub ἔστης. Il. ζ. cum dat. perf. Odyss. ε & ψ. Et cum ἀπὸ seq. dat. Hesiod. in Aspid.

Composita.

Composita.

Α᾽κρόχολος, ὁ ἡ ὁ, ἄκρατον ἀθρόως χόλον, qui meram bilem congent. Hippocr.

Α᾽μφίχολος, extremè biliosus: cui subitò bilis accenditur, qui repente irascitur. Arriot. eth. 4. c. 5. Pro eodem dicitur & ἀκρόχολος, apud Aristoph. in Equit. & Theocr. idyll 25.

Α᾽πόχολος, procliuitas ad iram. Plut. ἀπὸ λοιπὸν. Pro quo dicitur & ἀπόκρισις. Hesych. (de leg l. 5.

Α᾽σχέτοχολος, subitò irascor, repentè ad iram concitor. Plat.

Α᾽υθαιμοχολος, irascor circum vel propter. Greg. Naz.

Αὐτοχόλως, qui sua sponte irã cõcipit, vel sibi ipsi iratus. Epig.

Α᾽χόλος, bile seu felle carens. Item bilem tollens & abigens: vt κάμωμον ἄχολον, Od. δ.

Α᾽χολίαν, bile carere, mens non biliosa. Plut. in consol. ad vxor.

Α᾽χόλως, qui citò irascitur, sed facilè iram deponit.

Δυσίμερος, exp. necessitas duplicis iræ, in Epigr.

Ε᾽υχόλως, qui bilem celat & dissimulat. Eustath.

Μελαγχολία, furor seu desipiscentia ex atræ bilis redundantia: apud Hipp. & c.

Μελαγχολικὸς, ex melancholia seu crasso humore proficiscens. vt μελαγχολικὰ πάθη, apud eundem. Item in quo dominatur melancholicus humor: melancholiæ obnoxius: & qui facilè in eam incidit. Plut. de def. orac. & alibi.

Μελαγχολικῶς, melancholicè, melancholicorum more. Galen. comm. 2. in prorrhet.

Μελαγχολάω, melancholia laboro, ex atræ bilis redundantia. Aristoph. in Plut. Luc. in Lexiph.

Μελαγχολία, melancholiam genero, melancholiam efficio: vnde μελαγχολιασθῆναι, apud Poll exponi posse videtur, melancholiæ obnoxium factum esse.

Μελάχολος, qui flaua bile laborat. Eust.

Ο᾽ξύχολος, qui subitò & acriter irascitur.

Ο᾽ξυχολία, ira repentina & acris iracundia.

Παρίχολος, in quo redundat amara bilis, Hippocr. in Epigr. ineuph. Archilochi πικρὸν χόλον σφιν dicitur os effundens verba ex amara bile profecta. (pud Actuar.

Τακτιχολία, excrementa permixta bile aquosa: a-

Τ᾽πόχολος, supra modum iratus Suid, ex Antiphonte. Τ᾽παρχολαίνειν bilis fum: vel vehementer iratcor. (Poll. l. 2.

Τ᾽χόλος, subiratus. Ab Atticis sic dicitur ὁ μελαγχολῶν, teste

---

ΧΟΝΔΡΟΣ, ου, ὁ, granum: vel omne id quod ex continuo aliquo seorsum concreuit: vt salis grumi & thuris n. icæ: vnde χόνδρος ἁλὸς, apud Act. lib 9. cap. 39. ¶ Item alica, i. vel tritici genus & certæ frugis species, vt quidam ex Gal. tradunt, de fa cult. alim. li. i. vel farina ex zea certo modo concinnata, quẽ describit Constant. Geopon. lib. 3. sic dicta quod aqua aspersa exiccetur, & in grumos granáque concrescat. quæ ad vsũ reponuntur. ¶ Athenæus Aristoph. in Δαιταλεῦσι, ῥόφημα χόνδρου appellasse scribit, quod quidam exp. granum quod sorbetur. ¶ Item χόνδρος, cartilago, i. pars corporis omnium pori os, maxime terrea & solida, sensus expers: apud Nic. in Alexiph.

Χονδρώδης, ὁ ἡ ὁ, speciem grani gerens: grumosus. Athen. lib. 3. ¶ item cartilagineus, cartilaginosus. Aristot. hist. anim. libro primo.

Χονδρῖτης ἄρτος, panis è chondro seu alica. Athen. lib. Fœm. χονδρῖτις. Hesych exp. crassa similia. Est & χόνδρινος panis species, apud Athen. ibidem.

Χονδρώδης, um grumosus: vt χονδρώδεσι κεγχρῖ, māmæ ita turgescentes vt in eis grumi concreti esse videantur: apud Dioscor. l. 2.

Χονδρόω, facio alicam seu similam. Hesych.

Χόνδρις, nomen herbæ de qua Dioscor. l. 2. c. 161.

Composita.

Ε᾽γχόνδρος, grumos in se habens, grumosus: vt ἐγχόνδρου λίκνου, apud Dioscor. l. 1. Item cartilagineus

Ε᾽γχονδρίζω, chondro seu alica perspergo: vel ipsam cataplasmatis modo impono: Item cartilaginem coapto: apud Gal. ἐγχονδρισθῆναι. l. 3.

Νευρόχονδρώδης, ex neruis & cartilagine constans. Galen.

Συγχονδρόομαι, quum ossa coalescunt cartilaginis interuentu: apud eundem de oss.

Τ᾽χόνδριον, qui sub cartilagine est. Vnde τὸ ὑποχόνδριον medicis dicitur tota illa corporis humani regio quæ à mucronata cartilagine vtrinque ad ilia vsque protenditur: quod sub cartilagine iaceat, postque eam sit.

Χῶ, vide in χάω.

ΧΟΡΔΗ, ης, ἡ, intestinũ: vt χορδὴ ἰφίφωρ, apud Athen. l. 7. Item

chorda, fides ex intestino contorto & arefacto, quæ musico instrumento intenta pulsu melodicos sonos reddit. Il. φ & apud Plat. polit. 1.

Χορδύω, implico & inuoluo: *Et chordæ inuolui solent*: vnde apud Aristoph. in Conc χορδυθῶμεν σώματα, corpora quæ in coitu sibi mutuò implicantur. (πανία.

Χορδύνω, idem: apud eundē in Equit. χρῆναι᾽ ὁμῶς τὸ σκέλος ἀμφοτέρω Α᾽ρχόβιον, idem quod χορδὴ, intestinum. Idem ibidem.

Composita.

Α᾽κροχορδών, όνος, ὁ, dicitur verruca quæ sub cute coit, durior & paulò asperior, calloſa & plerunque teres, ciusdē coloris, infrà tenuis, ad cutem latior. pueros maximè infestãs, quòd similis sit vertici sutο resectę chordæ secundum extremitatē: vt scribit Aet. vel quòd in imo adeò angusta sit, vt pendere videatur, vt vult Celſ.

Α᾽ντίχορδος, ὁ ἡ ὁ, contrarias chordas habens: vel contrarium sonum chordis emittens. Exponitur &, ἰσόχορδος, item σύγχορδος. Hesych.

Α᾽χορδος, nullas habens chordas: vt κόρμιγξ ἄχορδος, apud Aristot. rhet. 3.

Δεκάχορδος, decẽ intẽtus fidibus: vt δεκάχορδον ψαλτήριον, Psalm. 18.

Ε᾽ννεάχορδος, nouem chordas habens: vt ἐννεάχορδα ὄργανα, apud Athen. lib. 14.

Ε᾽πιχορδὶς, corpus membranosum in medio intestinorum, situm, idem quod μεσεντέριον. Aret. de morb. acut. l. 2. c. 6.

Ε᾽πτάχορδος, septem chordis constans.

Ι᾽σόχορδος, paribus vel æqualibus constans chordis. Hesych.

Κατακορδύλη, exp. resicindo. Herodot.

Μονόχορδος, vnica intentus chorda. Poll. l. 4. c. 9.

Ο᾽λιγοχορδία, paucitas fidium.

Παρεγχορδὴς, aberrans à chorda. absonus. Suid. (Conc.

Παρεγχορδίζω, dissono à chordis, à chorda aberro. Aristop. in Παρεγχορδία idem. Suid.

Πεντάχορδος, quinque habens chordas, vt πεντάχορδον ὄργανον. apud Poll. lib. 4. c. 9.

Πολύχορδος, multas habens chordas seu fides, vt πολύχορδος ψόφος. Eur. in Rhes.

Πολυχορδία, chordarum multitudo. Athen. l. 8.

Περίχορδος, ad chordas quadrans, chordis consonus. Et generaliter, consonus. plat. de leg.

Σύγχορδος, idem Hes.

Τετράχορδος, quatuor instructus chordis.

Τριέχορδος, triplici intentus chorda. poll. l. 2. c. 9.

ΧΟΡΟ᾽Σ, ου, ὁ, chorus, chorea, tripudium: tam de actione saltandi quàm de saltantium multitudine. Odyss. θ, Αἰεί σ᾽ ἡμῖν ἐπὶ δαῖτας φίλας, κιθαρίς τε χοροί τε. Iliad. π, τὸν δ᾽ κρατὺς Α᾽ρηϊφίλητος, Η᾽φαιστε, ᾠφθαλμιάσειν ἰδὼν μετὰ μολπῆσιν ἐν χορῷ Α᾽ρτέμιδος. Xeno. Pæd. 7. τῶν χορῶν ἡγήσασθαι Περσικὸς καὶ τὸ πάσσεια, primas obtinuit in ducendo choro. In tragœdiis, comœdiis & satyris peculiariter χορὸς dicebatur multitudo quæ saltabat & canebat inter actus: interdum & interloquebatur, histrionis personam sustinens: vt apud Athen. lib. 8. & 14. Aristot. de arte poet. &c. Locus etiam choreis agitandis destinatus chorus dicitur: Od. θ.

Χορεικὸς, ὁ, choricus, ad chorum pertinens, quo chorus vti solet: vt χορεικὰ μέλη & ἄσματα, apud Poll. l. 4, cap. 15, & 16. Item ὁ τῆς χορῆς ἔξαρχος. Suid.

Χόρευσις, & χορεία, pes quidam dictus fuit, quo conscripti versus choreis apti erant. schol. Hephæst. item χορεῖος, ὁ ἡ ὁ, quo chorus vtitur, saltationi conueniens: vt χορεῖον ἀοιδὴ, Apoll. Arg. l. 1. Sic χορεῖοι αὐλητῆς. Athen. l. 4.

Χορεύω, choros agito, salto, tripudio: propriè, cum cantu. Hoc, in Areop. χορεύουσιν ἐν χεροῖν ἐμαρτύρει, χορεύει σώματι, exp. agitare pedes more saltantium. Epigr. l. 2.

Τοὺς μὲν χορεύειν, choris nuptias celebrare. Eurip. in Iphig. Aul.

Χορεύμενος, vnde κατάρξασθαι, exp. tripudiatum est & saltatum. Aristoph. in Nub. Et aor. 1. χορεύθεῖς, ἡ, sub specie saltationis expressus. Plat. de leg. (Phœn.

Χόρευμα, quod saltando exprimitur: vel saltatio. Euripid. in

Χορευτὴς, οῦ, ὁ, saltator, tripudiator: vel qui simul cantat & saltat. Plat. in symp. Aristot. polit. 3.

Χορικὸς, tripudium cum cantu mixtum, chorea. Plat. de leg. Plut. de def. orac.

Χορεῖον, idem quod χορὸς, de loco vbi saltatur dictum.

Χορόσκιον, ductum choreas Il γ.

Χόριον, τὸ, extima fœtus membrana, ipsum totum inuoluens: tam in animantibus cæteris quàm in homine. De homine apud Hippocr. γενικὰ lib. 1. & alibi. De cerua apud Aristot. histor. anim. l. 9 Quidam dictum putant ἀπὸ τοῦ χορεῖν, quod in eo vasa veluti in choro dispositа sint. Scribitur & χορεῖον. apud Hippocr. de nat inf. quod fœtus velut domicilium sit: vel à χορεῖν, quòd vnà cum fœtu procedat. ¶ κέρια dicuntur etiam edulia ex lacte & melle, teste Athenæo lib. 14. Pro quo scribitur & χορεῖα, apud eundem l. 12.

Compos-

Compositæ.

Α'μφιχορέω, circumtripudio, cantans saltánsque obeo.

Α'νακορέυω, idem quod χορεύω: vel saltatione & tripudio celebro, Eurip. in Bacch. Πᾶς ἀνακορεύει Θεὸς ὄρεσσι πανδύτας.

Συνανακορεύω, (*acco mp.*) vnà tripudio, vnà ad cantum moueo: trahe metaph. Apud Aristot. de mundo, ὁ ἀὴρ ὑπ' ἀνέμων συνανακορεύεται τοῖς τῶν ὑπάτων ὑπτασμοῖς.

Α'ντίχορος, opposita chori pars. vel quod oppositæ parti chori canit Poll. lib 4. cap 15.

Α'ριστοχόρτης, recens chereis celebratus: vt ἀριστόχορτος ἱερτή. Nonn. (in Epigr.

Α'ρχέχορος, qui præest choro, choragus, seu qui choros inchoat.

Α'χορος, ὁ, ἡ, chororum expers, qui sine choreis est vel fit. Eurip. in Androm. Plut. de aud. poem.

Α'χόρευτος, non celebratus choreis. Item alienus à chorea, chorea nunquam vsus. Plat. de leg. l. 2.

Διχορία, diuisio chori in duas partes, vel chorus in duas partes diuisus Poll. lib. 4, cap. 15.

Διχορεύω, in duobus choreis canere. Hesych.

Ἐ'ξαρχορεύω, choros duco in.

Ἐ'κχορεύω, e choro excludo, è choro eiicio. Eurip. in Helen. ΘΑ'. τὸ πᾶν Α'ἴαντος ἐξεχορεύσατο.

Εὐνέχορος, in qua simplí chori duci possunt, ideóque ampla, spatiosa: vt Πλατεῖαι εὐνέχοροι. Ilus.

Η'μιχορία, altera pars chori bipertiti Poll l. 4. c. 5.

Καλλιχορος, in quo pulchræ choreæ duci pollunt, ex quo intelligitur, pulcher, amabilis, amœnus. vt καλλιχόροισι παρ' Ἀ. apud Eurip. in Ione. Item actiuè, pulchras choreas agitans. vel simpliciter, tripudiis se oblectans: vt καλλιχόρων διὰ φρένα, apud eundem in Helen.

Κατακόρευσις, species cantus quo in Pythiis ludis repræsentabatur Apollo iam ouans Poll.

Μεσίχορος, qui medius in choro est. Plin ep. 2 ad Max.

Παρεχορεύω, choreas agito apud, vnde apud Eurip. in Ione, Θεοῦ χορὸν ὑμῖν πεύσομαι, tripodi. apud quem choreæ ducuntur.

Συνχορεύω, idem quod ἀναχορεύω.

Συνχορίζω pro itidem. Hesych.

Συχορος, in choro seu chorea iurstus, in choro astans. Apud Aristoph. etiam sic dicitur fœmina quæ cum alio aut alia saltat, teste Poll.

Τριχορεύω, vnà tripudio.

Τριχορίτης, qui vnà choros exercet & celebrat. Plat. de leg.

Συγχοριστρίς, quæ alicui in chorea iuncta est & adstat. Polli ex Aristoph.

Τριβίχορος, tripudiis se vel alios oblectans: epith. Apoll. in Epigr.

Τριέτηρος, vna ex nouem Musis: apud Plut. symp. 9. probl. 14.

Τριπλόχορος, triplex chorus. poll. l. 4. c. 15.

Φιλόχορος, chori seu choreorum amans, vt φιλόχορος κιθάρη, apud Eurip. in Iph. Aul.

Φιλοχορευτής, choreas ducendi studiosus. Aristoph.

Χορτος, ὁ. fœnum. Xenoph. Pæd. 8. μήτε ἵππους ἀχυροκόπους χόρτου ἐμφανίστε Sic Plutarch. in apophth. συδοκεῖν ὁ ἐν χόρτῳ ὢν ἔδη τοῖς ὄνοις ζυγίοις Interdum dicitur de herba adhuc virenti: vt Matth. 13, & Marci 4. Aliquando pro quolibet cibo sumitur: vt apud Athen. lib. 7, οὔτε μάττρα περίχυτον. Καὶ κρέοντες κέλυκας ἐλαίου χόρτου. Item septum quo cincta est curia. vt Il. λ. Αὐλὴ ἐν χόρτῳ. Et Iliad ω. Αὐλὴ ἐν χόρτοισι κυκλοτερὴς ἐρύκακε πύργος.

Χορτώδης, ὁ, ἡ, herbaceus, gramineus, ad formam fœni seu graminis accedens. (l. 4. c. 8.

Χορτωτός, tunica hirsuta, qualem Sileni gestabant. Poll.

Χορτάδιον, τὸ. idem quod χόρτος.

Χορτάζω, gramine pasco, fœno sagino. Hesiod. in Erg. Et simpliciter, pasco, alo: vt apud Athen. lib. 2, Βαλὼν τ' ἄμματ' ἐχορτάκουν ἐλέλυθε. Interdum, satio, ea natura: vt χορτάσαι ἄρτων, Marci octauo.

Χόρτασμα, τό, pabulum, cibus Act. Ap. c. 7.

Χορτασμός, saturatio, repletio. poll. l. 6. c. 8. ex Alex. comico.

Compositæ.

Α'χόρτατος, ὁ, ἡ, insatiatus, inexpletus: vel insaturabilis, inexplebilis. Hesych.

Δύσχορτος, graminis seu fœni non ferax. graminis penuria laborans: ex quo intelligitur incultus, defœtus, inamœnus. Eurip. in Iph. Taur. Δυσχόρτοις οἴκοις πάρα.

Εὔχορτος, fœno seu gramine abundans: vt εὔχορτα πεδία. poll. l 7.

Συνχορτος, gramine confitus: vel simpliciter, confitus: vt σύγχορτοι ὀμάλαι ἴναλοι πάγεσσι, torrentes piceis arboribus confiti, Eurip. in Herc. fur.

Χοᾶς χόα. &c. vide in χέω.

Χοάνη, χοανεύω, &c. in χράω.

ΧΡΑ'Ω, F. χρήσω, P. ἔχρησα, commodo, commodatò do, do vtendum: vnde apud Plutarch. κέχρηκα, commodauit. & κεχρήκει, vt apud Demetr. φρονεῖ δὲ τοῦ πατρὸς ἐμοὶ ἐκάλυσεν χρῆσαι χάλκεα. ¶ Item oraculo edo, respónsum reddo: oraculo, prædico, vaticinor. Iul. in Iph. Taur. τοῦ ὃ' ὡς τάδ' ἐς ἀρκτῶν ἔχρησε μάντις ἀκοῦσαι reddito. Apud Herodot. de Stat. Α'θηναίοισι ἔχρησε Apoll. Arg. 2. Ἥρωσι δ' ἐνθάδε πάντα πεπρωμένα, πρædicebat omnibus futura. ¶ Item coloro, imbuo tingo, vel polluo Hesych. ¶ Item inuado furioso & cum impetu aggredior: vt Il. ν. Ἥρ' ἔτι τίνα θνητῶν ἐπιχρήσεται ἠδὲ καὶ ἄλλον, sic Od. κ. Αἰολίδης δ' οὐ θυμὸν ἔχων ἐπὶ καὶ μοι ἔχρησε θοὸν πέλεκυν, luctuose te est aggressus?

¶ *Derivata à χράω, commodo, mutuo.*

Κιχράω, & κίχρημι, idem quod χράω, commodo. Demosth. ἐχρήσατο τοῖς ἐμοῖ ἐξηλθεν ἐκ τῶν ἐμῶν Sic & apud Plut. in Pomp. & Greg. de bapt Patricip. κιχρᾶς, qui vtendum rogantem apud Plut. ἀδελφοτητος.

Χρέωκοπέω, Ῥαιχρεωκοπία. commodato accipio, mutuor. Plutarc in Ant. ἐπεκρέμω δ' ὁ πρεσβύτερος τοῖς παρ' αὐτοῦ λεγόμενοις ἀπορρητοις, quod naues non redderat quas vtendas acceperat. Item vtor: in qua significat cum dat. rei pleruique iungitur: vt apud Plut in Rom χρῶνται βίοις λύσεις ἀνθρώπων. Interdum cum dat. & accusat vt Aristoph. τοῖς δ' ἐμοῖσιν ἀ χρῶνται πε, τοῖς μοι, quem in vsum conuertet aliquis calceos? Interdum & dat. pert. habet: vt apud Dem. in Mid ἵνα μὴ ἀφανίσωσιν τῷ χρωμένῳ αὐτοῖς. vtentium ipso, i. familiaritate eius, Dicitur & χρῆσθαι σοι εἰκὸς, & χρῆσθαι σοι ἐξεῖς. vtor te inimico: vt apud Liban. Aliquando χράομαι significat vtor, i. prædiues fum: vt πολλὰ διάφορα χρῆσθαι, apud Hoct. item habeo. vt apud Thucyd. πάντας ἡγῶνται ἐχεῖν ἢ κατασκεῦσι πανταχοῦ χρησάμενοι. Exponitur & fum: apud eundem lib. 6. πᾶς ὑπάρχοντας ἐκείνοις ὧν ἔχῃ πᾶσι ὡς αὐτοῖς χρῆσθαι τοῖς ἐκείνοις, maieres erant eius cupiditates. χρῆσθαι λόγοις. interdum exp. ratione præditum esse. Interdum significat, verba facere, loqui. vt apud Soph. in El. & Plut. in Num. Significat & respondere. apud Plut. in Phæd. πάνυ εὐθαύμαζον εἰ τὸ δεῖπνον τὸν λόγον ἔσχε, neminem futurum putabam qui ei respondere posset. χρῆσθαι τοῖς φράγμασι. interdum est potiri rebus, esse in summo actu rerum. vt apud Plutar interdum est, gerere & administrare res. vt apud Dem. Olynt 2. & isocr. in Areopag. Sic καλῶς χρῆσθαι τῷ βίῳ, honeste se gerere erga amicos. apud Xen. κακῶς βίῳ, vitam agere, viuere. apud Senec. τὸν χρόνον, morti. Herodian. Dicitur & χρῆσθαι τοῖς ἐδώδιμοις, aliquid de homine aliquo statuere vt apud Thuc 6.

Ἀρῶμαι, & vide suo loco. ἀράομαι exp commodum, vtilitas, vt apud Herodot. ἐκ τοῦ ἀράμενος ἔσεσθαι τὰ μάλιστα ἐπιθυμέει.

Χρῆσις, ἡ, ὁ, vtilis, commodus. Dem. philipp. 1. ἔξεστιν αὐτὸν χρῆσιμον τῷ πόλει. Dicitur & χρήσιμος, ἡ, ὁν, apud Aristoph. & Plut Dicitur & χρήσιμα, neutr. gen. apud Aristot. Χρησίμως, vtiliter. Thuc. (in polit.

Χρηστικὸς, vtilis. firm. commodo, commodus sum cum dat. Luc & Greg. Et cum εἰς seq. accus. apud Alex. Aphr. in top. lib 1. Item in vsu sum, vtilitas sum. Exponitur etiam, commodo afficio.

Χρήσιμος, opitulor, opem fero: dictum ζητ quidam putarunt, quasi χρησσιμος. Iliad. ω. Ἀ' ἀλλ' ἐμὲ δ' ἐν τοῖς ἐλεήσατε καὶ χρήσασθε. Sic & Iliad. α. & alibi

Χρήσιμος, auxiliator, remedium Nic. in Ther.

Χρησιμήτωρ φρενὸς, auxiliatorem fœtens. Nonn.

Χρησιμοεργὸς, idem. Nic. in Ther.

Χρηστὸς ἡ, ὁν, commodauit vel mutuò dedit: creditor. apud Aristoph. in Nub. & ph. cyl. Item qui commodatò accepit, debitor: sic dem apud rhocyl & Dem. in orat. pro rhormio. ¶ Aliam signif vide in χράω, oraculum edo.

Χρηστὸς ἡ, vtilis, commodus: Aristoph. in Nub. rhet. in quæst. Hellen. Item bonus: vt χρηστὸς & πονηρὸς opponuntur: apud Xenoph. in Athen. rep. Sic χρηστὸν ἄξιον, χρηστὸν ἔλεγεν, &c. apud Aristoph. & Dem. Interdum pro strenuo ponitur: vt apud Thucyd. lib 3. Interdum significat, mitis, clemens, benignus: vt apud Theocr. id. 15. χρηστὸς κ' ὑπέρμορος ἔσσο. Sic & apud Herodian. lib. 4. & in epist. paul. ad Ephes. cap. 4. exponitur & suauis, iucundus, facilis: apud Matth cap. 11. & Greg. Item leuis, in metaph. signif vt χρηστὰ ἔδη. apud Menand in hoc versu. Φαίνεται δὲν χρηστὰ ἐμοιτὰ πρᾶγμ.

Χρηστότης, ητος, ἡ. vtilitas. Item bonitas, apud plut. & Herodiã. Item clementia, benignitas. in epist paul. ad Gal cap 5.

Χρηστεύομαι, benignitate vtor, clementer me gero: in epist. ad Cor 1. c. 13. Exponitur & probè ago. Basil.

Χρηστικὸς, qui nouit commodè vti rebus. Aristot. Oecon. l. 1. exp. & vtui est frugi.

Χρηστικῶς, frugaliter, vtiliter.

Χρησίμευμα, vtilis, vsum præbens. Athen. ¶ At χρηστήριον, vnde

Χρηστήρια τὰ, cædes corpora occisa. Sophoci, in Aiace.

Χρεία χρείᾳ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ: ac primùm cum præpositione.

Α'ντιχρεῖν, seu αὐτιχρᾶν, vicissim commodo seu vtendum præbeo. Α'ντίχρη-

---

Α'ντίχρησις, mutuus vsus: vt quum ei à quo res aliqua vtenda accipitur, alia vtenda vicissim datur.

Α'ποχράω, abutor. Aristot. Oecon. 2. ἀπεχρῆτο τοῦ στρατοπέδου. ¶ Item vtendo, consumo, vsu attero. Plut. in Cæs. Exponitur & vehementer vtor: apud Luc. in tyr. Item pro simpl χράομαι. Plut. in Pomp. ¶ Item interficio. Aristophan. ἐὰν αὖθις ἀποχρήσωμαι σοι παράσιτος. ¶ Item contentus sum, apud Herodot.

Α'ποχρησις, abusus. Item, interfectio, occisio.

Διαχράομαι, idem quod χράομαι, vtor. Herodot. διαχρᾶσθαι ζῶντι ἐξεῖναι. Apud Arrian. ὕδατι ὀλίγῳ ὧι διαχρᾶσθαι χαλεπῶς, exp ægre se sustentare exiguæ aquæ vsu. ¶ Item διαχράομαι, idem quod ἀναχρῶμαι, interficio. ¶ Διαχρῆσθαι exp. etiam, mutuò sumi: vnde Νεκάδες χρεωμένῳ, mutuò sumptus.

Διαχρήσιμος, vtor tid est, familiaris sum alicui. Plat. de leg. l. 12.

Ἐπιχράομαι, abutor. Synes. epistol. 63. χρῆσθαι δεῖ τοῖς τῶν σωμάτων φύσει ἐπιχρᾶσθαι. Item pro χράομαι: apud Plat. ep. 8 ὧν ὀρθῶς ἐπιχρώμενος. item immodicè vtor, absumo, profundo, cum accus. apud Luc. & plut. in Demetr. Hinc præt. κατεχρῆσθαι, absumptum esse seu consumptum. vel absumpta aut consumpta. Hoct. in paneg. ¶ Item καταχράομαι, malè accipio verbenbus, vel morte afficio cum dat. pers. Aeschin. in Tim.

Κατάχρησις, abusio, abusus. Est & schema apud rhet. de quo Fabi. 8. c. 6.

Καταχρηστικῶς, abusiuus, per abusionem dictus.

Καταχρηστικῶς, abusiuè, per abusionem: apud gram.

Διεκπερεχράομαι, exp. abutor: apud Aristot.

Προκατάχρασθαι, ante vtor. Item prius consumo: vnde φερ καταχρῆσθαι, prius consumptum esse. Demosth. πρῶτ' ἀξιῶ σε.

Προχράομαι, *itidem* abutor. Plutarch. ἐᾶν φιλ. πολ. ¶ Item negligo, ipernor, flocci facio: apud Herodot. οὔτε χρησταῖρους τῶν βασιλέα χρησομένων.

Προχρήσασθαι, idem quod καταχρήσασθαι. Suid.

Περιχράω, insuper vtor. Et simpliciter, vtor. plat. in Tim. τοιοῦτο δὲ ὑφ' ἡμῶν περιχρῆσθαι.

Συγχράομαι, commodato peto: vel vtendum accipio. Polyb. libro primo, ὅθεν' Ἀσσέως συγχρησάμενοι πυρῶν. Item vnà cum alio vel aliis vtor. Exponitur & commercium habeo. 10. cap. 4.

Alia compositæ, itidem cum præpositionum tamen significatu à præcedentibus diuersa est.

Ἀπόχρησις, sufficit, satis est. rausanias. οὐ χαλεπὸν σφίσιν ἐκπλῆσαι ἐδὲ μιᾶς. Sic & apud Herodotum, ἀπόχρησις τοῖς χειρώσασθαι. infinit. ἀπόχρη, apud eundem. Particip. ἀποχρέων, sufficiens, apud plut. in public. itidémque apud Luc & S nef.

Ἀποχρώντως, sufficienter, satis, abunde, quantum satis est, apud Suid. & Hesych.

Ἀπόχρη, idem quod ἀποχρᾶ. præt. imperf. ἀπέχρη Fut. ἀποχρήσει. Aor. 1. ἀπέχρησα infinit. ἀποχρῆσαι pro ἀποχρήσειν, per apocopen, vt Eust. tradit Luc. ἀπέχρη τοῖς θεοῖς καὶ ἡμῖν εἰ ἐν σὺν, satis est prima capita exponere. Demostr. aduersus Midam, ὡς ἀπέχρησε ἂν αὐτοῖς ἐκεῖνος, ὁμοίως δὲ. &c. non satis illi fuit. idem pro contigit: ὡς ἀπέχρη τοῦτ' ἐκ, nec verò his contentus erat. Rursus apud Luc. ἀπέχρη εἰς δύναμιν.

Ἐπιχρῆ, sufficit, vt apud Herodot. ὡς τοῦ χρόνου ἐπιχρῆ ἡμέρη, non sufficit eis dies, defecit eos dies. Apud eundem. ἐπιχρῆσαι παιδείᾳ τινί, exp. ex vsu erit hanc iniuriam intulisse.

Ἐπιχρῶν, idem quod præcedentia, apud Heredot. lib. 1. Sic κατεπιχρῆ, sufficiet, satis erit, apud eundem.

Compositæ sine præpositione.

Ἄχρειος, ὁ, ἡ, inutilis, incommodus. Dem philipp. 3. Aristot. in Oecon. interdum inusitatus. item improbus: vide & χρεὼ in secunda signif.

Ἀχρεῖον, inutiliter, item inusitatè.

Ἀχρειότης, inutilitas. Appian. item simpliciter, non vti. plut.

Ἄχρηστος, vel ἀχρήσιμος, inutilis sum: vel inusitatus sum.

Ἀχρηστία, vitæ & victus vtilis.

Δύσχρηστος, quo difficulter vti possumus. Xen. Pæd. 3.

Εὐχρηστος, ita vt facilè vti non possis. polyb. l. 16.

Δυσχρηστία, difficultas vtendi re aliqua, incommoditas. Exponitur & anxietas, & in extricabilis difficultas, apud eundem lib. 1.

Δυσχρήστως, difficilis vsus sum. aut nullius sum vsus. idem l. 2.

Δυσχραίνομαι, vsu rei cuiuspiam offendor. Athen. l. 3. item incommode & impeditè verbor. inextricabili difficultate oppressus sum, incommodum. [primor. polyb.

Εὐχρηστος, cuius facilis est vsus, vsui accommodatus. polyb. Exponitur etiam, vtilis.

Εὐχρήστως, commodè, vtiliter,

Εὐχρηστία, vtendi facilitas, vsus commodus. polyb. Exponitur & vtilitas. (Diosc. l. 1.

Εὐχρηστὸν, facilè seu cõmodum vsum præbeo: vel vtilis sum.

Εὐχρηστέομαι, commodè tractor, commodis afficior, seu beneficiis. plut. in apoph. h.

Εὐχρησία, commodum.

Κιμβρηστὸς, semibonus, semiprobus. Aristot. polit. 5.

Κακοχρήσμων, qui malitia vtitur: ὁ τοῖς κακοῖς χρήσθαι δεδωκώς. Theoc. idyll. 5 κακοχρήσμων γὰρ ὁ δάμος.

Μισόχρηστος, bonorum olor. Xen. Hellen. 2. (eundem.

Παράχρηστος, ad omnia vsum præbens: vel omnino vtilis. apud Πολυχρήστος, ad multa vtilis seu commodus. Expositur & multum vtilatus Gal. ad Glauc.

Φιλόχρηστος, amans bonorum. item æquus, bonus. Xen.

¶ *Derivata à χράω, oraculi edo.*

Χρεομωδέω, oraculum consulo Od. κ. Ψυχὴ χρησομένη Θεσπεσίῳ Τειρεσίαο. Aeschin. οὐδ' ὅπως δώσουσι τὸν χρησμὸν τοῦ Διός. Sic & apud plut. in amat narr. Passiuè χρησθῆναι dicitur quod oraculo editum est, apud eundem Plut de sera num. vindict. Hinc & χρησθείς, quod oraculo responsum est.

Χρησμός, ὁ, idem quod τὸ χρηστήριον, responsum, oraculum. Aristot. Plut &c.

Χρήσμων, ὁ, qui oracula edit, vates. Hes.

Χρηστήριον, locus in quo eduntur oracula, cortina. Plut. de pyth. Significat & edi quod χρησμός. apud Herodia. & schol. Soph.

Χρησπρεύομαι, oraculum consulo seu scisciror: vel confero me ad locum in quo editur oraculum ad responsum accipiendum. Xen. & Alciphr.

Χρηματίζω, oraculum reddo. Greg. ὁ Ζεὺς χρηματίζων Μωϋσεῖ ὅσα τε ἔρχε item generaliter, responsum do postularis alicuius: vt ἀφιερωθείσας χρηματίζειν, apud Diodor.

Χρηματίζομαι, oraculo admoneor, vel diuinitùs admoneor Matt c. 2 & alibi in scrip. fac. vide & in κρίνω.

Χρηματισμὸς ὁ, responsum diuinum seu oraculum aut mandatum. Rom. 11. item responsum quod dant magistratus postulationibus aliquorum: Athen. In hac signif. dicitur & χρηματίσεις de quo plura in κρίνω.

Χρεία ἀτεχνος, oracula edo. Apoll. Arg. 2. χρείαν ἀτρεκέως ἐτεῷ νόον αὐδησάτην. (χρέω.

Χρίος, quomodo huc pertineat, vide suo loco. At χρίζω, vide in

Compositæ.

Α'ποχράω, ῶ, idem quod χρέω. Suid.

Α'χρης, cui oracula nihil respondit. Athen.

Δύσχρης, exp. κακόμαντις. Suid.

Ἰσόχρης, Pythico oraculo editus vel comprobatus: vt πυθόχρηστος νεανίας. Eur. in Ione, & πυθόχρηστοι νόμοι. Xen.

¶ *Derivata à χρέω, coloro, vel polluo.*

Κεχρώμαι, ῶμαι, polluor. Hes.

Κρύπτω, leuiter saucio, summam tantùm cutem vulnerando perstringo: propriè, leuiter vulnerans, sanguine corpus fœdo. Iliad 4. Eustath. tamen compositè etiam dictum vult quasi κρύπτε αἷμα, ὅ ἐστι πάσσει ¶ Exponitur &, appropinquo.

Χρῶτος, ὁ, anchora vnicũ dũtaxat vncũ habens. Hesych.

Χρώτω, *itidem* coloro, imbuo. interdum & vngo, lino, seu inungo, illino: vt apud Nic. in Alexip. Τῷ μὲν (ἰὸς πέλεκυν) γαμφώσας νοερῇσιν χαλκείῃσι αἰχμαῖς χρώτωσιν. Item contamino, fœdo, inquinor: vt apud Eurip. in Hippol. Steph. Τὸν τὰ μ' ἀπατήσαντα μὴ χρῶσθαι λέχη.

Χρύα, Χρίω, quomodo huc pertineant, vide suis locis,

Compositæ.

Α'ποχρώτω, idem quod χρώτω, colorem do, vel floribus orno. Plat. de rep. l. 6.

Α'χρώτος, ὁ, & Α'χρωτος, ου, ὁ, ἡ, impollutus, incontaminatus, intactus, prius apud Hesych. posteriùs apud Eurip. in Iph. Aul. legitur. Α'χρωτον ὄμμα κρυπτόμενον ὄφρυσι. pro Α'χρωτον dicitur & ἀχρώς, apud Nic. in Ther.

Καταχρώτω, idem quod χρώτω in Epigr.

¶ *Quæ sequuntur, composita sunt ex χρώω significante δέπτειν.*

Ἐ'γχρώω, seu ἐγχρώζω, idem quod χρώτω, item transitiuè, impingo, infringo, infligo. vt apud Herod. ἐνέχρωσε εἰς τὸ σφέτερον τὸ σκύπφος.

Ἐ'πιχρώω, itidem significat inuado, adorior. vehementi cum impetu. Iliad. α, ὃς ἐ βάλεσκε ἐξίστασο ἐπὶ ἕκαστον ἠὲ ἐφίρουσι. Sic & Od. Ε & apud Apoll. Argon. 2.

Ἐπιχρώζω, ὁ, ὁ ἡ, magno cũ impetu irruens & inuadens. Il. λ. & μ.

ΧΡΕ'ΟΣ, ὁ, ἡ, vsus, vtilitas, commodum. ifocr. Τῶν μὲν ὄντων τὰ πλεῖστα χρείᾳ ἐσθ' ὅτῳ κεκτῆσθαι δεῖ χρείᾳ σωτηρία μᾶλλον ὁμαρτοῦντα, societatis pignora, vtilitatis priuatæ causa vitæ. In plur. χρεῖαι, vsus. vt apud Aristot. Oecon. 2. εἰς τὰς καθ' ἡμέραν ἔχειν χρείας ἀσκήσεσιν, in quotidianos vsus impendere. Datiuus χρείᾳ interdũ exp. vice, loco: vt apud Laert. in Aristot. Sic dicitur aliquid χρείαν παρ' ἔχειν τινός & ἀπονήρεν, vsum præbere. * Deriuatur à verbo χράομαι, i. vtor. ¶ Apud Rhetores χρεία est dictũ breuiter aliquid ostendens, aut factum, scitè in personã certã quódve pro persona fit, collatũ, vt definitur à Theone. Alij exp. celebre & apophthegmaticum responsũ: apud Laert. ¶ Item χρεία, indigentia, egestas, opus: vt εἰς χρείαν ἔρχεσθαι τινός, aliqua re egere. Aristot. in polit. Et οἱ ἐν χρείᾳ ὄντες, egeni, inopes. Dem. Sic χρεία δὸς τοῦτον, opus est hac re. Sic χρεία τῆς σῆς ἐμοῦ: apud Eurip. Exponitur etiam, necessitas,

vt εἰς χρείαν τοῦ μάχεσθαι ἀφικέσθαι, eò venire necessitatis vt dimicandum sit: Plat de leg. ¶Item χρεία, negotium: vt exp. Act. Apost. cap. 6. Sunt tamen qui ibi exp. necessarium munus. vel necessarium negotium.

¶ Deriuata & composita ex χρεία, in prima signif.

Χρειώδης, ε, ὁ καὶ ἡ vtilis, commodus. Plut. Herodian.

Ἀχρεῖος, α, ὁ, inutilis. Plat. de rep. lib. 2, ἀχρεῖοι δ' ἐπὶ ἔργον παρέσεσθαι,

Ἀχρεῖον, aduerbialiter capitur pro ἀχρείως, inutiliter: apud Homer.

Ἀχρείως. Idem quod ἀχρεῖον.

Ἀχρειόω, inutilē seu inutile reddo: vnde in Psalm. Dauid aor. pass ἠχρειώθησαν. Et apud Eust ἀχρειῶσαι τὴν ὁμιλίαν χεῖρα.

Ἀχρήϊος, poeticè dicitur pro ἀχρεῖος: apud Hesiod. in Erg. Pro quo legitur & ἀχρήεις apud Hesyc.

Ζαχρειος, valde vtilis.

¶ Deriuata à χρεία, indigentia, opus.

Χρεῖος, egenus, inops. Philo de vita Mos. lib. 1, παρὰ πενίας ἐνδεὴς ὢν χρεῖος ὁ ξένος. Sic & alibi apud eundem. At χρεῖος pro χρέος, vide in χρέος.

Χρειώ Ionice, idem quod χρεία, cum genit. Iliad. α. Exponitur &, necessitas. Iliad. κ. & Odyss. δ. Pro eodem dicitur & χρειὼ. Il. ι, & alibi apud Hom.

Χρήζω, egeo, indigeo, cum genit. apud Plut. Herodian. &c. Exponitur &, desidero: vt apud Sophocl. in Aiace, Αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρῄζειν βίου, Ὅστις κακοῖσι μηδὲν ἐξαλλάσσεται. Item volo, Aristoph. in Nub. δρῶν πάντ' ἀτεχνῶς ὅ,τι χρῄζεις. Item rogo, efflagito, peto, vt apud Herodot. χρῄσαι σφίσιν δοῦναι. Eurip. ἔνσα χρῄζω, iusta peto. ¶Sumi dicitur & pro χράω, oraculum edo: apud Athen. lib. 8. ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔχρηζεν. Sed sunt qui legendum putent ἔχρησεν, vt sit aoristum primum à χράω.

Κεχρημένος, egens, indigens vt βίου κεχρημένος. Hesiod in Erg. Itē egenus inops: vnde apud Hom. & Hesiod κεχρημένος ἀνήρ.

Χρησμοσύνη, egestas: indigentia: sæpe apud Theogn. ¶Item oraculum Herodot.

Χρηΐζω, idem quod χρῄζω. Od. ρ, Πτωχῷ χρηΐζοντι ἐοικὼς Λακεδαίμονα δίαν.

Χρὴ, (impersonale) opus est. Od. γ, οὐ μέν σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς οὐδ' ἠβαιόν, non tibi opus est verecundia. ¶Item oportet, decet, par est. Il. α, Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν. Sic χρὴ ποιεῖν, apud Plat. & χρὴ πολεμεῖν, Thucyd. Interdum omittitur infinit. vt apud eundem lib. 1. Præt. imperf. ἐχρῆν & χρῆν, oportebat. Xenoph. apomn. lib. 1, χρῆν τὸν Σωκράτην τὰ πολιτικὰ διδάσκειν. Interdum exp. fatale erat. Interdum χρῆν pro χρῆναι ponitur: vt apud Eurip. * Scribit autem Eust. quosdam χρὴ per apocopen dictum voluisse pro χρῄζει, ideóque etiam acuto tono notari: alios putasse aduerbium esse.

ΧΡΕΜΕΤΙ'ΖΩ, F. ίσω, hinnio, hinnitum edo: apud Herodot. Xenoph. Lucian.

Χρεμετισμὸς, & χρεμέτισμα, hinnitus. (πτικόν.

Χρεμετιστικὸς, q. d. hinnibilis. vt equus dicitur esse animal χρεμετιστικόν.

Χρεμετάω, ῶ, idem quod χρεμετίζω. χρεμίζω idem.

Χρεμίζω, per syncopen pro χρεμετίζω: vnde apud Hesiod. in Asp. ὀξεῖα χρέμισαν.

ΧΡΕ'ΜΠΤΟΜΑΙ, screo, exscreo. Luc. χρεμψάμενος πλατύ, καὶ καταπτύσας με. Idem, ὡς ἐμμελῶς ἐχρέμψατο.

Χρέμμα, τὸ, screatus, sputum, Diog. Laert. χρέμψις, idem.

Composita.

Ἀναχρέμπτομαι, exscreo, screatu egero.

Ἀνάχρεμψις, exscreatio aut cum screatu gestio. Item extussitio Gal. comment. in Prorrhet. l. 1.

Συναναχρέμπτομαι, (*decomp*) vnà exscreo, vnà cum screatu egero. Lucian, in somn. συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχήν μοι τοῦ φλέγματος.

Ἀποχρέμπτομαι, excreo, exscreatu, eiicio. (Hesych.

Ἀπόχρεμμα, id quod exscreatū seu screatu eiectū est, sputum.

Ἀπόχρεμψις, exscreatio. Hippocr. aphor. sect. 4. artic. 46.

Ἀποχρεμπτικὸς, exscreabilis.

Ἐγχρέμπτομαι, inspuo, exscreo, in.

Ἔγχρεμμα, τὸ, quum in aliquem exscreamus. Plut.

Καταχρέμπτομαι, exscreo in, conspuo: vel despuo. Aristoph. in Pace, Ἦν καταχρεμψαμένη μέγα καὶ πλατὺ μύσῃ.

ΧΡΕ'ΟΣ (& poeticè χρεῖος) ους, τὸ interdum etiam, χρέως & χρεῖος, (quod Atticum esse tradunt nonnulli] debitum, mutuum, æs alienum: vt χρεῖος ὀφείλειν. Iliad. λ, & χρέος ἀποδοῦναι apud Aristoph. Sic Aristotel. Necon. 2, ἡ πόλις τοῦ χρέους ἀπηλλάγη, ciuitas ære alieno liberata est. Dicitur & διάλυσις χρεῶν, apud Plat. de leg. ¶Item fatum, mors: q. d. debitum fatale, Alciphr. epistol. 26, ζῆν μὲν γὰρ καὶ τεθνάναι μεμοίραται ἡμῖν καὶ ἓν δεῖ τὸ χρέος φυγεῖν. ¶Interdum χρέος ponitur pro munere seu officio: vt apud Sophocl. in El. σοὶ δ' ἤδη γέρον τὸ σὸν μελέσθω βαίνοντι φρουρῆσαι χρέος, tuum implere munus. Sic Eurip. χρέος σὸν τόδ' ἐκπονεῖν, tuum est munus, tuæ sunt partes. Nonnunquam exp. negotium. Item res, vel causa: vt apud Oppian. Τί χρέος ἐκ μακάρων δὲ κλυτὰς ἤμειψε γυναῖκας; Hippocr. in ep. ad Damagetum, τί δέ σε χρέος δεῦρ' ἤγαγεν ἐπ' ἐμέ: quæ causa te

huc venire pepulit? ¶Item χρεὼ, indigentia, egestas: vt Epigr. lib. 4 Μόχθων ποιητὴς ὁ στυγνὸς χρειώ. Aristoph. in Acharn. Τί δαὶ τάλας γε τῶν δ' ἔχεις πλέως χρεώ; Herodot. χρεὼ ἔχω ἰδεῖν αὐτὴν Ἑλένην. Interdum ponitur etiam pro necessitate: vt χρεὼ ἐστί μοι ἐλθέμεν, apud Nonn. ¶ Ponitur & pro χρεία, i. vtilitas: apud Eurip. ¶ Item χρεὼ, vaticinium, oraculum: vt quidem nonnulli accipiunt Od λ, Ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος. alij tamen aliter exponere malunt. * Deducitur autem χρεὼ in prima signif. (ex quo nonnullæ sequentium pendent) à χράω, significante do mutuò & mutuò accipio: in postrema autem significatione itidem à χράω, i. oracula edo.

Χρεώστης, ου, ὁ, debitor. Plut. & Herodian.

Χρεωστέω, ῶ, sum debitor, debeo. Greg.

Χρεωστεῖσθαι, deberi. Idē χρεωστεῖται σοι μισθὸς τῆς δουλείας καὶ πληθεῖσιν.

Χρεωστεύω, idem quod χρεωστέω.

Χρεὼν, τὸ, idem quod χρέος, fatum, fatale debitum. Herodot. & Pausan. Interdum, fatum, i. mors: vt apud Luc. in Hermot. Annotant grammatici vocem indeclinabilem esse, ac pro fato seu morte cum articulo semper vsurpari. At χρεὼν sine articulo, habens subauditum verbum ἐστὶ interdum exp. necesse est, oportet fatale est: apud Hom. & Plat. in Tim. Interdum exp. decet, conuenit, fas est: item operapretium est: apud eundem Plat Eurip. & Aristoph.

Composita.

Ἀξιόχρεως, ὁ καὶ ἡ qui soluendo est, locuples. vt ἀξιόχρεως ἐγγυητής, apud Dem. Philipp. 4. Item generaliter, sufficiens, par, idoneus, cum infinit. apud Herodot. & Dem. Cum præpos. ait seq. acc. Paus item satis amplus, non aspernandus, non pœnitendus: vt μέγεθος ἀξιόχρεων, apud Athen.

Ἀξιοχρέως, sufficienter. Het.

Κατάχρεως, seu κατάχρεος, ære alieno pressus, obæratus, apud Syn. Metaphorice in lib. Sap. c. 1. ἐν σώματι κατάχρεω ἁμαρτίας, in corpore obnoxio peccato.

Ὑπέρχρεως, qui supra facultates est obæratus seu ære alieno premitur. Hes.

Ὑπόχρεως, (q. d. qui subiacet æri alieno) obæratus, qui ære alieno premitur. Aristoph. in Nub. Exponitur & generaliter, obnoxius, obstrictus: vt ὑπόχρεως τῇ συγκλήτῳ, apud Polyb.

Χρὴ, χρῄζω. &c. vide in χρεία, indigentia.

ΧΡΗ͂ΜΑ, ατος, τὸ, res, negotium. Plat. in Gorg. ἐπειδὰν δ' ἴδω πρεσβύτερον ἄνθρωπον ἔτι φιλοσοφοῦντα, καταγέλαστον ὦ Σώκρατες, τὸ χρῆμα γίγνεται. Sophoc. in Aiace, τί χρῆμα δρᾷς: quid rei agis? Interdum χρῆμά τινος dicitur esse πολύ, μέγα, καλόν, &c. quod ipsum est πολύ. &c. vt apud Aristoph in Nub. πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν, ἀπλαστίας, i. πολλὰ τεμάχη καὶ κρέα τε ἀπλαστίας. Sic apud eundem initio Nubium, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον ἀπέραντον, i. noctes quàm sunt infinitæ. Sic apud Luc. περικαλλὲς τι χρῆμα παρθένου, i. pulcherrima virgo. ¶Apud tragicos idem significat quod χρεία, indigentia, necessitas. Eust. ¶Χρήματα, τὰ, dicuntur vtensilia & instrumenta ad colendum agrum necessaria: vt apud Hesiod. in Erg Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι. ¶Item pecuniæ: interdum generaliter, bona, fortunæ, facultates: vt Xenoph. in Oecon. καὶ ὁμολογοῦμέν γε, ὦ Σώκρατες, ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ, ὅτι περ ἐστὶ τὰ ὠφελοῦντα, χρήματα εἶναι. Peculiariter de mercibus dicitur, apud Dem. in Orat. πρὸς τὴν Λακρ. ἀπογράφειν πάλιν χρήματα. * Deducitur autem χρῆμα παρὰ τὸ χρῆσθαι, ab vsu.

Χρηματίζω, rebus explicandis constituēdisque vaco, actui rerum operam do, ius reddo. Diodor. in hist. Alex. ἐν τῷ παραδείσῳ ἔκειτο αὐτῷ θρόνος, καὶ κλίναι ἀργυρόποδες, ἐφ' ὧν καθεζόμενος ἐχρημάτιζε μετὰ τῶν ἑταίρων. Sic Plutarch. in Camill. χρηματίζοντος τοῦ Καμίλλου ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς. Lucian. περὶ ὧν ὁ Ζεὺς ἱκεσίας τῶν εὐχῶν ἐχρημάτισε, quum Iupiter hominum votis audiendis vacauit & de iis statuit. Interdum expon. refero ad populum, ago cum populo. vt apud Dem. in Mid. ἐν δὲ ταύτῃ ἐκκλησίᾳ ὁ νόμος κελεύει, ἐπειδὰν χρηματίσωσιν οἱ πρόεδροι περὶ ὧν διῴκησεν ὁ ἄρχων, χρηματίζειν περὶ ὧν ἄν τις ἠδικηκὼς ᾖ περὶ τὴν ἑορτήν. Interdum significat, consilium agito, cōsulto, decerno. vt apud Dem. pro cor. ἐπὶ Νικοκλέους ἄρχοντος, Βοηδρομιῶνος ἕνῃ καὶ νέᾳ βουλῆς γνώμη πρυτάνεις καὶ στρατηγοὶ ἐχρημάτισαν, τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀνενέγκαντες, de concilij sententia concilium agitatum est super iis de quibus πρυτάνεις retulerant ad curiam, quæ in concione populi prius agitata fuerant. Item conuersor, cōmercium habeo: vt apud Thuc. ἐχρημάτισαν περὶ πόλεων. Et simpliciter, alloquor, compello, ago cum aliquo de negotio. vt apud Dinarch. καὶ συμπάντων τῶν Ἑλλήνων εὐκαιρίαν ἐκλιπὼν Νικάνορα καὶ κεχρηματικὼς περὶ ὧν ἐβουλήθη, ἐλευθερωσαι ... παρασκευάζεις, προδότης ὢν καὶ δωδέκατος. Item negotium gero & tracto: vt apud Aeschin. in ep. ad Ctesiph. καὶ αὐτὸς δὲ ἐπὶ πολλὰ περὶ ὧν ἐχρημάτιζον Ἀθήνησι μοι γεγένηται πολλάκις. Item χρηματίζω, appellor, nominor: Plut. de virt. mul. νόμος ἦν τῆς Σαρματίας μὴ πατρόθεν, ἀλλὰ ἀπὸ μητέρων χρηματίζειν. Sic Act. cap. 11. ἐγένετο δὲ πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ χρηματίσαι τοὺς μαθητὰς χριστιανούς. Orta est autem hæc significatio ex præcedenti: quum cognomenta hominibus imponi soleant ex negotio quod tractat, vel offi-

vel officio quo funguntur. Exponitur etiam, sum: apud Damasc. ¶Item oraculum reddo: de qua signif. vide suprà in χράω, i. oraculum edo. ¶Item pecuniam colligo: in qua signi. vsurpatur potius vox pass. vt apud Thucyd. lib. 7. καὶ οἰόμενοι χρηματιεῖσθαι μᾶλλον ἢ μαχεῖσθαι. Isocr. in Busir. ἐκ φιλοσοφίας χρηματίζεσθαι ζητοῦσιν, ex literarum studio quæstum facere. vnde part. præt. κεχρηματισμένος, apud Dinarch. qui locupletatus est & quæstus. Xenoph.

Χρηματισμὸς, ῦ, ὁ, pecuniæ comparatio, studium quod impenditur comparandæ pecuniæ, aut faciendi quæstus. Interdum & pro ipso quæstu: vt apud Plat. in Apol. Exponitur &, quæstuaria negotiatio. Item res pecuniaria. ¶ Alias signific. vid suprà in deriu. ex χράω, oraculum edo.

Χρημάτισις, εως, ἡ, itidem pecuniarium collectio. Aelian. Item quæstus. Xenoph.

Χρηματιστὴς, ῦ, ὁ, qui colligendæ aut comparandæ pecuniæ deditus est: aut qui artem pecuniæ comparandæ nouit. Aristot. eth. lib. 1. c. 5.

Χρηματιστικὸς, ῦ, ὁ, comparandæ pecuniæ peritus. Τὸ χρηματιστικὸν, ex quo quæstus percipi potest.

Χρηματιστήριον, ου, τὸ, locus in quo ars quæstuaria exercetur: vt locus in quo χρηματισταὶ suam negotiationem exercent.

Composita: ac primùm ex χρῆμα, i. res.

Αὐτόχρημα (aduerb.) re ipsa, reuera, planè omnino: Synes. epist. 4. ἦ αὐτόχρημα Μακκαβαῖος, ὅς γε ἐγκαρτερήσαι τῷ δόγματι, ille autem planè Maccabæus.

Παραχρῆμα q. d. in ipsa re, i. dum ipsa res geritur, in præsentia, è vestigio, continuò, ex tempore. Thuc. lib. 7. ἀπηυτομολήκασιν γὰρ ... πλεῖστοι παραχρῆμα. Aristoph. in Pluto. ὡς χαλεπόν ἐστι ... παραχρῆμα, ὅταν ... τις εὖ. Plerunque construitur cum articulo: vt apud Thucyd. lib. 1. ὑπὸ τῆς παραχρῆμα ἀνάγκης, ob præsentem necessitatem, vel ex subita necessitate. Idem lib. 2. τῷ παραχρῆμα περιχαρεῖ, ob præsentem lætitiam. Apud Dem. ἐκ τοῦ παραχρῆμα subitó. Et εἰς τὸ παραχρῆμα pro eodem apud Plat. Apud Xenoph. αἱ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναί, extemporaneæ voluptates. Dicitur & ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα apud eundem, i. ex tempore & ἐν τῷ παραχρῆμα, in præsentia, impræsentiarum.

Composita ex plur. χρήματα, pecunia.

Ἀχρήματος, ὁ καὶ ἡ, carens pecunia, inops.

Ἀχρηματία, pecuniæ penuria, inopia.

Ἀχρηματέω, ῶ, penuria careo. sum inops.

Ἀχρήμων, ονος, ὁ & ἡ, idem quod ἀχρήματος, in Solonis elegiis. ἀχρημοσύνη, idem quod ἀχρηματία. Ἀχρημονέω, idem quod ἀχρηματέω. Poll. ex Plat. com. (Thuc. l. 8.

Ἀποχρηματίζομαι, q. d. expilo aliquē pecunia, vel emungo pecunia.

Φιλοχρήματος, pecuniæ amans: pecuniæ auidus, Xē. apomn. l. 1.

Εὐχρήματος, pecuniosus, locuples, opulentus.

Εὐχρηματία, opulentia. [com.

Εὐχρηματέω, ῶ, pecunia abundo. Εὐχρημονέω, idem. Poll. ex Plat.

Ζαχρήματος, admodum pecuniosus, prædiues. Plut.

Πολυχρήματος, cui multum est, pecuniæ, pecuniosus.

Πολυχρήμων, pro eodem.

Πολυχρηματία & πολυχρημοσύνη, pecuniæ abundantia, opulētia.

Φιλοχρήματος, cupidus pecuniæ, auarus. Plat. epist. 7. Dicitur etiā φιλοχρήμων pro eodem.

Φιλοχρημάτως auarè, cum cupiditate pecuniæ. Isocr.

Φιλοχρηματία, pecuniæ cupiditas, auaritia. Plat. de leg. Φιλοχρημοσύνη, idem. Phocyl.

Φιλοχρηματέω, ῶ, pecuniæ auidus sum, sum auarus. Plat. & Φιλοχρημονέω, idem. Plat. de leg. l. 5. (Plut.

Ἀφιλοχρηματία, (*dec.*) pecuniæ contemptus neglectúsque: pecuniarum nullus amor.

Χρήσιμος, χρησμὸς, &c. Χρηστός, &c. χρῆσις, &c. in χράω.

Χρῆμα, in χράω.

ΧΡΙ'ΜΠΤΩ, F. ψω, appropinquare facio, appello, admoueo. Sophocl. in Electra, Κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων, ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα. Item neutraliter appropinquo, accedo, appello. Apoll. Arg. l. 3. χρίμψε δ' ἔπειτα κιών, deinde iuit & accessit propius. Idem Arg. l. 2. cū pat. ἀλλ' ὅτε νήσῳ χριμφθέντες ... , cùm ad insulā appropinquassent, vbi ad insulā venissent. Eurip. in Andron. λίσσου δὲ γόνασι δεσπότου χρίμπτου, ὦ τέκνον Item fulcior, fulcio me, nitor. Hesych. ¶Item vngo, illino. Hesych. & Eust.

Composita.

Ἐγχρίμπτω, idem quod χρίμπτω. in prima signif. Herod. ἐγχρίμπτουσαι βαίνει τῇ γῇ, nauium appellentes ad terram, Idem lib. 3. ἐγχρίμπτεται τῇ θήλεϊ admouet fœminæ. Item pro ἐγχρίμπτομαι, appropinquo, propè accedo, Il. ψ, Τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους. Apoll. Arg. lib. 2. ἕως μυχάτῃ ἐνὶ χρίμψητο θαλάσσῃ.

Ἐγχρίμπτομαι, appropinquo, propè accedo. Herod. lib. 4. & Hom. Il. ρ. At Il. υ, Ἀσπίδι ἐγχριμφθείς, quidam exp. impactus, illisus. (inclinatus.

Ἐπιχρίμπτω, idem quod simplex. vnde ἐπιχριμφθείς, innixus &

Συγχρίμπτω, collido seu committo & coire facio vnde συγχριμφθείς, collisus, offensus.

ΧΡΙ'Ω, F. ίσω, vngo, perungo, inungo: seu lino: oblino, illino. Odyss. δ, Ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼ ἐλόευν καὶ χρῖον ἐλαίῳ Sic Odyss. ο, Τὰς δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ. ¶ Item pungo, stimulo, extimulo. Aeschyl. in Prom. χρίει τις αὖ με τάλαιναν οἶστρος. * Ex χρώω, coloro, originem traxisse creditur, mutato α in ι.

Χρίομαι, vngor, inungor: seu illinor, perlinor, oblinor. Xenoph. Pæd. 7. τὰ μὲν ἄλλα ἐκέχριστο τῷ χρυσοειδεῖ χρώματι. In voce media idem significat quod χρίω: vt Od. ζ, χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ.

Χρίσμα, seu χρῖμα, τὸ, vnguentum, in quo vngitur seu obliuitur aliquid: prius apud Phil de vita Mos. l. 1. posterius apud Athen, l. 9, ex Philoxeno. χρίσμα, interdum exp. oleum: quoniā eius præcipuus in vnguēdo vsus est: vt apud Dios. l. 1. c. 161.

Χρίσις, εως, ἡ, vnctio illitio: apud Suid.

Χριστήριον, ου, τὸ, idem quod χρίσμα: apud eundem.

Χριστὸς, ῦ, ὁ, vnctus, inunctus, perunctus. Item qui inungitur, quo inungi solemus: vt χριστὸν φάρμακον, apud schol. Theocr. Peculiari nomine χριστὸς, dicitur filius Dei, & seruator noster: (sicut eodē sensu apud Hebræos Messias) verè sacerdos propheta & rex: qui tria hominū genera sola sacro oleo in veteri testamēto inūgi solebāt. Hinc χριστιανὸς, ῦ, ὁ, Christianns, qui Christi sese discipulū pfitet, & à Christo se denominat. χριστιανίζω, Christianis faueo vel Christianus sum. Greg. χριστιανισμὸς, ῦ, ὁ, professio religionis Christianæ: sæpe apud Basil. & Eus.

Composit. ac primùm ex χρίω.

Ἀποχρίω, detraho seu derado quod inunctum fuit. Et simpliciter, derado: apud Diosc.

Διαχρίω, perungo, perlino. Aristot. hist. an. (vnctio.

Διάχρισμα, id quo perlinimur: vnguentum. Exponitur &, per

Decomp. Ἐπιδιαχρίω, illino, oblino.

Προδιαχρίω, ante perlino.

Ἐγχρίω, inungo, illino. Epigr. l. 2. Ἰνδὸς Καπίτων, χρύσεον ἐνέχρισεν. Itē pungo, stimulo. Eust. ex Ael. Dionys.

Ἔγχριστος, inunctus, illitus. ¶Item qui illinitur seu inungitur: vt ἔγχριστον φάρμακον, apud Theocr. idyll. 11.

Ἐλαιόχρισια, vnctio olei, Laërt.

Ἐπιχρίω, inungo, illino: propriè, in superficie: apud Luc. de scrib. hist. & Gal. ad Glauc.

Ἐπίχρισμα, id quod illinitur, quo inunhimur. Diosc. l. 1. 91.

Ἐπίχριστος, qui litus est, vt ἐπίχριστος εὐμορφία. Luc. Item qui inungi solet aut potest.

Καταχρίω, idem quod ἐπιχρίω. Gal. ad Glauc. l. 2.

Κατάχρισμα, id quo inungimur, vnguentum. Diosc. lib. 2.

Κατάχρισις, inunctio, illitio. Alex. Aphr. probl. 2.

Κατάχριστος, inunctus, illitus: vel qui inungitur.

Decomp. Νεοκατάχριστος, recèns inunctus seu illitus.

Προκαταχρίω, prius illino. (clope:

Μυρόχριστος, ὁ, & ἡ, vnguentis illitus, vnguentis nitidus. Eur. in Cy-

Περιχρίω, circumcirca illino seu oblino. Luc.

Περίχρισις, ipsa circumlinendi seu oblinendi actio. Dios. li. 1. cap. 131.

Περίχριστος, circumlitus: vel qui circumlini solet aut potest: vt περίχριστα φάρμακα, apud eundem l. 1. c. 97.

Περιχριστάριον, s. φάρμακον, medicamentum quoddam ex argumento nomen habens. Marcell. Empir. c. 4.

Προχρίω, ante inungo. Geopon. l. 5.

Συγχρίω, simul vngo. Et simpliciter, perungo, oblino.

Σύγχρισμα, vnguentum quo illinimur. Diosc. l. 1. & 132.

Ὑποχρίω, subtus vngo: vel lino, pingo, Xen. Pæd. 8.

Composita ex nomine Χριστὸς epitheto Seruatoris nostri.

Ἀντίχριστος, qui se Christo opponit. Christi aduersarius, Damascenus generaliter sic nominari ait, qui ea quæ Christi sunt nō sentit: specialiter autē qui Christo regiam sedem eripere conatur. sese non illū Christū & Deū esse mentiens, 1. Ioan. 2.

Μισόχριστος, osor Christi, qui Christum odit, apud Greg.

Φιλόχριστος, amator Christi, amans & studiosus Christi, apud eundem.

Ψευδόχριστος, qui Christi nomen mentitur, qui falsò Christi nomen sibi vsurpat.

ΧΡΟ'Α, ας, ἡ, color (* à verbo χρώω coloro) Plat. in symp. χρόας δὲ κάλλος ἡ κατ' ἄνθη δίαιτα τοῦ θεοῦ σημαίνει, coloris pulchritudinem. Ὕπωχρος χρόα. Galen. & ὑπόχλωρος χρόα. Hippocr. subpallidus color. Μεταβάλλειν τὰς χρόας, apud Theophr. ¶Item superficies rei, cui inductus color est, seu color cum ipsa superficie: peculiariter, corpus seu cutis hominis. Aristoph. in Pluto, Ὄζειν τι τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου, dicebat suauem esse odorem corporis mei. ¶ Χρόα, interdum est etiam accusat. ex contracto χρὼς, vt χόα ex χοῦς.

Dicitur etiam χροιὰ inserto ι, vt apud Aristoph. in Nub. Ὡς ἥδομαί σου πρῶτα τὴν χροιὰν ἰδών, quàm me delectat primus coloris tui aspectus. Gal. ad Glauc. l. 2. τῇ χροιᾷ χλωρὸς, colore viridis. Dicitur etiam de corpore hominis cum suo colore. apud Hom. Iliad. ξ.

¶ *Derivata ex χρῶμα, ὁ. cor.*

Χρῑζω, f. ισω, coloro, colore imbuo, tingo. Arist. in lib. de color.

Χρῶζω, idem ex eóque per crasin ortũ: apud eũdẽ in prob.

Χρωτὴρ Ῥοδος ὁ colorator: infector. Suid. ex Epigr.

Χρώω, χρωνύω, seu χρωτυμι, idem cum χρῑζω & χρώζω. Liban. χρωτύων τὸ πρόσωπον. Item quasi colore & fuco exorno, apud Lucian. de hist. scrib. Item contamino, fœdo, polluo: vt in Epigr. ἡμᾶς χρῶ τῷ παλαίῳ.

Χρῶμα, τό, color Xen. &c. Metaphoricè dicitur oratio sua habere χρώματα, quibus elegantior redditur & ilustrior: vt apud Plat. de leg. Musicæ etiam harmoniæ χρῶμα tribuitur: apud eundem ibidem. Sic dicitur & radicula quædam quæ ex Syria affertur, cuius vsus est in colorandis tingendísque vaguentis: apud Theophr. in lib. de odor.

Χρωματικός, ή, ὁ, ad colores pertinens. vel coloribus ornatus. Plat. sympl. 3. probl. 1.

Χρωμάτιον, τό, idem quod χρῶμα. in Epigr.

Χρωματίζω, f. ισω, idem quod χρῴζω, coloro. Theophr. in li. de

Χρωματισμὸς ὁ, τό, coloratio. schol. Aristoph. (odor.

Χρῶσις, coloratio, tinctura Poll. l. 7.

Χρυσίον, idem quod χρῶ. Greg. Τίς θεὸς ὁ χρύσεος δεῦ πλάσε;

Compositæ.

Α'ερόχρως, ὁ, ἡ, ὁ, colorem ærei habens.

Α'λλόχρως, qui est alio colore: vel in quo color subinde mutatur. Eurip. in Hippol. coron. Α'λλόχροον Νίκαι βασιλεῖς.

Α'λλοχρόϊος, alium atque alium colorem induo, colorem muto Aristot. in probl sect. 4. quæst. 30.

Α'λωπόχρως, vulpicolor, vulpis colorem habens. Suid. & Eust.

Α'μφίχρως, seu ἀμφίχροος, vtrinque colorata.

Α'ναχρωννύω seu ἀνακρούομαι, idem quod χρωνύω seu χρώννυμι.

Et metaph. velut colore inficio contagio alicuius rei:

Α'νάχρωσις, coloratio, ipsa actio inficiendi. Item contagium. Plut. de discern. adul. ab am. (colores.

Decomp. Περιπαραχρωνύω, exp. tranformo me non in eosdẽ

Συμπαραχρωννυμι, d. concoloro. Συμπαραχρώννυμαι, q. d. concolorori. ex coniunctione cum alio colorem accipio. Plut. de educ. lib. μὴ συμπαραχρωννύμενοι τοῖς βαυσὶν ὑφ' ἡδονῆς ἀκρατῶς.

Συμπαράχρωσις, q. d. concoloratio. Et metaph. contagium quale est corporum quæ contacta aliquem colorem imbibunt.

Αὐτόχρως, & αὐτόχροος, per se coloratus, ascititiũ colorẽ nõ habens.

Α'χρως, & ἄχροος, nullo imbutus colore, coloris expers: vt ἄχρων σκέτ'. apud Ocell. de vniu. Item qui natiuum colorem amisit decolor.

Α'χρόια, q. d. coloris carentia, nullus color. Item pallidus color amisso colore genuino. Gal. ad Glauc l. 1. (amissi.

Α'χρόϊα, sum coloris expers. Itẽ pallidus sum, natiuũ colorẽ

Α'χρωτος, idem quod ἄχρως. Exponitur &, inuerecundus, impudens. Suid.

Α'χρωτόχρως, nullo colore imbutus: vel qui colorari non solet. Theophr. in lib. de odor.

Α'χρως, idem.

Βαθύχρως, seu βαθύχροος, profundè coloratus, qui dẽso est colore.

Γαλακτόχρως, lactis colorem habens.

Διαχρώω, διαχρωννύω, aut διαχρώννυμι. idem quod simplicia.

Δισσόχρως, qui gemini coloris est, bicolor.

Δίχρως, seu δίχροος, idem. Aristot.

Δίχρωτα, ὰ, geminus color.

Δίχρωτος, idem quod δίχρως. Galen ad Glauc. l. 2.

Δύσχρως, & δύσχροος, malè coloratus, Athen. l. 3. & Hippocr. aph. l. 3.

Δύσχροια, ὰ, deformis color, decoloratio. Gal.

Ἐγχαράττω, ἐγχρώω, seu ἐγχρωννύω, & ἐγχρώννυμι colore imbuo. Item imbuo velut colore: vt πᾶσι ἐγκεχρωσμένον τῇ βίᾳ, apud Aristot. eth. 2. c. 3.

Ἐνεόχρωτος, mortuorum colorem habentes, luridi.

Ἐπιχρώζω, seu ἐπιχρόω, aut ἐπιχρωννύω, & ἐπιχρώννυμι, in superficie colore: vnde ἐπικεχρωσμένος, per fumã coloratus. Plu. in ep.

Ἐπίχρωσις, macula superficiei affricata. Theophr. de cauf. pl. lib. 2. c. cap. 7.

Ἐπιχρωματίζω, colore inficio. vnde metaph. κράσεως ἐπιχρωματίζειν τοῖς ὀνόμασι ἡ ῥήμασι. apud Plat. de leg. l. 10.

Ἐπιχρόω, seu ἐπιχρώννυμι. amabili præditus colore. in Epigr.

Ἑτερόχρως, & ἑτεροχρώννυμι, diuerso præditus colore.

Ἑτεροχρώω, idem. Nonn.

Ἑτεροχρόϊος, alio & diuerso colore sum. Basil.

Ἑτεροχρωμος, idem quod ἑτερόχρως. in Hippiatr.

Εὔχρως, & εὔχροος, bono præditus colore, probè coloratus. Xen. in Lac. rep. (Epidem l. 6.

Εὔχροια, pulcher color bene coloratum esse. Gal. cõm. 3. in

Εὐχρόϊον, bono sũ colore, vel hilari aut iucundo. Idẽ ibidẽ.

Εὐχρόϊος, ὁ, ἡ, ὁ, idem quod εὔχρως: vt εὐχρεῖς δίκαια, apud Εὔχροος, idem. Theophr. hist. pl. l. 1. (Hom.

Ἡδύχρως, seu ἡδύχροος, iucundo colore præditus, vt ἡδύχροον μῆλον. apud Dioscor. l. 1.

Θειόχρως, & θείόχροος, sulphuris colorem habens, luridus.

Ἰσόχρως, & ἰσόχροος, æquali vel simili colore præditus.

Κακόχρως, seu κακόχροος, decolor, pallore decoloratus.

Κακόχροια, malus color, Gal. loco ante citato.

Κακοχρόω, malo sum corporis, decoloratus sum turpi pallore.

Κατακρώζω, κατακρῑζω, κατακρωννύω, & κατακρώννυμι, idem quod χρῑζω seu χρόω: vt φῶκας κατακρῶσα in Epigr. ité metaph. cõtamino, fœdo: vt τ' ἀθῆναι τὸ σεμνὸν κατέκρωσε καὶ κατέκρῑσε. apud Suid.

Κατάχρωσις, coloratio, infectio. Poll. l. 7.

Κυανόχρως, qui cyani colore est, cæruleus: vt κυανόχρωτος πλάκα. Eurip. in Phœn.

Λευκόχρως, seu λεύκροος, qui albi coloris est. colore albicans: à quo posteriori est λευκόχρωτος καὶ λευκρόος. apud eundem ibidem.

Λευκόχροια, candidus color.

Λευκόχρως, idem quoc λεύκροος.

Λυκόχρως, lupi colorem habens.

Μελάγχρως, seu μελανόχροος, qui nigri coloris est. Μελαγχρὼς & μελαγχρόϊος, idem. Pro quo posteriore per syncopen μελαγχρᾶς. apud Athen. l. 2. Et inserto ι μελαγχρῖος.

Μελάγχρως, pro iisdem. Luc. & Laërt.

Μελίχρως, & μελίχροος, item μελίχρεως, mellis colorem imitans: vnde μελιχρεῶν. apud Plut. dicer. adul. ab am. & μελίχρωτες, apud Theocr. idyll 10: vt ibi schol. legit. Apud Hippocr. de morb. l. 1. vinum μελίχρεων dicitur non solùm dulce, sed etiã mel admixtum habens.

Μελιχρὼς, ῶτος, ὁ, ἡ, ὠν, ὠτον, idem cum præcedentib. Plin. li. vlt. c. 11.

Μεταχρόω, seu μεταχρωννύω, aut μεταχρώννυμι, alio colore inficio & imbuo. Item transfiguro. Suid.

Μολιβδόχρως, & μολιβδόχροος, qui plumbi colore est: illud apud Dioscor. l. 5. c. 100. hoc apud Galen. de arte medendi lib 11.

Μονόχρως, vnicolor, qui vnius eiusdẽmque est coloris. vt οἱ ἱμάτια μονόχρωτα, apud Aristot. de gen. an. l. 3.

Πανδοκόχρως, qui flauo est colore: vt δίμιτος ξανθόχροος, apud Moschi idyll 2.

Οἰνόχρως, vinum colore referens. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 13.

Ὀλόχρως, q. d. toticolor, toto corpore vnum colorem habens, vt ὁλόχροα ζῶα, apud Aristoph. de gener. an. l. 5. c. 6.

Ὁμόχρως, seu ὁμόχροος, qui eiusdem coloris est, concolor.

Ὁμοχρόϊα, idem seu similis color. Aristot.

Οὐρανοχρώματος, cœli cœlorem habens, cæruleus.

Παμποίκιλος, vario colore tinctus.

Πανόχρως, & πανόχροος, qui multis est coloribus præditus.

Πανόχρωτα, colorum varietas.

Πανοχρώματος, idem. Plat.

Πυῤῥόχρως, & πυῤῥόχροος, nei coloris rutilus, fuluus. Arist. rhet. 2.

Ῥοδόχρως, & ῥ' δόχροος, roseum colorem habens roseus, Dioscor.

Σιτόχρως, vel σιτόχροος, qui est colore frumenti.

Σύγχρως, seu σύγχροος, qui vnius eiusdẽmque coloris est, concolor. Plut. de tera num. vind.

Τἀδατόχρως, aqueo colore præditus: vt ὑδατόχρωτα ὄσα apud Hip.

Χιονόχρως, seu χιονόχροος, qui niueo colore est: vt χιονόχρωτος μῆλα. Athen. l. 4. Pro eodem dicitur & χιονόχρως, apud Eur. in Hel.

Ψαφόχρως, qui squalido colore est.

¶ *Derivata a χρῶμα, ατος.*

Χρῶς, ὠτός, & contracte χρῶς. χρῶτος, &c. cutis. idem quod χρόα. Interdum significat cutem cum carne subiecta. vt Iliad. φ. Α'ντικρὺ χρόα τε ῥῆξεν, σιαλὸ δ' ὑπὸ ἀμφὶς ἔπυρσε. Datiuus χρῖ contractus ex χρόϊ passim occurrit apud prosæ scriptores: vt apud Luc. in Hermot. ὑπὸ χρῒ βαθεῖ ἡ ἰὼ κεῖται. Sic apud Thucyd. Plut. &c. schol. I huc hunc dat. per apocopen dici vult pro χρωτί, ita vt ι subscripere non sit necesse. Suidas verò Atticum esse ait, à nomin. χρὼς τὸ χρῶ.

Χρῖζω, tango ad cutem, vel simpliciter, tango: vnde apud Theocr. idyll. 10. Μαίνεις τι τὰν νύμφαν χρῖζεις μ' ἀδυμάδεα. nuda cute te nudum tangit.

Χρίω, idem. Eurip. in Phœn. τὰ γόητα μὴ χρίεσθαι μύρῳ. Exponitur etiam, adplico, admoueo. Hesych.

Χρῶμα, τό, idem quod χρῶς seu χρόα. Hipp. de insomn. τὸ δὲ κρίθαρον ἐπὶ τὰ χρώματα συμφέρει ποιέειν.

Χρόα, ὰς, ὁ, idem. interdum est cutis cum subiecta carne: vt Il. τ. Αἰεὶ τοῦ γ' ἴσης χρόὸς ἔμπεδον ἠδὲ μέγεθος. Sic Aristot. in probl. διὰ τί ὅταν πρῶτον ἡφῇ τις ἀπὸ τῆς σωμάτων οἱ χρῶτες ἴζουσι. Interdum pro ipso corpore tumitur aut tota corporis compage. vt Il. τ. Τὸν δ' ἐκ τῆς πολλῆς τρίπτολις χρόὸς ὄφελε δόμεν. Sic & apud Plut. in Alex. & alios.

Χρωτίζω, idem quod χριόζω. Χρατίζουσι, pro eodem. Aristoph. in Nub. νεωτέρως τὴν ῥῖνα εἰπὼν ἀφήγμασι χρωτίζειν naturam suam applicat.

Compositæ.

Α'λλόχρως, aliam corporis speciem gerens. Eurip. in Androm.

Α'παλόχρως, ὁ, ἡ, ὁ, qui tenera & delicata est cute seu tenero corpore: vt παρθένοι ἁπαλόχρωες. Hesiod. in Erg.

Α'παλόχρωτος, idem.

Θρυψίχροος, qui molli est cute & delicata. Hesych.

Λευκόχροος, qui albo seu nitido est corpore. Epigr.

Λιπαρόχρως, idem. Theocr. idyll. 2.

Μελαγχρώς, qui nigra cute est, vel atro corpore. Eur. in Orest.

Σκληρόχρως, idẽ quod χρωτίζω, apud Diog. Laërt. in Zeo Cittico.

Τακερόχρως, cui corpus colliquefactum est, corpus liquatum habens. Athen. lib. 10.

Τελεσίχροος, cutim seu corpus incidens ac vulnerans. Il. σ. τρυφῶν

Τρυφερόχρως, vel τρυφερόχροος, habens cutem teneram, delicatum. Dioscor. l. 1. c. 87.

Ῥυπόχρως, qui squalida est cute. Eur. in Rhes.

ΧΡΟΝΟΣ, ὁ. tempus, temporis spatium. Il. ψ. μῆλον ὅπηδε μιῇ ὑπὸ χρόνῳ. Dem. Olynth. 3. τίνα δὲ χρόνον ἢ τίνα καιρὸν τοῦτο βιώτευε ζωπύρος; & τὸν χρόνον, aliquandiu item, tandem. item interiecto tempore. Sic & διὰ χρόνου, aliquandiu. Il. β, μείναν διὰ χρόνον. Item χρόνος, temporis diuturnitas, seu longinquitas: in qua fignif. vlurpatur & dies. Eurip. in Ale. χρόνῳ μαλάξω. Plut. in consol. ad Apoll. χρόνος ὁ πάντα παραίτιος εἰς ὥραν. Hinc χρόνῳ, exp. tandem, progressu temporis: vt apud Thucyd. lib. 1. ἐπιβῆναι οὐδὲ δὺο Α'ργείοις οὐ Α'μφικτιόνων χρόνῳ. ¶ Item χρόνος, tempus, ætatis, ætas, anni: vt in Axioch. πόσῳ τοσόσδε τοῦ χρόνου ἐγὼ apud gramm. de quantitate syllabarum dicitur: vt apud Etil. &c.

Χρονικός, ad tempus seu tempora pertinens. Vnde τὰ χρονικὰ, libri in quibus annotatur quo tempore quidque gestum sit vel euenerit: apud Luc. in Macrob. & Plut. in Themist. Item χρονικὰ ἐπιτηδεύματα, tempori obnoxiæ cogitationes. Basil.

Χρονίζω, vt tempus declarat.

Χρονο, multo durans tempore, diuturnus: vt χρόνια πάθη, apud Aret. & χρόνια ἕξις, Dioscor. l. c. 102. Item qui diu moratur, serus, tardus, lentus: vnde κρόνῳ aliquid ποιεῖν quis dicitur, cùm id serò facit, & longo temporis spatio interiecto. Eurip. in iph. Aul. πάσι χρόνου δοκοῦσι. Alexis apud Luc. ὡς χρόνιοι ἰλιγγιῶσι;

Χρονίως, longo tempore, diu pòst, serò, cunctanter.

Χρονότης, diuturnitas, longum temporis interuallum.

Χρονία, ὰ, vetustas, χρονιῶ, diuturnus: vel vetus.

Χρῖζω, longo tempore duro, inueterasco: vt χρόνῑζοντα ἄλλη, apud Gal. ad Glauc. l. 1. item στορὰ, de gener. an. l. 5. c. 6.

Ὀμόχρων, seu ὁμόχροος, qui eiusdem coloris est, concolor.

Ὁμοχρόϊα, idem: vt χρονῖζόμενον ὕδωρ, aqua inueterascens, Aristot. de color.

Χρονιμός, diuturnitas, longinquitas. Item mora, cunctatio.

Compositæ.

Ἀπροσμίς, & ἀδιάχρισις ὥρας, temporis pro tempore positio: apud gramm. vt schol. Eurip.

Δίχρονος, & δίχρονος, duplex tempus habens, vox gramm.

Χρονίδιος, breui tempore durans.

Χρόνιος, duorum temporum.

Ἴσχρονος, temporarius, per aliquod tempus durans. Appian.

Ἐγχρῖζω, diu permaneo in, immoror, Thuc. l. 3. Item intertrasco. Phil. de vita Mos. l. 3.

Ἐτερόχρονος, idem. Ἑτερόχρονος, diuturnus, inueteratus.

Ἐνδιατρίβω, immoror. Item inueterasco. Gal. ad Glauc.

Ἐνδιάτριμος, tempore seu ætate æqualis & par, contemporaneus.

Ἐνδιάτριψις, tempore æquo, æquali tempore viuo. Heraclit. in epist. ad Hermod.

Ἐνδιατρίβω, idem quod ἐνδιάτριμος. Theophr. de cauf. pl. l. 4.

Ἐπιχρόνιος, longo tempore durans, diuturnus. Plat. in Tim.

Ἐπιχρονίζω, aliquanto pòst tempore faciens aliquid. Apud Hesiod. in Theog. μετακρῖσαι δ' ἰδηρον, exp. in cœlum volabant. cœlum enim etiam χρόνον dici annotat schol. Sed sunt qui legant μετακρῖσαι, vt fit, relicta terra.

Ὀλιγόχρονος, qui breuis temporis, exiguo temporis spatio durans. Xen. Pæd. 4. (scriptus.

Πανυχρόνιος, (dec.) omnino exiguo tempore circumscriptus. idem quod ἰσόχρονος. Greg. in Maccab. enc.

Ὀψιχρονία, eodẽ tẽpore fum, tẽpore æquo. Luc. de scrib. hist.

Πολυχρόνιος, multo seu longo tempore durans, diuturnus. Expositus, & antiquus. Aristot. Xen. Hippocr.

Πανχρόνιος, diutissimè. Hippocr. epist. ad Demag.

Πανχρονία, diu duro, longæuus sum.

Πανχρόνιος, contemporaneus, coætuus, æqualis.

Συγχρονίζω, coætaneus fum. Exponitur &, commoror.

Συγχρονικός, de iis dicitur quæ concurrunt in idem tempus.

Τριχρόνιος, qui trium temporum est. (Gell. l. 17. c. 21.

Ὑπερχρόνιος, omne tempus exuperans.

Ὑπερχρονίζω, supra modum χρόνῳ sum. Hesych.

Ὑπόχρονος, amans temporis. Greg. Naz.

Χρὼς, χρόος. &c vide in χρόα.

ΙΤΤΟ Σ, ὁ, aurum. Od. Σ, χρυσοῦ πάλαιτον ἐπήκατο πιμέσσα. Ath. l. 11. μὴ κρῆμα δῶμ' ἔσω χρυσοῦ μηδ' ἀϊδρεὶ φρενῶν. Item vas aureum seu ex auro confectum. vt apud eundem l. 11. χρυσὸς εἶπον ἔχων. ἐρᾶς, & contracte χρυσοῦς, aureus, ex auro factus: vt χρύσεος ἔρως. Iliad. ε, & δρυτὸν χρυσοῦν. Odyss. θ. Sic χρυσοῦ πυτίφια. Xenophon. Hellen. 7 Item χρυσοῦς, subaud. στατὴρ, aureus stater. Plutarch. in Galb. Phal. in epist. Τὸ χρυσοῦν, in ouo dicitur vitellus: quoniam fului & aurei est coloris. apud Athen l. 9.

Χρύσεος, idem quod χρύσιος. χρύσειος: ὲ: ὺν. χρύσεα πάλαντα. Il. θ, & χρύσεα κασίτερα. Od. κ.

Χρύσιος, idẽ ϕ χρυσοῦς, ité aureus numus. f. στατὴρ. Synes. ep. 129.

Χρυσότερος, magis aureus. Demetr. Phal.

Χρύσιος, τὸ, idem quod χρυσοῦς. Plut. in Alex. Βασιλικὸν χρυσίον κεκμίκασι τὸ χρυσίζειν dicuntur interdum nummi aurei, interdum vasa & instrumenta, interdum alia ex auro ornamenta: vt apud Thucyd. lib. 2. Plat. de rep. lib. 2. Plut. in Artox. Scribitur & χρυσεῖα pro χρυσία, apud Poll. lib. 7. cap. 24. Quod etiam significat officinam auriariam: apud Strab. l. 3. à nominat. χρυσεῖον.

¶ Χρυσίον, Hesych. est etiam puerorum pudendum.

Χρυσιόφορος, ὁ, ἡ, aurea: vt χρυσίῳ φιάλῃ, aurea phiala: quæ absolutè χρυσῆ dicitur: apud Atheen. lib. 11. Sic χρυσίος, ἰδος ἡ, aurea vestis Luc.

Χρυσίτης, ιδος, aureolus, auri colorẽ referẽs. Fœm χρυσίτης: vt χρυσίτης ψάμμος. Herodo. χρυσίτης λίθος seu χρυσίτης dicitur lapis Lydius cui affricatũ aurum probatur. Poll. l. 7. Herba quoque χρυσοκόμη, χρυσῖτις dicitur, teste Gal. Item sedum maius: apud Dios.

Χρυσίδιον, q. d. aurulum in orat. contra sophist. Item pro parum auri. Phal. χρυσιδίῳ & χρυσιδρίῳ, idem: apud Aristoph. in Babyl. & Eust.

Χρυσωλὶς, ίδ, ὁ, ἡ, nomen insecti: apud Aristot. hist. an. lib. 5. c. 19. Gaza, aureola seu aurelia.

Χρυσαΐζω, auro exorno, vel aureis vestibus & monilib. Hesych.

Χρυσίζω, auro similis sum, sum aureolus: vt χαλκὸν χρυσίζον, Athen. lib. 7.

Χρυσόω, auro obduco, inauro, deauro: vnde εἰδώλια κεχρυσωμένα, apud eundem lib. 5.

Χρύσωσις, vas aureum. Idem lib. 6. ex Lys.

Χρύσωσις, auratura, deauratio, inauratio. Plut.

Compositæ.

Α'μμόχρυσος, gemma in qua aurum arenis videtur mistum esse Plin. lib. 27. cap. 11.

Α'σχρυσόω, deauro, auro perlino.

Α'χρυσος, ὁ, ἡ, auro carens, nihil auri habens. Plat. de leg. lib. 3.

Διάχρυσος, auro distinctus, aurum intextum habens, inauratus: vt στολὴ διάχρυσος. Athen. lib. 5.

Ἔγχρυσος, aurum habens, in quo aurum est.

Ἑλειόχρυσος, nomen plantæ aureum colorem habentis, apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 21. Eadem dicitur & ἰλιόχρυσος, apud Theocr. idyll. 1. Nic. in Ther. & Dioscor. l. 4. c. 56.

Ἐπίχρυσος, auro obductus, inauratus: vt ἐπίχρυσος κόσμος. apud Plat. Ζάχρυσος, auro abundans, diues auri Eur. (de leg.

Ἡμίχρυσος, ex dimidia parte aureus: vel nummus aureus dimidio ſtatere valens. Poll. ex Anaxand.

Ἰσόχρυσος, auro par, qui auro par, qui auro rependitur.

Κατάχρυσος, idem quod ὑπόχρυσος. Eurip. Metaphoricè apud Diphilum. κύρτιδι dicitur κατάχρυσος.

Καταχρυσόω, inauro, deauro. Apud Plut. in Per. κατεχρυσῶντες τὴν ἀσπίδα, exp. auro vrbem illustrantes.

Λευκόχρυσος, aureus interueniente candida vena. Plin. l. 37. c. 9.

Παύχρυσος, totus aureus. Eur. & Aristoph. Παγχρύσεος. idem. Il. β.

Περίχρυσος, circumcirca aureus vel inauratus.

Περιχρυσόω, deauro, auro circumuestio.

Πολύχρυσος, multum auri habens, affluens auro. Il. σ. Xen. Pæd. 4.

Τενίχρυσος, ῖτος, exp. lima aurum atterens; ex Epigr. Pro quo scribendum videtur Τελῴχρυσος, à Τελέω.

Τυπόχρυσος, cui aliquid auri subest, subaureus.

Φιλόχρυσος, auri amans, auro inhians. Luc. in Gal.

Φιλοχρυσία, auri amor.

Ψευδόχρυσος, auri arte mentiens.

Χρῑζω, χρῶμα. Χρῶς. χρώννυμι, &c. vide in χρόα, Χυδαῖος, Χύδην, &c. in χέω.

ΧΥΛΟΣ, ὁ, ἡ succus: propriè is quem res aliquæ fundunt & exudant. * vnde & à χέω dicitur: vt χυλὸς πεπαιόντων, Gal. ad Glauc. l. 1. χυλὸς σταφυλῆς, Dioscor. lib. 5. Apud medicos peculiariter sic dicitur succus quem ventriculus per concoctionem è cibis eiicit, & qui sanguinis est materia. ¶ Item sapor: vt apud Aristot. eth. l. 3. c. 10. τῶν δὲ χυλόντων δῆλα ὁ κρίτης τῇ χυλῶν. Sic Theophr. de cauf. pl. l. 6. c. 18. διαφορὰ ἡ κατὰ χυλὸς ἡ θερμότης, saporibus discrepant & odoribus.

Χυλώδης, ους, ὁ, ἡ, ὡδες, succolus: vel succi speciem gerens: aut qui è succorum genere est. Τὸ χυλῶδες, pars succosa, ipse succus, Dioscor. l. 1. c. 22.

Χυλάριον, q. d. succulus. Apud Actuar. & Nicol. Alex. sic dicitur decoctio herbarũ quæ fit adiectio mediocri melle aut saccharo.

Χυλόω, in succum r edigo, liquo: vel succum exprimo: vnde ῥίζαι χυλωθῶσαι, apud Dioscor. l. 2. c. 212.

Χύλωσις, ως, ἡ, succi expressio: vel ipse succus & cremor expressus. Dioscor. l. 2. c. 108. Item succi generatio, propria ventriculi actio cibum in chylum mutantis.

Χυλίζω, idem quod χυλόω, succum elicio, in succum resoluo: vnde

passiuè apud Diosc.lib.2 cap.213.

χύλισμα τό,succus expressus.Theophr.hist.pl.lib.9.

χυλισμός,ὁ,ipsa succi expressio.Idem ibidem.

Composita.

Ἀποχυλίζω,succum extraho.Diosc.

Ἄχυλος,ὁ καὶ ἡ,exuccus vel insipidus.Theoph.de caus.pl.lib.6.c.19.

Δύσχυλος,difficilem habens saporē.i.ingratū & insuauē.idē ibidē.

Δυσχυλία,saporis iniucunditas,ingratus sapor:apud eundem.

Ἔγχυλος,succum in se habens.succulentus.Idem de caus.pl. l.4. item sapidus,apud eundem de caus.pl.lib.6.

Ἐγχυλίζω,in succum redigo,succum elicio.ibidem.

Ἐγχύλισμα,succus ex pressus.

Ἐκχυλίζω,idem quod ἐγχυλίζω.

Εὔχυλος,bono succo præditus:vel succo abundans. Item sapore gratus Athen.l.7.

Εὐχυλία,bonitas succi:vel gratus sapor.

Κακόχυλος,qui mali est succi. Athen.lib.3.

Λεπτόχυλος,qui tenuis succi est.

Παχύχυλος,crasso succo præditus.

Πολύχυλος,multum habens succi,succosus.Diosc.

Χύμα,χυμός,χύσις,χυτικός,χύτλον,&c.vide χύω in χέω.

ΧΥ´ΤΡΟΣ,ἡ,ὁ,olla.(*deriuatum à χύω, fundo:quippe in quam liquores fundantur & ex qua liquida transfundi possint) Diphilus apud Poll.l.10.c.24. χύτραν μέγαν παρὰ τοῦ μαγείρου. ¶ Χύτροι erat etiam festi nomen apud Athenienses in quo teste Suida) semina omnis generis in olla coquere solebant,atque sacrificare Baccho & Mercurio: vide & schol. Aristoph. in Ran. ¶ Sic dicebantur etiam lauacra calida apud thermopylas.Herodot.l.7.

Χύτρα,ἡ,idem quod χύτρος.olla,testa,cacabus.Xen.Hell.4.φέροντες πῦρ ἐν χύτραις. χύτραι dicuntur etiam tabernæ in quibus ollæ venduntur.Hesych.

Χυτρεοῦς,& χυτρεος,ὁ,fictilis,testaceus.Pro χύτρινος contractè dicitur χυτροῦς:apud Aristoph.in Nub.

Χύτρινος,idem:vnde χύτρινοι ἀγῶνες, in quibus χύτραις vtebantur. schol.ex Aristoph ex Philochoro.Item idem quod χύτρα, apud Hippocr. γυναικ.lib.2.

Χυτρείτης,ὁ,ollaris.

Χυτρεύς,έως,ὁ,ollarum figulus.Plat.in lib.de rep.& Luc.

Χυτρεῖον,τό,locus vbi ollæ conduntur & asseruantur,χυτρεῖα τὰ dicuntur etiam ollarum testæ.Poll.lib.7.

Χυτρίον,τό,ollula.Aristoph.Exponitur &,ollæ operculum.

Χυτρίς,ίδος,ἡ,olla vel ollula.Dion. Χυτρίδες,dictæ fuerunt etiam tabernæ in quibus ollæ venum exponebantur.Poll.

Χυτρίδιον,τό, ollula,Aristoph.in Acharn.

Χυτρίνδα,ἡ,lugi genus quod describit Poll.l.9.in quo quidam in medio sedens,quem χύτραν nominant à circumcursantibus pueris vellicatur & percutitur tamdiu,donec arreptum vnum in locum suum collocet.

Χυτρίζω,in olla pono,Hesych.

Χυτρισμός,expositio infantis in testa seu fictili:apud eundē.

Composita.

Ἐγχυτρίζω,idem quod χυτρίζω,in testa condo.Item in fictili expono.Exponitur & , occido : ducta signif. ab infantibus qui morti exponuntur.Aristoph.in Vesp.

Ἐγχυτρίστρια,seu ἐγχύτρια,quæ cacabo seu fictili aliquid imponit.schol.Aristoph.ex Plat.Mim.

Ἐκχυτρίζω,ex olla effundo,vel eximo:vel simpliciter, effundo (Hes.

Κατεγχυτρίζω,idem quod ἐγχυτρίζω,Aristoph.

Χύω,vide in χέω,i fundo effundo.

ΧΩΛΟ´Σ,ἡ,ὁ,claudus.Il.β χωλὸς δ' ἕτερον πόδα.Plut. symp 9. ποτέρῳ σκέλει χωλὸς ἦν ὁ Φίλιππος,vtro pede claudicaret Philippus Item claudus i.mutilus,imperfectus:vt χωλὴ φύσις.Plat.χωλὰ ἄριστα,apud Plut.de educ.lib.Sic & χωλὸν μέτρον, apud Dem. Phal.At apud Xen. Hellen 3 χωλὴ βασιλεία , dicitur regnum quod claudus administrat. * Ἀ κῶλον significante interdum pedem,dici χωλὸν,vt sit ὁ πεπονθὼς τὸ κῶλον,testatur Eust.

Χωλότης,ητος,ἡ,clauditas,claudicatio,claudum esse.Plut. de orac. Pyth.Tribuitur & metro,apud Athen:lib.14.

Χωλαίνω,claudus sum,claudico Greg χωλαίνεσθαι,claudum fieri.

Χώλασμα,idem quod χωλότης.in Hippiat.χώλανσις,idem.Epict.

Χωλόω,idem quod χωλαίνω.Il.σ.ἐπεὶ ἦ δύναται χωλεύων.Item claudum reddo,vel mancum & mutilum.Gal.in lex.Hippoc.

Χωλεύομαι,claudus,fio.Luc.de sacrific.

Χωλεία,ἡ,claudicatio.Poll.lib.4 cap.25.

Χωλόω,iisdem claudulum reddo:vnde & χωλοθῆναι idem quod χωλοῦσθαι,apud Hippocr.de natura inf.

Χώλωμα,τό,claudicatio.st generaliter,mutilatio : apud eundem περὶ ἄρθρων.

Χώλωσις,ἡ,idem:apud eundem prorrhet.lib.2.

Composita.

Ἀμφίχωλος,ὁ καὶ ἡ,aliquantum claudus.Suid.

Ἀμφίχωλος,vtrinque clausus.

Ἀποχωλόω,claudum reddo.Xen.Pæd.7.

Ἀποχωλόω,idem.vnde ἀποχωλοῦσθαι,claudum fieri.Paus.in Phoc.

Ἀμφίχωλος,idem quod ἀμφίχωλος.

Δύσχωλος,grauiter claudicans.

Ἐπίχωλος,aliquantum claudus:vel idem quod χωλός.

Καταχωλεύω,claudico.Greg.

Χειρόχωλος,manu debilis,mancus.Poll.ex Hipponacte.

Χῶμα,χώννυμι,χῶνος,vide in deriuatis ex χέω in secunda, & tertia signific.χώνευσις in χαλκ. Χῶρος in χῶρος.

ΧΩΡΕ´Ω,ῶ,F.ήσω,eo,accedo,proficiscor,confero me.Eurip. χώρει σὺ δεῦρο.huc veni.Idem in Medea χώρει καὶ κόμιζ' Ἰάσονα,aloi, proficiscere. Sæpe in hac signif.cum præpositionibus construitur:vt χωρῶ πρὸς ἔργον,confero me ad opus.Soph.in Aiace.Thuc lib.2. ἐπὶ γῆν χωρήσαντες,terra profecti. Apud eundem lib.8 ἐπὶ Ἴωνας χωροῦντες,aduersus Iones tendentes. Interdum cum aduerb.seq.dat.vt ὁμόσε χωρεῖν τοῖς πολεμίοις , prodire aduersus hostes, hostiliter obuiam ire. Metaphorice etiam vsurpatur.Dicuntur enim λόγοι χωρεῖν. rumores manare, apud Plat. epist.7.Dicitur & ὁμόσε χωρεῖν τῷ κινδύνῳ, periculo occurrere.Sic ὁμόσε χωρῆσαι τοῖς παροῦσι , rebus aduersis fortiter resistere.Polyb.Interdum exp.cedo,euado : vt Paulan. ἐκεχώρησεν πολεμοῦσι,cessurum bellum. Item cedo,locum do:vt Iliad.ν,Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν Ἔν γ' αὐτοσταδίῃ. ¶ Item χωρέω,capio,capax sum:vt *de loco capacitas dicitur*:(* vnde & à χῶρος seu χώρα,deriuatur) Thuc.lib.2.ὁ γὰρ ἐχώρησε ξυνελθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις.Metaphorice ἄνθρωπος λογισμοὺς μεγάλους χωρεῖν dicitur apud Phil.de mundo. Et apud Phocyl.Οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκούειν..Apud Synes. τὴν αἰτίαν ἐχώρει, exp. suspectus erat criminis quod ei obiiciebatur. Exponitur &,comprehendo,percipio.Item χωρεῖ impersonaliter interdum ponitur pro ἐγχωρεῖ,locus est,apud Aristot.hist.an.l.9.

Χωροῦμαι,in med.voce,idem quod χωρῶ: vnde fut. χωρήσομαι,pro χωρήσω,vt apud Thuc.lib.2. ἀδήλων ὄντων ἐς τὸ ὕστερον,τί , πεισόμενοι καὶ ἐς αὐτὴν τὴν πόλιν χωρήσεσθαι.Plato in Theæt. καὶ ἡμεῖς χωρήσεται.Item pro χωρῶ,capio,capax sum:vt apud Aristoph. χωρήσεται,Item passiue,capior, contineor. item comprehendor,percipior,apud Greg.Naz.

Χώρημα,τό,capacitas.Item receptaculum.Geopon.lib.4.

Χώρησις,ἡ,ipsa capiendi actio.

Χωρητός,ή,όν,cuius aliquid capax esse potest, Et metaph.qui percipi & intelligi potest.Greg.Naz.

Χωρητικός,ή,όν,qui talis est vt capere possit seu capax esse: aut simpl.capax:apud eundem.

Composita.

Ἀχώρητος,ὁ καὶ ἡ,qui capi non potest,cuius aliquid capax esse nequit:apud eundem.

Ἀναχωρέω,ῶ,retrocedo,redeo,reuertor.Thuc. l.2. ἀναχωρήσαντες οἱ Ἀθηναῖοι ἐξ ὁδοῦ ἵστησαν.Item introrsus recedo,remotus sum à via:vnde ἀναχωρητικὸς τόπος,penetrale,locus qui est in recessu apud Herodian.li.1 Dicitur & ἀναχωρητικεύομαι,alienum esse, abhorrere:vt τὸ ἀναχωρητικὸς τῆς τάξεως,apud Chrysost.

Ἀναχώρημα,τό,recessus,secessus:vt ἀναχωρήματα θαλάσσης,Aristot.de mun.Item locus qui est in secessu.

Ἀναχώρησις,iisdem recessus,secessus.Item reditus.Polyb.Item receptus ex pugna & periculo, apud Aeschin. Item locus semotus,solitudo.apud Greg.Item locus refugij,vel refugium. Demosthen.

Ἀναχωρητής,ή,ὁ.recessor,secessor:qui in solitudine viuit:eremita.in Nouell.constitut.5.

*Decomp.*Ἐξαναχωρέω,recedo é.Phil.de mundo.

Ἐπαναχωρέω,redeo,reuertor.Ἐπαναχώρησις,reditus.Thuc.l.3

Ὑπαναχωρέω,sensim recedo,clàm retro abeo.Herod.Ὑπαναχώρησις,recessio quæ sensim fit.

Ἀποχωρέω,abscedo,discedo,recedo.Cum genit.Greg. τὰ ἀποχωροῦντα,exp excrementa quæ è corpore eiiciuntur.Xen.

Ἀποχώρημα,vnde ἀποχωρήματα,retrimenta.Hippocr.

Ἀποχώρησις,abscessus,discessus,Exponitur &,egestio: apud eundem.

Διαχωρέω,peruado:vt νόμισμα διαχωρεῖν dicitur παρὰ πᾶσι. apud Luc.Item excerno,onus ventris pono.Plat in Phæd.Dicitur & γαστὴρ διαχωρεῖν τι,apud Aristot.de part.an.l.3.

Διαχωρεῖσθαι,dicuntur quæ egeruntur Diosc.lib.4.

Διαχώρημα,excrementum.Alex.Aphr. ¶ Exponitur etiam, hiatus,apud Luc. (3.& Hippocr.in Aphor.

Διαχώρησις ipsa excernēdi actio,egestio.Aristot.de part.an.l.

*Decomp.*Δυσδιαχώρητος,qui difficulter excernit.Alex.Aph. l.1.probl.90. Τὸ δυσδιαχώρητον, quod difficulter excernitur.

Εὐδιαχώρητος,quòd facilè egeritur.

Προδιαχωρέω,prins dissideo,prior me ab amicitia alicuius separo.Aristot.rhet.1.

Ἐγχωρέω,concedo,admitto:*tanquam locum dans*.Lys.ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ δῆλον ἀποκληροῦσθαι,non dat facultatem tempus sortiendi alium.Hinc ἐγχωρεῖ impersonaliter exp:licet,locus est,facultas est:vt apud Demosth. πᾶσι μᾶλλον ἐγχώρει τῶν ἀπάντων.Sic & partic.ἐγχωροῦν,cùm liceat,cùm possibile sit,apud Lys.οὐδ' ἐγχωρεῖ,non contingit.Aristot.& Gal.

Ἀνεγχώ-

Ἀνεγχώρητον,(dec.)quod fieri non contingit,impossibile.Greg.

Ἐκχωρέω,cedo,locum do.Soph.Χεροῖν ἐκχωροῦντι δυσκόπτῳ θίγει. Item discedo,emigro,cum genit.Plut in Apoph. Hinc & ἐκχωροῦν ἄρθρον,membrum loco motum.Poll.

Ὑπεκχωρέω,(Decomp.)sensim excedo seu abscedo , cum genit.Plat.de leg.

Ἐπιχωρέω,concedo,permitto.Plut.in Alex.Ἐπιχωρηθῆναι, concedi, permitti.Maccab.lib.2.cap.4.

Ἐπιχώρησις concessio permissio.Expon.&,cessio,apud Arria.

Μεταχωρέω,recedo,migro,transeo.Greg Item transitionem facio transeo in diuersas partes.Plut in Demetr.

Μεταχώρησις,recessio,migratio,transitio.

Παραχωρέω cedo.Herodian.l.4 σοί τε τῆς ἀρχῆς παραχωρῶ , cedo tibi imperio Demosth τῇ πόλει παραχωρῶ τῆς ἡγεμονίας , cedo ciuitati vincendi iure. ¶ item cedo,concedo : *tanquam superstites.* Synes.... ¶ Item cedo:vt in Pand.ὁ τίμημα,εἰς πρᾶγμα τῷ δεσπότῃ παραχωρεῖ dicitur,in rem domini cedere.

Παραχώρημα,id quo quis alii cedit.Παραχώρησις,ipsa cedendi actio.

*Decomp.*Ἀντιπαραχωρεῖν,dicuntur quæ sibi inuicem cedūt

Ἀντιπαραχώρησις,ipsa actio cedendi sibi mutuó.Areopag.

Ἀνυπαραχώρητος nihil cedens pertinax.

Περιχωρέω tandem cedo. Paul. in Phoc. εἰς Φίλιππον δὲ πᾶσα αὐτοῖς ἡ ἀρχὴ Φωκέων ... Exponitur etiam,circumtu... apud Greg mors & vita εἰς ἄλληλα περιχωροῦσι πως καὶ ...

Περιχώρησις, q.d.cessio quæ fit tandem,Item reditus per circuitum.Exponitur etiam,vnio,apud Damasc.

Προσχωρέω concedo,i.me confero.Thuc.l.1. προσεχώρησαν καὶ Μεγαρῆς Ἀθηναίοις ἐς ξυμμαχίαν,concesserunt in societatem. item accedo,deditionem facio,venio in fidem, Idem l.3. ὡς δ' οὐ προσεχώρουν.Item attribuor,contribuor:vt apud Pausan. εἰ ἐκλιπεῖν ἐς τὰς Ἀχαιίας προσχωρήσειεν.

Προσχώρησις deditio.

Προχωρέω procedo , progredior : tam de re quam de persona, Herodian.lib.5 ... Idem l.1 τὸ πλεῖστον ... Exponitur & ingredior:vt apud Thuc. l.... regionem eorum ingredie... ¶ item προχωρεῖν,succedere,bene cedere: vt προχωρήσαντός ἔργου,apud Herodian.Sæpe ponitur tanquam impersonaliter vt apud Thuc l 2 ... ¶ Apud Xen. ... ὁπόσα σοι προχωρεῖ, exp. quantum commodum erit.

Προχώρημα τό,id quod succedit seu successit. ¶ Ezech.c.32. προχωρήματα,dicuntur excrementa,quæ & διαχωρήματα.

Συγχωρέω,concedo assentior,consentio,non reclamo.Plat.polit. ... &c Et cum accusat. apud eundem eodem libro , ... συγχωρῶ. Cum dat.pers.& accus. rei apud eundem eiusdem operis l.1.¶ Item indulgeo,gratiam facio,condono Isocr. ... Dem.φασὶ γὰρ ... condonasse ipsi fœnora. ¶ Item ignosco , veniam do : vt συγχωρεῖν τὸ ἁμάρτημα,apud eundem.

Συγχωρεῖσθαι,dicitur quod paciscuntur aliqui, de quo inter aliquos conuenit.Dem συγχωρηθέντων δὲ τούτων.

Συγχώρημα & συγχώρησις,concessio,assensus,astipulatio. Item actio ignoscendi,venia.Chrysost.

Συγχωρητικός,ad veniam dandam propensus.

Ἀσυγχώρητος,(dec.)non concedendus seu permittendus. Item venia non dignus,cui non est ignoscendum : vt apud Greg. ἀσυγχώρητος βλασφημία εἰς τὸ πνεῦμα.Item actiuè , qui ad veniam dandam propensus non est,nimium seuerus , inclemens : vt ... ἀσυγχώρητος, apud eundem. Ἀσυγχωρήτως ita vt venia dari non possit,citra spem veniæ.

Ὑποχωρέω sensim recedo,clàm me subduco,pedem refero. Il. χ, ... Thuc.οἱ δ' νικώμενοι ... Item decedo,cedo:vt ὑποχωρεῖν τῆς ὁδοῦ. Plut.in Apoph.Et cum dat.pers. Dem. pro cor. ... Exponitur & , in excrementum abeo.Arist ... probl.

Ὑποχώρημα.excrementum.Diosc.l 2.

Ὑποχώρησις idem.Aristot.meteorol.l.4.Exponitur &, discessio.recessus.apud Plut.de primo frig.

Ὑποχωρητικὰ μέλη.carmina quæ cantabantur in catastrophe fabulæ a ... à scena excessuris schol.Aristoph.

*Decomp.*Ἀνθυποχώρησις,recessus,regressus.

Συνυποχωρέω,vnà retrocedo.

ΧΩΡΙ´Σ,seorsum,separatim,singulatim.Aeschin. in Ctesiph. ... χωρὶς καὶ ἐν μέρει περὶ ἑκάστου ... Xenoph.Pæd.6 χωρὶς ἦμεν ἀλλήλων , separati eramus alteri ab alteris.Item sine,absque præter : vt Aristot. in Rhet. χωρὶς δὲ ... præter ea quæ dicta sunt.Interdum dicitur & χωρὶς δὲ,præterea verò.vt apud Thucyd. lib.2. Interdum significat,præterquam,nisi,sequente εἰ μὴ,vel εἰ μὴ,vel ἢ ἐὰν , vt apud

Plut.in Cam. & Herodot. lib.4. * Deriuari χωρὶς à χῶρος scribit Eusth. διὰ τὸ χῶρον εἶναι ... χωρὶς ὄντων

Χωρίζω,separo,secerno:vel dispesco,dirimo.Plat. in Phæd χωρίζειν ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχήν. χωρίζεται.

Χωρίζομαι,segregor,&c.Isocr.de Pace ...

Χωρισμός , separatio,seiunctio,diuisio.Plut. in l.aduersus

Χώρισις,idem.Hesych. [Colot.

Χωριστός,separabilis:vel separatus,secretus,seiunctus. Arist. metaphys.5.

Composita.

Ἀποχωρίζω.idem quod χωρίζω.

Ἀχώριστος,ὁ καὶ ἡ,inseparabilis,qui secerni non potest.Greg.

Διαχωρίζω,disgrego,discerno,disiungo.Xen.in Oecon.

Διαχωρισμός & διαχώρισις,separatio seiunctio.

Διαχωριστικός,separandi vim habens,qui discernit ac dirimit

Ἀδιαχώριστος,(dec.)inseparabilis.

Δυσχώριστος,qui difficulter seiungi & secerni potest.

Εὐχώριστος,separatu & secretu facilis.

ΧΩ´ΡΟΣ,ὁ,locus, sedes.item spatium Iliad.γ. Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον.Od.λ.ἀτερπέα χῶρον , sedes tristes , seces infernas, ¶ Item ager,prædium,fundus.Xenoph.Pæd.7.μεστοὶ δὲ οἱ χῶροι ἐργαζομένων.

Χώρα,ἡ,idem quod χῶρος,locus,sedes.Xenoph.in Oecon. ἐν χώρᾳ ἑκάστῃ πεπηγυῖα κεῖται.Plut. ἐν βασιλικῇ χώρᾳ κατέκλινε , in sede regia.Dicitur κατὰ χώραν ἔχειν , quiescere,nihil mouere aut tentare.Ἐν χώρᾳ,interdum exp.vice,loco,vt ἐν χώρᾳ μισθοφόρου εἶναι,esse loco mercenarii Xenoph. ¶ Item χώρα , spatium.Iliad.ρ. ¶ Item loculamentum,conceptaculum.Plut. in Demetr. ¶ Item solum,ager.Thucyd.Aristot.Demosth ¶ Item regio:vt τὴν χώραν τὴν Ἀττικὴν,Athen. lib 3. quæ sæpe omisso subst.χώρα dicitur:vt apud Plut.in Apophth.&c. Interdum & cum articulo substantium χώρα subauditur:vt apud Thuc.lib. 4.ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς αὐτῶν ὁρμῶνται οἱ Ἀθηναῖοι.

Χωρίον,τό,idem quod χῶρος,locus: vnde χωρία τὰ ἱππάσιμα , apud Xen.¶ Item locus munitus,castellum,oppiduū. Aristot.pol 2. in ep.ad Philip.¶ Item ager,prædium villa.Demosth.in orat . contra N.costr.¶ Item apud geometras id spatii quod intra concurrentes lineas figuram continetur:quod & area dicitur.Gal.meth.l.1.¶ Χωρία,τά,regiones Herodian.

Χωρίτης,ὁ,rusticus,rusticanus.Fœm.χωρῖτις,ἡ,rustica, villica.Lucian.

Χωριτικός,vt χωριτικὸν πλῆθος,rustica multitudo , multitudo agrestis. Plut.in Per.

Χωριτικῶς,rusticè,vt rusticis conuenit.Xen.Pæd.4.

Χωρικός,idem quod χωριτικός. Χωρικῶς,idem quod χωριτικῶς.

Χωριάζω,rusticor. (Syn.in epist.

Χωρίδιον,τό,agellus,prædiolum.Plut.de exil.

Χωρέω,Χωρίς,quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Composita.

Ἁδρόχωρος,seu ἁδροχῶρος,qui vberem regionem habitat.Hesych.

Ἀναχωρίζω,suæ χώρᾳ restituo,recedere facio. Xenop.Pæd.2 ὁ λοχαγὸς αὑτοῦ ἀνεχώριζεν.

Ἄχωρος,ὁ καὶ ἡ,q.d.qui sine loco est aut regione cui interdictum est igni & aqua:extorris.Hes.

Διάχωροι,interualla quæ sunt inter cohortes aut centurias. Suid.

Δυσχωρία,ἡ,difficultas regionis seu locorum.loca.difficilia. Xen. Pæd.1.

Ἔγχωρος,qui natus est in ea regione in qua versatur , indigena. Item de re dictum,patrius:vt νόμοι ἔγχωροι.

Ἐγχώριος,idem.vt ἐγχώριοι θεοὶ καὶ ἥρωες.apud Thuc.lib.2. & ἐγχωρίη ἐσθής. Herodot: ¶ Ἐγχώριον,τό , subst. Hes. est τόκος & δάνειον.

Ἐπιχώριος,idē quod ἐγχώριος:vt ἡ τῶν ἐπιχωρίων πομπή, indigenarū. Plat.de rep.l.1.Sic ἐπιχώριος θεός, patria dea. Aristoph. Et ἐπιχώριον ἔρνος,apud Theocr.idyll.27.germen,quod in loco aliquo seu regione nasci solet,vernaculus frutex.

Ἐπιχωρίως.more regionis,more patrio. Aristoph. in Vesp.

Ἐπιχωριάζω,sum indigena,sum vernaculus. vt γλώττης ἐπιχωριαζούσης,apud Dion.Halic.in vita Lys.¶ Item ad locum aliquem ventito,vel frequenter versor. Plat.in Phæd. τῶν πολιτῶν Φλιασίων οὐδεὶς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τανῦν Ἀθήναζε. Ἐπιχωριάζεσθαι, consuetum esse & patrium.Aristot.

Εὐρύχωρος,latum locum habens,amplus,spatiosus,capax, vt εὐρυχώρους ἀγυιάς,apud Eurip.Pro eodem dicitur & εὐρυχωρής , apud Strab.

Εὐρυχωρία,locus,amplus,latum spatium.Thuc.l.2.

Καταχωρίζω,in aliquo loco colloco.Xen.Pæd.2.

Περίχωρος,regioni circumiacens aut simpl.circumiacens, finitimus,vicinus.Plut & Lucæ cap.3.

Πλησιόχωρος,vicinus,habitans in loco vicino,accola.

Πολύχωρος,idem quod εὐρύχωρος.vnde πολυχωροτάτη ψυχή,apud Synes.

Πρόσχωρος,idem quod πλησιόχωρος.

Στενόχωρος,angustum habens spatium,arctus,angustus.

Στενοχωρία,angustum spatium,angustus locus.

Στενοχωρέω,coangusto,coarcto.Alex.in probl.Στενοχωροῦμαι in

in 21 gustiis versor. Basil.

Φιλόχωρος, qui locum amat, qui in loco aliquo libêter versatur.

Φιλοχωρία, amor quo quis libenter in loco aliquo commoratur. Aristoph. in Vesp.

φιλοχωρίως, libenter in loco versor aut habito. Plut. de Socr. dæm. et simpliciter versor, aut habito: vt apud Phil. de mund. περὶ φιλοχωρίας.

Εμφιλοχωρίαν, (&c.) libenter habito in. Theophil. in ep. ἐμφιλοχωρεῖ τῇ γῇ. Metaphorice apud Synes. de insomn. ἐμφιλοχωρῶ τῇ σοφίᾳ αὐτῶν συμμέτοχος, cõmorari in illa commentatione tanquam in quo delectamur.

Ἀ'χθη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ψάαρες, Ψαρίς, vide in Ψαω. Ψίαι in Ψολέ.

Ψ.

Ψ Α Θ Τ Ρ Ο Σ, & Attice Ψαθυρὸς, ά, ὁν, friabilis, qui in minutas particulas friari potest. Exponitur & arenidus: contraria siccitate fragilis: vt Ψαθυρὰ κρέα, apud Gal. comm 3. in prior. Hippoc. Sic apud Athen l 2 Ψαθυρὰ Suidas & Ψαθυρὸν ὄψον apud Arist. in l. de seniu. *Desinatur à Ψάω, comminuo, frango.

Ψαθυρότης, ητος, ἡ, friabilis natura, fragilitas ex siccitate. Aristot. hist animl. lib 4.

Ψαθυροῦσθαι, friabilem fieri, item arescere, seu inarescere: vnde in Ps. Dauid. τὸ ὀστοῦν μου ἐψαθυρώθη.

Ψαθυρωτὸς, ἡ, ὁν, friatum ex friatura Athen. lib 14.

Ψαῖ πρὸς ἓν ἢ δύο, (comp.) qui aliquantum seu aliquatenus Ψαύω: est. Hippocr. in prorrhet.

Ψ Α Ι Α Ρ Ο Σ, ὰ, ὸν, rarus, & raros habens capillos. Hes. & Suid.

Ψαιρὸς, vide in Ψαίρω, Ψάω, &c. in Ψαίω, tergo.

Ψ Α Κ Α Σ, ἀδος, item stilla, gutta: vnde apud Aristoph. in Pace, ὑπὸ τῶν ἐμῶν ψακάδων ἀναβλαστάνει πάντα. * Indem deducitur à Ψάω, κατέω: quoniam minutissimum & tenuissimum quid dam est ros, & guttula.

Ψακάδιον, ου, τὸ, ros, guttula, vel guttula, stillula. Athen. l. 2.

Ψακάζω, ros, roris guttas, stillo: vel generalius, stillo. Athen li 6. Ψακάζειν ὑγρὸν, item rore vel aliis guttis aspergo & madefacto: vnde κύκε Ψακάζων apud Aristot. rhet. 3.

Ψακαστὸς ἄρτος, tritilaritius: vt μάζαις Ψακαστοῖς. Athen. l 4.

Ψακάς idem quod Ψακάδι. Suid. & Hes.

Ψακάζω pro Ψακάζω, apud eosdem.

Ψακάζων & Ψακάων, idem quod ὑετίζων, βρέχων. Hes. & Eust.

Ψακάς, ἀδος, idem ros: vel guttula roris. Eur. initio Helenæ de Nilo, Οὗ καπὶ δίπτυχ' ἁλὸς Ψακὰς πίπτει, λείβει τε μαίσιμος ὑγρὸν ἐς ἀρόσιμα γαῖας. Exponitur & generaliter, gutta minuta in modũ roris. apud Aristot. de mundo. Dici traditur & de aliis rebus minutis, vt est aurum inter arenam. item Ψακάδας dictas volunt auctilis quæ delicatarum matronarum capillos medicato fũgo conspergebant.

Ψακάδιος, α, ον, guttula rori sive pluuiæ. Theophr. de cau. pl. l. 2.

Ψακάζω, idem quod Ψακάζω roris in modũ minutulis guttulis pluo, Aristoph. in Nub. item stillo, guttatim destillo. ità rore seu guttulis in modum roris mittis cõspergo & madefacio: vnde apud Theophr. de caus. pl. l. 6. c. vlt. πλῆθος τοῦ λεπτοῦ Ψακάζειν ποιεῖ. Apud Aristot. rhet 3 λύκε Ψακαζόμενος, exp lupus frendens.

Composita ex Ψακάζω.

Ἐπιψακάζω, irroro, rore aspergo: interdũ &, instillo. Xen. in sym.

Κατα Ψακάζω idem, vel generalius, aspergo. Plut. in Alex.

Παραψακάζω, ali quantũ irroro. Apud Poll. l. 6. c. 6. σπυρὸν ὑπὸ τῶν Ψακαζόντων de conuiuiis dici videtur qui poculum alii propinatum non, vno haustu exhauiunt, sed ἐαρίους bibentes guttatim quasi ad tibi infundunt. Dicitur tamen significare largiorem haustum, κάπο ρακάδος, ex eodem. Poll.

Ψάλασσα &c. vide in Ψάω, tango.

Ψ Α Λ Ι Ο Ν, vel Ψάλιον, pro quo & Ψάλιον τὸ, frænum: vt apud Plut. in Lyc. ἵππος ἄνεμος ἐν πεδιάσι δρομικὸς ἐπιγραφὴ ἐπὶ μετ' αὐτὸ ἐν ἀγῶσι καταξιωθεὶς τῶν ἐν Ὀλυμπίοις ἔβδομος ἐπὶ τοῦτο ἐπὶ τὸ ἐπὶ τὸ ἔσχατον ἀνῆκεν. Apud Xen. lib. de re eq. pro fræni parte inferiore ponitur. Quidam dicunt esse catenulam illam ferreã equorum ore tenus lubstringentem. ¶ Item Ψάλια siue Ψάλλια dicũtur torques, monilia, collaria: item armillæ, brachi lia: apud Paus. in Arcad. plut. in Artox. Xen. Pæd. l. 8 & Generaliter etiam quiuis annuli sic vocantur.

-Ψ Α Λ Ι Σ Ι Δ Ω, forfex. Epigr. lib. 2. Τὰ σπ ἐμὰ ἐρετμόνια ἡ ψαλὶς ἔκειτ' ἀκείρα, τονδεῖ falcibus, non forficibus. ¶ Apud Architectos ψαλίδες dici traduntur in fornicibus & frontibus ædificiorum, maximè verò in fornicato aditu portarum oblongi lapides, qui in sui coagmentatione forficum figuram efficiunt: item ipsæ fornices seu structuræ arcuatæ. Sic vtur pasle putatur Plat. de leg. lib. 12. & Aristot. de mundo. ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, motus celer: qua expositione innuere videtur deriuatum esse à Ψάω, moueo.

Ψαλίδιον, τὸ, forficula Numeratur & inter ornamenta muliebria apud Poll. lib. 7 c. 22.

Ψαλίδωμα, τὸ, fornicatum opus. Strab.

Ψάλλω, ἔσω, vel ἥξω, apud Anacr. ode in hirundinem.

Composita ex Ψάλλω.

Ἀποψαλίζω, forfice reseco seu abscindo. Dioscor. lib. 1 c 131.

Διαψαλίζω, forfice discindo. Gal.

Περιψαλίζω, vnde περιψαλιστὴς, qui circumcidit perperam & dolose: vt qui radit in Land.

Ψ Α Λ Α Ω, ἀσω, ἠσα, tango, & leni quodam motu percutio. Eur. in Bacch πλέκτας δ' ἔσω πόπαλα χερὸς ἐμᾶς ψάλασα πέμπει, qui arcuum neruos tangunt & impellunt. Sic musici dicuntur fides χειρὶ ψάλλειν, apud Aristot. in probl. vel simpliciter ψάλλειν vt apud Plut. in peric. ἐκεῖνος ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν πολλοῖς ἐψάλλετο, qui fuauiter fidibus tactis luserat. item metaph. psallo. in epist. ad Ephes. c. 5 ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ κυρίῳ, citharam pulsantes, fidibus canentes. Generaliter etiam significat motem quatio: vt apud Æsch. in Persis, ψαλὸν ἐσάλευσε.

* Desinatur à Ψάω, significante appropinquo, accedo, attingo, contingo.

Ψάλμα, τὸ, fidium cantus: vel carmen fidibus cantatum. Eur.

Ψαλμῳδέω, idem. Athen. lib. 14.

Ψάλτης ἄρτος, & Ψάλτης κύβος, qui psallere nouit, qui scit fidibus. Idem lib. 8. & Plut. in Apophth Fœm. Ψάλτρια, psaltria, fœmina quæ scit fidibus, apud Athen. l. 14.

Ψαλτικὸς, ἡ, όν, ad psalten pertinens, quo psaltes vtitur, vt ψαλτικὸν ὄργανον.

Ψαλτήριον, τὸ, psalterium instrumentum quo psallitur, quod olim magadis dicebatur. vt testatur Athen. l. 14.

Ψάλτης, ου, ὁ, qui psalli poterit, citharæ aptus.

Ψάμμος, siue ψάμαθος, idẽ quod κόνδρος, cithara. Suid. & Hes.

Ψάμμος quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀντιψάλλω, vicissim psallo, alteri in psallendo respondeo. Aristop.

Ἀντίψαλμος, ὁ, τὸ, cantilena quæ vicissim cantur. carmen ex aduersi respondens, vel reciprocum Eur. in Iphig. Taur.

Ἀποψάλλω, euello, ducta metaphora à psallentibus. Hes.

Ἀψαλὴς, ἐς, fidium pulsu carens.

Δι ψάλλω, idem quod ψάλλω Athen. lib 14.

Διψάλμα, melodiæ & cãtus modulationis q immutatio. Sui.

Ἐπιψάλλω, idem cum διαψάλλω. vnde ἔτρωσε δὲπιψάλλοντα, instrumẽta quæ psallantur à psallente. Poll. l. 4. c. 8.

Ἐπόψαλμος, qui sacra canit. Basil.

Κατάψαλμος, fidibus canto, fidibus obleclo, vnde κατάψαλμα, is dicitur qui fidium cantu oblectatur. apud Plut. in Ant.

Παράψαλμα, fidibus accino. item leniter tango & pulso. apud eundem in præcept. conn. & in Demetr.

Προεισάψαλμα, prouerbialiter dicit ὅταν τ' φαῦλος ἀφορμὴν ἐπιδίδωσι. Hes.

-Ψ Α' Μ Μ Ο Σ, ου, ἡ, arena, fabulum. Plut. ex Pind. ψάμμῳ αἰσχρὰν κέλευθον. Athen τὰς ἐν Λιβύῃ χώματα. * Quidam ψάμμος ex ἄμμος factum esse censent, addita litera ψ. aliis probabilius esse videtur, ἄμμος ex ψάμμος originem habere, ipsum autem ψάμμος à ψάω deduci significante κατέω, quòd arena nihil exilius sit aut minutius.

Ψαμμάδης, ὁ, ἡ, ὐς, arenosus, fabulosus.

Ψαμμάτης, idem.

Ψαμμήεις, ὁ, ἡ, ὐς, vt ὄρος ψαμμῆεν, q. d. arenacea. apud Athen. l. 7.

Ψαμμίζω, vnde ψάμμισις, defossio in arenã. Paul. Aegin. l. 3. c. 8.

Ψαμμίτης, ου, ὁ, arenula. Alex Aphr. probl l. 1.

Ψαμμώδης, idem quod ψάμμος. Il. ὅσσ' ἔστι ψάμμος τε κόνις τε. Accipitur & pro ipso littore. apud Soph. ἀμφὶ χλωρὰ ψάμμος ἐκβολὰς ἰὼν βοᾷ μυρί.

Ψαμμοδάκης, idem quod ψαμμώδης.

Ψάμμος, ὁ, ἡ, idem quod ψαμμώδης Athen. lib. 7.

Ἀψαμμώδης, idem quod ψάμμος ἀψαμμος. Ἄψαμμος ὁ, ἡ, idem quod ψάμμος Suidas verò ἄψαμμος tradit esse campi puluerem, ψάμμος autẽ eum qui est prope mare, i. litoralem. Hom. Il. ἐπὶ πρὸ γὰρ ἄψαμμος ἔκειτο.

Ἀψαμμόδης & ἀψαμμώδης, idem quod ψαμμώδης.

Ἀψαῦω, in ἄψαυστος redigo, perdo, destruo. Il. ἀψαύει δ' ἐπὶ πᾶσι ἀμαυρώσει.

Composita.

Ἄψαμμος, seu ἀψάμαθος, ὁ, ἡ, arenis carens, non fabulosus. Hesych.

Καθαμμίζω, arena obruo. Aristot. de anim. lib. 2.

Τριψαμμ

Ψαμμώδης, subtus arenam habens, arenosus.

Ψάμμος, idem. Theophr.

Ἀψαφαμῷδ-ης, dec., non, arenosa terra vel non arenosus ager.

Χρύσαμμος, ὁ, ἡ, aurea arena.

Ψάρ, ψαρὸς, &c. vide ψαίρω, in ψάω.

Ψαφίς, in comp. ex Ἀ'ψαφὶς. ψαῦω, &c. in ψάω.

Ψ Α Φ Α Ρ Ὸ Σ, ᾶ, ὸν, aridus, squalidus, infirmus, friabilis. Hesych. Apud Theophr de caus. pl. lib. 1. Ψαφαρὰ χώματα, exp. loca arenacea & fabulosa. Et Ψαφαρὰ χράσις, apud eundem hist. pl. l 8. ¶ Item tenebrosus: vt Ψαφαρὸν ἐν ὕλῃ, apud Hesych. Sic apud Dioscor. lib. 3. c. 136. καὶ Ψαφαρὸν, quidam exp. minus splendens. Pro Ψαφαρὸς scribitur & Ψαφερὸς.

Ψαφαρία, squalor, vel fragilitas ex squalore. Dioscor. l. 1. c. 19.

Ψάφαρὸς, vide in Ψάω.

Ψ Α Φ Ά'ω, ἥσω, ἔσα, &c. tergo, abstergo: vel radendo detergeo. Exponitur & mulceo. Eust. Item radendo complano. ¶ Item appropinquo, accedo: vel attingo, contingo: vnde apud Sophocl ψαῦσαι ἄκρας, in summa parte attingit. ¶ Item in tenues partes comminuo, extenuo. Suid. & Eustath. ¶ Item vro, foueo, calefacio.

¶ Derivata à Ψάω, tergo, &c.

Ψαλάω, tersus, deterſus: vel rasus, radendo detersus.

Ψάμμος, idem cum ψάω, rado, frico: vel friendo detergeo. Xenoph Hellen. l. 2. ἱππεῖς ἐμοὶ ψήχοντες τοὺς ἵππους ψάμμοις ἐπείσαν, destrinxerunt equos. Sic apud eundem in l. de re eq. Exponitur etiam, delimo, demulceo: *more eorum qui animal aliquod leuius destringentes demulcent & delinunt.* Hesych.

Ψάμμα, rador, tergor, destringor, & cæt. Xen. de re equ. Item attuse, delinio, demulceo: vt apud Hesych. ψήχομαι τὸν ἵππον.

Ψάμμα, τὸ, quod radendo, destringendo & detergendo detractum est, ramentum. Herod. Plut. symp 8 Strab. l. 13.

Ψάσις, ἡ, ratura, defricatio, detersio. Xen. de re equ.

Ψαστὴρ ἥρως ὁ, & Ψάστρα ἡ, instrumentum quo, radimus, defringimus & detergimus, radula, strigilis an Epigr. & apud Eustath. Hippol. coron. Pro iisdem dicitur etiam Ψηκτρὶς, & Ψήκτρα, apud Hesych.

Ψῆκτρον, idem quod ψάστρον & ψάω. Hesych.

Ψαστρικὸς, ἡ, όν, detrictorius, deraforius, detersorius: vt κατάρρυσις ψάστρα, apud Suid. ex Epigr.

Ψατὸς, ὁ, contusus, contritus: vnde τὰ Ψατὰ, Suidæ sunt ἄρτοι τῶν μάλις κατατετριμμένοι. Item farinæ vino & oleo subactæ, quæ adolebantur diis: vt apud Aristoph in Plut. Οὐχ' ὅσῃ' αὐτῷ ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς ἐλαίοις καὶ οἴνῳ ἔψειν ἐκ τοῦ βωμοῦ καὶ ἀνὰ κρατῆρα ἐλθεῖν. Galeno apud Hippocr. est placenta melle & oleo imbuta.

Ἐπιψάω-ομαι, (comp.) idem quod παλίμψηστος. de quo in cõp. ab Hesych. exp ψάω. Item πάλιν ἐπιψάειν τὸ αὐτὸ Galen. exp. iterato, attingo. vnde apud Hippocr. χωμεῖν. lib. 2. οὐκ ψάψειν τὰς κύρας. ¶ Significat etiam, accelero, propero, festino. Suid.

Ψαφὴς, ὁ, ἡ, mobilis, agilis, celer, velox: vt ψαφὲς ἵππον, apud Aristoph. Exponitur etiam, varius, cinerei coloris. Hesych. Hinc comp. πολιόψαφος, qui simul ψαφὴς est & albus. In Hippiat. exp. albicans in cinereum colorem. ¶ At ψαφὴς. auis nomen varijs distinctæ maculis: vt testatur Aristotel. hist. animal. lib. 9. cap. 26. Eadem & ψαφὶ dicitur: vnde genit Plur. ψαφῶν. Il. Ἐκ δὲ ψαφῖνα pro ψαφῆς. Il. π, Hesych. genus passeris esse dicit. Latini turnos vocant.

Ἀψαφὴς & ἀψαφὲς, idem cum χαψὲς. vnde ἀκαταψαφὲς γένεται. Il. χ. Hiad. ἀκαταψαφὲς δ' ἀλεγεινὸν ἀναβλώσκει, exp concionem celeriter dimittere, pro ἀψαφὲς. Sic Od. σὺ δ', αἰδοῖος ἐὼν κέρσεν κρυερὸν γόον, exp. citò cupiditatem lamentorum. Vide & in Ἀάπτω.

Composita ac primum ex ἀπὸ ψάω.

Ἀπόψαω, tergo: vel tergendo demulceo. Item detergẽdo colligo & excipio: vt apud Ctes. ὅτ' ἔρις αἰσχύνεται δὲ τὸ αἷμα ἀποψάσασα ἐσθῆτι ἀπὸ ἕλκεος καθαίρει, lana ex ardore detergente & accipiente.

Ἀπόψημα, abstergo. Interdum &, abstergendo colligo: vt apud Dioscor. lib. 4. cap. 65. ἀποψῶσι τὸ ἀπὸ τῶν ἀνθράκων διακτύλῳ εἰς μύστρα. Ἀποψήματα, idem quod ἀπόψασα. Lucian. in somn ἀποψήματα σὺ δὲ ἐκ τῆς ἀκτῖνος τὸ μέλι, vbi abstergeris mel ab oculis.

Ἀποψᾶσθαι, dicitur qui se detergit aut abstergit, vt apud Xenoph. Pæd. l. 1. ἔστιν οὗτος ἀνὴρ ἀποψᾶσθαι ἀλλ' ἢ ἐὰν ἐκ ἀποψήσῃ ἑαυτὸν ἀποψήσεται ἐκ ἀποψήσεται. Peculiariter significat, nates abstergere: vt apud Aristoph. in Plut.

Ἀπόψημα, τὸ, quod abstergendo seu radendo detractum est: ramentum.

Ἀποψήσις, detersus, derasus. Τὸ ἀποψῆσαι, substantiuè dicitur hostorium: lignum quo mensuræ detraduntur Hesych.

Διαψάω, radendo seu tergendo penetro. Et simpliciter, perforo, perfodio: vnde, διαψῆσαι τὸν ἄξονα, apud Suid.

Ἐμψάω, tergendo fricandóve demulceo Et simpliciter, defrico, demulceo, vt apud Xen. in apol. Socr. κατεψῆκται ἀυτοῦ τὸ

κεφάλιον. Sic apud Philostr. κατεψῆσθαι τοῦ ποδὸς τὸ μὲν ἐπιψῆσαι, τὸ δὲ ἀπορρῖψαι. & παλιμψῆσαι, & παλιμψάσασα, ἐπιψάω, ὁ, ἡ, iterum derasus vel deradendo tersus: vt παλιμψῆστον βιβλίον, apud Plutarch. Latini itidem palimpsestum dicunt: vt Cic. ad Trebat lib. 7. ep. 18.

Περιψάω, circumeirca abstergo vel defrico. Aristop. περιψᾶσθαι ἀμυστίσιν λαβοῦσι, τὸ βλέφαρον ἀφεῖν ὑπνοῦν.

Περίψημα, sordes & purgamenta eiusmodi detersione defrictionéve detracta. in epist. ad Corinth. 1. cap. 4.

Συμψάω, corrado. item radendo complano. Aristoph. in Nub. Dicitur: & fluuius aliquid συμψᾶν, vnod absorbens ex conspectu hominum subducit: vt apud Herodot.

Composita ex ψάω.

Ἀ'ναψάω, idem quod ἀνάψαω.

Ἀ'ποψήμων, derado, destringo, detergo. Dioscor. l. 5 c. 89.

Ἀ'ποψήματα, ramentum, strigmentum, purgamentum.

Ἀ'ψαυστ-ος, ὁ, ἡ, ὐν, qui non est rasus, destrictus, aut detersus. Exponitur & durus, non mollitus: vt ἀψαυστα κρόμβοφορβ. apud Suid.

Ἐπιψάω, in superficie rado, destringo, detergo.

Ἐπίψημα, eiusmodi ramentum seu strigmentum. Dioscor. l. 5. cap. 119.

Κατάψαω, derado, destringo, detergo: vnde apud Nic. in Ther. κέδρῳ πυκνότατα κατηψημένοισι χρώτεσσι. cedrus dentatis strigilibus destricta. ¶ Exponitur etiam, æquo complano. Suid. Item leuiter tero seu defrico, demulceo. Hesych. ¶ Significat etiam, contero conrundo: apud Nic. in Alexiph. in qua significe pertinet ad ψάω, significans παττάλιον.

Παραψάω, idem quod καταψάω Plut. symp. 2. probl 7. ὥσπερ ψάσασα ἐδὸ τοίχῳ. (pud Dioscor.

Συμψάω, corrado. Item contero: vnde συμψηματίας, contrita: apud Suid.

Composita ex ψάομαι.

Διαψάομαι, perpurgo. Hesych Item perflo, perspiro. Aristoph. in Auib. Ἀέρα διαψάμενοι πτερύγων κατὰ, perflant cirros fumi: metaphora sumpta à re nautica. Exponitur: etiam, distrahor. Item dissolutus fum diffluo. Item quietus fum, ex Eurip.

Καταψάομαι, moueor, commouecor. Hes. & Suid.

Μεταψάομαι Hes. est μεταφέρω, transfero: afferens participium. μεταψάμενον, ex Eurip. Phœn. vbi legitur. Ἐπτοκλῆς ὃ πατὴρ μεταψάμενον πέδῳ saxum pede transferens. Quidam exp. pede ad saxum offendens.

¶ Derivata à ψάω, significante accedo & attingo.

Ψαύω, fut. σω, idem quod ψάω, tango, contrecto. Peleus apud Eur. in Androm Χάριεντις ὑβρὶς ἀθέμιτος ἁψάμενος καλῶν ἀφ' ἁψαύσεως, flens vos attinget. Sic apud Gal. ad Glau. l. 2. ἀλλήλων ἁψώμενα σώματα, corpora quæ se mutuò attingunt. Item affequor vel peruenio ad. Plut. de deo Socr. ἔχει δὲ τὴν ἁψὶς τ' ἀθρόας ἢ ἀθρόας τὸ μυθῶδες. Item tango seu contingo, ita vt capessam vel accedam. Poly κἀγὼν ἔρχομαι ἀφ' ἑσπέρας ἐπὶ πολιοὶ τοκρίσεσ ἀθ' ὁλόχρυσ' ἀψόμενος.

Ἀψαυσία, idem quod ἀψαῦ, apud Dioscor. lib. 5. cap. 27.

Ἀψαυστὸς, ὁ, ἡ, tactus, attactus, contactus. Plut. in Alcib.

Ἀψαυτὸς ὁ, ἡ, qui tactus est. Item quem tangere aut contingere licet: vt ἀχαλκα ἀψαυτὰ, Herodian. lib. 1.

Ψηλάω, ἥσω, idem significat tango, contrecto. Hes. & Suid. pro eodem dicitur & Ψαλάω, apud eosdem.

Ψήλαμα, τὸ, tactus, contactus. Hes.

Ψήλαπτὸς, ἡ, ὸν, tactui patens, sub tactum cadens: apud eundẽ

Ψόα fut. Ψόω, duo maximi musculi in interna lumborum regione siti: apud Hippocratem in libro de Arte. Sunt & qui extenuos spinæ musculos ψόας vocent, vt scribit poll. Marcellus Virgilius ψόας proprie dici lumbos contendit: idque nomen grammaticos à libidine deductum velle, quoniam illic libidinis purus excitatur maximè, quod iis renes subiacent. Athen. lib. 9. ψόας vocari dicit διὰ τὴν ἐπιθυμίαν ἀποψᾶσθαι ἀφ' ἧς ἂν ἅπτηται τοῦ ἀφροδισίου ἐπιθυμίαν.

Ψόθεν, ψ' ὅθεν, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primum ex

Ἀπόψαω, tergo: vel tergendo demulceo. Item detergẽdo colligo & excipio: vt apud Ctes. ὅτ' ἔρις αἰσχύνεται δὲ τὸ αἷμα ἀποψάσασα ἐσθῆτι ἀπὸ ἕλκεος καθαίρει, lana ex ardore detergente & accipiente.

Ἀπόψημα, abstergo. Interdum &, abstergendo colligo: vt apud Dioscor. lib. 4. cap. 65. ἀποψῶσι τὸ ἀπὸ τῶν ἀνθράκων διακτύλῳ εἰς μύστρα. Ἀποψήματα, idem quod ἀπόψασα. Lucian. in somn ἀποψήματα σὺ δὲ ἐκ τῆς ἀκτῖνος τὸ μέλι, vbi abstergeris mel ab oculis.

Ἀποψᾶσθαι, dicitur qui se detergit aut abstergit, vt apud Xenoph. Pæd. l. 1. ἔστιν οὗτος ἀνὴρ ἀποψᾶσθαι ἀλλ' ἢ ἐὰν ἐκ ἀποψήσῃ ἑαυτὸν ἀποψήσεται ἐκ ἀποψήσεται. Peculiariter significat, nates abstergere: vt apud Aristoph. in Plut.

Ἀπόψημα, τὸ, quod abstergendo seu radendo detractum est: ramentum.

Ἀπόψησις, detersus, derasus. Τὸ ἀποψῆσαι, substantiuè dicitur hostorium: lignum quo mensuræ detraduntur Hesych.

Διαψάω, radendo seu tergendo penetro. Et simpliciter, perforo, perfodio: vnde, διαψῆσαι τὸν ἄξονα, apud Suid.

Ἐμψάω, tergendo fricandóve demulceo Et simpliciter, defrico, demulceo, vt apud Xen. in apol. Socr. κατεψῆκται ἀυτοῦ τὸ

Τ' απ-ψάσατο, subtus contrecto, vel leuiter contrecto: apud Suid. ex Aristoph.

¶ *Pertinentia ad ψάω, extenno.*

ψαμ-ός. Κατα-ψάχω, vide in primo ordine deriuatorum. ψάμμ-ος seu ψαφ-ος, ψαδ-ος, ψάδ-υξ, ψαμάδ-ες, ψάμ-μος, vide suis locis.

ψᾶ pro σφᾶς, Doricé.

Ψ Ε' Γ Ω, ξω, reprehendo, vitupero. Plat. in Minoë. πανυ γε δικαίως ψέγεις τὸν ἄνθρωπον. ἐγὼ γὰρ καὶ ἐμαυτὸν ἔμαθον ὃ ἐστιν τὸν ἄνθρωπον ψέγειν. Aristoph. in Nub. τίνα γνώμην ἔχων ψέγεις με; & ἐξαμαρτάνοντες ψεγόμεθα, reprehendor, vituperor. Plut. ἐφ' οἷς δὴ πατρίκιος καὶ ἄριστος ὢν ἀνὴρ ψεγόμενος ὑπὸ πολλῶν ὑπομένει τὸ δοκεῖν χαίρειν ψεγόμενος.

ψόγος, τοῦ, ὁ, vituperium.

ψογ-ητής, vituperator, reprehensor. Poll. ex Plat.

ψογ-ητός, vituperatus, reprehensus.

ψογικός, vituperatori proprius, quo vituperator vti solet. reprehensorius, ité popensus ad reprehendendum. Pol. lib. 5. cap. 12.

ψογικῶς, more τῶν ψογικῶν, seu vt ψογικοὺς decet: apud eundem ibidem.

ψόγ-ιμ-ος, ὁ, ἡ, reprehensio, vituperium. Plut. de virt. mor. ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀρετὴ ψόγου ἁπάντων ἀνώτερος καὶ ἀψαύστου.

ψογ-ερός & ψόγ-ος, vituperabilis: Hesych.

Composita.

Α' ψόγ-ητος, ὁ ἡ, ὁ, irreprehensus, vituperio carens. Soph. in El.

Α' ψογ-ος, ὁ ἡ, ὁ, idem. Hesych.

Δια-ψόγω, idem quod ψέγω, apud Plut.

Ε' πι-ψόγ-ητος, Hesych. exp θάπτεσθαι, inhumare, sepelire.

Ε' πί-ψογ-ος, qui reprehentionem meretur in vituperium incurrens. Poll. lib 5. cap. 44.

Φιλό-ψογ-ος, reprehendere amans. Eurip in Phœn.

Ψ Ε Δ Ν Ο' Σ, ῶ, ὁ. rares habens pilos; glaber. Iliad. β. (de Thersite)

Φοξὸς ἦν κεφαλήν, ψεδνὰ δ' ἐπὶ μετώπια νάσσε

ψεκάς, &c. vide in ψακάς. ψέκτης, &c. in ψέγω.

ψέκτωρ, in ψέγω.

Ψ Ε Α Λ Ο' Σ, ῶ, ὁ. balbus, blæsus, marticulatè loquens ita vt vix intelligi possit. Suid. Specialiter sic dicitur qui crassius pronuntiat literam σ, teste Hesych. Generali significatione apud Plutarch. symp. lib. 1. cap. 4. τοὺς λαρυγγίζοντας καὶ ψελλίζοντας ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς παιδιαῖς ἡδέως ἀκούομεν. Dicitur & aliquid nobis ψελλὸν esse quod non intelligimus. Æschyl. in Prometh. Τῶν δ' εἴη σοὶ ψελλὸν τὸ μὴ συνιέναι.

ψελλό-τητ-ος, ἡ, balbuties, blæsitas. Aristot.

ψελλίζω & ίσσω, balbutio: apud eundem in probl. sect. 11.

ψελλίζ-ομαι, idem. Plat. in Gorg. Item inepté loquor, nugor. Aristot. metaphys. lib. 1.

ψέλλισμα, τὸ, & ψελλισμός, ὁ, balbuties: linguæ hæsitatio atque titubatio. Plut. symp. 3 probl. 1. apud eundem παιδίσκας ψελλισμοῦ, dici quidam volunt quasi catenam & compedes, vt sit à ψέλλιον deriuatum. Quidam exp. balbutientem podagram.

Ψ ΕΤ' Α Π. ῶ. σω, fallo, frustro. Soph. in Aiace, ᾧ μὲ ἐψεύσατ' ἐλπὶς οὐδὲν ἀπρόσδοκον, multum fefellit spem meam. Xen. Pæd. 1. πειρῶντα μὰ ψεύσασθαί με ταύτας τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας. ἐψεύσατο.

ψεύ-σμα, fallor, decipior, frustror. Herodot. ψευδὴς ἐκπέφασται ἔσπε fallsus seu frustratus. Cum dat. Soph in Aiace, κἀγὼ τοιαῦτα ψευσθεῖσα δέδρακα. Item actiuè, idem quod ψεύδω Herodian. lib. 2. τῶν στρατιωτῶν ψευσάμενος τὸν ἀληθῆ λόγον. Exponitur &, non seruo, frango: vt Iliad. α. ἄρμενα πάντα ψευσάμενοι μαχέσασθε. Xenoph. Pæd. 6. οὐδὲν γὰρ ψεύσεται ὧν ὑπέσχετο. ¶ Item neutraliter, falsò dico, verbis fallo, mentior. Odyss ἡ, ψεύσασθαι ἔτυμοισιν ὁμοῖα. Demosthen Olynth. 2. μηδεὶς ἐπιτρεπέτω τοῖς τὰ ψεύδη λέγουσι, qui mentiri nequit. Cum dat perf. Act. Apoll. cap. 5. Cum infinit. Plut. ἐψεύσατο Νικοστράτου φάσκοντος. Dicitur & passiuè ἐψεῦσθαι, ementitum & confictum esse fallendi causa: vnde ἀψευστόβιος, ἀψευστία apud Thuc. lib. 6.

ψεῦσμα, τὸ, mendacium. Item mendacii nota: pustula quæ mendacium hominum naribus vulgò supercrescere creditur. schol. Theoct.

ψεῦστ-ωμα, τὸ, idem quod ψεῦσμα. in prim. fign. Ileg. ψεύστ-ης, ὁ, mentitor, mendax. Il ω. Demosth de male gest. ψευσ-ίδιος, mendacium dico, mentior: vel fallor, scopum propositum non assequor. Iliad τ.

ψευδὴς ἐ-ής, ὁ ἡ, falsus, mendax: vt ψευδὴς λόγος, apud Demosth. & Isocr. Exponitur &, fictus, fictitius, simulatus, apud Plat. de discern. adul. ab am. ψευδέστατος, falsissimus, mendacissimus, apud Aristoph.

ψευδῶς, falsò, ementité. Thuc. lib. 1.

ψεῦδ-ος, τὸ, mendacium. idem quod ψεῦσμα, sæpe apud Hom Plat. Item pustula quæ nari mendacis supercrescit. apud Theocr idyll. 12. Aduerbialiter etiam sumitur pro ψευδῶς. vt Il ιπ'. γλῶσσ', οὐ ψεῦδος ἐμοὶ ἔπος πατρὸς ἀκοῦσαι.

ψευδαλέος, idem cum ψευδὴς. Nonn. ψευδάλιος, idem

ψεύδω, idem quod ψεύδομαι. vnde ἐψεύσω. Hesych exp. ἐψεύσατο.

ψεύθω, idem quod ψεύδω. Scribitur & ψεύθω, apud Hesych. Interdum idem valet quod ψευδῆ, vt ψεύθω ἔπος, apud Callim. Eustath ψεύθω ex ψεύδω Dorico more factum esse tradit, exempto σ & δ in θ mutato. ¶ Ψεύθω exp. etiam ψεῦσμα. Hesyc. Hinc ψεύθιζω, futurro ψεύσω futurra lingua murmuro. Et ψευσθής, fusurrator: apud eundem.

Ψευθής, (ortum ex ψευδηγὸς per syncop. vt vult. Eust.) falsus, fictitius, ementitus. Hesych.

Composita.

Α' ψευδ-άδημος, mentior, fingo, confingo.

Α' ψευσ-ῆς, ὁ ἡ, non mendax, non fallax. Item non mentitus, non fictus ad fallendum. Item non fallus & violatus.

Α' ψευσ-ος, non mentior. Polyb. lib 3.

Α' ψευδ-ὴς, ἐ-ῆ, ὁ ἡ, ὁ, verus, minime fallsus, minimè fallens, certus: vt ψευδὴς ὄρκος, euripi. in Iphig. Taur.

Α' ψεύδ-εια, ἡ, veritas, veracitas. apud Aristot. de mundo. ἡ τῶν ὄντων ἀψεύδεια, ftatæ & non aberrantes vices, quæ nunquam fallunt.

Α' ψευδ-ία, non mentior, verax sum. Dem. in epist ad Herac. & Xenoph. Pæd 1.

Δια-ψεύδ-ομαι, idem cum ψεύδομαι Ilocr. in orat. ad Philipp. διαψευσθεὶς ὑπὸ τῶν ἀξιόπιστος τῆς νίκης μου παρόντος, deceptus. Et cum gemit. plutarch in Lyc. διαψευσθὲν τῆς λογικῆς, opinione sua ett falsus. Item actiuè, idem quod ψεύδω, decipio: apud eundem in Fab διαψεύσασθαι τὴ Α' νάβεσιν ὄχ ὑπονοήσαν. Exponitur & mentior.

Α' δι-άψευσ-ος, [decomp.] qui falli & decipi nequit: vel qui eò fallit, nec decipit Athen. lib 8.

Ε' μ-ψεύδημα, affingo, ementior. Plin. de vita M. lib 3

Κατα-ψεύδ-ομαι, mentior, mendaciter confingo item sequente genit. perf. mendaciter dico contra, mendaciter traduco. Demosthen in Mid. ἅτε δ' ἐξὸν κατηγορεῖν κατεψεύδετό μου. Thal. in ep. κατεψεύσατο τὴν ἀφορμὴν, proditionis crimen tibi affingam. Dicuntur & passiuè κατεψεύδθαι, quæ mentita & conficta sunt, apud plut. in Themist.

Κατα-ψευσ-μός, mendacium.

Decomp. Α' κατάψευσ-ος, non ementitus, non confictus.

Σ' υναπατεψεύδομαι, idem quod κατεψεύδομαι. vel mentior aduersus.

Προ-ψεύδ-ομαι, idem quod ἐπιψεύδομαι.

Φιλεψεύδ-ης, mendacii studium Hippocr. epist ad Demag.

Ψ Ε' Φ Ο Σ, tenebræ, obscuritas. Suid. Item fimus. Hesych. ¶ Item adiectiuè tenebrosus, obscurus: vt ψέφος νυκτός, apud eundem, Hesych.

Ψεφώδης, obscurus, non clarus: apud eundem.

Ψεφ-ώδ-ης, id em apud Eurip.

Ψέφ-ος, inem quod ψέφ-ος, tenebræ. apud eundem. Hes.

Κατα-ψεφό-ω, (comp.) obtenebro, κατεσκοτίζω. Idem.

Ψῆμα, Ψῆστις, &c. vide Ψάχω, in Ψάω, tergo.

Ψ Η' Σ, ψιδὸς, ὁ, vermiculus in caprificis nascens, teste Aristot. hist. anim. lib. 3. cap. 32. & Theophr. de caus. pl. lib. 2. cap. 11.

Ψηνίζω, caprifico, i. submittis culicibus ficariis ad maturitatem perduco. ¶ Item rado. Suid. *ab adiectiuo* ψῆν. *calumo raro habente pilos*, Hesychio. ¶ Item ineo: *in obscœna signif.* apud Suid.

Τ' ανα-ψηνίζω, (comp.) vnde ἀνάψηνισμὸς metaphoricè dicitur à ψῆνες, fœtæ, turgentem habens vterum vt ficus cui summissi sunt culices.

Ψῆς, vide Ψάω, in Ψάω tergo. Ψῆ, Ionico pro Ψῇ de quo vide Ψαίω, in Ψάω.

Ψ Η' Σ Σ Α, & Atticè Ψῆττα, pisces è latorum genere. Athen. lib. 7. & Aristot. hist. anim. lib. 9, cap. 37.

Ψηφὶς vide in Ψάω.

Ψ Η' Φ Ο Σ, ῶ. ὁ. lapillus, calculus. Herodot. in Thalia. οἱ δὲ ἐκ τῆς στάσεως ἀναβάντες ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἐψήφιζον ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Strabo. ψῆφοι μὲν ἐβάρουν, ἀπὸ τῶν ἐκεῖ λίθων. Diuersæ sententiæ. Item pro lapillo pretioso, gemma. apud Diosc. ¶ Item scrupus, calculus quo luditur. plutarch. in lib de def. orac. ¶ Item calculus quo in computando vtimur. ¶ Item calculus quo suffragium fertur in comitiis, & calculus iudicialis: apud Lys. & plut. in Alcib & in apoph. Interdum proipso suffragio sumitur, seu sententia. quia calculis ferebatur: vt apud Dem. in Cteſiph ἴσως οἱ ψῆφοι αὐτοῦ ἐγίγνοντο. Sic & alibi apud eundem

* Deducitur à ψάω significante κατάπτω.

Ψηφ-ικὸς, ὁ ἡ, ὁ, qui calculis constat, ex calculis factus.

Ψηφίζω, calculis computo. Et general. computo, suppuro. Epig. lib. 1. Ζῆ δ' ὁ ψόφος ὡς δ' ὀψὲ ψηφίσατο νύκτα. Cum accus. Luc. 14. ψηφίζει τὸν διατάκτην. ¶ Item decerno, statuo. Soph. in Aiace, ἐγὼ δ' ἅπαξ ψηφισθὲν οὐκ ἀναστρέφω. Sic & apud Herodian lib. 2.

Ψηφίζ-ομαι, idem cum ψηφίζω, in post. sign. calculo meo aut suffragio statuo, vel simpliciter decerno, scisco. Thuc. l. 1 ἐψηφίσατο τὸ ἐξαίφνης. Plut. in Pericl. ψηφίζεται τὸν δῆμον πολλά. Et cum infinit. apud Demost. in orat. περὶ τοῦ Στεφάνου. Hinc particip. ἐψηφισμένος. & ψηφίζουσι, decretus. Ilocr & Appian. ¶ Dicuntur & iudices ψηφίζεσθαι cùm sententiam ferunt: vt apud Aristt. in Vesp. & Dem aduersus Olymp. ¶ Item ψηφίζομαι, suffragor, adsipulor, eiusdem sum sententiæ. cum dat. apud Philostr. & Chrysost.

Ψήφισ-μα, τὸ, plephisma, i. decretum, scitum, plebiscitum, sæpe apud Dem. Tribuitur etiam diis & deabus, apud Plut. in lib. de exil. ex Emped. & Aristoph. in Vesp.

Ψηφισματικὸς, ad decretum pertinens, aut decreto similis. Aristot. eth. lib. 5. cap. 7.

Ψηφιστὴς, ῆ, ὁ, calculator, computator, supputator.

Ψηφί-ς-ιον, idem quod ψῆφος, calculus, scrupus, lapillus. Plut. symp. 4. Phil. de mun. ¶ Item calculus computatorius. Epigr. Ia. item calculus quo suffragium fertur. ¶ Item lapillus prenosus, gemma. in Anth. Epigr.

Ψόημα, cogito curo, ratiocinor, vnde ψόητον. Hesych. est φροντίζων. ψοεῖ, Aolicè dicitur pro ψῇ. Dicitur & ψοερὸς pro isdem.

Composita.

Ανα-ψηφίζω, iterum ferro suffragia. Dion. hist. lib. 39.

Α' ναψήφ-ισις, suffragiorum iteratio.

Ε' πι-ψηφίζω, suffragio meo absoluo: vel simpliciter, absoluo. Demosth. ἐπεψηφίσασθαι, decreto vestro me absoluistis. ¶ Item suffragio meo antiquo seu aboleo: vt ἐπιψηφίζουσι τὰ γεγραμμένα, apud Aesch. antiquare criminationem. Exponitur &, abrogo cum accus. pers. Plut. in Dione. Item repello suffragio à magistratu quem quis petit: vt apud eundem in Coriol. ¶ Item censeo. Demosth. ἐπεψηφίσατο μὴ πέμπειν, censuerunt non mittendum.

Ε' πί-ψηφ-ισις, absolutio, actio absoluendi reum. Item q. d. è tribu motio & electio: iudicium quo quis pegrinitatis arcessitus, quasi in tribus fuæ tabulas obrepserit, iudicum sententia damnatur.

Ε' ψήφ-ισ-ος, ὁ ἡ, ὁ, suffragio carens. (tatus.

Α' ψήφ-ος, qui nō tulit suffragiū & sententiā. Item non cōpu-

Συμ-ψηφίζω, calculum in vnum mitto, sententiam de aliqua re dico. Plat. de leg. & Dem.

Συ-ψήφ-ισις, suffragiorum disquisitio & latio, sententiarum dictio. Exponitur &, disquisitio, apud Plat. de leg lib. 9. & Lys. ¶ Sic propriè dicebatur recognitio recensióve ciuium populatim tributimque citatorū: ob id instituta, vt obrepti-tijciues & falsò in ciuitatem adscripti, tribu & populo monerentur, apud Demosth.

Σ' υν-ψηφίζω, scisco, decerno. Xen. ¶ Dicitur & passiuè συνψηφίζεσθαι, quod decreto confirmatur, aut decernitur. vnde ἐπιψηφίσεται ἐμοὶ τοῦτο, apud Appian. bell ciuil. lib. 3. (creti.

Σ' υν-άγουσι, actio vocandi in suffragia, ité confirmatio decreti. Ilocr. ἐν τῇ συναγωγῇ τῇ περὶ τοῦ νόμου, [dec.] vnà cum aliis suffragio meo confirmo. Aristot. polit. lib. 2.

Τίθημι, ὁ ἡ, ὁ. qui par est in suffragio ferendo. parem autoritatem in suffragio ferendo habens. Thuc. l. 3. Dicuntur & versus quidam Homeri ἰσοψήφους, apud Gell. lib. 14. cap. 6.

Ὑπο-ψήφ-ιος, ὁ, par autoritas in suffragiis ferendis. Exponitur & par numerus suffragiorum.

Κατα-ψηφίζομαι, suffragio meo damno: vel simpliciter, damno, condemno. Cum genit. perf. plat. in apolog. Cum genit. & accus. rei: apud eundem in Gorg & Xen. in apol. præt. κατεψηφίσαντο: damnatus sum: vnde κατεψηφισμένος & κατεψηφισμένος, damnatus: apud eundem Plat. ¶ Item κατεψηφίζομαι, faciendum esse censeo: vel simpliciter, censeo. Aristot. polit. 4. ¶ Item pronuntio: *magistr.*

Συγκατα-ψηφίζομαι, (dec.) vnà damno. Act. Apost. c. 3 συγκατεψηφίσθη, exp. communibus calculis, est allectus.

Μετα-ψηφίζω, quod vini decretum est in alium transfero: vnde apud Appian. bolli ciuil. lib. 4. Συρίαν δὲ Μακεδονία ἐς σὲ ὑμᾶς Ἀντώνιος ἐμετεψήφισε, dicuntur, i. in consules Anton. & Dolob. transferri. cum aliis decretæ essent.

Μετ-άψηφ-ισις, decretum quo aliquid ex vno in aliū trāsferrur.

Ὁμό-ψηφ-ος, cuius idem est suffragium seu eadem sententia. Item annumeratur in secunda sententia Herodot.

Πανψήφει, omnium calculis omnium suffragiis.

Παψήφ-ος, calculator ratiocinator. Suid.

Πολύ-ψηφ-ος, qui multa æquat suffragia: *propter dignitatem.* Luc.

Πολυ-ψηφία, multitudo suffragia ferentium. Thuc.

Πολυ-ψήφ-ιος, ὁ ἡ, ὁ, multos habens calculos seu lapillos: vt πολυψήφιοι γεγράφατε Σκελέσται, Naumach.

Ὑπερ-ψηφίζομαι, vltra decerno. Exponitur &, aliud scisco &, decerno. Appian.

Ὑφ-ίστημι, idem & ὁμόψηφος, in prima signif. Plat. de rep. l. 2.

Συμ-ψηφίζω, sum σύμψηφος.

Ψήχω. vide in Ψάω ter go.

Ψ Ι' Α Θ Ο Σ, ῶ, ὁ. vel ἡ, torca, teges: peculiariter ea quæ è iunco aut vitili contexitur Aristoph. in Ran. Ο' ἐγὼ 'πὶ ῥᾴδιξ γε τὰς ψιάθους καθῶ. Apud eundem legitur & malculino genere. i. tē ipsa planta ex qua texitur florea. Hes.

Ψιάθ-ιον, τὸ. ἡ torcola, tegetcula Diosc. l. 5. c. 103.

Ψιάθ-ινος, in modum tegetis seu storeæ. schol. Thuc.

Ψ Ι' Α' Σ, ά, ὁ, vel ἡ, storis gutta, stilla minuta & exilis, ros: idē quod ψακὰς ῥαιὸς τεταγών. Il ω. Αἰωρηθέντες ἢ ψιάδες κατήχθησαν ἐς γαῖαν φίλον πατρίδ'. Hesiod. in Alp. ψιάδες βάλλον αἰγικτάζοντες. Σῆμα δ' ἄθεις πολέμοιο ἰᾷ μάκα θωρηκτῇ πυρῇ.

Ψιάζω, roro, minutatim stillo. idem quod ψακάζω. Aristoph. in Lysist. τὸ δὲ πῦρ' εὐφήμει ψιάζοντα.

Ψ Ι Θ Ι' Α ἄ, vitis species apud Nican. in Alexiph. Inde pithium & melampithium passum, apud Plin. l. 14 c. 9.

Ψ Ι' Θ Υ Ρ Ο Σ, ῦ, ὁ ἡ, 'susurrus, tenuiorem & exiliorem sonum edens. Soph. in Aiace, Τοιοῦτοι λόγοι ψιθύρου πλέπτου, εἰς ὦτα φίλια πᾶσιν ὀδυνηρά. item substantiue susurro, qui maledicis susurris alios traducere solet. Plut symp. 7.

Ψιθυρ-ικὸν, instrumentum quoddam musicum, de quo, Poll l. 4. c. 9.

Ψιθυρίζω, ίσω, futurro. Plut. in Agesil. Ψιθυρίζοντες οἱκοῦσι τοὺς ἐπιτηδείους. Pollux hirundinum proprium esse vult. Significet enīā obtrecto, obloquor, occulta delatione accuso: vt apud Suid. Φιλῶ μὲ dicitur ψιθυρίσαι Θυσιῶ κρύ Ὑπαγωγή.

Ψιθύρ-ισμα, τὸ, susurrus & lene murmur. Theoc. idyl. 1.

Ψ θυρισμός, ὁ ἡ, susurratio. Plut. de aud. item occulta delatio. in ep. ad Gorint 2. c. 12.

Ψιθυρ-ιστὴς, οῦ, ὁ, susurrator: item, occultus delator. in epist. ad Rom. c. 1.

Composita.

Δια-ψιθυρίζω murmuro, susurro. Lucian. in somn.

Περι-ψιθυρίζω, q. d ad susurro, adsibilo. in Epigr.

Συμ-ψιθυρίζω, q. d. consusurro: vnà susurro. Plut. σοφοὶ συλλογισμοί.

Τυμ-ψιθυρίζω, clanculum murmuro, leniter susurro. Hes.

Ψ Ι Α Ο' Σ, ᾶ, ὁ tenuis, exilis, in qua signif frequēter legitur apud Gramm. Demetr. Phal. & Athen. ¶ Item nudus, glaber: vt ψιλὸς ἵππων, armis nudus. plat. de leg. & ψιλὸς διάφορος, Herod. Sæpe aliquid dicitur esse ψιλὸν, omisso genitivo declarante id quod est nudum: sic ψιλὸν δίφρον dicitur pro ψιλὸν περιττῶν, apud Hom. Il. ν. Sic γῆ ψιλὴ, pro ψιλὴ βοτάνης, terra nuda & non consita. Il ι. & apud Dem. Dicitur & ψιλὸς pro ψιλὸς ὅπλων. apud Thuc. l. 3. vnde οἱ ψιλοὶ γραπτῶν, milites leuis armaturæ, apud eundem, &c. historicos. Sic ψιλὰ pro ψιλὰ μεθ' ὅπλων, apud Athen. l. 5. Sic & τὰ ψιλὰ pro τὰ ψιλὰ διάφορα τῆ φυτῶν, γωσίαι, apud Xen. de venat.

ψιλᾶς. cum tenui litera vel spiritu: apud Athen. lib. 9. Item nudè, leuiter. Hesych.

ψιλότης, τητ-ος, ἡ, nuditas, glabrities. plut. symp. 3. probl. 4.

ψιλόπτερος, ὁ, ἡ. γραπτὸν, idem qui & ψιλὸς Eust.

ψιλούς, ῆ, ὁ. Suidæ est ὁ ἐπ' ἄκρῳ χαρῇ ἐφειμένος. Hesychio ψιλὸς sunt qui postremo in chorea loco sunt.

ψιλόω, nudo: apud eust.

ψιλόω: *item* nudo, priuo. Thuc. l. 3. Xen. pæd. 4. Item deglabro, depilo: vnde ἐψιλωμένοι, cui pili euulsi sunt, apud Aristot.

ψίλωσις, ῆ. nudatio, depilatio, deglabratio. Athen. l. 12.

ψιλωτὴς, nudator, denudator.

ψιλωτικὸς, qui gaudet vocabulorum ψιλώσει. eust.

ψίμαθος, τὸ, medicamentum quo vtuntur in deglabrando & depilando corpore. peculiariter sic dicta est vitis alba: vt est apud Dioſc. ᾧ εἶσετ ex genere eorum quibus corpus pilis nu

Composita. (dari potest.

Α' κρί-ψιλος, ὁ & ἡ, in summo diuidens nudus. Gal. apud Hippocr.

Α' πο-ψίλωσις, idem quod ψίλωσις. Α' πο-ψίλωσις, idem quod ψίλωσις.

Α' ψιλος, non nudus vel glaber. Hesych.

Κατα-ψιλόω, connudo, compilo, idem cum ἀπο-ψιλόω.

περι-ψιλόω, circuncirca nudo, in orbem deglabro.

Φιλό-ψιλ-ος, ὁ Φιλῶ σε ἐφ' ἄκρῳ χαρῇ ἐστεφῆ Suid. ex Alcmane.

Ψ Ι' Μ Μ Υ Θ Ο Σ, sive ψίμυθος, ου, ὁ, cerussa. Lucil. in epigr. Μὴ τοῦ νεκρὸν τὸν ὑφόσωπον αὖτως ψιμύθῳ καπνίσαλλε.

ψιμυθιοῦ sine ψιμυθίου, ιντ-ός, idem. Aristot. eth. 1, cap. 6. Athen. lib. 13 Dioſc. lib 5. cap. 65.

ψιμυθιόω, ῶ, de cerussa illino seu dealbo, cerussa fuco. Plutarch. in Alcib.

Ψ Ι' Ν Ε Σ Θ Α Ι, dicitur vitis quum deflorens irrorat, aut quum acini defluunt, & remanentes, paruuli constant. Theophrast. hist. pl. lib. 4, cap. 15.

ψινὰς, ἄδος, ὁ, vitis cui fructus decidit seu defluit, vitis quæ fructum amittere solet: ibidem. eadem dicitur & ῥυᾶς.

Ψ Γ Ξ, ιγος, ὁ, mica, minutum frustulum *panis fricti*. Alex. Aphr. ἰκανὸν ψίξ ἢ ποτὲ εἰς τραχεῖαν αὐχμηρὰν αὐχμηρὸν ἐμβάλῃς, οὐ μικρὰν ἔσται σοι. Sic apud Greg. ἡ ἐξ ἀδροφαγίας ἀπόπτυσις. Pro eodem dicitur & ψίχα apud Hesych.

ψιχάριον, τὸ, parua mica, minutissimum frustulum. Matt. c. 15.

ψιχάδιον, mica, speciem gerens, minutus instar micæ: apud Eust.

ψίτ'α, vide in σίτ'α.

Ψ Ι Τ Τ Α Κ Η, ης, ἡ, psittacus: indica auis humanâ vocem imitans, apud Aristot. hist. anim lib. 9. cap. 12. Dicitur & ψίττακος, ab Athen. lib 9. & Plut de solert anim. itidémque psittacus à Latinis. Vocatur etiam σπίζακις. Vide Aelian. Oppian. & Plin.

ψιχίον, &c. vide in ψίξ. ψίκα, in ψίκω, attingo.

ψίκω & c. in ψίχω.

Ψ Ο Λ Ο Σ, ὁ, fumus. item flamma, & fuligo. Aeschil. apud schol. Nicandri, Κάρδαι πολλῷ κεκαπνωμέναι ψόλῳ.

Ψολόεις, εντος, ὁ, fumidus, fumosus: vel flammeus, flammans. item fuliginosus: vt ψολόεις αἰθαλώδης. Odyss. ψ. & apud Hesiod. in Asp. & apud Aristot. de mundo.

Ψ Ο Φ Ο Σ, ου, ὁ, ἡ: crepitus, crepitus: interdum &, fragor, vel generalitùs, sonus Epigr. l. 2. ὁ ψόφος ὡς ὑπάνθρ ὃν ἐς ἄκοας, ἤπερ ἰτus fustis audiebatur. Thuc. lib. 3. (de tegula) ἢ πεσόντος ψόφου ἐνώσεως ἢ κατάγης βοὴ ὡσ. Aristot. οἱ ἢ ἐμβάλλες ἀφωνοι μᾶλλον εἰσὶν ἢ ψοφοῦντες ἢ πᾶσι σύμπασι sonos quoddam emittunt.

Ψοφώδης, ες, ὁ, ἡ, crepitu seu sonitu plenus, sonorus, sonans. Aristot. rhet. lib 3.

Ψοφέω, ἤσω, crepitum seu crepitum edo: sonitum do: vel sono. Aristoph. Ψοφεῖ κλίνη μου. Plut in Publ. Ψοφῶν τοῖς ἄκροις, θύραις, foribus pulsatis strepitum excitant.

Ψόφημα, τος, idem quod Ψόφος Greg.

Ψοφητικὸς, ἡ, ὁ, strepitum edens, strepens: vel qui strepitum & sonum edere potest, apud Suid.

Composita.

Ἀ'πο-ψοφέω, idem quod Ψοφῶ: vel magnum strepitum edo. Item crepitum ventris edo. pedo. Aristot. hist. anim lib 9. cap 49. Athenæus lib. 9.

Ἀ'ψοφος, ὁ, ἡ, strepitû seu crepitum nullû edens: tacitus, silès. Ἀ'ψόφητος: vt apud Soph. in Ajace, ἀψόφητος κακομάτων, nullum strepitum edens lamentis.

Ἀ'ψόφητι, sine strepitu Hesych. & Suid.

Ἔ'μψοφος, cui sonitus inest, sonitus non expers.

Περι-ψοφέω, obstrepo, circumstrepo, circumsono.

Τ'απο-ψοφέω, leuiter strepo.

ψύα, vide ψία, in ψάω, attingo. ψυγὼς, ψυγεὶς, in ψύχω.

Ψ Τ Α Ρ Α Κ Ε Σ, & ψυσάλακες dicuntur & pustulæ paruæ veluti bullæ quædam supra cutem eminentes Gal. l. 1, κατὰ τέλ. Diosc. lib. 5 cap. 119. * ἀπὸ ψύχω, i. à frigore à quo oriuntur.

Ἀ'ψυσάλακος, (*comp*) pustulis illis, quæ ψυσάλακες dicuntur, non infestatus. Diosc.

ψυδρὸς, ψύδ-ος, &c. vide in ψεύδω. ψυστηρ, &c. in ψύχω.

Ψ Τ Ἀ Λ Ο Σ, ὁ, ἡ, ψύλλος, ὁ, ἡ, pulex. Aristot. hist anim. lib. 5. cap 31. Apud Theophr. hist pl. lib. 7, cap. 5. dicuntur ψύλλοι infestare etiam oiera. ¶ Ψύλλα dicitur etiam genus phalangij, apud Aristot. hist. an lib 9 c. 39. (& Plin. l. 25. cap. 11.

ψύλλιον, τὸ, ptyllium: pulicaria herba. Diosc for. lib. 4. cap. 70.

ψυλλίζω, pulico: pulices venor.

Ψ Τ Α Ω Ν, ωνος, ὁ, ptylon, pilcis in lictoribus patiens. Aristot. hist. anim. lib. 6. cap. 14.

ψύξις, &c. vide in ψύχω.

Ψ Τ Χ Η, ῆς, ἡ, anima vita: * à ψύχω significante spiro, vel refrigero. nam Chrysippus apud Plutarch. ἀεὶ σώματα ἐκπνέοντα putat τὸ θερμὸν ἐν τῷ γῇ καὶ φύσει τριβόμενον, ὅταν ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅταν ὑπὸ πνεύματος, ψυχόμενον ὑπὸ τοῦ ἀέρος καὶ ψυχόμενον. τὸ σπερματικὸν μεταβάλλουσι, καὶ γίνεσθαι ζῶον, ἔστιν ὃν καὶ τοῦτο καὶ τὸν ψυχὴν ἀπομάττεσθαι τοῦτο τὴν ψυχήν. Itidém que Socr. apud Plat. in Crarylo. εἶναί τε καὶ εἶπεν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ψυχεῖν ἐν ἡμῖν τοῦτο. ὡς τοῦτο ἄρα ὅταν παρῇ τὴν σύλληψιν, αὐτὸν δεῖ τὸ ζῆν, διὰ τοῦ καὶ αἰσθάνεσθαι διὰ τοῦτο παρέχειν καὶ ἀναψύχειν. ὥσπερ ἐν σελήνῃ ποτὲ σὺ ἀπὸ ψύχειν, τὸ σῶμα ὑπὸ πυκνότητος καὶ πολλοῦ. Il. ι. Οὐ δὲ ἔμοι ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν ἔκτῆσθαι, non tanti æstimo quanti animâ seu vitâ meâ. Thuc. lib. 8. ἀφεὶς τὴν ψυχὴν ἀπ' ἐκείνου κινδυνεύοντα. de vita periclitâti. Brutis quoq. animatibus tribuitur vt Od. ξ (de sue) Τὸν δ' ἔλετο ψυχὴ καὶ μένος ἀμφὶς ἔθηκε. Et apud Luc. ἀ ψυχὴ τοῦ ὄρθιον. Dicitur etiam de plantis, impropriè pro sanguine accipitur, apud Aristoph. in Nub. Καὶ τῶν ψυχῶν ἐκείνων, animam mihi exuunt. ¶ Ψυχὴ interdum peculariter dicitur animæ pars ratione prædita, qua à cæteris animatibus distinguimur. Latinè animus. Ilocr. ad Demon. ἡ ψυχὴ τῶν σωμάτων λόγῳ κρίνεσθαι δίκαιόν ἐστιν. Interdum sic dicitur animi audacia & strenuitas, vt Xen. Hell 3. τὸ δεῖν ὑπομένειν ἢ τὴν ψυχὴν ἀνίεσθαι. In bestiis ψυχὴ dicitur etiam ferum ingenium: vt apud Ilocr. ἐν τοῖς ἀγρίοις καὶ ἀπαιδεύτοις, ferarum ingenia circumamus. ¶ Ψυχὴ phrasi Hebraicæ linguæ peculiari dicitur homo: vt Rom. c. 13. πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω. Sic & Act. c. 2. & alibi in nouo Test. item ψυχὴ, anima, i. spiritus, flatus. Hes. ¶ item pathos. apud Plut symp. 2 probl 3 & Aristot. hist. an. l. 5. c. 15.

Ψυχὴς, ὁ, ἡ, animatus, anima præditus, vius Luc.

Ψυχικὸς, animalis, qui animæ vel animi est, ad animum vel animam pertinens: vt ψυχικὸν σῶμα. Plut. ἀεὶ φαίνεται, & ψυχικὸν ἀνθρωπος, Aristot. de 3 c. 10. in sacris literis τὸ σῶμα πνευματικὸν opponitur. vt in epist. ad Cor. 1. c. 15.

Ψυχικῶς, animaliter, animo.

Ψυχάριον, animula Plat. Ψυχίδιον, idem Luc.

Ψυχόω, animo, animam & vitam in do, viuum facio. Epig. lib 4. Τίς κέν σ' ἐψύχωσεν; item animo, i. animum addo, calcar & stimulum subdo. Theophyl. ep. 1.

Ψυχούμαι, animatus fio, animum sumo. Philo de vita M. l. 1. ἀλλ' αὐτίκα ψυχωθὲν τὰ ὅρατα.

Ψύχωσις, ἡ, animatio, & q. d. animæ inditio. Greg.

Composita.

Ἀ'ντί-ψυχος, ὁ, ἡ, vicè animæ præstans. Τὰ ἀντίψυχα, quod pro anima datur. Chrysost. in ep. ad Coloss. (Epigr.

Ἀ'μαλό-ψυχος, q est animo molli vel effœminato. pusillanimus.

Ἀ'-ψυχος, anima carens, inanimatus seu inanimus. Plut de solert anim. & alibi. item timidus. Hes.

Ἀ'-ψυχία, inanimum esse. item timiditas, ignauia. Eur. Sagnificat etiam, animi deliquium, defectio animi, apud Hippoc in prorrhet. & alibi. [apud eundem.

Ἀ'-ψυχέω, animæ expers sum. itè animo linquor, ex-animor.

Δεισί-ψυχος, qui grauis & ignauo animo est. Soph. in Aia

Δί-ψυχος, qui duplicis animi est, duplex animo. in ep. Iacobi c. 1.

Ἔ'μ-ψυχος, in quo anima est, anima vitali præditus, spirans, viuus, Plat. in Phædr. & in Tim. &c.

Ἐ'μ-ψύχως, viuè, vivaciter, animatè. Hermog.

Ἐ'μ-ψύχόω, animam indo seu inspiro, animo, vivifico. Epig.

Μετα-ψυχόω, (*dec.*) transfero in aliud ἔμψυχον, traduco animâ ex vno corpore animato in aliud. Μετεμψύχωσις, trâslatio seu traductio animo ex vno corpore in aliud. Plat. in Phæd.

Εὔ-ψυχος, qui generoso & alacri animo est, animosus, magnanimus. Thuc. l. 2. Synes. ep. 4. Exponitur etiam, lætus, animo miti præditus.

Εὐ-ψυχέω, animosè, forti & magno animo. Poll. lib. 3. c. 18.

Εὐ-ψυχία, animi præstantia & fortitudo, magnanimitas. Thuc. lib 1 & 2.

Εὐ-ψυχίω, sum animo præstanti, forti magnóq; animo sum vel bono sum animo, confido Poll. l. 3. c. 18.

Ἰσό-ψυχος, pari animo præditus vel vnanimis.

Κακό-ψυχος, pusillanimis, qui est animo demisso.

Κακο-ψυχία, pusillanimitas, demisso animi.

Ἀγαθό-ψυχος, qui egregio & præstanti animo est.

Μεγα-ψυχία, animo linquor, animo deficio. Ilocr & Xē. Hell. 5. item ignauus sum. Thuc. Dicitur etiam κακοψυχία, apud Athen. l. 6. quod exp. etiam, effŏ animam. in Epig. (rod. l. c.

Λειπο-ψυχία, defectio seu deliquium animi, exanimatio. Hesych.

Λειπο-ψυχέω, qualis est in animi deliquio: vt λειποψυχοῦσα συμπίπτουσα, apud Hippocr. de victu in morb acut.

Μαλακο-ψυχία, sum molli animo. Ioseph.

Μεγαλό-ψυχος, magno & excelso animo præditus: magnanimus. Aristot. eth. 1. cap. 10.

Μεγαλο-ψύχως, magno animo & excelso. Demosth.

Μεγαλο-ψυχία, magnanimitas, animi celsitudo. Aristot. eth. 4. cap 3. & rhet. lib. 1.

Μικρό-ψυχος, pusillanimis qui est animo pusillo & deiecto. Aristot. eth. 4. c 3. Item illiberalis, sordidus. Dem.

Μικρο-ψυχία, pusillanimitas, animus demissus & abiectus. Aristot. rhet 2. (scio.

Μικρ-ψύχιον, pusillo animo sum. Exponitur etiam, animo deficio.

Ὀλιγ-ψυχέω, idem quod μικρόψυχος. Exponitur &, impatiens.

Ὀλιγο-ψυχία, idem quod μικροψυχία. Hesyc.

Ὁ-ψυχος, toto animo Cyrill.

Ὁ-μόψυχος, qui eiusdem animi est, vnanimis, concors.

Ὁ-μόψυχος, vno animo, vnanimiter, vnanimi consensu.

Πάλιν-ψυχος, qui resumpsit animam, rediuiuus.

Πάμ-ψυχος, Amphirai epith. quòd omnibus apud inferos animabus imperet: vel quòd immortalia sit. apud Soph. in El.

Σύμ-ψυχος, qui eiusdem animi & sententiæ est: vnanimis.

Συ-ψυχία, vnanimitas, animorum concordia.

Φιλό-ψυχος, animatû amans: Dei epitheton, Sapient. 11. De homine dictû exp nimium vitæ cupidus, nimiû timès ne anima & vita sua priuetur: timidus vt φιλόψυχος γάμου, Eurip. in Hec.

Φιλο-ψυχία, amor vitæ nimius. Plat. in apol. Socr.

Φιλο-ψυχίω, nimium amo animulam meam, vitæ turpiter & ignaue parco. Eurip in Iphig. Aul & Heracl.

Ψ Υ κτ ω, F. ξω, frigefacio, refrigero. Plut. symp. 6, probl. 6. ταῖς ἰματισμοῖς καὶ κτενίσμασι, ὡς ἢ ἡλίῳ ψύχειν λέγουσιν. Plat in Tim. ἐκ ἐμπύρων ἐπὶ τὸ ἧπαρ ἐλθὸν ἢ ὑπὸ πάντων, ψύχοντα δὴ θερμαίνοντα, πηγὴν τοῦ διαχεῖσθαι. ¶ Item sicco, arefacio. Hesych. In qua significatione scribitur & ψῶ, apud Diosc. l. 1. c. 21. ¶ Item flo. spiro. Iliad. υ, καὶ τόν' ἀ'ὐτμὴ Ἥρη Ἀχιλλῆι πόδας ὠκέας ἐπέτελλεν, Ἥ ῥα μάλ' ὀξέα ἔμπνευσε, flatu ab Achille eam hastam retorsit, leniter admodum spirans.

Ψύχμος, frigefio, refrigeror. Athen. l. 3, ex Strattide, ἔστιν ψυχόμενον ἐν τῷ σχίσει χιόνι μικρᾷ, ὀψίου. Dicitur & flamma ignis ψυχομένη quæ extinguitur, apud Suid. ex Epigr.

Ψύξις, ἡ, refrigerario vel perfrictio. Item siccatio: vt ψύξις ἀνεμίων, Ezech. 26.

Ψυκτὴρ, ῆρος, ὁ, refrigeratorio vel perfrictio. Item flatus. Hesych.

Ψυκτὴς, ᾶρος, ὁ, refrigerator: vas in quo pocula abluûntur & vinum refrigeratur. Suid Putatur sic etiam dici vas in quo vinum & aqua simul miscentur & refrigerantur, quod alias κρατὴρ nominatur: apud Athen. l. 4. Numeratur & inter pocula apud Poll l. 6. c. 16 & Plat in symp. Dicuntur & ψυκτῆρες, loca vmbrosa & opaca condentis arboribus, in quious ad captandum frigus deambulatur, apud Athen. lib. 11.

Ψυκτήριον, τὸ, paruus ψυκτὴρ, idem lib. 11. & l 13

Ψυκτικὸς, ὁ, aptus ad refrigerandum. frigefaciendi vim habens: vt ψυκτικὰ φαρμάκα. Gal. Τὰ ψυκτήρια, dicuntur eadem quæ & ψυκτῆρες: pro vasis in quibus vinum refrigeratur. vitur Athen l 5 Pro locis nemorosis apud eundem legitur l. 11.

Ψυκτὴρ, ῆ, & ψυκτήριος, ὁ, idem quod ψυκτήρ. Prius apud Athen. lib. 11. posterius apud Eust.

Ψυκτικὸς, ὁ, idem quod ψυκτήριος, Plut. in lib. adueisus Colot. ἡ δὲ ψυκτικὴ φύσις ἐστὶ τοῦ ὕδατος. ἐστὶ ἡ δύναμις ψυκτική.

Ψυκτὸς, refrigeratus: vel qui frigefieri potest. Hesych. ψυκτὰ, est maza non multa à qua subacta.

Ψυκτικῶς, idem quod ψυκτὴρ Athen. lib. 11.

Ψύκτρια, vas vel locus in quo aliquid frigescit. Hesych. Pro eodem dicitur & ψυκτῆρ. Athen. lib. 3.

Ψῦχ-ος, ους, τὸ, frigus. Od. ἀνέμου ψῦχος ἰφθίμοισιν κατὰ ἕξατο οἱ νεβρείοις. Plat. in 3 symp. ἐν τῷ ψύχει καὶ χειμῶνι. Dicitur plerunque de intêriore frigore & gelu quale est hybernum: vt apud Xen. Hell. 4. Aristot polit 7. Plut. &c.

Ψυχρὸς, frigidus: interdum & gelidus, Xen. in Cyneg.

Ψύχρα, frigus capto, apud Suid. ψυχρὸς, ά, όν, qui frigus capiat (per syncopen factû ex ψυχερὸς) idem quod ψυχεινὸς: vt ἰδὴ ψυχρὸς, Odyss. ι. & ψυχρὸ πίσμοτ' ἀλῆται, Athen. lib. 3. τὰ ψυχρὰ interdum dicitur pro ἡ ψυχρότης: vt apud Xenoph in Cyneg. interdum pro ψυχρὸ ὕδατος vt apud Athen. lib 5. Itidé ψυχρὰ absolute dicuntur ψυχρὰ σώματα seu ἰδίσματα, a pot eundem lib. 8. Item ψυχρὸς, frigus inducens: peculiariter lethale & mortiferum: vt ψυχρὸς ἀδής. apud Hom. & ψυχρὸν ἦτορ. Theocr idyll. 15 Vsurpatur & metaphoricè. Dicitur etiam homo ψυχρὸς, frigidus & ieiunus in verbis: apud Ilocr. & Xenoph Pæd. 8. Dicitur & ψυχρὸς Cic. vita misera

Ψυχρότης, frigiditas. Luc de scrib. hist. Metaphoricè apud Dem. pro cor. & Plut. in Fab.

Ψυχρὰω, idem Plut. in Alex.

Ψύχμα, refrigero.

Ψυχρὰω, & ψυχρολογέω, frigidè loquor, aliquid loquor quod emunc gratia caret Hermog. de ideis.

Ψύχρωμα, idem quod ψυχρότης, frigus. Item in petiæ. Gal. de crimin diebus lib. 3.

Ψυχρόω, idem quod ψυχραίνω Alex. Tralt.

Ψύχω, ψυχῶ, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Composita.

Ἀπο-ψύχω, refrigero, euentilo ¶ Item abstergo, desicco Od. σ. & Iliad. ε. Plut. in Themist. ¶ Itè metaph. refocillo, recreo: propriè calore. Hesiod in Erg. ἀλλὰς ἀπὸ ψύξεαι χρόα καλόν. Eurip. in Iph. Aul. ἐξύσαν σῶμ' ἱδρῶτι· κρύοιμι δ' ἂν ψυχὴν ἀπὸ σῶμ' ἐμόν. Exponitur & respiro: *in metaph. frig.* apud Greg. ¶ Dicitur & ἀπο-ψύχω quæ animum reducunt. & ἀπο-ψύχουσα, qui ex animi deliquio recreantur, tesle Eust. in Iliad. κ. ἀπόψυχθεὶς φίλοις ὕπαρ, inquiente in hac signif. etiam à ψυχὴ deduci posse.

Ἀπο-ψύξις, ἡ, refrigeratio. item recreatio, refocillatio. Ilocr. c. 1.

Ἀπο-ψυχὸς, ὁ, idem. Plat. in symp.

Ἐ'ξ-ψύχω, (*dec.*) idem quod ἀποψύχω.

Ἀντί-ψυξις, contra vel vicissim refrigero.

Ἀντί-ψυχον, quod ψύχω, frigefacio. Athen. lib 9. Item refrigero. Hesiod. Item exicco, vel depurgo apud Diosc. l. 5. c. 89. ¶ Item expiro, animam effio. Eust. Item animi deliquiû patior. Od. ὄφρ' εἰ σφῶϊ ἔτι ζωὸν καὶ ἐπαύρετον φάος ἠελίοιο, εἰ δ' ἤδη τὼ γε νεκρὼ κατὰ γαῖα καλύπτοι. ¶ Significat & exicco, aliquem exonero. Hes.

Ἀπο-ψύχομαι, refrigeror. frigefio. Aristot. Diosc. & Gal. ¶ Exponitur &, consumor: apud Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 45. ¶ Item attribuè, idem quod ἀποψύχω. Iliad. χ. ἐφ' ᾧ ἀπεψύχοντο πολῖται δῖοι Ὀδυσῆος, ¶ Significat & exicco, aliquem exonero. Hes.

Ἀπο-ψύχω, refrigeror. frigefio. Aristot. Diosc. & Gal. ¶ Exponitur &, consumor: apud Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 45. ¶ Item attribuè, idem quod ἀποψύχω. Iliad. χ. ἐφ' ᾧ ἀπεψύχοντο πολῖται δῖοι Ὀδυσῆος, dorem abstergerdo se à calore reficiebant.

Ἀ'πόψυξις, ventris exoneratio. Eust ex Pausan.

§ Ἐ'ξαπο-ψύχω, (*decomp.*) expiro & efflo animam in, inmorior. ¶ Item flatum & crepitum ventris emitto in: vel excrementa ventris eiicio in. Hesiod. in diebus. [sientes.

Ἀ'ψυκτικὸς, ὁ, ἡ, qui refrigerari nequit: vel qui refrigerationê non Διά-ψυχος, frigoro. itê recreo, reficio. Significat & æstu seu vêtus perstanuû expono. exicco: vt τὰς ἐξ ἁλὸς διαψύξεις. apud Thuc. l. 6.

Ἐ'κ-ψύχω, idem quod ἀποψύχω, exanimor, animo linquor. Hesych. itê neutraliter, refrigeror. frigesco Exponitur & expiro.

Ἐ'μ-ψύχω, refrigero frigus ingenero. Al. Aph. & Gal. ad Glauc.

Ἐ'μ-ψύξις, refrigeratio.

Ἐ'μ-πνέω, idem quod ἐμψύχω item perflo, perspiro. Apoll. Arg. li. 2. Γαῖαν ὑπὲρ ψυχροῖο κύτους ἐπέπνεον Ἄρκτοι.

Εὔ-ψυκτος, refrigeratu facilis. item qui facilè frigus sentit.

Ἡμί-ψυχος, ὁ, ἡ, semifrigefactus Diosc. lib 5.

Κατα-ψύχω, idem quod ἀποψύχω. Plut. symp. 3 probl. 5. item inarefacio. exicco: vnde κατάψυγμα, ατος, id us, ficcus: apud eundem.

Κατα-ψύξις, refrigeratio: vel perfrictio, frigiditas: apud eundem symp. lib. 3. probl. 5

Κατά-ψυκτος, refrigeratus: vel qui refrigerari potest. Κατάψυκτικὸς, refrigerandi vim habens, refrigeratorius.

Κατα-ψυχρός, perfrigidus: prægelidus. Gal & Diosc.

Παρὰ χιόνος ὀβολὸν ψύχω, refectio, recreamentum, vel consolatio. Latium hoc in Hec Dem. in epitaph

Περι-ψύχω, perfrigefacio, refrigerando. Idem symp. 6 probl 5. Apud medicos accipitur pro vehementi frigore, & affectione illa febri laborantium quæ horrorem præcedit: vt apud Gal. & Alex Aphr. probl. lib 2. (potest

Πρό-ψυκτος, perfrigeratus, perfrigidus, vel qui perfrigerari. *Decomp.* Ἀ'ντιπερι-ψύχω, vicissim perfrigefio seu refrigero. Plut. symp 6. probl. 5. (gesserunt. Diod l. 1.

Δυσπρό-ψυκτος, cui difficulter perfrigerari potest, vix perfrigeratu.

Περι-ψύχω, prius refrigero. Plut symp. 6. probl. 5.

Τ'πέρ-ψυχος, supra modum frigidus.

Τ'πο-ψύχω, leuiter refrigero.

Τ'πό-ψυχος, aliquatenus frigidus.

Παυσι-ψύχω, (*dec.*) idem. Diosc. (probl. 2.

Φιλό-ψυχος, ὁ, ἡ, qui frigida amat: vel amans frigidi. Plut symp. 3.

Ψ Ω Λος, ὁ, fœtor, odor teter: vt apud Suid. ἄτακτον ὄζει φάσι πτείσαι, ὁ, ἡ, idem. Hes. (ουσιν.

Ψώδης, ες, ὁ, ἡ, idem, apud eundem, qui exponit etiam, liquidû excrementum, inquinamentum, item situs, squalor.

Ψώλαξ, idem quod ψάλαξ, apud Etymol. & Suid. sed hic dicit esse pruritum cum fœtore coniunctum.

Ψ Ω Θ Ι Ω Ν, ὁ, ἡ, τὸ frustulum, mica, Hesych. Eustath. Athen. l. 14. * à ψάω significante σπάω.

Ψ Ω Α Ο Ὰ, ᾶ, ὁ, verpûs, apella, recutitus. Aristophan. in Auibus. Exponitur etiam, ἀφεῖμαι πρὸς περίκτισιν τῶν αἰδοίων, apud eundē comicum in Plut. & in Equit. * Ἀπὸ τοῦ ψάω, ῶ, i. πάπτω. ¶ Item titio, δαλὸς ἐκκαιόμενος. * ἀπὸ τοῦ ψόλ. κορίω, vt annotant grāmatici. ¶ At ψωλὸς, ὁ, mentula, apud Aristoph. in Lysistr.

Composita.

Ἀ'κρο-ψωλος, qui in summa tantû parte recutitus est. schol. Aristoph.

Ἀ'πο-ψωλίω, τὸ, præputium detraho, glandem nudo, vel apellam & verpum facio: vnde ἀποψωλισμὸς, cui præputium detractum est. Aristoph in Pluto.

Ψ Ω Μ Ο Σ, ὁ, frustum rei esculentæ quantum bucca possit semel capere: buccea, buccella. Od. ἐκ φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος ἄφαρ, μοὶ τ' αἰδόμενοι τὸν ἔφωμον. * Deriuatur à ψάω significante κατέπω. κέπτω. [ta Diog.

Ψωμίον, τὸ, frustulum qp ori ingeritur, offula, offella. Laërt. in vi-

Ψωμίζω, ίσω. (Att. ίττω) bucca seu turunda in os inserta pasco & nutrio. Aristot hist. an li 8 c. 3. item in pastum consumo. in ep. ad Cor. 1. cap 13 ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου.

Ψωμίσιον, nutrior buccellir in os insertis. Aristoph. in Equ.

Ἐ'πί-ψωμος, ὁ, ἡ, idem quod ψωμὸς. Aristot. rhet. lib. 3. plut. de fortun. Ἐ'μ-πσωμίζω, (*comp.*) insuper cibo, insuper ingero bolos in buccam Hesych.

Ψ Ω'Ρ Λας, ὁ, scabies: asperitas summæ cutis ex ea furfures eliciens cum pruritu & colliquatione corporis. Suidæ est κνησμὸς, pruritus: * vnde à ψάω deriuari putatur significante scalpo, rado. vel à ψάω deducitur quod est τάγω: qui enim plorabarbam, eam radere & contrectare subinde solēt, vt extinguāt ¶ Tribuitur etiā arborib. & inter has ficui, apud Theoph. hist pl. l. 4 c 16. ¶ Est etiā nomen bestiolæ cuiusdā. schol. Nic.

Ψωρακὸς, ὁ, ἡ, scabiosus. Xenoph. præd. 1.

Ψωρ-ιάω, ῶ, idem.

Ψωρικὸς, qui ex genere τῆς ψώρας est: vt ψωρικὸς ἐξανθήματα, apud plut. symp 4 probl. vlt. item faciens ad psoram: vt ψωρικὸν, σμῆγος. Diosc. l. 5. 118. [Theophr. hist. pl. l. 4, c. 16.

Ψωρίαν, ῶ, scabie laboro, psora infestor. plut. in præcept. san.

ψωρία-

Ψωρίασις, ἡ, affectus seu vitium illud, scabies. Diosc. l. 3. c. 7.
Ψωριάω idē quod ψωρώδης scaber, apud eundem l. 5. c. 139. ¶ At ψωρὸς Hesych. in παιδεραστής, pædico.

Composita.

Ἀγριοψωρία, scabies fera. Hesych. (ripiuntur. Suid.
Λιμόψωρος, scabies & strigositas qua animantia in fame cor-

Ψ Ω' Χ Ω, f. ξω, in frusta cōminuo, attenuo, idē quod ψάω significans λεπτύνω: * vnde & deriuatum est, vt tradit Eust. & Hes. Exponitur etiam, πλινώω, ab eodem Hesyc. itidémque ψώχοντες, exp. λεπτύνοντες. Item πλινώοντες, item ἀλέθοντες.
Ψωχίς, ῆ, ἡ terra arenosa. Hesych. & Suid.

Ω.

Vltima in literarum serie litera interdum pro fine capitur, sicut α pro principio. Apocal. 1, ἐγώ εἰμι τὸ α καὶ τὸ ω, quod de Christo dicitur, quippe qui sit æternus Deus omnium rerum principio antiquior, & omni fine posterior. * Pro nota numerali vide Append.

Ω̃, (cum tenui & circumfl.) aduerb. interdum vocantis: vt apud Aristoph. in Nub. ὦ Σώκρατες, ὦ Σωκρατίδιον. ad quæ respondet Socrates, Τί με καλεῖς ὦ 'φήμερε; Interdum subauditur. ¶ Sæpe adhibetur simplici interrogationi seu compellationi. Odyss. ρ. Ω̃ ρίγιστε πάντων τί σὺ τὴν δε πόλιν δε Πέρσαι: ¶ Interdum est exclamantis cum admiratione: vt ὦ Ἡράκλεις ὦ Ζεῦ. Sic apud Demosth. pro cor. ὦ θεοὶ καὶ θεαί. Et sequente genit. apud Aristoph. in Nub. ὦ γῆ τοῦ φθέγματος. ibidem, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Et cum πρὸς, Xenoph. ὦ πρὸς θεῶν, ô dij immortales. ¶ At ὦ, sim, est coniunct. ab εἰμί sum. item mittam, ab ἵημι.
Ὠζω, dico ô, exclamo cum admiratiua particula ὦ. Aristoph. in Vesp. ὤζοντι θεατοί Vtitur & Aeschil.
Ὠ ἡ, aduerb. vocantis. Eurip. in Iph. Taur.
Ὠ (oxyton.) aduerb. admirantis. Cum genit. Luc. in Piscat ὢ τῆς ἀναισχυντίας Gregor. ὢ τοῦ θαύματος, ô rem miram. Cum nominat. Iulian. in epist. quadam ad Liban. ὢ λόγος, ὢ φρένες, ὢ συνέσεως, ὢ ἐπιχειρήματα, ὢ διαίρεσις, ὢ συνθήκη. In hac signific. interdum inuenitur scriptū ὦ ¶ Nonnunquam est dolentis, itidem cum genit. Luc ὢ τῆς συμφορᾶς. ô calamitatem. [Interdum cū nominat. Sophoc. in Aiace, ὢ τάλας ἐγώ Lucian. ὢ δείλαιος ἐγώ, γῆς καὶ ἥλιος. Interdum sine casu, sequente particula πῶς. vt apud Greg ὢ πῶς ἀδακρυτί τὴν τούτων ὑπήνεγκα μνήμην.

Ω̣ (cum ι subscripto, dat. est articuli ὁ. ¶ Item ἰῶ, suo.

Ω̃α, vel ὤα vide Οἶα in Οἶς. Ωἀρίων, in Ω'όν. Ω̃ας, in Ω̃ς.

Ω' Β Η', ῆς, ἡ, tribus, pars populi in certas classes destincti dialecto Laconica. Plut. in Lyc.
Ὠβίζω, populum in ὠβὰς distribuo. ibidem.
Ὠβάτης, ου, ὁ, tribulis, contribulis. Hesych.

Ω' Γ Υ' Γ Ι Ο Σ, Ogygius. Pro antiquo seu vetusto accipitur ab Ogygo antiquissimo Thebanorum rege: vt ὠγυγίη Τύρος, antiqua Tyrus, Dionys. de situ orb. Et ὠγύγια τείχη, apud Hes. Et ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσι, sub vetustis montibus. Pind.

Ὠδὴ, vide in ὄγμος. Ω' δὶς, &c. in Α'ωδή. Ω' δῖν, &c. in Ο' δύνη.
Ὠιον, in Ω'όν. Ω'ζω, ὤζω, in Ω̃.

Ω Θ Ε'Ω, ῶ, [f. ὠθήσω & ὤσω, tanquam ab ὤθω] trudo, pello: interdum &, impello, propello, motu violento à me dimoueo. Od. λ. λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον, saxum voluebat contra mōtem. Aristoph. in Vesp. Τί δαὶ μαθὼν τῷ δακτύλῳ λύχνον ὠθεῖς: lucernæ ellychnium digito trudis. Plat. in Charm. ἕκαστος γὰρ ἡμῶν τῶν καθημένων συγχωρῶν, τὸν πλησίον ὤθει σπουδῇ, ἵνα παρ' αὐτῷ καθίζοιτο, proximum quenque obnixè trudebat. Cū præposit. Il. ε. ἂψ δ' ἐς ἵππους Plat polit. 8, ὅτι κεφαλὴν ὠθεῖ ἐκ τοῦ θρόνου. Demosth. in Nicostr ὤθει με εἰς τὰς λιθοτομίας. Et cum κατὰ, Plutarch. in Cam. ἔωσεν ὀπίσω κατὰ τῆς πέτρας, protrusit & resupinatum de rupe præcipitem deiecit.
Ὠθοῦμαι, trudor, pellor, &c. Item irruo & me quasi intrudo. Plut. in Cam. ὠθούμενος εἰς τοὺς διώκοντας, in persequentes irruens.
Ὠσμὸς, ῦ, ὁ, impulsio, propulsio. Interdum &, euersio. Hes.
Ὠθησις, εως, ἡ, trusio, extrusio, expulsio. Alex. Aphr. prob. l. 1. quæst 90. Ω̃σις, idem Aristot. & Hippoc. aphor. l. 3.
Ὠστης, ου, ὁ, impulsor, trusor. Aristot. de mun.
Ὠστικὸς, impulsorius. Ὠστικῶς, impulsorum modo impellendo, trudendo. Item irrumpendo, apud Suid.
Ὠτίζω, idem quod ὠθῶ. Ὠτίζομαι, idem quod ὠθοῦμαι, trudor, premor. Aristoph. in Plut. Δεινὸν γὰρ εἰ τετραβόλου μὲν εἵνεκα Ὠστιζόμεθ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Sic & alibi apud eundem, & Luc. in Lexiph.
Ὠθίζω, idem quod ὠθέω Item vexo, concutio, malè tracto. Ioseph. l. 2. in Ap. ὠθίζουσι τὰ πλήθη μετὰ πολλῆς αἰσχύνης.
Ὠθίζομαι, idem quod ὠθίζομαι, in conferta turba premor. Item

discrepo, contendo, in vnam sententiā non conuenio ducta signif. ex eo quòd interdū rixæ oboriātur in turba mutuò se trudente. Herodot. in Thal. Significat etiam, irruo, irrumpo: vt ὠθεῖς τὸ ξίφος ὠθίζεται. Greg.
Ὠθισμὸς, ῦ, ὁ, nixus quo aliquid amoliri, pellere vel deiicere conamur: impulsio, propulsio. Plut. symp. 2. probl 5. Dicitur & de trusione turbæ mutuò se prementis, apud Luc. in Nig.

Composita.

Ἀνωθέω, sursum impello. Od. ο, οἱ δ' ἀνώσαντες πλέον εἰς ἅλα naui subuecta. item repello, retrudo.
Ἀνωθοῦμαι, sursum impellor, subuehor. Aristot. in probl. item repellor: apud eundem ibidem.
Ἀνώθησις, impulsio, sursum versus, vel repulsio.
Ἀνταθέω, repello, renitor. obnitor. Theop. hist. pl. l. 5. Ἀνταθεῖσθαι dicūtur aliqua, cū alterū ab altero retrudatur. Aristot. in probl.
Ἄντωσις, repulsio, renixus. Idem in lib. de respiratione.
Ἀπωθέω, detrudo, depello: vel arceo. prohibeo Od. ε. οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσομαι ἐς γ' ἴσασιν. Dem Olynth. 1 ἀπωθεῖσθαι τὸν πόλεμον. item detrudo, deiicio, deturbo. Thu. l. 3. item repello, renitor. Arist. in probl. item retrudo, remoueo. Il. ε. ἀπώσασθαι ἰωχμόν.
Ἀπωθοῦμαι, (medium) idem. Thuc. lib. 2. τὰς προσβολὰς ἀπεωθοῦντο, impressionem repellebant.
Ἀπωσμὸς, & Ἄπωσις, repulsio, deiectio.
Ἀπωστὸς, depulsus, propulsatus, ext. usus. Soph in Aiace.
Ἀπωστικὸς, expellendi vim habens vel repellendi.

Decomp. Ἀνταπωθέω, vicissim repello: vel retrudo, repello. Arist. in probl. sect. 24. Ἀνταπωσμὸς & ἀνταπωσις, repulsio renixus, relisio.
Συναπωθέω, vnà expello, vnà repello.
Βοηθωτία, dicebatur Lucina, quoniam partus dolores qui ὠδῖνες nominantur, amoliri & ὠθεῖν credebatur, teste etym.
Βοώτης ὁ boum agitator, bubulcus, i. qui bobus arat. Est & nomē signi cœlestis quod & Arctophylax dicitur apud Arat.
Βοωτεῖν, bobus agitatis arare: vel simplicite arare. Hesiod. in Erg. Exponitur etiā boues pascere, apud eius schol. Hesyc.
Βωτεῖν, Laconibus esse dicit arare sub Orionis occasum.
Διωθέω, dispello, disiicio item diluo, refello, Dem in Mid. item intrudo per, traiicio impellendo & intrudendo Athen lib 5. item detrudo deturbo, deiicio. Hes. item eiicio, propulso, repello, vnde apud Plut. in Pub. διωσάμενος τὸν ὄχλον. Idem, διωσάμενος τὴν ἀρχὴν, repudiato imperio & à se reiecto.
Διῶσις ἡ depulsio, deturbatio propulsio. Aristot. rhet. 1. item dilatatio cum pulsu. Aristot probl. sect. 34.
Διωστήρ, ῆρος ὁ, chirurgicum instrumentum, quo in vulnus immisso, telum expellitur seu extruditur. Paul. Aegin. l. 6. c. 88.
Διωστῆρες, dicunt et vectes & phalāgæ quib. per annullos impulsu traiectis, arca aliqua vel mensa portatur: vt Exod c. 36.
Διωθίζω, idem quod διωθέω. Διωθισμὸς, idem quod διῶσις.
Εἰσωθέω, intrudo, intropello. [Plut. in Cam.
Ἐξωθέω extrudo, expello, eiicio. Aristot. in probl. sect. 34 ἐξωθεῖ ὕδωρ τὸ πῦρ μετὰ τοῦ πνεύματος Et specialiter, ex cœtu aut ciuitate hominum eiicio. Soph in Aiace, τῶν δ' ἄλλων κλεινῶν ἐξωθοῖτο. Item sedibus expello & extermino. Act Ap. c. 7.
Ἐξώθησις, εως ἡ. expulsio, eiectio, Alex. Aphr probl. l 1. q. 90.
Ἐξώστης & Ἐξωστήρ, ῆρος ὁ. expulsor. Synes. ep. 119. ¶ Ἐξῶσται dicuntur Meniana, Codic. lib 8, tit 11.
Ἐξώστρα ἡ, machina quædam lignea, quæ circumacta & foras impulsu conuersa, ostendebatur spectatoribus quid in scenæ penetralibus secretò pararetur. Poll. & Hesych.
Παρεξωθέω, (*dec.*) obiter & per errorem expello, quasi aliud agens extrudo. Aristot de mun.
Ἐπωθέω, impello. Ἐπῶσις, impulsio. Ἐπωθίζω, idem quod ἐπωθέω. [Luc.
Κατωθέω, depello, deiicio.
Παρωθέω, idē quod ἀπωθέω, expello, eiicio. Greg. Et specialiter, a sperdomo expello. Aesch. orat. in Timarch. Item reiicio, aspernor, negligo. Eurip. in Orest. παρώσαντες τὸ ἴσον. Item reiicio in aliud tempus, procrastino. Plat. de rep. l. 5.
Ὑποπαρωθέω, (*dec.*) clàm summoueo, latenter deiicio. Isæus.
Περιωθέω, indigne trudo, pulso, aut vexo: vel per singularem iniuriam trudo aut vexo. Dem. in Mid. πάντα ὕβριν περιωθεῖ ἢ ἐλαύνει τῶν ἀνθρώπων.
Ἀντιπεριωθέω, (*dec.*) comprimo, coarcto, cohibeo intro: obnitens & repellens. Ἀντιπερίωσις, eiusmodi obnixus & compressio: ambo apud Plut. in quæst. Plat.
Προωθέω, protrudo, propello Theophr.
Προῶσις, protrusio, actio pellēdi in anteriorē partē: apud eūdē.
Προωστικὸς, propellendi vim habens: & προωστικὴ δύναμις, ipsa vis expultrix. Gal. de diff. sympt. l. 3.
Προσωθέω, impingo, allido, pulsu aut impulsu. Hes.
Συνωθέω, simul detrudo. Herodian. l. 4. Item contrudo, trudendo in vnum locum cogo: vt apud Xen. συνωθεῖ τὸ πλῆθος εἰς τὸ... Item generaliter, cogo, coarcto, compello: apud Arist. de... respirat. Item trudendo conturbo: apud Polyb. l. 5.
Συνώθησις & συνῶσις compulsio, coarctatio. Aristot. ibidem.
Ὑπωθέω, summoueo Hom.

Ω̃ια, vide in οἶς. Ω̃ιον, in Ω'όν. Ω̃κα, in Ω'κύς.

Ω'ΚΕΑΝΟ'Σ, ῦ, ὁ, Oceanus: mare ambiens terrarum orbem, omnes cæteras fundens recipiénsq; aquas: * nomē habēs ἀπὸ τοῦ ὠκέως ἀνύτειν, à celeritate, teste Iul. Solino polyhistore c. 36. Arist. de mundo, πέλαγος δὲ τὸ μὲν ἔξω τῆς οἰκουμένης, Ἀτλαντικὸν καλεῖται καὶ Ὠκεανὸς, περιῤῥέον ἡμᾶς. Apud Hom. substantiuè & adiectiuè vsurpatur. Substantiuè dicitur Il. φ, μέγα σθένος Ὠκεανοῖο. Adiectiuè Od. λ, Τὴν δὲ κατ' ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο.
Ὠκεάνειος, ὁ. Oceanus: vt ὠκεάνειον ῥεῦμα, Suid.
Ὠκεανίτης, ου, ὁ. idem. Fœm. Ω'κεανῖτις ἰδος, ἡ, Oceanitis.
Ὠκεανίνη, ἡ Oceanine, filia Oceani Hesiod. in Theog.

Composita.

Ἐξωκεανίζω, egressum fuisse in Oceanum.
Ἐξωκεανισμὸς, ῦ, ὁ, egressio in Oceanum.
Παρωκεανῖται, qui ad Oceanum habitant Oceani accolæ.
Παρωκεανίτης, maritimus, littoralis: vel q. est ex littore Oceani.

Ω'ΚΥ'Σ, ἐος, ὁ, celer, velox, pernix. Od. θ, οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα. κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν. Sic sæpe apud Hom. πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς Pro fœm ὠκεῖα dicitur & ὠκέα metri gratia: vt ὠκέα Ἶρις. Hesiod. in Theog. (dicitur & ὠκίων & ὤκιστος.
Comparat. ὠκύτερος. Superlat. ὠκύτατος, Odyss. θ. Pro quibus
Ὠκύτης, ητος ἡ, velocitas, pernicitas. in Axioch.
Ὠκύνω, accelero, festino. Hesych.
Ὠκέως, celeriter, velociter, citò. Gal. ad Glauc. Pro eodē vsurpatur & nominat. plur. ὠκέα: vnde per syncopen fit ὦκα, quo legitur, Od. μ. & alibi apud Hom Ὠκιστα, celerrimè, velocissimè.
Ὠκιμον, τὸ, ocimum: herba quædam sic appellata à celeritate prouenienrdi, teste Plin. & Varr. Vide Theophr. hist. pl. l. 7. c. 3. Diosc. lib. 2. c. 130, & Gal. 8. simpl.
Ὠκιμοειδὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, ocimum referens.
Ὠκίμινος, ex ocimo confectus: vt ὠκίμινον μύρον. Dios. l. 1. c. 67.
Ὠκύπους quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνεμώκης, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. venti celeritatem habens: velox, idem quod ὠκύς. Aristoph.
Ποδώκης, pedibus celer. Iliad ζ & κ.
Ποδώκεια & Ionicè ποδωκείη, ἡ, pedum pernicitas. Il. ζ. Pro eodem dicitur & ποδωκία. Xen. At ποδώκεια adiectiuum exp. ταχεῖα. fitque à ποδώκης seu ποδώκυς.
Πτερυγώκης alis celer, Aeschyl.
Ὠκύπους, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ω̃λαξ, vide in Αὖλαξ.

Ω'ΛΕ'ΝΗ, ης, ἡ. cubitus, brachiū, vlna, idem quod πῆχυς, vt scribūt Poll. l. 2, & Hesych. Eurip. in Phœn. Ἀμφίβαλλε μαστὸν ὠλέναισι

Composita.

Ἀκρωλένιον, τὸ, summitas vel extremitas cubiti Poll. Item reus (μαζὸς pars quædā, apud Xen. in Cyneg. Itē metaph. mōtis cacumē.
Ἀγκαλωλένιος, qui in vlnis fertur, quē vlnis impositū gestamus. Apollon. Rhod. (sus seu formosa. Il. α.
Λευκώλενος, candidos habens lacertos. Et synecdochice formo-
Παρωλένιος, qui ad brachia seu lacertos est, vicinus brachiis seu vlnis: vt παρωλένιον φαρέτρη. Vocantur παρωλένια etiam interiores lacertorum toti. Poll. lib 2.

Ω̃λος pro αὐλὸς. Ω̃λξ pro αὖλαξ. Ω' μοδία, &c. in Ω̃μος.

Ω'ΜΙΛΛΑ, ης, ἡ, ludus in quo vincit is qui in circumscriptū circulū nucē ita coiecerit vt ibi maneat, nec circumductā lineā excurrat. Suid. ex Eupol. innuens compositū esse ex ἡ ἅμιλλα.

Ω̃μαι, vide in οἴ.

Ω̃ΜΟΣ, ῦ, ὁ humerus: id totū quod in articulatione brachij cū omoplata apparet sensibus. Il. χ, Σεῖον πελιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον. Isocr. φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων. humeris impositum baiulās.
Ὠμαδὶς & ὠμαδὶς, super humero vel humeris. Hesych.
Ὠμαδὸν, eidem est τὸ ἐπ' ὤμου.
Ὠμιαῖος, humerarius humeralis. vt ὠμιαία φλὲψ, Aristo.
Ὠμίας, ὁ, qui repandis & amplis est humeris: ideóque robustis. Hesych.
Ὠμίον, τὸ, humerulus. Epigr.

Composita.

Ἀκρώμιον, vel ἀκρώμιον, τὸ, summitas humeri, pars humeri exterior prominens & brachio hærens. Poll. Item metaph. mōtis vertex.
Ἄνωμος, ὁ καὶ ἡ, humero, carens.
Ἐξωμὶς, Hesychio est tunica seruilis.
Ἐξωμίδιον, ου, τὸ, breuis & substricta tunica circa humerum desinens. Xen. & Aristoph. in Vesp. (ponitur &, exertus,
Ἐξωμίας, ου, ὁ, qui est humeris altis. Luc. in vitarum vendit. Ex
Ἐπωμίδιος, ου, ὁ, superhumeralis: vel ex humeris dependens.
Ἐξωμίζω, humero tenus nudo. Aristoph. in Concion.
Ἐπωμίδιον, ἡ, superhumerale, i. summa humeri pars quæ & ἐπωμίς. Eur. in Hec. Exponitur & simpliciter, humerus apud eundē in Iph. Taur. Est & nomen vestis muliebris, teste Poll. l. 7, & Athen. l. 13. Item in naui sic dicitur eminens pars vbi inscriptum est elogium, apud eundem Athen. ex Archimelo.
Ἐπωμίδιον, parua epomis.
Ἐπωμαδὸν super humeros. Apoll. Arg. l. 1.

Ἐπωμάδιος, superhumeralis, humeris superimpositus. Epig
Κάτωμος, qui est demissis humeris vel armis in Hippiatr.
Κατωμαδὸν, idem quod κατὰ τῶν ὤμων. Il. ψ. Apoll. Arg l 2 & apud Synes. (pigr lib. 4.
Κατωμάδιος, qui humeris fertur, vel ex humeris depēdet. E-
Κατωμίζω, humeris tollo. Hippocr. in lib περὶ ἄρθρων.
Κατωμισμὸς, sublatio in humeros. Peculiariter chirurgis sic dicitur modus repōnendi humeri prolapsi, quo super summum humerum alterius qui maior sit, hominem ægrū collocant, vt summo illius humero æger ala suspendatur.
Κατωμιστὴς ἵππος, equus ex humeris sessorē excutiēs, sternax.
Παρωμὶς, superhumerale. Exodi 28.
Περίωμος, qui circum humeros est, humeris circundatus. (Hes.
Συνωμία, compages humerorum vel armorum, qua humeri cōmittuntur. Ab aliis dicitur esse scapularum contractio qua scapularum discrimen confunditur. in Hippiatr.
Ὑπερωμία, eminentia humerorum. Chrysost.
Ὑπωμία, q. d. subhumeralis pars Hippocr.

Ω' Μ Ο' Σ, ῦ, ὁ, crudus: Propriè de fructibus dicitur, teste Aristot. meteorol. lib 4. Metaphoricè cibis, humoribus, & morbis tribuitur: vt Od. μυρία δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει ὀπταλέα τε καὶ ὠμά, carnes assatæ & crudæ Sic ὠμὸς ἰχθὺς, apud Athen. lib. 8 & ὠμὰ ὠά, apud eundem lib. 13. Dicitur & ὠμὸν γῆρας, Od. ο, senecta ante tempus adueniens: *eadem* ducta metaph. à fructibus qui ante tempus, & crudi decerpuntur. Homini etiam tribuitur immiti, duro, rigido. item sæuo, inhumano, crudeli. vt Xen. Pæd. 4 λέγεται ὠμὸς εἶναι καὶ ἀγνώμων.
Ὠμῶς, crudeliter, sæuè. [tia. Isoc. in panath.
Ὠμότης, ητος, ἡ, cruditas. Aristot. meteor. l. 4: item crudelitas, sæui-
Ὑπόωμος, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) cui cruditatis aliquid adhuc inest: crudiusculus, acerbus: vt ὕπωμος καρπός. Diosc. l 1.

Ω̃ν vide in Οὖν. Ω̃ ναξ, in Ἄναξ. Ω̃ νδρες in Α'νήρ.

Ω' Ν Ε' Ο Μ ΑΙ, ῦμαι, F ἥσομαι, emo, mereor Mercurius apud Luc. in vitarum vendit βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γενναῖον, βίον ἐλευθέριον, τίς ὠνήσεται; Interdum pretium quo emimus in datiuo ponitur, interdum in genitiuo: ac tum ex p. etiam, impetro, comparo, obtineo. In dat. apud Greg. ὠνήσασθαι τῷ θανάτῳ τὴν σωτηρίαν, morte salutem redime. Cum Dem. Phil. 3. χρημάτων ὠνεῖσθαι παρ' ὅτου ἂν, Dicitur & passiuè aliquid ὠνεῖσθαι, emi: vt apud Xen. ἐωνήθη δ' ἔργα. Legitur & actiuū ὠνεῖν expositum, vendere, frui: apud Hes
* Quidam ab ὄνος originē habere censent: vt πωλέω à πῶλος, quod in pecoribus & iumentis veterum diuinæ & cōmercia (consisterent.
Ὠνημα, τὸ, res empta. Appian.
Ὠνησις, ἡ, emptio. interdum &, redempturæ. Exponitur &, venditio. Hesych. Pro eodem dicitur & ὠνὴ, (sicut βοὴ pro βόησις) apud Plat. de leg. & Plut. in Alcib.
Ὠνητὴς ῦ ὁ. emptor. Luc. in vit. auct. Xen. & Isæus.
Ὠνητικὸς, ῦ. ὁ. propensus ad emendum.
Ὠνητιάω ῶ empturio, eme re cupio. Suid.
Ὠνητὸς, ῦ, ὁ emptus, pretio comparatus: vt ὠνητὴ μήτηρ Odyss. ξ. Item emptitius: qui emi potest: vel venalis. Isocr. ad Nicocl. Chrysost. de sacerdot.
Ὠνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, emptoribus expositus, venalis, apud Plut. Luc. & Synes. Item qui emitur vel emi potest. Aeschin. in Ctesiph. ὤνιματός ἐστιν ἡ ἀρετὴ ὠνία. Hinc τὰ ὤνια, res venales apud Demosthen. & Athen.
Ω̃νος, ου, ὁ, pretium quod emptor persoluit venditori pro re quā emit. Od. ο. Il. φ. Interdum accipitur & pro emptione: vt exp. Od. ο, ἐπείγετε δ' ὦνον ὁδαίων.

Composita.

Αἰξωνεὺς, έως. ὁ, capratum emptor. Suid.
Ἁλώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, sale emptus, mancipium: quoniam Thraces olim mancipia sale emebant. Eust. & Suid.
Ἀντωνέομαι, liceor aduersus alium: certatim emo. Lys.
Ἀργυρώνητος, emptus argento vel pecunia, Eurip. in Alc.
Ἀρχώνης, qui præest emptionibus. Etym.
Βιώνης, qui ad victum seu vitam necessaria emit. Suid,
Βοώνης, ου, ὁ, boum emptor. Dem. in Mid.
Βοώνητος, boue seu bouis pretio emptus. Hesych.
Δεκατώνης, qui decimas redimit. Poll. l. 6. c. 31. (Suid.
Δημοσιώνης, vilis, plebeius: quasi è populari fæce emptus, apud
Δημοσιώνιον, ου, τὸ, prouentus publicus. Plutar. in polit. præcept.
Δυσώνης, difficilis emptor, i. qui morosus est in emendo & plus sēper de pretio iudicato detrahere vult quā æquū sit. Ath. l. 6.
Δυσωνέω, seu δυσωνοῦμαι, difficilem me præbeo in emendo, nolóque tantùm dare quantum petitur, Poll. ex Plat. com. & Nic. epigr l 2. (λημψις. itē passiuè, redimor: apud Greg.
Ἐξωνέομαι, redimo. Aristot. œcon. 2. χρημάτων ἐξωνοῦντο τῶν σωμά-
Ἐξώνησις, redemptio vel licitatio. in Pand.
Ἐπώνιον, τὸ, id quod aliqua re empta penditur. Poll. l. 7.
Εὔωνος, qui boni pretij est, qui vili pretio emi potest. Dem. pro (cor.
Εὐώνως, bono seu vili pretio.
Εὐωνία, ἡ, vile pretium, vilitas mercium. Poll. l. 7.
Εὐωνίζω, vilem facio.

Decomp. Λ'ωΞωνίζω, idem quod ὠνίζω. Luc.

Ε'ωνιο-ίζω, idem Plut. in Cic.

Θεατρόπωλος, ὁ, theatri magister, qui theatrū conduxit. Theophr.

Ὀνώνιον, pretium quo mercenarius conducitur. Suid.

Ἵππο ὠνητής, equorum emptor, qui equariam mercaturam exercet.

Ἱ'ππωνία, equorum emptio. Xen.

Ἱ'ππωνέω, equos emo: apud eundem de re equ.

Νεόωνητο-ς, nuper emptus. Aristoph. in Plut.

Ο'ψωνόπης, leguminum emptor, cui commissum est munus emendorum leguminum.

Ο'ψωνία, ipsum munus ὄψου ἐωνημένου.

Ο'ψώνησι-ς, ὁ, opsonator, qui opsonia coëmit: vel opsoniis coemendis deditus. Aristoph. in Tagenistis. (l. 4.

Ο'ψωνία, ὁ, opsonij coemptio, opsonatus. Plut. in Lyc. Athen.

Ο'ψώνιον, τὸ, opsonium: id quod ab opsonatore emitur. Sæpe accipitur pro annona, quæ militibus in singulos menses dabatur pro stipendio seu salario. Polyb. & Greg.

Ο'ψωνίζω, stipendia præbeo. Exponitur etiam, alo: vnde apud Dion. Halic. l. 9. οἱ τὸν ἀπόστολον ὀψωνιαζόμενοι χρόνον dicuntur qui ex alienis aluntur pecuniis.

Ο'ψωνιακὸς, annona, stipendium. Polyb. l. 5.

Ο'ψώνιο-ς, opsonia coemo, opsonor. Aristoph. in Vesp. Plut. symp. 7, probl. 5, cum accus.

Ο'ψωνιώδη-ς, idem cum ὀψώνιος. Item opsoniorum coemendorum peritus: vnde τέχνη ὀψωνιώδης apud Athen. l. 6.

Decomp. Παρόψωνία, clām opsonia coemo. Aristoph. in Cōc.

Τ'ωνόψιον, in opsoniis coemendis decipio. Idem in Acharn.

Σιτάνης, frumenti emptor, annonæ coemendæ præfectus. Greg.

Σιτωνία, frumenti emptio: seu munus publicæ annonæ coemendæ. Dion. Halic. l. 7. Pro eodem dicitur & σιτάνη.

Σιτωνίω, frumentum coemo, seu rei frumentariæ cu randæ præfectus sum.

συωνίομαι, coemo. Herodian. l. 1.

Τελώνης, q. d. tributorum seu vectigalium emptor: vectigalium redemptor, publicanus. Plut. in lib. εἰ πολυπραγμ. Pro eodem dicitur & τέλων, ωνο-ς.

Τελωνικὸς, ad publicanum seu publicanos pertinens.

Τελώ-ιον, τὸ, locus in quo sedent publicani publicanorū mensa: apud Matth. & Marc. vtitur & Pisides apud Suid.

Τελωνία seu τελωνεία, vectigalium redemptura, vel vectigalis exactio. Poll.

Τελωνέω, vectigalia redimo. Item vectigal exigo. Significat & generaliter quæstui habeo, apud Basil. in ep. ad Liban.

Τελωνίζομαι, à me exigitur vectigal aut tributum, tributū solno. Maccab. l. 1. 13.

Decomp. Ἀρχιτελώνης, publicanorum princeps. Lucæ 19.

Ἀ'τελώνητο-ς, ὁ δ' ὰ, pro quo aut cuius nomine vectigal non pensum est aut non penditur. (mitto.

Παρατελωνέω, exp. aduersus publicanorum iura aliquid cōmo-

Χαλκώνητο-ς, emptus ære, vel simpliciter, emptus. Hesych.

Χρυσώνητο-ς, auro emptus. Athen. l. 5.

Χρυσώνιον, aurum emo: numisma aureum argento permuto. Isoc. in Trapez.

Ὄ'ο N., per ο cum ς subscripto] ο, ῶ, superior domus pars. Eust. τὰ μετέωρα τῶν οἰκιῶν ἢ τὰ ἀνώτερα οἱ Ἀττικοὶ ὀρόφους. Pro ὄρος dicitur etiam ὄος, apud Athen. l. 2.

Τ'ὄφῶ-ς, ὁ, ὄ, (*comp.*) qui in summa ædium parte est: vt ὑπόφῶς Δικαιοσύνη. Plut. in Pelopida. Et ὑπόφῶν ἐδώκαμεν, apud eundem: pro quo interdum absolutè dicitur ὑπόφως, vt apud Aristoph. in Pluto. Plut. symp. 1. τ'ὄφῶς siue ὑπόφως Ionicè dicitur palatum, quoniam summum in ore locum occupat. Il. χ. Plut. de aud. poem. Gal. lib. 1. ad Glauc.

Τ'ὀφῶδες, etiam legitur pro ὑπόφῶς, apud Athen. lib. 2. Et ὀφῶδες pro ὑπόφῶς, Od. ο. Il. β.

Τ'ὀφωδόθεν, ex summa ædium parte, Od. ε.

Ὀ' Ο'Ν, ὄ, ὄν, ouum: tam piscium & serpentium, quàm auium. Athen. de perdice mare, καὶ ὁπόταν τῆς θηλείας σωπησάσης ἴσα κλαύσῃ τῷ ἀ'ρρενὶ τοῦτον. Idem de polypo, καὶ ὁπόταν τίκτειν ἐπιχειρῇ. Apud eūdē l. 11. dicitur & ὠὸν χρεῶν. (olum pariatur.

* Etymol. deriuari scribit ὄφῶ-ς τὸ ὄφ, solum: quoniam

Ὀ'ὀμπαλὸν, q. d ouulum Athen. l. 2. (Epicharmo.

Ὀ'ον, idem quod ὠὸν, apud eundē ibidē, Ὀ'ων pro eodem: ibidē ex

Ὀ'ὀλίσκο-ς, ὁ, ὄ, oui speciem gerens.

Ε'πωάζω, (*comp.*) ouis incubo. Athen. l. 9. & 7.

Ε'πωκέω, & ἐπώαζω, incubatio, incubitus. Arist. hist. an. l. 6.

Ε'πωα ευὸς, qui incubare solet ouis: apud eundem.

Ὀ'Ο Π, & Ὀ'ὸ ὸ ὦ, sunt acclamationes nauticæ apud Aristoph. in Ran. & Auibus.

Ὀ' ὠλὸ-ς, pro ὁ Αἰσωλο-ς.

Ὥ'PA, ας, ὁ. tempus: *vt decimum tempora annus.* Il. C. Ὧρ ἐν εἰαρινῷ ἄλοχός θ' ὑμὴ καὶ παῖδες Thuc. l. 7. πᾶς τὸ ὄφος τῶ ἐπιόντος θέρους ἐν ᾗ ἐδόκουν αἱ ὧραι μάλιστα. Interdum dicitur de certo anni tempore. vt de Vere, apud Hom. & Aristoph. Item de tempore quo exoritur canicula, quod est ferè dierum quadraginta ætas, teste Galen. Hinc ὥρα-ι. deæ quæ quatuor anni tēporibus præsunt. Il. 5. & 9. ¶ Item ὄφος, tempus: *in genere ad significationem*: vt Od. λ. Ὧρ ἐξ πολιὸν μὺθον ἀείρας ὄφος ἐν ἔπεσι. Sic ὄφος ἀμείνων, apud Xen. Hell. 1. ¶ Item hora, pars vicesima quarta diei naturalis. Epigr. l. 2. Dicitur & sumi pro ipsa die, apud Gal. ὑπόθ. l. 7. c. 2. ¶ Item tempus ætatis florentis, flos & vigor ætatis: vnde apud Luc. οἱ ἐν ὥρᾳ πάϐδες. Exponitur & ætas, apud Plut. ἐξὸν γὸ ἀπὸ συμποσίου ὥρᾳ τινὶ ἢ Κρανείᾳ. ¶ Item pulchritudo, venustas, proprie talis, qualis est in flore ætatis, ieu quam ipse flos affert: vel coloris bonitas cum gratia, qualis in πὸς ὠρώσας fructibus elucet: apud Xen. in symp & Athen. Hinc ὥρη dici putantur deæ pulchritudinis, apud Hesiod. in Erg. In hac significatione communiter scribi ὥρα, Attice autem ὥρα, annotat Eust.

Ὡ'ρῶδη-ς, ὁ, tempestiuus: vt ὄμβρος ὡρώδης, apud Hesiod. in Erg. Sic ὡρώδης χειμὼνος, apud Theoph. Dicitur & aliquis ὡρῶδης πρὸς τι, cùm tempestiuè id facit. Sic apud Hesiod. in erg iubetur Perses ὡρώδη γαμέτην ἄγεσθαι, tempestiuè vxorem ducere. Sic & apud Plut. in Apophth. ὡρῶδη ἀπέϐησαν, tempestiuā mortem obiit. Adolescentes aut puellæ ὡρῶαι aut ὡρῶαι dicuntur cùm sunt ætate matura coniugio: apud Xen. in symp. Interdum tamen additur genit γάμε: vt apud eundem pæd. 4. & genit. ἀνδρός, apud Athen. l. 12. item ὡρώδη, qui forma venusta est & decora: vt ὡρώδη ὑπάρχειν, apud Athen. l. 13. Dicuntur & fructus quidam ὡρῶδες, qui colliguntur ea anni parte quæ peculiariter ὥρα nominatur, i. ætas. Gal. de alim. facul.

Ὡ'ραῖος, tempestiue, Hippoc. aphor l. 3. (tudo, decor formæ.

Ὡ'ραότης, ητος, ἡ, tempestiuitas, maturitas. Interdum & pulchritudo.

Ὡ'ραίζω, decoro, venusto, venustatem concilio.

Ὡ'ραΐ'ζομαι, idem. ὡραΐζεται, excolo seu exorno me: vel exornor, decore conspicuus fio. Greg. & Athen.

Ὡ'ρεσιμάω, ὦ, decoratio ad venustatem formæ ostentandam. Plut. in lib. de solert. anim. In oratione fic metaph. dicitur, cùm lenocinio quodam & fuco exornatur, vt venustior & decentior esse videatur: apud eundem in Erb. & Herm. og.

Ὡ'ρεμὸς, ὁ, ὸ, tempestiuus. item florens ætate: ideóque venusta & decenti forma conspicuus. Aristoph. in Acharn.

Ὡ'ρεκτος venustè, lepidè, scitè. Idem in Plut.

Ὡ'ρεμο-ς, ὁ, ὸ, *eadem* tempestiuus, maturus. Athen. l. 7.

Ὡ'ρι-ος, ὁ, ὸ, idem: vt ὡ'ριον ἔργον, Hesiod. in erg. Sic Odyss. φῶς δ' ἂν ἔτι πλεῖον ἔτεκτο, omnia tempestiuè profert. Interdum exp. qui fiato solenniq. anni tempore fieri solet: vt apud Synes. epist. 148 Interdum exp. maturus: vt ἀπὸ γάμε ὡρία, apud Naziāz. Ὡ'ραῖος, idem quod ὡραῖζω: vnde ἀνθρώπων ὡραῖος idem quod ὡραΐζομαι, apud Athen. l. 13.

Ὡ'ραιό-της, tempestiue. Item venustè, eleganter. Suid.

Ὡ'ρία-ς, ὁ, maturitas. Item venustas, pulchritudo. Epigr.

Ὡ'ρῶδη-ς, qui est vnius horæ, horæ spatium æquans: vt ὡρῶδες θερμότητα. Proiem.

Ὡ'ρη-ς, ὁ, ὸ, annus. Hesych. & Suid. Item generaliter, tempus: apud Hippocr. in secunda præfat. ὡρὴ ὑπὸ μὼν.

Ὡ'ρίω, exp. χρονίζω. Erotian in lex. Hippocr.

Composita.

Α'νωφελὲ ζομαι, vicissim decorem ostento. Greg. de homine.

Α'ὦρο-ς, ὁ, ὸ, ἠ, tempestiuus. Item immaturus, præcox.

Α'ωρία, ἡ, intempestiuitas. Item immaturus, præcox.

Α'ὠρος, ὁ, ὸ, ἠ, intempestiuus. Item immaturus, præcox.

Α'ωρία, ἡ, intempestiuitas. importunitas.

Α'ὠρος, eadem hora, eodem momento. Hesych.

Α'ωρο-ς, idem quod ἄὠρος, qui non suo tempore fit: vt ἄωρος θάνατος, apud Plut. in consol. ad Apoll. Apud eundem in symp. sept. ἄωρος ἥκει exp. intempestiuè venit. Significat etiam, immaturus: vt ἄωρος ὁ γάμος. apud eundem in Lyc. item in uenustus, informis. Xen. Vide & in cōpositis ab ὥρα. cura.

Α'ωρία, intempestiuum tempus. Aristoph. in Acharn. Exponitur etiam, deformitas. (Hesych.

Α'ωρί, intempestiuè. Athen. l. 12.

Α'ωρο, idem quod ἄωρος. Et metaphoricè, durus, agrestis.

Decomp. Παρώρης, ὁ ὄ, omnino intempestiuus. Sic Homerus vocat eum qui præcoci fato & immatura morte periturus est, ideóque infelix est, vt Il. ω.

Τρὶς ἄωρος, ter intempestiuus, i. admodū intempestiuus. Epigr.

Ε'νώρω-ς, nouennis, qui nouem annorum est. Il. α. & Od. ε.

Ε'τώρω-ς, tempestiuus. Exponitur &, in vigore constitutus.

Ε'τωρεῖ ζομαι, idem quod ὀγκωμοιοῦμαι, placeo mihi & ostento me in Luc.

Ε'ὔωρο-ς, qui iustum & legitimum tempus excessit. Sic & homo dicitur qui iam natu grandior est, exoletus, veluti: vt ἔὠρος ἡλικίᾳ, apud Luc. de sacrif.

Ε'ὐωρεῖ ζομαι, exorno me & venustiorem reddo. Hesych.

Κώρω-ς, idē cū ἄωρος, tēpestiuus: vt ὦ ἄωρε γάμε, apud Soph. in (stride.

Ε'φώρω, exp. tempestiuus, item maturus. etym.

Μ'υόὠρος, ὁ, ὸ, semihora. Apoc. c. 8.

Κα θωρεῖ ζομαι, exp. glorior.

Μανώρω-ς, qui breuis est temporis: fluxus, caducus.

Ὀλιγοχρόνιος, exp. qui ne vno quidem momento durat. Vide & in comp. ex ἔχω. cura.

Πάνωρος, idem cum ἄωρος, intempestiuus. Theophr. de caus. l. 5. ἀνώρω-ς.

Πρόωρος, qui iustū legitimumque tempus præuenit, præmaturus, præcox: vt ἀφόρως δὲ μοῖραν, in Epigr.

Ὠνόὠρος, idem: Nonn.

Τ'ελέωρος, qui excessit tempus legitimū, exoletus. Aesch. in ep.

Χιλιέτωρος exp. mille annorum tempus. Lycophr.

Ὠ'ωρος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὠ'ρ Λυκ. ὁ. (cum tenui) cura. Hesiod. in Erg. Ὦρη γάρτ' ὀλίγη πόλεμος τ' ὀλίγοιο τε ΩΙ λιὶ μὴ βίῳ· ὑμῖν δ' ὑπόπαυσις μακρὸς ἔσται. Suidas ex Aeliano, αὐδὴ δὲπόρκια ἢ τοῦ θείου ἐν μυθολογίᾳ ὥρας ἔλαχε, hemini diuina nihil curanti.

Ὠ'ρίω, curo, curam gero. Interdum &, custodio. Hesych. & Galen. in lex. Hippocr.

Ὠ'ρίων, & Ὠ'ρίζω, idem: apud Hesych.

Ὠ'ρεύω, curis nimiis confectus concido. Aristoph. in Ran ἀλλ' ἐρέω ἀλλ' εἶσι ὡς τὸν ἡρῴδιον μὴ σπουδιεῖ. Sic & apud eundem in Pace.

Composita quorum etiam nonnulla cum compositis ex ἔω-ς, custos, collocata sunt.

Ἀνώρω-ς, ὁ, ὸ, curam non gerens, negligens. Item qui difficulter custodiri potest: vt exp. Odyss. μ. Exponitur &, ὁ σολλὰ φρονῶν, ab Eust. Vide & in comp. ex ἄωρος, & ex ὔρω-ς, custos.

Ἀ'νῶω non curo, negligo, Hesych.

Ἀνώρω-ς, (*dec.*) quem omnino nulla dignamur cura. Aeschy. in Prom.

Ἐ'γκυμονῶω-ς, quidā dici volunt quasi ὁ ἐγκύων ὦρον ἔχων, i. φροντίδα. Vide & in comp. ex μέρ-ς. in Meiga & Meneic.

Ἐνώρω-ς, male curatus, neglectus: *per antiphrasin.* Suid. ex Euph. Exponitur & actiuè, qui non curat, negligens. Hesych.

Ἐπιώρι-ος, negligentia, incuria, apud eoidem.

Ἐπιωρίζω, negligo, non curo. Hesych. ex Soph.

Ἐπώρω, idem: apud eundem.

Ἐ'ρμαλώω, idem quod ἀναιρέζω. Aeschyl. in Prom. Ἐ'χωμ δ' ἄζεσθ γὸ λίγειαπόβ' ἐ'σω, negligere patris dicta graue fuerit.

Ἐ'ωμῶ-ς, secundum quoddam dicitur ὁ πρὸ ἐῶν ὦρον ἔχων, cui fagitte curæ sunt, teste Eust. Il. ξ. vide & comp. ex μέρ-ς in Meiga.

Ἐπιμήθω, hortulanus, olitor: horti curam habens vel gerens.

Ὀλίγωρο-ς, qui aliquid parum curat, negligens, incuriosus. Isoc. in Panath. Aristot. rhet. 3.

Ὀλιγώρως, negligenter, contemptim. Dem. & Xen.

Ὀλιγωρία, negligentia, incuria: vel neglectus, contemptus. Aristote. Thuc. Plut. &c.

Ὀλιγώρω, paruam curam habeo, negligo. Isoc. in Paneg. ἢ τὰ ἀληθῆ καινά.

Decomp. Ἐξολιγωρέω, prorsus negligo & contemno.

Καταγρῶω, idem. Polyb.

Ὀλίωρος, nulla cura dignus, minimè curandus. Il. ϑ. Vide in comp. ex ὄλος, tempus.

Πολύωρος, multa cura dignus, magnam curam gero. Aeschin. in Timocr. Laert. in Antisth. Exponitur &, honoro, in honore & pretio habeo. Item laute & accuratè accipio.

Πολυωρία, ἡ, multam curam gerens, solicitus. Plut. in problemat. Rom. (lian.

Πολυωρία, multa cura, vel ratio & obseruatio. Suid. ex Aeliani. Μαρία quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Π'ῶρι-ς, vide in οὐραγὸς. Π'ῶρις, in οὖαρ.

Π'ῶμα, in Ὦρα. Π'ῶμάζω, &c. in Ὦ ρα.

Π'ῶ Λακ. ὁ. Orion: signum cœleste apud Proclum de Sphæra. ¶ Ἀτώμητος (cum aspiratione) nomen auis, apud Aelian.

Π'ῶς, vide in Ὦ ρα.

Ρ'ΩΤΑ, seu ῥώμυξ, vlulo: propriè de canibus dicitur, lupis & leonibus, propter famem ingemiscētibus, aut alio ex dolore similui fimilem vocem edentibus Apol. Arg. 4. (de leone.)

Ῥῶτ' αἰ ὀλίγα Σειόνιον ὡΐ μεΞάπαν ὀρύοντο. Luc. in dial. Char. & Merc. ἀλόγῳ δ' κυνῶν ἐπιὼν ὀρυομένων ὀλκητῆρ ἐπ' ἰμοί. Dicuntur & lupi quendā cum eiulatu deplorare: vt apud Theocr. idyll. 1. Τίῶν μοὶ δῶκε, τίνων λύκοι ὠρύοντο. Metaphoricè de homine dicitur erumpente in eiulatus similes canum luporumque vlulatibus & leonum rugitibus. Hesych.

Ῥώμυγμα, rugitus. Ezech. 19

Ῥώμυξ ὁ, vlulatus: vel rugitus. Theocr. idyll. 26.

Ῥώτης, idem. Plut. de deo Socr. Athen. l. 13.

Ῥώτω-ς, cum vlulatu. N. c. in Alexiph.

Ῥώτω, quibuldam nominari dicitur feræ: vnde in Ouo Simmiæ Rhod. Αἰγυπτ μὲν Κεραμεικτῶν ἀδὶς Α'γάθ ἀπολύτ ὠρύεται ἀ'ρύεται δ' ἐμοῦ.

Composita.

Ἀμφώρυγη, magno cum vlulatu exclamo. interdum, grauiter eniilo aclamentor.

Ἐπιώρυγος, ἐπιώρυγον, vlulo seu infremo. Epigr.

Ὦ, particula varios habēs vsus. ¶ Frequentissimè est aduerbiū similitudinis, vt, sicut, velut. Luc. ὡς ὄντω, vt putabat. ὡς εἰκὸς, vt par est. Sæpe adhibetur comparationibus, eíque subiungitur

ὥτως, vel ὡς cum accentu: vt Iliad. α. υ. & alibi passim. item tanquam, quasi, perinde, ac si. Interdum significat ὅτως, i. sic. in qua signif. scribitur potius ὡς cum accentu: vt ὡς φάτο, passim apud Hom. Sic ὡς αὖτ' φωνήσασ. &c. Dicitur & de proportione: vt apud Aristot. de hist. an. lib 8. ὡς μὲν μέγαθος, proportione magnitudinis. Sic apud Thuc. l. 3 ὡς ἀφ' ἑ τὸ μέγαθος τῆς πόλιως, pro magnitudine vrbis. Et cum nomine comparatiui gradus: μείζων ἢ ὡς καὶ ἀξιόπιστον, maior quam pro humana fatura. Et cum præpositione ἀφ'ὡς. Luc. πολλὰ ὁ Λυκῶν ἐποίη ὡς ἀφ' ἑμοῦ, si mecum comparetur. Sic Xen. Pæd. l. ἰδιώτας ὄντας ὡς ἀφ' ἡμῶν ἀγωνιεῖσθαι, si nobiscum comparentur. Exponitur etiam, fere, fermè, propemodum, circiter. Herod. ἀπέκλεισε ὡς ἑπτὰ καὶ πέντε μυριάδας. Thuc. ὡς πενταήκοντα. ¶ Apud Soph. in Aiace, Α'ζ ὄζει σώφρις τοῦδε τἀνδρὸς ὧδε τἄρτα ταῦτα σοι, exp. ὄντως & δηλῶσαι, certè, reuera. ¶ Interdum est aduerbium temporis significans vt, i. postquam, simulatque. Il. ο, Ὡ'ς εἶδεν τὸν ὀϊστὸν, &c. Aristoph. in Plut. ὡς ἡμῖν παρῆσθε καθεύδοντ. Et cum infinit. plato, δεῖσθε ἐωῦ ὡς ἰδεῖν τὸν Α'χέροντα. Demosth. ὡς δ' ἀκούσας ταῦτ' παρῆν. Interdum geminatur. Theocr. idyl 2. Α' ὡς ἴδον, ὡς ἐ μεάλιν, ὡς μὲν ὡδὲ ὡς δυμὸς ἰάφθη Δεκλείας. Sæpe ponitur cum τάχιστα: vt ὡς τάχιστα, simul ac, simul atque, quumprimum, apud Eurip. in Hecuba, & Aeschin. de legat. perperam obita. Apud Hom. Od. ρ. Η'ῶτε δ' ἀ'ὸ ἀοιδὸς ἰὼ μαράϐησιν ἀείδῃ. Eustath. exp. ἕως ὅτου, donec. ¶ Interdum indicat causam finalem, ponitúrque pro ἵνα, vel ὅπως, vt. Cum Optat. Il. φ, ἀλλὰ σ' ὑπεκπροφύγοιμι ὡς Α'πόλλωνι, Ὡ'ς αἴσ' ἐλπομαι καρήνῳδαι πασὶ φίλοις. Herodian. l. 1. ὡς ἂν ἴδῃς εἴπειν, vt ita dixerim. Cum coniunct. Soph. Ἐομίζε τωῦ μοι πάϐδε τὸν ἐμὸν· ὡς ἴδῃ. Cum infinit ὡς εἰπεῖν, vt ita dicam, vel propè dixerim. Rutar. symp. l. 4. ὥδ' ὡς εἰπεῖν, πολυχρόνιον ὄζι. ¶ Item pro ὅτε, ita vt, adeò vt. Paul. & Xen. ¶ Item pro εἴθε, vtinam. Od. α, Ὡ'ς δύνατο τῷ ὀϊδῃ· ὅπερ τοιαῦτά γε ῥέζει. Sic & apud Synes. Dicitur etiam ὡς εἰθὺς: vt apud Luc. ὡς εἰθὺς γε ἡ ἐκκλησία σλωτὴν ἐᾷ. Item ὡς ἀφιλεῖ. Il. χ.. ¶ Item ὡς, quàm. Cum aduerbio superl. gr. vt apud Xen. ὡς ἐδύνατο τάχιστα, quam celerrimè potuit. Cum nomine itidem superl. gr. vt apud eundem, ἵνα ὁ βίος αὐτῶν ὡς βέλτιστος ᾖ. Cum ὅτι, sequente itidem superlatiuo, vt ὡς ὅτι βέλτιστος, apud Plat. ¶ Sæpe subiungitur aduerbio Θαυμαστῶς siue Θαυμασίως. Plat. in Phædone, νῦν δ' Θαυμασίως ὡς ἀξίως χόντος. Demosth. Θαυμαστῶς ὡς ἐλυπήθην. Interdum & aduerbio ὑπερφυῶς. Plat. In symp. ὑπερφυῶς ὡς χαίρω, mirificè lætor. Idem in Phædone, ὑπερφυῶς ἴσως ταῦτ' ὡς ἐθέλουσι. ¶ Cum aduerbio ἐτήσιος. item ἀληθῶς vacat. Nam ὡς ἐτήσιος, apud Demosth. pro cor. idem est quod ἐτήσιος, aliter. Sic ὡς ἀληθῶς, verè, apud Plat. de rep. l. 1. ¶ Interdum admirationi adhibetur: vt Latinè quàm, Aristoph. in Pluto, Τί δ' αὖ χαλεπὸν πρᾶγμ' ἴδειν ἄν τις ἢ θεοῖς ἀδίκου πλουτοῦντα καὶ δίκαιον ἀπορούμενον, quàm molesta res, vel quàm dura res est aut acerba. Luc. in dialogo Iouis & Ganimedis, Ὡς ἀφιλὴς ὁ παῖς ἔζι· ἢ ἀπολιπὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸν τοιοῦτον οὐρανὸν ἔπτ. ¶ Item pro ὅτι, quod, Plutarch. in Lyc. Ε'παμεινώνδου εἰπόντος μέγιστα ὡς τὸ τοιοῦτον οὐρανὸν ἐ χωρῶ σφοδρότερα, Epaminondam dixisse ferunt huiusmodi prandium non admittere proditionem. Sic & apud Herod. in Melp. & Demosth. Philipp. 1. Dicitur & ὡς ὅτι: vt apud Xen. in Hell. εἰ πάντ' τοῦ Φάϐρακι ὡς ὅτι ἀκοινὰ μή. ¶ Item nam, enim, quandoquidem, ἐ σοὶ. Luc. ὡς ἐ καὶ γὰ κρίσι ὀλοὶ, σιλλοὶ ἄδιν ἐκβιβάσκεσθ' ἐμοί· nam nunc quidem te miseror, vt bacchari cœpisti. Thuc. lib. 1. ὡς ὀλίγοι ἐπολέ χησαν. Idem lib. 2. ὡς εἴ τινες φεύγ τὰς ξυμφορὰς γνώμην μὴ ἔχουσιν ὑποϐαίνειν, &c. Item pro φεῦε, vel εἶε, ad, Odyss. ῥ, Ω'ς ἀφεὶ ἢ ὁμοῖος ἀλλ' Θεὸς ὡς ἢ ὁμοῖος. Xenop. apomn. 2. σωιπλαλῶσαι ὡς ἐμέ. ¶ Iungitur etiam variis particulis vacantibus: vt ὡς ἐ γε, in admiratione, Od. ο, ὡς ὄν, postquam, Paul. ὡς σ' αὖτως, similiter, itidem, Od. ι. Apud Xenoph. scribitur & diuisim ὡς σ' αὖτως, & coniunctim ὡσαύτως, vbi dicit, ὡσαύτως ἢ λεγατῷ τὸν λόγον, ὡς σ' αὖτως πελεμάρχῳ, ὡς σ' αὖτως ἢ ἑκάστῳ ἄλλων ἀρχόντων.

Sunt & aliæ particulæ cum quibus ὡς cohæret: vt Ω ΣΕΙ', velut, tanquam, quasi, apud Hesiod. in Asp. Αἶψα δὲ φοινικόεις, ὡσεὶ ἕωθεν ἐκαρίζων. Sic Od. ρ, huic particulæ respondet ὡΐ, i. οὕτως. Diiunctim quoque multis in locis scribitur. Pro ὡσεὶ dicitur etiam ὡσπερεὶ interiecta particula κἄν, apud Plut. de prud. anim. eadémq in tres particulas diuisa inuenitur, vt apud Aristot. de mundo· ὡς κἂν εἰ λέγοιμι, tanquam si dicamus. Apud Hom. Od. ξ, ὡσεὶ τε κατὰ ῥόον, quidā exp. vtpote secundum vndas. Sæpe etiam ponitur, ὡσεὶ pro, circiter, ferme, apud Xen. Sic & apud Luc. c. 22. itidemque, cap. 1. & ὡ ΣΠΕΡ, vt, ficut, quemadmodum, cui sæpè subiungitur οὕτω, vel ὡ aut alíquid tale. Item veluti, quasi, tanquam, apud Thuc. Isocr, & alios. Sæpe etiam iungitur aliis particulis vacantibus, vel diuisim vel coniunctim, vt ὥσπερ οὖν: vel ὡσπεροῦν, idem quod ὥσπερ ἢ c ὥσπερ ἂδ εἰ vel εἴ vel ἐάσπερεῖ Ω ΣΤΕ, vt, ita vt, adeò vt, Cum infinit. Plut. in Themist. λέγεται τοῦτο κατάφῳ πρὸς ὄχλον ἢ, ὥστε τὸν ἐν ἔτη, σωθῆς ὀφείλειν τὰ πολλὰ πρὸς ἑαυτά· ἢ τὰς τύχας ἐγκωμιεῖν, fertur adeò amori gloriæ deditus fuisse, vt, &c. Aeschin. de falsa leg. τοιαῦτα ἱρεῖν ἔφη ὁ Δημοσθένης ὥστε δοκῶ ἐ λέγειν τὸ σῶμα τῆς Φιλίππου. Aliquando exp. vt quidem, Plato, ἡμεῖς γὸ ἔτι νῦν ὥστε τοσοῦτον ἀφέλημα ἐλαϐόμεν, nos enim adhuc iuuenes sumus, vt quidem est tantæ rei explicatio & iudicium. Præcedente comparatiuo cum particula ἢ. exp. vt: Ἐμβάσεως ὀφείλον ἢ ὥστε σπάσασθαι φιάλην, grauius onus quàm vt ferre possim. Cum Indicatiuo, ἄτεχνὲ: Aristoph. in Nub. Σὺ δ' εἰς

τοῦ τε Ϝ μειζόνως ἐκλαλοῦσας Ω'σ' αὐδήεντα τοῖβας ἔχουσιν. Sic & apud Thuc. Isocr. Demost. Xenoph. & alios. ¶ Item ὅσον, quamobrē, itaque. Plato in Timæo, ὅσῳ δὲ ἧττον ἀκριβῶς ἐπεσκόπουν ἐκεῖνοι τὰς τ' ἄλλας φλογώσεις, itaque nesciūt hos siderum errores id ipsum esse quòd ritè dicitur tempus. ¶ Item ὅσῳ pro ὅσῳ, vt, in significatione similitudinis, apud Apollon. ἐπιδέμνοι δὲ ἦ. γ, sequente ὧδε, i. sic.

Τόσος, pro ἴσος, ἔστασε, sic, ita: Iliad. γ, Τόσσ' ἐλὼ σ' ἀποτρόπαιος ὡς νῦν ἔπασχε' σ'φίλησε. Et apud Soph. τοῖς αἰτιωτέροις ἐλοίατο. ¶ Item τοῖς Doricè pro τοῦ.

Καθάπερ, idem quod ὡς, vt, velut, sicut. Aristot. de mundo. Item postquam, quum: Hdt. cap. 7.

Ἕως, & poeticè εἵως idem quod ὡς, (ex quo factum esse per Atticum literæ ε pleonasmum tradit Eust.) ἐπὶ ἑσπέρῃ. ἕως ἔτι ἔρχεται precans vt peruenires ad senectutem. Item donec, vsquedum, tantisperdum, quoad, quandiu. Il. ν. Ἀλλ' αἰεὶ μάχεσθε μάχῃ πόλιν, ἕως ἐνάλιον ἔλθῃ. Od. μ. οἱ ἐν ἕως δὲ σῖτον ἔχον ἠδὲ πόσιν, ἐμνῶντο ἀπὸ χειρῶν, quamdiu habuerunt frumētum & vinum, tādiu ab esu boum abstinuerunt. Plut. in Lyc. ἕως ἐπαύσατο ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀνθρώπους, quoad ipse ex Delphis reuertit. Demost. Olynt. 1. ἕως ἔζη πατήρ, αὐτοὶ ἀβλαβῶν ἦτε καὶ ἀμελούμενοι. Cum optatiuo: vt apud Aristoph. ἕως ἀφικοίατο, donec peruenerit. Cum subiūct. Herod. νῦν δὲ αὖτε ἐς ἐπαθέξασι ἔρχεσι, ἕως τίσ' δε, quandiu es iuuenis. Matth. cap. 5. ἕ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν ἕως ἂν κοδράντην ἀποδῷς τὸν ἔσχατον, vsquedum reddideris. Marci cap. 6. ἕως αὐτὸς κοιμίσῃ τὸ ὄχλον, dum dimitteret turbam, vel dimisisset. Matt. 10. ἕ μὴ τελέσητε τὰς πόλεις τῶ Ἰσραὴλ, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ ὑἱὸς τῦ ἀνθρώπου, exp. non obieritis vrbes Israelis quin venerit filius hominis. ¶ Interdum ἕως significat, interim, ad tempus aliquod. Odyss. μ, οἱ δ', ἅτοι εἵως ὑπὸ δινήεντι Ἀχαιοὶ ὄρνυον ἐνδον ὅ ἕστατ ἀμυνόμενος ἑτάροισιν: vbi Eust. ἕως exp. τέως, item ἕως τοῦ παρόν. ¶ Ἕως interdum adiunctam habet aliquam particulam temporis significantem: vt ἕως ὅτε pro ἕως, donec, quoad, apud Xenoph. Pæd. 5. ἕως ἂν pro interrogatiuè sumitur, vsquedū, quousque sæpe, apud Euangelistas. Dicitur & ἕως τοῦ & ἕως ἄρτι, apud eosdem, q.d. vsque nunc. Et ἕως σήμερον, apud Paulum. Et cum aduerbiis loci: vt ἕως ὧδε, apud Luc. &. ἕως ἔξω τῆς πόλεως, apud eundē. Iungitur etiam aliis aduerbiis: cum ἄνω & κάτω, cum ἔσω, apud eosdem Euang. Et cum præpositione. εἰς: apud Polyb. lib. 3. ἕως εἰς τὸν χαλκοῦν, vsque ad vallum. ¶ Genitiuo quoque iungitur, qui interdum vacat: vt ἕως ἑσπέρας pro ἕως, frequens in nouo Test. Sic & apud Herodot. ἕως τοῦ ἀνέπεμψαν. Dicitur & ἕως ἔσω pro ἕως ου, i. idem in nouo Test. 1. donec, vsquedum, quousque interdum & pro, quandiu, siue tantisperdum. Legitur & apud Demost. ἕως ὅτου πρώτου μὲν τὰ ὑμέτερα ἀνηρῆ, i. Donec dicitur & ἕως τίνος, quousque & ἕως τίνος, vsque ad aliquod tempus, & ἕως τούτου, huc vsque. Luc. 22. Apud Aristot. verò de anim. lib. 9. ἕως τοῦ τὰ φερίχτια ἕως ἂν ὁ μαστὸς ὑδρῶ χῃ ἅπαν, eatenus mergit, quatenus eius promuscis extat. Dicitur & ἕως τῆς σήμερον, ἐμὲ ἔφη, vsque in hodiernū diem, & ἕως τοῦ νῦν, apud Matth. & Marc. & ἕως ἄρτι ἐσάπαξ, apud Matth. Marc. & Luc. Item ἕως τῆς τελευτῆς ἡμέρας, vsque ad morem Herodis, Matt. 2. Item ἕως τῆς ὀρυφῆς τοῦ ὄρους, Luc. 4. ἕως τοῦ οὐρανοῦ, vsque ad cœlum. ¶ Ἕως, aurora, vide in Η'ώς.

Τόσος, tandiu: cui respondet ὅσος, quandiu. Luc. in Alcyone, ἀδιαστάτους, ὧν τόσος ὅσος ἂν ἄσσα ἀνατείλωσιν, tandiu quandiu fuerint imperiti: vel tantisper dum fuerint impetriti. ¶ Τόσος antea: Plato in symp. τίνος γὰρ ἂν μαίησθε ἕνεκα ἔζητεῖτε, ἢ σήμερον ἢ ἔλεγον ἂν εἰς ἐμέ, ἀλλ' εἰς τοῦ γάμου. ¶ Exponitur etiam, interea, interim: Od. ο, ὁ δ' ἐν τίνος μὴ ἐπὶ μαράσσετ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀδηκέα πένθει, πρατηρ' ἀλγεα πάσχων. Ex Demosth. τόσος δ', ἐν ὅσῳ interim etiam. Ex Phalaride, τόσος τοῦ παρόντος, ad hunc vsque diem.

Τόσος, vide in Ο'σος. Τόσσος, τόσσ' in Ο'σος, Ο'σσος, &c. in Ο'σος. Τόσσος, &c. vide Ο'σσος. in Μόσχος, Ο'σσος, στάλαγμος, &c. in Οὖας. Ο'τακλῆ, in Οὐνάω. Ο'φασμα & ἄφασμα, in Ο'φάω.

Τόσσα Σ'όω, ῶ, Ε. ἐσω, iuuo, prosum: idem cum ὀφέλω: ἀ quo

& originem traxisse egreditur. Plat. epist. 7. ἀφῖκτο οὐκ ἐκ μείονος ἀφορμῆς. Luc. in Anach. ἐκείνου ἕνεκα τὰ μέγιστα ἀνώνητός, maximum in eam beneficium conferis. Cum dat. apud Aristot. rhet. 1. & Diosc.

Ω'φελέομαι, ῶμαι, iuuor, fructum & vtilitatem capio. Thucyd. & Xen.

Ω'φέλημα, τό, adiumentum, emolumentum.

Ω'φέλησις, εως, ἡ, vtilitas, emolumentum. Soph. Ω'φελητικός, ἡ ὴ, vtilis quo iuuari possumus. Idem in Aiace.

Ω'φέλεια, ἡ, vtilitas, emolumentum. Plat. polit. 1. & in Tim. item adiumentum, auxilium: vt ὠφελείας πέμπειν, Thuc. l. 1. Pro eodem poëticè dicitur ὀφελὶς seu ὀφελία: vt in Epigr.

Ω'φέλιμος, vtilis, adiumentum & emolumentum afferens, Plat. polit. 1. τὸ αὖ τῆς ὠφελίμου σθένος ἀκριβάζεις.

Ω'φελίμως, vtiliter, cum eommodo & emolumento. Diosc.

Composita.

Α'ντωφελέω, ῶ, viciſſim adiuuo: vnde αὐτωφελεῖσθαι, apud Xen.

Α'νωφέλητος, non adiutus, nullo commodo affectus. Soph. item inutilis. Xen. Pæd. 1.

Α'νωφελής, ές, ὁ, ἡ, idem in poſt. fig. Plat. in Crat.

Α'νωφελῶς, inutiliter, nullo commodo.

Βιωφελής, vitæ vtilis, vitæ humanæ vſibus idoneus: vtitur Gel. l. 1. cap. 22.

Δημωφελής, populo vtilis. Philo de v. M. l. 3. & apud Syneſ.

Δημωφελῶς, populo proſum.

Ε'πωφελέω, inſuper iuuo ſeu proſum. Ariſtoph. in Nub.

Ε'πωφελής, vtilis. Ε'πωφελεια, vtilitas. Baſil. Ε'πωφέλιμος, idem quod ἐπωφελής. Pythag. in carm.

Καπωφελής, idem.

Κοινωφελής, communem afferens vtilitatem. Suid.

Κοινωφελία, communis vtilitas.

Κοινωφελῶς, idem quod κοινωφελής.

Οἰκωφελής, domui ſeu familiæ vtilis. Theocr. idyll. 29.

Οἰκωφελές, cum vtilitate totius familiæ. Dion.

Οἰκωφελίας, frugalitas toti familiæ vtilitatem afferens Od. ξ.

Πολυωφελὴς, valde vtilis, multam vtilitatem afferens.

Προσωφελῶ, inſuper proſum & commodo: vel adiuuo, auxilium affero. Eurip.

Συνωφελῶ, ῶ, vnà proſum ſeu adiuuo. Xen. in Oecon.

Ω'χρός, ά, όν, pallidus. Athen. lib 2. χρῶμα δ' ἐστὶν ὠχρὸν ὅταν ἐρυθρὸν ἅμα καὶ λευκὸν ᾖ. Luc. in Hermot. ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φρυττίδων ἢ τὶ σῶμα ποιεῖ σκληρόν.

Ω'χρός, ά, όν, pallor, palliditas. Il. γ. Sic dicitur & legumen quoddam, Latinis eruilia: apud Ariſtor. hiſt. an. lib. 9. c. 40. & Theophr. de cauſ. pl. l 4. c. 2.

Ω'χρα, ᾶς, coloris quoddam genus à pallore denominatum. Galen. comm. 2. in lib. Hipp. de victus ratione in morb. acut.

Ω'χρότης, τος, ἡ, palliditas, pallor. Plut. de orac. Pyth.

Ω'χρίας, ά, ὁ, pallidus: dicitur tantùm de homine cuius facies palleſt & veluti ochra videtur eſſe perfuſa. Ariſtot. in prædicam. qualitatis.

Ω'χριάω, ῶ, palleo, pallore perfuſus ſum. Athen. l. 5. item palleſco, pallore perfundor. Ariſtot. eth. 4. c. 8.

Ω'χριάσις, pallor: vel ipſa actio palleſcendi. Plutarch. ſymp. 3. probl. 6.

Ω'χριάω, idem quod ὠχριάω. Odyſſ. λ.

Ω'χρόω, pallefacio, pallidum reddo. Nic. in Alexiph.

Ω'χρόω, idem ſignificare putatur quod ὠχριάω: apud Suid.

Ω'χρωμα, pallor, palliditas corpori alicui inducta.

Composita.

Ε'πωχρός, ὁ ἡ ὁ, in quo pallor eſt: pallidum colorē in ſe habens.

Ε'πωχρόω, præpallidus, admodum pallidus.

Καπωχρόω, perpalleo, perpalleſco, admodum pallidus fio.

Κατωχρόω, idem. in Epigr.

Παμπωχρόω, ad pallidum colorem vergens.

Τ'απωχρός, ſubpallidus, quadantenus pallidus. Galen.

Ω'φ, vide in Ο'βολός. Ω'ώδης, in Ω'όν.

FINIS.

INDEX VOCABVLORVM QVÆ IN IOANNIS SCAPVLÆ LEXICO EXPLICANTVR.

Numerus columnam denotat: *cum d.* significat cum deriuato: aut cum deriuatis: *in c.* in compoſitis. Quæ ſimpliciter habent *in*, ſequente Græca voce ſiue ſimplici ſiue compoſita, inter eius deriuata ſunt quærenda.

Prima litera dictionis, ad quam Lector remittitur, ſi fuerit maiuſcula, indicat dictionem primum in ſua claſſe locum tenere.

Vocabula quæ in hoc indice tractantur pro primitiuis cenſebuntur, ſi eorum prima litera ſuarit grandiuſcula.

Inueſtigaturus compoſita ordinem alphabeticum obſeruabit.

Alia quædam huc pertinentia vide circa finem epiſtolæ ad Lectorem.

A

Ἆ ἆ ἆ 213
ἀᾶ 47
ἀᾷ 595
ΑΆΖΩ cum d. 2
ἀαί 169
ἄαπτος 277
ἄασθε 212
ἀάσκε 2
ἀάσχετος 519
ἀάσχετος 213
ἀάτη ibid.
ἄᾶτος 229
ἀᾶτος cum d. ibid.
ἀάω cum d.
ἀάωτος, ἄβαλος, in Κλάζω.
ἀβάκχευτος, in ex Βάκχος.
Α'ΒΑΑΕ ὃ
Α'ΒΑΞ ibid.
Α'βδος, cum d. 255
Α'ΒΑΡ 2
Α'βαξ 256
Α'βαρος ibid.
Α'βαρτος, cum d. 587
Α'βασκάντως, cum d. 258
Α'βασκος cum d. ibid.
Α'βάσκαντος, cum d. 259
Α'βατος 235
Α'βαφος 254
Α'βαπτος 261
Α'βάτος, cum d. ibid.
Α'βάω 262
Α'βακχεύτος 822
Α'βέβηλος, cum d. 262
Α'βεννίτης, cum d. 263
Α'βη ibid. & 265
Α'βιος, cum d. 266
Α'βλαβ, cum d. 267
Α'βλής ibid.
Α'βλεπτος, cum d. 268
Α'βλητος ibid.
Α'βλητος, cum d. 269
Α'βλιτος 268
Α'βλίτος cum d. 269
Α'βλύθρευτος 270
Α'βλωψ 271
Α'βλώψ, cum d. ibid.
Α'βλώπειος, cum d. 272
Α'βοτος 273
Α'βοτος ibid.
Α'βότως, cum d. 251
Α'βουκόλιον pastus. Nicand. ibid.
Α'βουλος 281
Α'βουλος, cum d. 278
Α'βρα 280
Α'ΒΡΑ 2
Α'βρεκτος 285
Α'βρόκομος ibid.
Α'βρομος ibid.
Α'βρόχαιτος ibid.
Α'βρότονον, molli inceſſu vtentes, Sic cognominati ſunt Perſæ. 267. (apud Æſchyl.
Α'βρώτης 329
Α'βρωτος 351
Α'βρώτοκρεας 394
Α'βρώτοπος 562
Α'βρωτος 750
Α'βρωτος 834
Α'βρωτος 2060
Α'βρώτως, cum d. 285
Α'βρώτως πτίλας 1332
Α'ΒΡΟΣ, cum d. 1340
Α'βρος 2
Α'βρότονος 2533
Α'βρότονος in Α'βρός.
Α'ΒΡΟΤΗ, cum d. 3
Α'βρύνης 2
Α'ΒΡΟΤΟΝΟΝ, cum d. ibid.
Α'βρότος 289
Α'βροσύνη 1789
Α'βρόχαιτος 1812
Α'βροχος cum d. 286
Α'ΒΥΙΝΑ 3
Α'βρώσιμος 2
Α'βρωμος 291
Α'βρώτη 2. At ἀβρώτης 292
Α'βρωτος 293
Α'βύτος ibid.
Α'βύρτυτος 293
Α'ΒΥΡΤΑ'ΚΗ 3
Α'βυρτακοποιός, qui abyrtacas confecit. Athen. lib 9.
Α'βυσσος 292
Α'βώλ qui nullam vocem edit. Hesych. Comp. ex α. priuatiuo & βώλομαι, qd Ionicè dicitur pro βούλομαι. C. dio.
¶ ἀγαλακτος, in ἄγαμαι 6
Α'γαλλίς 583
Α'γαλλόμαι 6
Α'γαλμα 198
Α'γαλμάτιον 4
Α'γαλτικός ibid.
Α'γαν ibid.
Α'γανακτήσας, cum d. qd bonorum voluntatis: affectus eligendi bona. Suid. ex ἀγανότης & δέω.
Α'γανοπορία, cum d. 1548
Α'γανοπρεπῶς, cum d. 1379
Α'ΓΑΘΟ'Σ 35
Α'γαθοποιός, boni efficiens: aut perfectè bonus.
Α'γαθοποίησις, boni efficientia vel perfectio boni, Dion. Areopagit.
Α'γαθοποιος 4
Α'γαθουργός, cum d. 498
Α'γαθοφορία, cum d. 1779
Α'γαθύνω 4
Α'γαθύομαι ibid.
Α'γαθύρσεια 6
Α'γαθύρσεος, cum d. 322
Α'γαθύρσιος, cum d. 307
Α'γαθύρσου, cum d. ibid.
Α'γαθύρσους ibid.
Α'γαθύρσους, cum d. ibid.
Α'γαθυσμός 30
Α'γαθύσσω 311
Α'γαθύσσω, cum d. 11
Α'γαθύτα 928
Α'γαθυτάτη ibid.
Α'γαθύτης 6
Α'γαθυτος, cum d. 307
Α'γαθυτος ibid.
Α'γαθυτος ibid.
Α'γαθύτωρ 30
Α'γαθύτωρ 311
Α'γαθύτωρ, cum d. 11
Α'γαθύτωρ 928
Α'γαθύτωρ ibid.
Α'γαθύτωρ 6
Α'γαθυτος, cum d. 314
Α'γαθύτωρ 1041
Α'γαθύτωρ 500
Α'γαθύτωρ ibid.
Α'γαθύτωρ 6
Α'γαθύτωρ 468
Α'γαθύτωρ 950
Α'γαθύτωρ, cum d. 357
Α'γάθυρσος, cum d. 315
Α'γάθυρσος, dicitur orcus, tanquā homines adducens ad se: ἀπὸ τῦ ἄγω τοὺς ἀνθρώπους.
Α'γαθύτωρ 928
Α'γαθύτωρ 1179
Α'γάθυρσος 156
Α'ΓΑΘΟ Α'Ω, cum d. 5
Α'γαθύτωρ 257
Α'γαθύτωρ, ἀγαθυτηρίδες, &c. 5
Α'γαθύτωρ 1393
Α'ΓΑΡΙΚΩΝ 6
Α'γάθυρσος 1424
Α'γαθύτωρ 1459
Α'γαθύτωρ 7
Α'γαθύτωρ 1515
Α'γαθύτωρ 1526
Α'γαθύτωρ 7
Α'ΓΑΣΤΑΛΙ'Σ 6
Α'γαθύτωρ ibid.
Α'γαθύτωρ ibid.
Α'γαθύτωρ ibid.
Α'ΓΚΟΙΝΗ, cum d. 6
Α'γγαρος, cum d. 7
Α'γγεῖον 10
Α'γγελογόνος, venas lego.
Α'γγειολογία, ipſe actus legendi venas. Gal.
Α'γγειοπυρμος, &c. 1505
Α'ΓΓΕ'ΛΛΩ, cum d. 7
Α'γγελικὸν 1629
Α'γγελίδιον 1105
Α'γγελιδίτα ibid.
Α'ΓΓΟΣ 10
Α'γε 39
Α'γείοσαι 319
Α'γελαιοκομικὸς, ad armentorum curationem pertinens. Plat. in polit. ex Α'γέλη & κομέω.
Α'γελαῖος, armenti præfectus, armentarius. Plut. in Rom. Ταῦρος Α'γελαῖος, taurus armenti dux, qui & emissarius. Luc.
Α'γελαιοφόρος, præſum armento vel gregi. Metaphoricè apud Plut. in Galb. ἀγελαιοφόρος τῶν πολιτικῶν dicitur ea quæ præeſt pellicum gregi.
Α'γέλασος cum d. 310
Α'γελεία 950
Α'γέλειος cum d. 11
Α'γέλειαλόχαιρε 940
Α'γέλειος 307
Α'γέλειος ibid.
Α'γέλιος, cum d. 312
Α'γέλιος, cum d. 307
Α'γέλιτις ibid.
Α'γέλιτις, cum d. ibid.
Α'γέλιτος ibid.
Α'γέλιτος ibid.
Α'γέλιτος 30
Α'γέλιτος 311
Α'γέλιτος, cum d. 11
Α'γελίτης 928
Α'γελίτης ibid.
Α'γελίτης, cum d. 314
Α'γελίτης 1041
Α'γελίτης 500
Α'γελίτης ibid.
Α'γελίτης 6
Α'γελίτης 468
Α'γελίτης 950
Α'γελίτης, cum d. 357
Α'γελίτης, cum d. 315
Α'γελίτης, dicitur orcus, tanquā homines adducens ad se: ἀπὸ τῦ ἄγω τοὺς ἀνθρώπους.
Α'γελίτης 928
Α'γελίτης 1179
Α'γελίτης 156
Α'γελίτης 1
Α'γελίτης 257
Α'γελίτης, ἀγελιτηρίδες, &c. 5
Α'γελίτης 1393
Α'γελίτης 6
Α'γελίτης 1424
Α'γελίτης 1459
Α'γελίτης 7
Α'γελίτης 1515
Α'γελίτης 1526
Α'γελίτης 7
Α'γελίτης 6
Α'γελίτης ibid.
Α'γελίτης ibid.
Α'γελίτης ¥43
Α'γελίτης cum d. 6
Α'γελίτης, cum d. 7
Α'γελίτης 10
Α'γελίτης 39
Α'γελίτης 319
Α'γελίτης, ad armentorum curationem pertinens. Plat. in polit. ex Α'γέλη & κομέω.
Α'γελίτης, armenti præfectus, armentarius. Plut. in Rom. Ταῦρος Α'γελίτης, taurus armenti dux, qui & emissarius. Luc.
Α'γελίτης, præſum armento vel gregi. Metaphoricè apud Plut. in Galb. ἀγελιτηρίδες τῶν πολιτικῶν dicitur ea quæ præeſt pellicum gregi.
Α'γέλιτος cum d. 310
Α'γελίτης 950
Α'γέλιτος cum d. 11
Α'γελίτης 940
Α'γελίτης 307
Α'γελίτης ibid.
Α'γελίτης, cum d. 312
Α'γελίτης, cum d. 307
Α'γελίτης ibid.
Α'γελίτης ibid.
Α'γελίτης ibid.
Α'γελίτης 30
Α'γελίτης 311
Α'γελίτης, cum d. 11
Α'γελίτης 928
Α'γελίτης ibid.
Α'γελίτης 6
Α'γελίτης, cum d. 314
Α'γελίτης 1041
Α'γελίτης 500
Α'γελίτης ibid.
Α'γελίτης 6
Α'γελίτης 468
Α'γελίτης 950
Α'γελίτης, cum d. 357
Α'γελίτης, cum d. 315
Α'γελίτης, dicitur orcus, tanquā homines adducens ad se: ἀπὸ τῦ ἄγω τοὺς ἀνθρώπους.
Α'γελίτης 928
Α'γελίτης 1179

spicans. Find. comp. ex ἄγω & ὄσσε.
Α'γήνωρ 6
Α'γηρᾶς, cum d. 12
Α'γήρᾳος 22
Α'γήρᾳος 340
Α'ΓΙΟΣ, cum d. 12
Α'γιστεύω, cum d. 22
Α'ΓΚΑΙ, ἀγκάλη, cum d. 12
Α'γκαλιδεύς, ὁ 1ibid.
Α'γκαλίδιον, ὁ 1733
Α'γκέλεον 7
Α'ΓΚΙΣΤΡΟΝ, cum d. 12
Α'γκοίνη, cum d. 1700
Α'γκύλιον, pro ἀγκύλιον.
Α'ΓΚΟΝΗ, cum d. 13
Α'γκύλη cum d. 838
Α'ΓΚΟΣ, cum d. 13
Α'γκράτισμα, & ἀγκρατίσμα pro ἀγκρατισμῷ & ἀγκρατισμός.
Α'γκρατίσματα 28
Α'ΓΚΤΑ, cum d. 13
Α'γκυλοκλίφαξ 1712
Α'γκυλόγλωσσον 317
Α'γκυλομήτης, cum d. 1051
Α'γκυλόστομος 1307
Α'ΓΚΤΑΟΣ, cum d. 14
Α'γκωνιτίδιον 1606
Α'γκωνίτης 8645
Α'γκωνίτης 1798
Α'ΓΚΤΡΑ, cum d. 14
Α'γκυροβόλιον 211
Α'γκυρομάλη 1046
Α'γκυρωτὰ 556
Α'ΓΚΩΝ, cum d. 14
Α'γλαέθυρος 442
Α'γλαέθυρος 344
Α'γλαεθύτης, in ex Δίνθηρ.
Α'γλαεθυλάς, Hesych. est tenerum comp. ex ἀγλαὸς & τέθηλα præt.
Α'γλαόκρανος 750 (vetbi Θάλλω
Α'γλαόκωπος 822
Α'γλαόμορος 848
Α'γλαόκωμος 907
Α'γλαομήτης, cum d. 1055
Α'γλαόμεθος 1068
Α'γλαόπους 1255
Α'γλαόπους, præclarè fidelis: ex ἀγλαὸς & πίστις, apud Hesych.
Α'ΓΛΑΟΣ, cum d. 15
Α'γλαόπτερος 1639
Α'γλαόφθογγος, præclaram vocem habens.
Α'γλαυρος 220
Α'γλάφου ἔργε cum d. 324
Α'γλαώπις 2179
Α'γλαώνις, cum d. 324
Α'γλίνω 325
Α'ΓΛΗ 15
Α'ΓΛΙΘΕΣ ibid.
Α'γλίγξ 326
Α'γλίνκες, 327
Α'γλωσσος, cum d. ibid.
Α'γμὸς 45
Α'γναμπτος 7440
Α'γναπτ-πνευμος 2358
Α'γναπτος 812
Α'γναξ ibid.
Α'γνίθεια cum d. in Α'γίος.
Α'γνίθιπος 402
Α'γνοιος, cum d. 1107
Α'γνοιος, metri causa pro ἄγνοια ignoro, nescio. Item non agno-

sco,seu non cognosco, non noui. Odyss. ρ.(de cane) Ἀδ᾽ ἀγνοιήσασ᾽ ὑλάξ.
ἀγνόπολος 1359
ἈΓΝΟ῾Σ cum d. 15
ἌΓΝΟΣ cum d. 16
ἌΓΝΥΘΕΣ ibid.
ἀγνώμων,cum d. 321
ἀγνωμοσύνη 322
ἀγνῶς 321. At ἀγνῶς in Ἀγνώς.
ἀγνωσία 320
ἀγνωσιάστικος 321
ἀγνώστω ibid.
ἀγνωστος ibid.
ἀγνώτος ibid.
ἀγνώτευτος 330
ἀγόμφωτος ibid.
ἄγναπτος ibid.
ἀγονία 303
ἀγονομοχθος 1071
ἀγονος 308
ἈΓΟΡΆ,cum d. 16.17.& 21
ἀγορανόμος, cum d. 1092
ἈΓΟΣ cum d. 21
ἌΓΟΣ ΟΣ 22
ἌΓΡΑ,cum d. ibid.
ἀγράμματος,cum d. 339
ἀγράμμος 342
ἄγραπτος 339
ἀγραυλος,cum d. 217
ἄγραφος,cum d. 340
ἀγρεῖος 24
Ἀγρέσια siue ἀγρέφια Ionicè, rastrum. Suid. Pro eodem scribitur & ἀγρίφη.
ἀγρέμιος, ου ὁ, qui ex venatione & captura est. Epigr. Deriuatum est ex Ἄγρα.
ἀγρέμων,cum d. 23
ἀγρεσία ibid.
ἀγρεύω,cum d. ibid.
ἀγρεῖα ibid.
ἀγρηθεν ibid.
Ἀγρηνον, ου, τὸ, rete seu reticulum, Hesych.
¶ Ἀγρηνὸν, ponitur inter vestes histrionum tragicorum, dicitúrque fuisse reticulum e lana plexum & totum corpus amiciens, quo Tiresias vtebatur.
ἀγριαίνω,cum d. 25
ἀγριάς ibid.
ἀγριέλαιος,cum d. 466
ἀγριοκοκκύμηλα 1045
ἀγριμαῖος 25
ἀγριόεις ibid.
ἀγριόθυμος 655
ἀγριοκάρδαμον 745
ἀγριοκύμινον 784
ἀγριομήλεα 1025
ἀγριόμηλα 1045
ἀγριόμορος 1063
ἀγριομυρίκη, agrestis seu sylvestris myrice. Ieret.17. Comp. ex ἄγριος & μυρίκη.
ἀγριόπηγοι 1302
ἀγριοποιός 1349
ἀγριοφάγος 1431
ἀγριόφωνος 1198
ἀγριόρροδον 1435
ἄγριος,cum d. 25
ἀγριοσέλινον 1454
ἀγριοσταφυλίς 1515
ἀγριοσυκία 25
ἀγριότης ibid.
ἀγριόφυλλον 1772
ἀγριόφαιος 1783
ἀγριοχλώρεια 1810
ἀγριοψωρία 1847
ἀγριόω,cum d. 25
Ἀγριππος, oliua syluestris, aleaster. Suid.
Ἀγρίφη, ligo, bidens, aut rastrum. Suid. vt suprà Ἀγρέφια.
ἀγρώδης 25
ἀγρονομῶς 1179
ἀγροῖος 25
ἀγροιώτης cum ἀγρότης ibid.
ἀγροβάτης 282
ἀγρογείτων 310
ἀγροδίαιτος 394
ἀγροδότης 400
ἀγρόθεν,ἄγροθι 24
ἀγροικος,cum d. ibid.
ἀγροιώτης 25
ἀγρόμενος pro ἀγειρόμενος.
ἀγρόνδε 24
ἀγρονόμος 1091
ἀγρονόμος ibid.
ἈΓΡΟ῾Σ,cum d. 24
ἀγροφύλαξ 1770
ἀγρυξία 343
ἀγρυπνος,cum d. 1695
ἀγρώσσω,cum d. 23
ἀγρωστις 25
ἀγρώστωρ 23
ἈΓΥΙΆ,cum d. 25
ἀγυιός 344
ἀγυμνάστος,cum d. 345
ἄγυρος 346
ἈΓΥΡΙΣ,cum d. 26
ἀγύρτης,cum d. ibid.
ἀγχαλάω,pro ἀναχαλάω.
ἀγχαυρος 220
ἀγχέμαχος 1012
ἌΓΧΙ,cum d. 27.& 28
ἀγχίαλος 129
ἀγχίβαθης 229
ἀγχιγαμος 295
ἀγχίγυος 343
ἀγχιθάλασσος 616
ἀγχιθανής 641
ἀγχίθεος 627
ἀγχίθυρος 646
ἀγχίθυρος 659
ἀγχικέλευθος 765
ἀγχίμαχος,cum d. 1012
ἀγχίμολος 1064
ἀγχινοης 1098
ἀγχίνοος,cum d. 1107
ἀγχίνωψ, herba quædam apud Diosc.l.4.c.43.
ἀγχίπλοος 1335
ἀγχίπορος 1270
ἀγχίρροος 1307
ἀγχίπτολις 1362
ἀγχισπόρος 1424
ἀγχίστροφος 1505
ἀγχιστεύω,cum d. 27
ἀγχιστροφος,cum d. 1548
ἀγχιτέρμος 1598
ἀγχιτόκιον 1610
ἀγχίφυος 1630
ἀγχιφανής 1707
ἀγχόθεν,ἀγχόθι 27
ἀγχόμενος in Ἄγχω.
ἀγχόνη cum d. ibid.
ἀγχόρος 1200
ἀγχος, suffocatio, strangulatio. Hesych. Deriuatum ex Ἄγχω.
ἀγχοτάτω 27
ἀγχούρος,cum d. ibid.
ἀγχοῦ ibid.
ἀγχῦρος, in ἀγχόρος.
ἀγχουσα cum d. 28
ἌΓΧΩ ibid.
ἀγχώμαλος,cum d. 114
ἌΓΩ,duco 29.30.31
Ἄγω frango 45.& 46
ἀγωγή,cum d. 30
ἈΓΩΝ,cum d. 46
ἀγωνάρχης,cum d. 200
ἀγωνία,cum d. 47
ἀγωνίζομαι,cum d. 46
ἀγωνοδίκης, exp. designator. Hesych. propriè, iudex certaminum. ex ἀγὼν & δίκη.
ἀγωνοθεσία 1628
ἀγωνοθέτης,cum d. ibid.
¶ ἄδαδος 353
ἀδαδίακτος 556
ἀδαήμων,cum d. 350
ἀδαής ibid.
ἀδάϊκτος ibid.
ἀδαιδαλτος 348
ἀδάικτος 351
ἀδαΐος 51
ἀδαίτης cum d. 353
ἀδακρυτος cum d. 351
ἀδακρυς,cum d. 354
ἀδαμάντινος 356
ἀδαμαντώδης 385
ἀδάμας 356
ἀδάμαστος,cum d. ibid.
ἀδαμνής 356
ἀδαξίω 1132
ἀδάπανος,cum d. 357
ἄδαπτος 358
ἈΔΑ῾ΡΚΗΣ 48
ἀδαρτος 375
ἄδασμος 352
ἄδαστος ibid.
ἀδαχεῖν, pruriginem excitare, titillare, vel scabere, scalpere. apud Suid. ex Aristophan. Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτὸ τὸν ἀχῶρ' ἐκάστοτε.
ἀδδεὴς poëticè pro ἀδεὴς, intrepidus. Item inuerecundus, impudens quasi ἄδετος, qui ligari nequit & compesci: vt κύον ἀδδεὲς apud Hom.
ἀδδήω,cum Ἀδδέω.
ἀδδηφάγος,cum d. 1701
Ἀδδιξ, mensura quatuor chœnices capiens. Aristoph. ἀλφίτων μιᾶς ἐνὸς ἀδδίχα.
ἀδεής 362
ἀδέητος 386
ἀδεία 362
ἀδεῖνος ibid.
ἀδείμαντος ibid.
ἀδείμων ibid.
ἀδειπνος 367
ἀδέκαστος cum d. 379
ἀδέκαστος 368
ἀδελφόθεος, frater Dei, cognomen D. Iacobi qui ab Euangelistis dicitur frater Domini, ex ἀδελφὸς & θεός.
ἀδελφοκτόνος,cum d. 834
ἀδελφιδοῦς, nepos vel neptis ex fratre u sorore. Eust.
ἈΔΕΛΦΟ῾Σ,cum d. 48
ἀδέμνιος 370
ἀδέξιος 372
ἀδερκής, idem quod ἀδερκέδης.
ἀδερκέδης 50
ἀδέσμιος 373
ἀδεσμος, idem quod ἀδέω.
ἀδεσποτης 375
ἀδέσποτος,cum d. ibid.
ἀδετος,cum d. 385
ἀδευκής,cum d. 376
ἀδευτος 385
ἀδεψης 577
ἀδέψητος 378
ἈΔΕ῾Ω,cum d. 49
At ἀδέω cum tenui 51
ἀδηδος 362
ἀδηκτος cum d. 354
ἀδήλητος 388
ἀδημονέω,cum d. ibid.
ἀδηνοφλεβος habens venas ob..... ex ἀδὴν & φλέψ.
ἀδηριτότερος, pugnacior, contentiosior, apud Suid.
ἈΔΗΜΟΝΕ῾Ω,cum d. 50
ἀδήμος,cum d. 390
ἈΔΗΝ 50
ἈΔΗ῾Ν,cum d. ibid.
ἀδηλως 50
ἀδηρος ibid.
ἀδήριτος,cum d. ibid.
ἀδης 65
ἀδης iniucundus, insuauis. Hesych. dictum pro ἀηδής.
ἀδηφάγος, in ἀδδηφάγος.
ἀδιάβατος 353
ἀδιάβατος 232
ἀδιάβλητος 243
ἀδιάδοχος 380
ἀδιάδραστος 423
ἀδιάθετος 1622
ἀδιαίρετος 77
ἀδιάκριτος 800
ἀδιακόπευτος,cum d. 842
ἀδιάκοσμητος 853
ἀδιάλειπτος,cum d. 872
ἀδιάλυτος,cum d. 953
ἀδιάλλακτος,cum d. 122
ἀδιάλυτος 984
ἀδιάλωτος 987
ἀδιάπλαστος 1108
ἀδιάπτωτος 393
ἀδιάπτωτος 1314
ἀδιαπτώτως, ita vt non intercidas, sine lapsu. Plut. aduersus Colot.
ἀδιάρθρωτος,cum d. 187
ἀδιάρρευσις, quum nihil perfluit, apud Hippocr.
ἀδιάσειστος 1478
ἀδιάσπαστος,cum d. 1501
ἀδιάστατος,cum d. 697
ἀδιάστροφος 1545
ἀδιάσχιστος 1571
ἀδιάτακτος 1582
ἀδιάτμητος, non dissectus, non diuisus, indiuisus. Comp. ex α pr. & διατέμνω.
ἀδιάτμητος, idem.
ἀδιάτρεπτος,cum d. 1655
ἀδιάτρωτος 1681
ἀδιαφθαρσία 1745
ἀδιάφθαρτος ibid.
ἀδιάφορος,cum d. ibid.
ἀδιάφρακτος,cum d. 1769
ἀδιάχυτος 1806
ἀδιαχώριστος 1824
ἀδιάψευστος 1840
ἀδίδακτος 396
ἀδικαδίκητος 403
ἀδικοδότης
ἀδικάζω 428
ἀδιεξίτητος 592
ἀδιέξοδος 573
ἀδιέργαστος 1129
ἀδιερμήνευτος,&c. 507
ἀδιήγητος 513
ἀδιηκτης 592
ἀδικαστος 220
ἀδικέω cum d. 404
ἀδικοδοξία, exp. ... apud Suid. Comp. ex ἀδικος & δόξα.
ἀδικοπραγία,cum d.
ἀδικος,cum d. 1178
ἀδίκως,cum d. 405
ἀδιόδευτος 50
ἀδιοίκητος 1113
ἀδιος 1140
ἀδιοσωτος 451
ἀδιόριστος 1193
ἀδιοίκητος 1101
ἀδιψος 409
ἀδμής 410
ἀδμητος,cum d. 315
ἄδμητος ibid.
ἀδμωλίη,cum d. 689
ἀδοιασμος,cum d. 414
ἀδολεσχος,cum d. 415
ἀδόλεσχος,cum d. 39
ἀδόκητος & ἀδόκιτος 417
ἀδοξέω,cum d. ibid.
ἀδοξία 415
ἀδοξος,cum d. 41
ἀδολόφρων 365
ἀδοιαστῶς 513
ἄδος 1735
ἀδοσμος 51
ἄδραστος,cum d. 49
ἀδρανής 419
ἀδρανία 420
ἀδρανέω,cum d. 375
ἀδραστος 423
ἀδρεπτος ibid.
ἀδριστος 51
ἀδράνεια 423
ἀδρανέω cum d.in Ἀδρός ibid.
ἀδρανεῖν, nihil facere, vitam ociosam desidiam quasi ἀδρεσία seu ἀδράνεια, & τὸ μὴ δρᾶν. 50
ἀδραστεῖ pro ἀδραστεί suprà.
ἀδρεπτος
ἀδροβαλός 424
ἀδρόβωλος 236
ἀδροσύνη 254
ἈΔΡΟ῾Σ,cum d. 1020
ἀδρόφαγος 50
ἄδρυα 1834
ἀδρία 425
ἀδρυφαλέστης ibid.
ἀδυγενος 1762
ἀδυμής, pro ἀδυνατής. 316
ἀδυνάμη,cum d.
ἀδύνατος, pro ἀδύνατος. 427
ἀδυσώπητος,cum d. 1180
ἀδυτος 427
ἀδωξάπτης,cum d. ibid.
ἀδω cum Ἀδω 50
ἈΔΩ,cum d. 51
ἄδω, in ἀείδω.
ἀδώμα 372
ἀδωναῖος, infernalis, tartareus, ὁ ὑπὸ τὸ ἀδω : Suid. & Hesych. qui & ἀιδωναῖος scribit. Neptuni epith. Deriuatum ab ἀδης.
ἀδώρητος, ἀδωροδόκος cum d. 451
ἀδωροδόκητος,cum d. 382
ἀδώρητος 400
ἀδώτης 411
¶ ἄεθλος,cum d. 419
ἈΕΘΛΟΣ,cum d. 51
ἀεθλοθέτης 1628
ἀεθλοφόρος 1734
ἈΕΙ, cum d. 54. ¶Apud Eurip in Medea, ἀεὶ δ᾽ ἀεὶ accipitur pro ἔως ἄρτι hucusque.
ἀειβλαστής,cum d. 258
ἀειβρύος 271
ἀειγενέτης 306
ἀειγενής 304
ἀείγονος 307
ἀειδέλος 446
ἀειδής ibid.
ἀειδία, ἡ, deformitas. Hesych. Cōp. ex εἶδος.
ἀειδίνητος 426
ἀείδετος, pro ἀϊδρις, ignari: apud Hipp. ...
ἀειδελία 419
ἈΕΙ῾ΔΩ,cum d. 55
ἀειζω 710
ἀείζωος
ἀείζωον 577
ἀεικής,cum d. 613
ἀείθερμος, semper calidus vel semper calefaciens: vt ζώνη ἀειθαλής, apud Eratosten. de zonis. Comp. ex ἀεὶ & θέρω, calefacio.
ἀείκλειστος 750
ἀεικίνητος 449
ἀεικής,cum d. ibid.
ἀεικέλιος 449
ἀεικελιάζω,cum d. 764
ἀείκλειστος 449
ἀείκ 915
ἀειλαλος 926
ἀείμνηστος 951
ἀείμορος,cum d. 939
ἀείνως 474
ἀείνηστος 1062
ἀειπάρθενος ibid.
ἀειπλανής, ἀείπλους 1084
ἀείπλους 1036
ἀείρροος 1098
ἀείρω cum d. 1248
ἀείσκιος 1240
ἀειστρέφος 1244
ἀειστρεφὴς,cum d. 1321
ἀεισφαλής in Ἀείφω.
ἀείφυτος 459
ἀείφρουρος 1424
ἀειφυής 1425
ἈΕΙΡΩ,cum d. 57
ἀειτάλς 1459
ἀειφανής 1464
ἀειφάνης 1211
ἀειφυγας in Ἀείδω 53
ἀείφρυτος 1495
ἀεκαζόμενος, impetiti Hesych. Comp. ex α priu. & Εἴδω.
ἀεκούσιος 1548
ἀεκόντως 1553
ἀέκων 1695
ἀεκτος 1707
ἀέλιος 1751
ἀελλάς 1714
ἀελλής 1223
ἀελλόπος 1741
ἀελλόπους cum d. 1772
ἀελπτος 1814
ἀέναος, semper vtilis, perpetuo bonus. Hesych. est vinum. Comp. ex ἀεὶ & χρηστός.
ἀενάω,cum d. 466
ἀενάος 466
ἀέξω 465
ἀεπτος ibid.
ἀερα ibid.
ἈΕΡΑ,cum d. 58
ἀερθείς 649
ἀερίζω 1012
ἀεριος 1307
ἀερινός ibid.
ἀέρισκος, in Ἀέξω.
ἀερισμός,cum d. 479
ἀερία 176
ἀεροδινής. (ἀεροειδής)
ἀεροειδής, & ἀέριος, cum d. in ἀ-
ἀερονόμος 1630
ἀερόκηρος 1780
ἈΕ῾ΡΖΩ,cum d. 58
ἀεροφίτης cum d. 498
ἀερόφοιτος 57
ἀερσίλος ibid.
ἀερσίφοιτος, ἀερσίπους, ἀερσιπότης, cum d.
ἀέρτης 1307
ἀερτίζω ibid.
ἀερόφωνος 216
ἀεροβατῶ, per aërē curro. Luc. de vera hist. Comp. ex ἀὴρ & inusitato βάω.
ἀερίζω 60
ἀεροβατέω 959
ἀεροβάτης, cum d. 1012
ἀερόβιος 1027
ἀεροδρομέω 1041
ἀεροειδής 1055
ἀεροκλόνης 1099
ἀερομαχέω 1316
ἀερόμαντις 1268
ἀερόμυθος,cum d. 1298
ἀεροπορία 1475
ἀερόπορος 1604
ἀεροπέτης 1755
ἀεροτίμης 1827
ἀεροφοίτης 975
ἀερόφοιτος 1107
ἀεροφόρητος, vel ητος, ὁ, qui in altum tollitur volando: vt κύκνοι ἀεροπόρητοι, apud Hesiod. in Asp. Cōp. ex ἀείρω, Aeolico fut. verbi ἀείρω & πέταμαι.
ἀέρτης 1307
ἀετιδεύς, ἀετιαῖα
ἀετίωμα 57
ἀετίσφεωμα,cum d. 992
ἈΕΤΟ῾Σ,cum d. 1762
ἀετώδης 59
¶ ἄζα, ἀζαίνω, ἀζαλέος, in Ἄζα 1787
ἀζάλη, exp. tranquillitas ventis furentibus carens. Comp. ex α priu. & ζάλη. Hesych. 59
ἀζαίνω, in Ἄζω.
ἀζαλέος
ἄζετος, nō variegatus, nullis distinctus coloribus. Suid. Comp. ex α & ζέω. 613
ἀζήλωτος
ἄζη, Ionicè pro ἄζα.
Ἀζηνὶς, in curru τὸ ἀπὸ τῆς ἀπιδίσκης χρῶ τὸν ἵππον κεκαμμένον, vt tradit Poll. l. 1. pro quo apud Hesych. est ἀζηνές.
ἀζηλος 580
ἀζηλότυπος,cum d. 583
ἀζημίος,cum d. 1680
ἀζηνεῖς, vide in Ἀζηνὶς. 584
ἀζητος
ἀζηστὸς, venerandus: Suid. ab ἄζομαι veneror. 584
ἀζητης
Ἀζιστοι serui, famuli, vel seruæ famulæ, apud Athen. l. 6. & apud Eust. 613
ἀζόμενος, in Ἄζω.
ἄζυγος,cum d. 580
ἀζύμος 586
ἀζυξ 580
ἍΖΩ.& ἄζω,cum d. 59
ἄζωνος 583
ἄζωος 577
ἄζωστος 588
ἄζωστος & ἄζωτος 587
¶ ἀηδής,cum d. 595
ἈΗΔΩΝ,cum d. 60
ἀηδία 595
ἀηθεία 596
ἀηθέσσω, ἀηθέω, ἀηθέσω, cum d. ibid.
ἀημα 94
ἀημι, in ἄω & ἄημαι 228
ἀημερία idem quod ἀνημερία q. pro vide 606 Soph. in Aiace. Comp. ex α pr. & ἥμερος.
ἀημι, in ἄω.
ἈΗΡ, cum d. 60
ἀήσυλος, in Ἄω.
ἈΗΣΥΡΟΣ ibid.
ἀήσυρος 1558
ἀήτης, in Ἄω
ἀήτης ibid.
ἀητοσάρης 1424
ἈΗΤΟΣ 61
ἀήτιτος 611
ἀητος, idem; vt ἄητος φύσις inexpugnabilis natura Phil.
¶ ἀθάλασσος cum d. 615
ἀθαλής, ἀθαλπής 618
ἀθαμβος,cum d. 619
ἀθάνατος,cum d. 641
ἀθαπτος 620
ἈΘΑΡΑ,cum d. 61
ἀθαρσής 622
ἀθαυμαστί 623
ἀθεάμων, ἀθέατος 624
ἀθεεί, ἀθεΐα, ἀθεΐστος 627
ἈΘΕΡΗ῾Σ, accuratus, exquisitus. ¶ Item contemptus, pro ἀθερής. Ἀθερέως accuratè, exquisitè, ad vnguem. Etym.
ἈΘΕΡΙΖΩ,cum d. 61
ἀθέμιτος,cum d. 625
ἀθεμιστος,cum d. ibid.
ἀθεμιστία 499
ἀθέμιστος ibid.
ἄθεος,cum d. 627
ἀθερατηγός,cum d. 629
ἀθερηλοιγός, seu ἀθερηΐζω, aristas generans. Nic. in Ther. Comp. ex ἀθὴρ & γεννάω.
ἀθέριξ, vide in ἀθήρ.
ἀθερίζω, ἀθερίζειν, ἀθερίξ 61
ἀθερίσκος 630
ἀθέρμαντος 631
ἀθερολοίγος 935
ἀθερώδης 61
ἀθέσμιος ibid.
ἀθεσία 1628
ἀθέσμος,cum d. 631
ἀθέσφατος 1719
ἀθετέω,cum d. 1628
ἀθετόρητος,cum d. 633
ἀθεῶς, sine Deo, impiè.
ἀθηλος 634
ἀθηλυς,cum d. 635
ἈΘΗΡ,cum d. 61
ἀθηρηλοιγός,cum Ἀθήρ. ibid.
ἀθήρευτος 636
ἀθηρηλοιγός 973
ἀθερόβρωτον 292
ἀθηρος,cum d. 636
ἀθερόσπερμα in Ἀθάρα.
ἀθησαύριστος, ἀθηρικτος 638
ἀθίγγανος, abhorrens à tangendo. Comp. ex θιγγάνω, & α pr.
ἀθικτος cum d. 639
ἄθλιος,cum d. 51
ἀθλοθέτης,cum d. 1628
ἀθλοφόρος 1734
ἆθλος cum d. 643
ἀθλεύω,cum d. 644
ἈΘΡΑΓΕ῾ΝΗ 61
ἀθραυστος 645
ἈΘΡΕ῾Ω,cum d. 61
ἀθρόοι 644
ἀθρίξ 649
ἀθροισμάδες 640
ἈΘΡΟΟΣ,cum d. 62
ἀθρούστος,cum d. 652
ἀθρυπτος,cum d. 655
ἀθυμέω 62
ἀθυμία, idem Hesych.
ἀθυμος,cum d. 62
ἀθυρογλωσσος,cum d. 372
ἀθυρόστομος 1135
ἀθυρος 639
ἀθυροστομος,cum d. 1536
ἈΘΥ῾ΡΩ,cum d. 61
ἀθυρματος 659
ἀθυτος 661
ἀθῷος 663
ἀθῷος,cum d. ibid.
ἀθωρηκτος ibid.
ἀθωράκιστος 664
ἀθώρηκτος, non ebrius, Hippocr. περὶ ... τὸ μὴ ...
ἀθώπευτος, ἀθωπευτεῖς 663
¶ ἈΙ 63
ΑἸ vel αἶ ibid.
αἰ, vide Ο῾.
αἶ, vide Ο῾.
αἶα, in Γαῖα.
ΑἸΑ῾ΖΩ,cum d. 63
ΑἸΑΝΟ῾Σ,cum d. ibid.
ΑἸΒΟΙ ibid.
αἰγαγρέιος 25
ΑἸΓΑΝΕ῾Α 64
αἰγαλὸς in Αἰγιαλός.
αἰγάν, αἶγος, in Αἴξ
Αἰγείπυρος, idem quod αἰγίπυρος, quod vide 1407
ΑἸΓΕΙΡΟΣ 64
αἰγειρώνης 468
αἰγεος, in Αἴξ.
αἰγῆ, contractum pro αἰγέη.
ΑἸΓΙΑΛΟ῾Σ,cum d. 64
αἰγίβοτος,cum d. 282
αἰγίδιον 73
ΑἸΓΙ῾ΖΩ, dilacero, ἐκμεταφορᾶς (inquit Hesych. & Suid.) παρὰ τὸ αἰγίζεσθαι ἀπὸ τῶν καταιγίδων. Aeschyl. in Hedonis αἰγίζειν ... dixi: pro διασπᾶν καὶ κατατέμνειν.
ΑἸΓΙΘΑΛΟ῾Σ 64
ΑἸΓΙΘΟΣ ibid.
αἰγικνημος 815
αἰγικορεῖς 848
αἰγίλωψ 554
αἰγίοχος 73
αἰγίλωψ 1179
αἰγικερεῖς 73
αἰγίοχος, in Αἰγίοχος.
αἰγίοχος, epitheton Iouis passim apud Hom. sic dicti vel quòd ipsum capra nutrierit: ab αἴξ & ὄχη significante cibum, vel παρὰ τὸ αἰγίδα ἔχειν.
αἰγίπαν q.d. capripa. pan semicaper.
αἰγίπυρος,cum d. 1307
αἰγίπυρος 1407
αἰγισθος 73
ΑἸΓΛΗ,cum d. 64
αἰγοβοσκός 282
αἰγοδίαιξ, capras persequens, ὁ τὰς αἶγας διώκων.
αἰγοθήλης 634
αἰγόκερως,cum d. 774
αἰγοκέφαλος 779
αἰγονόμος,cum d. 1001
αἰγονυξ 1168
αἰγοπόδης, in αἰγίπους.
αἰγοπρόσωπος 1183
αἰγοφάγος 1701
αἰγόφθαλμος 1184
ΑἸΓΥΠΤΙΟ῾Σ 64
ΑἸΓΩΛΙΟΣ ibid.
αἰγωλ 73
αἰγώνυχον, herbæ nomen. Comp. ex αἴξ & ὄνυξ.
αἰγωπος 1179
αἰδέομαι, αἰδέσιμος,cum d. 65
αἰδήμων, & αἰδήμων,cum d. ibid.
ΑἸΔΗΣ, cum d. 64
αἰδής 446
αἰδιος,cum d. in Ἀεί
αἰδνός
αἰδοῖος,cum d. 445
αἰδοιοπλαστικά 65
αἰδοιοπλαστιαι 1240
αἰδόμενος, αἰδώς 65
αἰδοφοίτης, qui ad inferos ventitat apud Athen. l. 12. Comp. ex dat. αἰδι nominat. ᾅδης & φοιτάω.
αἰδοφρων 1762
αἰδρεία,cum d. 639
αἰδρυτος, pro ἀΐδρυτος.
αἰδως, pro αἰδω. Peculiariter αἰδεῖν apud Atticos dicuntur gallinacei Hesych.
ΑἸΔΩ῾Σ,cum d. 65
αἰδῶς, inuisibiliter, item q.d incomprehensibiliter. Comp. ex Εἴδω.
αἰεί cum Ἀεί 52
αἰειγενέτης, pro ἀειγενέτης.
αἰεναϋται, pro ἀεναϋταί.
αἰέν 53
αἰετώματος, vide cum ἀετώματος.
αἰετός Ἀεί.
αἰετὸ cum d. in Ἀετός.
ΑἸΖΗΟΣ 66
Αἰλινος, dirum & lamentabile apud Eurip. ex Archilocho. Περιδινεῖ ... φέρων. Deriuatum ab αἴ Item pro αἰάζειν, apud eundem Etym.
αἰθαλόεις,cum d. 67
αἰθαλιάω
αἰθερομβατέω 216
αἰθερίαζος,cum d. 65
αἰθερεμβατέω 216
αἰθεροδρόμος 1665
αἰθήεις 65
ΑἸΘΗΡ cum d. 66
αἰθίοψ, αἰθουσα, αἴθω,cum d. 67
αἰθίψ 1179
ΑἸΘΡΑ,cum d. 66
αἰθρηγενέτης 306
αἰθρηγενής 304
αἰθροπλανήτης 811
αἰθρυιος,cum d. 67
αἴθυγμα 68
ΑἸΘΥΙΑ ibid.
αἰθυιώδης, qui refert formam pullulare in qua αἰθυιώδεις aut αἰθυκτικαὶ dicuntur apud Gal.
αἰθύσσω 68
ΑἸΘΩ cum d. ibid.
αἶκα, Doricè pro εἴκαν, si: apud Theocr. idyll. 1.
ΑἸΚΑ᾽ΛΛΩ cum d. 68
αἰκε, siue αἰκεν idem quod αἴκα, tis fortè: itidem Doricè pro εἰκε, sæpe apud Hom.
αἰκιαικῶ 84
ΑἸ῾ΚΙΑ,cum d. 68
ΑἸ῾ΚΛΟΣ, ὁ, vespertinus. Hesych.
¶ Αἶκλοι subit. anguli seu cuspides iaculi. Hesych.
¶ Αἶκλον (neut. gen. & subst.) cœna vespertina, postcœnium apud Lacedæmonios, teste Athen. l. 4. Pro eodem legitur etiam αἶκνον, apud Hesych. Ety. & Eusth. quorum hic scribit etiam per diæresin. ἄικλον & ἄικνον. *** Idem Eust. ait hæc dicta esse ... (vt sint composita ex α epitatico & ἱκνέομαι) quia ad ea lubentissime receditur. Hinc comp. ἐπαίκλα.
αἴκτος 677
αἰκῶς, in Ἀεικῶς 449
αἰλουροειδής,cum d. 1219
αἰλουρόμορφος, catiformam gerens. Comp. ex αἴλουρος & μορφή.
ΑἸ῾ΜΑ,cum d. 69
αἱμαλόβος 275
αἱματοκέρας 848
αἱμακτής 69
αἱμαλέος ibid.
αἱμάλωψ 1179
αἱμάσσω,cum d. 69
αἱματεκχυσία, sanguinis effusio: in epist. ad Hebr. c. 9. Comp. ex αἷμα & ἐκχυσις.
αἱματηρός, &c. 69
αἱματοποιητικός 1349
αἱματοπώτης,cum d. ibid.
αἱματόρρυτος 1415

αἱματοπεσχής 1513
αἱματοσφαγής 1561
αἱματοφλεβοστάσις 708
αἱματόφυρτος 1773
αἱματοχαρής 1786
αἱματόω,cum d. 69
αἱματωπός,cum d. 1179
αἱμοδοτής 69
αἱμοβαφής 254
αἱμοβόρος,idem quod αἱμαβόρος.
αἱμοδόχον ἀγγεῖον, sanguinis receptaculum. Suid. Comp. ex δέχομαι.
αἱμόδωρον, genus herbæ, apud Theophr.hist.pl.l.8.c.8.
αἱμόλαρχιον 777
αἱμομίκτης 1055
αἱμοπότης,vide cum αἱματοπότης.
αἱμοπτυικός 1597
αἱμοῤῥαγής,cum d. 1430
αἱμόῤῥοος,cum d. 1424
αἱμοῤῥυγχία, rostri cruentatio. Hesych.Comp.ex αἷμα & ῥύγχος.
αἷμος 69
αἱμοσόβος 1733
αἱμοφόρυκτος 1758
αἱμόφυρτος, vide cum αἱματόφυρτος.
αἱμοχαρής,cum αἱματοχαρής.
ΑἹΜΥΛΟΣ,cum d. 72
αἱμωδία,cum d. 69
αἱμῶν,pro δαήμων.
αἱμώδης σῦκα 69
αἱμωπός cum αἱματωπός.
αἰναρέτης 186
αἰνέσις,cum d. 71
αἰνέω,cum d. Αἶνη ibid.
αἴνιγμα,cum d. 71
αἰνίζομαι ibid.
αἰνικτός,cum d. ibid.
αἰνίσσομαι,cum d. ibid.
αἰνοβάκχευτος grauiter bacchans horribili furore percitus: apud Lycoph. in Alex. Comp. ex αἰνός & βακχεύω.
αἰνοβίας 263
αἰνόγαμος 299
αἰνοδότειρα, dirorum malorum datrix: vt Ἐρινύες αἰνοδότειραι, apud Orph. in Argon. Comp.ex αἰνός & δότειρα.
αἰνόθεν 73
αἰνόθρυπτος 652
αἰνέλεκτος 949
αἰνολέτης 1154
αἰνολίων 961
αἰνόλυκος 979
αἰνομανής,graui furore percitus. Ex αἰνός & μαίνομαι.
αἰνόμορος 1021
αἰνοπαθής 1248
αἰνοπλήξ 1318
ΑἸΝΟΣ,cum d. 70
ΑἸΝΟΣ,cum d. 72
αἰνότης ibid.
αἰνότοκος 1630
ΑἸΝΥΜΑΙ 73
αἰνῶς in Αἰνός.
ΑἼΞ ibid.
αἶξ vnde αἶγες 84
αἰολάω &c.cum Αἰολος.
αἰολόβουλος 278
αἰολοβρόντης, in c.ex Βροντή.
αἰολόδειρος 374
αἰολόθωραξ ibid.
αἰολόδωρος 431
αἰολοθώρηξ 664
αἰολομήτης 1051
αἰολομίτρης 1060
αἰολόμορφος 1068
αἰολόνωτος 1117
αἰολόπωλος 1412
ΑἸΟΛΟΣ,cum d. 73
αἰολόσομος 1536
αἰολόφωνος 1655
αἰολοχαίτης 1789
ΑἸΟΝΑΏ,cum d. 74
αἰπεινός,αἰπήεις ibid.
αἰπόλος,cum d. 1359
αἰπός,& αἰπύς 74
αἰπύδμητος 370
αἰπύκερως 773
αἰπυμήτης 1051
αἰπύνωτος, excelsum tergum habens: excelsus. Aeschyl. in Prometheo. Comp. ex αἰπύς & νῶτον.
ΑἼΠΥΣ,cum d. 74
ΑἼΡ Α,cum d. ibid.
αἰρέομαι,cum d. ibid.-75
αἱρεσιάρχης,cum d. 198
αἰρεσιμάχος 1212
αἱρετής,cum d. 75
αἱρετός,cum d. ibid.
ΑἹΡΕΩ,cum d. 74
αἱρησιτείχης, εος, ὁ, murorum captor: fabulæ nomen à Diphilo conscriptæ, apud Athen. lib.11.
αἰρικός 74
αἶρον 79
αἶρα,cum d. 79
αἰρομάτιον 1310
αἶρος 638
ΑἼΡΩ 79
αἰσάδης,in Αἶσα 74
αἶς 64
ΑἾΣΑ,cum d. 82
ΑἼΣΑΚΟΣ, ramus lauri vel myrti.Hesych.& Etym.
ΑἸΣΑΛΩΝ 82
ΑἸΣΘΑΝΟΜΑΙ,cum d. ibid.
αἴσθημα,αἴσθησις,αἰσθητός,&c. ibid.
αἴσθω,in Αἶσα 90
αἴσιμος,αἰσιμία 82
ΑἸΣΙΜΟΏ 84
αἴσιος,cum d. in Αἶσα.
αἶσος,idem cum αἴσιος.
ΑἼΣΣΩ,cum d. 84
αἰσῶ. in Αἶσα 67
αἰστόω,αἰστόω 446
αἴστωρ 712
αἰσυητήρ 85
αἰσυλοεργός, qui nefaria & flagitiosa perpetrat. ex αἴσυλος & ἔργον, apud Eust.
ΑἸΣΥΛΟΣ 85
αἰσυμνάω cum d. ibid.
ΑἸΣΧΟΣ,cum d. ibid.
αἰσχροκερδής,cum d. 775
αἰσχρολόγος,cum d. 919
αἰσχροποιός,cum d. 1349
αἰσχρορρήμων,cum d. 1427
αἰσχρός cum d. 85
αἰσχρουργός,cum d. 499
αἰσχύνω cum d. 86
ΑἸΤΕΏ,cum d. ibid.
αἴτημι, pro αἰτέω, apud Eust. ex Pind.
ΑἸΤΗΣ 88
αἴτησις 87
αἰτητός,cum d. ibid.
ΑἸΤΙΑ,cum d. 88
αἰτιατός,cum d. 89
αἰτίζω 87
αἰτιολόγος cum d. 919
αἴτιος,αἰτίον,cum d. 88
αἰτώνης,cum d. in αἰτέω 1708
αἰχμάζω 89
αἰχμαλωτός,cum d. 116
ΑἸΧΜΗ,cum d. 89
αἰχμή,hasta.Hesych.
αἰχμόδετος 385
αἰχμοφόρος, hastatus,hastam gerens, satelles. Herod. lib. 1. Comp. ex αἰχμή & φέρω.
ΑἾΨΑ,cum d. 90
αἰψηροκέλευθος 765
ΑἸΏ,cum d. 90
ΑἸΏΝ,cum d. ibid.
ΑἸΩΡΕΏ,cum d. ibid.
¶ ἈΚΑΔΗΜΕΙΑ,cum d. 91
ἀκάζω,in Ἀκή 94
ἀκαής 724
ἀκαθαίρετος 78
ἀκαθαρσία,ἀκάθαρτος 718
ἀκάθεκτος 551
ἀκαθηκόντως διαθήκη, inofficiosum testamentum in Pand. Decomp. ex καθήκω.
ἄκαινα 9
ἀκαιροβόας 273
ἀκαιρολογία 939
ἄκαιρος,cum d. 721
ἈΚΑΚΑΛΙΣ 91
ἀκακίμφατος 1719
ἄκακος,cum d.in κακός 725
ἀκακόφημος 502 vbi perperam scriptum ἀκακοφήμητος.
-ἈΚΑΛΑΝΘΙΣ, ἴδος, ἡ, carduelis, auis quæ & ἀκανθυλλίς vocatur.Hesych.& Suid. ¶ Item celer canis:apud eosdem.* παρὰ τὸ αἰκάλλειν,quod cauda adblandiatur notis, vel παρὰ τὸ ἀκαλὰ θεῖν.
ἀκαλαρρείτης 1425
ἈΚΑΛΗΦΗ 91
ἀκαλλής 734
ἀκαλλιέρητος 672
ἀκαλλώπιστος 1181
ἀκαλός,in Ἥκα.
ἀκαλύπτος 735
ἀκαλῶς,quietè, leniter, sine strepitu Deriuatum ex ἀκαλός.
ἀκαμάτοπτος 1307
ἀκάμας 739
ἀκάμαστος,cum d. ibid.
ἀκαμπτοχάρμης 1783
ἀκάμπτος 182
ἀκαμπτής,cum d. 740
ἌΚΑΝΘΑ,cum d. 91
ἀκανθεθήτης,cum d. 236
ἀκανθοβόλος 251
ἀκανθοβάφος 935
ἀκανθεῖον 1117
ἀκανθοπλήξ, à spina vel stimulo ictus; in lex. Herodot. Comp.ex πλήσσω.
ἀκανθοστεφής 1530
ἀκανθοφάγος, spinis vescens, ἀκανθοφαγία, spinis vescens. Ex ἄκανθα & φάγω.
ἀκανθοφόρος,cum d. 1734
ἀκανθοχοιρία 1779
ἀκανθυλλίς 1772
ἀκανθόχοιρος 1816
ἄκανος,cum d. 94
ἀκάπηλος 743
ἀκάπνιστος 744
ἀκάρδιος 746
ἀκαρεῖ,ἀκαρής,cum d. 747.& 763
ἀκαρικόδυτος 763
ἀκαρίδιον ibid.
ἌΚΑΡΝΑ 92
ἀκαρός, cerebrum,vel caput à κάρα. Etym.
ἄκαρπος,cum d. 750
ἀκαρτέρητος 865
ἀκαρπώς,in καρπός 750
ἀκαρφής 753
ἀκαρῆς 763
Ἀκασκᾶ,vel ἀκασκᾶ, quietè & placidè,molliter. lentè: apud Eust. Aelius.Dionys. ex Cratino σαυτὸν ἀκασκᾶ προβιβάζοντα, scipione nixum pedetentim & lentè progredientem.
ἀκασπέρχον 1762
ἀκατάβλητος 246
ἀκαταβλήτως 8
ἀκαταγωνίστος,cum d. 319
ἀκαταγνώστως 47
ἀκαταδούλωτος 656
ἀκαταζήτητος 89
ἀκαταλόγιστος 735
ἀκατακόσμητος 154
ἀκαταλήπτος,cum d. 872
ἀκαταλύτως,cum d. 961
ἀκατάλλακτος,cum d. 971
ἀκατάλληλος,cum d. 123
ἀκαταλλήλως,cum d. 127
ἀκατάλυτος 985
ἀκαταμάχητος 1011
ἀκαταμέτρητος 1040
ἀκατανόητος 1109
ἀκαταπαύστως 1237
ἀκαταπαυστος,cum d. 1255
ἀκατάπληκτος 1338
ἀκαταπόνητος 1374
ἀκατάσειστος 1452
ἀκατασκεύαστος 1457
ἀκαταστατος,cum d. 1489
ἀκαταστασία 701
ἀκατάστατος,cum d. ibid.
ἀκατάσχετος,cum d. 561
ἀκαταφρόνητος 1760
ἀκαταφρόνητος 1736
ἀκαταψευστος 1840
ἀκατάψυχος 508
ἀκατεργάστος 537
ἀκατηγόρητος 18
ἀκατηχητος 614
ἀκάτιον 93
ἀκατονόμαστος 1167
ἌΚΑΤΟΣ 92
ἀκαυλος 756
ἄκαυστος 724
ἀκαχέω,ἀκάχημαι 726
ἀκαχίζω 780
ἀκεῖσθαι 93
ἀκειρεκόμης 835
ἀκέλευστος 765
ἀκέλιστος 766
ἀκέλυφος, nullo putamine seu cortice tectus.comp.ex κέλυφος.
ἀκενόδοξος 1589
ἀκέντητος 768
ἀκεντρος 769
ἀκένωτος 767
ἈΚΕΟΜΑΙ 93
ἀκεόντως 1787
ἀκέραιος,cum d. 770
ἀκέρδετος 773
ἀκερσεκόμης, non tactus seu ictus fulmine.
ἀκερδής,cum d.
ἀκερμία, ἡ, non habere monetam minutiorem.Poll.ex Aristoph. 775
ἀκερος
ἀκερσικόμης,vide cum ἀκερσεκόμης. 774
ἀκεσφόρος,ἀκεσώδυνος ibid.
ἀκεσίμβροτος 289
ἀκέσιμος,ἀκεστός 93
ἀκέστωρ 93
ἀκεσπανία 1125
ἀκεστήρια,ἀκεστήριον,cum d. 93
ἀκεστορία 1734
ἀκεσώδυνος 1133
ἀκέφαλος,cum d. 778
ἀκέω,cum Ἀκέομαι 93
ἄκη 1787
ἈΚΗ,cum d. 93
ἀκηδής,cum d. 93
ἀκήλητος 781
ἀκηλίδωτος 782
ἀκήμα 783
ἀκήν 93
ἀκήρατος,ἀκήρατος 1787
ἀκηρασίος 764
ἀκήρυκτος,cum d. ibid.
ἀκηδής,cum d. 716
ἀκίδιος 737
ἀκιδός, mucronatim, in modum cuspidis.apud Theophrast.hist.pl. l.3. vbi tamen legitur ἀκιδωτός. Deriuatum ab ἀκίς significante cuspidem.
ἀκιδοδημιουρτός
ἀκίζομαι, acuor: apud Hesych. ab ἀκίς. 91
ἄκικυς
ἀκιναγμα, idem quod τίναγμα, concussio, complexio: vnde apud Etym. χέρεσιν ἐξακιναγμα. Dicitur autem pro τίναγμα pleonasmo α, & ἐπὶ τὸ τ εἰς κ. 789
ἀκίνδυνος 65
ἈΚΙΝΑΚΗΣ 94
ἀκινδυνος,cum d. 791
ἀκίνητος,cum d. 792
ἈΚΙΝΟΣ 97
ἄκιος 795
ἀκίς,in Ἀκή 94
ἀκίχητος,ἄκικυς 795
ἀκκίζομαι,cum d. 95
ἀκκορίζειν,perdere cimices,in Epigram.
ἈΚΚΩ,cum d. 95
ἀκλαής 778
ἀκλαυστος 779
ἀκλεής,ἀκλεῶς 793
ἀκλεής,cum d. 801
ἀκληρος,cum d. ibid.
ἀκλέπτος 800
ἀκλιπτος 802
ἀκλινής 789
ἄκλιτος 800
ἀκληρος,cum d. 804
ἀκλητος,cum d. 732
ἀκλινής,cum d. ἀκλινῶς 808
ἀκλοῖος,cum d. 809
ἀκλόνητος 804
ἀκλύδωνιστος 811
ἀκλυστος ibid.
ἀκνάμπτος,in c.ex Κνάμπτω.
ἀκνίσος,in c.ex Κλάδος 811
ἈΚΜΗ,cum d. 95
ἀκμής,ἀκμητος,cum d. 779
ἀκμόθετον 1618
ἄκμων 779
ἀκναπτος 812
ἄκνημος 815
ἀκνηστις 813
Ἄκνος:à quibusdam nominatur ἡ χαμαιλαία. Diosc.l.4.c.72. 816
ἄκνισος 97
ἀκοή 97
ἀκοίμητος,in Κοίμω. 818
ἀκοινώνητος,cum d. 820
ἀκοινώνητος 821
ἀκοίτης,cum d. 824
ἀκολακευτος,cum d. 823
ἀκόλαστος,cum d. 825
ἀκολουθος,cum d. 827
ἀκολος 96
ἈΚΟΛΟΥΘΟΣ 830
ἀκόμψευτος 832
ἀκομιστος,cum d. 834
ἀκομος 837
ἀκόμπαστος,cum d. ibid.
ἀκονάω,cum d. 97
ἀκονδυλος, non habens nodos digitorum.Comp.ex κόνδυλος. 97
ἈΚΟΝΗ,cum d.
ἀκονιτί 829
ἀκοντιας 97
ἀκοντή 839
ἀκοντια,cum d. 93
ἀκοντισμός,cum d. 829
ἀκοντί 465
ἀκοντίζω, ἀκοντίζω,cum d. 106
ἀκοντιστής 251
ἀκοντοδόκος, qui iacula obseruat, in eorum ictus, vt eos vitet. Etym. Comp. ex ἄκων iaculum, & δέχομαι seu δέκομαι.
ἀκοντοφόρος, qui iaculum gestat. Hesych.
ἀκοπος,cum d. 845
ἀκόρεστος,cum d. 840
ἀκόρητος,cum d. 848
ἀκοριάζω ibid.
ἀκορος,ἀκορία 98
ἈΚΟΡΝΑ 98
ἈΚΟΡΟΝ,cum d. ibid.
ἀκόρυφος, verticem seu fastigium non habens. Comp. ex κορυφή. Apud Hesych. exp. innumerus, multus.
ἀκος 93
ἀκοσμος,cum d. 853
ἈΚΟΣΤΗ,cum d. 98
ἀκοστος 855
ἀκουάζομαι,ἀκουή 99
ἀκουή 763
ἀκουω cum Ἀκόω 105
ἀκουσμα 627
ἀκουσιος,cum d.in Ἀκόω 105
ἈΚΟΥΩ,cum d. 98.& 99
ἄκρα 104
ἀκραάντος 859
ἀκραγής, exp. imbecillum, apud Hesych. & Etym. item difficile, iniuriæ illorum. idem Etym. ἀκράγης dicitur etiam ait τὸ ἄκρον ἄγειν, vt sit comp.ex α e piritico & κράζω.
ἀκραιφνός 858
ἀκρατ 228
ἀκρατ 104
ἀκραιφνής 853
ἀκρατ 1721
ἀκραντος 859
ἀκρασίας 172
ἀκρατεια cum d. 771
ἀκρατης,cum d. 862
ἀκρατ 9 4
ἀκρατισμα 1312
ἀκρατισμός,cum d. ibid.
ἀκρατος 771
ἀκρατοτερος 1714
ἀκραφης 862
ἀκρεμων 771
ἀκρης 803
ἀκρεμονιον 772
ἀκρίβεια 1876
ἈΚΡΕΜΩΝ,cum d. 102
ἀκρις 866
ἀκριβολογος 526
ἀκριβολογω,ἀκριβολογος 590
ἀκριβως,in ἀκρατος.
ἀκριδοφάγος 1817
ἀκριβώς,ἀκρεως 104
ἈΚΡΙΒΗΣ,cum d. 102
ἀκριβοδίκαιος 405
ἀκριβολογος,cum d. 937
ἀκριβόω,cum d. 101
ἀκρίδιον 103
ἀκριδοθήρας 636
ἀκριδοφάγος 1701
ἀκρίζω,ἀκρις 104
ἈΚΡΙΣ 103
ἀκρις 104
ἀκριτια ἀκριτα 874
ἀκριτόμυθος 1073
ἀκριτος,cum d. 874
ἀκριτόφυλλος 1772
ἀκριτόφυρτος,in c.ex Φύρω.
ἀκρόαμα 1783
ἈΚΡΟΑΟΜΑΙ,cum d. 103
ἀκροβατέω, idem quod ἀκροβατέω. Hesych.
ἀκροβάμων,ἀκροβατέω,cum d. 215
ἀκροβαφής 254
ἀκροβελίς,cum d. 261
ἀκροβολίζομαι 230
ἀκροβολιστής 238
ἀκροβολος,cum d. 251
ἀκρογωνιαῖος,cum d. 293
ἀκροδίκαιον 347
ἀκροδρύα 385
ἀκροδίκαιον, summum ius. τὸ ἄκρον τῆς δίκης.Hesych.
ἀκροθινια 425
ἀκροκνεφές 582
ἀκροθώραξ, in summo calefactus & tostus, Hesych.Comp.ex θάλπω.
ἀκροθωρακίζω, ἀκροθώραξ 639
ἀκροθίνιον cum d. ibid.
ἀκροθώραξ 664
ἀκρόκαρπος 753
ἀκροκελαινιάω,ater sum in extremitate. Hom.Il. φ. Comp. ex ἄκρον & κελαινός.
ἀκροκέραια 774
ἀκροκέφαλον 796
ἀκροκνεφαῖος,ἀκροκνεφής 814
ἀκρόκομος,cum d. 834
ἀκροκώλιον 894
ἀκροκωλία 905
ἀκρόλιθον 950
ἀκρολίνιος 967
ἀκρολιπαρος 969
ἀκρολόγος cum d. 935
ἀκρολοφος,cum d. 975
ἀκρομαλλος 997
ἀκρομανής 992
ἀκρομόλυβδον λίνον 1065
ἀκρομύλη, Hesych. est ἡ γωνία μυλῶν vel ipse μύλος. Comp. ex μύλη seu μύλος.
ἀκρομφαλον,cum d. 1162
ἀκρόνειον 1086
ἀκρόνυξ, primæ noctis tēpus. Suid. 1115
ἀκρονυχί 1302
ἀκρογωνία
ἀκροπαθέω,in summa parte affectus. Hippoc. in lib. περὶ ἐπικρίσεως. Comp.ex πάθος.
ἀκρόπαστος 1256
ἀκροπενθής 1324
Ἀκρόπισα, vocatur lingua ab Hippoc. l.id. lib 7. ἡ εἶσιν ἄκρα ἑαυτῆς μὴ διαπνέουσα. vt annot. Gal.in lex. Sed apud eum quidam cod ces habent ἀκρόχαλαι alij ἀκροπιτις, in multis ἀκροχτις.
ἀκροποσθία 1337
ἀκρόπολις 1335
ἀκροπόλος 1362
ἀκρόπολις 1359
ἀκρόπορος 1307
ἀκροπόρφυρος,in c.ex Πορφύρα.
ἀκρόπους,in c.ex Πόδη.
ἀκρορρίζος 1431
ἀκρορέω 1432
ἀκρόρριον 1439
ἈΚΡΟΣ 103
ἀκροσπάθης 1459
ἀκροσπάθη,in c ex Σπάθη.
Ἀκροσπιθαμος auena, in Append. Diosc. l.4.c.40. vbi quidam habent σποσαλος.
ἀκροστήθιον,in c. ex Στῆθος.
ἀκρόστιχον 1519
ἀκροσφαλής 1522
ἀκρόσομα 1536
ἀκροσφαλής 1563
ἀκροσφύριον 1568
ἀκροσχιδής 1570
ἀκροτελεύτιον 1598
ἀκρότης 174
ἀκρότατος 877
ἀκρότομος 1604
ἀκροτηριον 1592
ἀκρότος 877
ἀκροφυλάξ,in c.ex Οὐρανός.
ἀκροφανής 1707
ἀκροφανής 1779
ἀκροφύλαξ, arcis præfectus.Polyb. ex nomine φύλαξ.
ἀκρόφυλλος 1772
ἀκροφύσιον 1775
ἀκροχάλιξ 1791
ἀκροχανής 1787
ἀκροχείρ,cum d. 1800
ἀκροχειρίζω, idem significare videtur quod ἀκροχειρισμός, apud Hippoc.lib.1. de diæta. Idem tamen l.3.hæc distinguit.
ἀκροχειρίτης 1800
ἀκροχιμένος 1810
ἀκροχλιαρος 1813
ἀκροχολος,cum d. 1817
ἀκροχορδών 1818
ἀκρόχολος 1832
ἀκρόχυλος 1842
ἀκροψιλος 1846
ἀκρυσταλλος,in Κρύσταλλος.
ἀκροπα Hesych.sunt viscera.
ἀκρωβελία 1126
ἀκρωλένιον,in Ὠλένη.
ἀκρωμία,&c.in Ὦμος,humerus.
ἀκρον 104
ἀκρωτηρία, ἡ, partium extremarum amputatio. Æsch.in Eumen.
ἀκρόνυξ ἀκρονυχος cum d. in Νύξ.
ἀκρόπολις,vide in Ἀκρόπολις.
ἀκρώρεια in Ὄρος,montis.
ἀκρος ἀκρωτηριάζω,cum d. 104
ἀκταῖα ἀκταῖος 105
ἀκτημοσυνη,cum d. 1223
ἀκτής 883
ἀκτένιστος,in Κτείς.
ἀκτιστος,&c.in Κτίσμα.
ἈΚΤΗ,cum d. 105
ἀκτημων,cum d.ἀκτησία,ἀκτητος 883
ἈΚΤΙΝ,cum d. 105
ἀκτινοβολος,cum d. 231
ἀκτινος,ἀκτινωτος 105
ἀκτις,in Ἀκτή ibid.
ἀκτίς,in Ἀκτίν.
ἀκτιστος 886
ἀκτίτης,in Ἀκτή 105
ἀκτωρ,ορος,ὁ,ductor, Hesych.est lorum aut funis quo ducimus aliquid. Deriuatum ex Ἄγω.
ἀκυρωσία 1223
ἀκυβέρνητος,in Κυβερνάω.
ἀκυνήγετος 902
ἀκυθος,vide cum ἄκυθος ibid.
ἀκυλιος 891
ἀκύλιστος 892
ἈΚΥΛΟΣ 105
ἀκυμων,cum d. 894
ἀκυπρος,vide κύπρις,in Κύπρος.
ἀκυρος cum d. 900
ἀκυρία 899
ἀκυρωσις,vide cum ἀκύρωμα 900
ἀκυρολογέω,improprie loquor ἀκυρολογία, sermo improprius. Ex ἄκυρος & λόγος seu λέγω.
ἀκυρωσις,cum d. 899
ἀκυτηρειον ἄκυτος 902
ἀκωδώνιστος in Κώδων.
ἀκωκη in Ἀκή 94
ἀκωλος 905
ἀκώλυτος,cum d.in Κωλύω.
ἌΚΩΝ,&c. 105
ἀκωνιος,in ἀκων.
ἀκωπος,cum d.in Κώπη 908
¶ ἈΛΑΒΑΣΤΡΟΝ,cum d. 106
ἀλαβαστροθήκη 1629
Ἀλάβη, ἡ. fuligo, carbo, cinis mixtus carbonibus Hesych. ἀλαβώδης, ὁ, ὁ κτὶ ἡ, fuliginosus, famosus.
ἀλαβῆς,in c.ex Λαμβάνω 924
ἈΛΑΖΩΝ,cum d. 106
ἀλαζονοχαυνοφλύαρος, qui simul est ostentor, animo remisso, & nugax, apud Athen.lib.1.Comp. ex tribus,ἀλαζών,χαῦνος,& φλύαρος.
ἀλαθητος 965
ἀλαίω 107
ἀλαῖος,in Ἀλαός.
ἀλάκκωτος, strepitum non edens, ἀλακώς.Hesych.
ἈΛΑΛΑΗ,cum d. 107
ἀλαλάζω,& ἀλάλαγμα 108
ἀλαλος,cum d. ibid.
ἀλάλκω 117
ἀλαλύκτημι 108
ἀλαμπής,ἀλάμπετος 926
ἈΛΑΟΜΑΙ 107
ἈΛΑΟΣ,cum d. 108
ἀλαοσκοπία 1473
ἀλαοτόκος 1630
ἀλαόω,in Ἀλαός.
ἀλαπάζω,in Λαπάζω 919
ἀλαστέω ἀλαστέω 962
ἀλαστορία,ἡ,vltrix conscientia, direc. Ioseph.in antiq.
ἀλαστος,ἀλάστωρ 962
ἀλατεία Doricè pro ἀλητεία.
ἀλαταπωλία 1409
ἀλαωτής cum d. 1179
ἀλαωτής,in Ἀλαός.
ἈΛΓΟΣ,cum d. 108
ἈΛΔΑΙΝΩ,cum d. 109
ἈΛΕΑ cum d. 110
ἈΛΕΓΩ,cum d. ibid.
ἀλεείνω,in Ἀλέα ibid.
ἀλείατα,in Ἀλέω.vito 112
ἀλέη,cum Ἀλέα.
ἀλεή,in Ἀλέα,vito 114
ἀλεία,vide cum ἀλεεία 129
ἀλείαρτος,in Λεῖος.
ἄλειαρ,in Ἀλέω,molo 112
ἀλείφω,cum d.in Ἀλείφω 111
ἀλεῖος, siue ἀλεῖος, in Ἀλέω, congrego 113
ἀλείπτης,cum d.in Ἀλείφω 111
ἈΛΕΙΣΟΝ 110
ἀλείτης 117
ἀλεξιπυρετεία,&c. 503
ἀλείτω vide cum ἀλιτέω 117
ἈΛΕΙΦΩ cum d. 110
ἀλεκτήρ, ἡ ρος, pr pulsator, defensor apud Pind. Deriuatum ex Ἀλέξω.
ἀλεκτορ,&c.in Ἀλέκτωρ.
ἀλεκτρυοφόνος 978
ἀλεκτος 938
ἀλεξίς cum d. 949
ἀλεκτρυοπωλης 1409
ἀλεκτρυον ἀλέκτωρ ibid.
ἀλέματος, Doricè pro ἀλεμάτως vnde ἀλεμάτως: frustra: apud Callimachum hymn in Cererem.
ἀλεξάνεμον,tectum calidum nimirum ad arcendum frigus nocturnum.Comp.ex ἄνεμος.
ἀλεξίκακος 153
ἀλεξέω cum d.in Ἀλέξω.
ἀλεξιάωρ 157
ἀλεξητήρ, ἀλεξητήρ,in Ἀλέξω.
ἀλεξητήριον 180
ἀλεξιβέλεμνος,in Βέλος.
ἀλεξίκακος,in Κακός.
ἀλεξικέρως 1039
ἀλεξιφάρμακον,in Φάρμακον.
ἈΛΕΞΩ,cum d. 112
ἀλεός,in Ἀλέα 110
ἀλεότης,in Ἀλέω,congrego 113
ἀλεόφρων, demens, mente captus. Comp.ex ἀλεός,quod Doricè dicitur pro ἠλεός,& Φρήν.
ἀλέπαδνος, non habens lora lata quæ λέπαδνα dicuntur. Hesyc.
ἀλεπιδωτος ἀλέπιστος 958
ἀλεσις in Ἀλέω,molo 112
ἀλεστος ἀλετρεύω ibid.
ἀλετρίβανος 1670
ἀλετρίς,ἀλετός 112
ἀλεύομαι,in Ἀλέω,vito ibid.
ἄλευρον,cum d.in Ἀλέω,molo.
ἀλευρομαντις 1000
ἀλευροποιία 1349
ἀλευρότησις,in Ἄλευρον.
ἀλεύω,in Ἀλέω,vito 113
ἀλευσις,in Ἀλεύω.
ἀλεωρή ibid.
ἈΛΕΏ cum d. 112
ἀλέω cum ἀλήθω,in Ἀλής 114
ἀλή,in Ἀλάομαι 108
ἈΛΗΘΗΣ,cum d. 113
ἀληθινός cum d. 114
ἀληθογνωσία 321
ἀληθόμυθος,veriloquus.Hesyc.
ἀληθόμαντις, verus vates. Phil. de vit.M l.3.Comp ex μάντις.
ἀλήθω,in Ἀλέω,molo 112
ἀληθῶς 113
ἀλήϊον,ἀληΐστος 950
ἀληκτος,cum d.in Λήγω.
ἀλημα,ἄλημι, ἀλημοσύνη, ἀλήμων, in Ἀλάομαι 107
ἀληπτος,cum d. 913
ἄλης,in Ἀλής 114
ἀλήπειν,cum ἀλήθω.
ἀλησος 962
ἀλητεύω,ἀλήτης,in Ἀλάομαι 108
ἀλητρίς,ἰδος,ἡ, erratrix, vagabunda. Suid.
ἈΛΘΩ,cum d. 114
ἀλία 129
ἀλιάετος in Ἀετός.
ἀλιαής,in Ἄω.
ἄλιαστος,ἀλιασ 129
ἀλίαστος,in Λιάζω.
ἀλιβαντωτος,in Λίβανος.
ἀλίβας 951
ἀλίβατος 235
ἀλιβδύω 427
ἁλίβρεκτος,in Βρέχω.
ἁλιβρεμος,in Βρέμω.
ἁλίβρεχος,in Βρέχω.
ἀλιβροτος 292
ἀλιγείτων,in Γείτων.
ἀλιγχίος 304
ἈΛΙΓΚΙΟΣ 114
ἁλιδινής,in Δίνη 406
ἀλίδρυμος 1665
ἁλιδύω,vide cum ἀλιβδύω.
ἀλίεια 129
ἁλιερκής, mari cinctus, in c.ex ἕρκος. 455
ἁλιεύς cum d. 129
ἁλίζω, in Ἅλς 114. & in Ἅλς sal. 129
ἁλιζωνος 588
ἁλιηρής,in Ἐρέσσω 511
ἁλιήτωρ, idem quod ἁλιεῖς, piscatores in Epigr. Deriuatum ex Ἅλς,mare.
ἀλιηχής 613

ἄλιθος 967
ἀλινάεχθαι 724
ἄλιξ, ἡ, … filago.
ἀλισκω… 810
… Hesych.
ἀλ… vide cum ἀλινήτωρ, in Ἅλς, sal
ἀλίχαρ 772
ἀλιεχεῖον 859
ἀλιεχηπῆς 869
ἀλίκτυπος 1682
ἀλικώδης, idem quod ἀλινώδης.
ἀλιμέδων, in Μέδω.
ἀλιμυρ…, cum d. in Αἰμύλ.
ἀλιμαδῆς 1743
ἀλίμικτος 1035
ἀλίμος 129
ἀλιμος, in Αἰμός.
ἀλιμυρήεις, cum d. in Μύρω.
ἀλινήτωρ, cum d. in Ἀλίω 117
ἀλινεκτέα … 1099
ἀλίπεδον, vulgo falpetrum vocant. Comp. ex πέτρον.
ἅλιος, in Ἅλιος.
ἅλιος, α, ο, ex sale confectus; vt apud Herod. … falis micarum. Deriuatum ex Ἅλς sal.
ἀλιπλάγκτος Doricè pro …
ἀλις 128
ἀλιτρεφής qui in mari nutritur, aut nutritus est vt … apud Hom. Od. Δ. Comp. ex ἅλς mare & τρέφω.
ἀλιτόω 129
ἀλίτημα, ἀλιταρής 970
ἀλιτας, in Πλατάω.
ἀλίτησε in Ἅδω.
ἀλίτημων … ibid.
ἀλίτηλος 1320
ἀλιτηλάτης, cum d. 1321
ἀλιτηλ… 1335
ἀλιτρὸς 1344
ἀλιτροσύνη in Πτηδέω.
ἀλιτρ…, cum d. in Ρέω.
ἀλιφθορ… 1424
Ἀ'ΛΙΣ, cum d. in. … autem est idē quod ἀλμυρὶς falfugo. Eust. Deriuatum ex Ἅλς sal.
Ἀ'ΛΙΣΤΕΩ, cum d. 115
Ἀ'ΛΙΣΚΩ, cum d. ibid.
Ἀ'ΛΙΣΜΑ 116
ἀλισμός 129
ἀλισπαρτον, in quo fal feminatum & sparsum est. Hesych. Comp. ex σπείρω.
ἀλισσεῖ… litus: in anth. epigr. Deriuatum ex …
ἀλίσπαρια in Ἀλίω 117
ἀλιστρ…, ἀλιστρεφὴς 1548
ἀλιστήριο 117
ἀλιστ… in Λίστομαι.
ἀλιστικής 591
ἀλιτήμων, in Τίμω.
ἀλιτέω 117
Ἀ'ΛΙΤΕΩ, cum d. 116
ἀλιτήμερος, in Μερός.
ἀλιτηρὸς, cum d. ἀλίτης 116
ἀλιτόγονος, vanam seu inanem habens prolem. Hes. & Etym.
ἀλιτραίνω 116
ἀλιτήμαλος 1047
ἀλιτρεύω 116
ἀλιτηρὸς 1048
ἀλιτρονας cum d. 116
ἀλιτρόβιος sceleratam vitam agens. Nic. Comp. ex ἀλιτρὸς & βίος.
ἀλιτρο…ος, mire peccans. Comp. ex …
ἀλίζωνος 1655
ἀλιτρὸς … 116
ἀλιτήριος, idem quod ἀλιτήριος.
ἀλιτρότοις Τρέω.
ἀλιτύσος, in Τυρός.
ἀλιφθερος, cum d. 1745
ἀλίφλοιος, in c. ex Φλοιός.
ἀλίχλαινος ex mari laenam habens. Comp. ex Χλαῖνα.
ἀλίως 129
Ἀ'ΛΚΗ', cum d. 117
Ἀ'ΛΚΙΒΙΑ'ΔΙΟΣ 118
ἀλκίμαχος 1012
ἄλκιμος 117
ἀλκίφρων fortis & prudēs. Eustath. Comp. ex Φρήν.
ἀλκτήρ, cum d. 117
ἀλκυών, cum d. 902
ἄλκω, cum d. 117
Ἀ'ΛΛΑ', cum d. 118
ἀλλαγή, ἄλλαγμα 120
ἀλλακτικὸς, &c. ibid.
ἀλλαντοπωλία, cum d. 1349
ἀλλαντ…, cum d. 1409
ἀλλαχῆ… 120
Ἀ'ΛΛΑ'Σ 119
Ἀ'ΛΛΑ'ΣΣΩ, cum d. ibid.
ἀλλαχό…θεν c. 126
ἀλλ…, cum d. 127
… 126
ἀλληγορία cum d. 17
ἀλληλ…, cum d. 126
ἀλληλ… 435
ἀλληλογραφία, mutua scriptio. …
ἀλληλοκτονία 834
ἀλληλομαχεῖν, inter se pugnare.
ἀλληλομαχία mutua pugna.
ἀλληλοπ… 1603
ἀλληλ…, cum d. 1610
ἀλληλ…, cum d. 556
ἀλληλοφθορία, cum d. 1701
ἀλληλοτροφία, cum d. 1745
ἀλληλοφονία, cum d. 1722
ἀλληλοφυεῖς 1779
ἄλλην 125
ἀλλοδαπὸς 127
ἀλλοζῆ… 307
ἀλλογν… 327
ἀλλοφρονέω desipiens, delirans, … Galen. ex Hip. poet.
ἀλλόδ… 321
ἀλλοεπής 338
ἀλλοειδ…, cum d. 415
ἀλλοεθνὴς, in c. ex Ἔθνος.
ἀλλοεθνής 436
ἀλλοθεν … 126
ἄλλοθ… 646
ἀλλοῖος, in c. ex Οἶος.
ἀλλοιοπ… varie polita. Comp. ex …
ἀλλοίωσις, cum d. 126
ἀλλο…, in c. ex … 558
ἀλλο…, cum d. 1633
ἀλλο…, cum d. 12…
ἄλλοτα Dorice pro ἄλλοτε.
ἀλλοκότως 1640
Ἀ'ΛΛΟΜΑΙ 125
ἀλλοπρόσαλλος, in c. ex Ἄλλος.
Ἀ'ΛΛΟΣ, cum d. 126
ἀλλο… 1474
ἀλλοτριονομέω, in c. ex Νόμος.
ἀλλοτριοφάγος, cum d. 1778
ἀλλοτριοφρονέω 1577
ἀλλότριος cum d. 126
ἀλλοτρο…, cum d. 1701
ἀλλοφ…, in c. ex Φῦλον.
ἀλλοφάσσω cum d. 125
ἀλλοφρονέω 1656
ἀλλοφυής 1707
ἀλλόχροος 1719
ἀλλύω 1720
ἀλλοφρ…, in c. ex Φρήν.
ἀλλόφυλος, in c. ex Φυλή.
ἀλλόφωνος 1783
ἀλλ…, cum d. 1827
ἀλλοφ… 1828
ἀλλυ…, in Ἄλλος.
ἀλλυ…, in ἄλυτος 986
ἀλλύω 984
ἄλλως 126
ἅλμα 125
ἅλμη cum d. 130
ἀλμ… 117
Ἀ'ΛΟΑ'Ω, cum d. 128
ἄλοβος, non habens λοβὸν. comp. ex λοβός.
ἀλογ…, cum d. 939
Ἀ'ΛΟ'Η, cum d. 123
ἀλοητὸς, ἀλοητήρ, ἀλοιάω, cum d. ibid.
ἀλοιδόρητος in c. ex Λοιδορέω.
ἀλοιτήρ 128
ἀλοί…, Hesych. … χρίσματα. Deriuatum ex Ἀλείφω.
ἀλοκες, in Ἀλιξ.
ἀλοξ, in Αὖλαξ.
ἀλοίτης, exp. peccator, item puer meritorius, apud Lycophr. Deriuatum ex Ἀλείτω.
ἀλοσύδνη in Ἅλς.
ἀλοκίζω, in Αὖλαξ.
ἀλοπηγὸς cum d. 1502
ἄλοπος 958
ἀλοσ…, in c. ex Ἄχνη.
ἀλοσύδνη 1452
ἀλοσύνη, dementia, apud Nicand. in Ther.
ἀλοτ… 1670
ἄλοχος cum d. 499
ἀλουργ…, cum d. 1409
ἀλοχία 974
ἄλυσις, cum d. ibid.
ἄλοφος, in c. ex Λόφος.
…, cum d. 977
Ἀ'ΛΣ, cum d. 123
ἀλσώδης ἄλσος 130
ἀλτὴς & ἄλτος 125
ἀλτικὸς, cum d. 831
Ἀ'ΛΣΟΣ, cum d. 130
ἄλτρες 125
ἀλτικὸς ibid.
ἄλυγος, exp. … μάστιγος … significante μάστιξ, Hesych.
ἀλυδ… 131
ἀλύζω ibid.
Ἀ'ΛΥ'Η 1?0
ἀλύκης, cum d. ibid.
ἀλυκτ…, in c. ex Ἀλύω.
ἀλυκτάζω
ἀλυκτοπέδη in c. ex Πέδη. 131
ἀλυκτ…, inseparabilis: vel infolubilis … dicit … pro ἄλυτος pleonasmo … apud Suid.
ἀλυκ… 131
… 130
ἀλυπησ…, in c. ex Λύπη.
ἄλυπος 131
ἀλυπ…, cum d. 131
ἀλυπ…, in c. ex Λύω.
ἀλυς 131
ἀλυσθαίνω ibid.
ἀλυσθμαίνω, idem quod ἀλυσθαίνω. Callim. hymno in Delum …
ἀλυσιδ… 335
ἀλυσίδιον, catenula apud Suid. …
ἀλυσιδωτὸς 981
ἄλυσις ibid.
ἀλυσκ… 131 & 986
ἀλυσκάζω 1…
ἀλυ…, cum d. 131
ἀλυτ…, cum d. ibid.
ἄλυτος ibid.
ἀλυσ… ibid.
ἀλύω 986
Ἀ'ΛΥ'Ω 131
Ἀ'ΛΦΑ, cum d. ibid.
ἀλφεσίβοιος, in c. ex Βίος.
ἀλφησ…, in c. ex Βῆς.
ἀλφηστὴς cum d. 131
ἀλφὴ pro ἄλφειν ibid.
ἀλφηστὸς, in c. ex Ἀμείβω
Ἀ'ΛΦΙΤΟΝ, cum d. 132
ἀλφιταμοιβός, in c. ex Μαίνω.
ἀλφιτο… 1409
ἀλφιτ… 1…5
ἀλφοχρ…, f. tinae colorem … habens. Hesych. comp. ex χρώς colo.
Ἀ'ΛΦΟ'Σ 132
ἀλωα in Ἀλωά ibid.
ἀλωάς ibid.
ἀλωπ…, in c. ex Ἀλώπηξ 937
ἀλω…, &c. 132
ἀλώσιμος, in Ἀλίσκομαι.
ἀλω…, cum d. 132
ἀλω…, in c. ex Ὠ…
ἀλωπεκ…, in Ἀλώπηξ.
ἀλωπεκία ibid.
ἀλωπεκ…, &c. ibid.
ἀλωπεκ…, in c. ex Οὐρά.
Ἀ'ΛΩ'ΠΗΞ, cum d. 132
ἀλωπός 1843
Ἀ'ΛΩ'Σ 132
ἀλωστὸς cum d. 115
ἄλωτ… ibid.
ἀλω…, in c. ex Λύσσα.
¶ Ἀ'ΜΑ 133
ἀμαδρυάδες, in c. ex Δρῦς.
ἀμαθὴς cum d. 999
ἀμαθ…, conchae gaudentes arena litorea, apud Athen. l.3. ex Epicharmo. Deriuatum ex ἄμαθος.
ἀμαθύνω, cum d. in Ψάμμος.
ἄμαθος 939
ἀμαιμάκετος 991
Ἀ'ΜΑΙΜΑ'ΚΕΤΟΣ 133
ἀμαλακ…, in c. ex Μαλακός 9…6
ἀμαλάπτω 133
ἀμαλδύνω ibid.
ἀμάλθακτος 936
Ἀ'ΜΑΛΘΕΙΑ 133
Ἀ'ΜΑΛΛΑ, cum d. ibid.
ἀμαλλοδέτηρ 385
ἀμαλλοδέτης, idem: apud Theocr. Idyl. 10.
Ἀ'ΜΑΛΟ'Σ cum d.
ἀμαλινὶς 147
Ἀ'ΜΑΜΥΞ 134
ἀμαμάξυς, cum d. in Ἀμαλός.
Ἀ'ΜΑΝΙΤΑΙ
ἀμαξ…, in c. ex Μαίνω. 134
Ἀ'ΜΑ'ΞΑ, cum d.
ἀμαξαῖος 134
ἀμαξαπους 468
ἀμαξόβιος, in c. ex Βίος. 1307
ἀμαξ…
ἀμαξοπηγὸς cum d. 892
ἀμαξ…, vide cum ἀμαξιτὸς … 1312
ἀμαξ…
ἀμαξουργός, cum d. 1565
ἀμαξ… 499
Ἀ'ΜΑ'ΡΑ cum d. 135
Ἀ'ΜΑ'ΡΑΚΟΣ, cum d. 134
ἀμαρ…, cum d. in comp. ex Μαραίνω. ibid.
ἀμαργαρ…, margaritis carens comp. ex Μαργαρίτης.
ἀμαρ…, &c. in Ἀμάρα.
Ἀ'ΜΑΡΤΑ'ΝΩ, cum d.
ἀμαρτίνοος, in c. ex Νόος. 135
ἀμαρτῇ
ἀμαρτ…, pro ἁμαρτῇ … Suid. ex … 494
ἀμαρτ…
ἀμαρτ…, cum d. in Ἀμαρτάνω. 1005
ἀμαρτ…, vide in Ἀμαρτάνω.
Ἀ'ΜΑΤΕΥ'Σ, cum d. 136
ἀμαυ…, apud Etym. ex Aeschylo.
ἀμαύρωσις, in c. ex Μαυρόω 1206
ἀμαχ…, in c. ex Μάχη. 1106
ἀμα…, qui nihil gustauit seu comederit … Comp. vel ex … gusto vel ex …
ἀμαχ…, in c. ex …
ἀμαχ…
ἀμβλ…, in c. ex Βλάω. 1665
ἀμβλ…, … ex Καρπός.
Ἀ'ΜΑΥΡΟ'Σ, cum d. 136
ἀμάω cum d. 1012
Ἀ'ΜΑ'Ω, cum d. 135
ἀμβαίνω pro ἀναβαίνω.
ἀμβάσις pro ἀνάβασις.
ἀμβάτης, pro ἀναβάτης.
ἀμβλ… pro ἀναβλ…
Ἀ'ΜΒΗ
Ἀ'ΜΒΙΞ 137 ibid.
ἀμβλ…, in …
Ἀ'ΜΒΛΥ'Σ, cum d. 137
ἀμβλυ…, cum d. 1179
ἀμβλ…, &c. in Ἀμβλύς 1185
ἀμβλ…, cum d. 1179
ἀμβ…, cum …
ἀμβρ… pro ἀναβ…
ἀμβρ…, cum d. 141
ἀμβροσ… 499
ἀμβροσιόδμος, ambrosiae odorem habens: … apud Athen. l.9.
ἀμβρ…, cum d. 239
… 3
…, cum d. 289
ἀμβρ…, in Ἄμβρ…
ἀμεγ…, in c. ex Μέγεθος.
ἀμεγ…, in comp. ex Μέγας.
ἀμ…, in c. ex Ὀδύς.
ἀμέθυστος, siue ἀμέθυστος, in comp. ex Μέθυ.
Ἀ'ΜΕΙ'ΒΩ cum d. 138
ἀμειδής, cum d. in c. ex Μειδιάω.
ἀμειλίκτος, in c. ex Μειλίσσω.
ἀμεικτος ibid.
ἄμειψις 4
ἄμεν 1020
ἀμέρδω 139
ἀμερὶς 1023
Ἀ'ΜΕ'ΛΓΩ, cum d. 140
ἀμελ…, in c. ex Μέλει 1025
ἀμέλεια ibid.
ἀμελητὴς 1026
ἀμελήτης, cum d. ibid.
ἀμελ…, cum d. 1025
ἀμελ…, cum d. ibid.
ἀμελ…, cum d. in c. ex Μέλι.
ἀμελ…, in c. ex Μέλει 1025
ἀμέλω ibid.
ἀμεμπτ…, cum d. in comp. ex Μέμφομαι. ibid.
ἀμεμφ…, cum d. ibid.
ἀμεμφ…, cum d. ibid.
ἀμενὴς 1034
ἀμερ…, vide in ἀμερὴς 1205
Ἀ'ΜΕ'ΡΓΩ 140
ἀμέρδω, in Μέρδω.

ἀμέρης

ἀμέρσις 1020
ἀμεγ…, cum d. in c. ex Μέγεθος. 1010
ἀμέθυστος 1035
ἀμε…
ἀμετάπαυστος, in c. ex Παύω.
ἀμετάνοος, in c. ex Νόος.
ἀμετάστρ…, idem quod ἀμετάστρεπτος. Hesych comp. ex … & στρέφω.
ἀμετ…, cum d. in c. ex Μείδω.
ἀμετ… 234
ἀμετάθετος 246
ἀμεταθ… ibid.
ἀμεταβ… ibid.
ἀμετάβολος 400
ἀμετ…, cum d. 1024
ἀμετάκλιτος 792
ἀμετάλλακτος 731
ἀμεταμέλητος 921
ἀμεταμόρφ… 1026
ἀμεταπ… 11?9
ἀμετάπειστος, cum d. 1261
ἀμεταπτωτ… 1323
ἀμετάτρεπτος 1348
ἀμετ…, in c. ex Πτήσσω 1391
ἀμετάπτωτος 1315
ἀμετάστατος 702
ἀμεταστρεπτὶ 1547
ἀμετάστροφος ibid.
ἀμετατρέπτως 1634
ἀμεταχείριστος 1802
ἀμέτοχος 551
ἀμετρί…, in Ἄμετρος.
ἀμετρ…, in c. ex Βάθος.
ἀμετρὴς 494
ἀμετρ…, in c. ex Κανών.
ἄμετρος, cum d. 1041
ἀμέτρως 494
Ἀ'ΜΕΥ'Ω, cum d. 140
ἀμη Ἄμα 136
ἀμη…, cum d. in c. ex Μῆλον.
ἀμη…, in c. ex Μ…
Ἀ'ΜΗΣ 140
ἀμήτης, cum d. 163
ἀμητὸς 140
ἄμητος, &c. 136
ἀμήτωρ in c. ex Μήτηρ.
ἀμηχαν…, cum d. in c. ex Μηχανή.
ἀμηχανο…, male sibi tricor machinas, vel inepta & inutiles machinas fabricor. Hippoc. de fract. … Decomp ex μηχανοποιός.
Ἀ'ΜΙ'Α 140
ἀμίαντος in c. ex Μιαίνω.
ἀμίας 1055
ἀμίλλα, cum d. ibid.
Ἀ'ΜΙ'ΛΛΑ, cum d. 140
ἄμισθος, in c. ex Μισθός.
ἀμιτροχίτων, in c. ex Μίτρα.
ἀμίξια 1055
ἀμί…, cyphus argenteus. Etym. Diminut. ab ἄμη.
ἄμιππος, in c. ex Ἵππος.
Ἀ'ΜΙΣ 140
ἀμισος 127
ἀμισὴς, in c. ex Μῖσος.
ἀμι…, cum in c. ex Μ…
ἀμι…, qui … ledus est in frustra. in Comp. ex …
ἀμιχθ…, in Μίγω.
ἄμμος 1060
ἀμμ… 1812
ἀμμ… 129
ἀμμ…, cum d. in Ἅπτω 170
ἀμμέγα, pro ἀνὰ μέγα. Apollon. Rhod.
ἀμμέσον, pro ἀνὰ μέσον.
ἀμμίξαι, pro ἀναμίξαι.
Ἀ'ΜΜΙ 141
ἀμμ…, ἀμμ… 1014
Ἀ'ΜΜΟΝ 141
ἀμμοβάτης, per arenam incedens. nomen cuiusdam serpentis. Comp. ex Βαίνω.
ἀμμοδ… 427
ἀμμοδύτης ibid.
ἀμμο…, cum d. 1021
ἀμμ…, in c. ex Νίτρον.
ἀμμ…, cum d. ibid.
ἀμμ…, in Ψάμμος.
ἀμμόχρυσος, in c. ex Χρυσός.
ἀμμώδης … Ἄμμος.
ἀμμωνιακὸς 141
ἀμμωνια ἄμμωνος 1062
ἀμν… 141
ἀμνὸς ibid.
ἀμνημόνευτος 1002
ἀμοιβαῖος, cum d. ibid.
ἀμ… 728
ἀμνηστέω, cum d. 1062
Ἀ'ΜΝΙΟΝ 141
ἀμνὶς in Ἀμνός.
ἀμνοκώπος 844
ἀμνοκῶν 1110
Ἀ'ΜΝΟ'Σ, cum d. 141
ἀμνοφόρος 1734
ἀμογητὶ, in c. ex Μόγος.
ἀμόθεν, in Ἀμός.
ἀμοὶ ibid.
ἀμοιβὴ, cum d. in c. ex Ἀμείβω.
ἀμοιβὸς, cum d. 1022
ἀμοιραδὸν, cum d. ibid.
ἀμόλγαιος, in c. ex Μολύνω.
Ἀ'ΜΟ'ΡΑ 142
Ἀ'ΜΟΡΒΟ'Σ, cum d. ibid.
ἀμόργη cum d. in Ἀμέργω 140
ἀμορ…, in c. ex Ὄρ… 1199
ἀμορ…, in Ἀμορβός.
ἄμοργις 1021
ἀμορφ…, cum d. in c. ex Μορφή.
Ἀ'ΜΟ'Σ, cum d. 142
ἄμοτον, in c. ex Μότος.
ἀμουσία in c. ex Μοῦσα.
ἀμουσ… 919
ἄμυκτος, cum d. in c. ex Μύσσω.
ἄμοχθος, cum d. in c. ex Μόχθος.
ἀμπαῖδες, Hesych. teste Laconibus sunt puerorum curatores, quia ἀνὰ παῖδας πολοῦνται.
ἀμπαύω, cum d. in Ἀναπαύω.
ἀμπεδίον pro ἀνὰ πεδίον.
ἀμπελ… 1265
ἀμπείρω pro ἀναπείρω.
ἀμπέλαγος pro ἀνὰ πέλαγος.
Ἀ'ΜΠΕΛΟΣ, cum d. 142
ἀμπελόπρασον, herbae nomen quae & ἀγριόπρασον apud Diosc. lib. 3. c. 183
ἀμπελ…, in c. ex Πράσον.
ἀμπελουργὸς, vinitor, qui operatur circa vitem.
ἀμπελουργία, vineae cultura, apud Theophr.
ἀμπελουργέω, sum vinitor, vinitoris opus facio. Theophr. Metaphorice vtitur Demosthen.
ἀμπελ…, cum d. 1780
ἀμπ…, in Ἀμπυκ…
ἀμπεπαλὼν pro ἀναπεπαλών.
ἀμπερὲς, Hesych. exp. διαμπερές.
ἀμπετάζω pro ἀναπετάζω.
ἀμπετ…, cum d. 547
ἀμπ… pro ἀνα…
ἀμπισχ… ibid.
ἀμπίσχω ibid.
ἀμπλακίω, cum d. 1320
ἀμπλακ…, pro ἀναπλ…
ἀμπν…, cum d. in …
ἄμπολιν, Aeolica syncope, pro ἀνὰ πόλιν, per vrbem. Apollon.
ἄμπωτις, itidem pro ἀνάπωτις, apud …
Ἀ'ΜΠΡΟ'Ν, cum d. 143
ἀμπρ…, per syncopen pro ἀνα…, fabulantur apud Eustath.
Ἀ'ΜΠΥΞ, cum d. 143
ἀμπυκ… 1311
ἀμπυκτ…, cum d. ibid.
Ἀ'ΜΥΓΔΑΛΕ'Α cum d. 143
ἀμυγδαλ…, &c. … amygdalae speciem gerens, amygdalae simil. Diosc. lib. 4. cap. 165
ἀμυγδαλοκατάκτης 45
ἀμυγμὸς 145
ἀμυδ…, in Ἀμυδρ…
Ἀ'ΜΥΔΡΟ'Σ, cum d. 144
ἀμύελος, in c. ex Μυελός.
ἀμύητος, in c. ex Μυέω.
ἄμυθος 1074
ἀμύθητος 1272
ἀμυκαλαί, cuspides iaculorum: … inquit Hesych.
ἀμύκητος, in c. ex Μυκάω.
ἀμυκτικὸς, cum d. 145
ἄμυλον, amylium. Pro placenta accipi putatur, apud Aristot. in probl. Comp. ex Μύλη.
ἄμυλος, in com. ex Μύλη.
Ἀ'ΜΥ'ΜΩΝ 144
Ἀ'ΜΥ'ΝΩ, cum d. ibid.
ἀμύξ, ἄμυξις 145
ἄμυος, in c. ex Μῦς.
Ἀ'ΜΥ'ΣΣΩ ibid.
ἀμυσ…, cum d. in c. ex Μύω.
ἄμυστις ibid.
ἀμυσ…, in c. om. ex Μύω.
ἀμυχ…, in com. ex Μέσος.
ἀμυχὴ, cum d. ibid.
ἀμ…, festino, propero: apud Atticos, inquit Suid.
ἀμφαγαπάω, cum d. 6
ἀμφαγ… 1107
ἀμφαδὸν, ἀμφάδιος &c. 17?4
ἀμφαμιῶται, apud Cretenses vocabantur serui quorum opera rustici vtebantur, indigenae qui eum, sed bello capti. Athen. l. 6. & Eust.
ἀμφαξονεῖν, in com. ex Ἄξων.
ἀμφαραβίζω, cum d. in Ἀραβος.
ἀμφαριστερὸς, in c. ex Ἀριστερός.
ἀμφασία, vide in ἀφασία 1719
ἀμφαυξις 58
ἀμφαφάω 224
ἀμφαχ… 177
ἀμφεπ… 454
ἀμφέπω 491
ἀμφιέσμαι, pro ἀμφιέννυμαι.
ἀμφηκὴς, in c. ex Ἀκή 94
ἀμφῆλιξ, in c. ex Ἡλικία.
ἀμφημερινὸς, cum d. 604
ἀμφηρεφὴς 514
ἀμφήρης 511
ἀμφηρικὸν ibid.
ἀμφήριστος 51…
Ἀ'ΜΦΙ' 146
ἀμφιάζομαι 561
ἀμφίαλος 129
ἀμφιάναξ, cum d. in c. ex Ἄναξ.
ἀμφίασις, in ἀμφιάζομαι.
ἀμφίασμα ibid
ἀμφιάχω seu ἀμφιάχω, in c. ex Ἠχή.
ἀμφιβ… 231
ἀμφιβάλλω 241
ἀμφίβασις, cum d. 231
ἀμφιβατέω ibid.
ἀμφιβ… ibid.
ἀμφίβιος, in com. ex Βίος.
ἀμφίβλημα, in ἀμφιβάλλω.
ἀμφίβληστρον, cum d. ibid.
ἀμφιβοάω, in c. ex Βοάω 272
ἀμφίβολος, cum d. 241
ἀμφιβρ…, in Βραχύς.
ἀμφιβρεχ…, in c. ex Βρέχω.
ἀμφιβρο…, cum d. in c. ex Βροτός.
ἀμφιβρ…, in com. ex Βρέχω.
ἀμφιβ… 272
ἀμφιγυήεις 295
ἀμφιγ…, securis: Hesych. comp. ex γυῖον, acies.
ἀμφιγηθέω, in com. ex Γηθέω.
ἀμφιγνοέω, in com. ex Νόος.
ἀμφίγυος 378
ἀμφιγ…, in c. ex Γύη.
ἀμφιγ… ibid.
ἀμφίγυος ibid.
ἀμφιδαὴς 351
ἀμφιδ… 353
ἀμφιδάσειος, in c. ex Δασύς.
ἀμφιδέα 384
ἀμφιδ…, admodum meticulosum: Hesych. & Suid. comp. ex Δέος.
ἀμφιδ…, in c. ex Δέμω.
ἀμφιδέξιος, cum d. 373
ἀμφίδετος 384
ἀμφιδήριτος 378
ἀμφιδ… 384
ἀμφιδηριάομαι, contendo vel decerto de … vel idem quod δηριάομαι. Simon. in iamb. de mul. Γυναικὸς … ἀμφιδηριωμένης.
ἀμφιδήριτος, in c. ex Δῆρις.
ἀμφιδ…, in c. ex Διάω.
ἀμφιδονέω, in c. ex Δονέω.
ἀμφίδοξος, cum d. in c. ex Δόξα 415
ἀμφιδ…, in c. ex Δίεμαι 374
ἀμφιδ…, in c. ex …
ἀμφίδρομ…, cum d. 1661
ἀμφίδρυπτος, in c. ex Δρύπτω 424
ἀμφιδρυφὴς ibid.
ἀμφίδυμος 427
ἀμφιδύω 429. in c. ex Δύω, induo.
ἀμφίδωρος, in c. ex Δῶρον.
ἀμφιελίσσω, cum d. in compos. ex Ἑλίσσω 454
ἀμφιέ… 561
ἀμφιέννυμι ibid.
ἀμφιέπω, in c. ex Ἕπω, operor 491
ἀμφιέ… 499
ἀμφιέ… 561
ἀμφιεσις ibid.
ἀμφιετ…, in c. ex Ἔτος 532
ἀμφιετ… ibid.
ἀμφιέτης ibid.
ἀμφιετηρὶς ibid.
ἀμφι… ibid.
ἀμφιζάω, sedeo circum: Hesych. Comp. ex Ἵζω.
ἀμφίζ…, in c. ex Ζυγόω.
ἀμφίηκης, idem quod ἀμφηκὴς, vtrinque acutum.
ἀμφιθάλασσος, in c. ex Θάλασσα.
ἀμφιθαλ…, in c. ex Θάλασσα.
ἀμφιθαλὴς, cum d. in c. ex Θάλλω.
ἀμφιθέατρον in c. ex Θεάομαι 624
ἀμφίθετος 1610
ἀμφιθέω in c. ex Θέω.
ἀμφίθρεπτος, in c. ex Τρέφω 1662
ἀμφίθυρος, in c. ex Θύρα.
ἀμφικαλύπτω in c. ex Καλύπτω.
ἀμφικάρηνος, in comp. ex Κάρηνον 747
ἀμφικαρὴς ibid. in c. ex Κάρη.
ἀμφίκαρπος 750
ἀμφίκαυστος 722
ἀμφικ… 780
ἀμφίκερος, in c. ex Κέρας.
ἀμφικλ…, in c. ex Κλιτύς.
ἀμφικλυ…, in c. ex Κλύζω.
ἀμφικίων 773
ἀμφικνέφ…, in Κνέφας.
ἀμφικιονος, in c. ex Κίων.
ἀμφίκομος 799
ἀμφίκουρος 809
ἀμφικ…, com. ex Κέρας.
ἀμφίκοιλος, in c. ex Κοῖλος.
ἀμφικτίονες in comp. ex Κτίω.
ἀμφικυκ…, in c. ex Κύκλος.
ἀμφίκομος, in comp. ex Κόμη.
ἀμφίκομον 844
ἀμφίκοσμος 848
ἀμφικ…, in Ἀμφικτίων 763
ἀμφικ… 258
ἀμφικ… 748
ἀμφικρημν…, in compos. ex Κρημνός.
ἀμφίκρημνος in c. ex Κρημνός.
ἀμφικ… 837
ἀμφικύλιος, in comp. ex Κυλίω 893
ἀμφικύπελλον, in Κύπελλον.
ἀμφίκυρτος, in comp. ex Κυρτός.
ἀμφίλαιος, vtrinque manu laeuus. Comp. ex Λαιός.
ἀμφιλ…, in c. ex Λα… 915
ἀμφιλαφὴς, cum d. 917
ἀμφιλαχαίνω, in comp. ex Λαχαίνω.
ἀμφιλέγω, cum d. 936
ἀμφίλινος, in c. ex Λίνον.
ἀμφίλογος, cum d. ibid.
ἀμφίλοξος, in c. ex Λοξός.
ἀμφίλοφος, in c. ex Λόφος.
ἀμφιλύκη 979
ἀμφιμ…, in comp. ex Μακρός 1044
ἀμφίμαλλος, in comp. ex Μαλλός.
ἀμφιμάτωρ, Hesych. est infelici fato mortuus. Item qui vtrunque parentem habet vel amisit. Idem ἀμφιμάτορα dici scribit farinas melle imbutas.
ἀμφιμάσχαλος, in comp. ex Μασχάλη.
ἀμφιμ… 1011
ἀμφιμέλας, in c. ex Μέλας.
ἀμφιμήτωρ cum d. in comp. ex Μήτηρ.
ἀμφιμ… 1055
ἀμφινείκητος, cum d. in c. ex Νεῖκος.
ἀμφινέμομαι, in c. ex Νέμω, habito 1090
ἀμφινοέω, in ἀμφιγνοέω 1107
ἀμφίξοος 1122
ἀμφίον, indumentum amictus Hesych. ex Soph. Momo.
ἀμφιορκία in c. ex Ὅρκος.
ἀμφιπαγὴς 1301
ἀμφιπάτωρ in c. ex Πατήρ.
ἀμφιπελ…, in c. ex Πέλεκυς.
ἀμφιπέλεκκος ibid.
ἀμφιπέλομαι, in c. ex Πέλω.
ἀμφιπέτομαι, in c. ex Πέτομαι.
ἀμφιπεριστέλλω 799
ἀμφιπεριστρέφω 1547
ἀμφιπεριστ… ibid.
ἀμφιπεριτρύζω, in c. ex Τρίζω.
ἀμφιπεριφθινύθω 1744
ἀμφιπ…, in comp. ex Πηγός.
ἀμφιπίπτω 1314
ἀμφίπλεκτος, implexus. Hesych. ab ἀμφιπλέκω.
ἀμφιπλήκτης 1357
ἀμφιπλήξ ibid.
ἀμφίπλοκος, in c. ex Πλέκω.
ἀμφιπολεύω 1359

ἀμφιπολία. ibid.
ἀμφιπόλεις, cum d. 1362
ἀμφίπολος 1359
ἀμφιπονέω 1284
ἀμφιποτάομαι, in c.ex Πέτομαι.
ἀμφίπτοι, in com.ex Γ'πτος.
ἀμφιτοξεύω, in c.ex Τόξον.
ἀμφιπρόσυλος, in c.ex Στῦλος.
ἀμφιπρόσωπος 1183
ἀμφίπρυμνος, in c.ex Πρυμνός.
ἀμφιπτάομαι, circum volo. Comp. ex ἵπταμαι.
ἀμφίπυλος, in c.ex Πύλη.
ἀμφίπυρος, in c.ex Πῦρ.
ἀμφιῤῥεπής 1410
ἀμφιῤῥαπίζω, in c.ex ῥαπίζω 1416
ἀμφίῤῥυτος 1425
ἀμφιῤῥώξ 1429
ἀμφίῤῥοος, vide in ἀμφίῤῥυτος.
ἀμφίς 146
ἀμφισβαίνω, in ἀμφιβαίνω 2:1
ἀμφισβατής, controuerſus, ambiguus: quaſi dicat in quo in vtramque partem itur: apud Heſych. & Suid. Compoſ. ex ἀμφὶ & Βαίνω
ΑΜΦΙΣΒΗΤΕΏ, cum d. 146
ἀμφισβήτησις 308
ἀμφισβατοῦσα, idem quod ἀμφισβητοῦσα, apud Etym.
ἀμφίσκιος, in c.ex Σκιά.
ἀμφισκώ 561
ἀμφισκῶται, qui circum accentes pagi habitant. Heſych. Comp. ex κώμη.
ἀμφισμαραγεῖ, idem quod ἀμφισβατεῖτε Heſych.
ἀμφίσταμαι 694
ἀμφιστέλλω 1523
ἀμφιστεφής, in c.ex Στέφω.
ἀμφιστρεφής 1533
ἀμφίστομος 1535
ἀμφίσφαλσις, in c.ex Σφάλλω 1179
ἀμφιτάλαντος, in c.ex Τάλαντον.
ἀμφιτάπης, cum d.in c.ex Τάπης.
ἀμφιτείνω, in c.ex Τείνω.
ἀμφιτιμάω, in c.ex Τιμάω.
ἀμφιτέμνω, in c.ex Τέμνω.
ἀμφιτίταται, in c.ex Τιτάω.
ἀμφίτομος, vtrinque tendens. anceps: vt ἀμφίτομος λόγχας, apud Eur. in Hippol. Comp. ex τέμνω.
ἀμφιτρῆς, in c.ex Τετραίνω.
ἀμφίτρητος ibid.
ἀμφιτρίτη, dicitur mare: vel quoniam nauigantibus ab omni parte eſt ſeruabile: ἀπὸ τοῦ ἀμφοτέρωθεν τρεῖν τοῖς πλέουσιν, vt tradit Etymol. ex Choerobosco & Orione: vel ἀπὸ τοῦ ἀμφιτρίβειν τὴν γῆν, quod terram vndique terat ſuis fluctibus: vel παρὰ τὸ ἀμφιτρέχειν αὐτήν, quod eam ambiat.
ἀμφιτρομέω 1667
ἀμφιτρυχής 1674
ἀμφιφαής 1715
ἀμφίφαλος, in c.ex Φάλος.
ἀμφιφαίνω 1715
ἀμφίφλοξ, in c.ex Φλόξ.
ἀμφιφορεύς 1725
ἀμφιφύξ, ἡ, idem quod ἀμφαυξις, vt tradit Theophr. hiſt.pl.lib.3. cap.8.
ἀμφιχαίνω, in c.ex Χαίνω.
ἀμφιχέω 1805
ἀμφιχολόομαι, in c.ex Χολή.
ἀμφιχορεύω, in c.ex Χορός.
ἀμφίχρυσος 1827
ἀμφιχύτης 1805
ἀμφιχύω ibid.
ἀμφίχωλος, in Χωλός.
ἀμφοδος, cum d.in c.ex Ὁδός. 1128
ἀμφοδίζω in c.ex Ὀδίζω.
ἀμφιφοροεις 1734
ἀμφορεύς, cum d. vide in ἀμφιφορεύς.
ἀμφοτερίζω, cum d. 147
ἀμφοτερόγλωσσος, in com.ex Γλῶσσα.
ἀμφοτεροδέξιος, in c.ex Δεξιά.
ἀμφοτερόπλοος 1335
ἀμφότερος, cum d. 147
ἀμφουδίς, in c.ex Οὖδας.
ἀμφυλακτέω, circumlatro, vndique oblatro. Cum accuſ. Comp. ex ὑλάω
ἀμφύω, pro ἀναφύω.
ἈΜΦΩ 147
ἀμφώβολα, in c.ex Ὀβελός.
ἀμφωδῖν, in c.ex Ὀδούς.
ἀμφώας, in c.ex Οὖας.
ἀμφωμοσία, in c.ex Ὄμνυμι.
ἀμφῶτις, cum d.in c.ex Οὖας.
ἀμφῶες ibid.
ἀμώμητος, in c.ex Μῶμος.
ἈΜΩΜΟΝ, cum d. 147
ἄμωμος, in c.ex Μῶμος.
ἀμώς, in Ἀμός.
ἀμωτητά, caſtaneæ, apud Athen. lib.2.
¶ ἈΝ 147.148
ἈΝΑ 149
ἀναβαθμός, ἀναβάθρα, ἀναβαθμίς, &c. ἀναβαίνειν, ἀναβαίνω 232
ἀναβακχεύω, in c.ex Βάκχος.
ἀναβάλλω, in c.ex Βάλλω cum pr.
ἀναβαπτισθεὶς, in c.ex Βάπτω.
ἀναβάτης, in ἀναβαίνω.
ἀναβασμός ibid.
ἀναβαστάζω, in c.ex Βαστάζω.
ἀναβάτης, cum d.in Ἀναβαίνω.
ἀναβάσσω, in c.ex Βῆξ 262
ἀναβιβάζω, in c.ex Βιβάζω 237
ἀναβιβρώσκω, in c.ex Βιβρώσκω.
ἀναβιόω, cum d.in c.ex βίος. ... βίος.
ἀναβλαστάνω, cum d.in c.ex Βλαστάνω 267
ἀναβλέψις, in ἀναβλέπω.
ἀναβλύζω in ἀναβλίζω.
ἀναβόησις ibid.
ἀναβρύζω, in c.ex Βλύζω.
ἀναβλυσις ibid
ἀναβοάω, cum d.in c.ex Βοάω.
ἀναβολεύς in c.ex Βόλος.
ἀναβολὴ, cum d.in ἀναβάλλω.
ἀναβορβορύζω exp exclamo: apud Ariſtoph. Comp. ex βορβορύζω.
ἀναβὸς Doricè pro ἀνηβος.
ἀναβράζω, cum d.in c.ex Βράζω.
ἀναβραχεῖν ibid.
ἀναβρέχω in c.ex Βρέχω.
ἀναβρεχθεὶς, idem quod βρεχθείς.
ἀναβρόχω in c.ex Βρόχος
ἀναβρυάζομαι, in c.ex Βρύχω.
ἀναβρύχω ibid.
ἀναβρύω in c.ex Βρύω.
ἀναβρώσκω, cum d.in c.ex Βιβρώσκω.
ἈΝΑΓΑΛΛΙΣ 149
ἀναγαργαρίζω cum d. 300
ἀναγγέλλω, cum d. 7
ἀναγεννάω 9
ἀναγελάω in c.ex Γελάω.
ἀναγεωργέω, cum d.in c.ex γεωργέω 308
ἀναγινώσκω, cum d.in c.ex Γνόω.
ἀναγνῶναι 22
ἀναγιγνώσκω in c.ex Γιγνώσκω.
ἈΝΑΓΚΗ, cum d. 150
ἀναγκοφαγέω 1659
ἀναγκοφαγία, cum d.in c.ex Φάγω 1741
ἀναγλυκαίνω, in c.ex Γλυκύς.
ἀναγλύφω, cum d. 327
ἀναγράμματα, in compoſ. ex γράμμα 740
ἀναγνός, in c.ex Ἁγνός.
ἀναγνωρίζω, cum d. 321
ἀναγνώρισις in ἀναγινώσκω 318
ἀναγνωσμα ibid.
ἀναγνώστης, cum d. ibid.
ἀναγόρευσις in Ἀγορά 31
ἀναγορεύω, cum d. 19
ἀναγραμματίζειν, cum d. 334
ἀναγράφω, cum d. ibid.
ἀναγρία 23
ἀναγρύζειν, in c.ex Γρῦ.
ἀναγυμνόω, in c.ex Γυμνός.
ἈΝΑΓΥΡΙΣ 151
ἀναγχιππασία in c.ex Ἵππος.
ἀνάγω, cum d. 31
ἀνάγωγος, in c.ex ἀγωγή at ἀναγωγὴ, in ἀνάγω. 39
ἀναγώνιστος 47
ἀναδάζομαι 352
ἀναδαίομαι ibid.
ἀναδάκνω, in c.ex Δάκνω.
ἀναδασμός, in ἀναδάζομαι.
ἀνάδαστος ibid.
ἀναδείγματα, in ἀναδείκνυμι.
ἀναδείκνυμι 362
ἀνάδειξις ibid.
ἀναδείπνεω, in c.ex Δεῖπνον.
ἀνάδελφος, in c.ex Ἀδελφός.
ἀναδέμω, in c.ex Δέμω.
ἀναδενδράς, cum d. 372
ἀναδενδρομαλάχη, vide in δενδρομαλάχη 995
ἀναδέομαι, in ἀναδέω 384
ἀναδέρω 374
ἀνάδεσις 384
ἀναδεσμέω, cum d. ibid.
ἀναδέχομαι ibid.
ἀναδιδάσκω, in c.ex Διδάσκω.
ἀναδιδάσκω 353
ἀναδίδωμι, in c.ex Δίδωμι.
ἀναδίκος, cum d.in Ἄδικος.
ἀναδινέω in c.ex Δίνη 406
ἀναδιπλασιάζω, cum d.in c.ex Διπλόος.
ἀναδιφάω, in Δίφω 412
ἀναδιφάζω, &c. ibid.
ἀνάδοσις, ἀναδίδωμι.
ἀναδοτέος, cum d. ibid.
ἀναδοχή, cum d.in ἀναδέχομαι 380
ἀναδρομή, ... 1663
ἀναδύομαι, cum d. 427
ἀνάεδνος in Ἕδνα 439
ἀναείρω, in c.ex Ἀείρω 57
ἀναέλπτος, in c.ex Ἐλπίς.
ἀναζάω, in ἀναζέω.
ἀναζεύγνυμι 576
ἀναζέω, in c.ex Ζέω.
ἀναζεύγνυμι, cum d. 579
ἀναζέω, cum d. 582
ἀναζητέω in c.ex Ζητέω.
ἀναζυγή, cum d.in ἀναζεύγνυμι.
ἀναζωννύω in c.ex Ζώνη.
ἀναζωγραφέω, depingo, delineo.
ἀναζωγρέω in vitam reuoco, exuſcito, inſtauro. Epig. l. 3. Decomp. ex ζωγρέω.
ἀναζωπυρέω, in c.ex Ζωπυρέω.
ἀναζωπυρία 1406
ἀναθάλπω, in ἀναθάλλω.
ἀναθάλλω cum d.in c.ex Θάλλω.
ἀναθαρσέω, in c.ex Θάρσος.
ἀναθαρρέω, in c.ex Θάρσος.
ἀναθέρμαινω ibid.
ἀναθεώρησις, cum d. ibid.
ἀνάθημα, cum d.in ἀνατίθημι.
ἀναθερμαίνω 631
ἀνάθεσις in ἀνατίθημι.
ἀναθέω in comp. ex Θέω.
ἀναθεωρέω, cum d. in c. ex Θεωρός ſpectator.
ἀνάθεσις idem quod ἀνάθησις. Heſych.
ἀναθηλέω in c.ex Θάλλω.
ἀνάθημα, cum d.in ἀνατίθημι 1621
ἀναθλίβω in c.ex Θλίβω.
ἀναθλον, ἀνάθλημα, certaminibus in habilis imbellis.
ἀναθολόω, cum d.in c ex Θολός.
ἀναθορεῖν, in c ex Θόρω.
ἀναθορυβέω, in c.ex Θόρυβος.
ἀναθρέμμα, ἀνάθρεπτος, ἀναθρέψαι, in ἀνατρέφω 1657
ἀναθρέω in c.ex Ἀθρέω.
ἀναθρῴσκω, in c.ex Θρῴσκω.
ἀναθυμίασις vide in Θύω 662
ἀναθυμιάω, cum d.in c.ex Θυμιάω.
ἀναθύρω, in c.ex Ἀθύρω.
ἀναθύω, in c.ex Θύω.
ἀναβοάω, vociferor, exclamo. Heſych.
ἀναίδεια, in ἀναιδής.
ἀναιδεύομαι ibid.
ἀναιδήμων ibid.
ἀναίδης, cum d.in c.ex Αἰδώς.
ἀναίθουσα, in c. ex Αἴθω.
ἀναίθω ibid.
ἀναίθω, τὸ, incœnia ſeu incœnata. Apud Heſych. ſcribitur.
ἀναίδεια Comp ab Αἰδεῖν.
ἀναίμακτος, cum d. in c. ex Αἷμα.
ἀναιμος, cum d. ibid.
ἈΝΑΙΝΟΜΑΙ 151
ἀναίρεσις, in ἀναιρέω.
ἀναιρέτης, cum d. ibid.
ἀναιρέω, in c.ex Αἱρέω 75
ἀναίρω in c. ex Αἴρω.
ἀναισθησία, in c.ex Αἰσθάνομαι.
ἀναισθητος, cum d. ibid.
ἀναισιμόω, cum d. in c.ex Αἰσιμόω.
ἀναΐσσω & ἀναΐσσω, in c.ex Ἀΐσσω.
ἀναισχυντος, cum d. in comp. ex Αἰσχος.
ἀναιτιολόγητος in αἰτιολογία.
ἀναίτιος, cum d.in c.ex Αἰτία.
ἀνακαγχάζω, in c.ex Καγχάζω.
ἀνακαθαίρω, cum d. in c. ex Καθαίρω.
ἀνακάθημαι, vide κάθημαι, in Ἧμαι.
ἀνακαθίζω vide καθίζω, in Ἵζω.
ἀνακαινίζω, cum d. in c. ex Καινός.
ἀνακαίνωσις, cum d. ibid.
ἀνακαίω, cum d. in Καίω.
ἀνακαλέω, cum d. in comp. ex Καλέω 729
ἀνακαλινδέομαι, in c. ex Καλινδέω 893
ἀνακαλύπτω, cum d.in comp. ex Καλύπτω.
ἀνακάμπτω, cum d. in compoſ. ex Κάμπτω.
ἀνακάμψερος, in comp. ex ἔρος 47
ἀνακαμψίπυρος, vide in Ἐκκαμψίπυρος 1145
ἀνακάμψις, in ἀνακάμπτω.
ἀνακανάζω, in c.ex Ἀνδάνω.
ἀνακάπτω, in c.ex Κάπτω.
ἀνάκαρ in c.ex κάρ 745
ἀνακαρδίος, in comp. ex Καρδία 747
ἀνακάς, in ἀνακάς.
ἀνάκειμαι in ἀνακάπτω.
ἀνακεάζω, idem quod κεάζω, findo.
ἀνάκεια, τὰ, feſtum Dioſcurorum qui dicuntur ἄνακες, Euſth. ex Pauſ.
ἀνάκειμαι, in comp. ex Κεῖμαι.
ἀνάκειον, templum Dioſcurorum ἀνάκων. Heſych.
ἀνακεράω, in comp. ex Κεράω 763
ἀνακεκαλυμμένως, in ἀνακαλύπτω.
ἀνακεφαλαιόω, cum d. 770
ἄνακες, appellantur Dioſcuri: vel διὰ τὰς τῶν ἀστέρων ἀνασχέσεις, vt tradit Plut. in Num. vel διὰ τὰς ἀνοχάς, vel ἀπὸ τοῦ ἄνω ἥκειν, Attice ſignificante ἄνω: aut ab ἀνακῶς, διὰ τὸ ἀνακῶς ἔχειν αὐτοὺς δημοσίας τῆς πολιτείας: vt idem vult in Theſ.
ἀνακηρύσσω, in c.ex Κηρύσσω.
ἀνακεφαλαιόω cum d. 779
ἀνακηκίω, in c.ex Κίω.
ἀνακηρύττω, cum d. in c.ex κηρύσσω 976
ἀνακινδυνεύω, in c. ex κινδυνεύω 791
ἀνακίνησις cum d. 792
ἀνακιρνάομαι, in c. ex κιρνάω 772
ἀνακλάζω, in c.ex Κλάζω.
ἀνακλαίω, in c.ex Κλαίω.
ἀνάκλασις, in ἀνακλάω 798
ἀνακλαστος ibid.
ἀνακλάω, in ἀνακλάζω.
ἀνακλάω 798
ἀνακλέπτομαι, in comp. ex Κλέπτω 801
ἀνάκλημα, in ἀνακαλέω.
ἀνάκλησις ibid.
ἀνακλητος, cum d. ibid.
ἀνακλίνω, cum d. in comp. ex Κλίνω 816
ἀνακλύζω, in c.ex Κλύζω 809
ἀνακλώθω, in c.ex Κλώθω.
ἀνακογχυλιάζω, cum d. 817
ἀνακοιλόω, in c. ex Κοῖλος.
ἀνακοιμάομαι, in c.ex Κοιμάω.
ἀνακοινόω, cum d.in c. ex Κοινός.
ἀνακοινωτέω, cum d. ibid.
ἀνακολλάω, comp. ex Κόλλα.
ἀνακολλάω, cum d. in c.ex Κόλλα.
ἀνακόλουθος, cum d. in comp. ex Ἀκόλουθος.
ἀνακολυμβάω in c.ex Κολυμβάω.
ἀνακομίζω, cum d. in c. ex κομίζω porto 832
ἀνακοντίζω, in c. ex Κοντός, iaculum.
ἀνακόπτω, cum d.in comp. ex Κόπτω 842
ἀνάκορος, in ἀνακόω.
ἀνακορεύομαι, in c.ex Κόρος 817
ἀνακούφισις, alleuatio, ſublatio.
ἀνακόω, in c.ex Ἀκούω.
ἀνακραγεῖν, in c.ex Κράζω.
ἀνακραδαίνω, in comp ex Κραδάω.
ἀνακράζω 859
ἀνάκρασις, in ἀνακεράννυμι.
ἀνακρατής ibid.
ἀνακρατος ibid.
ἀνακρεκομαι, in comp. ex Κρέκω.
ἀνακρεμάω, cum der.in comp. ex Κρεμάω.
ἀνακρίνω cum d.in comp. ex Κρίνω.
ἀνακροτέω, in comp. ex Κρότος 877
ἀνακρούω cum d.in c.ex Κρούω 878
ἀνακτάομαι, cum d. in comp. ex Κτάομαι 883
ἀνακτίζω in c.ex Κτίζω 886
ἀνάκτωρ, cum d.in Ἄναξ.

ἀνακυκάω 902
ἀνακυκλέω, in c. ex Κυκλέω. 891
ἀνακυκλέω, cum d. 893
ἀνακύλιξις
ἀνακυμβαλιάζω in Κύμβος.
ἀνακύπτω, cum d.in c.ex Κύπτω. 899
ἀνακωλεύω
ἀνακωχεύω, in c.ex Κατέχω.
ἀνάκωλος, in c.ex Κῶλον 905
ἀνακωλύω in c.ex Κωλύω.
ἀνακωχή 55
ἀνάκωσις in Ἄναξ.
ἀνακωφέω, in c.ex Κωφός.
ἀναλαβὴν cum d. vide ἀναλέγω, in Λέγω 548
ἀναλαμβάνω 917
ἀναλάμπω in c.ex Λάμπω 926
ἀναλγής, cum d.in c.ex Ἄλγος.
ἀναλδής, &c. 110
ἀναλέγω 992
ἀναλέγω, in comp.ex Λέγω, colligo 511
ἀναλείφω, non vngi: τὸ ἐκ ἀλείφεσθαι. Hippocr. de diæta.
ἀναλέγω, in c.ex Λείχω.
ἀναλεκτος, cum d.in ἀναλέγω.
ἀνάληψις, in ἀναλαμβάνω.
ἀναλιπτης, &c. ibid.
ἀναλκις ibid.
ἀναλθής in c.ex Ἄλθω.
ἀνάλιγκος diſſimilis: Heſych. Comp. ex Ἀλίγκιος.
ἀνάλκιος, Doricè pro ἀνάλκιος.
ἀνάλκιμος, cum d. 155
ἀναλκις & c.in c.ex Ἀλκή. 127
ἀνάλλαστος
ἀνάλλομαι in c. ex Ἄλλομαι.
ἀναλμος, τὸ, vide ἄναλμος, in c.ex Ἅλς.
ἀναλόγως 130
ἀναλογίζομαι cum d. 946
ἀναλογία 130
ἀνάλογος ibid.
ἀναλύζω, in c.ex Λύζω.
ἀναλύσις in ἀναλύω.
ἀναλυτικός ibid.
ἀναλύω 983
ἀναλωμα, in ἀναλίσκω.
ἀναλωτέος ibid.
ἀνάλωτος, cum d. ibid.
ἀναμαιμάω, in c.ex μαιμάω, cupio 115
ἀναμαλάσσω, in com.ex Μαλάσσω 595
ἀναμανθάνω, in c.ex Μανθάνω.
ἀναμαξεύω, in c.ex Ἅμαξα.
ἀναμαξευτος, in c. ex Ἁμαξεύω.
ἀναμάρτητος cum d. ibid.
ἀναμαρύομαι, Doricè pro ἀναμαρύομαι.
ἀναμασάομαι, in com.ex Μασάομαι.
ἀναμάσσω, in c.ex Μάσσω, pinſo. 1007
ἀναμαστεύω, in c.ex Μαστεύω.
ἀναμαχεσάσθαι, in com.ex Μάχομαι.
ἀναμένω, in com.ex Νάω, fluo. 1014
ἀναμάχομαι, in com.ex Μάχομαι. 1011
ἀναμβάνω, in ἀναμβαίνω 231
ἀναμέλγω, in c.ex Ἀμέλγω.
ἀναμέλπω, in c.ex Μέλπω.
ἀναμεμιγμένως, in ἀναμίγνυμι. 1033
ἀναμένω, in c.ex Μένω 1032
ἀναμεσόω, in c.ex Μέσος.
ἀναμεσόω, in c.ex Μέσος.
ἀναμετρέω, cum d. 1039
ἀναμηρύομαι, cum d.in c.ex Μηρύω.
ἀναμηχανάομαι, in c.ex Μηχανή.
ἀναμιγνυμι, cum d. 1052
ἀναμιλλάομαι, in c.ex Ἄμιλλα.
ἀναμιμνήσκω 1061
ἀναμισέω, in ἀναμιμνήσκω.
ἀναμορμυρίζω, in Μορμύρω.
ἀναμιξ, ἀναμίξεις, in ἀναμίγνυμι.
ἀναμίσγω ibid.
ἀναμοιρία 191
ἀναμμα, quod accēſum eſt, fax ardens: apud Suid. Deriuatum ex ἀνάπτω, accendo.
ἀναμμένος, in c.ex ἅμμα.
ἀναμνάομαι 1061
ἀνάμνησις, cum d. ibid.
ἀνάμνησις ἀναμιμνήσκω.
ἀναμόργνυμι, in c.ex Ὀμόργνυμι.
ἀναμορμύρω in Μορμύρω.
ἀναμοχλεύω 1229
ἀναμυχθίζω, in ἀμυχθίζω 547
ἀναμπλακητος, in com.ex πλακία. 1320
ἀναμυχθίζομαι, in μυγμός.
ἀναμύω, in c.ex Μύω.
ἀναμφήριστος, in ἀμφήριστος 516
ἀναμφίβολος, in ἀμφιβάλλω.
ἀναμφίδοξος, cum der.in ἀμφίδοξος.
ἀναμφίλεκτος, cum d.in ἀμφιλέγω 916
ἀναμφίλογος, cum d. ibid.
ἀναμφισβήτητος, cum d. in Ἀμφισβητέω.
ἀναναγκαστος, in c.ex Ἀνάγκη.
ἀνάνδρος, cum d. 155
ἀνανδρος, viro viduatus, marito orbatus. Sophoc. in Tr. ἄνανδρος τ' ἀνανδρέσιν τρύχεσθαι. Factum ex ἀνανδρέω.
ἀνανεάζω 1095
ἀνανεόω 1089
ἀνανεόω 109
ἀνάνευσις 563
ἀνάνευσις, exp. renutus. Exp. etiam ἀνάπαυσις, ἀνάβιωσις: Heſych.
ἀνανήθω, in c.ex Νήθω.
ἀνανήφω, in ἀνανήφω.
ἀνανηπιόομαι, in c.ex Νήπιος.
ἀνανηφω in c.ex Νήφω.
ἀνανήχομαι, in com.ex νήχω, nato. 1099
ἀνανθής, cum d.in c.ex Ἄνθος.
ἀνάνιος 163
ἀνανίως, ſine dolore & moleſtia, indolenter. Factum ex præcedente, ἀνάνιος.
ἀνανοέω, in ἀνανέομαι.
ἀνανοστέω, in c.ex Νόστος.
ἀνάντα, in ἀνάντης.
ἀνανταγώνιστος 166
ἀνανταπόδοτος, in ἀνταποδίδωμι. 47
ἀναντης 198
ἀναντίβλεπτος, in ἀντιβλέπω.
ἀναντίλεκτος cum d.in ἀντιλέγω.
ἀναντίῤῥητος cum d. 1426
ἀναντιφώνητος 1782
ἈΝΑΞ 151
ἀναξαίνω, in c.ex Ξαίνω.
ἀναξηραίνω, cum d.in c.ex Ξηρός.
ἀναξιόδωρος in c.ex Δῶρον.
ἀναξιοπαθέω 1249
ἀνάξιος, cum d.in c.ex Ἄξιος.
ἀναξιφόρμιγξ, in c.ex Φόρμιγξ.
ἀναξυρίς in ἀνασύρω.
ἀναξύω 1122
ἀναπαιστος, cum d.in ἀναπαίω.
ἀναπαίω, in c.ex Παίω.
ἀναπαλάω, in compoſ. ex Πάλη. 1259
ἀνάπαλιν ibid.
ἀναπάλλω, cum d.in c.ex Πάλλω. 1666
ἀναπάσσω, in c.ex Πάσσω.
ἀναπάλλω, cum d.in c.ex Πάλλω.
ἀνάπαυς 1246
ἀναπατάσσω, in c.ex Πατάσσω.
ἀναπατέω, in c.ex Πατέω.
ἀναπαύω, cum d.in c.ex Παύω.
ἀναπείθω 1261
ἀναπεινάω, in c.ex Πεῖνα.
ἀναπείρω in c.ex Πείρω.
ἀναπειράζω ibid.
ἀναπείρω 1268
ἀναπειστικός, in ἀναπείθω.
ἀνάπειστος, cum d. ibid.
ἀναπεμπω cum d. 1278
ἀναπέπτω, in c.ex Πέπτω.
ἀναπεπταμένως, cum d. 1296
ἀναπέτομαι, in c.ex Πέτομαι.
ἀναπέπλω, in ἀναπέπτω.
ἀναπηγάζω, in Πηγή.
ἀναπήγνυμι 1301
ἀναπηδάω, in c.ex Πηδάω.
ἀναπιαίνω, in c.ex Πίων.
ἀνάπηρος, cum d.in c.ex Πηρός.
ἀναπιδύω 1303
ἀναπίμπλημι 1332
ἀναπίνω 1331
ἀναπιπίσκω 1291
ἀναπίπτω 1313
ἀναπιτνάω 1262
ἀναπίτναμαι, in ἀναπιτνάω 1297
ἀναπλάζω 1320
ἀναπλανάομαι 1321
ἀνάπλασις, in ἀναπλάσσω.
ἀναπλάσσω, cum d. 1322
ἀναπλέκω 1326
ἀναπλέω 1333
ἀνάπλεως, in c.ex πλέος 1330
ἀναπλήθω 1331
ἀναπλημμυρέω, vide in πλημμυρέω 1330
ἀναπληρόω, cum d. ibid.
ἀναπληστικός, in ἀναπλήθω.
ἀνάπλοος, ἀνάπλους 1333
ἀναπλύνω, cum d.in c. ex Πλύνω 1341
ἀναπλόω 1335
ἀναπνέω, cum d. 1343
ἀναπόβλητος, in Ἀποβάλλω.
ἀναπόγραφος 336
ἀναπόδεικτος cum d. 363
ἀναποδίζω, cum d. 1374
ἀναπόδραστος, in Ἀποδιδράσκω 423
ἀνάποινος, in c.ex Ποινή.
ἀναπόκριτος 871
ἀναπόλαυστος, in Ἀπολαύω 932
ἀναπολέω in c.ex Πολέω.
ἀναπόληψις ibid.
ἀναπολητικός ibid.
ἀναπολόγητος 937
ἀναπόλυτος 984
ἀναπομπή, cum d.in ἀναπέμπω.
ἀναπόνιπτος, in Ἀπονίπτω 1103
ἀναπόσπαστος, qui deſciſcere nequit. Plut. πρὸς ἀποσπάσαι. Decomp. ex ἀφίστημι.
ἀναποτιασμός, in Πότνιος 1369
ἀναπότριπτος, qui detergi nequit, indelebilis. Heſych. Decomp. ex ἀποτρίβω
ἀνάπραξις, in ἀναπράσσω.
ἀναπράκτης ibid.
ἀναπρέπω 1376
ἀναπρηθω, vide in ἀναπρέπω 1291
ἀναπρήθω, in c.ex Πρήθω.
ἀναπτερόω 1393
ἀναπτοέομαι, in c.ex Πτοέω 1395
ἀναπτόομαι 179
ἀναπτύσσω 177
ἀναπτύσσω, cum d.in c.ex Πτύσσω 1196
ἀναπτύω, cum d.in com.ex Πτύω. 1398
ἀνάπτω 179
ἀνάπτυξις 1315
ἀναπυνθάνομαι, in c.ex Πυνθάνομαι.
ἀναπυρόω 1405
ἀνάπυστος in Πυνθάνομαι.
ἀναπωλέω, in c.ex Πωλέω 1409
ἀναπωτις, in ἀναπίνω.
ἀναρραιζω, vide in ῥαίζω 1415
ἀνάρχομαι, in c.ex Ἄρχω 180
ἀναργυρος, in c.ex Ἄργυρος.
ἀνάρειος, in c.ex Ἀρεῖον.
ἀναρεθμος, cum d.in com.ex Ἀριθμός.
ἀναρειστέω, cum d.in com. ex Ἀρεστός.
ἈΝΑΡΙΤΗΣ 151
ἀναριστοποιητάς, dixit Aeſchylus in Perſis, teſte Athen. hoc eſt altrices ſeu nutrices anaritarum.
ἀναρχος, in c.ex Ἀρχή, principatus 200
ἀναρμόζω, cum d. 204
ἀναρπάζω 1436
ἀναρπάζω, cum d. in c. ex Ἁρπάζω.
ἀναῤῥάπτω, in c.ex Ῥάπτω 1417
ἀναῤῥέω, in c.ex Ῥέω 1412
ἀναῤῥήγνυμι, in c.ex Ῥήσσω 1426
ἀνάῤῥημα ibid.
ἀναῤῥηξις, in ἀναῤῥήγνυμι.
ἀναῤῥησις 1426
ἀναῤῥινον, in c.ex Ῥίς 1432
ἀναῤῥιπίζω, cum d. 1434
ἀναῤῥιπτέω ibid.
ἀναῤῥιχάομαι, in Ἀῤῥιχάομαι.
ἀναῤῥιψις, in ἀναῤῥίπτω.
ἀναῤῥοιβδέω, cum d. 1436
ἀναῤῥοιβδέω, cum d. 1421
ἀναῤῥοθέω, cum d.in c.ex Ῥόθος.
ἀναῤῥύω, cum d. 1440
ἀναῤῥώννυμι, in c.ex Ῥώννυμι.
ἀναρπάζω, in c.ex Ἅρπη 204
ἀναρτάω, cum d.in c.ex Ἀρτάω.
ἀναρτίω, in c.ex Ἄρτιος.
ἀναρτύω, in com.ex Ἀρτύω.
ἀναρύτω, cum d.in c.ex Ἀρύω.
ἀναρχος, cum d. 200
ἀνασαλεύω, in c ex Σαλός.
ἀνασειράζω, in c.ex Σειρά.
ἀνασεισίφαλλοι obſcœno epitheto appellantur meretrices, apud Suid. tanquam quatientes τὸν φαλλόν.
ἀνασεισμός, in ἀνασείω.
ἀνασείω, cum d. 1452
ἀνασεληνιάζομαι, in Ἀσελγής.
ἀνασηκόω, in c.ex Σηκός.
ἀνάσιλλος, corona, ſertum. Vnde ἀναστεφανοῦσθαι, habere coronam crinibus impoſitam Heſych.
ἀνάσιμος cum d.in c.ex Σιμός.
ἀνασκαλεύω, in c. ex Σκάλλω.
ἀνασκάπτω in c.ex Σκάπτω.
ἀνασκέπτομαι 1474
ἀνασκευάζω, cum d. 1478
ἀνασκήπτω 1482
ἀνασκιάζω, in c.ex Ἀπιάω.
ἀνασκίρτησις, cum d. ibid.
ἀνασκιδναμαι, in c.ex Σκεδάω.
ἀνασκινδυλεύομαι 1571
ἀνασκιρτάω 1468
ἀνασκολοπίζω, in Σκόλοψ.
ἀνασκολύπτω, exp. nudo: Heſych. propriè, glandem pudendi nudo retracta pelle.
ἀνασκοπέω 1474
ἀνασοβέω, in c.ex Σοβέω.
ἀνασπάω, cum d. 1501
ἀνασσα, in Ἄναξ 151
ἀνάσσατος, Doricè pro ἀνάσσητος.
ἀνάσσυτος, Erot. apud Hippocr. exp. αἰόρμητος.
ἀνάσσω 153
ἀνάστασις, in ἀνίστημι 695
ἀναστατικός, in ἀναστέλλω 1524
ἀναστατόω, cum d. 694
ἀναστατήρ, cum d. 695
ἀναστατος, cum d. ibid.
ἀνασταυρόω in c. ex Σταυρός.
ἀναστεγνόω, in c.ex Στέγω.
ἀναστέλλω 1524
ἀναστέφω, cum d. in comp. ex Στέφω 1526
ἀναστέφω 1530
ἀναστηλόω, in c. ex Στήλη.
ἀνάστημα 694
ἀναστίζω, in c.ex Στίζω.
ἀναστοιχειόω, cum d. in c. ex Στοιχεῖον 1520
ἀνάστομος, cum d. 1535
ἀναστράγαλος, in c.ex Ἀστράγαλος.
ἀναστρατοπεδεύω 1158
ἀναστρέφω 1544
ἀνάστρος, in c.ex Ἄστρον.
ἀναστροφή, cum d.in ἀναστρέφω.
ἀναστύφω, in c.ex Στύφω 1552
ἀνασυντάσσω, cum d. 1582
ἀνασύρω, cum d. 1557
ἀνασφαδάζω, in c.ex Σφαδάζω.
ἀνασφάλλω in c.ex Σφάλλω 1563
ἀνασφραγίζω, in c.ex Σφραγίς.
ἀνασχέθω 548
ἀνάσχεσις ibid.
ἀνασχετός, cum d. ibid.
ἀνασχίζω ibid.
ἀνασχίζω, in c.ex Σχίζω, cum præp.
ἀνασχινδυλεύομαι ibid.
ἀνασώζω, in c.ex σώζω 1495
ἀναταράττω in c.ex Ταράττω.
ἀνάτασις, in ἀνατείνω.
ἀνατάσσω 1581
ἀνατατικός, cum d.in ἀνατείνω.
ἀνατεί, in c.ex Ἀτάω 213
ἀνατείνω, cum d. 1587
ἀνατειχίζω, cum d.in c.ex Τεῖχος.
ἀνατέλλω, in c.ex Τέλλω.
ἀνατέμνω, in c.ex Τέμνω 1602
ἀνατήκω, in c.ex Τήκω 1616
ἀνατί, vide in ἀνατεί.
ἀνατίθημι, in c.ex Τίθημι.
ἀνατιμάω 1639
ἀνατιναγμός, in ἀνατινάσσω.
ἀνατιναγμός ibid.
ἀνατινάσσω, in c.ex Τινάσσω.
ἀνατιταίνω, in ἀνατείνω.
ἀνατιτραίνω, in c.ex Τετραίνω.
ἀνατλάω, cum d. 1567
ἀνάτλημα, τὸ, toleratio ſeu tolerantia. Suid. Verbale ab ἀνατλάω.
ἀνατοιχέω, in c.ex Τοῖχος.
ἀνατοκίζω 1630
ἀνατολή, cum d. in ἀνατέλλω.
ἀνατολμάω, in c.ex Τόλμα.
ἀνατομή, cum d. in ἀνατέμνω.
ἀνατονος, in ἀνατείνω.
ἀνατος, in c ex Ἀτάω 213
ἀνατρέπω, cum d. 1652
ἀνατρέφω 1657
ἀνατρέχω 1663
ἀνατρητος, in ἀνατιτράω.
ἀνατρίβω, cum d. 1669
ἀνατροφή, cum d. in ἀνατρέφω.

ἀναπεπταμένα, in ἀναπετάννυμι.
ἀναπτύσσω, in c. ex Πτύσσω.
ἀναπυτιάζω, cum d. 1681
ἀναρραβάζω, in c. ex Ῥάβδος.
ἀναρίθμητος, ater, obscurus. Aeschyl. in Prometh. Comp. ex Αὐγή.
ἀναυδής, cum d. in c. ex Αὐδή.
ἄναυλος, cum d. in c. ex Αὐλός.
ἀναυμάχιον 1013
ἀναυξής, cum d. 53
ἀναυ..., in c. ex Αὔω, clamo 224
ἀναυγής, in c. ex Αὐγή.
ἀναυσία, in c. ex Ναῦς.
ἄναυτα ibid.
ἀναυχμία, in c. ex Αὐχμός.
ἀναυῶ 224
ἀναυῶν ibid.
ἀναφαίρετος, in c. ex Φαίνω 1704
ἀναφαίρετος 76
Ἀναφαλαντίας, caluus, recaluus, aut recaluaster: proprie cui fronte vel superciliis pili deciderunt. Leuit. c. 13. ἐὰν δὲ κατὰ πρόσωπον ἀπὸ μαδήσῃ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ, ἀναφάλαντός ἐστι.
Ἀναφαλαντίας, κ, ὁ, idem: apud Luc.
Ἀναφαλαντίασις, caluities: propriè, quæ in superciliis est, superciliorum glabrities. Aristot. hist. an. l. 3. c. 11.
Ἀναφαλάντωμα, idem. Leuit. 13.
ἀναφαιδὰ, ἀναφαιδόν, in ἀφαιρέω.
ἀναφαντάζω, in c. ex φαντάζω 1709
ἀναφέρω, in c. ex Φέρω.
ἀναφθέγγομαι, in c. ex Φθέγγομαι.
ἀναφής, in c. ex Ἅφή 177
ἀναφθέγγομαι, in c. ex Φθέγγομαι.
ἀναφθείρομαι, in c. ex Φθείρω, in Φθείρω.
ἀναφθονέω, in c. ex Φθόνος.
ἀναφλάω, cum d. in c. ex Φλάω.
ἀναφλέγω, cum d. in c. ex Φλέγω.
ἀναφοιτάζω 1752
ἀναφοιτάω ibid.
ἀναφορβάζω, in c. ex Φορβή.
ἀναφορτίζω, in c. ex Φορτίον.
ἀναφορέω cum d. in ἀναφέρω.
ἀναφρόντιστος 1757
ἀναφροδισίαστος, cum d. in c. ex Ἀφροδίτη.
ἀναφρίζω, in c. ex Φρίξ.
ἀναφροδισία, in c. ex Ἀφροδίτη.
ἀναφρόδιτος ibid.
ἀναφυσάω, in c. ex Φυσάω.
ἀναφύω 225
ἀναφύσησις, in ἀναφυσάω.
ἀναφωνέω, cum d. in c. ex Φωνή.
ἀναχαιτίζω, cum d. 1775
ἀναχαιτισμός ibid.
ἀναχάζω 1777
ἀναχαίτιος, cum d. 1781
ἀναχάζω, in c. ex Χάζω.
ἀναχαλάω 1786
ἀναχαρτίζω, in c. ex Χάρτη.
ἀναχαλκεύω, cum d. in c. ex Χαλκός.
ἀναχάσκω, in ἀναχαίνω.
ἀναχελύσσομαι, in c. ex Χέλυς.
ἀναχέω 1825
ἀναχλιαίνω in c. ex Χλιαίνω.
ἀναχλιαρόω, in c. ex Χλιαίνω.
ἀναχνοάομαι, in c. ex Χνόος, in Χνοάω.
ἀναχύσις, in ἀναχέω.
ἀναχορεύω, in c. ex Χορεύω.
ἀναχρώννυμι 1809
ἀναχρεμετίζω, cum der. in c. ex Χρεμετίζω.
ἀναχρεμπτέω, idem quod ἀναχρέμπτομαι: vnde ἀγχρεμίσασθαι (per syncopen pro ἀναχρεμίσασθαι) apud Hesych.
ἀναχρώννυμι, cum d. in c. ex Χρῶμα, color.
ἀναχώρητος, in Ἀχώρητος.
ἀναχωρέω, cum d. in ἀναχωρέω.
ἀναχωματισμός, in ἀναχώω.
ἀναχωρίζω 1809
ἀναχώννυμι, in ἀναχώω.
ἀναχαρίζω, cum d. in c. ex χαρίζω.
ἀναψαλίζω, in c. ex Ψαλίς.
ἀναψάω 1837
ἀναψηφίζω, in c. ex Ψῆφος.
ἀναψύχω 1838
ἀναψις, accensio, ab ἀνάπτω accendo.
ἀναψύχω, cum d. in c. ex Ψύχω.
ἈΝΔΑΝΩ 152
ἄνδημα, Aeolica syncope pro ἀνάδημα, vinculum: vt ἄνδημα μίτρας. in Epigr.
ἈΝΔΗΡΟΝ 152
ἀνδικτής, pro ἀναδίκτης, laquei genus. Suid. & Etym. ex Epigr. Deriuatur παρὰ τὸ δίκειν, τὸ βάλλειν.
ἀνδίκω, in Δίκω 406
ἄνδιχα, in Δίς 409
ἀνδιχάζω, pro ἀναδιχάζω, per successionem, alternis, mutatis vicibus, Hesych.
ἀνδραγαθία cum d. 4
ἀνδραγαθίζομαι 23
ἀνδράγγελος, in c. ex Ἄγγελος 29
ἀνδράγρια 154
ἀνδραδελφος, cum d. in c. ex Ἀδελφός.
ἀνδρακὰς, in c. ex Κάπη.
ἀνδράκιον 155
ἀνδραλλάκτης, in c. ex Ἀλλάσσω.
ἀνδράχνη, ἡ, scabellum muliebre foramen habens & subiectos carbones: & ἀνδράχνης etiam seu ἀνθράκιον, dictum, Eust. & Suid.
ἀνδράχνη, dicitur herba quædam, quod sit viro similis: quasi ἀνδράκιον: facta syncope & mutata tenui in aspiratam.
ἀνδραχθής, in c. ex Ἄχθος.
ἀνδρεία 155
ἀνδρεῖος 450
ἀνδρεῖος, cum d. 155
ἀνδρεϊφόντης, in c. ex Φόνος, in Φονέω.
ἀνδρεσσεία, in c. ex Ἕζω.
ἀνδρεών 155
ἀνδρεῖος, vitilis pro ἀνδρεῖος.
ἀνδρηλατέω 469
ἀνδρεῖα τὰ, dicta, apud Cretenses fuere conuiuia quædam publica, ad quæ soli viri conueniebant. Aristot. pol. lib. 2. c. 8.
ἀνδριαντοποιός 155
ἀνδριαντοποιητική, cum d. 1525
ἀνδριαντουργός, cum d. 1549
ἀνδρίζω 155
ἀνδρικὸς cum d. ibid.
ἀνδρικῶς, cum d. ibid.
ἀνδρισμός, in c. ex Σῖτος.
ἀνδροβόρος, in ἀνδρειφόντης.
ἀνδρὼν, ὁ, ... augusta via. Hesych. proprie, quæ viri tantum viro sufficit. Dicitur enim quasi ἀνδρὸς βασμὸς: à βαίνω.
ἀνδρόβουλος, in c. ex Βουλή.
ἀνδροβόρος, in c. ex Βορά.
ἀνδρογένεια, in c. ex Γίγνομαι 292
ἀνδρογονία, virorum genitura: seu hominum propagatio: apud Hippocr. Comp. ex ἀνήρ & Γόνος.
ἀνδρόγυνος 368
ἀνδρογύναιος, cum d. in c. ex Γυνή.
ἀνδροδάμας, exp. viros perimens: schol. Aristoph. ex ἀνήρ & δαμάζω.
ἀνδροδάμας, in c. ex Δαμάω.
ἀνδρόθεμις. Hesych. est ἡ ὑπανδρος γυνή.
ἀνδρόθυμος, q. d. ἀνδρὸς θυμὸς, clinium, Hesych. & Suid.
ἀνδρόθεν 155
ἀνδροκμής, cum d. 739
ἀνδροκόβαλος, in c. ex Κόβαλος.
ἀνδροκτασία 834
ἀνδροκτόνος, cum d. ibid.
ἀνδρολημψία, in c. ex Λῆμμα.
ἀνδρολήψια, & ἀνδρολήψιον, corporum pigneratio, quæ dabatur contra, eos apud quos homicidium perpetratum fuerat. Dem. in Aristocr.
ἀνδρολογέω, cum d. 935
ἀνδρομανής, cum d. 592
ἀνδρομέρτης 1012
ἀνδρόμεος, in Ἀνήρ.
ἀνδρομήκης, in c. ex Μῆκος.
ἀνδρόομαι 155
ἀνδροπαίς, in c. ex Παῖς 1235
ἀνδροπλήθεια 1331
ἀνδροπρήμνης, in c. ex Πρίμνα.
ἀνδροπόρος, in c. ex Πείρω.
ἀνδροσάκες, & c. in c. ex Σάκος.
ἀνδροσφάγιον 71
ἀνδροσφαγεῖν, in c. ex Σφάζω.
ἀνδρόω 155
ἀνδροφάγος, cum d. in c. ex Φάγω.
ἀνδροφανὴς, cum d. in c. ex Φάος, in c. ex Φαίνω.
ἀνδροφονέω, virilem vocem habens. Athen lib. 9. Comp. ex Φωνή.
ἀνδρόω 155
ἀνδρώδης, cum d. ibid.
ἀνδρών, cum d. ibid.
ἀνδρώνυμος ibid.
ἀνδρώσσομαι, pro ἀναδρώσσομαι, Il. ε. ὅτε ἀνδρώσσονται λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην.
ἀνεβλάστη, cum d. in c. ex Βλαστός.
ἀνεγείρω, ἀνέγερσις, in c. ex Ἐγείρω.
ἀνεγκλητος, cum d. in ἐγκλημα.
ἀνέγκυος, quæ vterum non fert, quæ non est grauida. Decomp. ex ἔγκυος.
ἀνεγκωμίαστος, in c. ex Ἐγκώμιον.
ἀνεγχείρητος 437
ἀνεγχώριος, in ἐγχωρία.
ἀνεδαφίστος 441
ἈΝΕΔΗΝ 152
ἀνέδρα, in ἀνέδραν 455
ἀνέζω 441
ἀνεθίζω, in c. ex Ἔθος.
ἀνείδεος, in c. ex Εἶδος 447
ἀνειδωλοποίητος 1550
ἀνεικαιότης, in Εἰκῆ.
ἀνείκαστος 450
ἀνειλείθυια, seu ἀνειλείθυια, Lucina: labores nondum experta: quæ nondum peperit. apud Eurip. Comp. ex Εἰλείθυια, Lucina, quæ parturientibus adesse credebatur.
ἀνείλεω, cum d. 453
ἀνείμων ibid.
ἀνείμων ibid.
ἀνείρομαι 564
ἀνείμι 573
ἀνειρύσσω 592
ἀνείρω 492
ἀνείργω 417
ἀνείρξις ibid.
ἀνείσω, in ἀνεισῶ 419
ἀνεισφορητικός, in c. ex Εἰσφέρω.
ἀνεκάς, in c. ex Ἕκας.
ἀνεκάς ibid.
ἀνεκλαλητος 232
ἀνεκλάλητος, cum d. 263
ἀνεκλειπής.
ἀνεκδιήγητος, cum d. 397
ἀνεκδιήγητος 403
ἀνέκδοτος 389
ἀνεκδέκτος 1663
ἀνεκθέρμαντος 631
ἀνεκθύμιαστος, inexpiabile scelus.
ἀνεκλάλητος 915
ἀνεκλειπτος 954
ἀνεκλιπής ibid.
ἀνεκλόγιστος 947
ἀνεκφύσητος 1403
ἀνεκπλήκτης, cum d. 1317
ἀνεκπλυτος, in ἐκπλύνω.
ἀνεκποίητος, qui non potest educi, vel extrahi, aut expelli: vt ἐδμοι, ἀνεκποίητα, apud Hipp. in Aphor. Dec. ex ἐκποιέω.
ἀνεκτος cum d. in Ἀνέχω. 547
ἀνεκφωνητος 1740
ἀνεκφοίτητος, in ἐκφοιτάω.
ἀνεκφόρητος, quem efferre non licet, id est: euulgare. Eust. Dec. ex ἐκφέρω.
ἀνεκφραστος, in ἐκφράζω 1758
ἀνεκφώνητος, in ἐκφωνέω 1782
ἀνελεής, in c. ex Ἐλεέω.
ἀνελεγκτος, cum d. in c. ex Ἐλέγχω.
ἀνελεήμων, cum d. in c. ex Ἔλεος.
ἀνελεύθερος, cum d. in Ἐλεύθερος.
ἀνελκυσμός, in ἑλκύω.
ἀνελίσσω, in ἀνειλέω.
ἀνελίττω, in c. ex ἑλίσσω 454
ἀνέλκω, cum d. in c. ex Ἕλκω 476
ἀνελλήνιστος, in c. ex Ἕλλην.
ἀνελλιπής, in ἐλλείπω 954
ἀνέλπιστος, in c. ex Ἐλπίς 1307
ἀνέλπιστος, cum d. in c. ex Ἐλπίς.
ἀνέμβατος, in c. ex Ἐμβαίνω 454
ἀνεμβάδιστος, in ἐμβαδίζω 233
ἀνεμέσητος, cum d. in c. ex Νεμεσάω.
ἀνεμέω, in c. ex Ἐμέω.
ἀνέμητος 1090
ἀνεμιαῖος, ἀνέμιος, &c. 152
ἀνεμόεις 1665
ἀνεμώλιος, dicti fuerunt quidam, apud Corinthum, incantamentis quibusdam ventorum tempestates sedantes. teste Eusth. 3. d. venti sopitores. Comp. ex Κοιτη.
ἌΝΕΜΟΣ, cum d.
ἀνεμοσκοπεῖον, in c. ex Σκοπέω. 152
ἀνεμοτρεφής, cum d. in c. ex Τρέφω.
ἀνεμοφόρος, cum d.
ἀνεμοφθορία, cum d. 1658
ἀνεμοφόρητος 1745
ἀνεμώδης, cum d. 1774
ἀνεμωκέας, in ὠκύς 152
ἀνεμώλιος 1307
ἀνενδεής, cum d. in c. ex Δέω 1318
ἀνενδοίαστος, in ἐνδοιάζω 1374
ἀνενδότως, in ἐνδίδωμι 1495
ἀνενέργητος, cum d. 1706
ἀνενόχλητος ibid.
ἀνεξάλειπτος, in c. ex Ἀλείφω. 152
ἀνεπιμένη, nomen herbæ, apud Theophr. hist. pl. lib. 9. cap. 19. quæ eadem esse creditur cum ...
ἀνεπιτήδειος ibid.
ἀνεπισημασία, fuit cognominata Minerua in quadam Peloponnesi loco: quod ibi ventum perniciosum sedaret.
ἀνεπιδικος, in ἐπίδικος.
ἀνεπιδίκαστος, in ἐπιδικάζομαι 387
ἀνεπιδοσία, in ἐπιδίδωμι 381
ἀνεπιείκεια, in ἐπιεικής 439
ἀνεπίθετος, in ἐπιτίθημι 349
ἀνεπιθύμητος, cum ... efficax
... 617
ἀνεπίληπτος ... ἐπιλαμβάνω.
ἀνεπίμικτος 1676
ἀνεπιστήμων, in ἐπίσταμαι.
ἀνεπιστρεψία, in ἐπιστρέφω, in c. ex Ἀνήρ.
ἀνεπίσκεπτος, in ἐπισκέπτομαι.
ἀνεπιφθόνως, in ἐπίφθονος.
ἀνεπίφορος, in c. ex Φορέω.
ἀνεπιφοίτητος, in ἐπιφοιτάω, in Ἐπί.
ἀνεπίχαρις, in c. ex Χάρις.
ἀνεπιχείρητος, in ἐπιχειρέω 347
ἀνεπαχθής, in c. ex Ἄχθος.
ἀνεπαίσθητος, in ἐπαισθάνομαι, in ἐπί.
ἀνεπαφρόδιτος, in c. ex Ἀφροδίτη.
ἀνεπαγωγός 373
ἀνεπίβατος, in ἐπιβαίνω.
ἀνεπαίσχυντος, in αἰσχύνω.
ἀνεπίτακτος.
ἄνευ, mutus, tacitus, idem quod ἄναυδος. Hesych.
ἀνευθύνευτος, idem est super quasi ... & ... monitus. Comp. ex ...
ἀνευκτος, in εὔχομαι, in Ἀγω.
ἀνεύρετος, cum d. in εὑρίσκω, in ἀνευρίσκω.
ἀνευρύνω, in Αἴω 71
ἀνευτρεπής, cum d. in ἐντρέπω, in Ἄγω.
ἀνευτύχητος, in εὐτυχέω, in Ἄρχω.
ἀνευφήμητος, in εὐφημέω, in Ὄρθος.
ἀνεύφορος 177
ἀνεφαπτος, qui sine Venere & gratia est infaustus, illepidus: apud Etym. ex quodam comp. Dec. ex ἐπαφρόδιτος.
ἀνεχέγγυος, cum d. in ἐχέγγυος, in c. ex Ἐγγύη.
ἀνεχέμυθος, in c. ex Ἔχω.
ἀνεχής, nihil dicens, mutus. Hesych. & Etymol. Comp. ex ἔπος.
ἀνηβάω, in ἡβάω, in c. ex Ἥβη.
ἀνηβητήριον, in ἡβάω 278
ἀνηγεμόνευτος, in ἡγεμονεύω, in c. ex Ἡγέομαι.
ἀνηδονία, in ἡδονή 389
ἀνηδύντος, in ἡδύνω, in c. ex Δεικνυμι.
ἀνηκουστέω, in ἀκούω, in c. ex Ἀκούω.
ἀνήκω 384
ἀνηλεής, in ἐλεέω, in c. ex Ἀναίω.
ἀνήλιος.

ἀνήμερος, in ἥμερος 404
ἀνηνίοχος, in ἡνιοχέω, in c. ex Ἀναίω.
ἀνήνυστος, cum d. in ἀνύω 450
ἀνήνυτος, &c. in ἀνύω, in c. ex Καίω.
ἀνήνεμος, cum d. in ἄνεμος, in c. ex Καίω.
ἀνήοχος, auxilio destitutus, cui opem nemo tulit. Decomp. ex ἐπαρκέω.
ἀνηπελής, in ἠπιάλης 872
ἀνήπελος, cum d. in ἐπιλαμβάνω in c. ex Λαμβάνω.
ἀνήρεμος, in ἠρεμέω 963
ἀνήροτος, cum d. in ἀροτριάζω 947
ἀνήρικτος, in ἐρείκω, in c. ex Μίκω.
ἀνηρίθμητος, cum d. in ἀριθμός 184
ἀνήρως, in ἐπιρρώννυμι 1013
ἀνηρώτης, in ἐρωτάω 1109
ἀνήσυχος, in ἡσυχάζω 1021
ἀνήσκητος, in ἀσκέω 1113
ἀνηστικός, cum d. in ἐπιπλήσσω 1117
ἀνηττος, in ἐπιπλάσσω ibid.
ἀνηττοπέρια, in ἐπιρρίζω, in c. ex Ῥίζα.
ἀνηφαιστος, in ἐπισημαίνω 1457
ἀνηφόρος, cum d. in ἐπισκέπτομαι 1474
ἀνήφθαι, in ἐπισκιάζω 479
ἀνηχήτως, in ἐπιτυμβία 710
ἀνθαιρέομαι, ἀνθαίρεσις, cum d. in ἐπίσταμαι 700
ἀνθαμιλλάομαι cum d. in ἐπιταγή 689
ἀνθάπτομαι, cum d. in ἐπιτρέφω 145
ἀνθέλκω ibid.
ἀνθέλιος ibid.
ἀνθέξις, in ἀντέχω 550
ἀνθεστηριών, in ἐπιταγή 1582
ἀνθέμιον, in ἐπιπλείω 1590
ἀνθεμίζω, in ἐπιτεχνάομαι.
ἀνθερεών, cum d. in com. ex Ἐπιπλέω.
ἀνθέριξ, cum d. ibid.
ἀνθερίκη, in ἐπιπηδάω 1640
ἀνθερίσκος, in ἐπιτρέπω 1654
ἀνθέρων, cum d. in Σπέφθεις, in ...
ἀνθεσφόρος, in ἐπιχείρω 1801
ἀνθεστήρ, ἀνθεστήριον, in ἐπισπάω 1177
ἀνθέω, in c. ex Ἐράω.
ἀνθηδών, in c. ex ἐργάζομαι, in Ἔργω.
ἀνθηλιάζω, in c. ex Ἐρίζω.
ἀνθηρός, siue ἀνθηρότης, in c. ex Ἐρέπτω.
ἀνθηροτρόφος, in c. ex Ἐρέπτω.
ἀνθηφορέω, in c. ex Ἐρίχω.
ἀνθηφόρος, in c. ex Ἐρμόδικος.
ἀνθίζω, in c. ex Ἐρμηνεύω.
ἀνθίζω, in c. ex Ἐρείδω.
ἀνθινός, in c. ex Ἔριζω 516
ἄνθινον, in c. ex Ἔρμα.
ἀνθέμιον, in c. ex Ἑρμηνεύς.
ἀνθοβαφής, in ἐρεσθός.
ἀνθοβολέω, in c. ex Ἔρπω.
ἀνθοδίαιτος, in c. ex Ἐρύω, traho.
ἀνθοκομέω, in c. ex Ἔρχομαι, cum præp. 570
ἀνθοκρατέω, ἀνθοκρατίζω, in c. ex Ἐρεύγω.
ἀνθοκρόκος, in c. ex Ἐσθω.
ἀνθολογέω 563
ἀνθολόγος, in c. ex Ἔσπερος.
ἀνθονομία, in c. ex Ἐσθίω.
ἀνθόπλισις, in ἀνθοπλίζομαι 1544
ἀνθοπλίζω, in c. ex Ἔτοιμος.
ἀνθόρυξις, in c. ex Ἔρυγμα.
ἀνθόρνυμαι, in c. ex Ἔτερος.
ἀνθοσμίας, in Ἀνέτος.
ἀνθος, in c. ex Ἕτοιμος.
ἀνθοσύνη, in ἀνίημι 563
ἈΝΤ 153
ἀνθοφορέω, in Ἀνθίζω.
ἀνθοφόρος, in ἀνθέω.
ἀνθράκευσις, in ἀνθρακεύω 1628
ἀνθρακιά, cum d. in c. ex Εὐθύνω 536
ἀνθρακίας, in c. ex Εὔχομαι.
ἀνθρακίζω, in ἀνθρακεύω 924
ἀνθράκινος, in c. ex Εὑρίσκω.
ἀνθρακίτης, cum d. ibid.
ἀνθρακοειδής, in c. ex Νεῦρον.
ἀνθρακόω, in c. ex Εὐρύς.
ἀνθηδονίζω, in Ἀοριστος 1719
ἀνιαρέω, in ἐπιτομή 177
ἀνιάζω, in c. ex Νεῖλος.
ἀνιάω, in ἐπιδέομαι 677
ἀνιαρός, in c. ex Ἔχω.
ἀνίγρω, in c. ex Ἔχω 547
ἀνιδρυτος, ἀνίδρυσις, in c. ex Ἔψω.
ἈΝΕΨΙΟΣ, cum d. 155
ἀνίω, vide Αἰνέω 71
ἀνίω (aduerbial.) mutè Od. ψ.
ἀνίω, in c. ex Ἄω clamo.
ἄνυσις, in ἀνύω pro ἀνύω.
ἀνυβρίζω, cum d. in c. ex Ὕβρις 590
ἀνηγεμονεύτως, duce & rectore carens. Greg. ex ἡγεμονεύω.
ἀνήγερτος, in c. ex Ἐγείρω 417
ἀνήδεος, in c. ex ἡδύς 596
ἀνήδυντος, ἀνήδυστος, in c. ex ἡδύνω ibid.
ἀνήθινος, in Ἄνηθον.
ἈΝΗΘΟΝ, cum d. 154
ἀνηθοποίητος, in ἠθοποιός 1350
ἀνηλεής, cum d. in c. ex Ἀλέομαι.
ἀνήκοος, cum d. in c. ex ἀκοή 101
ἀνήκεστος, cum d. in c. ex Ἀκέω, sine præp. ibid.
ἀνήκω, in c. ex Ἥκω.
ἀνηλακάτης, in c. ex Ἠλακάτη 599
ἀνήλατος, in 2. classe c. ex Ἐλαύνω 468
ἀνηλεγής cum d. in c. ex Ἀλέγω.
ἀνηλεής cum d. 473
ἀνηλειπτος, ἀνήλειπτα, in ἀνηλειφής.
ἀνηλεός, in ἀνηλεής.
ἀνηλιάζω, in cum. ex Ἥλιος.
ἀνήλιος ibid.
ἀνήλιπος, in Ἥλιος 601
ἀνηλιφής, in c. ex Ἀλείφω.
ἀνήλυσις, in ἀνέρχομαι 521
ἀνημελκτος, in c. ex Ἀμέλγω.
ἀνήμερος cum d. in com. ex Ἡμέρα 60
ἀνημιαβόλιον, cum d. in ἡμιωβόλιον 1126
ἀνήμυκτος, qui in vnguib. carptus tenus que non est: ὃ ἐκ ἠμυγμένος. Ab ἀμύσσω.
ἀνήνυστος cum d. in c. ex Ἀνύω.
ἀνήνυτος, in ἀνύω.
ἀνήνεμος, ἀνήνεμον in c. ex Ἄνεμος 163
ἀνήνυτος 156
ἀνήπυστος, in ἀνάπυστος 1402
ἈΝΗΡ, cum d. 154
ἀνήρεικτος, in ἀνέρεικτος.
ἀνήρεος, in c. ex Ἐρέω.
ἀνήρης, virilis. Hesyc. ex Aeschyli Salamine. Etymol. ἀνήρεις dicit esse ἀναίδρας ἡ χήρας, ἡ παρθένους: deriuans ab αἴρω i. ... 514
ἀνηρέθισμος, in ἀνερεθίζω.
ἀνηρίθμητος, in ἀριθμός.
ἀνήριστος, in ἀνέριστος.
ἀνῆρος, per syncopem dicitur pro ἀνέρος apud Nic. in Ther.
ἀνήροτος, in c. ex Ἀρόω.
ἀνησιδώρα, in c. ex Δῶρον 357
ἀνηστίς, in c. ex Ἄσθω, donum 431
ἀνῆσις, in ἀνίημι 611
ἀνηχέω, in c. ex Ἠχέω.
ἀνθαιρέομαι, in c. ex Αἱρέω 76
ἀνθαμιλλάομαι, in c. ex Ἅμιλλα.
ἀνθάπτομαι, in c. ex ἅπτομαι, tango 1?7
ἄνθει, in Ἄνθος 158
ἀνθελκυσμός, in c. ex ἑλκύω 454
ἀνθέλιξ, in ἑλίξ, seu ἕλιξ 452
ἀνθέλκω, cum d. in c. ex Ἕλκω, cum præp.
ἀνθεμον, cum d. in Ἄνθος 158
ἀνθεμόεις 1425
ἀνθεμώδης, in ἀνθεμον.
ἀνθέξις, in ἀντέχω.
ἀνθερικός, in Ἄνθος 158
ἈΝΘΕΡΙΚΟΣ, cum d. 157
ἀνθέριξ, in ἀνθέριξ 61
ἀνθεστηριών, cum d. in Ἄνθος.
ἀνθεστιάω, in c. ex ἑστιάω 526
ἀνθεσφόρος, in ἀνθοφόρος 1734
ἀνθέω, cum d. in Ἄνθος.
ἄνθη ibid.
ἀνθήδων in c. ex Ἕδω.
ἀνθηλιος, cum d. in Ἄνθος.
ἀνθηρός, in com. ex Ἥλιος.
ἀνθησις, in ἀνθέω.
ἀντιγράφω, ἀντιγραφή in c. ex γραφή, sine pr. 340
ἀνθηρός cum d. in Ἄνθος.
ἀνθησις ibid.
ἀνθησιάζομαι, in c. ex Ἡσσάομαι 611
ἀνθητικός, in ἀνθέω.
ἀνθοσμίας 1734
ἀνθρακεύς, in c. ex Ἱερός.
ἀνθρακεύω, ἀνθρακίζω, ἀνθρακιά, in Ἄνθραξ.
ἀνθρακοειδής cum d. in c. ex Ἵππος.
ἀνθρακίζω, in c. ex Ἵστημι, cum præpos. 694
ἀνθρακοειδής, in c. ex Βάπτω, sine præp. 254
ἀνθράκωσις cum d. in c. ex βοή 251
ἀνθρηδών, flores alens, Hesyc. ex Soph. Aethiop. Comp. ex Βόσκω.
ἀνθρηνίον in c. ex Ὄζω, sine præpos. 1135
ἀνθρίσκος in c. ex κερκίς 857
ἀνθρύσκον in ἀνθρίσκος.
ἀνθολογέω, cum d. in c. ex Λέγω, sine præp. 935
ἀνθομολογέω, cum d. in ὁμολογέω 943
ἀνθοπλίζω in c. ex Ὅπλον 1173
ἀνθοποιέω, in c. ex Ποιέω, sine præpos. 1349
ἀνθυπωλέω, in com. ex Πωλέω, sine præp. 1429
ἀνθορίζω, cum d. in c. ex Ὅρος 1197
ἀνθορμέω, in c. ab ὅρμος statio nauium ibid.
ἈΝΘΟΣ, cum d. 157
ἀνθοσμίας, in ἀνθοσμίας.
ἀνθοσμίας, in Ἄνθος.
ἀνθρήνη 1914
ἀνθ' ὧν, pro quo. i. quamobrem, qua de causa. Greg. ἐκ εἰδῆ ἀνθ' ὅτε. Interdum, propterea, quòd, quoniam Heraclit. ταῦτα τοίνυν εἰρήσεται ἀνθ' ὅτε πολὺ τῷ αὐτὸν ἀπεσφάλθαι.
ἀνθοσμίας, cum d. 1734
ἀνθρακόω, in c. sine præp. 1779
ἀνθρακοῦσθαι, &c. in Ἄνθραξ.
ἀνθρακοπώλης, in c. ex Πωλέω, sine præp. 1429
ἈΝΘΡΑΞ cum d. 160
ἈΝΘΡΗΝΗ, cum d. 161
ἀνθρήνιον, cum d. in Ἄνθος.
ἀνθρωπάρεσκος, cum d. in c. ex Ἀρέσκω.
ἀνθρωπάριον, &c. in Ἄνθρωπος.
ἀνθρωποβορέω, cum d. in c. ex Βορά.
ἀνθρωπογραφία, in c. ex Γράφω.
ἀνθρωπογονία, in c. ex γονή 308
ἀνθρωποδαίμων in c. ex Δαίμων.
ἀνθρωποδίδακτος, in tertia classe c. ex Δάκνω.
ἀνθρωποειδής, humana specie præditus. Athen. lib. 8.
ἀνθρωποειδῶς, humana specie.
ἀνθρωποθυμος, hominis animum habens.
ἀνθρωποθυσίας in com. ex Θύω sine præp. 661
ἀνθρωποθυτέω, hominem vel homines sacrifico.
ἀνθρωποκτόνος, cum d. in c. ex ἔκτονα 884
ἀνθρωπόλεθρος, in c. ex ὄλεθρος 1153
ἀνθρωπολόγος, de hominibus libenter verba faciens. Aristotel. in eth.
ἀνθρωπόμορφος, humanam formam habens: apud Strab. ἀνθρωπομορφέω, humanam formam tribuo.
ἀνθρωπονομικός, in c. sine præp. 1792
ἀνθρωποπαθής, cum d. in c. ex πάθος 1248
ἀνθρωποποιός, cum d. in c. ex Ποιέω, sine pr. 1?49
ἀνθρωποπρεπής, cum d. in c. ex Πρέπω 1379
ἈΝΘΡΩΠΟΣ, cum d. 161
ἀνθρωποφάγος, in c. ex φάγω, sine pr. 1701
ἀνθρωποφυής 1779
ἀνθρωπώδης, in Ἄνθρωπος.
ἀνθρώσκω, pro ἀναθρώσκω, in Epigr. Itidémque ἄνθρωσκε apud Soph. pro ἀνθρώσκων ὀρχεῖ, subsili, salta.
ἀνθυβρίζω, in c. ex Ὕβρις.
ἀνθύλλιον, ἀνθυλλίς, in Ἄνθος.
ἀνθυπάγω, in ὑπάγω 39
ἀνθυπαλλαγή, in ὑπαλλάσσω 125
ἀνθύπατος, cum d. in c. ex ὕπατος. 1694
ἀνθυπείκω, cum d. in ὑπείκω.
ἀνθυπηρετέω in ὑπηρέτης 511
ἀνθυποβάλλω in ὑποβάλλω.
ἀνθυποκαθίστημι, in ὑποκαθίστημι 702
ἀνθυποκρίνομαι, in ὑποκρίνομαι 873
ἀνθυπόμνυμι, in ὑπόμνυμι 1160
ἀνθυποπτεύω, in ὑποπτεύω 1178
ἀνθυποστρέφω, cum d. in ὑποστρέφω 505
ἀνθυποφέρω, cum d. in ὑποφέρω 1780
ἀνθυποχώρησις, in ὑποχωρέω 1833
ἀνθυφαίρεσις in ὑφαιρέω 79
ἀνθώδης in Ἄνθος.
ἀνθωμολόγησις, in c. ex Ὁμολογέω 1852
ἈΝΙΑ, cum d. 162
ἀνιαρός, in c. ex Ἴαομαι.
ἀνιερόσυλος, in c. ex ἱερός 657
ἀνιερόθυτος, in ἱεροθυτέω 948
ἀνιάτως, in ἀνιατος.
ἀνιάχω, cum d. in c. ex Ἰάχω.
ἀνιάω in Ἀνία.
ἀνιερέω, in ἀνιερόω.
ἀνιδίω, in c. ex Ἴδιος.
ἀνιδίτης, in c. ex ἰδίω 669
ἀνιδρόω, in c. ex ἱδρόω 670
ἀνιδρυτος, in c. ex Ἱδρύω.
ἀνιδρωτί, in c. ex ἱδρόω 670
ἀνιέρωτος, in ἀνίημι.
ἀνιερόω, cum d. in c. ex Ἱερός.
ἀνιερόω cum d. ibid.
ἀνίζω, in c. ex Ἵζω.
ἀνίημι, in c. ex Ἵημι mitto 663
ἀνιηρός, in Ἀνία 162
ἀνικέτευτος, in c. ex Ἱκέτης.
ἀνίκητος, in c. ex Νικάω 1102
ἀνικμος, cum d. in c. ex Ἰκμάς.
ἀνιλλώπτω, in c. ex Ἴλλω.
ἀνιλλόομαι, propriè est dedignor: vt scribit Suid. Idem exponit etiam καθυποκρίνομαι.
ἀνίλλωσις, in c. ex Ἴλλος.
ἀνιμάζω, in ἱμάζω 681
ἀνιμάω, ἀνίμησις, in c. ex Ἱμάς.
ἀνιμητος, in c. ex Ἴμερος 1218
ἀνιππος, in c. ex Ἵππος.
ἀνίπταμαι, in c. ex Ἵπταμαι.
ἀνιππεύω, in c. ex Πῶς 1310
ἀνιπτος, in c. ex Νίπτω 1103
ἀνισιν Ἀνία.
ἀνισάζω, in ἄνισος.
ἌΝΙΣΟΝ 163
ἄνισος cum d. in comp. ex Ἴσος.
ἀνισόθυμος, in ἰσόθυμος 1640
ἀνισοφυής, in ἰσοφυής 1779
ἀνισόω, in c. ex Ἴσος.
ἀνίστημι, ἀνίσταμαι, in c. ex Ἵστημι, cum pr. 694
ἀνιστορέω, cum d. in c. ex ἱστορέω 712
ἀνιστόρητος, ἀνιστορήτως, cum d. ibid.
ἀνισχος, in Ἰσχύς.
ἀνισχυρος, in ἰσχύω.
ἀνισχυρός, in c. ex ἰσχυρός 713
ἀνισχύς in Ἰσχύς.
ἀνίσχω, in ἀνέχω 547
ἀνισώσω, in ἄνισος.
ἀνίσωσις, in ἀνισόω.
ἀνιχνεύω, &c. in c. ex Ἴχνος 714
ἀνιώδης in Ἀνία.
ἀνιώτης, in c. ex Ἴος.
ἀνίομαι, pro ἀνίεμαι, exorior. Od. κ. Οὐδ' ὅπη ἀνίεται.
ἀνίφελος, pro ἀνωφελής 1107
ἄνισον, idem quod Ἄνισον: Nic. in Ther. Σῶν δ' ἐν ἀνήσοιο τὸ διπλόον ἄχθος ἀείρας.
ἀνισον, in Ἄνισον.
ἀνοδία, in ἄνοδος.
ἄνοδμος, in ἄοσμος.
ἄνοδος, in c. ex Ὁδός.
ἄνοδος, in c. ex Ὁδός 1132
ἀνοδύρομαι, in c. ex Ὀδύρομαι 1134
ἄνοζος, in c. ex Ὄζος ibid.
ἀνόημον, ἀνοησία, ἀνόητος, cum d. in ἀνόος.
ἀνοήτευτος, ἀνόθευτος, in c. ex Νόθος 1105
ἀνοια, in ἄνοος.
ἀνοίγω, cum d. in c. ex Οἴγω 1136
ἀνοιδέω, cum d. in c. ex Οἰδέω 1137
ἄνοικος, &c in c. ex οἶκος 1143
ἀνοικτέω, in ἀνοικτος.
ἀνοικίζω, in c. ex οἰκίζω 1149
ἀνοικοδομέω, in οἰκοδομέω.
ἀνοικονόμητος, in οἰκονόμος 1092
ἀνοικος, in c. ex Οἶκος 1148
ἄνοικτος, cum d. in c. ex Οἶκτος 1144
ἀνοικτέω, in ἀνοίγω.
ἀνοικτος, in ἄνοικτος.
ἀνοικτος, in ἀνοικτος.
ἀνοιμώζω, cum d. in c. ex οἰμώζω 1136
ἀνοιξις, in ἀνοίγω.
ἀνοιστρέω, in c. ex Οἶστρος.
ἄνολβος, cum d. in c. ex Ὄλβος.
ἀνολεθρος, in ὄλεθρος.
ἀνολκή, tractio quæ fit sursum versus. Apud Thuc. περὶ λίθων ἀνολκῆς.

ἀνίλης, ad tollenda saxa.
ἀνέλκυστον, id quo aliquid sursum trahitur. Hesych. Deriuatum ab ἀνέλκω.
ἀνολολύζω, in c. ex Ὀλολύζω 1155
ἀνολοφύρομαι, in c. ex Ὀλοφύρομαι ibid.
ἄνομαι, in ἄνω pro ἀνύω.
ἀνομβρέω, cum d. in c. ex Ὄμβρος.
ἄνομβρος, cum d. ibid.
ἀνομέω, cum d. in ἄνομος.
ἀνομίλητος, in c. ex Ὅμιλος 1158
ἀνόμιμος, in ἄνομος.
ἀνόμιχλος, in Ὀμίχλη 1159
ἀνόμματος, in c. ex ὄμμα 1178
ἀνομοθέτητος in νομοθέτης 1629
ἀνομοιομερής, in c. ex μέρος 1021
ἀνόμοιος, cum d. in c. ex Ὁμός 1161
ἀνομολογέω, cum d. in ὁμολογέω 943
ἄνομος, cum d. in c. ex Νόμος 1105
ἀνόνητος, in c. ex Ὄνημι, iuuo 1165
ἄνοος, in c. ex Νόος 1107
ΑΝΟΠΑΙΑ 163
ἀνόπιν, in c. ex Ὄπισω 1172
ἄνοπλος, in c. ex Ὅπλον 1173
ἄνοπτος, non visibilis: vt apud Suid. Deriuatum ab ὄπτομαι.
ἀνόργανος, in c. ex Ὄργανον 1189
ἀνοργάζω, in c. ex Ὀργάω.
ἀνοργιάστος, ἀνοργίαστος, in c. ex Ὄργια 1191
ἀνόρεκτος, cum d. ἀνορεξία, in c. ex ὀρέγομαι appeto 1192
ἀνορθόω, &c. in c. ex Ὀρθός 1193
ἀνορμάω, in comp. ex Ὁρμή 1196
ἄνορμος, in c. ex Ὅρμος 1197
ἀνόρυκτος, in c. ex ὀρύσσω 1108
ἀνορύω, in c. ex ὀρύω ibid.
ἀνορροπύγιος, in ὀρροπύγιον 1399
ἀνορταλίζω, in Ὀρταλίς 1203
ἀνορύσσω, in c. ex Ὀρύσσω.
ἀνορχέομαι, in c. ex Ὀρχέομαι 1206
ἀνόρω, in c. ex Ὄρω, cum pr. 1207
ἀνόσιος, in ὅσιος
ἄνοσος, cum d. in c. ex Νόσος 1210
ἀνοσίως, in ἀνόσιος.
ἄνοσμος, cum d. in comp. ex Ὄζω sine pr. 1135
ἄνοσος, cum d. in c. ex Νόσος 1111
ἀνόστεος, in c. ex Ὀστέον 1213
ἀνόστητος, ἀνοστιμός, ἄνοστος, in c. ex Νόστος 1112
ἀνότιστος, in c. ex Νότις 1113
ἄνους, in Νόος.
ἄνουστος, in c. ex ὀσία 572
ἀνούσιος in οὐσία.
ἀνούτατος, ἀνουτητί, in c. ex Οὐτάω 1225
ἀνοχεύτος, in c. ex Ὀχεύω.
ἀνοχή, in ἀνέχω 548
ἀνοχλίζω, in c. ex ὀχλίζω 1239
ἄνοχλος, in c. ex Ὄχλος 1230
ἀνοχμάζω, in ὀχμάζω 545
ἀνοψία, ἄνοψος in c. ex Ὄψον 1232
ἀνάπερ siquidem, si Demosth.
ἀνστρέφω, pro ἀναστρέφω.
ἄντα, in ἀντί 164
ἀνταγορεύω, in c. ex ἀγορεύω 21
ἀνταγοράζω, in c. ex ἀγοράζω 20
ἀνταγωνίζομαι, cum d. in c. ex ἀγωνίζομαι 47
ἀντάδελφος, in c. ex Ἀδελφός.
ἀνταδικέω, in ἄδικος.
ἀντᾴδω, in c. ex Ἀείδω, cum pr. 53
ἀνταείρω, in c. ex Ἀείρω 57
ἀνταῖος, in ἄντα.
ἀνταίρω, in c. ex Αἴρω 80
ἀντακολουθέω, in c. ex Ἀκόλουθος.
ἀντακούω, in c. ex Ἀκούω 99
ἀνταλαλάζω, in c. ex Ἀλαλή.
ἀνταλλάζω, cum d. in c. ex Ἀλλάσσω.
ἀνταμείβομαι, ἀνταμειπτικός, in comp. ex Ἀμείβω.
ἀνταμοιβή, in ἀνταμείβομαι.
ἀνταμύνομαι, in c. ex Ἀμύνω.
ἀνταμφοδέω, in ἄμφοδος 1128
ἀντεναγκάζω, cum d. in ἀναγκάζω.
ἀντανάγω, in ἀνάγω 31
ἀνταναιρέομαι, in ἀναιρέω.
ἀνταναίρω, in ἀναίρω.
ἀντανακλάω, cum d. in ἀνακλάω 798
ἀντανακρούω, repercutio. ἀντανάκρουσις, repercussio, repercussus, Cō. ex κρούω.
ἀνταναλίσκω, in ἀναλίσκω 1033
ἀνταναφέρω, in ἀναφέρω 1726
ἀντανδρος, in c. ex Ἀνήρ 156
ἀντάνειμι, in ἄνειμι 573
ἀντανίστημι, in ἀνίστημι 695
ἀντανίσωμαι, in ἀνισόω.
ἀνταξιος, cum d. in c. ex Ἄξιος.
ἀνταποτίνω, in ἀποτίνω.
ἀνταπαμείβομαι, in ἀπαμείβομαι.
ἀνταπαιτέω, in ἀπαιτέω.
ἀνταποδείκνυμι, in ἀποδείκνυμι.
ἀνταποδίδωμι, ἀνταπόδομα, ἀνταπόδοσις, ἀνταποδοτικός, in ἀποδίδωμι.
ἀνταποδύομαι, in ἀποδύω.
ἀνταποκρίνομαι, cum d. in ἀποκρίνω 871
ἀνταποκτείνω, in ἀποκτείνω 884
ἀνταπολαμβάνω, in ἀπολαμβάνω.
ἀνταπόλλυμαι, in ἀπόλλυμι 1153
ἀνταποτέμνω, in d. ex ἀποτέμνω 1279
ἀνταποπηδάω, in ἀποπηδάω 1292
ἀνταποστέλλω, in d. ex ἀποστέλλω 1521
ἀνταποτίω, in ἀποτίω 1642
ἀνταποφαίνω, in d. ex ἀποφαίνω 1705
ἀνταποχή, in ἀποχή.
ἀνταποθνήσκω, cum d. ἀποθνήσκω 1643
ἀνταρκέω, cum d. in c. ex Ἀρκέω 189
ἀνταρκτικός, in ἀρκτικός
ἀνταρτάω, ἀντάρτης, in ἀντείρω.
ἀνταστράπτω, cum d. in Ἀστράπτω.
ἀντασπαίρω, in ἀντιπασπαίρω.
ἀνταυγής, cum d. in c. ex Αὐγή.
ἀνταυδάω, in c. ex Αὐδή.
ἀνταφαιρέω, vicissim aufero.
ἀνταφίημι, in ἀφίημι 564
ἀνταχάτης, in Ἀχάτης 226
ἀντάω, in ἀντί 164
ἀντεγκαλέω, ἀντέγκλημα, cum d. in ἐγκαλέω 730
ἀντεῖπον, in c. ex Εἴπω dico 492
ἀντείρομαι, in ἀντέρομαι.
ἀντεισάγω, cum d. in εἰσάγω 33
ἀντεισέρχομαι, in εἰσέρχομαι.
ἀντεισφέρω, in d. ab εἰσφέρω 1728
ἀντεκπλέω, in ἐκπλέω 1313
ἀντεκτείνω, cum d. in c. ab ἐκτείνω 1589
ἀντεκτίθημι, in ἐκτίθημι 1623
ἀντεκτίνω, ἀντεκτίω, cum d. in dec. ex ἐκτίω 1642
ἀντεκτρέχω, in ἐκτρέχω 1658
ἀντεκφέρω, in dec. in ἐκφέρω 1729
ἀντελιγμός, in c. ex εἱλίσσω 454
ἀντέλλω, in ἀνατέλλω 1596
ἀντελπίζω, in c. ex Ἐλπίς.
ἀντεμβάλλω, in ἐμβάλλω.
ἀντεμβιβάζω, in ἐμβιβάζω.
ἀντεμβάλλω, ἀντεμβάλλω.
ἀντεμπλέκω, in d. ex ἐμπλέκω 1327
ἀντεμπίμπλημι, in ἐμπίμπλημι 1331
ἀντεμπλήθω, in ἐμπλήθω ibid.
ἀντεμπλέκω, in ἐμπλέκω.
ἀντεναγωγή in ἐνάγω 33
ἀντενάντωσις, figura nomen quum per contrarium dicimus, quod velut per affirmationem dictum volumus intelligi.
ἀντενδείκνυμαι, cum d. in ἐνδείκνυμι
ἀντενδύομαι, vicissim induor, seu induo me. Decomp. ex ἐνδύομαι.
ἀντενέδρα, in ἐνέδρα.
ἀντενεργέω, in ἐνεργός.
ἀντεξάγω, in ἐξάγω 33
ἀντεξαιτέω, in ἐξαιτέω 87
ἀντεξελαύνω, in ἐξελαύνω 458
ἀντεξετάζω, cum d. in ἐξετάζω.
ἀντεξετασμός, idem cum ἀντεξέτασις.
ἀντεξίσταμαι, in ἐξίστημι 799
ἀντεξορμάω, cum d. in ἐξορμάω 1196
ἀντεπανίσταμαι, in ἐπανίστημι.
ἀντεπεισάγω, in ἐπεισάγω 32
ἀντέπειμι, in ἔπειμι 574
ἀντεπειστάγω, in ἐπεισάγω 33
ἀντεπείσοδος, in εἴσοδος 1129
ἀντεπεξάγω, in ἐξάγω 34
ἀντεπέξειμι, in ἔξειμι 573
ἀντεπεξελαύνω, in ἐπεξελαύνω 468
ἀντεπεξέρχομαι, in ἐπεξέρχομαι.
ἀντεπιχειρέω, in ἐπιχειρέω 613
ἀντεπιβαίνω, in ἐπιβαίνω.
ἀντεπιβουλεύω, in ἐπιβουλεύω.
ἀντεπιγράφω, in ἐπιγράφω.
ἀντεπιδείκνυμι, cum dec. in ἐπιδείκνυμι
ἀντεπιθυμέω, in ἐπιθυμέω 656
ἀντεπικουρέω, in c. ex Ἐπίκουρος.
ἀντεπιλαμβάνομαι, in d. ex ἐπιλαμβάνω. 920
ἀντεπιμελέομαι, in ἐπιμελέομαι 1026
ἀντεπιμέλλω, in ἐπιμέλλω 1028
ἀντεπιμετρέω in ἐπιμετρέω 1040
ἀντεπινοέω, in ἐπινοέω 1109
ἀντεπιπλέω, in ἐπιπλέω 1334
ἀντεπίρρημα, in comicis fabulis dicitur vltima pars τῆς παραβάσεως, quæ respondet τῷ ἐπιρρήματι. Poll. lib. 4. c 16. & Etym.
ἀντεπιστέλλω, in ἐπιστέλλω 1522
ἀντεπιστρέφω, cum d. in dec. in ἐπιστρέφω 1546
ἀντεπιτάττω in ἐπιτάσσω 1582
ἀντεπιτειχίζω in ἐπιτειχίζω 1606
ἀντεπιτίθημι, in dec. ex ἐπιτίθημι 1623
ἀντεπιχειρέω, cum d. in dec. ex ἐπιχειρέω 1801
ἀντεριζω, in c. ex Ἔρις 495
ἀντερείδω, cum d. in c. ex Ἐρείδω, cum præp. 496
ἀντερωτάω in ἐρωτάω 924
ἀντερεθίζω, cum d. in c. ex Ἐρεθίζω 509
ἀντερέω, in com. ex Εἴρω dico 419
ἀντερίζω, cum d. in c. ex ἐρίζω 516
ἀντέρεισις in c. ex Ἔρις.
ἀντέρομαι, in ἀντείρομαι.
ἀντέρως, in c. ex Ἔρως 497
ἀντερωτάω cum d. in c. ex Ἐρωτάω.
ἀντεσχημάτισμαι in ἀντισχηματίζω 1545
ἀντευεργετικός, &c. in εὐεργέτης.
ἀντευχαριστέω, in εὐχαριστία 772
ἀντευνοέω in εὔνοος 1109
ἀντευποιέω, in εὐποιέω 1248
ἀντευποιΐα in εὐποιΐα 1350
ἀντευφραίνομαι, vicissim delector. ἀντευφραντικός, mutua delectatio. Suid.
ἀντεφίσταμαι, in c. ex ἐφίστημι 526
ἀντεφορμάω, in ἐφορμάω 1197
ἀντέχω, cum d. in c. ex Ἔχω 548
ἀντήλιος, cum ἀντί & ἥλιος 164
ἀντήλιος, in ἥλιος.
ἀντήρης, in ἀντί 164
ἀντηρίς, in penult. classe comp. ex Ἐρείδω.
ἀντηρίς, stamen & regula, quæ à tergo ostij polita ipsum apertum renixu suo repellit & claudit. Deriuatum ab ἀντερείδω.
ἀντηχέω, in ἀντιηχέω.
ἀντῆστις, in ἀντίος.
ἀντηχέω, in c. ex Ἦχος.
ΑΝΤΙ, cum d. 163
ἀντιάγω, in c. ex Ἄγω.
ἀντιάζω, in ἀντί 164
ἀντιάνειρα, in c. ex Ἀνήρ 156
ἀντιάξιος in c. ex Ἄξιος.
ἀντιάω, in ἀντί 164
ἀντιβάλλω, in ἀντί.
ἀντιβιάζομαι, in c. ex Βία.
ἀντίβιος 164
ἀντιβαίνω, in comp. ex Βαίνω, cum pr. 231
ἀντιβασανίζω, in c. ex Βάσανος.
ἀντιβαίνω, in c. ex Βαίνω, cum pr. 242
ἀντιβασιλεύς, in c. ex Βασιλεύς.
ἀντίβασις, ἀντιβάτης, cum d. in ἀντιβαίνω.
ἀντίβιος, cum d. in c. ex Βία 263
ἀντιβλέπω, in c. ex Βλέπω 267
ἀντιβλέπω cum d. in c. ex Βλέπω 269
ἀντιβοάω, in c. ex Βοάω, cum præpos. 272
ἀντιβοηθέω, in c. ex Βοηθέω 173
ἀντίβοιος, bouis pretium æquans. Hesych. ex Soph. Meleagro, pro ἰσόβοιον.
ἀντιβολή, ἀντιβολέω, cum d. in ἀντιβάλλω.
ἀντιβροντάω, contra tonantem tono, obtono. Luc. Comp. ex βροντάω.
ἀντιγίγαντα, in Γίγαντα 302
ἀντιγλυκοκρόσος, in γλυκύκροσος 940
ἀντιγραφεύς, in γραφεύς 1659
ἀντιγραμμών, cum d. in comp. ex γραμμή 321
ἀντιγεράσω, cum d. in com. ex Γέρας, cum pr. 334
ἀντιδάκνω, in c. ex Δάκνω, cum pr.
ἀντιδειπνέω, in c. ex Δεῖπνον.
ἀντιδεξιόομαι, in c. ex Δεξιά.
ἀντιδέχομαι, in c. ex δέχομαι, cum præp.
ἀντιδιαιρέω cum d. in διαιρέω.
ἀντιδιάκονος, in διακονέω 838
ἀντιδιαλλάττω, in διαλλάσσω.
ἀντιδιαπλέκω 1326
ἀντιδιαστέλλω, cum d. 1524
ἀντιδιατάττομαι, in διατάσσω 1582
ἀντιδίδωμι, in comp. ex δίδωμι, cum pr.
ἀντιδικάζομαι, in c. ex δικάζω 405
ἀντιδικέω, cum d. in c. ex Δίκη 403
ἀντιδημαγωγέω in ἀντιδημιουργέω.
ἀντιδεξιόω, in c. ex Δεξιά.
ἀντιδοξέω, cum d. in c. ex δόξα 414
ἀντιδοξάζω, in comp. ex δόξα, cum pr. 405
ἀντίδοσις ἀντίδοτος, in ἀντιδίδωμι. 374
ἀντιδίκασις in c. ex Δεικνύω 422
ἀντιδωρέομαι, cum d. in c. ex Δῶρον 412
ἀντιζηλος, in c. ex Ζῆλος.
ἀντίζυγος, in c. ex ζυγός.
ἀντίθεσις, in ἀντιτίθημι. 581
ἀντίθεος, in c. ex Θεός.
ἀντιθεραπεύω, in c. ex Θεράπων. 617
ἀντίθετον herbæ species: de qua Diosc. lib. 4. c. 138.
ἀντιθέτως, ἀντίθετος, cum d. in ἀντιτίθημι
ἀντιθέω, in c. ex Θέω
ἀντιθλίβω, in c. ex Θλίβω 632
ἀντίθρονος, in c. ex Θρόνος 640
ἀντίθυρος, in c. ex Θύρα 645
ἀντίθεος, in c. ex Θεός ibid.
ἀντιθορυβέω, cum d. in c. ex Θόρυβος.
ἀντικαθίζομαι, in καθίζομαι 441
ἀντικαθίστημι, in καθίστημι
ἀντικαθέζομαι, in καθέζομαι 603
ἀντικαθίστημι, cum d. in καθίστημι 675, 701
ἀντικαινος, simile & par nouo. Hesych.
ἀντικαλέω in c. ex Καλέω, cum pr. 729
ἀντικαρδίων, in c. ex καρδία 747
ἀντικαρδιος, in c. ex Καρδία 746
ἀντικαταλλάσσομαι, cum d. in καταλλάττω.
ἀντικατάρχομαι in κατάρχω 551
ἀντικαταστασις, in καθίστημι 1593
ἀντικατηγορέω, cum d. in κατηγορέω 760
ἀντικελεύω, cum d. in c. ex Κέλομαι.
ἀντικεῖμαι, in c. ex Κεῖμαι 765
ἀντικελαδέω, in c. ex Κέλαδος 766
ἀντικηρύσσω, in c. ex Κῆρυξ, cum pr. 792
ἀντικιγχάνω, in c. ex Χέω commodo 1820
ἀντικλάζω, in c. ex Κλάζω 797
ἀντικνήμιον, idem quod ἀντικνήμιον apud Poll.
ἀντικλήμα, in ἀντικαλέω.
ἀντικλίνω, in c. ex Κλίνω, cum pr. 807
ἀντικνήμιον, in c. ex Κνήμη 815
ἀντικολάζω, in c. ex Κολάζω 823
ἀντικολακεύω, in c. ex Κόλαξ 824
ἀντικομίζομαι, in c. ex κομίζω porro 832
ἀντικοπή, in Κόπτω 840
ἀντικόπτω, cum d. in c. ex Κόπτω cum pr. 842
ἀντικορύσσομαι, in c. ex Κόρυς 811
ἀντικοσμέω, in c. ex Κόσμος 853
ἀντικρίνομαι, cum d. in c. ex Κρίνω cum pr. 872
ἀντικρούω, cum d. in c. ex Κρούω, cum præp. 878
ἀντικρύ, in ἀντί 164
ἀντικτίζω, in c. ex Κτίζω 885
ἀντικτυπος, in c. ex τύπος 1682
ἀντικυμαίνομαι, in com. ex Κῦμα 894
ἀντικυρέω, in c. ex Κύρω 899
ἀντικύριον, à quibusdam vocatur herba quæ vulgò helleborus dicitur seu veratrum, deducto nomine ab Anticyra vrbe, in qua prouenit. Hesych.
ἀντικύρω, in c. ex Κύρω.
ἀντικωκύω, in c. ex Κωκύω 903
ἀντιλαβή, cum d. in ἀντιλαμβάνω.
ἀντιλαγχάνω, in c. ex Λαγχάνω 912
ἀντιλάζομαι, in c. ex Λάζομαι 913
ἀντιλακτίζω, in comp. ex Λάξ 928
ἀντιλαμβάνω in comp. ex Λαμβάνω 918
ἀντιλάμπω, cum d. in c. ex Λάμπω 926
ἀντιλέγω, ἀντίλεξις, ἀντίλεκτος in c. ex Λέγω 936
ἀντίληξις, in ἀντιλαγχάνω.
ἀντιληπτικός, &c. ἀντίληψις, in ἀντιλαμβάνω.
ἀντιλίβανος, in c. ex Λίβανος 966
ἀντιλιτανεύω, in c. ex λιτανεύω.
ἀντιλογέω, in c. ex Λέγω.

ἀντιλοιδορέω, &c. in λοιδορέω.
ἀντιλογίζομαι, in comp. ex λογίζομαι 947
ἀντίλυτρον in c. ex Λύτρον 973
ἀντιλυπέω, cum d. in c. ex Λύπη 981
ἀντιλύω, cum d. in c. ex Λύω, cum præp. 984
ἀντιμανθάνω, in c. ex Μανθάνω, cum præp. 998
ἀντιμαρτυρέω, cum d. in c. ex Μάρτυρ 1005
ἀντιμάχομαι, cum d. in c. ex Μάχομαι cum pr. 1011
ἀντιμεθέλκω, in μεθέλκω 477
ἀντιμεθίστημι, in μεθίστημι 703
ἀντιμειράκιον, in com. ex Μεῖραξ 1019
ἀντιμελῳδέω, in c. ex Μέλος carmen 1019
ἀντιμέλλω, in c. ex Μέλλω cunctor 1023
ἀντιμέμφομαι, in c. ex Μέμφομαι 1030
ἀντιμερίζω, in c. ex Μέρος, cum præp. 1033
ἀντιμερής, in c. ex μέρος 1020
ἀντιμεσουράνημα, in μεσουρανέω 1020
ἀντιμεταβαίνω, in μεταβαίνω.
ἀντιμεταβάλλω, in μεταβάλλω.
ἀντιμεταλαμβάνω, cum d. in μεταλαμβάνω 921
ἀντιμεταστασις, contrà seu loco alienum inducere apud Athen. lib.
ἀντιμεταχέω, tefluo.
ἀντιμεθίστημι, in ἀντιμεθίστημι.
ἀντιμετέρχομαι in μετέρχομαι.
ἀντιμετρέω, in c. ex Μέτρον, cum pr. 1039
ἀντιμέτωπος, in μέτωπον 1187
ἀντιμιμέομαι, in c. ex Μιμέω 1048
ἀντιμηχανάομαι, in com. ex Μηχανή. 1052
ἀντιμιμέομαι, in c. ex Μιμέομαι 1056
ἀντιμισθία, cum d. in c. ex Μισθός. 1058
ἀντιμολπέω, in c. ex Μολπή 1064
ἀντιμόρος, in c. ex Μόρος 1030
ἀντιμυκτηρίζω, in comp. ex Μυκτήρ 1075
ἀντιναυπηγέω, in ναυπηγός 1302
ἀντινήχομαι in c. ex νήχω 1099
ἀντινομία, ἀντινομικός, in c. ex Νόμος 1105
ἀντινομοθετέω, in d. ex νομοθετέω 1629
ἀντινοστέω, in c. ex Νόστος 1117
ἀντιξοέω, cum d. in c. habentibus ξ 1121
ἀντίξοος, in c. ex Ξύω ibid.
ἀντιοδέω, in ἀντίος.
ἀντίος, in Ἀντί 363
ἀντιοφθαλμέω, in c. ex Ὀφθαλμός 1762
ἀντίον, in ἀντί 164
ἀντιπάθεια, in c. cum pr. 1301
ἀντιπαθής, cum d. in c. ex πάθος 1248
ἀντιπαίζω, in ἀντίπαις.
ἀντιπαίζω, in c. ex Παίζω 1234
ἀντίπαις, in c. ex Παῖς 1236
ἀντιπαιωνίζω, in Παιών ibid.
ἀντιπαλαίω, ἀντίπαλος, cum d. in c. ex Πάλη 1239
ἀντιπαραβάλλω, cum d. in παραβάλλω.
ἀντιπαραγγέλλω, cum d. in παραγγέλλω.
ἀντιπαράγω, cum d. in παράγω.
ἀντιπαραγωγή, in παράγω 37
ἀντιπαράθεσις, oppositio qua aliquid cum alio contendimus.
ἀντιπαρακαλέω, in παρακαλέω 33
ἀντιπαρακελεύομαι, in παρακελεύομαι 767
ἀντιπαραλυπέω, vicissim molestia afficio.
ἀντιπαραπλέω in παραπλέω 1334
ἀντιπαρασκευάζομαι, cum d. in c. ex σκευάζω 1480
ἀντιπαρίστημι, in παρίστημι 724
ἀντιπαραστατικός ibid.
ἀντιπαρατάσσω, in d. ex τάσσω 1258
ἀντιπαρατίθημι, in ἀντιπαρατίθημι 1258
ἀντιπαρεξάγω, in παρεξάγω.
ἀντιπαρεκτείνω, in παρεκτείνω.
ἀντιπαρέρχομαι, in παρέρχομαι 1590
ἀντιπαρέστημι, in παρεξίστημι.
ἀντιπαρέχω, in παρέχω 1833
ἀντιπαρατείνω, in παρεκτείνω.
ἀντιπαρεξάγω, in παρεξάγω.
ἀντιπαρέξειμι, in παρέξειμι 573
ἀντιπαρεξετάζω, in παρεξετάζω 528
ἀντιπαρέρχομαι, in παρέρχομαι.
ἀντιπαρέχω, in παρέχω 551
ἀντιπαρηγορέω, in παρηγορέω.
ἀντιπαρίημι, in παρίημι 599
ἀντιπαρρησιάζομαι, in παρρησιάζομαι 1427
ἀντιπάσχω, in c. ex Πάσχω 1249
ἀντιπαταγέω, in c. ex πάταγος 1225
ἀντιπατέω, in c. ex Πατέω ibid.
ἀντίπατρος, in c. ex Πατήρ 1253
ἀντιπαύω, ἀντιπαυστικός, in c. ex Παύω, cum pr. 1271
ἀντιπελαργέω, cum d. in c. ex Πελαργός 1274
ἀντιπέμπω, in c. ex Πέμπω 1278
ἀντιπεπονθότως, in ἀντιπάσχω.
ἀντιπέρας vel ἀντιπέραν, ἀντιπέραιος, &c. in c. ex Πέρας 1289
ἀντιπεριάγω in d. ex περιάγω 37
ἀντιπεριίστημι, in περιίστημι 705
ἀντιπεριλαμβάνω, in περιλαμβάνω 922
ἀντιπεριπατέω, in d. ex περιπατέω 1502
ἀντιπερίστασις in ἀντιπεριίστημι.
ἀντιπεριστρέφω cum d. in c. ex περιστρέφω 1547
ἀντιπεριψύχω, in περιψύχω 1546
ἀντιπεριωθέω, ἀντιπερίωσις, in περιωθέω 1846
ἀντιπηδάω, in c. ex Πηδάω 1303
ἀντιπήξ cum ἀντιπαγῶ.
ἀντιπίπτω, in c. ex Πίπτω 1305
ἀντιπιέζω, in c. ex Πιέζω 1307
ἀντιπίμπρημι, in c. ex Πρήθω 1382
ἀντιπίπτω, in c. ex Πίπτω, cum pr. 1314
ἀντιπλάσσω, in c. ex Πλάσσω 1322
ἀντιπλέω, in c. ex Πλέω 1333
ἀντιπληρόω, in c. ex πλήρης 1330
ἀντιπλήσσω, in c. ex Πλήσσω 1336
ἀντιπλοία, in ἀντιπλέω
ἀντιπνέω cum d. in c. ex Πνέω 1343
ἀντιποθέω, in c. ex Πόθος 1344
ἀντιποιέω, in c. ex Ποιέω, cum præ. 1347
ἀντίποινον, in c. ex Ποινή 1357
ἀντιπόλεμος, cum d. in c. ex Πόλεμος 1358
ἀντιπολιορκέω, in πολιορκέω 456
ἀντιπολιτεύομαι, cum d. in c. ex πολιτεύομαι 1363
ἀντιπορεύομαι, in c. ex πορεύομαι 1272
ἀντιπορθέω vicissim vasto. Eurip in Troad. Κτήσω γὰρ αὐτοῖς καὶ πορθήσει δόμους. Comp. ex πορθέω.
ἀντιπόρθμος in c. ex πορθμός 1273
ἀντίπορος, in ἀντιπορθμός.
ἀντιπρεσβεύω, in c. ex Πᾶς 1307
ἀντιπρεσβεύω, cum d. in c. ex Πρέσβυς 1376
ἀντιπρεσβεύομαι, in c. ex Πρεσβεύω legatus 1381
ἀντιπροβάλλομαι, cum d. in προβάλλω.
ἀντιπροίεμαι in προίημι 575
ἀντιπροπωλεῖν, quæ vili pretio venduntur Xen. in Agesil.
ἀντιπροσάγω, in προσάγω 553
ἀντιπροσαγορεύω cum d. in προσαγορεύω 732
ἀντιπροσπίπτω in προσπίπτω 1312
ἀντιπροσπαραφέρω, in προσπαραφέρω.
ἀντιπροσπαρατίθημι, in προσπαρατίθημι.
ἀντιπρόσωπος, in c. ex πρόσωπον 1183
ἀντιπρόστασις, ἀντιπροτείνω, in προτείνω 1591
ἀντιπροσφέρω, in c. ex Πρόσφερω 1391
ἀντιπτῶσις, in ἀντιπίπτω.
ἀντίπυργος, in c. ex Πύργος.
ἀντιπυλος, in c. ex Πύλη 1402
ἀντιπυργέω, in c. ex Πύργος 1407
ἀντιρρέπω, in c. ex Ῥέπω, cum præp. 1410
ἀντίρρησις, ἀντιρρητικός, in c. ex ῥέω dico 1426
ἀντιρρίπτω, in c. ex Ῥίπτω 1432
ἀντιρροπος cum d. in ἀντιρρέπω.
ἀντισημαίνομαι, in comp. ex Σημεῖον 1454
ἀντισηκόω, cum d. in com. ex Σηκός 1455
ἀντισημαίνω, in c. ex Σῆμα 1456
ἀντισκώπτω, in c. ex Σκώπτω cum præp. 1490
ἀντισοφίζομαι, cum d. in c. ex σοφίζω 1497
ἀντισόω, in c. ex Ἴσος.
ἀντισπάω, cum d. in c. ex Σπάω cum præp. 1501
ἀντισπεύδω, in c. ex Σπεύδω 1509
ἀντισπονδέω, in c. ex Σπονδή 1512
ἀντισταθμάω, cum d. in c. ex σταθμός seu σταθμή 711
ἀντιστασιάζω cum d. ἀντιστάτης, cum d. in ἀνθίστημι.
ἀντιστασιώτης, ἀντιστασιάζω, in c. ex στάσις sine pr. 728
ἀντιστερέω, in c. ex Στέρεω 1528
ἀντιστηρίζω, cum d. in c. ex Στηρίζω 1532
ἀντίστοιχος, cum d. in c. ex στοῖχος 1519
ἀντίστομος, in c. ex Στόμα 1536
ἀντιστρατεύω, in c. ex Στρατός 1451
ἀντιστράτηγος 43
ἀντιστρατοπεδεύω, in dec. ex στρατόπεδον 1258
ἀντιστρέφω, cum d. in c. ex στρέφω 1544
ἀντισυλλογίζομαι, in συλλογίζομαι 948
ἀντισυμφωνέω, in σύμφωνος 1783
ἀντισχυρίζω, in c. ex ἰσχυρός 713
ἀντισχύω, in c. ex ἰσχύω ibid.
ἀντίσχω, in ἀντέχω 548
ἀντισώζω, in c. ex σώζω 1495
ἀντιτάλαντος, cum d. in c. ex Τάλαντον 1575
ἀντιτάξις, in ἀντιτάσσω.
ἀντίτασις, in ἀντιτείνω.
ἀντιτάσσω in c. ex Τάσσω 1581
ἀντιτείνω in c. ex Τείνω 1588
ἀντιτειχίζω, cum d. in c. ex Τεῖχος 1594
ἀντιτέρπω in c. ex Τέρπω 1610
ἀντίτεχνος, cum d. in c. ex Τέχνη, cum pr. 1615
ἀντιτίθημι, in c. ex Τίθημι 1621
ἀντιτιμάω, cum d. in c. ex Τιμάω 1639
ἀντιτίνω in c. ex Τίω, punio 1642
ἀντιτιμωρέω, in τιμωρέω 1159
ἀντιτολμάω, in c. ex Τόλμα 1643
ἀντιτορέω, in ἀντιτετραίνω.
ἀντιτορέω, in c. ex τερέω 1609
ἀντίτοκος, in ἀντιτίκτω.
ἀντίτραγος, in c. ex Τράγος 1649
ἀντιτρέφω, in c. ex Τρέφω 1658
ἀντιτρέχω, in c. ex Τρέχω, cum pr. 1663
ἀντιτυγχάνω, in c. ex Τυγχάνω, assequor 1676
ἀντιτύπτω, ἀντίτυπος, cum d. in c. ex Τύπτω cum pr. 160
Vide etiam ἀντίτυπος, in c. ex Τύπος 1681
ἀντιφάρμακον, in comp. ex φάρμακον 1712
ἀντίφασις, ἀντιφατικός, in ἀντίφημι.
ἀντιφερίζω, in ἀντιφέρω.
ἀντιφερνή, in c. ex Φερνή 1724
ἀντιφέρω, in c. ex Φέρω 1726
ἀντίφημι, in c. ex φημί, cum præp. 1715
ἀντιφθέγγομαι, cum d. in c. ex Φθέγγομαι 1741
ἀντιφιλέω, cum d. in c. ex Φίλος 1748
ἀντιφιλοδοξέω, in φιλόδοξος 41
ἀντιφιλονεικέω, in φιλόνεικος 1087
ἀντιφιλόσοφος, cum d. in φιλόσοφος 1597
ἀντιφιλοτιμέομαι, in φιλότιμος 1641
ἀντιφιλέω, in c. ex Φίλος 1748
ἀντιφονος in c. ex Φόνος 1722
ἀντιφορτίζομαι in c. ex φόρτος 1757
ἀντιφράζω, cum d. in c. ex Φράζω ib.
ἀντιφράσσω, in c. ex Φράσσω 1769
ἀντίφρουρος, in d. ex φρουρά 1223
ἀντιφυλάσσω, in comp. ex Φυλάσσω 1769
ἀντιφυτεύω, in c. ex φυτεύω 1780
ἀντίφωνος, cum d. in c. ex Φωνή 1782
ἀντιφωτισμός, in c. ex φωτίζω 715
ἀντιχαλεπαίνω, in comp. ex Χαλεπός 1791
ἀντιχαρίζομαι, cum d. in c. ex Χάρις 1796
ἀντιχαρμονάομαι, in c. ex Χαίρω 1786
ἀντίχειρ, in c. ex Χείρ 1800
ἀντιχειροτονέω, in comp. ex χειροτονία 1593
ἀντίχθων in c. ex Χθών 1811
ἀντιχορηγέω, in c. ex Χορηγός 1818
ἀντιχορηγός, in χορηγός 45
ἀντιχορεία in c. ex Χορός 1819
ἀντιχορεύω, in c. ex Χορός 1826
ἀντιχρηματίζομαι, &c. in c. ex Χρῆμα 1829
ἀντίχρησις, in ἀντιχράω.
ἀντιψάλλω, cum d. in c. ex Ψάλλω.
ἀντιψυχέω, in c. ex Ψυχή.
ἀντιψύχω, in c. ex Ψύχω.
ἀντλάω, pro ἀντλέω 1576
ΑΝΤΛΟΣ, cum d. 167
ἀντλητήρ, ἀντλητήριον cum ἀντλίον ibid.
ἀντοικος in com. ex Οἶκος 1139
ἀντοικτίζω, in c. ex Οἶκτος 1144
ἀντολή, cum d. in ἀνατέλλω 1596
ἀντομαι, in ἄντω 164
ἀντόμνυμι, cum d. in c. ex Ὄμνυμι.
ἀντονομάζω, cum d. in com. ex ὀνομάζω 1167
ἀντορύσσω, in c. ex Ὀρύσσω 1204
ἀντορχέομαι, in comp. ex Ὀρχέομαι 1206
ἀντοφείλω, in com. ex Ὀφείλω 1266
ἀντοφθαλμέω, in c. ex ὀφθαλμός.
ἀντοχή in ἀντέχω.
ἀντοχυρόω, in c. ex Ὀχυρός.
ἀντρώδης, cauernosus. Et fœm. ἀντρῶσσα, apud Steph ex Eurip. in Aigi. Pro eodem dici etiam ἀντρεῖτις idem Steph. scribit. Deriuatum ex ἄντρον.
ΑΝΤΡΟΝ, cum d. 168
ΑΝΤΥΞ, cum d. ibid.
ἀντω, cum ἀντάω 164
ἀνυβρίστος, cum d. in ὑβρίζω
ἀνυδρέω, in c. ex Ὕδωρ.
ἀνυμέναιος in ὑμέναιος.
ἀνυμνέω, in c. ex Ὑμνέω.
ἀνυμνος, cum d. in comp. ex Ὕμνος. 1166
ἀνυπόδετος, cum d. in comp. ex ὑπόδημα 1179
ἀνυπόδητος, in ὑποδέω
ἀνυποκρισία, in c. ex Ὑποκρίνω 1856
ἀνυβρίστος, in comp. ex Ὕβρις.
ἀνυγραίνω, in c. ex Ὑγρός.
ἄνυδρος, cum d. in c. ex Ὕδωρ.
ἄνυλος, in c. ex Ὕλη.
ἀνύμφευτος, in ὑμφεύω 1693
ἀνυμνέω, in c. ex ὕμνος 1689
ἄνυμφος, cum d. in c. ex Νύμφη 1114
ἀνύω, in Ἀνύω 168
ἀνυπαίτιος, in c. ex αἴτιος 89
ἀνυπαντίας in ὑπαντάω 166
ἀνυπαρκτος, ἀνυπαρξία in ὑπάρχω. 199
ἀνυπείκτος, in ὑπείκω.
ἀνυπέρβλητος, cum d. in ὑπερβάλλω.
ἀνυπερθετος, cum d. in ὑπερτίθημι 1627
ἀνυπεύθυνος, cum d. in ὑπεύθυνος 536
ἀνυπήκοος, in ὑπακούω 191
ἀνύπνος, in Ὕπνος 1695
ἀνυπηρέτητος, in ὑπηρέτης 511
ἀνυποδησία, ἀνυπόδητος, cum d. in ὑποδέω 385
ἀνυπόθετος, in ὑποτίθημι 1637
ἀνυπόκριτος, cum d. in c. εἶδος 1150
ἀνυπόκριτος, in ὑποκρίνω 873
ἀνυπομόνητος, qui sustineri nequit, intolerabilis. Hesych. Decomp. ex ὑπομένω.
ἀνυπονόητος, cum d. in ὑπονοέω 1110
ἀνυπόπτος, &c. in ὑποπτεύομαι.
ἀνυπόστατος, in ὑφίστημι 708
ἀνυπόσταλτος, cum d. in ὑποστέλλω 1524
ἀνυπότακτος, in ὑποτάσσω 1584
ἀνυποτίμητος, in ὑποτιμάω 642
ἀνύποπτος, in ὕποπτος 1218
ἀνυπτος, in c. ex Πῦς 1307
ἄνυσις, cum d. ἀνυστός, cum d. in ἀνύομαι.
ἀνύω, cum Ἀνύω.
ἀνυψαμμος, in c. ex Ψάμμος 1837
ἀνυψόω in c. ex Ὕψος.
ΑΝΥΩ 168
ἄνω, pro ἀνύω in Ἀνύω.
ΑΝΩ, aduerb. 169
ἀνώγαιον, cum d. in c. ex Γαῖα.
ΑΝΩΓΩ, cum d. 170
ἀνώδυνος, quæ partus dolores non sentit, quæ sine dolore parit.
ἀνῳδοί in ἄνοδος 1132
ἀνώδυνος, cum d. in c. ex Ὀδύνη 1133
ἄνωθεν, in Ἄνω 170
ἀνωθέω, cum d. in c. ex Ὠθέω.
ἀνώϊστος, cum d. in comp. ex Οἴω puto 1159
ἀνώλεθρος in c. ex ὄλεθρος 1154
ἀνώμαλος, cum d. in c. ex Ὁμαλός.
ἀνώμος, in c. ex Ὦμος (1157
ἀνώμοτος, in c. ex Ὄμνυμι 1159
ἀνώνυμος cum d. in c. ex Ὄνομα 1166
ἀνωνόμαστος, in c. ex Ὀνομάζω 1167
ἀνωξιν in Ἀνάγω.
ἀνωπόσιον in com. ex ὤψ 1179
ἀνωρεί, cum d. in c. ex Ὥρα.
ἀνωρροδέω in c. ex Ῥόδον 1436
ἀνωροφος, in c. ex ῥοφή 1421
ἀνωρύομαι, in c. ex Ὠρύομαι.

ἀἰσπάτωσεῦ m Α'ἴω
αἰώνησις, &c. ibid.
αἰω..., cum d.in c.ex Πέπλέω.
αἰωσφαιρ..., cum d. 1734
αἰώφέσιμος, in c.ex Φιλέω 1755
αἰώθοεγς 1734
αἰσχ..., in Α'ἴσχυ.
αἰω..., in c.ex Ε'χεῖς.
¶ ἄξων, cum d.in c.ex Ξίφος, fine pr. 1120
ἄξεστος, in c.ex Ξεστὸς 1122
ἀξία, in Α'ξιος.
ἀξιάγαστος 7
ἀξιάκεστος in c. ex Α'κέω, fine præ. 101
ἀξιακρόατος, in c.ex Α'κροάομαι.
ἀξιαφήγητος, in ἀφηγέομαι 592
ἀξιέπαινος, cum d. in ἔπαινος.
ἀξιεπιθύμητος, dignus qui expetatur. De comp.ex ἐπιθυμέω
ἀξιέραστος, in c.ex ἐραστὸς fine pr. 496
Α'ΞΙ'ΝΗ, cum d. 170
ἀξιομαχεῖται, in c.ex Μάχη 1020
ἀξιοβίωτος, in c.ex βιωτός, fine præp. 266
ἀξιόζηλος, cum d.in c.ex Ζῆλος.
ἀξιοθαύμαστος, in c.ex Θαυμάζω.
ἀξιοθέατος, in c.ex Θεάομαι.
ἀξιοζήλωτος, in c.ex Ζηλωτός.
ἀξιοκατάκριτος in c.ex Κατακρίνω 820
ἀξιόκτητος, in 2.classe c.ex Κτάομαι 883
ἀξιόλεκτος, in c.fine pr. 938
ἀξιόλογος cum d.in c.ex λόγος ibid.
ἀξιομακάριστος, in c.ex Μάκαρ 994
ἀξιόμαχος in c.fine pr. 1012
ἀξιομίσητος, in c. ex Μῖσος.
ἀξιομνημόνευτος, in c.ex μνημονεύω 1062
ἀξιόνικος in c.ex Νικάω 1102
ἀξιόνομα, in ἀξιόω.
ἀξιοπενθὴς, in c.ex Πένθος 1282
ἀξιόπιστος cum d.in c.ex πίστις 1262
ἀξιόπονος, in c.ex Πόνος 1357
ἀξιοπρεπὴς, cum d.in c. ex Πρέπω. 1379
Α'ΞΙΟΣ 170
ἀξιόσκεπτος, in c.fine pr. 1475
ἀξιοσπούδαστος, in comp.ex σπουδάζω 1509
ἀξιοτίμητος, in c ex Τιμάω 1595
ἀξιότης, in Α'ξιος.
ἀξιόω, ἀξίωσις, cum d. ἀξίωσις ibid.
ἀξίως in Α'ξιος.
ἄξονος, in ἄξων.
ἄξιος in Α'ξων.
ἄξων, in c.habentibus ξ 1122
ἀξυγκρότητος, in σύγκροτος 877
ἄξυλος, cum d.in c.ex Ξύλον 1124
ἀξύνετος, cum d.in c.ex ξυνετός 1122
ἄξω pro ἄγω, in Α'γω 31
Α'ΞΩΝ 172
¶ ἄοζος, in c.ex Ο'ζω. fine præp. 1135
ἄοζος cum d.in c.ex Ο'ζος 1134
ἀοιδὴ, cum d.in Α'είδω.
ἀοιδοθέτης, poëta, in anth.epigr.
ἀοιδοπόλος, in c. ex Πολέω, fine pr. 1359
ἀοιδὸς, cum d in ἀείδω.
ἄοικος, cum d.in οἶκος 1139
ἄοιμος in c.ex Οἶμος 1144
ἄοινος in c.ex Οἶνος 1145
ἄοκνος, cum d.in c.ex Ο'κνος 1151
Α'ΟΛΛΗ'Σ, cum d. 172
ἀοζέω in c.ex Ο'ζος 1134
ἄοπλος, in ἄοπλος.
ἄοπος in c.ex Ο'ψ 1131
ἄοπτος, in c.fine pr. 1178
Α'ΟΡ 174
¶ Α'ορες dicuntur Hesychio γυναῖκες: item tripodes, quidam: vt Od.ρ. Α'ιθάζων ἀκέλευσ᾽ ἐν ἄορας ἐδὲ λέβητας.
ἄορκτα, ἄορκτος, in c. fine præp. 1188
ἄοργος, &c. in c.ex Ο'ργή.
ἀόρεστος cum d.in c ex Ο'ρος 1200
ἄορος, in c.ex Ο'ρος.
Α'ΟΡΤΗ' 172
Α'ΟΡΤΗ'Ρ, cum d. ibid.
ἄοσμος, cum d.in ὀσμή 1135
ἀοσσέω, ἀοσσητήρ, in compos. ex Ο'σσε 1212
ἄουτος in c.ex Οὐτάω 1225
ἀοχλησία, in c.ex Ο'χλος 1230
ἄοψος, in c.ex ὄψος 1179
ἀπαγγέλλω, cum d.in c.ex Α'γγέλλω 7
ἀπαγχη in ἀπάγω.
ἀπαγὴς, in c.fine pr. 1302
ἀπαγωγία, in ἀπάγω.
ἀπαγκωνίζομαι, in c.ex Α'γκών.
ἀπαγκαλίζω, in c.ex Α'γκάλη.
ἀπαγροικίζω, cum d. in c. ex ἀγροικία 20
ἀπαγγελία, cum d.in c.ex Α'γγέλος.
ἀπαγχονίζομαι, in ἀπαγχονία.
ἀπαγχος, ἀπαγχόνιον in c. ex Α'γχω.
ἀπάγχω, cum d.in c.ex Α'γχω.
ἀπάγω cum d.in c.ex Α'γω duco 32
ἀπαγωγὴ, ibid. Α'παγωγὴ dicitur etiam syllogismus in quo de minoris propositionis certitudine dubitatur: quæ tamen æque aut magis credibilis est ipsa conclusione, apud Aristot. prior. analyt.lib.2 c.18.
ἀπάδω, in c.ex Α'είδω, fine pr. 53
ἀπαθανατίζω in ἀθάνατος 641
ἀπαθὴς, cum d.in c ex πάθος 1249
ἀπαί, in Α'πό 176
ἀπαιδαγώγητος, cum d.in c.ex ἀγωγή fine pr. 40
ἀπαιδία, ἄπαις ἀπαιδότης, cum d.in c ex παιδὸς 1236
ἀπαίδια, in ἄπαις.
ἀπαιδέομαι, in c.ex Αἰδέω.
ἀπαιδοτελὴς, in παιδοτελὴς 1801
ἀπαιθαλόω, in c. ex Αἴθω.
ἀπαιθριάζω, in c.ex Αἴθρα.
ἀπαιμάσσω, in c.ex Αἷμα.
ἀπαίρω, in c.ex Αἴρω.
ἀπαίς, in c.ex Παῖς 1235
ἀπαίσιος in c.ex Αἶσα.
ἀπαΐσσω in c.ex Αἴσσω.
ἀπαιτητὴς, cum d. in c.ex Αἰτέω.
ἀπαιωρέομαι, cum d.in c.ex Αἰωρέω.
ἀπακοντίζω, in c.ex Α'κων.
ἀπακριβόω, cum d.in c ex Α'κριβὴς.
ἀπαλαίω, cum d in ἀπάγω 32
ἀπάλαμνος, in c.ex Παλάμη 1239
ἀπαλγέω, in c.ex Α'λγέω.
ἀπάλαμος, ἀπάλαμνος, in c.ex Παλάμη 1238
ἀπαλέομαι, in c. ex Α'λέομαι.
ἀπαλέξω, in c.ex Α'λέξω.
ἀπαλθαίνω, in c.ex Α'λθαίνω.
ἀπαλεξίκακος in ἀλεξίκακος 726
ἀπαλέξω, &c. in c.ex Α'λέξω.
ἀπαλεύομαι, in c.ex Α'λεύω, vito.
ἀπαληθεύω, in c.ex Α'ληθής.
ἀπαλθαίνω, in c.ex Α'λθω.
ἀπαλίνω, in Α'παλός.
ἀπαλλάσσω, cum d.in c.ex Α'λλάσσω.
ἄπαλλος, in c.ex Α'λλος.
ἀπαλλοτριόω in c.ex ἀλλότριος 127
ἀπαλοιάω, ἀπαλοίαω, in comp. ex Α'λοάω.
ἀπαλοιφή, ἀπαλείφω.
Α'ΠΑΛΟ'Σ 172
ἀπαλόσαρκος in c.ex Σάρξ.
ἀπαλότης in Α'παλός.
ἀπαλοτρεφὴς 1658
ἀπαλόχροος, ἀπαλόχρως in c.ex Χρὼς cutis 1828
ἀπαλύνω in Α'παλός.
ἀπαμαλδύνω in Α'μαλδύνω.
ἀπαμάω in c.ex Α'μάω.
ἀπαμείβομαι, &c. in c.ex Α'μείβω.
ἀπαμβλακεῖν, decerro, aberro. De comp.ex ἀμβλακεῖν.
ἀπαμελέω, in c.ex Α'μελέω.
ἀπαμείρομαι in ἀμείρω 1010
ἀπαμύνω in ἀμύνω 1085
ἀπαμέρδω, in ἀμέρδω 1034
ἀπαμύνω in c.ex Α'μύνω.
ἀπαμφιέζω, ἀπαμφιέννυμι, ἀπαμφίσκω, in ἀμφιέννυμι 561
ἀπαναίνομαι in Α'ναίνομαι.
ἀπαναισχυντέω, cum d. in ἀναισχυντέω.
ἀπανακλίνω, cum d. in ἀνακλίνω 115
ἀπανάστασιν ἀπανίστημι
ἀπανθέω, in c. ex Α'νθος.
ἀπανθίζω cum d.in c.ex Α'νθίζω 159
ἀπανθίζω, in c.ex ἀνθίζω ibid.
ἀπανθρακίζω, cum d.in comp.ex Α'νθραξ.
ἀπάνθρωπος, cum d.in c. ex Α'νθρωπος.
ἀπανίστημι, cum d.in ἀνίστημι 695
ἀπανταχῆ, &c.in ἅπας. 1246
ἀπαντάω, cum d. in c. ex ἀντάω. 165
ἀπάντη, in ἅπας.
ἀπαντικρύ, in c.ex ἀντικρύ 155
ἀπαντίον, in c.ex ἀντίος 164
ἀπαντλέω, cum d.in c.ex Α'ντλος.
ἀπάντομαι, in ἀπαντάω.
Α'ΠΑΞ 173
ἀπαξάπαξ, in d. ex ἅπαξ.
ἀπαξαπλῶς, in comp.ex Α'πλόος.
ἀπάξιος, cum d.in c.ex Α'ξιος.
ἀπαράβατος, in παραβαίνω 234
ἀπαραδειγμάτιστος, in παραδειγματίζω.
ἀπαράγγελτος, in παραγγέλλω.
ἀπαραίτητος cum d.in παραιτέομαι.
ἀπαρακάλυπτος cum d.in παρακαλύπτω 736
ἀπαράκλητος in παρακαλέω 732
ἀπαράλλακτος, cum d. in παραλλάττω.
ἀπαραλόγιστος, cum d. in παραλογίζομαι 947
ἀπαραπόδιστος, in παραποδίζω. 1174
ἀπαράπτωτος, cum d. in παραπίπτω 1343
ἀπαρασκεύαστος in παρασκευάζω 144
ἀπαράσημος, cum d. in παράσημος 1437
ἀπαρασκεύαστος, cum d.in d. ex παρασκευάζω 1480
ἀπαρέσκω in composi. ex Α'ρέσκω.
ἀπαρατήρητος, cum d.in παρατηρέω 1715
ἀπαράτιλτος, qui vulsus non est. Initiatus. Lucian. de saltat. De comp.ex παρατίλλω.
ἀπαράτρεπτος, in παρατρέπω 1654
ἀπαραφύλακτος, in παραφυλάσσω 1769
ἀπαρέγχυτος, in παρεγχέω 1807
ἀπαρεγχείρητος in παρεγχειρέω 850
Α'ΠΑΡΓΙ'Α 173
ἀπάργματα, in ἀπάρχομαι 198
ἀπαργυρόω, &c. in comp. ex Α'ργυρος.
ἀπαρέμφατος, cum d.in παρεμφαίνω 1706
ἀπαρηγόρητος, cum d. ex παρηγορέω 123
ἀπαρέσκω, cum d.in c.ex Α'ρέσκω.
ἀπαρηγόρητος, cum d.in παρηγορέω 19
ἀπαρήγω in c.ex Α'ρήγω.
ἀπαρθένευτος, cum d. in c. ex Παρθένος 1244
ἀπαριθμέω, cum d.in c.ex Α'ριθμός.
Α'ΠΑΡΙΝΗ 173
ἀπαρκέω, cum d. in c. ex Α'ρκέω 189
ἀπαρκτίας, seu ἀπαρκτίας, in Α'ρκτος.
ἀπαρνέομαι, ἄπαρνος in comp.ex Α'ρνέομαι.
ἀπαρύω in c.ex Α'ρύω.
ἀπαρρενόω in Α'ρρην 193
ἀπαρρησίαστος cum d.in παρρησιάζομαι 1427
ἀπαρτὶ in ἀπαρτί.
ἀπαρτάω cum d.in c.ex Α'ρτάω.
ἀπαρτὶ, in comp. ex Α'ρτι.
ἀπάρτι, ἀπαρτισμός, in ἀπαρτίζω.
ἀπαρτίζω cum d. ἀπαρτισμός.
ἀπαρτιλογία in c.ex λόγος ratio. 946
ἀπαρτισμός, ἀπαρτισμὸς, ἀπαρτιστικός.
ἀπαρτίζω, in comp.ex Α'ρτιος.
ἀπαρύω vel ἀπαρύττω, in comp. ex Α'ρύω.
ἀπαρχαιόω ἀπαρχαίζω, ἀπάρχομαι, ἀπαρχή 198
ἀπαρχὴ, in ἀπάρχομαι.
ἅπας, in c. ex Πᾶς 1246
ἀπασβολόομαι, in ἀσβόλη.
ἀπασκαρίζω, in c. ex σκαρίζω 1467
ἀπασπαίρω in c.ex Σπαίρω 1498
ἄπαστος, cum d.in c.ex Πάω 1256
ἀπαστράπτω in c ex Α'στράπτω.
ἀπασχολέω, in ἀσχολέω 1573
ἀπαταγί, sine strepitu seu crepitu qui πάταγος dicitur. Suid.
Α'ΠΑΤΑ'Ω, cum d. 173
ἀπατεῶν in Α'πάτη.
ἀπατήριος in c.ex Α'ήρ 157
ἀπάτωρος, in com.ex Πατήρ 1252
ἀπατμίζω, in c.ex Α'τμίς.
ἀπάτωρ in com.ex Πατὴρ 1253
ἀπαυγὴ, cum d.in comp.ex Αὐγή.
ἀπαυδάω, in c.ex Αὐδή.
ἀπαυθαδιάζομαι, in c.ex αὐθάδης
ἀπαυθημερίζω, idem quod αὐθημερίζω. Xen. (Αὐθ.)
ἀπαυλιστ& ἀπαυλίζομαι, in com.ex
ἀπαυξάνω in c.ex Αὐξω.
ἄπαυστος cum d.in c. ex Παύω 1255
ἀπαυτομαστίζω, in Αὐτόματος.
ἀπαυτομολέω, in αὐτόμολος 1064
ἀπαυχενίζω, in c. ex Αὐχήν.
ἀπαφεύω, in c. ex Α'φεύω.
Α'ΠΑ'ΦΩ, cum d. 173
ἀπαχθὴς, cum d.in c.ex Α'χθος.
ἀπέγγειος, in ἔγγειος.
ἀπεγκαλίζω, in ἀγκαλίζω.
[illegible]
ἀπεδίζω, in ἀπεδὲς.
ἀπέδιλος, cum d.in c.ex Πέδιλον 1257
ἀπέδετρος, in c.ex Πέδη ibid.
ἀπεδόω, in c.ex Ε'δός.
ἀπειθής, cum d.in c. desinentibus in πειθής
ἀπειλάζω, cum d.in c.ex εἴλω 1261
ἀπεικάζω, cum d.in c.ex εἰκάζω 450
ἀπεικονίζω, in εἰκονίζω ib.
Α'ΠΕΙΛΑ'Ω, cum der.
ἄπειμι, in c. ex Εἶμι, seu εἰμὶ sum 569. & in c. ex Εἶμι, seu εἶμι eo 572 174
ἀπεῖπον in c.ex Εἴπω, dico 492
ἀπειρέσιος ἄπειρος 1250
ἀπείρητος, ἀπειρία, ἀπείραστος 1255
ἀπείργω cum d.in c.ex Ε'ργω.
ἀπείρατος, cum d.in c.ab Εἴργω 456
ἀπείριτος, in ἄπειρος 1290
ἀπειρία, in ἄπειρος.
ἀπείρατος, in ἄπειρος 1265. & 1290
ἀπειρέσιος, ἀπειρεσίως, in ἄπειρος 1290
ἀπειρόγαμος in c.ex Γαμέω.
ἀπειροθάλασσος in c.ex Θάλασσα.
ἀπειροκακία, ἀπειρόκακος, in c.ex Κακός 726
ἀπειροκαλία, cum d.in c.ex Καλός 734
ἀπειρολεγής in c.ex Λέγω 949
ἀπειρόμαχος in com. ex Μάχομαι fine pr. 1012
ἀπειρόνικος, vincendi imperitus vel qui victoriam nondum expertus est apud Dionys.Areop.
ἀπειροπαθὴς, cum d.in comp.ex πάθος 1249
ἀπειροπτόλεμος, in ἄπειρος 1290
ἀπειροπληθὴς, in c. desinentibus in πλῆθος 135
ἀπειροπόλεμος, in comp.ex Πόλεμος 1353
ἄπειρος in c.ex Πέρας 1265. & in c.ex Πεῖρα 1290
ἀπειροσύνη, in ἄπειρος 1265
ἀπειρόδιος in c ex Ο'δός 1133
ἀπειρεσία in ἄπειρος 1290
[illegible] 1265
[illegible] 8
ἄπειρος, cum d.in c.ex ἄπειρος desinentibus 1262
ἀπεκδέχομαι in ἐκδέχομαι.
ἀπεκδύομαι, cum d.in ἐκδύομαι.
ἀπεκδιδάσκω, in ἐκδιδάσκω 962
ἀπεκλέγομαι in ἐκλέγω 934
ἀπεκλύω, in ἐκλύω 974
ἀπεκρύω, in ἐκρύω 985
ἀπεκτείνομαι, in ἐκτείνω 1029
ἀπελεγμὸς, ἀπελεγχής in c ex Πείρα.
ἀπελεῖος, in ἀπελής (1163
ἀπελάτης, in c.ab Ε'λαύνω, cum pr. 467
ἀπελεύθερος in c.ex Ε'λεύθερος.
ἀπελαύνω, idem quod ἀπελάω.
ἀπελέγχω, cum d. in c ex Ε'λέγχω.
ἀπελέκητος, in c ex Πέλεκυς 1335
ἀπελεύσομαι, in c. ex Πέλω.
ἀπελεύθερος, cũ d.in c.ex Ε'λεύθερος.
Α'ΠΕΛΛΑΙ, cum d. 174
Α'ΠΕΛΛΟΣ ibid.
ἀπελπίζω, cum d.in c.ex Ε'λπίς 479
ἀπελπιστος, in c.ex Ε'λπίς 480
ἀπεμπολάω cum d.in ἐμπολή in 1409
ἀπεμφαίνω cum in ἐμφαίνω 1706
ἀπεμφράσσω in ἐμφράσσω 1729
ἀπεναντίος, cum d in ἐναντίος 165
ἀπέναντι in ἐναντίος.
ἀπενθής, cum d.in c ex Πένθος 1282
ἀπενιαυτίζω, cum d.in c.ex Ε'νιαυτός.
ἀπένθητος in ἀπενθής.
ἀπεξαυαίνω, in ἐξαυαίνω.
ἀπέοικα, ἀπεοικότως in c.ex Εἴκω, similis sum 450
ἀπέραντος, ἀπεραντολογία, in ἀπειρία.
ἀπέραστος, in com.ex Πέρας 1287
ἀπέρατος, cum ἀπέρας 1288
ἀπερίλεκτος, cum d. in c. ex λέγω 919
ἀπερείσιος, cum d.in ἀπειρέσιος 1290
ἀπεριέργαστος, in ἀπείρως. 1290 vide etiam ἀπέραστος, in c. ex Περάω transeo ibid.
ἀπεργάζομαι, cum d. in c ex ἐργάζομαι 507
ἀπέρεισμα cum d.in ἀπερείδω.
ἀπερεύγομαι cum d.in c. ex Ε'ρεύγω.
ἀπερησύς in ἄπειρος 1290
ἀπερεισις in ἀπερείδω.
ἀπερύκω, in c.ex Ε'ρύκω.
ἀπέρις,
ἀπερῶ, in c.ex Εἴρω dico 459
ἀπεμέω, in c. ex Ε'μέω.
ἀπερωτάω, in c.ex Ε'ρωτάω.
ἀπερίβλεπτος, in περιβλέπω 270
ἀπερίβολος, in περιβάλλω 247
ἀπερίγραπτος, in περιγράφω 338
ἀπερίεργος, in περίεργος 504
ἀπερίζωστος, in περιζώννυμι 594
ἀπερικάθαρτος, in περικαθαίρω 719
ἀπερικτύπητος in περικτυπέω 1682
ἀπερικαλλὴς in περικαλλής 915
ἀπερίκαμπτος, in περικάμπτω 922
ἀπερίληπτος, cum d. in περιλαμβάνω 1035
ἀπερίμοιρος 1110
ἀπερινόητος, in comp.ex περινοέω. 1177
ἀπερίοπτος in περιέπω 1202
ἀπερίπτωτος, in περιπίπτω 1315
ἀπερίσπαστος, in περισπάω 1444
ἀπερίσσευτος cum d. 1475
ἀπερίτακτος, cum d. in περιτάσσω. 591
ἀπεριττωσία, natura superfluitatis immunis, purúque recrementorum, apud Theophr.de caus.pl. lib.1.c.17.
ἀπερίχειρος, in c.ex Χείρ.
ἀπερίστατος, in περιΐστημι 705
ἀπερίτμητος, in περιτέμνω 1604
ἀπεριτρέπτος ἀπερίτροπος, in περιτρέπω 1655
ἀπέριττος in c.ex περιττός 1294
ἀπέριφρος, in περίφρων 1731
ἄπερκτος, ex Ε'ργω.
ἀπερωτάω, cum d. in c. ex Ε'ρωτάω.
ἀπεύχομαι, in c. ex Ε'ύχω.
ἀπερύω, in ἀπερύκω.
ἀπερύω, in c.ex Ε'ρύω traho.
ἀπέρχομαι, in compos. ex Ε'ρχομαι 521
ἀπερωεύς ἀπερωή
ἀπερωέω, cum d.in c.ex Ε'ρωέω
ἀπεσθίω, in c.ex Ε'σθίω.
ἀπέσσυα, in ἔσσυα 570
ἀπεσχαρόομαι in ἐσχάρα 527
ἀπέταλος, a c.ex πέταλον 1297
ἀπευθής, cum d.in ἄπυστος 1412
ἀπευθύνω, in c.ex Εὐθύνω 555
ἀπευκία, tædæ inutiles: ex quo tædæ fieri nequeunt. Theophr.hist.pl.lib.3.c.16. Comp.ex Πεύκη.
ἀπευκτικὸν d in ἀπεύχομαι.
ἀπευνάζω, in c.ex Εὐνή.
ἀπεύνητος ἀπευνάς.
ἀπεύχομαι, in c ex Εὔχομαι.
ἀπεχθάνομαι, in ἀπεχθής 1850
ἀπέχθημα c.ἀπεχθής 560
ἀπεχθεία, ἀπεχθάνομαι, in ἀπεχθής.
ἀπεχθὴς inimicum & odiosum reddens. Hesych.
ἀπέχθω, cum d.in c.ex Ε'χθος.
ἀπεχής in ἀπέχω.
ἀπεψία, in c.ex Ε'ψω.
ἀπέχω ex Ε'χω 549
ἀπεψία ex Πέττω 1283
[illegible]
ἀπηγορέω, cum d.in c.ex ἀγορέω 18
ἀπήδαλος, in c.ex Πηδὸν 1304
ἀπηθέω, cum d. in c.ex Η'θέω.
ἀπηθεῖς, inobedientes: Hesych. Ab ἀπειθής.
ἀπηκριβωμένος, in ἀπακριβόω.
ἀπηκτὸς, in c.ex Πηκτὸς 1302
ἀπηλεγέως, cum d.in c.ex Α'λέγω.
ἀπηλιαστής, in ἀπηλιάτης.
ἀπηλιώτης, in Η'λιος.
ἀπήλιξ, in c.ex Η'λιος.
ἀπημαντος, in ἀπήμων.
ἀπημελημένος, in ἀπαμελέω.
ἀπήμων, cum d.in c.ex Πῆμα 1304
ἀπηνέω, &c.in Α'πηνής.
ἀπήρης in c.ex Α'πηρὸς.
Α'ΠΗ'ΝΗ 174
Α'ΠΗΝΗ'Σ, ibid. & in c.ex Η'νία 601
ἀπηνέως ibid.
ἀπήορος, cum d. in c. ex Α'είρω.
ἀπηρὲς, ἀπηρία, in c.ex Πηρός.
ἄπηρος, in c.ex Πήρα. & ex Πηρὸς 1305
ἀπηρτισμένος, in ἀπαρτί,
ἀπηρυθριασμένος, in ἀπερυθριάω.
ἀπηρεσις, in ἀπερέω, comp.ex Πηρός.
ἀπηχέω, cum d.in c.ex Η'χος.
ἀπήχθηται, in ἀπεχθάνομαι.
ἀπιθανὸς, cum d.in c.ex πιθανὸς 1262
ἀπιθῶ, pro ἀπειθῶ, in ἀπειθής.
ἄπικρος, in c.ex Πικρός 1308
ἀπικρόχολος, qui biliosus non est: flavæ bilis expers. Hesych.
ἄπιλος, in c.ex Ι'λλος.
ἀπίμελος, cum d.in comp.ex Πιμελή 1309
ἀπινὴς, in c.ex Πίνος 1310
ἀπινύσσω, cum d.in πινύω inter derivata ex πνέω 1343
Α'ΠΙΟΣ, ἄπιον 174
Item ἄπιος, in Α'πό.
ἀπισόω, in c.ex Ι'σος.
ἀπίστωτος, in c.ex Πίσσα 1318
ἄπιστος, cum d.in c.ex πίστις 1262
ἀπισχναίνω, in c. ex Ι'σχνός.
ἀπισχυρίζομαι, in c.ex ἰσχυρὸς 713
ἀπίσχω, in ἀπέχω 549
ἀπίσωσις, in ἀπισόω.
ἀπίτης, in Α'πιος.
ἀπίπλωτος, in ἀπίστωτος.
ἀπίχθυς, in c.ex Ι'χθύς 714
ἀπίων, in c.ex Πίων 1319
ἀπλανὴς, cum d.in c.ex Πλάνη 1321
ἄπλαστος, cum d.in c. ex πλαστός 1325
ἀπλατὴς, in c.ex Πλατύς 1325
ἄπλατος, in ἀπέλαστος 1275
ἄπλετος, in ἄπλητος.
ἄπλεθρος, in c. ex Πλέθρον 1332
ἀπλήγιος, cum d in Α'πλόος 175
ἄπληκτος, cum ἀπλήξ 1338
ἀπλήμων, in c.ex πλήθω 1331
ἀπλήξ, in c.fine pr. 1338
ἀπλήρωτος, in c.ex πλήρης 1330
ἄπληστος, cum d.in ἀπλήμων.
ἄπλητος, in ἀπέλαστος 1274
& in ἀπλήμων 1331
ἀπλόθριξ, in c.ex Θρίξ.
ἀπλόη, &c 175
ἀπλοΐζω ἀπλόος 1335
ἀπλόκοτος, in c.ex præt.med. 1328
ἀπλοκώνητος, in c. ex Κῶνος 903
ἀπλοῦς, in c.desinentibus, in πλόος. 1335
Α'ΠΛΟ'ΟΣ, cum d. 175
ἀπλοῖς, in ἀπλόος.
ἄπλουτος, in c.ex Πλοῦτος 1340
ἀπλόω, cum d.ἀπλῶς, &c. in Α'πλόος.
ἀπλυσία, ἄπλυτος, in c. fine pr. 341
ἀπλῶς, in Α'πλόος.
ἄπλωτος, in c.ex πλώω.
ἀπνοέω, in c.ex πνέω fine pr. 1344
ἀπνεύματος, ἄπνευστος, cum d. in c.ex præt.pass. ibid.
ἄπνοος cum d. in c.ex πνοή ibid.
Α'ΠΟ' 175. In compositione interdum significat extra, vel procul; vt in ἀπόμαχος.
ἀποαίνυμαι, in Αἴνυμαι.
ἀπαφαιρέομαι, in ἀφαιρέω.
ἀποβδελύσσω, in c.ex βδέλος 237
ἀποβάθρα, in ἀποβαίνω.
ἀποβαίνω, in c.ex Βαίνω cum præp. 231
ἀποβάλλω, in c.ex Βάλλω, cum præp. 242
ἀποβάπτω, in c.ex Βάπτω, cum pr. 254
ἀπόβασις, ἀποβάτης, cũ d.in ἀποβαίνω.
ἀποβήσσω, in c.ex Βήξ.
ἀποβιάζομαι, in c.ex Βία.
ἀποβιβάζω in c.ex βιβάζω 237
ἀποβιόω, in c.ex βιόω, cum pr. 266
ἀποβίωσις, obitus, interitus.
ἀποβλάπτω, in c.ex Βλάπτω.
ἀποβλαστάνω, cum d. in c.ex Βλαστάνω.
ἀποβλέπω, cum d.in c.ex Βλέπω.
ἀπόβλημα, ἀπόβλητος &c.in ἀποβάλλω.
ἀποβλίττω, in Βλίττω.
ἀποβλύζω, in c.ex Βλύζω.
ἀποβλώσκω, in c.ex Βλώσκω.
ἀποβολὴ, cum d.in ἀποβάλλω.
ἀποβόσκομαι, in c.ex βόσκω 282
ἀποβουκολέω, cum d in βουκόλος 828
ἀποβράζω vel ἀποβράσσω, cum d.in c.ex Βράζω.
ἀποβρέχω, cum d.in c.ex Βρέχω.
ἀποβρίζω, in c.ex Βρίζω.
ἀποβρίθω, in c.ex Βρίθω.
ἀποβροχή, in ἀποβρέχω.
ἀποβρογχίζω, in Βρόγχος.
ἀποβροχίζω, in c. ex Βρόχος.
ἀποβρύκω, in c.ex Βρύκω.
ἀποβρώσκω, in c.ex Βιβρώσκω, cum præp.
ἀποβύω, in c.ex Βύω.
ἀποβώμιος, cum d.in c.ex Βωμός.
ἀπογαιόω, ἀπόγαιος, cum d.in c.ex Γαῖα.
ἀπογαλακτίζω, cum d.in c.ex Γάλα 297
ἀπόγεως, cum d.in c.ex Γαῖα.
ἀπογειτονέω, in c.ex Γείτων.
ἀπογέμω, cum d.in c.ex Γέμω.
ἀπογεύω, in c.ex γεύω 308
ἀπογηθόομαι, in c.ex Γηθέω.
ἀπογεφυρόω, in c.ex Γέφυρα.
ἀπογηράσκω, in c.ex Γῆρας.
ἀπογίγνομαι, in c.ex γίγνομαι 304
ἀπογινώσκω, in c. ex Γινώσκω, cum pr. 318
ἀπογλαυκόω, cum d.in c.ex Γλαυκός.
ἀπογλευκίζω, in c.ex Γλεῦκος.
ἀπογλυκαίνω, in c.ex Γλυκύς
ἀπόγνοια, in ἀπογινώσκω.
ἀπογνώμων qui dentes æratis indices amisit. ὁ μὴ ἔχων δὲ γνωσθῆ, Hesych.
ἀπόγνωσις, ἀπογνωστικὸς, in ἀπογινώσκω
ἀπόγονος, cum d.in c.ex γονή 308
ἀπογραίζειν, in Γραῖα.
ἀπογράφω, cum d.in c. ex Γράφω, cum pr. 335
ἀπογυιόω, in c.ex Γυῖον.
ἀπογυμνόω, cum d.in c.ex Γυμνός.
ἀπογυναικίζω in c.ex Γυνή.
ἀπογωνιόομαι, in c.ex Γωνία
ἀποδάζομαι, in c. ex δάζομαι 352
ἀποδαιμονίζω, in c.ex Δαίμων.
ἀποδάκνω, in c.ex Δάκνω, cum pr.
ἀποδακρύω, cum d.in c.ex Δάκρυ.
ἀποδαρθάνω, in c.ex Δαρθάνω
ἀποδασμὸς, cum d.in ἀποδάζομαι.
ἀποδαυλίζω, cum δαυλὸς 352
ἀποδεδειλιακότως, in ἀποδειλιάω.
ἀποδεής, ἀποδεῖ, in ἀποδέω. absum.
ἀποδείκνυμι, cum d.in c.ex Δείκνυμι cum pr. 363
ἀποδειλιάω, in c. ex Δειλός.
ἀπόδειξις, in ἀποδείκνυμι.
ἀποδειπνέω, cum d.in c ex Δεῖπνον.
ἀποδενδροτομέω, in δενδροτομέω 1605
ἀποδεκατόω, cum d. in c.ex Δέκα.
ἀποδεκτὴς, cum d.in ἀποδέχομαι.
ἀποδενδρόομαι, in c. ex Δένδρον.
ἀποδέομαι, in ἀποδέω.
ἀποδέρω, cum d.in c.ex δέρω, cum præp. 374
ἀπόδεσις, ἀποδεσμὸς, cum d.in ἀποδέω.
ἀποδέχομαι, in c. ex Δέχομαι, cum præp. 380
ἀποδέω, in c.ex Δέω 384
& in c. ex Δέω, egeo 385
ἀπόδημος, cum d. in c. ex Δῆμος.
ἀποδία, in ἄπυς; 1307
ἀποδιαιτάω in c.ex Δίαιτα, arbitriũ 395
ἀποδιαστέλλω, in dec. ex διαστέλλω. 1524
ἀποδιατειχίζω, in διατειχίζω 1669
ἀποδιδάσκω, in c.ex Διδάσκω, cum præp. 395
ἀποδίδομαι, in ἀποδίδωμι.
ἀποδιδράσκω cum d.in ἀποδράω.
ἀποδίδωμι, in c.ex Δίδωμι, cum pr. 398
ἀποδιΐστημι, in διΐστημι 697
ἀποδικάζω, cum d.in com.ex δικάζω. 405
ἀποδικέω, in c.ex Δίκη 403
ἀποδινέω, in c.ex Δίνη.
ἀποδίομαι, in Δίω.
ἀποδιοπομπέω, cum d.in διοπομπέω 1281
ἀποδιορίζω, in dec.ex διορίζω, seu διορίζω 1201
ἀποδισκέω, in c.ex Δίσκος.
ἀποδιφθερόω, cum d.in διφθέρα.
ἀποδιώκω, cum d.in c.ex Διώκω.
ἀποδοκέω 415
ἀποδόκιμος, cum d.in c.ex δόκιμος. ibid.
ἀποδόντωσις, in c.ex Ο'δούς 1132
ἄποδος, ἄφοδος.
ἀπόδοσις, cum d.in ἀποδίδωμι.
ἀπόδουλος, in c.ex Δοῦλος. 419
ἀποδοχὴ, cum d.in ἀποδέχομαι.
ἀποδοχμόω, in Δοχμός
ἀπόδραγμα, in ἀποδράττω 421
ἀπόδρασις in ἀποδράω.
ἀποδράττω, in c.ex Δράσσω.
ἀποδράω, in c.ex Δράω fugio 423
ἀποδρέπω, in c. ex Δρέπω.
ἀποδρόμος, in ἀποτρέχω 1663
ἀποδρύπτω, ἀποδρύφω, in c. ex Δρύπτω.
ἀποδύομαι, in ἀποδύω 429
ἀποδύρομαι, in com. ex Ο'δύρομαι 1134
ἀπόδυσις, in ἀποδύομαι.
ἀπόδυσμα, in ἀποδύομαι.
ἀποδυσπετέω, cum d. in δυσπετέω 1316
ἀποδυτήριον, in ἀποδύομαι.
ἀποδύω, in c.ex Δύω, induo 429
ἄπειμι, cum ἄπειμι 570
ἀποειπεῖν, in ἐπειπεῖν 493
ἀποέννυμι, exuo, spolio. Hesy.
ἀποέργω, cum d.in ἀπείργω.
ἀποέρσω, abreptum aut deglutitum perdo. Il.φ. & ζ.
ἀποζέω, in c.ex Ζέω cum præ. 577
ἀποζέω, ἀποζέννυμι, in ἀποζέω.
ἀποζεύγνυμι, in c.ex Ζεύγνυμι, cum pr 579
ἀποζάω, in com.ex Ζάω 582
ἀπόζω, in c.ex Ο'ζω, cum pr. 1139
ἀποζωγραφέω, in ζωγράφος.
ἀποζώννυμι, in c.ex Ζωννύω 587
ἀποθάλλω, in c.ex Θάλλω
ἀποθαρρέω, & ἀποθαρσέω, in c ex Θάρσος.
ἀποθαυμάζω, in c.ex Θαυμάζω.
ἀποθεάομαι, in com.ex Θεάομαι.
ἀποθειάζω, in ἀπόθεος.
ἀποθεμελιόω, in c.ex Θέμελον.
ἄποθεν, in Α'πό.
ἀπόθεος, cum d. in c.ex Θεός.
ἀποθεραπεύω, cum d. in c. ex Θεράπων.
ἀποθερίζω, in c ex Θέρος.
ἀπόθεσις, in ἀποτίθημι.
ἀποθεσπίζω, in c.ex Θέσπις.
ἀπόθεστος, cum ἀπόθετος.
ἀπόθετος cum d.in ἀποτίθημι.
ἀποθέω, in c.ex Θέω.
ἀποθεωρέω, in c.ex Θεωρὸς 633
ἀποθέωσις, in ἀπόθεος.
ἀποθήκη in ἀποτίθημι.
ἀποθηλασμὸς, in c.ex Θηλή.
ἀποθηλύνω, in c.ex Θῆλυς.
ἀποθηριόω, cum d.in com.ex θηριόω 636
ἀποθησαυρίζω, in c.ex Θησαυρός.
ἀπόθητος, in c.ex Πόθος 1346
ἀποθινόω, in c.ex Θίν.
ἀποθλασμός, in com.ex Θλάω.
ἀποθλίβω, cum d.in c.ex Θλίβω.
ἀποθνήσκω, in c. ex Θνήσκω.
ἀποθορέω, in c.ex Θόρω.
ἀποθρασύνομαι, in ἀποθαρσέω 621
ἀποθραύω, cum d.in c.ex Θραύω.
ἀποθρυλλέω, in c. ex Θρυλέω.
ἀποθριάζω, propriè folium fici decerpo: abusiuè autem quiduis aliud aufero. Aristophan. in Acharn. Comp ex Θρῖον.
ἀποθρίζω, in ἀποθριάζω.
ἀπόθριξ in c.ex Θρίξ.
ἀπόθρονος, in c.ex θρόνος 646
ἀποθρύπτω, in c. ex Θρύπτω.
ἀποθρώσκω, in c.ex Θρώσκω.
ἀποθυμέω, in c.ex Θυμὸς, animus.
ἀποθυμιάω, in c.ex Θυμιάω.
ἀπόθυμιος, in ἀποθυμέω.
ἀποθυννίζω, in Θύννος.
ἀποθυρόω, in c.ex Θύρα.
ἀποθυσάνιον, τὸ, genus poculi, apud Athen. lib.4 ex Menandro: sic dictum quidam putant vel quòd aliquem visum haberet ἐκ τῆς θυσίας: vel à nomine θύσανος.
ἀποθύω, in c.ex Θύω, macto 661
ἀποίητος, in comp.ex Ποιέω fine pr. 1349
ἀποικία, &c.in ἄποικος 1139
ἀποικοδομέω, in οἰκοδόμος.
ἀποικονομέω, cum d. in οἰκονόμος. 1093
ἄποικος, in c ex Οἶκος 1139
ἀποικτίζω, in c.ex Οἶκτος 1144
ἀποιμώζω in c.ex οἰμώζω 1136
ἄποινον, ἀποινάω, in com. ex Ποινή. 1357
ἄποιος, in ποιός 1147
ἀποίχομαι, in c.ex Οἴχομαι 1148
ἀποκαθαίρω, cum d.in c.ex Καθαίρω 719
ἀποκαθεύδω, in καθεύδω.
ἀποκαθηλόω, cum d.in καθηλόω 603
ἀποκάθημαι, in κάθημαι ibid.
ἀποκαθίζομαι, in καθίζω 673
ἀποκαθίστημι cũ d.in καθίστημι 701
ἀποκαίνυμαι, in c.ex Καίνω 719
ἀποκαίριος, in com.ex Καιρός 721
ἀποκαίω, in c.ex Καίω cum pr. 722
ἀποκακέω, cum d. in c.ex Κακός 725

ἀποκαλέω, in c. ex Καλέω cum præ. 729
ἀποκαλύπτω, in c. ex Καλύπτω 736
ἀποκάμνω in c. ex Κάμνω 739
ἀποκάμπτω, cum d. in c. ex Κάμπτω cum pr. 740
ἀποκαπνίζω, cum d. in c. ex Καπνός 744
ἀποκαραδοκία, cum d. in καραδοκία.
ἀπόκαρμα, in ἀποκείρω.
ἀποκαρπόω, in c. ex Καρπός 750
ἀπόκαρσις in ἀποκείρω.
ἀποκαρτερέω, cum d. in c. ex καρτερέω
ἀποκεφαλαιολογία, in κεφαλαιολογία. 955
ἀποκαταβαίνω, in καταβαίνω.
ἀποκαταλλάσσω in καταλλάσσω.
ἀποκατάστασις, in ἀποκαθίστημι.
ἀπόκαυλος, cum d. in c. ex Καυλός 757
ἀπόκαυσις, ἀποκαύω in ἀποκαίω.
ἀπόκειμαι, in c. ex Κεῖμαι 760
ἀποκείρω, in c. ex Κείρω 761
ἀποκεκαλυμμένως, in ἀποκαλύπτω
ἀποκέλλω in c. ex Κέλλω 765
ἀπόκενος, cum d. in c. ex Κενός 767
ἀποκενόω idem quod κενόω.
ἀποκερδαίνω, &c. in comp. ex Κέρδος. 775
ἀποκερματίζω, in c. ex κέρμα 763
ἀποκεφαλίζω, cum d. in c. ex Κεφαλή, cum pr. 778
ἀποκηδέω, in c. ex Κῆδος, cura 780
ἀποκηρύσσω, cum d. in comp. ex κηρύσσω. 786
ἀποκινδυνεύω in Κίνδυνος 787
ἀποκίδναμαι, in ἀποσκίδνημι.
ἀποκ[illegible], in ἀποκαίω
ἀποκινδυνεύω, in comp. ex κινδυνεύω 79[illegible]
ἀποκινέω, cum d. in c. ex Κινέω, cum præp. 792
ἀποκλαυσθῆναι in c. ex Κλαίω.
ἀποκλάζω in c. ex Κλάζω 797
ἀποκλάω in c. ex Κλάω 798
ἀποκλάω in c. ex Κλάω ibid.
ἀποκλείω, cum d. in c. ex Κλείω claudo 800
ἀποκλέπτω in c. ex Κλέπτω, cum pr. 802
ἀποκλήζω, & ἀποκλαΐζω, in ἀποκλείω.
ἀποκληρόω, cum d. in c. ex Κλῆρος cum pr. 804
ἀπόκλητος, in ἀποκαλέω.
ἀποκλίνω cum d. in c. ex Κλίνω, cũ pr. 806
ἀποκλύζω, in c. ex Κλύζω, cum præ. 809
ἀποκναίω, cum d. in c. ex κναίω 813
ἀποκνάω in c. ex Κνάω ibid.
ἀποκνέω, cum d. in c. ex Ὄκνος.
ἀποκνίζω, cum d. in c. ex κνίζω 814
ἀποκογχίζω, in c. ex Κόγχη 817
ἀποκοιμάομαι, in c. ex Κοιμάω 818
ἀπόκοιτος, cum d. in c. ex Κοίτη 821
ἀποκολάπτω, in c. ex Κολάπτω 824
ἀποκολλάω, in c. ex Κολλάω 829
ἀποκολπόω in c. ex Κόλπος 830
ἀποκολυμβάω, in c. ex Κολυμβάω. ibid.
ἀποκομάω, in c. ex Κόμη 834
ἀποκομίζω cum d. in com. ex Κομίζω, porto 832
ἀπόκομμα, in ἀποκόπτω.
ἀποκομπάζω, in c. ex Κόμπος 836
ἀποκόπτω cum d. in c. ex Κόπτω, cum præp 842
ἀποκορσόω, in c. ex κόρση 764
ἀποκορυφόω, in c. ex Κορυφή 851
ἄποκος, in ἄποκος.
ἀποκοσμέω, &c. in c. ex Κόσμος. 853
ἀποκοτταβίζω cum d. in c. ex Κότταβος 855
ἀποκουφίζω in c. ex Κοῦφος 857
ἀποκραδίζω in c. ex κράδη 858
ἀποκραιπαλίζομαι, &c. in c. ex Κραιπάλη 860
ἀποκρατίζω, in c. ex κρείττων 748
ἀποκρατέω, in c. ex Κράτος 863
ἀποκρεμάω, cum d. in c. ex Κρεμάω.
ἀποκρεάω in c. ex Κρέας 866
ἀπόκρημνος, in comp. ex Κρημνός. 868
ἀποκρίνω, cum d. in c. ex Κρίνω, cum præp. 871
ἀπόκροτος, cum d. in c. ex Κρότος sine præp. 787

ἀποκρύω, cum d. in c. ex Κρύω, cum præp. 878
ἀποκρύπτω, cum d. in c. ex Κρύπτω 881
ἀποκτάομαι, in c. ex Κτάομαι, cum præp. 882
ἀποκτείνω, cum d. in com. ex κτείνω, cum præ. 884
ἀποκτηνόομαι, cum κτηνόομαι, in Κτῆνος 885
ἀποκτιννύω, ἀποκτενέω, in ἀποκτείνω.
ἀποκτυπέω, in c. ex κτυπέω 1662
ἀποκυέω cum d. in c. ex κυέω 902
ἀποκυΐσκω, in c. ex κυέω, in vtero gesto ibid.
ἀποκυνδιάω, in c. ex κυνδιάω 892
ἀποκυλίω in c. ex Κυλίω ibid.
ἀποκυματίζω, in c. ex Κῦμα 894
ἀποκύω, in c. ex Κύω 9[illegible]3
ἀποκυριάζω, ἀποκυρόω, in c. ex Κῦρος 899
ἀποκωλύω in c. ex Κωλύω 906
ἀποκωφέω, in c. ex Κωφός 909
ἀπολαγχάνω, in comp. ex Λαγχάνω. 912
ἀπολακτίζω cum d. in comp. ex Λάξ. 928
ἀπολαλέω in c. ex Λαλέω 915
ἀπολαμβάνω, in c. ex Λαμβάνω 918
ἀπολαμπρύνω in c. ex Λαμπρός. 927
ἀπολάμπω, cum d. in c. ex Λάμπω. 926
ἀπολάπτω, in c. ex Λάπτω 929
ἀπολαύω, cum d. in Λάω 932
ἀπολαχαίνω, in λαχαίνω, absumo. Hesych. Comp. ex λάχνη.
ἀπολάω in c. ex Λᾶας 910
ἀπολεαίνω in c. ex Λεῖος 952
ἀπολέγω, in c. ex Λέγω 933. & 937
ἀπολείβω, in c. ex Λείβω 950
ἀπολείπω in c. ex Λείπω 953
ἀπολειτουργέω in λειτουργός 503
ἀπολείχω, cum d. in c. ex Λείχω 955
ἀπόλειψις, in ἀπολείπω.
ἀπολεκτός, in ἀπολέγω.
ἀπολελυμένως, solutè seu absolutè, liberè. Hermog. Comp. ex ἀπολύω. (1358
ἀπόλεμος, cum d. in c. ex Πόλεμος.
ἀπολεπτύνω, in c. ex Λεπτός 957
ἀπολεπίζω, cum d. in c. ex Λέπω 958
ἀπολίσκω in ἀπόλλυμι.
ἀπολογ[illegible], in c. ex Λόγος 960
ἀπολήγω, in c. ex Λήγω 961
ἀπολυκέω, in c. ex Λύκος 964
ἀπολυκουμίζω, in c. ex Λύκος ibid.
ἀπόληψις, in ἀπολαμβάνω.
ἀποληρέω, in c. ex Λῆρος 965
ἀπόλημψις, in ἀπολαμβάνω.
ἀπολιβάζω, in ἀπολείβω.
ἀπολιθόω in c. ex Λίθος.
ἀπολιμπάνω, in ἀπολείπω 955
ἀπολινόω, cum d. in c. ex Λίνον 969
ἀπόλις, in c. ex Πόλις 1362
ἀπολισθαίνω, &c. in c. ex Ὄλισθος 1152
ἀπολιταργίζειν cum d. in λίταργος.
ἀπολίτευτος in c. ex πολιτεύω 1362
ἀπολίτης, ἀπολιτικός, in ἄπολις.
ἀπολιχμάω, in ἀπολείχω.
ἀπολλήγω, poëticè pro ἀπολήγω, desino: vt Il. [illegible] ἀπολλήξεις [illegible]
ἀπολλυσίβλαστος, in συλλυσίβλαστος.
ἀπόλλυμι, in c. ex Ὄλλυμι 1153
ἀπολογίζομαι cum d. & ἀπολογαριάζω, in c. ex λογίζομαι 947
ἀπόλογος, cum d. in ἀπολέγω 937
ἀπολούω in c. ex Λούω, cum pr. 974
ἀπολοφύρομαι, in c. ex Ὀλοφύρομαι 1155
ἀπολοχάω, in c. ex Λόχος, insidiæ 977
ἀπολυμαίνομαι cum d. in c. ex Λῦμα 980 & in c. ex Λύμη, ibid.
ἀπολύω, cum d. in c. ex Λύω, cum pr. 984
ἀπολωβάω, cum d. in c. ex Λώβη.
ἀπολωτίζω, in c. ex λωτίζω 958
ἀπολωτίζω, detraho, auello: more eorum qui lotu carpunt. Eurip. in Iphig. Aul. Τίς ἆρα μ' εὐπλοκάμους κόμας ἔρυμα δακρυόεντ' ἀνύσας πατρίδος οὐλομένας ἀπολωτιεῖ, qui mihi bene comptos capillos euellet aut abscindet?
ἀπολωφάω, in c. ex Λωφάω 988
ἀπομαγδαλιά, ἀπόμαγμα 1007
ἀπομαίομαι, in compos. ex Μαίομαι, cum præp.

ἀπομάγδησις, in ἀπομάσσω.
ἀπομάκτης, cum d. in ἀπομάσσω 1007
ἀπομαλακίζομαι, in c. ex Μαλάσσω 996
ἀπομαλθακίζομαι, idem quod ἀπομαλακίζομαι.
ἀπομανθάνω in c. ex Μανθάνω, cum præp. 998
ἀπομαντεύομαι, in compos. ex μάντις. 1000
ἀπόμαξις, in ἀπομάσσω 1007
ἀπομαραίνομαι in compos. ex Μαραίνω. 1002
ἀπομαρτυρέω, &c. in c. ex Μάρτυρ. 1005
ἀπομάσσω, in c. ex Μάσσω, pinso. 1007 & paulò post in Μάσσω, abstergo.
ἀπομαστιγόω, in c. ex Μάστιξ 1009
ἀπομαστίζω in c. ex Μάστιξ 1010
ἀπομάχομαι cum d. in c. ex Μάχομαι, cum pr. 1011
ἀπομεθύσκομαι, in c. ex Μέθυ 1017
ἀπομειλίσσω, in compos. ex Μειλίσσω. 1018
ἀπομείρομαι, in c. ex Μείρω 1020
ἀπομελαίνω, in c. ex Μέλας 1024
ἀπομέλει, in c. ex Μέλει 1027
ἀπομιμέομαι, in comp. ex Μιμέομαι 1030
ἀπομερίζομαι, in compos. ex Μέρος, cum pr. 1033
ἀπομερίζω dispertio, diuido, separo. Comp. ex μερίζω.
ἀπομερμηρίζω, in c. ex Μερμηρίζω. 1035
ἀπομετρέω, in c. ex Μέτρον, cum præ. 1039
ἀπομηκύνω, in c. ex Μῆκος 1044
ἀπομηνίω, in c. ex Μῆνις 1048
ἀπομίγνυμι, in c. ex Μίγνυμι 1054
ἀπομιτρόομαι, cum d. in c. ex Μίτρα 1056
ἀπομιμνήσκομαι in ἀπομνάομαι.
ἀπόμιξις, in ἀπομίγνυμι.
ἀπόμισθος, cum d. in c. ex Μισθός. 1058
ἀπομνάομαι in c. ex Μνάομαι.
ἀπομνημονεύω, cum d. 1062
ἀπομνησικακέω, in μνησικακέω. 726
ἀπόμνυμι, in c. ex Ὄμνυμι 1159
ἀπόμοιρα, in c. ex μοῖρα 1022
ἀπομονόω, in c. ex Μόνος 1066
ἀπομόργνυμι, cum d. in c. ex Ὀμόργνυμι.
ἀπόμουσος, in c. ex Μοῦσα 1070
ἀπομύζουρις, in μύζουρις 1120
ἀπομυθέομαι, in c. ex Μῦθος verbum 1073
ἀπόμυιος, in c. ex Μυῖα 1078
ἀπομυκάομαι, in c. ex Μυκάω, ibid.
ἀπομυλλαίνω, in c. ex Μυλλός 1076
ἀπομύσσω, cum d. in c. ex Μύσσω. 1079
ἀπομύω in c. ex Μύω 1080
ἀπομφολύγωτος, bullas non excitans: vel non erumpens in bullas: apud Diosc. l. 5. c. 116.
ἀπομωραίνω, in c. ex Μωρός 1082
ἀπόμωσις, ἀπόμοτος, cum d. in ἀπόμνυμι.
ἀποναίω in c. ex Ναίω 1083
ἀπόναμαι, in ἀπονίναμαι.
ἀποναρκάω, cum d. in c. ex Νάρκη. 1085
ἀποναίω in c. ex ναίω, habito 1083
ἀπονέμω, cum d. in c. ex Νέμω, tribuo 1089
ἀπονενοημένως, in ἀπονοέομαι.
ἀπονέομαι, in c. ex Νέω, eo 1099
ἀπονεοττεύω, in c. ex Νεοσσός 1096
ἀπονευρίζω cum d. in c. ex Νεῦρον.
ἀπονέομαι, in c. ex Νέω 1097
ἀπονίνημι, in c. ex Ὄνημι, iuuo 1165
ἀπόνηρος, in c. ex πονηρός 1286
ἀπόνητος cum d. in ἄπονος.
ἀπονήχομαι, in c. ex νήχομαι 1099
ἀπονία, in ἄπονος.
ἀπονίζω, in ἀπονίπτω.
ἀπονικάω in c. ex Νικάω 1102
ἀπόνιμμα, in ἀπονίπτω.
ἀπονίπτω, in c. ex Νίπτω 1103
ἀπονοέομαι, ἀπόνοια, in c. ex Νόος 1108
ἀπονομή, in ἀπονέμω.
ἄπονος, in c. ex πόνος, sine pr. 1285
ἀπονοστέω, cum der. in c. ex Νόστος. 1112
ἀπονοσφίζω, in c. ex Νόσφι ibid.
ἀπονύσσομαι, in c. ex νύσσω 1111

ἀπονυχίζω, in c. retinentibus ὄνυξ. 1115
ἀπόνυμφος, cum d. in c. ex Νύμφη 1114
ἀπονυστάζω, in c. ex Νυστάζω 1116
ἀπονυχίζω, cum d. in c. ex Ὄνυξ 1169
ἀπονο[illegible], in ἄπνοος.
ἀπονωτίζω, in c. ex Νῶτος 1119
ἀπόξενος, cum d. in c. ex Ξένος cum pr.
ἀποξενόω in comp. ex Ξένος, cum pr. 1119
ἀποξέω, in c. ex Ξέω 1121
ἀποξηραίνω, in c. ex Ξηρός 1123
ἀποξυλίζω in comp. ex Ξύλον. ibid.
ἀποξυσμός, in ἀποξύω.
ἀποξυρέω &c. in c. ex ξυρόν 1122
ἀποξύνω, in c. ex Ὀξύς
ἀποξύω cum d. in comp. ex Ξύω 1170
ἀποπαίζω, in c. ex Παίζω 1121
ἀποπαλαίω, in comp. ex Πάλη 1157
ἀποπάλλω, ἀποπαλλαίω, in c. ex Πάλλω 1143
ἀπόπαππος, in d. ex πάππος 1241
ἀποπάππος, in πάππος, lanugo.
ἀποπαρθενόω, &c. in c. ex Παρθένος 1244
ἀποπατέω, in c. ex Πάτος 1256
ἀπόπατος, cum d. in comp. ex Πατέω 1256
ἀποπαύω in com. ex Παύω 1155
ἀποπειράω, ἀποπειράζω, ἀποπειρατέω, in c. comp. ex Πεῖρα 1165
ἀποπεινάω, in c. ex Πεῖνα 1163
ἀποπελεκάω, in c. ex Πέλεκυς 1176
ἀποπέμπω, in c. ex Πέμπω 1276
ἀποπέμπω, cum d. in com. ex Πέμπω. 1278
ἀποπενθέω, in c. ex Πένθος 1282
ἀποπέρδομαι, in c. ex Πέρδω 1290
ἀποπερατόω, idem quod ἀποπεράω. Suid.
ἀποπεράω, in c. ex Πέρας, transeo. 1291
ἀποπηδάω, in comp. ex Πηδάω 1152
ἀποπ[illegible], in [illegible] 1302
ἀποπίπτω, in c. ex Πίπτω 1298
ἀποπιτταρμός, in ἀποψάω. 1725
ἀποπήγνυμι, in c. ex Πήγνυμι 1303
ἀποπιέζω, cum d. in comp. ex Πιέζω 1307
ἀποπίμπλημι, in comp. ex πίμπλημι. 1332
ἀποπιστόω, in c. ex Πίστις 1310
ἀποπίτυς, in c. ex Πίτυς 1314
ἀποπιστεύω, in c. ex πίστις 1317
ἀποπλάζω, in dec. ex Πλάζω 1320
ἀποπλανάω, cum d. in c. ex Πλάνη. 1321
ἀποπλάσσω, in c. ex Πλάσσω 1322
ἀποπλέω, in c. ex Πλέω 1313
ἀποπλήθω in c. ex Πλῆθος 1331
ἀπόπληκτος, cum d. & ἀποπληξία, in ἀποπλήσσω.
ἀποπληρόω, cum d. in c. ex πλήρης. 1330
ἀποπλήσσω, in c. ex Πλήσσω 1336
ἀποπλίσσομαι, in c. ex Πλίσσω 1339
ἀπόπλοος, in ἀποπλέω.
ἀποπλύνω, in c. ex Πλύνω 1340
ἀποπλώω, cum d. in c. ex Πλώω. 1341
ἀποπνέω, cum d. in c. ex Πνέω 1343
ἀποπνίγω, in comp. ex Πνίγω 1345
ἀποπνοή cum d. in ἀποπνέω.
ἀποποιέομαι, cum d. in c. ex Ποιέω cum pr. 1347
ἀποπομπή, cum d. in ἀποπέμπω.
ἀποποτίζω in comp. ex πότος, cum pr. 1284
ἀποπρόθι, in ἀποπρό.
ἀποπροβάλλομαι, ἀποπροϊέναι, in c. ex [illegible] 1172
ἀποπρίαμαι, in c. ex Πρίαμαι 1179
ἀποπρεσβεύω, in c. ex Πρέσβυς, legatus 1182
ἀποπρίζω, in c. ex Πρίω 1183
ἀποπρίω in c. ex Πρίω 1184
ἀποπρό, in Πρό. ibid.
ἀποπροβαίνω, longè progredior & abeo. Eurip.
ἀποπρόθεν, &c. in Πρό. 569
ἀποπροΐημι, in προΐημι 955
ἀποπροσφίζω, in c. ex Νόσφι 1112
ἀποπροσωπίζομαι, in πρόσωπον. 1113
ἀποπτερίζω in com. ex Πτέρυξ 1392
ἀποπτύω, in com. ex Πτύω cum

cum præp. 1393
[illegible], in ἀποπτερόω.
ἀποπτίσσω, in c. ex Πτίσσω 1395
ἀπόπτολις, in c. ex Πόλις 1362
ἀπόπτομαι, in c. ex Ὄπτομαι, cum præp.
ἀπόπτυσις, in ἀποπτύω.
ἀποπτύω, cum d. in c. ex Πτύω 1398
ἀπόπτυστος, in ἀποπτύω.
ἀποπυθάνομαι, in c. ex Πυθάνομαι 1402
ἀποπυρίζω, ἀποπυρόω in c. ex Πῦρ 1405
ἀποπυτίζω, in ἀποπτύω.
ἀπορραφανίζω, in Ῥάφανος 1418
ἀπορρέω, &c. in c. ex Ῥύω 1190
ἀπορέγω in c. ex Ὀρέγω porrigo 1191
ἀπορρήγνυμι, in c. ex Ῥήγνυμι 1419
ἀπορέω, in c. ex πορεύομαι 1272
ἀπορήματα, in ἀπορέω.
ἀπορνίθω, in c. ex Πτερόω 1293
ἀπορθόω, in c. ex Ὀρθός 1193
ἀπορία, in ἄπορος.
ἀπορία, ἀπορητικός, cum d. in com. ex Πόρος 1198
ἀπόρευμα, in c. ex ὄρυμα 1208
ἄπορος, in c. ex πόρος via 1270
ἀπορύω in c. ex Ῥύω 1208
ἀπορραθυμέω ῥᾴθυμος 657
ἀπορραγάδες, murices: apud Arist. hist. anim. l. 4.
ἀπορραίνω in c. ex Ῥαίνω 1416
ἀπορράπτω in c. ex Ῥάπτω ibid.
ἀπορρᾶξ, ἀπορρῆξις, in ἀπορρήσσω.
ἀπορρίπτω, in c. ex Ῥίπτω, cum pr. 1417
ἀπορράσσω, in c. ex Ῥάσσω 1418
ἀπορραφίς in ῥαφεύς.
ἀπορρέω, in c. ex Ῥέω, cum pr. 1422. & 1426
ἀπορριγόω, cum d. in c. ex Ῥῖγος, cum pr. 1429
ἀπόρρημα, ἀπορρησία, ἀπόρρησις, ἀπόρρητος, cum d. in c. ex Ῥέω, dico 1425
ἀπορρίγω, in c. ex Ῥῖγος 1431
ἀπορριζόω, in c. ex Ῥίζα ibid.
ἀπορριπίζω, in c. ex ῥιπίζω 1435
ἀπορριπτέω, ἀπόρριψις, in c. ex Ῥίπτω 1434
ἀπορροή cum d. in ἀπορρέω.
ἀπορροιζέω, in c. ex Ῥοῖζος 1437
ἀπόρροια, in ἀπορρέω.
ἀπορροφέω, in c. ex Ῥοφέω 1437
ἀπορρύπτω, in c. ex ῥύπτω 1438
ἀπορρώξ, ἀπορρύω, in ἀπορρέω.
ἀπορρῶγες, abrupta seu diuulsa, ut τὰς πέτρας ἀπορρῶγάδες Macc. l. 1214.
ἀπορρώξ in ἀπορρήγνυμι.
ἀπορύσσω, cum d. in c. ex Ὀρύσσω 1204
ἀπορφανίζω in ὀρφανίζω, ab Ὀρφανός 1205
ἀπορ[illegible], in c. ex [illegible] 1367
ἀπορχέομαι, in c. ex Ὀρχέομαι.
ἀπόρως, in ἄπορος. (1206
ἈΠΟΣ 176
ἀποσαλεύω in c. ex Σάλος 1443
ἀποσαρκόω, in c. ex Σάρξ 1445
ἀποσαρόω, in c. ex Σαίρω 1447
ἀποσαφέω, in c. ex Σαφής 1441
ἀποσβέννυμι, in c. ex Σβέννυμι ibid.
ἀποσείω, cum d. in c. ex Σείω 451
ἀποσεμνύνω, in c. ex Σεμνός 1454
ἀποσεύω in c. ex σεύω 1452
ἀποσήθω, in c. ex σήθω 1453
ἀποσημειόω in c. ex Σῆμα 1455
ἀποσήπω, &c. in comp. ex Σήπω. 1456
ἀποσιμόω, in c. ex Σιμός 1459
ἀποσιμόω, in c. ex Σιμός 1462
ἀπόσιτος, cum d. in c. ex Σῖτος 1464
ἀποσιωπάω, cum d. in c. ex Σιωπάω. 1465
ἀποσκάπτω, in c. ex Σκάπτω.
ἀποσκαρίζω, in ἀπασκαρίζω.
ἀποσκευάζω, cum d. in c. ex Σκευή 1470
ἀποσκευάζομαι in c. ex Σκεῦος 1472
ἀποσκεπάζω, in ἀποσκεπάω.
ἀποσκηπτισμός, in c. ex Σκέπαρνον 1473
ἀποσκήπτομαι, cum d. in c. ex Σκήπτομαι 1474
ἀποσκήπτω, in c. ex Σκήπτω 1477
ἀποσκοπέω, cum d. in ἀποσκήπτομαι; & in comp. ex σκοπός scopus ibid.
ἀποσκυβαλίζω, cum d. in com. ex σκύβαλον.

ζω 1478
ἀποσκήπτω, cum d. in ἀποσκήπτω.
ἀπόσκελος, cum d. in c. ex Σκέλος. 1481
ἀποσκήπτω, cum d. in c. ex Σκήπτω nitor 1482. & in c. ex Σκήπτω decido 1483
ἀποσκιάζω cum d. in c. ex Σκιά 1484
ἀποσκίδναμαι, in ἀποσκιδάω
ἀποσκιρρόω, cum d. in c. ex Σκῖρρος 1486
ἀποσκιρτάω, in c. ex σκιρτάω 1468
ἀποσκλῆναι ἀποσκλῆμι in c. ex Σκέλλω 1471
ἀποσκληρέω & ἀποσκληρύνω. cum σκληρύνω à σκληρός 1472
ἀποσκολύπτω in comp. ex Σκολύπτω. 1486
ἀπόσκοπος, cum d. in ἀποσκήπτομαι & in c. ex σκοπός 1474
ἀποσκορακίζω, cum d. in c. ex Κόραξ 846
ἀποσκοτόω, cum d. in c. ex Σκότος. 1488
ἀποσκυβαλίζω, reiicio & repudio tanquam rem contemnendam. Ex σκύβαλον.
ἀποσκυδμαίνω, idem quod σκυδμαίνω, irascor, succenseo. Homer. Il. α.
ἀποσκύζομαι, idem cum σκύζομαι, irascor. Hesych.
ἀποσκυθίζω in c. ex Σκύθης 1489
ἀποσκυλεύω, idem quod ἀποσυλάω, deprædor, eripio spoliando. Theocr. idyll. 26.
ἀποσκώπτω, in c. ex Σκώπτω cum pr. 1597
ἀποσμάω, ἀποσμήχω, in c. ex Σμάω 1491
ἀποσμικρύνω in c. ex Μικρός.
ἀποσμιλεύω, cum d. in c. ex Σμίλη. 1492
ἀποσμύχω, in c. ex Σμύχω ibid.
ἀποσοβέω, cum d. in c. ex Σοβέω 1593
ἀπόσοος in σόος 1212
ἀποσπάδων in ἀποσπάω.
ἀποσπαράσσω, in c. ex Σπαράσσω. 1499
ἀποσπαργανόω, in c. ex Σπάργανον 1500
ἀποσπαρθάζω, &c. in ἀπασπαίρω 1498
ἀποσπάω cum d. in c. ex Σπάω 1501
ἀποσπείρω, in c. ex Σπείρω, cum pr. 1504
ἀποσπένδω, in c. ex Σπένδω, cum pr. 1506
ἀποσπερμαίνω, &c. in ἀποσπείρω.
ἀποσπεύδω in c. ex Σπεύδω 1509
ἀποσπογγίζω, cum d. in c. ex Σπόγγος. 1512
ἀποσποδέω in c. ex Σποδός ibid.
ἀπόσποδος, in ἀποσπένδω.
ἀπόσπορος in ἀποσπείρω.
ἀποσπουδάζω, in c. ex σπουδή 1529
ἀπο[illegible], in ἀποστένομαι
ἀπόσταγμα, ἀποστάζω.
ἀποσταδὸν ἀποσταδὰ, in ἀφίστημι.
ἀποστάζω, in c. ex Στάζω 1513
ἀποσταθμάω, in c. ex σταθμός 711
ἀπόσταγμα, ἀπόσταξις, in ἀποστάζω.
ἀπόστασις, cum ... ἀποστάτης, cum d. in ἀφίστημι.
ἀποσταυρόω in c. ex Σταυρός 1514
ἀποσταφιδόω, in c. ex Σταφίς 1515
ἀποστέγω, cum d. in c. ex Στέγω 1516
ἀποστείχω in c. ex Στείχω 1519
ἀποστελγγίζω, in comp. ex Στλεγγίς 1534
ἀποστέλλω in c. ex Στέλλω 1521
ἀποστενόω, in c. ex Στενός 1526
ἀποστεπτικὸν in ἀποστέφω.
ἀποστέργω, in c. ex Στέργω.
ἀποστερέω cum d. in c. ex Στερέω 1528
ἀποστέφω cum d. in c. ex Στέφω 1530
ἀποστηθίζω, in c. ex Στῆθος 1531
ἀπόστημα cum d. in ἀφίστημι.
ἀποστηρίζω, in c. ex Στηρίζω 1532
ἀποστῆναι, in 1. classe c. ex ἵστημι appendo 711
ἀποστιβέω, in c. ex Στείβω 1517
ἀποστίλβω & c. in c. ex Στίλβω 1533
ἀποστίχω in ἀποστείχω.
ἀποστλεγγίζω, cum d. cum ἀποστελεγγίζω.
ἀποστολή, cum d. in ἀποστέλλω.
ἀποστομόω, cum d. in c. cum pr. 1536
ἀπόστοργος in ἀποστέργω
ἀποστρακίζω, cum d. in c. ex Ὄστρακον 1213

ἀποστρατεύω, in c. ex Στρατός 1542
ἀποστρατηγέω, in στρατηγός 44
ἀποστρατοπεδεύω, in dec. ex στρατόπεδον 1258
ἀποστρεβλόω, in c. ex στρεβλόω 1548
ἀποστροφή, cum d. 1545
ἀποστυγέω, in c. ex Στυγέω 1550
ἀποστυφελίζω in c. ex στυφελός 1552
ἀποστύφω, in c. ex Στύφω ibid.
ἀποσυκάζω, in c. ex Συκῆ 1554
ἀποσυλάω, in c. ex Σύλη ibid.
ἀποσυμβολάω, in συμβάλλω 250
ἀποσυμβάλλω, in συμβολή 279
ἀποσυνάγω, cum d. in συνάγω 38
ἀποσυόομαι, in ὑποσύω.
ἀποσυριγγόω in c. ex σῦριγξ 1556
ἀποσυρίζω in comp. ex συρίζω ibid.
ἀποσύρω in c. ex Σύρω ibid.
ἀποσύρω, cum d. in c. ex Σύρω 1557
ἀποσυστατέω, in συστάσις 1467
ἀποσύω, siue ἀποσεύω, ἀποσύω, in ἀποσύω. (1560
ἀποσφάζω, cum d. in c. ex Σφάζω.
ἀποσφαιρίζω, in c. ex Σφαῖρα 1561
ἀποσφακελίζω, in c. ex Σφάκελος 1562
ἀποσφάλλω, in comp. ex σφάλλω, cum pr. 1563
ἀποσφαλμίω, idem quod σφαλμίω, collabor, concido: apud
ἀποσφάξ, in ἀποσφάζω. (Polyb.
ἀποσφάττω ibid.
ἀποσφενδονάω, cum d. in c. ex Σφενδόνη 1564
ἀποσφήλασις, in ἀποσφάλλω.
ἀποσφίγγω in c. ex Σφίγγω 1566
ἀποσφραγίζω, cum d. in c. ex Σφραγίς ibid.
ἀποσφραίνομαι, in com. ex Ὀσφραίνομαι. 12[illegible]4
ἀποσχάζω, in c. ex Σχάω 1569
ἀποσχαλιδόω, cum d. in Σχαλίς 1568
ἀπόσχασις, ἀποσχάζω
ἀποσχεδιάζω in c. ex Σχέδιον 1569
ἀπόσχεσις, in ἀπέχω.
ἀποσχίζω, cum d. in c. ex Σχίζω 1571
ἀποσχοινίζω, in c. ex Σχοῖνος.
ἀποσχολάζω, in comp. ex Σχολή.
ἀποσώζω, in c. ex σώζω 1495
ἀποταγή, in ἀποτάσσω.
ἀποτάδην, in ἀποτείνω.
ἀπότακτος, in ἀποτάσσω.
ἀποταμιεύω, in c. ex Ταμίας 1577
ἀποτάμνω, in ἀποτέμνω
ἀπότασις in ἀποτείνω.
ἀποτάσσω, ἀπόταξις, in c. ex Τάσσω 1581
ἀπόταυρος, cum d. in comp. ex Ταῦρος 1585 (1620
ἀπόταφος, in c. ex Θάπτω sepelio.
ἀποταφρεύω, cum d. in c. ex ταφρεύω ibid.
ἀποτείνω, in c. ex Τείνω 1588
ἀποτειχίζω, cum d. in comp. ex Τεῖχος 1594 (1600
ἀποτελειόω, in c. ex τέλη, mysteria.
ἀποτελέω, cum d. in comp. ex Τέλος 1598 & 1600
ἀποτέμνω in c. ex Τέμνω 1602
ἀπότεξις, in ἀποτίκτω
ἀποτερματίζω cum d. in c. ex Τέρμα 610
ἀπότευγμα, ἀποτευκτικός, ἀπότευξις, in ἀποτυγχάνω.
ἀποτεφρόω, in comp. ex Τέφρα.
ἀποτηγανίζω, in c. ex τήγανον 1617
ἀποτήκω, in c. ex Τήκω ibid.
ἀποτῆλε, &c. in Τῆλε ibid.
ἀπότηξις, in ἀποτήκω.
ἀποτίθημι 1622
ἀποτίκτω in com. ex Τίκτω, cum pr. 1630
ἀποτίλλω, cum d. in c. ex Τίλλω 1633
ἀποτιμάω, cum d. in c. ex τιμή 1639
ἀπότιμος, cum der. ibid.
ἀποτινάσσω, cum d. in c. ex Τινάσσω 1633
ἀποτίνυμι ἀποτίνω, in ἀποτίω.
ἀποτιπλάσιος, in ἀπο[illegible]πλάσιος.
ἀποτιτθός, in c. ex Τιτθός 1635
ἀποτίω, in c. ex Τίω punio 1642
ἀποτμήγω, ἀποτμήσσω, cum d. in ἀποτέμνω.
ἀπότμος, in comp ex Πότμος 1368
ἀπότολμος cum d. in c. ex Τόλμα 1543
ἀποτομή, cum d. in ἀποτέμνω.
ἀποτοξεύω, in c. ex Τόξον 1645
ἀποτορνεύω in comp. ex τορνεύω 1609
ἄποτος, in comp. sine præp. 1312
ἀποτρέχημα, in ἀποτρέχω.
ἀποτραχηλίζω, in c. ex Τράχηλος 1649

ἀποτραχύνω, in c. ex τραχύς ibid.
ἀποτρίπτω, cum d. in c. ex Τρίπτω 1653
ἀποτριχόω 1663
ἀποτρυγάζω, cum ἀποτρυγάω.
ἀποτετραίνω, in c. ex τετρ[illegible] 1651
ἀποτρίβω, cum d. in c. ex Τρίβω 1669
ἀποτ[illegible], in c. ex τρεῖς, seu τετρος
ἀπότριχος, in comp. ex Θρίξ (1652
ἀπότριμμα, cum d. in ἀποτρίβω.
ἀπότροφος, in c. ex Τρέφω 1658
ἀποτρύχω, in comp. ex Τρύχω 1674
ἀποτρύω, in c. ex Τρύω ibid.
ἀποτρώγω, in c. ex Τρώγω ibid.
ἀπότρωξ, abesus, abrosus. Ab ἀποτρώγω
ἀποτρωπάω, in ἀποτρέπω
ἀποτυγχάνω, in c. ex Τυγχάνω assequor 1676
ἀποτυλόω, in c. ex Τύλος 1678
ἀποτυμπανίζω, in c. ex Τυμπανίζω 1682
ἀποτυπόω, in c. ex τύπος 1681
ἀποτύπτω, in comp. ex τύπτω, sine pr. 1680
ἀποτυφλόω, in comp. ex Τυφλός 1684
ἀποτύχημα, &c. in ἀποτυγχάνω.
ἀποτυχίζω, in compos. ex τυχίζω 1613
ἀποτυχόντως, in ἀποτυγχάνω.
ἀπουλόω cum d. in comp. ex οὐλή 1218
ἀπουργέω in ὑπουργέω 42
ἀπουρίζω in c. ex Οὖρον 1221
ἀπουρίζω, Ionicè pro ἀφορίζω.
ἄπουρος, in c. ex Ὄρος 1200
ἄπουρος, in c. ex Οὖρος, ventus secundus 1222
ἄπους, in c. ex Πούς 1307
ἀπουσία, cum d. in ἄπειμι 569. & in c. ex οὐσία 572
ἀποφαίνω ἀπόφασις, ἀποφαντικός, cum d. in c. ex φάω 1704
ἀπόφασις in ἀπόφημι.
ἀποφάσκω in c. ex Φάσκω 1719
ἀποφατικός cum ἀπόφημι.
ἀποφαυλίζω, in c. ex Φαυλίζω 1714
ἀποφέρβομαι in c. ex Φέρβω 1724
ἀποφέρω, in c. ex Φέρω 1727
ἀποφεύγω cũ d in c. ex Φεύγω 1740
ἀποφηλακίζω, in c. ex Φῆλος 1741
ἀπόφημι in c. ex φημί 1717
ἀπόφημος in c. ex φήμη 1718
ἀποφθαρράζω, naribus sonitum reddere, naribus sonum foris emittere. Hesych.
ἀπόφθαρσις, cum ἀποφθείρω.
ἀποφθέγγομαι, cum d. in c. ex Φθέγγομαι 1743
ἀποφθείρω, cum d. in c. ex Φθείρω, cum pr. 1745
ἀποφθινύθω, ἀποφθίω, ἀποφθίνω, in c. ex φθίω φθίνω & φθινύθω.
ἀποφθορά cum ἀποφθείρω. (1744
ἀποφιμόω, in c. ex Φιμός 1749
ἀποφλαυρίζω, in c. ex φλαυρίζω 1714
ἀποφλεγμαίνω &c. 1751
ἀποφλοιίζω, in c. ex Φλοιός 1753
ἀποφοιβάζω, in c. ex φοιβάζω 1754
ἀποφοιτάω, cum d. in c. ex Φοιτάω 1755
ἀπόφορος in comp. ex φόρος 1722
ἀποφορά, cum d. in c. ἀποφέρω.
ἀποφορτίζομαι, in c. ex Φόρτος 1757
ἀποφράγνυμι, cum ἀποφράσσω.
ἀποφράς 1758
ἀποφράσσω, in c. ex Φράσσω 1759
ἀποφυάς, cum ἀποφύω.
ἀποφυγή, in ἀποφεύγω
ἀπόφυλος, in c. ex Φυλή 1771
ἀποφυλλίζω, cum d. in c. ex Φύλλον 1772
ἀποφυσάω in c. ex Φυσάω 1775
ἀπόφυσις, cum ἀποφύω.
ἀποφυτεύω, in c. ex φυτεύω 1780
ἀποφύω, in c. ex Φύω 1777
ἀποφωλεύω in c. ex Φωλεός 1781
ἀποχάζω, in c. ex Χάζω 1786
ἀποχαλάω, in c. ex Χαλάω 1790
ἀποχαλινόω, cum d. in c. ex Χαλινός 1791
ἀποχαλκεύω, cum d. in c. ex Χαλκός 1792
ἀποχαρακόω, in c. ex χάραξ 1795
ἀποχαράσσω, cum d. in c. ex Χαράσσω ibid.
ἀποχαρίζομαι, in c. ex Χάρις 1796
ἀποχειμάζω, in c. ex Χεῖμα 1799
ἀποχειρίζω, in c. ex χειρίζω 1802
ἀποχειρόβιος, cum d. in c. ex Βίος.
ἀποχειροτονέω, cum d. in χειροτονέω 159[illegible]
ἀποχετεύω, in c. ex Ὀχετός 1218

ἀποχέω, in c. ex Χέω 1804
ἀποχή, in ἀπέχω.
ἀποχλωρίας in c. ex χλωρὸς 1314
ἀποχόω, in c. ex χόω 1809
ἀποχρᾶ, in c. cum pr. 1821
ἀποχρώννυμι, in c. ex Χρόω, coloro. 1822 (eod. ibid.
ἀποχράω, in c. ex Χράω, oraculo
ἀποχράομαι, in c. ex Χράω, commodo 1821
ἀποχρηματίζομαι, cum d. in c. ex Χρήματα 1823
ἀπόχρη, in ἀποχρᾶ 1821
ἀπόχρησις in ἀποχράομαι ibid.
ἀποχρίω in c. ex Χρίω 1826
ἀποχρυσόω, in c. ex Χρυσὸς 1830
ἀποχρώντως, in ἀποχρᾶ 1821
ἀποχυλίζω, in c. ex Χυλὸς 1831
ἀποχύνω, in ἀποχέω.
ἀποχωρέω, in c. ex Ἔχωρος 543
ἀπόχυσις, cum d. in ἀποχέω 1805
ἀποχωλόω, cum d. in c. ex Χωλὸς 1831
ἀποχώννυμι in ἀποχόω.
ἀποχωρίζω, cum d. in comp. ex Χωρίω. 1832
ἀποχωρίζω, in c. ex Χωρίς 1834
ἀποψιλόω, in ἀποχέω
ἀποψαλίζω, in c. ex ψαλίζω 1836
ἀποψάλλω, in c. ex Ψάλλω ibid.
ἀποψάω, in c. ex Ψάω 1837
ἀποψεύδομαι, in c. ex Ψεῦδος 1740
ἀπόψηγμα, in ἀποψήχω.
ἀπόψημα in ἀποψάω.
ἀπόψησις ibid.
ἀποψηφίζομαι, cum d. in c. ex ψῆφος 1841
ἀποψύχω, in c. ex Ψύχω.
ἀποψιλόω, cum d. in c. ex Ψιλὸς 1842
ἀπόψις in ἀποπτεύω.
ἀποψοφέω in c. ex Ψόφος 1843
ἀποψύχω cum d. in c. ex Ψύχω 1845
ἀποψωμίζω, in c. ex ψωμὸς 1846
Ἀπτόν tal, ad vero. συγκαταθετικῶς, apud Aristo, h. in quit Suidas.
ἀπροσάγγελτος, cum d. in c. ex προσάγγελμα 1377
ἀπροσήγορος, in c. ex Πόλις 1352
ἀπροσδόκητος, cum d. in com. ex προσδοκάω. 1378
ἀπροσεξία, in c. ex προσέχω ibid.
ἀπρακτία, ἄπρακτος, in c. ex πράσσω 1291
ἀπρεπής, cum d. in c. ex Πρέπω 1379
ἀπρικτος, pro ἀπρακτος.
ἀπρατος, in c. ex Πράθω 1382
ἀπριάτην, in c. ex Πρίαμαι 1383
ἀπρίξ, in c. ex Πρίω 1384
ἀπροαίρετος, cum d. in προαιρέω.
ἀπροβούλευτος, cum d. in προβουλεύω.
ἀπροθέμιος, in προτίθημι 1625
ἀπρόθυμος, cum d. in προθυμέομαι 657
ἀπροϊδὴς in προείδω.
ἀπροικος, in c. ex Προίξ 1383
ἀπρόϊτος, non prodiens : Suid. ἀπροΐτως, non excellenter, non magnos faciendo progressus: Hesych. (736
ἀπροκαλύπτως, in προκαλύπτομαι
ἀπρονοησία, ἀπρονόητος, cum d. in πρόνοια 1110
ἀπροσόμιλος, in προσομιλέω 1091
ἀπρόσιτος, in comp. ex προσέρχομαι 1177
ἀπροσαύδητος, in προσαυδάω.
ἀπρόσβατος, in προσβαίνω.
ἀπρόσβλητος, in προσβάλλω 249
ἀπροσδεής, in προσδέομαι 387
ἀπροσδιόνυσος, in Διόνυσος.
ἀπροσδιόριστος, cum d. in προσδιορίζω 1101
ἀπροσδόκητος, cum d. in προσδοκάω 413
ἀπροσίκτος, in προσικνέομαι.
ἀπροσεξία in προσέχω 553
ἀπροσήγορος, cum d. in προσηγορία.
ἀπρόσοπτος, in προσόψομαι 575
ἀπρόσκοπος, cum d. in προσκόπτομαι 1475
ἀπρόσκλητος, in προσκαλέω 732
ἀπρόσκοπος, cum d. in προσκόπτω 844
ἀπρόσμαχος qui tangi nequit: idem cum ἀπροσπέλαστος.
ἀπρόσμαχος, in προσμάχομαι 1011
ἀπροσμήχανος, in προσμηχανάω 1052
ἀπρόσμικτος, in προσμίγνυμι 1054
ἀπρόσοδος, in προσόδος 1131
ἀπροσφιλής, cum d. in προσφιλέω 1732
ἀπροσφίλαξις, in dec. ex προσφιλάω 1275
ἀπροσφόρητα, in προσφορίζω 1272
ἀπροσωπία, ἀπρόσωπος, in πρόσωπον 1316
ἀπρόσπτης, in προσπέτομαι 1417
ἀπροστασίον, ἀπροστάτευτος, in προΐστημι 705
ἀπρόσφορος, in πρόσφορος 1536
ἀπρόσφθεγκτος, in προσφθέγγομαι 1732
ἀπροσωπολήπτως 524
ἀπρόσωπος, in πρόσωπον 1183
ἀπροτίμαστος, in προτιμάζω 1003
ἀπροτίπτος, in προπίπτομαι 1177
ἀπροφάσιστος, cum d. in πρόφασις. 1717
ἀπροφάτος, cum d. ibid.
ἀπροφύλακτος, in προφυλάσσω. 1769
ἄπτεσθαι, ἄπταιστος, cum d. in c. ex Πταίω 1391
ἄπτερος, cum d. & ἀπτέρυγος, in c. ex Πτερὸν, sine pr. 1393
ἀπτίλωτος, in c. ex Πτίλον.
ἄπτιστος in Ἄπτω
ἄπτιλος, in c. ex Πτίλον 1394
ἄπτιστος in c. ex Πτίσσω ibid.
ἀπτοεπής, in c. ex ἔπος 402
ἀπτόητος, in c. ex Πτοέω 1395
ἀπτοέω idem quod ἀπολειπέω.
ἅπτομαι, in Ἄπτω, necto, & in Ἅπτω, accendo.
ἀπτὸς, in ἅπτομαι, tango.
ἈΠΤΩ cum d. 176
ἄπτωτος ἀπτώτως, in c. ex πίπτω 1317
ἀπυγος, in c. ex Πυγή 1398
ἀπυθμένος, in c. ex Πυθμὴν 1400
ἀπυκτος, in c. ex πυκτὸς 1401
ἄπυλωτος, qui porta munitus seu clausus non est : vel qui portam muniri nequit. Et generaliter, qui ostium non potest: vt ἀπύλωτον στόμα: Aristophan. in Ran
ἀπυνδάκωτος, in Πυνδαξ 1402
ἄπυος in c. ex πύον 1403
ἄπυργος, cum d. in c. ex Πύργος 1407
ἀπύρετος, non febricitans.
ἀπυρεξία, non laborare febri. Ex πυρέσσω.
ἀπύρετος, in c. ex πυρετὸς 1406
ἄπυρος, ἀπύρωτος, in c. ex Πυρόω 1405
ἀπυρομάχη, in c. ex Μάχη 1046
ἀπυρος, & ἀπύρωτος, in comp. ex Πῦρ. 1405
ἀπυστος in c. ex Πυνθάνομαι 1402
ἈΠΥΩ, cum d. 179
ἈΠΦΥΣ, cum d. 180
ἀπώγων, in c. ex Πώγων 1408
ἀπωδὸς, cum d. in ἀπᾴδω.
ἀπωθεῖν, in ἀπωθέω.
ἀπωθέω in c. ex Ὠθέω 1856
ἀπώλεια, in ἀπόλλυμι 1153
ἀπωλεσίτεκνος, in c. ex Πῶλος 1412
ἀπωμοσία, ἀπώμοτος, cum d. in ἀπόμνυμι 1159
ἀπώρυξ, in ἀπορύσσω 1204
ἀπώρωτος, in comp. ex Πῶρος callus. 1413
ἀπωστὸς, ἀπωσμὸς, ἀπωσις, cum d. in ἀπωθέω.
ἀπώτερος, ἀπώτατος, &c. in ἀπωθεν.
ἄρ cum Ἄρα.
ἈΡΑ, ἄρα 180
ἈΡΑ, cum d. ibid.
ἀραβδος, & ἀρραβδος, in c. ex Ῥάβδος 1414
ἈΡΑΒΟΣ cum d. 181
ἀραγμὸς, in ἀράσσομαι.
ἈΡΑΔΟΣ, cum d. 181
ἀραιόπορος, in c. ex πόρος via 1271
ἀραιὸς, in Ἀρά.
ἈΡΑΙΟΣ 181
ἀραιόσαρκος, in c. ex Σάρξ 1445
ἀραιόστυλος, in c. ex Στῦλος 1551
ἀραιοσύγκριτος, in συγκρίνω 873
ἀραιότης, ἀραιόω cum d. in Ἀραιός.
ἈΡΑΚΟΣ cum d. 182
ἈΡΑΚΤΟΝ ibid.
ἀράομαι, in Ἀρά.
Ἀραρίζειν, seu ἀράζειν (vt est apud Poll.) propriè dicuntur canes quum irritati τὸ ἂρ sonant.
ἀραρίσκω, ἀράρω, in Ἄρω.
ἀράτημος, in ἀράομαι.
ἈΡΑΣΣΩ 182
ἀρατροφορέω, aratrum fero.
ἈΡΑΧΙΔΝΑ 182
ἈΡΑΧΝΗΣ, cum d. ibid.
ἀραχνιάω, in Ἀράχνη.
ἀραχνοϋφὴς ab aranea contextus. Ex ἀράχνη & Ὑφαίνω.
ἈΡΒΗΛΟΣ 183
ἈΡΒΥΛΗ, cum d. ibid.
ἀρβυλόπτερος, dictus est Perseus, quoniam, vt fabulantur poetæ, suis ἀρβύλαις habebat affixas alas. Comp. ex Πτερὸν.
ἀργαίνω in Ἀργός.
ἀργαλέος, cum d. in Ἔργον 448
ἀργεστής in Ἀργός.
ἈΡΓΑΣ 183
ἀργέτι cum ἀργῆτι.
ἀργηστὴς in c. ex φόνος 1722
ἀργήεις & c. in Ἀργός.
ἀργιόδους, ἀργής, ἀργεστής, & cæt. in Ἀργός.
ἀργέω, ibid & in ἀργός 499
ἀργία ibid. Ἀργή & in Ἀργός.
ἀργηστής in ἀργός.
ἀργὸς in Ἀργός.
ἀργιλώδης, in c. ex Κεραμεύς
ἈΡΓΙΛΛΟΣ cum d. 183
ἀργινόεις in Ἀργός.
ἀργιόδους in c. ex Ὀδούς 1132
ἀργίπους idem quod ἀργίποδες: vt κύνες, ἀργίποδες, apud Poll.
ἀργὸς in Ἀργός.
ἀργίπους in c. ex Πούς 1307
ἀργμα, in ἄρχω 198
ἀργολογία cum d. in c. ex λόγος 939
ἀργοναύτης argonauta : qui in naui quæ Ἀργὼ dicitur Iasonem illum est comitatus.
ἀργοποιὸς, in c. ex Ποιέω, sine præp. 1349
ἈΡΓΟΣ, cum d. 183. itē ἀργέω cum d. in c. ex Ἔργον 499
ἀργυράγχη, in c. ex Ἄγχω.
ἀργυραμοιβὸς, cum d. in c. ex Ἀμείβω.
ἀργυράσπις, in c. ex Ἀσπὶς 209
ἀργύρεος, &c in Ἄργυρος.
ἀργυρελάτης, argenticusor. Hesych.
ἀργυρίζειν, ἀργυρίζω, cum d. ἀργυρικὸς, in Ἄργυρος.
ἀργυροθήκη, argenti, i. pecuniæ theca.
ἀργυροκόπος, in c. ex κόπτω 844
ἀργύρεος, &c. in Ἄργυρος.
ἀργυρέλατος, neruum habens argenteum. Ex ἄργυρος & Βιός.
ἀργυρογνώμων, in c. ex γνώμη 311
ἀργυροδίνης, in c. ex Δίνη.
ἀργυρόηλος, in c. ex Ἧλος.
ἀργυροθήκη, idem quod ἀργυροθήκη. Poll.
ἀργυροκόπος, cum d. in c. ex κόπτω, sine præpos. 844
ἀργυρολόγος, cum d. in comp. sine pr. 935
ἀργυρομιγής, in c. ex μίγνυμι, sine pr. 1056
ἀργυρόπεζα, cum d. in c. ex Πέζα 1259
ἀργυρόπους, in c. ex Πούς 1307
ἀργυροπρακτικὸς, cum d. in c. ex πράκτης 1378
ἀργυροπράκται, numularij ab exigendis pecuniis dicti : in Pand. Græc.
ἀργυροπώλης, in c. ex Πωλέω, sine pr. 1409
ἀργυρορρύτης, in c. desinentibus in ῥύτης 1425
ἈΡΓΥΡΟΣ 183
ἀργυρότοξος, in c. ex Τόξον 1645
ἀργυροφάλαρος, argenteis phaleris ornatus. Athen. l. 5.
ἀργυροφεγγής, in comp. ex Φέγγος 1721
ἀργυροχάλινος argenteis frænis ornatus.
ἀργυροχόος, in c. desinentibus, in χόος 1829
ἀργυρόω, cum d. in Ἄργυρος.
ἀργυρώνητος, in comp. ex Ὠνέομαι 1850
ἀργυφος, cum d. in c. ex Ὑφαίνω 1698
ἀργῶς, in ἀργός.
ἄρδα, ἀρδάλος, &c. in Ἄρδω.
ἄρδω, in Αἴρω.
ἈΡΔΙΣ 184
ἈΡΔΩ ibid.
ἀρεά, in Ἄρεα.
ἀρειμάνιος, in com. ex Μαίνομαι abii-cientibus 992
ἀρειοπαγίτης, cum d. ibid.
ἀρείης in Ἄρης. ibid.
ἀρειτόκος, in c. ex Τόλμα 1643
ἀρείφατος, vide cum ἀρήϊφατος, infrà
ἀρείων, in ἀρετή.
ἀρέσκω, in Ἄρης.
ἈΡΕΣΚΩ, cum d.
ἈΡΕΤΗ, cum der. 183
ἈΡΗΓΩ, cum d. ibid.
ἀρηϊθοος, in c. ex Θέω 136
ἀρήϊος, vide ἀρείφατος in Ἄρης. 646
ἀρηΐφατος, in comp. ex Φάω. occido 1720
ἀρηΐφιλος in comp. ex Φίλος 1748
ἀρήν, in Ἄρης
ἈΡΗΣ 193
ἀρητήρ, cum d. in ἀράομαι. 186
ἀρητὰξ, in Ἀρά.
ἀρητὸς, in ἀράομαι.
ἀρθμὸς, cum d. in Ἄρω.
ἈΡΘΡΟΝ, cum d.
ἈΡΙ 186
ἀρίγνωτος 183
ἀριδάκρυος cum d. in c. ex Δάκρυ. 321
ἀριδείκετος, in 2. classe c. ex Δείκνυμι 364
ἀρίζηλος cum d. in comp. ex Δῆλος.
ἀρίζηλος cum d. in comp. ex Ζῆλος.
ἀριθμητικὴ, in comp. ex ἀκὴ, sine pr. 181
ἈΡΙΘΜΟΣ, cum d. 189
ἀριθμῶ, in c. ex Κύω, in vtero gero 901
ἀρικύδης in ἀριστεύω
ἈΡΙΟΒΑΡΖΑΝΗΣ 188
ἀριπρεπής, in comp. ex Πρέπω 1379
ἈΡΙΣ 188. at ἀρίς, in ἀρίς
ἀριστερὸς, in Ἀριστ.
ἀρίσημος, in c. ex Σῆμα sine præp. 1438
ἀριστοκυδής, ὁ ζῆλος, valde iracundus apud Etym. Comp. ex ἀρι & σκύζομαι.
ἄριστα, in ἀριστεύω.
ἀριστάθλος, in c. ex Ἆθλον.
ἀριστοκρατέω, cum d. in comp. ex Ἀρχὴ principatus 209
ἀριστεία in Ἄριστον
ἈΡΙΣΤΕΡΟΣ ibid.
ἀριστερόχειρ, in c. ex χείρ, sine pr.
ἀριστεύω, cum d. in ἄριστος.
ἀριστίζω 188
ἀριστίνδην, in ἄριστος.
ἀριστόβουλος, in c. ex Βουλή.
ἀριστογένης, in c. ex γένος 307
ἀριστόγονος, in comp. ex γονή 308
ἀριστόδημος in c. ex Δῆμος.
ἀριστοκρατία, cum d. in c. ex Κράτος 863
ἀριστολοχία, in c. ex Λοχὸς 977
ἀριστομάχος, in c. ex Μάχομαι, sine præp. 1012
ἈΡΙΣΤΟΝ 188
ἀριστονομία, in c. ex Νέμω, rego 1092
ἀριστόνοος, in c. ex Νόος 1108
ἀριστοποιέομαι, in c. ex Ποιέω, sine pr. 1349
ἀριστοπόνος, in c. ex πόνος, sine pr. 1285
ἀριστος, in Ἄριστον 188
ἀριστοσυμπρακτικὴ, in c. ex Σάλπιγξ 1444
ἀριστοτέχνης, in c. sine pr. 1616
ἀριστοτόκος, in c. sine pr. 1631
ἀριστόχειρ, in c. ex Χείρ 1809
ἀριστώδιν, in c. ex Ὠδὶν 1133
ἀριστωτής, in Ἄριστον.
ἀριστοφανής, in c. desinentibus in φανής 1565
ἀριφραδής, cum d. in c. sine præp. 1758
ἀρίφρων, cui est mala mens, malè animatus, apud Suid. Comp. ex φρὴν.
ἄρκευθος, herba palustris, apud Diosc. A plerisque scribitur ἄρκευθος.
ἀρκευθὶς cum d. in Ἀρκέω.
ἈΡΚΕΥΘΟΣ cum d. 188
ἈΡΚΕΩ, cum d. ibid.
ἀρκέσιμος, in Ἄρκτος 190
ἀρκεσις, in Ἀρκέω & in Ἀρκτέον.
ἀρκεσις auxilium. Hesyc.
ἀρκούντως, in Ἀρκέω.
ἈΡΚΤΟΣ, cum d. 190
ἀρκτοῦρος in comp. ex Οὖρος 1219
ἀρκτοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1770
ἀρκτῷος, in Ἄρκτος.
ἀρκυωρία, cum d. in c. ex φυλάσσω sine
sine pr. 708
ἈΡΚΥΣ 193
ἀρκυστάτης, in c. ex στατὸς, sine præp. 709
ἄρμα, cum d. in c. mut. υ in α. 193
ἈΡΜΑ 195
ἁρμαλιὰ, in ἁρμός.
ἁρμάμαξα, vehiculum quod exercitui commeatum circumvehebat.
ἁρμάμαξα, idem quod ἅμαξα, currucacarpentum. Herod. lib. 7. Xen. pæd. 3.
ἁρματεῖος, ἁρματηλάτης, in Ἅρμα.
ἁρματηλασία, ἁρματήλατος, cum d. in 2. classe c. ex Ἐλαύνω 468
ἁρματεύς, &c. in Ἅρμα.
ἁρματοδρομία in c. ex δρόμος 1665
ἁρματοπηγὸς, in Ἅρμα.
ἁρματοπηγέω, ex curru pugno.
ἁρματοπηγὸς, cum d. in c. ex præt. med. πέπηγα 1302
ἁρματοποιὸς, cum d. in c. ex Ποιέω. sine pr. 1349
ἁρματοτροφία cum d. 1659
ἁρματοτροχιὰ, &c. in c. ex τροχός. 1665
ἁρμάτειος, ἁρμάτιον, in Ἅρμα.
ἁρματηλάτης
ἁρματηλασία, in c. 468
ἁρμοσίας, confertim. Gal. in lex. Hippocr. Doricum esse annotat.
ἁρμοδίως, in ἁρμός.
ἁρμόζω, in ἁρμός.
ἁρμονία, in c. ex λόγος, ratio: 946
ἁρμονικὸς cum d. in ἁρμός.
ἁρμοστὴς, ἁρμόστης, cum d. in Ἄρμα.
ἁρμοστός, ἁρμός, &c. in Ἀρμ.
ἁρμοφάγος, agnis vescens : Epigram
ἈΡΝΕΟΜΑΙ 190
ἀρνειός, ἀρνίον, ἀρνευτήρ, cum in Ἀρ.
ἀρνησίθεος, in c. ex Θεός.
ἄρνησις, ἀρνητικὸς, in Ἀρνέομαι.
ἀρνοῦσιν, ἀρνίον 193
ἀρνόγλωσσον, in c. ex Γλῶσσα.
ἀρνακίς 1771
ἀρνόφυλλος, in c. ex Φύλλον 1772
ἈΡΝΥΜΑΙ 191
ἀροδόμος in c. ex ὠδὴ, sine præpos. 54
ἀρόσιμος in Ἄρω.
ἈΡΟΝ 191
ἄροσις in Ἄρω.
ἀροτὴρ, cum d. in Ἄρω.
ἀροτήσιμος ibid.
ἄροτρον, ἀροτρεύω, &c. ibid.
ἀροτρόπους, in c. ex Πούς 1307
ἀρότρευσις, cum d. in Ἄρω.
ἀροτρόποδος in comp. ex πούς, sine præp. 1285
ἈΡΟΩ cum d. 191
ἈΡΠΑΖΩ, cum d. 192
ἁρπαξίβιος, in c. ex Βίος.
ἁρπακτήρ, ἅρπαξ, in Ἁρπάζω.
ἁρπαλέος cum d. in c. ex εἶδος 1257
ἁρπάγιμος cum d. in Ἁρπάζω.
ἁρπεδόνη in c. ex Πέζα, fimbria 1259
ἅρπη, apud Cretenses dicitur miluus: Hesych.
ἁρπίζω, in Ἁρπάζω.
ἀρπὶς, seu ἀρπὶς, ἴδος ἡ, crepidæ aut calcei genus: dictum per metathesin pro ῥάπις, à ῥάπτω, teste Etymol. qui citat hunc versum Callim. Εὐ γάρ μιν, Τεοσίδεσι σοῦ ἀρπῖδας ἔσαξε.
ἁρπυια, in Ἁρπάζω.
ἀρραβὼν, ἀρραβωνίζομαι, in c. ex Ῥάβδος. 1414
ἌΡΡΑΒΙΝ cum d. 193
ἄρραφος, in ῥάπτω.
ἀρραφής, in c. ex ῥάφιδος.
ἀρραγής, in c. ex Ῥήγνυμι.
ἀρραχος, in c. ex Ῥάχις.
ἀρρήγνυτος c. ab ῥήγνυμι 1416
ἀρρεπής, in c. ex Ῥέπω 1417
ἀρρεῖος, in c. ex Ῥίζα 1419
ἀρρενικὸς, cum d. in Ἄρρην.
ἀρρενογόνος, cum d. in com. ex γονή. 58
ἀρρενόθηλυς, cum d. Θῆλυς.
ἀρρενοκοίτης, in c. ex Κοίτη 821
ἀρρενομιξία, in c. ex Μίγνυμι 902
ἀρρενωπία, idem quod ἀρρενωπός. infrà.
ἀρρενοτόκος, cum d. in c. sine præp. 1631
ἀρρενώδης, cum d. ἀρρενώδης, cum d. in Ἄρρην.
ἀρρενωπὸς, cum d. in c. ex ὤψ 1179
ἀρρεψίζω, cum d. & ἀρρεψία, in c. sine pr. 1421
ἀρρηδίως, in ἄρρητος.
ἄρρηκτος, in c. sine pr. 1430
ἀρρήμων, cum d. in c. ex ῥῆμα 1427
ἈΡΡΗΝ 193
ἀρρητία, in ἀρρήμων.
ἀρρητοποιὸς, cum d. in c. ex Ποιέω, sine pr. 1349
ἄρρητος, cum d. in ἀρρήμων.
ἀρρητουργία, in c. ex Ἔργον 500
ἀρρηφόρος, cum d. 1734
ἀρρητώς, in ἄρρητος.
ἀρρηχος, in ἄρρηκτος
ἄρριζος, cum d. in c. ex Ῥῖγος 1431
ἄρριζος, cum d. in c. ex Ῥίζα ibid.
ἄρριν & ἄρρις, in c. ex Ῥίν 1432
ἈΡΡΙΧΑΣΘΑΙ 193
ἌΡΡΙΧΟΣ ibid.
ἀρροιάζω, in c. ex ῥοή 1424
ἄρροια, in c. ex ῥέω, sine pr. 1422
ἀρρυθμοπότης, in c. sine præpos. 1312
ἄρρυθμος, cum d. in c. ex Ῥυθμός. 1437
ἀρρυπάντος ἀρρύπαρος, in c. ex Ῥύπος 1438
ἀρρυσίαστος, in c. ex ῥύομαι, tueor. 1440
ἀρρυτίδωτος, in ῥυτίς, seu ῥυτιδόω. 1439
ἀρρωδέω, cum d. in compos. ex ὀρρωδέω 1203
ἄρρωστος, cum d. in comp. ex Ῥώννυμι 1441
ἈΡΣ 139
ἀρσενικὸς, cum d in Ἄρρην.
ἀρσενόθηλυς, in c. ex Θῆλυς 635
ἀρσενοκοίτης, in c. ex Κοίτη 821
ἀρσενόπαις in c. ex Παῖς 1235
ἄρσην, cum Ἄρρην.
ἄρσις in αἴρω.
ἀρσιχος, in ἄρριχος.
ἈΡΤΑΒΗ 194
ἈΡΤΑΜΟΣ, cum d. ibid.
ἀρταμέω, in Ἀρτάω.
ἈΡΤΑΩ, cum d. 194
ἈΡΤΕΜΗΣ cum d. 195
ἀρτεμιδέβλαστος, vide in σιλλιβάλλω.
ἈΡΤΕΜΩΝ 195
ἈΡΤΕΟΜΑΙ ib.d.
ἀρτεπίβουλος, in ἐπιβουλή.
ἄρτημα, in Ἀρτάω.
Ἀρτὴρ, calceamenti genus, apud Suidam ex Pherecr. in γραυσίν.
¶ Ἀρτῆρες, vide in Αἴρω.
ἈΡΤΗΡΙΑ, cum d. 195
ἀρτηριοτομία, in c. sine præposit. 1606
ἈΡΤΙ 195
ἀρτιάζω, cum d. ἀρτιάκις, in Ἄρτιος.
ἀρτιβλαστὸς in c. ex βλάστη 268
ἀρτιβρεχὴς in c. ex Βρέχω.
ἀρτίγαμος in c. ex Γαμέω.
ἀρτιγένεθλος, in c. ex γένεθλη 307
ἀρτιγένειος, in c. ex γένειον, barba 312
ἀρτιγέννητος in c. ex Γείνομαι 304
ἀρτιγέννητος in c. ex γεννάω 307
ἀρτιγλυφὴς, in c. ex γλύφω 324
ἀρτίγονος, in c. ex γονή 308
ἀρτιδαὴς, in c. ex Δάω disco 350
ἀρτιδάκρυς, in c. ex Δάκρυ 354
ἀρτιδίδακτος, in com. ex διδακτός. 396
ἀρτίδιον, in Ἄρτος.
ἀρτίδομος, in c. ex δομή, sine præp. 370
ἀρτιεπὴς, in c. ex ἔπος 494
Dicitur & ἀρτιέπεια, fœm. gen. pro ἀρτιεπής : apud Hesiod. in Theog.
ἀρτιζυγία, in c. ex ζυγὸς 581
ἀρτίζω in Ἄρτιος.
ἀρτιζωὸς, in c. ex ζωὸς 577
ἀρτιθαλὴς, in c. ex Θάλλω.
ἀρτιθανὴς, in c. desinentibus in θανής 641
ἀρτικροτέω, idem quod συμπερονάω : Hesych. ducta significatione à remigantibus : qui ad numerum quasi aquas plaudunt.
ἀρτιλόχευτος, in c. ex λοχὸς 977
ἀρτιμαθὴς, in com. ex Μανθάνω, sine pr. 999
ἀρτιμελὴς, in c. ex Μέλος membrū 1029
ἀρτιπέριστος, in comp. ex περισσός. 1294
ἈΡΤΙΟΣ 195
ἀρτιπαγὴς, in c. sine pr. 1302
ἀρτίπαις, in c. ex Παῖς 1235
ἀρτιπλουτος, in c. ex Πλοῦτος 1340
ἀρτίπους, ἀρτίπους, in comp. ex Πούς. 1307
ἀρτίσκαπτος, in c. ex Σκάπτω 1469
ἀρτίσκος, in Ἄρτος.
ἀρτίστομος, cum d. in comp. sine præp. 1536
ἀρτιτελὴς, in comp. ex τέλη mysteria 1600
ἀρτιτόκος, cum d. in comp. sine præp. 1631
ἀρτίτομος, cum d. in c. sine pr. 1606
ἀρτιτύπως, in c. ex τύπος 1681
ἀρτιφανής, in c. ex Φάω 1715
ἀρτιφαὴς 1707
ἀρτίφατος, in c. ex Φάω, occido 1720
ἀρτιφυὴς, in c. ex Φύω.
ἀρτιφανὴς in comp. sine pr. 1779
ἀρτίφρων 1780
ἀρτίφρων, in c. ex Φαίνω sine præ. 1783
ἀρτιχάρακτος, in comp. ex χαράσσω 1794
ἀρτίχειρ, in c. ex Χείρ 1800
ἀρτίχορευτος, in c. ex Χορὸς 1819
ἀρτίχυτος, in c. ex χύτος 1808
ἀρτιώς, in ἄρτι & in Ἄρτιος.
ἀρτίδειγμα, in 2. classe comp. ex δείκνυμι 364
ἀρτοδότης, in comp. ex δότης, sine pr. 400
ἀρτοθήκη in c. ex θήκη 1629
ἀρτοκόπος, cum d. in c. ex κόπτω, sine præp. 844
ἀρτοκρέας in c. ex Κρέας 866
ἀρτολάγανον, in Λάγανον 911
ἀρτόλαγυνος, in comp. ex Λάγυνος ibid.
ἀρτοποιὸς, cum d. in c. ex Ποιέω, sine pr. 1349
ἀρτόπτης qui panes coquit: ὁ τὸν ἄρτον ὀπτῶν.
ἀρτοπώλιον, officina vel vas in quo panes coquuntur. Poll. ἀρτοπωλικὸς ἄρτος, panis in artopœa coctus. Athen. lib. 3.
ἀρτοπώλης, cum d. in comp. ex Πωλέω 1409
ἈΡΤΟΣ 196
ἀρτοσιτέω, cum d. in comp. ex Σῖτος 1465
ἀρτοτροφέω 1659
ἀρτοφάγος 1701
ἀρτοφόρον 1734
ἀρτοχάριστος, in c. ex Χάρις 1796
ἈΡΤΥΩ, cum d. 196
ἀρύβαλλος, cum d. in remotioribus c. ex Βάλλω 253
ἀρυσαίνη, in Ἀρύω.
ἀρυστὴρ, &c. 197
ἀρύτω, cum Ἀρύω.
ἈΡΥΩ 197
ἀρχάγγελος, in c. ex ἄγγελος 9
ἀρχαγέτας, in ἀρχηγέτης 202
ἀρχαΐζω, cum d. ἀρχαϊκὸς, cum d. in d. ex Ἀρχὴ principium 198
ἀρχαιόγονος, cum d. in c. ex γονή. 308
ἀρχαιολογία, cum d. in comp. ex λόγος 939
ἀρχαιόπλουτος, in comp. ex Πλοῦτος 1340
ἀρχαῖος, cum d. in c. ex Ἀρχὴ principium 197
ἀρχαιότροπος, cum d. in c. ex Τροπή 1656
ἀρχαιρεσία, cum d. in c. ex αἵρεσις, sine pr. 79
ἀρχαϊσμὸς, cum ἀρχαΐζω.
ἀρχαίως, in ἀρχαῖος.
ἀρχέγονος, cum d. in ἀρχαιόγονος.
ἀρχεῖον 199
ἀρχέκακος, in c. ex Κακὸς 716
ἀρχέλαος, &c. in c. ex Λαὸς 928
ἀρχένεως, qui nunc primùm nauigat: vel qui naui imperat. apud Suid.
ἀρχέπλουτος 1340
ἀρχέσιμολπος μοῦσα, musa quæ cantui præest : seu quæ cantum orditur. Athen. lib. 4. ex Stesichoro.
ἀρχέπτερος, in comp. ex Ἔπτερος 525
ἀρχέτυπος, cum d. in c. ex τύπος.
ἀρχεύω 200
ἀρχέχορος, in c. ex Χορὸς 1819
ἈΡΧΗ 197
ἀρχηγὸς, cum d. in 3. classe c. ex Ἄγω, duco 41
ἀρχῆθεν, in d. ex Ἀρχὴ, principium 197
ἀρχιατρὸς in c. ex Ἰατρὸς 667
ἀρχιβούκολος, bubulcorum princeps.
ἀρχιδεσμοφύλαξ, in δεσμοφύλαξ 1770
ἀρχιδικαστής, in c. ex δικάζω 405
ἀρχιδίκης, in c. ex Δίκη 405
ἀρχίδιον 199
ἀρχιερετία, principatus inter remiges. Exponitur simpliciter, remigatio: apud Suid.
ἀρχιερεύομαι, cum d. in c. ex Ἱερὸς 672
ἀρχιέταιρος, in c. ex Ἑταῖρος 519
ἀρχιευνοῦχος, in εὐνοῦχος 557
ἀρχιζωος in c. ex ζωὸς ibid.
ἀρχιθιασίτης in c. ex Θίασος, in posteriori significat.
ἀρχικλώπης, in c. ex Κλέπτω, sine præp.
ἀρχικὸς 199
ἀρχικυνηγὸς, in c. ex κυνηγὸς 950
ἀρχιμάγειρος, in Μάγειρος 989
ἀρχιμανδρίτης, ὁ, qui pluribus monachis præest, abbas. Comp. ex μάνδρα.
ἀρχίμιμος, in c. ex Μιμέομαι 105
ἀρχιοινοχόος, cum der. in οἰνοχόος 1808
ἀρχιπατριώτης, principes familiarum. Iosue c. 21.
ἀρχιπειρατὴς, in c. ex Πειρα 1265
ἀρχιποιμὴν, in c. ex Ποιμὴν 1356
ἀρχιπρεσβεία in c. sine pr. 1312
ἀρχιερεὺς, in ἀρχιερεύομαι.
ἀρχισιτοποιὸς, in σιτοποιός 1554
ἀρχιστράτηγος 43
ἀρχισυνάγωγος, in συνάγω 38
ἀρχισωματοφύλαξ, in σωματοφύλαξ 1771
ἀρχιτέκτων, cum d. in c. ex τέκτων 1613
ἀρχιτελώνης, in τελώνης 1851
ἀρχιτρίκλινος, in c. ex κλίνη 808
ἀρχιϋπασπιστής, in c. ex Ἀσπίς.
ἀρχίφυλοι, præfecti tribuum Deut. 29.
ἀρχίφοιτος, in c. ex Φῶς 1715
ἀρχίσιος 199
ἀρχιγλύπτάδης, magistratus ambiens, quasi ὁ τὰς ἀρχὰς γλύφων. Etym. & Eust.
ἀρχολάβος, magistratuum susceptor.
ἀρχολιπαρὴς in c. ex Λιπαρὴς 969
& in c. ex Λίπος ibid.
ἄρχομαι 198
ἀρχὸς 199
ἄρχω, cum d. 198
ἀρχώνης, in c. ex Ὠνέομαι 1850
ἈΡΩ 203
ἀρωγοναύτης, in c. ex Ναῦς 1080
ἀρωγὸς, in Ἀρήγω.
ἈΡΩΜΑ, cum d. 205
ἈΡΩΝΙΑ 206
ἀσάζω & ἀσάομαι, idem quod ἀσάομαι, ex eadémque origine deriuata: videlicet ab ἄση fastidium. apud Hesych.
ἄσακτος, in comp. ex Σάττω 1447
ἀσαλαμίνιος, imperitus maris & rei nauticæ. Aristoph. in Ran. κᾆτα πῶς διωκήσομαι Ἄπειρος ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος ὢν εἶτ' ἐλαύνειν; Fuerunt Salaminij rei nauticæ peritissimi.
ἄσαλευτος, in c. ex Σάλος 1443
ἀσάλπιγκτος, in comp. ex Σάλπιγξ 1444
ἈΣΑΜΙΝΘΟΣ 206
ἀσάνδαλος, in compos. ex Σανδάλιον 1444
ἄσαντος, in comp. ex σαίνω 1453
ἀσάομαι, in Ἄδω.
ἀσαπὴς, cum ἄσηπτος.
ἄσαρκος, cum d. in comp. ex Σάρξ 1445
ἈΣΑΡΟΝ, cum d. 206. & in c. ex Σαίρω verro 1442
ἀσαφὴς, cum d. in c. ex Σαφὴς 1448

Ἀγοράζειν in c.ex Σχοινίλ ibid.
ΑΓΣΒΟΛΗ, cum d. 2.6
ἀγύλλ-ε cum d.in c.ex Σίλλα 1439
ἀγύλλ-ε, cum d.in c.ex Σίλλ- 1453
ἀδάφεια, in c.ex Σείρ 1451
ΑΣΕΛΓΑΣ, cum d. 208
ἀσκαγδάλεβρα, in c.ex Κέφαλ 774
ἀσκαρίζειν, habentibus 1492
ἀσκαρίζειν, in Aσκαλωνίτ.
ἀσκιλίω, in c.ex Σκιλλοῦ 1451
ἀσκιμῶ, in c. ex Σκιμοῦς 1451
ἀσκιμῶ cum ἀσκάνδ.
ἀσκιμῶ Aὐδ.
ἀσκιμοειδεῖς cum d.in c.ex Σίμφ, fine pr. 1458
ἀσκιπῶ, in c.ex Σίσπο 1459
ἀσκιφόρ-ε, cum d.in c.ex Σίδηρος 1462
ἀσκλεῖς, qui non est σκληρὸς seu injucundus. Plut.in præcept. san. & in Lycurgo.
ΑΣ ΝΗ 207
ἀσπάσιος, τύπολ. in c.ex Σίμα 143
ἀσπάσ-ομαι, in Aσπὶς.
ΑΣΠΡΑΚΟΣ 207
ΑΣΣΙΣ ibid.
ἄσσατος, cum d.in c.ex Σίσυς 1465
ΑΣΣΑΛΑΒΟΣ 207
ΑΣΣΑΛΑΟΣ ibid.
ἀσσαλεύειν, ἀσσαλεύτως, in c.ex Σκριπτ 1463
ΑΣΣΑΛΙΑΣ 2.7
ΑΣΣΑΛΟΝΤΗΣ ib d.
ἀσσαμαθὰ μωλτες, cum d. in σκαφάδμωλον 1051
ἀσσαμις, ἀσσαρθμοὶ, in c.ex Σκαφεῖον 1407
ἀσσαρεμβλὴν, in Aσσαρῆς.
ἀσσαρῆς, cum σκαφεῖ ἔμπλεων Σκαφεῖον ibid.
ΑΣΣΑΡΓΣ 207
ἀσσάρεσος, in σκαφεῖον.
Ἀσσάρ-ιον ὁ calceorum seu fandaliorum genus. Hesych. Aliis crepitaculi quoddam genus. Poll. lib.4 c.9.
ἀσσαλίσκιον ἀβά 9ε 559
ἀσσα μεγάλων cum d.in c.ex Σκάλλω 1471
& in c. ex Σκα 1472
ἀσκαλίσκη, in Aσκάλων.
ἀσκαλώσ-ω, in com. ex Σκαλῶνιον 1473
ἀσκανί, cum d. in com.ex Σκάπτω 1477
ἀσκαν-ῶ, cum d.in com. fine pr. tinentibus 14 5
Ἀσκὰ χ-ὴ, Attici calceamenti genus Suid. Hesych. Eutt. Poll. lib.7 tradit fuisse calceamentum hirsutum, vtile nyemali tempore.
ἀσκαδ-ῶ cum d.in c.ex Σκαδῶ, fine pr. 1478
ἀσκεδωρεῖσε, in σκιδωρῆς 1224
ΑΣΚΕΩ 2.8
ἀσκεπάζ-ω, cum d.in c.ex Σκέπη 519
ἀσκεπασία, in Aσκέπασμ.
ἀσκεπάζ-ω, cum d.in c.ex Σκέπη 1481
ἀσκεπτε, ἀσκεπ-ῶς, cum d.in ἀσκέπασμ. 1483
ἀσκεπάρν-ος, in σκόλοψ Aσκὸς.
ἀσκὸς in c.ex Σκιὰ 1484
ἀσκοπάνιον σκιλοπιον 1472
ἀσκοπ-ισμὸς Aσκὸς.
ἀσκ-οπίσ-ω, in c.ex Πλῆσ 1305
ἄσκυτος cum d.in c.ex σκυτοτόμ. 1475 & 1477
ἀσκωμφόρ-ος, in compos. ex Σκάφος δος 1487
ΑΣΚΟΣ 208
ἀσκορ-λωμίζ-ω, in c.ex φλωμίζω 1714
ἀσκόλαπτος, ita vt non vexeris aut fatigeris. Si ἀσκ- τὸ σκόλοψ.
Ἄσκυρον 208
ἀσκυτ-ικὸς, cum der. ἀσκυτομ-ὴ, in Aσκὸς.
ἀσκ-ῶ, ἀσκυ-ῶνται Aἰδῶ 53
ἀσκωλοκοπ-ῶντες, in c. ex κρεμαντὸς 740
ΑΣΜΕΝΟΣ, cum d. 208
ἀσμικὸς cum d.in c.ex Σμικρὸς 1142
ἀσπ-ὸς, cum d. in c.ex Σκεῖος 1496
ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ 208
ἀσπάσκοντες, in c.ex Σπάδω 1498
ἀσπασίζ-ομαι Σπαίρω ibid.
ΑΣΠΑΛΑΘΟΣ 209
ἀσπαλαθοῦς, cum d. 1501
ΑΣΠΙΔ-ΙΑΤΟΣ, cum d. 209
ἀσπιδ-ίζουσι Σπαίρω 1498
ἄσπιλ-ος, cum d.in c.ex σπιλόω 1505
ἀσπ-ίσ-ω, um d. Σπασμὸς, & cum σπῶ & in πασπ-άζομαι.
ἀσπ-ῶ 1507
ἀσπῶ ιος, in c.ex σπείρω, fine præp. 1 5
ἀσπ-ῶρ-ος, in c.ex Σπάρος 1508
ἄσπ-ρος, in c.ex Σπίνος liquor 491
ἀσπαλ-ὸς, & in Aσπὶς
ἀσπ-ῶ, in c.ex Σίσπο 1459
ἀσπ-ῶρ-ος cum d.in ἄσπ. 1461
ἀσπ-ῶ, in c.ex Σίδηρος 1462
ἄσπαγος, qui non est σπαγὸς seu injucundus. Plut.in præcept. san. & in Lycurgo.
ΑΣ ΝΗ 207
ἀστάνη, τύπολ. in c.ex Σίνα 143
ἀστ-ῶν, in Aστὸς.
ΑΣΤΡΑΚΟΣ 207
ΑΣΣΙΣ ibid.
ἄστατος cum d.in c.ex Σίτος 1465
ΑΣΚΑΛΑΒΟΣ 207
ΑΣΚΑΛΑΟΣ ibid.
ἀστ-ὸς ἀλάτως, ἄσκαλτος, in c.ex Σκάλλω 1463
ΑΣΚΑΛΩΝΙΑΣ 2.7
ΑΣΚΑΛΩΝΤΗΣ ib d.
ἀστικαμάδ μωτες, cum d. in σκαφάδμωλον 1051
ἀστικὸς, ἀστικῶθμοι, in c.ex Σκαφεῖον 1407
ἀστ-ῶρ ἐμβλὴν, in Aστρῶλ.
ἀστρολόζειν cum σκαφεῖ ἔμπλεων Σκαφεῖον ibid.
ΑΣΤΑΡΓΣ 207
ἀστ-ῶλεγος, in ἀστραγάλ.
Ἀστρ-ὸβ ὁ calceorum seu fandaliorum genus. Hesych. Aliis crepitaculi quoddam genus. Poll. lib.4 c.9.
ἀστ-ῶλεσκιον ἀβά 9ε 559
ἀστα μεγάλων cum d.in c.ex Σκάλλω 1471
& in c. ex Σκα 1472
ἀσκαλίσκη, in Aσκάλων.
ἀσκαλώσ-ω, in com. ex Σκαλῶνιον 1473
ἀσκανί, cum d. in com.ex Σκάπτω 1477
ἀσκαν-ῶ, cum d.in com. fine pr. tinentibus 14 5
Ἀσκὰ χ-ὴ, Attici calceamenti genus Suid. Hesych. Eutt. Poll. lib.7 tradit fuisse calceamentum hirsutum, vtile nyemali tempore.
ἀσκαδ-ῶ cum d.in c.ex Σκαδῶ, fine pr. 1478
ἀσκεδωρεῖσε, in σκιδωρῆς 1224
ΑΣΚΕΩ 2.8
ἀσκεπάζ-ω, cum d.in c.ex Σκέπη 519
ἀσκεπασία, in Aσκέπασμ.
ἀσκεπάζ-ω, cum d.in c.ex Σκέπη 1481
ἀσκεπτε, ἀσκεπ-ῶς, cum d.in ἀσκέπασμ. 1483
ἀσκεπάρν-ος, in σκόλοψ Aσκὸς.
ἀσκὸς in c.ex Σκιὰ 1484
ἀσκοπάνιον σκιλοπιον 1472
ἀσκοπ-ῶ, in c.ex Πλῆσ 1305
ἄσκυτος cum d.in c.ex σκυτοτόμ. 1475 & 1477
ἀσκωμφόρ-ος, in compos. ex Σκάφος δος 1487
ΑΣΚΟΣ 208
ἀσκορ-λωμίζ-ω, in c.ex φλωμίζω 1714
ἀσκόλαπτος, ita vt non vexeris aut fatigeris. Si ἀσκ- τὸ σκόλοψ.
Ἄσκυρον 208
ἀσκυτ-ικὸς, cum der. ἀσκυτομ-ὴ, in Aσκὸς.
ἀσκ-ῶ, ἀσκυ-ῶνται Aἰδῶ 53
ἀσκωλοκοπ-ῶντες, in c. ex κρεμαντὸς 740
ΑΣΜΕΝΟΣ, cum d. 208
ἀσμικὸς cum d.in c.ex Σμικρὸς 1142
ἀσπ-ὸς, cum d. in c.ex Σκεῖος 1496
ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ 208
ἀσπάσκοντες, in c.ex Σπάδω 1498
ἀσπασίζ-ομαι Σπαίρω ibid.
ΑΣΠΑΛΑΘΟΣ 209
ἀσπαλαθοῦς, cum d. 1501
ἀσπιδ-ίζουσι Σπαίρω 1498
ἀσπιδ-ῶτος, cum d.in c.ex σπιδόω 1505
ἀσπ-ίσ-ω, um d. Σπασμὸς, & cum σπῶ & in πασπ-άζομαι.
ἀσπ-ῶ 1507
ἀσπῶ ιος, in c.ex σπείρω, fine præp. 1 5
ἀσπ-ῶρ-ος, in c.ex Σπάρος 1508
ἄσπ-ρος, in c.ex Σπίνος liquor 491
ἀσπαλ-ὸς, & in Aσπὶς
ἀσπ-ῶ, in c.ex Σίσπο 1459
ἀσπ-ῶρ-ος cum d.in ἄσπ. 1461
ἀσπ-ῶ, in c.ex Σίδηρος 1462
ἄσπαγος, qui non est σπαγὸς seu injucundus. Plut.in præcept. san. & in Lycurgo.
ΑΣ ΝΗ 207
ἀστάνη, τύπολ. in c.ex Σίνα 143
ἀστ-ῶν, in Aστὸς.
ἀστ-ῶρ ἐμβλὴν, in Aστρῶλ.
ἀστρολόζειν cum σκαφεῖ ἔμπλεων Σκαφεῖον ibid.
ΑΣΤΑΡΓΣ 207
ἀστ-ῶλεγος, in ἀστραγάλ.
Ἀστρ-ὸβ ὁ calceorum seu fandaliorum genus. Hesych. Aliis crepitaculi quoddam genus. Poll. lib.4 c.9.
ἀστ-ῶλεσκιον ἀβά 9ε 559
ἀστα μεγάλων cum d.in c.ex Σκάλλω 1471
& in c. ex Σκα 1472
ἀσκαλίσκη, in Aσκάλων.
ἀσκαλώσ-ω, in com. ex Σκαλῶνιον 1473
ἀσκανί, cum d. in com.ex Σκάπτω 1477
ἀσκαν-ῶ, cum d.in com. fine pr. tinentibus 14 5
Ἀσκὰ χ-ὴ, Attici calceamenti genus Suid. Hesych. Eutt. Poll. lib.7 tradit fuisse calceamentum hirsutum, vtile nyemali tempore.
ἀσκαδ-ῶ cum d.in c.ex Σκαδῶ, fine pr. 1478
ἀσκεδωρεῖσε, in σκιδωρῆς 1224
ΑΣΚΕΩ 2.8
ἀσκεπάζ-ω, cum d.in c.ex Σκέπη 519
ἀσκεπασία, in Aσκέπασμ.
ἀσκεπάζ-ω, cum d.in c.ex Σκέπη 1481
ἀσκεπτε, ἀσκεπ-ῶς, cum d.in ἀσκέπασμ. 1483
ἀσκεπάρν-ος, in σκόλοψ Aσκὸς.
ἀσκὸς in c.ex Σκιὰ 1484
ἀσκοπάνιον σκιλοπιον 1472
ἀσκοπ-ῶ, in c.ex Πλῆσ 1305
ἄσκυτος cum d.in c.ex σκυτοτόμ. 1475 & 1477
ἀσκωμφόρ-ος, in compos. ex Σκάφος δος 1487
ΑΣΚΟΣ 208
ἀσκορ-λωμίζ-ω, in c.ex φλωμίζω 1714
ἀσκόλαπτος, ita vt non vexeris aut fatigeris. Si ἀσκ- τὸ σκόλοψ.
Ἄσκυρον 208
ἀσκυτ-ικὸς, cum der. ἀσκυτομ-ὴ, in Aσκὸς.
ἀσκ-ῶ, ἀσκυ-ῶνται Aἰδῶ 53
ἀσκωλοκοπ-ῶντες, in c. ex κρεμαντὸς 740
ΑΣΜΕΝΟΣ, cum d. 208
ἀσμικὸς cum d.in c.ex Σμικρὸς 1142
ἀσπ-ὸς, cum d. in c.ex Σκεῖος 1496
ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ 208
ἀσπάσκοντες, in c.ex Σπάδω 1498
ἀσπασίζ-ομαι Σπαίρω ibid.
ΑΣΠΑΛΑΘΟΣ 209
ἀσπαλαθοῦς, cum d. 1501
ἀσπιδ-ίζουσι Σπαίρω 1498
ἀσπιδ-ῶτος, cum d.in c.ex σπιδόω 1505
ἀσπ-ίσ-ω, um d. Σπασμὸς, & cum σπῶ & in πασπ-άζομαι.
ἀσπ-ῶ 1507
ἀσπῶ ιος, in c.ex σπείρω, fine præp. 1 5
ἀσπ-ῶρ-ος, in c.ex Σπάρος 1508
ἄσπ-ρος, in c.ex Σπίνος liquor 491
ἀσπαλ-ὸς, & in Aσπὶς
ἀσπ-ῶ, in c.ex Σίσπο 1459
ἀσπ-ῶρ-ος cum d.in ἄσπ. 1461
ἀσπ-ῶ, in c.ex Σίδηρος 1462
ἄσπαγος, qui non est σπαγὸς seu injucundus. Plut.in præcept. san. & in Lycurgo.
ΑΣ ΝΗ 207
ἀστάνη, τύπολ. in c.ex Σίνα 143
ἀστ-ῶν, in Aστὸς.
ἀστ-ῶρ ἐμβλὴν, in Aστρῶλ.
ἀστρολόζειν cum σκαφεῖ ἔμπλεων Σκαφεῖον ibid.
ΑΣΤΑΡΓΣ 207
ἀστ-ῶλεγος, in ἀστραγάλ.
Ἀστρ-ὸβ ὁ calceorum seu fandaliorum genus. Hesych. Aliis crepitaculi quoddam genus. Poll. lib.4 c.9.
ἀστ-ῶλεσκιον ἀβά 9ε 559
ἀστα μεγάλων cum d.in c.ex Σκάλλω 1471
& in c. ex Σκα 1472
ἀσκαλίσκη, in Aσκάλων.
ἀσκαλώσ-ω, in com. ex Σκαλῶνιον 1473
ἀσκανί, cum d. in com.ex Σκάπτω 1477
ἀσκαν-ῶ, cum d.in com. fine pr. tinentibus 14 5
Ἀσκὰ χ-ὴ, Attici calceamenti genus Suid. Hesych. Eutt. Poll. lib.7 tradit fuisse calceamentum hirsutum, vtile nyemali tempore.
ἀσκαδ-ῶ cum d.in c.ex Σκαδῶ, fine pr. 1478
ἀσκεδωρεῖσε, in σκιδωρῆς 1224
ΑΣΚΕΩ 2.8
ἀσκεπάζ-ω, cum d.in c.ex Σκέπη 519
ἀσκεπασία, in Aσκέπασμ.
ἀσκεπάζ-ω, cum d.in c.ex Σκέπη 1481
ἀσκεπτε, ἀσκεπ-ῶς, cum d.in ἀσκέπασμ. 1483
ἀσκεπάρν-ος, in σκόλοψ Aσκὸς.
ἀσκὸς in c.ex Σκιὰ 1484
ἀσκοπάνιον σκιλοπιον 1472
ἀσκοπ-ῶ, in c.ex Πλῆσ 1305
ἄσκυτος cum d.in c.ex σκυτοτόμ. 1475 & 1477
ἀσκωμφόρ-ος, in compos. ex Σκάφος δος 1487
ΑΣΚΟΣ 208
ἀσκορ-λωμίζ-ω, in c.ex φλωμίζω 1714
ἀσκόλαπτος, ita vt non vexeris aut fatigeris. Si ἀσκ- τὸ σκόλοψ.
Ἄσκυρον 208
ἀσκυτ-ικὸς, cum der. ἀσκυτομ-ὴ, in Aσκὸς.
ἀσκ-ῶ, ἀσκυ-ῶνται Aἰδῶ 53
ἀσκωλοκοπ-ῶντες, in c. ex κρεμαντὸς 740
ΑΣΜΕΝΟΣ, cum d. 208
ἀσμικὸς cum d.in c.ex Σμικρὸς 1142
ἀσπ-ὸς, cum d. in c.ex Σκεῖος 1496
ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ 208

ἀσπάσκοντες, in c.ex Σπάδω 1498
ἀσπασίζ-ομαι Σπαίρω ibid.
ΑΣΠΑΛΑΘΟΣ 209
ἀσπαλαθοῦς, cum d. 1501
ἀσπιδ-ίζουσι Σπαίρω 1498
ἀσπιδ-ῶτος, cum d.in c.ex σπιδόω 1505
ἀσπ-ίσ-ω, um d. Σπασμὸς, & cum σπῶ & in πασπ-άζομαι.
ἀσπ-ῶ 1507
ἀσπῶ ιος, in c.ex σπείρω, fine præp. 1 5
ἀσπ-ῶρ-ος, in c.ex Σπάρος 1508
ἄσπ-ρος, in c.ex Σπίνος liquor 491
ἀσπαλ-ὸς, & in Aσπὶς
ἀσπ-ῶ, in c.ex Σίσπο 1459
ἀσπ-ῶρ-ος cum d.in ἄσπ. 1461
ἀσπ-ῶ, in c.ex Σίδηρος 1462
ἄσπαγος, qui non est σπαγὸς seu injucundus. Plut.in præcept. san. & in Lycurgo.
ΑΣ ΝΗ 207
ἀστάνη, τύπολ. in c.ex Σίνα 143
ἀστ-ῶν, in Aστὸς.
ἀστ-ῶρ ἐμβλὴν, in Aστρῶλ.
ἀστρολόζειν cum σκαφεῖ ἔμπλεων Σκαφεῖον ibid.
ΑΣΤΑΡΓΣ 207
ἀστ-ῶλεγος, in ἀστραγάλ.
Ἀστρ-ὸβ ὁ calceorum seu fandaliorum genus. Hesych. Aliis crepitaculi quoddam genus. Poll. lib.4 c.9.
ἀστ-ῶλεσκιον ἀβά 9ε 559
ἀστα μεγάλων cum d.in c.ex Σκάλλω 1471
& in c. ex Σκα 1472
ἀσκαλίσκη, in Aσκάλων.
ἀσκαλώσ-ω, in com. ex Σκαλῶνιον 1473
ἀσκανί, cum d. in com.ex Σκάπτω 1477
ἀσκαν-ῶ, cum d.in com. fine pr. tinentibus 14 5
Ἀσκὰ χ-ὴ, Attici calceamenti genus Suid. Hesych. Eutt. Poll. lib.7 tradit fuisse calceamentum hirsutum, vtile nyemali tempore.
ἀσκαδ-ῶ cum d.in c.ex Σκαδῶ, fine pr. 1478
ἀσκεδωρεῖσε, in σκιδωρῆς 1224
ΑΣΚΕΩ 2.8
ἀσκεπάζ-ω, cum d.in c.ex Σκέπη 519
ἀσκεπασία, in Aσκέπασμ.
ἀσκεπάζ-ω, cum d.in c.ex Σκέπη 1481
ἀσκεπτε, ἀσκεπ-ῶς, cum d.in ἀσκέπασμ. 1483
ἀσκεπάρν-ος, in σκόλοψ Aσκὸς.
ἀσκὸς in c.ex Σκιὰ 1484
ἀσκοπάνιον σκιλοπιον 1472
ἀσκοπ-ῶ, in c.ex Πλῆσ 1305
ἄσκυτος cum d.in c.ex σκυτοτόμ. 1475 & 1477
ἀσκωμφόρ-ος, in compos. ex Σκάφος δος 1487
ΑΣΚΟΣ 208
ἀσκορ-λωμίζ-ω, in c.ex φλωμίζω 1714
ἀσκόλαπτος, ita vt non vexeris aut fatigeris. Si ἀσκ- τὸ σκόλοψ.
Ἄσκυρον 208
ἀσκυτ-ικὸς, cum der. ἀσκυτομ-ὴ, in Aσκὸς.
ἀσκ-ῶ, ἀσκυ-ῶνται Aἰδῶ 53
ἀσκωλοκοπ-ῶντες, in c. ex κρεμαντὸς 740
ΑΣΜΕΝΟΣ, cum d. 208
ἀσμικὸς cum d.in c.ex Σμικρὸς 1142
ἀσπ-ὸς, cum d. in c.ex Σκεῖος 1496
ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ 208

INDEX.

ἀυτὸπαπος, in Αὐτὸς.
ἀυτοπαγὴς, in c. ex Στέγω 1517
ἀυτοπαθὴς, cum d. in c. ex Τίλω 1598
1599. & 1600.
ἀυτοπήγω, in c. fine pr. 1615
ἀυτοπρομόλος, in c. ex πρόειμι 1647
ἀυτοπρόσωπος, cum d. in c. ex Ἔργον 500
ἀυτοφλεγὴς, in comm. ex Φλογὼ 1753
ἀυτοφόνος, in com. ex Φένω 1722
ἀυτοφυὴς, in c. ex Φύρτος 1737
ἀυτοφυὴς, in c. ex Φύτλα 1724
ἀυτοφυὼς, cum d. in c. fine præp. 1779
ἀυτόφωτος 1780
ἀυτοφωνὴς, in c. ex Φωνὴ fine præp. 1783
ἀυτοχθὼν, cum der. in c. ex Φθὼ. 1785
ἀυτοχὼς, in c. ex Φὼς 1715
ἀυτοχὴρ, in c. ex Χεὶρ 1800
ἀυτοχὼς, in c. ex χθὲς 1802
ἀυτοχθονίτης, in χθονίτης. 1591
ἀυτοχθὼν, in c. ex Χθὼν 1811
ἀυτοχρὼς, in c. ex Χρὼς 1817
ἀυτοχρὼν, in c. ex Χρὼν 1809
ἀυτοχρῶμα, in compos. ex Χρῶμα res. 1825
ἀυτοχὼς, in c. ex Χεὶρ 1827
ἀυτοχωτὸς, in c. ex χωτὸς 1808
ἀὐτὸς, sive ἀὐτὸς, cum d. 1179
ἀὐτὼς, sive ἀὐτὼς, in Αὐτὸς
Αὐχενίζω, cum d. αὐχὴν, in Αὐχμὸς.
ΑΥ̓ΧἘΩ, cum d. 222
ΑΥ̓ΧἨΝ ibid.
ἀυχηνιαῖος, in Αὐχὼν.
ΑΥ̓ΧΙὈΣ, cum d. 223
ΑΥ̓Ω, sive ἀὔω, cum d. ibid.
ἀὔω, an d ex Αὔω, clamo.
¶ ἀφαγίζω, cum d. in c. ex Ἁγὼς.
ἀφαγισμὸς, purificatio, consecratio. Exponitur etiam, tanctimonia.
ἀφαμίσσω, cum d. in c. ex Αἶμα.
ἀφαμὼν, cum d. in c. ex Αἰμὼν 86
ΚΦΑΚΗ 224
ἀφανάλωμα, in c. ex Ἁνάλωμα.
ἀφανὴς, in c. ex Φαίνω 1711
ἀφανὼν, in c. ex Φὼς 1715
ἀφαρπαστὴς, in c. ex Ἁρπάζω.
ἀφαρπαστὼν, in c. ex Ἁρπάζω.
ἀφασία, in c. ex φάσις 1719
ἀφάτως, in ἀφὰ.
ἀφάτως, in c. ex φατὸς 1719
ἀφαυρόφωτος, in ἀφαὺρ.
ΑΦΑΤΡὈΣ 224
ἀφαὼς, in c. ex Κὼ ficco.
ἀφάω, in ἀφὰ.
ἀφεγγὼς, in c. ex Φὶγγω 1721
ἀφεῖδὴς, cum d. in c. ex Φείδομαι. 1721
ΑΦΕΛἨΣ, cum d. 224
ἀφελκὼν, ἀφελκωσὶς, in c. ex Ἕλκω.
ἀφέλκω, cum d. in c. ex Ἕλκω cum præp.
ἀφέλκω, in ἀφέλκω.
ΚΦΕΝΟΣ 224
ἀφεντόνδα, nomen lusus apud Poll. lib. 9. dicti ἀφ' τὸ ἀφίημι, vt idem docet.
ἀφεμίωδία, in c. ex Ἐμέω.
ἀφέρμω, cum d. in c. ex Ἔρμω.
ἀφεσὶς, ἀφεσὶς, in ἀφίημι. 1733
ἀφεσὶς, ἀφεσὶς, in ἀφίημι. 563
ἀφεσταμὼν, in ἵστημι. ibid.
ἀφεστηκὼς, in ἀφίστημι.
ἀφέστως, in c. ex Ἑστὼς 526
ἀφετηρία, ἀφετὴριον, demissor : ab ἀφίημι. 1200
ἀφετὴριος, cum d. ἀφίστημι, ἀφέστως 564
ἀφέω, in c. ex Εὔω.
ἀφὴλω, cum d. in c. ex Ἕλω 560
ἀφὴν, in ἀφύσσω, tango 176.
& in der. ex Ἄσσω, accendo. 179
ἀφὴρ, in c. ex Ἀὴρ 1780
ἀφηβὼν, cum d. in c. ex Ἥβη. 1783
ἀφηνιάμων, in c. ex Ἡνίοχος 604
ἀφηρὼς, ἀφήρων, in com. ex Φήμη. 1715
ἀφθιτίζω, cum der. in comp. ex Ἅφθιτα.
ἄφθιτος cum d. in ἄφατος 564
ΑΦΘΑΙ 225
ἀφθόγγεσθαι, ἀφθογγὼς, cum d. 592
ἀφθόνως, in A' cum.
ἀφθογγὼς, in comp. ex Φθέγγομαι. 1741
ἀφθορὼς, in c. ex Μάπω 1054
ἀφθὼνος, in c. ex Φθόνος 1744
ἀφθὼς, in Ἀφθὼς
ἀφθὼς, in c. ex Φθίνω 1743
ἀφὶ, in comp. ser. in compos. ex Φύσις 1745
ἀφθὼς, cum d. in compos. ex φθὼς 1745
ἀφθὼν, in Ἀ'φθαι.
ΑΦΙΑ 225
ἀφιδρὼς, in c. ex Ἱδρὼς 670
ἀφιλὼς, in com. ex Φίλος
ἀφιλὼς, in c. ex l'ἀφὼς.
ἀφιλὼς, in c. ex l'ἀνδρὼς.
ἀφίστωρ, in ἀφίστωρ.
ἀφικτὼς, in c. ex Ἀφίκω 86
ἀφικτὼς, in c. ex Ἀπὸω necto 170
ΑΦΑΡ, κίτος 224
ἀφαρὶς, ἴδος, ἡ pinna quam thynnus femina sub ventre habet, apud Athen lib. 7. ex Aristot.
Α'ΦΑ'Γ'ΚΗ 224
ἀφαμὼς, &c. in c. ex Φάμαι 1712
ἀφαμὼζω, vel ἀφαμόω, in c. ex ἀφὰζω 224
ἀφαζὼμαι, in c. ex Ζωὸς 586
ἀφαὼς, ὼ, ὼ ἡ inuestis. Hesych. Item inratu. : vt ἄφοφος ὼ, apud Suid. Etymologus deducit ἀφὼ τὸ φέρω, adhærque ex Callimacho ἁ ἄφαρ φαίνεται.
ἀφαὼς, inratus Φάφ ὼ ἀφ' ὅσον, inquit Etym.
ἀφαζὼ, in c. ex Ἀφὼ.
ἀφαπάζω, in c. ex Ἁπάζω.
ἀφαὼς, in c. ex ῥάπτω 1719
ἀφάω, in ἀφὰ.
ἀφάπτω, in c. ex φατὸς 1719
ἀφαωφάω, in ἀφὰω.
Α'ΦΑΤΡὈΣ 224
ἀφαὼς, in c. ex Κὼ ficco.
ἀφάω, in ἀφὰ.
ἀφεγγὼς, in c. ex Φὶγγω 1721
ἀφὶδὴς, cum d. in c. ex Φείδομαι. 1721
Α'ΦΕΛἨΣ, cum d. 224
ἀφελκὼν, ἀφελκωσὶς, in c. ex Ἕλκω.
ἀφέλκω, cum d. in c. ex Ἕλκω cum præp.
ἀφέλκω, in ἀφέλκω.
ΚΦΕΝΟΣ 224
ἀφεντόνδα, nomen lusus apud Poll. lib. 9. dicti ἀφ' τὸ ἀφίημι, vt idem docet.
ἀφεμίωδία, in c. ex Ἐμέω.
ἀφέρμω, cum d. in c. ex Ἔρμω.
ἀφεσὶς, ἀφεσὶς, in ἀφίημι. 1733
ἀφεσὶς, ἀφεσὶς, in ἀφίημι. 563
ἀφεστηκὼς, in ἵστημι. ibid.
ἀφέστως, in c. ex Ἑστὼς 526
ἀφετηρία, ἀφετὴριον, demissor : ab ἀφίημι. 1200
ἀφετὴριος, cum d. ἀφίστημι, ἀφέστως 564
ἀφὴλω, in c. ex Εὔω.
ἀφὴλω, cum d. in c. ex Ἕλω 560
ἀφὴν, in ἀφύσσω, tango 176.
& in der. ex Ἄσσω, accendo. 179
ἀφὴρ, in c. ex Ἀὴρ 1780
ἀφηβὼν, cum d. in c. ex Ἥβη. 1783
ἀφηνιάμων, in c. ex Ἡνίοχος 604
ἀφηρὼς, ἀφήρων, in com. ex Φήμη. 1715
ἀφθιτίζω, cum der. in comp. ex Ἅφθιτα.
ἄφθιτος cum d. in ἄφατος 564
ΑΦΘΑΙ 225
ἀφθόγγεσθαι, ἀφθογγὼς, cum d. 592
ἀφθόνως, in A' cum.
ἀφθογγὼς, in comp. ex Φθέγγομαι. 1741
ἀφθορὼς, in c. ex Μάπω 1054
ἀφθὼνος, in c. ex Φθόνος 1744
ἀφθὼς, in Ἀφθὼς
ἀφθὼς, in c. ex Φθίνω 1743
ἀφὶ, in comp. ser. in compos. ex Φύσις 1745
ἀφθὼν, cum d. in compos. ex φθὼς 1745
ἀφθὼν, in Ἀ'φθαι.
ΑΦΙΑ 225
ἀφιδρὼς, in c. ex Ἱδρὼς 670
ἀφιλὼς, in com. ex Φίλος
ἀφιλὼς, in c. ex l'ἀφὼς.
ἀφιλὼς, in c. ex l'ἀνδρὼς.
ἀφίστωρ, in ἀφίστωρ.
ἀφικτὼς, in c. ex Ἀφίκω 86
ἀφικτὼς, in c. ex Ἀπὸω necto 170
ΑΦΑΡ, κίτος 224
ἀφαρὶς, ἴδος, ἡ pinna quam thynnus femina sub ventre habet, apud Athen lib. 7. ex Aristot.
Α'ΦΑ'Γ'ΚΗ 224
ἀφαμὼς, &c. in c. ex Φάμαι 1712
ἀφαμὼζω, vel ἀφαμόω, in c. ex ἀφὰζω 224
ἀφαζὼμαι, in c. ex Ζωὸς 586
ἀφαὼς, ὼ, ὼ ἡ inuestis. Hesych. Item inratu. : vt ἄφοφος ὼ, apud Suid. Etymologus deducit ἀφὼ τὸ φέρω, adhærque ex Callimacho ἁ ἄφαρ φαίνεται.
ἀφαὼς, inratus Φάφ ὼ ἀφ' ὅσον, inquit Etym.
ἀφαζὼ, in c. ex Ἀφὼ.
ἀφάπτω, in c. ex Ἁπάζω.
ἀφαὼς, in c. ex ῥάπτω 1719
ἀφάω, in ἀφὰ.
ἀφάπτω, in c. ex φατὸς 1719
ἀφαωφάω, in ἀφὰω.
Α'ΦΑΤΡὈΣ 224
ἀφαὼς, in c. ex Κὼ ficco.
ἀφάω, in ἀφὰ.
ἀφεγγὼς, in c. ex Φὶγγω 1721
ἀφὶδὴς, cum d. in c. ex Φείδομαι. 1721
ΑΦΕΛἨΣ, cum d. 224
ἀφελκὼν, ἀφελκωσὶς, in c. ex Ἕλκω.
ἀφέλκω, cum d. in c. ex Ἕλκω cum præp.
ἀφέλκω, in ἀφέλκω.
ΚΦΕΝΟΣ 224
ἀφεντόνδα, nomen lusus apud Poll. lib. 9. dicti ἀφ' τὸ ἀφίημι, vt idem docet.
ἀφεμίωδία, in c. ex Ἐμέω.
ἀφέρμω, cum d. in c. ex Ἔρμω.
ἀφεσὶς, ἀφεσὶς, in ἀφίημι. 1733
ἀφεσὶς, ἀφεσὶς, in ἀφίημι. 563
ἀφεστηκὼς, in ἵστημι. ibid.
ἀφέστως, in c. ex Ἑστὼς 526
ἀφετηρία, ἀφετὴριον, demissor : ab ἀφίημι. 1200
ἀφετὴριος, cum d. ἀφίστημι, ἀφέστως 564
ἀφὴλω, in c. ex Εὔω.
ἀφὴλω, cum d. in c. ex Ἕλω 560
ἀφὴν, in ἀφύσσω, tango 176.
& in der. ex Ἄσσω, accendo. 179
ἀφὴρ, in c. ex Ἀὴρ 1780
ἀφηβὼν, cum d. in c. ex Ἥβη. 1783
ἀφηνιάμων, in c. ex Ἡνίοχος 604
ἀφηρὼς, ἀφήρων, in com. ex Φήμη. 1715
ἀφθιτίζω, cum der. in comp. ex Ἅφθιτα.
ἄφθιτος cum d. in ἄφατος 564
ΑΦΘΑΙ 225
ἀφθόγγεσθαι, ἀφθογγὼς, cum d. 592
ἀφθόνως, in A' cum.
ἀφθογγὼς, in comp. ex Φθέγγομαι. 1741
ἀφθορὼς, in c. ex Μάπω 1054
ἀφθὼνος, in c. ex Φθόνος 1744
ἀφθὼς, in Ἀφθὼς
ἀφθὼς, in c. ex Φθίνω 1743
ἀφὶ, in comp. ser. in compos. ex Φύσις 1745
ἀφθὼν, cum d. in compos. ex φθὼς 1745
ἀφθὼν, in Ἀ'φθαι.
ΑΦΙΑ 225
ἀφιδρὼς, in c. ex Ἱδρὼς 670
ἀφιλὼς, in com. ex Φίλος
ἀφιλὼς, in c. ex l'ἀφὼς.
ἀφιλὼς, in c. ex l'ἀνδρὼς.
ἀφίστωρ, in ἀφίστωρ.
ἀφικτὼς, in c. ex Ἀφίκω 86
ἀφικτὼς, in c. ex Ἀπὸω necto 170
ΑΦΑΡ, κίτος 224
ἀφαρὶς, ἴδος, ἡ pinna quam thynnus femina sub ventre habet, apud Athen lib. 7. ex Aristot.
Α'ΦΑ'Γ'ΚΗ 224
ἀφαμὼς, &c. in c. ex Φάμαι 1712
ἀφαμὼζω, vel ἀφαμόω, in c. ex ἀφὰζω 224
ἀφαζὼμαι, in c. ex Ζωὸς 586
ἀφαὼς, ὼ, ὼ ἡ inuestis. Hesych. Item inratu. : vt ἄφοφος ὼ, apud Suid. Etymologus deducit ἀφὼ τὸ φέρω, adhærque ex Callimacho ἁ ἄφαρ φαίνεται.
ἀφαὼς, inratus Φάφ ὼ ἀφ' ὅσον, inquit Etym.
ἀφαζὼ, in c. ex Ἀφὼ.
ἀφάπτω, in c. ex Ἁπάζω.
ἀφαὼς, in c. ex ῥάπτω 1719
ἀφάω, in ἀφὰ.
ἀφάπτω, in c. ex φατὸς 1719
ἀφαωφάω, in ἀφὰω.
Α'ΦΑΤΡὈΣ 224
ἀφαὼς, in c. ex Κὼ ficco.
ἀφάω, in ἀφὰ.
ἀφεγγὼς, in c. ex Φὶγγω 1721
ἀφὶδὴς, cum d. in c. ex Φείδομαι. 1721
ΑΦΕΛἨΣ, cum d. 224
ἀφελκὼν, ἀφελκωσὶς, in c. ex Ἕλκω.
ἀφέλκω, cum d. in c. ex Ἕλκω cum præp.
ἀφέλκω, in ἀφέλκω.
ΚΦΕΝΟΣ 224
ἀφεντόνδα, nomen lusus apud Poll. lib. 9. dicti ἀφ' τὸ ἀφίημι, vt idem docet.
ἀφεμίωδία, in c. ex Ἐμέω.
ἀφέρμω, cum d. in c. ex Ἔρμω.

INDEX.

ἀφεσὶς, ἀφεσὶς, in ἀφίημι. 1733
ἀφεσὶς, ἀφεσὶς, in ἀφίημι. 563
ἀφεστηκὼς, in ἵστημι. ibid.
ἀφέστως, in c. ex Ἑστὼς 526
ἀφετηρία, ἀφετὴριον, demissor : ab ἀφίημι. 1200
ἀφετὴριος, cum d. ἀφίστημι, ἀφέστως 564
ἀφὴλω, in c. ex Εὔω.
ἀφὴλω, cum d. in c. ex Ἕλω 560
ἀφὴν, in ἀφύσσω, tango 176.
& in der. ex Ἄσσω, accendo. 179
ἀφὴρ, in c. ex Ἀὴρ 1780
ἀφηβὼν, cum d. in c. ex Ἥβη. 1783
ἀφηνιάμων, in c. ex Ἡνίοχος 604
ἀφηρὼς, ἀφήρων, in com. ex Φήμη. 1715
ἀφθιτίζω, cum der. in comp. ex Ἅφθιτα.
ἄφθιτος cum d. in ἄφατος 564
ΑΦΘΑΙ 225
ἀφθόγγεσθαι, ἀφθογγὼς, cum d. 592
ἀφθόνως, in A' cum.
ἀφθογγὼς, in comp. ex Φθέγγομαι. 1741
ἀφθορὼς, in c. ex Μάπω 1054
ἀφθὼνος, in c. ex Φθόνος 1744
ἀφθὼς, in Ἀφθὼς
ἀφθὼς, in c. ex Φθίνω 1743
ἀφὶ, in comp. ser. in compos. ex Φύσις 1745
ἀφθὼν, cum d. in compos. ex φθὼς 1745
ἀφθὼν, in Ἀ'φθαι.
ΑΦΙΑ 225
ἀφιδρὼς, in c. ex Ἱδρὼς 670
ἀφιλὼς, in com. ex Φίλος
ἀφιλὼς, in c. ex l'ἀφὼς.
ἀφιλὼς, in c. ex l'ἀνδρὼς.
ἀφίστωρ, in ἀφίστωρ.
ἀφικτὼς, in c. ex Ἀφίκω 86
ἀφικτὼς, in c. ex Ἀπὸω necto 170
ΑΦΑΡ, κίτος 224
ἀφαρὶς, ἴδος, ἡ pinna quam thynnus femina sub ventre habet, apud Athen lib. 7. ex Aristot.
Α'ΦΑ'Γ'ΚΗ 224
ἀφαμὼς, &c. in c. ex Φάμαι 1712
ἀφαμὼζω, vel ἀφαμόω, in c. ex ἀφὰζω 224
ἀφαζὼμαι, in c. ex Ζωὸς 586
ἀφαὼς, ὼ, ὼ ἡ inuestis. Hesych. Item inratu. : vt ἄφοφος ὼ, apud Suid. Etymologus deducit ἀφὼ τὸ φέρω, adhærque ex Callimacho ἁ ἄφαρ φαίνεται.
ἀφαὼς, inratus Φάφ ὼ ἀφ' ὅσον, inquit Etym.
ἀφαζὼ, in c. ex Ἀφὼ.
ἀφάπτω, in c. ex Ἁπάζω.
ἀφαὼς, in c. ex ῥάπτω 1719
ἀφάω, in ἀφὰ.
ἀφάπτω, in c. ex φατὸς 1719
ἀφαωφάω, in ἀφὰω.
Α'ΦΑΤΡὈΣ 224
ἀφαὼς, in c. ex Κὼ ficco.
ἀφάω, in ἀφὰ.
ἀφεγγὼς, in c. ex Φὶγγω 1721
ἀφὶδὴς, cum d. in c. ex Φείδομαι. 1721
ΑΦΕΛἨΣ, cum d. 224
ἀφελκὼν, ἀφελκωσὶς, in c. ex Ἕλκω.
ἀφέλκω, cum d. in c. ex Ἕλκω cum præp.
ἀφέλκω, in ἀφέλκω.
ΚΦΕΝΟΣ 224
ἀφεντόνδα, nomen lusus apud Poll. lib. 9. dicti ἀφ' τὸ ἀφίημι, vt idem docet.
ἀφεμίωδία, in c. ex Ἐμέω.
ἀφέρμω, cum d. in c. ex Ἔρμω.

INDEX.

ἀφεσὶς, ἀφεσὶς, in ἀφίημι. 1733
ἀφεσὶς, ἀφεσὶς, in ἀφίημι. 563
ἀφεστηκὼς, in ἵστημι. ibid.
ἀφέστως, in c. ex Ἑστὼς 526
ἀφετηρία, ἀφετὴριον, demissor : ab ἀφίημι. 1200
ἀφετὴριος, cum d. ἀφίστημι, ἀφέστως 564
ἀφὴλω, in c. ex Εὔω.
ἀφὴλω, cum d. in c. ex Ἕλω 560
ἀφὴν, in ἀφύσσω, tango 176.
& in der. ex Ἄσσω, accendo. 179
ἀφὴρ, in c. ex Ἀὴρ 1780
ἀφηβὼν, cum d. in c. ex Ἥβη. 1783
ἀφηνιάμων, in c. ex Ἡνίοχος 604
ἀφηρὼς, ἀφήρων, in com. ex Φήμη. 1715
ἀφθιτίζω, cum der. in comp. ex Ἅφθιτα.
ἄφθιτος cum d. in ἄφατος 564
ΑΦΘΑΙ 225
ἀφθόγγεσθαι, ἀφθογγὼς, cum d. 592
ἀφθόνως, in A' cum.
ἀφθογγὼς, in comp. ex Φθέγγομαι. 1741
ἀφθορὼς, in c. ex Μάπω 1054
ἀφθὼνος, in c. ex Φθόνος 1744
ἀφθὼς, in Ἀφθὼς
ἀφθὼς, in c. ex Φθίνω 1743
ἀφὶ, in comp. ser. in compos. ex Φύσις 1745
ἀφθὼν, cum d. in compos. ex φθὼς 1745
ἀφθὼν, in Ἀ'φθαι.
ΑΦΙΑ 225
ἀφιδρὼς, in c. ex Ἱδρὼς 670
ἀφιλὼς, in com. ex Φίλος
ἀφιλὼς, in c. ex l'ἀφὼς.
ἀφιλὼς, in c. ex l'ἀνδρὼς.
ἀφίστωρ, in ἀφίστωρ.
ἀφικτὼς, in c. ex Ἀφίκω 86
ἀφικτὼς, in c. ex Ἀπὸω necto 170
ΑΦΑΡ, κίτος 224
ἀφαρὶς, ἴδος, ἡ pinna quam thynnus femina sub ventre habet, apud Athen lib. 7. ex Aristot.
Α'ΦΑ'Γ'ΚΗ 224
ἀφαμὼς, &c. in c. ex Φάμαι 1712
ἀφαμὼζω, vel ἀφαμόω, in c. ex ἀφὰζω 224
ἀφαζὼμαι, in c. ex Ζωὸς 586
ἀφαὼς, ὼ, ὼ ἡ inuestis. Hesych. Item inratu. : vt ἄφοφος ὼ, apud Suid. Etymologus deducit ἀφὼ τὸ φέρω, adhærque ex Callimacho ἁ ἄφαρ φαίνεται.
ἀφαὼς, inratus Φάφ ὼ ἀφ' ὅσον, inquit Etym.
ἀφαζὼ, in c. ex Ἀφὼ.
ἀφάπτω, in c. ex Ἁπάζω.
ἀφαὼς, in c. ex ῥάπτω 1719
ἀφάω, in ἀφὰ.
ἀφάπτω, in c. ex φατὸς 1719
ἀφαωφάω, in ἀφὰω.
Α'ΦΑΤΡὈΣ 224
ἀφαὼς, in c. ex Κὼ ficco.
ἀφάω, in ἀφὰ.
ἀφεγγὼς, in c. ex Φὶγγω 1721
ἀφὶδὴς, cum d. in c. ex Φείδομαι. 1721
ΑΦΕΛἨΣ, cum d. 224
ἀφελκὼν, ἀφελκωσὶς, in c. ex Ἕλκω.
ἀφέλκω, cum d. in c. ex Ἕλκω cum præp.
ἀφέλκω, in ἀφέλκω.
ΚΦΕΝΟΣ 224
ἀφεντόνδα, nomen lusus apud Poll. lib. 9. dicti ἀφ' τὸ ἀφίημι, vt idem docet.
ἀφεμίωδία, in c. ex Ἐμέω.
ἀφέρμω, cum d. in c. ex Ἔρμω.

ΒΛΕ'ΠΟ, cum d. 269
βλεπτός, in Βλεπτός.
ΒΛΕ'ΦΑΡΟΝ, cum d. 270
βλέψις cum d. in Βλέπω.
βλήχω, in Βλήχω.
βλῆμα, in Βλῆμα.
βλιμάζειν, in βλιμάζω.
βλιτάς, βλιτῶν, βλιτεῖζω, in βλίτον.
ΒΛΗΧΑ'ΟΜΑΙ, cum d. 270
ΒΛΗΧΡΟ'Σ 271
βληχὴ, βληχώδης, βλήχων, in Βληχάομαι.
βλιμάζω, cum d. in Θλίβω 640
ΒΛΙ'ΤΟΝ, cum d. 271
ΒΛΙ'ΤΤΩ, cum d. ibid.
βλοσυρός, in c. fine præp. 1558
βλοσυρώπις, cum d. 1180
ΒΛΥ'ΖΩ, cum d. 271
βλωθρός, in Βλαστάνω.
ΒΛΩΜΟ'Σ, cum d. 271
ΒΛΩ'ΣΚΩ, cum d. 272
βοάγρια, &c. in c. ex Α'γρα, & ex Α'γρ[illegible] 25
βοάθειαν, in c. ex ἄθειαν 160
βοαξ, in Βοάω.
βοάζειν, in Βοῦς.
βοβόλιον, in c. 218
βόαυλ©, idem quod βοαύλιον. Theocr.
ΒΟΑ'Ω 272
βοη, βοητής, βοῶν, βοήθ©, βοηδρόμος in Βοάω.
βοήσω, in Βοάω.
βοηγενής, idem quod βουγενής, boue prognatus: vt βουγενέας μελίσσας, in Epigr.
βοηδρόμος, cum d. in c. ex δρόμω, seu δρόμος 1665
ΒΟΗΘΕ'Ω, cum d. 273
βοηλασία, βοηλάτης, cum d. in c. ex secunda 462
βόημα, in Βοάω.
βόηξ, cum βοάζ.
βοὴ, cum βοή.
βοητύς, in Βοάω.
ΒΟ'ΘΡΟΣ, cum d. 274
βοθύν©, in Βόθρ©.
βοιδάριον, βοΐδιον, βοΐδιον, βοΐκος, in Βοῦς.
βοίκλεψ, idem quod βοόκλεψ, boum fur apud Athen. libro nono ex Soph.
βολαῖ©, in βολὴ 241
βολβός, &c in Βολβός.
βολίζειν in Βολή.
ΒΟΛΒΟ'Σ 294
βολβοτίνη & βολβίτης, genus polypodum.
βολβώδης, in Βολβός.
βολίς, βολεῖς, βολὴ, βολίζω, βολίς, βολεῖον, cum d. vide in Βάλλω 241
βολοκτυπῖα, in c. ex κτύπος 1182
βόλ© in βολὴ 241
βομβέω, in Βομβός.
βομβαύλι©, in c. 219
ΒΟΜΒΟ'Σ cum d. 274
βομβύλη, βομβυξ in Βομβός.
ΒΟ'ΝΑΣΟΣ 275
βονβοσκὸς, boum pastor, bubulcus Suid.
βοόγλωσσ©, in c. ex Γλῶσσα 325
βοόζυγον, τὸ, boum iugum.
βοοθύτης idem quod βουθύτης.
βοοκτασία, in c. ex secunda persona præt. pass. 884
βοοσφαγία, idem quod βουσφαγία. Epigr.
βοόστροφ©, in βουστρόφ© 1659
ΒΟΡΑ' 275
βορβορόκοιτος, in cœno cubans.
ΒΟ'ΡΒΟΡΟΣ 276
βορβοροταράξις, apud Aristophan. in Equit. dicitur turbulentus, qui fœdum & turbulentum ciuitatis statum reddit, quasi βορβοροταράκτης.
ΒΟΡΒΟΡΥ'ΖΩ cum d. 276
βορβορώδης, qui cœni speciem refert fœdus. Hesych.
ΒΟΡΕ'ΑΣ, cum d. 276
βορειὸς vel βόρειος in Βορέας.
βορρᾶς cum d. in Βορέας.
βόσις, βόσκω, cum d. in Βόσκω.
βόσπορος, ὁ, bosporus, q. d. bouis traiectus: mare angustum: Aeschyl. in Prometh.
βοσπόρι©, bosporius: Soph.
ΒΟ'ΣΤΡΥΧΟΣ, cum d. 267
βοτάμια, in βοτήρ.

βοτάνη, cum d. in Βόω.
βοτανολογέω, in c. fine præpositione 935
βοτὴρ, cum d. in Βόω ibid.
βοτρύδιον &c. in Βότρυς.
βοτρυόδωρος, in c. ex Δῶρον 431
βοτρυόεις, βοτρυόομαι, &c. in Βότρυς.
βοτρυοστεφής, in compos. ex Στέφω 1513
βοτρυοστέφαν©, in c. fine præposit. 1530
βοτρυοχαίτης in c. ex Χαίτη 1789
ΒΟ'ΤΡΥΣ, cum d. 277
βουβαλις, βούβαλος, cum d. 1180
βοῦ, in Βοῦς.
βουαγὸς, βουάγρα 41
βουβάλ©, cum d. in Βοῦς.
βουβόσις, in c. ex Βόσις, & ex Βόσκω 256
βούβοτος, cum der. in compos. ex βόσις. 281
βουβοτος, in c. ex βοτός ibid.
βουβρωστις, in c. fine præp. 292
βουβωνοκήλη in c. ex Κήλη 782
βουγάι©, in Γαίω 296
βουγενής 304
βουγλωσσ© 382
βουδάλιον, in c. ex δάλιον 378
βουδόρος, cum d. in c. ex δέρω 375
βουδρομία, cum der. in comp. ex δρόμος 1666
βουζυγον, in c. fine præp. 581
βουθερής, in c. ex Θέρος 630
βουθοίνης, in c. ex Θοίνη 642
βουθυσία, cum d. βουθύτης, cum d. in c. fine pr. 622
βουΐερον, in c. ex Ἱερός 672
βουκαῖ©, cum βουκαῖος.
βουκέρας in c. ex κέρας 745
βουκάρδι©, vt βουκάρδι© λίθ©, bucardia gemma, bubulo cordi similis: vt tradit Plin.
βουκέντης, & cæt. in com. ex Κεντέω. 768
βουκερως, &c. in c. ex Κέρας 774
βουκέφαλ©, in c. fine pr. 779
βουκλεψ, in c. fine præ. 802
βουκόλ©, cum d. in compos. ex Κέλλω 827
βουκόρυζ©, in Κόρυζα 850
βουκος, in Βοῦς.
βουκράνιον, cum d. in comp. ex κρανίον. 748
βουλαῖ©, in Βουλή.
βουλαρχία, in c. 230
βουλευω, cum d. in Βουλή.
ΒΟΥΛΗ', cum d. 277
βούλημα, βούλησις, βουλητός, in Βούλομαι.
βουλὴς, in Βουλή.
βουληκός, voluntarius.
βούλιμος, cum d. in comp. ex Λιμός. 969
ΒΟΥ'ΛΟΜΑΙ 279
βουλυτὸς, in c. ex λυτός 986
βουμαστὸς, in dec. ex μαστός 890
βουμέλι© & βουμελία, in c. ex Μελία 1028
βουμολγὸς, in c. ex Ἀμέλγω 140
βούμυκος 1077
βουνεφής, in Νέφος 1087
βουνὸς, βουνίον, &c. in Βουνός.
βουνοβατεῖν, in c. in βατέω 236
βούνομος, in c. fine pr. 1093
ΒΟΥΝΟ'Σ 280
βουνοπατέω, ῶ, colles calco, id est, per colles gradior seu incedo: Epigr.
βουνώδης in Βουνός.
βουπαῖς, in c. ex Παῖς 1235
βουπάλις, & βούπαλ©, in c. ex πάλη 1239
βουπάμμων in c. ex Πᾶς 1256
βούπεινα, in c. ex Πεῖνα 1264
βουπλάστης, in βουπλασία 469
βουπλήξ, in c. ex πλήσσω 1323
βουπλάνης, in c. ex Πλανάω 1332
βούπλευρον 1338
βουπλήξ ibid.
βουπόδιον, in c. ex Ποδίον 1356
βουπόλ©, in compos. ex Πολέω, fine p. 1359
βούπορος, in c. ex πόρος 1268
βουπρηστις, in c. ex Πρήθω 1382
βουπρόρ©, in c. ex Πρόρα 1391
ΒΟΥΡΑ'ΣΣΟΣ 280
ΒΟΥ'Σ ibid.
βουστάσιον, cum βούστασις, & in c. habentibus στάσις 709
βούσταθμον, in c. ex σταθμός ibid.

βουστροφηδὸν cum d. in c. ex στρέφω 708
βουστροφεῖν, vertendo & flectendo se more boum arantium: Hesych.
βουσφαγία, cum d. in com. ex σφάζω. 1561
βούτης, in Βοῦς.
βούτυμος
βούτυρον, & βούτυρον 1639
βουτρέφ©, in c. ex τρέφω 1605
βουτόρ© 1609
βούτυπος, in c. quæ τ abiecerunt. 1659
βουτυρέω, cum d. in comp. ex Τυρός. 1680
βουφάγος 1684
βουφορβ©, ὁ ἤ ἡ, à bobus aratus. 1701
βουφόνος, in com. ex Ορθοφόνος 1185
βουφόρβ©, cum d. 1722
βουφορβός, cum der. in compos. ex φορβή.
βουχανδὴς, bouis capax: Epigr.
ΒΟ'Ω 281
βοῶνης, βοώνητος, in com. ex Ωνέομαι. 1850
βοώτης, cum d. 1180
βοώπις cum d. in c. ex Ωψ 1848
βοωψ, cum βοῶπις.
¶ ΒΡΑΒΕΥ'Σ, cum d. 283
ΒΡΑ'ΒΥΛΑ ibid.
ΒΡΑ'ΓΧΟΣ, cum d. ibid.
βραδέως, &c. in Βραδύς.
βραδύγλωσσ© 328
βραδυδικεῖν in c. ex Δίκη 406
βραδύκαρπος, in compos. ex Καρπός. 750
βραδύλεκτ©, cum d. 1108
βραδυνω, in Βραδύς.
βραδυπειθὴς, qui tardè & ægrè sibi persuaderi sinit.
βραδυπειθία, βραδυπειθέω, in comp. 1288
βραδύπορος, cum d. in com. ex πόρος. 1263
βραδυτής
ΒΡΑΔΥ'Σ 283
βραδυσκελὴς in c. ex Σκέλ© 1472
βραδυτὴς in Βραδύς.
βραδυτόκος, in c. fine pr. 1631
ΒΡΑ'ΖΩ 284
ΒΡΑ'ΘΥ ibid.
βράσμα, cum d. in Βράζω.
βρασσω cum Βράζω.
βράσσω, cum Βραδύς.
βράχω, in Βράζω.
βραχύς, in Βραχύς.
ΒΡΑΧΙ'ΩΝ, cum d. 284
βραχιόνι©, cum d. in com. ex [illegible] 265
βραχύβιο©, in c. ex Κύκλ© 294
βραχυδρόμος in c. ex δρόμος 1666
βραχυκατάληκτος, cum d. in καταλήγω 961
βραχύκολλ©, cum d. 905
βραχυλόγος, cum d. 940
βραχυμερὴς cum d. in comp. ex μέρος 1023
βραχυμερὴς in c. ex Μόρος 1057
βραχυμυθία, in compos. ex Μῦθος, verbum 1073
βραχύνω, cum d. in Βραχύς.
βραχυνώτης, in c. ex Νῶτος 1117
βραχυόνειρος in c. ex Ὄναρ 1163
βραχυπαράληκτος, cum d. in παραλήγω 961
βραχυπόρ©, in c. ex 1344
βραχυπορος 1272
βραχυπότης, in c. fine præpositione. 1312
βραχύρριζ©, cum d. in com. ex Ῥίζα 1431
ΒΡΑΧΥ'Σ 284
βραχυστιχία, in com. ex Στίχος. 1520
βραχυσύλλαβος, fine præpo. 1536
βραχυσύμβολ©, in de. ex συμβάλλω 250
βραχύτης 1598
βραχύτης, in Βραχύς.
βραχύτομος, cum d. in c. fine præp. 1605
βραχυτράχηλ©, qui breue collum habet.
βραχύφθ©©
βραχυφεγγὴς, breue & exiguum lumen præbens: apud Suid. 1693
βραχύχειρ©, in c. 1772
βραχύχρονι©, in c. 1829
βραχύψις 1226
ΒΡΑΧΩ 285

βρέγμα, in Βρεχμὸς.
ΒΡΕ'ΜΩ
ΒΡΕ'ΝΘΟΣ, cum d. 285
βρενθύομαι, in c. ex Θύω id est [illegible] 662 ibid.
βρεφοκτόνος, in compos. ex κτείνω 834
ΒΡΕ'ΦΟΣ 285
βρεφοτροφεῖον, locus alendis & educandis infantibus destinatus: In lege Sancimus, can. de Sacr. eccl.
βρεφύλλιον, in Βρέφ©.
βρεχμὸς & βρέγμα
ΒΡΕ'ΧΩ 286
βρέχμα, βρέγμα, in Βρέχω. ibid.
ΒΡΙ'
ΒΡΙΑ'Ω, cum d. 286
ΒΡΙ'ΖΩ, cum d. 287
βριήπυ©, in c. ex Ἠπύω ibid.
βριθύς, &c. in Βρίθω. 180
βριθοσύν©
βριθύς in Βρίθω. 101
βριθυπατρίτης, seueram quandam grauitatem præ se ferens: seuerus. Epigr. lib. 2.
ΒΡΙ'ΘΩ
ΒΡΙΜΟ'ΟΜΑΙ, cum d. 287
βριθαρμάτης, in c. ex ἅρμα 288
ΒΡΙ'ΣΣΟΣ 190
βρόγχια, in Βρόγχος. 285
βρόχθιζω, deglutio, deuoro, q. d. per guttur deiicio seu transmitto: Hesych. Decinatum à βρόγχος.
βρογχοκήλη, in c. ex Κήλη 782
ΒΡΟΥΓΧΟΣ, cum d. 288
βροῦκος, cum d. in Βροῦχος.
ΒΡΟΝΤΗ', cum d. ibid.
βρόντημα, idem quod βροντή, tonitru: Æschyl. in Prometh.
βροντοποιὸς in c. ex Ποιέω, fine præ. 1349
βροτεῖ©, &c. in Βροτός.
βροτοβάμων, Panis epith. apud Theocr. idyll. 32.
βροτοκτόνος, in comp. ex Κτείνω 316
βροτόεις in βροτός.
βροτοστυγὴς, in c. ex Στυγέω 824
βροτολοιγὸς, in c. ex Λοιγός 973
ΒΡΟΤΟ'Σ 288
βροτόω, cum βροτός.
βροτὸς, in Βροτός.
ΒΡΟΥ'ΧΟΣ 289
βρόχθ©, in Βρόχος.
βροχὴ, cum der. in Βρέχω.
ΒΡΟ'ΧΟΣ, βρόχθος, βρόχιος 289
Βρόχω, sorbeo, deglutio, vorothema inusit. sicut & comp. καταβρόχω, & ἀναβρόχω, vnde tamen ἀναβρέξειν, & καταβρέξειν apud Hom.
βρυάζω, in Βρύω.
βρύχ θέω, in Βρύχω.
βρύχημα, in Βρύχω.
βρυχμὸς, in Βρύχω: Hesych. βρυγμὸς est etiam ἀκόλουθος μύλων: item καταπτώσεως χάος.
ΒΡΥ'ΚΩ, cum d. 289
βρύλλα, in Βρύω.
ΒΡΥ'Ν 290
ΒΡΥ'ΟΝ, cum d. ibid.
βρυσφέρης 1734
βρύω, in Βρύω.
βρυτήριον Βρύω.
βρυτία, apud Athenienses residuū post calcatarum vuarum pressuram: Latinè vinacea, seu vinaceis vide Athen. lib. 2 qui scribit vocem esse factam, ἀπὸ τοῦ βρύειν.
βρυτὴς, vide βυτὴρ, in Πίνω 1439
ΒΡΥ'ΤΤΟΝ 290
Βρύττω, idem quod βρύχω, edo, deuoro. Hesych. & Etym.
βρυχάομαι, &c. in Βρύχω.
βρύχ©, in Βρύχω 287. & in Βρύχω 290
βρυχμὸς, pro βρυγμὸς, seu βρύχημα morsus, rosio: apud Nicand. in Ther.
ΒΡΥ'ΧΩ 290
ΒΡΥ'Ω ibid.
βρωδὴς, βρωτία, cum d. in Βρώω.
βρῶμα, cum d. in Βρώσκω.
βρωμάομαι, in Βρώσκω.
βρωμώδης, in Βρῶμος.
βρώμη, in βρῶμος.
βρωμάομαι, βρωμάομαι, βρωμώδης, βρωματώδης, in Βρώσκω.
ΒΡΩ'ΜΩΣ, cum d. 391
ΒΡΩ'ΣΚΩ, βρῶσις, &c. βρωτὸς, &c.

&c. ibid.
ΒΥ'ΑΣ 292
ΒΥ'ΒΑΛΟΣ, cum d. ibid.
βυβλίον in Βύω.
βύζω, Βύω, &c. in Βύω.
ΒΥΘΟ'Σ cum d. 292
βυθίζω, &c. in c. ex [illegible] 1158
ΒΥΚΑΝΗ, cum d. 293
βυκανηθὸν cum d. ibid.
βυκτής, confertus, oppletus: βυκτήρ©. Hesych. à Βύω.
βύζω, oppleo, obsido, idē quod [illegible] idem Hesych.
ΒΥ'ΞΗ 293
βυξίον, in Βύω ibid
ΒΥ'ΡΣΑ ibid.
βυρσαιετὸς c. ex Α'ετός 59
βυρσοδέψης, cum d. in Βυρσα.
βυρσοπώλης cum d. 378
βυρσοτόμος, in c. ex στέγω 1302
βυρσοτομέω 1349
βυρσοτόμ©© 1409
βυρσοτονίκη, in c. ex τόν© 1592
βυρσώδης, in Βύρσα.
βυσσοδομεύω in c. 223
Βύσιος, mensis, qui dam apud Delphos sic dictus, q. si [illegible] quoniam eo mense mul[illegible] producuntur & [illegible] vel quasi [illegible] [illegible] docet Plu[illegible] probl.
βυσσός, in βυθός.
βυσσ©, βυσσός©.
βυσσοδομεύω, in compos. ex Βύσσος 256
βυσσοφόρος in c. ex [illegible] 997
βυσσοβαφής, in Βυθός.
ΒΥ'ΣΣΟΣ 293
βυσσινόν, cum d. in Βυθός.
βυσσοφορεῖν, c. ex Φορῶ 1762
βύσσινα, in βύζω.
βύσμα, in Βύω, à Βυθός.
βυστρα, βύσμα, in βύω.
ΒΥ'Ω 293
βῶλος, per synæresin pro βῶλιον, [illegible] Laertes.
βῶλος, id βῶξ.
βῶλ©, in Βουλή © 827
βωλοκόπος.
βωμολοχεύω, [illegible] Βωμ©
β[illegible] cum d. [illegible] κάπτω.
[illegible] 44
βω[illegible], in comp. ex Ν[illegible]©.
[illegible]
ΒΩΜΟ'Σ 294
βωμοσφαίρα, in c. ex σφαῖρα 1545
βωμολόχος, in c. fine p. 1105
βωμολοχία in c ©.
βωμολόχος, βωμ[illegible] βωμίστρια, in Βωμός.
βωμολοχεύομαι, cum d. in c. ex λόχος, insi[illegible] 977
ΒΩΜΟ'Σ 294
βωμός, in Βῶ.
βῶξ, in βῶξ.
βωμίσκος in Βῶς.
βώτης, ἀγρὸς.
βωτιάνειρα.
βωτιανεῖρα, in c. in [illegible] 156
βωτίς in Βόσκω.
βωτοδρόμος.

Γ

Γ'ΑΓΑ'ΤΗΣ 294
ΓΑΓΓΑ'ΜΗ, cum d. 295
γαγγαμεὺς, qui piscatorium γάγγαμον, in aquam iniectum extrahit, pisces venans.
ΓΑΓΓΛΙ'ΟΝ
ΓΑΓΓΡΑΙ'ΝΑ, cum d. 295
ΓΑΓΓΡΑΙΝΑ, cum d. ibid. ibid.
ΓΑ'ΖΑ ibid.
γαζοφύλαξ, cum d. in c. ex Φύλαξ. 770
ΓΑ'ΘΙΑ
γαθέω, γηθέω©, in Γηθέω. 295
γαιήιος
γαιήοχος 556
γαιήοχ©, idem quod γαιήοχος. 17[illegible]
γαιοφόρος in c. ex φέρω
γαιοτομέω in c. ex τέμνω 402
γαιοθέω©, in Γῆ. 1021
γαιοφάγος.
ΓΑΙ'ΣΟΣ 296
ΓΑΙ'Ω ibid.
γάιον, in Γῆ.

ΓΑ'ΛΑ, cum d. 296
γαλακτοφόρος, ῥήτωρ: Κατὰ τὸ κείμενον [illegible] Hesych.
γαλακτοφάγος, cum d. in Γάλα.
γαλακτοπότης, cum d. in c. ex sine pr. 1312
γαλακτίζω
γαλακτοτροφος 1659
γαλακτώδης, cum d. 5[illegible]
γαλακτογόνος 516
γαλακτόρρος 17[illegible]
γαλακτῶδες© 827
γαλακτώδης, γαλακτώσεις, γαλαξίας, in Γάλα
γαλαθηνὸς, in Γάλα.
γαλαξίαρχος in c. ex Ἄρχω 298
ΓΑΛΕ'Η 21
γαλεοειδὴς in Γαλέη. 297
γαλεώτης idem quod γαλεώδης. 260
γαλέος, Γαλέη.
γαλεάγρα in Γαλέη.
γαλέη, in Γαλέη.
γαλεώτης, in Γαλέη.
γαλῆ, in Γαλέη.
ΓΑΛΗ'ΝΗ, cum d. 297
γαληνόμορφ©, ser[illegible] & hilarē vultu habens. Etym
γαλιάγκων, in c. ex Α'γκών 14
γαλλικός Γάλα.
ΓΑΛΛΙ'ΨΙΣ
ΓΑ'ΛΛΑΞ, cum d. 298
γαλοχύτης, in γαλαχύτης. ibid.
ΓΑ'ΛΩΣ
ΓΑΜΒΡΟ'Σ, cum d. 298
ΓΑΜΕ'Ω, cum d. ibid.
ΓΑ'ΜΜΑ ibid.
γαμοκλοπος, in c. sine pr. 219
γαμ[illegible] in Γάμος. 802
γαμοστόλ©, cum d. in c. sine præp. 1523
γαμοτέλεια
γαμφηλαὶ, in γαμψός. 1598
γαμψὸς, in Κάμπτω.
γαμψῶνυξ, cum der. in c. ex Ὄνυξ 739
1169
ΓΑ'ΝΟΣ, cum d. 299
γανυτέλειν 1598
ΓΑ'Ν[illegible] 300
ΓΑΡΓΑΙ'ΡΩ ibid
ΓΑΡΓΑΛΙ'ΖΩ, cum d. ibi[illegible].
γάργαρα, in Γαργαίρω.
ΓΑΡΓΑ[illegible]Ω, cum d. 300
ΓΑ'ΡΟΝ ibid.
γαστέρας, in Γαστήρ.
ΓΑΣΤΗ'Ρ, cum d. 300
γαστρίμαργος, cum d. in c. ex Μάργος 1002
γαστρίον, γάστρα, &c. in Γαστήρ.
γαστρίμαργος, ingluuies, ventris im[illegible] pensio.
γαστροειδὴς, formam ventris habens, ventriosus, ventriosus.
γαστροκνημία, &c. in [illegible] 815
γαστρο[illegible] 940
γα[illegible]ομαι, in c. 10[illegible]
γαστρορ[illegible] 1106
γαστροειδὴς &c. in c. sine pr. 1137
γαστρορραφία c. si[illegible] r. 1417
γαστρορ©, in c. 1748
γαστροχειρ, c. χ[illegible] 1[illegible]
γαστρώδης, γαστρον, in Γαστήρ.
ΓΑΥΛΟ'Σ 301
ΓΑΥ'ΛΟΣ, cum d. ibid.
ΓΑΥΣΟ'Ν, cum d. ib d.
¶ ΓΕ' ibid.
γεγηθώς, cum Γηθέω.
ΓΕ'ΕΝΝΑ cum d.
γεραρὸς, Γῆρας.
γεισοτικός, [illegible] ex [illegible] 191
ΓΕΙ'ΝΟΜΑΙ 302
γειομόρος agricola. Hesyc.
γειομόρος in [illegible] 1021
γεῖτονες, [illegible] 1105
γειτόνιον Γείτων.
γειτνιάζω, cum d. 1371
ΓΕΙ'ΣΟΝ, vel γεῖσον, cum der. 309
ΓΕΙ'ΤΩΝ cum d. 310
γελάω 1223
ΓΕΛΑ'Ω, cum d. 310
ΓΕΛΓΗ 311
ΓΕΛΓΙ'Σ, cum d. ibid.
γελωτοποιός, cum d. 1409
γελαστὸς, in Γελάω.
γελοῖος, idem in Γελάω.
γελωτο[illegible], cum d. 1349
ΓΕ'ΜΩ, cum d. 311
γενεαρχης cum d. 193
γενέθλιον, Γείνομαι.
γενεαλογος cum d. 940
γενέτειρα [illegible] Γείνομαι 303
γενεθλιαλογος, cum d. 940

γενειάζω, γενειάς, γένειον, &c in Γένυς 12
γενέσια, cum d. in γένεσις.
γενεσιάρχης origin is autor & princeps. sapient. 3.
γενεσιουργὸς ortus & originis causa. Areop
γενέτης in Γείνομαι.
γενέτης &c. ibi.
γενήτης, in γένος.
γενετὴρ in Γείνομαι.
γενικὸς cum d. in γένος.
γενναῖος, γεννάδας, γεννάω, cum d. in Γείνομαι 303
γένος in Γείνομαι 302
γενέσια, γένος.
ΓΕ'ΝΤΑ 311
ΓΕΝΤΙΑΝΗ' ibid.
ΓΕ'ΝΥΣ 312
γεραιοὶ γαμήτορες 556
γεραίρω, γέρας, &c. in Γέρας.
γεράνδρυον, in c. ex Δρῦς 425
γεροντοκομία 281
ΓΕ'ΡΑΝΟΣ cum d. 312
γερανοβόσκον in Γέρων 313
γεραρὸς Γέρας.
ΓΕ'ΡΑΣ, cum d. 312
γεροντοφόρος 1734
γερουσία Γέρας.
γεροντοκόμος cum d. in c. ex ἀγωγὸς [illegible] 39
γεροντι©, &c in Γέρων.
γεροντοδιδάσκαλος in c. ex διδάσκω 396
γεροντοκομεῖον, in comp. ex Κομέω. 811
γερούσιον cum d. in Γέρων.
ΓΕ'ΡΡΟΝ, cum d. 311
ΓΕ'ΡΩΝ ibid.
ΓΕΥ'Ω, cum d. ibid
ΓΕ'ΦΥΡΑ, cum d. 314
γεφυριστὴς 1349
γεφυρίζω, &c. in Γέφυρα.
γεωγράφ©, cum d. in c. ex γράφω.
γεωδαισία, in compo. ex Δαίω, diuido 5[illegible]
γεωδης, Γῆ.
γεωλόφ©, cum d. in c. ex Λόφ© 975
γεωμέτρης cum d. in comp. sine pr 1041
γεωμορος, terræ [illegible] terrenus.
γεωμορος[illegible] χ μορος 1021
γεω[illegible]
γεω[illegible] sine pr. 1090
γεωπ[illegible] 1204
γεωπόν©, cum d. in c. sine præp. 1285
γεωργὸς, cum d. 500
γεωργ[illegible] 1213
γεωργ[illegible], cum d in comp. sine præp. 12[illegible]
γεωτομος, in c. sine pr. 1605
γεώτριον, locus in quo metalla [illegible] Suid. schol. Nic. herba in quæ Nicand. o phyllis dicatur, in amothiacia sic appellati dicit
¶ ΓΗ' in Γῆ 295
γηγενὴς, in c. ex γηγενὴς 306
γηθέω 304 & 307
γηθοσύνη, γηθόσυνος in Γηθέω.
ΓΗΘΕ'Ω, cum d 314
ΓΗ'ΘΥΟΝ, cum d. 315
γηθυονcum Γηθέω.
γηΐ©, γηϊν©, γηΐνης, in Γῆ.
γῆϊν©, & Doriae γαιν© qui te ra in quatit.
γηλεχὴς in c. ex Λέχος. 949
γηλόφ©, in γεώλοφ©.
γηοχος, in γαιήοχος
γηπέταλ©, [illegible] xillus terræ: Lucian. in Lexiph
γήπεδον, in c. 1257
γηπόν©, cum d. in γεωπόνος.
ΓΗ'ΡΑΣ cum d. 315
γηροβοσκὸς, cum d. in c. ex βόσκω. 282
γηροκόμος, cum d. in comp. ex Κομέω 811
γηροτρόφος, cum d. 1659
ΓΗΡΥ'Σ, cum d. 315
γήτειον Γῆ.
γητομος, cum d. in γεωτόμος 1605
γηϋδρος 1701
γήλοφον exterior pars terræ mollis & [illegible] lapidea: Galen apud Hipp. c
γηγαντειο, &c. in Γίγας. 303
ΓΙ'ΓΑΡΤΟΝ, cum d. 316

γιγαντολέτης, &c. in c. sine præp. 154
γιγαντομάχια in comp. sine præpos. 1012
ΓΙ'ΓΑΣ, cum d. 316
ΓΙΓΓΙΔΙ'ΟΝ ibid.
ΓΙΓΓΛΥΜΟ'Σ, cum d. ibid.
ΓΙΓΓΡΑΣ, cum d. ibid.
γιγνομαι Γείνομαι 302
γιγνώσκω, &c. in Γνόω.
γιγνώσκω, vide Γνόω.
γίνομαι, cum γίγνομαι. 1693
ΓΙΝΝΟΣ, cum d. 316
¶ γλαγος, &c. in Γάλα.
γλαμάω, idem quod λημάω de quo in Λήμη, &c.
γλάμυξ, vt γλάμυξα ὄμματα, apud Etym. quorum a gili scabritie, seu scabra lippitudine laborant.
γλαμυζάω, idem quod γλαμάω, lippio, vel etiam scabra lippitudine laboro: apud eundem Etym.
γλαμώδης, γλαμώδης, γλάμων. cum [illegible] in Λήμη
ΓΛΑΝΙΣ, cum d. 964
γλάξ, in Γάλα. 323
γλαυκιάω, in Γλαυκός.
γλαυκίζω, in γλαυκός.
ΓΛΑΥΚΟ'Σ, cum d. ibid.
γλαυκόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμός 1185
γλαυκῶπις, in γλαυκός.
γλαύκω, Γλαυκός.
γλαυκῶπις cum d 1180
γλαυκώπ©, cum γλαυκῶπις 323
γλαυκώψ, in γλαυκῶπις.
γλαῦξ, Γλαυκός.
γλάχων, in γλήχων.
ΓΛΑΦΩ, cum d. ibid.
γλάφυρος, [illegible].
γλευκαγωγὸ βύρσα, apud Pollib. 7. vtre coriaceo, in quo vehitur mustum.
ΓΛΕΥ'ΚΟΣ, cum d. 324
γλήμη &c. in Λήμη 694
ΓΛΗ'ΝΗ, cum d. 325
ΓΛΗ'ΧΩΝ, cum d. ibid.
γλία, gluten glutinum. Suid. Etym & Eu[illegible].
ΓΛΙ'ΝΟΣ ibid.
ΓΛΙΣΧΡΟ'Σ cum d. ibid.
ΓΛΙ'ΣΧΡΑΣΜΑ 326
ΓΛΟΙΟ'Σ cum d. ibid.
ΓΛΟΥΤΟ'Σ, cum d. ibid.
γλυκάζω, γλυκαίνω, &c. in Γλυκύς.
γλυκύθυμος in c. 354
γλυκύδωρος in c. 376
γλυκύμηλον 6[illegible]4
γλυκύθυμος, cum d. 658
γλυκύκαρπος, [illegible] ex Καρπός 750
γλυκυμελίχρως in comp. ex Μελίχρως 10[illegible]
γλυκύμυθος in c. 1045
γλυκύπικρ© in c. 1108
γλυκύρριζα, cum d. in c. ex Ῥίζα.
ΓΛΥΚΥ'Σ, cum d. 3[illegible]6
γλυκύσπορος, in comp. ex Σπορά 152[illegible]
γλυκυφάρμακ© in c. 1649
γλυκύφωνος in c. sine pr. 1708
γλύμμα, γλυπτήρ, &c. in γλύφω.
γλύφω in Γλάφω.
ΓΛΩ'ΣΣΑ 327
γλωσσαλγία, cum d 1[illegible]9
γλωσσάργος, cum d. in c. ex ἀργός 506
γλωσσίδιον, in Γλῶσσα.
γλωσσαλγία in c. ex Ἄλγος 209
γλωσσηματικὸς &c. in Γλῶσσα.
γλωσσογάστωρ, in c. ex Γαστήρ 302
γλωσσογράφος in comp. ex γραφή 14
γλωσσοκάτοχος, linguam continens
γλωσσόκομον, in comp. ex Κομέω 832
γλωσσοκρατέω 863
γλωσσοστροφέω in c. ex στροφή 1548
γλωσσοτομέω, in c. ex τμάω 1606
γλωσσοτομία in c. [illegible] 1609
γλωσσοχαριτίω in comp. ex Χάρις 1[illegible]6
γλωσσώδης, γλωττικός, γλωττισμός, in Γλῶσσα.
γλωττοπεδίω 378
γλωττοκομεῖον, in γλωσσόκομον.
γλωττοποιέω, cum d. 1349

γλωττοσεοφέω, in γλωσσοσροφέω.
ΓΛΩΧΙΣ, cum d. 329
¶ γναθμός, in Γνάθος 329
ΓΝΑ'ΘΟΣ cum d. 739
γνάμπτω, cum d. in Κάμπτω ibid.
γνάπτω cum d. in Κνάπτω 811
γνάφευς, γνάφος, &c. γνάπτω.
γνήσιος cum d. in Γείνομαι 303
ΓΝΟ'ΦΟΣ, cum d. 329
γνύξ, γνύξ, in Γόνυ.
γνωματ[illegible], cum d in γνώμη.
γνώμη, γνωμίδιον, γνωμίδιον, γνωμικός 317
γνωμοδοτέω in c. ex δίδωμι 400
γνωμολόγος, cum d. 940
γνωμονικός, in γνώμων.
γνωμοτύπος, cum d. in c. ex τύπος. 1681
γνώμων, in γνώμη.
γνωρίζω, cum d. 318
γνωσιμαχέω, in c. fine pr. 1012
γνῶσις 317
γνωστήρ, γνώστης, γνωστικός, γνωστὸς, γνωτὸς ibid.
¶ ΓΟΑ'Ω, cum d. 329
ΓΟ'ΓΓΡΟΣ 330
ΓΟΓΓΥ'ΖΩ ibid.
γογγύλος, &c. in Στρογγύλος.
γογγυλόσκιλος, in comp. ex Σκίλλα. 1481
γογγυσμός, γογγυστής, γογγυστικός, in Γογγύζω
γοερός, γοητικῶς, in Γοάω.
γονυπλατ[illegible], in c. ex Πλάτυ 1321
ΓΟΉΣ, γοητεύω, cum d. 330
γομος, γομόω in Γέμω
γομφίασις, γομφιασμός, in γομφίος.
γομφιόδετα χαλινά, circa molares dentes strepentia fræna: Epigram.
γομφίος, in Γόμφος.
γομφοπαγής, in c. ex πήγνυμι 1302
ΓΟ'ΜΦΟΣ 330
γομφόω, cum d. in Γόμφος.
γονατίζω, γονατοῦμαι, γονατώδης, in Γόνυ.
γονή, γονεύς, γονικός, γόνιμος, γόνιμος, in Γείνομαι 303
γονόεις, cum γονή.
γονοποιία 1350
γονόρροια, cum d. γονορρυής, in c. ex ῥέω 1423
γόνος, & γονός, cum γονή.
ΓΟ'ΝΥ 330
γονυκλινής, cum d. in c. in κλίνω. 868
γονυκλισία, in c. ex κλίσις ibid.
γονύκροτος, in c. fine pr. 877
γονυπετέω, cum d. in c. ex πίπτω 1316
γόος, in Γοάω.
ΓΟΡΓΟ'Σ, cum d. 331
Γοργύρα, ἡ, canalis, subterraneus per quem aqua effluit: apud Dinarch. Æschinem & Herodot. lib. 3.
γοργώ, γοργόνειον in Γοργός.
γοργολόφα, epitheton est Palladis: apud Aristoph. in Eq. vt quæ fingatur ex capite Gorgonis habuisse galeam: vel caput Gorgonis in cono.
γοργολόφας, epithetum est Lamachi apud eundem comicum in Acharn.
γοργόνωτος, in tergore Gorgonis caput pictum habens: apud Aristophan. in Acharn. Comp. ex νῶτος.
γοργωπός, Gorgûs oculos seu faciem habens: horrendus aspectu vt Gorgo. Euripid. in Herc. fur.
γοργῶπις, ἰδος, ἡ, horrenda aspectu vt Gorgo, apud Suidam.
γοῦν, in Οὖν.
γουνάζομαι, γουνὸς, γουνόομαι, in Γόνυ.
γουνοπαχής, in c. ex Παχύς 1256
γουνὸς in Γόνυ
γραῖα, in Γραῦς.
¶ γραφίδιον, in Γράφω.
ΓΡΑ'ΒΙΟΝ 331
ΓΡΑΙ'Α, cum d. 332
γράμμα, γραμμάτιον, γραμματεύς, &c. in Γράφω.
γραμματιστικός 1350
γραμματοδιδάσκαλος, cum d. in c. ex διδάσκαλος 396
γραμματεισαγωγός, q. d. ad literas introductor, vel literarum introductor. Exponitur præfectus. Deut. 16.
γραμματοκύφων, in c. 896
γραμματοκλέπτης, qui literas oblique & perplexè tractant, seu literarum deprauatores; Epigra. lib. 2.
γραμματοφόρος 1734
γραμματοφυλάκιον, in c. ex φύλαξ 1770
γραμμή, γραμμίζω, γραμμικός, γραμμισμός, γραμμώδης 33
γραπτολογέω, in c. ex Σοβέω 1493
γραπτύς, ἴδος, ἡ, senecta seu exuuium cicadæ aut serpentis & aliorum quæ pelle se exuere solent verno tempore, vernatio. Hesych. Est & auis species: apud eundem.
γραπτὴρ, γραπτὸς, &c. in γράφω 333
ΓΡΑ'ΣΟΣ, & γράσος, cum der. 332
γραῦς, in Γραῖα.
γραφεῖον, γραφὴ, &c. in Γράφω. 333
γραφίον, γραφίς, γραφίσκος, in γραφὴ ibid.
ΓΡΑ'ΦΩ, cum d. 332
ΓΡΑ'Ω 342
γραώδης, in γραῦς.
γρηγορέω cum d. in Ἐγείρω.
γρῖφος in γρῖπος.
γριπίζω, in γριπίζω.
γρῦ, γρύζω in γρῦ.
ΓΡΙ'ΠΟΣ, cum d. 342
γρῖφος, &c. in Γρῖπος.
ΓΡΟ'ΝΘΩΝ ibid.
ΓΡΟ'ΣΦΟΣ ibid.
ΓΡΥ', γρύζω, γρυλλίζω, cum d. ibid.
γρυμαία, in γρύτη.
γρῦνοι, οἱ, trunci quercini seu vetustarum quercuum aliarúmve arborum veterum ligna: pro δρυμοί, κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ δ εἰς γ Suid. Etymologus scribit γρυνοὺς, dici quasi γέρυνοι καὶ γέροι ξύλα. Idem & γρῦνον dici testatur, ex Lycophr.
γρυπαίετος, in c. ex Α'ετὸς 59
γρυπάω, γρυπός, &c. in Γρύψ.
γρυτάζω, in γρύζω.
γρύτη cum d. in Γρῦ.
γρυποπώλης 1409
ΓΡΥΨ 343
ΓΡΩΝΗ, cum d. ibid.
¶ ΓΥΊΑ, γύαλα ibid.
ΓΥΑ'ΛΟΝ, cum d. 344
γύας, in Γύα.
γυίτης, in Γύιον.
γυῖα, cum Γυία.
γυιαλθής, in c. ex Α'λθω 114
γυιαλκής, in c. ex Α'λκή 117
γυιοβαρής, in c. 189
γυιοβόρος, in c. ex Βορά 275
γυιοκόρος, in c. ex Κορέω satio 849
ΓΥΙ'ΟΝ, γυιόω 344
γυιὸς, in Γύιον.
γυιοτακής, in c. ex Τήκω 1617
γυιοφόρος 1701
γυιόω, in Γύιον.
γυλιαύχην, in c. 223
ΓΥΛΙΟ'Σ 344
γυμνάζω, &c. in Γυμνός.
γυμναστής, cum d. in c. 200
γυμνάσιον, &c. in γυμνάζω.
γυμνής, in Γυμνός.
γυμνοδέρκομαι, in c. ex Δέρκω 376
γυμνόκαρπος, in comp. ex Καρπός. 750
γυμνόπους, cum d. 1371
ΓΥΜΝΟ'Σ 345
γυμνοσοφιστής, in comp. ex σοφίζω. 1497
γυμνόσπερμος, &c. in comp. ex σπέρμα 1505
γυμνότης, γυμνόω, cum der. in Γυμνός.
γυναικάνηρ, mollis, effœminatus: apud Eust.
γυναικεῖον, γυναικεῖος, &c. in Γυνή.
γυναικόθυμος, cum d. 655
γυναικοθήρας, qui mulieribus, vt ipitres auibus, inhiant.
γυναικονόμοι, Athenis dicti fuerunt qui petulantiores mulieres afficiebant multa, proposita publica scriptura multæ in platano Ceramico: Athen. lib. 6.
γυναικοκρατέομαι, cum d. 863
γυναικομανής, cum d. in c. abiicientibus 992
γυναικομίμος, in compos. ex Μιμέομαι 1056
γυναικόμορφος, mulieris formam habens. Euripides in Bacch.
γυναικονόμος, cum d. in c. ex Νέμω rego 1092
γυναικοπαθέω 1249
γυναικοπληθὴς, in comp. ex πλῆθος 1331
γυναικοπρεπής, cum d. in c. 1379
γυναικόφρων in c. 1748
γυναικόφωνος, in c. 1783
γυναικίζω, &c. in Γυνή.
γυναικωνῖτις in γυναικομανής.
γυναικώδης, γυναικεῖος, &c.
γύναιον, in Γυνή.
γύνανδρος, qui masculi & fœminei sexus est. Item effœminatus.
ΓΥΝΗ', γυνή 345
γυπαίετος, in c. ex Α'ετὸς 59
γυπογένειος, in Γύψ.
ΓΥ'ΡΓΑΘΟΣ 346
γυρεία, γυρεύω, in Γυρός.
γυρητόμος, in c. fine præp. 1605
γυρῖνος, in Γυρός.
ΓΥΡΙΣ, γυρίτης 346
γυρόδρομος πέτρος, lapis in gyrum rotatus vt mola. in Epigr.
ΓΥΡΟ'Σ, & γῦρος, γυρόω, cum d. 347
ΓΥ'Ψ ibid.
ΓΥ'ΨΟΣ, γυψόω ibid.
¶ ΓΩΛΕΑ' ibid.
ΓΩΝΙ'Α, cum d. ibid.
γωνιόομαι, in Γωνία.
γωνιόφυλλος, angulosa folia habens.
γωνιώδης cum d. in Γωνία.
ΓΩΡΙΑ'Ω 347
γωρυτός, pharetra. Od. φ. dicta ἀπὸ τοῦ χωρεῖν τὰ ῥυτά, i. ἐλκυστὰ τόξα, teste Etym. quasi χωρυτός.

Δ

ΔΑ 348
ΔΑΓΥ'Σ ibid.
ΔΑΔΙΞ ibid.
δάδιον, δᾳδιώδης 352
δᾳδοκοπέω in c. ex κοπή 844
δᾳδουργός, cum d. 500
δᾳδοῦχος, cum d. 556
δᾳδοφόρος, cum d. 1734
δᾳδὸς, δᾳδώδης, δάδωσις, in δᾳς 352
δαέω, in Δαίω, disco 350
δαΐζομαι, cum d. ex Δαΐω, diuido 351
δαιδαλέος, in δαίομαι 352
δαιδάλωσις cum d. 350
ΔΑΗ'Ρ 348
δαηρός, in δαίομαι, incendor 352
δαΐ, in Δαί 360
ΔΑΙ'ΔΑΛΟΣ, cum d. 348
δαιδαλόχειρ, in c. in χείρ 1801
δαΐζω, in der. ex δαΐω, diuido 351
δαιμονιακός, δαιμονίζω, δαιμονικός, δαιμόνιος, &c. in Δαίμων.
δαιμονολάτρης, demonum cultor.
δαιμονιόληπτα, in c. abiicientibus 992
δαιμονοφόρητος 1734
ΔΑΙ'ΜΩΝ 348
δαίνυμι, in der. ex δαίω, epulum præbeo 350
δαιτυμών in der. ex δαίω, disco. ibi. & in der. ex δαίω, epulum præbeo 350. & in der. ex δαίω diuido. ibid. & in der. ex δαίω, vro 351
δάϊος 350. & in der. ex Δαίω, vro 352
δαίρω, in Δέρω.
δαΐς in der. ex δαίω, epulum præbeo 351
δαίς, in d. ex δαίω, vro 352
δαίσιμος, in der. ex δαίω, epulum præbeo 350
δαιταλεύς, δαιταλεύω, in Δαίτη.
δαιτρὰ, κρέα
δαιτροσύνη, in der. ex δαίω epulum præbeo 350
δαίτης, in d. ex δαίω, vro ibid.
δαιτρός in δαιτρός.
δαιτυμόνες, in c. fine pr. 1285
δαιτρεύω cum d. in d. ex δαίω, diuido 351
δαιτυμών, δαιτὺς &c. in der. ex δαίω, epulum præbeo 350
δαιτρεπὴς in comp. ex Φλέω 1762
ΔΑΙ'Ω 350
ΔΑ'ΚΑΡ 350
δακέθυμος 353
ΔΑ'ΚΝΩ, cum d. 655
ΔΑ'ΚΡΥ 353
δακρύσιγέλως, fletu misto ridens. Stat. 354
δακρύδιον, δάκρυον, &c. in Δάκρυ.
δακρυπλώω, in c. ex πλέω 1335
δακρυρροέω, cum d. in c. ex ῥέω 1424
δακρυώδης, δακρυώδης, in Δάκρυ.
δακτυλήθρα, &c. in Δάκτυλος.
δακτυλιογλύφος, cum d. in comp. ex γλύφω
δακτυλιοθήκη, in c. ex θήκη 624
δάκτυλος, in Δάκτυλος. 1629
δακτυλιουργός, qui annulos elaborat. Poll. ex Philyllio.
δακτυλίζω, &c. in Δάκτυλος.
δακτυλοδεικτέω, cum d. comp. fine pr.
δακτυλόχμη, palmus minor. 364
ΔΑ'ΚΤΥΛΟΣ, cum d.
δάλιος, in d. ex δαίω, vro 355
δαμάζω, δαμάλη, in Δαμάω. 352
δαμασίφρων 352
δαμαλοφάγος 1714
δάμαλις, δάμαρ, in Δαμάω.
δαμασίππης, in c. ex Βρέτας 189
δαμάσις, in δαμάζω.
δαμασίφρων, in c. ex Φλέω 1761
δαμασίφως, in φῶς. 1714
δαμαστὴς, in δαμάζω.
ΔΑΜΑΣΩΝΙΟΝ 356
ΔΑΜΑ'Ω ibid.
δαμοσιάω, cum d. in Δαμάω.
ΔΑΝΑΉ 357
δανεῖον, & δανείζω, in δανείζω.
δανειστὴς δανείζω, &c. in Δανεῖον.
ΔΑ'ΝΟΣ 357.
At δανός, in dec. ex δαίω, vro ibi.
δάος, in decomp. ex δαίω, vro ibid.
ΔΑΠΑΝΑ'Ω, cum d. ibid.
ΔΑ'ΠΕΔΟΝ 358
δαπτὴς, cum d. in Τάπης.
ΔΑ'ΠΤΩ, cum d. ibid.
δαρδάπτω, in Δάπτω.
ΔΑΡΘΑ'ΝΩ ibid.
δαρεικὸς, in c. ex Βίος 265
δαρσὶς, δαρτός, in δέρω.
δᾶς 352
δασαλής, in Δασύς.
ΔΑ'ΣΚΙΛΛΟΣ 359
δάσκιος, in δασύσκιος.
δάσμα, δασμός, δασμολογέω, in δάζομαι 352
δασμοφόρος, in comp. ex γέρας 340
δασπλῆτις, cum d. in c. fine pr. 935
δάσος 352
δασυκέρκος, cum der. 1734
δάσος, in Δασύς.
ΔΑΣΠΛΗ'Σ 357
δασύθριξ, in comp. ex Θρίξ 649
δασυκέρκος, in comp. ex Κέρκος 776
δασυμαλλής, in c. ex Μαλλός 997
δασύνω, in Δασύς.
δασύπους, cum d. 1371
δασύστερνος 1428
ΔΑΣΥ'Σ 359
δασύσκιος, in c. 1484
δασύτης, in δασύνω.
δασύτριχος, in c. 1518
δασύστομος, in Δασύς.
δασυφλοιος, in δασυθρίξ 643
δασυχείλης, in c. 1713
δατέομαι, δάτησις, δατητὴς, δάτης, in d. ex δαίω diuido 351
ΔΑΤΙΣΜΟ'Σ 359
δατὸς, in d. ex δαίω, epulum præbeo 351
ΔΑΥ'ΚΟΣ, cum d. 359
δαυλὸς, in d. ex δαίω, vro 352
ΔΑ'ΦΝΗ, cum d. 360
δαφνηφόρος 1701
δαφνηφορέω, cum d. in daphneφορ[illegible].
δαφνῖτις, δαφνίτης, & cæt. in δάφνη.
δαφνοειδής, in comp. ex Εἶδος 85
δαφνοειδὲς ἐστὶ, ἐκ ἧς lauri speciem gerens. Τὸ δαφνοειδὲς dicitur herba quæ aliàs χαμαιδάφνη, apud Diosc. lib. 4. c. 148.
δαφνόκοκκος, in c. 1484
δαφνοφόρος, cum d. 1734
δαφνέλαιον, oleum laurinum: apud schol. Nic. & Diosc. l. 1 c. 50.
δαψιλεύω, in Δαψιλής.
δαψιλὴς, &c. in comp. ex φείδομαι 360
ΔΑΨΙΛΗ'Σ 360
ibid.
ΔΕ
δέατομαι, δεδίσσομαι, in Δείδω. 361
δέδια vide Δείδω.
δεῖ, δέησις, δεητικός, in Δέομαι. 386
δεῖ, imperf. cum Δέω 383
δειδίσσομαι, δειδίσκομαι, in Δείκνυμι.
δεικανάω, δειδίσκομαι, δειδίζω. δειδίσκομαι, in Δείδω.
ΔΕΙ'ΔΩ 361
δείελος, cum d. in Δείλη.
δεικανάω, in δείκνυμι.
δεικηλίκτας, cum d. in c. ex εἴκελος 450
ΔΕΙ'ΚΝΥΜΙ, &c. 362
δείκτης cum d. in δείκνυμι.
δεικτὴρ, δεικτικὸς in Δειλός.
δειλακρίων, cum d. in c. ex Α'κρος 104
δειλαιοσφαλέω, cum d. in c. 157
ΔΕΙ'ΛΗ 364
δειλιάω, in Δειλός.
δειλοθανάζω, δειλαίνω, δειλιάζω, δειλία, δειλαίνομαι, δειλὸς, δειλόσπλαγχνος, in Δειλός.
δειλόομαι in Δείλη 365
ΔΕΙΛΟ'Σ, cum d. ibid.
δεῖμα, δειμαίνω, δειμαλέος, δειματόω, δείμος, δειματώδης, δειμὸς, in Δείδω.
δεῖνα, in Δείνω 370
ΔΕΙΝΑ 366
δεινάζω, in Δεινός.
δεινάκρος, in c. ex Α'κρος 104
δεινόω, cum d. in δεινός.
δεινότης & δεινότατος, Doricè gratiter efficiens: epitheton amoris apud Moschum.
δεινολογία cum d. 940
δεινοπαθέω, cum d. 1249
δεινοπρόσωπος, in dec. ex πρόσωπον 1382
ΔΕΙΝΟ'Σ 366
δεινῶς, in Δεινός 406
δεινὸς, δεινόω, in Δεινός, vide Δεινός, cum d. etiam in δεινός.
δειπνέω, in Δεῖπνον.
δεινοτής, δειπνητικός in Δεινός.
δεῖπνον, & δειπνίδιον 1183
δεῖπνος, in δειπνέω.
δείπνου, in δεῖπνον.
δειπνοθήρας, δειπνέω, & cæt. in Δεῖπνον.
δειπνοκλήτωρ, in c. in κλητὸς 732
δειπνολόγος qui de cœnis loquitur. Athen. lib. 1.
δειπνολογία, poëma ab Archestrato inscriptum. Idem lib. 6.
δειπνολόχος, cum der. in c. ex Λόχος. midix. 977
δειπνομανὴς, qui insano cœnarum conuiualium amore ducitur. Athen. lib. 4.
ΔΕΙΠΝΟΝ 367
δειπνοποιέω, cum d. 1350
δειπνοσοφιστής, in c. ex σοφίζω 1497
δειπνοφόρος, δειπνητήριον, in Δεῖπνον.
δειπνοφόρος, cum d. 1734
δειράς, in Δέρη.
δειραχθής in c. ex Α'χθος 226
δειρή, cum Δέρη.
δειροκύων, in c. 896
δειρὴ, torques, collare. Gre.
δέρον Δέρη.
δειροτομέω, in c. fine pr. 1603
ΔΕΙ'ΣΑ, cum d. 368
δεισιδαίμων, cum d. in c. 348
ΔΕΚΑ 368
δεκάβοιος, in c. ex Βοῦς 281
δεκαπλάσιος 308 (339
δεκαγράμματος, in c. ex γράμμα.
δεκαδαρχία, cum d. in δεκάρχης.
δεκαδελτος, in c. ex Δέλτα 369
δεκαδικός, δεκαδικός, in Δέκα.
δεκάδιχος 556
δεκαδάκτυλος in c. ex δάκτυλος, palmus.
δεκάζω, in c. ex ... 486 (432
δεκαετής, &c. in c. ex Ε'τος 532
δεκάζω, in Δίχομαι.
δεκαμνος, in Δέκα.
δεκάμυξος in c. 894
δεκαπέντε, in c. ex Λίτρα 971
δεκάποδος 940
δεκάμηνος, cum d. in c. ex Μὴν 1047
δεκάμνους in c. ex Μνᾶ 1060
δεκάπαλαι, in δεκαπαλάμων.
δεκαπάλαιστος, in c. ex Πάλαι 1237
δεκάπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1306
δεκαπλασίων, in Δέκα.
δεκαπλέθρος, in c. ex Πλέθρον 1325
δεκάπλεθρος, in Δέκα.
δεκάπολις, cum d. in c. ex Πόλις 1362
δεκάπους 171
δεκάπρωτος, cum d. in c. ex πρῶτος. 1387
δεκάρχης, cum d. in c. 200
δέκας, in Δέκα.
δεκασκαλμος, in c. ex σκαλμός 1468
δεκασμός, in δεκάζω.
δεκάσπορος in c. ex σπόρος 1505
δεκαστάτηρος, decē staterib. valens 1517
δεκάστεγος, in comp. 1551
δεκάστυλος, in comp. 1571
δεκάχιλοι in c.
δεκατεύω, in Δέκα.
δεκατάλαντος, cum d. in c. ex Τάλαντον 1575
δεκατέσσαρες, in c. ex Τέσσαρες 1612
δεκατεύω, cum d. in Δέκα
δεκατηφόρος, cum d. in c. fine pr. 936
δεκατημόριον, in c. ex μέρος 1022
δέκατος, δεκατικός in Δέκα.
δεκατώνης in c. 1850
δεκαφυλος in c. 1771
δεκάχαλκον, in c. 1792
δεκάχειλος, in τειχοποιός. in c. ex Χίλιοι 1812
δεκάχορδος in c. ex Χορδή 1818
δεκέμβολος, in d ex ἐμβάλλω 244
δεκέτηρος, δεκέτης, in δεκαέτης.
δεκήρης, in τριήρης 511
δέκομαι, in Δέχομαι.
δεκόργυιος, in c. ex Ο'ργυιά 1191
δέκτης, &c. in Δέχομαι.
ΔΕΛΕΑΡ, cum d. 369
ΔΕΛΕ'ΤΙΟΝ ibid.
δελφάκιον, δελφακιον, in Δέλεαρ.
ΔΕ'ΛΓΑ cum d. 369
ΔΕ'ΛΦΑΞ cum d. ibid.
ΔΕΛΦΙ'Ν, cum d. ibid.
δελφινοειδὴς, delphini speciem gerens. Diosc. l. 3. c. 84.
ΔΕΛΦΥ'Σ 369
δέμα 384
ΔΕ'ΜΑΣ 369. & 384
δέμνιον, in Δέμω, & in δέμω.
ΔΕ'ΜΝΙΟΝ 370
δεμνιοτήρης, qui strata custodit. Hesych. (μέω 356
ΔΕ'ΜΩ, δέμομαι 370. & in Δαμάω.
ΔΕΝΔΑΛΙ'ΔΑΣ 370
δενδίλλω, in c. 580
δενδραχάτης, in Α'χάτης 226
δένδρεον, δενδρῆεις &c. in Δένδρον.
δενδροβατέω, in c. in βατέω 236
δενδροκόμος, in c. ex Κόμη 834
δενδροκοπέω in c. ex κοπή 844
δενδρολάχανα olera arborescentia. Theophr.
δενδρολίβανος, in c. ex Λίβανος. 966
δενδρομαλάχη, in μαλάχη 995
ΔΕ'ΝΔΡΟΝ, cum d. 372
δενδροπήμων, in c. ex Πῆμα 1305
δένδρος, δενδρότης, in Δένδρον.
δενδροτομέω, in c. fine præposit. 1605
δενδροφόρος 1734
δενδρόφυτος 1780
δενδρυάζω, δενδρύφιον, &c. in Δένδρον.
ΔΕ'ΝΝΟΣ cum d. 372
δεξαμενή in Δέχομαι.
ΔΕΞΙΑ', δεξιόομαι, δεξιάζομαι. 372
δεξιόδωρος, in c. ex Δῶρον 431
δεξίμηλος, in c. ex Μῆλον. OVIS. 1046
δεξιοβόλος, in c. ex βολή 251
δεξιολάβος, in c. ex λαβή 924
δεξιόομαι, δεξιόω, in Δεξιά.
δεξιόσειρος, in c. ex Σειρά 1450
δεξιοστάτης, in c. ex στατός 729
δεξιότης, in δεξιός.
δεξιόσειρος, in dextra nauis parte remigans.
δεξιόχειρος in c. ex Χείρ 1801
δεξίπυρος, in c. ex Πῦρ 1455
δέξις pars hepatis quæ & δόχη Hesych.
δεξιτερὰ, in Δεξιά.
δεξίωμα, δεξίωσις, in δεξιόομαι.
δεξιὸς, in δεξιός.
δέομαι, in Δέω ligo 383 & in deriuatis ex Δέω opus habeo, 386. & in Δέος.
δέον, δέοντος, in der. ex Δέω, vnde Δεῖ 361
386
Δέος in Δείδω 361
ΔΕ'ΠΑΣ cum d. 373
δεπαστρον, in c. ex Α'γγος 28
δέραιον, in Δέρη.
δεραιοπέδη, in c. ex Πέδη 1256
ΔΕ'ΡΑΣ 374
δερβιστὴρ in Δέρω.
δέρμα, δερμός, in δέρκομαι.
ΔΕ'ΡΗ, δέρεις 375
δερκίσκω, in Δέρκω.
δερκύλλω, inter dormiendum videre. Nic. in Alexiph.
δερκιάομαι, in Δέρκω.
ΔΕ'ΡΚΩ 375
δέρμα, &c. in δέρω.
δερματοφορέω 1734
δερματώδης, δερμηστὴς, in δέρω.
δερματηρος, in c. fine pr. 1393
δερμύλλω in δέρω.
δέρξις, in Δέρκομαι.
δέρος, in Δέρας.
δερρίδιον, in δέρρις.
δερρίδυμφοι πύλαι. Hesych. sunt αἱ δέρρεις ἔχουσαι παραπετάσματα.
δέρρις, δέρριον, δερριστὴρ, δερριστής, δέρτρον, in Δέρας.
δέρω ibid.
ΔΕ'ΣΙΟΣ 376
δέσις, in δίομαι 383
δέσμα, δεσμός, cum d. ibid.
δεσμοφύλαξ, in comp. ex Φύλαξ. 1770
δεσμόω, cum d. in δεσμός.
ΔΕΣΠΟ'ΖΩ, cum d. 376
δετὴ, δετός, in δίομαι 383
ΔΕΥ'ΚΟΣ 377
δεῦμα, in Δεύομαι, à Δέω.
δεύομαι, in der. ex Δέω, opus habeo 386. & in Δεῦρο 377
ΔΕΥ'ΡΟ 377
δευτεροποιός 1350
δευτεραῖος, in Δεύτερος 378
δεῦτε, in Δεῦρο.
δευτεραγωνιστής, cum d. 47
δευτερεῖον, δευτερεύω, & cæt. in Δεύτερος.
δευτερόβολος, in comp. ex βολή 251
δευτερογαμέω, in com. ex Γαμέω. 299
δευτεροδεκάτη, in comp. ex Δέκα. 368
δευτερόζυγος, in c. fine præpos. 581
δευτεροκλίνης, in c. ex κλιτός 808
δευτεροκοιτέω, in c. 821
δευτερολογία, cum d. 940
δευτερονόμιον, in comp. ex Νόμος 1106
δευτερόποτμος, in com. ex Πότμος. 1368
δευτεροπρόσωπος, in dec. ex πρόσωπον 1183
δευτερόπρωτος, in com. ex πρῶτος. 1387
ΔΕΥ'ΤΕΡΟΣ 377
δευτερόχειρος, in comp. ex χείρ. 559
δευτεροτόκος, in comp. ex τίτοκα. 1631
δευτερουργός 500
δευτερόω, cum d. in Δεύτερος.
δεύτερος, &c. itidem in Δεύτερος.
ΔΕΥ'Ω 388
ΔΕ'ΦΩ ibid.
διχαμματος, in c. ex ἅμμα 179
δεχήμερος, in c. 604
δέχομαι, δέχομαι, in Δέχομαι.
ΔΕ'ΧΟΜΑΙ 378
δεψέω, in Δέω.
ΔΕ'Ω 383
¶ ΔΗ' 387
δήγμα, δηγμός, in Δάκνω 354
δῆθεν in Δή.
δηθάκις, in δηθά.
δῆθεν in Δή.
δηθύνω, in δηθά.
δηϊάλωτος, & δηΐοω 352
δηϊάλωτος, in c. ex ἁλωτός 116
δηϊέρεια, in c. in ἱέρεια 156
δήϊος, δηΐζω. δηΐον, δηϊότης, δηΐοω, δηϊοτής.
δηκτήριος, δήκτης, δηκτικός, in Δάκνω 353
δηλαδή in Δή 387
δηλιφόρος, in c. ex Φλέω 1762
ΔΗΛΕ'Ω, cum d. 388
δηλητήριον in Ο'ή.
δηλοποιέω 1350
ΔΗ'ΛΟΣ, cum d. 388
δημαγωγός, cum d. in c. ex ἀγωγή, fine præp. 39
δημάρχης, &c. in c. ex Α'ρχή 181
δήμαρχος, cum d. in c. 200
δημεραστής, δημεραστία, in c. ex ἐραστής 495
δημεύω, cum d. in Δῆμος.
δημηγόρος, cum d. in com ex Α'γορά 17
δημήτηρ, cum d. δημήτρια, in c. ex Μήτηρ 1050
δημητρεῖος, δημήτρουλος, in c. ex ... 1118
δημίδιον, δημίζω &c. in Δῆμος.
δημιουργός, cum δημιουργία.
δημοβόρος, in comp. ex προβόσκω 1191
δῆμος, in Δῆμος.
δημιουργός 500
δημοβόρος, cum d. in comp. ex Βορά 275
δημογέρων, in c. ex γέρων 313
δημοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 396
δημόθεν, in Δῆμος.
δημοθοινία in c. ex Θοίνη 642
δημοκαταράτης, in dec. ex καταρέω 181
δημοκηδής 782
δημόκοινος, in c. ex Κοινός 820
δημοκόλαξ, in c. ex Κόλαξ 824
δημοκόμπος in c. ex Κόμπος 836
δημοκόπος, cum d. in comp. ex κόπτω 844
δημοκρατία, cum d. 863
δημολάλητος, populi sermonibus iactatus.
δημόομαι, in Δῆμος.
δημοπίθηκος, in comp. ex Πίθηξ 1317
ΔΗ'ΜΟΣ, δημός 389
δημοσιεύω, cum d in Δῆμος.
δημοσιώνης, cum d. in c. 1850
δημοσιόω, in δημόσιος.
δημοστροφέω, in c. ex στροφή 1548
δημοτελής, cum d. 1598
δημοτερπής 1610
δημοτεύομαι, δημότης, &c. in Δῆμος.
δημοχαριστής, in c. ex Χαίρω 1736
δημώδης, in Δῆμος
δημώματα, in δημόομαι.
δημωφελής, cum d. in comp. ex Ο'φέλλω 1856
ΔΗ'Ν, δηναιός 391
ΔΗ'ΝΟΣ 392
δῆξις, in δήξει.
δηξίθυμος, δακέθυμος 655
δῆξις, Δάκνω 353
δῆος 352
ΔΗ'ΡΙΣ, δηριάω 392
δηρός, in Δήν ibid.
δήτα, in Δή 387
ΔΗ'Ω, δήω 392
¶ ΔΙΑ' ibid.
διαβαδίζω, in c. ex βαδίζω 237
διαβάθρα, &c. in διαβαίνω.
διαβαίνω 232
διαβάλλω 242
διαβασιλίζομαι, in c. ex Βασιλεύς 258
διάβασις in διαβαίνω.
διαβάσκω, in c. ex βάσκω 237
διαβαστάζω, in c. ex Βαστάζω 259
διαβάτης, &c. in διαβαίνω.
διαβεβαιόομαι, in c. ex Βέβαιος 261
διάβημα, διαβησείω, διαβήτης, in διαβαίνω.
διαβιάζω, in c. 263
διαβιβάζω, in c. ex βιβάζω 237
διαβιβρώσκω, in διαβρώσκω.
διαβιόω, in c. ex βίος 266
διαβλαστάνω, cum d. in c. ex Βλαστάνω 268
διαβλέπω, perspicio: vel despicio, visu penetro.
διαβοάω, cum d. in comp. ex Βοάω 272
διαβολή, cum d. in διαβάλλω.
διαβομβέω, in comp. ex Βομβός 275
διαβορβορίζω, strepitum edo: vnde ὑποχόνδρια διαβορβορίζεται. Hippocr.
διάβορος, in comp. ex Βορά 27
διαβρυχάομαι, in c. ex Βρύχω 276
διαβρύλλιον &c. 278
διαβρέχω, in c. 286
διαβρίθω, in c. ex Βρίθω 287
διαβροχή, cum d. in διαβρέχω.
διαβρώσκω, cum d. in c. ex Βρώσκω 291
διαβυνόομαι, traiicio, penetro.

Herodot.
διαχαλιώζω, in comp. ex Tabula 298
διαχαρακτήρ, in com. ex Aristotele 5
διαχέω ex διχόω 8
διαχέω, in c. ex Aristophane cum pr. 11
διαχαλάω, in c. ex Tabula 310
διαχήτιμος, cum d. in c. ex Demosthene 305
διαχρη ὁσάκις, &c. in διαχήτιμος 319
διαχωνία, &c. 13
διαχωνίζομαι, cum d. in c. ex Aristophane 15
διαχλάπτω, idem quod διαχλάζω. 16
διαχωλαίνω, in comp. ex Thucydide 322
διαχωλόω, in c. ex χωλόω ibid.
διαχώνομαι, in c. ex χωλόω ibid.
διαχωνίζω, in comp. ex γωνίζω 322
διαχώνισις, διαχώνισης, &c. in διαχώνισις. 323
διαψηφίζω, in c. ex Thucydide 330
διαψηφίσασθαι, in c. ex Isocrate 19
διαψηφισμα, in διαψηφίσασθαι.
διαψηφισμάτιον, in διαψηφίσασθαι. 342
διαψηφίζομαι, cum d. c. ex γραμμὴ 342
διαψήφισις διαγραφὴ & διαγραφὴς, &c. 346
διαψηφισμὸς in διαψηφίσις 438
διαψίλωσις ex ἐν Ἀγορᾷ 25
διαψυχτὴν, in ἀρχὴ τῆ & 1695
διαψυχίζομαι, in comp. ex Thucydide 345
διαχέομαι in c. ex Ἀγορᾷ 23
διάχυσις, διαχυσμὸς, cum d. 32
διάχυτα ἐξόμια 47
διαχυτὸς, διαχυτὴ ibid.
διαχυτὸν 147
διαχύζομαι, in comp. ex διάχυσις. 352
διαχύπτω, in c. ex Δημοσθένει 398
διαχύτωσις, in comp. ex διαχύσις. 351
διαχωρίκνημα 313
διαχώρησις & διαχώρησις, &c. in c. ex Δημοσθένει 373
διαχώρησις, in c. 375
ΔΙΑΧΩΡΗΜΑ 393
διαχώρημα in διαχώρησις 384
διαχώρησις, &c. 330
διαχώρησις in c. 384
διαχώρησις, in c. ex Δημοσθένει 383
διαχώρημα, in c. ex Δημοσθένει & 389
διαχώρησις, in διαχώρημα 394
διαχώρησις, cum διαχώρημα. 398
διαχώρημα 398
διαχώρησις, cum d. 405
διαχώρησις, in c. ex διαχώρημα ibid.
διαχώρησις, cum d. 403
διαχώρησις, in c. ex Δημοσθένει & 408
διαχώρησις, in Δημοσθένει 412
διαχώρησις, cum d. in c. ex Δημοσθένει. 415
διαχώρησις ex Δημοσθένει 416
διαχώρησις, in c. ex Δημοσθένει 417
διαχώρησις, in comp. ex Δημοσθένει. 418
διαχώρησις, διαχώρησις, in διαχώρησις. 422
διαχώρησις, in comp. ex διαχώρησις 422
διαχώρησις, in com. ex Platone. 1362
διαχώρησις, in comp. ex διαχώρησις, fugio. 423
διαχώρησις, cum der. in διαχώρησις. 1663
διαχώρησις, διαχώρησις, διαχώρησις, in c. 428
διαχώρησις 53
διαχώρησις, in compos. ex Κίδω, scio. 447
διαχώρησις in c. ex Ἀγορᾷ 60
διαχώρησις, in c. ex Ζεῦς 577
διαχώρησις cum d. in c. 579
διαχώρησις, in ζωοδότης. 1680
ΔΙΑΖΩΜΑΙ 393
διαζώσις, &c. cum διαζώσιμα.
διαζώσασθαι in ζώσασθαι 340
διαζώσιμα διαζώσιμα διαζώσασθαι in c. ex Xenophonte 587
διαζώσιμα in διαζώσις.
διάζωμα in c. ex Ἀγορᾷ 228
διαζωματοποιέω in c. 615
διαθάλπω, in c. ex Θάλπω 618
διαθερμαίνω, in c. 624
διαθέρμαινω in Stesichore 626
διαθέρμος, cum d. in c. ex Sophocle. 631
διαθερμαίνω in διαθέρμη 1622
διαθερμασία in Stesichore 1628
διαθέρμη &c. in διαθέρμη 1622
διαθέρμαινω in c. ex Oleo 632
διαθέρμαινω, cum d. in διαθέρμη 1622
διαθέρμαινω 635
διαθέρμασία in c. ex Sophocle 637
διαθέρμασία in c. ex Sophocle ibid.
διαθέλω perfringo vel contundo pereuto: unde διαθλασθέντα ἔλεφα apud Gal. 642
διαθέω, in c. ex Δ'Θ, sive διαθέω 52
διαθέω, in c. ex Θαλῆ 643
διαθερμασία, in comp. ex Θέρμη. 644
διαθρύπτω in c. ex Θρύπτω 645
διαθέω in c. ex Δ'Θεῖν 62
διαθρόμενος in c. ex Θέρμη 647
διαθρύπτω, in comp. ex Θρύπτω. 651
διαθρύπτω, cum d. in c. ex Θρύπτω. 652
διαθύμαινω, in c. ex Θύμος 659
διαθύμαινω in c. ex Ἀθηνᾶ 67
διαθρῶ-pertus, perspicuus, serenus. Hesych. 69
διαθρόω in c. ex Λύσις 69
ΔΙΑΙΝΩ 393
διαιρεσις, διαίρεσις, διαίρεσης, cum... 76
διαίρεσις 80
διαίρεσιμος, in c. ex Διαίρεσις 83
διαίρεσις in c. ex Ἀγορᾷ 84
διαίρεσις in Timæo 447
διαίρεμαινω in c. ab ἀεῖν 86
ΔΙΑΙΤΑ Ἀγεται d. 393
διαιτάω, διαιτῶ, in c. ex Aristophane 90
διαίτημα in διαιτάω.
διαιτᾶ, διαίτησις, διαίτησης, διαίτησις, &c. in c. ex Δημοσθένει 719
διαιτᾶσθαι in dec. ex καλῶ 673
διαιτάω, in c. cum pr. 723
διαιτάω, &c. n. c. 736
διαιτᾶσθαι, cum d. in c. ex Κάματος 740
διαιτᾶσθαι, in c. ex ἀρχὴ 64
διαιτᾶσθαι in c. 746
διαιτᾶσθαι, &c. 750
διαιτᾶσθαι, in comp. ex καθαίρω. 865
διαιτάω, διαιτητὴν, in dec. ex καθαίρω 551
διαιτᾶσθαι 757
διαιτᾶσθαι, in διαιτᾶσθαι.
διαιτᾶσθαι, in c. ex Δημοσθένει ibid.
διαιτᾶσθαι, in διαιτᾶσθαι.
διαιτᾶσθαι, cum d. 1470
διαιτᾶσθαι, cum d. 761
διαιτᾶσθαι in c. ex Κείρω 762
διαιτᾶσθαι, in Δημοσθένει 412
διαιτᾶσθαι, cum d. in c. ex δίκαιος 766
διαιτᾶσθαι ex Δημοσθένει 416
διαιτᾶσθαι, in c. ex Δημοσθένει 417
διαιτᾶσθαι, in comp. ex Δῆμος. 418
διαιτᾶσθαι, διαίτησις, in διαιτᾶσθαι. 422
διαιτᾶσθαι, in comp. ex Πόλις. 1362
διαιτάω, in comp. ex φεύγω, fugio. 423
διαιτᾶσθαι, cum der. in διαιτᾶσθαι. 1663
διαιτᾶσθαι, διαίτησις, διαίτης, in c. 428
διαίτης 53
διαιτάω, in compos. ex Κίδω, scio. 447
διαιτᾶσθαι in c. ex Ἀγορᾷ 60
διαζεύγνυμι ex Ζεῦς 577
διαζεύγνυμι cum d. in c. 579
διαζεύγνυμι, in ζωοδότης. 1680
ΔΙΑΖΟΜΑΙ 393
διαζώσις, &c. cum διαζώσιμα.
διαζώσασθαι in ζώσασθαι 340
διαζώσιμα διαζώσιμα διαζώσασθαι in c. ex Xenophonte 587
διαζώσιμα in διαζώσις.
διάζωμα in c. ex Ἀγορᾷ 228
διαθερμαίνω, in c. 615
διαθέρμη, in comp. ex Θέρμη. 618
διαθέρμη, in c. 624
διαθέρμαινω in Stesichore 626
διαθέρμος, cum d. in c. ex Sophocle. 631
διαθερμασία in διαθέρμη 1622
διαθέρμαινω in Stesichore 1628
διαθέρμη &c. in διαθέρμη 1622
διαθέρμαινω in c. ex Oleo 632
διαθέρμαινω, cum d. in διαθέρμη 1622
διαθέρμαινω 635
διαθέρμασία in c. ex Sophocle 637
διαθέρμασία in c. ex Sophocle ibid.
διαθλάω perfringo vel contundo pereuto: unde διαθλασθέντα ἔλεφα apud Gal. 642
διαθέω, in c. ex Δ'Θεῖν, sive διαθέω 52
διαθέω, in c. ex Θαλῆ 643
διαθρύπτω, in comp. ex Θρύπτω. 644
διαθρύπτω in c. ex Θρύπτω 645
διαθέω in c. ex Δ'Θεῖν 62
διαθρόμενος in c. ex Θέρμη 647
διαθρύπτω, in comp. ex Θρύπτω. 651
διαθρύπτω, cum d. in c. ex Θρύπτω. 652
διαθύμαινω, in c. ex Θύμος 659
διαθύμαινω in c. ex Ἀθηνᾶ 67
διαθρῶ-pertus, perspicuus, serenus. Hesych. 69
διαθρόω in c. ex Λύσις 69
ΔΙΑΙΝΩ 393
διαιρεσις, διαίρεσις, διαίρεσης, cum... 76
διαίρεσις 80
διαίρεσιμος, in c. ex Διαίρεσις 83
διαίρεσις in c. ex Ἀγορᾷ 84
διαίρεσις in Timæo 447
διαίρεμαινω in c. ab ἀεῖν 86
ΔΙΑΙΤΑ Ἀγεται d. 393
διαιτάω, διαιτῶ, in c. ex Aristophane 90
διαίτημα in διαιτάω.
διαιτᾶ, διαίτησις, διαίτησης, διαίτησις, &c. in c. ex Δημοσθένει 719
διαιτᾶσθαι in dec. ex καλῶ 673
διαιτάω, in c. cum pr. 723
διαιτάω, &c. n. c. 736
διαιτᾶσθαι, cum d. in c. ex Κάματος 740
διαιτᾶσθαι, in c. ex ἀρχὴ 64
διαιτᾶσθαι in c. 746
διαιτᾶσθαι, &c. 750
διαιτάω, διαιτητὴν, in dec. ex καθαίρω 551
διαιτᾶσθαι 757
διαιτάω, διαιτητὴν, in comp. ex καθαίρω. 865
διαιτάω, διαιτητὴν, in dec. ex καθαίρω 551
διαιτᾶσθαι 757
διαιτάω, διαιτητὴν, in διαιτᾶσθαι.
διαιτᾶσθαι, in c. ex Δημοσθένει ibid.
διαιτᾶσθαι, cum d. 1470
διαιτᾶσθαι, cum d. 761
διαιτᾶσθαι in c. ex Κείρω 762
διαιτᾶσθαι, in Δημοσθένει 412
διαιτᾶσθαι, cum d. in c. ex δίκαιος 766
διαιτᾶσθαι ex Δημοσθένει 416
διαιτᾶσθαι, in c. ex Δημοσθένει 417
διαιτᾶσθαι, in comp. ex Δῆμος. 418
διαιτᾶσθαι, διαίτησις, in διαιτᾶσθαι. 422
διαιτᾶσθαι, in comp. ex Πόλις. 1362
διαιτάω, in comp. ex φεύγω, fugio. 423
διαιτᾶσθαι, cum der. in διαιτᾶσθαι. 1663
διαιτᾶσθαι, διαίτησις, διαίτης, in c. 428
διαίτης 53
διαιτάω, in compos. ex Κίδω, scio. 447
διαζεύγνυμι ex Ζεῦς 577
διαζεύγνυμι cum d. in c. 579
διαζεύγνυμι, in ζωοδότης. 1680
ΔΙΑΖΟΜΑΙ 393
διαζώσις, &c. cum διαζώσιμα.
διαζώσασθαι in ζώσασθαι 340
διαζώσιμα διαζώσιμα διαζώσασθαι in c. ex Xenophonte 587
διαζώσιμα in διαζώσις.
διάζωμα in c. ex Ἀγορᾷ 228
διαθερμαίνω, in c. 615
διαθέρμη, in comp. ex Θέρμη. 618
διαθέρμη, in c. 624
διαθέρμαινω in Stesichore 626
διαθέρμος, cum d. in c. ex Sophocle. 631
διαθερμασία in διαθέρμη 1622
διαθέρμαινω in Stesichore 1628
διαθέρμη &c. in διαθέρμη 1622
διαθέρμαινω in c. ex Oleo 632
διαθέρμαινω, cum d. in διαθέρμη 1622
διαθέρμαινω 635
διαθέρμασία in c. ex Sophocle 637
διαθέρμασία in c. ex Sophocle ibid.
διαθλάω perfringo vel contundo pereuto: unde διαθλασθέντα ἔλεφα apud Gal. 642
διαθέω, in c. ex Δ'Θεῖν, sive διαθέω 52
διαθέω, in c. ex Θαλῆ 643
διαθρύπτω, in comp. ex Θρύπτω. 644
διαθρύπτω in c. ex Θρύπτω 645
διαθέω in c. ex Δ'Θεῖν 62
διαθρόμενος in c. ex Θέρμη 647
διαθρύπτω, in comp. ex Θρύπτω. 651
διαθρύπτω, cum d. in c. ex Θρύπτω. 652
διαθύμαινω, in c. ex Θύμος 659
διαθύμαινω in c. ex Ἀθηνᾶ 67
διαθρῶ-pertus, perspicuus, serenus. Hesych. 69
διαθρόω in c. ex Λύσις 69
ΔΙΑΙΝΩ 393
διαιρεσις, διαίρεσις, διαίρεσης, cum... 76
διαίρεσις 80
διαίρεσιμος, in c. ex Διαίρεσις 83
διαίρεσις in c. ex Ἀγορᾷ 84
διαίρεσις in Timæo 447
διαίρεμαινω in c. ab ἀεῖν 86
ΔΙΑΙΤΑ Ἀγεται d. 393
διαιτάω, διαιτῶ, in c. ex Aristophane 90
διαίτημα in διαιτάω.
διαιτᾶ, διαίτησις, διαίτησης, διαίτησις, &c. in c. ex Δημοσθένει 719
διαιτᾶσθαι in dec. ex καλῶ 673
διαιτάω, in c. cum pr. 723
διαιτάω, &c. n. c. 736
διαιτᾶσθαι, cum d. in c. ex Κάματος 740
διαιτᾶσθαι, in c. ex ἀρχὴ 64
διαιτᾶσθαι in c. 746
διαιτᾶσθαι, &c. 750
διαιτάω, διαιτητὴν, in dec. ex καθαίρω 551
διαιτᾶσθαι 757
διαιτάω, διαιτητὴν, in comp. ex καθαίρω. 865
διαιτάω, διαιτητὴν, in διαιτᾶσθαι.
διαιτᾶσθαι, in c. ex Δημοσθένει ibid.
διαιτᾶσθαι, cum d. 1470
διαιτᾶσθαι, cum d. 761
διαιτᾶσθαι in c. ex Κείρω 762
διαιτᾶσθαι, in Δημοσθένει 412
διαιτᾶσθαι, cum d. in c. ex δίκαιος 766
διαιτᾶσθαι ex Δημοσθένει 416
διαιτᾶσθαι, in c. ex Δημοσθένει 417
διαιτᾶσθαι, in comp. ex Δῆμος. 418
διαιτᾶσθαι, διαίτησις, in διαιτᾶσθαι. 422
διαιτᾶσθαι, in comp. ex Πόλις. 1362
διαιτάω, in comp. ex φεύγω, fugio. 423
διαιτᾶσθαι, cum der. in διαιτᾶσθαι. 1663
διαιτᾶσθαι, διαίτησις, διαίτης, in c. 428
διαίτης 53
διαιτάω, in compos. ex Κίδω, scio. 447
διαζεύγνυμι ex Ζεῦς 577
διαζεύγνυμι cum d. in c. 579
διαζεύγνυμι, in ζωοδότης. 1680

διαιτητὴς, cum d. in c. ex Τέχνη 1594
διαιτητήσιμος, in c. ex Τέχνη 1595
διαιτάω 1598
διαιτάω, in c. cum prap. 1623
διαιτητὴς, in διαιτητὴν.
διαιτητήριον in τρισὶν 1617
διαιτητήριον, in διαιτητὴν.
διαιτητήριον, in c. ex Τέχνη 1636
διαιτητὴς, in c. ex Τέχνη 1617
διαιτητὴς, cum d. in comp. ex Τέχνη 1618
διαιτᾶσθαι 1622
διαιτᾶσθαι, in c. ex Τέχνη 1613
διαιτᾶσθαι, in c. ex Τέχνη ibid.
διαιτητὴς, cum d. in comp. ex Τέχνη 1623
διαιτητὴς, in Τεχνῶν ibid.
διαιτητήριον, in c. ex Τέχνη 1636
διαιτᾶσθαι, διαίτησις, in c. ex Τέχνη 1577
διαιτητὴς, διαιτήσεως, in διαιτητὴν 1577
διαιτητὴς, cum d. in c. ex Τέχνη 1643
διαιτᾶσθαι in διαιτᾶσθαι.
διαιτᾶσθαι, in διαιτᾶσθαι.
διαιτᾶσθαι in c. 1645
διαιτητὴς, cum d. in comp. ex τρέχω 1609
διαιτήσεως, in τρέχω 1536
διαιτητὴς, in c. ex τρέχω ibid.
διαιτητὴς, in c. 16.19
διαιτᾶσθαι, cum pr. 1633
διαιτητὴς, in c. ex Τέχνη 1618
διαιτᾶσθαι, in c. cum pr. 1663
διαιτᾶσθαι, in c. ex Τέχνη 1667
διαιτητὴς, διαιτητὴς, in διαιτητὴν.
διαιτητὴς, cum d. 1669
διαιτητὴς, διαίτησις, in c. ex τρέχω & τέχνη 1650
διαιτᾶσθαι cum d. in διαιτητὴν.
διαιτᾶσθαι in c. ex τρέχω 1672
διαιτητὴν, in c. ex Τέχνη 1573
διαιτητὴν ἐξόμια cum d. in c. ex τρέχω 652
διαιτᾶσθαι in c. ex Τέχνη 1674
ΔΙΑΙΤΑΩ 315
διαιτᾶσθαι, cum d. in comp. ex τρέχω 40
διαιτᾶσθαι, in comp. ex Ἀγορᾷ 214
διαιτητὴν, cum d. in comp. ex τρέχω 1671
διαιτᾶσθαι in c. ex Λύω, ficco 224
διαιτητὴν cum d. in c. ex Λύω 215
διαιτᾶσθαι, in c. ex Λύω 219
διαιτᾶσθαι, in c. ex Λύω 219
διαιτᾶσθαι, cum d. in c. ex Λύω 1666
διαιτᾶσθαι, cum d. in c. ex Λύω 219
διαιτᾶσθαι, διαίτησις, &c. in comp. 225
διαιτᾶσθαι, cum d. in c. 1700
διαιτᾶσθαι in c. cum pr. 1740
διαιτᾶσθαι, in c. ex φαίνω 1718
διαιτᾶσθαι, cum d. in com. ex Φαίνω 1745
διαιτᾶσθαι in d. ex φαίνω 564
διαιτητὴν, in φιλότιμος 1641
διαιτᾶσθαι, in comp. ex φιλάζω 1714
διαιτᾶσθαι, in c. 1715
διαιτᾶσθαι, cum d. in διαιτᾶσθαι. 1637
διαιτᾶσθαι in c. ex φαίνω 1718
διαιτᾶσθαι, cum d. in com. ex Φαίνω 1745
διαιτᾶσθαι in d. ex φαίνω 564
διαιτητὴν, in φιλότιμος 1641
διαιτᾶσθαι, in comp. ex φιλάζω 1714
διαιτᾶσθαι, in c. 1715
διαιτᾶσθαι, cum d. in διαιτᾶσθαι. 1637
διαιτᾶσθαι, cum d. in c. ex τρέχω 1766
διαιτητὴν, in c. ex Φοίνιξ 1767
διαιτητὴν, in c. 1767
διαιτᾶσθαι ibid.
διαιτητὴν, διαίτησις, in διαιτητὴν.
διαιτητὴν, in c. cum pr. 1769
διαιτητὴν, in c. 1773
διαιτητὴν, cum d. in c. cum pr. 1775
διαιτητὴν, διαίτησις 1777
διαιτᾶσθαι, in c. ex Κρύω 226
διαιτᾶσθαι, cum d. in com. prap. 1782
διαιτᾶσθαι, in c. ex φαίνω 1715
διαιτητὴν, in c. ex Τέχνη ibid.
διαιτητὴν, in c. cum pr. 1786
διαιτητὴν, in c. 1790

διαχάσκω, cum διαχαίνω.
διαχλιδάζω, in c. 1799
διαχλείζω, cum d. in comp. ex χλείζω 1802
διαχλευάζω, cum d. in χλευάζω 1593
διαχέω, in c. cum pr. 1805
διαχλιδάω, in c. ex Χλίω 1818
διαχόω, in c. ex χόω 1809
διαχρῶμαι, in c. cum pr. 1821
διαχρίω, cum d. in comp. ex Χρίω 1826
διαχρίω 1827
διαχρυσόω, in c. ex Χρυσὸς 1830
διαχρονόω, cum διαχρόω.
διάχυσις, διαχυτικὸς, in διαχέω.
διαχυτλάζω, in χυτλάζω 1805
διαχώω, cum d. in διαχέω.
διαχώννυμι, in διαχέω.
διαχωρέω, cum d. in c. 1832
διαχωρίζω, cum d. in comp. ex Χωρὶς 1834
διάχωρος, in c. ex Χῶρος ibid.
διαψαθάλλειν, in διαψαλάττεσθαι.
διαψαίρω, in c. ex ψαίρω 1837
διαψαλάττεσθαι, in c. ex ψαλάσσω 1833
διαψάλλω, cum d. in c. ex Ψάλλω 1836
διαψάω, in c. ex Ψάω 1837
διαψέγω, in c. ex Ψέγω 1839
διαψεύδομαι, in c. 1840
διαψηφίζομαι, cum d. in c. ex Ψῆφος 1841
διαψιθυρίζω, in comp. ex Ψίθυρος 1842
διαψύχω, in c. ex Ψύχω 1846
διάω & διάημι, in c. ex Ἄω 223
δίβαμος, in c. in βάμων 235
δίβολος, in c. fine pr. 254
δίβολος, cum d. in c. ex Βολὴ 251
δίβολος 278
δίβραχυς, in c. ex Βραχὺς 286
διγαμία, in δίγαμος.
δίγαμμα, in Γάμμα 299
δίγαμος, in c. ex Γαμέω ibid.
διγλώσσος, in c. ex γλῶσσα 312
διγόνος, in c. ex γόνος 307
δίγλυφος, in c. ex Γλύφω 325
δίγλυφος, in c. ex γλύφω 324
δίγλωσσος 328
διγνώμων, in c. ex γνώμη 322
διγόνατος, in c. ex Γόνυ 331
δίγονος, διγονία 328
διγυῖος vel δίγυος, in comp. ex Γυῖα 343
διδακτὸς, διδακτέος cum d. in διδάσκω.
διδάσκαλος, in c. 355
δίδαξις, in Διδάσκω.
ΔΙΔΑ'ΣΚΩ, cum d. 395
δίδημι, in Δέω, ligo.
δίδομαι, in Δίδωμι.
δίδοσις, in δίδωμι.
διδράσκω, in Δράω fugio 422
δίδραχμον, in c. ex Δραχμὴ 421
διδυματόκος, in διδυματόκος.
ΔΙ'ΔΥΜΟΣ, cum d. 396
διδυμάτωρ, in c. ex Θρέω 647
διδυμάων, in Δίδυμος.
διδυματόκος, cum d. in com. ex Τίκτω 1631
διδυμάρχος 1827
ΔΙ'ΔΩΜΙ 397
δίδωρος, in com. ex Δῶρον palmus 431
διεγγυάω, διεγγύησις cum d. in c. ex Ἐγγύη 435
διεγείρω, διέγερσις, διεγερτικὸς, in c. ex Ἐγείρω 437
διεγχορεύω, in Ἐγχορεύω 438
δίεδρος, cum d. in c. ex Ἕδρα 441
διειδὴς, διειδέστερος 446
διειλημμένως, in διαλαμβάνω 919
διείλησις, in c. ex εἰλέω 453
δίειμι, in c. ex εἶμι 570. & in c. ex εἰμι 574
διειπεῖν, in c.
διείργω, in c. ex Εἴργω 493
διείρομαι, in διερῶ 456
διείρω, in c. ex Εἴρω necto 459
διερέω, in c. ex Εἴρω 458
διεισ[illegible], in c. fine pr. 1120
διεισδύω, in εἰσδύω 428
διεκβάλλω, διεκβολὴ, in ἐκβάλλω 243
διεκδικέω, in ἔκδικος 404
διεκδρομὴ, in ἐκτρέχω 1663
διέκδυσις, in ἐκδύω 427
διεκθέω, in ἐκθέω 632
διεκπαίω, in ἐκπαίω 1237
διεκπαίρω, in ἐκπαίρω 1290
διεκπεράω, in ἐκπεράω 1291
διεκπροδικάσαι, in ἐκπροδικάσαι 1292
διεκπίπτω, in d. ex ἐκπίπτω 1314
διεκπλέω, διέκπλους, in ἐκπλέω 1333
διεκπλύνω, in ἐκπλύνω 1335
διεκπνέω, cum d. in ἐκπνέω 1343
διεκπορεύομαι, in ἐκπορεύω 1273
διέκπτωσις, in διεκπίπτω.
διεκρέω & διέκροος, in ἐκρέω 1423
διεκτιμάω in ἐκτιμάω 1603
διεκχέω, in ἐκχέω 1705
διελαύνω, διέλασις, &c. in c. 468
διελέγχω 472
διελκύω, cum d. in c. 477
δίεμαι, in δίημι.
διεμβάλλω, in dec. ex ἐμβάλλω 244
διεμμένω in ἐμμένω 1033
διεμπιπλάω, & διεμπίπλημι in ἐμπίπλημι 1332
διεμπολάω, in ἐμπολάω 1409
διεμφαίνω, in ἐμφαίνω 1703
διενιαυτίζω, in c. ex Ἐνιαυτὸς 481
διενίσταμαι, in d. ex ἐνίσταμαι 698
διένος, in c. ex Ἔνος 484
διεντερεύω, in c. ex ἔντερον ibid.
διεξάγω, cum d. in dec. ab ἐξάγω.
διεξάπτω, in ἐξάπτω.
διέξειμι, in d. ab ἔξειμι 573
διεξελαύνω, in ἐξελαύνω 468
διεξετάζω, in ἐξετάζω 460
διεξευρίσκω, in ἐξευρίσκω 511
διεξέπω cum d. in ἐξέπω 519
διεξέρχομαι in ἐξέρχομαι 521
διεξάζω 528
διεξίημι, in ἔξειμι 565
διέξοδος, cum d. in dec. ex ἔξοδος 1129
διεορτάζω, in c. ab Ἑορτὴ 463
διέπω, in c. ex Ἔπω operor 491
διεργάζομαι 507
διερεθίζω, cum der. in c. ex Ἐρεθίζω 509
διερείδω, in c. ex Ἐρείδω ibid.
διερέσσω, in c. ex Ἐρέσσω 511
διερευνάω, cum d. in c. ab Ἐρευνάω 513
διερμηνεύω, in comp. ex Ἑρμηνεύω 518
διερὸς, in Διαίνω 393
διέρπω, in c. ex Ἕρπω 519
διερρωγὼς, in c. ab Ἐρρώγε 513
διερύκω, in c. ex Ἐρύκω 520
διερύομαι 521
διερῶ, in c. 459
διερωτάω, in c. ab Ἐρωτάω 524
διεσθίω, in c. ab Ἐσθίω 525
δίεσις, in δίημι 564
διεσκεμμένως, in διασκέπτομαι.
διεσπερίζομαι, in c. ab Ἑσπέρα 529
διετὴς, cum d. in c. ex Ἔτος 531
διευθετέω, in εὔθετος 1628
διευθυμέω, in εὔθυμος 656
διευθύνω, cum d. in c. ex εὐθύνω 535
διευκρινέω, cum der. in εὐκρινὴς 874
διευλαβέομαι, in εὐλαβὴς 924
διευπετίζω, cum d. in Εὐπετὴς 538
διευρύνω, in c. ex Εὐρὺς 539
διευτονέω in εὔτονος 1592
διευτυχέω, in εὐτυχὴς 1678
διευθέω, in c. ab ἰθὺς 560
διεχής, in διέχω 549
διεχθρεύω, in c. 543
διέχω 549
δίζημαι, cum d. in Δίζω.
δίζομαι, δίζυγος, in comp. ex Ζυγὸν 577
δίζυξ, δίζυγος, in c. fine pr. 581
ΔΙ'ΖΩ 401
διηγέομαι, cum d. in c. ex Ἡγέομαι 592
διηέριος in διαέριος.
διήθω, διηθέω, in c. ex Ἤθω 597
διήκονος, Ionicè pro διάκονος.
διηκριβωμένως, in διακριβόω 103
διήκω, in c. 598
διηλιόω, in c. ex Ἥλιος 602
διήλυσις, in διέρχομαι.
διημερεύω, in c. 604
διημερεύω, in c. ex Ἡμέρα 606
δίημι, in Διαίνω.
διηνεκὴς, cum d. in c. ex Ἠνεκὴς 607
διηπειρόω, in c. ex Ἤπειρος 609
διηρεμέω, in διερέω.
διθέω, in c. in θέω 511
διθήκη, cum d. 614
διθάλασσος, in c. 617
δίθηκτος, in c. 618
διθρίξ, &c. in c. ex Θρὶξ 618
δίθηκτος, in c. ex Θήγω 627
δίθυμος, cum d. 634
διθύραμβος, epithetum Bacchi in Epigr. significans idem quod διθύραμβος. 655
διθυραμβοδιδάσκαλος, dithyramborum poetæ.
διθυραμβοποιὸς, cum d. 1350
διθύραμβος, cum d. in διθυρεύς.
δίθυρος, in c. ex Θύρα 659
διϊδρόω, διϊδρύω; in comp. ex ἱδρώς 670
διΐημι 565
διϊθύνω, cum d. in c. 675
διϊθύζω, in c. ex Ἰθὺς 676
διϊπετὴς, διιπετὴς, in c. ex Ἵπταμαι 677
διΐος, in Ζεὺς 581
διιπετὴς, in c. ex πέτω 1316
διϊππασία 686
διΐπταμαι, in c. ex Ἵπταμαι 687
διϊσθύω in d. ex Ἰσθμὸς 690
διΐστημι, διΐσταμαι 697
διϊσχυρίζομαι, in c. ab ἰσχυρὸς 715
διϊσχύω, in c. ab ἰσχύω ibid.
δίκη in δείκω 549
δικάζω, in Δίκη.
δικαιολογία 200
δικαιοσύνη, in δικαιοσύνη.
δικαιοδότης, cum d. in c. ex Δίδωμι 400
δικαιοκρισία 874
δικαιοπολίτης ibid.
δικαιοσύνη 940
δικαιοπραγία, cum d. in c. ex πράγματα 1378
δικαιοσυνεύω, in c. ex [illegible] 1377
δίκαιος cum d. in Δίκη.
δικαιόω, cum d. in δίκαιος.
δικανικὸς cum d. ibid.
δικασπολέω, in c. ex Κόπλαον 747
δικάστης cum d. in c. 710
δικαστήριον, in δικάζω.
δικασπόλος, cum d. 1359
δικαστής, cum d. in δικάζω.
δικαιοκρίτης, in καταλέγω 961
δικαστὴς in Δίκη.
ΔΙΚΕΛΛΑ, cum d. 401
δίκερας &c. 774
δικέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ fine præp. 779
ΔΙ'ΚΗ 401
δίκηλον, in δείκελον.
δικήσιος, in Δίκη.
δικλεὶς, δικλειδος, δικλὶς, in comp. 800
δικογράφος, cum d. in com. ex γραφὴ 340
δικοπία, in c. ex δόσις 400
δίκοκκος, in com. ex Κόκκος 822
δικονδύλης, in c. fine pr. 938
δίκολλος, cum d. 940
δίκολπος, in c. ex Κόλπος 830
δικόνδυλος, in c. ex Κόνδυλος 847
δικορφος, cum d. in com. fine pr. 1417
δίκερσος, in c. ex κέρσι 764
δικόρυμβος, in com. ex Κόρυμβος 870
δικόρυφος, in c. ex Κορυφὴ 851
δικότυλος 856
δικοῦ, in Δίκη.
δικραῖος, in c. ex κρᾶς 748
δίκραιος cum d. & in δίκερως ibid.
δικρατέω, in c. ex Κρατέω 860
δικρατὴς cum d. in c. ex κράτος 748
δικρατὴς 863
δίκροος, cum d. in δίκερως.
δίκροτος, in c. 876
δίκροτος, in c. fine pr. 877
δίκρουνος, in c. ex Κρατος ibid.
ΔΙ'ΚΤΑΜΟΝ, cum d. 405
δικτυαλώτος, in c. ex ἁλωτὸς 116
δικτύδιον, &c in Δίκτυον.
δικτυοβόλος, in c. ex βολὴ 251
δικτυόθετος, retium instar positus, reticulatus.
δικτυόκλωστος, in c. ex Κλώθω 811
ΔΙ'ΚΤΥΟΝ 406
δικτυοπλόκος, in c. ex πλόκος 1328
δικτυουλκὸς 1350
δικτυουλκὸς in c. ex ὁλκὴ 477
δικτυόω, cum d. in Δίκτυον.
ΔΙ'ΚΩ
δίκωλος, in c. ex Κῶλον, membrum. 405 905
δίκωπος, cum d. in c. ex Κώπη, remus 908
δίλιμνος, in c. ex Λίμνη
δίλημμα, cum d. in c. ex λῆμμα 964 923
Δίλογχος, apud Cratinum dicitur à Bendis dea: vel à duplicibus honoribus, quos est sortita: vel à duabus lanceis, quarum duas gestat, ut venatrix. Hesych.
διλοχία, in c. ex Λόχος.
δίμαχος 976
διμέδιμνος, in c. ex Μέδιμνος 1012
διμερὴς, cum d. in c. ex μέρος 1016
δίμετρος, in c. fine pr. 1020
διμέτωπος, in μέτωπον 1041
δίμναιος, in c. ex Μνᾶ 1181
διμήτωρ, in c. ex Μήτηρ 1047
δίμιτρος, in c. ex Μίτρα 1050
δίμυξος, in c. ex Μύξα 1060
διμοιρίης, διμοιρίτης, cum d. in c. ex μοῖρα ibid.
δίμορφος, in c. ex Μορφὴ 1111
δίμυξος, in c. ex Μύξα 1071
ΔΙ'ΝΗ δῖνος, cum d. 1068
δινέω & cum δίνη. 406
δίνεος
δινεύω, in δινέω 1122
δίνη vide in Ὄς 408
διοβελίας 1209
διοβολία, in c. ex βολὴ 251
διοβολιμαῖος ibid.
διογένης, in διογενής 304
διογενὴς cum d. in c. ex Ὄχος 1177
διογενέτης, in c. ex γίγνομαι 325
διοδεύω, cum d. in δίοδος.
διοδεύσις, in δίοδος.
διόδος 1169
διοδότος in Ζεὺς 1118
διοικέω cum d. in c. ex Οἶκος 516
διοικητὴς 1157
διοιστεύω in οἰστεύω 371
διοκνέω in c. 1193
διοινοχοέω, vinum fundo, misceo. Athen. lib. 3. διοινοχοοῦμαι. 1145
διοίξεις in διοίγω.
διοίχνεω & διοίχομαι, in c. ex Οἴχομαι 1150
διολισθάνω, cum d. in c. ex Ὀλισθάνω 1149 1152
διολκὴ, διόλκος, in διέλκω 477
διόλλυμι, in c. ex Ὄλλυμι 1153
δίομαι, in Δίω 44
διομηρίζω 1147
διομβρέω, in c. ex Ὄμβρος ibid.
διόμνυμι, in c. 1159
διονομάζω, in c. ex ὀνομάζω 1157
ΔΙΟ'ΝΥΣΟΣ, cum d. 407
διοπαῖς, in c. ex Παῖς 1135
διοπετὴς, à Ioue missus.
διοπτεύω, cum διοπτὴρ 1136
διοπτρίζω, in c. fine pr. 1181
διόπτης, in δίεμαι 492. & in διέπομαι & in c. ex Ὄπτω 1171
διόπτρισμα, cum d. 1176
διορθόω, cum d. in c. ex Ὀρθὸς 1187
διορύσσω, in comp. ex Ὀρύσσω 1189
διορίζω, in c. ex Ὅρος 1190
διορυχὴ, in c. ex Ὀρυχὴ 1191
διορθώω, cum d. in c. 1193
διορία & διορίζω cum d. in διέγω.
διόρυγμα, in c. ex ὀρύσσω 1108
διορος 1121
διοσκόροι, in c. ex Κούρη 514
δίοζος & δίοζος, in com. ex Ὄζος 1203
διοσημία, cum d. in c. cum præp. ibid.
διοσκοριδεύω, in c. 1206
διοσφαίρα, in διοσφαίρω.
διὸς in Ζεὺς 581
διοσημία, &c. 1458
διοσχέσις, cum d. in comp. ex σχέσις 848
διόσμος 1135
διόσπυρος, in c. ex Πυρὸς 140
διοσῶστης, in c. ex Ὀστοῦν 1213
διότι, in c. ex Ὅτι 1215
διοτρεφὴς, in c. cum τρεφὴς 1658
διουρέω, cum d. in c. cum præpos. 1221
διοχετεύω, in c. ex Ὀχετὸς 1230
διοχέω, in c. ex Ὄχος 1231
διπάλτω

διοχλέω, in c. ex Ὄχλος 1230
δίπαλτος in c. ex πάλλω 541
διπλασιάζω, in διπλάσιος.
διπαρασάγγης, in comp. ex Παρασάγγης 1117
διπετὴς, cum d. in c. 1240
διπηχυαῖος, cum d. in comp. ex Πῆχυς 1176
ΔΙΠΛΟ'ΟΣ, cum d. 408
διπλαστάσιος, in c. fine præp. 1418
διπλάζω, cum d. in Διπλάζω.
διπλόω, cum d. in Δίπτυχος.
δίπνοος 1567
διπόταμος, in c. ex Ποταμὸς 1367
δίπους 1371
διπρόσωπος, in dec. ex πρόσωπον 1183
δίπρυμνος in c. ex Πρύμνα 1189
δίπτερος in c. ex Πτερὸν 1191
δίπτυχος, in c. fine pr. 1393
δίπυρος 408
διπύρηνος cum d. 1397
διπυργία, in comp. ex Πύργος 1407
δίπυρος in c. ex Πῦρ 1405
ΔΙΡΚΑ'Α 408
δίρρυμος, Ῥυμὸς 1439
ΔΙ'Σ 408
δισεῖς, in εἷς 578
δισέξ, in c. ab Ἕξ 485
δίσημος 537
δισθανὴς, in c. ex Θανεῖν 560
δισκοπέω, in c. ex Σκοπὸς 641
δίσκος, Δι[illegible]
δισσοβολὴ, in c. ex Βολὴ 251
ΔΙ'ΣΚΟΣ 409
δισμύριος, in c. ex Μύριοι 1077
δίσπαστος, in c. ex Σπάω, aurs
δισπιθαμος cum d. in c. ex Σπιθαμὴ 151
δισύλλαβος, in συλλαβὴ 1506
δίσσωμι in δισσός.
δισσὰς 200
δισσάκις, in δισσός.
δίστιχος 940
δισσὸς, idem quod δισύλλαβος.
δισύμφωνος, in dec. ex σύμφωνος 1783
ΔΙΣΤΑ'ΖΩ, cum d. 409
δίστειχος, διστιχία, διστιχίδιον, Διστάζω: vide etiam διστοιχία in prima classe comp. 71
δίταφος, in c. ex Θάπτω sepelio 610
δίτονον cum d. 1517
διττὸς & δισσὸς, cum d. 1519
διτυπος 1631
διυλίζω, in c. fine pr. 1535
διυλλαμβάνω, in dec. ex συλλαβὴ 612
διυφαίνω in c. ex Ὑφαίνω 1571
διφάσιος in c. ex φάσις 1812
δίφθογγος, in c. ex Φθόγγος 1832
δίφασος, in c. ex Σφαῖρα 1874
διτάλαντος, in comp. ex Τάλαντον 1373
διφθέρα cum d. in δίφθερος.
διφθογγ. in προσφθέγγομαι 1661
διφθ[illegible], dupliciter.
διφθερίας, cum d. 328
διφθερῖτις 308
διφθογγίζω, διφθογγολογέω.
διφθερῶ, in διφθέρα.
δίφορος, cum d. in c. ex Ὕλης 1688
δίφυλλος, in c. 1692
διφυὴς, cum d. ibid.
διφυής, in c. ab Ὕπτιος 1695
δίφυσος, in c. ab Ὑφὴ 1698
διφαλαγγία, in c. ex Φάλαγξ 1710
διφαλαγγία, cum d. in φαλαγγίτης 273
διφάσις, διφάσης, in c. ex φάσις 1719
διφάτης ibid.
ΔΙΦΑ'Ω, διφήτωρ 409
ΔΙ'ΦΘΕ'ΡΑ cum d. ibid.
διφθερίας &c. in διφθέρα.
διφθερία, in c. ex φθογγὸς 1743
διφορ[illegible] 1744
διφρεία, διφρελάτης, &c. in Δίφρος.
διφρηλάτης, διφρηλατέω, &c. in c. ex ἐλαύνω 469
διφροφόρος, in δίφρος.
διφθερίτης, in Δίφρος.
ΔΙ'ΦΡΟΣ 410
διφρηλασία, in c. ex ὁλκὴ 477
διφρογραφία 500
διφροφόρος 1714
διφυής, in c. 1767
διφυὴς, cum d. in c. fine præpos. 1779
δίφυλλος in c. 1772
διφυὴς, in c. fine pr. 1783
διχάζω, διχάζω, in Δίς.
δίχαλκον, in c.
διχασμὸς, in διχάζω.
διχῆ, in δίχα.
διχηλέω, δίχηλος 1792
διχθάδιος cum d in δίχα. 1810
διχίτων, in c. ex Χιτὼν 1812
διχογνώμων, cum d. in c. ex γνώμη 322
διχόθεν, in δίχα.
διχόθεος 655
διχοίνικος, in c. ex Χοῖνιξ 1815
διχόλωτος, in c. 1817
διχονοέω, cum d. 1047
διχομηνίς ibid.
διχόμηνις, in c. 1042
διχόνοια cum d. 1103
διχορραγὴς, duplicem rupturam habens, dupliciter ruptus. Eurip. in Herc. fur.
διχορία, διχορίζω in c. 1119
διχοστασία in c. ex ςάσις 708
διχοστατέω, in c. ex ςατὴς 709
διχοτομέω cum d. in c. fine pr. 1605
διχοφόρος cum d. in c. ex φρὴν 1762
διχοτομία in διχῶς.
διχοκατάληκτος, in καταλήγω 961
δίχρονος, in c. ex Χρόνος 1829
δίχρωμος, in c. ex Χρῶς 1827
διχῶς ibid.
δίψα, δίψιος 409
ΔΙΨΑ'Ω, cum d. 410
διψακὸς, Δίψα.
δίψυχος, in c. ex Ψυχὴ 1844
διψυχία, in Δίψα.
ΔΙ'Ω 411. & in c. ex Δείδω 361
διωβέλιον, διωβόλιον in c. ex Ὀβολὸς 1120
διωγμὸς, διωγμὸς, in διώκομαι.
διώκτης, διωκτέω, cum d. 1848
ΔΙΩ'ΚΩ cum d. 411
διώκτης &c. in διώκομαι.
ΔΙΩ'ΝΥΧΟΣ 412
διώνυμος, cum d. 1166
διώνυσος, in Διόνυσος.
διωξικέλευθα κέντρα, in c. ex Κέλευθος 765
δίωξις, in Διώκω.
διωρισμένως, in διορίζω 1201
διώρυξ, διωρυχὴ, διωρυγὴ, in διορύσσω 1204
διώτος, in c. ex Οὖς 1216
¶ δμήτης, δμητὴρ, δμητὸς, &c. in δάμω 355
δμωὴ, δμωΐδες, δμωὶς, δμωὸς, δμωὸς ibid.
ΔΝΟ'ΦΟΣ cum d. 412
¶ δοάζομαι, cum d. in δοκέομαι 414
δοαμαποιέω 1350
ΔΟ'ΑΑ 412
ΔΟΘΙΗ'Ν ibid.
δοιάζω in Δύο 430
ΔΟΙ'ΔΥΞ 412
δοιοὶ in Δύο.
ΔΟΚΑ'ΖΩ cum d. 412
δοκεύω in δέχομαι 379
δοκάω, δοκεύω, in Δοκάζω.
ΔΟΚΕ'Ω 413
δοκησίσοφος 373
δόκησις 413
δοκησίσοφος, cum d. in c. ex Σοφὸς 1495
δοκίδιον, in Δοκός.
δόκιμος, cum d. in Δοκέω.
δοκὶς, in Δοκός.
δόκος, in Δοκέω.
ΔΟΚΟ'Σ 413
δόκωσις in Δοκός 416
δολερὸς, &c. in Δόλος. ibid.
δολιότης, in Δόλος.
δολιόφρων in c. ex Φρὴν 1762
δολιόω, in Δόλος.
δολίχαυλος, in c. 219
δολιχαύχην, in c. 223
δολιχόεις in Δολιχός.
δολιχόπτερος, in δολιχόπτε.
δολιχήρετμος, in c. ex ἐρετμὸς 511
δολιχήρης in Δολιχός.
δολιχογραφία in c. ex γραφὴ 340
δολιχόδειρος, in c. ex Δειρὴ 375
δολιχοδρόμος, cum d. in c. ex δρόμος 1666
δολιχόκαυλος, in c. ex Καυλός 757
δολιχόουρος, in c. ex Οὐρὰ 1219
δολιχόπτερος 1171
ΔΟΛΙΧΟ'Σ 416
δολιχότης, in c. 1484
δολιόεις, in Δόλος.
δολομήδης, in c. ex Μῆδος 1043
δολομήτης, in c. ex Μῆτις 1051
δολομήχανος, in c. 1052
δολόπις 1371
δολορραφὴς, cum d. in c. fine pr. 1417
ΔΟ'ΛΟΣ 417
δολοφονία, cum d. in c. ex φόνος 1723
δολοφραδὴς in c. fine pr. 1759
δολοφραδμων idem.
δολοφροσύνη cum d. in δολόφρων.
δολόω, cum d. in Δόλος.
δόλων, in Δόλος.
δόλωσις, in δολόω.
δόμα in δίδωμι.
δομαῖος, δομέω, δομὴ, δόμησις, δόμος, in Δέμω.
δονακεὺς, cum d. in Δόναξ.
δονακοτρόφος 1659
ΔΟ'ΝΑΞ, cum d. 417
ΔΟΝΕ'Ω cum d. ibid.
δόξα, δοξάζω, cum d. in Δοκέω.
δοξοκαλία, in c. ex Καλὸς 734
δοξοκοπία in c. ex κοπὴ 844
δοξοσοφία, cum d. 940
δοξομανὴς, cum d. in c. abiicientibus ι 992
δοξόσοφος, cum d. 1044
δορὰ, in Δέρας.
δοράτιον, δορατίζομαι, cum d. in Δόρυ.
δορατοθήκη, in com. ex Θήκη 1229
δορατοπαγὴς, in comp. ex Παγὴς 1255
δορατοσχοῖνος, in δορυφόρος.
δορκαδωτὸς, idem quod δορυάλωτος.
δοριθήρατος, in c. ex Θήρα, &c. 667
δορίκτητος, in c. fine pr. 853
δοριάλωτος in c. ex ληπτὸς 925
δορίδαλος in Δορά.
δοριμανὴς, in c. abiicientibus ι. 992
δοριμήστωρ in c. ex Μήστωρ 1043
δοριπετὴς, in δορυπετὴς 1316
δοριπόνος, in c. ex πόνος, fine pr. 1285
δόρκας, in Δορκ.
δοριτόλμος, in comp. ex Τόλμα 1643
δορκὰς δορκαλίδιον, δορκαδίζω, δορκάδιον, &c. in Δέρκω.
ΔΟ'ΡΞ, cum d. 417
δορκάδειος, in c. ex Δορκὰς 416
δορκὸς, cum δορκ.
ΔΟ'ΡΠΟΝ, cum d. 418
ΔΟ'ΡΥ ibid.
δορυάλωτος, in c. ex ἁλωτὸς 116
δορυδρέπανον, in com. ex δρέπανον 423
δορυθαρσής, in c. 622
δορύκλυτος in c. ex Κλύω 810
δορύκνιον, in c. ex Κνάω 813
δορύκτητος, cum δορίκτητος.
δορύληπτος, cum δορίληπτος.
δορύξενος 1012
δορυξόος, in c. fine præp. 1120
δορυξόος 1122
δορυπετὴς, in c. ex Πίπτω 1396
δορύπυρος, in c. ex Πῦρ 1405
δορυσθενὴς, in c. ex Σθένω 1460
δορυσσόος, in c. ex σόος 1453
δορύσσω, in Δόρυ.
δορυφόρος, cum d. 1734
δόσις, δότειρα, δοτὴρ, δότης, cum d. in δίδωμι 397
δουλαγωγέω, in c. ex ἀγωγὴ, fine præ. 39
δουλαπατία, in com. ex Ἀπατάω 173
δουλάριον, δοῦλος, &c. in Δοῦλος.
δουλεύω, cum d. in Δοῦλος.
δουλιχόδειρος, in δολιχόδ.
δουλογραφεῖον, in c. ex γραφὴ 340
δουλοκρατία 863
δουλοσύνη, in Δοῦλος.
δουλοπρεπὴς, cum d. in c. 1379
ΔΟΥ'ΛΟΣ, cum d. 419
δουλοφανὴς, in c. in φανὴς 1708
δουλόω, cum d. in Δοῦλος.
δοῦμος, in δόμος 370
ΔΟΥ'ΠΟΣ, cum d. 419
δοῦρα, δούρατα, &c. in Δόρυ 481
δουρηνεκὴς, in c. ex Ἠνεκὴς 607
δουρικλυτὸς, in c. ex κλυτὸς 801
δουρικλειτὸς, in δουρικλυτός.
δουρίληπτος, in δουρίληπτος.
δουρηνεκὴς, hastæ longitudinem æquans.
δουρὸς, in Δόρυ.
δουριπετὴς, cum δορυπετής.
δουριτυπὴς, in tertia classe com. 1683
δουροθήκη, in δορατοθήκη.
δουρίκτητος, cum δορίκτητος.
δουροπαγὴς, in c. ex πάγω 1303
δουρὸς in Δόρυ 418
δοχεὺς, δοχεῖον, δοχὴ, δοχεῖον, in δέχομαι.
δοχμοειδὴς, in Δοχμός.
δοχμὸς, in Δέχομαι 379
ΔΟΧΜΟ'Σ 420
δοχμόκρανοι, qui coma sunt obliqua seu tortuosa. Hesych. Comp. ex κέρας.
δοχμόω, in Δοχμός.
δοχεῖς, in δέχομαι 379
ΔΡΑ'ΒΗ 420
δράγμα, cum d. in Δράσσω.
δραγματηγόρος, in c. citra pr. 935
δραγμεύω, δραγμὴ, in δράγμα.
δραίνω, in Δράω, facio.
δράκαινα, δρακαινὶς, &c. in Δράκων.
δρακοντολέτης, in comp. in ὀλέτης 1154
δρακοντόμαλλος, in c. ex Μαλλὸς 997
δρακοντίμιμος, dracones imitans. Athen. lib. 6.
δρακοντόπους, draconis pedes haben.
δρακοντώδης in Δράκων.
δράκος, in Δέρκω.
ΔΡΑ'ΚΩΝ 420
δρᾶμα, cum d. in Δράομαι 422
δραματοποιὸς, cum d. 1350
δραματουργὸς, cum d. 500
δράμημα, in Τρέχω 1662
δράομαι, in Δράω, facio 422
δραπέτης, cum d. in Δράω, fugio 422
δρασείω, δρᾶσις, δράσιμος, in δράομαι ibid.
δρασκάζω, in Δράω, fugio.
δρασμὸς ibid.
ΔΡΑ'ΣΣΩ 421
δραστὴρ cum d. in δράομαι 422
δραστήριος 502
δρατὸς, in δαρτός.
ΔΡΑΧΜΗ', cum d. 421
ΔΡΑ'Ω ibid.
δρέπανον, in δρέπανον.
δρεπανὶς in δρέπανον
δρέπανον, cum d. in Δρέπω.
δρεπανηφόρος
ΔΡΕ'ΠΩ cum d. 501
δρῆμος, cum Δράω. 423
δρησμοσύνη, δρηστὴρ, δρήστης, cum d. in d. ex δράω, famulor 422
δρῖος, δρίω, in δρῖος. seu δρύος
ΔΡΙ'ΛΟΣ, δρίλακες 424
ΔΡΙΜΥ'Σ, cum d. ibid.
δριμυφάγος, cum d. 1701
δρῖος, in δρύος. Pro δρῖος ponitur & δρῖον, ab Hesch. & Etymol.
δροίτη, in c. ex Οἶτος 1148
δρομάδην, δρομικὸς, &c. in δρόμος.
δρομοχαίτης, in c. ex Χαίτη 1789
δρομοκήρυξ, in c. ex Κῆρυξ 786
δρόμος, cum d. in Τρέχω 1662
δροσερὸς, δροσίζω in Δρόσος.
δροσοβόλος, in c. ex βολὴ 251
δροσόεις, in Δρόσος.
δροσοπάχνη, in Πάχνη 1255
ΔΡΟ'ΣΟΣ 424
δροσοφόρος 1735
δροσώδης, in Δρόσος.
δρυάδες, δρυΐνος, δρυΐτης, δρυμὸς, δρυμώδης, δρυμὼν, in Δρῦς.
δρυοβάτης, in c. fine pr. 254
δρυοκοίτης, in c. 821
δρυοκολάπτης, in c. ex Κολάπτω 824
δρυοκόπος, in c. ex κοπὴ 844
δρυοπαγὴς in c. ex πήγνυμι 1302
δρυοπτερὶς, in πτερὶς 1393
δρυόεις, in Δρῦς.
δρυοτόμος, cum d. in c. fine pr. 1607
δρύοχος 556
δρύψ, in Δρῦς.
δρυπετὴς, in c. ex πίπτω 1316
δρύπεψ, in c. ex Πίπτω 1288

δρυπὶς, in Δρύπτω.
ΔΡΥΠΤΩ 424
ΔΡΥΣ 425
δρύτης, in Δρῦς.
δρυτόμος, in δρυτόμος.
δρύφακτος, in c. ex φρακτὸς 1760
δρυφὰς, δρυφὴ, δρύφελλα, in Δρύπτω.
δρυώδης, in δρῦς.
ΔΡΩΠΑΞ, cum d. 425
¶ δυάζω, δυὰς, δυασμὸς, in Δύο.
δυάω in Δύη.
δυερὸς in Δύη 426
ΔΥΗ 425
δυηπαθὴς, cum d. 1249
δυϊκὸς, cum d. in Δύο 430
δύμι, in δύω, seu Δυάω 427
ΔΥΝΑΜΑΙ, cum d. 426
δυνάστης, δυναστεία, cum d. δυνατὸς, cum d. δυνατῶς, in Δύναμαι.
ΔΥΝΩ 427
ΔΥΟ 430
δυοκαίδεκα, cum der. in c. 368
δύομαι, cum Δύω.
δύσεται, in Δύω.
δυστυχέω, in c. ex ἔτυχε 1631
δύπτω, cum d. in Δύω 427
ΔΥΣ 431
δυσάγγελος, in c. ex Ἀγγέλ 16
δυσαγέω cum d. 23
δυσαγωγὸς, in c. ex ἀγωγὴ, sine præp. 39
δυσαερὸς, cum d. in c. ex Ἀὴρ 60
δυσαὴς, in c. ex Ἄω 228
δυσαίακτος in c. ex Αἰάζω 13
δυσαισθησία, δυσαίσθητος, in c. ab Αἰσθάνομαι 83
δυσαίων, in c. ex Αἰὼν 90
δυσακὴς, vide δυσηκὴς.
δυσαλγὴς, cum d. in c. ex Ἄλγος. 109
δυσαλθὴς, cum d. in c. ex Ἀλθω 114
δυσάλκιμος, in c. ex ἄλκιμ@ 127
δυσάλυκτος, in c. ex Ἀλύω, vito. 111
δυσάλωτος, in c. ex ἁλωτὸς 116
δυσάμβατος, idem quod δύσβατος 231
δυσάμμορος, in c. ex μόρος 1039
δυσανάγωγος, in dec. ex ἀνάγω 31
δυσανάδοτος, in dec. ex ἀναδίδωμι 398
δυσανάκλητος, in ἀνακαλέω 729
δυσανάληπτος, in ἀναλαμβάνω. 918
δυσανάλυτος, in ἀναλύω 984
δυσανάπειστος, in ἀναπείθω 1261
δυσανάπνοος 1343
δυσανάσχετος, cum d. in dec. ex ἀνέχω 543
δυσανάστρεπτος, in ἀναστρέφω 1652
δυσαναφορικὸς, &c. 1726
δυσανάκτητος, in dec. ex ἀνέχω 548
δυσάνιος, in c. ex Ἀνία 163
δυσάνοδ@, in ἄνοδ@ 1128
δυσανταγώνιστος, in ἀνταγωνίζομαι 47
δυσάντης, δυσάντητος, in c. ex ἀντάω 166
δυσαντίβλεπτ@, in c. 269
δυσαντίλεκτος, in ἀντιλέγω 936
δυσαντίρρητος, cum d. in ἀντίρρησις. 1426
δυσαπάλλακτος, in dec. ex ἀπαλλάσσω 121
δυσαπάτητος, in c. ex Ἀπατάω 173
δυσάπιστος, in ἄπιστος 1262
δυσαπόκριτος, cum d. in Ἀποκρίνω 871
δυσαπολόγητος, in Ἀπολογία 937
δυσαπόλυτος, in Ἀπολύω 984
δυσαπόπαυστος, cum d. in Ἀποπαύω. 1255
δυσαπόπλυτος, in Ἀποπλύνω 1341
δυσαπόσπαστος, in Ἀποσπάω 1314
δυσαπόσπαστος, cum d. in Ἀποσπάω. 1501
δυσαπότρεπτ@, in Ἀποτρέπω 1653
δυσαπουλος, ægrè cicatricem ducens. Philop.
δυσαπούλωτος, item Dioscorid. libro 4.
δυσαρέσκομαι, &c. in comp. ex Ἀρέσκω 185
δυσάρεστος, cum d. ibid.
δυσαριστοτόκεια, in ἀριστοτόκος. 1631
δυσάρμοστος, in δυσαρμοστία.
δυσαρμοστία, in c. ex ἁρμόζω 205
δυσαρχία 200
δύσαυλος, in c. 219
δυσαυξὴς, δυσαύξητος, in comp. ex αὔξω 58
δυσαυγὴς in c. ex Αὐγάζω 222
δυσαφαίρετος, in ἀφαιρέω 76
δυσαχθὴς, in c. ex Ἄχθος 226
δυσβάστακτος, cum d. in Βαστάζω 259
δυσβατοποιέομαι 1350
δύσβατος, cum d. in c. in βάσις 216
δυσβαφὴς, cum d. in com. 268
δυσβάϋκτος, in Βαΰζω 260
δυσβίαστος, &c. in comp. ex Βιάζω 273
δύσβολος, in c. ex Βολὴ 251
δύσβωλος, cum d. 278
δυσγάργαλος, cum d. in Γαργαλίζω 302
δυσγηθὴς, cum d. in c. ex γῆθος 307
δυσγνώριστος, in c. ex γνωρίζω 323
δύσγνωστος, in c. ex tertia pers. 321
δυσγοήτευτος, in c. ex Γόης 330
δυσγύμναστος, in γυμνάζω 342
δυσδαίμων, cum d. 342
δυσδιάθετος, in διατίθημι 1622
δυσδιαίτητος, in διαιτάω 77
δυσδιάιτος, in c. ex Δίαιτα 395
δυσδιακόμιστος, ægrè tolerabilis.
δυσδιάκριτος, in διακρίνω 872
δυσδιάλλακτος, in dec. ex διαλλάττω 121
δυσδιάλυτος, in διαλύω 984
δυσδιάπειστος, in διαπείθω 1241
δυσδιάτμητος, in διατέμνω 1681
δυσδιάφευκτος, in διαφεύγω 1740
δυσδιαφόρητος, in dec. ex διαφέρω 1727
δυσδιαφύλακτος, in διαφυλάσσω 1769
δυσδιαχώριστος, in διαχωρίζω 1832
δυσδιήγητος, in διηγέομαι 437
δυσδιέξιτος, cum διέξειμι.
δυσδιέξοδος, in διέξοδος 1129
δυσδιευκρίνητος, in διευκρινέω 513
δυσδίζητος 592
δυσδιοίκητος, in διοικέω 1140
δυσδιόρθωτος, in διορθόω 1193
δυσδοκίμαστος, probatu perspectuq. difficilis.
δυσειδὴς, cum d. in c. ab εἶδος 447
δυσείκαστος, in c. ab εἰκάζω 450
δυσείμων, cum d. in comp. ex εἷμα 562
δυσειρεσία, in com. ex εἰρεσία 512
δυσείσβολος, in εἰσβάλλω 243
δυσείσπλωτος, ægrè patens nauibus
δυσεκβίαστος, in ἐκβιάζω 263
δυσέκδοτος, in ἐκδίδωμι 397
δυσεκθέρμαντος, in ἐκθερμαίνω. 631
δυσέκθυτος in ἐκθύω 661
δυσέκλειπτος, in ἐκλείπω 954
δυσεκλόγιστος, in ἐκλογίζομαι 947
δυσέκλυτος, in ἐκλύω 985
δυσέκνιπτος, in ἐκνίπτω 1103
δυσεκπέρατος, in ἐκπεραίω 1290
δυσέκπλυτος, & δυσέκπλυντος, in ἐκπλύνω 1339
δυσεκπόνητος, in ἐκπονέω 1400
δυσέλικτος, in c. ab ἑλίσσω 454
δυσελκὴς, in c. ab Ἕλκος 475
δυσέλπιστος, cum d. in c. 480
δυσέμβατος, in ἐμβαίνω 223
δυσέμβολος, ex decom. ex ἐμβάλλω. 244
δυσεμὴς, δυσέμετος, cum d. in c. ex Ἐμέω 480
δυσέμφατος, in decom. ex ἐμφαίνω 1706
δυσεντερία, cum d. in c. ex Ἔντερον 495
δυσέντευκτος 1676
δυσεξάγωγος, in dec. ab ἐξάγω 34
δυσεξάλειπτος, in ἐξαλείφω 49
δυσεξάλεκτος, in ἐξαλέξω 113
δυσεξάλλακτος, in ἐξαλλάττω 122
δυσεξανάλωτος cum ἐξαναλίσκω.
δυσεξαπάτητος, in ἐξαπατάω 173
δυσεξέλικτος, in ἐξελίσσω 454
δυσεξημέρωτος, in ἐξημερόω 513. sed ibi perperam scribitur δυσεξημέρωτος.
δυσεξέλεγκτος, in ἐξελέγχω 539
δυσεξήγητος, in decomp. ex ἐξηγέομαι 592
δυσεξήμερος, in compos. ex Ἥμερος 626
δυσεξίλαστος, in ἐξιλάσκομαι 169
δυσεξίτητος, δυσεξίτητος, in dec. ἔξειμι.
δυσέξεργος, in decom. ab ἐξεργάζομαι. 1729
δυσεπίκτητος, in ἐπικτάομαι 1589
δυσεπίβατος, in dec. ex ἐπιβαίνω. 245
δυσεπίβλεπτος, in ἐπιβλέπω 278
δυσεπίκριτος, in c. 459
δυσεπίκριτος, in ἐπικρίνω 872
δυσεπίσχετος, in decom. ex ἐπίσχω. 550
δυσεπιχείρητος, in ἐπιχειρέω 1811
δυσεπούλωτος, idem quod δυσαπούλωτος, ægrè cicatricem ducens
δυσέραστος 507
δυσεργὸς, cum d. 511
δυσερμήνευτος, in c. ex Ἑρμηνεύω. 513
δυσερμηνεύς, in comp. ex Ἑρμηνεύω. 515
δυσέρως in c. ex Ἔρως 516
δυσέριστος, in c. ex ἐρίζω ibid.
δυσερμήνευτος, in c. ex ἑρμηνεύω. ibid.
δυσερμῆς, cum d. in c. ex Ἑρμῆς. 518
δύσερως, cum der. in com. ex Ἔρως 497
δυσετηρία, in c. ex Ἔτος 532
δυσετυμολόγητος, in ἐτυμολογέω. 940
δυσευνητηρία, in c. 517
δυσεύρετος, in comp. ex Εὑρίσκω. 538
δυσέφικτος, in dec. ab ἐφικνέομαι 677
δύσζηλ@, cum der. in c. ex Ζῆλος. 583
δυσζήτητος, in c. ex Ζητέω 585
δύσζωος, in c. ex ζωὴ 577
δυσήκοος, cum d. in comp. ex ἀκοὴ. 122
δυσήλατος, in com. ex secunda aut tertia pers. 469
δυσηλεγὴς, in c. ex Ἀλέγω 110
δυσήλιος, in c. ex Ἥλιος 602
δυσημερία, cum d. 604
δυσηνὴς, cum d. in δυσηνέω.
δυσήνιος, in c. ex Ἡνία 153
δυσηνίωτος qui frænis regi vix potest. δυσηνιόχητος, ita vt et frænari ægrè posit. Synes. epist. 17
δυσηχὴς cum d. in c. ex Ἠχέω.
δυσθαλπὴς, in θάλπω 556
δυσθέατος, in c. ex Ἀθέω 169
δυσθερὴς, in c. ex Θέρος 191
δυσθεώρητος, in c. ex Θεωρ 612
δυσθηλὴς, δυσθήλης 614
δυσθνησία, in c. 628
δυσθυμίας in c. ex Θυμ ibid.
δυσθάνατος, cum d. in c. ex Θάνατος 642
Δυσθεοῖν c. in Θεὸς ibid.
δύσθετος, in c. 624
δύσθεος 627
δυσθεώρητος, in c. ex Θεωρέω. 629
δυσθήρατος, in c. ex Θήρα 631
δυσθετής 1628
δυσθήητος, in c. ex Θεάομαι 633
δυσθρῆνος, &c. in c. ex Θρῆνος 637
δυσθεράπευτος, in c. ex Θεραπεύω 638
δυσθρίαμβος, in c. ex Θρίαμβος 645
δυσθυμέω, cum d. 655
δυσίατος, in c. ex Ἰάομαι 667
δυσίδρως, in c. ex Ἱδρώς 670
δυσιερία, in c. 672
δυσίλατος, in c. 617
δυσίμερος, in c. ex Ἵμερος 682
δύσιππος 686
δύσις, in Δύω.
δυσίχνευτ@, in c. ex Ἴχν@ 715
δυσκαής, in c. in καίω 719
δυσκαθαίρετ@, in καθαιρέω 77
δυσκάθαρτ@, in c. ex Καθαίρω 719
δυσκάθεκτος, in d. ex κατέχω 555
δυσκαμπὴς, in c. ex καμπὴ 740
δύσκαπν@, in c. 744
δυσκαρτέρητ@, in c. ex καρτερέω. 865
δυσκαταγώνιστος, in καταγωνίζομαι. 47
δυσκατάκλαστος, in κατακλάω 799
δυσκατάληκτ@, in decomp. ex κατάγω 45
δυσκατάλλακτ@, in καταλλάττω. 123
δυσκατάλυτ@, in καταλύω 985
δυσκαταμάχητ@, cum d. in καταμαχέομαι 999
δυσκαταμέτρητ@, in καταμετρέομαι 1011
δυσκατανόητος in κατανοέω 1109
δυσκατάπειστ@, cum d. in καταπείθω 1255
δυσκατάτρεπτ@, in κατατρέπω 1311
δυσκαταπρήστ@, in καταπρήθω 195
δυσκατασκεύαστος, in κατασκευάζω 1179
δυσκατάστατος, in d. ex καθίστημι 712
δυσκαταφρόνητος, in καταφρονέω 1763
δυσκατέργαστος, in κατεργάζομαι 507
δυσκατάσχετος, in κατέχω 1177
δυσκατηγόρητος, in κατηγορέω 1154
δυσκατόρθωτος, in κατορθόω 1218
δυσκέλαδος, in c. ex Κέλαδος 764
δυσκηδὴς & in c. ex Κῆδος, moeror 781
δυσκινησία, & δυσκίνητος, in c. sine pr. ibid.
δυσκλεὴς, cum d. in c. ex κλέος 793
δυσκληρέω, cum d. in c. sine pr. 801
δυσκόλως, idem ac δυσκολίας, Hesych.
δυσκοίλι@, in c. ex Κοιλία 817
δυσκοίμητ@ cum d. in c. 821
δυσκολία, δύσκολα, in δύσκολος.
δυσκόλλητος in c. ex Κόλλα 825
δυσκόσμητ@, in c. ex κοσμέω 740
δύσκριτ@, in c. 919
δύσκυλ@, cum d. in c. ex Κύλη 828
δυσκρασία, in c. ex κεραννύω, potto 83
δυσκρασία, δύσκρατος, in comp. ex κρᾶσις 772
δύσκριτος cum d. in c. ex tertia pers. præt. pass. 874
δυσλαβὴς, in c. sine præp. 285
δυσλήθ@, in c. ex λήθη 889
δύσλεκτ@, in c. ex λέγω 909
δυσλόγιστος 923
δύσλοφος 947
δυσλύμαντος, cum d. in c. ex λυμαίνομαι 975
δύσλυτος, cum d. in c. sine pr. 986
δυσμαθὴς, cum d. in c. sine pr. 959
δυσμάχ@, cum d. 1012
δυσμεθόδευτος, in comp. ex Μέθοδος 1013
δυσμένεια, cum d. in c. 1031
δυσμετάβλητος, in μεταβάλλω 246
δυσμετάδοτος, in μεταδίδωμι 402
δυσμεταχείριστος, in μεταχειρίζω 1624
δυσμετακίνητος, in μετακινέω 722
δυσμετάπειστος, in μεταπείθω 1262
δυσμεταχείριστος, cum d. in μεταχειρίζω 1802
δυσμετάφερτος, in c. sine præp. 143
δυσμὴ, in Δύω 427
δυσμήτ@, in c. ex Μῆτις 1043
δυσμήτωρ, in c. ex Μήτηρ 1050
δυσμήτης & δύσμητις 1051
δυσμηχανος, in δυσμή.
δύσμικτος, cum d. in c. sine pr. 1055
δυσμίμητος, in c. ex Μιμέομαι 1056
δυσμίσητος, in c. ex Μισέω 1059
δύσμοιρος in c. ex μοῖρα 1022
δυσμοιρέω, cum d. in c. ex μοῖρα 1021
δυσμόχθητ@, in c. ex Μόχθος 1068
δύσνιπτος, in c. ex Νίπτω 1103
δύσνοια, &c. in δύσνοος.
δυσνομία, in c. ex Νόμος 1106
δύσνοος 1108
δύσνοστος in c. ex Νόστος 1112
δύσνους, in δύσνοος.
δυσνόμιστος, in c. ex Νόμος 1114
δυσξύμβλητος, in d. ex ξυνίημι 1123
δυσξύμβολος, in dec. ex συμβάλλω 250
δυσξύνετος, in d. ex συνίημι 568
δυσογκὴς, in c. ex Ὄγκος 1127
δυσοδία, δύσοδος, in δύσοδος.
δύσοδμος cum δύσοσμος.
δυσοδέω, in c. 1128
δυσοίκητος 1142
δυσοικονόμητος, in decomp. ex οἰκονομέω 1093
δύσοιμος, in c. 1144
δύσοινος in c. 1145
δύσοιστος, cum d. in c. ex οἴσω 1150
δυσοιώνιστος, in c. ex Οἰωνὸς ibid.
δυσόκνος, cum d. in c. ex Ὄκνος 1151
δυσόμιλος, in c. 1158
δύσοπτος 1162
δυσόργητος in c. ex Ὀργὴ 1163
δυσόρεκτος in c. sine præp. 1178
δυσόρμιστος, in c. sine præp. 1183
δυσόρευτος cum d. in c. 1190
δύσορος 1201
δύσοσμος

δυσόρμιστος in c. ex Ὅρμος, statio nauium 1197
δυσόρνις, in c. ex Ὄρνις 1198
δυσοσμία, cum d. in c. sine pr. 1135
δυσορία, cum d. in c. sine pr. 1121
δύσουρος, in c. ex Οὖρος ventus secundus 1222
δυσουρέω ibid.
δυσοδὴς, cum d. 1249
δυσπαλής 1239
δυσπάλαμος, in c. ex Παλάμη.
δυσπάλαιστος in δυσπάλαιστος.
δυσπαράδεκτος in παραδέχομαι.
δυσπαραίτητος, in dec. ex παραιτέομαι 88
δυσπαρακολούθητος, in παρακολουθέω 97
δυσπαρακόμιστος, in παρακομίζω. 133
δυσπαραμύθητος, in παραμυθέω. 1074
δυσπαρηγόρητος, cum d. in παρηγορέω 19
δυσπάρθεν@, in c. 1244
δύσπαρις, infaustus & infelix Paris id est inauspicato nomine dictus Paris. Il. γ.
δυσπάρειτος, in d. ex πάρειμι 574
δυσπαθὴς cum d. in c. sine præposit. 112
δυσπείστος, cum d. in c. ex πίστ@. ibid.
δυσπέμφελ@, in c. sine pr. 1281
δυσπένθης, cum d. in c. ex Πένθος 112
δυσπέρατ@, cum d. in c. 1288
δυσπέραστος in c. ex Περάω, transeo 1291
δυσπερικάθαρτος, in περικαθαίρω 78
δυσπερίληπτ@, in περιλαμβάνω. 719
δυσπερίψυκτος, in περιψύχω 1846
δυσπετὴς, cum d in c. ex πίπτω 1316
δυσπεψία cum δύσπεπτ@.
δυσπήμ@, in c. ex Πῆμ@ 1310
δύσπιστος in c. ex πίστις 1263
δυσπλάνητος 1338
δυσπλήρωτος, in c. ex πλήρης 133
δύσπλο@, in c. ex πλόος 1335
δύσπλυτ@, δύσπλυντος, cum d. in c. ex πλύνω 1345
δύσπνοια & δυσπνόημα, in c. 1351
δυσπόλεμος, in πόλεμος 456
δύσπονος, & δυσπόνητος, in c. sine pr. 1245
δυσπορία, in δύσπορος.
δυσπόρευτος, in c. ex πορεύω 1272
δύσπορος 1271
δύσποτμος, cum d. in c. ex Πότμος 1368
δυσπραγία, &c. in comp. ex πρᾶγος 178
δυσπραγματευτος, in com. ex πρᾶγμα 1377
δύσπρακτος, in c. ex πρακτὸς 1378
δυσπραξία, in c. ex πρᾶξις ibid.
δυσπρεπὴς in c. ex Πρέπω 1319
δύσπρηστ@, in c. 1384
δυσπρόσιτος, in προσεῖναι 1316
δυσπρόσδεκτος, in προσδέχομαι 381
δυσπροσήγορος cum d. in προσηγορέω 19
δυσπρόσιτος, cum d. in πρόσειμι 571
δυσπρόσοδ@, in προσοδεύω 1331
δυσπρόσωπ@, in προσωπεῖον 1177
δυσπροσπέλαστ@, in προσπελάζω 1175
δυσπρόσοιστ@, in d. ex προσφέρω 1183
δυσπείρατ@, in c. ex πεῖρα 1400
δυσπρεπής, in c. sine pr. 1430
δύσριγ@, in c. sine pr. 1427
δυσριγὴς &c. in c. ex Ῥῖγος 1431
δυσρυπὴς, cum d. in c. 1449
δυσσύω, in Δυάω 427
δύσσιτ@, in c. ex σῖτ@ 1453
δυσσύμβολ@, in d. ex συμβάλλω 255
δυσσυνέτως, in d. ex συνίημι 38
δυστάλαντ@ 1596
At δύστακτος in c. ex Στάζω 1511
δυστάλας, in c. ex Τάλας 1577
δυστέκμαρτος, in com. ex Τέκμαρ. 1596
δυστόκ@, cum d. in com. ex τίκτω 1632
δύστλη@, cum d. in comp. ex τλῆναι 710
δυστήρητος in c. ex Τηρέω 1618
δυστίβιοτ@, in c. 1517
δυστλήμων, idē quod δυστάλας Hom. hymn. I. in Apoll. Νήπιοι ἀφραδέες, δυστλήμον@, &c.
δύστλητος in c. ex τλάω 1577
δυστόχος, cum d. in comp. ex ἔτοχα 1631
δύστομος, in c. sine pr. 1605
δύστροπος, cum d. in c. 1646
δυστόχαστος, in c. ex Στοχάζομαι 1540
δυστράπελος, cum d. in c. ex τρέπω 1656
δύστροπος, cum d. in c. ex Τροπὴ, & τρόπος ibid.
δύστροφ@ 1659
δυστρύπητος, in c. ex Τρύπα 1673
δυστυχὴς, cum d. in comp. ex τύχη 1677
δύστην@, cum d. 1695
δυσυποβίβαστος, in ὑποβιβάζω 238
δυσύποιστος 1713
δυσυπόστατος, in dec. ex ὑφίστημι 708
δυσφαὴς 1708
δυσφαντασίωτος in comp. ex φαντάζω 1709
δύσφατος, in c. ex Φατὸς 1719
δύσφημος, cũ d. in c. ex φήμη 1718
δύσφθαρτος in com. ex secunda & tertia pers. præt. pass. 1745
δυσφεγγὴς, cum d. 1734
δυσφλεγὴς in c. sine pr. 1758
δύσφρων, cum d. in com. ex Φρὴν 1762
δυσφορία cum d. 1779
δυσφύλακτος, in prima classe c. 1769
δυσφυΐα cum δυσφυής.
δύσφωρ@, cum d. in c. sine præp. 1783
δύσφραστος 1785
δυσχείμερος, in c. ex Χειά 1796
δύσχιμος, cum d. in c. ex Χεῖμα 1779
δυσχέρεια, cum d. 1803
δυσχερὴς cum d. ibid.
δυσχερμάντος, in c. ex χῦμα 558
δύσχιστος, in c. ex Σχίζω.
δύσχιμ@, cum d. in c. ex Χεῖμα 1813
δύσχρηστος, in c. sine pr. 1821. & in c. ex Χράω [illegible] 1822
δυσχερὴς cum d. 1827
δύσχολος in c. ex Χολὴ 1831
δύσχυμος, in c. ex Χυμὸς.
[illegible] in c. ex Χοὴ 1832
δυσχωρία, in c. ex Χωρέω 1834
δυσχωρὴς, in c. ex Χωρὶς ibid.
δυσωδὴς, cum d. in c. sine præp. 1135
δυσώλεθρος, in comp. ex ὄλεθρος 1154
δυσωπέω, cum d. in c. 1850
δυσώνυμος 1166
δυσωπία, cum d. in 1180
δυσωρία 1223
δυώ, δυωκαίδεκα in Δυάω 427
δύω, pro δύω, cum Δυάω 426
δύω, pro δύο, in Δύο. 430
δυώδεκα in δυοκαίδεκα 368
δυωδεκάδαρχος, &c. 200
δυωδεκάμηνος, in δεκάμηνος 1047
δυωδεκάπαις, in c. ex παῖς 1235
δυωδεκάπηχυς, in δεκάπηχυς 1306
δυώδεκα, &c. in δυώδεκα.
¶ δῶ in δῶμα.
δώδεκα, &c. in δυώδεκα.
δωδεκάβοιος, in c. ex Βοῦς 281
δωδεκαδάκτυλος, in c. 355
δωδεκάδαρχος 200
δωδεκάδελτος, in comp. ex Δέλτα 369
δωδεκάδωρος, in c. ex δῶρον palmus 432
δωδεκάεδρος, in c. ex ἕδρα 441
δωδεκαετὴς, in δεκαετὴς 532
δωδεκάθεον 627
δωδεκάκις, &c. in δώδεκα.
δωδεκάκρουνος, in comp. ex Κρουνὸς 878
δωδεκάμηνος in δεκάμηνος 1047
δωδεκαμήχανος, in c. 1052
δωδεκάμοιρος, in comp. ex μοῖρα 1022
δωδεκάπηχυς, in δεκάπηχυς 1306
δωδεκάπους, in δεκάπους 1371
δωδεκάσκαλμος, in δεκάσκαλμος 1468
δωδεκάσημος, in c. 1490
δωδέκατος, cum d. in δώδεκα.
δωδεκατημόριον, in δεκατημόριον 1022
δωδεκάφυλλ@, in c. 1772
δωδεκήρης, in δεκήρης 511
δῶμα, δωμάτιον, δωμάω, cum d. in Δέμω 370
δωρεὰ, &c. in Δῶρον.
δωρεβρεχὴς, in c. ex Βρέχω 275
δωροδότης, in c. ex tertia person. 382
δωροδόκος, cum d. in c. habentibus in penult. ibid.
δωρολήπτης, in compos. ex Ληπτὸς 923
ΔΩΡΟΝ 411
δωροξενία, in c. sine præp. 1120
δωροφάγος 1071
δωροφόρος 1735
δῶς, in Δίδωμι.
δωσίβιος, in comp. ex Ἀέξω 180
δωτίδικος 413
δώτωρ, δωτὴρ, δώτης cum der. in δῶς.

E.

¶ Ε 432
Ἔα 433. Interdum ἔα, pro ἐᾶς ponitur, interdum pro ἐάω, ab ἐάω. Interdum pro ἔω.
ἐᾶς in ἐάω 433
ἘΑΝ ibid.
ἐανὸς, in der. ab Ἕω, induo 551
ἘΑΡ, cum d. 435
ἑαυτὸν, ἑαυτῷ, &c. in c. ex Αὐτὸς 122
ἘΑΩ 434
¶ ἑβδομαδικὸς, &c. in ἕβδομος.
ἑβδομηκονταέτης, cum d. in comp. ex Ἔτος 532
ἕβδομ@ cum d. in Ἑπτὰ 941
ἘΒΕΛΟΣ siue ἔβεν@, cum d. 434
ἘΒΙΣΚΟΣ ibid.
¶ ἐγγαγγίτης, in Γαγγίτης 295
ἔγγαι@, in c. ex Γαῖα ibid.
ἐγγαλακτοτροφέω, in c. ex Γάλα 292
ἐγγαλιάζω in c. ex Γαλεών 298
ἐγγαμίζω, in c. ex Γαμέω 299
ἐγγαστρίμαντις, in γαστριμαντεύομαι 171
[illegible] ex 1014
[illegible] in c. 1073
ἐγγειβάμων in c. in Βαίνω 235
ἔγγει@, cum ἔγγαι@.
ἐγγειότοκος, qui in ipsa terra nascitur. Athen. l. 2. ex Theophrast.
ἐγγειόφυλλ@, in c. 1772
ἐγγελάω, in c. ex Γελάω 310
ἐγγενὴς, cum d. 304
& in c. ex Γέν@ 307
ἐγγηράσκω, cum d. in comp. ex Γῆρας 315
ἐγγίγνομαι 305
ἐγγίζω, ἐγγίων, ἔγγιστα, in Ἐγγύς.
ἐγγίνομαι, in ἐγγίγνομαι.
ἐγγίων, in Ἐγγύς.
ἐγγλάφω 324
ἔγγλισχρ@, in c ex Γλίσχρος 326
ἔγγλυκος, ἐγγλύσσω, in c. ex Γλυκύς 317
ἐγγλύφω, in c. ex γλύφω 324
ἐγγλωσσοτυπέω, in comp. ex τυπέω 1680
ἐγγλωττογάστωρ in γλωσσογάστωρ.
ἐγγόμφωσις, in comp. ex Γόμφος 330
ἔγγον@, cum d. 308
ἐγγράφω, ἐγγράμματος, ἔγγραπτ@, cum d. 336
ἐγγυαλίζω, in comp. ex Γύαλον 344
ἐγγυάω, in Ἐγγύη.
ἘΓΓΥΗ 434
ἐγγυηθήκη, in ἐγγυοθήκη.
ἐγγυητὴς, ἐγγυητὴς, ἐγγυητὸς, in ἐγγυάω.
ἐγγύθεν in Ἐγγύς.
ἐγγυθήκη, in ἐγγυοθήκη.
ἐγγύθι, cum ἐγγύθεν.
ἐγγυιόω in c. ex Γυῖον 344
ἐγγυμνάζω in c. ex Γυμνὸς 345
ἐγγυοθήκη, in c. ex θήκη 1629
ἔγγυ@, in Ἐγγύη.
ἘΓΓΥΣ, ἐγγύτατος, ἐγγύτερος, &c. 436
ἐγγώνι@ 347
ἘΓΕΙΡΩ 436
ἐγέπεισμος, in c. sine pr. 273
ἐγερσιγέλως, in comp. ex Γελάω 311
ἐγρήγορσις, ἐγρηγορέω, in ἐγείρομαι.
ἔγερτ@ 1108
[illegible] 1708
ἐγερτὴς, ἐγερτικὸς, in Ἐγείρω.
ἐγκαγχάζω, in c. 717
ἐγκαθέζομαι, in καθέζομαι 446
ἐγκαθείργνυμι, ἐγκαθείργω, in καθείργω. 456
ἐγκάθετος, in ἐγκαθίημι.
ἐγκαθεύδω, in καθεύδω 534
ἐγκαθέψω, in καθέψω 560
ἐγκαθιζάνω, in καθιζάνω 591
ἐγκάθημαι, in decomp. ex ἧμαι 603
ἐγκαθιδρύω, in καθιδρύω 670
ἐγκαθίζω, cum d. in com. ex καθίζω 673
ἐγκαθίημι, in dec. ex καθίημι 566
ἐγκαθίστημι, in dec. ex καθίστημι 702
ἐγκαθορμίζομαι, in καθορμίζω. 1197
ἐγκαθυβρίζω, insilens & contumeliosus sum in vel aduersus, vel idem quod καθυβρίζω. Euripid. in Troad. [illegible]
ἐγκαινισμοὶ, ἐγκαίνια, cum d. in c. ex Καινὸς 722
ἐγκαῖς@, cum d. in c. 722
ἐγκαίω, in c. cum pr. 723
ἐγκαλέω, in c. cum pr. 729
ἐγκαλλιερέω, in comp. ex καλλιερέω 803
ἐγκαλλωπίζομαι cum d. in καλλωπίζω 1181
ἐγκαλοσκελὴς, in comp. ex Σκέλος 1472
ἐγκαλύπτω, cum d. in c. 736
ἐγκάμπτω, in c. cum pr. 740
ἐγκαναχέω, in καναχέω 614
ἐγκανθίς, in Κανθὸς 742
ἐγκάπτω, in comp. ex κάπτω 745
ἔγκαρ, in comp. ex κάρ 747
ἐγκάρδιος, in c. 746
ἔγκαρπος, cum d. in c. 750
ἐγκάρσιος, cum d. in c. ex Κάρσι@ 712
ἐγκαρτερέω, in c. ex καρτερέω 865
ἔγκας, in profundo. Gal. in lex. Hippocr.
ἘΓΚΑΤΑ 417
ἐγκαταβιόω, in καταβιόω 266
ἐγκαταγελάω, in καταγελάω 311
ἐγκαταδέω, in καταδέω 384
ἐγκαταδύομαι 400
ἐγκαταδύω, in καταδύω 428
ἐγκαταζεύγνυμι, in καταζεύγνυμι 579
ἐγκατάκειμαι, in κατάκειμαι 761
ἐγκατακεράννυμι, in κατακεράννυμι 771
ἐγκατακλείω, in κατακλείω 800
ἐγκατακλίνω, in κατακλίνω 807
ἐγκαταλαμβάνω, in d. ex καταλαμβάνω 921
ἐγκαταλέγω, in καταλέγω 934
ἐγκατάλειμμα, ἐγκαταλείπω, in καταλείπω 954
ἐγκαταλιμπάνω, cum ἐγκαταλείπω.
ἐγκαταλογίζομαι, in καταλογίζομαι 947
ἐγκαταμίγνυμι, in καταμίγνυμι 1054
ἐγκαταπλέκω in καταπλέκω 1327
ἐγκαταρράπτω, in καταρράπτω 1417
ἐγκατασκευάζω, in κατασκευάζω.
ἐγκαταπήγνυμι, in καταπήγνυμι 1301
ἐγκατασβέννυμαι, in κατασβεννύω 1448
ἐγκατασκευ@, in κατασκευάζω 1479
ἐγκατασκήπτω, cum d. in κατασκήπτω. 1485
ἐγκατασπείρω in κατασπείρω 1505
ἐγκαταστηρίζω, in comp. ex στηρίζω 1520
ἐγκατασχάζω, in κατασχάζω 1569
ἐγκατατάττω, in κατατάττω 1582
ἐγκατατίθημι, in κατατίθημι 1624
ἐγκατειλέω, in κατειλέω 454

ἐγκατέχω, in decompos. ex κατέχω 55.
ἐγκατιλλώπτω, irrideo. Hesych. Comp. ex ἰλλώπτω.
ἐγκαπτικίω, ἐγκαπτικίζω, in dec. ex κάπτικος 141
ἐγκαυλέω, cum d. in c. ex Καυλός 757
ἔγκαυμα, ἔγκαυσις, ἐγκαυστής, cum d. in ἐγκαίω 723
ἐγκαυχάομαι, in c. ex Καυχάομαι 757
ἔγκαφος, in ἐγκάπτω.
ἔγκειμαι 761
ἐγκέλαδος, in com. ex Κέλαδος 764
ἐγκελεύω, cum d. in c. ex κελεύω 767
ἐγκέλλω, in com. ex Κέλλω 765
ἐγκεντρίς, cum d. in c. ex κέντρον 769
ἐγκεράννυμι, &c. in c. ex κεράννυμι 771
ἐγκερτομέω, in κέρτομος 1625
ἐγκισσάω, in c. cum præpos. 779
ἐγκυφός, in com. ex Κυφός 785
ἐγκιθαρίζω, in comp. ex κιθάρα. 789
ἐγκιρνάω, in κιρνῶ 770
ἐγκιλικίζομαι, ἐγκιλικίζω, cum d. in Κίλιξ 789
ἐγκινέω, in c. cum præposit. 792
ἘΓΚΙΣΣΑΩ, cum d. 437
ἐγκισσόομαι, in compos. ex Κισσός. 79.
ἐγκλάω, in compos. ex κλάω 798
ἐγκλείω, in c. 800
ἔγκλησις, cum d. in ἐγκαλέω.
ἐγκληματόομαι, in comp. ex Κλῆμα. 80.
ἔγκληρος, in c. cum pr. 804
ἐγκλιτικός, ἔγκλισις in ἐγκλίνω.
ἐγκλοιόω, cum d. 807
ἐγκλοιόω, in κλοιός 80.
ἐγκλυδάζομαι, cum d. in c. ex κλύδων 81.
ἐγκλύζω, ἔγκλυσμα, in c. ex κλύζω 8.9
ἐγκνήθω, in com. ex κνήθω 814
ἐγκοίλιος, in com. ex Κοιλία 817
ἔγκοιλος, cum d. in comp. ex Κοῖλος 818
ἐγκοιμάομαι, in com. ex Κοιμάω. ibid.
ἐγκοιτυράομαι, in Κοιτύρα 821
ἐγκολάπτω, cum d. in c. ex κολάπτω. 824
ἐγκολλαβίζω, in κόλλαβος 826
ἐγκολπίας, cum d. in c. ex Κόλπος 830
ἔγκομμα, in ἐγκόπτω.
ἐγκομπέω, in c. ex Κόμπος 834
ἐγκονέω, cum d. in c. ex Κονέω 838
ἐγκονίομαι, ἐγκόνιος, in c. ex Κονίς. 839
ἐγκοπή, ἐγκόπτης, in ἐγκόπτω.
ἐγκοπεύς, in com. ex κοπή 845
ἐγκόπτω, cum d. 842
ἐγκερδυλέω, in comp. ex Κερδύλη. 84.
ἐγκοσμέω, ἐγκόσμιος, in c. ex Κόσμος 853
ἔγκοτος, cum d. in com. ex Κότος. 855
ἐγκραγεῖν, ἐγκράζω, in comp. ex Κράζω 859
ἐγκρατής, cum d. 863
ἐγκρεμάω, cum d. in comp. ex Κρεμάω 867
ἐγκρίνω 872
ἘΓΚΡΙΣ 437
ἐγκρισόπτωσις 1409
ἐγκριτικός, ἐγκριτικόν in ἐγκρίνω.
ἐγκροτέω, in c. ex κροτέω 877
ἐγκρούω, in c. ex Κρούω 879
ἐγκρύπτω, cum d. in c. ex Κρύπτω. 881
ἐγκτάομαι, cum d. in c. ex Κτάομαι 883
ἐγκτίζω, in c. ex Κτίζω 886
ἐγκυβερνάω, in c. ex Κυβερνάω 888
ἐγκυδόω, in c. ex Κῦδος 889
ἐγκυκάω, in c. ex Κυκάω 890
ἐγκυκλοπαιδεία, in κυκλοπαιδεία. 1236
ἔγκυκλος, cum d. in c. ex Κύκλος. 890
ἐγκυκλέω, in c. ex κυκλέω 891
ἐγκυλινδέω, cum d. in c. ex κυλινδέω. 893
ἐγκυλίω, in c. ex Κυλίω 893
ἔγκυος, ἐγκύμων, cum der. in ἐγκύω.
ἐγκύπτω in c. 897
ἐγκυρέω cum ἐγκύρω.
ἐγκυρτίς, in c. ex Κυρτός 900
ἐγκύρω, in c. ibid.
ἐγκύησις, in ἐγκύω.
ἐγκυτί, in c. 1490
ἐγκύω, in c. ex Κύω 902
ἘΓΚΩΜΙΟΝ, cum d. 437
ἐγκωπέω, in com. ex Κώπη, remus 908
ἐγξέω, in c. ex Ξέω 1121
ἐγκυδοιμέω, in Κυδοιμός 889
ἐγκωμαστής 1012
ἐγκωμάζω, in c. ex Κῶμος 907
ἘΓΡΗΓΟΡΕΩ, cum d. 438
ἐγρήσσω, ἐγρήγορσις, in Ἐγρηγορέω, & in ἔγρομαι.
ἔγρομαι, in Ἐγείρω.
ἐγχαίνω, in c. cum pr. 1787
ἐγχαλινόω, in c. 1791
ἐγχάλκεος, in c. 1793
ἐγχαράττω, cum d. in c. ex Χαράσσω 1794
ἐγχάσκω, cum ἐγχαίνω.
ἐγχέζω, in c. ex Χέζω 1797
ἐγχείη & ἔγχος, in Ἔγχος.
ἐγχερσαίω, in c. ex Κερχνώς. 775
ἐγχιλιάζω, in c. 1799
ἐγχειμαρπτός, in c. ex Μαρπτός 1803
ἐγχλοιόω, cum d. 1801
ἐγχλ... fistu ibid.
ἐγχοίζω, cum d. in com. ex χοίζω 1802
ἐγχειρίθετος, in manus traditus. Herodot. in Terpsich.
ἐγχλιαίνω, in c. 1593
ἐγχειρογραφέω in χειρόγραφος 506
ἐγχελυωπός in Ἔγχελυς.
ἐγχελυοτρόφος, cum ἐγχελυοτρόφος.
ἐγχελίδια, &c. in Ἔγχελυς.
ἐγχελυοτρόφος 1659
ἘΓΧΕΛΥΣ, cum d. 438
ἐγχέσπαλος 1180
ἐγχεσιμάργος, cum ἐγχεσίμαργος.
ἐγχεσίμωροι in com. ex μόρος, mutantibus ο in ω 1012
ἐγχεσίπαλος, ἐγχέσπαλος, in c. 2140
ἐγχέω, in c. cum pr. 1806
ἐγχθόνιος, in c. ex Χθών 1811
ἐγχλίω, in c. ex Χλίω 1814
ἐγχλοάζω, in χλοάω ibid.
ἐγχορεύω, in c. ex χορεύς 1815
ἐγχόριος, in c. ex χόρος ibid.
ἐγχορδεύω, in c. ex χορδή 1817
ἐγχρ... in c. 1819
ἘΓΧΟΣ, cum d. 438
ἐγχριστα, cum ἐγχρίω.
ἐγχρίω, in c. ex χρίω 1809
ἐγχραίνω, & ἐγχρώζω, in c. ex Χρώς, coloro.
ἐγχρίμπτομαι, cum d. in comp. ex Χρίμπτω 1823
ἐγχρίμπτω, in com. ex Χρίμπτω. 1825
ἐγχρίσμα, ἔγχρισις, ἐγχρίσμος, in c. ex Χρίω 1826
ἔγχρονος, cum d. in c. 1829
ἐγχρόω 1827
ἔγχρυσος, in c. ex Χρυσός 1730
ἐγχυλίζω, ἐγχυλόομαι, cum ἐγχέω.
ἔγχυλος, cum d. in c. ex Χυλός 1831
ἔγχυμα, ἐγχυματίζω, cum d. in ἐγχέω.
ἔγχυμος, ἐγχύμωμα, ἐγχύμωσις, in c. ex χυμός 1808
ἐγχυρίζω, &c in Ἐγχυρέω.
ἐγχυτις, ἐγχυτρισμός, cum d. in ἐγχέω.
ἐγχύω, cum ἐγχέω.
ἐγχώννυμι, cum ἐγχέω.
ἐγχωρέω, in c.
ἐγχώριος, cum d. in com. ex Χώρος. 1834
ἐγχωστις, in ἐγχόω.
ἘΓΩ 438
ἐγῷμαι, in c. ex Οἴω, puto 1149
ἐγώγη, in Ἐγώ.
¶ ἔδαφος, in Ἕδος 594
ἔδεας, in Ἕδω.
ἔδεσμα, cum d. in Ἔζομαι.
ἐδέστης, in Ἔδω.
ἐδέθλιον, ἐδέθλιον, in ἕδος.
ἐδέσματα, in ἕδομαι.
ἐδεσματοθήκη, in c. ex Θήκη 1629
ἐδεστὴς, ἐδεστός, in ἔδομαι.
ἐδνίδιον, ἕδνον, ἐδνόω, ἔδνα, itidem in Ἕδνα.
ἘΔΝΑ, cum d. 439
ἕδομαι, in Ἔδω.
ἕδος in Ἕζομαι 440
ἕδρα, cum d. in Ἕζομαι.
ἐδιαστελ... in διαστέλλω 1524
ἘΔΩ, ἐδωδή, cum d. 439
ἐδώλιον cum d. in ἕδος.
¶ ἔεδνα, cum d. in Ἔδνα.
ἐέλδω, in Ἔλδω.
ἐεικοσάβοιος, cum εἰκοσάβοιος.
ἐείκοσι, cum d. in Εἴκοσι.
ἐεικόσορος, in εἰκόσορος.
ἐείκω in Εἴκω 449
ἐέργω, in ἔργω necto 457
ἕεις, in Εἷς 461
ἐέλδομαι &c. in Ἔλδομαι.
ἐέλπομαι, in Ἔλπω 479
ἐέργνυμι, ἐέργω, in Εἴργω 456
& in εἴργω ibid.
ἐέρση, in Ἔρση 519
ἕεις, in Εἷς.
¶ ἘΖΟΜΑΙ, ἕζω 440
ἐζῶσαι, in Ἕζω.
ἘΘΕΙΡΑ, cum d. 443
ἐθέλω in Ἔθος,
ἐθελέχθρος, cum d. in c. 543
ἐθελήμων, cum d. in Ἐθέλω.
ἐθελόδουλος, cum d. in c. ex Δοῦλος 419
ἐθελοθρησκεία, cum d. in c. ex Θρησκεύω 647
ἐθελοκακέω, cum d. in c. 726
ἐθελοκίνδυνος, in c. ex Κίνδυνος 751
ἐθελόκωφος, in c. ex Κωφός 909
ἐθελοντής, cum d. in Ἐθέλω.
ἐθελοπόνος, in comp. fine præpos. 1285
ἐθελόπορος, in c. ex πόρος 1292
ἐθελοπρόξενος, in προξενος 1120
ἐθελοπερισσός, in com. ex περισσός. 1655
ἐθελουργός 501
ἐθελούσιος, cum d. in Ἐθέλω.
ἘΘΙΖΩ 443
ἔθιζον, in Ἔ.
ἐθισμός, cum d. in Ἔθω.
ἐθίζω, cum d. itidem in Ἔθος.
ἐθισμός, in Ἔθος.
ἐθνάρχης, cum d. 200
ἐθνικός, cum d. in Ἔθνος.
ἘΘΝΟΣ 444
ἜΘΟΣ, ἔθω ibid.
¶ ΕΙ ibid.
ΕΙΑ 445
ΕΙΑΜΕΝΗ ibid.
εἰαιός, in εἶδος 561
εἶαρ, cum d. in Ἔαρ 434
εἰαρόμαστος, in c. ex μαστός 990
εἰαροπότης, in c. fine pr. 1312
εἴδω, in Ἔιω 434
εἴβω, εἴβα, in Λείβω 951
εἴγμα, in εἴκομαι 443
εἰδάλλομαι, εἰδάλιμος, εἰδάλιος, in εἶδος 445
εἶδαρ, in ἔδαρ.
εἰδεχθής, in c. 543
εἰδέω, in Εἴδω scio 447
Εἰδή, simul, vnà: vel pro ἐπειδή: vt Iliad. α. vers. 61. Εἰδὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Sunt qui diuisim scribant εἰ δή.
εἰδήμων, cum d. εἰδήσις, in εἰδέω.
εἰδικός, cum d. in εἶδος 445
εἴδομαι, in εἴδω, video ibid.
& in εἴδω, scio 447
εἰδοποιέω, cum d. 1350
εἶδος, in Εἴδω, i. video 445
& in Εἴδω, i. scio 447
εἰδότως, in εἰδέω.
εἰδοφορέω 1735
εἰδύλλιον, cum εἶδος 445
ΕΙΔΩ ibid.
εἰδωλεῖον, &c. in εἴδωλον.
εἰδωλόθυτον, in c. fine præposit. 662
εἰδωλολάτρης, cum d. in c. ex Λάτρις 931
εἰδωλομανία 992
εἴδωλον, in Εἴδω, video 445
εἰδωλοποιέω, cum d. 1350
εἰδωλοφανής, cum d. 1708
εἶεν, in εἰμί 569
ΕΙΘΑΡ 447
εἴθε, in Εἰ 445
εἰκαδάρχης 200
εἰκαδιστής, in Εἴκοσι.
εἰκάζω, in Εἴκω, similis sum 448
εἰκάθω, in Εἴκω, i. cedo.
εἰκαιοβουλία 278
εἰκαιομυθία, cum d. in c. ex Μῦθος, verbum 1073
εἰκαιοζημιεύω, cum d. in c. fine pr. 1427
εἰκαῖος, cum d. in Εἰκῆ.
εἰκὰς in Εἴκοσι.
εἰκασία, εἴκασμα, εἰκασμός, εἰκαστής, cum d. in εἰκάζω.
εἰκάσι, cum Εἴκοσι.
εἰκελόνεως, in c. 1163
εἴκελος, in Εἴκω, similis sum 448
ΕΙΚΗ 448
εἰκῆβολέω, in c. ex βάλλω 447
εἰκῆ, in Εἴκω, similis sum 252
εἰκονίζω, εἰκονικός, εἰκόνιον, εἰκονισμός, in εἰκών. 448
εἰκονογραφία, in c. ex γραφή 340
εἰκός, in εἰκώς 340
εἰκοσάβοιος, in c. ex Βοῦς 448
εἰκοσαετής, cum d. in c. ex Ἔτος 441
εἰκοσάκις, in Εἴκοσι. 532
εἰκοσάκωπος, in com. ex Κώπη, remus 908
εἰκοσάμνος, in c. ex Μνᾶ, mensis 1047
εἰκοσαπλάσιος, in Εἴκοσι.
εἰκοσάπηχυς, cum d. in c. ex πῆχυς 1357
εἰκοσάφυλλος, in c. 1772
εἰκοσιετής, in εἰκοσαετής.
εἰκοσιέρετμος, in c. ex ἐρετμός 511
εἰκοσίπηχυς, in δίπηχυς ibid.
ΕΙΚΟΣΙ ibid.
εἰκοσίβοιος, in c. ex Βοῦς 448
εἰκοσίμηνος, in c. fine pr. 121
εἰκοσίμνος, in c. ex Μνᾶ 1241
εἰκοσινήριτος, in c. ex ἐρίζω 1060
εἰκοσίπηχυς, in c. ex Πῆχυς 517
εἰκοσιπεντάετης 1306
εἰκοσιτεσσάρες, in comp. ex Τέσσαρες.
εἰκοσόργυιος, in c. ex Ὀργυιά 1151
εἰκόστορος 512
εἰκοστής, in εἰκοστός.
εἰκοστόγονος, fine pr. 935
εἰκοστὸς, in Εἴκοσι.
εἰκοστολόγος
εἰκότως, in εἰκώς. 540
εἴκτην, in Εἴκω, i. cedo.
ΕΙΚΩ 448. εἰκώ, in εἰκών.
εἰκών, in Εἴκω, similis sum 448
εἰκώς ibid.
εἰλαδόν, in ἰλαδόν.
εἰλαπίδες, in Εἰλέω, verso.
ΕΙΛΑΠΙΝΗ, cum d. 452
εἶλαρ, in Εἰλέω, coarcto.
εἰλάρχης 203
εἰλατίνης, in ἐλάτινος.
ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ, cum d. 451
εἴλεομαι, in der. ex Εἰλέω, coarcto: at εἰλέομαι, in der. ex εἰλέω, verso.
εἰλεός, in εἰλέω, verso.
ΕΙΛΕΩ, & εἰλέω 452
εἰλεώδης, in εἰλεός.
εἴλη, in εἰλέω, coarcto. at εἴλη, cum Εἵλη 474
εἰληδόν in εἰλέω, i. verso.
εἰληθερέω, cum d. in c. ex Θέρος 651
εἰλήλουθα, in Ἔλθω 474
εἴλημα, in εἰλέομαι.
εἴλησις, ibid. & in Ἔλη, vel εἰλέω ibid.
εἰλικτικός, εἰλικτός, in εἱλίσσω.
εἰλιγγός, siue εἰλιγγός, cum d. in εἱλίσσω.
εἴλιγμα, cum d. itidem in εἱλίσσω.
εἰλικίεις, in εἱλίσσω.
εἰλίπους, cum d. in comp. in χρήις 874
εἱλίσσομαι, in d. ex εἰλέω, verso.
εἴλιγξ in εἱλίσσω.
εἰλιτρος, cum d. 1571
εἰλιτενοτρωσις, in c. 1488
εἴλλω 452
εἰλυάς, qui volutatim in altum extenditur: vt εἰλυάδες ἄμπελοι apud Theocr. idyll. 13
εἴλλω cum εἴλω, ab εἴλλω coarcto.
εἰλόποδες, in c. 1257
εἰλυθμός, εἴλυμα, εἰλυόεις εἰλύω.
εἰλύς, in Ἰλύς.
εἰλυσπάομαι, in εἰλύω.
εἰλυσπάομαι, cum d. in comp. fine pr. 1502
εἰλύσσω, εἰλυφάζω, εἰλυφάω, in εἰλύω.
εἰλύω, in d. ex εἰλέω verso.
εἴλω, in decomp. ex εἰλέω coarcto. & in d. ex εἰλέω verso.
ΕΙΛΩΣ, εἰλωτισμός cum d. 454
εἷμα, in Ἕω, i. induo 561
εἱμαρμένη in Μείρω 1019
εἰμί, in der. ab Ἔω, sum 569
εἶμι, in der. ab Εἴω eo 572
εἶν, in Ἐν.
εἰνάετες, in ἐννέα 532
εἰνάκις, in Ἐννέα.
εἰνάλιος, in ἅλς 129
εἰνατήρ, in c. 1755
εἰνοσίφυλλος, in c. ex φύλλον 1115
εἰνάτηρ, in c.
ΕΝΑΤΕΡ, vel εἰνάτηρ 455
εἴνατος in Ἐννέα 483
εἴνυμι, in Εἴνυμι.
εἶν, in Ἐν.
εἰνόδιος, in c. 1130
εἰνοσίγαιος, in ἐνοσίχθων 296
εἰνοσίφυλλος, in c.
εἰνόσις, in c. 1772
εἴνυμι & εἰνύω, in Ἔω: id est, induo 561
εἰνάλιος, in c. fine pr. 1417
εἰργμός, in εἴργω.
εἰργμένος, in εἴργω.
εἰργμοφύλαξ, in comp. ex φύλαξ. 1770
εἰργμός, in εἴργω 456
εἴργνυμι, in Εἴργω.
ΕΙΡΓΩ, & εἴργω, cum d. 455
εἴρω, in εἴρω, dico 459
εἰρεσιώνη, in c. ex Θέρω 659
εἰρήνη 459
εἰρεσία, in ipsis, ab Ἐρέσσω 510
εἰρήνη in Εἴρω.
εἴρομαι, in ἐρῶ, dico 459
εἴρημι, in εἴρω, dico ibid.
εἰρηνοσύνη, cum d. in Εἰλείθυια.
εἰρηνάρχης, cum d. 200
ΕΙΡΗΝΗ, cum d. 457
εἰρηνοποιός, cum d. 1350
εἰρηνοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1770
εἰρηνικός, in Εἴρω.
εἰρηνοσύνη.
εἴρω, necto.
εἰροκόμος, in c. ex Κομέω 832
εἴρω, in c. ex Ἐρῶ, dico 459
εἰρηνόπολις, ex Πόλις 1263
εἰρηνοσμ..., in com. fine pr. 1285
ΕΙΡΟΣ 457
εἰρύομαι, in ἐρύομαι.
εἶς 521
ΕΙΡΩ 457
ΕΙΡΩΝ, cum d. 460
εἰρωνεία, in Ἐρωτάω 524
ΕΙΣ 460
ΕΙΣ ibid.
εἰσαγγελεύς, cum d. 8
εἰσαγείρω, in com. ex Ἀγείρω, cum præp. 11
εἰσάγω, cum d. 32
εἰσάδω, in Ἀείδω 52
εἰσαθρέω, in c. ex Ἀθρέω 61
εἰσαΐω 80
εἰσαΐσσω, in c. ex Ἀΐσσω 84
εἰσαιτέω, in c. ex Αἰτέω.
εἰσακολουθέω, in c. ex Ἀκούω 106
εἰσακούω, in com. ex Ἀκούω 100
εἰσάλλομαι, in c. ex Ἅλλομαι 125
εἰσαναβαίνω, in c. ex ἀναβαίνω 231
εἰσαναγκάζω 150
εἰσανέχω, in c. ex ἀνέχω 548
εἰσάνειμι, in c. 124
εἰσάπαξ 173
εἰσάπτω, in c. ex Ἅπτω 215
εἰσαῦθις, in c. ex αὖθις.
εἰσαύριον, in c. ex Αὔριον 221
εἰσαφίημι, in der. ex ἀφίημι 564
εἰσαφικνέομαι, in ἀφικνέομαι 679
εἰσαφικνοῦμαι, in ἀφικνέομαι 677
εἰσβαίνω 232
εἰσβάλλω 243
εἰσβατὸς, εἴσβασις, in εἰσβαίνω.
εἰσβιάζομαι in c. 263
εἰσβιβάζω, in com. ex βιβάζω 237
εἰσβοάω, in c. ex Βοάω 273
εἰσβολή, in εἰσβάλλω, εἰσβάλλω, in c. 243
εἰσγίγνομαι, cum d. 380
εἰσδέω 1663
εἰσδύομαι, εἰσδύνω, εἴσδυσις, in c. 428
εἰσελαύνω, in c. ex Ἐλαύνω 437
εἴσειμι, in c. ex εἶμι 572
εἰσέλασις, εἰσελαστικός in c. 468
εἰσέλευσις, in εἰσέρχομαι.
εἰσεπτάμενος, in dec. 1268
εἰσέπειτα 462
εἰσεπιδημέω, in ἐπιδημέω 391
εἰσέρπω 521
εἰσέτι, in c. ex Ἔτι 531
εἰσετιέναι, in dec. ab ἀφίημι 565
εἰσέχω 549
εἰσηγέομαι, cum d. 592
εἰσηγρεία, in c. ex Ἄγρα, cum pr. 17
εἰσηθέω, εἰσηθίζω, in compos. ex Ἠθέω 597
εἰσήκω in c. 598
εἰσηλάσιον, εἰσήλυσις, cum εἰσέλευσις. 521
εἰσθορέω, in c. ex Θόρω 645
εἰσιάλλω, in c. ex Ἰάλλω 665
εἰσίημι 565
εἰσίπταμαι, in compos. ex Ἵπταμαι. 687
εἰσιτήριος, εἰσιτητός, in εἴσειμι.
εἰσκαλέω, in c. cum præ. 730
εἰσκηρύττω, in c. ex κηρύσσω 786
εἰσκλείω, in c. 800
εἰσκλύζω, in c. ex Κλύζω 809
εἰσκομίζω, cum d. in comp. ex κομίζω 823
εἰσκρίνω, cum d. 872
εἰσκυκλέω, cum d. in c. ex κυκλέω.
εἰσκυλίω, in com. ex Κυλίω 893
εἰσκύπτω, in comp. 897
εἴσομαι in εἴδω, video 446
& in Εἴκω, similis sum 448
εἰσκωμάζω in c. ex κῶμος 907
εἰσλάμπω, in com. ex Λάμπω 926
εἰσμάσσω, in c. ex Μάσσω 1007
εἰσμίγνυμι 1054
εἰσνέω, in c. ex Νέω, nato 1099
εἰσοδιάζω 1108
εἴσοδος, cum d. in c. 1118
εἰσοικειόω in c. ex οἰκεῖος 1143
εἰσοικίζω, εἰσοικίζομαι, cum d. 1140
εἰσοίχομαι, cum d. in com. cum præp. 1176
εἰσορμάω, in c. 1196
εἰσοράω, in c. cum pr. 1187
εἰσόσον, in c. ex Ἴσος 691
εἰσπαίω, in c. ex Παίω 1236
εἰσπέμπω 1279
εἰσπειράω, in c. 1291
εἰσπέτομαι, εἰσπτάομαι, εἰσπέτουμαι, in c. cum pr. 1298
εἰσπηδάω, in c. ex Πηδάω 1303
εἰσπίπτω 1314
εἰσπλέω, εἴσπλοος, εἴσπλους 1334
εἰσποιέω, cum d. 1343
εἰσπορεύω, cum d. in c. cum pr. 1348
εἰσπομπή, in εἰσπέμπω.
εἰσπορεύομαι, in c. ex πορεύω 1272
εἰσπράσσω, cum der. in c. cum præp. 1377
εἰσπτύω, in com. ex πτύω 1398
εἰσρέω εἴσρευσις, εἰσρυτής 1423
εἰστίθημι 1623
εἰστρέπομαι 1653
εἰστρυπάω, in c. ex Τρύπα 1673
εἰσφέρω 1728
εἰσφθείρομαι, in c. ex φθείρω, cum præp. 1745
εἰσφοιτάω in c. 1755
εἰσφρέω, in compos. ex Φρέω 1761
εἰσχαράζω, in c. ex Χαράζω 1082
εἰσχέω, in c. ex Χέω 1806
εἴσω, in Εἰς 461
εἰσωθέω, in c. 1848
εἰσωπός 1180
ΕΙΤΑ 462
εἶτα, in Εἶ 445
εἶτεν, cum Εἶτα.
εἰωθότως, in Ἔθω.
εἴωθα, in Ἔθω.
¶ ΕΚ 462
ἑκάεργος, in c. ex Εἴργω 457
& in com. ex Ἔργον 501
ἕκαθεν in Ἑκάς.
ΕΚΑΣ 463
ΕΚΑΣΤΟΣ, cum d. ibid.
ἑκατερόμαχος, in com. ex Μάχη 1009
ΕΚΑΤΕΡΟΣ, cum d. 463
ἑκατηβελέτης, in c. ex Βέλος 261
ἕκατι, in Ἑκών.
ἑκατογκέφαλος, in c. fine præposit. 779
ἑκατόγχειρ, cum d. 1801
ἑκατόζυγος, ἑκατόμβη, cum d. in c. ex Βοῦς 281
ἑκατόμπεδος in ἑκατόμπεδον.
ἑκατομπλασίων, in Ἑκατόν.
ἑκατόμπολις, in c. 1362
ἑκατόμπους 1371
ἑκατόμπυλος, in c. ex Πύλη 1402
ΕΚΑΤΟΝ 464
ἑκατόνζυγος, in c. fine pr. 581
ἑκατοντακάρηνος, in c. ex Κάρηνον 747
ἑκατόντευκτος 1455
ἑκατονταέτης 532
ἑκατοντακέφαλος, cum ἑκατογκέφαλος.
ἑκατοντάκις, in Ἑκατόν.
ἑκατοντάκλινος, in comp. in κλίνη 808
ἑκατοντατάλαντος, in comp. ex Τάλαντον 1575
ἑκατοντόργυιος, in comp. ab Ὀργυιά 1191
ἑκατονταπλάσιος, &c. in Ἑκατόν.
ἑκατοντάπυλος, cum ἑκατόμπυλος.
ἑκατοντάρχης 200
ἑκατοντάς, in Ἑκατόν.
ἑκατοντάφυλλος, in c. 1772
ἑκατοντάχειρ, in c. fine pr. 1808
ἕκατος, in Ἑκάς 463
ἑκατοστός, cum d. in Ἑκατόν.
ἑκατόστομος, in c. fine pr. 1537
ἐκβαίνω 232
ἐκβακχεύω, in c. ex Βάκχος 239
ἐκβάλλω 243
ἐκβαρβαρόω, in comp. ex Βάρβαρος 255
ἐκβατικός, ἔκβασις in ἐκβαίνω.
ἐκβήττω, in c. ex Βήξ 262
ἐκβιάζω in c. 263
ἐκβιβάζω, cum d. in com. ex βιβάζω 237
ἐκβλαστάνω, cum d. in c. ex Βλαστάνω 268
ἔκβλητος, in ἐκβάλλω.
ἐκβλύζω, in c. ex Βλύζω 271
ἐκβοάω in c. ex Βοάω 272
ἐκβοηθέω, cum d. in c. ex Βοηθέω 274
ἐκβόησις, in ἐκβοάω.
ἐκβολάς, ἐκβολή, cum d. in ἐκβάλλω
ἐκβόσκω in c. ex βόσκω 282
ἐκβράζω, ἐκβράσσω, cum d. in ex Βράζω 284
ἐκβροντάω in c. ex Βροντή 288
ἐκβρυχάομαι, in comp. ex βρυχάομαι 290
ἔκβρωμα, in c. ex Βιβρώσκω 291
ἐκγαμίζω, cum d. in c. ex Γαμέω 299
ἐκγαυρόομαι, in c. ex Γαῦρος 301
ἐκγελάω, ἐκγέλασις, in comp. ex Γελάω 311
ἐκγζυέτης, in c. ex γζυέτης 306
ἐκγιγαρτίζω, in c. ex Γίγαρτον 316
ἐκγίγνομαι, vel ἐκγίνομαι 305
ἐκγοητεύω, in c. ex Γόης 330
ἔκγονος 308
ἐκγρυτεύω, cum γρύτη, in Γρύ.
ἐκδακρύω, cum d. in c. 354
ἐκδαινίζω, in c. ex Δαίς 357
ἐκδαπανάω, in c. ex Δαπανάω ibid.
ἐκδεής, ἔκδεια, in c. ex δέω, egeo 386
ἐκδείκνυμι 363
ἐκδειματόω, in c. ex Δεῖμα 361
ἐκδεκτικός, ἐκδέξις, in ἐκδέχομαι.
ἐκδέρω in c. ex Δέρω 376
ἐκδεσμεύω, cum d. in ἐκδέω.
ἐκδέχομαι 380
ἐκδέω, in c. 384
ἔκδηλος, cum d. in c. ex Δῆλος 389
ἐκδημαγωγέω, in δημαγωγός.
ἐκδημέω, ἐκδημία, in ἔκδημος.
ἐκδημοκοπέω, in c. ex κοπή 845
ἔκδημος, cum d. in c. 390
ἐκδιαδοχή, in διαδέχομαι 380
ἐκδιαιτάομαι, cum d. in vtraque classe comp. 394
ἐκδιδάσκω, in c. cum præp. 395
ἐκδιδύσκω 423
ἐκδίδωμι 398
ἐκδιηγέομαι, in διηγέομαι 592
ἐκδικάζω 405
ἐκδικέω, ἔκδικος, cum d. 403
ἐκδιόθεν, in διόθεν 581
ἐκδιφρεύω, in c. ex Δίφρος 410
ἐκδιώκω, ἐκδίωξις, in c. ex Διώκω 411
ἐκδονέω, in c. ex Δονέω 417
ἐκδορά, cum d. in ἐκδέρω.
ἔκδοσις, ἔκδοτος, cum d. in ἐκδίδωμι.
ἐκδοχή, cum d. in ἐκδέχομαι.
ἔκδραχμος, in comp. ex Δραχμή 421
ἐκδρέπω, in c. ex Δρέπω 423
ἔκδρομος, cum d. in ἐκτρέχω 1663
ἔκδυμα in ἐκδύω 425
ἐκδύνω in c. ibid.
ἔκδυσις in ἐκδύω 427
& in ἐκδύω 429
ἐκδύω, cum ἐκδύνω ibid.
ἐκεῖ, ἐκεῖθεν, ἐκεῖθι in Ἐκεῖνος.
ΕΚΕΙΝΟΣ cum d. 464
ἐκεχειρία 1801
ἐκζέω, cum d. in c. 582
ἐκζητέω in comp. 585
ἐκζῳοῦσθαι, in comp. ex ζῷον 577
ἐκζωπυρέω, cum d. in ζώπυρον 1405
ἔκβολος, cum d. in comp. ex Βολή 252
ΕΚΗΛΟΣ cum d. 465
ἕκητι, in Ἑκών.
ἔκθαμβος, cum d. in c. ex Θάμβος 619
ἐκθαμνίζω, ἐκθαμνίζεσθαι, in Θάμνος ibid.
ἐκθαρρέω, in c. 621
ἐκθεατρίζω, in c. ex Θέατρον 624
ἐκθειάζω, cum d. & ἐκθεόω, in ἐκθεόω.
ἔκθεμα, in ἐκτίθημι 1623
ἐκθέω 627
ἐκθεραπεύω, in comp. ex Θεράπων 629
ἐκθερίζω, in c. ex Θέρος ibid.
ἐκθερμαίνω, in comp. ex θερμαίνω 630
ἔκθεσμος, cum d. in com. ex Θεσμός 631
ἔκθεσις, ἔκθετος, cum d. in ἐκτίθημι 1623
ἐκθέσφατον, in θέσφατος 1719
ἐκθέω, in c. ex Θέω 632
ἐκθεωτικός in ἐκθεόω.
ἐκθηλάζω, in c. ex Θηλή 634
ἐκθηλύνω in c. ex Θῆλυς 635
ἐκθηριόω in c. ex Θήρ 637
ἐκθηρεύω, in c. ex Θηρεύω ibid.
ἐκθησαυρίζω in com. ex Θησαυρός 638
ἐκθλίβω, ἔκθλιψις, in c. ex Θλίβω 640
ἐκθνήσκω, in composit. ex Θνήσκω 641
ἐκθοινάω, in c. ex Θοίνη 642
ἐκθορεῖν, in c. ex Θόρω 644
ἐκθορυβέω, cum d. in c. ex Θόρυβος 650
ἐκθρώσκω, in c. ex Θρώσκω 652
ἐκθύζω, ἔκθυμα, in ἐκθύω 661
ἐκθυμιάω, ἐκθυμία, in ἔκθυμος.
ἐκθυμιάω, in compos. ex Θυμιάω 654
ἔκθυμος, cum d. 655
ἐκθύω, ἐκθύσιμος, in c. cum pr. 661. & 662
ἐκκαγχάζω, in c. 719
ἐκκαθαίρω, in c. 721
ἐκκαίδεκα, in c. 368
ἐκκαιδεκάδωρος, in δεκάδωρος 432
ἐκκαιδεκέτης, ἐκκαιδεκέτις, in δεκέτης 532
ἔκκαιρος, in c. 721
ἐκκαίω, in c. cum pr. 723
ἐκκακέω, in c. 726
ἐκκαλαμάομαι, in c. ex καλαμάομαι 728
ἐκκαλέω 730
ἐκκαλύπτω, in c. 736
ἐκκάμνω, in c. cum pr. 738
ἐκκαπυλόω, in comp. 743
ἐκκαρπίζω, ἐκκαρπόομαι, in comp. 750
ἐκκαταγγέλλω, in καταγγέλλω 9
ἐκκαταλείπω, in καταλείπω 954
ἔκκαυμα, ἔκκαυσις, ἐκκαίω, in ἐκκαίω.
ἔκκειμαι 761
ἐκκέλευθος 765
ἐκκενόω, in c. ex Κενός 767
ἐκκεντάω, ἐκκεντέω, ἐκκεντίζω, in c. ex Κεντέω 769
ἐκκένωσις, in ἐκκενόω.
ἐκκεραΐζω, in c. ex Κέρας 774
ἐκκεράννυμι, ἐκκεράω, in c. ex κεράννυμι 773
ἐκκηρύττω, in c. ex κηρύσσω 786
ἐκκλείω, in c. 800
ἐκκλέπτω, in c. cum pr. 802
ἐκκλησιάζω, in ἐκκαλέω.
ἐκκλησία, cum d. in ἐκκαλέω.
ἔκκλητος, ἔκκλησις, cum d. ibid.
ἐκκλίνω, cum d. 807
ἐκκλύζω, cum d. in comp. ex Κλύζω 809
ἐκκλάζω, in c. ex Κλάζω 811
ἐκκνίζω, in c. ex κνίζω 818
ἐκκοβαλικεύομαι, in c. ex Κόβαλος 816
ἐκκοιμάομαι, in comp. ex Κοιμάω 818
ἐκκοκκίζω, in c. ex Κόκκος 822
ἐκκολάπτω, cum d. in c. ex Κολάπτω 824
ἐκκολυμβάω, in com. ex Κολυμβάω 830
ἐκκομίζω, cum d. in com. ex κομίζω 833

ἐκκομπάζω, in c. ex Κόμπος 836
ἔκκοπος, in c. ex κόπος 845
ἐκκόπτω, cum d. 842
ἐκκορακίζω, in c. ex Κόραξ 846
ἐκκορέω, in c. ex Κορέω 847
ἐκκορυφόω, in compos. ex Κορυφή, 851
ἐκκυφίζω, in c. ex Κῦφος 857
ἐκκρέμαμαι ἐκκρεμάω, cum d. in c. ex Κρεμάω 867
ἐκκρίνω, ἔκκρισις, ἐκκριτος &c. 872
ἐκκρύω, cum d. 879
ἐκκυβεύω, in c. ex Κύβος.
ἐκκυβιστάω, in Κύβος 888
ἐκκυκλέω, cum d. in c. ex κυκλέω. 891
ἐκκυλίω, cum d. in com. ex Κυλίω. 893
ἐκκυμαίνω, in c. 894
ἐκκυνέω, in c. 903
ἐκκύπτω, in c. 897
ἐκκωμάζω, in c. ex κῶμος 907
ἐκκωφάω, & ἐκκωφόω, in c. ex Κωφὸς 909
ἐκλαγχάνω, in com. ex Λαγχάνω. 912
ἐκλακτίζω, cum d. in com. ex Λὰξ 928
ἐκλαλέω, in com. ex Λαλέω 915
ἐκλαμβάνω 919
ἔκλαμπρος, cum d. in c. ex λαμπρός 927
ἐκλάμπω, cum d. in com. ex Λάμπω. 926
ἐκλανθάνομαι cum ἐκλανθάνω.
ἐκλαπάζω, in c. ex Λαπάζω 929
ἐκλάπτω, in c. ex Λάπτω ibid.
ἐκλατομέω, in λατόμος 1606
ἐκλαχαίνω, in c. ex Λαχαίνω 912
ἐκλαχανίσασθαι, in c. ex λάχανον ib.
ἐκλεαίνω, in c. ex Λεῖ@ 952
ἐκλέγω 934
ἐκλεγματικὸν τῷ in ἐκλέγω.
ἐκλεπτύνω, in λεπτυσμός 1671
ἐκλείπω, cum d. 953
ἐκλείχω, in c. cum pr. 955
ἔκλειψις, in ἐκλείπω.
ἔκλεκτος &c. in ἐκλέγω.
ἐκλευμβρος, in ἐκλύω.
ἐκλήθω cum d. in c. ex Λήθω 958
ἐκλιβάζω, in c. ex Λιβάς 960
ἐκλιγαίνω, in c. 961
ἐκλιθαίνω, ἐκλίθομαι, ἔκλιθος, in c. 963
ἐκλιθάζω, in c. ex Λίθ@ 967
ἐκλιθολογέω, in λιθολόγος 935
ἐκλιμώσσω, in λιμός 968
ἐκλιμόω, cum d. in c. ex Λιμὸς 969
ἐκλιμπάνω, in ἐκλείπω.
ἐκλιτεύω, in c. ex Λιτή.
ἐκλιπαρέω, in c. ex Λιπαρὲς 970
ἐκλιπαρίω, in c. ex Λιπαρής ibid.
ἐκλιπής, in ἐκλείπω.
ἐκλιχάζω, in c. ex Λιχανός 972
ἐκλογή, cum d. in ἐκλέγω.
ἐκλογίζομαι 937
ἐκλογίζομαι, cum d. in c. ex λογίζομαι 947
ἔκλοιπος in ἐκλείπω 958
ἐκλούω, in c. cum pr. 974
ἐκλοχεύω, in c. ex Λοχεύω 977
ἐκλοχίζω, in c. ex Λόχος, cohors. 976
ἐκλοχίζομαι, in c. ex Λόχος, insidiæ ibid.
ἐκλύομαι, ἔκλυσις, in ἐκλύω.
ἐκλυσσάω, in c. ex Λύσσα 982
ἐκλύω, cum d. 985
ἐκλωπίζω, in c. ex λωπίζω 958
ἐκμαγεῖον, ἐκμαγεύω, ἔκμαγμα, in ἐκμάσσω 1007
ἐκμαίνω, & ἐκμαίνομαι, in c. cum pr. 992
ἐκμακαρίζω, in c. ex Μάκαρ 994
ἐκμαλάσσω, in com. ex Μαλάσσω. 995
ἐκμαλθακίζω, in c. ex μαλθάσσω. ibid.
ἐκμανής in ἐκμαίνω.
ἐκμανθάνω, in c. cum pr. 998
ἔκμαξις, in ἐκμάσσω.
ἐκμαραίνω, in c. 1002
ἐκμαρτυρέω, cum d. in c. 1005
ἐκμάσσω seu ἐκμάττω, in c. ex Μάσσω 1007
ἐκματαιοῦσθαι, in compos. ex Μάταιος 1010
ἐκμεθύσκω, in c. ex Μέθυ 1017
ἐκμειλίσσομαι, in c. ex Μειλίσσω. 1018

ἐκμελετάω, in c. ex μελετάω 1026
ἐκμελής, in c. ex Μέλος 1025. & in c. ex Μέλ@, carmen 1029
ἔκμελ@, in c. ex Μέλ@, membrum 1028
ἔκμετρ@, cum d. 1040
ἐκμηκύνω in c. ex Μῆκος 1044
ἐκμηνιάω, in c. ex Μῆνις 1048
ἐκμηνύω in c. ex Μηνύω ibid.
ἔκμην@, in c. ex Μὴν, mensis 1047
ἐκμηρύομαι, in c. ex Μηρύω 1049
ἐκμιαίνομαι, in compos. ex Μιαίνω, 1053
ἐκμιμέομαι 1056
ἐκμισθόω cum d. in c. 1058
ἐκμολύνω, in c. ex Μολύνω 1064
ἐκμόργνυμι, in com. 1162
ἐκμορφόω, in c. 1068
ἐκμοχθέω, in c. 1071
ἐκμοχλεύω in c. ex μοχλεύω 1230
ἐκμυζάω, siue ἐκμυζέω, cum d. in Μύζω, sugo 1073
ἐκμυκτηρίζω, in comp. ex Μυκτήρ. 1075
ἐκμυστίζω, in c. ex Μύω 1080
ἐκναρκάω, in c. ex Νάρκη 1085
ἐκναυλόω, ἐκναυλέω, in c. 1086
ἐκνεάζω, in c. ex νεάζω 1095
ἐκνέμομαι, in c. cum pr. 1091
ἐκνευρίζω, in c. ex Νεῦρον 1096
ἐκνευρόκαυλ@, in com. ex Καυλός. 757
ἐκνεύω, cum d. in c. 1100. & in c. ex Νέω, nato 1099
ἐκνεφελ@, in c. ex νεφέλη 1098
ἐκνεφίας, in c. ex Νέφ@ ibid.
ἐκνηπιόομαι, in c. ex Νήπι@ 1101
ἐκνήφω 1102
ἐκνήχομαι, in c. ex νήχω 1099
ἔκνιψις, in ἐκνίπτω.
ἐκνικάω, cum d. in c. 1103
ἐκνίπτω, in c. ex Νίπτω ibid.
ἐκνιτρόω, in c. ex Νίτρον 1104
ἔκνιψις, in ἐκνίπτω.
ἔκνομος, cum d. in c. 1106
ἔκνο@, ἔκνους 1108
ἐκνοσηλεύω, in c. ex Νόσος 1111
ἐκνοσφίζω, in c. ex Νόσφι 1112
ἐκξυλόω, in c. ex Ξύλον 1124
ἔκοντι, ἐκόντ@, cum d. in Ἑκών. 465
ἔκπαγλ@, cum d. in ἐκπλήσσω 1357
ἐκπαθής, cum der. in c. ex πάθος. 1249
ἐκπαιδεύω, in c. ex παιδεύω 1236
ἐκπαιφάσσω, in παιφάσσω 1228
ἐκπαίω, in c. ex Παίω 1226
ἐκπάλαι, in c. ex Πάλαι 1237
ἐκπάλαιστος, ἐκπαλαίω, in c. ex Πάλη 1239
ἐκπαλύνω, in c. 1240
ἐκπάλλω in c. ex Πάλλω ibid.
ἐκπαλλακίδευσιν Πάλλαξ ibid.
ἐκπαππᾶσθαι, in Πάππος, lanugo 1241
ἐκπαρίσταμαι, in d. ex παρίστημι 704
ἐκπατάσσω, in c. ex Πατάσσω 1252
ἐκπατέω, in c. ex Πατέω ibid.
ἔκπατ@, in c. 1253
ἐκπαύω, in c. 1255
ἐκπαχύνω, in c. ex Παχύς 1256
ἐκπείθω in c. ex Πείθω 1261
ἐκπειράζω, ἐκπειρῶ, & ἐκπειρᾶσθαι in c. 1265
ἐκπεκτέω, in c. ex Πείκω.
ἐκπελεκάω, in c. ex Πέλεκυς 1276
ἐκπελματοῦσθαι, in c. ex Πέλμα. ibid.
ἐκπέλω, in c. ex Πέλω 1277
ἐκπέμπω, cum d. 1279
ἐκπεραίνω, ἐκπέττω, in c. 1288
ἐκπεταννύμαι, in ἐκπετάζω.
ἐκπερδαίνω in c. 1290
ἐκπεράω in c. 1291
ἐκπερδικίζω, in c. ex Πέρδιξ 1292
ἐκπέρθω, in c. 1293
ἐκπερίειμι, in περίειμι 574
ἐκπεριέρχομαι, in περιέρχομαι 523
ἐκπεριλαμβάνω, in περιλαμβάνω. 922
ἐκπερισσεύω in περισσεύω 1132
ἐκπεριπλέω, in περιπλέω 1334
ἐκπερισπασμός, in περισπάω 1502
ἐκπετάζω in c. 1297
ἐκπέταλ@, in comp. ex πέταλον. ibid.
ἐκπέταμαι cum ἐκπέτομαι.
ἐκπετάννυμι, in ἐκπετάζω.
ἐκπέτομαι, in comp. cum præposit. [illegible]

ἐκπίτνω, in ἐκπίπτω.
ἐκπήγνυμι, & ἐκπηγνύω, in com. cum præ. 1321
ἐκπηδάω, cum d. in com. ex Πηδάω 1303
ἐκπηκτικός, in ἐπήγνυμι.
ἐκπιλωίζειν in c. ex Πῖλ@ 1313
ἐκπῆξις, in ἐκπηκτικός.
ἐκπήχυς, in c. ex Πῆχυς 1306
ἐκπιέζω, cum d. in c. ex Πιέζω 1307
ἔκπικρ@, cum d. in com. ex Πικρὸς 1338
ἐκπίμπλημι, in com. ex πίμπλημι 1332
ἐκπίνω, in c. cum pr. 1311
ἐκπίπτω 1314
ἐκπιτίζω, cum ἐκπίνω.
ἐκπιτνέω, in c. ex πιτνέω 1317
ἐκπλαγής, cum d. in ἐκπλήσσω.
ἐκπλέθρον, cum d. in c. ex Πλέθρον. 1325
ἐκπλεονάζω, in c. ex Πολὺς 1362
ἔκπλε@, in com. ex Πλέ@ 1310
ἐκπλεθρέω, in c. 1332
ἐκπλέω 1334
ἐκπλέως, cum d. in ἔκπλε@.
ἐκπλήθω, cum d. in com. ex πλήθω. 1331
ἔκπληκτος, cum d. in ἐκπλήσσω.
ἐκπλημμυρέω, in πλημμυρέω 1330
ἔκπληξις, in ἐκπλήσσω.
ἐκπληρόω, cum d. in com. ex πλήρης 1330
ἐκπλήσσω in c. cum pr. 1337
ἐκπλινθεύω, in compos. ex Πλίνθος. 1339
ἐκπλίσσομαι, in compos. ex Πλίσσω 1341
ἔκπλο@, ἔκπλους, in ἐκπλέω.
ἐκπλύνω, cum d. 1341
ἐκπλώω, in c. ex πλώω 1335
ἐκπνέω, cum d. 1343
ἐκποδών 1371
ἐκποιέω, cum d. in c. cum pr. 1358
ἐκπονίζω, cum ἐκπονέω 1263
ἐκπολεμέω, & ἐκπολεμόω, in compos. 1358
ἐκπολίζω, in c. 1362
ἐκπολιορκέω, in πολιορκέω 436
ἐκπομπεύω, in c. ex πομπεύω 1281
ἐκποτάω, in ἐκπίπτω.
ἐκπονέω, in c. ex πόν@, cum præp. 1284
ἐκπονηρεύω, in c. ex πονηρός 1286
ἐκποντίζω, in c. ex Πόντος 1365
ἐκπορεύω, cum d. in c. ex πορεύω. 1267
ἐκπορθέω, cum d. in ἐκπέρθω.
ἐκπορθμεύομαι, in c. ex πορθμός. 1273
ἐκπορεία, ἐκπορίζω, in com. ex πορίζω 1272
ἐκπυρεύω, in c. ex πύρ@ 1272
ἐκπορπάω, ἐκπορπέω, in c. ex Πόρπη 1336
ἐκποτάομαι, ἐκποτέομαι, in ἐκπέτομαι.
ἐκπράσσω, in c. cum præp. 1377
ἐκπραΰνω in c. 1274
ἐκπρεμνίζω, in c. ex Πρέμνον 1379
ἐκπρεπής, cum d. in c. ibid.
ἐκπρήθω, cum d. in c. 1294
ἐκπρίαμαι, in c. ex Πρίαμαι 1383
ἐκπρίω, in c. 1384
ἐκπροθεσμέω, cum d. in dec. 1625
ἐκπροικίζω, in c. ex Προίξ 1388
ἐκπροκαλέομαι, in προκαλέομαι 722
ἐκπρολείπω, in προλείπω 955
ἐκπτερύσσομαι, in c. cum. præposit. 1393
ἐκπτήσσω, in c. ex πτήσσω 1396
ἐκπτοέω, in c. ex πτοέω ibid.
ἐκπτύω, in c. ex Πτύω 1398
ἔκπτωμα, ἔκπτωσις, in ἐκπίπτω.
ἐκπυέω, cum d. in c. ex πύον 1400
ἐκπυνθάνομαι, in c. ex Πυνθάνομαι 1403
ἐκπύωσις cum ἐκπυέω.
ἐκπυρηνίζω, in c. ex Πυρὴν 1427
ἐκπυρέω, ἐκπυρόω, in com. ex Πῦρ. 1405
ἐκπυρσεύω, in c. ex πυρσός 1406
ἐκπύρωσις, in ἐκπυρέω.
ἐκπώγων 1408
ἐκπωλέω, in c. cum pr. 1409
ἔκπωμα, in ἐκπίνω.
ἐκπωτάομαι, vide in ἐκποτάομαι.
ἐκραγῆναι, in ἐκρήγνυμι.
ἐκραίνω in c. ex Ῥαίνω 1416
ἐκρίζω 1423

ἐκρήγνυμι, cum d. in c. cum præp. 1430
ἐκριζόω, cum d. in comp. ex Ῥίζα 1412
ἐκρινίζω, in c. ex Ῥὶν
ἐκριπίζω in c. ex ῥιπίζω 1433
ἐκρίπτω, cum d. in comp. ex Ῥίπτω 1435 1434
ἐκροή, cum d. in ἐκρέω.
ἐκροφάω, ἐκροφέω in c. ex Ῥοφέω 1473
ἔκρυσις, in ἐκρέω.
ἐκσαγηνεύω, in σαγηνεύω
ἐκσαρκίζω, ἐκσαρκόω, cum d. in c. 1447 1445
ἐκσείω, in c. ex Σείω
ἐκσημαίνω 1452
ἐκσήπω, in c. ex Σήπω 1457
ἐκσιφωνίζω, in Σίφων 1455
ἐκσκεδάζω, in c. 1473
ἐκσκυδμαίνω ibid.
ἐκσμάω, in c. ex Σμάω 1479
ἐκσοβέω, in c. ex Σοβέω 1491
ἐκσπάω, in c. cum pr. 1493
ἐκσπερματίζω, ἐκσπερματόομαι, in c. cum pr. 1501
ἐκσπεύδω, cum d. in c. cum præp. 1505 1507
ἐκσπογγίζω, in comp. ex Σπόγγ@ 1512
ἔκστασις, ἐκστατικός, cum d. in ἐξίστημι 698
ἐκστέλλω, in c. cum pr. 1512
ἐκστέφω, in c. cum pr. 1530
ἐκστραγγίζω, in c. 1541
ἐκστρατεύω, cum d. in c. 1542
ἐκστρατοπεδεύω in dec. 1258
ἐκστρέφω in comp. 1545
ἐκσύρω, in c. ex σύρω 1452
ἐκσφιγγόω in c. ex σφίγξ 1556
ἐκσυρίττω, in c. ex Συρίττω ibid.
ἐκσφενδονάω, & ἐκσφενδονίζω, in c. ex Σφενδόνη 1564
ἐκσφραγίζω, cum d. in c. 1567
ἐκσχίζω, in c. 1571
ἐκσώζω, in comp. ex σώζω 1495
ἐκσαφηνίζω, in c. ex Σαφὴς 1574
ἐκτάδην, cum d. in ἐκτείνω.
ἐκταῖ@ in ἐκτείς.
ἔκτασις, in ἐκτείνω.
ἔκταμα in ἐκτείνω.
ἐκτάμνω in ἐκτέμνω.
ἐκτανύω, in c. ex τανύω 1593
ἔκταξις, in ἐκτάσσω.
ἐκταπεινόω, in c. ex Ταπεινὸς 1578
ἐκταράττω, cum d. in comp. ex Ταράσσω ibid.
ἐκταρβέω, in c. ex Τάρβ@ 1579
ἔκτασις in ἐκτείνω.
ἐκτάσσω, in c. cum pr. 1583
ἐκτατικός, in ἐκτείνω.
ἐκτείνω 1589
ἐκτειχίζω, in c. 1595
ἐκτελέω, cum d. 1598
ἐκτέμνω 1603
ἐκτενής, cum d. in ἐκτείνω.
ἐκτεταμένως ibid.
ἐκτεχνάομαι, in c. cum pr. 1615
ἐκτήκω, in c. ex Τήκω 1617
ἐκτημόριον, & ἐκτημόριοι, in c. ex μέρος 1022
ἐκτιθέω in c. 1565
ἐκτίθημι 1623
ἐκτιθηνέω, cum ἐκτιθεύω.
ἐκτικός, in ἔχομαι 545
ἐκτίκτω, in c. ex Τίκτω 1630
ἐκτικός, in ἐκτικός.
ἐκτίλλω, in c. ex Τίλλω 1635
ἐκτιμάω, cum d. 1639
ἐκτινάσσω, in c. ex Τινάσσω 1633
ἐκτινύω, ἐκτίνω, ἔκτισις, ἐκτίσμα, in ἐκτίνω
ἐκτιτρώσκω, in c. 1637
ἐκτίω 1642
ἔκτμημα, ἔκτμησις, in ἐκτέμνω.
ἐκτοκίζω, cum ἐκτίκτω.
ἐκτολυπεύω, in Τολύπη 1644
ἐκτομή, &c in ἐκτέμνω.
ἐκτοξεύω, in c. 1645
ἔκτοπος, cum d. in c. 1646
ἐκτρέπω, in comp. ex τρέπω 1609
ἐκτρέμω in Τρέμω 1646
ἕκτος, in Ἓξ
ἐκτός, cum d. in Ἐκ 462
ἐκτραγῳδέω in τραγῳδέω 56
ἐκτραχηλίζω, in comp. ex Τράχηλ@ 1648
ἐκτραπελ@, in ἐκτρέπω.
ἐκτραχυνίζω, in c. 1649
ἐκτραχύνω, in comp. ex Τραχὺς ibid.

[illegible] 1653
ἐκτρίβω 1658
ἐκτρίχω 1667
[illegible] in τρέπω 1949
[illegible], cum d. 1669
ἐκτρώω, ἔκτρωμα, cum d. in ἐκτιτρώσκω.
ἐκτροφὴ in ἐκτρέφω.
ἐκτροχάζω in ἐκτρέχω.
ἐκτρυπάω, cum d. in comp. ex Τρύπα 1673
ἐκτρύχω, ἐκτρυχόω, in c. ex Τρύχω. 1674
ἐκτύπωμα, ἐκτύπωσις, &c. in ἐκτυπόω
[illegible] 1677
ἔκτυπος, cum d. in comp. ex τύπος. 1651
ἐκτυφλόω, cum d. in c. 1684
ἐκτύφομαι, ἐκτυφόω, in c. ex Τύφω 1685
ΕΚΥΡΟ'Σ 645
[illegible], in c. cum pr. 1700
ἐκφαιδρύνω, in c. ex Φαιδρὸς 1703
[illegible], cum d. 1705
[illegible] in ἐκφαίνω.
ἐκφατνίζω, cum d. in c. ex Φάτνη 1713
ἐκφαυλίζω, in c. ex Φαυλίζω 1714
[illegible] in c. 1073
ἐκφέρω 1728
ἐκφεύγω, in c. cum præ. 1740
ἔκφημι, in c. ex φημί 1717
ἐκφθέγγομαι, in c. cum pr. 1745
ἐκφλαυρίζω, in comp. ex φλαυρίζω. 1714
ἐκφλέγω, cum d. in c. cum pr. 1751
ἐκφλύζω, in composit. ex Φλύω ferueo 1752
[illegible], erumpo : vt apud Hippocr. in lib. περὶ τῶν ἐν τοῖς πα- [illegible]
ἐκφλύζω, cum ἐκφλύζω.
ἐκφοβ@, cum d. in c. 1720
ἐκφοιτάω 1755
[illegible], cum d. in c. ibid.
ἐκφορέω, cum d. in ἐκφέρω.
ἐκφορτίζομαι, in c. ex Φόρτος 1757
ἐκφράζω, in c. cum pr. 1758
ἐκφραστικὸν, in ἐκφράσσω.
ἔκφρασις, ἐκφραστικός, in ἐκφράζω.
ἐκφράσσω, in c. cum pr. 1759
ἐκφρέω, in c. 1761
ἐκφροντίζω, in c. 1766
ἔκφρων, cum d. in c. 1762
ἐκφυὴς, in ἐκφύω.
ἐκφυγή, in ἐκφεύγω.
ἔκφυσις in ἐκφύω.
ἔκφυλλ@ in c. 1771
ἐκφυλλοφορέω, in φυλλοφόρος 1739
ἔκφυμα, in ἐκφύω
ἐκφύω, cum d. in comp. cum præp. 1775
ἐκχέω, cum d. 1777
ἐκχαίνω, cum d. 1782
ἐκχαλάω, in c. 1790
ἐκχαραδρόω, in comp. ex χαράδρα. 1795
ἐκχαυνόω, in c. ex χαυνόω 1797
ἐκχέω 1805
ἐκχηλόω in c. ex Χηλὸς 1812
[illegible] in c. ex χέω 1809
ἐκχορεύω in c. 1817
ἐκχράομαι, in c. 1819
ἐκχρίω in c. cum pr. 1821
ἐκχρηματίζομαι, in c. ex χρήματος. 1825
ἐκχυλίζω, in c. ex Χυλὸς 1831
ἐκχυμόω, in c. ex χυμός 1808
ἐκχύμωμα cum d. ibid.
ἔκχυσις, ἔκχυτος cum d. in ἐκχέω.
ἐκχυτρίζω, in composit. ex Χύτρος. 1831
ἐκχύω, in ἐκχέω.
[illegible] 1833
ἐκψύχω in c. ex Ψύχω 1846
ΕΚΩ'Ν 465
ἐλαΐα, ἐλαΐδιον, Ἐλαία.
ΕΛΑΙ'Α, cum d. 466
ἐλαίαγρ@, in Ἄγρ@ 16
ἐλαιόεις, in ἔλαιον.
ἐλαιεὺς, ἐλαιηρὸς, ἐλαιῶν, &c. in Ἐλαία, vel ex ἔλαιον
[illegible], in c. ex Δάω 378
[illegible], in c. habentibus ο in penult. 382
ἐλαιοκόμος, cum d. in c. ex Κομέω 852
ἐλαιόκοτις, in c. ex Κότις 839-
[illegible], cum d. 935

ἐλαιόμελι, in c. 1027
ἐλαιώνη, cum d. in Ἐλαία.
ἐλαιοπώλης, cum d. 1410
ἔλαι@, in Ἐλαία.
ἐλαιοτελέσιον, in c. sine pr. 1671
ἐλαιοτρυγεῖν, in c. ex τρύξ 1673
ἐλαιουργεῖον, ἐλαιουργία 501
ἐλαιοφόρος 1735
ἐλαιοφυής 1779
ἐλαιόφυτος 1780
ἐλαιοχρισία, in c. ex Χρίω 1826
ἐλαιόω, ἐλαΐς, ἐλαϊστής, ἐλαιώδης, ἐλαιών, ἐλαιωτήρ, ἐλαιωτός, in Ἐλαία.
ἐλάνη, in Ἕλη 474
ἐλασεία, ἐλασία, in ἔλασις.
ἐλασίβροντος, in c. ex Βροντὴ 288
ἔλασις, ἔλασμα, ἐλασμὸς, in Ἐλαύνω.
ἐλασσόω, ἐλάσσωμα, ἐλάσσων, in Ἐλαχύς.
ἐλαστής, ἐλαστρέω, cum d. in ἐλατήρ.
ἘΛΑ'ΤΗ 466
ἐλατήρ, cum d. in Ἐλαύνω.
ἐλάτιν@, in Ἐλάτη.
ἐλατὶς, in Ἐλαύνω.
ἐλαττονάκις, ἐλάττων, cum d. in Ἐλαχύς.
ἘΛΑΎΝΩ 467
ἐλάφει@, ἐλαφίω, in Ἔλαφ@.
ἐλαφηβόλ@, cum d. in c. ex βολὴ 252
ἐλαφόβοσκον, in c. ex Βόσκω 282
ἜΛΑΦΟΣ 470
ἐλαφοσκόροδον, in composit. ex Σκόροδον 1487
ἐλαφρία, in ἐλαφρίζω, in Ἐλαφρός.
ἘΛΑΦΡΟ'Σ cum d. 470
ἘΛΑΧΥ'Σ, cum d. ibid.
ἐλάω, in Ἐλαύνω 467
ἐλαών, in Ἐλαία.
ἐλεαίρω, in Ἔλε@.
ἘΛΕΑ'Σ 471
ἐλεατρὸν, in Ἐλεός.
ἐλεγεία, ἐλεγεῖον, in Ἔλεγος.
ἐλεγειοποιός 1350
Ἐλεγῖνοι eligini : pisces quidam apud Aristot hist. anim. l. 9.
ἐλεγκτής, ἔλεγξις, cum d. in ἐλέγχομαι.
ἜΛΕΓΟΣ 471
ἘΛΕ'ΓΧΩ, cum d. ibid.
ἐλεδανὸς, in ἐλλεδανός
ἘΛΕΔΩ'ΝΗ 472
ἐλεεινολογία, cum d. 490
ἐλεεινός, cum d. ἐλεέω, cum d. in Ἔλε@.
ἐλεήμων, &c. in ἐλεέω.
ἐλείας, in Ἐλεάς.
ἐλειοβάτης, in c in βάτης 236
ἐλειοζυΐη, in palustribus locis natus τὸ ἐλειοζυΐης, oryza. Hesych.
ἐλειονόμος, in comp. ex Νέμω, habito 1090. ἐλειονόμος autem in c. ex Νέμω, pascor. 1092
ἔλει@, in Ἕλ@.
Ἐλειὸς, ὁ glis: apud Aristot hist. anim. lib. 8. cap. 17 Aliis est sciurus. Est etiam accipitris species. Hesych.
ἐλεόθρεπτ@ 1659
ἐλεόχρυσος, in c. 1830
ἘΛΕΛΕΥ' 472
ἐλελίζω, in Ἐλελεῦ, & in εἰλίσσω. 453
ἐλελίσφακος, cum d. in Σφάκος. 1562
ἐλελίκτω, ἐλελίχθημα, in εἰλίσσω. 453
ἐλελίχθων, in c. ex Χθὼν 1811
ἘΛΕ'ΝΗ, ἐλένιον 473
ἐλεοδύτης, in c. 418
ἐλεόθρεπτος, in compositis ex Θρεπτός. 1659
ἜΛΕΟΣ 473
ἘΛΕΟ'Σ ibid.
ἐλεοσέλινον, in c. ex Σέλινον 1454
ἑλέπολις, & ἑλέπτολις, in c. 1362
ἐλεσίτες, quidam exp. loci consiti: alij, loci palustres: alij, prærupti, petrosi: παρὰ τὸ λελεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἢ ὑπὸ τῶν κυμάτων, apud Etymol.
ἐλετός, in Αἱρέω.
ἐλευθέρι@, cum d. in Ἐλεύθερος.
ἐλευθερόπαις, in c. ex Παῖς 1235
ἐλευθεροπτεράσιον, in comp. ex πτεράσκω
ἐλευθεροπρεπής, cum d. in c. 1379
ἘΛΕΎΘΕΡΟΣ 473
ἐλευθερόστομος, cum d. in c. sine præ. 1536

ἐλευθερόω, &c. in Ἐλεύθερος.
ἐλεύθω, ἔλευσις, in Ἔρχομαι.
ἘΛΕΦΑΙ'ΡΩ, 474
ἐλεφανταγωγός 39
ἐλεφαντιάω &c. in Ἐλέφας.
ἐλεφαντόδετος 385
ἐλεφαντόκωπος, in c. ex Κώπη 908
ἐλεφαντόπους 1371
ἘΛΕ'ΦΑΣ 474
Ἐλίωτες, piscis quidam apud Athen. lib. 7.
ἝΛΗ 474
ἐλήγηρες, in c. ex Γῆρας 315
ἐλιγδὴν, ἔλιγμα, cum d. ἐλιγμὸς, ἐλικὴ, ἐλικηδὸν, in εἰλίσσω.
ἐλικοβλέφαρ@, in βλέφαρον 1712
ἐλικόεις, in εἰλίσσω.
ἕλικος, ἐλικτὴρ, ἐλικτὸς, ἐλίκων, in εἰλίσσω.
ἐλικῶπις, ἐλίκωψ 118
ἘΛΙΝΝΥ'Ω 474
ἜΛΙΝΟΣ, & ἐλίν@ 475
ἕλιξ cum ἕλιξ 452
ἐλιξόκερως, in c. ex Κέρας 774
ἐλίσσω in εἰλίσσω 452
ἐλίχρυσος, in ἐλειόχρυσος.
ἐλκεσίπεπλ@ in c. 1287
ἐλκεχίτων, in c. ex Χιτών 1812
ἑλκέω, cum der. in Ἕλκω 476
ἕλκομαι, in ἕλκω.
ἑλκοποιὸς, cum d. 1350
ἝΛΚΟΣ, ἑλκόω, cum d. 475
ἑλκτὸς, cum d. in ἕλκομαι.
ἑλκύδριον, ἑλκύδιον in Ἕλκος.
ἑλκύω, cum d. in ἕλκω 476
ἝΛΚΩ, cum d. 475
ἑλκώδης, in Ἕλκος.
ἕλκωμα, &c. in ἑλκόω, ab Ἕλκος.
ἐλλαμπρύνομαι, in c. ex λαμπρύνω. 927
ἐλλάμπω, cum d. in comp. ex Λάμπω 926
ἐλλανοδίκαι cum d. 403
ἐλλὰς, in Ἕλλω.
ἘΛΛΕ'ΒΟΡΟΣ, cum d. 478
ἐλλεδανός, in Ἕλλω.
ἔλλειμμα, ἐλλειπτικῶς, ἐλλείπω 954
ἐλλείχω, in c. cum pr. 956
Ἔλλερα, τὰ, inimica, iniusta. Hesyc. mala, Eust.
ἐλλέσχης, in c. ex Λέσχη 956
ἝΛΛΗΝ, cum d. 478
ἐλλανοδίκαι, vide ἐλλανοδίκαι.
ἐλληνοταμίαι, in c. 1577
ἐλλήσποντος, cum d. in c. ex Πόντ@ 1365
ἐλλιμενίζω, cum d. in comp. ex Λιμήν. 968
ἐλλιμάζω, in c. ex Λίμνη ibid.
ἐλλιπής, cum d. in ἐλλείπω.
ἐλλόβιον in ἐλλοβ@.
ἐλλοβαιδὴς, cum d. in c. in αἰδής. 159
ἔλλοβ@, in c. ex Λοβὸς 972
ἐλλοβοσπέρματος, in c. ex σπέρμα. 1595
ἐλλοβώδης, in ἔλλοβ@.
ἐλλόγιμος 940
ἔλλογος, in c. ex λόγος, ratio 946
ἐλλοπεύω, ἐλλοπιεύω, in Ἔλλοψ 1231
ἘΛΛΟ'Σ 478
ἐλλοφόν@ 1722
ἐλλοχάω, in c. ex Λόχος, insidiæ 977
ἔλλοψ, in c. 1231
ἐλλύχνιον cum d. in c. 982
ἕλλω, in ἴλλω, & in Εἰλέω, coarcto 451
ἝΛΜΙΝΣ, cum d. 479
ἑλξίνη, in Ἕλκω 476
ἕλξις, in ἕλκομαι 475
ἝΛΟΣ 479
ἘΛΠΙ'Σ, cum d. ibid.
ἔλυμα, ἔλυμος, ἔλυτρον, in ἐλύω.
ἐλύω, siue εἰλύω 453
ἐλώδης, in Ἕλ@.
ἙΛΩ'Ρ, cum d. 480
¶ ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν, in c. ex Αὐτός 222
ἐμβαδὸν, ἐμβαδὸν in ἐμβαίνω.
ἐμβαθύνω, in c. ex Βάθος 292
ἔμβαθμος, ἔμβαθρα, in ἐμβαίνω.
ἐμβαίνω 232
ἐμβάλλω 243
ἔμβαμμα, in ἐμβάπτω
ἐμβατεύω, in c. cum pr. 254
ἐμβασιλεύω in c. ex Βασιλεύς 258
ἐμβάτης, ἔμβασις, ἐμβατός, cum d. in ἐμβαίνω.

ἐμβάφιον, cum d. in ἐμβάπτω.
ἐμβιβάζω, in c. ex Βιβάζω 261
ἐμβελὴς, in c. ex Βέλος ibid.
ἐμβιβάζω 237
ἐμβιόω, in comp. ex Βίος 265
ἐμβιόω, cum d. in c. ex Βιόω ibid.
ἐμβλέπω, ἔμβλεμμα, in c. 269
ἔμβλημα, in ἐμβάλλω.
ἐμβοάω, in comp. ex Βοάω 272
ἐμβοηθέω, in c. ex Βοηθέω 273
ἔμβοθρος, in compos. ex Βόθρος 274
ἐμβολή, cum d. in ἐμβάλλω.
ἔμβολος, cum ἐμβολή.
ἐμβομβέω, in comp. ex Βομβὸς 275
ἐμβραδύνω, in com. ex Βραδύς 284
ἐμβραχύ, in c. ex Βραχύς 285
ἔμβρεγμα, in ἐμβρέχω.
ἐμβρέμω, in c. ex Βρέμω 285
ἐμβρέχω, in c. 286
ἐμβριθής, cum d. in compo. ex Βρίθω. 287
ἐμβριμάομαι, in Βριμάομαι 288
ἐμβροντάω, cum d. in c. ex Βροντή. ibid.
ἐμβροχὴ, in ἐμβρέχω.
ἔμβροχος, in c. ex Βρόχος 289
ἐμβρυοδόχος, in c. habentibus ο in penult. 387
ἐμβρυοθλάστης, in comp. ex Θλάω. 640
ἔμβρυον, in c. ex Βρύω 290
ἐμβρυοτομία, in c. sine præp. 1505
ἔμβρωμα, cum d. in c. ex Βρώσκω. 291
ἐμβύθιος, in c. ex Βυθὸς 293
ἐμβύω, in c. ex Βύω ibid.
ἔμεθεν, in Ἐγώ.
ἐμεσία, ἐμετήρια, ἐμετιάω, ἐμετικός, in Ἐμέω.
ἐμετοποιὸς 1350
ἐμετὸς, ἐμετώδης, in Ἐμέω.
ἘΜΕ'Ω 480
ἔμμα, in Εἷμα 561
ἐμμαίνομαι, ἐμμανής, cum d. in c. cum præp. 992
ἐμμανίας, ἐμμανίειν, in c. ex ἶπος. 494
ἐμματαιάζω inania & futilia blatero. Hesych.
ἐμματέω & ἐμμάσσω, in comp. ex Μάσσω. i. tango 1008
ἐμμέθοδος, cum d. in μέθοδος 1130
ἐμμεθύσκομαι, in comp. ex Μεθύω. 1017
ἐμμειδιάω, in c ex Μειδιάω ibid.
ἐμμέλεια, in ἐμμελής.
ἐμμελετάω, cum d. in c. ex Μελετάω 1026
ἐμμελής, cum d. in c. ex Μέλος, carmen 1029
ἐμμελῳδέω, in μελῳδός 55
ἐμμεμαώς, in com. ex Μάω, cupio 1015
ἐμμένω, cum d. in c. cum præpos. 1033
ἔμμεσος, in c. ex Μέσος 1036
ἐμμεστόω, in c. ex Μεστός ibid.
ἔμμετρ@, cum d. 1040
ἔμμηνος cum d. in c. ex Μὴν 1047
ἔμμητρος, in c. ex Μήτρα 1050
ἐμμίγνυμι 1054
ἔμμιλτος, in Μίλτος 1056
ἔμμισθος, in c. 1058
ἔμμονος, & ἐμμονὴ, in ἐμμένω.
ἔμμορος, in c. ex μόρος 1021
ἔμμορφος, in c. 1068
ἔμμοτος, in c. ex Μοτός 1069
ἔμμουσος, cum d. in com. ex Μοῦσα 1070
ἔμμοχθος, in c. ex Μόχθος 1071
ἐμὸς, in Ἐγὼ 438
ἘΜΠΑ'ΖΟΜΑΙ 480
ἐμπαθής, cum d. 1249
ἔμπαιγμα, &c in ἐμπαίζω.
ἐμπαίζω, ἐμπαίκτης, in c. ex Παίζω 1234
ἔμπαιος, in Ἐμπάζομαι.
ἔμπαις, in c. ex Παῖς 1236
ἐμπαίω, cum d. in c. 1236
ἐμπαιστικὴ τέχνη. ars excudendi seu imprimendi, apud Athenæum lib. 11
ἔμπαλιν in comp. ex Πάλιν 1240
ἐμπαλιώω, in παλιώω 1239
ἐμπάλλω, in c. 1240
ἐμπανηγυρίζω in πανήγυρις 27
ἔμπας, in c. 1246
ἔμπαξ, in Ἐμπάζομαι.
ἐμπαραβάλλομαι, in d. ex παραβάλλω 247

ἐμπρησμὸς ; in προσκυνάζω 1840
ἐμπαρέχω, in dec. ex παρέχω 551
ἐμπάρειμι, in dec. ex πάρειμι. 566
ἐμπαρευνάω, in πάρευνος 1146
ΕΜΠΑΣ 480
ἐμπάσσω, in c. ex Πάσσω 1247
ἐμπαιδάω, & ἐμπαιδίω, in c. ex Παῖς 2256
ἐμπεδόκυκλος, in comp. ex Κύκλος. 891
ἐμπεδόμυκτος, in c. 1051
ἐμπεδόμοχθος, in c. 1071
ἐμπεδόμυθος, in c. ibid.
ἐμπεδόρκεω, in c. ex Ὅρκος 1194
ἐμπεδος, in c. 1258
ἐμπεδόφρων, in c. 1772
ἐμπεδόφυλλος, in c. 1772
ἐμπεδόω, in ἔμπεδος.
ἐμπεδῶς, & ἐμπεδῶς ibid.
ἐμπειραμος, ἐμπειρία, ἐμπειρικός, in ἔμπειρος.
ἐμπείρομαι, in ἐμπείρω.
ἔμπειρος in c. 1265
ἐμπείρω, in c. ex Πείρω 1268
ἐμπειρέω, in ἔμπειρος.
ἐμπελάζω, cum d. in c. 1275
ἐμπελάω in Πέλας 1274
ἐμπελιος, in c. ex Πελὸς 1277
ἐμπέραμος, cum d. in ἐμπείραμος.
ἐμπέρδω cum d. in c. 1291
ἐμπέρης, in ἔμπειρος.
ἐμπερισχω, in dec. ex περιέχω 36
ἐμπερισσόν, in dec. ex περιβάλλω 247
ἐμπεριγράφω, in περιγράφω 338
ἐμπεριεκτικὸς, ἐμπεριέχων in περιέχω 552
ἐμπεριλαμβάνω, ἐμπερίληψις in περιλαμβάνω 922
ἐμπεριπαθέω, in περιπαθής 1250
ἐμπεριπατέω in περιπατέω 1252
ἐμπερονάω, cum d. in comp. ex Περόνη 1295
ἐμπεταλὶς, in c. ex πέταλον 1297
ἐμπετανύω, in c. ibid.
ἐμπεσὼν, in c. ex Πίπτω ibid.
ἐμπηδάω, in c. ex Πηδάω 1299
ἐμπήγνυμι 1301
ἐμπηδάω, in c. ex Πηδάω 1303
ἐμπηκτικὸς, in ἐμπήγνυμι.
ἐμπηρος, in c. ex Πηρὸς 1305
ἐμπιάζω, in c. 1319
ἐμπικρος, cum d. in c. 1308
ἐμπιλέω, in c. ex Πῖλος 1309
ἐμπίμελος, in Πιμελή ibid.
ἐμπίμπλημι, cum d. in c. ex πίμπλημι 1332
ἐμπιμπρημι in ἐμπρήθω.
ἐμπίνω in c. cum pr. 1311
ἐμπίπλημι, in ἐμπίμπλημι.
ἐμπιπράσκω, in comp. ex πιπράσκω 1291
ἐμπίπρημι, cum ἐμπίμπρημι.
ἐμπίπτω. 1314
ΕΜΠΙΣ 481
ἐμπίσαι, in ἐμπίνω.
ἔμπιστος, cum d. in comp. ex πίστις. 1263
ἐμπιτνέω in c. ex πιτνέω 1317
ἐμπλάζομαι, & ἐμπλάζω, in c. ex Πλάζω 1320
ἐμπλάσσω, ἔμπλαστος, ἔμπλαστρον, cum d. in c. cum præp. 1322
ἔμπλεος, in ἔμπλεως.
ἐμπλέκω, cum d. 1326
ἔμπλεως, cum d. in c. ex Πλέως. 1330
ἐμπλήγδην, cum d. in c. 1332
ἐμπλέω 1334
ἐμπλείως, in ἔμπλεως.
ἐμπλήγδην, in ἐμπλήσσω.
ἐμπλήδην, in ἐμπλήθω.
ἐμπλήθω, in c. ex πλήθω 1331
ἐμπληκτος, cum d. in ἐμπλήσσω.
ἐμπλήκτως, in ἐμπλάζω.
ἐμπληξία, in ἐμπλήσσω.
ἐμπληρόω, cum d. in comp. ex πλήρης. 1330
ἐμπλήσσω 1357
ἐμπλωίω in c. ex Πλωίω 2141
ἐμπνέω cum d. 1344
ἐμπνίγω, cum d. in c. ex Πνίγω. 1346
ἔμπνοια, ἔμπνοος, ἔμπνευσις, ἐμπνεύομαι, in ἐμπνέω.
ἐμποδίζω, in c. ex ποδίζω 1371
ἐμπόδιος ibid.
ἐμποδοστάτης, qui obstat, qui impedimento est. Suid.
ἐμποδὼν, cum ἐμπόδιος.
ἐμποιέω, in c. cum pr. 1348
ἐμποικίλλω in c. 1356
ἐμποίνιμος, in c. ex Ποινή 1357
ἐμπολάω, ἐμπολάω, cum ἐμπωλέω.
ἐμπόλεμος, cum d. in c. 1358
ἐμπολέω, cum d. vide in ἐμπωλέω.
ἐμπολις, in c. 1362
ἐμπολιτεύω, in comp. ex πολιτεύω. 1363
ἐμπομπεύω, in c. ex πομπεύω 1281
ἐμπόνος, cum d. in c. ex πόνος, cum præp. 1284
ἐμπορεύομαι, ἐμπορεύω, cum d. ἐμπορεία, ἐμπορικὸς, ἐμπόριον, in ἔμπορος.
ἔμπορος 1268
ἐμπορπάω, cum d. in c. 1366
ἐμπόρφυρος, in c. 1367
ΕΜΠΟΥΣΑ 481
ἐμπρακτος, cum d. in c. ex cum præp. 1377
ἐμπρέπω, cum d. in c. 1379
ἐμπρήθω, cum d. in c. 1382
ἐμπρίω, in c. 1384
ἐμπροσθεσμος, cum d. in dec. 1265
ἐμπροσθεν, ἐμπρόσθιος, in πρόσθεν 1385
ἐμπροσθοκέντρος, in comp. ex κέντρον. 769
ἐμπροσθότονος, cum d. in c. fine pr. 1592
ἐμπροσθουρητικὴ, in c. fine præp. 1221
ἐμπρόσωπος, in dec. ex πρόσωπον. 1183
ἐμπρόφορος, in c. ex Πρόφορος 1391
ἐμπτύω, cum d. in c. ex Πτύω 1398
ἐμπτωσις, in ἐμπίπτω.
ἔμπυος, cum d. in c. ex πύον 1400
ἐμπυρεύω, cum d. ἐμπυρίζω, cum der.
ἔμπυρος, cum d. in c. ex Πῦρ 1405
ἐμπυρρος, in c. ex πυῤῥὸς ibid.
ἐμπυτιάζω in πυτία 1301
ἐμπωλέω, cum d. in comp. cum præp. 1409
ἐμφαγεῖν, in c. cum pr. 1700
ἐμφαίνω, cum d. 1705
ἐμφαρυγξάμενος, in c. ex Φάρυγξ. 1713
ἐμφαντάσματα, in decomp. ex Φάτνη ibid.
ἐμφέρομαι, cum d. 1729
ἐμφθορος, in c. ex φθείρω, cum pr. 1745
ἐμφιλοχωρέω, in φιλόχωρος 732
ἐμφιλοσοφέω, cum d. in φιλόσοφος 1497
ἐμφιλοχωρέω, in φιλόχωρος 1835
ἐμφλέγω, in c. cum præ. 1751
ἔμφλοιος, in c. ex Φλοιὸς 1753
ἐμφλοιοσπέρματος, in c. ex σπέρμα 1505
ἐμφλεξ, in ἐμφλέγω.
ἔμφοβος, cum d. in c. 1720
ἐμφορβεία, cum d. in comp. ex Φέρβω. 1724
ἐμφορέω, in ἐμφέρομαι.
ἐμφράσσω, cum d. in c. cum præp. 1759
ἐμφερὴς, in ἐμφερω.
ἐμφρουρος, cum d. in φρουρός 1223
ἔμφρων, in c. 1762
ἐμφυὴς, in ἐμφύω.
ἐμφύλιος, ἔμφυλος, in c. ex Φυλή 1771
ἐμφυσιμεμαθομαι, in ἐμφύω.
ἐμφυσάω, cum d. in c. cum pr. 1775
ἐμφυτεύω, cum d. 1780
ἐμφωλεύω, in c. ex Φωλεός 1781
ἔμφωνος 1782
ἐμφωτος, in c. ex φῶς 1715
ἔμψοφος, in c. ex ψόφος 1843
ἐμψυχος, in ἐμψύχω.
ἔμψυχος, cum d. in c. 1844
ἐμψύχω, in c. 1846
ἐμψύχως, in ἔμψυχος.
¶ ΕΝ 481
ἐν, in Εἷς 461
ἐναβρύνω, in c. ex Ἁβρὸς 2
ἐναγειροσπέρματος, in ἀγειρόσπερμος 1505
ἐναγὴς, ἐναγίζω, cum der. in c. ex Ἅγος 22
ἐναγκαλίζομαι, in c. ex ἀγκάλη 12
ἐναγκυλόομαι, in c. ex Ἀγκύλη 14
ἐναγκωνίζω, in c. ex Ἀγκὼν ibid.
ἐνάγομαι, in ἐνάγω.
ἐναγχος, in Ἄγχι 72
ἐνάγω, ἐναγωγὴ 33
ἐναγωνίζομαι 48
ἐναγώνιος ibid.
ἐναγὴς, in ἐναγής.
ἐναδιαφορέω, in ἀδιάφορος 1728
ἐναέριος, in c. ex Ἀήρ 484
ἐναέρια, cum d. in c. ex Ἀὴρ 60
ἐνάζω, & ἐνναίζω, in comp. ex Ναίω 1084
ἐναθλέω, in c. ex Ἄθλος 61
ἐναίθριος, in c. ex Αἴθρα 67
ἐναιμος, in c. ab Αἷμα 69
ΕΝΑΙΡΩ, cum d. 481
ἐναίσιμος, cum der. in c. ex Αἶσα. 82
ἐναιωρέομαι, cum d. in c. ex Αἰωρέω. 91
ἐνακμάζω, cum d. in c. ex Ἀκμή 95
ἐνακολασταίνω, in ἀκολασία 823
ἐνακούω, in c. ex Ἀκούω 100
ἐναλδαίνω, in c. ex Ἀλδαίνω 100
ἐναλείφω, ἐνάλειμμα, in c. ex Ἀλείφω 111
ἐναλίγκιος, in comp. ex Ἀλίγκιος 114
ἐναλινδέω, in c. ex Ἀλίω 117
ἐνάλιος, in c. ex Ἅλς 129
ἐναλλάττω, cum d. 123
vbi perperam legitur Ἐπαλλάττω.
ἐνάλλομαι, in c. ex Ἅλλομαι 125
ἔναλλος, in c. ex Ἄλλος 127
ἐναμβλυώσσω, in c. ex Ἀμβλὺς 138
ἐνάμιλλος, cum d. in c. ex Ἅμιλλα 141
ἔναμμα, in ἐνάπτω.
ἐναμείβομαι, in compositis ex Ἀμείβω. 139
ἐνανθρωπέω, cum d. in c. 162
ἔναντα, ἐναντίος, in ἐναντίος.
ἐναντία, in ἐναντίος 263
ἐναντιογνώμων, in ἀντιγνώμων 321
ἐναντιολογία 940
ἐναντίος, cum d. in c. 164 & 165
ἐναντιόφωνος, in ἀντίφωνος 1782
ἐναντιοπαθὴς, in ἀντιπαθής 1248
ἐναντιόομαι, ἐναντίως, ἐναντίωσις, in ἐναντίος.
ἐναντιωτικὸς 1316
ἐναπεργάζομαι, in ἀπεργάζομαι. 507
ἐναπερείδομαι, in ἀπερείδω 509
ἐναποβρέχω, in Ἀποβρέχω 286
ἐναποζέω, in Ἀποζέω 582
ἐναποθνήσκω, in Ἀποθνήσκω 641
ἐναποθλίβω, in comp. ex Θλίβω. 663
ἐναποκάμπτω, in Ἀποκάμπτω 782
ἐναποκεῖμαι 761
ἐναποκλάω, in Ἀποκλάω 798
ἐναποκλείω, in Ἀποκλείω 800
ἐναποκλύζω, in Ἀποκλύζω 809
ἐναπολαμβάνω, in Ἀπολαμβάνω. 919
ἐναπολείπω, in Ἀπολείπω 953
ἐναπόληψις in ἐναπολαμβάνω.
ἐναπομάσσω, & ἐναπομάττω in Ἀπομάσσω 1007
ἐναπομένω in Ἀπομένω 1033
ἐναπομόργνυμαι, in Ἀπομόργνυμι 1160
ἐναπονίζω, in Ἀπονίζω 1103
ἐναποπλύνω, in Ἀποπλύνω 1341
ἐναποπνέω, in Ἀποπνέω 1343
ἐναποτελέω, in Ἀποτελέω 1598
ἐναποτίθημι, in Ἀποτίθημι 1622
ἐναποτίνω in Ἀποτίνω 1642
ἐναποτυπόω, in Ἀποτυπόω 1681
ἐναποψύχω in Ἀποψύχω 1846
ἐνάπτω 180
& in c. ex ἅπτω, accendo 178
ἐνάπτομαι, in composit. ex ἅπτομαι. tango 177. vide in ἐνάπτω 178
ἔναρα, in Ἐναίρω.
ἐναράσσω, in composit. ex Ἀράσσω. 182
ΕΝΑΡΓΗΣ cum d. 481
ἐνάρετος, in c. ex Ἀρετὴ 185
ἔναρθρος, cum d. in composit. ex Ἄρθρον 187
ἐναρίζω in Ἐναίρω.
ἐνάριθμος, cum d. in c. ex Ἀριθμὸς 188
ἐναρίμβροτος, in composit. ex Βροτός 289
ἐναρμόζω, ἐναρμόνιος, cum d. in c. ex ἁρμόζω 205
ἔναρος, in c. ex Ἀρὴ 181
ἐναρφόρος 1735
ἐνάρχομαι 198
ἐνας, & εἰνας, in Ἐννέα.
ἔνας, in Εἷς
ἐναυθέω, in αὐθέω 461
ἐναυλίζω, in c. 1460
ἐναυλέω, in c. ex Ἀυλή 208
ἐναυτίζομαι, in c. ex Ἄυω 209
ἐναύσασθαι, in comp. ex Ἀσχάλλω. ibid.
ἐνάστρος, in c. ex Ἄστρον 210
ἐναχθομαι, in ἄχθος 1577
ἐναυλίζω, in αὐλίζω 1591
ἐναυδος, in c. ex Αὐδὴ 216
ἐναυθεντέω, in αὐθέντης 216
ἔναυλος, ἐναυλίζομαι, cum d. in c. 218. vide etiam ἔναυλος. 217
ἔναυρος 219
ἔναυσμα, in ἐναύω. 220
ἐναυχένιος in c.
ἐναύω in c. ex Αὔω sicco 223
ἐναφίημι, cum d. in com. ex Ἐψιάω. 224 560
ἐναφίημι, in decompos. ex ἀφίημι. 564
ἐνδάκνω, in c. ex Γόνυ
ἐνδαδος, cum d. in c. ex δᾴς 331
ἐνδαίομαι, in c. ex δαίω epulum præbeo 355
ἐνδάκνω, in c. ex Δάκνω, cum præp 351 353
ἐνδακρύω, in c.
ἐνδαπος 355
ἐνδασύς, in c. ex Δασὺς 358
ἐνδατέομαι, in c. ex δατέομαι 359
ἐνδεδυκομαι 351
ἐνδεδιπλωμένος, in ἐνδιπλόω. 360
ἐνδεής, ἐνδεια, cum d.
ἐνδεῖ, in ἐνδέω 386
ἐνδειγμα, in ἐνδείκνυμι. ibid.
ἐνδείκνυμι, cum d.
ἐνδείκτης, cum d. ἐνδειξις, in ἐνδείκνυμι. 353
ἐνδέκατος, in com. ex Δέκα 367
ἐνδεκα, in c. 368
ἐνδεκαέτης, in δεκαέτης 532
ἐνδεκάς in ἕνδεκα.
ἐνδεκάκλινος, in c. ex κλίνη 808
ἐνδεκάπηχυς in δεκάπηχυς 1306
ἐνδεκάς, ἐνδεκατῆμαι, ἐνδεκάτη, in ἕνδεκα.
ἐνδεκαταμόριος, in δεκατημόριος 1022
ἐνδεκήρης in τριήρης 511
ἐνδελεχὴς, cum d. in comp. ex Ἔχω 558
ἐνδεμα, in ἐνδέω.
ἐνδέμω, in c. ex Δέμω 370
ἐνδέξιος, cum d. in c. ex Δεξιὰ 373
ἐνδεσμος, in ἐνδέω.
ἐνδεσμος cum d. in ἐνδέω.
ἐνδέχομαι, cum d. 380
ἐνδέω, in c. 384
& in c. ex δέω, egeo 385
ἐνδεῶς in ἐνδεής.
ἐνδηλος, in com. ex Δῆλος 389
ἐνδημος, cum d in c. 390
ἐνδιαβάλλω, in διαβάλλω 243
ἐνδιάγω, in d. ex διάγω 32
ἐνδιάθετος, cum d. ἐνδιαθήκη, in διατίθημι 1622
ἐνδιαθρύπτω, in διαθρύπτω 652
ἐνδιαιτάομαι, cum d. in c. ex Δίαιτα 394
ἐνδιαλλάττω, in διαλλάττω 122
ἐνδιασκεδάζω 1478
ἐνδιαπείρω, in διαπείρω 1505
ἐνδιαπνέω, in Διαπνέω 1582
ἐνδιατελέω in διατελέω 1669
ἐνδιάω, in Ἐνδιος.
ἐνδιδάσκω, in c. ex Διδάσκω, cum præ 396
ἐνδίδωμι 399
ἐνδικάζομαι 403
ἔνδικος, cum d. ibid.
ἔνδινα, in ἔνδον, & in comp. ab Ἶς 688
ἐνδινέω, in c. ex Δίνη 406
ΕΝΔΙΟΣ 482
ἐνδιφρος, in c. ex Δίφρος 410
ἐνδογενὴς 304
ἐνδόθεν ἐνδόθι, ἐνδοῖ, in Ἔνδον.
ἐνδοιάζω cum d. in ἐνδυάζω.
ἐνδόμας, in ἐνδέμω, & in ἐνδίδωμι.
ἐνδόμησις 1012
ἐνδόμησις, in ἐνδέμω.
ἐνδομυχος, cum d. in Μυχὸς 1080
ΕΝΔΟΝ 482
ἐνδοξολογία, in δοξολογία 940
ἐνδοξόπωλος, in comp. ex Πωλέω 1412
ἔνδοξος, cum d. in c. ex δόξα 415
ἐνδόσιμος, ἐνδοσις, in ἐνδίδωμι.
ἐνδοτέρω, ἐνδότερος, in Ἔνδον.
ἐνδοτάτω, ἐν δόσει ἐν Δόσις 420
ἐνδοτέρω, ex ἐνδύσω 412
ἐνδόφλοιος in ἐμφλέγω
ἐνδρομεω, ex Δρόμος 424
ἐνδρομὶς, ἐνδρομος, in comp. ex Δρόμος.
ἐνδυάζω, & ἐνδυασμὸς, in c. ex Δύο 425
ΕΝΔΥΚΕΩΣ 482
ἐνδυμα, cum d. in ἐνδύω, induo. 429
ἐνδυναμόω, ἐνδυναμώω, in c. 27
ἐνδύνω, in c. ex Δύω, induo 429
& in c. ex Δύω iubeo.
ΕΝΔΥΩ 482
ἔνδυσις, ἐνδύτης, in ἐνδύω 428. & 429
ἐνδυσίθεος in δυσίθεος 1677
ἐνδυτήρ, ἐνδύτης, in ἐνδύω, induo. 430
ἐνδύω, in c. ex Δύω, iubeo 428 & in
ἐνδύω, seu δύω, induo 430
ἐνεάζω, in c. ex Ἔαρ 434
ἐνεγγυάω, in c. 435
ἐνεγγύη, in c. ex Ἐγγύη 436
ἐνέδρα, ἔνεδρος, cum d. in c. ex Ἕδρα 441
ἐνεάζω, in c. ab Ἐάω 444
ἐνεδρεύω 446
ἐνεικάζω, in c. ab εἰκάζω 450
ἐνείλλω, cum d. ἐνειλέω, ἐνείλλω, in εἰλέω, &c. 453
ἐνειμι, ex εἶμι 570
ἐνείργω, ἐνείργω, in c. ex Εἴργω. 455
ἐνείρω, in c. ex Εἴρω, necto 458
ΕΝΕΚΑ, Ἕνεκα 482
ἐνεμέσσητο 565
ἐνεμέω, in c. Ἐμέω.
ἐνενήκοντα in ἐννεάς 1777
ἐνενηκοντα, cum d. in ἐνενήκοντα.
ἐνέπω, cum d. in c. ab Ἄω, clamo. 114
ἐνεπιμέλομαι, in ἐπιμέλομαι 391
ἐνεπιτίθημι, in Ἐπιτίθημι 897
ἐνεπιστήμη, cum d. in ἐπιστήμη 1462
ἐνέπω, in c. ab Ἕπω, sequor 491. & 493
ἐνέπω, Ἔπω, dico 493
ἐνεργέω 507
ἐνεργής, cum d. in ἐνεργός.
ἐνεργητικός 456
ἐνεργὸς, in ἔργον, ἐργάζομαι 924
ἐνέρεισμα 501
ἐνερείδω in c. ab Ἐρείδω 509
ἐνερεύθω, in c. ab Ἐρεύθω 512
ἐνέρθε, & c. in c. ab Ἔρεβος.
ἐνερθεν, &c. in Ἔρα 395
ἐνέρτερος 1827
ἐνερτῇ in ἐνέρτερος 456
ἐνέρως in ἐνέργω.
ἐνέρσεις in Ἔρα 495
ἐνεσις, ἐνέσομαι 565
ἐνεσίς, ἐνεσιμος.
ἐνεστὼς, in c. ab Ἐστὼς 526
ἐνεστὶν, & ἔνεστι in ἔνειμι.
ἐνεταμένος, in ἐνέτεμον 349
ἐνετεῖνω, in c. ex Τείνω 534
ἐνεύδω, in c. ex Εὕδω ibid.
ἐνευλαβέομαι, in εὐλαβέομαι 639
ἐνευδαιμονέω, in εὐδαίμων 605
ἐνευδοκέω, cum d. in c. 536
ἐνευθύμομαι in εὐθυμος 558
ἐνευδαιμονίζω 1537
ἐνευλογεω, in εὐλογέω 1573
ἐνευφραίνω in εὐφραίνω 1678
ἐνευχομαι in c. 540
ἐνευχωμαι, in c. ex Εὐχωλὴ 542
ἐνεχυρον, ἐνέχω.
ἐνεχυρασία, ibid. in c. 544
ἐνέχω 549
ἐνεχυρον, in Ἐνέχω.
ἐνέχω, cum d. in Ἔχω 593
ἐνεχυράζω, in c. ex Ἔχω 596
ἐνέχυρον, in c. ex Ἐχυρὸν ibid.
ἐνεχυρασμὸς, in c. ex Ἐχυρὸς ibid.
ἐνεχυροθήκη in ἐνεχυροθεσία 1249
ἐνήβαω, in ἥβη 539
ἐνηβητήριον in ἥβη.
ἐνήδομαι, in c. ex secunda aut tertia pers.
ἐνήλιος, in c. ex Ἥλιος 601
ἐνηλλαγμένως in ἐναλλάττω 122
ἐνήμερος, in c. ex Ἡμέρα 603
ἐνηνοχα, in compositis ex Ἤνεγκα.
ἐνήρης c. in ἄρης 512
ἐνήσσω, in c. in ἄρης ibid.
ἐνηχέω, cum d. 614
ΕΝΘΑ, ἐνθάδε, ἐνθάδις 482
ἐνθακέω, cum d. in comp. ex Θάκος. 644
ἐνθαλπτω, in c. 617
ἐνθάπτω, in c. ex Θάπτω 620
ἐνθεάζω, cum d. in ἔνθεος.
ἐνθεασμὸς, cum d. in ἐντίθημι 1623
ἐνθεν, in Ἔνθα.
ἔνθεος 627
ἐνθερίζω, in c. ex Θέρος 630
ἐνθερμος, in c. ex Θερμὸς 631
ἐνθεσις in ἐντίθημι.
ἐνθεσμος, cum d. in c. ex Θεσμός. 631
ἐνθετος, in ἐντίθημι.
ἐνθουσιάζω 1249
ἐνθηρος, in c. ex Θὴρ 636
ἐνθλάω, cum d in c. ex Θλάω 640
ἐνθλίβω in c. ex Θλίβω ibid.
ἐνθνήσκω, in c. ex Θνήσκω ibid.
ἐνθορεῖν, in c. ex Θόρω 644
ἐνθεος, ἐνθουσιάζω, cum der. in ἔνθεος
ἐνθρυπτω in θρύπτω 1650
ἐνθρυλέω, in θρυλέω ibid.
ἐνθρονίζω, in c. ex Θρόνος 646
ἐνθρυλίζω, in c. ex Θρύλλος 651
ἐνθρυπτω, cum d. in c. ex Θρύπτω 5[illegible]
ἐνθυμέομαι, cum d. ἐνθυμία, in ἐνθύμιος 655
ἐνθυμιάω, in c. ex Θυμιάω 654
ἐνθύμιος, cum d. 655
ἐνθυρος, in c. ex Θύρα 659
ἐνθωρακίζω, in θώραξ.
ἐνθώος, in c. cum pr. 661
ἐνιαύσιος, in Ἐνιαυτός.
ἐνίαυσις, cum d. in Ἐνιαυτός.
ΕΝΙΑΥΤΟΣ, cum d. 483
ἐνιαυτοφόρος, cum d. 1736
ἐνιαύω, in c. ex Ἰαύω 667
ἐνιαχῇ, in Ἐνιοι.
ἐνιγυιος, in c. ex Γυῖον 344
ἐνιδρύω in c. ex ἱδρύω 670
ἐνιδρύω, ἐνίδρυσις, ἐνιδρύομαι ibid.
ἐνιέναι, in ἐνίημι.
ἐνιζάνω, cum ἐνίζω.
ἐνίζω 597
ἐνίζω in Ἰζω 461
ἐνίζω in c. ex Ἵζω 673
ἐνίημι 565
ἐνικανοῦμαι, idem quod ἐγκατατίθημι.
ἐνικλάω, in c. ex Κλάω 798
ἐνικλάω, cum ἐγκλάω.
ἐνικμος, in c. ex Ἰκμὰς 676
ἐνικνέομαι 677
ἐνικνίζω pro ἐγκνίζω.
ἐνικός, cum d. in Εἷς 461
ἐνιππεύομαι pro ἐγχρίομαι.
ἐνίλλω in c.
ἐνιλλώπτω, ἐνιλλάττω, in ἐνίλλω.
ΕΝΙΟΙ cum d. 483
ἐνιπή, in ἐνίπτω.
ἐνιπλήσσω, in ἐμπλήσσω.
ἐνιπρήθω, ἐνιπρήσω 886
ἐνιπτύω, ἐμπτύω 1398
ἐνίπτω, in ἐνίπτω.
ἐνισάζω in c. ex Ἴσος.
ἐνισκίμπτω, in c. ex Σκίμπτω 1471
ἐνισκόπτω, in ἐνισκόπτω.
ἐνίσπω, in ἐνίπτω.
ἐνισσω, cum ἐνίπτω.
ἐνίστημι, ἐνίσταμαι 699
ἐνισχύω, in c. ex Ἰσχύς.
ἐνισχυρίζομαι, in c. ab ἰσχυρίζομαι 713
ἐνισχύω in c. ab ἰσχύω ibid.
ἐνίσχω in ἐνέχω 549
ἐνιτρέφω, in ἐντρέφω.
ἐνιχνεύω 954
ἐννεάετης, cum d. ἐνναέτης in c. ex Ναίω habito 1083
ἐνναιος in c. ex Ναὸς ibid.
ἐνναίω, in c. ex Ναίω ibid.
ἐννακόσιοι, ἐννατος, cum d. in Ἐννέα.
ἐνναμηνος 1013
ΕΝΝΕΑ 483
ἐννεάβοιος, in c. ex Βοῦς 281
ἐννεαγήραος, in c. ex Γῆρας 315
ἐννεάδεσμος, in c. ex δεσμός 385
ἐννεαδικὸς, in ἐννεάς.
ἐννεάζω, in c. ex νεάζω 1095
ἐννεακαιδεκέτης, in c. ex κίνδυνος 669
ἐννεάκις, in ἐννεάς.
ἐννεάκρουνος, in c. ex Κρουνός 873
ἐννεάλινος, in c. ex Λίνον 969
ἐννεάμηνος, in c. ex Μὴν, mensis 1047
ἐννεάμυχος, in Μυχός 1075
ἐννεάπηχυς, in c. ex Πῆχυς, 1306
ἐννεαπλάσιος, in Ἐννέα.
ἐννεάς 1371
ἐννεάς, in Ἐννέα.
ἐννεάφθογγος, in comp. ex φθόγγος. 1743
ἐννεάφωνος, in c. fine pr. 1783
ἐννεάχιλοι, in πεντάχιλοι 1812
ἐννεάχορδος, in c. ex Χορδή 1818
ἐννέπω, in c. cum pr. 1091
ἐννενήκοντα, in Ἐννέα.
ἐννεακαιεικοσαέτης, cum d. 532
ἐννεακοσιοστος, in ἐννεακόσιοι.
ἐννεόργυιος, in c. ex Ὄργυια 1191
ἐννήμαρ, cum d. in Ἐννέα.
ἐννεοσσεύω, in c. ex Νεοσσός 1096
ἐννέπω, in ἐνίπτω.
ἐννεσίη, in ἐνίημι.
ἐννεύω, in c. 1097
ἐννέωρος, in c. 1852
ἐννοέω, in ἔννοος.
ἐννήμαρ, in c. ex Ἦμαρ 606
ἐννοέω, cum d. ἔννοια, in ἔννοος.
ἐννομαλίζομαι, in c. ex Λέσχη 959
ἐννόμιος, in c. 1106
ἔννομος 1108
ἔννοος in Ἔννους.
ἐννοσίγαιος in c. ex Γαῖα 296
ἐννοστις, in ἔννοος.
ἐννοσίφυλλος, in c. 1772
ἔννυχος, in ἐννύχιος.
ἐννυχεύω, in c. retinentibus vocal.
ἕννυμι in Ἕω, induo 561
Ἐννυὸς nurus, νύμφη, Poll. lib. 2. cap. 10.
ἔννυχος, cum d. in c. ex νύχος 1115
ἐνύω in Ἕω, induo.
ἐνοδρος, in Νάρθηξ 1106
ἐνοδιος, in c. cum pr. 1135
ἐνοικέω, cum d. ἐνοικίζω, cum d. in ἐνοικος.
ἐνοικοδομέω in οἰκοδομος 371
ἐνοικος, in c. ex Οἶκος 1143
ἐνοικιδίω, in decomp. ex Οἰκεῖος 1122
ἐνοκλάζω, in c. ex Ὀκλάζω 1150
ἐνολισθάνω, in c. 1152
ἐνολμος in c. ab Ὅλμος 1154
ἐνομιλέω, in c. 1158
ἐνομόργνυμι in c. 1160
ἐνοπὴ, in ἐνίπτω.
ἐνοπλος, & ἐνόπλιος, in c. 1173
ἐνοπτρίζομαι, cum d. in c. cum præp. 176
ἐνορέω in c. cum pr. 1187
ἐνορος 1201
ἐνορκος, cum d. in comp. ex Ὅρκος. 1194
ἐνορμίζω, ἐνορμίτης in c. 1197
ἐνορούω in c. ex ὀρούω 1207
ἐνορχις, in c. 1206
ἐνορχης ibid.
ἐνορχις, ἐνορχος ibid.
ἐνόρω, in c. ex Ὄρω 1207
ΕΝΟΣ siue ἕνος 484
ἐνοτης, in ἐνόω.
ἐνουρανίζω, in c. ex Χθὼν 1311
ἐνουρέω in Εἷς 461
ἐνουλα, in c. ex Οὖλον 1218
ἐνουριος in c. ex Οὐριος 1221
ἐνουρέω, cum d. ἔνουρος, in c. ex Οὖρον ibid.
ἐνόω, in ἐν ἑνός, in Εἷς 570 & in c. ex Εἷς 572
ἐνοφθαλμίζω, in c. 1226
ἐνοφθαλμία, ἐνοφθαλμίζω, cum d. 1185
ἐνοχή, cum d. in ἐνέχω 549
ἐνοχλέω, cum d. in comp. ex Ὄχλος. 1230
ἐνοχος, in ἐνοχή.
ἐνόω, in εἷς.
ἐνόω ibid.
ἐνπέπτω, in c. cum pr. 1417
ἐνσβέννυμι, in c. ex Σβέννυμι 1448
ἐνσείω, in c. ex Σείω 1452
ἐνσημαίνομαι 1457
ἐνσιαλόω, in c. ex Σίαλον 1460
ἐνσιμος, in c. ex Σιμός 1462
ἐνσκαλεύω 1479
ἐνσκευασία, in σκευασία 236
ἐνσκήπτω, in com. ex Σκήπτω, nitor. 1483
ἐνσκιρρόω, in c. 1495
ἐνσπαργανόω, in comp. ex Σπάργανον. 15[illegible]0
ἐνσπείρω, ἔνσπορος, in c. cum præ. 1505
ἐνσποδόω in c. ex Σποδός 1512
ἐνσταλάζω, ἐνσταλάζω, in c. 1513
ἐνστάσις, ἐνστάτης, cum d. in ἐνίστημι 698
ἐνστερνίζομαι, in c. 1528
ἐνστερνομάντεις, in στερνόμαντις. 1001
ἐνστηρίζω, cum d. in c. cum præpos. 1537
ἐνστραγγεύω, in dec. 1258
ἐνστρεβλόω, in c. ex στρεβλόω 1548
ἐνστρέφω, in c. ex Στρέφω 1552
ἐνστρεφ[illegible], in c. ex Στρόφος 1565
ἐνσφραγίζω, in c. 1567
ἐνσώματος, cum d. in c. 1274
ἐνταλμα, in ἐντέλλω.
ἐνταμιεύομαι, in c. 1577
ἐνταῦθα, in ἐντεῦθεν.
ἐνταφιάζω 1593
ἐντάφιος, cum d. 1582
ἐνταττικὸς, ἐντατός, in ἐντείνω.
ἐνταῦθα, ἐνταυθοῖ in Ἔνθα.
ἐνταφιάζω cum d. in ἐντάφιος.
ἐνταφιαστής 1409
ἐνταῦθα, in ἐνθάδε 620
ΕΝΤΕΑ 484
ἐντείνω 1589
ἐντειχίζω cum d. in c. 1595
ἐντελέχεια, in ἐντελής.
ἐντελέω, cum d. in comp. ex ἔχω 558
ἐντελὴς 1599
ἐντέλλω, in comp. ex Τέλλω 1596
ἐντελόμισθος, in c. 1058
ἐντελῶς in ἐντελής.
ἐντέμνω 1603
ἐντένεια in ἐντείνω.
ἐντερεία, ἐντερικὸς, ἐντερώνη, ἐντερίων, in ἔντερον.
ἐντεροεπιπλοκήλη, in ἐπιπλοκήλη. 783
ἐντεροκήλη, cum d. in c. ex Κήλη ibid.
ἔντερον, in Ἐντός.
ἐντερώνεια, & ἐντερώνη, in c. 1087
ἐντεσιεργὸς 501
ἐντεῦθεν in ἐνταῦθα.
ἐντευκτικὸς, ἔντευξις, in ἐντυγχάνω.
ἐντεφρόω, in comp. ex Τέφρα 1614
ἔντεχνος, cum d. in c. cum præp. 1615
ἔντη, in Ἔντεα.
ἐντήκω, in comp. ex Τήκω 1617
ἐντίθημι 1625
ἐντίκτω, in c. ex Τίκτω 1630
ἐντιλάω in c. ex Τίλος 1633
ἔντιμος, cum d. in c. ex τιμή 1639
ἐντινάσσω, d. cum d. in com. ex Τινάσσω 1639
ἔντμημα, in ἐντέμνω.
ἐντολή, in ἐντέλλω.
ἐντομή in ἐντέμνω.
ἔντονος cum d. in ἐντείνω.
ἐντόπιος, cum d. in c. 1646
ἐντορεύω, in c. ex τορεύω 1609
ἐντορος, in c. ex τορός ibid.
ΕΝΤΟΣ, ἐντόσθε, &c. 484
ἐντοσθίδιος in c. ex Στῆθος 1551
ἐντραπεζίτης, cum d. in c. ex Τράπεζα 1648
ἐντραπελος, in c. 1649
ἐντρέπω, cum d. 1653
ἐντρέχω, in c. cum pr. 1658
ἐντρέχω, cum d. 1663
ἐντρίβω, ἔντριμμα 1670
ἐντριτος, in comp. ex τρίτος 1650
ἐντρίχωμα, cum d. in c. ex Θρίξ 649
ἐντριψις, in ἐντρίβω.
ἔντρομος, in comp. ex Τρέμω 1667
ἐντροπαλίζομαι, ἐντροπαλίζω, ἐντροπή, ἐντροπίας, ἐντροπίδες, in ἐντρέπω.
ἔντροφος, in ἐντρέφω.
ἐντρυλλίζω inclamo Poll.
ἐντρυφάω, cum d. in comp. ex Τρυφή. 652
ἐντρώγω, in c. ex Τρώγω 1674
ἐντυγχάνω, in c. 1675
ἐντυλίσσω, ἐντυλίσσω, in comp. ex Τύλος 1678
ἐντύνω, in Ἔντεα.
ἔντυπος, cum d. in comp. ex τύπος 1681
ἐντυραννεῖσθαι in comp. ex Τύραννος. 1683
ἐντύφω, in comp. ex Τύφω 1685
ἐντυχία, in ἐντυγχάνω.
ἐντύω, in ἐντύνω.
ἐνυάλιος, in Ἐνυώ.
ἐνυβρίζω, cum d. in comp. ex Ὕβρις 1687

ἄνυξ, in c. 1688
ἀνυσμός, & c. in ἄνυθρ.
ἀνυσμός, in c.ex Bl 265
ἄνυσμος, cum d.in c. 1690
ἀνυσσος, in Ἐνυσ.
ἄνυσσος, in c. 1693
ἀνυσσοσπερμος, in com.ex σπόρος, 1505
ἀνω πνεω, cum d.in com.ex Τ'πτω 1695
ἀνω ποτατος, in decom. ex ὑφίστημι 7
ἄνωθεν, in c.ex Τ'φάω 1698
Ἔ Ν Τ Ο' 485
ἄνωμαι, in Ἰλιάδ 1849
ἀνωμοι τέρατα 200
ἀνωνα ν. cum d.in c. 1159
ἀοιστος, cum d. 1180
ἀοσσητήρια, in c.ex ἀγορὰς 7
ἀοσσητήρ, & c. cum d. 8
ἀοσσητής, in c.ex Ἄγορε 10
ἀοσσητορ, in Ἐ. 22
ἀξαμενος, in c.ex Ἄρης 14
ἀξεινος, in c.ex Ἀγκὼν 21
ἀξεσπορέω, in c.ex ἀγορεύω 20
ἀξεσπορος, in c.ex ἀγορεύω 25
ἀξέστη ν. ἐξεστὴ &c. 33
ἀξεστήνιος 48
ἀξεστος, in ἐξεστὸν 355
ἀξεστρεφης, in c.ex Ἀ'ληθὴς 49
ἀξίδρυμος, in ἐκδρυμος 421
ἀξιάδω 51
ἀξιαεργος, in c.ex Ἀ'είρω 57
ἀξιαημαι, in c.ex Ἀ'ημι 60
ἀξιανδρ. cum d. 532
ἀξιαπτος 604
ἀξιαχεω, in Ἀ'ὴρ 61
ἀξιδουλ. in ἀξιωμα 655
ἀξιελπ. in ἐλπίδες 62
ἀξιεπιδ. in c.ab Αἶσα 67
ἀξιεπιτ. cum d.in c.ex Αἶμα 70
ἀξιεπομαι, in c.ab Αἰνημαι 73
ἀξιερις, ἰξιερτος, ἰξιέρτατος, &c. 77
ἀξιεργος, in ἰξιέργω.
ἀξιέργω 80
ἀξιζηλ. in c.ex Αἶσα 82
ἀξιμεμφ. in Αἶσα 74
ἀξιοβιος, in ἔτος 447
ἀξιόγνωτ. in c.ex Ἀ'ίστωρ 84
ἀξιόγων cum d.in c.ex Αἰτία 87
ἀξιόγων, per tmesin copen pro ἰξιόγωνος, xii.mum. Hesy. h. & sic d.
ἀξιόεις & ἰξιοῦσθαι, in ἀρετὴ. 1703
ἀξιοκτιδ. & c.in c.ex Ἀ'κτὶς 92
ἀξιολ. cum d.in comp ex Ἀ'λέομαι 93
ἀξιόλιθος, in Ἐξ.
ἀξιολογ. in c.ex κλέος 808
ἀξιολογέω, in c.ab Ἀ'κμὴ 96
ἀξιόμαχ. in c.ex Ἀ'μαχὸς 97
ἀξιομνήμων c.ex Ἀ'ίων 106
ἀξιόνικος, cum d.in Ἐξ.
ἀξιόπλ. ἰξιπλουτος, in com.ex Ἀ'κτὴ 99
ἀξιόπτερος cum d. 123
ἀξιόρκ. ἰξιορκέω, in c.ex Ἀ'ρὴς 104
ἀξιόσπ. in Ἀστὸς 108
ἀξιοπαπτ. in c.ex Λεπτὸς 929
ἀξιοπίστ. cum d.in com.ex Ἀ'πίστω 111
ἀξιόπλ. ἰξιπλούμαι, in c.ex Ἀ'πίστω. 971
ἀξιόπτ. in ἐξαλείφω.
ἀξιόρκ. in ἐξορκίω.
ἀξιόσπ. in c.ex Ἀστρα 117
ἀξιόστ. in c.ex Ἀ'λὸς 122
ἀξιόστ. in c.ex ἀλλοῖος 227
ἀξιόπλ. in c.ex Ἀ'λκμὴ 125
ἀξιόπ. cum d. in c.ex Ἀ'λκὴ 127
ἀξιόπ. in c.ex ἀλλότριος ibid.
ἀξιόπ. in ἐξαλλ.
ἀξιόπ. in ἐξαλλομαι.
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λς 129
ἀξιόπ. in ἐξαλλομαι.
ἀξιόπ. in c.ex Ἄλφα 131
ἀξιόπ. in c.ex Ἄλφα
ἀξιόπ. in ἐξαλύσκω.

ἀξιόπ. in comp.ex Ἀ'μφιτέτα. 131
ἀξιόπ. ἐξαυσαι cum d. in Ἀ'μαυρὸς 136
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'μάω ibid.
ἀξιόπ. cum deri. in c.ex Ἀ'μβλὺς 138
ἀξιόπ. cum d.in cum. ex Ἀ'μείβω 139
ἀξιόπ. significat etiam rependo, retribuo. Alchyl. in Prometh χαλῶν ποινὰς τῆς ὕβ' ἡμᾶς ἐξαμείβεται. retribuit mihi illas tam graues poenas.
ἀξιόπ. in ἀμυ.
ἀξιόπ. in c.ex Οὖας 1216
ἀξιόπ. in ὠθω.
ἀξιόπ. cum comp.
ἀξιόπ. in c.ex Κοῖτη 821
ἀξιόπ. in c. 1836
¶ ἀξ 585 Ἐξ, cum Ἐκ.
ἀξιόπ. in c.ex ἀγαστὸς 7
ἀξιόπ. cum d. 8
ἀξιόπ. in c.ex Ἄγορε 10
ἀξιόπ. in Ἐ.
ἀξιόπ. in c.ex Ἄγορε 22
ἀξιόπ. in c.ex Ἀγκὼν 14
ἀξιόπ. in c.ex ἀγορεύω 21
ἀξιόπ. in c.ex ἀγορεύω 20
ἀξιόπ. cum d.in c.ex Ἀγὼν 25
ἀξιόπ. & c. 33
ἀξιόπ. 48
ἀξιόπ. in Ἐ. 355
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λληθὴς 49
ἀξιόπ. in ἐκδρυμος 421
ἀξιόπ. 51
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'είρω 57
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'ημι 60
ἀξιόπ. cum d. 532
ἀξιόπ. 604
ἀξιόπ. in Ἀ'ὴρ 61
ἀξιόπ. in ἀξιωμα 655
ἀξιόπ. in ἀπήμων 62
ἀξιόπ. in c.ab Αἶσα 67
ἀξιόπ. cum d.in c.ex Αἶμα 70
ἀξιόπ. in c.ab Αἰνημαι 73
ἀξιόπ. ἰξιμαστος, ἰξιάρτος, &c. 77
ἀξιόπ.
ἀξιόπ. in ἰξιάρω.
ἀξιόπ. 80
ἀξιόπ. in c.ex Αἶσα 82
ἀξιόπ. Αἰσχ. 74
ἀξιόπ. in Ἐπος 447
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'ίστωρ 84
ἀξιόπ. cum d.in c.ex Αἰτία 87
ἀξιόπ. ἰξιτηλοπορος pro ἰξιέπω, xii.mum. Hesy. h. & sic d.
ἀξιόπ. & ἰξιφιδ. in ἀφετὴρ. 1703
ἀξ ακριβῶ & c.in c.ex Ἀ'κριβὼ 92
ἀξιόπ. cum d.in comp ex Ἀ'κάομαι 93
ἀξιόπ. in Ἐξ.
ἀξιόπ. in c.ex κλέπτ 808
ἀξιόπ. in c.ab Ἀ'κμὴ 96
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'κολάζω 97
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'κων 106
ἀξιόπ. cum d.in Ἐξ.
ἀξιόπ. ἰξιπλουτος, in com.ex Ἀ'πίστω 99
ἀξιόπ. cum d. 123
ἀξιόπ. in Ἀ'ρὴς 104
ἀξιόπ. in Ἀστὸς 108
ἀξιόπ. in c.ex Λεπτὸς 929
ἀξιόπ. cum d.in com.ex Ἀ'πίστω 111
ἀξιόπ. in ἐξαλείφω.
ἀξιόπ. in ἐξορκίω.
ἀξιόπ. in c.ex Ἀστρα 971
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λὸς 117
ἀξιόπ. 122
ἀξιόπ. in c.ex ἀλλοῖος 227
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λκμὴ 125
ἀξιόπ. cum d. in c.ex Ἀ'λκὴ 127
ἀξιόπ. in c.ex ἀλλότριος ibid.
ἀξιόπ. in ἐξαλλ.
ἀξιόπ. in ἐξαλλομαι.
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λς 129
ἀξιόπ. in ἐξαλλομαι.
ἀξιόπ. in c.ex Ἄλφα 131
ἀξιόπ. in c.ex Ἄλφα
ἀξιόπ. in ἐξαλύσκω.

ἀξιόπ. in comp.ex Ἀ'μφιτέτα. 131
ἀξιόπ. ἐξαυσαι cum d. in Ἀ'μαυρὸς 136
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'μάω ibid.
ἀξιόπ. cum deri. in c.ex Ἀ'μβλὺς 138
ἀξιόπ. cum d.in cum. ex Ἀ'μείβω 139
ἀξιόπ. significat etiam rependo, retribuo. Alchyl. in Prometh χαλῶν ποινὰς τῆς ὕβ' ἡμᾶς ἐξαμείβεται. retribuit mihi illas tam graues poenas.
ἀξιόπ. in ἀμυ.
ἀξιόπ. in c.ex Οὖας 1216
ἀξιόπ. in ὠθω.
ἀξιόπ. cum comp.
ἀξιόπ. in c.ex Κοῖτη 821
ἀξιόπ. in c. 1836
¶ ἀξ 585 Ἐξ, cum Ἐκ.
ἀξιόπ. in c.ex ἀγαστὸς 7
ἀξιόπ. cum d. 8
ἀξιόπ. in Ἐ. 10
ἀξιόπ. in c.ex Ἄγορε 22
ἀξιόπ. in c.ex Ἀγκὼν 14
ἀξιόπ. in c.ex ἀγορεύω 21
ἀξιόπ. in c.ex ἀγορεύω 20
ἀξιόπ. cum d.in c.ex Ἀγὼν 25
ἀξιόπ. & c. 33
ἀξιόπ. 48
ἀξιόπ. in Ἐ. 355
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λληθὴς 49
ἀξιόπ. in ἐκδρυμος 421
ἀξιόπ. 51
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'είρω 57
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'ημι 60
ἀξιόπ. cum d. 532
ἀξιόπ. 604
ἀξιόπ. in Ἀ'ὴρ 61
ἀξιόπ. in ἀξιωμα 655
ἀξιόπ. in ἀπήμων 62
ἀξιόπ. in c.ab Αἶσα 67
ἀξιόπ. cum d.in c.ex Αἶμα 70
ἀξιόπ. in c.ab Αἰνημαι 73
ἀξιόπ. ἰξιμαστος, ἰξιάρτος, &c. 77
ἀξιόπ.
ἀξιόπ. in ἰξιάρω.
ἀξιόπ. 80
ἀξιόπ. in c.ex Αἶσα 82
ἀξιόπ. Αἰσχ. 74
ἀξιόπ. in Ἐπος 447
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'ίστωρ 84
ἀξιόπ. cum d.in c.ex Αἰτία 87
ἀξιόπ. ἰξιτηλοπορος pro ἰξιέπω, xii.mum. Hesy. h. & sic d.
ἀξιόπ. & ἰξιφιδ. in ἀφετὴρ. 1703
ἀξ ακριβῶ & c.in c.ex Ἀ'κριβὼ 92
ἀξιόπ. cum d.in comp ex Ἀ'κάομαι 93
ἀξιόπ. in Ἐξ.
ἀξιόπ. in c.ex κλέπτ 808
ἀξιόπ. in c.ab Ἀ'κμὴ 96
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'κολάζω 97
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'κων 106
ἀξιόπ. cum d.in Ἐξ.
ἀξιόπ. ἰξιπλουτος, in com.ex Ἀ'πίστω 99
ἀξιόπ. cum d. 123
ἀξιόπ. in Ἀ'ρὴς 104
ἀξιόπ. in Ἀστὸς 108
ἀξιόπ. in c.ex Λεπτὸς 929
ἀξιόπ. cum d.in com.ex Ἀ'πίστω 111
ἀξιόπ. in ἐξαλείφω.
ἀξιόπ. in ἐξορκίω.
ἀξιόπ. in c.ex Ἀστρα 971
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λὸς 117
ἀξιόπ. 122
ἀξιόπ. in c.ex ἀλλοῖος 227
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λκμὴ 125
ἀξιόπ. cum d. in c.ex Ἀ'λκὴ 127
ἀξιόπ. in c.ex ἀλλότριος ibid.
ἀξιόπ. in ἐξαλλ.
ἀξιόπ. in ἐξαλλομαι.
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λς 129
ἀξιόπ. in ἐξαλλομαι.
ἀξιόπ. in c.ex Ἄλφα 131
ἀξιόπ. in c.ex Ἄλφα
ἀξιόπ. in ἐξαλύσκω.

ἀξιόπ. in comp.ex Ἀ'μφιτέτα. 131
ἀξιόπ. ἐξαυσαι cum d. in Ἀ'μαυρὸς 136
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'μάω ibid.
ἀξιόπ. cum deri. in c.ex Ἀ'μβλὺς 138
ἀξιόπ. cum d.in cum. ex Ἀ'μείβω 139
ἀξιόπ. significat etiam rependo, retribuo. Alchyl. in Prometh χαλῶν ποινὰς τῆς ὕβ' ἡμᾶς ἐξαμείβεται. retribuit mihi illas tam graues poenas.
ἀξιόπ. in ἀμυ.
ἀξιόπ. in c.ex Οὖας 1216
ἀξιόπ. in ὠθω.
ἀξιόπ. cum comp.
ἀξιόπ. in c.ex Κοῖτη 821
ἀξιόπ. in c. 1836
¶ ἀξ 585 Ἐξ, cum Ἐκ.
ἀξιόπ. in c.ex ἀγαστὸς 7
ἀξιόπ. cum d. 8
ἀξιόπ. in Ἐ. 10
ἀξιόπ. in c.ex Ἄγορε 22
ἀξιόπ. in c.ex Ἀγκὼν 14
ἀξιόπ. in c.ex ἀγορεύω 21
ἀξιόπ. in c.ex ἀγορεύω 20
ἀξιόπ. cum d.in c.ex Ἀγὼν 25
ἀξιόπ. & c. 33
ἀξιόπ. 48
ἀξιόπ. in Ἐ. 355
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λληθὴς 49
ἀξιόπ. in ἐκδρυμος 421
ἀξιόπ. 51
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'είρω 57
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'ημι 60
ἀξιόπ. cum d. 532
ἀξιόπ. 604
ἀξιόπ. in Ἀ'ὴρ 61
ἀξιόπ. in ἀξιωμα 655
ἀξιόπ. in ἀπήμων 62
ἀξιόπ. in c.ab Αἶσα 67
ἀξιόπ. cum d.in c.ex Αἶμα 70
ἀξιόπ. in c.ab Αἰνημαι 73
ἀξιόπ. ἰξιμαστος, ἰξιάρτος, &c. 77
ἀξιόπ.
ἀξιόπ. in ἰξιάρω.
ἀξιόπ. 80
ἀξιόπ. in c.ex Αἶσα 82
ἀξιόπ. Αἰσχ. 74
ἀξιόπ. in Ἐπος 447
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'ίστωρ 84
ἀξιόπ. cum d.in c.ex Αἰτία 87
ἀξιόπ. ἰξιτηλοπορος pro ἰξιέπω, xii.mum. Hesy. h. & sic d.
ἀξιόπ. & ἰξιφιδ. in ἀφετὴρ. 1703
ἀξ ακριβῶ & c.in c.ex Ἀ'κριβὼ 92
ἀξιόπ. cum d.in comp ex Ἀ'κάομαι 93
ἀξιόπ. in Ἐξ.
ἀξιόπ. in c.ex κλέπτ 808
ἀξιόπ. in c.ab Ἀ'κμὴ 96
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'κολάζω 97
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'κων 106
ἀξιόπ. cum d.in Ἐξ.
ἀξιόπ. ἰξιπλουτος, in com.ex Ἀ'πίστω 99
ἀξιόπ. cum d. 123
ἀξιόπ. in Ἀ'ρὴς 104
ἀξιόπ. in Ἀστὸς 108
ἀξιόπ. in c.ex Λεπτὸς 929
ἀξιόπ. cum d.in com.ex Ἀ'πίστω 111
ἀξιόπ. in ἐξαλείφω.
ἀξιόπ. in ἐξορκίω.
ἀξιόπ. in c.ex Ἀστρα 971
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λὸς 117
ἀξιόπ. 122
ἀξιόπ. in c.ex ἀλλοῖος 227
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λκμὴ 125
ἀξιόπ. cum d. in c.ex Ἀ'λκὴ 127
ἀξιόπ. in c.ex ἀλλότριος ibid.
ἀξιόπ. in ἐξαλλ.
ἀξιόπ. in ἐξαλλομαι.
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λς 129
ἀξιόπ. in ἐξαλλομαι.
ἀξιόπ. in c.ex Ἄλφα 131
ἀξιόπ. in c.ex Ἄλφα
ἀξιόπ. in ἐξαλύσκω.

ἀξιόπ. in c. 1127
ἀξιόπ. ibid.
ἀξιόπ. in ἐπιστρέφω 1269
ἀξιόπ. in c.ex Οἶγω 1137
ἀξιόπ. in Ἐπ.
ἀξιόπ. in ἐξω. 463
ἀξιόπ. cum d.in c. 1348
ἀξιόπ. in c.ex Οἶκος 1143
ἀξιόπ. d. 1140
ἀξιόπ. 371
ἀξιόπ. in c.ex αἰμοῤῥω 1236
ἀξιόπ. c. 1145
ἀξιόπ. cum d.in c.ex Οἶγω 1150
ἀξιόπ. in ἐξοικίδιος, cum d. 1350
ἀξιόπ. cum d.in c. 1849
ἀξιόπ. 169
ἀξιόπ. cum d.in c. 1850
ἀξιόπ. 1180
ἀξιόπ. in c. Περὶξ 1188
ἀξιόπ. in ἐξοικίδιος in c. 1852
ἀξιόπ. in c. 1853
ἀξιόπ. cum d.in c.ex Ἀ'κουὴ 515
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'κμὴ 516
ἀξιόπ. in ἐξόδιον.
ἀξιόπ. cum d.in comp.ex Ἐ'ρπω 519
ἀξιόπ. in ἐξόδιον.
ἀξιόπ. in c.ab Ἐξὸς ibid.
ἀξιόπ. in c.ex ἑῶν, τὸ ἀδὼ 53
ἀξιόπ. 510
ἀξιόπ. 525
ἀξιόπ. in c.ab Ἐδω
ἀξιόπ. in ἐσθίω.
ἀξιόπ. cum d.in c. 1564
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'κτὴ 233
ἀξιόπ. in ἄμματα 1639
ἀξιόπ. in c.ex Ἀστμὴ 213
ἀξιόπ. cum d.in c. 1157
ἀξιόπ. cum d.in com. ex ὄμμα 214
ἀξιόπ. in c.ab Ἐπ. 531
ἀξιόπ. in c.ex ὑβὴ 216
ἀξιόπ. in corp. ex ἄνθος 215
ἀξιόπ. in d.ex ἀκμὴ 219
ἀξιόπ. in c.ex ἄνθος 59
ἀξιόπ. in c.ex Αὐτὸς 222
ἀξιόπ. 215
ἀξιόπ. 1064
ἀξιόπ. 221
ἀξιόπ. 1725
ἀξιόπ. 1811
ἀξιόπ. 1741
ἀξιόπ. cum d. in ὁδοῦρος 1307
ἀξιόπ. in c. 156
ἀξιόπ. in d.ex ἀδικία 573
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'γνωτὸς 813
ἀξιόπ. ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκπεσὼν 518
ἀξιόπ. in d.ex ἀκμὴ 548
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'ληθὴς 154
ἀξιόπ. cum d. in c.ex εἰδέω 159
ἀξιόπ. in c.ex ἀγορεύω 1811
ἀξιόπ. in c.ex Λύκος 167
ἀξιόπ. in c. 167
ἀξιόπ. in c.ex Λύκος 169
ἀξιόπ. 1227
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λκὴ 127
ἀξιόπ. in c.ex Αἶσα 82
ἀξιόπ. Αἰσχ. 74
ἀξιόπ. in Ἐπος 447
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'ίστωρ 84
ἀξιόπ. cum d.in c.ex Αἰτία 87
ἀξιόπ. ἰξιτηλοπορος pro ἰξιέπω, xii.mum. Hesy. h. & sic d.
ἀξιόπ. & ἰξιφιδ. in ἀφετὴρ. 1703
ἀξ ακριβῶ & c.in c.ex Ἀ'κριβὼ 92
ἀξιόπ. cum d.in comp ex Ἀ'κάομαι 93
ἀξιόπ. in Ἐξ.
ἀξιόπ. in c.ex κλέπτ 808
ἀξιόπ. in c.ab Ἀ'κμὴ 96
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'κολάζω 97
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'κων 106
ἀξιόπ. cum d.in Ἐξ.
ἀξιόπ. ἰξιπλουτος, in com.ex Ἀ'πίστω 99
ἀξιόπ. cum d. 123
ἀξιόπ. in Ἀ'ρὴς 104
ἀξιόπ. in Ἀστὸς 108
ἀξιόπ. in c.ex Λεπτὸς 929
ἀξιόπ. cum d.in com.ex Ἀ'πίστω 111
ἀξιόπ. in ἐξαλείφω.
ἀξιόπ. in ἐξορκίω.
ἀξιόπ. in c.ex Ἀστρα 971
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λὸς 117
ἀξιόπ. 122
ἀξιόπ. in c.ex ἀλλοῖος 227
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λκμὴ 125
ἀξιόπ. cum d. in c.ex Ἀ'λκὴ 127
ἀξιόπ. in c.ex ἀλλότριος ibid.
ἀξιόπ. in ἐξαλλ.
ἀξιόπ. in ἐξαλλομαι.
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λς 129
ἀξιόπ. in ἐξαλλομαι.
ἀξιόπ. in c.ex Ἄλφα 131
ἀξιόπ. in c.ex Ἄλφα
ἀξιόπ. in ἐξαλύσκω.

ἀξιόπ. in comp.ex Ἀ'μφιτέτα. 131
ἀξιόπ. ἐξαυσαι cum d. in Ἀ'μαυρὸς 136
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'μάω ibid.
ἀξιόπ. cum deri. in c.ex Ἀ'μβλὺς 138
ἀξιόπ. cum d.in cum. ex Ἀ'μείβω 139
ἀξιόπ. significat etiam rependo, retribuo. Alchyl. in Prometh χαλῶν ποινὰς τῆς ὕβ' ἡμᾶς ἐξαμείβεται. retribuit mihi illas tam graues poenas.
ἀξιόπ. in ἀμυ.
ἀξιόπ. in c.ex Οὖας 1216
ἀξιόπ. in ὠθω.
ἀξιόπ. cum comp.
ἀξιόπ. in c.ex Κοῖτη 821
ἀξιόπ. in c. 1836
¶ ἀξ 585 Ἐξ, cum Ἐκ.
ἀξιόπ. in c.ex ἀγαστὸς 7
ἀξιόπ. cum d. 8
ἀξιόπ. in Ἐ. 10
ἀξιόπ. in c.ex Ἄγορε 22
ἀξιόπ. in c.ex Ἀγκὼν 14
ἀξιόπ. in c.ex ἀγορεύω 21
ἀξιόπ. in c.ex ἀγορεύω 20
ἀξιόπ. cum d.in c.ex Ἀγὼν 25
ἀξιόπ. & c. 33
ἀξιόπ. 48
ἀξιόπ. in Ἐ. 355
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λληθὴς 49
ἀξιόπ. in ἐκδρυμος 421
ἀξιόπ. 51
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'είρω 57
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'ημι 60
ἀξιόπ. cum d. 532
ἀξιόπ. 604
ἀξιόπ. in Ἀ'ὴρ 61
ἀξιόπ. in ἀξιωμα 655
ἀξιόπ. in ἀπήμων 62
ἀξιόπ. in c.ab Αἶσα 67
ἀξιόπ. cum d.in c.ex Αἶμα 70
ἀξιόπ. in c.ab Αἰνημαι 73
ἀξιόπ. ἰξιμαστος, ἰξιάρτος, &c. 77
ἀξιόπ.
ἀξιόπ. in ἰξιάρω.
ἀξιόπ. 80
ἀξιόπ. in c.ex Αἶσα 82
ἀξιόπ. Αἰσχ. 74
ἀξιόπ. in Ἐπος 447
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'ίστωρ 84
ἀξιόπ. cum d.in c.ex Αἰτία 87
ἀξιόπ. ἰξιτηλοπορος pro ἰξιέπω, xii.mum. Hesy. h. & sic d.
ἀξιόπ. & ἰξιφιδ. in ἀφετὴρ. 1703
ἀξ ακριβῶ & c.in c.ex Ἀ'κριβὼ 92
ἀξιόπ. cum d.in comp ex Ἀ'κάομαι 93
ἀξιόπ. in Ἐξ.
ἀξιόπ. in c.ex κλέπτ 808
ἀξιόπ. in c.ab Ἀ'κμὴ 96
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'κολάζω 97
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'κων 106
ἀξιόπ. cum d.in Ἐξ.
ἀξιόπ. ἰξιπλουτος, in com.ex Ἀ'πίστω 99
ἀξιόπ. cum d. 123
ἀξιόπ. in Ἀ'ρὴς 104
ἀξιόπ. in Ἀστὸς 108
ἀξιόπ. in c.ex Λεπτὸς 929
ἀξιόπ. cum d.in com.ex Ἀ'πίστω 111
ἀξιόπ. in ἐξαλείφω.
ἀξιόπ. in ἐξορκίω.
ἀξιόπ. in c.ex Ἀστρα 971
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λὸς 117
ἀξιόπ. 122
ἀξιόπ. in c.ex ἀλλοῖος 227
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λκμὴ 125
ἀξιόπ. cum d. in c.ex Ἀ'λκὴ 127
ἀξιόπ. in c.ex ἀλλότριος ibid.
ἀξιόπ. in ἐξαλλ.
ἀξιόπ. in ἐξαλλομαι.
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λς 129
ἀξιόπ. in ἐξαλλομαι.
ἀξιόπ. in c.ex Ἄλφα 131
ἀξιόπ. in c.ex Ἄλφα
ἀξιόπ. in ἐξαλύσκω.

ἀξιόπ. in comp.ex Ἀ'μφιτέτα. 131
ἀξιόπ. ἐξαυσαι cum d. in Ἀ'μαυρὸς 136
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'μάω ibid.
ἀξιόπ. cum deri. in c.ex Ἀ'μβλὺς 138
ἀξιόπ. cum d.in cum. ex Ἀ'μείβω 139
ἀξιόπ. significat etiam rependo, retribuo. Alchyl. in Prometh χαλῶν ποινὰς τῆς ὕβ' ἡμᾶς ἐξαμείβεται. retribuit mihi illas tam graues poenas.
ἀξιόπ. in ἀμυ.
ἀξιόπ. in c.ex Οὖας 1216
ἀξιόπ. in ὠθω.
ἀξιόπ. cum comp.
ἀξιόπ. in c.ex Κοῖτη 821
ἀξιόπ. in c. 1836
¶ ἀξ 585 Ἐξ, cum Ἐκ.
ἀξιόπ. in c.ex ἀγαστὸς 7
ἀξιόπ. cum d. 8
ἀξιόπ. in Ἐ. 10
ἀξιόπ. in c.ex Ἄγορε 22
ἀξιόπ. in c.ex Ἀγκὼν 14
ἀξιόπ. in c.ex ἀγορεύω 21
ἀξιόπ. in c.ex ἀγορεύω 20
ἀξιόπ. cum d.in c.ex Ἀγὼν 25
ἀξιόπ. & c. 33
ἀξιόπ. 48
ἀξιόπ. in Ἐ. 355
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λληθὴς 49
ἀξιόπ. in ἐκδρυμος 421
ἀξιόπ. 51
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'είρω 57
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'ημι 60
ἀξιόπ. cum d. 532
ἀξιόπ. 604
ἀξιόπ. in Ἀ'ὴρ 61
ἀξιόπ. in ἀξιωμα 655
ἀξιόπ. in ἀπήμων 62
ἀξιόπ. in c.ab Αἶσα 67
ἀξιόπ. cum d.in c.ex Αἶμα 70
ἀξιόπ. in c.ab Αἰνημαι 73
ἀξιόπ. ἰξιμαστος, ἰξιάρτος, &c. 77
ἀξιόπ.
ἀξιόπ. in ἰξιάρω.
ἀξιόπ. 80
ἀξιόπ. in c.ex Αἶσα 82
ἀξιόπ. Αἰσχ. 74
ἀξιόπ. in Ἐπος 447
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'ίστωρ 84
ἀξιόπ. cum d.in c.ex Αἰτία 87
ἀξιόπ. ἰξιτηλοπορος pro ἰξιέπω, xii.mum. Hesy. h. & sic d.
ἀξιόπ. & ἰξιφιδ. in ἀφετὴρ. 1703
ἀξ ακριβῶ & c.in c.ex Ἀ'κριβὼ 92
ἀξιόπ. cum d.in comp ex Ἀ'κάομαι 93
ἀξιόπ. in Ἐξ.
ἀξιόπ. in c.ex κλέπτ 808
ἀξιόπ. in c.ab Ἀ'κμὴ 96
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'κολάζω 97
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'κων 106
ἀξιόπ. cum d.in Ἐξ.
ἀξιόπ. ἰξιπλουτος, in com.ex Ἀ'πίστω 99
ἀξιόπ. cum d. 123
ἀξιόπ. in Ἀ'ρὴς 104
ἀξιόπ. in Ἀστὸς 108
ἀξιόπ. in c.ex Λεπτὸς 929
ἀξιόπ. cum d.in com.ex Ἀ'πίστω 111
ἀξιόπ. in ἐξαλείφω.
ἀξιόπ. in ἐξορκίω.
ἀξιόπ. in c.ex Ἀστρα 971
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λὸς 117
ἀξιόπ. 122
ἀξιόπ. in c.ex ἀλλοῖος 227
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λκμὴ 125
ἀξιόπ. cum d. in c.ex Ἀ'λκὴ 127
ἀξιόπ. in c.ex ἀλλότριος ibid.
ἀξιόπ. in ἐξαλλ.
ἀξιόπ. in ἐξαλλομαι.
ἀξιόπ. in c.ex Ἀ'λς 129
ἀξιόπ. in ἐξαλλομαι.
ἀξιόπ. in c.ex Ἄλφα 131
ἀξιόπ. in c.ex Ἄλφα
ἀξιόπ. in ἐξαλύσκω.

ἐπηγλίσσω, in c. ex Ἐγγλίσσω 437
ἐπεγκαταμίγνυμι, in ἐγκαταμίγνυμι 771
ἐπεγχρίω, in ἐγχρίω 1717
ἐπεγχέω, cum d. in ἐγχέω 1801
ΒΗΕ 436
ΕΠΕΙΓΩ 437
ἐπειδή, ἐπειδὴν, in Ἐπεί.
ἐπεικάζω, in c. ex εἰκάζω 450
ἐπεὶ, in Ἐπεί.
ἐπειλέω, in εἰλέω.
ἐπείκω in c. ex Εἴκω, cedo 452
ἔπειμι 570. & 574
ἔπειξις, in ἐπείγομαι.
ἐπειτὴν 493
ἐπείσομαι. & ἐπείγομαι, in ἔπειμι 460
ἐπεισαγω, in εἰσάγω 520
ἐπείσειμι, in c. ex Εἶμι 410
ἐπεισάγω, cum der. in dec ex εἰσφέρω 33
ἐπεισβαίνω, in εἰσβαίνω 232
ἐπεισδέχομαι, in εἰσδέχομαι.
ἐπείσειμι, in decomposit. ex εἶσειμι. 573
ἐπεισέρχομαι, in εἰσέρχομαι 521
ἐπεισηγέομαι, in εἰσηγέομαι 592
ΕΠΕΙΣΙΟΝ 437
ἐπεισκαλέω, in εἰσκαλέω 730
ἐπεισκρίνομαι 872
ἐπεισκυκλέω, cum d. in εἰσκυκλῶ 891
ἐπείσοδος, cum d. in εἴσοδος 1128
ἐπεισπαίω, in εἰσπαίω 1217
ἐπεισπηδάω, in εἰσπηδάω 1303
ἐπεισπίπτω, in εἰσπίπτω 1314
ἐπεισπλέω, in εἰσπλέω 1341
ἐπεισρέω, in εἰσρέω 1423
ἐπεισφέρω, in εἰσφέρω.
ἐπεισφρέω, in εἰσφρέω 1278
ἐπεισχέω, in εἰσχέω 642
ἐπεί τε, ἐπεὶ ἄν, in Ἐπεί.
ἐπεκβαίνω, in ἐκβαίνω 232
ἐπεκβάλλω, in ἐκβάλλω 273
ἐπεκδιδάσκω, in ἐκδιδάσκω 596
ἐπεκδιηγέομαι, cum d. in ex διηγέομαι 592
ἐπεκδίδωμι, in ἐκδίδωμι 399
ἐπεκδρομή, in ἐκτρέχω.
ἐπέκεινα, in c. ex Ἐκεῖνος 465
ἐπεκθέω, in ἐκθέω 632
ἐπεκκαλέω, in ἐκκαλέω 807
ἐπεκλανθάνομαι, in ἐκλανθάνω 957
ἐπεκπιεῖν, insuper ebibo. Eurip. in Cyclop. ἐπεκπιὼν γάλακτος ἀμφορέα.
ἐπεκπλέω, in ἐκπλέω 1334
ἐπέκτασις, ἐπεκτείνω, in ἐκτείνω. 1519
ἐπεκτρέχω, in ἐκτρέχω 1653
ἐπεκφέρω, in ἐκφέρω 1728
ἐπελαύνω, in ἐλαύνω.
ἐπελαφρίζω, &c. in c. ex Ἐλαφρός 473
ἐπελέγχω, in compos. ex Ἐλέγχω 472
ἐπελεύθω, in composit. ex Ἐλεύθω. 468
ἐπέλευσις, ἐπελευστικός, in ἐπέρχομαι.
ἐπεμβαδὸν, ἐπεμβαίνω, in ἐμβαίνω.
ἐπεμβάλλω, in decomp. ex ἐμβάλλω 244
ἐπεμπίπτω, in ἐμπίπτω.
ἐπεμβαίνω, in ἐπεμβάλλω.
ἐπεμπηδάω, in ἐμπηδάω 1303
ἐπεμπίπτω, in ἐμπίπτω 1315
ἐπενδύω cum d. in ex ἐνδύω 422
ἐπενεῖξαι, in ἐπιφέρω.
ἐπενθρώσκω, in ἐνθρώσκω 644
ἐπενθρώσκω, in comp. ex Θρώσκω. 652
ἐπενθυμέομαι, cum d. in ἐνθυμέομαι. 65
ἐπεντανύω, in ἐντανύω 1593
ἐπεντρυφάω, in ἐντρυφάω 552
ἐπεντύνω, ἐπεντύω, in c. ex Ἔντεα. 464
ἐπεξάγω, cum d. in decom. ab ἐξάγω 33
ἐπέξειμι, in decompos. ab Ἔξειμι. 574
ἐπεξελαύνω, in ἐξελαύνω 468
ἐπεξέλευσις, in ἐπεξέρχομαι.
ἐπεξεργάζομαι, cum d. in ἐξεργάζομαι 50
ἐπεξέρχομαι, in ἐξέρχομαι 522
ἐπεξελέγχω, in ἐξελέγχω 539
ἐπεξήγησις, in decomp. ab ἐξηγέομαι. 592
ἐπέξοδος, in ἔξοδος 1129
ἔοικα, in c. ex Εἴκω, similis sum 449
ἐπεργάζομαι, cum d. 507
ἐπερείδω, cum d. in com. ex Ἐρείδω. 519
ἐπερέσσω, in c. ab Ἐρέσσω 514
ἐπέρχομαι, in ... 460
ἐπερύω, in comp. ex Ἐρύω, traho 510
ἐπέρχομαι 521
ἐπερωτάω, cum d. in c. ex Ἐρωτάω. 524
ἐπεσθίω, in ἐπεσθίω.
ἐπεσβάλλω, in ἐσβάλλω.
ἐπεσσύμενος, in c. ex Σεύω 252
ἐπέσθω, & ἐπεσθίω, in c. ab Ἐσθίω. 525
ἐπέστην in ἐφίστημι.
ἐπέτειος in ἔτος.
ἐπευφημέω, in c. 751
ἐπίκαυλος, in comp. ex Καυλός. 758
ἐπετῆς 512
ἐπέτης φέρε 1735
ἐπέτοξος, in c. 1772
ἐπέω, in deriu. ex Ἔπω, sequor. 491
ἐπηετανός, in ἐπηετής.
ἐπήκοος in ἐπακούω.
ἐπηλυγάζω, in ἐλυγάζω 656
ἐπηλυσίη, in c. ex ἐλύω 535
ἐπήλυσις, in ἐπέρχομαι.
ἐπηλυσιάζω, in ... 1719
ἐπημοιβός, in c. ... 541
ἐπημύω, in ἡμύω 1850
ἐπήνη 550
ἐπηνήνοθε, cum d. cum ἐπανθέω.
ἐπηπειρώτης, in ἐπαίρω 173
ἐπηρεάζω cum d. in c. ex Ἀρειά, cum pr. 18
ἐπήτριμος, in ἐπήτρις.
ἐπηχέω, in ἠχέω 100
Ἐπίαι, operculum arcæ seu cistæ. Hesych. Item pro macula à sole, idem quod ἔφηλις, Eust.
ἐπηλυγάζω, in λύγη 978
ἔπηλυς, cum d. in ἐπέρχομαι.
ἐπημοιβός, in ἐπαμείβω.
ἐπηκόσμιος, in compos. ex Κόσμος. 153
ἐπήρατος, in c. definentibus in ... 58
ἐπήρατος, in c. ex ἐρατός 497
ΕΠΗΡΕΑΖΩ, cum d. 487
ἐπήρεια, in Ἐπηρεάζω.
ἐπήρετμος, in c. ex ἐρετμός 511
ἐπηρεφής in ἐρέφω.
ἐπηρεσία, in c. ... 511
ἐπηρίζω, in c. ex ἐρίζω 517
ἐπητής, in deriuat. ex Ἔπω, dico 492
ἐπηπειρωτικός, in c. ex Ἤπειρος 612
ἐπητύς, in ἐπητής.
ἐπηχέω 614
ἐπῆρος pro ἐπίφορος, reperitur, apud Greg.
ΕΠΙ 488
ἐπιάλλω in c. ex Ἰάλλω 665
ἐπιάλτης, in ἐφιάλτης.
ἐπιανδάνω, complaceo, gratus sum. Iliad. ... ἐπιανδάνει ... Odyss. ... Compos. ex Ἁνδάνω.
ἐπιαύω in c. ex Ἰαύω 667
ἐπιάχω in c. ex Ἰάχω 668
ἐπιβαίνω cum c. 233
ἐπιβάλλω, cum d. 244
ἐπιβάπτω, cum d. in c. cum præp. 214
ἐπιβαρέω, in composit. ex Βάρος. 216
ἐπιβάτης cum d. in ἐπιβαίνω.
ἐπιβαστάζω in c. ex Βαστάζω 237
ἐπιβατεύω, ἐπιβάτης, &c. in ἐπιβαίνω.
ΕΠΙΒΔΑ 489
ἐπιβεβαιόω, in compos. ex Βέβαιος. 261
ἐπιβήτωρ, ἐπιβάτωρ, in Ἐπιβαίνω.
ἐπιβιβάζω, in c. ex Βιβάζω 237
ἐπιβιόω, in c. ex Βιόω 265
ἐπιβλάπτω, cum d. in c. ex Βλάπτω 267
ἐπιβλαστάνω, cum d. in c. ex Βλαστάνω ibid.
ἐπιβολή, ἐπιβλήδην, ἐπίβλημα, ἐπιβλής, ἐπίβλητος, cum d. in ἐπιβάλλω.
ἐπιβλύζω in c. ex Βλύζω 271
ἐπιβοάω, in c. ex Βοάω 272
ἐπιβουλεύω, cum d. in c. ex Βουλεύω. 273
ἐπιβόσκω, ἐπιβόσκοντες, in ἐπιβόσκω.
ἐπιβόσκος, in c. ex ... 281
ἐπιβόρεω, cum d. in ἐπιβάλλω.
ἐπιβρέμω in composit. ex Βρέμω. 275
ἐπιβρίθω, cum d. in comp. ex Βρίθω. 282
ἐπιβάκχος, in Βακχος 828
ἐπιβρυχάομαι, cum d. 278
ἐπιβραδύνω, in comp. ex Βραδύς. 283
ἐπιβραχύ in c. ex Βραχύς 284
ἐπιβριμάω in c. ex Βριμάω ibid.
ἐπιβρίζω, in c. 286
ἐπιβρέχω in c. ex Βρέχω 287
ἐπιβρέμω, in ἐπιβρέμω.
ἐπιβροντάω, cum d. in c. ex Βροντή. 288
ἐπιβροχή, in ἐπιβρέχω.
ἐπιβρύχω in c. ex Βρύχω 290
ἐπιβρύω in c. ex Βρύω 291
ἐπιβρόσκω, in compos. ex Βρώσκω. 291
ἐπιβύω, cum d. in composit. ex Βύω. 293
ἐπιβωμίζω, ἐπιβώμιος, in c. ex Βωμός 294
ἐπιβώτωρ, in ἐπιβόσκω.
ἐπίγαιος, in c. ex Γαῖα 295
ἐπιγαμβρεύω, cum d. in c. ex Γαμβρός 293
ἐπιγαμία, cum der. in c. ex Γαμέω. 299
ἐπιγάννυμαι in c. ex Γάνος ibid.
ἐπιγάστριος, in c. ex Γαστήρ 301
ἐπιγαυρόομαι, in comp. ex Γαῦρος ibid.
ἐπίγαυλος, in c. ex Καυλός 758
ἐπίγειον in ἐπίγειος.
ἐπίγειος, in c. 1772
ἐπιγελάω in c. ex Γελάω 311
ἐπιγένημα, in ἐπιγίγνομαι.
ἐπιγενής 304
ἐπιγενέω, cum d. 3
ἐπιγεραίρω, in c. ex Γέρας 313
ἐπιγηθέω, in c. ex Γηθέω 314
ἐπιγηράω in ἐπιγηράσκω.
ἐπιγίγνομαι 305
ἐπιγιγνώσκω vel ἐπιγινώσκω 319
ἐπιγλυκύς, cum d. in c. ex Γλυκύς 327
ἐπιγλωσσάομαι, ἄομαι lingua effero, deblatero. Æschyl. in Prometh.
ἐπιγνάμπτω, &c. cum d. 318
ἐπιγνάμπτω in comp. ex γνάμπτω 741
ἐπιγνώμων, ἐπιγνώμων, ἐπίγνωσις, in ἐπιγιγνώσκω.
ἐπίγονος cum d. 308
ἐπιγουνίς, ἐπιγουνίς, &c in c. ex Γόνυ 331
ἐπιγραβδην, ἐπίγραμμα, cum d. in ἐπιγράφω.
ἐπιγράφω cum d. 336
ἐπίγρυπος 343
ἐπιδαίομαι, in c. ex Δαίω, disco. 350. & in c. ex Δαίω, epulum præbeo ibid.
ἐπιδαιτρος, in c. ex Δαίω, diuido. 351
ἐπιδαιτρεύομαι, in c. ex Δαίω, epulum præbeo. ibid.
ἐπιδαίτης, in compos. ex δαιτρός. ibid.
ἐπιδάκνω, in c. ex Δάκνω, cum præp. 353
ἐπιδακρύω, in c. 355
ἐπιδανείζω, in c. ex Δανός 357
ἐπιδασύς, in c. ex Δασύς 359
ἐπιδαψιλεύομαι 360
ἐπιδεής, in ἐπιδέομαι.
ἐπίδειγμα, in ἐπιδείκνυμι
ἐπιδείελος, in c. ex Δείλη 365
ἐπιδείκνυμι, ἐπίδειξις, ἐπιδεικτικὸς 364
ἐπιδέξιος cum d. in c. 357
ἐπιδέκατος, in c. 368
ἐπιδέμνιος, in c. ex Δέμνιον 370
ἐπιδεξιόθεν, in c. ex Ἐνδέξιος 474
ἐπίδειξις, cum der. in c. ex Δεῖξις 374
ἐπιδέομαι, in c. ex Δέω 387
ἐπιδέρκω in c. ex Δέρκω 374
ἐπιδέρω, cum d. in c. 376
ἐπιδερματὶς, ἐπιδερμὶς, cum ἐπιδέρω.
ἐπίδεσις, ἐπίδεσμος, cum d. in ἐπιδέω.
ἐπιδεσπόζω, in c. ex Δεσπόζω. 376
ἐπιδεύομαι, ἐπιδευὴς, in ἐπιδεύομαι.
ἐπιδέχομαι 381
ἐπιδηλόω, in ἐπιδήλομαι. 384
ἐπίδημος, in c. ex Δῆμος 383
ἐπιδημέω &c. in ἐπίδημος.
ἐπιδημιουργέω, in δημιουργός 300
ἐπίδημος, cum d. in comp. ex Δῆμος 390
ἐπιδιαβαίνω in διαβαίνω
ἐπιδιαγιγνώσκω, in διαγιγνώσκω. 232
ἐπιδιατίθημι in ἐπιδιατίθημι.
ἐπιδιαιτάω, in c. ex Δίαιτα 394
ἐπιδιακρίνομαι, in διακρίνομαι 761
ἐπιδιακρίνω, in διακρίνω 872
ἐπιδιαμένω, in διαμένω 926
ἐπιδιανύω, in διανύω 1059
ἐπιδιατάττω, in διατάττω 1353
ἐπιδιασκεδάζω, cum d. in c. ex διασκεδάζω 1478
ἐπιδιατάσσομαι, in διατάσσω 1512
ἐπιδιατίθημι, in διατίθημι 1621
ἐπιδιατρίβω, in διατρίβω 1669
ἐπιδιδυμίς, in c. ex Δίδυμος 397
ἐπιδίδωμι 399
ἐπιδιέξειμι, in διεξέρχομαι 532
ἐπιδίζημαι, in comp. ex Δίζω 401
ἐπιδιηγέομαι, in decomp. ex διηγέομαι 593
ἐπιδινέω, cum d. 405
ἐπιδίξιος 404
ἐπιδιορθόω in διορθόω 1311
ἐπιδιπλόω in comp. ex Διπλόω 416
ἐπιδιφράζω, in decomp. ex διφράζω 1193
ἐπιδιφριάς, cum d. in c. ex Δίφρος 408
ἐπίδιφρος, cum d. in c. ex Δίφρος 41
ἐπιδίψιος in c. ex Δίψα ibid.
ἐπιδιΐσσω in c. ex ἰδίω 619
ἐπιδιώκω in c. ex Διώκω 411
ἐπιδοιάζω, ἐπιδοιάζω
ἐπιδοκέω, cum d. in comp. ex δοκέω 415
ἐπιδορπίζομαι in c. ex Δόρυ 418
ἐπιδόρπιος, cum d. in comp. ex Δόρπον ibid.
ἐπίδοσις, cum d. & ἐπιδοτικός, in ἐπιδίδωμι
ἐπιδουπέω in c. ex Δουπέω 410
ἐπιδοχή, in ἐπιδέχομαι.
ἐπιδράσσομαι, in c. ex Δράσσω 411
ἐπιδρομή, &c. in ἐπιτρέχω 1664
ἐπιδυναστεύω, in c. 417
ἐπιδύω 419
ἐπιδυσφημέω, in δυσφημέω 1718
ἐπιδύω, cum ἐπιδύω.
ἐπιείκεια in ἐπιεικής.
ἐπιείκελος, in c. ab εἴκελος 452
ἐπιεικής cum d. in ἔοικα.
ἐπιεικτός, in ἐπιεικής.
ἐπιείκω in c. ex Εἴκω, cedo ibid.
ἐπιεννύω, in ἐπιέννυμι.
ἐπιέλπομαι in c. ex Ἔλπω 430
ἐπιέννυμι in c. ex Ἕννυμι 561
ἐπιέτομαι, in ἐπίπτομαι.
ἐπιζάω, in ἐπιζάω.
ἐπιζάφελος, cum der. in Ζαφελής 576
ἐπιζάω, in c. ex Ζάω 577
ἐπίζεμα in ἐπιζέω.
ἐπιζεύγνυμι, cum d. 579
ἐπιζέω in c. 582
ἐπίζηλος, in c. ex Ζῆλος 583
ἐπιζηλοτυπέω, in ζηλοτυπέω 1680
ἐπιζήμιος, cum d. in com. ex Ζημία 584
ἐπιζητέω, cum d. in c. 585
ἐπιζώννυμι, in ἐπιζώννυμι.
ἐπιζωγρέω 586
ἐπίζωος, in ἐπίζως.
ἐπιθαλάσσιος, cum d. in c. ex Θάλασσα 616
ἐπιθαλάμιος, &c. in c. 617
ἐπιθάλπω in c. ex Θάλπω 618
ἐπιθαμβέω in c. ex Θάμβος ibid.
ἐπιθανάτιος, cum d. in c. ex Θάνατος 622
ἐπιθαρσέω, in c. in Θαρσέω ibid.
ἐπιθαρρύνω, cum d. in c. 621
ἐπιθαυμάζω in comp. ex Θαυμάζω 623
ἐπιθειάζω, & ἐπιθειάζω, cum der. 628
ἐπιθεραπεύω, in comp. ex Θεραπεύω 629
ἐπίθεμα, ἐπίθεσις, in ἐπιτίθημι.
ἐπιθεσπίζω, cum d. in c. ex Θέσπις 6
ἐπιθ.

ἐπιθέτης, cum d. in ἐπιτίθημι.
ἐπιθέω in c. ex Θέω 632
ἐπιθεωρέω, in c. ex Θεωρέω 633
ἐπιθήγω in c. ex Θήγω ibid.
ἐπιθήκη, ἐπίθημα, cum d. in ἐπιτίθημι.
ἐπιθήραρχος, qui aliis θηράρχοις præest. Gaza exp. duplaris ferarius. ἐπιθηραρχία duplaris feraria. 100
ἐπιθίγω, cum d. in c. ex Θίγω 639
ἐπιθλίβω in com. ex Θλίβω 640
ἐπιθοάζω, in c. ex Θοός 644
ἐπιθολόω, in c. ex Θολός ibid.
ἐπιθορέω, cum d. in c. ex Θόρω 645
ἐπιθορυβέω, in com. ex Θόρυβος. ibid.
ἐπιθραύω, in c. ex Θραύω 646
ἐπιθρηνέω, in c. ex Θρῆνος 647
ἐπιθρυλέω in c. ex Θρύλος 650
ἐπιθρώσκω, in c. ex Θρώσκω 652
ἐπιθυμέω cum ἐπιθυμία 662
ἐπιθυμητής cum d. in ἐπιθυμέω. ibid.
ἐπιθυμία ibid.
ἐπιθυμιάω, cum d. in c. ex Θυμιάω 654
ἐπιθυμίς &c. 656
ἐπιθυμίδιον, in c. 367
ἐπιθυνέω, in c. 675
ἐπιθύω, in c. ex Θύω in c. cum pr. 661 & 662
ἐπιθωρακίζω cum d. in c. ex Θώραξ 664
ἐπιθωΰσσω, in c. ex Θωΰσσω ibid
ἐπιΐδμων, in ἴδμων 689
ἐπιίστωρ, in c. ex Ἵστωρ 712
ἐπικαγχάζω, in c. 717
ἐπικαθέζομαι, in καθέζομαι 441
ἐπικαθεύδω, in καθεύδω 534
ἐπικάθημαι, in decom. ex κάθημαι. 401
ἐπικαθίστημι, in dec. ex Καθίστημι. 702
ἐπικαιρίζω, in c. ex Καιρός 720
ἐπίκαιρος, cum d. in c. 721
ἐπικαίω in c. cum pr. 723
ἐπικαλλωπίζομαι, in c. ex καλλωπίζομαι 728
ἐπικαλέω 731
ἐπικαλύπτω, cum d. in c. 736
ἐπικάμπτω, cum d. in c. cum præpos. 740
ἐπικαρσίως, in Καρσίος 742
ἐπικάρ, in c. ex Κάρ 741
ἐπίκαρπος, cum d. in c. 750. & 752
ἐπικάρσιος, in c. ex Κάρσιος 752
ἐπικαρύσσω, in Καρύκη 753
ἐπικαταβαίνω, in καταβαίνω 233
ἐπικατάγνυμι, in decom. ex κατάγνυμι 46
ἐπικατάγομαι, in dec. ex κατάγω. 33
ἐπικαταδαρθάνω, in c. ex Δαρθάνω 359
ἐπικατακλείω in κατακλείω 810
ἐπικατακοιμάομαι, in κατακοιμίζομαι 819
ἐπικαταλαμβάνω, in dec. ex καταλαμβάνω 921
ἐπικαταπίπτω, in decom. ex καταπίπτω 131
ἐπικαταρρήσσω, in καταρράσσω 1418
ἐπικαταρρίπτω, in καταρρίπτω 1425
ἐπικαταρρήγνυμι in καταρρήγνυμι 1430
ἐπικαταστέλλω, in καταστέλλω 1452
ἐπικατασκάπτω, in κατασκάπτω 1470
ἐπικατασπένδω, in κατασπένδω. 1507
ἐπικαταστρέφω, in καταστρέφω 1546
ἐπικατασφάττω, in κατασφάττω. 1560
ἐπικατατέμνω, in κατατέμνω 1604
ἐπικαταφέρω, &c. in καταφέρω. 1730
ἐπικαταχέω in καταχέω 1809
ἐπικαταψηφίζομαι, in καταψηφίζομαι 1840
ἐπικατέχω in κατέχω 495
ἐπικατοικέω, in decompos. ex κάτοικος 1141
ἐπικαυσίω, in c. ex Καυσία 754
ἐπίκαυλος, in c. 1772
ἐπικαύχημα, ἐπικαύχησις, in ἐπικαυχάομαι.
ἐπικαυχάομαι, cum d. in c. ex Καυχάομαι 757
ἐπικαχλάζω in Κάχληξ 758
ἐπικεάζω, in ἐπικεάζω 756
ἐπίκειμαι 761
ἐπικείρω in c. ex Κείρω 763
ἐπικελεύω in c. ex κελεύω 766
ἐπικέλλω, in c. ex Κέλλω 765
ἐπίκενος, in c. ex Κενός 767
ἐπικεράννυμι, cum d. in c. ex κεράννυμι 771
ἐπικέρας, in c. ex Κέρας 774
ἐπικεραστικός, in ἐπικεράννυμι.
ἐπικέρασμα, cum ἐπικεράννυμι.
ἐπικερδής, in c. ex Κέρδος 775
ἐπικερτομέω, cum der. in κέρτομος. 1506
ἐπικεύθω, in c. ex Κεύθω 777
ἐπικεφάλαιον, in compos. ex Κεφαλή. 779
ἐπικήδειος, in c. ex Κῆδος, funus 781
ἐπικήπιος, in c. ex Κῆπος 784
ἐπίκηρος, cum d. in c. ex Κήρ ibid.
ἐπικηρυκεύομαι, in compos. ex Κῆρυξ. 785
ἐπικηρύττω, cum d. in c. ex κηρύσσω ibid.
ἐπικίδνημι, in c. 1471
ἐπικινδυνεύομαι, in c. ex κινδυνεύω 791
ἐπικίνδυνος, cum d. in com. ex Κίνδυνος 790
ἐπικλαίω, in c. ex Κλαίω 798
ἐπικλαυσις ibid.
ἐπικλάω, in c. ex Κλάω 798
ἐπικλεής in c. ex Κλέος 801
ἐπικλείω in c. 80. 801
ἐπίκλημα, ἐπίκλησις, in ἐπικαλέω.
ἐπίκληρος, cum d. in c. cum præp. 804
ἐπίκλητος, ἐπικλητεύω, in ἐπικαλέω.
ἐπικλίνω, cum d. 807
ἐπικλονέω, in c. ex Κλόνος 809
ἐπίκλοπος, in c. cum pr. 801
ἐπικλύζω, cum d. in com. ex Κλύζω. 809
ἐπικλυτός, in c. ex Κλύω 810
ἐπικλώθω, in c. ex Κλώθω 812
ἐπικνήμιος, in comp. ex κνήμη. 741
ἐπικνάω, in c. ex κνάω 813
ἐπικνίζω, ἐπίκνισις, in compo. ex κνίζω 814
ἐπικοιλός, in c. ex Κοῖλος 818
ἐπικοιμάομαι, in comp. ex Κοιμάω. ibid.
ἐπίκοινος, ἐπικοινωνέω, in c. ex Κοινός 820
ἐπικοιτάζομαι, in c. ex Κοίτη 281
ἐπικολλάω, cum d. in com. ex Κόλλα. 825
ἐπικολπίδιον, in c. ex Κόλπος 810
ἐπικομίζω in c. ex κομίζω 832
ἐπικομπάζω, in c. ex Κόμπος 836
ἐπικόμπιος ibid.
ἐπικονδυλίζω, cum d. 843
ἐπικορίζω, in compos. ex κορίζομαι. 848
ἐπίκουρος, in ἐπικείρω.
ἐπικορύσσομαι, in comp. ex Κόρυς. 851
ἐπικοσμέω, in compos. ex Κόσμος. 853
ἐπικοτταβίζειν, in com. ex Κότταβος. 855
ἐπικότως, in c. ex Κότος ibid.
ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, cum d. 489
ἐπικουφίζω, in c. ex Κοῦφος 857
ἐπικραδάω, in c. ex Κράδη 858
ἐπικράζω, in c. ex Κράζω ibid.
ἐπικραίνω, ἐπικραιαίνω, in c. ex Κραίνω 859
ἐπικρανίδιον, ἐπικρανίς, in c. ex Κρανίον 748
ἐπίκρασις, in ἐπικεράννυμι.
ἐπικρατεύω 864
ἐπικρατέω, ἐπικρατής, cum d. ibid.
ἐπικράτιδες, sudaria, sudatoria lintea apud Hipp. in προγνωστικοῖς. Hesych. exp. ἐπίκρανα, περισκεφαλαίας καλύμματα.
Ἐπικρατίδιον, idem Hesychius dicit esse σημαντικὸν κλίνυμα τῆς κεφαλῆς, innuens deriuari ex nomine κράς seu κρὰς, caput.
ἐπικρατικός, in ἐπικεράννυμι.
ἐπικρατύνω in κρατύνω 861
ἐπικρατής, in ἐπικρατέω.
ἐπικρεμάννυμι, ἐπικρεμάννυμι, ἐπικρέμαμαι, cum d. in com. ex Κρεμάω 867
ἐπικρημνός, in c. ex Κρημνός 868
ἐπικρητηρίδιον, in κρατήρ 770
ἐπικρίνω 872
ἐπίκριον, in Ἴκριον 678
ἐπίκρισις ἐπικριτής ἐπίκριτος, in ἐπικρίνω.
ἐπίκροτος, cum d. in c. cum præposi. 877
ἐπικρύω, cum d. in com pos. ex Κρύος. 879
ἐπικρύπτω, cum d. in c. ex Κρύπτω. 881
ἐπικτάομαι, in compos. ex κτάομαι 883
ἐπικτένιον, in c. ex Κτείς 885
ἐπίκτησις, ἐπίκτητος, in ἐπικτάομαι.
ἐπικτίζω, in c. ex Κτίζω 886
ἐπικτυπέω, in c. ex κτυπέω 882
ἐπικυδής, in c. ex Κῦδος 889
ἐπικυέω, cum d. in c. ex κυέω 902
ἐπικυΐσκω, in c. ex Κύω ibid.
ἐπικύκλιος, in c. ex κύκλος 891
ἐπικυλίδιος, in c. ex Κυλίς 893
ἐπικυλίκειον, in κυλίκειον ibid.
ἐπικυλινδέω, cum d. in c. ex κυλινδέω ibid.
ἐπικυλινδρόω, in com. ex κύλινδρος. ibid.
ἐπικυματίζω, ἐπικυματίζω, in com. 894
ἐπικυνέω in c. ex Κυνέω, osculor.
ἐπικύπτω in c. 897
ἐπικυρέω, in ἐπικύρω.
ἐπικυρόω, in c. ex Κῦρος 899
ἐπίκυρτος, cum d. in com. ex Κυρτός ibid.
ἐπικύρω, in c. 900
ἐπίκυφος, in ἐπικύπτω.
ἐπικωθωνίζομαι, in Κώθων 904
ἐπικωκύω, in c. ex Κωκύω ibid.
ἐπικωλύω, cum d. in comp. ex Κωλύω. 906
ἐπικωμάζω, ἐπίκωμος, in c. ex Κῶμος 907
ἐπικωμῳδέω, in κωμῳδός 54
ἐπίκωπος, cum d. in c. ex Κώπη, remus 908
ἐπιλαγχάνω, in com. ex Λαγχάνω 912
ἐπιλάζομαι, in com. ex Λάζομαι. 913
Ἐπιλαῖς, vide in Ὑπολαΐς.
ἐπιλαμβάνω 919
ἐπιλάμπω, in c. ex Λάμπω 926
ἐπιλανθάνω, in ἐπιλήθω.
ἐπιλαρχία, in ἴλαρχος 200
ἐπιλέγω 934. 937
ἐπιλείβω, in c. ex Λείβω 951
ἐπιλείπω 954
ἐπιλείχω, in c. cum pr. 956
ἐπίλειψις, in ἐπιλείπω.
ἐπίλεκτος, ἐπίλεξις, in ἐπιλέγω. 914
ἐπίλευκος, cum d. in com. ex Λευκός 960
ἐπιλεύσσω, in c. ex Λεύσσω ibid.
ἐπιλήθω, in c. 963
ἐπιληκέω in c. ex Ληκέω 964
ἐπιλήμαιος, cum der. in c. ex Λῆμα. 965
ἐπίληπτος, cum d. in ἐπιλαμβάνω.
ἐπιλήσμη, ἐπιλήσμων, cum d. in ἐπιλήθω.
ἐπίληψις cum d. in ἐπιλαμβάνω.
ἐπιλίγδην, in Λίγδην 966
ἐπιλιπαίνω, in c. ex Λίπος 970
ἐπιλίζω ἐπιλίζω, in c. 680
ἐπιλιβάς, in c. ex Λιβάς 972
ἐπιλογή, in ἐπιλέγω 934
ἐπιλογίζομαι, cum d. in c. ex λογίζομαι 947
ἐπίλογος, in ἐπιλέγω 937
ἐπιλοίμια ἔπη, in Λοιμός 973
ἐπίλοιπος, in ἐπιλείπω.
ἐπίλυτρον, in c. ex 2. & 3 perf. præt. pass. 974
ἐπιλύομαι in ἐπιλύω.
ἐπίλυπος, cum d. in c. 981
ἐπιλύω, cum d. 985
ἐπιμαίνομαι, in c. cum præposit. 992
ἐπιμαίομαι, in c. ex Μάω, cupio. 1015. & in Μάω quæro 1014
ἐπίμαλθος, in c. ex μάλθα 996
ἐπιμανής, in ἐπιμαίνομαι.
ἐπιμανθάνω, in c. cum præposit. 998
ἐπίμαργος, cum d. in c. ex Μάργος. 1003
ἐπιμαρτυρέω, cum d. in c. 1005
ἐπιμαστεύομαι, in c. ex Ματεύομαι. 1006
ἐπιμάσσομαι, in com. ex Μάσσω, tango 1008
ἐπιμάσσω, in c. ex Μάσσω, abstergo ibid.
ἐπιμαστίδιος, in c. ex μαστός 990
ἐπίμαστις ibid. & in c. ex Μαστεύω 1008
ἐπίμαχος, cum d. in c. cum præpos. 1011
ἐπιμειδιάω, in c. ex Μειδιάω 1018
ἐπιμέλας, cum d. in comp. ex Μέλας 1024
ἐπιμέλεια, ἐπιμελέομαι, cum d. ἐπιμελής, in comp. ex Μέλει 1025
ἐπιμελητής, cum d. in ἐπιμελέομαι.
ἐπιμέλλω, in c. ex Μέλλω 1028
ἐπιμέλπω, in c. ex Μέλπω 1030
ἐπιμελῶς, in ἐπιμελής.
ἐπιμέμφομαι, cum d. in c. ex Μέμφομαι ibid.
ἐπιμένω in compo. cum præposit. 1031
ἐπιμερής, cum d. in comp. ex μέρος 1021
ἐπιμεσόω, in c. ex Μέσος 1034
ἐπίμεστος, in c. ex Μεστός ibid.
ἐπιμεθύω, cum d. 1040
ἐπιμήδομαι, in comp. ex μήδομαι 1043
ἐπιμηδής, cum d. in comp. ex Μῆδος ibid.
ἐπιμήκης, in c. ex Μῆκος. 1044
ἐπιμηλεύς, in c. 1045
ἐπιμήνιος, in c. ex Μήν, mensis 1047
ἐπιμηχανάομαι, in c. 1052
ἐπιμίγνυμι 1054
ἐπιμιγής ibid.
ἐπιμιξία, idem quod ἐπιμιξία.
ἐπίμιξ, & ἐπιμιξία, in ἐπιμίγνυμι.
ἐπιμίσγομαι ibid.
ἐπιμιθ..., in c. 1058
ἐπιμιμνήσκομαι, in comp. cum præpos. 1061
ἐπιμοιράω, in c. ex μοῖρα 1023
ἐπιμολος, in c. ex Μολεῖν 1064
ἐπιμομφή, in ἐπιμέμφομαι.
ἐπιμονόω, in c. ex Μόνος 1167
ἐπιμόριος, in c. ex μόριον 1022
ἐπιμύζω, in Μύζω 1072
ἐπιμυθέομαι, in c. ex Μῦθος, verbum 1073
ἐπιμυθεύω, & ἐπιμύθιον, in c. ex Μῦθος, fabula 1074
ἐπιμύλιος, cum d. in comp. ex Μύλη 1076
ἐπίμυξις, in ἐπιμύζω.
ἐπιμύω, in c. ex Μύω 1080
ἐπιμύσσω, in comp. ex Μύσσω 1079
ἐπιμωμάομαι, cum d. in c. ex Μῶμος 1082
ἐπίναστος, in c. ex ναίω habito 1083
ἐπινάσσω, in comp. ex Νάσσω 1086
ἐπινέω, in c. 1087
ἐπινέμω, cum d. in comp. cum præp. 1090
ἐπινεύω, in c. 1097
ἐπινεφής 1098
ἐπινεφρίς, cum d. in comp. ex Νεφρός ibid.
ἐπινεφρίδιον, in c. ex Νεφρός ibi.
ἐπινεφέω, in ἐπινεφής.
ἐπινέω, in c. ex Νέω 1099
ἐπινήθω ibid.
ἐπινήχομαι, in ἐπινέω.
ἐπινίσσομαι, in ἐπινέω.
ἐπινίφω, in ἐπινήθω.
ἐπινήσσω, in c. ex Νῆσος 1102
ἐπινήχομαι, in c. ex νήχω 1099
ἐπινίω, in ἐπινέω.
ἐπινίκιος, in c. 1102
ἐπινίπτω, in c. ex Νίπτω 1103
ἐπινίσσομαι, in com. ex Νίω, redeo 1099
ἐπινίφω, in c. ex Νίφω 1104
ἐπινοέω, ἐπινοέω, cum d. 1109. & 1110
ἐπινομία, in ἐπινέμω 1091
ἐπινομίς, in c. 1106
ἐπινομοθετέω, in νομοθέτης 1628
ἐπινόμος, in ἐπινέμω.
ἐπίνοσος, cum d. in comp. ex Νόσος 1111
ἐπινωτίζω, in c. ex νωτίζω 1113
ἐπινυκτί, in ... retinentibus νυκτ. 1115
ἐπινυστάζω, in compos. ex Νυστάζω 1116
ἐπινώτιος, cum d. in c. ex Νῶτος 1117
ἐπιξενόω, in c. ex Ξένος 1118
ἐπίξανθος, in c. ex Ξανθός ibid.

ἐπιξενοῦμαι in c. cum pr. 1119
ἐπιξέω, in c. ex Ξέω 1121
ἐπιξηραίνω, in c. ex Ξηρὸς 1123
ἐπιξιφίζω in c. ex Ξίφος ibid.
ἐπιξυνῳδέω, in ἐπιξυνῳδέω.
ἐπίξυνος, in Ξυνὸς 1124
ἐπιξύω, in c. ex ξύω 1122
ἐπόγδοος, in Ὄγδοος 1151
ἐπιόπτομαι, in c. cum pr. 1176
ἐπίορκος, cum d. in compos. ex Ὅρκος 1195
ἐπιόσσομαι, in c. ex ὄσσομαι 1185
& in c. ex Ὄσσα 12[illegible]
ἐπίουρα, & ἐπίουρος 1201
ἐπίουρος, & ἐπίουρος 1222
ἐπίοψις, in c. ex ὄψις 572
ἐπιόπτομαι, in c. cum præposit. 1176
ἐπίπαγος, in ἐπιπήγνυμι.
ἐπιπάγχυ, in πάγχυ 1246
ἐπιπαιανίζω, in c. ex Παιὰν 1233
ἐπιπαίζω in c. ex Παίζω ibid.
ἐπιπαίω, in c. ex Παίω 1237
ἐπιπακτὶς, ἐπιπακτέω, in ἐπιπήγνυμι 1301
ἐπιπαλαμάομαι, in c. ex Παλάμη. 1238
ἐπιπαμφαλάω, in παμφαλάω. 1708
ἐπίπας, in c. 1246
ἐπίπαππος, in com. ex πάππος avus 1241
ἐπιπαραιτέω, ἐπιπαραινέω, in παραινέω 1299
ἐπιπαρασκευάζω, in d. 1480
ἐπιπάρειμι in πάρειμι 571. & 574
ἐπιπαρέξειμι, in decom. ab ἔξειμι. 574
ἐπιπάροδος 1131
ἐπιπαρρησιάζω, in παρρησιάζω 1196
ἐπιπάσσω, ἐπίπαστος, in com. ex Πάσσω 1247
ἐπιπατάγέω, in compos. ex πατάγέω. 1251
ἐπιπάτωρ, in c. 1253
ἐπιπαφλάζω, in compos. ex παφλάζω 1749
ἐπίπεδος, in c. 1258
ἐπιπείθω, cum der. in com. ex Πείθω. 1261
ἐπιπελάω, in c. 1265
ἐπιπελάζω, in Πίλαρος.
ἐπιπέμπομαι, in c. 1277
ἐπιπεμπτάμοιρος, in πεντάμοιρος. 1023
ἐπιπέμπτος, in c. ex Πέντε 1286
ἐπιπέμπω, cum d. 1279
ἐπίπερκος in c. ex Πέρκος 1294
ἐπιπέτομαι, ἐπιπέτομαι, in c. cum pr. 1298
ἐπιπετρος, in c. ex Πέτρος 1299
ἐπιπήγνυμι, in c. cum pr. 1301
ἐπιπηδάω, in c. ex Πηδάω 1303
ἐπίπηξις in ἐπιπήγνυμι.
ἐπιπήχυιος, in c. ex Πῆχυς 1306
ἐπιπίλεος, in c. 1308
ἐπιπίνω, in c. cum pr. 1311
ἐπιπίπτω 1315
ἐπιπίστωσις 1263
ἔπιπλα, in ἐπιπλέω.
ἐπιπλάσσω, cum d. 1322
ἐπιπλατυγίζω, in com. ex πλατυγίζω 1325
ἐπιπλατύνω, in comp. ex Πλατύς. ibid.
ἐπιπλεῖον, & ἐπιπλεῖστα, in c. ex Πολύς. 1362
ἐπιπλέκω 1327
ἐπίπλεος, in c. ex Πλεῖ 1330
ἐπιπλεύρος, in c. 1332
ἐπιπλέω, ἐπιπλέω 1334
ἐπίπλεως, in ἐπίπλεος.
ἐπίπληξις, in ἐπιπλήσσω.
ἐπιπληρόω in c. ex πλήρης 1330
ἐπιπλήσσω 1337
ἐπιπλοκή, in ἐπιπλέκω.
ἐπιπλοκὴ in c. ex Κόπη 783
ἐπιπλόμενος, in c. ex Πέλω.
ἔπιπλον, ἐπίπλοος, ἐπίπλους, in ἐπιπλέω.
ἐπιπλώω in c. ex πλώω 1335
ἐπιπνέω, cum d. 1343
ἐπιποδίζω, cum d. in compo. ex Πούς. 1346
ἐπιποθεῖν, cum d. in c. cum præpos. 1348
ἐπίποκος, in c. ex Πείκω 1263
ἐπιπολάζω, cum d. in Ἐπιπολῆς.
ἐπιπολυρρίζος 1432
ἐπιπόλαιος, &c. cum d. in Ἐπιπολῆς.

ἐπιπολεμέω, in c. 1358
ἐπιπορπίδες, fibulæ muliebres Hesych.
ΕΠΙΠΟΛΗΣ, cum d. 489
ἐπιπονέομαι, in c. ex Πόλις 1361
ἐπιπολὺ, in c. ex Πολὺς 1364
ἐπιπορθμεύω, in comp. ex πορθμεύω. 1281
ἐπίπορος, cum d. in c. ex πόρος, cum præp. 1284
ἐπιποντία, in c. ex Πόντος 1365
ἐπίπονος, in ἐπίπονος.
ἐπιπορεύομαι, in compos. ex πορεύω. 1273
ἐπιπόρπημα, ἐπιπορπὶς, ἐπιπόρπωμα, in c. 1366
ἐπιπορφυρος, in c. 1367
ἐπιποτάομαι, in ἐπιπέτομαι 1298
ἐπιπράσσομαι 1377
ἐπιπρέπω, cum d. in c. 1380
ἐπιπροβάλλω, in c. 1381
ἐπίπρωνος, in compos. ex Πρωνὸς. 1383
ἐπιπροΐημι in c. 1384
ἐπιπρὸ, in Πρὸ 1385
ἐπιπροσβάλλω, in dec. ex προσβάλλω 248
ἐπιπρόσειμι, in dec. ex πρόσειμι 567
ἐπίπροικος, ἐπιπροὶξ, in c. ex Προὶξ 1388
ἐπιπροσθεν, in πρόσθεν 1385
ἐπιπροσθέω, cum d. in ἐπίπροσθεν.
ἐπιπροτίθημι, in προτίθημι 1386
ἐπιπταίρω, in c. ex Πταίρω 1391
ἐπιπτοέω cum d. in com. ex Πτοέω. ibid.
ἐπιπτύρομαι, in ἐπιπταίρω.
ἐπιπτύσσω, cum d. in com. ex Πτύσσω 1397
ἐπιπτύω, cum d. in com. ex Πτύω. 1398
ἐπιπωτάομαι, in c. ex ποτάομαι 1360
ἐπιπωματίζω, in c. ex Πῶμα 1412
ἐπιρραίνω, cum d. 1413
ἐπιρρεκής, in c. ex Ῥικνὸς 1432
ἐπιρράπτω, in c. ex Ῥάπτω 1415
ἐπιρραπτὸς, in ἐπιρράπτω.
ἐπιρραπίζω, cum d. in com. ex Ῥαπὶς 1417
ἐπιρρέπω, in c. cum pr. 1413
ἐπιρράσσω in c. ibid.
ἐπιρραψῳδέω, in ῥαψῳδός 56
ἐπιρρέζω, in c. 1418
ἐπιρρέπω, cum d. in c. cum præposit. 1420
ἐπίρρεσις 1423
ἐπιρρήδην, ἐπίρρημα, cum d. ἐπιρρηματικός, ἐπιρρηματικῶς, in c. cum p. 1422
ἐπιρρίζιος 1432
ἐπιρρίπτω, cum d. in com. ex Ῥίπτω. 1434
ἐπιρρὶς, in ἐπιρρίων.
ἐπίρροθος, cum d. in com. ex Ῥόθος. 1436
ἐπιρρίζα, in ἐπιρρίων.
ἐπιρροιζέω, in c. ex Ῥοῖζος 1437
ἐπιρροφάω, & ἐπιρροφέω in c. ex Ῥοφέω ibid.
ἐπιρρυγχὶς, in c. ex Ῥύγχος ibid.
ἐπιρρυθμίζω in c. ibid.
ἐπίρρυσις, ἐπίρρυτος, in ἐπιρρέω.
ἐπιρρώννυμι, in c. 1441
ἐπισαγμα, in ἐπισάττω.
ἐπίσαλος, cum d. in com. ex Σάλος 1443
ἐπισαξ, in ἐπισάττω.
ἐπισαρκίζω, in c. ex σαρκὸς 1459
ἐπισείω in Ἐπισείω.
ἐπισείω, cum d. in compos. ex Σείω. 1452
ἐπισεληνάω, in c. ex Σελήνη 1453
ἐπισεύω, & ἐπισεύομαι, in c. ex Σεύω 1452
ἐπίσημος, cum d. 1457
ἐπισιζω cum d. in c. 1441
ἐπισινής in c. 1463
ἐπισίττω, in ἐπισίζω.
ἐπισιτισμὸς, cum d. in c. 1465
ἐπισιτίζω, in Σῖτος 1466
ἐπισκελὶς, in Σκελὸς 1463
ἐπισκάζω in c. ex Σκάζω 1467
ἐπισκάπτω, in c. ex Σκάπτω, fodio 1469
ἐπισκεδάζω, in c. 1470
ἐπισκέλλω, in com. ex Σκέλος. 1472
ἐπισκεπτής, in ἐπισκέπτω.
ἐπισκέπτομαι, in com. cum præpos. 1474

ἐπισκέπτομαι in c. ex Σκέπτω 1477
ἐπισκεπάζω, cum d. 1479
ἐπισκευὴ, in ἐπισκευάζομαι.
ἐπίσκηνος, cum d. in c. 1481
ἐπισκήπτω, in c. ex Σκήπτω 1483
ἐπισκηνέω ibid.
ἐπισκηνίς ibid.
ἐπισκιος, cum d. in c. 1484
ἐπισκιρτάω, in c. ex σκιρτάω 1468
ἐπισκοπος, cum d. in ἐπισκέπτομαι, & in compos. ex σκοπός, scopus 1477
ἐπισκοτέω, cum d. in c. 1488
ἐπισκυθίζω, in c. 1489
ἐπισκύνιον, in Σκύνιον ibid.
ἐπισκύρος, in Σκῦρος, scrupus 1485
ἐπισκώπτω, in c cum pr. 1491
ἐπισμαραγέω, in com. ex Σμαραγέω ibid.
ἐπισμύχω, in c. ex Σμύχω ibid.
ἐπισμυγερῶς, cum d. in c. ex Σμύχω ibid.
ἐπίσος, &c. in c. ex Ἴσος 691
ἐπισπαίρω, in c. ex Σπαίρω 1499
ἐπισπάω, cum d. 1501
ἐπισπείρω, in c. cum pr. 1505
ἐπισπεισις, ἐπισπένδω, in c. cum pr. 1507
ἐπισπέρχω, cum d. in c. 1508
ἐπισπεύδω, in c. ex Σπεύδω 1509
ἐπισπλαγχνίζομαι, in c ex Σπλάγχνον 1511
ἐπισπονδὴ, in ἐπισπένδω.
ἐπισπορεὺς, cum d. in ἐπισπείρω.
ἐπισπουδάζω, cum d. in c. ex σπουδάζω 1509
ἐπίσσωτρον, in ἐπισσώω.
ἐπισταγμὸς, in ἐπιστάζω
ἐπιστάδὸν, in ἐφίστημι 700
ἐπιστάζω, in c. 1514
ἐπισταθμὸς, cum d. 709 &
in c. ex σταθμὸς 711
ἐπιστάλαζω, in ἐπιστάζω.
ἐπίσταλμα, ἐπισταλτικὸς, in ἐπιστέλλω.
ἐπίσταμαι, ἐπισταμένως, in Ἴσημι. 689
ἐπιστασία, ἐπίστασις, cum der. ἐπιστατήρ, ἐπιστάτης, cum d. in ἐφίστημι 699. & 700
ἐπιστείβω, in com. ex Στείβω, calco. 1517
ἐπιστείχω in c. ex Στείχω 1519
ἐπιστέλλω in c. cum pr. 1522
ἐπιστενάχω cum d. in c. ex στένω 1526
ἐπιστέφω cum d. in c. cum pr. 1530
ἐπιστήμη, ἐπιστήμων, in ἐφίστημι. 700
ἐπιστήριγμα, cum d. in ἐπίσταμαι.
ἐπιστηρίζω, in c. ex Στηρίζω 1532
ἐπιστητὸς, in ἐπίσταμαι.
ἐπιστίζω, in c. 1533
ἐπιστίλβω, in c. ex Στίλβω ibid.
ἐπιστοβέω 1536
ἐπιστολὴ, cum d. in ἐπιστέλλω.
ἐπιστομίζω
ἐπιστομίζω cum d. ἐπιστόμιον 1536
ἐπιστρατεύω, in ἐπιστέλλω.
ἐπιστρατεύω, cum d. in c. 1542
ἐπιστρατοπεδεύω, in dec. 1258
ἐπιστρέφω, cum d. 1545
ἐπιστρεφής in c. 1549
ἐπιστροφή, cum d. in ἐπιστρέφω.
ἐπιστρώννυμι, cum d. in c. ex στρώννυμι 1539
ἐπιστροφάω, in ἐπιστρέφω.
ἐπιστυγνάζω in c. ex Στυγνὸς 1550
ἐπιστύλιον, in c. 1551
ἐπιστύφω, in c. ex Στύφω 1552
ἐπισυκοφαντέω, in συκοφάντης. 1709
ἐπισυλλέγω, in συλλέγω 914
ἐπισύλληψις, in decom. ex συλλαμβάνω 922
ἐπισυμβαίνω in συμβαίνω 235
ἐπισυμμαχέω, in συμμάχομαι 1011
ἐπισυνάγω, cum d. in dec. ex συνάγω 33
ἐπισυνάπτω, in decom. ex συνάπτω 181
ἐπισυνῳδέω, in συνῳδέω 385
ἐπισυνδίδωμι, in συνδίδωμι 400
ἐπισύνειμι, in σύνειμι 575
ἐπισυνέχω, in συνέχω 554
ἐπισυνθέτης, in ἐπισυντίθημι.
ἐπισυνίσταμαι, in dec. ex συνίστημι. 707
ἐπισυρίζω, in c. ex Συρίζω 1556
ἐπισυντάσσω, in συντάσσω 1583
ἐπισυνθήκη, in συντίθημι 1626

ἐπισύρομαι, in c. ex σύρομαι 1452
ἐπισύρω, cum d. in c. cum præposit. 1557
ἐπισύστασις, in ἐπισυνίσταμαι.
ἐπισυστρέφω, in συστρέφω 1547
ἐπισφάζω, cum d. in c. ex Σφάζω 1560
ἐπισφάλλω, cum d. in c. ex Σφάλλω 1563
ἐπισφάττω, in comp. ex Φάω, occido 1720
ἐπισφαλὴς, cum ἐπισφάλλω.
ἐπισφαιρίς in σφαῖρα.
ἐπισφίγγω, in c. ex Σφίγγω 1565
ἐπισφραγίζω cum d. in c. 1566
ἐπισφυρίζω, in c. ex Σφυρὸν 1567
ἐπισχίζω in c. 1568
ἐπισχύω, in c. 1569
ἐπισχερὼ 1570
ἐπισχετικὸς, cum d. ἐπισχετικῶς in ἐπέχω. 559
ἐπισχηματίζω, in c. ex σχῆμα 558
ἐπισχίζω, cum d. in c. 1571
ἐπισχυρίζομαι, in c. ex Ἰσχὺς 712
ἐπισχυρῶς, cum d. in comp. ex ἰσχυρὸς 713
ἐπισχύω, in comp. ex Ἰσχύω 713
ἐπίσχω, in ἐπέχω 550
ἐπισωρεύω, cum d. in c. 1574
ἐπισωρεύω in c. ex Σωρὸς ibid.
ἐπισώτρα, & ἐπίσωτρα, in comp. ex σώτρον 1453
ἐπιταγὴ, ἐπίταγμα, cum d. ἐπιτακτικὸς & c. in ἐπιτάσσω.
ἐπιταλαιπωρέω, in ταλαίπωρος 1413
ἐπιτάμνω, in ἐπιτέμνω.
ἐπιταράττω, in c. ex ταράσσω 1593
ἐπιτάξις, ἐπιταξις, in ἐπιτάσσω.
ἐπιταρταρίζω, in com. ex Τάρταρος 1579
ἐπιτάσσω, ἐπιτάσσω ἐπιτείνω.
ἐπίτασις, in ἐπιτείνω.
ἐπιτάφιος 1582
ἐπιτάφιος, in ἐπιτείνω.
ἐπιταφρεύω, in comp. ex Θάπτω, sepelio 1620
ἐπιταχύνω, in c. ex Ταχὺς 1585
ἐπιτεθαμβημένος, in ἐπιθαμβέω 618
ἐπιτείνω 1589
ἐπιτειχίζω, cum d. in comp. 1595
ἐπιτελέω, cum d. 1599
ἐπιτέλλω, in c. ex Τέλλω 1536
ἐπιτέμνω 1603
ἐπιτερατεύομαι, in c. ex Τέρας 1608
ἐπιτερπὴς, in c. ex Τέρπω 1610
ἐπιτέρπω, cum d. in comp. ex Τέρπω ibid.
ἐπιτετράμμαι, in ἐπιτρέπω.
ἐπιτεύγμα, ἐπιτευκτικὸς, ἐπίτευξις in ἐπιτυγχάνω.
ἐπιτεχνάομαι, cum d. in c. ex cum præp. 1615
ἐπιτεχνολογέω in τεχνολόγος 544
ΕΠΙΤΗΔΗΣ, cum d. 490
ἐπιτήδειος, in τίθημι 1615
ἐπιτήκω, in c. ex Τήκω 1617
ἐπιτηρέω, cum d. in c. ex Τηρέω 1618
ἐπιτίθημι, cum d. 1623
ἐπιτίκτω, in c. ex Τίκτω 1620
ἐπιτίλλω, cum d. in c. ex τίλλω 1639
ἐπιτιμάω, cum d. in comp. 1642
ἐπίτιμος, in comp. 1635
ἐπιτλάω, & ἐπιτλῆναι, in comp. ex τλάω 1577
ἐπιτολμάω, ἐπιτολμάω, in ἐπιτέλλω.
ἐπιτομὴ in ἐπιτέμνω.
ἐπιτοξάζομαι, in c. ex Τόξον 1643
ἐπιτοπίζω, cum d. in ἐπιτόπιος.
ἐπίτονος, cum d. in ἐπιτείνω.
ἐπιτοξεύω, ἐπιτοξεύω, in c. 1645
ἐπιτράπεζος, in c. 1646
ἐπιτραχύνω, cum d. in c. ex Τραχὺς 1647
ἐπιτραγῳδέω, in τραγῳδὸς 56
ἐπιτράπεζος, cum d. in c. 1648
ἐπιτραχήλιος, in c. 1649
ἐπιτρέπω 1654
ἐπιτρέφω 1658
ἐπιτρέχω 1663
ἐπιτρίβω 1670
ἐπιτριηραρχέω, in τριήραρχος 202
ἐπίτριμμα, ἐπιτριπτὸς, in ἐπιτρίβω.
ἐπίτριτος, ἐπιτριταῖος, in c. ex τρεῖς & τρίτος 1651
ἐπιτροπεύω, in ἐπιτρέπω.
ἐπιτροχάζω, cum d. in ἐπιτρέχω.
ἐπιτροχάδην, &c. in ἐπιτρέχω.
ἐπιτρύζω, in c. ex Τρίζω 1672
ἐπιτυγχάνω 1676. & 1677
ἐπιτύμβιος, cum d. in comp. ex Τύμβος 1678
ἐπιτυ-

[illegible] in Πίπτω 1318
[illegible], in c. ex Τυφλὸς 1684
[illegible], in c. ex Τύφω 1685
[illegible], cum d. in ἐπιτυγχάνω.
[illegible], in Ἰαθάζω 1685
[illegible], in c. cum pr. 1700
[illegible], in com. ex φαιδρὸς 703
[illegible], cum d. 1706
[illegible], in c. ex Φάτνη 1713
[illegible], in c. cum præp. 1717
[illegible], ἐπιφαύω, cum ἐπι-[illegible]
[illegible] 1720
[illegible], cum d. in comp. ex φημίζω. 1718
[illegible], cum d. in c. cum pr. 1743
[illegible], cum d. in comp. ex Φθόνος 1764
[illegible], in c. ex φθείρω, cum pr. 1744
[illegible] ἐπιφιλοσοφέω 1398
[illegible], in φιλόσοφος 1131
[illegible], in c. ex Φλὲξ 1751
[illegible], in c. cum præpos. ibid.
[illegible], in c. ex φλύω nugor 1752
[illegible], in c. 1720
[illegible], in c. ex Φοῖνιξ, palma 1755
[illegible], cum d. in c. ibid.
[illegible], in ἐπιφέρω.
[illegible], in c. ex Φ[illegible] 1724
[illegible], in c. ex Φορτὸς 1757
[illegible], ἐπιφράσσω.
[illegible], φράζω.
[illegible], in c. cum pr. 1758
[illegible], com. ex Φρέαρ 1760
[illegible], in c. 1766
[illegible], in c. 1762
[illegible], in ἐπιφύω.
[illegible], in c. cum pr. 1769
[illegible], cum d. in c. 1772
[illegible], in c. 750
[illegible], in ἐπιφύω.
[illegible], in c. cum pr. 1775
[illegible], in ἐπιφύω.
[illegible], in c. ex φυτεύω. 1780
[illegible] 1777
[illegible], cum d. 1782
[illegible], in c. ex Φῶρ 1715
[illegible], in c. ex φωνέω 1715
[illegible], in c. cum pr. 1787
[illegible], in c. ex Ἀχαιός 4
[illegible], in χαλκός.
[illegible], in c. ex Χαίρω, cum præp.
[illegible], in Χάλαζα 1789
[illegible], in c. 1790
[illegible], cum d. in c. 1793
[illegible], in comp. ex Χαράσσω.
[illegible], in ἐπιχαίρω.
[illegible], ἐπιχαρὴς, in compo. ex [illegible] 1796
[illegible], ἐπιχαρτος, ἐπιχάριτος, in [illegible]
[illegible] in Χατέω 1797
[illegible], in c. ex Χέζω ibid
[illegible], in c. ex Χεῖλος ibid.
[illegible], cum d. in c. 1799
[illegible], cum d. 1801
[illegible], cum d. in dec. 1593
[illegible], in χερρόνησος 1101
[illegible] 1806
[illegible], in com. ex Χθὼν 1811
[illegible], in Χλιδὴ 1813
[illegible], cum d. in comp. ex χόλος.
[illegible], in c. 1817
[illegible], in c. ex Χερσὸς 1818
[illegible], cum d. in com. ex χορός 45
[illegible], in c. ex Χέω 1809
[illegible], in com. cum præposit.
[illegible] in comp. ex Χρόα, coloro
[illegible], in comp. ex Χρίμπτω.
[illegible], ἐπιχειρεω, ἐπιχείρω, in c. ex χείρ 1826
[illegible], cum d. in c. 1829
[illegible], in ἐπιχρώζω.
[illegible], in c. 1830
[illegible], ἐπιχρωννύω, cum d. 1827
[illegible], cum d. in ἐπιχέω.
[illegible], in c. ex Χωλὸς 1832
[illegible], cum d. ἐπιχώννυμι, in ἐπιχέω.

ἐπιχωρίω, cum d. 1833
ἐπιχώριος, cum d. in comp. ex χῶρος 1834
ἐπιψαύω, in ἐπιψαύω.
ἐπιψάλλω, in c. ex Ψάλλω 1836
ἐπιψαύω, cum d. in com. ex Ψαύω. 1838
ἐπιψέγω in c. ex Ψέγω 1739
ἐπιψεύδω 1835
ἐπιψεύδομαι, in c. ex Ψεύδω 1840
ἐπίψηγμα, in ἐπιψήχω.
ἐπιψιλαφάω, in ψηλαφάω 177
ἐπιψηφίζω, cum d. in c. ex Ψῆφος 1841
ἐπιψόγω, in c. ex ψόγος 1838
ἐπίψογος, in ἐπιψέγω.
ἐπιψύχω in c. 1846
ἐπιψωμίζω, in Ψωμὸς ibid.
ἐπιωγαί 47. & in Ἰωγὴ 716
ἐποικεῖα in c. 1127
ἐποδύρομαι, in c. ex Ὀδύρομαι 1134
ἐπόζω in c. cum pr. 1135
ἐποιδέω, & ἐποιδίσκω, in comp. cum pr. 1137
ἐποικίω ἐπὶ τοῖς [illegible] ἐποίκιον, in ἔποικος.
ἐποικοδομέω, cum der. 371
ἐποικονομέω, in οἰκονόμος 1091
ἔποικος 1141
ἐποικουρέω, in decomp. ex οἰκουρὸς. 222
ἐποικτείρω ἐποικτίζω, in c. 1144
ἐποιμώζω in c. ex οἰμώζω 1136
ἐποινος, in c. 1145
ἐποίχομαι, ἐποίχομαι, in c. ab Οἴχομαι 1149
ἐποκέλλω in c. ex ὀκέλλω 765
ἐποκλάζω cum d. in c. 1152
ἐπολολύζω, in com. ex ὀλολύζω 1155
ἐπολοφύρομαι, in c. ab Ὀλοφύρομαι 1155
ἐπόμαι, in comp. ex Ἕπω, sequor. 491
ἐπομβρος, cum d. in c. ex Ὄμβρος 1154
ἐπομνυμι in ὄμνυμι
ἐπόμνυμι, in c. 1160
ἐπομόργνυμι, in c. 1161
ἐπονομάζω, cum d. in c. 1162
ἐπονειδίζω, cum d. in c. ex Ὄνειδος 1164
ἐπονομάζω, cum d. in c. ex ὀνομάζω 1167
ἐποξύνω ἐποξύνω, in c. 1170
ἐποπή, in c. comp. ex Ὄπτω 1172
ἐποπάω, in c. ibid.
ἐποπεύς, cum d 1150
ἐπόπτομαι, cum d. in ἐπόπτομαι 176
ἐποράω 1190
ἐπορέγομαι in c. ab Ὀρέγω, extendo 1192
ἐπορθρεύω cum d. in c. ab Ὄρθρος 174
ἐπορκέω n com. ex ὀρκέω 1108
ἐπορθόω in c. ex ὀρθόω 1207
ἐπορίζομαι in c. 1206
ἐπορούω in com. ex Ὄρω 1207
ἐπορούω in d. ex Ὄρουω, dico 492
ἐποσπαρίζω, cum d. in c. ex Ὀσπάρκον 1213
ἐποτοτύζω defleo, deploro, dico ἐποτοῖ, propter aliq. em Eurip. in Phœn. Ἄλλος ἄλλον ἐποτοτύζει.
ἐποτρυνέω in c. 1215
ἐπουλ[illegible] in c. ex Οὖλον 1218
ἐπολόω, cum d. in comp. ex ὁλόω. ibid.
ἐπουράνιος, in c. ex Οὐρανὸς 1219
ἐπουρίζω, in comp. ex Οὐρανός. 1220
ἐπουρος, in c. cum pr. ibid.
ἐπουρίζω ἐπουρος, in c. ex Οὖρος, ventus secundus 222
ἐποφείλω in c. 1226
ἐποφέλλω, in ὀφέλλω ibid.
ἐποφθαλμιάω ἐποφθάλμιος, cum d. 1185
ἐποχέομαι, in ἐπέχω.
ἐποχετεύω, in c. ex Ὀχετὸς 1228
ἐποχεύω in c. ex Ὀχεύω ibid.
ἐποχέω, in c. 1231
ἐποχὴ, in ἐπέχω 550
ἐποχος, in ἐπέχω.
ἐποψ, in c. ex Ὄψ 1179
ἐποψάομαι, cum d in c. 1232
ἐποψις cum d. in ἐπόπτομαι.
ΕΠΤΑ 490
ἑπτάβοειος, ἑπτάβοιος, in c. ex Βοῦς 281

ἑπταγράμματος, in comp. ex γράμμα 339
ἑπτάγωνα, in comp. ex Γωνία 347
ἑπταέτης, cum d. 532
ἑπταήμερος 604
ἑπταγίδεκα, in c. 369
ἑπταχιλιάρχης, in δικαστής 532
ἑπτακαιεικοσαπλάσιος, in Εἴκοσι 448
ἑπτάκαυλος, in c. ex Καυλὸς 757
ἑπτακις, in Ἑπτά.
ἑπτάκλινος, in c. ex κλίνη 808
ἑπτακόσιοι, in Ἑπτά
ἑπτάκτυπος, in comp. ex κτύπος 1682
ἑπτάλοφος, in c. ex Λόφος 975
ἑπτάμυχος, in c. 982
ἑπταμήνιαῖος, ἑπτάμηνος, in c. ex Μὴν 1047
ἑπτάμοιρον 1022
ἑπτάπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1263
ἑπτάπηχυς, longitudinem septem cubitorum æquans.
ἑπταπλάσιος, cum d. in Ἑπτά.
ἑπταπλεθρος, in c. 1332
ἑπταπλοῦς, in Ἑπτά.
ἑπταποδης, cum ἑπτάπους.
ἑπτάπορος 1269
ἑπτάπους 1271
ἑπτάπυλος, in c. 1402
ἑπτάπυργος, in c. ex Πύργος 1407
ἑπτάρροος, in comp. ex ῥοή 1414
ἑπτάς, in Ἑπτά.
ἑπτάστομος, in c. sine pr. 1524
ἑπτάσημος, in c. cum pr. 1536
ἑπτάτονος in c. sine præp. 1592
ἑπτάφθογγος, in comp. ex φθόγγος 1743
ἑπτάφωνος, in c. sine præp. 1783
ἑπτάχα, in Ἑπτά.
ἑπταχορδος in comp. ex Χορδή 1818
ἑπτάχους cum τελείως.
ἑπτῶς, in ἕπω.
Ἑπω, & ἕπω 491
ἑπωδὸς, cum d. in Ωδὴ 1851
ἐπωθελίω, in c. ex Ὀβολὸς 1126
ἐπωδὴ, ἐπωδὸς &c. in ἐπαείδω ἐπῳδὴ in ἐπωάζω 1135
ἐπώδυνος in c. 1133
ἐπῳάζω, ἐπωάζω 1848
ἐπώνιον 1849
ἐπωμίς, cum d. in com. ex Ὦμος ibid.
ἐπωνόσια, ἐπώνοτος, in ἐπώνυμι 1160
ἐπώνιον, in c. 1850
ἐπώνυμος, cum d. in comp. ex Ὄνομα 1166
ἐπώπτης, cum d. 1181
ἐπωρύω & ἐπωρύομαι, in c. ex Ὠρύω 1853
ἐπωτίδες, in c. ex Οὖας 1216
ἐπωφελέω cum d. in c. 1856
¶ ΕΡΑ, ἔραζε 494
ἔραμαι, in Ἐράω.
ἐρανάρχης 200
ἐρανέμπολος, in dec. 1490
ΕΡΑΝΟΣ, cum d. 495
ἐρανιστὸς, in Ἐράω.
ἐράομαι in Ἐράω 496
ἐρασιχρήματος, in c. ex χρήματα. 1825
ἐράσμιος, ἐρασμὴς, ἐραστὸς, cum d. in ἔραμαι.
ἐρασίχρυσος 1817
ἐρατεινός 1181
ΕΡΑΩ 496 & in d. ab Ἔρα.
ἐργάζομαι, in Ἔργον.
ἐργαθὼ in ἔργω.
ἐργαλεῖον, ἐργάνη, &c. in Ἔργον.
ἐργασία, ἐργάσιμος, &c. in ἐργάζομαι.
ἐργαστηριάρχης 200
ἐργαστήριον, &c. in ἐργάζομαι.
ἐργάτης, cum d. in Ἔργον 498
ἐργεπιάκτης, in c. ab Ἐπείγω 487
ἐργεπιστάτης, in ἐργεπιστάτης.
ἐργετος, sepes, sepimentum. Hesych. ab ἔργω.
ἔργμα, in ἔργω.
ἐργοδιώκτης, cum d. 411
ἐργοδότης, cum d. in c. ex δότης 401
ἐργεπιστάτης, in decomp. ex ἐφίστημι 700
ἐργολάβος, cum d. in c. ex λαβὴ 914
ἐργολήπτης, in c. ex ληπτὸς 923
ἐργομωκῶν in Μῶκος 1081
ΕΡΓΟΝ 497
ἐργοτεις, in c. 1215
ἐργόχειρον 1802
ἔργω n Εἴργω 456. & in d. ex εἴργω 456
ἐργώδης cum d. in Ἔργον.
ἐργώμαι, in Ἔργον.

ἔρδω, in Ῥέζω 1419
ἔρεα, in Ἔριον 457
ἐρεβεννός, in Ἔρεβος.
ΕΡΕΒΙΝΘΟΣ, cum d. 508
ἐρεβοδιφάω, in c. ex Διφάω 429
ΕΡΕΒΟΣ, cum d. 508
ἐρεγμα, ἐρεγμός, cum d. in Ἐρείκω.
ἐρεείνω, in ἐρέω.
ΕΡΕΘΩ, cum d. 508
ΕΡΕΙΔΩ ibid.
ΕΡΕΙΚΩ, cum d. 509
ἐρεικτὸς, ἐρείξις, in ἐρείκομαι.
ΕΡΕΙΠΩ, cum d. 510
ἐρείσμα, in ἐρείδομαι.
ἐρειψίμιος, in ἐρείπω.
ἐρέω, in Εἴρω, dico.
ἐρεμνός, Ἔρεβος.
ἐρεοῦμαι, in ἐρέω.
ἐρέας in ἔρος.
ΕΡΕΠΤΩ 510
ἐρέπτω in Ἐρείπω.
ἐρετμήρεα, in comp. sine pr. 1041
ΕΡΕΣΣΩ, cum d. 510
ΕΡΕΣΧΕΛΕΩ, cum d. 512
ἐρέτης, ἐρετικὸς, cum d. in Ἐρέσσω.
ΕΡΕΥΓΩ, cum d. 512
ΕΡΕΥΘΟΣ ibid.
ἐρευθεδανος in Ἔρευθος.
ΕΡΕΥΝΑΩ, cum d. 513
ΕΡΕΦΩ, ἐρέψω, cum d. ibid.
ἐρέω, in ex Εἴρω dico 419
ἐρημάζω, ἐρημαῖος, &c. in Ἐρημος.
ἐρημοδίκιον 404
ἐρημοθώκος, in c. ex Θῶκος 644
ἐρημονόμος in c. sine præp. 1092
ΕΡΗΜΟΣ, cum d. 514
ΕΡΗΤΥΩ 515
ΕΡΙ ibid.
ἐριαύχην, in c. 223
ἐριβρεμέτης, ἐρίβρομος, in comp. ex Βρέμω 235
ἐριβρύχης, in c. ex Βρύχω. 290
ἐριβῶλος, cum d. in comp. ex Βῶλος 294
ἐριγαστωρ, in comp. ex Γαστὴρ 301
ἐριγδουπος, cum ἐρίδουπος.
ἐρίγηρυς, in c. ex Γῆρυς 316
ἐρίγμα, in ἐρυγμός.
ἐριδαίνω, ἐριδμαίνω, in Ἔρις.
ἐριδειπνος, in c. ex Δεῖπνον 420
ἐριδινὴς in c. ex Δίνη 406
ἐρίζω, ἐρείζω, in Ἔρις.
ἐρίζηλος, cum d. in c. ex Ζῆλος 581
ἐρίζωος, in comp. ex ζωὸς 577
ἐρίηρος &c in c. 204
Ἐρίηρος 614
ΕΡΙΘΑΚΗ, cum d. 515
ἐριθηλὴς cum d. in c. 618
ἐρίθος, cum d. in Ἔρις & in Εἶρος.
ἐρικη, ἐρικηρὸς, in Ἐρείκω.
ἐρικλαγκτής, in compos. ex Κλάζω 797
ἐρικλαυτὸς, in c. ex Κλαίω 798
ἐρικτὸς, in Ἐρείκω.
ἐρίκτυπος, in c. ex κτύπος 1682
ἐρικυδὴς in compos. ex Κῦδος 890
ἐρίκω, in Ἐρείκω.
ἐρικώδης, itidem in Ἐρείκω.
ἐριμήκετος, in c. ex Μῆκος 1044
ἐρίμυκος 1074
ΕΡΙΝΕΟΣ, cum d. 515
ΕΡΙΝΝΥΣ, cum d. ibid.
ἔριον, & ἔριος, ἐριόω, in Ἔριον
ἐριούνιος 516
ἐριόχλος, in c. 1132
ἔρος, in Εἶρος 457
ἐριόξυλον, in c. ex Ξύλον 1124
ἐριοπλύτης, in c sine præp. 1341
ἐριοπώλης, cum d. 1409
ἐριούνης, cum d. in c. ab Ὄνημι, iuuo 1165
ἐριουργὸς, cum d. 501
ἐρίπορος 1535
ἐριόω in ἔριον.
ἐρίπνη, in Ἐρείπω 510. & in comp. ex Πνέω.
ἐριπὼν, in Ἐρείπω.
ΕΡΙΣ 516
ἐρισθενὴς, idem quod μεγαλοσθενής, admodum validus.
ἔρισμα, in ἐρίζω.
ἐρισμάραγος, in com. ex Σμαραγέω 1491
ἐρισταφυλος, in c. ex Σταφὶς 1515
ἐριστὴς, ἐριστὸς, in ἐρίζω.
ἐρισφάραγος, in comp. ex Σφάραγος 1564
ἐριταρβὴς, in com. ex Ταρβὸς 1579
ἐρίτιμος 1640
ΕΡΙΦΟΣ, cum d. 517

ἐρίφυλλος, in c.ex φύλλον 1772
ἐρεμνός in ἔρεβος.
ἐριαύχενος, in c. 1133
ἐρικνημίς in c.sine pr. 1154
ἐριούνης cum d. 1181
ἐριστάφυλος, cum d. 1409
ἔρκεα ἑρκεῖος, in Ἕρκος.
ἐρκόπεζα, in c. 1259
ἕρκος, ἑρκτή, in Ἕργω.
ΕʹΡΜΑ ἑρμάζω, cum d. 517
ἑρμαῖον, ἑρμαϊκός, ἑρμαῖος, in Ἑρμῆς 518
ἕρμακες ibid.
ἑρμάς, dicitur saxum in mari latens apud Anacr. & Aristophan.
ἑρματικός, ἑρματίζω, in Ἕρμα.
ἑρμαφρόδιτος, in com.ex Ἀφροδίτη 225
ἑρμήνευμα, ὁ idem quod Ἑρμῆς in Epig. Dicitur & ἑρμείας, & ἑρμείης à poetis.
ΕʹΡΜΗΝΕΥ΄Σ cum d. 517
ΕʹΡΜΗ͂Σ 518
ἑρμίν, seu ἑρμίς in Ἕρμα.
ἑρμογλυφεύς, cum d.in c.ex γλύφω 324
ἐρνοκόμος, in c.ex Κομέω 832
ΕʹΡΝΟΣ, ἐρνώδης, cum d. 518
ἐρξίης, in ἔργω 455
ἔρξεις, in ἔρξω.
ἐρόμαι, in εἴρομαι.
ἔρος, in ἔρως.
ἑρπάκανθα, in c.ex Ἄκανθα 92
ἑρπετοδίδακτος, in compos. ex præt.pass. 354
ΕʹΡΠΩ cum d. 518
ἐρρηξώνυμος, in ῥήγνυμι 1415
ἐρρίζω & ἐρρίζωσα in Ῥίζα 1431
ἐρρίνος, in c.ex Ῥίς 1433
ἐρρίφθαι in ῥίπτω ibid.
ἐρροθιάζω in Ῥυθμός 1437
ΕʹΡΡΩ, cum d. 519
ἐρρωμένως, ἐρρωμένος in Ῥώννυμι 1440
ΕʹΡΡΩ͂Σ 519
ΕʹΡΣΗ, cum d. ibid.
ἔρσω, in ἄρσω, seu Ἄρσω.
ἔρσος, seu ἔρσης, in Εἴρω, necto. 458
ἐρσώδης in Ἔρση.
ἐρυγγάνω, ἐρυγμηλός, ἐρυγματώδης, ἐρυγμός, ἐρυγών, in Ἐρεύγω.
ἐρύθημα, ἐρυθραίνω, ἐρυθρός, cum d. in Ἐρυθρός.
ἐρυθρογράμματος, in comp.ex γράμμα 341
ἐρυθροειδής, ἐρυθροπρόσωπος, in ἐρυθρός.
ἐρυθρότης ibid.
ἐρυθροκάρδιος, in c. 746
ἐρυθρόκομος, in c.ex Κόμη 834
ἐρυθρόπους 3371
ἐρυθρόω, in Ἐρεύθω.
ἐρυθρόστικτος, in c. 1533
ΕʹΡΥΓΚΩ, ἐρυγγάνω, &c. 520
ἐρυκανάω, ἐρύκω, custodio 521
ἐρύομαι, in der.ex Ἐρύω, custodio.
ἐρυσάρματος, in compos. ex Ἅρμα 1117
ἐρυσίβη, cum d. cum ἐρυσίβη.
ἐρύσιμον, in der.ex Εἰρύω, traho & in der.ex Ἐρύω, custodio.
ἐρυσάρματες, in c.ex Ἅρμα 190
ἐρυστάζω cum ἐρυστάζω 1439
ἐρυσίβη, cum d.in Ἐρυθρός.
ἐρυσίθριξ, cui rufi sunt capilli.
ἐρύσιμον, in Ἐρύω, traho. 520
ἐρυσίπελας, cum d. in c. 1272
ἐρυσίπτολις, in c. 1371
ἐρυστός, in ἐρύομαι, pro ἐρύω, traho.
ΕʹΡΥ΄Ω 520
ἔρφος, in Στέφος.
ἐρχατάω, cum d.in Ἕργω 455
ΕʹΡΧΟΜΑΙ 521
ἐρψις in Ἕρπω.
ἐρῶ, in εἴρω.
ΕʹΡΩΓΑΣ & ἐρωδιός 524
ΕʹΡΩΕΩ, cum d. ibid.
ἐρωμανής, in ἐρωτομανής.
ἐρώμενος, in ἔραμαι.
ἔρως, ἐρωτικός, in Ἔραω 496
ΕʹΡΩΤΑΩ, cum d. 524
ἐρωτικός, cum d. ἐρώτημα in ἔρως.
ἐρωτοδιδάσκαλος, in c.ex διδάσκαλος 396
ἐρωτόληπτος, & ἐρωτοληψία in c.ex λῆψις & λήπτης 923
ἐσθημάτιον, cum d. 972
ἐσθιοπαίγνιον, in com. ex Παίζω. 1234
ἐσθιοπλάστης, in c.sine præ. 1335
ἐσθλοποιός 1631
ἐσθλοποιός 1659
¶ ἐσιν... ἐσαγγέλλω in εἰσαγγέλλω, ἐσαῦθις, in εἰσαῦθις. Sic & alia composita cum ἐς, scripta cum εἰς inueniuntur: ἐσακοντίζω, ἐσακούω &c. quæ cum εἰς supra fuerunt scripta.
ἐσηρόρος, in c. 156
ἐσπερίων, in c.ex Ἀέξομαι 182
ἐσπαζάζω, in c.ex Ἄζω 215
ἔσπασας, in εἰσπάω.
ἐσπέριος, in ... 677
ἐσπερίδιος in c. 477
ἐσπερινός, in c.ex Ἕσπω 519
ἔσοδος, ingressus: in Epig. pro εἴσοδος.
ἔσθω, in ἐσθίω.
ἐσθής, ἐσθημα, ἐσθήσις, in der.ab Ἕω, induo 561
ἐσθίω, in Ἔδω.
ΕʹΣΘΛΟʹΣ, cum d. 525
ἐσθος, in ἐσθίω.
ΕʹΣΘΩ ibid.
ἔσπαλα, in c.ex Πάλλω.
ἐσπέρωμαι, in c.ex Πέρθω 670
ἔσις, in ἵημι 562
ἐσκεμμένως, in Σκέπτομαι 1473
ἐσκιασμένα, in c.ex Ἀσκέω 960
ἔσμος, in der.ex Ἕω, mitto 562
ΕʹΣΠΕΡΟΣ, cum d. 525
ἕσπομαι, in der.ex Ἕπω, sequor 491
ἐσπουδασμένως in σπουδάζω 1509
ἔσπω, in der.ab Ἔπω, dico 492
ἕσσω, in der.ex Ἕω, statuo 562
ἐσσάμενος, in Ἕννυμι 612
ἐσσυμένως 1431
ἔστε, in Εἰς 461
ἐστιαμένος, in στέφω 1525
ἐστιάω, in d.ex Ἵστημι 692
ΕʹΣΤΙΑ, cum d. 562
ἐστιάω, cum d.in c. ... ἑστία.
ἐστιοπάμμαχος, in c. ex Πάσσω 1256
ἐστώ, in d.ab Ἕω, mitto 562
ΕʹΣΧΑ, ἐσχάρα cum d. 526
ἐσχατιά &c. in Ἔσχατος.
ἐσχατογήρως, in c.ex Γῆρας 315
ΕʹΣΧΑΤΟΣ, cum d. 527
ἔσω, ἔσωθεν, ἐσώτατος, in ἔσω.
¶ ΕʹΤΑΖΩ, cum d. 527
ἐταῖρος, in Ἑταῖρος.
ΕʹΤΑΙ͂ΡΟΣ, cum d. 528
ἐταιρεία in fine der ab Ἑταῖρος.
ἐτεάς, ἐτεοῖ, in ... τάζω.
ἐτεός, in ἐτός.
ἐτεοδμώς in c.ex δμώς 357
ἐτεοκρής in c.ex Κρής 869
ἐτεός, in ἐτός.
ἐτεραλκής, in Ἕτερος.
ἐτεραλκής, cum d.in comp. ex Ἀλκή 119
ἐτεραλέκτως in ἐγκέφαλος 779
ἑτερήμερος 604
ἐτερόγλωσσος in c.ex γλῶσσα 307
ἑτερόγλαυκος, in com. ex Γλαυκός. 323
ἑτερόγναθος 328
ἑτερόγραφος, in comp. ex Γράφω. 329
ἑτερογράμματος, cum d.in com.ex γράμμα 322
ἑτερόγυιος 308
ἑτεροδιδάσκαλος in c.ex διδάσκαλος 396
ἑτερόδοξος, cum d.in comp. ex δόξα. 415
ἑτεροειδής, in c. ab εἶδος 447
ἑτερόζηλος, cum d in comp.ex Ζῆλος 583
ἑτερόζυγος cum d.in c. fine præpos. 581
ἑτεροθαλής, in c. 618
ἑτεροθηλής, in c.ex Θάλλω 444
ἑτερόθεος, in c. ex Θεῖα 647
ἑτεροῖος, cum d.in Ἕτερος.
ἑτεροκλινής, in c.in κλίνω 808
ἑτεροκλίτος cum d.in comp. ex κλίσις ibid.
ἑτεροκρανίαιν c.ex κράνιον 748
ἑτερόμαλλος in c.ex Μαλλός 997
ἑτερομεγέθης, in c.ex Μεγάλη. 1997
ἑτερομερής, in c.ex μέρος 1015
ἑτερομερῶς in c.ex μέρος 1021
ἑτερομήκης in c.ex Μῆκος 1044
ἑτερομήτωρ, in c. ex Μήτηρ 1050
ἑτερόμολος, in c.ex Μολέω 1064
ἑτερόμορφος in c. 1068
ἑτερόπαθεια 1249
ἑτερόπλευρος, in c. sine præp. 1335
ἑτερόπλοος, cum d.in c. 1183
ἑτεροπρόσωπος cum d.in c.sine pr. 1421
ἑτερόρροπος, cum ... in com. ex ῥέπω ibid.
ΕʹΤΕΡΟΣ, cum d. 529
ἑτεροσκιος in c. 1484
ἑτερόστιχος, in c.ex στίχος 1319
ἑτερόστομος, in c.sine p. 1537
ἑτερόστροφος in c.ex στρέφω 1548
ἑτερόσχημος, in c.ex σχῆμα 553
ἑτέρως, in Ἕτερος.
ἑτερότροπος, in c.ex τρόπος 1656
ἑτερόφθαλμος 572
ἑτεροφωνέω, cum d. in c.ex ... 1165
ἑτερόφρων, in c. 1762
ἑτεροφυής 1779
ἑτερόφυλος, in c.ex Φυλή 1771
ἑτεροφωνία, cum d.in c. fine præpo. 1783
ἑτερόχροος, cum d. ἑτεροχρωμία, ἑτερόχρως 1827
ἑτέρωθεν, in Ἕτερος.
ἑτέρωθι, ἑτέρωσε, in Ἕτερος.
ἑτερωπός, cum d.in c.ex Ὤψ 1165
ἑτερώς, ἑτέρωσε, in Ἕτερος.
ἑτεροῖος, in ἑτερῶς 510
ΕʹΤΗΣ ibid.
ἐτησίαι in Ἔτος.
ἐτήτυμος, cum d.in Ἔτυμος.
Ἔτι
ἐτοιμάζω in Ἕτοιμος.
ἐτοιμόστος in c. 197
ΕʹΤΝΟΣ, cum d. 531
ἑτοιμότης, in c. habentibus ο in penult.
ΕʹΤΟΙΜΟΣ, cum d. 531
ἔτος 569
ΕʹΤΟΣ 531
ἐτυμαγορέω, in c.ex Ἀγορά 17
ἐτυμόδρυος, in c.ex Δρῦς 425
ἐτυμολογία, in c.ex Ὄρος 647
ἐτυμολογέω, cum d. 940
ΕʹΤΥΜΟΣ, cum d. 533
ἐτυμότης, in ἐτός.
ἐτώσιος 501
¶ εὖ in Ἐΰς. 539
εὖ, in Ἐΰς.
εὐαγγέλιος, cum d. in c. ex ἄγγελος sine pr. 9
εὐαγής, cum d.in com.ex Ἅγος 22 & 41
εὐαγκής, in Ἀγκάλη 15
εὐάγγελος, in c.ex ἄγγελος 12
εὐαγρέω 23
εὐαγρέω 39
εὐαδίκαστος, in dec.ex ἀδικέω 403
εὐαερία, in c. ex Ἀήρ 10
εὐάζω cum d.in εὐαί.
εὐάζω in c.ab Ἄω 228
εὐαθλος, strenuè certans. Pind.
εὐαίρετος, in c.ex αἱρέω 79
εὐαισθησία, εὐαίσθητος, in c.ex Αἰσθάνομαι 83
εὐαίων, in c.ex Αἰών 90
εὐάκεστος, curatu facilis. Hippocrat. in lib. de vict. in morb. acut. Comp. ex Ἀκέομαι.
εὐάκτης, in Ἄκτη 175
εὐαλδής, cum d.in com.ex Ἀλδαίνω. 110
εὐαλθής, in c.ex Ἀλθέω 114
εὐάλωτος, in c.ex ἁλίσκω 127
εὐαλωσία, cognominatur Ceres, quoniam areas frugum copia implet. Hesych.
εὐάμβατος, in c.ex ἀναβαίνω 116
εὐαί, in Εὐοῖ 537
εὐαμερία, in ... 318
εὐαμερέω, in dec.ex ... 32
εὐανάλωτος, in decom.ex ἀναλίσκω 397
εὐανάγνωστος, cum d. in ἀναγιγνώσκω 729
εὐαναπλήρωτος, in ἀναπληρόω 918
εὐανάπτηστος, in ἀναπτέω 1632
εὐάνδρος, cum d.in c. 156
εὐανθής, in c.ex Ἄνθος 153
εὐανθέω, bene seu pulchrè & feliciter floreo.
εὐάντητος, cum d.in c in ἀντάω 159
εὐαξία, in c.ex Ἄξιος 163
εὐαπάτητος, in ἀπατάω 1137
εὐαπόπτωτος, in c.ex ἀποπίπτω 166
εὐαπόσπαστος, in ἀποσπάω 936
εὐάρεστος, in c.ex Ἀρέσκω 168
εὐαπόδεκτος, in d.ex ἀποδέχομαι 121
εὐαπόκριτος in comp. ex Ἀποκρίνω 173
εὐαπόλυτος, in ... 232
εὐαποτέλεστος, in d ex ... 263
εὐαπόφευκτος in ... 380
εὐαποθεράπευτος in d.ex ... 397
εὐαποκατάστατος in ... 871
εὐαπόσβεστος in ... 937
εὐαπόστρεπτος in ... 984
εὐαπόσυστος in ... 1422
εὐαπότριπτος in ... 1501
εὐαποφόρητος, in ... 1591
εὐαρεστέω, cum d. εὐαρέστησις, cum d.in c.ex Ἀρέσκω 185
εὐαρίθμητος, in compos. ex Ἀριθμός. 188
εὐαρμοστία, in c. 189
εὐάρματος in c.ex ἅρμα 215
εὐαρμοστέω in ... 250
εὐαστραγάλος in ... 58
εὐαυγής in c.ex Αὐγή 177
εὐάυλος in c.ex Αὐλή 1196
εὐαφής, in ... 259
εὐβάστακτος, in comp. ex Βαστάζω 259
εὐβατος, in c. ... 265
εὐβίοτος, cum d.in com.ex Βίος 265
εὐβλαστής, in c.ex Βλαστάνω 267
εὐβουλία, cum d.in c. 268
εὐβοσία, in comp.ex Βόσκω 274
εὐβοτος, in c.ex Βόσκω 281
εὐβότρυς, in c.ex Βότρυς 277
εὐβουλεύς, in c.ex ... 282
εὐγένειος cum d. 278
εὐγένης, in compos. ex Βάσις 289
εὐγένεια in c. ... 292
εὐγένιος in c.ex Γένυς 297
εὐγεώργητος in c. ex Γεωργέω 315
εὐγηρία, in com. ex Γῆρας 299
εὐγλαγής 519
εὐγλήνος, cum d. ...
εὐγλυφής, in ...
εὐγλωσσος, in comp.ex Γλῶσσα, barba 312
εὐγνάμπτος in c.ex γνάμπτω 315
εὐγνώμων in c.ex γνῶσις 307
εὐγονος in c.ex Γόνυ 276
εὐγονία in c. ex Γόνος 315
εὐγραμμος, εὐγραφής, in c. ex Γράφω. ibid.
εὐγραφής, in c.ex γλάφω 297
εὐγραμμος, in com.ex Γράμμα 315
εὐγύναικος, εὐγύνης, in c. ex γυνή 324
εὐγύμναστος, cum d. 323
εὐγωνιος 741
εὐδαί in Εὐδαίμων 549
εὐγράμμων, cum d.in com.ex γράμμα 322
εὐγυμνάστος in c. ex γυμνάζω 323
εὐγωνος, in c. ex ... 321
εὐδαιμονέω, in c ex Γόνυ 331
εὐδαιμονία, cum d. 308
εὐδαιμονία, cum d.in c. ex γράμμα 342
εὐδαίμων in c.ex ... 340
εὐδαιτος, in c.ex Γυνή 347
εὐδαίμων, cum d. in c. ex Δαίμων. 349
εὐδαίσιος, in c. 355
εὐδαιτος, in c.ex Δαπάνη 358
εὐδαίμων in c. 376
εὐδείελος, in comp.ex Δείλη.
εὐδεῖπνος, in c. 367
εὐδέξιος, in compos. ex Δέξιος. 372
εὐδιάβατος, in c.ex ... 378
εὐδιάβολος in c.ex Δῆλος 339
ΕΥʹΔΙΑ 534
εὐδιάβλητος, in διαβάλλω 245
εὐδιάγωγος, in dec.ex διάγω 32
εὐδιάζομαι, in Εὐδία.
εὐδιάθετος, cum d.in com. ex διατίθημι 1622
εὐδίαιτος in Εὐδία.
εὐδιαίρετος, in διαιρέω 97
εὐδιάκριτος, in c.ex Δίαιτα 395
εὐδιάλυτος in c.ex Δίαιτα 394
εὐδιάλλακτος in διαλλάττω 121
εὐδιανόητος in διανοέω 984
εὐδιάπνευστος in διαπνέω 1542
εὐδιάστατος in διΐστημι 1715
εὐδιασώστος in διασώζω 1728
εὐδιάφορος in διαφέρω 1806
εὐδιάχυτος in διαχέω 1832
εὐδιάψευστος, εὐδιειδής, cum d. in Εὐδία.
εὐδία.

εὐδιεινός, in dec. ex διηγέομαι 32
εὐδιος, &c. 404
εὐδιοπεῖος, in c.ex Δῖος 407
εὐδόκιμος in δόκιμος 1128
εὐδιότομος in διατέμνω 1176
εὐδόκιμος Εὐδία.
εὐδοκέω in c ex præt. 370
εὐδοκία, in com. ex Δοκέω. 44
εὐδόκιμος cum d.in com. ex δόκιμος. ibid.
εὐδοξος, cum d in c ex Δόξα 416
εὐδρανής, in c.ex Δρῶ 419
εὐδράνεια in c.ex δρᾶν, facio 422
εὐδρομος, cum d.in com. ex δρόμος ibid.
εὐδροσος, cum d. 1666
εὐδυνάτος, cum d. in δυναστεία. 181
ΕΥʹΔΩ 534
εὐδώνυμος, in c.ex Ἕδος 562
εὐεδρος, in c.ex Ἕδρα 441
εὐειδής in c.ex εἶδος 447
εὐεικής in c.ab εἰκάζω 450
εὐείκτος, cum d.in c.ab Εἴκω, cedo ibid.
εὐέλεγκτος, in c. ab Ἔλεγχος 474
εὐέλπις cum d.in c.ex Ἐλπίς 562
εὐέμβολος in c.ex Ἐμβάλλω 457
εὐεξία, εὐεπίφορος in c. ex ... 243
εὐεπής in c.ex Ἔπος 232
εὐεπίφορος in c.ex ... 872
εὐεργέτης, in c. ex Ἔργον 1340
εὐεργεσία, cum d.in c.ab Ἔργω 555
εὐερκής 1729
εὐέρκης, in c.ex Ἑλέγχω 472
εὐεστώ, in c.ex Ἐστώ 475
εὐετηρία, cum d.in c. 480
εὐηθίζομαι, in decomp. ab ἠθίζω.
εὐημερία, in decompos. ex ἡμέρα. 44
εὐημερής, εὐήμερος, εὐεπής, in c.ex Ἔπος 480
εὐηνίοχος, cum d.in ἡνίοχος 1315
εὐήνωρ, in ἀγήνωρ 111
εὐήρατος, in ... 13
εὐήρετμος, in ἐρετμός 472
εὐηρής in c. ab ἐρέσσω 555
εὐήρης, in ... 1129
εὐηχής in ἠχώ 1193
εὐηχία, εὐηχής.
εὐθαλής, cum d.in dec.ex ... 245
εὐθαρσής, in com. ab Ἐπτέρωζω 50
εὐθέατος in c.ab ... 494
εὐθερής, in ... 278
εὐθηλής in ... 319
εὐθηνέω, in ... 1625
εὐθηνία, in ... 963
εὐθημοσύνη, in ... 1054
εὐθιξία, cum d.in ... 729
εὐθρυπτος, in ... 1802
εὐθυγραμμος, cum d. 511
εὐθυμία, in c. ab Ἐρέθω 509
εὐθυμος, in c.ex Εὐθύς 538
εὐθύς, in εὐθύς.
εὐθύνη, cum d.in compos.ex ἔρως 456
εὐθύνω, in ...
εὐθύς, cum d.in comp. ex Ἑρμῆς. 518
εὐθυπορέω, in c.ex Ἔργον ibid.
εὐθύπορος, in ...
εὐθυωρία, in c. 710
εὐθύωρος 552
εὐθύζωος, in ... 1130
εὐθηλήμων, in c. ab ... 560
εὐθύζωος cum d.in c.ex Ζῆλος 583
εὐζυγος, in c. sine pr. 581
εὐζωνος.
εὐζωρος, in c.ex Ζωρός 577
εὐζωος, in c.ex ζωή, 577
εὐζωός, in c.ex Ζωός 577
εὐζωρος, in c.ex Ζωρός 588
εὐηκής 592
εὐηγής, cum d.in comp.ex Ἀγορά. 17
εὐήθης, cum d.in c. 596
εὐηκοος, in c.ex Ἀκή 94
εὐήκοος, cum d.in c.ex ἀκοή 102
εὐηλάκατος in c. 600
εὐήλατος, in c.ex secunda aut tertia pers. 469
εὐήλιος, in c.ex Ἥλιος 602
εὐημερία, cum d. 604
εὐήνεμος, in Ἄνεμος 562
εὐήνιος, in c.ex Ἡνία 08
εὐθυδιψος, in c.ex Ἀΐδω 169
εὐθυώρ, in c.in αἰών 157
εὐθυπλαγής, cum d.in c. 1277
εὐθυρέτμος, in c.ex ἐρετμός 511
εὐθύρηκτος in c.in ἄρης 512
εὐθύσπαστος in c.ex ἐρατός 497
εὐθυπορος, in c.ex Ἀέζω 191
εὐθυπορος, in c ex Ἦτορ 612
εὐθυπτερος, in compos. ex Ἤπειρος. ibid.
εὐθυχής, cum d. 614
εὐθαλής, cum d.in c. 618
εὐθάνατος, εὐθανασία, &c. in com.ex θάνατος 642
εὐθαρσής, cum d.in c. 622
εὐθεῖα, in Εὐθής.
εὐθενέω, εὐθενία, in εὐθηνέω
εὐθεράπευτος, in comp. ex Θεράπων. 619
εὐθέριστος, in c.ex Θέρος 630
εὐθερμαντος in c.ex Θερμαίνω 631
εὐθεσία, in c ex Θέσις 1628
εὐθετος, cum d. ibid.
εὐθεώρητος, in c.ex Θεωρός 633
εὐθέως, cum Εὐθύς.
εὐθηγής, εὐθηκτος, in compos.ex Θήγω 634
εὐθηλος, in c.ex Θηλή ibid.
εὐθήμων, cum d. in com. ex Θήμων. 1629
εὐθλίψεως, cum d.in com. ex θλίβω. 639
εὐθηρος, cum d.in c.ex Θήρα 637
εὐθησαυρος, pulchros thesauros habens. In Epigr. εὐθησαυρος ἔλαιον dicitur oleum, quod instar thesauri reponi & asseruari soleat.
εὐθικτος, cum d.in c.ex Θίγω 639
εὐθοινος, in c.ex Θοίνη 642
εὐθορύβητος, in comp. ex Θόρυβος. 644
εὐθραυστος, in c.ex Θραύω 645
εὐθριξ in c. ex Θρίξ 649
εὐθρονος, in c.ex Θρόνος 647
εὐθροος, in c. ex Θρέω ibid.
εὐθρυπτος, εὐθρυφής 652
εὐθύ, in Εὐθύς.
εὐθυβολος, cum d. 252
εὐθυγραμμος 328
εὐθυγράμμος, in com.ex γράμμα 342
εὐθυδικία, εὐθυδικία 404
εὐθύδρομος, cum d. 1666
εὐθυέντερος, in c.ex ἔντερον 485
εὐθυεπία 494
εὐθυθάνατος in c.ex Θάνατος 642
εὐθυθριξ, in c.ex Θρίξ 649
εὐθυκέφαλος in c.ex Κ... 757
εὐθυλογέω 941
εὐθυμακρος, in c.ex Μακρός 1043
εὐθυμαχος cum d. 1012
εὐθυμος cum d. 656
εὐθύνα, in Εὐθύς 535
εὐθυνσις, cum d.in Εὐθύς ibid.
εὐθυπορέω, cum d in c. 1164
εὐθυόνυξ in c.ex Ὄνυξ 1169
εὐθυόνυχος, εὐθυόνυξ.
εὐθυπλοΐα, in com.ex πέπλοκα. 1328
εὐθυπνοος in c.ex πνοή 1345
εὐθυπορος, cum d. 1271
εὐθυρρημων, in c.sine præpositione. 1427
εὐθύρριζος 1432
εὐθυρρείν εὐθυρρέω, in c.ex Ῥέω 1433
ΕΥΘΥΣ 534
εὐθυτενής, in c.in τείνω 1591
εὐθύτης, in Εὐθύς 535
εὐθύτονος, in c.in τόνος 1592
εὐθυτρητος, in c.ex Τετραίνω 1636
εὐθυφορος, in c.retinentibus φερ. 1733
εὐθυπλοος, in c. 1753
εὐθυσεισθαι 1735
εὐθυωρία, cum d.in c Εὐθύς 535
εὐθωρηκος in c. ex Θώραξ 664
εὐιατος 686
εὐιατεύω, εὐίλατος, in c.ex Ἱλάω. 680
εὐιππος, in c.ex Ἵς 688
εὐιος, in Εὐοῖ 537
εὐιππος 686
εὐκαής, in c.in Καίω 724
εὐκαθαίρετος in καθαιρέω 92
εὐκάθαρτος, in c. 714
εὐκατοχος, in decomp. ex κατέχω 552
εὐκαιρος, cum d in com. 721
εὐκαματος, in c.ex κάματος 739
εὐκαμπής, in c.ex καμπή 740
εὐκαμπτος, in c.ex καμπτός ibid.
εὐκαμψία, in c.ex κάμψις ibid.
εὐκάρδιος, cum d.in c. 746
εὐκαρπος, cum d.in com.ex Καρπός. 751
εὐκαταγώνιστος, in καταγωνίζομαι.
εὐκατάληπτος, in dec.ex καταλαμβάνω 921
εὐκατάλλακτος, in καταλλάττω 123
εὐκαταμάθητος, in καταμανθάνω 1109
εὐκατάπτωτος, in καταπίπτω 1315
εὐκατασήμαντος, in κατασημαίνω 1457
εὐκατασκεύαστος, in κατασκευάζω 1479
εὐκατάστατος, in dec.ex καθίστημι. 702
εὐκατάφορος, cum d.in καταφέρω 1730
εὐκαταφρόνητος, in καταφρονέω. 1763
εὐκατέργαστος, in κατεργάζομαι. 507
εὐκατηγόρητος, in κατηγορέω 18
εὐκέαστος, εὐκέατος, in c.ex Κεάζω. 780
εὐκέλαδος, in c.ex Κέλαδος 764
εὐκεντρος in c.ex κέντρον 769
εὐκερως, in εὐκέρας.
εὐκέραστος, in compos.ex Κεράννυμι. 773
εὐκερως, in c.ex Κέρας 774
εὐκέφαλος, in c sine pr. 779
εὐκηλος, cum d.in Ἕκηλος 465
εὐκινησία, εὐκίνητος, in c.sine præpo. 793
εὐκίων, in c.ex Κίων 796
εὐκλαστος, in c.ex κλάω 799
εὐκλεής, cum d.& εὐκλεῶς, in c.ex κλέος 801
εὐκλεής in c.ex Κλείω 806
εὐκληρος, in c. sine præp. 205
εὐκλωστος, in c.ex Κλώθω 811
εὐκναμπτος, in compos.ex κνάπτω. 741
εὐκνήμιος, in c.ex Κνάπτω 811
εὐκνημος, in c.ex Κνήμη 815
εὐκοίλιος, in c ex Κοιλία 817
εὐκοινώνητος, in c. ex Κοινός 820
εὐκολία, εὐκολεῖν in Εὔκολος.
εὐκόλλητος, in c.ex Κόλλα 825
εὐκολπος, in c. ex Κόλπος 828
εὐκολυμβος, in com.ex Κολυμβάω 830
εὐκολος, in Εὔκολος.
εὐκομης, in c.ex Κόμη 834
εὐκομιδής in c.ex κομίζω 832
εὐκομιστος, in c.ex κομίζω ibid.
εὐκομος, in c.ex Κόμη 834
εὐκομπος, in c.ex Κόμπος 816
εὐκοπος, cum d.in c.ex κόπος 845
εὐκοσμος, cum d.in c. 853
εὐκραής, εὐκραής, εὐκρασία, εὔκρατος, in c.ex κεράω 772
εὐκραιρος, in c.ex Κραῖρα 860
εὐκρατος 864
εὐκρεκτος, in c.ex Κρέκω 866
εὐκρημνος, in c.ex Κρημνός 863
εὐκρινής, cum d.in c.in κρίνω 874
εὐκριθος, in c.ex κριθή 879
εὐκροκαλος, in c.ex Κρόκη 875
εὐκρυφής, in c. ex Κρύπτω 881
εὐκταῖος, cum d.in εὐκτός.
εὐκτέανος, in composit.ex κτέανον. 883
εὐκτήμων in c.sine pr. ibid.
εὐκτήριος, εὐκτικός, in εὐκτός.
εὐκτιτος, in c.ex κτιστός 887
εὐκτός, cum d.in Εὔχομαι 540
εὐκυβέρνητος, in c. ex Κυβερνάω 888
εὐκυκλος, in c.ex Κύκλος 891
εὐλαβής, cum d.in c.ex λαβεῖν vel ἔλαβον 924
ΕΥΛΑΙ 536
εὐλάιγξ, in c.ex Λᾶας 910
ΕΥΛΑΚΑ 536
εὐλάλος, in c.ex λάλος 915
εὐλείαντος, in c.ex Λεῖος 952
εὐλείμων, in c.ex Λειμών ibid.
εὐλεξις, in c.sine pr. 918
εὐλιπής, in c. ex Λίπος 958
εὐληθάργητος, in λήθαργος 507
εὐλημματεῖν, in c.ex Λῆμμα 964
εὐληπτος, cum d.in c.ex ληπτός 923
ΕΥΛΗΡΑ 536
εὐλιθος, in c.ex Λίθος 767
εὐλίμενος 968
εὐλιπής, in c.ex Λίπος 970
εὐλογία, cum d. 941
εὐλόγιστος, cum d. in com. ex λογίζομαι 947
εὐλογος, cum d. in c. ex λόγος, ratio 946
εὐλοφία, in c.sine pr. 974
εὐλοφος, in c.ex Λόφος 975
εὐλοχος, in c ex Λόχος 977
εὐλυτος, in c.ex λυτός 977
εὐμαθής, cum d.in c. sine pr. 986
εὐμάλακτος in c. ex μαλάσσω 999
εὐμαρής, cum d. in c ex Μαίω 996
εὐμεγέθης, in com.ex μέγεθος 1003
εὐμείλικτος, in c.ex Μειλίσσω 1016
εὐμελής, in com. ex Μέλος, carmen 1018
1029
εὐμελίας, in c.ex Μελία 1027
εὐμελιττία, in c.ex Μέλιττα 1028
εὐμενής, cum der. 1032
εὐμετάβλητος, εὐμετάβολος, in μεταβάλλω 246
εὐμετάδοτος, in μεταδίδωμι 400
εὐμετάθετος, in μετατίθημι 1624
εὐμετακίνητος in μετακινέω 792
εὐμετακόμιστος, in μετακομίζω. 833
εὐμετάπειστος, in μεταπείθω 1261
εὐμετάπτωτος, in μεταπίπτω 1315
εὐμεταστατος, in dec.ex μεθίστημι 702
εὐμεταχείριστος, cum d. in μεταχειρίζω 1802
εὐμήθης, in c.sine pr. 1041
εὐμήκης, in c.ex Μῆκος 1044
εὐμηλος, in comp. ex μῆλον, ouis 1046
εὐμηρος, in c.ex Μηρός 1049
εὐμήρυκτος, in c.ex Μηρύω ibid.
εὐμήτης & εὐμήτης i. c. 1051
εὐμήχανος, cum d. in c. 1052
εὐμίσητος, in c.ex Μῖσος 1059
εὐμνημόνευτος, in com.ex μνημονεύω 1062
εὐμοιρία &c. in c. ex Μοῖρα 1023
εὐμολπία, & εὐμολπέω, in com. ex Μέλπω 1030
εὐμορφος, in c.ex Μορφή 1060
εὐμουσος, cum d.in c. 1068
εὐμυσία, & εὐμύσως, in c. 1070
εὐμοχθος, in c. 1071
ΕΥΝΗ, cum d. 536
εὐνητος, in comp.ex Νέω, neo 1100
εὐνις, in Εὐνή, &c in ... 461
εὐνοέω, cum d.in εὔνοος.
εὐνομέω cum der. in c. 1106
εὐνοος 1109
εὐνοστος, in comp ex Νόστος 1112
εὐνοῦχος, cum d. 536
εὐνόως, εὐνοϊκῶς in εὔνοος.
εὐνοστος in comp.ex Νόστος 1117
εὐξενος, cum d. in c. sine præpos. 1120
εὐξεστος, in c.ex ξεστός 1121
εὐξήραντος, in c.ex Ξηρός 1123
εὐξοος 1122
εὐξυλής, in c.ex Ξύλον 1124
εὐξύμβολος, in εὐσύμβολος, εὐξυνέτως, i. εὐσυνέτως, & ita de cæteris. Atticè ξυν, pro συν, habentibus.
εὐογκος, in c. 1127
εὐοδία, εὐοδία, in εὐοδέω.
εὐοσμος, cum d. in εὔοσμος.
εὐοδος, cum d. 1129
ΕΥΟΙ 537
εὐοικονόμητος, in dec. ab οἰκονόμος. 1093
εὐοινος, cum d. in c. 1145
εὐοιστος, in c. 1152
εὐομιλος, in c. 1158
εὐομολόγητος, in dec. 943
εὐονειρος, in c. 1164
εὐοπλος, in c. 1173
εὐοπτος, in c. sine pr. 1178
εὐόρατος, in c.sine præpo. 1188
εὐοργος, cum d. in c. 1190
εὐόρεκτος, cum d. in c. ex Ὀρέγω, appeto 1192
εὐορεστος 1201
εὐορκος, cum d. in comp.ex Ὅρκος. 1195
εὐορμος, in c. 1197
εὐορνις, in c. ex Ὄρνις 1198
εὐοσμος, cum d in c.sine pr. 1135
εὐοσφρητος in com. ex Ὀσφραίνομαι 1214
εὐόφθαλμος, cum d.in c.ex ὀφθαλμός 1185
εὐοφρυς, in c.ex Ὀφρύς 1227
εὐοχθος, cum d. in comp. ex Ὄχθη. 1229
εὐοψία, in c. ex ὄψις 1179
εὐοψος, in c.ex Ὄψον 1232
εὐπαγής, in c. ex πήγνυμι 1307

εὐπαθὴς, cum d. 1249
εὐπαιδευσία εὐπαίδευτος, cum d. in c. ex παιδεύω 1236
εὐπαγὴς, cum d. in c. ex Πῆξις 1236
εὐπάλαμος in c. ex Παλάμη 1233
εὔπαλος in c. ex Πάλη 1239
εὐπαράγωγος, in decomp. ex παράγω 36
εὐπαράδεκτος, in παραδέχομαι.
εὐπαραίτητος, in decomp. ex παραιτέω 83
εὐπαράκλητος, in παρακαλέω 732
εὐπαρακολούθητος, in παρακολουθέω 97
εὐπαρακόμιστος, in παρακομίζω. 833
εὐπαραμύθητος, in παραμυθέομαι 1074
εὐπαράφορος, in παραφέρω 1731
εὐπατρίδης, in c. 1243
εὐπάτειρα, in c. 1244
εὐπαρήγορος, in παρηγορέω 19
εὐπαρέμπτωτος, in παρέμπτωτος 1196
εὐπάρεχος, in dec ex παρέχω 551
εὐπάρυφος in παρυφαίνω 1699
εὐπαχὴς, in c. ex Πάχος 1248
εὐπάτειρα, in εὐπάτωρ.
εὐπατέρεια, in c. ex Πατήρ 1252
ΕΥ'ΠΑΤΟΡΙΟΝ 538
εὐπάτωρ, cum d. in c. 1253
εὐπέδιλος, in c. ex Πέδιλον 1257
εὐπειθὴς, cum d. in compos. ex πείθω 1262
εὔπειρος, cum d. in c. in πεῖρα 1262
εὔπεικτος, in c. ex Πείκω 1263
εὐπελέκητος, in com. ex Πελεκάω. 1276
εὐπένθερος in Πενθερός 1282
εὔπεπλος, in c. 1287
εὔπεπλος, in c. 1288
εὐπεριάγωγος, in decom. ex περιάγω 36
εὐπεριαίρετος, in περιαιρέω 79
εὐπερίστατος, in περιίσταμαι 1177
εὐπερίστατος, in decom. ex περιίστημι 705
εὐπερίτρεπτος, in περιτρέπω 1655
εὐπερίφορος in περιφέρω 1785
εὐπερίεκτος, in περιέχω 1807
εὐπέταλος, in compos. ex πέταλον. 1297
εὐπέτεια, in c. ibid.
εὐπετὴς, cum d. 1316
εὐπεψία in εὔπεπτος.
εὐπηγὴς, in c. ex πήγνυμι 1302
εὔπηκτος in c. ex πηκτὸς ibid.
εὐπήληξ in c. ex Πήληξ 1304
εὔπωλος, in c. ex Πῶλος 1305
εὐπήχυς, in c. ex Πῆχυς 1306
εὐπίδαξ, in c. ex Πίδαξ ibid.
εὔπιστος 1263
εὔπλαστος, in c. fine pr. 1323
εὐπλατὴς, in c. ex Πλατύς 1325
εὐπλεκὴς, in c. ex πλεκής 1328
εὔπλεκτος, in c. ex πλεκτὸς 1327
εὐπλήθερος in c. 1332
εὔπλοια, εὐπλοΐα, in εὔπλοος.
εὐπλόκαμος, εὔπλοκος, in c. ex πέπλεκα 1328
εὔπλοος, εὔπλους, in c. fine præpos. 1335
εὔπλουτος in c. ex Πλοῦτος 1340
εὐπλυνὴς in c. fine pr. 1341
εὔπνοος, cum d. in c. ex πνέω, fine p. 1344
εὔποιος, cum d. in c. ex ποιέω ibid.
εὐποιΐα, in εὔποιος.
εὐποίητος, εὐποιητικὸς, cum d. 1350
εὐπόλεμος, cum d. in c. 1358
εὐπολιόρκητος in πολιορκέω 456
εὔπομπος, in c. fine pr. 1281
εὐπόριστος, in c. ex πορίζω 1272
εὔπορος, cum d. 1271
εὔποτμος, cum d. in com. ex Πότμος 1398
εὔποτος, in c. fine pr. 1312
εὔπους 1371
εὐπραγὴς, cum d. in com. ex πρᾶγος 1378
εὔπρακτος, in c. ex πρακτὸς ibid.
εὐπραξία, in c. ex πρᾶξις ibid.
εὔπρυμνος, in c. ex Πρυμνον 1379
εὐπρεπὴς cum d. in c. ibid.
εὔπρηστος, in c. 1382
εὔπρωρος, in c. 1384
εὐπρόσιτος, in προσιτός 1248
εὐπρόσδεκτος, in προσδέχομαι 381
εὐπρόσωπος, in πρόσωπον 442
εὐπροσήγορος cum d. in προσηγορέω 19
εὐπρόσοδος, cum d. in πρόσοδος 1331
εὐπρόσφορος, in προσφέρω 1732
εὐπροσφυής, in προσφύω 1773
εὐπρόσωπος, cum der. in compos. 1183
εὐπρόσφατος, cum d. in πρόσφατος 1717
εὔπρυμνος, in compos. ex Πρύμνα. 1389
εὔπτερος, in c. fine pr. 1393
εὐπτόρθος, pulchros habens ramos: apud Suid.
εὔπυγος, in c. ex Πυγή 1398
εὔπυργος in c. ex Πύργος 1407
εὐπύρετος, in c. ex Πῦρ 1405
εὔπωλος, in c. ex πωλέω 1360. & in c. ex Πῶλος 1411
εὐραδάμιγξ, in Ῥαδάμιγξ 1415
εὐρὰξ, in εὐρύς.
εὐρὰξ, in Πλευρά 1332
εὕρεμα, in εὑρίσκομαι.
εὑρεσιεπὴς, cum d. in comp. ex ἔπος 494
εὑρεσιλόγος, cum d. 941
εὑρετὴς, εὑρετικὸς, εὑρεθεὶς cum d.
εὕρημα, in εὑρίσκομαι.
εὕρημα ibid.
εὑρήμων, cum d. in c. fine præposit. 1427
εὔριζος, cum d. 1432
εὔριν, εὔρινος, in c. ex Ῥίν 1433
ΕΥ'ΡΙΠΟΣ, cum d. 538
ΕΥ'ΡΙ'ΣΚΩ ibid.
εὐρέω, εὐρέα, in εὖρος.
εὐρίζωτος, in c. ex Ῥίζω 1437
εὐροκλύδων, in comp. ex κλύδων. 810
εὐρόνοτος, in c. ex Νότος 1113
εὔροος, in c. ex ῥοή 1424
εὖρος, in Εὐρύς 1424
εὐρραφὴς, in com. cum præpositione. 1417
εὐρρείτης, in com. cum præpositione 1424
εὔρρηνος, in c. ex Ἀρὴν 193
εὐρρὴς, cum εὐρρείτης.
εὐρρεῖ, in εὔρρεω.
εὔρροος, cum εὐρρόος.
εὐρύς, in Εὐρύς.
εὐρυάγυιος, in Ἀγυιά 26
εὐρυάλως, in Ἄλως 133
εὐρυβίης, in c. 262
εὐρυγένειος, in c. ex γένειον 307
εὐρυδίνης, in c. ex Δίνη 406
εὔρυθμος, cum d. in c. 1417
εὐρυκέρμων, in compos. ex Κάρμων 747
εὐρύκερως, in c. ex Κέρας 774
ΕΥΡΥΚΛΗ͂Σ 539
εὐρυκρείων, in c. ex κρείων 859
εὐρυλείμων, in compositis ex Λειμών. 952
εὐρυμέδων, in c. ex Μέδω 1017
εὐρυμέτωπος, in decomp. ex μέτωπον. 1182
εὐρύνω, in Εὐρύς.
εὐρυνώτος, in c. ex Νῶτος 1117
εὐρυόδειος 1130
εὐρυόπης, in c. 1231
εὐρύοχος, in c. ex Ὄχλος 1230
εὐρύπορος 1272
εὐρύπρωκτος, in com. ex Πρωκτός. 1390
εὐρυπυλὴς, εὐρύπυλος, in c. 1202
εὐρυρέεθρος, εὐρύρους, in c. fine præpo. 1424
ΕΥ'ΡΥ'Σ 539
εὐρυστάχυς, in στάχυς 1446
εὐρυσθενὴς, in c. ex Σθένος 1460
εὐρύστερνος, in c. 1495
εὐρυστερὴς, in c. 1528
εὐρυστήθης, in c. ex Στῆθος 1331
εὐρύστομος, in c. fine præpositione. 1537
εὐρυτενὴς, in c. in τείνω 1591
εὐρύφαης, in Εὐρύς.
εὐρύτρητος, in c. ex Τιτράω 1636
εὐρυφυὴς 1779
εὐρυχαδὴς, in c. ex Χάζω 1786
εὐρύχορος, in c. 1819
εὐρυχωρὴς, εὐρύχωρος, cum d. in c. ex Χῶρος 1834
εὐρυώπης, εὐρυόψ 1181
εὐρώγης in c. ex ῥὼξ 1430
εὐρώδης, εὐρώεις, in Εὐρώς.
ΕΥ'ΡΩ'Σ 539
εὔρωστος, cum d. 1441
ΕΥ'ΡΩ'ΤΑΣ 539
εὐρωτιάω, in Εὐρώς.
Ε'Υ'Σ 539
εὐσαβοῖ, in Εὖα 541
εὐσανίδωτος, in Σανίς 1444
εὔσαρκος, cum d. in c. 1445
εὐσεβὴς, cum d. in c. 1449
εὔσειστος, in c. ex Σείω 1452
εὔσελμος, in c. ex σέλμα 1453
εὔσημος in σῆμα 1454
εὔσηπτος, cum εὐσηπής.
εὔσημος, in c. fine pr. 1458
εὐσιτία, in comp. ex Σῖτος 1459
εὐσθενὴς, cum d. in compos. ex Σθένος. 1460
εὔσιτος, cum d. in c. 1475
εὔσκαρθμος, in comp. ex Σκαίρω. 1468
εὐσκελὴς, in c. ex Σκέλος 1472
εὐσκέπαστος, in c. ex Σκέπω 1477
εὔσκιος, in c. ex Σκιάς 1478
εὔσκοπος, in c. 1484
εὔσκοπος, in c. ex σκοπός speculator 1475
εὐσχήμων, cum d. in c. fine præpo. 1491
εὐσμίλευτος, in c. ex Σμίλη 1592
εὔσοος cum d. in c. in σῶς 1495
εὐσπείρης, in c. ex Σπεῖρα 1503
εὔσπλαγχνος, in comp. ex Σπλάγχνον 1511
εὔσπορος, in c. ex σπείρω 1505
εὐστάθμος, cum εὐσταθμός.
εὐσταθὴς, cum d. in c. in σταθὴς 709
εὔστακτον, in c. 1514
εὐσταλὴς cum d. in c. fine pr. 1523
εὐστάχυς, in c. 1515
εὔστερνος, in c. 1528
εὐστέφανος, εὐστεφὴς, cum d. in c. fine præp. 1530
εὐστιβὴς, εὔστιπτος, in com. ex Στείβω. 1517
εὔστολος, & εὔστολος, in c. fine præpos. 1513
εὐστόμαχος, cum d. in c. ex Στόμαχος 1538
εὔστομος cum d. in c. fine pr. 1537
εὐστρόφιγξ, in Στρόφιγξ 1539
εὔστοχος, cum d. in c. ex Στοχάζομαι 1540
εὐσοῖ, in Εὐοῖ 541
εὐστεφὴς, in c. habentibus στέφ. 1548
εὐστεφηγία 43
εὐστερφὴς, εὔστρεπτος, εὐστροφὴς, εὐστεφέες, cum d. 1548
εὔστυλος, in c. 1551
εὐσύλληπτος, in dec. ex συλλαμβάνω 922
εὐσυλλόγιστος, in dec. 943
εὐσύμβλητος, εὐσύμβολος, in dec. ex συμβάλλω 250
εὐσυμπερίφορος, in συμπεριφέρω. 1731
εὐσύμφυτος, in συμφύω 1778
εὐσυνάγωγος, in d. ex συνάγω 37
εὐσυνάλλακτος, in d. ex συναλλάττω 124
εὐσυνάρμοστος, in συναρμόζω.
εὐσυνεσία, εὐσυνέτος in d. ex συνίημι 565
εὐσύνθετος, cum d. in d. 1627
εὐσυνέπτος, in συνέπομαι 1177
εὔσφυρος, in c. ex σφυρόν 1568
εὐσχημολογία 941
εὐσχήμων, cum d. in c. ex σχῆμα 558
εὐσχιδὴς, εὔσχιστος, in c. 1571
εὔσχολος, cum d. in c. 1573
εὔσωμος, cum d. in c. 1574
εὐσώτηρος, in c. ex σωτήρ 1453
εὔτακτος, cum d. in compos. ex τακτός. 1584
εὐταμίευτος, in c. 1578
εὐταξία, in c. ex τάξις 1584
εὐτάρακτος, in c. ex Ταράσσω 1579
εὔταρσος, in c. ex ταρσός 1611
ΕΥ'ΤΕ 540
εὐτείχης, & εὐτείχεος, in c. 1575
εὐτείχητος, idem quod εὐτείχης. Hom. hymn. in Ven.
εὐτέκμαρτος, in comp. ex Τέκμαρ. 1596
εὔτεχνος, cum der. in com. ex τέχνον. 1632
εὐτελὴς, cum d. 1600
εὐτέλεια, in c. ex Τέλος, finis 1599
εὐτελίζω, cum εὐτελὴς.
εὐτερπὴς, cum d. in com. ex Τέρπω 1610
εὐτεχνὴς, cum d. in c. fine pr. 1615
εὔτμητος, in c. ex τμητὸς 1607
εὔτοκος, cum d. 1631
εὔτολμος, cum d. in com. ex Τόλμα. 1644
εὔτονος, in c. fine pr. 1605
εὔτορνος, cum d. in c. in τόρνος 1592
εὐτρεπὴς, cum d. in c. 1645
εὐτρεπὴς, in c. ex τρέπω 1626
εὐτράπελος, cum d. in c. ex Τρέπω 1648
εὔτρητος, cum d. in c. ex Τιτράω, fine pr. 1656
εὔτροφος, in c. ex τρέφω 1655
εὐτρεφὴς, in c. in τρέφω 1655
εὔτρητος, in c. ex Τιτράω 1658
εὐτρόχαλος, in c. fine præpos. 1636
εὔτροπος, cum d. in comp. ex τρέπω 1671 1656
εὔτροφος, cum d.
εὐτροχάλεος, εὐτρόχαλος, cum d. in c. ex τρέχω 1659
εὐτρύγητος, in c. ex τρυγάω 1665
εὔτυκτος, in c. ex τυκτὸς 1672
εὐτυχὴς, cum d. in comp. ex τύχη. 1677
εὔυδρος, in c.
εὔυμνος, in c. ex ὕμνος 1650
εὐϋπέρβλητος, in ὑπερβάλλω 1689
εὐϋφαντος, εὐυφὴς, in com. ex ὑφάω 250 1658
εὐφανταστωτος, in comp. ex φαντάζω 1709
εὐφάρμακτος, in comp. ex φαρμάσσω. 1712
εὐφεγγὴς, in c. ex Φέγγος 1721
εὔφημος, cum d. in comp. ex φημί. 1718
εὔφθαρτος, in c. ex secunda & tertia perf.
εὔφθογγος 1645
εὔφιμος, in c. ex Φιμός 1743
εὔφλεκτος in c. fine præpo. 1749 1751
εὐφορβία, εὐφόρβιον, in compos. 1724
εὐφορία, cum d. in φορέω.
εὐφόρμιγξ, in c. 1756
εὔφορος, cum d. 1735
εὐφραδὴς, cum d. cum εὐφραστε.
εὐφραίνω, εὐφρασία, in εὔφρων.
εὐφραστε in c. fine pr. 1759
εὐφρόσυνος, εὐφροσύνη, εὔφρων, in c. 1762
εὐφυΐα, in c. fine pr. 1741
εὔφυλλος 1772
εὐφυὴς, cum d. 1779
εὐφύλακτος, in c. ex 2. & 3. perf. pass. 1770
εὐφυέστατος, in c. 1773
εὐφυὴς, in εὐφυής.
εὔφωνος, cum d. in c. fine præpos. 1783
εὐφώρατος, in c. ex Φώρ 1785
εὐχαίτης in c. ex Χαίτη 1789
εὐχάλκεος in c. 1793
εὐχαρὴς, cum d. in comp. ex Χαίρω 1796
εὔχειλος, in c. ex Χεῖλος 1798
εὐχείμερος, in c. 1799
εὔχειρ cum d. 1802
εὐχείρωτος, in c. ex χειρόω 1803
εὐχέρεια, cum d. ibid.
εὐχετάομαι, εὐχή, in εὔχομαι 540
εὔχιλος, in c. ex Χιλός 1812
εὔχλοος, in c. ex χλοάζω 185
ΕΥ'ΧΟΜΑΙ 540
εὔχορτος, in c. ex Χόρτος 1819
εὖχος, in Εὐχή.
εὐχρήματος, cum d. in c. ex χρῆμα 1825
εὔχρηστος, cum der. in c. fine præp. 1821
εὔχροος, cum d. 1817
εὔχυλος, cum d. in com. ex Χυλός 1831
εὐχωλή cum d. in Εὔχομαι.
εὐψύχεστος, in com. ex Χάρις 1834
εὔψυκτος, in c. ex Ψύχω 1846
εὔψυχος, cum d. in c. 1844
ΕΥ'Ω 541
εὐωδὴς, cum d. in ὄζω 1135
εὐωδία in c. 1133
εὐώνυμος, cum d. in c. 1851
εὐώνυμος in comp. ex Ὄνομα 1166
εὐωπός, in εὐωπής.
εὐωπὸς &c. in εὐώψ.
εὐωχία, cum d. 1323 & 1855
ΕΥ'ΩΧΙΑ 542
εὐώψ.
¶ ἐφαρμόζομαι 77
ἔφαλος, in ἐφάλλε.
ἐφάλλομαι, in c. ex Ἄλλομαι 125
ἔφαλος 129
ἔφαλμος ibid.
ἐφάλτης, in ἐφάλλομαι.
ἐφάμιλλος, in c. ex Ἅμιλλα 141
ἐφαμ-
ἐφαμμα, in ἐφάπτω.
[illegible], idem quod [illegible]
[illegible]
[illegible], in c. ex Ἄραξ 173
[illegible], in c. ex [illegible], tango 177
[illegible], in c. 178. & in c. ex [illegible] 179
[illegible], captator: apud Aesch. in Suppl. [illegible]
[illegible], cum d. in c. ex ἁμιλλάω. 225
[illegible]
[illegible]
[illegible], cum d. 442
[illegible] in c. ex [illegible] 441
[illegible], cum d. in [illegible] 550
[illegible] 485
[illegible] in c. ex Ἑλκος 475
[illegible] in c. 477
[illegible] 485
[illegible] 550
[illegible], cum d. in c. ab Ἕπω, sequor 431
[illegible], cum d. in comp. ex Ἕρπω. 513
[illegible] 565
[illegible], cum d. in c. ex Ἑρπετὸν. 526
[illegible]
[illegible] 562
[illegible] 526
[illegible] 561
[illegible], ἐφεστιάδα, [illegible]
[illegible], cum d. in c. ex Εὐχίτω
[illegible] in c. ex ἑψία 494
[illegible] ex Ἕψω 860
[illegible], cum d. in comp. ex Ἡδὺς. 590
[illegible], cum d. 592
[illegible], cum d. in compos. ex Ἕδος. 576
[illegible] in c. ex ἐδώλιον ibid.
[illegible] in c. 599
[illegible] in c. ex Ἡσυχία 601
[illegible] & c. in c. ex Ἥλιος 602
& in c. ex Ἧλος ibid.
[illegible], cum d. 605
[illegible] ἐφίημι 565
[illegible] ex Ἥσυχος 612
[illegible]
[illegible]
[illegible] 1021
[illegible] 1410
[illegible], cum d. in Ἕψω 559
[illegible] in c. ex [illegible] 665
[illegible], in ἐφάλλομαι.
[illegible], cum d. in c. ex ἱδρόω 670
ΕΦΕ'ΛΙΣ 542
[illegible]
[illegible] in c. 672
[illegible], in c. ex Ἵζω
[illegible] 565
[illegible], ἐφικτὸν in c. ex Ἱκνέομαι 677
[illegible] in c. ex Ἱμείρω 682
[illegible], in [illegible]
[illegible], in [illegible]
[illegible], cum d. 687
[illegible] & ἐφίστημι, in c. ex Ἵστημι 687
[illegible] &c. 698
[illegible] in c. ex ἱστορέω 711
[illegible], cum d. 1130
[illegible] &c. in [illegible]
[illegible] in c. ex Ὀμματα 1137
[illegible], in c. 1175
[illegible], cum d. in c. cum pr. 1117
[illegible], cum d. ibid.
[illegible] cum d. 1202
[illegible], cum d. in c. 1196
[illegible], cum d. in c. 1179
[illegible]
[illegible], cum d. in c. ex Τρέχω 1687
[illegible], in c. 1688
[illegible], cum d. in c. 1690
[illegible] &c. in c. ex ὕμνος 1689
[illegible] 1694
[illegible], in c. ex Ὕπνος 1696
[illegible] in c. ex Ὕστερος 1698
ἐφυβρίζω, ἐφυβρις, [illegible] in c. ex [illegible] ibid.
[illegible], in c. ex Ὕω 1700
[illegible], in c. 1852
[illegible], in d. ex Βοῦς 281
[illegible], in c. 435
[illegible] 656
ἐχενηΐς, in Ἔχω.
ἐχέγγυος 734
ἐχέκολλος, cum d. in com. ex Κόλλα. 825
ἐχέμυθος, cum d. in c. 1073
ἐχεπευκὴς, in c. ex Πεύκη 1199
ἐχέπωλος in c. ex Πῶλος 1412
ἐχεσαρκὴς, in c. 1445
ἐχέτη, in Ἔχω 545
ἐχέτλη, cum d. in Ἔχω ibid.
ἐχέτρωσις, bryonia alba Hippoc. γυναικ. lib. 1. & περὶ γυναικ. φ σ.
ἐχέφρων, cum d. 1763
ἐχῆς, cum ἐχέτης.
ἐχθαίρω, in Ἔχθος.
ἐχθές, in Χθές.
ἐχθιμα, ἐχθίων, in Ἔχθος.
ἐχθοδοπὸς, cum d. 1186
Ε'ΧΘΟΣ, ἔχθρα, cum d. 542
ἐχθροδαίμων, in comp. ex Δαίμων. 349
ἐχθρόξενος, in c. fine pr. 1120
ἐχθρωπὸς 1350
ἐχθρὸς, cum d. in Ἔχθρα.
ἐχθρῶν, in Ἔχθος.
ἐχιδνα, [illegible], in Ἔχις
ἐχινάλωπηξ est inter vulpes 132
ἐχῖνος, ἔχιος, in Ἔχις.
ἐχιοκέφαλος, in c. fine pr. 779
[illegible], in compositis ex [illegible] 1050
ἐχινόπους 1371
Ε'ΧΙΝΟΣ cum d. 543
ἐχινόδερμος, in [illegible] ex præt. pass. 354
ἐχίτης, in Ἔχις 543
ἐχῖον, in Ἔχις.
Ε'ΧΙΣ cum d. 543
ἐχίτης, in [illegible]
ἐχυρὸς, ἐχυρότης, in Ἔχομαι 545
ἔχυμα, ἐχύμασιν ἔχω.
Ε'ΧΥΡΟΣ, cum d. 543
ἐχυρόφρων 1763
ἐχυρόω, cum d. in Ἐχυρός.
Ε'ΨΩ 544
¶ ἑψανός, ἑψανεὺς, ἑψέω, cum d. in Ἕψω.
ἕψια, ἑψία, ἑψιάομαι, ἕψια, in Ἕπω, dico 492
Ε'ΨΩ 519
¶ Ε'Ω. & Ε'Ω 560
ἑωθινὸς in [illegible], in Ἠώς 615
ἑωλοκρασία in c. ex κρᾶσις 772
ἑωλόνεκρος, in c. ex Νεκρός 1088
Ε'ΩΛΟΣ, cum d. 575
ἑῷος, in Ἠώς 615
ἑώρα, cum d. in Αἰωρέω.
ἑωζ, in Ἠώς 615
& [illegible] 1855
ἑωσφόρος 1735
ἑωυτόν, Iones dicunt pro ἑαυτὸν, seipsum. Hippocr. & Herodot.

Z

ZA 575
ζάβοτος, in c. ex βοτὸς 282
ΖΑΓΚΛΗ 575
ζαγρεὺς 23
ζαὴς, in c. ex Ἄω 228
ζάθεος 628
ζαθέρης, in c. ex Θέρος 631
ζαχρηὴς 735
ΖΑΚΕΑΤΙ'ΔΕΣ 576
ζάκορος, in c. ex Κορέω 847
ΖΑ'ΛΕΙΑ 576
Ζάλη vel ἡ, turbo, procella, fluctuatio & agitatio maris. Plato de rep. ἐν χειμῶνι ὑποκονιορτῶ καὶ ζάλης [illegible]. Etymologus dicit esse τὴν μεγάλην ἅλλαν, ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἁλίζεσθαι καὶ συστρέφεσθαι. idem exponit etiam τὴν ταραχὴν τῆς γῆς ἢ τῆς θαλάσσης, παρὰ τὸ ζέειν τὴν ἅλα. Hinc compos. ἀζάλη, de quo vide suo loco.
ζάλος, idem ferè quod ζάλη, aqua agitata & fluctuans. Nicand. in Ther.
ζαλόεις, όεντος, ὁ, procellosus, Nic. ibid.
ζαλόω, fluctuo, procellis agitor, ibid.
ζαμενὴς in c. ex Μένος 1028
ζαμενὴς, cum d. in c. ex Μένος 1032
ζάπεδον in c. 1258
ζαπίμελος, in c. ex Πιμελή 1309
ζάπλουτος, cum d. in c. ex Πλοῦτος. 1339
ζαπότης, in c. fine pr. 1312
ζάπυρος, in c. ex Πῦρ 1405
ζατρεφὴς & ζατρεφεῖς in com. ex Τρέφω 1667
ζατρεχὴς, in c. in τρέχω 1658
ζαφλεγὴς, in com. ex Φλέγω 1721
ΖΑΦΕ'ΛΗΣ, cum d. 576
ζαφεγγὴς, in c. fine præ. 1751
ζάχυλος, in c. 1817
ζαχρεῖος, in comp. ex Χρεία 1823
ζαχρηὴς, in c. ex Χρεὼ id est, ἐμπίπτω 1822
ζάχρυσος in c. ex Χρυσός 1830
ΖΑ'Ω 576
¶ ΖΕ'Α, & ζειά 577
ζείδωρος, in c. ex Δῶρον 431
ζεόπυρος, cum ζεόπυρον.
ΖΕΙΡΑ', cum a. 577
ζέννυμι, ζεννύω, in Ζέω.
ζεόπυρον in comp. ex Πυρός 1408
ζέσις, in Ζέω.
ζεστοκοπία in c. fine pr. 974
ζεστὸς, in Ζέω.
ζευγάριον, in ζεῦγος.
ζευγελάτης, cum d. in c. ex secunda aut tertia per. 429
ζευγίτης, ζεύγη, in ζεῦγος.
ζεῦγμα in Ζευγνύω.
ΖΕΥΓΝΥ'Ω, cum d. 577
ζευγοποιὸς 1350
ζεῦγος, in Ζευγνύω.
ζευγοτροφέω, cum d. 1659
ζευκτὸς, cum d. in Ζευγνύω.
ζεῦξις, in Ζευγνύω.
ΖΕΥ'Σ 581
ΖΕ'ΦΥΡΟΣ, cum d. ib.d.
ΖΕ'Ω ibid.
¶ ζῆθος in Ζῆθος.
ζηλήμων & c. in Ζῆλος.
ΖΗ'ΛΟΣ 582.
ζηλότυπος, cum d. in comp. ex τύπτω quæ abiecerunt τ 1680
ζηλόω, cum d. in Ζῆλος.
ΖΗΜΙ'Α, cum d. 584
ζηνὸς, in Ζεύς.
ζηνοφόρος 1763
ΖΗΤΕ'Ω, cum d. 585
¶ ζιβύνη, in Σιβύνη.
ΖΙΓΓΙ'ΒΕΡΙΣ 585
ΖΙΖΑ'ΝΙΟΝ 585
¶ ζμερδαλέος, ζμέρδω in Μέρδω 1034
ζμικρὸς, in Μικρός 1055
¶ ζόη, in Ζωή.
ζοφερὸς &c. in Δνοφερός.
ζοφερὸς, ζοφερὸς, in Ζόφος.
ζοφοδορπίδας, in compos. ex Δόρπον 418
ζοφόεις, in Ζόφος.
ζοφοβλέπων, in c. ex Μύω 1048
ΖΟ'ΦΟΣ, cum d. 585
¶ ζυγάδην, ζύγασιν in Ζυγός.
ζύγαστρον 200
ζύγαστρον &c. in Ζυγός.
ζυγηφόρος 1735
ζυγόδεσμον, in c. ex Δεσμός 385
ζυγοδέτης ibid.
ζυγομαχέω 1012
ζυγοποιέω 1350
ζυγὸς, in Ζευγνύω.
ζυγοστάτης, cum d. in prima classe comp. 711
ζυγόω cum d. in Ζυγός 578
ζύγωθρον, cum d. in comp. ex Θύρα. 659
ΖΥ'ΘΟΣ, 585
ΖΥ'ΜΗ, cum d. ib.d.
¶ ζωάγριον, in Ζωγρέω 23
ζωαρκὴς in c. 189
ζώαρχος 200
ζωγράφος, cum d. in c. ex γράφω 340
ζωγρέω, cum d. in c. ab ἀγρέομαι 11 & in c. ex Ἄγρα 24. & c. in c. ab Ἄγρεμαι 437
ζωδιακὸς, ζωδιακὸς, ζώδιον, ζωδίωτος in ζῶον.
ζωὴ, in Ζάω.
ζωθάλπιος in Ζάω.
ζωνεῖον in ζωός.
ζωοφόρος 1735
ζωΐδιον, ζωΐκὸς, ζῷον.
ζῶμα, in ζώννυμι.
ζωμήρυσις, cum d. in Ζωμός.
ζωμήρυσις, in c. 197
ζωμίδιον, in Ζωμός.
ζωμοποιὸς 1350
ΖΩΜΟ'Σ 586
ζωμοτάριχος in comp. ex Τάριχος 1580
ζώνη, ζωστὴρ in Ζωννύω.
ζωνιοπλόκος in comp. ex πλόκος 1335
ζωνίτης, in ζώνη.
ΖΩΝΝΥ'Ω, cum d. 586
ζώντεσσι, in Ζάω.
ζωογονέω 308
ζωοδότης cum d. in comp. ex Δότης 411
ζωοδήκτος, in c. ex Δάκνω 418
ζωοθυσία 661
ζωόμορφος, in comp. 1068
ζῷον, in Ζάω.
ζωοποιὸς, cum d. 1350
ζωοπώλης, ζωοπώλης 1410
ζῶος, in Ζάω.
ζωὸς, in ζωός.
ζωοτόκος, cum d. 1631
ζωοῖς, in ζωός.
ζωοτρόφος, cum d. 1659
ζωοφάγος, cum d. 1701
ζωόφορος 1735
ζωόφυτα 1780
ζωόω, in Ζάω
ζωπυρέω, in c. 1318
ζώπυρον, cum d. in comp. ex Πῦρ. 1405
ζωρότης, cum d. in c. fine præp. 1312
ΖΩΡΟ'Σ cum d. 588
ζῶσα, in Ζώς.
ζώσμος, ζῶμα.
ζωστὴρ, ζῶσμα, ζωστήρ, cum d. in Ζωννύω.
ζώστρα, in ζωστήρ.
ζωτικὸς, cum d. in ζωός.
ζωύφιον, in ζῷον
ζώου [illegible] in ζωόβυτα.
ζωάδης in ζῶον 567
ζωάωτεις in ζῷον.
ζωωτικὸς, in ζωός.

H

¶ Η' 579
Η', Η', Η', Η sive ἦ 590
ἦα, in Ἠΐον.
ἠβαιὸν in Βαιὸς 218
¶ Η'ΒΗ cum d. 590
ἠβός, ἠβός curvus, gibbosus. Suidas ex Hippocr. Coo.
ἠβώοντα, in Ἥβη.
ἤγερε, in ἀγείρω.
¶ ἠγάθεος 628
ἡγεμὼν, cum d. 594
Η'ΓΕ'ΟΜΑΙ ibid.
ἠγερέθονται in d. ab Ἀγείρω 10
ἡγεσία, ἡγέομαι, ἡγηλάζω, ἡγητὴς, ἡγήτωρ, & cæt. in Ἡγέομαι.
ἦγεν, in Η' 539
¶ Η'ΔΕ' 394
ἦδε, in Ὅδε 1127
ἡδέως, in Ἡδύς.
Η'ΔΗ 594
ἥδισος, ἥδομαι, ἡδονή, ἡδὺς, cum d. in Ἡδύς.
ἡδυβόας in c. fine pr. 273
ἡδυγέλως, in c. ex Γελάω 311
ἡδύγλωσσος 328
ἡδυγνώμων 322
ἡδυεπὴς, in c. ex ἔπος 494
ἡδύθροος in c. ex Θρέω 647
ἡδύκαρπος 751
ἡδύκερας in c. ex Κρέας 866
ἡδύκωμος in c. ex Κῶμος 997
ἡδυλίζω, cum d. in Ἡδύς.
ἡδυλόγος cum d. 941
ἡδυμελὴς, in c. ex Μέλος, carmen. 1029
ἥδυμος ἡδυμος, cum d. in Ἡδύς.
ἡδύοινος in c. 1145
ἡδύοσμος, in c. 1104
ἡδύπνοος, cum d. in c. fine præpos. 1135
ἡδυπαθὴς, cum d. 1249
ἡδύποτος, &c. in c. ex πότος 1338
ἡδυποιὸς, in c. 1362
ἡδυπρόσφορος in c. 1367
ἡδύποτος in c. fine pr. 1312
Η'ΔΥ'Σ 594
ἡδύσαρον, κ, τὸ, frutex quidam sic dictus à suauitate odoris: vt censet Marcell. vide Dioscorid. lib 3. c. 147.
ἥδυσμα, in ἡδύνω.
ἡδυσματοπωλεῖον, in compos. ex Ἀγορά 965
ἡδυσμός, in ἡδύνω.
ἡδυφαὴς 1715
ἡδυφάρυγξ, in comp. ex Φάρυγξ. 1713
ἡδύφωνος, in c. fine pr. 1793
ἡδύχροος 1827
ἥδω, in Ἡδύς.
¶ ἡε, in Η' 589

ἥλιος, in Ἥλιος.
ἦερ, in Ἡ ibid.
ἠερέθομαι, in Ἀείρω.
ἠέριος, in ἀήρ 60
& in ἦρ, pro ἀήρ 434
ἠεροδινής, in c.ex Δίνη 406
ἠερόεις, ἠερόεντα in ἀήρ.
ἠεροφοῖτις, cum d.in c. 1755
ἠερόφωνος 1784
¶ ἀήρ, in Ἀήρ 60
¶ ἠθεῖος, in Ἦθος.
ἤθεα in Ἦθος.
ἠθεῖος in Θεός 626
ἦθος, in Ἦθος.
ἠθέω, ἠθμός, ἠθίζω, in Ἠθέω.
ἠθείων in Ἦθος, & in Ἠθέω.
ἠθικῶς, in ἠθικός, in Ἦθος.
ἠθμός, ἠθμοειδής, in ἠθίζω.
ἠθμώδης, in ἠθμός.
ἠθμός, in Ἠθέω.
ἠθολόγος, cum d. 340
ἠθοποιός, cum d. 941
ἠθοποιία, cum d. 1750
ἨΘΟΣ 596
ἨΘΩ 597
¶ ἨΙΘΕΟΣ 598
ἠΐθεος, in Ἠΐθεος.
ἤϊεν, in der ex Εἶμι, i.eo.
ἥιος, in d.ex Ἵημι, mitto 562
ἨΙΩΝ 598
¶ ἨΚΑ, ἦκα, ἠκαλέος ibid.
ἥκω, in Ἥ 589
ἡκεστής in c.ex κεστός 769
ἤκιστος in Ἦκα.
ἠκριβωμένος, in ἀκριβόω.
ἨΚΩ 598
¶ ἠλακάτη, in Ἠλακάτη.
ἨΛΑΚΑΤΗ, cum d. 599
ἨΛΑΣΚΩ, & ἠλασκάζω 600
ἠλάσκω, in Ἠλάσκω.
ἤλεκτρον & ἤλεκτρος, ἠλεκτρώδης, in c.ex λίθος 949
ἠλεκτροφαής 1715
ἠλέματος, in Ἠλεός, & in c.ex Μάτην 101.
ἨΛΕΟΣ 600
ἠλεόω, ἠλείω & c. in Ἠλεός.
ἠλέκτωρ, in c.in αἴτως 236
ἠλιθιότης, in Ἠλίθιος.
ἨΛΙΘΙΟΣ, cum d. 600
ἠλίθιος, & Doricè ἀλίθιος, stultè, sit idè. Theocr. idyl. 10.
ἠλιτόμηνος 502
ἩΛΙΚΙΑ, cum d. 600
ἡλικιώτης, in Ἡλικία 601
ἩΛΙΚΟΣ ibid.
ἧλιξ, in Ἡλικία.
ἡλιόβλητος 252
ἡλιοκαής, ἡλιοκαΐα, in c.in καίω 724
ἡλιοκάμινος in Κάμινος 738
ἡλιοκίθαρος, in c. ex Κιθάρα. 741
ἡλιόκαυστος, in c. fine pr. 724
ἡλιομανής 992
ἡλιοσφαῖρα 1371
ἩΛΙΟΣ 601
ἡλιοσκόπιον, in c.ex σκοπός 1475
ἡλιοστρόφιον, in c. 1520
ἡλιοτρόπιον 1656
ἡλιοφανής 1708
ἡλιόω, in Ἥλιος.
ἧλιξ, ἡλικίας, cum d.in Ἧλιξ.
ἩΛΙΨ 602
ἡλιώδης, in Ἥλιος.
ἡλιαστής, in ἡλιαία.
ἩΛΟΣ 602. ἧλος, in Ἡλιός.
ἡλότυπος 1680
ἡλόω in Ἧλος.
ἠλύγη, cum d.in Αὐγή 978
ἠλύσιον, ἤλυσις, in Ἔρχομαι.
¶ ἧμα, in Ἵημι, mitto 562
ἨΜΑΙ 602
ἦμαρ, in Ἡμέρα.
ἠμάτιος, in Ἦμαρ 604
ἠμαθόεις 338. & in c. ex Ἄμαθος. 443
ἨΜΕΚΤΕΩ ibid.
ἠμελημένως, in ἀμελέω 1025
ἨΜΕΝ 604
ἩΜΕΡΑ, ἡμερόθεν, ἡμερήσιος, ἡμερινός, ἡμερίδιον ibid.
ἡμερίδιον, ἡμερίς, in Ἥμερος.
ἡμερόβιος, in c.ex Βίος 265
ἡμεροδρόμος, cum d. 1666
ἡμερόδυπος, in c.ex Δύω 425
ἡμερησία 618
ἡμεροκαλλές, ἡμεροκαλλίς, in c.ex καλός 735
ἡμεροκοίτης, in c.ex Κοίτη 821
ἡμερολεγδόν, cum d. 941
ἡμερονύκτιον, in c. retinentibus νύκτ. 1115
ἩΜΕΡΟΣ 606
ἡμεροσκόπος, cum d.in c. ex σκοπός 1475
ἡμερότης, in Ἥμερος.
ἡμερόφοιτος, in c. 1755
ἡμερόω cum d.in Ἥμερος.
ἡμερόφων 1223
ἡμέτερος, in Ἐγώ 438
ἠμί, in φημί dico.
ἡμιαμφόριον, in ἀμφιφορεύς 1726
ἡμίανδρος, in c. 156
ἡμιάρτιος 162
ἡμιάνηρ in c. in ἀνήρ 156
ἡμίαρτος, in c.ex Ἄρτος 95
ἡμιαστράγαλον, in c. ex Ἀστράγαλος. 211
ἡμιβρεχής, ἡμιβρεγής, in compos. 286
ἡμίβρωτος, ἡμιβρωτος, in c. citra pr. 291
ἡμιγένειος, in c. ex γένειον, barba 321
ἡμιγενής 324
ἡμίγυμνος, in c.ex Γυμνός 345
ἡμιγύναιος, in c.ex Γυνή 346
ἡμιδαής, in c.ex δαίω, epulum præbeo 351. & in c. ex δαίω, diuido. ibidem in c.ex δαίω, vro. 352
ἡμιδάικτος, in c.ex δαΐζω 351
ἡμιδαμής, in c.ex Δαμάω 356
ἡμιδεής, in c.ex δέω 386
ἡμιδιπλοΐδιον, in comp. ex Διπλόος. 428
ἡμίδουλος, in c.ex Δοῦλος 419
ἡμιεκτέον, in c.ab Ἕξ 435
ἡμίεργος 592
ἡμίεπτος 532
ἡμίεφθος, in c.ab ἕψω 560
ἡμίηλος, in c. ex Ἧλος 602
ἡμίθεος, cum d. 628
ἡμιθνής, ἡμίθνητος, in c.in θνής, aut θνητός 641
ἡμιθωράκιον in c.ex Θώραξ 664
ἡμικάδιον, vel ἡμικάδιον, in Κάδος.
ἡμικάκως, & ἡμικακῶς, in c. 726
ἡμίκαυστος in c.ex præt.pass. 724
ἡμίκλαστος, in c.ex tertia pers.
ἡμικλεής, in c.801. præt.pass. 799
ἡμικοτύλιον, cum d. in c. ex Κοτύλη 856
ἡμικρανία in c.ex Κρανίον 799
ἡμικεράτιον, cum d. in c. ex κεράτιον 743
ἡμικύκλιον, cum d.in c.ex Κύκλος 891
ἡμικυλίνδριον, in com. ex κύλινδρος. 893
ἡμιμύλιον in c. 903
ἡμίλιπτος, in c.ex Λίπος 958
ἡμιλόχιος, in c.ex Λόχος 960
ἡμίλιτρον, in c.ex Λίτρα 971
ἡμιλόγιος, in c.fine pr. 974
ἡμιλοχία, ἡμιλοχίτης. in c.ex Λόχος, cohors 976
ἡμιμαθής, in c.fine pr. 999
ἡμιμανής 992
ἡμιμαστίγιος, in com. ex Μαστίω 1006
ἡμιμέδιμνος, in comp.ex Μέδιμνος. 1016
ἡμιμέθυσος, in c.ex Μέθυ 1017
ἡμιμερής in c.ex Μέρος 1036
ἡμιμναῖον, in c.ex Μνᾶ 1060
ἡμιμοίριον, in c.ex μοῖρα 1022
ἡμιμόχθηρος, in c. 1071
ἡμίνα, in Ἥμισυς.
ἡμιξέστης, in c.ex ξέστης 1122
ἡμιόδιος, in c. 1130
ἡμιόλιος, cum d.in c ab Ὅλος 1155
ἡμίονος, cum d.in c ex Ὄνος 1168
ἡμίοπος, cum d. in c.ab Ὀπή 1171
ἡμίοπτος, in c.ex Ὀπτάω 1174
ἡμιπαγής, in c.ex πήγνυμι 1302
ἡμιπαγής, in c.ex Πηγός 1256
ἡμιπέλεκκον, & ἡμιπέλεκκος, in c.ex Πέλεκυς 276
ἡμίπεπτος in c. 1268
ἡμιπηχυαῖος, in c.ex Πῆχυς 1306
ἡμιπλίνθιον, in c.ex Πλίνθος 1325
ἡμιπληξία 1338
ἡμιπλήρωτος, in c.ex πλήρης 1330
ἡμιπλίνθιον, in c.ex Πλίνθος 1339
ἡμίπνοος in c.ex πνέω 1354
ἡμιπόδιον 1371
ἡμίπολον 1359
ἡμίπτωτος, in c.ex πίπτω 1317
ἡμίπυρος, in c. ex Πῦρ 1406
ἡμίπυρρος, in c.ex πυρρός ibid.
ἡμιρραγής, in c.fine pr. 1430
ἡμισάρκιος, in c.ex Σάρξ 1443
ἡμισαπής, in c.ex Σήπω 1459
ἡμισύδιον cum d.in Ἥμισυς.
ἡμίσοφος, in c.ex Σοφός 1496
ἡμίσπαστος, in c.fine pr. 1502
ἡμίστιχος in c. ex στίχος 1519
ἩΜΙΣΥΣ 606
ἡμισφαίριον, in c.ex Σφαῖρα 1561
ἡμιταλαντον in c.ex Τάλαντον 1575
ἡμιτάριχος, in c.ex Τάριχος 1580
ἡμιτέλειον cum d. 1599
ἡμίτομος, cum d.in c.fine pr. 1605
ἡμιτελής 1592
ἡμίτεχνος, in c.ex Τέχνη 1648
ἡμιτριταῖος, in c. 1651
ἡμιτύμβιον, ἡμιτύμβιον, in c ex Τύμβος 1675
ἡμιφάλακρος, in comp.ex Φαλακρός 1710
ἡμιχάλκιον, in c.ex χαλκός 1725
ἡμίχρυσον, ἡμίξηρος, in c. fine pr. 1751
ἡμιχόος 1784
ἡμιώβολον cum ἡμίωρον.
ἡμιχοινίκιον in c.ex Χοῖνιξ 1815
ἡμιχόλιον 1817
ἡμίχρους in c. 1819
ἡμιχυθής in c. ex χέω 1820
ἡμίχυτρον in c.fine pr. 1821
ἡμιώβολον in c. 1830
ἡμιψόλιον in c.ex Ψόω 1845
ἡμιωβέλιον, cum d.in comp.ex Ὀβελός 1126
ἡμιώριον, in c. 1852
ἡμίωρον, in ἡμιτριταῖος.
ἩΜΟΣ 607
ἡμοσύνη, in Ἦμος.
ἩΜΥΩ, cum d. 607
ἡμωσιν ἦμαρ 562
¶ ἩΝ 607
ἩΝΕΚΗΣ, cum d. ibid.
ἠνεμόεις cum d.in Ἄνεμος 152
ἠνεμόφοιτος, in c. 1755
ἩΝΙ 608
ἩΝΙΑ, ἠνιάζω, cum d. ibid.
ἩΝΙΚΑ ibid.
ἠνίον, in Ἡνία ibid.
ἡνιοποιός cum d. 1350
ἡνιοστρόφος, cum d.in comp.ex στρέφω. 1548
ἡνίοχος, cum d. 557
ἠνορέη, in Ἀνήρ.
ἠνοψ, in c. 1231
ἤνυστρον, in Ἀνύω 169
¶ ἦος, in Ἕως.
ἠοῖος, in Ἠώς.
¶ ἩΠΑΡ, ἡπατικός, & c. 608
ἡπατίας, in Ἧπαρ.
ἠπεροπεύς, cum d. in c.ex εἶπον 1475
ἠπεδανός cum d.in ἄπεδον 1257
ἠπιόδωρος, in Ἐπείγω 487
ἩΠΕΙΡΟΣ, cum d. 609
ἡπειρώτης, ἠπειρωτικός.
ἠπεροπεύω, cum d.in c. 1231
ἩΠΗΣΑΣΘΑΙ, ἠπητής 609
ἩΠΙΑΛΟΣ cum d. ibid.
ἠπιόω, cum d.in Ἤπιος.
ἠπιόδωρος, in c.ex Δῶρον 431
ἠπιόθυμος 656
ἠπιόλης, cum d.in Ἤπιος.
ἩΠΙΟΣ cum d. 610
ἠπιόχειρ 1802
ἤπυσις in Ἤπιος.
ἦ τε, in Ἦ 589
ἦτοι, in Ἦ ibid.
ἠπύω, cum d.in Ἀπύω.
¶ ἦρ in Ἔαρ 434
ἦρα in Ἐρέα 496
ἩΡΑΚΛΗΣ 610
Ἡρακλῆς cum d. in comp. ex κλέος 801
ἠραίθυμος in c.ex ἀνθέμιον 160
ἤρεμα, in Ἠρέμα.
ἠρεμαῖος 198
ἠρεμία 1599
ἩΡΕΜΟΣ, cum d. 610
ἠρεμήσιμος cum d. 304
ἠριγέρων, in c. ex Γέρων 311
ἠριγένεια, in c.ex ... 747
ἤριον, in Ἦρ.
ἩΡΙΟΝ 610
ἠριπόλη 1159
ἩΡΥΓΓΙΟΝ 610
ἠρίνεον in Ἥρως.
ἠρωελεγεῖον, in c. ex Ἔλεγος 471
ἩΡΩΣ, cum d. 611
¶ ἧσσα, in ἥδω, seu Ἥδομαι.
ἩΣΣΩΝ, ἧσσα, ἡσσάομαι 611
ἡσσάω in ἥδω.
ἩΣΥΧΟΣ, cum d. 611
¶ ἦτα, in Ἦ 589
ἦτε, in Ἦ ibid.
ἦτι in Ἦ
ἦτοι in Ἦ ibid.
ἩΤΟΡ ibid.
ἠτρίδιον, ἠτρίδιον in Ἦτρον. 612
ἨΤΡΙΟΝ, cum d. ibid.
ἨΤΡΟΝ ibid.
ἠυγένειος in c.ex γένειον barba 322
ἠύς, in Εὖ.
ἠύτε, in Εὖτε.
¶ ἩΦΑΙΣΤΟΣ, cum d. 613
ἡφαιστότευκτος, in c. fine pr. 1185
¶ ἠχέω, ἠχέτα, ἠχώ & c. in Ἠχή.
ἠῶθεν, in Ἠώς.
ἨΧΟΣ cum d. 613
¶ ἠώς, in Ἠώς.
ἠῷος, in Ἠώς 508
ἨΩΣ, ἠῷος 615

Θ

¶ Θαάσσω in θάζω à θεὸς 613
θαάσσειν, in Θάσσω.
ΘΑΙΡΟΣ 616
θαιρός cum d. in θαιρός.
θαλαμηγός, θαλάμιος, & c. in Θάλαμος.
θαλαμεύω, in Θάλαμος.
θαλαμίτης 1159
ΘΑΛΑΜΟΣ, cum d. 616
ΘΑΛΑΣΣΑ, cum d. ibid.
θαλασσοκράτωρ in c. ex κράτος 844
θαλασσοκρατέω cum d. 864
θαλασσόμελι in c. 1017
θαλασσονόμος qui in mari pascitur. Plut. symp. 1. probl. 2.
θαλασσοπλήξ, in c.ex Πλήσσω 1320
θαλασσοστρόφητος, cum d. 1269
θαλασσοφόρος cum d. 502
θαλασσώδης, cum d. in Θάλασσα.
θάλεα, in Θάλλω.
θαλερός, θαλία, cum d in Θάλλω.
θάλεος in Θάλλω.
θαλλίζω in Θάλλω.
θαλλοφόρος in Θάλλω.
θαλλός 1351
θαλπιάω cum Θάλπω.
θαλπωρή & c. in Θάλπω.
ΘΑΛΠΩ, θαλπίων 617
θαλυσία & c. in Θάλπω.
ΘΑΛΥΣΙΑ cum d. 618
θαμβέω, θαμινά, θαμίζω in Θαμά.
θαλύσια cum d. in Θάλλω 617
θαλύσιον in Θάλπω.
θάμνος in Θάμνος.
ΘΑΜΑ 619
θαμνός in c.ex πέδον 1665
ΘΑΜΒΟΣ cum d. 619
θαμβαλέος, θάμβος, θαμβέω, θάμβιος, cum d θάμβος, in Θαμβ.
ΘΑΜΝΟΣ cum d. ibid.
θαμνώδης cum d.in Θάμνος.
θανάσιμος θάνατος in Θάνατος.
θανατόω, cum d.in Θνήσκω.
θάπτω, in d. ex Θάπτω, stupeo 621
ΘΑΠΤΩ 620
ΘΑΡΓΗΛΙΑ cum d. 621
θαρσέω, cum d.in Θάρσος.
ΘΑΡΣΟΣ, cum d. ibid.
ΘΑΣΟΣ, θάσιος 622
θάσσω cum θαάσσω.
θαῦμα vel θάτερον in Ἕτερος.
ΘΑΥΜΑΖΩ, cum d. ibid.
θαυματοποιός, cum d. 1351
θαυμασιουργός cum d. 522
ΘΑΨΟΣ cum d. 623
¶ Θεὰ in Θεάομαι, & θεὰ in Θεός.
θεαγενής in c. ex ἀγείρω, fine pr. 10
θεάγγελος 23
θεάζω in Θεός 626
θέαινα, in Θεός.
θέαμα, θεάμων, in Θεάομαι.
θεανδρικός, in c. 156
ΘΕΑΟΜΑΙ 623
θεαρέσκεια, cum d. 193
θεαστικὸς in θεάζω.
θεατής, & c. θέατρον, & c. in Θεάομαι.
θεατρικός 592
θεάτριον in θέατρον.
θεατροκοπέω 1319
θεατρομανία, in comp. ex ... 1475
θεατροπώλης in c. 1351
θέατρον, in θέα.
θεαφίλης in Θεάομαι.
θέω in Θεάομαι.
θειάζω 304
θειαγόρας in c.ex Ἀγορά 17
θειασμός, in θειάζω.
θεάζειν, in c.ex secunda aut tertia pers. 469
θεῖα, in θεῖον.
θείασις cum d. in θεῖος.
θειασμός in θεῖος.
θειαστής in θεῖος.
θειάζω in θεῖος.
θεῖος, cum d. in Θεός.
ΘΕΙΝΩ 624
θεῖον θεῖος.
θεῖος 1827
θεῖος, θειότης in Θεός.
θειώδης cum θεῖον.
θειόω in θεῖος.
θείω in θεῖος 632
θειώδης in θεῖον, sulphur.
θείωσις in θεῖος.
ΘΕΛΓΩ 624
θέλγητρον cum d. θελκτήριος, θελκτικός & c. in Θέλγω.
θέλω, cum d. in Θέλγω, seu Ἐθέλω.
θέλημα 1109
θελητής 1763
θεμέθλα, in θεμέλιον.
θέμεθλα in Ἕδος 443
θεμελιόω cum d. in Τίθημι 1620
θεμερός, θεμέλιον, cum d. in Θέμεθλον.
ΘΕΜΗΛΟΝ, cum d. 625
ΘΕΜΙΣ, cum d. ibid.
θεμιστεύω 1159
θεμιστός cum d. θεμιτός, cum d. in Θέμις.
θέμω, appropinquare seu accedere fecit. coëgit. Od. ι, ...
ΘΕΝΑΡ 626
θεοβλαβής, cum d. in c. ex Βλάπτω 167
θεογαμία in c.ex Γάμος 299
θεογένεια in c.ex γένος 306
θεογέννητος in c.ex γεν... ibid.
θεόγλωσσος, in c.ex Γλῶσσα 325
θεογνωσία 328
θεογονία, θεογονιστής, in c.ex secunda & tertia pers. 321
θεογονία 308
θεοδίδακτος in c.ex 1.pers. 381
θεοδίδακτος in c.ex tertia pers. 382
θεοδέγμων in c.ex Δήλω 388
θεοδίδακτος in c.ex διδακτός 396
θεόδμητος in c.ex Δέμω 407
θεοδόμητος in c.ex præt. 370
θεόδοτος, in c. ex δότης 400
θεοδώρητος, cum d. in c. ex δῶρον 477
θεοείκελος, in c.ex εἴκελος 450
θεοειδής in Θεός.
θεοῖς 662
θεοκλυτέω, cum d. in c. 1145
θεόκλυτος, in c. 743
θεόκλυτος, in c.ex κλυτός 732
θεοκλυτέω, cum d. in c.ex Κλύω 810
θεοκρατία in c. ex κράτος 739
θεόκρατος in c.ex tertia pers. 874
θεόκτιστος in c.ex κτίζω 886
θεοκτόνος & θεοκτονία, in c.ex κτείνω, κτείνω 923
θεολόγος, cum d. 941
θεομανής 992
θεομαχέω, in c. 1001
θεόμαχος, cum d. in 1012
θεομισής, in c.ex Μισέω 1048
θεόμορφος, cum d. in c. 1051
θεομυσία, θεομίμητος, cum der. 1057
θεομισής, θεομισής, in comp.ex Μῖσος 1059
θεομυθέω in c.ex μῦθος 1023
θεόπαις in c. fine pr. 1120
θεόπαις in c.ex Παῖς 1235
θεοπαράδοτος, in παραδίδωμι. 400
θεοπειθής in c.ex πείθω 1262
θεοπρεπής, in c. fine pr. 1281
θεοπρόπιον cum d. in c.fine pr. 1323
θεοπρόπος in c. ex πρέπω, fine præp. 544
θεοποιός, cum d. 1351
θεόπυρ 1359
θεοπροπέω in c fine pr. 1286
θεοστυγής cum d. θεοστυγός, cum d. in c. 138
θεοτόκος, cum d. in c.fine pr. 1183
θεουργία, in c. ex Πῦρ 1402
θεοφόρητος cum d. θεοφόρητος, in c. fine pr. 1427
θεοφυής in c. in φύσις 1425
θεόφρουρος in c. in ὅρος 1203
ΘΕΟΣ 626
θεόσδοτος, in c.ex δότης 401
θεοσεβής cum d. in c. 1450
θεόσεπτος cum d. ibid.
θεοσεχθρία, in c. 543
θεοσημεία in c.fine pr. 1458
θεοσκυλία, in Κύω osculor 922
θεόσοφος, in c.ex Σοφός 1496
θεόσυτος, in c. in σύτος 1452
θεοστεφής, in c. 1517
θεοστεργής, in c.ex Στέργω 1527
θεοστυγής, cum d. in c. ex Στυγέω 1550
θεοσύλης in c.ex Σύλη 1554
θεόταυρος, in c. 1585
θεότευκτος, in c. 1608
θεοτέρπης, in c.ex Τέρπω 1610
θεότευκτος, in c.ex τευκτός 1613
θεότης, in Θεός.
θεοτίμητος 1640
θεοτόκος, & θεοτόκος 1651
θεοτροφής, cum d. in θεοτροφής.
θεουδής, in c. habentibus o in pen. 382
θεουργός cum d. 502
θεοφάνεια & θεοφανία 1708
θεοφάνεια, cum d. ibid.
θεόφατος, cum d. in c.ex φατός 1719
θεόφιλος, cum d. in c. 1748
θεόφοιτος, in c. 1720
θεοφόρος, cum d. 1735
θεοφραδής, cum d. & θεοφράδμων, in c.fine pr. 1756
θεόχριστος, cum d. 1763
θεόω, in Θεός.
ΘΕΡΑΠΩΝ, cum d. 628
θεραπευτής, in c.ex λόγος 949
θέρειος, θερ... in Θέρος.
θέρειος, in Θέρος.
θεριστής 41
θερίζω, cum d. in Θέρος.
θερινός, in Θέρος.
θερμαίνω θερμάζω, θερμασία & c. cum d. in Θερμός.
θέρμη, in Θερμός.
θερμημερία 605
θερμοδότης cum d in c.ex δότης 401
θερμο... in c. fine pr. 974
θερμόπουλος in c. 1402
θερμοπώλης cum d. 1410
θερμός, & θέρμος, in Θέρω.
θερμοσποδιά, in c.ex σποδός 1522
θερμότης in Θερμός.
θερμοτραγέω, in c. ex Τρώγω 1674
θερμουργός, cum d. 502
θέρμω, θερμώ, θερμῶς, in Θερμός.
θέρος, in Θέρω.
ΘΕΡΟΣ 629
ΘΕΡΩ 630
θέσις, in Τίθημι 1620
θέσκελος in θεοείκελος.
θεσμός in Θεσμός.
θεσμῳδέω, in c.habentibus o in penult. 382
θεσμοθεσία, in c.ex θέσις 1628
θεσμοθέτης, cum d. ibid.
θεσμοποιέω 1351
ΘΕΣΜΟΣ, cum d. 631
θεσμοτόκος 1631
θεσμοφόρος, cum d. 1735
θεσμοφύλαξ, in c ex φύλαξ 1770
θεσμῳδέω, in c. ex ᾠδή 55
θεσπέσιος, in θεσπιῳδός.
θεσπιδαής in c.ex δαίω 353
θεσπιεπής, in c.ex ἔπος 494
ΘΕΣΠΙΣ, cum d. 631
θεσπιῳδός, cum d. in comp. ex ᾠδή. 55
θέσφατος, in θέσφατος 1719
θέτης, θετικός, θετός, in Τίθημι 1620
θευμορίη, cum d. 1022
ΘΕΩ 632
θεωνυμία in c.ex Ὄνομα 1166
ΘΕΩΡΟΣ, cum d. 632
θεωρέω in θεάω.
¶ ΘΗΓΩ, θηγαλέος, θηγάνη, & c. 634
θηέομαι, θηητός, & c. in Θεάομαι. 624
θήκη, θηκίον, in Τίθημι.
θηλή, in θηλάζω.
θηλασμός, θηλάζω, & c. in Θηλή.
θηλή & θηλάζω, in Θῆλυς.
ΘΗΛΗ 634
θηλυγονος 304
θηλυγόνος cum d. 309
θηλυδρίας, θηλυδριώδης, θηλυκός, & c. in Θῆλυς.
θηλυκρατία, in Κρατεία 860
θηλυκτ... in c.ex Ἴκτος 884
θηλυμανής 992
θηλυμελής in c.ex Μέλος, carmen 1029
θηλύμιτρος, in compos. ex Μίτρα 1060
θηλύμορφος, in c. 1068
θηλύνω 1110
θηλύνω, in Θῆλυς.
θηλύπαις 1371
θηλυπτερίς, in πτερίς 1393
ΘΗΛΥΣ, θηλύτης, & c. 634
θηλύσπορος, in compos. ex σπείρω 1505
θηλυτόκος, cum d. 1631
θηλυφανής 1708
θηλύφρων 1723
θηλύφρων 1763
θηλώδης in Θηλή.
θημών, θημωνιά, cum d. 1620
θήν, in Θὴν 639
θήξομαι in θήγω.
ΘΗΡ 635
θήρα, cum d. in Θήρ.
θηραγρέτης 23
θήραμα, in θηράω.
θηράτωρ in θηράω.
θηράκτης, cum d. 200
θηρατής, θηρευτής, & cæt. in θηράω.
θηράω, θηρεύω, cum d. in Θήρα.
θήρειος, in Θήρ.
θηριακὴ in Θηρίον.
θηριάλωτος in c.ex ἁλωτός 116
θηριοβόρος in c.ex Βορά 275
θηρίον in Θήρ 636
θηριόδηγμα, θηριόδηκτος, in c. ex præt.pass. 354
θηριομαχέω, cum d. 1012
θηρίον in Θήρ.
θηριονάρκη in c.ex Νάρκη 1085
θηριόω, cum d. in Θηρίον.
θηρίωμα, θηριώδης in Θηρίον.
θηροβόρος cum θηριβόρος.
θηρόβοτος in c.ex βότος 282
θηρόβρωτος in c. citra præp. 292
θηροθήρας in c.ex Θήρα 636
θηρόμητις 1475
θηροσκόπος, in θήρα.
θηροτρόφος, cum d. 1659
θηροφόνος 1723
θηρῷ, in Ἥρως.
ΘΗΣ 637
ΘΗΣΑΥΡΟΣ, cum d. 938
θησαυροφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 1770
θήσατο, θητεία, θῆτες, θητικός, θητεύω, θητικός, in Θής.
θητώνιος in c. 1851
θιασάρχης, sacri chori princeps. princeps & antistes sacrificantium, vel solenni cœtu deum colentium. Luc. in Nigr.
ΘΙΑΣΟΣ, cum d. 638
ΘΙΒΗ ibid.
ΘΙΒΡΟΣ 639
ΘΙΓΩ, θιγγάνω, θίγμα ibid.
ΘΙΝ, θινώδης, θινάδης ibid.
θίξις, in Θίγω.
θίς, cum Θίν.
¶ ΘΛΑΩ, cum d. 640
ΘΛΙΒΩ, θλίμμα, θλίψις ibid.
¶ ΘΝΗΣΚΩ, cum d. ibid.
θνητογαμία, in c.ex Γαμέω 259
¶ θοάζω, in Θοός.
θοιμάτιον, & c. in ἱμάτιον 551
ΘΟΙΝΗ, cum d. 642
θολερός, cum d. in Θολός.
ΘΟΛΟΣ, & θόλος, cum d. 642. & 643
ΘΟΟΣ, θοόω 643
θοραῖος, in θορή.
θορέω, cum Θόρω.
θορή & c. in Θόρω.
θορνύω in Θόρω. 644
θορεῖν, & θόρησις in θορή.
θορυβέω, cum d. in Θόρυβος
θορυβοποιός, cum d. 1351
ΘΟΡΥΒΟΣ, cum d. 644
ΘΟΡΩ ibid.
θραῖος, θρᾷξ, θρακικός, in Θρᾷξ.
θρανίον cum d. in Θρᾶνος.
θρᾶνος in θρῶκος.
θρώς, in Θοός.
¶ Θρακίας, in Θρᾷξ.
θρανίδιον & c. in θρᾶνος.
θρᾶνος, cum d. in Θράω 646
θραυστικός, in Θραύω.
ΘΡΑΞ 645
θρασκίας, in Θράσος.
θρασκίας in Θρᾷξ
θράσος, cum d. in Θάρσος 621
θρᾷττα, cum Θρᾷξ.
Θράσσω in Ταράσσω 1579
θρασυγυῖος 328
θρασυγύιος in c.ex Γυῖον 344
θρασύδειλος, in c.ex Δειλός.
θρασυκάρδιος, in c. 782
θρασυλόγος 1012
θρασυμέμνων, in c. fine præpos. 1034
θρασυμήτης, & θρασυμέμνης, in comp. 1051
θρασυμήχανος, in c. 1052
θρασύμυθος, in c. 1073
θρασύνω, in θράσος.
θρασυξεινία, in c. fine pr. 1120
θρασύπορος, in c. fine pr. 1286
θρασύς, in θράσος.
θρασύσπλαγχνος, cum d. in com. ex Σπλάγχνον. 1515
θρασυστομέω, cum d. in c. fine pr. 1537
θρασύτης, in θράσος.
θρασύφεγγος, cum d. in c. fine præp. 1784
θρασύχειρ, cum d. 1802
θραύω, in Θραύω.
θραύπαλος, traupalus, arbor: Theo hi. hist. pl. lib. 3. c. 7. & lib. 4 c. 1.
θραυπίς, auis apud Aristot. histor. anim. lib. 8. c. 3.
θρασύπτυξ, in c.ex Ἄπτυξ 168
ΘΡΑΥΩ, cum d. 645
ΘΡΑΩ 646
θρεπτικός, cum d. in Τρέφω 1661
θρέμμα, in Τρέφω 1657
θρεπτήρια in Τρέφω.
θρεπτήριος, cum d. θρεπτικός, cum d. in Τρέφω.
ΘΡΕΤΤΕ 646
θρέψις, in Τρέφω.
ΘΡΕΩ 646
ΘΡΗΝΟΣ, θρηνέω, cum d. & 647 ibid.
θρηνώδης, in Θρέω.
θρηνῳδέω in θρηνῳδός.
θρηνώδης, in Θρῆνος.
θρηνῳδός, cum d. in c. ex ᾠδή 55
θρῆξ, in Θρᾷξ.
ΘΡΗΣΚΕΥΩ, cum d. 647
θρῆσκος in Θρᾷξ.
θριάζω. θρίαι, in θρίον.
ΘΡΙΑΜΒΟΣ, cum d. 648
θριασμὸς in θρίον.
ΘΡΙΓΚΟΣ, cum d. 648
ΘΡΙΔΑΞ, cum d. ibid.
θρίζα in Θρίξ 629
θριδακίνη, cum d. in Τρεῖς 1650
ΘΡΙΞ 648
θρίον, & θρῖον in Τρεῖς 1650
θριπήδεστος, in c. ab Ἔδω 440
θριπόβρωτος, in c. citra pr. 292
θριποτράγος 1701
θριπώδης in θρίψ.
θρίψ, in Τρίβω 1668
θρίσσα, in θρίξ.
ΘΡΟΜΒΟΣ, cum d. 650
θρομβώδης cum d. in θρόνος.
ΘΡΟΝΟΝ ibid.
θρονοποιός 1351
θρόνος in Θρέω 646
θρόος in Θρέω ibid.
θρυλλέω in θρόος.
θρύλος in Θρέω.
ΘΡΥΑΛΛΙΣ 650
ΘΡΥΓΑΝΑΩ ibid.
θρυῖνος, in Θρύον.
ΘΡΥΛΛΟΣ, cum d. ibid.
θρύμμα, cum d. in Θρύπτομαι.
ΘΡΥΟΝ, θρυόεις 651
ΘΡΥΠΤΩ, cum d. ibid.
θρύψις, in Θρύπτομαι.
θρυψίχρωος in compos. ex Χρώς, cutis 1845
ΘΡΩΣΚΩ, θρωσμός 652
¶ θυάζω, θυάματα, θύειον, in θύον 661. vide etiam θυάζω, in der. ex θύω 662
θυάπαξ, in c. 192
θυάς, in d. ex Θύω 661. & 662
θυασμός in d.ex θύω 662
ΘΥΓΑΤΗΡ, cum d. 653
θυεία, θυείδιον, in d.ex Θύω 662
ΘΥΕΛΛΑ 653
θυεστήριον in θύος 661
θυήεις, in θύος ibid.
θυηπολέω cum d. in θύος ibid.
θύημα, in θύος ibid.
θυηπόλος cum d. 1359
θυΐα cum θυεία.
θυΐας, cum θυάς 662
θυΐδιον, in θυεία.

θυσθαι,in d.ex Θύω 662
θυίσκ@ θυίσκη,cum θύσκη.
θυίτης in θυσία 664
θύκεσ,in θύ@ 660
ΘΥΑΛΚΟΣ,cum d. 653
θυλακώδης,in Θύλακος.
θύμα in θυσία 660
θυμάλωψ,in d.ex Θυμός,ita 655
θυμαῖος,in c. ex Αἶγος 139
θυμάρια,in Τύρω 1684
θυμαρής 204
θυμαρέω,animo meo placet.Theoc. idyl 25.verſ.9.
θυμάτιος,in θύμα.
ΘΥΜΒΡΑ,cum d. 653
θυμβρεπίληπτ@ 367
θυμβροφάγος 1771
θυμηδία,cum d.in c. 466
θυμιάω,cum d.in der.ex Θύω,macto 661
θυμηγερέω,in c.ab ἀγείρω 11
θυμαλγής,cum d. in c. ex ἄλγος 595
ΘΥΜΙΑΩ,cum d. 655
θυμιδιακός,θυμικός,in Θυμός 654 & 653
θύμινος θύμιος,θυμίτης,in θύμος.
θυμοβαρής,in c.ex Βαρύς 215
θυμοβόρος,cum d.in comp. ex Βορά 275
θυμοδακής,in c.ex δάκνω 314
θυμολέων,cum d.in c.ex Λέων 961
θυμομαχέω,in c. 1011
θυμοραϊστής 1012
θυμοειδής.
θυμοσοφία,in θυμός.
θυμοφθόρος,in c.ex Φθείρω 1415
ΘΥΜΟΣ 654
θύμος ibid.
θυμόσοφ@,in c.ex Σοφός 1496
θυμοφθόρος,in c.ex Φθείρω 1745
θυμώδης,in c.ex Ἐοικώς 658
θυμόω in Θυμός,& in θύω.654. & 653
θυμῶν,in θυμός.
θύνω,in θύω 662
θυννοθήρας,cum d. in com. ex Θήρα 637
ΘΥΝΝΟΣ,cum d. 658
θυννοσκόπος,cum der.in c.ex σκοπός 1475
θυννώδης,in Θύνν@,
θυόεις,in der. ex Θύω id est,ἐρμοῦ. 662
θυοσκόος,in c.habentibus o in penul. 382
θυρίζειν θύρα.
θύρα 660
θυρίς ibid.
θύρ@ ibid.
θυραῖος,in c.ex κολα 1115
θυρεπανοίκτης,in c.ex ανοικτός 1476
θύρασι,in θύρα 661
ΘΥΡΑ,cum d. 653
θυραυλέω,cum d.in c. 218
θυραυλίας,in c.ex Αὐλή 209
θυρεός,in θύρα.
θυρεοφόρος 1735
θυρεπανοίκτης in τίκτω 1137
θυρίον,in Θύρα.
θυρσοφόρ@,cum d. 152
θυρίδιον,θυρίδιον,θυρίον,θυρίς,in Θύρα.
θυρωρός,in c.ex Ὠρω 1137
θυροκοπέω & θυροκόπτης,in c.ex κόπτω 844
θυροπηγία,in c.ex πήγνυμι 1302
θυρσός,in θύρσ@.
θυρσοφόρος 992
θυσία,in d. ex Θύω,macto 661
θυσιοφόρος,cum d. 1735
θυσιάζω,in θυσία.
θυσιαστήριον,in θυσία.
θυσιοσκόπος,cum d. 1223
ΘΥΣΑΝΟΙ,cum d. 660
θυσανόεσσα,in c.ex Θύσανος 1219
θυσιάζω,cum d.in θυσία 660
θυσιάς,in d.ex Θύω 662
θύστης,θυσκάριον,in θύ@.
θύσιμος in c.ex Θύω 662
θυτήρ,cum d.θυτήρ,& θύτης,cum d.in θύσία 660
θυώδης,in Τύφω 1684
ΘΥΩ 660
θυώδης,in θύω 661
θυώματα,in θυσία.
θυωρός,cum d. 1223
¶ ΘΩ 663
ΘΩΗ ibid.
θώκος,θωκέω,in θάζω,à Θέ@. 643
θωμεύω,in Θω.

ΘΩΜΙΖΩ,cum d. 663
θώμιγξ,in Ἥμισυς.
ΘΩΠΤΩ,cum d. 663
θωπεύω,θωπεία,&c.in Θώπτω.
θωπευτικός 1613
θωρακοποιός,cum d. 1331
θωρακοφόρος 1735
ΘΩΡΑΞ,cum d. 663.& 664
θῶς,in Θέω 632
θῶυμα,&c.in Θαυμάζω 623
ΘΩΥΣΣΩ,cum d. 664
θωυμάζω,Θαυμάζω 623
θωΰσσω,in Θάσσω.

I

¶ Ἰα vox,clamor.Hesych. & Suid. ¶ Item vis,Suid. ¶ Item sola,vnaſcu vna eadem que ex masc. Ἴ@. ¶ Item violæ,à ſing.num. Ἴον.
ἰαβοῖ,sed dolentis aduerb.apud Aristoph.
ἸΑΙΝΩ,ἰαίνομαι 665
ἰακχάζω,ἴακχος,cum d.in Ἰάκχω. 665
ἸΑΛΕΜΟΣ cum d. 665
ἸΑΛΛΩ,cum d. ibid.
ἰαλμός,in ἰάλλω.
ἸΑΜΒΟΣ,cum d. 665
ἰαμβοποιός 219
ἰαμβύκη,in ἰαμβος.
ἰαμβεῖον,cum d. 159
ἸΑΟΜΑΙ 665
ἸΑΠΤΩ 667
ἸΑΡΥΞ ibid
ἰάσιμος,ἴασις,in ἰάομαι.
ἸΑΣΙΩΝΗ 667
ἰασμὸς cum d.in Ἴον 683
ἸΑΣΠΙΣ,cum d. 667
ἰατήριον,cum d.in ἰάομαι.
ἰατραλείπτης,cum d. in c. ex Ἀλείφω 111
ἰατρεία,ἰατρεύω,cum d.in ἰατρός.
ἰατρικός 941
ἰατροκλυστήρ,in c. 1103
ἰατρός,in ἰάομαι.
ἰατροσοφιστής,in c.fine pr. 1515
ἸΑΥΙΑΥΛ 667
ἰαύω,in αὔω ibid.
ἸΑΥΩ,cum d. ibid.
ἰαχέω,cum d.ex ἰαχή 514
ἸΑΧΗ,cum d. 657.& 668
¶ ἸΒΑΗΣ 663
ἸΒΗΡΙΣ ibid.
ἸΒΙΣ ibid.
ἸΒΙΣΚΟΣ ibid.
ἴβυξ,avis clamoſæ ſpecies.Hesych & Etym.Hinc quidam deducunt ἰβυκίνειν,quod metaph.dicitur pro βοᾶν,& ἰβυκάνη,buccina: alij verò ab Ibyco inuentore.
¶ ἰγνύα,cum d.in Μηρός 1055
ἰγνύς,in ἰγνύα.
¶ ἸΔΑ,cum d. 668
ἰδάλιμος,in Ἴδη 669
ἰδέα,in d.ab Εἴδω,video 445
ἰδέα,in d.ab Εἴδω,video 446
ἱδρόω,in c.ex ἱδρώς 497
ἰδηρός,in c.ex ἱδρώς ibid.
ἰδιάζω,cum d.in Ἴδι@.
ἰδία in Ἴδι@.
ἰδιαίτατος,cum Ἴδι@.
ἰδιοβουλέω 278
ἰδιογενὴς in c.ex γένος 307
ἰδιογνώμων 322
ἰδιόγραφον 340
ἰδιοκτητός,in c.fine pr. 883
ἰδιολογία 941
ἰδιόμορφ@,in c. 1067
ἰδιόξεν@,cum d.in c.fine pr. 1120
ἰδιοπαθής,cum d. 1250
ἰδιοπραγέω 1351
ἰδιοπραγία,cum d. in c. ex πράγμα. 1378
ἰδιοπράγμων,in comp. ex πρᾶγμα. 1377
ἸΔΙΟΣ 668
ἰδιόστολ@,in c.fine præp. 1523
ἰδιοσυγκρισία,in συγκρίνω 873
ἰδιοσύστατος,cum d.in dec ex συνίστημι 727
ἰδιότης,in Ἴδι@.
ἰδιότροπος,cum d.in c.ex τρόπος. 1656
ἰδιόφρον@ 1659
ἰδιοῦ,in Ἴδι@.
ἰδιοφυής,in c.ex φυή 1780
ἰδιόχειρον,cum d. 1802
ἰδίω,ἰδίειν,in Ἴδος.
ἴδιωμα,ἰδιώτης,in ἰδιώτης

ἰδίω,in Ἴδι@.
ἰδίωμα,cum d.in Ἴδι@ 675
ἰδμων cum d.in Ἴσημι 669
ἸΑΝΟΙΣ 669
ἸΔΟΣ ibid.
ἰδοὺ,cum ἴδε,in d.ab Εἴδω,video 445
ἰδρείη,in Ἴσημι 689
ἸΔΡΩΣ,cum d. 670
ἱδρύω,ἵδρυσις,in Ἴδος 669
ἱδρωτοποιητικός cum d.in ἱδρώς.
ἱδρωτοποιός,cum d. 1351
ἱδρώω in ἱδρώς.
ἰδυῖα,ἡ,sciens,gnara:vt ἰδυίαι παλάμῃσι,apud Hom.unde & ἰδυῖαι vocantur,appellantur τεκμήρια,vt teſtatur Suid.
¶ ἱέραξ,ἱέρακος.
ἱέραξ in Ἱέραξ.
ἱερακοειδής cum Ἱέραξ.
ἱερακοβοσκός,in c.ex Ἀγρεῖον 140
ἹΕΡΑΞ 671
ἱεράομαι,in Ἱερός.
ἱερατεύω,cum d. 201
ἱερατεῖον,cum d.ἱερεύω,cum d.in Ἱερός ibid.
ἱερογλύφος,ἱερογλυφ@,in c.ex γλύφω 324
ἱερογαμία 325
ἱερογραμματεὺς,in c.ex γράμμα. 339
ἱερόδουλος,&c. 340
ἱεροδιδάσκαλ@,in c.ex διδάσκαλ@ 396
ἱερόδουλ@,in c.ex Δοῦλ@ 419
ἱερόθυτος cum d. 1623
ἱεροκῆρυξ,in c.fine pr. 664
ἱερογλύφος,in c.ex Κῆρυξ 785
ἱερομηνία,in c.ex Κόμη 832
ἱερομνήμων,cum d 941
ἱερομηνία,in c.ex Μὴν 1047
ἱερομάντις,cum d.in comp.ex μάντις 1162
ἱερομυστής,in c.ex Μύσω 1072
ἱερόμυρτος,in c.ex Μύρτος 1078
ἱερὸν,in Ἱερός.
ἱερονίκης,in c. 1103
ἱεροπρεπής,cum d.in c.fine pr. 1323
ἱεροποιός,cum d. 1351
ἱεροπρεπής,in c. 1362
ἱεροπρεπής,cum d.in c. 1383
ἹΕΡΟΣ 671
ἱεροσκόπος,cum d. in c. ex σκοπός. 1476
ἱεροσόλ@,cum d.in c.ex Σύλη 1574
ἱεροτελεστής,in comp. ex Τελέω,myſt. 1501
ἱερότυπος in c.ex τύπος 1682
ἱερουργία,cum d. 512
ἱεροφάντης,cum d. 1709
ἱερόφωνος 1735
ἱεροφύλαξ in c.ex φύλαξ 1775
ἱεροψάλτ@ 1784
ἱεροψάλτης,in c.ex Ψάλλω 1836
ἱερόω,cum d.in Ἱερός.
ἱερουργέω,in c.ex Ἔργον 1165
ἱερωσύνη,in Ἱερός.
ἹΕΥ 672
ἵημι in d.ex Ἕω,mitto 562
¶ ἸΖΩ,cum d. 672
¶ ἸΗ ἰή@ 674
ἰηλεμιστρία,in c.ex λέπτος 845
ἵημι,in der.ex Ἕω,mitto 562
ἰήϊος in τὸ ἰη,& ἰήπαιον,in ἰάομαι,in ἰάω,& ἰάχη.
¶ ἰθαγενής 574
ἰθαγενής,cum ἴθυ.
ἰθύς,ἰθύς.
ἰθύ,in ἴθυμι
ἰθυκτίων,in c.fine pr. 572
ἰθύνω,in c.ex Θέσις 1208
ἰθύς in ἴθυς 620
ἰθυτενής 674
ἰθυφαλλ@ 252
ἰθύφαλλος 404
ἰθυφαλλικός 1666
ἰθυπτίων,in c.ex Κέλευθος 796
ἰθυμαχία 1013
ἸΘΥΜΒΟΙ 674
ἰθύω,cum d.in Ἴθυ. 1298
ἰθυντήριον,in c.fine pr.
ἰθύνω,in ἰθύω.
ἰθυπόρος 1269
ἰθυπτίων 1193
ἸΘΥΣ 674.& 675
ἰθύτρητος,in c.in τεύχω 1591
ἰθυφαλλος,in c.fine pr. 1605
ἰθύφαλλ@ cum d.in φαλλός 1710
ἰθυσμὸς,in Ἴθυς 674
¶ ἰίζω,in ἴω 684
¶ ἸΚΑΝΘΟΦΟΡΙΑ,in c.ex Φέρω 400

ἸΚΑΝΟΣ,cum d.
ἱκανῶς,in Ἵκω 675
ἱκάνω 676
ἵκαρ@,in ἰκάριον@ 674
ἸΚΕΤΗΣ,cum d. 676
ἸΚΜΑΣ,cum d. 675
ἰκμάς@,ibid.ἰκμάζω,in Ἰκμάς. 676
ἸΚΝΕΟΜΑΙ,cum d.
ἸΚΡΙΟΝ 676
ἰκριωτὴ,in c.ex πήγνυμι 678
ἰκριοφόρος,in Ἴκριον 1302
ἸΚΤΕΡΟΣ,cum d. 677
ἴκτιν@,in Ἴκτις 678
ἸΚΤΙΝ,& ἰκτῖν@
ἸΚΤΙΣ 678
ἸΚΩ ibid.
¶ ἰλαδὸν,in ἴλη. ibid.
ἱλάομαι,ἱλα@,ἱλαρ@,cum d.in Ἱλάω.
ἱλαρὸς,cum d.
ἱλαροποιός,ἱλαρότης,ἱλαρύνω,in Ἱλαρ@. 201
ἸΛΑΩ 679
ἱλάσκομαι,ἱλασμός,in ἴλαος.
ἱλαστήριον,in Ἱλάω. 451
ἸΛΔΣ
ἰλεός,ἰλιγγιάω in Ἴλιγξ. 680
ἴλιγξ,ἴλιγγος.
ἸΛΛΟΣ,cum d. 453
ἰλλωπέω,in c.ex Ὄψ 683
ἸΛΥΣ,cum d. 1436
ἰλυώδης ἰλυσπάομαι 690
¶ ἱμαντ@ ἱμάσθλη,ἱμαντίον,in ἱμάς.
ἱμαντελίκτης,ἱμαντόπους,in c.ex ἑλίσσω
ἱμαντίδιον,ἱμάτιον,ἱματίζω,in Ἱμάς. 454
ἹΜΑΣ 681
ἱμάσθλη,in ἱμάς.
ἱματισμός,in ἱμάτιον.
ἱματίδιον ἱματίζω,in ἱμάτιον.
ἱματιοκάπηλος,in c.fine pr. 872
ἱματιοπωλής,in c. 1058
ἱματιοφόρος,ab Ἱμα in duo 561
ἱματισμός,cum d. 1410
ἱματιοθήκη,cum d.in c.ex Θήκη 1770
ἱματιοπλόκος,cum d. 502
ἱματισμός.
ἹΜΕΙΡΩ,cum d. 682
ἱμερόφωνος,in c.fine pr. 1784
ἱμερτός & ἱμερόεις,in ἱμέρω.
ἱμονιοστρόφος,in ἱμονιά.
ἱμονιοστρόφος,in c.ex στρέφω 1545
¶ ἸΝ 682
ἸΝΑ ibid.
ἰνδάλλομαι,ἴνδαλμα,ἰνδαλμός,in ἰνδάλλω.
ἸΝΑΙΚΟΝ 682
ἰνδικόπλευστος,in c.fine pr. 1154
ἸΝΙΟΝ,ἰνίον,ἴνες 683
ἰνίον,in Ἴς 688
ἰνώδης,in Ἴς.
ἰνώδης in Ἴς 683
¶ ἸΞ 683
ἰξευτής,in c.ex Ἀγρεύω 115
ἰξίας,cum d.in Ἰξὸς.
ἰξοβόρος,ἰξίας,in Ἰξός.
ἰξοβόλος,in c.ex Βάλλω 275
ἰξοφόρος,in c.ex Ἰξὸς 677
ἰξώδης,cum ἰξός.
ἰξύς,cum ἰξύς.
ἸΞΟΣ 683
ἰξόφορος 1701
ἸΞΥΣ 683
ἰοβόλος,in Ἰξός.
¶ ἰοβλέφαρος,cum d. 252
ἰοβόλος,in c.ex Βέλος 275
ἰοβόστρυχος,in c.ex Βόστρυχος 277
ἰοδνεφής,in c.ex Δνόφος 325
ἰοδόκος,ἰοειδής,in c. habentibus o in penult. 382
ἰόεις,in Ἴον.
ἰόζωνος,in c.ex Ζώνη 558
ἰοθαλής instar violæ florens ut ſpeciosa, ἰοθαλίας: apud Athen. lib.9.ex Phil. xeno.
ἰοκλόκαμος,in c.fine pr. 1255
ἰολίκτος,in c.ex μέρος,mutantibus ω in ο 1221
ἸΟΝ 687
ἸΟΝΘΟΣ,ἰονθάς ibid.
ἰονθάς,in ἴον.
ἰόπλοκος,in c. 1287
ἰοπλόκαμος,in c.ex πλόκος 1318
ἸΟΡΚΟΙ 684
ἸΟΣ & ἰός ibid.
ἰοστέφανος,in c.fine pr. 1530
ἰότης

ἰοσσός ἰσμα 562
ἰούλ@ 1631
ἴουλος 1680
ἸΟΥ,& ἰῦ 684
ἰοχέαιρα,in ἰοχεΐν ἰοχ@.
ἰπαλέω in c. 1259
ἶπ@,in d.ab Οὐλης manipulorum faſcis 1218
ἰπνοπλαθ 1779
ἰπνολέβης,in ἶπν@.
ἰπνὸς in c.fine pr. 1788
ἶπος,in Ἴψ 684
ἱππαστὴρ,ἱππαστὴς,ἱππάζω,in ἵππος.
ἱππαστής 1351
ἱππάσιμος,in Ἵππος.
ἱππέα@,in c.ex Ἵκρια 884
ἱππεὺς,ἵππη,ἱππέω,ἱππεύω,ἱππεῦ,in Ἵππος 687
ἱππαγρέτης,c.ab ἀγρέω 11
ἱππαγωγὸς c.ex Ἄγω 25
ἱππαλεκτρυών 39
ἱππάκη,in c.ex Ἀκή 59
ἱππαστὴρ,cum d.in Ἵππος 685
ἱππαστὶ,in Ἵππος
ἱππακοντισταὶ,equeſtres iaculatores,qui ex equis pugnant iaculis 106
ἱππαλίδης,& Doricè ἱππαλίδας eques,equitandi peritus.Theocr. idyl.25.
ἱππαρχέω,ἱππάρχης,&c.in Ἵππος.
ἱππαρχία,cum d. 201
ἱππασία,ἱππασίας,ἱπποστασία,cum d.in Ἵππος.
ἱππεῦ@,&c.in Ἵππος.
ἱππέλαφ@,in c.ex Ἔλαφ@ 470
ἱππεραστὴς c.ex ἐραστής 496
ἱππερ@,in c.ab Ἔρος 497
ἱππεὺς,cum der.in Ἵππος 685
ἱππηγέτης,in Γέρας@.
ἱππηδὸν,cum d. 41
ἱππήλατος Ἵππος.
ἱππηλάτης ἱππηλάσιος,in c.ex 2.& 3. perf. 469
ἱππίατρ@,cum d.in c.ex ἰατρός. 669
ἱππικὸς,ἱππικὸς,ἵππι@,in Ἵππος.
ἱππιοχαίτης,in c.ex Χαίτη 1789
ἱππιοχάρμης,in ἱπποχάρμης.
ἱππάγ@,in Ἵππ@.
ἱπποβάμων,in c.in βάμων 235
ἱπποβάτης,ἱπποβάτης,in c.in βάτ@ 236
ἱππόβοτ@,in c.ex Βόσκω 264
ἱπποβότης,ἱπποβότος,in c.ex βοτὸς 312
ἱπποβουκόλ@,in βουκόλ@ 828
ἱππογέρανος,in c.citra pr. 292
ἱππογέρων@,in Γέρων@ 311
ἱππογλωσσ@ 328
ἱππογνώμων 322
ἱππόγυπος,in Γύψ 347
ἱππόδαμος,in c.ex Δαμάω 356
ἱππόδασυς,in c.ex Δασύς 359
ἱππόδεσμα,in c.ex δεσμός 385
ἱππόδετος 386
ἱπποδιώκτης 411
ἱππόδρομος,cum d. 1666
ἱπποδρόμ@,in Ἵππ@.
ἱπποθό@,in c.ex Θέω 644
ἱππόθοος 645
ἱπποκάμπος,cum d.in c.ex κάμπη 740
ἱπποκέλευθος,in c.ex Κέλευθος 765
ἱππόκομ@,in c.ex Κομέω 832
ἱπποκορυστής,in c.ex Κόρυς 834
ἱπποκορυσταὶ,c.ex Κόρυς 851
ἱπποκρατέω,cum d. 864
ἱπποκρημν@,in c.ex Κρημνός 868
ἱπποκρότος,cum d.in c.fine pr. 877
ἱππολαπάθον,in comp.ex λάπαθον 911
ἱππόλυτος c.fine pr. 975
ἱππομανὲς,cum d. 992
ἱππομάραθρον,in Μάραθρον 1002
ἱππομαχέω cum d. 1013
ἱππομάχος,in c.ex Ἀμάχος 140
ἱππομύρμηξ,in Μύρμηξ 1077
ἱππόνομος,cum d.in c.fine pr. 1092
ἱππονώμας,in νωμάω 1090
ἱπποπόταμ@,in Ἵππ@.
ἱπποπήγος,in c.ex Πήγνυμι 1305
ἱπποπόρνη 1360
ἱπποπόρ@,in c.ex πόρ@ 1291
ἱπποποσειδών,in comp.ex Ποσειδῶν. 1367
ἱπποποταμεῖος c.ex Ποταμός ibid.
ἱπποσύνη 1410
ἹΠΠΟΣ 685

ἱπποσέλινον,in c.ex σέλινον 1454
ἱππόστασις cum d.in c.ex στάσις 707
ἱπποσύν@,cum d.in Ἵππος.
ἱπποσύνη,in Ἵππ@.
ἱπποτῆλ@,in c.ex Τίλλ@ 1633
ἱπποτοξότης,in c. 1645
ἱπποτρόφ@ 1659
ἱπποτυφία,in c.ex τῦφ@ 1685
ἱππουργὸς,cum d.in c.ex Οὐρά 1219
ἱπποφαὲς,ἱπποφαής,& ἱππόφεως,vide in ἱπποφαές.
ἱπποφορβός,in c. 1720
ἱπποφορβός,cum d.in c. 1724
ἱππόφυες 1779
ἱπποχάρμης,in c.fine pr. 1788
ἱππώδης,ἱππών in Ἵππ@ 685
ἱππωνέω,cum d.in c. 1351
ἸΠΤΑΜΑΙ 687
ἸΠΤΩ ibid.
¶ ἶρα,ἱερὰ μέν,ἱρὸν,cum d.in ἱερός.
ἶρηξ,in Ἱέραξ 671
ἱρηΐφιλοςin ἱερός.
ἸΡΙΓΓΕΣ 688
ἰριόμικτον,in c.fine pr. 1055
ἸΡΙΣ,ἶριν@ 688
ἱρὸς,cum d.in Ἱερός 672
ἸΡΟΣ 688
ἶρος,idem quod Εἴρω,necto.Hesych.
¶ ἸΣ 688
ἰσάγγελ@,cum d.in c.ex ἄγγελ@ 10
ἰσάζω,ἰσάζ@,ἰσαίων ἰσάκις,in Ἴσ@.
ἸΣΑΛΚΗ 688
ἴσαμι,in Ἴσημι.
ἰσάμιλλ@,in c.ex Ἅμιλλα 141
ἰσάνεμος,in c.ex Ἄνεμ@ 153
ἰσάριθμ@,in c.ex Ἀριθμός 188
ἸΣΑΤΙΣ,cum d. 689
ἰσηγορέω cum d.in c.ex Ἀγορεύ 17
ἰσήλιξ,in c.ex Ἡλικία 601
ἰσήμερ@ cum d. 605
ἸΣΗΜΙ 689
ἰσήμοιρ@.vide cum ἰσόμοιρος.
ἰσήρετμος,in c.ab ἐρετμός 511
ἰσήρης,in Ἴσ@ 691
ἰσήριθμος,in ἰσάριθμος.
ἴσθμα,idem quod ἄσθμα.Hesych.ἰσθμαίνω,idem quod ἀσθμαίνω,anhelo,crebra ſpiritia duco.item cum grauibus curis & doloribus luctor.Heſych.
ἸΣΘΜΟΣ,cum d. 690
ἸΣΙΚΟΣ ibid.
ἴσκω,in der.ab Εἴδω,ſcio 447
ἰσμῶσ@,in Ἴσημι 689
ἰσοβαθής,in c.ex Βάθος 229
ἰσόβολ@,in c.ex Ὀβολός 1126
ἰσόγαι@,in c.ex Γαῖα 296
ἰσογώνι@,in c.ex Γωνία 347
ἰσόδενδρ@,in c.ex Δένδρον 372
ἰσοδίαιτ@,cum d.in c. 394
ἰσόδομος in c.ex δόμος 371
ἰσόδρομος,cum d. 1666
ἰσοδύναμος,cum d.in c. 427
ἰσοετής 532
ἰσόζυγος,ἰσόζυξ,in c.fine præp. 581
ἰσόθε@ 628
ἰσοκατάληκτος,in καταλήγω 961
ἰσοκίνδυν@,in comp.ex Κίνδυν@ 791
ἰσοκινάμωμον,in c.ex Κιννάμωμον 794
ἰσοκλεής,in c.ex κλέ@ 801
ἰσοκληρος,in c.cum pr. 805
ἰσοκλινὴς,in c.in κλίνω 808
ἰσόκοιλ@,in c.ex Κοῖλ@ 818
ἰσοκόρυφ@,in c.ex Κορυφή 851
ἰσοκρατὴς,ex comp.ex κράτος 773.& 864
ἰσόκωλ@,in c.ex Κῶλον 905
ἰσολογία in c.ex λόγος,ratio 946
ἰσομαχος 1012
ἰσομεγέθης,in c.ex μέγεθος 1016
ἰσόμετρ@,in c.fine pr. 1041
ἰσομέτωπος,in decomp.ex μέτωπον 1182
ἰσομήκης,in c.ex Μῆκος 1044
ἰσόμοιρος,cum d.in c.ex μοῖρα 1023
ἰσονεφής,in c. 1164
ἰσονεκυς,æquali fato defunctus.Eurip.in Oreſte.
ἰσονόμος cum d.in c. 1106
ἰσοπαλής,cum d.in c.ex Πάλη 1259
ἰσοπαχής,in c.ex Πάχος 1256
ἰσοπεδος,in c. 1258
ἰσοπλατής,in c.ex Πλατύς 1325
ἰσόπλευρος,in c. 1332

ἰσοπληθὴς,in c.ex πλῆθος 1331
ἰσοπολιτεία,in c.ex πολιτεία 1363
ἰσοπυργος,in c.ex Πύργος 1408
ἰσόρροπος,cum d.in c.ex ῥοπή 1421
ἸΣΟΣ 690
ἰσοσθενὴς,in c.ex Σθένος 1460
ἰσοσκελής,in c.ex Σκέλ@ 1472
ἰσόσπερμ@,in c.ex Σπέρμα 1212
ἰσοσταθμος,in c.ex σταθμός 711
ἰσοστάσι@,in 1.classe c. ibid.
ἰσοτάλαντος,in comp.ex Τάλαντον 1575
ἰσοταχής,cum d.in comp.ex Ταχύς 1585
ἰσότης,in Ἴσος 691
ἰσοτιμος,cum d. 1640
ἰσότονος,cum d. 1592
ἰσοτύχην@,in c.ex Τύχην@ 1683
ἰσοϋψὴς,in c.ex Ὕψος 1699
ἰσοφαρίζω,in c.ex Φάρ@ 1712
ἰσοφόρος 1735
ἰσοφυής 1779
ἰσοχειλὴς,in c.ex Χεῖλ@ 1798
ἰσόχρον@,in c.ex χρόν@ 1815
ἰσοχορδῶν,in c.ex Χορδή 1818
ἰσόχειρ@,cum d.in c. 1829
ἰσόχρ@ 1827
ἰσόχρυσος,in c.ex Χρυσός 1835
ἰσόψηφος,in c.ex Ψῆφος 1841
ἰσόψυχος,in c. 1844
ἰσόω,cum d.in Ἴσος.
ἸΣΤΗΜΙ 691
ἱστιοδρομεῖν 1666
ἱστίον in ἱστός.
ἱστιοφόρος,in c.fine præp. 1417
ἱστοβοεὺς,ἱστοβοεὺς,in c.ex Βοῦς 281
ἱστοδόκη,in c. habentibus o in penult 82
ἱστοκέραία,in c.ex Κέρας 771
ἱστοπέδη,in c.ex Πέδη 1256
ἱστουργός 1371
ἱστορέω,ἱστορία,ἱστορικός,cum d.in Ἴστω.
ἱστός,in der.ex Ἵστημι 694
ἱστουργός,cum d. 502
ἸΣΤΩΡ 711
ἰσχάδιον,in ἰσχάς.
ἰσχαδόπωλις,cum d. 1410
ἴσχαιμος,ἰσχαίμων,in c.ab Αἷμα 70
ἰσχανάω,ἰσχανόω in ἰσχύς.
ἰσχνάσια,ἰσχνόω,in ἰσχνός.
ἰσχάς,in Ἰσχάς 713
ἸΣΧΙΣ,ἰσχιαδικὸς,ἰσχιακός,ἰσχιάς ἰσχίον 711
ἰσχιάδης 1137
ἰσχναίνω,ἰσχναλέος.&c.in Ἰσχνός.
ἰσχνόμυθία,& ἰσχνομυθέω,in c. 1073
ἰσχνόπορος 1272
ἸΣΧΝΟΣ,ἰσχνότης 712
ἰσχνόφωνος,cum d.in c.fine pr. 1784
ἰσχναίνω,in ἰσχνός.
ἰσχνόω,in Ἰσχνός.
ἰσχυρεία,in c.fine pr. 1221
ἰσχυρίζομαι,in ἰσχυρός.
ἰσχυρογνώμων,cum d. 322
ἰσχυρόπους 1351
ἰσχυρόψυχος 1432
ἰσχυρός,cum d in ἰσχύς.
ἸΣΧΥΣ.ἰσχύω 713
ἴσχω,in Ἔχω 546
ἴσως in Ἴσος.
¶ ἰταμός,cum d.in ἴτης.
ἸΤΕΑ,ἰτέϊνος,ἰτεών 714
ἸΤΗΣ,ἰκητικός ibid.
ἸΤΡΙΟΝ ibid.
ἰτεοπώλης 1410
ἴυλοι,vestes ex pellibus,rhenones, διφθέραι.Poll.lib.8.
ἸΥΞ
ἰυγὴ,ἰυγμός,ἴυγξ.in ἰύζω.
ἰύζω,in Ἰυ 684
¶ ἴφθιμος,in Ἶφι.
ἶφι.in Ἴς 638
Ἰφικρατίδες,genus calceamenti denominatum ab Iphicrate Athenienſium duce.Suid.ex Damaſcio.
ἴφιος,& ἶφι,in Ἶφι.
ἶφυον,Species oleris agreſtis.Suid. apud Theophr.hiſt.pl.lib.6.c. 7.ponitur ἶφυον inter flores æſtiuos.
¶ ἰχθύα,ἰχθυάω,in Ἰχθύς.
ἰχθύδιον,&c.in Ἰχθύς.
ἰχθυοκόλλα cum d. 232
ἰχθυοβόρος,in c.citra pr. 252
ἰχθυοειδής,in Ἰχθύς.
ἰχθυοθήρας,in c.ex Θήρα 637
ἰχθυοκόλλα,in c. 825
ἰχθυόμαντις,in c. 1001

ἰχθυοπώλης,cum d. 1410
ἰχθυοτρόφος,cum d. 1660
ἰχθυουλκὸς in c.ex ὁλκή 477
ἰχθυοφάγος,cum d. 1701
ἰχθυοφαγία,in c.ex Ἐπάγω 1302
ἸΧΘΥΣ,cum d. 714
ἰχνεύω,ἰχνευτής,cum d.in Ἴχνος.
ἰχνηλασία ἰχνηλάτης,in c.ex 1.& 3.perſ.
ἴχνιον,in Ἴχνος.
ἰχνογραφία 346
ἰχνοπέδη,in c.ex Πέδη 1256
ἸΧΝΟΣ 715
ἰχνοσκοπία,in c.ex σκοπός 1476
ἸΧΩΡ 715
¶ ἰψ,in Ἴπτω 687
ἸΨΟΣ 716
¶ ἸΩ ibid.
ἸΩΓΗ ibid.
ἰώδης,in Ἴον 684 & in Ἰός ibid.
ἸΩΗ 716
ἰωκή,in Διώκω 411
ἰωμαι,in Ἰάομαι.
ἸΩΝ,cum d. 716
ἰωνιά,in Ἴον.
ἰωξις,cum ἰωκή.
Ἰῶρος,locus montanus,& mons; item domus,& cuſtos eius.Heſych.& Suid.
ἰῶτα,ἰωτακίζω,&c.vide initio literæ ι.
ἰωχμὸς,cum ἰωκή.
ἸΩΨ 716

K

¶ κάβαισος,in Κάβος.
ΚΑΒΑΛΛΗ,cum d. 716
κάβαισος,in Κάβος ibid.
καββαλικός,in καταβάλλω 246
κάβαυμα ibid.
κάβη in κάβος.
κάβηξ ibid.
ΚΑΒΟΣ 716
καγαθός,in c.ex Ἀγαθός 4
ΚΑΓΚΑΜΟΝ,& κάγκανον. 716. at κάγκανος,in Καγκαίνω.
ΚΑΓΧΑΖΩ ibid.
ΚΑΓΧΑΙΝΩ 717
καγχαλάω,in c.ex Χαλάω 1799
καγχασμός,in Καγχάζω.
κάγχρυς,in Κάχρυς.
καδδίχος in Ἀρχ 180
καδδύναμιν,in c. 427
ΚΑΔΟΣ,cum d. 717
ΚΑΔΥΤΑΣ ibid.
ΚΑΖΩ ibid.
καθαγιάζω,in c.ex Ἅγιος. 12
καθαγίζω,cum d.in comp.ex Ἅγος 22
καθαγνίζω,in c.ex Ἁγνὸς 16
κάθαιμος,cum der.in c.ab Αἷμα 70
καθαιρέω,καθαίρεσις,καθαιρέτης,&c 77
ΚΑΘΑΙΡΩ 717
καθάλλομαι,in comp.ex Ἅλλομαι 125
καθαλμής,in κάθαλος.
κάθαλος 130
καθαμαξεύω,in comp.ex Ἅμαξα 134
καθάμματα,in καθάπτω.
καθαμμίζω,in c. 3837
καθάπαξ,in c. 1246
καθάπαξ,in c.ex Ἅπαξ 173
καθάπερ 177
καθαπτὸς,cum d. 178
καθάρειος,cum d.καθαριότης,καθαρίζω καθάρσια,cum d.καθαρμός,καθάρσιος,κάθαρμα,in Καθαίρω 718
καθαρμόζω in c.ex ἁρμόζω 205
καθαροποιός 1351
καθαρός,cum d.in Καθαίρω 718
καθαρπάζω,in c. 192
κάθαρσις,cum d.καθαρτής,cum d.
καθαρτικὸς,in Καθαίρω.
καθαυτὸς,in c.ex αὐτός 222
καθέδρα,cum d. 442
καθέζομαι,in c.ex Ἕζομαι 441
καθειμένος,in καθίημι.
καθείργω,cum d.in comp.ex Εἴργω 456
καθεῖς,in c.ex Εἷς 468
καθεκάστην,in c.ex Ἕκαστος 464
καθεκτικὸς,καθεκτὸς,cum d.in κατέχω 551
καθέλκω,cum d.in c.cum præp. 477
κάθεμα,in καθίημι.
καθεξῆς,in c.ab Ἑξῆς 416

καθέξις, in κατέχω 551
καθερπύζω, in c. ex Ἕρπω 519
καθετος, καθετομός, in καθίζομαι. vide etiam κάθετος, in καθίημι.
καθεστηκότως, in καθίστημι 701
καθεστηκώ, in καθίστημι ibid.
καθετήρ, cum d. κάθετος, καθίημι 566
καθεύδω, in c. ex Εὕδω 534
καθεψάομαι, in c. ex ψάω 494
καθέψω, cum d. in c. ab ἕψω 560
καθηβάω, in c. ex Ἥβω 591
καθηγέομαι cum d. 593
καθηδυπαθέω, in ἡδυπαθής 1250
καθήκω cum d. in c. 599
καθηλόω cum d. in c. ex Ἧλος 602
κάθημα, in καθίημι.
κάθημαι in c. ex Ἧμαι 603
καθημέριος &c. 605
καθημερινός in ἡμερινός 265
καθιδρύω, in καθίδρυσις.
καθιδρύω, cum d. in com. ex Ἱδρύω 670
καθίδρυσις, in c. ex ἱδρύω ibid.
καθίεμαι, in καθίημι.
καθιερόω, cum d. in c. 672
καθίζω, καθιζάνω cum d. in c. 673
καθίημι 565
καθικετεύω 676
καθικνέομαι, in c. ex ἱκνέομαι 677
καθιμάω, in c. ex ἱμάω 681
καθιππάζομαι, &c. 686
καθιπποτροφέω, in ἱπποτρόφος 1660
καθίπταμαι, in c. ex Ἵπταμαι 687
καθίστημι, καθίσταμαι, in καθίζω.
καθιστάνω cum d. 699
καθό, in Ὅς 1209
καθοδηγός, cum d. in ὁδηγός 42
κάθοδος, in c. 1130
καθολικός, cum d. in καθόλου.
καθόλου in c. ex Ὅλος 1155
καθομιλέω, in c. ibid.
καθοπλίζω, in c. 1158
καθορμίζω in d. 943
καθοσιόω, cum d. in c. 1173
καθορίζω, cum d. in c. ex Ὅριον 1177
καθόσιος 1202
καθοσιόω, in c. 1197
καθόρμιον, in Ὅρμος, monile ibid.
καθυπνόω, cum d. in c. 1211
καθυ, in καθό.
καθυβρίζω, in c. ex Ὕβρις 1687
κάθυγρος, cum d. in c. 1068
κάθυδρος cum d. in c. 1693
καθυλακτέω, in c. 1692
καθυλομανής in ὑλομανής 953
καθυμνέω in c. ex ὑμνέω 1685
καθυπέρτερος in ὑπέρτερος 554
καθύπερθε, & καθυπέρθεν, in ὕπερθε. 164
καθυπέρτατος, καθυπέρτερος, cum d. & ὑπέρτερος & ὑπέρτατος ibid.
καθυπνόω 555
καθύπνωσις, κάθυπνος, in c. ex Ὕπνος 1696
καθυποβάλλω, in dec. ex ὑποβάλλω. 251
καθυποκρίνομαι, in ὑποκρίνομαι. 874
καθυπόπτομαι in ὑπόπτομαι 1178
καθυστερέω, & καθυστερίζω, in c. ex Ὕστερος 1698
καθυφίημι ibid.
καθυφίημι, καθυφίεσις, in d. com. ex ὑφίημι 568
καθώς in c. ex Ὡς 1700
καθωραΐζομαι, in c. 1852
καθώς, in Ὡς.
ΚΑΙ 719
ΚΑΙΑΔΑΣ, & καιάτα 720
ΚΑΙΚΙΑΣ, & καικίας ibid.
καινία. Hesych. est victoria: παρὰ τὸ καίνειν, quod occidere significat.
καινίζω, in Καινός.
καινῶς, in Καινός.
καινισμός, in καινίζω.
καινολογία 941
καινοπηγής, in c. ex πήγνυμι 1302
καινοπαθής, cum d. 1351
καινοπρεπής in c. ex πρέπω 1378
καινοτομέω, in c. 1380
ΚΑΙΝΟΣ, cum d. 720
καινότροπος, cum d. 1605
καινουργός, cum d. 502
καινόφωνος, in c. 1748
καινόω, in Καινός.
ΚΑΙΝΩ, cum der. 720
καινῶς, in Καινός.
καίπερ, in Καί.
καίριος, cum d. in Καιρός.
καιρίως, in Καιρός.
ΚΑΙΡΟΣ 720. & 721
ΑΙΚΑΙΡΟΣ 721
καιροφυλακέω, & καιροφυλακτέω in c. ex φύλαξ 1770
καιρόω cum d. in Καιρός.
ΚΑΙΩ 721
κακάγγελος, cum d. in c. ex ἄγγελος 10
κάκαλα. Æschyl. in Niobe appellauit τὰ τείχη, muros: teste Hesych.
Κακαλία, ἡ, herbæ nomen quæ & leontice, apud Diosc. lib. 4. c. 123
κακκάν, in Κακκᾶν 725
κακκανδρία 156
κακκανεῖν, c.p. excitare: apud Plut. in Apophth. vbi Lac. quidam Tyrtæum poëtam dicit esse ἀγαθὸν κακκανῆν νέων ψυχὰς, bonum ad excitandos iuuenum animos.
κακέλεος, cum d. in c. ex Ἔλεος. 465
κακέμφατον, in κακέμφατος.
κακεντρεχής, cum der. in ἐντρέχω. 1663
κακέσχατος in Ἔσχατος 527
κακέσφατος in c. ex Φατός.
κάκη, in Κακός 625
κακηγορέω, cum d. in c. ex Ἀγορά. 17
κακηπελία, & κακηπελέω, in comp. 1277
κακία, in Κακός.
κακιζότεχνος, ab Atheniensibus cognominatus fuit Callimachus, semper calumniator sui, nec finem diligentiæ faciens: quasi ὁ κακίζων τὴν τέχνην, teste Plin. lib. 34. cap. 8. & Paus. in Atticis.
κακίζω, in Κακός.
κάκιθος, Suida & Etymolo. testibus dicitur ὁ κολαζόμενος ἢ κακιζόμενος. Apud Hesych. κακιθὰ exp. famelica. Et κακιθής eidem est vitis nutrimento destitut.
κακίμηλος, in c. ex Μῆλον 1048
κακισμός, in κακίζω 726
ΚΑΚΚΑΒΑ, cum d. 725
ΚΑΚΚΑΒΗ cum d. ibid.
κακκάζω in καγχάζω 723
ΚΑΚΚΑΝ 725
κακκείω in κατακείω.
κακκείρειν, in comp. cum præp. 779
κάκκη in Κακκᾶν.
κακκορυφῆ pro κατὰ κορυφῆς.
κακκρύπτω pro κατακρύπτω.
κακοβίωτος in c. ex Βίος 265
κακοβούλευτος, cum d. in c. 268
κακόβουλος, cum d. 278
κακογάμιος, in c. ex Γάμος 299
κακογείτων in c. ex Γείτων 300
κακογένειος, in c. ex γένειον, barba. 315
κακόγλωσσος 328
κακοδαίμων, cum d. in c. ex Δαίμων 352
κακοδεκτέω in c. ex 3. pers. 382
κακοδιάκονος. malus administrator rei familiaris. Hesych. Decomp διάκονος.
κακοδιδασκαλέω, in c. ex διδάσκαλος 396
κακοδικία 404
κακόδοξος, cum d. in c. ex δόξα 416
κακόδουλος, in c. ex Δοῦλος 419
κακοείμων, cum d. in c. ex εἷμα 562
κακοεπής in c. ex Ἔπος 494
κακοεργός cum d. 573
κακόζηλος, cum d. in c. ex Ζῆλος. 583
κακοζωΐα in c. ex ζωή 577
κακοήθης cum d. in c. ex Ἦθος.
κακοθελής, in c. ex Θέλω 444
κακόθυμος, cum d. in c. ex Θυμός. 1630
κακόθριξ, & κακότριχος, in c. ex Θρίξ 647
κακόθυμος, cum d. 656
Κακοΐλιον, improbum & scelestum Ilium. Hom. Odyss. τ. & ψ.
κακόκαρπος, cum d. 753
κακοκέρδεια in c. ex Κέρδος. 775
κακοκλεής, in c. ex κλέος 801
κακόκνημος, in c. 815
κακοκρισία in c. ex κρίσις 874
κακολόγος, cum d. 941
κακομηδής, in c. fine pr. 999
κακομήτης, in c. 1001
κακομήχανος, cum κακομήχανος.
κακομοχθία 1013
κακόμετρος, cum d. in c. fine pr. 1041
κακομιλής 1043
κακομήτης, & κακόμητις, in c. 1051
κακομόχθος, cum d. in c. 1053
κακομίμητος, in c. ex Μιμέομαι. 1057
κακόμυθος, in c. 1071
κακονοέω, & κακόνοια in κακόνοος.
κακόνομος, in c. 1106
κακόνοος, & κακόνους 1109
κακόνυμφος, in c. 1114
κακόξεινος, & κακοξενία, in c. fine pr. 1120
κακόπατρος in c. fine pr. 1135
κακοπάθεια, κακοπαθέω, κακοπαθής 1250
κακοπέτειος, in c. 1253
κακοπινής in c. fine pr. 1298
κακόπορος, in c. ex Πόρος 1305
κακόποτμος in c. ex Πότμος 1310
κακοποιός cum d. 1351
κακοπολιτεία, in c. ex πολιτεία 1363
κακοπραγμοσύνη, in c. fine pr. 1285
κακόποτμος in c. ex Πότμος 1368
κακότης 1371
κακοπραγέω, κακοπραγία, in c. ex πρᾶγος 1378
κακοπράγμων, cum d. in c. ex πρᾶγμα 1377
κακόπτερος, in c. fine pr. 1393
κακορραφία, κακορραφέω, in c. fine pr. 1417
κακορρήμων, cum d. in c. fine pr. 1427
κακορροθέω, in c. ex Ῥόθος 1436
ΚΑΚΟΣ 724
κακοσιτέω, in c. 1463
κακόσιτος, cum d. in c. 1465
κακοσκελής, in c. ex Σκέλος 1472
κακόσπερμος in c. ex σπέρμα 1135
κακόσταθμος in c. ex σταθμός 1525
κακόστομος in c. ex Στόμα 1176
κακόσφυξ, in c. ex Σφύξις 1538
κακόσχημος, cum d. in c. fine pr. 1537
κακοσύνετος, in d. comp. ex συνίημι 568
κακοσυνθεσία in d. 1627
κακοσύστατος, in dec. ex συνίστημι 764
κακοσχήμων cum d. in c. ex σχῆμα 558
κακόσχολος cum d. in c. 1573
κακότεκτος in c. ex τέκτων 1584
κακοτεχνέω, cum d. in c. 1615
κακότης, in Κακός.
κακότροπος, cum d. in c. ex τρόπος 1656
κακότροφος, cum d. 1650
κακοτυχής, cum d. 1678
κακουργία, cum d. 557
κακοφαής in c. ex φάος 1719
κακοφραδής, in c. fine pr. 1759
κακόφρων, cum d. 1763
κακοφωνία, cum d. 1779
κακόφημος, cum d. in c. fine præp. 1784
κακόχαρτος, in c. fine pr. 1789
κακοχρώμων, in c. cum pr. 1822
κακόχυμος, cum d. 1827
κακόχολος, in c. ex Χολή 1831
κακόψωμος, cum d. in c. ex ψωμός 1868
κακόψυχος cum d. in c. 1844
κακόω in Κακός.
ΚΑΚΤΟΣ 727
κακόχαρτος in κακόχαρτος.
κακῶς, κακόω, κάκωσις, κακωτικός, in Κακός.
ΚΑΛΑΘΟΣ, cum d. 727
ΚΑΛΑΙΣ, cum d. ibid.
καλαμεύς, καλαμάομαι, in Κάλαμος.
καλαμίδευσις cum d. 209
καλαμάω, cum d. καλάμη, in Κάλαμος.
καλαμητομία 1605
καλαμήτρια, & καλαμητρὶς in καλάμη.
καλαμηφόρος, in καλαμοφόρος.
καλαμίνθη cum d. in Μίνθη 1057
καλάμιος, καλαμεύς, καλαμίς, καλαμίσκος, in Κάλαμος.
καλαμοβόας in c. fine pr. 273
καλαμογλύφος, cum d. in comp. ex γλύφω
ΚΑΛΑΜΟΣ, cum d. 324
καλαμοστεφής, in c. fine pr. 727
καλαμοθήρας, apud Lacones dicitur auceps: quasi τὸν θηρῶντα τοῖς καλάμοις. 1530
καλαμοφθόγγος, καλαμόφθογγος 1743
καλαμοφόρος
καλαμοφύλαξ 1735
καλαμίσκος, & καλαμίσκιος, in c. ex χώρος 1772
καλαμώδης, καλαμωτός, in Κάλαμος. 1815
ΚΑΛΑΣΙΡΙΣ
ΚΑΛΑΥΡΙΤΙΣ 728
καλαφάτης, in c. ex ... ibid.
ΚΑΛΑΥΡΟΨ 1421
καλήμερος 728
καλήτωρ, in Καλέω. 605
καλιάς cum d. in Καλιά.
καλιπλέκειν, in c. 892
κάλλαιον, in Καλός 1358
καλλαῖνε pr. in καταλλη.
κάλλει in Κάλλος
καλλιβλέφαρος, in comp. ex Βλέφαρον 734 270
καλλιγένεια, in c. ex Γίγνομαι 314
καλλίγλωσσος, cum d. 340
καλλιγύναιξ, &c. in c. ex Γυνή 346
καλλιδίνης, in c. ex Δίνη 443
καλλίδιφρος, in c. 466
καλλιέπεια &c. in c. ex Ἔπος 454
καλλίζωνος, cum d. 502
καλλίβοος, cum d. in c. 672
καλλιθέμεθλος, in c. ex Θέμις 649
καλλίθυτος in c. fine pr. 664
καλλίκαρπος, cum d. 711
καλλικέλαδος, in comp. ex Κέλαδος 764
καλλικέρας, in c. ex Κέρας 774
καλλικέλευθος, in c. ex Κέλευθος 812
καλλικήδεμνος, in c. ex Καλλα? 830
καλλίκομος, in c. ex Κόμη 834
καλλικαστόπος?, in c. ex Λίθος 855
καλλικρήδεμνος, in c. ex Κρήδεμνον 868
καλλιγένεια, cum d. 941
καλλίμορφος in c. ex Μορφή 1049
καλλιμάργαρος, in c. 1068
κάλλιμος, in Καλός 734
καλλίναος, in c. ex νάω fluo 1083
καλλινίκης, in c. 1113
καλλιπάρηος, in c. 1145
καλλιπλόκαμος in c. ex Πλόκαμος 1118
καλλιόνως in Καλός.
καλλίπυγος, cum d. in comp. ex Πυγή 1256
καλλιπάρηος, & καλλιπάρειος, in c. 1143
καλλιπέδιλος, in c. 1244
καλλιπέδιλος, in c. ex Πέδιλον 1257
καλλιπλόκαμος, in c. 1281
καλλιπώγων, in comp. ex Πώγων 1297
καλλιπήχυς in c. ex Πῆχυς 1306
καλλιπλόκαμος, in comp. ex πλέκω 1328
καλλιπρόσωπος, in c. ex Πρόσωπον 1340
καλλίπυργος & καλλιπύργωτος in c. ex πύργος 1345
καλλιπόταμος, in comp. ex Ποταμός 1368
καλλιρέεθρος, in comp. ex Ῥέεθρον 1391
καλλισκοπεύω, in dec. 1353
καλλίπυργος, in c. ex Πύργος 1398
καλλιπυργωτός, καλλιπυργιστής, in c. ex Πύργος 1407
καλλιρρέεθρος, in c. fine pr. 1414
καλλίρροος, cum καλλιρρόη
καλλιρρέεθρος, cum d. in comp. ex fine pr. 1427
καλλίσφυρος, in c. ex ... 1424
καλλισθενής, in c. ex Σθένος 1460
καλλιστεύω, cum d. in Καλός.
καλλιστέφανος, in c. fine pr. 1541
κάλλιστος, in Καλός.
καλλίσφυρος, in c. ex Σφυρόν 1550
καλλίσφυρος, in c. ex σφυρόν 1568
καλλίτεκνος, cum d. 1615
καλλιτεχνέω 1632
καλλίτοξος, in c. 1645
καλλιφεγγής, in c. ex Φέγγος 1713
καλλίφθογγος, in c. ex φθόγγος 1721
καλλιφυής, in c. ex Φύω 1743
καλλίχορος, in c. fine pr. 1715
καλλίφυλλον 1772
καλλίχορος, cum d. in c. fine præp. 1784
καλλίχρως dicitur ὁ ... obolus: habebat enim testudinis effigiem sibi insculptam. Hesych. Comp. ex χελώνη, testudo. 1802
καλλιχθυς, in c. ex Ἰχθύς 715
καλλίχοιρος in c. ex Χοῖρος 1816
καλλίχορος cum c. 1819
καλλίωμος, in c. ex Ὦμος 1166
καλλοπίζω, in Καλός.
καλλοπισμός 1772
καλλύνω cum d. in Καλός.
καλλωπίζω cum d. 1180
καλοβάται, grallatores: qui grallis fulcti gradiuntur, quæ κάλαθρα sunt ligneæ.
καλοδιδάσκαλος, in comp. ex διδάσκαλος 596
καλοεργός, in c. ab Οἶκος 1150
καλοκαγαθία, cum d. in καγαθός.
ΚΑΛΟΝ 735
καλοπέδιλα 1257
καλοπέδιλος, in καλόπους.
καλόπους 1371
ΚΑΛΟΣ 733
καλοτέχνης bene nutrita aut bene nutrientia, Hesych. 1680
καλόφρων 1763
ΚΑΛΠΗ, cum d. 735
καλπίδιον cum d. in Καλύπτω ibid.
καλυβίτης 1351
καλυκίζω, καλυκῶπις in καλυκώδης in κάλυξ.
κάλυμμα cum d. in Καλύπτω.
καλῶς ἔχει, in Καλός.
καλυπτήριον in Καλύπτω 735
ΚΑΛΥΠΤΩ, cum d. ibid.
ΚΑΛΧΗ, cum d. ibid.
καλχαίνω, in Κάλχη.
καλφανίστης, in com. ex Διώκω 411
καλώς, pulcher aspectu. Hesych.
καλῶδος, in Καλός.
ΚΑΛΩΣ 735
καμαρογραφέω, in com. ex Γραφή 1548
ΚΑΜΑΞ, cum d. 734
ΚΑΜΑΡΑ, cum d. ibid.
ΚΑΜΑΣΗΝΕΣ ibid.
καμάτης cum d. in Κάματος.
καμήλειος, in Κάμηλος.
καμηλέμπορος, negotiator qui camelis merces vehit, apud Strab.
καμηλασία, καμηλάτης, in c. ex Ἐλαύνω 469
καμηλίτης, in Κάμηλος.
ΚΑΜΗΛΟΣ, & κάμηλος 737
καμηλίτης in Κάμηλος.
ΚΑΜΙΝΟΣ cum d. 737. & 738
καμινευτής in καμινεύω 1033
καμίνιον ibid.
κάμμορος in c. ex μόρος 1021
ΚΑΜΝΩ 738
καμπή, κάμψις, in Κάμπτω.
καμπεσίγουνος, in c. ex Γόνυ 311
ΚΑΜΠΤΩ, cum d. 739
καμψίπους, in c. ex χαμαί 341
καμπύλος, in Καμπύλος.
καμπυλότης, in c. ex Ἴς 1433
καμπτὸς cum d. in Κάμπτω.
καμψιδίαυλος in δίαυλος 219
κάμψος 1219
κάμψις, in Κάμπτω.
καναδίζω, in c. 1133
κάναθρον, in Κάμπτω.
καναχηδὰ, in c. ex Ἠχή 481
ΚΑΝΑΒΟΣ, cum d. 741
κανάστρον in Κάνεον.
κάνδαυλος cum d. 614
καναχήπους, pedibus sonum reddens.
καναχή, καναχέω, καναχίζω, in καναχή.
κάνδυλος, in Κάνδαυλος.
ΚΑΝΔΥΣ cum d. 741
ΚΑΝΣΤΑΟΣ ibid.
ΚΑΝΗΣ, cum d. ibid.
κανηφόρος, cum d. 1736
ΚΑΝΘΑΡΟΣ, cum d. 741
κανθαρίς, καθαρίς, in Κάνθαρος.
ΚΑΝΘΩΝ 742
ΚΑΝΘΟΣ ibid.
κάνθων, in Ἄνθος 153
ΚΑΝΝΑΒΙΣ, cum d. 742
ΚΑΝΝΗ ibid.
κανδυλοποιός 1351
ΚΑΝΩΝ, cum d. 741-743
ΚΑΝΩΠΙΟΝ, cum d. 743
καπάνη Κάπτω 745
κάπετος, idem quod σκάπετος (ex quo & dempto σ ortum est) fossa, fouea. Il σ, ο & ω.
κάπτω in Κάπτω
καπηλεύω cum d. in Κάπηλος. 745
καπηλοδύτης 428
ΚΑΠΗΛΟΣ 793
καπνεία, in Καπνός.
κάπνος, seu κάπνιος ἄμπελος. καπνίζω, κάπνισις, κάπνισμα, καπνισός, in Καπνός.
καπνοδόκη &c. in c. habentibus ν in penult. 382
ΚΑΠΝΟΣ 744
καπνοφθαρτής, in c. ex Ὀσφραίνομαι 1214
καπνώδης, in Καπνός.
κάπος, in Κάπτω.
κάππα in litera Κ.
ΚΑΠΠΑΡΙΣ, cum d. 744
ΚΑΠΡΟΣ, cum d. ibid.
καπρῶσα καπρίζω, in Κάπρος.
ΚΑΠΤΩ 744
κάπυρος in c. ex Πῦρ 1405
καπύω in Κάπτω, spiro 745
καρ ἐπ ἰλάρ, in com. ex Φάλαρος 1711
κάρ, καρός, in κάρηνον.
ΚΑΡΑΒΟΣ, cum d. 745
καραδοκέω, cum d. in com. ex Δοκέω 412
καραβουχέω, & καραβαρέω, in καραβαρέω.
καρβατινος, in Κάρβανος.
καραβώματα, cum d. 1605
ΚΑΡΒΑΤΙΝΗ 745
καρδαμηγλυφος, in c. ex γλύφω. 314
ΚΑΡΔΑΜΟΝ, cum d. 745
καρδαμίζω, καρδαμώσσω.
καρδάμωμον in Ἄμωμον 147
ΚΑΡΔΙΑ 745
καρδιαλγής, cum d. in c. ex Ἄλγος 109
καρδιογνώστης in c. ex 3. pers. 321
καρδιαλκής, in c. ex ἀλκή 477
καρδιοφύλαξ in c. ex φύλαξ 1770
καρδιόω, καρδίωσις, cum d. in Καρδία. 746
ΚΑΡΔΟΠΟΣ ibid.
καρδοπόδεψος, qui ligna scalpendo ... aueo: confici... κάρδοποι dicuntur. Poll. ex Cratini Ἀρχιλόχοις.
καρήαρια, in Κάρηνον.
καρηβαρέω, cum d. in c. ex Βάρος. 150
καρηκομάω, in c. fine pr. 273
καρηκομόων, in c. ex Κόμη 834
ΚΑΡΗΝΟΝ 746
καρικοεργής, à Carica gente factus: vnde καρικοεργὸς ὄχανος, apud Anacr.
καρίναι, dicebātur mulieres quæ defunctos in funere prosequebantur cum planctu & lamentis: quoniam ex Caria oriundæ erant Hesych.
κάρη, cum d. in Κάρηνον 747
ΚΑΡΚΑΙΡΩ 748
ΚΑΡΚΙΝΟΣ, cum der. ibid.
καρνεῖος, Apollinis est epitheton: forsan à Carno, Iouis & Europæ filio, inquit Hesych. Κάρνεια τὰ, sacra Carnia seu ludi Carnij qui agitabantur in honorem Apollinis Καρνείου: apud Athenæum lib 4. Pro eodem κάρνεια metri gratia dicitur κάρνεα, apud Theocr. idyll. 5. τὰ δὲ κάρνεια καὶ δὲ φέρπει.
καρνεᾶται appellati fuerunt cælibes quidam ministerio Carniorum sacrorum destinati Hesych.
καρνοῦσθαι in c. 1103
κάροινον, in c. 1145
ΚΑΡΟΣ, cum d. 749
ΚΑΡΠΑΙΑ ibid.
ΚΑΡΠΑΣΟΣ ibid.
καρπάλιμος, cum d. in ἁρπαλέος 194
ΚΑΡΠΑΣΟΣ 749
καρπεύω, cum d. in Καρπός 750
ΚΑΡΠΗΣΙΟΝ 749
καρπίζω, κάρπιμος, καρπιμος in Καρπός 750
καρποβάλσαμον, in c. ex Βάλσαμον 253
καρπογλυφος, in c. ex γλυφ... 307
καρπολόγος, cum d. 329
καρποδότης, in c. ex δότης 401
καρπολογέω, in c. fine pr. 935
καρπομανής 993
καρπόομαι, in καρπόω.
καρποποιός 1331
ΚΑΡΠΟΣ 749
καρποτόκος, cum d. 1651
καρποδέτης 1660
καρποφόρος cum d. 1701
καρποφορέω cum d. 1736
καρποφυέω 1779
καρποφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1770
καρπόω, cum d. in Καρπός 749
καρρίζω, in καταρρίζω 1419
κάρρον, in Κεράτος 862
ΚΑΡΣΙΟΣ, cum d. 752
κάρσις, in Κείρω.
κάρτα in κάρτος.
καρταίπους, in κάρτος.
ΚΑΡΤΑΛΛΟΣ 752
καρτερέω, cum d. καρτερία, καρτερικός, in κάρτος.
καρτερόθυμος 656
καρτερός, in κάρτος.
καρτερόφρων 1763
κάρτος, in Κείρω.
κάρτος, cum d. in Κράτος 801
ΚΑΡΥΑ, cum d. 752
ΚΑΡΥΚΗ, cum d. ibid. & 753
καρυκοποιός, cum d. 1151
καρυκοκατάκτης, in d. ex κατάγω. 45
κάρυον, in Καρύα.
καρυωτός, in c. ex Ὀπός 1174
καρυόφυλλον 1772
καρυώδης καρυωτός, in Καρύα.
κάρφαλος καρφεύω, καρφηρὰ κάρφιον καρφίτης, in Κάρφω.
καρφολογέω, cum d. in c. fine pr. 935
ΚΑΡΦΩ, cum d. 753
καρχαρεύς καρχαρίας, in κάρχαρος.
καρχαρόδους, in c. 1132
κάρχαρος, in Χαράσσω 1794
ΚΑΡΧΗΣΙΟΝ 753
καρχαρικός, in Κάρος.
ΚΑΣΑΛΒΑΣ, cum d. 753
ΚΑΣΑΣ ibid.
κασίγνητος, cum d. in c. ex γνωτός. 306
ΚΑΣΙΣ 753
ΚΑΣΣΑ, cum d. 773 & 774
ΚΑΣΣΙΑ cum d. 754
ΚΑΣΣΙΤΕΡΟΣ, cum d. ibid.
ΚΑΣΣΥΩ, cum d. ibid.
κασωρίς, & κασωρεύω, in Κάσα.
ΚΑΣΤΑΝΑ ibid.
ΚΑΣΤΩΡ, cum d. ibid.
ΚΑΤΑ ibid.
καταβαίνω in c. ex Εἶμι 462
καταβαίνω, καταβάλλω, καταβαθμός 233
καταβάλλω 245
καταβάπτω, cum d. in c. ex Βάπτω. cum præp. 254
καταβαρέω &c. in c. ex Βάρος 257
κατάβασις, in καταβαίνω.
καταβασκαίνω, in c. ex Βασκαίνω. 258
καταβάτης, &c. in καταβαίνω.
καταβαυκαλήσεις dicuntur cantiones nutricum quibus pueros sopiunt: apud Athen. lib. 14. Compos. ex Βαυκὸς seu βαυκαλος.
καταβεβαιόομαι, in c. ex Βέβαιος. 261
καταβιάζω, in c. 253
καταβιβάζω, in c. ex βιβάζω 257
καταβιόω, in c. ex βιόω 266
καταβλακεύομαι, in Βλάξ 267
καταβλάπτω, in c. ex Βλάπτω ibid.
καταβλέπω, in c. 270
κατάβλημα, καταβλητικός, in καταβάλλω.
καταβληχάομαι, in c. ex Βληχάομαι. 271
καταβλώσκω, in c. ex Βλώσκω 272
καταβοάω, cum d. in c. ex Βοάω ibid.
καταβοή, &c. in καταβοάω.
καταβορβορόω, in c. ex Βόρβορος. 276
καταβόρειος, in c. ex Βορέας ibid.
καταβόσκω, in c. ex βόσκω 282
καταβόστρυχος, cincinnis crinium obtectus. Suid. Comp. ex βόστρυχος.
καταβουκολέω, in βουκόλος 818
καταβραβεύω, in c. ex βραβεύω 283
καταβραχέως, in compos. Βραχύς. 285
καταβρέχω, in c. 276
καταβρίθω, in c. ex Βρίθω 287
καταβροντάω, in c. ex Βροντή 288
καταβρόχω, in c. ex Βρέχω 289
καταβροχθίζω, in c. ex βροχθίζω 288
καταβρόχω, in καταβρέχω.
καταβρύκω, in c. ex Βρύκω 289
καταβρύχω, in c. ex Βρύχω 290
καταβρώσκω, cum d. in c. ex Βιβρώσκω 291
καταβυθίζω, in c. ex Βυθός 292
καταβύσσω, in c. ex Βύσσα 293
καταγαίω, in c. ex Γαῖα 296
καταγαίωσις, cum d. 8
καταγγίζω, in c. ex Ἄγγος 10
κατάγειος in καταγαίω.
καταγελάω, cum d. in c. ex Γελάω 311
καταγέμω, in c. ex Γέμω ibid.
καταγηράσκω, καταγηράω, in c. ex Γῆρας 315
καταγαρτίζω, in c. ex Γάρτον 316
καταγίζω, in ἁγίζω 38
καταγίνομαι 305
καταγινώσκω 319
καταγκυλόω, in Ἀγκύλος. 14
καταγλυκαίνω, in com. ex Γλυκύς 327
καταγλωττίζω, cum d. 328
κάταγμα, in κατάγω.
κατάγνωσις, in καταγινώσκω.
καταγογγύζω, in c. ex Γογγύζω 330
κατάγομαι, in κατάγω.
καταγορβόω, cum d. in c. ex ἀγορβόω 20
καταγοητεύω cum d. 337
καταγύω, in c. ex Γύω 344
καταγυμνάζω, in c. ex Γυμνός 345
καταγώνιαξ, & καταγωνίας, in c. ex Γωνία 346
κατάγχω in c. ex Ἄγχω 28
κατάγω, καταγωγή, &c. 38. & 45
καταγωνίζομαι, cum d. 48
καταδαίνυμαι, in c. ex Δαίω epulum præbeo 351
καταδάκνω, in c. ex Δάκνω, cum præp. 355
καταδακρύω, in c. 355
καταδακτυλικός, in c. ib d.
καταδαμάζω, καταδάμναμαι, in c. ex Δαμάω 356
καταδαπανάω, cum d. in c. ex Δαπάνη 358
καταδάπτω, & καταδαρδάπτω, in c. ex Δάπτω 358
καταδαρθάνω, in c. ex Δαρθάνω 359
καταδεῖ, καταδεής, &c. in c. ex Δέω 387
καταδείδω in c. ex Δείδω 361
καταδείκνυμι 364
καταδειλιάω, in c. ex Δειλός 366
καταδένδρος in c. ex Δένδρον 372
καταδέομαι, in καταδέω 384. & in c. ex Δέομαι, precor 387
κατάδεσις, καταδέσμιος, cum d. ibid.
καταδεύω, in c. ex Δεύω 378
καταδέχομαι 382
καταδέω, in c. ex Δέω 384
καταδής, in καταδεῖ.
καταδηλόω, in c. ex Δῆλος 353
κατάδηλος, in c. ex Δῆλος 389
καταδημαγωγέω, in dec. ex δημαγωγός 39
καταδημοβορέω, in δημοβόρος 275
καταδημοκοπέω, in δημοκόπος 844
καταδημομερίζομαι, in c. ex Μέρος 1021
καταδιαιτάω cum καταδιαιτάω.
καταδιαθρύπτομαι, in c. ex Διαθρύπτω 392
καταδιαιρέω, in διαιρέω.
καταδιαιτάω, in c. ex Δίαιτα 395
καταδίδωμι 399
καταδιίστημι, in d. ex διίστημι 697
καταδικάζω, cum d. 405
κατάδικος, cum d. 404
καταδιφθερόω, in comp. ex Διφθέρα 410
καταδιψάω in c. ex Δίψα ibid.
καταδιώκω, in c. ex Διώκω 411
καταδοκέω, in c. ex Δοκέω 414
καταδοξάζω, &c. in com. ex δόξα 416

NN 4

κατᾳλύω, cum d. in c. ex Δῦ... 419
κατάδυτος, cum d. in c. ex Δῦ... ibid.
κατᾳδίκη, n καταδίκομαι 381
κατᾳδείπνω, in c. ex Δείπνω 423
κατᾳδερκω & ...
καταδρομὴ, in c. ex Δρόμ 425
καταδρύπτω, n καταδρύπτω, in c. ex Δρύπτω 424
καταδρομάδες, n δρομάδες 1760
καταδυναστεύω, cum d. in c. 427
καταδύω, καταδύνω 428
καταδυσωπέω, in dec. ex δυσωπέω 1180
καταείδω cum καταᾳδω.
καταδωροδοκέω, in δωροδοκος 382
καταζεύγνυμι & κα[illegible], in c. ex Ζεύγνυμι 561
καταζέω, in c. ex Ζέω 577
καταζώγνυμι & c. 580
καταζωγραφέω, in ζωγράφος. 1159
καταζωννύω, καταζώννυμι, cum d. in καταζώννυμι.
καταζώννυμι, καταζώσαι 587
καταθάπτω, in c. ex Θάπτω 618
καταθαυμάζω, in c. ex Θαῦμα 619
καταθέλγω, in c. ex Θέλγω, sepelio, & in c. ex Θάπτω, stupeo. 620
καταθαῤῥέω, & καταθαρσέω, in c. 621
καταθεάομαι 624
καταθέλγω, in c. ex Θέλγω 625
καταθέσεις, in κατατίθημι 1524
καταθέω, in c. ex Θέω 632
καταθήγω, in c. ex Θήγω 634
καταθήκη in κατατίθημι 1624
καταθλάω, in c. ex Θλάω 640
καταθλίβω, in c. ex Θλίβω 52
καταθνήσκω, in c. ex Θνήσκω 642
καταθνητὸς, in c. in θνητὸς ibid.
καταθοινάω, in c. ex Θοίνη ibid.
καταθολόω, in c. ex Θολὸς 643
καταθορέω, in c. ex Θόρω 645
καταθορυβέομαι, in καταθαρσέω.
καταθρυπτω, in c. ex Θρύπτω ibid.
καταιθύσσω, in c. ex Αἰθύσσω 62
καταθύω, in comp. ex Θυσία. 653
καταιγὶς cum d. 656
καταιγίζω, ... Συμ... 175
καταισχύνω, in c. cum præp. 661
καταιθάλη, καταιθάλωσις, in ...
καταιβάτης, ... ab ... Apo ...
καταιτιάομαι cum ...
καταιδέομαι, καταιδοῦμαι, in c. ex Αἰδὼς 66
καταιθάω, καταιθαλόω 68
καταικίζω, in Αἰκία ibid.
καταιξ, ...
καταιονάω, cum d. in Αἰονάω.
κατ' ἴσον 81
καταισθάνομαι, sentio, intelligo. Soph
καταϊστόω, in c. ex Αἴστω 84
καταισχύνω, in c. ab Αἶσχος 86
καταιτιάομαι, in com. ex Αἰτία, culpa 89
ΚΑΤΑἸΤΥΞ 755
καταιωρέομαι, in comp. ex Αἰωρέω. 91
κατακαίω in c. ex Καίω 720
κατακάμπτω in c. cum præp. 723
κατακαλέω 731
κατακαλλύνω, in compos. ex κάλλος. 735
καταλύπτω, cum d. in c. 736
κατακάμπτω, cum d. in com. ex Κάμπτω, cum pr. 740
καταπλάσσω, in ἐμπλάσσω. 745
κατακάρφω in c. ex Κάρφω 747
κατακαρφὴς, in c. 746
κατακάρφω, cum d. 751
κατακάρφω, in c. ex Κάρφω 753
κατακαρφαίνω in κάρφω 754
κατάκαυμα, κατάκαυσις, κατακαυστικὸς in κατακαίω 723
κατακαυχάομαι, in c. ex Καυχάομαι 759
κατακεχύσθαι, in Κέχυκε ibid
κατάκειμαι 761
κατακείρω, in c. ex Κείρω 763
κατακαίω, in κατακαίω.
κατακελαδέω, cum d. in com. ex κελαδέω 766
κατακενόω, in c. 767
κατακεντέω, & κατακεντρέω cum d. in c. ex Κεντέω 768
κατακεράννυμι, κατακέρασις, κατακεραστικὸς 771
κατακερτομέω, in c. ex Κερτομέω. 775
κατακερδαίνω, in com. ex Κέρδος. ibid.
κατακερματίζω, in com. ex κέρμα. 763
κατακερτομέω in Κέρτομος 1606
κατακηλέω, in com. ex Κηλέω. 777
κατακηλέω, cum d. in c. ex Κηλέω. 782
κατακηρόω in com. ex Κηρὸς 785
κατακηρύσσω in c. ex Κηρύσσω 772
κατακινδυνεύω, in Κίν... 795
κατακλάζω, in κατακλίζω.
κατακλάω, in c. ex Κλάω 798
κατακλαστὸς, κατακλάω, in c. cum præp. ibid.
κατακλεὶς, cum d. κατακλείω, & κατακλείζω, in c. 800
κατακληρονομέω, in κληρονόμος. 1290
κατακλήρωσις, in κατακληρόω.
κατακλίνω, in c. ex Κλίνω 557
κατακλύζω, in c. cum præpos. 804
κατακλυσμὸς, cum d. in κατακλύζω.
κατακνάω, cum d. 807
κατακνίζω, cum d. in c. ex Κνίζω. 809
κατακνάω, cum d. in c. ex Κλάω. 811
κατακοιμάω, in c. ex Κοιμάω 813
κατακοιμίζω, in c. ex Κοιμίζω 814
κατακοιμιστὴς in κατακοιμάω.
κατακολάζω, cum d. in com. ex κολάζω. 814
κατακολουθέω, cum d. in c. ex Κολουθέω. 818
κατακομίζω, in c. ex Κομίζω 820
κατακονδυλίζω, in comp. ex Κόνδυλος ibid.
κατακοντίζω, in c. 815
κατακολλάω, in com. ex Κολλάω 97
κατακολπίζω, cum d. in c. ex Κόλπος 830
κατακοιμίζω, cum d. in c. ex Κοιμίζω ibid.
κατακομίζω, cum d. in com. ex κομίζω 833
κατακομάω, in c. ex Κόμη 834
κατακοπή, in c. ex Κοπή. 837
κατακοπὴ, interemptio, seu peremptio. Hesych. & Eustath. παρὰ τὸ κατακόπτειν.
κατακορέω, in c. ex Κορέω 98
κατακονδυλίζω, in com. ex Κόνδυλος 837
κατακορυφέω, in compos. ex Κορυφή. 106
κατακόρως, in c. ex κόρος 845
κατακοσμέω, cum d. 843
κατακρεμάννυμι, κατακρεμής, in c. ex Κρεμάω, satio 848
κατακριμάζω, in κρεμάω 763
κατακρημνίζω cum κατακρημνός.
κατακρήμνος, in c. ex κρημνὸς 764
κατάκρισις, in κατακρίνω.
κατακρόμμυον, cum d. in c. 854
κατακρύπτω 100
κατακροτέω, in c. ex Κροτέω 859
κατάκρας in c. ex κρας 768
κατάκρασις in κατακεράννυμι.
κατακρατέω, cum d. 864
κατακραυγάζω, in κατακράζω.
κατακρημνίζω, cum d. in c. ex Κρημνὸς 867
κατακτενίζω, in κτενίζω 502
κατακτείνω, in c. ex κτείνω 768
κατακύμων, cum d. in c. ex κῦμα 868
κατακυλίω, in c. ex Κυλίω 103
κατακύπτω, cum d. 872
κατακυριεύω, in c. ex Κυριεύω 877
κατακυρόω, in comp. ex Κυρόω. ibid.
κατακυρίως, cum d. 879
κατακυρτόω, cum d. in c. 881
κατακωκύω, in c. cum præp. 883
κατακωλύω, in c. ex Κωλύω 884
κατακωμάζω, in c. ex Κῶμος 885
κατάκτης, fractor, κατακτὸς, in κατάγνυμι 45
κατακυβεύω, in c. ex κύβος 889
κατακυκλόω, in c. ex κυκλόω 892
κατακυλινδέω, in comp. ex κυλίνδω 893
κατακυλίω, in c. ex Κυλίω 892
κατακυμίζω, in c. ex Κῦμα 897
κατακυριεύω, κατακυρίως, in c. 899
κατακωλύω, in c. ex κωλύω 906
κατακωχὴ, κατακωχίμως, in κατέχω 551
καταλαζονεύομαι, in com. ex Ἀλαζὼν 107
καταλαλέω, in c. ex Λαλέω 915
καταλαλία, cum d. in c. ex Λαλὸς ibid.
καταλαμβάνω 921
καταλάμπω 920
κατάλαχ εὐθὺς, in Λάγχανω 911
καταλέγομαι, in comp. ex Λέγω 11
καταλεαίνω, in c. ex Λεαίνω 852
καταλέγω 934
καταλείβω, in c. ex Λείβω 951
καταλειπτὸς, cum d. 954
καταλείφω in c. ex Ἀλείφω 111
καταλείψω, in καταλείπω 954
καταλεπτολογέω 942
καταλεπτύνω in c. ex Λεπτὸς 957
καταλεύω, in c. ex Λᾶας 910
καταλέω, in c. ex Ἀλέω, molo 112
καταλήγω, in c. 961
καταλήζομαι, in c. ex Λεία 950
καταληκτικὸς μέτρον, κατάληξις, in καταλήγω.
καταληπτικὸς, cum d. κατάληπτος, καταλημματικὸς, κατάληψις, in καταλαμβάνω 921
καταλήγομαι, in comp. ex λήγω 949
καταλίζω, in c. ex Λίζω, dico 938
καταλιθάζω, cum καταλιθόω 987
καταλιθόω, in c. ex Λίθος ibid.
καταλιμπάνω, in καταλείπω.
καταλιμπάνω, in compos. ex Λίπος 970
καταλιπαρέω, in compos. ex Λιπαρής ibid.
καταλίσκομαι in comp. ex Ἀλίσκω, cum pr. 116
καταλλάττω, cum d. 123
καταλληλος, cum d. in c. ex ἀλλήλων 127
καταλοάω, in c. ex Ἀλοάω 128
καταλογάδην, in καταλέγω 938
κατάλογος, & καταλογίζω, in καταλέγω 934
καταλογίζομαι cum d. in c. ex λογίζομαι 948
καταλοιδορέω in καταλείπω.
καταλοιπὸς in καταλείπω.
καταλούω in c. cum pr. 974
καταλοφάδια, in c. ex Λόφος 976
κατάλοχος cum d. in c. ex Λόχος, cohors ibid.
καταλυμαίνομαι in καταλύω.
καταλυμαίνομαι in c. ex λυμαίνομαι 980
καταλυσιτελὴς cum d. καταλυτήριον & c. in καταλύω.
καταλυσία seu καταλυτήριον in c. ex Λύσις 982
καταλύω 985
καταμαγεύω in Μάγος 989
καταμαθητεύω καταμανθάνω
καταμαίνομαι in c. cum pr. 992
καταμαλακίζω, καταμαλάττω, in c. ex Μαλακὸς 996
καταμανθάνω & καταμαθεῖν in c. ex μανθάνω ibid.
καταμαρτυρέω in c. cum pr. 996
καταμαστιγόω in c. 1001
καταμαυρόω in c. 1002
καταμέμφομαι in compos. ex Μέμφομαι 1004
καταμαρτυρέω, in comp. ex Μάρτυρ 1005
καταμαστίζω seu καταμαστίγομαι in c. ex Μαστίζω ibid.
καταμαστεύω, in comp. ex Μαστεύω 1008
καταμάχομαι in c. cum pr. 1011
καταμάω in c. ex Ἀμάω 137
καταμβλύνω in compos. ex Ἀμβλὺς 138
καταμεθύω in c. ex Μέθυ 1017
καταμεθίημι in c. ex Μεθίημι ibid.
καταμειλίσσομαι in c. ex Μειλίσσω 1018
καταμελετάω, in comp. ex μελετάω 1026
καταμελίζω in ἀμέλεια 1025
καταμέλλω in c. ex Μέλλω 1028
καταμέμφομαι, in comp. ex Μέμφομαι
καταμένω in c. cum pr. 1030
καταμερίζω, cum d. in comp. ex μερίζω 1033
καταμεσόω, in c. ex Μέσος 1020
καταμετρέω 1036
καταμετρία, cum d. ibid.
καταμηλόω, in c. ex Μήλη 1040
καταμήνιος, cum d. in c. ex Μὴν 1046 1047
καταμιαίνω in c. ex Μιαίνω 1048
καταμίγνυμι, in c. ex Μίγνυμι 1053
καταμίγνυμι & καταμιγνύω 1054
καταμιγής in καταμίγνυμι.
καταμισθοφορέω, in μισθοφόρος 1737
καταμόνας, in c. ex Μόνος 1067
καταμονομαχέω, in μονομάχος 1013
καταμυθέομαι, in c.
καταμύσσω, in ἀμύσσω 1070
καταμυθολογέω, in μυθολόγος 547 942
καταμύω, in c. ex Ἀμύω 145
καταμυτάσσω 1079
καταμύω, in c. 1081
καταμωκάομαι, cum d. in c. ex Μῶκος ibid.
καταναγκάζω, in c. ex Μάω, quæro 1015
καταναγκάζω, cum d. in c. 150
καταναίω in Αἰνιγμα 84
καταναλίσκω in ἀναλίσκω 115
καταναρκάω in c. ex Νάρκη 1085
καταναύω 1013
καταναίω, in comp. ex ναίω, habito 1083
κατανεανιεύομαι, in comp. ex Νεάζω 1095
κατανέμω, in κατανέμομαι.
κατανέομαι, in comp. ex Νέω h. b. to 1092
κατανεύω, in c. cum præp. ibid.
κατανήχομαι, in comp. ex Νήχω, natando 1099
κατανοέω, cum d. 1097
κατανυκτερεύω, in c. ex Νὺξ, glomero 1103
καταξηραίνω, in comp. ex ξηρὸς 161
καταξαίνω, κατάξεσμα, cum d. in c. ex Ξαίνω 1105
καταξηραίνω in καταξηρός.
καταξιόω, in decomp. ex ἄξιος 695
καταξιόω, in c. ex Νέω 1104
καταξύω, cum d. 1109
καταπαίζω, in καταπαίω.
καταπαλαίω, in c. 1106
καταπανουργέω, in πανοῦργος 1619
καταπάσσω, in πάσσω ibid.
καταπατέω, in c. ex Πάτος 166
καταπαύω, in c. in Παῦλα ibid.
καταπεδάω, cum d. παρὰ τὸ πέδη.
καταπεινάω, in c. ex Πεῖνα 166
καταπέλτης, in c. ex Πέλτη ibid.
καταπεμπάζω, in c. ex Πέμπω 1169
καταπέμπω, cum d. in c. 168
καταπέσσω, cum d. in c. ex Πέσσω 1116
καταπετάννυμι, in comp. ex Πετάω ibid.
καταπεύθω, in c. ex Πεύθω.
καταπέτομαι, καταπτήσσω, in c. ex Πέτομαι 1117
καταπήγνυμι, in c. ex Πήγνυμι 1118
καταπηδάω, in c. ex Πηδάω 1121
καταπήρος, cum d. in comp. ex Πηρὸς 1123
καταπιέζω, in πιέζω, in ἀξιόπιστος 1252
καταπίμπλημι, & c. in c. 172
καταπίνω, cum d. in c. ex Πίνω 1122
καταπίπτω, in c. ex Πίπτω 1234
καταπισσόω, in c. ex Πίσσα 1237
καταπλάσσω, in c. ex Πλάσσω 1239
καταπλαστουργέω, in πλαστουργός 514
καταπλέκω, cum d. in com. ex Πλέκω 1247
καταπλέω, cum d. in c. ex Πλέω 1252
καταπλήσσω, cum d. 1255
καταπλίσσομαι, cum d. in c. ex Πλίσσω 1261
καταπλοῦτος, in c. ex Πλοῦτος 1264
καταπνέω, cum d. in c. 1265
καταπνίγω, in c. ex Πνίγω 1268
καταπολεμέω, in πολεμίζω 1276
καταπολιτεύομαι, in c. ex Πόλις ibid.
καταπόμπιος cum d. in Πόμπη 1277
καταπονέω 1279
καταπονία, in c. 1282
καταποντίζω, in c. 1283
καταπορθέω, in compos. ex Πορθέω. 1292
καταπορνεύω, in decom. ex πορνεύω 572
καταπράσσω, in comp. ex Πράσσω 1295
καταπρηνὴς, in Πρηνὴς. ibid
καταπτήσσω, καταπτῆναι, & καταπτώσσω, cum d. in c. 1297
καταπτοέομαι, & καταπτοέω, in c. cum præp 1298
καταπτύω in c. ex Πτύω 1299
καταπτώσσω, καταπτῆναι.
καταπτυστὸς 1722
καταπυκνόω in c. cum pr. 1301
καταπυρόω, in c. ex Πυρόω 1303
καταπύρσωσις in c. ex Πύρ 1305
καταπωγωνίας, n καταπώγων.
καταπωτίζω, cum d. in comp. ex Πωτάομαι 1307
καταπωτάομαι in c. ex Πωτὴ 1308
καταπώνω in c. ex Πώνω ibid.
καταπύθω & καταπυθίζω in c. ex Πύθω 1312
καταπυγὴ, καταπυγίζω, in καταπυγοσύνη.
καταπυγοσύνη cum pr. 1311
καταπυκάζω, cum καταπυκνόω.
καταπυρπολέω, in c. ex πυρπολέω. 1152
καταπυρόω 1315
καταπυρσεύω & c. in c. ex Πυρσὸς 1316
καταπυργόω in c. 1318
καταπύρωσις c. 1319
καταπυκάζω, cum d. 1323
καταπωλέω 1327
καταπωτάω, in c. ex Πώτος 1330
καταπωτίζω 1334
καταπωτήρ, in καταπότης.
καταπωτικὸς, in καταπίνω.
καταπωλάω in c. ex Πωλέω 1331
καταπωτικὸς, cum d. 1357
καταράσσω, κατάρατος.
καταράκτης, κατερράκτης, in καταράσσω.
καταρᾶσθαι, & c. in com. ex Ἀρὰ 1340
καταραπίζω in c. ex Ῥαπίζω 1341
καταρραίνω in c. ex Ῥαίνω 1345
καταρράκτης, cum d. 1344
καταρράπτω, cum d. in com. ex ῥάπτω. 346
καταρρέω, in καταρρέπω.
καταρρέω in c. 1356
καταρρήγνυμι, cum d. in c. 1358
καταρριπτέω, in c. ex ῥιπτέω. 1363
καταρροή, in c. ex Ῥοὴ 1365
καταρροφέω, cum d. in c. ex Ῥοφέω 1284
καταρρυπαίνω, cum d. in com. ex Ῥύπος 1365
καταρρυθμίζω ibid.
καταρρυτὸς, in Ῥυτὸς 1292
καταρρέμβομαι, in com. ex Ῥέμβω 1271
καταρρυθμὸς, cum d. in c. ex Ῥυθμὸς 1152
καταρρωγμὸς, in καταρρήγνυμι.
καταρρῶξ, καταρρώξ, in καταρρήγνυμι.
καταρχαΐζω in καταρχαῖος.
καταρχαιρεσιάζω, & καταρχαιρεσιάζομαι 1377
καταρχὴ, & καταρχὰς, in 1374
καταρχηστήριος in c. ex Πρέσβυς 1379
καταρχηγὸς in c. 1382
καταρχομαι, cum d. in com. ex Πρώτος 1383
καταρχύω in c. 1386
κατασβέννυμι in κατασβέσαι 400
κατασείω in c. ex Σείω 507
κατασεύω in c. ex Ἕω 679
κατασηπω in c. ex Σήπω 1386
κατασημαίνω in c. cum p. 1393
κατασιγάω in c. ex Σιγάω 1395
κατασιτέω in c. ex Σῖτος ibi.
κατασκάπτω, κατασκαπτέω, in comp. ex Σκάπτω 1398
κατασκάπτω, & κατασκάπτομαι, in κατασκάπτω 115
κατασκευάζω in com. ex Σκευή 1396
κατασπεύδομαι, in com. ex σπεύδω
κατάσπερμος, & c. in comp. ex Σπέρμα 1398
κατασπάω in c. ex Σπάω 1399
κατάσπειστος, admodum deustus. The ... in Epigr. ...
κατασπένδω, in compos. ex σπένδω 1401
κατασπιλόω in c. ex Σπίλος 1403
κατασπινθηρίζω in c. ex Πῦρ 1406
κατασπορὰ, n σπορά 1310
κατασπουδάζω in c. ex σπουδὴ 1406
κατάσπω in c. ex Ἀρέσκω 160
κατάστασις cum καταστάτης.
καταστάζω in καταστάζω.
καταστέλλω in καταστελλάς.
καταστέφω ... apud Soph. in Troil. ... ta aressad ipsa ... ea ... na ... Helyen. Comp. ex στέφω.
κατάστεγος ... ἀστὴρ 499
καταστεγάζω in καταστέγω.
καταστενάζω, cum d. in c. ex Ἀργυρός 184
καταστένω in com. ex ... ibid.
καταστεφανόω in c. 410
καταστηρίζω, apud Alexum & Sapond ... ventris ... tortus & ... ituens typho. Comp. ex Ἄρχω.
καταστίζω in c. ex Κρότος 187
καταστίλβω in c. ex Ἀργὸς 1431
καταστοιχειόω in com. ex Ἀρθρόω 183
καταστομίζω in c. ex Ἄρσεν 188
καταστορέννυμι 189
καταστράπτω in c. ex Ἀρόω 192
καταστρατηγέω, in dec. ex βάλλω 657
καταστρέφω in c. ex Ῥίπτω 1415
καταστρεπτικὸς, n καταστρέφω.
καταστρέφω, in c. cum pr. 1417
καταστρηνιάω in c. 1415
καταστροφὴ, n καταστρέφω 1417
καταστρώννυμι 56
καταστυγέω, καταστύγω.
καταστυφελίζω, cum d. in com. ex Ῥέπω. 142
καταστύφω.
κατασυβωτέω 1425
κατασυκοφαντέω, & καταρρήγνυμι, in c. cum pr. 1430
κατασύρω in c. cum pr. 1426
κατασυρίζω, cum καταρρήγνυμι.
κατασφάζω, cum κατάρρησις.
κατασφαγὴ, cum d. 1432
κατασφάλλω & κατασφίγγω in c. ex P ... 1433
κατασφραγίζω, cum d. in c. ex Ῥίπτω. 1434
κατασχάζω, cum d. in κατασχέω.
κατασχεδιάζω, καταρρήτης, in καταρρήγνυμι.
κατασχέθω in κατάσχεσις.
κατασχηματίζω in c. ex Ῥοφέω 1437
κατασχίζω, in c. ibid.
κατασώζω, in comp. ex Σώζω 1411
κατασωρεύω in καταρρέω.
κατατάσσω in c. 196
κατατείνω in c. ab Ἀρτάω 197
κατατέμνω, cum d. 198
κατατήκω, cum d. in c. 1445
κατατίθημι in c. 1447
κατατιτρώσκω & κατατίτρημι, in c. Σάκκος 1448
κατατοξεύω in c. ex Σείω 1452
κατατρέχω 1457
κατατρίβω in c. ex Σήπω 1459
κατατρύχω & c. in c. 1401
κατατρώγω, Siculum cælum comedere. Aristoph. in vesp.
καταφαγᾶς, καταφαγεῖν, compos. 1463
καταφαίνω in c. 1465
καταφανὴς in c. ex Σιωπάω 1466
καταφαρμάσσω in c. ex Σκάζω 1467
κατασκάπτω, in c. ex Σκάπτω, fodio 1460
κατασκαρίφάω, in c. ex Σκαριφάω 1470
κατασκαφὴ, κατασκαφὴς, in κατασκάπτω.
κατασκεδάζω, & κατασκεδάννυμι in c. 1471
κατασκελετεύω & κατασκέλλω in c. ex Σκέλλω ibid.
κατασκευάζω in c. ex Σκέπω 1477
κατασκέπτομαι, in c. cum. præp. 1475
κατασκεδάζω, cum d. 1479
κατασκευή in c. 268
κατασκήνωσις κατασκηνόω, cum d. in c. ex Σκηνὴ 1481
κατασκήπτω cum d. in c. ex Σκήπτω 1483
κατάσκιος, cum d. in c. 1484
κατασκιάζω, in κατασκιάω.
κατασκοπέω & c. in κατασκέπτομαι 1475
κατασκώπτω, in c. cum pr. 1491
κατασμικρολογεῖν, in μικρολόγος. 942
κατασμικρύνω, in com. ex Μικρὸς. 1035
κατάσμυρνος, in Σμύρνα 1078
κατασμύχω, in c. ex Σμύχω 1492
κατασμώχω, in Σμώχω 1493
κατασοβέω, in c. ex Σοβέω ibid.
κατασοφίζω, cum d. in c. ex σοφίζω 1497
κατασπαθάω, in c. ex Σπάθη ibid.
κατασπαράσσω, in c. ex Σπαράσσω 1499
κατασπάω, κατασπαστικὸς, in κατασπάω.
κατασπαταλάω, in σπατάλη 1493
κατασπείρω 1502
κατασπένδω, in c. cum pr. 1505
κατασπέρχω, κατασπεύδω, in com. cum præp. 1507
κατασπιλόω in c. 1508
κατασπουδάζω, in compos. ex Σπουδὴ 1509
κατασπιλάζω, in c. ex Σπίλος 1510
κατασποδέω, in c. ex Σποδὸς 1512
κατασποδάζω, in c. ex σποδὸς. 1509
κατασταλάζω in c. 1514
κατασταχύω, in c. ex Στάχυς, stilo. 710
καταστεγάζω, in c. ex στέγη 1711
κατάστεγος, n καταστέγω.
καταστενάζω, ... 1514
κατασταθμάζω, in c. ex σταθμὸς, facio 709
κατάστασις & c. καταστάτης, cum d. in καθίστημι 701
καταστέλλω, cum d. in c. 1517
καταστείχω, in com. ex Στείχω 1519
καταστέλλω in c. cum pr. 1523 & 1524
καταστεφανόω & καταστέφω in c. ex στέφω 1526
καταστηρίζω, καταστρέφω 219
καταστίζω, in c. ex Στίζω 1530
καταστιλβόω, n c. ex Στίλβω 1531
καταστηριγμὸς, cum d. n καθίστημι 701
καταστοιχίζω, in c. ex Στοιχεῖον 1532
καταστίζω, καταστιγμὸς, in c. ex Στίζω 1533
καταστίλβω, in c. ex Στίλβω ibid.
καταστολὴ in καταστέλλω.
καταστομίζω, καταστομὶς, in c. cum pr. 1537
καταστοναχέω, καταστοναχίζω, in καταστένω.
καταστορέννυμι, καταστόρνυμι, & c. in c. ex Στορέω 1538
καταστοχάζομαι in c. ex Στοχάζομαι 1540
καταστραγγίζω, in c. ex Στραγγὸς ibid.
καταστράπτω, in c. ex Ἀστράπτω 211
καταστρατηγέω, in dec. ex στρατηγός. 43
καταστρηνιάω in dec. 1258
καταστροβέω in c. ex στροβέω 1543
καταστρέφω 1546
καταστρωννύω, in Στρῶμα 1549
καταστροφή cum ... in καταστρέφω.
καταστρέφω, καταστρέφομαι, καταστρώννυμι, καταστρωφάω, καταστροφὴ, in comp. ex στρέφω 1539
καταστυγέω, in c. ex Στυγέω 1550
καταστυφελίζω, in c. ex στυφελὸς 1552
κατασυβωτέω in c. ex Συβώτης 1556
κατασύρω, in c. cum præp. 1558
κατασφάζω, κατασφαγὴ, in c. ex σφάζω 1560
κατασφαλίζω, in ἀσφαλὴς 1564
κατασφηκόω, in c. ex Σφὴξ 1565
κατασφιγγόω in c. ex Σφίγγω ibid.
κατασχηματίζω in c. 1567
κατασχάζω cum d. in c. 1569
κατατήκω, κατάτηξις, in κατήκω 511
κατατεμαχίζω in Σχέτλιος 1570
κατασχέτης, in comp. ex σχέσις 559
κατατήχνια, n ἀλγήματα ibid.
κατατίθημι cum ... 1571
κατατοξεύω in c. ex τόξον 1574
κατατέμνω, in κατατέμνω.
κατατείνω, in c. ex Τείνω 1593
κατατεχνάζω 1582
κατατήκω in c. ex Τήκω 1585
κατατεθαῤῥηκότως, in καταθαῤῥέω.
κατατεθηπὼς, in καταθήπω.
κατατίλλω 1590
κατατίθημι 1599. & 1600
κατατέμνω 1604
κατατεχνολογέω, in τεχνολόγος 944
κατατειχίζω, in c. cum pr. 1615
κατατήκω, in c. ex Τήκω 1619
κατατίθημι 1024
κατατιλάω, in c. ex Τίλος 1635
κατατίλλω, in c. ex Τίλλω ibid.
κατατιτράω ... κατατιτρώσκω, in c. ex Τιτρώσκω 1636
κατατοξεύω, in c. ex 1637
κατατρίβω, in c. ex Τρίβω 1630
κατατομὴ, in c. ex Τόμη 1644
κατατομὴ, n κατατέμνω.
κατατραυματίζω in c. 1645
κατατρέχω 1654
κατατρίζω 1604
κατατρίβω, κατατιτράω.
κατατρύχω 1670
κατατρύω, in c. ex Τρύω 1672
κατατρώγω, in c. ex τρώγω 649
κατατυπόω, in κατατυπόω.
κατατυραννέω, in κατατείνω.
κατατυρεύω, in c. ex Τυρὸς 652
κατατύφω, in c. ex Τύφω 1675
κατατυχέω in c. ex Τύχω ibid.
κατατῆλαι in c. ex Τήλω ibid.
καταυγάζω, in c. 1677
καταυλέω in καταυλίζομαι.
καταυγάζω, in c. ex Αὐγὴ 215
καταυδάω in c. ex Αὐδὴ 216
καταυλίζομαι, in c. ex Αὖλαξ 217
καταυλέω in c. 219
καταυλίζω, in c. 218
καταυτόθι ibi. Ap. R. Argon. 2.
καταύω, in c. ex Αὔω, sicco 224
καταφαγᾶς cum d. in c. cum pr. 1700
καταφαίνομαι, καταφανὴς, cum d. 1706
καταφαντάζω, in c. ex Φαντάζω 1709
καταφαίνω in καταφαίνω.
καταφαρμακεύω in καταφαρμάσσω, in c. ex Φάρμακον 1712
καταφέρω, in κατὰ φέρω.
καταφθείρω, in c. ex Φθείρω 1719
καταφατίζω, καταφατικὸς, in καταφημὶ
καταφέρω, cum d. 1730
καταφεύγω, cum d. 1741
καταφημί 1707
καταφθίνω, in comp. ex φθίνω 1719
καταφθίνω, in c. ex Φθίνω 1745
καταφθινύθω, in καταφθίω.
καταφθίω, καταφθίνω, in c. ex Φθίω 1744
καταφθορὴ, n καταφθείρω.
καταφιλέω, in c. 1748
καταφιλοσοφέω, in φιλόσοφος 1497
καταφλέγω, in c. cum præp. 1755
καταφλογίζω, in c. 1362
καταφλεγέω, in καταφλέγω.
καταφλυαρέω, in c. ex φλύω, nugor 1752 1752
καταφοβέω, cum d. 1750
καταφοιτάω in c. 1755
καταφονεύω, καταφόνος 1725
καταφορὰ & c. in καταφέρω.
καταφορτίζω, in compos. ex Φόρτος 1757
καταφρακτὸς, in καταφράσσω.
καταφρονέω, in c. cum præpos. 1758
καταφροντίζω, cum d. in c. cum pr. 1760
καταφρυάσσω, cum d. 1763
καταφυγὴ, in compos. ex Φεύγω 1767
καταφυτεύω, & καταφύω, in c. ibid.
καταφυλάσσω, καταφυλὴ, in καταφυγὴ.
καταφυλαδὸν, in c. ex Φυλὴ 1771
καταφυλλάσσω, in c. cum pr. 1769

κατωφυξιμὸς, in κατωφύξιμος
κατωφυτεύω, in c. cum pr. 1775
κατωφυτεύω, in comp. ex φυτεύω. 1780
κατωρυγὴ 1778
καταχαρίζω, cum d. 1782
καταφραγὴ, & κατάφαρξις, in c. ex Φάρσω 1785
καταφωτίζω in c. ex φωτίζω 1715
καταχαίρω in c. cum pr. 1787
καταχαλάω, in c. cum pr. 1788
καταχαρίζομαι in c. 1790
καταχαρακτὸς cum d. in c. 1793
καταχαρίζομαι, in comp. ex Χάρις. 1796
κατάχασμα, καταχασμάομαι, cum d. in καταχαίνω.
καταχέζω in c. ex Χέζω 1797
καταχειροτονέω, cum d. in χειροτονέω. 1593
καταχέω 1827
καταχηλεύω, καταχλεύη, in καταχλευάζω.
κατάχθομαι, in comp. ex Α'χθος 227
κατάχειλος, & κατάχειλος, in c. ex Χεῖλος 1811
καταχιονίζω, in Χιών 1813
καταχλιδάω, in c. ex Χλιδή 1814
καταχορδεύω, in compos. ex Χορδή. 1818
καταχορεύω, in c. 1819
καταχορηγέω, in decom. ex χορηγός. 43
καταχόω, in c. ex χόω 1809
καταχρᾶ 1821
καταχραίνω, in c. ex Χραίνω coloro. 1812
καταχράομαι, in c. cum pr. 1821
καταχρέμπτομαι, in c. ex Χρέμπτομαι 1823
κατάχρεος, & καταχρέως, in com. 1824
κατάχρησις, καταχρηστικὸς, cum d. in καταχράομαι
καταχρυσόω, cum d. in com. ex Χρυσός. 1826
καταχρώζω 1828
κατάχρυσος, cum d. in c. ex Χρυσός. 1830
καταχρώζω, καταχρωννύω, καταχρώσις 1828
κατάχυσις & κατάχυσμα, καταχύσματα in καταχέω.
κατάχυτλος in χύτλα 1825
καταχυτρίζω, in com. ex Χύτρος. 1831
καταχώω cum καταχόω.
καταχωνεύω in c. ex Χωνεύω 1832
καταχωννύω, in c. ex χωννύω 1809
καταχωρίζω, in καταχώω.
καταχωρίζω, in c. ex Χωρίζω 1832
καταψαίρω in c. ex Ψαίρω 1837
καταψάλλω, in c. ex Ψάλλω 1836
καταψάω, in c. ex Ψάω 1838
καταψεκάζω in c. ex Ψεκάς 1835
καταψεύδομαι, in comp. ex Ψεύδω. 1840
καταψευδομαρτυρέω, cum d. in ψευδομάρτυρ 1006
καταψευστικὸς, in καταψεύδομαι
καταψηφίζω in Ψῆφος 1840
καταψηφίζομαι 1841
καταψήχω in c. ex Ψήχω 1838
καταψιλόω, in c. ex Ψιλός 1842
καταψύχω, cum der. in c. ex Ψύχω. 1846
κατεβλακευμένως, in καταβλακεύομαι.
κατεγγυάω 435
κατεγκαλέω, cum der. in ἐγκαλέω. 730
κατεγκονέω, in ἐγκονέω 838
κατεγχαίρω in ἐγχαίρω 1787
κατεγχλιδάω, in c. ex Χλιδάω 1818
κατεδαφίζω in c. ex ἔδαφος 443
κατέδω in c. ab Ε'δω 440
κατείβω, in καταλείβω 951
κατείδω in c. 446
κατείδωλος cum εἴδωλον ibid.
κατεικάζω, in c. ab εἰκάζω 450
κατεικὼς, in c. ab Εἴκω, similis sum 450 & in c. ab εἴκω, cedo. ibid.
κατειλέω, in c. ab εἰλέω, coarcto. 451. & in c. ex εἰλέω 453
κατειλύω in c. ex εἰλύω 454
κατειλυσπάομαι, in εἰλυσπάομαι. 1503
κατείλησις, in κατειλέω.
κατειλύσις, in κατειλέω 453
κατειλωτίζω, in seruitutem redigo, mancipo: vnde κατειλωτισμένος, in seruitutem redactus. Ab εἵλως, quod Lacedæmoniis, seruum significat.
κατεῖμι 574
κατειπεῖν, in c. cum præp. 493
κατείργω, in c. ex εἴργω 457
κατείρξις, in κατείργω.
κατειρωνεύομαι, in comp. ex Εἴρων 400
κατεκκλησιάω, in ἐκκλησία 731
κατελαύνω, in com. ex Ε'λαύνω. 458
κατελέγχω, in c. ex Ε'λέγχω 472
κατελεέω, in c. ex Ε'λεος 473
κατελπίζω cum d. 480
κατεμπάζω, corripio vel vrgeo. Nicol. in Ther. ἐπεί σε χρειὼ κατεμπάζῃ μογέοντα.
κατεναντίον, in ἐναντίος 1382
κατεναίρω, in c. ex Ε'ναίρω 481
κατενώπα, cum d. in comp. ex ἐνωπή 165
κατεπαίζω, in καταπαίζω.
κατεπείγω, in dec. ex ἐπείγω 387
κατεξεγείρω in ἐξεγείρω 544
κατεντυγχάνω, in ἐντυγχάνω 1676
κατεναντίος & κατενώπιον 1180
κατεξανίσταμαι, in ἐξανίσταμαι, dec. ex ἀνίστημι 95
κατεξετάζω in ἐξετάζω 523
κατέξοχος, cum d. in dec. ex ἔξοχος 570
κατεπαγγέλλομαι, in ἐπαγγέλλω. 8
κατεπαίγω, in decompos. ab ἐπαίγω. 35
κατεπάδω, in decomp. ex ἐπαείδω. 54
κατεπαίρομαι, in ἐπαίρω 84
κατεπείγω, in compos. ab Ε'πείγω 487
κατεπιθυμέω, in dec. ex ἐπιθυμία. 616
κατεπίσκοπος in ἐπίσκοπος 1195
κατεργάζομαι in c. ex ἔργω 495
κατερεύγομαι, cum d. 518
κατέργω 502
κατέργω, in κατείργω.
κατερείδω, in c. ab Ε'ρείδω 509
κατερείπω in c. ab Ε'ρείπω ibid.
κατερείκω, in c. ex Ε'ρείκω 510
κατερείπω in c. ex Ε'ρείπω ibid.
κατερέφω, in c. ab Ε'ρέφω 512
κατερέω, cum d. in c. ab Ε'ρέω. 514
κατερίω, in c. 460
κατερητύω, in c. ex Ε'ρητύω.
κατερυθριάω, in c. ab Ε'ρυθρός. 513
κατερυκάνω, & κατερυκάνω κατερύκω cum d. in c. ex Ερύκω 520
κατερύω, in c. ex Ε'ρύω, traho ibid.
κατέρχομαι 522
κατεσθίω, in c. ab Ε'σθίω 526
κατεσπευσμένος, in κατασπεύδω.
κατεσπουδασμένως, in κατασπουδάζω.
κατετής 532
κατεύγματα, in κατεύχομαι.
κατευδαίμων ἴσως in εὐδαίμων 349
κατευημερέω in εὐήμερος 605
κατευθύς, in εὐθύς 534
κατευθύνω, cum d. in c. ex εὐθύνω.
κατευλογέω in εὐλογία 941
κατευμαρίζω, in εὐμαρής 1013
κατευνάω, κατευνάζω, cum d. in c. 537
κατευοδόω in εὔοδος 1130
κατευορκέω, in εὔορκος 1197
κατευπετίζω, in εὐπετής 1655
κατευτυχέω, in εὐτυχής 1678
κατευφημέω in εὔφημος 1719
κατεύχομαι, cum d. in com. ex Εὔχομαι.
κατευωχέομαι, in com. ex Εὐωχία. 542
κατεφίστημι, in decom. ex ἐφίστημι 700
κατεχθραίνω, in c. 543
κατέχω 500
κατεωβολέω, in καταβάλλω 246
κατηγορέω, cum der. in c. ex Α'γορά. cum pr. 18
κατηκόος, in κατακούω 100
κατήλυσις, cum d. in κατέρχομαι.
κατῆμαρ, in c. ex ἦμαρ 665
κατημβλύνω, in καταμβλύνω 1025
κατηνέμιος, ventis obnoxius seu expositus. Compos. ex Α'νεμος.
κατήορος, dependens, demissus. Apoll. Argon. 2. Λυσάμενος τελαμῶνα κατήορον. Compos. ex ἀείρω.
κατηρεμέω, & κατηρεμίζω in c. ex Η'ρεμος 610
κατηρεφέες dicuntur αἱ βρίθουσαι καὶ καταρρέουσαι ἄμπελοι, vites præ pondere defluentes. Hesych.
κατηφὴς, cum d. in com. ex remot. 1716
κατηχέω, cum d. 614
κάτειμι in c. ex Ε'ιμι 531
κατιάπτω in c. ex Ι'άπτω 667
κατιθύνω cum d. in c. 683
κατιλλώπτω 681
κατιόω, in c. ex Ι'ός 684
κάτισχος, cum d. in com. ex Ι'σχύς. 713
κατισχύω, in κατίσχω 551
κατισχναίνω, in c. ab ἰσχνός 713
κατιδίωσα, in κατιδίωσις.
κατοδύρομαι, in comp. ex Ο'δύρομαι 1134
κάτοιδα, in c. ex εἴδω scio 447
κατοικέω κατοικία, cum d. κατοικίζω, κατοικίδιος, κατοικίζω, κατοικίσις, κατοικισμὸς, in κατοικέω.
κατοικοδομέω 371
κατοικονομέω, in dec. ex οἰκονόμος. 1093
κάτοικος κατοικίδιος 1141
κατοικοδομέω in οἰκοδόμος 1746
κατοικτίζω, κατοικτίζω cum d. in c. 1144
κατοιμώζω, in c. ex οἰμώζω 1136
κατοινόω, cum d. in c. 1145
κατοίομαι, in c. ex Οἴω puto 1149
κατοίχομαι, in compos. ab Οἴχομαι. ibid.
κατοιωνίζομαι, in comp. ab Οἰωνός. 1150
κατολιγωρέω, in c. ab Ο'λίγος 1151
κατολιγωρέω, in ὀλίγωρος 1853
κατολισθαίνω, in c. 1152
κατολοφύρομαι, in c. ex Ο'λοφύρομαι 1555
κατομβρέω, cum d. in c. ab Ο'μβρος 1157
κατόμνυμι, in c. 1160
κατονειδίζω, in compos. ex Ο'νειδος. 1164
κατονίναμαι, in c. ex Ο'νος 1168
κατονομάζω, in comp. ex ὀνομάζω. 1167
κατόπτομαι κατοπτέω, in ὀπτέω 1165
κατόπιν, in c. 1170
κατοπτάζω in c. ex Ο'πτάζω 1171
κατοπτήρ, κατόπτης, in c. 1172
κατόπτης & κατοπτὸς, in c. ex Ο'πτήρ 1174
κάτοπτρον, κατοπτρίζομαι cum d. 1177
κατοργάω 1190
κατοργιάζω, in c. ex Ο'ργια 1191
κατορθόω, cum d. in c. 1193
κατορρωδέω, in c. ab Ο'ρρωδέω 1203
κατορύσσω, cum d. in c. cum præp. 1204
κατορχέομαι in c. 1206
κατορχίτης οἶνος, vide cum συκίτης 1553
κατουλίζω in κατείλλω 671 & in οὖλος 1153
κατουρέω, cum d. in com. ex οὖρον. 1218
κατουρίζω in c. ab Οὖρος 1221
κατοχεύω, κατοχεύω, in c. ab Ο'χεύω. venius fecundus 1222
κατοφρυάω, in c. 1226
κατοφρυάομαι κατοφρυόομαι, in c. ex Ο'φρύς 1227
κατοχή, cum d. in κατέχω.
κατοψοφαγέω & κατοψοφαγία, in ὀψοφάγος 1702
καττύω, in καταττύω.
κατύω, cum d. in Κασσύω.
ΚΑ'ΤΩ, cum d. 756
κατωβελίσται, κατωβλέψ, in compos. 270
κατώγαιος, & κατώγεως 296
κατώδυνος, in c. 1133
κατωκάρα, in κάτω.
κατωρύω, in c. ex Ω'ρύω 1848
κάτωμος, cum d. in c. 1850
κατωμόσια, κατώμοσις, in κατόμνυμι.
κατωνάκη, & κατωνάκης, in c. ex Νάκος
κατωπὴς, cum d. 1084
κατωρύξ, κατώρυχος, in κατορύττω. 1154
κατωφαγᾶς
κατωφερὴς, in c. 1701
κατωφερὴς, cum d. in c. sine pr. remotè 1855
κατωφέρε 1733
κατωχεία & κατωχειρία in comp. 1736 1856
ΚΑΤΑ'Ξ
καυαξμὸς, in Κάγω 756
ΚΑΥΚΑΛΙ'Σ 722
ΚΑΥ'ΚΙΣ, cum d. 756 ibid.
καυλέω, καυλίον, καυλίας, καυλικὸς, καυλώδης in καυλός.
[illegible]
ΚΑΥ'ΛΟΣ, cum d. 1410
καῦμα, cum d. in Καίω 755
καυνάκης, in c. ex Νάκος 722
ΚΑΥ'ΝΟΣ, cum d. 1024
καυσιμαῖος καυσίμη &c. καυστὸς 757
καυστέον &c. καυστήρ, καυστήρ cum d. καυστικὸς, in Καίω.
καυτὴς, in c. ex Αὐτῆς
ΚΑΥΧΑ'ΟΜΑΙ, cum d. 222
κάψων vide κάπτω, in Κάπτω. 575
καχάζω
καχέκτης, cum d. in καχεξία. 1796
καχεξία, in c. ab ἕξις 555
καχήμερος 606
ΚΑΧΛΗ'Ξ, cum d. 758
ΚΑ'ΧΡΥΣ, cum d. ibid.
καχύποπτος in ὑποπτεύω 1178
καχυποπτεύω, cum d. in ὑποπτεύω 1646
κάψα cum d in Κάπτω.
καψιδρόω, in c. ex ἱδρώς 670
καψίκτηρ, Hesych. teste, dicitur ἐπεὶ τὰ ἄλφιτα μὴ δίδωσιν ἀλλ' ἐσθίει
κάψις, in κάπτω.
¶ ΚΕ
κεάζω, in Κέω. 758
ΚΕΑΝΩΘΟΣ 758
ΚΕΑΡ ibid.
κέασμα, in κεάζω.
κεβλὴ, in Κεφαλή 778
κέβλη, idem quod κέβλη: dictum pro στεφάνη, apud Callim.
κεβλήγονος 309
ΚΕΒΡΙΟ'ΝΗΣ 759
κεγχραλέτης, κεγχραλέτης, milij molitor. Gal. apud Hippocr.
ΚΕ'ΓΧΡΟΣ, cum d. ibid.
κεδάζω, κεδάω, κιδάω, in Σκεδάω 1470
ΚΕΔΜΑΤΑ, cum d. 759
κεδνὸς, in Κῆδος cura 780
κεδρέλαιον, in c. 446
κεδρελάτη, dicitur cedrus magna, abietem magnitudine æquans ibid.
κεδρίας, κέδρινος, κέδριον, κεδρίτης, κεδρώτης, in Κέδρος.
κεδρόμηλον, in c. 1041
ΚΕ'ΔΡΟΣ, cum d. 759
ΚΕ'ΔΡΩΣΤΙΣ ibid.
ΚΕΙ'ΜΑΙ ibid.
κειμηλιοφύλαξ, cum d. 201
κειμήλιον, in Κεῖμαι 760
κεινὸς, cum d. in Ε'κεῖνος 464
κειρία, vide κηρία in Κῆρ 784 Dicuntur κειρίαι etiam fasciæ lecti apud Aristoph. in Auib. & in prou. Solom. c. 7.
κειροκόμης, in c. ex Κόμη 835
κείρω in Κείρω.
ΚΕΙ'ΡΩ 762
κέκασμαι, in Κέδω.
κεκαδμένος in Καίνω.
κεκασμένοι, in Καδάζω 823
κέκραγμα, κεκραγμὸς, κεκράκτης, in Κράζω.
κεκραμένος, in Κεράω.
κεκραξιδάμας, in comp. ex Δαμάω 356
κεκρυμμένως, in Κρύπτω.
κεκρυμμένως, in Κρύπτω.
κεκρυφαλοπλόκος, in c. ex πλέκω 1328
κεκρύφαλος, in Κρύπτω.
ΚΕ'ΛΑΔΟΣ, cum d. 764
κελαινέγχης, in compos. ex Ε'γχος 439
κελαινεφής, in c. ex Νέφος 1198
κελαινόω, κελαινότης, in κελαινός.
κελαινόλωτα, dicuntur cerasa: quod sint velut nigricans lotus. Hesy.
κελαινόθυμος, dici putatur is cuius cordis affectus sunt obscuri & veluti nigri: vnde intelligitur tectus, non apertus subdolus.
κελαινοφαής 1715
κελαινὸς, cum d. in Μέλας 1024
κελαινώπης 1181
ΚΕΛΑΡΥ'ΖΩ, cum d. 764
κέλαδος, in com. ex Α'είδω 951
ΚΕ'ΛΑΔΟΣ, & κελαδεινὸς 764
κελαδέω, κελαδεινὴ κελαδεινὸς, κελαδήτης, κελαδήεις, in Κέλαδος.
[illegible] 1269
ΚΕ'ΛΕΥΘΟΣ 764
κελεύω, cum d.
ΚΕ'ΛΗΣ, cum d. 765
ΚΕ'ΛΛΩ ibid.
κέλυφος, cum d. in Καλύπτω.
ΚΕ'ΛΩ 766
κέλωρ: παρὰ τὸ κέλω. vel χαλῶ. Etymol. Item filius neposve. Hesych. Apud eundem exp. etiam, erectus, pado.
κέλωμι, vociferor, clamo. Hesych.
κεμὰς, in Κεμάς 818
κέν, in Κέ.
κεναγγία, in κεναγγής.
κενεὸς, cum d. 156
ΚΕ'ΝΔΥΛΑ 767
κενάγγεια, &c. in com. ex Α'γγος. 12
κεναγορία in c. ex Α'γορά 17
κεναυχέω in c. ex Αὐχέω 223
κενέβρειον, in Νεκρός 1088
κενεμβατέω, in decom. ex ἐμβατεύω. 11
κενεῶνες.
κενεοφορέω, κατέφερον.
κενὸς, Κ.
κενοδοξέω, in c. 1384
κενόσπουδος 610
κενόδοξος, cum d. in compos. ex δόξα. 415
[illegible] 941
[illegible] 1250
ΚΕ'ΛΥΣ 767
κενόσοφος, cum d. in com. ex Σοφός. 1496
κενόσπουδος, cum d. in com. ex σπουδή 1599
κενοτάφιον, inane sepulchrum erigit. Eurip. in Helene. ἆρ' Ἀτρείδης τῷδ' ἐν ὀλέθρῳ σώματος, Ο', ταφεῖσι ποιεῖ ἠνέσω. α κενοτάφιον.
κενοταφεῖν, in c. ex Θάπτω, sepelio 61.
κενόω in Κενός.
[illegible] 1605
κενῶς, in Κενός.
[illegible] 1 63
κέντρον, cum d. in c. sine præposit. 1754
κεντεῖ, in Κεντέω.
κέντρων, κεντρωνίζω, κέντωρ...
κενταυρίς, centauris plena. Hercules apud Eurip. 1013
Κενταυροπληθῆ πόλεμον ἐκ ἐξείλον.
κένταυρος, in c. ex Ταῦρος 1585
ΚΕΝΤΕ'Ω, cum d. 768
κεντρηνεκὴς in com. ab Ε'νέκω, ced. 450
κεντρίζω, κέντρον, κέντρωμα, in Κεντέω.
κεντρομυρσίνη, in compos. ex Μύρτος. 278
κεντρίτης, in Κεντέω.
κεντητικός 1680
κέντωρ, cum d. κέντωρ, in Κεντέω.
κεντρωτός, in Κεντ.
ΚΕ'ΠΦΟΣ, cum d. 769
κεραία, in c. ex [illegible] 236
κεραΐζω, in Κέρας.
κεραίρω, in Κεράννυμι. 770
κεράμβηλος, κεράμβυξ & κεράμβυξ dicitur bestiola quædam scarabeo similis, quæ sicut arbori circumligata, voce sua calices ...
κεραμεικός, κεραμεὺς, κεραμεύς, κεραμεύω &c. in Κέραμος.
κεραμίτις, cum d. 1410
ΚΕ'ΡΑΜΟΣ 769
ΚΕΡΑ'ΝΝΥΜΙ ibid.
κέραξ, in Κέρας.
κεραξόος 1122
κερασβόλος, in Κέρας.
ΚΕ'ΡΑΣ 722
κεραστής 252
ΚΕ'ΡΑΣΟΣ, cum d. 774
κέρασμα, in Κεράννυμι.
κεραστής, in κεραστός 773
κερασφόρος, in κερασφόρος.
κεραχήλος, in c. ex Χηλή 1798
κερατέα, κερατίας, κερατίζω, κεράτινος, &c. in Κέρας.
κερατογλύφος, in c. ex γλύφω 324
κερατουργὸς 522
κερατοφόρος, cum d. 1736
κεράτιον, in c. sine pr. 1784
κερατώδης, κερατώδεις, in Κέρας.
κεραυνὸς 219
κεραυνός, κεραυνίας & κεραύνιος, in Κεραυνός.
κεραυνοβόλος in c. ex βάλλω 251
κεραυνοβρόντης, cum d. 252
ΚΕΡΑΥΝΟ'Σ 774
κεραυνοσκοπεῖον, in comp. ex σκοπός. 1476
κεραυνοφύλαξ 1715
κεραυνοφόρος 1736
κεραυνοχάλης, in Α'χάτης 226
κερβέριον, in κερβ.
κερβερογνώμων, dicitur tartarus, quod periculosus & infestus sit canis seu monstro illo quod cerberus dicitur. Hesych.
κερδαλεὸς, κερδαλεός, cum d. in Κέρδος.
κερδαλεόφρων 1763
κερδαίνω, κερδάλιον, κερδίων, κέρδιστος, in Κέρδος.
κερδογαμέω, in c. ex Γαμέω 299
ΚΕ'ΡΔΟΣ, cum d. 775
κερκιδοποιὸς, cum d. 1351
ΚΕΡΚΙ'Σ, cum d. 776
ΚΕ'ΡΚΟΣ ibid.
κερκοφόρος 1736
κέρκωψ, in Κρέκω.
κέρκουρον, cum d. in Κέρκος.
κέρμα, cum d. in Κείρω.
κέρχνος & κέρχνος in Κέρχω 777
κερνοφόρος. ζ κερνοφόρος, apud Nic. in Alexipha. dicitur sacerdos ferens crateres qui κέρνοι nominantur. Et κερνοφόρον ὄρχημα, saltatio in qua κέρνα, seu ἐσχάριδας gestabant. Pol. lib. 4. cap. 14
κερουλκὸς, in κεραύλης.
κερουτιάω, in Κέρας.
κερχνιάξ, in Ὀξ.
κερχνήεις, in c. sine præposit. 1323
κεροπροτὸς, in c. ex Σεπτὸς 1539
κερσκελὴς, cum d. in comp. ex ὀκνῶ. 477
κέρχνος 557
κερωνίας, cum d. 1625
ΚΕ'ΡΧΩ, cum d. 776. & 777
κεσσιτόω, in c. 768
ΚΕ'ΣΤΡΑ, cum d. 777
ΚΕ'ΣΤΡΟΝ, cum d. ibid.
κεσσετὸν ξύλον. lignum in summa parte vrendo acutum. Hesych. τὸ βέλος ἐστὶ τὸ κέντρον.
ΚΕΥ'ΘΩ, cum d. 777
κεφαλαιόω, κεφαλαιώδης, cum der. κεφαλαιόωμα, in Κεφαλή.
κεφαλαλγής, cum d. in com. ex Α'λγος 107
ΚΕΦΑΛΗ' 777
κεφαληγερέτης, in comp. ex Ε'γείρω. 437
κεφάλαιον, κεφαλικός, &c. in Κεφαλή 778
κεφαλόδεσμος, cum d. in com. ex Δέω 385
κεφαλόθλαστος, in compos. ex Θλάω 640
κεφαλοκρούστης, in c. sine præposit. 885
κέφαλος 1432
κεφαλὸς in Κεφαλή.
κεφαλώδης, κεφαλωτὸς ibid.
ΚΕ'Ω 780
ΚΗ'ΒΟΣ ibid.
ΚΗ'ΔΟΣ, cum d. 781. ibid.
ΚΗ'ΘΙΟΝ, κηθάριον 782
κηκὰς, cum d. in Κακός.
κηκίω, cum d. in Κίω.
κηλαίνω in Κηλέω.
ΚΗΛΑ'ΣΤΡΑΙ 781
κηλεσμὸς, in Κηλέω 782
κήλεος & κήλειος, in κηλόν.
ΚΗΛΕ'Ω 781. & 782
ΚΗ'ΛΗ 782
κηληθμὸς, κηληδὼν, κήλημα, κήλησις, κηλητήριος, κηλητήριον, in Κηλέω.
κηλήτης, in Κήλη.
κηλοβηκεύτωρ, in Κηλέω 782
ΚΗΛΙ'Σ, cum d. 780. & 783
κηλὸς, &c. in Κάλον.
At κηλὸν & κηλέω, in Καίω 722
ΚΗΜΟ'Σ, cum d. 783
κηλώσσομαι, in spectrum & vmbram corporis euanesco.
κηλώσημα, spectrum & vmbra corporis. Hesych.
ΚΗ'Ξ 783
κηπαῖος, κηπεύς, cum d. κήποιον, in Κῆπος.
κηπίον, in Κῆπ. 489
κηποκόμος, in c. ex Κεμέω 132 & in c. ex Κόμη 834
ΚΗ'ΠΟΣ 783
κηπουρὸς, cum d. 1222
κηπωρὸς 1224
ΚΗ'Ρ, cum d. 783
At κῆρ in Κέαρ 758
κηρεσσιθύμιος, in com. ex αἴθειν 160
κηρίδιον, in Κῆρ.
κηρίον, in c. 466
κηρίσκος, in Κῆρ.
κηροπαθέρητος 1736
κηρεζων, in Κηρός.
κηροπλάστης 1351
κηρόομαι, percellor, consternor proprie, ex metu pallore cereo perfundor. Hesych. & Suid.
κηρόπλαστος, in Κηρός.
κηροτρεφὴς, in c. in τρεφής 1658
κηρόφατος, in c. ex Φάω, occido 1720
κηρογονία 309
κηροδετὸς, cum d. 340
κηροδέτης 385
κηροδομέω, in c. ex δομή 371
κηρόκλητος in κῆρ 753
κηροπαγὴς, in c. ex πήγνυμι 1302
κηροπήγιον, in comp. ex πήγνυμι ibid.
κηροπλάστης, cum d. in c. sine pr. 1323
ΚΗΡΟ'Σ 784
κηροτρόφος 1660
κηροχυτὸς, in comp. ex ὀλκή 477
κηρωτή, in Κηρός.
κηρῶμαι, in Κηρός.
ΚΗΡΥ'ΚΕΙΑ 785
κήρυγμα, κηρυκεύω, cum d. in Κῆρυξ.
κηρύκιος in Κῆρυξ 783
ΚΗ'ΡΥΞ, cum d. 785
κηφήνιον, κηφηνώδης, cum d. in Κηφήν.
ΚΗ'ΤΟΣ, cum d. 787
κηὺξ in Κῆυξ.
ΚΗΦΗ'Ν, cum d. 787
κηφηνοποιὸς, in c. sine præpos. 1135
¶ ΚΙ'ΒΔΗΛΟΣ, cum d. 787
ΚΙ'ΒΙΣΙΣ ibid.
ΚΙΒΩ'ΡΙΟΝ 788
κιβωτοποιὸς 1351
ΚΙΒΩΤΟ'Σ 788
κιβώτιον, in Κιβωτός.
κιγκλίζω, cum d. in Κίγκλος.
κιγκλὶς, in c. 800
ΚΙ'ΓΚΛΟΣ 788
ΚΙ'ΔΑΡΙΣ ibid.
ΚΙΔΑ'ΦΗ, cum d. ibid.
κίδνημι, & κίδναμαι, in Σκεδάω. 1470
ΚΙΘΑ'ΡΑ 788
κιθαρίζω, in Κιθάρα.
ΚΙ'ΚΙ, cum d. 789
ΚΙ'ΚΙΝΝΟΣ ibid.
ΚΙΚΚΑΒΑΥ ibid.
κικλήσκω, in Καλέω.
κικρῶν, in κεράννυμι 770
κικυμώσσει, in Κικκαβαῦ.
ΚΙ'ΚΥΣ 789
ΚΙ'ΛΙΞ, cum d. ibid.
ΚΙΛΛΙ'ΒΑΝΤΕΣ ibid.
ΚΙ'ΛΛΟΣ, cum d. ibid.
ΚΙΜΒΕ'ΡΙΝΟΝ ibid.
ΚΙ'ΜΒΙΞ, cum d. ibid.
ΚΙΜΩΛΙ'Α γῆ 790
ΚΙΝΑ'ΒΡΑ, cum d. ibid.
ΚΙΝΑ'ΔΟΣ, cum d. ibid.
κινναβίζω, cum d. in Κινέω.
κιναιδία, &c. in Κίναιδος.
κιναιδολόγος 941
κίναιδος in compos. ex Αἰδώς 66
ΚΙ'ΝΔΑΛΟΝ, cum d. 790
κίνδαξ, agilis qui facilè se huc illuc mouere & flectere nouit. Hesyc. ἀπὸ τοῦ κινεῖν.
ΚΙ'ΝΔΥΝΟΣ, cum d. 790. & 791
ΚΙΝΕ'Ω, cum d. 792
ΚΙ'ΝΝΑ 793
ΚΙΝΝΑΒΑ'ΡΙ, cum d. ibid.
ΚΙ'ΝΝΑΒΟΣ, cum d. ibid.
ΚΙΝΝΑ'ΜΩΜΟΝ, cum d. 794
ΚΙΝΥ'ΡΟΜΑΙ, cum d. ibid.
κινάπετον, in c. ex Πεδίον 1258
κιονίσκος, κιόνιον, in Κίων.
κιονοκράνον, in c. ex κρανίον 743
ΚΙΡΚΑΙ'Α 794
ΚΙ'ΡΚΟΣ, cum d. ibid.
κιρνάω, in Κίρνημι.
κιρρώδης, fumo seu giluo similis. Dioscorid. lib. 3.
ΚΙ'ΡΡΟΣ 794
κιρσοειδὴς, varicis speciem gerens, varicosus. Hippocr. de morb. lib. 1.
κιρσοκήλη, in c. ex Κήλη 782
ΚΙ'ΡΣΟΣ, cum d. 794
ΚΙ'Σ, cum d. ibid.
ΚΙ'ΣΣΑ, cum d. 795
κισσάμπελος, in com. ex Α'μπελος 143
κισσανθέμιον, in comp. ex ἄνθεμον 160
κισσαρος, in Κισσός.
κισσεὺς ibid.
κισσήρης ibid.
At κίσσηρις cum d. in κί.
κισσοδαφὴς, in c. sine præpos. 254
κίσσινος, in Κισσός.
κισσοκόμης in c. ex Κόμη 835
ΚΙΣΣΟ'Σ 795
κισσοστέφανος, in comp. sine præpos. 130
κισσοφόρος 1736
κισσοχίτων 1812
κισσύβιον, in Κισσός.
κισσώδης, ab d. & in Κίσσα.
ΚΙ'ΣΤΗ, cum d. 795
κιστοφόρος 1736
ΚΙ'ΣΤΟΣ 795
κίταρις in κίδαρις.
ΚΙΤΡΙ'Α, cum d. 795
κίτταρις in κίδαρις.
ΚΙΧΕ'Ω, cum d. 795
ΚΙ'ΧΛΗ, cum d. 796
κιχρεία, & κίχρημι, in Χρέω 1820
ΚΙΧΩ'ΡΗ, cum d. 796
ΚΙ'Ω ibid.
ΚΙ'ΩΝ ibid.
¶ κλαγγάζω, κλαγγαίνω, κλαγγηδὸν in Κλάζω.
κλαδοεμμάτις, in comp. ex ὄμμα 1179
ΚΛΑ'ΔΟΣ, cum d. 796
ΚΛΑ'ΖΩ 797
ΚΛΑΙ'Ω ibid.
ΚΛΑ'ΜΒΟΣ 798
κλάξ in Κλείω 799
κλαστήρ in Κλῆρος.
κλάθρον, claustrum Hesych. à κλάω Doricè posito pro κλείω, claudo.
κλασιβῶλαξ in c. ex Βῶλος 294
κλάσις, κλάσμα, κλαστάζω, &c. in Κλάω.
κλαυθμός, &c. in Κλαίω.
κλαυστικός ibid.
κλαυσιγελάω, in c. ex Γελάω 311
κλαυτικός, in κλαίω.
κλάω, in κλαίω.
ΚΛΑ'Ω, frango 798
κλεινὸς, & κλειτὸς 801. in κλείω celebro
κλεῖδιον, in Κλείω.
κλειδοῦχος
κλεῖδα, cum d. in κλείω 557
κλεῖς κλειστικὸς, &c. 799
κλειτώρεια, in c. ibid.
κλειτώρεια in c. 1129
κλεινόποδες 1371
κλειτορὶς cum d. in κλείω 800
κλειτὸς, in κλείω celebro ibid.
ΚΛΕΙ'Ω 799
κλέμμα, cum d. in κλέπτω.
κλέος, in κλείω, celebro 801

κλέπτε, in Κλέπτω.
κλεπτόσειγγες, in com. ex Ε'λίγχω. 472
ΚΛΕ'ΠΤΩ, cum d. 801
κλεψίαμβοι, in comp. ex Ι'αμβ☉. 666
κλεψίμυθ☉, in Κλέπτω.
κλεψίνοι☉ 1109
κλεψιπότης, cum d. in c. fine præpos. 1312
κλέψας, in Κλέπτω.
κλεψύδρα, cum d. in c. 1690
κλεψίφροτον ὕδωρ, Athenis diceba-tur aqua fontis cuiusdam quæ terram subeundo veluti furati se videbatur, & è conspectu hominum subripere, seu fur-tim & secretò fluere: vtpote subterraneos habens meatus. Hesych.
κλεψίτεκος 1631
κλεψίχεροι 1763
ΚΛΕΩΝΙΆ 803
κλήδων in Καλέω.
κληΐζω, cum d. in c. ex Κλέω, celebro 801
κλῆθρα, & κλεῖθρα, vide κλεῖθρον, in Κλείω.
κλητζω, &c. ibid.
ΚΛΗ'ΜΑ, cum d. 803
κληματόεσσα in Κλῆμα.
κληροδοσία, in c. ex δίδωμι 400
κληροδότης, cum d. in com. ex δίδωμι. 401
κληρονόμος, cum d. in c. fine præp. 1 90
κληρουχίαι, in c. 1241
ΚΛΗ'ΡΟΣ 8 3
κληρωτοὶ, cum d. 557
κληρῶ, cum d. in Κλῆρος 8 3
κλῆσις κλητεύω, κλητὴρ, κλητὸς κλή-τωρ, in Καλέω.
κλείω, in Κλείω, claudo.
ΚΛΙΒΑΝΟΝ 805
ΚΛΙΒΑΝΟΣ, cum d. ibid.
ΚΛΙ'ΜΑΞ, cum d. ibid.
κλίνη in Κλίνω 806
κλινήρης 204
κλινίδιον, κλινικὸς, κλισίς, in κλίνη, 806
κλινοπετής 1317
κλινοπηγία, & κλινοπήγιον, cum d. πή-γνυμι 1302
κλινοπόδιον in κλινόπους.
κλινοπαλὴς 1351
κλισιάδες 1371
κλινοτροχία in c. ex τροχός 1665
ΚΛΙ'ΝΩ, cum d. 806
κλοιὸς, cum d. in Κλείω 799
ΚΛΟ'ΝΟΣ, cum d. 808
κλοπὴ &c. in Κλέπτω.
κλοποφορέω 1736
κλοποτοκέω, in c. 1231
κλύβατις à quibusdam dicitur hel-xine herba seu perdicium, teste Nicand. in Ther.
ΚΛΥ'ΖΩ, cum d. 809
κλυτόκαρπος 751
κλυτόμητις, in c. 1001
κλυτομήτης, in c. 1051
κλυτόμοχθος, in c. 1071
κλυτόπαις, in c. ex Παῖς 1236
κλυτόπωλ☉, in c. ex Πῶλ☉ 1412
κλυτὸς, in Κλύω 810
κλυτοτέχνης, in c. fine pr. 1615
κλυτότοξ☉, in c. 1645
ΚΛΥ'Ω 810
ΚΛΩΒΟΥ'Σ, ἀμειβόμενος ibid.
κλώθω, in Κλώζω.
ΚΛΩ'ΖΩ 810
ΚΛΩ'ΘΩ 811
ΚΛΩ'Ν, cum d. ibid.
κλωποπατήτωρ in c. 1253
κλωσμὸς, κλῶσμα, κλωσμὸς, κλωστὴρ, κλωστὸς, in Κλώθω.
¶ κνάω, in Κνάω.
κνακὸς κνάκων in Κνῆκος.
κνάμπτω in Κάμπτω.
ΚΝΑ'ΠΤΩ, cum d. 811
ΚΝΑ'Ω 812
ΚΝΕ'ΦΑΣ, cum d. 814
κνήθω cum d. in Κνάω.
κνηκὶ☉, in Κνῆκος.
κνηκέλαιον in c. ex Ε'λαία 466
ΚΝΗ'ΚΟΣ, cum d. 814
κνημαργός, ὁ, ἡ, albas habens ti-bias Theocr.
ΚΝΗ'ΜΗ, cum d. 814. & 815
κνημιδοφόρος 1736
κνημίς, in Κνήμη.
κνημοπαχὴς, in c. ex Παχύς 1256
κνημὸς, in Κνήμη.
κνημίζω, terra aggesta circumuallo, circumsepio, concludo Hesych. Item φθείρω, perdo. Exponitur etiam, venio: apud eun-dem.
κνησιάω, κνῆσμα, κνησμὸς, κνη-σμὸς, κνηστὴς, & cæt. in Κνάω. 812
κνίζομαι, mordeor: forsan ducta significatione ab herba κνίδη, vrti-ca, quæ vrit & mordicat admo-ta cuti. Hesych.
κνίδ☉, in Κνίδη.
κνισήεις, in c. 815
ΚΝΙΣΣΩΝ ibid.
κνιζω, cum d. in Κνάω.
κνίπες, dicitur esse folliculus & veluti pera qui innascuntur in κνίπεσι, apud Theophr. hist. pl. l. 2 c. vlt.
κνιπολογέω in Κνάω.
κνισμὸς κνισμὸς, κνισμώδης, in κνί-ζω.
κνισσολοιχὸς, cum der. in κνισσολοι-χός.
ΚΝΙ'ΣΣΑ, cum d. 815
κνισοδιώκτης, in compos. ex Διώκω. 411
κνισοκόλαξ, in c. ex Κόλαξ 824
κνισσολοιχὸς, in com. ex λιχνεία. 966
κνισσόω, κνισσωτὸς in Κνίσσα.
κνιζω in Κνίζω.
κνύζω cum d. in Κνάω.
ΚΝΩ'ΔΑΛΟΝ 816
κνώδαξ, in c. 1132
κνώσσω in c. ex ὄναρ 1186
κνώψ, in c. 1182
ΚΟΆΛΕΜΟΣ 816
ΚΟΆΞ ibid.
κοάω, cum κοέω.
ΚΟ'ΒΑΛΟΣ, cum d. 816
ΚΟ'ΒΥΑΙΣ ibid.
ΚΟΓΧΗ, ἡ, cum d. ibid.
ΚΟΔΟΜΕΥ'Ω, cum d. 817
κοεῖν, in Νό☉ 1107
ΚΟΘΟΡΝΟΣ 817
κοθωρεῖς 1219
ΚΟΙ', cum d. 217
κοιλαίνω, κοιλὰς, in Κοῖλ☉.
κοιλέμβολον, in decom. ex ἐμβάλλω. 744
ΚΟΙΛΙ'Α, cum d. 817
κοιλιοδίτης 1137
κοιλιοδαίμων, in comp. ex Δαίμων 350
κοιλόγαστρ☉, in c. ex Δέλ☉ 419
κοιλοπεπλοστία, in c. ex λύσις 986
κοιλοπόδιος 1410
κοῖλος, in Κοῖλ☉.
κοιλιώδης, in Κοιλία.
ΚΟΙ'ΛΟΣ 813
κοιλοσπέρμος, cum d. 1537
κοιλότης in Κοῖλ☉.
κοιλόφθαλμος, cum d. in c. ex Ο'φθαλ-μός 1185
κοιλόφυλλ☉ 1772
κοίλωμα, in Κοῖλ☉.
κοιλωπὸς 1181
ΚΟΙΜΑ'Ω, cum d. 818
κοιμίζω, in Κοιμάω.
κοινόβιον, in c. ex Βί☉ 265
κοινοβουλίον, cum d. 278
κοινογαμία, in c. ex Γαμέω 299
κοινοδημεὶ, κοινοδήμιον, in c. ex Δῆ-μος 391
κοινοδρομεῖν 1666
κοινολεκτ☉, in compos. ex λέκτρον 949
κοινολεκτεῖν in c. fine pr. 938
κοινολεχὴς, in c. ex λέχος 949
κοινολογέομαι in c. ex Φασὶ 301
κοινολογέομαι 941
κοινόπλο☉ & κοινόπλους 1335
κοινοποιέομαι 1351
κοινόπους 1371
κοινοπραγία, & κοινοπραγέω, in c. ex πράγος 1378
ΚΟΙΝΟ'Σ, cum d. 819
κοινότοκος 1631
κοινοτροφικὴ 1660
κοινοφόρος 1763
κοινοχρησία, communis vsus. Oecu-men. in acta Apost.
κοινωνέω, κοινωνὸς, κοινωνὸς, cum d. κοινὸς, in Κοινός.
κοινωφελὴς, cum d. in c. 1856
ΚΟΙ'Ξ 820
κοιογένεια dicitur Αητώ, apud Apoll. Arg. 2. genita à Cœo, vno ex Titanibus, de quo Hesiod. in Theogon.
ΚΟΙ'ΡΑΝΟΣ, cum d. 280
ΚΟΙ'ΣΥΡΑ, cum d. 821
ΚΟΙ'ΤΗ, cum d. ibid.
κόκκαλ☉ κόκκαλ☉, in κόκκος.
κοκκοβαφὴς, in c. fine pr. 254
κοκκοβόας, in c. fine pr. 273
κοκκοθραύστης, auis quædam apud Hesych. dicta (vt putatur) ἀπὸ τῶ θραύειν τοὺς κόκκους id est, à confringendis granis.
ΚΟ'ΚΚΟΣ 822
κοκκύζω in Κοκκύξ.
κοκκυμηλέα, & κοκκύμηλον, in c. 1045
ΚΟ'ΚΚΥΞ, cum d. 822
ΚΟΚΥ'ΤΟΣ ibid.
κόλαβ☉ cum d. in Κόλλαψ.
ΚΟΛΑ'ΖΩ 822
ΚΟΛΑ'ΚΙΑ, cum d. 823
ΚΟΛΑΠΤΩ 824
ΚΟΛΑΡΙΣ ibid.
κολαστὴς, κολαστήρ, κολαστήρι☉, κο-λαστικὸς, in Κολάζω
κόλαφ☉, cum d. in Κολαφίζω.
κολεοτραγὴς in c. fine pr. 1393
ΚΟΛΕΟΣ 824
ΚΟΛΕΡΑΙ ibid.
ΚΟΛΕΤΡΑΩ ibid.
ΚΟΛΙΑΣ 824
ΚΟΛΛΑ ibid. & 825
κολλαβ☉ cum d. in Κόλλαψ.
κολλάω, κολλήεις, κόλλημα, κολλητὸς, in Κόλλα.
κολλήξ in Κόλλαψ.
κολλημελής, in c. ex Μέλ☉, carmen 1029
κολλητίζω in Κόλλαψ.
κολλοπιδιάκτης, in com. ex Διώκω. 411
κολλοπώδης, in Κόλλαψ.
κολλύρια, in Κολλύριον.
ΚΟΛΛΟΥ 826
ΚΟΛΛΗΒΟΣ, cum d. ibid.
ΚΟΛΛΥ'ΡΑ, cum d. ibid.
ΚΟΛΛΥ'ΡΙΟΝ ibid.
ΚΟΛΛΥΡΥ'ΩΝ ibid.
κολλώδης, in Κόλλα.
κολοβαπτής, cum d. in c. in Βάπτω. 159
κολοβοκέρκος in c. ex Κέρκος 776
κολοβόκοπος 1371
κολοβόρριν, & κολοβόρριν, in c. ex Ρ'ίν 1433
κολοβὸς, in Κολούω.
κολοβώσαντες, in c. 1515
κολοβότης in κολοβός.
κολοβόγερος, in c. ex Οὖρα 1119
κολοβόω, cum d. in κολοβός.
ΚΟΛΟΙΟ'Σ, cum d. 827
ΚΟΛΟΚΑΣΙΆ, & κολοκάσιον. ibid.
κολόκυμα, in c. 894
ΚΟΛΟΚΥ'ΝΘΗ, cum d. 827
ΚΟ'ΛΟΣ, ibid &c. in Κολούω.
ΚΟΛΟΣΣΟ Σ, cum d. 828
κολοσυρτὸς, cum d. in c. fine pr. 1558
κολούω, in Κολούω.
κόλουρος, cum d. in c. ex Οὖρα 1219
κολουστὸς κόλουσμα, in Κολούω.
ΚΟΛΟΥΤΕ'Α 828
ΚΟΛΟΥ'Ω ibid.
ΚΟΛΟΦΩ'Ν 829
ΚΟ'ΛΠΟΣ, cum d. ibid.
Κολποδίωμα, apud Athen. lib. 5. si-gnificare dicitur, τὸ θαλάσσιον ἐμβάτιον, vel τινὸ καρίδα.
ΚΟΛΥΜΒΑ'Ω, cum d. 8 0
ΚΟΛΥΤΕ'Α ibid.
ΚΟΛΧΙΚΟ'Ν ibid.
ΚΟΛΩΝΟ'Σ cum d. ibid.
κολωνὸς, κολωνεῖον, κολωνιᾶ, in Κολωνός.
κόμαρ☉ 68
ΚΟ'ΜΑΡΟΣ, cum d. 831
κομαροφάγος, qui arbutis vescitur. Aristoph. in Auib.
κομάω, in Κόμη.
κομβολύτης, marsupiorum ampu-tator, ὀλύων τὰς κόμβους, He-sych.
ΚΟΜΕ'Ω 831
ΚΟ'ΜΗ, cum d. 834
κομιδῆ, κομίζω, cum d. in Κομέω.
κόμμα, cum der. Κόπτω.
ΚΟ'ΜΜΙ, cum d. 835
ΚΟΜΜΟ Σ, cum d. ibid.
κομοτροφέω 1660
κομόω in Κόμη.
κομπάζω, κομπέω, κομπηρὸς, in Κόμ-πος.
κομψολογία, in comp. ex Λόγος 964
κομψευόμενος in c. fine pr. 1427
ΚΟ'ΜΗΟΣ 836
κομψοπρεπὴς, in c. fine præp. 1427
κομψότης cum d. in Κομψός.
κονίαμα, κονίασμα in Κονία.
κονιορτός, cite & eleganter, Eur. pideo more. Aristophan. in Equit.
κονίποδες, in Κόνις.
κονιστήριον, in c. 1380
ΚΟΝΝΟ'Σ, cum d. 836
κοντὸς, κοντάριον, in κοντός.
ΚΟ'ΝΑΒΟΣ, cum d. 837
ΚΟ'ΝΔΥ ibid.
ΚΟ'ΝΑΤΑΟΣ, cum d. ibid.
ΚΟΝΕ'Ω, cum d. ibid.
κονιστικός, cum d. κονία, in Κό-νις.
ΚΟΝΙ'ΑΗ 838
κονίαμα in Κόνις.
κονίασις κονιατὴς 1371
κονιορτὸς cum d. in c. in ὄρνυμι 1163
ΚΟ'ΝΙΣ cum d. 838
ΚΟΝΝΑΒΟΣ 839
ΚΟΝΝΟΣ 840
ΚΟΝΙΟΣ ibid.
κονίποδες 1736
κόνυζα, in κνίζω.
κοπίαζω, κόπιασις, κοπιάω, &c. in Κό-πτω.
κόπος, in κόπτω, in litera Κ.
κοπρεύω, κοπρία, κοπριὰ, κοπρίζω &c. in Κόπρος.
κοπροβλὴς in c. fine præp. 935
ΚΟ'ΠΡΟΣ 840
κοπροφόρος, in Κόπρος.
κοπροφορέω 1736
κόπτω in Κόπτω.
ΚΟ'ΠΤΩ, cum der. 840
κοραγέω 41
κορακῖνος, κορακίας, κορακεῖα, κορακώ-δης, κοράκινος, κοράκιον, κοράκω-δης, in Κόραξ.
ΚΟΡΑ'ΛΛΙΟΝ 845
κοραλλιοχρωμίω, in Α'χάτης 226
κορημβεῖον in c. ex Αμβλὺς 18
ΚΟ'ΡΑΞ 846
κορασιον, κορασίδιον, in Κόρη.
ΚΟ'ΡΔΑΞ, cum d. 845
κόρδυλος, capitis grauedo: ὁπῶ ἡ κεφαλὴ ἐνειλεῖται. Erotian. Scribi-tur & σκορδίνημα.
ΚΟΡΔΥ'ΛΗ & κόρδυλος 846
ΚΟΡΕ'Ω, cum d. ibid. & 847
ΚΟ'ΡΘΥΣ, cum d. 849
κόρη, in Κόρος ibid.
κορίδιον, κορίζομαι, κορίσκη, κορασ-ίδιον, cum d. κόρη, in Κόρος.
ΚΟ'ΡΙΣ 849
κορισκη, in Κόρις.
κορκορυγή, cum d. in Βορβορύζω 276
κορμὸς, in Κείρω.
κόρρη, 1148
κορυβαντιάω, in c. 854
κορυβάντιον in c. in ταδε 1313
κορυδαλὸς in c. fine pr. ibid.
κορυζάω, in Κόρυζα.
κορυμβὸς, κορυμβήθρα, κορυνηφόρος, κορυ-νήτης cum d. in Κόρυς.
ΚΟΡΥ'ΒΑΣ, cum d. 849
κορυθαιόλος, κορυθαίολος, κορυδαλλὶς, κο-ρυδὸς in Κόρυς.
ΚΟΡΥ'ΖΑ, cum d. 850
κορυθαιξ, in c. ex Αίσσω 84
κορυθαιόλος, in c. ex Αἰόλος 71
ΚΟ'ΡΥΚΟΣ 850
ΚΟ'ΡΥΜΒΟΣ, cum d. ibid.
ΚΟΡΥ'ΝΗ, cum d. ibid.
κορυνήτης cum d. in Κόρυς 771
ΚΟ'ΡΥΣ, cum d. 850
ΚΟΡΥΦΗ', cum d. 851
ΚΟ'ΡΧΟΡΟΣ ibid.
ΚΟΡΩ'ΝΗ, cum d. ibid.
κορωνεκάβη 252
κορωνός, apud medicos signifi-cat id quod κόραξ dicitur, ab Hippocr. κώβωνη, cubitum. Pol-lux lib 2.
κορωνίτης, cum d. 1372
κορωνίζω in Κορώνη.
κοσκινεύω, κοσκινίζω, κοσκινηδὸν, in Κό-σκινον.
κοσκινομαντεία, in c. 1002
ΚΟ'ΣΚΙΝΟΝ 852
κοσκινόμαντις 1351
κοσκινόπληξ, pellis ad conficienda cribra. Hesych.
ΚΟΣΚΥΜΑ'ΤΙΑ 852
κοσμέω, κοσμητὴς, cum d. κοσμητικὸς, κοσμικὸς, cum d. in Κόσμος.
κοσμητρία 309
κοσμήτωρ 864
κοσμοπολίτης, κοσμοκράτωρ 941
κοσμοπλάνος, in c. fine pr. 1323
κοσμοποιὸς 1351
κοσμοποιέω, in c. 1362
ΚΟ'ΣΜΟΣ 852
κοσσυφος, cum d. 853
ΚΟ'ΣΣΥΦΟΣ 854
ΚΟΣΤΟΣ ibid.
ΚΟ'ΣΥΜΒΟΣ, cum d. ibid.
κοτύλη, κοτυλίσκος, in Κότος.
κοτινοφάγος 1736
ΚΟ'ΤΙΝΟΣ, cum d. 854
κοτινοτρώξ, oleastro vescens, seu baccis oleastri. Aristoph.
ΚΟΤΟΣ 854
ΚΟΤΤΑΒΟΣ, cum d. 855
ΚΟΤΤΗ, cum d. ibid.
ΚΟΤΥ'ΛΗ, cum d. ibid.
κοτυληδὼν, in c. 197
κοτυλίζω, κοτυλὶς, κοτύλη, κοτυ-λίσκος, &c. in Κοτύλη.
κουροτρόφος 1736
κουρά, in Κείρω.
κουρίδιος, κουρίξ, in Κείρω.
ΚΟΥ'ΡΟΣ 856
κουροσύνη, puerorum seu puello-rum generatio. Hippocr. περὶ γο-νῆς.
κουρίζω, in c. 618
κουρεύς in Κείρω.
κουρητὲς, in comp. ex Σκευ☉ 1471
κουροτρόφος 1631
κουροφόρ☉ 1660
κοῦφος 39
κοχλίας, cum d. in Κόχλ☉.
κοχλιάριον cum d. 941
κοχλιῶδες 1109
κοχλιοειδὴς in c. ex Νόστος 1117
ΚΟΥ'ΦΟΣ 856
ΚΟ'ΦΙΝΟΣ 857
ΚΟ'ΧΛΑΞ ibid.
ΚΟ'ΧΛΟΣ, cum d. ibid.
ΚΟ'ΧΛΟΣ, cum d. ibid.
ΚΟΧΩ'ΝΗ ibid.
ΚΟ'ΧΛΙΟΣ ibid.
ΚΟ'ΧΩΝΣ ibid.
κράβαι in Καβώνη.
ΚΡΑ'ΒΒΑΤΟΣ, seu κράβατος. 853
ΚΡΑΓΓΟΝΕΣ ibid.
ΚΡΑΔΗ, cum d. ibid.
κραδαίνω 1736
κραδίη in Καρδία 746
κραδὸς in Κράδη.
κραιπάλη 1701
ΚΡΑ'ΖΩ 858
ΚΡΑΙ'ΝΩ 859
ΚΡΑΙΠΑ'ΛΗ, cum d. ibid.
κραιπαλόκωμος, in com. ex Κῶμος 717
ΚΡΑΙΠΝΟ'Σ 860
κραιπνόσυτος in c in σύτος 1452
ΚΡΑΙ'ΡΑ 860
κραιρὰ cum d. in Κεράζω.
κραῖνω in Κεράννυμι.
ΚΡΑ'ΜΒΗ, cum d. 860
κράμβη κραμβὶον.
ΚΡΑ'ΜΒΟΣ, cum d. 860
κραμβοφάγος 1701
κρανάπεδος, in c. ex Πέδον 1258
κρανίον in Κάρηνον.
ΚΡΑΝΕΙ'Α, cum d. 860
κρανίον in Κάρηνον.
κρανιολάπτης, in com. ex Καλάπτω 144
κράνιον in Κάρηνον.
κραντήρ 1351
κρασπεδὸν in Κάρηνον.
κρατὴρ, cum d. κρατήριον, in Κεραί-νυμι.
κρατηρίζω, in Κεράννυμι.
κρατερόφρων 1258
ΚΡΑ'ΣΤΙΣ cum d. 860
ΚΡΑ'ΤΑΙΓΟΣ, & κραταιγόνος ibid.
κραταιγύαλ☉, in comp. ex Γύαλον 344
κραταιός, κραταιγύαλ☉, κραταιόω, in Κράτος.
κραταίπεδος, in c. ex Πέδον 1258
κραταιρὸς 1372
κρατερός, κρατερῶς, in Κράτος.
κραταιὸς, in Κράτος.
κρατερόφρων in κρατερόφρων 1763
κρατερέω cum d in κρατερός.
κρατερῶνυξ, cum d. in c. ex Ο'νυξ. 1109
κρατερὸς, in κρατερός.
κρατευταὶ κρατευτήριον, in Κράτος.
κρατήρ, cum d. in Κεράννυμι 770
κρατήριον, in c. in ἥρως 512
κρατησίμαχος 1013
ΚΡΑ'ΤΟΣ, cum d. 860. & 861
κραυγάζω, κραυγάω, κραυγασμὸς, κραυγὴ &c. in Κράζω.
ΚΡΑΥ'ΡΟΣ, cum d. 865
κρέας, in Κρέας.
κρεάγρα, κρεωφαγεῖς
κρεάδιον in Κρέας.
κρεανόμος, cum d. in c. fine præp. 1 90
ΚΡΕ'ΑΣ 865
κρεῖας in Κρέας.
κρείσσων, κρεισσόνως, κρείττων, κρειττόνως in Κράτος.
κρειῶν in Κρέω.
ΚΡΕ'ΚΩ cum d. 866
ΚΡΕΜΑ'Ω cum d. ibid.
ΚΡΕ'ΜΒΑΛΟΝ, cum d. 867
κρεμνάω, κρέμαμαι, κρέμομαι, κρέ-μασ in Κρεμάω.
ΚΡΕ'ΜΗΣ 867
κρέξ in Κρέκω.
κρεοκάκκαβος, in c. ex Κακκάβη. 744
κρεοπώλης, in c. ex Σήπω 1459
κρεοσκευασία in c. ex Σκεῦος 1478
κρεουργὸς, cum d. 523
κρεοφάγος in κρεῶν.
κρεῦλλι in Κρέας.
κρεωδαισία, κρεωδαίτης, in comp. ex δαίω, diuido 351
κρεωδὴς in Κρέας.
κρεωδοσία, in c. ex δίδωμι 400
κρεωδότης in c. ex δότης 401
κρεωδόχος, in c. habentibus ο in pe-nult. 382
κρεωκοπέω, in c. in κοπὴ 844
κρεωπώλης cum d. 1410
κρεωστάθμη, in c ex σταθμη 711
κρεωφάγος, cum d. 1701
ΚΡΗΓΥΟΝ 867
ΚΡΗ'ΔΕΜΝΟΝ, cum d. ibid.
κρήδεμνον in Κάλυμμα 747
ΚΡΗ'ΘΜΟΝ 868
κρημνάω, & κρήμναμαι, in Κρε-μάω.
κρημνοβατέω cum d. in Α'γρεω 17
κρημνὸς, κρημνίζω, in Κρημνός.
κρημνοβάτης, in c. in βάτης 236
κρημνοκομία, in c. ex Κόμπος 836
ΚΡΗΜΝΟ'Σ, cum d. 868
κρημνοτρεφής in c. 1199
ΚΡΗ'ΝΗ cum d. 758
κρηνοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 1754
κρηπὶς τοιὸς 1751
κρηπιδοπώλης 1410
ΚΡΗ'ΠΙΣ, cum d. 868
ΚΡΗ'ΣΣΕΡΑ 869
κρησφύγετον, in c. fine præpos. 1741
κρητὴρ, in κρατήρ 770
κρί, in Κρίμνον.
κρίβανον cum d. in Κλίβαν☉.
ΚΡΙ'ΖΩ, cum d. 869
ΚΡΙΘΗ', cum d. ibid.
κριθολόγος in c. fine præ. 935
κριθοφάγος, cum d. 1701
κριθοφόρος 1736
κριθώδης, in Κριθή.
κρίκιον, in Κρίκος.
κρίκος, cum d. in Κίρκος 794
κρίμα in Κρίνω.
ΚΡΙ'ΜΝΟΝ, cum d. 869
κρίνομαι, in Κρίνω.
ΚΡΙ'ΝΟΝ, cum d. 870
ΚΡΙ'ΝΩ ibid.
κριοδόκη &c. 382
κριοκοπέω, in c. ex κοπὴ 844
κριομαχία 1013
κριοπρόσωπος, in d. 1183
ΚΡΙΟ'Σ 874
κριοφάγος 1701
κριοφόρος 1736
κρίσιμος κρίσις, in Κρίνω.
κριτὸς in Κρίνω 794
κριτὴς, &c. in Κρίνω.
κρίνω, in Κρίνω.
ΚΡΟΚΗ', cum d. 875
κροκόβαπτος 255
κροκοβαφὴς, in c. fine pr. 254
κροκόδειλ☉ 366
κροκόειμα, in c. ex εἷμα 562
κροκόεις, in Κρόκος.
κροκόμαγμα, in c. ex Μάσσω, pin-so 1007
κροκόπεπλ☉, in c. 1287
ΚΡΟ'ΚΟΣ, cum d. 875
κροκόχροος 1698
κροκώδης κροκωτὸς, in Κρόκος.
κρομμυογήτειον, τὸ, olus mixtæ na-turæ ex getio & cæpa. Theophr. hist. pl lib. 4.
Κρόμμυον, & apud poëtas, κρό-μυον, cæpa Homer. Il. λ, ἐπὶ δὲ κρόμυον, ποτῷ ὄψον. Xenoph. in sym. κρομμύω ὄζειν. * Dictum ex eo traditur, quòd αὐτὸ ὀ-σφραινόμενοι ἢ ἐσθίοντες τὰς κόρας μύουσι, oculos enim claudere consu-runt, qui cæp in naribus admouent aut ori ingerunt.
κρομμυοξυρεγμία, in decompos. ab Ερεύγω.
κρομμυοπώλης 1410
κρονίδης, κρονικὸς, κρόνι☉, in Κρό-ν☉.
κρονίων, in Κρόν☉.
κρονόληρος, in c. ex Λῆρος 965
ΚΡΟ'ΝΟΣ 875
ΚΡΟΣΣΟ'Σ, cum d. ibid.
κρόταλον, cum d. in Κρότος.
ΚΡΟ'ΤΑΦΟΣ, cum d. 876
κροτέω, cum d. in Κρότος.
κροτοθόρυβ☉, in comp. ex Θόρυβ☉ 644
ΚΡΟ'ΤΟΣ 876
ΚΡΟ'ΤΩΝ 877
κροτωνώδης, ricino similis. Hippoc. de nat. mul.
ΚΡΟΤΩ'ΝΗ 877
κροῦμα, cum d. in Κρούω.
ΚΡΟΥΝΟ'Σ, cum d. 8-8
κρούπεζα, & κρουπέζιον, cum d. in c. 1259
κρουσίδημος, cum d. in c. ex Δῆμ☉. 391
κρουσίμετρ☉, cum d. in c. fine præp. 1041
κρύος, in Κρύω.
ΚΡΟΥ'Ω, cum d. 878. & 879
κρύβδα & κρύβδην in Κρύπτω.
ΚΡΥΟΣ, cum d. 880
κρυπτάδι☉, κρυπτάζω, in Κρύ-πτω.
κρυπτεύω, idem quod κρύπτω. Eu-rip. in Bacch. κρυπτεύσει δὲ πι-κίλως Δαρὸς χθονὸς πόδα.
κρυπτοδόμαι, in insidiis lateo. ἐνε-δρεύομαι Hesych.
ΚΡΥ'ΠΤΩ, cum d. 880
κρυφαῖος, in Κρύ☉.
κρυσταλλίζω, κρυσταλλ☉, κρύσταλ-λον, in Κρύσταλλ☉.
κρυσταλλόπηκτος, in comp. ex πηκτός. 1322
ΚΡΥ'ΣΤΑΛΛΟΣ, cum d. 881
κρύφα, κρυφαῖ☉, cum d. κρυφῇ-δὸν, κρυφηδὸν in Κρύπτω.
κρυφίνος 1109
κρύφι☉, in Κρύπτω.
κρυφίως cum κρυφίως.
κρύψις in Κρύπτω.
κρυψίνο☉, in c. 1817
κρυφαίως in Κρύ☉.
ΚΡΩΒΥ'ΛΟΣ, cum d. 882
ΚΡΩ'ΖΩ, cum d. ibid. & 883
ΚΡΩΜΑ'Ξ, cum d. 882
ΚΡΩ'ΠΙΟΝ ibid.
ΚΡΩΣΣΟ'Σ ibid.
¶ ΚΤΑ'ΟΜΑΙ, cum d. ibid.
κτέατα, in Κτάομαι.
ΚΤΕΙ'ΝΩ 883
ΚΤΕΙ'Σ, cum d. 885
κτενοπώλης 1410
ΚΤΕ'ΡΕΑ, cum d. 885
κτηδὼν, in Κτείς.
κτῆμα, cum d. in Κτάομαι.
κτῆμα, in Κτείνω 884
κτημαπλοχία 941
κτηνηδὸν in Κτῆν☉.
κτηνίατρ☉, in c. ex ἰατρός 667
κτηνοβάτης, in c. in βάτης 236
κτηνόομαι, in Κτῆν☉.
κτηνοτροφία, in c. 1380
ΚΤΗ'ΝΟΣ 885
κτηνοτρόφ☉, cum d. 1660
κτηνώδης, cum d. in Κτῆν☉.
κτηνοπόλ☉ 686
κτῆσις, κτητικὸς, κτητὸς, κτήτωρ, in Κτάομαι.
ΚΤΙ'ΖΩ cum d. 886
ΚΤΙ'ΛΟΣ, cum d. ibid.
κτίννυμι, κτιννύω, in Κτείνω.
κτίσις κτίσμα, κτιστὴς, κτιστὸς, κτίστωρ, κτίτης, in Κτίζω.
κτυπέω, cum d. in Τύπτω 1680
¶ ΚΥΑ'ΘΟΣ cum d. 886
κυαμί☉, κυαμεύω, cum d. κυα-μίζω, κυαμί☉, κυάμιον in Κύα-μος.
ΚΥ'ΑΜΟΣ 887
κυαμοτρὼξ, in c. ex Τρώγω 1674
κυαμώ, in Κύαμος.
κυανάμπυξ, in c. ex Α'μπυξ 143
κυαναυγὴς in c. ex Α'υγὴ 216
κυάνε☉, κυανίζω κυανίτης, in Κύα-ν☉.
κυανόπεζα, in c. 1259
κυανόπεπλ☉, in c. 1287
κυανόπτερ☉, & κυανόπτεροι, in c. ex Πτερόν 1391
κυανόπτερος, in c fine pr. 1393
ΚΥ'ΑΝΟΣ 887
κυανόστολ☉, in c. fine pr. 1523
κυανόφρυς, in c. ex Ο'φρύς 1227
κυανοχαίτης, in c. ex Χαίτη 1789
κυανόχροος 1282
κυανώπις 1181
ΚΥ'ΑΡ 887
κύβδα, in Κύβη.
ΚΥΒΕΡΝΑ'Ω, cum d. 887
κυβεία cum d. in Κύβ☉.
ΚΥΒΗ, cum d. 888
ΚΥΒΗΛΙΣ, cum d. ibid.
κυβιστάω, κυβιστὴς cum d. in Κύβ☉.
κυβιστάω, cum d. in Κύβη.
ΚΥΒΙΤΟΝ, cum d. 889
ΚΥΒΟΣ, 888
ΚΥΓΧΝΙΣ 889
ΚΥΓΧΡΑΜΟΣ ibid.
κυδάζω, κυδάλιμος κυδάλιμος, κυδαίνω, κυδ☉, κυδιάω, κῦδος.
κυδιάνειρα, in c. ex ἀνὴρ 156
κυδίζω, κύδιμος, κύδιστος, κυδίων, in Κῦδος.
ΚΥΔΟΙΜΟ'Σ, cum d. 889
ΚΥΔΟΣ ibid.
ΚΥΔΩ'ΝΙΟΣ, &c. 890
κυδωνόμηλον in μηλόμηλα 1027
κυέω, cum d. in Κύω.
κυθ ὃν, in Κύω.
κυθρόγαυλ☉, in Γαυλὸς 301
κυκεώδης in c. fine pr. 1135
κυκησίμιμος, in c. ex Ο'νομα 1166
ΚΥ'ΙΞ 890
κυίσκομαι, in Κύω.
ΚΥ'ΚΛΑΣ 890
ΚΥΚΛΑ'Ω, cum d. ibid.
κυκλαμινοφέρος, in c. ex Τίφος 1614
κυκλάζω, circumeo. Hesych.
κυκλάμω, roto, rotundo: apud eun-dem
κυκλάμιν☉, ὁ, ἡ, cyclaminus no-men herbæ. de qua Diosc. lib. 2. c. 149.
κυκλὰς, ἄδος, ἡ, orbicularis, rotunda: κυκλάδες νῆσοι, apud Isocr. & Plut.
κυκλέω, in orbem circumago, in orbem verto. Euripid. in Oreste, Ποῖον πόδ᾽ ἐπὶ σωμία κυκλεῖς.
κυκλόθεν, instar circuli. item cir-cumcirca. Il. λ.
κυκλικὸς, ἡ, ὁ, orbiculatus, rotun-dus: vt κυκλικὸν σχῆμα, apud Theophyl. Item circulator, cir-cumforaneus, triuialis: vnde κυκλικοὶ αὐληταὶ, apud Lucian. de saltat.
κυκλοδιδάσκαλ☉, in c. ex διδάσκα-λ☉ 396
κύκλι☉, idem quod κυκλικὸς: vt κύκλιοι χοροὶ, apud Aristophan. in Nub. & Æschin. contra Cte-siph.
κυκλίσκ☉, ὁ, ὁ, Orbiculus. Item scalper excisorius, cauus, imæ sui parte ad circuli figuram ac-cedens.
κυκλοβόρ☉, cum d. in c. ex Βορά. 275
κυκλοδίωκτος, in c. ex Διώκω 412
κυκλόεις, εσσα, idem quod κυκλικὸς suprà: vt κυκλόεις θρόν☉ ἀγο-ρᾶς, apud Soph.
κυκλόθεν, vndique, ex omnibus cir-culi partibus.
κυκλόομαι, in orbem colligor, in orbem cogor: vnde κυκλῶσθαι apud Xenophon. pæd. 6. item atti è corona cingo, ambio: vnde apud Nonn. Χρυσὸν ἐκυ-κλώσαντο.
κυκλοπαιδεία, in com. ex παιδεύω. 1236

κυλιστήριον 1269
ΚΥΚΛΟΣ 892
κυκλόσε, in orbem, circulatim, Iliad δ.
κυκλοτερὴς, in Τερέω 1678
κυκλοφορέω, cum d. 1756
κυκλόω, circulo, circulo includo. Plut. in symp. sept. Sap. ἀθρόοι πίεζε κυκλῶντες. Item in orbem ago, circumago, in orbem torqueo. Athen. lib. 11. ἴδμεν γὰρ εἰς τὴν ἀρίστην ἀγκυλοῦντας. κατὰ τὴν δεξιὰν κυκλώσαντα, ὑψοῦ ἀφιέναι τὴν λάταγα. Sic κυκλοῦν τόξα, in Epigrammm.
κύκλωμα, τὸ, circumrotatio, tota circumactio: vt κύκλωμ' Ἰξίονος, Eurip.
κύκλωψ, cum d. 1181
κύκνειος, in Κύκνος.
κυκνοκάλαθος, in c. ex Κάλαθος. 741
ΚΥΚΝΟΣ, cum d. 892
κυκνόπτερος, in c. sine pr. 1373
ΚΥΛΑ 892
κυλικεῖον, in κύλιξ.
κυλικηγορέω, cum d. in c. ex Ἀγορά 17
κυλικηρυτος, in c. 197
κυλικὶς, in κύλιξ.
κυλινδέω, cum d. κύλινδρος, cum d. in Κυλίω.
κύλιξ, κυλίομαι, κύλισις, κυλίσματα, κύλισμα, κυλιστὸς, κυλίστρα, κυλίχνη, κυλιχνίς, κυλίχνιον, cum κυλίω. 892
κυλλίπους cum d. 1371
ΚΥΛΛΟΣ, cum d. 893
κυλλοιδιᾶν, cum κατοιδιᾶν 1157
ΚΥΜΑ 893
κυμαίθα, capræ seu vaccæ nomen apud Theocr. Aeolicè pro κωμαίθα, παρὰ τὸ τὰς κώμας αἴθειν: id est, ξανθὰ ἴχει.
κυμαίνω cum d. in Κῦμα.
κυμὰς, in Κῦμα.
κυματίας, κυματίζω, κυματίων, in Κῦμα.
κυματοπλὴξ, cum d. 138
κυματόω in Κῦμα.
κυματωγὴ 46
κυματώδης, κυματωτής, in Κῦμα.
ΚΥΜΒΟΣ cum d. 894
ΚΥΜΙΝΔΙΣ 895
κυμινοδόχη, receptaculum cumini. Poll. lib. 10. cap. 23. ex Nicocharmo.
κυμινοθήκη, repositorium cumini, idem ibidem ex Apollodoro.
κυμινοκίμβιξ in c. ex Κίμβιξ 790
ΚΥΜΙΝΟΝ 895
κυμινοπρίστης in c. 1374
κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος, in c. ex γλύφω 324
κύμινος, in Κύμινον.
κυμινοτρίβος 1671
κυμοδέγμων, in c. ex prima pers. 382
κυμόρρους, ab Hesychio dicitur ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων ῥεῖ.
κυματόμος 1606
κυνάγχη in c. ex Ἄγχω 28
κυναγωγὸς, in fine col. 39
κύναιδος, in c. ex Αἰδώς 66
κυνάκανθα in c. ex Ἄκανθα 92
κυναλώπηξ, in c. ex Ἀλώπηξ 132
κυνάμυια, cum κυνόμυια.
κυνάριον, κυναρος, ἄκανθα, κυνεῖς, in Κύων.
κυνάσπις, in c. ex Ἀσπίς 210
κυνάω in Κύων.
κυνεος, & κυνῶδος, in Κύων.
κυνέω, in Κύων osculor 902
κυνηγὸς, cum d. 41
κυνηλασία, κυνηλατέω, initio col. 469
κυνόβοτον 1372
κυνίδιον, κυνίζω, κυνικὸς, κυνίσκος, κυνισμὸς, in Κύων.
κυνίσφαλος, Hesych. est impostor, deceptor.
κυνοβλὼψ, in c. 270
κυνόβρωτος, in c. citra pr. 292
κυνόγλωσσος 318
κυνοδέσμιον, in c. ex Δεσμός 385
κυνόδηκτος, in c. ex pr. pas. 354
κυνοδόρατος, in c. 1132
κυνοδρομέω, cum d. 1666
κυνοζόλον in c. sine pr. 1135
κυνοθαρσὴς, in c. ex Θάρσος 622
κυνοκάρδαμον, in c. ex Κάρδαμον 745
κυνοσχοῦς, in c. ex præt. pas. 724
κυνὸς βάτος, nomen herbæ Hesych. quæ aculeus canibus.
κυνοκέφαλος, &c. in c. sine pr. 779
κυνοκλόπος, in c. sine pr. 805
κυνοκοπέω, in Κόπτω.
κυνοκτόνος, in c. ex Κτείνω 884
κυνολέσχης, in c. ex Λέσχη 959
κυνολόφος in c. ex Λόφος 976
κυνόλυσσος, in c. ex Λύσσα 982
κυνομαχέω 1013
κυνόμυια, in c. ex Μυῖα 1074
κυνοπρεπὴς in c. 1382
κυνοπρόσωπος, in dec. 1183
κυνορόδον & κυνόρροδον, in c. ex Ῥόδον 1435
κυνοσαργὴς, in c. 120
κυνόσβατος, in c. ex Βάτος 259
κυνοσουρὶς, in c. ex Οὐρά 1219. At κυνόσουρα in c. ex Οὐρά 1222
κυνόσαργες, in c. ex Ἀργός 18
κυνοσπάστος 557
κυνοφθαλμίζομαι, in c. ex Ὀφθαλμός 1185
κυνώδης, cum d. 1151
κυνῶπις in Κύων.
κύπαιρις 1631
κυφοφορέω 1736
ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ, cum d. 895
ΚΥΠΑΡΟΥΣ ibid.
ΚΥΠΑΣ ibid.
ΚΥΠΑΣΣΙΣ ibid.
ΚΥΠΕΙΡΟΣ ibid.
ΚΥΠΕΛΛΟΝ ibid.
κυπελλοφόρος, cum d. 304
ΚΥΠΡΟΣ 896
ΚΥΠΤΩ, cum d. ibid.
κύρβας in Κύρβεις.
ΚΥΡΒΑΣΙΑ 897
ΚΥΡΒΙΣ ibid.
κύρβια in Κύρβεις.
ΚΥΡΗΒΑΩ, cum d. 898
ΚΥΡΗΒΙΑ ibid.
κύρεια in κύριος.
κυριάζω, κυριακὸς, κυριεύω, in Κύριος.
κυρίζω, cum κυρίσσω.
κυριοκτόνος, &c. in c. ex Κτείνω 884
κυριολεκτέω, in c. sine pr. 9.8
κυριολογέω, cum d. 941
κύριος, cum d. in Κῦρος.
κυρίττω seu κυρίσσω in Κέρας. 773
κυρτεύς in κύρτος.
κυρόω, κυρῶσαι, in Κῦρος.
ΚΥΡΤΟΣ, cum d. 898
κυρταύχην in c. 223
ΚΥΣΘΟΣ, cum d. 899
ΚΥΣΩ, cum d. 900
κύσαρον, in κύσθος.
ΚΥΣΤΟΣ ibid.
κυσοχάρης, qui nates sibi bacchari iungit Hesych.
κυσοσάκκα, in c. ex Δάκνω, citra pr. 354
κυσολάκων, dictus fuit Clinias, vt qui τὸ κυσὶ λακωνίζειν: vsurpatum enim fuit verbum λακωνίζειν pro τοῖς παιδικοῖς χρῆσθαι. Hesych. ex Aristarcho.
κυστολέχης, in c. ex Λέχω 959
κυστονίπτης, in c. ex Νίπτω 1103
κυσθὸς, seu κύσος, in Κύσθος.
κύσταρος ibid.
ΚΥΣΤΙΣ cum d. 900
ΚΥΤΙΝΟΣ, cum d. ibid.
κυτισόνομος, qui cytiso vescitur. Nic. in Alexiph.
ΚΥΤΙΣΟΣ ibid.
ΚΥΤΟΣ, cum d. 901
κυφαλέος, in Κύπτω.
κυφελλὶς, in Κύφος.
ΚΥΦΙ 901
κύφος, κυφὸς, κυφόω cum d. κύφων, &c. in Κύπτω.
ΚΥΨΕΛΗ, cum d. ibid.
κυψελόβυστος, in c. ex Βύω 293
ΚΥΩ 901
ΚΥΩΝ 902
¶ κῶας, in Κώς.
ΚΩΒΙΟΣ cum d. 904
κωδάριον, in Κώς.
ΚΩΔΕΙΑ & κωδία 904
κώδιον in Κώς.
ΚΩΔΩΝ, cum d. ibid.
κωδωνοφαλαρόπωλος 1410
ΚΩΘΩΝ, cum d. 904
ΚΩΚΑΛΙΑ ibid.
ΚΩΚΥΩ, cum d. ibid.
ΚΩΛΑΚΡΕΤΑΙ ibid.
ΚΩΛΟΝ, cum d. 604. & 905
κωλοτομέω 1606
κώλυμα, κωλύσιμος, in Κωλύω.
κωλυσιεργέω, in c. 113
κωλυσίδειπνος, in c. 368
ΚΩΛΥΩ, cum d. 905
ΚΩΛΩΤΗΣ 906
ΚΩΜΑ, cum d. ibid.
κωμάζω, in Κῶμος.
ΚΩΜΑΚΟΝ ibid.
κώμαξ, in Κῶμος.
κωμάρχης, &c. 201
κωμασία, cum d. in Κῶμος.
ΚΩΜΗ, cum d. 906
κωμόπολις in c. 1362
ΚΩΜΟΣ 907
κωμᾶσθαι, alto sopore & veterno opprimi: vnde κεκωμᾶσθαι G l. apud Hippocr. exp. ἐν κώματι εἶναι
κωμῳδεῖον cum κῶμος, in Κώμη.
ΚΩΜΥΣ 907
κωνοειδὴς cum d. in κωνώδης.
κωμοδιδάσκαλος, cum d. in c. ex διδάσκαλος 396
κωμοποιός 1351
κωμῳδὸς, in c. ex ᾠδή 55
ΚΩΝΟΣ, cum d. 907
κωνοειδὴς, coni speciem gerens, turbinatus. Herod. l. 5.
κωνοφόρος 1756
κωνωπεῖον, in Κώνωψ.
κωνοστρόφος, in c. ex Στρέφω 637
κωνωποειδὴς culicis speciem gerens. Aristot. hist. an. l. 5.
ΚΩΝΩΨ 908
κῶος, in Κώς.
ΚΩΠΗ, cum d. ibid.
κωπηλασία, κωπηλάτης cum. in c. ex 2. aut 3. pers. 469
κωπήρης, in c. in Ἐρέσσω 512
κωπητὴρ, &c. κωπίον, in Κώπη, remus.
κῶες, vide κῶας, in Κώς.
κωρύκειος, κωρύκιον, κωρυκὶς, in Κώρυκος.
κωρυκομαχία 1013
ΚΩΡΥΚΟΣ, cum d. 908. & 909
ΚΩΣ, cum d. 909
ΚΩΤΙΛΛΩ cum d. ibid.
ΚΩΦΟΣ, cum d. ibid.

Λ

ΛΑΑΣ, cum d. 910
λαβάργυρος, in c. ex Ἄργυρος 184
λαβὴ & c. in Λαμβάνω
λαβροποσία, in c. sine pr. 1312
ΛΑΒΡΟΣ 910
λαβρόστομος 1537
λαβρόσιτος, in c. in σῖτος 1452
λαβραγορία 1701
ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ, cum d. 910
ΛΑΓΑΝΟΝ, cum d. 911
λαγαρὸς, cum d. in Λαγών.
λάγνος in Λαγνεία.
λαγέτρατος, in c. ex Ἀρχή, principatus 201
ΛΑΓΗΝΟΣ, cum d. 911
ΛΑΓΝΗΣ, cum d. ibid.
ΛΑΓΧΑΝΩ ibid.
λαγωβόλος 252
λαγωθήρας, in c. ex Θήρα 637
ΛΑΓΩΝ 913
ΛΑΓΩΟΣ, cum d. ibid.
λαγώπους, in c. ex Πούς 1372
λαγώπυρος, in c. ex Πυρός 1408
λαγοτροφεῖον, cum d. 1660
λαγοφαγία 1701
λαγόφθαλμος, in comp. ex ὀφθαλμός. 1185
λαθρίδιον, in c. sine pr. 1424
ΛΑΖΟΜΑΙ, cum d. 913
λάθαργος, in Λήθω.
λαθίβιος, in c. ex Ἥβη 591
λαθικηδὴς, in comp. ex Κῆδος, cura. 781
λαθιπόνος, in c. ex Πόνος 1357
λαθίπονος, in c. sine pr. 1285
λαθίφθογγος, in c. ex φθόγγος 1743
λαθίφρων, cum d. 1763
λαθὼς, cum d. λάθρα, cum d. in Λήθω 962
λαθροδάκνης, in c. sine pr. 354
λαθροδήκτης, in c. præt. pass. ibid.
ΛΑΘΥΡΟΝ, λάθυρος 913
ΛΑΙΔΡΟΣ ibid.
λαικάζω, cum d. in Κάζω. 716
ΛΑΙΛΑΨ 914
λαιμάζω, cum λαιμάω.
λαίμαργος, cum d. in comp. ex Μάργος 1053
λαιμάσσω, λαιμία in Λαιμός.
λαιμοτομέω, in λαιμότομος.
λαιμοδαγὴς, in c. ex δάκνω 354
λαιμοπέδη, in c. ex Πέδη 1156
ΛΑΙΜΟΣ 914
λαιμότμητος, in c. ex τμήω 1607
λαιμότομος, cum d. 1606
λαιμώσσω, in Λαιμός.
ΛΑΙΟΣ, cum d. 914
λαιοτομέω 1606
λαισήιον, in Λαιός.
λαισποδίας, in Κάθημαι 744
λαίτμα, in c. ex Τμήω 1607
ΛΑΙΦΟΣ, 914
λαιψηρόδρομος 1665
λαιψηροκέλευθος, in c. ex Κέλευθος 765
λαιψηρὸς in Αἶψα.
ΛΑΚΑΘΗ
ΛΑΚΑΦΘΟΝ 914
ΛΑΚΕΡΥΖΑ, cum d. ibid.
λακέω, in Λάσκω.
λακιδοφορέω, non sum sanus: consequenti. qui enim vlcerosas tibias habent, pannos circa eas ferunt Hesych. 963
λακίδος, λακίζω, cum d. λακὶς, in Λακίζω 563
ΛΑΚΚΟΣ, cum d. 914
λακκόπρωκτος, in c. ex Πρωκτός.
λακκόπεδον, in c. ex Πέσκος 1390
λακκοχέας, in Χέω 1069
λακπατέω, cum d. in com. ex Πατέω 1252
λακτίζω, cum d. in Λάξ.
ΛΑΛΕΩ, cum d. 914. & 915
ΛΑΜΒΑΝΩ 916. & 917
λαμπαδηδρομία 1666
λαμπαδηδρόμος, cum d. 1736
λαμπαδοῦχος, cum d. 557
λαμπάδιον, cum d. in Λάμπω 925
λαμπτὴρ, λαμπτὶς ibid.
λάμπουρος, in c. ex Οὐρά 1219
λαμπροείμων & λαμπροειμονέω, in c. ex Εἷμα 562
λαμπροπόρφυρος, in c. 1263
λαμπρὸς, cum d. in Λάμπω.
λαμπρόζωος 1777
λαμπρόστολος, cum d. 1784
λαμπρόψυχος, in c. 1844
λαμπτὴρ, in Λάμπω.
λαμπυρὶς, cum d. in λάμπυρος, & in c. ex Πῦρ 1406
ΛΑΜΠΩ 925
ΛΑΜΥΡΟΣ cum d. 927
λάμψις in Λάμπω.
λαοδάμας, in c. ex Ἀγήνωρ 113
λαθέω, cum d. in Λήθω 962
ΛΑΞ, cum d. 978
λαξεύω, cum d. in c. ex ξέω, sine pr. 1122
λάξις, in Λαγχάνω 912
λαοδάμας, in c. ex Δαμάω 356
λαοδογματικῶς, post δογματικῶς 413
ΛΑΟΣ 928
λαοσσόος, in c. ex σόος 1495
λαοσφάγος 1660
λαοφθόρος, in c. ex Φθείρω 1745
λαοφόρος 1715
λαοφύτης 1736
ΛΑΠΑΖΩ, cum d. 928
ΛΑΠΙΖΩ, cum d. 929
λαπιδεύω, in c. 1106
ΛΑΠΤΩ, cum d. 929
ΛΑΡΙΝΟΣ, cum d. ibid.
λαρευσπνος 1351
ΛΑΡΚΟΣ, cum d. 929
ΛΑΡΝΑΞ, & ΛΑΡΟΣ ibid. & 930
ΛΑΡΥΓΞ cum d. 930
ΛΑΣΑΝΟΝ ibid.
ΛΑΣΘΗ ibid.
ΛΑΣΙΟΣ, cum d. ibid.
λασιόκωφος, in c. ex Κωφός 959
λασιόμαλλον, malum lanuginosum, malum lanugine quadam hirtum. Hesyc.
λασταύχην in c. ex Αὐχήν 223
λασιόφρυς, in comp. ex Ὀφρύς 1227
ΛΑΣΚΩ 930
λασταυροκάκκαβον in c. ex Κακκάβη 714
λάσταυρος, in c. 1580
ΛΑΤΑΞ, cum d. 936
λατομέω, cum d. 1605

ΛΑΤΟΣ 931
ΛΑΤΡΙΣ, cum d. ibid.
λατρικός, cum d. 1680
ΛΑΥΚΑΝΙΑ 931
ΛΑΥΡΟΣ, cum d. ibid.
λαυροστομέω 1537
ΛΑΦΥΣΣΩ, cum d. 931
λαφυγμὸς 59
λαφυροπώλης, cum d. 1410
ΛΑΧΑΙΝΩ, cum d. 931
λαχανόπωλις, cum d. 1410
λάχος, λαχμὸς, in Λαγχάνω. 912
ΛΑΧΝΗ, cum d. 932
λάχη, in Λαγχάνω.
ΛΑΩ, cum d. 932
λέαινα in Λέων.
λεαίνω, in Λεῖος.
λεβήριον, in Λη.
ΛΕΒΗΡΙΣ, & ΛΕΒΗΣ, cum d.
λεβητοχαρὴς, lebete seu lebetibus gaudens. Athen. lib. 8.
ΛΕΓΝΟΝ, cum d. 933
λέγω, in Λέγω dico 936. & in Λέχω, cubare facio 948
ΛΕΓΩ 933
ΛΕΙΑ, cum d. 949
λειαίνω, in Λεῖος.
ΛΕΙΒΩ, cum d. 950
λειπερα, cum d. in com. ex ὑπερ. 45
λειμόδωρον, limodorum: herba quæ fœcum græcum suffocat radici ipsius à primò exortu adnascens. Theophr. de caus. pl. lib. 3. c.
ΛΕΙΜΩΝ, cum d. 951
λειόβατος in c. in Βάτος 230
λειογένειος, in c. ex Γένειον, barba 321
λειοκάρηνος, in c. ex Κάρηνον 747
λειόκαυλος, in c. ex Καυλός 757
λειόκυμος, in c. ex Κῦμα 894
λειόμιτος, in c. ex Μίτος 1059
λειόμαχος 1013
λειοπάλης, in c. ex Πάλη 1269
λειόπους 1372
ΛΕΙΟΣ, cum d. 952
λειόστρακος, in c. ex Ὄστρακον 1213
λειόσφυς, in c. ab Ὄσφυς 1214
λειότριχος, cum d. in c. sine pr. 1671
λειουργός 503
λειόφυλλος, in c. 1753
λειόφλοιος 1772
λειόω, in Λεῖος.
λειπανδρέω, cum d. 156
λειπόβατης, in c. ex Βάτης, & Βατός
λειπόγαμος, qui vel quæ nuptias relinquit. Euripid. in Oreste.
λειποδιάρεσις, in c. ex Διαιρέω 187
λειπόδερμος, in c. ex Δέρμα 376
λειποδρανέω, in c. ex Δράω 422
λειποθυμέω, cum d. in c. ex Θυμὸς, animus 656
λειπόκρεως, in c. ex Κρέας 866
λειπόλεχος, in Λείπω.
λειπομαρτύριον, in comp. ex Μάρτυρ. 1105
λειπομερία, arbor quæ trunco fracto è radice germina emittit & pullulat. Hesych.
λειποναύτης, cum d. λειποναῦται, in comp. 1287
λειποπάτωρ in c. ex Πατήρ 1253
λειποταξία 1446
λειποτάκτης, in c. ibid.
λειποστρατέω, &c. in c. ex Στρατὸς 1542
λειποταξία, cum d. λειποταξίω, in c. ex Τάξις, & τακτὸς 1584
λειποψυχία, cum d. in c. 1744
λειπυρία, in c. ex Πῦρ 1406
ΛΕΙΠΩ, cum d. 952
ΛΕΙΡΙΟΝ, cum d. 955
λειρόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμός. 1185
λείριος, in Λείριον.
λειροπύργης, cum d. 522
λειψαίμος, cum d. in com. ex Αἷμα. 70
ΛΕΙΧΗΝ cum d. ΛΕΙΧΩ 955
λεῖψα & λεῖψις in Λείπω.
λειψυδρία, in c. 1690
ΛΕΙΧΩ, ΛΕΚΑΝΗ, cum d. 955. & 956
λεκάνιον, in Λεκάνη.
λεκανομαντεία, cum d. 1410
ΛΕΚΙΘΟΣ, cum d. 956
λεκτέος, in Λέγω 935
λεκτικὸς, in Λέγω dico ibid.
λέκτρον, cum d. in Λέχω 948
λέκυθος, in Λήκυθος.
λελησμένος in Λήθω 962
ΛΕΜΒΟΣ, cum d. 956
λεμφὸς, mucosus, stolidus: seu amens, mentis attonitæ. Hesych. & Eust.
λεξίδιον, λέξις, in Λέγω dico 936
λεόντειος, &c. in Λέων.
λεοντοκέφαλα, in c. ex Κεφαλή, sine pr. 780
λεοντοκόμος, in c. ex κομέω 832
λεοντομιγὴς, in c. sine præp. 1055
λεοντοφόνος 1723
λεοντοφυὴς 1779
λεοντόχαρος 1813
λεοντώδης, in Λέων.
λέπαδνον, λεπαδος, in Λέπω. 957
λέπαργος, in c. ex Ἀργός 183
λεπάς, in Λέπω.
λεπιδόχαλκος in c. 1793
λεπὶς &c. in Λέπω 957
λεπτακινὸς, λεπταλέος, in Λεπτός.
λεπτεπίλεπτος, in comp. ex Λεπτός. 957
ΛΕΠΡΟΣ, cum d. ibid.
λεπτόβλαστος, in c. ex Βλάστη 268
λεπτόγαιος, &c. in compos. ex Γαῖα 296
λεπτογνώμων 322
λεπτογράφος 340
λεπτοδέρματος, & λεπτόδερμος, in c. ex Δέρμα 374
λεπτόθριξ, in c. 849
λεπτόθριος, tenuia habens folia: propriè de ficu dicitur: abusiuè de aliis arboribus aut herbis: vt λεπτοθρίοιο κονίζης Nic. in Ther. Comp. ex Θρῖον.
λεπτόινος, in c. ex Ἴς 688
λεπτόκαρπος 751
λεπτοκάρυον, in c. ex Καρύα 714
λεπτόκαρφος, in c. ex Κάρφος 753
λεπτόκαυλος, in compos. ex Καυλός 757
λεπτοκοπέω, minutatim contundo & concido: vnde Καδμεία λελεπτοκοπημένη, apud Diosc. lib. 5. c. 85.
λεπτολεσχέω, cum d. in c. ex Λέσχη 959
λεπτολόγος, cum d. 941
λεπτομερὴς, cum d. in c. ex μέρος. 1021
λεπτόμυνος, in c. 1051
λεπτόμιτος, in c. ex Μίτος 1059
λεπτοπαχὴς 1351
λεπτόπους 1372
λεπτόπυγος, in c. ex Πυγή 1398
ΛΕΠΤΟΣ 957
λεπτοσκελὴς, in c. ex Σκέλος 1472
λεπτοσχιδὴς, in c. 1571
λεπτόσωμος, in c. 1574
λεπτότης, in Λεπτός.
λεπτότριχος, in λεπτόθριξ 649
λεπτουργός, cum d. 503
λεπτόφυλλος, in c. 173
λεπτοφυὴς 1779
λεπτόφωνος 1772
λεπτόχειρ, cum d. 1789
λεπτόχειλος, in c. ex Χεῖλος 1798
λεπτόχυλος, in c. ex Χυλός 1831
λεπτύνω, cum d. in Λεπτός.
ΛΕΠΩ, cum d. 957
ΛΕΣΒΙΑΖΩ, cum d. ΛΕΣΧΗ, cum d. 958
λευγαλέος, in Λοιγός 973
λευκαίνω, in Λευκός 959
λευκάκανθα, in com. ex Ἄκανθα 92
λευκάνθεμον, in c. ex ἄνθεμον 160
λευκανθὴς, in c. ex ἄνθος 159
λευκανία, & λευκανόθεν, in Λαυκανία 931
λευκάργιλλος, in c. ex Ἄργιλλος 183
λευκασμὸς, λευκασμός, in Λευκός 959
λευκάσπις, in c. ex Ἀσπίς 209
λευκαχάτης, in Ἀχάτης 226
λευκερίνεος, in c. ex Ἐρινεός 51
λευκέρυθρος, in c. ex Ἐρυθρός 513
λευκεργὸς, in Ἐργάζομαι 524
λεύκη, in Λευκός.
λευκηπατίας in Ἧπαρ 609
λευκήρετμος, in c. ex ἐρετμός 511
λεύκιον, λευκίσκος, in Λευκός. 960
λευκοβραχίων, in com. ex Βραχίων. 284
λευκόγαιος, in c. ex Γαῖα 296
λευκογραφέω, λευκογραφὶς 340
λευκοδιφθέρος, in com. ex Διφθέρα. 410
λευκοθέα, in c. 628
λευκόθριξ in c. 649
λευκόινον, in c. ex Ἴον 683
λευκόκαρπος 751
λευκόκαυλος, in c. ex Καυλός 757
λευκοκέρατος, in c. 774
λευκόκομος, in c. ex Κόμη 833
λευκόκρας, in com. ex Κέρας 748
λευκόκυμος, in c. ex Κῦμα 894
λευκόλιθος, in comp. ex Λίθος 967
λευκόλινον 969
λευκόλοφος, in c. ex Λόφος 975
λευκόνοτος, in c. ex Νότος 1111
λευκοπάρῃος & λευκοπάρειος, in c. 1243
λευκοπάρυφος, in παρυφάω 1699
λευκόπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1306
λευκόπους 1372
λευκόπερκνος, in comp. ex Περκνός 1390
λευκόπτερος, in c. sine pr. 1393
λευκόπυγος, in c. ex Πυγή 1398
λευκόπωλος, in c. ex Πῶλος 1412
λευκόπορος, in c. 1136
λευκόρροδον, in c. ex Ῥόδον 1435
ΛΕΥΚΟΣ, cum d. 959
λευκόστικτος, in c. ex Στίζω 1533
λευκόσφυρος, in com. ex σφυρόν 1568
λευκότης, in Λευκός.
λευκοϋφὴς, in c. ex Ὑφάω 1698
λευκοφαὴς 1715
λευκοφαῖος, in com. ex Φαιός 1709
λευκόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμός 1185
λευκοφλεγματίας, in c. sine præp. 1751
λευκοφόρος 1716
λευκόφρυς, in c. ex Ὀφρύς 1227
λευκοχίτων 1812
λευκόχροος, cum d. 1828
λευκόχρυσος, in com. ex Χρυσός 1830
λευκόχρως, in λευκόχροος.
λευκόω in Λευκός.
λευκώλενος, in c. ex Ὠλένη 1849
λεύκωμα, λεύκωσις, in λευκόω.
λευκωπὸς, &c. 1181
λευρὸς, in Λεῖος 952
λεύσιμος, λευσμὸς, in λεύω.
ΛΕΥΣΣΩ 960
λευστὴρ & λευστὸς, in λεύω.
λευχείμων, cum d. in c. ex εἷμα 562
λευχηπατίας, in Ἧπαρ 609
λεών, in Λᾶας.
λεχεποίης, in Πόα 1346
λέχος, cum d. in Λέχω, cubare facio 948
ΛΕΧΡΙΟΣ, cum d. 960
λεώβατος, in c. in βάτος 236
λεωλογέω, populum percenseo. Athen. l. 12.
ΛΕΩΝ 960
λεωπάτητος, in c. ex Πατέω 1252
λεώπετρα, in c. ex Πέτρος 1299
λεωργὸς 503
λεὼς, in Λαός 928
λεωφόρος 1636
¶ ΛΗΓΩ 961
ληδάριον & λήδιον, in Λῆδος.
ΛΗΔΟΝ & ΛΗΔΟΣ 961
ληθαῖος, λήθαιος, in Λήθω.
λήθαργος, cum d. in comp. ex ἀργός, vel x 506
ΛΗΘΩ 962
ληιὰς, ληιάδης in Λεία 950
ληιβότης, & ληιβοτὴρ, in c. ex Βοτὴρ & Βότης 282
ληιν, ληίδιος, in Λεία 952. At
ληίδιον in Λῆδος 962
ληίζω, in Λεία 950. & in Λήιον.
ΛΗΙΟΝ 963
λήις, ληιστὴρ, ληιστὴς, &c. in Λεία 950
ληιστοσάλπιγγες, cognominati fuerunt Tyrrheni: quòd prædones essent, & primò tubas inuenerint. Hesych.
ληίστωρ, ληῖτις, ληῖτις, ληῖτον, &c. in Λεία.
ληιτοεργός, cum d. 503
ΛΗΚΕΩ 963
ληκητρία, ληκτὸς, in Λήγω 961
ληκυθίζω, ληκύθιον, ληκυθισμὸς, ληκυθιστής, in Λήκυθος.
ληκυθοποιός 1351
ληκυθοπώλης 1410
ΛΗΚΥΘΟΣ 964
ΛΗΜΑ, cum d. ibid.
λημαλέος, λημητίας, in Λῆμα.
λῆμμα cum d. in Λαμβάνω 916
ΛΗΜΗ 964
ΛΗΜΝΙΣΚΟΣ 965
ΛΗΝΟΣ, & ληνὸς, cum d. ibid.
ληξίαρχος, cum d. in c. 201
ληξιπύρετος, in com. ex πυρετὸς 1406
λῆξις, in Λαγχάνω 912. & in Λήγω 961
ληπτὸς & in Λαμβάνω 916
ληραίνω, ληρέω, cum d. in Λῆρος.
ΛΗΡΟΣ, cum d. 965
λήσμων, cum d. in Λήθω.
Λῆσος, stella splendida in spina scorpionis Hesyc.
λῃστέαρχος & λῃστάρχης 201
ληστής, cum d. in Λεία 950
ληστοκτόνος in c. ex Κτείνω 884
ληστρικὸς, ληστρικὸς, cum d. & ληστρὶς in ληστής.
λῆψις in Λαμβάνω 916
¶ ΛΙΑΖΩ, cum d. 965
λιάμαθος in ἄμαθος 1001. At λιάμαθος, admodum arenosus. Hesych. Comp. ex λίαν & ἄμαθος.
ΛΙΑΝ 966
λίασμα, in Λιάζω.
λιβάδιον & λιβάζω, in λίβω.
λιβανικὸς, λιβανίζω, in Λίβανος.
λιβανόμαντις in c. 1008
λιβανοπώλης 1410
ΛΙΒΑΝΟΣ, cum d. 966
λιβανωτοπώλης, cum d. 1410
λιβανοφόρος, λιβανωτὸς, in λίβω.
λιβόνοτος, in c. ex Νότος 1113
λίβος, in λίβω.
λιβρὸς cum λιβερός.
λίβας & λιβάζω in Λείβω 950
λίβω, in Λείβω ibid.
λίγα, λιγαίνω, in λιγύς.
ΛΙΓΓΩ 966
ΛΙΓΔΗΝ ibid.
ΛΙΓΔΟΣ ibid.
Λίγνα, Poll. ea esse dicit quæ sunt à parte interiore vestis.
ΛΙΓΝΥΣ, cum d. 966
ΛΙΓΝΩΤΟΣ ibid.
λιγυηχὴς, in comp. ex Ἦχος 614
λιγύθροος, in c. ex Θρέω 647
λιγύμελπος in com. ex Μέλπω 1030
λιγύμυθος, in c. 1071
λιγυώδυνος, in c. 1073
λιγυπνοίας in comp. ex sine præp 1345
λιγύπνοος, in c. ex πνοή. ibid.
λιγυρεῖον, & λιγυρὸς, in Λιγύς.
λιγυρίζω in λιγύς.
λιγυρόθροος cum λιγύθροος.
λιγυσύπνοος, in comp. ex πνοή 1345
λιγυρὸς, cum d. λιγὺς, in Λίγξω. At ΛΙΓΥΣ 966
λιγυστικὸς ibid.
λιγύφθογγος, in c. ex φθόγγος 1743
λιγύφωνος 1784
λίζω in Λίαν.
λίθαξ in Λίθος.
λιθάργυρος, in c. ex Ἄργυρος 184
λιθάριον, λίθειος, λιθίδιον, & λίθινος, in Λίθος 962
λιθήσιος, Apollo dicitur, ὁ ἐν τῇ Μαλέᾳ λίθῳ προσιδρυμένος. Suid.
λιθιακὸς, λιθιάω cum d. λιθίδιον, λιθίζω, λιθίον, cum d. λιθὸς in Λίθος.
λιθόβλητος, in c. in Βλητός 252
λιθοβόλος, cum d. 252
λιθογλυφὴς, λιθογλύφος, in com. ex γλύφω 324
λιθοδένδρον in c. ex Δένδρον 372
λιθοδέρκης, in c. ex Δέρκω 376
λιθόδερμος, in c. ex Δέρμα 374
λιθοδόμος, in c. ex Δομή 371
λιθοθλασία, in c. ex Θλάω 640
λιθοκάρδιος, in c. 746
λιθοκέφαλος, in c. ex Κεφαλή, sine pr. 799
λιθοκόλλος, cum d. in c. 825
λιθοκόπος, cum d. in com. ex κοπίω 844
λιθολευστέω, cum d. in comp. ex Λᾶας 910
λιθολόγος, cum d. in comp. sine pr. 395
λιθοξόος, cum d. in c. habentibus ξο 1122
λιθοποιός 1358
λιθόρρινος, in c. ex Ῥινός 1433
ΛΙΘΟΣ, cum d. 967
λιθοσπάς, seu λιθοσπάδος, in comp. ex

σι© 1453
λιθοσπέρματον, in c. ex σπέρμα 1505
λιθόσπαρτος, in c. ex σπαρτός 1539
λιθοτόμος, cum d. 1606
λιθοτραχύνω, in c. fine pr. 1671
λιθουλκοί, & λιθουλκέω in c. ex ἑλκή 477
λιθουργός, cum d. 503
λιθόω, λιθώδης, λίθωσις, in Λίθος.
ΛΙΚΙ'ΓΞ 967
ΛΙΚΜΟ'Σ, cum d. ibid.
λίκνον 968
λικνοστεφής, vanno redimitus: λικνοστεφέω, vanno sum redimitus. Hesych.
λικνοφόρος, qui λίκνον fert. Dem. in Æsch.
λικνοφορία, λίκνον gesto. Athen. lib. 11.
λικνοειδής, vanno similis: sordidus. Suid.
λιμενίτης, in Λιμήν 960
ΛΙΛΑΙ'ΟΜΑΙ 968
λιμαγχέω, in c. ex Ἄγχω 28
λιμαίνω, in Λιμός.
λιμβός, tenebrosus, obscurus, epitheton noctis: quasi λιμβηρός, παρὰ τὸ λείβειν, διὰ τὸ ἐνδροσον τῆς νυκτός. Etym.
λιμόψυχος, cum d. 201
λιμόπολις 557
λιμφίζω, λιμφίτης, λιμβίον, in Λιμώ.
λιμνίσκιον, paruus portus. Synes.
λιμενορμίτης, in c. 1197
λιμενοσκόπος, in c. ex σκοπός 1476
λιμενοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 1770
ΛΙ'ΜΗΝ cum d. 968
λιμηρός ibid. & in Λιμός.
ΛΙ'ΜΝΗ, cum d. 968
λιμνοθάλαττα, in c. 617
λιμνόομαι, in Λίμνη.
λιμνόσπορος, in c. ex Ὄσπριον 1214
λιμνουργός 503
λιμνοφυής 1779
λιμνοχαρής, in c. fine præp. 1789
λιμοκίμβιξ in c. ex Κίμβιξ 790
λιμοκτόνος, cum d. in com. ex ἔκτεινα. 884
ΛΙΜΟ'Σ, cum d. 968
λιμόψωρος, in c. 1847
λιμπάνω in Λείπω 953
λίμφος, sycophanta, delator rerum contra leges admissarum. Hesych.
λιμφάζειν, dicere, fallere: idem.
λιμώδης, λιμώττω. in Λιμός.
λινάριον, λίνεος, λίνον, in Λίνον.
λινεύς, mugil piscis. Hesych.
λινίσκος, in Λίνον.
λινοδέσμιος, in c. ex δεσμός 385
λινόδετος, in c. ex tertia pers. præt. ibid
λινόδρυς, in c. ex Δρῦς 425
λινοθώρηξ, in c. ex Θώραξ 664
λινόκλωστος, in c. ex Κλώζω 811
λινόκροκος, ex lino textus, & croceo colore imbutus: vt λινόκροκον φᾶρος. Eurip. in Hec. Comp. ex λίνον & κρόκος, vel κρόκας.
ΛΙ'ΝΟΝ 969
λινοπλόκος, in compos. ex πέπλοχα 1328
λινοπλυνάς, & λινοπλυνής, in c. fine præp. 1341
λινόπτερος 1269
λινόπτερος, in c. fine pr. 1393
λινόπτης, cum d. in c. fine pr. 1178
λινόσαρκος, in c. 1446
λινοστασία, in c. ex στάσις 708
λινοστατέω, in c. ex στατός 709
λινοστολία, in c. fine pr. 1523
λινουργός 503
λινόω, cum d. in Λίνον.
λιοδελφίς, exp. παντελεῖ ὀλέθρῳ. Hesych.
λιπαρώτερον, eidem est lapis læuis.
λίπα, λιπαίνω, in Λίπος.
λιπαρόχρωτος Θασίων, in c. 143
ΛΙΠΑΡΗ'Σ, cum d. 969
λιπαρόγαιος, in c. ex Γαῖα 296
λιπαρόζωνος, in c. ex ζώνη 588
λιπαροκρήδεμνος, in c. ex Κρήδεμνον 868
λιπαρός, cum d. in Λίπος 969
λιπαρῶς, in λιπαρός, & in Λιπαρής.
λιπεσάνωρ 1828
λιπαρία 1181
λίπασμα, & λιπασμός, in λιπαίνω.
λιπαυγής, in c. ex Αὐγή 216
λιπάω, in Λίπος.
λιποετής, in c. ex Ἔτος 518
λιποθυμία, in c. ex θυμός 157
λιπήμερος, in c. ex Ἡμέρα 605
λιπηρής, in λιπαίνω.
λιπόβιος, in c. ex Βίος 265
λιποβλέφαρος, in com. ex Βλέφαρον. 270
λιπόγυιος, in c. ex Γυῖον 344
λιπόδερμος, in c. ex δέρμα 374
λιπόζυγος, in c. ex ζυγός 581
λιπομήτωρ, in c. ex Μήτηρ 1050
λιπόπονηρος, in c. ex πονηρός 1286
λιπόρρινος, in c. ex Ῥινός 1433
ΛΙ'ΠΟΣ 969
λιποσαρκής, λιπόσαρκος, in λιπόσαρκος 1446
λιπόσκιος, in c. 1484
λιποστέφανος, in c. fine pr. 1530
λιποστρατία, λιποστράτιον, in λειποστράτιον.
λιποταξίον, in λειποταξία.
λιποτεχνής, in c. 649
λιποφεγγής, in c. ex Φέγγος 1721
λιποψυχία, in compos. ex ψυχή. 1743
λιποψυχέω, in λειποψυχία.
ΛΙ'ΠΤΩ 970
λιπώδης, in Λίπος.
λίρινος λίριον, in Λείριον 955
ΛΙ'ΡΟΣ 970
λιρόφθαλμος, in com. ex ὀφθαλμός. 1185
ΛΙ'Σ 970
λισγάριον, ligo: schol. Theocr.
λισπόπυγος, in c. ex Πυγή 1398
ΛΙ'ΣΠΗ, cum d. 970
ΛΙ'ΣΣΟΜΑΙ ibid.
ΛΙΣΣΟ'Σ, cum d. 971
ΛΙ'ΣΤΡΟΝ, cum d. ibid.
λιτάζομαι, supplico, precor. Hesych.
λιτανεύω, cum d. in Λίσσομαι.
λίταργος, cum d. in c. ex ἀργός velox
λιτή, λιτήσιος, in Λίσσομαι.
λιτόβορος, in c. ex Βορά 275
λιτοδίαιτος, in c. ex Δίαιτα, vitæ genus 394
λίτομαι, in Λίσσομαι.
ΛΙΤΟ'Σ, cum d. 971
ΛΙ'ΤΡΑ ibid.
λιτρονόμος, dicitur ἀργυραμοιβός, ἀπὸ τοῦ Σικελικοῦ νομίσματος, quod λίτρα vocatur. Hesych.
λιφερτιῶντες, Hesy. sunt in arboroso loco amicè degentes.
λιχάζω, in Λιχανός.
ΛΙΧΑΝΟ'Σ 972
λιχάς ibid.
λιχμάζω, λιχμάω, λιχμάζω, λιχμήρης, in Λείχω 955
λίχνος, cum d. in Λιχανός.
λιχνεία, in λίχνος.
λίχνος in λίχνος.
λίψ, vide λίβω, in Λείβω 951
λιωργός 503
¶ ΛΟΒΟ'Σ, cum d. 972
λογαριάζω, cum d. in λόγος ratio. 945
λογάριον, in λόγος verbum.
λογάς, cum d. in Λέγω, colligo.
λογάω, in λόγος verbum.
λόγγη, sepulchrum, bustum. Hesych.
λογγάζω, tergo, mergo: idem.
λογγάσιον, ὅ lapis in portu pertusus, in eum finem, vt per eius foramen traiecto fune puppis religari queat. Hesych.
λογεῖον, in λόγος, verbum.
λογέμπορος, in dec. 1268
λογεύω, in Λέγω, colligo. 933
λογίατρος, in c. ex ἰατρός 667
λογικός, in λόγος, verbum 939
λογίζομαι, cum d. in λόγος, ratio.
λογιστήριον, in λόγος, verbum 939
λογικός, cum d. in λόγος ratio 945
λόγιος ibid.
λογογράφος, cum d. 340
λογοδαίδαλος, in comp. ex Δαίδαλος 348
λογοδειπνία, in c. ex Δεῖπνον 368
λογοθηρία, in c. ex Θήρα 392
λογοδιάρροια 1418
λογοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 393
λογοθέτης, rationum perscriptor, rationalis. Cyrill.
λογοθετῶ, rationem reposco, ratiocinor, computo. Photius.
λογοθήρας, in c. ex Θήρα 637
λογολέσχης, cum d. 559
λογομαχέω 993
λογομάχεω, cum d. 1013
λογομύθιον, in c. ex Μῦθος, fabula 1074
λογοποιός, cum d. 1351
λογοπράκτης, in comp. ex πράσσω. 1292
λόγος, cum d. 938
λογοτέχνης, apud philosophos dicitur τὸ ἐξ ἀμφοτέρων συνθετόν. Suid.
λόγχη, cum d. in Λαγχάνω 912
λογχήρης lanceatus. Eurip.
λογχοποιός 1352
λογχοφόρος 1736
λοιβή, in Λείβω.
λοιός, in Λίαν.
λοιβή, cum d. in Λείβω 950
ΛΟΙΓΟ'Σ, cum d. 972
ΛΟΙΔΟΡΟ'Σ, cum d. 973
ΛΟΙΜΟ'Σ, cum d. ibid.
λοιπάδες, λοιπάζεσθαι, λοιπός, in Λείπω 953
ΛΟΙΣΘΙΟ'Σ, cum d. 973
λόκαλος, ciconia auis. Aristot. hist. an. l. 2.
ΛΟΞΟ'Σ, cum d. 973
λοξόβαμον, in c. in βαίνω 235
λοξοβάτης, in c. in βαίνω ibid.
λοξοπολέω 1360
λοξοπορέω 1269
λοξότης, in Λοξός.
λοξοτράχηλος, in com. ex τράχηλος 1665
λοπάδιον, cum λοπάς.
λοπός, &c. in Λέπω 957
ΛΟΡΔΟ'Σ, cum d. 974
ΛΟΥΣΣΟΝ ibid.
λουτήρ, cum d. λουτρόν, λουτρόν & λουτρεύω, in Λούω.
λουτροχόος, in c. in χέω 1808
ΛΟΥ'Ω cum d. 974
λόφαλος, λοφαμίσκος, λοφάω, λοφεῖον, λοφιάω, in Λόφος.
λοφία, λοφίζω, λοφιά, λοφιάω, λοφίας, λοφόεις, in Λόφος.
λοφοπωλέω 1410
ΛΟ'ΦΟΣ 975
λοφουργός in com. ex Οὐρά 1219
λόφουρος, in Λόφος.
λόχευσις ibid.
λοφωτός, crista insignis. Hesych.
λοχαγός, cum d. 42
λοχαγωγός, in c. ex ἀγωγή 39
ΛΟ'ΧΟΣ, cum d. 976
λοχός, cum d. ibid.
λυαῖος, in Λύω
λυγαῖος, in Λύγη.
λυγίζω, λυγίζω, in Λύζω.
ΛΥ'ΓΔΟΣ, cum d. 978
ΛΥ'ΓΗ, cum d. ibid.
λυγκούριον in c. fine pr. 1221
ΛΥΓΞ, cum d. 978. vide & λύγξ in Λύζω.
λυγόδεσμος in comp. ex δεσμός 385
λυγμός, in Λύζω.
ΛΥΓΟ'Σ, cum d. 973
λυγρόν, λυγρώδης, in Λυγρός.
ΛΥΓΡΟ'Σ, cum d. 978
ΛΥΔΟ'Σ, cum d. ibid.
ΛΥ'ΖΩ, cum d. 979
ΛΥ'ΘΡΟΝ, cum d. ibid.
ΛΥΚΑ'ΒΑΣ ibid.
λύκαινα, λύκαινα, λυκαινίς, in Λύκος.
λυκάνθρωπος, & λυκανθρωπία 162
λυκαυγής, in c. ex Αὐγή 216
λυκεία, λύκειος, λυκεῖον Λύκιε.
λυκηδόν, λυκηθμός, λυκιδεύς, λύκειον in Λύκος.
λυκίσκος in Λύκος.
λυκίσκος, Hesyc. est trochlea quæ non habet suculam, sed tantum foramen.
λυκοβάτας in c. in βάτος 236
λυκόβρωτος, in c. fine pr. 292
λυκόδοντες in c. 1132
λυκοθαρσής, in c. ex Θάρσος 622
λυκοκτόνος, cum d. in comp. ex ἔκτεινα 884
λυκόπους 1372
λυκοραίστης, in comp. ex Ῥαίω 1415
ΛΥ'ΚΟΣ 579
λυκοσπάδες in c. 1490
λυκοφιλία, cum d. in c. 1740
λυκόφρων 1763
λυκόφως in comp. ex φῶς 1715
λυκόχρως 1825
λυχνίον, λυκώδης, in Λύκος
ΛΥ'ΜΑ, cum d. 979
ΛΥ'ΜΗ, cum d. 979. & 980
ΛΥ'ΠΗ, cum d. 980
λυπρόγειος, in c. ex Γῆ ibid.
λυπρός, cum d. in Λύπη. 295
ΛΥ'ΡΑ
λυραοιδός, idem quod λυρῳδός. 581
λυρίζω, λυρικός, λυριστής, in Λύρα.
λυρογηθής, in comp. ex Γηθέω 515
λυρόεις, in Λύρα.
λυρόθρονος,
λυροθελγής, in comp. ex Θέλγω 503
λυροκτύπος, in c. fine pr. 625
λυροκτύπος, cum d. in comp. ex κτύπος 885 1682
λυροποιός, cum d.
λυροφοίνιξ, species quædam citharæ. Athen. l. 4.
λυρῳδός, cum d.
λυσιτελεῖ in c. ex Ἀγέω 55
λυσίγαμος, in c. ex Γάμος 305
λυσίγυιος, in c. ex Γυῖον 299
λυσίδικος 344
λυσίδηλος, in comp. ex Ἔδηλος 424
λυσίζωνος, λυσίζωνος, in com. ex ζώνη. 588 443
λυσιμάχιον 1013
λυσιμελής, in comp. ex Μέλος, membrum 1019
λυσιμέριμνος 1035
λύσιμος, in Λύω.
λυσίπονος, in c. 1106
λύσις, in Λύω.
λυσίπονος, in c. fine pr. 1185
λύσις, in Λύω.
λυσιτελής, cum d. in c. ex Τέλος, vectigal 1620
λυσίφρων 1763
ΛΥΣΣΑ, cum d. 981
λυσσόδηκτος, in comp. ex præt. pass. 354
λυτήρ, λυτικός, λύτρον, cum d. λύτρον, in Λύω.
λυχνεύς, in Λύχνος.
λυχνάπτρια cum d. in c. ex Ἅπτω, accendo 179
λυχνεῖον, λυχνέω, λυχνία, λυχνίδιον, λυχνίτης, &c. in Λύχνος.
λυχνοβόρος, in c. ex Βορά 275
λυχνογραφία, in c. desinentibus in γραφία 724
λυχνοκαυτία, in c. ex præt. pass. ibid.
λυχνοποιός 1352
ΛΥ'ΧΝΟΣ 982
λυχνοῦχος 557
λύω, in Λύω.
ΛΥ'Ω 982
ΛΩ' 586
ΛΩ'ΒΗ, cum d. ibid.
λωΐστος, λωΐτερος, λωΐων, in Λῶ.
ΛΩ'ΜΑ 987
ΛΩΤΟ'Σ ibid.
λῶστος, & λῷστος, in Λῷον. 958
λώπιον, in Λέπω ibid.
λωποδυσία, λωποδύτης, cum d. in c. ex Δύω, induo 410
ΛΩΤΟ'Σ, cum d. 987
λωτοτρόφος 1660
ΛΩΦΑ'Ω, cum d. 988

M

¶ ΜΑ' ibid.
ΜΑΓΗ'Σ, cum d. ibid.
ΜΑ'ΓΓΑΝΟΝ, cum d. ibid.
μαγγανεία cum d. in Μάγος.
ΜΑ'ΓΕΙΡΟΣ, cum d. ibid.
μαγεύς in Μάσσω, pinso.
μαγικός, in Μάγος.
μαγίς, & μάγμα, in Μάσσω, pinso.
ΜΑ'ΓΝΗΣ 989
ΜΑ'ΓΟΣ ibid.
μαγοφονία magorum cædes eorum qui Persidis regnum inuaserant. Herodot. l. 3.
μαγῳδός, histrionum genus de quo Athen. lib. 14. Ibidem est μαγῳδία
ΜΑΓΥ'ΔΑΡΙΣ 989
μαδαρός, μαδάω, &c. in Μαδάω.
μαδιγένειος, in comp. ex γένειον, barba 312
ΜΑΔΟ'Σ, cum d. 989
μάδυες, dici traduntur quasi μαλάχαι, & eadem esse quæ κοκκυμηλέα a Seleucis in γλώσσαις, apud Athen. & Eust.
ΜΑ'ΖΑ 989. & 990
μαζαγρέτας, qui ob mazam flet. Hesych.
μάζω μάζεσθαι μάζειν. μαζίσκη, in Μάζα.
ΜΑΖΟ'Σ 990
μαθαλίδες, apud Athen. lib. 11. esse dicitur genus poculi vel mensuræ.
μαθηματικός μαθητής, cum d. in Μανθάνω.
ΜΑΙ'Α 990. & 991
ΜΑΙ'ΑΝΔΡΟΣ, cum d. 991
μαιμάω cum d. in Μάω.
μαίομαι, cum d. in Μάω, cupio. 1015
μαιμάσσω, n Μάω, quæro ibid.
ΜΑΙ'ΝΟΜΑΙ, cum d. 991. & 992
μαινίς, piscis species. Suid.
μαίομαι in Μάω cupio 1015
μαίομαι, n Μάω, quæro ibid.
ΜΑ'ΚΑΡ, cum d. 994
μακεδνός, in Μῆκος 1043
μακελλάριος, ex Κέλλα 765
ΜΑ'ΚΕΡ 994
μακρόβιος, in c. ex κρέας 748
μακροβιώτατος, qui longissime vivunt. Xenoph. in Cyrop.
ΜΑΚΚΟΑ'Ω 994
μακρός in Μῆκος 1043
μακραίων, in c. ex Αἰών 90
μακραύχην, in c. ex Αὐχήν 213
μακρήγορος 532
μακρόβιος 17
μακρόβιος, cum d. in c. ex Βίος. 105
μακρόβολος, in c. ex Βάλλω 294
μακρογένειος, in c. ex γένειον 312
μακροδάκτυλος, in c. ex Δάκτυλος 555
μακροέπεια 1666
μακρόθεν in Μακρός.
μακρόθυμος, cum d. in c. ex Θυμός, animus 657
μακροκατάληκτος, in καταλήγω. 961
μακρόκαυλος, in composit. ex Καυλός. 757
μακροκέφαλος, in composit. ex Κεφαλή. 769
μακροκέρκος, in c. ex Κίρκος 776
μακροκνήμος, in c. fine præpos. 782
μακρόκωλος, cum d. in c. ex Κῶλον, membrum 905
μακρολογία, in c. ex Λόγος 972
μακρολόγος, cum d. 942
μακρονόσος, in c. ex Νόσος 1111
μακροπαράληκτος, in παραλήγω 961
μακροπαρεία, in παρειά 1164
μακρόπνοος, in c. ex πνοή 1345
μακρόπτερος, in c. fine pr. 1393
μακρόπους, in c. 1358
μακρός in c. 1402
μακρόρριζος 1408
μακροσκελής, cum d. 1412
μακρός in Μῆκος 1043
μακροσκελής, in c. Σκέλος 1472
μακρόστιχος, in comp. ex Στίχος. 1520
μακρότης in μακρός.
μακροτόμος, cum d. 1606
μακροτράχηλος, in c. 1649
μακροφυής 1779
μακροφλυαρίτης, ὁ, ὁ, prolixus nugator.
μακρόφυλλος 1772
μακρόχειρ 1802
μακρόχρονος, in c. 1829
μακρυνέω μακρεῖν, μάκρωσις, in μακρός.
μάκτρα, & μάκτρα, in Μάσσω, pinso.
μάκος, in Μῆκος 1044
ΜΑ'ΛΑ 994
μάλαγμα in Μαλάσσω.
μαλακίας 1372
μαλακία, μαλακίας, μαλακίζω, μαλακίζω, μαλάκιον, in Μαλάσσω.
μαλακόγαιος, in c. ex Γαῖα 296
μαλακογνώμων 322
μαλακόδερμος in composit. ex Δέρμα 374
μαλακοκράνιος, in comp. ex κρανίον 748
μαλακοπύρην, in com. ex Πυρήν. 1407
μαλακός, in Μαλάσσω.
μαλακόσαρκος, in c. 1446
μαλακόστρακος, in c. ab Ὄστρακον. 1213
μαλακότης, in μαλακός.
μαλακοτέχνης in c. 649
μαλακόφλοιος, in c. 1753
μαλακόψυχος, in c. 1844
μαλακτήρ, μαλακτικός, μαλακτής, μαλακώω, cum d. μαλακῶς, μάλαξις, in Μαλάσσω,
ΜΑΛΑ'ΣΣΩ 995
μαλάχη ibid.
μαλερός, in Μαλός.
ΜΑ'ΛΗ 997
μάλθα, in Μαλάσσω.
μαλθακίνεια, in c. 537
μαλθακός, tener, mollis. Hesych.
μαλθακίζω μαλθακός, μαλθακίω, in Μαλάσσω.
μαλθακόφωνος 1784
μαλθακώδης, μάλθαξις, μαλθάσσω, μάλθη, μαλθόω, in Μαλάσσω.
ΜΑ'ΛΙΣ cum d. 997
μάλιστα, in Μάλα.
ΜΑ'ΛΚΗ, cum d. ibid.
μᾶλλον, in Μάλα.
ΜΑΛΛΟ'Σ, cum d. ibid.
μαλλοπάρηος, in c. 1241
μαλάβαθρον, seu μαλάβαθρον malobathrum: folium quod Indicæ gignunt paludes in ea regione quæ Malauer dicitur: & vernacula Indorum lingua bathrum dicitur: de quo Diosc. & Plin.
μαλλοπάρηος, cum μαλλοπάρηος.
ΜΑΛΟ'Σ 997
μάλουρος & μαλουρίς, albam caudam habens. Hesych.
ΜΑΜΜΗΡΑ' 997
ΜΑ'ΜΜΑ ibid.
ΜΑΜΜΑ'Ν ibid.
μαμμία, & μαμμίον, in Μάμμα.
μαμμόθρεπτος, in composit. ex θρεπτός 1659
μᾶν Doricè pro μήν.
μανάκιον, in Μάνος.
ΜΑΝΔΑ'ΚΗ, cum d. 997
ΜΑΝΔΡΑΓΟ'Ν 998
ΜΑ'ΝΔΡΑ, cum d. ibid.
ΜΑΝΔΡΑΓΟ'ΡΑΣ, cum d. ib.
μανία, in Μαίνομαι.
ΜΑΝΘΑ'ΝΩ 998
μανία, in Μαίνομαι.
μανιώδης, in Μάνος.
μανιάς, μανικός, cum d. in Μαίνομαι.
μανιόκηπος in c. ex Κῆπος 784
μανιώδης in Μαίνομαι.
ΜΑ'ΝΝΑ 990
ΜΑ'ΝΝΟΣ ibid.
ΜΑΝΟ'Σ, cum d. 1000
μανόσπορος, cum d. in c. ex σπόρος. 1505
μανόστημος, qui laxo seu raro est stamine. Hesych.
μανότης, in Μανός.
μανόφυλλος
μανόω cum d. in Μανός,
μαντεύω, cum d. 1000
μαντικός, cum d. ibid.
μαντιπόλος 1360
ΜΑ'ΝΤΙΣ, cum d. 1000
μαντόσυνος, diuino instinctu profectus, diuinus: vt κελεύσματα μαντόσυνα. Eurip. in Androm.
μαντοσύνη μαντώδης, in Μάντις.
ΜΑ'ΡΑΙΔΟΣ 1001
ΜΑΡΑ'ΓΝΑΝ ibid.
ΜΑ'ΡΑΘΡΟΝ 1002
ΜΑΡΑΙ'ΝΩ, cum d. ibid.
μαραίνω 1372
μάραγνα in Μαραίνω.
μαραυγέω, in c. ex Αὐγή 216
ΜΑΡΓΑ'ΡΟΝ, cum d. 1002
ΜΑ'ΡΓΟΣ cum d. ibid. & columna sequenti.
ΜΑ'ΡΗ 1003
ΜΑΡΙΑΔΥΝΟΙ' ibid.
ΜΑΡΙ'ΛΑ, cum d. ibid.
μαρικοπότης, in c. fine pr. 1312
ΜΑ'ΡΙΣ 1005
ΜΑΡΜΑΙ'ΡΩ, cum d. ibid.
ΜΑ'ΡΝΑΜΑΙ 1004
ΜΑ'ΡΠΤΩ ibid.
ΜΑ'ΡΣΥΠΟΣ cum d. ibid.
ΜΑ'ΡΤΥΡ, cum d. ibid. & 1005
ΜΑΣΑ'ΟΜΑΙ, cum d. 1006
ΜΑ'ΣΘΛΗ ibid.
μασθός, in Μαζός 990
ΜΑ'ΣΠΕΤΑ 1006
μαστίομαι, cum der. in Μαστίομαι.
ΜΑ'ΣΣΩ 1000
μάσσωνιμακρός 1044
μαστάζω, μάσταξ, in Μαστίομαι.
μασταρύζω, in μαζός 990
ΜΑΣΤΕΥ'Ω, cum d. 1008
μαστιγόω, μαστιγίας, μαστιγιάω, μάστιγμα. n Μάστιξ.
ΜΑ'ΣΤΙΞ, cum d. 1008
ΜΑΣΤΙ'ΧΗ, cum d. ibid.
μαστίω, in Μάστιξ.
μαστοειδής, mammæ similis. Aristot.
μαστός, in Μαζός 990
ΜΑΣΤΡΟΠΟ'Σ, cum d. 1009
μαστρός & μάστωρ, in Μαστεύω.
ΜΑΣΧΑ'ΛΗ, cum d. 1009
ματαΐζω, in Μάτη.
ματαιολόγος, cum d. 942
ματαιολοιχός, in composit. ex λέλοιχα. 956
ματαιοπονέω, ματαιοπονία, in c. fine pr. 1283
μάταιος in Μάτην.
ματαιόσπουδος, cum d. in c. ex σπουδή 1509
ματαιοτεχνος, cum d. in c. fine pr. 1615
ματαιότης, in μάταιος.
ματαιόφρων, cum d. 1763
ματαιόσμος, ματάω, in Μάτην.
ματεύω, in Μαστεύω.
ΜΑ'ΤΗΝ 1009
ματία 1010
ματιολοιχός, cum ματαιολοιχός.
μάτις, cum μαστεύω.
ΜΑΤΡΥ'ΛΛΗ, cum d. 1010
μάττομαι in Μάσσω, pinso.
ματτύα, cum d. ibid.
μαυλίας, cum d. in c. 218
μαυρόω, & μαυρός, in Ἀμαυρός. 136
μάχαιρα, cum d. in Μάχομαι.
μαχαιρομαχέω 1013
μαχαιροποιός 1352
μαχαιροπώλης, cum d. 1410
μαχαιροφόρος 1736
μαχέσθαι, μαχήμων, μαχητός, μάχης cum d. in Μάχομαι.
ΜΑ'ΧΛΟΣ, cum d. 1010
ΜΑ'ΧΟΜΑΙ, cum d. 1010 & 1011
ΜΑ'Ψ, cum d. 1014
μαψαύραι in c. ex Αὔρα 210
μαψιλάκας, in c. ex Λακέω 964
μαψίλογος 942
μαψίφρων 1784
μαψυλάκτος, in c. 1692
μάψωτος in Μάψ.
ΜΑ'Ω, cum d. 1014
μεγαδίκος, in ἄδικος 405
μεγαθαρσής, in comp. ex Θάρσος. 622
μεγάθεις, μέγαθος in μέγεθος.
μεγάθυμος, in μεγαλόθυμος.
ΜΕΓΑΙ'ΡΩ, cum d. 1015
μεγακήτης, in c. ex Κῆτος 787
μεγαλαδικητικός, in μεγάδικος.
μεγαλαλκής, in c. ex Ἀλκή 118
μεγαλάμφοδος, in ἄμφοδος. 1128
μεγαλανδρος 156
μεγαλάρτος, cum d. in comp. ex Ἄρτος 196
μεγάλαυχος, cum d. in c. ex Αὐχέω 222
μεγαλεῖος, cum d. in Μέγας.
μεγαλέμπορος, in dec. 1269
μεγαλεπίβολος, in ἐπιβάλλω. 245
μεγαληγορέω cum d.
μεγαλήτωρ, cum μεγάτωρ 156
μεγαλήτωρ, in c. ex Ἦτορ 612
μεγαλίζω, in μέγας.
μεγαλόβωλος, in comp. ex Βῶλος. 294
μεγαλογνώμων, cum d. 322
μεγαλογραφία 340
μεγαλόδοξος, in c. 1132
μεγαλοδωρέω, cum d. in c. ex Δῶρον 427
μεγαλόδωρος, cum d. in c. ex Δῶρον. 431
μεγαλόθυμος 657
μεγάλοιτος, in c. ex Οἶτος 1148
μεγαλόκαρπος 752
μεγαλόκαυλος, in comp. ex Καυλός. 757
μεγαλοκέφαλος, in c. fine præpos. 779
μεγαλοκίνδυνος, in c. ex Κίνδυνος. 791
μεγαλοκοίλιος, in comp. ex Κοιλία. 817
μεγαλοκύμων, in comp. ex Κῦμα. 894
μεγαλόκωλος, in comp. ex Κῶλον. 905
μεγαλόμαθος, in comp. ex μαθός. 990
μεγαλομερής, cum d. in comp. ex μέρος 1021
μεγαλομήτηρ, in c. ex Μήτηρ 1050
μεγαλομυκήτης 1075
μεγαλομόθος in c. 1058
μεγαλόνοος, cum d. 1109
μεγαλόπλουτος, μεγαλόπλουτος, in c. ex Πλοῦτος 1340
μεγαλόπολις, cum d. in c. 1362
μεγαλοπόνηρος, in comp. ex πονηρός. 1286
μεγαλόπους 1372
μεγαλοπρεπής, cum d. in comp. ex πρέπω 1377
μεγαλοπρεπής, cum d. in c. 1380
μεγαλόρρημων, cum d. in c. fine pr. 1427
μεγαλοσθενής, in compos. ex Σθένος. 1460
μεγαλόσπλαγχνος, in c. ex Σπλάγχνον 1518
μεγαλόστοχος, in c. 1516
μεγαλόσχημων, in compos. ex σχῆμα 559
μεγαλόσωμος, in c. 1574
μεγαλότεχνος, in comp. fine præpo. 1615
μεγαλότιμος 1640
μεγαλότολμος, in comp. ex Τόλμα 1644
μεγαλουργός, cum d. 503
μεγαλόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμός 1185
μεγαλόφλεβος, in comp. ex Φλέψ. 1751
μεγαλόφρων, cum d. 1784
μεγαλοφυής, cum d. 1779
μεγαλόφυλλος 1772
μεγαλόφωνος, cum d. 1784
μεγαλόψυχος, cum d. in c. 1844
μεγαλύνω, in Μέγας.
μεγάλως, μεγαλωστί, in Μέγας.
μεγάνωρ in c. ex ἀνήρ 156
μέγαρον, in Μέγας.
μέγαρτις, μεγαρτός, in Μεγαίρω 1015
ΜΕ'ΓΑΣ, cum d. ibid.
μεγασθενής, in c. ex Σθένος 1460
μεγάσυρος, vuæ species in Cnido. Hesych.
μεγαυχής, in com. ex Αὐχέω 222
μεγάφρων in μεγαλόφρων.
μέγεθος, in Μέγας.
μεγεθουργία 503
μεγεθύνω, cum μέγεθος.
μεγήρατος, in c. ex ἐρατός 497
μεγιστάν, μέγιστος, in Μέγας.
μεδέω, μεδέων, in Μέδω.
ΜΕ'ΔΙΜΝΟΣ, cum d. 1016
ΜΕ'ΔΩ cum d. 1017
μέζεα in Μέσος 1036
μεθαρμόζω, in comp. ex ἁρμόζω. 205
μεθάλλομαι, in c. ex Ἅλλομαι 126
μεθεκτικός, μεθεκτός, in μετέχω 551
μεθέλκω, in c. ex Ἕλκω 447
μέθεξις in μετέχω 551
μεθεορτάζειν c. ex Ἑορτή 486
μεθέπω in c. ex Ἕπω 491
μεθερμηνεύω, in comp. ex Ἑρμηνεύς. 518
μέθη, in Μέθυ.
μεθήκω, in c. ex Ἥκω 599
μεθηλικιῶομαι, cum d. in c. 601
μεθημερινός, in com. ex Ἡμέρα 605

μεθήμων, cum d. in μεθίημι
μέθημι 536
μεθήμων, cum d. 702
μέθησις, cum d. 1130
μεθημερία, in c. 1158
μεθορίζω, μεθόριος, in c. ab Ὅρος 1202
μεθορμίζω, in c. ibid.
ΜΕΘΥ 1017
μεθυμένος, in Μέθυ.
μεθυπλήξ 1333
μεθυποδύομαι, in ὑποδύω 430
μεθύσκω, cum d. 1017
μεθυσοκότταβος, in c. ex Κότταβος. 855
μέθυσος, μεθυστικός, in Μέθυ.
μεθυτρόφος 1660
μεθύω in Μέθυ.
μειαγωγός 40
ΜΕΙΔΑ'Ω, cum d. 1017
μείζων, cum d. in Μέγας.
ΜΕΙΛΙΣΣΩ, cum d. 1018
μειλιχόγηρυς, blandam vocem habens. Tyrtæus de virtute bellica.
μειλιχόμυθος, in c. 1051
μειλίχιος in Μειλίσσω.
μειονεξία, & μειονεκτέω, cum d. in c. ex ἔξω 555
μειόνως, in Μείων.
μείουρος, cum d. in comp. ex Οὐρά. 1219
μείραξ 1763
μείων, cum d. in Μείων.
ΜΕΙ'ΡΑΞ, cum d. 1018
ΜΕΙ'ΡΩ 1019
ΜΕΙ'ΩΝ 1913
μελάγγειος, μελαγγαιος, in c. ex Γαῖα 296
μελάγκαρπος 751
μελαγκόρυφος, in comp. ex Κορυφή. 851
μελάγκρανις, in compositis ex κρανίον. 748
μελαγκρήδεμνος, in c. ex Κρήδεμνον 868
μελαγχαίτης, in composit. ex Χαίτη. 1789
μελαγχλαινος, in c. 1799
μελαγχίμος, idem quod μέλας: vt μελάγχιμα πέπλα, Æschyl.
μελάγχλωρος 1812
μελαγχολικός 1813
μελαγχολάω, in comp. ex χολή. 1815
μελαγχολία cum d. in c. 1817
μελαγχολής, μελαγχολικός, μελαγχολεῖν, μελαγχολῶν, μελαγχολᾶς, μελαγχώς 1828
μελαδίνης, in c. ex Δίνη 407
ΜΕΛΑΘΡΟΝ 1023
μελαναιγίς, in composit. ex Αἰγίς, 59
μελανεῖν, in Μέλας.
μελανία ibid.
μελαμβαθής, in composit. ex Βάθος. 229
μελαμβαφής, in c. fine pr. 254
μελάμβιος, in c. ex Βίος 265
μελάμβολος, in c. ex Βάλλω 294
μελαμπέταλος, in c. 1287
μελανοπτέρυξ 1372
μελάμπυγος, in composit. ex Πυγή 1338
μελαμπύρος, in c. ex Πυρός 1408
μελανουρος 1715
μελάμφυλλος 1772
μελάμφυλλον, cui vox ſuſca eſt & obscura. Gal. de dogmatis lib. 4
μελαναιγίς, in c. ex Αἴγις 85
μελανανγής, in c. ex Αὐγή 215
μελανδετον, &c. in c. ex tertia perſ. præt.
μελανδοχεῖον 382
μελάνδρυος, cum d. in c. ex Δρῦς. 425
μελανείμων, cum d. in c. ex εἷμα. 562
μελανόθριξ, in c. ex ἔθειρα 160
μελανόπους, in Μέλας.
μελανία, μελανίζω, in Μέλας.
μελανόγονος, in c. ex Γόνος 633
μελανογράμμος, in com. ex γράμμα. 342
μελανοδόχιον 382
μελανόθριξ, in c. ex Θρίξ 649
μελανοκάρδιος, in c. 746
μελανοκόμης, μελανόκομος, in com. ex Κόμη 835
μελανόμματος, in comp. ex ὄμμα. 1176
μελανοσείμων, in μελανείμων 562
μελανόπτερος, μελανοπτέρυγος, in c. fine pr. 1393
μελανότης, in Μέλας.
μελάνουρος, cum d. in c. ex Οὐρά. 1220
μελανόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμός 1185
μελάνοφρυς, in comp. ex Ὀφρῦς. 1227
μελανοχροιής, in Μέλας.
μελανωδέστερος, in c. 1691
μελάνωσις 1181
μελασμός, in Μέλας.
ΜΕΛΑΣ, cum d. 1023
ΜΕΛΔΩ 1024
ΜΕΛΕΑΓΡΙΔΕΣ ibid.
ΜΕΛΕΔΑΙΝΩ, cum d. ibid.
ΜΕΛΕΘΡΟΝ ibid.
ΜΕΛΕΙ ibid.
μελεϊστί, in Μέλος, membrum.
ΜΕΛΕΟΣ 1026
μελέτημα 1763
μελέτη, cum d. in Μέλει.
μέλησις, μέλημα, μεληδών, in Μέλος, membrum.
μελητικός ibid.
ΜΕΛΙ 1027
ΜΕΛΙ'Α ibid.
μελίας, in Μέλι.
μελίβρομος, in c. 285
μελιγηθής, cum μελιηδής.
μελιγλώσσος, in c. ex Γλῶσσα 315
μελίγηρυς, in c. ex Γῆρυς 316
μελιγλαύκος, in c. ex Γλαυκός 325
μελιγλωσσος, in comp. ex Γλῶσσα. 328
μελίδωρος, in c. ex Δῶρον 420
μελίζω, in Μέλος.
μελιζωρος, in c. ex ζωρός 538
μελιηδής, in c. ex Ἡδύς 595
μελιθρέπτος, in comp. ex θρεπτός. 1659
μελίθροος, in c. ex Θρόος 647
μελίκηρον, cum d. in com. ex Κηρός. 785
μελικομπος in c. 836
μελικός in Μέλος carmen 1029
μελίκρατον, in c. ex κεράω, syncopen paſſo 772
μελιλωτος, &c. in Λωτός 927
μελίμηλον, in c. 1045
μελίνη, vitis ſpecies. Heſych.
μελίνη, in Μέλι 1027
μελίπνοος, in compoſit. ex πνοή. 1302
μελίπους, in c. ex ποῦς 1345
μελίρρυτος, in c. in ῥυτός 1425
μέλισμα, cum d. 1029
μελισσονόμος, in c. fine pr. 1507
ΜΕ'ΛΙΣΣΑ 1028
μελισσοβοτάνη, & μελισσοβότος, in c. ex Βοτός 282
μελισσοκόμος, in comp. ex Κομέω. 832
μελισσοτρόφος 1660
μελισσόφυλλον 1772
μελισσών 1028
μελιστακτής, in c. 1514
μελίτειον, μελίτειον, & μελιτών, in Μέλι
μελιτήμερος, in c. ex Ἡμέρα 606
μελιτηρός, μελίτιος, μελιτίτης, μελιτόεις, in Μέλι 1027
μελιτοπώλης, cum d. 1410
μελιτουργός, cum d. 503
μελιττόπαις in μελιτόεις 1027
μελιτώδης, μελιτώδης, μελίτωμα, in Μέλι ibid.
μελίττα, in Μέλισσα.
Μελιττίδης in Μέλισσα.
μελιφθογγος, in comp. ex φθόγγος. 1743
μελίφρων 1763
μελίφυλλον, in μελισσόφυλλον.
μελίφωνος, in c. 1773
μελιχλωρος, in c. ex χλωρός 1815
μελίχρους 1828
μελιχρός, in Μέλι 1027
μελιχρέω, μελιχρώς, in μελιχρός.
μέλλησις, in πόσις 1310
μελλόπτολις in c. ex Πτόλις 1391
μελλόνυμφος in Νύμφη 591
μέλλημα, μέλλησις, μελλητής, μελλητιάω, in Μέλλω.
μελλίρην in c. ex Ἰρός 672
μελλογαμέω, in com. ex Γαμέω.
ΜΕΛΛΩ 299
μελλοδειπνέω, in comp. ex Δεῖπνον. 642
μελλονικιᾶν, Niciæ modo cunctari Ariſtoph. in Auib.
μελλοσύμβολος, μελλοσυμβόλης, in c. ex 1114
μελλόπταισις in c. ex Πτῶσις 1236
ΜΕ'ΛΛΩ, cum d. 1078
μελοκοπέω in c. ex κόπτω 845
μελοποιός, cum d. 1172
ΜΕΛΟΣ 1123
μελοῦρις, eſſe dicitur locuſta frumentum arrodens.
ΜΕ'ΛΠΩ, cum d. 1229
μελῳδέω, in Μέλος carmen.
μελῳδός, cum d. 55
μελωδητής, in Μέλι 1125
μεμαθηκότως, in Μανθάνω 1248
μεμηχανημένως, in Μηχανή 1253
ΜΕΜΝΟΝΕΣ 1230
ΜΕ'ΜΦΟΜΑΙ, cum d. ibid.
μεμψίμοιρος, cum d. in c. ex μοῖρα 1023
μεμψιμοιρία, in Μέμφομαι.
ΜΕΝ 1731
ΜΕ'ΝΔΗΣ, cum d. ibid.
μενεαίνω, in Μένος.
μενεδήιος, in c. ex δήιος 353
μενεκτύπος, in c. ex κτύπος 1682
μενεπτόλεμος, in c. 1358
μενετός, in Μένω.
μενεχάρμης, μενέχαρμος, in c. fine præp. 1759
μενοινάω, cum d. in compoſit. ex [illegible] 637
μενοεικής, in c. ex Εἴκω, ſimilis ſum 450
μενοινάω, cum d. in Μένος.
μενοκλείης, in c. ex κλέος 477
ΜΕΝΟΣ, cum d. 1031
ΜΕ'ΝΩ cum d. 1032
μέρ[illegible], cum d. 201
ΜΕΡΑΩ 1034
μεριδάρχης, in c. 192
μερίζω, μεριστός, in μέρος.
ΜΕ'ΡΙΜΝΑ, cum d. 1034
μεριμνητικός 1631
μεριμνοφροντιστής, in c. ex Φροντίς. 1767
μερίς, μερισμός, μεριστής, μεριστός, in μέρος.
ΜΕΡΜΑΙ'ΡΩ, cum d. 1035
ΜΕΡΜΙΣ ibid.
μεροπήιος, in μέροψ.
μέροψ in Μείρω 1019
μέρος, in c. 1232
μέσαβον, cum μεσάβοιον 282
μεσάβοα ibid.
μεσάγκυλον, in c. ex Ἀγκύλη 13
μεσάζω, in Μέσος.
μεσαιπόλιος, in compoſi. ex Πολιός 1361
Μεσέντερον, τό, idem quod μεσαραῖον, comp. ex μέσον & ἀραιός, quod ventrem & tenuia inteſtina ſignificat, teſte Helych. Sic enim dicitur quòd in medio inteſtinorum tenuium vel ventre ſit poſitum. Alij dicunt eſſe membranam, venis, arteriis, neruiſque contextam; per cuius vaſa (quæ μεσαραϊκὰ dicuntur) alimentum e ventriculo in hepar diſtribuitur.
μεσήεις, μέσατος, in Μέσος.
μεσαμβρία, cum d. in c. 218
μεσαύγχενος, in c. ex Αὐχήν 223
μεσηγύς, cum d. in c. 435
μεσεντερικὸν, in c. ex ἔντερον 485
μεσέτηος, epitheton Iouis qui olim in medio τῷ ἕρκει colebatur. Heſych.
μεσόω, in Μέσος.
μεσηγύ, vide cum μεσηγύς.
μεσηγύς, μεσηγύ, μεσήεις, in Μέσος.
μεσήλιξ, in c. 601
μεσημβρία, cum d. 605
μεσήμερος, in compoſ. ex Ἡμέρα 600
μεσοβαθής, μεσίτης, cum d. in Μέσος 1636
μεσοβασιλεύς cum d. in c. ex Βασιλεύς 258
μεσόβιος, in c. ex Βίος 281
μεσόγαιος, in c. ex Γαῖα 296
μεσογάστριον, in c. ex Γαστήρ 301
μεσοδμη, cum d. in μέσος.
μεσοκράτης, & μεσοκρίτος, in c. 21
μεσόκοπος 141
μεσολαβέω, in c. ex Λαμβάνω 414
μεσόλευκος in com. ex Λευκός, linteum manus 572
μεσομήρια, in com. ex μηρός 742
μεσομήτης, μέσα & metallicis dicebantur αἱ κατάλειπται μέσαι τῆς γῆς, terræ moles quam in medio ceu columnam relinquebant, ad ſuſtinendum cætera terræ pondus. 748
μεσόκλινον in c. ex Κλίνη 503
μεσόκωλον, in Κῶλον, inteſtinum 904
μεσονύκτιον, cum d. in comp. ex Νύξ 924
μεσονυξ ibid.
μεσόπαλος, in c. ex Πάλη 910
μεσοπόρος, in com. ex Πόρος 1119
μεσοπόταμος, & μεσοπόταμια, in comp. 1087
μεσοπύργιον, in c. retinentib. 1125
μεσοπυργιος, in c. ex Πύργος 1302
μεσόπυργον, in c. 1241
μεσόρρινον, in Ῥίς 1245
μεσόσκιος, & μεσοσκιάδιον, in c. 1322
μεσοστίχιον 1309
μεσοστροφή, in c. ex στροφή 1401
μεσότοιχον, in compoſ. ex τοῖχος 1407
μεσότης, in c. 1186
μεσουράνημα, cum μεσουρανέω.
μεσουρανέω, in οὐρανός 1419
ΜΕΣΟΣ 1437
μεσοφρυόν, in dec. ex ὀφρύς 922
μεσοχόριος, in c. 1571
μεσόχορος, in Μέσος.
μεσπίλη, &c. in comp. ex Πίλος 1643
μεσπίλη, cum d. 1665
μεσσαγκύλον, in compoſ. ex ἀγκύλη 324
μεσσοπάλης, pudendum. Heſych. Comp. ex σάλος idem ſignificante.
μεσοσχίδης, cum d. μεσόσχιδος, in c. ex Σχίζω 1110
μεσσόθι 1103
μεσσηγὺ, in c. ex Ὀρθός 1227
μεσσόχορος, in c. ex Χορός 1811
μεσόχλωρος, in c. ex χλωρός 1815
μεσόχρους, in c. 1819
μεσσύω, in Μέσος.
μεσσίγαμος, ſemiaridus. Heſych.
ΜΕΣΣΗΓΥ, cum d. 1036
μεστός, cum μεστόω.
μεστόω, cum μεστός.
μεσοχορής, in comp. ex Χορός 1797
μεσότης, in Μέσος 1035
μέσσατος 394
μεσσηγύ, μεσσήεις, in Μέσος.
μεσοφανής 1708
ΜΕΣΤΟΣ, cum d. 1036
ΜΕ'ΣΦΑ ibid.
μέσως in Μέσος.
ΜΕΤΑ' 1037
μεταβαίνω 234
μεταβάλλω 246
μετάβασις, μεταβατικός, cum d. in μεταβαίνω.
μεταβιβάζω, in c. ex Βιβάζω 237
μεταβλαστάνω, in c. ex βλαστάνω 268
μεταβλητικός, in μεταβάλλω.
μεταβολή, in c. ex Βάλλω 274
μεταβολος, &c. in μεταβάλλω.
μεταβουλεύω, cum d. in comp. ex Βουλή. 279
μεταγίγνομαι, cum d. 9
μεταγράφω, in c. ex Ἄγω 10
μεταγράφω, & μεταγραφή 305
μεταγιγνώσκω 310
μεταγωγεύς, in c. ex Ἄγω 15
μεταδίδωμι, in μεταδιδάσκω.
μεταδόρπιος, cum d. 337
μετάδοσις, cum d. 35
μεταδιδωμι, in comp. ex Δίδω, eſſe, lum præbeo 351. & in c. ex Δαίω diuido 352
μεταδίω
μεταδρομος, in c. ex Δρόμος 391
μεταδιαιτάω, in c. ex Δίαιτα, vitæ genus 394
μεταδιδάσκω, in comp. ex Διδάσκω. 394
μεταδιώκω 399
μεταδόρπιος, cum d. in com. ex Δεῖπνον. 142
μεταδορπίη 414
μεταδόξαζω in c. ex Δόξα 415
μεταδρομος, in c. ex Δρόμος 418
μεταδιδάσκω, in μεταδίδωμι. 111
μεταδίδωμι, in c. ex Δίδωμι 420
μεταδόσιμος cum deriuatis, in μεταδίδωμι.
μεταζεύγνυμι, & μεταζεύγνυμι. 380
μεταθετέον in μετατίθημι.
μεταθέω, in c. ex Θέω 632
μετάθεσις in μετατίθημι.
μεταΐζω in c. ex Ἵζω 674
μεταίζω 81
μεταίσσω in c. ex Αἴσσω 85
μεταιτέω in c. ex Αἰτέω 87
μεταίτης medicus. Μεταιτής idem. 2d. ex Polyb.
μεταίτιος in com. ex Αἰτία, cauſa. 19
μεταίφνιος, repentinus. Heſych.
μετακιάθω in c. ex Κιάθω 90
μετακαθίζω, in Καθίζω 673
μετακαλέω, in c. ex Καλέω 731
μεταχάρπιον, in c. ex Καρπός iunctura manus 752
μετακείμαι in c. ex Κεῖμαι 761
μετακεράννυμι, in com. ex Κεράννυμι 77
μετακινέω, μετακίνησις ibid.
μετακίω in c. ex Κίω 796
μετακλαίω, cum d. in com. ex Κλαίω. 797
μετακλίνω, in c. ex Κλίνω 798
μετακλήσις, in com. ex Κλείω celebro 801
μετακομίζω, μετακομιδή.
μετακοσμέω, cum d. 807
μετακομιζω, in c. ex κομίζω, porto 813
μετακυλίνδω, in com. ex Κυλίνδω. 817
μεταλαμβάνω, cum d. in c. ex Κλέπτω 814
μεταμάζιος, in com. ex κτίζω, cond. 815
μεταμέλω, in compoſ. ex μέλω 831
μετάλλιον in c. ex Κόλλα 804
μεταλλάσσω, in com. ex Αλλάσσω 811
μεταλλαγή, in com. ex λαμβάνω. 511
μεταλλάω, in c. ex Ἀλδαίνω 110
μεταλλάσσω, in c. 961
μεταλλεύω, cum d. μεταλλεύσιμα in μεταλλάω.
μεταλλαγή, μεταλλαξις, μεταλλάττω, in c. ex Ἄλλος 123
ΜΕΤΑΛΛΟΝ, cum d. 1037. & 1038
μεταλλικός 514
μεταμάζιος, in compoſitis ex Μαζός 593
μεταμανθάνω, in c. cum præpoſitio. 598
μεταμείβω, cum d. in comp. ex Ἀμείβω 140
μεταμέλομαι cum d. in compoſ. ex Μέλει 1316
μεταμέλομαι, in comp. ex Μέλπω. 1250
μεταμέλεια, pœnitentia. Heſych.
μεταμίγνυμι & μεταμίσγω 1014
μεταμόρφω, cum d. in c. 1018
μεταμοσχεύω, in compoſ. ex μόσχος. 1169
μεταμόρφωσις, in ἀμείβω 547
μεταμφιέννυμαι & μεταμφιέννυμι in ἀμφιέννυμι 562
μεταμώνιος, in αἰνεσίσκω. 18
μεταναίω, in c. ex Ναίω 1083
μετανάστης μετανάστασις, μετανίστημι in μετανίστημι.
μεταναστάω, μετανάστης, μεταναστήρ, μετανάστης, μετανάστεια, in com. ex νάω, habito 1184
μετανοεω, in com. ex Νόος. 1099
μετανίζω in c. ex Νίπτω 1104
μεταπέμπω, μεταπεμπτός, in μεταπέμπω. ibid.
μεταποιέομαι, in μεταποιέω.
μετάπεμψις in μεταπέμπω 695
μεταπηδάω in c. 1169
ΜΕΤΑΞΥ 1038
μεταξύ in Μετά 2037
μεταξυλογία 492
μεταξυτέρηγος, in τρέχω 324
μεταπαιδαγωγέω, in παιδαγωγός 40
μεταπαύω, in c. ex παύω 1236
μεταπαύομαι, in παρφάσσω 1617
μεταπέμπομαι, cum d. in c. 1255
μεταπείθω, in c. ex Πείθω 1201
μεταπείρω, in c. 1266
μεταπείσεις in μεταπείθω.
μεταπέμπομαι, cum d. 1279
μεταπέταμαι in Πέτομαι 1296
μεταπηδάω, cum d. in com. ex Πηδάω, 1323
μετάπτω 1315
μεταπλάσσω, cum d. 1323
μεταπτώσις cum d. 1343
μεταπνέω in c. ex Πνέω 1357
μεταπομπή in μεταπέμπω.
μεταπορεύομαι cum d. in c. ex πορεύω 1273
μεταπορεύομαι, cum d. in πορεύω 1353
μεταπράττω, μεταπράκτης, in c. ex πράσσω 1292
μετάπρατος in c. 1380
μεταπύργιον in c. ex Πύργος 687
μεταρρέω, in μεταρρέω.
μεταρρίπτω in c. ex Ῥίπτω 1407
μετάρσιος, in c. 188
μεταρρέω 1413
μεταρρίπτω, μεταρρίπτω, in c. ex Ῥίπτω 1434
μεταρρυθμίζω in μεταρρέω.
μεταρρυθμίζω, in c. 1438
μετασεισμός, cum d. in c. ex Αἴρω
μεταρσιος, μετάρσιος, μετάρσια, in μετέωρος 81
μετασκευάζω, in c. ex Σκευή 1468
μετασκιρτάω 1379
μετάστασις in Μέσος 1 36
μεταστάσις μεταστατικός, in μεθίστημι 702
μεταστείχω, in c. ex Στείχω 1519
μεταστένω, in c. cum pr. 1522
μεταστένω, in c. ex στένω 1526
μεταστοιχεί, in c. ex στοῖχος 1519
μεταστοιχείω, in c. ex στοιχεῖον ibid.
μεταστρέφω, cum μετατρέπω.
μεταστρεπτέον in dec. 1258
μεταστρέφω cum d. 1546
μετασυγκρίνω, cum d. in συγκρίνω. 873
μετασχηματίζω, cum d. in c. ex σχῆμα 557
μετατάσσω 1582
μετατίθημι 1624
μετατρέπω 1654
μετατρέπω 1658
μετατρέπω 1664
μετατροπή, μετατρέπω, in μετατρέπω
μετατροπαλιζόμενος, in μετατρέπω.
μετατροπία, cum d. in com. ex τρόπος. 1182
μεταυδάω, in c. ex Αὐδή 216
μεταυγέω, in c. ex Αὐγή 221
μεταυλία idem quod μέταυλος.
μεταυλάω, in c. ex Αὐλός 223
μεταφέρω 1730
μεταφορά 1717
μεταφορά &c. in μεταφέρω.
μεταφρενίζω, cum d. in c. cum præpo. 1758
μετάφρενον 1763
μεταφύω, in c. ex Φύω 1792
μεταφυτεύω, cum d. in c. ex φυτεύω 1780
μεταφωνέω 1774
μεταχειρίζω, in c. 1779
μεταχειρίζομαι cum d. in comp. ex χείρ 1802
μεταχείριος ibid.
μεταχώ 1807
μεταχωρέω, in c. ex Χώρα 1811
μετέρχομαι, in compoſit. ex Χεῖρες 1316
μετεγγράφω, in c. 1829
μετεγγίγνομαι 1838
μετεγχέω cum d. 1833
μετεκβαίνω in c. ex Ψαίρω 1837
μετεκδύομαι, cum d. 1841
μετεμβαίνω, in ἐμβαίνω 336
μετέειπε, in comp. ex Ἔπω. dico 493
μέτειμι 570. & 574
μετεκπίπτω, in ἐκπίπτω 423
μετεκδύω, in ἐκδύω 232
μετεκδίδωμι, in ἐκδίδωμι 237
μετεμβάλλω, in ἐμβάλλω 399
μετεμβαίνω, in ἐμβαίνω 430
μετεμφύω, in ἐμφύω 233
μετεμψύχωσις, cum der. in ἐμψυχόω. 1777
μετεμψύχωσις, cum der. in ἐμψυχόω. 1844
μετενσωμάτωσις, in ἐνσώματος 1574
μετεξανίστημι in ἐξανίστημι 695
μετεξαιτέω, in ἐξαιτέω 167
μετεξέτεροι in c. ex Ἕτερος 530
μετέπειτα, μέτειτα 402
μετέρχομαι, in c. ex ἔρχω 495
μετέρχομαι 522
μετεύχομαι, in c. ex Εὔχομαι 541
μετέχω 551
μετεωρίζω, cum d. in Μετέωρος.
μετεωροφέρομαι c. ex Φέρω 637
μετεωροκοπέω, in c. ex κόπτω 845
μετεωρολογέω, cum d. 959
μετεωρολόγος, cum d. 942
μετεωροπολέω 1360
μετεωροπόρος 1269
ΜΕΤΕ'ΩΡΟΣ 1038
μετεωροσκόπος, cum d. in c. ex σκοπός 1476
μετεωροσοφιστής, in com. ex σοφίζω. 1497
μετεωρία in Μετέωρος.
μετέωρος in c. 153
μετεωρίζω in c. deſinentibus in ζω 58. & in Μετέωρος.
μετέχω, in μετέχω.
μετοικία cum d. μετοικίζω, cum der. μετοικικός, μετοίκιον, in μετοικεῖ.
μετοικοδομέω, in οἰκοδομέω 571
μέτοικος
μετοίχομαι, in c. ab Οἴχομαι 1149
μετοιωνίζομαι, in com. ab Οἰωνός 1150
μετοκλάζω, in c. ex Ὀκλάζω 1150
μετονομάζω in c. ex ὀνομάζω 1167
μετόπη in c. ex Ὀπή 1171
μετόπιν μετόπισθε, in c. 1172
μετοπωρινός μετόπωρον, in c. 1186
μετόρχιον, in Ὄρχος 1207
μετουσία, cum d. in μέτειμι 570
μετοχετεύω, in c. ex Ὀχετός 1228
μετοχή cum d. in μετέχω 551
μετοχλίζω, in c. ex ὀχλίζω 1229
μέτοχος, in μετέχω 551
μετρέω, cum d. μετρικός, in Μέτρον.
μετρηδόν 942
μετρητής, cum d. 1250
μετριοπάθεια, cum d. in c. fine pr. 1312
μέτριος, cum d. in Μέτρον.
μετροφανέω 1764
μετρέω cum μέτρον.
ΜΕ'ΤΡΟΝ, cum d. 1038
μετωνύμιος, in c. fine pr. 1090
μετωνυμία, cum d. 1166
μετωπον, cum d. 1181
μετωποσώφρων, in c. ex σώφρων 1476
ΜΕ'ΧΡΙ 1041
¶ ΜΗ' 1042
μηδαμινός, qui nullius pretij eſt. Heſych.
μηδαμός, cum d. in c. ex Ἀμός 142
μηδέ, in Μή.
μηδείς, in c. ex Εἷς 460
μηδέτερος, cum d. in c. ex Ἕτερος. 530
ΜΗ'ΔΟΣ cum d. 1042
ΜΗΚΑ'ΟΜΑΙ, cum d. ibid.
μηκεθμός, in Μῆκος.
μηκέτι in c. ex Ἔτι 531
ΜΗ'ΚΟΣ cum d. 1043
ΜΗ'ΚΩΝ, cum d. 1044
μηλαίδη, in c. ex αἴθη 159
μηλάτης, in μῆλον, ouis 1046
ΜΗΛΕ'Α 1044
μήλειος, in μῆλον, ouis 1046
ΜΗΛΗ ibid.
μηλίας, in Μῆκος.
μηλαυθρής in c. ex Γαύω 667
μηλίζω, μηλίτης, μήλινος, μηλίς, in Μηλέα.
μηλοβολέω 252
μηλοβότης, cum d. in c. ex βότος 282
μηλολαίδη, cum μηλαίδη.
μηλομέλι, in c. 1027
μῆλον, in Μηλέα.
μηλοπάρχα 1013
μηλονόμος & μηλονομεύς, in c. fine pr. 1092
μηλοπάρηος, in c. 1243
ΜΗ'ΛΟΣ, cum d. 1045
μηλοσκόπος, in c. ex σκοπός 1476
μηλόσπορος, in c. ex σπόρος 1526
μηλοσφαγέω in c. ex Σοφός 1495
μηλοσφαγέω, μηλοσφαγία, in comp. ex σφάζω 1561
μηλοτρόφος 1660
μηλοφόρος 1723
μηλοφορέω cum d. 1756
μηλοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1770
μηλόω, cum d. in Μήλη.
μηλωτή, & μηλωτής in μῆλον, ouis 1040
μηλώδης μῆλον
ΜΗ'Ν 1045
ΜΗ'Ν, menſis 1046
μηναγύρτης in c. ex Ἀγύρτης ibid.
ΜΗ'ΝΗ 159
μηνιαῖος in Μήν, menſis. 1047
ΜΗΝΙΓΞ 1048
ΜΗ'ΝΙΣ, cum d. ibid.
μηνίσκος in Μήνη.
ΜΗΝΥ'Ω, cum d. 1048
μηνυτής, in Μηνύω.
ΜΗ'ΡΙΝΘΟΣ 1049
μηρία, in Μηρός.
μηροτροφής, in c. fine pr. 1417
ΜΗΡΟ'Σ 1049
μηρυκάζω 1606
μηρυτης 1580
ΜΗΡΥ'Ω, cum d. 1049
μήτηρ, in Μῆδος 1042
ΜΗ'ΤΗΡ, cum d. 1049
ΜΗ'ΤΙΣ, cum d. 1051
μήτρα in Μήτηρ.
μητραγύρτης, cum d. in c. ex Ἀγύρτης 26
μητράδελφος, in c. ex Ἀδελφός 50
μητραλοίας, in comp. ex Ἀλοάω 128
μητρηχόνος, in ἐχέω 1806
μητρίζω, μητρικός, μητρίς, in Μήτηρ (τηρ.
μητροδόκος 583
μητροδίδακτος, in c. ex διδακτός 395
μητρόθεν, in Μήτηρ.
μητροκασίγνητος, &c. in κασίγνητος 306
μητροκτόνος, cum d. in com. ex ἔκτανε 885
μητροκωμία 906
μητρομήτωρ, in compoſ. ex Μήτηρ 1050
μητροπάτωρ, in c. fine pr. 1120
μητροπάτωρ, in c. 1253
μητρόπολις, cum d. in c. 1362
μητρορρίπτης in c. ex Ῥίπτω 1416
μητρορρίπτεω, in c. ex Ῥίπτω 1434
μητροδόχος in c. ex Ἰθύνω 1745
μητροφόνος, μητροφόντης 1725
μητρυιά, cum d. μητρυιός, &c. in Μήτηρ.
ΜΗΧΑΝΗ', cum d. 1052
μηχανιώτης, idem quod μηχανιώτης. Hom. hym. in Merc.
μηχανοποιός, cum d. 1352
μηχανορράφος, cum d. in c. ex ῥάφω 1417
μηχαρ, μῆχος, in Μηχανή.
μία in Εἷς.
ΜΙΑΙ'ΝΩ 1052
μιαιφόνος cum d. 1723
μίασμα, μιαρός, cum d. in Μιαίνω.
μίασμα, μιασμός, μιάστωρ in Μιαίνω.
μίγα, μιγάς, μιγάζομαι, μίγδην, μίγνυμι, in Μίγνυμι.
μιγαδόπορος 1410
ΜΙΓΝΥΜΙ 1053
ΜΙ'ΔΑΣ 1055
μικκός in μικρός.
μικκός in μικρός.
μικροδικαστικός in ἄδικος 403
μικραίτιος, in c. ex Αἰτία, culpa 89
μικρόβιος, in comp. ex Βίος 265
μικρόβωλος in comp. ex Βῶλος 294
μικροδοσία, in compoſi. ex δόσις 400
μικρόθυμος, cum d. 657
μικρόκαρπος, cum d. 751
μικροκέφαλος, in c. ex Κεφαλή 779
μικροκίνδυνος, in c. ex Κίνδυνος 791
μικροκοιλιος, in c. ex Κοιλία 817
μικρολόγος, in c. ex 642. & 946
μικρόλογος, in c. 988
μικρομερής, cum d. in c. ex μέρος 1021
μικρομματος, in c. ex ὄμμα 1179
μικρόπολις, in c. 1287
μικροπολίτης, in c. ex πόλις 1362
μικροπόνηρος in comp. ex πονηρός 1286
μικροπρεπής cum d. in c. 1380
μικρορρωξ in comp. ex ῥάξ 1432
μικρορρωγής, μικρορρωξ, in comp. ex Ῥίς. 1433
μικροψυχία, in ὀρροπυγιον 1399½

ΜΙΚΡΟ'Σ 1055
μικροπρέπεια, in c. ex ἀδὲρμα 1505
μικρόστεγος, in c. 1555
μικρόσομος 1537
μικρόσφυκτος, in c. ex Σφύζω 1567
μικρότης, in Μικρός.
μικροτράπεζος, in c. ex Τράπεζα. 1048
μικρότειχος, in c. 649
μικρόφυλλος 1772
μικρόφωνος, cum d. 1784
μικρόψυχος, cum d. in c. 1844
μικρὺνω μικρόω, in Μικρός.
μικτός, in Μίγνυμι.
μικκύλος, cum μικκός, in Μικρός.
μίλαξ, in Σμίλαξ 1492
ΜΙΛΙΓΑΔΟΣ 1655
μίλτος, in Μίλτος.
μιλτηλιφής, minio illitus, rubricatus.
μιλτοδώρητος, in c. ex δῶρον 659
μιλτοπάρηος, in c. 1243
μιλτοπρεπής, in c. 1350
ΜΙ'ΛΓΟΣ, cum d. 1055. & 1056
μιμαρκυς, in c. fine præ. 1204
ΜΙΛΦΑΙ 1056
ΜΙΜΑΙΚΥΛΟΝ ibid.
μιμαλλόνες, μιμαλλόνες, in Μιμέομαι.
ΜΙ'ΜΑΡΚΙΣ 1956
μίμαυλος, cum d. 219
ΜΙΜΕΟΜΑΙ, cum d. 1056
μιμιάζω, cum μιμέω.
μιμνήσκομαι, in Μνάομαι.
μίμνω in Μένω 1032
μιμικός, cum μίμος.
μιμογράφος 431
μιμολόγος, cum d. 942
μίμος & μιμώ, in Μιμέομαι.
ΜΥΝ 1057 ΜΙ'ΝΘΑ, cum d. ibid.
μινύθω μινύθω, ΜΙΝΥΟ'Σ. 1057
μινυρίζω, cum d. ibid.
μινυώριος, in c. 1852
μιξαιθρία, &c. in c. ex Αἴθρα 67
μιξέλληνες, qui altero tantùm parente Græci sunt.
μιξίαμβος, in c. ex Ἴαμβος 666
μιξοβάρβαρος, in c. ex Βάρβαρος. 255
μιξοδὸς, cum d. 1130
μιξόθηρος in c. ex Θὴρ 636
μιξόθροος, in c. 649
μιξοίσαιος in c. ex Οἶφ ἔω 1143
μιξοπάρθενος, in c. 1244
μιξοπόλιος, in c. ex Πολιός 1351
μιξόφυρος in c. ex Ὄφρυς 1128
μισαγαθία, in c. ex Ἀγαθός 4
μισάδελφος, cum d. in c. ex Ἀδελφός 49
μισαλλήλως, cum d. in com. ex ἀλλήλων 128
μισάνθρωπος, cum d. in c. ex Ἄνθρωπος 162
μισαγκεία, in c. ex Ἄγκος 13
μισγάγκεια in μίξοδος.
μίσγω, cum μίγω.
μισγοθέμις, in c. fine pr. 1092
μίσγω, in Μίγνυμι 1054
μισέω, μίσημα, in Μῖσος.
μισητίζω, μισητὸς, in μισέω.
μισθαρνέω, in Μισθός.
μισθαποδοτέω & μισθαποδοσία, in Ἀποδίδωμι 398
μισθαρνέω cum d. in co. ex Ἄρνυμαι 191
μισθοδοσία, in c. ex δόσις 400
μίσθιος, in Μισθός.
μισθοδότης, cum d. in c. ex δότης 401
ΜΙΣΘΟ'Σ 1057
μισθοφόρος, cum d. 1736
μισθόω, cum d. in Μισθός.
μισκέλλιος, cum μίσκος 1053
μισοβάρβαρος, in com. ex Βάρβαρος. 255
μισοβασιλεύς in comp. ex Βασιλεύς 258
μισογύνης, &c. in c. ex Γυνὴ 346
μισόδημος, in c. ex Δῆμος 391
μισόδικος 404
μισόθεος, in c. 628
μισόκαλος, in c. ex Καλός 734
μισολόγος, cum d. 942
μισόνοθος, in c. ex Νόθος 1105
μισόξενος, in c. fine præp. 1110
μισοπαις, in c. ex Παῖς 1236
μισόπολις, in c. ex Πόλις 1362
μισοπονέω, in c. fine pr. 1285
μισοπόνηρος, cum d. in compos. ex πονηρός
μισοπορπακιστατος, in c. 1366
μισοπράγμων, in compos. ex πρᾶγμα

1286
μισοπώγων in c. ex Πώγων 1408
ΜΙΣΟΣ 1058
μισόσοφος, in c. ex Σοφός 1497
μισοτεκνος, cum d. in com. ex τέκνον. 1632
μισοτύραννος in c. in Τύραννος 1583
μισοφιλόλογος, in φιλόλογος 944
μισόφιλος, in c. 1748
μισοφρόνης, in c. ex Φρένες 1767
μισόχρηστος, in c. fine pr. 1821
μισόχριστος, in c. ex Μχριστός 1826
μισύ, in Μισύλλω.
ΜΙΣΤΥΛΛΩ 1059
ΜΙΣΥ ibid.
ΜΙ'ΣΧΟΣ ibid.
μιτρηφόρος in c. fine pr. 1418
ΜΙ'ΤΟΣ, cum d. 1059
ΜΙ'ΤΡΑ ibid.
μιτράγγουσα, Hesychio est squama aurea quæ in fronte gestatur.
μιτροχίτων 1812
μιτρόω, in Μίτρα.
ΜΙ'ΤΤΛΟΣ 1059
ΜΙ'ΤΤΣ ibid.
¶ ΜΝΑ', cum d. 1060
ΜΝΑ'ΟΜΑΙ, & μνάω ibid.
ΜΝΑΣΙ'ΩΝ 1063
μνεία, μνῆμα, cum d. in Μνάομαι.
μνησίθεος, in c. 628
μνησίκακος, cum d. in c. 726
μνήστης in Μνάομαι.
μνηστηχέω, in c. fine pr. 1789
μνηστεύω, cum d. μνηστήρ, cum d. in Μνάομαι ambitio.
μνήστις in Μνάομαι 1061
μνηστευμένος in Μνάομαι ambio.
μνηστηρία in Μνάομαι 1061. & in Μνάομαι ambio.
ΜΝΙ'ΟΝ, cum d. 1063
ΜΝΟΥΣ ibid.
μνώομαι, in Μνάομαι.
¶ ΜΟΓΓΟ'Σ 1063
μογιλάλος, cum d. in comp. ex λάλος 915
ΜΟ'ΓΟΣ, cum d. 1063
μογοστόκος cum d. 1631
ΜΟ'ΔΙΟΣ 1063
ΜΟ'ΘΑΞ ibid.
ΜΟ'ΘΟΣ 1064
μοθων ἡ remi manubrium. Hesych.
μόθων, cum d. in Μόθαξ.
μοῖρα, in Μείρω 1020
μοιραγέτης 42
μοιραῖος, μοιρίδιος, cum μοῖρα.
μοιρηγενής 304
μοιρίδιος, cum μοῖρα.
μοιρολογχέω, in c. ex λόγχη 912
μοιροδίκα 382
μοιρολογχέω & μοιρολοχέω, in c. ex λόχος 912
μοιρογγεια 23
ΜΟΙΧΟ'Σ, cum d. 1064
ΜΟΛΓΟ'Σ, cum d. ibid.
ΜΟΛΕ'Ω, cum d. ibid.
μολιβαχθής, in c. ex Ἄχθος 227
ΜΟ'ΛΙΒΔΟΣ, cum d. 1065
μολιβδαινα 1708
μολιβδοχοέω 1809
μολιβδόχροος, &c. 1828
μόλις, in Μόλος.
μολίσκω, in Μολέω.
ΜΟΛΟΒΡΟΣ 1065
ΜΟΛΟ'ΘΟΥΡΟΣ ibid.
ΜΟ'ΛΟΣ ibid.
ΜΟΛΟΣΣΟ'Σ, cum d. ibid.
μολουρίς, in comp. ex Οὐρά, & Οὖρον 1120
μολόχη & μολοχίτης λίθος, in μαλάχη 995
μολπή, cum d. in Μέλπω 1030
μολυβδαινα &c. in Μόλιβδος.
ΜΟΛΥΝΩ, cum d. 1065
μόλω in Μολέω.
μομφή, in Μέμφομαι 1030
μοναδικὸς, cum d. μονάζω cum d. in Μόνος.
μονάγρευτος in c. ex Ἀγρεύω 92
μονάμπυκες πῶλοι, in c. 143
μοναρχία 156
μονάζω, à Pæonibus dicitur ὁ βόνασος, bonasus. Aristote. hist. an. l. 9 c. 45.
μόναρχος, cum d. 201
μονάς, μοναστικός, & in Μόνος.
μόναυλος, cum d. in 218. & 219
μοναχός, cum d. in Μόνος.
μονή in Μένω 1303
μονήμερος, cum d. in com. ex Ἡμέρα.

605
μονήρης in Μόνος. At μονήρεις in c. in ἤρης 512
μονίας, in Μόνος.
μόνιμος cum μονή.
μονιός, in Μόνος.
μονόιππος, in c. ex Ἵππος 686
μονοβάμων, vnicum incessum habens. De metro dicitur in oue Rhodij Simmiæ.
μονόγαμος, in c. ex Γάμος 299
μονογενής 304
μονόγλωσσος, in c. ex Γλῶσσα 325
μονογράμματος 322
μονόγραμμος, in c. ex γραμμὴ 342
μονοδέρκτης, ὁ, qui vno oculo videt: vnoculus. Euripid. in Cyclop.
μονόδους, in c. 1132
μονοειδής, in c. ex εἶδος 447
μονοήμερος, in c. ex ἦμαρ 562
μονόζυγος, & μονόζυξ, in c. ex ζυγός 581
μονοήμερος, in μονήμερος.
μονόθυρος, in c. ex Θύρα 659
μονοκρηπις, in compos. ex κρηπίς. 740
μονοκαυλος, in c. ex Καυλός 757
μονοκέρκος & μονόκερως, in c. 774
μονόκλαυτος in c. ex Κλαίω 798
μονοκνήμος, in κνημίς. 1090
μονοκοίλιος, in c. ex Κοιλία 817
μονοκόνδυλος, in com. ex Κόνδυλος. 837
μονοκότυλος in c. ex Κοτύλη 856
μονοκράτωρ 864
μονοκρηπίς, in c. ex Κρηπίς 868
μονόκροτος, in c. ex Κρότος, fine præ. 877
μονόκωλος, in c. ex Κῶλον 905
μονόκωπος, vnico remo inter nauigandum vtens. Eurip. in Helena.
μονολεχής, in c. ex λέχος 949
μονολήμματος, in c. ex λῆμμα 923
μονόλιθος in c. ex Λίθος 967
μονόλιπος, in c. ex Λίπος 958
μονομάχος, cum d. 1013
μονομερής, cum d. in c. ex μέρος 1021
μονόμιτος, in c. ex Μίτος 1053
μονόνομματος, in c. ex ὄμμα 1179
μόνον in Μόνος.
μονονὶ, μονονὺξ, μονονυχὶ, in μόνος.
μονόξοος, in c. habentib. ξ 1122
μονόξυλος in c. ex Ξύλον 1124
μονοούσιος, in c. ex οὐσία 572
μονοπάθεια 1250
μονόπαις in c. ex Παῖς ibid.
μονοπάτωρ, in c. ex Πατήρ 1252
μονοπέδιλος, in c. ex Πέδιλον 1257
μονόπειραι λύκοι, in c. 1266
μονόπεπλος, in c. 1287
μονόπηρος, in c. ex Πήρα 1305
μονοπόδιον 1372
μονοπραγματέω, in com. ex πρᾶγμα. 1377
μονοπρόσωπος, cum d. in dec. 1183
μονόπτερος, in c. fine pr. 1393
μονόπωλος, cum d. 1430
μονόπωλος, in c. ex Πῶλος 1412
μονόρριζος 1432
μονόρχης, in c. 1206
ΜΟ'ΝΟΣ 1055
μονοσίτης, clara stella quæ in hyadibus est Hesych.
μονόσιτος, cum d. in c. 1465
μονοσκελής, in c. ex Σκέλος 1472
μονοσκηπτρος, in σκῆπτρον 1482
μονόστιχος & μονοστέλεχος, in c. ex Στέλεχος 1520
μονόστεος, in c. ex Ὀστέον 1213
μονόστιχος, in c. ex στίχος 1519
μονόστολος, in c. ex στόλος 1522
μονόστομος 1537
μονόστεος, in μονόστεος.
μονοσχιδές ὄχος, Hesych. ἁμάξιον.
μονόσφος, in c. ex σφόφ 1548
μονοσύλλαβος, cum d. ex συλλαβή 922
μονοτόκος in c. ex τόκος 1631
μονοτοκος ibid.
μονοτράπεζος, in c. ex Τράπεζα 1648
μονότροπος, in c. ex τρόπος 1656
μονοτροφέω, cum d. 1660
μονοφάγος, cum d. 1702
μονοφάλαγξ, in c. ex Φάλαγξ. 1710
μονόφαντης 1709

μονόφθαλμος, in com. ex ὀφθαλμός. 1185
μονόφορος, in c. ex φόρος 1743
μονόφρων, in c. 1724
μονοφυής 1779
μονόφυλλος 1772
μονόχειρ 1802
μονοχίτων 1812
μονοχορδής, in comp. ex Χορδή 1818
μονόχρωμος, μονόχροος 1828
μονόω, in Μόνος.
μονωδός, cum d.
μονώνυξ, cum d. in c. ex Ὄνυξ 55
μονωπός, μονωπία 1169
μόνωψ, in c. ex Ὤψ 1215
μόρα, in μέρος.
ΜΟΡΕ'Α 1067
μορέω, cum d. in μέρος.
μορία, μορίον, μόριος, μορὶς in μέρος.
μορμολύκειον, μορμολύττομαι, in Μορμώ.
μορμορωπὸς, cum μορμορωπός.
μορμύρω, μορμύρος, ΜΟΡΜΥ'ΡΩ 1067
μορμυρωπὸς 1182
μορμύσσομαι in Μορμώ.
ΜΟΡΜΩ' 1067
μορὶς, in μέρος, portio.
μόροπρος, in μέρος.
μόρος, in Μείρω.
μοροποιέω, in c. fine pr. 1282
μόρος, in Μείρω 1019
μόρσιμος, in μέρος.
ΜΟ'ΡΟΧΘΟΣ 1067
ΜΟΡΤΥ'ΣΣΩ ibid.
ΜΟΡΦΗ, cum d. 1067. & 1063
μορφοσκόπος, in Ὁρᾶν 1205
μορφοσκοπία, in c. ex σκοπός 1476
μορφόω, μορφώω, in Μορφή.
ΜΟΥΣΤΥΝ 1068
μουσοῖ 1141
μόσχος, μόσχος, μοσχίον, μοσχίσκος, cum d. μοσχίδιον.
μοσχοπόλος, in Μόσχος 1068
μοσχοφάγος, in c. ex Κάρα 752
μόσχος 1151
ΜΟ'ΣΧΟΣ 1068. & 1069
μοσχοσφραγιστής, in c. 1567
ΜΟΤΟ'Σ, cum d. 1069
μότος vermes qui carnibus innascuntur.
μουκηρόβατος, qui supernuces aut amygdalas gradiens eas frangit. Lacones enim μουκήρας nominant τὰ ἀμύγδαλα. Athen. l. 2. ex Pamphil. glossis.
μουνὸξ, μουνάξ, in μόνος.
μουνόσπης, solus remex: in Epigr.
μουνογενής, cum μονογενής.
μουνόγλωσσος, cum μονόγλωσσος.
μουνόκερας, cum μονόκερας.
μουναίων, in comp. ex Αἰών 961
μουνοεχής, cum μονοεχής.
μουνοπάσιδος, cum μονόπαιδος.
μουνομάχος, in c. ex Μάχη.
μουσοπόλος, qui sola lucta vincunt. Hesych. Comp. ex πάλη.
μοῦσα, in Μάω 1066
μουσεῖον in μοῦσα.
ΜΟΥΝΥΧΙ'Α, cum d. 1069
μουστοφ, idem quod μουρ.
ΜΟΥ'ΣΑ 1070
μουσαπάτωρ, cantus & musicorum modulorum deperditor. Athen. l. 10.
μουσαῖον, &c. in Μοῦσα.
μουσηγέτης 42 (præco.
μουσητία, musis cithara pulsu
μουσίζω, μουσικός, μουσικεύω in Μοῦσα.
μουσοδόμοι πέτραι, quas musæ percutiunt: in Epigr.
μουσοποιέω, in c. ex λεπτός 925
μουσοτρόφος, cum d. 993
μουσομαντις, in c. 1001
μουσομήτωρ in c. ex Μήτηρ 1050
μουσοπάταγος, in com. ex πάταγος. 1251
μουσοποιὸς, cum d. 1351
μουσοπόλος 1360
μουσουργός cum d. 504
μουσόω in Μοῦσα.
ΜΟ'ΧΘΟΣ, cum d. 1070
μοχλός, cum d. in Ὀχλίζω 1129
ΜΥ 1071
μύαγρος &c. 25
μυάκανθος in c. ex Ἄκανθα 92
μύαξ, in Μῦς.
μυάω, in Μύω.
μυγμὸς, in Μύζω.

ΜΥΑ'ΖΟΜΑΙ 1071
ΜΥΑ'Ω, cum d. ibid.
ΜΥΔΑΡΓΑΣΙΣ ibid.
μυδροκτύπος dicitur faberferrarius, vt qui candentem ferri massam malleo tundat.
μυδροκτυπέω, candentem ferri massam malleo tundo. Aeschyl. in From. Comp. ex κτυπέω, & κτύπος.
ΜΥ'ΔΡΟΣ 1071
ΜΥΔΩ'Ν ibid.
ΜΥΕΛΟ'Σ, cum d. ibid.
ΜΥΕ'Ω, cum d. 1072
μυζάω, μυζέω in Μύζω fugo 1073
μυζουρις, in c. ex Οὐρά 1220
ΜΥΖΩ 1072
μυέω, μύησις, in Μυέω.
μυθαρχος 1074
μυθαρχεῖς, factionum duces. Hesych.
μυθεύομαι μυθίζομαι, in Μῦθος, verbum.
μυθέω, cum d. Μῦθος fabula.
μυθητὴρ μυθητής, in μυθέομαι.
μυθίζω, in Μῦθος, verbum.
μυθικός, in Μῦθος, fabula.
μυθογράφος 341
μυθολόγος, cum d. 942
μυθοπλάστης, cum der. in c. fine præ. 1313
μυθώδης, cum d. 1352
ΜΥ'ΘΟΣ 1073
μυθώδης, in Μῦθος, fabula.
ΜΥΙ'Α 1074
μυΐα, seu μυιώδης ibid.
μυιοθήρας, in c. ex Θήρα 637
μυιοκέφαλον, in c. ex Κεφαλή, fine pr. 779
μυιοσόβης, cum d. in compos. ex Σοβέω. 1493
ΜΥΚΑ'Ω, cum d. 1074
μυκηθμός, &c. in Μυκάω.
ΜΥ'ΚΗΣ 1075
μυκητίας, μυκητὸς, &c. in Μυκάομαι.
ΜΥΚΛΑΙ 1075
ΜΥΚΤΗ'Ρ, cum d. ibid.
μυκτηρίς 1076
μυλαῖος, in Μύλη.
ΜΥΛΗ 1075
μυλαίγερ in comp. ex Κεράω & κέρας, sepæ 848
μυλήφατος, in comp. ex Φάω, occido. 1720
μυλικὸς, μυλιαῖος, in Μύλη.
μυλίτης, & μυλῖτις, in Μύλη.
μυλλὸς cum μύλλω.
ΜΥΛΛΟ'Σ 1076
μύλλω, in Μόλλω.
μυλλάκης. in com. ex tertia pers. pr. 799
μύλος, in Μύλη.
μυλωρὸς, in c. 1446
μυλωθρὸς, cum d. μύλλων, in Μύλη.
ΜΥ'ΝΟΜΑΙ, cum d. 1076
ΜΥΞΑ, cum d. ibid.
μυογαλῆ, in Γαλῆ 297
μυοδόχος 382
μυοθήρας, in c. ex Θήρα 424
μυοθήρας, in c. ex Θήρα 637
μυοκέρεον, in c. ex Κόπρος 840
μυοκτόνος, in c. ex ἔκτονα 884
μυομαχία & μυοσωτίς, in comp. ex Οὖς 1216
μυοπαρὼν &c. vide μύουρος 1219
μυόχοος 1723
μυωπίζω, in c. ex Χίζω 1797
μυρίαρχος 1078
μυρικόεις & μυρικαλωφία, in c. ex ἀλωφὸς 111
μυρίζω, cum d. in c. ex Ἐλαία 560
μυρισμός in Μύρον.
μυρίσιμος, in Μύρον.
μυριάμφορος decies mille amphorarum capax, vel decies mille amphoras æquans Aristoph. in Pace. Compositum ex μύριοι & ἀμφορεύς de quo col. 1726
μυρίαρχος, &c. 201
μυρίος, in Μύριοι.
μυρίζω, μυρίζω, in Μύρον.
μυριόλαστος in c. ex Ἱλάσκομαι 454
μυριόλεκτος 532
ΜΥΡΙ'ΚΗ, cum d. 1076
μυρίκινος, in Μύρον.
μυριάς in Μύριοι.
μυριάκις, in c. 1132
μυριόλεκτος, millies dictus.
μυριάκις, in c. 1087

μυριόνεκρος, in c. ex Νεκρός 1088
μυριοπλάσιος in Μύριοι.
μυριοπληθὴς in c. ex πλῆθος 1331
μυριόπους 1372
ΜΥ'ΡΙΟΣ, cum d. 1076
μυριοστημόριον, in compos. ex μόριον 1022
μυριοτευχής, in c. ex τεῦχος 1613
μυριότης, in Μύριοι.
μυριοφόρος 1737
μυριόφορτος, in c. ex Φόρτος 1757
μυριόφυλλον 1772
μυριοφυλοδίμος. populus infinitas voces edens, vel infinitis linguis loquens. Epigr.
μυρὶς, Μύρισμα, μυριστικὸς, in Μύρον.
μυριώνυμος 1166
μυρμηκολέων in c. ex Λέων 961
ΜΥ'ΡΜΟΣ, cum d. 1077
μυρμιδόνες in c. 240
μυροθήκη & μυροθήκιον, in c. ex Θήκη 1629
μύρομαι in Μύρον.
ΜΥ'ΡΟΝ, cum d. 1077
μυροπώλης, & μυροπωλεῖα 1345
μυροπισθήκη, in πισθήκη. 785
μυροποιὸς qui vnguenta conficit. Athen. l. 13.
μυροπώλης, cum d. 1410
ΜΥ'ΡΟΣ 1078
μυρόω, in Μύρον.
μυροχειστὸς, in c. ex χειστός 1826
μύρρα, in Μύρον.
μυρρίνη, μυρρινών, cum μυρσίνη.
μυρρίνης, in Μύρον.
μυρσινέλαιον, in comp. ex Ἔλαια 466
μυρσίνη, μυρσινίτης, μυρσίνιον, in Μύρτος.
ΜΥ'ΡΤΟΣ, cum d. 1078
μυρτοπέταλον, à quibusdam dicitur τὸ πολυγόνατον, teste Plinio l. 27. c. 12.
μυρτόχειλα seu μυρτοχειλίδες dicuntur muliebris pudendi extremitates & veluti labia quæ vtrinque sunt. Pol. lib. 2. & Ruf. Ephe.
ΜΥ'ΡΩ 1078
μυρῳδία, in c. fine pr. 1135
μύρωμα, μύρωσις, in Μύρον.
ΜΥ'Σ 1078
μυσάζω, μυσαρὸς, cum d. μυσάττομαι, μυσαχθὴς, μυσαχθὸς, in Μύσος.
μύσις, in Μύω.
ΜΥ'ΣΟΣ 1079
μυσπολεῖ 1360
ΜΥΣΣΩ 1079
μυσταγωγὸς, cum d. 39
μυστέλλω, in c. ex Ἄλλος al 130
μύσταξ, vide μάσταξ, in Μασάομαι 1009
μύστης, cum d. in Μύω.
ΜΥΣΤΙ'ΛΗ, cum d. 1079
μυστιπόλος, cum d. 1360
μυσοδόκος 382
μύσερον, in Μυστίλη.
μυσόφονον, muscipula, παρὰ τὸ τοῖς μυσὶ φόνον ἐπιφέρειν, quòd exitium afferat muribus.
μυταχίζω cum d. in Μῦ 1071
μύτιλος, vide Μίτυλος.
ΜΥ'ΤΙΣ 1080
μυττωτὸς, in Μύσος.
μυχαίτατος, μύχατος, μυχὸς, in Μυχός.
μυχοκέφαλος in c. ex Βορρᾶ 275
μυχθίζω, in Μύζω 1072
μυχοίτατος, in Μυχός.
μυχοπόντιον 1365
ΜΥΧΟ'Σ 1080
ΜΥ'Ω ibid.
μυώδης, μυών, μυωξὸς in Μῦς.
μυωπία, in c. ab Ὤψ 1171. & in μυωπός.
μυωπὸς, cum d. μύωψ 1181
μυωπὸς, in Μῦς.
¶ ΜΩ'ΚΟΣ, cum d. 1081
ΜΩ'ΛΟΣ, cum d. ibid.
ΜΩ'ΛΥ ibid.
ΜΩ'ΛΥΖΑ ibid.
ΜΩ'ΛΥΣ, cum d. ibid.
ΜΩ'ΛΩΨ ibid.
ΜΩ'ΜΟΣ, cum d. ibid.
μωμοσκόπος, cum d. 1476
ΜΩ'Ν 1082
μώνυξ, in μονώνυξ 1169
μωραίνω, μωρία, & μώρευμα, in Μωρός.

μωρολόγος, cum d. 942
μώρευμα, vide μώρευμα, in Μωρός. 1067
ΜΩΡΟ'Σ 1082
μωρόσοφος, cum d. in comp. ex Σοφός 1497
μωρότης, μωροῦ μώρωσις, in Μωρός.

N

ΝΑ'ΒΛΑ, cum d. 1083
ΝΑΙ' ibid.
Ναϊάδες, Naiades: nymphæ fluuiales & fontanæ à Νάω, fluo.
ναΐδιον, in Ναός.
ναΐτης, cum d. in Ναίω.
ΝΑΙ'ΡΟΝ 1083
ΝΑΙ'Ω ibid.
ΝΑΚΟΣ, cum d. 1084
νακοτίλτης, in c. ex Τίλλω 1633
νᾶμα, cum d. vide νάω, in Ναίω.
ΝΑΝΝΗ, ΝΑ'ΝΟΣ, cum d. 1084
ναξιουργής, naxio opere factus: vt ναξιουργὴς κάνθαρος, apud Aristoph.
ναοποιὸς, cum d. 1352
ΝΑΟΣ 1084
ναοφύλαξ, in com. ex φύλαξ 1770
ΝΑ'ΠΟΣ νάπη 1084
ΝΑ'ΠΥ ibid.
ΝΑ'ΡΔΟΣ, cum d. 1085
ναρδοπληρὴς, in comp. ex πλήρης 1331
ναρδόσταχυς, in c. 1513
ΝΑΙ'ΘΗΞ, cum d. 1083
ΝΑ'ΡΚΑΦΘΟΝ ibid.
ΝΑ'ΡΚΗ cum d. ibid.
νάρκισσος ibid.
ΝΑ'ΡΤΑΛΟΣ ibid.
ΝΑ'ΡΤΗ ibid.
νασμὸς, νασμώδης, in νάω.
ΝΑ'ΣΣΩ, cum d. 1085
νασὸς, in Νάσσω.
νασοφάγος, cum d. 1702
νασίσκος 1086
ναυαγὸς, cum d. in c. ex Ἄγω, frango 46
ναύαρχος, cum d. 201
ναυάτης 1086
ναυβάτης, in c. in βάτης 236
ναυηγὸς cum d. in ναυαγός.
ναύκληρος, cum d. in c. fine pr. 805
ναυκρατής, cum d. 864
ναῦλον, cum d. in Ναῦς.
ναύλοχος, cum d. in c. ex Λόχος, insidiæ 977
ναυμαχία, cum d. 1013
ναυπηγὸς, cum d. in c. ex πήγνυμι. 1302
ναυπόδια, in ναυσίποδες.
ναυσθλόω, in Ναῦς.
ΝΑΥ'Σ 1086
ναυσία, cum d. ibid.
ναυσίβιος, in comp. ex Βίος 265
ναυσικλειτὸς, in c. ex κλειτός 801
ναυσικλυτὸς, in c. ex Κλύω 810
ναυσιπέδη, in com. ex Πέδη 1257
ναυσίποδες 1372
ναυσίπομπος, in c. fine pr. 1281
ναυσιπόρος 1269
ναυσιπόρος 1272
ναυσιφόρητος 1737
ναύσταθμος, naulum statio. Lucian. & Strab. l. 14.
ναύσταθμον, idem. Thuc.
ναύστολος, in c. ex στόλος 1522
ναύτης. cum d. in Ναῦς.
ναυτία, cum d. ibid.
ναυτοδίκαι 404
ναύτρεια, cum ναύτης.
ναυφθόρος, cum d. in com. ex φθορά 1745
ναυφρακτος, in comp. ex φρακτός. 1760
ΝΑ'ΦΘΑ 1087
νάω, in Ναίω.
¶ νεάζω, in Νέος, iuuenis 1094
νέαιρα, cum νεαρός.
νεακόνητος, in c. ex Ἀκόνη. 98
νεαλὴς, in c. ex Ἅλς sal 130. & in Νέος, nouus.
νεάλωτος, in c. ex ἁλωτός 116
νεανίας, cum d. in Νέος, iuuenis.
νεᾶξ ibid.
νεαοιδὸς, nouus poëta. Epigr.
νεαρὸς, cum d. νεάτης, νεατος, νεάω, in Νέος.
ΝΕΒΡΟ'Σ, cum d. 1087
νεβριδόπεπλος, in c. 1287
νεβρίνεος 1611

νεβροχαίτη in c. fine præ. 1789
νεβρόγονος in c. 304
νεηκής, in c. ex Ἀκή 94
νεηκονής, in c. ex Ἀκόνη 98
νεηλίτης 469
νεηλατος, in c. ex Ἀλάω mol. 112. & in c. ex Ἐλαύνω 469
νεηφατὴς, νεηλισία, in comp. ex Ἀλιφάω 111
νεήλυδες, in c. ἔλυδες 523
νείφατι, in com. ex φατός 1719
νείφω, in νίφα 1095
ΝΕΙ'ΚΟΣ, cum d. 1087
νειόθεν, & νειόθι, in Νέος.
νειὸς, in Νάω 1086. & in Νέος.
νέκυια, in Νέκυς 1099
νείφω in Νίφω 1104
νεκάς, in Νεκρός.
νεκραγωγία 40
νεκρικὸς, in Νεκρός.
νεκροβόρος, in comp. ex Βορά 275
νεκροδέγμων, in c. ex prima pers. præ. 382
νεκροδόχος ibid.
νεκροκόσμος, in c. ex Κοσμέω 754
νεκρομαντεῖον & νεκρομαντεία, in c. 1001
νεκροπέρνας, in com. ex πέρνημι 1292
νεκροπομπὸς in c. fine pr. 1282
ΝΕΚΡΟ'Σ, cum d. 1088
νεκροστόλος, cum d. in com. ex στόλος 1522
νεκροσῦλος cum d. 1555
νεκροτάφος, in c. ex Θάπτω, sepelio 620
νεκροφόρος 1737
νεκρόω, νεκρώδης, νέκρωσις, in Νεκρός.
ΝΕ'ΚΤΑΡ, cum d. 1088
νεκταροσταγὴς in c. 1514
ΝΕΚΥ'ΔΑΛΟΣ 1088
νεκυηγός 42
νέκυς, in Νεκρός.
νεκυόμαντις cum d in c. 1001
νεκυοσσόος in c. ex ποσ 1453
νεκυστόλος, cum στόλος.
νέκυ, νεκύσια, in Νεκρός.
νεμέθω in Νέμω, pasco 1091
ΝΕΜΕΣΑ'Ω cum d. 1088
νεμέτωρ, νέμησις, νέμημα, νέμομαι, in Νέμω distribuo.
νέμος, in Νέμω, pasco.
ΝΕ'ΜΩ 1089
ΝΕΝΙ'ΗΛΟΣ 1093
ΝΕ'ΝΝΟΣ ibid.
νεοαλδής in c. ex Ἀλδαίνω 109
νεοαδὴς, in c. ex Ἄρδω 184
νεόβδαλτος in Βδάλλω 260
νεόβλαστος in comp. ex Βλάστη 268
νεόβορος in c. ex Βορά 275
νεόγαμος, in c. fine pr. 292
νεόγαμος in c. ex Γάμος 299
νεογνής 304
νεογιλὴς, &c. ibid.
νεόγλωσσος, in c. ex Γλῶσσα. 325
νεογνὸς, & νεογιλὸς 308
νεόγραπτος, in c. ex γραπτός 339
νεόγυιος, in c. ex Γυῖον 344
νεογιὼν in c. ex Γιών 346
νεοδαμώδεις, in c. ex Δῆμος 391
νεόδαρτος in c. ex δαρτός 275
νεοδμήτης γάμος & νεόδμητος κόρη, in com. ex Δαμάω 356. vide & in c. ex præterito syncopon passo 370
νεόδορος, in c. ex δορά 575
νεόδρεπτος, in c. ex Δρέπω 423
νεόδρητος 504
νεόζυξ cum d. in c. ex ζυγός 581
νεοθαλὴς in c. 618
νεοθαλής, in c. desinentibus in θαλής 641
νεοθηγὴς in compos. ex Θήγω 633
νεοθηλὴς, in νεοθαλής
νεοθλιβὴς, in comp. ex Θλίβω 640
νεόθρεπτος, in c. 1661
νεόθυτος in c. ex Θύω, macto 662
νεοῖος, in Νέος, iuuenis.
νεοίκητος 1142
νεοκατάστατος, in καθίστημι 702
νεοκατάχειρος, in κατάχειρ. 1826
νεοκάτοικος in κάτοικος 1141
νεόκαυστος, νεόκαυτος, in c. ex præter. pass. 724
νεοκηδὴς in c. ex Κῆδος, mœror. 781
νεόκλαστος, in c. ex Κλάω 818
νεοκμῆς, &c. in c. desinentibus in, κμής 739

νεκάτος in c.ex κατῆ 844
νεάκρας & νεάκρατος, in comp.ex κρατω
772
νεόκτιστος in c.ex κτίσις 886
νεήλατος, in Νέ[ος].
νεάνις &c in c.ex ἄλκη 477
νεήλυτος in c fine pr. 575
νέομαι, in Νέω.
νεομηνία in c ex Μήνη 1048
νεομηνία in c.ex Μὴν ibid.&
in c.ex Μήνη ibid.
νέον, in Νέ[ος], nouus.
νεόνυμφος, in c ex Νύμφη 1114
νεοπηγής, in c.ex πήγνυμι 13.2
νεοπλουτος, in c.in πλοῦτος 1262
νεοπρεπής, in c.in πρέπ[ος] ibid.
νεοπτόλεμος, in c. 1262
νεοπαγής, in c.ex πήγνυμι 1302
νεόπτωτος, in c.ex πίπτω ibid.
νεοπλάσ[τος], in c.in πλάσσω 1382
νεοπλανής, in c.ex Πλάνος 1340
νεόπλουτος, & νεόπλυτος, in c fine pr. 1341
νεοπολίτης, in c.ex πολίτης 1362
νεοπρεπής, in c. 1380
νεόσπορ[ος], in c. 1384
νεορραντος, in c. ex Ῥαίνω 1416
νεορ[...], in c.in ὄρνις 1108
ΝΕ'ΟΣ 1093
νεοσπάρακτος, in com.ex Σπαράσσω
1499
νεοσσιάς, in c.fine pr. 1503
νεοσσοποιία 1352
ΝΕΟΣΣΟ'Σ, cum d. 1095
νεοστρεφής 1660
νεόσυνος, ὁ νεωστὶ ὁρμηθ. Hesych. comp.ex σύω seu σεύω.
νεοσφαγής, in c.definentibus in σφαγής 709
νεόστρεφ[ος], in c ex στρέφω 1548
νεοσυλλεκτος, in συλλέγω 934
νεοσύστατος, in συνίστημι 7 7
νεοσφαγής, in c.ex σφαγή 1561
νεόσφακτος ibid.
νεότης 1599
νεοτόκος, in c.ex τίκτω 1673
νεοτευκτος, in c.ex τευκτός ibid.
νεο[...], cum d.in Ν[έος].
νεότμητος, in c.ex τμητός 1607
νεοτεύχης 1631
νεοτρεφής, in c.in τρέφω 1658
νεο[...], in c.fine præp. 1671
νεότροφος in c. 1677
νεόπλυτος, cum d. νεόπλυτος, νεόπλυτος, in Νεο[...]
νεοτεύχης, cum νεοτευχής.
νεφέλη, in c.ex Οὖρος, ventus secundus. 1222
νεύω in c.ex Οὐτάω 1115
νεοφθιτος, in c ex φθίω 1744
νεοφυτος, in φύω 1743
νεοφόρος 1723
νεόφυ[...] 1779
νεόφυτος 1780
νεοχάρακτος in compos ex χαράσσω.
1794
νεοχμός, cum d. νεόω, in Νέος, nouus
1194
νέπους 1372
νέρθε, cum d. in Ἔρα 445
νεῦσις, in Νεύω.
νευρά, νευρία, νευρικὸς, νεῦρον, νευρεία, &c. in Νεῦρον.
νευροβατέω, in c. ex βάτης 236
νευρόκαυλος, in comp f. ex Καυλός.
757
νευροκοπέω, n c. ex κοπή 845
νευροκάλαμος, in c. ex κάλαμος 916
νευρομήτρα, in c. ex μήτρα 1050
ΝΕΥΡΟ'Ν 1096
νευρορραφής cum d. 1418
νευροσπαστέω, νευροσπάστης, &c. in c. fine præp. 1503
νευροσπαστής, in c. ex σπάω 1594
νευροτενής in c. 1637
νευρώδης, in Νεῦρον.
νεφελώδης, νεφεληγερέτα in Νεφέλη.
νεφοχείδιος, in com. ex Χόνδρος.
ΝΕ'ΤΟ, cum d 1096. in Νέω, nato.
νεφέλη, in Νέφος.
νεφεληγερέτα, in c. ab ἀγείρω 11 &
in c ex Ἐγείρω 437
νεφελοκένταυρος 304
νεφελοκοκκυγία, in com. ex Κόκκυξ.
812
ΝΕ'ΦΩΣ, cum d. 1097
ΝΕΦΙΟ'Σ, cum d. 1098
ΝΕ'Ω, cum d. ibid.& 1099
νεωκόρος, cum d. in com. ex κόρος

φορα 842
νεανίσκος cum νεανίας 477
νεώς, cum νεῶς 1094
νεώς, in Ναῦς 1086
νεώσοικος, in c. 1851
νεωτί 1182
νεωστί 1352
νέωρ[ος] 294
νεωτερίζω 1204
νεωτεροποιός, in Νέος, nouus.
νεώτατος 1142
νεωτεροπράγμων cum νέος.
νεώτερον in νεώς.
νεωτερίζω cum νεωτερισμός.
νεωτεροποιός cum d. 1352
νεωτερισμός in Νέος, nouus.
νεωστί ibid.
νεοφύλαξ, in νεοφύλαξ.
νεόχμωσις, terra recens culta. Hesych.
¶ ΝΗ' 1100
ΝΗΓΑ'ΤΕΟΣ ibid.
νηγρετος, in c. ex ἐγείρω 437
νηδυμος, in comp. ex Δύω, subeo.
428
νηδύς 1372
ΝΗΘΩ' 1100
νῆμα, in Νέω, neo
νῆσις, in Νέω, neo ibid.
νῆες, νηΐτης &c. in Ναῦς.
νηκερδής, in c.ex Κέρδος 775
νήκεστος, & νηκεστής, in c. 774
νηλεής, in c.ex Ἀλέομαι 93
νηκτή, νηκτικός, νηκτός, νηκτρίς, in νήχω.
νηλιτής, cum d. in ἀλιτής 110
νηλεής, in c.ex Ἔλεος 473
νηκεστος, in c.ex Ἠπεῖρ 1357
νηκερδής in νηκτός.
νήκουστος, n c ex Ἀκούω 960
νηλίπους, in c. 1259
νηλιτής, in c.ex Ἀλιτέω 117
νήλεως, in c.ex Λωπός 958
νῆμα, cum d. in Νέω, neo.
νημερτής, cum d. in c.ex Ἀμαρτάνω
135
νήνεμος, cum d. in c. 152
νήνιω, in Νέω, glomero 1100
νῆξις, in νήχω.
νηοσσός 1360
νηοπόρος, in ναυσιπόρος 1269
νηοστόλος, in c.ex στόλος 1495
νηπάχος 557
νηπενθής, in c.ex Πένθος 1263
νηπιάζω, in c. 1277
νηπιαχος, νηπιάζω, νηπίαχος, cum d. in Νήπιος.
νηπιέχος, cum d. in c. 1282
νηπιοκτόνος, in c.ex κτόνος 884
ΝΗ'ΠΙΟΣ, cum d. 1100
νηπιέρευς, qui puerili mente est præditus, qui non plus sapit, quam infans aut puerulus.
νηπιοφροσύνη, stultitia qualis est infantis aut pueruli.
νήπλεκτος, in c.ex πλεκτός 1327
νηποινεί, cum d. in com. ex Ποινή.
1357
νηπύτιος in Νήπιος.
νηρεθμος, in c. 183
νηρεῖς, in c. 517
ΝΗ'ΡΙΟΝ 1101
νηρίτης, nerites: concha quædam natalis, apud Aristot. de part. animal. lib. 4. & Aelian.
νηρίτος, in νηρείτης.
Νηριτόφυλλος, multa habens folia. Hesych.
ΝΗΡΟ'Σ 1101
νησίον, in Νῆσος.
νῆσος, in Νέω, neo.
νησίς, in Νῆσος.
ΝΗ'ΣΟΣ, cum d. ibid.
ΝΗ'ΣΣΑ cum d. ibid.
νησιώτης, in Νῆσος.
νησιωτικός, in νῆσος.
ΝΗ'ΣΤΙΣ, cum d. ibid.
νησύδριον, in Νῆσος.
νῆτα, in Νέω 1094
νήτη, in Νέω, neo 1100
νητρεκής, in c.ex Ἀτρεκής 214
νῆττα 1101
νηττοφόνος, anates occidens. Aristotelem histor. anim. libro 9. capite 31.
νηῦς, in Ναῦς.
ΝΗ'ΦΩ, cum d. 1102
νήχυτος, in c. in χύτος 1823
νήχω, in Νέω, nato 1198

νηψις, in Νήφω.
νήσω, in Νέω, glomero 1100
¶ ΝΙΓΛΑΡΟΣ 1102
νίζω in Νίπτω.
ΝΙΚΑ'Ω, cum d. ibid.
νικηφόρος 1737
νίκος, in Νικάω.
νίμμα, in Νίπτω.
ΝΙ'Ν 1103
ΝΙ'ΠΤΩ, cum d. ibid.
νίσσομαι, in Νέω neo. 1099
ΝΙ'ΤΡΟΝ, cum d. 1104
νίσα, in νισσά.
νιφάργυρος in c.ex Ἄργυρος 183
νιφάς in Νίφω.
νιφοστιβής, & νιφοβόλος, in c. in Ὄλλυμι
251
νιφετός cum d. in Νίφω.
νιφόεσσα 252
νίψις, in Νίπτω.
νιφόκτυπος, niuis casu resonans. Athen. l. 10. Comp. ex κτύπος: de quo in Τύπτω.
νίσομαι, in Νέομαι.
νιφοστιβής in c. 1517
ΝΙ'ΦΩ 1104
¶ νοβᾶς νοέω, cum d. in Νόος.
νοθαγενής, νοθεύω cum d. in Νόθος.
νοθογένειος, in com. ex γένος 307
νοθομάλλουιν, in comp. ex μάλλος.
735
ΝΟ'ΘΟΣ, cum d. 1104
νοΐδιον, in Νόος.
νομαδικός, νομάδιτας, νομάζω, in Νέμω
1091
νομοδοτέω, in comp. ex στίχος.
1519
νόμαιος, in Νέμω. At νέμομαι, in Νέμω.
νομεῖς
νομεύς cum d.
νομευτής, νομίζω, νομεύω, cum d. νομεύω, in Νέμω 1089 &,
1090
νομίζω, νομικός, cum d. νόμιμος cum d. νόμισμα, νόμισμα, in Νόμος.
νομισματοπώλης 1410
νομιστεύω, in Νέμος.
νομογράφος 341
νομοδιδάκτης, in comp. ex διδακτός.
396
νομοδιδάσκαλος, in comp. ex διδάσκαλος ibid.
νομοθεσία, in c. ex Θέσις 1628
νομοθέτης, cum d. ibid.
νομοίσταμαι in c.ex Ἵστημι 712
νομομαθής in c fine pr. 999
ΝΟ'ΜΟΣ 1105
νομός, in Νέμω, distribuo 1089
νομοφύλαξ, cum d. in comp. ex φύλαξ.
1770
νοσοβλαβής, in c. ex Βλάπτω 267
ΝΟ'ΟΣ 1106
νοσοφαλής, in c. ex σφάλλω 1564
νοσέω, νοσακερός, νοσερός, νοσέω, cum d. νοσηλεύω, cum d. νόσημα, νοσηρός, νοσώδης, in Νόσος.
νοσοκομεῖον 312
νοσοκόμος, cum d. in comp. ex Κομέω.
832
νοσοποιός 1355
ΝΟ'ΣΟΣ, cum d. 1110.& 1111
νοσοφθορία 1660
νοστέω, cum d. in Νέομαι 1095
ΝΟΣΤΕ'Ω, cum d. 1111
ΝΟ'ΣΦΙ, cum d. 1112
νοσφίζομαι in Νόσος.
ΝΟΤΙ'Σ, cum d. 1112
ΝΟ'ΤΟΣ, cum d. 1113
νουβυστικός, cum d. in c.ex Βύω 293
νουθεσία, in c.ex Θέσις 1628
νουθετέω, cum d. νουθετίζω, cum d. ibid.
νουμηνία, νουμηνιάζω, in νεομηνία 1048
ΝΟΥ'ΜΜΟΣ 1113
νουνεχής, cum d. 558
νοῦς in Νόος.
νοσώδης, in Νόσος.
νουσαχθής, in c.ex Ἄχθος 227
νοῦσος, in Νόσος.
νουσοφόρος, morbos afferens. Epigr.
¶ ΝΥ' 1113
νύγμα, cum d. in Νύσσω.
νυκταίβατος, in c.ex Ἀίσσω 59
νυκταλωπός, in Νύξ.
νυκτάλωψ, cum d. 1182
νυκτεγερσία, in c.ex Ἐγείρω 437
νυκτεγρεσία ibid.

νυκτελιος, cum d. 1599
νυκτιπεπηγος, in ἐπείγω 220
νυκτερευτικός cum d. νυκτερίδιος νυκτερίς, νυκτερευτής, in Νύξ.
νυκτερήσιος, cum νυκτερίς.
νυκτηγορία in Νύξ.
νυκτιβόας 1115
νυκτιγενής, & νυκτιγενεία, in νυκτιγενής.
νυκτιβίας, in c.ex Βίος 265
νυκτιδρόμος 1665
νυκτικόραξ, in c. ex Κόραξ 846
νυκτιλαμπής 1702
νυκτιλαμπής, in c. ex Λάμπω 927
νυκτιλόχος, in comp. ex Λόχος, insidiæ
977
νυκτινόμος in c. fine pr. 1092
νυκτιος in Νύξ.
νυκτιπλαγκτης, in comp. ex Πλάζω
1310
νυκτιπλανής, in c. 1321
νυκτιπόλος 1360
νυκτιπόρος 1269
νυκτιφαής 1708
νυκτιφαντος 1709
νυκτιφοίτης, in c. 1755
νυκτιφρουρία, cum d. 341
νυκτοβατής, in c.ex Βῆμα 67
νυκτομαχέω, in c. fine pr. 803
νυκτομαχία 1013
νυκτοπορέω, &c. in νυκτιπόρος.
νυκτοτροφής 504
νυκτοφυλακέω, cum d. in c. ex φύλαξ
1770
νυκτωρός 1182
νυκτωρ, n Νύξ.
νύμφα, in Νύμφη.
ΝΥ'ΜΦΗ, cum d. 1113
νυμφοκόμος, cum d. in c. ex Κομέω
832
νυμφόληπτος, νυμφοληψία, in c. ex λαμβάνω, & ληπτός 923
νυμφοστόλος, in c. fine pr. 1185
νυμφοστόλος, cum d. in comp. ex στόλος.
1522
νυνί, in Νύμφη.
ΝΥ'Ν 1114
ΝΥ'Ξ ibid.
ΝΥ'ΟΣ 1115
ΝΥ'ΣΣΩ, cum d. 1116
ΝΥΣΤΑ'ΖΩ, cum d. ibid.
νυστερογρέγορσις, in c.ex Ἐγείρω 313
νυττω in Νύσσω
νυχθήμερον, in c. ex Ἡμέρα 605
νυχθόεις, in c ex Βαθύς 275
νύχιος, cum d. in Νύξ.
¶ ΝΩΓΑΛΑ, cum d. 1116
νωθρέγορσις, in c.ex Ἐγείρω 313
νωθής in c. 1132
νώδυνος, cum d. in c. 1116
ΝΩΘΗ'Σ, cum d. ibid.
νωθροσύνη, in comp. ex Οὐθαρ 1110
νωΐ & νωΐτερος in Ἐγώ 438
νωθροκάρδιος, in c. 746
νωλεμές, cum d. in Νωλεμής.
νωλεμέως, in c. ex Καίω 853
ΝΩΛΕΜΗ'Σ, cum d. 1117
νωμάω, cum d. in Νέμω, distribuo
1089
νώνυμος, in ἀνώνυμος 1166
νώπιος, in c. ex ὄψις 1179
νωτεύς, νωτιαῖος, νωτίζω, in Νῶτος.
νωτοδαΐκτης in δαΐκτης 1117
νωτογραπτος, in comp. ex γραπτός.
339
νωτοπλήξ 1338
ΝΩ'ΤΟΣ 1117
νωχελής, cum d. in c.ex Κέλλω 763
νωψ 1182

Ξ

ΞΑΙ'ΝΩ 1117
ξανθίζω, ξανθίζω, ξανθικός, ξάνθισμα, in Ξανθός.
ξανθόθριξ in c. 649
ξανθοκάρηνος, in comp. ex Κάρηνον
747
ξανθοκόμης, ξανθοκόμος, in c.ex Κόμη
835
ΞΑΝΘΟ'Σ, cum d. 1118
ξανθόχροος, idem quod ξανθόχρως. Theocr. idyl. 9. Τὸ δ' ἄλλο τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχρουν ἔσκεν.
ξαίνω, cum d. ξαίνω, ξάντης, & ξάσμα, in Ξαίνω.
ξεινίζω, in ξεινίζω.
ξεινίζω, &c. in ξενίζω, & sic de similibus.
ξεναγός, cum d. 42
ξεναγωγός 40
ξεναλίζω, Suid. exp. congrego, propriè, hospites congrego. Comp. ex Ἀλίζω.
ξεναπάτης & ξεναπατία, ξεναπατάω, in c.ex Ἀπατάω 173
ξενία, in Ξένος.
ξενακτία 469
ξενίζω, ξενικός, ξενιδιος, ξενιστής,
cum d.i. Ξένος.
ξενοδόχος & ξενοδοχέω, cum d. 828
ξενοφόνος, apud Eurip. in Iphigen. Taur. à quibusdam exp. hospitibus & peregrinis frequens: vbi dicitur ξενόπτερα θρέφει.
ξενοπατης, exp. plagas accipere, apud Metagenem, teste Suid
ξενοκτόνος, cum d. in c.ex ἐκτονεῖν.
835
ξενοπρεπής, cum d. in c. fine præpos.
995
ξενοτροφία, cum d. 993
ξενοτρόφος 1250
ΞΕ'ΝΟΣ 1118
ξενόω, in Ξέν[ος].
ξενοφόνος, cum d. 1660
ξενοφρων, cum d. 1723
ξενοφωνος, cum d. 1774
ξενών, ξενώνιον, ξένως, in Ξένος.
ξενομανία, mentis alienatio. Euripid. in Herc. fur.
ξεστή, ξεστός.
ξεστηρ, ξεσμός, ξεστὸς, ξέστρον, in Ξέω.
ΞΕ'Ω 1120
ξηραίνω, ξηρός.
ξηροφαγία, ξηροφαγέω, &c. in c. ex Ἀγεω 111
ξηρόμυρα, in c. ex Ἄμπελος 143
ξηραντικὸς, ξηρασία, ξηρομυρια, ξηροφαγέω & ξηροφάγος, in Ξηρός.
ξηραλοιφέω 235
ξηροβατής in c ex Βατός 266
ξηροκάρδιος, in ζήλος 583
ξηρός 751
ξηροκέφαλος, in c.ex Κεφαλή, fine pr. 780
ξηροκολλύριον, in c. ex Κολλύριον 817
ξηρομυρον, in c.ex Μύρον 1073
ξηρομύξις, in c. fine pr. 1092
ξηρός 1352
ξηροπερία, in c.ex Πέρ 1406
ΞΗΡΟ'Σ 1122
ξηροτης, in c. 1446
ξηροταγανον, in c ex τήγανον 1016
ξηρῶς, in Ξηρός.
ξηροφαγία, in c. fine præp. 1671
ξηροφαγεω 1660
ξηροφαγία 1702
ξηρόφθαλμία, cum d. in c.ex ὀφθαλμός.
1185
ΞΙ'ΦΙΣ 1123
ξιφίδιον in Ξίφος.
ξιφίδιον c.ex Αἴγω 81
ξιφοκτόνος, cum d. 1737
ξιφοφόρος, cum d. ξιφίζω, in Ξίφος.
ξιφηφόρος, in com. ex ὀφείλω.
415
ξιφοθήκη, in c. ex Θήκη 1629
ξιφουλκός, cum d. in c. ex ἕλκω
815
ξοανοξυστης 1114
ΞΟΑ'Ν 1123
ξοανα, cum d. in c. ex ὁλκὴ 477
ξόανον 504
ξουθός, ξουθή in Ξέω.
ξυγγενής, in c. fine præp. 1393
ξύλινος in Ξύω.
ξυμβαίνω, in συμβαίνω.
ξυμβάλλω, in συμβάλλω.
ξυμφέρω, in συμφέρω.
ξυνέρχομαι, in συνέρχομαι.
ξύνεσις, in σύνεσις.
ξυναγαγεῖν ξύλον 1121
ξυλαλόη in c. ex Ἀλόη 128
ξυλεύομαι, ξυλίζομαι, cum d. in Ξύλον.
ξυλοβαπτης in c.ex Βάπτω 275
ξυλόγ[...], cum d 42
ξυλίζομαι ξυλίζομαι ξυλικὸς, ξύλινος
ξυλινοπ..., in Ξύλον.
ξυλοβασταγμον, in c.ex Βαστάζω
355
ξυλοκασία, in Κασσία 754
ξυλόκερας in c. 774
ξυλοκινναμωμον, in c. ex Κινναμώμον

ξυλοκόλλα, in c. 794
ξυλοκόπος, cum d. in comp. ex κοπή 825
845
ξυλολυχνοῦχος, in λυχνοῦχος 558
ξυλομανία 993
ξυλομαχέω, in com. ex μάχομαι
1014
ΞΥ'ΛΟΝ, cum d. 1124
ξυλοπώλης 1372
ξυλουργός, cum d. 513
ξυλοφθορος, in c.ex φθορά 1745
ξυλοφόρος, cum d. 1737
ξυλοφρακτος, in compos ex φρακτός
1760
ξυλόω ξυλώδης ξύλωσις, in Ξύλον.
ξυλών, in Ξύω 1555
ΞΥ'ΝΟΣ cum d. 1124
ξυνεσις ξύνεσις, ξυρέω, in ξύρον.
ξυρήκης, ξύρησις, ξυρητής, ξυρίας, ξύριον, in Ξύω.
ξυρηπυρίτης, in c.ex Πῦρ 1478
ξυσμός, ξύστης, ξύστρα, ξύσμα, ξυσμός, ξυστήρ &c. in Ξύω.
ξυστοφόρος 1737
ξύσις, ξυστέω, in Ξύω.
ξυστροκλέπτης, in c.ex Λῃστής 552
ξύω, in Ξύω.

Ο

¶ Ο' 1125 ὁ, in Ο'ς.
ὄαρ, in Ο'ς 1147
Ο'ΑΡ cum d. 1125
Ο'ΒΡΙΜΩ aduerbium μισόστημος, ex præ perf. ὄμνυμι, in suis Etym. vnde μάλα γονάδων ἐς ὄβρισω exp. veniet conspectum.
ὀβελίσκος, ὀβελίζω, ὀβελίσκος, in Ο'βελός 1126
ὀβελισκολύχνιον, &c. in c. 982
ΟΒΕΛΟ'Σ 1125
ΟΒΟΛΟ'Σ cum d. 1126
ὀβολοστάτης, cum d. in c. ex στατός 709
ὀβριγιλάξ, in c. ex Κολάς 734
ὀβριμόθυμος, in c. ex Γυῖα 344
ὀβριμόθυμος, animo violento præditus, magnanimus. Hesych.
ὀβριμοπάτρη, cum der. in c. 1253
ὄβριμος, n ὄβριμος.
ΟΒΡΥΖΟΝ 1126
ὀγδοηκοντούτης, & ὀγδοηκοντούτης.
552
ὄγδοος, cum d. in Ο'κτώ.
ὀγκάομαι in Ο'γκος.
ΟΓΚΑΟΜΑΙ, cum d. 1126
ὀγκηρός, in Ο'γκος.
ὀγκηρός ibid.
ὀγκηθμός, in Ο'γκάομαι.
ὄγκιον & ὄγκιον, in Ο'γκος.
ὀγκύλλομαι 942
ὀγκόομαι, in Ο'γκος.
ΟΓΚΟ'Σ, cum d. 1127
Ο'ΓΜΟΣ cum d. 1126
Ο'ΓΧΝΗ 1127
ὀδαξάω, ὀδαξησμός, in Ο'δούς.
ὀδαξάζω, ὀδαξ, cum d. in Ο'δούς.
Ο'ΔΕ 1127
ὀδελός, in ὀβελός.
ὀδελός, idem quod ὀβελός. Nic. in Ther.
ὀδεύω, ὁδίτης, in Ο'δός.
ὀδηγός, cum d. 42
ὁδί 1127
ὁδίτης, ὁδίτευσις in Ο'δός.
ὀδμὴ cum d. in Ο'ζω.
ὀδοιδόκος cum d. 183. & in c. 413
ὀδοιπλανέω in c. 1321
ὀδοιπορέω, cum d. 1269
ὀδονταγρα 24
ὀδονταγωγόν 40
ὀδονταλγία, ὀδονταλγία, in c.ex Ἄλγος
109
ὀδοντιάω, cum d. ὀδοντίδης, ὀδοντισμός, in Ο'δούς.
ὀδοντόγλυφον & ὀδοντογλυφίς, in c. ex γλύφω 324
ὀδοντομάχης 1013
ὀδοντοξέστης, in c. ex ξεστός 1122
ὀδοντοσμηκτος in c fine præp. 1671
ὀδοντοφυής, cum d. 1779
ὀδοντωτός, ὀδοντωτός, in Ο'δούς.
ὀδοντοποιός, cum d. 1352
Ο'ΔΟΎΣ 1128
ὀδοστρωσία, in c. ex στρῶσις 1539
ὀδύνηρος & ὀδύνηρος 1222
ΟΔΟΥ'Σ, cum d. 1131. & 1132
ὀδοιφύλαξ, in c ex φύλαξ 1770
ὁδύσσομαι in Ο'δός.
Ο'ΔΥΝΗ, cum d. 1133
ὀδυνηφατος, in c. ex Φένω, occido
1720

ὀδυνοφόρον, in c.ex ὀδύνη, fine præp.
936
Ο'ΔΥ'ΡΟΜΑΙ, cum d. 1133. & 1134
Ο'ΔΥ'ΣΣΩ 1134
ὀδυσμός 1135
¶ ὀζαινα, ὀζαινίτης, ὀζόλικος, ὀζοβόλος, in Ο'ζω
ὀζόμυρος, in Ο'ζος.
Ο'ΖΟΣ 1134
ὀζόστομος 1537
ὀζωδης, in Ο'ζος.
ὀζυγεῖς, in ὁμόζυξ 580
Ο'ΖΩ 1134
ὀζώδης, in Ο'ζος, & in Ο'ζω.
¶ ὄθι, in Οἷς 1147
¶ ὅθεν 1209
Ο'ΘΗ, cum d. 1135
ὅθι 1209
Ο'ΘΟΝΗ 1153
ὀθνεῖος, in Νόθος 1105
ὄθομαι, in Ο'θη.
Ο'ΘΟ'ΝΗ, cum d. 1135
Ο'ΘΟ'ΝΝΑ 1136
ὀθονοποιός, qui linteos pannos conficit. Diosc. l. 5 c. 152.
ὀθριξ, in c. 649
¶ ΟΙ' 1136. At ὄιν in Οἷς 1136
οἶα 1147
οἰάζω, in Ο'ιαξ.
ΟΙ'ΑΞ, cum d. 1136
οἰακοστρόφος cum d. in comp. ex στροφή
1548
οἰάτεκτος κρέας, in Οἷς.
οἰάω in Ο'ΐω.
ΟΙΓΩ οἴγνυμι 1136
ΟΙ'ΔΕ Ω, cum d. 1137
οἰδίσκος, cum d. 1372
οἰδίσκος, οἶδος, Οἰδίπους.
οἰκεὺς, in ... ex ἐλαιός 562
οἰκεύς, in Οἷς.
οἰκέτης 533
ΟΙ'ΖΥΣ, cum d. 1136
οἶμ, in Οἷς 1147
οἰκῆος, οἰκησις cum d. in Οἰκέω.
οἰκεῖος, cum d. οἰκεῖον, in Οἶκος.
οἰκαδε, οἰκείος, οἰκεῖον, in Οἶκος.
οἰκειοπραγέω & ἰδιοπραγία, in c. ex πράσσω 1378
οἰκεῖος, cum d. οἰκεῖος, οἰκέτης cum d.
οἰκέω, οἰκητὴς, οἰκησις, cum d. οἰκητὴς &c. οἰκίδιον, οἰκίσκος, οἰκίσκος, in Οἶκος.
οἰκογενής 304
οἰκοδεσπότης, cum d. in c. ex Δεσπόζω
376
οἰκοδόμος, cum d. in comp. ex δομή
371
οἴκοθεν, οἴκοθι, in Οἶκος.
οἶκοι n Οἶκος.
οἰκονομία 993
οἰκονόμος, cum d. 1091
οἰκοπεδον, in c. ex Πέδον 1258
ΟΙ'ΚΟΣ, cum d. 1138
οἰκόσιτος, cum d. in c. 1465
οἰκοτραφής in c. in τραφής 1658
οἰκοτειβής, &c. in c fine pr. 1671
οἰκότριψ ibid.
οἰκουμένη, cum d. in Οἶκος.
οἰκουρός cum d. 1212
οἰκοφθόρος, cum d. in c. ex φθορά.
1745
οἰκοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1770
ΟΙ'ΚΤΟΣ, cum d. 1143. & 1144
οἰκτρός, n οἰκτρός.
οἰκτολογία 942
οἰκτρός, in Οἶκτος.
οἰκτρογία, in c. in χέω 1807
οἰκοφιλής, cum d. in c. 1856
οἰμάω in Οἶμη.
οἶμος in Οἶμη.
ΟΙ'ΜΗ, cum d. 1144
οἶμος, in Οἶμη.
οἰμώζω cum d. in Οἶ 1136
οἰναγωγός 40
οἰνάνθη, cum d. in c. in ἄνθη 159
οἰναρος, cum d. οἰναρίζω, in Οἶνος.
οἰναχθής, in c. ex Ἄχθος 227
οἰνέλαιον, n c. ex Ἔλαιον 466
οἰνοβίομαι, οἰνοβαφής, in Οἶνος.
οἰνήρυσις, in c. 197
οἰνίζω, οἰνίσκος, οἰνιστήρια, in Οἶνος.
οἰνοβαρής, cum d. in composi. ex Βάρος.
257
οἰνόγαλα, in c. ex Γάλα 297
οἰνόγαρον, in comp. ex Γάρον 300
οἰνογευστέω, in c. ex Γεύω 314
οἰνόεις, n Οἶνος.
οἰνοηθέω, cum d. in c. ex Ἤθω 597

οἰνοθήρας, in comp. ex Θήρα 639
οἰνολίπτης, in com. ex λαπτω 923
οἰνομανής 995
οἰνόμελι in c. 1027
οἰνόπεδον &c in c. ex Πέδον 1258
οἰνοπίπης, in c. ex ὀπιπεύω 1184
οἰνοπλάνητος, in comp. ex Πλάνη.
1321
οἰνοπληθής, in c. ex πλήθω 1336
οἰνοπότης 1338
οἰνοποσία, οἰνοπότης &c. in c. fine pr.
1313
οἰνοπώλης in c. fine præp. 1178
οἰνοπωλέω, cum d. 1410
ΟΙ'ΝΟΣ 1145
οἰνόσπονδος, in c fine pr. 1507
οἰνοσόος, in c. ex Σόος 1495
οἰνοσύλλογος, in Οἶνος.
οἰνοφόρος, in c. fine pr. retinentibus φερ 1735
οἰνόφλυξ, cum d. in c. ex φλύω, ferueo
1752
οἰνοφόρος 1737
οἰνοφρυγος 1780
οἰνοχόος, cum der. in comp. in χόος
1807
οἰνοχοεῖν 1828
οἰνοψ in c. ex ὄψις 1179
οἰνόω, οἰνώδης, οἰνών, in Οἶνος.
οἰνωπός 1182
οἰνώπης οἰνωπός, in Οἶνος.
οἰοβίως in c. ex Βίος 265
οἰοβότης, n c. ex βοτός 282
οἰόγαμος, in c ex Γάμος 299
οἰοζώνος, in c. ex ζώνη 388
οἰοζωστὸς in Οἶος.
οἰομαι vel οἶμαι, in Οἴω.
οἰονόμος, in c. fine pr. 1092
οἰοπόλος 1217
οἰοπόκος, in com. ex Πείκω 1263
οἰοπόλος, cum d. 1360
ΟΙ'ΟΣ 1146
ΟΙ'ΟΣ ibid.
οἰοφαγος 1702
οἰοχίτων 1812
οἰόω, in Οἶος.
ΟΙ'Σ 1147
οἶσον, funis. Hesych. propriè est de cito funis nauticus, retinaculum nauium. Pro eodem Ionicè dicitur οὖσον, apud Lycophr. ¶ At οἶσον aor. 1. imp. mod. vide in Οἴω fero.
οἰστραρπής 758
οἰσοφάγος 1702
οἰσπώτη, in com. ex Πατέω 1252
οἰστέος, in Οἴω fero.
οἰστοδόκη, cum d. in οἰστός.
οἰστός, in οἴω fero.
οἰσύπη 557
οἰστρέω, οἰστρήεις, οἰστρήεις, in Οἶστρος.
οἰστρηλασία, οἰστρηλατέω 465
οἰστρημα, οἰστρητής, in Οἶστρος.
οἰστροβολέω 252
οἰστροδίνητος, in c. ex Δίνη 407
οἰστρομανής 993
οἰστροπλήξ 1338
ΟΙ'ΣΤΡΟΣ, cum d. 1147
ΟΙ'ΣΥΑ, cum d. 1148
ἰσυοπλόκος, in comp. ex πέπλεκα.
1328
οἰσυπης, cum d. in comp. ex Ῥύπος
1438
ΟΙ'ΤΟΣ 1148
ΟΙ'ΦΕ'Ω, cum d. ibid.
ΟΙ'ΧΟΜΑΙ, cum d. ibid.
ΟΙ'Ω 1149
οἰωνίζομαι, οἰωνικός, οἰώνισμα, οἰωνιστήριον, οἰωνιστής, in Οἰωνός.
οἰωνόβρωτος, in c. fine pr. 292
οἰωνοθέτης 1629
οἰωνόμαντις, cum d. 1001
ΟΙΩΝΟ'Σ 1150
οἰωνοσκόπος, cum d. 1476
οἶος, in Οἷς.
οἰωνοπόλος in Οἷς.
¶ ὀκέλλω in Κέλλω 764
ΟΚΛΑ'ΖΩ, cum d. 1150
Ο'ΚΝΟΣ, cum d. ibid.
ὀκρίς, in Ἄκρος.
Ο'ΚΡΙ'ΒΑΣ 1150
ὀκτάβλωμος, qui octo buccellarum seu turundarum est. Hesiod. in Erg.
ὀκτάεδρος, in c. ex ἕδρα 442
ὀκταέτης &c. 538
ὀκταήμερος, in comp. ex Ἡμέρα 605
ὀκτακίς, in Ο'κτώ.
ὀκτάκνημος, in c. ex Κνήμη 815
ὀκτακόσιοι, in Ο'κτώ.

ὀκτάπηχυς, cum ὀκτάπηχυς.
ὀκτάπλασι@, ὀκταπλό@, in Ὀκτώ.
ὀκτωτης 1372
ὀκτάρυμος, & ὀκτάῤῥυμος, in c. ex ῥυμός 1339
ὀκτάστυλ@, in c. 1551
Ὀ'ΚΤΩ' ibid.
ὀκτώπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1306
ὀκτώτης, cum ὀκτώ.
ὄκχος, ὀκχέω, ὀκχέω, in Ὄχος 1250
¶ ὀλαργυρός, in compos. ex Ἄργυρος. 184
ὀλβίζω, & ὀλβίζω, in Ὄλβ@.
ὀλβιογάστωρ 301
ὀλβιοδαίμων, in c. ex Δαίμων 350
ὀλβιοεργός 504
ὄλβι@, in Ὄλβ@.
ὀλβοδότης, & c. in c. ex δότης 401
Ὄ'ΛΒΟΣ 1151
ὀλβοεργός 1737
ὄλεθρ@, in Ὄλλυμι.
ὀλικῶς ibid.
ὀλιγυδρος, in c. ex ὕδωρ 117
ὀλιγόβωλ@, in c. ex Βῶλ@ 294
ὀλιγόθερμος, in c. ex Θερ 636
ὀλισθαίνω, ὀλισθηρός, ὀλιτήριον, in Ὄλλυμι.
ὀλίγα, in Ὀλίγος.
ὀλιγάκις, in Ὀλίγος.
ὀλιγαιμία, cum d. 156
ὀλιγανθρωπία, in c. ex Ἄνθρωπος. 162
ὀλιγαρεσία, in c. ex Ἀρεστ 188
ὀλιγαρκής, cum d. in c. 189
ὀλιγαρτία, in c. ex Ἄρτος 196
ὀλιγαρχία, cum d. 201
ὀλιγαύλαξ, in c. ex Αὖλαξ 217
ὀλιγαχόθεν, ὀλιγαχοῦ, in Ὀλίγος.
ὀλιγοπλήθεια, in ὀλιγοπληθέω.
ὀλιγηπελία, in c. 192
ὀλιγιστ@, in Ὀλίγος.
ὀλιγόαιμος, cum d. in com. ex Αἷμα. 70
ὀλιγόβι@, in c. ex Βί@ 265
ὀλιγογαίμων 322
ὀλιγογόνατος 331
ὀλιγόγον@ 309
ὀλιγοδεής, cum d. in c. ex Δέω, egeo. 387
ὀλιγοδίαιτος, in c. ex Δίαιτα, vitæ genus 394
ὀλιγοδρανής, cum d. in c. ex δραίνω. 422
ὀλιγοελαίος, in c. ex Ἔλαια 466
ὀλιγοέτης, cum d. 533
ὀλιγόζω@, in c. ex Ὄζ@ 1534
ὀλιγόθερμος, in c. ex Θερμός 631
ὀλιγοκάλαμος, in c. ex Κάλαμος. 927
ὀλιγόκαρπος 751
ὀλιγόκαυλ@, in comp. ex Καυλ@. 757
ὀλιγομαθής, in c. fine pr. 999
ὀλιγομαθέω, in c. 1058
ὀλιγομυθέω, in c. 1073
ὀλιγοπαγής, in c. ex Πάγω 1236
ὀλιγοπελέω, & c. in c. ex Πέλω 1277
ὀλιγόπιστ@, in c. ex πίστις 1263
ὀλιγοποσία, ὀλιγόποτος, cum d. in c. fine pr. 1312
ὀλιγόπτερος, in c. fine pr. 1394
ὀλιγόπυρος, in c. ex Πυρός 1403
Ὀ'ΛΙΓΟΣ 1151
ὀλιγόσιτος, cum d. in c. 1465
ὀλιγόσπερμος, in com. ex σπέρμα. 1505
ὀλιγόστιχος, in c. ex στίχος 1519
ὀλιγοστός, in Ὀλίγος.
ὀλιγότης, in Ὀλίγος.
ὀλιγοτόκος, cum d. 1621
ὀλιγότριχ@, in c. 649
ὀλιγότροφ@ 1660
ὀλιγόϋδρ@, in c. 1691
ὀλιγόφορος 1764
ὀλιγόφυλλ@ 1772
ὀλιγοχρόνι@, cum d. in comp. ex χρόν@. 1608
ὀλιγοχορδία, in c. ex Χορδή 1818
ὀλιγοχρόνι@, in c. 1829
ὀλιγόψυχος, cum d. in c. 1844
ὀλιγόω, in Ὀλίγος.
ὀλιγωρέω, cum d. in c. 1853
ὀλίζων, cum d. in Ὀλίγος.
ὀλικός, cum d. in Ὅλ@.
Ὀ'ΛΙΣΒΟΣ 1152
ὀλισθάνω, ὀλισθαίνω, ὀλίσθημα, ὀλισθηρός, in Ὀλισθος.
Ὀ'ΛΙΣΤΟΣ 1152

ὀλκή, ὁλκός, cum d. in Ἕλκω 475 & 476
Ὀ'ΛΛΥΜΙ 1153. & 1154
ὀλμαπίς 1353
Ὀ'ΛΜΟΣ, cum d. 1154
ὀλογήτειος 341
ὀλοδάκτυλ@, in Δάκτυλ@ 355
ὀλόεργος 5 4
Ὀ'ΛΟΘΟΥΡΙΟΝ 1154
ὀλοθρεύω, cum d. in Ὄλλυμι.
ὀλοίτροχος, in c. ex Τρέχω 1665
ὀλοκαρπόω, cum d. 751
ὀλόκαυστος, ὀλοκαυτόω, cum d. in c. ex præt. pass. 724
ὀλόκληρος, cum d. in c. fine præpos. 805
ὀλοκνήμος, in c. ex Κνήμη 815
Ὀ'ΛΟΚΩΝΙΤΙΣ 1154
Ὀ'ΛΟΛΥΖΩ, cum d. ibid.
ὀλομελής, in c. ex Μέλος 1029
ὀλοόφρων, in Ὄλλυμι 1165
ὀλοίτροχος, in c. 1665
ὀλοός, in Ὄλλυμι.
ὀλοσίδηρος 1778
ὀλοσώματος 1784
ὀλόπτερος, in c. fine pr. 1394
Ὀ'ΛΟ'ΠΤΩ 1155
ὀλοπόρφυρος, in c. 1167
ὀλόπυρος, in c. ex Πυρός 1408
ὀλοῤῥιζος, cum d. 1432
Ὀ'ΛΟΣ cum d. 1155
ὀλοσηρικός, in Σῆρες 1419
ὀλοσχοινάλαμος, in c. ex Κάλαμος 527
ὀλόσχερος, in c. ex Ὄσχεον 1213
ὀλοσφύρατος, cum ὀλόσφυρος.
ὀλοσφυρήλατος, in σφυρήλατος. 470
ὀλότρυφος, in c. 1567
ὀλοφυρμός, in c. 1571
Ὀ'ΛΟΦΥΡΟΜΑΙ 1156
ὀλοχρυσ@, in c. 1599
ὀλόω, in Ὄλλυμι.
ὀλοφυκτικός, ὀλοφυγδής, ὀλοφυγδών, in c. ex ὀλύω fremo 1752
ὀλοφυδνός, ὀλοφύζω, in Ὀλοφύρομαι.
Ὀ'ΛΟΦΥ'ΡΟΜΑΙ, cum d. 1155
ὀλοφώιος, in Φῶς 1714
ὀλόχροος 1828
ὀλοψυχία, in c. 1844
Ὀ'ΛΠΗ, & ὄλπις 1156
Ὀ'ΛΥΜΠΟΣ cum d. ibid.
Ὀ'ΛΥΝΘΟΣ, cum d. ibid.
Ὀ'ΛΥΡΑ ibid.
ὀλώϊος, in Ὄλλυμι.
ὄλωσιν Ὅλος.
ὄμαξ, in Ὁμός.
ὀμαδέω, cum d. ibid.
ὁμαίμων, cum d. in compos. ex Αἷμα 70
ὁμαιχμος, cum d. in com. ex Αἰχμή. 9
Ὀ'ΜΑΔΟΣ, cum d. 1156
Ὀ'ΜΑΡΤΗ, cum d. 1157
ὁμάσπις, in c. ex Ἀσπίς 209
ὅμαυλος 220
ὀμβρέω, cum d. in Ὄμβρος.
ὀμβρίζω, in Ὄμβρος.
ὀμβριμοεργός 504
ὀμβριμόπατρος, in c. 1253
ὀμβριος, in Ὄμβρος.
ὀμβροβλύζων, in c. ex Βλύζω 271
Ὀ'ΜΒΡΟΣ, cum d. 1157
ὁμέστιος, in c. ex Ἑστία 526
ὁμευνέτης, & ὁμεύνιος, in c. 537
ὁμηγερής, in c. ab ἀγείρομαι 11
ὁμηγυρής, cum d. in com. ex Ἄγυρις. 26
ὁμηλικής, in ὁμηλικία.
ὁμῆλιξ, cum d. in c. 601
ὅμηλυς, cum d. in c. ex ἤλυς 523
Ὀ'ΜΗΡΟΣ, cum d. 1157
Ὀ'ΜΙΛΟΣ, cum d. 1158
Ὀ'ΜΙΧΕΩ 1159
Ὀ'ΜΙ'ΧΛΗ ibid.
ὄμμα, cum d. in Ὄπτομαι.
ὀμματοτρεφής, in c. 1528
Ὀ'ΜΝΥΜΙ 1159
ὁμοάριθμος, in com. ex Ἀριθμός. 138
ὁμοαύλαξ, in c. ex Αὖλαξ 217
ὁμοβλαστής, in c. ex Βλαστη 268
ὁμοβώμιος, in compos. ex Βωμός 294
ὁμογάλακτος, in compos. ex Γάλα 297
ὁμόγαμβρος, in comp. ex Γαμβρός. 298
ὁμογάστωρ, cum d. 301
ὁμογενής, cum der. in com. ex γένος.

307
ὁμόγλωττος cum d. 328
ὁμόγνι@, in ὁμόγνιος.
ὁμογνώμων, cum d. 332
ὁμόγον@ 309
ὁμογράμματος, in comp. ex γράμμα. 342
ὁμόδελφ@, in Δελφύς 369
ὁμόδεμνι@, in com. ex Δέμνιον ibid.
ὁμόδημος, cum d. in compos. ex Δῆμος 391
ὁμοδίαιτος, in comp. ex Δίαιτα vitæ genus 394
ὁμόδοξ@, cum d. in comp. ex δόξα 416
ὁμόδορπ@, in comp. ex Δόρπον 418
ὁμόδουλ@, in com. ex Δοῦλ@ 419
ὁμοδρομέω 1666
ὁμοεθνής, in c. ex Ἔθν@ 444
ὁμοειδής, in c. ex εἶδος 447
ὁμοέρκης, in comp. ex Ἕρκος 456
ὁμόζυγ@, in c. ex Ζυγ@ 583
ὁμόζυξ, in comp. ex Ζυγός 521
ὁμοήθης, in c. ex Ἦθος 597
ὁμοθάλαμος, in comp. ex Θάλαμος 616
ὁμόθεν in Ὁμός 1161
ὁμόθρ@, in c. 628
ὁμόθρο@, in comp. ex Θρέω 647
ὁμοθυμαδόν, cum d. 657
ὁμοιοζυγούμεν@, & ὁμοι@.
ὁμοιόβιος, & ὁμοιοβίως, in comp. ex Βί@ 265
ὁμοιοβλαστεῖν, in comp. ex Βλαστάνω 268
ὁμοιογενής, cum d. in comp. ex γέν@. 307
ὁμοιοειδής, in ὁμοειδής.
ὁμοιογραφέω, cum d. 751
ὁμοιοκαρδιος, in c. ex Καρδία 869
ὁμοιόλεκτος 942
ὁμοιομερής, cum d. in comp. ex μέρος 1011
ὁμοιόμετρ@, in c. 1061
ὁμοιοπαθής, cum d. 1250
ὁμοιοπρόσωπος, cum d. in dec. 1283
ὁμοιόπτωτος, in c. ex πτῶσ 1317
ὁμοιόπυρος in c. ex Πυρός 1408
ὅμοιος, vide ὁμοῖος, in Ὁμός.
ὁμοιοσήμαντος in c. fine præpos. 1458
ὁμοιοσκελής, in c. ex Σκέλος 1478
ὁμοιόστιχος 1537
ὁμοιοτέλευτος, in compos. 1574
ὁμοιοσχήμων, cum d. in c. ex σχῆμα. 559
ὁμοιοταχής, in c. ex Τάχος 1585
ὁμοιότης 1599
ὁμοιόω, & ὁμοίωσις.
ὁμοιότροπος, cum d. in comp. ex τρόπος 1656
ὁμοιόω, in ὁμοῖος.
ὁμοκλαγέω, cum d. ὁμοκλάζω, ὁμοκλητήρ, ὁμοκλή, in ὁμοκλέω.
ὁμοκλητὴρ, in comp. ex καλέω 744
ὁμόκλητος, in comp. ex καλέω 745
ὁμοκλὴ, cum d. in Καλέω 766
ὁμοκληρος, in comp. desinentibus in κλῆρος 808
ὁμόλεκτος in c. ex λέκτρον 949
ὁμολεχής, cum d. 942
ὁμολογέω, in com. ex Λέγω, colligo. 976
ὁμομήτριος, & c. in c. ex Μήτηρ 1052
ὁμόνοια, in comp. ex Νίκη 1078
ὁμονοέω, in Νόος 1100
ὁμόνοια, concordiæ templum, apud Dion.
ὁμονοέω, cum d. 1109
ὁμόπατρος, in c. ex Πατήρ 572
ὁμοπαθής, cum d. in ὁμοιοπαθής. 1150
ὁμόπαις, in c. ex Παῖς 1236
ὁμόπατρος, cum d. in c. 1253
ὁμοπλέκτης, & c. in πλέκω 1328
ὁμοπλοκὴ, in c. ex πλέκω 1327
ὁμόπλοος, cum d. 1335
ὁμόπολις, in c. ex Πόλις 1362
ὁμόπτερος, in c. fine præp. 1394
ὁμόπτολις, cum ὁμόπολις.
ὁμόπυρος, in c. ex Πῦρ 1397
Ὀ'ΜΟ'ΡΓΝΥΜΙ 1160
ὅμορος, cum d. 1202
ὁμόῤῥοθος, in c. fine pr. 1424
ὁμόῤῥυθμος, in c. fine præp. 1427
ὁμόῤῥοφος, cum d. in comp. ex Ῥοφέω. 1436
ὁμόσκηνος, cum d. in c. ex σκηνὴ 1415
ὁμόσπορος, eosdem habens parentes. Hippocr. de anatome: κρίκοις ξυγκειμένη ὁμοσπόροις.

ὁμουριος, exp. vicinitas: apud eundem ibidem.
Ὀ'ΜΟ'Σ 1161
ὁμοσθενής in c. ex Σθένος 1460
ὁμόσε, in Ὁμός.
ὁμόσιτος, in Σῖτος 1463
ὁμόσκευος, cum d. in c. 1465
ὁμόσκηνος, in c. ex Σκηνή 1478
ὁμόσπονδος, cum d. in c. 1481
ὁμόσπορος, in c. fine pr. 1597
ὁμόστεγος, in c. ex στέγη 1506
ὁμόστολος, in c. 1517
ὁμοστιχάω, & ὁμοστιχέω in comp. ex στίχω 1519
ὁμόστοιχος, & ὁμόστιχος, in c. ex στίχος & στίχος ibid.
ὁμόστολος, in comp. ex στόλος 1522
ὁμόστροφος, in c. ex Στρέφω 1527
ὁμόσφαιρος in c. ex σφαῖρα 1568
ὁμοσχήμων, cum d. in com. ex σχῆμα. 1584
ὁμοτεχνέω, in ὁμότεχνος.
ὁμοτελής, in c. ex τέλος, vectigal. 1600
ὁμότιμος, in c. ex Τιμή 1610
ὁμότοιχος, in c. fine præ. 1615
ὁμότονος, cum d. 1640
ὁμότριχος, in c. 1635
ὁμότροπος, in c. ex Τρέπω 1643
ὁμότροφος, cum d. 1632
ὁμοτεχνίζω, in com. ex Τέχνη 1643
ὁμότροπος, in c. ex τρόπος 1656
ὁμότροφος 1660
ὁμοῦ, in Ὁμός.
ὁμοφρονέω, in ὁμόφρων 708
ὁμόφρων, cum d. in ὁμόφρων.
ὁμόφυλος, cum d. in c. ex φῦλον 572
ὁμόφωνος, in c. 1753
ὁμόψηφος, in c. 1755
ὁμοφραδής, ὁμοφραδμοσύνη, in c. fine pr. 1759
ὁμόχροος, cum d. 1764
ὁμοφυής, cum d. 1780
ὁμόφυλος in c. ex φυλή 1771
ὁμόχρους, cum d. 1784
ὁμοψηφέω, ὁμόψηφος.
ὁμόψυχος, cum d. in c. 1819
ὁμοχροία 1818
ὁμωνύμως 1841
ὁμόψυχος cum d. in c. 1844
ὁμῶς, in Ὁμός.
ὀμφαλὸς, cum d. 145
ὀμπνιόχειρ, larga manu dans, abundans. Hesyc.
ὀμφακίζω, ὀμφακίας, ὀμφακίζομαι.
ὀμφακίζομαι, ὀμφακοειδής, in Ὄμφαξ.
ὀμφακόμελι in c. ex Μέλι 1027
ὀμφακόμηλον in c. ex μῆλον 1432
ὀμφακώδης, in Ὄμφαξ.
ὀμφαλητόμος, cum d. in ὀμφαλοτόμος.
Ὀ'ΜΦΑΛΟ'Σ, cum d. 1162
ὀμφαλοτόμος, cum der. 1606
ὀμφαλόεσσα, ὀμφαλωτὸς, in Ὀμφαλός.
Ὀ'ΜΦΑΞ 1163
Ὀ'ΜΦΗ', cum d. ibid.
ὄναρ, cum d. 1166
ὀνειροκρίτης in c. ex κρίνω 514
ὀνειροπολέω, in Ὄναρ 1161
ὀνειροπόλος 560
¶ Ὄναρ, vide in Ὄναρ.
ὄνειαρ, cum d. in c. ex Ἀγαθὸς 25
ὄνειδος, in Ὄνομα.
Ὀ'ΝΑΡ 1163
ὀνείατα, ὄνειαρ, in Ὄναρ.
ὄνειρος, in Ὄναρ.
Ὀ'ΝΕΙΔΟΣ, cum d. 1164
ὀνήσιμος, in Ὀνίνημι, & in Ὄνειαρ.
ὀνηφόρος, in ὀνήφορ.
ὀνηλάτης 329
ὀνηλάτης, cum d. in c. ex tertia pers. præt. pass. 874
ὀνηλατέω 1333
ὀνηλασία, cum d. 1360
ὀνήλατος, in Ὄνος. 1764
ὀνιδέγγυος.
ὀνιδέσμος, ὀνιδερμός, ὀνιδερμίον, in Ὄνος.
ὀνίσκος, in Ὄνος.
ὀνήσιμος, in Ὄνομα.
ὀνητός, cum d. 459
ΟΝΗΜΙ 1164
ὀνησίδωρος, in c. ex Δῶρον 471
ὀνησιφόρος, cum d., ὀνητὸς, in Ὀνίνημι.
Ὀ'ΝΘΟΣ, cum d. 1165
ὀνίας, ὀνίαρος, ὀνίδιος, ὀνίσκος, in Ὄνος.

ὀνομαζόμενος, in Ὄνομα.
ὀνομάσιμος, in Ὄνομα.
ὀνομαστί, in Ὄνομα.
ὀνοματ@.
ὀνομαστός, cum d. 236
ὀνομακλυτός, in c. ex Κλύω 796
ὀνομακλήτωρ, in c. ex καλέω 844
ὀνομάκλυτος, in c. ex Κῶλον, membrum 965
Ὀ'ΝΟΜΑ, cum d. 1165. & 1166
ὀνομαστικός, cum d. 1619
ὀνομάζω, in Ὄνομα, vitupero.
ὀνομάζω, in Ὄνομα.
ὀνομακλήτωρ, in c. ex κλητὴρ 723
ὀνομακλυτός, in c. ex Κλύω 810
ὀνομασία, ὀνόμασμα, ὀνομαστὸς, & c. in Ὄνομα.
ὀνοματοθέτης, cum d. 341
ὀνοματοθεσία, in c. ex Θέσις 1628
ὀνοματοθέτης 1629
ὀνοματοποιέω, in c. ex Ποιέω 637
ὀνοματοποιΐα 943
ὀνομαστικός, cum d. 1353
ὀνομαστικῶς, cum d. 504
ὀνομάτιον, in c. ex Πῆρα 1292
ὀνομάζω, in c. ex πύξ@ 1401
ὈΝΟΣ 1167
ὄνοσις, in Ὄνομα, vitupero.
ὀνοσκελὶ@, in c. ex Σκέλ@ 1472
ὀνοσμα, herbæ nomen, apud Diosc. lib. 3. ca. 147. & Galen. simpl. med. l. 8.
ὀνοστὸς, cum d. in Ὄνομαι, vitupero
ὀνοσκελίς, in c. 1724
ὀνοχειλὲς, & ὀνοχειλὰς, in c. ex Χεῖλ@ 1798
ὀνοχηλ@, in c. ex Χηλή 1810
ὄνομαι, ὄνυμαι, vitupero 1165
ὀνύχιον.
ὀνυχίζω.
ὄνυμα, in Ὄνομα.
ὈΝΤΩΣ, cum d. 1168
ὈΝΩΝΙΣ 1169
ὀξαλὶς, in Ὀξύς.
ὀξάλμη, in c. ex Ἅλς, sal 130
ὀξέα, ὀξίς, ὀξύλαπον, in Ὀξύς.
ὀξέως, ὀξίζω, ὀξίνης, ὀξίς, in Ὀξύς.
ὀξίνης 1410
ὀξυβαφον, ὀξύβαφα, in Ὀξύς.
ὀξυάκανθα, & ὀξυάκανθος, in com. ex Ἄκανθα 92
ὀξυβελ@ & c. in c. fine pr. 254
ὀξυβελὴς, cum c. ex Βέλ@ 251
ὀξυβλεπὴς, in c. ex Βλέπω 269
ὀξυβόας 252
ὀξύγαλα, in c. ex Γάλα.
ὀξυγλυκ@ ibid.
ὀξύγαρον, in c. ex Γάρον 300
ὀξυγόνος, in c. ex Γένος 312
ὀξύγλωσσ@, in c. ex γλῶσσα ibid.
ὀξυγλυκὺς, in c. ex Γλυκύς 327
ὀξυγόνι@ 341
ὀξυγώνι@, in c. ex Γωνία 347
ὀξυδερκὴς, cum d. in comp. ex Δέρκω. 376
ὀξυδορκία, cum d. ibid.
ὀξυεθειρ, in c. ex Ἔθειρα 443
ὀξυηκοΐα, cum d. in comp. fi. ex ἀκοή. 122
ὀξύηχος, in c. ex Ἦχος 614
ὀξύθηκτος, in c. ex Θήγω 634
ὀξύθυμος, cum d. in c. ex Θυμός, ira 656
ὀξυΐα 1170
ὀξυκάρδι@, in c. 746
ὀξυκάρδιον, in c. ex Κάρδαμον 747
ὀξύκεδρ@, in Κέδρ@ 759
ὀξυκέφαλ@, in c. ex Κεφαλή, fine pr. 780
ὀξύκομος, in c. 793
ὀξύκρατον 772
ὀξυλαβὴς, cum d. & ὀξυλάβ@, in c. ex Λάβω 924
ὀξύλαλ@, in c. ex λάλ@ 926
ὀξυλάπαθον, in c. ex λάπαθον 919
ὀξύλιμνος, & ὀξυλιπὴς, in c. ex Λίπος 970
ὀξύλιπος, in c. 1027
ὀξυμέριμν@, in c. ex Μέριμνα 1035
ὀξυμυρσίνη, cum d. in comp. ex Μύρτος 1076
ὀξύμωρον in c. ex Μωρός 1081
ὀξύνω, in Ὀξύς.
ὀξυνίας ibid.
ὀξύοδον 1250
ὀξύπεινος in c. ex Πεῖνα 1264
ὀξύπηρος, cum d. 1269
ὀξυπλευρος 1372
ὀξυπόρος, in c. ex Πόρος 1391

ὀξύπυκνος, in c. ex πυκνός 1401
ὀξυρεγμία, cum d. in c. ex Ἐρεύγω. 512
ὀξυρεγμίας, in Ὀξύς.
ὀξυρόδινον, cum ὀξυρρόδινον.
ὀξυῤῥεπής, in c. fine pr. 1421
ὀξύῤῥιν in c. ex Ῥίν 1433
ὀξυρρόδινον, in c. ex Ῥόδον 1435
ὀξύῤῥοπος, in c. ex ῥοπή 1421
ὀξύῤῥυγχος, & c. in compos. ex Ῥύγχος. 1437
Ὀ'ΞΥ'Σ 1169
ὀξύστομος 1537
ὀξύσχοιν@, in c. 1571
ὀξυτένης, in c. in τείνω 1592
ὀξύτης, in Ὀξύς.
ὀξυτόκος, & c. 1631
ὀξύτον@, cum d. 1592
ὀξύφρων, acuta & solerti mente præditus. Eur. in Med.
ὀξύφυλλ@ 1772
ὀξύφων@, cum d. 1784
ὀξύχειρ, cum d. 1802
ὀξύχολ@, cum d. in c. 1817
ὀξυωπής, cum d. 1182
ὀξώδης 1170
¶ ὄπα. in Ὄπτω.
Ὀ'ΠΑ'ΖΩ, cum d. ibid.
ὀπάζω, ὀπάων, in Ὄπτω.
ὀπάων, in Ὀπάζω.
ὀπαδός, in Ὀψ 1231
Ὀ'ΠΗ', cum d. 1171
Ὀ'ΠΗ ibid.
ὀπηδέω, cum d. in Ὀπάζω.
ὁπηλικοσοῦν, in πηλίκος 601
ὀπήτιον, in Ὀπή.
ὀπίας, in Ὀπός.
ὀπιδνὸς, ὀπίζομαι, in Ὄπις.
ὀπίζω, in Ὀπός.
ὄπιθεν, in ὄπισθεν.
ὀπισθοτενὴς in c. 1001
ὄπιον, in Ὀπός.
ὀπιπεύω, & ὀπιπτεύω, cum d. in Ὄπτομαι.
Ὀ'ΠΙΣ 1171
ὄπισθε, & ὄπισθεν, in Ὀπίσω.
ὀπισθέναρ, in c. ex Θέναρ 626
ὀπίσθι@, cum d. in ὄπισθεν.
ὀπισθοβάμων, in compos. ex βάμων. 235
ὀπισθόγραφ@ 341
ὀπισθόδομος, in composit. ex δόμ@. 371
ὀπισθόκαρπος 751
ὀπισθοκέλευθος, in comp. ex Κέλευθος 765
ὀπισθόκεντρ@, in comp. ex κέντρον. 769
ὀπισθοκόμης, & ὀπισθόκομος, in c. ex Κόμη 835
ὀπισθοκρηπίδες, in comp. ex Κρηπίς. 869
ὀπισθονόμος, in c. fine pr. 1092
ὀπισθόπορος 1259
ὀπισθότονος 1372
ὀπισθοφανὴς cum d. in c. 1195
ὀπισθοσφενδόνη, in comp. ex Σφενδόνη 1564
ὀπισθότον@, cum d. 1592
ὀπισθουρητικός, in c. ex Οὐρέω 1221
ὀπισθοφάλακρ@, in c. ex Φαλακρός 1710
ὀπισθοφανής, cum d. 1708
ὀπισθοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 1770
ὄπισμα, ὀπισμὸς, in Ὀπός.
ὀπίσσω, in Ὀπίσω.
ὀπιστεύω, ὀπίστερος ibid.
Ὀ'ΠΙ'ΣΩ 1172
ὁπλάριον, ὁπλεῖα, ὁπλή, ὁπλίζω, cum d. in Ὅπλον.
ὁπλιταγωγὸς 40
ὁπλίτης, & c. in Ὅπλον.
ὁπλιτοδρόμος, cum d. 1666
ὁπλιτοπάλης, in c. ex Πάλη 1239
ὁπλοποιός, cum ὁπλοποιός.
ὁπλοθήκη, in c. ex Θήκη 1629
ὅπλομαι, in Ὅπλον.
ὁπλομαχία 993
ὁπλομάχος, cum d. 1013
Ὅ'ΠΛΟΝ 1172
ὁπλοποιός, cum d. 1353
ὁπλοσκοπία 1476
ὁπλότερος, & c. in Ὅπλον.
ὁπλοφόρος, cum d. 1737
ὅποι, in Ὅς 1209
ὁποῖ@, cum d. vide ποῖ@, in Οἷ@ 1147
ὀποκάρπασον, in Κάρπασον 749
ὀποκινάμωμον, in c. ex κινάμωμον 734

ὀποπάναξ, in πάναξ 94
Ὀ'ΠΟ'Σ, cum d. 1174
ὁποσάκις, ὁποσαπλάσι@, ὁποσαχῇ, ὁπόσος, in πόσος 1212
ὁπότε, in Ὅτε 1215
ὅπου, in ὅς 1209
ὁπότερος cum d. in Πότερος 1363
ὅππη, pro ὅπη.
ὁππόσος, in Ἧμος 607
ὁππηνίκα, in Ἡνίκα 608
ὁπποῖ@, in ὁποῖ@.
ὁππότε, in ὁπότε.
ὀπτάνω, ὀπτασία, in Ὄπτομαι.
Ὀ'ΠΤΑ'Ω, cum d. 1174
ὀπτήρ, ὀπτικός, ὀπτίλ@, ὀπτιλέτης, in Ὄπτομαι.
Ὀ'ΠΤΟΜΑΙ 1174
ὀπτὸς, in Ὀπτάω, & Ὄπτομαι.
Ὀ'ΠΤΥ'Ω 1186
ὀπώδης, in Ὀπός.
ὀπωπα, ὄπωπε, ὀπωπητὴρ, in Ὄπτομαι.
Ὀ'ΠΩ'ΡΑ, cum d. 1186
ὀπωροφορέω 1737
ὀπωροφύλαξ, in c. ex φύλαξ.
ὅπως, in Πῶς 1413
¶ ὅραμ@, in Ῥάμ@ 1416
ὀρεὰς, montana. Hesych. ab Ὄρος, mons.
Ὀ'ΡΑ'Ω, cum d. 1187. & 1188
ὀργάζω, in Ὀργάω.
ὀργαίνω, Ὀργή.
Ὀ'ΡΓΑΝΟΝ, cum d. 1189
ὀργανοποιός, cum d. 1353
Ὀ'ΡΓΑ'Σ 1189
Ὀ'ΡΓΑ'Ω, cum d. ibid.
ὀργεών cum d. in Ὀργιά.
Ὀ'ΡΓΗ', cum d. 1190
Ὀ'ΡΓΙΑ, cum d. 1191
ὀργίζω, cum d. ὀργίλ@, cum d. ὀργιστικός, in Ὀργή.
Ὀ'ΡΓΥΙΑ', cum d. 1191
ὀρδίλλον, apud Nican. in Ther. v. 841. schol. esse dicit semen quoddam seu herbam ex olerum genere.
ὀρέγνυμι, ὄρεγμα, ὀρέγνυμι, in Ὀρέγω.
Ὀ'ΡΕ'ΓΩ 1191
ὀρειὰς in Ὄρος.
ὀρείαυλ@, in c. 218
ὀρειβάτης, cum d. 236
Ὀ'ΡΕΙΓΑΝΟΝ 1192
ὀρειδρόμος 1666
ὀρεικός, in Ὄρος.
ὀρειμαλίδες, in c. 1045
ὀρειόμος, cum d. in c. fine præp. 1092
ὀρεινός, in Ὄρος.
ὀρειπελαργός, in Πελαργός 1274
ὀρεινόμος, in ὀρεινόμος.
ὄρει@, in Ὄρος.
ὀρειοχαρής, in c. fine pr. 1789
ὀρείτης, in Ὄρος.
ὀρειτύπος, cum d. 1681
ὀρειφοίτης, in c. 1755
ὀρείχαλκος in c. 1793
ὀρεκτικός, ὀρεκτός, ὄρεξις, in Ὀρέγω.
ὀρεονόμος, in ὀρεινόμος.
ὀρεοπολέω 1360
ὀρεοσέλινον, in c. ex Σέλινον 1454
ὀρεοτύπος, cum ὀρειτύπος.
ὀρεσίαυλ@, in c. 118
ὀρεσίβι@, in c. ex Βί@ 265
ὀρεσίτροφ@ 1660
ὀρεσκόω, cum ὀρεσκῷ@.
ὀρεσκι@, in c. 1484
ὀρεσκῷ@, in montibus degens. Iliad. α. & Odyss. ι.
ὀρεσκῴω, in montibus dego. Deriuata ab ὄρος, & κείω.
ὀρεσίοικος 1142
ὀρεσίαυλ@, in ὀρείαυλ@.
ὀρεσινόμος, in ὀρεινόμος.
ὀρέστης, cum d. in Ὄρος.
ὀρεύς, cum d. in Ὄρος.
ὀρεχθέω, in Ὀρέγω.
ὀρεοκόμος, in c. ex Κομέω 832
ὀρεοπολέω 1360
ὀρεσιπώλης 1410
ὀρθαγόρας, schol. Aristoph. accipit pro pudendo in hoc eius Concion. loco ἀλλ' ἃ μοι ἱκετεύομαι καλεῖ τὸν ὀρθαγόραν.
ὀρθανής, ὀρθιάω, ὀρθιάζω, ὀρθιάξ, ὀρθιασμα, in Ὀρθός.
ὀρθοκέρως, in comp. ex Κόρη, temus 908
ὄρθι@, in Ὀρθός.
ὀρθοβατέω 736

ὀρθόβολ@ 252
ὀρθόβουλ@, in comp. ex Βουλή 278
ὀρθογονή, vide in ὀρθογονία.
ὀρθογραφία, cum d. 341
ὀρθογώνιος, in comp. ex Γωνία 347
ὀρθόδοξ@, cum d. in comp. ex δόξα 416
ὀρθοδρόμος, cum d. 1666
ὀρθόδωρος, in comp. ex Δῶρον 432
ὀρθοέπεια, in comp. ex ἔπος 494
ὀρθοεπής ibid.
ὀρθόθριξ, in c. 649
ὀρθόθυρος in comp. ex Θύρα 659
ὀρθόκαυλ@, in comp. ex Καυλός 757
ὀρθόκερως, in c. 774
ὀρθόκραιρος, in c. ex Κραῖρα 860
ὀρθόκραν@, in c. ex κράνος 748
ὀρθόκωλον in com. ex Κῶλον, membrum 905
ὀρθολογέω 945
ὀρθόμαντις, in c. 1001
ὀρθόνο@, in c. 1109
ὀρθοπλήξ 1338
ὀρθοποδέω, in ὀρθόπους
ὀρθόποια, cum d. in comp. ex ποιέω. 1345
ὀρθόπολις, in c. 1262
ὀρθόπους 1372
ὀρθόπυγος, cum d. in com. ex Πυγή. 1398
Ὀ'ΡΘΟ'Σ 1192
ὀρθοστάδην, cum d. in c. habentibus στάδ. sine pr. 709
ὀρθόστασις, in c. ex στάσις 708
ὀρθοστάτης, in c. ex στατός 709
ὀρθότης, in Ὀρθός.
ὀρθότιτθ@, in c. 1356
ὀρθοτειχία, in ὀρθόθριξ.
ὀρθοτόμος, cum d. 1606
ὀρθότον@, cum d. 1592
ὀρθόφορον 1764
ὀρθοφυής, cum d. 1780
ὀρθοχαίτης, in c. ex Χαίτη.
ὀρθόω, in Ὀρθός 1129
ὀρθραγορίσκος, in com. ex ἀγοράζω 21
ὀρθρεύω, cum d. ὀρθρία, ὀρθρίζω, ὀρθρινός, in Ὄρθρ@.
ὀρθροκόκκυξ in c. ex Κόκκυξ 822
ὄρθρι@, in Ὄρθρ@.
ὀρθροφοίτης, in c. 1756
ὀρθροβόας in c. fine pr. 273
ὀρθρογόη, in c. ex Γοάω 329
Ὄ'ΡΘΡΟΣ 1194
ὀρθῶς, ὀρθωσις, cum d. in Ὀρθός.
ὀριγανίζω, ὀριγανίτης, ὀρίγανον, in Ὀρείγανον.
ὀριγνάομαι, in Ὀρίγω, appeto. 1192
ὀριδρόμος, cum d. in ὀρειδρόμος. 1666
ὀρίζω, ὀρικός, in Ὄρος.
ὀρικτίτης, in c. ex Κτίζω, habito. 886
ὀρικυπνέω, in c. 897
ὀριμαλίδες, cum ὀρειμαλίδες.
ὀρίνω, in Ὄρος 1207
ὄριον, ὅρι@, in Ὄρος.
ὀρίπλαγκτος, in comp. ex Πλάζω 1320
ὀριπλανής, in c. 1321
ὀρισμὸς, ὀριστὴς, cum d. in Ὄρος.
ὀριτρεφής, in c. in τρέφω 1658
ὀρίτροφ@, in ὀρεσίτροφ@ 1660
ὀρίχαλκος in ὀρείχαλκος.
ὀρκάνη, in ἑρκάνη 455
Ὄ'ΡΚΟΣ, cum d. 1194
Ὀρκύνες, pisces sunt qui in pelago pariunt: apud Aristot. hist. an. lib. 5. c. 10. Apud Hesych. & Athen. lib. 7. scribitur ὀρκύν@, quod itidem dicunt esse piscis genus. At apud Ælian. ὄρκυνος (tenuato ο) dicitur esse cetaceus piscis.
ὀρκωμότης, cum d. in c. ab Ὄμνυμι 1160
Ὀ'ΡΜΑΘΟ'Σ, cum d. 1195
ὁρμάω, in Ὁρμή.
ὁρμευτὴς, in Ὁρμάω.
ὁρμέω, in Ὅρμος.
Ὀ'ΡΜΗ', cum d. 1195. & 1196
Ὀ'ΡΜΙΑ' 1196
ὁρμίζω, in Ὅρμος, statio nauium.
ὁρμινβέλ@ 252
Ὀ'ΡΜΙΝΟΝ, cum d. 1196
ὅρμισις, in Ὅρμος.
ὁρμισκ@ ibid.
Ὅ'ΡΜΟΣ 1197
ὁρμίζομαι, in Ὅρμος.

ὀρνιθοπέτιον, ὀρνιθοπέτιον, in Ὄρνις.
ὀρνιθοσκόπος, cum d. 1476
ὀρνιθεύω, in Ὄρνις.
ὀρνιθεύτης, in Ὄρνις.
ὀρνιθοζηλότης 24
ὀρνιθοθήρας, ὀρνιθοθηρία, ὀρνιθοθήρα, ὀρνιθοθηρέω, cum d. ὀρνιθοτροφεῖον, in Ὄρνις.
ὀρνιθόγαλον, cauliculi nomen flores ferentis, qui quum sese pandunt, lactei visuntur: vnde à γάλα denominari creditur, apud Dioscor. l. 2. cap. 174
ὀρνιθοκόμος, cum d. 379
ὀρνιθοθήρας, &c. in composit. ex Θήρα 637
ὀρνιθοκάπηλος, in c. ex Κάπηλος. 743
ὀρνιθοκοιτία, in c. ex κοίτη 1110
ὀρνιθομαντεία, cum d. 993
ὀρνιθοτροφεῖον, in c. fine pr. 1092
ὀρνιθοπέδη, in c. ex Πέδη 1257
ὀρνιθοπώλης 1410
ὀρνιθοσκόπος 1476
ὀρνιθοτροφία, cum d. 1660
ὌΡΝΙΣ, cum d. 1198
ὄρνυμι, in Ὄρω 1207
ὀροβάγχη, in c. ex Ἄγχω 28
ὀροβαφής, in c. ex βάφος 236
ὌΡΟΒΟΣ cum d. 1198. & 1199
ὈΡΟΔΑΜΝΟΣ 1199
ὀροδεμνιάδες, in c. ex Δέμνιον 370
ὀροθεσία, in c. ex Θέσις 1628
ὀροθέτης 1629
ὀροθύνω, in Ὄρω 1207
ὀρειτύπος, cum ὀρειτύπος.
ὀρειτύπος, idem quod ὀρειτύπος. Nic. in Ther.
ὄρομαι, in Ὄρω.
ὈΡΟΣΤΙΟΝ 1199
ὀροπέδιον, in c. ex Πέδον 1258
ὌΡΟΣ 1199
ὌΡΟΣ ibid.
ὀρσαπτίζει, in πτιζίας 1310
ὀρσω, cum d. in Ὄρω.
ὀροφή, in Ἐρέφω 514
ὀροφηφόρος 1737
ὀροφίας, cum ὀροφή.
ὄροφος, cum ὀροφή.
ὀροφόω, cum d. ibid.
ὀρούω, cum ὄρω 1203
ὈΡΠΗΞ 1202
ὀρρόπυγα, in c. 1318
ὀρροπύγιον, in c. ex Πυγή 1399
ὀρροπυγόστικτος in c. ex Στίζω 1533
ὈΡΡΟΣ, cum d. 1202
ὀρσιγύναιξ, in c. ex Γυνή 346
ὀρσινεφής, in c. ex Νέφος 1298
ὀρσίτης, in c. fine pr. 1298
ὀρσοδάκνη, in c. citra pr. 354
ὀρσοθύρα, & ὀρσοθύρη, in c. ex Θύρα 659
ὀρσολοπεύω, & ὀρσολοπέομαι, in c. ex Λόπος 958
ὀρσόδρα, in c. 1691
ὈΡΤΑΛΙΣ 1203
ὀρτυγοκόπος, cum d. in comp. ex κόπτω 844
ὀρτυγομανία 993
ὀρτυγομήτρα, in c. ex μήτρα 1050
ὀρτυγοπώλης 1410
ὀρτυγοτροφεῖον 1660
ὌΡΤΥΞ 1203
Ὀρύα, apud Epicharmum dicitur chorda, vt Vlpianus tradit, apud Athen. l. 9. Hesych. est intestinum coctum.
ὀρυγή, ὄρυγμα, in Ὀρύσσω.
ὈΡΥΖΑ 1203
ὈΡΥΜΑΓΔΟΣ ibid.
ὈΡΥΞ cum d. ibid.
ὈΡΦΑΝΟΣ, cum d. 1205
ὀρφανοτρόφος, cum d. 1600
ὀρφανοτελής, in c. ex τέλη 1601
ὈΡΦΝΗ cum d. 1205
ὈΡΦΟΣ ibid.
ὄρχατος, Polluci est terra arboribus syluaticis densa arboretum.
ὄρχαμος, in Ἄρχω 199
ὄρχας, septum, sepes. item species oleæ. Hesych.
ὄρχατος, in Ὄρχος.
ὀρχείδιον, in Ὄρχις.
ὈΡΧΕΟΜΑΙ, cum d. 1205
ὀρχηστοδιδάσκαλος, in c. ex Διδάσκαλος 396
ὄρχιλος, in Ὄρχις.
ὀρχιπέδη, in c. ex Πέδη 1257
ὌΡΧΟΣ 1207
ὀρχοτομία cum d. 1606
ὈΡΩ, cum d. 1207
ὀρωρέω ibid.
¶ ὌΣ 1208
ὁσαπλάσιος, ὁσαπλάσιος, ὁσαχόθεν, in Ὅσος.
ὄσδω, in Ὄζω.
ὀσίστης 533
ὁσημέραι, in c. ex Ἡμέρα 605
ὍΣΙΟΣ cum d. 1210
ὀσμή, ὀσμάω, ὀσμηρός, ὀσμύλη, cum d.
ὀσμώδης, in Ὄζω 1134
ὍΣΟΣ, cum d. 1211
ὈΣΠΡΙΟΝ, cum d. 1212
ὀσπριοπώλης 1411
ὀσπριοειδής, cum d. in c. 1851
ὀστεογένειος, in c. ex Λέων 961
ὈΣΣΑ 1212
ὀσσάριον, in Ὄσσα.
ὀσσεύω, ὀσσεύομαι, in Ὄσσα.
ὄσσομαι, in Ὄσσε.
ὄσσομαι, ὄσσεσθαι, in Ὄπτομαι 1167. At ὄσσε, in Ὄσσε.
ὀστάγρα 24
ὀστάριον, ὀστῖνος, in Ὀστέον.
ὀστοκόπος, in ὀστοκόπος.
ὀστολογία 943
ὈΣΤΕΟΝ 1212
ὀστῖτος 1213
ὄστις, in Τίς 1634
ὈΣΤΛΙΓΞ 1213
ὀστοκόπος, in c. ex κόπτω 845
ὀστολόγος, cum d. in c. fine præp. 935
ὀστομαχία, & ὀστομάχιον 1013
ὀστώδης in Ὀστέον.
ὀστοφαγέω 1708
ὀστοφυής 1780
ὀστρακίς, ὀστρακίζω, &c. in Ὄστρακον.
ὈΣΤΡΑΚΟΝ 1213
ὀστρακόνωτος, testaceum tergum habens.
ὀστρακοῦμαι, in Ὄστρακον.
ὀστρεῖον, ὀστρεώδης, in Ὄστρεον.
ὈΣΤΡΕΟΝ, cum d. 1213
ὈΣΤΡΥΣ 1214
ὀστώδης, in Ὀστέον.
ὈΣΦΡΑΙΝΟΜΑΙ, cum d. 1214
ὈΣΦΡΥΣ ibid.
ὄσχος, cum d. in Μόσχος 1069
ὀσχοφόρος, cum d. 1737
¶ ὍΤΕ 1214
ὍΤΙ 1215
ὅτις, in ὅστις.
ὄτλος, cum d. in τλάω 1576
ὈΤΟΒΟΣ, cum d. 1215
ὀτοτύζω, dico, ὀτοτοῖ, fleo. Hesych.
ὀτραλέως ὀτρηρός, in Ὀτρύνω.
ὈΤΡΥΝΩ, cum d. 1215
ὀττεία, in Ὄσσα.
ὀτοβος, cum d. in Ὄτοβος.
ὈΤΤΟΤΟΙ 1215
¶ ΟΥ ibid.
οὖ, in Οὐ.
οὖα, in Οὖς 1147
ΟΥΑΙ 1216
ΟΥΑΣ, cum d. ibid.
οὐδαῖος, in Οὖδας.
οὐδαμός, cum d. in comp. ex Ἀμός. 142
οὖδας, in Οὖδας 1217
οὐδείς, cum d. in c. ex Εἷς 461
οὐδενόσωρος 1224. & in comp. ex Ὦρα.
οὐδενόω, in Οὐδείς.
οὐδέπη, in πῆ 1209
οὐδέποτε, in Ὅτε 1214
οὐδέπω, in πω 1209
οὐδεπώποτε, cum οὐδέποτε.
οὐδέτερος, cum d. in c. ex Ἕτερος. 530
ΟΥΔΟΣ 1217
ΟΥΘΑΡ ibid.
οὐθείς, cum d. in c. ex Εἷς 461
ΟΥΙΓΓΟΝ 1217
οὐκ, in Οὐ.
οὐκέτι, in c. ex Ἔτι 531
οὐκοῦν, in Οὐ.
οὐλαμός, οὐλάς, in Οὖλος, crispus.
οὐλή, in Οὖλος, sanus.
Οὔλυμπος, Ὄλυμπος, in Ὄλυμπ. 1153
οὐλοθέτης, & οὐλόθετον, in c. ex tertia perf. præt. pass. 385
οὐλόθριξ, in c. 649
οὐλόθυμος 657
οὐλοθυσία, οὐλοθυτέω, in c. ex Θύω, macto 662
οὐλοκάρηνος, in com. ex Κάρηνον 747
οὐλομελής, cum d. 1029
Οὔλυμπος, in Ὄλυμπ. 1153
οὖλον in Οὖλος.
οὐλος, in ὅλος.
ΟΥΛΟΣ, sanus, crispus 1217
οὐλότης ibid.
οὐλοφόνος 1723
οὐλόφυλλος 1772
οὐλοχύτης 1808
οὐλοχυτέω, οὐλοχύται ibid.
οὐλόω, in Οὖλος, sanus.
οὐλύμπιος, in Ὄλυμπος.
οὖλα in Οὖλος, sanus.
οὖλαι in Οὖλος, manipulorum fascis.
ΟΥΝ 1214
οὕνεκα, in comp. ex Ἕνεκα 482
οὔνομα, &c. in Ὄνομα.
οὔποτε, in πότε 1214
οὔπω, & οὐδέπω, in πω 1209
ΟΥΡΑ, cum d. 1219
οὐραγός, cum d. 42
οὐραῖος in Οὐρά.
οὐρανία, in Οὐρανός.
οὐρανίζω, οὐρανίσκος, οὐρανίζομαι, οὐράνιος, οὐρανίσκος, οὐρανίων, in Οὐρανός.
οὐρανοβάμων, in c. in Βάμων 235
οὐρανογνώμων 322
οὐρανόδεικτος, è cœlo ostensus: vel qui è cœlo ostenditur: vt αἴγλη οὐρανόδεικτος. Hom. hym. in Lunam.
οὐρανοδρόμος 1666
οὐρανόθεν, οὐρανόθι, οὐρανόθεν in Οὐρανός.
οὐρανομήκης, in c. ex Μῆκος 1044
οὐρανοπετής, in comp. ex πίπτω 1317
οὐρανοπλαγκτός, in comp. ex Πλάζω. 1320
ΟΥΡΑΝΟΣ cum d. 1220
οὐρανοσκόπος 1476
οὐρανοφοίτης 1709
οὐρανοφοιτάω, cum d. in c. 1756
οὐρανόφρων 1764
οὐρανοφύτευτος, in comp. ex φυτεύω 1780
οὐροχευμάτος 1828
οὐρεσιφοίτης, in οὐρεσιφοίτης.
οὐρεσίοικος 1142
οὐρεσιφοιτής, cum οὐρεσιφοίτης 1756
οὐρεύς, in dec. ex Οὖρος, custos. 1222
οὐρέω, οὐρήθρα, οὐρητιάω, οὐρητικός, οὐρητήρ, in Οὖρον.
οὐρία in Οὖρος.
οὐρίαχος, in Οὐρά.
οὐρίζω, in Οὖρος 1205. & in Οὖρος 1222
οὐριοδρόμος, in comp. ex Δρόμος 1659
οὔριος ὤν, in Οὖρος.
οὐριοδρόμος, cum d. 1666
οὔριος, in Οὖρος. & in Οὖρος.
οὐρισμός in Οὖρος 1200
οὐροδόχος, cum d. 383
οὐροπύγιον, cum ὀρροπύγιον.
οὖρος, in Οὖρος.
οὖρος, in Ὄρος, vide & Οὖρος, suo loco.
οὐροτομέω 1606
οὐροδοχεῖον, τέττιξ, in Οὐρά.
οὖς, in Οὖας.
οὐσία, cum d. in εἰμί sum 569
οὐσιαρχία, in comp. ex Ἀρχή 199
ΟΥΤΑΩ, cum d. 1224
οὔτις & οὔτι, cum d. in Τίς 1634
ΟΥΤΟΣ, cum d. 1225
οὐχί, οὐχὶ in Οὐ.
¶ ὀφείδιον, in Ὄφις.
ὈΦΕΙΛΩ, cum d. 1225
ὈΦΕΛΛΩ, cum d. 1226
ὀφιοσταφύλη, in c. ex Σταφυλή 1515
ὀφθαλμία, ὀφθαλμιάω, ὀφθαλμίδιον, ὀφθαλμίζομαι, ὀφθαλμικός, in ὀφθαλμός.
ὀφθαλμοβόλεω 252
ὀφθαλμοδουλεία, in comp. ex Δοῦλος. 419
ὀφθαλμός, in Ὄπτομαι 1175
ὀφθαλμότεγγος, in comp. ex Τέγγω. 1586
ὀφθαλμοφανής, cum d. 1708
ὀφθαλμώδης, in ὀφθαλμός.
ὀφιακός, ὀφίασις, in Ὄφις.
ὀφίδιον, in ὄφις ibid.
ὀφιογενής 304
ὀφιόδηκτος, in comp. ex præterit. pass. 354
ὀφιομάχης, & ὀφιομάχος 1013
ὀφιόεις, in Ὄφις.
ὀφιοσκόροδον, in comp. ex Σκόροδον. 1487
ὀφιοστάφυλον, cum ὀφιοσταφυλή.
ὀφίουρος, serpentis caudam habens.
ὀφιτίς, in Ὄφις.
ὌΦΙΣ, cum d.
ὀφλάω, ὀφλισκάνω, ὄφλω in Ὀφλ. 1227
ὈΦΡΑ
ὀφρῦς ὀφρυάζω, in Ὀφρῦς. 1227
ὀφρυόεις, in Ὀφρῦς.
ὀφρυόομαι, in Ὀφρῦς.
ὀφρύσιος, in c.
ὈΦΡΥΣ, cum d. 1484
¶ ὀχανεύομαι, in Ἔχω 1227
ὀχεύς, ὀχεύω, in Ὄχος 547
ὀχέομαι, in Ὄχος 1128
ὀχετεύω, cum d. in Ὀχετός.
ὀχετηγός, cum d.
ὀχέτιον, in Ὀχετός. 42
ὀχεύω, in Ὄχος.
ὈΧΕΤΟΣ, cum d. 1228
ὀχεύς in Ἔχω 547 & in Ὀχεύω.
ὈΧΕΩ, cum der. 1223
ὀχή, in Ὀχεύς.
ὄχημα in Ἔχω 547
ὀχηρός, cum ὀχυρός.
ὈΧΘΕΩ
ὈΧΘΗ 1225
ὀχθηρός 1229
ὄχθος ibid.
ὀχθοπεδίζω, in Ὀχθέω.
ὀχθοῖβος, ὀχθώδης, in Ὄχθη.
ὀχλαγωγέω, cum d. 40
ὈΧΛΕΥΣ, cum d. 1229
ὀχλέω, ὀχλησις, in Ὄχλος.
ὀχλίζω 1229
ὀχλικός, in Ὄχλος.
ὀχλοκόπος, cum d. in c. ex κόπτω. 845
ὀχλοκρατέομαι 864
ὀχλολοιδορέω.
ὀχλοχαρίς 993
ὀχλοποιέω 1353
ὈΧΛΟΣ 1230
ὀχλοτερπής, in compos. ex Τέρπω. 1610
ὀχλώδης, ὀχλώδης, in Ὄχλος.
ὄχος, cum d. in Ἔχω. 545
ὀχυρόω, in Ὄγχος.
ὀχεύς, in Ἔχω.
ὈΧΟΣ 1230
ὀψειάω, in ὀψείω.
ὀψίπατρις, in comp. ex Πατήρ 1252
ὀψιγενής, cum d. in Ἐγένς 543
¶ ὌΨ 1231
ὄψανον in Ὄπτομαι 1175
ὀψάρτυμα ὀψαρτύω, in Ὄψον.
ὀψαρτύτης, in c. 192
ὀψαρτυτική, cum d. in com. ex Ἀρτύω 106
ὈΨΕ 1232
ὀψία, in Ὄπτομαι 1175
ὀψίζω, in Ὀψέ.
ὀψιμαθής in Ὀψέ.
ὀψία ὀψιαίτερος, in Ὀψέ.
ὀψιθαλής in c. ex θάλλω 159
ὀψιβλαστής & ὀψίβλαστος, in com. ex βλαστός 268
ὀψίγαμος, cum d. in c. ex Γάμος. 209
ὀψιγενής 304
ὀψίγονος 309
ὀψίζω, in Ὀψέ.
ὀψίκερος, cum d. 751
ὀψικέλευθος, in comp. ex Κέλευθος 765
ὀψιμαθής, cum d. in c. fine præpos. 999
ὀψιμερεῖς, in c. ex μέρος 1021
ὄψιμος, in Ὀψέ.
ὄψιος 1109
ὀψιφοίτης, in Ὀψέ.
ὀψίπλουτος, in comp. ex Πλοῦτος 1340
ὄψις, in Ὄπτομαι 1175
ὀψισμός in Ὀψίζω.
ὀψίσπορος, cum d. in c. ex σπείρω. 1506
ὀψιτέλεστος 1599
ὀψιτόκος 1606
ὀψιφανής 1708
ὀψοβαρής, in c. fine pr. 254
ὀψοδαίδαλος, in c. ex Δαίδαλος. 348
ὀψολόγος cum d. 943
ΟΨΟΝ

ΟΨΟΝ 1232
ὀψοποιός, cum d. 1093
ὀψοπώλης, cum d. 1353
ὀψοφάγος, in c. fine pr. 1285
ὀψώνης, cum d. 1411
ὀψοφάγος, cum d. 1702
ὀψώνιον, in Ὄψον.
ὀψωνέω, cum d. in c. 1851
Π
¶ παγίς in Πήγνυμι 1300
παγγέλοιος, in c. ex Γελάω 311
παγγενέτης, in c. ex γενέτης 306
παγγενής in c. ex γένος 307
παγγενεῖ 318
παγγώνιος, in c. ex Γωνία 347
παγετός, παγετώδης, cum πάγος.
πάγη, παγιδεύω, πάγιος, cum d. in Πήγνυμι 1300
πάγκακος, cum d. in c. ex Κακός. 716
παγκάλλης, in c. ex καλλός 735
πάγκαλος, in c. ex Καλός 734
πάγκαρπος cum d. 751
πάγκλαυστος, & πάγκλαυτος, in c. ex Κλαίω
παγκοινία, in c. fine pr. 805
παγκοίτης in c. ex Κοῖτος 820
παγκράτης, cum d. 864
πάγκρεας, in c. ex Κρέας 866
πάγκρυφος, in c. ex Κρύπτω 881
παγκρυξία 1318
πάγος, in Πήγνυμι 1300
πάγουρος 1213
παγχάλκεος, in composit. ex χαλκός. 1791
παγχάριστος, cum d. in c. 1793
παγχρήστης, in c. fine pr. 1822
πάγχρυσος, cum d. in c. ex Χρυσός 1832
πάγω, in Πᾶς.
παιδάριον cum παῖς.
παιδεία, παιδεύω, παιδεύματα, παιδευτός cum d. in Παίζω.
παιδαγωγικόν 322
παιδερασία 1353
παιδιά, in Παίζω.
ΠΑΙΑΝ, cum d. 1233
παιγνιήμων, παιγνιήμων, παιγνία, παιγνιώδης, παιγνήμων, παίγνιον, παιγνιώδης, cum d. in Παίζω.
παιδαγωγός, cum d. 40
παιδεύω, cum d. παιδεία, παιδίσκος, in Παῖς.
παιδεραστής, cum d. in c. ex ἐραστής. 497
παιδεραστής, in c. ex ἔρως ibid.
παιδικός, cum d. in Παῖς.
παιδίον, παιδία, in Παῖς.
παιδιά, in Παίζω.
παιδίσκη, cum d. παιδίσκος, cum d. in Παῖς.
παιδικός, cum παιδιά & in Παῖς.
παιδίσκος, in Παῖς.
παιδοβοσκός, in c. ex βόσκω 282
παιδογόνος, cum d. 309
παιδεύω, in Παῖς.
παιδοκομέω, cum d. in c. ex Κομέω 832
παιδοκτόνος, cum d. in c. ex Κτείνω. 865
παιδολέτωρ, pueros occides. Eurip. in Medea.
παιδομανής, cum d. 993
παιδομαθής, cum d. 1093
παιδοπίπης, in c. ex ὀπιπεύω 1184
παιδοπώλης, cum d. 1353
παιδοποιός 1269
παιδοσπορία, in c. ex σπόρος 1506
παιδοτέκνος, in c. ex τίκτω 1632
παιδότοκος 1631
παιδοτριβέω, cum d. in c. fine præp. 1617
παιδοτροφέω ibid.
παιδοτρόφος, cum d. 1660
παιδουργός, cum d. 504
παιδοφθόρος, cum d. in c. ex Φθείρω 1746
παιδοφίλης, & παιδόφιλος, cum d. in c. 1748
παιδοφόρος, cum d. 1723
ΠΑΙΖΩ, cum d. 1233
παίσω, cum παίω.
ΠΑΙΠΑΛΑ 1234
παιπαλόεις, cum d. in Παιπάλη.
παιπαλόεις, in Παιπάλη.
ΠΑΙΣ 1234
παισαίν, in Παίζω.
παιφάσσω 1716
ΠΑΙΩ, cum d. 1236
παιών, cum d. in Παιάν.
πακτόω &c. in Πήγνυμι 1300
ΠΑΛΑΘΗ, cum d. 1237
ΠΑΛΑΙ ibid.
παλαιγενής 304
παλαίθετος 1629
παλαιόγονος 309
παλαιόπλουτος 1340
παλαιός, cum d. in Πάλαι.
παλαίσμα, cum d. in Πάλη.
ΠΑΛΑΙΣΤΗ 1237
παλαιστής, in Παλαιστή, & in Πάλη.
παλαιστιαῖος, in Παλαιστή.
παλαιστικός, παλαίστρα, cum d. in Πάλη.
παλαίτατος, παλαίτερος, in Παλαιός.
παλαίφατος, in composit. ex φατός. 1719
παλαίχθων, in compos. ex Χθών. 1811
παλαίω, in Πάλη.
παλαίω in Πάλη.
παλαιότης, in παλαιός.
παλαμνάτωρ, in comp. ex Μήτηρ. 1050
ΠΑΛΑΜΗ, cum d. 1237
παλάσσω, in Πάλλω.
παλαστή, in Παλαιστή.
ΠΑΛΕΥΩ, cum d. 1238
ΠΑΛΗ, cum d. ibid.
παλημάτιον ibid.
παλιγγενεσία, in comp. ex γένεσις. 306
παλιγγενής 304
παλίγγλωσσος 328
παλίγγναμπτος, in com. ex γνάμπτω. 741
παλιγκάπηλος, cum d. in c. ex Κάπηλος 743
παλίγκλαστος, in c. ex tertia perf. pr. pass. 799
παλίγκοτος, cum d. in c. ex Κότος. 855
παλίγξεστος. παλίγξυστος, in c. ex ξεστός 1122
παλινῳδία, cum d. 943
παλίλλογος 935
παλίλλυτος, in c. ex λυτός 986
παλιμβάκχειος, palimbacchius qui & antibacchius: pes metricus ex prima & secunda longis, tertia breui. Fab. lib. 9. c. 4.
παλίμβιος, in c. ex Βίος 265
παλιμβλαστής, & παλίμβλαστος, in c. in βλαστός 258
παλίμβολος, cum d. 252
παλίμπαις, in c. ex Παῖς 1236
παλιμπετές, in c. ex πίπτω 1317
παλιμπήγη, in comp. ex πήγνυμι. 1302
παλίμπισσα, in c. 1318
παλιμπλάζομαι, in com. ex Πλάζω. 1320
πάλιμπους 1372
παλίμπρατος, in comp. ex πιπράσκω 1291
παλιμπροδότης, in προδότης. 400
παλίμπωλος 1411
παλίμφημος, in c. ex φήμη 1719
παλιμφυής 1780
παλίμψηγος, in ψήχω 1838
παλίμψηστος, in comp. ex Ψάω ibid.
ΠΑΛΙΝ 1293
παλινάγγελος, in comp. ex ἄγγελος. 10
παλινάγρετος, in c. ab ἄγρομαι 11
παλιναίρετος, in comp. ex αἱρετός 79
παλιναυξής, in c. ex Αὔξω 59
παλιναυτόμολος, in αὐτόμολος. 1065
παλίνδικος, cum d. 404
παλινδίνητος, παλινδινία, in c. ex Δίνη 407
παλινδορέω, in c. ex δορά 375
παλίνδρομος, cum d. 1666
παλίζωος, in c. ex ζωή 577
παλίνοδια 1130
παλίνοπτος, in c. fine pr. 1178
παλίνορμος, παλίνορσος, παλινορσέω, in c. fine pr. 1208
παλινοστέω, cum d. 1112
παλίνουρος, in c. ex Οὖρον 1221
παλίσκιος, in c. 1484
παλιντενής, in c. 1642
παλιντοκία, in c. 1632
παλίντονος 1592
παλιντριβής, in c. fine pr. 1671
παλιντρόπος, παλιντροπάομαι, in c. ex
ὕπη 1659
παλινῳδία, cum d. 55
Παλίουρος, paliurus: spinosus frutex: de quo Diosc. lib. 1. c. 122. Theoc. idyll. 25. Κάγματα δ' ἀσπαλάθω, ξύλ' ἑτοιμάσαντ' ἢ παλιούρῳ, ἢ βάτῳ, ἢ ἀλόμω δεδονημένον αὐτοῖς ἄχερδον.
παλίρροθος, in comp. ex Ῥόθος. 1436
παλιρρόπος in c. ex ῥοπή 1421
παλίρροος, cum d. in comp. ex ῥοπή. 1425
παλίρρυτος, in ῥυτός 1439
παλίσκιος, cum παλινσκιος.
παλίσσυτος, cum d. in c. in σύτος 1452
παλίψηστος, in παλίμψηστος.
παλίωξις in c. ex Διώκω 412
ΠΑΛΛΑΞ, cum d. 1240
πάλλευκος in c. ex Λευκός 960
ΠΑΛΛΩ, cum d. ibid.
παλμοσκόπος 1476
παλμός, παλτός, in Πάλλω.
παλύνω, in Πάλη.
παμβασιλεύς, cum d. in c. ex Βασιλεύς 258
παμβότανος, & παμβῶτις 282
πάμμα, in Πάω 1256
παμμάκαρ, in c. ex Μάκαρ 994
πάμμαχος, cum d. 1013
παμμέγας quasi dicat omnino magnum.
παμμεγέθης, παμμέγιστος, in c. ex μέγεθος 1015
παμμεδέων, in c. ex Μέδω 1017
παμμελέσιν ὕμνοις, in c. ex Μέλος, carmen 1209
παμμίαρος, in c. fine præp. 1041
παμμήκης, in c. ex Μῆκος 1044
παμμέλως, in c. ex Μιῶ 1047
παμμήστωρ, in c. ex μήστωρ 1043
παμμήτωρ, & παμμήτειρα, in c. ex Μήτηρ 1050
παμμήχανος, in c. 1052
παμμίαρος, in c. ex Μιαίνω 1053
παμμιγής, in c. fine pr. 1055
πάμμικτος, cum παμμιγής.
παμπαιδί, in c. ex Παῖς 1235
παμπάλαιος, in c. ex Πάλαι 1237
πάμπαν, in c. 1246
παμπησίη, παμπησία, in com. ex Πάω 1256
παμπληθής, cum d. in c. ex πλῆθος. 1331
παμπλούσιος in c. 1340
παμποίκιλος, in c. 1356
πάμπολυς, in c. ex Πολύς 1365
παμπόνηρος in c. ex πονηρός 1286
παμπρεσία, in comp. ex πρεσ. 1292
πάμπρωτος, in c. ex πρῶτος 1387
παμφάγος 1702
παμφαής 1715
παμφαίνω, παμφαλάω, παμφανάω 1708
παμφεγγής, in c. ex Φέγγος 1721
πάμφλεκτος, in c. fine præp. 1751
παμφόρβος, in c. 1724
πάμφορος 1737
πάμφυλος, in c. ex Φυλή 1771
πάμφυρτος, in c. 1773
πάμφωνος 1784
πάμψηφος, in c. ex Ψῆφος 1841
πάμψυχος, in c. 1844
παῖ, in Παῖς.
ΠΑΝ 1241
πάναβρος 3
πανάγαθος, in c. ex Ἀγαθός 4
πανάγη, cum d. in c. ex Ἄγος 22
πανάγιος, in c. ex Ἅγιος 12
πάναγνος, in c. ex Ἀγνός 16
πανάγρον, in c. ab ἄγρομαι 11 & in c. ab Ἄγρα 24
πανάγριος, in c. ex Ἀγρός 25
πανάγυρτος, in ἀγύρτης 1095
παναργής, in ἀργός 499
πανάθεσμος, in ἄθεσμος 631
πανάεθλος, in c. ex Ἄεθλος 52
παναιγλήεις, in c. ex Αἴγλη 64
πάναιθος, in c. ex Αἴθω 68
παναίολος, in c. ex Αἰόλος 73
παναισχής, in c. ex Αἶσχος 86
πανακήρατος, in ἀκήρατος 750
πανάκεια vel πανάκεια. πάνακες, in πανακής.
πανακήρατος, in ἀκήρατος 785
πανακής in c. ex Ἀκέομαι 93
πανακίτης, in πανακής.
πανάκρις, in c. ex Ἄκρις 106
παναλάστωρ, in ἀλάστωρ 962
παναληθής, in c. ex Ἀληθής 114
παναλίγκιος, in com. ex Ἀλίγκιος ibid.
πανάλκης in c. ex Ἀλκή 118
πανάμωμος, in ἄμωμος 1082
πανάνυτος, in comp. ex Ἀνύω. 169
πάναξ, cum πανακής.
πανάπαλος, in ἀπαλός 173
πανάπήμων, in ἀπήμων 1305
πανάποτμος, in ἄποτμος 373
πανάπυστος, in Ἄπυστος 1402
πανάργυρος, in compos. ex Ἄργυρος. 184
πανάριστος, in c. ex ἄριστος 186
παναρκής in c. 190
παναρμόνιος, in c. ex ἁρμόζω 205
παναρκής, cum d. in c. ex Ἀρκέω 214
πανανγής, in c. ex Αὐγή 215
πανάφυκτος, in ἄφυκτος 1741
πανάωρος, in ἄωρος 1223
πανάωρος, in ἄωρος 1852
πανδαισία, in c. ex Δαίω, epulum præbeo 351
πανδακέτης, in c. ex δάκος 354
πανδάκρυτος, in c. ex Δάκρυ 355
πανδαμάτωρ, in comp. ex Δαμάω. 356
πανδείελος, in c. ex Δειλός 366
πανδεινος, in c. ex Δεινός 367
πανδέκτης, in c. ex tertia perf. præt. 382
ΠΑΝΔΕΛΕΤΕΙΟΣ 1241
πανδέξιος, in c. ex Δεξιά 373
πανδερκής, in c. ex Δέρκω 376
πανδέχης, cum πανδέκτης.
πάνδηλος, in c. ex Δῆλος 389
πανδήμιος, cum d. in com. ex Δῆμος 391
πάνδικος, cum d. 404
πανδικαίως, cum d. πάνδικος. πάνδοξ in πανδόχος.
πανδοξία in com. ex δόξα 416
πάνδουλος, in c. ex Δοῦλος 419
ΠΑΝΔΟΥΡΑ, cum d. 1241
πανδόχος, cum d. 383
πανδυσία, in comp. ex Δύω, subeo 428
πανδώρα in c. ex Δῶρον 431
πανείκελος, in c. ex εἴκελος 451
πανελεύθερος, in c. ex Ἐλεύθερος 474
πανέλληνες, in c. ex Ἕλλην 478
πανέξαλλος, in ἔξαλλος 127
πανεπίσκοπος, in ἐπίσκοπος 1474
πανεπίτιμος, in ἐπίτιμος 612
πανέρημος, in c. ex Ἔρημος 515
πανέστιος, in com. ex Ἑστία 526
πανέτυμος, in Ἔτυμος 533
πανευδαίμων, in δαίμων 349
πανεύκηλος 465
πανεύφημος, in εὔφημος 1719
πανεύφρων in εὔφρων 1763
πανέφθος, in c. ex ἑφθός 560
πανηγυριάρχης 208
πανήγυρις, cum d. in com. ex Ἄγυρις 27
πανήλιος, in c. ex Ἥλιος.
πανῆμαρ, in πανῆμαρ 605
πανημέριος, in c. ex Ἡμέρα ibid.
πανήρης 204
πανθελγής, πανθέλκτειρα, in com. ex Θέλγω 625
πάνθειον, in c. 628
πάνθηρ, in c. ex Θήρ 636
πανθήρα, in comp. ex Θήρα 637
πάνθηρον, in πάνθηρ.
πάνθοινος, cum d. in com. ex Θοίνη.
πάνθρυος, in com. ex Θρέω 647
πανθρύλλητον, in c. ex Θρύλλος 651
πανθυμαδόν 657
πανθύτης, in c. ex Θύω, macto 662
πανικός, in Πάν.
πανίλαος, in c. 680
πανίμερος, in com. ex Ἵμερος 681
πανίσκος, in Πάν 1248
πάννυχος, cum d. in c. ex νύξ 1115
πανόδυρτος, in com. ex ὀδύρομαι 1134
πανοικί, &c. 1142
πανόλβιος, in comp. ex Ὄλβος 1151
πανώλεθρος, cum d. in c. ab ὄλεθρος 1154
πανόμοιος, cum d. in c. ex ὅμοιος. 1162
πανομφαῖος, in Ὀμφή 1163
πάνοπλος, cum d. in c. 1173
πανόπτης, & πάνοπτος, in c. fine pr. 1178
πανορμί, in c. 1196
πάνορμος 1198

πανδοκεύω, in comp. ex Ο'πανδοκεύω. 1217
πανδοκεῖον cum d. 272
πανδοκεύς &c. in πανδοκεῖον.
πανδοκεῦον, & πανδοκεῖον dicta fuerunt de ἱportula quæ in prouocatione ad aliud iudicium ab appellatore deponitur: prius apud Poll. posterius apud Aristot. Deriuata à πανδοκεύω.
πανδοκεύω, in c. ex Βοιὰς 276
πανδοκεύσιμος, in compos. ex Βανδοκεύω. 278
πανδοκεῦσαι, in comp. ex βοηθεῖαι 283
πανδοκεῦσαι, cum d. in comp. ex Βιάω 293
πανδοκεύω, in c. ex Βομὸς 294
πανδοκεγλάτια, cum d. in comp. ex Λγλωσσία 9
πανδοκεῖον in c. ex Τάλις 314
πανδοκεῖσα, in Πάις. 9
πανδοκεῖσα, in c. 190
πανδοκεῖς 201
πανδοκεῖον, in χόος 1484
πανδοκεῖον, &c. in Πᾶς.
πανδοκεῖον, cum d. 1599
πανδοκεῖζα, in c. ex τεῖχος 1613
πανδοκεῖον, in Πᾶς. 606
πανδοκεῖον, in c. ex ἅμαρ 1642
πανδοκεῖμον 1640
πανδοκεῖμων in c. ex τάδε 1577
πανδοκεῖτε, in comp. ex Δαίμων, dilco. 350
πανδοκεῖτε, cum d. in c. ex Δάπεδον 358
πανδοκεῖμαι, in c. ex Δωίαμαι. 427
πανδοκεῖον πανδοκεῖον cum d. in Πᾶς.
πανδοκεῖον cum d. 865
πανδοκεῖον, in c. ex λαιὸς 925
πανδοκεῖτο, in c. fine pr. 1154
πανδοκεῖοχρεῖος, in ἐλαιοχρεῖον. 1829
πανδοκεῖαι cum πανδοκεῖαι.
πανδοκεῖοτρεῖος, in c. fine pr. 975
πανδοκεῖμυγὶς, cum πάμμυγις 1055
πανδοκεῖμος, in comp. ex Μιμέομαι. 1057
πανδοκεῖον, in πανδοκεῖον.
πανδοκεῖλος, cum d. 1411
πανδοκεῖον, in Πᾶς.
πανδοκεῖω, various, omnis generis, Eurip. in Iph. Taur πανδοκεῖμι ὁ Διὸς ὅταν πάλαισται θύϊνα. 1214
πανδοκεῖον, in Ο'τε 1599
πανδοκεῖλε 1599
πανδοκεῖλος, in c. ex Τέλμα 1644
πανδοκεῖφος, πανδοκεῖφος 1660
πανδοκεῖνος, πανδοκεῖνος: Πᾶς.
πανδοκεῖσχεῖα, in ὑσχάριος 515
πανδοκεῖπανδοκεῖα, in ὑσχάριος 1694
πανδοκεῖτος, in c. ex Υγιεὶς 1698
πανδοκεῖ, ἐσχ' cum d. in c. ex ἐλαῖς.
πανδοκεῖ, cum d. in c. fine pr. ibid.
πανδοκεῖμος, cum d. in Πάϊς 1256
πανδοκεῖον, in Βαῖαι.
ΠΑΙΠΠΑΞ 1241
ΠΑΠΠΑΣ, cum d. ibid.
πανδοκεῖπανδοκεῖ, in ὑπόπανδοκεῖ. ibid.
πανδοκεῖα, πανδοκεῖζω, πανδοκεῖς, πάνδοκεῖος, in Πᾶς τινες.
πανδοκεῖον, in Πάϊς τινες.
ΠΑΙΠΑΛΗ 1241
ΠΑΠΠΑΣ, cum d. ibid.
πανδοκεῖον, in Βαῖαι.
ΠΑΙΠΑΞ 1241
ΠΑΠΠΑΣ, cum d. ibid.
πανδοκεῖπανδοκεῖ, in ὑπόπανδοκεῖ. ibid.
πανδοκεῖα, πανδοκεῖζω, πανδοκεῖς, πάνδοκεῖος, in Πᾶς τινες.
πανδοκεῖον, in Πάϊς τινες.
πανδοκεῖον, in Πᾶς. 190
πανδοκεῖς 201
πανδοκεῖον, in χόος 1484
πανδοκεῖμος, & πανδοκεῖμος, cum d. 368
ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ 1243
πανδοκεῖδοχεῖον 381
πανδοκεῖμος in c. ex ἄλη 389
πανδοκεῖζεῖμος, in ὑπόπανδοκεῖμος. 580
πανδοκεῖαι cum d. in c. ex Δίαιτα, vide genus 394. & ibid. in fecunda fign. 1554
πανδοκεῖμος, in dec. ex διάκονος 838
πανδοκεῖμος, cum d. in διαπέμπω 1669
πανδοκεῖμος, cum d. in διαπέμπω 1669
πανδοκεῖδιμος 400
πανδοκεῖμος, cum d. in διαπέμπω 593
πανδοκεῖ, in διάκονος 1140
πανδοκεῖζω, in πανδοκεῖζω.
πανδοκεῖμος, cum d. in διδάσκω 940
πανδοκεῖζω, cum d. in comp. ex δίδω. 416
πανδοκεῖσα, cum d. in c. ex διάδημα. 359
πανδοκεῖμος, cum d. in πανδοκεῖμος. 1664
πανδοκεῖμος, in c. ex Δωίαμαι. 427
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex Δωίαμαι tubeo 428
πανδοκεῖον, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in c. ex Λ'αὐδω 54
πανδοκεῖμος, in c. ex Λ'αὐρα 17
πανδοκεῖμος, in Ζεὺς 577
πανδοκεῖμος, in c. ex Ζῆν 583
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος. 583
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex ζάω 537
πανδοκεῖμος, & πανδοκεῖμος, cum d. in c. 617
πανδοκεῖμος, in c. 619
πανδοκεῖμος, & πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος. 622
πανδοκεῖμος, in comp. ex Θεόδωρος. 624
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in c. ex Θίασος 630
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex Θίρμις 630
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in c. ex Θεὸς 632
πανδοκεῖμος, in c. ex Θωρὶς, spectatur 633
πανδοκεῖμος, in c. ex Θάλασσα 634
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex Βασιλεὺς 272
πανδοκεῖμος &c. in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, & πανδοκεῖμος dicta fuerunt de ἱportula quæ in prouocatione ad aliud iudicium ab appellatore deponitur: prius apud Poll. posterius apud Aristot. Deriuata à πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in c. ex Βοιὰς 276
πανδοκεῖμος, in compos. ex Βασιλεὺς. 278
πανδοκεῖμος, in comp. ex βοηθεῖαι 283
πανδοκεῖμος, cum d. in comp. ex Βιάω 293
πανδοκεῖμος, in c. ex Βομὸς 294
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex ἄγγελος 12
πανδοκεῖμος, in comp. ex Δ'κωκυτὸς 21
πανδοκεῖμος, cum d. 337
πανδοκεῖμος, in comp. ex Γυμνὸς 35
πανδοκεῖμος, cum d. 35
πανδοκεῖμος, in c. ex Δάκρυ 355
πανδοκεῖμος, in comp. ex Δαῖμων 259
πανδοκεῖμος, & πανδοκεῖμος, cum d. 865
πανδοκεῖμος, in c. ex λαιὸς 925
πανδοκεῖμος, in c. fine pr. 1154
πανδοκεῖμος, in ἐλαιοχρεῖος. 1829
πανδοκεῖμος cum πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in c. fine pr. 975
πανδοκεῖμος, cum πάμμυγις 1055
πανδοκεῖμος, in comp. ex Μιμέομαι. 1057
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, cum d. 1411
πανδοκεῖμος, in Πᾶς.
πανδοκεῖμος, various, omnis generis, Eurip. in Iph. Taur πανδοκεῖμι ὁ Διὸς ὅταν πάλαισται θύϊνα. 1214
πανδοκεῖμος, in Ο'τε 1599
πανδοκεῖμος 1599
πανδοκεῖμος, in c. ex Τέλμα 1644
πανδοκεῖμος, πανδοκεῖμος 1660
πανδοκεῖμος, πανδοκεῖμος: Πᾶς.
πανδοκεῖμος, in ὑσχάριος 515
πανδοκεῖμος, in ὑσχάριος 1694
πανδοκεῖμος, in c. ex Υγιεὶς 1698
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex ἐλαῖς.
πανδοκεῖμος, cum d. in c. fine pr. ibid.
πανδοκεῖμος, cum d. in Πάϊς 1256
πανδοκεῖμος, in Βαῖαι.
ΠΑΙΠΠΑΞ 1241
ΠΑΠΠΑΣ, cum d. ibid.
πανδοκεῖμος, in ὑπόπανδοκεῖμος. ibid.
πανδοκεῖμος, πανδοκεῖμος, πανδοκεῖμος, πάνδοκεῖμος, in Πᾶς τινες.
πανδοκεῖμος, in Πάϊς τινες.
ΠΑΠΠΑΣ, cum d. 1241
ΠΑΠΠΑΣ, cum d. ibid.
πανδοκεῖμος, in Βαῖαι.
ΠΑΙΠΠΑΞ 1241
ΠΑΠΠΑΣ, cum d. ibid.
πανδοκεῖμος, in ὑπόπανδοκεῖμος. ibid.
πανδοκεῖμος, πανδοκεῖμος, πανδοκεῖμος, πάνδοκεῖμος, in Πᾶς τινες.
πανδοκεῖμος, in Πάϊς τινες.

πανδοκεῖμος, in c. ex Νάϊος 1087
πανδοκεῖμος, in διάκονος 115
πανδοκεῖμος, in διάκονος 691
πανδοκεῖμος, in διάκονος 1596
πανδοκεῖμος, in comp. ex Νέος, eo. 1059
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in c. ex Νεῦρον 1097
πανδοκεῖμος, in c. ex Νέος 548
πανδοκεῖμος, in c. ex Νέος 1039
πανδοκεῖμος ibid.
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος 1094
πανδοκεῖμος, in c. ex νόμος 1299
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος 860
πανδοκεῖμος, praterea seu præterea, & hymno i. in Apoll. Παιὼν ἐπὶ τοῖς προοίμιοις τοῦτο ἐπῳδεῖτο.
πανδοκεῖμος, & πανδοκεῖμος 1109
πανδοκεῖμος, cum d. in c. 1196
πανδοκεῖμος & πανδοκεῖμος 167
πανδοκεῖμος, in c. retinentibus ex. 1115
πανδοκεῖμος, cum d. in c. 1114
πανδοκεῖμος, in c. ex Νόμος 1116
πανδοκεῖμος, in c. cum pr. 1119
πανδοκεῖμος, in c. ex Ζεὺς 1121
πανδοκεῖμος, in c. ex Ζεὺς 1124
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, à qu. busdam dicitur instrumentum, quod teruit latinus instructura radendis. fcbol. Aristoph. Deriuatum à πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in c. ex ξύω 1112
πανδοκεῖμος, in παιδεύομαι 1483
πανδοκεῖμος, in c. ex Παῖς 1237
πανδοκεῖμος, c. 1246
πανδοκεῖμος, 1247
πανδοκεῖμος, seu πανδοκεῖμος in c. ex Λ'ιπεῖν 174
πανδοκεῖμος, in c. ex Πάσσω 1261
πανδοκεῖμος, in comp. ex Πάλαιος. 1265
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος. 1280
πανδοκεῖμος cum d. in c. 1297
πανδοκεῖμος, in comp. ex πάλαιος. 1307
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος in c. cum pr. 1298
πανδοκεῖμος, in c. ex Πάσσω 1303
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex Πᾶχυς. 1306
πανδοκεῖμος, in c. 1308
πανδοκεῖμος 1315
πανδοκεῖμος, in Πλάξ 1319
πανδοκεῖμος, in c. ex Πλάξ 1310
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in c. ex Σπῖζα 1533
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex σὶγ 1319
πανδοκεῖμος, in c. ex Πλὶ 1330
πανδοκεῖμος 1327
πανδοκεῖμος, cum d. in c. 1332
πανδοκεῖμος 1334
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in c. ex Στύφω 1552
πανδοκεῖμος, in συ[illegible] 339
πανδοκεῖμος, in συμβαίνω 235
πανδοκεῖμος, in συμπίνω 568
πανδοκεῖμος, in c. ex Σύφαρ 1558
πανδοκεῖμος, in c. ex σφαγὴ aut ἐσφάγμα 1561
πανδοκεῖμος, & πανδοκεῖμος 1563
πανδοκεῖμος, in c. ex σφάλλω 1564
πανδοκεῖμος, in c. 1567
πανδοκεῖμος, in c. 1569
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος, in c. 1570
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος 552
πανδοκεῖμος, in c. ex Σχίζω. 1570
πανδοκεῖμος, in c. 1571
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in c. 1167
πανδοκεῖμος, in comp. ex Ποταμὸς 1368
πανδοκεῖμος, & πανδοκεῖμος, in c. cum pr. 1377
πανδοκεῖμος, cum d. in c. 1384
πανδοκεῖμος, cum d. in c. 1384
πανδοκεῖμος, in c. ex Πτάω 1391
πανδοκεῖμος, in c. ex ἄπτομαι; tango 177
πανδοκεῖμος, ἁφὴ τακτὸς, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in c. ex Κίμα 855
πανδοκεῖμος, in comp. ex Λ'κτὴ 65
πανδοκεῖμος, cum d. 842
πανδοκεῖμος, in c. ex Κρὶς, vetto. 848
πανδοκεῖμος, in comp. ex Κρὶσις 854
πανδοκεῖμος, cum d. in com. ex Λ'ιδὼς 872
πανδοκεῖμος 865
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex Κτίμα 867
πανδοκεῖμος, in comp. ex Κρημνὸς. 868
πανδοκεῖμος 872
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex Λ'ιδὼς 103
πανδοκεῖμος, in c. cum pr. 875
πανδοκεῖμος, in c. 877
πανδοκεῖμος cum d. 879
πανδοκεῖμος, in comp. cum pr. 883
πανδοκεῖμος, & πανδοκεῖμος in c. ex Λ'αὐδ 105
πανδοκεῖμος, cum d. in c. 897
πανδοκεῖμος, in c. 33
πανδοκεῖμος, in c. ex Κοσμὶς 909
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος 152
πανδοκεῖμος, in c. ex Λυσὶς 915
πανδοκεῖμος, in c. ex Λεμβὸς 921
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex Λέμμα 927
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος 563
πανδοκεῖμος, in c. 534. & in c. ex λέγω 549
πανδοκεῖμος, cum d. 938
πανδοκεῖμος 854
πανδοκεῖμος, in c. ex Λ'ιδὼς 960
πανδοκεῖμος, in c. ex Λ'ιδὼς 960
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex Λ'ιδὼς. 965
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος. 921
πανδοκεῖμος, in c. ex Λ'ιδὼς 968
πανδοκεῖμος, in com. ex Λίμνη 968
πανδοκεῖμος, cum πανδοκεῖμος 1109
πανδοκεῖμος, in c. ex Λ'ιπεῖν 115
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in comp. ex Λ'ιπεῖν 1412
πανδοκεῖμος, in c. ex Λ'ιπεῖν 181
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex Λ'ιπεῖν. 187
πανδοκεῖμος, in com. ex Πῖνον 1431
πανδοκεῖμος 204
πανδοκεῖμος, in c. cum pr. 1417
πανδοκεῖμος 1423
πανδοκεῖμος, & πανδοκεῖμος, in c. cum præ. 1430
πανδοκεῖμος, in c. cum pr. 1426
πανδοκεῖμος, seu πανδοκεῖμος, in c. ex Πίνω 1433
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex Λ'πτάω 194
πανδοκεῖμος, in comp. ex Λ'ρτέμων 195
πανδοκεῖμος, in c. ex Λ'ρτὴ 196
πανδοκεῖμος, cum d. in comp. ex Λ'τὸς. 197
ΠΑΡΑΣΑΓΓΑΣ 1243
πανδοκεῖμος, in comp. ex Σὰλ 1443
πανδοκεῖμος, in c. ex Σαίρω, verro. 1442
πανδοκεῖμος, in c. 1447
πανδοκεῖμος, in c. 1450
πανδοκεῖμος, in c. ex Σελὴ 1452
πανδοκεῖμος cum d. in c. 1457
πανδοκεῖμος, cum d. in c. 1465
πανδοκεῖμος, in c. ex Σκηνὴ 1467
πανδοκεῖμος, cum d. 1480
πανδοκεῖμος, cum d. in c. 1481
πανδοκεῖμος, in comp. ex Σκίπτω. 1483
πανδοκεῖμος, in comp. ex σκιρτάω, 1468
πανδοκεῖμος, in c. cum pr. 1491
πανδοκεῖμος, in c. ex Σοβέω 1493
πανδοκεῖμος, in comp. ex σοφίζω. 1497
πανδοκεῖμος, cum d. 1502
πανδοκεῖμος, in c. cum pr. 1505
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex Λ'σσὶς. 1509
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex Σπόγγος. 1507
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος 704
πανδοκεῖμος, in c. ex στεῖμος, statuo 710
πανδοκεῖμος, in c. ex στεῖμος, statua 711
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex Στενὸς 703
πανδοκεῖμος, in c. ex Στέγω 1514
πανδοκεῖμος, in c. ex Στέγω 1519
πανδοκεῖμος 1524
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος 7004
πανδοκεῖμος, in c. ex Στῖζω 1533
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex Στρὸς. 1539
πανδοκεῖμος, in c. ex Στρὶς 1539
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος 43
πανδοκεῖμος, cum πανδοκεῖμος 1218
πανδοκεῖμος 1547
πανδοκεῖμος ibid.
πανδοκεῖμος, in c. ex Στύφω 1552
πανδοκεῖμος, in συ[illegible] 339
πανδοκεῖμος, in συμβαίνω 235
πανδοκεῖμος, in συμπίνω 568
πανδοκεῖμος, in c. ex Σύφαρ 1627
πανδοκεῖμος, in c. ex Σύφαρ 1558
πανδοκεῖμος, in c. ex σφαγὴ aut ἐσφάγμα 1561
πανδοκεῖμος, & πανδοκεῖμος 1563
πανδοκεῖμος, in c. ex σφάλλω 1564
πανδοκεῖμος, in c. 1567
πανδοκεῖμος, in c. 1569
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος, in c. 1570
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος 552
πανδοκεῖμος, in c. ex Σχίζω. 1570
πανδοκεῖμος, in c. 1571
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in c. 1579
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in c. ex Ταράσσω. 1583
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, cum πανδοκεῖμος. 1590
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in c. ex Τάκω 1595
πανδοκεῖμος, in c. ex τάκτων 1613
πανδοκεῖμος, in c. ex Τάπης 1591
πανδοκεῖμος, in c. ex ἅπτομαι; tango 1599
πανδοκεῖμος, in τάλαντος 1851
πανδοκεῖμος 1604
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex Τέκτων 1618
πανδοκεῖμος, cum d. 1624
πανδοκεῖμος, cum d. in comp. ex Τίνω. 1638
πανδοκεῖμος, cum d. in comp. ex Τόλμα 1644
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in c. 1646
πανδοκεῖμος, cum d. in πανδοκεῖμος 56
πανδοκεῖμος 1654
πανδοκεῖμος, in c. ex Τρέφω cum pr. 1958
πανδοκεῖμος 1664
πανδοκεῖμος, in c. ex Τρέω 1667
πανδοκεῖμος, cum d. 1670
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in c. ex Ὑγιὲς 1665
πανδοκεῖμος, in c. ex ὑγιὲς 1672
πανδοκεῖμος, in c. ex Τρέφω 1674
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος 1676
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex τύπτω. 1682
πανδοκεῖμος, in c. ex Αὐχὴ 216
πανδοκεῖμος, in c. ex Αὐχὴ ibid.
πανδοκεῖμος, in c. 218
πανδοκεῖμος 220
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex Αὐξάω 59
πανδοκεῖμος, πανδοκεῖμος, in c. ex Αὐτὸς 221
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex Αὐχὼ 1706
πανδοκεῖμος, in c. ex φθίνω 76
πανδοκεῖμος, in c. ex φθίνω 1713
πανδοκεῖμος, in c. ex φθίνω ibid.
πανδοκεῖμος, cum πανδοκεῖμος 197
πανδοκεῖμος, in c. ex Φθορὰ 1714
πανδοκεῖμος, in c. ex φθορὰ 1730
πανδοκεῖμος 1717
πανδοκεῖμος, in c. ex Φθόνος 1742
πανδοκεῖμος, cum d. in c. cum pr. 1743
πανδοκεῖμος, πανδοκεῖμος 1745
πανδοκεῖμος, in c. ex φθόνος 564
πανδοκεῖμος, in c. ex Φιλὸς 1749
πανδοκεῖμος, & in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος 1757
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, cum d. πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος. 1760
πανδοκεῖμος, cum d. πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος. 1729
πανδοκεῖμος, in comp. ex Ε'λαύνω, cum pr. 408
πανδοκεῖμος, in comp. ex Ελέγχω 472
πανδοκεῖμος, cum d. in c. ex Ελκω 477
πανδοκεῖμος, in ἐλκόω 954
πανδοκεῖμος, cum d. in ἐμβάλλω 1244
πανδοκεῖμος, in ἐμπάλιν 1247
πανδοκεῖμος, in ἐμπάλιν 1315
πανδοκεῖμος, cum d. in ἐμβάλλω 1522
πανδοκεῖμος, in ἐμπάλιν 1327
πανδοκεῖμος, in ἐμπορεύω 1374
πανδοκεῖμος, in ἐμπορεύω 1409
πανδοκεῖμος, cum d. in dec. 1269
πανδοκεῖμος, cum d. in ἐμφύω 1706
πανδοκεῖμος, cum d. in ἐμφίεμαι. 1729
πανδοκεῖμος, in ἐμφύω 1777
πανδοκεῖμος, in ἐνεγκάνυμι 364
πανδοκεῖμος, in ἐνέδω 446
πανδοκεῖμος, in ἐνέδω 458
πανδοκεῖμος, πανδοκεῖμος, πανδοκεῖμος, in πανδοκεῖμος.
πανδοκεῖμος, in ἑπτάπορος 1735
πανδοκεῖμος, admonendo dicor vnde πανδοκεῖμος, apud Apoll. Rhod.
πανδοκεῖμος, cum d. in ἑπτάκις 1150
πανδοκεῖμος, in comp. ex Σὰλ 1443
πανδοκεῖμος, cum d. in ἑπτάκις 1582
πανδοκεῖμος, in ἑπτάδυμος 1623
πανδοκεῖμος, in ἑπτάκις 1674
πανδοκεῖμος, in Ε'κ 467
πανδοκεῖμος, in ἑξάμηνος 39
πανδοκεῖμος, in ἑξαμείβω 138

παρεξαυλέω, in ἐξαυλος 279
παρέξειμι, in ἔξειμι 574
παρεξετάζω, in ἐξετάζω 493
παρεξηρέτης, in c. ex Ἐρέτης 511
παρεξιλαύνω, in ἐξελαύνω 456
παρεξέρχομαι, in ἐξέρχομαι 522
παρεξετάζω, in c. ex Ἐτάζω 529
παρεξευρίσκω, in ἐξευρίσκω 519
παρεξῆς, ἑξῆς, cum d. in ἐξῆς 595
παρεξίας, in c. ex Ἑξῆς 436
παρεξίημι, in ἐξίημι 565
παρεξίστημι, in ἐξίστημι 799
παρέοικα, in c. ex εἴκω, similis sum 450
παρεπίσκοπος, in ἐπίσκοπος 72
παρεπιγράφω, in ἐπιγράφω 337
παρεπιδείκνυμι, in ἐπιδείκνυμι 364
παρεπίδημος, cum d. in ἐπίδημος 331
παρεπιπλέω, in ἐπιπλέω 1344
παρεπιπτώσσω, in ἐπιπίπτω 1745
παρεπιστρέφω, cum d. in ἐπιστρέφω 1546
παρεπιψαύω, in ἐπιψαύω 1838
παρέργος, cum d. 505
παρερμηνεύω, cum d. in c. ex Ἑρμηνεύς 518
παρερπύζω, & παρέρπω, in c. ex Ἕρπω 519
παρερύω, in c. ex Ἐρύω, traho 520
παρέρχομαι 523
παρεσθίω, in c. ex Ἔσθω 525
παρεσις, in παρίημι 506
παρέστιος, in c. ex Ἑστία 525
παρέτοιμος, in παρίημι 567
παρευημολογεῖν 945
παρευδιάζομαι, in Εὐδία 534
παρευδοκιμέω, in εὐδόκιμος 415
παρευημερέω, in εὐημερέω 605
παρευθυμέω, in c. ex εὐθυμέω 536
παρευθυνία, in εὐθύνη 1003
παρευνάζω, cum d. 537
παρευρίσκω, cum d. in c. ex Εὑρίσκω 539
παρευτρεπίζω, in εὐτρεπής 1655
παρευφραίνω, in εὐφραίνω 442
παρέχω 552
παρηβος, cum d. in c. ex Ἥβη 591
παρηγορέω, cum d. 19
παρηδύνω, in c. ex ἡδύνω 596
παρηθέω, in ἀπηθέω 57
παρήκω in c. ex Ἥκω 597
παρῆκον, in Παρεῖδ 1243
παρήκω, in c. ex Ἥκω 599
παρηλιξ, cum d. in c. 601
παρήλιος, in c. ex Ἥλιος 602
παρημαι, in c. ex Ἧμαι 603
παρημελημένως, in παραμελέω 10.5
παρημερεύω, in c. ex Ἡμέρα 605
παρήορος, cum d. in ἀείρω 453
παρηχέω, cum d. in comp. ex Ἦχος 614
παρθεναγωγέω, in comp. ex Ἀγωγεύς 26
παρθένειος, in Παρθένος.
παρθενεῶν, locus vbi virgines degunt, conclaue virginum. Euripid. in Phoen. ἐκ δὲ χαρίων ἔσθ' ἐς παρθενῶνα Νικὼ σοι προσχωρεῖ δαμάλας κατασχέτη. Exponitur etiam, status virgineus seu virginitas: apud eundem in Ione, καί μοι παρθενῶν' ἐπικτατο σόν.
παρθενεύω, cum d. παρθενεία, παρθενικός, παρθένιος, παρθενικός, in Παρθένος.
παρθενοκτόνος, cum d. in c. ex ἔκτονος 835
παρθενοπίπης, in c. ex ὀπιπτεύω 1104
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 1244
παρθενωπός 1182
παρθενία, παρθένος, in Παρθένος.
παραμεῖβω, in comp. in c. ex Γάμβρος 666
παρειαίω in c. ex Γαίω 667
παριδρύω, in c. ex Ἱδρύω 671
παρίημι 566
παρίστημι, in c. ex Ἱερός 671
παρίζω in c. ex Ἵζω 674
ΠΑΡΙΟΣ 1244
παριππος, cum d. in c. ex Ἵππος. 686
παρίπταμαι in c. ex Ἵπταμαι 687
παριδύω, in c. ex Ἱδρύω 690
παρισος, cum d. in c. ex Ἴσος 691
παρίστημι, cum d. 702. & 703
παραστρέφω, in c. ex ἱστορέω 712
παραιτέω, in c. ex ἰσχύς 713
παρίσχω in παρέχω 552
παροδίτης, παροδίτις, παροδοιπορία, in παροδος.
παροίνεω, in c. ex οἶνος 897
παροιμία, in c. ex οἶμος.
ΠΑΡΟΙΝΟΣ 1244
παρολιγωρέω, cum d. 1130
παροίχομαι, in c. ex Οἴχω 1137
παρομοιάζω, in c. ex Ὅμοιος ibid.
παρονομασία seu παρωνυμία in Ὄνομα.
παρορίζω cum d. παρορισμός, παρορισμένος, in παρόριος.
παροξύνω, cum d. in ὀξύς 371
παρόρμησις 1142
παρόρμημα, cum d. παρορμάω, παρορμήσεως, cum d. in c. 1144
παρορμάω, cum d. in c. 1146
παρορία, & παρόρειος, in c. ex Ὄρος 1148
παρορίζω, παρορισμός, in Πάροχος.
παροξύνομαι, in c. ab Ὀξύνω 1149
παροιμιάζω, in c. ex Ὀνομάζω 1150
παρορμάω, & παρορμίζω, in c. 1152
παρυλκή, &c. in παρέλκω 477
παρομαρτέω, in c. ex Ὁμαρτέω 1157
παρόμοιος, cum d. in c. ex μοῖος 1162
παρομολογέω, in μετ. 943
παρονομάζω, cum d. in c. ex ὀνομάζω 1167
παροξύνω, παροξυσμός, cum d. in c. 1170
παροπλίζομαι, in c. 1173
παροπτάω, in c. ex Ὀπτάω 1174
παρόρασις 1177
παροράω, cum d. in c. cum pr. 1187
παροργίζω, cum d. in c. 1190
παρορίζω, cum d. 1202
παρορμάω, in c. ex Ὁρμάω 1195
παρορίω, in c. 1196
παρόρμησις 1197
παρορμητής, παρορμητικός, cum d. in παρορμάω.
παρορύσσω in c. cum pr. 1204
παροχέομαι, in c. 1206
ΠΑΡΟΣ 1244
παροτρύνω, in c. 1215
παρουσία, in c. ex Οὐσία 1218
παρουσία, in πάρειμι 571
παροχέομαι, in παροχή.
παροχετεύω, cum d. in c. ex Ὀχετός 1258
παροχλέω, in c. ex Ὀχλέω ibid.
παροχή, in πάροχος.
παροχίζω, in παρέχω 552
παροχλίζω, in c. ex ὀχλίζω 1224
παροχλος, in c. ex Ὄχλος 1230
παροχος, in παρέχω 552. & in com ex Ὄχος 1231
παροψάομαι, cum d. παροψίς, in c. 1232
παρρησία, in ἐξοψία 1851
παρρησία, cum d. in c. fine pr. 1427
παρρησιάζομαι, cum d. in c. 1688
παρυδάτιος, παρυδρος, in c. 1691
παρυποθρύπτω, in ὑποθρύπτω 1846
παρυφαίνω, cum d. in c. ex Ὑφαίνω 1698
παρυφίσταμαι, in ὑφίστημι 708
παρυφή, in παρυφαίνω.
παρωθέω, in παρωθέω.
παρωθέομαι, in ἀπωθέομαι.
παρωδέω, cum d. in ᾠδή 54
παρωθέω, in c. ex Ὠθέω 1848
παρωκεάνιος, cum d. in c. ex Ὠκεανός ibid.
παρώλενος, in c. ex Ὠλένη 1849
παρωμίς, in c. ibid.
παρώνυμος, cum d. 1167
παρωνυχία, in c. ex Ὄνυξ 1169
ΠΑΡΩΟΣ 1244
παρωπή, παρωπίς, &c. 1182
παρωρεία, cum d. in c. 1199
παρωρίς, in c. 1852
παρωσις, in c. ex ὠθέω 514
παρωτὶς, & παρώτιον, in c. ex Οὖας 1217
παρώχηκα, in c. 1856
ΠΑΣ 1245. & 1246
πασιμέλουσα, in c. ex Μέλει 1026
πασιφαής 1715
πασπάλη, in παιπάλη.
πασσαλεύω, idem quod κατασπάλλω, milij molitor.
ΠΑΣΣΑΛΟΣ, cum d. 1246
πασσυδὶ, πασσυδίη, in c. remot. 1452
ΠΑΣΣΩ 1246
πάσσων, in Παχύς.
παστάς, παστή, παστός, in Πάσσω.
παστικός, in Πάσχω.
ΠΑΚΝΩ 1247
πατάγος, cum d. παταγέω, in Πατάσσω.
πάταχνον 1666
παταγισμός in Πατάσσω.
ΠΑΤΑΣΣΩ 1251
πατερίζω, qui pateris gaudet, qui pateris potare amat. Alciphron. Comp. ex πατήρ & ὀρέγω, quod à Latinis mutuò sumpta, cuius meminit Pol l. 6. c. 13. & verbo χαίρω.
πατερίζω πατέρι ζωντι in Πατήρ.
ΠΑΤΕΩ cum d. 1251
ΠΑΤΗΡ 1252
πατητός, πάτος, in Πατέω.
πάτρια, in Πατήρ.
πατριαρχία, in c. ex Ἀρχή 4
πατραδελφεός, in c. ex Ἀδελφός 49
πατραλοίας, in c. ex Ἀλοιάω 125
πάτρη, cum d. πατρικός, cum d. in Πατήρ.
πατρίαρχης cum d. in c. 179
πατρικός, cum d. πάτριος, πατρίς, cum d. πατρόθεν, in Πατήρ.
πατροκασίγνητος in κασίγνητος 307
πατροκτόνος, cum d. in c. ex κτείνω 884
πατρομήτωρ, in c. ex Μήτηρ 1750
πατρονόμος, cum d. 1093
πατροπαράδοτος, in παραδίδωμι 420
πατροπάτωρ, in c. 1253
πατροφόνος, in c. 1415
πατρῷος, in c. retinentibus, πα. 1680
πατροῦχος 557
πατρώϊος, &c. 1723
πατρωνυμία, πατρωνυμικός, πατρῷος, πατρώϊος, cum d. in Πατήρ.
πατρυιός, & πατρωνυμικός. 1106
πάτρως, πατρωός, in Πατήρ.
πάτρως, in Πατήρ.
παυσανίας, in Παυσανίας.
παυσίκακος, παυσίλυπος, παυσίπονος, in Παύω.
παυσωλή, in c. ex Παύω 494
παῦσις, in Παύω.
παυστήρ, in c. 153
παυστικός, in c. ex κάπη 741
παυσίλυπος, in c. 961
παυσίπονος, in c. ex Νυστάζω 1116
παυσίνοσος, in c. fine pr. 1235
παῦστις, παυστήρ, παυστικός, in Παύω
παυσωδύνος, in c. 1133
παυσωλή, in Παύω.
ΠΑΥΩ 1254. & 1255
παφλάζω, cum d. in Φλάζω 1749
ΠΑΧΝΗ, cum d. 1255
παχύς, in Παχύς.
παχυδέρμων, in c. ex δέρμα 574
παχυθριξ, in c. 649
παχυκάλαμος, in c. ex Κάλαμος 728
παχυκέλευθος, in c. ex Καυλός 757
παχυκνημος, in c. ex Κνήμη 815
παχυλός, cum d. in Παχύς.
παχυμερής, cum d. 1021
παχυνω, cum d. in Παχύς.
παχυπλεύρ, in c. 1414
παχύριζος 1432
παχυσύγχος, in c. ex Σύγχος 1437
ΠΑΧΥΣ 1255
παχυστομος, cum d. 1537
παχύτης, in Παχύς.
παχυτριχος, in παχύθριξ 649
παχυφαέστερος, in c. 1573
παχύφρων, qui crassa mente est & intelligentia nō valet, stupidus, bardus. Hesych.
παχύχειλος, in c. ex Χεῖλος 1798
παχύχολος, in c. ex Χολή 1831
παχύχυμος, in c. ex χυμός 1838
ΠΑΩ 1256
πεδάορος, in c. ex Αἴρω 81
πεδάω, in Πέδη.
πεδάρσιος, in πεδάορος.
πεδάω, in Πέδη.
πεδήτης, in Πέδη.
πεδιάρχομαι, apud Pind. exp. sequor, insequor. item iubeo venio. Apud Theocr. idyll. 30. Ἀλλὰ πέμψει, ἀπαλὰ σχήματος ου πεδίρχομαι, exp. citra os tenetum te amplector.
ΠΕΔΗ, cum d. 1256
πεδήτης, πεδήεις, in Πέδη.
πεδιάς, πεδιακός, πεδιάς, πεδιάσιμος, in Πέδον.
πεδινός, in Πέδον.
ΠΕΔΙΑΟΝ
πεδινός, πεδίον, in Πέδον. At πέδιλον, in Πέδη.
πεδίλον, πεδιλος in Πέδη.
πέδοικος, inquilinus. Hesych. Sic πεδοῖκος ἄγγελος, apud Aeschyl. in Χοηφ. & exp. οὐ πάλιν apud eundem. Ex πέδον & οἶκος.
ΠΕΔΟΝ
πεδοσκαφής, in c. ex Σκάπτω, fodio 1470
πεδοτριβής, in c.
πεδοστιβής, in c. ex στίβω 1138
πέδον, in Πέδη. 1635
ΠΕΖΑ
πεζαλοιφής, in c. ex Ἀλείφω 1155
πέζαρχος 126
πεζέταιρος, in c. ex Ἑταῖρος 521
πεζέτης in comp. ex Πέζα 519
πεζεύω cum d. πεζικός, πεζίτης, in Πέζα.
πεζομαχέω, cum d. 533
πεζοποιός, cum d. 1015
πεζοπορέω, in c. fine præpos. 1192
πεζός 1269
πεζοφοίτης, in Πέζα.
πεθωνίς, in c.
πειθάρχης, cum d. 150
πειθήνιος, in Πείθω. 201
πειθώλιος, cum d. in c. ex Ἥλιος 608
ΠΕΙΘΩ
πειθώ 1219
πείκω, in Πείκω. ibid.
ΠΕΙΚΩ
ΠΕΙΝΑ, cum d. 1263
ΠΕΙΡΑ, cum d. ibid.
πειραστήριον, in Πεῖρα. 1264
πειρατής, in Πεῖρα.
πειρατεία, πειρατεύω, cum d. πειρατικός, πειρατής, &c. πειρατήριον, in Πεῖρα.
πειρατής, &c. πειρητίζω, in Πεῖρα. ibid.
ΠΕΙΡΙΝΣ 1265
ΠΕΙΡΩ ibid.
πεισίμβροτος, in Πείθω.
πεισίστρατος, in Πείθω. 1260
πέτρα, in Πέτρα 1243. & in Πείθω 1260
πέλαγος, cum d. in Πέλαγος.
πελάγιος, in Πέλω.
πελαγίζω, cum d. πελαγώδης, in Πέλαγος. 1512
πελαγοδρόμος, in c. fine pr. 1154
πελάγων, πελαγίτης, πελαγώς, πελαγισμός, in Πέλαγος.
ΠΕΛΑΓΟΣ, cum d. 1273
πελάζω, cum d. πελαδόω, in Πέλας.
ΠΕΛΑΝΟΣ 1273
ΠΕΛΑΡΓΟΣ, cum d. 1274
ΠΕΛΑΣ ibid.
πελασγός, πελάτης, πελάτις, cum d. πελάτη in Πέλας.
πελάστρια, πελασμός, in Πέλας.
πέλεια, πελειάς, in Πέλεια.
πελειοθρέμμων, columbarum altor, aut altrix: vt πελειοθρέμμονα νῆσον apud Hesych.
ΠΕΛΕΚΥΣ, cum d. 1275
πελεμίζω 1277
ΠΕΛΕΜΙΖΩ 1276
πελιδνός, aquatum vortices. Hesyc.
πελιδνόω, cum d. in Πελιδνός.
πελιός, in Πέλιος.
πελίωμα in Πελιός.
ΠΕΛΛΑ, cum d. 1276
πέλλα, πελλίς, πέλλυτρα, in Πέλλα. ibid.
ΠΕΛΜΑ ibid.
πέλομαι, in Πέλω.
ΠΕΛΟΣ, cum d. 1276
ΠΕΛΤΗ, cum d. 1277
πέλυξ seu πέλεκυς, in Πέλεκυς.
ΠΕΛΩ ibid.
ΠΕΛΩΡ, cum d. ibid.
πέμμα in Πέσσω.
πεμπάζω, cum d. πεμπάς, πέμπτος in Πέντε.
πέμπελος, in Πέμπω.
πεμπτὰς cum d. in Πέντε.
πεμπταῖος in c. ex μέρος 1022
πέμπτος, in Πέντε.
πεμπτος, in Πέντε.
ΠΕΜΠΩ 1278. & 1279
πεμφηρηδών in c. ex Ὀδούς 1116
ΠΕΜΦΙΞ, cum d. 1281
ΠΕΜΦΗΡΗΔΩΝ 1282
πέμφιξ, in Πέμπω.
πενέστης, πένης, πενητεύω, in Πένομαι.
πενθέω, πενθικός, πενθέω, in Πένθος.
ΠΕΝΘΕΡΟΣ 1282
πενθερά, in Πένθος.
πενθήμερος in c. ex Ἡμέρα 605
πενθημιμερής, in ἡμιμερής 1021
πενταμετρέω, in ἡμιμετρέω 1371
πενθικώς in ἡμιμερής 1815
πενθικός, cum d. in Πένθος.
πενθέω, cum d. πενθήμερος, in Πένθος.
ΠΕΝΟΜΑΙ facio 1282
πένομαι pauper sum 1283
πενταγράμμος, in com. ex γραμμή. 342
πεντάγωνος, in c. ex Γωνία 347
πεντεδάκτυλος, in c. ex Δάκτυλος. 355
πεντάδραχμος, cum d. 201
πενταδικάστης, in δικάστης 532
πεντάδιος, in Πέντε.
πενταετής, in c. ex Μέτρον 1060
πενταέτης in Πέντε.
πεντάδραχμος, in com. ex Δραχμή. 421
πεντάδωρος, in c. ex Δῶρον, palmus 432
πεντάεθλος, in c. ex Ἄεθλος 52
πεντάεθλος seu πένταθλος, cum d. 533
πεντάζω, in Πέντε.
πεντάζωνος, in c. ex Αἰχμή 90
πεντακις in Πέντε.
πεντακισμυρίος, in compos. ex Μύριοι. 1277
πεντάκλινος, in c. ex κλίνη 818
πεντακόσιοι & πεντακοσιάρχης 121
πεντακοσιοστός, in Πέντε.
πεντακοσιομέδιμνος, in c. ex Μέδιμνος 1217
πεντάκρουνος, in Πέντε.
πεντάκυμος in c. ex Κύμα 894
πεντάκυκλος, in c. ex κύκλος 949
πεντάλιθος, cum d. in com. ex Λίθος 967
πεντάλιτρος, in c. ex Λίτρα 972
πεντάμετρος, cum d. 1021
πενταμερής, in c. fine pr. 1041
πεντάμηλος, in c. ex Μῆλον 1047
πενταμερής, in c. ex Μέρος 1023
πεντάοζος, in c. ex Ὄζος 1134
πεντάπαλαιστος, in compos. ex Παλαιστή 1237
πεντάπετος, in compos. ex πίπτω cr. 1297
πεντάπηχυς in c. ex Πῆχυς 1376
πεντάπλασιος, cum aer. πενταπλάσιος in Πέντε.
πεντάπολις 1272
πενταρχος cum d. in c. ex ἀρχός 1237
πενταρχία cum πεντάρχης 201
πέντας, in Πέντε.
πεντασπιθαμος, in σπιθαμή 710
πεντάστιχος in c. ex στίχος 1419
πεντάτευχος in c. 1471
πενταταλαντος, in com. ex Τάλαντον. 1575
πεντάτοξος, in c. ex τόξον 1513
πεντάφαρμακος, in c. ex Φάρμακον 1772
πεντάφυλλος 1772
πεντάχορδος 1784
πενταχῆ, in Πέντε.
πενταχοῦ, in c. 1793
πενταχώς, in Πέντε.
πεντάχειρος, in c. ex Χείρ 1818
πενταχόοι, in Πέντε.
ΠΕΝΤΕ 1186
πεντεκαίδεκα, in c. ex κεῖ.... 771
πεντεκαιεικοσι, in c. ex γραμμή 342
πεντεκαιεικοσιν, in c. ex Εἴκοσι 532
πεντεκαιδεκαέτης, in c. ex ἔτος 511
πεντέλιθος 977
πεντεκαιδέκατος, in c. ex δέκατος 1556
πεντεκαιδεκάτης, cum πεντεκαιδέκατος.
πεντεκαίδεκα, in com. ex τεκτάω 1651
πεντηκοντάλκον, in πεντηκόντορος.
πεντήκοντα, in Πέντε.
πεντηκοντάδραχμος, in comp. ex Δραχμή.
πεντηκονταέτης, cum d. 533
πεντηκοντάκλινος, in c. ex κλίνη 747
πεντηκοντάλιτρος, cum d. in πεντηκόντορος.
πεντηκοντάρχης, & πεντηκοντάρχος 1808
πεντηκονταετηρίς, in πεντήκοντα.
πεντηκοστός, in Πέντε.
πεντηκοντάρχης, in c. ex Γύα 343
πεντηκόντορος, in c. ab Ὄργυια. 1191
πεντηκοστὴ seu πεντηκοστή, in c. in o...
πεντηκονταετηρίς, in πεντηκονταέτης.
πεντηκοστεύω, πεντηκοστεύομαι, in Πέντε.
πεντηκοστολόγος 935
πεντηκοστός, πεντηκοστύς, in Πέντε.
πεντήρης, in c. in ναῦς 512
πεντῆρος, in πεντῆρος.
πεντόργυιος, in c. ab ὀργυιά 1191
πεντόροφος, in Ὄροφος 1199
πεντώβολον, in c. ex Ὀβολός 1126
πέπαμαι, in Πάομαι.
πέπειρος, in Πέσσω.
πεπερίσσευκα in c. fine prae. 1137
ΠΕΟΣ 1286
πεπαίνω, πεπαίτατος, πεπαίτερος, πέπανσις, πεπασμός, πέπειρος, in Πέσσω.
ΠΕΠΕΡΙ, cum d. 1286
πεπληθυμμένος in Πλήθω 1525
ΠΕΠΛΟΣ, cum d. 1287
μετὰ πέπλον idem quod πέπλος amictum seu vestem significans. Sophan Trachin. Ουπερ κατᾶ χαίρει ἐν πεπλώματι. Vitur & Euripid. in Supp.
πεποιθήσις in Πείθω.
πεποίθησις, πεποιθότως, in Πείθω. 1260
πεπονημένως, in Πόνος.
πέπορφα, in Περάω.
πέπρωται, in Πόρω.
ΠΕΡΤΩ 1287
πέπτω ibid.
ΠΕΡ 1288
ΠΕΡΑ ibid.
περαιόω in Πέρα.
περαίτερος, in Πέρα.
περαιόω, περαίωσις, περαιωτής, in Πέρα.
περάω, in Πέρα, transeo 1290
περᾶν in Πέρα.
περάτης in περάω.
ΠΕΡΑΣ 1289
περασιμος in Πέρας.
περάτης, in Πέρας.
περατόω, περατίω, in Πέρας.
ΠΕΡΑΩ 1290. & 1291
περδικοτρόφος, περδίκιον in Πέρδιξ.
ΠΕΡΔΙΞ 1292
ΠΕΡΔΩ ibid.
πέρθω, & περθέω in Πέρθω.
πέρθω, πορθήτωρ, in Πέρθω.
ΠΕΡΘΩ 1292
ΠΕΡΙ 1293
περιαγανακτέω, in c. ex Ἀγανακτέω 6
περιαγγέλλω, in c. ex Ἀγγέλλω 9
περιαγνίζω, in c. ex Ἁγνίζω 11
περιαγνισμός, in περιαγνίζω.
περιαγορά, qui circa forum versatur, circumforaneus, tabula. Hesych. & Suid. Ex περὶ & ἀγορά.
περιάγνυμι, & περιάγνυμι, in c. ex Ἄγνυμι frango 45
περιάγχω, in c. ex Ἄγχω 28
περιάγω, cum d. 36
περιάδω, in c. ex Ἄδω 54
περιαιθρίζω, cum d. in c. ex Αἰθρία 62
περιαιμάσσω, in c. ex Αἱμάσσω 73
περιαιρέω, cum d. 78
περιακοντίζω, in c. ex Ἄκων 106
περιαλγής, cum d. in c. ex Ἄλγος 109
περιαλείφω, in c. ex Ἀλείφω 111
περιαμφιέννυμι, in com. ex Καυλός. 757
περιαλλής, in c. ex Ἄλλος 127
περιαμάω, in c. ex Ἀμάω 499
περιαμάομαι, in c. ex Ἀμάω 137
περιαμπέχω, περιαμπίσχω, in ἀμπέχω.
περιάπτω, in c. 145
περιαρμόζω, in ἁρμόζω 561
περιάπτω, περίαπτον ibid.
περιαρτάω, in ἀρτάω 1128
περιασκέω, in c. ex ἀσκέω 160
περιάσσω, in c. 168
περιαυγάζω, cum d. in c. ex Ἄπτω necto 173
περιαυχενίζω, in c. ex Ἄρνυμαι 184
περιαρμόζω, in c. ex ἁρμόζω 205
περιαστράπτω, in c. 192
περιαρτάω, in c. ex Ἀρτάω 194
περιαστράπτω 211
περιαυγέω, in com. ex Αὐγή 216
περιαυθαδίζομαι, in αὐθάδης 50
περιαυλέω, cum d. 943
περιαυχένιος, in compos. ex Αὐχήν 223
περιβαίνω, in c. ex Βαίνω 657
περιβάλλω, in c. ex Βάλλω 254
περιβάπτω 425
περιβάω in c. ex Βάω 266
περιβλέπω, cum d. in compos. ex Βλέπω 270
περιβλημα, περιβλητικός, in περιβάλλω
περιβλύζω in c. ex Βλύζω 271
περιβοάω, cum d. in c. ex Βοάω, cum p. 273
περιβόητος, in c. ex Βοή 274
περιβόλη &c. in περιβάλλω.
περιβομβέω in compos. ex Βόμβος 275
περιβόσκομαι, in compos. ex Βόσκω 282
περιβραχιόνιον, in comp. ex Βραχίων. 284
περιβρίμω, & περιβρομέω, in com. 285
περιβρέχω in c. ex Βρέχω 287
περιβρύχομαι, in c. ex Βρύχω 290
περιβρυάζω, cum d. in c. cum præpos. 291
περιβώμιος, in c. ex Βωμός 294
περιβόητος, Ionicè idem quod περιβόητος, decantatus, celebris: in Epist.
περιγαλόω, in c. ex Γάλα 300
περίγειος, in c. ex Γῆ 296
περιγεννητικός, in περιγίγνομαι.
περιγηθέω, in c. ex Γηθέω 315
περιγηράσκω, in c. ex Γῆρας ibid.
περιγίγνομαι 305
περιγλαφὴς, in c. ex γλάφω 298
περιγλωσσος, cum d. in comp. ex Γλῶσσα. 325
περιγλύφω, in c. ex γλύφω 324
περιγναμπτω, & περιγνάμπτω 328
περιγνάμπτω, in c. ex γνάμπτω 741
περιγράφω, in c. ex Γράφω 342
περιγραφή, cum d. 338
περιγυμνόω in Γυμνός 347
περιδάπτω in c. ex Δάπτω 352
περιδείδω, cum d. in c. ex Δέος 362
περιδέω, in c. ex Δέω 361
περιδέξιος, in c. ex Δέξιος 368
περιδέω, in c. ex Δέω 375
περιδέξιος, in c. ex Δεξιά 373
περιδεξιάζω, & περιδέξιος, in περιδέξιος.
περιδινέω, in c. ex Δινέω 376
περιδίδωμι, in c. ex Δίδωμι 385
περιδιώκω, in περιδίωκω.
περίδειπνον, in c. ex Δεῖπνον 359
περιδίδομαι 400
περιδινέω, in δινέω 458
περιδινής cum d. in c. ex Δίνη 407
περίδοσις, in περιδίδωμι.
περιδρόμιον in c. ex Δρόμος 410
περιδράσσομαι, & περιδράττομαι, in c. ex Δράσσω 421
περιδρύπτω, &c. in περιδρύπτω 1664
περιδρυφθείς, in c. ex Δρύπτω 424
περιδύω, in c. ex Δύω induo 430
περιείδω, in c. ex Εἴδω 440
περιείδω, in c. ex Εἴδω video 446
περιειλέω, cum d. in c. ex εἰλέω, voluo 454
περιειλίσσω, in c. ex ἑλίσσω ibid.
περίειμι 570. & 574
περιείργω, in c. ex Εἴργω 456 & in c. ex Εἴργω ibid.
περιείρω in c. ex Εἴρω, necto 458
περιέλκω, cum d. in περιέλκω.
περιελαύνω in c. ex Ἐλαύνω, cum pr. 408
περιελίσσω, in περιέρχομαι.
περιελίσσω, cum d. in compos. ex ἑλίσσω. 454
περιέλκω, in c. ex Ἕλκω 477
περιελλείπω in ἐλλείπω 955
περιέννυμι, in c. ex ἕννυμι 562
περιεντοφίμωσις, in ἐντοφίμωσις. 1749
περιέπω, cum d. in c. ex Ἕπω, sequor 491
περιέργως, cum d. 504
περιέρδω, in c. ex Ἔρδω 511
περιερεύγομαι, in c. ex Ἐρεύγω 517
περιέρχομαι 523
περιεσκεμμένως, in περισκέπτομαι 1475
περιέχω 553
περιζέω & περιζωννύω, in c. 582
περίζυγα, & περίζυξ, in comp. ex ζυγός 581
περιζώννυμι, cum d. 587
περιηγέομαι, cum d. in c. ex Ἡγέομαι 593
περιηχέω, cum d. in c. ex Ἠχώ 586
περιήκω in com. ex Ἥκω 94
περιήκω, in com. ex Ἥκω 599
περιήλυσις in περιέρχομαι.
περιηγέω in com. ex Ἦχος 614
περιθέω in c. 619
περιθειόω, in c. ibid.
περιθάλπω, in comp. ex Θάλπω. 622
περιθεῖον, cum d. in Θεῖον 626
περιθέσμιος in c. ex Θεσμός 631
περίθεσις, περίθετος, in περιτίθημι 1625
περιθέω in c. ex Θέω 632
περιθλίβω, in c. ex Θλίβω 646
περιθρύπτομαι, in comp. ex Θρύπτω. 647
περιθριγκόω in c. ex Θριγκός 648
περιθρίξ in c. 649
περιθρύλλω, in comp. ex Θρυλέω, 650
περιθρυλέομαι, in c. ex Θρύλλος, 651
περιθύμως, cum d. in c. ex Θυμός, ira 658
περιθύρεος, in c. ex Θύρα 659
περιθωρακίδιον, in com. ex Θώραξ. 664
περιΐδμων, & περιΐδρωμα, in c. ex ἱδρόω, sudo.
περιΐδρόω, cum d. in com. ex ἱδρόω 970
περιΐζομαι in c. ex Ἵζω 674
περιΐππεύω in c. ex Ἵππος 686
περιΐστημι, in c. ex Ἵστημι 687
περιΐσημι cum d. 704
περιΐσχω in περιέχω 553
περιΐσχύω in περιέχω.
περικαθαίρω in c. 719
περικαθάπτω, in καθάπτω 178
περικαθίζω, & περικαθίζομαι, in περικάθημαι.
περικαθέζομαι in καθέζομαι 441
περικάθημαι, in κάθημαι 693
περικαθίζω, cum d. in καθίζω 673
περικαίω in c. 723
περικαλλής, in c. ex Καλός 725
περικαλινδέω, in comp. ex καλινδέω 893
περικαλλής, cum d. in c. ex κάλλος 735
περικαλύπτω, cum d. in c. ex Καλύπτω 736
περικάμπτω, cum d. in c. ex Κάμπτω 740
περικαταπίπτω, in καταπίπτω 1315
περικάρφω, in c. 746
περικαρπαλιμαῖος, in c. ex Ἀκαλήφη 92
περικάρπιον, in c. ex Καρπός, iunctura manus 752
περικάρπιος 751
περικαρφίζω, in comp. ex Κάρφω 753
περικαταλαμβάνω, cum d. in dec. ex καταλαμβάνω 921
περικαταρρήγνυμι, in καταρρήγνυμι 1430
περικαταστρέφω, in καταστρέφω 1546
περικαυάσω in περικαίω.
περίκειμαι, in c. ex Κεῖμαι 751
περικείρω in c. ex Κείρω 765
περικεραννύω in comp. ex Κεράννυμι 771
περικεφαλαία, in c. ex Κεφαλή, cum pr. 997
περικήδομαι, in com. ex Κήδος, cura 781
περικιδναμαι in c. 1475
περικιόνιος, à Thebanis dictus fuit Bacchus quoniam Cadmea regia fulmine tacta ipsum infantem adiuuc, κισσοὶ περὶ τοὺς κίονας φυέντες ἐκάλυψαν ὅπως μὴ αὐτὴ μέσον διαφθαρῇ. schol. Eurip. in Musca.
περικίω, in c. ex Κίων 796
περικλάω, cum d. in c. ex Κλάω 799
περικλεής, in c. ex κλέος 801
περικλείω, cum d. in com. ex Κλείω, claudo 800
περικλονέω ibid.
περικλύζω, cum d. 808
περικλύζω, cum d. in comp. ex Κλύζω. 809
περικλυτός in c. ex Κλύω 810
περικνάω, in c. ex Κνάω 811
περικνήθω, in c. ex Κνήθω ibid.
περικνήμιος, in comp. ex Κνήμη 815
περικνίζω, in c. ex κνίζω 814
περικομίζω, in c. ex κομίζω, porto

833
περίκομμα, in περικόπτω.
περίκομος, in c. ex Κόμη 835
περικομπέω in c. 836
περίκομψος, in c. ex Κομψὸς 837
περικοπὴ cum d. 843
περικορέω, in com. ex Κορέω, vario. 848
περικαρεῖν in περικείρω.
περικροκίζω, in c. ex Κροκίζω 859
περίκροκος, cum d. in com. ex κρόκος. 748
περικρατὴς cum d. 865
περίκρημνος, in c. ex Κρημνὸς 868
περικρίνω, in c. cum pr. 879
περικτείνω, in c. cum pr. 884
περικτίται, περικτίονες, in c. ex Κτίζω, habito 886
περικτυπέω, in c. ex κτύπος 1682
περικυκλόω, cum d. in com. ex κυκλόω 892
περικυλινδέω, in composit. ex κυλινδέω. 893
περικυλίω, in c. ex Κυλίω ibid.
περικύμων in c. ex Κῦμα 894
περικωνέω, in c. ex Κῶνος 908
περιλαλέω, in c. ex Λαλέω 915
περίλαος, in c. ex λαός 916
περιλαμβάνω, in comp. ex Λαμβάνω. 922
περιλάμπω, cum d. in com. ex Λάμπω 927
περιλέγω, in composit. ex Λέγω dico. 928
περιλείπω, cum d. 955
περιλείχω in c. cum pr. 956
περιλέξις, in περιλέγω.
περιλέπω cum d. in c. ex Λέπω 958
περιλιχνεύω, in compos. ex Λίχνος. 959
περιλοβὸς, in c. ex Λοβὸς 960
περίλημμα, περιληπτὸς, &c. περίληψις, in περιλαμβάνω.
περιλιμνάζω, in c. ex Λίμνη 968
περιλιμπάνομαι, in περιλείπω.
περιλιπὴς ibid.
περιλιχμάζω, περιλιχμάω, cum d. in περιλείχω.
περιλούω, in c. cum pr. 974
περίλυπος, in c. 981
περιλωπίζω, in c. ex λωπίζω 958
περιμαγειρεύομαι, in c. cum pr. 992
περιμάκτρια assides mactræ. plur. Comp. ex μάκτρα.
περιμαθὴς, in περιμανθάνομαι.
περιμάσσω, in c. ex Μάσσω, abstergo 1008
περιμάχητος, in c. cum pr. 1011
περιμεμφὴς, in com. ex Μέμφομαι. 1030
περιμελέω, in c. cum pr. 1033
περιμέριμνος, in com. ex Μέριμνα. 1035
περίμετρος, cum d. 1040
περιμήκης, cum d. in com. ex Μῆκος. 1044
περιμήτρος, &c. in c. ex μήτρα 1050
περιμηχανάομαι, in c. 1052
περιναιέτης, cum d. in compos. ex Ναίω 1083
περινεύω 1097
περινέφελος, in c. ex νεφέλη 1098
περινεφὴς, in c. ex Νεφὸς ibid.
περινέω, in c. ex Νέω 1099
περινοέω, in c. 1087
περίνημα in περινέω.
περινήσιος, & περινησῖτις, in c. ex Νῆσος 1101
περινήχομαι 1099
περινήω, in περινέω.
περινήσομαι, in com. ex Νέω, eo. 1099
περίξεσμα, & περίξεσις cum d. 1109
περινοστέω, in c. ex Νόστος 1112
περὶξ in περί.
περιξαίνω, in c. ex Ξαίνω 1118
περιξέω, in c. ex Ξέω 1121
περιξηραίνω, in c. ex Ξηρὸς 1123
περίξυσμα, in περιξύω.
περιξυρέω, & περιξυρίω, in c. ex ξυρέω 1122
περιξύω in c. ex ξύω ibid.
περίοδος cum d. 1131
περιοικέω, περιοικία, περιοίκιον, περιοίκησις, in περίοικος.
περιοικοδομέω, in οἰκοδομέω 371
περίοικος 1142
περιοίχομαι, in compos. ex Οἴχομαι 1149
περιομιλέω, περιομολογέω, cum d. in c. 1152
περιονυχίζω, in c. ex Ὄνυξ 1169
περιοράομαι, cum d. 1177
περιορίζω in c. cum præp. 1188
περιορμὴς περιόρμος, in c. 1190
περιορθρίζω, in c. ex Ὄρθριον 1194
περιορέζω cum d. 1202
περιορμέω 1198
περιορμίζω ibid.
περιορύσσω, in c. cum præp. 1204
περιορχέομαι, in c. 1206
περιόστεος, in c. ex Ὀστέον 1213
περιουσία, cum d. in περίειμι 571
περιοχέω, in c. ex Ὄχος 1231
περιοχὴ, in περιέχω 552
περιπαιπάλημα, in com. ex Παιπάλη. 1242
περιπατέω cum d. in com. ex Πατέω 1252
περιπάττω, & περιπάσσω 1247
περιπέζια, & περίπεζος, in Πέζα. 1259
περιπείρω, in c. ex Πείρω 1268
περιπελὴς 1277
περιπέλω, in c. ex Πέλω ibid.
περιπέμπω 1280
περιπένομαι, in c. ex Πένομαι 1284
περιπέπτω, in c. 1288
περιπετίζω, cum der. 1297
περιπετὴς, in c. ex πίπτω 1317
περιπέτομαι, in c. cum pr. 1298
περιπέτρον, cum d. in com. ex Πέτρος 1299
περιπευκὴς ibid.
περιπήγνυμι, in c. cum pr. 1301
περιπηχύομαι, in compos. ex Πῆχυς. 1306
περιπιμελος, in c. ex Πιμελὴ 1309
περιπίνω 1315
περιπίεσμα, in c. ex Πιέζω 1307
περιπλαδάω, cum d. in c. 1321
περιπλάσσω, in c. cum pr. 1323
περιπλεγδὴν, in περιπλέκω.
περιπλέγνυμι ibid.
περιπλεῖς, in περίπλεος.
περιπλέω, cum d. 1327
περίπλεος, in c. ex Πλέος 1330
περιπλέω 1334
περίπλεως, in περίπλεος.
περιπλήθω, cum d. in com. ex πλήθω 1231
περιπλίσσομαι, in comp. ex Πλίσσω. 1339
περιπλεκὴς, &c. in περιπλέκω.
περίπλοος, περίπλους, in περιπλέω.
περιπλύω, cum d. 1341
περιπλώω, in c. ex πλώω 1335
περιπνέω, περιπνοὴ 1344
περιπόθην, in περίπας.
περιπήδησις, in c. ex Πηδάω 1346
περιποιέω, cum d. 1348
περιπολαζής, & περιπόλαγξ 202
περιπολέω, in c. cum præpositione. 1359
περιπόλιος, in c. ex Πόλις 1362
περίπολος, in περιπολέω.
περιπονηρὸς, in compos. ex πονηρὸς 1286
περιπορθέομαι, in com. ex πορθέομαι 1273
περιπορφύρεος, in c. 1367
περιποτάομαι, cum περιπέτομαι.
περιπτὺς 1372
περιπρὸ, in Πρό.
περιπροχύομαι, in προχέω 1807
περιπρηνὴς, in c. cum præp. 1393
περιπτήσσω, in c. ex Πτήσσω 1394
περιπτύσσω, cum d. in com. ex Πτύσσω 1397
περίπτωμα, περίπτωσις, περιπτωτικὸν, in περιπίπτω.
περίπυστος, in comp. ex Πυνθάνομαι. 1413
περιπυργίζω, cum d. in c. 1412
περιρραίνω, in c. ex Ῥαίνω 1416
περιρραντίδες, in περιρραίνω.
περίρρανσις, περιρραντήριον, in περιρραίνω.
περιρραντίζω ibid.
περιρρήζω, in c. 1419
περιρρέω 1423
περιρρηγνύω in περιρραίνω.
περιρρήδην, in c. ex ῥάζω 1416
περιρρήγνυμι, in c. cum pr. 1430
περίρροος, περίρρυτος, in περιρρέω.
περιρρύπτω in c. ex ῥύπτω 1438
περίρρωξ, in περιρρήσσω.
περισαίρω, in c. ex σαίρω 1453
περισαλπίζομαι, in comp. ex Σάλπιγξ 1444
περίσαμος, cum περίσημος.
περίσαξις, in περισάττω.
περισαρκίζω, cum d. in c. 1446
περισάττω, in c. 1447
περισείω, in c. ex Σείω 1452
περίσειρος, in c. ex Σειρὰς 1455
περίσημος 1457
περισήπω, in c. ex Σήπω 1459
περισθενὴς, in c. ex Σθένος 1460
περισιαλόω, in c. ex Σίαλον ibid.
περισκαίρω, in c. ex Σκαίρω 1468
περισκάπτω, in c. ex Σκάπτω, fodio 1470
περισκαρίζω cum περισκαίρω.
περισκηνὴς, in com. ex Σκηνή. At περισκελὶς, & περισκέλιον, in com. ex Σκέλος 1472
περισκεπάζω, περισκεπὲς in περισκέπω.
περισκέπτομαι, cum d. in c. cum pr. 1475
περισκεπὴς in c. ex Σκέπω 1477
περισκώπτω, in compos. ex Σκώπτω. 1483
περίσκιος cum d. in c. 1485
περισκοπὴ, cum d. περισκοπεῖν, in περισκέπτομαι 1475
περισκυθίζω, in c. 1489
περισκυλακισμὸς, in σκύλαξ 1692
περισμαραγέω, in com. ex Σμαραγέω 1491
περισμάω, περισμύχω, in c. ex Σμάω ibid.
περισμύχω, in c. ex Σμύχω 1492
περισοβέω, in compos. ex Σοβέομαι 1494
περισοφίζομαι, in com. ex σοφίζω. 1497
περισπαίρω, in c. ex Σπαίρω 1499
περισπάω, cum d. 1502
περισπερχέω, in c. ex Σπέρχω 1503
περισπείρω, in c. cum pr. 1505
περισπίζω cum d. in c. 1508
περισπλάγχνος, in comp. ex Σπλάγχνον 1511
περισπούδαστος, περισπουδὸς, in com. ex σπουδή 1509
περισσαίνω, cum περισαίνω.
περισσόω, cum d. περισσός.
περισσοδόντες, in c. ex Ὀδοὺς 282
περισσοδάκτυλος, in c. ex Δάκτυλος 355
περιστατὴς, cum derivatis in c. ex Ἵστημι 494
περισσόκομος, in c. ex Κόμη 835
περισσολογία, cum d. 943
περισσόλογος, in composit. ex Λόγος. 976
περισσόνοος 1110
περισσὸς, cum d. in Περὶ 1293
περισταδὸν, in περιΐστημι.
περιστάζω cum d. in c. 1514
περιστατικὸς, in περιΐστημι.
περίστασις, περιστάτης, cum d. in περιΐστημι 704
περισταυρόω, cum d. in c. ex Σταυρὸς 1514
περισταχαδὲς μίγει, in c. 1515
περιστέγω in c. 1517
περιστείχω, in c. ex Στείχω 1519
περιστέλλω, in c. cum præpos. 1523. & 1524
περιστένω, in c. ex Στένω 1526
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ', cum d. 1294
περιστεροειδὴς qui è columbino genere est, qui sub columbarum genere comprehenditur. Aristotel. hist. an lib. 5. capite decimoseptimo.
περίστεφος, cum d. in c. 1528
περιστέφω, cum d. in com. ex Στέφω. 1530
περιστήθιος, in com. ex Στῆθος ibid.
περιστία, Ister in Atticis vocari scribit τὰ καθάρσια. Et περιστίαρχος τοὺς τὰ ἱερὰ καθαίροντας. Legitur autem hoc compos. apud Aristoph. in Concion.
περιστίζω, in c. 1518
περιστιγμὴ, περιστίζω, in com. ex Στίζω 1533
περιστίλβω, in c. ex Στίλβω 1533
περιστοιχίζω 1534
περίστοιχος, cum d. in com. ex Στοῖχος. 1519
περιστολὴ, cum d. in περιστέλλω.
περιστόμιος, cum d. in c. cum præpos. 1537
περιστεναχίζω, & περιστοναχίζω 1526
περιστεινὴς, in c. ex Στεινὸς 1534
περιστεφανόω, in dec. 1264
περιστρέφω, cum d. 1547
περιστρογγύλω, cum d. in c. ex Στρογγύλος
1539
περισφαιρόω, cum περισφαιρίζω.
περισύρω, cum d. in c.
περισφάλλω, in comp. ex Σφάλλω 1554
περισχέω in c. cum pr. 1555
περισφριγάω, in c. 1558
περισφεκόω, in c. ex Σφὴξ 1564
περισφηνόω, in c. ex Σφὴν 1565
περισφύζω, in com. ex Σφύζω ibid.
περισφυγμὸς, in c. ex Σφύζω 1566
περισφύριον, & περισφύριος, cum d. in comp. ex σφυρὸν 1568
περισχοίζω, in c. 1571
περισχίζω, in c. ibid.
περισώζω, in c. ex σώζω 1495
περισωρεύω, in c. ex σωρὸς 1574
περισώφρων, in σώφρων 1765
περιταμεία in περιτέμνω.
περίτασις, in περιτείνω.
περιτεφρόω, in c. ex τέφρα 621
περιτείνω 1550
περιτεχίζω, cum d. 1595
περιτίλλω, in c. ex Τίλλω 1596
περιτέμνω 1604
περιτήθημι in περιτείνω.
περιτίθημι, cum d. in comp. cum præpos. 1615
περιτίκω, in comp. ex Τίκω 1617
περιτίλλω, in com. ex Τίλλω 1615
περιτιτράω, & περιτιτραίνω, in c. ex Τιτράω 1635
περιτίω 1638
περιτμήξις 1640
περιτμὴ, cum d. in περιτέμνω.
περίτονος, &c. in περιτείνω.
περιτροχάδην, in c. 1645
περιτρυφάω, in c. ex τρυφάω 1609
περιτρανὸς, in c. ex τρανὴς 1636
περιτρέχω, in c. 1649
περιτρέμω, in com. ex τρέμω 1667
περιτρέπω 1654
περιτρέφω, in c. 1661
περιτρίβω 1664
περιτρίτος, in περιτροχάω.
περιτροχάζω, cum d. 1670
περίτρομος, cum d. in περιτρέμω.
περιτροπὴ, &c. in περιτρέπω.
περιτρόχαλος, περιτροχάω, περιτροχάζω, in περιτρέχω.
περιτρώγω in c. ex Τρώγω 1674
περιτρυγάω 1676 & 1677
περιτύμβιος in c. ex Τύμβος 1679
περιτυμπανίζω, in com. ex τυμπανίζω 1682
περιτυπίζω 1613
περιυβρίζω in c. ex Ὕβρις 1687
περιφαλλία, Hesych. πομπὴ τῷ Διονύσῳ τελουμένη τῷ φαλλῷ.
περιφαίνομαι, cum d. 1726
περιφεγγὴς, in c. ex Φέγγος 1721
περιφείδομαι, in comp. ex Φείδομαι. 1722
περιφερὴς, cum d. in περιφέρω.
περιφέρω cum d. 1731
περιφεύγω 1744
περιφιμόω, in c. ex Φιμὸς 1719
περιφθείρομαι, in φθείρω, & in c. ex Φθείρω 1745
περιφίμωτος, in c. ex Φιμὸς 1749
περιφλέγω, cum d. in c. cum pr. 1751
περιφλιδάω, in Φλιδάω 1753
περιφλοίζω, περίφλοιος, περιφλοισμὸς, in c. 1755
περιφλύω, in comp. ex φλύω, nugor. 1752. & in comp. ex φλύω, ferueo. ibid.
περίφοβος, cum d. in c. 1710
περιφοιτάω, cum d. in c. 1756
περιφορὰ, &c. in περιφέρω.
περιφραδὴς cum d. in περιφράζω.
περιφράζω in c. cum pr. 1758
περιφραστὸς, in περιφράζω.
περίφραξις, in περιφράσσω.
περιφράσσω 1760
περιφραγμὸς, in περιφράσσω.
περιφρίττω, in c. ex Φρὶξ 1756
περιφρονέω, cum d. in περίφρων.
περιφρυάσσω, in φρύγω 1223
περιφύρω 1764
περιφύω, cum d. 1778
περιφωνέω 1782
περιχαρὴς, in c. ex Χαρὰ 1785
περιχαυνόω, in c. ex χαῦνος 1715
περιχέω, in c. cum pr. 1787
περιχαίρω, in c. cum præpos. 1788
περιχαλκόω, in c. 1793
περιχαρακόω in c. ex χάραξ 1795
περιχαράκτης, &c. in περιχαράσσω. 1794
περιχαράκωμα, in περιχαρακόω.
περιχαράττω, cum d. in com. ex Χαράσσω

περιχάσκω 1794
περιχαρὴς cum d. in περιχαίρω.
περιχάσκω, in περιχαίνω.
περιχεῖλος in c. ex Χεῖλος 1798
περιχείριος 1802
περιχέω, cum d. 1807
περιχιλόω, in c. ex Χιλὸς 1812
περιχλαινίζω, in c. ex Χλαῖνα 1813
περιχορεύω in c. ex Χορὸς 1819
περιχόω in c. ex χόω 1809
περιχρημάτια, in com. ex Χρήματα. 1825
περιχρίω, cum d. in c. ex Χρίω 1816
περίχρυσος, cum d. in com. ex Χρυσός. 1830
περιχύσις, cum d. in περιχέω.
περίχυμα, in περιχέω.
περιχωρέω, cum d. 1833
περίχωρος in c. ex Χώρα 1834
περιψάω, περίψημα, in com. ex Ψάω. 1838
περίψηφος, in c. ex Ψῆφος 1841
περιψιλόω, in c. ex Ψιλὸς 1842
περιψάω, in c. 1843
περιψύχω, cum d. in c. ex Ψύχω 1846
περίψωμος, cum d. in c. 1133
περιωδία, in c. ex Ὠδὴ 1848
περιωθέω, in c. 1820
περιωπὴ περιωπάζομαι 1182
περιωπὴς, in c. 1211
περιωΐσσω, in Ἀΐσσω 930
περιωτὶς, in c. ex Οὖς 1217
ΠΕ'ΡΚΟΣ, cum d. 1294
περκνὸς ibid.
περκνόπτερος ἀετὸς, aquila alas habens nigris distinctas maculis: a nd p. in.
περνάω, cum d. in Περάω, vendo. 1291
ΠΕΡΟ'ΝΗ, cum d. 1294
ΠΕ'ΡΠΕΡΟΣ, cum d. 1295
περσέα 1362
Περσεφόνη & Περσέφαττα 1723
ΠΕ'ΡΣΗΣ, cum d. 1295. At πέρσαι, in Πέρθω.
ΠΕ'ΡΣΙ, cum d. 1295
πέσημα, in Πίπτω 1313
πεσεῖν, in Πίπτω.
ΠΕΣΣΟ'Σ, cum d. 1295
πέψω, in Πέσσω.
πέσσημα, πεττευτήριον, cum d. ibid.
πεσὼν in Πίπτω.
πέτασος, πέτασμα, in Πετάω.
πεταστὸς, cum d. ibid.
ΠΕ'ΤΑΥΡΟΝ cum d. 1296
πέταχνον, cum πέτακνον.
ΠΕΤΑ'Ω 1296
πετεινὸς, πετηνὸς, in Πέτομαι.
πέτευρον, in Πέταυρον.
πέτηλον in πέταλον.
ΠΕ'ΤΟΜΑΙ 1297
πέτρα in Πέτρος.
πετραῖος ibid.
πετρήλατος in c. ex Ἐλάω 466
πετρὰς, πετραδὸν, πετρήεις, in Πέτρος.
πετρηρεφὴς, in c. ex Ἐρέφω 514
πετρόστροφος, in Πέτρος.
πετροβόλος cum d. 252
πετροπία 1353
πετροτομὴ, in c. sine pr. 1281
πετρόρριφος, in c. ex Ῥίπτω 1435
ΠΕ'ΤΡΟΣ 1298
πετροσέλινον, in c. ex σέλινον 1454
πετρώδης 1780
πετρόω, πετρώδης, πέτρωμα, in Πέτρος.
πετρώρυχος, in c. ex ὀρύσσω 514
πεῦθος, cum d. in Πεύθομαι.
πεύθω, πευθώ, πεύθομαι, in Πυνθάνομαι 1402
ΠΕΥ'ΚΗ, cum d. 1299
πεῦσις, πευστήριος, πευστικὸς, &c. in Πυνθάνομαι 1402
πεφασμένος, in Φαίνω 1703
πεφιλιππιδῶσθαι emaceratum esse, redditum esse macrum: ducta significatione à Philippide quodam, qui à comicis σκώπτεται εἰς τὴν ἰσχνότητα. Athen. l. 13.
πεφνεῖν, in Φένω 1722
πεφραδέειν, in Φράζω 1758
πεφυζότες, in Φύζω 1740
πῆ, in Πῶς.
¶ πῆ, in Ὅς 1209
πηγάζω, cum d. πηγαῖος, in Πηγή.
πηγαῖος, cum d. πηγὰς, in Πηγνύω.
πήγανον, cum d. in Πηγή.
πηγεσίμαλλος, in c. ex Μαλλὸς 997
πηκτὸς, in Πηγνύω.
ΠΗΓΗ' 1299
ΠΗΓΝΥ'Ω, cum d. ibid.
πηγόβρυτος, in c. ex Βρύω 291
πηγυλὶς, in Πηγνύω.
πηδάλιον in πηδός.
πηδαλιοῦχος, cum d. 557
πηδαλιώδης, πηδαλιωτὸς, in πηδός.
ΠΗΔΑ'Ω, cum d. 1303
ΠΗΔΟ'Σ, cum d. ibid.
πηδυλὶς, πηδύω, in πηδάω.
πηκτὸς, &c. in πηγνύω.
πηλαμίζω, cum d. πηλαμὺς, in πηλός.
ΠΗ'ΛΗΞ 1304
πηλίκος, cum d. in Ἡλίκος 601
πήλινος, in πηλός.
πηλοβάτης 236
πηλοβατίδης, vide in πηλοπατέω.
πηλόγονος 309
πηλοδόμος, cum d. in compos. ex δομέω. 371
πηλοπατέω, cum d. in comp. ex πατέω. 1252
πηλοπλάθος, in c. in πλάθος 1323
πηλοποιὸς, cum d. 1353
ΠΗΛΟ'Σ 1304
πηλουργὸς 504
πηλοσποδίας, in πηλός.
πηλοφόρος, cum d. 1737
πηλόω, πηλώδης, πήλωσις, in πηλός.
ΠΗ'ΜΑ, cum d. 1304
πῆμος, in Ἦμος 607
πήνη, πηνίζω, in πῆνος.
πηνίκα, in Ἡνίκα 608
πηνίκη, πηνικίζω, in φέναξ 1722
πήνισμα, in πῆνος.
ΠΗ'ΝΟΣ 1305
πῆξις, in πηγνύω.
ΠΗ'ΡΑ, cum d. 1305
πηρὶν, in σπείρω 1504
πηρόδετος, ἱμὰς, lorum quo pera ligata est, seu lorum peræ quo stringitur aut alligatur in Epigrammat. ex πήρα & δέω ligo.
πηρομελὴς 1029
ΠΗΡΟ'Σ, cum d. 1305
πήσσω seu πήττω in πηγνύω.
πητύα ibid.
ΠΗ~ΧΥΣ, cum d. 1306
¶ πιάζω, in πιέζω.
πιαίνω, πίαλος, πιάλλω, πῖαρ, in πίων.
ΠΙ'ΔΑΞ, cum d. 1306
πιδύω, & πιδύεις, in πηδάω.
ΠΙΕ'ΖΩ, cum d. 1307
πίεις, in πίνω.
πιθάκνη, in πίθος.
πιθανολογία, cum d. 943
πιθανὸς, πιθανότης, in πείθω. 1260
πιθανουργικὸς 504
πιθανόω, in πιθανός.
πιθάριον, in πίθος.
πιθηκαλώπηξ, in compo. ex Ἀλώπηξ 132
ΠΙ'ΘΗΞ, cum d. 1307
πιθίτης, in πίθος.
πιθοιγία, in c. ex Οἴγω 1137
πιθοκοιτῆς, cum d. in c. 821
ΠΙ'ΘΟΣ, cum d. 1308
ΠΙΚΕ'ΡΙΟΝ ibid.
πικραίνω, cum d. πικρία, &c. in πικρός.
πικρόγαμος, in c. ex Γάμος 299
πικρόγλωσσος, in compos. ex Γλῶσσα 328
πικρόχολος, in c. 1817
ΠΙΚΡΟ'Σ, cum d. 1308
πιλέω, cum d. πιλίδιον, πιλίον, πιλίσκος in πῖλος.
πιλνάω 1275
πιλοποιὸς, cum d. 1353
ΠΙ'ΛΟΣ 1308. & 1309
πιλόω, πίλωσις, πιλωτὸς, in πῖλος.
ΠΙΜΕΛΗ', cum d. 1309
πίμπλημι, in πλέος.
πιμπράω, πίμπρημι, in πρήθω.
πινακηδὸν, πινακίδιον, πινάκιον, πινακὶς, πινακίσκος, cum d. in πίναξ.
πινακοθήκη, in c. ex Θήκη 1629
πινακοπώλης 1411
ΠΙ'ΝΑΞ, cum d. 1309
ΠΙ'ΝΝΑ 1310
πιννοτήρης, in c. 1619
πιννοφύλαξ, idem quod πιννοτήρης, Aristotel. hist. an l. 5. capite 15.
ΠΙ'ΝΟΣ, cum d. 1310
πινύσκω, πινύσσω, πινυτὸς, cum d. in Πνέω
πινυτόφρων 1764
πινυτὸς, πινύω, in Πνέω.
ΠΙ'ΝΩ 1310
πινώδης, in Πῖνος.
πινὸς, cum d. in Πῖνος.
πιπίζω, πιπίσκω, in Πίνω.
πίπλημι, cum πίμπλημι.
ΠΙ'ΠΟΣ, cum d. 1313
πιπράσκω, in Περάω, vendo 1291
πιπράω, in πίμπρημι.
ΠΙ'ΠΤΩ 1313
πίσον, πίσινον, in Πίσος.
πίσος, in Πίνω 1394
ΠΙ'ΣΣΑ 1317
πισσαλοιφὴς, in c. ex Ἀλείφω 111
πισσάνθος, in comp. ex Ἄνθος 159
πισσάσφαλτος, in Ἄσφαλτος 212
πισσέλαιον, in comp. ex Ἐλαία 466
πισσήεις, πισσηρὸς, πισσίζω, πισσίτης, in Πίσσα.
πισσοκωπτέω, in comp. ex præt. pass. 724
πισσόκηρος, in com. ex Κηρὸς 785
πισσοκωνιάω, cum d. in comp. ex Κῶνος. 908
πισσοτρόφος 1660
πισσόω, in Πίσσα.
πισσώδης, in πίσσα.
ΠΙΣΤΑ'ΚΙΑ 1318
πιστικὸς, in πίνω, & in πίστις.
πίστις, cum d. in πείθω 1260
πιστολογία, in c. ex Λόγος 977
πιστὸς, cum d. in πίστις, vide & πιστὸς, in πίνω.
πίστρα, in πίνω.
πίστωμα, πιστῶς, πίστωσις, in πίστις.
ΠΙ'ΣΤΥΓΓΟΣ, cum d. 1318
πίσυνος, in πείθω 1260
πίσυρες, in Τέσσαρες 1611
ΠΙΤΑ'ΝΑ, cum d. 1318
πιτνέω, πίτνω, in πίπτω.
πιττάκιον, πίττωμα, in πίσσα.
πιτυΐνος, πιτυΐς, in πίτυς.
ΠΙ'ΤΥΛΟΣ, cum d. 1318
πιτυόεις, in πίτυς.
πιτυοκάμπη, in comp. ex κάμπη 740
πιτυοκάμπτης, in comp. ex κάμπτω ibid.
πιτυόστεπτος, in c. sine præp. 1530
ΠΙ'ΤΥΡΟΝ, cum d. 1318
ΠΙ'ΤΥΣ ibid.
πιτύστεπτος, cum πιτυόστεπτος.
πιτυώδης, in πίτυς.
πιφάσκω, πιφαύσκω, cum d. in Φάω dico 1716
πίοξ, in πίων.
ΠΙ'ΩΝ, cum d. 1319
¶ πλάγγος, species aquilæ apud Aristot. hist. anim. l. 9. c. 32.
πλαγγὼν, in πλάσσω.
πλαγιάζω, cum d. in πλάγιος.
πλαγιαυλίζω 220
πλαγίαυλος, ibid. vsurpatur & substantiuè, apud Theocrit. idyll. 21. pro obliqua tibia seu fistula: Κλιῶ αὐλῷ λαλέω, κλιῶ δόνακι, κλιῶ πλαγιαύλῳ.
πλαγιόκαρπος 751
πλαγιόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 757
ΠΛΑ'ΓΙΟΣ, cum d. 1319
πλαγιοφύλακες, in compos. ex Φύλαξ. 1770
πλαγιόω, in πλάγιος.
πλαγκτὴρ, πλαγκτὸς, cum d. in πλάζω.
ΠΛΑ'ΔΟΝ, cum d. 1319
ΠΛΑ'ΖΩ 1320
πλάθανον, in πλάσσω.
πλάθω, in πέλας 1274
πλαίσιον, in πλάσσω.
πλακερὸς, in πλατύς.
πλακία in πλάξ.
πλακόεις, πλακοῦς, cum d. πλακώδης, in πλάξ.
ΠΛΑ'ΝΗ, cum d. 1320
πλανησίεδρος 441
πλανόδιος in c. ex Ὁδὸς 1131
πλάνος, πλανύττω, in πλάνη.
πλάξ, in πλατύς.
πλάσις, πλάσμα, cum d. in πλάσσω.
ΠΛΑ'ΣΣΩ, cum d. 1321
πλάστιγξ, in πλάσσω.
πλαστικὸς, cum d. in πλάσσω.
πλαστογράφος 341
πλαστοκάλλος, in c. ex κάλλος 916
πλαστὸς, in πλάσσω.
πλαστουργὸς, cum d. 504
πλαστῶς, in Πλάσσω.
πλαταγὴ, cum d. πλαταγίζω, πλαταγώνιον, cum d. πλαταμὼν, πλάτανος, cum d. πλάταξ, πλατάνιστος, πλατειάζω, cum d. πλατύς, πλάτος, in πλατύς.
πλάττω, in πλάσσω.
πλατυγάστωρ, & πλατυγάστηρ, in c. ex Γαστὴρ 301
πλατυγίζω, in πλατύς.
πλατύγλωττος 328
πλατύκαρπος 751
πλατύκαρφος, in c. ex Κάρφω 753
πλατύκαυλος, in c. ex Καυλὸς 757
πλατυκέρκος, in c. ex Κέρκος 776
πλατύκερως, in c. 774
πλατύλογχος 912
πλατύνω, in πλατύς.
πλατύνωτος, in c. ex Νῶτος 1117
πλατυόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς 1185
πλατυπόρφυρος, in c. 1367
πλατύπους 1372
πλατυπρόσωπος, in d. 1183
πλατύρρος, in c. ex ῥοὴ 1425
πλατύρυγχος seu πλατύρρυγχος, in comp. ex Ῥύγχος 1425
ΠΛΑΤΥ'Σ 1323
πλατύσημος, in c. sine pr. 1458
πλάτυσμα, &c. in πλατύς.
πλατύστομος 1537
πλατύτης, in πλατύς.
πλατύφυλλος 1773
πλατυώνυχος, in c. ex Ὄνυξ 1169
πλάτων, est instrumentum quoddam æreum, quo serum lactis hauriunt, quum lac conspissare volunt. Hesych.
πλάω, in Πέλας 1274
πλέγδην, φλέγμα, cum d. in πλέκω.
ΠΛΕ'ΘΡΟΝ, cum d. 1325
πλειὰς, in πολύς.
πλεῖος, in πλέος.
πλειστάκις, πλειστάχοθεν, in πολύς.
πλειστηριάζω, cum d. in πλεῖστος.
πλειστοβόλος, cum d. 252
πλειστόμβροτος, in c. ex Βροτὸς 289
πλεῖστος, in πολύς.
πλειστοφόρος 1737
πλεῖον, πλειῶν, in πολύς.
πλεκόω, implicor, i. coëo. Suid.
ΠΛΕ'ΚΩ, cum d. 132
πλένναι idem quod βλέννα, mucus.
πλεννερὸς, mucosus. Gal. in lex. Hippocr.
πλέομαι, in πλέω.
πλεονάζω, πλεονάκις, πλεονασμὸς, πλεοναστικὸς, πλεοναχῶς, in πολύς.
πλεονέκτης, cum d. πλεονεξία, in c. ex Ἔχω 556
ΠΛΕ'ΟΣ 1328
πλεύμων, cum d. in πνέω.
πλεῦν, vide in πλείων.
ΠΛΕΥΡΑ', cum d. 1332
πλεῦσις, cum d. in πλέω.
ΠΛΕ'Ω 1332
πλήγαον, πληγὰς, cum πληγή.
πληγεὺς 304
πληγὴ, πλῆγμα, in πλήσσω.
πλήθω, cum d. in πλέος.
πλήκτης, &c. in πλήσσω.
πληκτοποιὸς, cum d. 1353
πλήμη, in πλέος.
πλημμελὴς, cum d. in com. ex Μέλος, carmen 1029
πλημμυρὰ, cum d. in πλέος.
πλήμμη, cum πλήμνη.
πλημνόδετον, in com. ex tertia pers. præt. 386
ΠΛΗ'Ν 1335
πλῆξ, in πλήσσω.
πληξίππος, in com. ex Ἵππος 685
πλήρης, in πλέος.
πληροφορία, cum d. 1737
πληρόω, cum d. in πλήρης.
πλησιάζω, πλησιαίτατος, πλησιαίτερος, in πλησίος.
πλησίαλος, in c. ex Ἅλς. mare 129
πλησιασμὸς, in πλησιάζω.
πλησίγναθος, in com. ex Γνάθος 329
πλησίος, cum d. in πέλας 1274
πλησιόχωρος, in c. ex Χώρα 1834
πλησίστιος, velum implens: ve πλησίστιος ἄνεμος: Odyss. λ. Et πλησιστίοις πνοαῖς, apud Euripid. in Iph. Taur. Exponitur & passiuè, qui prospero cursu nauigat, vento implente ve-

lum metaph. apud Plutar. in Catone. Comp. ex Πλήθω & ἐσιεν.
πληστιφαὴς 1715
πλῆσμα, cum d. in πλήθω.
ΠΛΗΣΣΩ 1336
πλῆστιγξ ibid.
πλίγμα, in Πλίσσω.
ΠΛΙΝΘΟΣ, cum d. 1338
πλινθουργὸς, cum d. 504
πλινθεία, in Πλίνθος.
πλινθωτὴς ibid.
ΠΛΙΣΣΩ, cum d. 1339
πλοιάζομαι, πλοΐζομαι, πλοιωνὶ in Πλέω.
πλοῖον ibid.
πλοκὰ, cum d. in Πλέκω.
πλόιμος, in Φλόιμος 1754
πλόος, in Πλέω.
πλοῦς, cum πλόος.
πλυντρὶς, cum d. in Πλύνω.
πλωσιέδυερος, in c. ex Δέρω 431
πλωτὸς, πλώτυξ, πλωτὴρ, πλωτεύω, πλωτίζω, πλωτιδεύω, in Πλῶ.
πλωτοδότας, cum d. in com. ex δότης. 401
πλωτοκρατία 865
πλωτοποιὸς 1353
ΠΛΟΥΤΟΣ 1339
πλοχμὸς, in Πλέκω.
ΠΛΥΝΩ, cum d. 1340
πλωτὶν πλώζω, seu πλώζω, πλοΐζω, πλώιμος, πλόιμα, πλώσιμος, πλωτὸς, &c. πλώω, in Πλέω.
¶ πνέω, in πνίω.
πνεῦμα ibid.
πνευματίας, πνευματικὸς, cum d. πνευματόω, in πνεῦμα.
πνευματοκήλη, in c. ex Κήλη 783
πνευματόμφαλος, in c. 1162
πνευματόω, cum d. πνευματώδης, πνευμάτωσις, πνευματωτικὸς, in πνεῦμα.
πνευμονόμφαλος, cum πνευματόμφαλος.
ΠΝΕΩ cum d. 1341
ΠΝΙΓΩ, cum d. 1345
πνοὴ in Πνέω.
πνεύμων 1372
πνοιὰ πνεῦμα, in Πνέω.
πνὺξ, cum d. in Πύκνος 1401
¶ ΠΟΑ, cum d. 1346
ποδάβρος, in c. ex Ἄβρος 3
ποδάγρα, cum d. 24
ποδάκη, Polluci est vinculum in arcu.
ποδαλγὴς, cum d. in com. ex Ἄλγος. 179
ποδανιπτὴρ & ποδάνιπτρον, in ποδανιπτήρ.
ποδαπὸς, in c. ex Δάπεδον 358
πόδαργος, in c. ex Ἀργὸς 183. & in c. ex ἀργὸς velox 507
ποδεῖον, in Πούς.
ποδάρκης, in c. 910
ποδήνεμος, in c. ex Αὖρα 220
ποδίζω, ποδιαῖος, in Πούς.
ποδηγὸς, cum d. 42
ποδηνεκὴς, in c. ex Ἠνεκὴς 607
ποδήνεμος, in c. 153
ποδήρης, 104. & in c. in ἄρω 511
ποδισμὸς, ποδίζω, in Πούς.
ποδόκροτος, in c. fine pr. 877
ποδίον, ποδισμὸς, ποδιστῆρες, in Πούς.
ποδοκάκη, seu ποδοκάκκη, in c. ex Κακὸς 726
ποδοκρασία, in c. fine pr. 880
ποδονιπτὴρ, cum d. in comp. ex Νίπτω. 1104
ποδορρόη, epitheton, Atlantes sic dictæ παρὰ τὸ πᾶς ποσὶν ὁρᾶσθαι. Legitur & ποδορρόη apud Callim. hymno in Dianam.
ποδοστράβη, instrumentum tortorium, quo torquetur aliquis manibus ligatis & pedibus: dictum διὰ τὸ στρέφειν τοὺς πόδας. Schol. Demosth.
¶ Item instrumentum medicum quo luxati artus reponuntur. Poll.
¶ Item tendicula qua cerui capiuntur: apud Xenoph. in Cyneg.
ποδώτης, in Πούς.
ποδοτρόχαλος, pede rotam circumagens figulus, Hesych.
ποδόω, in Πούς.
ποδώκης, cum d. in compos. ex Ὠκύς. 1849
ποδωτὸς, in ποδόω.
ποιάτροφος 1660
ποιάω in Ποιέω.
ποιηλογία 935
ποιηφάγος cum d. 1702
ποθεινὸς, ποθεινῶς, in Πόθος.
ποθὲν, ποθὶ, in ὅθεν 1209
ποθέω, cum d. in Πόθος.
ποθὲ, ποθὶ, in ὅθι 1209
ποθοβλητὸς, in c. in βλητὸς 251
ΠΟΘΟΣ 1346
ποῖ, & ποι, in οἷ 1209
ποιά seu ποία, in ποῖος.
ΠΟΙΕΩ 1346
ποιὴ, ποιήεις, Πόα.
ποιμὴν ibid.
ποίησις, ποιητὸς, &c. in Ποιέω.
ποικιλείμων, in c. ex εἷμα 562
ποικιλέρυθρος, in c. ex Ἐρυθρὸς 513
ποικιλεὺς, in Ποικίλος.
ποικιλήνιος, in c. ex Ἡνία 608
ποικιλία, ποικιλὶς, ποικίλλω, cum d. in Ποικίλος.
ποικιλόβουλος, in c. ex Βουλὴ 178
ποικιλογράμματος, in comp. ex γράμμα. 342
ποικιλόδειρος, in c. ex Δέρη 374
ποικιλοδέρμων, in compo. ex δέρμα. ibid.
ποικιλόθρονος, in compos. ex Θρόνος. 431
ποικιλόθριξ, in c. 649
ποικιλόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 757
ποικιλομήτης & ποικιλόμητις, in c. 1051
ποικιλομήχανος, in c. 1053
ποικιλόμορφος, in c. 1068
ποικιλόμυθος, in c. 1074
ποικιλόνωτος, in c. ex Νῶτος 1117
ποικιλόπτερος, in c. fine pr. 1394
ΠΟΙΚΙΛΟΣ 1355
ποικιλόστερνος, in c. 1528
ποικιλόστομος 1537
ποικιλότραυλος, in com. ex Τραυλὸς 1648
ποικιλόφρων 1764
ποικιλόχροος 1828
ποίκιλσις, in Ποικίλος.
ποικιλτὸς, cum d. ibid.
ποικιλῳδὸς
ποικίλως, in Ποικίλος. 55
ΠΟΙΜΗΝ, cum d. 1356
ΠΟΙΝΗ, cum d. ibid.
ποιπλασία, ποιπλάσιος, cum d. 469
ποίημα, ποιητὴς, &c. ποιήσιμος, in Ποιέω.
ποιολογία 935
ποῖος, ποιὸς, cum d. in Οἶος 1146
ποιπνύω, cum d. in Πνέω.
ποιῶν, in Σπίζω 1503
ποιφύσσω, cum d. ex Φυσάω 1774
ποιώδης, in Πόα.
πόκος cum d. in Πείκω 1263
πολεμαδόκος, in πολεμηδόκος.
πολέμαρχος, cum d. 201
πολέμειος, πολεμέω, in Πόλεμος.
πολεμηδόκος 383
πολεμικὸς, πολεμιστὴς, πολεμίζω, πολεμικὸς, cum d. πολέμιος, πολεμιστὴς, &c. πολεμίζω, in Πόλεμος.
πολεμόκλονος, in c. ex Κλόνος 809
πολεμόομαι, in Πόλεμος.
πολεμοποιὸς, cum d. 1353
ΠΟΛΕΜΟΣ 1357
πολεμοτροφία 1660
πολεμόω, πολεμώσιον, in Πόλεμος.
ΠΟΛΕΩ, cum d. 1352
πολίαρχος, cum d. 201
πολιὰς, πόλις, πολίζω, in Πόλις.
πολιάοχος, in πολιοῦχος.
πολιοκρόταφος, in Κρόταφος 876
πόλεισι, τὸ in Πολιός.
πολιορκία, cum d. in compos. ex Ἕρκος. 456
ΠΟΛΙΟΣ, cum d. 1360
πολιοῦχος 557
πολίωσις in Πολιός.
ΠΟΛΙΣ, cum d. 1361
πολισσοῦχος, in πολιοῦχος.
πολιτεία, cum d. πολίτης, cum d. in Πόλις.
πολιτογραφία 341
πολιτοεθέρος, in compos. ex ἔθος. 1746
πολιτοφύλαξ, in compos. ex φύλαξ. 1770
πολίχνη, & πολίχνιον, in Πόλις.
πολιώδης, πολίωσις, in Πολιός.
πολλαγόρατις, in com. ex ἀγείρω, 21
πολλάκις, πολλαπλάσιος, cum d. πολλαπλάσιος, in Πολύς.
πολλαχῆ, &c. in Πολύς.
πολλοσημόριος, in com. ex μόριον. 1022
πολλοστὸς, cum d. Πολύς.
πόλος, in Πολέω.
πολτάριον, in Πόλτος.
ΠΟΛΤΟΣ, cum d. 1363
πολύαινον, Πολύς.
πολυάγκιστρος, in Ἄγκιστρον 13
πολύαρχος 24
πολυάεθλος, in c. ex Ἄεθλος 52
πολυαίμος, cum d. in c. ex Αἷμα 70
πολύαινος, in c. ex Αἶνος 73
πολυάϊξ, in c. ex Ἀΐσσω 85
πολυάκανθος, in c. ex Ἄκανθα 92
πολυαλθὴς, in c. ex Ἄλθω 114
πολυάλφιτος, in com. ex Ἄλφιτον. 132
πολυάμπελος, in com. ex Ἄμπελος. 143
πολυαναγνωσία, in ἀναγινώσκω 315
πολυανάλωτον, in ἀναλίσκω 115
πολυάνδριος, cum d. 156
πολυανθὴς in c. ex ἄνθος 159
πολυάνθρωπος, cum d. in c. ex Ἄνθρωπος 162
πολυάνωρ, in c. ex Ἀνὴρ 156
πολυάργυρος, in c. ex Ἄργυρος 184
πολυάρητος, in c. ex Ἀρὰ 181
πολυαρχὴς, in c. 190
πολυαιμάτης, in c. ex αἱμάζω 205
πολυάρειος in c. ex Ἄρης 193
πολύαρχος, cum d. 201
πολυάγκολος, in ἄγκολος 1373
πολυαυξὴς, in c. ex αὔξω 59
πολυήχητος, in πολυήχης 655
πολυβάτος, in c. ex Βάτος 259
πολυβαθὴς, in c. fine pr. 254
πολυβενθὴς, ὁ & ἡ, multum altus seu profundus: vt πολυβενθέος ἁλὸς. Ex βένθος.
πολυβλαστὴς, cum d. in com. ex βλάστη. 268
πολυβοσκὸς, in c. ex Βόσκω 282
πολύβοτος, & πολυβότειρα ibid.
πολύβουλος, in c. ex Βουλὴ 279
πολυβούτης, in c. ex Βοῦς 281
πολύβροχος, in c. 286
πολυγάλακτος, & πολύγαλον, in c. ex Γάλα 297
πολύγαμος, in c. ex Γάμος 299
πολυγηθὴς, in c. ex Γηθέω 315
πολυγλαγὴς, in c. ex γλάγος 297
πολυγλευκὴς, in c. ex Γλεῦκος 325
πολυγλήνος, multos oculos habens. Ex γλήνη.
πολύγλωσσος 329
πολυγλώχιν, in c. ex Γλωχὶς ibid.
πολυγνάμπτος, in com. ex γνάμπτω. 741
πολυγνώμων 322
πολύγνωτος 321
πολύγομφος, multos habens clauos, seu multis clauis compactus: vt πολυγόμφου νηὸς, apud Hesiod. in Erg.
πολυγέρατος 331
πολύγονος, cum d. 309
πολυγράμματος, in com. ex γράμμα. 339
πολυγράμμος, in c. ex γραμμὴ 342
πολύγραος, in c. ex Γραῦς ibid.
πολυγύμναστος, in compos. ex Γυμνός. 345
πολυγύναιος, in c. ex Γυνὴ 346
πολύγωνος, &c. in c. ex Γωνία 347
πολυδαίδαλος, in com. ex Δαίδαλος. 348
πολύδακρυς, cum d. in c. ex Δάκρυ. 355
πολυδάκτυλος, in com. ex Δάκτυλος. ibid.
πολυδαίμονος in c. ex Δαμάω 357
πολυδάπανος, cum d. in c. ex Δαπάνη 358
πολυδειρὰς, in c. ex Δειρὴ 375
πολυδένδρος, cum d. in c. ex Δένδρον. 372
πολυδερκὴς, in c. ex Δέρκω 376
πολύδεσμος, in c. ex δεσμὸς 385
πολυδευκὴς, in c. ex Δεύκος 377
πολυδίψιος, in c. ex Δίψα 392
πολυδηρὶς, in c. ex Δῆρις ibid.
πολυδινέω 404
πολυδίνητος, in c. ex Δίνη 407
πολυδείλος, in com. ex Δειλὰ
πολύδοξος, in c. ex δόξα 411
πολύδρυς, in c. ex Δρῦς 416
πολύδουλος, in c. ex Δοῦλος 417
πολύδροσος in c. ex Δρόσος 419
πολύδωρος, cum d. in com. ex Δῶρον 425 431
πολυείδης
πολυειδὴς, cum d. in comp. ex εἶδος. 442 447
πολυέλαιος in c. ex Ἔλαιον
πολυέλικτος, in c. ex ἑλίσσω 473
πολυεστὴς, cum d. 454
πολυεύχετος, in c. ex Εὔχομαι 535
πολύεψθος, in c. ex Ἕψω 541
πολυζήλος, cum d. in c. ex Ζῆλος 560 584
πολύζυγος, in c. ex ζυγὸν
πολυήκοος, qui multa audiuit vel audit. Plat. de leg. Comp. ex Ἀκούω. 581
πολυηλάκατος in comp. ex Ἠλακάτη 599
πολυήμερος, in c. ex Ἡμέρα
πολυήρατος, in c. ex ἐρατὸς 605
πολυήρης dives agri: locuples. Hesych. Comp. ex Ἔρα. 497
πολυηχὴς, in c. ex Ἦχος
πολυθαμβὴς, in c. 615
πολυθαρσὴς, in c. ex Θάρσος 619
πολυθεάμων, in comp. ex Θεάομαι. 622 624
πολύθεος, cum d. in c.
πολύθερμος, in c. ex Θερμὸς 628
πολύθεστος, multum desideratus seu exoptatus, per syncopen enim dicitur pro πολυπόθεστος: à ποθέω. Callim. hymno in Cererem, τίκτει πολύθεστε πεσοῦσιν. 630
πολύθηρος, in comp. ex Θὴρ 636
πολύθερος, in c. ex Θέρος 645
πολυθρέμματος & πολυθρέμμων in c. ex Θρέμμα 639
πολύθρους, in c. ex Θρέω 647
πολύθριξ, in c. 643
πολύθρονος in Θρόνος 650
πολύθρος, in comp. ex Θρέω 647
πολυθρύλλητος, in c. ex Θρύλλος 651
πολύθυρος, in c. ex Θύρα 659
πολυθύτης, in comp. ex Θύω mactio 662
πολυΐδρις, cum d. in Ἴδρις 689
πολυΐος, in comp. ex Ἴς 688
πολυΐππος, in c. ex Ἵππος 686
πολυΐστωρ in c. ex Ἵστωρ 711
πολυΐχθυος, piscibus abundans. Hom. hym. in Apoll. Ἠεὶς οἶδμ' ἁλὸς πολυΐχθυος ἀμφὶς ὀρέσθαι.
πολυκαγκὴς, in Καγκαίνω 717
πολυκαισαρίη, Cæsarum multitudo apud Plut.
πολυκάλαμος, in com ex Κάλαμος 728
πολύκαπνος, fumosus, fumo abundans: aut qui multo fumo infestari solet: vel quem fumus deformauit: vnde πολύκαπνοι στέγαι, apud Eurip. in Electra.
πολύκαρπος, cum d. 751
πολύκαυλος, in c. ex Καυλὸς 757
πολυκέρτητος, cum πολυκεστός.
πολυκερδὴς, cum d. in c. ex Κέρδος 705
πολυκέρως in c. 774
πολύκεστος 769
πολυκέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ, fine pr. 779
πολυκηδὴς, in c. ex Κῆδος, mœror 781
πολυκήριος, in c. ex Κὴρ 784
πολυκήτης, in c. ex Κῆτος 787
πολυκίνητος in c. fine præpos. 733
πολυκλαδὴς, & πολυκλαδὴς, in c. ex Κλάδος 797
πολύκλαυστος, & πολύκλαυτος, in c. ex Κλαίω 798
πολυκλεὴς, in c. ex Κλέος, claudo 801
πολυκλήϊστος in c. ex κληΐζω ibid.
πολύκληρος, in c. fine pr. 805
πολύκλυτος, in c. ex κλυτὸς 731
πολύκλυστος, in c. desinentibus in κλυστος 810
πολύκλωνος, in c. ex Κλὼν. 811
πολύκμητος, in c. desinentibus in κμητὸς 739
πολύκνημος in comp. ex Κνήμη 815
πολυκτέανος, in c. ex Κτέαρ 816
πολυ-

πολυκοίλιος, in c. ex κοιλία 817
πολύκοινος, in c. ex Κοινὸς 820
πολυκοίρανος, in c. ex Κοίρανος ibid.
πολύκολπος, in c. ex Κόλπος 830
πολυκολυμβᾶ, μέλη τῶν βατράχων. Apud Aristoph. in Ran. dicuntur cantilenæ quas ranæ canunt sæpius natantes: à Κολυμβάω.
πολύκομος, in c. ex Κόμη 835
πολυκέρως, in c. ex κέρας 748
πολυκρήμνος, in c. ex Κρημνὸς 868
πολύκριθος, in c. ex Κριθὴ 869
πολύκροτος, in c. fine pr. 877
πολύκρουστος, cum d. in c. fine pr. 883
πολυκτήμων ibid.
πολυκτίτος, in c. ex ἔκτιτα 885
πολυκυλινδητος, in com. ex κυλινδέω. 893
πολυκύματος, in c. ex Κῦμα 902
πολύκυμος in c. ex Κῦμα 894
πολύκωμος, in c. ex Κῶμος 907
πολυκώπητος, in com. ex Κώπη, remus. 916
πολύλαλος, in c. ex λάλος ibid.
πολυλήϊος, in c. ex Λήϊον 963
πολύλιστος, & πολυλίτανος, in c. ex Λίσσομαι 971
πολύλοιβος, in c. ex Λοιβὴ 972
πολυλογία, cum d. 943
πολύλοιπος, in c. ex Λείπω 958
πολυμαθὴς cum d. in c. fine pr. 999
πολυμάχητος in c. 1001
πολυμάχαιρος, in compo. ex μάχαιρα 1039
πολυμέδιμνος, in com. ex μέδιμνος. 1017
πολυμεθὴς, in c. ex Μέθη 1017
πολυμέλαθρος, in comp. ex Μέλαθρον 1024
πολυμεμφὴς, in com. ex Μέμφομαι. 1030
πολυμερὴς, cum d. 1021
πολυμέριμνος, in comp. ex Μέριμνα 1035
πολυμέρμηρος, in compos. ex Μερμηρίζω ibid.
πολυμερῶς, in πολυμερὴς
πολύμηλος, in com. ex μῆλον, ouis. 1046
πολυμήτης, & πολύμητις, in c. 1051
πολυμήχανος, cum d. in c. 1052
πολυμιγὴς, cum d. in c. fine pr. 1055
πολυμεθὴς, in c. 1058
πολύμιτος, cum d. in c. ex Μίτος 1059
πολυμνήμων in c. ex μνήμη 1062
πολυμνάστη, in c. ex Μνάομαι, ambio 1063
πολυμνία, in Μνεία ibid.
πολύμορφος, in c. 1068
πολύμυθος, in c. 1070
πολύμοχθος, in c. 1071
πολύμυθος, in c. 1074
πολύμυξος, in c. ex Μύξα 1076
πολύναος, in c. ex Ναῦς 1084
πολυναύτης, in c. 1087
πολυνέφελος, in c. ex Νεφέλη 1097
πολυνιφὴς, in c. ex Νίφω 1104
πολύνοος, cum d. 1110
πολύξενος, & πολύξεινος 1120
πολύοδος, in c. ex Ὁδὸς 1131
πολυόδυνος, in c. 1132
πολύοζος, cum d. in c. ex Ὄζος 1134
πολύοινος, cum d. in c. 1146
πολύολβος, in c. ab Ὄλβος 1151
πολύομβρος, in c. ex ὄμβρος 1179
πολυόμματος, in c. ex Ὄμμα 1171. & in c. ab Ὄψις 1174
πολύοπτος, in c. fine pr. 1178
πολύορκος in c. ex Ὅρκος 1195
πολυόρνεος, in c. ex Ὄρνις 1198
πολυόρφος, in co. ex ὀρφνὴ 514
πολυόστεος, cum d. in c. fine pr. 1126
πολυόστιος, in c. ex Ὀστέον 1213
πολύοχλος, cum d. in c. ex Ὄχλος. 1210
πολυπάθεια, cum d. in c. 1233
πολυπαθὴς 1250
πολυπαιδία, in πολύπαις.
πολυπαίπαλος, in παιπάλη 1239
πολύπαις, in c. ex Παῖς 1236
πολυπάμμων, in c. ex Πᾶμα 1256
πολυπατεόμενος, cum d. in c. 1266
πολυπάταξ, in c. 1282
πολυπευθὴς, in c. ex Πεύθομαι. 1432
πολυπήμων, in c. ex Πῆμα 1305
πολυπίδακος, in c. ex Πλόος ibid.
πολυπίδαξ, cum d. in com. ex Πῖδαξ. 1307
πολύπικρος, in c. 1308
πολύπιστος, in c. ex πίστις 1263
πολυπλάγκτος, in c. ex Πλάζω 1320
πολυπλανὴς, & πολυπλάνητος in c. 1321
πολυπλάσιος, cum d. in Πολύς.
πολύπλαστος, in c. ex Πλάσσω 1325
πολύπλεκτος, in c. ex πλεκτός.
πολυπληθὴς, cum d. in com. ex πλῆθος 1331
πολύπλοκος, cum d. in c. ex πέπλεχα. 1328
πολυποδία, &c. in πολύπους.
πολυπόθητος, in c. ex Ποθέω 1346
πολυποίκιλος, in c. 1355
πολύπολις 1362
πολύπονος, cum d. in c. fine pr. 1283
πολύπορος 1272
πολυποσία, in c. cum pr. 1313
πολυπόταμος, in compos. ex Ποταμός. 1368
πολυπότης & πολύποτος 1313
πολύπους 1372
πολυπράγμων, cum d. in c. ex πρᾶγμα 377
πολυπρέμνος, in c. ex Πρέμνον 1379
πολυπρόβατος, in Πρόβατον 1387
πολύπτερος, in c. fine pr. 1394
πολυπτοίητος, & πολυπτοίητος, in c. ex Πτοιέω 1396
πολύπορθος, in πέρθω 1193
πολύπτυχος, in c. ex Πτύξ 1397
πολύπτωτος, in c. ex πτῶσις 1317
πολύπυργος, in c. ex Πύργος 1407
πολύπυρος, in c. ex Πυρὸς 1408
πολυπώγων, in c. ex Πώγων ibid.
πολύρραπτος, πολυρραφὴς, & πολύρραφος 1418
πολυρρήμων, in c. fine pr. 1427
πολύρρην, seu πολύρρηνος, cum πολύαρνος 193
πολύρρητος, in c. fine pr. 1427
πολύρριζος, cum d. 1432
πολύρροδος, in c. ex Ῥόδον 1435
πολύρροθος, cum d. in com. ex Ῥόθος. 1436
πολύρροιζος, in c. ex Ῥοῖζος 1437
πολύρρυτος, in c. in ῥυτὸς 1426
ΠΟΛΥΣ 1363
πολύσταθμος, in c. ex σταθμὸς 1459
πολύσαρκος, cum d. in c. 1446
πολύσημος &c. in c. fine pr. 1458
πολύσπιλος, in c. 1441
πολύσιτος, cum d. in c. 1465
πολυσκαρθμος, in compos. ex Σκαίρω. 1468
πολυσμάραγος, in com. ex σμαραγέω 1491
πολυσπαθὴς, in c. ex Σπάθη 1498
πολυσπερὴς in c. ex Σπείρω 1503
πολυσπερμὴς, πολύσπερμος, cum deri. 1505
πολύσπλαγχνος, in c. ex Σπλάγχνον 1511
πολύσπορος, in c. ex σπορά 1516
πολυστεγὴς, in c. 1514
πολυστάφυλος, in compos. ex Σταφίς. 1515
πολύστιχος, in Στίξ 1532
πολυστέλεχος, in compos. ex Στέλεχος. 1520
πολυστεφὴς, in c. fine pr. 1530
πολύστιος, cum πολυστειος.
πολύστικτος, πολύστιβος, in c. 1518
πολύστοιχος, cum d. πολύστοιχος, in c. ex στοῖχος 1519
πολύστολος, in c. ex στόλος 1522
πολύστομος 1537
πολύστονος in c. ex στένω 1526
πολύστροφος, & πολυστρεφὴς, in c. ex στρέφω 1548
πολύστροφος, in c. ex στροφὴ ibid.
πολυσύλλαβος, in c. 1551
πολυσφρεγέστος, in c. 1567
πολυσχιδὴς, in c. 1571
πολυσώματος, in c. 1574
πολυτάλαντος, in comp. ex Τάλαντον. 157
πολύτεκνος, cum d. in com. ex τέκνον 1632
πολυτελὴς, cum d. in c. ex Τέλος, vectigal 1600
πολυτεχνὴς, in c. in τέχνη 1592
πολυτίμητος, in c. cum pr. 1615
πολυτίμητος in c. 1642
πολύτιμος, cum d. 1640
πολύτλας, πολυτλήμων, πολύτλητος, in c. ex τλάω 1577
πολυτόκος, cum d. 1632
πολυτρήρων, in τρήρων 1667
πολύτρητος, in c. ex Τετραίνω 1636
πολύτριχος, in πολύθριξ 650
πολύτροπος, cum d. in com. ex τρέπω 1656
πολύτροφος, cum d. 1660
πολυτρόχαλος, in com. ex Τίτροχα. 1665
πολύυδρος, cum d. in c. 1691
πολύυμνος, in c. ex ὕμνος 1699
πολυφάγος, cum d. 1702
πολυφάρμακος, in com. ex Φάρμακον 1712
πολυφασία, πολύφατος, in c. ex φάσις & φατὸς 1719
πολυφεγγὴς, in c. ex Φέγγος 1721
πολύφθιτος, in c. ex Φθίω 1724
πολύφημος, in c. ex φήμη 1719
πολύφθογγος, in c. ex Φθόγγος 1743
πολύφθερσος, in c. ex ἔφθορα 1746
πολύφιλος cum d. in c. 1748
πολυφλοίσβος, in Φλοῖσβος 1753
πολυφόνος 1723
πολυφόρβος, in c. 1724
πολυφόρος, cum d. 1738
πολυφόρτος, in c. ex Φόρτος 1757
πολυφραδὴς, πολυφράδμων, in c. fine pr. 1759
πολυφρόντιστος, in c. ex Φροντὶς 1767
πολύφρων, cum d. 1794
πολυφυὴς 1780
πολύφυλλος 1773
πολύφωνος, cum d. 1784
πολύχαλκος, in c. 1793
πολυχανδὴς, έος, ὁ & ἡ, multum capiens, valde capax: vt πολυχανδέα κρωσσὸν, apud Theocrit. idyll. 13. Ex χανδάνω.
πολύχνος, cum d. 1802
πολυχίτων 1812
πολύχοος, cum d. in c. in χόος 1808
πολύχορδος, cum d. in com. ex Χορδή. 1818
πολυχρήματος, cum d. in com. ex χρῆμα 1825
πολυχρήμων, cum d. ibid.
πολύχρηστος, cum d. in c. fine præpos. 1822
πολυχερία, in πολύχερος.
πολυχρόνιος, cum d. in c. 1819
πολύχροος 1828
πολύχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 18,0
πολυχερμάτος, cum πολύχερος.
πολύχυλος in c. ex Χυλὸς 1831
πολύχυτος, in c. in χύτος 1808
πολύχωρος, in c. ex Χῶρος 1834
πολύψηφος, cum d. in com. ex Ψῆφος 1841
πολυώδυνος, in c. 1133
πολυώνυμος, cum d. 1167
πολυώνυχος, in c. ex Ὄνυξ 1169
πολυωπὸς, in πολυόσσος 1171
πολυωρέω, cum d. in c. 1853
πολύωτος, in c. ex Οὖς 1217
πολυωφελὴς, in c. 1856
πόλφος, in Πόλτος 1363
¶ πόμα in Πίνω 1310
πομπαγωγία 40
πομπὴ, cum d. in Πέμπω 1278
πομποστολία, in c. ex στόλος 1522
πομφολυγέω, πομφολυγηρὸς, in πομφόλυξ.
πομφολυγοπάφλασμα, in c. ex παφλάζω 1749
πομφόλυξ, cum d. πομφὸς in Πέμφιξ 1282
πονέω, cum d. in πόνος.
πονηρεύω, cum d. πονηρία ibid.
πονηροκρατέομαι 865
πονηρολογία 943
πονηρὸς, πόνηρος, in πόνος.
πονηρόφιλος, in c. 1748
πονηρεύομαι, πονηρέομαι, in πονηρὸς, & πόνηρος.
πονητικὸς, in πόνος.
πόνος, in Πένομαι 1823
ποντιὰς, ποντίζω, ποντικὸς, πόντιος, in Πόντος.
ποντοβρεχὴς, in c. 286
ποντόθεν, in Πόντος.
ποντομέδων, in c. ex Μέδω 1017
ποντοπόρος, cum d. 1269
ποντοποσειδῶν in comp. ex Ποσειδῶν.
ΠΟΝΤΟΣ 1365
ποντοχάρυβδις, in Χάρυβδις 1796
πὸξ in Πείκω.
πόπανον, in Πέσσω 1287
ΠΟΠΟΙ 1365
ΠΟΠΠΥΖΩ, cum d. ibid.
πόρδαλις, in Πάρδος.
πορδὴ, in Πέρδω.
πορδέω, cum d. in πορδή.
πορθέω, cum d. in Πέρθω 1292
πορθμὸς, cum d. πορίζω, πόριμος in πόρος. 1366
πόρις, in Πόρτις 1366
πόρισμα, πορισμὸς, ποριστὴς, &c. in πορίζω
ΠΟΡΚΗΣ 1365
ΠΟΡΚΟΣ, cum d. ibid.
πόρνη, cum d. in c. Περάω, vendo. 1291
πορνοβοσκὸς, cum d. in c. ex βόσκω 282
πορνομανὴς 993
πόρνος, in πόρνη.
πορποιέω 1533
πόρος in Πείρω 1266
ΠΟΡΠΗ, cum d. 1366
πόρρω, cum d. in Πρό 1385
πορσαίνω, πορσύνω, in πείρω 1267
πόρσω, cum d. in Πρό.
ΠΟΡΤΙΣ, cum d. 1366
πορτιτρόφος 1660
ΠΟΡΦΥΡΑ 1366
πορφυραυγὴς, in c. ex αὐγὴ 159
πορφύρεος, πορφυροῦς, cum d. πορφυρέα, πορφυρίζω, πορφυρεὺς, πορφυρίτης, cum d. πορφυρίων in Πορφύρα.
πορφυρέλατος 251
πορφυρόβαφος, in comp. ex ἔβαφεν ibid.
πορφυρεύω in Πορφύρα.
πορφυρόζωνος, cum ἰόζωνος in c. ex ζώννυμι 587
πορφυρόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 757
πορφυρομιγὴς, purpura mixtus.
πορφυρόπωλις 1411
πορφυροῦς, πορφυρόω, πορφύρω, in Πορφύρα.
πόρω, in Πείρω. 1267
ποσάκις, ποσαπλάσιος, ποσαπλῶς, ποσαχῶς &c. in πόσος 1212
πόσε ibid.
ΠΟΣΕΙΔΩΝ, cum d. 1367
ΠΟΣΘΗ, cum d. ibid.
πόσιμος, in Πίνω 1310
ποσιπρίδες, in Πρίω 1392
πόσις, in Πίνω 1310
πόσος cum d. in Ὅσος 1211
ποσσῆμαρ, in com. ex ἦμαρ 606
ποσταῖος, πόστος, in πόσος.
ποταμηπόρος 1269
ποταμογείτων, in c. ex Γείτων 310
ΠΟΤΑΜΟΣ, cum d. 1367
ποταμοφόρητος 1737
ποταμόχωστος, in com. ex χόω 1509
ποτανὸς, cum ποτηνός.
ποτάομαι, in Πέτομαι 1298
ποταπὸς, in c. ex Δάπεδον 358
ποτὲ, ποτέ, in Ὅτε 1214
ποτέομαι, in Πέτομαι 1298
ΠΟΤΕΡΟΣ, cum d. 1368
ποτὴ, πότημα, ποτηνὸς, in Πέτομαι.
ποτὴρ, in Πίνω 1310
ποτηριογλύφης, in comp. ex γλύφω 324
ποτήριον, πότης, ποτὴς, in Πίνω.
ποτητὸς, in Πέτομαι.
ποτὶ, in Πρός.
ποτιδόρπιος, in ποτιδόρπιος 418
ποτίζω in Πίνω.
ποτικάρδιος in c. 746
ποτίκρανον, in πρόσκρανον 748
ποτινίσσομαι, in comp. ex Νέω, co. 1099
ποτιόσσομαι, in compos. ex ὄσσομαι 1186
πότος, πότισμα in Πίνω.
ποτισματοποιὸς 1553
ποτισμὸς, in Πίνω.
ποτίστρα ibid.
ΠΟΤΜΟΣ 1368
ΠΟΤΝΙΟΣ, cum d. ibid.
ποτὶ, ποτὸς, in Πίνω.
ποῦ & ποὺ, in Ὅς 1208
πουλυκάρηνος, in com. ex Κάρηνον. 747
πουλυμιγὴς, idem quod πολυμιγής.
πουλύπους, in πολύπους.
πουλυτελὴς, in πολυτελής.
ΠΟΥΣ 1369
ποώδης, in Πόα 1346
¶ πρᾶγμα, cum d. in Πράσσω.
πραγματοδίφης, in com. ex Διφάω 409
πραγματομανὴς 999
πραγματώδης, πρᾶγος, in Πράσσω.
πραΐνω, in Πρᾶος.
πράκτωρ, πρακτὴρ, πράκτης &c. in Πράσσω

πρέμνον, seu πρέμνιον, in Πρέμνον.
πρεσβευτικός, cum d. in Πλευρά.
πρεξίδικα 404
πρεξικοπία, in c.ex κοπή 845
πρεξίς, in Πράσσω.
ΠΡΑΌΣ, cum d. 1374
ΠΡΑΠΙΔΕΣ ibid.
ΠΡΑΣΙΑ 1375
πρασίζω, in Πράσον.
πράσιμος, in πράσον.
πράσινος, πράσιος, in Πράσον.
πρασιά, in Πρασιαί 1291
πρασοκουρίς, & πρασόκουρον, in c.ex κουρά 764
ΠΡΑΣΟΝ 1375
πρασοειδής 1702
ΠΡΑΣΣΩ, & πράττω 1375
πρατήρ, &c. in πιπράσκω 1291
πρᾶτος, in Πρῶτος.
πραϋμήτις, in c. ex Μῆτις 1032
πραΰνω, cum d. Πρᾶος.
πραΰς, πραΰτης, πραότης, in Πρᾶος.
ΠΡΕΜΝΟΝ, cum d. 1379
ΠΡΕΠΩ, cum d. ibid.
πρεσβεία, πρέσβυς, ex. πρεσβεύω, cum d. πρέσβεις in Πρέσβυς.
πρεσβυγενής, cum d. 304
ΠΡΕΣΒΥΣ, cum d. 1380
πρευμενής, cum δυσμενής 1032
πρῆγμα, in Πράσσω.
πρηγορεών, in Πρηγορεών.
ΠΡΗΘΩ 382
πρηστήρ, in Πρήθω.
πρημαδίαι in Πρήθω.
ΠΡΗΝΗΣ, cum der. 1382. & 1383
πρῆξις, in Πράσσω.
πρῆσαι, πρήσας in Πρήθω.
πρήσσειν Πρήθω, & in Πράσσω.
πρηστήρ, &c. in Πρήθω.
πρηύς, in Πρᾶος.
πρηΰγελως, in c.ex Γελάω 311
πρηΰνοος 1110
πρηΰνω, πρηΰς, in Πρᾶος.
πρηΰτεινος, in c.ex Τείνω 1592
ΠΡΗΩΝ 1383
ΠΡΙΑΜΑΙ ibid.
ΠΡΙΑΠΟΣ, cum d. ibid.
πρίζω cum Πρίω.
ΠΡΙΝ 1383
ΠΡΙΝΟΣ, cum d. ibid.
πριονοειδής, πριονωτός, πρίων, πρίσις, πρίσμα, πρισθείς, πριστός, in Πρίω.
ΠΡΙΩ 1384
πρίων ibid.
ΠΡΟ 1384. & 1385
προαγγέλλω, cum d. in c.ex Ἀγγέλλω 9
προαγνεύω, in c.ex Ἁγνός 16
προαγορεύω, cum d. in c.ex ἀγορεύω 21
προαγρεύω, in compos. ex ἀγρεύω 20
προάγω, cum d. 36. & 37
προαγών, in Ἀγών 48
προαγωνίζομαι, cum d. ibid.
προαδικέω in ἀδικέω 402
προάδω 54
προαιρέομαι, in προαιρέω.
προαίρεσις, εως, ἡ, propositum, studium institutum, voluntas, consilium. Ar stot. ethic. 6. c. 2. ὄρεξις βουλευτική. Dicitur ἐκ προαιρέσεως fieri quod fit consultò & dedita opera: apud Dem. Philip. 2. Ex προαιρέομαι.
προαιρέω 78
προαίρω 81
προαισθάνομαι, cum d. in c.ex Αἰσθάνομαι 84
προαιτιάομαι, in c.ex Αἰτία, causa 89. & in c.ex Αἰτία, culpa ibid.
προαιώνιος, in c.ex Αἰών 90
προακούω, in c.ex Ἀκούω 101
προαλείφω, in c.ex Ἀλείφω 111
προαλής, cum προάλλομαι.
προαλίζω, in c.ex ἁλίζω 115
προαλίσκομαι, in com.ex Ἁλίσκω 116
προαλλοιόω, in c.ex ἀλλοῖος 127
προάλλομαι, in compos. ex Ἅλλομαι 126
προαμείβομαι, in com.ex Ἀμείβω 140
προαμύνω in c. 145
προαναβαίνω in ἀναβαίνω 231
προαναβάλλομαι, in ἀναβάλλω 242
προαναγιγνώσκω, in ἀναγιγνώσκω 793

προανακλαίομαι, in ἀνακλαίω 798
προανακρίνω, in ἀνακρίνω 871
προανακρούομαι, in ἀνακρούω 878
προαναλίσκω, in ἀναλίσκω 115
προαναμιμνήσκω, in ἀναμιμνήσκω 1030
προαναπίπτω, in ἀναπίπτω 1314
προαναπλόω, in ἀναπλέω 1343
προαναρπάζω, in ἀναρπάζω 193
προανασκευάζομαι, in ἀνασκευάζω 1478
προανατέλλω, in ἀνατέλλω 1524
προανατείνω, in ἀνατείνω 1588
προανατέλλω, in ἀνατέλλω 1596
προαναφώνησις, in ἀναφωνέω 1782
προανέχω in ἀνέχω 548
προαυδάω, in c.ex αὐδάω 160
προαφίημι 687
προαιστάομαι, in αἰστάομαι 696
προαύω, in c.ex Αὔω 169
προαπαντάω, cum d. in ἀπαντάω 165
προαπεῖπον, in ἀπεῖπον 493
προαπείρηκα, prius animum despondi. Isocr. in ep. ad Phil.
προαπέρχομαι, in ἀπέρχομαι 522
προαποβρέχω, in ἀποβρέχω 286
προαποδείκνυμι, in ἀποδείκνυμι 364
προαποθνήσκω, in ἀποθνήσκω 641
προαποκόπτω, in ἀποκόπτω 842
προαπολείπω, in ἀπολείπω 953
προαπολεπίζω, prius decortico, vnde φακὸς προαπολεπισθείς. apud Diosc. lib. 2. c. 129.
προαπόλλυμι in ἀπόλλυμι 1153
προαποπέμπω in ἀποπέμπω 1779
προαποπίπτω, προαποπίπτουσα, in ἀποπίπτω 1314
προαπορέω, in decom. ex ἀπορέω 1271
προαπορρέω, in ἀπορρέω 1422
προαπομάχομαι, in ἀπομάχομαι 1491
προαποστέλλω, in ἀποστέλλω 1521
προαποτίνω, in ἀποτίνω 1613
προαποφαίνω, in ἀποφαίνω 1755
προαριθμέω, in com. ex Ἀριθμός 188
προαριστάω, in composit. ex Ἄριστον. ibid.
πρόαρχος, Atticis dicitur crater ligneus, in quo vinum miscetur. Athen libro vndecimo ex Pamphilo.
προαρπάζω, cum d. in c. 193
προαρχομαι in c. 199
προαστεῖος, in c. 2:8
προαστίζω, cum d. in com. ex Ἀστός 229
προάστειον in c. ex Ἄστυ 211
προασφαλίζομαι, in ἀσφαλής 1564
προασπίζω, & προασπίς 220
προαυλέω in c. 218
προαύλιον, cum d. 59
προαφαιρέω, in ἀφαιρέω 76
προαφηγέομαι, in ἀφηγέομαι 592
προαφικνέομαι, in ἀφικνέομαι 677
προαφίστημι in ἀφίστημι 697
προβάδην, & προβαίνω 234
προβαίνω, cum d. 247
πρόβασις, cum προβαίνω.
προβατεύς, προβατώδης, cum d. προβατεύω, προβατικός, προβάτιον, in Πρόβατον.
προβατοκάπηλος, qui ouium cauponam exercet, qui oues venditat. Plut. in Pericl. Ex πρόβατον, & κάπηλος.
ΠΡΟΒΑΤΟΝ 1187
προβατοπώλης 1411
προβατοχίτων 1813
προβιβάζω, in compos. ex Βιόω 266
πρόβλημα, cum προβάλλω 134
προβιάζομαι, in c. 263
προβιβάζω, in comp. ex βιβάζω 237
προβιβάω, in compos. ex βιβάω ibid.
προβλέπω 292
προβλαστάνω, cum d. in com. ex βλαστάνω 268
προβλέπω, in c. ex Βλέπω 270
πρόβλημα, cum d. προβλής, προβλητικός, &c. in προβάλλω 248
προβλώσκω, in comp. ex Βλώσκω 272
προβοάω, in com. ex Βοάω, cum præ. 273
προβολή, cum d. in προβάλλω 248

προβοσκίς, in c. ex βόσκω 282
προβουλεύω, in compos. ex Βούλομαι 279
πρόβουλος, cum d. in com. ex Βουλή ibid.
προβρέχω, in c. 286
προβύω, in c. ex Βύω 293
προγάμεια, cum d. in com. ex Γάμος 299
προγάστωρ, cum d. in com. ex Γαστήρ 301
προγένεθλος, in compos. ex γένεθλον 307
προγένειος, in compos. ex γένειον 312
προγενέω, cum d. in com. ex γενεά 308
προγίγνομαι, cum d. in com. ex Γίγνομαι 314
προγίγνομαι, vel προγίνομαι 306
προγιγνώσκω 320
πρόγλωσσις 328
προγνωστικός, προγνώστης, cum d. in προγιγνώσκω 320
πρόγονος, cum d. 309
προγράφω, cum d. 338
προγυμνάζω, cum d. in c. ex Γυμνός 345
προδαίομαι, in com. ex Δαίω, disco 350
προδαίνυμι, in compos. ex Δαίς 357
προδείδω, in c. ex Δείδω 361
προδειλος, in c. ex Δειλός 365
προδείκνυμι 364
προδειμαίνω in προδείδω.
προδειπνέω, in c. ex Δεῖπνον 368
προδέω in c. ex Δέω 378
πρόδηλος, cum d. in com. ex Δῆλος 389
προδιαβαίνω in διαβαίνω 232
προδιαβάλλω in διαβάλλω 243
προδιαγιγνώσκω, in διαγιγνώσκω 320
προδιαγωγή in διάγω 32
προδιάθεσις, in dec. ex διατίθημι 1622
προδιανοέομαι, in διάνοια 1108
προδιαιτητής, in c. ex Δίαιτα, vitæ genus 394
προδιαστέλλω, exp. pronuncio, præmoneo. Ioseph. in Antiquit. Iud.
προδιασύρω, in διασύρω 1556
προδιατίθημι in Διατίθημι 395
προδιαφθείρω, in διαφθείρω 1745
προδιαχέω, in διαχέω 1826
προδιαχειρίζω, in διαχειρίζω 1832
προδιδάσκω in compos. ex Διδάσκω 395
προδίδωμι 400
προδιεξέρχομαι, in ἐξέρχομαι 522
προδιηγέομαι, in διηγέομαι 5 8
προδιοικέω, in διοικέω 874
προδιηγέομαι, cum d. in διηγέομαι 592
προδιίστημι, in διΐστημι 697
προδικάζω, in compos. ex δικάζω 4 5
πρόδικος, cum d. 404
προδιομολογέομαι, in διομολογέομαι 943
προδιόρθωσις in διορθόω 1193
προδιϋλίζω, in διϋλίζω 1693
πρόδιξις, in c. ex Δίκη 412
προδοκάζω, in c. 413
προδοκέω, in compos. ex Δοκέω ibid.
προδοχή, in προδοχεύς.
προδοσία, in προδίδωμι.
προδότις, in προδίδωμι c. 836
πρόδομος, προδότης, &c. in προδίδωμι.
πρόδρομος, in προτρέχω 1665
προδυνάστης, in compos. ex δύναμαι 372
προεγείρω, in c. ex Ἐγείρω 437
προέδρα, cum d. 441
προεδώ, in c. ex Ἕδω 440
προείργω, in c. ex Εἴργω 457
προεθίζω, in c. ex Ἔθος 444
προεῖδον seu προείδω, in c. ex Εἴδω, video 446. & in co. ex Εἴδω, scio 447
προεικάζω in c. ex εἰκάζω 450
προέρμα 574
προεῖπον in compos. ex Ἔπω, dico 493
προείρηκα. in Πρόειμι.
προεισάγω, in εἰσάγω 33

προεισέρχομαι, in εἰσέρχομαι 522
προεισπέμπω, in εἰσπέμπω 1279
προεισφέρω, in εἰσφέρω 1728
προεκβάλλω, in ἐκβάλλω 244
προεκδίδωμι, in ἐκδίδωμι 399
προεκθέω, in ἐκθέω 612
προεκθορέω, in ἐκθορέω 644
προεκκομίζω in ἐκκομίζω 834
προεκλέγω, in c. ex λέγω 1104
προεκπέμπω, in ἐκπέμπω 1279
προεκπίπτω, in ἐκπίπτω 1312
προεκτάσσομαι, in ἐκτάσσω 1617
προεκτίθημι, in ἐκτίθημι 1623
προεκφέρω, cum d. in ἐκφέρω 1720
προελαύνω, in c. ex Ἐλαύνω, cum pr. 468
προέλευσις, in προέρχομαι.
προεμβάλλω, cum d. in ἐμβάλλω 245
προεμπίπτω, in ἐμπίπτω 1315
προενάρχομαι, in ἐνάρχομαι 198
προενέπω, in ἐνέπω 493
προεννοέω, cum d. in ἐννοέω 1141
προεντυγχάνω in ἐντυγχάνω 1676
προενεχθείς πολλοῖς ἁμαρτήμασι, multis peccatis, iam antè implicitum teneri. Maccab. lib. 2 cap. 8.
προεξάγω, in ἐξάγω 84
προεξανίσταμαι, in ἐξανίσταμαι 695
προεξέδρα, in ἐξέδρα 432
προεξαιρέω, in c. ex αἱρέω 511
προεξέρχομαι, in ἐξέρχομαι 458
προεξελαύνω, in ἐξελαύνω 466
προεξεπίσταμαι, in ἐπίσταμαι 689
προεξετάζω in c. ex ἐτάζω 518
προεξίσταμαι in ἐξίσταμαι 699
προεξιδεύω, in ἐξιδεῖν 1129
προεορτάζω 571
προεξομαρτέω, in ἐξομαρτέω 1196
προεορτή, in c. ex Ἑορτή 486
προεπαγγέλλω, in ἐπαγγέλλω 72
προεπαινέω in αἰνέω 1451
προεπιβάλλω, in ἐπιβάλλω 245
προεπιβαίνω, in ἐπιβαίνω 278
προεπιλογίζομαι, in ἐπιλογίζομαι 947
προεπιπλήσσω, in ἐπιπλήσσω 1557
προεπίσταμαι, in ἐπίσταμαι 650
προεπιτηδεύω, in ἐπιτηδεύω 1802
προεργάζομαι 505
προερέσσω, in c. ex Ἐρέσσω 511
προερεύνω, in Ἐρευνάω 514
προέρχομαι, in comp. ex Εἴρω, dico 460
προέρπω, in comp. cum præpos. 1426
προερύω, in comp. ex Ἐρύω, traho. 520
προέσχομαι 523
προεστιάω, in comp. ex Ἑστιάω 523
προετοιμάζω, in c. ex Ἑτοῖμος ibid.
προέτης, in προίημι 557
προέτειος 533
προευτρεπής, cum d. in προίημι 567
προευθημέω, in comp. ex Εὔθημος 531
προευτρεπίζω, in εὐτρεπής 1655
προεύχομαι, in comp. ex Εὔχομαι 541
προεφοδιάζω, in ἔφοδος 1130
προέχω 553
προέψω, in c. ex Ἕψω 560
προεωλίζειν, in Ἕωλος 575
προηγέομαι, cum d. in c. ex Ἡγέομαι 594
ΠΡΟΗΓΟΡΕΩΝ 1387
προηγμένος, in προηγέομαι.
προήδομαι, in c. ex Ἥδω 596
προήκω, in c. ex Ἥκω 94
προήκω in c. ex Ἥκω 599
προηλιάζω in c. ex Ἥλιος 602
προημέρευμα, apud Simonid. in iamb. de mulieribus leguntur exposita, interdiu, & noctu.
προθεσμία in c. 192
προθέομαι, in comp. ex Θεάομαι 624
προθέλυμνος, in ἐλέθελυν 1257
πρόθελυμνος 625
προθεσπίζω, cum d. in c. ex Θεσπίζω 629
πρόθεσις in προτίθημι 1625
προθέσμιος ibid.
προθεσπίζω, in compos. ex Θέσπις 632
προθετικός, in προτίθημι.
προθέω, in c. ex Θέω 632

προθεωρέω, cum d. in c. ex Θεωρός, spectator 9.3
προθησαυρίζω, in c. ex Θησαυρός 618
προθνήσκω, in c. ex Θνήσκω 641
προθορέω, in c. ex Θόρω 645
προθρύλλω, in Θρύλλω 553
προθύμημα, in προθυμέομαι.
προθυμία, cum d. 657
πρόθυρον & προθυρίς, in c. ex Θύρα 659
προθύω, in c. cum pr. 661
προΐημι, in προίημι.
προϊάλλω, in c. ex Ἰάλλω 665
προϊάπτω, in c. ex Ἰάπτω 667
πρόϊμμι 567
προΐξ. in Προΐξ.
προΐκα, προικιδίον, προΐκιος ibid.
προικισμός, προΐκτης, in c. ex Ἱκνέομαι 678
προΐκτης, in Προΐξ.
προίημι, in προΐημι.
ΠΡΟΙΞ 1387
προϊππεύω, in c. ex Ἵππος 686
προΐσσομαι, in Προΐξ.
προΐστημι, cum d. 705
προϊστορέω, in c. ex ἱστορέω 712
προΐστωρ, in c. ex Ἵστωρ ibid.
προϊσχω, in προΐσχω 553
προϊχέω, in c. ex Ἰχώρ 714
προΐξεις, vide προδείξεις 412
ΠΡΟΚΑ 1388
προκαθαίρω, in c. 719
προκαθέδρα, in καθέδρα 442
προκαθέζομαι, in καθέζομαι 441
προκαθίζω, in καθίζω 534
προκαθηγέομαι, in καθηγέομαι 394
προκάθημαι, in κάθημαι 603
προκαθίζω, in καθίζω 671
προκαθίστημι, in καθίστημι 702
προκαλέομαι, in c. cum præpos. 732
προκαλίζομαι ibid.
προκαλινδέω, in compos. ex καλινδέω 833
προκαλύπτομαι, cum d. in c. ex Καλύπτω 737
προκάμνω, in c. cum pr. 738
προκαμπτέω, in c. ex καμπή 740
προκάρδιον, in c. 746
προκάρηνος, in c. ex Κάρηνον 747
προκαρπίζομαι, in c. ex καρπός, iunctu. ramenus 752
προκαταβαίνω in καταβαίνω 233
προκαταβάλλω, cum d. in καταβάλλω 246
προκαταγιγνώσκω, cum d. in καταγιγνώσκω 320
προκαταδικάζω, in καταδικάζω. 405
προκαταδύω, seu προκαταδύω, in καταδύω 428
προκαταθύω, in καταθύω. 614
προκατακλίνω, in κατακλίνω 807
προκατακλύζω, in κατακλύζω 809
προκατακρίνω, in κατακρίνω 872
προκαταλαμβάνω, cum d. in καταλαμβάνω 921
προκαταλύω, in καταλύω 985
προκαταπίνω, in καταπίνω 1311
προκαταρκτικός, προκαταρκτικῶς, προκατάρξις, cum προκατάρχω.
προκαταρτίζω, in καταρτίζω 196
προκαταρτύομαι, in καταρτύω ibid.
προκατάρχω, in κατάρχω 199
προκατασκευάζομαι, in κατασκευάζω 1475
προκατασκευάζω, cum d. in κατασκευάζω 1479
προκατάστασις, in προκαθίστημι.
προκατατείνω, in κατατείνω 220
προκαταφεύγω, in καταφεύγω 1741
προκαταχέομαι, in καταχέομαι 182
προκαταχειρίζω, in καταχειρίζω 1826
προκατέχω in κατέχω 440
προκατέχω in κατέχω 551
προκατηγορέω in dec. ex κατηγορέω 18
προκατήχησις, in κατηχέω 614
προκατόπτομαι, in κατόπτομαι. 1177
πρόκειμαι, in comp. cum præpos. 725
πρόκειμαι, in c. ex Κεῖμαι 761
προκέλευθος, in comp. ex Κέλευθος 765
προκελευσματικός, in c. ex κελεύω 767

προκέφαλος, in c. ex Κεφαλή, cum pr. 779
προκηρύσσω, in compos. ex Κήρ. 759
προκηρύττω in c. ex κηρύσσω 787
προκινδυνεύω, in c. ex κινδυνεύω. 791
προκινέω, in c. ex Κινέω 793
προκλαίω, in c. ex Κλαίω 798
πρόκλησις, πρόκλητος, cum d. in προκαλέομαι 732
προκλύζω, in c. ex Κλύζω 810
προκλυτος, in c. ex Κλύω ibid.
προκνήμιον in c. ex Κνήμη 815
προκοίλιος, in c. ex κοιλία 817
προκοιτος, cum d. in c. 821
προκολακεύω, in compos. ex Κόλαξ. 824
προκόλπιος, in c. ex Κόλπος 830
προκομίζω, in c. ex κομίζω, porto 833
προκόμιον, in c. ex Κόμη 835
προκονδυλος, in com. ex Κόνδυλος 837
προκόπτω, cum d. 843
προκόσμημα, & προκόσμιος, in c. ex Κοσμέω 854
προκρίνω, cum d. 872
προκρόσσαι, in Κρόσσαι 855
προκυλινδέομαι, in comp. ex Κεραός 875
προκυβερνάω, in c. ex Κυβερνάω 888
προκυλινδέομαι, cum d. in c. ex κυλίνδω 893
προκυλίω, cum d. in c. ex Κυλίω. 892
προκύμια, in c. ex Κῦμα 894
προκυνέω, cum d. in προκύων.
προκύπτω 987
προκύων, in c. ex Κύων 903
πρόκωνα, seu προκόνια ἄλφιτα. 908
πρόκωπος, in Κώπη, manubrium. ibid.
προλαλέω, in c. ex λάλος 916
προλαμβάνω, in comp. ex Λαμβάνω 922
προλάμπω, in c. ex Λάμπω 927
πρόλαχος, in c. ex λάχος 912
προλεαίνω, in c. ex Λεῖος 952
προλέγω, in c. ex Λέγω, dico 938
προλείπω 955
προλεσχηνεύω 934
προλεπτύνω, in c. ex Λεπτός 957
προλέσχης, in c. ex Λέσχη 959
πρόλημμα, in προλαμβάνω.
προλιαίνω, in c. ex Λεῖος 965
προληπτικός, πρόληψις, in προλαμβάνω.
προλιμνάζω, in c. ex Λίμνη 968
προλιμοκτονέω, in λιμοκτόνος 884
πρόλοβος, cum d. in c. ex Λοβός 972
πρόλογος, cum d. in προλέγω.
προλοχίζω, in c. ex Λόχος insidiæ 977
προλύω, in c. ex Λύω, cum pr. 986
προμακρός, in c. ex μακρός 1044
προμαλάσσω, cum d. in c. ex Μαλάσσω 996
πρόμαλος 994
προμάμμη, in c. ex Μάμμη ibid.
προμανθάνω, in c. cum pr. 999
πρόμαντις, in c. 1011
προμαρτύρομαι, in c. ex Μάρτυς. 1005
προμάχομαι, cum d. in c. cū pr. 1011
προμελαίνω 1024
προμελετάω, cum d. in c. ex μελετάω 1026
προμερίζω, in comp. ex Μέρος. 1035
προμετωπίς, cum der. in μέτωπον 1182
προμηθής, cum d. 1043
προμήκης, in c. ex Μῆκος 1044
προμηνύω, in c. ex Μηνύω 1048
προμήτωρ, in c. ex Μήτηρ 1050
προμίγνυμι 1054
προμνάομαι, cum d. in c. ex Μνάομαι, ambio 1062
προμνηστίνοι, in c. remot. 1034
πρόμοιρος 1053
προμολέω, cum d. in comp. ex Μολεῖν 1065
πρόμος, vide πρόμαχος, in προμάχομαι.
προμοχθέω, in c. ex μοχθέω 1069
προμοχθέω, ante affligor. Eurip. in Suppl ἀξία δ' ἡμῖν προμοχθεῖν καὶ σέβεσθαι.

προμύθιον, in c. ex Μῦθος, fabula 1074
προμυλλαίνω in c. ex Μύλλω 1076
προμύλαια, & προμύλαιον ibid.
προμυθέω in com. ex Μῦθος 1079
προναΐα, in comp. ex Ναός 1084
προνέομαι, in c. cum præp. 1091
προνεύω, in c. 1097
προνηστεύω, in c. ex Νῆστις 1102
προνοέω, cum d. in πρόνοια.
προνόημα, προνοητικός, προνοούμενος, προνοεῖν in προνοέομαι.
πρόνοος, & πρόνους 1110
προνοτίζω, in c. ex νοτίζω 1113
πρόξ 1115
προξενέω, &c. 1180
ΠΡΟΞ 1388
προξενέω, cum d. in c. cum pr. 1119
προοδοιπορέω, in ὁδοιπορέω 1269
προοδοποιέω, cum d. in ὁδοποιός 1352
πρόοδος, in compos. ex Ὁδός 1131
προοδίζω, & προοδεύω, in c. 1132
προοικοδομέω in οἰκοδομέω 371
προοικονομία, &c in d. in οἰκονόμος 1093
προοίμιον, cum d. in c. 1144
προόλλυμι in c. cum pr. 1154
προομαλίζω, in comp. ex Ὁμαλός. 1157
προομνύω, & προόμνυμι, in c. ab Ὄμνυμι 1160
προομολογέω, in d. 943
προομοσία, in προόμνυμι.
προονειδίζω, in c. ex Ὄνειδος 1164
προοπτέομαι, cum d. 1177
προοράω, cum d. in c. cum pr. 1188
προορίζω, cum d. 1202
προορμάω, in c. 1196
προορμίζω, in c. ex Ὅρμος, statio nauium 1198
προορύττω, in c. cum pr. 1204
προορχέομαι, cum d. in c. 1206
πρόοψον, vinum lixiuium: quod defluit antequam vitæ calcentur.
προοφείλω, in c. 1216
προοχεύω, in c. ex Ὀχεύω 1228
προοχή, in προέχω 553
προόψεσιν προόπτομαι.
προπαγής, in προπήγνυμι.
προπαιδεύω, cum d. in c. ex παιδεύω 1236
προπαίζω in c. ex Παίζω 1234
προπαίω in c. ex Παίω 1236
προπαλαι, in com. ex Πάλαι 1247
προπάππος, cum d. in c. ex πάππος, auus 1241
προπαρασκευάζω, cum d. in dec. 1480
προπαρηγορέω, in παρηγορέω 436
προπαροιθε. seu προπάροιθεν, in Πάρος 1244
προπᾶς in c. 1246
προπάσχω, in c. ex Πάσχω 1248
προπάτωρ, cum d. in c. 1253
προπείρα, cum d. in c. 1266
προπέμπω, in c. ex Πέμπω 1286
προπέμπω, cum d. 1180
προπεριάγομαι, in περιάγω 1502
προπεριχαράσσω, in περιχαράσσω. 1795
προπερονάω in c. ex Περόνη 1295
προπερισπάω, cum d. in Πέρισπ ibid.
προπετάννυμι, προπετάννυμι 1297
προπετής, cum d. in com. ex πίπτω. 1317
προπήγνυμι, in c. cum præp. 1301
προπηλακίζω, cum d. in c. ex Πηλός. 1304
προπήχειον in com. ex Πῆχυς 1360
προπιέζω, in c. cum pr. 1311
προπίνω, in Πίνω.
προπιπράσκω, in c. ex πιπράσκω. 1292
πρόπιπτω 1315
προπιτνέω, in c. ex πιτνέω 1317
προπλέω, πρόπλοος, πρόπλους 1334
προπλώω 1341
προπνίγω, in c. ex Πνίγω 1346
προποδίζω cum d. in comp. ex ποδίζω 1374
προποιέω, cum d. 1348
προπολεμέω, in c. 1358
προπολεύω, cum d. in πρόπολος.
προπόλιοι, in c. ex Πολιός 1359
πρόπολις 1362
πρόπολος, in c. cum pr. 1359
προπομπός. in προπέμπω.
προπομπεύω, in comp. ex πομπεύω 1181
προπομπή, cum d. in προπέμπω.

προπονέω 1385
προποντίς, in c. ex Πόντος 1375
προπορεύω, cum d. in comp. ex πορεύω 1373
πρόποσις, προποτίζω, cum d. in προπίνω.
προπότης 1372
προπράττω, προπράκτωρ, προπρασσω.
προπρεών in c. ex Πρεών 1383
προπροκαταΐγδην, in καταΐσσω. 84
προπρύμνα, in c. 1389
προπτάω, in c. ex Πτήσσω 1391
προπτύσσω, πρόπτυκτος, in προπίπτω.
πρόπυλα, & προπύλαιον, in compos. 1402
προπυνθάνομαι, in c. ex Πυνθάνομαι 1403
προπώγιον, in compos. ex Πώγων 1408
προπωλέω, cum d. in c. cum præposit. 1409
προρέω, in προρρέω.
προρραίνω, in c. ex Ῥαίνω 1316
προρρέω 1424
πρόρρησις, προρρητικός, πρόρρητος, &c. in c. cum præ. 1436
πρόρριζος 1432
προρρίπτω, in c. ex Ῥίπτω 1434
ΠΡΟΣ 1388
προσαγγέλλω, cum d. in c. ex Ἀγγέλλω 9
προσαγκαλίζομαι, in c. ex ἀγκάλη 12
προσαγλαΐζομαι, in c. ex Ἀγλαός 15
προσαγορεύω, cum d. in com. ex ἀγορεύω 20
προσάγω, cum d. 37
προσᾴδω, in c. ex Ἀείδω 54
προσαίνω, in c. ex σαίνω 1453
προσαιρέομαι 78
προσαίρω 81
προσαιτέω cum d. in c. ex Αἰτία 88
προσαιτιάομαι, in c. ex Αἰτία, culpa 89
προσακοντίζω, in c. ex Ἀκόνη 98
προσακονίζομαι, in com. ex Ἀκόνη 105
προσακούω, in c. ex Ἀκούω 101
προσακτείδες, Hesych. sunt οἱ τῆς μηλολόνθης πόδες τοῦ σώματι μικροὶ πόδες: quibus τὰ ἐπιτήδεια προσάγει, καὶ προσοίκει.
προσαλείφω, in c. ex Ἀλείφω 111
προσαλίσκομαι, in com. ex Ἁλίσκω. 116
προσαμύνω, in c. 145
προσαμφιέννυμαι, in ἀμφιέννυμι. 561
προσαναβάλλω, in ἀναβάλλω 242
προσαναγκάζω, in c. 150
προσαναιρέω, in ἀναιρέω 76
προσανάκειμαι, in ἀνάκειμαι 760
προσανακλαίομαι, & προσανακλαίομαι in ἀνακλαίω 798
προσαναλαμβάνω, in ἀναλαμβάνω 918
προσαναλίσκω, in ἀναλίσκω 115
προσαναπαύομαι, in ἀναπαύομαι 1254
προσαναπίπτω, in ἀναπίπτω 1314
προσαναπληρόω, in ἀναπληρόω. 1331
προσαναπτύσσω, in ἀναπτύσσω. 1397
προσαναρριπίζω, in ἀναρριπίζω. 1435
προσαναστίζω, in ἀναστίζω 1533
προσανατείνομαι, in ἀνατείνω 1588
προσανατρέφω, in ἀνατρέφω 1957
προσαναχωννύω, in ἀναχωννύω. 1827
προσανέρπω, in ἀνέρπω 519
προσανέχω, in ἀνέχω 548
προσανατέλλω, in ἀνατέλλω 1596
προσάντης 167
προσαντλέω, in c. 268
προσάντης, cum προσάντης.
προσαπαιτέω, in ἀπαιτέω 87
προσαπειλέω, cum d. in c. 174
προσαπεκδύομαι, in ἐκδύω 429
προσαφείδομαι, in ἀφείδω 509
προσαπέχομαι, in ἀπέχομαι 521
προσαποβάλλω, in ἀποβάλλω. 242
προσαποδείκνυμι, in ἀποδείκνυμι 363
προσαποδίδωμι, cum d. in ἀποδίδωμι 398

προσαπόλλυμαι, in ἀπόλλυμι 430
προσαποδείκνυμι, in ἀποδείκνυμι 1622
προσαπολείπομαι, in dec. ex ἀπολείπομαι 871
προσαπόλλυμι, in ἀπόλλυμι 1153
προσαπογράφω, in ἀπογράφω 316
προσαποστερέω, προσαποστερίσκω, in ἀποστερέω 1258
προσαποσφίγω, in ἀποσφίγω 1545
προσάπτομαι, in com. ex ἅπτομαι, tango 177
προσάπτω, in comp. ex ἅπτω, necto. 178
προσαρέσκω, in comp. ex Ἀρέσκω. 182
προσαρδεύω, in c. ex Ἀρδεύω 185
προσαρθρόω, cum d. in c. ex Ἀρθρόω. 187
προσαρκέω, in c. 190
προσάρμοσμα, in προσαρμόζω 81
προσαρμόζω, vel προσαρμόττω, in c. ex ἁρμόζω 205
προσάρμοσις, in προσαρμόζω 81
προσαρτάω, cum d. in c. ex Ἀρτάω. 194
προσαρύω 204
προσασπάζομαι, in c. ex Ἀσπάζομαι 211
προσαστράπτω ibid.
προσατιμάω, in ἄτιμος 1639
προσαυδάω, in c. ex Αὐδή 216
προσαύλιος, cum προσαυλίζω.
προσαυλέω 220
προσαυλίζω, in c. ex Αὐλή 218
προσαυξάνω, cum d. in comp. ex αὐξάνω. 59
προσαφαιρέω in ἀφαιρέω 76
προσαφιέω, & προσαφίημι, in ἀφίημι 560
προσαφίστημι, in ἀφίστημι 697
προσαφελέω, in ἀφελέω 1128
προσβαίνω 234
προσβάλλω 248
προσβατὴ in προσβαίνω.
προσβασκαίνω, in comp. ex Βασκαίνω 259
προσβατὸς, in προσβαίνω.
προσβιάζομαι, in c. 264
προσβιβάζω, in c. ex βιβάζω 237
προσβιβάω, in c. ex βιβάω ibid.
προσβλέπω in c. ex Βλέπω 270
προσβλητὸς, in προσβάλλω.
προσβοηθέω, in c. ex Βοηθέω 273
προσβολὴ, in προσβάλλω.
πρόσβορρος, & προσβόῤῥειος, in c ex Βορέας 276
πρόσγειος, in c. ex Γαῖα ibid.
προσγίγνομαι, vel προσγίνομαι. 306
προσγράφω, cum d. 319
προσδαπανάω, in c ex Δαπανάω 358
πρόσδεγμα, in προσδέχομαι.
προσδεὴς, προσδέω, in προσδέομαι.
προσδείκνυμι 364
προσδεκτέος, in προσδέχομαι.
προσδέομαι, in comp. ex Δέω, egeo 337
προσδέρκομαι, in com. ex Δέρκω 376
προσδετὸς, in προσδέω.
προσδέχομαι 381
προσδέω, in c. ex Δέω, ligo 385
προσδιαβάλλω in διαβάλλω 243
προσδιάθεσις, in dec. ex διατίθημι 1622
προσδιαιρέομαι, in διαιρέω 77
προσδιαιτάω, cum d. in c. ex Δίαιτα, vitæ genus 394
προσδιαλέγομαι, cum d. in διαλέγομαι 937
προσδιανοέομαι, in διάνοια 1108
προσδιασαφέω, in διασαφέω. 1384
προσδιαστέλλω, cum d. in διαστέλλω 1524
προσδιαστρέφω, in διαστρέφω 1545
προσδιασύρω, in διασύρω 1556
προσδιατείνω, cum d. in διατείνω 1669
προσδιαφθείρω, in διαφθείρω 1745
προσδίδωμι 400
προσδιέρχομαι, in διέρχομαι 522
προσδιηγέομαι, in διηγέομαι 1193
προσδιορίζω, cum d. in διορίζω 1201
προσδοκάω, cum d. in c. 413
προσδομέω, in c. ex δόμος 371
προσδόρπιος, in c. ex Δόρπον 418
προσδυσκολαίνω, in δυσκολαίνω. 828
προσεάω in c. ex Ἐάω 434
προσεγγίζω, in c. ex Ἐγγὺς 436
προσεγγράφω, in ἐγγράφω 337
προσεγκλίνομαι, in c. 436
προσεγκαλέω, in ἐγκαλέω 730
προσεγχέομαι, in ἐγχέομαι 761
προσεγκελεύομαι, in ἐγκελεύω. 766
προσεδαφίζω, in c. ex ἔδαφος 443
πρόσεδρος, cum d. in c. ex ἕδρα ibid.
προσεθίζω, in c. ex Ἔθος 444
προσείδω, in comp. ex Εἴδω video. 446
προσειδέναι, in comp. ex Εἴδω, scio. 447
προσεικάζω, in c. ex εἰκάζω 450
προσείκελος, in c. ex εἴκελος ibid.
προσειλέω, in προσείλω 454
πρόσειλος, in c. ex Εἵλη 474
πρόσειμι 571. & 575
προσεῖπον, in c. ex Εἴπω dico 493
προσείρω, in c. ex Εἴρω, necto 458
προσείσκω, in προσείσκω 450
προσεκκαίω, in c. ex Ἐκκαίω 1452
προσεκθλίβω, in ἐκθλίβω 641
προσεκκλάω, in ἐκκλάω 723
προσεκπηδάω, in ἐκπηδάω 1303
προσεκπυρόω, in ἐκπυρόω 145
προσεκτικὸς, cum d. in προσέχω 553
προσελαύνω, in c. ex Ἐλαύνω 465
προσελθεῖν, in προσέρχομαι.
προσελήνος, cum d. in c. ex σελήνη 1455
προσεγχέω in c. ex Ἐγχέω 477
προσεκλύομαι, in c. ex Ἐκλύω 454
προσεμβαίνω, in ἐμβαίνω 235
προσεμβάλλω, in ἐμβάλλω 245
προσεμπαίω, seu προσεμπαίνω, in ἐμπαίω 1247
προσεμπεδόω, in ἔμπεδος 1258
προσεμπικραίνομαι, in ἔμπικρος. 1308
προσεμφερὴς, in ἐμφέρομαι 2729
προσενείπω, & προσεννέπω, in ἐνέπω 493
προσενεχυράζω, in ἐνέχυρον 544
προσεντείνω, in ἐντείνω 1539
προσεντέλλω, in ἐντέλλω 1566
προσεντίκτω, in ἐντίκτω 1630
προσεξαιρέομαι in ἐξαιρέω 77
προσεξαμαρτάνω, in ἐξαμαρτάνω 135
προσέοικα, in c. ex Εἴκω, similis sum 450
προσεπεμβαίνω, in ἐπεμβαίνω 233
προσεπεξεργάζομαι, in ἐπεξεργάζομαι 508
προσεφορμάω in ἐφορμάω 525
προσεπιβλαστάνω, in ἐπιβλαστάνω. 267
προσεπιζωννύω, in ἐπιζωννύω 308
προσεπιδείκνυμι, in ἐπιδείκνυμι. 564
προσεπιδημέω, in ἐπίδημος 391
προσεπιδίδωμι, in ἐπιδίδωμι 399
προσεπιδικάζω, in ἐπιδικάζω 416
προσεπιζητέω, in ἐπιζητέω 585
προσεπιθεῖν, in ἐπιθεῖν 493
προσεπικαταδέομαι, in ἐπικαταδέομαι 683
προσεπιλαμβάνω, in dec. ex ἐπιλαμβάνω 920
προσεπιλέγω, in ἐπιλέγω 938
προσεπιμελέομαι, in ἐπιμελέομαι. 1026
προσεπιμετρέω, in ἐπιμετρέω 1040
προσεπινοέω, in ἐπινοέω 1109
προσεπιπίπτω, in ἐπιπίπτω 1315
προσεπιστέλλω, in ἐπιστέλλω 1522
προσεπιτάττω, in ἐπιτάττω 1582
προσεπιτρίβομαι, in ἐπιτρίβω 1610
προσεπιφύομαι, in ἐπιφύω 1778
προσεπιψύχω, in ἐπιψύχω 1806
προσεργάζομαι 508
προσερείδω, in c. ex Ἐρείδω 509
προσερεύγομαι, in c. ex Ἐρεύγω 512
προσερέω, & προσερέομαι, in c. ex Ἐρέω dico 460
προσέρπω, in c. cum pr. 1426
προσέρχομαι 523 (229
προσεταιρίζω, cum d. in c. ex Ἑταῖρος
προσέτι, in c. ex Ἔτι 531
προσευκτήριον, in προσεύχομαι.
προσευπορέω in εὐπορέω 1271
προσευρίσκω, in c. ex Εὑρίσκω 519
προσευωχέω, in εὐωχέω 1573
προσεύχομαι, cum d. in c. ex Εὔχομαι 541
προσεφευρίσκω, in ἐφευρίσκω 530
προσέχω, cum d. 553
προσέψω in c. ex Ἕψω 494
προσεψύω, in c. ex Ἕψω 560
προσζημιόω, in c. ex Ζημία 584
πρόσηβος in c. ex Ἥβη 591
προσηγορία cum d. 19
προσήδομαι, in c. ex Ἥδω 599
προσηχέω cum d. in c. ex Ἠχώ 599
πρόσηλος in c. ex Ἧλος 602
προσηλόω, in c. ex Ἧλος ibid.
προσήλυσις, προσήλυτος, in προσέρχομαι. 123
προσήμαι, in c. ex Ἧμαι 623
προσημαίνω, cum d. 1458
προσηνὴς cum d. in c. ex Ἐνής 540
προσήμερος, in c. 133
προσήρης, in c. ex Ἦρος 615
προσηχὼς, in com. ex Ἠώς ibid.
προσθαλάσσιος, in c. 619
προσθεῖν in Πρὸ 1385
πρόσθημα, πρόσθεσις, προσθετὸς, in προστίθημι 1626
προσθήκη, in προστίθημι.
προσθιγγάνω in c. ex Θίγω 639
πρόσθιος, in πρόσθεν.
προσθλίβω, in c. ex Θλίβω 640
προσθροέω, in c. ex Θρέω 647
προσίεμαι, in προσίημι.
προσίζω cum d. in comp. ex Ἵζω 674
προσίημι 567
προσίκτωρ, in comp. ex Ἱκνέομαι 678
προσίπτω, in c. 1463
προσιππάζω in c. ex Ἵππος 686
προσίστημι, in com. ex Ἵστημι 687
προσίστημι 705
προσιστορέω in c. ex ἱστορέω 712
προσίσχω in προσέχω 554
προσιτὸς, in πρόσειμι 571
προσκαθέζομαι, in καθέζομαι 441
προσκάθημαι, in κάθημαι.
προσκαθίζω, in καθίζω 673
προσκαθίστημι, in καθίστημι 702
προσκαθοπλίζω, in καθοπλίζω 1173
πρόσκαιρος, cum d. in c. 721
προσκαίω, in c. cum pr. 723
προσκακοπαθέω in κακοπαθέω 1250
προσκαλέω in c cum præp. 732
προσκαρτερέω in c. ex καρτερέω 865
προσκαταβαίνω, in καταβαίνω 133
προσκαταβάλλω, in καταβάλλω 246
προσκαταγγέλλω, in καταγγέλλω 311
προσκατακλύζω, in κατακλύζω 809
προσκαταλλάττομαι, in καταλλάττω 123
προσκαταλαλέω, in καταλαλέω 915
προσκαταλέγομαι, in καταλέγω 934
προσκαταλείπω, in καταλείπω 954
προσκατανέμω, in κατανέμω 1090
προσκατανεύω, in κατανεύω 1109
προσκατασκευάζω, in κατασκευάζω 1479
προσκατασύρω, in κατασύρω 1558
προσκατατίθημι, in κατατίθημι 1624
προσκατείδω, in κατείδω 440
προσκατεύχομαι, in κατεύχομαι 541
προσκατηγορέω, in dec. ex κατηγορέω 18
προσκατόμνυμι, in κατόμνυμι 1160
πρόσκειμαι, cum d. in c. ex Κεῖμαι. 772
προσκέπτομαι in c. cum pr. 1475
προσκεφάλαιον, in com. ex κεφαλὴ, cum pr. 780
προσκηδὴς, in c. ex Κῆδος, affinitas.
προσκηδὴς, in c. ex Κῆδος, cura 782
προσκήνιον, in c. 1482
προσκήπτω, in c. ex Σκήπτω, nitor 1483 (καίω 786
προσκηρυκεύομαι, ex in c. ex κηρυκεύω.
προσκιρτάω, cum d. in c. ex σκιρτάω 1468
προσκινδυνίζομαι, in c. ex κινδυνίζομαι 804
προσκλίνω, in c. ex Κλίνω 1471
προσκλείω, cum d. in c. cū pr. 804
πρόσκλησις, προσκλητικὸς, in προσκαλέω 732
προσκλίνω, cum d. 808
προσκλύζω cū d. in c. ex Κλύζω 810
προσκνάω, in c. ex Κνάω 813
προσκνήθω, in com. ex Κνήθω 814
προσκολλάω, in c. 825
προσκομίζω, cum d. in com. ex κομίζω, porto 853
πρόσκομμα, in προσκόπτω.
προσκοπὴ in προσκόπτομαι.
προσκοπέω, in προσκόπτω.
προσκοπητὴς, in προσκοπέω.
πρόσκοπος, in προσκέπτομαι.
προσκόπτω 844
προσκορέννυμι, & προσκορέω, cum d. in comp. ex κορέω, satio 849
πρόσκερος, in com. ex κρόκος 748
προσκρίνω 873
προσκρούω, cum d. in c. cum pr. 879
προσκτάομαι in c. cum præ. 883
προσκυδὴς, in c. ex Κῦδος gloria 890
προσκυλίω in com. ex Κυλίω 893
προσκυμαίνω in c. ex Κῦμα 894
προσκυνέω, cum d. in Κύω, osculor. 902
προσκύπτω, in comp. ex Κύπτω 897
προσκυρέω cū d. in c. ex Κύρω 899
προσκύρω in c. ex Κύρω 900
προσκώπιος, in c. ex Κώπη, remus 908
προσλάζομαι, & προσλάζυμαι, in compos. ex Λάζυμαι
προσλαλέω in c. ex Λαλέω 913
προσλαμβάνω in comp. ex Λαμβάνω. 915
922
προσλέγω, in comp. ex Λέγω, dico 938
προσλείχω, in c. ex Λείχω 960
πρόσλημμα, προσληπτικὸς, πρόσληψις, in προσλαμβάνω.
προσλιπαρέω 970 (& 969
προσλιπαρία, cum d. in c. ex Λιπαρέω 948
προσλυμαίνομαι, in comp. ex λυμαίνομαι 980
προσμανθάνω, in c. cum præp. 999
προσμαρτυρέω, in c. ex Μάρτυς 1005
προσμάσσομαι, in c. cum pr. 1011
προσμειδιάω, in c. ex Μειδιάω 1018
προσμεθέλκω, in μεθέλκω 55
προσμένω, in c. cum pr. 1033
προσμηχανάομαι, in c. 1052
προσμίγνυμι, cum d. 1054
προσμισθόω, cum d. in c. 1055
προσμολεῖν, in c. ex Μολεῖν 1065
προσμυθολογέω, in μυθολογέω 1152
προσναυμαχέω, in προσμάχομαι.
προσναυμαχέω, in ναυμαχέω 1102
προσνέμω, in c. cum præpos. 1090
προσνεύω, in comp. ex Νεύω 1097
προσνήχομαι 1099
προσνίζω 1110
προσξύω, in c. 1127
πρόσοδος, cum d. 1131
προσοίγω, in c. cum præp. 1135
προσοίζω, in comp. ex Οἴζω 1137
προσοικειόω in c. ex Οἰκεῖος 1143
προσοικοδομέω, in οἰκοδομέω 371
πρόσοικος 1142
προσοίσω, in προσφέρω 1152
προσοκέλλω, in comp. ex ὀκέλλω 1165
προσολοφύρομαι, in c. ex Ὀλοφύρομαι 1156
προσομιλία cum d. in c. 1158
προσόμνυμι & προσομνύω, in comp. 1160
προσομοιόω in c. ex Ὅμοιος 1162
προσομολογέω, in dec. 943
προσομόργνυμι, in c. 1152
προσομουρέω, in ὁμουρέω 1102
προσονειδίζω, in c. ex Ὀνειδίζω 1164
προσοργίζομαι, in c. ex ὀργίζω 1167
προσορίζομαι 1177
προσορέγω 1188
προσορμίζομαι, in c. 1191
προσορεγίζω, in προσορέγω.
προσορμέω, in c. 1196
προσορμίζω cū d. in c. ex Ὅρμος, statio nauium 1198
πρόσορος 1202
προσορχέομαι, in c. 1206
προσουδίζω in c. in p. ex Οὐδὸς 1217
προσούριος, προσουρέω, in c. ex Οὖρος, ventus secundus 1222
προσοφείλω, προσοφλέω, in c. 1226
προσοχὴ in προσέχω 553
προσοχθίζω, προσοχθέω, cum d. in c. ex Ὄχθος 1229
προσοψέομαι, cum d. in c. 1233
πρόσοψις, in προσεῖδον.
προσπαίζω, in comp. ex Παίζω 1234
ΠΡΟΣΠΑΙΟΣ, cum d. 1389
προσπαρέχω, in comp. ex Παρέχω 1459
προσπαλαίω, in c. ex Πάλη 1139
προσπαραβάλλομαι, in παραβάλλω 247
προσπαραγγέλλω 339
προσπαρακαλέω, in παρακαλέω. 732
προσπαραλαμβάνω, προσπαράληψις 921
προσπαρέχω, in παρέχω 555
προσπασσαλεύω, in comp. ex Πάσσαλος 1247
προσπάσσω, in c. ex Πάσσω 1248
προσπατάσσω, in compos. ex Πάσσω ibid.
προσπατταλεύω, cum προσπασσαλεύω.
προσπεινάω, in com. ex Πεῖνα 1264
προσπελάζω, cum d. in c. 1275
προσπέμπω 1280
προσπέρδομαι, in c. ex Πέρδω 1292
προσπεριβάλλω in περιβάλλω 247
προσπ-

προσπεριγίνομαι, in περιγίνομαι 1306
προσπερονάω, in c. ex Περόνη 1295
προσπετάννυμι, in comp. ex πετάννυμι 1297
προσπηγνύω, cum d. in c. cū pr. 1301
προσπηδάω, in c. ex Πηδάω 1303
προσπαχύνομαι, in c. ex Πάχος 1306
προσπίλναμαι, in προσπελάζω.
προσπιέσκω, in c. ex πιέσκω. 1292
προσπίπτω 1316
προσπιτνέω, in c. ex πιτνέω 1317
προσπλάζω, προσπλάθω, in προσπελάζω.
πρόσπλασις ibid.
προσπλάσσω, cum d. in c. cum pr. 1323
προσπλέω 1334
προσπληρόω in c. ex πλήρης 1331
προσπλώω, cum d. in c. ex πλώω 1335
προσποίημα, & προσποίησις 1344
προσποιέω, cum d. 1348
προσπολεμέω, προσπολεμόω, in c. 1358
πρόσπολος, cum d. 1359
προσπορεύομαι, in com. ex πορεύομαι 1373
προσπορίζω, cum d. in c. ex πορίζω 1372
προσπορπάω, cum d. in c. 1366
προσπταίω, cum d. in c. ex Πταίω 1391
προσπτύσσω, cum d. in c. ex Πτύσσω 1397
προσπτύω, in c. ex Πτύω 1398
προσπαιδοτριβέομαι, in c. ex Παιδοτριβὴς 1403
προσραίνω, in c. ex Ῥαίνω 1416
πρόσρηξις, in προσρήσσω.
προσρέω, in c. cum pr. 1417
προσρέπω, in c. 1418
προσρηγνύω, & προσρήγνυμι, in c. cum pr. 1430
πρόσρημα, πρόσρησις, προσρητὸς, in c. cum pr. 1427
προσσαίνω, in c. ex σαίνω 1453
προσσημαίνω, cum d. 1458
προσσείω, in σείω.
πρόσταγμα, προστακτικὸς, in προστάσσω.
προστασία, in c. ex στάσις 1593
πρόσταξις, in προστάσσω.
προσταργανόω, in σαργάνη 1447
πρόστασις, & προστασία, in προΐστημι 705
προστάτις 1583
προστάτης, cum d. & προστατήριος, in προΐστημι 705
προστείχω, in προσστείχω.
προσταυρόω, in c. ex Σταυρὸς 1514
προστέγγω, in c. 1517
προστέλλω 1590
προστήκω, in c. 1595
προστηλόω, in c. cum pr. 1523
προστίλλω 1524
προστίθομαι, in c. 1608
προστριβὼ, προστριβίζομαι, in c. 1518
προστείβω, in c. ex Στείβω 1530
προστηθίζω, cum d. in c. ex Στῆθος 1531
προστήκω in c. ex Τήκω 1617
προστιλίζομαι, in c. 1518
προστίθημι 1625
προστιλόω in c. ex Τίλος 1633
προστιμάω cum d. in c. 1642
πρόστιμος, cum d. in c cum pr. 1536
προστραγῳδέω, in τραγῳδὸς 56
προστρέπω 1655
προστρέχω 1664
προστρίβω, cum d. 1670
προστρόπαιος, cum d. in προστρέπω.
προστροφὴ, in προστρέχω.
προστυγχάνω 1676
προστῦλος, in c. 1551
προστυπόω, cum d. in c. ex Τύπος 1682
προσστύφω, cum d. in c. ex Στύφω 1552
προστύχη, in προστυγχάνω.
προσστοάω, in c. ex Στοά 1534
προσσφαίρω, in c. ex Τῆρος 1687
προσσυγγίνομαι, in συγγίνομαι 306
προσσυλλέγω, in συλλέγω 934
προσσυλλογισμὸς, in dec. 948
προσσυμπλέω, in c. 1693
προσσυμμίσγοντες, in συμμίγνυμι. 154
προσσυνίσταμαι, in συνίστημι 1143
προσσυντίθεμαι, in dec. 1627
προσυπακούω, in ὑπακούω 101
προσυπαντάω, in ὑπαντάω 266
προσυπερήδομαι, in ὑπερηδὴς 506
προσυρίζω in c. ex συρίζω 1556
προσυφάω, in c. ex Ὕφω 1699
προσφαγεῖν, in προσφάγω.
προσφάγημα, in προσφαγεῖν.
προσφάγω, in c. cum pr. 1700
προσφαίνομαι, cum d. 1707
πρόσφατος, cum d. in c. ex Φάω occido 1720
προσφάττω, in c. ex Σφάζω 1560
πρόσφημι 1717
προσφέρω, cum d. 1731
προσφθέγγω 1741
προσφθέγγομαι, cum d. in c. ex Φθέγγομαι 1743
προσφθείρομαι 1745
προσφθονέω, in c. 1747
προσφιλὴς, cum d. in c. 1748
προσφιλοκαλῶ, in c. ex Καλὸς 734
προσφιλονεικέω, in φιλόνεικος 1088
προσφιλοπονέω, in φιλόπονος 1285
προσφιλοσοφέω, in dec. 1497
προσφιλοτεχνέω, in φιλότεχνος. 1616
προσφορὰ, &c. in προσφέρω.
προσφυὴς, in προσφύω.
πρόσφυμα ibid.
πρόσφυξ, in προσφεύγω.
προσφύω, cum d. προσφυὴς 1778
προσφωνέω, cum d. 1782
προσχαίρω, cum d. in c. cum pr. 1788
πρόσχειρος 1803
προσχέω 1807
πρόσχημα, in προΐσχω 553
προσχηματισμὸς, in c. ex σχῆμα 559
προσχίζω, cum d. in c. 1571
πρόσχορδος, in c. ex Χορδή 1818
πρόσχορος, in c. ex Χορὸς 1819
προσχόω, in c. ex χόω 1809
προσχρέομαι 1821
προσχύω, cum d. in προσχέω.
πρόσχυμα, προσχώννυμι, & προσχωννύω, in προσχόω.
προσχωρέω 1833
πρόσχωρος, in c. ex Χῶρος 1834
πρόσχωσις, in προσχόω.
προσψαύω, in c. ex ψαύω 1838
προσψεύδομαι, in c. ex Ψεύδω 1840
προσψηφίζομαι, in comp. ex Ψῆφος. 1842
πρόσω, in Πρὸ 1385
προσώδης, in προσόζω 1135. At προσῳδὴς, in c. cum pr. 1133
προσῳδία, cum d. in προσᾴδω 54
πρόσωθεν, in πρόσω.
προσωθέω, in c. ex Ὠθέω 1848
προσωπομαχία, in προσωπομάζω.
προσωνυμία 1167
προσωπεῖον, προσωπίδιον, προσωπικὸν, προσωπεῖον, προσωπὶς, in πρόσωπον.
προσωπολάτης, cum d. προσωποληψία, in c. ex λῆψις & ληπτὸς 923
πρόσωπον 183
προσωποποιὸς, cum d. 1353
προσώτατος, προσωτέρω, in πρόσω.
προσωφελέω, in c. 1876
πρόταινι nuper, nouissimè. Apud Eurip. in Rheso προταινὶ τάξεων exp. ante acies.
προτακτικὸς, πρόταχτος, in προτάσσω.
πρόταξις, in προτάσσω.
προταρβέω, in c. ex Τάρβος 1579
προταριχεύω, in c. ex Τάριχος 1580
πρότασις in προτείνω.
προτάσσω 1583
προτατικὸν, πρόσωπον, in προτείνω.
προτέμημα, in c. 1517
προτείνω, cum d. 1590
προτεχνάζω, cum d. in c. 1595
προτέλεια, προτελευτάω 1599
προτελέω, in c. ex Τέλος vectigal ibid.
προτελίζω, ibid. & in c. ex τίλλω 1601
προτέμνω, in c. ex Τέμνω 1604
προτενθὴς, cum d. in Τένθω 1607
προτέρω, cum d. in Πρὸ 1386
προτεχνολογέω, in τεχνολόγος 944
προτὶ, in Πρὸς.
προτιβάλλομαι, in προσβάλλω 249
προτιειλέω, in c. ex Εἰλέω, voluo 454
προτίθημι 1625
προτιμάσσω, in c. ex Μάσσω, tango 1008
πρότιμος, cum d. 1640
προτιμωρέω, in dec. 1189
προτιόσσομαι, in c. ex ὄσσομαι 1186
πρότμησις, προτμητὸς, in προτέμνω.
προτιμυθέομαι, in c. ex Μῦθος, verbum 1074
προτολμάω, &c. in c. ex Τόλμα 1644
προτομὴ in προτέμνω.
πρότονος, cum d. in προτείνω.
προτοῦ in Πρὸ 1386
προτρέπω, cum d. 1655
προτρέχω 1664
προτρεπτικὸς, in c. 1651
προτροπὴ cum d. in προτρέπω.
προτρυγητὴρ, προτρυγητὴς, προτρύγητος, in comp. ex τρυγάω 1672
προτυγχάνω 1676
πρότυπος, cum d. in c. ex τύπος 1682
προϋλακτέω, in c. 1692
προΰνικος baiulus, mercenarius qui mercede alicui ex foro aut agro portat: à πρὸ & ἐνείκω: idem significante cum φέρω Æl. Dionys. apud Pausan. vide & in comp. ex Νεῖκος 1087
ΠΡΟΥΝΗ 1389
προΰνικος in c. 1103
προϋπάρχω, cum d. in ὑπάρχω 199
προϋπισχνέομαι, in ὑπισχνέομαι 555
προϋποβάλλω, in ὑποβάλλω 250
προϋπόκειμαι, in ὑπόκειμαι 762
προϋπολαμβάνω, in ὑπολαμβάνω 923
προϋπόστασις, in προϋφίστημι.
προϋποστρωννύω, seu προϋποστρώννυμι, in ὑποστρωννύω 1539
προϋποτίθημι, in ὑποτίθημι 1627
πρόϋπτος pro πρόοπτος.
προὔργου 504
προὔστην, pro προέστην. Sic προὐφίλα pro προεφίλα.
προϋφίστημι, in ὑφίστημι 708
προφαγεῖν 1700
προφαίνω, cum d. 1707
πρόφασις, cum d. in πρόφημι.
προφέρω, cum d. 1732
προφθάνω 1741
πρόφημι, προφήτης, cum d. 1717
προφθαδίην, προφθαίνω, in comp. ex Φθαίνω 1724
προφθίμενος, in c. ex φθίω 1744
προφοιβάζω, in c. ex φοιβάζω 1754
προφορὰ, &c. in προφέρω.
πρόφραγμα, in προφράσσω.
προφράζομαι, in c. cum præp. 1758
προφράσσω 1760
πρόφρων, cum d. 1764
προφυλάσσω cum der. in c. cum pr. 1769
προφύσια, in com. ex φύσις 1775
πρόφυσις, in προφύω.
προφυτεύω in comp. ex φυτεύω 1780
προφύω 1778
προφαγνύμι, in φαγνύω 1720
προφανίω 1782
προχαίρω, cum d. in c. cum pr. 1787
προχαράττω, cum d. in c. ex Χαράσσω 1794
προχειρίζομαι, cum d. in c. 1796
προχεῖλος, cum d. in c. ex Χεῖλος. 1798
προχειμάζω, cum d. in c. 1799
προχέζω, cum d. in c. ex χέζω. 1803
πρόχειρος 1802
προχειροτονέω, cum d. 1593
προχειρίζω, in πρόχειρος.
προχέω, cum d. 1807
προχθὲς in Χθὲς 1811
προχοὴ, &c. in προχέω.
προχόω, in c. ex χόω 1809
προχείω, in c. ex Χείω 1826
προχύομαι, in προχέω, & in c. ex χύομαι 1810
προχύω, cum d. in προχέω.
προχῶναι, apud Archippum comicum dicuntur clunes, teste Poll. lib. 2.
προχωννύω, & προχώννυμι, in προχόω.
προχωρέω, cum d. 1833
προψύχω, in c. ex Ψύχω 1846
προῳδικὸς, in προᾴδω 54
προωθέω, in c. ex Ὠθέω.
προώλης, in προόλλυμι 1145
προωμοσία, in προόμνυμι 1160
προώνυμος 1167
πρόωρος, cum d. in c. 1853
προώστης, προωστικὸς, in προωθέω.
ΠΡΥΛΕΕΣ 1389
ΠΡΥΜΝΟΣ, cum d. ibid.
πρυμνώρεια, in c. 1199
ΠΡΥΤΑΝΙΣ, cum d. 1389
πρῳζὸν, πρωΐ, in Πρωΐ.
πρωθήβης, &c. in comp. ex Ἥβη 591
πρωθύστερος in c. ex Ὕστερος 1698
ΠΡΩΙ, cum d. 1390
πρωϊαυθὴς, in comp. ex αὖθις 159
πρωϊβλαστὴς, cum d. in c. ex βλαστή. 268
πρωΐζα, & πρωΐζον, in Πρωΐ.
πρωϊχειρότονος, cum der. 757
πρώϊμος, πρωϊνὸς, πρώϊος, cum d. in Πρωΐ.
πρωΐσπορος, cum d. in comp. ex σπόρος. 1506
ΠΡΩΚΤΟΣ 1390
πρωκτοτηρεῖν, in c. 1618
πρωκτολύθιοι exp. παρειμένοι, διαλελυμένοι, apud Hesych. Eidem πρωκτόλυθος est ὑποφορὴς, ὑπὸ τὸ σῶμα, exolutus præceps in os. ἀπὸ τὸ πρωκτολύειν.
πρών, in Πρηών.
πρωξ, in Πρωΐ.
ΠΡΩΡΑ, cum d. 1390
πρῶτα, in πρῶτος.
πρωταγωνιστὴς, in com. ex ἀγωνίζομαι 48
πρωτεῖον, πρωτεύω, in πρῶτος.
πρωτηρέτης, in c. 192
πρώτιστος, in πρῶτος.
πρωτόαλος, in comp. ex Ἅλς, mare. 119
πρωτόβαθρος, cum d. in Βάθρον 230
πρωτόβολος, cum d. 251
πρωτόγαλα in c. ex Γάλα 297
πρωτογενὴς 304
πρωτογλύφημα, in comp. ex γλυφάω. 308
πρωτογεύστης, in c. ex Γεύω 314
πρωτογόνιμος 322
πρωτόγονος 309
πρωτογυνία, in c. ex Γυνὴ 346
πρωτόζυξ, in c. ex Ζυγὸς 581
πρωτοθοινία, in c. ex Θοίνη.
πρωτόθρονος, in c. ex Θρόνος.
πρωτόθρονος, in compos. ex Θρόνος 647
πρωτοκλισία, in comp. ex κλίσις 808
πρωτόκουρος, in comp. ex κουρά 763
πρωτολεῖον, in c. ex Λεία 950
πρωτολογία, cum d. 943
πρωτολόχια 976
πρωτόμορος, primo mortuus. Æsch.
πρωτόμφαλον, in c. 1162
πρωτόνους, in c. 1087
πρωτόπειρος, in comp. ex Πεῖρα 1266
πρωτόπλαστος, in c. fine pr. 1325
πρωτόπλοος, &c. 1335
πρωτοπορεία, in c. ex πορεία 1273
πρωτοπραξία, in c. ex πρᾶξις 1378
πρωτόρρυτος, in c. in ῥύτος 1425
πρωτόρρυμος, in c. ex ῥυμὸς 1439
πρῶτος, in Πρὸ 1386. At πρωτὸς fatalis πεπρωμένος. Cyrill.
πρωτόσπορος, & πρωτοσπόρος, in c. ex σπόρος 1506
πρωτοστάτης, in c. 1514
πρωτοσύστατος, cum d. in comp. ex στατός. 709
πρωτότοκος, cum d. 1632
πρωτότομος, cum d. 1606
πρωτότυπος, in c. ex τύπος 1682
πρωτουργὸς 504
πρωτοφανὴς 1708
πρωτοφυὴς 1780
πρώτως, in Πρῶτος.
ΠΤΑΙΡΩ 1391
ΠΤΑΙΩ, cum d. ibid.
πτακὸς cum d. πτὰξ, in Πτήσσω.
πταρμικὸς, πταρμὸς, πτάρνυμαι in Πταίρω.
πτὲ, in ποτέ 1215
ΠΤΕΛΕΑ, cum d. 1391. & 1492
πτερίσσω, πτέρυγος, πτέρις, πτερὶς, in Πτέρον.
ΠΤΕΡΝΑ, cum d. 1392
πτερνοδονέω, in c. ex Δονέω 417
ΠΤΕΡΟΝ, cum d. 1392
πτεροποίκιλος, in c. 1356
πτερόφορος 1737
πτερόω, in Πτέρον.
πτερυγίζω, πτερύγιον ibid.
πτερυγόφορος, cum πτερόφορος.
πτερυγώδης, in Πτέρον.
πτερυγωκὸς, in c. ex Ὠκὺς 1849
πτερύγωμα, πτερυγωτὸς, πτέρυξ, cum d. πτέρωμα, πτέρωσις, πτερωτὸς, &c. in Πτέρον. (687
πτῆμα, πτηνὸς, πτῆσις, in Ἵπταμαι.
πτήσσω, in Πτοέω.
πτητικὸς, in Ἵπταμαι.
πτίλλος & πτίλος, cum d. 1394
ΠΤΙΣΣΩ, cum d. ibid.
ΠΤΟΕΩ, cum d. ibid. & 1395
πτόλεθρον, in Πόλις.
πτόλεμος, in Πόλεμος.
πτολίαρχος, in πολίαρχος 202
πτολίεθρον, in Πόλις.
πτολίπορθος, &c. in c. 1293
πτόλις, πτόλισμα, in Πόλις.

πτερθάλγειθαι, in c.ex Α'κανθα 92
πτορθοῦσι, in Ο'ρθός 1193
πτυα. ἐπτύσθη, in Πτύω.
πτυαλον, πτυὰς ibid.
πτύγμα in Πτύσσω.
ΠΤΥΓΞ 1396
πτυελίζω cum d. πτύελον, in Πτύω.
πτυκτὸν, πτὺξ, in Πτύσσω.
πτύον, in Πτύω.
πτύον, cum d. in Πτύσσω 1395
πτύξ, πτύγμα, in Πτύσσω.
ΠΤΥΣΣΩ, cum d. 1396
ΠΤΥΩ 1397
πτωκάζω, πτωκὰς, in Πτὴξ.
πτῶμα cum d. in Πίπτω.
πτὼξ in Πτήσσω.
πτῶσις, cum d. in Πίπτω.
πτώσσω in Πτήσσω.
πτωτικὸς, πτωτὸν, in Πίπτω.
πτωχαλαζὼν, in c.ex Α'λαζὼν 107
πτωχεία, πτωχεύω in πτωχός.
πτωχίζω, πτωχίζομαι, πτωχότερος, in πτωχός.
πτωχοποιὸς 1353
πτωχὸς, in Πτήσσω.
πτωχοτρόφος, cum d. 1660
¶ πύαμος, in Κύαμος 887
πυανέψιος, in c.ex Ε'ψω 560
πυανὸς, & πύανον, in πύαμος.
πυγαῖος, in Πυγή.
πύγαργος, in c.ex Α'ργὸς 183
ΠΥΓΗ, cum d. 1398
πυγμαῖοι, γέρανοι, grues cum pigmæis pugnantes.
πυγμαῖος, cum d. cum πυγμή.
πυγμάχος, cum d. 1014
πυγμὴ in Πὺξ
πυγοστόλος, in c.ex στολὴ 1523
πυγὼν πυγὼν, in Πύξ.
πυδαρίζω in Πέζα 1369
ΠΥΕΛΟΣ, cum d. 1399
πυθμὴν in Πύθω.
πυθαύλης 220
πυθιὰς, πυθιὰς, πυθικὸς, in Πύθω.
πυθμὴν, cum d. in Πύθω.
πύθομαι in Πύθω.
πυθωνικὸς, in c. 1001
πυθόχρηστος, in c.ex Χράω, oracula edo 1822
ΠΥΘΩ, cum d. 1399
πύθων, in Πύθω.
ΠΥΚΑ, cum d. 1400
πυκιμήδης, in c.ex Μῆδος 1043
πυκινὸς, in Πύκα.
πυκνοφόρος 1764
πυκνῶς, πυκνάκις, in Πύκα.
πυκνόβλαστος in c.ex βλάστη 268
πυκνοκίνδυνος, in c.ex Κίνδυνος. 791
πυκνόθριξ 1432
πυκνόῤῥιξ, in c.ex ῥὶξ 1430
πυκνὸς, in Πύκα.
πυκνόσαρκος, in c. 1446
πυκνόσπορος, cum d. in c.ex σπόρος 1506
πυκνόστυλος, in c. 1551
πυκνότης, πυκνοῦμαι, in πυκνός.
πυκνόφθαλμος, in com.ex ὀφθαλμὸς 1185
πυκνόφυλλος 1773
πυκνόω, πύκνωσις, πυκνωτικὸς, in πυκνός.
πύκτης, cum d. in Πὺξ
πυκτεῖον, πυκτίον, πυκτὶς, in Πτύσσω.
πυλαῖος, in Πύλη.
πυλάρτης 204
πυλαωρὸς, πυλαουρὸς, πυλαυρὸς, in πυλωρός 1224
πυλεὼν in Πύλη.
ΠΥΛΗ 1401
πυλὶς, πυλὼν, in Πύλη.
πυλωρὸς 1223
πυλόω, cum d. in Πύλη.
πυλωρὸς, cum d. 1224
πυμάτιος in πύματος.
ΠΥΝΔΑΞ 1402
ΠΥΝΘΑΝΟΜΑΙ ibid.
ΠΥΞ 1403
πυξάκανθα, in c.ex Α'κανθα 92
πύξος cum d. in Πύκα.
πύον, in Πύθω.
πυοποιὸς, cum d. 1354
πυοῤῥοέω, cum d. in c.ex ῥέω 1425
πυὸς, πυὸς, in Πύθω.
πυουλκὸς in c.ex ὁλκὴ 478
πυόω, in Πύθω.
ΠΥΠΠΑΞ, cum d. 1403
ΠΥΡ ibid.
πυρὰ 1404
πυράγρα, & πυραγρέτης καρκίνος 24
πυράκανθα, in c.ex Α'κανθα 92
πυρακτέω, & πυρακτόω, cum d. 42
πυραλὶς seu πυραλλὶς, in Πῦρ.
πυραμὶς, πυραμίτης, in c.ex Α'μάω 157
πυραμὶς, in Πῦρ, & in Πυρός.
πυραμοῦς, in Πυρός.
πυραυγὴς in c.ex Αὐγὴ 216
πυραύστης, & πυραύστης, in c.ex Αὔω, accendo 224
πυρίφλεκτος in πυριφλεγής.
πυργηδὸν, in Πύργος.
πυργνέω, in turri sto, vel turrim custodio. Hesych. Scribitur & πυργοῦμεν; vnde apud Eurip. in Orest. ὥσπερ τε Πόλις ὡς ἐχθρῶν ὕπο πυργούμεθα, i. circumdamur.
πυργήρης excelsè instar turris. Hesych.
πύργιον, πυργίσκος, in Πύργος.
πυργῖτις in Πύργος.
πυργοβάρις. propugnacula turrita. Suid & Hesych.
πυργομαχέω 1014
ΠΥΡΓΟΣ 1406
πυργοειδὴς 557
πυργοφόρος, cum d. 1737
πυργόω, cum d. in Πύργος.
πύρδαλον, & πυρδάλιον, in c. ex Δαίω, vro 353
πυρεῖον, in Πῦρ.
πυρεκβόλος, & πυρέκβολος, in ἐκβάλλω 244
πυρέσσω, cum d. πυρετὸς, cum d. πυρέτιον, cum d. in Πῦρ.
πυρὴ, cum πυρά.
πυρήνιον cum πυρεῖον.
ΠΥΡΗ'Ν 1407
πυρήνεμος, in c.ex Α'νεμος 153
πυριατήριον in Πυριάω.
πυριφόρος cum πυροφόρος.
πυρία, cum d. in Πῦρ.
πυρίβιος, in c.ex Βίος 265
πυριβρεμέτης, in c. 285
πυριγενὴς 304
πυριγλώχινες, in c.ex Γλωχὶν 325
πυρίγυιος 329
πυρίδιον, in Πῦρ.
πυριεφθὴς, in c.ex ἑφθὸς 560
πυριθαλπὴς, in c. 619
πυριλαμπὴς, in c.ex Λάμπω 927
πυρίμαχος 1014
πυρίνης in Πυρήν.
πύρινος, & πυρινὸς, in Πῦρ, vide πυρώνετιam in πυρός.
πυρηνώδης, in Πυρήν.
πυρίον, in Πῦρ.
πυρίπνοος, & πυρίπνους, in c.ex πνέω 1344
πυρισμάραγος, in c.ex Σμαραγέω 1491
πυρίσπαρτος, in c.ex σπαρτὸς 1505
πυρίστακτος, in c. 1514
πυρισφάραγος, in c. 1564
πυρίτης, in Πῦρ, & in Πυρός.
πυριφλεγέθω, πυριφλεγὴς, πυρίφλεκτος, in c.fine pr. 1751
πυρίχεως, cum πυρίχρως.
πυρίαμα, in πυρία.
πυρκαϊὰ, & πυρκαϊὸς, in c. desinentibus in καϊὰ 724
πυρνὸς cum d. in Πυρός.
πυροβόλος 252
πυρογενὴς 304
πυρόδαιστον, in comp. ex Δαίω, vro. 352
πυρόεις in Πῦρ.
πυρομαντεία cum d. in c. 1001
πυροπίπληξ in c. 1356
πυροπώλης cum d. 1411
ΠΥΡΟ'Σ 1407
πυροτομία 1606
πυροφόρος 1737
πυρέχος 1828
πυρόω in Πῦρ.
πυρπαλάμης, cum d. in c.ex Παλάμη 1238
πύρπνοος, cum πυρίπνους.
πυρπολέω, cum d. 1360
πυῤῥαχὴς, in c.fine præp. 1430
πυῤῥίχη, in Πῦρ
πυῤῥίας, πυῤῥίδας πυῤῥίζω in Πῦρ.
πυῤῥικὸς, cum d. in πυῤῥός.
πυῤῥόκομος, in c.ex Κόμη 835
πυῤῥοκόραξ, in c.ex Κόραξ 842
πυῤῥοπίπης in c.ex ὀπιπεύω 1184
πυῤῥὸς, cum d. in Πῦρ.
πυῤῥότερος, in c. 659
πυῤῥίας cum πυῤῥός.
πυρσαίνω in πυρσός 1404
πυρσεύω, cum d. in πυρσός.
πυρσεῖον ibid.
πυρσολόφος, in c.ex Λόφος 911
πυρσόνωτος, rufum tergum habens. Eurip. in Herc. fur.
πυρσὸς, in Πῦρ.
πυρσοτίκος 1632
πυρσοφόρος 1738
πυρώδης, in Πῦρ.
πύρωσις, cum d. 1183
πυρωτὴς, πυρωτικὸς &c. in Πῦρ.
πῶ vide πῆ in Ο̈ς 1209
πῶμα, cum d. πῶσις, in Πωθαίνομαι.
πῶϋ in πιτύα 1301
πυτίζω, in Πτύω.
ΠΥΤΙ'ΝΗ, cum d. 1408
πύτισμα, in πυτίζω.
πύθωνες in Πύθω.
¶ πῶ & πῶιν Ο̈ς 1209
ΠΩΓΩΝ, cum d. 1408
πωγωνοτροφία 1561
πωγωνοφορία 1738
πωλάριον, in Πῶλος.
πωλέω, cum d. in c. Πῶλος.
ΠΩΛΕ'Ω, cum d. 1408
πωλικὸς πῶλος, in πῶλος.
πωλοδαμνέω, cum d. in c.ex Δαμάω 357
ΠΩ'ΛΟΣ 1411
πώλυψ, in πολύπους.
ΠΩ'ΜΑ, cum d. 1412
πώμαλα, in Μάλα 995
πωματίας, in Πῶμα.
πώποτε in ποτέ.
πωρίασις in Πῶρος.
πώρινος ibid.
πωρητὸς, πωρόω, πώρωσις, in Πῶρος.
πωροκήλη, in c.ex Κήλη 783
ΠΩ'ΡΟΣ, & πωρὸς 1412
ΠΩ'Σ 1413
πωτάομαι, in Πέτομαι.
πῶϋ, in Ηχω 1256
ΠΩΥΓΞ 1414

Ρ

Ρ'Α ibid.
ῥαβδίζω, cum d. ῥαβδίζω, ῥαβδίον, in Ρ'άβδος.
ῥαβδίσκος, cum d. 557
ΡΑ'ΒΔΟΣ 1414
ῥαβδοφόρος cum d. 1733
ῥαβδώδης, cum d. 56
ῥαβδωτὸς, ῥαβδωτής, in Ρ'άβδος.
ῥαγὰς, ῥαγδαῖος, cum d. ῥαγίζω ῥαγιδὸς ῥαγεὶς ῥαγῶδες, in Ρ'ήσσω.
ῥαγολόγος, cum d. 935
ῥαγὼ ῥαγώδης in Ρ'ήσσω.
ῥαδαλὸς, tener, mollis, delicatus. Hesych. Item concussu facilis, εὐδιάσειστος. Etymol. Dictum quasi κραδαλὸς, à κραδάω, quatio, vibro.
ΡΑ'ΔΑΜΝΟΣ 1414
ῥαδινὸς, idem quod ῥαδινὸς, mollis, tener. παρὰ τὸ ῥᾳδίως δονεῖσθαι, Hesych.
ῥαδινίζειν, concutere, quatere: vnde ἐρραδινίζεται, eidem est τινάσσεται.
ῥαδιουργὸς, idem quod ῥᾷον.
ῥάδινος, in c.ex Δίνη 407
ΡΑ'ΔΙΞ 1415
ΡΑ'ΔΙΟΣ ibid.
ῥᾳδιουργὸς, cum d. 505
ῥαδίως, in Ρ'άδιος.
ῥαίζω, in Ρ'αίω.
ΡΑ'ΘΑΓΟΣ, cum d. 1415
ΡΑΘΑ'ΜΙΓΞ ibid.
ῥαθαπυγίζω, in c.ex Πυγὴ 1399
ῥαθυμέω, ῥαθυμία, ῥαθυμίζω, in ῥάθυμος.
ῥαθυμοποιὸς 1354
ῥάθυμος, cum d. 657
ῥαίζω, in Ρ'άδιος.
ῥαιβοειδὴς, idem quod ῥαιβὸς, apud Hippocr.
ΡΑΙΒΟ'Σ 1415
ῥαιβοσκελὴς, in composit. ex Σκέλος 1472
ΡΑΙ'ΝΩ 1415
ΡΑΙ'Ω cum d. 1416
ῥακίζω, in c.ex Α'ΐζω 60
ῥακενδύτης, in ἐνδύω 430
ῥακίδες, ῥάκιον, in ῥάκος.
ῥακιοσυῤῥαπτίδης, in συῤῥάπτω. 1417
ῥακοδύτης, cum d. in c.ex Δύω, induo 430
ῥακὸς, ῥακόομαι, ῥάκος, in Ρ'ήσσω.
ῥακτήριος, ῥάκτης, ῥάκτρια, in Ρ'ήσσω.
ῥακώδης, ῥάκωμα, ῥάκωσις in ῥάκος.
ΡΑ'ΜΝΟΣ
ΡΑ'ΜΦΟΣ 1416
ibid.
ῥαὶς, ῥαντὴρ ῥαντίζω cum d. ῥάντης, in Ρ'αίνω.
ῥὰξ in Ρ'ήσσω.
ῥαόνως in ῥᾷον.
ΡΑΠΙ'Σ, cum d. 1416
ῥαπαίδης 220
ΡΑ'ΠΤΩ cum d. 1417
ΡΑ'ΡΟΣ cum d. ibid.
ῥάσμα in Ρ'αίνω.
ΡΑ'ΣΣΩ 1418
ῥᾶστος, ῥαστώνη, cum d. in Ρ'ᾴδιος.
ῥαστὴρ, in ῥάζω.
ῥαφανέλαιον, in c.ex Ε'λαία 466
ΡΑΦΑΝΟΣ, cum d. 1418
ῥαφὴ, cum d. ῥαφεὺς, ῥαφὶς, in Ρ'άπτω.
ῥάχις, cum d. in Ρ'ήσσω.
ῥαψῳδὸς, cum d. 55
ῥάων, ῥᾷστα, in Ρ'άδιος.
¶ ῥὲα ibid.
ῥέγχος, ῥέγκω in Ρ'έγχω.
ῥέγχω in Ρ'έγχω.
ΡΕ'ΓΧΩ 1418
ῥεδία, in Ρ'έζω.
ῥέεθρον, in Ρ'έω.
ΡΕ'ΖΩ 1419
ΡΕ'ΘΟΣ ibid.
ῥεῖα in ῥᾷα.
ῥεῖθρον, in ῥέεθρον.
ῥεία in Ρ'έω.
ῥέκτης, &c. in Ρ'έζω.
ΡΕ'ΜΒΩ, cum d. 1419
ῥέος in Ρ'έω.
ΡΕ'ΠΩ 1420
ῥεῦμα, cum d. ῥεῦσις &c. in Ρ'έω.
ΡΕ'Ω 1421
¶ ῥηγῆν in Ρ'ήσσω.
ῥῆγμα cum d. ibid.
ῥηγμαχέω in c.fine pr. 1787
ῥηγνύω & ῥήγνυμι, in Ρ'ήσσω.
ῥηΐδιος cum d. in Ρ'ᾴδιος.
ῥήϊστος, ῥηΐτερος ibid.
ῥήκτης cum d. in Ρ'ήσσω.
ῥῆμα cum d. in Ρ'έω 1425
ῥῆνες ouium aut agnorum pelles. Hippocr.
ῥηξήνωρ cum d in com.ex ἀνὴρ 157
ῥηξικέλευθος, in c.ex Κέλευθος 765
ῥήξιος 110
ῥῆξις, in Ρ'ήσσω.
ῥηξίχθων, in c. 1753
ῥηξίφρων 1764
ΡΗΠΑΙ 1427
ῥησείδιον, ῥησίδιον, ῥῆσις, in Ρ'έω.
ΡΗ'ΣΣΩ 1427
ῥητὴρ in Ρ'έω.
ῥητίνη, cum d. in Ρ'έω.
ῥητορεύω, cum d. ῥητορικὸς, cum d. ῥήτωρ, &c. ῥητὸς, ῥήτρα in Ρ'έω.
ῥηχοφύλαξ, in comp.ex φύλαξ. 1770
ῥιγέω, ῥιγώσκω in Ρ'ῖγος.
ῥιγηλὸς, in Ρ'ῖγος.
¶ ῥιγοπύρετος, in comp. ex πυρετὸς 1406
ΡΙ'ΓΟΣ cum d. 1431
ῥιγοσίβιος, perpetuò frigens seu algens. Poll.
ῥιγόω, in Ρ'ῖγος.
ΡΙ'ΖΑ 1431
ῥιζάγρα 24
ῥιζίας, in Ρ'ίζα.
ῥίζιον ibid.
ῥιζοβόλος, cum d. 252
ῥιζόθεν, in Ρ'ίζα.
ῥιζολόγος, cum d. 935
ῥιζοπώλης 1411
ῥιζοτομέω, cum d. 1606
ῥιζοφάγος 1702
ῥιζοφυής, in c. 1753
ῥιζοχείρ, cum d. 1780
ῥιζόφυλλος 1773
ῥιζουχέω 1780
ῥιζόω, ῥιζώδης, in Ρ'ίζα.
ῥίζωσις, in Ρ'ίζα.
ῥιζώνυξ in c.ex Ο'νυξ 1169
ῥιζώρυχος, cum d. in c. fine præp. 1204
ῥίζωσις in Ρ'ίζα.
ΡΙΚΝΟ'Σ, cum d. 1432
ῥιμφάρματος ἅμιλλα, certamen quod citato & celeri cursu fit. Soph. in Oedip. Colon. Ex ῥίμφα

ῥίμφα & ἅρμα.
ΡΙ'Ν, cum d. 1432
ῥινηλάτης, ῥινηλατέω, cum d. in ἴχνος 1806
ΡΙ'ΝΗ, cum d. 1433
ῥινάτης, cum d. 469
ῥίπη, ῥιπίζω, ῥιπίον, ῥίπισμα, in Ρ'ίπτω.
ῥίψασπις 252
ῥιψίφρος in c.ex Δίφρος 378
ῥιψαύχην, in c. 774
ῥιψοκέλευθος, in c.ex Κελεύω 829
in c.ex κοπὴ 845
in c.ex λαὸν 925
in c.ex Μάσσω, abstergo 1028
in c. 1401
ΡΙΝΟ'Σ 1433
in com.ex Σμάω 1461
1606
in c.ex τρίβω 1609
in c. in χέω 1808
ΡΙ'ΟΝ 1433
ΡΙ'ΠΤΩ, cum d. ibid. & 1434
ῥὶς in Ρ'ίν.
& in Ρ'ίπτω.
in c.ex Α'σπὶς 209
in Ρ'ίπτω.
cum d. in c. ex Κίνδυνος.
¶ 'ΟΑ' 1435
in Ρ'όα.
ῥυγχάζω, ῥόγχος, in Ρ'έγχω.
in Ρ'όδον.
ibid.
ῥοδῆ, ῥόδιον, ῥοδεὶς, ῥοδίτης, in Ρ'όδον.
in comp.ex Δάκτυλος 335
in c.ex Δένδρον 372
in Ρ'όδον.
in c.ex Μάσσω 1007
in c. 1027
& Doricè ῥοδόμαλον, in c. 1145
ΡΟ'ΔΟΝ 1435
in c.ex Πῆχυς 1306
in c.ex πνέω 1345
ῥοδόσταγμα in c. 1514
ῥοδόχρους 1828
idem quod ῥοδόχρους, roseo colore decorus: apud Theocr. idyll.13.
ῥοδών, ῥοδωνιὰ in Ρ'όδον.
in dec. 1184
in Ρ'έω.
ΡΟ'ΘΟΣ, cum d. 1435
in Ρ'οά.
cum d. in Ρ'οῖζος.
ΡΟΙ'ΖΟΣ, cum d. 1436
in Ρ'έω
in Ρ'οή.
cum d. in Ρ'έμβω.
in Ρ'έπω.
in Ρ'έω.
cũ d ῥοπὴ. ῥόφηθρον, in Ρ'έπω.
cum ῥοῦς.
in Ρ'οά.
ΡΟΦΕ'Ω cum d. 1439
in Ρ'όθος.
in Ρ'οά.
in ῥύω 1422
ῥυγχοπολεμέω, rostro pugnare.
ΡΥΓΧΟΣ, cum d. 1437
in ῥύω.
ibid.
cum d. in Α'ρος 215
in Ρ'υθμός.
cum d. 1354
ΡΥΘΜΟ'Σ 1437
cum d. in Ρ'έμβω.
ῥύμα, in ῥύστης. At ῥύμα in Ρ'ύω.
1422
cum d. 1606
ῥυμουλκέω, in c.ex ὁλκὴ 478
ῥυππαπαῖ nautica acclamatio. Aristoph. in Ran. & in Vesp.
ῥυπαρὸς, cum d ῥύπασμα.
in Ρ'ύπτω.
341
in c.ex Κόνδυλος 838
ΡΥ'ΠΟΣ, cum d. 1438
ῥυπόω, in Ρ'ύπα.
in c.fine pr. 1285
in Ρ'ύω.
ibid.
751
cum d. ῥυστάζω, cum d. in Ρ'ύω.
ῥυσταγωγέω 40
ῥυτὴρ in Ρ'ύω.
ῥυσάδελφος, in c. 1753
ῥυτὶς, cum d ῥυτὸς, in Ρ'ύω.
ῥύψις, in ῥύπτω 1438
ΡΥ'Ω ibid.
¶ ῥωγαλέος, ῥωγὰς, ῥωγμὴ & ῥωγμὸς, in Ρ'ήσσω.
ΡΩ'ΘΩΝ 1440
ΡΩ'ΝΝΥΜΙ, cum d. ibid.
ῥὼξ, in Ρ'ήσσω.
ῥωπὰς, ῥωπεῖον, ῥωπίζω, in ῥῶψ.
ῥωποπερπερήθρας, in Πέρπερος 295
ῥωποπώλης, cum d. 1411
ῥῶσις, ῥωστήρ, cum d. in Ρ'ώννυμι.
ῥώμη ibid.
ῥωχμίζω cum d. in litera Ρ'.
ῥωχμὴ, & ῥωχμὸς, in Ρ'ήσσω.
ῥῶψ, in Ρ'έπω.
ῥώω, in Ρ'ώννυμι.

Σ

¶ ΣΑΒΟΙ', cum d. 1441
ΣΑΓΑΡΙΣ 1442
σάγη, σαγήνη, cum d. in Σάττω.
σαγηνοβόλος, qui sagenam iacit, piscator.
σαγηνόδετος, sagenæ alligatus: vt σαγηνόδετον ἅμμα, in Epigr.
σάγμα, in Σάττω.
ΣΑΘΕ'ΡΙΟΝ 1442
ΣΑ'ΘΗ ibid.
σαθρὸς, cum d. in Σήπω.
σαιτίδωρος, in c.ex Δῶρον 432
σαικόρος, in c.ex Οὐρὰ 1220
σαίνω, in Σείω.
ΣΑΙ'ΡΩ 1442
σαίνδρον 156
σακέσπαλος, in c. 1241
σακεσφόρος 1738
σάκκος, cum d. σάκος, in Σάττω.
ΣΑ'ΚΧΑΡ 1443
σακχυφάντης in c.ex Υ'φαίνω 1699
ΣΑΛΑ'ΚΩΝ, cum d. 1443
ΣΑΛΑΜΑ'ΝΔΡΑ ibid.
σαλάμβη, fenestra quoniam σέλας βαίνει δι᾽ αὐτῆς. Hesych. & Etymol.
ΣΑ'ΛΟΣ, cum d. 1443
ΣΑ'ΛΠΗ ibid.
ΣΑ'ΛΠΙΓΞ, cum d. 1444
ΣΑΜΒΥ'ΚΗ, cum d. ibid.
ΣΑ'ΜΨΥΧΟΝ, cum d. ibid.
ΣΑΝΔΑ'ΛΙΟΝ ibid.
σανδαλοθήκη, in composit. ex Θήκη 1619
ΣΑΝΔΑΡΑ'ΧΗ, cum d. 1444
σάνδυξ ibid.
ΣΑΝΙ'Σ, cum d. ibid.
σάννας, σαννίων, in Σείω.
σάος, in Σῶς.
σαοσίμβροτοι, homines seruans.
σαόφρων, cum d. in σώφρων 1764
σαόω, in Σῶς.
ΣΑΠΕ'ΡΔΗΣ 1444
σαπρίας, σαπρίζω, in Σήπω.
σαπρόκνημος, in c. ex Κνήμη 815
σαπρὸς, cum d. in Σήπω.
ΣΑ'ΠΦΕΙΡΟΣ 1445
σαράπους 1373
σαργάνη, in Σάττω.
ΣΑ'ΡΓΟΣ 1445
σαρδάζω, in Σαρδώ.
σαρδαχάτης 226
σάρδιος, in Σαρδώ.
σαρδόνυξ, in c.ex Ο'νυξ 1169
ΣΑΡΔΩ', cum d. 1445
ΣΑ'ΡΙΣΣΑ ibid.
σαρκάζω. cum d. σαρκίδιον, σαρκικὸς, σαρκίνος, σαρκίον, in Σάρξ
σαρκοβόρος, in c.ex Βορὰ 275
σαρκοθλάσματα, in comp.ex Θλάω. 640
σαρκοκήλη, in c. ex Κήλη 783
σαρκοκόλλα, in c. 825
σαρκολαβὶς, in c.ex λαβὴ 925
σαρκοτροφία 1661
σαρκοφάγος 1702
σαρκόφυλλον 1773
σαρκόω, σαρκώδης, σάρκωσις, σαρκωτικὸς, in Σάρξ.
σαρόω, in Σαίρω, verro.
ΣΑ'ΡΞ 1445
σαρὸς, vel σαρὸν, σαρόω, σάρωθρον, σάρωμα, σάρωσις, σαρῶν, σαρωτής, in Σαίρω.
σάττω. & σάττομαι in Σάττω.
ΣΑΤΡΑ'ΠΗΣ, cum d. 1446
ΣΑ'ΤΤΩ ibid.
ΣΑ'ΤΥΡΟΣ, cum d. 1447
σαυλοπρωκτιᾶν, in c.ex Πρωκτὸς 1390
ΣΑΥΛΟ'Σ, cum d. ibid.
ΣΑΥ'ΡΑ ibid.
σαυρωτὴρ, in Σταυρός.
ΣΑΥΣΑΡΙΜΟ'Σ 1448
ΣΑΦΗ'Σ, cum d. ibid.
σαώζω cum d. in Σῶς, saluus.
¶ ΣΒΕ'ΝΝΥΜΙ, cum d. ibid.
¶ σεαυτῶ &c. in c. ex Αὐτὸς 222
σεβάζω, σέβας, σέβασις, σέβασμα, cum d. σεβαστὸς, in Σέβω.
ΣΕΒΕ'ΝΙΟΝ 1449
ΣΕ'ΒΩ, cum d. ibid.
σέβω, in Σείω.
σειλῶσι, in comp.ex Α'λως 965
σειρὴν in σειρά.
ΣΕΙΡΑ', cum d. 1450
σειραφόρος 1738
σειριάω, σείριος, in σειρά.
σειρόω, cum d. in σαίρω, hio.
σεισάχθεια, in c.ex Α'χθος 227
σεῖστρον, in σείω.
σεισίχθων, in comp.ex Χθὼν 1181
σεῖσμα, cum d. σεισμὸς, in σείω.
σεισοπυγὶς in comp.ex Πυγὴ 1399
σεισουρὰ, in com.ex Οὐρὰ 1220
σειστὸς, σεῖστρον in σείω.
ΣΕΙ'Ω 1450
ΣΕ'ΛΑΣ, cum d. 1453
ΣΕΛΕΥΚΙ'Σ 1454
σεληνίων, cum d. in σέλας.
σεληνόβλητος, in c. in βλητὸς 251
ΣΕ'ΛΙΝΟΝ 1454
ΣΕΛΙ'Σ ibid.
ΣΕΛΛΟ'Σ, cum d. ibid.
σέλμα, in σέλις
ΣΕΜΙ'ΔΑΛΙΣ, cum d. 1454
σεμνεῖον in σεμνός.
σεμνηγορία, cum d. 18
σεμνόθεος, in c. 628
σεμνολόγος, cum d. 943
σεμνόμαντις, in comp. 1001
σεμνομυθέω, in comp. ex Μῦθος, verbum 1704
σεμνοπαράσιτος, in παράσιτος. 1465
σεμνοποιέω 1354
σεμνοπρεπὴς, cum d. in com. 1380
σεμνοπρόσωπος, cum d. in dec. 1183
ΣΕΜΝΟ'Σ, cum d. 1454
σεμνόσεμνος 1537
σεπτὸς, cum d. in σέβω.
ΣΕΡΑΠΙΑ'Σ 1455
ΣΕ'ΡΙΣ ibid.
ΣΕΡΙ'ΦΙΟΝ, & σέριφον ibid.
ΣΕ'ΡΙΦΟΣ ibid.
ΣΕ'ΡΦΟΣ ibid.
ΣΕΣΕΛΙ ibid.
σεσοφισμένως in σοφός.
σεῦτλον, in Τεῦτλον.
σεύω, in σείω.
¶ σήθω ibid.
σηκάζω, in σηκός.
σηκοκόρος, & σηκοκόρος, in σηκοκόρος.
σηκίζω, σηκὶς, σηκίτης, in σηκός.
σηκοκόρος, in c. ex κόρος, scopæ 848
ΣΗΚΟ'Σ, cum d. 1455
ΣΗ'ΜΑ, cum d. ibid.
σημαιοφόρος 1738
σημαλέος, σημαντὴρ, &c. σημασία, σηματίζομαι, σημάτιον, in σῆμα.
σημειογράφος, cum d. 341
σημεῖον, cum d σῆμα.
σημειοφόρος, cum σημαιοφόρος.
σημειώδης, σημείωσις, σημειωτικὸς, in σημεῖον.
σήμερον, in Η'μέρα 604
σηπεδὼν, cum d. σηπία, σήπιον, σηπίδιον, in σήπω.
σηποποιὸς 1354
ΣΗ'ΠΩ, cum d. 1458
σήραγξ, cum d. in σαίρω, hio.
ΣΗ'ΡΕΣ 1459
σὴς, in σήπω.
ΣΗΣΑ'ΜΗ, cum d. 1459
σῆσις, σήστρον, in σείω.
σητάνειος. in σῆτες.
ΣΗ'ΤΕΣ, cum d. ibid.
σητόβρωτος in c.fine præp. 292
σητοκόπος, in c.ex κοπὴ 845
σὴψ. σῆψις, in σήπω.
¶ ΣΘΕ'ΝΩ, cum d. 1459
¶ ΣΙΑΓΩ'Ν, cum d. 1460
σιαλίζω, in σίαλον.
σιαλόχος, in c. in χέω 1808
ΣΙ'ΑΛΟΝ, cum d. 1460
ΣΙ'ΒΥΛΛΑ, cum d. ibid.
σιβύνη, σιβύνιον, in σῦς.
ΣΙΓΑ'Ω, cum d. 1460
σιγαλοσάλπιγξ, in c.ex σάλπιγξ. 1461
ΣΙ'ΓΛΑΙ
σίγμα, &c. in litera Σ.
σίγυνος, & σιγυνὶς, in σῦς.
ΣΙ'ΔΗ, cum d. 1461
σιδήρειον, σιδήρειος, & σιδήρεος, σιδηρεύω, cum d. σιδηρικὸς, σιδήρεον, σιδηρίτης cum d. in σίδηρος.
σιδηροβόλος 252
σιδηροβριθὴς, in com. ex Βρίθω. 287
σιδηρόβρωτος in c.fine præp. 292
σιδηροδάκτυλος, in com.ex Δάκτυλος. 355
σιδηροδεσμὸς in c.ex Δεσμὸς 385
σιδηρόδετος in c. ex 3. pers. pr. 386
σιδηροχμὴς, in c. desinentib. in χμὴς (139
σιδηρευτὸς, in σίδηρος.
σιδηροποικίλος, in c. 1356
σιδηροπώλης 1411
ΣΙ'ΔΗΡΟΣ 1461
σιδηροτόμος 1632
σιδηροτομέω 1606
σιδηρουργὸς 505
σιδηρόω, in σίδηρος.
σιδηροφόρος, cum d. 1738
σιδηρόφρων 1764
σίδιον, in σίδη.
σίελος, cum d. in σίαλον.
σίζω, in litera Σ.
σικνοστύρβη, in comp. 1555
σικύδιον, σικυηδὸν, σικυήλατον, σικυωνία, in σίκυος.
σικυοπέπων, in c. 1288
ΣΙΚΥΟ'Σ & σικυὸς, cum d. 1462
ΣΙΚΧΟ'Σ, cum d. ibid.
ΣΙ'ΛΙΓΝΙΣ, cum d. ibid.
σιλλαίνω, in σιλλός.
σιλλικύπρια, arbores in quadam Ægypti parte, ex quarum fructu fit vnguentum.
σιλλογράφος, cum d. 341
σίλλος, cum d. in c. ex Ι'λλος 681
σίλουρος, in com. ex Οὐρὰ 1220
ΣΙ'ΛΦΗ 1462
ΣΙ'ΛΦΙΟΝ, cum d. ibid.
σιλφιοπώλης 1462
ΣΙΜΒΛΟ'Ν, cum d. ibid.
σιμοπρόσωπος, in dec. 1183
ΣΙΜΟ'Σ, cum d. 1462
σινάμωρος, cum d. in comp. ex μόρος mutuantibus o in ω 1012
σινάπι, cum d. in Σίναπι.
σιναρὸς, σιναμὸς, in σίνω.
ΣΙΝΔΩ'Ν, cum d. 1463
ΣΙ'ΝΗΠΙ ibid.
σίνις, ibid. in σίνω.
σινόδους, in c. 1132
ΣΙ'ΝΩ, cum d. 1463
ΣΙΝΩ'ΠΗ, cum d. ibid.
σίξις in σίζω.
ΣΙΟ'Ν 1463
σιὸς, in Θεὸς 617
ΣΙΠΑΛΟ'Σ, seu σίπαλος 1463
ΣΙΠΥ'Η ibid.
ΣΙ'ΠΑΙΟΝ, cum d. 1464
σιρὸς, in σαίρω, hio.
ΣΙ'ΔΑΡΟΝ ibid.
ΣΙΣΥ'ΜΒΡΙΟΝ ibid.
ΣΙΣΥ'ΡΑ, cum d. ibid.
σισυρνδύτης, in c.ex Δύω, induo 429
ΣΙ'ΣΩΝ 1464
σιταγωγὸς, cum d. 40
σιτανίας, σιτάνιος, in σῖτος.
σίταρχος, cum d. 202
σιτεύομαι, σιτέσκομαι, σιτεύω, cum d.
σιτίον, in σῖτος.
σιτηγὸς 309
σιτηρέσιον, cum d. in c.ex αἵρεσις 79
σιτίζω, σίτησις, σιτίζω, σιτικὸς, σιτίον, σιτισμὸς, σιτιστὸς, in σῖτος.
σιτοβολεῖον, & σιτοβολὼν 152
σιτοδέομαι, cum d. in c.ex Δέω, egeo 387
σιτοδόκη, in σιτοδόχος.
σιτοδεία, in c.ex δόσις 400
σιτοδότης, cum d. in c.ex δότης. ibid.
σιτοδόχος. 383
σιτοκάπηλος, in com. ex Κάπηλος 744
σιτόκουρος, in comp. ex κείρω 763
σιτολόγος, cum d. 935
σιτομέτρης, cum d. in c.fine pr. 1041
σιτομνημονέω, in c.ex μνήμων 1062
σιτοποιὸς, cum d. 1354
σιτοπομπεία, & σιτοπομπία, in c.fine pr. 1281
σιτοπόνος, in c.fine pr. 1285
σιτοπώλης 1411
ΣΙ'ΤΟΣ 1464
σιτοφάγος 1702
σιτοφόρος 1738
σιτοφύλαξ, cum d. in c.ex φύλαξ 1770

στιχεῖος 1828
σίττα, in litera Σ.
σιτώ, σιτωδης σιτών, in Σίτε.
σιτώνη, cum d. 1851
σιφωνὸς, cum d. in Σιπαλός.
ΣΙΦΝΟΣ cum d. 1466
ΣΙ'ΦΩΝ, cum d. ibid.
σιώ in Θεὸς 617
ΣΙΩΠΑ'Ω, cum d. 1466
¶ ΣΚΑ'ΖΩ ibid.
σκαιὸς, cum d. in Σκάζω.
ΣΚΑΙ'ΡΩ 1467
σκαιὸς in σκαιὸς.
σκαλαθύρω cum d. in c. ex Ἀθύρω 63
σκαλεύω cum d. in Σκάλλω.
σκαληνὸς, vnde σκαληνὸν τρίγωνον, scalenum triangulum, cuius tria latera sunt inter se inæqualia apud Euclid.
ΣΚΑ'ΛΛΩ 1468
σκαλὶς, Σκάλλω.
σκαλμὸς, in Σκαίρω.
σκάλοψ σκάλοπες, in Σκάλλω.
σκαμβὸς, in Σκάζω.
σκάμμα, in Σκάπτω.
ΣΚΑΜΜΩΝΙ'Α, cum d. 1468
σκανδάλη, cum d. in Σκάζω.
σκανδικοπώλης 1410
ΣΚΑ'ΝΔΙΞ 1468
ΣΚΑ'ΠΤΩ, cum d. 1469
σκαρδαμύσσω cum d. in c. 1081
σκαριθμὸς, σκαρίζω, σκαρὶς, σκαρισμὸς, in Σκαίρω.
ΣΚΑ'ΡΙΦΟΣ, cum d. 1470
σκάρος, σκαρίτης, σκαῦρος, in Σκαίρω.
σκατοφάγος 1702
σκαφεύω, cum d. σκάφη. & σκαφὶς, σκαφευτὴς, in Σκάπτω.
σκαφηφόρος cum d. 1738
σκαφίδιον, & σκαφίον, σκαφὶς, σκαφίσαι in Σκάπτω.
σκαφοληστρίον, in c. sine pr. 975
σκάφος, in Σκάπτω.
ΣΚΕΔΑ'Ω, cum d. 1470
ΣΚΕΘΡΟ'Σ, cum d. 1471
ΣΚΕΙ'ΡΩΝ, cum d. ibid.
σκελεὰ, in Σκέλος.
ΣΚΕ'ΛΛΩ, cum d. 1471
ΣΚΕ'ΛΟΣ 1472
σκέλισμα, in Σκέλλω.
σκελύδριον, in Σκέλος.
σκέμμα, σκεμμὸς in Σκέπτομαι.
σκεπάζω, σκέπανον, in Σκέπω.
ΣΚΕΠΑΡΝΟΝ, cum d. 1473
σκεπαστήριον, σκέπασμα, σκεπαστὸς, &c.
σκεπτέον, σκέπτης, σκεπτικὸς, in Σκέπτομαι.
ΣΚΕ'ΠΤΟΜΑΙ, cum d. 1473
ΣΚΕ'ΠΩ 1477
σκέρβολος cum d. 252
σκευαγωγέω, cum d. 40
σκευάζω cum d. σκευάριον, σκευασία, σκευασμα, σκευαστὴς, σκεῦος, in Σκεῦος.
σκευοθήκη, in c. ex Θήκη 1629
σκευοποιὸς, cum d. 1354
σκευοπώλης 1410
ΣΚΕΥ͂ΟΣ 1477
σκευοφόρος, cum d. 1738
σκευοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 1770
σκευωρὸς, cum d. 1224
σκέψις, in Σκέπτομαι.
σκηλέυμα, in σκέλλω, in Σκέλλω.
σκήμπτω, in Σκήπτω.
ΣΚΗΝΗ', cum d. 1481
σκηνοβατέω 236
σκηνογράφος, cum d. 341
σκηνοπηγία, cum d. in c. ex πήγνυμι. 1302
σκηνοποιὸς cum d. 1354
σκηνορράφος, cum d. 1418
σκῆνος, in Σκηνή.
σκηνόω σκηνύδριον, σκήνωμα, σκηνωτὸς, in Σκηνή.
σκηπτὰς, σκηπτόω, σκηπτὸς, in Σκήπτω.
σκηπτοῦχος, sceptrum manu gestans, epithet in regnum apud Hom. Il. β. & Od. θ. vtitur & Xenoph.
σκήπτρον, in Σκήπτω.
ΣΚΗ'ΠΤΩ, cum d. 1482
ΣΚΙΑ' 1483
σκιαγραφέω, cum d. 341
σκιάζω, in Σκιά.
σκιάδιον, σκιαδίσκη, in Σκιά.
σκιάζω ibid.
σκιαρὸς ibid.
σκιαμαχέω 1014
σκιάτης 1375
σκιαρὸς, σκιὰς, in σκιὰ.
σκιατραφὴς, cum d. in c. in τρέφω. 1658
σκιαθηρία, cum d. 1661
σκιαυγέω, in c. ex Αὐγὴ 216
ΣΚΙ'ΓΓΟΣ 1485
σκιερὸς, in σκιά.
σκιθακὶς, piscis qui & trachurus, Hesych.
ΣΚΙ'ΛΛΑ, cum d. 1485
ΣΚΙΜΑΛΙ'ΖΩ ibid.
σκίμπους, cum d. 1373
σκίμπτω, &c. in σκήπτω.
σκίναξ, σκίναρ, in σκιρτάω.
σκινδαλαμοφράσης, in c. sine præp. 1759
ΣΚΙΝΔΑΨΟ'Σ 1085
ΣΚΙΝΘΟΙ' ibid.
σκιοειδὴς, in σκιά.
σκιόεις ibid.
σκιοθηρίον in c. ex Θήρα 637
σκιουρος, in c. ex Οὐρά 1220
σκίουσα in σκιά.
σκιπωνῶ, σκίπων, in σκήπτω.
σκιραφεῖα, σκιραφεῖον, σκιραφίζω, in Σκίρος.
σκιρόω, in σκιά.
ΣΚΙ'ΡΟΣ 1485
σκίρφος, in σκίφος.
σκιῤῥὸς, σκιῤῥώδης, σκίῤῥωμα, in σκίρος.
σκιρτάω, cum d. in σκαίρω.
σκιρτοπόδης 1373
ΣΚΙ'ΤΑΛΟΙ 1486
σκιώδης, in σκιά.
σκλεώ, cum d. in σκέλλω.
σκληραγωγέω, cum d. 41
σκληραύχην in c. ex Αὐχὴν 223
σκληρεία, in σκληρὸς.
σκληρέγγειος, in c. ex Γαῖα 296
σκληροδέρμος, in comp. ex δέρμα 374
σκληροδίαιτος, in c. ex Διαιτα, vitæ genus 394
σκληρόθριξ in c. 650
σκληροκάρδιος, cum d. in c. 746
σκληρόκρεως, in c. ex Κρέας 785
σκληροκοίλιος, in c. ex Κοιλία 817
σκληρόκοκκοι dura grana habens.
σκληροπρόσωπος, in dec. 1183
σκληρὸς, cum σκλέω.
σκληρόσαρκος, in c. 1446
σκληρόστρακος, in comp. ex Ὄστρακον. 1213
σκληροσώματος in c. 1574
σκληρότης, in σκληρὸς.
σκληροτράχηλος, in c. 1649
σκληρότερος, in σκληρόθριξ.
σκληρόφθαλμος, cum d. in c. ex ὀφθαλμὸς 1185
σκληρύνω, cum d. σκλήρυσμα, σκληρὸς, in σκλέω 1471
σκνὶψ, in Κνίψ.
σκνιφόγραπτος, in compos. ex γράπτης. 339
σκολιοπλαστὸς, in c. 1321
ΣΚΟΛΙΟ'Σ, cum d. 1476
σκολιόφρων 1764
σκολομαχαίριον, in com. ex μάχαιρα 1014
ΣΚΟΛΟ'ΠΑΞ 1486
ΣΚΟΛΟΠΕ'ΝΔΡΑ, cum d. ibid.
ΣΚΟ'ΛΟΨ, cum d. ibid.
ΣΚΟ'ΛΥΜΟΣ ibid.
ΣΚΟΛΥ'ΠΤΩ ibid.
ΣΚΟ'ΜΒΡΟΣ, cum d. ibid.
σκοπαρχὸς, cum d. 202
σκόπελος, σκοπὴ, cum d. in σκέπτομαι.
σκοπιωρὸς 1224
σκοπὸς in σκέπτομαι.
σκορακίζω, in Κόραξ 846
σκορδοπώλης 1411
ΣΚΟ'ΡΟΔΟΝ, cum d. 1487
σκορπίζω, σκορπισμὸς, σκορπίδιον, in σκορπίος.
ΣΚΟΡΠΙ'ΖΩ 1847
σκορπιόπληκτος 1338
ΣΚΟΡΠΙ'ΟΣ 1487
σκορπιουρος, in c. ex Οὐρά 1220
σκορπιὸς, in σκορπίος.
σκορπισμὸς, in σκορπίζω.
σκορπίτης, σκορπιώδης, in σκορπίος.
σκοτάζω σκοταῖος, σκοτασμὸς, σκοτεινὸς, σκοτίζω, σκοτόω, σκότος, σκοτίας, in σκότος.
σκοτοδινὸς, σκοτοδινιάω, in c. 650
σκοτόδινος cum d. in c. ex Δίνη 407
σκοτόεις, in σκότος.
σκοτοβέρειος, in c. ex Βορέας 275
σκοτομαίνω, in c. retinentib. 992
σκοτομήνιος, in c. ex Μήνη 1043
σκοτομιώδης, cum d. in c. ex Μιᾶν 1048
ΣΚΟ'ΤΟΣ, cum d. 1467
ΣΚΥ'ΒΑΛΟΝ, cum d. 1488
σκυβαλίτης ἄρτος, vide σκύβαλον in σκύβαλον.
ΣΚΥΔΜΑΙ'ΝΩ 1488
σκυζάω, cum d. in Κύων 933
σκυθρωπὸς, in σκυθμαίνω.
ΣΚΥΘΗ'Σ, cum d. 1489
σκυθοπεῖν 1313
σκυθοτοξότης in c. 1645
σκυθρὸς, cum d. in σκυδμαίνω.
σκυθρωπὸς, cum d. 1184
σκύλαξ, cum d. in c. 1692
σκυλάω, σκυλεύω, cum d. σκυλεῖα, in σύλη 1554
σκύλλος, cum d. σκύλαξ.
σκυλλοφόρος, in dec. 1183
ΣΚΥ'ΛΛΩ, cum d. 1489
σκῦλον, σύλη 1554
σκύμνος, cum d. in σκύζω 933
σκυμνοτοκεῖν 1632
ΣΚΥΝΙΟΝ 1489
σκύρος, σκυρόω, σκυρόω, in σκῖρος.
σκυτάλη, cum d. σκυτάλιον, cum d. σκυτικὸς, σκυτεὺς, in σκύτος.
σκυτοβραχίων, in c. ex Βραχίων 282
σκυτοδέψης, cum d. in c. ex Δέψω 378
ΣΚΥ'ΤΟΣ 1489
σκυτοτόμος, cum d. 1606
ΣΚΥ'ΦΟΣ, cum d. 1490
σκωληκίζω, σκωληκιάω, σκωληκίζω, σκωληκοειδὴς, in σκώληξ.
σκωληκόβρωτος, in c. sine pr. 292
σκωληκοτόκος, cum d. 1632
ΣΚΩΛΗΞ, cum d. 1490
σκωλοβάτης, & σκωλοβατίζειν 236
ΣΚΩ'ΛΟΣ 1490
ΣΚΩ'ΠΤΩ, cum d. ibid.
ΣΚΩ'Ρ 1491
σκωραμὶς, in Ἀμὶς 141
σκωρία, in σκώρ.
σκῶψ, in c. 1234
¶ σμάραγδος, cum d. in Μάραγδος 1001
ΣΜΑΡΑΓΕ'Ω, cum d. 1491
ΣΜΑ'ΡΙΣ ibid.
ΣΜΑ'Ω ibid.
σμερδαλέος, σμερδνὸς in Μέρδω. 1034
σμῆμα, in σμάω.
σμῆγμα, σμηκτικὸς, σμηκτὶς, in σμάω.
σμηνοδόκος 383
ΣΜΗ͂ΝΟΣ cum d. 1491
σμηνουργεῖσθαι 505
σμηνεῖον, in σμῆνος.
σμήχω, in σμάω.
σμικρόλογος, in Μικρὸς 1048
σμικρὸς, in σμάω.
σμικρολόγος, cum d. in μικρολόγος.
σμικρομερὴς, in μικρομερὴς.
σμικρὸς, cum d. in Μικρὸς 1055
ΣΜΙ'ΛΑΞ 1492
ΣΜΙ'ΛΗ, cum d. ibid.
σμυγερὸς, cum d. in σμύχω.
σμυκτὴρ, in Μυκτὴρ 1075
ΣΜΥ'ΡΙΣ, cum d. 1492
σμύρνα, cum d. in Μύρον 1078
ΣΜΥ'ΧΩ 1492
ΣΜΩ'ΔΙΞ ibid.
ΣΜΩ'ΧΩ ibid.
¶ συβλεφάρεος, in c. ex Βλέφαρον 270
ΣΟΒΕ'Ω, cum d. 1493
ΣΟ'ΓΧΟΣ ibid.
σογχώδης, in σομφὸς.
σόλοικος, cum d. 1142
ΣΟΜΦΟ'Σ, cum d. 1493
σόομαι, in σόος.
ΣΟ'ΟΣ, cum d. 1494. & in σείω 1451
σοόω, in σόος.
σορδίων, σορεύω, in σορὸς 270
σοροβλέφαρος, in c. ex Βλέφαρον.
σοροδαίμων, in c. ex Δαίμων 350
σοροπηγὸς, cum d. in c. ex πήγνυμι. 1302
σοροπληκτος, σοροπλὴξ 1338
ΣΟΡΟ'Σ 1495
σὸς, in σύ.
ΣΟΥ' 1495
σοῦσις in σόος.
ΣΟΥ͂ΣΟΝ, cum d. 1495
σοφίζω, cum d. in Σοφὸς.
σοφιζόμενος 993
ΣΟΦΟ'Σ, cum d. 1496
σοφιστής, in c. 1087
¶ σπάδιξ σπαδίων, cum d. in σπάω.
ΣΠΑ'ΘΗ, cum d. 1497
σπαθομήλη, in compo. ex Μήλη 1046
σπαθοφοίνικον, in c. ex φοῖνιξ palma 1955
σπαθουλλος
ΣΠΑΙ'ΡΩ 1773
σπαίρω, in Σπαίρω. 1498
σπάλαξ, cum d. in Σπάω.
σπάνιος, cum d. in Σπανός.
σπανοπωγων, in c. ex Πώγων
ΣΠΑΝΟ'Σ 1408
σπανοσιτία, cum d. in c. 1499
σπανόφυλλος 1465
σπανοσυμβολος, in c. 1773
ΣΠΑΡΑ'ΣΣΩ cum d. 1651
ΣΠΑΡΓΑ'ΝΟΝ, cum d. 1499
ΣΠΑΡΓΑ'Ω, cum d. ibid.
σπαργίζω, in Σπαίρω. 1500
σπαρτοπώλης, in c. ex Πωλέω 1361
σπαρτὸς, in Σπείρω.
σπάρτον, cum d. in Σπείρω.
σπαρτοπλόκος, in com. ex πλέκω 1378
σπαρτοπώλης, in c. ex Πωλέω 1361
σπαρτοπωλεῖον 1411
σπαρτὸς, in Σπείρω.
σπάσις, σπάσμα, cum d. σπασμὸς, in Σπάω.
ΣΠΑΤΑ'ΓΓΟΣ 1500
σπατάλη, cum d. in Σπάω.
σπάτος, in Σπάτος.
σπατίλη, in comp. ex Τίλος 1633
ΣΠΑ'ΤΟΣ 1500
ΣΠΑ'Ω ibid.
ΣΠΕΙ͂ΡΑ 1503
σπειρηδόν, in com. ex Ἄγος 227
σπειράω, σπειρώδης, σπείραμα, σπειράω, in Σπεῖρα.
σπειρόπλοκος, cum d.
σπειρέω, in Σπεῖρα. 1411
ΣΠΕΙ'ΡΩ 1503
σπειρώδης, in Σπεῖρα.
σπεκλόω, idem quod πλικέω, ex eóque factum per metathesin literarum, & addito σ.
Διασπεκλόω, (comp.) idem quod σπελικέω : vnde διασπελικευθῶ coitum passa. Aristophan. in Plut.
ΣΠΕ'ΛΕΘΟΣ 1506
ΣΠΕ'ΝΔΩ ibid.
ΣΠΕΟΣ 1507
σπέραδος, in Σπείρω.
σπέργδην in Σπέρχω.
σπέρμα, cum d. in Σπείρω.
σπερματολόγος, in σπερμολόγος.
σπερμαγοραῖος 1411
σπερματίω, σπερματώδης, σπερματίζω, in Σπείρω.
σπερμολόγος, cum d. 936. 944
σπερμοφόρος, cum d. 1738
σπερμοφυής, cum d. 1780
ΣΠΕ'ΡΧΩ, cum d. 1507
ΣΠΕΥ'ΔΩ, cum d. 1508
σπήλαιον, cum d. in Σπέος.
ΣΠΙ'ΖΩ, cum d. 1510
ΣΠΙΘΑΜΗ', cum d. ibid.
ΣΠΙ'ΛΟΣ, cum d. ibid.
ΣΠΙ'ΝΔΑΣΙΣ ibid.
ΣΠΙΝΘΗ'Ρ, cum d. ibid.
σπίνος, in Σπίζω.
ΣΠΛΑ'ΓΧΝΟΝ, cum d. 1511
σπλαγχνόπτης, in comp. ex Ὀπτάω. 1174
σπλαγχνοσκόπος 1476
σπλαγχνοτόμος 1606
σπλαγχνοφάγος 1702
σπληνώδης, in Σπλήν.
ΣΠΛΗ'Ν, cum d. 1511
σπληνοδυναμος, in c. ex Δύναμαι.
σπληνιάω, in Σπλήν 1318
σπογγιὰ σπογγίζω, σπογγίζω, cum d. σπογγίτης, in Σπόγγος.
σπογγοθήρας, in comp. ex Θήρα 637
σπογγοκολυμβητὴς, qui aquas subit vt spongias à petris auellat & abstrahat. Poll. lib. 7. cap. 30. ex Lycurgi oratione contra Menesemnum.
ΣΠΟ'ΓΓΟΣ 1511
σπογγώδης in Σπόγγος.
σποδεῖον, in Σποδός.
σποδοειδής, in c. ex Λαίλαψ 931
ΣΠΟΔΟ'Σ, cum d. 1512
ΣΠΟΛΑ'Σ ibid.
σπονδεῖον, σπονδεῖος, in σπονδή.
σπονδὴ cum d. in Σπένδω.
σπονδοποιέω 1354
ΣΠΟ'ΝΔΥΛΟΣ, cum d. 1512
σπόρος &c. in Σπείρω 1504
σπουδάζω in σπουδή.
σπουδαῖος
σπουδαρχίω 944
σπουδαῖος, cum d. in σπουδή.
σπουδαρχὸς, cum d. 202
σπουδὴ cum d. in Σπεύδω.
σπουδογέλοιος, in c. ex Γελάω 311
σπούδασμα in σπουδή.
ΣΠΥΡΑ'ΘΙΑ 1513
σπυρίς, cum d. in Πυρός 1407
σπυρὶς, στάγμα, σταγονίας, σταγὼν in στάζω.
στάδιον &c. in Ἵστημι 693
σταδιοδρόμος, cum d. 1666
στάδιον, σταδιασμὸς, σταδισμὸς, in Ἵστημι 693
ΣΤΑ'ΖΩ 1513
στάθμη in Ἵστημι 693
σταθμάω, in σταθμός.
σταθμοῦχος, cum d. in σταθερός.
σταθμὸς, cum σταθμὸς stabulum.
σταθμάω, & σταθμίζω, in σταθμὸς, stabulum.
σταθμίον, cum d. in Ἵστημι, appendo. 710
σταθμίζω, in Ἵστημι 694
σταθμοδότης, in c. ex δότης 401
σταθμὸς, in Ἵστημι statuo 693. & in Ἵστημι appendo 710
σταθμοῦχος 558
ΣΤΑΙ͂Σ, cum d. 1514
σταλάζω, cum d. σταλάζω, cum d. σταλαγμὸς in στάζω.
στάλιξ, in Ἵστημι 694
σταμὶς τάφος, sepulchrum in quo extructa est columna Epig.
στάμνιον, 694
ΣΤΑ'ΜΝΟΣ, cum d. 1514
στάσιμος, cum d. in Ἵστημι, statuo 692
στάσις, in c. ex Ἕδω 542
στατὴρ, cum d. in Ἵστημι, appendo. 710
στατικὸς, στατικὴ, cum d. in Ἵστημι, appendo 710
στατὸς, cum d. in Ἵστημι 693
ΣΤΑΤΡΟ'Σ, cum d. 1514
σταυρότυπος, in c. ex τύπος 1682
σταυρόω, cum d. in σταυρός.
ΣΤΑΦΙ'Σ, cum d. 1515
σταφὶς 1515
σταφυλίζω, σταφυλῖνος, seu σταφύλινος σταφυλίς, in σταφυλή.
σταφυλὸς εἶδος 252
σταφυλοδρόμος 1666
σταχυηφόρος 1738
στάχυμα, in σταφυλή.
στάχυς, in Ἵστημι appendo 710
σταχυηρὸς, in στάχυς.
σταχυολογέω 254
σταχυοτρόφος, cum d. 963
σταχυηρὸς, in στάχυς.
σταχυτρόφος, in c. sine pr. 1531
ΣΤΑ'ΧΥΣ, cum d. 1515
ΣΤΕ'ΑΡ, cum d. ibid.
ΣΤΕ'ΓΩ, cum d. 1516
ΣΤΕΙ'ΒΩ, cum d. 1517
στεῖρα, & στειρόω, in στέλλω.
στειλειὸν in c. ex Αὐχὴν 223
στεῖνος, στενὸς, στενὸς in στενός.
στελεχόω, cum d. ibid.
στέλεχος, in στέλλω.
στελίς cum d. in στρέφω.
ΣΤΕΙ'ΧΩ 1518
στεμματοειδὴς cum στενοχωρέω.
στέμμα, cum d. in στέλλω.
στεμφυλίτης 1354
στέμφυλον, cum d. in στέλλω.
στέμφυλον, in στενάζω.
στενάζω 751
ΣΤΕ'ΛΕΧΟΣ, cum d. 1520
ΣΤΕΛΙ'Σ ibid.
ΣΤΕ'ΛΛΩ ibid.
στεμματίζω, in στέφω, orno.
ΣΤΕ'ΜΒΩ, cum d. 1525
στεναγμὸς, cum d. in στένω.
στενάχω, in στένω.
στενὸς, cum d. στενάζω, cum d. στενόω, στενός.
στενοπὸς, in c. ex Θώραξ 664
στενοπρόσωπος, in com. ex Κεφαλὴ 904
στενοχωρία, cum d. in c. ex Αἴγη 959
στενόφυλλος 944
στενοπορθμὸς, in c. ex πορθμὸς 1273
στενοπὸς 1272
ΣΤΕΝΟ'Σ 1525
στενωπὸς 1517
στενότης, in στενός.
στενοφυλλος, cum d. 1773
στενυγρος 1784
στενοχωρὸς, cum d. in com. ex Χῶρος. 1134
στενωπὸς στενός.
στέργω, cum d. in c. ex Ἔργω 1688
στέρεμνιον, in στερεός.
στέρξις, στερκτὸς, in στέργω.
ΣΤΕ'ΡΓΩ cum d. 1527
στέριμνος, in στερεός.
στερεμνίτης, cum de. in c. sine præp. 1041
ΣΤΕΡΕΟ'Σ, cum d. 1527
στερέφρων 1764
στερεόω, in στερεός.
ΣΤΕΡΕ'Ω 1527
στέρημα, στερέω, στέρησις, in στερέω.
στέρησις, στερητικὸς, στερίζω, στερίσκω, in στερέω.
στερεόπλοκος, in c. 1287
στερεὸς, in στερεός.
στερκτικὸς, in στέργω.
στερνίζω, στερνίτης, cum d. in στέρνον.
στερνόμαντις, in c. 1001
ΣΤΕ'ΡΝΟΝ 1528
στερνοτυπὴς, cum d. 1681
στερνοτύπτης, cum d. in c. retinentibus πτ ibid.
στερνοῦχος 558
στέρξις, in στέργω.
στέρημα, in στερέω.
στεροπὴ in ἀστεροπὴ.
στεροπηγερέτης, in compos. ex ἠγερέθομαι 11
στεῤῥὸς, in στερεός.
στέρφος, in στέρφος.
στερφόπεπλος, in c. 1287
στέρφος, in στρίφνος.
στεφάνη, cum d. in στέφω.
στεφανηφόρος, cum d. in στεφανηφόρος.
στεφαναῖος, στεφανίζω, στεφανικὸς, στεφάνιον, στεφανίσκος, στεφανίτης, cum d. στεφανόω, in στέφανος.
στεφανοπλόκος, cum d. in c. ex πέπλος. 1328
στεφανοποιὸς 1354
στεφανοπώλης, cum d. 1411
στέφανος, in στέφω.
στεφανοφόρος, cum d. 1738
στεφανόω, στεφανιστικὸς, στεφανωτὶς, στεφάνωμα, cum d. στεφάνωσις, στεφανωτικὸς, στεφίτης, in στέφω.
στεφηπλόκος, cum στεφανοπλόκος.
στέφος, in στέφω.
ΣΤΕ'ΦΩ 1529
στηθύνιον, στηθίδιον, στηθικὸς, in στῆθος.
στηθόδεσμον, &c. in compos. ex δεσμὸς 385
ΣΤΗ͂ΘΟΣ 1531
ΣΤΗ'ΛΗ, cum d. ibid.
στηλογραφία, cum d. 341
στηλοκοπέω, in c. ex κοπὴ 845
στηλουργὸς 505
στηλίω in στήλη.
στῆμα, στήμων cum d. Ἵστημι, statuo. 693
στὴρ, in στέαρ.
ΣΤΗΡΙ'ΖΩ, cum d. 1532
στησίφυλλον 1773
στήσιος, in Ἵστημι 694
ΣΤΗ'ΤΗ 1532
στητώδης, in στέαρ.
¶ ΣΤΙ'Α, cum d. 1532
στιβάδιον, in στιβάς.
στιβαδοκοιτέω, in c. ex Κοίτη 821
στιβαδοποιέω 1354
στίβος, cum d. in στείβω 1517
στιγεύς, στίγμα, cum d. in στίζω.
ΣΤΙ'ΖΩ, cum d. 1532
ΣΤΙ'ΛΒΩ, cum d. 1533
ΣΤΙ'ΛΗ ibid.
στιλπνὸς, in στίλβω.
ΣΤΙ'ΜΜΙ, cum d. 1534
στίξ, in στείχω.
στίον, in στία.
στιπτὸς, στίφος, στιφρὸς, in στείβω.
στιχαδίτης, στιχαδικὸν, στιχὰς, στιχάω, στιχηδὸν στιχήρης, στιχίδιον, στιχίζω, στιχεῖος, in στείχω.
στίχος, in στείχω.
στιχουργία 505
στιχώδης 56
στιώδης, in στία.
¶ ΣΤΛΕΓΓΙ'Σ, cum d. 1534
¶ στόβος, cum d. in στόμα.
στοιβὴ cum d. in στείβω.
στοιχάριον. στοιχὰς, στοιχεῖον cum d. στοιχηδὸν, στοιχίζω, cum d. στοῖχος, in στείχω.
στόλαρχος, &c. 202
στολὰς στολὴ cum d. στολμὸς, στόλος, in στέλλω.
ΣΤΟ'ΜΑ 1534
στομαλγία, in compo. ex Ἄλγος 103
στομάργος, in comp. ex Μάργος 1003
στοματικὸς, in Στόμα.
στοματουργὸς 505
στομαυλέω 220
ΣΤΟ'ΜΑΧΟΣ, cum d. 1338
στόμβος, cum d. στομίας, στόμιον, στόμις, in Στόμα.
στομοδόκος 383
στόμος, στομόω, στομύλλω, cum d. στομύλος, στόμφαξ, cum d. στόμφος, στομώδης, στόμωμα, στόμωσις, in Στόμα.
στόνος, cum d. in Στενός.
στόνυξ, in comp. ex Ὄνυξ 1169
στοργὴ, cum d. in Στέργω.
ΣΤΟΡΕ'Ω, cum d. 1538
ΣΤΟ'ΡΘΥΓΞ 1539
στόρνυμι, in Στορέω.
ΣΤΟΧΑ'ΖΟΜΑΙ, cum d. 1539
στράβαι, in Στρέφω.
στραβαλοκόμης, cum d. in c. ex Κόμη 835
στραβὸς, cum d. in Στρέφω.
στραγγάλη, cum d. in Στραγγός.
στραγγίδιον, cum d. in Στράγξ, & in Στραγγός.
στραγγίζω, in Στραγγὸς, & in Στράγξ.
ΣΤΡΑΓΓΟ'Σ 1540
στραγγουρία, cum d. in c. ex Οὖρον 1221
ΣΤΡΑ'ΓΞ 1540
στραγὸς, in Στραγγός.
στρατάομαι, in Στρατός.
στρατάρχης, cum d. 202
στρατεύω, cum d. in Στρατός.
στρατηγὸς, cum d. 42
στρατιὰ, in Στρατός.
στρατηλασία, στρατηλατέω 470
στρατιὰ, στρατιὸς, στρατιώτης, cum d. in Στρατός.
στρατοκῆρυξ, in c. ex κῆρυξ 786
στρατολογέω, cum d. 936
στρατοπεδάρχης, cum d. 202
στρατόπεδον, cum d. in c. ex Πέδον 1258
ΣΤΡΑΤΟ'Σ 1541
στρατοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1771
στρεβλὸς cum d. στρέμμα, in Στρέφω.
στρεπταίγλη, in c. ex Αἴγλη 64
στρεπτίνδα, στρεπτὸς, in Στρέφω.
στρευγεδὼν, στρεύγομαι, in Στράγξ.
στρεφάσκω, in Στρέφω.
στρεψοδικέω, in c. ex Δίκη 407
στρεπτὸς, cum d. Στρέφω. vide & στρόφος, in Στρέφω.
ΣΤΡΕ'ΦΩ, cum d. 1542
στρεψίμαλλος, in c. ex Μαλλὸς 997
στρέψις, in Στρέφω.
στρεψοδικέω 404
στρεψοδικοπανουργία, in πανοῦργος. 504
ΣΤΡΗΝΗ'Σ 1549
ΣΤΡΗ͂ΝΟΣ ibid.
στρηνόφαγος 1784
στριβιλικίγξ, in Λίκιγξ 967
ΣΤΡΙ'ΒΟΣ 1549
στροβιλίσκος, στροβέω, cum d. in Στρέφω.
στρογγυλαίνω στρογγυλίζω, in Στρογγύλος.
στρογγυλόκαυλος, in com. ex Καυλὸς 757
στρογγυλόλοβος, in c. ex Λοβὸς 972
στρογγυλοποιέω, in c. 1087
στρογγυλοπρόσωπος, in dec. 1184
ΣΤΡΟΓΓΥ'ΛΟΣ, cum d. 1549
στρόμβος, cum d. in Στρέφω.
στρουθάριον. in Στρουθός.
στρουθόμηλα, in c. 1055
στρουθὸς, στρουθίζω, στρούθιος, in στρουθός.
στρουθοκάμηλος, in Κάμηλος 737
στρουθοκέφαλος, in comp. ex Κεφαλὴ sine pr.
στρουθόπους 1373
ΣΤΡΟΥΘΟ'Σ 1549
στροφὴ &c. in Στρέφω.
στροφολογία 944
στροφόομαι, στρόφος, in Στρέφω.
στρύμαργος, furiosè in venerem concitus. Gal. in lex Hipp.
στρυφνὸς, cum d. in Στύφω.
ΣΤΡΥ'ΧΝΟΣ 1550
στρῶμα, cum d. in στρωννύω.
στρωματοφύλαξ, in comp. ex φύλαξ. 1770
στρωννύω, cum d. in στορέω.
στροφάω in Στρέφω.
συγάτωρ, in c. ex Ἀνὴρ 156
συγερὸς, cum d. in Στυγέω.
συγερόπεις & συγερῶπις, in d. 1184
συγκερὸς in συγκέω.
ΣΥΓΓΕ'Ω, cum d. 1550
συγγενέσιος, in c. ex Δέμνιον 1370
σύγγη, in συγέω.
συλὶς, συλίσκος, συλίτης, in Στύλος.
συλοβάτης 236
ΣΤΥ'ΛΟΣ 1550
σύμμα, in σύφω. σύμα, in σύω.
συξ, in συγέω.
σύσμα, in σύω.
ΣΤΥ'ΠΗ, cum d. 1551
συππειοπώλης 1411
σύππη, in σύπη.
συπτηρία, in σύφω.
ΣΤΥ'ΡΑΞ, cum d. 1551
συφελὸς, cum d. συφλὸς, in σύφω.
συφοκόμπος, vel συφόκομπος, in comp. 836
ΣΤΥ'ΦΩ, cum d. 1551
ΣΤΥ'Ω 1552
σωμυλέω, σωμύλιος, in σωμύλος.
σωμυλοσυλλεκτάδης, in συλλέγω 934
σωμύλος, cum d. in Στόμα.
¶ ΣΥ' 1552
σύαγρος, cum d. 24
σύαγρα, συαὶ, in σῦς.
ΣΥΒΑΡΙ'Σ, cum d. 1535
συβίνη, & συβίνη, in Σῦς.
συβόσιον, in c. ex βόσις 281
συβώτης, cum d. in c. ex βοτὸς 282
συγγάλακτος, in com. ex Γάλα 297
σύγγαμβρος, in com. ex Γαμβρὸς 298
σύγγαμος, in c. ex Γάμος 299
συγγλωσσαλογεῖν, in γλωσσαλόγος 940
συγγνώμη, cum d. in c. ex γνῶσις 307
συγγνώμων, cum d. in c. ex γνώμη ibid.
συγγραφὴ, in γραφή 500
σύγγηρος, cum d. in c. ex Γῆρας 315
συγγίγνομαι, & συγγίνομαι 306
συγγιγνώσκω, cum d. 320
σύγγονος 309
συγγράφω, cum d. 339
συγγυμνάζω, cum d. in c. ex Γυμνὸς 345
συγκαθαιρέω, in καθαιρέω 78
συγκαθαρμόζω, in καθαρμόζω 205
συγκαθέζομαι, in καθέζομαι 441
συγκάθεδρος, in καθέδρα 442
συγκαθείργω in καθείργω 456
συγκαθέλκω, in c. ex Ἕλκω 477
συγκάθεσις, in συγκαθίημι.
συγκαθεύδω, in καθεύδω 534
συγκαθέψω, in καθέψω 560
συγκάθημαι, in κάθημαι 603
συγκαθιδρύω, in καθιδρύω 671
συγκαθιδρόω, in καθιδρόω 672
συγκαθίζω, in καθίζω 674
συγκαθίημι, in c. ex καθίημι 566
συγκαθίστημι, in καθίστημι 702
συγκαίω in c. cum pr. 724
συγκακοπαθέω, in κακοπαθέω 1250
συγκακουργέω, cum d. in κακοῦργος. 501
συγκακουχοῦμαι, in κακουχέω 557
συγκαλέω, in comp. ex Καλέω 732
συγκαλινδέομαι, in com. ex καλινδέω 893
συγκαλλωπίζω, in c. ex κάλλος 735
συγκαλύπτω, cum d. in c. ex Καλύπτω 736
συγκάμνω, in c. cum pr. 739
συγκάμπτω, cum d. in c. ex Κάμπτω 740
συγκαρκινοῦσθαι, in Καρκίνος 749
συγκασικόρα, in com. ex κόρος puer. 848
σύγκασις, in Κάσις 753
συγκαταβαίνω, cum d. in καταβαίνω 233
συγκαταβιόω, in καταβιόω 265
συγκαταγηράσκω, in καταγηράσκω 315
συγκατάγω, in κατάγω 353
συγκαταδαρθεῖν, in καταδαρθεῖν 359
συγκαταδουλόω, in καταδουλόω 419
συγκαταδύομαι, in καταδύω 428
συγκαταζεύγνυμι, in καταζεύγνυμι 580
συγκαταζάω, in καταζάω 577
συγκαταθάπτω, in καταθάπτω 610
συγκατάθεσις, in συγκατατίθημι.
συγκαταινέω cum d. in καταινέω 72
συγκατακαίω, in κατακαίω 750
συγκατάκειμαι, in κατάκειμαι 761
συγκατακλείω, in κατακλείω 800
συγκατακλίνω, in κατακλίνω 807
συγκατακτείνω, in κατακτείνω 834
συγκαταλέγω, in καταλέγω 934
συγκαταλύω, in καταλύω 935

συγκαταμίγνυμι, in καταμίγνυμι. 1054
συγκαταπαύω in καταπαύω 1197
συγκαταριθμοῦμαι, in καταριθμέω. 188
συγκαταρρίπτω in καταρρίπτω 1423
συγκατασκάπτω, in κατασκάπτω. 1470
συγκατασκεδάζω, in κατασκεδάζω. 1471
συγκατασκηνόω, in κατασκηνόω. 1481
συγκατασκήπτω, in κατασκήπτω. 1483
συγκαταστρέφω, in καταστρέφω 1502
συγκατατάττω in κατατάττω 1582
συγκατατίθημι, in κατατίθημι 624
συγκαταφάγω, in καταφάγω 1700
συγκαταφέρομαι, in καταφέρω 1730
συγκαταφλέγω 1751
συγκαταψηφίζομαι, in καταψηφίζομαι 1841
συγκατεργάζομαι, in κατεργάζομαι 508
συγκατεύχομαι, cum d. in κατεύχομαι 542
συγκατηγορέω, cum d. in dec. ex κατηγορέω 18
συγκατοικίζω, in dec. ex κάτοικος. 1141
συγκατορύττω, in κατορύττω 1204
σύγκαυσις, in συγκαίω 724
συγκεῖμαι, in c. ex Κεῖμαι 762
συγκεκορδυλισμένος, in c. ex Κορδύλη 840
συγκεντέω, in c. ex Κεντέω 769
συγκεράννυμι, cum d. in c. ex Κεράννυμι 771
συγκεφαλαιόω, cum d. in c. ex Κεφαλή cum pr. 779
συγκεχυμένως, in συγχέω 1807
συγκηδεστής, in c. ex κῆδος affinitas. 791
συγκηδεύω, cum d. in c. ex Κῆδος, funus ibid.
συγκηρύσσω, cum d. in co. ex κηρύσσω 786
συγκινδυνεύω, in com. ex κινδυνεύω. 792
συγκινέω, cum d. in c. ex Κινέω 793
συγκιρνάω, in c. ex κιρνάω 772
συγκλάω, in c. ex Κλάω 799
συγκλείω, cum d. in c. ex Κλείω, claudo 800
συγκλέπτης, in c. ex Κλέπτω, cum pr. 801
συγκληΐζω, & συγκλῄζω, in συγκλείω.
συγκληρικός, in σύγκληρος 805
συγκληρονόμος, in κληρονόμος. 1090
σύγκληρος, cum d. in c. cum pr. 804
συγκλησία, συγκλητικός, σύγκλητος, in συγκαλέω 732
συγκλίνω, cum d. 801
συγκλονέω, cum d. in com. ex Κλόνος. 809
συγκλύζω, cum d. in c. ex κλύζω 810
σύγκλυσις, in συγκαλέω 732
συγκλύω, in c. ex Κλύω 810
συγκνάθω, in c. ex Κνάθω 811
συγκοιμάομαι, cum d. in c. ex Κοιμάω. 819
συγκοιτατικός, in c. ex Κοιτός.
σύγκοιτος, cum d. in c. ex Κοίτη 821
συγκολάζω, in c. ex κολάζω 823
σύγκολλος, cum d. in c. 825
συγκολυμβάω, in co. ex Κολυμβάω 830
συγκομίζω, cum d. in c. ex κομίζω, porto 834
συγκομιστέον, in συγκόπτω.
συγκονίομαι, & συγκονίω, in c. ex Κόνις 839
συγκόπτω, cum d. in c. ex Κόπτω 845
συγκορυβαντιάω, in κορυβαντιάω. 850
συγκοσμέω, in c. ex Κόσμος 854
συγκουφίζω, in c. ex Κοῦφος 856
συγκραδαίνω, in c. ex Κραδάω 858
σύγκραμα, σύγκρασις, in συγκεράννυμι 771
συγκρατέω 865
σύγκρατος, in συγκεράννυμι.
συγκρίνω, cum d. 873
σύγκροτος, cum d. in c. cum pr. 877
συγκρύπτω, cum d. in c. cum pr. 880
συγκρύπτω, cum d. in comp. ex Κρύπτω 881
συγκτάομαι, in c. cum pr. 883

συγκτερίζω, in c. ex κτερίζω.
συγκυβεύω, in c. ex Κύβος 889
συγκυκάω, in c. ex Κυκάω 890
συγκυκλέω, in c. ex κυκλέω 892
συγκυλινδέω, in c. ex κυλίνδω 893
συγκυλίω, in c. ex Κυλίω ibid.
συγκυνηγός, cum d. in κυνηγός 42
συγκύπτω, cum d. in c. ex Κύπτω 897
συγκύρω cum d. in c. ex Κύρω 900
σύγκωλος, in c. ex Κῶλον, membrum 905
σύγκωμος, socius comessationis. Eurip. in Bacch.
συγξαίνω, in c. ex Ξαίνω 1118
συγχαίρω, in c. cum pr. 1788
συγχάσκω, in c. ex Χάζω 1786
συγχειμάζω, in c. 1799
συγχειροτονέω, in χειρουργός 506
συγχέω 1807
συγχονδρόω, in c. ex Χόνδρος 1217
συγχορδία in c. ex Χορδή 1818
συγχορεύω cum d. in c. ex Χορός 1819
συγχορηγέω in χορηγός 45
σύγχορτος, in c. ex Χόρτος 1819
συγχόω in c. ex χόω 1809
συγχρίμπτω, in c. ex Χρίμπτω 1826
συγχρίω cum d. in c. ex Χρίω ibid.
σύγχρονος, cum d. in c. 1829
σύγχρους ibid.
συγχρωτίζω, in com. ex χρόα, cutis. ibid.
συγχύνω, cum d. in συγχέω.
συγχωνεύω in c. ex χωνεύω 1809
συγχωννύω, & συγχώννυμι, in συγχέω.
συγχωρέω cum d. 1833
σύγχωσμα in συγχέω.
σύδην in Σεύω 1451
σύεος in Σῦς.
συζάω, in c. ex Ζάω 577
συζυγέω, cum d. 580
συζητέω, cum d. 585
σύζυξ cum d. in συζυγέω.
συζωοποιέω in ζωοποιός 1350
συκάζω, συκάς, cum d. συκάζω in Σῦκ.
ΣΥΚΗ, cum d. 1553
συκεβασιλεία, in c. ex Βασιλεύς 258
συκέβιος, in c. ex Βίος 265
συκελόγος cum d. 936. & 944
συκέμορος cum d. in Μορέα 1060
σῦκον, συκίζομαι, in Συκῆ.
συκόπαις in c. ex Παῖς 1236
συκοπείρης, in c. 1284
συκοπερατής in c. ex Περάτης 1390
συκοῦς 1223
συκοτοίχης, cum d. 1709
συκοφορέω 1738
συκοφάντης, συκοφαντέω, συκῶν, in Συκῆ.
συκωτός, cum d. 1224
σύκωσις, συκωτός, in Συκῆ.
συλαγωγέω 41
ΣΥΛΗ, cum d. 1554
συλλαβός, cum d. in συλλαμβάνω.
συλλαγχάνω, in c. ex Λαγχάνω 912
συλλαλέω, in c. ex Λαλέω 915
συλλαμβάνω in c. ex Λαμβάνω 922
συλλάμπω cum d. in c. ex Λάμπω 927
συλλατρεύω in c. ex Λάτρις 931
συλλέγω 934
συλλείβω, in c. ex Λείβω 951
συλλειόω in c. ex Λεῖος 952
συλλειτουργός, cum d. in λειτουργός. 504
συλλέκτρος, in c. ex λέκτρον 949
σύλλεξις in συλλέγω.
συλληπτικός, συλλήπτωρ, in συλλαμβάνω.
σύλληρος, in c. ex Λῆρος 965
σύλληψις, in συλλαμβάνω.
συλλογή, cum d. in συλλέγω 934
συλλογίζομαι ibid. & 948
συλλογισμός, in συλλέγω 934
συλλογιστικός, συλλογιστικῶς, cum d. in συλλογίζομαι 948
σύλλογος, in συλλέγω.
συλλούω, in c. cum pr. 974
συλλοχίζω, cum d. 976
συλλύπημα, in c. 981
συλλύω, cum d. in c. ex Λύω cum pr. 686
σύλον, in Σύλη.
συλοπάτης in c. ex λώπης 958
συμβαίνω 234
συμβακχεύω, in c. 239
συμβάλλω 249
σύμβαμα, συμβασείω, in συμβαίνω. 234
συμβασιλεύω in c. ex βασιλεύω, & in c. ex Βασιλεύς 258
σύμβασις, in συμβαίνω.
συμβαστάζω, in c. ex Βαστάζω 259

συμβατήριος, συμβατικός, cum d. in συμβαίνω.
συμβιάζω, in c. 263
συμβιβάζω, cum d. in c. ex βιβάζω 217
συμβιβάω, in c. ex βιβάω ibid.
σύμβιος, in c. ex Βίος 265
συμβιόω, cum d. in c. ex βιόω 266
συμβλαστής, in c. ex βλαστή 268
σύμβλημα, σύμβλησις, συμβλητικός, &c. in συμβάλλω 249
συμβοηθέω, cum d. in com. ex Βοηθέω 273
συμβολαιογράφος 341
συμβολή, cum d. in συμβάλλω 249
σύμβολον, cum συμβολή.
σύμβοτος, in c. ex βοτός 282
συμβουλή, cum d. in comp. ex Βουλή 279
σύμβωμος, in c. ex Βωμός 294
συμμαθητής, cum d. in συμμανθάνω.
συμμαίνομαι, simul insanio. Eurip. in Bacch.
συμμαλάττω, in com. ex Μαλάττω. 996
συμμανθάνω, in c. cum pr. 999
συμμάρπτω, cum d. in c. ex Μάρπτω.
συμμαρτυρέω in c. ex Μάρτυρ 1005
συμμάχομαι, cum d. 1011
συμμείγνυμι cum d. 1033
συμμερίζομαι, cum d. in c. ex μερίζω 1021
συμμεταβάλλω in μεταβάλλω 246
συμμεταφέρω in μεταφέρω 1730
συμμετοχλίζομαι, in μετοχλίζω 1803
συμμέταπος, in μέταπος 89
συμμετέρχομαι, in μετέρχομαι 523
συμμετέχω, cum d. in μετέχω 552
συμμέτοχος, cum d. 1040
συμμήνυμι, in com. ex Μηνύω 1049
συμμήστωρ, in comp. ex μήστωρ 1043
συμμιαίνω, in c. 1051
συμμίγνυμι cum d. 1054
συμμισοπονηρέω, in μισοπόνηρος 1286
συμμνημονεύω, in com. ex μνημονεύω 1062
σύμμολπος, cum alio canens. Eurip. in Ione.
συμμορία in comp. ex μόριον 1022
συμμορίτης, in συμμορία.
συμμορφόω, in c. 1068
συμμυελός 924
συμμύησις, in c. ex Μύω 1701
συμμύω in c. ex Μύω 1081
συμπαθής, cum d. 1250
συμπαιδεύω in c. ex παιδεύω 1236
συμπαίζω cũ d. in c. ex Παίζω 1233
συμπαιανίζω, in c. ex Παιάν ibid.
συμπαλαίω in c. ex Πάλη 1239
συμπανηγυρίζω in πανήγυρις 27
συμπανουργέω, in πανοῦργος 504
συμπαραγγέλλω, in παραγγέλλω 9
συμπαραθέω in παραθέω 632
συμπαραινέω, in παραινέω 72
συμπαρακαλέω, in παρακαλέω. 732
συμπαρακελεύομαι, in παρακελεύομαι 97
συμπαραμένω 922
συμπαρεκτείνομαι, in παρεκτείνομαι 1099
συμπαρεμπίπτω, in παρεμπίπτω 1280
συμπαραπλέω in παραπλέω 1334
συμπαραπόλλυμαι, in ἀπόλλυμι. 1153
συμπαρασκευάζω in dec. 1480
συμπαραστάτης, cum d. in παρίστημι 704
συμπαραστατέω in c. 1638
συμπαραφέρομαι, in παραφέρω 1730
συμπαρεδρεύω, in πάρεδρος 442
συμπάρειμι, in πάρειμι 571
συμπαρεκτείνω, cũ d in παρεκτείνω.
συμπαρέχω 552 (1589
συμπαρίπτημι, in παρίπτημι 687
συμπάροικος, in πάροικος 1142
συμπαρομαρτέω, in παρομαρτέω 1165
σύμπας in c. 1246
συμπάσσω, cum d. in c. ex Πάσσω. 1247
συμπάσχω, in c. ex πάσχω 1248
συμπατάσσω, in c. ex πατάσσω 1252
συμπατέω, in c. ex Πατέω ibid.
συμπατριώτης, in c. 1252
συμπατριώτης, in c. 1253

συμπεδάω, in c. ex Πέδη 1257
συμπείθω, in c. ex Πείθω 1261
συμπειράω, in c. ex Πεῖρα 1268
συμπέμπω 1280
συμπενθέω, in c. 1281
συμπέττω, cum d. in c. 1283
συμπεραίνω, cum d. in c. 2290
συμπεριάγω, cum d. in περιάγω 36
συμπεριφέρω, in περιφέρω 1547
συμπεριτίθημι, in περιτίθημι 1615
συμπεριφέρω in περιφέρω 1731
συμπεριφέρομαι, in συμπεριφέρω. 1745
συμπεριφορά, in συμπεριφέρω.
συμπεριφράττω, in περιφράττω. 1760
συμπηγνύω, & σύμπηξις, in c. cum pr.
σύμπηξις, σύμπηκτος 1301
συμπιέζω in c. ex Πιέζω ibid.
συμπίνω in com. ex πίνω 1303
συμπίπτω, cum d. συμπίπτω, in c. ex πίπτω.
συμπιπράσκω, in c. cum pr. 1312
συμπιφράσκω, in c. ex πιφράσκω 1291
συμπίτνω
συμπιττόω, in c. ex πιττόω 1316
συμπλάσσω & συμπλάττω 1317
συμπλαταγέω, in c. ex πλαταγέω 1325
συμπλατύνω, in c. ex πλατύς 1365
συμπλέκω, cum d. 1327
συμπλέω 1334
συμπληγάδες, συμπληγάδαι, in συμπλήσσω.
συμπληθύνω, in c. ex πλῆθος 1331
συμπληρόω, cum d. in c. ex πλήρης ibid.
συμπλόκιος 1338
συμπλοκή, συμπλεκτικός, in συμπλέκω.
συμπλοκάς, συμπλεκτικός, in συμπλέκω.
σύμπλοος, σύμπλους, in συμπλέω.
συμπνέω cum d. 1344
συμπνίγω in c. ex πνίγω 1346
συμπολεμέω, & συμπολεμίζω, in c. 1358
συμπολίζω, cum d. 1362
συμπολιτεύω, in comp. ex πολιτεύω ibid.
συμπομπεύω, in comp. ex πομπεύω 1278
συμπονέω 1283
συμπορεύομαι, in c. ex πορεύομαι 1273
συμπορθέω, in c. 1293
συμπράζω, cum d. in c. ex πράζω 1272
συμποσία, συμποσιάζω, in συμπίνω 1312
συμπρεσβευτής, συμπρεσβεύω, συμπρέπω, cum d. in συμπίνω.
συμπροπέμπω, συμπροσέχω, cum d. in c. cum pr. 1377
συμπροσέχω, in συμπροσέρχομαι.
συμπροσέρχομαι, cum d. in c. 1381
συμπρόσειμι, in συμπροσέρχομαι.
συμπρόσειμι, in c. ex Πρίαμος 1383
συμπροθυμέομαι, in πρόθυμος 657
συμπροΐημι, in προΐημι 575
συμπροπέμπω, in προπέμπω 1091
συμπροσπίπτω, in προσπίπτω 1280
συμπροτίθημι, in προτίθημι 578
συμπροσφέρω, in προσφέρω 554
συμπρυτανεύω, in πρυτανεύω 1390
συμπτύσσω, cum d. in c. ex πτύσσω 1397
σύμπτωμα, cum d. in συμπίπτω.
σύμπτωσις ibid.
συμπυκάζω, in πυκάζω 1401
συμπυρόω, in c. ex πῦρ 1406
συμπωλέω, in c. 1413
συμφάγω 1700
συμφαίνω, σύμφασις 1707
συμφέρω, cum d. 1732
συμφεύγω 1741
σύμφημι, cum d. 1718
συμφθείρω, in c. ex Φθείρω 1745
συμφθίνω, in comp. ex φθίνω 1744
συμφιλοδοξέω, in φιλόδοξος 416
συμφιλολογέω, in φιλολογέω 944
συμφιλοσοφέω, in dec. 1497
συμφλέγω, in c. cum pr. 1751
συμφοιτάω, cum d. in c. 1756
συμφορεύς 1723
συμφορέω, cum d. in συμφέρω.
συμφράζομαι, συμφράζω, in c. cum pr. 1758
συμφράσσω 1760
συμφρονέω, cum d. συμφρονέω, in συμ-

σύμφυτος. 1767
συμφύω, in c. 1764
σύμφυξ, ὁ & ἡ, comes exilii. Eurip. in Bacch. συμφεύγω.
συμφυτεύω, cum d. in συμφύω.
συμφωνέω, cum d. in c. cum præp. 1789
σύμφωνος, cum d. in c. ex Φωνή 1771
συμφυής, in συμφύω.
συμψάω, cum d. in c. 1773
συμψαύω, in c. cum pr. 1775
σύμφυσις, in συμφύω.
συμφυτεύω, in c. ex φυτεύω 1780
συμψάω, cum d. 1778
συμψέγω, cum d. 1782
συμψαύω cum d. in c. ex ψαύω 1838
συμψάω in c. ex Ψάω ibid.
σύμψηφος, cum d. in com. ex Ψῆφος 1842
συμψήχω in c. ex ψήχω 1838
συμψιθυρίζω in c. ex Ψίθυρος 1842
συμψυχέω, cum d. in c. 1844
ΣΥΝ 1555
συναγανακτέω, cum d. in c. ex Ἀγανακτέω 4
συναγείρω, in c. ex Ἀγείρω 11
συναγελάζω, in cum d. in c. ex Ἀγέλη ibid.
συναγκεία, in c. ex Ἄγκος 13
συναγορεύω, in c. ex ἀγορεύω 20
συναγχέομαι, in c. ab ἄγχομαι 11
συναγυρτέω, in c. ex Ἀγύρτης 27
συνάγχω, cum d. in c. ex Ἄγχω 28
συνάγω, cum d. 37. & 38
συναγωνία, in c. ex ἀγωνία 48
συναγωνίζομαι, cum d. in c. ex ἀγωνίζομαι 48
συναδελφος, in c. ex Ἀδελφός 49
συναδικέω, in ἄδικος 403
συνᾴδω, in c. ex Ἀείδω 54
συναεθλεύω, συναθλέω in c. ex Ἄεθλος 52
συναθροίζω cum d. in ἀθροίζω 62
συναθροισμός, in συναθροίζω.
συναίγεια, q. d. concœnationes, convivia ex Αἴγος.
συναιμοσύνη, συναίμων in com. ex Αἷμα 70
συναιρέω cum d. in c. ex αἱρέω 72
συναιχμάζω in αἰχμάζω 77
συναίρω, cum d. 79
συναισθάνομαι 81
συναισθάνομαι, cum d. in c. ex Αἰσθάνομαι 84
συναΐσσω, in c. ex Ἀΐσσω 85
συναίτιος, in c. ex Ἀἰτία causa 89
συναιχμάλωτος, in c. ex Αἰχμή 90
συνακμάζω, in c. ex Ἀκμή 96
συνακολουθέω, in ἀκόλουθος 823
συνακούω, cum d. in c. ex Ἀκούω 57
συνακροάομαι, in c. ex Ἀκρόω 101
συνακρατίζομαι, in ἀκρατίζομαι 772
συναλγέω, cum d. in συνάγω.
συναλγέω, in c. ex Ἄλγος 109
συναλής, in ἅλς 110
συναλίζω, in c. ex Ἁλίζω 111
συναλλάσσω, in c. ex Ἀλλάσσω 114
συναλοιφή, in c. ex ἀλείφω 115
συναλλάττω, cum d. in c. ex Ἀλλάσσω 114
συναλλαγή, in c. ex ἄλλος 127
συναλλαγμα, & συναλλάκτης, in c. ex Ἄλλος 118
συναμαρτάνω, in συναμαρτεῖν.
συναμαρτάνω, in com. ex Ἁμαρτάνω 135
σύναμμα, cum συνάπτω 179
συναμπέχω in ἀμπέχω 547
συναμφότερος, in Ἀμφω 143
συναμφω, in c. 145
συναναβαίνω, una ascendo.
συναναβλαστάνω, in ἀναβλαστάνω. 267
συναναγκάζω, in c. 150
συναναγνώσκω, in ἀναγνώσκω 345
συναναδίδωμι, in ἀναδίδωμι 398
συναναζέω, in ἀναζέω 582
συναναιρέω in ἀναιρέω 76
συναναίνομαι, in ἀναίνομαι 760
συνανακεράννυμι, cum d. in ἀνακεράννυμι 770
συνανακλίνω, in ἀνακλίνω 842
συνανακίρναμαι, in ἀνακίρναμαι. 772
συνανακυκλόω simul revoluo. Plat. in polit.
συναναλίσκω, in ἀναλίσκω 116
συναναμίγνυμι, cum d. in ἀναμί-

γνυμι 1054
συναναμιμνήσκω, in ἀναμιμνήσκομαι 1061
συναναπαύομαι, in ἀναπαύομαι. 1155
συναναπιθόω, in ἀναπιθόω 1261
συναναρπάζω, in ἀναρπάζω 193
συναναρρέω, in ἀναρρέω. 198
συναναπίζω, in c. ex Ἀσπίς 209
συναναστρέφω, cum d. in ἀναστρέφω 1544
συνανατέλλω in ἀνατέλλω 1555
συνανατίκω, in ἀνατίκω 1617
συνανατείνω, in ἀνατείνω 1669
συνανατρέχω, in ἀνατρέχω 1726
συναναχορεύω, in ἀναχορεύω 1819
συναναχρίμπτομαι, in ἀναχρίμπτομαι 1823
συναναχώννυμι, συναναχώσις, in ἀναχώννυμι 1827
συναντείργω in ἀντείργω 456
συνανθέλκω, in ἀνθέλκω 476
συνανθέω, in ἀνθέω 590
συναντιάω, in c. ex ἀντιάω 160
συνανθρωπεύω, συνανθρωπίζω, in com. ex Ἄνθρωπος. 162
συνανήομαι, in c. ex Ἀνία ibid.
συνανίστημι, in ἀνίστημι 687
συναντάω, in ἀντάω 696
συναντάω, in c. ex ἀντάω 166
συναντέω, cum d. ibid.
συναντιάζω in c. ex ἀντίος 165
συναντιλαμβάνομαι, & συναντίληψις, in ἀντιλαμβάνω 918
συνάξις, in συνάγω.
συνάορος, cum d. in συνάορος, & in Ὄαρ 1125
συναπάγω in ἀπάγω 32
συναπαιρέω, in ἀπαιρέω 80
συναπαρτίζω in ἀπαρτίζω 196
συναπας in c. 1246
συναπελαύνω, in ἀπελαύνω 468
συναπεργάζομαι, in ἀπεργάζομαι. 507
συναπερείδω, in ἀπερείδω 509
συναποβάλλω in ἀποβάλλω 242
συναπογράφομαι, in ὑπογράφω 336
συναποδημέω, cum d. in ἀποδημος 390
συναποδράω, in ἀποδράω 423
συναποδύομαι in ἀποδύω 429
συναποθνήσκω in ἀποθνήσκω 641
συναποκαθαίρω, in ἀποκαθαίρω 7.9
συναπολύω, in ἀπολύω 809
συναποκόπτω, in ἀποκόπτω 842
συναποκρίνομαι, in ἀποκρίνω 871
συναπολάμπω, in ἀπολάμπω 926
συναπολαύω, in ἀπολαύω 932
συναπολείπω, in ἀπολείπω 953
συναπόλλυμι, in ἀπόλλυμι 1153
συναπολογέομαι, in ἀπολογέω 937
συναπομαγεύω, in ἀπομαγεύω. 1002
συναπονεύω, in ἀπονεύω 1097
συναποστέλλω, in συναφίσημι.
συναποτίκτω, in ἀποτίκτω.
συνάπτω, cum d. in c. ex Ἅπτω necto 179
συναποθέω, in ἀποθέω 1848
συναρέσκω in c. 182
συναρέσκω, in c. ex Ἀρέσκω 187
συναρήγω, cum d. in c. ex Ἀρήγω 187
συναρθμος, cum d. 188
συναρίστω, cum d. in c. ex Ἄριστον ib. 187
συναρμόζω in c. ex ἁρμόζω 205
συναρμολογέω, in ἁρμολογέω 946
συναρμοστής, συναρμόττω in συναρμόζω.
συναρπάζω, in c. 193
συναρτάω, cum d. in c. ex Ἀρτάω 194
συναρτύω, in c. ex Ἀρτύω 197
συναρχαιρεσιάζω, in ἀρχαιρεσία 79
συναρχία, cum d. 202
συνάρχω in c. ex Ἄρχω 204
συνασοφέω in ἄσοφος 1496
συνασπίζω cum d. in com. ex Ἀσπίς 209
συνασχέπτω 211
συναχλαίνω & συναχθάλλω, in Ἀχ-χείλω 212
συναυγάζω, in c. ex Αὐγή 216
συναυλέω in c. ex Αὐλή ibid.
συναυλία & συναυλίζομαι 218
συναυλος, cum d. 220
συναύξω, cum d. in c. ex αὔξω 59
συνάφεια, συναφή, συναφής, cum συνάπτω 179
συναφίσημι, in ἀφίσημι 697
συναχθομαι in c. ex Ἄχθος 227
συνάψεις, cu συνάπτω 179
συνδαΐζω, in c. ex δαΐζω 351

συνδάκνω, in c. ex Δάκνω, cum pr. 353
συνδακρύω, in c. ex Δάκρυ 355
συνδαπανάω, in c. ex Δαπανάω 358
συνδειπνέω, cum d. in c. ex Δεῖπνον 368
συνδέομαι, in c. ex Δέομαι, precor 387
σύνδεσις & σύνδεσμος, cum d. in συνδέω.
συνδεσποτεία, in c. ex Δεσπόζω 377
συνδέω, cum d. in c. ex Δέω, ligo 385
συνδημαγωγέω, in δημαγωγός 39
συνδιαγωνίζομαι in διαγωνίζομαι 319
συνδιάγω, in διάγω 32
συνδιαιρέω, in διαιρέω 77
συνδιαιτάομαι, cum d. in c. ex Δίαιτα habitatio 394
συνδιαιωνίζω, in διαιωνίζω 90
συνδιακοσμέω, in διακοσμέω 853
συνδιαλλάττω in διαλλάττω 121
συνδιαλύω, in διαλύω 984
συνδιανέμω 1090
συνδιαπράττω, in διαπράττω 1290
συνδιαπρέπω, in διαπρέπω 1377
συνδιαπορέω in διαπορέω 1271
συνδιατρέπομαι, in διατρέπω 1653
συνδιατελέω, in διατελέω 1669
συνδιαφέρω, in διαφέρω 1728
συνδιαφθείρω, in διαφθείρω 1745
συνδίδωμι 400
συνδιηθέω in διηθέω 597
συνδιημερεύω, cum d. in διημερεύω 604
συνδικάζω in c. ex δικάζω 405
σύνδικος cum d. 404
συνδιώκω in c. ex Δίωκω 409
συνδοκεῖ in c. ex Δοκέω 414
συνδοκιμάζω, in c. ex δόκιμος 415
συνδοξάζω in c. ex δόξα 416
σύνδορπος, in c. ex Δόρπον 418
σύνδουλος, in c. ex Δοῦλος 419
συνδράω, in c. ex Δράω 422
συνδρομή, &c. in συντρέχω 1665
συνδυάζω cum d. in σύνδυο.
σύνδυο, in c. ex Δύο 430
συνεάξαι, cōfregi, vnde apud Hom. Od. ξύλ᾽ ἄγης ξυνέαξαι ἄελλαι. Ex συν & ἄγω, frango.
συνεγγίζω, in c. ex Ἐγγύς 434
συνεγγυάω, cum d. in c. ex Ἐγγύς 436
συνεγείρω, in c. ex Ἐγείρω 437
συνεδρία, cum d. in c. ex Ἕδρα 442
συνεέργω, in συνείργω 256
συνεθέλω in c. ex Ἐθέλω 444
συνεθίζω, cum d. in c. ex Ἔθος ibid.
συνείδησις, in σύνοιδα 447
συνείδω, cum d. in c. ex Εἴδω, video 446
συνειλέω, in c. ex Εἰλέω, coarcto 451
σύνειμι 571. & 575
συνειπεῖν, in c. ex Ἔπω dico 493
συνείργω in c. ex Εἴργω 456
συνείρω cum d. in c. ex Εἴρω, necto 458
συνεισάγω cum d. in εἰσάγω 33
συνεισβαίνω, in εἰσβαίνω 232
συνεισβάλλω, in εἰσβάλλω 242
συνεισέρχομαι, in εἰσέρχομαι 522
συνεισκαλέω 872
συνεισπίπτω, in εἰσπίπτω 1314
συνεισποιέω in εἰσποιέω 1348
συνεισπορεύομαι, in εἰσπορεύομαι. 1273
συνεισφέρω, cum d. in εἰσφέρω 1718
συνεκβάλλω, in ἐκβάλλω 243
συνεκδέχομαι, in ἐκδέχομαι 381
συνέκδημος, in ἔκδημος 390
συνεκδίδωμι, in ἐκδίδωμι 399
συνεκδοχή, cum d. in συνεκδέχομαι.
συνεκδύομαι in ἐκδύω 429
συνεκθερμαίνω, in θερμαίνω 931
συνεκθηλύνω, in ἐκθηλύνω 635
συνεκκαλέω, & συνεκκλησιάζω in ἐκκαλέω 731
συνεκκλέπτω in ἐκκλέπτω 802
συνεκκομίζω, in ἐκκομίζω 833
συνεκκρίνομαι, in ἐκκρίνω 873
συνεκλάμπω in ἐκλάμπω 926
συνεκλείπω, in ἐκλείπω 950
συνεκλέγω in ἐκλέγω 954
συνεκλεκτὴ ἐκκλησία, in ἐκλέγω 934
συνεκπέμπω, in ἐκπέμπω 1279
συνεκπίπτω, in ἐκπίπτω 1288
συνεκπίνω, in ἐκπίνω 1311
συνεκπίπτω, in ἐκπίπτω 1314
συνεκπλέω, in ἐκπλέω 1314
συνεκπληρόω, in ἐκπληρόω 1330
συνεκπνέω, in ἐκπνέω 1344
συνεκπολεμέω, in ἐκπολεμέω 1358
συνεκπονέω, in ἐκπονέω 1284
συνεκτελέω, in ἐκτελέω 1598
συνεκτικός, cum d. in συνέχω 554

συνεκτίκτω, in ἐκτίκτω 1639
συνεκτίνω, συνεκτίω, συνεκτιννύω, in ἐκτίνω 1642
συνεκτρέφω, in ἐκτρέφω 1658
συνεκτρίβω, in ἐκτρίβω 1670
συνεκχωμάζω, in ἐκχωμάζω 1808
συνελαύνω, in c. ex Ἐλαύνω 468
συνελευθερόω, in c. ex Ἐλεύθερος. 474
συνέλευσις, in συνέρχομαι.
συνελίσσω, & συνειλίσσω, cum d. in c. ex ἑλίσσω 454
συνέλκω, cum d. in c. ex Ἕλκω 477
συνεμπίπτω, in ἐμπίπτω 1247
συνεμπίμπλημι, in ἐμπίμπλημι 1315
συνέμπορος 1169
συνεμφύω, in ἐμφύω 1382
συνεμφαίνω, in ἐμφαίνω 1706
συνενδείκνυμι, in ἐνδείκνυμι 364
συνενδίδωμι, in ἐνδίδωμι 329
συνεείκω, apud poetas idem quod συμφέρω, sicut ἐνείκω, idem quod φέρω, vnde apud Hesiod. in Asp. πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν Ὑψηλός, τῷ δὴ συνεείκαται, collis ei occurrit, in quem desertur.
συνεξάγω, in c. ex Ἐξ 462
συνέπασις, in ἐπείνω 1598
συνεξάγω, in ἐξάγω 34
συνεξαμαρτάνω, in ἐξαμαρτάνω. 135
συνεξανίσταμαι, in ἐξανίστημι 695
συνεξανοίγω, in ἀνοίγω 1137
συνεξαπατάω, in ἐξαπατάω 169
συνεξαπατάω, in ἐξαπατάω 173
συνεξατμίζω, in ἐξατμίζω 213
συνεξαυαίνω, in ἐξαυαίνω 224
συνεξελαύνω 468
συνεξέρχομαι, in ἐξέρχομαι 522
συνεξετάζομαι, in c. ex Ἐξετάζω 528
συνεξευρίσκω, in ἐξευρίσκω 539
συνεξισόω, in ἐξισόω 691
συνεξομοιόω, in ἐξομοιόω 1162
συνεξορμάω, in ἐξορμάω 1196
συνεορτάζω, cum d. in c. ex Ἑορτή. 486
συνεπάγω, cum d. in ἐπάγω 35
συνεπᾴδω, in ἐπᾴδω 54
συνέπαινος, cum d. in ἔπαινος 72
συνεπαίρω, in ἐπαίρω 81
συνεπαγωνίζομαι, in ἐπαγωνίζομαι 83
συνεπαιτιάομαι, in ἐπαιτίος 89
συνεπαπερείδω, in ἀπερείδω 509
συνεπεῖπον, in συνειπεῖν 493
συνεπερείδω, in ἐπερείδω 509
συνεπευθύνω, in ἐπευθύνω 536
συνεπευφημέω, in εὔφημος 1719
συνεπηχέω, in ἐπηχέω 613
συνεπιβάλλω, in ἐπιβάλλω 245
συνεπιβουλεύω, in ἐπιβουλή 278
συνεπιγράφω, cum d. in ἐπιγράφω 337
συνεπιδημέω, in ἐπιδημέω 647
συνεπιθυμέω, cũ d. in ἐπιθυμέω 657
συνεπικλάω, in ἐπικλάω 792
συνεπικοσμέω, i. ἐπικοσμέω 853
συνεπικυρόω, in compos. ex Ἐπικυρέω 489
συνεπικουφίζω, in ἐπικουφίζω 857
συνεπικραδαίνω, in ἐπικραδαίνω. 858
συνεπικρατέω, in Ἐπικρατος 877
συνεπικρύπτω, in ἐπικρύπτω 881
συνεπικόπτω, in ἐπικόπτω 897
συνεπικυρέω in ἐπικυρέω 899
συνεπιλαμβάνω, cum d. in dec. ex ἐπιλαμβάνω 920
συνεπιμαρτυρέω, in ἐπιμαρτυρέω 1005
συνεπιμελέομαι, in ἐπιμελέομαι 1026
συνεπινεύω, in ἐπινεύω 1097
συνεπιπονέω, in ἐπίπονος 1284
συνεπισκέπτομαι, in ἐπισκέπτομαι 1474
συνεπισπάω, cum d. in ἐπισπάω 1502
συνεπισπένδω in ἐπισπένδω 1509
συνεπίσταμαι, in ἐπίσταμαι 689
συνεπιστέω 1526
συνεπιστρέφω, in ἐπιστρέφω 1546
συνεπισχύω, in ἐπισχύω 713
συνεπιτείνω, in ἐπιτείνω 1590
συνεπιτελέω, in ἐπιτελέω 1597
συνεπιτέλλω, in ἐπιτέλλω 1596
συνεπιτίθημι, in ἐπιτίθημι 1623
συνεπιφαίνομαι, in ἐπιφαίνω 1706
συνεπιφέρω, in ἐπιφέρω 1729
συνεπιψηφίζω, in ἐπιψηφίζω 1841
συνεπόκελλω, in ἐποκέλλω 765

συνιστηλεν,in συνιστημι 1177
συνεπέλασεν,in πελάω 1218
συνθεσπίζω, in θεσπις 1222
συνθεωρίζω,cum d.in com.ex Ἐρεθος. 495
συνθηγέω,in c.ex Ἐρέω 496
συνθηράζομαι 508
συνθηρος,cum d. 505
συνθηρεύω in συνείρω 456
συνθεδω,in c. 1419
συνθηέω, cum d.in com.ex Ἐριδω 509
συνθέατω,in c.ex Ἐρίατω ibid.
συνθέω,in c.ex Εἴρω,dico 460
συνθρίζω,in c.ex ἐρίζω 517
συνείρεθος,in c.ex Εἴρω 457
συνθεραπεύω cum d.in c.ex Ἑρπίπω 510
συνέξειν in συνείρω 456
συνείρομαι in συνθέω.
συνέρχομαι 523
συνέσθιω,in c.ex Ἐσθίω 525
συνεθίζω,in c.ex Ἔθος ibid.
συνετης,in συνίημι 568
συνεσκιασμένος, in συσκιάζω. 1480
συνεστάθησαν,in συστέλλω.
συνεστιάω,in c.ex ἑστιάω 526
συνέστι@ in c.ex Ἑστία ibid.
συνεπτερυγισμαι,in c.ex Ἐπτερον 529
συνετὸ συνετίζω συνετὸς, cum d.in συνίημι 568
συνευδοκέω,in εὐδοκέω 415
συνευδω,in c.ex Εὕδω 534
συνευνος, cum d.in c. 537
συνευπορέω,cum d.in εὐπορέω 1271
συνευρίσκω in c.ex Εὑρίσκω 539
συνευφραίνομαι,in εὐφραίνω 1763
συνεύχομαι,in c.ex Εὔχομαι 541
συνευωχέομαι,in c.ex Εὐωχία ibid.
συνεφαπτομαι,in ἐφάπτομαι 177
συνεφέλκω,in ἐφέλκω 477
συνεφηβ@,cum d.in ἔφηβ@ 591
συνεφίστημι in ἐφίστημι 700
συνεχὴς,cum d.in συνέχω.
συνεχθαίρω in c.ex Ἔχθω 543
συνεχίζω in συνέχω.
συνέχω 354
συνεψία. Hesyc.est συμπλέκειν.
συνεψιάζω, simul ludo, colludo. Suid.ex Epigr. Ἐξ ὅτε μοι πίνυτα συνεψίαζεν Χαρικλώ.
συνήβω,in c.ex Ἥβω 560
συνηγορία,cum d. 19.& 20
συνηδολία 250
συνήδομαι,in c.ex Ἥδω 596
συνηδύνω,in c.ex ἡδύνω ibid.
συνήθης cum d.in c.ex Ἦθος 597
συνήκω, in c.ex Ἥκω 599
συνηλικ@,in συνανακίω 102
συνηλιξ,in c. 601
συνηλυδες, συνηλυσία,in συνέρχομαι 523
συνημερέω,cum d.in com.ex Ἡμέρα 605
συνημερευτ@, in comp.ex Ἡμέρα 606
συνήμερον,cum d.in συνίημι 568
& in συνείμι 572
συνήορος,in ἀείρω 458
συνηπερθύω in ὑπερθύω 1231
συνηρετμέω,in c.ex ἐρετμος 518
συνηρεφὴς, cum d.in compos.ex Ἐρέφω 514
συνηχέω in c.ex Ἦχος.
συνθακέω,in c.ex Θᾶκος 644
συνθάπτω,in c. 619
συνθάπτω, in c. ex Θάπτω sepelio 620
συνθεάομαι,cum d.in c.ex Θεάομαι 624
συνθεσία 628
συνθέλω,in c.ex Θέλω 444
συνθήκη in συντίθημι.
συνθερίζω,in c.ex Θέρος 630
συνθερμαίνω,in c.ex Θερμαίνω 631
σύνθεσις cum d.συνθέτης, &c.in συντίθημι.
συνθέω,in c.ex Θέω 632
συνθεωρέω,in c.ex Θεωρὸς 633
συνθήκη, in συντίθημι.
συνθηροφύλαξ, in compos. ex Φύλαξ 1770
σύνθημα,cum d.in συντίθημι.
συνθηρευω cum d in c.ex Θήρα 637
συνθιασώτης,in Θίασος 638
συνθλάω in c.ex Θλάω 640
συνθλίβω,in c.ex Θλίβω ibid.
συνθρύπτω in c.ex Θρύπτω 641
συνθρον@,cum d.in c.ex Θρόνος 642
συνθολόω,in c.ex Θολὸς 643
συνθραύω,in c.ex Θραύω 645
συνθρῆν@,in c.ex Θρῆν@ 647
συνθρον@,in c.ex Θρόν@ 646
συνθροέω,in c.ex Θρόος 641
συνθρύπτω in c.ex Θρύπτω 651
συνθυμέω,in com.ex Θυμὸς,animus 657
συνθυμόω,in c.ex Θυμὸς,ira 658
συνθύω,in c.cum pr. 661
συνιδρόω, in c.ex ἱδρόω 670
συνιζάνω cum d.in c.ex Ἵζω 674
συνίημι 567
συνιμάζω,in c.ex Ἱμὰς 676
συνιστημι in Ἵστημι 689
συνίστημι cum d. 706
συνιστωρ,in c.ex Ἵστωρ 712
συνιχνεύω,in c.ex ἰχνεύω 713
συνισχύω,in c.ex ἰσχύω ibid.
συνίσχω,in συνέχω.
συνναίω, συνναίω, in com.ex Ναίω. 1083
συνναυμαχέω,in ναυμάχος 1013
συννάω in c. 1087
συννεάζω,in c.ex νεάζω 1095
συννέομαι in c.cum pr. 1091
συννεφέω,in c.ex Νεφέλη 1097
συννεφὴς,cum d.in c.ex Νέφος ibid.
συννεφὸς,cum d.in c.ex Νέφ@ ibid.
συννεχὴς συννεχέως,in συνέχω.
συννέω,συννέω 1100
συννήχομαι in c. 1103
συννοέω cum d in συνίημι.
συννομοθετέω,in νομοθέτης 1629
σύννομος cum d.in συνίημι.
συννοσέω in c.ex Νόσος 1109
σύννους 1110
συννυμφοκόμος, in νυμφοκόμος. 832
συνοδεύω, συνοδία, συνοδίτης συνοδοιπόρος,in σύνοδος.
συνοδοιπορέω,in ὁδοιπόρος 1269
συνοδοντίς,συνοδόντιτις, in σύνοδος
σύνοδος 1131
σύνοιδα,in οἶδα 1132
συνοικέω,in c cum pr. 1135
συνοίδω,in c.ex Εἴδω, scio 447
συνοιδέω,in c.cum pr. 1137
συνοικειόω,cum d.in comp.ex οἰκεῖος 1143
συνοικέω cum d.συνοικία, συνοικίζω,cum d.in σύνοικος.
συνοικοδομέω in οἰκοδόμος 371
σύνοικος,in c.ex Οἶκος 1142
συνοικουρὸς,in dec ex Οἰκουρὸς 1122
συνοικτίζω.in c. 1144
συνοίμ@,in c. 1145
συνοίομαι,in c.ex Οἴω puto 1159
συνοκλάζω,in c.ab Ὀκλάζω 1150
συνοχὴ in συνέχω 554
συνολισθαίνω. q.d. in vnum locum labor confluo. Plut.in Per.
συνόλλυμι,in c.ex Ὄ@ 1155
συνολοφύρομαι,in c.ex Ὀλοφύρομαι. ibid.
συνομαίμων.in ὁμαίμων 70
συνομαρτέω,in c.ab Ὁμαρτῆ 1157
συνόμευν@,in c. ibid.
συνομνύω,& συνόμνυμι, in c. ex Ὄμνυμι 1160
συνομοιοπαθὴς in ὁμοιοπαθὴς 1250
συνομολογέω,in dec. 943
συνοπάζω,in c.ex Ὀπάζω 1171
συνομοσία, in συνόμνυμι.
συνοξύνω,συνόξυς, 1170
συνόπτομαι,cum d. 1177
συνοράω,in c cum pr. 1188
συνορέω,συνορίασιν συνόρεγε.
συνορεγόμενοι, cupientes : à verbo συνορέγομαι : adud Suid. οἱ δὲ, τῷ πλείονι καὶ πρόσω συνορεγόμενοι, πορῆγον ἐπὶ Παμφυλίας.
συνορίζω in συνόριος.
συνορίνω,in c.ab ὀρίνω 1208
συνορμίζω,in c.ex Ὅρμος, statio nauium 1198
σύνορος 1202
συνορύω,in c.ex ὀρύω 1208
συνολολύζω in d.in c.ex ὀλολύω 1218
συνουσία cum d.in σύνειμι 572
συνοφρύς, cum d.in com.ex Ὀφρύς. 1228
συνοχέω,in c.ab Ὄχος 1231
συνοχὴ,cum d.in συνέχω 554
συνοψίζω,in συνέψομαι.
συνοψιοφαγέω in ὀψοφάγος 1365
συνταγμα, συνταγματικὸς, συνταγματάρχης, συντακτικὸς, in συντάσσω.
συνταλαιπωρέω in ταλαίπωρος 1413
συνταμνω,in συντέμνω.
συνταξις in συντάσσω.
συνταράττω, cum d. in comp.ex Ταράσσω 1579
συνταῤῥὸς,in c.ex ταῤῥὸς 1611
συντάσις,in συντείνω.
συντάσσω 1583
συντατικὸς in συντείνω.
συνταφ@,in συνθάπτω 620
συντείνω 1591
συντειχίζω 1595
συντεκμαίρομαι, in com. ex τέκμαρ. 1595
συντεκνοποιέω,in τεκνοποιὸς 1353
συντεκταίνομαι in c.ex Τέκτων 1614
συντελέω,cum d. συντελὴς 1599
συντέμνω 1604
συντέρμων,in comp. ex Τέρμα 1610
συντετμηκως,in συντέμνω.
σύντεχν@,in c.cum pr. 1615
σύντηγμα, συντηκτικὸς συντήκω, συντηξις,in comp. ex Τήκω 1617
συντηρέω,cum d. in c. 1619
συντίθημι 1626
συντιμάω.cum d. 1640
συντινάσσω,in c. ex Τινάσσω 1633
συντιτράω,in comp. ex Τιτράω 1636
συντιτρώσκω.in c. 1637
σύντομος,cum d.in συντέμνω.
σύντον@,cum d.in συντείνω.
συντραπεζέω,in c.ex Τράπεζα 1648
σύντρησις,in c. 1651
συντρέφω,in compos.ex Τρέφω, cum pr. 1658
συντρέχω 1665
σύντριμμα in συντρίβω.
συντριηραρχέω,in τριήραρχος 1649
συντρίβω cum d. 1670
σύντροφ@,cum d.in συντρέφω.
συντροχάω,cum d.in συντρέχω.
συντυγχάνω 1676
συντύραννος,in c.ex Τύραννος 1683
συντυρόω,in c. ex Τυρὸς 1684
συντυχία.in συντυγχάνω.
συνυπάρχω in ὑπάρχω 202
συνυπάρχω,in ὑπάρχω 199
συνύπατος, cum d.in ὕπατος 1694
συνυποκρίνομαι, in ὑποκρίνομαι 874
συνυπουργέω,in ὑπουργὸς 506
συνυποχωρέω,in ὑποχωρέω 1833
συνυφαίνω,cum d.in c.ex Ὑφαίνω 1699
συνυφίσταμαι in ὑφίστημι 708
συνυψόω in comp.ex Ὕψος 1999
συνωδέω,in c. 1133
συνωδὸς cum d.in c.συνάδω 54
συνωθέω, συνώθησις, in c.ex Ὠθέω. 1848
συνωμία,in c. 1850
συνωμοσία. συνωμότης συνώμοτος in συνόμνυμι 1160
συνωνέομαι,in c. 1851
συνώνυμος,cum d. 1167
συνωρὶς,cum d.in συνήορος 458
συνωτὶς,in συνωδία.
συνωφελέω,in c. 1856
συνωχαδον,in συνέχω 554
συοκτασία,in comp. sine præp. 885
συοκτονία.in c. ex Ἰκτονία ibid.
συοφόρτης 1723
συοφορβὸς,cum d. 1724
ΣΥ'ΡΑΙ 1555
ΣΥ'ΡΒΗ,cum d. ibid.
σύρδην ,in Σύρω.
συρία,in Σύρω.
συρριγγίμβολ@,& συρριγγίμβολος, in ἐμβάλλω 244
ΣΥΡΙ'ΣΣΩ, & συρίττω, cum d. 1555
σύρμα,συρμαία,cum d. in Σύρω.
συρμαιοπώλης, 1411
συρματὶς, συρμιστὴρ, συρμὸς, in Σύρω.
συρρηγνυμι,in c ex Πήγνυμι 1292
συῤῥαθυμέω,in Ῥάθυμος 1415
συῤῥάπτω,in συῤῥάπτω.
συῤῥάπτω,in c.cum præp. 1417
συῤῥέω in c. 1418
συῤῥήγνυμι cum d. 1424
συῤῥήγνυμι,& συῤῥήγνυμι, cum d. in c.cum pr. 1430
συῤῥοὴ,σύῤῥοια,σύῤῥους,in συῤῥέω.
ΣΥΡΩ,cum d. 1556
ΣΥ~Σ 1558
σύσας,cum σύω.
συσκιάζω,in c. 1471
συσκευάζω in comp. ex Σκεῦος 1477
συσκευάζω,cum d. 1480
συσκηνὴ ibid.
συσκηνία 1224
σύσκην@.cum d.in c. 1482
σύσκι@,cum d. in c. 1485
συσκοτάζω,in c. 1488
συσπαράσσω, in comp. ex Σπαράσσω 1499
συσσίτιον cum d.in c. ex Σιτέω 1502
συσσειρέω,in com.ex Σειρὰ 1053
συσσεύω in c. cum pr. 1507
συσσημαίνω,in c.ex σημαίνω 1509
συσσίτης,in c. 1456
συσσιτέω,cum d. 1456
συσσιτία,cum d.in c. ex Σιτέω ibid.
συσσιτέω,in c.ex σιτέω 1452
σύσσιτος,cum d. ibid.
συσσῴζω in c ex Σῴζω 1458
συσσωματοποιέω, συσσωματίζω, in σύσσωμος.
συσσωματοποιέω in σωματοποιὸς
σύσσωμος in c. 1534
συστάζω,in c.ex στάζω 1465
συστασιαστὴς 1496
σύστασις,cum d in c. 1554
συσταυρόω in com.ex Σταυρὸς 1574
συστάδην ἀμπελος,in συνίστημι ibid.
συστάδη,& συστάδην ibid.
σύσταθμος, cum d.in c. ex σταθμὸς, statera 710
συσταλτικὸς in συστέλλω.
συστασιάζω,& συστασιαστὴς, in c.ex στάσις,factio 709
σύστασις,συστατικὸς,συστάτης in συνίστημι 706
συστεγάζω,in c.ex Στέγος 1115
συστενάζω,in c. 1517
συστέλλομαι,in c. cum pr. 1523
συστέλλω 1529
συστεφανόω,in c ex Στέφω 1526
σύστημ@,in c.ex Στοιχεῖον ibid.
σύστημα,cum d in συνίστημι 707
συστοιχέω,cum d.in c.ex στοῖχος 1520
συστολὴ in συστέλλω.
συστολίζω in συστέλλομαι.
σύστομος, in comp. cum præp. 1536
συστρατεύω in c. ex Στρατὸς 1542
συστρατηγὸς,cum d.in στρατηγὸς 44
συστρεμμα in συστρέφω.
συστροφέω.cum d. 1547
συστρογγυλίζω.συστρογγύλος, in c ex Στρογγύλ@ 1549
συστροφὴ in συστρέφω.
σύσφιγξ@,in com. 1551
συσφίγγω,in c.cum præp. 1558
συσφραγίζω, cum d. in comp. ex Σφραγίς.
συσφίγγω, in comp. ex Σφίγγω.
συσχηματίζω.in c.ex σχῆμα 519
συσχολάζω,cum d. in c. 1572
σφαῖ ,in Σῦς.
ΣΥ'ΦΑΡ 1559
συφεοῦ,συφειός,in Σῦς.
συφοῤβὸς,cũ d.in συοφορβὸς 1714
συχνὸς cum d in σχεῖν 1401
σωῖδιον in Σῦς.
¶ σφαγεῖον, σφαγεὺς, σφαγὴ, σφάγιον, σφαγιάζομαι, cum d. σφάγιον,σφαγιασμὸς, σφαδάζω,in Σφάζω.
ΣΦΑΔΑ'ΖΩ,cum d. 1559
ΣΦΑ'ΖΩ 1560
ΣΦΑΙ'ΡΑ,cum d. 1561
σφαιρομαχέω,cum d. 1014
σφαιροπαικτέω,in comp. ex Παίζω 1234
σφαλερὸς,cum d.in Σφάλλω.
σφακελίας , σφακελίζω , cum d.in Σφάκελ@.
σφάκελ@,in Φάκελ@ 1709
ΣΦΑ'ΚΕΛΟΣ 1561
ΣΦΑ'ΚΟΣ 1562
σφακτρία,&c. σφακτὴς σφάκτρια in Σφάζω.
σφακελίζω,in Σφάκελος.
σφαλερότης 1099
ΣΦΑ'ΛΛΩ,cum d. 1762
ΣΦΑ'ΡΑΤΟΣ,cum d. 1564
σφέλας.in Σφάλλω.
ΣΦΕΝΔΑΜΝΟΣ,cum d. 1564
ΣΦΕΝΔΟ'ΝΗ,cum d. ibid.
σφεῖ@,& σφεῖς,in ὗς 433
σφέτερ@,cum d. ibid.
σφηκίσκος,σφηκιάζω,σφηκίον, σφηκισμὸς, σφηκίσκος σφηκόω, σφηκώδης,σφήκωμα,σφηκωτὴς in Σφὴξ.
σφηλὸς,in σφάλλω.
ΣΦΗ'Ν,cum d. 1565
σφηνοπώγων,in c. ex Πώγων 1408
σφηνόω cum d.in Σφὴν.
ΣΦΗ'Ξ 1665
ΣΦΗΤΤΙΟΣ ibid.
ΣΦΙ'ΓΓΩ,cum d. ibid.
ΣΦΟΔΡΟ'Σ,cum d. 1566
σφονδύλη, σφονδύλι@,σφονδυλίτης in σφόνδυλ@.
σφονδύλ

σφαδᾳζω.in c.ex Δίκη 407
σπονδύλ@ in Σπόνδυλ@ 1512
σφρηγὶς in σφραγίς.
σφυρηλατέω,in c.ex Κόμμα 835
σχεδιοφύλαξ in com.ex φύλαξ 1770
ΣΧΑΛΙ'Σ,cum d. 1566
ΣΧΕΔΙ'Α,cum d. 1567
ΣΧΕ'ΖΩ cum d. ibid.
ΣΧΕΡΑ' ibid.
σχερὸς in Σπυρὰς 1513
σχέσις 470
σχετλιάζω,σχετλιασμὸς,σχετλία, in Σχε. 845
σχῆμα in c. ex
σχίδαξ,cum d.in Σχίζω.
σχινδυλμὸς 433
& in Σχ. 1553
ΣΧΑΔΩ'Ν,cum d. 1568
σχάζω in Σχάω.
ΣΧΑΛΙ'Σ,cum d. 1568
ΣΧΑ'Ω,cum d. ibid.
ΣΧΕΔΟ'Ν,cum d. 1569
σχεῖν in Ἔχω 546
σχεδία in Σχεῖ@.
σχετικὸς,cum d.in Ἔχω 546
ΣΧΕΤΛΙΟΣ,cum d. 1570
σχέσις,cum d.in Ἔχω 546
σχῆμα cum σχῆμα ibid.
σχηματίζω ibid.
σχιδακίζω,σχιδακώδης,in Σχίζω.
σχιζόπους,in σχίζοντες.
σχίζω σχίδη σχίδος,in Σχίζω.
σχινδαλμὸς,in c.ab Ὄνυξ 1169
σχίνδαλμος,in Σχίζω.
σχῖνος 1373
σχιστὸς,in c.sine pr. 1394
ΣΧΙ'ΖΩ 1570
σχιδάκης,σχινδαλμὸς, in c.ex Κάλαμος 728.& in Σχίζω,
σχοινίον,in σχίζω.
σχοινοβάτης c.ex Ἐλαία 466
σχοινιόστροφ@,σχοινίς,in Σχοῖν@.
σχοινοτενὴς,in c.ex Κεφαλὴ sine pr. 785
σχοῖν@ in Σχ.
σχοινοστροφέω,in c.ex Στρέφω 1675
σχολαστ@ in Σχολ@.
σχίσμα, σχισμὴ, σχιστὸς, in Σχίζω.
σχοινίζω, σχοῖνος , σχοινίον,in Σχῖν@.
σχολάζω,in dec. ex συμβάλλω 33
σχοῖνος, &c. σχοινίον,in Σχοῖν@.
σχολαστὴς,cum d. 236
σχολαστικὸς,in comp.ex πλεκτὸς.
σχοινοπλόκος,in composit.ex πέπλοχα. ibid.
σχολὴ 1411
ΣΧΟΙ'ΝΟΣ 1571
σχολάζω,cum d.in c.in τετὴς 1592
σχολαῖος 1738
σχολὴ,in Σχοῖν@.
σχολ@,cum d.in Σχολή.
σχολεῖον 202
ΣΧΟΛΗ',cum d. 1571
σῶς,in Σῶ@, saluus 1494
σῶσ.cum σωτήρ,& in Σῶ@.
σωτὴρ 1494
ΣΩΛΗ'Ν,cum d. 1573
σωληνισμὸς,in c.ex Σῶμα 637
ΣΩ'ΜΑ 1473
σωματίζω,cum d.in c. 208
σωματοειδὴς,cum d. 1269
σωματοποιός,cum der. σωμάτιον,in Σῶ.
σωματοκάπηλ@,in com.ex κάπηλος. 744
σωματεῖον 1354
σωματοφύλαξ , in comp.ex φύλαξ. 779
σωματοπαθὴς , σωμάτωσις,in Σῶμα.
σῶ@ cum σῶς.
ΣΩΡΟ'Σ,cum d. 1574
σῶς in Σῶ@ 1494
σωτηρία,in c. ex Οἶος 1143
σωφρονίζω,in c.ex Πέλας 1362
σωφρονισμὸς,in σώζω.
σῶστρα,impetus : & in Σόος, Σῶος 1494
σωφρονέω,cum d.in σώζω.
σωφρονισμὸς.
σωφρονιστὴς,cum d. 1764
σωφροσύνη 1492
σωφρ.

T

¶ Ταγαῖος,in Τάσσω.
ΤΑ'ΓΓΗ,cum d. 1574
ταγὴ,α,cum d.ταγή,in Τάσσω.
τάγηνον.cum d.in Τήκω 1616
τάγμα,ταγματικὸς,ταγὸς , in Τάσσω.
τάζω,in Τείνω.
ταινία,cum d. 1587
ταινιόω,in τήκη 1616
ταινιοχρῶς,in c.ex Χρόα 1828
ταινία,ταινιῶδες in ταινίες.
ταινιδε&c.in Τάσσω.
ταλαεργὸς
ταλαίπωρος,cum d.in Πάθος 505
ταλαίφρων.cum ταλασίφρων. 1412
ταλαντιαῖος,in c.
ταλαντίζω,in τάλας. 746
ΤΑΛΑΝΤΟ'Ν,cum d. 1574
ταλανὸς,in τάλας.
ταλαπενθὴς
ταλαπείριος 1251
ταλαπενθὴς,in c. 1266
τάλαρος,cum d. τάλαρος,ταλάντιον,cum d. in Ταλάω. 1282
ταλασιεργὸς,cum d.
ταλασίφρων 505
ταλαύρινος,in Ταλάω. 1765
ταλάφρων,cum ταλασίφρων.
ΤΑΛΑ'Ω 1575
τάλις ibid.
ταμιεῖον,ταμιεῖον,in Ταμίας.
ταμιεύχεως,in c.ex Χρόα 1828
ΤΑΜΙ'ΑΣ,cum d. 1577
ταμιοῦχος 558
τάμισον,ου, exp. coagulum : apud Hesych. Itidemque apud Theocr.idyll. Ex μὲν γὰρ λασίοιο δασυτέρχοι, εἶχε τράγοιο Κνακὸν δέρμα, ὤμοισι , νέας ταμίσοιο ποτόσδον, quidam exp.pelliem recens coagulum redolentem. Sed aliis hîc qui videtur depelle recens hirco detracta quæ recentem adhuc sectionem redoleat : vt τάμισος à τάμνω deducatur.
τάμνω,in Τέμνω.
ταναήκης,in c.ex Ἀκὴ 94
ταναμύκης 1075
ταναπίκης,in ταναήκης.
ταναόθειρος,in c.ex Δίρη 375
ταναὸς,in Τείνω.
ταναύχαλκος,in c. 1793
τανηλεγὴς,in c.ex λέγομαι 949
τανύγλωσσος 328
τανυγλώχιν, in compositis ex γλωχίς. ibid.
τανυήκης,in c. 650
τανύθριξ,in c.ex Θρὶξ ibid.
τανύκραιρος,in c.ex Κρανίον 860
τανυμήκης,in c. ex Μῆκος 1044
τανύπεπλος,in c. 1287
τανύπτερος,in c. 1332
τανυπλόκαμος , in com.ex πέπλοχα. 1328
τανυπτερος 1373
τανύπορος,in c.ex Πείρω 1391
τανύπτερος,τανυπτέρυξ, in c.sine pr. 1394
τανύφλοιος 1432
τανυπτέρυξ,in τανύπτερος.
τανυσίπτερος,in σκάπτελος 1474
τανυστὺς,in τανύω.
τανύφυλλος,in c.ex φυλὴ 1568
τανύσφυρος,in c. 1553
τανύφυλλος 1773
τανύω,in Τείνω.
ταξιάρχης,ταξιώτης,in Τάσσω.
ταξίαρχος,cum d. 202
τάξις,in Τάσσω.
ταπεινολογία 944
ταπεινοφρονέω,in c.sine præposi. 1427
ΤΑΠΕΙΝΟ'Σ,cum d. 1579
ταπεινόφρων,cum d. 1765
ταπεινόω,cum d.ταπεινῶς,ταπείνωσις, in Ταπεινός.
ΤΑ'ΠΗΣ,cum d. 1578
ταραγμὸς,ταρακτὴς,&c.ταραξίας, in Ταράσσω.
ταραξικάρδιος,in c. 746
ταραξίστρατος , in c.ex Στρατὸς 1542
ΤΑΡΑ'ΣΣΩ,cum d. 1578
ΤΑ'ΡΒΟΣ,cum d. 1579
ταριχέμπορος , in dec. ex ἔμπορος. 1269
ταριχεύω,cum d.Τάριχος.
ταριχηρὸς 44
ταριχηρὸς,in Τάριχος.
ταριχοπώλης,cum d. 1411
ΤΑ'ΡΙΧΟΣ 1579
ταρσὸς, & ταῤῥὸς , cum d. in Τέρσω. 1610
ΤΑ'ΡΤΑΡΟΣ,cum d. 1580
ΤΑ'ΡΦΟΣ, cum d. ibid.
ΤΑ'ΡΧΕΑ,cum d. ibid.
τάσις,in Τείνω
ΤΑ'ΣΣΩ 1580
ταυρεάω, ταύρει@, & ταύρεος, ταυρηδὸν. ταυρεία , ταυρεάω, ταυρείδιον,ταυρικὸς, ταύρι@ , in Ταῦρος.
ταυρόκερως , taurina cornua habens. Eurip.in Bacch.
ταυροκέφαλος cum d.in c. 825
ταυρόκραι@,in c.ex κράνον 748
ταυροκτόν@,& ταυροκτόν@, in c. ex τίκτονα 885
ταυρόμορφ@ , tauri formam habens: vt ταυρόμορφον ὄμμα Eurip.in Ione. Ex ταῦρ@ & μορφή.
ταυροπάτωρ,in c. 125
ταυροπόλος 1364
ταυρέτης 1373
ΤΑΥ~ΡΟΣ 1584
ταυροσφάγος 1702
ταυροφάγος 1708
ταυροφόνος 1736
ταυρῶ,ταυρῶ, ταυρώδης, in Ταῦρ@.
ταυρωπὸς,tauri faciem habens,qui est taurino vultu.
ταὐτὴ in Οὗτος 1225
ταυτίζω,in Αὐτός.
ταυτὸ ibid.
ταυτοέπεια,in c. ex ἔπος 494
ταυτοκλίτης , in c. desinentibus in κλίτης 808
ταυτολόγος,cum d. 944
ταυτομελέω,in αὐτομελ@ 1064
ταυτοπροσωπικῶς,in dec. 1183
ταφὴ, cum d. in Θάπτω , sepelio 620
τάφ@,cum d. ibid.
ταφεώρυχος,in c.sine præp. 1195
τάχα, ταχέως, ταχινὸς,ταχύνω,τάχος, ταχύ,in ταχύς.
ταχυβάμων,in c. ex βάμων 235
ταχυβάτης,in c.in βάτης 237
ταχυβλαστία. in c ex βλάστη 268
ταχύβουλ@,in c.ex Βουλὴ 279
ταχυγήρως in com. ex Γῆρας 315
ταχυγόνος in comp. ex Γόνυ 331
ταχυεργὸς 341
ταχυδάκρυς,in c.ex Δάκρυ 355
ταχυδίνης,in c.ex Δίνη 407
ταχυδρόμος,cum d. 1666
ταχυεργὸς.cum d. 505
ταχυθάνατος,in comp. ex Θάνατος. 641
ταχυμαθὴς,in c.sine pr. 999
ταχυμήνως,in comp.ex Μῆνις 1048
ταχύμητις,in c. 1051
ταχυναυτέω,in c. 1087
ταχυνόως,cum der. 1110
ταχύνω in Ταχύς.
ταχυπειθὴς,in c. in πειθὴς 1262
ταχυπέτης,in c.sine præp. 1298
ταχυπλοέω 1335
ταχύποτμ@, in ὑπόπτομαι 1178
ταχύπορος 1269
ταχύποτμος,in com.ex Πότμος 1368
ταχύπους 1373
ταχύπτερος,in c. sine pr. 1394
ταχύπωλ@, in c. ex Πῶλ@ 1412
ταχυῤῥώστης,in c.ex Ῥωννύω 1441
ΤΑΧΥ'Σ 1585
ταχυτόκος 1632
ταχύχειρ,cum d.in com.ex Χεὶρ 1802
ταὼν,ταὼς & ταῶς,in Τείνω 1587
¶ ΤΕ' 1586
ΤΕ'ΓΓΩ, cum d. ibid.
τέγος,cum d.in Στέγω 1516
τεθριπποβάτης,in ἱπποβάτης 236
τέθριππ@,in c.ex Ἵππ@ 686
τεθριπποτρόφ@, cum d.in ἱπποτρόφ@ 1660
τεθορυβημένως in θορυβέω 644
τεθρυμμένως in θρύπτομαι 651
ΤΕΙ'ΝΩ,cum d. 1586.& 1587
τείρεα in Τείρω.
ΤΕΙ'ΡΩ 1593
τειχεσιβλήτης 251
τειχήρης 204
τειχίζω,τειχιόεις , τειχίον,τείχισμα, τειχισμὸ ,τειχιστὴς,in Τεῖχος.
τειχογραφέω 341
τειχοδόμος,cum d. in comp. ex δομή. 371
τειχολέτης in c.sine pr. 1154
τειχομάχος,cum d. 1014
τειχοποιὸς, cum d. 1354
ΤΕΙ~ΧΟΣ 1594
τειχοφύλαξ, cum d.in c. ex φύλαξ. 1771
τείχωμα, in Τεῖχος
τέκος.in τίκω.
ΤΕ'ΚΜΑΡ,cum d. 1595
τεκνίον,in τίκτω.
τεκνογονία,cum d. 309
τεκνοκτόν@ , cum d. in c. ex ἴκτονα 885
τεκνολέτειρα.in c.sine pr. 1154
τέκνον, n Τίκτω.
τεκνοποιὸς,cum d. 1354
τεκνοσπορία, in compos.ex σπείρω. 1506
τεκνοτροφέω, cum d. 1661
τεκνοφάγος 1702
τεκνόω,cum d.τέκος,in Τίκτω.
τεκταίνω,in τέκτων.
τεκτόναρχος 202
τέκτων,cum d.in Τίκω.
τελαμὼν,cum d.in Ταλάω 1576
τελέθω.in Τέλλω.
τελειογόν@,cum d. 309
τελειοκαρπέω 751
τέλει@,in Τέλ@.
τελειοστιχέω,in c.ex Στίχος 1520
τελειότης,in τέλει@.
τελειοτόκος,cum d. 1632
τελειόω,τελείωσις,in τελέω.
τελείας , τελέωσις τελειωτὴς , in τέλει@.
τελεόγον@,cum τελειογόν@.
τελεοκαρπέω,in τελειοκαρπέω.
τελεόω,τελέστ@,in Τέλ@.
τελεσιουργὸς,cum d. 505
τέλεσμα, in Τέλ@.
τελεσίγαμος , in comp. ex Γάμος 299
τελεσίγον@ 309
τελεσίμοιρος,in c.ex μόρος 1021
τελεστήριον,τελεστὴς , τελεστικὸς, cum d. in Τέλ@.
τελεσφόρος,cum d. 1738
τελετάρχης,cum der. 202
τελετὴ in Τέλ@.
τελεσιουργὸς,cum d. 505
τελευτὴ , cum d. τελέω , τελέας , τελέωσις , τελήεις , τελικὸς , in Τέλ@.
τελεσιόμυθ@, completus , absolutus. Deut.cap.23. οὐκ ἔσται τελισκόμενος ἀπὸ πᾶσαν θυγατέρων Ἰσραήλ.
ΤΕΛΛΙ'ΝΗ 1396
ΤΕ'ΛΜΑ,cum d. ibid.
ΤΕ'ΛΛΩ ibid.
ΤΕ'ΛΟΣ 1597
τέλσον 1598
τελχὶν , exp.fascinator , apud Hesych. Quidam θελγῖνας esse voluerunt δαίμονας κακοποιοὺς , ὅτι οὐκ κακοῦ θέλοντας τοὺς ἀνθρώποις : dictos quasi θελγῖνας.
τελχινίαν,in c.ex τείνω 1592
τελωνάρχης 202
τελώνης,cum d.in c. 1851
τέμαχος,τεμάχιον cum d. in Τέμνω.
τεμένιος 1224
ΤΕ'ΜΝΩ 1601
τέμπεα,in Τέμνω.
τέναγος,in Τέγγω.
ΤΕ'ΝΔΩ,& τένθω,cum d. 1607
τέναν,in Τείνω.
τέξις,in Τίκτω.
τεὸς in Σύ.
τέρεμν@ , cum d. τερεμνότης,τερέμνων,in Τείρω.
ΤΕ'ΡΑΣ,cum d. 1607
τερασκόπος,cum τερατοσκόπος.
τερατολόγος,cum d. 944
τερατοσκόπος,cum d. 1476
τερατοτόκος,cum d. 1632
τερατουργὸς,cum d. 505
τερατωπὸς 1184
ΤΕΡΕΒΙΝΘΟΣ,cum d. 1608
τέρετρα.in τέρω.
ΤΕΡΕ'Ω, cum d. 1608
τέρην,in Τείρω.
τερθρεύς,cum d. in Τέρας.
τέρθρον,cum d. in τέρθρον
ΤΕ'ΡΜΑ,cum d. 1609
τερμινθεὺς,in Τερέβινθος.
τερμιόεις , τέρμι@, τέρμων , in Τέρμα.
τερπικέραυν@ , in c. ex Κεραυνός 775

ΤΕ'ΡΠΩ.cum d. 1610
ΤΕ'ΡΣΩ.cum d. ibid.
τέρυεις, τερύσκω, in Τείρω.
τερψίμβροτος, in compos.ex Βροτός. 289
τερψίνοος 1110
τέρψις, in Τέρπω.
τερψίχορος, cum d.in com. ex Χορός. 1819
τέσσαρα, in Τέσσαρες.
τεσσαράκοντα ibid.
τεσσαρακοντήρης, in τριήρης 512
τεσσαρακοντούτης 533
τεσσαρακοντάπηχυς, in c.ex Πῆχυς 1306
τεσσαρακοντόργυιος, in c.ab Ὄργυιά 1191
τεσσαρακοντούτης, in τεσσαρακονταέτης.
ΤΕ'ΣΣΑΡΕΣ, cum d. 1611
τεταγμένως, in Τάσσω.
τεταρταῖος, in τέταρτος.
τετανόθριξ, in τανύθριξ 850
τίτανος, cum d.in Τείνω.
τεταγμένως, in Τάσσω.
τεταρτίζω, τεταρταίζω, τεταρτημόριον, in τέταρτος.
τεταρτημόριον, in c. ex μόριον 1012
τέταρτος, in Τέσσαρες.
τέτμω, in Τέμνω.
τέτορες, in Τέσσαρες.
τετράβαμος, in c.in βάμων 235
τετράβοιος, in c.ex Βοῦς 281
τετράγλωχιν, in c.ex Γλωχίς 329
τετραγράμματος, in com. ex γράμμα 339
τετράγυος, in c.ex Γύα 343
τετραγωνοειδής, in dec. 1183
τετραγώνιος, cum d.in c.ex Γωνία 347
τετραδάκτυλος, cum d.in c. ex Δάκτυλος 355
τετράδραχμος, in compos.in Δραχμή 421
τετράδυμος, in c.ex Δίδυμος 397
τετράδωρος, in c.ex Δῶρον, palmus 431
τετραέλικτος, τετραέλιξ, in c.ex ἑλίσσω 454
τετραέτης, & τετραέτηρος, in c.ex Ἔτος 484
τετραέτις, cum d. 533
τετράζειν, in τετράξ 1611
τετράζυξ, in c.ex ζυγός 581
τετραήμερος, in c.ex Ἡμέρα 606
τετράθειμον 625
τετράθυρος, in c ex Θύρα 659
τετραίνω, in Τετραίνω.
τετρακίνη, idem quod θρίδαξ, lactuca: apud Athen.ex Hipponacte.
τετράκις, in Τέσσαρες.
τετρακισμύριοι, in com. ex Μύριοι. 1077
τετρακόρυμβος, in com.ex Κόρυμβος. 850
τετρακόρωνος, in c.ex κορώνη, cornix 852
τετρακόσιοι, cum d.in Τέσσαρες.
τετρακότυλος, in compos.ex Κοτύλη. 856
τετρακτύς, in Τέσσαρες.
τετράκυκλος, in c.ex Κύκλος 891
τετράκωλος, in c.ex Κῶλον, membrum 905
τετράκωμος, in c.ex Κῶμος 907
τετραλογία 944
τετραμερής, in c.ex μέρος 1021
τετράμετρος, in c.fine pr. 1041
τετράμηνος, in c.ex Μήν 1047
τετράμνως, in c.ex Μνᾶ 1060
τετραμοιρία 1023
τετράξ, in Τέσσαρες.
τετράορος, in c.habentibus ἄορ 1122
τετράορος, in ἀείρω, & in c.ex Εἴρω, necto 458
τετραπάλαιστος, in c.ex Πάλαι 1237
τετράπηχυς, in c.ex Πῆχυς 1306
τετραπλάσιος, cum d. Τέσσαρες.
τετράπλευρος, in c. 1332
τετραπλῆ, τετραπλόος, in Τέσσαρες.
τετραποδηδόν, τετράποδες, τετραποδίζω, cum d.in τετράπους.
τετράπολις, in c. 1362
τετράπωλος 1360
τετράπτερος, τετράπτυχος 1373
τετραπτυχίς, in c. fine præposit. 1394
τετράπυλος, in compos.ex Πύλη ibid.
τετράρρυμος, & τετράρρυμος, in c.ex ῥυμός 1439
τετράρχης, cum d. 202
τετράς, in Τέσσαρες.
τετρασκελής, in c.ex Σκέλος 1472
τετράστιχος, τετράστοιχος, cum d.in c. ex στίχος 1520
τετράστυλος, in c. 1551
τετρασύλλαβος in de.ex συλλαμβάνω 922
τέτρατος, in Τέσσαρες.
τετράτρυφος, qui in quatuor partes frangitur: vel in quatuor partes fractus. Hesiod.in Erg
τετραφαλαγγία, in comp. ex Φάλαγξ 1710
τετραφάληρος, in com. ex φάλαρα 1711
τετράφαλος, in c.ex Φαλός ibid.
τετραφάρμακος, in c. ex Φάρμακον 1712
τετράφυλος, in c.ex Φυλή 1771
τετραχῆ, τετραχθά, τετραχῆ, τετραχοῦ, in Τέσσαρες.
τετραχοινικος, in c.ex Χοῖνιξ 1815
τετράχορδος, in c.ex Χορδή 1818
τετραχοῦς, in Τέσσαρες.
τετράωτος, in c.ex Οὖς 1217
τετρεμαίνω, in τρέμω 1667
τετρήμερος, in τετραήμερος 606
τέτριξ, cum τέτραξ.
τετρόργυιος, in c ab Ὄργυιά 1191
τετροβολον, cum d.in com. ex Ὀβολός 1126
τέτρωρος, in τετράορος 458
τετρώροφος, in c.ex ὀροφή 514
ΤΕ'ΤΤΑ 1612
τεττιγομήτρα, in c.ex μήτρα 1050
ΤΕ'ΤΤΙΞ, cum d. 1612
ΤΕΥ'ΘΟΣ, cum d. ibid.
τευκτήρ, τευκτικός, τευκτός, in Τεύχω.
τεῦξις, ib & in Τυγχάνω.
ΤΕ'ΤΤΑΖΩ, cum d. 1612
ΤΕΥ'ΤΛΟΝ ibid.
τευτλόφακα edulium quoddam ex beta & lente mistis. Diosc.& Oribas.
τευχεσφόρος, τευχοφόρος 1738
ΤΕΥ'ΧΩ, cum d. 1612
ΤΕ'ΦΡΑ, cum d. 1614
ΤΕ'ΧΝΗ, cum d. ibid.
τεχνολόγος, cum d. 944
τεχνοπαίγνιον, in c.ex Παίζω 1234
τεχνοσύνη, in Τέχνη.
τεχνουργέω, cum d. 505
τεχνόω, in Τέχνη.
τεχνύδριον ibid.
τέως, in Ὥς 1874
¶ ΤΗΒΕΝΝΑ.cum d. 1616
τήγανον, cum d.in Τήκω.
τηθὴ cum d.in Τιτθός 1635
τηκεδών, in c.ex Λίθος 907
ΤΗ'ΚΩ, cum d. 1616
τηλαυγής, cum d.in c.ex Αὐγή 216
ΤΗ̃ΛΕ 1617
τηλεβόλος 253
τηλέγονος 309
τηλεδαπός, in c.ex Δάπεδον 358
τηλεθάω, τηλεθόω, in Θάλλω 617
τηλέκλητος, in c.ex κλητός 753
τηλεκλυτός, in c. ex Κλύω 810
τηλέμαχος 1014
τηλέπορος 1269
τηλέπλαγκτος, in c.ex Πλάζω 1320
τηλέπυρος, in c. 1402
τηλεσκόπος, τηλεσκόπος 1476
τηλεφανής 1708
τηλέφιλον, apud Theocritum idyll. 3. dici traditur papaueris folium quasi δύο φιλεῖν, quoniam amoris indicia ex eo fieri olim solebant. Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξαμεν πλατάγημα. Legitur tamen ibi & τηλέφυλλον, quod metri leges ferre posse nō vidétur.
ΤΗΛΕΦΙΟΝ 1617
ΤΗ'ΛΕΦΟΣ, cum d. ibid.
ΤΗΛΙ'Α 1618
τηλίκος, cum d.in Ἥλιξ 601
ΤΗ̃ΛΙΣ, cum d. 1618
τηλόθεν, τηλόθι, in Τῆλε.
τηλοπέτης, in c.cum pr. 1298
τηλοῦ, in Τῆλε.
τηλουρός 1202
τηλυγέτης, τηλύγετος, in c.ex γέτης 306
τηλωπός 1184
τημελής, cum d.in c.ex Μέλει 1026
τήμερον, pro σήμερον.
τῆμος, cum d.in Ἦμος 607
τηνεί, in τῆνος.
ΤΗ'ΝΕΛΛΑ 1618
τηνίκα, cum d. in Ἡνίκα 608
τῆνος, in Ἐκεῖνος 465
τῆνδε ibid
τηξιμελής, in c.ex Μέλος, membrum 1029
τῆξις, in Τήκω.
ΤΗΡΕ'Ω, cum d. 1618
τηρισχύσος, in c.ex Χρυσός 1830
ΤΗΤΑ'Ω, & τήτη 1619
τήτες, τητινός 533
ΤΗΤ'ΣΙΟΣ 1619
¶ τί. vel τι. in Τίς.
ΤΙΑΡΑ, cum d. 1619
ΤΙΒΗ'Ν ibid.
ΤΙ'ΓΡΙΣ ibid.
τίεσιν, in Τίω.
ΤΙΘΑΙΒΑ'ΣΣΩ 1619
ΤΙΘΑΣΣΟ'Σ, cum d. ibid.
τίθεμαι, in Τίθημι.
τιθέω
ΤΙ'ΘΗΜΙ 1619
τιθήνη, cum d.in Τιτθός.
τίθος, in Τέθεικα.
τιθύμαλος, in Τιτθός.
ΤΙ'ΚΤΩ 1630
τίλαι, in Τίλλω.
τιλάω, in Τίλος.
ΤΙ'ΛΛΩ, cum d. 1632
ΤΙ'ΛΟΣ 1633
τίλσις, τιλτός, τίλων, in Τίλλω.
τιμαλφέω, in τιμή.
τιμάομαι, in τιμάω.
τιμάορος, in τιμάορος.
τιμή, cum d.in Τίω.
τιμήορος, in c.remot. 1188
τίμησις, τιμητής, &c. in τιμή.
τιμιόπωλης 1411
τίμιος, cum d.in τιμή.
τιμιουλκέω, in c.ex ὁλκή 478
τιμίως, in τίμιος.
τιμοκρατία, cum d. 865
τιμόπολις 1362
τιμωρέω, cum d.cum τιμάορος.
τιναξίπολις in c.ex Πάλλω 1304
ΤΙΝΑΣΣΩ, cum d. 1633
ΤΙΝΘΑΛΕ'ΟΣ ibid.
τίνω, cum d.in Τίω.
τίσις, in Τίω.
ΤΙ̃Σ 1634
τιταίνω, in Τείνω.
τιτανοκράτωρ 865
ΤΙ'ΤΑΝΟΣ, cum d. 1635
τιτήνη, in τιτθεύω, & in Τίω.
ΤΙ'ΤΘΟΣ, cum d. 1635
ΤΙΤΙΖΕΙΝ ibid.
ΤΙΤΡΑ'Ω & τιτραίνω 1636
ΤΙΤΡΩ'ΣΚΩ 1637
τιτυβίζειν, in Τιτίζειν.
τίτυρος cum d.in Σάτυρος 1447
ΤΙΤΥ'ΣΚΟΜΑΙ 1637
ΤΙ'ΦΗ ibid.
ΤΙ̃ΦΟΣ, cum d. ibid.
ΤΙ'Ω ibid.
¶ τλάθυμος, in c.ex Θυμός, animus 657
τλαπαθής, cum τλημαθής.
τλάμων, in τλήμων.
τλάω in Ταλάω.
τλήθυμος, in τλάθυμος.
τλήμων, cum d.in τλάω.
τλησιπαθής, cum d.in ταλαπαθής 1251
τλησίπονος, in c.fine pr. 1285
τλῆσις, τλητός, &c. in τλάω.
¶ τμάω, τμήγω, τμῆγος, τμήγω, τμήδην, τμῆμα, τμῆσις, τμήσσω, τμητήρ &c. in Τέμνω.
¶ τὸ, in ὁ 1125
τόδε, in ὅδε 1127
τόθεν, in πόθεν 1209
τόθι ibid.
τοί pro σοί.
ΤΟΙ' 1642
τοίνυν, in Τοί.
τοῖος, τοιόσδε, τοιοῦτος, in Οἷος 1147
τοιουτότροπος, in comp. ex Τρόπος 1656
τοίχαρχος 202
τοιχοδιφήτωρ, in c. ex Διφάω 409
τοιχορύκτης in c. fine pr. 1204
ΤΟΙ̃ΧΟΣ, cum d. 1643
τοῖος, in ποῖος.
τοκεύς, τοκετός, τοκάς, τοκίζω, cum d. in Τίκτω.
τοκογλύφος, cū d.in c. ex γλύφω 324
τόκος, in Τίκτω.
ΤΟ'ΛΜΑ, cum d. 1643
ΤΟΛΥ'ΠΗ, cum d. 1644
τομεύς, τόμος &c. in Τέμνω.
τομουρός, in c.remot. 1189
τομώς, in τομός.
τονόω, in τόνος.
ΤΟΝΘΟΡΥ'ΖΩ 1644
τόνος, cum d.in Τείνω.
τοξάζομαι, in Τόξον.
τοξάω, cum d. ibid.
τοξήρης 204
τοξικός, in Τόξον.
τοξοβόλος
τοξοδάμας, & τοξόδαμνος, in c.ex Δαμάω 253
ΤΟ'ΞΟΝ, cum d. 357
τοξοφόρος 1644
τοπάζω, cum d. in Τόπος. 1738
τοπαρχης 202
τοπεῖα, in Τόπος.
τοπηγορία 18
τοπικῶς, cum d.in Τόπος.
τοποτηρητής, cum d. 341
τοποθεσία, in comp. ex Θέσις 1628
τοποκλισία, in comp.ex κλίσις 808
τοπομαχέω 1014
ΤΟ'ΠΟΣ 1645
τοποτηρητής, in c. 1619
ΤΟΡΔΥ'ΛΙΟΝ 1646
τορέω, τορεύω, cum d.in Τερέω.
ΤΟΡΜΗ 1645
τορνεία, τόρνευμα, in τόρνος.
τόρνος, cum d. τόρεος & τορός, in Τείρω.
τορεύω, cum d.in Τείρω 1594
τορῶς, in τορός.
τόσο, cum d. in Ὅσος 1112
τόσος, cum d. in Ὅπη 1115
τοῦ δάφεος, pro τὸ ἔδαφος τὸ ἐμὸν, pro τὸ ἱματίον, τοὔμπαλιν, pro τὸ ἔμπαλιν, &c. τοὔνεκα, in c. ex Ἕνεκα. 482
τουτί, τουτο, &c. in Οὗτος 1225
τόφρα, in Ὄφρα 1227
¶ τράγημα, in Τρώγω.
τραγάκανθα, in c.ex Ἄκανθα 92
τραγαμίζω, in Τράγος.
τραγέα, τραγαίνω, τραγίζω, τραγίσκος, in Τράγος.
τραγέλαφος, in c.ex Ἔλαφος 470
τραγίζω, in Τράγος.
τράγημα, cum d. in Τρώγω.
τραγίζω, τραγικός, cum d. τραγίσκος, in Τράγος.
τραγόδειπνον, in c.in δεῖπνον 135
τραγόκερας, in c. 774
τραγοκτόνος, hircos occidens. Eurip. in Bacch. Ex τράγος & κτείνω.
τραγομάσχαλος, in c. ex Μασχάλη 1009
τραγόπους 1373
τραγοπώγων, in com.ex Πώγων 1408
τραγοριγανον, cum d. in c.ex Ὀρίγανον 1192
ΤΡΑ'ΓΟΣ 1646
τραγοσκελής, in c.ex Σκέλος 1472
τραγῳδία, τραγῳδός, τραγῳδικός, in τραγῳδός.
τραγῳδιογράφος 341
τραγῳδοδιδάσκαλος, & τραγῳδοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 396
τραγῳδός 56
τράμις, vel τράμις, Τετράω 1636
τρανής, cum d. & τρανός ibid.
ΤΡΑ'ΠΕΖΑ, cum d. 1647.1648
τραπεζοκόμος, in c.ex Κομέω 832
τραπεζοκόρος, in c.ex κορέω, satio 849
τραπεζοφόρος, in c. fine pr. 1417
τραπέζω, cum d.τραπεζόω, in Τρέπω.
τράπηλος, cum d. τράπημα in Τρέπω.
τράπομαι ibid.
τραπὰ in Τρέπω 1611
ΤΡΑΥΛΟ'Σ, cum d. 1648
τραῦμα, cum d. in Τιτρώσκω.
τράφεξ, in Τρέφω.
τράφηλος, τραφερός, τράφηξ, in Τρέφω.
τραχηλιάω, τραχηλίζω, in Τράχηλος.
τραχηλιαῖα, τραχηλίζω, τραχηλίζω, cum d.in Τράχηλος.
τραχηλοκοπέω, in c.ex κόπτω 845
ΤΡΑ'ΧΗΛΟΣ 1648
τραχυδέρμος, in com.ex δέρμα 374
τραχύνω, cum d.in Τραχύς.
τραχυόστρακος, in c.ex Ὄστρακον 1213
τραχύπους 1373
ΤΡΑΧΥ'Σ, cum d. 1649
τραχύφωνος 1537
τραχύφυλλος, in c. 1753
τραχύσαρκος 1784
τραχύνω, τραχύτης, cum d. τραχών, in Τραχύς. 1649
ΤΡΕΙ̃Σ
τρέμω, in Τρέω.
ΤΡΕ'ΠΩ, cum d. 1651.& 1652

τρέσσεσιν Τρέω.
ΤΡΕ'ΦΩ, cum d. 1657
τρεχέδειπνος, in c.ex Δεῖπνον 368
ΤΡΕ'ΧΩ 1661
ΤΡΕ'Ω 1667
τρηματώδης, pertusus. Hesych.
τρήσω, in Τιτράω 1636
τρηχυστιβής, in c.ex Στίβω 1533
τρῆμα, τετρημαίνω, τρηματώδης, in τρῆμα.
τρίβω, in Τρίβω.
τρίετης, τριετής, in Τετράω 1636
τρίζω, cum d. in Τετριγώς.
τρία, τρίας, τριάς, τρίαινα, cum d. τριακάς, in Τρεῖς.
τριακοντάμετρος, in c.ex ἅμμα 179
τριακοντα, in Τρεῖς.
τριακοντούτης 533
τριακοντόζυγος, in c.ex ζυγός 581
τριακονταετής, in Τρεῖς.
τριακοντάκλινος, in c.ex κλίνη 808
τριακοντάμνως, in c. ex Μνᾶ 1047
τριακοντάπηχυς, in comp.ex Πῆχυς 1306
τριακοντήρης, in τριήρης 512
τριακοντόργυιος, in c.ab Ὀργυιά 1191
τριακοσιόργυος, in c.in ὄρος 512
τριακοντούτης, in τριακονταέτης.
τριακόσιοι, τριακοσιοστός, τριάκοντα, τριάς, in Τρεῖς.
τριάδιον, in c. 1623
τριβαδίζω, τριβακός, in Τρίβω.
τρίβαλλοι, vel τριβαλλοί, sycophantæ, aut mensarum asseclæ. Hesych. & schol. Arist.
τρίβαξ, τρίβαξ, in Τρίβω.
τριβάρβαρος, ter, i. valde barbarus. Plut. de educ. lib.
τρίβελος, in c.ex Βέλος 261
τρίβεν, in Τρίβω.
τριβεντερόπαιστα, in ἐκτρίβω 1653
τρίβολος, ὁ, herbæ nomen apud Diosc. lib. 4. cap 15. & Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 11. sic dictæ à triplici cuspide.
¶ Τρίβολοι, οἱ, nominantur machinulæ quædam ferreæ, trigona forma: quæ quamcunque in partem incubuerint, vnum aut duos aculeos semper protendunt apud Plut. in Scip.
¶ In frænis sunt quæ lupatis adduntur, vt sua asperitate equos oris durioris coërceant. Poll. lib. 1.
τρίβος, in Τρίβω.
τριβραχύς, in c.ex Βραχύς 285
ΤΡΙ'ΒΩ, τρίβων, cum d. 1657. 1668
τριγαμφόρος, cum d. 1738
τριγλυφός, cum d.in c.ex γλύφω 307
τριγέρων, in c.ex Γέρων 313
τρίγλα, in Τρεῖς.
τριγλώχιν, in c.ex Γλωχίς 325
τριγλίς, cum d.in τρίγλη.
τριγλυφος 324
τριγλώχιν, in c.ex Γλωχίς 329
τρίγωνος, in Τρίζω.
τριγωνία, cum d. 309
τριγώνιος, cum d.in c.ex Γωνία 347
τρίδακνος, in c.citra pr. 354
τριδάκτυλος, in c.ex Δάκτυλος 355
τρίδειλος, in c.ex Δειλός 419
τρίδραχμος, in c.ex Δραχμή 421
τρίδυμος, in c. ex Δίδυμος.
τριέσπερος, in δύσεσπερος 710
τριέλικτος, in c.ex ἑλίσσω 454
τριεμβολος, in ἐμβάλλω 244
τριέτης, in c.ex Ἔτος 484
τριέτηρος, in c.ex Ἔσπερος 526
τριέτις, cum d. 533
τρίζυξ, in c.ex ζυγός 581
ΤΡΙ'ΖΩ 1671
τριηκάς, in Τρεῖς.
τριημερος, in τριήμερος.
τριήκοντα, in Τρεῖς.
τριηκόσιοι, τριηκοστός, in Τρεῖς.
τριημιώρυκτος, in c.retinentibus in
ἡμι 1115
τριήμερος, in c.ex Ἡμέρα.
τριημιπόδιον, in ἡμιπόδιον 1371
τριημιχοίνιξ, in ἡμιχοίνικος 1815
τριήραρχος, cum d. 202
τριηροποιὸς, in ἐπιβάλλω 1155
τριήρης, cum d.in c.in ἐρέσσω 511
τριθρόνος 1093
τρίθυρος, in c. 618
τρίθυλακος, cum d. 628
τρικαιδεκάπηχυς, in c. ex καιδεκάπηχυς 893
τρικάρηνος, in compos. ex Κάρηνα 747
τρικαπής 751
τρικέφαλος, in c.ex Κεφαλή, fine pr. 779
τρίκλινος, cum d in c. ex κλίνη 808
τρίκλυστος, in c. desinētibus in κλυστος 810
τρίκλαστος, in c. ex Κλάω 811
τρικόλλοτος, in c.ex Κολλάω 830
τρικόνδυλος, in c.ex Κόνδυλος 837
τρίκορυς, tres galeas gestās: vel simpliciter armatus. Eurip. in Bacch. Ex Κόρυς.
τρικόρυφος, in c.ex Κορυφή 851
τρικόρωνος, in c.ex Κορώνη, cornix 752
τρικρανος, in c.ex κρᾶνος 763
τρίκροτος, in c.ex κρότος 748
τρίκροτος, in c.fine pr. 877
τρικυλίνδωτος, in c.ex κυλίνδω 893
τρικυμία, in c.ex Κῦμα ibid.
τρίκωλος, in c.ex Κῶλον, membrum 925
τριλλιστός, in c.ex Λίσσομαι 971
τρίμαμμα, in c.ex Μάμμα 997
τριμερής, cum d.in c.ex μέρος 1031
τρίμετρος, in c.fine pr. 1041
τρίμηνος, cum d.in c. ex Μήν 1047
τρίμοδος, in Τρίβω 1608
τρίμιτος, cum d.in c.ex Μίτος 1059
τρίμμα, cum d.in Τρίβω.
τρίμνως, & τρίμναιος, in c.ex Μνᾶ
τριμοιρία 1023
τρίμορφος, in c. 1068
τριναγρία, in c.ex Ἄγρα 105
τρίναξ, cum d.τρίξ, in Τρεῖς.
τριξάλαισιν c.fine pr. 1154
τριοδίτης, cum d.in τριοδίτις.
τριοδοντία, in τριόδους.
τρίοδος, in c. ex Ὁδός 1135
τριόδους 1131
τρίοζος, in c.ex Ὄζος 1154
τριόρχης, τριόρχος, in c. 1206
τριόφθαλμος, in c.ex ὀφθαλμός 1185
τρίπαις, in c.ex Παῖς 1236
τρίπαλαι, in c.ex Πάλαι 1237
τριπάππος, in c.ex πάππος, auus. 1237
τρίπεταλος, in c.ex πέταλον 1297
τρίπηχυς, in c.ex Πῆχυς 1306
τριπίθηκος, in c.ex Πίθηξ 1308
τρίπλαξ, in c.ex Πλατύς 1325
τριπλάσιος, cum d.in Τρεῖς.
τρίπλεθρος, in c.ex Πλέθρον 1325
τριπλεκής, in c.in πλεκής 1328
τριπλῆ, τριπλόος, in Τρεῖς.
τριπόδης, τριπόδιον, &c. in τρίπους.
τριπόθητος, in c.ex Πόθος 1346
τρίπολις, in c.ex Πόλις 1261
τρίπολος ibid.
τριπόνητος, in c.fine pr. 1285
τρίπορθος, ter vastatus & direptus: apud Theocr. in Ara de Troia ter vastata.
τρίπος, & τρίπους 1373
τριπους, &c. in Τρίβω.
τρίπτυχος, in c.ex Πτύσσω 1397
τρίπωλον, in c.ex Πῶλος 1411
τρίρρυμος, in c.ex ῥυμός 1439
τρίς, in Τρεῖς.
τρισάγιος, in c.ex Ἅγιος 12
τρισάπλωμος, in ἄπλωμος 1368
τρισαρεσκείος, in c.ex Ἀρέσκω 186
τρισάτμητος, in c.ex Ἀτμός 208
τρισάθλιος, in ἄθλος 1852
τρισδιάστατον σῶμα, in διΐστημι 697
τρισέληνος, in c.ex σελήνη 1453
τρισευδαίμων, in εὐδαίμων 349
τρισκαιδεκάκις, cum d.in com.ex Δέκα 369
τρισκαιδεκέτης, in δεκαέτης 532
τρισκαιδεκάπηχυς, in δεκάπηχυς 1306
τρισκαιδεκήρης, in τριήρης 512
τρισκακοδαίμων, in κακοδαίμων 350
τρισκελής, in c.ex Σκέλος 1472
τρισκοπάνιστος, in κόπανον 841
τρισμακαρ 970
τρισμάκαρ, cum d.in comp.ex Μάκαρ 994
τρισμός, in Τρίζω.
τρισμύριοι, in c.ex Μύριοι 1077
τρισόλβιος, in Ὄλβος 1138
τρισόλβος, in c.ab Ὄλβος 1151
τρισπίθαμος, in c.ex Σπιθαμή 1510
τρισπόλιστος, in τρισπόλιος.
τρισσός, cum d.in Τρεῖς.
τριστάσιον, in compositorum ex Ἵστημι. Appendo prima cl. 711
τριστάτης, in c.ex στατός 709
τρίστεγος, in c. 1517
τρίστοιχος, cum d.in c.ex στοῖχος 1520
τριστομος, cum d. 1137
τρισύλλαβος, cū d.in dec.ex συλλαμβάνω 922
τρισυπόστατος, in ὑφίστημι 708
τρίσχιλιοι, in c.ex Χίλιοι 1812
τρίσωμος, cum d.in c. 1574
τριταγωνιστής, cum d.in com. ex ἀγωνίζομαι 48
τριταῖος, cum d.in Τρεῖς.
τριταιοφυής 1780
τριτάλαντος, in comp. ex Τάλαντον 1575
τριτάνυστος, in c. ex τανύω 1593
τριτέγγονος, cum d.in ἔγγονος 508
τριτεύω, cum d.in Τρεῖς.
τριτημόριον, &c.in comp.ex μόριον 1022
τριτογένεια, cum d. 304
τριτοκόλλυβον, in Κόλλυβον 816
τριτόμηνος, in c.ex Μήν 1047
τριτοπάτωρ, cum d.in c. 1253
τρίτος, τριτάω, τριττύα, in Τρεῖς.
τριττύαρχοι, idem quod τριτυάρχαι.
τριττύς, in Τρεῖς.
τριττυάρχης 202
τριττύς, in τριττύς.
τριττώ, Æolibus significat τὴν κεφαλήν, vt vult schol. Aristophan. Hinc epithetum τριτογένεια, quidam deriuatum putārunt.
τρίτως, in τρίτος.
τριφαλαγγία, in c.ex φάλαγξ 1710
τριφάσιος, in com. ex φάσις 1719
τριφίλητος, & τριφίλατος, in c. 1748
τριφυής 1780
τρίφυλλος, cum der. 1773
τρίχα, in Τρεῖς.
τριχαΐκες, in c.ex Ἀΐσσω 85
τρίχαπτον in c. ex Ἅπτω, necto 79
τριχῆ, τριχθά, cum d.in τρίχα.
τριχίας, in Θρίξ 649
τριχίδιον, cum d. τριχίδιον, τριχίνεον, τρίχινος in Θρίξ 649
τριχίον, in Θρίξ ibid.
τριχίς ibid.
τριχίτης, in Θρίξ ibid.
τριχοβαφής in c.fine pr. 292
τριχοίνικος, in comp.ex Χοῖνιξ 1816
τριχοκομέω, in comp. ex Κομέω 832
τριχοκοσμητής in c.ex Κόσμος 854
τριχολάβιον, & τριχολαβίς, in c.ex λαβή.
τριχολογέω 936.& 944
τριχομαλλος, in c.ex Μαλλός 997
τριχομανής 993
τριχόρδος, in comp.ex Χορδή.
τριχορία, in c.ex Χορός 1819
τριχορροιέω, τριχορρυέω, in c. ex ῥοή 1425
τριχορτρώκτης, in c.ex Τρώγω 1675
τριχωτός, in com.ex χοῦς 1810
τριχοφυής, cum d. 1780
τριχόφυλλος 1773
τριχόω in Θρίξ 648
τρίχοροςin c. 1829
τριχώδης, τρίχωμα, cum d. in Θρίξ 648
τριχῶς, in Τρεῖς.
τρίχωσις, in Θρίξ 649
τριχωτός ibid.
τριψημερία, in c.ex Ἡμέρα 606
τρίψις, in Τρίβω.
τριώβολον, cum d.in comp.ex Ὀβολός 1125
τριώνυμος, cum d.in comp.ex Ὄνομα 1167
τριώτης, & τριωπός 1184
τρόμος, cum d.in Τρέω 1667
τροπαῖος, in Τροπή.
τροπαιοῦχος, cum d. 558
τροπαιοφόρος, cum d. 1738
τροπὴ &c. τρόπηξ, τρόπις, in Τρέπω 1651
τροπολογέω, cum d. 944
τρόπος, in Τρέπω.
τροποφορέω 1738
τροπόω, cum d.in Τρέπω.
τροφαλίς, & τροφαλίς, τροφεύω, cum d. τροφή, τροφεῖ, τροφεῖα, τρόφιμος, τρόφις, τροφώδης, τροφός, τροφαλίς, in Τρέφω.
τροχάζω, τροχαϊκός, τροχαῖος, τροχάλειος, τροχαλία, τροχαλιώδης, τροχαλός, τροχαντήρ, τροχάω, τρόχος, τροχός, in Τρέχω.
τροχήλατος, cum d. 469
τροχηλασία, τροχηλάτης, τροχήλατον, τροχιαὶ, τροχιλία, τροχίλος, τροχιάζω, τρόχις, τροχίσκος, τροχιά, τροχιαῖος, in Τρέχω.
τροχοδίνητος in comp.ex Δίνη 407
τροχός, in Τρέχω.
τροχοπέδη, in comp. ex Πέδη 1257
τροχός, τροχώδης, in Τρέχω.
ΤΡΥΒΛΙΟΝ 1672
ΤΡΥΓΗ, cum d. ibid.
τρυγηφάγος 1702
τρυγηφαγία 1708
τρυγίας, τρυγιάς, in Τρύγη.
τρυγόβιος, in c. ex Βίος 265
τρυγοδαίμων, in c.ex Δαίμων 350
τρυγοδίφησις, & τρυγοδιφάω, in c. ex διφάω 409
τρυγονάω, in τρυγών.
τρυγοψάλλειν, in c. ex Ψάλλω 1836
τρυγωδέω, in τρυγωδός.
τρυγώδης, cum d. 56
τρυγών, τρύζω, in Τρύζω.
τρύμα, τρυμαλιά, τρύμη, in Τρύω.
τρύξ, in Τρύγη.
ΤΡΥΠΑ, cum d. 1673
τρυπάνιον, in comp.ex ἰμάω 157
τρυσίβιος, in comp. ex Βίος 265
τρύσιππος, & τρυσίππειον, in comp. ex Ἵππος 687
τρύχος, τρύχω, in Τρύω.
τρυφαλίς, in Τρύω.
τρυφερός, τρυφή, cum d.in Τρύφω.
τρυφοδάρη 383
τρυφάλεια, in c.ex φάλος 1711
τρυφάω, τρυφερός, τρυφή, in Θρύπτω 651
τρυφερὸς ζωή, τρυφερότης 1829
τρυφερεύω, τρυφή, τρυφηλός, τρύφημα, τρυφητής, τρύφος, in Θρύπτω. 651
τρυχηρός, τρύχινος, τρυχόω, τρύχος, in Τρύω.
τρύχος, in Στρύχνος 1550
τρύχω, cum d.in Τρύω.
τρώγαλον, τρώγλη, τρωγλήτης, in Τρώγω.
τρωγλοδύτης, cum d.in c. ex Δύω subeo 416
ΤΡΩ'ΓΩ, cum d. 1674
τρωθείς, cum d.in Τιτρώσκω.
τρωξ, τρωξαλλίδες, τρώξιμα, in τρώγω.
τρωξίμης, in c. ex Ἄρτος 196
τρώξιμος, τρώξις, in Τρώγω.
τρωπάω, & τρωπάω, in Τρέπω 1651
τρῶσις, τρώσκω, τρωτός, in Τιτρώσκω.
ῥάω, in Τιτρώσκω.
¶ τύ, in Σύ 1552
τυγχάζω, in Τυγχάνω.
ΤΥΓΧΑ'ΝΩ 1675.& 1676
τυκτός, τύκος, cum d.in Τεύχω 1612
ΤΥ'ΛΟΣ, cum d. 1699
τυλυφάντης, in c. ex Ὑφαίνω ibid.
τυλώδης, τύλωμα, τύλωσις, τυλωτός, in Τύλος.
τυμβαὶ, in Τύμβος.
τυμβαύλης 220
τυμβίας, τυμβεύω, cum d.in Τύμβος.
τυμβήρης 204
τυμβογέρων, in com.ex Γέρων 313
ΤΥ'ΜΒΟΣ 1678
τυμβοχόα, cum d. 1824
τυμβώρυχος, cum d.in c.fine pr. 1205
τύμμα, τυμμή, τύμμαιον, cum d.in Τύπτω.
τυμπανοφορέομαι 1738
τύνη in Σύ
ΤΥ'ΝΟΣ, cum d. 1679
τύξει, in πτύξει 1612
ΤΥ'ΠΤΩ. cum d. 1679
τυραννεῖον, τυραννεύω, τυραννησείω, τυραννία, cum d. τυραννίζω, τυραννικός, cum d. τυραννίς, in Τύραννος.
τυραννοκτόνος, cum d.in c. ex κτείνω 885
ΤΥ'ΡΑΝΝΟΣ 1682
τύρβη, cum d.in Σύρβη 1555
τυρεύω, cum d. τυρεῖον, in Τυρός.
τυρόβολον
τυρόγαλα, in c. ex Γάλα 253
τυρόεις, in Τυρός. 297
τυροκνησις & τυροκνήστις, in c.ex Κνάω 813
τυροκομέω, in c. ex Κομέω 832
τυροκόσκινον in Κόσκινον 852
τυρόνωτος, dorsum ex caseo habēs, Aristoph. Compos. ex τυρός, & νῶτος.

τυρ[illegible] cum d. 1411
ΤΥΡΟ'Σ, cum d. 1683
τυροφορεῖον 1738
τυρόω, in Τυρός.
ΤΥ'ΡΣΙΣ 1684
τυρσώδης, in Τύρσις.
τυτθὸς, in Τυτθὸς 1635
τυφάω, cum d. in Τύφω.
τυφεδανὸς, τυφεδὼν ibid.
τύφη, in Τυφλός.
τυφλῖνος ibid.
τυφλίτης 1373
ΤΥΦΛΟ'Σ 1684
τυφλόστομος 1537
τυφλότης, τυφλόω, in Τυφλός.
τυφλοφόρος 1738
τυφλώδης, in Τυφλός.
τύφλωσις ibid.
τυφλώττω, in c. ex ὄσσομαι 1186
τυφλὼψ 1184
τυφογέρων, in c. ex Γέρων 313
τυφομανία 993
τύφος, seu τῦφος, in Τύφω.
ΤΥ'ΦΩ, cum d. 1684
τύχη cum d. in Τυγχάνω
τυχίζω, in τύχος.
τυχόντως, in τύχη.
¶ ΤΩΘΑ'ΖΩ, cum d. 1685
τωΐ, in Ω'ς.

Υ

¶ ὑάγχη, in c. ex Α'γχω 28
ὕαινα, ὑαινὶς, in ὗς 1559
ὑάσκω, ὑακίζω, in Υ'ω.
ὑακινθίζω, in Υ'άκινθος.
ὑακινθοβαφὴς, hyacinthino tinctus colore. Xen. præd. 6.
ΥΑ'ΚΙΝΘΟΣ, cum d. 1685
ΥΑΛΟΣ, cum d. ibid.
ὑαλοτέχνης, in c. fine p. 1615
ὑαλουργὸς 505
ὑάς, in ὗς.
¶ ὑβάζω, ὑβὸς, in Κύπτω 896
ὑβρεοπαθῶ 1251
ΥΒΡΙΣ, cum d. 1686
ὑβριστόδικαι 404
ὑγεία, ὑγιεινὴ, cum ὑγιής.
¶ ΥΓΙΗ'Σ, cum d. 1687
ὑγραίνω, cum d. in Υ'γρός.
ὑγρεμπλαστρον, in ἐμπλάσσω 1312
ὑγροβάτης 237
ὑγρόβιος, in c. ex Βίος 265
ὑγροκέφαλος, in c. fine præp. 779
ὑγροκήλη, in c. ex Κήλη 763
ὑγροκηρωτικὴ, in κηροκήλη ibid.
ὑγροκοίλιος, in c. ex Κοιλία 818
ὑγροκολλυρία 827
ὑγρομελὴς, in c. ex Μέλος, membrum 1029
ὑγρόμυρον, in c. ex μύρον 1078
ὑγρέτης 1110
ὑγροπισσον, in c. 1318
ὑγροπόρος, cum d. 1269
ΥΓΡΟ'Σ 1688
ὑγροσαρκος, in c. 1416
ὑγρότης, in Υ'γρός.
ὑγροτράχηλος, in c. 1649
ὑγροτροφικὸς 1661
ὑγρόφθαλμος, in comp. ex ὀφθαλμός. 1185
ὑγροφθορέω, in c. ex φθόρος 1743
ὑγρόω, in Υ'γρός.
¶ ὑδαλέος, ὑδαρὴς, & ὑδαρὸς, cum d.
ὑδατηρὸς, ὑδατικὸς, ὑδατινὸς, ὑδάτιον, ὑδατὶς, ὑδατόεις, in Υ'δωρ.
ὑδατοθρέμμων, in compos. ex θρέμμα. 1659
ὑδατόκλυστος, in c. desinentibus in κλυστος 810
ὑδατοτρεφὴς, in c. ex τρεφὴς 1658
ὑδατόχλωρα διαφέρματα, in c. 1817
ὑδατοχόος 1828
ὑδατόω, ὑδατώδης, ὕδερος, cum d. in Υ'δωρ.
ὑδέω, ὕδης, in Υ'δω.
ὕδνον, in Οἰδέω 1137
ὑδρόγαρον 1773
ὕδρα, in Υ'δωρ.
ὑδραγωγὸς, cum d. 41
ὑδραλέτης, ὑδραλὶς, in Υ'δωρ.
ὑδράργυρος, in c. ex Α'ργυρος 184
ὑδραύλαξ, in c. ex Αὖλαξ 217
ὕδραυλις, cum d. 220
ὑδρεία, ὑδρεῖον, in Υ'δρεύω.
ὑδρέλαιον, in c. ex Ε'λαία 466
ὑδρεύω, cum d. in Υ'δωρ.
ὑδρηλὸς 44
ὑδρηρὸς, in Υ'δωρ.
ὑδρία, ὑδριάδες, in Υ'δωρ.
ὑδριαφόρος 1739
ὑδρίον, ὑδρίσκη, in Υ'δωρ.
ὑδροβαφὴς, in c. ex Βάφος 254
ὑδρόγαρον, in c. ex Γάρος 300
ὑδροδόκος 583
ὕδρος, in Υ'δωρ.
ὑδροθήκη, in c. ex θήκη 1629
ὑδροκέφαλον, in c. fine pr. 779
ὑδροκήλη, cum d. in c. ex Κήλη 783
ὑδρολάπαθον, in c. ex λάπαθον 929
ὑδρόμαντις, cum d. in c. 1001
ὑδρομαστεύτης, cum d. in c. ex Μαστεύω 1008
ὑδρομίδκον, in c. ex Μίδω 1017
ὑδρόμελι, in c. 1027
ὑδρόμηλον, in c. 1045
ὑδρόμυλος, in c. ex Μύλη 1076
ὑδρόμφαλον, in c. 1162
ὑδροπίδαξ, in Πίδαξ 1287
ὑδροποσία, ὑδροπότης, cum d. in c. fine pr. 1313
ὑδρορρόα, & ὑδρορρόη, in c. ex ῥοή. 1425
ὕδρος, in Υ'δωρ.
ὑδροσκόπος, cum d. 1476
ὑδρόσταθμος, in c. fine pr. 1507
ὑδροφάντης, cum d. 1709
ὑδροφόβος, cum d. in c. 1721
ὑδροφόρος, cum d. 1738
ὑδροχαρὴς, in c. fine pr. 1789
ὑδροχόος, cum d. 1808
ὑδρόχυτος, in c. ex χύτος 1807
ὑδρόω, in Υ'δωρ.
ὕδρωψ, cum d. 1184
ΥΔΩ 1688
ΥΔΩΡ 1689
¶ ὕειος, ὑϊκὸς, in ὗς.
ὑελέψω, in c. ex Ε'ψω 560
ὕελος, cum d. in Υ'αλος.
ὑελοτέχνης, in ὑαλοτέχνης.
ὑελουργὸς, cum d. 505
ὑελώδης, in ὕαλος.
ὑετόμαντις, in c. 1001
ὑετὸς, cum d. in Υ'ω.
¶ ὕης ibid.
ὑΐδιον cum d. in ὗς 1559
¶ ΥΘΛΟΣ, cum d. 1691
¶ υἱικὸς, in Υἱός.
υἱοθεσία, in c. ex Θέσις 1628
υἱόθετος, cum d. ibid.
ΥΙΟΣ, cum d. 1691
ὑΐζω, cum d. in ὗς.
¶ ὕλαγμα, & ὑλαγμὸς, in Υ'λάω.
ὑλαγωγὸς, cum d. 41
ὑλαῖος, in Υ'λη.
ὑλακὴ in Υ'λάω.
ὑλακόμωρος, in c. ex μώρος, mutantibus ο in ω 1022
ΥΛΑ'Ω, cum d. 1691
ΥΛΗ, cum d. 1692
ὑλοβάτης 237
ὑλοκοίτης, in c. ex Κοίτη 822
ὕλημα, in Υ'λη.
ὑλοματεία, in ὑλοματής.
ὑλουργὸς 505
ὑλοτόμος, in ὑλοτόμος.
ὑλίζω, ὑλικὸς, ὑλιστὴς, ὑλιστὴρ, &c. ὑλώδης, in Υ'λη.
ὑλόκομος, in c. ex Κόμη 835
ὑλομανὴς, cum d. 993
ὑλοτόμος, cum d. 1606
ὑλουργὸς, cum d. in ἀλουργός.
ὑλοφάγος 1702
ὑλοφορβὸς, in c. 1724
ὑλοφόρος, cum d. 1739
ὑλώδης, in Υ'λη.
ὑλωρὸς 1224
¶ ὑμεδαπὸς in c. ex Δάπεδον 358
ὑμέναιος, cum d. ὑμένιος, & ὑμένιον, in Υ'μήν.
ὑμενόπτερος, in c. fine præp. 1394
ὑμνοσέρκαι, in c. ex Ο'ρχέομαι 1113
ὑμενώδης, in Υ'μήν.
ὑμέτερος, in Σύ 1551
ΥΜΗ'Ν 1693
ὑμναγόρας 18
ὑμνείω in ὕμνος.
ὑμνητὸς, cum d. in ὑμνοπόλος.
ὑμνητὴς, ὑμνητὴρ, in ὑμνέω.
ὑμνογράφος 341
ὑμνοθέτης 1629
ὑμνολογία, & ὑμνολογίζω 944
ὑμνοποιὸς 1355
ὑμνοπόλος 1360
ὕμνος, in Υ'δω.
ὑμνῳδὸς, cum d. 57
ὑμνοῖος, in ὕμνος 1161
ὑμὸς, in Σὺ 1552
¶ ὑὸν, ὑὸς, in ὗ 1559
ΥΝΝΟΣ 1693
¶ ὑοβοσκὸς, in c. ex βόσκω 282
ὑοθήρης in c. ex θήρα ibid.
ὑοκυσία, in c. 1070
ὑοπόλος 1360
ὑοσκύαμος, cum d. in Κύαμος 887
ὑοφορβὸς, in c. 1724
¶ ὑπαγγέλλω, cum d. in c. ex Α'γγέλλω 9
ὑπαγκάλισμα, in com. ex ἀγκάλη 12
ὑπαγκοίνια, in comp. ex Α'γκών 15
ὑπάγομαι, in ὑπάγω.
ὑπαγορεύω, cum d. in c. ex ἀγορεύω 21
ὑπάγω, cum d. 38
ὑπάδω, in c. ex Α'είδω 54
ὑπαί, in Υ'πό.
ὑπαιάζω, in c. ex Αἰάζω 63
ΥΠΑΙΘΑ 1693
ὕπαιθρος, cum d. in c. ex Αἴθρα 67
ὑπαικάλλω, in Αἰκάλλω 68
ὑπαιτέομαι in comp. ex αἰτέομαι 72
ὑπαίρω 81
ὑπαΐσσω in c. ex Α'ΐσσω 85
ὑπαίτιος, cum d. in c. ex Αἰτία culpa 89
ὑπακούω, cum d. in com. ex Α'κούω. 101
ὑπαλείφω, cum d. in com. ex Α'λείφω 111
ὑπαλέομαι, in com. ex Α'λέω, vito. 113
ὑπαλλάττω, cum d. in c. ex Α'λλάττω 124
ὑπάλληλος, in c. ex ἀλλήλων 128
ὑπαλύξαι, & ὑπάλυξις, cum ὑπαλεύομαι.
ὑπαμβλύνω in c. ex Α'μβλύς 138
ὑπαναβάλλομαι, in ἀναβάλλω 242
ὑπαναγιγνώσκω, in ἀναγιγνώσκω. 318
ὑπαναδύω, in ἀναδύω 428
ὑπαναθλίβω, in ἀναθλίβω 640
ὑπαναλίσκω, in ἀναλίσκω 116
ὑπανάστασις, in ὑπανίσταμαι.
ὑπαναχωρέω, cum d. in ἀναχωρέω 1832
ὕπανδρος 456
ὑπανειμένως, in ὑπανίημι.
ὑπανιάω, in comp. ex Α'νία 164
ὑπανίημι, in ἀνίημι 564
ὑπανίσταμαι, in ἀνίστημι 696
ὑπαντάω, & ὑπαντιάω, cum d. in c. ex αντάω 166
ὑπαντιάω, & ὑπαντιάζω, in c. ex ἀντίος 165
ὑπάντομαι, cum ὑπαντάω.
ὑπάντρος, in Α'ντρον 168
ὑπαύω, in c. ex Α'ύω 169
ὑπάπειμι, in ἄπειμι 573
ὑπαποστρέφω, in ἀποστρέφω 1663
ΥΠΑΡ 1693
ὑπαράττω, in c. 182
ὑπάργιλλος, in c. ex Α'ργιλλος 183
ὑπάργυρος, in c. ex Α'ργυρος 184
ὑπαρίθμησις, in c. ex Α'ριθμός. 188
ὑπαρκτικὸς, ὑπαρκτὸς, ὕπαρξις, cum ὑπάρχω.
ὕπαρος, in c. ex Α'ρι 193
ὑπάρχω, cum d. in c. 199. & 202
ὑπαρματίζω, in Α'ρμα 206
ὑπασπίζω, cum d. in comp. ex Α'σπίς 209
ὑπατεύω, cum d. ὑπατεία, ὑπατικὸς, in ὕπατος.
ὑπατμίζω, cum d. in c. ex Α'τμὸς 213
ὑπάτονος, in ἄτονος 1646
ὕπατος, in Υ'πό.
ὑπαυγής, cum d. in c. ex Αὐγὴ 216
ὑπαυθαδίζομαι, in αὐθάδης 50
ὑπαυλέω 220
ὕπαυλος, in comp. ex Αὐλὴ 219
ὑπαύχενιος, in com. ex Αὐχὴν 221
ὑπαυχέω, in com. ex Αὐχέω 223
ὑπαφρέστερος, in ἀφρός 1762
ὑπαφες, in c. ex Α'φη 225
ὑπέγγυος, cum d. in c. 436
ὑπείκω, ὑπεικάθω, ὑπεῖξις, in c. ex Εἴκω, cedo 450
ὕπειμι 572. & 575
ὑπειπεῖν, in c. ex Ε'πω, dico 494
ὑπείρ, in Υ'πέρ.
ὑπείσειμι in εἴσειμι 573
ὑπεισέρχομαι, in εἰσέρχομαι 522
ὑπεκβάλλω, in ἐκβάλλω 243
ὑπεκδέχομαι, in ἐκδέχομαι 381
ὑπεκδιδράσκω, in ἐκδιδράσκω 413
ὑπεκδύω, in ἐκδύω 428. & 429
ὑπεκκαίω, cum d. in ἐκκαίω 723
ὑπεκκλέπτω in ἐκκλέπτω 802
ὑπεκκλίνω, in ἐκκλίνω 807
ὑπεκκομίζω, in ἐκκομίζω 833
ὑπεκπίμπρημι in ἐκπίμπρημι 1279
ὑπεκπροθέω, in ἐκπροθέω 657
ὑπεκπρορέω, in προρέω 1424
ὑπεκπροφεύγω, in προφεύγω 1471
ὑπεκρέω in ἐκρέω 1423
ὑπεκτίθημι, in ἐκτίθημι 1623
ὑπεκτρέπω, in ἐκτρέπω 1653
ὑπεκτρέχω, in ἐκτρέχω 1663
ὑπεκφαίνομαι, in ἐκφαίνω 1705
ὑπεκφέρω, in ἐκφέρω 1729
ὑπεκφεύγω, in ἐκφεύγω 1741
ὑπέλαιος, in c. ex Ε'λαία 466
ὑπεμφαίνω, in ἐμφαίνω 1706
ὑπεναντίος, cum d. in ἐναντίος 155
ὑπενδίδωμι, in ἐνδίδωμι 399
ὑπένερθε, idem cum ἔνερθε, infra subtus. Il. β. ποδῶν ὑπένερθε κονίη Ι'στατο, sub pedibus.
ὑπεξάγω, in ἐξάγω 34
ὑπεξαιρέω, cum d. in ἐξαιρέω 77
ὑπεξαίρω, in ἐξαίρω 82
ὑπεξαλέασθαι, & ὑπεξαλύξαι, in ἐξαλέομαι 113
ὑπεξανάγομαι in d. ex ἀνάγω 31
ὑπεξαναδύμι, ὑπεξαναδύομαι, in ἀναδύω 418
ὑπεξανίσταμαι, in ἐξανίστημι 695
ὑπεξαφύω, clàm exhaurio. Apoll. Arg. l. 2. παῖς ἢ, πέρι σαίνομαι ἴασιν. ὄρνιν ὑπεξαφύονται.
ὑπεξελαύνω 408
ὑπεξίλεοσιν, in ὑπεξέρχομαι.
ὑπεξέω, in ἐξήειν 520
ὑπεξέρχομαι, in ἐξέρχομαι 522
ὑπεξίσταμαι, in ἐξίστημι 699
ὑπέξοχος, cum d. in ἔξοχος 768
ὑπεπιμύρομαι, in ἐπιμύρομαι 1022
ΥΠΕ'Ρ 1693. & 1694
ὑπέρα. in Υ'πέρ.
ὑπεράγαμαι in com. ex ἄγαμαι 7
ὑπεραγανακτέω, in comp. ex Α'γανακτέω 4
ὑπεραγαπάω, in com. ex Α'γαπάω 6
ὑπεραγόντως 39
ὑπεραγορεύω, in c. ex ἀγορεύω 22
ὑπεράγω 39
ὑπεραγωνίζομαι, in c. ex ἀγωνίζομαι 48
ὑπεραὴς, in c. ex Α'ω 218
ὑπεραιμάσσω, in c. ex Αἷμα 70
ὑπεραιτέω, in c. ex αἰτέω 72
ὑπεραίρω 81
ὑπέραισχος, ὑπεραισχύνομαι, in c. ex Αἶσχος 86
ὑπεραιωρέω, in c. ex Αἰωρέω 91
ὑπέρακμος, cum d. in comp. ex Α'κμή. 96
ὑπερακοντίζω, in comp. ex Α'κων 106
ὑπεράκρια, in comp. ex Α'κρος 105
ὑπερακριβὴς, in com. ex Α'κριβὴς 105
ὑπερακχίζω, cum ὑπεράχθομαι.
ὑπεραλγέω, cum d. in c. ex Α'λγος 109
ὑπεράλιος, in c. ex Α'λς, mare 129
ὑπεράλλομαι, in c. ex Α'λλομαι 126
ὑπερανάστης, in ὑπερανίστημι.
ὑπεραναισθησία, in com. ex Αἴσθησις 162
ὑπερανίσταμαι, in ἀνίστημι 696
ὑπεράντλος, cum d. in c. 168
ὑπεράνω, cum d. in c. 170
ὑπεραποθνήσκω, in ἀποθνήσκω 641
ὑπεραπολογέομαι, in ἀπολογέομαι 1103
ὑπεραθλέω, in c. ex Α'θλος 106
ὑπερασμενίζω, in comp. ex Α'σμενος 208
ὑπερασπίζω, cum d. in c. ex Α'σπίς 209
ὑπεραυχενέω, in αὐχήν 58
ὑπεραύξω, cum d. in c. ex αὔξω 59
ὑπεραυχέω, in c. ex Αὐχέω 223
ὑπεράχθομαι, in c. ex Α'χθος 227
ὑπερβάθμιος, in ὑπερβαίνω.
ὑπερβαίνω 235
ὑπερβάλλω 250
ὑπερβασία, ὑπέρβασις, ὑπερβατὸς, cum d. in ὑπερβαίνω.
ὑπερβαλλόντως, in ὑπερβάλλω.
ὑπερβιάζομαι, cum ὑπερβία.
ὑπερβιβάζω, cum d. 238
ὑπερβίη, cum d. in c. 264
ὑπερβλαστάνω, cum d. in comp. ex βλαστάνω 268
ὑπερβλέπω, & ὑπέρβλεπτος, in ὑπερβάλλω.
ὑπερβλύζω, cum der. in c. ex Βλύζω 271
ὑπερβολὴ, cum d. in ὑπερβάλλω. 276
ὑπερβόρεος, in com. ex Βορέας 287
ὑπερβρίθω, in comp. ex Βρίθω
ὑπερβρυχάομαι, in c. ex Βρυχάομαι 290
ὑπεργάζομαι 508
ὑπέργα-

ὑπεργαμία, in c. ex Γάμος 299
ὑπέργειος, in c. ex Γῆ 296
ὑπέργηρως, in c. ex Γῆρας 315
ὑπέρζεος 319
ὑπέργονος, in c. ex Γόνυ 343
ὑπερδασὺς, in c. ex Δασὺς 359
ὑπερδεής, in c. ex Δέος 362. & 387
ὑπερδείδω, & ὑπερδεδιέναι, in c. ex Δείδω 362
ὑπέρδεινος, in c. ex Δεινὸς 367
ὑπερδειπνέω, in c. ex Δεῖπνον 368
ὑπερδεκατάλαντος δίκη, damnum quod est plus quam decem talentorum.
ὑπερδέξιος, in c. ex Δεξιὸς 373
ὑπερδέω, in c. ex Δέω, ligo 385
ὑπερδιατείνομαι in διατείνω 1589
ὑπερδικέω, cum d. 404
ὑπερδιπλάσιος 1306
ὑπερδικάζω, in c. ex Δίκη 415
ὑπερεθίζω, in c. ex Ε'ρέθω 509
ὑπερέθω, in c. ex Ε'ρέθω ibid.
ὑπερέτης, ὑπηρέσης, ὑπερεστικὸς, in ὑπερείδω.
ὑπερεκεῖνα, in c. ex Ε'κεῖνος 465
ὑπερεκπερισσοῦ 867
ὑπερεκπίπτω, in ἐκπίπτω 1279
ὑπερεκπλέω, in ἐκπλέω 1314
ὑπερεκπλήσσω, in ἐκπλήσσω 1357
ὑπερεκτείνω, cum d. in ἐκτείνω. 1589
ὑπερεκτίνω in ἐκτίνω 1642
ὑπερέλαφρος, in comp. ex Ε'λαφρὸς 470
ὑπερεμβάλλω, in ἐμβάλλω 244
ὑπερεμπίπλημι, in ἐμπίμπλημι 1332
ὑπερένδοξος, in ἔνδοξος 416
ὑπερεντέλεια, in ἐντελής 483
ὑπερέντευξις, in ὑπερεντυγχάνω.
ὑπερεντρυφάω, in ἐντρυφάω 652
ὑπερεντυγχάνω, in ἐντυγχάνω 1676
ὑπερέπαινος, in ἔπαινος 72
ὑπερεπιθυμέω, in ἐπιθυμέω 656
ὑπερεσθίω, in c. ex Ε'δω 525
ὑπερευδοξέω, in εὐδοξέω 414
ὑπερευδαιμονέω, in εὐδαίμων 415
ὑπερευθέω, in ὑπερεύθυμος 513
ὑπερεύφημος, in εὔφημος 1719
ὑπερεύχομαι, in c. ex Εὔχομαι 541
ὑπερέχω, in c. ex Ε'χω 554
ὑπερέψω, in c. ex Ε'ψω 560
ὑπερζέω, cum d. in c. 282
ὑπέρζωος, & ὑπέρζως, in c. ex ζωὸς 577
ὑπερηδέως, ὑπερήδιστος, in co. ex Η'δύς 595
ὑπερηδὺς, in c. ex ἥδω 595
ὑπερήλιξ, in c. 601
ὑπερήμερος, cum d. in com. ex Η'μέρα 606
ὑπερήρως, cum d. in c. ex Ἥρως 157
ὑπερηφανεύομαι, ὑπερήφανος, cum d. ὑπερφαίνομαι.
ὑπερηχέω, in c. ex Η'χος 615
ὑπερθαυμάζω, in compos. ex Θαυμάζω.
ὑπέρθεμα, cum d. in ὑπερτίθημι.
ὑπερθέω 628
ὑπερθερμαίνομαι, in compos. ex Θερμαίνω.
ὑπέρθεσις, ὑπερθετικὸς, in ὑπερτίθημι.
ὑπερθνήσκω, in c. ex Θνήσκω 641
ὑπερθορεῖν, in c. ex Θόρω 645
ὑπερθορυβέω in compos. ex Θόρυβος. 644
ὑπερθρώσκω, in compos. ex Θρώσκω. 653
ὑπέρθυμος, in co. ex Θυμὸς, animus 657
ὑπέρθυρον, cum d. in c. ex Θύρα 659
ὑπεριάχω, in c. ex Ι'άχω 668
ὑπερίκανος, in Ι'κανός 675
ΥΠΕ'ΡΙΚΟΝ 1694
ὑπερίημι, cum d. in compos. ex Ι'ημι. 683
ὑπερίπταμαι, in c. ex Ι'πταμαι 687
ὑπερίστημι, in c. ex Ι'στημι 712
ὑπερίσχω, in ὑπερέχω 555
ὑπερισχυρὸς, in c. ab ἰσχυρὸς 714
ὑπερισχύω, in c. ex ἰσχύω 713
ὑπερκαγχάζω, in com. ex Καγχάζω 717
ὑπερκαθαίρω, cum d. in c. 719
ὑπερκακέω, in c. ex Κακὸς 717
ὑπερκαλλὴς, in c. ex κάλλος 735
ὑπερκαλὸς, in c. ex Καλὸς 734
ὑπερκάμνω, in c. ex cum pr. 739
ὑπέρκαρπος, cum d. 751
ὑπερκαταγέλαστος, in καταγελάω.
ὑπερκατάκειμαι, in κατάκειμαι. 761
ὑπερκατάληκτον μέτρον, in καταλήγω 961
ὑπερκεράω, cum d. 774
ὑπερκολακεύω, in composi. ex Κόλαξ 824
ὑπερκομίζω, cum d. in c. ex κομίζω, porto 834
ὑπέρκομπος, cum d. in c. 836
ὑπέρκοπος, in c. ex κόπος 845
ὑπερκόπτω, in c. ex Κόπτω 844
ὑπέρκορος, cum d. in c. ex Κορέω satio 849
ὑπερκόσμιος, in compos. ex Κόσμος 854
ὑπέρκοτος, nimium iracundus.
ὑπερκότως, animo nimium irato, supra modum iracundè. Eurip. in Herc. fur.
ὑπερκρεμάω, & ὑπερκρεμάννυμι, in c. ex Κρεμάω 867
ὑπερκυδὴς, in comp. ex Κῦδος, gloria. 890
ὑπερκύπτω, in c. ex κύπτω 897
ὑπερλαμπρὸς, cum d. in c. ex λαμπρὸς 927
ὑπερλάμπω, in c. ex Λάμπω ibid.
ὑπέρλεπτος, in c. ex Λεπτὸς 957
ὑπερλυπέομαι, in c. 981
ὑπερμαζάω, in Μάζα 990
ὑπερμαίνομαι in c. cum pr. 992
ὑπέρμαργος, in c. ex Μάργος 1003
ὑπερμάχομαι, cum d. in c. cum pr. 1011
ὑπερμεγέθης, in c. ex μέγεθος 1016
ὑπερμεθύσκομαι, in comp. ex Μέθυ. 1017
ὑπερμενὴς, cum der. in c. ex Μένος 1032
ὑπέρμετρος 1041
ὑπερμήκης, in c. ex Μῆκος 1044
ὑπέρμορα, & ὑπέρμορον, in c. ex μόρος 1021
ὑπερνεφὴς in c. ex Νέφος 1098
ὑπερνικάω, in c. 1103
ὑπέρξηρος, in c. ex Ξηρὸς 1123
ὑπέρογκος, in c. 1127
ὑπεροικέω, in ὑπέροικος.
ὑπεροικοδομέω, in οἰκοδομέω 371
ὑπέροικος, in c. ex Οἶκος 1143
ὑπεροίομαι, in c. ex Οἴω, puto.
ὑπέρολβος, in c. ab Ο'λβος 1151
ὑπέροπλος, cum d. in c. 1173
ὑπεροπτάω, in c. ex Ο'πτάω 1174
ὑπερόπτομαι cum d. 1177
ὑπεροράω, cum d. in c. cum pr. 1188
ὑπερόριος, cum d. 1202
ὑπερορόφιος, in c. ex ὀροφὴ 514
ΥΠΕΡΟΣ 1695
ὑπερουράνιος, in c. ex Οὐρανὸς 1220
ὑπερόφρυς, cum d. in c. ex ὀφρύς. 1228
ὑπεροχὴ, ὑπέροχος, in ὑπερέχω. 555
ὑπεροψία, in ὑπερόπτομαι.
ὑπερπαγὴς, in c. cum pr. 1302
ὑπερπαθέω 1251
ὑπερπαίω, in c. ex Παίω 1327
ὑπερπαφλάζω, in c. ex παφλάζω 1749
ὑπερπαχύνω, in c. ex Παχύς 1256
ὑπερπέμπω 1281
ὑπερπερισσὸς, cum d. in c. ex περισσὸς 1294
ὑπερπέταμαι, in c. cum pr. 1298
ὑπερπετὴς, in c. 1288
ὑπερπηδάω, in c. ex Πηδάω 1303
ὑπερπίμπλημι in comp. ex πίμπλημι 1332
ὑπερπίπτω 1316
ὑπερπλεονάζω, in c. ex Πολὺς 1365
ὑπερπλέω 1334
ὑπέρπλουτος, ὑπερπλουτέω 1340
ὑπέρπονος, cum d. in c. ex πόνος, cum præp. 1285
ὑπερπρόθεσμος, in προτίθημι 1626
ὑπερπυππάζω, in Πύππαξ 1403
ὑπέρπυρος, in c. ex Πῦρ 1406
ὑπερπωτάομαι, in ὑπερπέτομαι.
ὑπερσαρκέω, ὑπερσάρκωμα, ὑπερσάρκωσις, in c. 1446
ὑπερσεμνύνομαι, in comp. ex Σεμνός. 1455
ὑπερσκελὴς, in c. ex Σκέλος 1472
ὑπέρσοφος, in c. ex Σοφὸς 1497
ὑπερσπουδάζω in composi. ex σπουδάζω 1509
ὑπερσταθμάζομαι, in c. ex σταθμὸς, statera 711
ὑπερστεφανόω, & ὑπερστεφανόομαι in c. ex στεφανόω 1519
ὑπερσχεθεῖν, in ὑπερέχω 555
ὑπερτάζω, & ὑπερτάζομαι, in Υ'πέρ.
ὑπερταλαντιαῖος, in comp. ex Τάλαντον. 1575
ὑπέρτατος, in Υ'πέρ.
ὑπερτελὴς, in c. 1517
ὑπερτείνω 1591
ὑπερτέλειος, & ὑπερτέλεος, ὑπερτελὴς 1599
ὑπερτέλλω, in c. ex Τέλλω 1596
ὑπερτενὴς in ὑπερτείνω.
ὑπέρτερος, cum d. in Υ'πέρ.
ὑπέρτεχνος, in c. cum pr. 1615
ὑπερτίθημι 1627
ὑπέρτιμος, cum d. 1640
ὑπέρτονος in ὑπερτείνω.
ὑπερτραγίζω, in c. ex Τράγος 1647
ὑπερτρέχω 1665
ὑπέρυδρος, in c. 1691
ὑπέρυθρος, cum d. in c. ex Ε'ρυθρός. 513
ὑπερύμνητος in c. ex ὕμνος 1689
ὑπερύπτιος, in c. 1697
ὑπερυψόω, in c. ex Υ'ψος 1699
ὑπερφαίνομαι 1707
ὑπερφαλαγγέω, cum d. in comp. ex Φάλαγξ 1710
ὑπερφέρω, cum d. 1733
ὑπερφθέγγομαι, in com. ex Φθέγγομαι 1743
ὑπερφίαλος, cum d. in Φιάλη 1747
ὑπερφιλέω, in c. 1749
ὑπερφιλότιμος, cum d. in φιλ[illegible] 1641
ὑπερφλύζω, in com. ex φλύω, ferueo. 752
ὑπερφοβέομαι, in c. 1721
ὑπερφέρον, cum d. 1765
ὑπερφυὴς 1778
ὑπερφυσάομαι, in c. 1775
ὑπερφυῶς, in ὑπερφυής.
ὑπερφωνέω 1783
ὑπερχαίρω, in c cum pr. 1788
ὑπερχείλος, &c. in c. ex Χεῖλος 1798
ὑπερχέω 1807
ὑπερχλιδάω, in c. ex Χλιδή 1814
ὑπέρχολος, cum d. in c. 1817
ὑπέρχομαι, in c. ex Ε'ρχομαι 523
ὑπερχέσαι, in c. 1824
ὑπέρχρεως, cum d. in c. 1829
ὑπέρχυσις, cum d in ὑπερχέω.
ὑπέρψυχρος, in comp. ex Ψύχω 1846
ὑπερωδυνάω, in c. 1133
ὑπερωέω, in c. ex Ε'ρωέω 524
ὑπερωΐοθεν, ὑπερώϊος, in ὑπερῷος.
ὑπερωμία, in c. 1850
ὑπερῷος, in Ω'ον 1852
ὑπέρωρος, in c. 1853
ὑπερώσιος, in c. 1211
ὑπερωτάω, in c. ex Ε'ρωτάω 525
ὑπευδίδιος in Εὐδία 534
ὑπεύθυνος, cum d in c. ex Εὐθύνω. 536
ὑπέχω, in comp. ex Ε'χω 555
ὑπήλατα φάρμακα 470
ὑπηνέμιος, cum d. in c. ex Α'νεμος. 153
ΥΠΗ'ΝΗ, cum d. 1695
ὑπηοῖος, in com. ex Η'ώς 615
ὑπηρεσία, & ὑπηρέσιον, in c. ex ἐρεσία 511
ὑπηρέτης, cum d. in c. ex ἐρέτης ibid.
ὑπηχέω, in c. ex Η'χος 615
ὑπίλλω, in com. ex Ι'λλω 681
ὑπιέω, in com. ex Ι'έω 683
ὑπισχνέομαι, in ὑπίσχομαι.
ὑπίγνος, in com. ex Ι'γνύς 713
ὑπίσχομαι, in ὑπίσχω 555
ὑπναλέος, ὑπνάω & ὑπνέω, ὑπνηλὸς, ὑπνητικὸς. in Υ'πνος.
ὑπνοδότειρα, & ὑπνοδότης, in c. ex δότης 401
ὑπνομαχέω 1014
ὑπνοποιὸς cum d. 1355
ΥΠΝΟΣ 1695
ὑπνοφόβης, in c. 1721
ὑπνοφόρος 1739
ὑπνόω, ὑπνώδης, ὑπνωτικὸς, ὑπνώσσω, in Υ'πνος.
ΥΠΟ' 1696
ὑποβαίνω 235
ὑπόβαθρον, & ὑποβάθρα ibid.
ὑποβάλλω 250
ὑποβάσμιον, ὑπόβασις & ὑποβάτης, in ὑποβαίνω.
ὑποβαστάζω, in c. ex Βαστάζω 259
ὑποβδέλλιον, in Βδέλλα 260
ὑποβιάζω, in c. 264
ὑποβιβάζω, cum d. 238
ὑποβινητιῶντα βρώματα, in com. ex Βινέω 264
ὑποβλαστάνω, in c. ex βλαστάνω 268
ὑποβλέπω, cum d. in c. ex Βλέπω 270
ὑποβλήδην, ὑπόβλημα, ὑπόβλητος, cum d. ὑποβολὴ, cum d. in ὑποβάλλω.
ὑποβόρβορος, in c. ex Βόρβορος 276
ὑποβρέχω, in c. 286
ὑποβρύχιος, ibid. & in c. ex Βρύχω 290
ὑπόβρομος, in c. ex Βρόμος 291
ὑποβρώσκω ibid.
ὑπόγαιος, cum d. in c. ex Γαῖα 296
ὑπογαστρίζομαι, cum d. in c. ex Γαστὴρ 301
ὑπόγειος, in ὑπόγαιος.
ὑπογειτνιάω, in comp. ex Γείτων 310
ὑπογλυκαίνω, & ὑπογλυκάσκω, in c. ex γλυκὺς 312
ὑπόγειον, in ὑπόγαιος.
ὑπογλαυκὸς, in c. ex Γλαυκὸς 313
ὑπογλίσχρος, in c. ex Γλίσχρος 326
ὑπογλωττὶς in com. ex Γλωττὶς ibid.
ὑπόγλυκυς, cum d. in com. ex Γλυκὺς ibid.
ὑπογλώττιον, &c. 328
ὑπογνάμπτω in c. ex γνάμπτω 741
ὑπογνυθὰ, manib. subiectis maxillæ. Hesych.
ὑπογονάτιον 331
ὑπογραμμὸς, in c. ex γραμμὴ 342
ὑπογράφω, cum d. 339
ὑπόγρυπος, in c. ex Γρυπὸς 343
ὑπόγυιος, cum d. in c. ex Γυῖον 344
ὑποδάκνω, in c. ex Δάκνω, cum pr. 353
ὑποδακρύω, in com. ex Δάκρυ 355
ὑποδάμναμαι, in comp. ex Δαμάω 357
ὑπόδασυς, in c. ex Δασὺς 359
ὑποδεής, in c. ex δέος & in ὑποδείομαι. 362
ὑποδειδίζω, & ὑποδείδω, in c. ex Δείδω 362
ὑποδείελος, in c. ex Δείλη 365
ὑποδείκνυμι 364
ὑποδειματίω, in ὑποδείδω.
ὑποδενδρόομαι, ὑποδενδρυάζω, in c. ex Δένδρον 372
ὑποδέξιος in ὑποδέχομαι.
ὑποδέομαι, in c. ex Δέω, egeo 387
ὑποδέραιον, & ὑποδερίς, in com. ex Δέρη 375
ὑπόδεσις, ὑπόδεσμα, &c. in ὑποδέω.
ὑποδέχομαι 381
ὑποδέω, cum d. in com. ex Δέω, ligo 385
ὑπόδημα τερράχρος 1418
ὑπόδησις, in ὑποδέω.
ὑποδιαιρέω, cum d. in διαιρέω 77
ὑποδιάκονος, cum dec. ex διάκονος 838
ὑποδιαστέλλω in διαστέλλω 1524
ὑποδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 396
ὑποδίδωμι 400
ὑποδικάζω, in c. ex δικάζω 405
ὑπόδικος, cum d. 404
ὑποδιφθέρος, in c. ex Διφθέρα 410
ὑποδιοικητὴς, in διοικέω 1140
ὑποδμηθῆναι, vide cum ὑποδάμναμαι.
ὑποδμωὶς in c. ex δμωὶς 357
ὑποδοχεὺς, ὑποδοχὴ, in ὑποδέχομαι 381
ὑπόδρα, cum d. in ὑφοράω. 1188
ὑποδράω, in com. ex Δράω, famulor 422
ὑποδρηστεύω, ὑποδρηστὴρ ibid.
ὑπόδριμυς, in c. ex Δριμὺς 424
ὑποδρομὴ, in ὑποτρέχω 1665
ὑπόδροσος, in c. ex Δρόσος 424
ὑποδύομαι, ὑποδύτης, in ὑποδύω.
ὑποδυσφορέω, in δυσφορέω 1735
ὑποδυσώδης, in δυσώδης 1135
ὑποδύτης, in ὑποδύω 430
ὑποδύω, in c. ex Δύω, subeo 449
ὑποεργὸς, in ὑπουργὸς 505
ὑποδύτης, vestis quæ est subtus, interula, subucula. Hesy. χιτών.
ὑποζάκορος, in ζάκορος 848
ὑποζαγρέω, cum d. in c. cum pr. 580
ὑποζέω, in c. cum pr. 1135
ὑποζώννυμι, cum d. in c. ex ζώννυμι 588
ὑποθάλπω, in c. 619
ὑπόθεμα, in ὑποτίθημι.
ὑποθέναρ, in c. ex Θέναρ 626
ὑπόθερμος, cum d. in c. ex Θερμὸς 631

ὑπόδεσις, ὑποδέσεις &c. in ὑποτύπωσις.
ὑποδέχομαι, in c.ex Θεσπεσ. 633
ὑποδιδάσκω, & ὑποδιδασκαλία, in ὑποτίθημι.
ὑποδιδύσκω, in c.ex Θοίνη 640
ὑποδιφθέρα, in c.ex Θούριος 644
ὑποδοχὴ τοῦ ὑμεναίου c.ex Θρύπτω 654
ὑποδύομαι cum d.in c. ex Θυμιάω 654
ὑποδύω ibid.
& in c.ex Θυμίζω animus 657
ὑποδύομαι, & ὑποδύσομαι in c.ex Θύραι 659
ὑποδύσομαι, in c.ex Θώπτω 663
ὑποείκω, in c.ex Γάμος 668
ὑποζύγιον, in c.ex Οἶνος 1137
ὑποκλαίω, in c.ex Οἶκος 1143
ὑποκρίνομαι, in dec.ex Οἰκουρὸς 1213
ὑπολαμβάνω, in c.ex Οἶος, pulto 1149
ὑπόληψις, n c ab ἐκτὸς ibid.
ὑπομαθήσεται cum d.in c. 739
ὑπομνηστήριον, in κρητῆρα 702
ὑπονοέω, in c.cum pr. 723
ὑπόπτερος, ὑπόπτερον in c.ex Καλύπτω 716
ὑποπτέομαι τοῦτο in c.ex Κελεύστου 740
ὑποπτερίζω, cum d.in c. ex Κατοπτρίζω 744
ὑπορρήτως, in c.ex Κάπτω 745
ὑποσβέννυμι, in c.ex Καίω & in c. 746
ὑποστρέφομαι cum d. n. c.ex Καίω 749
ὑποσχέσεις cum d.in c.ex Κάφοι 753
ὑποτιτθίδιον, in κρητιλαίνω 807
ὑποφαίνω, in c.ex Κάπτω 1716
ὑποφαίνω, in κρητιλαίνω 1204
ὑποχάσκω, cum d.in c.ex Κάπτω 756
ὑπόχειρος, ὑπόχειρα, ὑπόχειρον, in ὑπόχειρα 733
ὑπόχειρος, in c.ex Κῦμα 762
ὑπολαλῶ, ὑμῖν, in comp.ex λαλέομαι 767
ὑπολείπω, in c.ex Κεύθω 787
ὑπομένω, in c.ex Κίκιννος 793
ὑπόλιθος, in Κίρρα 795
ὑπολαμβάνω, in c.ex Κλαίω 798
ὑπολείπεται, in c.ex Κλίνω cum pr. 802
ὑπολαλίζω, in c.ex κλαίζω ibid.
ὑπολείπω 808
ὑπολοιπόν, in ὑπολείπω 803
ὑπολούω, in c.ex Κλύζω 810
ὑπολύω, in c.ex κείζω 811
ὑπόλυσις, in c.ex Κεῖμαι 818
ὑπομένω, in c.ex Κολάπτω 829
ὑπολείπω, cum d.in c. ex Κόλπος 830
ὑπολαλίζω, in c.ex Κομᾶν 833
ὑπολείπομαι, cum d.in c.ex Κόπις 838
ὑποκλαυτὸν, in c.ex κόπτω 845
ὑπολείπω, in c.ex Κόπτω 844
ὑπολαμβάνω, in c.ex Κολάπτω 829
ὑπολείπω, cum d.in c. ex Κόλπος 830
ὑπολαλίζω, in c.ex Κομᾶν 833
ὑπολείπομαι, cum d.in c.ex Κόπις 838
ὑποκλαυτὸν, in c.ex κόπτω 845
ὑπολείπω, in c.ex Κόπτω 844
ὑπολαμβάνω, cum d.in c. ex κολάζομαι 848
ὑπολαμβάνω, in com.ex Κῦμα 857
ὑπολείπω, in c.Κύκλωψ 866
ὑπολαμβάνω, in c.ex Κύμινον 867
ὑπολείπομαι, cum d. 873
ὑπολαμβάνω in c.cum pr. 880
ὑπολείπω, cum d.in c.ex Κρύπτω 881
ὑπολαμβάνω, in c.ex Κύκλωψ 891
ὑπολείπω, in c.ex Κύκνος 897
ὑπολαμβάνω, in c.ex Κύρνος 900
ὑπολείπω, in ὑπολείπω 902
ὑπολαμβάνω, in c.ex Κώκυτος, membium 905
ὑπολαμβάνω, in κωμῳδῶ 55
ὑπολαμβάνω, in c.ex Κωφὸς 909
ὑπολαμβάνω, in c.ex Λαλέω 915
ὑπολαμβάνω 921
ὑπολαμπὰς, cum d.in c. ex Λάμπω 917
ὑπολαπίζω, in c.ex Λαπίζω 929
ὑπολαμπάω, in c.ex Λεῖ 951
ὑπολείπομαι, in c.ex Λείπω 951
ὑπολείπομαι d. 955
ὑπολαμπρύνω in Λεπρὸς 957
ὑπολαλῶ, cum d.in c. ex Λάλημι 959
ὑπολαμπάω, in ὑπολαμπάδια.
ὑπολαλέω, & ὑπολαμπὶς, in c.ex Λίμνη 965
ὑπολοιπὸς, ὑπόλοιπος, in ὑπολαμπάδια.
ὑπολείχω, in ἐλίζω 1151
ὑπολείβω, in c.ex Λίβος 967
ὑπολειμαίνομαι, in ὑπολείπω. 967
ὑπολίπομαι 970
ὑπολαμπὴς, in ὑπολείπω.
ὑπολαμπὴς, in Αἶσα 970
ὑπολαμπὴς, in c.ex Λιχανὸς 972
ὑπολοιπὸς, in com.ex λοιπὸς μοι 943
ὑπολοιδορῶ, in c.ex λόγος ratio 947
ὑπολοιδορῶ, in ὑπολείπω.
ὑπολούω, in c.ex Λύω, cum pr. 986
ΤΠΟΛΩΠΟΣ 1696
ὑπολυμαίνομαι, in comp.ex μαλακὸς 990
ὑπολαμβάνω, in comp.ex Μαλακὸς 996
ὑπόμαργος, in c.ex Μάργος 1003
ὑπομάσσω, in c.ab Ὀμόργνυμι 1317
ὑπομανθάνω, in ex Μανθάνω 1018
ὑπομάλακος, cum d. 1024
ὑπομβρίω, cum d. 1034 (1011
ὑπομειδῶ, cum d. in c. ex μειδῶ
ὑπομιμνήσκω, in dec.ex Μνήμη 1061. & 1063
ὑπομονητικὸς, qui hypomonen ata ferdibit 1044
ὑπόμνημα, in ὑπομνήσκω.
ὑπομνηστὸν, in ὑπομνήσκω.
ὑπομνήσκω, in c.ex Ὄμνυμι 1160
ὑπονοστῶ, cum d.in ὑπονόμος.
ὑπονοστῶ, in c.ex μοιχὸς 1069
ὑπονοστῶ, in c. 1071
ὑπονοστῶ, in c.ex μοιχὸς 1130
ὑπόνομος, in c.ex Μοῦσα, Verbum 1074
ὑπομιμνήσκω, in c.ex Μῦσος 1075
ὑπονοστῶ, in c.ex νεφέλη 1035
ὑποπίπτω, in c.ex νεφέλη 1091
ὑποστρέφω, in c. ex ἠερίη 1098
ὑπόνοια, in c.ex Νῖτο 1099
ὑποπλήσσω, nato subtus, natando tubeo. Cum dat. Paufanin Att.
ὑποπίπτω, in c.ex Νίπτω 1104
ὑποπίπτω, in c.ex Νίφω ibid.
ὑποπίπτω, & ὑπόπτως 1115
ὑποπίπτω, cum d.in ὑπονόμος.
ὑποστάσεις, cum d.in c.ex Νέφος 1111
ὑποπίπτω, in c.ex νεῦσις 1 13
ὑποπίπτω, in c. 1114
ὑποπίπτω, in c.ex Νύσσω 1 15
ὑποξύω, in c.ex Ξανθὸς 1118
ὑποξύω, cum d.in c.cum pr. 1120
ὑποξύω, in c.ex Ξίφη 1122
ὑποξύω, in c.ex Ξυρὸς 1123
ὑποξύω, in ὑποξύω.
ὑποξύω, in c.ex Ξυστὸν 1124
ὑποξύω, & ὑποξυρὸς 1122
ὑποξυρὸν, in c. 1170
ὑποξύω, in c.ex ξύω 1122
ὑποπεπτωκὼς, in c.ex Ξυρὸς 1846
ὑποπάσσω, in c.ex Ξυρὸς 1247
ὑποπεπτωκὼς, in c.ex πατρὸς 1251
ὑποπίπτω, in c.ex Πατὴρ 1252
ὑποπεπτωκὼς, in c.ex Πατρὶς 1256
ὑποπεπτωκὼς, in c.ex Πειρὰ 1264
ὑποπεπτωκὼς, 1277
ὑποπίπτω 1281
ὑποπίπτω, in c. 1290
ὑποπεπτωκὼς, in πεπτωκὼς 799
ὑποπεπτωκὼς, in c.ex Πέρκος 1294
ὑποπεπτωκὼς, in c.ex Πέτρα 1299
ὑποπίπτω, in c.ex Πίλος 1307
ὑποπεπτωκὼς, in c.ex Πίτυος 1308
ὑποπίπτω, in c. 1310
ὑποπίπτω, in c.ex Πίμελὴ 1309
ὑποπλάσσω, in comp.ex πίμπλαμι 1332
ὑποπίπτω, in c.cum pr. 1311
ὑποπίπτω 1316
ὑποπεπτωκὼς, in c. 1318
ὑποπλάζω, cum d. in c. ex πλάζω 1325
ὑποπλάσσω, in c.ex Πλατὺς ibid.
ὑποπλάσσω, & ὑπόπλασις, in comp.ex Πλεῖν 1330
ὑποπλέω 1334
ὑποπλώω 1344
ὑποπλέω, cum d.in ὑποπτος.
ὑποπλοέω, cum d. 1349
ὑποπνέω, in c. 1356
ὑποποιῶ, in c.ex Ποιὸς 1361
ὑποπεπτωκὼς, in comp.ex πολεῖτῶ 1363
ὑποπτερύσσω, in Πέρτος 1366
ὑποπτέομαι, cum d.in c. 1367
ὑποπτος 1373
ὑποφαίνω, in c. 1374
ὑποφαλάσσω, in ὑποκείσω.
ὑποφλοιὸς, in Αἶσα 1379
ὑποφλοιὸς, in c. 1382
ὑποφορεύω, in c.ex Πορεύω 1391
ὑποφρίσσω, cum d. 1394
ὑποφρίσσω, in com.ex ὑποπτέομαι.
ὑποφρίσσω, in c. ex φρίσσω 1396
ὑποφρίσσω, cum d. 1378
ὑποφρίσσω, in ὑποπτέομαι.
ὑποφρίσσω, in com.ex πτῶσ 1420
ὑποφρίσσω, cum d. in c. ex πτῶσις 1406
ὑποφρίσσω, inc. 1191
ὑποφρίσσω, in c. 1199
ὑποφρίσσω, in c.cum pr. 1417
ὑποφρίσσω 424
ὑποφρίσσω, in c.cum pr. 1430
ὑποφρίσσω, cum ὑπερφ 195
ὑποφρίσσω, cum d.in c.ex Ῥῆ 1433
ὑποφρίσσω, & ὑποφλαπτω, in c.ex Ῥωστὸς 1454
ὑποφρίσσω, in c.ex Οἶς 1203
ὑποφρίσσω, in c.cum pr. 1204
ὑποφρίσσω, cum d.in c. 1206
ὑποφρίσσω, in c.ex σωτὴρ 1459
ὑποφρίσσω, in comp.ex σωτὴρ 1453
ὑποφρίσσω, in c. ex Σαλὸς 1443
ὑποφρίσσω, in c. ex Σαλὸς 1446
ὑποφρίσσω, in c. 1446
ὑποφρίσσω, cum d. in c. ex Σίνομαι 1452
ὑποφρίσσω, in c.ex Σίνομαι 1160
ὑποφρίσσω, cum d.in ὑπερφέρω.
ὑποφρίσσω, in c.ex μοιχὸς 1069
ὑποφρίσσω, in c. 1071
ὑποφρίσσω, in c.ex μοιχὸς 1130
ὑποφρίσσω, in c.ex Μῦσος, Verbum 1074
ὑποφρίσσω, in c.ex Μῦσος 1075
ὑποφρίσσω, in c.ex νεφέλη 1035
ὑποφρίσσω, in c.cum pr. 1091
ὑποφρίσσω, in c. ex ἠερίη 1098
ὑποφρίσσω, in c.ex Νίπω 1099
ὑποφρίσσω, nato subtus, natando tubeo. Cum dat. Paufanin Att.
ὑποφρίσσω, in c.ex Νίπτω 1104
ὑποφρίσσω, in c.ex Νίφω ibid.
ὑποφρίσσω, & ὑπόπτως 1115
ὑποφρίσσω, cum d.in ὑπονόμος.
ὑποφρίσσω, cum d.in c.ex Νέφος 1111
ὑποφρίσσω, in c.ex νεῦσις 1 13
ὑποφρίσσω, in c. 1114
ὑποφρίσσω, in c.ex Νύσσω 1 15
ὑποφρίσσω, in c.ex Ξανθὸς 1118
ὑποφρίσσω, cum d.in c.cum pr. 1120
ὑποφρίσσω, in c.ex Ξίφη 1122
ὑποφρίσσω, in c.ex Ξυρὸς 1123
ὑποφρίσσω, in ὑποξύω.
ὑποφρίσσω, in c.ex Ξυστὸν 1124
ὑποφρίσσω, & ὑποξυρὸς 1122
ὑποφρίσσω, in c.ex ξύω 1122
ὑποφρίσσω, cum d.in c.ex Ξυρὸς 1846
ὑποφρίσσω, in c.ex Πάτος 1247
ὑποφρίσσω, in c.ex πατρὸς 1251
ὑποφρίσσω, in c.ex Πατὴρ 1252
ὑποφρίσσω, in c.ex Πατρὶς 1256
ὑποφρίσσω, in c.ex Πειρὰ 1264
ὑποφρίσσω, 1277
ὑποφρίσσω 1281
ὑποφρίσσω, in c. 1290
ὑποφρίσσω, in πεπτωκὼς 799
ὑποφρίσσω, in c.ex Πέρκος 1294
ὑποφρίσσω, in c.ex Πίτυος 1299
ὑποφρίσσω, in c.ex Πίλος 1307
ὑποφρίσσω, in c.ex Πίτυος 1308
ὑποφρίσσω, in c. 1310
ὑποφρίσσω, in c.ex Πιμελὴ 1309
ὑποφρίσσω, in comp.ex πίμπλαμι 1332
ὑποφρίσσω, in c.cum pr. 1311
ὑποφρίσσω 1316
ὑποφρίσσω, in c. 1318
ὑποφρίσσω, cum d. in c. ex πλάζω 1325
ὑποφρίσσω, in c.ex Πλατὺς ibid.
ὑποφρίσσω, & ὑπόπλασις, in comp.ex Πλεῖν 1330
ὑποφρίσσω 1334
ὑποφρίσσω 1344
ὑποφρίσσω, cum d.in ὑποπτος.
ὑποφρίσσω, cum d. 1349
ὑποφρίσσω, in c. 1356
ὑποφρίσσω, in c.ex Ποιὸς 1361
ὑποφρίσσω, in comp.ex πολεῖτῶ 1363
ὑποφρίσσω, in Πέρτος 1366
ὑποφρίσσω, cum d.in c. 1367
ὑποφρίσσω 1373
ὑποφρίσσω, in c. 1374
ὑποφρίσσω, in c.ex Τεύτα. cum pr. 1591
ὑποφρίσσω, cum d.in c. 1585
ὑποφρίσσω, cum d.in comp. ex Τέλλω vectigal 1600
ὑποφρίσσω, in c. 1624
ὑποφρίσσω, in comp.ex Τέρετρον 1614
ὑποφρίσσω, cum d.in c. 1617
ὑποφρίσσω 1633
ὑποφρίσσω, cum d. 1640. & 1642
ὑποφρίσσω, in c. 1635
ὑποφρίσσω, & ὑποφρέω, in c.ex τρέφω 1636
ὑποφρίσσω, in com.ex τλάω 1577
ὑποφρίσσω, & in ὑποτείνω.
ὑποφρίσσω, in Τοιοῦτος 1644
ὑποφρίσσω, cum d.in c. 1645
ὑποφρίσσω, in c. ibid.
ὑποφρίσσω, in c.ex Τραυλὸς 1648
ὑποφρίσσω, in c. 1649
ὑποφρίσσω, in com.ex Τερπνὸν ibid.
ὑποφρίσσω, in ὑποτρέω.
ὑποφρίσσω, in c. ex τρέμω 1667
ὑποφρίσσω, in c.ex Τρέφω, cum pr. 1653
ὑποφρίσσω 1654
ὑποφρίσσω, in c.ex Τρίω 2665
ὑποφρίσσω, in c.ex Τρίω 1657
ὑποφρίσσω, cum d. 1670
ὑποφρίσσω, in c. 1205
ὑποφρίσσω, in c. 1651
ὑποφρίσσω, cum d.in ὑποφρίσω.
ὑποφρίσσω, & c.in c. ex Τρέω, cum pr. 1655
ὑποφρίσσω, & ὑποφρίω, in ὑποτρέω.
ὑποφρίσσω, in c.ex Τρέχω 1665
ὑποφρίσσω, cum comp.ex τρέχω 1672
ὑποφρίσσω 1676
ὑποφρίσσω, in c.ex τύπος 1682
ὑποφρίσσω, in c.ex Τόπος 1680
ὑποφρίσσω, in ὑποτύπτω.
ὑποφρίσσω, in c.ex Τυρὸς 1684
ὑποφρίσσω, in c. ibid.
ὑποφρίσσω, in c.ex τύρος 1685
ὑποφρίσσω, in com.ex Τέρω ibid.
ὑποφρίσσω, in c.ex Οὖδας 1218
ὑποφρίσσω, cum d. in c.ex λὰ ibid.
ὑποφρίσσω, in c.ex Οὐρανὸς 1210
ὑποφρίσσω, cum d. 505
ὑποφρίσσω, in 1707
ὑποφρίσσω, in c.ex φαίνω 1715
ὑποφρίσσω 1738
ὑποφρίσσω, in c. cum pr. 1746
ὑποφρίσσω, cum d. 1718
ὑποφρίσσω, in com.ex ἐφέπομαι. 1187
ὑποφρίσσω, in com.ex Φθάνω 1742
ὑποφρίσσω, in c.cum pr. 1743
ὑποφρίσσω, in c. 1746
ὑποφρίσσω, in ὑποφέρω.
ὑποφρίσσω, in c.cum pr. 1758
ὑποφρίσσω, in c.ex φρίσσω 1766
ὑποφρίσσω, cum d. 1779
ὑποφρίσσω, in c. 1783
ὑποφρίσσω, in c.ex Χαίρω 1786
ὑποφρίσσω, in c.cum pr. 1787
ὑποφρίσσω, in c.cum pr. 1788
ὑποφρίσσω, in c. 1750
ὑποφρίσσω, in c. 1793
ὑποφρίσσω, in c. 1185
ὑποφρίσσω, in ὑποφρίσσω.
ὑποφρίσσω, in c.ex Χαίνω 1797
ὑποφρίσσω, in c.ex Χαῦ 1794
ὑποφρίσσω 1807
ὑποφρίσσω, in com.ex Χαῦ 1811
ὑποφρίσσω 1818
ὑποφρίσσω, in c.ex χλοὴ 1815
ὑποφρίσσω, in comp.ex Χάσκω 1816
ὑποφρίσσω, in c. 1817
ὑποφρίσσω, in com.ex Χόνδρος ibid.
ὑποφρίσσω, in c. 1824
ὑποφρίσσω, in c.ex Χρὼς 1826
ὑποφρίσσω, in c.ex Χρὼς 1830
ὑποφρίσσω, cum d.in ὑποχῶ.
ὑποφρίσσω, in c.cum d. 1838
ὑποφρίσσω, in Ψαθυρὸς 1835
ὑποφρίσσω, in com.ex ψαλάσσω. 1839
ὑποφρίσσω, in c. 1837
ὑποφρίσσω, in c.ex Ψαφὶς 1835
ὑποφρίσσω, in Ψῦλ 1840
ὑποφρίσσω, in ὑποφρίσσω 1178
ὑποφρίσσω, in c.ex Ψιθυρίζω.
ὑποφρίσσω, cum ὑποψιθ.
ὑποφρίσσω, in c. 1843
ὑποφρίσσω, cũ d. in c.ex Ψῦχρὸς 1846
ὑποφρίσσω, in c.ex ὑδρὸς 1851
ὑποφρίσσω, in c.ex Οἰδέω 1126
ὑποφρίσσω, in c.ex ὑβρίζω 1840
ὑποφρίσσω, cum d.in c. 1850
ὑποφρίσσω, in c. 1160
ὑποφρίσσω, cum d. 1184
ὑποφρίσσω, in ὑποφρίσσω 1199
ὑποφρίσσω, in c.ex Φοῖνιξ 514
ὑποφρίσσω, ideum quod ὑποφρίσσω Euripides μέλαθρα. in Phœ.
ὑποφρίσσω, in c. 1856
ὑποφρίσσω, in c. 1559
ὑποφρίσσω 1607
ὑποφρίσσω 1617
ὑποφρίσσω 1553
ὑποφρίσσω, in c.ex Χάσκω 235
ὑποφρίσσω, in com.ex Μέλαγρος 1587
ὑποφρίσσω 649
ὑποφρίσσω, in c. 1808
ὑποφρίσσω, in c. remot. 1034
ὑποφρίσσω, in c. remot. 1506
ὑποφρίσσω 1360
ὑποφρίσσω, in c.ex πῖτνω 1579
ὑποφρίσσω, cum d. 1284
ὑποφρίσσω, in c. 1269
ὑποφρίσσω 1373
ὑποφρίσσω, in c. 1402
ὑποφρίσσω, altis turrib. instructus, altis turribus insignis. Eurip. in Troad.
ὑποφρίσσω, in c.cum pr. 1523
ὑποφρίσσω, in Τῆλε.
ὑποφρίσσω, in c.ex τῆλε 1592
ὑποφρίσσω, in c. 1559
ὑποφρίσσω 1715
ὑποφρίσσω 1708
ὑποφρίσσω, in c. 1756
ὑποφρίσσω, in Τῆλε.
ὑποφρίσσω, in c.ex ὀφθὰ 514
ΤΥΦΟΣ cum d. 1699
ὑποφρίσσω, in c.ex τύπτω 1765
ὑποφρίσσω, cum d.in Τῆλε. 1700
ὑφάδης, ὑφάδια, in ὑφὴ.

Φ

¶ Φιλοπίνης, φιλοπότης, in Φάσκω.
φαγᾶνα, cum d. φάγωσις, φάγημα, φαγητὸς in Φάγος.
φαγανοπώλης, τοῦ, festum quod dim in quo potu ad fatietatem vsque exhilarabantur. Athenius. 7. 8.
φαγέδαινα, in ὑφὴ.
φαγέδαινα, in c. 477
φαγεδαινικὸς, in Φάγος.
φάγος, in Φάω.
φαγὼν, cum d.in c. ex Ἠφαιστος 194
φαιδρὸς cum d. in Λιπαρὸς 517
φαιδρότης, n. pl. 674
φαίδρυσμα, in c.ex Γέλως 568
φαίνω 727
φαίνομαι, in c.ex Ὀλυμπος 1154
φαεσίμβροτος, cum d.in c.cum pr. 1183
φαεσίμβροτος, in c.ex Ὄρθρος, statio 1198
φαεσφόρος, in Τρόπις.
φάος Κύπτω 896
φάσγανον 1688
φασὶ, in c. 1691
φάσκελος, cum d. in ὑψικέλως 1 13
φασκελίζω, in c.ex Ἀγκὼν 168
φασκέλισμα c.ex Ὄγκος 222
φάσκω, cum d.in c.ex Αὐχένιος 13
φάσσαι 18
φασσάλευμα, cum d. in ὑψικέλως 1 13
φασσαλεύω, in c. 746
φασσαλίσκος, in c.ex Κόμη 835
φασσάω, cum d.in c. 836
φασσάω 865
φάτνη 1617
φάτνη, in c.ex Κρημνὸς 838
φάτνη, in c.ex Λίθος 976
φαυλίζω, in c.ex Μῦθος 1017
φαῦλος, & φαυλότης, in comp.ex Μέλαγρος 1023
φαύσκω, in c.ex Μέλας 1024
φαύσκω, & φαῦσαι, cum ὑψικέλως 1297
φαύσκω, & ὑψικέλως, in c.ex πτῶσις 1298
φαύσκω, in c.ex πῖτνω 13.7
φαύσκω 1360
φαύσκω 1269
φαύσκω 1373
φαύσκω, in c. 1402
φαύσκω, altis turrib. instructus, altis turribus insignis. Eurip. in Troad.
φαύσκω, in c.ex τῆλε 1592
φαύσκω, in c. 1559
φαύσκω 1715
φαύσκω 1708
φαύσκω, in c. 1756
φαύσκω, in Τῆλε.
φαύσκω, in c.ex ὀφθὰ 514
ΤΥΦΟΣ cum d. 1699
φαύσκω 1765
φαύσκω, cum d.in Τῆλε. 1700
φάω, in Φάος.
Φ
φαφλάζω, in c.ex Φλάω.
φαφλασία, φαφλάσις, φαφλασμὸς, φαφλαστὸς, φαφλάω, φαφλάσσω, cum d. φαφλασμὸς, φαφλαστικὸς, φαφλαστικὸς, & c. in φαφλάω
φαφλασμὸς, qui pediculis scatet, pediculosus.
φαφλασμὸς, in Φθείρω.
φαφλασπαγὴν, in c.ex Τρέφω 1675
φαφλασπαγὴν 1676
φαφλασπαγὴν, in com.ex Λύω 216
ΦΕΡΒΩ, cum d. 1723
φαφλάζω, in c.ex Ε'γρὼ 436
φαφλάσσω, in c.ex Δείπνον 368
φαφλάσσω, in c.ex ζωὸς 577
φαφλάσσω, in c. 729
φαφλάσσω, in ὑγκαλίζω 730
φαφλάσσω, in comp. ex Ε'γκαλέω 222
φαφλάσσω, in c.ex Ε'γκλίω 448
φαφλάσσω, in c.ex Ε'γκλίω 456
φαφλάσσω, in comp.ex Ελεύθερος 474
φαφλάσσω, in comp ex Ε'γκλίω 478
φαφλάσσω, in decomp.ex ἔρυσμα 1160
φαφλασπαγὴν, in c.ex Βίος 265
φαφλάσσω, φαφλάσσω, cum d.φαφλάσσω Φέρω.
ΦΕΡΝΗ, cum d. 1724
φαφλάσσω, in Φέρω.
φαφλάσσω, in c. 1103
φαφλάσσω, in Περισσὸν.
ΦΕΡΩ, cum d. 3724. & 1726
φαφλάσσω, cum d.in comp.ex Ὄνομα 1667
φαφλάσσω, in c.ex Ε'γκρίνω 515
φαφλάσσω, in c.ex Εἶδος 457
φαφλάσσω, in c.ex Ε'γκρὶς 516
φαφλάσσω, cum d. in c.ex Ε'πάφιος 529
φαφλάσσω, in δίς 538
φαφλάσσω, in δίστομος 1350
φαφλασπαγὴν, in c.ex Ε'γκρίνω 541
φαφλασπαγὴν, simultatis & inimicitiæ amant. Theocr. idyl. 5. τὰ δ' ἐμὰ τάλαν ἐστὶ φαφλασπαγὴν.
φαφλάσσω, in c.ex Ε'γκρὶς 543
φαφλάσσω, in c.ex Ἐγκὶς 494
φαφλάσσω, cum d. in c.ex Ἠδὺς 535
φαφλάσσω, cum d.in c.ex ἥβη 596

¶ ΦΘΑ'ΝΩ 1742
φθάνω, φθαρτὸς, φθαρτὸς, in Φθίνω.
ΦΘΕΙΡΟΜΑΙ, cum d. 1742
φθείρω, cum d. in Φθέρω.
φθειρόκομος, qui pediculis scatet, pediculosus.
φθειρόκομος, in Φθείρω.
φθειροτραφὴν, in c.ex Τρέφω 1675
φθειροτραφὴν 1676
φθειροτραφὴν, in com.ex Λύω 216
φθείρω, φθειρῶδης, in Φθέω.
ΦΘΕ'Ω 1743
φθέομαι, φθινὰς, φθίνασμα, φθίνεμμαι in Φθίνω.
φθινόπωρον, cum d.in c. 1186
φθινοπωρίζω, in com.ex λώπη 157
φθινὸς in Φθίνω.
φθινὸς, in Φθίνω.
φθίσις, φθίσικὸς, in c.ex Βροτὸς 289
φθίσις, in Φθίνω.
φθογγὴν, c.in φθέγγομαι.
ΦΘΟΪΣ 1746
φθὼς, in Φθίνω.
ΦΘΟΝΟΣ, cum d. 1713
φθόνος, in Φθόνος.
φθονερὸς, cum d.in Φθόνος.
φθορὰ, cum d.in c.ex Φθείρω.
φιάλη, in c.ex Αἰτίας, culpa 89
φιαλὴ, in c.ex Ἀλήθεια 827
φιαλοπλόος, in comp.ex Ἀγκύλος 97
φιάλη, in ἄκρατος 772
φιάλη, in c.ex Ἀγκὼν 103
φιάλη, cum d.in c.ex Ἀδικος 49
φιάλη, in c.ex Ἄκρος 52
φιάλη, φιάλη, φιάλη, in Φάω dico. 70
φιάλη, in Φάω dico. 1713
φιάλη, in c.ex Ἀγκὼν 514
ΦΙΑΛΟΣ, cum d. 1713
φιάλη, in c. 506
φιάλη, in c. 1714
φῖ ἐΒΟΜΑΙ 1710
φῖ ΕΤΓΩ, cum d. 1721
φιλάδελφος, in c.ex Ἀγκὼν 107
φιλακεστὴς, in c.ex Ἀλεύω 112
φιλακτικὸς, cum d.in comp.ex Ἀγκὼν 114
φιλακόλλοπος, cum d. in com.ex ἀλλόπαρ 128
φιλακοσμία, in ἀκοσμία.
φιλακοσμία, in ἀκοσμία. 318
φῖλ ακεφ ὼ cum d. 156
φιλακτικὸς cum d. 162
φιλακτικὸς, cum φιλοβὸς 57
φιλακτικὸς, cum d.in c. 175
φιλακτικὸς cum d.in c. ex Ἄρτυσις. 184
φιλακτικὸς, in c.ex Ἀρετὴ 186
φιλακτικὸς, in c.ex Ἀγκὼν 209
φιλακτικὸς, in c.ex Αὐχὴ 216
φῖλ ΕΒΩ cum d. 1723
φιλακτικὸς cum d. 203
φιλακτικὸς 220
φιλακτικὸς, cum d.in comp. ex Αὐλὸς 222
φιλακτικὸς, in ὑγκαλίζω 730
φιλακτικὸς, in comp. ex Ε'γκαλέω 438
φιλακτικὸς, in c.ex Ε'γκλίω 448
φιλακτικὸς, in c.ex Ε'γκλίω 456
φιλακτικὸς, in comp.ex Ελεύθερος 474
φιλακτικὸς, in comp ex Ε'γκλίω 478
φιλακτικὸς, in decomp.ex ἔρυσμα 1160
φιλακτικὸς, in c.ex Ε'γκρὶς 363
φιλακτικὸς, in c.ex Ε'γκρὶς 486
φιλακτικὸς, in ἐθνικὸς 449
φιλακτικὸς, in ἐθνικὸς 16440
φιλακτικὸς, cum d.in com.ex ἐγκρὶς 497
φιλακτικὸς, cum d. 506
φιλακτικὸς, in c.ex Ε'γκρὶς 515
φιλακτικὸς, in c.ex Εἶδος 457
φιλακτικὸς, in c.ex Ε'γκρὶς 516
φιλακτικὸς, cum d. in c.ex Ε'πάφιος 529
φιλακτικὸς, in δίς 538
φιλακτικὸς, in δίστομος 1350
φιλακτικὸς, in c. ex Ἐγκρὶς 541
φιλακτικὸς, simultatis & inimicitiæ amant. Theocr. idyl. 5. τὰ δ' ἐμὰ τάλαν ἐστὶ φαφλασπαγὴν.
φιλακτικὸς, in c.ex Ἐγκρὶς 543
φιλακτικὸς, in c.ex Ἐγκὶς 494
φιλακτικὸς, cum d. in c.ex Ἠδὺς 535
φιλακτικὸς, cum d.in c.ex ἥβη 596

φιλακοΐα, amor seu studium audiend. Isocr. ad Demon.
φιλάκοος, in c.ex ἀκοὴ 102
φιληλιαστής, in c.ex Ἥλιος 602
φίλημα, in φιλέω.
φιλήϊος, in c.ex Ἠΐα 608
φιλήρετμος, in c.ex ἐρετμὸς 511
φιλησία, furacitas. Hesych.
φιλησίμολπος, in composit. ex Μέλπω 1030
φιλήσυχος, cum d.in c.ex Ἡσυχος 612
φιλητεύω φιλήτης, φιλητής, φιλητικός, φιλητός, φιλία, φιλιάζω, cum d. in Φίλος.
φιλίατρος, cum d.in c. ex ἰατρὸς 667
φιλικός, cum d. φίλιος, φιλιόω, in Φίλος.
φίλιππος, in c.ex Ἵππος 687
ΦΙΛΙ'Σ, cum d. 1747
φίλισος, in Φίλος.
φιλίστωρ φιλιστής, in Φίλος.
ΦΙΛΛΥΡΕ'Α 1747
φιλοβάρβαρος, in c.ex Βάρβαρος 256
φιλοβασταλὴς, cum d.in ex Βασταλὴς 258
φιλοβόλιτης 253
φιλόγαμος, in c. ex Γάμος 299
φιλογέλως, cum d. in comp. ex Γέλως 311
φιλογεωργός, cum d. in γεωργὸς 500
φιλογλυκύς, in c.ex Γλυκύς 327
φιλογράμματος, cum d. in c.ex γράμμα 319
φιλογυμναστία, cum d. in c. ex Γυμνὸς 345
φιλογύνης, cum d. in comp. ex Γυνὴ 346
φιλοδαίμων, in c.ex Δαίμων 350
φιλόδακρυς, in c.ex Δάκρυ 355
φιλόδειπνος, cum d. in c. ex Δεῖπνον 368
φιλοδέσποτος, cum d. in c.ex Δεσπόζω 377
φιλόδημος, cum d. in c. ex Δῆμος 391
φιλοδίκαιος, in c.ex δίκαιος 405
φιλόδικος, cum d. 404
φιλόδοξος, cum d. in c.ex δόξα 416
φιλόδουλος, in c.ex Δοῦλος 420
φιλόδωρος, cum d. in comp. ex Δῶρον 432
φιλοζέφυρος γαλήνη, zephiri amatrix serenitas: in Epigr.
φιλόζωος, cum d. in c.ex ζωὴ 577
φιλοθήκος, in c.ex θήκη 644
φιλοθεάμων, in c.ex Θεάομαι 624
φιλόθεος, cum d. in c.ex Θεὸς ibid.
φιλόθερμος, in c.ex Θερμὸς 631
φιλοθεωρός, in c.ex Θεωρός, spectator 633
φιλόθηρος, cum d. in c.ex Θήρα.
φιλόθρηνος, in c.ex Θρῆνος 641
φιλοθρήνης, idem Mosch. in Megara
φιλοθύτης, in com. ex Θύω, sacrifico 662
φιλοίκειος, in c.ex οἰκεῖος 1143
φιλοικοσπόρος, in κοσπόρος 1756
φιλοικόδομος, in οἰκοδόμος 371
φιλοικτίρμων, φιλοικτής, in c. 1144
φίλοινος, in c. 1146
φιλοϊστορέω, in c.ex Ἱστορέω 712
φιλοίστωρ, in c.ex Ἵστωρ ibid.
φίλοιτος, in c. 1148
φιλόκαιρος, in c.ex Καιρὸς 720
φιλόκαλος, cum d. in comp. ex Καλὸς 734
φιλόκεως 786
φιλοκερδής, cum d. in comp. ex Κέρδος 776
φιλοκέρτομος, in κέρτομος 1606
φιλοκηδής, in c.ex Κῆδος, affinitas 781
φιλόκηπος, in c.ex Κῆπος 783
φιλοκιθαριστής, in comp. ex Κιθάρα 789
φιλοκίνδυνος, cum d. in comp. ex Κίνδυνος 791
φιλόκνημος, in c.ex Κνήμη 815
φιλοκνάμων, cum d. in c. 836
φιλόκομπος, in c.ex Κόμπος 840
φιλόκοσμος, cum d. in c. ex Κόσμος 854
φιλοκτέανος, in c.ex κτέανον 883
φιλοκτήμων, φιλοκτησία, in c. sine pr. ibid.
φιλοκτίστης, & φιλόκτιστος, in c.ex κτίστης 886
φιλόκυβος, in c.ex Κύβος 889
φιλοκυδής, in comp. ex Κῦδος, gloria 890
φιλοκυνηγός, in κυνηγὸς 42
φιλοκωθωνιστής, in c.ex Κώθων 904
φιλόκωμος, in c.ex Κῶμος 907
φιλόλαλος, in c.ex λάλος 916
φιλοληΐης, in c.ex ληΐη 950
φιλολοίδορος, in c.ex Λοίδορος 967
φιλόλογος, cum d. 944
φιλολοίδορος 973
φιλολουτρία, in c. sine pr. 975
φιλόλυπος, in c. 981
φιλομαθής, cum d. 999
φιλομαχέω 1014
φιλόμβρος, in c. ab Ὄμβρος.
φιλομειδής, & in com. ex Μειδάω 1018
φιλομείραξ, in c.ex Μεῖραξ 1019
φιλομεμφής, in comp. ex Μέμφομαι 1030
φιλόμηλος, in c. 1046
φιλομήτωρ, in c.ex Μήτηρ 1050
φιλόμισος, cum d. in c.ex Μῖσος 1059
φιλομειδής, cum φιλομειδής.
φιλόμουσος, cum d. in c. 1070
φιλόμελπος, in c.ex Μέλπω 1030
φιλόμοχθος, cum d. in c. 1071
φιλόμυθος, cum d. in c. ex Μῦθος, fabula 1074
φιλόμωμος, in c.ex Μῶμος 1082
φιλόνεικος, cum d. in comp. ex Νεῖκος 1087
φιλόξενος, & φιλοξενέω 1120
φιλόπαις, in c.ex Παῖς 1236
φιλοπαράβολος, in παραβάλλω 247
φιλοπάτωρ, in c. 1244
... cum d. in c. 1254
... in c. 1282
...θής, φιλόπευστος, cum d. in c.ex Πυνθάνομαι 1403
φιλόπλεκτος, dicitur, κόμη, in Epigr. quasi gaudens nexu, & constrictionis seu cohibitionis amans. Α'πλέκω, necto.
φιλόπλοος, in c. 1174
φιλόπλουτος, cum d. 1340
φιλοποιέω, in φιλοποιός.
φιλοποίμην, cum d. in c. ex Ποιμὴν 1356
φιλοποιὸς 1355
φιλοπόλεμος, in c. 1358
φιλόπολις, cum d. 1362
φιλοπόνηρος, in c.ex πονηρὸς 1286
φιλόπονος, cum d. in c. cum præp. 1285
φιλοποσία, in c. sine præp. 1313
φιλοπράγμων, cum d. in c.ex πρᾶγμα 1378
φιλοπρωτεύω, cum d. in dec.ex πρωτεύω 19
φιλοπρεπής, cum d. in c.ex πρέπει 1387
φιλοπτόλεμος, cum φιλοπόλεμος.
φιλόπτωχος, in c.ex Πτωχὸς 1396
φιλόπυρος, in c. ex Πυρὸς 1408
φιλόπευστος, in c.ex Πυνθάνομαι 1403
φιλοπώγων, in c. 1187
φιλόργιος, in c.ex Ὄργια 1191
φιλορήτωρ, in c. sine præ. 1427
φιλόρνις, cum d. in c.ex Ὄρνις 1198
φιλόρρωξ, in c.ex ῥώξ 1430
φιλορχήμων, in c. 1206
ΦΙ'ΛΟΣ 1747
φιλοσπερχής, in c. 1446
φιλόσκεπτος, in c.ex Σκέπτω 1477
φιλόσκιος, in c. 1485
φιλοσκώμμων, cum d. φιλοσκώπτης, cum d. in c. sine præp. 1491
φιλοσοφομειρακίσκος, adolescentulus philosophiæ deditus, seu qui adolescens admodum philosophatur. Athen. lib. 13.
φιλόσοφος, cum d. in c. ex Σοφὸς 1497
φιλοστέφανος, cum d. in c. sine pr. 1531
φιλόστοργος, cum d. in c. ex Στέργω 1527
φιλοστρατιώτης, in c.ex Στρατὸς 1542
φιλόσυκος, in c.ex Συκῆ 1554
φιλοσύμμαχος, in συμμάχομαι 1012
φιλοσυνήθης, in συνήθης 597
φιλοσυνουσιάζω, in συνουσία 572
φιλοσώματος, cum d. in c. 1574
φιλοτιμέομαι, in c. 1580
φιλότεκνος, in c.ex τέκνον 1632
φιλότεχνος, cum d. in c. sine pr. 1615
φιλοτήσιος, cum d. φιλότης, in Φίλος.
φιλότιμος, cum d. 1640
φιλοτραγήμων, in c.ex Τρώγω 1675
φιλοῦφειν 1673
φιλοτύραννος, in c.ex Τύραννος 1683
φιλόφιλος, cum d. in c.ex Φίλος.
φιλόφρων, cum d. 1765
φιλοχορευτής, & φιλόχορος, in c. ex Χορὸς 1819
φιλοχρήματος, cum d. φιλοχρηματέω, cum d. in comp. ex χρῆμα 1815
φιλόχρηστος, in c. sine pr. 1822
φιλόχριστος, in c.ex Χριστὸς 1825
φιλόχρους, in c. 1829
φιλόχρυσος, in c.ex Χρυσὸς 1830
φιλόχωρος, cum d. in com.ex Χώρος 1835
φιλοψευδής, in com.ex Ψεύδω 1840
φιλόψιλος, in com.ex Ψιλὸς 1842
φιλόψογος, in com. ex Ψέγω 1839
φίλοψος, in c. 1233
φιλόψυχος, cum d. in c. 1844
φίλτατος, & φίλτερος, φίλτατον, in Φίλος.
φίλυδρος, cum d. in c. 1691
ΦΙΛΥ'ΚΗ 1749
φιλυπήκοος, in ὑπακούω 101
φίλυπνος, in c. ex Ὕπνος 1695
φιλυπόδοχος, in ὑποδέχομαι 381
φιλυποψία, in dec. ex ὑποψίομαι. 1187
φιλῳδὸς 57
ΦΙΜΟ'Σ, cum d. 1749
φιμόω, in Φιμός.
ΦΙ'ΝΤΙΣ 1740
φὶξ, in Σφίγξ.
φίττα, in Σίττα 1466
φιτύω, cum d. in Φύω.
¶ φλαδιάω, in φλάω.
ΦΛΑ'ΖΩ 1749
φλαυσάω, gatrio, ineptio, deliro.
φλασμὸς, in Φλάζω.
φλασθεὶς, in Φλάω.
φλαῦρος, cum d. in Φαῦλος.
φλαυρουργὸς, in φαυλουργὸς 506
ΦΛΑ'Ω 1750
φλεβάζω, φλεβικὸς, in Φλέψ.
φλέβιον, το, venula.
φλεβορραγία, in c. sine præpos. 1430
φλεβοτόμος, cum d. 1607
φλεβώδης, in Φλέψ.
ΦΛΕΓ'Ω, cum d. 1750
φλεδὼν cum d in Φλέω.
φλέδων ibid.
φλέξις in φλέγω.
ΦΛΕ'Ψ 1751
ΦΛΕ'Ω, cum d. 1752
ΦΛΙΑ' ib.d.
ΦΛΙΔΑ'Ω, cum d. 1753
φλέγω. φλεγυρὸς, φλεγμαίνω, φλογίδιον, φλογίζω, φλόγινος, φλόγεος, φλογιστὴς, φλογισμὸς, φλογμὸς, vide post φλὸξ, in Φλέγω.
φλογερὸς, in φλόξ.
φλογοδικὸς, in c. ex Δοκὸς 960
φλογωπὸς, in c. ex Φαὸς 1709
φλογόω, φλογώδης, φλόγωμα, φλογωπὸς, in φλέγω.
φλοιάζω, φλοιζω, in φλοιός.
φλοιορραγὴς, ἐος, ὁ κ ἡ, corticem habens disruptum seu rimosum: apud Theophrast. hist. pl. lib. 3. φλοιορραγέω, sum cortice disrupto seu rimoso. Diosc. lib. 4 cap. 183. Scribuntur hæc & uni co ρ. Composita ex φλοιὸς & aor. 2. ἐρράγην verbi Ρ'ήσσω, seu ῥήγνυμι.
ΦΛΟΙΟ'Σ 1753
ΦΛΟΙ'ΣΒΟΣ 1754
φλοισμὸς, in Φλοιὸς.
φλοιστικὸς, φλοίω, φλοιώδης, in Φλοιός.
ΦΛΟ'ΜΟΣ 1753
φλὸξ in φλέγω.
φλόος, in Φλοιός.
φλυάσα, in Φλοιός.
φλοῦς, in Φλοιός.
φλύαξ, in φλύω, nugor 1752
φλυαρέω φλυαρία, in Φλύαρος.
φλύαρος, cum d. φλυάσσω, φλυδαρὸς, φλυδάω. Φλύζω, in Φλέω.
φλύκταινα cum d. φλυκτὶς, cum d. φλύσις φλύσσω, φλύω, in Φλέω.
¶ φοβέομαι, φοββίζω, cum d. φοβερὸς cum d. in φόβος.
φοβεσίστρατος, φοβέστρατος, in com. ex Στρατὸς 1542
φοβέω. φόβη, φοβητικὸς, φόβητρον, in φόβος.
φοβοδίψης, in c.ex Δίψα 411
φοῖβος in Φέβομαι.
φοιβάζω, φοιβάσω, φοιβὰς, φοιβαστικὸς, φοιβάω, φοιβόλιος, φοιβητὴς, φοιβητεύω, cum d. in Φοῖβος.
φοιβόληπτος, in c.ex ληπτὸς 924
ΦΟΙ͂ΒΟΣ 1753
φοινικεὺς, φοινικήϊος, φοινίκεος, φοινικίζω, φοινικὶς, φοινικὸς, φοινικοῦς, in Φοίνιξ.
φοινικοβάλανος, in c.
φοινικοδάκτυλος, in c. ex Δάκτυλος 240 356
φοινικόεις, in Φοίνιξ.
φοινικαιόρος, in c.ex Ἀέρος 576
φοινικοπάρειος, & φοινικοπάρῃος, in c. 1243
φοινικοπάρυφος, in παρυφὴς 1699
φοινικόπτερος, in c. sine præ. 1934
φοινικόπεζος, in com.ex Πέζα 1435
φοινικόρρυγχος, in c.ex Ῥύγχος 1437
φοινικοχειλὴς, in c.ex Χεῖλος 1472
φοινικοῦς, in φοινίκεος.
φοινικὶς
φοινικὼν, in Φοίνιξ, palma. 1715
ΦΟΙ'ΝΙΞ 1754
φοινίξας, in φοινίσσω.
φοίνιος, in φόνος.
φοινίσσω, in Φοίνιξ.
ΦΟΙΤΑ'Ω, cum d.
ΦΟΛΙ'Σ, cum d. 1755
φολκὸς, in c.ex ὄκνος 1756
φόλλις, φολλίκειος, cum d. in Φολλίς 478
φονάω φονεύω, cum d. φονὴ, φονικὸς, φόνιος, φονώδης, cum d. in Φόνος.
φονευτικὸς, cum d.
φόνος, cum d. in φονάω 885
ΦΟ'ΞΙΝΟΣ
φοξίχειλος, in c.ex Χεῖλος 1757
ΦΟΞΟ'Σ, cum d. 1758
φορεὺς, φορέω, in φέρω. 1756
φορβεία, φορβὰς, φορβέω, φορβὴ, φορβειά, in Φέρβω.
φοράς, in Φέρω.
φορμηγέτης
φορεῖον, φορειαφόρος, cum d. in φέρω. 1739
φορμηδὸν, in φορμός.
ΦΟ'ΡΜΙΓΞ, cum d. 1756 ibid.
φορμίον, φορμὶς, φορμίσκος, cum d. in Φορμός.
φορμοκοπία, in comp. ex Κόπτω 822
φορμορραφέω 1418
ΦΟΡΜΟ'Σ 1756
φορολόγος, cum d. 956
φόρος, φορεὺς, in Φέρω.
φορτηγέω, in φορτηγός.
φορτικὸς, in φόρτος.
φορτηγός, cum d. 44
φορτίζω, φορτικεύομαι, φορτικὸς, cum d. φορτίον, φορτὶς, in φόρτος.
φορτοβαστάκτης, in com.ex Βαστάζω 259
ΦΟ'ΡΤΟΣ 1756
ΦΟΡΥ'Ω, cum d. 1757
φόρυς, φορυτὸς, in φορύω 1714
¶ φράγμα, &c. φράγνυμι, in Φράσσω.
φράδη, cum d. φράδμων, cum d. in Φράζω.
ΦΡΑ'ΖΩ 1757
φρακτήρ, φρακτὸς, in Φράσσω.
φράξις, φράγμα, in Φράσσω.
ΦΡΑ'ΣΣΩ 1759
φρασμοσύνη, φραστικὸς, in Φράζω.
ΦΡΑΤΡΙ'Α, cum d. 1760
φρατρίαρχος 203
φρατριαστὴς, φρατρίζω, φρατρικὸς, φράτωρ, in Φρατρία.
φρεατίδιον, in c. 168
ΦΡΕ'ΑΡ, cum d. 1760
φρεατορύκτης, in c. sine pr. 1105
φρεατώδης, in Φρέαρ.
φρεατώρυχος, in φρεατορύκτης.
φρεῖαρ, in Φρέαρ.
φρεναπάτης, cum d. in c.ex Ἀπάτη 173
φρενήρης 204
φρενῖτις, cum d. in Φρήν.
φρενοβλαβὴς, cum d. in c.ex Βλάπτω 267
φρενοδινὴς, in c.ex Δίνη 407
φρενοθελγὴς, in c.ex Θέλγω 625
φρενόθεν, in Φρήν.
φρενοκλοπέω, in c. sine pr. 803
φρενόληπτος, in c.ex ληπτὸς 924
φρενοτηκὴς 1336
φρενοτέκτων, in c.ex Τέκτων 1614
φρενόω cum d. in Φρήν.
φρεορύκτης, cum d. in φρεατορύκτης.
ΦΡΕ'Ω 1761
φρεωρύχος, cum d. in φρεατορύχος.
ΦΡΗ'Ν 1761
φρήτρη in φρατρία.
φρικαλέος, φρίκη, φρικία, φρι-
φρικτὸς cum d. in Φρίξ.
φρικώδης, in Φρίξ.
φριμάσσομαι, in Φρυάσσομαι.
ΦΡΙ'Ξ 1765
φριξαύχην, in c.ex Αὐχὴν 223
φριξοκόμης, in c. 650
φρίσσω & φρίξ, in Φρίξ.
φροίμιον, cum d. in προοίμιον 1145
φρονέω, cum d. in φρήν.
ΦΡΟΝΤΙ'Σ, cum d. 1766
φροῦδος, in c.ex Ὁδὸς 1131
φρουρὰ, in Φρουρός.
φρουρός, cum d. 203
φρυαγματίας, cum d. φρυαγμὸς 1223
ΦΡΥΑ'ΤΤΟΜΑΙ 1767
ΦΡΥ'ΓΩ, cum d. ibid.
φρυκτωρὸς cum d. 1224
φρυνεὸς, φρυνίζω, in Φρῦνος. ibid.
ΦΡΥΝΟ'Σ 1768
φύγαδε, in Φεύγω.
φυγαδεύω, cum d. φυγαδικὸς cum d., vide φυγάς, in φεύγω.
φυγαδοθήρας, in c.ex Θήρα 637
φυγὴ in Φεύγω.
φυγία ibid.
φύξιμος, in Φεύγω.
φύξηλις 506
φυκίον, in Φῦκος.
φυκιοδέμνιος, in c.ex Δέμνιον 370
φυκοδικὴς 404
φυκομαχὴς cum d. 1014
φυκίον, cum d. in c. sine pr. 1285
φυλακίς, in c. 1385
φύζα, cum d. φύζω, in Φεύγω.
φυή, in Φύω.
ΦΥ'ΚΟΣ, cum d. 1768
φυκτὸς, in Φεύγω.
φυλάδης, in Φῦλον.
φυλακίζω φυλακὴ, φυλακικὸς, φυλακίσσα, φυλακτήρ, cum derivatis, φυλακτικὸς φύλαξ, φυλάξιμος, in φυλάσσω.
φύλαρχος, cum d. 203
ΦΥΛΑ'ΣΣΩ 1768
ΦΥΛΗ', cum d. 1771
φυλλαγαθὴς, in c.ex Ἄγαθα 92
φυλλάνθης, in c.ex ἄνθος 159
φυλλεῖον, φυλλὰς, φυλλάζω, φυλλίζω, φυλλίτης, in Φύλλον.
φυλλοβόλος, cum d. 253
φυλλολόγος 936
φυλλοκαταιβάσις, in c.ex κατά 845
φυλλομανέω 993
ΦΥ'ΛΛΟΝ 1771
φυλλορροέω, in c.ex ῥέω 1425
φυλλοστεφὴς, in c.ex στέφος 1539
φυλλοτρώξ 1739
φυλλοχόος, cum d. 1808
φυλλώδης, in Φύλλον.
φυλλοκρινία, & φυλλοκρίνομαι, in c.ex κρίνω sine pr. 874
φυλοβασιλεὺς, in com.ex Βασιλεὺς 258
φύλον, in Φυλὴ.
φῦμα 1172. & in compositis. 1132
φυματώδης cum d. in Φύω.
φυξήλιος, in c.ex Ἥλιος 602
φυξίμηλος, in composit. ex μῆλον, ovis. 1046
φύξιμος cum d. in Φεύγω.
φύσιγξ, in Φύω.
ΦΥ'ΡΩ, cum d. 1773
ΦΥΣΑ'Ω, cum d. 1774
φύσιγξ 1765
φυσιουργὸς, in Φυσικός.
φυσιγνάθος, in c.ex Γνάθος 329
φυσίζοος, cum d. in Φυσικός.
φυσίζωος, in c.ex Ζωὴ 577
φυσικὸς, cum d. in Φύω.
φύσμης ibid.
φυσιογνώμων, cum d. 322
φυσιολόγος cum d. 944. & 945
φύσις, in Φύω.
φυσκών, φύσκη, cum d. φυσάω, in Φυσάω.
φύσα, φυσάω, cum d. φύσις, seu φυσις in Φυσάω.
φυταλιὰ, cum d. φυτεύω, φυτεία, φυτεύω cum d. φυτικὸς φυτὸν, φύτευμα, φύτλη, in Φύω.
φυτοεργὸς, in φυτουργὸς.
φυτοκόμος, cum d. in com. ex Κομέω. 832
φυτὸν, in Φύω.
φυτοσκάφος, & φυτόσκαφος, in c.ex Σκάπτω, fodio 1470
φυτοσπόρος, cum d. in compo. ex Σπόρος 1506
φυτουργὸς, cum d. 506
ΦΥ'Ω, cum d. 1775
¶ φωγνύω, & φώγνυμι, cum d. in Φάω, significante idem cum πυρόω. 1720
ΦΩ'ΚΑΙΝΑ 1781
φωκίσκος cum d. in c. 208
φώκη, φωκὶς 1781
ΦΩΛΕΟ'Σ, cum d. ibid.
ΦΩΝΗ', cum d. ibid.
φωνομαχέω 1014
ΦΩ'Ρ cum d. 1784
φῶς, φωτὸς, in Φάω, luceo.
φωστὴρ ibid.
φώσσων, in Φυσάω.
φωσφόρος, cum d. 1739
φωταγωγὸς, cum d. 41
φωταυγὴς cum d. in c.ex Αὐγὴ 216
φωτεινὸς, φωτίζω, cum d. in Φάω, luceo.
φωτοδότης, & φωτοδοσία 401
φωτοπλήθης, in c. 961
φωτοχυσία, in c.ex χύσις 1808
X
¶ ΧΑ'ΖΩ 1785
ΧΑΙ'ΝΩ 1786
χαῖος, in Χάος ibid.
χαιρέκακος, cum d. in compo. ex Κακὸς. 727
χαιρετίζω, in χαίρω.
χαιρέφυλλον 1773
χαιρηδὼν, in Χαίρω.
ΧΑΙ'ΡΩ, cum d. 1787. & 1788
ΧΑΙ'ΤΗ, cum d. 1789
χαλαδεύω, tumultuor, terreo. Hesych.
ΧΑ'ΛΑΖΑ, cum d. 1789
χαλαζοκοπέω cum d. in com.ex κόπτω 845
χαλαζοφύλαξ, in c.ex φύλαξ 1771
χαλαζώδης, χαλάζωσις, in Χάλαζα.
χαλαρὸς, in Χαλάω.
χαλάρπες 1373
ΧΑΛΑ'Ω, cum d. 1789
ΧΑΛΒΑ'ΝΗ, cum d. 1890
ΧΑΛΕ'ΠΤΩ, cum d. ibid.
χαλία, in Χαλάω.
χαλικάζω, in Χάλιξ.
χαλίκρατος, & χαλίκρητος 772
χαλιμάζω, χαλιμὰς, χάλιμος, in Χάλις 1791
χαλινὰ in χαλινός.
χαλιναγωγέω 41
χαλινοπλεὸς, cum d. 1355
ΧΑΛΙΝΟ'Σ, cum d. 1791
χαλιτροφάργος 1702
ΧΑ'ΛΙΣ, & χάλιξ 1791
χαλίφρων, cum d. in compos. ex Φρὴν. 1765
χάλκανθος, &c. in c. in ἄνθος, & ἀνθῶ. 159
χαλκάσπις, in c.ex Ἀσπὶς 209
χαλκέγχης in c.ex Ἔγχος 438
χάλκειος, &c. in χαλκός.
χαλκέμβολος, in ἐμβάλλω 244
χαλκεντὴς, in c.ex Ἔντεα 484
χαλκεοθώραξ, in χαλκοθώραξ.
χαλκεοκάρδιος, in c. 746
χαλκεομίτρης, in c.ex Μίτρα 1060
χαλκεόπλος, in c. 1774
χάλκειος, in Χαλκός.
χαλκεόφωνος 1784
χαλκεύω, cum d. in Χαλκὸς.
χαλκὴ, χαλκηΐον ibid.
χαλκήλατος 470
χαλκήρης 204
χαλκιδεύομαι, χαλκιδεὺς. χαλκιδίζω. χαλκιδικὸς χαλκίδιον, χαλκιδιτὶς, in χαλκός.
χαλκίζω ibid.
χαλκίοικος, in c.ex Οἶκος 1143
χαλκίον, & χάλκιον χάλκις, χαλκισμὸς, χαλκίτης, in Χαλκός.
χαλκοβαρὴς, in c.ex Βάρος 257
χαλκοβατὴς 217
χαλκοβόας, in c. sine pr. 273
χαλκογένειος, in c.ex γένειον 312
χαλκογόνος, in c.ex Γόνος ibid.
χαλκογλώχιν, in c.ex Γλωχὶς 329
χαλκογράφος 341
χαλκόδετος, in c.ex tertia pers. præt. pass. 386
χαλκοθήκη, in c.ex Θήκη 1629
χαλκοθώραξ, in c.ex Θώραξ 664
χαλκοκνήμις, in c.ex Κνήμη 815
χαλκοκορυστὴς, in c.ex Κόρυς 851
χαλκόκρας, & χαλκόκρατος 772
χαλκότυπος, in c.ex κτύπος 1682
χαλκολίβανον, in compo. ex Λίβανος 966
χαλκολογέω 936
χαλκόνωτος, in c. ex Νῶτος 1117
χαλκοπάραος, χαλκοπάρειος, in c. 1243
χαλκοπλάστης, in c. sine præp. 1323
χαλκόπλευρος, in c. 1332
χαλκοπληθὴς, in comp. ex πλήθω. 1331
χαλκόπληκτος 1338
χαλκόπους 1373
χαλκόπεπλος, in com.ex Πέπλος 1391
χαλκόπυλος, in c. 1402
χαλκοπώγων, in c.ex Πώγων 1408
χαλκοπώλης 1411
ΧΑΛΚΟ'Σ 1791
χαλκοσμάραγδος, in Μάραγδος. 1001
χαλκόστομος 1537
χαλκότευκτος, in comp. ex τευκτός. 1613
χαλκοτευχὴς, in com.ex τεῦχος ibi.
χαλκότυπος, cum d. 1681
χαλκουργὸς, cum d. 506
χαλκεὺς, in Χαλκός.
χαλκοφάλαρος 1728
χαλκόφι, in Χαλκός.
χαλκόφωνος 1784
χαλκοχίτων 1813
χαλκόω, in Χαλκός.
χάλκωμα, in Χαλκός.
χαλκώνυτος, in c. 1851
χαλκωρυχεῖον, in c. cum pr. 1205
ΧΑΜΑΙ', cum d.
χαμαίβατος, in com. ex Βάτος
χαμαιβολὴς 304
χαμαιδιναστὴς, in c. ex δινέω 405
χαμαίδρυς, & χαμαίδρωψ, in com. ex Δρῦς 425
χαμαιεύνης, &c. in χαμαιεύνη.
χαμαίζηλος, in c. ex Ζῆλος 584
χαμαικαυλὸς, in c.ex Καυλὸς 757
χαμαικέρασος, in Κέρασος 974
χαμαικισσὸς, in c. ex κισσὸς 794
χαμαικλινὴς, in comp. desinentibus in κλινὴς 808
χαμαικοίτης, cum d. in c.ex Κοίτη. 822
χαμαικυπάρισσος, in Κυπάρισσος. 895
χαμαιλέων, in comp. ex Λέων 965
χαμαίμηλον, in c. 1046
χαμαιμυρσίνη, in comp. ex Μύρτος 1078
χαμαιμύρτη ibid.
χαμαιπετὴς, in c.ex πέτω 1317
χαμαιπίτυς, in c sine pr. 1298
χαμαιπίτεια, χαμαιπιτῶ; in χαμαιπίτης.
χαμαιπεύκη, in Πεύκη, picea 1299
χαμαίπιτυς, in Πίτυς 1319
χαμαίπους 1373
χαμαιρριφὴς, cum d. in c. sine pr. 1421
χαμαιρριφὴς, in c.ex Ῥίπτω 1434
χαμαιστρωσία, in c. ex στρωτὸς 1539
χαμαισύκη, in c.ex Συκῆ 1554
χαμαισχίδης, in c. 1571
χαμαιτὶς, in Χαμαί.
χαμαιτύπος, cum d. 1681
χαμελαία, in c.ex Ἐλαία 466
χαμερπὴς, cum d. in com.ex Ἕρπω. 519
χαμαιταιρεῖς, in c.ex Ἑταῖρος 529
χαμευνιὼν, cum d. in c. 537
χαμηλὸς, χαμῖτης, χαμόθεν, in Χαμαί.
χαμουλκὸς, in c. ex ἑλκὼ 478
χανδάνω, in Χάζω.
χανδὸν, χάνη, χάννη, & χάννος, in Χαίνω.
χανόωσα, χανύω, in Χαίνω.
ΧΑΡΑ'ΣΣΩ, cum d. 1893
χαριδότης, in c. ex δότης 401
ΧΑ'ΡΙΣ, cum d. 1794
χαριτοβλέφαρος, in c. ex Βλέφαρον 270
χαριτογλωσσέω, & χαριτογλωττέω 318
χαριτόω, in Χάρις.
χάρμα, &c. in χαίρω.
χαρμόφρων 1765
χαροποιὸς, gaudij & lætitiæ efficiens: ut χαρίτες, χαροποιοί, Eurip. in Phœn.
χαροπὸς, cum d. in χάροψ.
ΧΑ'ΡΤΗΣ, cum d. 1796
χαρτοπράτης, in c. ex πιπράσκω. 1292
χαρτὸς, in χαίρω.
χαρτοφύλαξ, cum d. in c.ex φύλαξ 1771
ΧΑ'ΡΥΒΔΙΣ 1796
ΧΑ'ΡΩΝ, cum d. 1796
χάρωψ 1184
χάσις, in Χάζω.
χάσκω, cum d. χάσμα, cum d. χάσμων, cum d. in Χαίνω.
ΧΑΤΕ'Ω, cum d. 1796
χαυλιόδους 1133
χαῦνος, χαυνιάζω, in Χαῦνος.
χαυνοπολίτης 1363
ΧΑΥ͂ΝΟΣ, cum d. 1797
¶ χεδροπὰ, in χεδρόπος 423
χεζανάγκη, in c. 150
ΧΕ'ΖΩ, cum d. 1797
χεῖα, in Χειά.
χειλάριον, χειλόω, in Χεῖλος.
χειλοποτέω, in com. sine pr. 1315
ΧΕΙ͂ΛΟΣ 1797
χειλόω, χείλων, χειλωτὴρ, in Χεῖλος.
ΧΕΙ͂ΜΑ cum d. 1798
χειμάμυνα, in c. 145
χείμαρρος, χειμάρρους, in c.ex ῥέω. 1425
χειμαδιὰ, χειμασία, in Χεῖμα.
χειμασκέω, in c. 208
χειμερινὸς χειμάζω, χείμεθλον, χειμερίζω, χειμερινὸς, χειμέριος, χειμία, in χεῖμα.
χειμαθηὶς, in c. desinentib. in θηὶς. 641
χειμόσπορος, cum d in c. ex ἀπόρος. 1560
χειμὼν, in χεῖμα.
ΧΕΙ'Ρ 1977
χειράγρα 24
χειραγωγὸς, cum d. 41
χειραδίας, in Χείρ.
χειραπτάζω, in c. ex ἅπτω 177
χειρὰς, in Χείρ.
χειράψια, in com. habentibus ψ. 177
χειρίζω, in Χείρ.
χειρίδιον, χειριδωτὸς, χειρίζω cum d. χείριος, χειρὶς, χείρισμα & χειρισμὸς, in Χείρ.
χειρίσοφος, in c.ex Σοφὸς 1497
χειροβαλάνιστος, in Βαλάνιστος 254
χειροβαρὴς, in c.ex Βάρος 257
χειρόβιος, & χειροβίωτος, in c.ex Βίος 265
χειρογάστωρ, in c.ex Γαστὴρ 302
χειρογράφον, cum d. 348
χειροδάϊκτος, in c.ex δαΐζω 351
χειρόδεικτος, cum d. in c.ex Δείκνυμι, sine pr. 364
χειροδίκης 404
χειροδότος, in c.ex δότης 401
χειροδρόπος, in c.ex Δρέπω 423
χειροήθης, in c.ex Ἦθος 597
χειροθεσία, in c.ex θέσις 1628
χειροθετέω 1629
χειροκμητὴς, in c. desinentibus in κμητὸς 739
χειροκοπέω, in c.ex κοπή 845
χειροκρατὴς cum d. 863
χειρολαβὶς in c.ex λαβή 925
χειρόμακτρον, in c.ex Μάσσω, abstergo 1008
χειρόμαντις, cum d. in c. 1001
χειρομάχος 1014
χειρομύλη, & χειρομύλαι, in c. ex Μύλη 1076
χειρόνιπτρον, in χερνίπτω.
χειρονόμος, cum d. in c. 1106
χειροπληθὴς, cum d. in c.ex πλήθω. 1331
χειρόπληκτος 1338
χειρόποδες, in χειρόπους.
χειροποίητος 1355
χειροποίητος, χειροποιία, in c. sine pr. 1286
χειρόπους 1378
χειροσκόπος, cum d. 1476
χειρόσοφος, cum χειρίσοφος 1497
χειροτίνω, in c ex Τίνω 1592
χειροτέχνης, cum d. in c. sine pr. 1616
χειροτονέω, cum d. 1592
χειροτριβέω, cum d. in c sine præ. 1571
χειρουργὸς, cum d. 506
χειρόχωλος, in c.ex Χωλὸς 1832
χερείων, χειρότερος, χέρειον, in Χείρ.
χειρώναξ, cum d. in c. 151
χειρώνειον, vel χειρώνιον, χειρωτὸς, in Χείρ.
ΧΕΛΙΔΩ'Ν, cum d. 1803
χελίσκον, χελιχελώνη, χελύδριον, χελῦς, in Χέλυς.

χελυδρ⊙,in c. 1691
χελιώνη,in Χελών⊙, & in Χελώνη.
ΧΕ'ΛΥΣ 1803
χελωνοφάγος 1702
χέλυμα,in Χέλυ.
χειροδακτυλίζω,in Χείρ.
χειρουργία,in c. 1774
χειρονομεῖν, in Χείρ, & in c.ex Μάσσω, tango 1008
χειμαστὴς χέρσα,χερσαῖος,in Χέρ.
χερνήτης, cum d.in c.ex Νέω, neo. 1100.& in χείρ.
χερνίζειν,& χέρνιβον,χερνίπτω, cum χέρνιμμα,& χέρνιψ, in c.ex Νίπτω 1104
χερσεύειν,in χερσαῖος.
χερρόνησος, cum d.in com.ex Νῆσος. 1101
ΧΕΡ'ΡΟΣ 1804
χερσαῖ⊙, χερσεύω, cum d.in Χέρσ⊙.
χερσαῖος ibid.
χερσομαχία 594
χερσονῆσι,in Χέρσ⊙.
χερσονησος,cum d.in χερσόνησος.
χέρσος,cum d.in Χέρσ⊙.
χεροῦδρ⊙,in c. 1691
χερύδριον,in Χείρ.
χεσία,in Χέζω.
ΧΕ'Ω,cum d. 1804
¶ χηλαργός,in c.ex Ἀργός 183
ΧΗΛΗ',cum d. 1810
χηλὸς,in Χιτών,proprio ibid.
χηλή,cum d.in Χηλή.
ΧΗ'Ν 1810
χηναλώπηξ,in c.ex Ἀλώπηξ 112
χηνίσκ⊙ & χηνίδι⊙,χηνίαι, cum d. χηνίσκος,χηνίζειν,χηνῶν, χηνῶδες, χηνίσκ⊙,in Χήν.
χηνοβοσκός, cum d.in com.ex Βόσκω. 283
χηνοβοσία in c.ex βόσκω 281
χηνοβοσία,in c.ex βόσκω 281
χηνοτροφεῖν 1661
χηνοπώλης,χηνώπεξ.in Χήν.
χηραμὸς,in Χηραμός.
χηραμύστης, in c.ex Δύω, fubeo 429
ΧΗΡΑΜΟ'Σ 1811
ΧΗ'ΡΟΣ,cum d. ibid.
χήρωσις,cum d.in Χήρα 1797
¶ χθαμαλοπέτεια,in com.ex Πέτομαι 687
χθαμαλὸς,cum d.in Χαμαί
ΧΘΕ'Σ,cum d. 1811
χθόνι⊙,in Χθών.
χθονοπήγητος,in c.ex Πήγω 1236
χθονοπλάστης,in c.fine pr. 1323
χθονοστιβής 1518
ΧΘΩ'Ν 1811
¶ χιάζω,cum d.in litera Χ.
χιλιάς,in Χίλιοι.
χιλιαστὴς,cum d. 203
χιλιάς,χιλιαστὴς,in χίλιοι.
χιλιάρχης,cum d. 533
ΧΙ'ΛΙΟΙ 1811
χιλιόκωμος,in c.ex Κώμη 906
χιλιονταετής,in com. 1087
χιλιοστὸς cum χιλιοστύς.
χιλιοπλάσι⊙,χιλιοστός,& χιλιοστύς, in Χίλιοι
χιλιοτάλαντος, in comp.ex Τάλαντον. 1575
χιλίως,in Χίλιοι.
χιλιετηρίς,in com. 1853
ΧΙΛΟ'Σ,cum d. 1812
χιμαίρα,in χίμαιρ⊙.
χιμαιροβάτης, dicitur Pan in Epigrammat.quasi capellarum initor.
χίμετλον χιμέτλη,cum d.in Χεῖμα.
χιόνε⊙,χιονίζω,in Χιών.
χιονόβολος,in c.definentib.in βολος 235
χιονοβλεπής 251
χιονόβολ⊙ 253
χιονώδης,in Χιών.
χιονοθρέμμων,in c.ex Θρέμμα 1559
χιονόκτυπος,in c.ex κτύπος 1682
χιονοτρόφ⊙ 1661
χιονόχρο⊙ 1868
χιτώνισκος,χιτωνίσκος,in Χιτών.
χειρεκλε⊙,χειρὸς,in Χείρ.
χιτώνιον 1373
ΧΙΤΩ'Ν, cum d. 1812
ΧΙΩ'Ν 1813
¶ ΧΛΑΙ'ΝΑ, cum d. ibid.
χλαινόω,cum d.in χλαῖνα.
χλαμὺς,χλαμύδιον,in Χλαμύς.
χλαμυδοφόρος,in comp. 1739
χλαμυδοποιὸς,cum d. 1355
χλαμυδουργὸς,cum d. 506

χλαμυδοφορέω, in χλαμυδοφόρος 1739
ΧΛΑ'ΜΥ'Σ,cum d. 1813
χλανίδιον,in Χλαῖνα.
χλανιδοποιὸς 1355
χλανίσκ⊙,χλανίσκιον,χλανιδίον, in Χλαῖνα.
ΧΛΕΥ'Η,cum d. 1813
ΧΛΙΑΙ'ΝΩ,cum d. ibid.
χλιδανὸς,in Χλιδή.
χλιδανόσφυρος,in compof.ex σφυρόν. 1568
χλιδανόπους 1373
ΧΛΙ'Ω,cum d. 1814
ΧΛΟ'Α,cum d. ibid.
χλόασμα ibid.
χλοαυγὴς in c.ex Αὐγή 216
χλοαὶ χλοερὸς,in Χλοά.
χλοηφόρ⊙ 1661
χλοοῖν in Χλόα.
χλοερὸς ibid.
χλοηφόρος,cum d. 1739
χλοῶδα,in χλοάω.
χλοΐζω,in χλόα.
χλοάζω,in χλοάζω.
χλοάδης,in χλοάδης.
χλοόκαρπος,in c.ex Καρπὸς, fructus 752
χλό⊙,in Χλόη.
χλοεύνης,cum d.in c.ex Εὐνή 537
χλωρός,χλωρὸς 1814
χλωρόδης,χλωρίζω,χλωραίνω,χλωράσμα,in Χλόα.
χλωραύχην,in c.ex Αὐχήν 223
χλωρηΐς,χλωροβάς,χλωρηΐς, χλωρείας, [illegible]χλωρίζω, χλωρεὶς, χλωρίτης, [illegible],in Χλόα.
χλωρόκομος, viridem comam habens χλωρόκομος στέφαν⊙ corolla ex viridantibus connexa foliis.Eur.in Iph.Aul.
χλωρείς,in χλόα.
χλωροσταφὴς,in Σταφίς 1448
χλωρίτης in χλωρός
χλωροφαγία 1702
¶ ΧΝΑΥ'Ω,cum d. 1815
¶ Χόανος,χοῦ⊙,χόανον,cum d. χοεῖον, χοεὺς,χοῦς,in Χέω.
χοήρης 204
χοϊδιοντοχεῖον,in Χέω.
χοινικίον χοινικεῖον χοινικίς,in Χοῖνιξ.
χοινικομετρής,in c.fine pr. 1041
ΧΟΙ'ΝΙΞ 1815
χοιράδες,χοιράς,χοιρεάτης,χοίρειος χοῖρ⊙ χοιρίδιον,χοιρίνη,χοίρειον, in Χοῖρος.
χοιροβοσκ⊙,in c.ex βόσκω 283
χοιροπώλης,in c.ex Πώλης 1308
χοιροπώλης,cum d. 1411
ΧΟΙ'ΡΟΣ 1816
χοιροσφάγος,in c.ex ἰσφάζω 1561
χοιροτρόφ⊙ 1661
χολαγωγὸς 41
ΧΟΛΗ',cum d. 1816
χολικὸς 44
χολοβάφος 383
χολικ⊙,in Χολή.
χολοειδὴς χόλιξ ibid.
χολόβα⊙, cum d.in com.ex Βάφος. 255
χολικὸς in Χολή.
χολοβόρος,in c.ex Βορά 276
χόλ⊙,cum d.in Χολή.
χονδροκάρδαθος,in c.ex Ἄκανθα 92
χονδρὸς,χονδρίον,χονδρίζ⊙,ἀπὸ τοῦ, χονδρίον,χονδρίτης,χονδρίτης,cum d. in Χόνδρ⊙.
ΧΟ'ΝΔΡΟΣ 1817
χονδρότυπος,in c.ex τύπος 1682
χονδρώδης,in Χόνδρ⊙.
χό⊙,in Χέω.
χορηγία,cum d.in χορηγός.
χορεύλης 220
χορδοψάλτης,in c.habentib.ψ & in c.ex Ψάω 178 559
ΧΟΡΔΗ',cum d. 1818
χορδολογία 945
χορδοποιὸς,cum d. 1355
χορδοπώλης 1411
χορδοτονία 1593
χορδεύω in Χορδή.
χορεῖα,cum d.in Χορός.
χορηγὸς,cum d. 44
χορικὸς,χόριον,χόριον,in Χορός.
χοροβατία 237
χορεύσεται,in c.ex tertia perf.præt. 382
χοροδιδάσκαλ⊙, cum d.in c.ex διδάσκω 396
χοροτύπος,cum d. 1681
χοροίτης,in Χορός.

ΧΟΡΟ'Σ 1818
χορτάζω, χορτασ⊙, χορτάσεις χόρτασμα, χορτασμὸς, in Χόρτος.
χορτοκόπος, cum d.in compo.ex κοπή. 845
χορτομανία 993
ΧΟ'ΡΤΟΣ, cum d. 1819
χορῳδία 57
χοῦς χόος,in Χέω.
¶ χρᾶσθαι in Χρέω.
χρασμίας,cum d.in Χρέω.
ΧΡΑ'Ω,cum d. 1819.& 1820
ΧΡΕΙ'Α,cum d. 1822
ΧΡΕΜΕΤΙ'ΖΩ,cum d. 1823
ΧΡΕ'ΜΠΤΟΜΑΙ ibid.
ΧΡΕ'ΟΣ 1823
χρεῖα,in Χρεία.
χρεοκόπος,cum d.in compof.ex κοπή. 845
χρέος,χρέως,in χρέ⊙.
χρεώστης,cum d. ibid.
χρέω, in d.ex Χρέω, oracula edo. 1822
χρειάδης,χρή,χρήζω,in Χρεία.
ΧΡΗ'ΜΑ,cum d. 1824
χρηματοδαίτης,in c.ex Δαίω, diuido 351
χρηματισμὸς 1355
χρήμη,χρήσιμος, cum d.χρῆσις,in Χρέω.
χρησμηγορέω,cum d. 18
χρησμοδοτέω, cum d.in com.ex δίδωμι 401
χρησμολόγος,cum d. 945
χρησμὸς,χρησμῳδία,in Χρέω.
χρησμῳδὸς,cum d. 57
χρηστήριον,χρηστὴς,χρήστης, cum d.
χρηστὸς, χρηστικὸς, cum der. in Χρέω.
χρηστηρία 341
χρηστοήθης cum d.in com.ex Ἦθ⊙. 597
χρηστόκαρπος,cum d.in c.ex Καρπός. 752
χρηστολόγος,cum d. 945
χρηστομουσία, in compofit. ex Μοῦσα. 1270
χρησφύγετον,cum d.in Χρέω.
χρηστηρία 556
χρήσιμ⊙,cum d.in c. 1749
χρῖμα,in Χρίω.
ΧΡΙ'ΜΠΤΩ 1825
χρίσις,χρίσμα,in Χρίω.
χρισίμυρος, in dec. ex Ἵμερος. 1269
χριστὸς,cum d.in Χρίω.
χριστοκάπηλ⊙,in com.ex Κάπηλ⊙. 744
χριστόμορφος 1014
χριστομίμητος,in c.ex Μιμέω 1072
χριστὸν in Χρίω.
χριστοτελέστης,in c.ex Τέλη 1601
ΧΡΙ'Ω 1826
ΧΡΟ'Α ibid.
χροιὰ, χροΐζω, χροΐζομαι, in Χρώς.
χροΐσκ⊙,χροΐζω,χρωτικός, cum d. χρώτ⊙,cum d.χρωτισμὸς, χρωτίστης,in Χρὼς ⊙.
χροιάζω⊙,cum d. 341
ΧΡΟ'ΝΟΣ 1829
χρονοτριβία,in c.fine pr. 1671
χρονοδικία,in c.ex δίκη 478
χρῶς χρόα,in Χρώς.
χρυσίζω,in Χρυσός.
χρυσαλίς,in Χρυσός.
χρυσάμπυξ,in c. 1837
χρυσαμοιβ⊙,in c.ex Ἀμείβω 140
χρυσάμπυξ,in c. 143
χρυσανθέμιον,& χρυσανθέμιον,in c.ex ἄνθεμον 160
χρυσαυγὴς in c.ex Ἀκτίς 209
χρυσαυγὴς, cum d. in com.ex Αὐγή. 216
χρυσάφιον,in Χρυσός.
χρυσάωρ,in Ἄορ.
χρυσέ⊙,in Χρυσός.
χρυσεκπαιστής ⊙,in ἔλεκτρον 547
χρυσήλατος,in c.ex πέδη 384
χρυσοκόμης,cum χρυσοκόμης.
χρυσάμπυκ⊙,aureum circulum habens Eurip,
χρυσότευκτος,in χρυσοῦτος,
χρυσ⊙,in Χρυσός.
χρυσοσανδάλ⊙, in c.ex Σανδάλιον 1444
χρυσοσίφαι⊙,in c.fine pr. 1531
χρυσόστολ⊙,in c.fine pr. 1523
χρυσότυπος 1681

χρυσοφάλαγ⊙, in c. ex φάλαγξ. 171
χρυσεπίυμος,in ἐπώνυμος 1166
χρυσεπιδήμιον comp.ex ἐρεσσω 497
χρυσηλάκατος, in c. ex Ἠλακάτη. 599
χρυσήλατος
χρυσηλεκτρος,in ἄλεκτρον 470
χρυσήνι⊙,in compo.ex Ἡνία 949
χρυσίζειν 606
χρυσίον,χρυσίδιον χρυσίζω,χρυσί⊙, χρυσίτης χρυσῖτις,χρυσίτης, in Χρυσός. 204
χρυσοβάλαν⊙,in comp. 240
χρυσοβαφὴς in comp.ex Βάπτω 255
χρυσοβέλεμν⊙,in comp.ex Βέλος 261
χρυσογενὴς,in comp.ex Γῆ 296
χρυσοδαίδαλ⊙, in c.ex Δαίδαλ⊙ 348
χρυσοδάκτυλ⊙,in c. ex Δάκτυλος. 356
χρυσόδετος,in c.ex tertia perf.præt. paſſi. 386
χρυσοδίνης in c.ex Δίνη 407
χρυσοέθειρος, in c.ex Ἔθειρα 560
χρυσοζωνος ⊙,in c.ex Ζώνη 581
χρυσόζυγ⊙,in c.ex Ἡλ⊙ 602
χρυσόθρον⊙, in comp.ex Θρόνος 646
χρυσοκάρηνος, in c.ex Κάρηνον. 742
χρυσόκαρπος, in c. ex Καρπὸς, fructus 752
χρυσοκέρως, & χρυσοκέρα⊙, in c. 774
χρυσοκλειστος,in c. ex Κλείω, claudo 801
χρυσόκολλα, cum d.in c. ex Κόλλα 827
χρυσοκόμης,cum d.in com.ex Κόμη 835
χρυσοκάλλαι,in c.ex λάγχάνω 532
χρυσοκρεῖς,in com.ex Κεῖθω 967
χρυσόλογχος aureani haſtam geſtans. Palladis epitheton, apud Eur. in Ione. Compoſitum ex λόγχη, lancea.
χρυσόλιθος,in com. ex Λίθος 958
χρυσολύρης in c. ex Λύρα 976
χρυσομαλλὴς,in com.ex Μαλλὸς 997
χρυσοπράσις cum d. 993
χρυσομήλολον,in c. 1046
χρυσομίτρης, & χρυσομίτρης,in c.ex Μίτρα 1060
χρυσομιαρὸς,in c. 1163
χρυσονώτης,in c.ex Νῶτος 1117
χρυσοπάστος in πάσσω 1699
χρυσόπαστος,in com.ex Πάσσω 1247
χρυσοπηδίλος 1257
χρυσοπήληξ, & χρυσοπήληξ, in c.ex Πήληξ 1304
χρυσοπλόκαμος, in c. ex πλόκαμος 1328
χρυσόπτερος,in c.fine præpof. 1341
χρυσοπώλιδες,in c. 1356
χρυσοπώλης 1355
χρυσόρραπις 1373
χρυσοπόρφυρος,in c. ex Πορφύρα 1391
χρυσοπτέρυξ in com.fine pr. 1394
χρυσορρόας,in χρυσορρόας.
χρυσορόφος in c.ex ὄροφος 514
χρυσορρόπις in c.ex Ῥάπις 1417
χρυσορρόας,in comp.fine pr. 1427
χρυσορρόης,in c. ex ῥέω 1425
χρυσορρυτος, in c.in ῥυτος ibid.
ΧΡΥΣΟ'Σ 1829
χρυσόσημος in c. ex σῆμα 1505
χρυσοστέφανος in c.fine pr. 1531
χρυσοστρίτης 1537
χρυσοστροφος, qui auro torquetur Soph.in Oedip.Tyr.
χρυσοτέκτων,in c.ex τέκτων 1614
χρυσότευκτος in Χρυσός.
χρυσότευκτος, in c.ex τεύχω 1613
χρυσοτεύχης,in c.ex τεῦχος ibid.
χρυσότοξος,in c.ex τόξον 1609
χρυσουργὸς,cum d. 506
χρυσοῦς,in Χρυσός.
χρυσοΰφης,in compo.ex Ὑφαίνω 1659
χρυσοφαὴς 1715
χρυσοφόρος,cum d. 1739
χρυσοφύλαξ,in c.ex Φύλαξ 1771
χρυσοχάλινος in c.ex Χαλινός 1791
χρυσοχείρ,in comp.ex Χείρ 1802
χρυσοχόος,cum d. 1809
χρυσόω,χρύσωμα,in Χρυσός.
χρυσώνητος in c.ex Ὠνή 1629
χρυσωνία,cum d in c. 1851
χρυσωπὸς,cum d. 1184
χρυσωρύχος,cū d.in c.fine pr. 1205
χρύσωσις,in Χρυσός.

χροΐζω χροιά,cum d.in Χρόα.
[illegible] 1355
[illegible]
χυτρίς ⊙, χυτρίδιον, χύδην, in [illegible]
ΧΥ'ΛΟΣ,cum d. 1830
[illegible]
χυτροπλάσ[illegible], in c. 1390
χυτροκρέμαστον,cum d.χυτρεῦς, χύτρα,
χύτρα, [illegible] χυτρεὺς χύτρ⊙,
χυτρίνοι, Χυτρεῖς.
χυτρόπους in c.ex Πούς 50
χυτρίζω χυτρεῖα χυτρίς, χύτρος, χυτρ⊙, χυτρεύς, χύτρος, in Χύτρ⊙.
χυτρεῖον,cum d. 1173
χυτροπώλης cum d. 1411
ΧΥ'ΤΡΟΣ 1831
[illegible] 1805
χωλαίνω,cum d.χωλεύω, cum d.in Χωλός.
χωλίαμβος 1373
ΧΩΛΟ'Σ,cum d. 1831
χῶμα, χωννύω, cum d.
χωνεία in χόω.
χωνεύω in Χόω.
χωρῖτ⊙,in c.ex Αὐλή 219
χωρεπίσκοπος, in ἐπίσκοπος. 1474
ΧΩΡΕ'Ω cum d. 1832
χωρίζω,χωρισμὸς,χωρίδιον,in Χῶρος.
χωρίς, in Χωρίς.
χωρίον,cum d.χωρίδιον,in Χῶρος.
ΧΩΡΙ'Σ 1833
χωρισμὸς χωρισμὸς,χωριστὸς, in Χωρίς.
χωρίτης,in Χῶρος.
χωρίτ⊙,cum d. 341
χωροβατέω 1093
ΧΩ'ΡΟΣ 1841
χωροθετέω,in c. 1794
χωροφύλαξ,in c.ex φύλαξ 1771
χῶς, in χέω 1816

Ψ

ΨΑ'ΓΔΑΣ 1835
ΨΑΘΥΡΟ'Σ,& ψαδυρὸς,cum d. ibid.
ΨΑΙΔΡΟ'Σ ibid.
ψαικάζω,ψαιστὸς in Ψακάς.
ψαίω ψαύω,cum d.in Ψάω.
ψακάς ψακάζω,ψακαλον,in Ψακάς.
ΨΑΚΑ'Σ 1835
ψακὰς ibid.
ψαλίς,cum d.in Ψάω.
ψάλιον, Ψαλίς.
ψάλισμα 1517
ψαλίζω, Ψαλίς.
ΨΑΛΛΩ 1835
ΨΑ'ΜΜΟΣ,cum d. ibid.
ΨΑΛΛΩ,cum d. ibid.
ψαμμοκάρπιον c.fine pr. 1789
ψαμμοβάτης,cum d. 57
ψάμμος cum d.ψάμμης, ψάμμηξ, ψαμμώδης,ψαμμίτης, ψαμμωτὸς, in Ψάμμος
ψαμμοδύτης,cum d. 57
ψάμμ⊙,cum d.ψαμμίον,ψαμμωτὸς, in Ψάμμος.
ψαμμοδύτης,in c.ex Δύω, fubeo 429
ΨΑ'ΜΜΟΣ,cum d. 1836
ψᾶρ⊙ ψᾶρες in ψαῖρ⊙.
ψαφαρός,cum d. 1373
ψάω cum d.in Ψάω.
ψαφαρός in Ψαφαρός.
ΨΑΦΑΡΟ'Σ 1837
ψεγοτρό⊙,in c. 605
ψεγόστυχος 1828
ψεγίση,in Ψεφαρός.
ψεφηνὸς,in Ψεφ⊙.
ΨΕ'Γ 1817
¶ Ψὲ,Doricè dicitur pro σφὲ : vt apud Theoc. Idyll.4. Ἠ γὰρ ψὲ κράννας τὼ ποιθέασαν πᾶσας ἀμέλγες.
ΨΕΓΩ,cum d. 1839
ΨΕΔΝΟ'Σ ibid.
ψεκάς,cum d in Ψακάς.
ψεκτικὸς, cum d.ψεκτὸς, in Ψέγω.
ψέλιον,in Ψέλιον.
ΨΕΛΛΟ'Σ,cum d. 1839
ψευδαιμος,in c.ex Αἷμα 10
ψευδάγγελος,in ἄγγελος 28
ψευδάδελφ⊙ in c.ex Ἀδελφός 49
ψευδαίσθ⊙,ψευδαίσθ⊙, in Ψεύδω.

ψευδαπόστολος,in ἀποστέλλω 1521
ψευδάργυρ⊙,in compoſit.ex Ἄργυρος 134
ψευδατράφαξις, in Ἀτράφαξις 214
ψευδαυτόμολ⊙, in αὐτόμολος 1064
ψευδεπίγραφὴ, cum d.in ἐπιγράφω. 337
ψευδεπὴς in c.ex ἔπος 494
ψευδεπίγραφ⊙,cum d.in ἐπιγράφω 337
ψευδηγορέω cum d. 18
ψευδὴς ψευδῆτες.in Ψεύδω.
ψευδιερεύς,cum d. 341
ψευδοδιδάσκαλ⊙,in c.ex διδάσκω 396
ψευδοδίκτυμον,in Δίκτυμον 405
ψευδόδοξ⊙,cum d.in c.ex δόξα 416
ψευδοθυρον,in c.ex Θύρα 659
ψευδοκρισία,& ψευδοχαρίσια,in Καρίσια 754
ψευδοκιννάμωμον, in c. ex Κιννάμωμον 794
ψευδοκλητεία,in c.ex κλητός 729
ψευδόκορη,in c ex κόρ⊙, puer 848
ψευδολόγος,cum d. 945
ψευδόδομος, in Ψεύδω.
ψευδομάντις,cum d.in c. 1001
ψευδόμαρτυρ,cum d.in c.ex Μάρτυρ 1005
ψευδομυθία & ψευδομυθέω, in c. 1074
ψευδονύμφευτος,in c. 1114
ψευδοπαιδεία, in com.ex παιδεύω 1236
ψευδοπαρθέν⊙,in c. 1244
ψευδοπελτηρ⊙,in πελτηρ⊙ 1393
ψευδοπλαστος,in c.ex Πλάσσω 1340
ψευδοπροφήτης,in προφήτης 1717
ψευδόπτερα,in c.ex πτέρον 1317
ψευδόπυρον,in c.ex Πῦρ 1406
ψευδόρκος, cum d.in comp.ex Ὅρκος 1195
ψευδοσιλιων, in compof. ex σκελίων 1433
ψευδοσοφιστής.in c.ex σοφίζω 1497
ψευδοσύμα,cum d. 1518
ψευδοσφὴξ,in c.ex Σφήξ 1565
ψευδοφάρης 1708
ψευδόχειρος,in c.ex Χείρ 1826
ψευδόχρυσος,in c.ex Χρυσός 1830
ΨΕΥ'ΔΩ 1839
ψευδώνυμος, cum d.in c.ex Ὄνομα. 1167
ψεύδω,ψεῦδος,in Ψεύδω.
ψευστὴς,in c.ex Στύξ 1550
ψεῦσμα ψεύστης,cum d in Ψεύδω.
ΨΕ'ΦΟΣ,cum d. 1840
ψεφαυγὴς, obſcuram lucem reddens.Helych.
¶ ψῆ, vt in ψήχω.
ψηκτὴς,ψηκτὸς ψήκτρα, ψήκτεια, ψήκτριον,in ψήχω.
ψηλαφάω,& ψηλαφίω,cum d.in c.ex ἀφή 177
ΨΗ'Ν,cum d. 1840
ψῆξις,in ψήχω.
ΨΗ'ΣΣΑ 1840
ψηστὸς,in ψήχω.
ψηφίζ⊙,ψηφίς ψήφισμα,cum d.ψηφοφορέω,in Ψῆφ⊙.
ψηφοκλέπτης,in c.fine pr. 803
ψηφολόγος,cum d. 945
ψηφοπαίκτης,cum d.in com.ex Παίζω 1234
ψηφοποιὸς 1355
ΨΗ'ΦΟΣ 1840
ψηφοφόρ⊙,cum d. 1737
ψήχω,in Ψάω.
¶ ψιάζω,in Ψεαί.
ψιαθίδιον,ψίαθιον,in Ψίαθος.
ΨΙ'ΑΘΟΣ 1842
ΨΙΑ'Σ ibid.
ΨΙΘΙ'Α ibid.
ΚΙ'ΘΤΡΟΣ,cum d. ibid.
ψιλὰ παρεψιλίζω,in Ψιλός.
ψιλογραφία 342
ψιλοκιθαριστικὴ,in compo.ex Κιθάρα 789
ψιλοκόρσης,in c.ex κόρση 764
ψιλομετρεία,in c fine pr. 1041
ΨΙΛΟ'Σ 1842
ψιλοτάπης & ψιλόταπις, in c.ex Τάπης 1578
ψιλόω ψιλόω,cum d.in Ψιλός
ΨΙ'ΜΜΥΘΟΣ 1042
ψιμμυθ⊙.φανὴς 1708
ψιμμυθόω, in ψίμμυθος
Ψ ΝΕΣΘΑΙ,cum d. 1843
ΨΙ'Ξ ibid.

ψίττα,cum d in Σίττα 1466
ΨΙΤΤΑ'ΚΗ 1843
ψιχίον,ψιχαρίδιον,in Ψίξ.
¶ ψοφῇ,in Ψάω 1838
ψόγος,cum d. in Ψέγω.
ψόθος, tumultus Item niger. Helych. ¶ At ψόθος ſubſt. Suidæ eſt ἀκαθαρσία, immunditiès afferentes ex Phrynicho.
ψοθάλλειν, ſtrepere, ſtrepitum edere.
ψολόεις in Ψόλ⊙.
ψολοκομπίας,& ψολοκομπίαι in c. ex Κόμπος 836
ΨΟΛΟ'Σ 1843
ψοφέω,cum d. in Ψόφ⊙.
ψοφοδεής,cum d.in c. ex δέ⊙ 362
ψοφομήδης,in c. ex Μήδος 1043
ΨΟ'ΦΟΣ,cum d. 1843
¶ ψόω,in Ψάω 1838
ψυγεῖον,ψυγεὺς,ψυγμὸς,in Ψύχω
ΨΥΔΡΑΚΕ'Σ,& ψυδράκια 1843
ψύθος,cum d.in Ψεύδω.
ψυκτὴρ, cum d. ψυκτικὸς, ψυκτὸς,in Ψύχω.
ΨΥ'ΛΛΟΣ,& ψύλλα,cum d. 1843
ΨΥ'ΑΩΝ ibid.
ψύξις in Ψύχω.
ψυχαγωγὸς,cum d. 41
ψυχάζω,in ψύχω.
ψυχάριον,in Ψυχή.
ψυχαστὴς in ψυχάζω.
ψυχίδιον,ψυχίον,in Ψυχή.
ψυχόμπορ⊙, in dec. ex Ἔμπορος 1269
ΨΥΧΗ'cum d. 1843
ψυχοδαΐκτης,in c.ex Δαΐζω 352
ψυχοδότηρ.in comp ex δότης 401
ψυχολέθρ⊙,in c.ab ὄλεθρ⊙ 1154
ψυχομαντεῖον,in c. 1001
ψυχομαχέω,cum d. 1014
ψυχοπλανής.in compof. 1321
ψυχοπομπὸς cum d.in comp. ſine pr. 1281
ψυχορρόφ⊙,in ψυχορρόφος.
ψυχορραγὴς, cum d.in c.ſine præpoſ. 1430
ψυχορροφέω.in c.ex Ῥοφέω 1437
ψυχρὸς,in Ψύχω.
ψυχοστασία.in com. ex στάσις 708
ψυχοσό⊙⊙,in c.ex σό⊙ 1522
ψυχοτακὴς,in comp. ex Τήκω 1617
ψυχοφθό⊙ 1661
ψυχοφθόρος in comp.ex Ἔφθορα 1746
ψυχρὸν, in ψυχός.
ψυχρολουτεῖν 470
ψυχρὸς ψυχρίζω,in ψυχρός.
ψυχροφανής,in c. ex ἔμφασις 255
ψυχρολογ⊙ cum d. 945
ψυχροκλυσία ψυχροκλυσία, ψυχροκλυσίαι,in c.ſine præp. 975
ψυχροποιὸς,cum d. 1355
ψυχροποσία,ψυχροπότης, cum d.in c. ſine pr. 1313
ψυχρός,cum d.in Ψύχω.
ψυχροφόβ⊙, in comp. 1721
ψυχρῶς,cum ψυχρός.
ΨΙ'ΧΩ 1845
ψύχωσις,in ψυχρός.
¶ ΨΩ'Α,cum d. 1846
ΨΩΘΙΟΝ ibid.
ΨΩΛΟ'Σ ibid.
ΨΩΜΟ'Σ ibid.
ΨΩ'ΡΑ ibid.
ψωραλέ⊙,ψωριάσις,ψωριάω, ψωρικὸς,in Ψώρα.
ψωρὸς & ψῶρος ibid.
ψωροφθαλμία, in c.ex ὀφθαλμός. 1185
ψωρώδης in Ψώρα.
ΨΩ'ΧΩ 1847

Ω

¶ Ω 1847
ὠαὶ, in Ὠα 1147
ὠΐζω, ὠὰς.
ὠάριον in Ὠόν.
ὦας in Οὖας 1216
ΩΒΗ', cum d. 1847
ΩΓΥ'ΓΙΟΣ ibid.
ᾠδεῖον in Ὠδή 1127
ᾠδὴ in Ἀείδω.
ᾠδικὸν ᾠδός.
ᾠδικὸς cum d. in ᾠδή.
ὠδίνω cum in Ὠδίν 1133
ὠδινολύων, cum d. in compo. ex Λύω, fine pr. 986
ὠδίνω ὠδίς in ὠδίν.
ᾠδοποιὸς 1355
ὠθέω, in Ὠθέω.
ὠζέω in Ὤζω.
ΩΘΕ'Ω,cum d. 1847.& 1848

ὠκέως,in Ὠκύς.
ΩΚΕΑΝΟ'Σ,cum d. 1849
ὠκέως,ὠκιμος, cum d.in Ὠκύς
ὠκύαλ⊙, in com. ex Ἅλς, mare 129
ὠκυβόλ⊙ 253
ὠκοδιήκτωρ,in comp.ex pr.paſſ. 354
ὠκυδίνητος,in compo.ex Δίνη 407
ὠκύδρομος 1667
ὠκυεπὴς,in c.ex ἔπος 494
ὠκυθο⊙,in c.ex Θέω 644
ὠκυμόλ⊙,in c.ex Μολέω 1065
ὠκύμορος,in comp.ex μόρος 1022
ὠκύνω in Ὠκύς.
ὠκυπέτης,in c.fine pr. 1298
ὠκυπόδης,in ὠκύπους.
ὠκυπόμπος,in c.fine præp. 1281
ὠκύπορος 1269
ὠκύπους 1374
ὠκύπτερος,in c.fine pr. 1394
ὠκυρόης,ὠκύρροος,in c.ex ῥοή 1425
ΩΚΥ'Σ,cum d. 1849
ὠκυτόκος,&c. 1632
¶ ὠλίκρανον,cum d.in comp.ex κράνον 748
ΩΛΕ'ΝΗ,cum d. 1849
ὠλεσίθυμος,in c. ex Θυμὸς, animus 617
ὠλεσίκαρπ⊙, in c.ex Καρπὸς, fructus 752
ὠλεσίοικος in c. ex Οἶκος 1143
ὠλεσίμηρος.pr. ὀ ἀλιτήμερος.
ὠλιτόφρων, pro ὁ ἀλιτόφρων, i. ἀλιτρὸς τὰς φρένας.
ὠμάδιον, ὠμάδις, ὠμαδὸν, in Ὦμος.
ὠμαχθὴς in comp. ex Ἄχθος 227
ὠμήλυσις,in c.ex λύσις 986
ὠμησὴς,in c. ex Ἔδω 440
ὠμίας,in Ὦμος.
ΩΜΙΛΛΑ 1849
ὠμοβόειο, & c.in c.ex Βοῦς 281
ὠμοβόρος in comp. ex Βορά 276
ὠμόβρωτος,in c.fine præpoſ. 292
ὠμογέρων in c.ex Γέρων 313
ὠμοδαΐκ sin c.ex Δαΐζω 352
ὠμοθετέω 1619
ὠμόθυμος, in c.ex Θυμὸς, animus 657
ὠμοειδής,in c.fine pr. 1137
ὠμοκοτύλη in comp.ex Κοτύλη 856
ὠμοκρατής 865
ὠμοκυδία, in comp. ex Κῦδος, gloria 890
ὠμόλινον 969
ὠμομανής 1046
ὠμοπλάτη in c ex Πλατὺς 1325
ὠμοργὸς in c. ex Ἔργον 506
ΩΜΟ'Σ 1849
ΩΜΟ'Σ 1850
ὠμόσιτος,in c. 1465
ὠμοσπάρακτος, in c. ex Σπαράσσω 1499
ὠμοτάριχος in c. ex Τάριχος 1580
ὠμότης,in Ὠμός.
ὠμοτόκος,cum d. 1632
ὠμότομος cum d. 1607
ὠμοτριβὴς,in c.fine pr. 1671
ὠμοτύραν⊙, in com.ex Τύραννος. 1683
ὠμοφάγος cum d. 1702
ὠμόφρων 1765
ὠμῶς,in Ὠμός 1850
¶ ὤν in nihilum ὤν, Doricè pro ἐν genit ab ὅς.
ὤναξ,pro ὦ ἄναξ, ὤνδρες, pro ὦ ἄνδρες.
ΩΝΕ'ΟΜΑΙ cum d. 1805.& 1851
ὤνθρωπος,pro ὦ ἄνθρωπος.
ὠνητός in Ὠνέομαι.
ὀνομασμένως,in Ὄνομα 1165
ΩΟΝ 1851
ΩΟΝ ibid.
ὠοκατάγεις,in κατάγω 46
ΩΟΠ 1851
ὠόπωλις 1411
ὠοσκύφεια,in Σκύφος 1490
ὠοτόκος,cum d. 1632
ὠοφόρος 1739
ὠοφυλακέω,in c.ex φύλαξ 1771
ὠπόλος pro ὁ αἰπόλος,apud Theoc. Idyll.1.
¶ ΩΡΑ tempus 1851
ΩΡΑ,cura 1853
ὡράζω in Ὥρα.
ὡραιοκόμος,in c. ex Κόμη 832
ὡραιοπόλος 1360
ὡραῖος ,cum d.in Ὥρα.
ὡραιοτάριχος , cum ὡραιοτάριχος.
ὡρακιάω in Ὥρα.
ὡραιοτάριχος.in c.ex Τάριχος 1852
ὥρισ,in Ὥρα.

INDEX.

ἀμπλάκιτος. in comp. ex Ἄκτις 410
ἀμφισβητέω. 1660
ἀμφίω, in Π' ος.
ἀμφίων, ἀμφιάω, ἀμφιάσω, cum d. in Π' ος.
ἀμφιλαφὲς, cum d. in Π' ος.
Π Ρ Ι Ω Ν 1853
ἀμφίων 1853
ἀμφιβρότη pro ἀμφιβρότις.
ἀμφιγυήεις, cum d. 342
ἀμφιθύτης 1619
ἀμφιπολέω, cum d. 945
ἀμφιρυτὸς, cum d. 2093
ἄμυτ, in Π' ος.
ἀμφιπεσόντι, cum d. 1476
Ω' Ρ Τ' Ω, cum d. 1853
¶ Ω' Σ ibid. & 1854
ἀναύτατος, in c. ex Αὐτὸς 222
ἄσπι, ἀσπιδὲς, in Ω'σία.
ἄσπιδ, in Ω'ς.
ἄστ ibid.
ἀστηριόζω, ἀστηριόω cum d. in Ω'σία.
ἄχος. in Ο'χος 1069
ἀχοφόρος, cum d. in ἀχοφόρος. 1717
¶ ἄτας, in Οὖς.
ἀπαμειβὴν. cum d. in com. ex 3ª pers. pl. pass. 101
ἀπαμπλάκιτος, cum d. in c. ex Ἄλλος 109
ἀπάμερσον, in Οὖς 1216
ἀπαγγέλλω, in Ἀγγέλω 1806
ἀπαλλὰς, in Οὖτος 1225
ἀπαορόφοι, in ἀπορόφος, ἀπαλὲς, ἀπάστατος in Οὖς 1216
ἀπαλυφὴ, in comp. ex γλαῦρος 314
ἀπαθαλάσσας, in c. ex Θάλασσα 640
ἀπακρώτηξις, in κρατέω 46
ἀπακτάτη in comp. ex κατὰ 845
ἀπὰς, seu ἄπας, in Οὖς 1216
ἀπάτιμος, in c. ex τιμὴ 1607
ἀπάτιος, in Οὖς 1216
Ψ Π Φ Ε Λ Ε' Ω, cum d. 1856 1855. &
ἀπέρα ἀπεράσπιτος ἀπείρων ἀπείρατος, cum d. 1856
ἀπεῖλιξ, in compos. ex Λεῖος. 960
ἀπείμματος, in compos. ex ἔμμα. 1179
Ω' Χ Ρ Ο' Σ, cum d. 1856
¶ ἀπὸ, in Ὀπόμμα 1175
¶ ἀπόπυρ in Ω'ὸν.

FINIS.

IACOBI ZVINGERI

PHILOSOPHI ET MEDICI

Basilienſis

GRÆCARVM DIALECTORVM Hypotypoſis,

ſeorſim primùm ſingularum, tum coniunctim omnium, tabulis methodicis,

Iudicio memoriæque ſeruientibus, propoſita.

Latis Studiorum initijs

GEMINI THEODORI: ALTERIVS QVIDEM
PASCHALIS GALLI VIRI CLARISS. PHILOS.
& Medici Pictauiensis:
Alterius verò
Proprij FILII, benè
comprecatus
IACOBVS ZVINGERVS,
PASCHALI suo
εὐδαιμονέσθαι ἐξάγειν.

TE appello, Clarissime Vir, cùm FILIOS nostros debebam. Sed quando illi, in morem bonorum, à nostro pendent ore, quod Meo occino dicitur, me interpretes, Tuo. At Philosophus, λέγει μέντοι ἄνθρωπος ἔχει τὴν ζώων. Quid ergo mirum, si præclara hæc nouæ indolis dilectet in ipsa quoque infantia puer, eius linguam à sollicitis matribus formari, vt articulatè omnia pronunciet, quæque vocem edat? Id verò etiam in Literarum curriculo vsu venit. Vt rerum nouitate rectam viam ingrediatur. A solis nutribus nequicquam id fiet, ni sermonis præcepta, lingulæ obseruandæ ratiocinandi quæ Græcorum tactis fundamentis, quicquid humanæ est vel diuinæ scientiæ, iure dicere: filiorum certè sermoni cognitio tàm necessaria est, vt qui aliàs loquelæ defectu non Homo, vtcunque Græcus sermonis inscius, non Sciens habendus sit. Id non nesciuit decus literariæ tuæ Galliæ, Gabriel noster Budæus. Ætate grandior Græcas didicit literas: & quod commendat stupendum imperator homines, ἐφ' ἑκάστου, in Græciam viam, vel αὐτοδίδακτον inuenit: maximóque bono ἐπὶ ἐπιγηρήσει, in senectutem eam & facilem patefecit. Scilicet is Censorij Catonis exemplum secutus est, qui senex græcè didicisse, à Plutarcho traditur. At ipsa iam Græca lingua copia verborum diffluit, quam pene in singulis vocum significationibus, tàm varia dialectorum idiotismis, vt nisi hac parte discentium infinitus labor, & memoriæ fatis difficilem impeditámque se obiiciat. Heic ergo mihi, vel opera duntaxat quàm cunctis obiecta meo honore, regulis & canonibus ferè perpetuis, edocendum. Non fui subueritus, eandem proprietatem, diuersis id locis poscentibus, identidem ingeminare. Communis quidem regula, ad pleraque se extendens, compendio seruit: sed damnosa obscuritas est, quam secum vehit, vsúmque præceptorum & impeditum & inutile in discentibus reddit. Quod si iam operæ cumque pretium est, quod ceteris, quibus id vertit, quàm Nostris fecisse videbor: Nostris, inquam, ea in ætate constitutis, quâ finis sit vagandi negotij Patracis, matui iudicij penuriam, Latini, Græci, Hebraici sermonis oblectamento compendium. Memor tum nostra inuituti, quam magnam partem in Italia egimus. Ibi tum, Venetiis inprimis, occasionem quotidiani conuictus Græcorum sollicitè petebamus: eâ nimirum cupiti sermonis vsum sine maiori labore facilem, nobis comparaturi. Sed nulla fuit, quod omnes barbarè, non Græcè loquerentur: vel si fuit, peregrinus nobis minus secura, tutáve putabatur. Viximus interea vita, studii quæ vnanimes. Ego candore tuo delectatus, vnicè gaudebam, ingenuitatem meam ita probari tibi, vt voluntas vtrinque communis esset, quódque vellet alter, alter non nollet. Italiam vniuersam peramabilem nimis, plantatum fuscinæ, quę tam illius philosophematis nostra cupido erat, humeris gestauimus, quęque literariæ peregrinationis prima est vtilitas, doctos, quos licuit, Antonium Musam Ferrariæ: Mercurialem, Aldroandum, Tagliacotium, Colleges Bononię: Andream Baccium Romę: Portam Neapoli, virosad inuidiam præclaros omnes: binos item fulcrum Pharmacopœos, Ferdinandum Imperatum Neapoli, Ioannem Ponam Veronę, qui rerum naturalium accurata notitia in omnium ore versabantur, nobis conciliauimus. A Iani nimirum vigente & doctrina verè illustris Io. Vincentij Pinelli, bonorum omnium communis amici, tum Herculis Saxonię, medici & philosophi perelegantis, amborum Patauł Antenoris vincentium. Ita peregrinati sumus. Quod eo libentiùs hac occasione publicè profiteor, qua nostram ptolem ad mutui amoris fraternum adfectum, paternę adolescentię exemplo, eorundemque studiorum communitate inuitauimus. Vt ergo tu mecum quantumuis absens iugiter es: sic hoc literatię amicitię commercio vel Thucydidea quoque nostros deuincio: vt vbi vbi fuerint, memores dicti Homerici:

Ξεῖνοι δ' ἀλλήλοισι πατρώιοι ξυμβιβάωσιν εἶναι, parentum vestigiis innutriti, discant se mutuo amare. Vterque Theodori Zuingeri, quem nemo non magni inter mortales æstimauit vnquam, fert nomen. Vtinam, vtinam quod omnium parentum votum est, omine nominis & Deo seruire & proximo prodesse ἀσφαλῶς, in Christo perpetuo alterius illi, loco fuerimus ut. Optime vale. Basileę 16. Nouemb. 1605.

DIA-

ATTICORVM & Ionum antiquitus eadem fuit sermonis proprietas, & Attica Europææ Ionicæ pars. Crescente verò multitudine posteaquàm missæ in Asiam coloniæ, Ionum appellationem vsurpassent, cæteri, qui remanserant, auito Atticorum nomine retento, vernaculam suam magno studio excoluerunt, opéque præclarorum ingeniorum, Lysiæ, Platonis, Aristotelis, Aeschinis, Isocratis, Xenophontis, Demosthenis, Aristophanis, & aliorum, longè latèque propagarunt, vt rectè dixerit Fabius, Venerem, Atticis concessam, ne Græcos quidem in alio genere linguæ obtinuisse. Horum ergo dialectum, vel sermonis genus, ea methodo, quæ discentibus facilis, docentibus peropportuna futura est, considerabimus, & ostendemus primùm, generalissimæ diuisione, quæ nam obtineat peculiaria, ratione tum

Vocis seu dictionis, quatenus ea, cuore formatur, tum linearibus notis scribitur. De hac latissimus est dicendi campus, in quo, ne multitudine discendorum obruamur, distinctè notanda est varietas, quæ se offert in

Vna tantùm differentia. Hæc omnia apud Atticos sic

Articulorum. *Quis enim communiter sit vsus præpositiui ὁ; non ignoratur. Attici tamen attribuunt illi significationem nominis interrogatiui & infiniti nis: vt, apud Demosthenem, ἦ χάειν τοῦτο λέγω, pro τινὸς χάειν. Τὸ etiam pro τοῦτο usurpant, vt & τόγε, & ὅγε pro οὗτος. Compositi: um etiam ὁδὲ pro οὗτος, τόδε pro τοῦτο: & extra compositionem ὁ δὲ pro οὗτος δέ. Parivatione postpositiuum ὅς, pro pronomine ἕτος: vt apud Platonem, ἥδ' ὅς, pro ἥδε ἥτις.*

Nominum. *Πεσιῶδης communi dialecto est prouidus: Atticè figulus. Ὄρτυξ, auicula vt Italicoraci similis: Atticè homo simplex, fatuus. Ὄρνις, auicula quæuis: Atticè gallina. Τέχνη ars: Att. ars mechanica Μάκελλον, aula: Att. mater. Γερματεῖον, libellus, tabella: Att. locus, in quo pecuniæ reponuntur. Ῥύπες, sordes: Att. cera sigillaris. Ἄστυ, vrbs: Att. Athenæ. Μουσικὴ, ars musica: Att. ars quæuis. Γίνεσθαι διδασκάλοις λέγουσιν, ait Etymologus, οἱ Ἀττικοὶ, τὰς ποιητὰς ἐπὶ διτραμμάτων, ἢ ἐπὶ κωμῳδιῶν, ἢ ἐπὶ τραγῳδιῶν.*

Significationis. *Hæc enim vnius & eiusdē dictionis apud diuersas gentes nonnunquā diuersa est. Attici ergo præter communē vsum cæterorum Græcorum aliam significationē tribuunt Partibus orationis: quod nonnullis exemplis docebimus,*

Pronominum. *Οὗτος pro ἐγώ ab Atticis vsurpari testis est Schol. Aristophanis.*

Verborum. *Ait Suidas Καταζῆν Atticis non esse ἄραι, portare, sed rem aliquam manu contrectando, pondus eius explorare: vt, apud Hom. Odyss. φ. v. 405. Αὐτὰρ ἐπεὶ μέγα τόξον ἐκάσσατο, καὶ ἴδε πάντα. Annotat Aristophanis scholiastes in Plutum, πολλῷ Atticis significare furere, μαίνεσθαι: communiter autem δυσκολῶς, invsticum. Θέλω, volo: Att. δυνάμαι, possum: vt, apud Platonem, τὰ χάεια οὐδὲν μὲ ἐθέλει διδάσκειν. Θαυμάζειν, admirari: Att. mercedem dare. Τρεῖν τινα, videre aliquem: Att. colloqui cum aliquo. Καλύμμα, velo: Att. in iis voco.*

Aduerbiorum. *Οὐδὲν μᾶλλον, nihil magis, apud Thucydidem, Atticorum scriptorum principem, idem est, quod simplicitèr. Scholiastes Thucydidis illud οὐδὲν μᾶλλον reddit per οὐδόλως. Οὐ δὴ ἀλλά, non enim, vel sed non, Atticè pro οὐ δῆ dici Aristophanis schol. habet. Ἧττον, minus, Atticè significat οὐδαμῶς, nequaquam.*

Coniunctionum. *Δὲ, communiter, verò: Atticè significat δή, sanè, item ἄλλα, sed. Γάρ enim, ἤ, & vt annotat Thucyd. enarrator. Atticè etiam significat idem quod ἔτι, adhuc. Ἀλλὰ communiter sed, hortando vtuntur Attici, vt Corinthus scribit. Ὡς pro ἵνα & ὅπως.*

Præpositionum. *Ἐν vtuntur Attici pro εἰς: vt ἐν τοῖς ἀποστόλοις ἐμβαίνειν, pro εἰς τοὺς ἀποστόλους. Εἰς pro ἐν: vt, εἰς οἴκοι εἶναι, pro ἐν οἴκῳ. Ὑπὸ pro ἀπὸ: vt, ὑπὸ Θηβῶν pro ἀπὸ Θηβῶν. Ἐπὶ pro κατά.*

Omnino *diuersa est à communi Græcorum loquendi consuetudine: atque adeò solis Atticis propria. Ait Plato in Cratylo, οὕτω δὲ καὶ τοῖς πάλαιοῦ ἐρῶ ἰδίᾳ ἐπὶ τοῖς ὠνομασμένοις ὀνόμασι, καὶ ἕλληνι ἕλληνα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἕλλησι, καὶ ἕλληνι βαρβάρῳ. Talia sunt Atticis propria Mensium nomina: ἑκατομβαιών, Iuniusvsurpatissimus, Iulius, &c. Τελεσίλοιον, διάβολον, Atticorum numismatum nomina. Ἀπλοῦς, teste Polluce vestis simplex est, nullis rugis plicata. Σανδὰς, scribit Hesychius apud Atticos significare mollem, delicatum. Πώμαλα, minimè gentium. Ἀλουργὶς, indumentum. Plura annotat H. Stephanus, de Attica dialecto.*

Ex parte tantum: *aliquot literis transpositis, mutatis, aut penitus sublatis. Quod generatim prius, tum specialim docebimus: vt si quæ generalem supputationem, confusionis vitandæ causa, non attingent, speciali examini inserantur: quæ verò specialibus ob sui copiam recenseri omnia non possunt, ad generalem classim referantur. Hanc ergo diuersitatem expedietimus, tum*

Generaliter, *ratione primorum dictionis principiorum, Literæ & Syllabæ: quorum considerationem vulgus Grammaticorum, illius quidem Orthographiæ, huius verò Prosodiæ demandat. Afficiunt quidem hæc ipsa principia, dum patiuntur, & variè immutantur, suum opus. Sed cum dictio, qua talis est, peculiari sua proprietate gaudeat: eam Etymologicæ classi relinquemus, & in præsentiarum generatim duntaxat Atticas literarum & syllabarum affectiones adumbrabimus. Vide sign. A.*

Specialiter, *reuocantes eam ad singulas Etymologiæ partes, distinctas. Vide sign. B.*

Pluribus, *quocunque modo sint aptè cohærentibus. Vide sign. C.*

IACOBI ZVINGERI

PHILOSOPHI ET MEDICI

Basilienſis

GRÆCARVM DIALECTORVM Hypotypoſis,

ſeorſim primùm ſingularum, tum coniunctim omnium, tabulis methodicis,

Iudicio memoriæque ſeruientibus, propoſita.

Lætis Studiorum initiis

GEMINI THEODORI: ALTERIVS QVIDEM PASCHALIS GALLI VIRI CLARISS. PHILOS. & Medici Pictauiensis:

Alterius verò

Proprij FILII, benè comprecatus

IACOBVS ZVINGERVS,

PASCHALI suo

εὐδαιμονέστατα διάγειν.

TE appello, Clarissime Vir, cùm FILIOS nostros debebam. Sed quando illi, in morem be[illegible] natorum, à nostro pendent ore, quod Meo [illegible], me interpret[illegible] Tuo. At Philosophus, λέγει μὲν ἄνθρωπος ἔχει τῶν ζώων. Quid ergo mirum, si præclara hæc [illegible] discat in ipsa quoque infantia puer, eius linguam à sollicitis matribus formari, vt antea [illegible] tunc temporis [illegible] dat: Id verò etiam in Literarum curriculo vsu venit. Vt enim [illegible] potissimùm reminiscentur, qui [illegible] Platonis non spernenda sententia est, ductore opus habet, cuius [illegible] via [illegible] ingrediatur. A [illegible] nequicquam id fiet, ni sermonis præcepta, singula [illegible] Græcorum iactis fundamentis, quicquid humanæ est vel diuinæ scientiæ [illegible] cognitio tam necessaria est, vt qui aliàs loquelæ defectu non Homo [illegible] Græci sermonis inscitia, non Sciens habendus sit. Id non nesciuit decus literariæ tuæ Galliæ, Gulielmus Budæus. Ætate grandior Græcas didicit literas: & quod commendat stupendum [illegible] ἐλευθέρως, in Græciam viam, vel αὐτοδίδακτος inuenit: maximóque bono τῶν [illegible], [illegible] eam & facilem patefecit. Scilicet is Censorij Catonis exemplum secutus est, qui senex [illegible] cè didicisse à Plutarcho traditur. At ipsa iam Græca lingua copia verborum diffluit, quam [illegible] festiuitas ita restringit, vt pro concisa, minimeque redundante habeatur. Est tamen [illegible] tam varia dialectorum idiotismis, vt nisi hac parte discentium infir[illegible] difficilem impeditámque se obiiciat. Heic ergo mihi, vel operâ duntaxat [illegible] & vno quasi obtutu, quæ notanda varietas esset, non magis exactâ, [illegible] regulis & canonibus ferè perpetuis, edocendum. Non fui [illegible] buerit, eandem proprietatem, diuersis id locis poscentibus, identidem ingeminare. Communis quidem regula, ad [illegible] compendio seruit: sed damnosa obscuritas est, quam secum vehit, [illegible] ceptorum & impeditum & inutilem discentibus reddit. Quod si iam operæ [illegible] que precium est, quod fe[illegible] quàm Nostris fecisse videbor: Nostris, inquam, ea in ætate constitutis, quâ [illegible] iudicij penuriam, Latini, Græci, Hebraici sermonis oblectamento compensent [illegible] ubinde ad RERVM notitiam, cuius ambitu vitæ humanæ beatitas inclusa est, prouehendi. [illegible] quam magnam partem in Italia egimus. Ibi tum, Venetiis inprimis, occasionem quotidiani conuictus Græcorum sollicitè petebamus: eâ nimirum cupiti sermonis vsum [illegible] facilem, nobis comparaturi. Sed nulla fuit, quod omnes barbarè, non Græcè loquerentur, vel [illegible] peregrinis nobis minus secura, tutáve putabatur. Viximus interea vita, studii quæ vnanimes. Ego candore tuo delectatus, vnicè gaudebam, ingenuitatem meam ita probari tibi, vt voluntas vtriusque communis esset, quódque vellet alter, alter non nollet. Italiam vniuersam perambulauimus, [illegible] quæ tam illius philosophematis nostra cupido erat, humeris gestauimus, quæque literariæ peregrinationis prima est vtilitas, doctos, quos licuit, Antonium Musam Ferrariæ: Mercurialem, Aldroandum, Taghacotium, Contæum Bononiæ: Andream Baccium Romæ: Portam Neapoli, viros ad inuidiam præclaros omnes: binos item solertes Pharmacopœos, Ferdinandum Imperatum Neapoli, Ioannem Ponam Veronæ, qui rerum naturalium accurata notitia in omnium ore versabantur, nobis conciliauimus. A [illegible] virtute & doctrina verè illustris Io. Vincentij Pinelli, bonorum omnium communis amici, tum Herculis Saxoniæ, medici & philosophi perelegantis, amborum Patauî Antenoris vinentium. Ita peregrinati sumus. Quod eo libentiùs hac occasione publicè profiteor, qua nostram prolem ad mutui amoris fraternum adfectum, paternæ adolescentiæ exemplo, eorundemque studiorum communitate [illegible] duxi. Vt ergo tu mecum quantumuis absens iugiter es: sic hoc literariæ amicitiæ [illegible] Theodoros quoque nostros deuincio: vt vbi vbi fuerint, memores dicti Homerici:

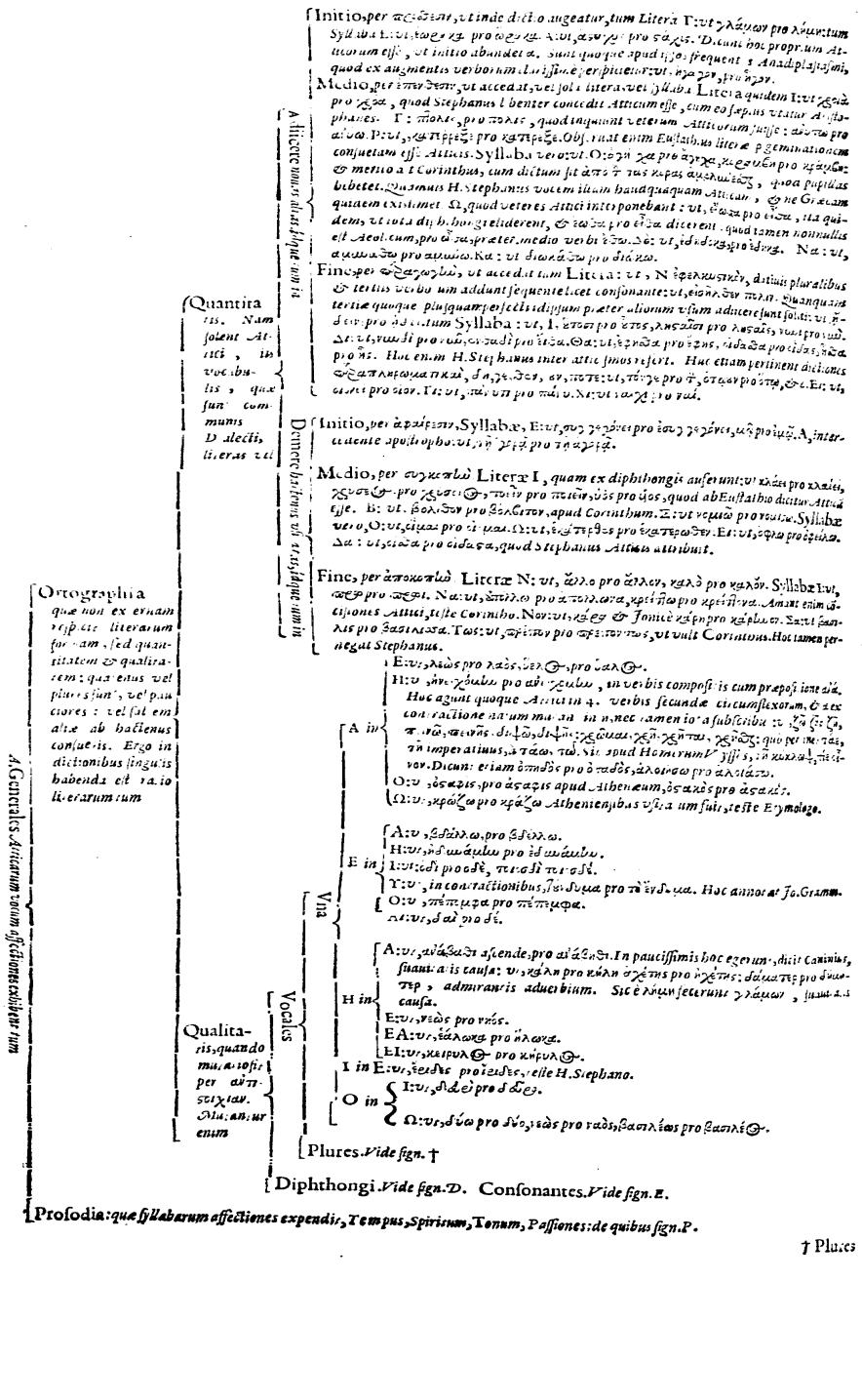
Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι, parentum vestigiis innutriti, discant se mutuo amare. Vterque Theodori Zuingeri, quem nemo non magni inter mortales æstimauit vnquam, fert nomen. Vtinam, vtinam [illegible] par[illegible] votum est, omine nominis, & Deo seruire & proximo prodesse, τέλος [illegible], ex animo conentur vterque. Qua bona spe iam finem facturus, tibi Meum ita commendo, vt mihi Tuus perpetuò alterius filij, loco futurus sit. Optime vale. Basileæ 16. Nouemb. 1605.

DIA-

ATTICORVM & *Ionum antiquitus eadem fuit sermonis proprietas, & Attica Europæ Ionicæ pars. Crescente verò multitudine posteaquàm missæ in Asiam coloniæ, Ionum appellationem vsurpassent, cæteri, qui remansêre, auito Atticorum nomine retento, vernaculam suam magno studio excoluerunt, opéque præclarorum ingeniorum, Lysiæ, Platonis, Aristotelis, Aeschinis, Isocratis, Xenophontis, Demosthenis, Aristophanis, & aliorum, longè latéque propagarunt, vt rectè dixit Fabius, Venerem, Atticis concessam, ne Græcos quidam in alio genere linguæ obtinuisse. Horum ergo dialectum, vel sermonis genus, ea methodo, quæ discentibus facilis, docentibus peropportuna futura est, considerabimus, & ostendemus primùm, generalissima diuisione, quæ nam obtineat peculiaria, ratione tum*

- Significationis. *Hæc enim vnius & eiusdē dictionis apud diuersas gentes nonnunquā diuersa est. Attici ergo præter communē vsum cæterorum Græcorum aliam significationē tribuunt Partibus orationis: quod nonnullis exemplis docebimus,*
  - Articulorum. *Quis enim communiter sit vsus præpositiui* ὁ, *non ignoratur. Attici tamen attribuunt illi significationem nominis interrogatiui & infiniti:* πς: *vt, apud Demosthenem,* τὸ χάριν ταῦτα λέγω, *pro* πρὸς χάριν. Τὸ *etiam pro* τοῦτο *vsurpant, vt &* τόγε, *&* ὅγε *pro* οὗτος. *Compositiuum etiam* ὅδε *pro* οὗτος, τόδε *pro* τοῦτο: *& extra compositionem* ὁ δὲ *pro* οὗτος δέ. *Pari ratione postpositiuum* ὅς, *pro pronomine* οὗτος: *vt apud Platonem,* ἦ δ' ὅς, *pro* ἔφη οὗτος.
  - Nominum. Περαμεὺς *communi dialecto est prouidus: Atticè figulus.* Ὦτος, *auicula noctuæ Nicoraci similis: Atticè homo simplex, fatuus.* Ὄρνις, *auicula quæuis: Atticè, gallina.* Τέχνη *ars: Att. ars mechanica* Μάμμη, *auia: Att. mater.* Γραμματεῖον, *libellus, tabella: Att. locus, in quo pecuniæ reponuntur.* Ῥύπος, *sordes: Att. cera sigillaris.* Ἄστυ, *vrbs: Att. Athenæ.* Μουσική, *ars musica: Att. ars quæuis.* Ἰδίως διδασκάλους λέγουσιν, *ait Etymologus,* οἱ Ἀττικοὶ, τοὺς ποιητὰς τῶν διθυράμβων, ἢ τῶν κωμῳδιῶν, ἢ τῶν τραγῳδιῶν.
  - Pronominum. Οὗτος *pro* ἐγὼ *ab Atticis vsurpari testis est Schol. Aristophanis.*
  - Verborum. *Ait Suidas* βαστάζειν *Atticis non esse* ἆραι, *portare, sed rem aliquam manu contrectando, pondus eius explorare: vt, apud Hom. Odyss.* φ *v 405.* Αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε, καὶ ἴδε πάντα. *Annotat Aristophanis scholiastes in Pluto,* χολᾶν *Atticis significare furere,* μαίνεσθαι: *communiter autem:* θυμοῦσθαι, *irasci.* Θέλω, *volo: Att.* δύναμαι, *possum: vt, apud Platonem,* τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν. Θαυμάζειν, *admirari: Att. mercedem dare.* Ἰδεῖν τινα, *videre aliquem: Att. colloqui cum aliquo.* Καλοῦμαι, *voco: Att. in ius voco.*
  - Aduerbiorum. Οὐδὲν μᾶλλον, *nihil magis, apud Thucydidem, Atticorum scriptorum principem, idem est, quod simplex* οὔ. *Scholiastes Thucydidis illud* οὐδὲν μᾶλλον *reddit per* οὐδόλως. Οὐ γὰρ ἀλλά, *non enim, vel sed non, Atticè pro* καὶ γὰρ *dici Aristophanis schol. habet. Ita* ἧττον, *minus, Atticè significat* οὐδαμῶς, *nequaquam.*
  - Coniunctionum. Δὲ, *communiter, verò: Atticè significat* δή, *sanè, item* ἀλλά, *sed.* γὰρ *enim,* καὶ, *&, vt annotat Thucyd. enarrator. Atticè etiam significat idem quod* ἔτι, *adhuc.* Ἀλλὰ *communiter sed, hortando vtuntur Attici, vt Corinthus scribit.* Ὡς *pro* εἰς *&* πρός.
  - Præpositionum. Ἐν *vtuntur Attici pro* εἰς: *vt* ἐν τοῖς ἀποστόλοις ἐμβὰς, *pro* εἰς τοὺς ἀποστόλους. Εἰς *pro* ἐν: *vt* εἰς οἶκον ἦν, *pro* ἐν οἴκῳ. Ὑπὸ *pro* περί: *vt,* ὑπόδησις *pro* περίδησις. Ἐπὶ *pro* κατά.
- Vocis *seu dictionis, quatenus ea, cum ore formatur, tum linearibus notis scribitur. De hac latissimus est dicendi cāpus, in quo, ne multitudine dicendorum obruamur, distinctè notanda est varietas, quæ se offert in*
  - Vna tantùm dictione. Hæc enim apud Atticos vel
    - Omnino *diuersa est à communi Græcorum loquendi consuetudine: atque adeò solis Atticis propria. Ait Plato in Cratylo,* οὕτω δὲ καὶ τοὺς πόλεσιν ὁρῶ ἰδίᾳ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς κείμενα ὀνόματα, καὶ Ἕλλησι παρὰ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, καὶ Ἕλλησι παρὰ βαρβάρους. *Talia sunt Atticis propria Mensium nomina:* Σκιρροφοριών, *Iunius:* Μεταγειτνιών, *Iulius, &c.* Τετρώβολον, διώβολον, *Atticorum numismatum nomina.* Ἀπληγίς, *teste Polluce vestis simplex est, nullis rugis plicata.* Σαυλὸς, *scribit Hesychius apud Atticos significare mollem, delicatum.* Πώποτε, *minimè gentium.* Ἀλουργὴς, *indumentum. Plura annotat H. Stephanus, de Attica dialecto.*
    - Ex parte tantum: *aliquot literis transpositis, mutatis, aut penitus sublatis. Quod generatim prius, tum speciatim docebimus: vt si quæ generalem supputationem, confusionis vitandæ causa, non attingent, speciali examini inserantur: quæ verò specialius ob sui copiam recenseri omnia non possunt, ad generalem classem referantur. Hanc ergo diuersitatem expediemus, tum*
      - Generaliter, *ratione primorum dictionis principiorum, Literæ & Syllabæ: quorum considerationem vulgus Grammaticorum, illius quidem Orthographiæ, huius verò Prosodiæ demandat. Afficiunt quidem hæc ipsa principia, dum patiuntur, & variè immutantur, suum opus. Sed cum dictio, qua talis est, peculiari sua proprietate gaudeat: eam Etymologicæ classi relinquemus, & in præsentiarum generatim duntaxat Atticas literarum & syllabarum affectiones adumbrabimus. Vide sign. A.*
      - Specialiter, *reuocantes eam ad singulas Etymologiæ partes distinctas. Vide sign. B.*
  - Pluribus, *quocunque modo syntacticè cohærentibus. Vide sign. C.*

A. Genera-

Plures etiam scalæ inter se permutant Attici:
Α, Ε, Η, si in fine dictionis, quod in nonnullis verbis Attici cum Doribus commune habent: vt, πείνης pro πεινᾷς, ἐλαμπρύνεσθε.
Α, Ε, Ο, Υ in polysyllabis compositis ex ἐν, Θ: vt, τρισκαιεντέτης, pro τρισκαιδεκαέτης.
ΑΟ in Ω: vt, ἰάσω pro ἰάσομαι.
ΕΑ in Α: vt, πειρασὰ pro πειρασία.
ΕΓ in Ξ: vt, πλιξὶν, pro πλείσιν.
ΕΟ in
Ε Ι: vt, πλεῖν pro πλοῖν, δεῖν pro δέον.
Ο Υ: vt, ἐπὶ δευ pro ἐπὶ δεῦρο, quod excussit σ, pro ἐπὶ δεσυρο.
ΕΩ in Ω: vt, πειρασῶς pro πειρασίως.
ΗΙ in Η: cum iota subscr. vt: νηφᾶσα pro νηφάσα.
ΟΕ in ΟΥ, in iis compositis, quorum pars prior desinit in ο, posterior ab ε incipit: vt, φυβρ Θ, pro φεισίπους Θ. Excipiuntur tamen composita ab ὁμῶς. Dicunt enim ὁμοεθνὴς, non ὁμωεθνὴς. Composita etiam ab οἶς excipiuntur: quamvis ωτερὸς legatur, pro ἀωτερὸς. Sin pars posterior incipiat ab ε, consonante, tum nulla fit contractio: vt, ὁμοεδὴς.
ΟΥ in Ο Ι: vt, οἶς pro δῖς. Hoc tamen poëtis adscribit Ante signanus:
ΟΩ in ω: vt, Δίδοσο. Δίδοο. Δίδου.
ΩΓ in Ω cum iota subscripto: vt, λῴον pro λῷϊον.

D. Diphthongos quæ permutant Attici:
Α Ι in Η cum iota subscripto: vt, κλίνα aoristus primus, à verbo μιαίνω.
Ε Ι in
Η cum iota subscripto: vt, βασηλῆς pro βασιλῆς. Aliqui iota non subscribunt. H. Stephanus reprehendit Io. Grammaticum, à his dictum Philoponum, quòd iota subscripti nullam fecerit mentionem, & hanc mutationem tantum paralibus tertiæ contractorum adscripserit: cum tellatur Eustathius, id etiam in verbis fieri: vt, quæ in εω dicunt ἥκαζον, pro ἐκάζον. Apud Aristophanem inuenitur ἱππέως non ἱππῆς, & e contra Ἀχαρῆς, non Ἀχαρνέῖς.
Ε Ω: vt, ἀφέωκα, pro ἀφῆκα, ἀφέωντα pro ἀφέντα.
Η Υ: vt, κλαῖδα pro κλεῖδα.
Ο Ι in
Ε Ι: vt, δοεῖν pro δοῦν, πεῖ Θ pro πεῖ Θ, apud antiquos Atticos.
Ω cum iota subscripto: vt, κλωὶς pro κλοιὸς, νεῷ pro ναοῖ, templo.
Ε Υ in ΗΥ: vt, ἠνεχέμεν pro ἀνεχέμεν.
Ο Υ in Ω: vt, ὠφέλεω pro ὠφελέου.
Η cum iota subscripto in Ε Ι: vt, βέλει pro βέλῃ.

E. Consonantes itidem permutatio apud Atticos:
Π in Φ: vt, apud Etymologum, ἀσφάλαγ Θ pro ἀσπάλαγ Θ.
Κ in Γ: vt, γαρῶν pro κναφῶν. Sic Grammaticus & Corinthus. Quamvis autem id improbet H. Stephanus, colligimus tamen ex Aristophanis scholiaste, antiquos Atticos dixisse κναφῶν, à κνάω, radere: posteriores autem γναφεῖν.
Β in Λ: vt, βέλιτ Θ pro βέλτ Θ, asinorum simus.
Γ in Β: vt, βλίκην pro γλίκην, dicamus. Observat hoc Aristoph. scholiastes & Corinthus.
Mutæ
Σ: vt, ὀσπὰ pro ὀσπᾶν, ἰσμὲν pro ἰσμὲν.
Δ in
Τ: vt, ἐατελέχεια pro ἐνδελέχεια. Hoc tamen non vult H. Stephanus Atticis attribui debere, necessarium esse dicens, vt prius quàm de dialecti us feratur iudicium, constet, quænam prima sit & vera dictionis alicuius scriptura.
Ν in Ξ: vt, δίξα pro δίνχα, τρίξα pro τρίγχα, πεντάξα pro πέντακχα. Sic Eustathius.
Θ in
Σ: vt, κλαυσμὸς pro κλαυθμὸς, apud Etymologum, ἀεισμὸς pro ἀειθμὸς.
Τ: vt, κολόκωτα pro κολοκυνθη: vt vult Corinthus. Contrarium scribit Caninius, τ in θ mutari Attice, vt κολόκωυθα pro κολόκωτα.
Φ: vt, σφλᾶν pro θλᾶν, quod Eustathius observat.
Semiuocales. Vide sign. *

* Semivocales etiã inter se Attica dialecto permutantur:

- Γ: vt, μέλας, τὶν, pro μόλις. Corinthus.
- P: vt, κρίθαι & pro κλίθαι. *Hoc non probat Stephanus, quamuis Grammaticus eo exemplo utatur. Sequendo enim Etymologiam, ait, ex κρίθαι factum est κλίθαι, & p potius in λ mutatum, quam viceversa. πεδαργία quidem pro πεδαλγία, & ἀργαλέον pro ἀλγαλέον dici videtur. Sed & hæc ipsa, ait Stephanus, non carent controversia.*
- Λ in
- M in Σ: vt, πέφασμαι pro πέφαμμαι, μεμύλυσται pro μεμόλυσμαι.
- N in Λ: vt, σταλάμων, pulmo, pro σταλάμων: λάτεον pro νάτεον.
- P in Σ: vt, μυρσίνη, pro μυρρίνη, myrthus, *apud Jo. Grammaticum & Corinthum, quod tamen penitus negat H. Steph.*
- Σ in
  - T: vt, τεῦτλον pro σεῦτλον: & si duplex fuerit σ in duplex τ: vt, ἐλάττων pro ἐλάσσων, πάττω pro πάσσω. *Lucianus in iudicio Vocalium asseverat, in plerisque hanc mutationem locum non habere, præsertim simplicis σ in τ initio dictionis. Ælius Dionysius refert, primum Periclem vitasse oris conformitatem, quæ fit in pronunciandâ litera σ, tanquam indecentem; quum se, adhibito in consilium speculo exercuerit. Annotat H. Stephanus Thucydidem, qui primas teneat inter Atticæ linguæ scriptores nunquam has literas invicem permutare, dicereque non θάλαττα, sed θάλασσα. Id tamen Xenophontem & Demosthenem agere. Putatur etiam μεσαίχμιον, Atticum esse pro μεσοίκμιον, πύρβις pro σύρβις.*
  - Δ: vt, πέφεσμαι pro πέφεγμαι.
  - P: vt, ἄρρω pro ἄρσω: præsertim, ubi literam ρ sequitur σ. *Hoc Eustathius vult, contrarium planè Corinthius; ρ nimium pro σ apud Atticos in usu esse, vt dicant ἄρσω pro ἀρῶ. At H. Steph. adnotatur Cor. nthio, & Aristophanem ἄρρω dicere, non ἄρσω, ostendit. Et quamuis apud Thucydidem ἄρσας legatur, legi tamen etiam apud eundem θάρρος, vt & passim, apud Platonem, Demosthenem, Aristophanem. Vnde colligere licet, θάρσος antiquissimam dictionem, à posteris in θάρρος, σ nimium in ρ mutatum fuisse.*
  - Ξ, in compositis à σὺν: vt, ξύμπας pro σύμπας, ξύμμαχος pro σύμμαχος. *Hoc semper agit Thucydides: non item Xenophon & Demosthenes. Extra compositionem etiam ξὺν pro συὶ dicit Thucyd. Innotat. Eustath. αὐξοῆς dici pro αὐασυεῖς, ἐν Ῥ αὐασύρεσθαι.*
- Z in
  - Δ: vt, κνίδη pro κνίζα, nidor.
  - Τ: vt, συρίττω pro συρίζω, *apud Corinthum.*
- Ξ in Σ: vt, πάσσω pro πάττω, à πάτταλος. *Caninius.*

P. Prosodia *Attica circa syllabas versatur, & earum tum*

- Quantitatem. *Hoc Attici vocales*
  - Ancipites,
    - Producunt: *sunt enim illorum productiones propriæ. Ergo*
      - Α, *in* βασιλέα, ἀρχέα, *producunt: item in* ἀλαζονία, ἐγγυεία. *Aliàs enimhabent a breue, suntque proiecta pro paroxytona,* ἀλαζονεία, ἀγγεῖα.
      - Ι, *in* ὄρνις, ὄφις, *aliisque nonnullis producitur: quando aliàs barytona in is in omnibus casibus corripiuntur.*
    - Corripiunt, *apud Comicos & Tragicos I, vt, ἵστε prima correpta pro ἴστε prima producta. Sic ἡμῖν & ὑμῖν vel ἦμιν posteriora habent correpta, pro ἡμῖν & ὑμῖν: ideo amittunt circumflexum, qui productionis nota est.*
  - Correptas *producunt, ο nimirum in ω mutato: vt videre est in genitivis in ός, à recto in ᾶς, βασιλέως pro βασιλεύς.*
- Qualitatem: *& quidè syllabarum vel*
  - Integrarum. *Vide sign. G.*
  - Affectarum, *& apostrophi immutatarum, Apostrophum Attici initio quoque dictionis usurpant, vt vocalis brevis sequentis dictionis, à præcedentis vocali longa vel diphthongo obliteretur: ita quidem, vt ambæ dictiones vel*
    - Disiunctæ *maneant: vt, ὦ μᾶτερ, pro ὦ μᾶτερ: πᾶ ἔστι, pro πᾶ ἔστι.*
    - Coniungantur *per crasin, & in vnã coalescant: vt, ὠγαθέ pro ὦ ἀγαθέ: ὠγὲρ pro ὦ ἄνερ.*

G. Integras

G. Integras *syllabas affectis opponimus, & quo pacto Atticè comparatæ sint, examinamus. Recti tum*

- Accentus. *Hunc Attici vel*
  - Transferunt *in aliam syllabã: nimium ex*
    - Vltima *in*
      - Penultimam: *Ergo*
        - Oxytonum *vertunt Attici in Paroxytonum & Properispomenon: vt,* τρίτης *pro* τριτὴς, ἰδὲ *pro* ἰδέ, λάβε *pro* λαβέ, *quod in aliquot Imperativis agunt,* εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρὲ: *quamuis communis dialectus Atticos in tribus his verbis imitetur: vt apud Aristoph.* εἰπέ μοι, φίλτατε ἀνέρ; *Item* μῶρος *pro* μωρός.
        - Perispomenon *mutant Attici in Properispomenon: vt,* ἦμιν *pro* ἡμῖν.
      - Antepenultimam. *Ex Oxytono faciunt Attici Proparoxytonon: vt,* πόνηρος *pro* πονηρός, ἀσκλήπιος *pro* ἀσκληπιός, *apud Demosth.*
    - Penultima *in*
      - Vltimam. *Paroxytonum vertunt in Oxytonum Attici: vt,* ἀκανθοπλόξ *pro* ἀκανθόπλοξ.
      - Antepenultimam. *Ex Paroxytono faciunt Attici Proparoxytonum, licet vltima sit longa: vt,* πόλεων *pro* πολίων. *Id inprimis fit in Hyperdisyllabis quarum simplicium: vt,* ὤγεως, Μενέλεως, Νικόλεως. *Ex Properispomeno etiam faciunt Proparoxytonum: vt,* ἀγερεῖ *pro* ἀγερεῖ.
  - Antepenultima *in Penultimam. Ex Proparoxytono faciunt Attici Proparoxytonum, & Properispomenon: vt,* ἀρτίδες *pro* ὀρτύδες, λυδίον πέδιον, *pro* λύδιον πέδιον: πρόπαλιν *pro* πρόπιλιν, ὁμοῖον *pro* ὅμοιον, ὠγύγιμον *pro* ὄγυιον.
- In eadem syllaba retinent: *mutant tamen, &*
  - Ex Oxytono faciunt Perispomenon: vt, γλαῦξ *pro* γλαὼξ, φαῆς *pro* φαὴς.
  - Ex Perispomeno faciunt Oxytonum. *Cùm enim communiter omnis genitivus, cuius vltima est longa, si in ea tonum habeat, circumflectatur, Attici duos excipiunt,* λεὼ & νεώ. *Sic in nes pluralia Atticè acuunt penultimam: vt,* γυναῖκες *pro* γυναῖκες, χείρες *pro* χεῖρες.
  - Desinentia *in ω Attica acuuntur, eò quòd ω finale circumflecti non possit, nisi in Attica apocope: vt,* ποσειδῶ *pro* ποσειδῶνα, κυκεῶ *pro* κυκεῶνα, ἱδρῶ *pro* ἱδρῶτα.

Spiritus. *Hunc amant asperum, præsertim in* ἁδροισμοῖς, *vt testatur Eustathius. a enim ἁδροισμὸν adspirabant, & ἄδρυς dicebant, non ἁδροις: ἐν pro ἐγγιστός: vnde ἄφενος ait Stephanus, ὁ ἀπὸ ἐγγισμοῦ πλουτικῶν πλοῦτος, diuitiæ, ab iis quæ annuatim nascuntur. Mutant ergo tenues in asperatas: vt, ἕλιξ pro ἕλιξ, ἀμαξα pro ἅμαξα, teste Tzetze. Quod locum attinet, cui inscribitur, is non prima tantùm est, sed etiam*

- Vltima. *Hæc enim Atticè recipit &*
  - Densum, *teste Tryphone apud Athenæum lib. 9: vt,* ταῶς: *quamuis alij malint cum tenui. Litera densa aliquando, vt docet Eustathius, in densum spiritum abit. Densa enim cum densa scribebantur: vt,* ἕδος.
  - Tenuem. *Est Canon Athenæi: Nomina, quæ exeunt in ος purum, vltimam tenuant: vt,* ψαλὶς, ὕος, λαὸς, μετὸς, νεὸς, λεὼς, *Ἀφυτέλεως.*
- Penultima. *Ait Eustathius, composita differentiæ causa, in medio spiritum mutant. Exprimitur ergo vterque &*
  - Tenuis: vt, Εὐσίμων, Φιλίππου, Εὐρύαλος, *quæ propria sunt nomina. item* ἄσκων, πυλεμάρχου.
  - Densus: vt, ἀμφιάλος, μελανδὴς, πάνορμος, ἐξέδρα. Ἐξαία, ἑξάλατο *in antepenultimis.*

ARTICVLVS, quo pacto communiter in ideis, non ignoratur. Attici tamen a liter efferunt

Simplicem, propriam & peculiarem. Dic enim

Declinant *eos more nominum, quibus adhærent, aut à quorum terminatione non discrepant: vt,* τοῖσι λόγοισι *pro* τοῖς λόγοις.

Adiciunt *eis per paragogen vocalem* ι: ἀπὸ τοῦτοι, ἀφ', ὅδι, τοῦτονὶ : τοῦτι, τουτὶ *pro* τοῦτον, τοῦτο *pro* τοῦτο, ὅτου *&* ὅτῳ *pro* ὅτου, ὅτῳ.

Compositum. Nam

Quæ in ι subscriptum desinunt, ultimum ι Atticè mutat in ι translato etiam tono: τοῦτῳ, τουτῷ : Add etiam in reliquis casibus. Dicunt enim τοῦτου, τουτοῦ.

Quæ in genitivo habent ου: & &c. Attici ετο reddunt, declinantes ut ἄστεος, & ratione terminationis dumtaxat flectentes. In Genitivo ergo dicunt ὄρε, in Dativo ὄρεϊ, ὄρεε, & ὄρεϊ. Sed pro ὄρεϊ, ὄρει. Hoc tamen ει Atticum pro ε accipe: hoc pro accentu quod dicitur quadrare. Nam eum Megarenses, vt annotat Caninius, suspensum ε pro ει, ut dicunt, pro τοῦτο hoc pro τοῦτι.

Comparatiua & superlatiua. Hæc ergo Attici ita conformant, vt Ionici, quos etiam Attici communiter imitati sunt: vt, ἀγαθὸς, ἀμείνων, ἄριστος.

Attæos & οἰκεῖος: vt, φίλος, οἰκειότερος, οἰκειότατος, ab ἀνεπιτήδειος pro ἀνεπιτηδειότερος : ὀφθαλμὸς, ἀφθαλμότερος, ἀφθαλμότατος pro ὀφθαλμώδης : χρήσιμος, χρησιμώτερος, χρησιμώτατος pro χρησιμώδης.

Ἐχθρὸς & κακὸς : ἐχθίων, κακίων, & κακίστατος, pro κακώτερος & κάκιστος, & pro ἐχθρότερος. Hoc postremum non dicunt Attici, sed quidam Ionici, quos etiam Attici communiter imitati sunt: ἐχθρότατος, ἐχθίστατος, & ἐχθιστος, ἐχθίστη, ἐχθιστον.

Ὑπερ : ὑπέριος, ὑπέρτερος, & ὑπέρτατος pro ἀνώτερος, ἀνώτατος.

Ἐλάττων pro ἐλάσσων, πλείν pro πλείων, & πλησίαστος pro πλησιαίτατος, & πλησιαίτερος pro πλησιαίτερος.

Σάως : vt, μάλιστα pro μᾶλλον, μᾶλλον pro μᾶλιστα. Quidam Ionicos nonnullos Poetarum licentiæ adscribunt, vt Apollonium & Homerum. Nonnunquam etiam per metaplasmum dicunt ἐλάττω pro ἐλάσσων, ἐλάττων pro ἐλάσσων.

Diminutiua. *Hanc licet non aliter formet, quàm cæteri Græci: ea tamen libentius vtuntur, quam primitiua: vt,* λεπτίδιον *dicunt, pro* λεπτὸν, & λεπτάριον *pro* λεπτόν.

Denominatiua, & Numeralia. Attici *per metaplasmum* δ *in* σ *eadem pro* δ.

Poetica. *In poeticis nominibus quæ duplicem habent terminationem, altera magis Ionica est apud Atticos, altera minus: vt,* ἀθρόα *magis Ionice, minus Atticè pro* ἀθρόως. *Ex Thoma magistro colligit H. Stephanus.*

Verbalis. *Hanc, Attici dicere solent. Pro* ἔδεσμα *dicunt* ἔδεστὸν, ἀξιόπιστον *dicunt* ἀξιόπιστος, ἀνεξέλεγκτος *pro* ἀνεξέλεγκτον, ἀναίσθητος *pro* ἀναίσθητον.

Patronymica. Ἡλειάδης *dicunt pro* Ἠλειάδης, ἀπὸ τοῦ Ἠλεῖος. Ἡσιοδίδης *pro* Ἡσιόδης, & οὐχὶ Ζῆς.

Adiectiua. *Nam adiectiua in* ος *tium generum, hoc est, in* ος, η, ον *composita & deriuata, apud Atticos communia sunt: vt,* ἄφρων, ἄφρον, *& in plurali* ἄφρονες, ἄφρονα. *Simplicia & primitiua vno eodemque terminationis genere proferuntur, & declinantur. Sic illa quæ obiectum fugium, vel aptum, vel habile significant, vt* ἄκαιρος, ἄκαιρον.

NOMEN *pluribus habet accidentia, quæ seorsum singula examinanda sunt:*

Genus *apud Atticos diuersum habet*

Substantiua, terminatione vel

Eadem. *Sic Masculina Attici in genere feminino proferunt: vt,* ὁ ἀσβόλης *pro* ἡ ἀσβόλη. *Feminina etiam in genere Masculino: vt* ὁ χοῦς *pro* ἡ χοῦς. *Atqui in duali nonnulla ex Femininis Masculina fiunt Atticè: vt,* τὼ πυλᾶ *pro* τὼ πύλαι, *quod in lingua communi sequuntur hæc quatuor,* γυμνασιάρχης, ἱππάρχης, ἀρχῖερεὺς, ἀρχιτέκτων. *Hæc autem generis mutatio obseruanda est interpretibus, ne si legant* Πῶς ἔστιν, *exponant loquam in Feminino genere vel*

Diuersa. *Sic ex Masculino faciunt Neutrum: vt,* τὸ ζυγὸν *pro* ὁ ζυγός. *Femininum item. vt,* ἡ κακοδαίμων *pro* ὁ κακοδαίμων.

Numerus *duali apud Atticos crebrò est in vsu, vt annotat Caninius. Insunt etiam in plurali sepius ii verbalibus in* εσσ, *aliisque complurib. vt, Cadicæ pro Cadicenses. Item duo in pro ἀδιάπνοια, γυμνοὶ pro γυμνῆτες: γαμίαι πολλὰ pro γάμοι: διαθήκαις χρῆται pro διατάξεσι : ἀσύμμαχα pro ἄσυμμαχα. Quamuis hoc quoque Attici sit, χεῖρι χεῖρα δοὺς ἐλήλυθα, pro χεῖρε χεῖρας, vt vel hic solum libentius etiam singulari quàm plurali vtantur Attici.*

Figura. *Apud antiquos Atticos ξξ in compositis non mutabatur in ξσ, quamquam sequatur consonans: vt, ἓξ τοῦν pro ἑπτανὴξ ἕξλιτον pro ἑπτάλιτον. Iam interponunt σσ: ἓξσ πους, ἑξσάλιτον. Sic notat Caninius.*

(Declinatio. *De qua vide sign H.*

RELIQVÆ *partes. Pronomen, signo* J. *Verbum* K. *Participium* L. *Aduerbium* M.

H. Declina-

DECLINATIO *nominum, quæ non sunt simplicium, differens à communi, vel Ionica, aut Atticorum simplicium*

Omnium, *qui in ἀν declinationis speciem transferuntur, terminatione nominatiui vel*

Eadem *existente. Exempli gratia, Nomen* δαίμων

Ων: *vt,* ἡρως, *quartæ contractorum, ipsi declinant more quartæ simplicium:* ἥρω *pro* ἡρῶ, ἥρωσι *pro* ἡρῶσι.

Ης: *vt,* ἀσβόλης *primæ contractorum declinant more primæ simplicium:* ἀσβόλᾳ *pro* ἀσβόλῃ, ἀσβολᾶς *pro* ἀσβόλας. *Sed tantum habentur in vsu, ait Antepignanus, nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus in singulari & plurali.*

Diuersa, *quam notam constituunt Attici: exempli gratia:*

Εις *dicentes* μέσ *pro* ὁς: *vt apud Xenoph. primo Cyropæd.* διὰ τοῦτο ἀνὴρ τῆς ὑβρεως βέλτιος *pro* ὑβρεος βελτίους.

Ιι: *vt,* μᾶλλον *pro* μέλλους *sepius vtitur Aristophanes,* ἑρῆμι *pro* ἔρημος, ἐρήμιαν *pro* ἐρημίαν *Aristoteles & Thucydides.*

Ις: *vt,* ζασπλις *pro* Ζακύνθιος: αὐλητρὶς *pro* αὐλητρία, μαντρὶς *pro* μάντις, *&* πτολεμὶς *pro* πτολέμαρχος.

Οδης. *Nam composita à* ποῦς *quintæ impar. transeuntur ad primam terminatione mutata: vt,* ἑξάπους, ἑξάπουδος *pro* ἑξάπους, ἑξάποδος.

Ως. *Nam desinentia in* Ω *(non solum in* αΩ, *vt nimis stricte loquitur Grammaticus) linguæ communis apud Atticos efferuntur per* ως, *sique à puram præcesserit* ο, *mutatur in* ου *vt quarta declinatio Attica nomina simplicium penes nonnullos Grammaticos. Dicunt ergo* νεως *pro* ναος, λαγὼς *pro* λαγῶς, πλέως *pro* πλέΩ.

Aliquorum tantum: idque in declinationis speciebus vel

Speciatim *nominum tum*

Generatim. Sta

Vocatiuus *singularis apud Atticos similis est Nominatiuo: vt,* Ἀγάμεμνον ἄναξ *dicit Euripides, pro* ὦ ἄναξ. *Hoc non intelligens Io. Grammaticus, Atticos ait nominatiuum pro vocatiuo vsurpare.*

Dativus *pluralis desinens in* οτλαν *ephelysticum Atticè recipit, sequente licet consonante.*

Prima & secunda, *Ad datiuum pluralem Atticè assumitur iota: vt,* λησταὶς, *pro* λῃσταῖς: μισθοὶ *pro* μισθοῖς.

Simplicium *declinationis*

Prima

Nominatiuum, Accusatiuum, Vocatiuum *singulares in neutrius generis in* ν *desinentem efferunt Attici abscisso* ν: *vt* ἄλλο *pro* ἄλλον, τοιοῦτο *pro* τοιοῦτον, καλὸ *pro* καλόν. *Quamuis* ν *quandoque adnexis* σῶ τοῦτο, *Et apud Aristot. 2. Poll. cap. 8.* ἐπεὶ δ' ἔστιν, ὡς ἔφαμεν, τοῦτ' τὸ εἰδέναι τί ὅτι, ἢ τὸ τί ἐστιν, τὸ μὲν τοῦτ' ἢ εἰ ὅτι. *Exempli sunt hæc pronominis, cui idem quod nomini contingit.*

Genitiuum *singularem terminant Attici in* ιο: *vt,* λόγοιο *pro* λόγου.

Datiuo *simul additur per paragogen Atticam iota: vt,* λόγοισι *pro* λόγοις.

Quinque *nomina more antiquorum Atticorum,* ν *abiciunt in accusatiuo,* ἄθω, ἕω, κέω, κῶ, λαγῶ: *pubus adiciunt nonnulli* τέω.

Quarta: Attica

Nomina à *communibus Atticè formata, non mutant accentum, nisi in duobus,* λαγῶς *pro* λαγως. ἑρῶς *pro* ὄρρος. *Propterea etiam hyperdissyllaba antepenultimam acuunt, licet vltima sit longa: vt,* μνᾶ ἑλεως μνᾶλεω: *quia* μνᾶλεω *erat properaxytonum.*

Quinta

In Genitiuo *singulari pro* ο *Atticè substituitur* ω *in tribus stellæ Cenadu & Antesignano: vt,* πλεῶς, πλεῶνεως, *pro* πλεῖος: ἀφίσις, ἀφίσεως *pro* ἀφίσεος. *Sic & in* πῆχυς. Νᾶῦς, νᾶὸς. *Ionicè* νᾶὸς *Atticè* νεὼς: *vbi a penultimum vel* η *Ionicum etiam in pluralibus casibus mutatur Atticè in* ε: τεῦχος, νε οὐγνέσι, νέως, νεῦς.

Accusatium *singularem abbreuiat Attici: vt,* Σπάρτωλλο *pro* Σπάρταλλαν. Μῆνα *pro* μῆνα. *Stellæ Eusthatio, Atticum est &* Ἰωνικὸν: *& ait* ἄλλον γὰρ ἐν πολλοῖς ἄπαξ αὐτὸν αἱ δύο αὗται διάλεκτοι.

Nominatium *pluralem in* ες *femininorum acuunt Attici in penultima: vt,* γυναῖκες *pro* γυναῖκες, χήρες *pro* χῆραι, σφῆκες *pro* σφῆκες.

Contrahuntur: in quibus Attici potius casibus vtuntur contractis, quàm solutis. In declinatione igitur

Prima:

Genitiui *singulares* ο *Atticè mutatur in* ω: *vt,* ἀνδρέω *pro* ἀνδρέο.

Accusatiuus *singularis desinet Atticè in* Α, *si in nominatiui fuerit purum: vt,* ὑγιᾶ *pro* ὑγιᾶν. *Annotat H. Stephanus per apocopen fieri ex* ὑγιᾶν: *ut* Τυδῆ *ex* Τυδέα.

Hv, *nonnium tam proprium, quàm adiectiuorum compositorum: vt,* δημοκλεῆν *pro* δημοκλέα, ἐπαινῆν *pro* ἐπαινέτην.

Nominatius *pluralis Atticè in* αι *desinit, Accusatiuus in* ας. *Hoc est, quod supra diximus, quædam huius declinationis nomina transire in primam simplicium.*

Secunda:

Genitius *singularis* { Singularis *Atticè in* ως *desinit: & etiam accentu, quamuis vltima sit longa: vt,* πλεως *pro* πλεος. (ἐρεως *pro* ἐρεος. Dualis *Atticè cùtrahitur* ων *in* ῳν: *vt,* ἐρέῳν *pro* ἐρέων. Pluralis *tono translato effertur ab Atticis: vt,* πόλεων *pro* πολέων.

Datiuus *singularis, Nominatiuus item, Accusatiuus & Vocatiuus plurales contrahuntur Atticè in* ει: *vt,* ὄρεϊ ὄρει *pro* ὄρεϊ ὄρει. ὄρεες ὄρεις, *pro* ὄρεες, ὄρεας.

Nominatius *&* Accusatiuus *dualis: vt & in neutris Nominatiuus, Accusatiuus, & Vocatiuus plurales contrahuntur in* η *Atticè: vt* ὄφη ex ὄφεε: σπήη ex σπήεα.

Tertiæ:

Genitiuus *singularis* { Mutat ο *in* ω *Atticè: vt,* ξεσπλέως *pro* ξεσπλέος. (πειρατέως. Contrahitur *Atticè si ε ante* ως *fuerit purum: vt,* πειρατοῦς *pro* πειρατέως. *Apud Lycophronem autem etiam* σηῦ ex σηέος *legitur. Quamuis videri possit ex prosopoe poetica esse.*

Accusatiuus { Singularis *Atticè contrahitur in* α *si genitiuus in* ως *contrahitur: vt,* πειρατᾶ *ex* πειρατέα. *Apud Lycophronem autem etiam* σηῦ ex σηέα *legitur. Quamuis videri possit ex prosopoe poetica esse.* Pluralis *contrahi videtur apud Thucydidem, pro* εἴκοσι *pro* εἴκοσας. *Non tamen in omnibus est Atticus, Thucydides.*

Nominatius *pluralis Atticè contrahitur in* ης *scita à nonnullis subscripto: vt,* ξεσπλῆς *vel* ῆς *pro* ξεσπλεῖς.

Quinta: *omnes casus Ionici, qui possint recipere contractionem, Atticè contrahuntur: vt,* κέρως, *ex* κέρα Ω. *Ionicè communiter* κέρατος.

Comparatiuorum *in* ων. *Ita nonnulli singularis Ionicus contrahitur Atticè in* ω: *Nominatius, Accus. & Vocat. plurales nent vius quidem in* ω: *vt quidam genetiuus* ζωνα, μειζοις *pro* μείζονος.

I. PRONOMI-

I. PRONOMINA quoque apud Atticos, nonnulla habent peculiaria:

- Possessiua, & alia, quæ more nominum secundæ & tertiæ simplicium declinantur, eadem quas nomina, mutationes recipiunt vt, ἐμεῖο, ἐμείου pro ἐμοῦ, ἐμοῖο: Neutra etiam vbiq; Attici vt nomina. Ait Stephanus in indice Theodosii τὸ Attice pro σοῦ vsurpari: vt, ἐκ τοῦ, ἀπ' ἐμοῦ, & alia similia idem efferunt sine v. quod tamen addi interdum comperitur, sed ea vs Aliquando autem habet ad vitandum hiatum. Hæc Stephanus.
- Demonstratiua. Ὅδε, ἥδε, τόδε, & eorum composita, si desinant in consonantem vocalem longam, aut diphthongum, acquirunt ι per antiprosin Attica: ita in vocalem breuem eam in iota mutant, vltimâ semper acuta: vt, τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτο pro τοσοῦδε, τοσήδε, τοσόνδε: τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο pro τοιόσδε, τοιάδε, τοιόνδε. Scribit Clenardus, Atticos in neutro singulari dicere τοῦτο, τοῦδε pro τόδε, τοιοῦτο pro τοιόνδε. Addunt autem iota, ait Antesignanus, ad vim significationis intendendam, vt res præsens veluti digito indicetur: quemadmodum Latinus additur met, te, pte, ce, in egomet, tute, meapte, huiusce.

K. VERBORVM Attici affectionibus, cum plurimum differunt, diligenter & methodicè est attendendum, quandoquidem fieri potest compendio, in vna vel altera tabella, temporum omnium diuersitates certis regulis comprehensæ, ob oculos dilucidius sunt collocandæ. Contingunt igitur verbis nonnulla ratione

- Thematum. *Vide sign.* ✠
- Temporum, quorum apud Atticos à communi lingua varietas notari potest, tum in verborum
  - Initio, quod occupat AVGMENTVM. Hoc suo modo formant Attici in
    - Simplicibus, *in quibus vel*
      - Inducunt, cum alias non adhibet. Sic
        - Eu mutatur Atticè in ευ: vt, ἐυχόμην pro ἐὐχόμην. Contrarium affirmat H. Stephanus, communiter nimis id hac ratione asserit: Attice verò nullatenus, sequeque Eustathij potius quam recentiorum Græcorum opinionem: quorum dicat: τὸ δὲ ἔυντο, καὶ ὅσα τοιαῦτα, εἰσὶ μὲν ἀπλῶς αἰολικὰ κακοσύνθετα ὄντα πλεῖστα, ἃ παρὰ τοῖς μετὰ αὐξήσεως κεῖνται.
        - Et mutatur Atticè in ει: vt, ἤκαζον pro ἤικαζον: ἤκεον pro ἤικεον. Sic Eustathius. Hæc etiam pro εἰωθα & ἐώδειν dicunt ἤειν.
        - Ientus: vt ἀνάλωσα pro ἀὐλωσα, συγχέσεις pro ιαὶ γχέσεις.
      - Abiiciunt Ex parte diuisa, non adiiciendo, vt apud Eustathium habetur imperfecti primam literam desentis: vt, ἔκρυφα pro κέκρυφα, ἐξέλαμψα pro ἐξέλαμψα. ἔκτιμαι pro κέκτημαι.
      - Sylabicum augmentum temporale verunt Attici: vt, ἠκουσα pro ἐωκουσα: in primis in tribus verbis ἐάλωκα, ἐώνημαι, ἐώνημαι.
      - Augmẽtu cõmune ε & ω Attici vertunt in Ει: vt, εἰλήφα, εἰλήφειν, pro quo λαμβάνω: εἰληφμαι pro μέμαρμαι, ἐιλήφμην.
      - Temporale augmentum η, verb tum ab α incipientium, tum ab ε Attici, teste Eustathio, in εα: vt, ἑάλωκα pro ἠάλωκα. Hoc nonnulli poeticum existimant.

    Multiplicantur *vbi notanda sunt regulæ.*
    - In verbis ab α breui, ε & ο incipientibus, Attici perfecto commun præponunt duas primas thematis literas: vt, ἐλω. ἤκα, Attice ἑἴκα: ἀκήκοα ἤκεα, Att. ἀκήκοα. Hoc ipsum verò augmentum in Plusquamperf. denuò augent tempore: vt, ἀκηκόεα, ἠκηκόειν: ἀγήγερκα, ἠγηγέρκειν. In plusquamperfectis tamen, actiuo & medio, verbi ἐλαύω, hoc non agunt. Dicunt enim ἐληλύκειν & ἐληλύθειν, ab perf. ἐλήλυκα & ἐλήλυθα. Inter ea etiam notari debet, quod attinet penultimam hoc est, tertiam syllabam à prima eiusmodi Atticorum præteritorum, eam nonnunquam
      - Variare, quando præteritum excedit numerum trium syllabarum. Tunc enim corripitur, & in ι fuerit α, mutatur in ε: ji ω, in ο: ἐξ ε et ἐξ ἀφ ior vocalis ab ictu: si ει & ου posterior: vt, ἀρῶτηκα ἠρηκέτηκα, ἠκηκα, ἀλλήλεγμαι, ἐλελεγμαι, ἀλλήλιμμαι, ἐλελιμμαι, ἀλλήλακα, ἀκηκα: ἀπατεωκα, ἠπατεώκειν. Excipitur tamen ἠρήκειν ab ἀρήκα, verbi ἀείρω, vt differat ab ἐρεικα, verbi ἐλέγχω.
      - Nõ variare, in iis verbis quæ non excedunt numerum trium syllabarum: vt, ἐλλω, ἐλλα ὁ λωλα. Vltima quorum tertia syllaba est positione longa: vt ἠγερκα ἀγήγερκα. Hîc vero notanda duo:
        1. Quædam per Atticen penthesin accipiunt: vt, ἐδηκα, ἐδήδοκα: ἀχηκα, ἀχήοχα.
        2. Quædam per metathesin transponuntur: vt, ἤρον, ἄρηρα & ἤλαγον.

    Verbis ab α, ο & ω incipientibus, vt & nonnullis aliis Attici, præter commune augmentum præponunt ε, eodem spiritu manente: vt, ὠρυγκα ἐώρυγκα ὠσπάμην, ἐωσπάμην. ab ωδυσα: εἴσπα, ἔσπκα, ἑσπκα: αἴολικῶς aperiores, αὐέξω ἀυδάνω, placeo ἠνδανον. Sic ανοχέω, vinum fundo, ἐω χέω, Atticum est, apud Eustath. Hæc autem in plusquamperfecto alio adhuc tempore in medio augentur: vt, ἐἴκω, ἐἴκα ἔοικα, & in plusquamperfecto Attice ἐοίκειν ἐἰάλπω, ἐἰάλπειν ἔργω ἔοργα, ἐώργειν.
  - Fine. *Vide sig.* ✠
- Compositis. *Vide signum.* ✠

✠ Thema

ATTICA.

✠ Themata *Attici permutant, vt coniugationi ratione Characteristicæ literæ vel*

- Eadem *manent: vt,* ἐρῶ *dicunt pro* ἐρέω: ἔρχω *pro* ἐρέχομαι: ἀρῶ *pro* ἀρόω. *In 4. coniugatione duplex* ω *mutant in duplex* πτω: vt, κεκαπτω *pro* κεκάφω.
- Differta *emendat, abeáque vel*
  - Barytonain
    - Aliam *barytonam: vt,* ἀμυνῶδω *pro* ἀμυνῶ, διωκῶδω *pro* διώκω, ἀγειρῶδω *pro* ἀγείρω, αὐτῶ *pro* αὐτόω. Tarè est eam alteristicum, & in Atticis tantum, ait Antesignanus, vel poeticis.
    - Circumflexam: *vt,* μὴν ἂν *pro* μὴν ἂν: ὀπωέλομεν *pro* ὀπωελόμεν: κἄω *pro* καίω, κλᾶω *pro* κλαίω *pro quibus Aeoles dicunt* καίω, κλαίω: σελᾶχῶ *pro* σελαχίζω, τυπτῶσι *pro* τύπτουσι.
  - Circumflexa *in Barytonam: vt* ἀμβλυνῶ *pro* ἀμβλυνῶ: αὐᾶω *pro* ἀναύω. Finit in ξω Atticè à circumflexis facta: vt, αὐξῶ κλίζω, *ultra imperfectum non coniunguntur, sed reliqua tempora à circumflexis, unde ducta sunt mutantur, teste Antesignano.*

✠ Compositorum *verborum vel sint, vel non sint in vsu simplicia, augent Attici*

- Initium: *vt,* ἀμφισβητέω, ἀμφισβήτησον: ἀφίει, *dimittebat, Atticè* ἤφιε: & ἠφίεσαν *pro* ἀφίεσαν: *dimissa est.*
- Medium, *simplex nimirum verbum inusitatum: vt,* ἀπολοῦμαι, ἀπόλωμαι: ὀπτεύω, ἐπτεχόμην.
- Vtrumque: *vt,* ἐνοχλέω, ἐνώχλουν: παρεσκεύαζον, ἐπαρεσκεύαζον: ἀθροίσας, ἠθροίσας, ἀνεχόμην.

Augmentum *vbi notandum, & regulæ.*

- Indicatiuum: *cuius tempora Attica forma tantùm sunt fere talia:*
  - Imperfectum:
    - Partium:
      - Verborum *in μι tertiam pluralem, quæ similis est datiuo pluralis Participij, resonant Attici: vt,* πθίσαι *pro* πείθει: διδίσαι *pro* διδόσι. *Hoc alij propriam linguam faciunt.*
      - Quod Dores *agunt in secunda circumflex. vt a perpetuò mutent in η, id Attici sunt imitati in 4. verbis,* ζῶ, ζῇς, ζῇ: πεινῶ, διψῶ, χρωμαι.
    - Imperfectum:
      - Tertia *pluralis in ον desinens, vertitur in οσαν: vt,* ἐστήκειν *pro* ἑστήκεσαν, ἐβούλισσαν, ἐβουλίσσαν *pro* ἐβούλοσαν, ἐβούλιον. *Hoc Bœotice vel Chalcidicè dictum est. Fuit autem Chalcis in Eubœa, Athenæo sum vetus colonia.*
      - Verbum εἰμί, *in prima persona habet* ἦν *pro* ἦα, *per crasin, ex Ionico ἔα.*
  - Perfectum:
    - Verba *dissyllaba 1. & 2. barytonorum e penultimum mutant Atticè in ο: vt,* πέπεμφα *pro* πέπεμφα.
    - Tertia *pluralis in σι mutatur Chalcidicè in νι: vt,* τέτραφαν *pro* τετύφασι,
    - Penultima η, *Bœotorum more vertitur in ει: vt,* πέδεικα *pro* πέδηκα. ἵκω *pro* ἧκω.
    - Verbum *anomalum* ἵημι *Atticè resoluit penultimam, & pro* ἀφεῖκα, *dimisi, habet* ἀφέωκα *pro* ἀφεῖνται, *dimissi sunt,* ἀφέωνται: *pro* ἀνεῖνται *remissi sunt,* ἀνέωνται. *Ego in locum τὸ iota substituunt ω. Ita alias in hoc eodem tempore loco η vsurpant ω: vt,* ὄρωκα *dicunt pro,* ὄρηκα, *ab* εἰράομαι, *aboeo, teste Antesignano.*
  - Pluſquamperfectum:
    - Prima & tertia singularis *Atticè desinit in ειν: vt,* ἤδη *pro* ἤδεα & ἤδει. *Ait Cuninus à prima Ionica in εα, & tertia in ει sunt duæ Atticæ in η vt,* ἐκεχλύνεα, ἐκεχλύην, ἀχαιρω, ἠδέα, ἠδη, ab εἴδω.
    - Tertia *pluralis Atticè desinit in εσαν: vt,* ἐπεπύφεσαν *pro* ἐπεπύφεσαν.
  - Aoristus *primus:*
    - In *quinta coniugatione a penultimum mutatur in η, ει in ν: vt* ἤλαλῶ, ἤλαλα: μιαίνω, μιαίνω, ἐμίανα. *Alia ista non subsistebant: nec necessarium est. Ad prædicendum enim penultimam Aoristi, sufficit, α breue futuri mutasse in η. Qui verò subsistebant, ad præsentis ea respiciunt, quod solet in η conuerti.*
    - Tertia *pluralis formatur Atticè, vt in Imperfecto: vt,* ἐτύψαν, *pro* ἔτυψαν.
  - Aoristus *secundus: Tertia pluralis formatur, vt in Imperfecto: vt,* ἐτύπασαν *pro* ἔτυπον. *In verbis autem in ει contrarium agunt Attici. Per syncopen enim contrahunt eam personam: vt,* εἶσαν *pro* ἔεσαν, ἔδαν *pro* ἔδασαν.
  - Futurum *primum,*
    - Secunda & tertia singularis *effertur Atticè per η: vt,* τύψῃς *pro* τύψεις, τύψῃ *pro* τύψει.
    - In *quibusdam barytonis formatur Atticè Futurum more circumflexorum: vel quod imperfectum præsens quondam fuerit circumflexum: vt,* θελῶ, ἐθέλω, *à* ἐθέλω, *quod vltima barytona vel quod habeatur, tanquam esset circumflexum: vt,* ἁλίζομαι, ἁλιεῖμαι, *quasi esset à* ἁλιζῶ.
    - Definens *in εω, plus quàm dissyllabum, asperi soni vitandi causa, terminatur Attice in ω circumflexum, abiecto σ: vt,* νομίω *pro* νομίσω, *à* νομίζω. *Sin desinat in αω vel εω, vnà cum σ, abiicit quoque adhærentem proximè vocalem α & ε: vt, pro* διαξῶ *pro* διαξέω, *à* διαξέζω ἐξελῶ *pro* ἐξελάσω, *à* ἐξελαύνω: αἰμφιῶ *pro* ἀμφιέσω: *ab* ἀμφιέω.

Fini *verborum Penultimâ adauginens, & alia quæ præter augmentum acciuerint: & ea secundum Atticorum proprietatem consideramus* GENVS tum.

PASSIVVM, *de quo inferius sub signo* O: & MEDIVM, *de quo sign.* P.

In verbis duobus tonis mutatur Atticè, λαβὲ, ἰδὲ pro λάβε, ἴδε.

Imperatiuo in quo

Tertia pluralis præsentis & aoristorum Atticè formatur, ut genitiuus pluralis participiorum, vel saltem ut tertia dualis præsentis Imperatiui: ut, τυπτόντων pro τυπτέτωσαν: ποιούντων pro ποιείτωσαν: πθέντων pro πθέτωσαν, & subauditur ἔστωσαν τυπτόντων, sint ex numero verberantium. Ait Neander hanc tertiam nonnunquam similem esse tertiæ dualis: ut τυπτέτων, pro τυπτέτωσαν, ἔστων pro ἔστωσαν. De quo Eustath. Il. α. ἔστων, ait, aut per syncopen factum est ex ἔστωσαν: aut à tertia singulari ἔστω per assumptionem literæ ν. Plutarchus compositi meminit, ἐπέστων pro ἐπέστωσαν.

Secunda singularis verborum in μι contrahitur Atticè: ut, τίθει pro τίθετι, ἵστη pro ἵσταθι, ἀνάβα pro ἀνάβαθι, κατάβα pro κατάβηθι. Ait Neander usurpare Atticos tertiam personam Imperfecti pro Imperatiuo. Dicunt ita μέτει pro μέθετι, ἔξει pro ἔξιθι, δίει pro δίωθι, ἄπει pro ἄπιθι. Cur autem diximus ἀνάβα πάθι, cùm videatur dicendum esse ἀνάβηθι, quemadmodum στῆθι? Ergo quamuis communiter Aor. 2. Imperatiui, verbora in μι vocalem Indicatiui seruet, Doricè tamen, & in sequentibus exẽplis Atticè ponitur α pro η: ut rectè obseruat Antesignanus: ut, φάθι, dic, pro φῆθι, σύμβαθι, confer, pro συμβῆθι. ἀνάβαθι pro ἀνάβηθι, κατάβαθι pro καταβῆθι.

iv. Reliquorum modorum variatio similiter notanda est

Optatiuo in quo

Prima singularis præsentis ultima syllaba μι vertitur Atticè in ν: ut, τρέφοιν pro τρέφοιμι: ut apud Euripid. ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας. Obseruat hoc Caninius. Vel etiam in his in verbis circumflexis post factam contractionem: ut, ποιοίην pro ποιοῖμι, βοῴην pro βοῷμι, χρυσοίην pro χρυσοῖμι. Sic Aoristus secundus λαχοίην pro λάχοιμι ab antiquo λάχω. Hunc modum circumflexorum imitantur etiam verba in μι tertiæ coniugationis non solum in præsenti sed etiam in Aoristo secundo: ut, διδοίην, διδοίης, διδοίη, & δοίην, δοίης, δοίη pro διδοῖμι, δοῖμι. Quidam iota non subscribunt, Dorum more.

Secunda & tertia singularis & tertia pluralis Aoristi primi Atticè formatur, ut apud Aeolas: ut, τύψειας pro τύψαις, τύψειε pro τύψαι, τύψειαν pro τύψαιεν.

Prima & tertia pluralis verborum in μι apud Atticos per syncopen efferuntur: ut, τιθεῖμεν pro τιθείημεν, ἱσταῖμεν pro ἱσταίημεν, διδοῖμεν pro διδοίημεν.

Infinitiui. In binis temporibus ut etiam ante ν & ναι finale, ponunt syllabam μεν, & ex diphthongo ει si quæ ea antecedat, subtractam iota vero detrahunt: sique solum ν fuerit, ναι addunt. ut, τύπτειν, Ionicè τυπτέμεν, Atticè τυπτέμεναι: δεῖναι, δέμεναι, & εἶναι [illegible] Ionicè habet ἔμεν, Att. ἔμμεναι. Habet tamen etiam ἔμεν pro quo per metathesin εἶναι, & Atticè ἔμμεναι, ex Ionico ἔμεν.

O. PASSIVI quoque generis, quo Attici libertius, quàm actiuo vtuntur, proprietates occurrunt, in modo

Indicatiuo: cuius tempora sunt ferè talia:

Præsens:

Secundæ singularis finale, Atticè mutatur in ει, idque in omnibus ferè præsentibus & futuris, passiuæ & mediæ vocis, plerarumque coniugationum: ut, τύπτει pro τύπτῃ, ἔσει pro ἔσῃ. Olim autem in εσαι terminabantur: ut, φάγεσαι pro φάγῃ: quo pacto nonnunquam formantur secundæ personæ circumflexorum: ut, καυχάεσαι, ᾶσαι pro καυχᾷ, καυχᾶ, καυχάεσαι.

Eadem secunda singularis verborum in μι, abiecto σ, contrahitur Atticè: ut, τίθεσαι, τίθεαι, τίθῃ: ἵστασαι, ἵστααι, ἵστα.

Breues vocales Attici abjiciunt ait Plutarchus: ut, λῶται pro λώεται, οἶμαι pro οἴομαι. Qui etiam in nonnullis in μι vocalem longam seruant: ut, ἔρημαι, ἔρηται, ἐρῆται: pro ἔραμαι, &c. ab ἔρημι, ὀρέγω: ὄνημαι, ὄνηται pro ὄναμαι: φίλημαι pro φιλάομαι: κέκλημαι pro κέκλεμαι.

Imperfectum, secundam singularem verborum in μι, passiuæ & mediæ vocis, Atticè contrahit, ex resolutione Ionica: ut, ἐτίθεσο, Ion. ἐτίθεο, Att. ἐτίθου: ἵστασο, ἵσταο, ἵστω: ἐδίδοσο, ἐδίδοο, ἐδίδου.

Perfectum:

Primæ singularis penultima si duplex μμ fuerit, prius mutatur Atticè in σ: ut, πέφασμαι pro πέφαμμαι. Si δ fuerit σ, illud nonnunquam in δ mutatur: ut, πέφραδμαι pro πέφρασμαι: nonnunquam penitus abjicitur: ut, κεκόνιμαι pro κεκόνισμαι, ὁ κεκονιμένος, puluerulentus: πεπίεμαι pro πεπίεσμαι.

Tertia persona pluralis, in

Quatuor prioribus coniugationibus ante ται Atticè acquirit α, sique præcesserit tenuis, mutat in aspiratam: ut, ex τετύπται, fit τετύπαται, τετύφαται, pro τετυμμένοι εἰσί: si præcesserit σ, mutat ipsum in characteristicam præteriti Medij: ut, πεπλήθαται à πέπλησαι, pro πεπλησμένοι εἰσί.

Quinta coniugatione tantum α interponit Atticè: ut, ἐψάλαται, ab ἔψαλται, pro ἐψαλμένοι εἰσί.

Sexta α ante ται collocat Atticè, præcedente vocali, in breuem mutata: ut, πεποιέαται pro πεποίηνται. Quædam tamen diphthongum, seu vocalem antepenultimam seruant longam: ut, δεδαίαται pro δεδαίνται, diuisi sunt: βεβλήαται, ab inusitato βλέω pro βέβληνται, iacti fuerant.

Plusquam perfectum, tertiam pluralem Atticè format à tertia perfecti, αι mutando in ο, & augmentum imperfecti præponendo: ut, ἐτετύφατο à τετύφαται, pro ἐτετυμμένοι ἦσαν: ἐπεποιέατο à πεποιέαται: ἐβεβλήατο, & per epenthesin Atticam ἐβεβολήατο, pro ἐβέβληντο.

Aoristum posteriorem magis amant Attici, quàm priorem: ut ἐρρίφην potius dicunt, quàm ἐρρίφθην, ἐτράφην quàm ἐτρέφθην. Hoc tradit Scholiastes Sophoclis, priores Aoristos passiuos ut plurimum inusitatos esse, ubi posteriores in usu sunt. Addit Stephanus inusitatos esse præterquam apud Poetas.

Futurum primum secundæ finalis η mutat Atticè in ει: ut, τυφθήσει pro τυφθήσῃ: in præsenti dictum est.

Imperatiuo: in quo

Secunda singularis verborum in μι non aliter quàm in Imperfecto Atticè contrahitur: ut, τίθου pro τίθεσο ex τίθεσο: ἵστω pro ἵστασο ἵσταο: δίδω pro δίδοσο, δίδοσο.

Tertia dualis usurpatur Atticè pro tertia plurali præsentis, & utriusque aoristi: ut, τυπτέσθων pro τυπτέσθωσαν, ποιείσθων pro ποιείσθωσαν. Caninius in præterito quoque πεποιήσθων inquit, pro πεποιήσθωσαν usurpari.

Optatiuo: Heic in præterito perfecto, Xenophon, pro μεμνῇτο dicit μεμνῷτο, meminisset. In prima Cyropæd.

Infinitiuo: Ubi non minus syllaba μεν ante ναι collocatur, quàm in actiuis: ut, τυφθήμεναι pro τυφθῆναι, τυπήμεναι pro τυπῆναι.

P.

MEDII generis Attica formatio eadem est, quæ actiui & passiui: quatenus cum iis temporum similibus terminationibus conuenit. Ergo in

- Indicatiuo
  - Præsentis & Futuri secunda persona singularis Atticè desinit in ει, vt in passiuo: vt, τάπλει pro τάπῃ. ταξει pro ταξῃ. In verbo autem in μι, contrahitur vt in passiuo: vt, πίθῃ pro πίθεσαι.
  - Imperfecti & Aoristi secundi verborum in μι secunda singularis ex Ionica resolutione Atticè contrahitur, vt in Imperfecto passiuo: vt, ἐπίθυ pro ἐπίθετο, ἐπίθεσο, ἔδου pro ἔδετο, ἵσω pro ἵστασο, ἐδόυ pro ἔδοσο.
  - Plusquamperfecti prima & tertia singularis, eodem pacto, vt in actiuo, Atticè variat: vt, ἐτετάχη, pro ἐτετάχεις, ἐτετάχεις: ἐτετάχεσαν pro ἐτετάχεισαν.
  - Futura, quibus medij generis libentius, quàm actiui, Attici vtuntur, formantur Atticè à futuris actiuis: vt ἀναβιβῶμαι pro ἀναβιβάσομαι. Eorundē etiā secundā personā vt præsentem in � terminātē: vt, ἀπολλύμαι, ἀπολῇ. Atticè ἀπολεῖ.
- Imperatiuo
  - Secunda singularis verborum in μι Ionicam terminationem contrahit Atticè, vt in passiuo: vt, δυ ex δύ pro δυσο: ἵσω ex ἵστασο pro ἔστασο: δίδυ ex δίδοο pro δίδοσο: δόυ ex δοο pro δόσο.
  - Tertia pluralis præsentis & Aoristorum Atticè formatur instar tertiæ dualis, vt in passiuo quoque dictum est: vt, τυ̃λλδων pro τυ̃λλδωσαν: ποιειδων pro ποιειδωσαν.
- Infinitiuo, perfectum formatur, vt nonnulla tempora infinitiui actiui & passiui: vt, τετυχθμαι pro τετυχθαι.

L.

PARTICIPIA partem nominis & verbi capiunt. Ergo iisdem, quibus nomen & verbum, affectionibus Atticis obnoxia sunt. Notandum tamen hîc est:

- Participia dualia fœminina formant Attici, vt masculina, sit Caninius in Hellenismo: vt, apud Sophoclem pro ἀφειδήσουτε, πράσουτε, λαβόντε, de duabus sororibus dicitur pro ἀφειδήσασα, πράσασα, λαβόσα. Videtur tamen hoc non ad formam participiorum, sed ad constructionem & ἑτέρωσιν Atticam generum, referendum esse.
- Perfectum Ionicum Atticè contrahitur: vt, ἑστηκὼς, Ionicè ἑστεὼς, & Atticè ἑστώς. Apud Euripidem in Iphig. legimus ἀτρέϊος γεγὼς, pro γεγαώς.

M.

ADVERBIA apud Atticos diuersimodè & ipsa formantur, quando præter communem penè alios vsum vel

- Augentur: ita vt accedat ipsis aliquid in
  - Initio, per πρόθεσιν: vt, ἔχτες pro χθές.
  - Fine nimirum:
    - I: vt, ἤπωσι pro ἤπως: νυνὶ pro νυν, cùm punctum temporis significat, dicit Caninius: νυνιχνὶ, pro νυχθημερὸν pro νυχθημερ.
    - EI: vt, ὥσπερεὶ pro ὥσπερ: οἱονεὶ pro οἷον: καθαπερεὶ pro καθάπερ.
    - TI: vt, πάνυπ pro πάνυ: ἔτωπ pro ἔτω: ὁμῶπ, pro ὁμῶ: μεγαλωστὶ pro μεγάλως: νεωστὶ pro νέως.
    - XI: vt, ναιχὶ pro ναὶ: ὀχὶ, pro οὐ.
- Minuuntur in
  - Initio: vt, ἄφ pro καθάπερ.
  - Fine: vt, πρᾷ pro πρᾳΐ. Scribunt Corinthus & Philoponus, Atticos qualitatis aduerbia terminare in ον, quæ alij in ως: vt, δέον pro δέοντως, πρέπον pro πρεπόντως. Ipsos tamen reprehendit H. Stephanus, dicens δέον, πρέπον & similia, esse participia accusatiui casus, loco genitiui Atticè usurpata, pro δέοντ⟨ος⟩, πρέποντ⟨ος⟩.
- Mutantur: nimirum
  - A in O: vt, ὃν ταυθοῖ pro ἐνταῦθα.
  - E in I: vt, ἐνθαδὶ pro ἐνθάδε.
  - O in I: vt, δδεὶ pro δεῦρο.
  - Ως in H: vt, ἄλλη pro ἄλλως, πῆ pro πῶς, ἀμηχέτη pro ἀμηχέτως.
  - Ον in α: nimirum desinentia in ον, neutris nominibus similia, in terminatione plurali efferunt Attici, & ab Eustathio vocantur πλησιωπὰ ἀπλᾶ: vt, πρᾶτα pro πρᾶτον, πρᾶτες pro πρᾶτες, φίλα pro φίλον.
  - Nomina datiui pluralis secundæ simplicium pro aduerbiis usurpans Attici: vt, Θήβησιν, pro ἐν Θήβαις, Ἀθήνησιν pro ἐν Ἀθήναις.

Dissoluantur: *cùm essent iungendæ. Atticorum est, diuidere, ait Corinthus: vt,* ἐᾶν *pro* ἐᾶν, ἀᾶν ἀν *pro* ἄττις ἄν, μωῦσ' ἀν μισᾶς *pro* μωῦσικὰς ἄν. *Hoc tamen varius fit, quàm inter Iones: quorum dissolutio propria est.*

Diphthongi, *in alias:*
- AI EI *in* α: *vt,* κἀγὼ *pro* κἀγεῖπα.
- AI OI *in* ω: *vt,* κῶον *pro* κύων.
- AI OY *in* υ: *vt,* κῦκ *pro* κύκ.

Simpliciter:
- A α *in* α: *vt,* τἀρχαῖα, *pro* τὰ ἀρχαῖα. — ſi neutrum plurale ſequatur α vel ε.
- A ε *in* α: *vt,* τ' ἄσπ *pro* τὰ ἐσπ.
- A Γ *in* α: *vt,* θωμάκπα, *pro* τὰ ἰμάπα.
- A ο *in* ω: *vt,* τὠστέα *pro* τὰ ὀστέα.

Vocales — Breuis communis:
- ω: *vt,* ὠνὴρ *pro* ὁ ἀνὴρ.
- O A *in* υ: *vt,* τἄλλο *pro* τὸ ἄλλο, *in neutris.*
- α: *vt,* τἀργύρειον *pro* τὸ ἀργύρειον.
- O E *in* ε: *vt,* ἐμὸς *pro* ὁ ἐμός. / α: *vt,* ἅπερ ⊙ *pro* ὅπερ ⊙.
- O Ι *in* ι: *vt,* θοιμάπον *pro* τὸ ἰμάπον.
- O ο *in* ε: *vt,* κἀλύμπιος *pro* ὁ ὀλύμπιος.

Mixtæ:
- O υ *in* ω: *vt,* θώμιον *pro* τὸ ὕμιον.
- H ε *in* η: *vt,* ιλιᾶδικα *pro* ιλιάδικα.

Intercedere, *quam, inquit Plutarchus, familiare Atticis esse: & Corinthiis καταλάμπας, adiicit etiam vsque Syracusios. Vide. Contrahuntur autè inprimis Atticis præpositiones. & Canonicè ο in ω cum suo nomine: præterilla tamen & alia. Contrahuntur ergo vel*

Iungi nequeunt, *quin ſpiritus differant. Contractione vel*

Vocalis:
- O ει *in* ω: *vt,* ὠκέτης *pro* ὁ εἰκέτης.
- H ά *in* ά: *vt,* μοῦρα *pro* μοῖρα εὕρω.
- Ω ει *in* ω *vt,* ἐγῷδα *pro* ἐγὼ οἶδα.

Mixtæ, vocales & diphthongi: *vt* præcedat *vel*

Diphthongus:
- A ι *in* α: *vt,* κἄδικα *pro* κἀδικα.
- A ει: α: *vt,* κᾷν *pro* κἂν ἐγώ. / ω: *vt,* κᾶλῶ *pro* κἂν ὦν.
- A ι *in* η: *vt,* ἑσπμέρα *pro* ἑσπιμέρας.
- A ο *in* ω: *vt* χὠπλίων *pro* ὁ ὁπλίων.
- H ε *in* η: *vt,* τηλεφαντίνη *pro* τῆ ἐλεφαντίνη.
- O ι *in* ω: *vt,* ὦλλοι *pro* οἱ ἄλλοι.
- O ει *in* α: *vt,* ἄπτεται *pro* οἱ ἅπτεται. / ε: *vt,* ἐμεῖ *pro* οἱ ἐμεῖ, μᾶσὶν *pro* μᾶς εἶπ.
- Ου *in* ω: *vt,* τὠπόλλωνος *pro* τῦ Ἀπόλλωνος. / α: *vt,* πάνδ' ἐὸν *pro* πᾶν δ' ἐὸν.
- Ου *in* α: *vt,* δατέρα *pro* θυγατέρα.
- Ου *in* η: *vt,* θμεστέρα *pro* ὑμετέρα.
- Ωα *in* ῳ: *vt,* τῷπόλλωνι *pro* τῷ Ἀπόλλωνι.
- Ωι *in* α: *vt,* δατέρῳ *pro* τῷ ἑτέρῳ.
- Ωῖ *in* ῷ: *vt,* παγχόῳ *pro* παγχοΐῳ.
- Ηαι *in* η: *vt,* θμέρᾳ *pro* τῇ ἡμέρᾳ.

Non *intercedente, quando integræ dictiunculæ, nulla literarum ablatione aut permutatione, in vnum cocunt: vt,* κἀταδεῖ *pro* καὶ κατὰ δεῖ, *&* ἀκράτος *pro* ἀὰ κράτος, *apud Xenophontem,* ἐᾶν *pro* ἐὰν, *apud Aristoph. in ranis.*

Ortographiæ *quando fallacipit o diuersæ sunt verba: ita vt plures vna dictiones vel*

C. PLVRES *quinq. dictiones, præter communem vsum diuersimode in vnam Atticorum exemplo iunctæ pessimè ratione tam*

Syntaxeos. *Vide sign.* ¶

¶ Syntaxeos, *quando plures dictiones orationis constituendæ gratia conuenient. Hic agitur notandi et Atticorum consuetudo, quatenus in orationis structura aliquid vel.*

ATTICA.

Integrum *membrum. Hoc vocat Eustath.* ἁπλᾶ τὰ δέκα τὰ ἰσοσυλλάβητα, *quando orationis membra synonyma copulantur. vt apud Homerum,* μαχήσεται ἠδὲ μάχοιτο καὶ ἠδὲ μετὰ δοῦπον ἐλεύσεται, *vbi* δέκα δυσὶν ἴσα *& ἠδὲ ἠδὲ, eandem significant, ceu ipse ibidem monuit. Eadem Hom. in:* Μαίνεσθαι καὶ πάσασθαι τὸ αὐτὸ σημαίνει. Ἀλλ' εἶπε τὰ καὶ ὅσα φρενοβλαβείας μαντεύεσθαι, Ἔδηλον δ' ὅτι δεῖται πάντως ἑκάτερος ἑκατέρας, ἵνα δ' ἐτελεσιουργήσωσι *quorum omnium idem iudicium est.*

Abundat

Præpositiuum: *quando nimirum is otiosè apponitur: vt apud Thucyd. lib. 8.* ἃ μὲν Δῆλα λαβόμενοι, αἱ πόλεις, *pro* αἱ μὲν πόλεις Δῆλα λαβόμενοι.

Postpositiuum. *Annotat Soph. schol. solitos fuisse veteres, vtrumque articulum cum eidémque nomini adiungere: vt apud Cratinum,* ὁ τὴν φιλοκλέα τὸν λόγον διέφθορεν: *vbi* ὁ *& τὸν adhærent nomini* λόγον, *& τὴν, est iam est.*

Nomen: *vt, apud Aristot. in Pluto,* Οὔκουν τὰ θέλπθ' ὁ θεὸς τῶν λέξας τυχὸν *Scholiast. hic schol. redundare. Ita eundem in Ranis* καταξέω τοῦτο τὸ πλεῖν λέγειν, *pro* πλεῖν λέγειν, *non vetabo ista longiuscula ore. Imò inuis etiam otiosè apponitur, numeralibus, ſic. erat ne ambitiosè interrogatum, vt* τὰ πόλλ' εἶχες, *quæ dicis? apud Græcos* ὅτις ἡ πόθεν ⊙ ἦ πόθεν: *quis ... vnde? & quantus & vnde. Apud Lucian. cap. 1.* οὐδὲν τῆς πανδ. *Ἦ τὸ δέκα καλεῖσθαι αὐτόν. Ita dicunt Ion.* ἀπὸ, τὸ τεσσαράκοντα *pro* τεσσαράκοντα. *Apud Luc.* τὸν ἥλιον ἄγει, ζῶν *redundat.*

Articulus. *Solent Attici, inquit Schol. Aristoph. Ἴα ἀρθρ. πλεοναζόμενα. Ergo abundat Articulus*

Simplex:
- Præpositiuum: *quando nimirum is otiosè apponitur: vt apud Thucyd. lib. 8.* ἃ μὲν Δῆλα λαβόμενοι, αἱ πόλεις, *pro* αἱ μὲν πόλεις Δῆλα λαβόμενοι.
- Postpositiuum. *Annotat Soph. schol. solitos fuisse veteres, vtrumque articulum cum eidémque nomini adiungere: vt apud Cratinum,* ὁ τὴν φιλοκλέα τὸν λόγον διέφθορεν: *vbi* ὁ *& τὸν adhærent nomini* λόγον, *& τὴν, est iam est.*
- Nomen: *vt, apud Aristot. in Pluto,* Οὔκουν τὰ θέλπθ' ὁ θεὸς τῶν λέξας τυχὸν *Scholiast. hic schol. redundare. Ita eundem in Ranis* καταξέω τοῦτο τὸ πλεῖν λέγειν, *pro* πλεῖν λέγειν, *non vetabo ista longiuscula ore. Imò inuis etiam otiosè apponitur, numeralibus, ſic. erat ne ambitiosè interrogatum, vt* τὰ πόλλ' εἶχες, *quæ dicis? apud Græcos* ὅτις ἡ πόθεν ⊙ ἦ πόθεν: *quis ... vnde? & quantus & vnde. Apud Lucian. cap. 1.* οὐδὲν τῆς πανδ. *Ἦ τὸ δέκα καλεῖσθαι αὐτόν. Ita dicunt Ion.* ἀπὸ, τὸ τεσσαράκοντα *pro* τεσσαράκοντα. *Apud Luc.* τὸν ἥλιον ἄγει, ζῶν *redundat.*
- Verbum. *Sic* τὸ *Atticè abundat ante Infinitiuum, præfixas habens: vt illas in* τύπτειν, *apud Xenophontem,* τὸ μὴ λέγειν: τὸ *redundat. Ostenditur quidem schol. Thucydidis ellipsin esse præpositionis,* διὰ *pro* διὰ τὸ μὴ λέγειν: *sed refellit ipse H. Stephanus. Huc etiam reuocat Stephanus pleonasmum Articuli,* τὸ, *qui legitur apud Lucian. sc. p. 20:* ἢ ἐξιστεῖ οἱ ἀφεθεῖς ἢ οἱ ἐγκρατεῖς, τὸ πῶς αὐ ἀνέλωσιν αὐτόν. *Qui pleonasmus similis est illi, quem inter coniunctiones particulæ τὸ annotabimus. Ait autem Stephanus* Χ *mutata in ſuo sermone habent Euangelistæ quæ, quam à sermone Græci consuetudine abhorrere videantur, debent contra illis, cum optimis quibusque scriptoribus communia existimari.*

Geminatus: *vt apud Platonem* τὰ πεῖν ἢ τὰ ταῦτα λέγειν *pro* πεῖα ταῦτα λέγειν: *ita etiam dicitur,* τὰ πεῖα ἄττα ἔρχομαι *pro* πεῖα ἔρχομαι.

Nomen: *quando abundantis significatio vel*

Aliena *est, enitus ab eo quod dici debet: vt, si addatur* πᾶς ὅσος ὅμοιος. *Exempli gratia apud Lucianum:* πεῖ ⊙ δὲ πᾶς οὐ; *pro* πεῖα δὲ ὦν; *Apud Plutarchum,* εἰς πᾶς ἐστὶ πᾶς *pro* εἷς ὅστις ἐστὶν ὁ πυρετός. *Sic* πεῖος πᾶς *pro* ποῖος; ὁλίγοι δ' εἰσὶν οἱ πᾶς ἐγκρατεῖς πᾶς *pro* ἐγκρατὴς ἀυτός πᾶς *pro* ἀυτός, πᾶς πᾶς *pro* πᾶς, ἐγὼ δὲ πᾶς *pro* ἐγὼ ⊙ ὀλίγον ὅσον *pro* ὀλίγον, μικρὸν ὅσον *pro* μικρόν. *Non item* Συμπας ὁ στρατὸς *pro* συμπαντὸς. *Nam* ὅσον *hic abesse non potest. Significat enim, magnam quantitatem.*

Non *quidem est aliena, sed tamen inclusa alteri, cui adhæret, vel nomini vel verbo. Nomini quidem: vt in* συνωνυμία, ἰσοσυλλαβήτων *vel* ἀπολελυμένων *iungantur: vt* συναπάντων μεγάλων, *apud Hom. Sunt autem* ἀπολελυμένα, *vel* χωρὶς ὄντα ἀπολελυμένα *quando duæ voces simul ponuntur* ἀπολελυμένως, *quæ non significatione, sed* σχήματι *duntaxat differunt: vt ait Eustathius. Verbo autem: vt,* ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, *oculis videns:* ἠκροάσατο φωνῆ, *voce vocauit. Quo pertinet, quando nomen verbo additur verbo, quod est* ἀπὸ τούτου γίνεται τὸ ἀπὸ αὐτοῦ δύναται, *& ab Eustathio vocatur* παρυπακουσία: *vt,* λίθων λαρινὸς δειλὸς ἦν δειλὸς λίθος: *vel iam id additur, quod pars est verbi compositi: vt,* ξενιστιεῖν ξένον, οἰκοδομεῖν οἶκον, νομοθετεῖν νόμον. *Hæc omnia sunt Attica.*

Pronomen: *&* quidem *vel*

Simplex: *vt,* ἡμῖν *apud Sophoclem abundat, teste scholiaste. Dicunt quinetiam: Attici* ἐμοὶ ἀυτῷ *pro* ἐμοί. *Item* σφῶν αὐτοῖν, σφίσιν αὐτοῖς, ἡμῖν αὐτοῖς: *vbi pleonasmus est* εἰς *vel* χωλὸς ὢν ποδαίλλας.

Geminatum. *H. Stephanus Pronomen ne geminatum inuenit apud Aristoph. in Acharnensibus,* Νεῶν με ποιῶν ἄριν λέγειν ἐδίωκε. Ἐδιώκασεν ἐμὲ ἀδίκως ἀπόντα.

Verbum, *& reliquæ partes Orationis, de quibus sign.* Q

Deficit. *Vide sign. R. vel* Mutatur *vide sig. S.*

In verbis duobus tonus mutatur Atticè, λαβές, ἰδέ pro λάβε, ἰδε.

Tertia pluralis præsentis & aoristorum Attice formatur, vt genitiuus pluralis participiorum, vel saltem vt tertia dualis præsentis Imperatiui: vt, τυπτόντων pro τυπτέτωσαν: πειθόντων pro πειθέτωσαν: & subaudito ἔστωσαν vt τύπτοντων, sim. ex numero verbi erantium. Ait Neanderi hanc tertiam nonnunquam simi em esse tertiæ dualis: vt τυπτέτων, pro τυπτέτωσαν, ἔστων pro ἔστωσαν. De quo Eustath. Il. α. ἔστων, ait, aut per synopen factum est ex ἔστωσαν: aut à tertia singulari ἔστω per assumptionem literæ ν. Plutarchus compositi meminit, ἐπιστων pro ἐπιστώσαν.

Secunda singularis verborum in μι contrahitur Atticè: vt, τίθεν pro τίθεσθι, ἵεν pro ἵεσο διάνάβα pro ἀνάβηθι ἀνάβαθι pro ἀνάβηθι ἀνάβαθι pro καταβηθι. Ait Neander usurpare Atticos tertiam personam Imperfecti pro Imperatiuo. Dicunt ita tamen προῆν pro προῆειν, ἐξῆν pro ἐξῆειν, οἴεν pro δοίη ἄπαν pro ἄπιθι. Cur autem diximus ἀνάβα, dum videatur dicendum esse ἀνάβηθι, quæ alia ratio subest. Ergo quamuis communiter Aor. 2. Imperatiui, verbum in μι vocalem Indicatiui sequi, Doricè tamen, & in sequentibus exemplis Atticè ponitur α pro ο, vt rectè obseruat Antesignanus: vt, φάθι, dic, pro φάθι, σύμφαθι, confitere, pro συμφάθι. ἀνάβαθι pro ἀνάβηθι. μάθαθι pro καταβηθι.

Primæ singularis præsentis vltima ν habet μι verbum Atticè in νυμι, πίφνω pro πίφημι: vt apud Euripid. ἔφυσεν αἰθὴρ ὑετὸν τὰ τῶν πάλαι. Obiectat hoc Caninius. Vel etiam hæc in verbis circumflexi, potest fieri contractionem. ει, πτοίω pro πτοιέω, βοήσω, χρυσῶ pro χρυσόω. Sic Aoristus secundus λαχεῖν pro λαχεῖμι ab antiquo λάχω. Hunc morem circumflexionis imitantur etiam verba in μι tertiæ coniugationis non solum in præsenti, sed etiam in Aoristo secundo: vt διδοῦν, διδοῦσι, διδοῦ, & δοῦν, δόντος, δόντι pro δοῦναι, δόντα. Quidam istæ non subsistunt, Dorum more.

Secunda & tertia singularis & tertia pluralis Aoristi primi Atticè formatur, vt apud Aeolas: vt, τυψας pro τύψαι, τυψάτω pro τυψάσθω. τυψαν pro τυψάντων.

Prima & tertia pluralis verborum in μι apud Atticos per syncopen efferuntur: vt, πιδῶμεν pro πιθειμεν, ἰσᾶμεν pro ἰσταιμεν, διδῶσι pro διδοιεν.

Infinitiuus in hoc tempus tertiæ coniugationis & præsentis finale, ponunt syllabam ναι, & ex d phthongo, si quæ ne antecedat, sibi mutuam iota vel υ addiderint: sicque solum ν fuerit, addunt. vt, τύπτειν, Ionicè τυπτέμεν, Atticè τυπτέμεναι, ἐσθέμεν, ἐσθέμεναι. ἰέναι pro ἰεῖναι, Ionicè habet ἰέμεν, Attica ἰέμεναι. Habet tamen etiam ἰεῖ, pro quo per metathesin ἰείναι, & Atticè ἰέμεναι, ex Ionico ἰέμεν.

Secunda [illegible] Atticè [illegible] [illegible] mediæ vocis, plearumque coniugationum: vt, τύπτει pro τύπτη. ἐστι pro ἔση. Olim autem in eu terminabant: vt, φάσεαι pro φάῃ: quo pacto nonnunquam formantur secundæ personæ circumflexam: vt, καυχάεσαι, ἀτᾶσαι pro καυχᾶσαι, ἀτᾶσαι.

Eadem secunda singularis verborum in μι, abiecto σ, contrahitur Atticè: vt, τιθεῖσαι, τιθεῖαι, τίθεις, τιθεῖς, ἱστᾶσαι ἱστᾶς.

Breuis vocalis Attici abiiciunt, ait Plutarchus: vt, λέγεται pro λέγετε, εἶμαι pro ἐσμεν. Quinetiam in nonnullis in ει vocalem longam seruant: τίμαμαι, τιμᾶται, pro τιμᾶμαι, τιμᾶται, &c. ab ἀγαπάω, ἀγαπάομαι. ἐπαινάω, ἐπαινάομαι, ἐπαινᾶται pro ἐπαινέομαι, ἐπαινεῖται: φιλάμαι pro φιλέομαι: καλάμαι pro καλέομαι.

Imperfectum, secundum singulorum verborum in μι, passiua & mediæ vocis, Atticè contrahit, ex resolutione ionica: vt, ἐτιθέεσο, Ion. ἐτιθέο, Att. ἐτίθεσο. ἵεσο, ἵσο, ἵεν: ἐδιδέεσο, ἐδίδοσο, ἐδίδου.

Primæ singularis penultima si duplex μμ fuerit, prius mutatur Atticè in σ: vt, πίπρημαι pro πίπραμμαι. Sin fuerit σ, illud nonnunquam in δ mutatur: vt, πίφεδμαι pro πίφεσμαι: nonnunquam penitus abijcitur: vt, κεκόπημαι pro κεκόπισμαι, ὁ κεκονιμβῶ, pulueru lentus: πεπίεγμαι pro πεπιέσμαι.

Tertiæ personæ pluralis, in
- Quarnor prioribus coniugationibus ante ται Atticè acquirit α, sique præcesserit tenuis, mutat in aspiratam: vt, ἐκτέτυπται, fit τετύφθαι, τετύφθαι pro τετυμμένοι εἶσι: sin præcesserit σ, mutat ipsum in characteristicam præteriti Medij: vt, πεπλέχθαται à πέπλεγμαι, pro πεπλεγμένοι εἰσι.
- Quinta coniugatione tantum α interponit Atticè: vt, ἐλήλαται, ab ἐλήλατται, pro ἐλήλασται. Quædam tamen diphthongum, seu vocalem antepenultimam seruant longam: vt, δεδαῖται pro δεδαίνται, diuisi sunt: ἐξελήλαται, ab inusitato ἐλέω, pro βέβληται, iaculatum est.
- Sexta α ante ται collocat Atticè, præcedente vocali, in ὄρεσιν mutata: vt, πεποίηται pro πεποίηται. Quædam tamen diphthongum, seu vocalem antepenultimam seruant longam: vt, δεδαῖται pro δεδαίνται, diuisi sunt: ἐξελήλαται, ab inusitato ἐλέω, pro βέβληται, iaculatum est.

Plusquamperfectum, tertiam pluralem Atticè format à tertia perfecti, αι mutando in ο, & augmentum imperfecti præponendo: vt, ἐτετύφατο à τετύφαται, pro ἐτετυμμένοι ἦσαν: ἐπεποίητο à πεποίηται: ἐξελήλατο, & per epenthesin Atticam ἐξεληλάτο, pro ἐξέβλητο.

Aoristum posteriorem magis amant Attici, quàm priorem: vt ἐρρίφθην potius dicunt, quàm ἐβλήθην, ἐτέφθην quàm ἐτεφρώθην. Hoc tradit scholiastes Sophoclis, priores Aoristos passiuos vt plurimum inusitatos esse, vbi posteriores in vsu sunt. Addit Stephanus, inusitatos esse præterquam apud Poetas.

Futurum primum secundæ simplis n mutat Atticè in ει: vt, τυφθήσει pro τυφθήσῃ: in præsenti dictum est.

Imperatiuus: in quo
- Secunda singularis verborum in μι non aliter quàm in Imperfecto Atticè contrahitur: vt, τίθε pro τίθεο ex τιθέεσο. ἵεσο pro ἵεσο ἵεσσο: δίδου pro δίδοο, δίδοσο.
- Tertia dualis usurpatur Atticè pro tertia plurali præsentis, & vtriusque aoristi: vt, τυπτέσθων pro τυπτέσθωσαν, πειθέσθων pro πειθέσθωσαν. Caninius in præterito quoque πεπειθέσθων inquit, pro πεπείσθωσαν usurpari.

Optatiuo: Heic in præterito perfecto, Xenophon, pro μεμίγατο dicit μεμίχθαι, meminisset. In prima Cyropæd.

Infinitiuo: Vbi non minus syllaba με ante ναι collocatur, quàm in actiuis: vt, τυφθῆμεναι pro τυφθῆναι, τυπτόμεναι pro τυπτέσθαι.

P. MEDI

Indicatiuus modus in omnia fere similiter notanda est

Reliqua

Imperatiuus

O. PASSIVI quoque generis, quo Attici libentius, quàm actiuo vtuntur, proprietates occurrunt, in modo

Indicatiuo: cuius tempora sunt fere talia:

Perfectum

Futurum

P. MEDII generis Attica formatio eadem est, quæ actiui & passiui: quatenus cum is temporum similibus terminationibus conuenit. Ergo in

Indicatiuo
- Præsentis & Futuri secunda persona singularis Atticè desinit in ει, vt in passiuo: vt, τάττει pro τάττῃ. ταξεῖ pro ταξῇ. In verbis autem in μι, contrahitur vt in passiuo: vt, πίθῃ pro πίθεσαι.
- Imperfecti & Aoristi secundi verborum in μι secunda singularis ex Ionica resolutione Atticè contrahitur, vt in Imperfecto p. ssiuo: vt, ἐτίθου pro ἐτίθεο, ἐπίθεσο, ἵδου pro ἵδεσο, ἵεσο pro ἵεσσο, ἵεσσο pro ἵδσο.
- Plusquamperfecti prima & tertia singularis, eodem pacto, vt in actiuo, Atticè variat: vt, ἐστετάχη, pro ἐστετάχειν, ἐστετάχει: ἐστεταγμαν pro ἐστετάγεσαν.
- Futura, quibus medy generis libentius, quàm actiui, Attici vtuntur, formantur Atticè à futuris actiuis: vt ἀναβιβῶμαι pro ἀναβιβάσομαι. Eorundē etiā secundā personā vt præsētem in ῃ terminat: vt, ἀπολῆμαι, ἀπολῇ. Atticè ἀπολεῖ.

Imperatiuo
- Secunda singularis verborum in μι Ionicam terminationem contrahit Atticè, vt in passiuo: vt, θε ex θεσο pro ἵεσο pro ἵεσσο: δίδευ ex δίδεσο pro δίδοσο: δοῦ ex δόο pro δόσο.
- Tertia pluralis præsentis & Aoristorum Atticè formatur instar tertiæ dualis, vt in passiuo quoque dictum est: vt, τυψάσθων pro τυψάσθωσαν: πειθέσθων pro πειθέσθωσαν.

Infinitiuo, perfectum formatur, vt nonnulla tempora infinitiui actiui & passiui: vt, τετυχθέμεναι pro τετυχθῆναι.

L. PARTICIPIA partem nominis & verbi capiunt. Ergo iisdem, quibus nomen & verbum, affectionibus Attica obnoxia sunt. Notandum tamen hîc esse

Participia dualia fœminina formant Attici, vt masculina, ait Caninius in Hellenismo: vt, apud Sophoclem pro ἀφειδήσαντε, πράσσοντε, λαβόντε, de duabus sororibus dicitur. Pro ἀφειδήσασα, πράσσουσα, λαβοῦσα. Videtur tamen hoc non ad formam participiorum, sed ad constructionem & ἰδιωτισμὸν Atticam generum, referendum esse.

Perfectum Ionicum Atticè contrahitur: vt, ἑστηκώς, Ionicè ἑστεώς. [illegible] in Iphig. legimus ἀρτίως μαθὼς, pro μαθών.

M. ADVERBIA apud Atticos diuersimodè & ipsa formantur, quando præter communem penè alios vsum vel

Augentur: ita vt accedat ipsis aliquid in
- Initio, per ἐπίδοσιν: vt, ἴχθες pro χθές.
- Fine: numinum
  - I: vt, ὥτινοι pro ὅτινες: ναυὶ pro ναυσὶ, cùm punctum temporis significat, dicit Caninius: ναυμάχει pro ναυμαχεῖ: τωιμάχει pro τωιμάχῃ.
  - EI: vt, ὡσπερεὶ pro ὥσπερ: οἱονεὶ pro οἷον: καθαπερεὶ pro καθάπερ.
  - TI: vt, πάνυπι pro πάνυ: ὥπωπι pro ὥπω: ὁμῶπι, pro ὁμῶ: μεγαλωσὶ pro μεγάλως: νεωσὶ pro νέως.
  - XI: vt, ναυχὶ pro ναὶ: οὐχὶ, pro οὔ.

Minuuntur in
- Initio: vt, ἄφαρ pro κἀφθάρη.
- Fine: vt, ἐκεῖ pro ἐκεῖσε. Scribunt Corinthus & Philoponus, Atticos qualitatis aduerbia terminare in ον, quæ alij in ως: vt, δίον pro δίους, πρέπον pro πρεπόντως. Ipsos tamen reprehendit H. Stephanus, dicens δίον, πρέπον & similia, esse participia accusatiui casus, loco genitiui Atticè vsurpata, pro δίου, πρέπου.

Mutantur: nimirum
- A in ο: vt, ὧν ταυδοῦ pro ἐνταῦθα.
- E in I: vt, ἐνθαδὶ pro ἐνθάδε.
- O in I: vt, δεῦρὶ pro δεῦρο.
- Ως in H: vt, ἄλλη pro ἄλλως, πῆ pro πῶς, ἀμηχάνη pro ἀμηχάνως.
- Ον in α: nimirum desinentia in ον, neutris nominibus similia, in terminatione plurali efferunt Attici, & ab Eustathio vocantur πλεονασμὸς ἀπλῆς: vt, ἐκεῖνα pro ἐκεῖνον, ἐκείνεσ pro ἐκείνους, φίλα pro φίλον.

Nomina datiui pluralis secundæ simplicium pro aduerbiis vsurpant Attici: vt, Διάσιον, pro ἐν Διάσιαις, Ἀθήνησιν pro ἐν Ἀθήναις.

Dissoluantur: *cùm essent iungendæ. Atticorum est, dimidere, ait Corinthus: vt,* διδᾶτον *pro* δίδωμι, διδοῖ ἂν εἰς *pro* δίδωσιν ἄν, μιδ' ἂν μίαν *pro* μηδεμία ἄν. *Hoc tamen varius fit, quàm inter Ionas: quorum dissolutio propria est.*

Diphthongi, *in alias:*
- ΑΙ ΕΙ *in* ᾱ: *vt,* κᾱτα *pro* κατ' εἶπα.
- ΑΙ ΟΙ *in* ῳ: *vt,* κῷνον *pro* κατ' οἶνον.
- ΑΙ ΟΥ *in* ω: *vt,* κῶκ *pro* κατ' οὐκ.

Simplices:
- Α α *in* α: *vt,* τἀρχαῖα, *pro* τὰ ἀρχαῖα. — *si neutrum plurale sequatur* α *vel* ε.
- Α ε *in* α: *vt,* τἀστί *pro* τὰ ἐστί.
- Α Γ *in* αι: *vt,* διαμέπα, *pro* τὰ ἰμάπα.
- Α ο *in* ω: *vt,* τὡσῆα *pro* τὰ ὀσῆα.

Breues omnes Vocales:
- Ο Α *in* ω: *vt,* ὠνὴρ *pro* ὁ ἀνὴρ.
- Ο Α *in* κ: *vt,* τἄλλο *pro* τὸ ἄλλο, *in neutris.*
- Ο Α *in* α: *vt,* τἀργύειον *pro* τὸ ἀργύειον.
- Ο Ε *in* κ: *vt,* κἠμὸς *pro* ὁ ἐμός.
- Ο Ε *in* α: *vt,* ἄτερ ⊖ *pro* ὁ ἕτερ ⊖.
- Ο Ι *in* αι: *vt,* διαμάπον *pro* τὸ ἰμάπον.
- Ο ο *in* κ: *vt,* κλύμπος *pro* ὁ ὀλύμπος.

Mixtæ:
- Ο ω *in* ω: *vt,* διὠμον *pro* τὸ ὦμον.
- Η ε *in* η: *vt,* ιλιαδίκη *pro* ἡ ἐνδίκη.

Intercedētes, *quam, inquit Plutarchus, familiarē Atticis esse: & Corinthios eos κατ' ἀκρίβειαν, adeò ut ferè omnibus Atticis præponit. & Comunēlio ἢ cum suo nomine: præterilla tamen & alia. Contrahuntur autē inprimis Attici præposit. & Coniunctio ἢ cum sequenti. Contrahuntur ergo vel*

Mixtæ, *vocales & diphthongi: vt præcedat vel*
- Ο οι *in* ω: *vt,* ὠκόσος *pro* ὁκόσος.
- Vocalis Η δ *in* δ: *vt,* μούρω *pro* μὴ εὔρω.
- Ω οι *in* ω: *vt,* ἐγῶδα *pro* ἐγὼ οἶδα.

Diphthongis:
- Α ε *in* α: *vt,* κἄδικα *pro* κἀδικα.
- Α ε *in* α: *vt,* κᾱζὼ *pro* κἀγὼ. / *in* κ: *vt,* κἀμοῦ *pro* κἐμοῦ.
- Α ι *in* κ: *vt,* ἰσημέρες *pro* ὅσαι ἡμέραι.
- Α ο *in* ω: *vt* χὠκίων *pro* κἀκίων.
- Η ε *in* η: *vt,* ἠλεφαντίνη *pro* τῆ ἐλεφαντίνα.
- Ο ι *a in* ω: *vt,* ᾧλλοι *pro* οἱ ἄλλοι.
- Ο ι ε *in* α: *vt,* ἄτερσι *pro* οἱ ἕτερσι. / *in* κ: *vt,* κἐμοὶ, μὰς ἴν *pro* μοί ἐστι.
- Ου α *in* ω: *vt,* τωπόλλωνος *pro* τοῦ Ἀπόλλωνος.
- Ου α *in* α: *vt,* τἀν Δελφὶς *pro* τοῦ Δελφούς.
- Ους *in* α: *vt,* θατέρᾱς *pro* τοῦ ἑτέρου.
- Ουη *in* η: *vt,* δημετέρη *pro* τοῦ ἡμετέρου.
- Ωα *in* ω: *vt,* τῷπόλλωνι *pro* τοῦ Ἀπόλλωνος.
- Ωι *in* α: *vt* θατέρᾳ *pro* τῷ ἑτέρῳ.
- Ωι *in* ῳ: *vt,* τατρῷον *pro* πατρῴον.
- Ηι *in* η: *vt,* δημέρη *pro* τῇ ἡμέρᾳ.

Iungūntur *vtrum essent dissoluendæ. Contractione vel*

Non *intercedente, quando integræ dictiunculæ, nulla literarum ablatione aut permutatione, in vnum coëunt: vt* κᾱταφέρω *pro* κατὰ φέρω, κἀκράτος *pro* ἀϐὰ κράτος, *apud Xenophontem* μἤδὲν *pro* μὴ δέν, *apud Aristoph. in ranis.*

Orthographiæ: *quando solæ scripto differentiæ sensus verborum: ita vt plures vna dictiones vel*

C. PLVRES *quoq. dictiones, præter cōmunem vsum diuersimodè in vsum Atticorum exemplo iungi possunt ratione tum*

Syntaxeos. *Vide sign.* ¶

¶ Synta-

Integrum *membrum. Hoc vocat Eustath.* ὁλόκληλα πολλάκις τὰ ἰσοσυλλαϐοῦντα, *quando orationis membra synonyma copulantur. Ait Homerum μὴ φρὶν ἐπὶ ἠέλιον δῦναι ἢ δῦναι ἢ ὅπη κέν τοι ἔλαση: vbi ἠέλιον ὅπη δῦναι & κ ἔρυκε ἐπελέειν idem significant, cre iusculum nimirum. Idem Hom. ait: Μαῦτα κακῶν ἐ πόποι ἦεν τὸ κρῆγυον εἶπας, Α ἴστω τὰ κάκ' ὄφρ' ἰφθιμα φρεσὶ μαντεύεσθαι, Ε ἶδλον δ' ἐ δύετο πω, ἵστως ἔπος, ὅδ' ἐτέλεσσε: quorum omnium idem fere est sensus.*

Abundat

Præpositiuum: *quando nimirum is otiosè repetitur: vt apud Thucyd. lib. 8* ἢ αἱ μὲν Δῆλε λαϐοῦσθαι, αἱ πλείους, *pro* αἱ μὲν πλείους Δῆλε λαϐοῦσθαι.

Postpositiuum. *Annotat Soph. schol. solitos fuisse veteres, vtrumque articulum vni eidémque nomini adiungere: vt apud Cratinum,* ὀνὰρ φιλοκλέη τ' ἀλόγων διέφθορεν: *vbi ὁ & τ' adhærent nomini λοχον, & τ' in, erisimum est.*

Nomen: *vt, apud Aristot. in Pluto,* Ὦ Ζεῦ τὰ δέλτα δ' ὁ σεσῶν λέξας τύχη *Annotat hic schol. τὰ redundare. Ita ita eundem in Ran.* ἀκούεις ταῦτα τοῦ πλείω χρόνον, *pro* πλείω χρόνον, *non retinebo ista longiore tem ore. Imp imis etiam otiose præponitur, numeralibus, sed etiam infinitis, interrogatiuis: vt,* τὰ πολλὰ λέγεις, *quæ dicis? Apud Gregor.* ὁπόσ ἢ πόσ & ἢ πόθεν: *quis ... m, & quantus & vnde. Apud Lucian cap. 1.* ἐνέδυν τῷ πυρὶ, τὸ Ἰλιὰς δέλτος κακλείδαι αὐτον. *Ita dicimus: Ἰλιὰς ἅπας, τὸ τέτταρα, ἅπα pro πάντα. Apud Luc.* τὸν πατέρα ἀγειν ζῶν, *redundat.*

Verbum. *Sic τὸ Ἀττικὲ abundat ante Infinitiuum, præfixas habens voculas μὴ & νὺ: vt, apud Xenophontem,* ἀλλ' ὕδατος σοι αὐτὸ πλέον, τὸ μὴ & λέγειν: *τὸ redundat. Opinatur quidem schol Thucydidis ellipsin esse præpositi, διὰ, pro* διὰ τὸ μὴ & λέγειν: *sed resistit ipsi H. Stephanus. Huc etiam reuocat Stephanus pleonasmum Articuli τὸ, qui legitur apud Lucian, cap. 20:* ἢ ἐζήτουν οἱ ἀρχερεῖς ἢ οἱ γραμματεῖς, τὸ πῶς αὐ ἀνέλωσιν αὐτόν. *Qui pleonasmus similis est illi, quem inter connectiones particulæ ὅτι annotabimus. Ait autem Stephanus: Nonnulla in suo sermone habent Euangelistæ quæ, quum à sermone Græci consuetudine abhorrere videantur, debent contra illis, cum optimis quibusque scriptoribus communia existimari.*

Simplex ad

Geminatus: *vt apud Platonem* τὰ παῖδ' ἅ παῦτα λέγεις *pro* παῖδα ταῦτα λέγεις: *ita etiam dicitur,* τὰ παῖα ἄπα ἔρια, *pro* παῖα ἔρια.

¶ Syntaxeos, *quando plures dictiones orationis constituendæ gratia concurrunt. Hic igitur notanda est Atticorum consuetudo, quatenus in orationis structura aliquid vel.*

Vna tantùm dictio scribitur

Articulus. *Solent Attici, inquit schol. Aristoph. Ἰα ἀρθρα πλεονάζειν. Ergo abundat Articulus*

Nomen: *Quando abundantis significatio vel*
- Aliena *est; enitus ab eo quod dici debet: vt, si addatur τὶς ὅσος, ὅλικος. Exempli gratia apud Lucianum:* πεῖ & δέ τις ὅδε, *pro* ποῖος δέ ὅδε. *Apud Platonem, οἷος τε ὅδ' ἐν ὁ πυρετὸς pro* οἷός ὅδε ἐν ὁ πυρετός. *Sic* πῶς τις *pro* ποῖος, ὁλίγοι τινες *pro* ὀλίγοι, πᾶς τις *pro* πᾶς ἕκαστός τις *pro* ἕκαστος αὐτός τις *pro* αὐτὸς, πένης τις *pro* πένης, ἐγὼ δέ τις, *pro* ἐγὼ ὀλίγον ὅσον *pro* ὀλίγον, μικρὸν ὅσον *pro* μικρόν. *Non item* Σωκρατὴς ὅσον *pro* Σωκρατικόν. *Nam ὅσον hic abesse non potest. Significat enim, mirum quantum.*
- Non *quidem est aliena, sed tamen inclusa alteri, cui adhæret, vel nomini vel verbo. Nomini quidem: vt si synonyma, ἰσοσυλλαϐα vel ὁλόκληλα iungantur: vt,* δυνατὸντε μέγαντε, *apud Hom. Sunt autem ὁλόκληλα, vel κῶλα ἐκ ὁλοκλήλων: quando duæ voces simul ponuntur ὁλόκληλοι, quæ non significatione, sed τροφορᾷ differunt, vt ait Eustathius. Verbo autem: vt,* ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, *oculis videns:* ἐκάλεσάτο φωνῇ, *voce vocauit. Quo pertinet, quando nomen verbale additur verbo, quod est* ὁλοπόθητοι τοῖς ῥηθεῖσι τὰ ἐξῆς αὐτῇσι ὀνόματα, *& ab Eustathio vocatur* παρονομασία: *vt,* λίτεσθαι λιτῆς δυσλιτάων δυσλιτέες: *vel saltem id additur, quòd pars est verbi compositi: vt,* ξενοπατεῖν ξένον, οἰκοδομεῖν οἶκον, νομοθετεῖν νόμον. *Hæc omnia sunt Attica.*

Pronomen: *& quidem vel*
- Simplex: *vt,* ἐμὲν *apud Sophoclem abundat, teste scholiaste. Dicunt quinetiam: Attici* ἐμὸν αὐτὸ *pro* ἐμόν. *Item* σφῶν αὐτῶν, σφίσιν αὐτοῖς, ἡμῖν αὐτοις: *vbi pleunasmus est, vt* χρεια ἐκ ὁλοκλήλων.
- Geminatum. *H. Stephanus Pronomen* με *geminatum inuenit apud Aristoph. in Acharnensibus,* Νῶν ἐν με πρῶτον χρὴ λέγειν ἑαυτε Εὐσκιάσασθαι μ' οἷον ἀδιαῤῥαιτον.

Verbum, *& reliquæ partes Orationis, de quibus sign.* Q.

Deficit. *Vide sign. R. vel* Mutatur *vide sig. S.*

Verbum: *vt apud Xenophontem verbum* φαῦλα, ἐπιλαθῶ σε τῆς τιμῆς τοῦ δὲ ἄλλα, φάτναι, σου κάλλιον οἰνοχόσω. *Heic, ait Steph. non solùm superfluum est* φαύλα, *sed iere etiam orationem turbat. Abundat etiam,* quando cumeπεῖν ἐκ θεραλλὰς ponitur *ab eodem Xenophonte: vt,* ἢ τὸ συάγλυ σκώψαντα εἰπεῖν, ὡς ἔφης, φαύλως καλῶς οἱ ἐροῦ: *Tales pleonasmi apud Homerum, à quo schematum omne genus meritò fluxisse dicitur, sunt frequentissimi. Ita abundat* ἓᾧ: *vt,* τὸ νωῖ ἓᾧ *pro* τὸ νωῖ: τὸ σήμερον ἓᾧ, *pro* τὸ σήμερον.

Participium. *Hoc Atticè redundat adiectum* Nominibus, *Verbis aut aliis partibus orationis.* Nominibus *quidem: vt,* γεγαπήκοντι, *pro* γεγαπήκει: *& apud Xenophontem* 1. *Pæd.* ὧδὶ, εἰα δὴ τὰν φιλοτεργῶν ὧν φύσει ἥκασζετο αὐτὸ, *vbi* ὢν *redundat.* Verbis: *vt,* παίζειν ἔχων *pro* παίζειν. *Apud Gregorium,* τῷ μὲν γελασθῆναι φίεσθαι ἐωῦτὸν ἐγκατέλεξαν, *id est, nomina inter clericos dare ceperunt. Hinc fit collatio, aut Budæus verbum* φίεσθαι, *eadem vim sententia. Ita etiam* ἄγων, ὢν & *alia* πλεονάζει.

Aduerbium, *Hoc ita redundat Atticè, vt eius significatio ad rem præsentem vel*

Non *faciat omnino. Sic* πλεονάζει, ἁ, ὡς, πάνυ, μάλα, πῦ, *aduerbialiter positum: vt,* ἐκεῖνο πάνυ *pro* ἐκεῖνα μέν: καὶ πολλὰ δεῖ *pro* πολλοῦ δεῖ: πολὺν *pro* πολὺ *dan prodo.*

Faciat *quidem, sed tamen imprimis a Ilet, inclusa alteri. Sic aduerbia* ἄλλα *inquiuntur, vt* ἐγὼ μὲν οὖν ἄλλα σοὶ φράσω τὰ δέ σε τοὺς ἐμοὺς ἐᾶν ἐπιτρέπω πολίτας: *quasi, vt ait Budæus, τὰ μὲν ἄλλα significet. Fortasse: quidem aut certe vel* αὖ *vel* αὖ μὰ πάνυ πολλοῦ μιᾶσαν. *Sic Demosthenes,* σκοπεῖτε ἐν τούτοις πάντα αὖ. *Ita apud Eunam* ἁ γὰρ ἐν τοῖς γάμοις, *quando aut de Lapide ostendendo, ὅπερ οὖσα ἐστ' οὐτοῖ, ἁ μὰ τὸν γάμον. Aliquando enim duæ vel plures negationes simul iunguntur, intendendæ negationis gratia, ὡς οὐδὲ τοῦ πατρὸς ἥκιστα ἀρτιμᾶτος ait Eustathius: vt,* ἀπαγορεύω σοι μὰ πολύν, *interdico tibi hoc facere. Quæ omnia redundant. Ait Aeschines* ἀπωμόσατο μὰ τὸν θεὸν, *prohibeo coronari. Sic* ἐγὼ μὰ Δία, *pro* ναὶ Δία *ponitur. Ita etiam* μὰ *vel* μὰ γῆ, *cum voce negativa iunguntur, vt tres negationes pro vna ponantur: vt apud Lucianum,* νυὶ μὲν οὖ Δ' ἐξαυδᾷς, ἐκ οὐ ἔξωρ ἐστὶν οὐδὲν μὰ τὸν Ἕλλησ ὅρκον. *Hic* ἓξωρος *negationem, adiuncta habet superfluam. Est tamen aduertendum, quæ in antiquis sæpius, non maiorem negationem, sed seruata naturali constructionis significatione, affirmationem efficere: vt apud Demosthenem,* οὐδὲν ἧττον ἢ πάντες, *nihil est, quod non præstabit. Huc etiam pertinet, quando Aduerbia comparativi & superlativa nominibus comparativis & superlativis Atticè iunguntur ex abundanti: vt,* μᾶλλον ὀλιγώτερον, πλείους & ἐλαττώτερος ἢ πλείονας ἐμπλήκτους. *Nam* μᾶλλον & πλείονα ἐμπλήκτους.

Abundant *etiam in orationis structura aliquæ partes Etymologiæ,*

Coniunctio: *tum*

Simplex, *Abundat ergo sæpius apud Atticos,* ἀλλὰ, αὖ, γάρ, ἤ, ἦ, ὅτι, ὡς, τοι: *vt,* ἀλλὰ καὶ *Aristophanem, à* γὰρ ἄλλ' ἔγωγε καιρὸς, *pro* ἐγὼ γὰρ καιρὸς. *Et* ἁμὲν οὖν ἄλλ' ἁδὲ *pro* ἁμὲν ἁδὲ. *A, apud Xenophontem, ἁ: vt,* φανερὸς ὑμῖν ἁ πᾶσιν ἁ λέγων. *Sic* γὰρ *abundat: vt,* ἀλλὰ γὰρ *pro* ἀλλὰ. *Imprimis etiam pleonasmus* ἦ ὅτι *observandus est, apud Plutarchum in apophth. Alexandri: ἦ* τὸν παῖδων λεγόντων, ὅτι τοῦτ' ἀσοι κτᾶται. *Et apud Meursium cap. vlt. ἦ* γὰρ ὑπεσχῆσθαι αὐτῷ, ἁ λέγων αὐτῷ, ὅτι, ἐὰν θέλησ, δωσεῖς μεγάριστα. *Id cum frequenter fiat in nouo Testamento, mirantur H. Stephanus, cur vetus interpres in quibusdam locis eam particulam reddiderit, in quibusdam non reddiderit: cum reddenda non sit. Quamuis idem affirmet, alibi nequaquam prætermittendam esse, sed affirmatiua quadam, articulo reddendam: vt Marci 7:* ἡ δ' ἀποκριθεῖσ εἶπεν αὐτοῖς, ὅτι καλῶς προεφήτευσεν Ἡσαΐας, &c. *vbi vir quidam doctus ὅτι reddendum censuerit, sanè, equidem.*

Geminata: *& vel*

Eadem, *nimirum* ἄλλα, γὰρ, αὖ, &c. *vt apud Aristophanem in Pluto,* ἀλλ' ἐμοῦ χρῆσθ' ἀλλ' αὐτόν: *vbi prius* ἄλλα *omitti posset. Apud eundem in Vespis:* καὶ δή γ'. ἐγὼ δ' ἐκείνως μοι ξύμφορον, ἢ γὰρ πρώτην, &c. *vbi posterius* γὰρ *superuacuum. Ait Corinthus, Atticum esse, in eodem membro coniunctionem* ἐὰν *sæpius usurpari: vt, apud Plat. 4. de Legib.* τὰ ποῖ ἂν λεγόμενα ὀρθότατ', ἂν φέροιτο. *Addit H. Steph. in vno & eodem membro bis tantùm, non pluries obseruari.*

Diuersa, ἐκ θεραλλὰς *posita, ὡς nimirum &* ὅπ. *Affert H. Stephanus verba Xenophontis Hellenici. 6.* ἐντεῦθεν γενόμενοι οἱ Μαντινεῖς, ὡς ἐπὶ μὲν Σπαρτίτας τὰ αὐτοῖς, ὅτι πολλοὶ σφῶν κατακοντισθήσονται. *Et dicit alterum esse suppositum.*

Præpositio: *cuius significatio vel*

Aliena *est à sensu verborum propositorum. Ita* ἐκ *ex Corinthi sententia non solùm in compositione abundat, sed etiam extra compositionem. Profert locum Thucydidis, ἡ* θεὸς αὐτῷ ἔξῃ ἀδιαύλου ἐλθεῖν: *cui tamen non fidit H. Steph. In compositione autem &* ἐκ *& aliæ extra controuersiam abundant: vt,* μετάγγελος *idem quod* ἄγγελος: ἁπὰν δ' ἐν *idem quod* ἀνὰ δύο.

Non *quidem aliena, sed quæ prius adhæret, tum alteri* Præpositioni: *vt, quando* ἀμφὶ *& vel* ἐκ θεραλλὰς *ponuntur. Iliados 2.* ἀμφὶ δὲ κρῆθι ἴσταντ' ἀμφὶ δ' ὤμοισιν ἐβάλετο: *cui tamen non fidit H. Steph. In compositione* ἐκ *& aliæ extra controuersiam abundant: vt,* ἐξ ἡμέρας *pro* ἐφ' ἡμέραν, ἐξ ἐγερσίδου *pro* ἐγερσίδου.

S. Deficium

Articulus. *Atticorum est, inquit Budæus, articulus superuacuus. Fit hoc sæpissime in nominibus propriis: vt,* Φίλιππος ὁδὶ ἐξῆν, *pro* ὁ Φίλιππος ὁδὶ ἐξῆν. *Aristot. in problematibus,* διὰ τί λόγια πάντα πλὴν ἱερεὺς *pro* ὁ λόγιος *Thucyd.* Περικλῆς ὁ Ξανθίππου τοὺς καὶ ἀκοὴν ἔχει, *pro* ὁ Ξάνθιππος. *Xenophon,* ἦ γὰρ ὁ Θρασύλλου αὐτοὺς λεγομένους ἐξέπεμψε; *pro* τοὺς λεγομένους. *H. Stephanus in his verbis Thucydidis,* ἃ μὲν ἐν τοῖς πρόσθεν τοῦ δίμηνον, *existimat articulum cum præpositione* ἐν *redundare, pro* πρὸ τοῦ τὰ δίμηνον, *& rationem subiungit. Articulum subiungit.*

Nomen. *Ait Corinthus, defectus Atticorum fieri. Deest ergo quandoque nomen substantiuum: vt,* ἐν βραχεῖ *scilicet* χρόνῳ: κάλλιον ἀκροτέρου. *scil.* χερσὶ καθ' ἑκάστην. *scil.* ἡμέραν: ποῖοι ἵπποι *apud Homerum, scil.* ὠκύποδες: ἐπὶ ἔμπορα ἐκ διδασκάλου, *scil.* οἴκων: εἰς πολλὰ ὠνῶν. *scil.* νέων. *Apud Lucam Euangel.* Σπείρατε πολλὰ, *scil.* πλήγας: *vt & Aristophanes dixit,* ἐπιτρίβεσθε τὴν πόρδην πολλαί. *scil.* πληγαί. *Sæpius sub articulo suo desicit vt apud Aristoph.* μὰ τὴν, *scil.* θεὸν τὴν ὠκεῖαν Ἶριν, *scil.* κίνδυνος τὸ δὲ, *scil.* τὸ χρεῖος τοῖς τῶν ἑταίρων, *scil.* παῖδες. *Quandoque etiam deest Adiectiuum:* ὑπὸ δίκης, *scil.* δίκας: *per totam vitam:* διὰ βίου *scil.* πολλοῦ: ἐξ ὀλίγου, *scil.* ἀπέλαθ'.

Re Deficiunt *quinetiam Attica consuetudine in orationis contextu partes orationis*

Verbum. *Ait Eustathius 2. Iliados* ἐπὶ Ἀγαμέμνονος *orationem, quæ incipit* Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς αἰθέρι ναίων, Μὴ ᾧ τὸν ἥλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, *Atticam ellipsin in esse verbi dicit, vel ποιοῦσι vel εὔχομαι, vel alterius similis. Desiderator quandoque ἐστὶ: vt apud Homerum Odyssea* ἀ ἔσθλη τέ ἐστιν ἑκάστῳ, ᾧ εἰ ἀίδηλα δόμοιτ', *scil.* εἶεν. *Deficit quandoque infinitivus sub articulo: vt apud Thucyd.* Δοκεῖ δέ μοι τὸ μὲν τὸν χεῖμ. ἐπὶ εἰς τὰ χεῖμ. πρὸ τοῦ εἰς τὸν χειμῶνα ἐλθεῖν. *De hoc uberius consulendum monco H. Stephanum, qui talium Attici, morumque proprietatem, multis verbis, exemplisque copiosis in Attica docuit appendice. Huc etiam pertinet, quod Corinthus dixit* ἀναπόδοτον τοῦτο φαίνεται εἶναι, *si membro conditionali verbum non subijcitur: vt apud Sophoclem* εἰ μὲν μὴ λέγεις *pro* εἰ δὲ μὴ λέγεις: ναὶ μὰ τὸν Ἀπόλλω, *pro* ναὶ μὰ τὸν Ἀπόλλω.

Participium. *Hoc sæpius. Atticè ad articulum desiderator: vt,* ὁ ἐν τοῖς ἰχθύσι, *scil.* ὢν. τὸ πλησίον. *scil.* ὢν. τοῖ θεοῖ *vel* ἀμφὶ σωκράτην, *scil.* ὄντες, *qui circa Socratem sunt, vel Socrates.*

Aduerbium. *Sic deest* ὦ *exclamandi: vt,* Θράσιος, *pro* ὦ Θράσιος, ὦ τῆς ἀναισχυντίας. Item ὡς: *vt apud Thucydidem,* τοῖς μὲν σώμασι ἀλλοτριωτάτοις χρῶνται, *pro* ὡς ἀλλοτριωτάτοις. *Negatiuum quoque: vt apud Demosthenem,* θεοὺς ἃ δεῖ ὁπᾶ. Τί γάρ: Σπουδάζεται *pro* θεοὺς δεῖ, δεῖ ὁπᾶ. &c. E *verbo similiter omittitur: vt, apud Thucydidem* μὴ πνεῦσι ζητῆσαι πόρον, *pro* ἵνα πνεῦσι ζητεῖ. τὸ πνεῖσι ἢ ἔπεισι ὦ πότ', *pro* ἵνα πότ'. Μᾶλλον: *vt, apud Lucam 18:* κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος ἢ ἐκεῖνος. ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται: *& in proverbiali senario,* θέλω τὸν χρυσὸν μᾶλλον ἢ φρεσί. πᾶσι. *pro* μᾶλλον. Θέλω. *Sic in 1. Corinth. ca. 14:* ἀλλ' ἐν ἐκκλησίᾳ θέλω πέντε λόγους διὰ τοῦ νοός μου λαλῆσαι, ἵνα καὶ ἄλλους κατηχήσω, ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσσῃ, *pro* θέλω μᾶλλον. Μόνον item: *vt, Paulus ad Rom. cap. 4:* ὁ μακαρισμὸς οὗτος, ἐπὶ τὴν περιτομὴν μόνον, *pro* ἐπὶ τοὺς ἐκ περιτομῆς μόνον. *Deficiunt etiam Attica consuetudine* ὥστε, ἄλλως, ὁλίγου, *& alia, quorum exempla quotidiana dabit lectio.*

Præpositio: *vt,* παρ' ἄλλο, *pro* διὰ τοῦτο. *Ait H. Stephanus, Post* τοῦτο *positis* ἐλλειπτικῶς *additur frequenter particula* δή, τοί, ἦ, ἆρα, &c. *vt apud Plat. in Symp.* ἐπὶ τοῦτο δὴ ἐπαλλοπροσάλλου, *pro* διὰ τοῦτο γνώμην ἔνιοι, *pro* καὶ ἐμὴν γνώμην: ὦ, ἔπαθεν *pro* ὧδ' ὦ, ἔπαθεν. Sic etiam desiunt, ἐπὶ, ἀντὶ, εἰς, ἐν, ὑπὲρ, περὶ, πρὸς, διὰ, &c.. *Apud Xenophontem* παῖδες ὧν ἦ λέγεται Κῦρος ἡλικίας Καμβύσου, *pro* ἐν ᾗ ἦν παῖς ὁ Καμβύσου. *Isocrates autem & alij exprimunt quandoque in tali loquendi ratione præpositionem: vt,* ἅτε ὢν ἐπὶ Διὸς ὤν. *Huc etiam pertinet Synecdoche Grammatica,* καλὸς τὸ σῶμα, *pro* καλὸν τὸ σῶμα, *quæ ellipsis tam est in vsu, vt* κτίσαι ῥᾴδιον *Atticæ linguæ, χρῆσις ἡ communis. Nonnunquam præpositiones in compositis quoque desiderantur: vt Iliados 1.* ἀλλ' ἴθι, *pro* ἀλλ' ἄπιθι. *Sic* ἄγε *pro* κἄγε.

S. Mutantur *autem nonnulla ab Atticis, in orationis structura, quatenus ea, quæ cohærent, diuersa sunt à communi vsu, ratione tum*

Præcedentis *additur membro sequenti, tum mutat Atticè accusatium in nominatium: vt apud Xenoph. in Symposio,* ἀλλ' ἔστι σοι, ἔφη, ἃ πλέγει, τε μὲν λέγειν, ὅπη ἕκαστον ηγεῖται πλείστ' ἄξιον. ὅπως ἐκεῖνα, *pro* τοῦτο μὲν λέγειν, ἑκάστου, ὅπη ἡγεῖται. *Item Xenophon 1. anab.* ὥστε ὧδε λέγει, ὅτι πῦρ γενόμενον ἄσιτον. ἔδ', *pro* ὧδε λέγει. πῦρ, ὅπ γενόμενον ἄσιτον, &c.

Aliqua *Etenim quando Nomen membri*

Sequentis *attribuitur membro præcedenti, tum mutat Atticè nominatium in accusatium. Fit hoc imprimis cum verbis ὁρῶ, εἶδε, φοβοῦμαι quæ nomen eo casu, qui ipsis acceptus est, admittunt: vt, apud Demosthenem* ἐτόλμα. τὸ πλῆθος, ὥστε ἐπισκοπεῖσθαι μὲν τὸ πρᾶγμα, *pro* ἐπισκοπεῖσθαι μὲν τὸ πρᾶγμα. *Marci primo & Lucæ 4:* οἶδά σε, τίς εἶ, *pro* οἶδα, τίς σύ εἶ. *& Paulus 1. ad Corinth. vlt. εἰ δέ τις, τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶ ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας, pro* οἶδατε, ὅτι ἡ οἰκία Στεφανᾶ.

Ordinis, *qui incertitur, vt posteriora prius, priora posterius colloceatur: idque cum eius quod transfertur mutatione vel*

Nulla. *Accidit quoque, vt id, quod præcedentis membri fuisset, collocari, nullo facto mutatum, Atticè inseratur: vt apud Aristotelem 3. polit.* ἅ δεῖ τε ὄντα, ὥστε μηδὲν ἧττον ἐλεύθερον εἶναι τὸν ἕτερον, τῶν τοιούτων ἀρχόντων, *pro* ὄντα δεῖ ἐλεύθερον. *Sic negatiua quandoque particula non datur suo verbo: vt,* εἰ μὴ ἀναγκαῖον ἦν, *pro* εἰ μὴ ἀναγκαῖον ἦν. *Nec articulus suo adhæret nomini: vt apud Aristoph. in Acharnensibus,* ὦ μοι λίθους γε μικροὺς ἐκλεξάμενε, *pro* τοὺς λίθους τοὺς μικροὺς, &c. *Incantans in Nigrino,* τὸ χρῆμα πῶς ἔχει, τὸν ἐν τῇ ἐφαλμῷ ἀνέξεται, *pro* τὸ πῶς ἔχει τὸ χρῆμα, &c. *Plutarchus in Symposio,* οἱ δὲ πολλοὶ καὶ τανῦν ἐκ Ἀχαΐας Λέγουσι τοὺς, *pro* οἱ Λεγόντες τοὺς, *pro* οἱ Λεγόντες τοὺς ἐκ Ἀχαΐας. *Aio nostros, &c. quæ verba vult Steph. hanus exemplo cuiusdam Attici fuisse, toris dicta esse.*

Terminationis, *quæ apud Atticos diuersis modis mutari solet. Vide sect. T*

Articulo ratione tum
- Generis vsu tantùm
  1. Τὸ & τῷ *sine accentu in fœminino genere adduntur nominibus Atticè. Scribit schol. Sophocles, quemadmodum ὄντινα communis est generis Aeolibus, sic Atticis τὸ & τῷ: ut,* ἕως τὸ κλύων σάπτῃ ⊙: *& τὸ χρείας & ἐν τύχῃ γε τῷ. Videtur autem pro* πνὸς & πνί poni.
  2. Nonnullis *fœminino in duali numero adiungitur articulus masculinus Atticè: ut apud Platonem* τὼ τέχνα *pro* τὰ τέχνα: *apud Xenoph.* τὼ ἡμέρᾳ *pro* τὰ ἡμέρα. *Præterea saltem nomina, quæ priùs fœminina erant, iam inter masculina Attica recepta sunt.*
  3. Articulus *præpositivus neutrius generis* τὸ, *cum genitiuo plurali, vsurpatur pro quouis alio genere singularis numeri: ut,* τὸ τῶν ἀνδρῶν, *pro* οἱ ἀνδρες *apud Thucydidem:* τὰ τῶν πόλεων ⊙: *& apud Plutarchum,* τὸ τῶν ἔργων *pro* ἡ ἐργασία.

Numeri, *Quandoque articulus pluralis numeri cum præpositione* τοῦ *vsurpatur Atticè loco singularis: ut,* τοῦ Πλάτωνα *pro* ὁ Πλάτων.

Qualitatis. *Substantiua vsurpant pro adiectiuis Attici, teste Caninio: ut,* ἀνὴρ ἄνδρωπος ⊙ *pro* ἀνδρώπινος. ἑλλὰς διάλεκτος, *pro* ἑλληνικὴ γυνὴ μόζος, *pro* γυναικεῖος. *Hoc etiam aucti potest nomen primitiuum sum, tum esse pro derivativo.*

Speciei. Nom
- Comparatiuus: *ut in Psalm.* 117 ἀγαθὸν πεποιθέναι ὅτι κύριος, ἢ ἐπ' ἀνθρώποις: *vbi* ἀγαθὸν *pro* ἀμείνων ponitur. Nisi subaudiri quis velit μᾶλλον *pro* ἀγαθὸν *de quo in aduerbiis dictum est.*
- Primitiua *vsurpantur Atticè pro*
  - Positiuis: *ut Lucæ* 17. Ἄθλιοί εἰσι πάντες, καὶ οἱ ὑπὲρ ἡμῶν πάντες ξένοι, *pro* ἀλλότριοι ἀνθρώπων, ἢ λίχνοι τῇ κοιλίᾳ καὶ ὀκνηροί, *pro* κακοί. *Ita loquitur Demosth.* τοὺς νόμους κατὰ τῶν ἀδικούντων εἰσπράττειν, εἰ τῷ λέγειν ἀφελεῖν, *pro* νέον. *Vsum hunc comparationum pro positiuis, non audet Ste. hanus affirmare Atticum, quamuis id Corinthus dicat & scholiastes Thucydidis. Affert tamen illius exempla ex Demosth. & aliis: ut sibi vix constare videatur.*
  - Comparatiua Atticè sumitur pro
    - Superlatiuis: *ut apud Synesium,* ἐκ μακρῷ πάντων Καρύτερος, *pro* Καρύπατος. 1. *ad Corinth.* 13. μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη, *pro* μεγίστη.
    - Superlatiua *apud Atticos vsurpantur pro Comparatiuis: ut,* Σπευδέστατος πάντων, *pro* Σπευδέστερος ⊙. *Apud Aristotelem,* κινητικώτατα ὅτι κυρίως τὰ ἀρίστα τῇ φύσει, *pro* κινητικώτερα.
- Diminutiuorum. Denominatiua *pro Primitiuis adhibent Attici: vt,* παρθενικὴ *pro* παρθένος ⊙. *Hoc tamen Stephanus meritò poeticum esse ait, & Atticis inusitatum: & peccare Corinthum, quod quodlibet sermonis genus, à communi lingua remotum, etiam sine exemplo, Atticis tribuerit.*

Nominativo ratione tum
- Singulari *numero Attici vice pluralis nonnunquam vtuntur. Ita Thucydides* ἡ Λακεδαίμων, ἡ Σύβοτα κώτου *dicit, pro* τοὺς Λακεδαιμονίους, τοὺς Σύβοτας κώτους: *quod reprehendit Dionysius Halicarnassæus, quasi apud solum Thucydidem sic fieret, cùm tamen etiam apud Demosthenem, Aristophanem & alios reperiatur.*
- Numeri. Dualis *loco pluralis apud Atticos frequenter in vsu est: quum ament dualem*
  - Dualis: *ut apud Homerum,* Νεστορέω τε καὶ ἄλλοι, *pro* ἀστεῖδε: *cùm duo tantùm Atridæ fuerint, Agamemnon & Menelaus.*
  - Plurales ab Atticis adhibentur loco
    - Singularis: *nimirum, collectiuo nomini singulari adiungitur adiectiuum plurale. Hoc quamuis videatur ex traditione quoque Grammaticorum, communis esse dialecti, & Synthesis dicit attamen Stephanus Atticis proprium facit, sitque adeo Solœcismus* ποῖος τὰ σημαινόμενον, ἢ ποῖος τὸν φωνὴ: *siue* μὴ ἐπὶ διδύμοις ποῖος τὸν σώματος, ἀλλὰ ποῖος τὸ σημαινόμενον: *ut apud Demosth.* ὑμεῖς ἡ ὁ δῆμος κάτω δὲ ἐκινεῖσθε ἑστῶτες. *Præterea Neutra adduntur verbis aut participiis singularibus, personalibus in numero plurali: ut apud Lucianum,* ταῦτα λῆρός ὅτι. *Et apud Platonem,* δόξαν ἡμῖν ταῦτα, *pro* δόξαντα.
    - Nominatiuus *Atticè sumitur pro* Genitiuo: *ut apud Hom.* οἱ δύο σκόπελοι, & *pro* τῶν δυοῖν σκοπέλοιν, *nimirum Pro duobus genitiuis absolutè positis, vsurpant Attici duos nominatiuos: vt apud Philonem Iudæum de Mundo:* πᾶν γὰρ τὸ αἰσθητὸν ἐν γενέσει καὶ μεταβολαῖς ἐφέρετο κατὰ τὰ ἄνω κάτω, πρὸ μὲν ἀστρέπτου καὶ νοητοῦ θεσπεσίου κόσμου, &c. *pro* πάντες γὰρ ἀίδιοι ὄντος, &c. *Pro* Vocatiuo *etiam: ut,* ὦ φίλ ⊙ *pro* ὦ φίλε: *inprimis cum Imperatiuo: ut Marci* 5. ἔξελθε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον.
    - Genitiuus *Atticè vsurpatur pro* Accusatiuo: *ut apud Hom.* ὄφρα πίσε αἴνυτο, *pro* αἶνυν. *Apud Platonem,* ὀθνείους τε αἶνυ, *pro* τὸν οἶνον. *Putat Stephanus cum Eustathio subaudiri posse* μέρος *vel* πῦρ: *ut,* πίνοτε οἶνου *scil.* μέρος ⊙. *Pro* Nominatiuo *singulari, si regatur à verbo substantiuo: ut,* Κρείσσους ὅτι νῦν πλείονες, *pro* πλείων ⊙.
    - Datiuus *pro* Genitiuo *absoluto Atticè collocatur: ut apud Thucyd. li.* 4. Διαχωρήσαντι τῷ χειμῶνι χαλεπὸν ἦν, *pro* διαχωρήσαντος τοῦ χειμῶνος. *Sic Matth.* 8. καταβάντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοί, *pro* καταβάντος ⊙ δέ, &c.
    - Accusatiuus *Atticè pro* Genitiuo *sumitur, propter vim verborum priuandi & sentiendi: ut,* Διαφέρω σε τὰ χρήματα, *pro* τῶν χρημάτων: ἀκούω σε λέγοντα, *pro* σοῦ λέγοντος. *Sic Philop. Pro* Datiuo: *ut apud Thucyd.* εἶναι τῇ σε τάπερ ἀρίσκει, *pro* σοὶ τάπερ. οἷά με ποιεῖς, *pro* μοι.
    - Vocatiuus *pro* Nominatiuo *Atticis familiaris est: ut,* τεφελληγερέτα ζεῦ, *pro* τεφελληγερέτης. *Hoc Stephanus non Atticorum, sed Aeolum & Bœotorum esse contendit.*

(Reliquis *partibus orationis, de quibus signo* V.

Duobus *vel Pluribus. Vide sign. X:*

V. Terminatio plurium verborum syntacticè coherentium, Atticaconsuetudine à cæteris loquendi regulis diuersa, obseruari debebit in orationis membro vel

V. Est quoque Atticæ constructionis varietas considerandis in certis partibus in

Nominativo ratione tum
- Vno, *& vnacum* τῆς ἑρμηνείας ἐνέλλαξις *in omnibus Orationis partibus consideranda: in*

Verbo respectu
- Significationis *Atticum est sumere relativum αὐτὸς pro reciproco ἑαυτὸς: ut,* Ψαλμὸν, ὃν ἐποίησε τοῖς υἱοῖς Ἰεφθαὲ τὰ ἑαυτοῦ πάθη. *Apud Plut. in Apophth. Antigoni.* ἀξιοῦντ ⊙ τὸν κρίνοντα αὐτοῖ γνῶναι, *pretente sub iudicum inditium* αὐτοῖ *pro* αὐτοὺς. *Præterea etiam Attici vsurpant Reciprocum loco relativi: ut apud Thuc. lib.* 2. μεθ' ὧν τὸν, *pro* οἷς, *vel cum.* Ad. Accusativi casus. *Verbum* ἐᾶν *pro* ἐᾶσαι *apud Xenoph. in Cyropæd.*
- Pronominationis tum
  - Numeri. *In pronominibus etiam plurali numero quandoque vtuntur Attici, loco singularis: ut ap. Isocr. in Panegyr.* ἐξὸ τοσοῦτον κατασκοπῆσαι, ὅσ' ὢν ἔσαι αὐτοῖς τὰ πρῶτα πρὸς τὴν χλιδὴν τὰ, *pro* ὅσ' ἦς.
  - Casus. *Relativum Atticè sequitur casum præcedentis verbi, non sequentis: ut* χρῶμαι, οἷς ἔχει, διελέγεις, *pro* χρῶμαι οἷς ἔχεις: διαλέγεις ἐμοί. *Valde hoc est familiare Græcis, & apparet ellatur à schol. Sophoclis* συνωμοσίαν ἐν τοῦ λόγου τὸ κατακρύφιον.
- Pathos *vtuntur Attici, pro Actiuis: ut* ἥκασε ἐείζεται *pro* ἥκει, ὁρίζει. *Philoponus ait semper hoc agere Atticos: cum tamen plerunque tantum non semper. Nec oratoribus Atticis hoc adeò frequens est, quàm Ionio futuro medio im, ensè delectantur: ut* ἀκούσομαι *pro* ἀκούω, *non* ἀκήκοα *pro* ἀκούω.
- Genesium. Actiua *pro Passiuis vsurpant Attici: ut apud Hom.* βουλὰς ἐν Τρωσὶ βάλλειν *pro* Τρωσὶ βουλὰς βάλλεσθαι, *& apud Thucyd. lib.* 1. ὁπλισμῶσαι ἀνδρὰς *pro* ὁπλισμένους, *Italicem mixti sine formid. ne. Id ita veteres interpretes intelligendum dicit.*

Modorum.
- Indicatiuo *vtuntur Attici.* Obiervat hoc H. Stephanus: *ut, apud Demosth* ἃ χρὴ ποιεῖν τοὺς Ἀθηναίους, ὅστε ῥᾴστους κατὰ πρᾶσιν, δι' ὅτι δεδουλεύσειν δὲ τὴν ψυχὴν, *pro* δεδουλεύσειν. *Apud Xenoph. 2. de ed.* εἰ οὖν ἔλθω, ὡς τάχιστα ὅπλα ἐπιτήδεια, *pro* πολεμικὰ, *arma conficerem.*
- Imperatiuo *vtuntur Attici pro*
  - Indicatiuo: *ut,* δεῖσον *pro* δείσεις, *apud Euri. Dicit hoc Corinthus, negat Stephanus in appendice Attica, & ad Corinthi exemplare respondet. Apud Menandrum* εἶδ' ὅπου ποίησον, *pro* ποιήσεις.
  - Subiunctiuo: *vt apud Aristoph.* μὴ φῦσον, *pro* μὴ φύσῃς.
- Optatiuum *vsurpant Attici loco*
  - Indicatiui: *vt apud Thucyd.* κατασύσειαν *pro* κατέδυσαν. λάκησαι *pro* ἐλάκησε. *Apud Xenophon.* κατασφάξειαν *pro* κατασφάξει, πέμψαι *pro* πέμπει. *Dicit Eustath. Optatiuum loco præteritorum sumi, Indicatiui non meminit.*
  - Imperatiui, *vt annotat scholiastes Lycophronis: ut,* κλύοις αὖ *pro* κλῦθι. *Ait Nicandri scholiastes Optatiuum πυθοῖς sumi pro Imperatiuo* πύθοῦ: εἰδεῖμεν, γνῶθι.
  - Subiunctiui, *teste Io. Grammatico: ut,* ἐὰν ἔλθοιs *pro* ἐὰν ἔλθῃς. *Stephanus desiderat exemplum probatum auctoris.*
- Infinitiuum *adhibent Attici pro*
  - Imperatiuo: *vt apud Homerum,* αὖτι μάχεσθαι, *pro* μάχου. *Possumus tamen cum Eustathio subaudire verbum* κελεύω. *Sic apud Hesiodum,* χωλὸν ἀπείρειν, χωλὸν ὁ βοωτεῖν. *Subaudiri potest* ὅσπερ κελεύομαι. *H. Stephanus non audet affirmare, hoc ab Atticis fluxisse.*
  - Indicativo, *inprimis Aoristum Infinitiui, vt observat Stephanus: ut,* ὑπεισδῦναι ὁ ἀκύπαι, *pro* ἦκουσε, *apud Demosth.*

Temporum.
- Præsenti *tem ore vtuntur Attici pro* Imperfecto: *ut,* ἴσασι *pro* ἴσαν, *teste H. Stephano. Pro* Futuro *etiam, inprimis verbi* εἶμι *& compositorum. Apud Homerum hoc ἐνάλλαξις frequens est, vt Attici i. sum imitati esse credantur, sine tam futuro careat verbum, sive formet vt, præsens: vt* ἔπειστιν *pro* ἐπελεύσεται, τελεῖ *pro* τελέσει, διαβιβᾷ *pro* διαβιβάσει. *Apud Hesiodum,* τῇ δ' εἶς *hac ibis, & apud Homerum* εἶμι, *ibo.*
- Perfectum *loco Præsentis apud Atticos in vsu est: vt,* ἤλπικα *pro* ἐλπίζω, γεγώμαι *pro* νομίζω. *Lucianus in Tyranide* αἰτεῖσθαι δ' ἔοικε πάντες ὡς τοὺς ἀποστόλους. *Aristophanes* ἔπως ἂν τὰς πτέρυγας ἀναπτερώσω *pro* πτοβήσομαι, *pro* φοβήσομαι.
- Plusquamperfecto *vtuntur Attici loco Præsentis: ut apud Hesiod 2. Oper &* ὃ μεθ' ὁρᾶτο μὴ πανδώνιος ὦρτο γελιδών: ἄρτο *pro* ὀρᾶται, *ab* ὄρνυμι. *Loco* Imperfecti: *ut apud Xenoph. 2. Cyrop.* ὁ μὲν πατὴρ πάλαι εἰς πόρρω ἀπῆκε κυρίως ⊙ δὲ εἰς ὑμᾶς ἐπορεύετο: ἀπῆκε, *pro* ἀπεῖ.
- Aoristum *utrumque, sed maximè primum, vsurpant Attici pro* Præsenti: *ut apud Soph.* ἐκ δὲ πόλεως *pro* ἐκ δὲ ἀπόλυσις. *Pro* Futuro: *ut apud Callim.* ἢ ὃ ἀπειλᾶς ὑμετέρας ἐφυλαξα: *ubi schol. ait* ἐφύλαξα *pro* φυλάξω *dici.*
- Futurum *adhibent Attici vice Præsentis, aut Aoristi in Infinitivo: ut ap. ud Thucyd. lib.* 8. ᾔ δυνήσεται ὑπόσοι τε ἐν Σάμῳ πράξουσι μὴ ὄντας τῆς ὀφετέρας γνώμης, τῶν παόντων τὸν φρονοῦντας εἰρξειν: *ubi scholiastes εἰρξειν pro* εἶρξαι *ponitum esse admonet. Plutarchus in Apophthegm. Antigoni:* οἷει τὸν ὑμῖν χόγγιον ἐλεῖν, *pro* ἑλεῖν. Futurum *etiam Medium pro Præsenti activo sumi Atticè docet Moschopulus in Syntaxi.*

Numerorum. *Est enim Atticorum synthesis propria, de qua in Nominum numero etiam diximus, quando collectivo singulari additur verbum plurale: ut apud Thucyd* ὁ δῆμος ἐν πολλῇ ἀρᾷ ἦσαν ἀλλήλους ἔσεσθαι ἤσαν, *pro* ἦν. *Et apud Homerum:* ὡς φάσαν πάλαι ἐξ φάσαν *pro* ἔφη. *Hæc etiam pertinent quando Neutro, plurali frequenter Atticè iungitur verbum singulare: ut apud*
- *Lucian,* ἕτερά ὅστι πάντα, *pro* εἰσι.

Participio. *Vide sign.* ☞

Aduerbio. *Attici aduerbiis non varè addunt articulos: ut,* τὰ πρόσθεν *pro* πρόσθεν, τὰ μάλιστα *pro* μάλιστα, τὸ ἀθρόως *Ionicè,* τὸ καταρχὰς *pro* ἀθρόως, καταρχάς.

Præpositione Casum enim mutat:
- Ἐπὶ, *in significatione motus ad locum pro accusativo genitivum habet: ut apud Thucyd. lib.* 2. ἀπεχώρησαν ἐπ' οἴκου, *pro* οἶκον. *Nonnunquam etiam ὅπ accusativo iunctum Atticè pro* κατὰ *cum genitivo vsurpatur: ut* ἐφ' ἡμᾶς ἥρμησαν, *pro* καθ' ἡμᾶς.
- Εἰς *loco accusativi genitivum acquirit Atticè: ut,* εἰς ἅδου, *pro* εἰς ἅιδου. *Hoc tamen alii nominis defectum, de quo dictum est, causantur, pro* εἰς ἅιδα τόπον. *Aliis etiam, teste Sthephano,* εἰς *pro* κατὰ *sumitur: ut,* εἰς πάντας, *pro* κατὰ πάντων, *ut &* ἐπὶ.
- Ἐν *Atticè admittit genitivum loco dativi: ut,* ἐν ἅιδου *pro* ἐν ἅιδῃ. *H. Sthephanus hoc ellipsi, sine proprij casus observandam dicit. pro* ἐν ἅιδου τόπῳ.
- Διὰ *accusativo penes Atticos iungitur, loco genitivi: ut,* διὰ πόλιν, *pro* πόλεως.
- Τὸ *dativum vice genitivi regit Atticè: ut,* ὥσ' ἀπὸ ἧς ἡμέρας ἧς ἕκτου ⊙, *pro* ὥσ' ἀπὸ ἕκτου ⊙. *Sic scribit Eustathius:*
- Genitivum *item, vice accusativi. ut apud Homerum Iliad. 2.* ὑπὸ πλέυρᾳ ⊙ κλάδε, *pro* ὑπὸ πλευρὰ.

Temporum. *Præsens tempus usurpant Attici loco Futuri: ut apud Demosth. εἰσιόντα pro εἰσελευσόμενον.*

Casuum. *Participia δέον, πρέπον, παρὸν, ἐξὸν, ἐνὸν, προσῆκον, μέλλον, τυχὸν, δόξαν, δοκοῦν, aliaque similia in accusatiuo usurpant Attici, cum in Genitiuo deberent. Dicit schol. Sophoclis, Atticos nonnunquam πλαγιάζειν, hoc est, in obliquo casu efferre τὰ οὐδέτερα μετοχικὰ participialia neutra ἐξὸν, παρὸν, ἐνὸν, &c. eamque constructionem vocat πλαγιασμὸν: ut, Lysias ait παρὸν μετὰ πολλῶν χρημάτων οἰκεῖν ἄλλοθι, pro παρόντος, cum posset opulentam aliam ducere. Ita ἐξὸν pro ἐξόντος, τυχὸν pro τυχόντος, δόξαν pro δόξαντος, ἀδύνατον ὄν, pro ἀδυνάτου ὄντος. Id verò non solum in Præsenti participij, sed etiam in Aoristo & Futuro fieri solet: ut, δέησαν pro δεήσαντος, δεῆσον pro δεήσοντος. Exprimitur cum particulis ὡς & ὥσπερ: ut, ὡς τὸ ἀνδρεῖα τὸ ποιήσαντα, pro ὡς τοῦ ἀνδρὸς τοῦ ποιήσαντος: item ὥσπερ οὐ μετὸν χώρας τινὰ αὐτοῖς, pro χώρας τινὸς αὐτοῖς, tanquam nullum ei territorium fuisset. Sic Clenardus.*

(Heterosis)

A. Participium in verborum constructione mutant Attici per

Nomine: *ut, οἱ φεύγοντες pro οἱ φυγάδες, δεόμενοι pro δεηθέντες, δυνάμενοι pro δυνατοί.*

Antimeriam. Participium Attici sumitur pro Verbo: idque trifariam (Verbo idque trifariam fere modis):

1. Indicatiui, *cuiusuis modi loco vtuntur Attici participiis: ut apud Demosth. ἐπειδὴ, ὁ πάντα ταῦτα διοικῶν, pro ὅτις διοικεῖ. Item τίς ὁ ταῦτα φενακίσας, pro τίς ἦν, ὅστις ταῦτα ἐφενάκισε. Apud Thucyd. λανθάνειν Δαρεῖον, ὀξύξαντα, pro ἵνα ὀξύξῃ. Item ἥκω ποιήσων, pro ἵνα ποιήσω.*

2. Infinitiuo *neglecto utuntur Participium Attici: ut, apud Aristoph. ἐπὶ τῷ ἔτους ἔχε, pro ἔχειν: διατελῶ ποιῶν, pro ποιεῖν, ποιήσας pro ποιῆσαι. Simile est, quod ait Thucydides lib. 1. καὶ ἐν τῷ μὴ μετέχειν αξιωθῆναι ... pro ἐν τῷ μὴ μετασχεῖν. Grammatici dicunt, verbu cognitionis, perficiendi, desistendi, & aliis nonnullis hoc contingere.*

3. Circumscribunt *verbum Attici addito participio & verbo substantiuo, aut alio aliquo, habente significationem consentientem, qualis est εἰμι, τυγχάνω, γίνομαι, &c. ut, σὺ ἔσῃ ποιήσας, pro σὺ ποιήσεις. Cum enim fuit φιλοκόμπος, pro ... usurpant participium ... Hoc autem quia per se non absolute fatetur, ... quod habet verbo substantiuo, quod solum tempus adsignificet, aut certè alio verbo, quod discrepantem significationem non habeat: ut, ἦν ἐγγίζοντες pro ἤγγιζον. ... τὰ ὄντα σου ἄξια ἔχοντα, pro πρεσβευέτω τὰ ὄντα συνθῆκαι φέρων pro φέρει. Desinentes ... pro δεδυνάμενοι ... apud Demosthenem. Sic πλήθει οὐ βουλόμενον, pro τὸ πλῆθος ... ἐστι pro εἰσί.*

Aduerbio: *ut, πέρανε ἀνύσας, fac pro ἀνυστικῶς. Aristoph. in Pluto, πέραινε τὸ νῦν, ὦ, πλήξεις, ἀνύσας ποτέ. Dixit H. Stephanus breui, celeriter. Vt participium in verbum & vicissim verbum in participium mutetur: ut, πέραινε ἀνύσας, & ἄνυε περαίνων. Interea adhibent Attici participium loco aduerbij, quia cum verbi aliquid includens, efficaciorem reddit orationem, quam simplex aduerbium.*

Σ. Plura *etiam orationis membra præter communem usum ab Atticis iunguntur: ut posterius ab antecedente diuersum sit, & vocari solet πρὸς τὸ σημαινόμενον, non πρὸς τὴν φωνὴν seu λόγον, ad sensum nō ad verba respicere: ut, πρὸς τὸ σημαινόμενον vel νοούμενον ἀποδίδοσθαι, ἀλλ' οὐ πρὸς τὴν σύνταξιν: item, κατὰ παράλληλον ἔχειν & κατάλληλον εἶναι πρὸς τὸ σημαινόμενον. Diuersitas autem illa oritur ratione tum*

Generis. *Posterius membrum apud Atticos vel habet* Masculinum *genus pro neutro: ut, apud Demosthenem, μὰ Δί' ὦ τὰ πεπονηκότα κινδυνεύει, πεπονήκασι μὲν ἔδει, pro ἃ πεποιήκασι. Et apud Anacreontem, φέρε μοι ... φέρε τὰ τόξα, pro φέρε. Vel* Masculinum *pro Fœminino: ut apud Demosth. καὶ τὸ τὰ ἰσχυρὰ ... κεφαλὰ ἐξεληλυθότα ..., pro ἐξεληλυθυῖα. Hoc in relatiuis etiam contingit: ut apud Platonem in Philebo, λόγοι μὲν εἰσὶν ἐν ἑκάστοις ἡμῶν, ἃς ἐλπίδας ὀνομάζομεν, pro λόγοι οὓς ἐλπίδας, &c. Vel* Neutrum *loco Fœminini: ut apud Thucyd. ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο, ... τοῖς Ἀθηναίοις λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον, pro λεγομένη μέν.*

Numeri. *Quod in simplici membro fit, id etiam in pluribus, ut nomini collectiuo singulari adijciatur Atticè in sequenti membro numerus pluralis: ut apud Xenophontem Hell. 2. ἐπιόντας δὲ αὐτοῖς ὄχλος προσεχώρει πολὺς, φοβούμενοι ... ἤκουσεν. Hic singulari ὄχλος additur pluralis φοβούμενοι. Apud Sophoclem in Antigone: ... ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, ἢ γλῶσσαν ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν, οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί, pro οὗτος. Dicit scholiastes Atticum esse singularibus pluralia subiungere.*

Casus: in quo notandum:

1. Transitur *quandoque Atticè à genitiuo ad accusatiuum: ut apud Aristot. ὡς οὐχ ὁμοίως ... διαλύοντες ..., ἀλλ' ἐνδεχόμενον πλάττεσθαι, pro ἀλλ' ἐνδεχομένης: ubi etiam in fœminino in neutrum genus transit.* Quandoque *etiam à datiuo ad accusatiuum: ut apud Demosthenem, προσήκει ὑμῖν ἐπὶ τοῖς τούτων λόγοις, εἰδότας ὅτι ἐν πάντων τούτων γίνεται συνέργεια: εἰδότας pro εἰδόσι.*

2. Oratio *nonnunquam obliquis casibus præcedentibus, recto clauditur: ut ζῇ ἄνθρωπος ἑπτάκοντα ἢ ὀγδοήκοντα, ἢ ἑκατὸν τὸ μακρότατον, pro ὃ ἐστι τὸ μακρότατον. Sic H. Stephanus. Nisi velimus τὸ μακρότατον aduerbium esse, significans longissimè. Ita apud Gregorium Ἰωάννης βαπτίζει, προσωπικώτερος, ἁγιώτερος, τυχὸν μὲν, καὶ τὸ βάπτισμα· τὸ δὲ πρόδηλον πάντα τὸν παλαιὸν Ἀδάμ, &c. pro οὐδὲ πρόδηλόν ἐστι. Possumus autem dicere, hunc nominatiuum ceu per parenthesin reliquis associari.*

3. Casus *nonnunquam apud Atticos præcedentium constructionem non admittit, propter vim verbi sequentis, à quo regitur: ut apud Philostratum. ὁ Πρωτεὺς ὁ φάσμα, τὸ θαῦμα τὸ ἑλληνικὸν πολλαὶ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαί. Hic nominatiuus Πρωτεὺς præcedit, cui verbum finitum adhærens regere deberet sequentem casum accusatiuum: ut, ὁ Πρωτεὺς εἶχε πολλὰς μορφάς. Sed quia sequens verbum est, non ἔχω sed εἰμί, subauditum, quod sua natura cum genitiuo personæ & nominatiuo rei iungitur, ideo πολλαὶ nominatiuus est, respiciens εἰσί, quod subauditur, discordans à præcedentium nominatiua constructione.*

Temporis. *Membra nonnunquam temporibus Atticè discordant: ut apud Synesium, σὺ δὲ ὑγιαίνοις, καὶ ἀσπάσαι τοὺς μακαρίους ἑταίρους. Hic ἀσπάσαι aoristus primus est, ὑγιαίνοις præsens: simul etiam modo diuersa sunt hoc Optatiui, illo Imperatiui existente.*

Modi. *Modis etiam diuersis iunguntur membra apud Atticos: ut apud Xenoph. 2. Cyrop. τοὺς μὲν πείθοντας, τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ οἰκοῦντας, οὐδὲν πω σαφὲς λέγεται, εἰ ἕπονται. Hic indicatiuus conditionalis, sumitur pro infinitiuo ἕπεσθαι.*

Personæ. *Huc pertinet quando Oratio ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ εἴδους seu τύποις ad μιμητικὸν, ab obliquo ad rectum transit: ut, Lucæ cap. 5: καὶ αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μηδενὶ εἰπεῖν· ἀλλ' ἀπελθὼν, δεῖξον σεαυτὸν τῷ ἀρχιερεῖ.*

Antiqua IAS *incidit, ob inhabitantium commutationem. At cùm ex Attica in Asiam, tempore regni Dauidici, ut nonnulli existimant, colonias duxissent Iones, Ephesum, Miletum, Samum, aliásque præclaras vrbes condidissent, Ionum regio constituta est, & terra Ionica dicta, linguáque, qua vtebantur, Ionica: quam viri præstantissimi, Pythagoras, Hippocrates, Homerus, Hesiodus, Phocylides, Theognis, Herodotus, Anacreon, Archilochus, aliique complures monumentis literarum celebrem reddiderunt. De hac compendiosè & methodicè acturi, generalissima diuisione considerabimus, tum*

Vocum ipsarum, quæ à communi usu diuersa est, siue sit

Vna tantùm quæ à ud Iones variat, vel

Significationem vocum: sign. A.

Omnino. *Habent ergo & Iones peculiares quasdam voces, cæteris Græciæ populis inusitatas. Exempli gratia: ἱμασία, sepes, maceria. Ἄλσος, lucus. Ἐπαΐς, manifestus. Ἠμαχτίων, apud Suidam in manuscripto codice ex Herodoto, pro δυσφορῶν, indignans: & ἠμαχλεῖν, pro indignari apud Camerarium. Ἐνάρεες, milites. Μέξεα, genitalia. Οἰσύπη sordidatum ouium lana, & excrementum. Κυρμαίζειν, purgare potione ex aqua & zea. Συρνίη, olus quoddam apio simile: seu cibus ex adipe & melle. Τεττιγομήτραι, Περυλλίδες, cicadæ, locustæ. Multa annotat Corinthus, quæ sola significationis diuersitate propria sunt Ionibus.*

Ex parte duntaxat. Quod ostendemus tum

Speciatim, *in singulis Etymologiæ classibus. Vide B.*

Generatim, respectu tum

Orthographiæ: qua dictio Ionicè vel

Augetur

Initio *per πρόσθεσιν, tum* Literæ, *nimirum* Τ: *ut, τὸ pro ὃ, τὰ λέγεις pro ἃ λέγεις.* Θ: *ut, θείλοπεδον pro εἰλόπεδον. tum* Syllabæ: *nimirum* Οἰ: *οἶος pro οἷ.* Ε: *ut, ἕε pro ἕ.* Α: *ut, ἅπας pro πᾶς, ait Corinthus. Anadiplosis etiam apud Ionas frequens est: ut, λελάχασι pro λάχωσι, κέκλυθι pro κλῦθι.*

Medio, *per ἐπένθεσιν, tum* Literæ, *nimirum* Ι, *quod ut scribit Corinthus, vocali ε adiungunt. ut, ξεῖνος pro ξένος: vocali item ο: ut, χροιὰ pro χοά. Hoc enim vtitur Hippocrates & Homerus: quamuis alij Doricum, alij Atticum, nonnulli poeticum faciant.* Υ *ad ο adiiciunt: ut νοῦσος pro νόσος, κούρη pro κόρη, μοῦνος pro μόνος. Non autem dicunt πουλος & φουνος, pro πόλος & φόνος: quoniam hæc, ut ait Corinthus, à verbis πέλω & φένω deducta sunt. Et quamuis μόνος quoque à verbo descendat, quia tamen est trium generum assumit υ.* Γ. *ut, ἐείγδουπος pro ἐρίδουπος.* Μ: *ut, λάμψομαι pro λήψομαι.* Σ: *ut, λεγόμεσθα pro λεγόμεθα.* Τ. *ut, ὅττι pro ὅτι. tum* Syllabæ, *nimirum* Ε: *ut, αἰνεσέων pro αἰνείων, ἀδελφεὸς, pro ἀδελφός.* Ι: *ut, λογοισιν pro λόγοιν.* Τυ: *ut, ἐτήτυμος pro ἔτυμος.*

Fine *per παραγωγὴν* Syllabæ Ι: *ut, δεσπότῃσι pro δεσπόταις, ποιητῇσι pro ποιηταῖς.* Τε: *ut, ἐφ' ᾧτε pro ἐφ' ᾧ.*

Minuitur

Initio, *per ἀφαίρεσιν, quæ Ionibus est familiaris: tum* Literæ Δ: *ut, αἰνὸς pro δεινός.* Γ. *ut, αἶα pro γαῖα.* Λ: *ut, εἴβειν pro λείβειν.* Σ: *ut, μικρὸς pro σμικρός. tum* Syllabæ, *nimirum* Ε: *ut, ὀρτὴ pro ἑορτή, κεῖνος pro ἐκεῖνος. Extrahunt enim Iones è dictionibus primas vocales, teste Corintho. Præterea augmenta detrahunt perfectis & aoristis, vel omnia, vel aliqua: ut βλημένος pro βεβλημένος.*

Medio, *per συγκοπὴν, tum* Literæ Ι: *ut, δέξω pro δείξω, ἐς pro εἰς, ἐκτόρεος pro ἐκτόρειος. Ex ει enim subiunctiuam tollunt Iones, & aliquando aliam literam substituunt: ut, πονέαται pro πονεῖται.* Γ: *ut ἐνείκω pro ἐνέγκω, substituto iota: sic Corinthus ex Herodoto.* Δ: *ut, ἔελος pro ἔεδος.* Κ: *ut, βέβαα pro βέβηκα, ἑστεὼς pro ἑστηκώς.* Λ: *ut, κάλιον pro κάλλιον.* Σ: *ut, ἐπίθεο pro ἐπίθεσο.* Τ. *ut, κρέατος pro κρέατος. tum* Syllabæ Ε: *ut, φέρτε, pro φέρετε.* Κο: *ut, κακομέρος pro κακομοιρέος.* Μη: *ut, οἶμα pro οἴμημα.* Μο: *ut, ἄρσαντες pro ἁρμόσαντες.* Ρε: *ut, ἔξαιτος pro ἐξαίρετος.* Ωνι: *ut, Δευκαλίδης pro Δευκαλιωνίδης.*

Fine, *per ἀποκοπὴν, tum* Literæ Ν. *Hoc enim ἐφελκυστικὸν non usurpant, adhibita potius apostropho: ut, ἔστ' ὅπως pro ἔστιν ὅπως, tum* Syllabæ, Να: *ut, κυκεῶ pro κυκεῶνα.* Σι: *ut, σφὶ pro σφισί.* Τα: *ut, ἱδρῶ pro ἱδρῶτα.*

Mutatur: *de quo signo C.*

Prosodiæ, *quæ consistit in syllabarum tum*

Quantitate. *Ionum propriæ sunt correptiones, teste Corintho, ut Atticorum productiones. Dicunt ergo νέας pro νῆας: ζόη pro ζωή.*

Tono. *Canonem profert Etymologus: Ἐπὶ τῶν εἰς α βραχυκαταληκτικῶν, εἰώθασιν οἱ Ἴωνες βαρύνειν τὰς λέξεις, ὡς καὶ ἡμεῖς. οἷον ἄγυια, ὄργυια. ὅταν δὲ γίνηται ἡ τελευταία συλλαβὴ μακρὰ ὀξυνόμενον καταβιβάζεται ὁ τόνος, οἷον, ἀγυιὰ, ὀργυιὰ, θεσπεσιά. Interea auctis vel minutis dictionibus, obseruantur Iones quoque tonum mutare: ut, ἄγυια pro ἀγυιά, ἀθερεία pro ἀθέρεια, ὄρεος pro ὄρεος, ξεῖνος pro ξένος. Ait Neander, Fœminina in εια proparoxytona, Ionibus fiunt paroxytona sublato ε: ut ἀληθία pro ἀλήθεια.*

Spiritu. *Ionas non minus, quam Aeolas, Eustathius ψιλωτικοὺς vocat.*

Plures, *de quibus signo D.*

A. Significationem diuersam : quod in partibus orationis, exempli gratia, ostendi poterit.

- Articulo. *Iones enim frequenter vtuntur præpositiuis loco subiunctiuorum* : vt, ἣ pro ὅτ. *Ait Hom. Iliad.* 1: ἣ λυκάμβ & πέλε πολὺ δεινότ' ἀλγεσι θῆμ' ἐπιτείλη pro ὅτε. *Dicunt aliquoties pro ὅτε, ἐπὶ τῷ τε ἐπὶ τοῦτῳ pro ἐπὶ τούτῳ ὅτι accedere* 7.
- Nomine. *Herodotus in quinto testis est, persica consuetudine in pellibus caprinis & ouillis scriptitatum esse. Quæ cum βίβλος ea ætate persis Ionicis, translatum est nomen ad ipsa scripta, vt annotat Tzetzes in Hesiodum.* Ἐπεὶ ἐκ δορᾶς διφθέρας, ἰωνικῶς καλοῦσι βύβλους. *Ionice conterraneus.* Λοχμηλάτης : *Ionicè sic scribit Etymol. & Hesych. pro* λοχμηλάτης, *montanus.* Μεδέων, *abdicativo primo.* Οὐνεῖ, ὀνίνησι, *vt est Iamb. Tetr.* Τέλ & σπάς : *Ionicè sumptus.* Τρυφῶ : *fragmentum ex summa vitæ Homeri, pars omnibus* τὰ κηρωτικὰ Φάρμακα, *venenum* : *Ion. color.*
- Pronomine. Εὐ : *Ionice pro* σοῦ, Σφέες *pro* αὐτοί.
- Verbo. Ἁρπάζω, *attice* : *Ionice vaticinor.* Ἀναμάσσω, *recognosco* : *Ion. persuadeo.* Συμφορέω, *iuxtario* : *Ion. deputo.* Εἰ μὴ ῥυήσεται *Ionicè fumi, testatur Eustathius Iliados.*
- Aduerbio. Ἀνακῶς *Ionice pro* ὀπισθόδομος. Ἐπηρεσίως *pro* ἀπλῶς. Μὸ *pro* μοῦ. Ποτὲ *pro* ποῦ.
- Coniunctione. Μὲν *Ionicè pro* μοῦ : *vt apud Herod.* οὐκ ἔχειν ἐλέγετο. *Sic Corinthus.*
- Præpositione. Δὲ *pro* εἰς. *Vis præsidens pro* εἰς πάλεμον. Ἐς *pro* εἰς. Ἐς ὃ *pro* ἕως, *apud Herod.*

Figuræ *per* ἀπεστιχίαν : *quando alterna alterius locum subit. Mutatio ergo* C. Mutationi *hæc* ab *ordinis, situs & ordinis tum*

Vocalis in diuisas

- Ε in Ει : ἐστήκεα *pro* ἑστήκαμεν *dicunt Iones, inprimis Democritus, qui pro* μοῦ μῶ λέγει, *ait Eustath. 3. Iliados.* Ἐπεσε *pro* τε ἔφερε
- Ε in Α : ἔστεα *pro* ἔστρα.
- Ει, *vel longum* : ἐστία *pro* ἑστία, στεῖρα *pro* στείρα : *vel etiam si breue, apud recentiores* : vt, ἀλείτης *pro* ἀλήτης. *Sic Plutarchus. Dionysius & Corinthus. Hinc regula* : *In omnibus partibus orationis, exceptis numeri casus & personæ fuerit, α in η mutate conjungentem Ionas, Doricis nominibus exceptis.*
- Ου in ῡ, χρέω *pro* χρῶμαι & ω *pro* ῶ, τὠυτὸ *pro* αὐτὸ : *in diphthongo. Existimat Corinthus Ionas hoc agere in his tantum rectis ex vocali fluxis, & in Vocativis, quemadmodum & Atticos* : vt *apud Homerum* ὦ Ζεῦ πάτερ ἠδὲ Κρονίδη, *pro* ὦ Ζεῦ πάτερ.
- Α in Ει : μέχρι & μέχρις *pro* μέχρι. Ἐπιδεικνύω *pro* ἐπιδείκνυμι *apud Herod.*
- Η in Ε : ἤ, ἔπειτα *pro* ἔπειτα, ἐπιστὼ *pro* ἐδεήσαντο, ἐπισχὼν *pro* ἐπισχόμενος, ἀζήτεον *pro* ἀζητεῖν *pro* ἀζητεῖ.
- Ει in Η : ἐπιστέωνται *pro* ἐπίστηνται. Ἐπείσι *pro* ἐπέρχεται.
- Α in Ε : ἄνεμος, *pro* ἄνεμος. Ἀνέρ *pro* ἀνήρ. Λελασμένος *pro* λελησμένος.
- Αι in Ε : ἐπιμηχέτο *pro* ἐπιμηχανᾶτο *pro* ἐπὶ τὸν.
- Ε in Η : ἐξεῖς *pro* ἐξῆς. Ἐπιζεύξιας *pro* τοὺς περὶ Σύλλεον.
- Ε Α in Η : ἐπὶ δὲ τῇσι τελευταίῃσι Ε ὑμολογεῖται *in voce exercitus, quando dicit iis modi resolutionis beneficio pro* ἐπὶ τῇσι Ἰονικὲ λεγομένῃσι, *iota nimirum adscripto.*
- Ω in Ο : ὦφρα, *pro* ὄφρα.

Vocalis in plures

- Ι in Η : ἤιεν, ἤιον *pro* ἦλθον. Κικλίσκω *pro* κικλῄσκω. πόλιν *pro* πόλιν.
- Ι in Ει : ἐπὶ δὲ τῇσι τελευταίῃσι Ε ὑμολογεῖται *in voce exercitus, quando dicit iis modi resolutionis beneficio pro* ἐπὶ τῇσι Ἰονικὲ λεγομένῃσι, *iota nimirum adscripto.*
- Ο in Ωι : ὦνθρωπος *pro* ἄνθρωπος. Τῖθημι *pro* τίθημι.
- Ω in Α : Ω : νᾶσος, νόσος *pro* σῶφρον, *apud Theognidem, Anacreontem & alios.*
- Ω in Ου : Ω, σῶμα, σῶμεν *pro* σοῦμεν, πῶς *pro* ποῦς, ὦς *pro* οὕς.
- ΙΕ in Ι : *longum* : vt vult *Corinthus* : vt, ἱρεὺς *pro* ἱερεύς.
- Ε in Η : ἐρυθρὸς *pro* ἐρεθρὸς. Ἔρ *pro* ἦαρ, στυππεῖον *pro* στυπεῖον.

Vocalis in plures

- ΕΕ in Η : ἐρημίη *pro* ἐρεμίη.
- ΕΟ in ΕΥ : πλεόνας *pro* πλείονας.
- Ο in Ωυ : ὀβολὸν *pro* βραχὺ. *Galenus lib. 3 Gramm.*
- ΟΗ in Ωυ : ὀδόγκοντα *pro* ὀδδόγκοντα, ὦστε *pro* ὥστε, νώστε *pro* νόστε, ζωδεῖν *pro* ζῳδεῖν.
- ΕΥ in Ω : υ, ἐκπαλῶσας *pro* ἐκπλεύσας : *Comitibus ex Herodoto, κατὰ λιμὸν ἐκπαλώσαντες.*
- ΗΥ : υι *pro* ηυ *vel* ευ *pro* εὔκεω.
- Ει in Ε : ἀ : υι, τυ ἐάσει *pro* πυτιέσει.
- Ε : υι, σφέες *pro* σφεῖς.
- Ε Υ : υ, πλεῖν *pro* πλεύειν.
- Η : υι, πλοιήιδες *pro* πλοιήιδες, κληῖς *pro* κλεῖς.

Diphthongi in Vocales

- Α *cum iota subscripto in* Α *cum iota subscripto* : υι, ἀλείφειν *pro* ἀλοιφὴν : *vel saltem in* Η : υι, ὀφρῆς *pro* ὀφρᾶς. ῥηΐδιον *pro* ῥᾳδίον.
- ΑΥ *in* Ω : υι, τεῶμα *pro* τεᾶμα.
- Η *cum iota subscripto in* Η : υ, χρεῖζειν *pro* χρῄζειν.
- ΟΥ in Ε : υι, ἐμέο *pro* ἐμοῦ : & Ει : υι, ἐῶ *pro* τοῦ βορέω *pro* βορᾶ.
- Ο : υι, ῥοῦς *pro* ῥοῖς : & Ο Α : υι, χρᾶσθαι *pro* χρῆσθαι : & ΟΙΟ : υι, λόγοιο *pro* λόγου.
- Ω : υι, ζῶν *pro* ζεῦν.
- Ω *cum iota subscripto in* Ω : υι, πῶϊ λόγωϊ *pro* τῷ λόγῳ. *Et apud Hom.* ὑπερφίαλον *pro* ὑπερφίαλον, *nisi sit poeticum.*

Diphthongi altæ

- ΑΥ in Η : ΗΥ : υι, ναῦς *pro* ναῦς.
- Ω : υι. Σαῦμα *pro* θαῦμα. *Nam ου diphthongus Ionum est propria, quæ nonnunquam diffunditur. vt.* ὠὐστὸς *pro* ἀὐλὸς.
- ΑΙ in Η *cum iota subscripto* : υι, χώσης *pro* μέσσης.

Consonantes : *de quibus consule sign. E.*

Situs & ordinis. *Transponunt enim Iones literas per*

- Metathesin *in una tantùm syllaba* : vt, χραδίη *pro* καρδίη, κάρτερος *pro* κράτερος.
- Hyperthesin, *in duabus* : vt, ὀδνείος *pro* νοδεῖος, γνὸς *pro* γόνυ.

E. Consonantes

E. Consonantes quæque inter se permutantur Ionicè, nimirum

- Tenues *mutantur in Densas* : vt, ἐνθαῦτα *pro* ἐνταῦθα, ἐνθεῦτεν *pro* ἐντεῦθεν, βάθρακος *pro* βάτραχος. *Quod ipsum in nonnullis factitat communis dialectus* : vt, αὐτικα *pro* αὐθήμερον, ἀπλοότης, *pro* ἁπλότης. *Vel saltem in Tenues aliis* Π *nimirum in* Κ : υ, κοτε *pro* ποτε, χόκως *pro* ὅπως, *quod inprimis, inquit Antesignanus & Guillonius, in interrogativis sit & relativis.*
- Densæ *in Tenues* : *qua mutatione vnice delectantur Iones, in compositis inprimis, tum in simplicibus* : vt, ἀπικνέομαι *pro* ἀφικνέομαι, δεκωυμη *pro* δέκομαι, ἀκ ὀρω *pro* ἀχ' ὁρῶ, ἀπ' ὧ, ἠπ' ὀφ' ὧ, κατ' ὀ *pro* καθ' ὅν, ἠκ ἀπο *pro* ἀφ' ἑκατὸν, κίσσων *pro* χθὲς ὧν. *Quamus, teste Grammatico, & Corintho,* Χ *etiam in* Σ *mutent* : vt, ηξῦλα *pro* ηχλα, Δίξαι *pro* Δίχα.
- Mediæ *mutæ* : Β & Γ *in* Ζ : vt, ζίρεθρον *pro* βέρεθρον, φύζη *pro* φυγή.
- Semiuocales : *Duplex* σσ *in* Ξ : vt, δίξα *pro* δισσὰ, *teste Grammatico.*

B. Specialius iam examinanda sunt eaque bucusque generatim à nobis tradita, ob oculos disentium euidenter ostendenda sunt. Ergo

Articvlvs hæc fere propria habet

- Articuli *fœminini generis in secunda, masculini & neutri in tertia declinatione, eandem cum nominibus recipiunt dialectorum varietatem* : vt, τῆσι *pro* ταῖς, τοῖσι *pro* τοῖς, ὰ *pro* ᾱ, Nicander τέων dicit *pro* τῶν, *seu* ὧν *masculino, quod tamen, teste Caninio, non probatur Grammaticis. Nisi dicere velimus ad exemplum primæ & secundæ declinationis nominum, in genitiuo plurali accipere* ε.
- Postpositiuo *Articulo præsigunt Iones literam* τ, *exceptis nominatiuis* ὁ ς & ἡ : vt, ᾗ *pro* οὗ, τῆς *pro* ἧς, τὰς *pro* ἃς. *Nisi, quod iam dictum est ex Io. Grammatico, velimus Ionas nonnunquam præpositiuo articulo vice postpositiui vti. Præsigunt etiam genitiuo* οὗ *vocalem* Ο : vt *apud Homerum* ὅο *pro* οὗ.
- Compositiui. *Articuli* ὅστις *nonnullos casus aliter, quàm consuetum est, formant Iones* : ὅτεο *dicunt pro* ὅτου, ὅτεω *pro* ὅτῳ, στεῶν *pro* οἵων, ὁτέοισι *pro* ὅτοις. ὅασα *pro* ἅπαντα, *ait Eustathius.*

Nomen *idem diuersum efficiunt*

Derivationis *Nam*

- Comparatiua *nonnulla formant Iones præter vsum communem & Atticorum in*
  - ερος, *& superlatiuum in* ερατος, *cum prius esset, vel* οτερος : vt, δίκαιος, δικαιέστερος *pro* δικαιότερος. *Vel aiτερος* : vt, πλησιέστερος *pro* πλησιαίτερος. *Vel* ων : vt, ῥᾳδίστερος *pro* ῥᾴων. *Vel tandem secundum Atticos* ισσος : vt, ἀκρατέστερος *pro* ἀκρατέστερος.
  - ιτερος, *cùm prius esset* ερος : vt, ῥηΐτερος *pro* ῥᾳδίστερος. *Nam Iones positiuum communem* ῥᾴδιος *resoluunt in* ῥηΐδιος. *Ab hoc regulariter formaretur comparatiuus* ῥηΐδιότερος. *Iones autem per Syncopem dicunt* ῥῆϊτερος, *& in superlatiuo* ῥῆϊστος *pro* ῥᾴιστος.
- Denominatiua, *& inter hæc Numeralia Iones quoque per metaplasmum suo modo efferunt* : vt, τέσσερες *pro* τέσσαρες, τριήκοντα *pro* τριάκοντα, *& sic de cæteris, ὀγδώκοντα pro* ὀγδοήκοντα.
- Possessiua *nonnulla Ionico more amittunt iota, teste Corintho* : vt, ἀρχύρεος *pro* ἀργύρειος, χρύσεος *pro* χρύσειος.
- Patronymica *Iones vel*
  - Consueta *mutant. Quæ enim desinebant in* δης, ἰλλι *vel per* ων *efferunt* : vt, κροίσων *pro* κροϊδης, πτολεων *pro* πτολεμαῖος.
  - Noua *formant ex desinentibus in* ων : vt, πτολεωνίδης *pro* πτολεμαῖος.

Generis. *Etenim*

- Substantiua *masculina in fœminina vertunt Iones, seruata terminatione* : vt, ὁ κίων *pro* ὁ κίων, *columna* : *vel mutata* : vt, ἐσπάρος *pro* ἑσπαίρης : *ait Grammat. & Corinthus.* τοῖσι ᾗ περιπυθμένες μέλαι ὀπὶ ἐσπάρος ἦλθεν. *Ait Etymol. in voce* ἵππος : ἰσέον ὅτι οἱ Ἴωνες πάσας τὰς ἀγέλας ἐκβαλλουσι τῇ παραφορᾷ, τὰς ἵππους ᾗ τὰς ὄνους, ᾗ τὰς βοῦς λέγοντες. *Eustathius scribit Atticis cum Ionibus commune esse, vt fœmininum genus pro masculino usurpent : Iones tamen non mutare terminationem.*
- Adiectiua *in os apud Ionas fiunt generis communis* : vt, κλυτὸς ἱππόδαμος, *pro* κλυτὸ. *Quinetiam Fœminina masculinorum in* ος *vel* ρος, *mutantur in* η : vt, ἀγλαὴ, *in pro* ἀγλαὸς, αἰθὴρ *pro* αἰθήρ.

Numeri. *Numerorum dualium diligentem habent rationem Ionas, teste Io. Grammatico.*

Declinationis, *quæ à communi forma diuersa est, ratione tum*

- Terminationis *quæ desinunt apud Ionas vel in*
  - Ια *ex* η : vt, σελωνάια *pro* σελήνη.
  - Αιη *ex* η : vt, ἀθωνάιη *pro* ἀθήνη.
  - Ας *ablato finali* ος : vt, Νικόλας *pro* Νικόλαος, Μενέλας *pro* Μένελαος.
  - Αμος *ex* εις : vt, ἠδωνὸς *pro* ἠδεῖς, *in omnibus casibus* : *in plurali* ἀδωνέες, μωδνέες *quibus oratores etiam vtuntur.*
  - Εως *ex* ος : vt, ὑδὼς *pro* ὑδὸς. *Hoc ab aliis tribuitur Atticis.*
  - Λον *ex* λυ : vt, πολλὸν *pro* πολὺ. πολλὸς *pro* πολύς.
  - Ηρ *ablato finali* ος : vt, ἐεδνὴρ, *pro* ἐρίηρος, *amabilis.*
- Casuum vt dicetur folio seq. sign. 5o

Reliquæ *partes orationis. Pronomen signo* G. *Verbum signo* H. *Participium signo* I. *Aduerbium & Coniunctio signo* K.

5o Ionum

Simplicibus:

- Prima:
  - Accusatiuus *singularis Ionicè desinit in ια*: *vt*, αἰνείτα *pro* αἰνείαν, ποινῆτα *pro* ποινῆλω.
  - Genitiuus & *Accusatiuus pluralis per epenthesin Ionicam accipiunt ε*: *vt*, ταμιέων *pro* ταμιῶν, ταμιέας *pro* ταμίας.
  - Datiuus *pluralis ας mutat Ionicè in ης, assumpto nonnunquam per paragogen ι*: *vel retento ας, eandem recipit paragogen, hoc est desinit Ionicè in ηισι vel ηισιν, vel αωσι*: *vt*, ταμίης *pro* ταμίαις, ἀλφηῆσι *pro* ἀλφησῖ, λησαίοισι *pro* λησαῖς.
- Secunda:
  - *Iones in secunda simplicium α pastim mutant in ε*: *vt*, μελίωσα *pro* μελίοσα, γεφυρὴ *pro* γέφυρα, γεφυρῆος, γεφυρῆι, *&c.*
  - Genitiuus & *Datiuus p'urales formantur Ionicè, vt in prima declinatione*: *vt*, ἀρετέων *pro* ἀρετῶν, ἀρετῆς *pro* ἀρετᾶς, *&c.*
- Tertia:
  - Genitiuum *singularem resoluunt Iones in ος*: *vt*, λόγοιο *pro* λόγου.
  - Genitiuus & *Datiuus dualis inter ος & ν assumit Ionicè iota*: *vt*, λογοιῖιν *pro* λόγοιν.
  - Datiuo *plurali addunt Iones ι per paragogen*: *vt*, λόγοισι λόγοις.
  - Barytona *in ις & υς Ionicè declinantur purè duntaxat*: *vt*, ἔριος ἔρι, *non* ἔριδος, χάριος, χάρι, χάριος, χάρι.
- Quinta:
  - Genitiuum *pluralem Iones in quibusdam formant, vt in prima declinatione*: *vt*, χειρέων *pro* χερῶν, ποσεωδέων *pro* ποσεωδῶν.
  - Datiuum *pluralem Iones ducunt à nominatiuo plurali addendo σι, & in neutris insuper α mutando in ες*: *vt* ἀνδρέσι, ἀνδρεσι, ἔπεα ἐπέεσι.

Proprietas in Declinationibus obseruanda est tum

Contractis, *in quibus notandum est, Iones malle uti non contractis casibus idq. in omnibus speciebus. Ergo dicunt* ἀληθέος *pro* ἀληθοῦς, ὀφείι *pro* ὀφοῖ, Σαστηλέι *pro* Σαστηλεῖ, νόος *pro* νοῦς, ῥόος *pro* ῥοῦς, *&c. Versus primus Iliados est*, μῆνιν ἄειδε θεὰ πηληϊάδεω ἀχιλῆος: *in quo recte observat Gualterius, nulla necessitate* πηληϊάδεω *dici pro* πηληϊάδου, *primæ simplicium, quandoquidem in sui ansione* δεω *contrahitur per συναίζησιν in* δω. *Notanda tamen quædam sunt in singulis speciebus declinationum, in*

- Prima, *Iones nonnunquam ex genitiuo contracto nominum in κλέης desinentium formant alium genitiuum, & ex eo cæteros casus*: *vt*, ἡεῤ κλέης *Hercules, & contracta terminatione* ἡεῤκλῆς. *Hoc genitiuum habet* ἡεῤκλέεω, *quem duobus modis contrahit: primi eo in ου*: *vt*, ἡεῤκλέους, *pro* ἡεῤκλέεω: *secundo ει in ευ*, ἡεῤκλεῦς *pro* ἡεῤκλέως. *Ab hoc posteriore contracto genitiuo formant Iones alium, η in εα resoluendo, vel saltem ε per epenthesin assumendo*: *vt*, ἡεῤκλείη *pro* ἡεῤκλῆ, *in datiuo* ἡεῤκλέι, *&c. Sic Antesignanus.*
- Secunda,
  - Mutant *Iones penultimum ε in ο nonnunquam*: *vt*, πόλεω *pro* πόλεως, φάλοι *pro* πάλαι, πόλια *pro* πόλεα, πόληες *pro* πόλεις: *nonnunquam in ει*: *vt*, πόλεος *pro* πόλεως, πύλεες *pro* πύλεις. *Hoc est quod dicit Corinthius, in os desinentes genitiuos, à rectis in εις factos, Iones per eos proferre*: *vt*, ὄφεις, ὄφεος, πόλις, πόλεος.
  - Contrahunt *Iones ει & εα in ια, Corintho teste*: *vt* ὄφις *pro* ὄφεις, ὄφιος. *Ait Crusius*: *In Ionica declinatione etiam Nominativa terminatio dualis contrahitur*: *vt*, ὄφεε, ὄφιν. *quod aliàs Atticorum est.*
  - Datiuum *pluralem à nominatiuo formant Iones, vt datiuum quintæ simplicium*: *vt*, ὀφέεσι *pro* ὄφεσι, *à plurali Ionico* ὄφεες.
- Tertia,
  - Penultimum ε *in omnibus casibus, excepto nominatiuo singulari Ionicè mutatur in ει*: *vt*, βασιλῆος *pro* βασιλέος, βασιλῆες *pro* βασιλέες, *& in datiuo plurali* βασιλῆσι *pro* βασιλεῦσι, *abiecto etiam υ. Veteres tamen Iones, teste etiam Antesignano, ε in ει vertebant*: *vt*, βασιλῆϊος *pro* βασιλέος.
  - Datiuum *pluralem à nominatiuo quandoque formant Iones, vt datiuum quintæ Simpl. vt*, Σαστηλέεσι, *à* βασιλῆες.
- Quarta. *Accusatiuum in ω desinentem, Iones mutant in ουν*: *vt*, λητοῦν *pro* λητῶ.
- Quinta, *Iones ex obliquis aetrahunt τ literam*: *vt*, κέρεος *pro* κέρατος, κέρεϊ *pro* κέρατι.
- Oligopathon, *Iones in accusatiuo singulari, nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali ν abiiciunt*: *vt*, μείζονες, *Ionicè* μείζοες, *vnde Atticum contractum* μείζους.

G. In Prono-

G In Pronomine *Iones sui quoque priuatis gaudent loquendi modis:*

- Quæ *more secundæ & tertiæ declinationis simplicium declinantur pronomina, iisdem modis variant Ionicè*: *vt* ἐμεῖο *pro* ἐμοῦ, σεῖο *pro* σοῦ, ἑοῖο *pro* οὗ, ἑοῖσι *pro* ἑοῖς, ἐμοῖσι *pro* ἐμοῖς, ἡμετέρεων *pro* ἡμετέρων, *&c.*
- Syllabas *circumflexas in Primitiuis* ἐγὼ, σὺ, ὦ, *dimidunt Iones*, κ. τ. ε. ου, ις in εες, ων in εων, ας in εας: *vt*, ἐμέο *pro* ἐμοῦ, σέο *pro* σοῦ, ἑοῖσι *pro* οἷς, ἡμέες *pro* ἡμεῖς, ὑμέες *pro* ὑμεῖς, σφέων *pro* σφῶν, σφέας *pro* σφᾶς. *Additur quandoque* ι *iota ad*: *vt* ἐμεῖο, σεῖο, ἑοῖο, ἡμείων, ὑμείων, σφείων, *&c. quod Antegnanus Poeticum esse dicit: aly Ionibus relinquunt.*
- Reciprocum ὑ *in datiuo Ionicè habet* ὑϊ *pro* οἱ, *in accusatiuo* ἑε *pro* ἑ, *in datiuo plurali* σφὶ *vel* σφὶν *pro* σφίσι.
- Οὗτος, Αὐτὸς, ὑτὸς *& eorum Composita ante vocalem longam vel diphthongum terminalem, admittunt per epenthesim Ionicam ε, in* ὡτὸς *quandoque mutato Ionicè αυ in ου*: *vt.* τουτε *pro* τούτῳ, τουτέῳ *pro* τούτῳ. τουτέω *pro* τούτου, ταυτέης *pro* ταύτης, ἑωυτέων *pro* σφῶν, ἑωυτέοισι *pro* σφίσι, ἑωυτέας *pro* σφᾶς, οὑτέων *pro* οὗτος, οὑτεοισι *pro* οὑτοῖς: ωυτεῳ *pro* ωυτῷ, ὠυτεος *pro* ὠυτοῦ, *&c.*

E Κεῖνος *secundum nonnullos Ionicè habet* κεῖνος: *quod alij tribuunt Aeolicis, alij Poetis.*

H Verborum huius proprietates earum accidentium consideranda sunt, in

Coniugationes, *in quibus ratio habenda est*

- Themarum. *Iones verbis contractis secundæ circumflexorum per epenthesin immittunt ε*: *vt* ὁρέω *pro* ὁρῶ, ἐξ ὁρῶμενεωμένος *pro* ὠνούμενος. *Annotat etiam H. Stephanus in Thesauro*, ὠνέω *Ionicum esse pro* ὠνοῦμαι, ἐξ ὠνέω, *quod tamen etiam pro Poetico habeatur.*
- Temporum *reliquorum. Eorum enim varietates cum plures sint, nunc omnibus speciebus coniugationum, nunc quibusdam vtitatæ, nos omnes & singulas, in discentium gratiam, Methodi ἀκριβείᾳ neglecta, ex sola genera & eorum modos & tempora enumerabimus: sub quibus, si quæ singularum coniugationum fuerint proprietates, facilè de rebus dentur. Heic ergo iam nunc considerabimus tum*
  - Initium *verborum; sum scilicet* AVGMENTVM: *quod Iones vel*
    - Tollunt. *Iones augmenta verborum tollunt*: *vt*, τέτκε *pro* ἔτεκε, τύπτα *pro* ἔτυπτε. *Hoc adiè est familiare Ionibus, vt sæpius Plusquamperfecto, aliisque temporibus, quæ plura habent augmenta, tollant omnia*: *vt*, δέκτο, *pro* ἐδέκτο, δέδεκτο ἐδέδεκτο: δέκται *pro* ἐδέκτο, δεδέκτω: Σλῶδαι *pro* βεβλῶδαι. βλήμβος *pro* βεβλημένος. Ita quoque detrahunt augmenta temporalia. Hinc aliqui diphthongos αι & οι ab Ionibus non mutari volunt: *vt*, αἰτέω, αἴτεον, αἴτηκα, αἴτησα: οἰκέω οἰκεον, οἴκηκα, οἰκησα. *Quod etiam sit in Passiua voce* αἰτημαι, οἰκημαι, *&c.*
    - Addunt *sibi*
      - Non *deberent. Iones multis temporibus, eorum modorum, quibus non conueniunt, addunt persæpè augmenta*: *vt im Præsenti Indicatiui* κάκλυτε *dicunt pro* κλῦτε: *in Futuro* πεπιθόσω *pro* πεθήσω: *in Imperatiuo* κέκλυθι *pro* κλῦθι, κλῦμι. τέτλαθι *pro* τλάθι *à* τλῆμι: *in Coniunctiuo* λελάχωσι: *pro* λάχωσι: *in Infinitiuo*, δεδειπνάναι *pro* δειπνῆναι, λελαβέδζ *pro* λαβεῖσα, *&c.*
      - Deberent *quidem, sed tamen per consuetudinem duplicant. Ergo, Iones quandoque repetunt primam literam præsentis; quandoque Atticam anadiplosin usurpant*: *vt*, τέτυπον *pro* ἔτυπον, ἔλυσα *pro* λῦσα *ex* εἰλύω: ἀφίκημαι *pro* ἧγμαι, *ex* ἀρέω: *vnde participium* αἰάχω ἱμένος, *quo vtitur Herodotus in Terpsichore. Sic* ὀρώρυγμαι *pro* ὀρυγμαι, ἐμέμικτο *pro* ἤμικτο, *ab* ἤμυσα.
    - Mutant:
      - Quod *Atticorum est, hoc Etymologus Ionibus tribuit, vt augmenta* αε *&* ωε *mutent in* ει: *vt*, εἴμαρται *pro* μέμαρται, εἴληφα *pro* λέληφα.
      - In *verbis ab* ε *incipientibus Iones assumunt pro augmento iota, non solum in iis tantum modis, quæ communia sunt sed & in aliis nonnullis*: *vt*, εἰρώτεον *pro* ἠρώτων, *ab* ἐρωτάω. *Quanquam fateatur Corinthus, præsens quoque Ionicum esse* εἰρωτάω, *quod apud Herodotum & alios legatur.*

Finem: *sub quo non solam terminationem, sed & penultimam, quæque post augmentum leguntur alia comprehendimus. Heic autem Generatim à primo notamus, quod, Iones non solas circumflexorum verborum terminationes sine craſi eloquuntur: sed etiam cæterarum coniugationum quæuis tempora circumflexa resoluunt, inserto per epenthesin ε*: *vt*, ποιέω dicunt *pro* ποιῶ, ποιεέσθαι *pro* ποιεῖσθαι, ἐχεύσαον *pro* ἐχεύσαν, χρυσόεεν *pro* χρυσεῦν. δοάω *item pro* δῶ, *quamuis hoc rarius agant in secunda circumflexorum*: ἱρεῶ *pro* ἱρῶ. *Imperfecto vero verbi* εἶρω: τυπέω *pro* τυπῶ *verbi* τυπτω: τυπέομι *pro futuro* 2. *Optatiui* τυποίμι: ταχέων *pro* ταχεῖν *Aoristo* 2. *Infinitiui*: ταχέειν *pro* τυχεῖν, ταχέω *pro* ταχῶ, ταχέω *pro* ταχῶ, *qui sunt Aoristi Coniunctiui vocis Passiuæ*: πλέω *pro* πλῶ, δέω *pro* δῶ, ἰσέω *pro* ἰσῶ, ἰσέω *pro* ἰσῶ, ἰέω *pro* ἰῶ, *quæ omnia coniunctiua sunt verborum in μι*, τίθημι, ἵστημι, εἰμί, ἵημι, *&c. Hæc generatim: nam ad Singulares proprietates, Vide sign. L.*

Figura. *Ait Io. Grammaticus: Compositiones verborum proferunt Iones per consonantes tenues*: *vt* κατορῶ, κατρῶς, κατορᾶ, *pro* καθορῶ, *&c.*

I. Temporum ergò Ionicæ formationis ratio obseruanda est in Genere.

PASSIVO & Medio, de quibus signo M.

ACTIVO & illius modo

Præsens est:

Ad tertiam singularem adjiciunt Iones syllabam σι, & εἰ mutant in ε, Aeolum more: vt ἐρέσθαι, τοὐρείθεα. Hanc formam loquendi; qua delectatus est Ibycus, l'ξύνετον χρῆμα vocat Eustathius.

Reduplicatio verborum in μι apud Iones fit per ε: vt τέθνημι vtò τίθημι: ἑστᾶσι pro ἱστᾶσι, ἵσταμι pro ἵημι, unde ἕωμαι & ἅμαι τοῦ ἧμαι morior, à θάω.

Tertia pluralis verborum in μι resoluitur Ionicè, ponendo α ante σ, & abiiciendo è diphthongos, si adsit, subiunctiuam: v. g. τιθεᾶσι pro τιθέασι, ἱστᾶσι pro ἱστᾶσι, διδόᾶσι pro διδόασι, ζώγνυσι pro ζώγνυσι, ἴασι pro ἰέασι.

Imperfectum:

Tertia singularis Imperfecti & Aoristi vtriusque omnium coniugationum, formatur Ionicè à secunda, addendo κα, & augmentum abiiciendo, penultima correpta, longis scilicet vocalibus in breues mutatis, & è diphthongis posteriori sublata: vt, πάπεσκε pro ἐπάπεσε, τίθεσκε pro ἐτίθει, πόεσκε pro ἐπόει, ἔδακε pro ἔδυ. Quamuis autem hoc idem fieri dicant Caninius & alij nonnulli, in reliquis personis, non tamen illius, nisi ex Poetis exempla proferri posse, sunt qui contendant.

Prima & tertia singularis nonnullorum verborum in ω Ionicè desinunt in εα & εε, vt pluſquamperfectum: v. g. ἐστήκεα pro ἑστήκω, ἐστήκεε pro ἑστήκη. Sic etiam habet ἔα & ἦα pro ἔω, ἦν prima & tertiæ personæ. Propotico etiam ἦες, εἷς, à prima persona ἦον, Iones dicunt ἦεις pro ἦς.

Indicatiuo. Cuius tempus

Perfectum: Characteristicam literam κ exterunt Iones, & longam antecedentem corripiunt: v. g. δέδηα pro εἴδηκα, ἕστα pro ἕστηκα. Nonnunquam tamen longam retinent: vt, κεκόπηα pro κεκόπτηκα, κεχάρηα pro κεχάρηκα: nisi poeticum sit.

Pluſquamperfectum: Primam in εν vertunt Iones in εα, tertiam εε, in ες: v. g. ἐστεπύφεα pro ἐστεπύφειν, ἐστέτυφες pro ἐστέτυφεε. Proinde autem dicitur ἦϊα, teste Eustathio: qui etiam obseruat εα rursum contrahi ab Ionibus in ν: v. g. εἰρήκεα, εἰρήκην: Tertiæ autem in εε adiungi ν: v. g. εἰρήκεεν, εἰσήκεεν, quod rursum contrahatur in ες: vt, εἰρήκεν pro εἰρήκεε, εἰσήκεν pro εἰσήκεε: vnde apud Homerum, ἤσκεν εἴρεα καλὰ, pro ἤσκεε, in 3. Iliad. Sic ἤδεν pro ἤδεε.

Aoristus vterque in tertia singulari formatur ab Ionibus, vt dictum est in Imperfecto: v. g. πάξασκε pro ἔπαξε, τάχεσκε pro ἔταχε, πτοίασκε pro ἐπτόησε, ἔδοσκε pro ἔδω, δῶκε pro ἔδωκε.

Futurum primum:

Ad tertiam singularem addunt Iones per paragogen ν: vt, τύψεεν pro τύψει.

Quintæ coniugationis circumflexum resoluunt Iones: vt, ἰρεῖω pro ἐρῶ, νεμέω pro νεμῶ.

Vnum est verbum ἕρδω Ionicum, quod futurum habet ἕρξω. Fit enim à ῥ'έζω, ῥ'έξω, & per metathesin ἕρξω.

Futurũ secundum resoluunt Iones: vt, τυπέω pro τυπῶ, τυπέομαι pro τυπτομαι.

Subiunctiuo: Tertiis personis singularibus subiunctiuorum, sæpè addunt Iones ν vel εν sequente vocali: vt δώῃσι pro δώῃ. Quidam iota non subscribunt, διδῶεν pro διδῷ, τύπτωσι pro τύπτῃ, ποιῆσι pro ποιῇ. Quod si circumflexam terminationem resoluant, vt initio dictum est, terminant in εσι: vt, ποίεῃσι pro ποιῇ, πτοίεσι pro πτοῇ. Varinus annotat Atticam hanc esse in subiunctium paragogen & nominatam fuisse Ἰβύκειον, quod ea inprimis Ibycus vteretur.

Infinitiuo:

Huius tempora omnia, excepto Aoristo primo, formant Iones, vt Attici, eo solum discrimine quod αι non adiiciant: vt, ταπέμεν pro τάπεῖν, πεπτοιηκέμεν pro πεπτοιηκέναι, δέμεν pro δοῦναι.

Perfectum Infinitiui formant Iones à perfecto actiuo, sublato etiam κ: vt, τεθνάμεν à τέθνεα, pro τεθνηκέναι: ἑστάμεν ab ἕστεα, pro ἑστηκέναι: βεβάμεν pro βεβηκέναι.

M. Reliqua

Nonnulla verba in μι in Passiuo genere apud Iones vocalem longam seruant, Atticorum more: vt, ἕημαι pro εἷμαι, σῶμαι pro σῷμαι.

Secunda persona singularis aliquot temporum. Præsentis, Imperfecti, Futurorum trium, Subiunctiui item formatur à tertia eiusdem numeri, ex vltima Syllaba detracta τι: vt, ταπέομαι pro τάπῃ, ἐτανέο pro ἐτάνῃ, ταχήσεαι pro ταχῇσαι, ταχήσεο pro ταχήσῃ, ταχήσεσθαι pro ταχήσεσθαι. ταξέαι pro τεταξῇ, ἐπίθεο pro ἐπίθεσο, ab ἐπίθετο: πεθήσεαι pro πεθήσῃ, à πεθήσεται. ἐσσεῖται pro ἔσεσο, ab ἔσται: ἐδίδοο pro ἐδίδοσο, ab ἐδίδοτο: ἐζώγνυο pro ἐζώγνυσο, ab ἐζώγνυτο: Gnãμι, vel Gνãμι, à inmutata, ex Gοάτται pro Gοᾶται. Dicunt alij secundam personam Imperfecti in α circumflexum resolui Ionice in εο: vt, ἐτανέο pro ἐτάνᾶο. Est tamen prior datus canon generalior, etiam eius secundas comprehendens, quæ non desinunt in α circumflexum.

Indicatiuus:

Prima pluralis desinens in μεθα, omnium temporum & modorum, ad Σ per ecthesin acquirit Ionicè σ: vt, ταπόμεθα pro ταπόμεθα, ἐπιμεθα, pro ἐπιμεσθα, πεφήμεθα pro πεφήμεσθα.

Tertia persona pluralis præteriti Perfecti & Pluſquamperfecti omnium coniugationis formatur à tertia singulari, vt apud Atticos dictum est: vt, τετύφαται pro ἐτετυφώτεισαν, ἐβλάπται pro ἐβλαπτωντο, ἐπεποίαται pro ἐπεποίωντο. Addit Aneſignanus, in quinta Coniugatione non inueniri hanc Ionicæ personam, nisi verbum desinat in λω & ρω, vbi λ & ρ manent ante α, & ρ adspiratur, vt quibus in locis vt, ἐβάρρατο, semmati sunt. Herodotus in Pluſquam. ex. pro ἐσάλατο dixit ἐσαλάδατο, per pleonasmum syllabæ δα. Neque enim inuenitur in verbis sext. æ, quæ ante ται habent σ.

Imperatiuus: Secundam syllabam Imperatiui Passiui desinentem in α Iones resoluunt in εο: vt, τύπτεο pro τύπτα ge ifeo pro ἀείδω. Desinentem autem in σο per Syncopen minuunt, abiecto σ, & fit in verbis in Μι: vt, πίθεο pro πίθεσο, ἵσαο pro ἵστασο, δίδεο pro δίδοσο, ζώγνυο pro ζώγνυσο.

PASSIVVM, cuius considerandus est Modus

Optatiuus: Nam

Prima pluralis in μεθα, acquirit Ionicè σ: vt in Indicatiuo: vt, ταπόιμεθα pro ταποίμεθα.

Tertia, pluralis in το desinens, loco ν abiecti, acquirit α: vt, ταπόιατο pro τάποιντο: ταχθησοίατο pro ταχθησοιντο.

Subiunctiuus. Nam

Secunda singularis præsentis formatur à tertia, apud Iones, vt in Indicatiuo: vt, τάπῃαι pro τάπῃ.

Prima pluralis in μεθα, acquirit Ionicè σ, more temporum Indicatiui: vt, ταπώμεθα pro ταπτώμεθα.

Infinitiuus. Hic

Diphthongus ει primæ circumflexorum nonnunquam resoluitur Ionicè in εα: vt apud Hesiodum ὄξεα λάεσθαι pro ὀξέλεσθαι, ἀπολιάεσθαι pro ἀπολίεσθαι.

Aoristus vterque Ionicè desinit in ῳθο, abiecto αι ab Attica formatione: vt, ταχθῆθο pro ταχθῆναι, τυῆθο pro ταγῆναι, σαθῆθο pro σαθῆναι.

MEDIVM: cuius Ionicæ variationes eædem sunt, cum Actiuo & Passiuo genere, quatenus cum iis terminationum debita proportione conueniunt. Nos earum tim perstringemus omnia, vel saltem pleraque.

Secunda singularis Medij generis Indicatiui & Subiunctiui modi formatur Ionicè à tertia, abiecto τ, vt dictum est in præsenti Indicatiuo passiuo: vt τάπεαι pro τάπῃ, à ταπέεται, ἐτάξαο pro ἐτάξω, ab ἐτάξατο. ταπῆαι pro τάπῃ, à τάπτηται. In hoc verò genere eodem pacto formatur secunda Aoristorum modi Subiunctiui: vt, τάξεαι pro τάξῃ, ταγῆαι pro τάγῃ.

Prima pluralis in μεθα, Indicatiui, Optatiui & Subiunctiui, acquirit σ, vt in Passiuo: vt, ταπόμεθα pro ταπόμεσθα, τάξαιμεθα pro τάξαισθε, &c.

Tertia singularis, vt & prima Pluſquamperfecti Indicatiui Ionicè desinunt in εα & εε, vt in Actiuo: vt, ἐτετάγεα pro ἐτετάγειν, ἐτετάγεε pro ἐτετάγει.

Futurum secundum circumflexum Iones resoluunt: vt, ταγέομαι pro ταγοῦμαι, ταγέεσθαι pro ταγεῖσθαι.

In Imperatiuo secundam in ευ, vel verborum in μι in σο desinentem Iones efferunt, vt in Passiuo dictum est: vt, τάττεο pro τάττεσο, ἵσαο pro ἵστασο.

In Optatiuo tertia pluralis in το desinens formatur, vt in Passiuo: vt, ταπόιατο pro τάποιντο, ταξαίατο pro τάξαιντο.

In Infinitiuo, Præteritum perfectum Attico more formatur, sed tamen neglecto α: vt, τετυγέμεν pro τετυχέναι.

Verbi εἶμι Perfectum εἶα, & ἦα Ionicè habet ἴα: & Pluſquamperfectum ἤειν, Ionicè habet ἴεα vt ἐτετάγεα.

DIALECTVS IONICA.

I.

PARTICIPII *Ionici eadem est ratio, quæ Nominum, quæ Verborum, qua tenus cum iis declinationum & coniugationum similitudine conuenit. Ergo ratione*

- Nominis, *quæ secundæ & tertiæ declinationis sunt participia, eodem, vt ille, modo declinantur: vt,* ταπεινόων *pro* ταπεινῶν, ταξαμένων *pro* ταξαμένων.
- Verbi, *& illius tum*
  - Initij. *Participia quoque augmenta vel abiiciunt: vt,* βαλόμενος *pro* ἐβαλόμην: *vel præter vsum communem acquirunt: vt,* κεκτημένων *Aor. 2. pro* κτημένων, πεπαλών *pro* παλών.
  - Finis *vel etiam Penultimæ:*
    - Participia *circumflexa eodem modo, vt verba, resoluuntur Ionicè: vt,* τεύχων *pro* τεύχων, λυπούμενος *pro* λυπεύμενος: *in secunda quoque circumflexorum* χρεώμενος *pro* χρεόμενος, ὁρμεώμενος *pro* ὁρμεόμενος. *Ita verbum substantiuum* ὤν, οῦσα, ον, *Ionicè habet* ἐών, ἐοῦσα, ἐόν.
    - Perfectum *formatur Ionicè à perfecto actiuo, omissa* κ: *vt,* ἑστηὼς *pro* ἑστηκὼς: ἑστεὼς *pro* ἑστεκὼς.
    - Participio ἐπὶν, *ait Corinthus, non vtuntur Iones, sed solo* εἶπας: *vt,* τυφᾶς.
    - Futurum *medium* πτοιήσομαι, *Iones faciunt* πτοιέωμαι, *vt Dores, teste Caninio.*

K.

In *Reliquis orationis partibus pauca obseruantur, quæ Ionum peculiaria habent: In*

- ADVERBIO:
  - Ea, *quæ desinunt à genitiuis pluralibus contractis primæ coniugationis in ης & ες, Ionicè resoluunt: vt,* ἀληθέως *pro* ἀληθῆος, ἀτρεκέως *pro* ἀτρεκῆος.
  - Δίχα *dicunt Iones pro* διχῆ, *vltima producta.*
  - Οὔπω, *sequente vocali apud Ionas non recipit* σ: *vt apud Herod.* οὔπω ἐμπίης.
- Coniunctione, *Iones* ω *in* κ *mutant: vt,* ὥν *pro* ἐπεί, γεῶν *pro* γεῖν.

D.

Audiuimus *hactenus, quæ sint vnius dictionis Ionicæ affectiones. Iam quæ duarum sint, aut pluriumvidendum est, ratione tum*

- Orthographiæ *si diuersitas aliqua in scriptis & pronunciatis literis oboriatur, vt diuersæ voces vel*
  - Disiungantur, *cum tunctæ esse deberent: simulque vel*
    - Intercedat *aliquid, idque Tmesis vel Hyperbaton: vt,* ἐξ οὗ εἶπον *pro* ἐξεῖπον. *Consueuerunt enim Iones* οὗ *redundans inter verbum & præpositionem inserere Sic* λέων κατὰ ταὐτὸ ἐδηδώς *pro* κατεδηδώς. *Item* κατὰ δ' ἔκτανον Ἑτοίωνα, *pro* κατέκτανον.
    - Nihil *intercedat: vt,* πέλεπυς *pro* πέλεκυς, πρὸ πελοπόννησος: αἰχὴ ἄχεον, *pro* αἰμαχεὴ: ἄχεον ἔλαιον *pro* ἀγκέλαιον: ἧδος ἀπὸ αἱρεθῆναι *pro* ἀφαιρεθῆναι.
  - Coniungantur *distinguendæ: per contractionem, quæ sit vel*
    - Simplicium Vocalium
      - ΑΟ *in* Ω: *vt,* νῶπλα *pro* τὰ ὅπλα.
      - ΟΑ *in* Ω: *vt,* τὠγαλμα *pro* τὸ ἄγαλμα, ὠνθρωπος *pro* ὁ ἄνθρωπος, *quod alij tribuunt Atticis.*
      - ΟΕ *in* Α: *vt,* ἄτερος *pro* ὁ ἕτερος.
      - Ω *in* Ω: *vt,* ὠνὴρ: ὠξ *pro* ὦ ἄνερ.
    - Mixtæ
      - Vocalium & Diphthongorum: *vt,* ΟΑΥ *in* ΑΥ: *vt,* ὠυτὸς *pro* ὁ αὐτός.
      - Diphthongorum & Vocalium
        - ΟΙΑ *in* Ω: *vt* ὤνθρωποι *pro* οἱ ἄνθρωποι.
        - ΟΙΕ *in* Α: *vt,* ἄπτερα *pro* οἱ ἔπτεροι.
        - ΟΥΕ *in* Α: *vt,* ἁλίρρα *pro* ἡ ἰτέρα.
        - ΩΕ *in* Α: *vt,* ἁλίρρο *pro* τὸ ἑτέρω.
- Syntaxeos. *Iones appellatos fuisse μακρολόγους, quod longiore vterentur verborum ambitu, testatur Cæl. Rhodig. lib. 28. cap. 4. Est autem in ipsa orationis structura notanda Ionibus vsitata*
  - Redundantia *vel Pleonasmus Articuli, Pronominis, aliarumve partium orationis, quod lectio auctorum facilè edocebit. Sic* γε, ἄρα, ἄν, τε, *& similia sæpè* παρέλκει.
  - Defectus, ἔλλειψις. *Ita dicunt* κατὰ ὃ σφίσι τέκνων, *posthac vel postea:* ἢ ἀεὶς σφίσι τέκνοις, *& sæpè* ὃ σφίσι τέκνοις, *præterea, &c.*
  - Ellipseos
    - Numerorum. *Plurali numero pro singulari frequenter vtuntur Iones: vt apud Herodotum* Διώσκωσι *pro* Διώσκωσιν.
    - Casuum. *Nominatiuum pro Genitiuo instar Atticorum vsurpant Iones: vt apud Homerum* οἱ ὃ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν ἕερσον, *pro* τοῦ ὃ δύο σκοπέλων.
    - Modorum. *Infinitiuus sæpè apud Ionas Imperatiui vice ponitur: vt,* ἀγορεύειν *pro* ἀγόρευε, *apud Homerum. Fit hoc inprimis in præce; tis, pactionibus & præceptis.*
    - Temporum. Nam
      - Imperfectum *sumunt pro Præsenti Iones: vt apud Homer. Il. 22.* ἀλλά τε ἀρτεμὲς ἧ ὀπίπλοπος ἔπλεο μύθων: *vbi Eustathius annotat* ἔπλεο *vel* ἐπίπλεο, *Ionicè sumi pro* πίπλεις.
      - Perfecto *pro Præsenti vtuntur Iones, teste Eustath. vt,* διαπεπόνημαι *pro* διαπονοῦμαι.
  - Anastrophe: *vt,* ὠΐστι *pro* ὅπλα ὦ, ὄρνιθες ὧδε, *pro* ὧς ὄρνιθες. *Herodotus lib. 4.* ὑφορᾶται ὃ περὶ αὐ ἀνθρώπων, κατὰ τὴν Σκύθαι λέγουσι ὧδε, *pro* περὶ ὑφορᾶται ὃ αὐ ἀνθρώπων.

DIA-

DIALECTVS DORICA.

DORIENSIVM *idioma asperius est, vt & Aeolia. Dicti ob id* τραχύφωνοι, *& apud Theocritum mulieres* τραχεάδοντα *ob frequentem vsum literæ R. Peloponesijs* τὰ ἀῖ *fuit, Spartanis inprimis, Doriensium nobilissimis: Argiuis item, Rhodijs, Cretensibus & alijs: qui tamen inter se non penitus consenserunt. Ea etiam sunt: vsi Pythagorei, Epicharmus, Pindarus, Ibycus, Bacchilides, Archytas, Simonides, Theocritus. Nos eius naturam inuestigari generalissima diuisione considerabimus &*

Significationes *vocum, quæ peculiares sunt Dorijensibus. Ergo* Πῶτα, *pactum, conuentio, Dorice est lex,* ὁ νόμος, Φόνοι, *cædes: Dorice ij, qui per, etrant digna cæde. Ταῦτας dicunt, pro* τάς. Τὰ *pro* πνέω. Κνυζᾶν, *detinperare Doricè tradere. A'* Ἀ *iterum: Doricè restro,* ὀπίσω. *E'v pro* ἐς, ὃν χρεὼν *pro* ἐς χρεὼν *vt notat Jo. Grammaticus. A'νὰ pro* σωὺ: *vt,* χρύσεια ἀνὰ σκήπτρῳ, *pro* σωὺ χρύσεα: ἀντεινον *pro* συντεινον.

- Initio *tum Litera,* B: *vt,* ἐπλία *pro* ἐλία. *Solent enim Dores* C *præfigere diction.bus à vocali incipientibus.* T: *vt,* τοὶ *pro* οἱ, τῶς *pro* ὡς. X: *vt,* χαλκὸς *quasi* ἀλκὲς, *ait Etymologus. tum* Syllaba. *Sic noua formant themata per reduplicationem,* τετάχω *pro* τέτηω.
- Medio: *tum* Litera, I: *vt,* πνοίη *pro* πνόη, ὅλεσαις *pro* ὁλέσαις. *Est enim Dorum proprium iota ad o apponere, teste Corintho.* T: *vt,* ζητέω *pro* ζητέω. B: *vt,* ἕβα *pro* ἔα, ἕβασον *pro* ἔασον, *Grammaticus.* Θ: *vt,* σίχοὰ *pro* σίχη, τριχᾷ *pro* τριχῆ. N: *vt,* ὀρυῶ *pro* ὀρύω. Σ: *vt,* τυπτόμεσθα *pro* τυπτόμεθα. *Diplasiasmo etiam vtuntur. geminatione nimirum trium consonantium vt vult Corinthus: vt,* ὄππι *pro* ὅπι, ὁππόθεν *pro* ὁπόθεν, ὅσσον *pro* ὅσον. *tum* Syllaba, A: *vt,* ποσείδιον *pro* πόσιδον. E: *vt,* κενεὸς *pro* κενὸς, ἀερρὸς *pro* ἀρρὸς. Με: *vt,* βέμβεαι *pro* βλώσαι, *Io. Grammaticus.*
- Fine: *tum* Litera, N: *vt,* ἐγὼν *pro* ἐγώ. Σ: *vt,* οἵκασδες *pro* οἴκαδε. *tum* Syllaba, I: *vt,* καλοῖσι *pro* καλοῖς. Γα: *vt,* ἐγώνγα *pro* ἐγώ. Νn: *vt,* ἐγώνν *pro* ἐγώ.

Augetur / Ortographia *quatenus dicitur vel* / Minuitur

- Initio: *tum* Litera, Σ: *vt,* σῆμα *pro* τῆμα: *tum* Syllaba, Θε: *vt,* θᾶ *pro* θέλω, θῆς *pro* θέλεις.
- Medio: *tum* Litera, I: *vt,* σρὲς *pro* σρῖς, χράφεν *pro* χράφειν. *Ait Grammaticus iota semper detrahunt Dores: secundum Corinthum autem, è materialibus etiam subducunt: vt,* ἀργύρεα *pro* ἀργύρια, χρύσεα *pro* χρυσία. T: *vt,* νᾶς *pro* ναῦς, βασιλέσι *pro* βασιλεῦσι. Δ: *vt,* πάει *pro* παίεδος. Θ: *vt,* ἐσλὸν *pro* ἐσλόν. P: *vt,* ἔμπροσθεν *pro* ἔμπροσθεν. Σ: *vt,* ὀπόθεν *pro* ὁπόθεν. *Illius autem loco quandoque asperum spiritum sequenti vocali inscribunt: quod etiam agunt Argiui, Lacones, Pamphylij, Eretrij, Oropij: vt,* εὖοι *pro* εὔσοι, βάϊα *pro* βάσσα, μαϊκὰ *pro* μασικά. *tum* Syllaba, E: *vt,* ἔχθητο *pro* ἐχθέτο, ἕδυκεν *pro* ἐδύκεσαι. ΕΥ: *vt:* κέλομαι *pro* κελεύομαι. Μο: *vt,* ὀπάσσει *pro* ὁμοπάσσει, ὀτεχὲς *pro* ὁμοτεχὲς.
- Fine: *tum* Litera, Σ: *vt,* ὁ *pro* ὅς. *tum* Syllaba, A: *vt,* πὰρ *pro* παῖδε, αὖ *pro* αὖά. Bδα: *vt,* λαὼ *pro* λάμβδα. Μα *vt,* δῶ *pro* δῶμα. Myor: *vt,* Κρὶ *pro* κρίμνον. Τα: *vt,* κέρα *pro* κέρατα. *Apocope certè Dorum est propria.*

Mutatur, *de quo vide sign. A.*

Generatim, *ratione*

- Quantitatis. Ergo.
  - Productiones *ancipitum Dorum sunt propriæ, teste Grammatico, & Corintho: vt,* ἴσος *ἐννυαλίω. Sic* τὸ ὕδωρ ᾧ ἰλιὼ, *vt scribit Etymologus, producunt.* Ἴδες *tamen ait Corinthus, Ionicè & ipsi corripiunt, vt apud Theocr.* ὦν ἰδες, ὧν εἶπας, ᾗ ἰδδίσα τὺ τῷ μὴ ἰδδυῆ.
  - Corripiunt *Dores accusatiuos plurales appellatiuorum in ας desinentes, similiter etiam participia: ideo etiam tonum mutant: vt,* νύμφας *pro* νύμφας, κρήνας *pro* κρήνας, νοῆσας *pro* νοήσας, θεᾶξας *pro* θεᾶξας.
- Spiritus. *Solent Dores expunctio sigma in medio, asperum spiritum sequenti vocali adscribere: vt,* ποίναι *pro* ποινῆσαι.
- Prolatæ syllabarum mimirum tum
  - Vltima *in Penultimam*
    - Ex Oxytono *in ὸς masculino Doricè & Aeolicè fit barytonum: vt,* Γαΐλλος *pro* βασιλεὺς, ὀδύσσεος *pro* ὀδυσεύς.
    - Ex Perispomeno *faciunt Dores, in aduerbiis inprimis Qualitatis, Paroxytonon: vt,* σόφως *pro* σοφῶς, ἁπλόως *pro* ἁπλῶς.
  - *Nam*
  - Penultima *in Vltimam. Ex Paroxytono faciunt Dores Perispomenon in genitiuis pluralibus, aduerbiis qualitatis, & futuris primis verborum: vt,* παιδῶν *pro* παίδων, πασῶν *pro* πάντων, τῶνος *pro* τῶνος, πασῶνος *pro* πάντων. τυφῶ *pro* τύψω, ποισῶ *pro* ποιήσω.
  - Antepenultima *in Penultimam:*
    - Proparoxytona *pluralia in* ος, *nomina & participia: Fœminina item pluralia in* ες *recti casus, & Indefinita in* αν *&* ον *desinentia, Doricè fiunt paroxytona, vt,* φιλοσόφοι *pro* φιλόσοφοι, καλεμίδοι *pro* καλεμίδοι: ὁρνίδες *pro* ὄρνιδες: ἐσάσαν *pro* ἔσασαν, ἐλάβον *pro* ἔλαβον.
    - Proparoxytona *mutant Dores in Properispomena futurorum mediorum: vt,* τυφόμαι *pro* τύψομαι.
  - Retinent *in eadem syllaba: sed ex Properispomeno faciunt Paroxytonum: vt,* χείρες *pro* χῆρες, νάες *pro* νᾶες.

Toni, *quem Dores vel*

Ex re *philomedo Considerandum hoc est tum*

Vnum *duntaxat signifi à communi ipsa diuersa est vel*

Vocis *ipsius tum*

Speciatim: *Vide sign. B.*

Omnino. *Habent enim & ipsi quasdam voces peculiares, quales sunt:* Λιμακουρία *mortuorum parentationes.* Κῖτος, *lucus,* Ἀφσι. *pater. Baίτη, vestis pastoralis.* Μύχων, *palearum aceruus.* Πρῶξ, *roris gutta, &c.*

Plures, *vel Syntactice vel Orthographicè cohærentes. Vide sign. C.*

DIALECTVS

A. Mutantur inter se Literæ apud Dores respectiu

- Figuræ ex assyllabis mutatum mutuæ
  - Vocalis
    - Vna
      - A in
        - E: vt, παῖδε pro παῖδα, ἄττεσσι pro ἕτερον.
        - H: vt, σηλῶ pro σηγάν: nimirum si a natum sit ex contractione aa & ἀη. vel etiam si fuerit ex ᾱει & ἀη. Tum enim mutatur in η, licet iota subscribendum negligatur.
        - Υ, quod Aeoles quoque aiunt: vt, σύββ, pro σαββ, Etymologus.
      - E in
        - A breue: vt, γα pro γε, ἄασον pro ἔασον, πτάλλω pro πτέλλω, αἶκε pro εἴκε.
        - O: vt, λάδον pro λάβε, assumpto in fine r.
        - Ω: vt, νωμῶ pro νέμω, quando nimirum verba circumflexa sumuntur pro barytonis: ὥτερον pro ἕτερον.
      - H in
        - A longum: vt, σελαήνη pro σελήνη. Et si duo η in duabus syllabis se mutuo sequantur, vtrumque abit. Dorice in α: vt, πηλάν pro πηλῶ. Quamuis dicat Corinthus, primæ coniugationis circumflexorum passiua indefinita cotripi in penultima: vt apud Theocritum γαμεῖσα pro γαμηθεῖσα: vbi per penultimam non potest, nisi ea, quod ex ει in Dorice factum est, intelligi, quod in masculino γαμεῖς, est penultima. Regule est: In omnibus partibus orationis, cuiuscunque numeri, casus & personæ, Dores η in α longum mutare consueuerunt.
        - EE: vt, φιλείσω pro φιλήσω, alt Etymologus.
        - EI: vt, τέθεικα pro τέθηκα Bœoticè.
        - Ω: vt, τῶς μελίσσας pro τῆς μελίσσης, τῷ μελίσσω pro τῇ μελίσσῃ.
    - Plures, nimirum
      - A: vt, εἴκατι pro εἴκοσι.
      - O in
        - E: vt, ἀργαφότης pro ἀργαφότης, ἀδελφεός pro ἀδελφός.
        - OT: vt, τάξιμαι pro τάξομαι.
        - Ω: vt, ὦες pro ὄρος, κῶρος pro κόρος.
      - Ω in
        - A productum: vt, ἀεθλοτας pro ἀεθλωτὰς, μασῶν pro μασῶν, γελᾶν pro γελῶν. Hinc Crusius ait, se credere ω pronunciatum fuisse per α obscurum.
        - ΕΥ: vt, ἠγάπευν pro ἠγάπων, ὀπαδεύθους pro ὀπαδύθους. Hoc raro inquit fieri Caninius.
    - Plures, nimirum
      - ΑΕ in Η: vt, ἐᾶν pro ἐζαε. Et licet aei fuerit, amen in η vocalem abit, iota subscribendo negletto: vt, ζωῆς pro ζαείης.
      - ΕΑ in Α: vt, δᾶσαι pro δέασαι: & in Η: vt, κρῆς pro κρέας.
      - ΕΟ in ΕΥ: vt, πολεῦς pro πολέος. ἀρεὺ pro ἀρέος. In verbis passiuis hoc frequens, vbi εο per diæresin ex ευ factum est: vt, ἐτάθεο pro ἐτάθεο.
      - ΟΑ in Ω: vt, βῶς pro βόας.
      - ΩΗ in Α: vt, ἀεθλῶν pro ἀεθλῶν. Nisi dicamus eiso ω, vocalem η mutatam fuisse in α.
  - Diphthongus:
    - Α cum iota subscripto, vt & η & φ, impropriæ sono exeuntes diphthongi Dorice amittunt iota subscriptum, & in simplices vocales abeunt, vt τῷ αἰνείᾳ, pro τῇ αἰνείᾳ. Quamuis hoc non ita sit generale, vt non frequenter etiam iota subscriptum retineant.
    - ΑΥ in
      - Α: vt, ναῦν pro ναῦν: item in Ω: vt, ὥλαξ pro αὔλαξ.
      - ΟΥ: vt, τάτας pro ταύτας.
    - ΕΙ in
      - Α: vt, κλάδας ρ α κλείδας κλᾶς pro κλεῖς. Quidam enim iota subscribunt.
      - ΑΙ: vt, αἰ pro εἰ φαίρω pro φέρω.
      - Η: vt, ἰδῆν pro ἰδεῖν, τῶσς pro τοῖνος. Et verò non debet esse factum per pleonasmum literæ ε, vt in Ionico ξείνος pro ξένος: tum enim non mutatur in η, vt vult Eustathius.
    - ΕΥ in ΟΥ: vt, ἔσσυα pro ἔσευα. Sic ille Scaron: ἔβρεν τὰ κάλα, Μίνδαρος ἐπέσσυα, id est, ἐπέσευα. Obseruauit hoc Caninius.
    - ΟΙ in Ω cum iota subscripto: vt, πωμικὸς pro ποιμικός.
    - ΟΥ in
      - Α: vt, αἰνέτια pro αἰνεία, πᾶ pro που: & in ΟΙ: vt, μοῖσα pro μῶσα, ἔχοισα pro ἔχουσα.
      - ΕΥ, quoties ν venit ex contractione, facta in ω vel ευ, & quoties in verbis circumflexum habet, quamuis non veniat ex contractione: vt, φιλεῦσι pro φιλῶσι, ἀλεῦμαι pro ἀλῶμαι, suliam.
    - Ω: vt, ὦεστὸς pro ὑεστὸς, μῶσα pro μοῦσα.
  - Mutantur inter se
    - Π in Φ: vt, in κάρα pro κή εἶπα. ΠΤ etiam in Σ: vt, νίζω pro νίπτω, apud Etymologum.
    - Κ in Τ: vt, τῖλος pro κεῖνος.
    - Τ in
      - Π: vt, ἀπάλιον pro κάλλιον: in Κ etiam: vt, πόκα pro πότε, ὄκα pro ὅτε.
      - Δ: vt, δέμιδος pro δέματος, relle Guillonio. & in Ν: vt, τετραενὲς pro τετραετές.
    - Β in Δ: vt, δῆλος pro βέλος: & in Μ: vt, μιαφόνος, οὐ βιαφόνος, ait Etymologus: & in Ζ: vt, ζύγερον pro βέρεθρον.
    - Γ in Δ: vt, δνόφος pro γνόφος, δᾶ pro γᾶ: & in Ζ: vt, φύζη pro φυγή.
    - Δ in Θ: vt, ἰθύς pro ἰδύς: & in Ζ, vt ἀζηχὲς pro ἀδηχές, Etymologus.
    - Θ in Σ: vt, σθὲς pro θὲς: & in Χ: vt, ὀρτιχα pro ὀρθια.
    - Χ in Κ: vt, κύτρα pro χύτρα, κεῖμι pro χεῖμι, teste Jo. Grammatico.
    - Λ in Ν, sequente θ & τ: vt, ait Caninius. Eam certè literam nominatim dicit H. Stephanus in hac Dialecto τὸ λ' ἀπτειρεῖν: vt, ἐφίντατος pro φίλτατος, ὐδόμεις pro ἕλδομεν.
    - Ν in Σ: vt, τὺπόμεες pro τύπομεν, in omnibus pluralibus Verborum, desinentibus in μεν.
    - Ρ in Κ: vt, μικκὸν pro μικρὸν.
  - Consonans
    - Muta
      - Z in
        - Δ simplex & duplex: vt ἔρδω pro ἔρζω, per metathesin τοῦ ῥέζω, Στείδην pro Στείζειν.
        - Σδ: vt, συρίσδω pro συρίζω.
      - Σ in
        - Τ: vt, φατὶ pro φασὶ, τυ pro σὺ: & in Δ: vt, πέφες δύλαι pro πέφρασμαι, δδμὴ pro ὀσμή.
        - Ζ, si duplex σσ fuerit: vt, νίζω pro νίσσω, δόζω pro δόσσω, ait Etymologus.
        - Ξ: vt, καθίξας pro καθίσας, quod fit in Futuris & Aoristis primis 4. barytonorum.
    - Semiuocalis
      - Ρ in Σ: vt, ἐσσὶ pro ἐρσὶ, ἔσσι pro ἔρσι.
      - Ν in
        - Α: vt, ἀνὴρ pro ἀνὴρ, ἄνδρα pro ἄνερα.
        - Ε: vt, ἀνὴρ pro ἀνὴρ, ἄνδρα pro ἄνερα.
        - Ο: vt, ἀνὴρ pro ἀνὴρ, ἄνδρα pro ἄνερα.
      - Σ in
        - Α: vt, ἀνὴρ pro ἀνὴρ, ἄνδρα pro ἄνερα.
        - Ε: vt, ἀνὴρ pro ἀνὴρ, ἄνδρα pro ἄνερα.
        - Ο: vt, ἀνὴρ pro ἀνὴρ, ἄνδρα pro ἄνερα.

Situs, & ordinis. Ait Plutarchus, Dorienium est literas transponere: vt, ἔρταμις pro ἄρτεμις per hyperthesin: & βάρδιστος pro βράδιστος, κρίκος pro κίρκος, κάρτερος pro κράτερος per metathesin.

B. Iamue

DORICA.

B. Iam verò specialia Doricæ proprietates, inprimis quoad finem seu terminationem vocum considerandi, Partesoratio nis singulas examinabimus,

- Articulum: vbi notanda sunt:
  - Vterque articulus eadem mutationes Doricè recipit cum iis declinationibus nominum, iuxta quas inflectitur: vt, τὰς μοίσας pro τῆς μούσης, τῶς pro τοῦ, τὰ pro τῆ, &c.
  - Præpositiuus pluralis οἱ & αἱ inuenitur Dorice cum τ & accenti: vt, τοί pro οἱ, ταὶ pro αἱ, τοὶ Θεοὶ pro οἱ θεοὶ, ταὶ μοῦσαι pro αἱ μοῦσαι.
  - Postpositiuus
    - Ὅς Dorice amittit σ: vt ὁ pro ὅς. Apud Theocritum, ὁ τριόπαντος Δ' Δωρίς. Sic Corinthus. Hinc etiam ὅτης pro ὅστις: apud Homerum Odyss. 5. κλῦθι αἴθ' ὅτης ἐσσί.
    - Ionum more apud Dores quoque per prosthesin acquirit τ, exceptis nominatiuis ὡς & ἥ, teste Caninio: vt, τοῦ pro οὗ, τῆς pro ἧς.
  - Compositiuus ὅστις Genitiuum Dorice in δ format: vt, ὅτ δ pro ὅστ Attico.
- Nomen ratione accidentium eius
  - Qualitatis
    - Comparatiuæ. Dores per Metaplasmum & ἀντισοιχίαν iam dictam varia efficiunt comparatiua, pro κρέοσων dicunt κρέοσσον, pro μείων μίων, pro πλείων πλίων, pro ἔσσον ἄσσον, pro πλέον, πλεῦν. In primis autem notanda sunt quædam,
      - Comparatiuorum syllabam penultimam, γ, δ, θ, κ, χ, vel similem Dores in σσ vertunt: vt, ἔασων pro ἐγγίων, ζέσσων pro ζεθίων, βέασων pro βαθίων, γλύσσων pro γλυκίων, πάσσων pro παχίων, θάσσων pro ταχίων, ἐλάσσων pro ἐλαχίων.
      - Os mutant Dores in ων, interueniente syncope: vt, κἀρτερος, pro κάρτερος, elysa syllaba τε.
      - Ιον in εν vertunt Dores: vt, βέλεν pro βέλτιον, quod alij Atticus tribuunt.
    - Denominatiuæ, & Numeralis. Dicunt Dorienses τέτορες pro τέσσαρες, εἴκατι pro εἴκοσι, ἀλχὰ pro ἀλκή, τείχχὰ pro τείχη, τετραχὰ pro τετραχῆ, &c.
    - Diminutiuæ. Habent Dores nonnulla peculiaria diminutiua, φώτης amiculus, πυῤῥίχος rufulus, ἰσσίχος quantulus.
  - Generis. Vbi
    - Substantiuorum nominum genera mutant Dores terminatione vel eadem existente: vt, ὁ ταράρ & ἡ ταράρα, ὁ ἰδμὰς pro ἡ ἰδμάς: vel diuersa: vt, ὁ φθόγγ pro ἡ φθόγγη.
    - Adiectiua
      - Definentia in os, communia faciunt Dores: vt, ὁ & ἡ ψυαῖ & τερρός. Dicunt enim ψυαῖ pro ψυναῖα. τερρὰς pro τερρά.
      - Fœminina in η, masculinorum in ος, Dores per α reddunt: vt, καλὰ pro καλὴ, ἀγαθὰ pro ἀγαθὴ.
  - Numeri
    - In singulari numero η Dorice mutatur in α longum: vt, ποιητὰς pro ποιητὴς, ποιητὰν pro ποιητήν.
    - Genitiuus singularis Dorice definit in α: vt, αἰνέα pro αἰνείας. Hoc imitatur communis vsus in nominibus maximè propriis: vt, Θωμᾶ pro Θωμᾶς, Πυθαγόρα pro Πυθαγόρας. Hoc ipsum sic eloquitur H. Stephanus: Primæ declinationis nomina in ας, quædam non in α tantum sed etiam in ᾱ genitiuum habent: quædam in ᾱ tantum: vt, ἀρχύλας, παιγαλοίας, habent ἀρχύτα & ἀρχῦτα, παιγαλοῖα & παιγαλοίᾱ. Sed Μιλωᾶς, Θωμᾶς, &c. solùm habent μίλωᾶ, Θωμᾶ.
    - Datiuo sæpiùs non subscribunt iota Dores: vt, αἰνέα pro αἰνείᾳ ποιητᾶ pro ποιητῇ.
    - Genitiuus pluralis apud Dores definit in αν: vt, τᾶν ταμιᾶν pro τῶν ταμιῶν.
    - Datiuus pluralis Doricè definit in ης vel ησι vel αισι, vt apud Ionas: vt, ταμίης, ταμίησι, ταμίαισι, pro ταμίαις.
    - Accusatiuos in ας corripiunt Dores, vt in Prosodia dictum est.
  - Casuum in declinatione
    - Simplicium:
      - Prima
        - Dores η singularis numeri mutant in α: vt, τιμὰ pro τιμὴ, τιμαὶ pro τιμαί.
        - Genitiui & Datiui singularis η vel α mutant Dores in ω: vt, τῶς μελίσσης, τῷ μελίσσω pro τῆς μελίσσης, τῇ μελίσσῃ. Iota subscripto, vel neglecto.
      - Secunda:
        - Genitiuus pluralis apud Dores definit in αν, vt in prima: vt, τᾶν πιᾶν pro τῶν πιῶν. In εων etiam, vt apud Ionas. Ait enim Etymologus, Genitiui in ων à rectis in ας, Aeolicè quidem habent ἄων, μελισσάων: Dorice autem ἐων, πυλέων.
        - Datiuus pluralis formatur Dorice, vt in prima declinatione: vt, γαφυρῆς, γαφυρᾶσι, γαφυρῶν, pro γαφυραῖς.
      - Tertiæ:
        - Genitiuus singularis Dorice in ω definit, vel in ου: vt, λόγω vel λόγου pro λόγου.
        - Nominatiuus pluralis in ες penultimam acuit, vt dictum in Prosodia: vt, φιλοσόφοι pro φιλόσοφοι.
        - Datiuus pluralis Dorice per paragogen acquirit ε: vt, λόγοισι pro λόγοις.
        - Accusatiuus pluralis Doricè in ος vel ως definit: vt, τὼς λόγως, vel τὸς λόγο pro τοὺς λόγους.
      - Quintæ:
        - Ex obliquis casibus singularis numeri Dores auferunt δ & τ: vt, πάεις, πάεϊ pro πάειδος: χάεις, χάεϊ pro χάριτος. Sic Io. Grammaticus. Hoc alias est Ionum.
        - Genitiuum & Dat. singularem formant Dores à nominatiuo ablato σ: vt, θύας, θύα, pro θύαντος: φόρκις, τοῦ φόρκυ, τῷ φόρκυ, pro φόρκυ, φόρκυϊ. Ita quoque ἰνσοῦς, ἰνσοῦν declinatur.
        - Accusatiuum singularem terminant Dores in ε: vt, παῖδε pro παῖδα: in ω item, nominum in ος: vt, ὦν pro βᾶν: & in plurali ὦς pro ὁ: ὑς.
      - Vocatiuum quandoque resoluunt Dores: vt, ποσείδαον pro πόσειδον.
    - Contractorum, de quibus signo D.
  - Terminationum, quas nouas ex antiquis & ut statu condunt Dores, exempli gratia:
    - Αξ ex ακις: vt, πάλλαξ pro παλλακὶς: vel ex αλος: vt, πάσσαξ pro πάσσαλος.
    - As ex ωυς: vt, νᾶς pro ναῦς.
    - Η ex ις: vt, δαιμάλη pro δαίμαλις, φύη pro φύσις.
    - Ιον ex ον: vt, κρόϊον pro κρέων.
    - As etiam ablato σ: vt, ἀκουσίλας pro ἀκουσίλαος. Fonii eriam consuetudine.

Reliquas partes. Pronomen sign. E. Verbum sign. F. Participium sign. G. Aduerbium, Præpositionem, Coniunctionem sign. H.

D. In contractis quoque declinationibus Dores suas habent proprietates, in

Prima: *Genitiuum singularem Dorienses per ὰς reddunt: vt*, Διονῦς *pro* Διονύσου, ἀρῆς *pro* ἄρεως. *Alij Dorienſibus etiam tribuunt genitiuum primæ ſimplicem,* Διονῦς *pro* Διονύσου: *vt & Vocatiuum in* τ *deſinentem, qui aliàs eſt Aeolum: vt* ὦ Σώκρατε *pro* ὦ Σώκρατες.

Secunda: *Genitiuus ſingularis apud Do es in* ὰς *definit: vt* πόλεις *pro* πόλεος.

Tertia { Omnia *in* ὰς *maſculina oxytona Dorice & Aeolicè ſunt barytona, teſte Caninio: vt*, βασῑλεὺς *pro* Βασιλεύς, Ὀδυσσεὺς *pro* Ὀδυσσεύς. / Genitiuum *ſingularem ſuſtinant Dores in* ὰς, *vt in prima & ſecunda declinatione: vt* βασῑλεᾶς *pro* Βασιλέως: *vt idem Caninius obſeruat.* / Datiuos *plurales à rectis in* ὰς *efferunt Dores, vt datiuum pluralem primæ declinationis: vt*, βασῑλέεσσι *pro* βασιλεῦσι, ὡρῑέσσι *pro* Δωριεῦσι. *Apud Theocritum,* Δωρισδὲν δ' Ὀξέῃσι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.

Quinta { Dores *in obliquis ſingularis numeri t ſæpius auferunt: vt*, κέρᾱος *pro* κέρατος. / Deſinentia *in* ὰ *Dorice ſæpius contrahuntur: vt* χρῆς *pro* χρέως.

E PRONOMINVM *Doricis variationes in ſingulisque ſpeciatim annotabimus:*

Ἐγών { Nominatiuo *Doricè, addito* ν, *habet* ἐγών. *Sin* ν *auferatur,* ἐγὼ *& adiecta ſyllaba* γα, ἐγώγα. / Genitiuus ἐμεῦ *vel* μεῦ *pro* μοῦ. / Datiuus ἐμῑν *vel* μῑν *pro* ἐμοὶ *vel* μοί. / Nominatiuo *&* Accuſatiuo *duali* ἄμμε *pro* νῶ, *Anteſignanus.* / Nominatiuo *Plurali* ἄμμες *vel* ἄμμες *pro* ἡμεῖς. *Et ſic in reliquis caſibus* ν *mutatur Doricè in* μ: ἀμέων *vel* ἀμμέων, ἀμῑν, ἄμμε. *Aly Accuſatiuum* ὰς *facium, quem fatetur Caninius ſe nuſquam legiſſe.*

Σύ { Nominatiuo *Doricè habet* τύ *ſi* ν *t mutato & addito* ν *vel* γα, τυνῶν, τύγα. / Genitiuo σεῦ, τεῦ, σεῖο, *& quod addit Ioann. Grammaticus,* σεῦσ *pro* σοῦ. / Datiuo, σοί, τοῖ *& τεῖν pro* σοί. Accuſatiuo τυ *& τὲ pro* σοί. / Nominatiuo *&* Accuſ. *duali* ὔμμε *pro* σφὼ, *Anteſignanus.* / Nominat. *Plurali* ὔμες, *&* ὔμμας *pro* ὑμεῖς. *In cæteris caſibus Dores ſunt Aeolibus ſimiles* ὔμμεσι, ὔμμιν, ὔμμας: *apud Theognid.* μ, πάντως κύριε κῆ ὔμμας ὀλεῖ.

Οὗ { Genitiuo *habet Dorice* εὖ. *In* Datiuo σφῑν *pro* οἷ. / Accuſatiuo μιν *&* νιν *pro* ἑ: *aucenes à nominatiuo inuſitato* ὅς *pro* ὅς, *cuius accuſatiuus eſt* ὃν *&* *præpoſito* μ *vel* ν, μιν *vel* νιν. / Nominatiuo *plurali* σφὲς *pro* σφεῖς. *In* Accuſatiuo ψὲ *pro* σφᾶς.

Σός. *Muran vetus Dores* σ *in* τ, *& inſerun. per epenthesin* ε: *vt*, Τεὸς, τεὰ, τεὸν *pro* σὸς, σὰ, σόν.

Ἡμέτερος. *Doricè* ἁμέτερος: *item* ἄμος, ἁμὰ, ἄμον *pro* ἡμέτερος, *&c.*

Ὑμέτερος. *Doricè* ὑμὸς, ὑμὰ, ὑμὸν *pro* ὑμέτερος, *&c.*

Σφέτερος. *Doricè* σφὸς, σφὰ, σφὸν *pro* σφέτερος, *&c.*

Οὗτος. *Accuſatiuum pluralem* τούτας, *efferunt Dorienſes per* τάτας.

Ἐκεῖνος. *Dores ablato* ε, *& in* τ *verſo,* εις *in* ν *dicunt* τῆνος, τῆνα, τῆνον *& pro* ἐκεῖνος, ν, ο. *Seruatur nonnunquam* κ, *teſte Etymologo dicenteque* κῆνος.

Αὐτός. *Dores, vnà cum Poetis, vtuntur dictionibus* μὶν, νὶν, *& vt vult Heſychius,* ψὲ, *pro* αὐτὸν, αὐτὸν, αὐτοῦ, αὐτῷ. *Caninius obſeruat: in Dorum eſſe* μὶν *Aeolum.*

Ἑαυτοῦ. *Pro* ἑαυτὸν *dicunt Cretenſes* ἁὸν, *teſte Corintho.*

F. VERBORVM *Doricas affectiones ſigillatim omnes pendẽdæ veniunt, in eorum*

Figura. *Concidunt Dores in compoſitis præpoſitiones, teſte Corintho: vt*, ἄντεινον *pro* ἀπάτεινον, ἀμβολιερὸς *pro* ἀπὸ ὁλιερὸς, καββαλεῖν *pro* καταβαλεῖν.

Tempori-bus: & horum *vel*

Augmento: *quod vel*

Mutatur: *nimirum*

Ou *augmentum Dores nonnunquam in* ω *vertunt: vt*, ὤπαζον *pro* ἐπάζον.

Ei *quorundam verborum, nimirum illorum ſedecim, quæ ad e augmenti loco acquirunt* ι*ota, Dores ve eres vetebant in* η: *vt*, ἤλκυσ *pro* εἵλκυσ, ἦκεν *pro* εἶκεν.

Perfecti *Attici penultimam longam ſeruant Dores: vt* ἐλήλυθα. *p. o* ἐλήλυδα. *Vide Perfectum.*

Reliquis *omnibus, quæ ad Doricam formationem requiruntur, & proximè poſt initium vel augmentum verborum occurrunt: vltima ſcilicet, & penultima. Vide* L.

Derrahitur. *Dores & ſyllabicum & temporale augmentum è nonnullis verbis ſubmouent: vt, apud Pindarum,* χέρας ἔξεκτο *pro* ἐξέξεκτο: ἄδον *&* ἄσα *pro* ἦδον *&* ἧσα, *ab* ἄδω, *cano. Hoc potius mutatione* τὸ η *in* α, *quàm augmenti ſubtractione factum videtur.*

Thematibus, quæ *vel*

Noua *ſingunt:*

A *præterito Perfecto Dores noua ducunt themata: vt*, τετάγω *à* τέταχα, *verbi* ταπέω: πεφύκω *à* πέφυγα: ἀέθλω *ab* ἄεθλα *pro* ἰώλαια, *verbi* αὐάσω.

A *Barytonis Dores circumflexa producunt, ait Corinthus: vt*, γραφάω, γραφῶ, *à* γέγραφα: γαμάω, γαμῶ, *à* γέγαμα: πωτάω, πωτῶ, *à* πέπτω.

Characteriſticas permutant:

Verbis *in* εω *&* αω *veteres Dorienſes addunt* υ: *vt*, ζητέω, ζητύω *pro* ζήω.

Quæ *in* ιω *&* υω *deſinunt, Doricè accipiunt* ν: *vt*, πίνω, *pro* πίω, ῥυῶ *pro* ῥύω, παλνῶ *pro* παλύω.

Quartæ *barytonorum* ζ *Doricè in* σδ *abit: vt*, κομίσδω *pro* κομίζω.

L. Vt autem

Præſens: { In ſecunda *&* tertia ſingulari è diphthongo ει *poſteriorem vocalem abiiciunt Dores: vt*, τάγῑς *pro* τάγεῖς, τάγῑ *pro* τάγει. / Secundam *circumflexorum contrahunt Dores, non in* α, *ſed in* ι *iota neglecto: vt*, ὁρῶς *pro* ὁράεις, ὁρῶσι *pro* ὁράουσι. *Hoc imitati ſunt Attici in* πλεῖς, διδᾶς, ζῆς, *& alios. Et contra in aliis nonnullis* ι *penultimum mutant in* αι: ἀγάασαι *pro* ἀγᾶσαι, ἰσυμί *pro* ἴσαμι. / Tertia *ſingularis verborum in* μι *Doricè mutat* σ *in* τ: *vt*, τίθητι *pro* τίθησι, ἵστητι *pro* ἵστησι, δίδωτι *pro* δίδωσι, ζεύγνυτι *pro* ζεύγνυσι. / Prima *plural. in* μὲν *desinens, vt & cæterorum omnium temporum, modorum, generum Doricè mutatur in* μες: *vt*, τάπλυμες *pro* τάπλυμὲν, πιάνυμες *pro* πιάνυμὲν, πίθεμες *pro* πίθεμὲν. / Eadem *prima pluralis,* ν *penultimum, mutat Doricè in* δ: *vt*, ποιεῦδες *pro* ποιεῦμὲν, ποιεῦσι *vel* ποιεῶντι *pro* ποιεῦντι *Sed* υ *contractum ſit verborum in* αω, ευω, *tunc, vt vult Anteſignanus in annotationibus circumflexorum non abit in* δ: *vt ita pro* χρυσωμὲν, *non dicamus* χρυσεῦμὲν, *quamvis Caninius dicat* χρυσεῦ *pro* χρυσῶ. / Tertia *pluralis omnium coniugationum, Præſentis & Futurorum, Doricè ſimilis eſt datiuo ſingularis articuli maſculini eiuſdem generis: vt*, τύπλωντι *pro* τυπτουσι, ποιῶντι *vel* ποιεῦντι *pro* ποιουσι, βοῶντι *pro* βοῶσι, χρυσεῦντι *pro* χρυσοῦσι, τίθεντι *pro* τιθῆσι, ἰσωντι *pro* ἱστᾶσι, δίδωντι *pro* διδοῦσι, ζώγνυντι *pro* ζωγνύουσι, σεῖ φασὶ *pro* φασί. / Verbi *abſolutum cui Dorica formatio nonnulla habet peculiaria. Pro* εἰμὶ *dicunt Dores* ἐμμὶ: *pro* εἶς, ἐσσὶ: *pro* οἶσθα, ἐντὶ: *pro* ἐσμὲν *dicunt* ἐμμὲν, εἰμὲν *&* ἐσμὲν: *pro* εἰσὶ, *vt iam indimus eſſi.*

Imperfectum { Dores *quoque in Imperfecto vertunt in* δ, *& pro in vies: vt*, ἐποιεύδν *pro* ἐποίευν, ἐποιεύδμὲν *pro* ἐποιεῦμὲν: ἐτάπλυμες *pro* ἐτάπλουμεν, ἐβοῶμες *pro* ἐβοῶμεν. / In *tertia Circumflexorum obſeruant Caninius* ω *in* δ *contrahi Doricè: vt*, ἠγάπαδ *pro* ἠγάπαεν, ἠγάπων. *Hoc tamen raro ait contingere. Contingit etiam, vt contractio fiat non in* α, *ſed in* η, *ex* αε: *vt*, ἐζῆν *pro* ἐζαε, ἐζᾶ. / Tertia *pluralis Imperfecti & Aoriſti vtriuſque Barytonorum formatur Doricè, pro litera* ν *ponendo* σαν: *vt* ἐπυτόσαν *pro* ἐπυτόνν, εἰδόσαν *pro* εἰδόν, ἐμάθοσαν *pro* ἔμαθον. *Sic Imperfectum tertiæ circumflexorum* ἐβόλοσαν, ἐβόλεσαν *pro* ἐβόλουν, ἐβόλεν, ἀβόλλω, *doloſè ago. Hoc inuenitur in Pſalm. 5.* ἐβόλεσαν ταῖς γλώσσαις αὐτῶν, *linguis ſuis doloſè agebant.* / Tertia *pluralis Imperfecti & Aoriſt. ſecundi Verborum in* ιω *formatur Doricè à prima ſingular. vltima longa in breuem mutata: vt*, ἐπίθεσαν *pro* ἐπίθεσαν, ἐδίδον *pro* ἐδίδοσαν, ἵσαν *pro* ἴσασαν, ἐζύγνυσαν *pro* ἐζύγνυσαν, *vbi* υ *breue eſt.*

Verbi *ſubſtantiui tertiam ſingularem formant Dores,* ν *in* σ *mutato,* ῆς *pro* ὢν, νὶ ῆ.

Perfectum: { Penultima *perfecti Attici, tres ſyllabas excedentis, apud Dores retinetur longa: vt*, ἐλήλυθα *pro* ἐλήλυθα, *& Poetis* ἐλήλακα. *Quidam enim minuunt* η *& in ei &* υ *Poetice redundare. Euſtathius* πρόσθεσιν ῆ *Ionicam eſſe dicit. Pro Bœoticam.* / In *nonnullis verbis mutant Dores in* α: *vt*, ἑστᾶκα *pro* ἕστηκα, κέκμακα *pro* κέκμηκα *à* κάμνω. / Prima *pluralis in* μὲν, *Doricè in* μες *habet: vt* τετάχαμες *pro* τετάχαμὲν. / Tertia *pluralis Doricè terminatur in* αντι: *vt*, τετάχαντι *pro* τετάχασι, ἑστᾶκαντι *pro* ἑστᾶκασι, πεποίηκαντι *pro* πεποιήκασι, τετίκαντι *pro* τετίκασι.

Plusquã perfectu: { Prima *& tertia ſingularis Doricè in* η *definit, Tertia pluralis in* εσαν: *vt apud Atticos: vt*, ἐτετάχειν *pro* ἐτετάχειν *& pro* ἐτετάχει, ἐτετάχεσαν *pro* ἐτετάχεισαν. / Prima *plurali in* μὲν *Doricè in* μες *deſinit: vt* ἐτετάχαμες *pro* ἐτετάχαμὲν.

Aoriſtum *primum:* { Eandem *cum futuro characteriſticam & penultimam Doricè habet Aoriſtus primus: vt*, ἤκλαξα, *pro* ἔκλασα, *à futuro* κλάξω: *bini Imperatiuus* ἀπόκλαξον, *excludebadiza.* τὸ ἐξάδισον, *à* ἐξαδίζω: ἐβόασα *pro* ἐβόησα *à futuro* βοάσω, *pro* βοήσω: ἔσα *pro* ἔσησα, *à* σάσω *pro* σήσω. / Primam *pluralem, vt præſentis, in* μες, *terminant Dores: vt*, ἐτύψαμες *pro* ἐτύψαμὲν, *&c.* / Tertia *pluralis Barytonorum Doricè deſinit in* σαν, *vt in Imperfecto: vt*, ἐτάξασαν *pro* ἐτάξαν.

Aoriſtum *ſecundum:* { Prima *pluralis Doricè in* μες *deſinit: vt*, ἐτάγομες *pro* ἐτάγομὲν. / Tertia *pluralis Barytonorum quidem Doricè in* σαν *deſinit: Verborum autem in* μι *à prima ſingulari formatur vt in Imperfecto: vt* ἐτάγοσαν *pro* ἔταγον: ἔθεν *pro* ἔθεσαν, ἔσαν *pro* ἔσησαν, ἔδαν *pro* ἔδωσαν, ἔφαν, *ita vt* υ *corripiatur, pro* ἔφυσαν.

Futurum *primum:* { Characteriſtica *ſi ea* σ *ſæpe mutatur Doricè in* ξ, *maximè in* 4 *Barytonorum, vel penitus omittitur: vt*, βάλιξω *pro* βαλίσω, καθίξω *pro* καθίσω, κλάξω *pro* κλάσω, *ea in* α *quoque mutato, à* κλάω ἀχρονίσμα *pro* ἀορίσματα. / Nonnunquam *hoc quoque mutant Dores* η *in* α: *vt*, βοασῶ *pro* βοήσω, σασῶ *pro* σήσω, δοκασῶ *pro* δοκήσω. / In *omni coniugatione futurum primum Doricè circumflectitur, vt ſimile emendat ſecundo: vt* τυφῶ, *pro* τύψω, ποιησῶ, *pro* ποιήσω, σασῶ *pro* σώσω, σασῶ *pro* σήσω. / Prima *pluralis Doricè in* μες *deſinit, tertia ſimilis eſt datiuo ſingulari articuli in vtroque Futuro: vt dictum eſt in Imperfecto: vt*, τάξομες *pro* τάξομεν: τάξοντι *vel* ταξεῦντι, *vel etiam* ταξεῦντι *pro* τάξουσι: ταχοῦντι *vel* ταχεῦντι *pro* ταχήσουσι. / Deſinentia *in* υ *Dores mutant in* δ: *vt*, ποιησεῦντι *pro* ποιησοῦντι, ῥωσεῦντι *pro* ῥωσοῦσι.

L. Vetustam Tempora Dorica probè cognoscamus, nonnulla communia inter se habent, vt amatio n, vt in α, η in δ, ῶ in μες frequenter mutatur. Qua tamen magis conducet, singulis priuatim, propriámque suam varietatem, assignabimus, & considerabimus Genvs verborum

Activvm, *sive quæ Modum Indicitium & Tempus*

Reliquos: *quorum non minor eſt quàm Indicatiui varietas. Vide ſignum M.*

Passivvm *& medium. Vide ſign. N.*

M. In Reliquis

M. In *Reliquis modis Actiui generis & quidem in*

- Imperatiuo:
  - Præsens: In *prima circumflexorum* ε *mutatur Doricè in* α: *tertia autem* ε *in* ω: ut, πεῖνο *pro* πίε͂τω ποιείτω: χρῦσα τω *pro* χρῡσέσθω χρῦσάσθω. *Sic verbum* εἰμὶ *in Imperatiuo habet* ἴστω *pro* ἔστω, *tanquam à verbo* ἴω.
  - Aoristus *secundus*: Mutari *solet* ε *in* αι *exemplo Syracusanorum*: ut, λάβεν *pro* λάβε, τύπαν *pro* τύπε.
    - *In secunda coniugatione Verborum in* μι *ponitur* α *pro* ι: ut, σᾶσι *pro* σῶσι.
- Optatiuo:
  - Prima *pluralis in* μὰν *omnium coniugationum & temporum Doricè in* μες *desinit*: ut, τύπτοιμες *pro* τύπτοιμεν *vel* τυπτοίμεθα *pro* τυπτοίμεθα, *&c.*
  - Præsens *tempus verborum circumflexorum terminant Dorienses & Aeolenses in* οῖλω: ut, ποιοῖλω *pro* ποιοῖμι, χρυσοῖλω *pro* χρῡσοῖμι, ζωοῖλω *pro* ζῴοιμι.
  - Aoristi *tertiæque formantur Doricè in* σαν, *ferè ut Imperfecti Indicatiui*: ut, ἔλυσσαν *pro* ἔλυσεν: τυψάσαν *pro*, τύψαιεν, ἐστάσαν *pro* ἔστησεν.
- Coniunctiuo:
  - Prima *pluralis in* μὲν *omnium temporum & coniugationum effertur apud Dores per* μες: τύπτωμες *pro* τυπτωμεν.
  - Tertia *pluralis omnium temporum* Doricè *est datiuo participij similis*: ut *in Præsenti Indicatiui*: τύπτωντι *pro* τυπτωσι, τυπῶντι *pro* τυπῶσι, ὡς *in pro Cretensi*, τετυπαντι *pro* τετυπωσι.
- Infinitiuo: Tempora *præterita & futura formant Dores tribus diuersis modis*: 1. ut *Attici in* εμμαι: ut, τυπτέσθαμι *pro* τύπτεσθαι, τετύφθαμι *pro* τετύφθαι, *&c. Aiunt tamen Etymologici in voce* βασιλῆφι: κατὰ τὴν Δωρικὴν τῶν ὀνομάτων *διάλεκτον* ἀντὶ τοῦ περισσοῦ τὸ γράμματος, γράφουσι *pro* γράφασι, πάθαμαι *pro* πάθεσθαι. *Ita cum Eo non solum Doricè scribat Corinthus* ἔμμεναι *vel scribat Corinthus* ἔμμεναι: *sed et a* ἔμμεν *è infinitiuo in* ν *mutato vel* ναι, *ut Dores* τυπτέσθαι, τετύφθαι *vel* τετύφθαι *vel* τετύφθην *pro* τύπτειν, τυπῆν *& traiecto tono* τύπτην *pro* τυπεῖν. Etiam *mutant vel subscripto vel neglecto*: ut, τυπῆν *vel*, τύπᾶν *pro* τύπλειν, *& eiecto* μ *& ε*, μέλω, λάθαν *pro* λαθεῖν, χελιδὰν *pro* χελιδόνα.
- Perfectum *in omni Dialecto, ut apud Atticos in* εμμαι *desinit*: ut, πεπτοικέμμαι *pro* πεπτοίκειμαι, τετάχθαι *pro* τετάχειν.
- Secunda *circumflexorum* α *mutatur Doricè in* ω: ut, βιβῶ *vel* βιβήμεν, *pro* βεβᾶν *iota vel subscripto, vel neglecto. Vicissim in secunda in* μι, ν *in* α: ut, ἰσάνα *pro* ἴσθι.

N. Reliqua *Genera sint*

Medium *ac quo sequentia* O.

PASSIVVM *cuius expendimus modum*

- Indicativum *In quo*:
  - Prima *pluralis in* μεθα *acquirit ad* θ *literam* σ: *in* μὲν *autem*, ν *mutat in* σ *Dorica mater*: ut, πυπτύμεθα *pro* τυπτύμεθα, πεθέμεθα *pro* πεθέμεθα: ἐτυφθήμες *pro* ἐτυφθήμεν, τετάχθαμες *pro* ἐτετάχθημεν.
  - In *Præsenti & Imperfecto* ο *Dori è mutatur in* ω: ut ἐταπῶ *pro* ἐτάπᾶ, πειθῶμαι *pro* πειθόμαι, ἐτίθω *pro* ἐτίθη.
  - Secunda *singularis præsentis secundæ circumflexorum contrahitur in* ι: ut, βᾶσι *pro* βᾶ: *vel etiam, ut annotat Antesignanus,* βάσσαι *pro* βᾶ. *Vicissim secundæ coniugationis secundam Atticam* ισα, *Dores* ἴσα *dicunt vim a mutatio.*
  - In *Perfecto quarti loquendi loco* σ *assumunt Dores characteristicam Aoristi secundi*: ut, πέφευμαι *pro* πέφραμαι. *Hoc alij Atticis tribuunt.*
  - Aoristusque:
    - Frequenter *hic Dores* ν *in* α *mutant*: ut, ἀπέβαν *pro* ἀπέβαμεν, ἐπάμαν *pro* ἐπάμεν, ἐτάπλαν.
    - Tertiam *pluralem formant Dores & Aeoles à prima singulari longa in brevem mutata, hu in* εν: ut, ἔταχθεν *pro* ἐτάχθησαν, *ab* ἐπάχθην: ἔπαχθι *pro* ἐτάχησαν, *ab* ἐπάχθη.
    - Prima *pluralis ultimum* ν *mutat Doricè in* σ: ut, ἐτάχθημες *pro* ἐτάχθημεν, ἐταγμες *pro* ἐτάγημεν.
    - Penultima *Aoristi primi per omnes modos & tempora Doricè corripitur, ut observat Neander*: ut, ἐπυθόμην *pro* ἐπύθην. *Impartii ea* γαμεθεῖσα *pro* γαμηθεῖσα. *Corinthus locum ex Theocrito citat*: ὅτ' ἐν ἡμέρᾳ γαμαθεῖσα ἀκάρατος. *Hic a breue est, ex factum Doricè.*
- Imperatiuum: *Dores* ε *in* ᾶ *vertunt*: ut, τάπᾶ *pro* τάπες, πειθέσθω *pro* πειθέσθᾶ *pro* πίθου.
- Optatiuum. *Hic*:
  - Præsentis η *Doricè in* α *mutatur*: ut, χρυσίαιμι *pro* χρυσίοιμι.
  - Prima *pluralis in* μεθα *vel* μὲν *Doricè effertur, ut in Indicativo*: ut, χρυσίαισθα *pro* χρυσίοισθα, ταχείμες *pro* ταχείμεν.
- Subiunctiuum, *ubi*:
  - Prima *pluralis in* μεθα *acquirit* σ, *in* μὲν, *desinens abit in* μες *Dorice*: ut, παπώμεθα *pro* παπώσθα, πυφθῶμες *pro* τυφθῶμεν.
  - Tertia *pluralis Aoristorum in* ωντι *desinit Doricè, ut ante Caninio*: ut, ταχθῶντι *pro* ταχθῶσι, ταγῶντι *pro* ταγῶσι.
- Infinitivum:
  - Aoristum *utrumque in* αμμαι *terminat Dores, ut Attici*: ut, ταχθήμμαι *pro* ταχθῆναι, ταγήμμαι *pro* ταγῆναι, πεθῆμαι *pro* πεθῆναι.
  - Secunda *circumflexorum Doricè mutat* α *in* ν: ut, χρῆδαι *pro* χρᾶσθαι, βεβῆδαι *pro* βεβᾶσθαι.

O. MEDIVM

O. MEDIVM *eadem habet Doricas variationes, quas Actiuum & Passiuum, quandoquidem cum iis temporum nonnullorum terminationibus conuenit. Ergo*

- Dores *ου vertunt in* ευ, *vbicunque possunt*: ut, ἐτάπεθ *pro* ἐτάπη, ἐποιεύμεν *pro* ἐποιούμεν, ἔθεθ *pro* ἔθη, τάπεθ *pro* τάπη.
- Personam *primam numeri pluralis in* μεθα *&* μὲν *desinentem omnium temporum, modorum, coniugationum in* μεθα *&* μες *terminant Dores*: ut, παπώμεθα *pro* παπώμεθα, ῥαώμεθα *pro* ῥαώμεθα: ἐτετάγεμες *pro* ἐτετάγειμεν, τετάγωμες *pro* τετάγωμεν, *&c.*
- Præteriti *perfecti tertia pluralis Doricè in* αντι *desinit, vt in Actiuo*: ut, τετύλαντι *pro* τετύλασι.
- Pluſquamperfecti *prima & tertia singularis in* ν, *tertia pluralis in* εσαν *desinit apud Dores, vt in Actiuo*: ut, ἐτετάγην *pro* ἐτετάγειν *&* ἐτετάγεισαν: ἐτετάγεσαν *pro* ἐτετάγεισαν.
- Aoristi *primi secunda singularis Doricè in* ν *desinit*: ut, ἐτάξω *pro* ἐτάξω.
- Futurum *in Medio quoque circumflectitur Doricè*: ut, τυψοῦμαι *vel* τυψεῦμαι *pro* τύψομαι, σασεῦμαι *pro* σώσομαι, θησεῦμαι *pro* θήσομαι, *&c.*
- Infinitiui *perfectum tempus Doricè in* εμμαι *desinit, vt in Passiuo*: ut, τετυπέμμαι *pro* τετυπῆναι.

G. PARTICIPII *Dorica formatio, propter terminationis similitudinem in plerisque conuenit cum*

- Nominibus, *quibuscum easdem recipit declinationum formas*: ut, ἁ τετυμμύρα, *pro* ἡ τετυμμένη.
- Verbis, *ratione*:
  - Initij, *vel augmenti. Participia quoque Dores augent præter vsum communem aliorum*: ut, ἐκλελαδόντα φυλάσσεις *pro* ἐκλαθόντα.
  - Finis, *vel etiam penultimæ*:
    - In *Baritonis actiuis præsentis temporis* α *femininorum Doricè abit in* οι: ut, τύπτοισα *pro* τύπτουσα.
    - Primæ *circumflexorum participia* ου *mutant in* ω: ut, ποιεῦσα *pro* ποιῶσα, ποιεῦμενος *pro* ποιούμενος.
    - Aoristus *primus in* ας *desinens per epenthesin Doricam acquirit iota*: ut, τύψαις *pro* τύψας. *Pindarus etiam* τύψαισα *dicit.* ποιήσαις *pro* ποιήσας.
    - Circumflexa *in* ῶν *efferunt Dores per* ᾶν: ut, χελᾶν *pro* χελῶν, ἑλᾶν *pro* ἑλῶν.
    - Εἰμὶ *in præsenti participij formatur Doricè* εἰς ἔντος : *in femininо*, ἔασα, ἐάσας, *quod apud Timæum frequens esse dicit Caninius. Hoc tamen alij Aeolibus tribuunt.*

H. Reliquæ *orationis partes in multis etiam Dorum priuatam inflexionem sequuntur:*

- ADVERBIVM *diuersimodè afficitur sui vel*
  - Initio. *Dicunt ergo Dores* τὼς *pro* ὡς. Αὖ *item pro* ὀπίσω, ο *mutato in* α, π *&* σ *in* ϕ, *abiecto iota &* ω.
  - Medio: πλεῖον *dicunt pro* πλησίον.
  - Fine:
    - Frequenter *apud Dores aduerbia in* α *desinunt*: ut, ἄλλοτα *pro* ἄλλοτε, ἁμᾶ *pro* ὁμοῦ, ὄκκα *&* ὄκκα *pro* ὅτε, ὁπότι, ἐπᾶλυ *pro* ἐπάνω, ὅπυ: ὅσσα *pro* ὅπη *vel* ὅπου: πᾶ *pro* πῆ: παντᾶ *pro* παντῆ: πόκα *pro* πόθι: τύκα *pro* τότε.
    - Præterea *dicunt* ἔνδοι *pro* ἔνδον, οἴκαδες *pro* οἴκαδε, πῶ *pro* πόθεν πελοποννωσιὴ *pro* πελοποννησίᾳ.
- PRÆPOSITIONES *Dores &*
  - Mutant: ut, ποτὶ *&* ποσὶ *pro* πρὸς : *nimirum* σ *in* τ *mutato, & post adiectum iota, litera* ρ, *vel retenta, vel abiecta. Hinc composita*, πότεκα *pro* πρόσεκα.
  - Minuunt *per apocopen*: ut, πὰρ *pro* παρὰ, αὖ *pro* ἀνά.
- CONIVNCTIONES *Doricæ sunt*, αἰ *pro* εἰ, αἴπερ *pro* εἴπερ, αἶκε *vel* αἴκα *pro* εἰκὼν, αἴκων *pro* εἴκειν: γὰ *pro* γέ: κἄνες *pro* κἤνες: ὦν *pro* ἐν.

C. Hucusque

c.

Hucusque, quæ Vnius dictionis Dorica proprietas esset, generatim primùm, tum speciatim, quantum licuit & decuit breuiter comprobauimus. Quod si iam plurium quoque connexum requiremus, eum quoque apud Dorienses diuersum esse comperiemus, ratione tum

Orthographiæ, quatenus tunc tum tur dictiones, contractione vel

Aliqua intercedente vt nimirum

- AA contrahatur in A: vt, ἀᾴζορραὶ pro ἀνὰ ἀγορᾶν.
- AO in Ω: vt, τωνέρα τα pro τὰ ὀνείρατα.
- AIA in A: vt, κᾶνις pro κύων αἴδω.
- AIE in { A: vt, θάτερα pro τἀὐτέρας. / H: vt, κικᾶσθαι, pro κύειν ἐκ τοῦ αὐτοῦ.
- AIEI in H: vt, κἄφα pro κύειν εἶπας, utroque iota abiecto.
- AIET in HT: vt, κῆν pro κύειν εὖ.
- HE in H: v. g. μῆσι pro μήδεται.
- HEY in HY: vt, μήρω pro μὴ ἔρῃ.
- OE in Ω: vt, ὠγὼ pro ὁ ἐγὼ, ὧξ αἵτινας pro ὁἵ ἅ αἵτινας.
- OA in Ω: vt, ὦδωνις pro ὁ Ἅδωνις.
- OIAI in Ω cum iota subscripto: vt, ᾧπόλοι pro αἱ πόλοι, ea in ω mutato, & posteriore iota subscripto.
- OYA in Ω: vt, πῶλγεσ pro τᾶ ἄλγεσ.
- OYAT in ΩT: vt, ταῦτ pro τᾶ αὐτ.
- Ω A in Ω: v. g. τὠγάλματα pro τὰ ἀγάλματα.
- ΩE in Ω: vt, ὠταῦ pro ὦ ἑταῖν.

Nulla: ita tamen, vt literæ auferantur: vt, ποτὰ μητέρα pro πρὸς τὴν μητέρα, καπῆτο pro κατὰ τοῦτο.

Syntaxeos: Vbi notatur

Elleipsis: vt, ἐ γᾶν, pro ἐς μὰ τὴν γῆν, apud Theocr.

Enallage

Specierum. Primitiuo vti pro obliquis Doribus & Atticis commune esse dicit Eustathius, & quæ duriora sunt nostris auribus Dorum esse, quæ molliora & iucundiora Atticorum: vt, ἀνθρωπον ἤδος, pro ἀνθρώπινον, γυναῖκα μᾶζον pro γυναικεῖον.

Numerorum

- Pro singularibus fœmininis plurales casus proferunt Dores, teste Ioan. Grammat: vt, καλὰς dicunt pro καλὴ, σοφαὶ pro σοφὴ.
- Pluralia sæpè vt dualia proferunt Dores, ait Corinthius, & exemplum subiecit ex Pindaro, Μαθόντες ἢ λαοῖς παγκλοιᾶ κέρατες Ὧνες, ἄφραντα χαρύετον Διὸς ἀετὸς ὀρτιχα θείων.

Casuum, pro Genitiuo singulari vtuntur Dores Dativo eiusdem numeri in prima & tertia simplicium. Sic quidam inquiunt. Est autem ea ratio, quam diximus suo loco, quoniam v genitiui primæ declin. mutant in α, tertiæ autem in ω, vt ita genitiui & dativi sint similes.

Verborum. Nam Tertiis personis pluralibus vtuntur Dores loco participiorum. Ait Corinthus, proferunt & tertias personas plurales pariter cum dativis propriorum participiorum: vt apud Pindarum: ὁμιοσι τὰς χρεὸς αἱ ἀπαλέκονται ἢ στεφάνοις pro ἀναπλέκουσι.

Modorum. Subiunctiuum loco Indicatiui Dores quoque adhibent: vt, τὰ μάλιστα δεδοικω pro δέδοικα.

AEOLES

Significationem, quam diuersam habent à cæteris Græcis. Ἄφατος, ignobilis: Aeolicè Vulcanus est. Κλέος, fama: Aeolicè, gloria. Πεμπάζω, mitto: Aeolicè, in quinque metior. Χέλωνη, testudo: Aeol. cithara. Στωμύλος, garrulus: Aeol. dolor. Καῦμα pro αὐτὸ accipiunt Aeoles, teste Grammatico.

AEOLES Dorienses, Italiam & Siciliam & Italiam duæ. Florum eorum formosis proprietas Dorienses assimilis. Vt autem horum Lacones, sic Aeolum integerrimi Thessali fuere, teste Scaligero. Aeolica lingua Sapho & Alcæus scripsêre: Homerus item & Aristophanes eas sunt vsi. Nos illas rimaturi examinatari, considerabimus vocum

Diuersitatem, quæ sese in scriptione & pronunciatione offert, partim

Initio: tum Litera, O, quod præponunt Aeoles υ psilo: vt, ὕδωρ pro ὑδωρ. B, quod præmittunt literæ ρ, sequente δ, κ, σ, teste Ioan. Gramm. vel etiam, ζ, vt annotat Caninius: vt, βρόδον pro ῥόδον, βεβκῶ pro βάκχος, βρυτὴρ pro ῥυτὴρ, βελζα, pro ῥίζα. F Digamma, quod Aeolicum vocatur, quoniam ab iis inuentum & vsurpatum est: vt, Fελένη pro ἑλένη, Fανὴρ pro ἀνὴρ. Apud Alcæum semel tantùm inueniri, Fρήξεις pro ῥήξεις, inquit Triphon Grammaticus, qui eodem vult Iones vti, Dores, Lacones, Bœotos. Præfigebatur autem vocibus à vocali aut diphthongo incipientibus: tum Syllaba E: vt, ἐδώπεδον pro δάπεδον.

Augetur

Medio: tum Litera, I: vt, καλαῖς pro καλὰς. Υ, inprimis si posti sequatur alia vocalis, teste Gramm. aut aliàs nulla sequatur post vocalem consonans: vt, εὔαδε pro ἔαδε. χδάντες pro χάοντες, αὔηρ pro ἄηρ. Β: vt, ἀλβεδύειν pro ἀλιδύειν. Κ: vt, ὄκχος pro ὄχος. Σ: vt, σπέρσω pro σπείρω. Inprimis diplasiasmo gaudent consonantium λ, μ, ν, ρ, σ, τ, & aliarum: vt, ἄμμες pro ἡμεῖς, ἔμμα pro ἕτμα: ἔννεπε pro ἔνεπε, σελλάνα pro σελήνη, ἀγλέρεω pro ἀγλαΐεω, ὄσσ pro ὅσος, ὄππως pro ὅπως, ἐστὶ pro ὅστι: quamuis dicat Grammat. ὁππη & ὅππως communia esse. Nam Communis, ait, relatiua duplicat, ὁππότ pro ὁπότε, ὅσσος pro ὅσος: tum Syllaba, A: vt, θεάων pro θεῶν. E: vt, δύεση pro δυσί. O: vt, ἐσ ἔρωτας pro ἐρωτας.

Fine. tum Litera, N: vt, λιπῆν pro λιπεῖν, ἐγῶν pro ἐγώ. Ium Syllaba, Θέλ vt, ἐπιπνδα pro εἰπεῖν, ἦδα pro ἦν.

Ortographiæ signa diuisa abolita vel

Minuitur

Initio: Litera, Δ: vt, αἰνός, pro δεινός. M: vt, ἴα pro μία. Σ: vt, μίλαξ pro σμίλαξ, ἰωκτὴρ pro σμικτὴρ.

Medio, Syncopes Aeolum sunt propriæ, ait Io. Grammaticus, tum Literæ I: vt, ἀβχαος pro ἀβρχαῖος, ἔταες pro ἑτάιρος. Hoc verò non solum ex eo aufertur, sed etiam ex eo, ita quidem, vt in illius locum succedat consonans aliqua, vel similis sequenti, vel alia aliqua: vt, χέῤῥες pro χέρρες, τέννω pro τείνω, κἀνδω pro κατέδω. Hic ν succedit, non δ duplicatur, vt in prioribus. Γ, ex iis quæ desinunt in υγξ: vt, φόρυξ pro φάρυγξ. Δ: vt, πέλεος pro πέλεδος. tum Syllaba, E: vt, ἰεδν pro ἰεέν. Mu: vt, ὤρσεν pro ὥρμησεν. O: vt, ἀγήνωμες pro ἀγνώμονες.

Fine. Litera, N: vt, ὄππα pro ὄππατον. Σ: vt, ὀ pro ὅς, αἰχέτα pro ἀρχέτας.

Mutatur. Vide signum A.

Spiritus. Aeoles asperum semper vertunt in tenuem: quem ob id H. Stephanus Aeolicum vocat, ipsúmque Aeolas ψιλοτικὸν, Eustathius: vt, ἦλιος pro ἥλιος. Inde fit, vt in compositione tenuis non vertatur in aspiratam. Interea Aeoles loco spiritus asperi vsurpabant notulam, ex duobus Γ sibi mutuo erectè insistentibus F, vel inuersè Ⅎ efficiam, quam vt ν consonans Latinorum proferebant. Ait Victorius: Aeolis F idem valet, quod apud nos V, cùm pro consonante scribitur, vocatúque ϛαῦ, & Ϝαιολικὰ Aeolicum. Addit Lipsius, pro βαῦ, voluisse dicere ναῦ. At verò Græci sæpiùs β pro υ vsurpant, & Caninius testatur, Lacones & Cretenses ϛ vsos fuisse loco digamma: vt, ὠϛέων, ὠϛέων, vnde Latinorum ouum: ἀλετος, βαβέλιος. Digamma ergo pro ν consonante, vel etiam pro aspero spiritu vsurpatur vt, Fεσπέρα pro ἑσπέρα, Fελένα pro ἑλένη, Fεπία pro ἔπια. Quamuis inueniantur nonnunquam etiam pro tenui spiritu adhibuisse: vt, Fεῖν pro εἶνος; Εἴκις pro ἴκις.

Vsus distinctus quæ communis fuerit, quæ propria vel

Ex parte diuersarum quod considerabimus &

Generatim ratione tum

Proloquia, in quibus conflatur

Tonus. siue Accentus: Vide sign. B.

Speciatim: quatenus ea pertinebunt ad singulas Etymologiæ classes. Vide sign. C.

Penitus. Tales Aeolum propriæ dictiones sunt, Ἀ̓ιρὲς, debilis. Ἄ̓ορ, aquila. Καπυλγὶς: inflamentum muliebre. Δρῆκων, vir, αἰὴρ. Μώνος, præter ἔτι, πεφασμένος. Ῥεῦτος, facies. Εἴκις pro ἴκις.

Plurium, inuicem coniungendarum. Vide sign. D.

A. Permutantur in ea se vnius dictionis literæ Aeolico more vel

Figura nimirum

Vocalis

Vna

A in { E: vt, φρέαμι@ pro φρίαμι@, λεγόμεδα pro λεγόμεδα.
H: vt, ἄνηρ pro ἀνήρ.
T: vt, σύρκες pro σίρκες.
O: vt, σρατός pro σρατός, μέτορμαι pro μέτρομαι, ὄνεω pro αἴω.

E in { A: vt, αἶλος pro ἕλκος, ὥπαδα pro ὁπάδων.
H: vt, ἀχιλλῆ@ pro ἀχιλλέ@.
O: vt, οἰδασα pro εἶδησα, teste Etymologo.

H in { A longum, vel in breui secundum alios, ad differentiam Dorum: vt, πύλα pro πύλη.
E: vt, ἄρες pro ἄρης. Inprimis hoc fit ab Aeolibus, quando sequentem consonantem duplicant: vt, τέθεμι pro τίθημι, ἀνίκεσα pro ἀδίκησα.
AI: vt, πάσαμι pro πάομαι, μιμναίσκω pro μιμνήσκω.
EI: vt, πειλάδες, pro πηλάδες, meris pro μῆνις, mensis.

I in { E: vt, ἀλεκτρ@ pro ἀλέκτρ@, apud Etymol.
H: vt, ἀκτίω pro ἀκτῖνα, ψηφιδιον pro ψῆφισμα.

Y in { Ω: vt, ὠψαλός, pro ψυλός.
H: vt, ἀνέ@, ait Etymologus, sic νύ@, ὡς τὸ, νῦν αἰδηρῶν αἰχμητάων, pro νυμφίω) & Aelica mutatione νη@. Sy burgius in notis ait: Hæc ita, an uerum lectio, ἀνέ@ τὸ νέ@, dixerit
νεί@. Aiolakh τε: πῆνυσας.
I: vt, ψῆλός pro ψῆλα@, ἴπαρ, pro ὕπαρ.

O in { A: vt, ἀασα pro ὄσα, Etymologus.
E vt, ἀρὲς pro ἀρῆς, εἶδεντες pro ἰδόντες.
Y: vt, ὀνυμα pro ὄνομα. E' πο: vt, ἐ@ autem, teste Eustathio, commune est.
Ω: vt, ὠμοι@ pro ὅμοι@, ὠασα pro ὅσα.

Ω in { O: vt, ὀορ@ pro ὦρ@.
A: vt, γελαν pro γελῶν.

Figura: E A in H per contracti. idque in quibusdam tantum, non in omnibus, teste Gramm. vt, κρᾶς pro κρέας.

Diphthongi: A cum iota subscr. in A: vt, βοάις pro βοᾷς. Non enim subscribunt Ioca Aeoles, sed adscribunt separatim.

AI in AI per diæresin, quam amant Aeoles: vt πάϊς pro παῖς.

EI in { H: vt, ἔλθω pro ἐλθεῖν. Priscianus ait, ει ab Aeolibus verti in η. Constat tamen, ita ab iis vel negligi, vel adscribi, non autem subscribi. Sic ἀνδών, luscinia, ab ἀηδὼ derivatur, Aelica mutatione ᾱ ει in η, teste Eustathio. Vnde etiam Lycophron Σειρῆνας vocavit ἀηδόνας, ὡς καλὸν ἀειδόμενας.
EI per diæresin: vt, αἰχέϊοι pro αἰχεῖοι.
OI: υ ὀόνοις@, τοφ εἰ@ γόικως pro εἰκώς.

EY in H: vt, ὀρῆης pro ὀρφεῖς. ἀχιλλῆς pro ἀχιλλεύς.

OI in OI per diæresin: vt, χόϊλον pro κοῖλον, χρόϊα pro χροΐα.

OY in { Ω si non fuerit natum ex cr. si: vt, μῶσα pro μοῦσα. Fit hoc præcipuè, vt ait Io. Gramm. participiis fœmininis, desinentibus in υσα circumflexum: vt, ἰδῶσα pro ἰδοῦσα.
AO: vt, αἰνείας pro αἰνείου.
H: vt, φοβερῆφι@ pro φοβερῷφι@.
EY: si ex crasi natum fuerit: vt, λαλῆσα, ἀκηδέμεθα@ pro ἀκούσῃ@.
OI: vt, χρῦσον vel χρύσοις το χρυσῶν. In participiis inprim. fœmininis verborum grauitonorum præsentis temporis vt, τυπλοισα pro τυπλέουσα, γελάσσα pro γελάουσα, quod ab altis, Dorienſibus adscribitur.

Consonantes: Mutæ, de quibus signo E.

Semiuocales: M in { B: vt, βύρμαξ pro μύρμηξ, βέλλω pro μέλλω.
Π, & simplex & duplex: vt, παθᾶσα pro μαθέσα, ὄππατα pro ὄμματα.

N in Σ: vt, φεσῆνις pro φεσσῆνις, γόεις pro νόεις.

Δσ vel Σδ: vt, ἅδσιες vel σδεῖς pro ζεῖς, errantes pronuntiatione, ait Corinthus.
Δ: vt, δυγὸς pro ζυγὸς, teste Etymologo.

Ξ in Κσ vel Σκ: vt, κσύν@ vel σκέν@ pro ξύν@.
Ψ in Πσ vel Σφ: vt, πέλοπες pro πέλοψ, πασαλὶς pro ψαλίς.

Σ in { T: vt, τὺ pro σὺ, quemadmodum Dores.
Δ: vt, ὀδμὴ pro ὀσμὴ, teste Plutarcho.
Θ: vt, μέωιθρὸς pro μέωισθος, vt notat H. Stephanus.
N: vt, ἐπ: perfectis participiis, γενώοντα pro γενῶσι.
P: vt, μάρτυρ, pro μάρτυς, Eustath. teste, ἴκατορ pro ἵκατος, ἔτορ pro ἕτερος, ἄρρω pro ἄρσω, κόρρη pro κόρση, ait Caninius.
Z, si ω duplex fuerit: vt μίζον vel μειζον, à μέσσων, positivi μέγας. Sic Etymologus.

Situ & ordine. Aeoles p transponunt, & quandoque du licant, ρ in ε mutato: vt, πρέρακι@ pro φρίκι@, κόπερ᾽α pro κοφινα μέτερ@ pro μήτηρ@, στερτος pro τρίτος, στέρτη pro τρίτη.

E. Mutæ

E Mutæ consonantes ab Aeoliis per omnes vocalium modos permutantur:

Π in { K: vt, κοῖον pro ποῖον.
M: vt, ματῶ pro πατῶ.

ΠΤ in Σσ, præeunte vocali breui: vt, ἐμισσω pro ἐμισπω, ὄσσω pro ὅπω, πίσσω pro πίπω. Non autem τύσσω dicunt pro τύπτω, quoniam υ longum est.

Τ in Π: vt, πίωφατται pro τετραπται, απολὴ pro σολή.

B in { Z: vt, ζέρεθρον pro βέρεθρον.
Δ: vt, σελαρ pro δελεαρ.
M: vt, Σαφμα@ pro Σάφϐι@, teste Etymol.

Γ in Z: vt, ὀλίζον pro ὀλίγον.

Δ in { Z: vt ζία vel ζὰ pro διὰ, ζαβάλλειν pro διαβάλλειν.
B: vt βίλεαρ pro δέλεαρ.
Θ: vt, θιοσος pro δίσσος.

Φ in Π: vt, ἀμπὶ pro ἀμφὶ, ἀμπίχω pro ἀμφέχω.

X in { Ξ: vt, δυξᾶ pro δυχῆ, πεξαὶ pro πεχαὶ. Hoc aliÿ Doribus tribuunt.
Φ: vt, αὐφλὼ pro αὐχλώ.

Θ in { T: vt, κατῆπε pro καθῆκε: nimirum Aspirationem nescientes, tenues non mutant.
Φ: vt, φλᾶπα pro θλᾶπα.

B. Quæ etiam sit Accentus vel Toni apud Aeoles scribendi ratio, breui dicendum est. Tonum ergo contra communis linguæ consuetudinem Aeoles vel

Mouent, sed non mutant: nimirum

Vltimam { Penultimam, vt accentu vel eundem seruet, vel mutent. Ergo
Oxytonon mutant Aeoles in Paroxytonon. Ait Dionysius, omnem dictionem supra vnam syllabam, communiter oxytonam, Aeoles grauant, præter præpositiones & coniunctiones. Et Io. Grammaticus, Disyllaba apud nos in acutum tonum desinentia, Aeoles graui tono proferunt: vt, σοφὸς, pro σοφὸς, φίλεις pro φιλεῖς, ἔντυε ἑρέπτω pro ἐρατὸς, ζαοσόλεις pro βασιλεῖς. Idem fit, si Pronomen σος cum articulo coalescat: vt, σοος pro ὁ σὸς, ὕσσι pro ἡ σὴ, τὸσον pro τὸ σόν.
Perispomenon mutant Aeoles in paroxytonon: vt, φερῆνυ pro φερεῖν, γέλασε pro γελᾶν, ἄμμιν pro ἡμῖν, χέρρες pro χεῖρες.
Oxytonon mutant Aeoles in properispomenon: vt, λεδικὸς pro λᾶικὸς, θῦμος pro θυμὸς, χῶλ@ pro χωλός.

Antepenultimam. Ex oxytono faciunt Aeolÿ properoxytonum: vt, πόταμ@ pro ποτᾰμὸς, ϝιώατος pro ϝιωατὸς, κόϊλον pro κοιλὸν, ὀμφαλ@ pro ὀμφαλός.

Penultimam in Antepenultimam: nimirum, Ex paroxytono & properispómeno faciunt properoxytonum Aeoles: vt, χρυσιον pro χρυσοῦν, πίδωτι pro πιδώτι, δίδοτι pro δίδωτι: βασίλη@ pro βασιλῆ@, βασίλει@ pro βασιλεῖς.

Antepenultima { Penultimam. Properoxytonon mutant Aeolÿ in paroxytenon: vt, σεσωόπα pro σεσωπα.
Vltimam. Ex properoxytono formant Aeoles oxytonon: vt, ὑψηλὸς pro ὕψηλος.

Non mouent, sed mutant: nimirum { Oxytonon mutant Aeoles in perispomenon, & vt ait Io. Gramm. & aliÿ Monosyllaba longa circumflectunt: vt, ῥῶξ pro ῥωξ, ξεῖς pro ζεις, χλῦ pro χλύ. Sic dicunt ἰγῶν pro ἰγών.
Prosperipomenon mutant in paroxytonum: vt, ψάφαξ pro ψῆφος,

C. Vt verò has ipsas generales literarum mutationes ad speciales partium orationis differentias adhibeamus, considerandæ sunt partes singulæ:

ARTICVLVS. Ergo { Præpositiuum Aeoles eodem pacto inflectunt, quo nomen, cui præponitur: vt, τάων μουσάων pro τῶν μουσῶν.
Postpositiuus amittit Acolicè σ vt, ὅ pro ὅς. Vnde compositum ὅππις pro ὅστις.
Compositiuus genitiuum habet Aeolicè ὀθεο pro ὅτεο, ὅτε. Ait scholiastes Sophoclis, Aeolios accusatiuum ὁντινα in vtroque genere usurpare, quemadmodum Attici τε & τῳ.

NOMEN

Specici. Ergo { Patronymica in ιδης efferunt Aeoliÿ per αδιος: vt, ὑῤῥᾴδιος pro ὑῤῥᾴδης.
Numeralia suo more formant Aeoles: ια dicunt, το μια, τέρτος pro τρίτος: hinc Latinorum tertius, τέρτη pro τρίτη, πίσυρες pro τέσσαρες, πίσυρα pro τέσσαρα, πέμπτο pro πέντε.

Generis. Masculinum in fœmininum mutant Aeoles: vt, ἡ αἰδὴρ pro ὁ αἰδὴρ, ἡ ἀὴρ pro ὁ ἀήρ.

Numeri. Duali numero non vtuntur Aeoliÿ, ait Corinthus, vt nec Romani, qui ab iis sunt deducti.

Declinationis. De qua vide signum F.

RELIQVAE: Pronomen G. Verbum H. Participium I. Aduerbium, Præpositio K.

F. Declinationis Aeolicæ varietas deprehenditur ex nominum

- Terminatione quam diuersam ab vsu communi formare solent. Mutant enim
  - As neutrum in Os: vt, τὸ ὕδας pro ὕδωρ, κῆνος pro κεῖνος.
  - Es in Ar: vt, ζαὴς, ζαὴν pro ζῆς.
  - Hv in Eis: vt, μεις, mensis, pro μείς.
  - Is in Op: vt, τὸρ pro τίς.
  - Ρ, adjiciendo Os: vt, μάρτυρος pro μάρτυρ, à cuius genitiuo μάρτυρος fit nouum nomen.
  - Os in
    - Ας: vt, ψάφας pro ψάφος.
    - Ορ: vt, ἄκκερ pro ἄσκος, ἵππερ pro οἶνοπος.
  - Ωρ in Os: vt, ὔδος pro ὕδωρ.
  - Ων in Os: vt, ἄγων pro ἄγωνος: nimirum à genitiuo ἄγωνος nouum nomen ducentes.
  - Ως in Os vt, ἔρεσς, ἔρος pro ἔρως ἔρωτος.
- Casibus, qui variant in Declinationum speciebus, tum
  - Simplicibus:
    - Prima:
      - Nominatiuus singularis Aeolicè desinit in α: vt, ὁ ἀρχύτα pro ἀρχύτης, ὑβρεγάτα, pro ὑβριγάτης, ἁπλάτα pro ἁπλάτης, ἰσπότα pro ἴσποτης. Ab his Nominatiuis Aeolicis Latini suos fecêre, Prophetа, Bibliopola, Pædotriba, Geometra, Scytha, &c. Eustathius Poetas ait Nominatiuum primæ fin. licium in ας & ης formare vt vocatiuum: vt, ὁ ἀρχύτα pro ἀρχύτης, ὁ μητέτα, τὸ μητέτος, ὁ Δυέτα pro Δυέτης. Quod si ciatur Aeoliorum esse proprium, cur non dicatur potius Aeolicè loqui Poetæ, quàm Poeticè? Inquiunt nonnulli vocatiuum loco nominatiui vsurpari: quod improbat Caninius, versiculo epigrammatis, quem citat Eustathius, πατὴρ ὦ μ' ἔφυτε κόπαισα. Potuisset enim in fine versus κοπάτης dicî, nullo obstante metro.
      - Genitiuus singularis Aeolicè desinit, vel in δ, vel in αο: vt, αἰακίδευ pro αἰακίδου, αἰνείαο pro αἰνείου.
      - Genitiuus pluralis per epenthesin acquirit Aeolicè α: vt, αἰνειάων pro αἰνείων.
      - Datiuus pluralis per Aeolicam paragogen assumit ν vt apud Atticos, iota: vt, λησσῶν pro λησσῶς.
      - Accusatiuus pluralis per syncopen Aeolicam amittit nonnunquam ex diphthongo ι: vt, πιμπ pro πιμπλῆς, εἴρεας apud Hesiodum pro εἰρέας.
    - Secunda:
      - Genitiuus pluralis per epenthesin Aeolicam accipit α: vt, Θεάων pro Θεῶν.
      - Datiuus pluralis apud Aeolicos acquirit iotа. Ait enim Antesignanus: Datiuis pluralibus cuiuscunque declinationis in ο definentibus, Atticè, Ionicè, Aeolicè additur iota: vt, πυγαῖσι pro πυγαῖς.
      - Accusatiuo plurali Aeoles inserunt iota seruato tono: vt, κηλαὶς pro κηλὲς, σοφαὶς pro σοφὰς.
    - Tertia:
      - Genitiuus singularis Aeolicè ν mutat in ω: vt, τοῦ λόγω pro τοῦ λόγυ.
      - Datiuus singularis apud Aeolas iota subscriptum non habet: vt, τοῦ λόγω pro τῷ λόγῳ: vt ita Genitiuus & Datiuus sint similes.
      - Datiuus pluralis, teste Io. Grammat. apud Aeolas acquirit iota per epenthesin: vt, τοὶς λόγοις pro τοῖς λόγοις.
      - Accusatiuus pluralis ν mutat Aeolicè in ω, vel secundum alios etiam in ος: vt, τὼς λόγως pro τοὺς λόγους, τοὶς νόμοις pro τοὺς νόμους.
    - Quinta:
      - Nominatiuus.
        - Monosyllaba in αις resoluuntur per diæresin, mutato & transposito tono: vt, παῖς pro παΐς, δᾶΐς pro δαΐς, Io. Grammaticus.
        - Masculina in αι acquirunt Aeolicè iota: vt, μέλαισι pro μέλασι. Non tamen αἴσας pro ἄσας dicitur, ne duæ vocales duriter coincidant, teste Coriatho.
      - Genitiuus. In ις fœminina, per δ & γ declinata, amittunt Aeolicè δ, in reliquis quoque casibus: vt, ἀρτέμιος pro ἀρτέμιδος, μέλιτος pro μέλιτος, σφεγγὶν pro σφεγγίδα, κναμὶν pro κναμίδα.
      - Vocatiuus nominatiuorum in ων, desinit Aeolicè in ον, accentu non retracto, sed seruato: vt, διάφορον, ὦ διάφερε pro διάφερες: Ἀπόλλω, ὦ Ἄπολλον pro Ἄπολλον: Χελιδὸν, ὦ χελιδὸν pro χελιδών.
    - Datiuos plurales Aeolij formant à Genitiuo singulari, os vertendo in εσσι: vt, αἰδέρεσσι, ἀστέρεσσι pro αἰθέρων: γυναικὸς γυναίκεσσι pro γυναιξί: πρώτως, πρώτεσσι pro πρῶσι, πᾶσατος, πάντεσσι pro ἅπασι. Item, pro datiui duralibus 5. simplicium, Aeoles vsurpant datiuos tertiæ: vt, παδνιὰ, παδνιάτοις pro παθήμασι. Apud Eustath. μὴ κατηγλάϊτε τοῖς ἐμοῖς παδνιάτοις.
  - Contractis
    - Prima:
      - Genitiuum singularem contrahunt Aeoles in ευς: vt, δημοδόκευς pro δημοδόκους. Nonnunquam etiam à communi detrahunt figma: vt, Σωκράτης pro Σωκράτους. Utrunque volunt Dorienſium esse nonnulli.
      - Vocatiuus Nominatiui in ης, Aeolicè desinit in ε: vt, ὦ σώκρατε pro ὦ σώκρατες.
    - Secunda: Aeoles genitiui penultimum iota secundum aliquos in ν vertunt: quod aliàs Ionibus adscribitur: vt, πόλνος pro πόλεος.
    - Tertia:
      - Aeoles in hac declinatione retrahunt accentum: vt, Βασίλας pro βασιλεύς, Βασίλανος & Βασίλειος pro Βασιλέως & βασιλέος.
      - Genitiuus singularis nonnunquam etiam Doribus similis est apud Aeolios. vt, βασιλεῖς pro βασιλέος.
    - Quarta:
      - Genitiuus singularis Aeolicè desinit in ως: vt, λατῶς pro λατοῦς.
      - Accusatiuus singularis Aeolicè in ων desinit, quemadmodum Ionicè in ωτ: vt λατῶ pro λατὼ: vel etiam retracto tono λάτω.
      - Numerus pluralis Aeolicè secundum quintam simplicium in nonnullis flectitur, quod tamen alij Poeticum esse inquiunt: vt, αὶ κλεῖδες, ταῖς κλαῖσι pro αἱ κλεῖδες, κλεῖσι.

G. PRONO-

G. PRONOMINVM Aeoliæ proprietates nonnullæ communes sunt in nominibus, quibus cum declinationis modo conueniunt: vt, ἁμέων pro ἐμέων, ἄμμοι pro ἐμοί. Nos de iis loquemur tantum, quæ singulis cuiusque

- Ε᾽γὼ in
  - Nominatiuo Aeolicè circumflectitur vt, ἐγὼ & ἠγών.
  - Genitiuo habet ἐμεῦ & μεύ, vt apud Dores, pro ἐμοῦ.
  - Duali, ἄμμε, pro νῶϊ, νώ.
  - Plurali Nominatiuo, ἄμμες pro ἡμεῖς: ἀμμέων & ἄμμων pro ἡμῶν: ἄμμι & ἄμμιν pro ἡμῖν: ἄμμε & ἄμμας pro ἡμᾶς.
- Σὺ in
  - Nominatiuo Aeolicè habet τὺ pro σύ.
  - Genitiuo σεῦ & τεῦ pro σοῦ, vt apud Dores.
  - Duali ὔμμε pro σφῶϊ, σφώ.
  - Plurali ὔμμες pro ὑμεῖς: ὑμμέων & ὔμμων pro ὑμῶν: ὔμμι & ὔμμιν pro ὑμῖν: ὔμμας pro ὑμᾶς.
- Οὗ in
  - Genitiuo habet Aeolicè εὗ pro οὗ. Cyprij pro οὗ per digamma Aeolicum, Fίο dicunt. Hoc cum scribatur à nonnullis per γ simplex, γίο, erratum esse videtur, digamma Aeolici non animaduersi. Et Caninius Hesychium malè ait multa per gamma scribere, quæ per digamma debebant: vt, γιλὸς, γιγχὸ, γισάμβαι, quæ scribi debebant Fελλὸς, Fιγχὸ, Fισάμβαι.
  - Accusatiuo plurali Aeolicè habet σφὲ pro σφᾶς.

Σ& cum suo articulo coit, retracto tono: vt, ὄσσος pro ὁ σὸς, ὄσσι pro ἡ σὴ, τόσσον pro τὸ σόν.
Η᾽μέτερος, α, ον, Aeolicè habet ἄμμος, αμμα vel ἄμμα, ἄμμον.
Υ᾽μέτερος, α, ον, Aeolicè habet ὔμμος, ὔμμα vel ὔμμα, ὔμμον.
Αὐτὸς in Accusatiuo omnis generis & numeri habet Aeolicè μίν.
Ε᾽κεῖνος efferunt Aeoles per aphæresin, dicentes κεῖνος.

F. Declinationis Aeolicæ varietas deprehenditur ex nominum

- Eω in
  - Ηω. Etenim verba primæ circumflexorum, per νω efferunt Aeolij, teste Caninio: vt, ἀδίκηω pro ἀδικέω.
  - Ευω: vt, ῥέϋω pro ῥέω. Hinc in Aor. 2. ἔῤῥευον. Ait Antesignanus ῥεύσδς dici Poeticè pro ῥεῦδς, ῥεύομαι pro ῥέομαι.

- Coniugatio quæ à naturalibus deducta dependet. Hæc ergo vel
  - Mutant characteristicas literas Aeoles.
    - Πσω in Σσω: vt, ὄσσω pro ὄπσω, πέσσω pro πέπσω.
    - Σσω in Ζω: vt, τανύζω pro τανύσσω. Vnde creditur ζ non solùm valere σδ, sed & duplex σσ.
  - Noua themata fingunt. Nam à verbis circumflexis omnium coniugationum Aeoles, noua verba in μι formant: vt, Οὐνέω, ὄνημι, νοέω, νόημι, Δαμνάω, δάμνημι, γελάω, γέλημι, Ε᾽λεύθερος, ἐλεύθερόμι: δοκιμόω, δοκίμωμι. Nonnunquam geminant initium: vt, ἀχέω, ἀκάχημι: ἀλάω, ἀλάλημαι: πλάω, πλίμπλημι: ἀλυκίω, ἀλαλύκτημι.
  - Metaplasmo themata communia aliter efferunt ratione penultimæ: vt, Φθείῤῥω dicunt pro φθείρω, &c.

- Initium, seu augmentum: quod vel
  - Tollunt. Augmentum quandoque abiicitur Aeolicè, in verbo tantùm Passiuo, ait Caninius: vt, δέκτας pro ἐδέκτης, ἐλῆτα pro βέβλητο, ὄρθαι pro ὤρθωται, ἐλέγμεθα pro ἠλεγξάμεθα. Ita in Optatiuo λύμεθα pro λελυμένος apud Homerum, idem quod λελυμένος ἐίην. Pro ἔφθαι etiam dicere videntur φθάσθαι, φῆς, φῆ.
  - Mutant.
    - Ad augmentum εα, resolutum ex η, addunt Aeoles υ: vt, ἐ in Aor. 2. εὗαδον pro ἔαδον, quod dictum est pro ἤνδον, placui, ab ἄδω.
    - Verbis à vocali incipientibus, dicunt, ῥείφθαι pro ἐῤῥίφθαι. Hinc apud Pindarum ῥεῖφθαι, quod Caninius Aeolicum esse dicit.

- Finis, tum etiam Penultimæ omnium Generum,
  - Activi, & eius Modorum
    - Indicatiui, de quo, vt & de Imperatiuo & Optatiuo, consule sign. L.
    - Subiunctiui. Aeoles secundæ personæ singulari addunt per parogogen θα: vt, ἐθέλησθα pro ἐθέλῃς, ἔλθησθα pro ἔλθῃς, πτήνησθα pro πτήνῃς, ὦῇς & Aeolicè ἦσθα.
    - Infinitiui.
      - Barytonorum εἶν Aeoles in λω vel cω transformant: vt, πάλλω vel πάλεω pro πάλειν, idque Dorum more, ποίλω pro ποιεῖν. Dicunt nonnulli Aeolios λω vsurpare in Præsenti & Futuro primo duntaxat.
      - Circumflexorum εἶν Aeoles vertunt in εις, quamuis etiam in λω & cω aliquando: οἶν autem in αἶν vel αἷς: ὖν in οις & οιν: vt, ποίεις pro ποιεῖν: item ποίλω aut ποίεν pro ποιεῖν: γελάϊς & γελάϊν pro γελᾷς: χρύσεις & χρύσειν pro χρυσοῦν. Hesiodus ait ἀρόμβαι pro ἀρεῖν, vt ita eriam in ὀμόμβαι Aeolicè desinere videri possit.
      - Perfectum quintæ coniugationis, habens ε in penultima Præsentis, α mutat Aeolicè in ο, & tonum retrahit: vt, τίτορθαι pro τετάρθαι, à τείρω.
  - Passivi, & Medii. Vide sign. M.

Figura. Hîc ergo
- Syncope frequenter vtuntur Aeoles, teste Plutarcho: vt, ὑβρεβάλλειν pro ὑπερβάλλειν, κατεβλήθη pro κατεβλήθη.
- Tenues non vertiit in aspiratas Aeolij: vt, κατρᾶται pro καθρᾶται. Nam ignorant aspirationes

L Reliquorum modorum Actiui generis ratio itidem habenda est,

Indicatiui cum optativo communis:

Præsens:

Secunda & Tertia persona Præsentis & Futuri ει mutat Aeolicè in η, iota non subscripto: vt, ταῖς pro ταῖς, τάξῃ pro τάξῃ.

In nonnullis verbis secunda persona singularis præsentis Indicatiui, sed & aliorum Modorum & Temporum Aeolicè acquirit θα: vt, εἶθα pro εἶς, ab εἶμι, eo. Huc spectare videtur χεῖθα, quod Aeolicè dicitur pro χῇς: quamuis id Varinus Doricum esse velit.

Dorica in ὰν Aeoles formant abiecto ν: vt, ποιεῦτι pro ποιεῦντι.

Verba secundæ circumflexorum contractionem in α resoluunt Aeolicè, iota non subscripto, sed adscripto: vt, γελάϊς pro γελᾷς, γελάϊ pro γελᾷ.

Primæ coniugationis in Μι nin ε mutatur Aeolicè, ε geminato: vt, πίθεμι, πίθεμι pro τίθημι, πίθεμμι pro τίθημι. Interdum pluralibus tribuit pro πίθεισι. In duali autem, & in prima & secunda plurali retinet η, φίλητον, φίλημεν, φίλητε. Sic Cantarus.

Secunda in Μι, penultimum η mutat Aeolicè in αι: vt, γέλαιμι, γέλαις, γέλαι, pro γέλημι, γέλᾱς, γελᾷ.

Tertia pluralis Dorica verborum in Μι, accentum transfert Aeolicè in antepenultimam: vt, τίθεντι pro τιθέᾱσι, ἴσαντι pro ἰστᾶσι, δίδοντι pro διδόᾱσι, ζῴουσι pro ζῴᾱσι.

Εἰμὶ Aeolicè habet ἦμες & in tertia plurali ἔντι pro εἰσί.

Φημὶ in tertia plurali habet Aeolicè φᾶσὶ pro φασί. Aeoles etiam per aphæresin auferunt φ: & dicunt ἦμὶ, ἧς & ἧσθα, ἦσὶ & ἦσί.

Imperfectum: Totum singularem numerum Imperfecti & Aoristi utriusque Actiui & Medij generis formant Aeoles in σκον, σκες, σκε primam pluralem in σκεμεν, tertiam in σκον: hoc est, per epenthesin ultimæ syllabæ præmittunt tres literas: vt, ἐπλεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, πωτάσκομεν, τύπτεσκον: ποιεσκον, ποιεσκες pro ἐποίεον, &c. ἴσκον, ἴσκες, ἴσκε, pro ἐδίδουν verbi substantiui.

Tertia persona in ες desinens Aeolicè aliquando per η effertur: vt, ἐφίλη pro ἐφίλες, ἔσθη pro ἔσθεϊ.

Secunda singularis acquirit nonnunquam Aeolicè θα: vt, ἦθα pro ἦς, ἔφηθα pro ἔφης.

Plusquamperfectum: Secunda persona, vt in Imperfecto, Aeolicè nonnunquam acquirit θα: vt, ἤδειθα pro ἤδεις.

Aoristus vtrumque formatur Aeolicè, vt Imperfectum: vt, ταξασκον, ταξασκες, ταξασκε, ταξάσκεμεν, ταξασκον: πλεσκον, πλεσκες, πλεσκε, πλεῖσκομεν, πλεσκον.

Futurum: Quintæ barytonorum in ρω & λω Aeolicè inserituσ: vt, σπέρω pro σπερῶ, ψάλσω pro ψαλῶ.

Secunda & Tertia singularis Aeolicè mutatur in η, vt in Præsenti dictum: vt, τάξης, τάξῃ pro τάξεις, τάξει.

Doricum ὰν Aeolicè amittit ν: vt, ποιησεῦντι pro ποιησεῦντι, ταξεῦντι pro ταξεῦντι.

Imperatiui Hic Aeoles retinent penultimam longam in Verbis in Μι. vt, τίθητι πιθήτω, δίδητι διδήτω, ἴσηθι ἰσήτω pro ἵστᾶθι, ἱστάτω pro ἵστατι.

Optatiui:

Præsens primæ circumflexorum contrahitur Aeolicè in οιην vt, ποιοίην, ποιοίης, ποιοῖν, pro ποιοῖμι. Ab ἀξέω autem tertiæ circumflexorum, venit etiam ἀξοῖν pro ἀξοῖεν, vt recte annotat Casaubonus: quod tamen Atticum esse testatur. Ait enim Aristo 3 de cœlo cap. vltimo, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς ἀξοῖν Antegrammaticus dicit Aeoles sequi Dorienses terminando Optatiuum in ῶν: vt, ποιοῖν pro ποιοῖεν, χρυσοῖν pro χρυσοῖεν.

Secunda persona acquirit nonnunquam Aeolicum θα: vt, κλαίοισθα pro κλαίοις, πεφύροισθα pro πεφύρois.

Aoristus primus Aeolicè inflectitur per ειας, ειας, ειε: vt, τύψειας, τύψειας, τύψειε pro τύψαιμι: quam formam Eustathius communem factam esse dicit. Scribit Corinthus primam singularem & tertiam pluralem esse Aeolicam: secundam & tertiam Atticorum. Alij omnium personarum formationem ambobus relinquunt. Annotat Caninius in solo duali Atticos & Aeolios nihil mutare.

Infinitiui:

Barytona in ειν terminant Aeoli in λω, accentu retento, vel translato: vt, τύπλιω, pro τύπλειν, ἐλθῖω vel ἐλθῖω pro ἐλθεῖν.

Primæ coniugationis circumflexa in ειν, terminant Aeoles in εις vel λω, iota subscripto vel neglecto, accentu quietiam retento vel translato vt, πόλεις vel πολῖν pro πολεῖν, φρονῖν vel φρόνῑν pro φρονεῖν.

Secundæ coniug. circumflexa in αν, iota ad latus scripto, Aeoles vel contractè efferunt, vel solutè per diæresin, v quandoque in σ mutato, sæpius etiam translato tono: vt, γελαῖν vel γελάϊν, vel γελάϊς, vel γέλαις pro γελᾶν.

Tertiæ coniugationis circumflexa in υν terminant Aeoles in ους vel ουν, accentu retento vel translato: vt, χρυσοῦς, χρύσουν, χρύσουν pro χρυσοῦν.

M. In cæteris quoque generibus Aeolica proprietas occurrit in

Passivo Ere nim: Prima pluralis in μεθα ab Aeolibus terminatur in μεθε & μέθεν: vt, λεγόμεθε vel λεγόμεθεν pro λεγόμεθα.

Doricum ὰν Aeolicè amittit ν: vt, ποιεῦται pro ποιεῦνται.

Imperfectum per epenthesin trium literarum εσκ, efferunt Aeoles, abiecto augmento: vt, παῖεσκε, παίεσκον pro ἐπαῖεσκε, ἐπαίεσκον.

Præteriti perfecti penultimam α frequenter abit Aeolicè in ο: vt, ἔφθορμαι pro ἔφθαρμαι, μέμορμαι pro μέμαρμαι.

Verba in μι primæ coniugationis η penultimum in Imperfecto retinent Aeolicè: vt, ἐκαλήμην pro ἐκαλούμην, ἐφιλήμεν pro ἐφιλοῦμεν.

Aoristi vtriusque tertia pluralis Aeolicè formatur à prima singulari mutata vltima in ν, quod etiam fit à Dorien sibus: vt, ἔτυφθεν pro ἐτύφθησαν, ἔτυπεν pro ἐτύπησαν. Ait Eustathius fieri à prima plurali, per syncopem duarum literarum η & μ, ab ἐτύφθημεν nimirum, ἔτυφθεν, ab ἐτύπημεν ἔτυπεν.

In Optatiuo Aoristo 2. Aeoles pro θείμην, θεῖο, θεῖτο dicunt θοίμην, θοῖο, θοῖτο.

In Infinitiuo verba quintæ baryton. quæ habent ε in penultima præsentis, renouant tonum in tertiam à fine, α in ο mutando: vt, πέτορθαι pro πετάρθαι, à πέτρω: μέμορθαι pro μεμάρθαι à μέρω.

Medio: eadem nimirum, quæ in duobus iam dictis: quatenus scilicet cum iis terminationum similitudine cõuenit. Exempli gratia:

Prima pluralis in μεθα, α vltimum Aeolicè in ε mutat, assumpto nonnunquam per paragogen ν: vt, ἐταξάμεθε pro ἐταξάμεθα, ἐταγόμεθεν pro ἐπαγόμεθα.

Doricum ὰν hic quoque ν amittit Aeolicè: vt, ταξεῦται pro ταξοῦνται, ποιεῦται pro ποιεῦνται.

Secunda persona singularis Aeolicè acquirit θα: vt, οἴδαθα, & per syncopen οἶσθα pro οἴδασθ.

Imperfectum & Aoristi, vt in Actiuo, per epenthesin recipit res literas εσκ abiecto augmento: vt, παῖεσκόμεθα, παῖεσκοντο, πατέσκετο, παῖεσκοντο, pro ἐπαῖόμεθα, ἐπαῖεσθε, ἐπαίοντο: δωσάσκετο pro ἐδώσατο.

I. Participii Aeolismi conuenium cum.

Nominibus, quibuscum eadem recipiunt formas declinationum: vt, παῖεσσάων pro παίεσσῶν, πωτομένης pro πωτομένης, πολ ταξαμένω pro πολ ταξαμένῳ, &c. Ita quoque τύψαις dicunt pro τύψας.

Verbo in: Initio, ratione Augmenti. Nam Aeoles, ablato incremento, tonum in antepenultimam transferunt: vt, βλήμενος pro βεβλημένος, λέγμενος pro λελεγμένος.

Fœmininorum ν circumflexum Aeolicè mutatur in ῶ, teste Antesignano: vt, ἰδοῦσα pro ἰδοῦσα.

Perfecti vltima Aeolicè mutat σ in ν translato tono: vt, τετύφων pro τετυφώς.

Finc. Ergo: Eiusdem characteristicam Aeoles nonnunquam negligunt: vt, τεθνηώς pro τεθνηκώς.

Prima circumflexorum in ων, Aeolicè in εις abit quasi esset verbum in μι: vt, ποιεὶς pro ποιῶν, φιλεὶς pro φιλῶν, ἀεὶς pro ἀῶν. Sic εἶς pro ὢν, ab εἶμι. Hoc scribunt nonnulli: sed non animaduertunt, participium illud esse non verbi circumflexi ποτέω τοιῶ, sed verbi in μι ποίημι, quod à circumflexis Aeoles frequenter deriuant.

Secunda circumflexorum pro ων Aeolicè habet αν: vt, γελαῦ pro γελῶν, ἐλαῦ pro ἐλῶν. Alij hoc Doribus tribuunt.

K Quæ cæterę sunt Partes orationis, parum variant Aeolicè:

Adverbium. Quæ desinunt in θεν, abiecto, mutant ε in ά: vt, ὄπαθα pro ὄπαθεν, ἔγθα pro ἔγθεν, ἄπρθα pro ἄπρθεν.

Præpositio. Dicunt Aeoles ἄμπὶ pro ἀμφὶ, ζὰ pro διὰ, ἀπὲς pro ἀπεός.

D Plurium autem dictionum connexio Aeolica heic consideranda est vel

Orthographica, quando diuersæ dictiones, quæ diuidendæ erant, iunguntur, contractione vel

Intercedente. Sic mutatur ΟΑ in Ω: vt, ὥλλο pro ὁ ἄλλος. ΟΥ: vt, τὤλλο pro τὸ ἄλλο.

Non intercedente, literis nonnullis mutatis & ablatis: vt, κάδδε pro κατὰ δέ: ζανυκτὸς pro διὰ νυκτὸς: ὅσσος pro ὁ σὸς, accentu & spiritu mutato.

Syntactica, quando constructio genuina variatur per enallagen

Partium orationis. Participia verborum loco vsurpantur Aeolès: vt, καρπῷ θειθαλέοντι pro βριθομένῳ καρπῷ.

Accidentium Casus.

Datiuum pluralem tertiæ simplicium vsurpant Aeoles pro Accusatiuo eiusdem numeri: vt, τοῖς νόμοις pro τοὺς νόμους. Hoc ideo fit, quia gaudent τροπῇ τοῦ υ in ι.

Vocatiuo primæ simpl. vtuntur Aeoles loco Nominatiui: vt ἱππότα νέστωρ pro ἱππότης. An non hac, quia Nominativum à eum terminant in α? Ait H. Stephanus, Quod Philoponus Atticorum esse perperam tradidit, id Eustathius de Aeolibus & Doeris refert.

LICENTIA POETICA.

In POETARVM *describenda licentia, eorum duntaxat meminerimus, quæ præter alias dialectos, & vsum communem metri causa diuersimode extulerunt. Ergo Tempora verborum in σκον, σκες, σκε terminare, frequenti consonantium diplasiasmo gaudere, non Poetarum licentiæ est, sed vtrumque Aeolicorum consuetudinis. Ita datiuorum pluralium Quintæ simpl. à nominatiuo formationem Ionibus & Aeolibus relinquemus, & id tantum Poeticum censebimus, quod diuersarum Græciæ nationum Poetæ, communi licentia, præter vsum vulgarem Oratorum, Historicorum, Populi, metri constituendi gratia adhibebunt. Ergo hoc quoque generalissima diuisione considerabimus &*

- **Significationes** *vocum Poeticas, easque vsitatis aliquot scholarii schematismis, exempli gratia, determinabimus:*
  - Metaphora. *Sic καθεύδειν florere significat: Poeticè gaudere,* δέμας, *domus est: apud Hesiodum, dolium.* Καλιὰ *nidus: Poet. domus.* Φύη, *natura, vel indoles: Poet. ætas.*
  - Metalepsi. *Sophocles per ἀργύρεον, argentum, significat auaritiam. Ait Homerus,* ἠΐθεος κοῦρος, *pereat timida virgunculæ. Cum enim* κοῦρος, *significet* κόρον, *pupillam, & κόρη quandoque virginem: per metalepsin vocis* κοῦρος, *eandem vt. ginis significationē tribuit.*
  - Synecdoche. Ὀφρὺς, *supercilium, apud Homerum totum Caput significat.* Δρῦς, *quercus: Poet. non ra è quæuis arbor, vt etiam viris dicatur* δρῦς οἰνοχόων. *Hesiodus voce* πρόβλον, *semo, omne rusticum instrumentum intelligit.*
  - Metonymia. *apud Homerum Apollo* ἔδωκεν τέξαν Pandareæ, *id est,* τοξικὴν ἔμπειρίαν. *Per* δῶρα τὰ Cererem, *intelliguntur Poetæ fruges. Per* μοῦσαι, *quæ Deæ sunt tutelares liberalium artium, Artes ipsas.*
  - Cathacresi. *Hesiodus per* βασιλῆα, *regem, abusiuè quemuis iudicem intelligit.*
  - Periphrasi. *Iouem vocant Poetæ* μακάρεσσιν ἀνάσσοντα, *beatis imperantem. Musas* Τέκνα Διὸς, *filias Iouis. Cygnum* παῖδα ἐυκάλεο αἴακος, *filium regis Martis. Inuisibilem appellant* ἠέρα ἐσσάμενον, *aere indutum.*

  Omnino. Κάκκε *stridebat,* λιγὺ ξε *sonuit, Poetica verba esse videntur, per onomatopœiam facta. In compositionibus inprimis licentiam suam exercuerunt Poetæ.* Λακκόπλακτος, *ex fossa locupletatus: quam vocem Plutarchus in Aristidis vita, ex Comicis adduxit.* Καμποφακελλόῤῥαμμον, *grauibus & ieiunis adiunctis verbis vtens, apud Aristophanem legitur.* Ψαμμακοσιοδάρχαι, *innumera & infinita. Huc referri potest Hegesandri Epigramma, quod extat apud Athenæum lib. 4. aduersus Philosophos.*

  Ὀφρυοπαφλασίαι, ῥινεγκατατμηξιρρίαι,
  Σακκομυστοκόραι, καποδαπαταλίαι,
  Ἰναπαυωφελέλλοι, ψηλοπτοκαβλεπέλαιοι,
  Νυκτιπλαδρωμοφάροι, γυαλοπάτιαι καλάμοι,
  Μετεγχιεζαπάπιαι καὶ συλλαβοπωλικάται.
  Δοξοσοφιαταισοφοις, ζηνοφρετησάσιαι.

  - Specic: *adhibitis iis, quæ generatim dicentur, ad singulas Orationis partes. Vide sign. A.*
    - Ex parte quod attendimus in
      - Vocis ipsius, quatenus à soluta lingua diuersa sunt: vel
        - Vim duntaxat tum
          - Augetur
            - Initio, *tum* Litera, Γ: vt, γλῶτ᾽ pro ἔντο. *tum* Syllaba, A: vt, ἄασα, *pro* ἔβλα. E: vt, ἐείκοσι *pro* εἴκοσι. Πες: vt, πεσπάρμενον *pro* πάρσθεν.
            - Medio: *tum* Litera, I, *quo frequenter vtuntur: vt,* ἀγοιέω *pro* ἀγοάω, γιλείω *pro* γελάω, ἐιεῖον *pro* ἔεῖον. Υ: vt, ἀχνύω *pro* ἀχέω. K: vt, ὀκχὸς *pro* ὀχός. Σ *ad o aut aliam vocalem breuem adiiciunt si plures in eodem composito occurrant: vt,* Θεόσδοτος *pro* Θεόδοτος, δικάσπολος *pro* δικάπολος. *tum* Syllaba, A: vt, κεφάατος *pro* κέφατος. E: vt, ἠμείδε *pro* ἤμειδε. EI: vt, Σαμιὸς *pro* Σαμίδος, ἀφνειὸν *pro* ἀφνόν. H: vt, Θεῖος *pro* Θεῖος.
          - Minuitur
            - Fine, Syllaba, E: vt, ἴπε *pro* ἵππε. Θεος: vt, πάροιθεν *pro* πάροθε. O: vt, ιὠνοο *pro* ιόνα, *à nomin.* ιόνος. Φι: vt, σφετέρφι *pro* σφετέρῳ.
            - Initio Litera, Σ: vt, καμαὶ δ᾽ ἕριον *pro* σκαμαὶ δ᾽ ἕριον. Syllaba, E: vt, πίσατο *pro* ἐπίσατο.
            - Medio Litera, I: vt, ἀγίφω *pro* ἀγλίφω. Υ: vt, δῖπος *pro* δίπους, *in compositis à* πούς. Γ: vt, φάρυξ *pro* φάρυγξ. Δ: vt, μόλθος *pro* μόλδος. Λ: vt, ἀκλεὴς *pro* ἀκαχλεὴς. Syllaba, Ακυτ, ἔλασα *pro* ἐλάσσας. E: vt, ἔφαλε *pro* ἔπεσε, δῖπτει *pro* δίπτει. O: vt, πίπτε *pro* πίπτοτε, Διόσκελος *pro* Διόσκελος. Ω: vt, ἐκάτερθεν *pro* ἐκατέρωθεν. Κα: vt, δεδοιγὼς *pro* δεδιὼς, ἔοικμεν *pro* ἐοίκαμεν. Νε: vt, ἀμείνονα *pro* ἀείμονα. Ρι: vt, ἐξαυτὸς *pro* ἐξαίφνης. Συ: vt, δάκιον *pro* δασύκιον.
            - Fine Litera, N: vt, φεύδε *pro* φεύδεν. Σ: vt, πολλάκι *pro* πολλάκις. Syllaba, A: vt, αἰλύω *pro* αἰαλύω. E: vt, λόε *pro* ἐλόεσε, ὄοτε *pro* ἔωσε, *ab* ὄος, ὄοσε. Οτ: vt, ἔρι *pro* ἔριον. Μοτ: vt, τρόφι *pro* τρόφιν.
          - Mutatur. *per ἀντισυζύγιαν. Vide sign. B.*
        - Genere, *ratione tum*
          - Quantitatem *syllabarum metri gratia mutant, longas corripiunt, breues producunt, ancipites vel corripiant, vel producunt tantum: de quo consulantur libelli, ea de re scripti.*
          - Accentus *etiam mutant, & Ex inflexis acuta faciunt in datiuis pluralib. pronominum: vt* ἡμῖν *pro* ἡμῖν, ὑμῖν *pro* ὑμῖν. *Præterea, omnes præpositiones dissyllabæ postpositæ suis nominibus, transferunt tonum apud Poetas: vt,* ἐμῶν μετὰ. *Sed in oratione soluta* περὶ *duntaxat postponitur nominibus, & tonum transfert: vt,* πόνων πέρι. *Sic Varronius.*
          - Spiritum *asperum quandoque relinquunt literæ* ρ *in medio dictionis, quando prius* ρ *metri causa abiicitur: vt,* ἄρεκτον *pro* ἄρκτον, *ab* ἄρρηκτον.
          - Apostrophos *negligunt: vt,* ἀπαμερσ᾽ ὀΐς *pro* ἀφαμερσάμεθα.

  Plures, *de quibus consule sign. C.*

B. Mutant

LICENTIA POETICA.

B Mutant ergo literas Poetæ, tum

- Forma, *quatenus alta in aliam mutatur,*
  - Vocalis
    - Vim
      - A in Ο & Ω: vt, ὁράω *pro* ὀρῶ, ὁρῶω *pro* ὁρῶ. *Nisi dicamus* ω *& ω post contractionem forinsecus poeticè assumi.*
      - E in { H. vt, ἀντὸς *pro* ἄετος. / Ω vt, πρωπάω *pro* πρέπω. *Eiusmodi enim πρωπᾶ ε in ω transsumitur.*
      - H in { E vt, ξερὸς *pro* ξηρὸς, νοσσεὲς *pro* νοσσηέες. / EA vt, ἐάγλω *pro* ἤγλω. *Hoc nonnulli Atticis adscribunt.* / EY: vt, ἄρευς *pro* ἄρης.
      - O in { H: vt. Σθένοκος *pro* Σθένοκος, *in Compositis inprimis, ne tot breues concurrant.* / EY: vt, ὑδρεχόεις *pro* ὑδροχόος.
      - Ω in O: vt, δρύχρῳ *pro* δρυχρῷ.
    - Plures { EE in E: vt, Δωδώνεες *pro* Δωδώνες. / EO in EY: vt, πόλεος *pro* πόλεως.
  - Diphtgongus,
    - AI *in* H *cum iota subscrip.* ι: vt, τρήλω *pro* τραῖλω.
    - EI *in* { EI *per diæresin:* vt, Θεῖος *pro* Θεῖος. / EE: vt ἔέργω *pro* εἴργω.
    - EY *in* { EY *per diæresin:* vt, ἓυ ζωὸς *pro* εὖ ζωὸς. / HY *per diæresin:* vt, ἠυκόμοις *pro* εὐκόμοις.
    - H *cum iota subscr. in* HI *per diæresin:* vt, κληίδων *pro* κληϊδῶν.
  - Consonantes. *Tenues enim mutæ & aspiratæ abeunt in medias: vt,* δεδρίγμεθα *pro* δεδριχθῶμεν, ἔγμεθα *pro* ἐχθώμεθα: *Quamuis etiam* γ *medium in* χ *aspiratum abeat: vt,* αὖωχθι *pro* αὔωγα.
- Situ & ordine per { Metathesin: vt, ἔῤῥιμμαι *pro* ἐῤῥιπται. / Hyperthesin: vt, δεῖφρον *pro* διφρον, ὑπέρτερον *pro* ὕστερον. *Quamuis dici possit compositum esse à præpositione* ὑπὲρ *poetica, & ἔτερον abiecto augmento, pro* ὑπέρτερον.

A. Speciali examine affectionum Poetarum, considerande sunt Orationis partes:

- ARTICVLVS
  - Præpositiuus
    - Liberum *est Poetis articulum seruare integrum, etiamsi vox, cui seruit, dialecti alicuius formam induat: vt,* Τοῦ λόγου *pro* τοῖο λόγοιο *Gualteriano.*
    - Τὸ, τὸν, τῶ *interrogatiuo, poeticè habet* τεῦ *vel* τέο.
    - Datiuus *pluralis* τοῖσδε *poeticè habet* τοίσδεσι *vel* τοῖσδεσσι.
  - Postpositiuus. *Pro* ὃς *dicunt* ὅστις *Poetæ: item* ὃ *abiecto* σ, *quod alij Dorienses tribuunt.*
  - Compositus *Dicunt Poetæ* ὅττι *pro* ὅστις *vel* ὅτινες. *Item* ὁτινα *pro* ὅντινα *vel* ὅπινα: ὁπίνα *pro* ὅστινας. *Datiuum etiam pluralem* τοῖσδε, *compositi* ὅδε, *efferunt adiecto* σι: vt, τοῖσδεσι *vel* τοῖσδεσσι *pro* τοῖσδε.
- NOMEN, & eius accidentia:
  - Qualitas. *Adiectiua noua fingunt Poetæ: vt,* Νότιος, Νότιτερος: ὀφιόεις, ὀφιοδεής.
  - Species:
    - Comparatiua & Superlatiua. *Hæc apud Poetas vel*
      - Vsitata *mutatur, per syncopen: vt,* πλείων *dicunt Poetæ pro* πλέων: φίλτερος *pro* φιλίτερος. *Per Hypethesin etiam: vt,* χερσίων *pro* χείρων *assumpto* ε.
      - Noua *fingitur, à*
        - Positiuis. *Solent nonnunquam Poetæ à nominibus adiectiuis vel substantiuis, vel aliis etiam partibus orationis, præter vsum communem, nouos formare Comparatiuos & Superlatiuos: vt.* κακώτερος, *à* κακὸς, τὸ κακόν: φίλτερος *pro* φίλτατος, *à* φίλος: θεώτερος, *à* θεὸς *apud Homerum: ἀρ᾽ οὐ νῦν αἶσα μάλ᾽ ἰθύτερος πρὸς Ἐλυσίων, ἀ Σάλμωνος: μοιρώτατος, à μέρος, solius, &c.*
        - Comparatiuis: *vt.* χερειότερος, *vel* χειρότερος, *à* χερείων: ῥεμβότερος, *à* ῥάμβος, ἀσσότερος *ab* ἄσσω, ἀστυρωτότερος, *à* ἀστυρώτος, λαϊνότερος *à* λαΐνων.
        - Superlatiuis: *vt,* ἐσχατώτατος *ab* ἔσχατος: χερειοτέτατος *à* χείρων.
    - Denominatiua. *Numeralia nonnunquam aliter efferunt Poetæ: vt,* δοιὼ *&* δοιοὶ *pro* δύο, *teste H. Stephano Antefignanus Poetas ait* δύο *dicere per omnes casus, præterquam in datiuo: τὸ quo communi duoîs ipsi dicant* δυσὶ, *& genitiuum pluralem formentur* δυῶν. *Dicunt etiam* πίσυρες *& πίσυρα, pro* τέσσαρες *& τέσσαρα: δυοκαίδεκον pro* δώδεκα, τριακόντων *pro* τριάκοντα, *vt idem observat Antefignanus.*
    - Patronymica. { In *Patronymicis frequenter apud Poetas occurrit epenthesis literæ* α, *si masculina fuerint: literæ vero* η, *si fœminina: vt,* Πηλεΐαδης *pro* Πηλείδης, Κρονίαδης *pro* Κρονίδης. / Non nunquam *per syncopen efferuntur Patronymica: vt,* Ἀτρεΐδης *pro* Ἀτρεϊδης.
    - Genus *Poetæ, vt annotat Eustathius, mutant genera: vt,* τὰ κλειτά, *pro* αἱ κλειταί, τὰ ὑπερὸ *pro* τοὺς ὑπερούς. *Hæc quamuis aliis quibusque dialectis sit vsitatum, obseruari tamen debebit, quibus in diction. ea solis Poetæ id agant.*
    - Declinatios *de qua signo D.*

RELIQVAE *partes orationis, Pronomen, signo* E. *Verbum* F. *Aduerbium, Coniunctio, Præpositio,* G. *Declina-*

H. Finem et Penultimæ, sunt proximæ, tempora Poeticorum cõsiderabimus in Genere

Actiuo, siue Neutro

- Præsens est: In secunda circumflexorum contractio fiat in α, præmittunt ω vel ο. ait τιτυφόμενος, ἡ vocalis præcedat longa, præmittitur ω: siu brevis, ε: vt ζώειν, ζοᾷς & Poet. ζώᾳς. μνάομαι & Poet. μνῶμαι, πάσσω & Poet. πασσάω. ἐράω & Poet. ἐρῶ. Jà verò etiam in tertia videtur contingere, vt contractioni præmittatur ω. Dicunt enim Poetæ ἑστᾰόω pro ἑστῶ, ἑστᾰόν: χάω pro χῶ, χῶν.
- Verbum tertiæ secundæ personæ Poeticè habet ἐσσι pro εἶ. In plurali, ἐμμὲν & εἰμμὲν, pro ἐσμὲν, ἐστὲ pro ἐστέ.
- Composita ab εἶμι per apocopen Poeticam amittunt verbum, sola remanente præpositione & accentu in penultimam retracto: vt, ἔνι pro ἔνεστι, μέτα pro μέτεστι, πάρα pro πάρεστι, ἄπο pro ἄπεστι, πάρο pro πάρεστι. ἄπο pro ἀπέστω. πάρο pro πάρεστω.
- Imperfecta: Contractioni secundæ circumflexorum Poetæ α, ω vel ο, præmittunt, vt in Præsenti: vt, ἐβόων pro ἐβόων, ἐβόαν pro ἐβόα.
- Verbum ἐμὶ in Imperfecto Poeticè habet ἔα, ἔας, ἔᾱς, ἔη pro ἦν, ἦμεν, ἦμμεν, ἦτε, ἦεν, ἦσαν tanquam esset ab ἐάω.
- Perfectum: Hoc nonnunquam per Syncopen efferunt Poetæ: vt, τέτυκα pro ἐτέτυκα, κέκμηκα pro κεκάμηκα. Nonnunquam per epenthesin inserto κ ante χ: vt ἔτεκχα pro ἔτεκα, ἀπὸ τοῦ τέκω. occido.
- Plusquamperfectum est: Nonnunquam Poetæ syncopen, ex usu, patiuntur correpta voce illi vel di, h. diphtongo antecedente, vt, ἐπεπίθμην pro ἐπεπείθμην. Quidam, ait Caninius, ab Aor. 2. Ionico ἐπεπάθμην, dicunt, sed à repugnat, quod non ponuntur ante Ionicam duplicationem. Sic ἔτλην, ἐτ per diæresin ἐετλην, in plusquamperfecto in analogiam ἐτετλήειν, diæresi ἐετετλήειν & per Synæresin Poeticam ἐτετλῆν.
- Indefinitum: Quædam Poetica habent α purum, negl. ο σ, futuri characteristica: vt, χέω, χάσω, ἔχᾰα, & Aeoli. ἐ ἔχᾰα pro ἔχεσα: κάω, κώσω, ἔκηα: ἀλάω, ἀλήσω, πιάω, pro πιάσω.
  - Metathesin nonnunquam usurpant Poetæ: vt, ἐδέκοντο pro ἔδαρκον, à δέρκω. ἔπεφνον pro ἔπεφον à φένω.
  - Penultima breui Poetæ geminant sequentem consonantem: vt, ἐτέλεσσα pro ἐτέλεσα, ἐξέφερσα pro ἐξέφερα.
- Futurum: Anadiplasmus quoque frequens est Poetis: vt, ἔσομαι pro ἔσομαι, ἐσεῖται pro ἐσεῖται, ἀμφιέσω pro ἀμφιέσω.
  - Verba sextæ conjugationis haut rarò subiiciunt in futuris primis: vt, δύω pro δύσω, inuenio, ἀ δέω κλαίω pro κλαύσω, I ludabo, à κλαιετάω pro κάτω, dormiam, à κεῖω. Hinc Italorum circa, ἐ qui etc. καθέζω pro καθέσω, sedeam, à χέω. Sic Ceiomai pro Cheomai, à Cheo. Cheo.
  - Quædam Poetæ à regulari themate formant, quæ communiter irregularia sunt ijsdem: vt, δέξω pro δέξω, à verbo δοκέω. Hinc participium perfectum δεδεγμένος.

Indicatiui Modi Tempus

- Imperatiuo: Contractioni secundæ circumflexorum α præmittunt Poetæ: vt, βοάατω pro βοάτω.
  - Verbum ἐμὶ habet Poeticè ἔσσο & ἔσσο pro ἔσο: ἔστω pro ἔστω.
- Optatiuo: Contractioni secundæ circumflexorum præmittunt Poetæ α, vt, βοάοιμι pro βοῷμι.
  - Aoristus secundus secundæ & tertiæ verborum in μι Poeticè contrahitur: vt, σταίην, σταίης, σταίη, pro σταῖεν, σταῖμεν. δοῖμι, δοῖς, δοῖ pro δοῖεν, δοῖμεν, &c.
  - Anomala in μι Poetæ efferunt per ειμεν, ειεν, ειη, pro εἶεν, εἶμεν, εἶεν, εἶη, pro εἴην, εἶς, εἶ. Sic Antesignanus.
- Coniunctiui: Contractioni secundæ circumflexorum præmittitur ε, ο, vel α: vt, βοόω pro βοῶ, βοάω pro βοῶ. id etiam videmus Aoristo secundo tertiæ in μι contingere: vt, δόωσι, δόωσιν, δόῃσι, pro δῶσι, δῷς, δῷ: & inplurali δόωμεν pro δῶμεν, γνόωσιν pro γνῶσι.
  - Terminationi ιοιμι inserunt Poetæ iota: σείω pro σέω, εἴω pro ἕω, ῥείω pro ῥέω: id quodetiam fit in pronomine, ἕωθεν pro ἑαυτόν.
  - Primam pluralem in ωμεν efferunt per ομεν, sit Antesignanus: vt, δείκνυμεν pro δείκνυωμεν, ædificemus, à δέκνυω ἐδείμεν in Aor. 2. imo Ita δώωμεν pro δώωμεν, quod etiam Poeticè dicitur pro δῶμεν demus: πατάσσομεν pro πατάσσωμεν.
- Infinitiuo: Contractioni hic quoque præmittitur α: vt, ἐάᾱν pro ἐᾶν.
  - Atticè formata tempore in ειν, Poetæ geminant ν per anadiplasmum: vt, ταπείνωσεν pro ταπείνωσεν. Quandoque per ἔκτασιν ε in η mutant, in primis in prima circumflexorum: vt, πεπιθμεῖν pro πεπιθμεῖν, κεχυμένην pro κεχυμένην.

Passiuo, de quo signo I.

Medio, cuius variationes Poeticæ ferè sunt eædem cum Actiuo & Passiuo. Etenim

- Contractis in α vel ω secundæ circumflexorum Poetæ quoque in quouis modo præmittunt α, o vel ω: vt, βοάομαι ut Coωμαι Coάσθω pro Coᾶσθω.
- Præterita nonnunquam transponunt Poetæ per metathesin: vt, ἔμεμφε pro μέμφε, δέδεγμαι pro δέδεγμαι, δέδορκα pro δέδορκα à δέρκω.
- Præteriti quoque penultimam producunt Poetæ: vt, δείδια, pro δέδια, à δείδω. μείμηλα pro μέμηλα à μέλω. μεμαα.
- Cùm rarò formetur præteritum medium in sexta barytonorum fingunt illud frequenter Poetæ: vt, δέδμαι à δαίω. κέκμαι à καίω, πέφυα à φύω.
- Tertia conjugatio circumflexorum futurum secundum non habet. At verò Poetæ hoc sibi pro libitu fingere permissum existimant: vt, ὀμοῦμαι dicunt in futuro medio, ab ὀμόω, juro.
- Infinitiui Perfectum Atticum per plasiasmum reddunt: vt, τετυγέμμεναι pro τετυγέμεναι.

I. Passiui

I. Passiui quoque Generis Poetica formatio examinari debet per modos eius & tempora. est ergo Poeticus

- Indicatiuus:
  - Contractio in α & ω per epenthesin poeticam hoc quoque, vt & in reliquis modis acquirit alterum α, ο & ω, in primis in tertijs pluralib. imperfecti: vt, βοόμαν pro Coῶμαν: ἠρχέσθωντο pro ἠρχθῶντο, ab ἀρχέομαι: δεῖκνύωντο pro δεικνῶντο ab στρέφομαι In partic. αὐτόωσα pro αὐτῶσα ab αὐτάω.
  - Tertia pluralis præsentis, Imperfecti & Futurorum formatur poeticè à tertia singulari, ponendo α ante ται, vel το: seruata nonnunquam vocali longa, vel diphthongo, metri causa, idque non solùm in dictis temporibus, sed etiam in Præterito perfecto & Plusquamperfecto, Ionicè eodem modo formatis: vt, τετλάτᾱι pro τέτλητον, ποιέαται & ποιείαται pro ποιῆνται: ἐποιέατο vel ἐποιείατο pro ἐποιήντο, ἕατο & εἵατο vel ἧατο pro ἧντο ab ἧμαι: ταχθήσεαται pro ταχθήσονται, &c. πεποιέαται Ionicè, & πεποιῆαται poeticè pro πεποίηνται.
  - Verba in ω, & alia nonnulla, quæ in præterito amittebant ν, illud in Aoristo primo recipiunt: vt, ἐκλίνθλιν pro ἐκλίθλιν, à κλίνομαι: ἐκεράθλιν pro ἐκερᾶθλιν, à κρίνομαι, ἐπηγυάθλιν pro ἐπηγυάθλιν, à πανύω, sano.
  - Nonnunquam in perfecto per ατο desinere dicunt Poetæ ἑαστμαι pro σέσυμαι. Hinc plusquam perf. ἐσύμην: aoristus ἐσύθλιν: participium ἐσύμενος. In aoristo item, ἐταφθεν pro ἐτάφην, ἐταφθῶμεν pro ἐταφῶμεν, à τάφομαι.
  - Imperatiuus: In hoc modo, vt & in sequentibus, ubi contractio secundæ circumflexorum in α vel ω fit, Poetæ alterum interfunt vel α vel ω: vt, βοάεσθαι pro βοᾶσθαι, Coάω pro Coῶ, Coώμην pro Coῷμην, &c.

G. In reliquis etiam orationis partibus Poetarum notanda est consuetudo. Ergo

- Nonnulla à nominibus formant Poetæ, adiecta particula δε: vt, Μεγάρᾰδε, ad Megara: οἴκονδε, domum: ἄλαδε, ad mare: ἐπὶ τὰ πλόον δε, ad terminum mortis: ubi ὃ videtur assumere significationem præpositionis εἰς.
- Adverbia:
  - Visitata immutant Poetæ, vel addendo aliquid per paragogen: vt, τίη pro τί, cur? vel auferendo: vt, τίπε pro τίποτε, πῆ pro ποτέ. Σ inprimis & ν abiiciunt: vt, πολλάκις, πολλάκι pro πολλάκις, πλείσᾰκις pro πλείσακις, χῶες pro χῶεες: ποθέν pro ποθέσθεν, ὅπεσθε pro ὅπισθεν, ἑκατέρωθε pro ἑκαθέρωθεν.
- Coniunctiones suo modo efferunt metri causa Poetæ: pro κεἰ ὅτ᾽ dicunt κήν, pro ἀμφὶ ἀμ᾽. Particulas ἐπιπροσθετικὰς proprias habent, μα, κεν, κε, νυ, θεν, τοι, πω.
- Præpositiones Poetæ efferunt nonnunquam per apocopen: vt, πὰρ pro παρά, ἀν᾽ pro ἀνά. Nonnunquam iota ex abundanti adiciunt: vt, ἐνι, εἰνι & εἰν pro ἐν, ὑπεὶρ pro ὑπέρ, παρὰι pro παρά, κατὰ pro κατά, πρεὶ, ἀπὰι, ἀπάτ pro πρό, ὑπό, ἀπό.

C. Duæ vel plures dictiones poetica licentia reflectium habent in se vel

Orthographicum, quando à Poetis soluuntur ea, quæ deberent esse iuncta. Est ergo tmesis apud Poetas frequentissima, vt & hysterologia: vt, πὰρ μὲν ἄρ᾽ ἵππους ἔστησε, pro ἔπαρ᾽ ἵππους ἔστησε.

Elleipsis: exempli gratia Nominis: vt, ἀνὴρ ἄρα πὸ οἱ ἐπεκραίαινε κρονίων, ait Homerus, & subauditur ἑλέσθαι vel δόμεν. Præpositionis item: vt, αἴθερι ναίων pro ἐν αἰθέρι. Et certè apud Poetas frequenter omittuntur præpositiones, sed subaudiendæ sunt.

Pleonasmus frequens apud Poetas, varietatum μὰν, δὲ, & aliarum, inprimis completiuarum.

Syntacticum, vbi obseruari potest

Enallage

Antimeria:
- Nomina pro Aduerbiis usurpant Poetæ: vt, πάλαι χαίνειν pro πάλαι ἔως, ὠκὺ βαδίζειν pro ὠκέως, ὠκαῖος pro ὠκέως, πανύχιος, pernox pro tota nocte: apud Homer. Il. 2. ὃ χρὴ πανύχιον εὐδέειν βεληφόρον ἄνδρα.
- Præpositionibus verborum loco videntur uti Poetæ: vt, πάρες, pro πάρεστι, ἔνι pro ἔνεστι. Quamuis reuera præpositio non sit, sed verbum per apocopen Poeticam formatum.
- Verbis utuntur Poetæ vice Nominum: vt, πρίεσε βελὴ ἠῦ μάχεσθαι pro μάχῃ.
- Aduerbia pro Nominibus usurpant Poetæ: vt, ὀξὺ ἀερνόθεσ, pro ὀρυοῦ. Sic Nicander. Nisi dicere velimus præpositionem ὀξὺ abundare.
- Qualitatis. Annotat Eustathius, substantiua innumera facere apud Poetas officia epithetorum: vt, ἀνὴρ γωνὴ pro γωνεικώδης.

Heteroseis:

Generis
- Possessiuis utuntur Poetæ pro Primitiuis: vt, παρθενικὴ pro παρθένος. Hos Atticorum esse dicit Corinthus, sed pernegat H. Stephanus.
- Speciei: In pronominibus etiam loco Derivatiuorum primitiuis utuntur Poetæ: vt, apud Hes. μενδὴ γωνὴ σὺ νόον πυροῖσιν ἐξαπάλαπτε. Hîc σὺ pro σὸν usurpatur.

Numeri: Dualem pro plurali frequenter usurpant Poetæ: vt, βρῶξᾶντες, pro βρώξαντες, βοῶντε pro Coῶντες.

Nominum:
- Terminationis similitudine quandoque genus pro genere usurpant Poetæ: vt, ἐκ πύλης ἠμὲν δύοντες, ex Pylo arenosa. Hic πύλος ratione terminationis videtur esse masculinum, cùm reuera sit femininum sit.
- Nonnunquam solius significationis ratione habita negligunt Genus Poetæ: vt apud Hom. τέτλαθι δὴ κύον ἠμὲν, ἠδ᾽ αὐαχέο κυδιόωᾶν περ, pro κυδιόωσαν.

Verborum:
- Actiuum pro Passiuo adhibent Poetæ: vt, πόλις δ᾽ εὐανέτασσε, ciuitas benè habitans, pro bene habitata: πεπληγὼς, qui percussit, pro percussus. Ait Caninius se unum obseruasse Aor. secundum apud Poetas, qui passiuam habeat significationem, nimirum, ἔτραφον, ἔτραφες, ἔτραφε, pro nutritus sui, &c.
- Passiuum vice Actiui usurpant Poetæ: vt apud Euripid. πεῖσθεὶς ἀῦτῃ πατρὶ pro πείσᾱς. Sic inquiunt nonnulli. Et tamen mediam terminationem dunt ἄξει, quæ sua quoque natura actiuè significat, pro passiua usurpant: vt, ὁρᾶμαι pro ὁρῶ. Est enim illa non minus media, quàm passiua terminatio.

Casuũ in præpositionibus:
- Metà poeticè cum Dativo construitur: vt, μετ᾽ ἀνδράσι νίσσεται: id est, σὺν ἀνδράσι.
- Περὶ Dativum acquirit poeticè: vt, δέδυκε περὶ ζόφῳ Μενελάῳ, timui à flano Menelao.
- Κατὰ cum Genitivo pro ὑπὸ poeticè usurpatur: vt, κατ᾽ ὀλύμπου κορυφῶν, de verticibus Olympi.

Hyperbaton: vt apud Sophoclem: ὠλόνυῦ ἀναίμω, ἀλλ᾽ ἀρᾶῦ, εἰ σέ τι δέδρακε, ὀλοίμαν, ὦν ἐπαιτιᾶμαι δράσᾳ, pro ἀρᾶῦ ὀλοίμαν: id est, Ne mihi sit usura ullius boni, sed execratus peream, si quicquam contra te, &c. de quibus me accuses. Apud eundem, δολοῦσ᾽ κἀπὸ δαυλίας, pro ὑπὸ δολοῦσ᾽ ἐκ δαυλίας.

DIALECTORVM OMNIVM SYNOPSIS.

SIGILLATIM iam videmus, quæ sint dialectorum Græciæ præcipuarum discrimina proprietates. Quod si in vnum collectis singulis, Methodi ἡγεμονίᾳ, conuenientiam omnium & discrepantiam ostendemus, laboris quidem plus satis fuerit, sed dilectum vtilitati pero portunum. Ego quæ prius fuere dicta, generali moderatione reuocabimus hoc in scenam, vt quam possit accuratissimam considerat onem desiderare quispiam, in speciali tabula depictam cogitet. Sed & minus celebrata minorum Græciæ nationum d ornata suo loco & ordini adjiciemus, quod prius ob loci importunitatem fieri non potuit. A communi itaque Græcorum lingua, quam doctissimi Grammatici ex probatorum auctorum scriptis in compendiosa præcepta redegerunt: particularia quorundam eiusdem Græciæ populorum loquendi vsus variat, tum

- Significationes, quam inter se eaeundem vocum habent diuersam: quod paucis aliquot exemplis docebimus, plurium seligendorum dexteritatem, quotidianæ studiosorum lectioni relinquentes.
  - Acoles, vt audiuimus, κλάδος saltum vocant, vt notat Etymologus, quæ vox aliàs Ramum denotat. Sic σαλασμὸς, dolor, al. gutta.
  - Attici τέχναι vocant artes mechanicas, aliàs in genere Artem denotante voce.
  - Bœotis λέσχαι, τὰ κοινὰ διατριπτήρια, cœnacula publica: aliàs conſabulationes.
  - Cretensibus ἄγελαι, τὰ σκέλη, aliàs cunitas est Asiæ, nunc Nyssa. αὐτόρες, κίδαριστὰι, al. matre carentes. αἴθριον, τὸ αἴσιον, al. flores. γάσγιον, πάμμικτα σπερμώδες, aliàs ζάφριος, guloſus. δρεῖς, trabs, al. ellis. ἐλλωπες, muti, al. pisces.
  - Cypriis κέρως, carcer. al. regula. κάρρις, ædonis. al. piscis.
  - Cyrenensibus ἄμνακα οἱ τῶν ἀμνῶν ἀμνοὶ, al. ne, otes. βάσσαρος, vulpes, teste Herodoto, al. Cassara bacch. ἔρετας, infensatus, al. dolum. ἔρεγος, imber, aliàs grus.
  - Delphis ζωγραφεῖον, χαμαιτυπεῖον, φυλάκιον, al. area.
  - Doricnibus κυνῆν, stridere, al. dicitur are.
  - Ephesiis ἔκλυν, rex. al. rex a, um.
  - Ionibus ἀνδρεῖον, semen. al. fabul. φαρμακὸν color, aliàs venenum. (ribili.
  - Lacones εἰσπνεῖν, vocat ἐσθῶν, al. inspirare, & ἐξαπίνας, al. ἐξαίφνης, μόθων, verna, al. ser-
  - Lydis ἄμυλος, τὸ αἰδοῖον, a glans Iliacis.
  - Macedonibus ἄγημα, τὸ ἔμπλεον τῆ Μακεδονικῆς τάξεως: al. agmen, quod ducem præibat. ἀκρατία, grauis θλασία, al. quæ præcipitatibus, vt ἀφροδίτη, quæ est in Aeoliis.
  - Megarensis τὰ dicunt pro τὰ.
  - Phœnicibus, vel Punicis, γάλωες, βασιλεύματα, al. ἡγεμὼν ἵππων, τὸ ἐπικούρειον. Etym.
  - Rhegmentibus ἄστρατος, infamis, al. ἀστρατος, ἐστίαν.
  - Siculis αἴζα, τὰ αἰδοῖα al. media κατάδος, ἡ κατάδικη ἡ κακόργων, al. vultures.
  - Syracusiis, αἰπεσταμένος ζῆλος, æmulatio, al. αὐτὸ φασι contrarium significat. αἴσιον, inuocare, al. haurire κλόδες, calumniæ, aliàs gloria. πὰς pater, al. omnis.
  - Tarentinis γαῦλος, merces, al colonus μέσα, τὰ αἰδοῖα, al. media.
  - Thessalis δημιοεργὸς, ὁ περὶ τὰ τέκτονα, al artifex.

- Voce, vel dictione, quæ pronunciata scriptionis, adminiculo oculorum sensu discernitur. Huius diuersitates variæ sunt, quòd vel sola literis & syllabis multis modis afficitur: vel eis aliis iuncta præter communem vsum, alienam copulam nanciscitur. Vt id clarè deprehendamus, distinctè considerandum fuerit, quæ sit affectio tum
  - Vnius dictionis, quæ à communi lingua diuersa est vel
    - Omnino, vt illius totius vsus communis nullus sit: sed distinctis nationibus prorsus. Sic apud
      - Acoles, καταγωγὶς, indumentum muliebre significat.
      - Atticos, varia sunt & priuata mensium, sacrificiorum, iudiciorum nomina, de quibus abunde H. Steph. in a. Thesauri.
      - Bœotos, βάσσαρας, diuites, βάσταξ, talum.
      - Chios φλῶς, Bacchus.
      - Cretenses, κριδαὶ, vocantur duri. Etym.
      - Cyprios, κορδυλλὴ est castitis inuolucrum.
      - Dores, ἄππος, Iuuenis, ἀππὶς, pater.
      - Ionas, ἠμαχτὴν, indignari, ἐνήρεις, milites.
      - Lacones, βίσον est ἡμίσεον. δεκελεῦσι, mimi, imitatores, alij scribunt δεκηλισταὶ. ἐμβεβαθρα, saltum. κεῶς, magnus, μορὰ, ordo militaris.
      - Lycios, ἀνωφῆται, οἱ τὰ ἄλλων φυλάττοντες. Nam ὠρεῖν est φυλάττειν.
      - Macedones, γύαλα genus poculi.
      - Phœnices & Punicos, ἄσσα, Crater, βαταγὼν, Saturnus. διδὼ, vagabundi. ἰλλοῖτα, virgo. Κιννάμωμον, cinnamomum, Phœnicum dictionem esse Herodotus in Thalia hic asserit: ὀρνεθας ὃ λέγουσι μεγάλας φτέρυγας ταύτα τὰ κάρφεα, τὰ ἡμεῖς λέγομεν φοινικίους θεοὺς κινναμώμου κομίζειν.
      - Spartanos, γεράστιος mensis nomen Thucyd. δωμάπα & ὠσῖαι, vocabula propria fuisse Spartanorum Pollux testatur.
      - Syracusios, γαφάγας, vermis, διφύτας Aristo.
      - Tarentinos, ἀγάλλεσθαι, obtrectatio, ἀγαλίζεσθαι, obtrectari. ἀσεμὺς τας, ὁ τους ἐπὶ μισθῷ δυσμόρους βακλίας. Cœnum.
      - Thessalos, βορμάζειν, clamare. Philostr. in Epistolis à facundo quodam oratore Gorgia.
      - Trœzenios, ζώκαρος, τὸ ἔαρ. Ver.
    - Aliqua tantùm ex parte. Vide A a.
  - Plurium inuicem, quacunque demum ratione cohærentium. Ee.

Aa. Si ali-

DIALECTORVM OMNIVM SYNOPSIS.

Aa. Si aliqua tantùm ex parte, diuersa vox fuerit, expendenda quædam in

- Literarum, quæ variæ patiuntur, vt vel suo loco moueantur, & mutentur, vel accedant de nouo, aut euanescant penitus, de quibus sig. Bb.
- Genere, eorum respectu quæ dictioni præter vsum vulgatiorem contingunt, ratione tum
- Syllabarum, quarum tum quantitas est, tum accessio eorum, quæ inscribuntur, Toni & Spiritus: de quibus sig. Cc.
- Specie, quatenus specialioribus Etymologiæ classibus iam adhibentur ea, quæ in genere fuêre adumbrata. Dd.

Intro

- LITERA: quæ esse potest O, quod Bœoti præponunt τῷ υ. ὄλλη, ὄδωρ pro ὕλη, ὕδωρ pro ὕδωρ. Hoc Aeoliorum est, secundum alios.
- B: quod Dores præfigere solent dictionibus à vocali incipientibus. βηλία pro ἠλία: quod etiam agunt Cretenses, Lacones & Pam. hilÿ. βάξον pro ἄξον, Βαλικιώτης pro ἠλικιώτης. Aeoles illud præponunt literæ p. sequentibus δ, κ, τ. βρόδον pro ῥόδον, βρέκος pro ῥάκος.
- Γ. Poet. γῶτο pro ἦντο. Il. θ ἠμάθαλλον. Attice: vt, γλάμων pro λάμων.
- F. Digamma: Acol. Fεῖν Θ pro εἶν Θ.
- Θ: Iones, θειλόπεδον pro ἐλόπεδον.
- Σ: Ait Herodotus Syracusios τοὺς πύρους dicere σπύρους.
- T: Ion. Dor. Aeo. Poet. τὼς pro ὡς, τὸν pro ὅν. Cyprij αὔτω pro αὐτῶ.
- X: Dor. vt annotat Etymol. χαλκὸς quasi ἀλκός.

Syllaba: A, Atticè ἄσαχυς pro σάχυς, Poet. ἄασα pro ἄσα. Ionicè, ἄπας pro πᾶς, vt ait Corinthus.

- E: Att. ἐώρακα pro ὤρακα. Ion. εἶς pro ἑΐ. Aeol. ἐδάμεδον pro δάμεδον. Poet. ἐείκοσιν pro εἴκοσι.
- O: Ionicè ὄυ pro ὦ.
- Bα: Cretenses aliquando hanc syllabam præponunt. βασκαφίζω pro σκαρίζω, βασραχνιλίζω pro τραχηλίζω, assumpto etiam σ.
- Reduplicationes & anadiplasiasmi vsitatæ sunt Atticis, nonnunquam etiam reliquis, inprimis Poëtis: Bœotis item, τεττλεμεν pro τλῆμι.

Fine: Vide Ff.

Augmen

- LITERA: I. Iones adiungunt literæ ε ξεῖνος. pro ξῖνος. Attici quoque & Dores interserunt: vt, κρεῖα pro κρέα, ὀλέσσας pro ὀλέσας. Aeol. μεῖσαις pro μῶσαις. Poet. δεῖδια pro δέδια. Syracusani excluso ι iota substituunt, ἔνατος pro ἔνατος.
- O: Bœoticè, ἐλόλυδα pro ἐλάλυδα
- T: Iones literæ o addunt: ὀρεσσι pro ὄρος. Dor. ζητδέω pro ζητέω. Aeo. εὔαδε pro ἔαδε. Poet. ἀχδέω pro ἀχέω. Cretenses αὐτὸς pro ἀλτὸς, etiam detracto λ. Bœoti, ὀππόμεα pro ὁ πεῖσμα.
- B: Aeol. ἀλιβδύεν pro ἀλιδύειν Doricè, ἔβα pro ἔα. Lacones ἔεσαν pro ἔασαν. Cretenses ἔεα pro ἔα: omnì enim vocali præmittunt C, quod apud Eustath. Heraclides de Pamphilis dicit.
- Γ: Ion. ἐρίγδουπος pro ἐρίδουπος. Bœot. ἰὼ pro ἐγώ.
- Z: κωλίζω, pro κωλύω, quod pro κωλύω dicitur, Cyrilli.
- Θ: Dor. δίχθα pro δίχα.
- K: Aeol. ὀκκὰς pro ὁππὸς. Maced. ἀκκὶδα pro ἀκὶδα. Poet. ὄκκα pro ὅτε.
- M: Ion. λάμπομεν pro λάμπομεν.
- N: Dor. ὀρώνω pro ὀρύω. Lacones αἶδα pro αὐτὴ, sublato ν. Cretenses κατίνδω pro κατίδω, extrito ν.
- P: Attice: vt, κατέρρεξε pro κατέρεξε, Eustath.
- Σ: Ion. Dor. Aeol. λεγόμεσθα pro λεγόμεθα.
- T Att. & Cypr. πόλις pro πόλις. Ionicè ὄπι pro ὅπι.
- Diplasiasmum inprimis Poetæ amant: Iones item, Dores, & maximè Aeoles, qui hac parte aliquid peculiare habere videntur.

Quantitatis quatenus vel

Modos

Bb. Orthographiæ tribuimus, vt doceat quomodo dictio afficiatur ratione literarum tum

- Syllaba: A, Dor. ποσείδαον pro ποσείδων. Aeol. μυσάων pro μυσῶν. Poet. κεράατος pro κέρατος. Bœot. λησάων pro λησῶν.
- E: Ion. αἰνείεσαν pro αἰνείων. Dor. κενεὸς pro κενὸς. Aeol. δύεσι pro δυσί. Poet. ἠυΐεσθαι pro ἠυΐσθαι.
- H: Poeticè: vt, θεῆος pro θείος.
- I: Ion. λόγιῖν pro λόγοιν. Poet. ἵππιῖν pro ἵππων.
- O: Att. ἀγῶνα pro ἀγῶνα. Aeolicè, ἐσ ἑσπερα pro ἑσπερα.
- EI: Poet. Σαμεῖος pro Σαμίος.
- Δο: Att. ἐδήδοκα pro ἔδηκα.
- Th. Ion. ἐτήτυμος pro ἔτυμος.

Verba aliàs suo modo noua per Epenthesin formabant Attici, vt suo loco dicitur. δωνέω pro δώκω.

Minuitur, de quo seq. pag. Gg.

Qualitatis, qua mutatur litera per ἀπὸ στοιχίαν. Vide Hh.

Ff. In Fine auge-tur di-ctio

- LITERA N: ἐφελκυστικὸν etiam sequ. consonante, addunt Attici & Poetæ. Illi aliàs dicunt ἄνδειν pro ἄδειν. Aeol. ἀμπε pro ἀμπα. Dor. ἐγών, το ἐγώ.
- Σ: Dores & Megarenses ταγᾶς pro τὰγὰ Λε: Cret. ἄγας pro ἄγε.
- SYLLABA, E: Poeticè ἦε, pro ἦν.
- O. Poet. ἐὲμίνω pro μίνω.
- I: Att. Dor. Ion. λόγοισι pro λόγοις. Attici inprimis hoc agunt, ad intendandam vim significationis. νυκτὶ ἀφανεῖ.
- ΕΙ: Att. οἰκοῖεῖ pro οἷ. Jon & Ephesij, ἀγαφεῖ pro ἄγαφ.
- Δα, & alias similes dictiunculas, paragogicas Attici usurpant.
- Δε: ut, γυναικὶ δ' ἐγὼ. Atticé.
- Θσ: Poeticè, πάρεσθε, pro πάρις.
- Θε: Aeol. ἔφαθα, τοὔφης, χρῆθα pro χρῆν. ἔδα pro ἦν. Hoc etiam Atticis tribuit Steph.
- Νπ: Dor. ἐγώνπο, ἐγώ.
- Τα: Dor. ἐγώντα pro ἐγώ.
- Τι: Att. πάντα pro πάνυ.
- Τε Ion. ἐξ' ὧτε pro ἐφ' ᾧ.
- Ν ι Att. ναιχὶ pro ναί, Dor. ἄχι pro οὔ.
- Φι: Poet. ut, σφατόφι pro σφατός.

Gz. Minuitur dictio Dialectorum

Initio,

- LITERA, Δ: Ion. & Aeol. αἰνὸς pro δεινός.
- Γ: Ion. εἶα, ιο γαῖα.
- Λ: Ion. εἴλεεν pro ἐλείβὴν.
- Μ: Aeol. ἴα pro μία.
- Σ: Ion. & Dor. μικρὸς pro σμικρὸς. Aeol. μιλάξ pro σμίλαξ. Poet. καμεσίδεσαι pro σαμεσιδέσειν. Cypr. ἀρασάνα pro σεβία.
- Τ: Dor. ἦμος pro τῆμος.
- SILLABA, A: Att. & Poetæ mediante aposiropho τὴ χορᾷ pro τῇ χορᾷ. Alij hoc tribuunt Aeolibus.
- Ε: Att. μῷ pro ἐμῷ Ion. κεῖνος pro ἐκεῖνος. Poet. πίσατος pro ὀπίσατος.
- Αω: Dor. λῶ pro δέλω.
- Ionos etiam & Poetæ augmentum detrahunt. βλήμβρος pro εὐελπιδρός.

Medio

- LITERA, Ε: Dor. ἔκμετο pro ἐκτίσατο.
- Ι: Ion. δέζω pro δείζω. Att. ποεῖν pro ποιεῖν. Dor. σφὶς pro σφεῖς. Aeol. ἄρκιος pro αἴσχιος. Att. ἕτερος pro ἕτερος. Poet. ἀγέρω pro ἀγείρω.
- Υ: Dor. Cæpitlein pro βασιλεῦσι. Poet. δῖπος pro δεῖπνος. Cret. ἄργετος pro ἄρκαδος.
- Β: Att. βέλτιον, το βέλτιστον.
- Ι: Aeol. & Poet. φάφυγξ pro φάρυγξ. Ion. ἐνείκω pro ἐνέγκω. Bæot. ἰὰ pro ἐγώ. Tarent. ὀλίος pro ὀλίγος.
- Δ. Ion. Dor. Aol. ἔεισος pro ἔοικα. Poet. μίλιδος pro μόλιβδος.
- Θ: Dor. ἰολὴν pro ἐθέλειν.
- Κ: Jon. & Dor. ἐίδεα pro εἰδέκα.
- Λ: Dor. κάλλιον, το κάλλιν, parcè lepsis. Ionicè item.
- Σ: Att. τομῶ pro νομίσω. Jon. ἐτίθεο pro ἐπίθεσο. Dor. ὄπιδεν pro ὄπισθεν, qui asperum spiritum illius loco seq. vocali inscribunt, ut & Pam. hilij, Erctrienses, Lacones, ποιῆσαι pro ποιέσαι. Bæot. ἐργάἢ pro ἐργάσῃ.
- Ρ: Dor. σκῆπτρον pro σκῆπτρον.
- Τ: Ion. κέρατος pro κέρασος.

Vocalis,

- SYLLABA, A: Poet. ἔλασας pro ἐλάσας, γλακτοφάγοι pro γαλακτοφάγοι. Sic & Maced. κελὴ pro κεφαλή.
- Ε: Att. νηφίδιος pro νηφέδιος. Dor. ἔδρυμα pro ἐδέδρυμαι. Poet. ἔπλε pro ἔπλευ. Ion. φίρτε pro φέρετε. Aeol. ἰρὲν pro ἱερεῖον.
- Ο: Att. οἶμαι pro οἴομαι. Dor. μὴφέλας pro μὴφελέως. Aeol. ἀγύκαμες pro ἀγωνίκαμεν. Poet. πίπε pro πίποτε.
- Ω: Att. & Poet. ἐπάτεσθον pro ἐκατέρωθεν.
- ΕΙ: Att. ὀφλω pro ὀφείλω.
- Ευ: Dor. κέλομαι pro κελεύομαι.
- Δα: Att. υἱεῖδά pro οἰδάσδα.
- Μο: Dor. ὁπάτερες pro ὁμοπάτριος. Ion. ἐρσαντες pro ἁρμόσαντες.
- Μι: Aeol. ὦρσεν pro ὥρμησεν. Jon. οἶμαι pro οἰμημα.
- Νε: Poet. ἀμώτα pro ἀνεμώνη.
- Ρε: Ion. ἐξατος pro ἐξαίρετος.
- Τ: Laconicè & Creticè, αὖς pro αὐτός.
- Est etiam poetita Syncope Compositorum notanda: de qua suo loco.

Fine: minuitur dictio vel

- LITERA, Ν: Att. ἄλλο pro ἄλλον. Aeol. ὄπιδα pro ὄπισθεν. Ionesv ἐφελκυστικὸν non addunt, ut nec Attici veteres. Poetæ, πρόσθε pro πρόσθεν. Syracusij v auferunt substituto iota. ἐνδοὶ pro ἐνδόν.
- Σ: Dor. ὦ pro ὧς. Aeol. ὀ pro ὅς. Poet. πολλάκι pro πολλάκις. Maced. κοπαίνα pro κοπαίνης.
- SYLLABA, Α: Dor. πὰρ pro πάρα. Poet. ἀλύω pro αἰαλύω.
- Ε: Poet. λάε pro ἐλάτε.
- Ι: Atticè, ut, πρὸ pro πρόσω.
- Μα: Dor. δῶ pro δῶμα.
- Να Att. κρείπω pro κρείτονα. Ion. κικιῶ pro κικιῶνα.
- Νι: Att. ut κάρα. Ion. κάρη pro καίλινον.
- Μνον: Dor. κρὶ pro κρίμνον.
- Βδε: Dor. λάϊμ pro λάϊμβδα.
- Σα: Att. βασιλὶς pro βασίλισσα.
- Σι: Ion. σρὶ pro σρισί.
- Τα: Ion. ἰδῶ pro ἰδῶτα. Dor. κέρᾳ pro κέρατα.
- Τως: Atticè, ut πρέπου pro πρεπότως, ut ait Corinthus, quod tamen negat Stephanus.

Hb. Qualitas

Ordinis, qui turbatur, ut posteriores præcant, præcenates sequantur, quod per Hyperthesin & Metathesin ab Jonibus sit, Doribus, Aeolibus & Poetis: ut suo loco exemplis ostenditur.

Hb. Qualitas dictionis dialectos variatæ, cõprehendit in se mutationem literarum: & eam tum

Variantium,

- A in
  - E, Atticè, λαὸς pro λεός. Ion. γάμμα pro γάλμα. Dor. ἄτερ pro ἕτερ. Aeol. λεβέμεθα pro λελάβεσθαι, addito ν.
  - Η, Att. λιλειχθήλω pro ἀνειχθήλω. Ionicè a mutatur in η, si sit longum: quamvis apud posteriores etiam breve α inn abeat: θύρη pro θύρα. Dor. pro πηλὸν πανάν. Aeol. πῆρ pro ἄρ. Poet. Βίηφι pro βίᾳ. Creticè, ἤραι pro ἄραι. Bæot. ἀφεῖλιν pro ἀφεῖλαν. Sicul. φῆμα pro φάμεν.
  - Ο, Att. ὀσαρὶς pro ἀσαφὶς. Aeol. σεσοὺς pro σεσῶς. Poet. ὁρόω pro ὁράω.
  - Υ, Dor. σὺρξ pro σάρξ. Aeol. σύρκες pro σάρκες, Doricè item.
  - Ω, Att. κράζω pro κράζω. Ion. χρεῖα pro χρεία. Poet. δρῶ pro δράω. Bæot. ὠσις pro ἄσις. Att Etym.
  - ΑΙ, Aeol. φαισὶ pro φασί.
  - ΕΑ, Ion σφέας pro σφᾶς.
- E in
  - Α, Ion. μέζαδος pro μέγεδος. Dor. πτέλκω pro πτέχω. Aeol. ὄππαδα pro ὄπισθεν. Att. ἄτεροι pro ἕτεροι.
  - Η. Att. ἠδωμάμην pro ἐδωμάμην. Ion. ἐπήσαντο pro ἐπέσαντο. Aeol. ἀχηλῆς pro ἀχελέος. Poet. αὐτὸς pro αὑτός.
  - Ι, Att. οδὶ pro ὁδέ. Ion. ὀπίσι pro ἐφίσι. Bæot. ἰὸ pro ἐγώ. Cret. ἰν φάος pro εἰς φάος.
  - Υ, in contractionibus Atticè: ut, τἄνδυμα pro τὸ ἔνδυμα.
  - Ο, Att. πέπομφα pro πέπεμφα. Dor. λάδεν pro λάβειν. Aeol. εἶδαδα pro εἴδησα.
  - Ω, Dor. νωμῶ pro νέμω. Poet. τρωπάω pro τρέπω.
  - ΑΙ, Atticè: ν, ναὶ pro Νέ.
- H in
  - Α, longum Atticè: υ, ὑγιὰ pro ὑγιῆ. Ion. in α breve κἀλη pro κάλη, λελακῦα pro λελακῆα. Dor. in α longum σελάνα pro σελήνη, δᾶϊς pro δῆϊς. Acol. etiam & Bæoti, πυλα pro πύλη, pleno hiatus literæ sono delectati.
  - Ε, Att. νεὼς pro νεός. Ion. in pauris ἐσόω pro ἠσόω. Dor. ἄρες pro ἄρης. Poet. νοστερὸς pro νοσηρός. Aeol. ἀδικέασαι pro ἀδικῆσαι.
  - Ι Bæot πιδὰν, unde πίδαξ pro πηδᾶν. Etymol.
  - Ω, Ion. ἀρωρὸς pro ἀρηρός. Dor. τὰς μελίσσως pro τῆ μελίσσης. Atticè, ὄχως pro ὡχῆκα.
- H in
  - ΑΙ, Ion. & Poet. νικαία pro νίκη, assumpto α. Laconicè, Σλαιὴρ pro βλαιτή. Dor. πἰθαμὴ pro πίσημι. Hoc etiam Acolis tribuunt.
  - ΕΙ, Att. χείρυλος pro κήρυλος. Aeol. πτελεὺς pro πτελεᾶ. Ion πλινθεόπεια pro πλινθοπ-, assumpto α. Dor. τἐθεικα pro τέθηκα, quod etiam Bæoti agunt, quorum est proprium η in ει commutare nimirum, ut Antesign. annotat, ubi Dores seruant η: ubi verò mutant in α, tunc seruare η.
  - ΕΑ, Att. ἑάλωκα pro ἥλωκα. Poet. ἐάλω pro ἧλω.
  - ΕΕ, Dor. φιλέῖσι pro φιλῆσι. Etymol.
  - ΕΥ, Poet. ἀρὲυς pro ἄρης.
- I in
  - Ε, Ion. ὄφεϊ pro ὄφιϊ. Aeol. ἀδέκας pro ἀδίκως. Atticè, ἔειδες pro ἤειδες.
  - Η, Ion. κιθέω pro κιθίω. Aeol. ἄκτιλὶ pro ἀκτίν.
- Υ in
  - Η, Aeol. vide tabulam propriam.
  - Ι, Aeol. ἰφλὸς pro ὑφλός.
  - Ω. Aeol. ὠφλὸς pro ὑφλός.
- Oin
  - Α, Aeol ἄσσα pro ὅσσα. Dor. εἴκατι pro εἴκοσι. Cret. ἄναιξ pro ὄνειρος.
  - Ε, Dor. αὐσρεφόν pro αὐσεφόν. Aeol. πρὲς pro πρός.
  - Ι, Atticè: υ. δευεῖ pro δεύει.
  - Υ, Aeol. ὄνυμα pro ὄνομα.
  - Ω. Att. δῶ pro δύο. Ion. δεῦρο pro δεῦρος. Dor. ὦες pro ὄρος. Aeol. ὤμειτος pro ὄμμιτος. Poet. δῶ pro δύω.
  - Η, Poet. Σεντόκος pro Θεηγόκος.
  - ΕΥ, Poet. ὑδρεχόεις pro ὑδροχόος.
  - ΟΙ, Dor. πνοὶὴ pro πνοή.
  - ΟΥ, Dor. ταξῦμαι pro τάξομαι.
- Ωin
  - Α productum, Dor. χηλᾶ pro χηλῶν. Aeol. quoque Bæot. ποσεϊδᾶν pro ποσειδῶν. Tarentini ἀπὰ pro ὦπα. Cret. ἀέλιον pro ἥλιον metathesi. Siculè etiam ἐπύλα pro ἐπύλῳ, ut quidam volunt.
  - Ο, Aeol. ὄες pro ὦες. Poet. ἀρύχορος pro ἀρύχωρος.
  - ΑΟ, Ion. σαόφρων pro σώφρων, Poet. φάος pro φῶς.
  - ΟΥ. Lat. ἀπόυξεν pro ἀπέπωσεν.
  - ΕΥ, Dor. ἠμάπευρ pro ἠμάπων.
  - ΕΩ, Ionicè νι, πΘέω pro πΘεῦ.
  - ΟΙ, Syrac, ἐξοὶ pro ἔξω.

Figuræ, per στοιχείων, quæ Enallagè vocat Grammaticus. Mutatur ergo

Vocalis vel

Plures, quæ vel in unam solam, vel in diphthongum abeunt. de quibus I i.

Diphthongi. Kk. Consonantes. Ll.

II. Plures quoque Vocales cum aliis permutantur.

- ΑΕΙ in Η sive iota subscripto, Attice & Dor. ἐτειμήσεν, πενῆς pro πενᾶς, δικῆς pro δικᾶς.
- ΑΕ in { Η, Dor. ἔζη pro ἐζήτησεν, ἐκράτησε pro ἐκράτησε, κιρνῆς pro κιρνᾶις. Attici quoque in aliquibus verbis idem agunt, πνεῖ pro πνεῖ. ΟΥ, Att. πλεύσεται pro πλεύσεται.
- ΑΟ in Ω, Att. ἐτίθεω pro ἐτίθουν.
- ΕΑ { Α, Att. πειρᾶται pro πειρᾶται. Dor. θᾶσαι pro θέᾶσαι. Η, Ion. στέπτη pro στέπτα. Dor. χρῆς pro χρέας. Aeol. item Poet. Ἐκτορῆ pro Ἐκτορέᾳ.
- ΕΙ in Η, Ion. ἐφοβέετο pro ἐφοβεῖτο. Poet. δημοσιεύειν pro δημοσιεύειν.
- ΕΥ in ΕΙ, Att. πλευσεῖται pro πλεύσεται.
- ΕΟ in { ΕΙ, Att. θεῖον pro θεῖον. ΕΥ, Ion. πλεῦσαι pro πλεῖσαι. Dor. ἄρδις pro ἄρεσ. Poet. πῖλεις pro πῦλες. ΟΥ, Attice. τοῦτο θεσμοῦ, ἐκείνου δικαστοῦ.
- ΕΩ in Ω, Att. πλευσῶ pro πλεύσω.
- Η in Η cum iota subscripto, vocale pro vocali. Ἠδονῇ pro ἡδονῇ.
- ΙΕ in Ι longum, Ion. ἀγρίες pro ἀγρίες.
- ΟΑ, ΟΩ Ion. ὁδός pro ὁδός. Dorice item.
- ΟΕ in ΟΥ, Att. τοὔνεκα pro τοὕνεκα.
- ΟΙ in ΟΙ, Att. τοῖς pro τοῖς.
- ΟΗ, ΟΩ Ion. ἀνθρώπου pro ἀνθρώπου.
- ΟΟ in ΟΙ, Att. ἀπόλλοιδον, δίδοισον pro ἀπόλλοιδον, δίδοισον.
- ΩΗ in Α, Dor. ἀφορμαθῆναι pro ἀφορμαθᾶναι.
- ΩΙ in Ω, Dor. ἀστὸς pro ἀστοῖς, Atticè.
- ΟΙ in ΕΙ, Βοεοt. γενοίμην pro γενείμην.

Diphthongi similiter transmutantur, & quidem

- ΑΙ in { Η cum iota subscr. Att. ἐνίκησα pro νενίκηκα. Ion. λίνεις pro αἰνεῖς. Poet. σῆλα pro σαῖλα. Βοεοt. τοίμβρα pro τὰ σώματα. ΑΙ in Α, Dor. ἀνία pro αἰνία. Aeol. πάις pro παῖς, in monosyllabis.
- ΑΥ in { Α, Dor. ἀνία pro αὐανία. Ω, Dor. πάξ pro αὖ-αξ Ion. τρῶμα pro τραῦμα.
- ΑΤ in { ΗΥ Ion. ἥνδανος pro ἄνδανος. ΟΥ Dor. τέτας pro ταῦτας. ΩΥ, Ion. θῶλμα pro θαῦλμα: vel etiam οὐ diphthongus.
- ΕΙ in { Α, ut, Dor. ἐκλᾶσας pro ἐκλῖσας. Η cum iota subscr. Att. βασιλῆς pro βασιλεῖς. Dor. τᾶν pro τεῖν. Aeol ἔλθην pro ἐλθεῖν, etiamsi iota non subscribatur. Βοεοt. νηφω, ἀ νείφω, ait Etymol. Lac. λυκῶ pro λύκειος. ΕΑ Ion. πενταξῆ pro πενταξεῖ. ΕΕ Ion. ἐσσεῖται pro ἐσσῆται. Poet. ἐέργω pro εἴργω.
- ΟΙ in { Ε, Ion. πλεῦ pro πλεῖν. ΕΥ Aeol. αὐχενήρη pro αὐχένα. Poet. θεῦ pro θεῖ. ΕΩ, Att. ἀρτεμέα pro ἀρτεμέα. ΗΙ, Att. λλίδα pro κλείδα. Ion. πληϊάδης pro πλειάδης. Οι, Aeol. ονεῖαις pro ὀνείαις. ΑΙ, Ion. ἔστερο pro ἕτερο. Cret. ἄναρ pro ὄνειρος. Η, Aeol. σφήρα, ἀφθέ. Α'χιλλῆς pro Ἀχιλλεύς. Ω Ion. ἐκπλώσιος pro ἐκπλεύσας.
- ΕΥ in { ΕΥ, Poet. εὐζ pro εὔζο. ΟΥ Dorice τῦ, ἔστεα pro ἔστεα. ΗΥ Att. δυχοῦμαι pro δέχομαι: & in ΗΥ. Poet. & Ion. πλύνομ pro δέκομ.
- ΟΙ in { Ε Ι, Att. δοῦν pro δοῦναι. ΟΙ, Ion. κιλλόηρο pro κυλλόν. Ω cum iota subscr. Att. μῶλέω pro μῶλέω. Dor. παραμικὰς pro παιδικός. Ω, Att. ὠλιλέω pro ὠθιλέω. Dor. & Aeol. μῶσα pro μοῦσα. Ion. ὦν pro οὖν. Βοεοticè quoque. Sic ὦπτιλη fit ab ὄπτω. Etymol. Α. Dor. αἰνεία pro αἰνεία. Η, Aeol. φιλεῶν pro φοβέομαι. ΑΟ, Aeol. αἰνεία pro αἰνεία. Βοεοt. idem.
- ΟΥ in { ΕΟ Ion. ἰμεῖς pro ἐμοῦ. ΕΩ, Ion. βορέω pro βορέᾳ. ΕΥ, Aeol. λαλεύσα pro λαλῆσα. Dor. φιλεῦσι pro φιλῶσι. ΟΑ, Ion. χρέα pro χρέᾳ. ΟΙ. Dor. ὠσία pro μοῦσα. Aeol. χρύσιος pro χρυσοῦς. ΟΟ Ion. ῥόος pro ῥοῦς. ΟΙΟ, Ion. & Poet. λόγοιο pro λόγου. Atticè item & Doricè.

Kς Diphthon

Impropriæ, quæ Doves in simplices vocales mutant, ablato iota subscripto, α in ᾱ, η in ῆ, ω in ῶ Præterea

- Α cum iota subscr. in { Η cum iota subscr. Ion. mutatur. αἰνεῖν pro αἰνεῖν. Ι, Aeol. βοᾶις pro βοᾷς. ΗΙ. Ion. ῥηΐδιον pro ῥᾴδιον.
- Η cum iota subscr. in { Ε Ι, Att. βλέπει pro βλέπῃ. Η Ι, Ion. χρεῖζειν pro χρῄζειν. Poet. κληΐδων pro κληίδων. Ι cum iota subscr. Dor. ἀχᾷ pro ἠχῇ.
- Ω cum iota subscr. in { ΩΙ, Ion. τῶι λόγωι pro τῷ λόγῳ. ΟΙ, Βοεοt. μεγοῖ pro μεγῷ. Syrac. ἁρμοῖ pro ἁρμῷ.

Ll. Conso-

Mutes,

Ll Consonantium variationes & mutuæ permutationes diversa sunt. Nam quod

- Mutes hoc habent ferè peculiare, ut mutent Tenues in Densas, & Densas in Tenues vice mutua: ἐνταῦθα, ἔνθα pro ἐνθαῦτα, ἔνθα pro ἔνθεν.
- Quæ mutant tenues & aspiratas in mediam. δέδεγμαι pro δεδέξαμαι, δέχομαι pro ἐχίδνα.
- Π in { Κ, Aeol. κοῖος pro ποῖος. Ion in Interrog. & relativis maximè. κόσα pro ὅσα. Φ, Dor. κῆφα pro ᾗ εἶπα. Att. ἀσφάλεσ. Θ. pro ἀσπάλες Θ. Μ, Aeol. ματῶ pro πατῶ. Maced. ἄμαλος pro ἄπυλος.
- Κ in { Γ, Att. γραφεῖον pro κραφεῖον, κἀφαλλον pro γάφαλλον. Ξ, Βοεοt. εἶξεσιν pro εἴκασι, apud Aristoph. Τ, Dor. τῆνος pro κεῖνος.
- Τ in { Θ, Att. ait Canimus κολόκωθα pro κολόκυντα: contrarium Jo. Grammat. Κ, Dor. ὄκα pro ὅτε, ἄλλοκα pro ἄλλοτε; Ν, Dor. τεττάρνες pro τέτταρες. Π, Dor. & Cret. ἀπάδον pro ταδίον. Aeol. πέτραπυς pro τέτταρες. Σ, Cypriì, σίβλε pro τίβυλι, Hesychius. Megarenses σὰ pro τὰ id est, πὰ, σάμαν pro τίταμαι. Δ, Dor. ὀδεμὸς, δέμιδ Θ pro θέμιτος.

Τ τ in Π π, Maced. ἀππὰ pro ἀττᾶ.

Π τ in { Ζ, Dor. νίζω pro νίπτω. Etymol. Σσ, Aeol. ἴμπασω pro ἴματτω.

Liquidas,

- Β in { Δ, Dor. δέλος pro σέλας Θ. Aeolicè quoque. Γ, λέβαες pro λέπαες Attice: Jonice etiam, φύζη pro φυγή. Ζ, Aeol. ζέρεθρον pro ξέρεθρον. Ionibus hoc aliì tribuunt: aliì Doribus. Λ, Att. βολίτης pro βόλιτος. Μ, Dor. μαφὸς Θ pro βαφὸς Θ, Etymol. Aeol. Σάρμιτ Θ pro Σάβιτ Θ, Etym. Π, Cretice. ἀλόπες pro ἀβλαβεῖς.
- Γ in { Β, Βοεοt. βανῖκες pro γυναῖκες. Δ. Dor. δνοφὸς Θ pro γνοφος. Ζ, Aeol. ὀλίζων pro ὀλίγον Doricè, φύζη pro φυγή.
- F in Β, Pamph. Lacones, Cretenses. ωΣεον pro ωΓεόν, βασιλεῦσι Θ pro ἀΓέλαι Θ.
- Δ in { Γ, Poet. χρυσὸν pro κυρσὸν. Β, Aeol. βλέπει pro δλέπει Βοεοt & Aeolij Θελφῖνες pro δελφῖνες dicunt. Ζ, Dor. ἀζυγὲς pro ἀσύγκες. Aeol. ζίφ pro δίφ. Θ, Dor. ψῦθος pro ψεῦδος Aeol. θασσε pro δάσσε. Τ, Att. ἐντελῆ χεῖρα pro ἐνδελεχῆ χεῖρα. Σ, Atticè. νυ, σπαν pro δυσπάν.
- Φ in { Π Aeol. ἄμπι pro ἀμφί. Β, Siculi & Macedones Cῶ pro φῶ, κῦβος pro κῦφος, κεβλὴ pro κεφαλή.
- Χ in { Κ, Siculi, κιτὸν pro χιτών. Hoc Dorientibus tribuit Gramm. Ξ, Att. δίξα pro δίχα Aeol. πρίξᾶ pro τρίχα. Hoc etiam Ionibus tribuit Corinthus. Ψ, Aeol. αὐφένα pro αὐχένα.
- Θ in { Σ, Att. κλαυσρὸς pro κλαυθμός. Dor. σεὸς pro θεός. Lac. σὸς pro θεός. Τ, Att. κολκωτὰ pro κολκωθὴ. Aeol. κατῆκε pro καθῆκε. Δ, Maced. ἀ. ε Etymol. ἀ θέλω enim fit δέλω, ἔλδω & ἐέλδωρ. Φ, Att. φλᾶν pro θλᾶν. Aeol. quoque. Χ. Dor. ορνιχα pro ορνιθα.

Liquidas,

- Λ in { Γ, Att. μύγις pro μόλις. Ν, Dor. φίντατος pro φίλτατος. Ρ, Att. κρίβανος pro κλίβανος.
- Μ in { Β, Aeol. Cέλλω pro μέλλω. Π, Aeol. παθσα pro μαθεῖν. & ΜΜ in ΠΠ. ἔπαπτα pro ἔμματα. Σ, Att. πέφασμαι pro πεφάμμαι.
- Ν in { Λ, Att. πλῶμων pro πνεύμων. Σ, Dor. τύπτασες pro τύπτατμεν. Aeol. φέσνεις pro φέρνειν. Cret. ἐς pro ἐν.
- Ρ in { Σ, Att. ψυσσὶν pro μυρρίνη. Κ, Dor. μικκὸν pro μικρόν.

Duplices,

- Ζ in { Δ, Att. & Aeol. κνίδη pro κνίζα. Doricè, ὄρδω pro ὄρζω, in ΔΔ. Βοεοt. & Lacon. μάδδα pro μάζα. Σδ, & Δσ. Dor. & Aeol. σπιτδω pro συρίζω, δυσὶ pro ζυεῖς. Σσ, Dor. μάσσα pro μάζα à μάσσω, Etymol. Tarentini σκλαπίσσω pro σκλαπίζω dicunt. Ττ, Att. συρίπεν pro συρίζειν.
- Ξ in Κσ vel Σκ, Aeol. σκένος vel κσένος pro ξένος. Item in Σ, Atticè: νυ, σαίσω pro παίξω.
- Ψ in Πσ vel Σπ, Aeol. πέλοπς pro πέλοπα, σπαλὶς pro ψαλίς.

Solitarium Σ, hoc sui privatiuris esse Grammatici dicunt. Vide Mm.

Mm. Mm. pariter in alias consonantes mutatur, vel
- Simplex, in
  - Δ. At. πέφρασμαι pro πέφρασμαι. Dor. ὀλίμὸ pro ὁσμή. Aeol. quoque.
  - Κ. Bœot. ἔδωκα pro ἔδωσα. Lac. ἀκκὲρ pro ἀσκός.
  - Ρ. At. ἄρρην pro ἄρσην. Ae. μάρτυρ pro μάρτυς. Lac. ἀκκὲρ pro ἀσκός. Eleï ἔκπορ pro ἔκπας dicunt.
  - Τ. At. πεῦτλον pro σεῦτλον. Dor. φατὶ pro φασί. Ae. πὶ pro σύ. Bœot. ἴπλω pro ἵσω. Lac. πλείω pro πλησίον.
  - Θ. Ae. ιλιυιθμὸς pro ιλιυισμός.
  - Ξ. At. ξυμπας pro σύμπας. Dor. κᾶδίσας pro κᾶδίζας.
  - Ν. Ae. νενόκων pro γενικῶν.
- Duplex, in
  - Ζ. Dor. νίζω pro νίσσω. Ae. μέζων à μέσσων, Etymol. Tarentini πλάζω pro πλάσσω dicunt, Jones dicta pro δισσα, teste Grammatico.
  - Ξ. Ion. δίξα pro διχά, τρίξα pro τριχά.
  - Ττ. At. ἐλάττων pro ἐλάσσων. Bœot. φρέττω pro φρέσσω, apud Corinnam. Et hanc mutationem potius Boeoticam esse quam Atticam dicit Caninius, θάλαττα, πῆττα, μαλαττία, παττάω.

Cc. Syllabarum affectiones Prosodiæ respectu iam recensendæ, cum quæ literarum ipsi, tanquam superque ostenderimus. Attendenda est tum

Quantitas. Hæc Poëtæ pro sua agunt libertate producendi vel corripiendi metri gratia syllabas. Reliquæ Dialectorum vel
- Producunt correptas
  - Anticipites. Attici ε & ι. ἀληθεία. ὄρνις, Dores, ι & υ. ὕδωρ, ἰλύς.
  - Natura, Attici: ut id possint legitimè, formam mutare brevium, ο in ω. βασιλέος pro βασιλέως. Sunt enim Atticorum propriæ productiones.
- Corripiunt productas
  - Ancipites. Id inprimis etiam Comici & Tragici Attici, sed Iones etiam: ut & Dores, desinentia in ας, νόμος.
  - Natura. Ionibus usitatæ sunt correptiones, longis in breves mutatis: νέας pro νῆας, ζῷα pro ζωά.

Accentus Hunc mutant & transponunt plures dialecti, Attica, Ionica, Dorica, Aeolica, Poëtarum item, pro cuiusque terminationis varietate: quod in singularum tabulis, quæ consulendæ sunt, non nihil est adumbratum & quotidiana lectione observari poterit.

Spiritus. Hunc
- Attici, non primæ tantùm, sed & reliquis inscribunt: ut, ῥόδος, παῖς: ultimæ & penultimæ in polysyllabis: ut, ἀμφιτάλος.
- Iones spiritum asperum in tenuem mutant: ut, κώδραν dicunt pro χάτραν. Etym.
- Aeoles, si densus sit vel asper, penitus ignorant, & eius loco nonnunquam suum usurpant digamma: ut, ἀϝὶ non ἀεί, Γελένη pro ἑλένη.
- Poëtæ asperum etiam medio solitario præ relinquunt: ut, ἀπ' ἐκείνου pro ἀφ' ἐκείνου.
- Dores, Argiui, Lacones, Eretrienses, Oropij, teste Etymologo, in locum sigma, per Syncopen abiecti, densum spiritum sequenti vocali inscribunt: ut, πίναι pro πέπονα.

Apostrophus. Hunc Attici amant vocalis initialis, siue iungantur dictiones, siue maneant solutæ: ut, ὠναξ pro ὦ ἄναξ, ὦ γαθὲ pro ὦ ἀγαθέ. Iones item, qui huius adminiculo vt attractiuncc essitatem eleuant. Poetæ negligunt.

Dd. Generatim

Dd. Generatim hactenus Dialectorum varietatem, quâ syllabas occupat, delineauimus. Eandem iam specialim in singulis orationis partibus ita considerabimus, vt quæ in priuatis singularii tabulis dicta fuêre, bcic uno quasi fasce comprehensa, grate breuitatu ergó simus prolaturi. Ergo

NOMEN, & eius accidentia diuersimodé habent secundum propriet ates Dialectorum.

Articvlvs substantiuus ap
- Communis cum nominibus quibuscum iungitur: vt, τοῖσλόγοις, pro τοῖς λόγοις, Atticè, Ionicè, Dor. τῶς μελίσσως pro τῶ μελίσσης. Dor. τῷ μελίσσῃ pro τῇ μελίσσῃ Doricè. τέων ἀρετέων pro τῶν ἀρετῶν Ionicè: τοῖσι λόγοισι pro τοῖς λόγοις Attice, Ionice, Doricè: τάων γουναίων pro τῶν γουναίων Aeolicè, &c.
- Præpositiuus: cuius affectio est vel
  - Attici per paragogen adiiciunt voces completiuas: ὅν, γε, ἐν, πτε: vt, τόνγε pro τόν.
  - Propria,
    - Dores nominatiuis pluralibus οι & αι addunt per παρέκτασιν ϝ: vt τοὶ pro οἱ, ταὶ pro αἱ.
    - Poëtæ articulum quandoque ad nominis variationem non mutant: vt, τοῦ λόγοιο pro τοῦ λόγου.
- Compositus.
  - Οὗτος. Hoc habet in
    - Attici e mutant in iota acutum, ὁδὶ, ἡδὶ, τοῦδὶ, τοῦδί, τοισδὶ, τοισδὶ &c. Aeoles dicunt τόσδε, τάδε.
    - Poëtæ datiuo plurali per paragogen addunt σι: vt, τοῖσδεσι vel τοῖσδεσσι pro τοῖσδε.
    - Nominatiuo Doricè ὄτις pro ὅστις: Aeolicè ὄττις.
    - Genitiuo Atticè ὅτου pro ἕτινος: Ion. ὅτεο. Dor. οὗτος: Aeol. ὅττος: Poet. ὕστερος.
    - Datiuo Att. ὅτῳ & ὁτῳῶν & ὁτῳσὶπστε pro ὅτινος: Ion. ὅτεῳ: Aeol. ὅτεῳ vel ὄττεῳ.
    - Accusatiuo Aeol. ὄττινα pro ὅτινα: Poet. ἅτινα abiecto ν. Aeoles quinetiam ὄττινα dicunt in vtroque genere & masculino & femin. teste Sophoclis scholiaste.
    - Plurali Nominatiuo Poet. ὅτις pro ὅστινες.
    - Genitiuo Ionicè ὁτέων pro ὅντινων.
    - Datiuo Ionicè ὁτέοισι pro ὅτοισι.
    - Accusatiuo Poet. ἅτινας pro ὅστινας. Et in neutro Atticè & Ionicè ἄττα vel ἄσσα pro ἅττα. (ita,
- Postpositiuus
  - Attici adiiciunt particulam χι: vt, ὅγε pro ὅ.
  - Iones præfigunt literam τ, excepto nominatiuo ὃς & ἥ: vt, τοῦ pro οὗ, τῆς pro ἧς, τοὶ pro οἱ. Dicunt etiam ὅτις pro ὅς.
  - Dores nunc abiiciunt à masculino σ, & dicunt ὁ pro ὅς, unde ὅτις pro ὅστις: nunc præfigunt τ, Ionum more, exceptis nominatiuis ὃς & ἥ: vt, τῷ pro ᾧ, τᾶς pro ὧν.
  - Aeoles dicunt ὄ pro ὅς, neglecta aspiratione: unde etiam ὄττις pro ὅστις.
  - Poëtæ pro ὃς dicunt ὅτε.
  - Consentit etiam hic Articulus iis declinationibus, secundum quas inflectitur: vt Doricè ᾶ pro ἡ: ἦσι vel αἶσι vel ᾖς pro αἷς Atticè, Ionicè, Doricè.

Species. Derivatiua
- Qualitas. Adiectiua nouæ fingunt Poetæ: vt, δότειρα à δότηρ, σφετέρειος à σφέτερος.
- Comparatiua & Superlatiua.
  - Attici formant Comparatiuos & Superlatiuos. 1. in στερος & στατος: vt, πρεσβύτερος, πρεσβύτατος pro πρεσβύστερος, πρεσβύστατος: φιλώτερος pro φιλώστερος. 2. In ιστερος & ιστατος: vt, λαλίστερος, λαλίστατος pro λαλότερος, λαλότατος. 3. In υτερος & υτατος: vt, βεβαχύτερος, βεβαχύτατος pro βεβαχίων, βεβάχιστος. 4. In ων: vt, Σέλας ων pro βελτίων, πλείων pro πλέων. 5. In σων: vt, μάσσων pro μείζων. Nonnunquam etiam per metaplasmum dicunt Θαλῆων pro Θαλέων, ἐλάττων pro ἐλάσσων.
  - Iones Comparatiuos & Superlatiuos terminant. 1. in ερος & ατος: vt, δικαίτερος, δικαίτατος, pro δικαιότερος, &c. μαδίτερος pro μᾶλλον. 2. in τερος: vt, μητέρες pro μᾶτέρες. 3. In ων: vt, πλεῦν pro πλέων & πλέον:
  - Dores pro κρείττερες dicunt κάρρων: pro βελτίων Σέλλων, quod alij tribuunt Atticis. Nonnullorum etiam comparatiuorum penultimam in ασ vertunt: vt, ἔασσων pro ἥσσων, βρέασσων pro βρέσσων, Κάασσων pro Καβίων. Per metaplasmum item κ ἐασσων dicunt pro πλείων, πλῶν pro πλεῖον, ᾶσσον pro ἧσσον, πλεῦν, vt inquiunt nonnulli, pro πλέον.
  - Poetæ nouos comparatiuos & superlatiuos, ab usitatis positiuis, vel nominibus, vel etiam aliis orationis partibus formant: tum etiam à comparatiuis & superlatiuis: vt, κακώτερες à κακὸς pro κακίων: ἀρείων ab ἄρμι: ἀγαθώτατος ab ἀγαθὸς: χερειότερος à χερείων comparatiuo: χειρεϊστέρες à χείρεστος superlatiuo. Per metaplasmum etiam πλείων dicunt pro πλείων, ῥηίων pro ῥηΐδιος, &c.
- Possessiua.
  - Apud Atticos si Possessiuorum nominum duplex sit terminatio, altera magis est in usu: vt, ἀνθρώπεια φύσις potiùs dicunt, quàm ἀνθρωπίνη.
  - Ionico more nonnulla possessiua, teste Corintho, amittuntur: vt, ἀφύρεος pro ἐφύρειος, χρύσεος pro χρύσειος.
- Diminutiua.
  - Attici diminutiuis gaudent, & libentius dicunt λοπάδιον quàm λοπάς, προβάτιον quàm πρόβατον.
  - Dores nonnulla peculiaria habent: φωῖτις amiculus, καππύρος rufulus.
- Denominatiua. Huc Numeralia
  - Attici νέω dicunt pro δύο. (εἴκατι pro εἴκοσι.
  - Iones per metaplasmum τέσσερες dicunt pro τέσσαρες, τριήκοντα pro τριάκοντα,
  - Dores dicunt τέτορες pro τέσσαρες, εἴκατι pro εἴκοσι. δίχεδα pro δίχα, &c.
  - Aeoles πίσυρες dicunt pro τέσσαρες, πίσυρες pro τέσσαρες, ἴα pro μία, πέμπε pro πέντε.
  - Poetæ δοιὼ & δοιοὶ dicunt pro δύο, τύσυρες pro τέσσαρες, δυωκαίδεκα pro δώδεκα. Dicunt etiam δύο per omnes casus, pro δυοῖν dicunt δυσὶ, & in genitiuo plurali δυῶν.
- Verbalis. Attici nonnulla habent peculiaria verbalia: vt, βλῆμα pro βλέπος, δύσις pro δῦσις.
- Patronymica.
  - Attici πηλείδης dicunt pro πηλείδης, ἀτρείδης pro ἀτρείδης.
  - Iones terminant Patronymica in ων: vt, κρονίων pro κρονίδης, πηλείων pro πηλείδης. Nonnunquam etiam alterum desinant ab altero: vt, πηλεωνίδης à πηλείων.
  - Aeoles, quæ in ιδης desinunt, mutant in αδος: vt, ὑππάδιος pro ὑππιάδης.
  - Poetæ vsitatis Patronymicis inserunt per epenthesin α vel ε: vt, πηλεΐάδης pro πηλείδης, κρονίωνος pro κρονίωος. Nonnunquam etiam syncope vtuntur: vt, ἠετιωνίδης pro (ἠετιωνιάδης.

RELIQVAE partes. Reliqua, de quibus sequenti signo Nn. Pronomen, vide sig. Oo. Verbum Pp. Participium Qq. Aduerbium, Præpositio, & Coniunctio, sig. Rr.

Genus. *Hoc secundum dialectorum proprietatem diuersum est Nominis*

- Adiectiui: Attici *desinentia adiectiua in os trium generum, inprimis composita & deriuata, communia efficiunt: vt,* ὁ ἢ ἥ κέσμιος.
- Adiectiui: Iones & Dores *Atticorum morem communis generis obseruant: vt,* ὁ ἢ ἥ κλυτὸς, ὁ ἢ ἡ γυναῖος. *Fœminini etiam α mutant in η: vt* ἀγίη *pro* ἁγία, κρηπὶς *pro* κρηπίς.
- Substantiui: Attici *substantiua masculina mutant in fœminina, & viceuersa, inprimis in duali numero: vt,* ἡ ἄσβολος *pro* ὁ ἄσβολος, ὁ χὴρ *pro* ἡ χήρη, τὼ ἡμέρᾳ *pro* τὰ ἡμέρα. *Quandoque etiam terminatione mutata vertunt masculinum in fœminininum vel neutrum: vt,* ἡ κακαξὶς *pro* ὁ κάκαξος, τὸ ζυγὸν *pro* ὁ ζυγός.
- Substantiui: Iones *etiam genus mutant terminatione vel seruata, vel mutata: vt,* ἡ κίων *pro* ὁ κίων, ὁ ἔσπερος *pro* ἡ ἑσπέρη.
- Substantiui: Dorienlibus *idem, quod Ionibus tribuitur: vt,* ἡ ταρτηρὸς *pro* ὁ ταρτηρὸς, ὁ φ δόγγος *pro* ἡ φδόγγη.
- Substantiui: Aeoles *masculinum in fœminimum vertunt, Dorum exemplo: vt,* ἡ αἰθὴρ *pro* ὁ αἰθήρ.
- Substantiui: Poetis *quoque generum mutationes tribuuntur: vt,* τὰ κέλαδα *pro* αἱ κέλαδοι, τὰ μυρία *pro* τοὶ μυρίοι.

Numerus: Attici & Iones, *teste Grammatico & Caninio frequenter adhibent dualem.*

Numerus: Aeolij *dualem neglexerunt, teste Corintho.*

Figura: *Apud antiquos Atticos* ἓξ *in compositis non mutabatur in ἑκ: vt,* Ἑξήκοντα *pro* Ἑκπεντε. *Iam interponunt α,* Ἑξάκοντα.

Figura: Attici: *Tertia simplicium transit in primam contractorum: vt,* δένδρεον, δένδρεα *pro* δένδρεα, δένδρεαι, &c. *pro* δένδρα. 2. *Quinta simplicium transit in tertiam simplicium: vt,* πεῖπνους, πείπνω, πείπνῳ *pro* πείπνοι, &c. 3. *Prima contractorum in primam simplicium: vt,* ἀεισεφάνης, ἀεισεφάνᾳ, *pro* ἀεισεφάνεος. 4. *Quarta contractorum abit in quartam simplicium: vt,* ἥρεως, ἥρεω, ἥρῳ, *pro* ἥρος, τὸ ἥρι, &c.

Figura: Ea dē *manet, sed alio quàm communi modo declinatur*

- Poetice: Tertia *simplicium mutatur in quintam simplicium: vt,* πολεῖ, πολέος, *pro* πολλῶ.
- Poetice: Quinta *simplicium abit in quartam simpl. vt,* γέλως, γέλω *pro* γέλωος.
- Poetice: Prima *contractorum sit prima simplicium aut quinta: vt,* ἀβρὴ ἄβρᾳ, *vel etiam* ἄβρης ἄβρατος *pro* ἁβρεῖς.
- Poetice: Secunda *contractorum transit in quintam simplicium: vt,* ὄϊς, ὄϊδος, *pro* ἔϊος.
- Poetice: Quantumuis *eadem species declinationis maneat, tamen metaplasmus aliquis interuenit: vt,* χάεις, χάεσσος *vel* χάεσσι, *vt præter Antesignanum, etiam Lascaris annotat, indignante licet H. Stephano, pro* χάιτος: χέιρ, χερὸς, χερεῖ, *pro* χειρὸς, χειρί.

Figura: Diuersa efficitur à variis Græciæ nationibus:

- Attici *nomina communis Dialecti terminant in* Η, Ες, Ις, Ος, Ες, Ορ, Ως: *vt,* ὀϊεὶς *pro* ὀῖς, ἑρίφεια *pro* ἔριφοι, βασλὶς *pro* βασίλισσα, ἐπαποδὴς *pro* ἐπάπτωσις, νεὼς *pro* ναὸς, ζυγὸν *pro* ζυγός.
- Iones *terminant in* Ε, α, ιη, Ας, Αμος, Ες, Ηρ, Ως: *vt,* σελλιαία *pro* σελλιη, ἀθλιαίη *pro* ἀθλίη, τανίκλαος, *extrito* ο, ὀϊεὶς *pro* ὀῖς, *quod Atticus etiam tribuitur,* ἑρεὴρ *pro* ἐρίηρες *ablato* ος, πλλὸς *pro* πολλοί, ἠῶος *pro* ἑῷα.
- Dores *terminant in* Ας, Αξ, Η, Ιον, Ος, Ως: *vt* ναῦς *pro* ναὺς, *ablato* υ. ἀκοσίλας *pro* ἀκουσίλαος, *ablato* ο, *Ionico more,* παλλαξ *pro* παλλακὶς, πάσσαξ *pro* πάσσαλος, δαμάλη *pro* δάμαλις, κρανίον *pro* κρᾶνον, βῶς *pro* βοῦς, φδόγγος *pro* φδογγη.
- Aeoles *terminant in* Αν, Αξ, Ερς, Ορ, Ος: *vt,* ζαὰν, ζαὼς *pro* ζειὰ, ψάφαξ *pro* ψῆφος, μαὶ *pro* μὴ, πὲρ *pro* πὶ, ἴσταρ *pro* ἴστωρ, ὔδος *pro* ὕδας, μάρτυρες *pro* μάρτυρ, ὔδος *pro* ὕδωρ: ἀγωγος *pro* ἄγων, ἔρεσσι, ἐρεῦσι, *pro* ἔρασι ἔρωτος.
- Poetæ *terminant in* Αος, Ας, Εις, Ις, Ηϊ, Φι, Ην: *vt,* φάος *pro* φῶς, δόρατος *pro* δόρυ, ἄρεΐος *pro* ἄρης, φῆμις *pro* φημὴ, χρῆϊς *pro* χρεὼς, ὀστέφι *pro* ὀστέοις, ζωὶ *pro* ζωεῖ, cuius alij adhuc sunt octo nominatini Poetici, Δεύς, Βδεὺς, Ζλυὺς, Ζεὺς, Ζὰς, Δὶς, Δλυὺς, Δάν.

Declinatio. *In hac ratio habenda est*

Terminationis *aut vel*

Na. Reliqua *accidentia Nominis sunt*

Casuum, *in quibus generatim considerandum est, apud Atticos Vocatiuum simile esse Nominatiuo, Datiuum etiã pluralem, sequente licet consonante, v ἐφελκυστικὸν acquirere. Separatim autem declinationum species singulæ examinandæ sunt nominum*

- Contractorum, *de quibus signo Ss.*
- Simplicium & quidem Prima: *In toto singulari numero α mutatur Ionicè in η, & viceuersa η mutatur Doricè in α: vt,* αἰνείης *pro* αἰνείας: πωλῆς *pro* πωλᾶς *pro* πωλητής.
- Simplicium & quidem Prima: Nominatiuus *Aeolicè desinit in α: vt,* ἀρχύτα *pro* ἀρχύτας, ὑβρεγέτα *pro* ὑβρεγέτης: *Hoc etiam Bœotus, Thessalus, & Macedonibus tribuitur. Nec esse vocatiuum pro nominatiuo sum, tum probat Caninius.*
- Simplicium & quidem Prima: Genitiuus *singularis Ionicè desinit in εω, Doricè in α, Aeolicè & Bœoticè in εο vel αο, poeticè in ω vel εω: vt,* βορέω *pro* βορέος, αἰνείω *pro* αἰνείου, ἀμεκιδέω *pro* ἀμεκιδέο, αἰνείαο *pro* αἰνείης, αἰνείαο *pro* αἰνείας, αἰνείεω *pro* αἰνείου.
- Simplicium & quidem Prima: Datiuus *singularis caret ϊ, ϊης apud Dorienses iota subscripto: vt* τῷ ποιητᾷ *pro* ποιητῇ. *Apud Poetas nonnunquam terminatione quintæ simplicium effertur: vt,* τῷ αἰδῆ *pro* τῇ αἰδοῖ.
- Simplicium & quidem Prima: Accusatiuus *singularis Ionicè desinit in εα: vt,* ποιητέα *pro* ποιητὴν.
- Simplicium & quidem Prima: Genitiuus *pluralis Ionicè desinit in εων, Doricè in αν, Aeolicè & Bœoticè in αων: vt,* παιείων, παιεῶν *pro* παιείων, παιεάων, *pro* παιείων, *aliàs regula est: Genitiuus singulares in α, ο & ω desinentes, adiecta litera ν, formant genitiuos plurales, sed o in ω conuerso.*
- Simplicium & quidem Prima: Datiuis *pluralibus in σ desinentibus omnes quatuor dialecti vocalem iota per prosthematismum adiungere solent, eas nonnunquam in ης conuerso: vt,* ταμίαισι *pro* ταμίαις, λαῆσσι *pro* λαησὶς, &c. *Aeoles nonnunquam ex α tollunt subiunctiuam: vt,* πιμὰ *pro* πιμαὶς.
- Accusatiuus *pluralis Ionicè desinit in εας: vt,* ταμίεας *pro* ταμίας.

Reliquæ *quatuor de quibus seq. signo Tt.*

Tt. Reliquæ

Secunda:

- *In singulari numero α mutatur Ionicè in η: & viceuersa η Doricè in α: vt,* μελίαται *pro* μελίσσαι, πιμὰ *pro* πιμή.
- Genitiui & Datiui *singularis α & η mutantur Doricè in ω, iota subscripto, vel neglecto: vt,* τῶς μελίσσως *pro* τῆς μελίσσης, τῷ μελίσσῳ *pro* τῇ μελίσσῃ, τῷ πονηρῶ *pro* τῇ πονηρᾷ.
- Datiuus *singularis poeticè formatur quintam quintam simplicium: vt,* τῇ ἀλκὶ *pro* τῇ ἀλκῇ.
- Genitiuus & Datiuus *plurales eodem modo Ionicè, Doricè, Aeolicè formantur, vt in prima declinatione: vt,* ἀρετέων *pro* ἀρετῶν, πηδέων *pro* πηδῶν, Θεάων *pro* Θεῶν, ἀρετῆς, *vel* ἀρετῆσι *vel* ἀρετῆσιν *pro* ἀρετοῖς. *Atticè quoque desinit in* αισι.
- Accusatiuus *pluralis per epenthesin Aeolicam accipit iota retento tono: vt,* κηλαὶς *pro* κηλὰς.

Tertia:

- Nominatiuum, *Accusatiuum & Vocatiuum neutrorum efferunt Attici abiecto ν: quod tamen aliquando adscriptum legitur: vt,* ἄλλο *pro* ἄλλον, αὐτὸ *pro* αὐτὸν: *nimirum Atticos communis dialectus imitatur.*
- Genitiuus *singularis Atticè, Ionicè, Doricè, & Thessalicè ε mutat in ου: vt,* λόγοιο *pro* λόγου. *Dores tamen & Aeoles quandoque ε mutant in ω: vt,* τῷ λόγω *pro* τοῦ λόγου.
- Datiuus *singularis apud Aeoles iota subscriptum non habet: vt,* τῷ λόγω *pro* τῷ λόγῳ.
- Datiuus & Accusatiuus *singularis, Nominatiuus, Datiuus & Accusatiuus plurales, nonnunquam poeticè fiunt quintæ simplicium: vt,* τῆι κλαδῖ *pro* τῇ κλαδὶ, ἢ ἰκτῖνα *pro* ἡ ἰκτῖνος, τὰ Θεσσώπατα *pro* τὰ Θέσσωπα, τοῖς Θεσσώπαισι *pro* τοῖς Θεσσώποις.
- Genitiuus & Datiuus *dualis per epenthesin Ionicam acquirit iota: vt,* λόγοιϊν *pro* λόγοιν.
- Nominatiuus *pluralis Doricè penultimam acuit: vt,* φιλοσόφοι *pro* φιλόσοφοι.
- Datiuus *pluralis omnium dialectorum acquirit per paragogen iota: vt,* λόγοισι *pro* λόγοις, *vόγοισι pro* νόμοις.
- Accusatiuus *pluralis Doricè in os desinit: vel vt & Aeolicè, in ως: vt,* τὸς κυρίω *pro* τοὺς κυρίους, τὰς διδασκάλως *pro* τοὺς διδασκάλους. *Apud Aeoles etiam in οις, secundum quosdam: vt,* τοὶς νόμοισι *pro* τοὺς νόμους.

Tt. Reliquæ *declinationes nominis simplicium sunt*

Quarta, *quamuis tota sit Attica, præter cætera tamen notandum est:*

- Nomina *Atticè formata à communibus, non mutant accentum, nisi in duobus,* λαγῶς *pro* λαγὸς, ὀρφῶς *pro* ὀρφός.
- Genitiuus *singularis per paragogen Poeticam acquirit ο: vt,* κίνεω *pro* κίνεω.
- Accusatiuus *singularis quinque nominum, more antiquis Atticis vsitato, amittit ν: vt,* ἄξιον, ἠῶ, κέω, κῶ, λαγὼ, *pro* ἄξιων, ἑῶν, κέων, κῶν, λαγών.

Quinta:

- Barytonà *in ις & υς purè declinantur apud Iones & Dores, apud Aeoles etiam, vt quidam volunt: vt,* χάεις, χάεος *pro* χάετος, ἔεις, ἔριος *pro* ἔριδος. *Sic etiam fœminina in ις declinata per δος Aeolicè purè declinantur: vt,* ἀρτέμις, ἀρτέμιος *pro* ἀρτέμιδος, σφραγὶς, σφραγίου *pro* σφραγῖδος.
- Monosyllaba *in αις Aeolicè resoluuntur, mutato & transposito tono: vt,* παῖς *pro* παΐς.
- Desinentia *in αι apud Aeoles acquirunt per epenthesin iota: vt,* μέλαις *pro* μέλας.
- Genitiuus *singularis trium nominum ο mutat Atticè in ω: vt,* πέλεκις, πελέκεως *pro* πελέκεως: πήχεως, πήχεσεως. *Addunt aliqui* βασιλέως.
- Genitiuus & Datiuus *singulares formantur Doricè à nominatiuo ablato σ: vt,* ἀ φόρκις *fit* ᾱ φόρκυ, τῷ φόρκυ *pro* φόρκιος, φόρκιϊ: αἰὰν, ᾱ αἶαν *pro* αἴαντος.
- Accusatiuus *singularis:* Attici *eum in nonnullis efferunt per apocopen. Poetæ per syncopen: vt,* Ἀπόλλω *pro* Ἀπόλλωνα. *Atti.* Σύλατα *pro* Συλλέα *Poeticè.*
- Accusatiuus *singularis:* Dores *eum terminant aliquando in ε: vt,* παῖδε *pro* παῖδα: *aliquando in ω: vt,* βῶν *pro* Βοῦν.
- Accusatiuus *singularis:* Poetæ *in nominibus in ις & υς genitiuorum purorum terminant Accusatiuum in α: vt,* Σόγδυα *pro* Σόγδιον, ὄρεα *pro* ὄρειον.
- Vocatiuus *singularis:* Dores *eum nonnunquam resoluunt: vt,* ποσείδαον *pro* ποσείδων.
- Vocatiuus *singularis:* Aeoles *Vocatium singularem nominum in ων, terminant in ον, accentu seruato: vt,* Ἀπόλλων, ὦ Ἄπολλον, *pro* ἄπολλον.
- Vocatiuus *singularis:* Poetæ *vocatiuum oxytonorum in ις, δος, formant à nominatiuo abiecto σ: vt,* ἀμαριλλὶς, ἄμαριλλίδος, ὦ ἀμαριλλὶ. *Nominum item per vt declinatorum vocatiuus communis amittit poeticè ν: vt,* ὦ πλακοῦ *pro* πλακοῦν, ὦ αἶα *pro* αἶαν.

Sexta:

- Genitiuus & Datiuus *dualis per Ionicam epenthesin definit in οϊιν, vt in tertia: vt,* σειρηοϊϊν *pro* σειρηοῖν.
- Nominatiuus *pluralis in ες fœmininorum Atticè acuitur in penultima: vt,* γυναῖκες *pro* γυναῖκες.
- Genitiuum *pluralem in quibusdam formant Iones secundum primam declinationem: vt,* χειρέων *pro* χειρῶν, ποσειδέων *pro* ποσειδῶν.
- Datiuus *pluralis:* Iones & Aeoles *eum formant à nominatiuo plurali, addendo σι, & in neutris mutando insuper α in ες: vt,* ἄνδρεσι *ab* ἄνδρες *pro* ἀνδράσι, ἔπεσσι *ab* ἔπα *pro* ἔπεσι, πρώεσσι *pro* πρώσι.
- Datiuus *pluralis:* Aeoles *datiuos quintæ simplicium, nonnunquam secundum tertiam inflectunt: vt,* σημάτοις *pro* σημάσι.
- Datiuus *pluralis:* Poetæ *è datiuo Ionico & Aeolico nonnunquam alterum σ exterminant: vt,* βωμάτεσι *pro* βωμάσι.

Accusatiuus *pluralis nominum in οις mutatur Doricè in ως: vt,* ξῶς *pro* ξοῖς.

Prima:

Proprium *quædam in κλίσις & alia nonnulla apud Poetas bifariam contrahuntur: vt,* ἡρακλέης, ἡρακλέους: *hoc iam contrahitur bifariam* ηρακλῆς, *vel* ηρακλέης, *& hoc rursum in* ηρακλῆς. *Sic* αὐτόου, αὐτέου, αὐτοῦ *& similia, &c. Consule priorem tabulam Poetarum.*

Genitivus:
- *Attici genitivum singularem terminant in ως: vt,* ἀλαθείας *pro* ἀληθοῦς.
- *Iones à Genitivo bifariam poetice contracto aliam non iniam formant, ab* ηρακλῆς, *dicunt* ηρακλίω, *à* αἰδώς, αἰδοῦς.
- *Dorienses eum terminant in δς. vt & Aeoles: vt,* δημοσθένδς *pro* δημοσθένους, κλέδς *pro* κλέους.
- *Aeoles à contracto nonnunquam detrahunt σ: vt,* σωκράτης *pro* σωκράτους. *Hoc etiam Doribus tribuitur.*

Secunda:

Accusativus singularis Atticè in ν definit, si ν nominativi fuerit prius, unde ait Eustathius: vt, ὑγιᾶ *pro* ὑγιῆ. *In nonnullis similis est apud Atticos primæ simplicium: vt* δημοσθένην *pro* δημοσθένη.

Vocativus Nominum in ης Aeolicè desinit in ε: vt χαῖρε σώκρατε *vo* σώκρατες. *Alibi hoc est Doricum.*

Nominativus & Accusativus dualis Poeticè desinit in ω: vt: δημοσθένε *prodημοσθένει.*

Nominativus pluralis Atticè in αι nonnunquam desinit, Accusativus in ας. Hoc esse videtur quod supra diximus Atticos nomina primæ contractarum declinare secundum primam simplicium.

Desinentia in εις Poeticè amittunt iota: vt, ὀδύσσεις *pro* ὀδυσσείς.

Penultimum iota Iones nonnunquam in ε mutant, aliquando in ν: vt, πόλεος *vel* πόληος *pro* πόλιος, *& in Accusativo* ῶφελα *pro* ὠφέλει. *Nonnulli ν volunt esse Aeolicorum.*

Quædam in εις contrahunt Poetæ per omnes casus: vt, φῶς, φῶ: ἐῖ, φῶν: ὄϊς, οἷ, *&c.*

Genitivus singularis Atticè terminatur in ως, accentu retento: vt, ὄφεως *pro* ὄφεος. *Dorice in δς: vt,* πόλις *pro* πόληος, ὠφέλις *pro* ὠφέλεος.

Dativus singularis, Nominativus item, Accusativus & Vocativus plurales, Atticè contrahuntur in εῖ: vt, ὄφῑς, ὄφῑ *pro* ὄφεϊ, ὄφεῖς, ὄφεας, ὄφεις *pro* ὄφις. *Annotat Caninius Iones solitos esse Nominativum, Accusativum pluralem εις nimirum & ας, in ε contrahere: vt* ὄφεες, ὄφεας, *& Ionicè contractè* ὄφις.

Nominativus, Accusativus & Vocativus duales, & in neutris Nom. Acc. & Vocativus plurales Atticè contrahuntur in ν: vt, ὄφεε, σέ φησι πίνα, σπίνα. *Ait Crusius in declinatione Ionica, etiam Nominativum terminationem dudum contrahi: quod alij Atticorum esse dicunt.*

Genitivus & Dativus dualis contrahitur Atticè in ῳ: vt, σ' ὄφεον *pro* ὀφίοιν.

Genitivus pluralis tonum Atticè retrahit: vt, πόλεων *pro* πολίων.

Dativum pluralem formant Iones à nominativo plurali, addendo σι: vt, σ' ὄφεις, ὀφίεσι *pro* σ' ὄφεσι.

Tertia:

Penultimum ε nominativo excepto, Iones in omnibus casibus mutant in ν: vt, βασιλῆος *pro* βασιλέος, *&c. Veteres Iones ει dicebant: v.g.* Κασιλῆος *pro* βασιλέος.

Omnia in ὰς masculina oxytona, Dorice & Aeolicè sunt barytona, teste Caninio: vt, Κασίλας *pro* Κασιλᾶς, βασιλᾶς *pro* Κασιλᾶς, βασιλεῦς *pro* Κασιλέος.

Genitivus:
- *Attici eum contrahunt. si ε ante ως fuerit purum: vt,* πειρασέως, πειρασεῶς. *Mutant quinetiam ιη in ι: vt,* βασιλέως *pro* βασιλιος.
- *Dores & Aeoles eum terminant in δς: vt,* Κασιλεῦ *pro* Κασιλέος. *Baoti in εω: vt,* Κασιλέω.

Accusativus singularis contrahitur Atticè. si genitivus contrahatur: vt, πειρασέα, πειρασᾶ: *Poeticè verò abiicit α per apocopen: vt,* Κασιλῆ *pro* Κασιλέα, φοῆν *pro* φοένα, πολῆ *pro* πολέα. *Dicet hic Neander, si nominativus non fuerit purus, hunc contractio fit in ι: vt,* πυθῆ *pro* πυθέα *vel* πυθῆνα *Ionicè.*

Nominativus pluralis contrahitur Atticè in ης, iota à nonnullis subscripto: vt, βασιλῆς *vel* Κασιλῆς *pro* βασιλεῖς.

Dativum pluralem formant Iones & Dores à nominativo plurali non contracto, addendo σι: vt, Κασιλεῦσι, Κασιλῆες Κασιλέεσι *à* βασιλεῖς. *Poetæ ex δ auferunt ν: vt,* βασιλεῦσι *pro* Κασιλεῦσιν.

Accusativum pluralem contrahit Thucydides, Atticus scriptor: vt, δωρειᾶς *pro* δωρέας. *Neander ait similem esse nominativo plurali Attico.*

Quarta:

Genitivus singularis Aeolicè & Laconicè desinit in ως: vt, λατῶς *pro* λαοῦ.

Accusativus singularis Ionicè in ν, Aeolicè in ων definit: vt, λατοῦν, *vel* λαοῦν *pro* λαόν.

Pluralem numerum Poetæ secundum quintam simplicium nonnunquam flectunt: vt, αἱ λᾶ θεῦ, κλωδῶν, κλωσὶ *pro* κλωδοί, κλωδῶν, κλωδοῖς. *Hoc nonnulli Aeolis adscribunt.*

Quinta:

Desinentia in ως Doricè sæpiùs contrahuntur: vt, χρῆς *pro* χρέας.

Ex omnibus casibus Iones τ auferunt, quod alij etiam Doribus adscribunt: Atticè autem terminationem Ionicam contrahunt: vt κέρας κέρατος, *Ionicè &* κέρα *Doricè &* κέρας *Atticè* κέρας.

Contractio apud Poetas fit in α correptum. Vide tabulam Poetarum.

Oligopathis: *Comparativorum in ων Accusativus singularis, Nominativus, Accusativus & Vocativus plurales, Ionicè amittunt ν, Atticè contrahuntur in ω vel ου: vt,* μειζοα, μειζω, μειζοας, μειζους, μειζοες, μειζους, *&c.*

Si In *Contractis quoque declinationibus in quibus Iones potius non contractis vruntur casibus, Attici contractis, Dialecto ii proprietas observanda est, in*

Os. De Pro-

Ego in ε:

Nominativus *Atticè habet* ἐγωὶν, *vel* ἐγὼν, *vel* ἐγὼνγα: *Aeol.* ἐγὼ *&* ἐγών: *Poët. cum apostrophe* ἐγὼ *pro* ἐγὼν: *Boëot.* ἐὼγα *&* ἰὼνγα *pro* ἐγώνγα.

Genitivus *Atticè* ἐμεῖνγε *pro* ἐμέ. *Ionicè* ἐμέο: *Doricè & Æolicè* ἐμεῦ *vel* μεύ: *Poeticè* ἐμεῖο, *vel* ἐμεῖθεν, *vel* ἐμέθεν. *Scribit Crusius* ἐμεῖο *Ionicum esse,* ἐμέθεν *Atticum.*

Dativus *Atticè habet* ἐμοιγε *pro* ἐμοί. *Doricè* ἐμιν *vel* μιν.

Accusativus *Atticè habet* ἐμέγε *pro* ἐμέ.

Nos in ν:

Nominativus *& accusativus dualis Doricè & Aeolicè habet* ἄμμε *pro* νῶ. *Poetarum est* νῶϊ.

Nominativus *pluralis Ionicè habet* ἀμεῖς *pro* ἡμεῖς: *Doricè* ἄμες *&* ἄμμες: *Aeolicè* ἀμμες.

Genitivus *pluralis Ionicè* ἡμέων *pro* ἡμῶν: *Poët.* ἡμείων: *Dor.* ἀμέων: *Aeol.* ἀμμέων, ἀμμων.

Dativus *plurali Atticè habet* ἡμῖν *pro* ἡμῖν: *Ionicè quoque, ut vult Urbanus: Doricè* ἄμιν: *Aeol.* ἄμμι, *&* ἄμμιν: *Poeticè* ἡμιν *ultima correpta.*

Accusativus *plurali Ionicè habet* ἡμεας *pro* ἡμᾶς: *Dor.* ἄμμε, *vel, secundum alios* ἀμάς: *Aeolicè* ἄμμε *&* ἀμμας.

Tu in σὺ:

Nominativus *Atticè habet* σύγε: *Doricè* τὺ *vel* τυὶν *vel* τύγα.

Genitivus *Atticè* σοὶγε *pro* σε: *Ionicè* σέο: *Doricè & Aeolicè* τεῦ, *vel* τεῦ, *vel* τεῖο. *Poëticè* σεῖο, *vel* σέθεν, *vel* σεῦ *vel alij tamen* σεῖο *Ionibus,* σεθεν *Atticis tribuunt.*

Dativus *Doricè habet* τοι *vel* τιν *vel* τειν *pro* σοί.

Accusativus *Dorice* τὲ *vel* τὺ *pro* σε.

Vos in σὼ:

Nominativus *& Accusativo dualis Doricè & Aeolicè habet* ὔμμε *pro* σφῶ. *Poëtarum est* σφώ.

Genitivus *& dativus dualis Poëtarum est* σφῶιν, *communis dialecti* σφῶν.

Nominativus *plurali Ionicè* ὑμεῖς *pro* ὑμεῖς: *Doricè* ὑμὲς *&* ὑμμες: *Aeolicè* ὔμμες.

Genitivus *plurali Ionicè* ὑμέων *pro* ὑμῶν: *Dor.* ὑμέων *& Aeolicè* ὑμμων *&* ὑμμέων.

Dativus *plurali Doricè & Aeolicè* ὔμμι *vel* ὑμμιν *pro* ὑμῖν: *Poëticè* ὑμιν.

Accusativus *plur. Ionicè* ὑμεας: *Dorice & Aeolicè* ὔμμας: *vel ut annotat Caninius* ὔμμε.

Os.

De Pronomine activo, *hoc prius generavi in monebimus, quæ more secundæ & tertiæ simplicium nonnunquam declinantur, eadem etiam perfectiones non respuere: vt,* ἰωὸς *pro* ἑωυτοῦ, ἑωϊκα *pro* ἑωυτοῦ, τὸ *pro* τὸτον. *Specialim verò singulorum pronominum primitivarum diversorum varietates per species annotabimus:*

Ou in οὗ:

Nominativus *& Accusativo dualis Poët. habet* σφεὲ *pro* σφέ.

Genitivus *& Dativo dualis Poët habet* σφοῖν *pro* σφίν.

Genitivus *plurali Ion.* σφέων *pro* σφῶν: *Poet.* σφείων.

Dativus *plurali Ion.* σφισι *pro* σφῶν *ait Caninius: vel etiam* σφὶ *per apocopen: & Poeticè per aphæresin* φίν.

Accusativus *plurali Ion.* σφέας *pro* σφᾶς: *Dor.* φὲ. *Aeol.* σφέ.

Sos:

Dores *pro* σὸς, σα, σον, *dicunt* τὸς, τὰ, τέον.

Æoles *contrahunt* σὸς *cum articulo, & dicunt* ὔσ, ὄσα, ὄσον, *pro* ὁ σὸς, ἡ σὴ, τὸ σὸν.

Hemeteros: *Dor. habet* ἀμέτερος, ἀμετέρα, ἀμέτερον: *vel etiam per syncopen* ἀμὸς, ἀμὰ, ἀμὸν: *Acol.* ἄμμος, ἄμμα, *vel* ἄμμον.

Humeis: *Dor. habet* ὑμὸς, ὑμὰ, *vel* ὑμὸν ὑμὸν: *Aeol.* ὔμμος, ὔμμα *vel* ὔμμον, ὔμμον.

Sphoteros: *Dor. habet* σφὸς, σφὰ, *vel* σφὸν, σφόν.

Houtos:

Attici, *si desinat in consonantem, vocalem longam aut diphthongum, addunt ipsi, vt & compositis, per paragogen iotacismi in vocalem brevem, eam in iota mutant, ultima semper acuta: vt,* τοσοῦτος *pro* τοσοῦτο, τοσοῦτο *pro* τόσε τοσεῖ *pro* τοσοῦτο.

Iones *per epenthesin ante vocalem longam seu diphthongum, excepto duali & nominativo plurali, inserunt ε: vt,* τοσέτες *pro* τόσοι, *&c.*

Dores *in Accusativo plurali* τόσους *dicunt pro* τοὺς.

Poëtæ *in Genitivo plurali* τάων *dicunt pro* τῶν.

Ekeinos:

Attici *per paragogen iota addunt, vel brevem vocalem in iota mutant, vt in* οὗτος: *vt,* ἐκεινοῖ *pro* ἐκεῖνοι, ἐκεινὶ *pro* ἐκεῖνο.

Dores *pro* ἐκεῖνος *dicunt* τήνος, τῆνον, τῆνο *& pro* τῆνο, *vel etiam, teste Etymologo,* κῆνος.

Aeolis *per aphæresin* κεῖνος *dicunt pro* ἐκεῖνος: *Alij hoc Poëtis, vel Ionibus adscribunt.*

Autos:

Iones *in ου mutant, etiam in compositis: vt:* ὠυτὸς *pro* αὐτὸς, ἐμωυτοῦ *pro* ἐμαυτοῦ. *Inserunt etiam ante diphthongum seu vocalem longam ε vt in* οὗτος: *vt,* ὠυτέα *pro* αὐτὴ, ἐμωυτέον *pro* ἐμαυτοῦ.

Dores *pro accusativis omnis generis & numeri* αὐτὸν, αὐτὼ, αὐτὸ, αὐτὲς, αὐτὰς, αὐτὰ: *dicunt* μὶν, νὶν, *& secundum Hesychium* φὲ. *Dicunt nonnulli* μὶν *Aeolum esse.*

Poëtæ *pro* αὐτὸς *frequenter usurpant* σὶ, *pro* ἑαυτὸν, σφέ.

Eautou:

Cretenses ἑωυτὸν *dicunt* ὤσδον, *teste Corintho.*

Poëtæ *hoc divisim declinant in singulari: vt,* ἑὸν ἐυτῦ *pro* ἑαυτὸν, ἑοῖ αὐτῷ, ἑαυτόν.

Deina: *Pro hoc Poetæ dicunt,* ὁ δεῖς: *& declinant,* τῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.

DIALECTORVM OMNIVM

Termina tione, quæ thematis & coniugationis diuersitatem indicat. Ergo

- Attici *themata mutant.* 1. *Augent ea per epenthesin, vel minuunt per syncopen*: vt, ἀμιῶ, ἀδῶ pro ἀμοιῶ, δοιάζω pro διάκω: ἔρχω pro ἐγείρω. ἄγω pro ἀγείρω. 2. *Barytona mutant in circumflexa, & vicissim circumflexa in barytona*: vt, πτίσσω pro πτίω, tanquam à πτίττω. μιμῆν pro μιμνήσκειν. στελᾶν pro στελλαν. ἰζῶ, αἰώγω pro ἀνωγέω, αὔξω pro αὐξέω. 3. *Quartæ barytonorum ζ mutant in σδ*: vt, κωμάσδω pro κωμάζω.
- Ioues *desinentia in αω, mutant in εω*. vt, ἐρίω pro ὀράω. H. Stephanus ὕσπειω pro ὕσπεω Ionicum esse inquit & Poeticum.
- Dores *noua verbi fingunt à barytonis, & à præteritis*: vt, πετύχω à τέτυχα: νωμάω à νένωμα. 2. *Verbis in εω & αω seruant υ: verbis autem in ιω & υω in seruant ι*: vt, ζωτάω pro ζωτέω, ψάυω pro ψάω: πίνω pro πίω, θυίω pro θύω. 3. *Quartæ barytonorum ζ mutant in σδ*: vt, κωμάσδω pro κωμάζω.
- Æoles *noua verba in μι formant à circumflexis*: vt, ὀνημι à νοέω. δάσσημι à δαμιάω, ἐλάδομαι ab ἐλαύνω, ἐλάσσω. 2. *Characteristicam ε mutant in π, τ, in σ, ξ, in ζ*: vt, ἀδικέω pro ἀδικεω: ἐασω pro σασω: πεσζω pro πεσεω. 3. *Verbis in εω inserunt quoque υ*, vt Dores: vt, ῥέω pro ῥέω. 4. *Per metaplasmum etiam φθίφω dicunt pro φθίρω, &c.*
- Poetæ *obijcta themata diuipant*: vt, ἔπω, πίπω. 2. *Noua formant à futuris*: vt, οἴσω, à futuro οἴσω, verbi οἶω. 3. *Exhibent ex his facium alia barytona, vel circumflexa, vel verbis in μι*: & *vicissim ex circumflexis faciunt barytona*: vt, ἐρῶ ex ἔρω, πτερῶ à πτέρω. ἔχμι ab ἔχω, πολεμίζω à πολεμῶ. 4. *Ex verbis in μι faciunt barytona in ω*: vt, ῥώννυμι pro ῥωνύω.
- Boeotij *ad priscam pronuntiationem verbis in μι & penultimum mutant ineis*: vt, δεδίεσσιν pro δείδιασι, πιφίλεμαι à φίλημι.
- Cyprij *ο mutant in τ, ut sant in ζω*: vt, κεκλίζω pro κεκλόηκα, sic Etymologus.
- Tarentini *characteristicam ζ mutant in σ*: & *quod alijs maximus Aeolicorum est, vicissim ex ζ in σ, σκλαίσω pro σκλαύζω: πτάσω pro πτάζω*.
- Siculi *cum Dorismo seruant themata noua formant*: vt, πεπαίκω à πεπόικα, κελάδω à κέκλαδα, πεπιδῶ à πέπιτα, πεφύκω πέφυκα.

Finem *Verborum cùm dicimus, non solam intelligimus characteristicam, solámve terminationem. Sed & penultimam, quæque præter Augmentum in aliqua dictione occurre e possunt alia, idiomatis varietatem exhibitura, vt eo minori errore confusionis periculum vitetur. Heic ergo examen instituemus Verborum Generum, subijs etiam Coniugationum Speciebus comprehensuri.* VERBVM itaque

Vu.

Tempo- ribus: quorum apud Dialectos variat tũ

Initium AVGMENTI: quod patitur vbi communem vel

Indu- citur:
- Attici *d mutant in ν, ut in ν: vt, ἀηχύμην pro ἀχύμην, ἠΐσκεζον pro εἴσκεζον. In compositis etiam, quem augendi modum seruent, propria tabula explicat.*
- Ioues *temporibus & modis illis, qui communiter resumunt augmentum, illud adiungunt per anadiplasmum: vt, σπένδω σπένδω pro σπένδω, λελάχωσι pro λάχωσι.*

Duplicatur *vel etiam multiplicatur:*
- Attici *verbis incipientibus ab α breui & ο: perfecto communi præmittunt duas primas præsentis literas, cum tertiæ à prima correptione: plusquàm perfectam verò alio adhuc tempore augent: vt, ἔδω ἤκα, ἑδήκα: ἀκέω ἤκεσα, ἀκήκεα, ἠκέκαδον. Vide Atticam tabulam. Dores tamen nonnunquàm tertium à primis producunt seruantque: vt, ἐλήλακα pro ἐλήλυθα: Poëticè εἰλήλαθα, adiecto ad ε iota. Nonnunquam etiam incipientibus ab α, ε & ω præter commune augmentum, addunt ε, eodem spiritu manente: vt, ὀρύσσω, ὤρυκα, ἐώρυκα. Videatur Atticorum tabula.*
- Ioues *in nonnullis imitantur Atticos*: vt, ἀεκαίρωκα *pro* ἀέρηκα. *Aoristo secundo etiam primam literam præsentis præponunt*: vt, τέτυπον pro ἔτυπον.
- Poëtæ *syllabicum augmentum positione producunt*: vt, ἔλλαβε pro ἔλαβε à λάγω. *Tum etiam præteritum Atticum verborum ἔδω & ἄγω augent per epenthesin*: vt, ἐδήδοκα pro ἔδηκα, ἀγήοχα vel ἀγήοχα pro ἄγηκα. *Eodem ferè pacto pro εἶπε dicunt εἴρηκα*: *Nonnullis etiam communibus augmentis præmittunt*: vt, ἴκτο pro εἵκτο, ἔκτα pro ἧκα.

Demitur:
- Attici *quandoque omnino detrahunt augmenta: quandoque primam duntaxat literam præsentis*: vt, συγχέρνει pro ἐσυγχέρνει, ἐκφυσα pro κἐκφυσα.
- Ionum *proprium est detrahere augmenta, nunc aliqua, nunc omnia*: vt, pro ἐδέδεκτο dicunt δέδεκτο, ἔδεκτο & δέκτο. *Hoc etiam sit nonnunquam à Dorienibus*: vt, ἐείδον pro ἤδον, ἄκαμεν, pro ἠκάκει, *non tam vt augmentum abiiciant, quàm vt in α mutent.*
- Aeoles *etiam abiiciunt, sed tantùm, vt vult Caninius, in verbo passiuo*: vt, Ἐλῶτο pro ἐβέλετο.

Mutatur:
- Attici ε *syllabicum vertunt in ν, λε & με in ει, ν in εα*: vt ἤμελλον pro ἔμελλον, εἴλιφα pro λέλοιφα, ἐμμαμμαι pro μέμαμαι, ἑάλωκα pro ἤλωκα.
- Ioues ε *in nonnullis augent adiecto iota*: vt, ἠρώτων pro εἰρώτων. *Sunt qui ipsis ει pro λε & με non minus, quàm Atticis attribuant.*
- Dores ε *mutant in ω, ει communium augmentum in ν*: vt, ὤπιζον pro ἄτοζον. ἤλκον pro εἶλκον.
- Aeoles *ad ea ex ν assumunt υ & quæ à ρ incipiunt, augent præmissa prima litera præsentis*: vt, ἄεδον pro ἔαδον, & ἤδον ab ἄδω, ῥέεθρα pro ἐῤῥέθρα. *Hoc alijs poëticum est.*
- Poëtæ ν *resolunt in εα, quod alij Atticorum esse inquiunt*: *incipientia etiam à ρ, formant vt cætera quæ à consonante incipiunt*: vt, ἐάγλυ pro ἤγλυ: ῥέεμμα pro ἔῤῥεμμα, ἔεργμον pro ἔῤῥεργμον.

Finis: *de quo signo* Uu.

Figura
- Ioues *in compositis non mutant tenues in aspiratas*: vt, κάτορῶ pro κἀθορῶ.
- Dores & Aeoles *frequenter vtuntur syncope in compositis*: vt, ὑβέβαλλεν pro ὑπεβάλλειν, ἄντειον pro ἀνάστειον.
- Poëtæ *non solum crudiores concisionibus vtuntur, sed etiam quandoque nulla mutatione intercedente componunt*: vt, ἐπέπιθμεν pro ἐπεπόμεθ. *Imprimis in diuersarum partium orationis multiplici compositione, Comici, delectationis & risus mouendi causa vtuntur*: vt, μεγαλοκομπολαμπλω. *Vide Poëtarum tabulam.*

Uu. Finem

SYNOPSIS.

PASSIVVM, *de quo signo* Zz: & MEDIVM, *de quo signo* αα.

Attici:
- Quod *Dores agunt in secunda circumflexorum, vt α perpetuò mutent in η, id Attici quidam faciunt in ᾱ, verbis*: ζῶ ζῆς, ζῇ pro ζᾷς, ζᾷ: πινῶ, δινῶ, χρῶμαι.
- Verborum *in μι tertiam plurium, quæ similis est datiuo plurali Participij, φ, vel solent Attici, quod alijs Ionibus tribuitur*: vt, πιθέαν pro πιθεῖν, ἀνῶσι pro ἀνεῖσι.
- Substantiuum εἰμὶ *Atticè in secunda singulari habet* εἶ pro εἶς vel εἴ.

Ionicum:
- Terminationem *circumflexam Ioues & hic, & vbicunque inueniunt, resoluunt*: vt, ποιέω pro ποιῶ: ζοάω pro ζῶ. *Hoc tamen rarius ait Io. Gram. in secunda circumflexorum fieri.*
- Reduplicatio *verborum in μι apud Ioues fit in ε*: vt, πεθ-μι pro τίθημι.
- Tertiæ *singulari Ionicè addito σι, ex ει mutatur in η, ut τάπησι pro τάπλει.*
- Tertia *pluralis in μι soluitur Ionicè, præmendo α ante σι, & abiiciendo ediphthongo postpositiuum*: vt, πάσαν pro πᾶσιν. ἔασι pro εἰσί.

Doricum:
- Vocalis *ν mutatur Doricè in α, non hic solùm, sed in multis aliis temporibus*: vt, φωνεμι pro φημί. ἴσαμι pro ἴσημι. *Vicinem secundæ circumflexorum contrahitur Doricè in ᾱ, iota abiecto*: vt, ὁρᾶς pro ὁρᾷς, ζᾶς pro ζᾷς.
- Ex *secunda & tertia singulari auferta Dorice iota*: vt, τάπης pro τάπεις, τάπη pro τάπει.
- Tertia *singularis verborum in μι Doricè mutat σ in ν*: vt, τιθεντι pro τίθησι, &c.
- Prima *pluralis in μεν, Doricè & retrahit in ες, deducit & ligat in omnibus omnium modorum & generum temporibus*: vt, τάπεμες pro τάπεν-μεν, τάπεσσες pro τάπεσ-σεν.
- Eadem *prima plurales vt & tertia ν penultimum mutat Doricè in ε*: vt, ποιεσσες pro ποιεμεν, ποιεῶσι pro ποιεῦσι. *Id tamen, vt vult Caninius, non fit in tertia circumflexorum: quamuis Caninius in infinitiuo χρυσεῦν pro χρυσοῦν dicat.*
- Tertia *plurales præsentis & futurorum omnium coniugationum, Doricè similis est datiuo singularis participij masculini eiusdem generis*: vt, τυπτοντι pro τύπτουσι, ποιεῦντι vel ποιεῶντι pro ποιοῦσι, &c.
- Pro *verbo substantiuo eiusdem dicunt Dores* ἐμμὶ: pro εἶς, ἐσσὶ: pro σεῖ, ἐντὶ: pro ἐσμέν, dicunt ἐμές ἐμές & εἰμές: pro εἰσί, ἐντί.

Indicitiuus & tempora

Poeticum:
- Secunda & tertia *singularis præsentis & futuri ei mutant Acoliceè in ν, iota non subscripto, to*: vt, τάπης τοτάπεις, τάπη pro τάπτει.
- In *nonnullis verbi secunda persona singularis præsentis Indicatiui, sed & aliorum modorum & temporum, acquirit Aeoliceè σα*: vt, εἶσθα pro εἶς, ab εἰμι, εο. *Hunc specie re videtur χρῆσθα pro χρή.*
- In *δ or Dorica Aeoles formant abiecto ν*: vt, πειθῦσι pro πειθυντι.
- Verba *secundæ circumflexorum contractionem ν in α resoluunt Aeoliceè, iota non subscripto, sed adscripto*: υ, χελάϊς pro χελᾶς.
- In *prima coniugatione in μι Aeoles ν penultimam mutant in ε & ω geminant*: vt, τίθεμμι pro τίθημι. *In dyali autem, νι & in prima & secunda plurali retinent ν*: vt φίλητον, φίληντον, φίλητε
- Secunda *in μι penultimum ν mutat Aeoliceè in αι*: vt, γέλαιμι, γέλαις, γέλαι pro γελάνμι, γελάς, γελάνι.
- Tertia *pluralis Dorica verborum in μι accentum transfert Aeoliceè in antepenultimam*: vt, πίθεντι pro πιθέντι, *sic* δίδοντι pro δι-δόντι.
- Εἰμὶ *Aeoliceè habet ἦμι & ἔμμι: & in tertia plurali ἔντι pro εἰσί.*
- Φημὶ *in tertia plurali Aeolica habet φαισὶ pro φασί. Aeoles etiam per aphæresin dicunt ἠμι: ἦς & ἦσθα, ἦσι & ἦτι pro φημι, &c.*
- Si *contractio in secunda circumflexorum fiat in α, præmittunt Poetæ aliud à: sin in ω, tum vocali præcedente longa præmittunt ω: breui verò præcedente, ο*: vt, ζοάει. ζῷ, Poet. ζωᾷς: πασδάω, πασδῶ, πασδῶ: ὁράω, ὁρῶ, ὁρῶ. *Sic in tertia circumflexorum* ὕσπεω *dicunt Poetæ pro* ὕσπεω, ὕσπω: χόω pro χόω, χῶ.
- Verbum εἰμὶ *in secunda persona poetice habet* ἐσσὶ *pro* εἶ. *In plurali* ἐμμὲν & εἰμὲν *pro* ἐσμέν, ἐστὲ *pro* ἐστέ.
- Composita *ab* ὄδει *per apocopen poeticam amittunt verbum, sola remanente præpositione, & accentu in penultimam retracto*: vt, ἔνι pro ἔνεστι, μέτα pro μέτεστι.

Imperfectum *& reliqua quære fol. seq. sign.* Xx.

Imperatiuus *& ceteri: de quibus signo* Yy.

Atticum: Tertiam *pluralem Atticos formare, vt Dores & Bœoti, nonnulli sunt qui affirment.* Verbi *substantiui* εἰμὶ *prima persona imperfecti Atticè habet* ἦν *per crasin, ex Jonice* ἔα *pro* ἐῶ: *vel etiam vt volunt nonnulli,* ἤμην, ἦσθα.

Ionicum: Tertia *singularis Imperfecti & vtriusque Aoristi omnium coniugationum formatur Ionicè à secunda, addendo* κα, *& augmentum abiecto penultima correpta: vt,* τάπεσκε *pro* ἔτυπτε. πίεσκε *pro* ἔπινε, *&c.*

Prima *& tertia singularis nonnullorum verborum in* μι *Jonicè desinunt in* εα *& ες, vt plusquam perfectum: vt,* ἐτίθεα *pro* ἐτίθην. *Sic* εἰμὶ *habet* ἔα *& ἔλα pro* ἦν *Jonicè primæ & tertiæ personæ. Pro poetico etiam* ἔες, ἔεις, *à prima persona* ἔον, *tones dicunt* ἔεις *pro* ἦς.

Doricum: Dores *quoque in Imperfecto vertunt in* ᾰ. μὰν *in* ες: *vt,* ἐποίᾰν *pro* ἐποίουν, ἐτάπλομες *pro* ἐτάπλομεν.

In secunda contractorum obseruat Caninius ω *in* ᾰ *contrahi Doricè: vt,* ἠγάπιον *pro* ἠγάπων. *Vbi etiam contractio ex* αε *fit in* η: *vt,* ἐζάετε ἐζᾶτε, *& Doricè,* ἐζᾶ.

Tertia *pluralis Imperfecti & Aoristi vtriusque verborum Barytonorum Doricè & Bœoticè desinit in* σαν: *vt,* ἐτύπτοσαν *pro* ἔτυπτον. *Eadem autem tertia verborum in* μι *formatur Doricè & Bœoticè à prima singulari, longa in breuem mutata: vt,* ἐτίθεν *pro* ἐτίθεσαν.

Verbi *substantiui tertia singularis Doricè habet* ἦς *pro* ἦν.

Æolicum: Totum *singularem numerum Imperfecti & Aoristi vtriusque formant Æoles in* σκον, σκες, σκε, *primam pluralem in* σκωμεν, *tertiam in* σκον *abiecto augmento: vt,* τάπτεσκον, τάπτεσκες, τάπτεσκε, *&c.*

Tertia *in* εν *Æolicè in* α *mutatur: vt,* ἔφιλεν *pro* ἐφίλει.

Secunda *singularis acquirit in aliquibus syllabam* σα: *vt,* ἤθελα, *pro* ἤθελε, ἐφίλησθα *pro* ἐφίλησ.

Contractioni *eam iunxit Poeta* αω, *vel* οω: *vt,* ἐζόων *pro* ἐζῶον, ἐζῶσα *pro* ἐζῶα.

Verbum *substantiuum in singulari habet poeticè* ἐσσι, ἔσσι, ἦσσι *& ἦα pro* ὦν: ἔε, ἦς, ἦεν ἦλυ *& ἦα pro* ὢν. *In dualibus* ἔστον, ἔστην *& ἄστην pro* ἦτον: ἔστον, ἔστην *& ἦστην pro* ἦτον. *In plurali* ἦστε *pro* ἦτε: ἔασι, ἔασαν *& ἦσαν pro* ἦσαν.

Verbum *inus in Imperfecto poetice habet* ἔσκον, ἔεσκε, ἔεσκε, *pro* ἦν, ἦσθα, ἦν, *tanquam ab* ἔω.

Atticum: Verba *disyllaba in* έω *barytonorum e penultimam mutant Attice in* ο: *vt,* πόπυφα *pro* πέπυσμαι. Verba *monosyllaba iemi resoluit penultimam in* ά, *& pro* ἀφῆκα, μι, *Attice habet* ἀφῆκα, *&c. pro* ἀφεῖναι, ἀφίημι.

Ionicum: *Characteristicam literam* σ *exterunt Iones & longam antecedentem corripiunt: vt,* ξέεκα *pro* ξῆσα.

Doricum: Penultima *perfecti Attici tres syllabas excedentis Doricè seruatur longa: vt,* ἐλελάδα *pro* ἐλελάδε.

Prima *pluralis in* μὲν *Doricè habet* ᾰν: *vt,* τετάχαμες *pro* τετάχαμεν.

Tertia *pluralis omnium coniugationum Doricè terminatur in* αντι: *vt,* τετάχαντι *pro* τετάχασι.

Bœoticum: Penultima *primæ coniugationis in* μι *mutatur Bœotice in* ει: *vt,* τεθείκα *pro* τέθηκα. *Tradunt enim Grammatici: Vbi Dores seruant* η, *Bœoti scribunt* ει: *vbi Dores mutant* η, *in secunda nimirum in* μι, *vt quando dicunt* ἔστακα, *pro* ἕστηκα, *ibi Bœoti seruant* η.

Tertia *plurales in* σι *mutatur Chalcidicè in* ν: *vt,* τύπτωνς *pro* τέτυφασι.

Poeticum: *Hæc nonnunquam Poetæ efferunt per syncopen: vt,* τετυμμα *pro* τετύμμεκας κέκμακα *pro* κεκάμηκα. *Nonnunquam per epenthesin ante* κ *inserunt* σ: *vt,* ἐκτάσκα *pro* ἔκτακα.

Plusquã perfecti: Atticum: *Prima & tertia singularis Attice & Doricè desinit in* η, *tertia pluralis in* εσαν: *vt,* ᾔδη *pro* ᾔδεα *&* ᾔδειν ἐτετύφεσαν *pro* ἐτετύφεισαν.

Ionicum: *Prima singularis Ionicè desinit in* εα, *tertia in* ες: *vt,* ἐτετύφεα *pro* ἐτετύφειν, ἐτετύφες *pro* ἐτετύφεις.

Doricum: *Prima pluralis in* μὲν *Dorice in* μες *desinit: vt,* ἐτετάχεμες *pro* ἐτετάχειμεν.

Æolicum: *Secunda singularis nonnunquam Aeolicè acquirit* σα: *vt,* ἤδεισθα *pro* ᾔδεις. (πεπύησθ.

Poeticum: *Nonnunquam Poetæ syncope vtuntur correpta vocali vel diphthongo antecedente: vt,* ἐπέπιθμεν *pro* ἐπεπίθειμεν.

Futurum: Atticum: Tertiam *pluralem Atticos formare vt Dores & Bœoti sunt qui affirment.*

In *quinta coniugatione* α *penultimum mutatur in* η *Attice,* αι *in quamuis alij non subscribant iota: vt* ἐλᾶ *pro* ἐλάα: ἰωᾶσα *vel* ἰώσα *pro* ἰάσασα.

Ionicum: *Tertia singularis Futuri Attici formatur, vt tertia Imperfecti: vt,* τάξασκε *pro* ἔταξε, τάγασκε *pro* ἔταγε.

Eandem *cum futuro Characteristicam & penultimam Doricè habet Aoristus primus: vt,* ἐκλαξα *pro* ἔκλεισα, *à futuro* κλάξω: ἐζόασα *pro* ἐξέσασα, *à* ζοάσω: ἔσσα *pro* ἔσησα, *à* σάσω.

Doricum: Prima *pluralis Doricè desinit in* μες: *vt,* ἐτάξαμες, ἐτάγομες *pro* ἐτάξαμεν, ἐτάγομεν.

Tertia *pluralis Barytonorum vtriusque Aoristi Doricè & Bœoticè in* σαν *desinit: vt,* ἐτάξασαν, ἐτάγοσαν *pro* ἔταξαν, ἔταγον. *Tertia autem plurium Aoristi secundi verborum in* μι *Doricè & Bœoticè à prima singulari formatur, vt tertia Imperfecti: vt,* ἐθεν *pro* ἔθεσαν, ἔσαν *pro* ἔησαν.

Æolicum: *Aoristus vterque formatur Aeolicè, vt Imperfectum: vt,* τάξεσκον, τάγεσκον, *pro* ἔταξα, ἔταγον, *&c.*

Poeticum: Poetica *quædam a purum habent neglecto σ: vt,* ἄλαδε *pro* ἀλάδοσε, *ab* ἀλάδω.

Penultima *breue Poetæ geminant sequentem consonantem: vt,* ἐτέλεσσα *pro* ἐτέλεσα.

Metathesin *nonnunquam vsurpant Poetæ: vt,* ἔσφαδον *pro* ἔπαρθον, *à* ἔφθω: ἔδ *ex* κον *pro* ἔδαρκον, *à* δέρκω.

Indefinitum: Atticum: Secunda *& tertia sing. Attice desinit in* η: *vt,* τύψης, τύψη *pro* τύψεις, τύψει. *Hoc aliis est Aeolicum.*

Barytona *quædã tanquã à præsenti circũflexo formãt Attice futura: vt,* θελήσω *à* θέλω, ἀπεξήσω *ab* ἀπέχω.

Desinens *in* εσω, *abiecto* σ *circumflectitur: in* ασω *ait vel* εσω *scribitur cum adhærente vocali: vt,* γιμῶ *pro* γήσω.

Ionicum: Tertiæ *singulari per paragogen Ionicam additur* εν: *vt,* τύψειν *pro* τύψει. (μίσω, διαλύσω *pro* διαλύσασθαι.

Futurum: *primum & secundum circumflexum, Jonicè resoluitur: vt,* γευσέω *pro* γεύσω, πυθέω *pro* πύθω.

Verbum ἔρδω *Ionicum in futuro habet* ἔρξω.

Futurum: Doricum: *In omni coniugatione futurum primũ Doricè circumflectitur: vt,* πυλῶ *pro* πύλω. (χορεύσω *pro* χορεύσομαι.

Characteristica σ *mutatur Doricè in* ξ, *vel penitus omittitur: vt,* βαδίξω *pro* βαδίσω, κλάξω *pro* κλείσω, ἀ-

Penultimum ν *mutant Dores in* α, *in* ᾰ: *vt,* ζοάσω *pro* βοήσω, ποιησέντι *pro* ποιησάντι. (π *pro* τάξεσι.

Prima *pluralis in* μες *desinit Doricè, tertia similis est datiuo plurali participij: vt,* τάξομες *pro* τάξομεν: τάξοτ-

Aeolicum: Verbis *in* λω *& ρω inferitur Aeolicè* σ: *vt* ἀπέρσω *pro* ἀπερῶ, ψάλσω *pro* ψαλῶ.

Secunda *& tertia singularis ει mutat Aeolicè in* ι: *vt in præsenti: vt,* τάξις, τάξι, *pro* τάξεις, τάξει.

Doricum *ᾰν Aeolicè amittit* ν: *vt,* ποιησῦτι *pro* ποιησοῦντι. (βο, *pro* κλείσω, *à* κλέω.

Poeticum: Verba *sextæ coniugationis frequenter amittunt poetice* σ: *vt,* δέω *pro* δέσω, *à* δέω, *inuenio*: κλέω, *laudo*.

Anadiplasiasmus *quoq; frequens est Poetis in futuro: vt,* ἕσομαι *pro* ἔσομαι, ἕσσεαι *&* ἔσσῃ *pro* ἔσῃ, ἐσσεῖται *pro* ἔσεται. ἀμφιέσσω *pro* ἀμφιέσω.

Quandoque *loco irregularis communis, vsurpant Poetæ regulare: vt,* δοκήσω *pro* δόξω, *à* δοκέω.

Imperfectum: Ionicum / Doricum / Poeticum

Futurum: Atticum / Ionicum / Doricum / Æolicum / Poeticum

Perfectum: Plusquã perfecti: Atticum / Ionicum / Doricum / Æolicum / Poeticum

Indefinitum: Atticum / Ionicum / Doricum / Æolicum / Poeticum

xx. Reliqua *tempora Modi Indicatiui Adiunxi:*

77. Reli-

Imperativus: Tertia *pluralis præsentis & aoristorum formatur Attice, vel vt genitiuus pluralis participiorum, vel vt tertia duæ las eiusdem temporis imperatiui: vt,* τυπόντων *pro* τυπέτωσαν. τυπέντων *pro* τυπέτωσαν, ἔστων *pro* ἔστωσαν, χεάδων *vel* χεάδωσαν.

Atticus: Secunda *singul. verborum in* μι *contrahitur Attice: vt,* τίθη *pro* τίθεσι, ἵστη *pro* ἵστασι, *&c.*

In *duabus verbi* ω *tonus Attice mutatur: vt,* λαβέ, ἰδέ *vel* λάβε, ἴδε.

Doricus: In *prima circumflexorum* ει *mutatur Doricè in* ᾱ: *in tertia* ω *in* ω: *vt,* ποιήτω *pro* ποιείτω, χευσότω *pro* χευσούτω. *Sic* εἰμὶ *habet* ἤτω *pro* ἔστω, *tanquam ab* ἔω.

In *secunda circumflexorum contractio Doricè fit in* ᾱ: *vt,* ζῆ, ζήτω *pro* ζᾶ, ζάτω, *ex* ζάει, ζαέτω.

In *verbis in* μι *vsurpatur à Dorensibus terminatio circumflexa: vt,* τιθεῖ, *pro* τίθει, ἰστᾶ *pro* ἵστασι.

In *aoristo* 2. *secundæ in* μι *n mutatur in* α *Doricè: vt,* σᾶσι *pro* σῶσι.

Aeolicus: *In verbis in* μι *retinent Aeoles penultimam longam: vt,* τίθητι πιέτω, *pro* τίθετι, πιέτω, *&c.*

Syracusanus: *Aoristus secundus more Syracusanorum desinit in* ον: *vt,* λάβον *pro* λάβε.

Poeticus: Contractioni *præmittunt Poetæ* α: *vt,* βάτω *pro* βάτω.

Verbum εἰμὶ *in Imperatiuo poetice habet* ἔσσο, *&* ἔσσο *pro* ἔσο, ἤτω *pro* ἔστω.

Optatius: Atticus: Præsens *verborum circumflexorum post contractionem Attice desinit in* ῶν: *vt,* ποιοῖμι *pro* ποιοῖμην, ζῴμι *pro* βοῴμην, χευσοῖμι *pro* χρυσοίμην. *Ita nonnunquam etiam barytona formantur: vt,* τρεφοῖμι, *& per syn.* τρεῖμι *pro* τρεφοίμην, λαχοῖμι *pro* λάχοιμι. *Interdum verba tertiæ coniugationis in* μι *illum circumflexorum optatiuum imitantur in præsenti & aoristo primo: vt,* διδφῖμι *pro* διδοίην, δῴην *pro* δοίην.

Secunda *& tertia singularis, & tertia pluralis Aoristi primi Attice formatur, vt apud Aeoles: vt,* τύψειας *pro* τύψαις, *&c.*

Numerus *pluralis Aoristorum per syncopen apud Atticos redditur: vt,* πτεῖμεν *pro* πτείημεν, πτεῖεν *pro* πτείησαν: ταχεῖμεν *pro* ταχείημεν, ταχεῖτε *pro* ταχείητε, ταχεῖεν *pro* ταχείησαν, ἰσταῖμεν, ἰσταῖτε, ἰσταῖεν, *&c.*

Doricus: Prima *pluralis omnium coniugationum Doricè in* μες *desinit: vt,* τύποιμες *pro* τυποίμεν, ποιησοιμες *pro* ποιήσοιμεν.

Præsens *circumflexorum terminant Dores & Aeoles secundum Antesignanum in* ῶλυ, *vt,* ποιῶλυ *pro* ποιοῖμι, βοᾶμλυ *pro* βοῷμι, *&c.*

Aoristi *vtriusque tertia pluralis formatur Doricè & Bœoticè in* σαν: *vt,* ἐλθοισαν *pro* ἔλθοιεν, διφθείσαισαν *pro* διφθεῖσαν.

Aeolicus: Præsens *tem. us circumflexorum Aeolicè desinit in* ῶλυ, *& vt notat Crusius, in* οἶλυ: *vt,* ποιοῖλυ *vel* ποιοίλυ *pro* ποιοῖμι.

Secunda *persona acquirit nonnunquam Aeolicum* σα: *vt,* καλέισθα *pro* καλοῖσο.

Aoristus *primus Aeolicè forma at per* εια, εις, ει: *vt,* τυψεια *pro* τύψαιμι, *&c.*

Poeticus: Contractioni *secundæ circumflexorum præmittunt Poetæ* α *vel* ε: *vt,* βώμια *pro* βοῷμι.

Aoristus *secundus secundæ & tertiæ verborum in* μι *poetice contrahitur: vt,* σῴλυ *pro* σαίλυ, δῴλυ *pro* δοίλυ.

Anomala *in* μι *formant Poetæ in* ομι: *vt,* δοίμι *pro* εἴλυ, ἕοιμι *pro* εἰλυ.

Coniunctiuus: Ionicus: Tertia *singularis Ionicè formatur in* σι: *vt tertia præsentis Indicatiui: vt* τύπτηοσι *pro* τύπτη *vt* τετύπτηοσι *pro* τετύπτει, ποιέησι *pro* ποιέῃ, *vel* ποιῆσι *pro* ποιῇ. *Varinus ait hanc paragogen esse Atticam. Sic* δῷσι *pro* δῷ. Terminatione *poetica soluta vtuntur Iones, quàm contracta: vt,* ποιέω *pro* ποιῶ ἔω *pro* ῶ, ἐσ ω *pro* σῶ.

Doricus: Prima *pluralis in* μὲν *omnium temporum & coniugationum Doricè in* μες *desinit: vt,* τύπτωμες *pro* τύπτωμεν, ποιῆσωμες *pro* ποιήσωμεν.

Tertia *pluralis omnium temporum Doricè desinit in* ωντι, *vt in præsenti Indicatiui dictum est, vt:* τύπτωντι *pro* τύπτωσι.

Poëticus: Contractioni *secundæ circumflexorum præmittitur poeticè* ο, ω *vel* α: *vt,* Ζοΐω *pro* Ζῶ, βοάα *pro* Ζοᾷ: *quod etiam contingit Aoristo secundo tertiæ in* μι: *vt,* δώω *pro* δῶ: *præsertim in plurali* δώωσι *pro* δῶσι.

Terminationi *Ionicè inserunt Poetæ* ιοτα: *vt,* σείω *pro* σέω, εἴω *pro* ἔω.

Primam *pluralem in* ωμὲν *efferunt per* ομὲν: *vt,* τύψομεν *pro* τύψωμεν, *verberemus.*

Infinitivus: Atticus: *Ante* ν *vel* ναι *finale Attici constituunt* ιε, *& ex diphthongo* ει *vel* υ *derahunt: sique solum* ν *fuerit, eu addunt: vt,* τυπτεῖμεν *pro* τύπτειν.

Ionicus: Infinitiuum *in* ν *vel* ναι *definen em Iones, vt Attici formant, solo* αι *vel abiecto, vel non assumpto: vt,* ταπέμεν *pro* τεταπέμεν, πεποιηκέμεν *pro* πεποιηκέναι.

Perfectum *Infinitivi formant Iones à perfecto actiuo, sublato etiam* κ: *vt,* τεθνάμεν *pro* τεθνακέναι, *à* τέθνακα.

Doricus: Tempora *in* εν *ribus diuersis modis formant Dores. 1. vt Attici in* ἐμμεναι: *vt,* τυπτέμμεναι *pro* τυπτεῖν. 2. *Ex* εέ *diphthongo auferunt* ι *aut* ο: *vt,* τύπεν *pro* τύπτειν. 3. ει *in* ᾱ *mutant, sed ea vel subscripto, vel neglecto: vt,* τύπτᾶν *vel* τύπτην *pro* τύπτειν.

Perfectum *in* εναι, *vt apud Atticos, Doricè in* εμμεναι *desinit: vt,* πεποιηκέμμεναι *pro* πεποιηκέναι.

Secunda *circumflexorum* α *mutat Doricè in* ᾱ: *vt,* βολῶ *pro* βαλεῖν. *At secunda in* μι *in* α *mutat: vt,* σᾶναι *pro* σῶναι.

In *tertia circumflexorum* ω *mutatur in* ᾱ *Doricè: vt,* χρυσοῦν *pro* χρυσῶν.

Aeolicus: *Barytonorum* ειν *mutant Aeoles in* λω: *primæ circumflexorum* ειν *in* εις *&* λω, *secundæ circumflexorum* αν *in* αιν, *vel* αις *vel* αισ: *verbe* αν *in* αιν *vel* οις, *accen u ubique vel ve en o vel transla o: vt,* ἐλθλῶ *vel* ἔλθαις *pro* ἐλθεῖν, ποιλῶ *vel* ποίεις *pro* ποιεῖν, γελαῖν, *vel* γίλαις, *vel* γελαῖς *pro* γελᾶν, χρυσοῖν *vel* χρύσοις *pro* χρυσοῦν.

Poeticus: Contractioni *præmittunt Poetæ* α: *vt,* βοάαν *pro* βοᾶν.

Infinitivi *Atticè formaris* μ *geminant Poetæ: quandoque verò* ε *in* ι *mutant per* ἔκτασιν: *vt* ταπέμμεναι *pro* ταπέμμεναι, ποιήμμεναι *pro* ποιέμμεναι.

Secundæ singularis η finale mutatur Atticè in ει, idque in omnibus ferè præsentibus & futuris Passiuæ & Mediæ vocis: ut, τύπτῃ pro τύπτῃ. Olim in ησι eriminaba ur: υ, φάζησι pro φάζῃ, καὶ χάεσαι, καὶ χάσαι pro καὶ χάῃ καὶ χᾶ.

Atticum: Eadem secunda singularis verborum in μι Atticè contrahitur abiecto σ: ut, τίθεσαι, τίθεαι, τίθῃ, &c.

Breues vocales ex verbis abiicua Attici: ut, λύ ται pro λύεται, λύμαι, pro λυόμαι.

In verbis in μι eandem longam seruant Attici & Iones ημαι, pro ὅραμαι.

Ionicum: Secunda singularis præsentis imperfecti & futurorum, ut σὺ & in Subiunctiuo, formatur Ionicè à tertia singulari, de tecto ται ex ultima syllaba: ut, τάπεται, pro τάπτῃ.

Prima pluralis desinens in μεθα contracta Ionum, omnium & modorum, addito per epenthesin Ionicam & Doricam ει acquirit σ: ut, τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα.

Doricum: Mutant Dores η in ᾱ: ut, ποιεῦμαι pro ποιεῦμαι.

Secunda singularis primæ circumflexorum contrahitur Doricè in �ᾳ: secunda autem in μι desinit in ασαι, βάλλασαι pro βάλλα. Dicit Ariarchus Cοάσαι pro βᾷ esse Dorium, quod alij antiqui Atticis tribuunt.

Æolicum: Prima pluralis in μεθα omnium temporum, modorum & coniugationum Aeolicè desinit in μεδε vel μεθεν: ut, λελυμεδε vel λελυμεθεν pro λελύμεθα.

Doricum & Aeolicè amittitur ντ: ut, ἐποιεῦτο pro ἐποιεῦντο.

Contractionem in αμαι admittitur α in ω autem ο vel ω: ut, βοάομαι pro βοῶμαι, ἐάσατο pro βοᾶτο.

Poeticum: Tertia plurales formantur Poetæ à tertia singulari ponendo ασι ante ται vel το, sic tota ro manquam vocali longa vel diphthongo metri causa: ut, τυπτέται pro τύπτονται, πτίσται & πτίσατο pro πτίνυται.

Atticum: Secundæ singularis verbi in μι passiuæ & mediæ vocis Atticè contrahitur ex resolutione Ionica: ut, ἕστᾶσο, pro ἕστασο, ἑστάσθω.

Ionicum: Secunda singularis forma ur Ionicè ut tertia præsentis: ut, ἐτιτάπεο pro ἐτάπη, ab ἐτάπετο.

Prima pluralis desinit in μεσθα Ionicè & Doricè, ut in Præsenti: ut, ἐτιτάμεσθα pro ἐτιτάμεθα.

Doricum: Mutant Dores ει in ᾱ: ut, ἐπιτελῦμαι pro ἐπιτείλυμαι.

Aeolicum: Hi quoque inferunt Aeolis ante quam per epenthesin tres literas εσσ, abiecto augmento, & dicunt ταπεσκόμην pro ἐτάπην.

Atticum: Prima pluralis formatur, ut in præsenti ut ἐτιτάμεσθα pro ἐτιτάμεθα.

Doricum & Aeolicè omittit ντ: ut, ἐπιεῦτο pro ἐπιεῦντο.

Prima coniugum μι retinet Aeolice ντ: ut, ἐκαλλύμην pro ἐκαλλύμεν.

Poeticum: Contractioni præmittitur α, ο vel ω: ut, ἐβοώμεθα pro ἐβοάμεθα, ἐβόατο pro ἐβοᾶτο.

Tertia plurales formatur, ut tertia præsentis: ut, ἐτιτάπεατο pro ἐτιτάπητο.

Atticum: Primæ singularis penultima, si duplex una fuerit, alterum mutatur in σ Atticè: ut, πέφασμαι pro πέφαμαι. Sin fuerit σ, illud vel in δ mutatur, vel abiicitur: ut, πέφεδμαι pro πέφεσμαι, κεκόπισμαι pro κεκοπίσμαι.

Tertia pluralis formatur à tertia singulari apud Atticos & Jones, eo ferè; actio, quo apud Poetas: ut, πτυφατται pro τετυφώς εἰσι. Consule tabulam Atticam. Hi breuitati studemus.

Ionicum: Prima pluralis in μεθα desinit Ionicè & Doricè: ut, τετάχμεδα pro τετάγμεθα.

Doricum: Quarta Barytonorum σ penultimum mutant Dores in δ: quod alij Atticis attribuunt: ut, πέφεδμαι pro πέφεσμαι.

Aeolicum: Prima pluralis Aeolicè desinit in μεδε: ut, τετάχμεδε pro τετάγμεθα.

Penultimum α frequenter ubi Aeolicè in ει: ut, ἔφθορται pro ἔφθαρται.

Poeticum: Nonnunquam per ασι τάσεσι dicunt Poetæ ἔασται pro ἕσται.

Tertia plurales Atticè & Ionicè formata antepenultimam, ociuè nonnunquam seruat longam: ut, πεπτύφαται pro πεπτύφαται.

Atticum: Tertia pluralis formatur Atticè & Ionicè, ut tertia Perfecti: ut, ἐστυφατο pro ἐστυμμένοι ἦσαν.

Ionicum: Prima pluralis Ionicè & Doricè desinit in μεδα: ut ἐστετύμμεδα pro ἐστετύμμεθα.

Æolicum: Prima pluralis Aeolicè desinit in μεδε: ut, ἐστετύμμεδε pro ἐστετύμμεθα.

Poeticum: Tertia pluralis Attica & Ionica antepenultimam poeticè seruat longam: ut, ἐπεπύφατο pro ἐπεπύμμενο.

Atticum: Aoristum posteriorem magis amant quàm priorem Attici.

Tertiam pluralem formant Dores, Aeoles & Baeoti à prima singulari, longa in breuem mutata: ut, ἔταξαν pro ἐτάξησαν, ἔταξαν pro ἐτάγησαν, ab ἐτάχθην, ἐτάγην: ἀγερθεν pro ἠγέρθησαν vel ἠγέρθη.

Doricum: Prima pluralis ultimum ν mutat Doricè in σ: ut, ἐτάχθημες pro ἐτάχθημεν.

Penultimam Aoristi primi per omnes modos & tempora Doricè corripi observat Neander: ut, ἐπυθόμην pro ἐπυθόμην. Ja participio χαιρεδεῖσα pro χαιρεθεῖσα.

Poeticum: Verba, quæ in ημι præterito amittebant ν, illud in Aor. 1. poeticè recipiunt: ut, ὀλλίνθω pro ὀλλίνθω.

Attica: Secunda persona Atticè in ει desinit: ut, τάξει pro τάξῃ, τετάξει pro τετάξῃ, ἔσει pro ἔσῃ.

Ionica: Secunda singularis à tertia formatur Ionicè, ut secunda præsentis: ut, τάξεαι pro τάξῃ, à τάξεται.

Prima pluralis Jonicè & Doricè desinit in μεδα: ut, ταξόμεδα pro ταξόμεθα.

Poetica: Tertiam pluralem formant Poetæ, ut tertiam præsentis: ut, πνινδησίαται pro πνινθήσονται, παγησίαται pro παγήσονται, τετάξεται pro τετάξονται.

Imperatiuo, & reliquis modis, de quibus consule signum ββ.

ββ. PAS-

Impe-ratiuus:
- Atticus: Secunda singularis verborum in μι cõtrahitur Atticè, ut secunda imperfecti: ut, τίθε pro τίθει, ἵστα pro ἵστασο, δύνω, πυιεῖσθω pro πυιείσθωσαν. In præterito quoque πεποίησο dicitur pro πεποίησαι.
- Ionicus: Resoluunt Iones ει in εο, ex σο autem remouent σ: ut, φείδεο pro φείδεσο: τίθεο pro τίθεσο.
- Doricus: Mutant η in ᾱ. Dores: ut, τάπτᾶ pro τάπτη.

ββ. Passivi verbi reliqui modi sunt:

Optatiuus:
- Atticus: In præterito perfecto Xenophon dixit ειεν pro εἴη vel εἶεν pro εἶμεν.
- Ionicus: Prima pluralis fit in μεδα Ionicè: ut, ταπτοιυεδα pro ταπτοίμεθα. Tertia pluralis extrito ν, acquirit α: ut, ταπτοιυτο pro τάπτοιντο. Soluta potius terminatione, quàm contracta vtuntur Iones: ut, ποιεοίμεν pro ποιοῖμεν.
- Doricus: Præsentis in μι Do. ἰ è mutatur in α: ut, χρυσιμαν pro χρυσίμην. Prima pluralis in μεθα vel μαν Doricè fit in μεδα, & μες: ut, χρυσίμεδα, το χρυσίμεδα, ταχύμες pro ταχύμεθα, ταχύμεν.

Aeolicus: In Aoristo 2. Aeoles pro θείμεν, θεῖς, θεῖτο dicunt, θοίμεν, θοῖο, θοῖτο. (ποιῶμαι, ποιῶμαι pro

Coniun-ctiuus:
- Ioni ca: Terminationes circumflexas resoluunt Iones: ut, πυφθέω το πυφθῶ, τυπέω pro τυπῶ, πυιέωμαι pro πυιῶμαι. Secunda singularis præsentis formatur à tertia Ionicè, ut in præsenti Indicatiuo: ut, τάπτηαι pro τάπτῃ. Prima pluralis in μεθα acquirit Ionicè & Doricè σ: ut, ταπτώμεδα pro ταπτώμεθα.
- Doricus: Prima pluralis in μεν v mutat Doricè in σ: ut, πυφθῶσες pro πυφθῶμεν. Tertia pluralis Aoristorum Doricè desinit in ωντι: ut, ταχθῶντι, ταχθῶντι, pro ταχθῶσι, ταχθῶσι: ταχθῶμαι pro ταχθλῶμαι, &c.

Infinitiuus:
- Atticus: Aoristi desinunt Atticè & Doricè in ηαι, α. ut, in actiuo dictum: ut, ταχθῆμαι pro ταχθῆσθαι, ταγῆναι: ταγῆσθαι.
- Ionicus: Aoristi Ionicè desinunt in ηθν ut in actiuo dictum: ut, ταχθῆμεν pro ταχθλῶμεν. Diphthongus ει primæ circumflexorum nonnunquam resoluitur Ionicè in εα: ut, ἐπολίεσθαι pro ἐπολεῖσθαι.
- Doricus: Secunda circumflexorum mutat α in ντυτ, χρῆδθαι pro χρᾶσθαι.
- Aeolicus: Verba quinti e barytonorum quæ habent ε in penultima præsentis, vertunt tonum in tertiam à fine, α mutando in ο: ut, τέρπω pro τετάρπομαι, à τέρπω, &c.

Poeticus: In secunda circumflexorum penultimæ contractæ, Poetæ α præponunt: ut, βοάσεαι pro βοᾶσαι.

Indicatiuus, cuius Tempus ultimum Passiuum Dialectorum vicibus perfungitur in Modo

Futurus:
- Atticus: Præsentis & Futuri secunda singularis omnium coniugationum Atticè formatur ut in Passiuo: ut, τάπτεται, τάξει, τάξῃ, πίθῃ pro πίθεται. Vide Passiuum, vel Atticam tabulam.
- Ionicus: Imperfecti & Aoristi secundi verborum in μι secunda singularis contrahitur, ut in Imperfecto Passiuo: ut, ἐτίθεο, το ἐτίθεο, ἔδε pro ἔθεσο.
- Doricus: Pluſquamperfecti prima & tertia singularis formantur Atticè, ut in actiuo: ut, ἐστετάγη pro ἐστετάγειν, & ἐστετάγει.
- Futura, quibus libentiùs Attici, quàm actiuis vtuntur, formantur ut Attica actiua: ut, ἀναβιβάσομαι, βαδιῶμαι pro βαδίσομαι.

Perfectum:
- Atticus: Secunda singularis præsentis, imperfecti, Aoristi secundi & Futurorum, formatur, ut dictum in præsenti Indicatiui Passiui: ut, τάπτεαι pro τάπτῃ, ἐτάπτεο pro ἐτύπεο, ἐτύπου pro ἐτύπου.
- Ionicus: Prima pluralis in μεθα acquirit Ionicè σ: ut, ταξόμεδα pro ταξόμεθα. Pluſquamperfecti prima & tertia singularis desinunt in εα, & εε, ut in actiuo: ut, ἐτυλάχεα pro ἐτετάγειν, ἤδεα, το ἤδειν.
- Aoristi primi secunda singularis in ω resoluitur Ionicè in αο. ut, ἐπίλαο pro ἐπύλω.
- Futurum secundum resoluunt Iones ut, ταξέομαι pro ταξοῦμαι. Sic resoluunt perfectum verbi εἶμι, dicentes ἤια pro ἦα.

Indicatiuus
- Doricus:
  - Mutant ε in ᾱ. Dores: ut, ἐτάτᾱδι pro ἐτάτᾱε, ἐτύπᾱ pro ἐτύπτε, βαδιεῦμαι pro βαδιοῦμαι.
  - Prima pluralis in μεσα acquirit Doricè σ: in μὴ mutat ν in σ: ut, ταπτόμεσσα pro ταπτόμεδα, τετάχομες pro τετάχομεν.
  - Perfecti tertia pluralis Doricè desinit in αντι ut, τετάχαντι pro τετάχασι.
  - Pluſquamperfecti prima & tertia singularis in ν, tertiæ pluralis in εσαν desinit Doricè: ut, ἐστετάχη pro ἐστετάχειν, ἐστετάχεσαν pro ἐστετάχεισαν.
  - Aoristi primi secunda singularis Doricè & Syracusiè desinit in α: ut, ἐτάξα pro ἐτάξω.
  - Futurum nonum circumflectunt Dores ut, πυλῶμαι & πυλεῦμαι pro πυλοῦμαι.
- Aeolicus:
  - Imperfectum & Aoristus formant Aeoles, ut in Perfectum Actiuum, insertis per epenthesin tribus literis εσσ, cui augmento ablato ut, ταπτεσκόμην, ταπτέσκεο, ταπτέσκετο, ταπτέσκετο, pro ἐταπτόμην, ἐτάπτεο, ἐτάπτετο. ἐτάπτοντο: ἐμασάσκετο pro ἐμάσατο. Hic tres iterum inuenuntur, eorum sunt σκε.
  - Prima pluralis in μεσα, a mutant Aeolicè in ε vel ε in ν: ut, ἐταξάμεδε vel ἐταξάμεδεν pro ἐταξάμεδα.
  - Doricum δν omittit Aeolicè ντυτ, ταξεῦται pro ταξεῦνται.
  - Secunda singularis acquirit aliquando syllabam θα Aeolicè ut, οἶσθα & οἶδα pro οἶδας.
- Poeticus:
  - Contractis in α & ω Poetæ præmittunt α, ο vel ω ut, βοάομαι pro βοῶμαι, &c.
  - Præterita nonnunquam transponunt Poetæ: ut, ἔμμορε pro μέμορε, Νέδρκε pro ἐδέδρκει, à δέρκω,
  - Præteriti penultimam producunt Poetæ: ut, δέδια pro δέδια.
  - Futurum secundum in tertia quoque circumflexorum fingunt Poetæ: ut, δωῶμαι, ab ὀμόσαι. Ja etiam, cum ra. ò so metur Præte itum medium in ve bis sex re ba. ytonorum Poetæ illud non ra. à fingunt ut, δ ἐδια à δαίω κίνια à κλίω πέφυα à φύω.
- Bœoticus: Præteriti perfecti tertia pluralis, ut præteriti Actiui, Bœotice & Chalcidicè in αν desinit: ut, τέτᾱχαν pro τετάχασι. Futuri primi secundam syllabam ablato ο contrahunt in nonnullis Bœoti. ut, ἐ ργᾶσ operabere, is pro ἐργάσῃ. ex ἐργάσῃ, ἐ ργάσομαι: σκεδιᾶ pro σκεδιάσῃ.

Imperatiuus & reliqui modi exhibentur signo γγ.

MEDII generis eadem fere efferuntur, quæ Actiui & Passiui, inflexionis Dialectorum propriet as. Vnde singula paucis adumbrabimus. Est ergo

AAa 4 γγ. Reliqui

Rr. Reliqui modi finiti generis sunt

- Imperatiuus:
  - Atticus:
    - Secunda singularis verborum in ω Ionicam terminationem Atticè on, v. bit, υ in passiuo: vt θῦ pro θύσο, δίδυ pro δίδοσο, ex δέο & δίδοο.
    - Tertia pluralis præsentu & Aoristorum Atticè formatur instar duelis, vt in passiuo dictum est: vt, τυ πτάσθων pro τυπτάσθωσαν.
  - Ionicus. Secundam in υ, vel verborum in μι in σο desinentem Iones formant, vt in passiuo: vt, τιθέσο pro τίθεο.
  - Doricus: Mutant υ in ὰ Dores: vt, τιθέτω pro τιθέτω.
- Optatiuus:
  - Ionicus: prima pluralis in μεθα & tertia in το, formantur Jonicè & Doricè, vt in passiuo dictum est: vt, τιμαίμεθα pro τιμαίμεθα, τιμαίατο pro τιμαίαντο.
  - Doricus: Prima pluralis in μὲν mutat ν in σ Doricè: vt, τελαχόμες pro τετύχομεν.
  - Acolicus: Prima pluralis in μεθα Aeolicè mutat α in ε vel ον: vt, τιμοίμεθε vel τιμοίμεθεν pro τιμοίμεθα.
- Coniunctiuus:
  - Ionicus:
    - Secunda singularis præsentis & Aoristorum formatur à tertia singulari, vt in Indicatiuo dictum est: vt, τιμάσαι pro τιμᾷ. τάχνω pro πάχνη.
    - Prima pluralis in μέθα acquirit Ionicè & Doricè σ: vt, τιμῶμεθα pro τιμώμεθα.
  - Doricus: Prima pluralis in ὦμὲν mutat ν in σ Doricè: vt, τετάχωμες pro τετύχωμεν.
  - Acolicus: Prima pluralis in μεθα Aeolicè mutat α in ε vel in ει: vt, τιμᾶμεθε pro τιμώμεθα.
- Infinitiuus:
  - Atticus & Doricus: Perfectum formatur in εμμεναι Atticè & Doricè: vt, τε τυχήμμεναι pro τετυχῆναι.
  - Ionicus:
    - Perfectum in εμμὲν desinit Ionicè: vt, τε τυχήμμὲν pro τετυχῆναι.
    - Futurum secundum resoluunt Iones: vt, τιμᾶέειν pro τιμᾶν.
  - Poeticus: Perfectum Atticum efferunt Poetæ duplicato μμ: vt, τε τυχήμμεναι pro τετυχῆναι.

Dg. PARTICIPIA Nominis & Verbi naturam in plerisque respiunt. Ergo conueniunt etiam Dialectorum proprietate cum

Nominibus, quâ ijsdem sunt terminationibus & declinationibus obnoxia.

Verbis: videlicet cum

Initij, Augmenti, quod inducunt, duplicant, mutant, demunt in participiorum etiam variis temporibus, pro natura & conditione Verborum.

Finis vel reliquorum, quæ insunt participijs, præter augmenta. Heic iam varietates participiorum vel sunt

Propriæ

- Atticorum:
  - Præteritum Ionicum sublato κ, Attici contrahunt: vt, ἑστᾶς, ἑστᾶσα pro ἑστηκώς.
  - Secundæ in μι actiuæ & mediæ vocis penultimum α mutatur Atticè in ω: vt, κεδνὸς ὢν pro κεδνὸς ἄων.
- Ionum:
  - Participio ἐὼν ait Corinthus non vtuntur Iones, sed solo ἄων: vt, τύπτας.
  - Futurum medium τυ πτύμενος & Iones faciunt τυπτύμενος. vt Dores, ille Caninio.
- Dorum:
  - In barytonis actiuis præsentis temporis ὰ fœmininorum Doricè abit in ας: vt, τύπτοισα pro τύπτουσα.
  - Aoristus primus Doricè in αις desinit: vt, τύψαις pro τύψας.
  - Eimi in præsenti habet Doricè εἰς, ἐντί & ἔασα, ἐάσας.
- Acolum:
  - Fœmininorum ᾰ Aeolicè mutatur in ω: vt, ἰδοῦσα pro ἰδοῦσα.
  - Perfecti vltima mutatur Aeolicè in ρ: vt, τετύφων pro τετυφώς.
  - Characteristicam Perfecti nonnunquam Aeoles negligunt: vt, τεθνηὼς pro τεθνηκώς.
  - Secunda circumflexorum ων mutat Aeolicè in αν: vt, γελᾶν pro γελῶν. Ab aliis tribuitur Dorien sibus.
- Poetarum: Præterito Attico contracto Poetæ α vel ε per epenthesin immittunt: vt, γεγαὼς, γεγαῶτος, γεγαῶσι, γεγαῶς pro γεγὼς, γεγῶτος, γεγῶσι, γεγὼς. Nec Ionicum est: quia hoc habet γεγαὼς, γεγαότος, γεγαῦα, γεγαός.

Communes, quas imitantur, quatenus à Verbis deriuantur. Exempli causa proferemus omnium Dialectorum casus simen.

- Atticum: Primæ & secundæ coniugationis penultima Attice est o: vt, πεπομφὼς pro πεπεμφώς.
- Ionicum: Circumflexa resoluunt Iones: vt, παγέων pro παγῶν, &c.
- Doricum: Mutant Dores ω in ὼ: vt, ποιεῦσα pro ποιοῦσα.
- Acolicum: Primæ circumflexorum ων, abit Aeolicè in ειν: quia ex circumflexo fit verbum in μι: vt, φιλεῖς pro φιλῶν, εἶς pro ὤν, ab εἰμί.
- Poeticum: Contractioni præmittunt α, ο vel ω Poetæ: vt, αὐτόωσα pro αὐτῶσα.

Rr. Reliquas

Rr. Reliquas etiam Partes orationis diuersimodè eloquuntur priuatæ Græcorum nationes & populi:

- ADVERBIA vel
  - Noua fingunt:
    - Attici aduerbia in loco efferunt per datiuum pluralem secundæ simplicium: vt, δήμοισιν pro ἐν δήμοις, ἀθλώεσσιν pro ἐν ἀθλώεσι.
    - Poetæ ex nominibus faciunt aduerbia per paragogen νοculæ δε: vt, μεγάδε, ad Megaram, οἴκονδε, domum, ἅλαδε, ad mare: vbi δε videtur supplere significationem præpositionis εἰς.
  - Vsitata
    - Augent:
      - Attici per prosthesin dicunt ἔχθες pro χθές: per paragogen, ὅτωσι pro ὅτως, ὥσπερεὶ pro ὥσπερ, πάντυ pro πάνυ, καιχά pro καί.
      - Iones ea aduerbia, quæ descendunt à genitiuis pluralibus nominum in ης & ες primæ contractionis, diffundunt immisso per epenthesin ε: vt, ἀληθέως pro ἀληθῶς, ἀπρεκέως pro ἀπρεκῶς.
      - Dores dicunt τὼς pro ὡς, οἴκαδες pro οἴκαδε.
      - Poetæ τίυ inquiunt pro τί, cur?
    - Minuunt:
      - Attici ἄφαρ dicunt pro κἄπειτα, ἄφαρ pro ἀφεσῖ. Scribit Corinthus & Philoponus δεῦρι dici pro δεῦρο τως, πρῴην pro πρεπόντως: quod pernegat Stephanus.
      - Iones ὄφρα dicunt pro ὅφρα, sequenti vocali: vt, ὄφρ' ἐπὶ τρέως, apud Herodotum.
      - Dores πῶ dicunt pro πόθεν.
      - Acoles ἔνδα, ὄππδα pro ἔνθεν, ὄπποθεν, ε in α mutato.
      - Poetæ τάχα pro τάχεσα dicunt, αὐτικρὺ pro ἀπαντικρύ, πίπε pro πίποτε, ἀντία pro ἐναντίαν, ἄφ pro κἄπειτα. Inprimis σ & ν per apocopen detrahunt: vt, πολλάκι pro πολλάκις, χῶες pro χῶεις: πεῖδε pro πεῖσθεν: ὄππδε pro ὄπποθεν, ἑκατέρωδε pro ἑκατέρωθεν.
    - Mutant:
      - Attici aduerbia in σι à neutris nominibus ducta, in terminatione plurali efferunt, & ab Eustathio vocantur πλαδωνικὰ ἐπίρρ: vt, πεζῆτα pro πεζῆτον, πεζῆτες pro πεζῆτεσι, φίλα pro φίλοι. Præterea dicunt, ἐνταυθοῖ pro οὗτος, ἐνθαδῆ pro ἐνθάδε, ἄλυρι pro ἄλυθις, ἄλλη pro ἄλλοθι, πῶ pro πῶς, ἀμηχάνη pro ἀμήχανος.
      - Iones dicunt ἄλλῃσι pro ἄλλοις.
      - Dores ἄλλ ex ὁτιοῦν formant. Dicunt etiam πλατίον pro πλησίον. ἄλλοκα pro ἄλλοτε, ἀνία pro ὁκία ὅκα pro ὅτε, ὅπα pro ὅτι, πᾶ pro πῦ, τόκα pro τότε, ἔνδεα pro ἔνδον.
      - Acoles aduerbia in θεν v abiecto mutant in α: vt, ἄτερθα pro ἄτερθεν, ὀππθα pro ὄππθεν.
- PRAEPOSITIONES vel
  - Augent: Poetæ frequenter iota vel inserunt vel adiiciunt præpositionibus: vt, ἐνὶ, εἰνὶ, εἰνιπρο ἐν, ὑπείρ pro ὑπέρ, κατὰ pro κατὲ, πεπεῖ pro πρὸ, ἀπαὶ pro ἀπὸ, ὑπαὶ pro ὑπό.
  - Minuunt: Dores inquiunt παρ pro πρός, αὖ pro αὖτε. Hos tamen alys Poëtis tribuunt.
  - Mutant:
    - Dores ποτὶ & ποτὶ dicunt pro πρός. Nam mutant σ in τ, iota etiam per paragogen adijciunt & litteram ρ vel retinent vel negligunt. Hinc composita, πότταγε pro πρόσαγε.
    - Acoles ἀμπὶ pro ἀμφὶ dicunt, ζὰ pro διά, ἐπὲς pro πρὸς
- CONIVNCTIONES tum
  - Augent: Poëtæ πάρος à πρὸ faciunt, pro quo etiam dicunt, πάρεστιν, πρόπαρ ἐστὶν.
  - Minuunt: Poëtæ ἤρ dicunt pro καίπερ, αἲ pro ἄρα.
  - Mutant:
    - Iones ἄν pro ἐάν dicunt, γῶν pro γοῦν.
    - Dores αἰ dicunt pro εἰ, αἴκα pro ἐάν. αἴκεν pro ἄκεν, αἴκε pro εἴκω. γὰ pro γε, κᾶνις pro κἠ οὐδὲ. Nonnulli ipsis etiam tribuunt ὧν pro ὤν.

Ee. Ostensum

Ee.

Ostensum *hactenus quomodo Dialectorum varietas se habeat in vnius tantum dictione. Id etiam, quo modo si duæ vel plures cõiungantur. Quæ coniunctio respicit vel*

- Ortographiam *solam, quando aliquid in scriptione plurium commutatur cõtra vniga tum aliorum consuetudinem. Accidit ergo vt dictiones*
  - Diffungantur, *quæ coniungi debebant: quod etiam*
    - Intercedat *aliquid, per tmesin aut hyperbaton: quod Iones aguntet Poetæ: & aliquoque aliorum Græcorum quandoque.*
    - Nihil interueniat. *Sic Attici dicunt ἀδύνατος pro ἀδύνατος. Ioues πλοπόνησος pro πλοπόννησος.*
  - Simplici coniunctione. *Sic Attici dicunt κατηκαξε pro κατὰ κᾶξα. Atoles, ζε & pro ὁ σός.*
  - Coniungantur *quæ sunt*
    - Vocales tantum.
      - Α. α. Attic. ταρχαῖα, pro τὰ ἀρχαῖα. Dor. αἰαγρεῖν pro αὐλὰ ἀγρᾶν
      - Αε in α, Att. τἀπὶ pro τὰ ὀπί.
      - Αο in ω. Att. τῶς ἔα pro τὰ ὀσέα. Ion. θῶπλα pro τὰ ὅπλα. Dor. τωὐείρατα pro τὰ ἐνύπνια.
      - Αι in αα. Att. δαιδάλα pro τὸ ἰοιδπα.
      - Ηι in ηη. Att. ἐδήη pro μὴ ἐνύησα. Dor. μὴσῆ pro μὴ δῷ.
      - Οα in { α. Att. παρ' ὑμεῖ pro τὰ ἀφ' ὑμέων. / ω. Att. ὠπὸ pro ὁ ἀπό. Ion. τὼπαλαια pro τὰ ἄπαλαια. Dor. ὠὄνατος pro ὁ ἀόνατος. Aeol. ὤλλος pro ὁ ἄλλος }
      - Οε in { α. Att. ἄτερος pro ὁ ἕτερος. Ion. item. / ω. Att. ὠτὸς pro ὁ ἐξ αὐτοῦ. }
      - Οι in αι. Att. ξυνωμοσία pro τὴ ἡμαίαν.
      - Οο in ω. Att. ὠνὴρ pro ὁ ἀνὴρ.
      - Οαι in ω. Att. ὠνήσιμος pro ὀνήσιμος.
      - Ωα in ω Ion. ὠᾳξ pro ὠὰ ἀᾳξ.
      - Ωει in ω. Dor. τὠὐτὸν pro τὸ ὠὐτὸν.
    - Contractione. *quæ varia est Coniungantur enim vel*
      - Diphthongi.
        - Αει in { α. Att. κἀτὰ pro κ' εἰπὰ. / η. Dor. κἠτὰ pro κ' εἰπὰ. }
        - Αϊ. in ᾱ. Dor. κᾱνὴρ pro κ' ὁ.
        - Αει in ᾳ. Att. κᾳ̃ρος pro κ' ἔαρ.
        - Αευ in ᾱ. Att. κᾶν pro κ' ἐν.
        - Οει in ῳ. Dor. ᾧ τὰν ὁτερο pro οἱ πλέκες.
      - Mixtè vocales & diphthongi jungat. Ita ergo inditè inserantur vel præcedant
        - Vocales.
          - Ηει in ηυ. Dor. & At. μὴρεω pro μὴ ἔρω.
          - Οω in ωυ. Ion. ὠυτὸς pro ὁ αὐτός.
          - Οι in ω. Att. ὠκὸς ἀχ pro ὁ ὠκύτερος.
          - Ωι in ῳ. Att. ᾠδὴ pro ᾠ ᾠδή.
        - Diphthongi.
          - Αια in ᾳ. Att. κἀδίκᾳ pro κ' ἀδίκᾳ. Dor. κἀπὶ pro κ' ἀπό.
          - Αει in { α. Att. κἀὼ pro κ' ἐγώ Dor. ἀλλᾶτερα pro τἄλλα. / η. Att. κἠμοὶ pro κ' ἐμοὶ. Dor. κἠνὶ pro κ' ἐνὶ οὐτε. }
          - Αο in ω. Att. χἀκόλουθος pro χ' ὁ κόλουθος.
          - Ηε in η. Att. τηλεδαπὴν pro τὴν τηλεδαπίαν.
          - Ηι in η. Att. ἠμέρᾳ pro τὴ ἡμέρᾳ.
          - Οαι in ω. Att. ὠνθρωποι pro ἀνθρωποι. Ion. ὄφρα τοι pro ὀφρ' ἀνθρωποι.
        - Diphthongi.
          - Οε in { α. Att. ἄτερα pro οἵ ἕτερα. Ion. quoque. / ω. Att. ὠμοὶ pro οἱ ἐμοί. }
          - Οαι in { α. Att. τἀνδρεῖς pro τοὺς ἀνδρεῖς. / ω. Att. τῶ πόλεω pro τοῦ πόλεως. D. τόλεϊ pro τοῦ πόλει. / ου. Dor. τἀυτοῦ pro τοῦ αὐτοῦ. }
          - Ουε in α. Att. & Ion. θαλέϊ pro τοῦ ἑτέρου.
          - Ουι in η. Att. θυεστίᾳ pro τοῦ Θυέστου.
          - Ωα in ω. Att. τὠπόλλωνι pro τῷ Ἀπόλλωνι. Dor. τὼνίκατα pro τῷ ἀγαλματι.
          - Ωι in α. Ion. & Att. θαλέρᾳ pro τῷ ἑτέρᾳ.
          - Ωι in ῳ. Att. πᾶσῶν pro πασῶν.

Syntaxin, *in qua etiam singularum Dialectorum proprietates observandæ essent. Sed quando Atticorum longè plures sunt, quàm cæterorum, ex priuatis tabulis, quæ hic observanda imitandáve fuerint, quisque commodius longè accipiet, quàm si hac proportionis singularum imparitate, in vnum locum consarcinaretur omnia. Nos ope viri optimi, H. Stephani æterna memoria dignissimi, quæ Atticorum elegantia fuit, studiosè consignauimus. In reliquis taciturniores fuimus, quod tali vice præmonstratore careremus, & ipsi aliorum negotiosum quod est, in hac Grammaticali statione minus vtilem esse possemus. Sed benè habet ad aditum singularum diligens lectio constitutus est. Si quam monstrauimus, in horum auctorum lectione regiam eam fuerit ingressus, tandem eò peruenies, vnde communis linguæ, & singularum natio nem priuatæ discrimen facili negotio sit deprehensurus. Interea ne quo hac parte nostrum iure officium desideretur, fecisse, ad fontem duntaxat syntacticæ varietatis digitum intendemus. Vide signum δδ.*

δδ. De

δδ.

De *syntactita orationis structura, secundùm Idiomatum & Dialectorum varietatẽ disseruit, vt iam hactenus inter Grammaticos vsitatum, seruare possemus. Sed quando materiæ dicendi seruiendum est, nos omnes diuersitates ad quantitatem vel qualitatem Orationis cõpendio reducemus. Quantitatem vocamus, quum vna dictio vel plures abundiuerint, defecerintve; qualitatem, cùm accidentis alicuius mutatio intercurrerit. In Orationis ergo structura vel*

- Abundat, *Vna tantùm dictionum*
  - Integrum *membrum: quando membra synonyma copulantur, Attica more: vt apud Homerum, ἐὼ φρίν ἐσ ἦέλιον δώσει, ἠ ὄπὶ νυκτὶ φυλᾶξαι ἐλθεῖν.*
  - Articulus. *Hic apud Atticos abundat, vel bis positus, vel Postpositiuo, Nomini, Verbo iunctus: vt, τοῦ ποῖα τὰ ταῦτα λέγεις, pro ποῖα ταῦτα λέγεις: τὰ τίνα λέγεις pro τίνα λέγεις. Vide Atticorum tabulam, quæ de hoc & de aliis copiosè præcipit.*
  - Nomen: *vt, τοῖ & δεῖς ὅδε, apud Atticos pro ποῖ & ὅδε: πᾶς πις pro πᾶς: διὰ τὸ τε μόρον τε λῆσεν λιμῆς, &c. Vide suo loco.*
  - Pronomen: *vt, quando Attici dicunt, ἐμὸν αὐτῇ pro ἐμόν, ἡμῖν αὐτοῖς pro ἡμῖν.*
  - Verbum: *sic apud Atticos abundat φάναι, ἔφη, & alia: vt, τὸ σὴμεῖον ἔδη pro τὸ σήμειον.*
  - Participium. *Inquiunt Attici γεγαπέναι οὐ pro γεγαπέκαμεν: πεπύσεις ἔχων pro πεπύκεις. Sic ἄγων, ἰὼν & alia περίεχει.*
  - Aduerbium. *Apud Atticos πλεονάζει ἠ, ὡς, πάνυ, μάλα, πὶ aduerbialiter positum: vt, ἠ μὴν ἄλλα pro ἀλλά μὴν. Dicunt etiam πλὴν πάνυ pro πλεονίσμους duas vel tres Negationes, intendendæ infirmationis ergò iunguntur: vt in ἀπαγορεύω μὴ σεφανεῖν μὴ abundat: & in, οὐκ ἀπ' ἔξαρ & γένετο, μὴ οὐ ἐμὲ ὑφ' ἕδῃ, μὴ οὐκ superfluit.*
  - Coniunctio. *Attici frequenter otiosè adhibent particulas, ἄλλα, αὖ, γὼ, ἦ, ἠ, ὅπ, ὡς, πεί: vt, ἆρ' ἢ παίδων λεγόντων, ὅτι ταῦτά σοι κλέπτεται. apud Plutarc. Cætera vide suo loco. Apud Iones etiam sæpiùs redundant particulæ, ἄρα, γε, ὧν, τε: vt, ἔπειτε ταῦτα ἐῤῥύετο pro ἔπει ταῦτα ἐῤῥύετο.*
  - Præpositio. *Apud Atticos πρὸς & alia: & extra compositionem superfluum est: vt, μετὰ γγελο pro ἀγγελο. Quandóque ἀμφὶ & περὶ cum ἀλλήλοιν iunguntur: vt ἀμφὶ περὶ κρύβδην.*
- Deficit
  - Articulus. *Atticorum est, articulos supprimere: vt apud Platonem, παρῆσθα ὁ αὐτὸς λεραμψόμις, pro τοῖς λεραμψόμις.*
  - Nomen. *Hut facit, quod ait Corinthus, Defectus Atticorum sunt: vt, ἐν θεσσαλίᾳ scilicet χαλόφῳ, διὰ ὅλε scil. βίε.*
  - Verbum. *Apud Atticos sæpè desideratur ὄδε & alia verba. Vide tabulam Atticorum.*
  - Participium. *Articulus brevitati seruiens, sæpiùs est indicium subaudiri Participij apud Atticos: vt, ὁ ἐν τοῖς πρὸ νοις scil. ὤν.*
  - Aduerbium: { Attici *persæpè omittunt aduerbia, ὦ exclamandi, ὡς, ἔνεκα, μᾶλλον, μόνον, ὥστε, ἄλλως, ὁλίγον, & alia: negativa item. Exempla, ex priori tabella exhibebit.* / Dores *ἐγὼν dicunt pro ἐγὼ μὰ τὸν ὄρον, apud Theocritum.* }
  - Præpositio. *Desunt sæpiùs apud Atticos, διὰ, ὑπὸ, ἀπὸ, εἰς, ἐκ, ἐν, ἐπὶ, πρὸς, περὶ, σὺν, ξὺν, σὼ, &c. κατὰ τὸ σῶμα pro κχ' τὸ σῶμα: quæ syntactica est & Grammatica.*
- Ordo:
  - Atticorum *consuetudo hac parte notanda est diligenter. Sæpiùs enim, dum membra copulant, quod prius fuerat sequenti tribuunt: & sic euenit, vt nominum transpositorum casibus vel mutatis, vel seruatis integris. Exempla cum sint prolixiora, ex Atticorum tabella mutuari quisque potest.*
  - Ionibus *etiam anastrophe frequenter in vsu est: vt apud Herod. lib. 4. ὑπερβορέων ὄ περὶ ἄνθρωπον, pro περὶ ὑπερβορέων ὄ ἀνθρώπων, &c.*
- Mutatur *tertium Orationis*
  - Pluribus. *Atticorum hæc parte loquendi modum propria tabella exhibebit, quo pacto Genere, Numero, Casu, Tempore, Modo, Persona, discordent inuicem duo vel plura orationis membra.*
  - Articulo. *Attici huius & Genus mutant: vt, τὼ τέχνα pro τὰ τέχνα, τὸ θεῖ ὀὐχνω pro οἱ ὄνυχες, cætera vide suo loco: & Numerum: vt, οἱ περὶ Πλάτωνα pro ὁ Πλάτων.*
  - Nomine. *Hoc in cõstructione variat*
    - Qualitatem. *Substantiua vsurpant pro adiectiuis Attici & Dores: vt, ἄνθρωπος ἠθ pro ἀνθρώπινος.*
    - Speciem. *Attici Primitiua vsurpant pro Comparatiuis: Comparatiua pro Positiuis & Superlatiuis: Superlatiua pro Comparatiuis: Denominatiua pro Primitiuis. Exempla dabit priuata tabula.*
    - Numerum. *Attici vtuntur Singulari pro Plurali: Duali pro Plurali, vt & Dores: Plurali pro Duali & Singulari: quod postremum etiam inter Dores in vsu est.*
    - Casum. *Attici Nominatiuum vsurpant loco Genitiui, vt & Iones: loco Vocatiui etiam: Genitiuum loco Nominatiui & Accusatiui: Datiuum loco Genitiui, vt & Dores & Aeoles: Accusatiuum vice Genitiui & Datiui: Vocatiuum loco Nominatiui, vt & Aeoles.*
  - Pronomine. *Apud Atticos quandoque Relatiuum sequitur casum verbi præcedentis. Reliqua vide suo loco.*
  - Verbo, *quod variat*
    - Genus. *Attici Actiuis vtuntur pro passiuis, & viceuersa. Hoc etiam Poëtis vsitatum.*
    - Modum. *Attici Indicatiuum vsurpant vice Optatiui: Imperatiuum vice Indicatiui & Subiunctiui: Optatiuum vice Indicatiui, Imperatiui & Subiunctiui, Infinitiuum vice Indicatiui & Imperatiui. Hoc postremum etiam Iones faciunt. Dores Subiunctiuo pro Indicatiuo vtuntur.*
    - Tempora. *Attici vtuntur Præsenti tempore pro Imperfecto & Futuro: Imperfecto pro Præsenti, vt & Iones: Perfecto pro Præsenti, vnà cum Ionibus: Pluſquamperfecto pro Præsenti & imperfecto: Aoristo pro Præsenti & Futuro. Futuro pro Præsenti & Aoristo.*
    - Numerum. *Attici Neutro plurali adiungunt verbum singulare: vt, ἕτερα ὄδε πάντα.*
  - Participio. *Attici Præsens tempus loco futuri usurpant: & Accusativum casum loco Genitiui. Insurpant etiam Participium pro Nomine, Verbo & Aduerbio, vt suo loco docetur. Aeoles similiter Participio pro Verbo vtuntur. Poëtæ numerum dualem pro Plurali adhibent.*
  - Aduerbio. *Attici aduerbiis addunt articulos: vt, τὰ πρῶτα pro πρῶτα.*
  - Præpositione. *Attici & Poëtæ Præpositionibus nonnunquam eos casus adiungunt, quos usus Græcorum communis respuere solet. Docebunt id peculiares tabulæ. Nos breui absolutos, digitum duntaxat ad fontem intendere voluimus.*

Δόξα τῷ θεῷ.

APPENDIX
EORVM

QVAE IN IPSO LEXICO COMMO-
dè tractari non potuerunt, interim tamen iis, qui feliciter
in Græcis auctoribus, in primis verò Poetis, ver-
sari cupiunt, apprimè necessaria
visa sunt:

Cùm ad diomata Græcorum varia percipienda, tùm ad diuersas vocabulorum plurimorum, diuersis accentibus insignitorum Significationes cognoscendas, Græcæ linguæ studiosis vtilissima futura.

DE GRAECAE LINGVAE DIALECTIS
EX SCRIPTIS IOANNIS GRAMMATICI
quæ nondùm fuerunt inscripta.

ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ est linguæ ἰδίωμα, id est, proprietas. Sunt autem dialecti quinque, Attica, Dorica, Aeolica, Ionica, communis. Et Attica quidem vocata est ab Atthide Cranai filia: Aeolica verò, ab Aeolo Hellenis filio. Dorica, à Doro Hellenis filio: Ionica ab Ione filio Xuthi, qui fuit Hellenis & Creusæ Erechthei filiæ. Communis autem, quæ ex his quatuor constat. Habet autem unaquæque dialectus proprium idioma.

De Ionica Dialecto.

Ionica dialectus illa est qua vsi sunt Iones: hæc autẽ illis antiqua esse videtur. Propriũ illis est, pro α vti η, & circunflexas syllabas in duas partes diuidere: & pro π accipere κ: & pro aspiratis collisionib. tenues proferre. & ꝯ quibusdã dictionib. α eximere.

Vtuntur igitur η pro α: vt [quum dicunt] θυρίων pro θύραων, & ἡμέρη pro ἡμέραν, & ἀφτκνέῖσθαι pro ἀφῖκέσθαι. Circunflexas autem syllabas in duo diuidunt, quum pro ποιεῖ, dicunt ποιέει. Pro π, κ accipiunt. πῶς enim κῶς dicunt. Pro aspiratis synalœphis tenues proferunt, quũ d i cunt. ἐφίπτομαι, ἐπίπτωσι: & pro ἱστορέω, ἱστορίη. Quibusdam dictionibus ι auferunt, pro ποιεῦσθαι, ποιέσθαι dicentes. Dicta est autem Ionica ab Ione filio Apollinis & Creusæ Erechthei filiæ.

De Attica dialectico.

Attica verò dialectus est, qua vsi sunt Athenienses. Peculiare autẽ ipsius est, affatim vti contractionibus, & dictionesindiuisim proferre. Præterea verò τ & ρ pro σ sumere: & υ pro ι: & σ pro ξ.

Contractionibus igitur abundẽ vtuntur, qum dicunt δυμὰ σῶν pro τὼ ἡμέτερω, & φρέατεον pro φρέωτιμον. Indiuisim verò nonnullas dictiones proferunt, quùm dicunt παρ ἤδον pro παραῤῥόδιον: Νικρῶδα pro Νικρὼ ἴδα. Accipiunt præterea ρ & τ, pro σ. nam δηλόασαν efferunt δηλόᾶσθαι: & ἀρέσκειν, ἀραέσθειν. Rursus pro θερσαλίωσε. αἰσυνᾶδεἰβόλιος. αἴβριτα dicunt. Pro ι sumunt υ, vt τοιοῦτο μᾶλ. pro τὸ ἐπὶ δημοκηλάμη pro τὸ ὄγκλαμα, πῦλαιον, pro τὸ ἔλαιον· πέπισμεν pro τὸ πέποιθαμεν πεῖθω, pro τὸ ἔρχομαι. Pro σ verò ξ vsurpant, quando dicunt ξύμπας pro σύμπασι, & ξυμφορὰ pro συμφορά· & ξωνέκεν pro σωνέκεν: & ξύμβολον pro σύμβολον· & ξωνθήκη pro συνθήκη. Vocata autem est Attica, quæ Atticorum est, ab Atthide Cranai filia.

De Dorica dialecto.

Dorica autem vocata est dialectus qua vsi sunt Dores. Eius proprium est, pro ᾱ, α vti: & pro ὰ, α: & pro fœminis nominibus singularibus, plurales casus proferre: & pro α diphthonho ω vti, & pro ει diphthongo υ assumere, & interdum pro θ, σ. & quibusdam dictionibus ι detrahere.

Pro η igitur α vtuntur quùm dicunt ἄξιον, pro ἤλιος, pro ἡμίρα, ἀμῖν pro ἢ κύφρις, ἀ Κύφρις· & ἀ δύ, pro ἠδύ. Pro ω autem α vtuntur, quum dicunt pro μισθῶν, μισθᾶ, pro θυρῶν, θυρᾶ. pro singularibus autem fœminis nominibus plurales casus proferunt, dicendo pro κακὴ κακαὶ, σοφὴ, σοφαί. Pro υ autem, diphthongo ω vtuntur, dicendo pro μύσται μῶσται. Pro ει autem diphthongo ᾱ vtuntur, quùm dicunt pro ἰδεῖν, δραμεῖν, λαβεῖν· ἰδῖν, δραμῖν, λαβῖν. Sed & λᾶβε δράμῃ. pro λαβεῖν, & δράμῃ pro δραμεῖν, & ἰδῶν pro ἰδᾶν dicunt. Dorica autem appellata est à Do ro Hellenis filio.

De Aeolica dialecto.

Aeolica autem dicitur dialectus. qua vsi sunt Aeoles. Proprium autem ipsius est acutas dictiones inuertere, & quibusdam nominibus fœminis accusatiui casus ι addere: & aliquando pro υ, ω vti, & pro ο, ω: incipientia à vocalibus tenuiter proferre: & pro ει dipthongo η ponere: & collocare in dictionibus ante β pro gemino μμ, geminum ππ assumere.

Inuertunt igitur acutas dictiones, pro ποτιμαὶ, πότιμᾳ dicentes & pro καλὲ, καλᾷ. Quibusdam autem nominibus fœminis accusatiui casus ι apponũt, vt quùm dicunt pro καλὰς. καλαῖς· pro πολὶς πόλῑς. Pro ε verò ω vtuntur vt quùm dicunt λιπῶσαι pro λιπεῖσαι & ἰδῶσαι pro ἰδοῦσαι· & κακῶσαι pro κακῶσαι. Pro ο, ω vtuntur, quùm dicunt ὄμμωρον pro ὅμοιον. Inchoantia verò à vocalibus tenuiter proferunt, quum ἤμίρα attenuant. ἤλιος & ὔμμες. Pro ει autem diphthongo vtuntur η, pro Κυθαίρειαι, Κυθαίρηθι dicentes: & pro μεθύειν, ἀλθεῖν, μεθῆμι & ἀλθῆμι. Ponunt in quibusdam dictionibus ante ρ, θ: pro ῥόδα βρόδα dicentes: pro ῥάκη βράκη. Pro gemino autem μμ geminum. πτ accipiunt, τὸ ἔμμα τὸ πτῶμα dicentes. Sunt & quædam quæ peculiariter apud eos formantur. nam κρ pro ικ præpositione accipiunt. Aliquando & pro βουλὴ βουλλὰ dicunt, & pro γλῶχαῖ & pro ἀγῶτας, ἄγωσιος, ac pro Πρίαμος, Πίρρᾱμος. Appellata, est Aeolica lingua ab Aeolo Hellenis filio.

De communi dialecto.

Qui nolunt communem, dialectum annumerare prædictis quatuor hanc rationem afferunt. Neq enim aiunt habere proprium, sed sicut quadripharmaca vis ex quatuor pharmacis quadripharmacum dicitur, nihil proprij habens sic & communis dialectus est, quatuor constata, non debet his annumerari. Ex iis autem qui communem dialectum introducunt, alij dicunt, quòd omnibus immixta est dialectis eiusdem vocis, vt φίλ-ος, νύξ & huiusmodi: alij inquiunt non habere formam, sed ex variis dictionibus esse congregatam, Mutationes autem ipsius non inueniuntur. Ionica scripsit Homerus, Attica Aristophanes, Dorica Theocritus Aeolica Alcæus, communi Pindarus.

ALITER DE DIALECTIS.

Dialectus, est dictio propriam formæ notam ostendens, vel dictio peculiarem vel communem ostendens notam. Dialecti autem sunt [si communem quis annumerauit] quinque Ionica, Attica, Dorica, Aeolica, communis. Nam quinta propriam non habens notam, communis nominata est, vel quia communiter ea omnes vtuntur: vel quia eæ omnes ex hac tanquam subiecta incipiunt. Remittere autem oportet hanc quidem quasi ad regulam, reliquas verò ad proprietam. Barbaras quidem certè quùm sint multæ, eæque comprehendi neq eant, non est facilè tradere: atque adeò dicendæ non sunt dialecti, sed linguæ. At verò Hellenicas inde contigit appellari, quòd quùm Hellen Iouis quidem filius, cognomento autem Deucalion, loca per Græciam occupasset, omnes quidem cõtigit dici Hellenicas voces, sigillatim verò denominationes ab illius filiis accepisse. Dispersis enim iis in plura loca atque eandem vocem non amplius seruantibus, sed cum locorum mutatione vnà vocem quoque mutantibus, accidit dialectos dici. A Doro ergo Deucalionis & Pyrrhæ filio, qui migrauerat in loca circa Parnassum & Asopum, Dores ab ipso appellari omnes contigit, & dialectũ Doricam, qua valde vtuntur Rhodij & Cretenses, & Peloponnesij, & Siculi, & Libyci, & antiquæ epiri incolæ.

Ab Aeolo autem Hellenis filio & Pyrrhæ, Aeolica vocata est. Hic enim quùm decem vrbes cõdidisset & regionem Aeoliam, dialectum Aeolicam nominauit.

Ionica autem ab Ione Xuthi filij Helenis & Creusæ Erechtei filiæ vocata est. Hic enim linguam quæ eadem atque Attica videbatur, quùm commigrasset & condidisset tredecim vrbes, à se Ionicam appellauit, vrbes autem hæ sunt Clazomenæ, Lebedus, Phoceæ, Priene, Miletus, Mycale, Erythra, Tius, Samus, Colophon, Ephesus, Chius, Smyrna.

Attica autem vocata est, vel ab Atthide Cranai filia, (fuit autem is Atticæ rex) vel eò quod ad litus esset, quasi ἀπὸ τῆς ἀκτῆς dixeris.

Intelligitur autem dialectus trifariam: per totius nomieis immutationem, permutationem quæ est in parte quadam, per immutationem quæ est per accidens. Per totius nominis immutationem, vel quùm Aeoles muliebre indumentũ καταγωνὶν vocant, Attici autem, ἐπιβλήτριον, quod nos πολίαν, & similitudinem. Per immutationem quæ est in parte quadam, vel per Prosthesin, (vt Aeoles pro ῥόδα, βρόδα dicunt vel per Apharesin, (vt Dores φέρει & λέγῃ pro φέρει & λέγει efferunt) vel per methathesin, vt pro δίφρος dicunt φίρφος. At ex immutatione quæ est per accidens, vel in accentu, vel in spiritu quem appellamus. In accentu, vt Attici quidem dicunt, ἱκρίον, ἵκαινον: & ἐλαύνω, ἐλάσσω: Dores autem pro πάντες dicunt πανταῖς, & πάσι pro πᾶσι: & similia, quæ diuidimus per singularum dialectorum proprietates. In spiritu autem, vt Attici, quod apud nos tenuiter est, ipsi aspiratè proferunt.

De singulis quæ Atticæ dialecto propria sunt:

Attica dialectus mutat σ, modò in τ, modò in ξ. nam pro δίλασσαι, δίλᾶται dicit. & pro σύβολον, τύβολον· & pro συμφορὰ, ξυμφορὰ· & pro σύμβολον, ξύμβολον. Vertunt autem σ in ξ in præpositione σὺν, etiam seorsum.

Semper in ους plurales nomiuatiuos à masculinis in ὰς factos per η proferi: vt χωρὴς pro χωρῆτις, & βασιλῆς pro βασιλεῖς.

In ων desinentia masculina antepen. vel vltima acuta, per ους profert vt Μενέλαος pro Μενέλαων: & λεὼς pro λαὸς, & νεὶς pro ναῦς.

Dictionibus addit ιωτα: vt, νυνὶ, αὐτοσὶ, τουτοσὶ, ουτοσὶ. nos autem ιῶ, θεὸς, τῶν, ουτοσί.

In ὰς nomina per ω in Genitiuo effert: vt Ἀγησιλὼς, Ἀγησιλῶ. similiter modò, Παλλὰς, Παλλῶ.

Synalœphæ Atticorum sunt propriæ, vt τῷ μῷ, pro τῷ ἐμῷ. sic ξμοῦ ξμοὶ pro ἐμοῦ ἐμοί.

Abscissiones iuxta Atticorum sunt propriæ, & Dorum, & Aeolium: vt ἵππορ pro ἱππότερον. & ἱε χρύσω. pro εἰς χρύσεα.

Sumere vocativos pro nominativis, Atticorum est proprium vt ὦ φιλόσοφε Ζεῦ pro ὁ φιλόσοφος Ζεύς. ὦ ποιητὰ Νέστορ pro ὁ ποιητὴς Νέστωρ. & ὦ βρότοι ἐ. pro ὦ βρότοις. Nominativi enim pro vocativis, & vocativi pro nominativis. Hæc autem solùm Athenientium figura.

Defectus partium orationis, Atticorum sunt, & Dorum, & Ionum: vt in κόσμῳ ἁμεσπόρῳ deest χρεῖον.

Accipere accusativos casus pro genitivis, Atticorum est. vt, Μᾶτε τύ γ' ἐμᾶθε τῶ ἰὼν Χαρίσιο κεῖνο. pro τοῦ.

Semper passivis verbis pro activis vtitur, vt χράσεμαι pro χρῶμαι & πειθόμαι pro πείθω. ζηλεῖται τινων.

Item Atticorum est, πειείδων & πειείσω dicere pro πείσεται τινα &

In ως desinentia adverbia qualitatis, in ος terminat, nominibus enim pro adverbiis vtitur, vt δίκη & ἀρίστοι, pro δίκαιος & ἀριστέντες.

In ους desinentes nominativos comparativorum nominum in ης terminat, vt μειζῆς, & χείρῆς, & ἡμείῆς. pro μείζους, & χείρους, & ἡμείους.

Synæresis immodicè vtitur: nam pro τὸ ἱμάτιον, διωλύπιον: & pro τὸ ἔλαιον, τὸ ὄιον dicit.

Σ pro ρ vtitur: nam pro διάῤῥῶ, διάῤῥεῦ dicit: & pro Ἀθηναλίου, Ἀθηναλίσιον: & ἀῤῥην pro ἄῤῥην.

ου pro ως vsurpat, quùm dicit, τοὔνομα, & τὰχ κλαυμα, & τὸπ ος: pro τὸ ὄνομα, & τὸ χλαυμα, & τὸ πος.

Nominativis pro vocativis sæpè vtitur, vt ὦ φίλος pro ὦ φίλε.

Superlativis pro comparativis sæpè vtitur: vbi dicendum esset διαφέρουσι πάντων, dicens διαφέρουσι τῶν.

Η pro ε vsurpat, vertit enim ε in η, velut quùm dicit ἠδωκάμην, & ἐβουλήμην.

Attica dialectus licet mutationes acceperit pro temporum varietate, tamen antiquam formam refert nam dualib. videmus vti & comicos poëtas, & Atticios scriptores, dicentes τὼ πόλη, & τὼ χεῖρε, & τὼ θεὼ & Διὲ κεύρε. Dicit & Plato philosophus in Gorgia, τὼ δὲ βέλτιον τὼ δὲ ῥητορικὼ ἐμφερίσ ἐστον, ὦ φίλω ἐμοὶ Item. Ὦ τὼ ἀφρόδιτε & Διὸν χαλκῆρε, & πᾶν Θεῶν.

Quæcunque in ος desinentia habent α in penultima, ea per ω & ε efferunt: vt τὸν pro τὸλαος. & per obliquos sequendo nominatim formam: vt Μενέλαε pro Μενέλαϊε: & in datiuo similiter cũ ι subscripto Μενέλαῳ: additione γ, τῷ Μενέλαϊ. Accusatiuum, Μενέλαον. Pluralem autem rectum, æquè atque singularem datiuum, Μενέλαω. Genitiuũ. Μενέλαων, Datiuum autem cum ι. τοῖς Μενέλαοις. Accusᾶ δὲ Μενέλαους.

Item Atticæ est dialecti, pro διφυᾶ, & ὑφὴ διφυᾶ & ὑφὰ dicere: & pro εὐδοῖα & περάαια, dicere εὐδοῖα & περάῤῥα. Hoc autem consueuere facere in quibus vltima syllaba in purum α definit, penultima autem habet ε vel α, vt in propositis. Minimè verò in quibus cum consonante definit, vt διαῤῥᾶ διτυχᾶ. non enim dicent διαῤῥᾶ aut διτυχᾶ. Neque rursum in quibus consonans præfixa est literæ α quæ habetur in penultima, vt βασιλεὰ, βασιλέα.

In huiusmodi verbis ἀδωκάμεν, & ἐδωκάμην & ᾱ mutant dicendo ἀδωκαῖμεν. & ἐδωκόμεν, & ἠμείαον. Etiam in αε. præpositione mutant α in ι. ἰωὶ ἐχόμεν. diceme pro αἰσχυλίμεν.

In verbis secundam personam passiuam habentibus desinentem in α eam per ει diphthongum efferunt. βάλει. enim dicunt pro βάλλα. Quùm verò fuerit subiunctiuum, dicunt quemadmodum nos, ὅτᾱ βάλω.

Optatiua sumunt pro subiunctiuis, ἐὰν ἔλθοιε, pro ἐὰν ἔλθῃς. & ἐὰν ἔλθοι pro ἐὰν ἔλθῃ

Auferunt autem ſæpiùs ε & ι, pro καλέσει dicentes καλέσ & καίσα pro μείζονα, & μαγνᾶ pro μαγνηρᾶ : & πειθῶ pro πειθέω. & πεισμα pro πείσημα.

Et loco ἀφὲς præpositionis ἀε vsurpant : vbi dicimus ἀφὲς τὸν βασιλέα. & ἀφὲς τὸν φίλον. dicentes ἀε τ βασιλέα & ἀε τ φίλον.

Proprium autem ipsorum est & in α desinentes singulares accusatiuos masculi. per ν proferre, vt εὑρυσθῆν pro εὐρυσθέα, & Παλλῆ pro Παλλᾶ, & Τυδῆ pro Τυδέα.

Vtuntur & passiuis pro activis, vt Λαοδοκήμενος. pro λαοδοκῶν: Φαινόμενος pro Φαίνων, φαιδιμούμενος, pro φαιδιμῶν, Διακονούμενος pro διακονῶν, διαζηλούμενος pro διαβάλλων : μισσούμενος pro μισῶν.

Interdum verò actiua ponunt pro passiuis: vt πολιτεύεν pro πολιτεύεσθαι, & χαίρειν pro χαίρεσθαι, & similia.

Indefinita tempora, & futura integra passiua ipsi in communia sæpè mutantes, dicunt pro μισηθήσεται. μισήσουσι, & pro ζηλωθήσεται, ζηλώσουσι, & pro τιμηθήσεται, τιμήσουσι, ac similia.

Ab ἕξω autem futura, abiicientes σ, citi cunfle ctunt. ἐνεγκῶ dicẽtes pro ἐνεγκέω, & ἐδωσῶ pro ἐδώσω, & μακτησῶ. pro μακτήσω.

Delectantur etiam plerunque syncopa nam pro Νεοπτόλεμε. Neoptolemi dicunt pro Ἀτρείδαο, Ἀτρείδαο, & pro ἀμείνονα, ἀμείνω, & pro κρείσσονα κρείττω.

Mutant præterea tonos. & sonos, & tempora. Tonos quidem, quùm pro πολίων & ταξίων dicunt πόλεων & τάξεων. Sonos autem quùm pro σάκεσι & σάλπιγε dicunt ἀσπίσι & ἄσπιγγι Tempora verò, quùm in βασιλία producunt α, & Ἀτρέα, & ἱμάτια, & ἀσπίδαια.

Dicunt etiam Ἀθήναζε πόλεωφι pro εἰς Ἀθήνας. & Ἀθήνηθεν ἐστρατεῦσθαι. pro ἐκ Ἀθηνῶν ἐστρατεῦσθαι. & ἀφ' ἕο ἵππος pro ἀφ' ἑαυτοῦ ἵππος. Et pro εἰς Ἀλικαρνασσόν, pro εἰς Ἁλικαρνασσόθι, pro ἐν Ἁλικαρνασσῷ. item pro εἰς Σάμον ἐ Σάμου πλεῖν.

Et pro ὁ vtuntur: nam pro κλαίουσι, κρίβασιν dicunt.

De singulis quæ Ionica dialecto propria sunt.

Ionica dialectus in ας desinentia in nomina in ης mutat (si nõ sint Dorica) vt pro ἐρμείας. ἐρμῆς. & pro Ξενίας, ξενίης Tunc enim Iones vertunt: quùm non fuerint versa ex Doribus, vt dictum est pro ἐρμείας, ἐρμῆς nam Dores non vertunt ea.

Omne in ης desinens, cuius genitiuus in ους terminatur, apud eos in εω desinit, pro Περικλῆς, Περικλέους, Περικλέω. pro Ξέρξης, Ξέρξου, Ξέρξεω, pro Πακλείδης, Πακλείδου, Πακλείδεω.

In ης masculina quorum genitiuus in ευς per ος profertur: vt Δημοσθένης, Δημοσθένους. & ἀμφιβρότης, ἀμφιβρότεω. Accusatiuum autem ea faciunt vt Δημοσθένεα, ἀμφιβρότεα.

In ις desinentes pernitiosi, qui à neutris in ος rectis fiunt, diuidit, vt βασιλῆς, βασιλῆι, itidemque βλῶθρος. βλῶθρῃ. πλατὺς. πλατεῖ.

Omnis nominativus in υς per ως proferetur in genitivo apud Iones, vt βασιλῆος pro βασιλέως.

Neutra genitiuum in ως habentia, per εος terminant Iones, vt πλῆθος. πλήθεος, πλήθεα.

In εις rectos plurales à singularibus in υς factos, in ας diuidũt Iones, vt βασιλῆες pro βασιλεῖς.

In ως pluralia diuidunt in genitiuo per ε, vt Πέρσαι, Περσέων, Περσέσι τὸ μεν, τοὺς μεν, τοὺς μέας. Δε verò τοὺς δε. Aeolice.

Omnis datiuus pluralis in οις desinens, assumit ι in fine, vt καλοῖς pro καλοὶς & σοφοῖσι pro σοφοὶσαε similia.

Omnis datiuus pluralis in αις desinens mutat α in η apud Iones, subscripto quidem ι. sed non pronuntiatur: vt pro καλαῖς, καλῆσι, pro τὰ μεγαλα, τοῖς μεγάλοις.

In α rectos. in η vertunt Iones, vt pro Ἡρα Ἥρη. pro χώρα, χώρη. οωῦ coniunctionem Iones dicunt ὦ

Verborum compositiones per tenues consonantes proferunt Iones, vt καπεξῆς καπεξῆς.

Præpositiuus articulis Iones pro subiunctiuis vtuntur, vt ἐθέλω. pro ὃν θέλω. τὸν δίκαιον, pro ὧ δ λω.

Κ pro π in interrogatiuis & relatiuis, vt pro πόσος, ποῖος, & pro ὁπόσος, ὁκοῖος. & ἄῤῥητος ἄκρητος.

Ω pro α aliquando vsurpant Iones, dicentes κῶ γαρ, & ὦπαι, pro αἰθέσθαι & αἴθεσθαι.

Ου pro ευ diphthongo vtuntur δοῦμα pro θῦμα dicentes.

Sectiones sunt Ionum propriæ, vt Πλάτων τοῦτος. pro Πλάτων οὗτος. & ἄγειρε ἔλκεσι, pro ἀγείρεσθαι. & ἄγχει σῦκα, pro ἀπάγχει. & σπεύδητε, pro σπεύδετε.

Sumere infinitiuos pro imperativis, Ionum est. vt πάσσε μὲν ἀπηνέως ἐόντα. pro πάσσεθι. Sic Πειρᾶσ δ' ὡς καὶ τρῶες, pro πειρᾶσθε & infinita alia.

Masculinis dare locum fœmininorum, Ionum est, vt τοῦτ' ἦν τετραπλοίωσις μέλας Ἀθηναίοις ἔλθειν, pro ἐστίν.

Nominativis dare locum genitiuorum, Ionum est: vt εἰς δὲ σκέπαλοι, ὃ δ' ὄφεσκεν, pro τῶν δ' δύο σκοπέλων ὃ μὲν ἀνέ.

In ω desinentia fœminina in accusatiuo, in ων terminat. vt pro Γοργὼ Γόργων, pro Ἀστὼ, Ἀστῶν, pro σκοπιὼ, σκοπιῶν.

Ex quibusdam dictionibus ι auferunt Ionica nam pro πανδαισίη, πανδαίσῃ dicit, vnde πανίσιον.

In ης, desinentia fœminina, nunquam per ω declinant Iones, sed per ος vt πόλις, πόλεος. ἄρις, ἄρεος.

Diuisiones singularium datiuorum in ει desinentium, Ionum sunt propriæ. vt βίλεϊ pro βίλει. & ἔγχεϊ pro ἔγχει.

Reduplicationes peculiares sunt Ionum, κεκλόγχασι pro λέγουσι κέκλυθι pro κλῦθι. [δίκα. pro κεκδίκα.

Transpositione elementorum Ionica dialectus vtitur, vt κραδίη Ex ει diphthongo Iones auferunt ι vt Ἐπιδαύρου. pro Ἐπιδαύρειος. & Ἐστιαιῆσι. pro Ἐστιαιεῦσι.

In ευς desinentes plurales Iones semper diuidunt. ῦ à nominatiuo in ῦς. sint, per ε & per ι pronuntiantes. vt pro βασιλῆι, βασιλέεσσι, βασιλῆσι Si autem sint à nominatiuo in ευς vel ις pronuntiantes per ει, vt ἀληθὴς ἀληθέες. ἀληθέας. ἀξυὸς. ἀξυέες. ἀξύας.

Adiectiones π ad ς sequente vocali, vel vna immutabilium, Ionum sunt, vt εἴσομαι, κεἰνη, pro ἴσως, κατά.

Immutatio αι diphthongi in syllabam ες, Iones, vt ἑρίηρες, pro ἑ μέθεσι. ἐμὲ pro ὑμεῖς. ὑμέας pro ὑμᾶς.

In ι pluralia neutra in εα diuidunt Iones, vt pro τοῦτ' ἔφ, τοῦτ' ἔφα, pro ὄρη ὄρεα. Similiter & genitiuum per εων.

Semper υ adiiciunt dictionibus Iones, vt pro ὄρ. ὄρυ. pro πόσε πόσυ. pro ἄνωμα. ἄνυμα.

Geminum ων in ξ vertunt Iones. nam pro δίωνξ, δίξ. dicunt. Ex dictionibus Iones ſæpe ι auferunt. Nam pro δείξω, δίξω, & pro κάθ δείξεν, κάθ δεξεν dicunt.

ου in participiis passiuis Iones diuidunt, vt pro λυτούμενος dicentes, λυτεόμενος.

In ως

In ως desinentia participia à prima coniugatione circumflexorum facta quorum, imperatiuus in secũda persona in ει diphthongum desinit, diuidunt Iones. vt pro φερεῖν, φερέων. est enim φέρε imperatiuus: sic νεῖν, νέων. est enim imperatiuus νέε. At ἐᾶν non vult diuidi. Nam quæ sunt secundæ, diuisionem non patiuntur. Sed tamen quæ diuidunt pauca sunt.

Mutationes ν in α breue Ionum sunt: vt μακεκώτι, pro μεμακώτι. & κεκαπνωῦσι. pro κεκαπνωῦσιν. & ἀβρατος pro ἄβρητος.

Immutationes α longi in η, Ionum sunt: vt pro Ἥρα. Ἡ'ρη. & pro σείρα σείρη. (ἀμφιθέλιον.

Immutationes α breuis in η, recentiorũ sunt, vt pro ἀλλὰ δ' ἐ, Ablationes earum quæ sunt in principio consonantium, Ionum sunt: vt εἶδεα pro λείβεσι, & εἰνὸς pro ἐνιαύς.

Semper ἄν syllabam superuacaneam ponunt inter præpositiones, vt ἀξ ὧν εἶλον, & ἀπ' ὧν ἤλυτο. pro ὀξ ὧν & ἀπ' ὧν.

Primas literas dictionum Iones auferunt, at pro ἐνεῦθεν, κεῖ, & pro ἐστὶ ἐστί. Similiter & ε præteritorum, & pro ἐκάει, κάει : pro ἐπιμπλᾶ pro ἔπλησε τὰ τὰ.

Η pro φ vtuntur. pro ἀμφιβάλω enim ἀμπιβάλω dicunt,

Composita verba diffoluunt & interponunt: vt λίων κρῖ ταῦρον ἰδηλῆν. pro κατεδηλῆς & κρῖ δ' ἵκτανεν Ηετίωνα pro κατέκτανεν.

Anastrophæ & hyperbata. Ionum sunt. Anastrophæ, vt σὰρ' ἐπὶ ὠκέας ἵππους pro ἀφαιρεθέσας. Hyperbata autem, vt νίσσοι οἱ κρῖ βᾶς ἐφ' ἱππων ἰόντων Ἥλιον καταδύντα pro καταδύντος.

Diuisiones in ως desinentium aduerbiorum à masculinis in ος definentibus, & neutris in εα, Ionum sunt : vt ἀγχεσίως, pro ἀγχίως.

Ionica dialectus est eadem quæ antiqua Attica. Hæc plerunq. Homerus & Hesiodus & Archilochus vsi sunt : & Anacreon & Herodotus. Sunt autem eius proprietates α pro η ponere: vt δῆρις, pro ἔρις. Ἡ'ρα, pro Ἥρα, pro ἰχῶρ, pro ἰχῶρα. At pro κλῆδες κλᾶδες, pro σφῆς, σφᾶς pro πλᾶς, πλῆρη. Et vt in suo loco manere sinũt, fica (vt dictum est) pro α Iones ponunt.

Vtuntur & correpto α pro η Iones, Dores autem producto.

Fit autem in Ionica dialecto. Prosthesis, Aphæresis, Syncope, Parenthesis, Pleonasmus, Diæresis.

Prosthesis igitur fit apud eos, si in principio orationis alia assumatur littera, vt εἵνεκα μεγαθυμίης pro ἕνεκα. Sic ἔλυσε τοῦτο, pro ἔσω. Et μεῖδε ἰών. pro μέδε. Et ξείνῳ ἐοὶ ὡς τόδ' ἐλθεῖν, pro ξείνῳ. Et, ἀξιον ἔλιν ἔλθειν. pro ἄξιον & alia innumera.

Aphæresis contrarium patitur quàm Prosthesis. nam Aphæresis in principio assumit extrinsecus aliam literam. Aphæresis autem abiicit eam etiam quæ posita est: quùm Iones pro ἐφ' ᾧτε ἤπιε, dicunt & pro ἐπιεικέμεν.

Syncope, quum mediæ literæ in nominibus conciduntur: vt μάντις ἔπασσε, pro μαντήιος, & κρῆπασσιν, pro καπ' πασσιν. & φέρτα, pro φέρτατα. & κακκείοντες pro κατακείοντες.

Parentesis contrarium patitur quàm syncope. Illa enim' demittit, hæc assumit literam extrinsecus: vt ἐφ' ὑμῖσι pro ἐφ' ὑμῖν. & ἐπιβρίθουσι, vbi redundat ρ. Sic pro ὑμέων, ὑμείων. pro σφέων, σφείων.

Enallage fit, quum aliud elementum assumitur loco propri: vt πὶ pro περὶ. & ξεινὸν pro ξενεόν. & ἢ σύγε δ' ἔπαυτο pro ἐπαύσατο. Et ὑβρίζων ἔντεα κάμε pro πάθημεν. Sed & ρ pro ν iuniores vtuntur vt ἔσσε pro ἔσπε

Metathesis fit, quum quædam transponuntur in eodem nomine: & vel prima littera propriæ syllabæ vel secunda: vt κρεσίλλα pro κασσάνδρα & τετρεκτὸν ἥμαρ pro τέτρατον. & κρατηρὲς διαμάσης, pro κατηρὲς, ac similia.

Pleonasmus est, quùm in pluribus datiuis masculinis casibus in ις desinentibus, vel femininis in ις assumũt: vt pro πτολεμίοις πτολεμίσιν pro κακλῆς καλλῖσι & pro σοφῆς, σοφῆσι.

Diæresis fit non solùm apud ipsos in diffyllabis, nominibus sed etiam in monosyllabis & apellatiuis, vt pro βοὸς βόος. pro χοὸς χόος. Sed in nominibus vnam syllabam excedentibus, & appellatiuis masculinis singularibus in ις desinentibus, quorum genitiuus in ι definit, ipsi ι in εα diuidunt: pro πόλεϊ, πόλεΐα efferentes: & pro Ἀτρεΐδαι. Ἀτρεΐδαι pro Ἀλέρτεω. Et per parenthesin, Πλαταιάδαι. καβδαιάδαις & similia in ις autem desinentes genitiuos in ιος diuidunt: vt pro Σακρᾶτης. Σακρᾶτεος. pro Δημοκλῆς, Δημοκλῆος. Et datiuos solos diuidunt, Σακρᾶτεϊ dicentes, & Διομηδεΐ & Πακλεΐ. pro Σακρᾶτει. Διομήδει. Πακλεῖ. Idem in neutris, vt τὸ χρῆσι χρῆσεος. Et ἐπὶ ναῦ desinentia pluralia nomina, quorum genitiuus apud nos desinit in ῶν. circumflexè, illi per ἄων proferunt penacutè: vt pro κρίνων, κρίνἄων, κρίνεων pro πυλῶν, πυλέων. pro μισθῶν μισθέων.

In verbis tollunt augmentum: vt Λ'γω, ἄγον. Φίρω, φέρον. Ε'λαύνω, ἔλαυνον. Ο'ρχεῦμαι, ὀρχεύμην. Τρέχω, τρέχον, λέγω, λέγον.

Vtuntur infinitiuis pro imperatiuis: vt πειθέσθαι pro πείθου, & εἶναι pro κεῖσο.

Habent & formas eloquutionis tales: pro τετρεκμηρίου εἰσὶ, τετρέκμαρ. pro τετραχμηρίου εἰσὶ, τετράχμαι. sic pro κέκλυτε, καλλίτε.

Etiam verba quæ in vltima circumflectuntur, diuidunt, vt pro ἔφ ὧ. ὄφεϊον. pro λαβῶ. λάβεω. pro νεῖν νέων. pro χρυσῶ χρυσέω. pro ἀργυρῶ ἀργυρέω Et participia ipsorum similiter diuidunt: vt φερόμεν, λάβεν, πειθόμεν.

Dualium autem diligens obseruatio apud eos seruatur. Vetus quidem Ionica degeneravit ob habitantium diuersitatem permansit autem vsque ad ea tempora in quibus fecerunt Iones colonias, & tunc (parti sunt in plura loca.

Dicitur autem apud eos, pro κλέπτε κατάπλαε pro σὐλάμενε, κρέτ-τον. pro κόρε. μόδε &. & pro ὑγιαίνετον ἄλλον (vnde τὰ ὑγιᾶ τῶν ζωμῶν, etiam nunc ἀλλὰ dicimus) & pro αὐ τῶ, & αὐτοὶ, σφέων, & σφισι proferunt: pro εῶν autem ἐῶν: & pro αὐτοὶ, αὐτὲς Pronomina diuidunt sic: pro σφῶν, σφέων. & interiiciendo ι, σφείων. sic ἡμῖων, & μείων. ὑμέων, ὑμείων, & similia.

De singulis quæ Doricæ dialecto propria sunt.

Dorica dialectus α pro η vtitur: nam pro ἥλιος, ἄλιος, dicit, & pro ἡμέρα, ἀμέρα. & pro μητέρα. ματέρα. & huiusmodi.

A pro ω vtitur in genitiuis, pluralium casibus. nam μισθᾶ dicit & Θυρσσῦ, & Θεᾶ pro μισθῶ, θυρσῶ, Θεῶ.

In ης desinentes genitiuos, à rectis ης factos, in ᾶς vertit, vt Διογλείδας, Διογλείδου, Διογλέος.

Ει lite. α pro ε diphthongo vtitur, μοίσας enim pro μείσας dicit.

Η pro ει diphthongo vtitur, veluti quùm dicit, ἰδῆν pro ἰδεῖν.

Σ pro Θ vtitur. nam pro Θεὸς σεὸς dicit: & pro Θείν, σείν.

Ex dictionibus semper ε aufert. nam λαβεῖν & ἐλθεῖν dicit pro λαβεῖν & ἐλθεῖν.

Item reduplicationib. earundem consonantium vtitur, vt ἔλθε, ἔπασιν & ἔασιν, pro ἔσι & ἐπὶσι & ἔσιν. Aeolica quoque his vtitur.

Productiones ancipitum propriæ sunt Doricæ linguæ : vt ἔσπε ἐυνόμια. (Λ'ρτεμις.

A pro ε sæpè vtuntur: pro ἵπτερος, ἄπτερος, dicentes: & pro Α'ρτεμις, Apocopæ Dorum sunt propriæ: fiunt autem in fine: vt ἀμέτερος δῶ pro δῶμα.

Parentheſis syllabæ με in iis quæ apud nos in ται desinunt infinitius, Dorum est: vt βάισθαμεν, pro βάσθαι.

Ablationes σ & τ ex obliquis singularium casibus, Dorum sunt, vt Παρίδ pro Παρίσδε. similiter κίρκ pro κίρκετ.

Doricæ linguæ multæ sunt subdiuisiones locales: aliter enim Cretenses loquuntur, aliter Rhodii, aliter Argiui & Lacedæmonii. Generales verò ipsorum sunt proprietates pro η enim ε ponunt, pro πύλαι dicentes πύλαε.

Et pro genitiuis casibus circumflexis, apud nos in ων definentibus, ῶ proferunt feruantes eundem accentum. vt pro πυλῶν, πυλεῶ. pro κλεῶν κλεέω. pro στεφῶν, στεφεῶ. Et similiter in participiis, pro γελῶν, γελέω. pro ἐλῶν, ἐλεῶ. & pro τεῶν, τεῶ dicentes: pro καλέσας, καλέσαε pro νίκων, νίκαε.

Monosyllaba nomina acuunt: similiter autem & qualitatis significatiua aduerbia, vt κάλως σάφως πάνυ. ἄλις. ἔπλως. Quæ autem apud nos grauitõna sunt, illi circumflectunt. vt τὸν ἄς, σπαρτὸς, αὐτοματᾶς.

In ις definentia pluralia nomina, in penultima, tonum habent, vt φιλοσόφοι. Idem & in participiis: vt πολλαχόθεν, καλλιμβόιοι.

Simili autem modo & in ες definentia fœminina nomina pluralia, recti casus penultimam acuunt: vt γυναῖκες χαίρες, τάλες, ἀρίσθες.

Item indefinita tempora in αι desinentia in penultima acuunt. ἐστάσαμεν, ἐφάσαμεν, ἐλύσαμεν, ἐδήμεν, ἐκρέξαε. Etiam in ει desinentia, in penultima acuunt: ἐκάλεσεν, ἐφάγεσεν, ἐλάβεσεν, ἐτρέψεν.

Circumflectunt verò eiusmodi, παιρῶν, Τρῶν, πωλῶν. Itidem quæ in ω desinunt verba grauitona, in futuro tempore circumflectunt: ὀμνῶ, ὀμοσῶ, ἐγκωμιῶ, ἐγκωμιοῦμαι. Etiam & tertiam personam grauitonorum verborum in ι desinentem futuri temporis circumflectunt: vt ἀδικῶ, ἀδικεῖ, ἐγκωμιῶ, ἐγκωμιοῦ. Dicunt & pro φιλήσει, φιλήσουσιν, pro κλέψει, κλέψουσιν. & pro πείσουσι, πείσουσιν.

Corripiunt autem & in ας desinentes plurales accusatiuos, in nominibus appellatiuis, & similiter in participiis. vt νύμφας, κρωμίδας, τοὺς ἔξας.

Et quæ per ει efferuntur infinitiua, per ablationem, ε efferunt vt pro φερεῖν, φερέν, pro ἰδεῖν, ἰδέν, pro ἀγαγεῖν, ἀγαγέν.

In ν autem desinentes genitiuos efferunt per ω, vt οἶνω, οἴνῳ, pro σοφῶ, σοφῷ. pro καλῶ, καλῷ. Et accusatiuos plurales masculinos in ας definenties per ως proferunt: τοὺς καλώς, σοφώς, αὐθρώπως, ἵππως, pro τοὺς καλοὺς, σοφοὺς, αὐθρώπους, ἵππους.

Et imperatiua verba quæ pronuntiantur per ε, per ον pronuntiant: vt pro λάβε, λάδον. pro δίξε, δίξον. pro ἄμε, ἄμον.

Siculi dicunt pro χρῆσαι, χρῆσον. pro χρῆσα, κατῆσα. & pro χρυσᾶμεν, χρυσῆν.

Cretenses autem. pro διακοπτὸς, φίς. pro ἀυτὸ. αὐτί. pro βίλτιον, βέλτιον. pro ἤλθαν, ἦλθον. pro ἐς χορὸν, εἰς τὸν χορὸν. pro ἐς τὸν ἀγορὰν, εἰς τὴν ἀγορὰν. pro ἐλάβα. pro ἔασον, ἆσαι. pro ἐῶ δὲ. pro εἰῶ δὲ pro διακρίσθαι, διῶσθαι. Et Θάλυσίδης. Θάλυσάτης, Θάλυσος. pro Θαλυσίδης, Θαλυσάτης, Θάλυσος. pro κρὶν κρῖν. pro ἀκρατον, ἀκρατο. pro κρίκον, κίρκον. pro κελλέτικλίστης. pro κατακλείστης, κλεῖσθαι. pro σεφὶς ἀχρῶσι, μυχρὸς τας pro αἰκασὶ, αἰκασὶς. pro ἔρις, ἔρρησε. pro χεῖρες, χέρρες. pro σάλπιγ, σαλπίσιον. pro κοῦσ, κλεῖσ. pro χεῖρες, χέρρες. pro σάλπιγ, σαλπίσιον. denique pro βωλιὼ, βωλιᾶ. pernuntiant.

Differt autem Cretensium dialectus, qua vsus est Cypselas, & Laconum, qua vsus est Alcman. Sophron. Pindari tamen, & Ibyci, & Simonidæ, & Bacchylidæ omnino laudatur, quòd non sint poëtæ natura Dores, sed vtantur tantùm idiomate Dorico.

De singulis quæ Doricæ dialecto propria sunt.

Literam β ipsi ρ adscribit, quum ei subiungitur ν, vel σ, vel ϛ, vt βίνειν pro ἰνειὸν βοσκεσθε, pro ἐάσεσθε. βοῖδιον pro ῥόδιον.

Aeolica dialectus genituos à nomin. tiuis in αι diuidit, & per profert. vt νύμφαι, νυμφάων δώρα, θυρώων μαλωσσάων, ἱερῶν ἀβροῖαι. πυλάων, & similia.

Syncopæ, Aeolum sunt propriæ. fiunt autem in medio, vt ἄρρην pro ἄφρμην.

Additiones δα syllabæ in subiunctiuorum secundis personis in σ desinentibus, Aeolum sunt: vt εἴπηνδα. pro εἴπῃς. & ἐλθῄνδα pro ἐλθῇς.

Addere ν ad σ sequentæ vocali, Aeolum est: vt χεύασσε pro χέασε.

In αε monosyllaba nomina diuidit: vt πλᾶϊς, δλᾶϊς. pro πλαῆς, & δλαῆς

Ω litera pro υ diphthongo vtitur: vt μῶσαι pro μοῦσαι. λεπτῶσαι pro λεπτοῦσαι.

Τ pro σ vtitur nam pro ὔμμιον, ὔμμον, dicit.

Η pro ει diphthongo vtitur, nam ἐλθῆν pro ἐλθεῖν dicit.

Immutabiles geminat, & σ solum: vt pro ἐχαίρισε, ἐχάρῑτε pro ἐχαί-ρισαν. ἐχάρῑσαν pro πεῖσάτῃς, πεῖσάτω. pro τύπτεν, τύπτειν. pro τυπτεῖτον, τυπτεῖτον.

Ο ὅπποι & ὅππως. commune est. communis etiam relatiua duplicat. vt pro ὁποῖος. ὁπποῖος. & pro ὅσσος. ὅσσως.

Semper ex αι diphtongo ι abiicit, si eam sequatur vocalis, vt pro Α'λκηῖδη, Α'λκηδη.

Π pro μ vtitur. nam dicit ὄππατα pro ὄμματα.

Secundæ coniugationis circumflexorum ι in secunda & tertia persona, quod non pronuntiatur apud alias dilectos, pronuntiat, vt βοᾶτε, βοᾶτι.

Vocatiuos in ων desinentium nominatiuorum corripit: vt pro κηλιδῶν, κηλιδῶ. pro κηκεαδῶν, μεγακεδῶ. pro Χαρίδων, Χαρίδω.

Aeoles confueuerunt ε pro α ponere: vt pro Θρᾴσιος, Θρεῖσσα. pro φρατὸς, φρητὸς. pro σαφὲς δ᾽ ου. pro αἰθάνομ. ἐπίληθος. pro ἀληθὴς. pro ἀ-ληζόμενοι pro σκαλεύουσι. Aliquando autem ε vel α. vt pro κράτος, κλέος. pro Πεῖσανδρ., Πείσανδρ. pro γαλκίων. γαλκῶν. pro ἄστρ. δόστρ. Aliquando etiam addunt υ ad α. vt pro ναεῖν, ναυσὶν. pro ἀϊστρ. ἀϊδστρ. pro ἄϊσα ἄυσα

pro ϛ autem ζ pronunt. vt pro διαβλήσεις ζιαβλήσῃ. pro διδυοκτὸς, ζιδυοκτός. At pro ϛ & α. vt pro κρίσις, κρίζ. Oportet autem nosse quòd in quibusdam, sed non in omnibus, hoc faciunt. fieri enim non posset.

Pro ζ autem ponunt σ & σ. vt pro ζώϊς. δοδεῖς. pro ξυζάν, δωσζὸν pro μελίζεσι. μελίσδεσι.

Pro α autem ponere ε vel α. commune est his cum Doribus vt pro Α'μπε. Α'μπι pro Α'μφὶ, Α'μφὶν. pro ἀδικᾶσαι ἀδικέσαι. At α pro ε. vt pro Ε'κάβολ. Ε'κηβόλ. pro πύλαι, πύλαις. pro Η'ρίων, Η'ραν. pro νέφεμα, νέφαμα. pro ἀνὲς, ἀνὰς pro ἀπάτλω, ἀπάτλαν.

pro Σ ponunt φ: vt pro Θλᾶπις, φλᾶπις. pro μ, π. vt pro μυτ' ἐμὲ πυτ' ἐμέ. pro ὄμματα, ὄπτατα.

Pro ξ autē ponunt κ & σ. vt pro ξὺν Θ., κσὺν Θ. & pro ἰλεξ. ἰλίσσε.

Pro ο ponunt υ: vt pro ὁμοῦχος, ὑμοῦχος. pro μόγις, μύγις. pro ὄμιλον, ὕμιλον. Interdum & ε, vt pro ἀφ' ε σὺ, ἀφὲ σύ. Aut α: pro ἔασα, ἄασα.

Pro ω, vtuntur μ: vt pro πατρὸς, ματρὸς. pro πατρόσιος, ματρόσιος.

Pro πτ. ant. vt pro ἐμπίπτειν. ἐμπίσσειν.

Pro σ, τ: vt pro σὺ τύ pro εἰς σὲ εἰς τέ.

Pro τ, π. vt pro σκολιὸ. σκολιὸ. pro σκελὸς. σκελὸς. pro τὸ ἐχετπος, φὸ ἐχεπτος.

Pro υ autē ε vt pro ὑλαλὲν, ἰλαλὲν. pro ὑλίδεν, ἰλίδεν. pro ὕπαρ, ἴπαρ

Pro χ. φ. vt pro αὐχένα. αὐ᾽ φένα.

Pro ϕ, πε. vt pro Πέλοφ, Πέλοπε. pro Α'φεχ. Α'πεχε.

Et pro α, σ. vt pro ἄβρος. ὄβρος pro ἀνεκλὰ, ὀνεκλά.

Quæcunque autem per ει diphtongum apud nos efferūtur ilper solum ε geminantes consonantem, proferunt. Efficiunt autē ex sola duas consonantes: vt pro χεῖρες, χέῤῥε, pro ἰμείρομ, ἰμέῤῥομ. pro ἀτειλὰς. ἀπὸλλας pro εἴμασι, ἔμμασι. pro πτέϊνεσι. πτέννεσι. pro ἠμὶν. ἐμμὶν. pro ὑμεῖς. ὕμμες. pro ἔπεσσεν, ἔπῥεν.

Quinetiam in ει sæpè mutant in ε diphthongum: vt pro ὄτεσσον. ὀτέσσον.

Confueuerunt itē vocalib. præponere digamma, vt pro οἶνος.

Complura autem geminant, vt pro ὄππως, ὡσπὲρ. pro σκολιὸν, σκολλὸν. pro φρόσσομαι, φορέσσομαι. pro κατέπασσεν, κάπτασσεν. pro ὑπόδυσ, ποσὶν δυσ pro χρὴ ϝ. κρὴ δὴν. pro ἔπ. ϝεπὲν.

Incipientibus apud nos à ῥ. ipsi præponunt β, vt tenue fiat. vt pro ῥίδια, βρίδια. pro Γ'αδὶ μεσδες. Βρ. δὶ μεσθ. pro γὺπτρες, βρυπτῆρες.

peculiariter autem quæcunque apud nos aspirantur aut acuuntur, illi tenuiter dicunt, & grauitone. ὅσσ. ὦ᾽ τ. ἔρρ. ὄμμ.

Seruant autem tenuē literam & in cōtractionibus: vt pro κατῆκες, κατῖκες. pro ἀ᾽ πᾶκαν, ἀπᾶκαν. pro ἀφελλασσεν, ἀφιλλασσεν.

Grauí tono efferunt non solùm nomina, sed & articulos quando nomiuum ordinem habent: vt pro ὁ τὸν. ὃν. τὸν. pro ὁ τὸ. τὸν. pro τὸ τὸν, τὸνον. pro ὁ τὸ. τὸν pro τὸς τὸν, τὸνας.

(ἰσῶν. Quando autē pronomina proferūt. circumflectunt: vt ἐγᾶ. pro Circumflectunt in vniuersum monosyllaba vel in ας definentia: vt ῥᾶς, πᾶς ῥᾶν. vel in ες: vt χᾶς. ῥᾶς, θρᾶς, βᾶς. νῆς. Item pro χλοῦ, ῥοῦν, χλοῦς, ζοῦς.

Disfyllaba in acutum acutum tonū apud nos definentia, ipsi graui tono proferunt, vt σὰς Θ. κρᾶν Θ. κλᾶν Θ. ξῦς κλῆς. δῦς, κλῆς, ἄκρις, βρῦμὸ. τρῦγες, δῦμὸ. σκλᾶφες. χῶλ Θ.

Affolent appellatiua graui ton o afnicere: vt ὑμῖν, ὦφρ. ἡμῖν, & propria: vt Α'φροδίτη, Η'ρα. Ε'λένη.

Quæcūque nos in ις fœminina per Θ. declinamus, vt Α'ρτέμισδος, Θέτισδος, μιλιὸ Θ. , illi fine δ dicunt: vt Α'ρτέμιδ, Θέτιδ, μιλιὸς.

In ις nomina quorum vocatiui in ις. illi fine ν dicunt: vt ὦ Σώκρατες, Α'γεσίλαους, λαμπάδων.

Et à genitiuis casibus σ auferunt, vt Σωκράτου, Διομήδου. Σοφοκλέϊ.

Pro accusatiuo datiuum assumunt in passiuis vt τοῖς Θεοῖς, pro τοὺς Θεοὺς τοῖς αὐθρώποις. pro τοὺς αὐθρώπους. Hoc autem faciunt, quia vtuntur ι pro υ.

Accusatiuum per ως efferunt: vt τὰς Γοργοὼς, pro τοὺς Γοργοῦς, id quod & Dorum proprium est.

Datiuum pluralem adiecto ι faciunt: vt τοῖσι, Θεοῖσι, σοφοῖσι, quemadmodum Dores.

Infinitiua verba è participiis in ὢν desinentibus, definentia in ειν, ipsi in ες transferunt: vt νοῶν, νοεῖν, νόες, & φρονῶν, φρονεῖν, φρόνες. & κρεμᾶν, κρεμᾶν, κρέμες.

Quando infinitiua apud nos desinunt in αι, ipsi in ας transmutant: vt pro γελᾶν, γέλας pro πιεῖν, πιεῖν.

In ν terminata infinitiua, ipsi per ος proferunt vt pro ὀφθῆναι. ὀφθῆναι. pro γύλαν γύλας pro χρυσῶν, χρύσος. Hæc autem omnia graui tono pronuntiant.

Adhibent & ν pro ει infinitiuis: vt pro φιλεῖν, φίλαν. pro καλεῖν, κάλαν. pro φορεῖν, φόρεν.

Verba in ω desinentia apud nos, pro indicatiuis optatiua faciunt: vt pro νοῶ, νόαιμι. pro φιλῶ, φίλαιμι.

Quæcunque autem participia acuritona in ως finiunt per ον apud illos desinunt: vt σεῖρακόν, σειρακόν, τετυφακόν, τετυφκόν. Seruant autem eorum etiam flexiores, nominatiuo iuxta analogiam respondentes. Dicitur præterea apud eos pro χρυσῆν, χρύσεα. pro πεύθεσθαι πεύθεν. pro πᾶς, πᾶσ. pro πᾶσι, πᾶσ. pro ἔφατο ἔφη. pro γάλακτα. γάλαν. pro πάτερμ Θ. πάτρμ Θ. pro ὑπατὸν αἷμα. pro χείρεσσι χῆρ. σσι. pro δάκτυλοι, δάκτυλοι. pro ἔγραπται, ἐγέγραπται. pro αἶπι, ἥδιστ. pro δῆρ. ἥδιστον. pro εἵματα, ἕμματα. pro ἡ μία. ἓν. pro ἡδὺ. ἥδυ. pro ἐχία & ἐξόνις. ἄκις. pro ὀγδὸ. ὀγὸν. pro σὺ, τύ. pro ὑμὶν, ἄμμι. pro ὑμεῖς, ἄμμες. pro ἐνδυόμ, ἐνδύν. pro δώσει, δώσεται.

Vsi autem ea Alcæus & Sappho.

En tibi dialectos in manus tradoꝫ iuuenum mihi omnium amantissime literarum, in quibus & Philoponus Ioannes laborauit & Tryphon grammaticus & aly pleriquequibus multum in libris studij & exercitationis fuit. Nondum autem quisquam in hunc vsque diem quicquid advnamquamque dialectum pertinet. notum fecit. Nec putes nos dicendis his existimare aliquid magni de nobis. Lingua enim (secundum Lysiem oratorem) intellectus neque multum neque parum habet: intellectus autem, cui multum multus: cui parum, paruus. Non igitur nostra laudantes, eos viros in hac parte accusabimus: sed amici quum sint, pluris facientes quàm ipsos, veritatem, quemadmodum & Plato philosophus summus ait. Ipsi igitur Atticæ eloquutionis regulam, comicum Aristophanem nobis proponentes, & Thucydidem historicum & oratorem: Ionicæ, autem Hippocratem, Ionem, & Halicarnasseum, Herodotum, Doricæ verò, Tarentinum, Archytam. & Theocritum, qui Bucolica conscripsit: Aeolicæ, Alcmanem: forsan de dialectis abundè tractauerimus. Siquid verò & à nobis per obliuionem omissum fuerit, non simili id accusatione dignum apud benignos: ab illis enim maior pars omissa est, à nobis autem pauca fortè non dicentur.

QVID SIT DIALECTVS, ET QVOT SINT.

Dialectus est idioma linguæ. vel, Dialectus est dictio propriis characterem formæ ostendens.

Ionica

Ionica appellata est ab Ione filio Apollinis, & Creusæ Erechthei filiæ: de qua scripsit Homerus.

Attica autem ab Atthide Cranai filia, de qua scripsit Aristoph.

Dorica, à Doro Hellenis, de qua scripsit Theocritus.

Aeolica, ab Aeolo Hellenis, de qua scripsit Alcæus.

Communis, qua omnes vtimur: sed & Pindarus hac vsus est.

De Attica lingua.

Ἀᾶρες, λαρὲς. Attica loquutio & figura, vt μασίαν μαῖαν. est enim Atticæ idioma loquutionis, vbi dixeris rem, inferre verbum quod à re deducatur: vt ὕβρει ὑβρίζεις. & φυσιοῖ φθίνοις.

Vtuntur imperatiuis Attici pro subiunctiuis abnegatiuis: & rursus ipsis imperat. pro indicatiuis. Et illius quidem illud Aristoph. in Thesmophoriaz exemplum.

Μὰ Δι᾽ οὐ δῆτ᾽ οὐ ζωῦ τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος. Pro μὰ βλέπε. Huius autem Menander.

Οἰμῖ᾽ ὅτι ποίσω, pro ποιήσω. Sed & Eurip. in Polydori tragœdia, Οἰμῖ᾽ ὦ δράκοντ᾽ pro δράκοντ᾽ vsurpauit.

Τρισσῶν apud Thucyd. circumflexa penultima acceptum est. Et apud Aristophanem in Thesmophoriazusis, ὁ μωσῶμαι ὦν αφίξιν, ἡ πολλὰ δοῦναι χρήσιμα τριττῶν. Et puto per analogum hoc magis apud ipsos sic proferri, sicuti à τρίτη, τριττῶν: ab ἡ ἐκ ἑξόνος: sic etiam à ἕβδομ ἑβδομῶν.

Item ἡμισῦ. circumflexa penultima proferunt: vt apud Homerum, ὃς ἐ᾽ εὖ τὸν ὃ μοῖρ᾽ ἀγὴ θεὸς ὡς ἡ ὁμοῖον. Et est analogum. nam appellata per ου Θ. quæ duas syllabas superant, omnia in penultima circumflectuntur: vt γαλεῦ Θ. δηρεῦ Θ. ἐπορεῦ Θ. πιστοῦ Θ. sic & ὑμεῖ Θ. Supra duas syllabas tamen dictum est, propter καὶς φλοιός. Additum est autem Appellatiua, propter καλοὺς nomen auis Sed ὄμει Θ. in antepenultima acuitur secundum communem consuetudinem.

Vertit Attica σ, modò in ξ, modo in τ. nam pro θάλασσαν θαλάττην dicit: & pro σῶττειν, τῶτειν, & pro συμφορὰν. ξυμφορὰν. Vertit autem σ in ξ in iis dictionibus quæ à συ᾽ præpositione incipiunt: sed compositis tantùm. Quinetiam ipsa συ᾽ per se in ξ vertitur, vt Α'ρτεμιδ ξυά.

Ταῦτ᾽ ἄρα Attica loquutio est, pro διὰ ταῦτα. Deficiunt enim præpositiones apud Atticos, sicut & apud Homerum. Ω᾽ς εἰ δὲ μεῖναν ἅπαντες ἀπὸ Τροίηθεν ἴκοντο, pro κατὰ πᾶν ἐποιήσατο νῦν δὲ πᾶν ἐπαίρεται ἀπάντα. Et apud Aristophanem, γνωμῶν᾽ ἐμῶν᾽, pro κατὰ γνώμην ἐμὴν. Et Thucyd. in tertio histor. ἡ νῦν πλεῖστον ὄμιλον ἦλθε ἔρχεται τὸ μὲν φορτίσιτον ἤδη ἔπλευ τὸ δὲ ἄγγος τῶν πόλεων ἀφικνεῖται. pro διὰ τὸ μὲ κακουργεῖν. Generaliter autem defectus Atticorum sunt. vt κᾰθ᾽ ἑκάστου, deest ἡμέραν, & ἐκ ξενοκλεῖ. suppletur καιρῷ, vel λόγ. Quinetiam ἐν ἀκροᾷ tale est. Et, εἰ δ᾽ ἄρα μὲν᾽ ἀκούσεται ἐνα γνώσι τὴ αἰδὶ, deest βάλει. ait enim: εἰ βάλοι, πεῖσθήσεται. Et πάντων ἀμφοτέρων, deest πάντ᾽ ἐχρῆν. Et apud Aristophan. πλεῖν ἔρρειν με φορτάλεα ἀνὰς ἡ Μ᾽ ἀπόλλυε. deest enim φωνὴ vel ὁρμή.

Atticorum autem est nominatiuum pro genitiuo accipere. vt apud Aristophanem in Lysistrate, εἰρηνίην σ᾽ αὐτὰς ἀπαντᾶν ἀθρόᾳ βαλευσαμένας ὑ ἐξὸ ἀνδρῶν. φασὶν, δίκην γὰρ ἡ ᾽κ ἔνεστι pro ἐνδέχεται. & Thucydides in quarto, κυρῆσαν γὰρ ἡ νῆσοι ἐν τῇς ὁδοῦ. ἐφορμὴ ἐσπλοῦς χρὴ ὁρμεῖσθαι, ὑνικτὸς τ᾽ ὀπτηλοῦσῆς ἀφόρμισε ἐ᾽ σ᾽ οἶκαδ. pro κωφῶν ἀκοῦ Θ.

Βαὶν Θ. dicunt pro βαίνομαι. vt apud Aristoph. Ω᾽ς ἔοι τὸ τὸ Α'τθικὸν ἰδίωμ Θ.

Etiam hoc Atticum est, assumere sæpè in eodem membro ac coniunctionem, vt est inuenire apud Platonem & Aristoph. vt in Auibus, Η᾽ δ᾽ ε᾽πὰς αὖ᾽ ὀξυπωλοῦσ᾽ αὖ πᾶμαξ᾽ ἐλκαθεν.

Atticorum autem & hoc, ἐν præpositionem & εἰς construere cum genitiuo: vt ε᾽ς νεὸς ἐν δόμ᾽. & puto hic deficipræpositiones nominum, quale est & hoc, ἐν θλιπόκαλα.

Atticorum est non respondere antecedentibus: vt Thucyd. in tertio histor. ἦταν in principio, ἡ εἰ μὴ συμᾶχοι ἦσαν ἐκ εἰ ἦ μὴ, πειναλεωτέρᾳ εἴκασεν ταῦτ᾽ τε ἀδῆλα ἐλπίσας. ἡ τύχη καὶ δεδιότες μὴ ἐκ ἐπιβοηθήσωσι ἦπειροῖ. deest ἐμὲ ὡσπερ εἰ ἐᾶν. Et Homerus, ἀλλ᾽ εἰ ἰδὼ σὸν ἔγχος ἐλεγχέμεν ἐγχεϊ, deest πώποτε, vel ἰὸν χάσω.

Pro ὁρᾶσθαι dicunt κατὰ δ᾽ σὶν pro κατὰ δὲ λόγον. καταβλήσειν. & pro ἀγάπων. ἀγάπησεν dicunt. & magis cæteris Thucydides.

Est hoc quoque nouum generaliter & Atticum. vt apud Demosthenem, ὑμεῖς δ᾽ ὁ δῆμ᾽ ὁ κὰ Σπάρθ᾽ ἐκκλησιάσατε ἡ Et Homerus, ὃς τάδε τ᾽ ἐνὶ Σπάρτ.

Idem σ᾽ δὲ διυidere, Atticorum est: vt Thuc. in 2. ἐβίωσεν ἡ οἱ μὲ᾽ ἀμελεῖς, οἱ ἡ κὰ πάνυ Θεσσαλικῶν, ἔν τε τ᾽ ἄλλ ἔτ κατέξι ἔαμε, ὡς εἰ-πεῖν, ὅ,τι χρὴ, ὑφορᾷ ἐφ᾽ τας ὠφελεῖν pro κ᾽ ὄλλ.

Nouum & hoc dicatur tibi, dicere optatiua, pro indicatiuis quod est Atticorum vt Thucydides, τὰ σκάφη ἐβῇ ἐ᾽ κ ἔλκεσι, αἰεὶ δ᾽ ἐ-βῇσθ ἔ τῶν αὐ. κατεσβύσειεν pro κατέδυσε.

Et vti τὸ ᾽σ᾽ δὲ μᾶλλον pro ᾽σ᾽. Atticæ linguæ nota. statim enim Historicus in secundo, ἀλλ᾽ αἴτιος ἡσθαλεῖς εἰς τὸν Α'θηναίων Πελοποννήσιον ᾽σ᾽ δὲ μᾶλλον ἔδει Α'θηναίους ἀπαυίστασθαι. pro ὧν ἀπαυίστασθε.

Item δι᾽ ὃ Θ. dicitur apud ipsos, vt Thuc. ᾗ ἀφεῖται δ᾽ ἀξίους κλέ-σασθαι αὐτὸν τοῖς δι᾽ ὃ Θ πάντα, ἀ ἐκείνων τ᾽ μνησθῆναι τ᾽ ἐξ. ἐστιν. Et Homerus. Δι᾽ ὃ Θ ἐπεὶ ἐπεξῆλθεν, huius autem rectus δι᾽ ὃ Θ᾽ & flectitur δι᾽ ὃ Θ. datiuus δι᾽ ὃ Θ᾽ & per metaplasmum δι᾽ ὃ Θ.

Et pro fœmininis, masculinorum nominum vtuntur dictionibus vt Homerus κλυτὲ τ᾽ πατρόδαμε. Et apud Eurip. in Hecuba τὸ δ᾽ αὖ λίαν παρεῖκες, ὦ δι᾽ θεῶν μοι γεννᾶσα pro γύναι.

Et pro ὅσαι ἡμέραι. ὁσημέραι dicunt & pro μέλιτι. μ. τος.

Pro datiuo amant accusatiuum. vt Thuc. εἰ ὡῶ τοι σε τὸν πατέρα αὖ ἐν σπένδεσθαι αὖ᾽ ὃς πρὸ ὃ Θ᾽ ἐπὶ Σικελίαν ἔπλευ pro σοί Et Sophocl. οὐ γὰρ μ᾽ ἀ-ρέσκει γλῶσσά σου τοιοῦτον pro ἐ γὰρ μοι. Aliaque præterea inuenias infinita eorum quæ dicimus exempla, & apud Hom. & omnes Atticæ linguæ autores.

Genitiui ναὸς (cuius rectus ναῦς) n in ε vertentes, & ε paruum in ω magnum producentes ναὸς. Icibunt & proferunt.

Genitiuorum in ιδ. qui à rectis in ὶς fiunt ε producūt Attici, vt Παλλὰς & Οἰνεὺς. Illud autem, ὦ᾽ Α'χιλεῦ Πηλέ Θ. ᾗ μέγα φέρτατ᾽ Α'χαιῶν, apud poëtas productum, communis est linguæ.

Pro Α'τρεϊ. αὐτρεῖ. dicunt vt Atthidis in Auibus. μᾶλλον αὖ᾽ α τῶν ὀδῶ, αὐτὸν μᾶν. Et Thuc. in tertio Historiæ, ἡ ἐξὸ πᾶν αὐτ᾽ εἶν. μᾶλλον ἐπιγράψουσι.

In quibusdam dictionibus addunt ν, vt πυτανεῖ. πυτανεῖ, ὑποσῖ, ὑμνοῖ. Verbum ἔδ abundare apud eos cognouimus, vt apud Thuc. in octauo, ᾗ τὸ ξὲ ἐσ᾽ ἐκείνοις ἔδ᾽ ἀκριτοι ᾗ βιαίοτερον, ἔσπ Θ. ἐπεσεσε.

Ablationes ἅ, Atticorum sunt propriæ. ἐ᾽πόμην enim dicunt pro ἐπαίμην, (Inueni autem ego quòd & Dorum & Aeolū sunt) pro κλαῖεν. κλάεσι dicunt pro ποιεῖν. ποεῖν pro ποίημα. ποίημα. }

Ω᾽ς etiam superabundare apud eos solitum est, vt in octauo fecisse Thucydides inuenitur, Καὶ γὰ ὧς αὐτοὺς ὦ᾽ δὲν ἔμειλε χρόνον δοκεῖν pro ᾗ γὰ αὐτούς.

Εἰς præpositionem ἐς dicunt: ἐς χρόσαι. ἐς παιδία proferentes Et loco ἀφ᾽. ἀὲ, vtuntur ὡς ἅ Θεὸς dicentes, & ὡς ἅ Θεὸς ἀφ᾽ ἑσπέρας pro ἀφ᾽ ἑ Θεὸς & ἀφ᾽ ἑ Θεὸς ἀνέτειλε καὶ ἐν pro ἀνέτειλε καὶ ἐν.

Particula ᾗ pro ἀλλ᾽ ἐπεὶ sæpiùs vtuntur. vt Thucyd. in octauo. Κῶλ-λιππος, μεθύσκει ᾗ ὡς ἐ᾽ξεῖν αὐτοὺς τὸν Α'λκιβιάδην καταχαρῆσαι, ᾗ μὴ τὰν αὐτὸν ἔβαπε δύμοιος κρατυνόμενος, βιασπᾶσ᾽α τὸ ξύμμαχον ἐξὸν ἐπιτοι-σαι ᾗ ἀφεῖναι ἐκ ἔθελ. Hic enim μεθύσκει ᾗ, & Πλουσιονικίδου ᾗ, pro ἀλλ᾽ ἐ-ξυρπατα sunt.

Hi etiam & accusatiuo & recto vtuntur pro obliqua constructione, vt in octauo Thucyd. ἀλλήλοις ξὲ ἀπιστεῖ οἱ τῶ δήμου ὑπόπτως ἀφορᾷ τας, οἷς μετέχοντάς ἴσως ἀξὶ γενήσεσθαι. pro μετέχοντός τι-νος ἀξὶ γενήσεσθαι. In tertio autem, recto pro genitiuo sic vsus est. οἱ ᾗ Α'θηναῖοι ὑ πολὺ ὕστερον κατεπλεύσαντες, ὡς ἐσήκουν, ἀσκησάντες αὐ οἱ στρατηγοὶ pro τ᾽ Α'θηναίων καζεπλευσαν᾽ταν. Homerus, οἱ ᾗ δὲν σκο-πιὰς ἐξὸ νὸ᾽ κρατὸς αὐρὴ ἵπτατο. Et Philostratus in Vitis sophistarū, ὁ Περίτιος ὁ Φάεδ Θ., τὸ ξυζῆσαι τὸ ξ᾽ Ηλιὸν ἐκεῖνο πολλὰ ᾗ ξὲ ἀπὸ τὸ ἀφ᾽ ἑσπέρας ἀφ᾽ ἑ ἀνατολῆς ἡ᾽ρέλκυε. item: Δημόκριτος ᾗ οὐ μετεφορᾷ, ἡμεῖ᾽ς ξὲ τὸ τῇ ᾽σθεϊ τὸ τῇ ᾽σθεϊ τὸ τῇ Θ᾽σθεϊ pro τ᾽ ᾗ μετεῖφερε τ᾽ ἀκμήτον.

Et pro participiis, Attici verbis vtuntur, & pro verbis vicissim participiis: vt Thucyd. ὁ ᾗ χρήματα τοῦτο τὸ ἀξιεῖ, pro ὁ ᾗ ἀξιῶν χρήματα ἐκτᾶσθαι τοῦτο.

Et ᾗ abundat apud Atticos, vt in 8. Thuc. ὡς τὸ ᾗ ἰδίᾳ πολέμια μᾶλ-λον Θ. ἢ κατὰ τ᾽ πολιτικὸν ἐν᾽χ ὁρᾶν, ὅτῳ ἅ φανὲν τὸ λαμπρὸν ἐν᾽τῶν.

Α'λλὰ coniunctionem pro hoc tatiua sæpe ponunt. vt apud Homerum, Α'λλὰ γὰ μακὰρ τεὼ τε λαγὰμεθα.

Et accipere accusatiuos casus pro genitiuis, Atticorum est proprium. vt Μάτε σὺ τόνδ᾽ ἀγαθὸν ἀπαθῆς ἀφ᾽ ἑθεν ἰὼν, Ὀπταίμην κυρίως pro Χρὸ᾽ τ᾽ πάντ᾽ ἀπὸ Ζεύς pro τοῦ κλυτοῦ.

Et proferre vocatiuos pro nominatiuis. vt. Νεφεληγερέ᾽τα Ζεῦς pro τοῦ νεφεληγερέ᾽τα.

Sumere duas negationes pro affirmatione vna Atticorum est. Tucyd. lib. 3. Histor. σύμμαχοι μὲν τοι ἐ᾽χθόμεθα ὦν δὴ κατ-ηλιάσει τῶν ἐ᾽λίων, pro ἐ᾽πιθόμεθα. Quamuis enim vna sit hic negatio, videlicet ν, at vox illa καταληλιάσεις negatio est quodammodo, quum libertatis priuationem significet, & libertatis dignitati opponatur. Sic & Homerus: ἐ᾽σεῖ οὐ μὰν ἀθάνατόν Θ. Βάλ Α'χιλῆ. pro ἀείβλητ Θ.

In fœminino genere aliquid discere consueuére, inde inferre neutrum non ad vocem, sed ad significatum respicientes, vt Homerus, ποροῦλαδ᾽ μὲν ἐμείρεν Κύκλωψ. τὸ μὲν οὔ ποτε λόχ᾽ ναμ τὸ intulit, vt ad 18 Θ. relatum. Et Thucydides, Η᾽ νίκ Θ. ἀφ᾽ ὧν ἤρξατο χθὲς᾽ ἐς τοὺς Α'θηναίους, πεζῇ μάχῃ ἡμῶν ξὲ ἐς κατασκήψας ἐς ἐξὸ ἀλήμονι ἐς ἐς ἀθήνας χορίως. nam λεξόμενον intulit: respiciens ad νέσσημα.

A' rectis in ὰς plurales in γες, per κς scribunt. vt Σωκράξ. ἵππαρξ. at ει diphthongi ε in υ vertunt: interdum & α adscribunt, vt pro πλεῖδα. πλακὶ δὰ. & pro Ποσειδῶνος, Ποσσὶ δᾶνος.

Et υ᾽ negationem superuacuam sæpè accipiunt. vt Thucydides in 3 histor. ἀμᾶς τὸ ξέλκυσθαι ἡ μὲ᾽χαι, πόλιν ὅλην ἀπολωβᾶσθαι, ἢ υ᾽ ξέδ αὐτὰς. pro οὐξ᾽ ξέδ αὐτὰς. Et Homer. ὃ᾽ οὐ μὰ γὸ Α'πόλλωνα δίῖ-φιλον. Et μὰ τοῦτο υ᾽ χρεῖσμα σκᾶπτ Θ. Sic & nos consueuimus sæpè negationibus vti. quale est illud, ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν: pro ἀπαγορεύω σοι ποιεῖν. Et Theologus, ὃν υ᾽ ἀφοσιώσασθαι ὑ δὴ᾽ καθυβρίσαμεν, υ᾽ μὰ ξέδ᾽ ὑπὲρ αἰτεῖς τῆ αἰδρὶς αἰχίας, ἢ τὰ πολέμ᾽ ἐμοῦ.

Etiam ὡς᾽ε abundare his solet, vt Thucydides, ἢ ὡς᾽ε αὐτοῦ,

ἥβη ἀ Διωνύσιον ἰχθύιον, pro ἀπὸ τῆ Διωνύσιον. Et Aphthonius, ποιεῖται γὰρ λόγους ἀφ' ἑτέρου ἔχοντι κεφάλαια, pro ἑτέρου ἔχοντος.

Superuacua & ἡ coniunctio apud eos & huius infinita exempla est inuenire. Itatim in tertio est videre hoc vtentem Thucydidem: ait enim, οἱ δ' Ἀθηναῖοι δόξαντες μὲν παραβεβῆφθαι, ποιεῖν δὲ τὰ πρῶτα ἀμφοτέροις ἐδόκουν τοῖς ἐναντίοις. Atticorum est & posseriua accipere pro primitiuis: vt παρὰ Σαπφοῖ pro ἀπὸ τῆ Σάπφοῦς: & ipsa primitiua pro posseriuis: vt, χαμαικὰ τὰ Δήλια ἀφῖξο pro χαμαιζήλια ἐδείκνυε μᾶζον.

Accusatiuos etiam accipere pro genitiuis: vt Hesiodus, Ὀρτυγὰ δὲ προ ὀρτυγὸς Et theologus ὁ Συμέὼν ἐστιν οὐκ ἀπὸ μόνης τῆ ὄψεως, ἀλλ' ἀφ' ὑβρίσεως: pro ὑβρίσεως.

Consueuerunt praeterea augmentis & alia augmenta superinducere, vt pro ἐδεκάμεν, ἀφελκάμεν: pro ἐδεκάμεν, ἀφελκάμεν: pro παρῴνεκα, παροῴνεκα.

Et comparatiua pro simplicibus accipiunt, vt Thucydides in 3. Historiæ, τῶν γὰρ ἀφιστημένων ἐς τοὺς πολεμίους, καὶ συμμαχίδων τῶν ἐκείνοις ἀποικούντων οἱ μὲν ἐξέμολον, καθ' ὅσον μᾶλλον ἐπέστευσαν, ἐν πλείονι ἔχοντι σπουδῇ ἦσαν· οἱ δὲ ἀφίστασθαι τὴν ἀρχὴν τῶν φίλων, χείρας ἐγίγνοντο, hic enim est χείρας pro κακὰς. Et Homerus, Ζεῦ πάτερ κύδιστε μέγιστε βασιλεῦ ὀλοώτερον· ἦμαρ τοῦτο ἐπιφρονέουσιν Ἀχαιοὶ ἠδὲ καὶ ἐμοὶ χρειοῦσθαι ὑπεικόντων μάχης. Et Theologus sermone in Christi natalem, ἡ δὲ ἐφ' ἑαυτῇ ἐκ τῆ χριστοτόκου ἄλλη τὰ λυπηρὰ μᾶλλον ἢ τὰ ἐκ τῆ λυπηροῦ ὑπαναλθεῖν τὰ χριστόκου. dixit enim pro λύπη τὸ τῆ χριστοῦ ἄλλη τὰ λυπηρὰ.

Vtuntur & superlatiuo pro comparatiuo ἧκρε. vbi enim dicendum ἀκριβέστερον ἀκούειν, dicunt ἀκριβέστατον.

Ου, pro ο vtuntur, velut quum dicunt τοὔνομα & τοὔγκλημα & τοὔμπαλιν, pro τὸ ὄνομα, & τὸ ἔγκλημα, & τὸ ἔμπαλιν.

Rectos & accusatiuos eodem modo efferunt: vt, Αἴας Αἴαντος ἐς ἀφροκαλῶ.

Atticum est etiam dicere, ὦν ἐπαθεν ὀργὴν ἔχει: pro ὑπὲρ ὧν ἐπαθεν, extrinsecus accepta ὑπὲρ præpositione.

Atticé proferuntur per ει diphthongum passiuorum secundæ personæ, vt ζωληταὶ ἴσει, pro ἴσῃ. Atticum est, & καδὶ pro καθὲ.

Atticorum est, & ἀ ἥλιε pro ἡ ἥλιε, & ἔστιν ὅμως pro ἐστιν ὅμως. vtuntur enim in plusquamperf. primis per. pro tertiis.

Pro accusatiuo genitiuum accipiunt. vt Aristoph. Εἷς σωτὴρ τέθρα τῆς κεφαλῆς: pro τῆ κεφαλῆ.

Et pro ὦ τῆ καλῆ πατρὸς, dicunt Attici Καπνίκερ non diuisim, sed sub vno accentu, vt Pindarus, οἱ μὲν κυπαρίσσου σθένοντες ἀβρότατι pro ὕβρει κεφαλῆ.

Atticorũ autem & pluralia singulariter pronuntiare, quemadmodum pro τῶν λακεδαιμονίων dicere ἡ λακεδαιμόνιον. vt orator in Philippicis, ὀφεῖ μὲν τὸν γε Πείσωνα, pro Πείσωνας. deest enim πείσωνον.

Βόλιτος Attici dicunt sine C, quod nos Cόλιcιτον dicimus, videlicet κάνθαρος, i. stercus. (ἐδάκετο ἀλιάσκουσι.

Atticum est etiam Δήλε pro δεῦ σπεῦ: vt Plato, τὰ χορία ἀ'δῆλε μ' Et pro recto accusatiuum assumere, vt Aristophan. in Auibus, Ὦ τὸ σῆμα σὺ γὰ τὸν κόρυθ φ τὸν ἐκβὰ' Ἔφρ τῶδ οἰχήσῃον, κἀ μασῖσπουρος ἐκβαὶ πάλιν pro σῆματὸν γὰ ἐς μὰ τοσοῦτ πάλιν ὁ κόρυθ ὁ ἐκβὰς βεβῶδ οἰχήσῃον.

Pro κρίμβλιον, Κυφέμβλιον dicunt. Atque hoc meritò quia dicunt ab hac τῆς κίφεος ἀβλωλώσθαι, id est, pupillas hebetari.

Atticorum etiam dicere τῶ ὀρθίσεος, & τῆς αἰσχίσεος, pro ἀπὸ τῆ ὀρθίου, & ἀπὸ τῆς αἰσχίου, Et apud Aristophanem, Ὦ Ζεῦ τῆς λαπίτου ἀπὸ ὀρθίου.

Et vti participiis pro nominibus, vt in Ran. Aristoph. εἶπον τὸ τὸ εἰσθὼν ἐν ὦν Δικαιοπολιν. pro τὸ εἰθίμενον. Et Homer. Τὸν δ' αὖ Τελέμαχος ἀντιανείρας ὦν ἄρα Δικαιοπολιν. pro πατρὸς.

Atticorũ etiam hæc loquendi forma, εἰσὶ τὸ τὸ, pro εἰσὶ τὸ ἀφὸ τῆ δῆ. Aristoph. in Acharn ἀφὸ τοῦ λόγε εἰ σοι ἀφοκεῖ ἀ λακεδαιμόνιον αὐτὸ, ὅπερ τρόπον σὺ φίλον, ὦχρε ἀφοῖ λακεδαιμονίων ἀπὸ τῆ.

Atticorũ etiam σκολὸν, pro σκολιὸν: & κέτιος & πάμαλα, ac δεῦ' ὄρ.

Et ponere ἀ superuacuum, vt Aristoph. in Ranis, Ἢ χρήματα ταῦτ' ἦ αὐτοκέλευστ ἐκαυσὶν παρέχειν τι αὐτοῖσιν; Ἢ' ἀφτοκλῆ τῶν ἐφαπτίων, κυκλίοισι χορεύσαι ὑπαυλίοις; Ἢ' δεῦ μυθεῖν τῶν ποιητῶν, ἥτις ὧν ὧν' ἀποτρόγοι. Item λαμπὰς ἔχων, & παίζεις ἔχων. Atticum.

Pro σκολίωτατα, σκολίωτατα dicunt: & pro σίζγω, λίζγω: & pro σπουγγίαν, σπουγγίαν.

Atticum etiam est elidere simúlque vti crasi: vt κ' ὀδ μαχῆσ, pro κ' γὰρ μαι δῶσι, eliditur enim ι, & per crasin coalescunt ο & ε in ου diphthongum: ac quum pro ἐχρύσωσε ἐ'χρύσε, pro σπ' δῶσι, σπ', ea dicunt, elidentes ο.

Bifariam dicunt λιὸ'γμα & λιὸ'γκον.

Item defectiuè iurare, vt μὰ ἀ non addendo δῆτ, Atticum est. Et accipere extrinsecus verbum δέχ. vt Hom. Εἰσὶ' ὄφρα τιθῶσιν, ἢ νὺ κἀ' ἄλλο δίμοιτ: deest enim εἰσί.

Pro μυρίοις, μυρίοις dicunt: & pro συρίζειν, συρίττειν: & pro ἐκ Διὸς χρεῖα ἐστὶν ἀχρεῖα: & κρόκινα pro κοκκινᾶ.

Pro κεφαλῆσι. γνησίοις dicũt: & pro κεφαλλαιοκεφαλαλγίαι.

Atticum etiam pro obliquis nominatiuis vti, vt Aristoph. in Ranis, ἐπ' τῆς πέτρας Κλεόκριτος Κεισσίας, Αἰξωνὶ αὖθις πολιτίκα ὑβρὶ πλούτῳ, pro τοῖς πλουσίοις.

In ως aduerbia qualitatis, in ος finiunt δίκ, dicentes & ζῆνα, pro δίκαιος & σφοδρούς.

In ος definentes rectos plurales comparatiuorum nominum, in ες finiunt: vt μειζονες, χείρονες, κομψότερες. pro μείζονες, χείρονες, κομψότερες.

Proprium ipsorum & in α purum definentes accusatiuos masculos, ab in ας rectis factos, per ν proferre: vt pro Εὐρυβάδης, Εὐρυβάδην: pro Τυδέα, Τυδέν

Atticorum & pro ἀζυγὴ ὑγιὴ, διφυῆ & ὑγιᾶ dicere: & pro Εὐσεία, Πειραϊκὸς, εὐβοᾶ & Πειραϊᾶ dicere. Amant plerunque & concisiones, Α'πόλλω pro Α'πόλλωνα, dicentes & ἀμείνω pro ἀμείνονα & κρείττω pro κρείττονα & similia.

Eorundem est dicere Α'θηνάζε πορεύομαι, pro εἰς Α'θήνας & Α'θήναζε ἐσσεῖσι'σιν, pro ἐν Α'θήναις. & Α'θηνᾶσιν ἐρχόμενος, pro ἐξ Α'θηνῶν. Et pro εἰς οἶκον, οἴκαδε pro ἐξ οἴκου: οἴκοθεν: denique pro ἐν οἴκῳ, οἴκοι.

Contractionibus copiosè vtuntur: nam pro τὸ ὠφέλιμον, δεομένους dicunt. & ὦνεῦ pro ὦ ἀνεῦς: & ὦ Θρασυ©. pro ὦ Θράσυλε.

Σ pro ρ vtuntur: vt διαπεπλέον pro διαπέπλειον: & pro ἄμεινον, ἄμεινον.

Passiuis pro actiuis vtuntur. vt χειφόμενος pro χειφόμενος, & ποιούμενος pro ποιεῖ, & ποιεῖσθαι ac ποεῖσθαι, pro ποιεῖσθαι & ποεῖσθαι.

Ab ἴζω futura, abiicientes σ, circumflectunt ἵσεσθαι enim dicũt pro ἵσεσθαι, & βαδῶ pro βαδίζω, ac similia.

Genitiuis pluralibus participiorum pro pluralibus tertiis personis imperatiuorum verborum vtuntur, vt ποιήσαν & λαμβόντων pro ποιησάντων & λαμβάντωσαν.

In ις appellatiua quæ per ι© flectuntur, per ως proferunt, vertentes ι in ο, & vocales quæ sunt in penultima, in ο mutantur: vt ἔρις ἔριδο© communiter, & ὅρκος Atticé.

De singulis quæ Doricæ dialecto propria sunt.

Dores autem ει in ε diphthongum contrahũt, vt apud Theocritum, pro Πελεῖς, Πελεῖς. pro Γ'δειμφὸ©, Γ'δειμφὸς: & Homerus Γ'δειμφὸς κῦσε χεῖρ' ἐπὶ κερτόμῳ. Hoc est Ionicum.

Primas plurales verborum actiuorum τύπτομεν & ποιεῦμεν, efferunt τύπτομες & ποιοῦμες.

Imperfectorum passiuorum indicatiuorum & præsentium primas personas, vt τυπτόμεθα, ποιεύμεθα, & ἐτυπτόμεθα, ἐποιεύμεθα, dicunt τυπτόμασθα & ποιεύμασθε. & ἐτυπτόμασθε, ἐποιεύμασθε. Theocrit. Οἱ Θρᾶκες ἀφικόμασθε, τί σ' ἐμβαλὸν ἐς ἐσχάραμες. Est autem hoc & Ionicum.

Η in α longum vertunt. nam pro σκιλλίαι, σκιλλίαις dicunt: & pro δίκαις, δίκαισι.

pro κοπὶ, κόπαι dicunt: vt Theoc. Πῆ ποκ' ἀφ' ἁδὸ Δάφνις ἐνίκα; Geminationes secundorum indefinitorum, Dorum sunt: vt Theocritus, τεὸ γὰ ἀοιδοὶ, οὐ τόσσον εἰς αἰ' ἄδαν γε ἐ ἐλιλαίεται φλαξεῖς, pro λαθεῖν ποτ' ἐνε.

Pro genitiuo singulari in ι definente ab in ©. recto dativo eorum vtuntur Dores: vt Theocritus, Η' κατὰ Παλικοὶ κρὰ Τίμαια ἢ κατὰ Πίνδον.

Contrahere ὁ articulum cum alia vocali, videlicet α aut ε in ω Ionum & Dorum est: vt Theocr. Θῴρατε δεῦ' ἄνδρες ὦ Θήνικλε© ἀδὲ'α ταπὰ. (τοὶ α ὦπερ' ἀπὸ.

Pro ὁρίσπερ & ὁρίσπερ τόπερ & ὁ'πέρχ dicunt. Theocr. Πρᾶξίν ὁρίσπερ ὦ Θρασυ©: & pro ὁρίσπερον. ὁρίσπερον: & pro ἄλθεν, ἄλθεν. theocritus, Ἰὼ δοὶ, τοὶ Ζεῦ τοι, τοὶ ποιμῆνες ἐπόσσα ἐκέλευσεν.

οἱ articulum pluralem, qui habet sequentem dictionem à vocali incipientem per ν proferunt, eliduntes prius ι articulo οἱ, vt οἱ ἀνθρωποι, pro οἰ'πόλλοι. eliduntur enim ι, & contrahunt ο & α in ω, adscribunt autem & ι diphthongi as.

Et pro ὦ ἔτας. dicunt ὦρᾶς. ab ω diphthongo elidentes ι, & contrahent ες α & ε in η, tenuem quoque in aspiratam vertentes vt Theocritus. Κάρα, δάφνα πάλαι, τί τὸ πάλαι, ἀ δὴ τὰ κόσσε Πάσσα ἀδὲ κράνα πάντ' ἀῦσε πασὶ φιλοῖσα.

Erat autem Diplasiasmus non solùm Ionum, vt dictum est, sed & Dorũ. est verò Diplasiasmus eiusdem consonantis additio in medio, non perficientis syllabam: vt pro μόσυν, μόσυν: pro τύσσυν, τύσσυν.

Pro ὑβρίσθη, ὑβρίσθη dicunt, concidentes syllabam, vt Theocritus, Ω' πόλ©, σὺν' ὑσσυρὶ τὸς μισεάδας οἷα Σκεπτιάδαι, Τρίεσπα ἐβδόμαδι ἐν ᾧ πρὸ ὧ αὐτὸς ὑβρίσθη pro ὑβρίσθη.

In secunda coniugatione circumflexorum, tertias personas plurales actiuorum, vt βιῶσι & γελῶσι· βιῶσιν & γελῶσιν dicunt: sicut in datiuo singulari proprium participiorum. Pindarus, Τᾷ σὺν ἀρ' ἁβρὸν λόχον ἀθάνατοι δαίμονες. Ἐδάμασσαν· ἐξέπαλτο δὲ μώνυξ.

Pro ἐδ. ἐμεῖμαι dicunt, ante τα ponentes μα, & pro interponentes μ.

Præpositionem αὐα pro σὺν accipiunt: vt Homerus, Χρυσέῳ αὐλὸ σαλπίγγε. Et Pindarus, Χρυσέαις αὐ ἵπποις.

Pro σὲ genitiuo σέθεν dicunt Pindarus, Τερπέτω σ' ἀμφὶ σέθεν κραῖνε φίλον σθένος ἀθάνατον ἐν ἑορταῖς.

Παρὰ præpositionẽ concidunt, consonantẽ sequente. Hom. οἱ μὲν Διὸς παῖς ἐλθὼν καθέδρου ἐγκοιμήσατο. [σοίδιον.

Vocatiuũ Πατρόκλεῖ© Aeoles Πατρόκλεῖ, proferunt, at Dores Πατρόκλεῖ.

Pro δίδημι, δίδεις, & alia similiter iacentia personas optatiuorum pronuntiant. Pindarus, τὸ δὴ ἀφροδίτᾳ φίλαν δείησθαι.

Pro ὄφελον, ὄφελε dicunt. Pindarus, Ἐ'κλῦον δὲ Διὸς χαμαιτύπαν πῆμα χρύσεον παλίγκοτον δαμασθέν.

Παῦ-

τοῦ· in circumflectunt πατρῷ dicentes: vt Pindarus, Περσεύτᾳ σοφία. κρ Σ' ἔλπομαι ἐσσὶ πο τὸ χρῷ.

Αἰολικὸν est vocare mortuorum parentationes, id est, τὰ τῷ νεκρῶν ἐναγίσματα.

Participium autem & tertias personas plurales pariter cum datiuis proprietatis participiorum. Pindarus, Ὀφειλον τὰς χρείας ἀπαλλάσσειν ἡ σιφάσιν. pro ἀπαλλάσσει

Pro βούλεσθε ἢ ἐκέα dicunt. Idem Pindarus, Πρὶν λιὲν ἔρυκεν θέσθαι. στεφανοῦσθαι κόσσοις· Ὁ'ι ἀνδρὶ τεταραγμένοι λιὲς τοῦδε ἔρυκεν θέσθαι. Participia indefinitorum addunt ν. Pindarus. Ε'σσὶ τρεῖς τὸ ἢ ἄμεν ἀφῖκε ὀλίσσας μυκηθρους.

Pro τι. τὰ dicunt Pindarus, τά τε τὰς αὐάνυμον γλέφε.

Αἰσ© solent dicere pro τέυφ©. Pindarus, Διὸς αἴτει παισὶ κῦμ. sive τὰ ἐνδέκα τύφεται.

Interponere ι τῷ ο, Dorũ est proprium: nam pro σκυλίω, σκυολίω dicunt: & pro χειαὶ χείαιαι: & pro πόαι, ποίαν. Pindarus, Ποιᾶς ὀπὸς ἐ ρίου.

Erat Dorum & oblatio contaria geminationi: vt Pindarus, ὀλύμπια μὲν γὰ αὐτὸς γέφε ἰσθλὸν pro ἰδθλὸν.

Extensiones etiam Dorum sunt: vt pro κοινός, κεινός.

Pro ἔπειθεν, ἔπειθεν dicunt elidentes σ.

Genitiuos plurales in ων definentes & circumflexos, per ω proferunt: nam vbi dicendum est μισθῶν, μισθῶ dicunt.

Pro μὰ δῖα dicunt μᾶτι, contrahentes ν & α, in η, vt Aristoph. Μᾶτι τὸ© χοιρί©.

Vbi dicendum est αὐτόν, νιν, dicunt Dores. pro ἕθ. εὐθύμει.

Pro χρὴ. χρῆσθε.

Pro στρέπτω, στρέβω. vt Aristophanes, οὐ χρῆσθε στρέβ. Sic pro δῆ. ἤξεν, ἥξεν & pro πεπεῖσθαι πεπεῖσθ. (σὺ ἀποκτείνου.

Pro εἰκασθῆ, εἰκασθῆς dicunt, & pro σὺ. τὸ, sicuti, ἥδῆ' ἀπο σῶ. pro cit Aristoph.

Loco σφῶν σφῶν dicunt, deinde ν abiciendum. Ποτὲ' ματέρες, dicit Aristoph.

Et pro ἡ ἐκ τοῦ ἀπὸ κὰν τοῦ ὑπὸ dicunt, elidentes ι, & ante α & ε in α contrahentes: vt pro ἔξεισι, ἔξει: pro ἐκίρνατ ἐκίρνα, & similia hoc autem Atticum & Ionicum est.

pro τοῦ αὐτοῦ τοῦτο dicunt: & pro κρίας κρῆς.

Pro Ο βαλῆς dicunt ὁ'βολὸς.

Circumflectunt item futura, dicentes pro ἀποίσω, ἀποισῶ.

Pro ἔκλυεν τοιοῦ dicunt. pro πορῇ ἡμᾶς, πορᾶμας.

Pro ἐμοῖς, ἐμοῖς efferunt.

οἱ articulo nominatiui pluralis, τ addunt, vt τοὶ Θεοὶ, & ταῖ μοῖραι. pro οἱ & αἱ.

Πάσσακα pro πάσσαλον dicunt.

Ο'κκε pro ὁκοῖος & ὁπόσος & ὅσος vtuntur.

Αχὰ δες dicunt pro κεφαλὰς τῶν σκορόδων, id est, allioũ capita.

Pro αἷς dicunt τοῖς, vt Aristoph. in Acharnensibus, Τ' μὲς ὦ, ὦ' ἐσβάλετε τὸ σκόροδον μόνοι, πάσσακα τὰς ἀγκλίδας ἐξορύσσετε.

Diphthongum ει in ω mutant. vt pro μεύσας, μώσας. & pro ἐξκενὲν, ἐξκωὲν, & pro κ'ξοι, κῶξοι.

Pro φασὶ φατὶ dicunt: & pro ἰχθύιον & pro χθί, χά vt Aristoph. ἰχθύιον χά.

Λᾶς per α pro Λᾶεις: vt, -αῖ σὴ λᾶς αὐχάσθω. Et Aristoph. Α'ντεπαῖ λᾶς ὦς πας χεῖα ἐς κακά.

Α'ρὰ præpositionem concidunt & in compositis: vt pro αὐτὰ ταῦτ, αὐτεαυτο, & iis quæ per appositionem dicuntur, αὐαγορεῦ pro αὐτὰ τὰ ἀγορεῦ.

Pro σφὲ vt dicunt Theocritus, Η' πα φὶ κρύδδαν τὰ πο θέαται ἐχ σφόσε ἀμίσας: Hoc est, ὅσων αὐτὸς τὰς ὕλας ἐχ' ἰσαίεχε, τοσσὰς ἀμέλγοντ.

Pro ψίθυσι & ὑφίσαι, ψίθυτι & ὑφίστη dicunt. Theocritus, ἀλλ' ὁ χέρσ ὑφίστι τὰ μισχίακα καμὲ φυλάσσει.

Praeterita pluſquam perfecti tertias personas per ν scribunt, vt Theocrit Καὶ σόκα τῶν© ἔναιμον ἐς ὀδοὺς ἐλα. ἔστη ὁπαπτη.

Pro ἐδάκρασε dicunt ἐδάμολλ. Theocrit. ταὶ δαμάλαι σ' αὐτὸν μωκάμεναι ἄλλᾳ πο σὺν ἔπεσσι.

Pro ὦλλοτε ἄλλοκα dicunt.

Particulam μα extrinsecus accipiunt. ἔ γὰρ, inquit Theocr. pro ἔ μὰ τὸν' γάμ.

Pro λῶ ἴς dicunt. Theocrit οὐδὲ γὰ Εὐμάρᾳ τῶ Φασσίτᾳ ἧς τοὶ ἐπεῦ-σῶν Οὐκ λῶ' inquit· οὐδὲ τῷ Φασσί. ν σκ ἐγκ. μάδῃ Εὐμάρᾳ.

Pro κείσομαι, κεισόμεθα dicunt. ut antiquæ vertant κ diphthongum in λ. vt Theocrit Κεισῶσιν ἢ πασσὶ. ἢ τοὶ λύκοι θέλῃ μ' ἐδέσθαι.

Futura in ζω verborum per ξ proferunt, καθίξας pro καθίσας ἀγκίξεσι, pro κυρίσσεσ, & similia.

Pro δίκασσα δὲ τᾷ dicunt Theocritus Θᾶσσα φίλο© ὡς κεδῶν ὄσσθε.

Et rursus Θᾶσσα μὰν Συμαιχίς ἐμὶν σ' ἐχ©.

Pro σὲ genitiuo σέθεν dicunt Pindarus, Τερπέτω σ' ἀμφὶ σέθεν κραῖνε φίλον σθένος ἀθάνατον ἐν ἑορταῖς. Et Pindarus, χρυσέαις αὐ ἵπποις.

Pro σὲ genitiuo σέθεν dicunt Pindarus, Τερπέτω σ' ἀμφὶ σέθεν κραῖνε φίλον σθένος ἀθάνατον ἐν ἑορταῖς.

Παρὰ præpositionẽ concidunt, consonantẽ sequente. Hom. οἱ μὲν Διὸς παῖς ἐλθὼν καθέδρου ἐγκοιμήσατο. [σοίδιον.

Vocatiuũ Πατρόκλεῖ© Aeoles Πατρόκλεῖ, proferunt, at Dores Πατρόκλεῖ.

Pro δίδημι, δίδεις, & alia similiter iacentia personas optatiuorum pronuntiant. Pindarus, τὸ δὴ ἀφροδίτᾳ φίλαν δείησθαι.

Pro ὄφελον, ὄφελε dicunt. Pindarus, Ἐ'κλῦον δὲ Διὸς χαμαιτύπαν πῆμα χρύσεον παλίγκοτον δαμασθέν.

Et vbi dicendum πλησίον πλησίος, dicunt.

Pro σκολιὸν σκολιὸς Theocr. Ε'γκωμ σκολιὸς.

O' articulus cum vocali alia inducta, contractus in α magnũ apud Dores sic pronuntiatur vt apud Ionas: vt & Theocritus, Οὐχ ὕτως ὦ ξένος ἦθελ πλέν ἀχαιὸς λύσσης;

Pro ὕτω©, οὕτω©. dicunt.

Pro τετρασσὶς, τετρασὶς. dicunt Theocr. Τετράσσεις ἢ πίδος Κυκλάδεσσι κρατὶς ἄλασσα.

Pro σὺν, ξ πλὴν πλὴ dicunt. Pro ἡμέρας, ἡμέρᾳ· ξ πὶ χθὼν πὰ χθόν.

Pro εἰκοσιπέντε, εἰκοσιπέντε: Theoc. Φεῦ ζεῦ, λέκων τις τὰ ταλαίφωτα χρόδια ἐκκαπὶ πλησὶ Τυρῷ

Pariter cum Atticis & ipsi à barytonis circumflexa producũt: vt pro σφέρα. σφρᾶσῖ, ξ νέωμ. νεωῖσι, pro πίτνα, πετᾶσι. Theocr, Πολλῷ τὸ ξυθὴ σοῖσι πίθοισι ἀμφὶ μέλισσαι.

Vtuntur & ὦν pro ωῖ, vt Ιones, χρέσθαι τῶν ἐσθλὸν ἐχρήσθησεν καὶ τοσθένεα δὲ δῶκον.

Primæ coniugationis circumflexorũ passiua indefinita corripiunt in penultima. Theoc. Οὕτω τὸ νύμφα γαμαδῖε, ἀκάχητο.

Pro στυγόνα τ' ὀρέεσι, dicunt Dores φοβόνα.

Pro βρεθέντας, dicunt φρεμόντας.

Ε'κ λέπεσι, pro ἐμέσῃ accipiunt.

Κυκλίζειν. pro κ. εῖν τὸν ὁπαῖον, vt ἀ χωῖε, γίγνω, sic ἀ κλῶ κυγχλῶ; & inde κυγχλίζω.

Media futura prima circumflectunt, & in subiunctiuis per diphthongum feribunt. Theocr. Μᾶμὸ λαῦσ' ἐ τόσθε τὰς αἰωνίλ©.

Pro μικρὴν, μικρὴν dicunt Theocrit. τὸ σ' ξίνι μικρὸν ἀέχουσιν Τῷ σῇ ἀλόσῃ.

Βασρήσουσι pro καλεσέμεθα accipiunt.

Pro κοῦν, οὖ dicunt.

Pro ἰδὼ dicunt ἰωῖσ. Synesius quoque ἰωῖσθ itidem vsurpat Theocritus Η' ν.δὴ τοὶ τὸ δίνεις.

Ε'νὶ pro εἰσὶ accipiunt. Theocr ἐνὶ γὰ αὖαι.

Pro θαθέξει. βασίνω dicunt.

Ο'λπος dicitur apud ipsos ὀμέλε. ὁ ζῶν κεπαθυδεῖν ἰχθὺς ἀζεῖαν: à λίπω λιπῆς. tranſpositione literæ ε, ἐκπὶς: & mutatione breuis ι in ο breue, ὄππας.

τίκας. pro πορφύρας, dicunt: nigram enim corporis superficiẽ quando suffufione sanguinis nigrescit. μελίσμα vocant.

Πυθέμε© dicitur apud eos ὁ πυθέμε©: & κακορχέσμον, ὁ πυθμε©.

ο'σσι χον. pro ὄσσον. Theocrit. ο'σσίχον ὀδὲ τὸ τυμμαι. ἡ σμίκρα αὐθρα θαμὰ δεῖ.

Pro ἠχήσει, dicunt ἠχησίοις: & pro δικαιοῦμαι, δικαιεῦμαι.

Serre oportet quòd Doricæ linguæ sunt subdiuisiones locales: aliter enim Cretenses loquuntur, aliter Rhodij, aliter Argiui: aliter Lacedæmonij, aliter Syracusij & Siculi. Vniuersales tamen ipsorum proprietates prædictæ sunt, etsi non omnes.

Item hæ, vertere in ης definentes genitiuos ab in ης rectis factos, in ους proprium habẽt, vt Διογένης, Διογένους. pro Διογένεος.

Η pro ει diphthongo: vtuntur pro ἐλθεῖν, ἐλθῆν dicentes. Subtrahunt autem & ab infinitiuis ν. nam καλεῖν pro καλεῆν, & ἐλθεῖν pro ἐλθεῆν, & ἐνδυῆσι pro ἐνδυῆσιν. vtuntur & geminatione trium consonantium, vt Aeoles, ἔστϊι, ὅπποτ' ὅστε, ἔστον.

pro Διὸς, Διὸς dicunt: vt Lacedæmonij quum per Dioscuros iurant, dicunt, Νὴ τὸν' σωῖ, μὰ τὸν Θεόν.

productiones ancipitum propriæ linguæ Doricæ, vt ἴσ© ἰσαλίσω. (τεμεῖς, Α'γαμεῖς.

A pro ε sæpè vtuntur. pro ἔνερ© ἄνερ© dicentes: pro Α'βσεῖσσιones propriæ ipsorum sunt, pro ποσεσῆσα, ποσεσῆς: pro σῆμαι. σῆ© pro κρίμενον κρί.

Additionos μι syllabæ, in iis quæ apud nos in νη definunt infinitiuis, Dorum sunt, vt βάνμι pro βάνη.

Subtractiones σι ex genitiuis qui per σι declinantur, pro πάρσι© πάρσι©. & κίρσι© pro κίρσε©, Ionum sunt proprietates linguæ & Dorum.

Acuta penultima ſcribunt Dores qualitatis ſignificatiua adverb. κρίνως. σόφως. κόσμως. ἀ'σ© ας dicentes. Quæ nobis acuta penultima sunt, circumflectunt, vt ὑπᾶς πατρᾶς. Et in ος nomina. ſimiliter & participia, quæ antepenultimâ acuunt, ipſi penultima acuta dicunt, vt φιλοσόφοι. ἀβριλάοι, ποθυμῶν. φιλομμῶν.

Et participia in ων definentia, circumflexorum in ας terminant pro χαλῶν & ἐλᾶν. χαλᾶς. ἐλᾶς.

pro τιῶν, τῶν: & pro κλείδας κλῆδας proferunt.

Acuta penultima proferunt & tertias personas in αν definentes indefinitorum ἵκτάσαν, ἐφεύσαν. Et in ον desinentes, acuta penultima. vt ε'β'βλον, ε'τρίχον, ε'λίχον, ε'φύτρον.

Circumflectunt & huiusmodi, φωνῆσῶν. Τερσῶν, πυθτῶν.

Et futura, ρ δίκτυον δυσσωπῶ. & ρ λίξομαι, λιξοῦμαι circumflexè.

Circumflectunt & ipsi ἰμοῖ©, vt Attici.

Accusatiuos plurales masculinos in ης definentes per © proferunt, τὲς κακὸς. τὲς σοφὸς τὲς ἀνδρεῖα©. τὲς ἵππο©.

Quæ per ο proferũtur imperatiua verba per ον proferunt pro λάβε. λαβέτω: pro δῖρα δίρον.

pro πατέρα. ἐκφοβεῖ, & pro κυβερνεῖ. κυβερνάσθαι dicunt.

Ι'ὸπες Ionicè & ipsi corripiunt. Theocr. in Adoniazusis, τέτ' ἐσθεῖ. ἀλλ' εἰ ἔσσας ἢ ἰσθίοισα τ' ἐπὶ μὴ ἰσθίοντι

Ἀργὸν per epenthesin ἀργὸν dicunt.

Pro ἀκμῆτες, ἀσθενεῖς: pro παῖδες, ἀφῆβους proferunt.

Subiunctiuis vtuntur pro indicatiuis. Theocritus, ἢ πᾶσαι ἢ ψυχὴν ἔσαν. τὰ μὲν ἐμὰ κἠμὲ ἐκάλεσκε: pro ἐκάλεσκεν.

Pro ἴσασιν, ἴσασιν dicunt: & pro ἐπιστάμενοι, ἐπιστάμενοι. Theocritus, Δ' ἐτύνθ' ἑρίκηρα κῆ ἢ ὡς ἐτύμ' ἐσπίνυσθε. Ἐμάνθανε' ὡς σὺ φρασαί, σοφὸ τὰ χρῆ ἐ αὐδῆσαι.

Materialium & ipsi ε abiiciunt, dicentes φ'γόνου & χρύσου. Et ex ὖς subiunct. articulo σ abiiciunt. Theocritus, ὁ περίλυτ' Ἀτρείδης ὃ κ' εἰς Ἀχέροντα φιλεῖτας.

Pro κλείσω, κλαξῶ dicunt. Theocrit. Τὰν αὐλείαν κλῆκλαξον.

Defectiua etiam apud eos sunt, πεπύσθαν' ἢ δύσετον: ἐκ ἀπὸ ἐλύντα κατὰ τὸ ἐπὶ τὸν ἀπὸ τὸν τρυβῆτες ἐκπαφεῖν: ἐπλατάνιστος ἄπαντα.

Pro Πολυνεικεῖ: Πολυνεικεῖος dicunt.

Datiuos plurales ab ια rectis factos, non sic proferunt vt nos πλοῦσι & Σωκρᾶσι: sed vt primæ contractionum inflexionis nomina pariter ac δημοσθένει. vt ibi enim Δημοσθένει datiuus pluralis, sic & hic Theocr. ἀοιδοῖσιν ἢ ἴξεια (δηλᾶ) τοῖς Διοσκόροις.

Pro φῶτα, φωλὰς dicunt.

Pro βοηδρόμια dicunt βοήδρομα.' Theocr. Βοήδρομα μαινόμεσθ' ὄφρα φίλαι, κἀκὰ πολέεσσ' ἐγχεῖ θ' ἁπλοΐοισι βεβρίθοιεν ἀέκ τι φορεῖσαι.

Πλακοῦντα, vocant speciem vasis cuiusdam in quo præparant placentulas. (cipia τοῦτο, ἀφ' ᾧ ξας.

Corripiunt & in ας accusatiuos, vt τὴν μᾶ φας κρῖ ἀς: & participium imperatiua verba pronuntiata per ε tenue, per ον, pronuntiant, vt pro δ ος, δ ον.

Peculiariter dicunt Siculi, pro χώτερα, κότερα: vt pro χτεῖνα κτεῖνα: & pro μετίοις. ἀλαμένα pro χωσάμενα, χολῶν. Cretenses verò pro ἀμετιστὶς: ἀεὶς: pro ἀεὶ αὐτεῖ: pro βίλτιον Cretes dicunt: pro ἐπ' ἐμὰ pro ἐαυτὸν, σ' ἀσθ. Vertunt fidem & ις præpositionis σ in ν, vt pro ἐς χοῆν, ἐνχοῆν pro ἐς τὸν' ἀγορᾶν, ἐν τὰ ἀγορᾶ.

Pro εἰκοδομεῖ: δ. & pro διοχετεῖ: δ. ῶ.

Pro Θεσπιεῖδης, Θεσπιεῖδις: pro Θεσπιεύς: pro Θεόφρασ: Θεόφρασ: Θεόφραστ.

Pro κρίνω, κρῶ, pro ἄκρατον, ἄκρητον. Pro κρίνετ, κίρνατ: pro κελεύστης, κέλευτης. Pro κρατιβαλεῖν, κραββαλεῖν Pro σκορὸς ἦβῆ ἀκμάζων, μὰ χωνὰς dicunt. Pro πότε, πόκα, pro τῆμ', ἤμ'.

Pro οἴκαδε, οἰκαδεῖς: pro φαέθων, φοιβέθων.

Pro ἅλς, μίς. Et vbi dicendum τοῦ ἁλός, τοῦ ἅλος dicunt, δ' pro ὁ δὸς, ὁ δεῖ pro χρεῖον, χρέος.

Ἀ'ρίκομα τοῦ, ψυχῶ. τῶν' τικεφάλη, hoc est τῶν' ἔξω σώματος. Et hæc de lingua Dorica. Differt autem Cretensium dialectus, qua Cypselas vsus est: & Laconum, qua Alcman & Sophron. Pindari autē & Simonidæ & Bacchylidis omnino ignoratur, eō quòd natura non sint Dores hi poetæ: habebant autem peculiarem sibi loquutionem.

De singulis quæ Ionicæ dialecto propria sunt.

In ας desinentes rectos supra duas syllabas in ας proferunt. Iones. Herodot. ὁ δὴ Λέχιπς ἢ λυείπτε μᾶ τοι συ μνεούσης.

Datiuis pluralibus desinentibus in οις, addunt ι. Herodotus, τοῖσι Σαμίοισι.

Pro κλαυθ'ντες κλαυθ'ντες dicunt & pro Παλεκάθω, Παλλ' κάθω. dissoluunt enim diphthongum in ε & ι, deinde producunt ε in η syllabam, sicut pro ἱερεῖον, ἱερήιον.

In ων desinentes genitiuos plurales fœminiaos dissoluunt, pro ὧων, Θεᾶων, πολλᾶ', ἰρίων, & Θεᾶθιων', & πολίων dicunt. Homerus. Οἷ' εἰ πᾶν, πολίων' ὀξέωτο. Et Hippocrates, αἱ μετεβολαὶ τῆ ἀέρων τάχιον νόσο μάτα.

Sed & masculinorum genitiuus ab ης rectis factos, per εων proferunt, dicentes Περσέων & ναυτέων, Herodotus in tertia, κατ' ἀρχὰς ναυτέων. μᾶλλον ἐ ἐκαλ'τεον.

Datiuis pluralibus fœmininis nominum non solùm ι addere consueuerunt, vt in datiuis pluralibus masculinorum nominum, sed αι diphthongi vertere ε in η consueuerunt: vt Hippocrates, ἐν τῶν χρεῶν λειτουργίαισι ὀξυχροιῆσι ὄδηγλυφῆσι, ἀφ' ὧν μὲ γλυφαυθῶν. σπαμένων ἀγαθ'ν.

In ης desinentes genitiuos ab ις aut in ης rectis factos, per εω proferunt. Ab iis qui in ις, Herodot. πρότερ ἢ ἐπ' Ἀρχίεω γεγονότ: pro ἐπ' Ἀρχίν: ab iis autem qui in ης, vt Ἀ'τρείδεω Ἀγαμέμνονος.

Subiunctiuis articulis, qui à vocali incipiunt addunt τ Iones, vt apud Herodotum, αὐτὰς δ' Πιτθέν' σωσιχρήσιμα ἐξίμια πασιτᾶ τῶ ἰωῦ. pro ὦ ἰωῦ & alibi, τοῖς ἐστίκο pro οἷς.

Ad ε addunt ι: vt Χρῆ ξείνοι σωμάσαι φιλεῖ ι, ἐθέλοντα ἢ πέμψειν. Et κἄμοι ξείνια δίη, Et ἐ'τάλ Θ. Δίη, pro ἐπάλη Θ.

O adiiciunt ipsi ο, pro κόμι, κόμι: pro νόσ Θ., νόσ Θ.: pro ὀφ Θ.: ὀφ Θ.: pro μόν Θ., μοῦ Θ. Dixerit quispiam igitur quomodo πόν Θ. & φόν Θ. non assumunt ν? non enim dicunt ποιεῖ Θ. & φόνου. Dicimus igitur quod à verbis πίνω & φένω: deducta sunt: μόν Θ. autem, etsi à verbo deducta, quoniam trium generum est, assumit ν.

A in ᾱ, vertunt, pro Ἡ'ρᾱ. Ἡ'ρη: pro σταίρᾱ. σ ταίρη: pro θνησσία, θνησσίη pro ἀφρόγαια, ἀφρόγαια.

In ης desinentes genitiuos per ε Θ. proferunt, eodem modo & alios casus non contractos, sed integros faciunt, Παλικράτεα & Δημοδόκεα dicentes.

Τὰ πολλὰ dicunt, non τὰ πολύ; & πολλέ, non ὁ πολύς.

ε ις præpositionem ες dicunt, vt Attici.

Præsentibus similiter & imperfectis præt & partic. circúfle-xorum, & vt vniuersaliter dicam. omnibus modis integrè vtitur, vt in Anacreonteis, δοκίεε κλύειν τῶ δηλαδὴ ἐσ τὸ εἰ θελέσει. Et in oraculo τῶ ἐ λεβήτει Θ. ἀπέσω.

Pro ὀφέω ὀφέω dicunt α in ε vertentes: & pro ἐχρέωντο, ἐχρέωντο.

εῦ pro αυῦ dicunt. Herodot. τῶ δ' ἐμοὶ ἀπόκειται.

αῦ quod significat ἀπαξαύτως, ἅπαξ, efferunt, vt Homer. Πρὶ ἢ ἐλθεῖν πάτ' ἔόντα, πρὶ τ' ἀνελθεῖν οἶκόν, σφῷ τ' ἔτετα.

Tenues pro aspiratis amant, κἄπ' ὠῶν & ἀπίκοντο dicentes, non in cōpositionibus solùm, sed in collitionibus. Herodot. ἐκ οἴκεται Pro πᾶς πάσ, dicunt. (ἅπαν.

In Θ. genitiuos ab ιν rectis factos, per εΘ. proferunt, dicentes βασιλῆ & ΠολῆΘ.

In ν desinentes genitiuos ab ιν Θ. rectis factos, per νος proferunt: vt pro Μενέλαος, Μενέλαϊος: pro θεὶν θείος.

In Θ. desinentes genitiuos ab ιν ι rectis factos, per ιΘ. proferunt dicentes, ἄρχε ἔρΘ. per ο, ἀφ' ἑσθιε φαγεῖν Θ. μαίνε μαίνΘ. πολεμίζΘ., vt in Oreste Eurip. Ὅ'τε καὶ πλείῳ πόλεΘ. ἐν τῷ' ἀγῶσιν ἢ. Et rursus in alia fabula. Ἐ'κατέρ' ἔρεΘ. ἐν χείρε θίγεε.

Solent eodem modo incipientia facere præterita quo præsentia ex oubus ea facta sunt: vt πάσχει, πέπονθε ἐσθίω. Et, πάσχω ἔπε. Et βάσκ' ὁ χάρων. Et ὄπνος σ' ἔπρησε ἔπε ἐ λάθικάλεσ Θ. Ἡ'ρα. Et, Ἔπεσθε σ' ἐκ καφάρῃς ἔλεσθ τεθνᾶτε. Et, Κλάσι σ' ἔτω ἰγὼν ὦτω τῶν ἐρᾶ μαίνεται, Οὐσ' ἔτω γάρ γε χάρων. Et Τεῦ πεί σ' εἰ ἀφ μὲ ἐνίκεσεν αἰπόλ ἔλατο. Πείτε κ' αὐτὸ ἔλοιτο. Præterea autem, Καὶ νὺ κε δὴ ξ ἐώθ Θ. Πελασ ἐγὼ φε ἐνδυκίαι. Et, Σκαθοφάσκοντ' ὀλόμην. Et ἐ'τ' Ὀ'δυσῆα ἰγὼ ἰδόμ ἢ ξείνια δῶ τε.

Et ve vniuersaliter dicam, correptiones Ionum sunt: vt νίας ἀμφιλόχους, pro νῖας: & ἔρε Θ. & πόλε Θ.: sicut Attico rum productiones: vt, Πολλὰ ἔσπ' ἐκ θυμὸν γόνον ὀξὺ Θ. ἠκαμάτε. Et, Οὐδ' ἐπιστ' εἰς ἀγορὰν πολίτας τε καὶ ἀγῆρα.

Puto quòd & αἰκία Atticè producitur, & scribitur per αι: ἐπὶ enim dicitur ζῶρα & αἰκία, quòd bene habet corpus & continet.

Secundas personas singulares passiuorum faciunt ex tertia persona singulari per subiectionē. r. Homerus; Γλαῦκε Ἀ'ρχεπόλε Ἀ'γαμέμνονα. ἢ σέβ πολ'τῶν, ἐπεὶ οὐκέτε πίνυτ διαπρᾶξε. Et rursus, τὸ μάχεσε ὀδυρόμ Θ. ἢ ἐ χόνε. Σὺν ὑδάτ ἐκτέλεσ.

Similiter & genitiuos à rectis in ας neutrorum nominū per ους declinatorū, per subtractionem τ dicētes, vt κέρε Θ. γέρε Θ. Τὰ abundat apud eos, & superfluum est: vt Herodotus, ἐπὶ τὰ ὀχήμα τ ἐβίω. pro ἐ'πεί.

In ας desinentes genitiuos neutrorum per ε Θ. proferunt.

Et omnem casum huiusmodi integrè deducunt, vt τείχ Θ. βίλεος. Et ἐ'πιορκοῦ'σι βαλέων ὑ'πας ὁ Σκυθ.

K pro ϰ in interrogatiuis & relatiuis vti solent: vt πόσε, κόσε: pro ὅπως ὅκως: pro ὁσάκις ὁκόκις. non tamen in aliis.

Vertunt autem aspiratas in tenues, & tenues in aspiratas: vt pro χιτὼ, κιθὼν: pro ἀκμὴν, ἀχμέων: pro βάτραχος Θ. βάθρα Θ. & similia.

Ω pro ο aliquando vti eos dicunt, vt pro αὐθρωπος, ὠθρωπος, & pro ὄφεως, ὤφεως. ego autem puto ex collisione in solis rectis hoc facēre eos, & in vocatiuis, quemadmodū & Attici faciunt. Initio Herodotus in vocatiuo sic inquit. ὦ Θρῆκα μὴ κτῶνι Κρῆτα. Et rursus alibi. ὦ πᾶ Ἡ'ράκλεες: pro ὦ πᾶ ἄνακ Ἡ. Et Sophoc. Ἀ'πὸ γᾶ ὦ πᾶ, νῦ' ὃς αὐδᾶς ὧδε πᾶς πᾶς μακὰς ἀφῖ ἵκεται. Et Homerus, λοιδορέ κάκ' ὠφρα ἔσ Θ. ἐλαύνεε μοιτοκρατὲς ἵππους pro ὄφρα ἔσ Θ. Nam ο & α in ω contrahitur, vel colliditur.

Et ε & α in ᾱ magnum contrahunt: vt βέαξ, βᾶξ, piscis genus.

Item α & ο in ω magnum commiscetur: vt πᾶ ἔφυλε, βῶλος.

Et quoniam ἅπαλον aspiratur, vertitur τ in Θ: hoc verò Atticum est: si enim esset Ionicum, non versum esset, quia tenuibus gaudent Iones.

Ω pro α, in diphthongo vtuntur, αὐτὸς, dicentes pro αὐτὸς, & Σωμοθράσσα pro Σωμοθράσσης. Hinc puto Ionicè sic dictū σωρὸς pro σωρός Θ.

Incidere & diuidere dictiones, Ionum proprium: vbi enim dicendum Πελασγίνων Θ., Πίλοσ Θ. τῶν Θ. dicunt: & pro ἀγαζόν, ἄγα ἄγεον.

Acceptiones infinitiuorū pro imperatiuis, Ionum sunt. Homerus, Πάσσα μᾶλ' ἀπορεῖσε ἀγορευέμεν, pro ἀγόρευε. Et Πεμπέ σ' ὦ κεν τρῶες ὑπερκύδεα τὸν Ἀχαιοὺς, pro πεμπε. Et innumera alia eiusmodi apud Homerum & Hesiodum inuenimus.

Acceptiones masculinorum pro fœm. Ionum sunt: vt illud, Τοῖσι δ' ὑπερθύμοισι μάλιστ' ὄβρι ἔσαν ἐ ἔλ Θ. pro ὑπερθύμοις.

Diuisiones in ος desinentium singularium datiuorum, Ionum sunt proprię: βίλεϊ pro βίλει ἴχεϊ pro ἴχει.

In ο desinentia fœminina accusatiuo in ουν finiunt: vt pro Λητὼ, Λητοῦν: pro Σαοφὼ, Σαοφοῦν.

ι extrahunt Iones interdum ex dictionibus: dicunt enim ποιέωσι pro ποιεῦσι.

Antea diximus Ionum esse scribere & dicere, ἔτεος & πόλΘ. nunc autem dicimus communibus ipsorū genitiuis vti Iones, & præcipuè Homerum: vt ἐ'ξ ἐχεῖ νόσοι πόλΘ. Et Hippocr. νόσ Θ ἔστ Θ. ἐχειμῶν. ἡ ἐ ἐρρώη ὄδηγλυφῆσι, ἀκολάστ Θ.

Gemina

Geminationes in secundis indefinitis Ionum sunt, vt hoc, τινόσσετ τι σκῆπτε.

Transpositione literarum Ionica lingua vtitur, vt κραδίλιν pro κερδίλιν: ἀπερκατὸν pro ἀπερκατὸν.

Duplex ρρ in ξ vertunt Iones: nam pro ἁλιτανξιλίξαι: & pro πεισανξιοῦσι dicunt.

Subtrahunt ἰαπὲ ι ex dictionibus, vt Η'ρσείλεω Ἀλικαρνησσῆ ἐ ἰστορίης λόγ' ἀπέδεξις. pro λόγ' ἀπόδεξις.

Sed & subtrahere ex possessiuis ι, Ionum est, vt ἀρχ'μηδ, ἀρχύ-ου, ἀρχύ-ῳ, Homerus, ἐ'πιτρόπῳ τε χρῆσθε πόλ' ἐσθλαὶ σκήπτε.

In ης desinentes rectos plurales, si ab in ους rectis fiunt, per ας proferunt: vt βασι-ῆες, βασιλᾶς. ἀστῆρες, ἀστᾶς pro ἀστέρες. Si verò ab in ας vel in ος, per ε, vt ὀβριδῆς, rectus singularis & rectus plaralium apud nos ὀβριδῆς per ει diphthongum, Ionicè autem ὀβριδῆες: & rursus pro πολεῖς, πολῆς: ἀλ μαι ἀ-μένοιτο φίρει. ἢ ἐξίκε ἵκοι.

Dubitauerit autem quispiam, quomodo genitiuos ab ι in ις rectis non proferant per ιΘ., vt ἀλῆΘ., ἐξῆΘ., sicut βασιλῆΘ. & ἀλῆΘ. Est igitur dicendum, quòd nunquam penultima genitiui maior vult esse vltima nominatiui in iis quæ inæqualiter declinantur vt Ἀ'ιας rectus ας habet naturā longum: ΑἴαντΘ. genitiuus longam habet penultimam. sed & Ἀ'κίλλ τΘ. natura longam penultimam. Aut igitur æqualis debet esse penultima genitiui vltimæ recti, aut minor, vt in Αἴαντ Θ., & χαρίεντος. & λίων λίοντ Θ. nunquam autem maior. Quoniam igitur Παλλὰς & similia habebant vltimam longam, fecerunt & Iones penultimam longam genitiui, vt sit æqualis vltimæ nominatiui, quum non fieret ex hoc regulæ transgressio. In ἀλῆς autem non potuerunt vertere genitiuum ἀλῆος in ν. sic enim inueniretur maior penultima genitiui, vltima recti quontā ἀλῆς breuem habet vltimam, & ἐξῆς. & huiusmodi. In σ enim desinentia cum ambigua, per abiectionem σ neutrum facientia, corripiuntur habent ambiguam. ἀ μίσος ἢ μίσεα ἐ ἀλῆς τὸ ἀλῆ.

Ex δηλέα extrahunt ε & in omni casu hoc faciunt. Herodotus, τῆ δηλέᾳ ἔσαμεν μάλιστα τῶν' ὁ Δαρεῖ Θ. ἐς τὰ μάλιστα ἔπρηξε. Et rursus. ἐ'γ γείνασθαι τῆ δηλέᾳ.

Non expressum ε pronuntiare solent. Homer. Τ'πῆ ἄϊστ ἐ' ἐστ ἀφάσεσθε, & πατρὸ' Θ. δῶτε ἐπαῖξ Θ. Et Hesiodus. χρύ-ζειν ἀπάντ Θ.

Additones ε τῷ ε sequente vocali, vel vna imnutabilium, Ionum sunt: vt pro ἴσας κἄσας κεινὴ pro κενή & ξεῖνΘ. pro ξίνΘ.

Mutare αι diphthongum in ες syllabam, Ionum est. Homer. ἀφίκεο ἐπ' ἔμεο, pro ἐμοῦ. Et ἀ'μυ'μμάτες ἔπασι, pro ὑμνάμασι.

Immutationes ν in α breue, Ionum sunt, vt μαμακᾶ pro μᾶμακᾶ. & λαλαφῆΘ. pro λαλαγῆΘ., & ἄλασ Θ. pro ἄλασ Θ. Si quis autem dicat. Quomodo aliàs α in ν vertunt: vt pro Η'ρα, Η'ρη, pro πτωκ, πτῶκ: aliàs ν in α? scito quòd α in ν vertunt quùm est α longum: α autem in ν non generaliter, sed quum ἐστ α breue. Immutationes autem breuis α, in ν, posteriorum Ionum sunt. Hæc igitur ad veritatem tendunt.

Exemptiones earum quæ in principio sunt consonantium, Ionum sunt. λείβειν, ἐλεῖβειν: pro γαῖα, ᾶα: pro ἡλιτανίοις ἐπὶ ἡ.

Semper ἅπ syllabam abundantem ponont inter præpositiones, vt, ἐξ ἅπ ἅλων, & ἀπ' ἅπ ἴδματο.

Primas vocales literas ex dictionibus extrahūt Iones: vt pro ἀκέ Θ. κεῖ Θ.: pro ἀστρᾶ, ἄστρα.

Compositā verba dissoluunt & interponunt nomina: vt Ἕλλη κατὰ τοῦ' ἐγὼ ἐδικαίευν. pro ἀφικαίευν. Et Κατὰ δ' ἔκτανον Ἡ'σιόνα pro κατέκτειναν. (πλὴ' ἐμέμνασο.

Inuertere dictiones, Ionum est proprium: ἔρξιδίκ ὦ'ς. Et ἐ'π ἔπι Hyperbata Ionum sunt: vt, Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὰ σκόλοπας ἀμφὶς ἔβησαν, hoc est: ἀμφὶ ἔβησαν.

Diæreses, in ας desinentium aduerbiorum quæ à genitiuo plurali sunt, cuius rectus singularis in ης terminatur, & in ας habet genitiuū singularē. Ionū proprię, vt Ὀσσάβις, Ὀσσάβεω: genitiuus pluralis Ὀσσάβ Θ. & mutatione ν in ε, Ἀσσύριος, Ἀσσυρίου, genitiuus pluralis ὀβριδέων & mutatione ν in ε, ὀβριδέων, & id genus alia. Hæc igitur & huiusmodi diuidunt Iones, vt nomina, ὀβριδέως dicentes & ἀστρικέως & Δωτικέως. Tamen in ὁσίως ἐσίως, & δικαίως δικαίως, & Σωσιμενῆς. Σωσιμενίδης, non item. horum enim genitiui in ου in ως definunt, vt sint diuisi & in nominibus & aduerbiis.

Dores (vt dictum est) producto vtuntur α, vertentes ν in ipsum: vt pro ἅν Θ., ἄν Θ.: pro νῆσ Θ., νᾶσ Θ.: pro σκολίν, σκολιὰν. Iones autem correpto vtuntur eo.

Et vt in vniuersum dicam, & Prosthesi & Aphæresi, & Epectasi & Syncopa vtuntur. Est autem Prosthesis Aphæresi contraria, & Epectasi Syncope.

Et Prosthesis quidem est, quū in prima syllaba nominis assumitur aliqua litera, vt pro ἔναλε ἐνάλιε: pro Γ'λαυκ ἐώνυ pro ὤνυ. Sic pro μέ Θ., μοῦ Θ.: pro ἔΘ. ἕΘ. Hæc autem ego Prostheses non dico. sed Parentheses: vt & illa, pro ἐπ' Θ.: pro πτόλεσσι φιλόπτολις vt Homerus, οἱ δ' ἀμ' ἔπον σύμβλ μάλα ὠκέϊσσι Ἀχαιοί. Et, Ἡ'μὲ δ' αὐτοστόκε δῶ ἀδεξιόωντ ἐπὶ ἐπιστῆ.

Prosthesis autem dicitur, quùm in principio orationis alia assumitur litera: vt pro σπέρε, σπερῶ: pro πῦρ. ἔπυρ, pro ἐπίλεκτ Θ., ἐπιλέκτ Θ. ἐπὶ quæ hoc Atticum etiam. Siue igitur sit Prosthesis siue sit Parenthesis, Ionum est. Sed & quæ sunt contraria his. Est autem contraria (vt dictum est) Prosthesis Aphæresi, & Parenthesis Ellepsi.

Est verò Aphæresis, in principio sublatio: vt pro ἐκ ἐπ Θ. κεῖ Θ.: pro ἀκείσω, κείσω. pro ἐχρήιζομεν pro ἐπείμι, μι pro ἐμπιόμενοι.

Ellepsis autem abiectio est vocalis de medio non facientis syllabam, vt ἀμύξω, pro ἀφυύξω: & ἔπεσθε pro ἐπέσθεσθε. Est autem hoc & Atticum. Hæc igitur propria Ionum sunt, Prosthesis inquam & Ellepsis, & Parenthesis & Aphæresis, itémque Syncope, quæ est contraria Epectasi.

Est autem Syncope, defectus vnius syllabæ in medio dictionis. vt pro ὄϊμωξα, ὤμωξα. pro καλέσασθε, κἀμμαρτε. pro ὀξέϊμι ὀξύ-τ Θ. pro ἀξιώσωσιν, ἀξῶσιν.

Paralectasis, abundantia est vnius syllabæ in medio: vt pro ἀλλὰ ἐ. ἀλλαφῆς pro κακὸς κατὰς pro ἔτυμ Θ. ἐτέτυμ Θ.

Fit autem aliquando syncope etiam duarum syllabarum, vt pro Δίκαλ. ιστίδης Δίκαιστίδης. Hæc syncope vtuntur & Aeōles: vtuntur & Dieæresibus: vt Η. Ὦλε γὸ Σωμὸν ἀδλιφεὸν ὡς ἐπυνθέτο. Diæresis autem Synalœphæ contraria.

Est autem Synalœphæ duarum vocalium diuisarum in vnā syllabam vnio, vt pro τοῦ ὁμοκ, τοὐμόκ, & est proprium hoc Atticorum Anadiplosis verò (vt diximus) propria est Ionum. vt pro λάχωσι λαὐτόχωσι, & κἀκαμὸν, pro κἀμοὶ, & πατρὸ' Θ. πατρὸ' Θ. pro πολλὰν. Sed & sublatio, ipsorum est, vt pro βιλλαφῆΘ., βιλλαφῆΘ. Est autem Anadiplosis contraria Arsei.

Rursus, Systole quidem Ionum est, vt Ρ'ήχθη ἢ μέρ' ἀκῖσι πυκ ξυρῷ ὑπ' ἀγορίᾳ. pro ξυρῷ. & νέας ἀμφιλίσσας pro νῆας, correptum enim Ionicè fuit ν in ε.

Ectasis verò Atticorum est, quæ breues in longas vertit, vt πόλιτα pro πολῖται.

Rursum qui dicitur proschematismus, est Iorum. Est autem Proschematismus abundantia syllabæ in fine: vt pro Θεῖε, Θεῖον, pro σφ ἴε, σφεῖον. pro μάσεως, μάσσεων. Huic autem contraria est Apocope. est verò hæc Dorum: vt pro ἰόβατα. ἰόβᾶ. Homerus, Γ'φῦ ἀπηὐχενα. Sic pro κυπάσσε πυκᾶ.

Rursus paremptosis, quæ erat contraria Ecthlipsi, Ionum est, vt pro λεφάμενδ, λεφάμενδον.

Ecthlipsis autem Dorum tantùm est, vt pro σκίπτεργι, σκίπτος.

Rursus διπλασιασμὸς (id est, duplicare) sive διπλασισμὸς (id est duplicatio) Ionū est: qui est contrarius Paralipsi. Est autē Diplasiasmus, quùm in aliqua consonantium eadem consonans additur, vt pro ὄτι, ὅττι. vt, ὅτ τινας εἶπα. Sic pro ὅσον, ὅσσον. Homerus, Τόσσον ὑ'χέσασθ φοῖβ Α'πόλλων.

Parellepsis est: quum aliqua ex geminatis consonantibus deficit: vt pro κρήνιον. κλίνιον, & est Dorum. Ionum autem proprium abiicere ex ει diphthongo ι: vt pro μείζων, μέζων, pro κρίσσων κρέσσων. At verò Ellepsis (vt prædixi) est abiectio vocalis de medio, quale est pro ἀμύξω, ἀμμύξω.

Pro ἐ'πιω, ἐ'πιεσα dicunt Herodotus, ὑπιεὶς ἐ'ς τὸν χῶν ἐκ τοῦ ὕδατ Θ. ἐ κροκόδειλ Θ.

Pro ἐστιᾶσθαι, ἐνδαῖτα dicunt permutatim Herodotus, ἐνδαῖτα ὃ ἔχ' ἐλ Θ. ἐ'σιόωσιν. (quam à ζωός.

Ζωὸν vocant & τὸν ζῶσαν γυναῖκα, i. viuentem mulierem (tantum Pro λίαν, κάρτα dicunt.

Pro μεγάλ Θ., μέγα Θ. Herodotus in 2. hist. ἀφ' ὅσσων ἢ ὑ'ς τοῦ μεγάλ ους ἐδήλωνται, μέγα Θ. ἔσον κμῆ.

Ε & ο in ᾱ diphthongum miscentur apud eos. Herodotus, ἐς τοῦτον ἔρχομι πίνε τε ᾱ πάντων ἔσπερ χθ πολλῶν ἐπιόντων τοιοῦτ Θ. Et πλοῦσος pro πολίος. Sic, Μετ' τὰν ἐ'λίπε ἀβροκόμαν ἐ'λλὰν ἐρατεινὰ πολλὰ βουθύτειρα Μυκήνα. (ἢ μετέπειτα.

Pro σφίσι σφῖ dicunt Homerus, ὅ'ς σφιν εὐφρόνην ἀζορέοντο Μὴ copulatiuam coniunctionem pro μὲν' expletiua accipiunt, vt apud Herodotum, μὰ ὦ ἔχειν ἐ'λέλεν.

Pro ἔως ὅ'ου ἕ dicunt Herodotus, ἐ'ς ὃ' ὄ'κόσον.

Pro πάλιν dicunt semper αὖτις, & non αὖθις.

Ex ἵστημι Θ. ι eximunt, & ἵστ Θ. dicunt Herodotus. ἔτα σωσθ ἐναστο ἢ ἡνιοχήσα ἵστα ἐπτάβοιατος. (ἐκ ἔ τοιχ Θ.

Contractio ε & ο in ι longū, Ionum est, pro ἐφιτύε, ἐφῦ', pro ἐπὶ. Et mutatio α in η, vt ἵππῃ, per eandem fit dialectum. Hesiod, ἢ σ' ἵππῃ σφρίσσοντ ἐπιδόντα ποικιλόθρονον.

Et pro ἵππιος, ἵππειος. Ionicum est.

Pro τέμ. ενι τάμενι dicunt. Herodotus in secundo, ἐπὶ ἱρήιας ἐπὶ ἐν Λιγύπτῳ συμίξαντας πάντας μίσους ἀλιτανόμενον. Et Hippocrates, φλίβα τάμνει.

Ex ἐκῦ, κου auferunt γ. & pro ea interponentes ι, ἑκούσιον dicunt: Herodotus millies hoc vtitur. (πλὴ ἀσσυντ.

Pro διαλυσσε, διαλυσσάσε dicunt. Herodotus, κατελύσσον ἐκ Σφέϊς, σφᾶς, & σφῶν diuidunt, & sic proferunt, σφίσι & σφίσιν. Hom. Α μὰ σφίας κρατερὴς Διομήδεος ἐξενάριξε. Νῦ & μέν & χρεῶ diuidunt, νέον & χρέον & χρέα dicentes Homerus, Τεμαισύχρεα κελεύει. Herodotus, Οἱ δὲ ἔθελ νέου τρίγωνοι.

Participio εἰπὰν non vtuntur, sed εἴπας, vt τυ'ψας.

Διέφθαι per diphthongum scribunt, idque ideo, vt opinor, quoniam idem principium habentia faciunt præterita cū suis præsentibus. Est enim apud ipsos præteritum imperfectum ἐφθόρε, deinde interpositione ι, fit εἰφθόρε. Sic & ὑπεφθόρει apud eos per ει diphthon-

diphthongum scriptum. Vel à Themate assumit ει diphthongum. Est enim ἱερῶ & ἱερῶ, & fit interponendo ι, εἱερῶ & εἱερῶ Et passiuum ἱέρωμαι, εἴρημαι, εἴρω, εἴρητο.

Præterea Iones tertias personas plurales præteritorum perfectorum sic faciunt. In tertiis personis singularibus habentibus tenuem ante τ, vertunt tenuem in suam aspiratam, & addunt α: vt pro τέτυπται, τετύφαται: pro κέκλεπται, κεκλέφαται: pro γέγραπται, γεγράφαται. Si verò vox communis linguæ grauitona fuerit per ς, tunc Ionica habet ante αται characteristicam medij præteriti perfecti, πεφράσται, πεφράδαται, quia πέφραδα dicitur. Si verò à circunflexis naturâ longam penultimam habentibus hanc corripiunt ante αται in debitam correptionem, vt πεποίηται, πεποιέαται.

¶ Item constituunt Iones in δης definentibus patronymicis Epectases, dicentes, Πηληϊάδης & Λαερτιάδης. debebat enim esse genitiuus Πηλείδης & Λαερτίδης.

Quoniam in δης patronymica vna syllaba superant. gen. primitiui. vt Πηλεὺς & Πηλείδης, Πελάμων Πελαμίδης: sic & Λαέρτης, Λαερτίδης debebat esse Patronymicũ, sed Iones faciunt Epectasin. & sic proferunt Λαερτιάδης dicentes & Πηληϊάδης, deinde per productionem Atticam Πηληϊάδης.

Vtuntur autem & Metathesibus. Est autẽ Metathesis, quùm vel prima litera fit secunda suæ propriæ syllabæ, vt pro ἀτραπιτὸς, ἀταρπιτὸς (ex τρέπεσθαι enim iam & α priuatiua particula facta est hæc vox ἀτραπιτὸς, & significat τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν, id est rectam viam. inde facta est metathesis (id est, transpositio) primæ literæ, & dicitur ἀταρπιτὸς) aut secunda, fit prima, vt κραδίη pro καρδίη: pro καρτερὸς κρατερός: pro τέταρτον, τέτρατον. Homerus, Τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.

Sciendum est autem differre Metathesin ab Hyperthesi: nam Metathesis in eadem syllaba fit: Hyperthesis verò in posteriore, vt ἔδνεος. nam à ἕδνον erat ἕδνεος, sed per Hyperthesin, ἔεδνος & rursus γόνυ, γόνυος, & δόρυ, δόρυος: sed per Hyperthesin, γουνὸς & δουρός. Vtuntur & hac mutatione Iones.

Scire autem oportet quòd antiqua las intercidit, ob inhabitantium commutationem, & permansit vsque ad illud tempus quo fecerunt Iones colonias, & in loca multa dispersi sunt.

Dicitur autẽ apud eos, pro ὑγιαίνειν, ἐλεῖν: vnde & sanata vulnera ἐλαῖς dicimus.

Et pro λόγος, μῦθος: pro μυθεύεσθαι, Α'ινεῖν. Et loca in quibus versantur, Ἤθη. Et pro ἐπιμελὰς, Α'νακὰς, pro ξενίαν ἐδωρήσατο ξενίην συνεθήκατο: & pro ἀπατηλὸς, vel ἐπιμελῶς, Ἐπησφίως: pro ἀκούσας ἐχύσας pro θυμωθεὶς, & παραχθεὶς, ἀπεχθεὶς: pro ἐπιεικὴς, Ἐφίστιος: pro θυσφορῶν, Ημικτίων: pro ἔτερος, Μετεξέτερος: & pro ἐπιχώζων Ἐλινύειν. Item Λεῖπτα dicunt τὰ μετὰ δείπνον καὶ ἀριθμὸν τῶν αἰδρῶν.

Pro διακινδύνευε Ἐπισκέπτει: pro ἀίσσουσι vel ἐδιδάξεν, Α'νίγνωσε: pro βαφὰς, Φάρμακα: pro ἀναλώματα, Τέλη: pro λαύρας, dicunt ῥύμας, id est, τὰς ἀμφόδους. σταφίδες autem πλάκεις, vel τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. & φαρέτρας vocant Α'ρδῖς.

φίλακα appellant τὰ περὶ τὰς γνάθους σκευάσματα: Ψῦλας, bestiolas quæ in grossis nascuntur.

Σχοινοτενὴς dicunt quod longum est, & rectum. Συμψήσας pro συντρίψας. Αἱμασιὰ autem vocant τὸ ἐκ χαλίκων οἰκοδομηθὲν ἀντὶ ἁπλοῦ τειχίου. Dicunt autem Φαῖος pro κλάσμα: Τρίφος pro ἀκροτήριον. Et Ταμὰς καλάμων vocant τὴν περιτομὴν τὴν ἐξέχουσαν τῶν ἀλιέων. Ἐμβολον appellant rostrum nauis. Ἐναγίζειν verò dicunt τὸ χοὰς ἐπιφέρειν: ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, i. inferias inferre aut sacrificare mortuis. Et σφίγχωσιν, liberationem.

Ἐπιπλα dicunt τὴν μὴ βαθεῖαν κτῆσιν, ἀλλ' ἐξ ἐπιπολῆς. Αδίκην verò morbum quendam circa totum corpus. Κνυζήματα, τὰ γραΐδια ἀποθέματα: Γεωπείνας, τοὺς γῆς πενὴς ὄντας καὶ ἀπορουμένους.

Pro ἱκανώτατα, ἀπότας dicunt. vt Herodot. in secundo. Ἐπιεικέστατον dicunt τὸ μέτριον καὶ καλῶς ἔχον.

Pro ἀποδιχόμενοι, κατάποντες dicunt: Κορώνην verò inflexum quoddam lignum appellant: & Ἀμαμήλην, ἀπόπατον.

Pro ἐπίδομα dicunt πατήσομα: & Βάρεις pro ναῦς.

Ο'ρίαν vocant Dionysium. Α'ποδίας pro ἀρύσας, aut pro ψύλλια secundam quosdam.

σμήχειν dicunt τὸ καθαίρειν σῶμα ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος.

Λῖνος, cantilenæ nomen, vel lyræ chordam.

Θυσσίας dicunt pro χρεοὺς. Et Α'ποφορὰν appellant τὴν τελευταίαν μοῖραν τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις.

Ἤλεπι vocant τὴν πορείαν καὶ ἔφοδον.

σφρία apud eos dicitur olus, quoddam apio simile, vel cibus ex adipe & melle.

Ἐμβατήρια sunt λοχιτήρια.

Τροφάσαι pro τεκνάσαι, πέφασαι.

Α'πιμαιῶσι pro ἱμείρειν.

Α'ποπυρτίρας verò dicunt pro ἀπομετίρας

Pro φανερὸν, Ἐπαΐστον: pro εὕφορα, φροίμια dicunt. Accipiunt autem hoc & in contrario.

Χατιμοσι ἔξεδαι dicunt pro ἀργίας ποιῆσαι [gratis seu impunè facere.) Et pro κατωφερεῖ Ἐπίλαμπον.

Λάξις verò portionem vel sortem.

Pro κατασκοπευομένους, dicunt πετρηγμένος.

Pro πολεμεῖν dicunt Α'ντιάζειν: & pro αἰδοῖα, Μίξεα. Hesiod. ἐγὼ δ' ὑπὸ μίξα ἔθετο.

Pro καταπηχθεὶς vel γελασθεὶς dicunt διαβεβλημένος. Herodotus, ὡς βασιλεῦ διαβεβλημένος ὑπὸ Α'μάσιος οὐ μεταθαιεις;

Pro καλλωπίσας dicunt ἀσκήσας, vt, ἐς ἐμὲ σοι κόσμον ἀσκήσας ἐπέμψεν ὡς ἑαυτοῦ θυγατέρα.

Pro ὁ πλῆθος dicitur Ε'ταῖρος ab illis.

Διασφάγες illis sunt αἱ διαστάσεις τῆς πέτρας

Γνωσιμαχεῖν significat illis, cognoscere suam imbecillitatem & inimicorum robur.

Σίσυρα ab iis dicitur βαρβαρικὸς χιτών.

Υ'βρίζειν, pro σκιρτᾶν, ab illis ponitur.

Οἰσύπη, ipsis est sordidarum ouium lana, & ouiũ excrementũ.

Κισχμῶσαι, pro κωφὴ κινῆσαί τι.

Φοῖτος, pro βέβαιος.

Ε'φεδρος, pro ἐπίκληρος.

Α'γκλανέειν, pro διώκειν.

Τετραπτερυλλὶς, apud Iones dicuntur locustæ, eò quòd quatuor habeant pennas: duas extrà maiores, minores autem intus alias duas.

Οὐκ ἱκεσιώσας, pro οὐ προσηκόντως siue οὐ καθηκόντως.

Α'πεπλίξατο, pro ἀπέφυγε πλὶξ enim βῆμα. ex quo πλίγματα, διάβημα, vnde & pro περιβάδην, Α'μφιπλὶξ. apud Sophoclem in Triptolemo, & Homerus, Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσι.

Et ψᾶσαι, pro θλῆσαι. Est autem apud eos Ψα, rusticæ compellatio. [λίκνα.

Κόλλιξ, aũt species est panis rotundi, ex quo & apud nos κα-χρύων συμβολαῖς dicuntur ab ipsis ψαθοπλόκια.

Γ'νησίως sunt οἱ γνήσιοι παῖδες, id est, legitimi liberi.

Πρόξενοι sunt præfecti ciuitatum, & curatores, & qui hospitio Σπαργᾷ pro ὀργᾶται, & ἐπιθυμεῖ. (suscipiunt.

Κρδίημα verò pro χαρμοσύνη, sed scribitur & Χαρδίημα.

Γ'ξις ab iis appellatur ἡ ὁδοιπορία.

Ρ'ωικὸν, verò τὸ ἔξω νεῦον καὶ στραβὸν, quod & ῥοιβὸν dicitur.

Pro σαπρὸς, [id est marcidum] dicunt σαθρόν.

Pro ἐπιπλέειν, Πλώειν dicunt.

Pro φρίσσειν dicunt Πετάννυσθαι.

Βλακὸν, pro Βραδύν.

Μασιλεῖς vocant τοὺς φυγαδευθέντας ἀνθρώπους. Potiùs aũt Μασιλεὺς vocatur ὁ θερμῶς ἀποδράς. (citur μιμμᾶν.

Μελεδωνεῖν pro μεριμνᾶν siue θεραπεύειν, μελεδαίνειν enim dici-

Μυστίλην vocant τὸν κοῖλον ἄρτον, i. panem concauum.

Μυσίᾶσα dicunt pro ἐκρίψασα.

Pro δημόσιον, Ε'πιδήμιον.

Pro ἐκβάλλειν, Βλιμάζειν.

Et pro ἐσήλαξεν, Ε'μιξε. (σίτου.

Ε'λατήρια appellant medicamenta τὰ τὰς κάτω κοιλίας διαχ-

Pro ἐνέδωσεν dicunt Ε'νεχείρησε.

Ε'διχάσθη dicunt pro in duo diuisum est.

Et pro 'Αδιότης Εὐθυμία dicunt.

Pro ἐτελέσθη, dicunt Ε'μολύνθη & Ε'χείμαζεν, pro ἐμιάνθη.

Pro ἐκτόπως & παραδόξως dicunt ἐκτοπίως.

Pro 'Αφορμήτερον, dicunt Ε'πισχώτερον. Pro μύλωνα, ζάτειν.

Pro ἀμυνομένων, Ἠλαστρευμένων dicunt. Pro πυρετὸν, Θερμωλήν.

Pro κατειδύσης dicunt Θαλάμας. Et Θρίαστοι pro τὸ κατὰ ψυχὴν ἐξεστηκός: id est, μανικός.

De Aeolica Dialecto.

Aeoles τὸ β τῷ ρ addunt quùm τῷ ρ infertur τ, vel κ, vel δ, vt βρυτὴρ pro ῥυτήρ, & βραχὸς, pro ῥάκος, & βρόδον pro ῥόδον.

Genitiuos à rectis in ας diuidunt Aeoles, & per ααν proferunt. vt νύμφαι, νυμφάων, & παρθενικαὶ, παρθενικάων.

Syncopæ in medio, Aeolum sunt, vt ἅρσιν pro ἅρμασιν, & ἄλλος pro ὁ ἄλλος, item τῶλλο pro τὸ ἄλλο.

Pro ποῖον Aeoles Κοῖον dicunt.

Τιθηνὸς & Τιθηνῆα, pro τιθηνικὸς & τιθηνικῇα.

Additiones τῶν syllabæ, Aeolum sunt, vt εἴπησθα.

In ας vnius syllabæ nomina diuidunt: vt pro παῖς, Πάϊς, pro δᾶς, Δάϊς. (σαντα.

Ω pro ου vtuntur Μῶσαι, pro μοῦσαι & Δώπαντα dicentes pro λύ-

Υ pro ο vtuntur pro ὄνομα, Υ'νυμα & pro ὅμοιον, Υ'μοιον, dicentes. Interdum autem & ι pro ο. nam σφὲς σὺ, illi σφὶς σὺ dicunt. Et pro ο paruo ω magno: vt pro ὥστε ὤστε.

Η pro ει, diphthongo vtuntur. ἐλθῆν enim dicunt, & λαβῆν & ἰδῆν, per η, pro ἐλθεῖν, & λαβεῖν, & ἰδεῖν.

Quæcunque per ει diphthongum apud nos efferuntur, per solum ι proferunt, multiplicantes immutabiles: vt pro ἱμείρων ἱμέρρων: pro αἰτειλὰς, ἀιτιλλὰς: pro εἵματα, ἔμματα: pro ὑμεῖς, ὕμμες.

Geminant & σ & π, & τ: vt τοσοῦτον, ὄμμα, ὅππως, ὅττι.

Pro ὁμιλῶ, ὀδμιλῶ, dicunt: pro ἱερὸν, ἰρόν.

Genitiuos in nominatiuos transferentes, declinant, ὁ μάρτυρος τοῦ μαρτύρου: sic ὁ φύλακος, τοῦ φυλάκου. (μετ' ἐμοῦ,

Π pro μ vtuntur: ὄππατα, pro ὄμματα, dicentes: & πεδ' ἐμοῦ pro

Vocatiuos in ων definentium singularium corripiunt: vt pro χελιδὼν, χελιδόν: pro ἀηδὼν, ἀηδόν: pro σαρπηδὼν, σαρπηδόν.

E X ω

Ex αι diphthongo abiiciunt ι, quum eas consonans non sequitur: pro Α'χαιὸς, Α'χαὸς scribentes & pro ἀρχαῖος, ἀρχάος.

Τέτρα scriptum per ει diphthongum, ἔμμα dicunt.

ἐδιώκω ἐδιώχω: & pro ὀδόντας dicunt ἐδόντας.

Μιλτος, per ι scriptum, per α proferunt, μάλτος, dicentes.

Errantes autem per quandam pronunciationem, dicunt σδύγον pro ζυγόν: pro ξίφος, σκίφος pro ψέλλιον, σπέλλιον, & pro ψαλίδα, σπαλίδα.

Pro Θῆας, Θόας, dicunt. & pro μέλας, μέλας: pro τάλας, τάλας.

At pro Αἴας, Αἴας, non dicunt propter concursum vocalium & αι diphthongi: quoniam male sonaret. Sed dicet aliquis, Quare desinentibus in ας, habentibus ω longum addunt ν vt in Θόας, & reliquis? Possumus autem dicere quòd productione gaudeant, simul & breuiorum syllab. pro Παλλὰς, Πελλὰς, dicentes: & pro ἐφελκω, ἐφέλκω, nam positione longa minor est quàm ea quæ natura est longa. Quoniam igitur α natura longum, maius est αι diphthongo habente ι quod pronunciatur, (nam qui duorum militum munia obit, fortior est duobus illis) diphthongo αι vtuntur.

Iidem sæpè in α faciunt rectos: Α'ρχύτα enim dicunt, pro Α'ρχύτας: sic Υ'βραγόρα pro Υ'βραγόρας. item γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς pro ἱππηλάτης. Et ἱππότα Νέστωρ, apud Homerum.

Optatiua primi indefiniti actiui per εια proferunt: vt pro τύψαιμι, τύψεια, pro ποιήσαιμι, ποιήσεια: pro λέξαιμι, λέξεια. Et prima persona hi soli vtuntur secunda verò & tertia. Athenienses τύψειας, τύψεις. Et τύψειε, tertia persona pluralis.

Horum sunt & diæreses, nam pro Α'ργεῖοι, Α'ργέϊοι, dicunt. & contractiones nam pro βασιλεῖ, dicunt βασιλεῖ

Vertunt ει diphthongũ in οι vt quum pro ὄνειρος dicunt ὄνοιρος.

Dualibus numeris frequentè vtuntur, quemadmodum & Romani qui ex his sunt deducti.

H. in ω desinentibus datiuis non subscribunt ι vt τῷ ὀμήρω Α'ρης, per ο flectunt & τῷ σοφῷ.

Extractiones ι non solum Aeolum sunt, sed & Atticorum & Doram nam pro ἰσχάρι, ἰσχάδιον dicunt.

Hi consonantes omnes geminant in breuibus, vt τὸ ἔννεπε. & τὸ ἵππα & his similia. (similia:

Pro τισὶ καὶ γυναιξὶ, hi Τρίσσοι καὶ γυναίκεσσι. scribunt, & his

In ης desinentes genitiuos per αο proferunt Αἰακίδαο enim Ionice, Α'χιλῆος, verò Atticè: Αἰακίδου, autem Aeoles scribunt.

Quod non pronunciatur ι, pronunciare consueuerunt in secunda & tertia persona, vt pro βοᾷς, βοάϊς γελᾷ, γελάϊ.

Pro ξ proferunt κς vt pro ξένος, κσένος. Et πς: pro ψ, vt pro Πέλοψ, Πέλοπς

† Et pro η proferunt ε vel α, quod commune est etiam Doribus. Ac vertunt η in ε quidam, vt quùm pro Α'ρης, dicunt Α'ρες in α autem, vt quum pro Ε'κάβην Ε'κάβαν: pro πύλην πύλαν: pro νίκην, νίκαν: pro ἡδὺς, ἁδὺς pro ἐπάτην, ἀπάταν: pro ἀδικῆσαι, ἀδικάσαι, dicunt.

Pro θ proferunt φ, vt φλᾶναι, pro θλᾶναι.

Pro duobus ππ duo σσ vt ἱμάσσει, pro ἱμάσσει.

Pro σ, τ. vt pro σὺ τύ: pro εἰς σε εἰς τε

Pro τ, π, vt pro στολὴν, σπολὴν pro στελεὶς, σπελεὶς

Pro ω magnum ο paruum: vt pro ἄρχω, ὄρχω, pro ἀπεληλυθότες.

Vtuntur syncope & in cõpositis vocabulis geminantes mutas, κάτθανεν pro κατέθανεν: & καδδῦ pro κατὰ δὲ & κάββαλεν, pro κατέβαλεν.

Grauitonè pronuntiant non solùm nomina, sed & articulos quum nominum locum habent: vt pro ὅτος, ὅ τος: pro ἡ σὺ, ἥ σὺ: pro τὸ σὺν τό σον.

Eodem autẽ modo & dissyllaba quæ apud nos acuunt vltimam, ipsi grauitone pronuntiant, vt σόφος, κάλος, ὄξ, ε, βράδυς, βάρυς, λεῦκος, βῶμος, θῦμος, τέχνος, σκλῆρος, χῶλος, & similia.

Vocatiuum nominum in ης, qui est in ες, absque σ proferunt: vt pro Σώκρατες, Σώκρατε, Α'ριστόφανες, Α'ριστόφανε: pro Δημόσθενες, Δημόσθενε. Et à genitiuis casibus σ auferunt, dicentes, Σωκράτε Διομήδευ, Σαπφῶ.

Pro accusatiuo datiuum accipiunt in pluralibus, vt τοῖς ἀνθρώποις, pro τοὺς ἀνθρώπους. Hoc autem faciunt quia vtuntur ι pro υ. Accusatiuum verò pluralem proferunt ως pro ους accipientes, vt τὰς ἀνθρώπως, τὰς ἵππως.

Infinitiua verba in ειν desinentia, ipsi per ην efferunt penultimam acuẽtes pro φιλεῖν, φίλην: pro καλεῖν, κάλην, pro φορεῖν, φόρην.

Quæ autem apud nos desinunt in ας ipsi αις mutant, vt pro γελᾶς, γελαῖς, pro πειρᾶς, πειραῖς.

In ου desinentia infinitiua ipsi per οις efferunt, vt pro ὑψοῦν, ὕψοις, pro ὀρθοῦν, ὄρθοις, pro χρυσοῦν, χρύσοις.

In ω terminata verba apud nos, in μι faciunt, vt pro νοῶ, νόημι: pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunque autem participia in vltima acuimus & in ας terminamus, per ν apud illos efferuntur & acuunt penultimam, vt pro εἰπακὼς, εἰπάκων: pro νενικὼς, νενίκων, seruant autem & horum declinationes cum terminatione illa conuenientes.

Dicitur apud eos pro ἔρως, ἔρος: pro γέλως, γέλος. & inflectunt ea quemadmodum quæ in ος desinunt propria nomina.

Ε'γὼ, circunflectunt, ἐγῶν, dicentes, & pro ἐμοὶ, ἐμοὶ

Pro σὺ dicunt τὺ sicut Dores: & pro ἡμῖν, ἄμμιν: ἡμεῖς, ἄμμες

Pro ἐνθάδε, τηνδὶ pro ἄλλοτε, ἑτέρωσε dicunt.

Pro χεῖρα, χέρρα: pro ἱμάτια, ἔμματα.

Pro ἐπαινῶ, αἴνημι.

Pro μία, ἴα.

Pro ψῆφος, ψᾶφος.

Pro ἔρωτας, ἐρόεντας.

In medio duarum vocalium interponunt υ: αὐὴρ, enim αὐὴρ dicunt: & pro ἴσως, ἴσυως. Quum verò consonans est media, non interponunt υ.

Et hæc quidem de dialectis dicta sunt à me pro viribus: fortasse autem & alia quispiam accurate indagans, inueniet quæ ab his sunt diuersa.

EX PLVTARCHO EXCERPTA
De Dialectis & Homerico earum vsu.

Varia dictione vsus Homerus) ex omni Græcorum dialecto characteres suis poematis interseruit. Vnde eum totam Græciam & cunctas nationes peragrasse constat. Nam Doriensium ἀπόψει (quæ perquàm familiaris est breuitati studentibus) vsus est, pro δῶμα dicens δῶ vt hic, ἄγγελω δ' εἰ δῶ Α'φροδίτης πέλεται, & pro ὃ ἦν, ὁ: vt ἔμοι αὐτῆς ἴκετο χλῶρος & pro ὀπίσω, ἄψ, ο quidam in αυ π verò & σ in cognatam ipsis literam, nimirum ψ, mutando. Denique pro ἄλλοτε, ἄλλο: vt Ἤδη γὰρ με καὶ ἄλλο τεῆ ἐπίνυσσεν ἐφετμή, & huiusmodi. Ad eundem modum & medias syllabas concidendo, dicit ὅτεχες pro ὁμότεχνας. & εὔτιας pro ὁμοίτης. & ὁπάτορες pro ὁμοπάτορες: item τρεῖν pro τρέμειν, & τίω pro τιμῶ. Eorundem Doriensium est & literas transponere, vt quùm pro κράτιστοι, κάρτιστοι dicunt.

Aeolum verò τῇ συγκοπῇ in compositis vtitur καδδραθέτην dicens pro καταδραθέτην & ἄμβαλλεν pro ἀνέβαλλεν. Deinde tertias imperfecti personas apud alios in ει diphthongum desinentes, Aeoles per η efferunt ἐφίλη, ἐνόει, pro ἐφίλει, ἐνόει, quem morem sequutus Homerus ait, δῆ δὴ μεγάροισι λύγρον, pro ἔδει quod est ἐδέσμει, ligabat. Et.

Τὰς μὲν ἄρ' ὅτ' ἀπέρων ᾧ ἠέλιος ὀρέων ὄζεων νέεται.

Eorum est commutare σ in δ, ac pro ὀσμὴ dicere ὀδμὴ, & ἴδμεν pro ἴσμεν. Præterea & pleonasmo in quibusdam vocibus vtuntur, vt quum pro ἕκηλος, εὔκηλος & pro αὐτὰρ αὐτὰρ dicunt. Item secundæ verborum personæ θα syllabam adiicere, pro ἔφης ἔφησθα, & pro εἴπης εἴπησθα dicendo. Porrò consonantium duplicationem alij Doriensibus, alij Aeolibus tribuunt. quale est illud, ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος. & ὁππότερος τοῖσι ἔργα.

Ionum autem proprietatem obseruat, dum τῇ ἀφαιρέσει præteritis verborum temporibus vtitur, veluti quum βῆ dicit pro ἔβη, & δῶκεν pro ἔδωκεν siquidem in more habẽt præterita tempora ab iisdem literis inchoare, quibus & præsens: & auferre α in voce ἱερὸς & ἶρηξ. Præterea quùm tertiis subiunctiui modi personis σι addit, vt quũ pro ἔλθῃ ἔλθησι, & pro λάβῃ λάβησι dicit. nec non datiuis eandem adiicit, θύρησι & ὕλησι dicẽs Ad hæc dum πώεα pro τὸ ὅμμα, & νοῦσον pro νόσον, & κεινὸν pro κενὸν & μεῖλον pro μέλαν effert. Denique & α quùm productum fuerit, in η mutat vt Ἥρη, Α'θήνη pro Ἥρα, Α'θήνα. Accidit autem nonnunquam vt è contra η in α mutantes, pro λελησμένος, λελασμένος dicant insuper & circumflexa ita per διαίρεσιν efferunt, pro φρονῶν, φρονέων. & pro νεῶν dicentes νηῶν. Eodem modo & genitiuos in ευς desinentes proferunt, vt Διομήδεος Σάπφους, pro Διομήδους, Σαπφοῦς: & circunflexos genitiuos plurales. vt Πυλάων, Πυλέων denique & plurales nominum neutrius generis rectos in η desinentes, vt εἴδεα, μέλεα, idemque de eiusdẽ numeri genitiuis iudicium. Cæterùm hoc eis proprium est, vt τετράφαται, & similia iudicant.

Maximè verò Attica dialecto vsus est, quippe quæ sit varia & ex aliis mixta. Nam quemadmodũ Attici λέως pro λαὸς vsurpant: ita & ipse Πηνέλεως & χέως dicit. Est autem eis familiare contractionibus nonnunquam vti, & pro duabus vnam syllabã efficere, vt pro τὸ ἱερὸν τοὐρόν, pro τὸ ἱμάτιον θοἰμάτιον quibus hoc (Homeri) est simile, Τρῶες δ' ἐρρύκουσαν ἀοιδοὺς: & πεδία λωτοῦντα, pro λωτεῦντα. Atticum quoque est ex huiusmodi optatiuis η tollere, δοκοίης δοκοῖς. τιμώης τιμῷς, secundum quem Atticismum dictum est, ἀλλὰ δὴ διακρίθεῖτε τάχιστα. Atticum est etiam hoc οἱ πλέονες, κακίους, πλείους δὲ τε καλὰς ἀρείους. quod nos κακίονας & ἀρείονας dicere solemus. Solet quoque huiusmodi accusatiuos non per διαίρεσιν efferre βοῦς, ἰχθῦς, vt hoc βοῦς ἀποτεμνόμενος: & ἰχθῦς ὀρμαθεῖς. Et illud Atticè dictum est, οἱ δ' ἔτι μὲν ξεῖνοι προσιόντες, vt ξυνιόντες. Præterea & breues vocales Attici ex verbis abiiciunt, vt pro λέγεται, λῆται. pro εἰσομαι, εἶμαι ad quem modum & pro ἐλύετο dicunt λῦτο Eorundem est dicere ἑώρων & ἑάνδανον, ex abundanti addentium ε vnde etiam est εὐωχεῖτο. Elidunt etiam η, quum pro ἀπὸ εἰς ἄπος, & pro Νηρηΐδες Νηρῆδες dicunt Sic verò & illud habet, πρῶτα δὲ μάλ' ἠθέλοντο. Denique in datiuis ιοις purum desinentibus, quorum penultima α obtinet, idem fit: vt in his κλαίω, γεραιοῖσι Est & hoc Atticum vbi dicitur ἴσων & ἐπίθων, pro ἴσωσαν & ἐπίθωσαν. Eiusdem consuetudinis est quòd optatiuos pro præteritis indicatiuorum

β vsur-

vſurpant:qua & Homerus identidem vtitur.Præterea quum nominibus fœminis articulos,participia,& adiectiua masculina contingunt,vt τὸ χάῤῥι. τὰ χαμαῖναι:quod & Platoni familiare est, οἷον ἡ εἰσιοῦσα,& ἡ σοφὴ γυνὴ,& ἡ δίκαιος. Sic igitur & Homerus de Iunone & Minerua dixit.Οὐκ ἂν ἐφ' ἡμετέρῃσι ἐνὶ πτολίεθρον καμοῦσα: & Ἧσιν Ἀθήνη ἀκάμαν ἐνὶ θυμῷ. & κλυτὸς Ἐρεχθέως. Porrò quùm dialecti multam cuoque in constructionibus proprietatem habeant,quando poeta dicit,Ἀλλ' ἄγε δεῦρο πρόσιθι καὶ ἄνδαλλε μέτωπα. Atticam consuetudinem refert.& quando ait, Δέξαι οἱ σκῆπτρόν & θέμεναι ἐπὶ χερσὶν ἀρήτου Δίκτυ Δίκτης,in his definit. Quo pacto igitur omnium Græcorum voces congerendo,variam orationem efficiat,dum vtitur nonnunquam peregrinis,vt sunt prædictæ:aliquando verò priſcis,vt quum dicit ἄορ & σάκος.interdum etiam communibus & assuetis,vt quum dicit ξίφος & ἄσπις.manifestum est Sed est hoc admiratione dignum vulgares etiam dictiones apud eum orationis grauitatem retinere.

EX EODEM PLVTARCHO EXcerpta De tropis,& Homerico eorum vſu.

CAeterùm quoniam ornata oratio à communi cõsuetudine diſcedit,vnde aut euidentior, aut grauior,aut modis omnibus iucundior fit:& verborum quidem immutatio,tropus, sententiarum autem,schema vocatur,& horum species in arte dicendi perſcriptæ sunt:videamus num horum aliquid ab Homero prætermiſsum ſit,númve aliud quiddam à posteris inuentũ ſit,quod ille non priùs dixerit.

Inter tropos igitur ὀνοματοποιΐα admodum illi familiaris est. Nouerat enim priſcam nominum originem quòd hi qui primitùs nomina rebus indiderant, pleraque ab euentu appellaſsent,& inarticulatas voces in ſcripta retuliſſent, vt quùm dicerent φυσᾶν. & ποιζεῖν,& βροντᾶν,& quæ iſtis sunt ſimilia. Vnde & ipſe quædam nomina prius non extantia ita finxit vt conſormia eſsent rebus per ipſa ſignificatis:cuiuſmodi sunt hæc δίνησε πάλιν. βόμβησε. & ῥόμβει.ἀϊζυρὸς, & σίζει,aliáque iſtiuſmodi, quibus nemo ſignificantiora inuenerit.Et rurſus vbi alias voces ad alias res pertinentes aliis tribuit , vt quùm dicit φλὸξ μακὸν φορέουσα, (id est,malum incendium ferens) efficaciam in conflagrando ſignificans:& dum πυρὶ dicit pro πῦρ,(id est,ignem pro febre.) Quibus & hoc affine est.χλωρὸν τ' ἐρυθρὸν τ' ἀστελὲς , vult enim dicere, τὸν μὲν τὰ χλοᾶ τετυπωμένον. Denique(vt ſummatim omnia complectar,)multa verborum nouitate multa cum licentia vſus est: alia quidem præter conſuetudinem immutans , alia verò eam ob cauſam intũgnera reddens,vt orationi decus & magnificentiam adderet.

Præterea epithetorum copia illi est,quæ propriè & ſuo loco ſubiectis accommodata vim propriis nominibus æquipollentem habent,vt quum ſingulis diis,ſingulas appellationes attribuit,Ionem μενεπτόλεμον & ὑψιβρεμέτην, & Solem ὑπερίονα , & Apollinem,φαέθοντα vocans iam abſoluta ἀνοματοποιΐα , alios quoque tropos videamus.

Κατάχρησις,quidem(quæ vſum ex eo quod propriè ſignificatur,in aliud proprium nomen non habens,transfert]apud poëtam est,vbi ait σφῶϊν χρυσείοιιν.[id est,catenam auream) σφῶϊ namque funiculum propriè denotat.Et vbi dicit αἰγέων κυνέην,ſiquidem galea apud eum κυνέη appellatur,quòd ea olim ex canina pelle cõficeretur.ibi verò & eam galeam caninam vocat quæ ex caprina pelle facta erat.

Μεταφορὰ autem,(quæ inde nomẽ ſortita est quòd rem à propria ſignificatione in aliam;cum conueniente rei ſimilitudine, transferat)& multa & varia apud illum est.vt illud,

Ἧκεν ὑπαὶ ἠέρος κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο. id est,
Contulit hoc facto ſe magno vertice montis. &
Νῶτα τοὶ οἷσι πόνοις ἀπείρονα ἐγκατέβαλλον. id est,
Inſulas,quarum pontus circumluit atque coronat.

Quam enim rationem vertex in homine, eam & cacumen in monte:& quam corona ad eum cui imponitur,eandẽ & mare ad inſulam habet.Porrò affinibus pro propriis nominibus vtens,orationem non ſolùm ſpecioſiorem, verumetiam euidẽtiorem facit Sunt autem variæ apud eum metaphoræ:quædam ab inanimatis ad animata , vt φθίνει δ' ὑπὸ νηῦς ἐρετάων. & κατέκοψε φρένας ἐσθλοῦ.[id est, Cæruleæ nauis ſic eſt auriga loquutus)pro αὐτὸς nauta,& Βῆ δ' μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν.('id est , iuit ad Atridem paſtorem tot populorum/pro βασιλέα.regem. Aliæ autem ab animatis ad inanimata.vt ὄφρα σὺ νῦν ἀρετῆς πειρήσεαι ἠδὲ μάχεσθαι.'(id est, ſub extremum Idæ pedem)pro νῶϊ ὑπωρείοισιν. radices. Et δῶρα ἀρούρης.(vber agri]pro ἡ γόνιμον.fertilitas. Aliæ econtrà ab inanimatis ad animata veluti σιδήρεον,νόησε θυμῷ.[id est,ferreum certe tibi pectus ? pro σκληρὸν , durum. poſtremò ab inanimatis ad inanimata.vt ἀσπίσματα πυκνὰ σάκεσσιν(id est,ſemen ignis ſeruans]pro γόνιμοι αἱ χλοῖ. Porrò ſicuti nominum,ita & verborum translationes apud eum ſunt,quale est, Ἠΐόνες βαῖαι ἰφθιμοι ἐλιξάμενοι βρόχοι ἔξαν. (i. Littora báneque boant , feriente ſalo atque procellis) pro ἠχοῦσι,ſonans.

Alius deinde trogus(qui μετωνυμία vocatur]ſit quando per cognominationem res diuerſa ſignificatur. vt , Ἐκ δὲ σὺ μοῦνος ἐὼν ἐπιτάρροθος Ἀργείοισι. inſulas enim quæ propriè appellantur ἤπειρος, ſignificare vult. ſi quidem ἠϊών & ἠϊόνι idem declarant. ὁ δὲ autem non ſolùm velocitatem motus ſignificat,ſed etiam id cuius forma tendit in tenuitatem.iſtiuſmodi & hoc est,ἰχὼρ δ' ὕπατος ἐφέζετο. Alius tropus συνεκδοχὴ vocatur , quando ex eo quod propriè ſignificatur,aliud quiddam eiuſdem generis intelligitur:estque ſimili modo varius. Aut enim ex toto partem intelligimus, vt ἐφὶς τάχ' ἰὼν δόμον βασ αἴας. [id est, ad murum bene ſtructum boues torrido) boumnanque appellatione corium , ex quo ſcuta fieri ſolent,innuere vult.Aut ex parte totum, Τείλα δ' αὖ κεφαλὴ ποδέων.[id est,huiuſmodi autem caput deſidero,) nam voce capitis,totum hominem ſignificat. Et quando pro Pulchra λεύκωλενον dicit , id est , Candidis vlnis prædita] & pro bene armati , ἐυκνήμιδες. (id est , bene ocreati) Aut ab vno multa , vt quando ita de ſolo Vlyſſe dicit , ὅστε πολίσσας ἐὺ ναιετάων πολλοὺς ἀνθρώπους ἐσάωσεν. (id est , Poſtquam Troiæ ſacrum oppidum deuaſtauit;neque enim ille ſolus,ſed vná cum aliis Græcis Troiam euertit.Econtrà ex multis vnum,vt φιλέει δ' ἐμπάζεσθαι.pro οὐδένα. Præterea ex ſpecie genus , vt μαρμαρέη ἐκφύσιτι κέλυφος. marmor nanque ſaxi ſpecies est.Aut econtrà.ex genere ſpeciem intelligimus.vt.οὐρῆας τρώπων , ἠδὲ ἐκάστοις μυδάλιμα. ſi quidem non quaſuis ἔριφους (id est,aues) ſed augurales tantùm dicere vult. Adhæc ex adiunctis.effectũ rei , vt Πανδάρεω δ' ἄρα τέκνα Ἀθήνη ἀντίτ' ἔθηκεν. (Pandarur,huic dono dedit arcum Phœbus Apollo) arcus enim nomine iaculandi peritiam notat. Et ἐξέλυσε γυῖα ὕπνῳ. (id est , Sedentes dealbabant aquam.) Et αἱ δ' ἀναπαυόμεναι σάσαν ζυγόν. (id est , Tota die iugum mouebant) ex accidenti nanque in priori exemplo.Remigabant,in poſteriori autem.Currebant,intelligi debet.Inſuper ex præcedenti conſequẽs, vt νῶϊν παρθενικὴν ζωὸν (id est,Virginem ſolutzonam) ex eo nanque ſequitur quòd vitiauerit.Et contrà ex conſequenti præcedens vt quando pro φανῆναι, (id est , occidere)ἀφαέσθαι dicit.id est,ſpoliare.

Est autem & alius tropus μετωνυμία.quæ fit quando vocabulum quod de re alia poſitum eſt aliud quiddam ſecundum relationem ſignificat.quale apud eundem.

Ἦμος δ' οὔτε ἀρότοιο δυνήσεται βοηλατέων. id est.
Aſt iumenes terra Cererem concredere pergunt.

Triticeum nanque fructum detiġnat,quem ſic à nomine δημῶος(id est,Cereris)inuentricis appellauit. Et vbi ait.

Σπλάγχνα γὰρ οἱ ἀμφιπέρωσε,κατὰ ῥ' ἔχεεν Ἡφαίστου. id est,
Viſcera Vulcanum ſupra tranſixa remebant.

Nam Ἡφαίστου,id est Vulcanij nomine iguem declarat.Porrò affine iam dictis &,hoc est,ἔτε καὶ ἐμὲ γε Χάλυβος ἀνήσει. (id est, qui meam chœnicem attigerit)ea nanque quæ in chœnice cõtinetur,innuit.

Præterea & alius tropus αἰτιολογία vocatur , & ſit quum epithetum aut conſignificatiui pro proprio nomine accipitur. vt

Παλείδης δ' ἐξαῦτις ἀπαυρήσειν ἐθέλοντα
Ἀτρεΐδην ἐφορῶντα. id est,
Aeacides Atridem rurſus voce petulca Increpuit.

Per hæc enim nomina Achillem & Agamemnonem intelligit.Et rurſus,

Θάρσει Τεῦκρε φίλος πάρα. id est,
Sis animo fidens Tritoniæ filia chara. Et alibi.

Φοῖβος ἀκερσεκόμης. (i.Phœbus intonſus) Illic enim Mineruam, hic verò Apollinem denotat.

Est & ἀποφατικὸς, dictio quæ contrarium quàm perſe fert,ſignificat,vt in hoc,

Οὐδ' ἄρα τ' ἦα ἰδὼν γάθησεν Ἀχιλλεύς. id est,
Hos vbi conſpexit,non eſt lætatus Achilles.

Contrarium enim dicere vult,nempe quod his conſpectis indoluerit. dit.vt.

est & ἐμφατικὸς.quæ animi cogitatione vehementiam dicto adAὐτὰρ ὅ γ' εἰς ἵππους κατεβήσετο χῶρον ἔπειτα. id est,
Aſt in equum deſcendentes,quem ſtruxit Epeus:

Dum enim inquit κατεβήσετο. equi magnitudinem declarat. Simile autem illud est , Πασ' ὑπὸ στεφάνη ἔγχος ἐνὶ ξανθὸν δόρυ πῆξεν. (id est, Totus enim gladius ſanguine incaluit.) Per hoc enim maiorẽ emphaſin oſtendit,quòd ait enſem adeò ſanguine tinctũ fuiſſe vt incaluerit. Atque huiuſmodi quidem tropi qui ſic vocãtur, ab Homero ficti sunt.

DE SCHEMATIS, ET HOmerico eorum in vſu,ex eodem Plutarcho.

VIdeamus autem num & eas conſtructionis mutationes quæ σχήματα(hoc est figuræ)appellantur,ipſe quoque Homerus primus inuenerit. Porrò ſchema est ſermo à communi conſuetudine recedens, ornatus ſeu vtilitatis gratia ſecundum quandam fictionem mutatus. Dicendi nanq; varietas orationem non ſolùm venuſtiorem, ſed etiam ſtilum graviorem efficit.Vtilis est,quod rerum qualitatem ac vim extollit,intenditque.

Inter ſchemata autem πλεονασμῷ nonnun quam metri cauſa vtitur. vt in hoc,

Χρυσοῦ ζ στῆσε ὀβριμοεργὸς δίκα πάντα τάλαντα. id est,
Auri autem appendens Vliſſes decem tota talenta.

Vox enim πάντα,nihil ad ſenſum faciens,adiicitur. Est etiam quando ornatus cauſa fit.vt,

Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς. id est,
Certe omnino mortuus est Menetij ſtrenuus filius.

Vox nanque μάλα Attica conſuetudine abundat.

Nonnunquam verò pluribus vocibus ſignificatum refert: quæ figura ἐπεξεργασία appellatur , vt quum dicit ὑῆας Ἀχαιῶν pro Ἀχαιοὺς(filios Græcorum pro Græcos]& βίλον Ἡρακλείειον, pro Ἡρακλέα.(vim Herculeam,pro Herculem.]

Talia vero per mutationem figuratè dicit, dum conſuetam ſtructuram inuertit:& dictionem in medio interponit : quæ figura ὑπερβατὸν vocatur.vt in hoc,

Αἰμυλίοισι τε πλόκοις ἐξεπάλεσεν ἑταίρους.

pro eo,quod eſt,πλόκοις ταῦρον κατασθενὲς.ac dictionem quidem ſic transponit per ὑπερβατόν. Aliquando verò totam orationem. vt in hoc,

Ἀ'ρητὸς ἦ μὴν' ἔα χορὸς,ἀμφὶ ἦ νῆες
Σμερδαλέον κονάβησαν αὐτὰρ πάσσιν ὄρσε Ἀρηΐφιλον,
Μῶδον ὑπαὶ πόντου ὀρθωθέντ' ὀλοοῖσιν Θεοῖσιν.

Ordo nanque orationis est,Ἀ'ρητὸς ἦ μὴν' ἔα χορὸς,μῶδον ὑπαὶ πόντου ὀρθωθέντ' ὀλοοῖσι Θεοῖσιν.

Eiuſdem ſpeciei figura est quæ παρεμβολὴ vocatur,& fit quando extrinſecus quæ nihil ad inſtitutum pertinentia interſeruntur,quæ etſi quis eximat,tamen conſtructioni nihil decedit.vt eſt illud,

Νεῦμι μὰ τόδε σκῆπτρον τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ἄζυγες
Φύσει, ἐπεὶ δὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
Οὐδ' ἀθαλέθουσ' ἀβλαστήσει περὶ γὰρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε. id est,
*Iuro per hoc ſceptrum,quod nec folia nec ſilua
Ramos producet,poſt quam trunco illud adempterunt.
Nam librum illius ferrum circumundique raſit.*

& cætera quæcunque de ſceptro dicit.Tandem quod principio. quadrat,infert,

Ἦ ῥα τ' Ἀχαιῶν σκηπτοῦχοι βουλευταὶ ζ' ἄρ' Ἀχαιῶν. id est,
Certè olim cupiet Peleidem turba Pelaſga.

Est autem apud eum & παλιλλογία , hoc est repetitio alicuius partis orationis,aut plurium vocum quæ repetuntur: quæ figura etiam ἀναδίπλωσις appellatur.quale est,

Τὸ δ' ἐγὼ αὖτις ἐέλμαι ἐὸ εἰ σοὶ χάρμα γένωμαι,
Εἰ σοὶ χάρμα γένωμαι ἐὸν κλυτὸν ἠδὲ σόν περ. id est,
*Hanc adueríus eo,quamuis ſit flammea dextra,
Flammea dextra licet,ſis ignea denique ferri.*

Aliquando verò interſeruntur alia quædam,& eadem rurſus repetuntur.vt in hoc,

Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετακίαθε πολλὸν ἐόντας,
Αἰθίοπας,τοὺς δίχθα δεδηότας,ἔσχατοι ἀνδρῶν.
*Ille quidem Aethiopas adiit:procul inde colentes,
Aethiopas reliquis diuiſos partibus orbis.*

Hæc autem figura non ſolùm dicentis affectum declarat, ſed etiam auditorem mouet.

Eiuſdem generis est & ὑπαπαντὴ,qum ab initio plurium mẽbrorum eadem particula reperitur.cuius exemplum apud poëtam,hoc est,

Νίρευς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας,
Νίρευς Ἀγλαΐης υἱὸς Χαροπῆς τ' ἄνακτος
Νίρεὺς ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν. id est,
*Nireus tres Syma naues adduxit ex ipſe.
Nireus Aglaiæ Charopoque potente creatus.
Nireus quo Troiam venit non pulchrior alter.*

Estque ſimiliter & hæc figura affectui mouendo & ſuauiloquentiæ perquam ſimiliaris.

Est& præterea apud eum & πάνδ@, quæ fit quando duas res, & nomina proponens aliquis , ſenſu nondum hauto, ad verumque nominum redit,ac ſententiæ defectum complet : vt in illo

Ἄρες τε βροτολοιγὲ,ἔρις τ' ἀμοτον μενεαίνω,
Ἡ' μὲν ἐγὼν ἐσθλὸν μὲν ἐὼν ἀρὴν ἀνιέντα.
Ἄρηα δ' ὃς πολεμόνδε μολοίατο ἐξ ἀγχιβόαμα. id est,
*Mars homicidas,dea ꝙ contentio ſeruida ſa,
Hæc etiam turbas ciet,ac hoſtilia multa:
Mars autem manibus præcipitandem concutit haſtam.*

Officium autem ſchematis iſtius est, orationem variegatam & perſpicuam reddere.

Ad hæc,ſchema apud illum est ὁμοιοτέλευτον, in quo membra in voces ſono ſimiles deſinunt,eaſdem in fine ſyllabas habentia.vt eſt,

Χερὶ ξύσσον παρὸστα φιλεῖν ἐθέλοντα ἦ πάρπιτον. Et in illo,
Οὐλυμπόνδ' ἦλθε φασὶ θεοὺς ἐθέλοντα ἦδ' ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι ἦ' αὖ ἐμοισι πιείσασθαι πολὺ πρὸ ὁμᾶρτε
Ἀνδράσι,ὅτε χειὸν ἐπιπλώσειεν,ἀλλὰ μακὰ αἰδὼς
Πείσματα καὶ πανύφαντα θοῶν ἐλόωσι μελαίνης.

Quandò verò in nomina quæ ſimiliter declinantur, periodi ſeu membra deſinunt,idque in eodem caſu fit, ὁμοιόπτωτον, proprie nuncupatur.quale est,

Ἦ'τοι ἐθηκε εἶσι μελισσάων ἀδινάων,
Πέπτηνε δὲ γλαυκῶπις ἀϊξασ' ἠὲν ἐπὶ ῥηγμῖνι.

Prædicta autem & his ſimilia , multum gratiæ & voluptatis addunt orationi. Cæterùm ſpecimen induſtriæ ſuæ circa compoſitionem dedit,quòd ſæpenumero duabus etiam figuris in ſidem verſibus est vſus,nimirum τῇ ὑπερβατῷ.& τῷ ὁμοιοτελεύτῳ. vt in illo,

Εὖ μὲν τὸν ὄφιν Σκιλλαῖον,εὖ δ' αὖ τὸ κακόηθες θέεσθον.
Εὖ δὲ τε ἱππόσιον δίκτυον ἔστο ἀκὺ πόδεσσι.

Sub his illud ſchema continetur quod πάρισον appellatur, ſitque ex duobus aut pluribus membris pares inter ſe voces habentibus. Huius verò Homerum primum atem esſe conſtat, qui dixit,

Αἰδίδεσθ' ἦ' αἰσχυνόμενοι ἐλέησον δ' ὑπὲρ Ἕκτορος,
Μέσσῃσι δ' ἦ' ἐν πρῆϋ φαίνεται ἠδ' ἐλεεινῷ.

Quod verò & hæc figura multum ornatus in dicendo habeat,nemini obſcurum est.

Porrò eandem gratiam & πεζοπορία habet,quando præter nomen de quo agitur,aliud ei ſimile ſtatim modico ſpatio interiecto ſubiungitur quale est hoc,

Οὐδὲ μὲν οὐδὲ δύνατ' ἐπ' ἀκτὴν ἐκπεσεῖν λυκάβαντες. Et illud,
Τῶν ἦτοι πεζοῦσι δόσ' ἱππόκροτον ἔσται.

Cæterùm prædicta aut per pleonaſmum,aut per alium quẽpiam ſchematiſmum,figuratè dicuntur.alia verò per vocabuli defectum,quorùm è numero & ea figura est quæ ἔλλειψις appellatur,quando est etiam omiſſa aliqua voce ſenſus ex prædictis patet;quale est.

Δώδεκα μὲν σφῶϊ σὺν νηυσὶ πόλεις ἐξάπτολις αὐδρώπων,
Πεζὸς δὲ ἑνδεκα φυλάς.

Deest enim ἐξαπέρσαμ (i.vaſtaſſe) ſed ex prædictis intelligitur. Illud quoque per ἔλλειψιν(i.defectum)dicitur,

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμυνέσθαι περὶ πάτρης.

Deest enim verbum ἐστὶ.item hoc,

Ὦ πόποι ἦ μὰν ἀλκὸς μεγαλήτορος Αἰνείαο. Deest enim verbum πάρεστι,vel συμβέβηκεν,aut aliquod huiuſmodi.

Tale est etiam ἀσυνδετον, quum eximuntur συνδέσμοι (id est coniunctiones)orationem cõiungentes.quod non ſolùm celeritatis gratia fit,ſed & emphaſis affectu plenæ. quale est illud.

Γουνοῦμαί σε ἑκάεργον,αἰδὼ θρυλλὸν φαίδιμα' Ὀδυσῆϊ.
Εὐθεσπέσιε ἐκ βίοιο τετυγμένα δόλματα Κίρκης.

In his enim &cõiunctio exempta est,dum is qui loquitur,celerrimum enuntiationis modum quærit.

Est inter ſchemata id quoque quod Ἀναστρεπτὸν appellatur,ſique ὑπόστασιν:quum conſueta ſtructura fit ὑφέσις,id est, diuerſa,redditurque varia vt ornatum aut venuſtatem orationi afferat,dum conſueta quidem ſtructura non videtur esſe ἀκατάληκτος id est, inconſequens,ſed relatio adpeculiare quidpiam habet ἀκόλουθα ὑπόνοια id est,conſequẽtiam.Contingit autem multifariam, quùm nominum genera permutantur,quale est κλυτὸς ἐπποδάμοιο,pro κλυτοῦ.Et Σάλπις ἔφορη,pro Σάλπιξ.Veteribus nanque familiare fuit, maſculinis pro fœminis etiam vti,tanquam præſtantioribus & vehementioribus.Nec tamen immodicè,nec citra certam rationem hoc fecerunt;ſed quùm epithẽto vtendum fuit , quod est extra corpus,cuius mentio fiebat.Illa nanque circa corpus verſantur,ὁ μίτρας,& ὁ μιτρὰν.id est;magnus & magna', item ὁ καλὸς,& ἡ καλὴ,id est,pulcher & pulchra,& huiuſmodi.Extra corpus autem,vt ὕνδρεῖος,id est,glorioſus,ἀτυχὴς,id est,fortunatus.Quinetiam propter compoſitionem vtrunque genus admittunt.Generaliter enim omnia compoſita vtrique generi communia sunt. Præterea quùm verbum maſculino & fœminino nomini commune ſubiungitur,aut participium,maſculinum præualet: vt in hoc,

Παρθενικαί τε νῷ ἠϊθέοι ἀταλὰ φρονέουσαι.

Quædam etiam sunt quæ præter dialectorum proprietatem, aut morem tum receptum,aliter ab eo dicuntur.quale est,

ἐγὰ δέ τε κίονας αὐτὸς Μακεδών.

Sæpenumero autẽ & metri cauſa genera cõmutat,vt in hoc,

Δῶρόν τοι τὸ ἐγὼ τόκον ὤπασα τῶν ἀδίδυμον.

Quum enim nomen τόκος,neutrius ſit generis, ei ſubiunxit maſculinum φίλος,vocem nimirum ad perſonam referens. Simile est & illud quod à Dione ad Venerem dicitur,

Τέθλαθι τέκνον ἐμὸν,τῷ καὶ Ζεὺς κεφαλῇσι νέφος.

Eandem quoque rationem habet & illud,

Ἦλθε δ' ἔπι ψυχὴ Θανάτοιο Τορησέα,

Σκάπτοντ' ἔχων.

Participium nanque ἔχων (id est,tenens) nõ ad ψυχὴν,ſed ad genus corporis,hoc est ad ipſum Tireſiam,accommodauit, Plerunque enim non ad dictionem,ſed ad id quod ſignificatur, reſpicit.vt in hoc.

Πάσσι ὁρίνεται Σαμίοις.ἐκίνησεν δὲ ἦ φόβησις
Ἐ'λπίδας ἐσῆκε ταῦτα ἀμείνονα. Ἦ ἐ'σαν.

Illud enim ἐλπίδας ἐσῆκε non cum φόβησις est conſtruendum , ſed cum [ſubaudito) αἰσῆρες,ex quibus illæ conſtant.

Quandò verò in nomina quæ ſimiliter declinantur, periodi ſeu membra deſinunt,idque in eodem caſu fit, ὁμοιόπτωτον, proprie nuncupatur.quale est,

Ἦ'τοι ἐθηκε εἶσι μελισσάων ἀδινάων,
Πέπτηνε δὲ γλαυκῶπις ἀϊξασ' ἠὲν ἐπὶ ῥηγμῖνι.

Prædicta autem & his ſimilia , multum gratiæ & voluptatis addunt orationi. Cæterùm ſpecimen induſtriæ ſuæ circa compoſitionem dedit,quòd ſæpenumero duabus etiam figuris in ſidem verſibus est vſus,nimirum τῇ ὑπερβατῷ.& τῷ ὁμοιοτελεύτῳ. vt in illo,

Εὖ μὲν τὸν ὄφιν Σκιλλαῖον,εὖ δ' αὖ τὸ κακόηθες θέεσθον.
Εὖ δὲ τε ἱππόσιον δίκτυον ἔστο ἀκὺ πόδεσσι.

Sub his illud ſchema continetur quod πάρισον appellatur, ſitque ex duobus aut pluribus membris pares inter ſe voces habentibus. Huius verò Homerum primum atem esſe conſtat, qui dixit,

Αἰδίδεσθ' ἦ' αἰσχυνόμενοι ἐλέησον δ' ὑπὲρ Ἕκτορος,
Μέσσῃσι δ' ἦ' ἐν πρῆϋ φαίνεται ἠδ' ἐλεεινῷ.

Quod verò & hæc figura multum ornatus in dicendo habeat,nemini obſcurum est.

Porrò eandem gratiam & πεζοπορία habet,quando præter nomen de quo agitur,aliud ei ſimile ſtatim modico ſpatio interiecto ſubiungitur quale est hoc,

Οὐδὲ μὲν οὐδὲ δύνατ' ἐπ' ἀκτὴν ἐκπεσεῖν λυκάβαντες. Et illud,
Τῶν ἦτοι πεζοῦσι δόσ' ἱππόκροτον ἔσται.

Cæterùm prædicta aut per pleonaſmum,aut per alium quẽpiam ſchematiſmum,figuratè dicuntur.alia verò per vocabuli defectum,quorùm è numero & ea figura est quæ ἔλλειψις appellatur,quando est etiam omiſſa aliqua voce ſenſus ex prædictis patet;quale est.

Δώδεκα μὲν σφῶϊ σὺν νηυσὶ πόλεις ἐξάπτολις αὐδρώπων,
Πεζὸς δὲ ἑνδεκα φυλάς.

Deest enim ἐξαπέρσαμ (i.vaſtaſſe) ſed ex prædictis intelligitur. Illud quoque per ἔλλειψιν(i.defectum)dicitur,

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμυνέσθαι περὶ πάτρης.

Deest enim verbum ἐστὶ.item hoc,

Ὦ πόποι ἦ μὰν ἀλκὸς μεγαλήτορος Αἰνείαο. Deest enim verbum πάρεστι,vel συμβέβηκεν,aut aliquod huiuſmodi.

Tale est etiam ἀσυνδετον, quum eximuntur συνδέσμοι (id est coniunctiones)orationem cõiungentes.quod non ſolùm celeritatis gratia fit,ſed & emphaſis affectu plenæ. quale est illud.

Γουνοῦμαί σε ἑκάεργον,αἰδὼ θρυλλὸν φαίδιμα' Ὀδυσῆϊ.
Εὐθεσπέσιε ἐκ βίοιο τετυγμένα δόλματα Κίρκης.

In his enim &cõiunctio exempta est,dum is qui loquitur,celerrimum enuntiationis modum quærit.

Est inter ſchemata id quoque quod Ἀναστρεπτὸν appellatur,ſique ὑπόστασιν:quum conſueta ſtructura fit ὑφέσις,id est, diuerſa,redditurque varia vt ornatum aut venuſtatem orationi afferat,dum conſueta quidem ſtructura non videtur esſe ἀκατάληκτος id est, inconſequens,ſed relatio adpeculiare quidpiam habet ἀκόλουθα ὑπόνοια id est,conſequẽtiam.Contingit autem multifariam, quùm nominum genera permutantur,quale est κλυτὸς ἐπποδάμοιο,pro κλυτοῦ.Et Σάλπις ἔφορη,pro Σάλπιξ.Veteribus nanque familiare fuit, maſculinis pro fœminis etiam vti,tanquam præſtantioribus & vehementioribus.Nec tamen immodicè,nec citra certam rationem hoc fecerunt;ſed quùm epithẽto vtendum fuit , quod est extra corpus,cuius mentio fiebat.Illa nanque circa corpus verſantur,ὁ μίτρας,& ὁ μιτρὰν.id est;magnus & magna', item ὁ καλὸς,& ἡ καλὴ,id est,pulcher & pulchra,& huiuſmodi.Extra corpus autem,vt ὕνδρεῖος,id est,glorioſus,ἀτυχὴς,id est,fortunatus.Quinetiam propter compoſitionem vtrunque genus admittunt.Generaliter enim omnia compoſita vtrique generi communia sunt. Præterea quùm verbum maſculino & fœminino nomini commune ſubiungitur,aut participium,maſculinum præualet: vt in hoc,

Παρθενικαί τε νῷ ἠϊθέοι ἀταλὰ φρονέουσαι.

Quædam etiam sunt quæ præter dialectorum proprietatem, aut morem tum receptum,aliter ab eo dicuntur.quale est,

ἐγὰ δέ τε κίονας αὐτὸς Μακεδών.

Sæpenumero autẽ & metri cauſa genera cõmutat,vt in hoc,

Δῶρόν τοι τὸ ἐγὼ τόκον ὤπασα τῶν ἀδίδυμον.

Quum enim nomen τόκος,neutrius ſit generis, ei ſubiunxit maſculinum φίλος,vocem nimirum ad perſonam referens. Simile est & illud quod à Dione ad Venerem dicitur,

Τέθλαθι τέκνον ἐμὸν,τῷ καὶ Ζεὺς κεφαλῇσι νέφος.

Eandem quoque rationem habet & illud,

Ἦλθε δ' ἔπι ψυχὴ Θανάτοιο Τορησέα,

Σκάπτοντ' ἔχων.

Participium nanque ἔχων (id est,tenens) nõ ad ψυχὴν,ſed ad genus corporis,hoc est ad ipſum Tireſiam,accommodauit, Plerunque enim non ad dictionem,ſed ad id quod ſignificatur, reſpicit.vt in hoc.

Πάσσι ὁρίνεται Σαμίοις.ἐκίνησεν δὲ ἦ φόβησις
Ἐ'λπίδας ἐσῆκε ταῦτα ἀμείνονα. Ἦ ἐ'σαν.

Illud enim ἐλπίδας ἐσῆκε non cum φόβησις est conſtruendum , ſed cum [ſubaudito) αἰσῆρες,ex quibus illæ conſtant.

Præterea [& secundum aliam rationem genera permutat.vt quum dicit,

-πολὺν δέ μιν ἀμφιβέβηκα Κυκλὰς τὸ δὲ κῦμα ῥόδα.

Quum enim πολὺς & πολὺ ejusdem significationis sint & ante vsus esset nomine πολὺς.articulum τὸ neutrius generis intulerim quo τὸ κῦμα lubinatelligeretur. Huic autem speciei similes quoque hi sunt versus.

Τὸν δ' αὖ τ' ἀριθμὸν πατέλιον ἐδ ἐκ πολλοῦ
Κλισίαδε χαρέοντ, ἢ κύκνοι δουκεχορδίμενοι
Ἐν λειμῶνι ἢ ἔλεσι παρὰ Καϋστρίῳ ἀγαλλόμενοι πτερύγεσσι.

Etenim quum generale autum nomen in neutro genere præmiserit.(τὸ πατέλιον)ac deinde illarū species in masculino subiunxisset,turius neutraliter infert, κλισίαδε χαρέοντ,ἐδ ἐζόντων:reddens videlicet id quod generali autum nomini conuenit.

Non solùm autem genus,sed & numerum poëta sæpè commutat.veluti quùm dicit,

ἃ πλοῦς ἔβαινεν Ἀχαιῶν Ἀτρείδαι τε.

Præposito enim singulari pluralem subiunxit,dum videlicet sensum magis quàm vocem respicit. nanque (πλοῦς , id est, multitudo)appellatione quidem singularis numeri est , multos autem in se complectitur.

Porrò simile est à contrario,quando plurali præpositio singularis subiungitur:vt in hoc,

-εἰ δ' ἄλλαμεν ἢ πρὸ ἴχνεσσι,Πρίαπος τῆς πίσατας.

Dictio enim πᾶς voce quidem,singularis est,sed dum ad multitudinem refertur,idem pollet quod πάντες.Eandem schematis formam & illud habet,

Οἱ δ' Ἰθάκῃ Ναυβ- ἐνέτειλαν πολυΐδρειαν
Γ᾽ξοχ' τοὶ δ' ὑπὸ δεινὰ θέεσκον ἐκρὸ ῥέζον.

Pylij nanque intelliguntur.

Fit apud eum & casuum mutatio , vt quùm nominativus & vocativus in talibus commutantur.

Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι ἐλαύνει φορβάων. &,
περικαλλέϊ τ.ξ.ῖ. &,
Δεῦ φίλ- ἠΐθεε μοι θοὰς ὁ κάμπτ- Ἀχαιῶν.

Genitiuus autem & datiuus in huiusmodi commutantur.

Τρωσὶ δ' ὀφρα μάχῃσι Ἀλέξανδρ- Διοτρεφὴς,pro τῷ Τρώων.

Et vicissim,Η' δ' αὖτε πτῆνας ἐξεί ἀπὸ χ- χλαφοῖσι, pro ἐξεὶ αὐτοῖ.

Atque mutationis istius causa est,quòd nominativus,accusatiuus & vocatiuus quandam inter se cognationē habere videātur,præsprtim quùm nomina neutrius generis,&pleraque masculina ac fœminina , tres istos casus similes habeant. Similiter autem & genitiuus cum datiuo quandam affinitatem habet,idque in duali omnium vocum numero deprehenditur. Quo fit vt & Homerus casus haud immeritò præter consuetudinem muter. Nonnunquam verò rationes quoque istius mutationis inuenire quis possit. vt in hoc, ἵππους μέμα πεδίοιο. & in hoc, δι' ἀμφότερ πεδίοιο,quod perinde est atque ἐπίμεσα διὰ πεδίον.

Bellè autem casuum permutatio apud illum se habet, in vtriusque poëmatis exordio,in quibus præposito accusatiuo,nominatiuum intulit:dicens,

Μῆνιν ἄειδε θεὰ, ἢ μοῦσ' Ἀχιλῆος οὐλο- Item:
Ἀνδρ᾽ μοι ἔννεπε μοῦσα πολυτροπον, ὃς μάλα πολλὰ Πλαγχθη.

Est etiam quando genitiuo rectum infert,vt in hoc,

Τῶν εἰ τιν βροτοί εἰσι.

Multa alio modo figurat:dicit quale est hoc,

Φημὶ γὰ ἐμὸ κατακτάμεν ὑπὸ ἰλιάδα Κρονίωνα
Η' μαλ' ὑπ' ὄτε ἐπιστὶ ἐσ' ἀκυπέτεσσιν ὀρνεοῖσιν
Ἀρπάζει Τρώεσσι τάδε ἢ κῆρε φέρησιν.
Ἀ᾽ρπάζαν δ' ὑπὸ νεφέ᾽ ἀναίρεμε σήματα φαίνων.

Huic simile est & illud.

-ὁ δ' ἀγκλαῦσε πατρίδος, ῥίμφα ἢ γουῦα φέρε.

Et hoc quidem secundum veterem consuetudinem extulit, ἤδη non sine ratione.Si quis enim participia in verba dissoluat,consequentiam orationis deprehendet.Si quidem ἀρπάσαν idem valet quod ἥρπασε,& πατρίδ᾽ὀίσθεσαι quod πάτρης.His & illa sunt affinia,

Οἱ δ' ἅμα πάντες ὁ ῥ' ὑπερθὲ βαρυὰ ἐκράτεε. Item:
Τὼ δ' ἅμα πάντε ὁ ῥ' ὑπερθὲ βαρυὰ ἐκράτεε.
Η' ὁ δ' ἐς Τρώας ὁμαδὸν κίε.

Non enim ratione caret si quis de duobus aliquibus dicturus,nominatiuum casum præponat,& eo quod ipsorum vtrique commune est,obseruato,commune orationis genus efficiat.Id autem quod in oratione commune est multum gratiæ illi afferre,nemini obscurum est,Denique est & vbi casu communi præposito sermonem de vno inferat:vt in hoc,

Ἀμφὶ δ' ἰζέσθην γερηράτεος ἷος Ὀδυσῆος.

Nominum autem species immutat.dum sæpenumero comparatiuum pro absoluto,tanquam per hyperbolen , vſurpat, vt σιδήρεος οὖ κε τάνυ.

Nonnunquam verò superlatiuum itidem pro positiuo sicuti hoc,δηριάασθ- Κενταύρων. Talis in nominibus quidem mutatio est.

In verbis autem fit mutatio: modorum quidem,veluti quum infinituus pro imperatiuo sumptus fuerit. vt,

Θωρῆξαι καὶ Διόμηδες ἔβη Τρῶεσσι μάχεσθαι , pro μάχε. Aut indicatiuus pro optatiuo:vt,]

Πλαθοιμὶ δ' ὃς κε τὸ ἐχθὸ μισθήσειεμαι, κεῖ' ἀτιμήσω, pro μισθησείμην & τιμήσαιμι.

Et vicissim optatiuus pro indicatiuo:vt,

Καὶ τόκον εἰδ' Ἀπόλοιτο Ἄρης,pro ἀπώλετο.

Temporum autem mutatio fit,quùm præsens pro futuro positum fuerit:vt in hoc,

Τῶν δ' ὑπὸ ὃ κύπε ὀφὶν μεν ἢ γόρες ἔπεσσιν , pro ἐπαλίξουσιν.

Aut pro præterito:vt,

Ἐ'νθ' ἄπτ πλωσὶ δόπον ἐπιστεσί,πολὺ δ' ὕδωρ
Κῆρὶν ἴσκε θορήϊα.pro ἔῤῥει.

Aut futurum pro præsenti:vt,

Οἱ μὲ ἀμυνέμεν ἠδὲ πρόφρον ἐπιτρωτοί,πολὺ δ' ὄφελος

Aut pro præterito Δείδω μὴ δὴ πάντα Θεὰ τελεσσιτε εἴπῃ,pro εἶπε.

Quinetiam diatheses (verborum sæpius mutantur,& passiua aut media pro actiuis ponitur:veluti,

Ἐλκετο δ' ἐκ κεφαλῆ μάχε ξίφ- pro εἷλκε. Item,

Κατθρέμμεν Αἴας.pro ὄρσαι.

Vicissimque actiuum vſurpatur:vt,

Δαμάσσε τελσσιδα χρυσάσπιν, pro δαμάσαμεν.

Est etiam cernere quomodo numerus immutans, pluralem pro singulari ponat , velut in familiari sermone,quùm quis de seipso loquitur:veluti.

Τῶν ἀμώνυμο Θεὸ Δύγατερ Διὸς εἰπὲ μ ἠμῖν,pro ἐμοί.

Fit autem apud illum & personarum mutatio,idque vno quidem modo tic,

Ἄλλοι μὲρ γὰ πάντες ἔσαν θεοὶ ἠδὲ ἑταῖροι ὁ Ὀλύμπ,
Σοὶ τ' ὀδυσσάσθην ἠδ ἐθελομεθα ἔκαστ-.

Multi nanque quùm dij essent,inter quos & ea persona erat quæ loquebatur) belle vtiunque extulit , & ὀδυσσάσθην & ἐθελομεθα.

Alio autem modò,quùm missa facta ea persona de qua verba faciebat , ab altera ad alteram transit. id quod propriè nominatur.atque per mimesin auditorem mouet & ducit , cuiusmodi hoc est,

Ἕκτορ᾽ Τρώεσσιν ἐκέλευσε,μοχθεῖρ δ' ὄτρυν,
Νῦν δ' ὑπεραύτιδα,ἴφι δ' ἐπάρα βροτέοτητα.
Οἱ δ' αὖ ὑ᾽χὴν ἀντιάσθ- ἐπὶ τὸν ἐτίμων νόον. id est,
Hector voce iubet clara Teucros agitare ad
Naues:cæsum,ipsique sinant & quisque cruentas.
Quem verò ratibus cernam procul ire relictis.

A' narratione nanque transitum fecit ad mimesin.

In ipsa verò etiam narratione,τῇ ὑπερτρόπῳ sæpè vtitur:vt,

Ἀμφὶ σι Πολέῳ υἱῇ μάχαν ἀκάματον Ἀχαιοί.

Verùm & per mimesin, mutatione personarum vtitur:sicuti

ἦ δὴ πυστὸ ἐοικότε αἰσχρὰ ἔοργε (in illo.
Νεπτόχοι,οἷς οὔτι μέλετ ἐσυλαμεῖε ἵππα,
Α' τρεῖδησ δὲ Δ' ἀϊε φρὶν ἔχων ἀστεμφὲς βιλιώ,
Α'ργεῖο Α'ργείοισι κρ κρεκτιαδὲ ἀκμήτας.
Reuerte puerse par est hæc conciо Gestra
Inspicias quibus haud cura sunt bellica facta.
Aſt Atrida.prius Geluts consultus ora,nunc
Præcipe Grasugenis quo pacto pugna incunda.

Est & alia ὑπερφόρε ſpecies huiusmodi.

Τυδεΐδεω δ' ἐκ αὖ χαρίεν πολέμοιο μετεῖη. Ponitur etiam pro ἐκ αὖ τε χρεῖο. Et rursum,

-ἐδ' ὧδ' ἐδίδει. Κεῖ κρατέρος ὀδίδει
Θεσπεσίη τι τ' αὖ ὑπὸ δόκησ δοῦ φίλο ἦσι.

Participius quoque loco verborum vtitur:vt in hoc,

ἐκὶ κάπτε Καφηῦ βεβαυῖῖα pro βεβάστηκε. Hoc item,

Ε'.Θ' οἳ γ' ἐσίλασσαν ὀφὶν αὐδήσε. pro ὠφὶν ἐδίκης.

Articulos quoque sæpè commutat, pro postpositiuis præpositiuos vſurpans:veluti,

Τύδ ἔπτακ ζαφάρῳ αἴσιμο Ἄρηϊφ πολάρῃ. Item,

Θάρσ᾽ ὦ αἰ ἀπόλεσσ πρὸς ἑτέρῳ.quod viceuersa etiam accidit. Præpositiones quoq. ad hunc modū commutare solet.vt,

Χθίζ᾽ ἐξ ἴδη ἦλθ᾽ σκόπτε.pro ἐπὶ σκόπτε. Item,

Νῦσσ αἰὲ ὀρωρὸς ὄρσο κακὸν.

Similiter & præpositioni casum nominis non proprium infert,vt in isto,Μὰ πρὸς ἢ διὰ νύκτα ἰδρυπόσσα μ᾽ἐχέσθαι, pro διὰ νυκτός

Nonnunquam verò præpositiones:vt,

Τῆς ὄρ κεῖ' ἀχέων pro ἀφ' ὃς. Item,

ποτιφλίμεν- ἐπ πόν ἐπρ,pro φερσέπρ.

Ad hunc modum & alias præpositiones partim commutat, partim tollit.

Aduerbia etiam quædam mutat, dum' iis quæ ad locum significant,in loco,& de loco,indifferenter vtitur:vt,

Τί'πτοί δ' ἐτέροσσι κάθιζε,pro ἐτέρωθ. Item,

Αἴας δ' ἐγγύθεν,pro ἐγγύς.

Coniunctionum etiam mutatio apud illum extat.quale est,

-Διὸς δ' ὑπερ' ἰμικτο ' χόλοσ δ' ἀλέεσε μενεαίνε,pro χόλοσ γὰ ἀλέεσε μενεαίνε .

Atque hæc quidem dictionis schemata sunt, quibus non solùm poëtæ,verùm etiam orationis solutæ scriptores vſi sunt.

Cæterum & schematū sentētiæ species multæ apud illū sunt, qualis

qualis est & σφαιροποίησις,[quæ fit quando aliquis inter narrandum id prædicit quod in aliis dicendi locū habet:sicut in hoc,

Η' τοι ὅτ᾽ἐσ᾽ ἐν σφῷ- ἐν μόνοι ἔσαν ἐμιμεν.

Item ὑπεκθέσεως quale est,ἠμῖν δὲ τε νῦν- ἔχεσθ.

Est & σφοπποποιία apud eum ſequens & varia , multas enim & diuersas personas colloquentes introducit , quibus & omnis generis mores attribuit:personas verò etiam quæ nō sunt;interdum fingit.vt,

Η' κα μεγ' οἰμώξειε χάρον ἐπαπνείπε Παλλάς.

Est autem (apud eum)& διαπόησις, accurata tractatio rei aut factarum,aut quæ fiunt,aut futurarum:vt id quod dicitur, euidentius reddat.veluti hic,

Α'δρῆς δ' κτίλοισι,πόλυ δὲ τε πῦρ ἀμφὶ Σιώτει,
Τρῶια δὲ πῦρσ βαδυζώνοις τε γυναῖξιν id est,
Sternunt Martis opus,vrbem depopulatur ignis.
Impia aliæ abd. cant prolem cum matribus omnem.

Aut ad misericordiam,

Δύσπαρις ὁ ἐκ ταπὶς Κρονίδης ὑπὸ νέφε- ὄφρ
Αἴσχ᾽ ἐ σφοῖσι φίλοισι τ ἠδ' ἀστοῖσ' ἀνθρ τε,
Τί' δὴ τ' ἐκλυμένῳ ἐπικάσσατε τε ζυγὸν ἵππε,
Καὶ δεδήκασε κεφαλῆσιν ἠδ ὄπασε ἐλαυνε
Ἐλπόμενοι φεύγων- ἐκ πολέ- ἄνδ πόλε.
Ἐλπομένοις τε τυεῖς ἔλοιμ ἐκὼν κεῖνοί. Ἀχαιοῖς. Hoc est,
Me miserum:extrema cui trepidant fata parenti
Iupiter immittet, quum cernere tanta coegit
Tot que mali exocciſos natos rapturaque puellas,
Pollutos thalamos,alios denique terræ,
Infestos ardente feri certamine Martis:
Atque nurus ſpias abductas hoſte relictis.

Est & εἰρωνεία,apud eum,sermo per contrarium (cum quadam morali simulatione)contrarium declarans , quale est hoc Achillis:

Α'λλ' ὁ'δυσσῆ σωὶ σοὶ τε τῷ ἄμῳ σὺν βασιλῆσιν
Φορῆξι δῶ νηυσὶ θοῇσιν ἀλέξω δῆϊ πῶ. Hoc idem,
-ὁ δ' Ἀχαιῶν ὄφρ ἑλεῖν
Ο'ι ἔμ᾽ ἐγγὺς ὑπέρτα κ᾽ ἐς βασιλῆας ἰῶσιν id est,
Sed Laertiadi secum consulter,& omnis
Concilio regum,quo pellat nauibus ignem. Item,
-alium legat inter Achiuos
Ipsum qui dicent,regum qui dignior illo.

Declarat enim eum haud facile alium regno digniorem inuenturum.Atque hic quidem modus est quando aliquis se extenuat,vt contrarium sui existimationem præbeat. Alius autem quando quis se quempiam maxime laudare simulat,quum reuera vituperet. Atque hoc est quod apud Homerum à Telemacho dicitur.

Α'λ τέο' ὧ πάτ- ἀνὴρ ἀγαθὸς ὧδ' ἀκάκητα ἔῳ-

inimico namque dicit. Tanquam pater filium, sic me curas. Et rursus,quādo quis irridendi gratia aliquem extollit.vt proci,

Η' μᾶλα Τηλέμαχ- εἶνον ἔχεις μεμεριζε
Η' τι σε ἀξιοῖ ἐπιτρέπειν ἐπὶ μᾶλα ἀνδρὶ ἐμῷ.
Η' τι κα ἐκ Σπάρτης ἐπιτ τὸ πᾶρ εἶπας ἀγῶν. id est,
Telemachus eadem haud aubie mihi medetatur.
Anxilium ex Sparta cogens.Pylius que diserta.
Mala tum nunque sibi ex hoc sumi:que adolescens.

Est & σαρκασμὸς quædam ἐ εἰρωνείας ſpecies,quando quis per contrarium aliqui conuitians, rium simulat. quemadmodum Achilles,

Τεῖσιν ἀθ᾽ ἅμα πᾶσι μάχη ἰμμῖ μ' Κατὰ μένα Α'χαιῶν
Ἔβλητ᾽ ἐγχείῃ σ' ἠδ χαλ συμφορὰ,τῷ πάντωσιν
Τεσσάκοντα id est,
Saluo manente sitis suæ dominæ,sed Gnus Achilles
Munere prosuatur,licet illi gerata sit soror.
Atridas,cum quo accumbens se oblectet amanter.

His διαφορὰ haud dissimilis est,quæ aliud per aliud exhibet, quale est illud.

Νεῦ νῦ δὲ ἀμᾶ πάσχω Μελεάδεω νύκτα φυλάξας,
Εὐνὴ ἐνὶ ὠκείαις κατακείομ ἀμῦ δ᾽ ὑπόπνοια. id est,
Aras a noctes erro custos insidiosa que Atelanthi,
In tenero ſtrato cubitans,cui maximus heros.

Vinctum nanque & suspensum , in cubili delicato somnum capere dicit.

Vſus est sæpe numero & τῆ ὑδρὸ λῆ , quæ veritatem superans,multum vehementiæ offendit.vt,

Μὰλόπαρος χίεσ- δόλιος δ᾽ αἰθερεῖσι δόμοῖσι. Id est,
He candore mouet. aper anxius que Aquilonem.

Huiusmodi tropis & figuris Homerus ita vſus est , & ad posteros vſum eundem transmisit, vt ob hæc ingentem gloriam ab omnibus meritò reportet.

ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΕΚ
τῆς τ Γραμματικῆς Τρύφωνος.

Τὰ δ' τῆς λέξεως πάθη εἰς δύο ζυγὸν κατατε διαιρεῖται. πρῶτον τε μὲ πολὺ, ἢ τὸ μὴ πολύ ἐστιν. Ἔνδεια, ἢ Πλεονασμὸς. ἢ δ πολύ, Μετάθεσις, ἢ Μετάληψις. ἀμφοτέρων δ ὁμοῦ συμπλοκὴ Τμῆσις , ἡ ἑπτὰ μέρη δ

(ὡς ἐν καθόλου εἰπεῖν) πάθη πάντε, Πλεονασμὸς, Ἔνδεια, Μετάθεσις, Μετάληψις, Τμῆσις.

De passionibus dictionum ex Tryphone grammatico.

Dictionum passiones in duo generalissima diuiduntur , (videlicet] in quantitatem & qualitatem. Quantitatis quidem sunt species.Endeia & Pleonasmus,sed qualitatis.Metathesis & Metalepsis.Quum autem ambo in vnum conuenerunt, ἓκτιος fit Sunt verò (vt summatim dicam)passiones quinque:Pleonasmus,Endeia,Metathesis,Metalepsis & Tmesis.

Πλεονασμὸς.

Πλεονασμὸς (id est,Redundantia]est πάθος τῆς λέξεως ἢ χρόνου, συλλαβῆς ἢ συμφωνίου.id est,superfluitas temporum vel tempori, elementorum vel elementi,vt κάμπτ pro κέμπτ& κάμλ- pro καλὸς.

Ἔνδεια.

Ἔνδεια,(id est,Defectus]est contrà χρόνου ἢ χρόνων, συλλαβῆς ἢ συμφώνου ἀπόλειψις,id est.temporis vel temporum.elementi vel elementorum defectus.vt εὖδον pro ἐὔδαθον,& σκέπτον pro σκέπτεσθ.

Μετάθεσις.

Μετάθεσις, (id est , Transpositio) est συλλαβῆς μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐσ᾽ ἑτέραν.id est,elementi dimotio à propria sede in aliam,vt σκρπὶ pro σκαπὶ & κερδία.pro κρ κρέπτ& κρήτ- pro κρέπτ-. Vocatur autem & Ἐναλλαγὴ διαφόρησις,Permutatio & Transpositio.

Μετάληψις.

Μετάληψις,(id est,Translumptio) est συλλαβῆς μετακίνησις,id est, elementi mutatio,vt ὑπεδεύης pro ἀπεδεύης : & εἰμπαύτης pro πίμπλης.

Τμῆσις.

Τμῆσις,(id est,Sectio)est σωθῆναι λόγ- αἰ ἕξεις εἰς δύο λέξεις,id est compositi vocabuli resolutio in duas dictiones , vt ἄκρα πόλις pro ἀκρόπολις.

Τύπτω δ' ἤδη πάθη πάντα τὰ ὑφ' εἰς εἴδη τίμενα ὄ, τε Πλεονασμὸς, ἢ δ Ἔνδεια, τά δ' λοιπὰ εἰσὶν ἄτμητα Τὰ δ πλεονασμὸ εἴδη εἰσὶν ἑπτά, Παῤῥάθεσις, Α'ναδίπλωσις, Ε'πέκτασις, Ἐπένθεσις, Διαίρεσις Περίθεσις, Διπλασιασμὸς Παρέμπλασις ἢ Περοκωπερμὸς. Τῆς δ ἐνδείας εἴδη εἰσὶν ἑπτά, Ἀφαίρεσις, Α'φαίρεσις, Συγκοπὴ Συναίρεσις Συνῳκτικὴ Σκωθησὶς Ἀπόκοπὴ. Παῤῥάθεσις ὑφ' Α'φαίρεσις, Ἀναδίπλωσις δ' ῥητὴ Ε'πέκτασις Συσκῆ , Ἐπένθεσις Συρκοπὴ, διαίρεσις Σκωθησὶς , Περίθεσις Ἐπλεκῆσι, Διπλασιασμὸς Παρεμπλέκει Παρέμπλασις Ἐκθλίψει , Περοχματερμὸς Α'ποκοπὴ.

Harum autem quinque passionum aliquæ in species secantur,vt pleonasmus & Endia,i.Redundantia & Defectus ; aliquæ verò sunt infecabiles,Sed Pleonasmi species sunt nouem , Additio,Reduplicatio Extensio.Superextensio. Diuisio. Interpositio,Duplicatio,Paremprosis & Proschematismus. Endiæ autem,id est,Defectus,species sunt nouem. Detractio , Ablatio, Correptio,Concisio,Synalœphæ,Ellipsis,Parellipsis, Elisio , & Abscisio.Aduerſatur ei go Additio quidem Detractioni , Reduplicatio autem Ablationi,Extensioi Correptioni , Superextensio Concisioni , Diuisio Synalœphæ , Interpositio Ellipsi, Geminatio Parellipsi:paremprosis Elisioni , Proschematismus Abscisioni.

Παῤῥάθεσις.

Παῤῥάθεσις(i.additio) est φωνῆεν συμφώνιον κατ' ἀρχὰς τῆς συλλαβῆς, id est,adiunctio,elementi in principio syllabæ,vt ἀστερὶς pro στερὶς ἄσκαχμι pro σκάχμι,ἄσκυφος pro σκύφος.

Α'ναδίπλωσις.

Α'ναδίπλωσις,(i.Reduplicatio)est ἡ τῆς φωνῆεν ἢ συμφώνου συλλαβῆς ἢ τῆς αὐτῆς συμφώνου ἢ αὐτοτύπου ἐπάλληλος συμφορὰ: id est,primarum vel secundarum syllabarum per easdem consonantes, vel αὐτοτύπους,repetita prolatio. Fit autem in verbis & participiis & nominibus:estque frequens apud Ionas & Aeoles, vt κεκάμωσι pro κάμωσι.pro κεκάχοσι,pro κέκχυσι ἀπεστηκὼς pro ἀπεστὼς. ἑστάναμεν pro ἕσταμεν.

Ε'πέκτασις.

Ε'πέκτασις,[i.Extensio,siue Productio] est ὅταν τὰ συστελλόμενα διέχοντα ἐκτείνῃ ἢ τὰ βραχέα ἢ τὰ μακρὰ ἀντίστροφα αὐτῆς μετατείνῃ:id est,quando literæ correptæ bitemporeæ extenduntur , siue producuntur,vel breues in longas earum αὐτοτύπους mutantur. vt κελὸν pro κελὶς κώμ pro κόμη.

Ε'πίκτασις.

Ε'πίκτασις,(i.Superextensio,siue Super productio)est πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μίαν ὑστέρησιν ἐπὶ χρονικὴν ἐξέτασιν καλούμενον, i.redundantia syllabæ in medio vnæ eiusdem est accentus. quùm generalis obseruatio id (fieri) non prohibet:vt ἄνεμος pro ἄνεμος,& ἀθέλητος pro ἀθέλητος πολεμία pro πολέμια.

Διαίρεσις.

Διαίρεσις (i Diuisio) est φωνῆεν ἀβίβαστον ἢ διάστασις εἰς δύο:id est, syllabæ resolutio vel diffunctio in duo.Sed hæc passio tonum

& Thessalorum propria est, vt πεῖς pro πᾶς, & κεῖλιον pro κᾶλον, & βίλιος pro βίλος.

Παρένθετη.

Παρένθετη, (i. Interpositio) est ὅταν ἐν μέσῳ λέξεως τεθῇ γράμμα συμφώνου ἢ μέσου ἢ τελικοῦ. i. additio vocalis in medio non facientis syllabam, vt πάελα, περίο πάελατες, καιὰ pro καὰ, ἴδιος pro ἴδιος ξύλιος pro ξύλος εἰλκυσθῆς pro ἑλκυσθῆς. Porrò hæc passio Ionum est.

Διπλασιασμός.

Διπλασιασμός, (i. Duplicatio, vel Geminatio) est τοῦ ἀπὸ συμφώνου ἀφῃρημένου μέσου ἢ τελικοῦ. i. additio consonantium in medio, non efficientium syllabam. vt ἔλλυτρα pro ἔλυτρα, ἄλλομαι pro ἅλομαι, ἔππειρος pro ἤπειρος, ὄππότε pro ὁπότε. Et hæc quoque passio Ionum est.

Παρεμπτώσεις.

Παρέμπτωσις, (i. intercidentia) est τοῦ ἀπὸ συμφώνου μέσου ἢ τελικοῦ τινος συλλαβῆς. i. additio consonantium in medio, non efficientium syllabam. vt πτόλις pro πόλις, & πτόλεμος pro πόλεμος.

Περισσιασμός.

Περισσιασμός est τοῦ ἀπὸ συλλαβῆς ἢ τέλους. id est additio syllabæ in fine, quæ quatuor dialectorum est propria, vt λόγοισι pro λόγοις, ὑπὸ ταῦτα pro μέσοις ἀφαιρέσεως pro ἀφαιρέσεις, γῶν pro ἐγώ. Porrò dicendum quoque de ὀνδρίε.

Ἔνδεια.

Ἔνδεια, (i. Defectus) est ἀφαίρεσις κατ' ἀπολὴν στοιχείου, i. ablatio elementi ab initio, vt ὀρτὰ pro ἀορτὰ, ἀία, pro γαῖα, ἀείδω, pro ἄοιδω. Sed hæc passio Ionum est.

Ἄφαι.

Ἄφαι. (i. ablatio) est ἀπὸ μέσου καθ' ὁλοκληρίαν τῆς ἀπαλοιφῆς συλλαβῆς, id est, abiectio geminatæ syllabæ à principio, vt ἔλλαβον pro βιβλάβεσθαι, δέξιος pro ἀριδέξιος, βλάβεσθαι pro βεβλαβῆσθαι.

Συστολή.

Συστολή, (i. Contractio, seu Correptio est quando τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συστέλλεται τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα αἰτίᾳ ἐκτάσεως μεταβολῆς, i. quando productæ bitemporeæ corripiuntur, vel longæ in breues earum ἀπόστοιχος commutantur, vt ἐυσήζω pro φυσήζω, ξῆρον pro ξυρόν.

Συγκοπή.

Συγκοπή. [i. Concisio] est ὅταν βραχὺ συλλαβῆς τοῦ μέσου, i. abiectio syllabæ in medio, vt κάμμορος pro κακόμορος, σάπιστον pro σάκοσπον.

Συναλοιφή.

Συναλοιφή, est ὅτε συλλαβῶν τοῦ φωνήεντος ἢ διφθογγος κατὰ ἕλξιν τόνου i. duarum syllabarum in vocalem vnio, abiectione tonorum. Fit autem Synalœphe qer modos septem. symplices quidem tres, per διλίτρα, per κρᾶσιν, per συναίρεσιν compositos autem quattuor, per διλίτρα & κρᾶσιν, per διλίτρα & συναίρεσιν, per διλίτρα & κρᾶσιν & συναίρεσιν. Per διλίτρα igitur, vt ἐν' ὁμοῦ, pro ὅπτ' ἐμοί. Per κρᾶσιν, vt τἄμοῦ pro τὰ ἐμοῦ. Per συναίρεσιν, vt Νικῆδης, pro Νικοκλῆς. Per διλίτρα & κρᾶσιν. vt κἠγὼ pro καὶ ἐγώ. Per διλίτρα, & συναίρεσιν, vt ὁμὲ πολλοὶ pro μοι ὑπὸ πολλοί. Per κρᾶσιν & συναίρεσιν, vt ὦ πόλ' ὦ pro ὁ αἰπόλος. Denique per διλίτρα & κρᾶσιν & συναίρεσιν, vt ὁ τρῶς ἐστὶς pro ὁ τρώξ ἐστὶ Αἰσχύλος.

Ἔλλειψις.

Ἔλλειψις. (i. Defectus) est ὅταν λείπῃ τοῦ μέσου, ἢ τοιοῦτος συλλαβῆς, i. abiectio vocalis in medio non facientis syllabam. vt ἀμύξαι pro ἀμύξασθαι, & γεγεῖς pro γεγράφεις.

Παράλειψις.

Παράλειψις, (i. prætermissio) est, ὅταν ἔν τι τῶν δι' ὁλοκλήρου συμφώνων ἀφῃρεῖται μέσου, i. quando vna aliqua geminatarum consonantium omittitur, vt κάλιον pro κάλλιον & διφρος pro διφθερος.

Ἔκθλιψις.

Ἔκθλιψις, (i. Elisio) est ὅταν βραχὺ ἐν τέλει λέξεως ὑπὸ τὸ τῆς ἑξῆς ἀρχὴν φωνήεντος συλλαβῆς τοιοῦτος συλλαβὴν i. abiectio vnius consonantis inter primam & vltimam syllabam, non facientis syllabam. vt σκίπτων pro σκίπτωγ.

Ἀποκοπή.

Ἀποκοπή. (i. Abscisio) est ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. i. ablatio syllabæ in fine, vt δῶ, pro δῶμα, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, Ποσειδῶ, pro Ποσειδῶνα.

ΣΤΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΔΙΩΝ

φύσεις σημαίνει διαφόρους τοπικὰς λέξεων, καὶ συγχέον. id est,

COLLECTIO VOCVM QVÆ

pro diuersa significatione, accentum diuersum accipiunt.

Inuenitur & hæc inscriptio Græca, cuius eadem est sententia.

Ὅσαι λέξεις παρὰ διαφόρους σημαινόμενοι, διαφόρους δέχονται τοὺς τόνους καὶ συγχέουσι.

Author autem quidem Cyrillus esse creditur, sed ego Philoponum esse arbitror, vel potius persuasum habeo.

Ἀγελαῖος, qui est è grege, penultima circumflexa.
Ἀγράμματος, imperitus, rudis, indoctus, antepenac.
Ἀγήτης, τοῦ ὁ, admirabilis acuitur.
Ἄγηνος, γένος ὁ, Ageus, nomen proprium, antepenac.
Ἄγκυρα, ἄς, anchora, antepenacuitur.
Ἀγυιᾶτις, vrbs Galatiæ, penacuitur.
Ἄγος, vitex, penacuitur.
Ἀγνὸς, purus, cum spiritu denso, & acuto in fine.
Ἀγρόστως, in foro educatus, antepenacuitur.
Ἀγορᾶιος, ὁ, forensis, denult. circumfl.
Ἀγὸς, ἀγοῦ, ὁ, dux, acuitur.
Ἄγος, τὸ ἄγος, τὸ, scelus, penultima acuta.
Ἄγριος, agrestis, ferus, antepenacuitur.
Ἀγρεῖος, rusticus, ruri degens, penult. circumfl.
Ἀγύμνος, imperitus, rudis, adtepenacuitur.
Ἀγροῖκος, ruri degens, habitans, agrum penult. circumfl.
Ἀγρώσιμος, in agro pascens, penacuitur.
Ἄγρωστις, in agro pastus, antepenac.
Ἀγχιάλη, ἧς, ἡ, vrbs Traciæ. acuitur.
Ἀγχίαλος, ὁ, ἡ, maritimus, penult. acuta.
Ἄγχοῦ, aduerbium, propriè circumfl.
Ἄγχι, imperatiui modi, suffoca. penacuitur.
Ἀγὼν, τοῦ ἀγῶνος, ὁ, agens, penult. acuta.
Ἀγὼν, τοῦ ἀγῶνος, ὁ, certamen, vlt. acuta.
Ἀδελφός, frater, vlt. acuta.
Ἄδηλος, ὁ, nomen proprium, antepenac.
Ἀδολόγος, ἀδολόγου, ὁ, nugator, penacuitur.
Ἀδόκητος, ὁ, ἡ, contemplatiuus, acuitur.
Ἀδρὸς, crassa, aspiratur & acuitur.
Ἄδω, vrbs lllyrica, tenuatur & penacuitur.
Ἀείδω, Fut. ἀείσω. Pr. ἦκα, canto, tenuatur.
Ἀεθλῶ, F. ἀέσω. Pr. ἦκα, placeo aspiratur.
Ἀζόμενος, siccatus, tenuatur.
Ἀζόμενος, venerans, aspiratur.
Ἀθηναῖος, Athenienfis, penult. circumfl.
Ἀθήναιος, Athenæus, nomen proprium antepenac.
Ἀθρόος, ὁ, ἡ, clamore carens, seu strepitu, antepenacuitur.
Ἄθροος, ὁ, ἡ, confertus, penacuitur.
Αἴδιος, ὁ, ἡ, indemnis, penult. circumfl.
Αἰδώς, ὁ, louis epitheton, antepenac.
Αἰθὴρ, τὸ, calor, penult. circunfl.
Αἰθόμενος, ὁ, ardens, acuitur.
Αἶνος, gloria, penult, circunfl.
Αἰνὸς, grauis acuitur.
Αἰνοτόκος, grauia pariens seu gignens, penacuitur.
Αἰνότοκος, graui fato natus, antepenac.
Αἰολος, ὁ, Aeolus, rex ventorum, antepenacuitur.
Αἰόλος, varius penacuitur.
Αἰπεῖα, alta circumflexa penult.
Αἶπεια, nomen oppidi, antepenultima acuitur.
Αἴρων, τοῦ αἴρωνος, ὁ, tollens tenuatur & penacuitur.
Αἱρῶν, ῶ αἱρεῶνος, ὁ, accipiens aspiratur & circunflectitur.
Ἀκεσὼς, medicus, acuitur.
Ἀκέστης, Acestus & sartor, penacuitur.
Ἀκήρατος, inexorabilis, antepenac.
Ἀκήλητος, immaculatus, acuitur.
Ἄκις, ἄκιδος, ἡ, culpis, acuitur.
Ἄκις, Ἄκιδος, ὁ, Acis fluuius penacuitur.
Ἄκρις, ἄκριδος, ὁ, Acris oppidum, penac.
Ἀκρὶς, ἀκρίδος, ἡ, locusta, acuitur.
Ἀληθὲς, vere aduerbium, antepenacuitur.
Ἀληθὲς, verùm, acuitur.
Ἀμητὸς, ἀμητοῦ, ὁ, messis tempus, acuitur.
Ἄμητος, ἀμήτου ὁ, messis fruges, antepenac.
Ἄμυγδαλὴ, arbor, circunflectitur.
Ἄμυγδάλη, fructus, penacuitur.
Ἀμφὶς τὸ ἄμφιτος, ὁ, Amphis nomen proprium, penacuitur.
Ἀμφὶς, aduerbium, circa, acuitur.
Ἀνὰ, præpositio, per, acuitur.
Ἄναξ, Rex penacuitur.
Ἀντικρὺ, contrà, è regione, acuitur.
Ἀντυγὰς, palam, antepenultima acuta.
Ἄσθμα, quæ, aspiratur.
Ἄσθμα, tanquam, cum tenui spiritu.

Ἀόρατος, ἀόρατου, ὁ, innauigabilis, antepenultima acuitur.
Ἁπλοῦς, ἁπλοῦν, ὁ, simplex penacuitur.
Ἀπολλύω, per duplex λ, perdo.
Ἀπολύω per vnicum λ, dimitto.
Ἀπτὸς ἁπτὸς, per ο, tangibilis, acuitur.
Ἀπτὸς, ἀπτὸν, per ω, non cadens, acuitur.
Ἆρα, aduerb. an, verum, penult circunflexa.
Ἀρὰ, per completua particula, penacuitur.
Ἀρὰ, τῆς ἀρᾶς, ἡ, imprecatio acuitur.
Ἀβλαβὴς, iubditus maledictioni, penult. circunflexa.
Ἀραιὸς, tenuis, rarus, acuitur.
Ἄρδος, ἄρδου, ὁ, onus, penacuitur.
Ἄργος, ἄργους, τὸ, Argos ciuitas Peloponnesi penac.
Ἄργος, ἄργου, ὁ Argus, penacuitur.
Ἀργὸς ἀργὸν ὁ albus, aut velox, acuitur.
Ἀρίστων, ὦ ἀρίστωνος, ὁ, Aristo, viri nomen, penultima acuta.
Ἄριστος τοῦ ἀρίστου, ὁ, optima faciens, vltima circunflexa.
Ἀρνὸς, agninus, antepenacuitur.
Ἀρτιγενὴς, agnus nuper natus, acuitur.
Ἁρπακτὴ, rapina, acuitur.
Ἅρπαγη, hamus, penacuitur.
Ἀρρητὸν non dictus, atcanus, antepenac.
Ἀρρητὸς, odiosus, acuitur.
Ἄρτεμις, ἄρτεμιδος, ὁ, integer, acuitur.
Ἄρτεμις, Ἀρτέμιδος, ἡ, Diana, antepenacuitur.
Ἀρτίπαις, ὁ, ἡ, nuper enixa, penac.
Ἀρτίτοκος, ὁ, ἡ, nuper natus, antepenacuitur.
Ἀρτίτομος, nuper incisus, antepenacuitur.
Ἀρτιτόμος, qui nuper incidit, penacuitur.
Ἄσπε aspiratum quæ neutrius generis.
Ἄσπε, tenuatum, quædam.
Ἀστὴρ, stella, acuitur.
Ἄστυ, Aiter vrbs, penacuitur.
Ἀστρόλοις, locus, apud inferos, acuitur.
Ἀστρόλοις, albucum, antepenult. acuta.
Ἅτμα, aspiratum, quæ.
Ἄτμα, tenuatum, quædam.
Ἄτης, Homerus Iliad θ, Φοίνιξ δ' ἅτης γεγαυῖ. λίσσ' ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν Φοίνικα, i Phœnix atta senior, inquit Achilles ad Phœnicem. Vox est qua minores honorant maiores.
Ἀτρυγέτως, aduerbium, sine arte, penacuitur.
Ἀτέχνως, aduerbium, sine arte, penacuitur.
Ἄφθορος, ἀφθόρου, ὁ, ἡ, immutabilis, antepenac.
Ἄφθορος, ἀφθόρου, ἡ, Atropus Parca, antepenac.
Αὐγὴ, αὐγῆς, ἡ. Auge mulier, penacuitur.
Αὐγὴ, αὐγῆς, ἡ. splendor, aurora, acuitur.
Αὗται, ταῦται, ἡ, hæc, penacuitur.
Αὐτὴ, αὐτῆς, ἡ, ipsa acuitur.
Ἀφιέμενος, ἀφιεμένου, ὁ, dimissio, acuitur.
Ἄφτος ἀφύτου, ἡ, Aphete insula, penacuitur.
Ἄφρος, Apher, penacuitur.
Ἀφρὸς, ὁ, spuma acuitur.
Ἀχρεοσύρτης, palea, antepenac.
Ἄχρηστα, ἀχρήστων, ὁ, fabulum, palearum, acuitur.
Ἄωρος, ὁ, ἡ, mulier, penac.

B

Βάσιν, aduerbium, paulum, acuitur.
Βαῖς, βαΐδος, ramus, penult. circunfl.
Βαΐς βαΐδος, breuis acuitur.
Βάϊος, Baius Vlyssis socius, penult. circunfl.
Βασίλεια, Cassiopeiæ, regina, antepenac.
Βασιλεία, Cassiopeiæ, regnum, penacuitur.
Βάτος, cadus, penacuitur.
Βάτος, Cæsar. ὁ, tubus, penacuitur.
Βάτος, vnico τ, peruius, acuitur.
Βάττος, gemino τ, Battus, penacuitur.
Βῆλος, Belus, penult. circunfl.
Βηλὸς, Cælus, ὁ, limen, acuitur.
Βῖσα, vnico σ, Besa, vrbs, penac.
Βῖσσα, gemino σ, conuallis, penult circunfl.
Βίος, Cæsi, ὁ, vita, victus penult. acuta.
Βρίς Cæsi ὁ, arcus, acuitur.
Βίστος, Cæsti, ὁ, vita, antepenult. acuitur,
Βιωτὸς, Cæsi, ὁ, viuendus, acuitur.
Βλήχων, ωνος, herbæ species, penult. circunfl.
Βλαχρὸν, Cλαχρὸν τὸ, infimum, acuitur.
Βοὰν ἀγαθὸν, custodia, apud Alexandrinos.
Βοᾶν, Cοᾶσσω, ὁ, clamans. circunfl.
Βροτὸς, Cροτοῦ, ὁ, mortalis, acuitur.
Βρότος, Cρότου, ὁ, sanies, penac.
Βροτὸς, per ω, comestibilis, acuitur.
Βρῦς, υος ὁ, bruchus vermis, penult. circunfl.
Βρικὸς Cρυκὸς, ὁ præco acuitur.
Βρύων, Cρύωνος, ὁ, scaturiens, penacuitur.
Βρυὼν, Cρυῶν, ὁ, Cyrenes littus, circunfl.

Γ

Γαλάτεια, per ει, Galatea Nereis, antepenac.
Γάλλατις, per ι, Gallia regio, penacuitur.
Γαλήνη, γαλλίνης, ἡ, tranquillitas maris, penacuitur.
Γαλλιὰ, γαλλιᾶς, ἡ, tranquilla. acuitur.
Γαυλὸς, γαυλὸ, ὁ, fistula, vas pastorale, acuitur.
Γαῦλος, ου, ὁ, nauigium onerarium, penult. circunfl.
Γέλοιος, ridiculus, antepenac.
Γελοῖος, qui risum mouet, penult. circunfl.
Γέλων, γέλωνος, ὁ, Gelon viri nomen, penacuitur.
Γελῶν, γελῶντος, ὁ, ridens, circunfl.
Γενεσὶς, γένεσις, ἡ, natiuitas, acuitur.
Γενέτης, γένετος, ἡ, stirps, penacuitur.
Γεραιὸς, γεραιὰ, ὁ, senex, acuitur.
Γεραὸς, γεραιὰ, ὁ, Geræus gentile, penult. circunfl.
Γῆρας, senectus.
Γήρασις, ad senectutem profectio, antepenac.
Γλαῦκη, γλαύκης, ἡ, cæsia, penacuitur.
Γλαύκη, γλαυκὸς, ἡ, Glauce mulier, acuitur.
Γλαῦκος, γλαύκου, ὁ, glaucus, cæsius, penult. circunfl.
Γλαυκὸς, γλαυκὸ ὁ, Glaucus viri & piscis nomen, acuitur.
Γῦρος, γύρου, ὁ, ambitus, gyrus, penult. circunfl.
Γωγὸς, γωγοῦ, ὁ, rotundus, acuitur.

Δ.

Δάφνη, ἧς, ἡ, laurus, penacuitur.
Δάφνη, ἧς, ἡ, Daphne puella, acuitur.
Δείλαιος, ὁ, ἡ, δειλαῖος, ὁ, ἡ, δειλὸς, ὁ, ἡ, mala, acuitur.
Δεινὸς, δεινοῦ, ὁ, grauis, acuitur.
Δειρὴ, δειρῆς ἡ, collum anterius, acuitur.
Δείρη Αἰθιόπων, ἡ, ciuitas Aethiopiæ, penacuitur.
Δεκαετὴς, decennis, de tempore, acuitur.
Δεκαέτης, decennis, de reliquis, penacuitur.
Δελφὶς, ὁ, δελφὶν, delphin piscis, acuitur.
Δελφὺς, per υ, vulua, venter, acuitur.
Δεξαμενὴν, δεξαμενῆς, ἡ, cisterna, acuitur.
Δεξαμένη, ης, ἡ, quæ accepit, penacuitur.
Δεσπότης, per ο, herus, dominus, penacuitur.
Δέσποινα, per ι, domina, antepenac.
Δῆλος, δήλου, ὁ, manifestus, penult. circunfl.
Δῆλος, ου, ἡ, Delus insula, penultima circunfl.
Δῆμος, τοῦ δήμου ὁ, populus, tribus, penult. circunfl.
Δημὸς, τοῦ δήμου, pinguedo, acuitur.
Δημοσίᾳ, aduerbialiter, publicè penacuitur.
Δημόσια, τῶν δημοσίων, τὰ, res publicæ, antepenacuitur.
Δήμιος, per ι, popularis, circunflectitur.
Δίων, ωνος, ὁ, Dion vir, penacuitur.
Δίκη, accusatiuus, louem, penacuitur.
Διὰ, præpositio, per, propter, acuitur.
Δῖνη, δίνης, ἡ, vortex aquarum, penacuitur.
Δῖνος, δίνου, ὁ, aëris turbo, penult. circunfl.
Δίνων δίνωνος, ὁ, Dino vir, penacuitur.
Δινῶν, δίνοντος, ὁ, voluens, circunfl.
Διογενὴς, ὁ, ἡ, nobilis, acuitur.
Διογένης, ους, ὁ, Diogenes vir, penacuitur.
Δῖος, τοῦ δίου, ὁ, diuinus, penult, circunfl.
Διὸς, genitiuus, louis, acuitur.
Διπλόος, τοῦ διπλοῦ, ὁ, per οι, duplex, geminus, vlt. acuta.
Διχοτόμος, in duo diuidens.
Διχότομος, in duo diuisus.
Δόκος, τῆς δόκου, ἡ, apparentia, opinio, penacuitur.
Δοκὸς, δόκου, ὁ, trabs, acuitur.
Δόλιος, δόλιου, ὁ, dolosus, antepenac.
Δολίων, δολίωνος, ὁ, Dolius vir. penacuitur.
Δολιχὴ, τῆς δολιχῆς, ἡ, Doliche insula, penacuitur.
Δολιχὸς, τῆς δολιχῆς, ἡ, longa, acuitur.
Δόλων, τοῦ δόλωνος, ὁ, Dolon vir, penacuitur.
Δολῶν, τοῦ δόλωντος, ὁ, decipiens, circunfl.
Δρύμος, τοῦ δρύμου, ὁ, Drymus vir, penacuitur.
Δρυμὸς, οῦ, ὁ, sylua, condensus, acuitur.
Δύο, dualiter, duo, penacuitur.
Δύω, verbaliter, ingredior, penacuitur.

E.

Ἐδύη, τῆς ἐδύης, ἡ, Idia mater Medeæ, penult. acuta.
Εἰδυῖα, τῆς εἰδυίης, ἡ, quæ scit, penult. circunflectitur.
Εἴκων, τοῦ εἴκοντος, ὁ, obediens, penacuitur.
Εἰκὼν, τῆς εἰκόνος, ὁ, imago, similitudo, acuitur.
Εἶπε, indicatiui modi, dixit, penult. circunflectitur,
Εἶπὲ, imperatiui modi, dic, acuitur.
Εἰς, præpositio, in accusatiuo iunctum.
Εἷς, numerale, vnus, circunfl.
Ἕκτος, τοῦ ἕκτου, ὁ, sextus, penacuitur.
Ἐκτὸς, aduerbium, extra, fine, acuitur.
Ἐκτελὴς, verbum, enauigo, penacuitur.
Ἐκτελὼν, aduerbium, plenè, antepenacuitur.
Ἐλαίων, τοῦ ἐλαίωνος, ὁ, oliuetum, acuitur.
Ἐλεεὶς, τοῦ ἐλεοῦντος, ὁ, miserans, circunflectitur.

Ἐλάττων τῆ ἐλάττονι Θ. ὁ, minor, pen acuta.
Ἐλαττῶν, τῆ ἐλαττοῦντι Θ. ὁ, minuens, circunfl.
Ἐλάττων, τῆ ἐλάττονι Θ. ὁ inlequens, penacuitur.
Ἐλαία τῆ ἐλαίᾳ Θ. ὁ, oliuetum acuitur.
Ἔλη Θ. τῆ ἕλεϊ, τό, mulier cordia antepenac.
Ἐλεὸς τῆ ἐλεῷ Θ. ὁ, Eleus ciuitas & mensa, acuitur.
Ἐλεύσεται τῆς ἐλεύσεται Θ. ἡ, adueniet, antepenac.
Ἐλεύσεις τῆς ἐλεύσει Θ. ἡ, Ieuitis ciuitas, acuitur.
Ἔλπις τῆ ἐλπίδι Θ. ἡ Elpis vir, penac.
Ἐλπίδες τῆς ἐλπίδι Θ. ἡ spes acuitur.
Ἔμεθεν, ab ἴημι mittere, aspiratur.
Ἔμεθεν, ab εἶμι esse, tenuatur.
Ἐνάτης τῆς ἐνάτῃ Θ. ἡ, nonarius numerus, tenuatur.
Ἑνάς τῆς ἑνάδι Θ. ἡ, vnitas, aspiratur.
Ἕνα, præpositio, in datiuo sancta, tenuatur.
Ἑνὰ numerus, vnum, acuitur, & aspiratur.
Ἑνί, pro ἕξι, elt, penacuitur.
Ἑνὶ, pro ἐν, in, acuitur.
Ἑνὶ ὄρχει τῷ ὄρχει ὁ vnicum habens testiculum, aspiratur.
Ἑνὶ ὄρχει τῷ ὄρχει, ὁ mas habens tecticulos, tenuatur.
Ἕνιος, genitiuus, genituus, acuitur.
Ἔνιος, ὁ, ἡ, annus, vetus, penacuitur.
Ἑνὸν, vnio, aspiratur.
Ἑνόω, quatio, tenuatur.
Ἑνῶσα τῆς ἑνούσῃ, confuti, reuerentia, acuitur.
Ἕξ, lex, nomen, cum aspiratione, acuitur.
Ἕξ, præpositio, tenuatur.
Ἑξήκοντα Θ. τῶν ἑξήκοντα ὁ, eliciendus, antepenult. acuitur.
Ἑξηκοστὸς τῷ ἑξηκοστῷ ὁ præcipuus acuitur.
Ἑξαίρετος, auget penacuitur.
Ἑξαιρῶ, liberat, circunflectitur.
Ἑξάδελφος, ὁ, confobrinorum filij, antepenult. acuta.
Ἑξάδελφος, ὁ, confobrini, acuitur.
Ἑξαδέλφη, aduerbium, extra, tenuatur.
Ἑξὸν futurum, habebo, aspiratur.
Ἑπόμενα, cum dativo, similis fum, antepenacuitur.
Ἑπόμενα fine casu, video, itidem antepenacuitur.
Ἑπτάκις ἑπτάκιν Θ. τό, simile.
Ἑπτάκις ἑπτάκιν Θ. ὁ, similis.
Ἔπαινος, ὁ, ἔπαινέω ἡ, laus, antepenac.
Ἐπαχθὴς τῆ ἐπαχθεῖ Θ. ὁ, grauis, acuitur.
Ἐπαρχία τῆς ἐπαρχίας ἡ, prouincia, penacuitur.
Ἐπάρχαινα, ἡ, Eparchia mulier, antepenac.
Ἐργάτης ἐργάτου ὁ, operator, penacuitur
Ἐργάτις ἐργάτιδος ἡ, operatrix, penacuitur.
Ἐρινεὸς τῆ ἐρινεῷ ὁ ficus genus, acuitur.
Ἐρινεὸς τῆ ἐρινεῷ ὁ fructus ficus filuestris, antep. acuitur.
Ἔρευς, per ει diphthongum, fouis epitheton, antepen. acuta,
Ἔρευ per ε leptum, antepena.
Ἑρμῆς Θ. ἑρμοῦ ὁ, mercurialis, penult. circunfl.
Ἔτυμος Θ. ὁ ὁλός Θ. tumulus, antepenacuitur.
Ἑρμῆνευμα ἑρμηνεύματος τό, interpretatio, penacuitur.
Ἑρμῖνος ἑρμῖνου τὸ, ὁ, fulcrum lecti, penacuitur.
Ἔφεδρος, vnico p, dico, penacuitur.
Ἐφίππιος, duplici p, pereo, penacuitur.
Ἑπόμενος Θ. ὁ ἑπόμενος, ὁ, amicus, focius, penult. circunfl.
Ἔτερος Θ. τῆ ἑτέρᾳ, ὁ, alter, antepenac.
Ἔτος Θ. ἔτεος τῷ, annus, penacuitur.
Ἐτάζω, τῆ ἐτάσω ἡ, incaffum, acuitur.
Εὐάνθης Εὐανθίου Θ. ὁ, Euanthes, vir penacuitur.
Εὐάνθης, Εὐανθίας Θ. ὁ, ἡ, floridus, acuitur.
Εὐάθροια Εὐαθροίας ἡ, ignauia, antepenac.
Εὐδοξία, Εὐδοξίας, per ο, bonus mos, penacuitur.
Εὐθυδίκη Θ. Εὐδικίδου τὴν per ο, recte iudicus, antepenultima acuta.
Εὐθυδίκη, Εὐδικίδου τὴν ὁ recte iaciens, penacuitur.
Εὐθύδικος, ἡ, ἐπιμαρτυρικός, ἡ, aduerbialiter, ftatim, acuitur.
Εὐθύδικος, ἡ, ὁ, ἀναμαρτικός, id eft, nominaliter, rectus, acuitur.
Εὐκίνητος, per η, facilis, acuitur.
Εὐκίνητος, per ι, calceus acuitur.
Εὐπειθὴς τῆ εὐπειθεῖ Θ. ὁ, ἡ, obediens, acuitur
Εὐπειθὴς τῆ εὐπειθεῖ Θ. ὁ, ἡ, obediens principi penult. acuta.
Εὖρος, aſperatum, latitudo.
Εὖρος, tenuatum, Eurus ventus.
Εὐσέβεια, τῆ εὐσεβείᾳ Θ. ἡ, pietatem exercens, vltima circunflexa.
Εὐσέβιος, ου Θ. ὁ, Euſebius vir, penacuitur.
Εὐσθένης, ους Θ. ὁ, Euſthenes vir, penacuitur.
Εὐσθενὴς, ἐῦς Θ. ὁ, fortis, acuitur.
Εὐτυχία, εὐτυχίας ἡ, felicitas penacuitur.
Εὐτύχια εὐτυχίας ἡ, Eutychia mulier, antepenac.
Ἐχθρὸς, τῆς ἐχθρᾶς ὁ, inimicitia, penacuitur.
Ἐχθρὸς τῆς ἐχθρᾷ ὁ, inimica acuitur.

Z.

Ζεὺς, ζῆνος, ὁ, Iupiter, acuitur.
ζῆν, infinitiuus, viuere, circunflectitur.
Ζυγὸς, ζυγοῦ, iugum bouis, maſculinum.

Ζυγὸν, ζυγοῦ, τό, iugum labræ, fœm.
Ζῶον ζῴου τό, animal, penult. circunfl.
Ζωὸς, ζωᾶ, ὁ, viuum, acuitur.

H.

Ἡ Δὶς, coniunctio, &, acuitur & tenuatur.
Ἡ Ἥρα, aſpiratum, hæc, penacuitur.
Ἡ ὁ, coniunctio, fiue, acuitur.
Ἤ ἐμπαικτικὸν, id eſt, verbaliter, ibat penult. circunfl.
Ἡ, aſpiratum & circunflexum, vbi, cui, quatenus.
Ἡ, tenuatum & circunflexum, certè, ait.
Ἥλιος Θ. ἡλίου, ὁ, ſol antepenacuitur.
Ἡλεὸς Θ. ἡλέου, ὁ Eleus, gentile, penult circunfl.
Ἥλως Θ. ἥλω ὁ, clauus, penultima circunfl.
Ἡλὸς, ἡλοῦ ὁ, ſtolidus, acuitur.
Ἥμων, ἡμωνος Θ. ὁ iaculator, penacuitur.
Ἡμέτερος, ἡμετέρα, ὁν, noſtrum, circunfl.
Ἡμέτερος Θ. ἡμαῖος, ὁ, Heræus vir, antepenac.
Ἡ ἡμῶν, ἡμῶν ὁ, tuoonus, penult. circunfl.
Ἡ ἡμέλεια ἡμελείας, ἡ, Heraclea mulier & vrbs, antepenac.
Ἡ ἡμέλεια ἡμελείας, ἡ, Herculea, penacuitur.
Ἡμέλειος Θ. ἡμελείου, ὁ, Heraclius, antepenac.
Ἡμέλειος Θ. ἡμείου, ὁ, Herculeus penult. circunfl.
Ἡμέλεες, Hercules, item aduerbium iurandi, penult. acuitur.
Ἡμέλης, Ἡμέλεος Θ. ὁ, Hercules, circunfl.
Ἥττων ἥττονος Θ. ὁ, minor penacuitur.
Ἥττων ἥττονος Θ. ὁ, minuens, circunfl.
Ἥττον, aduerbium, minus, penult. circunfl.
Ἥχω ἠχοῦς ἡ fama, penacuitur.
Ἥχω aduerbium, vbi, qua, penult. circunfl.

Θ.

Θλίμμα, τό, luſtra ferarum, penacuitur.
Θέμενος, ὁ, templum Caſtoris & Pollucis, acuitur.
Θάρσος θαρσεος, τό, audacia, penacuitur.
Θράσος, θράσους, τό, temeritas, penacuitur.
Θέμις Θέμιτος ἡ, conuitium, feſtiuitas, penultima acuitur.
Θάμις, θάμιδος ἡ, celebritas, Thalia, antepenult. acuta.
Θαμὰ θαμᾶ ὁ, attonitus, acuitur.
Θάμβος Θάμβεος τό, pauor, ſtupor, penacuitur.
Θεὰ θεᾶς ἡ, dea acuitur.
Θέα, θέας ἡ, ſpectaculum penacuitur.
Θεοτόκος Θεοτόκου ὁ, Deum pariens, penacuitur.
Θεόγονος, Θεογόνου ὁ, ex Deo natus, antepenacuitur.
Θέρμη, θέρμης ἡ, calor, calditas penacuitur.
Θερμὸς θερμὴ ὁ, calida, acuitur.
Θέρμος, θέρμου ὁ, lupinus, penacuitur.
Θερμὸς, θερμοῦ ὁ calidus acuitur.
Θῆλυς θήλεος ἡ, foemina penultima, circunfl.
Θηλὴ θηλῆς ἡ, papilla, acuitur.
Θηρὸν, θηρῶντος ὁ, venans circunfl.
Θήρων, θήρωνος Θ. ὁ Theron vir, penacuitur.
Θῆκος Θ. θήκου τὸ, ſtetiudo, & locus ſcripturarū Athenis penacuitur.
Θολὸς, θολοῦ, ὁ, tu. bidus, acuitur.
Θύμος, θύμου, ὁ, ager, agreſtis, penacuitur.
Θυμὸς, θυμοῦ ὁ, animus, furor, ira, deſiderium acuitur.
Θυρὸν, θύρου ἡ, oſtium, hoc eſt, lignum i. ſum penacuitur.
Θύρη, θύρης, αἱ, fores hoc eſt, apertura, penacuitur.
Θύρσος, θύρσου ὁ, Thyſus, acuitur.
Θύρος Θ. θύρου, ὁ, Thyrius vir, penacuitur.

I.

Ἰὰ, τῆ ἰᾷ ὁ, vna, acuitur.
Ἰαχὴ, ἰαχῆς, ἡ, vox, penacuitur.
Ἵζων ἵζοντος Θ. ὁ ἱδρύων, ὁ, ſedens, antepenacuitur.
Ἱδρυμένος Θ. ἱδρυμένου ὁ, firmatus, rectus, penult. acuitur.
Ἴδε, coniunctio, &, acuitur.
Ἴδε, verbum, vide, penacuitur.
Ἰδοὺ, ecce acuitur.
Ἰδοῦ, vide circunfl.
Ἴδομαι ου Θ. ὁ, proprium nomen viri, penacuitur.
Ἱέρεια, ἱερῶν τῶν Θ. ἡ, ſacrificans, circunfl.
Ἱκέτης, τῆς ἱκέτου Θ. ὁ, ſupplicatrix, penacuitur.
Ἱκέτης, τῆ ἱκέτῃ, ὁ, ſupplicator, ſupplex, penac.
Ἵκελος, τῆ ἵκελῳ, ὁ, occaſus, penult. circunfl.
Ἵκελος, ἵκελη, ὁν, occaſus, penacuitur.
Ἰνδὸς τῆ ἰνδῷ ὁ, Indus, nomen gentile, acuitur.
Ἰνδὸς Θ. ὁ ἰνδικὸς ὁ, ſtaurus Indiæ, penacuitur.
Ἴον, ἴου, τό, viola penacuitur.
Ἰὼν, ἰόντος ὁ, iens, acuitur.
Ἴσνος, τοῦ, ἴσνου Θ. ſurnus, acuitur.
Ἴσος Θ. τοῦ ἴσου ὁ, laterna, penacuitur.
Ἶρις τῆς ἴριδι Θ. ἡ, iris herba penacuitur.
Ἶρις, ἴριδος ἡ, Iris dea penult. circunfl.
Ἰσχνὸς, ἰσχνὴ ὁ, macer, acuitur.
Ἴσχνος, ἴσχνου ὁ, ἡ, ὁ πτωχὸς, mendicus, penult. circunfl.
Ἴσχνος, ἴσχνου Θ. ὁ, thipon vir, penacuitur.
Ἴσχνον, ἰσχνοῦ Θ. τό, quod eſt σχετικὸν, id eſt, collectiuum, acuitur.

Ἰχθὺς, τῆ ἰχθῖ Θ. ὁ, piſcis, acuitur.
Ἴχθυς, τῷ Ἴχθυ Θ. ὁ, viri nomen, penacuitur.
Ἰωνία, τῆς Ἰωνίας, ἡ, Ionia regio, penacuitur.
Ἰωνιστὶ, τῆς ἰωνιστῆ, ἡ violentum, acuitur.
Ἴωρ, ἰωρὸς Θ. ὁ, plenus veneno, circunfl.
Ἴδιος, ἰδίου Θ. ὁ, proprium & gentile, penacuitur.

K.

Καίνα, τῆς καίνης ἡ, Cæna vrbs, penacuitur.
Καινὸς, τῆς καινῆς, ὁ, noua, acuitur.
Κακὸς, τῆς κακῆς, ὁ, mala penacuitur.
Κάκκης τῆς κάκκῃ, ὁ, Cace, penacuitur.
Κασσιφόρος Θ. ὁ, ſubuertens, circunfl.
Καθαρτὴρ, τῆ καθαρτῆρι Θ. ὁ, purgans, penacuitur.
Καλλισθένης, ὁ, Callifthenes, penacuitur.
Καλυσθένης, ὁ, potens, acuitur.
Κάλαμος, κάλαμου, τό, lignum, penacuitur.
Κάλλος, κάλλεος, τό, pulchritudo, penacuitur.
Καλὸς, vnico λ, honeſtus, bonus, acuitur.
Κάλως, κάλω ὁ, funis, penacuitur.
Κάλως, καλῶν ὁ, duuerbium, bene, circunflectitur.
Καμπὴ, καμπῆς, ἡ, dexura, curuamen, acuitur.
Κάμπη, καμπης, ἡ, eruca, penacuitur.
Κανθὸς κανθοῦ, ὁ, angulus oculi, acuitur.
Κάνθος, κάνθου, ὁ, Canthus vir, penacuitur.
Κέδρος, τοῦ κέδρου, ὁ, fructus cedri, maſcul.
Κέδρος τῆς κέδρου, ἡ, cedrus, arbor, fœmin.
Κεῖνος, pro ἐκεῖνος, ille, penult. circunfl.
Κενὸς, κενὴ, ὁν, pro κοῖλος, vacuus, acuitur.
Κῆρ, τῆς κηρὸς, ἡ Parca, mors, ſors, acuitur.
Κῆρ, τῆ κηρὶ, τὸ, cor, anima, circunfl.
Κῆρυξ, τῆ κήρυκι, ὁ Cerus fluuius Armeniæ, penult. circunfl.
Κηρὸς κηροῦ, ὁ, cera, acuitur.
Κλίνα ας, ἡ, vrbs, penacuitur.
Κλίνη ης, ἡ, ignea, acuitur.
Κίων, κίονος, ὁ, columna, penacuitur.
Κιὼν, κιόντος Θ. ὁ, iens, acuitur.
Κλεῖτος, τῆ κλείτῳ, ὁ Cletus, penult. circunfl.
Κλειτὸς, τῆ, κλειτῷ, ὁ, glorioſus, acuitur.
Κλεὼ, κλεοῦς, ἡ, Clio muſa, acuitur.
Κλείω, verbum, laudo, claudo, penacuitur.
Κλῆρος, κλήρου, ὁ, tors, penult. circunfl.
Κληρὸς κληροῦ, ὁ, ſorte datus, electus, acuitur.
Κλίσις τῆς κλίσεως, ἡ, inclinatio, ad dextram, penacuitur.
Κλισιὰς, ἰσιῶν, ἡ, inclinatio totius exercitus, penacuitur.
Κλωθὼ κλωθοῦς Θ. ὁ Clotho Parca, acuitur.
Κλώθω, verbum, circunuolo, penacuitur.
Κομπεύς τῆ κομπεῖ Θ. ὁ, ſuperbus, acuitur.
Κῦμα Θ. ος, ὁ, paroxyt. ſtridor.
Κνίς, τῆς κνῖδι, ἡ, pulus, acuitur.
Κόλις, τῆς κόλεως Θ. ὁ, lendes aut furfures capitis, penacuitur.
Κόρη, κόρης, ἡ, virgo, puella, vnico ρ, penacuitur.
Κόρυς, τῆ κόρυθι Θ. ὁ, caput cum collo, gemino ρ, penacuitur.
Κόρυς, τῆς κόρυ Θ. ὁ, galea, penacuitur.
Κόρυς, τῆ κόρυ Θ. ὁ, cimex, penacuitur.
Κόρων, τῆ κορώνῃ, ὁ, Coronus, mons, antepenac.
Κορωνὸς, τῆ κορωνῷ, ὁ, angulus, acuitur.
Κυρεύς, τῆ κυρεῖ, ὁ, tonſorius, vas ligneum, acuitur.
Κύπρος Θ. τῆ κυπρίνῳ ὁ, emporium, antepenac.
Κύπρος, τῆ κυπρίνῳ, τὸ, ciuitas Cypri, antepenac.
Κυρεῖον, τῆ κυρεῖῳ, τὸ, tonſtrina, penult. circunfl.
Κρὶς, τῆ κρητὶ, ὁ, Cres, Cretenſis, acuitur.
Κρὶς, κριτὶ τῆ κρίσει, per σωμάτων, caro, circunfl.
Κρίνω, in præſ. iudico, penacuitur.
Κρινῶ, in fut. iudicabo, circunfl.
Κρίνων, τῆ κρίνοντι ὁ, iudicans, penacuitur.
Κρίσις, τῆ κρίσει Θ. ὁ, lilietum, acuitur.
Κρὶς, τῆ κριῖ, ὁ, aries, acuitur.
Κρῖος Θ. τῆ κρίῳ ὁ, Crius vir, penult. circunfl.
Κρέων, κρέοντος Θ. ὁ, muſca canina, vel ciuitas, penacuitur.
Κροτῶν, τῆ κροτοῦντι Θ. ὁ, plaudens, circunfl.
Κῦδος, τῆ κύδει, conuitium, penac.
Κῦδος Θ. τῆ κύδῃ, gloria, penultima circunfl.
Κυκάω, miſceo, turbo, penac.
Κυκεὼν, pro κυκεῶνα, potio ex multis herbis, circunfl.
Κωφὸς, κωφὴ, ὁν, inuerecundus, penult. acuitur.
Κωφὸν, τῆς κωφῆς, τὸ, inuerecunda, penult. circunfl.
Κυπάριος Θ. τῆ κυπαρίσσῳ, ὁ, Cyparifſius, puer, antepenult acuitur.
Κυπάριος Θ. τῆς κυπαρίσσου, ἡ, cypreſſus arbor, antepen. acuitur.
Κῦρος, τοῦ κύρου, ὁ, Cyrus vir, penult. circunfl.
Κῦρος, τοῦ κύρου Θ. τό, autoritas, dominium, penult. circunfl.
Κύριος Θ. τῆ κυρίῳ, ὁ, domiuus, antepen.
Κυρὸς, τοῦ κύρου, ὁ, nomen loci, acuitur.
Κυρτὸς, τοῦ κυρτοῦ, ὁ, gibboſus, acuitur.
Κύρτος, τοῦ κύρτου, ὁ, vas piſcatorium, penac.
Κυφὸς, τοῦ κυφοῦ, ὁ, gibboſus, acuitur.

Κῦρος, πυκνόν, ὁ, vrbs Theſſaliæ, penult. circunfl.
Κύων, κυνὸς, ὁ, ἡ, canis, penacuitur.
Κυῶν, κυνὸς Θ. ὁ, prægnans, circunfl.

Λ.

Λάβε, Atticè, accipe, acuitur.
Λάκε, communiter, accipe, penacuitur.
Λαβὲ, λαβίδος ἡ, capulus, anſa, acuitur.
Λαβὴ, λάβεος, ἡ, excuſatio, penac.
Λαβὲς, λαβέος ὁ, abundans, acuitur.
Λαβέος, λαβέου, ὁ, mediocris vehemens, penult. acuta.
Λάγος, λάγου ὁ, Ptolemæi pater, penult. circunfl.
Λαγὸς, λάγου ὁ, lepus, acuitur.
Λάκων, λάκωνος, ὁ, Lacon gentile, penac.
Λακεδὼν, λακεδόνος Θ. ὁ, Lathon fluuius, penac.
Λαδὼν, λαδόντος Θ. ὁ, Lathon fluuius, penac.
Λαθὼν, λαθόντος, qui latuit, acuitur.
Λάμπος, λάμπεος, ἡ, Lampra vrbs, penac.
Λαμπρὸς, λαμπρᾶς, ἡ, ſplendida, acuitur.
Λάος, λάου, ὁ, lapis, penacuitur.
Λαὸς, λαοῦ, ὁ, plebs, populus, acuitur.
Λαρὸς, λαρᾶ, ὁ, dulcis, acuitur.
Λάος Θ. λάου, ὁ, laurus auis, penacuitur.
Λάχος Θ. per ο, ὁ, ſors, penacuitur.
Λάσιος, per ω, quati, penacuitur.
Λιπαρὸς, λιπαρὰ, ὁν, venditor leguminum, penac.
Λιπαρὸς, λιπαροπώλης, λιπαροπώλιδος Θ. ὁ, ἡ, venditrix leguminum, antepenacuitur.
Λίπαρις, ἡ Λίπαρα Θ. τὸ, promontorium, penac.
Λεπὰς, τῆ λεπάδι Θ. ὁ, genus oſtrei, acuitur.
Λέπτη, λεπτῆς, ἡ, Lepte vrbs, penac.
Λεπτὸς, λεπτῆ, ὁν, tenuis, acuitur.
Λεύκιος, λευκίου, ὁ, alba, acuitur.
Λεύκη, λεύκης, ἡ, arbor quæ populus dicitur, penult. acuta.
Λεύκων, λεύκωνος Θ. ὁ, Leucon vir, penacuitur.
Λεύκων λεύκωνος Θ. ὁ, albificans, circunfl.
Λῆμμα, τῆ λήμματι Θ. ὁ, quæſtus, ſeu captio.
Λῆμα, τῆ λήματι Θ. ὁ, patium, ſeu fortuna.
Λιωὶς, λιωΐδος, ὁ, Lenæus vir, antepenac.
Λιωΐς Θ. ΐδος, Lenæus Bacchus, penult. circunfl.
Λειτουργεῖν, per ι, populo miniſtrare.
Λειτουργεῖν, per ι, maledicere.
Λίγυς, λίγυος Θ. ὁ, Ligur, penac.
Λιγὺς, λιγυὸς Θ. ὁ ſtridulus, canorus, acuitur.
Λιθότμητος, τοῦ μου, ὁ, incifus è petra, antepenac.
Λιθοτμὸς, λιθοτμοῦ, ὁ, lapicida, penac.
Λιπάρα, ας, ἡ, Lipara inſula, penac.
Λιπαρὸς, λιπαρᾶ, ὁν, pinguis, acuitur.
Λὶς λιὸς ὁ, leo, acuitur.
Λὶς, λινὸς, ὁ, pannus lineus, acuitur.
Λόγιον, τοῦ, oraculum, antepenac.
Λογεῖον, λογείου, τὸ, pulpitum, penult. circunfl.
Λυσίας, ου, ὁ, Lyſias vir, penac.
Λυσίας, λυσιάδου Θ. ὁ, ἡ, Lyſias, mulier, acuitur.
Λύσις, λύσεως, ἡ, ſolutio, penac.
Λυσὶς, λυσὶ Θ. ὁ, Lyſis vir, acuitur.
Λῶτος Θ. λωτου, ὁ, Lotus vir, penult. circunfl.
Λωτὸς, τοῦ, ὁ, lotus herba & arbor, acuitur.

M.

Μακρὸν, μακρου, promontorium Siciliæ, penacuitur.
Μακρὸν, μακροῦ, τό, longum, acuitur.
Μείων μείονος, ὁ, minor, penultima acuta.
Μείων, μειοῦντος, ὁ, minuens, circunfl.
Μελιτίνη, τῆς Μελιτίνης, ἡ, Melitina mulier, penac.
Μελετίνη, μελιτινῆς, gentile nomen, acuitur.
Μένω, præſ. temp. maneo, penac.
Μενῶ, fut. temp. manebo, circunfl.
Μειοκιακὸς, του βδυσικὸς Θ. ὁ, ἡ, placabilis, demulcens, acuitur.
Μηδείκης, τοῦ εἰκοῦ, ὁ, ἡ, facilè cedens, penac.
Μηδίκη, τῆς μηδίκης ἡ, medica regio, acuitur.
Μηδικὸς, τῆς Μηδικῆς, ὁ, Medica regio, acuitur.
Μῆδος Θ. τοῦ Μήδου, ὁ, Medus, penult circunfl.
Μῆδος Θ. τοῦ Μήδου Θ. τὸ, cura, conſilium, penult. circunfl.
Μιαιφὸς, ὁ, libidinoſa, penacuitur.
Μιαιφὸς, odibilis, acuitur.
Μόνη, μονῆς, ἡ, ſola, penacuitur.
Μονὴ, μονῆς, ἡ, manſio, acuitur.
Μοχθηρὸς, οῦ, ὁ, laborioſus, acuitur.
Μοχθηρὸν, ου, ὁ, difficilis, penultima circunfl.
Μύλα Θ. μύλου, ὁ, Mylus vir, penacuitur.
Μυλλὸς, μυλλοῦ, ὁ, ſtrabo, acuitur.
Μυρίος, τῆ μυρίῳ, τὸ, infinita, penacuitur.
Μύριοι, αι μυρίων, τὰ, decem millia, antepenac.
Μύριοι, decies mille, antepenac.
Μυρίοι, innumeri, penacuitur.
Μύρων, τοῦ Μύρωνος, ὁ, Myron vir, penac.
Μυρὼν, τοῦ μυρῶντος, ὁ, redolens, circunfl.

Μύλλω τὸ σβύω, mico, doceo, proprie sacra, circunfl.

N.

Νάρκισσος, ὁ, Narcissus, puer, antepenac.
Νάρκισσος, ὁ, τὸ ἄνθος, ὁ, narcissus, herba, antepenac.
Νάπη, ἡ, ἡ, nemorale, campus, acuitur.
Νέος, α, ον, nouus, iiuuenis, penacuitur.
Νίκων, ωνος, ὁ, Nicon, penacuitur.
Νικᾶν, τὸ, νίκησις, ὁ, vincens, circunfl.
Νόμιμος, η, ον, legitimus, antepenac.
Νομαῖος, α, ον, τὸ, pascuale, penult. circunfl.
Νόμος, ὁ, τὸ νόμισμα, ὁ, lex penacuitur.
Νομεύς, έως, ὁ, pascuum, regio, plaga.
Νυμφίος, ὁ, τὸ νυμφίη, ὁ, sponsalis, antepenac.
Νυμφ. ὁ, τὸ νυμφίη, ὁ, sponsus, penacuitur.
Νῦν, de præsenti, præterito & futuro.
Νυνί, de præsenti tantùm.

Ξ.

Ξάνθος, ὁ, τὸ Ξάνθη, ὁ, Xanthus, fluuius, & viri nomen, penac.
Ξηρός, ά, όν, τὸ ξηρόν, ὁ, flauus: acuitur.
Ξανθή, ἡ, Ξανθοῦς, ἡ, Xante, mulier, penacuitur.
Ξανθός, ὁ, ἡ ξανθή, ὁ, flaua, acuitur.
Ξένος, ὁ, τὸ Ξένου, ὁ, Xenon, vir, penacuitur.
Ξενία, ἡ, τὸ ξενῶν, ὁ, hospitium, acuitur.

O.

Οἰκεῖος, α, ὁ, per affinitatem domestici.
Οἰκεῖος, α, ὁ, domestici quiuis.
Οἶμος, ὁ, via, masculinum.
Οἶμος, ὁ, cantilena, fœmininum.
Οἰνοπίτης, ου, ὁ, pigritia, acuitur.
Οἰνοπός, όεσσα, ὁ, piger, penacuitur.
Οἶος, α, ον, τὸ ὅλον, totus penacuitur.
Οἶνος, ὁ, τὸ ὅλον, ὁ, atramentum sepiæ, acuitur.
Οἷος, α, ον, τὸ ὅλον, ὁ, qualis interrogatiue, penac.
Οἷος, ὁ, ἡ οἵη, τὸ οἷον, ὁ, qualis, interrogatiuè, penult. circunfl.
Οἷος, ὁ, ἡ οἵη, τὸ οἷον, ὁ, qualis, interrogatiuè, penult. acuitur.
Ποῖος, ὁ, ἡ ποία, τὸ ποῖον, ὁ, quidam, indefinitè acuitur.
Ὁποῖος, ὁ, ἡ ὁποία, τὸ ὁποῖον, ὁ, quædam, indefinitè acuitur.
Ὁποῖος, ὁ, ἡ ὁποία, τὸ ὁποῖον, ὁ, qualis, interrogatiuè, penult. circunfl.
Ποῖος, ὁ, ἡ ποία, τὸ ποῖον, ὁ, quidam, indefinitè acuitur.
Πολέμιος, α, ον, τὸ πολέμιον, ὁ, Polemon vir, penacuitur.
Πολεμικός, ὁ, ἡ πολεμική, ὁ, τὸ πολεμικόν, ὁ, bellans, circunflectitur.
Πόνηρος, α, ον, τὸ πονηρόν, ὁ, agricola, antepenac.
Πονηρός, ά, όν, τὸ πονηρόν, ὁ, prauus, acuitur.
Πότε, quando, penacuitur.
Ποτέ, aliquando, acuitur.
Πότος, ὁ, τὸ πότος, ὁ, potus, conuiuium, penacuitur.
Ποτός, ή, όν, potulentus, potabilis, acuitur.
Πελοπόνησος, ὁ, ἡ Πελοπόννησος, ὁ, ἡ, vrbs Peloponnesi, penacuitur.
Πελοπόννησος, ὁ, ἡ Πελοπόννησος, ὁ, ἡ, areola, sulcus acuitur.
Πρίν, adverbium, prius, antea, acuitur.
Πρίνος, ὁ, ἡ πρίνος, ὁ, arbustum, acuitur.
Πρυτανεία, ας, τὸ πρυτανεῖον, τὸ, pretium statutum, magistratus Athenienfium.
Πρυτανεία, ας, ἡ, tempus magistratus Athenienfium.
Πρύτανις, εως, ὁ, per υ, præfectus, administrator, penultima acuta.
Πρύτανις, εως, ὁ, per υ, præfectus, administrator, penultima acuta.
Πρόνοια, ας, ἡ, ἡ Πρόνοια, ας, ἡ, prouidentia, penacuitur.
Πρωτόγονος, ὁ, ἡ πρωτόγονος, ὁ, ἡ, primogenitus, antepenacuitur.
Πρωτόγονος, ὁ, ἡ πρωτόγονος, ὁ, ἡ, primo enixa, penultima acuta.
Πρῶτος, η, ον, πρώτη, ὁ, primus, penult. circunfl.
Πρωτος, ος, ον, πρώτη, ὁ, fatalis, acuitur.
Πρωΐα, manè, penacuitur.
Πρωΐα, ας, ἡ, matutina hora, ìtidem penacuitur.
Πρωτότοκος, ὁ, ἡ πρωτότοκος, ὁ, ἡ, primogenitus, antepenult. acuitur.
Πρωτότοκος, ὁ, ἡ πρωτότοκος, ὁ, ἡ, primò enixa, penultima acuitur.
Πτύξις, πτύχος, ἡ, plicatio, penacuitur.
Πτύχη, πτυχῆς, ἡ, concauitas vallis, acuitur.
Πυγμή, πυγμῆς, ἡ, cestus, acuitur.
Πηγμή, crebrò, vltima circunflexa.
Πυθών, ὁ, loci nomen, acuitur.
Πυθώ, ὁ, Python serpens, penacuitur.
Πύλαος, ου, ὁ, Pylæus, antepenac.
Πυλαῖος, ου, ὁ, Mercurij epitheton, penult. circunfl.
Πύλη, πυλῆς, ἡ, porta, penacuitur.
Πυλὶς πυλίδος, ἡ portula acuitur.
Πυῤῥός, πυῤῥὸν, ὁ, fuluus, acuitur.
Πυῤῥίας, πυῤῥίᾳ, ὁ, Pyrrhus, penacuitur.

P.

Ῥάξ, ῥᾶκος, ὁ, duplici κ naris cadi.
Ῥάκος, ους, τὸ, vuico κ, vestis attrita.
Ῥῖπος, τὸ, ῥίπους, ὁ, R hipe vrbs, penacuitur.
Ῥιπή, ῆς, ἡ, ῥιπίς, ίδος, ἡ, flatus venti, acuitur.
Ῥῖνός, ου, ὁ, lima acuitur.
Ῥῖνη, ης, ἡ, ῥίνη, ου, ἡ, Rhina piscis, penacuitur.
Ῥῖγος, ους, τὸ, ῥίγος, ους, τὸ, onerosum penacuitur.
Ῥῆγος, ους, τὸ, ῥάγος, ους, τὸ, pannus ad cooperiendum, penult. circunflectitur.
Ῥέα, ας, ἡ, Ῥέας, ου, ἡ, Rhea, pro Ῥέη.
Ῥᾴδιος, α, ον, facilè, adverbium.
Ῥοιά, cum ι, malus punica.
Ῥοιᾶς, ᾶδος, ἡ, malum punicum.

Πάρ, apud, ab, præter, acuitur.
Παραπλήσιος, α, ον, τὸ παραπλήσιον, ὁ, maritus, penac.
Παράπλησις, εως, ἡ, ὁ, vxor, antepenac.
Παράδοξος, duplici ρ, dictus, antepenac.
Παράδοξος, ον, ὁ, ἡ, τὸ παράδοξον, ὁ, vnico ρ, supplicabilis, acuitur.
Παρειαί, ῶν, ἡ, ἡ παρειαί, ῶν, ἡ, maxilla, acuitur.
Παρειάς, ᾶδος, ἡ, ἡ παρειάς, ᾶδος, ἡ, pareas, serpens, penacuitur.
Πάρειμι, adsum, antepenac.
Παρεῖμι, accedo, penult. circunfl.
Παρθενικός, ὁ, ἡ παρθενικός, ὁ, ἡ, Parthenice, mulier, penult. acuta.
Παρθένος, ὁ, ἡ, virgo, acuitur.
Πάσσομαι, α producto, possidere.
Πάσσομαι, α correpto, gustare.
Πατροκτόνος, ὁ, ἡ πατροκτόνος, ὁ, ἡ, occisus à patre, antepenac.
Πατροκτόνος, ὁ, ἡ πατροκτόνος, ὁ, ἡ, parricida, penacuitur.
Πατρῷος, ον, ὁ, ἡ πατρῴα, ὁ, paternus, penult. circunfl.
Πατρῷος, ον, ὁ, ἡ πατρῴα, ὁ, paternus, penult. circunfl.
Πατρικός, ὁ, ἡ πατρική, ὁ, τὸ πατρικόν, ὁ, vitreus, acuitur.
Πειθώ, οῦς, ἡ πειθώ, οῦς, ἡ, persuasio, acuitur.
Πείθω, F. πείσω, P. ἔπεισα, suadeo, penac.
Πελίας, ου, ὁ, πελίη, ὁ, Pelias, vir, penac.
Πελειάς, άδος, ἡ, columbæ genus, acuitur.
Πέρι, vltra, penacuitur.
Περί, de & circum, acuitur.
Περαῖος, α, ον, τὸ περαῖον, ὁ, tranans, penacuitur.
Περαστής, οῦ, ὁ, περαστὴς, οῦ, ὁ, experiens, circunfl.
Πίτυς, ος, ἡ, qui ex picea arbore fit, penult. acuta.
Πεύκη, ης, ἡ, πεύκη, ης, ἡ, Peucus, gentile, penult. circunfl.
Πίνων, ουσα, ον, τὸ πίνον, ὁ, bibens penacuitur.
Πεινῶν, ῶσα, ῶν, τὸ πεινῶν, ὁ, esuriens, circunfl.
Πλείων, ων, ὁ, ἡ πλείων, ὁ, comparatiuum, penac.
Πλειών, ῶνος, ὁ, ἡ πλειών, ὁ, annus, acuitur.
Πλούτων, ωνος, ὁ, Pluton deus, penac.
Πλουτῶν, ῶσα, ῶν, τὸ πλουτῶν, ὁ, ditescens, vlt. circunfl.
Ποῖος, α, ον, τὸ ποῖον, ὁ, qualis interrogatiue, penac.
Ποιός, ή, όν, τὸ ποιόν, ὁ, quædam, indefinitè acuitur.
Ποῖος, ὁ, ἡ ποία, τὸ ποῖον, ὁ, qualis, interrogatiuè, penult. circunfl.
Ποιός, ή, όν, τὸ ποιόν, ὁ, quidam, indefinitè acuitur.
Πολέμιος, α, ον, τὸ πολέμιον, ὁ, Polemon vir, penacuitur.
Πολεμικός, ὁ, ἡ πολεμική, ὁ, τὸ πολεμικόν, ὁ, bellans, circunflectitur.
Πόνηρος, α, ον, τὸ πονηρόν, ὁ, agricola, antepenac.
Πονηρός, ά, όν, τὸ πονηρόν, ὁ, prauus, acuitur.
Πότε, quando, penacuitur.
Ποτέ, aliquando, acuitur.
Πότος, ὁ, τὸ πότος, ὁ, potus, conuiuium, penacuitur.
Ποτός, ή, όν, potulentus, potabilis, acuitur.
Πελοπόνησος, ὁ, ἡ Πελοπόννησος, ὁ, ἡ, vrbs Peloponnesi, penacuitur.
Πελοπόννησος, ὁ, ἡ Πελοπόννησος, ὁ, ἡ, areola, sulcus acuitur.
Πρίν, aduerbium, prius, antea, acuitur.
Πρῖνος, ὁ, ἡ πρῖνος, ὁ, arbustum, acuitur.
Πρυτανεία, ας, τὸ πρυτανεῖον, τὸ, pretium statutum, magistratus Athenienfium.
Πρυτανεία, ας, ἡ, tempus magistratus Athenienfium.
Πρύτανις, εως, ὁ, per υ, præfectus, administrator, penultima acuta.
Πρύτανις, εως, ὁ, per υ, præfectus, administrator, penultima acuta.
Πρόνοια, ας, ἡ, ἡ Πρόνοια, ας, ἡ, prouidentia, penacuitur.
Πρωτόγονος, ὁ, ἡ πρωτόγονος, ὁ, ἡ, primogenitus, antepenacuitur.
Πρωτόγονος, ὁ, ἡ πρωτόγονος, ὁ, ἡ, primo enixa, penultima acuta.
Πρῶτος, η, ον, πρώτη, ὁ, primus, penult. circunfl.
Πρωτος, ος, ον, πρώτη, ὁ, fatalis, acuitur.
Πρωΐα, manè, penacuitur.
Πρωΐα, ας, ἡ, matutina hora, ìtidem penacuitur.
Πρωτότοκος, ὁ, ἡ πρωτότοκος, ὁ, ἡ, primogenitus, antepenult. acuitur.
Πρωτότοκος, ὁ, ἡ πρωτότοκος, ὁ, ἡ, primò enixa, penultima acuitur.
Πτύξις, πτύχος, ἡ, plicatio, penacuitur.
Πτύχη, πτυχῆς, ἡ, concauitas vallis, acuitur.
Πυγμή, πυγμῆς, ἡ, cestus, acuitur.
Πηγμή, crebrò, vltima circunflexa.
Πυθών, ὁ, loci nomen, acuitur.
Πυθώ, ὁ, Python serpens, penacuitur.
Πύλαος, ου, ὁ, Pylæus, antepenac.
Πυλαῖος, ου, ὁ, Mercurij epitheton, penult. circunfl.
Πύλη, πυλῆς, ἡ, porta, penacuitur.
Πυλὶς πυλίδος, ἡ portula acuitur.
Πυῤῥός, πυῤῥὸν, ὁ, fuluus, acuitur.
Πυῤῥίας, πυῤῥίᾳ, ὁ, Pyrrhus, penacuitur.

P.

Ῥάξ, ῥᾶκος, ὁ, duplici κ naris cadi.
Ῥάκος, ους, τὸ, vuico κ, vestis attrita.
Ῥῖπος, τὸ, ῥίπους, ὁ, R hipe vrbs, penacuitur.
Ῥιπή, ῆς, ἡ, ῥιπίς, ίδος, ἡ, flatus venti, acuitur.
Ῥῖνός, ου, ὁ, lima acuitur.
Ῥῖνη, ης, ἡ, ῥίνη, ου, ἡ, Rhina piscis, penacuitur.
Ῥῖγος, ους, τὸ, ῥίγος, ους, τὸ, onerosum penacuitur.
Ῥῆγος, ους, τὸ, ῥάγος, ους, τὸ, pannus ad cooperiendum, penult. circunflectitur.
Ῥέα, ας, ἡ, Ῥέας, ου, ἡ, Rhea, pro Ῥέη.
Ῥᾴδιος, α, ον, facilè, adverbium.
Ῥοιά, cum ι, malus punica.
Ῥοιᾶς, ᾶδος, ἡ, malum punicum.

Ῥόδιος, ὁ, τὸ Ῥόδιος, ὁ, Rhodiensis, antepenacuitur.
Ῥόδιος, ου, ὁ, ἡ Ῥόδος, ὁ, Rhodius, fluuius.
Ῥοδαῖος, α, ον, τὸ Ῥοδαῖος, ὁ, rosetum, acuitur.
Ῥόθιος, ου, ὁ, proprium viri, penacuitur.
Ῥόμβος, ου, ὁ, Rhymbus fluuius, penacuitur.
Ῥοῖβδος, ου, ὁ, impetus, turbo acuitur.

Σ.

Σάκκος, duplici κ, faccus, cilicium.
Σάκος, ους, vnico κ, scutum, acuitur.
Σάβρος, σα, ον, τὸ Σάβρος, ὁ, Deus marinus, penacuitur.
Σαπῶν σαπῶντος, ὁ, verrens, circunfl.
Σαρπηδών, σαρπηδόνος, ὁ, gentile nomen, acuitur.
Σαρπηδών, ονος, ὁ, proprium mulieris, penac.
Σατίων, σατίωνος, ὁ, proprium viri, penac.
Σαίνων σαίνοντος, ὁ, lædens, circunfl.
Σίμων, σίμωνος, ὁ Simo, penac.
σιμῶν, σιμῶντος, ὁ, impendens, circunfl.
σίγιλλος, σιγίλλου, ὁ, Sigelus, Narcissus, antepenult. acuitur.
σιγηλός, σιγηλή, ὁ, taciturnus, acuitur.
σιμός, σιμή, ὁ, simus, pisces, penacuitur.
σιμός, σιμα, ὁ, simus, acuitur.
σιγὴ σιγῆς, ἡ, silentium, acuitur.
σιγᾶ, aduerbium, tacitè, circunfl.
σίδηρος, ὁ, σιδήρου, ὁ, ferrum, antepenac.
σιδήρεος, σιδηρέα, ὁ, ferreus, acuitur.
σίτος, ου, ὁ, τὸ, frumentum, circunfl.
σίτος, ου, ὁ, esculentus, acuitur.
σκαφὴ, σκαφῆς, ἡ, cæsolio, acuitur.
σκάφη, σκάφης, ἡ, peluis, scapha, penac.
σκότος, ου, ὁ, ἡ Σκοτία, ὁ, Scotius, viri nomen penult. acuitur.
σπέρμα, σπέρματος, τὸ, filum, rubrica carpentarii, penac.
σπερμὸς, σπερμοῦ, ὁ, feminata acuitur.
σπαρτὸς ὁ σπαρτὸς, ὁ, ἡ, partus, penacuitur.
σπαρτὸς, σπαρτοῦ, ὁ, feminatus, acuitur.
σπουδὴ, σπουδῆς, ἡ, studium, acuitur.
σπουδῇ, aduerbium, cum studio, cum labore, circunfl.
στάχυς, correpto, spica singulariter.
στάχυς, producto, spicæ, pluraliter.
σταυλὸς, vua acuit.r.
στάθμη, perpendiculum, penacuitur.
στύραξ, ὁ, lignum iaculi, penac.
στύραξ, ὁ, odoris genus penac.
στένων, pro στενάζων, suspirans, penacuitur.
στενῶν, pro συνοχῶν, coarctans, circunfl.
στίλβων, στιλβόντος, τὸ, splendidum, penac.
στιλβὸν, στιλβοῦ, τὸ, lasciuè nutritum, acuitur.
στρατιὰ, στρατιᾶς, exercitus, acuitur.
στρατία στρατείας ἡ, expeditio, penac.
συνεργὸν, συνεργοῦ, ὁ, in re quapiam cooperans, antepenac.
συνεργὸς, συνεργοῦ, ὁ, adiutor, acuitur.
συνὴ, ῆς, ἡ, positio, cum, acuitur.
συὸν, accusatiuus, suem, circunfl.
σφόδρα, aduerbium valde, penac.
σφοδρὰ, σφοδρᾶς, ἡ, vehemens, acuitur.
σχέδιος, σχεδίου, ὁ, extemporalis, antepenac.
Σχεδίης, σχεδίου, ὁ, proprium nomen acuitur.
Σχοῖνος, ου, ὁ, vestis muliebris, acuitur.
Σκυτάλη, ἡ, calceamenta, acuitur.
Σχολὴ, ῆς, ἡ, otium aut schola, acuitur.
Σχολὴ, aduerbium, vix circunfl.

T.

Ταρσὸς, ὁ, Tarsus in Cilicia vrbs, penult. acuta.
Ταρσὸς, ὁ, ordo remigantium, acuitur.
Ταυροκτόνος, ὁ, ἡ ταυροκτόνος, ὁ, ἡ, tauro cæsus, antepenac.
Ταυροφόνος, ὁ, qui taurum occidit, penac.
Τεὸς, τεὴ, τεὸν, tuus, acuitur.
τίς, τίνα, ὁ, aliquis, penac.
Τεῦκρος, ου, ὁ, Teucer, proprium, penult. circunfl.
Τευκρὸς, τευκροῦ, Troianus, acuitur.
Τηλεσκόπος, ου, ὁ, longè aspiciens, penac.
τηλίκωσον, ὁ ὧν, longè visus, antepenac.
Τίμων, τίμωνος, ὁ, Timo, viri nomen, penac.
τιμῶν, τιμῶντος, honorans, circunfl.
τίνα, qui, interrogatiuè, penacuitur.
τίς aliqui, quidam, infinitè, acuitur.
τόμος, ου, ὁ, charta, penac.
τομὸς, τομοῦ, ὁ, incisus, penac.
τρίετες, triennio, antepenac.
τριετὴς, triennale, acuitur.
τριτῶν, τριτῶντος, ὁ, tertio faciens, circunfl.
τρίτων, τρίτου, ὁ, tertiorum, penacuitur.
τρυφῶν, τρυφῶντος, ὁ, delicate, viuens, circunfl.
τρυφὼν, τρυφῶνος, ὁ, Trypho, viri nomen, acuitur.
τρεῖς, οἱ αἱ, hi & hæ tres, circunfl.
τρεῖς, ter, acuitur.

Τροχὸς, ὁ, reuolutio, rota, acuitur.
Τρόχος, ὁ, curſus, penult. acuta.
Τρυγητὸς, τρυγητοῦ, ὁ, vindemiæ tempus, acuitur.
Τρυγητὸς, τρυγητοῦ, ὁ, vindemia, antepenult. acuta.
Τυδεύς, τυδέος, ὁ, vrbs Phœnissa, penult. circunfl.
Τυφὸς, τυφοῦ, ὁ, caseus, acuitur.
Τυχηρὸν, ὁ, ὁ, ἐστὶ τῶν Ἀφροδίτῃ θεᾶς, Deus qui est circa Venerem.
Τυχὸν, τυχόντος, ὁ, qui contigit, acuitur.

Φ.

Φαιδρὸς, φαιδρὰ, ὁ, clarus, laterna, acuitur.
Φαίδιμος, φαίδιμου, ὁ, viri nomen, penacuitur.
Φαίδιμος, φαίδιμου, ὁ, viri nomen, penacuitur.
Φᾶρος, φάρεος, τὸ, vestis, penult. circunfl.
Φαίδρος, φαίδρου, ὁ, Phædrus Platonis, penult. circunfl.
Φαιδρὸς, φαιδρὰ, ὁ, clarus, alacer, acuitur.
Φαιὸς, φαιὰ, ὁ, fuſca, acuitur.
Φάτις, φάτιος, ὁ, vrbis nomen, penult. circunfl.
Φάτις φάτιος, ὁ, fama dictio, penacuitur.
Φᾶτις Φάτιδος, ὁ, Phatis fluuius, penult. circunfl.
Φιλητὴς, φιλητοῦ, ὁ, amator, acuitur.
Φιλήτης, φιλήτου, ὁ, fur, deceptor, penacuitur.
Φίλων, φίλωνος, ὁ, Philo, penacuitur.
Φιλῶν, φιλῶντος, ὁ, amans, circunflectitur.
Φόρος, φόρου, ὁ, tributum, penacuitur.
Φορὸς, φορροῦ, ὁ, ventus prosper, acuitur.
Φύλαξ, φύλακος, ὁ, custodia, acuitur.
Φυλακὴ, φυλακῆς, ἡ, custodia, acuitur.
Φυλάκη, φυλάκης, ἡ, vrbs Theſſaliæ, penacuitur.
Φύλον, per vnum λ, gens, penult. circunfl.
Φύλλον, per duo λ, folium, penacuitur.
Φῶς, φωτὸς, τὸ, lux circunflectitur.
Φὼς, φωτὸς, ὁ, vir, acuitur.

X.

Χάλαξ, αγος, ὁ, vallus in vineis, penacuitur.
Χάραξ, ακος, ὁ, vallum in bello, penacuitur.
Χαρίτων, χαρίτωνος, ὁ, nomen proprium, & genitiuus pluralis, circunflectitur.
Χαριστὴς, χαριστοῦ, ὁ, gratificans, circunfl.
Χαρίων, pro χαριέντως, gratiosè, antepenacuitur.
Χαρίεις, χαρίεντος, ὁ, gratiosum, penacuitur.
Χάλκος, χάλκου, ὁ, nomen insulæ, penacuitur.
Χάλκη, χαλκῆς, ἡ, ærea, circunflectitur.
Χαλκιδικὴ, κῆς, ἡ, vrbis nomen, penacuitur.
Χαλκιδικὸς, κῆ, ὁ, Chalcidica, nomen gentile, acuitur.
Χίτων, χίτωνος, vrbis nomen, penacuitur.
Χίτων χιτῶνος, ὁ, tunica, acuitur.
Χίλων, χίλωνος, proprium, Chilo, penacuitur.
Χιλὸς, χιλοῦντος, ὁ, participium, circunfl.
Χείλος, χείλους, τὸ, labrum, penult. circunfl.
Χυλὸς, per υ, cibus, acuitur.
Χίος, χίας, ἡ, Chia, gentile nomen, penac.
Χιὼν, χιόνος, ἡ, serpentis domus, acuitur.
Χρῶμα, abliqua ι, color, penac.
Χροιὰ, per, οι, color, acuitur.
Χοὴ, τῆς χόης, festum quoddam, penac.
Χοῦς, τῆς χοῦς, ὁ, genus mensuræ, acuitur.
Χρεὼν, fatale decretum, penac.
Χρεὼν, debitum, acuitur.
Χρηστὸς ὁ, bonus, vtilis, acuitur.
Χρῆστος, χρήστου, ὁ, Chrestus, viri nomen, penac.

Ψ.

Ψάλλω, præsens gemino λ, canto, penultima acuitur.
Ψάλλω, futurum vnico λ, cantabo, circunfl.
Ψύχρος, ψύχρα, ὁ, ἡ, Psychrus fluuius, penac.
Ψυχρὸς, ψυχροῦ, ὁ, frigidus, acuitur.

Ω.

Ὦμος, ου, ὁ, humerus, penult. circunfl.
Ὠμὸς, ὠμὴ, ὁ, crudus, crudelis, acuitur.
Ὠχρὸς, ὠχροῦ, ὁ, pallor, penult. circunfl.
Ὠχρὸς, ὠχρὰ, ὁ, pallidus, acuitur.
Ὤ, O, aduerbium, circunfl.
Ὤ, heu, acuitur.
Ὥρα, ὡρῶν, pulchritudo, hora, aspiratur.
Ὠρὴ, ῆς, ἡ, cura tenuatur.

AMMONIOY ΠΕΡΙ ΟΜΟΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΦΕΡΟΝΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Ammonij de similibus & differentibus vocabulis libellus.

Α Βὴξ ἡ Α Ἄβαξ ὁ διαφέρουσι, Α Βὰξ μὴν γᾶ, ἡ δ' ὃς ἀπὸ γράμματος ὀβελὸς ὀνομάζεται Α Βάκιον ἢ, εἰφ' οὗ ὑφηγούμενον.

¶ Α Βίβλια καὶ Βίβλος διαφέρουσιν, ἁμφοῖν δ' ἀρκεῖ ἓν μεμβρανίδιον βραχὺ, καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ἢ τῶν πλειόνων ἐπιγραφόμενον· Βίβλος δ' ἐστὶ τὸ ὅλον βιβλίον· οὐχὶ καὶ ἕκαστον τῶν ἐν αὐτῇ τεύχεων· ἢ δ' ἀναγινωσκόντων τὸ Ἐπιστολὴ τῷ ἐπιστολῶν ἔχει ἀφ' ὃ τὸ Α Βίβλιον διαφορᾷ.

¶ Α Γίλη-

¶ Ἄγγελος καὶ ἐξάγγελος καὶ αὐτάγγελος διαφέρουσιν. Ἄγγελος μὲν γὰρ ὁ τοῖς ἔσω ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν. Ἐξάγγελος δὲ, ὁ τὰ εἴσωθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων. (ὡς Θουκυδίδης διαγγέλλων λέγει, ὅπως γάρ τινες τῶν Νικίου διαγγέλλει) Αὐτάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μηδενὸς ἑτέρου.

¶ Ἄζυγα καὶ ἄζευκτα διαφέρει. ἄζυγα μὲν τὰ ἔμψυχα, ἄζευκτα δὲ τὰ ἄψυχα.

οἱ δ' ἦσαν ὑπὸ ζυγὰ φέρον δὲ ἀζευκτεῖσιν.

¶ Ἀγχιστεῖς καὶ συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι διαφέρουσιν. Ἀγχιστεῖς μὲν γὰρ, οἷς ἐπειδάν τις ἐκ τοῦ γένους ἀποθάνῃ, συγχωρεῖ ὁ νόμος ἀπαιτεῖν τὴν ἐπιδικασίαν. Συγγενεῖς δὲ, οἱ ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, οὐ καλούμενοι δὲ εἰς τὴν νομὴν ὅτι τὰ ἀγχιστεῖα δίκαια. Οἰκεῖοι δὲ, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν ἐπιμιγέντες τῷ οἴκῳ.

¶ Ἄγροικος καὶ ἀγροῖκος διαφέρει. προπαροξυτόνως μὲν, ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν. προπερισπωμένως δὲ, ὁ σκαιὸς τὸν τρόπον.

¶ Ἄγρευμα καὶ ἄγρευτος διαφέρει. ἄγρευμα μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἁλιεία. Ἀγρευτὸς δὲ, ὁ ἀγρευθείς.

¶ Ἀγνοεῖν καὶ ἀμαθαίνειν διαφέρει. Ἀγνοεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ καθόλου μηδὲν εἰδέναι. Ἀμαθαίνειν δὲ τὸ ἔν τινι ἐπιδιστάζειν.

¶ Ἀγωνίζεται μὲν ἐπὶ τῶν σκηνικῶν λέγεται, ἀθλοθετεῖ δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν.

¶ Ἀγοραῖος, ἐπὶ παροξυνόμενον, ἐστὶ ὁ ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένος. τὸ γὰρ προπαροξυτόνως ἀγόραιος ἡμέρα, ἐν ᾗ δικάζουσιν.

¶ Ἀγορὰ καὶ ἀγόρασμα. [illegible] προπαροξυτόνως, σημαίνει τὸν ποιητὴν τὸν ἐν ἀγορᾷ πεπραμένον. ἐὰν δὲ προπερισπωμένως, σημαίνει τὸν ἐν ἀγορᾷ ἠγορασμένον.

¶ Ἀδεὴς καὶ ἀδαὴς διαφέρει. Ἀδεὴς μὲν γὰρ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, ὁ ἄφοβος. διὰ δὲ διφθόγγου ὁ ἀμαθής.

¶ Ἄελλα καὶ θύελλα διαφέρει. Ἄελλα μὲν, ἄνεμος συνεστραμμένος. Θύελλα δὲ, ἄελλα θύουσα καὶ ὁρμῶσα.

¶ Ἆθλος καὶ ἆθλον διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ ἔπαθλον.

οὗτος μὲν γὰρ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπάθλου, ἄεθλα, ποσὶν ἀρνυμένω.

¶ Ἀθῆναι καὶ Ἀττικὴ διαφέρει. Ἀθῆναι μὲν γὰρ ἡ πόλις ἐστίν. Ἀττικὴ δὲ, ἡ τε πόλις καὶ χώρα.

¶ Αἰτεῖν καὶ αἰτεῖσθαι διαφέρει τὸ μὲν γὰρ αἰτεῖν, ἐπὶ τοῦ ἅπαξ τι λαβεῖν, καὶ μὴ ἀποδοῦναι· τὸ δὲ αἰτεῖσθαι, ἐπὶ τοῦ χρήσασθαι εἰς ἀπόδοσιν. Μένανδρος ἐν τῷ Υποβολιμαίῳ διαστέλλει.

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶ, οὐδὲ λοπάδ' αἰτοῦμαι.

¶ Αἰδὼς καὶ αἰσχύνη διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν αἰδώς ἐστιν ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον, ὡς σεβόμενός τις ἔχει. Αἰσχύνη δὲ, ἐφ' οἷς ἕκαστος ἁμαρτὼν αἰσχύνεται, ὡς μὴ δέον τι πράξας. καὶ αἰδεῖται μέν τις τὸν πατέρα, αἰσχύνεται δὲ ἐπὶ μεθυσκομένῳ. διαστέλλει δὲ Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς τὴν αἰδῶ ἐν τῷ [illegible] νόμων παιδευτικῶν, φησὶ γὰρ, Διαιρεῖται τὴν δὲ νομίζειν αἰδεῖσθαι καὶ αἰσχύνεσθαι, ὅτι ὁ μὲν αἰδὼς πρὸς ἡλικίαν, πρὸς ἀρετὴν, πρὸς ἐμπειρίαν, πρὸς δόξαν. ὁ γὰρ ἐπιτιμώμενος αἰδεῖσθαι, πρὸς ἰσχὺν τῶν εἰς ὑπεροχὴν προστρέπεται, οὕτως διακείμενος, οὐ διὰ τὸ ἡμαρτηκέναι τι, ἀλλὰ διὰ τὸ σεβέσθαι καὶ τιμᾶν τὰς εἰρημένας ὑπεροχάς. ἡ δὲ αἰσχύνη πρῶτον μὲν πρὸς πάντας ἀνθρώπους, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς.

¶ Αἶνος καὶ παροιμία διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ αἶνος, ἐστὶ λόγος κατὰ ἀναπόλησιν μυθικὴν ἀπὸ ἀλόγων ζώων, ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπους εἰρημένος, ὡς φασὶν Ἀλκμᾶνος Τριβαλοῦ ἐν τῷ πρώτῳ Παροιμιῶν, ἔστι, ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ.

Αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε, ὡς ἄρ' ἀλώπηξ τε κἀετὸς

Ξυνωνίην ἔμιξαν. καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ πάλιν ὅπου λέγει.

Ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον ὦ Κηρυκίδη.

Ἀχνυμένη σκυτάλη. εἶτ' ἐπιφέρει,

Πίθηκος ᾔει θηρίων ἀποκριθείς.

Μοῦνος ἀν' ἐσχατιήν.

Τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο,

Πυκνὸν ἔχουσα νόον.

καὶ Ἡσίοδος.

Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.

Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

Ἀπὸ δὲ φυτῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον, ἐν κότε Τμώλῳ

Δάφνην ἐλαίῃ νεῖκος οἱ παλαιοὶ Λυδοί.

Αἰγυπτιάζειν, καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ἔστιν ὁ αἶνος ἐξημμένος.

παροιμία μετὰ διηγήματος ἀπαρτίζουσα τὸ ποιούμενον, πρὸς ὁμοίως μυθίαν τε καὶ ἀφιμένων ἀνθρώπων. Παροιμία δὲ ἡ τῶν ἀπὸ κεφαλαίου ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀπαρχὴν ἔχει ὑποδείγματος τοῦ εἴδους, καὶ τὴν ἔξωθεν ἐνδεχομένην μετάβασιν, ἔστι, Μῦς ὅτε ποτ' ἐν Σιτοφάγῳ, καὶ Ἀκίσοις μετ' αὐθαδείας.

¶ Αἴθε καὶ ὤφελον διαφέρει, τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ ἀπαρεμφάτων προσώπων, τὸ δὲ ὤφελον ἐπὶ τῶν προσώπων, ἔστι ὤφελον ἐγὼ ἀπελθεῖν σύ, ὤφελεν ἐκεῖνος· διὸ τὸ αἴθε ἐπὶ ἐπιρρήματος, τὸ δὲ ὤφελον ῥῆμα.

¶ Αἰκία καὶ ὕβρις διαφέρουσι. Αἰκία μὲν γάρ εἰσιν αἱ ἀπὸ χειρῶν πληγαὶ πλήγαι, καθὰ καὶ Λυσίας καὶ ὁ ῥήτωρ φησίν, ὑβρισμαι μὲν ἐγὼ προπηλακισμένος. δὲ τὸ σῶμα τὸ μόν.

¶ Αἰπόλος καὶ ποιμὴν διαφέρει. Αἰπόλος μὲν γὰρ, ὁ ἐπὶ τῶν αἰγῶν τεταγμένος νομεύς. Ποιμὴν δὲ, ὁ ἐπὶ τῶν προβάτων.

¶ Ἀκταὶ καὶ θῖνες διαφέρουσι. Ἀκταὶ μὲν γάρ εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι τῆς θαλάσσης. Θῖνες δὲ οἱ ἀμμώδεις.

¶ Ἄκοντιον δόρατος διαφέρει. Ἀκόντιον μὲν γὰρ, τὸ ἀκοντιζόμενον, ἐλαττον δόρατος. Δόρυ δὲ τὸ μεῖζον ὃ ἐκ χειρὸς ἔχουσι. παρὰ δὲ Ὁμήρῳ, καὶ τὸ δόρυ προΐεται.

¶ Ἀκηδία ἀμελίας διαφέρει. Ἀκηδία μὲν γάρ ἐστιν ἔνδεια χαρᾶς ἐπιτηδείας. Ἀμελίας δὲ, ὁ περὶ τι ὀλίγα ἀπρεπῶς.

¶ Ἀκαρὲς σὺν τῷ σ καὶ ἀκαρῆ ἄνευ τοῦ σ, διαφέρει. Ἀκαρῆ μὲν ἄνευ τοῦ σ, σημαίνει τὸ βραχύ. ἔστι, οὐδ' ἔστιν ἀκαρῆ τῆς τύχης ἐπίσταμαι. Ἀκαρὲς δὲ σημαίνει τὸ πάνυ βραχύ ἐν. Κατὰ πᾶσαν ἀκαρὲς τῷ δεῖν.

¶ Ἀληθὴς καὶ ἀλήθης διαφέρει. Ἀληθὴς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, τὸ ἐναντίον τῷ ψεύδει. Ἀλήθης δὲ προπαροξυτόνως, ὁ κατ' εὐήθειαν λεγόμενος.

¶ Ἀλεῖν καὶ ἀλεῖσθαι διαφέρει. Ἀλεῖν μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ θυσίας, ἐπὶ τῆς ἀλευρώσεως καὶ τρίβειν τὸν σῖτον. Ἀλεῖσθαι δὲ, ἐπὶ τὸ τρίβειν Ἀριστοφάνης.

Ἡ μάτηρ ἀλεῖσα, ἣ τὰ πρὸς γυναῖκα ἐπιδεῖξαι.

ἄρ' οὐ καὶ ματρίλοιαν φατέ καὶ πατραλοίαν.

¶ Ἀλλοιώσις ἑτεροιώσεως διαφέρει. Ἀλλοίωσις μὲν γὰρ οὐ μένει μεταχαρακτηρισμός, ἀλλὰ καὶ τῆς προτέρας ὑπολήψεως εἴ τις εἴη. Ἑτεροίωσις δὲ, ὅταν ἀφ' ἑτέρου χρώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλῃ.

¶ Ἀλίπαστον καὶ ἀλίσπαρτον διαφέρει τὸ μὲν γὰρ ἀλίπαστον κρέας ἢ ἰχθύν, ἕτερον ἀλίπαστον, ἀλίσπαρτον δὲ, τὴν ἁλὶ ἐσπαρμένην χώραν, ὡς πᾶσαν φθείρειν τὸ ποιούμενον· ἔχειν καὶ ὅ δεῖ τοῦ σχισμὰς καὶ δυσχερείας ἔχοντα τὰ πόματα, ἀλίσπαρτος λέγει.

¶ Ἄλλος καὶ ἕτερος διαφέρει. Ἕτερος μὲν, ἐπὶ δυεῖν· Ἄλλος δὲ ἐπὶ πλειόνων.

¶ Ἀμαξιχία καὶ ἀμφιξιχία διαφέρει. Ἀμφιξιχία μὲν γάρ ἐστιν ὅτε εἰς τινα συνδρομὴ τῶν ἁμαξῶν.

Τί ῥ' ἔχει Μενίλαος ἀμαξεχίας ἀγείραν.

Ἀμφιξιχία δὲ, ὁ τύπος καὶ ἡ ἐγχάραξις τοῦ ἴχνους ὁ ἐπὶ τῆς γῆς.

ἐδίδει τὸ πολλή.

Γίνετ' ἐπισσώτρων ἁμαξιχία κατόπισθεν ἐν λεπτῇ κονίῃ.

¶ Ἀμυγδαλῆ καὶ ἀμυγδάλη διαφέρει. Ἀμυγδαλῆ μὲν γὰρ περισπωμένως, τὸ δένδρον δηλοῖ. Ἀμυγδάλη δὲ προπαροξυτόνως, τὸν καρπὸν καθὰ καὶ Εὔπολις ἐν Ταξιάρχοις φησί.

διδοὺς μεταπέμπεσθαι ἀξίας ἀμυγδάλας.

¶ Ἅμα καὶ ὁμοῦ διαφέρει. Ἅμα μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίρρημα. Ὁμοῦ δὲ τοπικόν. Σελὰν μὲν γὰρ ἅμα ἐξέλιπον Ἀναχάρσιδι τῷ Σκύθῃ, εἴπερ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἤκμασαν. ὁμοῦ μὲν τοι οὐκέτι. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐγεννήθησαν, ἀλλ' ὁ μὲν Ἀθήνησιν, ὁ δὲ ἐν Σκυθίᾳ. καὶ Ὅμηρος διαστέλλει.

Ἐνθ' ἅμα εἱμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν,

Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἔβαν ἴσοι τε ὁμοῖαι ἀέρων.

τοπικῶς δὲ τὸ ὁμοῦ, Τρῶας ἐπεροίβαλλον. καὶ πάλιν,

Ἀλλ' ἄγε ὁμοῦ πεντηκοντα καὶ ὄμματα ἔσω.

Τοὺς ἄρα καὶ δύο παῖδε λαβὲ κρείων Ἀγαμέμνων

Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.

ἐὰν δὲ ποιητὴς τὸ ὁμοῦ καὶ ἐπὶ χρονικοῦ τάσσει ἐπιρρήματος, ὡς παρὰ Ἀσκληπιάδης.

εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.

εἰ μὴ ἀρχὴ ἐστὶ τούτου καὶ νῦν δὲ ὁμοῦ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐστὶ, καὶ τρέχει, τιμῆς καὶ ὁ πόλεμος δαμάζει τοὺς Ἀχαιούς.

¶ Ἀμφότεροι καὶ ἑκάτεροι διαφέρουσι. Ἀμφότεροι μὲν γὰρ ἐπὶ δυοῖν, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὸ αὐτὸ πράττωσιν. Ἀμφότεροι τὴν δίκην μίαν εἶπον φέρουσιν. Ἑκάτεροι δὲ, ἐπειδὰν χωρὶς ἑκάτερος τι ἑαυτοῦ πράττῃ ἢ ἑκάτερος αὐτῶν δικήν φέρουσιν. ἤτοι ὅταν ἑκάτερος αὐτῶν μίαν φέρῃ κατ' ἰδίαν.

¶ Ἀμύνεσθαι καὶ ἀμύνειν διαφέρει. Ἀμύνεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν τοὺς προαδικήσαντας. Ἀμύνειν δὲ τὸ βοηθεῖν.

¶ Ἀμαρτάνει ὁ πλημμελῶν. Διαμαρτάνει δὲ ὁ ἀποτυγχάνων.

¶ Ἀμητὸς καὶ ἄμητος διαφέρει. Ἀμητὸς μὲν γὰρ ὀξυτόνως σημαίνει αὐτὰ τὰ θερίσματα, τουτ' ἐστι τὸν καρπόν. ὀξυτόνως δὲ, ὁ καιρὸς θερισμοῦ, ὥσπερ καὶ ὁ τρυγητὸς, τοῦ τρυγᾶν.

¶ Ἄμαθος καὶ ψάμαθος διαφέρει. Ἄμαθος μὲν γὰρ, ἡ ἐν πεδίοις κόνις. Ψάμαθος δὲ, ἡ παραθαλασσία ἄμμος.

¶ Ἀνακεῖσθαι καὶ κατακεῖσθαι διαφέρει. Ἀνάκειται μὲν γὰρ ὁ ἀνδριὰς καὶ ὅσα κατὰ τιμήν, Κατάκειται δὲ ὁ κατακλινόμενος.

¶ Ἀνδραγάθημα καὶ ἀνδρεία διαφέρει. Ἀνδραγάθημα μὲν γάρ ἐστι, εἴ τι καὶ τὴν ψυχικὴν ἀρετὴν ἐπιμαρτυροῦσαν. Ἀνδρεία δὲ, δύναμις ἐπαινουμένη.

¶ Ἀνοχὴ καὶ ἐπεκεχειρία διαφέρει. Ἀνοχὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐν πολέμῳ διὰ ταχεῖαν ἀναβολὴν κατὰ συνθήκην, κοινῇ, τὸ ἐπιέναι ἀλλήλοις. Ἐπεκεχειρία δὲ ἐπειδὰν οἱ ἕτεροι πέμψωσι τὴν αἰτημένην αἰσχρὰς, ὡς συνδιαλύσειν ἡμέραν.

¶ Ἀνάμνησις καὶ ὑπόμνησις διαφέρει. Ἀνάμνησις γάρ ἐστιν, ὅταν τις ἔλθῃ εἰς μνήμην τῶν παρελθόντων. Ὑπόμνησις δὲ, ὅταν ὑφ' ἑτέρου εἰς τοῦτο προαχθῇ.

¶ Ἀναβάλλεσθαι καὶ ὑπερτίθεσθαι διαφέρει. Ἀναβάλλεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ προΐεσθαι καὶ παριέναι τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων. Ὑπερτίθεσθαι δὲ τὸ ἐπιλαμβάνειν τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων.

¶ Ἀνακωχὴ καὶ ἀνοκωχὴ διαφέρει. Ἀνακωχὴ μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀναχωρήσας. ἡ δὲ διὰ τοῦ ο ἀνοκωχή, ἀνοχὴ μακρὰ πολέμου. Διακωχὴ καὶ ἀκωχὴ δὲ λέγεται τε καὶ αἴτιος.

¶ Ἀνάλγητος καὶ ἀναλγὴς διαφέρει. Ἀνάλγητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἀναίσθητος τοῦ καθήκοντος. Ἀναλγὴς δὲ ὁ ἀνώδυνος.

¶ Ἀντικρὺς καὶ ἄντικρυ διαφέρει. Ἀντικρὺς μὲν γὰρ, τὸ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἐξ ἐναντίας χωρὶς τοῦ σ ἀεὶ καταντικρύ. Ἄντικρυς δὲ τὸ διαρρήδην καὶ φανερῶς καὶ ἐπ' εὐθείας ποιικόν.

¶ Ἀναβάτης καὶ ἐπιβάτης διαφέρει. Ἀναβάτης μὲν γὰρ, ὁ ἐπὶ ἵππου, ἐπιβάτης δὲ ὁ ἐπὶ νεώς.

¶ Ἀνας-

¶ Ἀναστῆναι ἐγερθῆναι διαφέρει. Ἀναστῆναι μὲν γὰρ ἐπὶ ἔργου· ἐγερθῆναι δὲ ἐξ ὕπνου.

¶ Ἀναγόμενοι καὶ ἐγερθέντες διαφέρει. ἀνήγοντο μὲν γὰρ οἱ πλέοντες, ἀνέστησαν δὲ ἐκ τῆς συνεδρίας, ἀνεχώρησαν δέ τινες εἰς τὸ στρατηγεῖον.

¶ Ἀνεψιοὶ καὶ ἐξανεψιοὶ διαφέρουσιν. Ἀνεψιοὶ μὲν γάρ εἰσιν οἱ τῶν ἀδελφῶν παῖδες. Ἐξανεψιοὶ δὲ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

¶ Ἀναγκάζειν καὶ βιάζεσθαι διαφέρει. Ἀναγκάζειν μὲν γάρ ἐστιν ἐπὶ ἐμψύχων, βιάζεσθαι δὲ ἐπὶ ἀψύχων οἷον, βιάζεσθαι τὴν ναῦν.

¶ Ἀνάριχον καὶ ἀνάγκαιον διαφέρει ὅτι τὸ μὲν Ἀνάγκαιον πρὸς ἕτερον λέγεται, τὸ δὲ ἀνάριχον πρὸς ἑαυτόν.

¶ Ἄντρον καὶ σπήλαιον διαφέρει. Ἄντρον μὲν, τὸ αὐτοφυὲς κοίλωμα. Σπήλαιον δὲ, τὸ χειροποίητον.

¶ Ἄνοια καὶ ἀφροσύνη διαφέρει. Ἀνόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ μηδὲν νοῶν, Ἄφρων δὲ, ὁ νοῶν μὲν, οὐ φρονίμως δὲ διοικῶν.

¶ Ἄξονες καὶ κύρβεις διαφέρει. οἱ μὲν ἄξονες ἦσαν τετράγωνοι, οἱ δὲ κύρβεις, τρίγωνοι. καὶ οἱ μὲν ἄξονες εἶχον τοὺς ἰδιωτικοὺς ἐγγεγραμμένους, οἱ δὲ Κύρβεις δημοσίας ἱεροποιίας. καὶ εἴ τι ἕτερον τοιοῦτον.

¶ Ἀξιόχρεως μέν ἐστιν ὁ ἐπιλῦσαι τι ἱκανός, Ἀξιόπιστος δὲ, ὁ πιστεῦσαι ἄξιος.

¶ Ἀξίωμα μέν ἐστι τὸ καθ' ὑπερβολὴν διαπρέπον. Ἀξία δὲ, ἡ ἐκ δοκιμασίας διάγνωσις.

¶ Ἀποστάσιον ἀποστασίου διαφέρει. Ἀποστάσιον μὲν δίκην ἔλεγον, ὁπότε ἀπελεύθερος κρίνοιτο, ὡς ἀποστὰς τοῦ δεσπότου. Ἀποστασίου δὲ, ὁπότε μέτοικος ἐγκαλοῖτο ὡς μὴ ἔχων προστάτην.

¶ Ἀποκήρυκτος καὶ ἐκποίητος διαφέρει, Ἀποκήρυκτος μὲν γάρ ἐστιν, ὁ ἐπὶ ἀδικήματι ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας. Ἐκποίητος δὲ, ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ ὃ λέγουσιν, εἰσποίητος γέγονεν.

¶ Ἀπολογεῖσθαι καὶ ἀπολογίζεσθαι διαφέρει. Ἀπολογεῖσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν. Ἀπολογίζεσθαι δὲ, τὸ ἀποδοῦναι τὸν λόγον τῶν δαπανημάτων. καὶ γὰρ τὸ ἁπλοῦν Λογίζεσθαι καὶ λογισμὸς δὲ ἰθεντικαί.

¶ Ἀποδρᾶναι καὶ ἀποφυγεῖν διαφέρει. Ἀποδρᾶναι μὲν γὰρ, τὸ αἰσχρῶς φυγεῖν ἵνα ἄδηλον εἶναι ὅπου ἐστίν. Ἀποφυγεῖν δὲ τὸ μὴ δυνασθῆναι ἐπιληφθῆναι. λέγει δὲ Ξενοφῶν τὴν διαφορὰν ἐν τῇ Ἀναβάσει. Οὔτε ἀποδεδράκασιν, (οἶδα γὰρ ὅπου ἔχονται) οὔτε ἀποπεφεύγασιν.

¶ Ἀπὸ καὶ παρὰ διαφέρει. ἡ μὲν γὰρ ἀπὸ τίθεται ἐπὶ τῶν ἀψύχων οἷον ἀπ' Ἀθηνῶν. ἡ δὲ παρὰ ἐπὶ τῶν ἐμψύχων οἷον, παρὰ Σωκράτους. οἱ ἐναλλάσσοντες δὲ ἀμαρτάνουσιν. ἡ ἄλλη δὲ προθέσεις χρῶνται. ὡς καὶ Ὅμηρος, — παρὰ νηῶν ἀΐοντι. αὖλι τοῦ ἀπὸ τῶν νηῶν. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φησὶ κυρίως.

Οὔ τί ποτε προτέρω πελάσσαι ἀπὸ νηῶν.

¶ Ἀπελεύθερος καὶ ἐξελεύθερος διαφέρουσιν. Ἀπελεύθεροι μὲν γάρ εἰσιν οἱ ἐκ δούλων ἠλευθερωμένοι. Ἐξελεύθεροι δὲ, ὁ φύσει μὲν διὰ χρείαν προσελθὼν ἢ κατ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν δουλεύσας, εἶτα ἐλευθερωθείς. ἤδη μέντοι καὶ ἀδιαφόρως χρῶνται τοῖς νοήμασιν.

¶ Ἀποφορὰ καὶ εἰσφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστι τὰ ἀπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις παρεχόμενα χρήματα, ἣν καὶ ἀναφορὰν καλοῦσιν. Εἰσφορὰ δὲ τὰ ὑπὸ τῶν πολιτῶν.

¶ Ἀποκριθῆναι καὶ ἀποκρίνασθαι διαφέρει. Ἀποκριθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἀποχωρισθῆναι. Ἀποκρίνασθαι δὲ τὸ ἐρωτηθέντα λόγον δοῦναι.

¶ Ἀπονίψασθαι, καὶ κατὰ χειρὸς ὕδωρ αἰτῆσαι, διαφέρει. Ἀπονίψασθαι μὲν μετὰ τὸ φαγεῖν. Κατὰ χειρὸς δὲ ὕδωρ αἰτῆσαι πρὸ τοῦ φαγεῖν.

¶ Ἀποφορὰ καὶ ἀναφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστιν ὁ νῦν καλούμενος φόρος. Ἀναφορὰ δὲ ὁ ἀπὸ τῶν δούλων ἢ δισωδῶν αἰαφερόμενος μισθός.

¶ Ἀπέθανε καὶ τέθνηκε διαφέρει. Ἀπέθανε μὲν νῦν. Τέθνηκε δὲ πάλαι, ὡς ἀπέθανε μὲν ὁ δεῖνα σήμερον, προαπέθανε δὲ πάλαι.

¶ Ἀπάθεια μὲν ἀψύχου λέγεται, Ἀπονοίας ὅστις δὲ ἐμψύχου καὶ ἀγγελμένος.

¶ Ἄρχειν καὶ κρατεῖν διαφέρει. Ἄρχειν μὲν γὰρ, τὸ τινῶν ἐπ' ὠφελείᾳ προεῖναι. Κρατεῖν δὲ τὸ βίᾳ τινὰς ἔχειν ὑπακουομένους ἐπὶ δουλείᾳ, καθὸ καὶ τῶν θηρίων κρατεῖν, ἀλλ' οὐκ ἄρχειν λέγεται.

¶ Ἁρπαγὴ καὶ ἁρπάγη παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀττικοῖς, ὥς φησι Τρύφων ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας ἐὰν μὲν ὀξυτόνως προενεγκάμενοι, δικαιῶσθαι ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὴν ἀφανίδιον καὶ μετὰ βίας ἀφαίρεσιν δηλοῖ. ἐὰν δὲ βαρυτόνως ἁρπάγην, ὡς αἰάφην, ἐν ᾗ ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ἐξαίρουσι. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἀναγινώσκομεν.

ποτήριον, τράπεζαν, ἁρπάγην δεύτερον κάδον.

Καὶ ἐν Ἡνιόχῳ.

Τὸν πρῶτον δ' οὐ δίδωμι, ἀλλ' ἁρπάγην

Αὐτοῦ κατασκευάζομαι.

¶ Ἄρα καὶ ἆρα διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ κατὰ προταγματισμὸν λεγόμενος συνδεσμὸς ἀπαρεμφατικὴς ἐστιν, ὅτε ἀπευθύνοντες λέγομεν, ἆρα τέλος ἔχει τὸ πρᾶγμα. ὁ δὲ κατὰ συστολὴν, συλλογιστικὸς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστιν, ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστί. φῶς ἄρα ἐστίν. εἰ τοῦτο συμφέρον ποιεῖν, ποιητέον ἡμῖν ἄρα ἐστί.

¶ Ἄρτι καὶ ἀρτίως διαφέρει. Ἄρτι μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίρρημα, τὸ δὲ ἀρτίως, ἐπὶ τοῦ ἀπηρτισμένου ἔργου τελείως. ὥστε ἁμαρτάνει Σαπφώ, λέγουσα.

Ἀρτίως μὲν ἁ χρυσοπέδιλος αὔω.

ἐπὶ γὰρ αὐτὶ χρονικοῦ ἐπιρρήματος τέθεικεν. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἀρτίως σημαίνει αὐτὰ τὰ ὥρας. τὸ δ' Ἄρτι παρατατικὸς, καὶ ἐπὶ τοῦ παρακειμένου.

¶ Ἀράχνη καὶ ἀράχνιον διαφέρει. Ἀράχνη μὲν γὰρ θηλυκῶς τὸ ὕφασμα, καὶ οὐδετέρως τὸ ἀράχνιον. ἀρσενικῶς δὲ ὁ ἀράχνης τὸ ζῷον.

¶ Ἄρνες καὶ ἀρνειοὶ διαφέρουσιν. Ἄρνες μὲν γὰρ λέγονται οἱ νεογνοί.

Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπίχραον.

Ἀρνειοὶ δὲ οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ.

Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ.

Ὅς τ' οἰῶν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων.

¶ Ἄρρωστος καὶ ἀρρωστῶν διαφέρει. Ἄρρωστος μὲν γὰρ, ὁ νοσῶν, Ἀρρωστῶν δὲ ἐστιν ὁ ἀδυνατῶν ἐπιτελεῖν τὰ κατὰ τὰς ὀρέξεις, ὡς Ἀριστοφάνης φησίν.

¶ Ἀρρωστεῖν τοῦ νοσεῖν διαφέρει. Ἀρρωστεῖ μὲν γὰρ ὁ κακεκτῶν τῷ σώματι, Νοσεῖ δὲ ὁ κλινήρης.

¶ Ἀρρωδεῖν καὶ ὀρρωδεῖν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ α σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι. οὕτως γὰρ ἐξηγοῦνται τὴν λέξιν. Ὄρρος λέγεται ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος, ὃν τινες τὸ οὐραῖον λέγουσιν. ὅθεν καὶ τῶν ὀρνέων ὁ τόπος τοῦτος ὀρροπύγιον καλεῖται, οὐχ ὡς τινες ἀγνοοῦντες ὀρθοπύγιον, εἰρημένος δὲ εἴρηται ὄρρος ὢν τῆς πυγῆς, καὶ οἱονεὶ ὀρθοπύγιον, οἱ δὲ εὐλαβούμενοι περί τινος, ἀνασπᾶν εἰώθασι τὸ αἰδοῖον, πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἄλογα τῶν ζώων ὑποστέλλειν εἰώθασι τὴν οὐρὰν ὅταν εὐλαβεῖται. εὐλόγως οὖν ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ ὀρρωδεῖν εἴρηται ἐπὶ τοῦ εὐλαβεῖσθαι καὶ Εὐριπίδης τὴν πρεσβυτικὰ λέγοντα εἰσάγει.

Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγότων.

Οὔπω ποτ' ὕβρισ' αὐτὸς ὀρρωδῶν παθεῖν.

καὶ τὸ μὲν ὀρρωδεῖν τοιοῦτον. τὸ δὲ ἀρρωδεῖν, οἷον κατὰ στέρησιν, τοῦτ' ἔστι μὴ εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν καὶ τεθαρρηκέναι.

¶ Ἀσφόδελος καὶ ἀσφοδελὸς διαφέρει. προπαροξυτόνως μὲν γὰρ, τὸ φυτὸν ὀξυτόνως δὲ ὁ τόπος.

— κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

¶ Ἀστεῖος καὶ ἀστικὸς διαφέρει. Ἀστεῖος μὲν γὰρ ὁ πιθανὸς καὶ χαρίεις, ἢ καθόλου ἐπιδέξιος ἐν πολιτικῇ ὁμιλίᾳ. Ἀστικὸς δὲ ὁ ἐν ἄστει διατρίβων.

¶ Ἄστρον καὶ ἀστὴρ διαφέρει. Ἄστρον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων μεμορφωμένον ζῴδιον, οἷον Ὠρίων, Ἄρκτος. Ἀστὴρ δὲ, ὁ εἷς.

¶ Ἀτέχνως καὶ ἀτεχνῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ παροξύτονον σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης, καὶ ἀμαθῶς. τὸ δὲ περισπώμενον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καὶ ἀδόλως, καὶ καθάπαξ καὶ καθόλου ἄντικρυς ἢ φανερῶς.

¶ Ἀτιμοῦται καὶ ἀτιμάζεται διαφέρει. Ἀτιμοῦται μὲν γάρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ὁ λαχὼν ἀτιμίαν. ἀτιμάζεται δὲ ὁ ὑβριζόμενος ἔν τινι πράγματι.

¶ Ἀτταταιψιλούμενον καὶ δασυνόμενον διαφέρει. ψιλούμενον μὲν γὰρ σημαίνει τὸ τινά. δασυνόμενον δὲ τὸ ἅτινα.

¶ Ἀτελὲς καὶ ἀτέλεστον διαφέρει. Ἀτελὲς μὲν γάρ ἐστι τὸ μήπω τετελεσμένον. Ἀτέλεστον δὲ, τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι. οἱ οὖν ἐναλλάσσοντες ταῦτα, ἀκυρολογοῦσιν.

¶ Αὐχὴν καὶ δέρη διαφέρει. Αὐχὴν μὲν γὰρ λέγεται τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου. Δέρη δὲ τὸ ἔμπροσθεν καθ' ὅ ἐστιν ἡ φάρυγξ.

¶ Αὖθις καὶ αὖθι χωρὶς τοῦ σ διαφέρει. τὸ μὲν αὖθις ἐστὶ τὸ πάλιν, ἢ μετὰ ταῦτα. τὸ δὲ αὖθι αὐτόθι. κακῶς οὖν Καλλίμαχός φησιν,

Αὖθι τόδ' ἐκδύομαι. ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα.

¶ Αὖθις διὰ μὲν τοῦ θ, σημαίνει τὸ πάλιν, διὰ δὲ τοῦ τ, τὸ ὕστερον.

¶ Ἄχρι χωρὶς τοῦ σ χρονικὸν ἐπίρρημα. Ἄχρις δὲ μετὰ τοῦ σ, ἀντὶ τοῦ ἀκελεύστως ἀπήκοψεν.

B.

Βασιλεὺς, Κοίρανος, καὶ Ἡγεμὼν διαφέρει. Βασιλεὺς μὲν γάρ ἐστιν ὁ πατρόθεν ἢ ἀπὸ γένους τὴν ἀρχὴν παραλαβών. Κοίρανος δὲ, ὁ προεστηκὼς τὸ τοῦ βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν. οἷος ἦν πρὸ τοῦ μήνιδος, ὁ Ἀχιλλεύς.

Ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν.

Ἡγεμὼν δέ ἐστιν ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος, ὡς ὁ ποιητής φησιν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

¶ Βάρβαρον καὶ βαρβαρικὸν διαφέρει. Βάρβαρον μὲν γάρ ἐστιν ὄνομα τὸ οὐχ ἑλληνικόν, βαρβαρικὸν δὲ, τὸ τῶν βαρβάρων.

¶ Βάραθρος καὶ βάραθρον διαφέρει. Βάραθρος μὲν γὰρ, ὁ βαράθρου ἄξιος ἄνθρωπος. βάραθρον δὲ, ὄρυγμά τι Ἀθήνησιν, εἰς ὃ τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον. ὥσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς καταδικαζομένους ἔβαλλον εἰς τὸν κεάδαν.

¶ Βασιλεία καὶ βασίλεια διαφέρει. προπερισπωμένως μὲν ἡ βασιλέως ἀρχή, προπαροξυτόνως δὲ ἡ βασιλέως γυνή.

¶ Βᾶρις μέν ἐστιν Αἰγύπτιον πλοῖον. λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ὡς (ὑπὸ Φιλίππου.

¶ Βάσανος, ἥ τε δοκιμασία, καὶ ἡ τῶν πληγῶν.

¶ Βασκαίνειν οὐ μόνον τὸ φθονεῖν, ἀλλὰ καὶ συκοφαντεῖν. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου, Ἀντὶ δύσκολον συμβῇ τοῦτο βασκαίνουσιν.

¶ Βεβλῆσθαι καὶ οὐτᾶσθαι διαφέρει. Βεβλῆσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ βολῆς πεπτῶσθαι, καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων. Οὐτᾶσθαι δὲ, τὸ ἐκ χειρὸς πεπτῶσθαι.

¶ Βιοῦν καὶ ζῆν διαφέρει. Βιοῦν μὲν γὰρ, ἐπὶ ἀνθρώπων μόνων λέγεται. Ζῆν δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων, ἤδη δὲ ποτὲ καὶ ἐπὶ φυτῶν.

¶ Βίος ζωῆς διαφέρει. Βίος μὲν ἐπὶ τῶν λογικῶν τάσσεται ζώων, τουτέστιν ἀνθρώπων μόνων. Ζωὴ δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων. ἐντεῦθεν Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὡρίσατο οὕτως, Βίος ἐστὶν λογικὴ ζωή. διὸ οὖν ἐπὶ τῶν θηρίων βίον τάσσων ἀκυρολογεῖ.

¶ Βιῶναι μέν ἐστι τὸ ζῆν. Βιοτεύειν δὲ, τὸ πορίζειν τὰ πρὸς τὸν βίον. Βιοῦν μὲν φήσομεν ἀνθρώπους. Ζῆν δὲ καὶ τὸ ἄλογον ζῷον.

¶ Βλέπειν καὶ θεᾶσθαι διαφέρουσιν. Βλέπειν μὲν κυρίως, τὸ ὁρᾶν τι ὁπωσοῦν. Θεᾶσθαι δὲ τὸ ὁρᾶν τι τῶν τεχνικῶς γινομένων, οἷον πάλην, παγκράτιον, γραφήν.

¶ Βλέφαρα καὶ βλεφαρίδες διαφέρουσι. Βλέφαρα μὲν γάρ ἐστιν αὐτὰ τὰ ἐπικαλύμματα δέρματα. Βλεφαρίδες δὲ, αἱ τρίχες αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων.

¶ Βόρος καὶ βορὰ διαφέρει. Βόρος μὲν γὰρ, ποὺς ἐπὶ ζῶντος. Βορὸς δὲ, ὁ τοῦ νεκροῦ.

¶ Βέλος καὶ βέλη διαφέρει τὸ βέλος μὲν γὰρ ὀβελιστικόν ἐστιν, οἷον βέλος χαλάσαιμι. τὸ βέλη δὲ, δισκευτικῶς, οἷον βέλη πορσυνώμεθα.

¶ Βοηθεῖ μὲν ὁ συνών. Ἐπικουρεῖ δὲ ὁ ἔξωθεν εἰς βοήθειαν ἥκων. Συμμαχεῖ δὲ, ὁ αὐτόθεν. Ὑπερμαχεῖ δὲ ὁ ἀδυνάτῳ χρησιμεύων. Ἀμύνει δὲ ὁ τιμωρούμενος ὑπὲρ τοῦ ἀπελαύνοντος.

¶ Βουλεῖ

Βουλεύειν καὶ Ἐξαπατᾶν διαφέρει. Βουλεύειν μὲν ἐπὶ τὸ ἐπιβουλεῦσαι ἀεὶ παραλογίζεται. Ἐξαπατᾶν δὲ, τὸ περὶ οἷς οὐ πράγματι συναρπάζειν.

¶ Βουλεύσασθαι καὶ Βουλεῦσαι διαφέρει. Βουλεύσασθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐν τῇ βουλῇ ψηφίσασθαι. Βουλεῦσαι δὲ τὸ ἐνθυμηθῆναί τι καὶ συντάξαι κακόν οἷον βουλεῦσαι φόνον ἢ ἱεροσυλίαν. (ζῶν.

¶ Βέλτιον μὲν ἐπὶ μόνου λεκτέον τοῦ λογικοῦ· τὸ δὲ Θέλειν, καὶ ἐπὶ ἀλόγων

¶ Βλύειν καὶ Βρύειν διαφέρει. Βρύειν μὲν γὰρ, ἐπὶ τοῦ αὐξεῖν, Βλύειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἀναβάλλειν.

¶ Βρύκειν καὶ Βρύχειν διαφέρει. Βρύκειν μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ, τοῖς ὀδοῦσι· Βρύχειν δὲ διὰ τοῦ χ ἐπὶ λέοντος τὸ βρυχᾶσθαι.

¶ Βωμὸς, Ἑστία, Ἐσχάρα καὶ Μέγαρον διαφέρουσι. καθὰ καὶ Ἀμμώνιος ὁ Λαμπτρεὺς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ θυσιῶν φησὶ γὰρ, Βωμοὶ μὲν γὰρ, οἱ τὰς προσβάσεις ἔχοντες· Ἐσχάρα δὲ ἡ πρὸς τὴν βιωτικὴν γινομένη ἐπὶ τῆς γῆς πολυτελεία (?)· τὸ δὲ Μέγαρον, ἡ περιῳκοδομημένη ἑστία, ἔνθα τὰ μυστικὰ τῆς Δήμητρος· παρὰ δ' Ὁμήρῳ ἡ ἐσχάρα, ἡ αὐτὴ καὶ Ἑστία καλεῖται. ὁ δὲ Βωμὸς καὶ τὴν βάσιν σημαίνει.

Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν.

ἀντὶ τοῦ ἐπὶ βάσεων. καὶ ἡ ἑστία σημαίνει τὸν οἶκον.

Ἑστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος.

καὶ Ἀρίστων, ὁ ἀσικὸς (?) παρ' Ἡσιόδῳ.

καὶ ἡ συμμετειδὴς θεὸς Ἑστία ἐστίν.

Ἥρη, καὶ Δήμητραν, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον.

ἰδίως δὲ Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν τρίτῳ τῶν κατὰ πόλιν, βωμοὺς θεῶν φησιν, ἐσχάρας δ' ἡρώων. παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλεισθένει.

Μῆλος φάγεται δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις,

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ.

Γ.

Γαμήλιος καὶ Ἐπιθαλάμιος διαφέρει. Ἐπιθαλάμιος μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τῷ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφὲν ποίημα· ὁ δὲ Γαμήλιος οὐ περιώρισται χρόνῳ. τάττοιτο δ' ἂν καὶ κατὰ τῶν δωρεῶν ἐν γάμῳ διδομένων.

¶ Γεγονέναι ἐροῦμεν τὸ αἰσθητὸν (?) γεγεννημένον. Γεγενῆσθαι δὲ, ἄψυχον πρᾶγμα.

¶ Γενέθλια καὶ γενέσια διαφέρει. ὅτι μὲν γὰρ γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώντων, καὶ ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ ἐγεννήθη· αὕτη καλεῖται γενέθλιος ἡμέρα. γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ τετελεύτηκεν. ὁ οὖν λέγων ἐστὶ τῶν ζώντων γενέσια, ἀκυρολογεῖ.

¶ Γέρων καὶ πρεσβύτης καὶ προβεβηκὼς διαφέρει. Ἀλεξίων δηλοῖ ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Διδύμου συμμίκτων, λέγων ὅτι πρεσβύτης (?) τῶν Ἀρίστωνος περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως ἄχρι γήρως. Βρέφος μὲν γάρ ἐστι τὸ γεννηθὲν εὐθέως. Παιδίον δὲ τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τιτθῆς· Παιδάριον δὲ τὸ ἤδη περιπατοῦν, καὶ τῆς λέξεως ἀντεχόμενον· Παιδίσκος δ', ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ. Παῖς δ' ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι. τὴν δ' ἐχομένην ταύτης ἡλικίαν, οἱ μὲν πολλοὶ (?) βούπαιδα, οἱ δ' Ἀντίπαιδα, οἱ δὲ Μελλέφηβον καλοῦσιν. ὁ δὲ μετὰ ταῦτα, Ἔφηβος· ἐν δὲ Κυρήνῃ τοὺς Ἐφήβους Τριακάτιους (?) καλοῦσιν· ἐν Κρήτῃ ἀποδρόμους, διὰ τὸ μηδέπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν. ὁ δὲ μετὰ ταῦτα, Μειράκιον. εἶτα Μεῖραξ, εἶτα Νεανίσκος, εἶτα Νεανίας, εἶτα Ἀνὴρ μέσος, εἶτα προβεβηκὼς, ὃν καὶ Ὠμογέροντα καλοῦσιν, εἶτα Γέρων, πρεσβύτης, εἶτα ἐσχατόγηρως.

¶ Γελοῖον καὶ εὐτράπελον διαφέρει. Γελοῖον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀκροατῶν χρείας τινὸς ὕβρεως. Εὐτράπελον δὲ τὸ μετὰ συμμέτρου χαριεντισμοῦ λεγόμενον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εὖ τρέπεσθαι τὸν λόγον.

¶ Γέλοιος καὶ γελοῖος διαφέρει. γέλοιος μὲν, ὁ καταγέλαστος. γελοῖος δὲ, ὁ γελωτοποιός.

¶ Γῆμαι καὶ γήμασθαι διαφέρει. ὅτι γαμεῖ μὲν ὁ ἀνήρ, γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ γήμασθαι εἰπών.

γήμασθαι ᾧ υἱεῖ ὁ δ' ὃν πατὴρ ἐξεναρίξας.

γῆμαι. καὶ Ἀνακρέων διασύρων τινὰ ἐπὶ θηλύτητι.

Καὶ θαλάμοις ἐν οἷς κεῖνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο.

καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀμυμώνῃ.

Σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δὲ μή.

¶ Γῆρας μέν ἐστιν ἡ τελευταία ἡλικία· γήρασις δὲ ἡ ἐπ' αὐτὴν πορεία. μήποτε οὖν ταύτῃ καὶ γηρᾶν τοῦ γηράσκειν διαφέρει.

¶ Γράμμα Στοιχείου διαφέρει. Στοιχεῖον μὲν γάρ ἐστιν αὐτὴ ἡ ἐκφώνησις καὶ ὁ φθόγγος. οὐ τὸ γράμμα σημεῖον ἢ τύπος, σχῆμα. ὡς ἐν τῷ, τρίγωνον μὲν γάρ ἐστι τὸ Δ. στρογγύλον δὲ τὸ Ο, τύποις. τὸ δὲ στοιχεῖον τὸ ὁλόκληρον, οἷον Α, Β, καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα καταχρηστικῶς γράμματα· καὶ τὰ γράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ γράμματα. Καλλίμαχός πού φησι.

γράμματα δ' οὐκ εἵλκυσαν ἀπόκρυφα.

τοῦτ' ἔστι τὰ γράμματα. καὶ πάλιν.

Πλάτωνος ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος

καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ πολλὰ φαμὲν εἰδέναι γράμματα τινός. οὐ γὰρ τὰ εἴκοσι τέσσαρα, ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν ἔμπειρον γραμμάτων.

¶ Γυμνασθῆναι καὶ γυμνάσαι διαφέρει. γυμνασθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑφ' ἑτέρου. γυμνάσαι δὲ, τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ.

¶ Γυμνασία μὲν λέγεται ἡ τῶν γεγυμνασμένων ἄσκησις· Ἄσκησις δὲ ἡ τῶν λεγόντων καὶ σκιλωτικῶν (?).

Δ.

Δαμάλης καὶ Δάμαλις διαφέρει. δαμάλης μὲν γὰρ, ὁ ἄρρην μόσχος. δάμαλις δὲ ἡ θήλεια. Μόσχος δὲ, κοινῶς ἐπ' ἀμφοτέρων.

¶ Δαὶ σύνδεσμος ἐρωτηματικὸς ἐκτεταμένος.

Τίς δαὶ ὅμιλος, καὶ

Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων τρώων.

ὁ δὲ συμπλεκτικὸς. δὲ συνεσταλμένος.

¶ Δεσπότης καὶ Κύριος διαφέρει. Δεσπότης μὲν γὰρ, ὁ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ κύριος. Κύριος δὲ καὶ πατὴρ υἱοῦ καὶ αὐτός τις ἑαυτοῦ.

¶ Δέος καὶ Φόβος διαφέρει. δέος μὲν γάρ ἐστι πολυχρόνιος κακοῦ ὑπόνοια. Φόβος δὲ ἡ παραυτίκα πτόησις. διόπερ Ἡρόδοτος ἐν τῇ τετάρτῃ, Ἡμέας ἔχει φόβος τε καὶ δέος.

¶ Δήμιος καὶ δημόκοινος διαφέρει. δήμιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἀναιρῶν τοὺς καταδίκους· δημόκοινος δὲ ὁ βασανίζων.

¶ Δήμητερ καὶ Δάματερ διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων. Δήμητερ γὰρ, φησίν, ἐστὶν ἐπὶ τῆς θεοῦ· Δάματερ δὲ, ἐπὶ θαυμασμοῦ.

¶ Δῆμος καὶ δημὸς διαφέρει. δῆμος μὲν βαρυτόνως, τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· δημὸς δὲ ὀξυτόνως, τὸ λίπος.

¶ Δίσκος καὶ Σόλος διαφέρει. δίσκος μὲν γάρ ἐστι λίθος τετρημένος, ὥς φησι Τρύφων ἐν πέμπτῳ περὶ Ἑλληνισμοῦ· Σόλος δὲ, τὸ χαλκοῦν ὁλοσφύρον. Ὅμηρος,

-σόλον αὐτοχόωνον, καὶ ἐν ἄλλοις, -λᾶες δίσκοι.

εἶτ' ἐπιφέρει, Βόμβησεν δὲ λίθος. καὶ Πίνδαρος,

Λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοισι.

¶ Δικαστὴς καὶ Διαιτητὴς διαφέρει. Δικαστὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ κατὰ νόμον αἱρεθεὶς κριτής· Διαιτητὴς δὲ ὁ κατὰ συμφωνίαν αἱρεθεὶς, συμβιβάσαι τὰ χρέη (?). Μένανδρος ἐν πέμπτῳ.

Εἴπας δικαστής, ἢ διαιτητὴς θεῶν.

¶ Διέφθαρται καὶ διέφθορε διαφέρουσι. Διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, διέφθορε δ' ἕτερον. Ἀριστοφάνης κόραις,

διέφθορας τὸν ὄρχον ἡμῶν.

Μένανδρος Ἀδελφοῖς.

Εἰ δ' ἐστὶ τὴν κόρην διεφθορώς.

Ὅμηρος, φρένας ἠλὲ διέφθορας, διεφθαρμένος τὰς αὑτοῦ φρένας.

¶ Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος. Ἐπιβόητος δ', ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην, Ἀνακρέων ἐν δευτέρῳ.

Καί μ' ἐπιβόητον κατὰ γείτονας ποιήσεις.

τοῦτο δ' εἰώθασιν οἱ ποιηταὶ ἐπίσφαγον (?) καλεῖν.

¶ Διαβεβλῆσθαι περὶ τοῦ διαφέρει. Διαβεβλῆσθαι μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' αἰτίᾳ τινὶ λυθηρύπτης (?). περιβεβλῆσθαι (?) δὲ, ὁ ἐπὶ κακίᾳ καὶ περιβολῇ (?) πᾶσι αὐτοῖς παραδίδωσιν ὁ ἀκρατής· καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον.

Ἣ ἔπλατ' ἑαυτοῦ προυδίδου τρισαθλία

Ἑαυτὴν οὕτω παραδίδωκεν.

¶ Διπλοῦν καὶ διπλάσιον διαφέρει. διπλοῦν μὲν γάρ ἐστι καὶ μέγεθος (?) διπλάσιον δὲ, κατ' ἀριθμὸν ὡς διπλάσιον καὶ τετραπλάσιον. εἰ ὃν διπλάσια χρήματα ἔχει. ἐπὶ δὲ τῶν διπλουμένων τὸ διπλοῦν. ὥσπερ ἐπὶ τῶν πτυσσομένων ἱματίων. διπλοῦν τὸ ἱμάτιον, οὐκ ἔτι διπλάσιον.

¶ Δίχοτομος καὶ διχότομος διαφέρει. Δίχοτομος μὲν, ὁ εἰς δύο διῃρημένος· διχότομος δὲ ὁ εἰς δύο διαιρῶν.

¶ Διήγησις καὶ διήγημα διαφέρει. διήγησις μὲν γὰρ καὶ ποίησις ἐστὶν ἐν μήκει τὸ τέλειον ἔχουσα· διήγημα δὲ καὶ ποίημα τὸ βραχύτερον.

¶ Διδάξω καὶ διδάξομαι διαφέρει, διδάξω μὲν γὰρ, δι' ἑαυτοῦ. διδάξομαι δὲ δι' ἑτέρου, ὡς Οἰκοδομήσειν μὲν δι' ἑαυτοῦ, Οἰκοδομήσασθαι δὲ, δι' ἑτέρου.

¶ Διφθέρα καὶ Μηλωτὴ διαφέρει. διφθέρα μὲν γὰρ, αἰγῶν· Μηλωτὴ δὲ, προβάτων.

¶ Διορθοῦν καὶ Ἐπανορθοῦν διαφέρει. διορθοῦν μὲν γὰρ, καὶ ἐπὶ δεσμῶν (?) καὶ ἐπὶ ὀβελίσκων καὶ ἐπὶ λόγων. Ἐπανορθοῦν δὲ ἐπὶ μόνων λόγων.

¶ Διαπολιτεύεσθαι καὶ Ἀντιπολιτεύεσθαι διαφέρει. Διαπολιτεύεσθαι μὲν γὰρ λέγουσι τοὺς ἐκ τῆς πόλεως. Ἀντιπολιτεύεσθαι δὲ τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως διαστασιάζοντας ἀλλήλοις (?). Θεόπομπος δὲ τοὺς ἐν μιᾷ πόλει φιλοτιμουμένους πρὸς ἀλλήλους ἀντιπολιτεύεσθαι ἔφη.

¶ Διδάσκαλος καὶ Ἐπιστάτης διαφέρει. διδάσκαλος μὲν γάρ ἐστι λόγων. Ἐπιστάτης δ' ἔργων.

¶ Διαλέγεται μὲν ὁ διδοὺς λόγον καὶ λαμβάνων· Λαλεῖ δὲ, ὁ μὴ σπουδαίως λεγόμενος· Λέγει δὲ καὶ ὁ κατὰ διέξοδον ἐπεξιὼν τῷ ... φάσκει δὲ ὁ βραχυλόγος.

¶ Δίκη, ἥ τε κρίσις, καὶ ἡ τιμωρία, καὶ τὸ δίκαιον.

¶ Διάστασις τοῦ διάστασις διαφέρει. τὸ μὲν διάστασις, σημαίνει τὴν ἔκτασιν (?)· τὸ δὲ διάστασις, αὐτὴ τοῦ ἐδάφους (?).

¶ Δοῦλοι καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. δοῦλοι μὲν γάρ εἰσι καὶ οἱ τῶν ἐθνῶν, καὶ πάντες οἱ ὑποτεταγμένοι ὑπὸ βασιλέα· Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν.

¶ Δόξα καὶ Κλέος διαφέρει. δόξα μὲν ἐστιν ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος. κλέος δὲ ὁ παρὰ τῶν σοφῶν.

¶ Δύναμις καὶ Ἰσχὺς διαφέρει ὥς φησι Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ. οὐ γὰρ ταυτόν ἐστι, δύναμίν τε καὶ ἰσχύν. ἡ μὲν γὰρ δύναμις καὶ ἀπὸ ἐπιστήμης γίνεται καὶ μανίας καὶ θυμοῦ. ἡ δὲ ἰσχὺς ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωμάτων.

¶ Δυσπειθὴς καὶ Ἀπειθὴς διαφέρει. δυσπειθὴς γάρ ἐστιν ὃς δυσχερῶς παραδέχεται τὸν πιστὸν λόγον. Ἀπειθὴς δὲ, ὃς ἀποκρίνεται καὶ οὐχ εἴκει τι ἐπὶ πειθοῖ.

¶ Δῶμα καὶ δωμάτιον διαφέρει, δῶμα μὲν γὰρ, κοινῶς τὸ οἰκοδόμημα· δωμάτιον δὲ, θάλαμος.

¶ Δωροδοκία, ἥ τε δόσις τῶν δώρων καὶ ἡ λῆψις.

Ε.

Ἐγχρῖσαι καὶ Ἀναλεῖψαι διαφέρει. Ἐγχρῖσαι μὲν γὰρ, ἐπὶ σκορπίου ἢ σφηκῶν, ἢ τινὸς τοιούτου λέγουσιν. Ἀναλεῖψαι δὲ ἐπὶ ὀφθαλμῶν.

¶ Ἐγγυᾶν καὶ Ἐγγυᾶσθαι διαφέρει. Ἐγγυᾷ μὲν γὰρ ὁ διδούς, Ἐγγυᾶται δὲ ὁ λαμβάνων.

¶ Ἐδίδαξε καὶ Ἐδιδάξατο διαφέρει. Ἐδίδαξε μὲν γὰρ ὁ καθηγητής. Ἐδιδάξατο δ' ὁ πατὴρ συστήσας.

Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις,

Ἐδιδαξάμην μὲν τὸν υἱὸν δι' ὃ μέλλεις.

¶ Εἰκὼν

¶ Εἰκὼν καὶ Προτομὴ διαφέρει. Εἰκὼν μὲν γάρ ἐστιν ἐπ' ἀνθρώπου. Προτομὴ δὲ λέοντος, καὶ ἵππου, καὶ τῶν ἄλλων.

¶ Ἐκκλησία καὶ Κατάκλησις διαφέρει. Ἐκκλησίαν μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν σύνοδον τῶν κατὰ τὴν πόλιν· Κατάκλησιν δὲ ὁπότε καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν συνεκάλουν, σκέψιν μείζονα τῶν πραγμάτων.

¶ Ἐκεῖ καὶ Ἐκεῖσε διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἐκεῖ δηλοῖ τὸ ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Ἐκεῖσε εἰς τόπον οὕτως ἐροῦμεν, ἐκεῖ κατέλαβον αὐτόν, καὶ Ἐκεῖσε πορεύσομαι.

¶ Ἐκπολεμῶσαι καὶ ἐκπολεμῆσαι διαφέρουσιν. Ἐκπολεμῶσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν. Ἐκπολεμῆσαι δὲ, τὸ πόλιν ἐξελεῖν.

¶ Ἔκγονος καὶ Ἀπόγονος διαφέρει. Ἔκγονος μὲν γάρ ἐστιν ὁ υἱός. φησὶ γὰρ Ὅμηρος.

-αὐτόν γε

Κείνου ἔκγονός ἐστι, σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.

καὶ δι' ὅλης τῆς ποιήσεως τετήρηκεν. Ἀπόγονος δ' ὁ ἢ τοῖς υἱωνοῖς, ἢ ἔτι ἀπωτέρω. καταχρῶνται δ' ἔσθ' ὅτε οἱ ἱστορικοὶ τῷ ἀπογόνῳ ἀντὶ υἱοῦ.

¶ Ἐκμαρτυρία Μαρτυρίας ἔν τινι διαφέρει, δηλοῖ Νίκαρχος (?) ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος (?) λέγων, Ἀναγνώσεται δὲ τῶν μὲν ἐπιδημούντων τὰς μαρτυρίας, τῶν δὲ ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας.

¶ Ἕλκος Ὠτειλῆς διαφέρει, ἕλκος μὲν γάρ ἐστι χρόνιον πάθος, μόνον ἐκ αἰτίας γινόμενον, ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐξ αὐτομάτου. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ διελκύσαι τὴν σάρκα. Ὠτειλὴ δ' ἐστὶν ἡ ἐκ τοῦ συνεχοῦς ὑπὸ σιδήρου πληγή.

¶ Ἐλεάτρος καὶ Ἐδέατρος διαφέρει. Ἐλεάτρος μὲν γάρ ἐστιν ὁ μάγειρος, παρὰ τοὺς ἐλεοὺς· τράπεζαι δ' εἰσὶ μαγειρικαί. Ὅμηρος,

-καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχοισαν.

Ἐδέατρος δὲ, ὁ προστάτης τῶν ἐδεσμάτων.

¶ Ἐμβάδες καὶ Ἐμβάται διαφέρει. ἐμβάδες μὲν γὰρ, τὰ κωμικὰ ὑποδήματα· ἐμβάται δὲ τὰ τραγικά.

¶ Ἐμεῖο καὶ Ἐμοῖο διαφέρει. Ἐμεῖο μὲν γάρ ἐστιν ἀσύναρθρον, ὡς Ὅμηρος.

-ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον.

τὸ δὲ ἐμοῖο συναρθρον. τοῦ ἐμοῦ παιδός. καὶ

Μνῆσαι πατρὸς σοῖο θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

ἀντὶ τοῦ πατρὸς σοῦ.

¶ Ἐμπειρία Πείρας διαφέρει. Πεῖρα μὲν γὰρ ἐφ' ἑνὸς ἢ δύο γνῶσίς ἐστι δοκιμαζομένων· Ἐμπειρία δὲ ἡ ἐπὶ πολλῶν κατάληψις βεβαία. πάλιν δὲ τέχνη ἐμπειρίας διαφέρει ὅτι ἡ μὲν ἐν τοῖς κανόσιν. ἡ γραμματικὴ δὲ τέχνη ἀδιάπτωτός ἐστι καὶ ἡ ἐπιστήμη.

¶ Ἔνδον καὶ Ἔσω διαφέρει. Ἔνδον μὲν γὰρ, τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει. Ἔσω δὲ, τὸ εἰς τόπον. Ἔνδον μὲν γάρ ἐστιν ὁ παῖς. Ἔσω δὲ εἰσέρχομαι. ἁμαρτάνει οὖν ὁ λέγων, Ἔνδον εἰσέρχεται ἢ Ἔσω ἐστὶν ὁ παῖς. Σοφοκλῆς τὴν διαφορὰν συγχέει. φησὶ γὰρ ἐν Τραχινίαις.

Γυναῖκες αἵ τε ἔσω στέγης αἵ τε ἐκτός.

δέον εἰπεῖν, γυναῖκες αἵ τε ἔνδον. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἡρακλείδῃ,

Καὶ τὸ γέρον τε τὴν τ' ἔσω γραῖαν δόμων.

ἀντὶ τοῦ ἔνδον. Εὔβουλος ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Καλαθηφόροις.

Ὅπως δὲ ἀποδύσεθ' ὅτι τις γέρων ἔσω.

δέον εἰπεῖν, ἔνδον.

¶ Ἐνταυθοῖ καὶ Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε διαφέρει. Ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ, τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ. Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὴν ἐν τόπῳ καὶ τὴν εἰς τόπον. ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε. τὸ δὲ Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε καὶ τὴν ἐν τόπῳ, καὶ τὴν εἰς τόπον, καὶ ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιρρήματος τοῦ τότε. ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ ἐνταυθοῖ.

Ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο κύνας ἀπερύκων.

ἐπὶ δὲ τοῦ Ἐνταῦθα. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ,

Ἐνταῦθα πέμψει ἔνθα μήποθ' ἡλίου.

Φέγγος καθορᾷ.

ἔχει γὰρ καὶ τὴν εἰς τόπον σημασίαν, καὶ τὴν ἐν τόπῳ ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐνθάδε. φησὶν ἡ Καλυψώ,

Ἐνθάδε κ' αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις.

καὶ Ἕκτωρ φησί,

σὺ δὲ τ' ἐνθάδε γ' ὦ πῖες ἐλεύσεται.

ταῦτα γὰρ τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ.

τὸ δ' εἰς τόπον οὕτως,

-τῆς δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,

Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς.

ἐπὶ τοῦ Ἔνθα ἐν τόπῳ.

Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς.

εἰς τόπον,

Ἔνθα κατεπλέομεν, καί τις θεὸς ἡγεμόνευεν.

ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιρρήματος τοῦ τότε.

Ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη.

¶ Ἐνθύμημα καὶ Ἐνθύμιον διαφέρει. Ἐνθύμημα μὲν γάρ ἐστι ποιοῦ λόγου εἶδος. τὸ δ' Ἐνθύμιον ἔθετο ἐπὶ τοῦ προσεγκλήματος παρ' Ἀττικοῖς. ὁ γὰρ Ἀντιφῶν ἐν τοῖς Φονικοῖς φησί. Τεθνεὼς τοῦτο ὑμῖν ἐνθύμιος γενήσεται.

¶ Ἔνδοξος καὶ Ἐπίδοξος διαφέρει. Ἔνδοξος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπίσημος. Ἐπίδοξος δὲ ὁ προσδοκώμενος καὶ ἐλπιζόμενος.

¶ Ἕνεκα καὶ Χάριν διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ ἕνεκα, ψιλὴν τὴν αἰτίαν δηλοῖ. οἷον ἕνεκα Ἀλεξάνδρου. καὶ ἕνεκα Ἑλένης ἐστράτευσε Μενέλαος. ὁ δὲ Χάριν μετὰ τῆς αἰτίας δηλοῖ καὶ τὴν χάριν. Χάριν Μενελάου Ἀχιλλεὺς ἐστράτευσε. τουτέστι Μενελάῳ χαριζόμενος.

¶ Ἐννοεῖν καὶ ἐννοεῖσθαι διαφέρει. ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἄφνω μὴ ἐπιστήσας· ἐννοεῖσθαι δὲ, διὰ μακρῶν διαλογιζόμενος.

¶ Ἐξ ὅτου καὶ Ἐξότε διαφέρει. Ἐξότε μὲν γὰρ χρόνου. Ἐξ ὅτου δὲ, τὸ ἐξ οὗ τινος.

¶ Ἐξανέψιοι καὶ Ἐξανεψιοὶ διαφέρει. καὶ βαρυτόνως προφέρονται τοὔνομα. φησὶ γὰρ Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας, Ἐξανέ-

ψιοι ὡς ἀμειβόμενοι, ἀναστελλομένης τῆς ὀξείας ἐκ τοῦ Ἀνεψιοὶ ὀνόματος ὀξυνομένου. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Ἀνεψιοί, τῶν ἀδελφῶν παῖδες, καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα· Ἐξανέψιοι δὲ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

¶ Ἐοικότα Εἰκότων διαφέρει. τὰ μὲν γὰρ, πίστεως ἐχόμενα. τὰ δ' ἐμφερῆ, Ἐοικότα.

¶ Ἐπικήδειος καὶ Θρῆνος διαφέρουσι. Ἐπικήδειον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τοῦ κήδους· Θρῆνος δὲ, τὸ ἐν ᾠδῇ, οὕτω Τρύφων. Ἀριστοκλῆς δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ περὶ ποιητικῆς τοὔμπαλιν. φησὶ γὰρ, Θρῆνος δ' ἐστὶν ᾠδὴ τῆς συμφορᾶς οἰκεῖον ὄνομα ἔχουσα· ὀδυρμὸν ἔχει σὺν ἐγκωμίῳ τοῦ τελευτήσαντος. τινὲς μὲν οὖν κοινῶς πάντα εἶπον Θρήνους. εἰ δὲ διαφέρει, Θρῆνόν τε καὶ Ἐπικήδειον, τὸ μὲν Θρῆνον ᾄδεσθαι παρ' αὐτὴν τὴν συμφορὰν πρὸ τῆς ταφῆς, καὶ μετὰ τὴν ταφήν, καὶ μετὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας, ᾀδόμενον ὑπὸ τῶν θεραπαινίδων, καὶ τῶν σὺν αὐταῖς. τὸ δ' Ἐπικήδειον, ἔπαινόν τινα τοῦ τελευτήσαντος μετά τινος μετρίου σχετλιασμοῦ.

¶ Ἐπιστρεφὴς Εὐστρεφοῦς διαφέρει. Ἐπιστρεφὴς, ὁ προσεκτικὸς καὶ ἐπιμελής. Εὐστρεφὴς δ' ὁ ἐπιδέξιος ἐν ταῖς μεταβολαῖς.

¶ Ἐπίκουροι καὶ Σύμμαχοι διαφέρουσιν. Ἐπίκουροι μὲν γάρ εἰσιν οἱ τοῖς πολεμουμένοις βοηθοῦντες καὶ συλλαμβανόμενοι· Σύμμαχοι δὲ οἱ τῶν πολεμούντων. Ὅμηρος δι' ὅλης ἐφύλαξε τῆς ποιήσεως τὴν διαφοράν. οὐκ ἔστιν οὖν παρ' αὐτῷ ἐπίκουρος Ἑλλήνων λεγόμενος, ἀλλὰ Τρώων.

¶ Ἐπιστεῖλαι καὶ Ἐπισκῆψαι διαφέρουσιν, Ἐπιστεῖλαι μὲν, διὰ γραμμάτων, Ἐπισκῆψαι δὲ, διὰ λόγων.

¶ Ἐπαγγέλλει καὶ Ἐπαγγέλλεται διαφέρει. Ἐπαγγέλλει μὲν, τὸ προστάσσει. Ἐπαγγέλλεται δὲ, τὸ ὑπισχνεῖται. Ὑπισχνεῖται δὲ ὁ τῷ αἰτήσαντι δώσειν ὁμολογήσας. Ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ δώσειν ὁμολογήσας.

¶ Ἐπιτίμιον καὶ Ἐπίτιμον διαφέρει. Ἐπιτίμιον μὲν γὰρ, ἡ ζημία· Ἐπίτιμον δὲ τὸ τῆς τιμῆς μετέχον. ὥστε οὐ δεῖ λέγειν, Ἐξέστω τὸ ἐπίτιμον, ἀλλ' Ἐξέστω τὸ ἐπιτίμιον.

¶ Ἐπικηρῦξαι καὶ Ἐπικηρυκεύσασθαι διαφέρει. Ἐπικηρῦξαι μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑπισχνεῖσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι, καὶ ἀνάγοντες ἢ ἀποκτείναντες τινὰ τῶν καταδικασθέντων. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκήρυξαν, εἰ μέν τις ζῶντα ἀναγάγοι δι' ἀγορὰν (?), τὸ μήλιον (?) δώσειν τάλαντον, εἰ δ' ἀνέλοι, τὸ ἥμισυ. Ἐπικηρυκεύσασθαι δὲ ἔλεγον τὸ περὶ συμβιβάσεως καὶ σπονδῶν τὰς πόλεις κήρυκας πρὸς ἀλλήλας διαπέμψασθαι.

¶ Ἐπίτιμος καὶ Ἐπιτίμιος διαφέρει. Ἐπίτιμος μὲν γὰρ, ἔντιμος. Ἐπιτίμιος δὲ ὁ ἐπιζήμιος, καὶ ἐπιπλήκτης ἀφ' οὗ τὴν ἐπίπληξιν. Ἐπιτιμᾶν φαμὲν καὶ ἐπιτιμήσαι αὐτὸν ἀντὶ τοῦ ἐπίπληξον.

¶ Ἐπιχαίρειν καὶ Συγχαίρειν διαφέρει. Ἐπιχαίρειν μὲν γάρ ἐστι τὸ συνεπιγελᾶν τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς. Συγχαίρειν δὲ, τὸ συνήδεσθαι τινὸς ἀγαθοῖς.

¶ Ἐπιδοτικὸς μέν ἐστιν ὁ δεομένοις ἐπιδιδοὺς· Μεταδοτικὸς δὲ ὁ φίλοις.

¶ Ἐρωτᾶν τοῦ Πυνθάνεσθαι διαφέρει. Πυνθάνεσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ κατ' ἀκολουθίαν διεξοδικῶς ἀκούειν τὰ ὑπό τινος λεγόμενα, αὐτοῦ οὐδ' ἐρωτῶντα. Ἐρωτᾶν δὲ, τὸ ἐθέλειν τινὰ κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν περὶ τοῦ ὑποκειμένου πράγματος. ὁ γοῦν Τηλέμαχος φησὶ πρὸς Νέστορα.

Εἴρεαι ὁππόθεν εἰμέν, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.

καὶ Ἀχιλλεύς φησιν.

Ἀλλ' ἴθι νῦν Πάτροκλε Διῒ φίλε, Νέστορ' ἔρειο.

Ὅντινα τοῦτον ἄγει.

ὅτι δὲ τὸ Πυνθάνεσθαι ἐπὶ ψιλοῦ τοῦ ἀκούειν τάσσεται, φανερὸν ἐκ τοῦ λέγειν Τηλέμαχον.

Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμί, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων,

Πυνθάνομαι καὶ δή μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμός.

καὶ Ὀδυσσεύς φησι.

Πυνθανόμην Ἰθάκης καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ.

Κατὰ δὲ τοὺς φιλοσόφους Ἐρώτησις, ἐστὶ φράσις συμβολικὴ ἀπόκρισιν ζητοῦσα οἷον νέον, ἀμφίβολον, σαφὲς ἄδηλον. αὗται γὰρ αἱ πέντε ἀποφάσεις, συμβολικαὶ καλοῦνται. ἔστι μὲν τί γε ὅτε οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἑτέρως ἀποκρινόμεθα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις οἷον. ἡμέρα ἐστίν. καὶ οὕτως, ἡμέρα ἐστὶν ἡμέρα καὶ οὕτως, ἡμέρα ἐστίν. Πεῦσις δ' ἐστὶ λέξις πρὸς ἣν οὐκ ἔστι συμβολικῶς ἀποκρίνασθαι οἷον. Ποῦ οἰκεῖ Ἀρίστων; φησὶ γὰρ, ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. καὶ Πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη; ἡ δ' ἀποκρίνεται.

Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὕνεκ' ἄκουσε

Τείρεσθαι Τρῶας. Οὐ γὰρ ἐνεχώρει ἐνταῦθα συμβολικῶς εἰπεῖν ἢ ναὶ ἢ οὔ. καίτοι γε οὖν περὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης φέρονται καὶ οἱ φιλόσοφοι συμφώνως τοῖς προειρημένοις. Πολέμων περὶ τῆς διαφορᾶς φησὶν οὕτως.

¶ Ἐρώτησις, πεύσεως καὶ Ἀνακρίσεως διαφέρει. Ἐρώτησις μὲν γάρ ἐστι σύντομος ἀπόκρισις· πεῦσις δὲ, μακρᾶς πράξεως ἀπαγγελία. Ἀνάκρισις δὲ, ὑποδεεστέρων ἐξήγησις. (πόντων.

¶ Ἔρως καὶ πόθος διαφέρουσιν. Ἔρως μὲν γὰρ, τῶν παρόντων. πόθος δὲ, τῶν ἀ-

¶ Ἐρᾶν καὶ ποθεῖν διαφέρει. Ἐρᾶν μὲν γάρ ἐστι, τῶν ἐν ὄψει· ποθεῖν δὲ, τῶν ἀπόντων. διαστέλλει δὲ καὶ Ὅμηρος.

Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. πρὸς τὴν

Ἥραν φησὶν ὁ Ζεὺς παροῦσαν· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀπόντος.

Ἀλλά με σός τε πόθος, σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,

Σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.

φυλάσσει γὰρ ἄκρως ὁ ποιητὴς τὰς τοιαύτας ἐναλλαγάς.

¶ Ἐρωτᾶν μέν ἐστι, τὸ θέλειν κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν, ἢ ναὶ ἢ οὔ. πυνθάνεσθαι δὲ, τὸ κατὰ διέξοδον ἀξιοῦν πρᾶγμα. οἷον, πῶς ἐπολεμήσατε;

¶ Ἔρως μέν ἐστιν ἐπιβολὴ φιλοποιΐας. πόθος δ' ἀπόντος. ἵμερος δ' ἔρως ἀπαιτίζων τῆς πρὸς τὸν ἐρώμενον χρείας.

¶ Ἔσται τοῦ Γενήσεται διαφέρει. Ἔσται μὲν γὰρ τὰ καὶ νῦν ὄντα, Γενήσεται δὲ, τὰ γενέσεως τοῦ ἐξόμενα οἷον, νέος πρεσβύτης ἔσται· τῷ δ' ἀτέκνῳ παῖδες γενήσονται. Ἄλλως. Ἔσται μὲν γὰρ τὸ ὑποκείμενον. οἷον, ὁ παῖς ἔσται ἀνήρ· γενήσεται δὲ, τὸ ἄριστον.

¶Ἐπιστάτου καὶ Ἀνεψιαδοῦ διαφέρει. Ἐπίτροπος μὲν γὰρ ὁ ὑπεύθυνος. Διαιτητὴς δὲ εἰς ἐπιστάσιν.

¶Ἑσπέρα καὶ Ὀψὲ διαφέρει. Ἑσπέρα μὲν γάρ ἐστι, δυομένου τοῦ ἡλίου. Ὀψὲ δὲ, βραδέως καὶ μετὰ ἱκανοῦ χρόνου διάστημα, ὥστε καὶ προσθῆναι. Ὀψὲ τῆς ἡμέρας.

¶Ἑταῖρος καὶ Φίλος διαφέρουσιν. ὁ μὲν γὰρ φίλος, καὶ ἑταῖρος. ὁ δὲ ἑταῖρος, οὐ πάντως φίλος. διὸ καὶ ἐπὶ τοῦ κακοῦ φησιν Ὅμηρος.

-πολὺ κύντερον ἔσθλον ἑταῖρον.

καὶ ἄλλως. Φίλοι μὲν κοινῶς λέγονται, πάντες οἱ περὶ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες. Ἑταῖροι δὲ ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ παραπλησίως ἔχοντες, καὶ ἐν συνηθείᾳ καὶ ἐν συνεργίᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

¶Ἑτερόφθαλμος καὶ Μονόφθαλμος διαφέρουσιν. Ἑτερόφθαλμος μὲν γὰρ, ὁ κατά τινα περίστασιν πηρωθεὶς τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν. Μονόφθαλμος δὲ ὁ μόνον ὀφθαλμὸν ἔχων, ὡς ὁ κύκλωψ.

¶Ἕτερος καὶ ἄλλος διαφέρει. Ἕτερος μὲν ἐπὶ δυοῖν τάσσεται ὡς Ὅμηρος.

σκαιὸς ἐὼν χωλὸς δ᾽ ἕτερον πόδα.

τὸ δὲ ἄλλος ἐπὶ πολλῶν, ὡς αὐτὸς Ὅμηρος,

-Διὶ δ᾽ ἡμεῖς εἰσομεν ἄλλοι.

¶Εὐφυὴς καὶ Εὐμαθὴς διαφέρει. εὐφυὴς μὲν γὰρ λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς ὁ σκωπτικός. Εὐμαθὴς δὲ ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς.

¶Εὑρεῖν καὶ Εὑρέσθαι διαφέρει. Εὑρεῖν μὲν γὰρ τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Εὑρέσθαι δὲ ἐστὶ τὸ ἐκπορίσασθαι Μένανδρος Δυσκόλῳ,

εὑρηκὼς κεῖται τοῦτο τέχνην.

Δίφιλος ἐν πυξίῳ,

Δῶρον δ᾽ ἑαυτῇ παρὰ θεῶν εὑρημένον.

¶Εὔμορφος καὶ Εὐειδὴς διαφέρει. Εὔμορφος μὲν γὰρ ὁ τὴν μορφὴν εὖ ἔχων, οἷον ἐν προσώπῳ (καὶ γὰρ τὸ τὴν ὄψιν πως σχηματίζειν, μορφίζειν λέγομεν) Εὐειδὴς δὲ ὁ τὸ εἶδος καλῶς ἔχων, εἰς πᾶν τὸ σῶμα.

¶Εὐθύς, Εὐθύ, καὶ Εὐθέως, διαφέρουσιν. Εὐθὺς μὲν γὰρ ὁ χρονικόν. Εὐθὺ δὲ τὸ τοπικόν. αὐτίκα καὶ εὐθέως τὸ χρονικόν, ἢ εὐθὺ τὸ κινήσεως. τὸ δὲ εὐθέως, αὐτὸ τὸ χρονικὸν ἐπίρρημα. οἱ συγχέοντες ἁμαρτάνουσι. καθὼς Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ.

Τί φὴς ἰδὼν ἐνθένδε γε παῖ δ᾽ ἐλεύθερον,

ἀπῆλθες εὐθὺς ὡς τάχος.

Τινὲς μὲν τῶν ἀρχαίων φασὶ καὶ τὸ εὐθὺς αὐτὶ χρονικοῦ κεῖσθαι. Φασὶ γοῦν κατὰ λέξιν, Τινὲς δὲ τὸ μὲν εὖ λέγειν, ἐπὶ ὄντος εὐθέως εἶναι ἐὰν μὲν ᾖ θηλυκὴ τοῦ ὀνόματος εὐθεῖα ὁδὸς, εὐθεῖα βακτηρία ἐὰν δὲ ἄρρεν, εὐθὺς ὁ κανών καὶ ὁ λόγος, εὐθὺ τὸ ξύλον. οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐνίοτε τὸ εὐθὺ ἐπίθεσαν, τὸ ἐπὶ ὁδοῦ τῆς κινήσεως ἐπὶ τόπου, τὸ πρὸς αὐτὸ τὸ στᾶς, εὐθὺ τῶν δωμάτων, τὸ δὲ κατὰ τοὺς χρόνους οὐ λέγεται. ἀλλ᾽ εὐθὺς εἶον.

Γεννήσαις αὐτὸν δ᾽ εὐθὺς ἔπειτ᾽ ἐλεύθερον. καὶ,

Ὡς ὅτ᾽ ἄρ᾽ εἶπεν, εὐθὺς ἦν ἀεὶ κάτω.

¶Εὐφραίνεσθαι καὶ Ἥδεσθαι διαφέρει. πλάτων περιττεύεσθαι. Εὐφραίνεσθαι μὲν χαίρειν, ἐπιθυμουμένου τι καὶ φρονίμως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ. Ἥδεσθαι δὲ, ἰσθίοντα τι ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα αὐτῷ τῷ σώματι.

¶Εὐθὺς καὶ Εὐθὺ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Εὐθὺς χρονικόν ἐστιν ἐπίρρημα. τὸ δὲ Εὐθὺ τὸ ἐξ ἐναντίας δηλοῖ.

¶Εὐεργεσία καὶ Χάρις διαφέρει. Εὐεργεσία μὲν γάρ ἐστιν ἡ μεγάλη χάρις. Χάρις δὲ ἡ ἐλάττων. εἴον χαρίζεται ἢ κυρίως χαρίζεται. εὐεργετεῖ δὲ οὔ.

¶Εὐθὺ καὶ Ὀρθὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Εὐθὺ ἀντίκειται τῷ σκολιῷ. τὸ δὲ Ὀρθὸν τῷ πλαγίῳ.

¶Εὖ τοῦ Καλῶς διαφέρει. Εὖ μὲν, τὸ ὀρθῶς σημαίνει. Καλῶς δὲ, τὸ χρησίμως συνηθῶς. τὸ δὲ Εὖ καὶ Καλῶς σημαίνει ὀρθῶς καὶ χρησίμως.

¶Ἐχθρὸς πολεμίου καὶ Δυσμενοῦς διαφέρει. Ἐχθρὸς μὲν γάρ ἐστιν, ὁ πρότερον φίλος. πολέμιος δὲ, ὁ μεθ᾽ ὅπλων χωρῶν πέλας. Δυσμενὴς δ᾽ ὁ χρόνιον πρὸς τὸν ποτὲ φίλον τὸ μῖσος διατηρῶν, καὶ δυσδιαλλάκτως ἔχων.

Z.

Zῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία μὲν γάρ ἐστιν αὐτὸ τὸ πάθος, ἤγουν τὸ ἐν μίσει ὑπάρχειν. Ζῆλος δὲ μίμησις καλοῦ τινος, ζηλοῖ τὸν καθηγητὴν ὁ παῖς. Ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων. Ἡσίοδος, ἐπὶ καλοῦ. Ζηλοτυπεῖ δὲ ἡ ἐπὶ τὰ τοιάδε.

¶Ζηλοῦται τοῦ Ἐρίζει διαφέρει. Ζηλοῦν μὲν γάρ ἐστι τὸ σὺν ἐπιθυμίᾳ μιμεῖσθαι. Ἐρίζειν δὲ τὸ μετὰ μάχης φιλονεικεῖν.

¶Ζῆλος Φθόνου διαφέρει. Ζῆλος μὲν γάρ ἐστιν ἡ δι᾽ ἐπιθυμίαν μίμησις γινομένη δοκοῦντός τινος καλοῦ. Φθόνος δὲ, βασκανία τις τῶν ἄλλοις μὲν προσόντων ἀγαθῶν, ἡμῖν δ᾽ οὔ.

¶Ζῆλος μὲν ἐστὶ λύπη ἐπ᾽ ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, εἶτα καὶ ἑαυτῷ τις ἐπιθυμεῖ περιποιῆσαι.

¶Ζήλου τρία εἴδη. ὁ μὲν γάρ ἐστι Μακαρισμὸς, καθὰ καὶ φησί τις, Ζηλῶ τε τοῦ εἶναι ἐπὶ τοῖσδε καὶ οὗτος, καθὸ ζηλωτὴς τινος λέγεται. οἷον, Θησεὺς Ἡρακλέους. τρίτος δὲ ὁ φθονερὸς ὅμοιος.

¶Ζυγὸς, ἀρσενικῶς μὲν ἐπὶ τῶν βοῶν. θηλυκῶς δὲ, ἐπὶ τῶν σταθμῶν.

¶Ζώνη καὶ Ζώνιον διαφέρει. Ζώνη μὲν γάρ ἐστιν ἡ τοῦ ἀνδρός. Ζώνιον δὲ, ἡ τῆς γυναικός.

H.

Hγέρθη καὶ Ἀνέστη διαφέρει. Ἠγέρθη μὲν λεκτέον ἀπὸ ὕπνου. Ἀνέστη δὲ, ἀπὸ κλίνης.

¶Ἦθος μὲν ἐστιν ἀρχὴ ἐπιτηδεύματος. Τρόπος δὲ ἐπίστασις πράξεων κατὰ στάσιν καὶ ἀναστροφήν.

¶Ἤλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν διαφέρει. Ἤλπισαν μὲν γὰρ αὐτοί τινας ἐλπίδας ἔχοντες περί τινος. Ἐπήλπισαν δὲ ἑτέρους ἐπήρκεσαν εἰς ἐλπίδα ἤγαγον.

¶Ἡμέρα Ἠοῦς διαφέρει. Ἡμέρα μὲν γάρ ἐστι τὸ κατάστημα μόνον ἀέρος ματι, ἣν Ἡσίοδος Νυκτὸς συναλογεῖ.

Νυκτός δ᾽ αὖτ᾽ αἰθήρ τε καὶ ἡμέρη ἐξεγένοντο.

Νοῦς δὲ τὸ συναμφότερον, πάλιν Ἡσίοδος Θεὰς ὑποτίθεται,

Θεία δ᾽ Ἥλιον τε μέγαν λαμπράν τε σελήνην,

Ἠῶ θ᾽ ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει,

Γείνατ᾽ ἐπεὶ δὲ τὸ συναμφότερον,

Ἀλλ᾽ ἤ τι τοῦ χρυσοθρόνου ἔκλυσεν Ἠώς.

¶Ἦς καὶ Ἦθα καὶ Ἦ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἦθα παρατατικὸν δηλοῖ χρόνον. τὸ δὲ Ἦς, τὸν μέλλοντα. Ὅμηρος,

ἐκ τοῦ δ᾽ ἦ μὲν μοι τὸ πῦρ πολὺ φίλτατος ἦθα.

ἐπὶ δὲ τοῦ Ἦς Μένανδρος ἐν Ψευδηρακλεῖ,

Ὑπὲρ τὸ εἶναι μοι ζητεῖ, λέγε,

Ἀναγκαία δ᾽ ἂν ἡμεροτάτης εἰς τὴν ἔξοδον.

Βουλόμενος δὲ εὐδοκιμῆς ἔξεις ἀεί. καὶ κατὰ τοῦ παῖδα ὅπου λέγεται ἐπὶ τοῦ μέλλοντος καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν. εἰον ἐὰν τοὺς, ἐὰν καλῆς, ὅπως καλῆς, ἐὰν ἧς ἀγαθὸς ὁ γοῦν λέγων ἀγαθός τινα. Ἦς πάντως, ἀγνοεῖ τὴν διαφορὰν, δέον φάναι Ἦθα. τὸ δὲ Ἦ αὐτὶ τοῦ ἔφη ὥσπερ Ὅμηρος,

Ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. διαφέρει δὲ τὸ ῥῆμα τοῦδε, ὅτι τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ προσώπου μόνου τάσσεται τὸ δὲ ἔφη ἐπὶ τριῶν ὡς ἔφη.

¶Ἡσυχία ὅτε μὲν σιωπὴν σημαίνει, ὅτε δὲ τὴν Ἐπιείκειαν, ὅτε φαμὲν ἐν πολλῇ διάγειν ἡσυχίᾳ.

Θ.

Θάλαμοι, ὡς ἀγαθοὶ καὶ Θαλάμαι, ὡς μεγάλαι διαφέρει φησὶ Τρύφων περὶ τῆς Ἀττικῆς ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν γὰρ ἐξ [illegible] δ. τῶν διοσκούρων ἱερὸν ἐὰν δὲ βαρυτονῶμεν ὡς ἀγαθοὺς μικρούς.

¶Θαυμάζω σημαίνει μὲν συντελὲς τὸ καταπλήσσεσθαι καὶ καταπροβαίνειν Θαυμάζω τοῦ ἐκείνου ἕνεκα τὴν γραφὴν. ἐφ᾽ αὐτῇ δὲ τὸ ἐπαινεῖν, Θαυμάζω τοὺς ὑπὸ φιλίας.

¶Θεομαχία καὶ Θεομαχία διαφέρει. Θεομαχία μὲν γάρ ἐστιν ἡ πρὸς θεὸν μάχη. Θεομαχία, τῶν αὐτῶν θεῶν πρὸς ἀλλήλους μάχη.

¶Θεωρὸς καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος Θεατὴς δὲ ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων.

πότερον θεατὴς ἢ ἔχειν αὐτοῦ χρήματα; καὶ Αἰσχύλος,

Βοῶς τοῖσδε πρᾶγμα τὸ θεωρὸς ὦν.

Ἁμαρτάνουσι οἱ λέγοντες. Θεωρεῖσθαι με δεῖ τὸν ἀγῶνα δέον εἰπεῖν. Θεάσασθαι, διαφέρει εἶναι τοῦ ἐπιμελοῦς Λυσιμαχίδης ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ τῶν παρ᾽ Ἀττικοῖς ἑορτῶν, καὶ περὶ τῶν παρ᾽ αὐτοῖς ἐστιν καὶ τὸ Θεσμοφοριάζουσαι διασφάζεσθαι τινα. Θεσμοφορίοις [illegible] ἄλλα τινὰ τῷ δεύτερον ἄγειν [illegible] ἐορτάζουσιν, τοὺς τῶν γαμετῶν ἕνεκα πεμπομένους σὺν φυτοῖς δὲ κατὰ ταῦτα ἀνέμιξον θεαῖς καὶ τὸ παρ᾽ Ἀθηναίοις διδόμενον Θεσμοφόρια καὶ ὅπου θέσαι ὡς Καικίλιος ὑπέλαβεν) ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν ταῖς ἑορταῖς εἰς τοὺς θεοὺς δίδοσθαι καὶ ἐπιθεῖν καὶ εὐφραίνεσθαι.

¶Θεράποντες καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. θεράποντες μὲν γὰρ οἱ ὑπηρετοῦντες φίλοι ἐφ᾽ ἀνθρώπῳ θεραπεύοντες οἱ προσφιλεῖς τοῖς Οἰκέται δὲ δοῦλοι.

¶Θεῖον καὶ Ὑπόθεσιν διαφέρει. θεῖον μὲν γάρ ἐστι τὸ λαβεῖν ὑπόθεσιν. Ὑποθεῖναι δὲ τὸ δοῦναι ὑποθήκην.

¶Θέλειν καὶ Βούλεσθαι ἐὰν λέγῃ τις, δηλοῖ ὅτι ἀκουσίως τις καὶ ἐκλέγεται τινός.

¶Θερίζειν τε τι διαφέρει τὴν τοῦ θέρους ὥραν (ὡς τὸ χειμάζειν) καὶ τέμνειν τοὺς καρποὺς συλλέγειν.

¶Θεῶν τε καὶ Βασιλεὺς διαφέρουσιν καθὼς δίδυμος ἐν ὑπομνήματι τῶν ἀρίστων παίδων πινάκων φησί. Καὶ τὸ τερπνὸν ἐπὶ τοῦτο θεοῖσιν πίπτουσι τὸ χρυσίον εἰς Γέμελον προστίθησιν. [illegible] θεωρῶν ἂν πρὸς θεοὺς. Ἔφορος ἐν τῇ [illegible] συναγωγὴν εἰς τὴν Βοιωτίαν. τοὺς δὲ [illegible] Ἀθηναίους ἐνίους προστίθησιν ἰδίᾳ θέλουσι [illegible] ἐπιφανεῖς [illegible] χρυσίον τὸν ὑπὸ τὸ Καθαρείου χρησμόν. ἔτι ὑπομνήματα τὸ ἐνεῖναι. ἐκάλεσε δὲ θεσπρωτοὺς, οἷς πρόσθεν ὑπὸ ἄλλοις Βοιωτοῖς διὰ θέσεων.

¶Θῆς, Λάτρις, Ἀμφίπολος, Ἀτρύγετος, διαφέρουσι. Θὴς μὲν γὰρ ὁ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων

-θῆτες τε δμῶες τε. Λάτρις δὲ, ὁ κατὰ πόλεμον αἰχμάλωτος ἐστιν ἐλεύθερος, καὶ ἐπὶ δουλείαν προαχθείς. Ἀμφίπολος δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἄρρενος καὶ θηλείας δούλης. Ἀτρύγετος δὲ, ὁ μόνον ὁ δοῦλος, ἀλλὰ καὶ ὑπηρέτης μέν, ἐλεύθερος.

¶Θράσος καὶ Θάρσος διαφέρει. θράσος μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἄλογος ὁρμή, θάρσος δὲ, ἔλλογος ὁρμή.

¶Θύρα καὶ Θυρεὰ διαφέρει. θύρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐξ ἀρχῆς γινομένη. Μένανδρος ἐν παρακαταθήκῃ θύραν ἐξελέ. θυρεὰ δὲ ἡ μετὰ τὸ ἐκκρηγνύναι τὴν θύρας μετέχει.

¶Θυέσθαι τοῦ Σφάττεσθαι διαφέρει. θυέσθαι μὲν γάρ ἐστιν ἐπιθεῖναι θεῷ καὶ τὸ μαντεύεσθαι ἐπὶ τιμῇ διὰ σπλάγχνων θεοῦ φασι. Σφάττεσθαι δὲ τὸ δι᾽ ἣν τινα αἰτίαν φονεύεσθαι. καὶ τὸ μὲν ἐπ᾽ ἀλόγου. τὸ δ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώπου τίθεται.

¶Θύουσι καὶ Θύονται διαφέρει. θύουσι μὲν γὰρ οἱ σφάττοντες τὰ ἱερεῖα. θύονται δὲ οἱ διὰ τῶν σπλάγχνων μαντευόμενοι.

¶Θύρα καὶ Θύραι διαφέρουσι. Θύρα μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπίθεμα τὸ ἐκ τῶν σανίδων θύραι δὲ τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ καὶ τὰ χαλάσματα τῆς θύρας.

¶Θυμὸς μέν ἐστι πρόσκαιρος. Ὀργὴ δὲ πολυχρόνιος μνησικακία.

I.

Iερεύσαι καὶ Καθιερεῦσαι λέγουσιν ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων. Ἱερῶσαι δὲ Καθιερῶσαι, ἐπὶ τῶν ἀνατιθεμένων.

¶Ἱερεῖον καὶ Χρηστήριον διαφέρει. Ἱερεῖον μὲν γάρ ἐστι κοινῶς τὸ σφαζόμενον πρὸς θυσίαν ἅπασαν. Χρηστήριον δὲ, τὸ ἱερὸν ὧ χρῶνται χρησμ-

στηριαζόμενοι. Ἡρόδοτος. Καθάπαξ ἐν καὶ ναῷ, ὅταν χρηστήρια θύουσιν ἐν τῷ ἱερῷ.

¶Ἱερεῖς τε περίβολος τῶν ναῶν, καὶ τὰ σφάγια, καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστραγόρας. καὶ τὰ ξόανα. ὡς Θεόπομπος ἐν εἰκοστῇ ἐνάτῃ.

¶Ἱκέσθαι καὶ Ἀφικέσθαι διαφέρει, ὥς φησιν Ἡρακλείδης. Ἱκέσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐλθεῖν. Ἀφικέσθαι δὲ, τὸ ἐπανελθεῖν. Ὅμηρος τὴν διαφορὰν φησί,

-ἐσ δ᾽ αὖθις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν. καὶ,

Ἵκετο δ᾽ ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην.

¶Ἰδουμαῖοι καὶ Ἰουδαῖοι διαφέρουσιν, ὥς φησι Πτολεμαῖος ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρώδου τοῦ βασιλέως. Ἰουδαῖοι μὲν γάρ εἰσιν οἱ ἐξ ἀρχῆς φυσικοί. Ἰδουμαῖοι δὲ, τὸ μὲν ἀρχῆθεν οὐκ Ἰουδαῖοι ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι κρατηθέντες δὲ ὑπ᾽ αὐτῶν, καὶ ἀναγκασθέντες περιτέμνεσθαι, καὶ συντελεῖν εἰς τὸ ἔθνος, καὶ τὰ αὐτὰ νόμιμα ἡγεῖσθαι, ἐκλήθησαν Ἰουδαῖοι.

¶Ἶπες, καὶ Θρῖπες, καὶ Κῖες, καὶ Ἶκες, διαφέρουσιν. Ἶπες μὲν γὰρ λέγονται θηρία τὰ διατρωκτικὰ τῶν κεράτων. Ὅμηρος,

-μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν.

Θρῖπες δὲ, τὰ ἐσθίοντα τὰ ξύλα καὶ Θριπηδέστατα τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα ξύλα. οἷς καὶ αὐτὶ σφραγίδων ἐχρῶντο, ὅτι ἦν δυσπαραμίμητα. Κῖες δὲ, τὰ ἐν ταῖς κέδραις καὶ ἐν τοῖς πυροῖς θηρίδια. Ἶκες δὲ τὰ διεσθίοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀμπέλων, Ἀλκμάν, Ποικίλον ἶκα, τὸν ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετῆρα.

¶Ἴσοι καὶ Κοινοὶ διαφέρει. Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ. Χρὴ γὰρ τοὺς ἐν τοῖσδε λόγοις παραγινομένους, κοινοὺς μὲν εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγομένοιν ἀκροατὰς, ἴσους δὲ μή. ἔστι γὰρ οὐ ταὐτόν. κοινῇ μὲν γὰρ ἀκοῦσαι ἀμφοτέρων χρὴ, μὴ ἴσον δὲ νεῖμαι ἑκατέρῳ, ἀλλὰ τῷ μὲν σοφωτέρῳ, πλέον. τῷ δὲ ἀμαθεστέρῳ ἔλασσον.

¶Ἰσοτελὴς καὶ Μέτοικος διαφέρει. Ἰσοτελὴς μὲν γὰρ ὁ τετιμημένος. Μέτοικος δὲ ὁ ἐν τῷ ἴσῳ τάγματι τοῖς πολίταις. καὶ τὸ μὲν μετοίκιον μὴ τελῶν, πάντα δὲ ἔχων τὰ αὐτὰ τοῖς πολίταις πλὴν τοῦ ἄρχειν. Μέτοικος δὲ ὁ μετοικήσας εἰς ἑτέραν πόλιν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ, καὶ τοῦ μὲν ξένου πλέον τι ἔχων, τοῦ δὲ πολίτου ἔλαττον. ἐτέλει δὲ ὁ Μέτοικος κατ᾽ ἐνιαυτὸν Μετοικίου δραχμὰς δέκα, καὶ ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων πομπῇ σκάφην ἔφερε κηρία ἔχουσαν. ὅθεν καὶ σκαφηφόρους ἔλεγον τοὺς μετοίκους πολλάκις δὲ καὶ συνεστράτευον τοῖς Ἀθηναίοις.

¶Ἰσθμὸς καὶ Πορθμὸς διαφέρει. Ἰσθμὸς μὲν γάρ ἐστι γῆς στενῆς δίοδος, ἑκατέρωθεν θαλάσσης περιεχομένης. Πορθμὸς δέ ἐστι στενὸς θαλάσσης πόρος ἑκατέρωθεν ὑπὸ γῆς περιεχόμενος.

¶Ἴσθι καὶ Γίνωσκε διαφέρει. Ἴσθι μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ γίνωσκε τάσσεται. αὐτὴ δ᾽ εἰ ἴσθι, αὐτὶ τοῦ γίνωσκε. καὶ τὸ πληθυντικὸν ἴστε, αὐτὶ γινώσκετε καὶ Μένανδρος ἐν Ἥρωι.

ἐὺ ἴσθι. κἀγὼ τοῦτο συγχωρήσομαι.

πάσσει δὲ ὅμως καὶ ἐπὶ τοῦ ἴδιος τὸ ἴσθι. Εὔφημος,

Ἴσθι μὲν οὖν ἐξορμωμένη αὐτὶ τοῦ γίνου.

¶Ἱστοριογράφος Συγγραφέως διαφέρει. Ἱστοριογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τὰ περὶ αὐτοῦ γενόμενα συγγραφόμενος, ὡς Ἡρόδοτος. Συγγραφεὺς δὲ ὁ τὰ ἐφ᾽ ἑαυτοῦ, ὡς Θουκυδίδης.

¶Ἰσοδίκη καὶ Ἰσοπεδὴ διαφέρουσιν. Ἰσοδίκη μὲν γάρ ἐστιν ἐφ᾽ ἧς ὁ ἱστὸς κατακλίνεται. Ὅμηρος.

Ἱστὸν δ᾽ ἰσοδόκῃ πέλασαν. Ἰσοπέδη δὲ, ἐν μέσῳ τῆς νεὼς κοῖλος τόπος, ὃν τινὲς δὲ Λινίδα καλοῦσιν, εἰς ὃν ὁ ἱστὸς ἐντίθεται.

-ἀλλά με δεσμῷ

Δήσατ᾽ ἐν ἀργαλέῳ, ὄφρ᾽ ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω,

Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ.

¶Ἰταλοὶ καὶ Ἰταλιῶται διαφέρουσιν. Ἰταλοὶ μὲν γὰρ οἱ ἀρχῆθεν τὴν χώραν οἰκοῦντες. Ἰταλιῶται δὲ ἔποικοι τῶν Ἑλλήνων ἐπῴκησαν. κατὰ ταὐτὰ τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν Σικελιωτῶν.

K.

Kαθίκησις καὶ Καθίκισις διαφέρει, ὥς φησιν Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν τῷ τρίτῳ περὶ κατεψευσμένων. Καθίκισις μὲν γάρ ἐστιν ἡ ὑφ᾽ ἑτέρων γινομένη ἵδρυσις. Καθίκησις δὲ ὅταν αὐτοί τινες οἰκήσωσι τόπον ἢ πόλιν τινὰ καταλαβόντες. οἷον, Ἀθηναῖοι κατῴκησαν μὲν τὴν ἀκρόπολιν, κατῴκισαν δὲ Ἴωνας. καὶ ἔστι παρὰ μὲν τὸ κατοικεῖν, ἡ Καθίκησις· παρὰ δὲ τὸ κατοικίζειν, ἡ Καθίκισις.

¶Καταβολὴ καὶ Εἰσβολὴ διαφέρει. Καταβολὴ μὲν γὰρ, ἡ ἔκπτωσις τοῦ εἰσφερομένου σπέρματος. Εἰσβολὴ δὲ περίοδος τοῦ πυρετοῦ.

¶Κάτακμα καὶ Κάταγμα διαφέρει. Κάταγμα μὲν, ἐκπεπταμένοις τὸ κατ[illegible] καὶ συντετελεσμένον. Κάταγμα δὲ βραχέως τὸ τοῦ ἔργου ἑλκυσμα.

¶Καταχύσματα καὶ Καταχύσματα διαφέρει. Καταχύσματα μὲν γὰρ χοῦς τοῦ σ, τὰ καταχεόμενα ὕδατα ἐπὶ λουτρῷ, καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων. Καταχύσματα δὲ σὺν τῷ σ, ἐσχάδες καὶ τὰ ἄλλα τραγήματα τῶν νέων, ἢ τῶν δούλων ἀκατηχούμενα. Ἀριστοφάνης. Εἶτ᾽ ἐκεῖ δέξη δὴ τὰ Καταχύσματα καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτυριῶν, Ἀλλ᾽ αὐτοὺς μὲν οὐκ ᾤχησε τὴν δέσποιναν αὐτῷ γῆμαι, ἢ τὰ Καταχύσματα αὐτοῦ κατέχει ὅτε ὠνήθη.

¶Κάδος καὶ Κάδισκος διαφέρει. Κάδος μὲν λέγεται ᾧ ἐκ τοῦ φρέατος ἀναιμῶσι τὸ ὕδωρ. Κάδισκος δὲ, ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς ψήφους ἐμβάλλουσι.

¶Καθάρσια καὶ Καθάρματα διαφέρει. Καθάρσια μὲν γὰρ λέγονται τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἄλλα εἰς καθαίρεσθαι. Καθάρματα δὲ τὰ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ἀπερριπτόμενα.

¶Κανθαρίζειν καὶ Τονθορύζειν διαφέρει. Κανθαρίζειν μὲν γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ τρέμειν. Τονθορύζειν δὲ ψιθυρίζειν καὶ γογγύζειν.

¶Καιρὸς καὶ Χρόνος διαφέρει. Καιρὸς μὲν γάρ ἐστι μέρος χρόνου. οἷον μεμετρημένων ἡμερῶν σύστημα. Χρόνος δὲ, πολλῶν καιρῶν περιοχὴ καὶ

σύλληψις. Ἄλλως, Ὁ μὲν Καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρόνου, οἷον, ὅτε πόλεμος ἦν. Χρόνος δὲ ποσότητα. οἷον, περὶ δέκα χρόνων, ἢ μετὰ δέκα ἔτη.

¶Κάλλαια καὶ κάλλη διαφέρει. κάλλαια μὲν γὰρ οἱ τῶν ἀλεκτρυόνων πώγωνες. κάλλη δὲ, τὰ ἄνθη τῶν βαμμάτων.

¶Κάθισον τοῦ κάθησον διαφέρει. κάθησον μὲν γὰρ ἐροῦμεν αὐτῷ τινὶ περὶ ἑαυτοῦ κελεύοντες κάθισον δὲ, περὶ ἑτέρου, κάθισον αὐτόν.

¶Κακὸς Πονηροῦ διαφέρει. ὥσπερ ὁ Ἄκακος τοῦ Ἀγαθοῦ. κακὸς μὲν γὰρ ὁ πανοῦργος. Πονηρὸς δὲ, ὁ δραστικὸς κακοῦ.

¶Κακοήθεια μὲν ἐστι κακία κεκρυμμένη. κακοτροπία δὲ, ποικίλη καὶ παντοδαπὴ πανουργία.

¶Κέλης καὶ Ἐπακτροκέλης διαφέρει. κέλης μὲν γάρ ἐστι πηδάλιον τι μικρόν. Ἐπακτροκέλης δὲ κακοῦργον καὶ λῃστρικὸν σκάφος, μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, Ἀλλ᾽ αἱ προπετεῖς τοῦ σώματος ἡδοναὶ καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν εἶναι, ταῦτα πληροῖ τὰ λῃστήρια, ταῦτα εἰς τὸν ἐπακτροκέλητα ἐμβιβάζει. Ἐπακτῆρες δὲ κυνηγέται καλοῦνται.

¶Κέλυφος, κελύφανον καὶ Ἔλυτρον διαφέρει. κέλυφος μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν ὀστρακοδέρμων, οἷον τῶν κογχυλίων κελύφανον δὲ, ἐπὶ τῶν τραγημάτων καὶ ὀσπρείων. Ἔλυτρον δὲ, τὸ ὑγρὸν χώρημα.

¶Κέδρος θηλυκῶς μὲν, τὸ δένδρον. ἀρσενικῶς δὲ, ὁ καρπός, Ἀλλὰ θῦε τοὺς κέδρους.

¶Κηρύξαι, Ἀποκηρύξαι καὶ Ἐπικηρύξαι διαφέρει. κηρύξαι, μὲν γὰρ καὶ Ἐπικηρύξαι λέγουσιν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ κήρυκι ἀποδίδοσθαί τι. Μένανδρος,

Ἀπεκήρυξεν αὐτὴν ἀγαθῶν,

οἷον, ὑπὸ κήρυκι ἐπώλησε. ἐπικηρύξαι δὲ, τὸ ὑπισχνεῖσθαι χρήματα διδόναι τῷ συλλαβόντι καὶ ἀνάγοντι καὶ ἀποκτείναντι τινα τῶν δικασθέντων.

¶Κιβωτὸς καὶ κίστη διαφέρει. κιβωτὸς μὲν γάρ ἐστιν ἡ ξυλίνη διὸ καὶ Ἀντίπηξ καλεῖται. κίστη δὲ ἡ πλεκτή.

¶Κίνησις περιφορᾶς διαφέρει. κίνησις μὲν γάρ ἐστι κυρίως ἡ ἐκ τόπου εἰς τόπον μετάβασις Περιφορὰ δὲ ἡ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον στροφή.

¶Κιθαρὶς καὶ κιθάρα διαφέρει, φησὶν Ἀριστόξενος ἐν τῷ περὶ ὀργάνων. κιθαρὶς γάρ ἐστιν ἡ λύρα, καὶ οἱ χρώμενοι αὐτῇ κιθαρισταί, οὓς ἡμεῖς λυρῳδοὺς φαμέν. κιθάρα δὲ ᾗ χρῆται ὁ κιθαρῳδός. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου διαστέλλει καὶ φησὶν οὕτω, Περὶ αὐτὸν εἶχε κιθαριστὰς καὶ κιθαρῳδούς. κιθαριστὴς μὲν ἐστιν ὁ μόνον ψάλλων κιθαρῳδὸς δὲ ὁ ᾄδων καὶ ψάλλων.

¶Κλῆσις καὶ πρόσκλησις διαφέρει. κλῆσις μὲν γάρ ἐστιν ἡ εἰς ὁτιοῦν τῶν δικαστηρίων γινομένη πρόσκλησις δὲ ἡ εἰς Ἄρειον πάγον.

¶Κλῆμα κλήματος διαφέρει. κλῆμα μὲν γάρ ἐστιν εἶδος ἀμπέλου κλῖμα δὲ μέρος τι τοῦ κόσμου.

¶Κλύσαι μὲν λέγεται ποτήριον ἢ ἀγγεῖον Νίψαι δὲ, πρόσωπον καὶ πόδας πλῦναι δ᾽ ἐσθῆτα.

¶Κόρδαξ καὶ κόρδαξ διαφέρει. κόρδαξ μὲν γάρ ἐστιν εἶδος ὀρχήσεως κόρδαξ δὲ ἐκαλεῖτο στρατιώτης βάρβαρος δὲ ἡ λέξις. καλεῖται δὲ ἡ μὲν στρατιωτικὴ ὄρχησις ἐμμέλεια. Σικινις δὲ, ἡ σατυρικὴ κόρδαξ δὲ, ἡ κωμική.

¶Κομιδῇ καὶ κομιδὴ διαφέρει. κομιδῇ γὰρ περισπωμένως ἐπίρρημα, καὶ σημαίνει τὸ παντελῶς. κομιδὴ ὀξυτόνως, ὄνομα. οἷον, Οὐ σφᾶς ἐν κομιδῇ. λέγεται δὲ ἡ ἀπόληψις τινος. κομιδὴ, παρὰ τὸ κομίσασθαι καὶ ἀπολαβεῖν.

¶Κόπτει καὶ Ψοφεῖ διαφέρει. κόπτει μὲν γὰρ τὴν θύραν, ὁ ἔξωθεν, Ψοφεῖ δὲ ὁ ἔσωθεν ἐξιών.

¶Κομᾶν καὶ κουρᾶν διαφέρει. κομᾶν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπί τινος σεμνύνεσθαι ὡς καλῶς πεπραγμένων, καὶ τρέφειν τὴν κόμην. κουρᾶν δὲ, τὸ κουρᾶς ἐπιδεῖσθαι, καὶ τὴν κόμην καθιέναι.

¶Κόρυδος καὶ κορύδαλος διαφέρει. κόρυδος μὲν γὰρ, τὸ ὄρνεον. λέγεται δὲ γῆς ἱερόν. κορυδαλὸς δὲ, δῆμος Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ σωτῆρος κούρης ἱερόν.

¶Κόνις καὶ κονὶς διαφέρει. τὸ γὰρ λεπτότατον τῆς γῆς κόνις, ὀξύνεται. τὸ δὲ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς γινόμενον φθειρῶδες βαρύνεται.

¶Κόσμος Οἰκουμένης διαφέρει. τὸ μὲν, περιέχει οἰκουμένην καὶ ἄστρα. τὸ δὲ, γῆν μόνον τὴν φανεράν.

¶Κτήματα καὶ ἐπικτήματα διαφέρει. κτήματα μὲν γάρ ἐστιν τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἐπικτήματα δὲ, τὰ ἐν ἀλλοτρίᾳ.

¶Κτῆσις μέν ἐστι πᾶσα ἡ οὐσία. κτῆμα δ᾽, ἕν τι.

¶Κραιπάλη καὶ Μέθη διαφέρει. κραιπάλη μὲν γάρ ἐστιν ἡ χθεσινὴ μέθη Μέθη δὲ, ἡ τῆς αὐτῆς ἡμέρας γινομένη οἴνωσις.

¶Κύπτειν καὶ κυπτάζειν διαφέρει. κύπτειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπικάμπτεσθαι τῷ σώματι. κυπτάζειν δέ ἐστι τὸ στραγγεύεσθαι. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις.

Χωρεῖ τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

¶Κυβεύειν καὶ Πεσσεύειν διαφέρει. κυβεύειν γάρ ἐστι τὸ διὰ ψήφων ἢ ἀστραγάλων παίζειν, Πεσσεύειν δὲ, τὸ διὰ ψήφων.

¶Κρίνειν τοῦ διακρίνειν διαφέρει. κρίνειν μὲν γὰρ, τὸ κυρίως δοκιμάζειν. διακρίνειν δὲ, τὸ πρᾶγμα πράγματος διιστᾶν καὶ χωρίζειν.

¶Κύειν καὶ Τίκτειν διαφέρει. κύειν μὲν, τὸ ἔγκυον εἶναι. Τίκτειν δὲ, τὸ ἀπαλλάττεσθαι τοῦ κύειν. Εὐριπίδης ἐναντίον.

Ἡ κύουσα τίκτω (εἶπεν) ἣν ἡγέμην πάλιν.

¶Κύριος καὶ δεσπότης διαφέρει. κύριος γὰρ τῆς γυναικὸς ὁ ἀνήρ, καὶ τῶν υἱῶν ὁ πατήρ. δεσπότης δ᾽ ἀργυρωνήτων ἤτοι ἄλλων.

¶Κωφὸς καὶ Ἐννεὸς, ὁ αὐτὸς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ὁ μὴ φθεγγόμενος. Ὅμηρος,

κύματι κωφῷ.

τῷ μὴ ἀποτελοῦντι ἦχον, καὶ ἡσυχίᾳ.

καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ οὐ λαλοῦντος ἀκούω.

παραλλήλως ἔταξε. νῦν δὲ κωφὸς ὁ βεβλαμμένος τὴν ἀκοὴν λέγεται.

¶Κωμῳδὸς καὶ Τραγῳδὸς λέγεται ὁ χορευτὴς καὶ ὑποκριτής. κωμῳδοποιὸς καὶ Τραγῳδοποιὸς, οἱ ποιηταί. ἔνιοι τε δὲ συγχέουσι τὴν διαφοράν.

 Λαγχάνειν

Λ.

Λαχεῖν καὶ κληρώσασθαι διαφέρει. λαχεῖν μὲν εἰς ὃν ὁ κλῆρος εἷλεν. (Ὅμηρος
Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς ὅς κε λάχῃσι)
Κληροῦνται δὲ οἱ καθιέντες εἰς τὸν κλῆρον. καὶ λαχεῖν μέν ἐστι τὸ ἐκ τῶν κληρουμένων τοῦ προκειμένου τυχεῖν. κληρώσασθαι δὲ, τὸ κλήρῳ χρήσασθαι.

¶ Λαλεῖν καὶ λέγειν καὶ διαλέγεσθαι διαφέρει. λέγειν μὲν, τὸ πεπαιδευμένως προφέρεσθαι τὸν λόγον. λαλεῖν δέ ἐστι τὸ ἀτάκτως ἐκφέρειν τὰ ὑποπίπτοντα ῥήματα. διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμείβεσθαι, καὶ λόγον ἀντὶ λόγου παραδιδόναι πρὸς τὸν ἀντιλέγοντα. Πλάτων ἐν Σοφιστῇ. οἱ δ᾽ ἄλλοι φιλόσοφοι διαιροῦσιν οὕτως, λαλεῖν μὲν τοὺς ἀτάκτως ἐκφέροντας ἐπιπολῆς λόγον. διαλέγεσθαι δὲ λέγειν τοὺς μετ᾽ ἐπιμελείας λέγοντας. διαφορὰν δὲ τῶν δύο τούτων λέγουσι, καὶ τὸ μὲν διεξιέναι λόγον συνειρομένως λέγειν φασί. διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμειβόμενον τοὺς λόγους κατ᾽ ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν ποιεῖσθαι.

¶ Λαβεῖν καὶ δέξασθαι διαφέρει. λαβεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ κείμενόν τι ἀνελέσθαι. δέξασθαι δὲ τὸ διδόμενον ἐκ χειρός.

¶ Λίπας καὶ λιπαὶ διαφέρει. λίπας μὲν γὰρ βαρυτόνως ἐστὶν ὄρους ἀπόσπασμα. λιπαὶ δὲ ὀξυτόνως ἐν ταῖς πέτραις γινόμενόν τι ὄστρειον.

¶ Λιμώδεις καὶ λέμφοι διαφέρει. λιμὸς μὲν γάρ ἐστι πλεονάζων τινὸς εἶδος. λέμφοι δὲ παρὰ Ἀττικοῖς οἱ κορυζώδεις ἐλέγοντο καὶ μυξώδεις. Μένανδρος Ὑποβολιμαίοις·
Γέρων ἀμίμικτ᾽ ἄθλιος λέμφος.

¶ Λέχος καὶ εὐνὴ διαφέρει. λέχος μὲν γάρ ἐστιν ἡ κλίνη. εὐνὴ δὲ ἡ ἐπὶ ζώντος στρωμνή. φησὶ γοῦν Πηνελόπη·
Ἔνθ᾽ οἱ ἐλθοῦσαι πυκινὸν λέχος ἐμβάλετ᾽ εὐνὴν,
δέρματα καὶ χλαίνας.

¶ Λεῖαν καὶ λίαν διαφέρει. λεία μὲν γὰρ διὰ διφθόγγου σημαίνει τὴν ἐπέλασιν τῶν τετραπόδων.
ληΐδα δ᾽ ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν.
διὰ δὲ τοῦ ι, ἐπίρρημα δηλοῖ ἐπιτάσεως, ἐάν τε ἐκτείνηται, ἐάν τε συστέλληται.

¶ Λῆμα καὶ λῆμμα διαφέρει. λῆμα μὲν γὰρ δι᾽ ἑνὸς μ, τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς. λῆμμα δὲ διὰ δύο μ, τὸ λαμβανόμενον.

¶ Λητουργεῖν διὰ τοῦ η καὶ λειτουργεῖν διὰ τοῦ ει διαφέρει, φησὶ Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι δευτέρας Ἰλιάδος. τὸ μὲν γὰρ λητουργεῖν, τὸ τῷ δήμῳ ὑπηρετεῖν· λήιτον γάρ φασι τὸ δημόσιον.
λήιτον ἀμφιπόλοιο.
τὸ δὲ λειτουργεῖν καταχρηστικῶς λέγειν.

¶ Λίβανος καὶ λιβανωτὸς διαφέρει. λίβανος μὲν γὰρ κοινῶς καὶ τὸ δένδρον καὶ τὸ θυμιώμενον. λιβανωτὸς δὲ μόνον τὸ θυμιώμενον.

¶ Λογογράφος καὶ λογοποιὸς διαφέρει. λογογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τοὺς δικανικοὺς λόγους γράφων. λογοποιὸς δὲ ὁ λόγους τινὰς καὶ μύθους συντιθείς.

¶ Λόγος ποιήσεως διαφέρει. λόγος μὲν γάρ ἐστιν ἡ δίχα μέτρου σύνταξις. ποίησις δὲ, ἡ σύνθεσις ἡ μέτρῳ κοσμουμένη.

¶ Λυχνοῦχον καὶ λαμπτῆρα φασὶ τὸν ἰπνόν. φανὸν δὲ τὴν λαμπάδα. καὶ οἱ μὲν κωμικοὶ διὰ τοῦ φ, οἱ δὲ τραγικοὶ διὰ τοῦ π, πανός. λυχνεῖον δὲ ἐκάλουν τὴν λυχνίαν.

¶ Λυχνίον λύχνου διαφέρει. λυχνίον μὲν γάρ ἐστιν ἡ λυχνία, ὡς Ἀντιφάνης φησὶν ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς. λύχνος δὲ ὁ φανός. Μένανδρος ἐν Νομοθέταις.
Ἑτέρου λυχνοῦχος, ἑτέρου λήκυθος.

M.

Μάχαιρα καὶ μαχαιρὶς διαφέρει. μάχαιραν μὲν γὰρ ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν οἱ Ἀττικοί. μαχαιρίδας δὲ τὰς τῶν κουρέων.

¶ Μακρολόγος καὶ πολυλόγος διαφέρει. μακρολόγος μὲν γάρ ἐστιν ὁ περὶ ὀλίγων πολλὰ λέγων. πολυλόγος δὲ ὁ περὶ πολλῶν πολλὰ λέγων.

¶ Μαστὸς μαζοῦ διαφέρει. μαστὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ γυναικεῖος κυρίως, τὸ οἷον μεστὸς εἶναι γάλακτος. μαζὸς δὲ ὁ ἀνδρεῖος, ὡς καὶ ὁ ποιητής φησι,
Νύξε μὲν μαζὸν πλησίον, ἐξ δὲ σίδηρον.

¶ Μάρτυς ἐλέγχου διαφέρει. μάρτυς μὲν γὰρ ἐπ᾽ ἀγαθοῦ λαμβάνεται. ἔλεγχος δὲ, ἐπὶ φαύλου.

¶ Μάχη καὶ πόλεμος διαφέρει. μάχη μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐν πολέμοις ἐνέργεια. πόλεμος δὲ, ἔχθρα καὶ ἡ πρὸς τὴν μάχην παρασκευή.

¶ Μαρτυρία καὶ ἐκμαρτυρία διαφέρει. μαρτυρία μὲν γάρ ἐστιν ἡ τῶν ἐπιδημούντων. ἐκμαρτυρία δὲ ἡ τῶν ἀποδημούντων, ὡς Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος αἰκίας, λέγων, πολλὰ κἀγαθὰ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, γένοιθ᾽ ὑμῖν, καὶ τῷ νομοθετήσαντι ἐξεῖναι τῶν ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας παρέχεσθαι.

¶ Μάγον, τόν τε φαρμακὸν, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· καὶ τὸν περὶ τοὺς θεοὺς ἱερουργὸν, ὡς Ἡρόδοτος.

¶ Μανία μέν ἐστιν ἔκστασις λογισμοῦ. λύσσα δὲ, ἐπιτεταμένη μανία. οἶστρος δὲ, μανιώδης ἐπιθυμία.

¶ Μαντικὴ μέν ἐστιν ἡ τέχνη. μαντεία δὲ ὁ χρησμός.

¶ Μέτοικος καὶ ἰσοτελὴς διαφέρει. μέτοικος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ὑπόφορος. ἰσοτελὴς δὲ ὁ μὴ τελῶν τὴν ἀρχήν.

¶ Μεταβάλλεσθαι καὶ μεταμορφοῦσθαι καὶ ἀλλοιοῦσθαι καὶ ἑτεροιοῦσθαι διαφέρει. μεταβάλλεσθαι μὲν γάρ ἐστι πάθος κοινόν. ἐκ γὰρ καιρῶν γίνονται, καὶ πράξεων, καὶ ἀφροδισίων. ὁ γοῦν Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ. παριστὰς τὴν δυσχέρειαν τῆς λέξεως φησὶ,
μεταβολὴ πάντων γλυκύ.
μεταμορφοῦσθαι δὲ, μεταχαρακτηρισμός. καὶ μεταμόρφωσις σώματος εἰς ἕτερον χαρακτῆρα. ἀλλοίωσις δὲ, οὐ μόνον μεταχαρακτηρισμὸς χαρακτήρων (ὡς τὸ, ἀλλοῖός μοι ξεῖνε φάνης νέον ἢ τὸ πάροιθεν) ἀλλὰ καὶ τὸ

ἑτέρας ὑπολήψεως πίστις ἐστίν. ἑτεροίωσις δ᾽, ὅταν ἀφ᾽ ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλῃ, οἷον Νιόβη εἰς λίθον.

¶ Μεῖραξ καὶ μειράκιον καὶ μειρακίσκος διαφέρει. μειράκιον γὰρ καὶ μειρακίσκος, ὁ ἄρσεν. μεῖραξ δὲ ἡ θήλεια.

¶ Μετρεῖσθαι καὶ ἵστασθαι διαφέρει. μετρεῖσθαι μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ μέτρῳ λαμβάνειν πυρὸν, ἢ τι τοιοῦτον ἐν ὠνῇ, ἵνα ἀποδῷ. Ἡσίοδος,
Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ᾽ ἀποδοῦναι.
ἐπὶ δὲ χρυσίου ἔλεγον ἐπὶ νομίσματος, ἵστασθαι δὲ Ὅμηρος.
Δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ χρεῖος. οἷον, τὸ ζυγούμενοι αὖθις ἐλάττωμα ἐν τῷ μάχεσθαι. αἱ τῇ χρεολυτήσωσι, καὶ αὐτοὶ ἔσονται ὥσπερ ἀφειλόμενοι δῶρον. χρήσασθαι δὲ ἔλεγον ἱμάτιον ἢ σκεῦος.

¶ Μέμψασθαι, ἐγκαλεῖν καὶ ψέγειν διαφέρει. μέμψις μέν ἐστιν ἁμαρτήματος κατηγορία. ψόγος δ᾽ ἐπιτηδεύματος.

¶ Μινυρίζειν καὶ μινύρεσθαι διαφέρει. μινυρίζειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἠρέμα προσᾴδειν. μινύρεσθαι δὲ, τὸ θρηνεῖν. τὸ δ᾽ αὐτὸ καὶ κινύρεσθαι φασίν.

Μισητὴ καὶ μισήτη διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὥς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονῶμεν, σημαίνει τὴν ἄξιον μίσους (καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ προφερόμεθα) ἐὰν δὲ βαρυτονῶμεν, τὴν καταφερῆ πρὸς συνουσίαν. τὴν δὲ διαφορὰν τῶν σημαινομένων καὶ παρὰ Δωριεῦσι φασὶ φυλάττεσθαι, καὶ παρ᾽ Ἴωσι.

¶ Μισθὸς μισθώματος διαφέρει. μισθὸς μέν ἐστιν ὁ δίκαιος μισθός. μίσθωμα δὲ τὸ ἐπὶ πορνείᾳ.

¶ Μνήμη καὶ μνεία διαφέρει. εἴ τι μὲν γὰρ μνήμη, τοῦτο οὐ πάντως καὶ μνεία· εἴ τι δὲ μνεία, τοῦτο οὐδέως καὶ μνήμη. ἔστι δὲ μνήμη, φυσικὴ τῆς ψυχῆς. μνεία δὲ, λόγος κατὰ ἀνανέωσιν λεγόμενος. ὁ μὲν γὰρ μιμνησκόμενος οὐ πάντως καὶ μνήσκεται· ὁ δὲ μεμνημένος, πάντως καὶ μιμνήσκεται. ἄλλως, μνήμη ἐστὶν ἡ τῶν μνημονικῶν ἀεὶ συνουσία. μνεία δὲ, προηγουμένως τις ὑπομνήσεις· ὥς τε ὁ τούτοις ἐναλλὰξ χρώμενος ἁμαρτήσεται.

¶ Μνημεῖα καὶ μνήματα διαφέρει. μνημεῖα μὲν γὰρ ἔλεγον τὰ μνημόσυνα. μνήματα δὲ, τοὺς τάφους. μνήμη μὲν γὰρ γίνεται νεκροῦ. μνεία δὲ, ζῶντος.

¶ Μοχθηρὸς, μόχθηρος καὶ πονηρὸς διαφέρουσι. μοχθηρὸς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, ὁ τὰ ἤθη πονηρὸς λέγουσι δὲ ἁπλῶς τὸ φαῦλον καὶ μοχθηρὸν πονηρὸν, ὡς τὸ Θουκυδίδης πονηρὰ τὰ πράγματα τὴν ἀθλίαν, αἰτία τοῦ φαύλου. μόχθηρος δὲ, ὁ ἐπίπονος, ὡς καὶ πόνηρος.

¶ Μύριοι ἐπὶ ἀριθμοῦ. μυρίοι δὲ, οἱ πολλοί.

¶ Μῦθος καὶ ἱστορία διαφέρει. ἱστορία μὲν γὰρ γεγονότων πραγμάτων περιοχή. ὁ δὲ μῦθος διαπεπλασμένα καὶ ψευδῆ. ὁ γοῦν λέγων, εὖ πεποίηται ἡ περὶ τὸν Κύκλωπα ἱστορία ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, οὐκ ἄγαν ὀρθοεπεῖ. μᾶλλον γὰρ ἁρμόζει λέγειν, εὖ πεποίηται ὁ περὶ τὸν Κύκλωπα μῦθος.

N.

Ναὸς καὶ σηκὸς διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ ναός ἐστι θεῶν. ὁ δὲ σηκὸς ἡρώων.

¶ Ναύκληροι καὶ ναύκραροι διαφέρει. ναύκληροι μὲν γάρ εἰσιν οἱ ναῦς κεκτημένοι. ναύκραροι δὲ οἱ εἰσπραττόμενοι τὰ δημόσια κτήματα. καὶ ναυκραρεῖαι τόποι ἐν οἷς αὐτὰ ἐκεῖνοι τὰ κτήματα. ἐλέγοντο δὲ ὁμοίως ναύκληροι καὶ οἱ μισθωταὶ τῶν συνοικιῶν.

¶ Ναυαγία μέν ἐστιν αὐτὴ ἡ τῆς νηὸς διαφθορά. ναυάγιον δὲ τὸ ἐξ αὐτῆς ἐκβρασθέν.

¶ Νεαρὸν, νεαλὲς καὶ πρόσφατον διαφέρει. νεαρὸν μὲν γάρ ἐστι τὸ νεωστὶ κομισθὲν ὕδωρ. ἔγκειται γὰρ τῇ λέξει τὸ ἀρύειν. πρόσφατον δὲ τὰ κρέας· ἔγκειται γὰρ ἀπὸ τοῦ φάσαι, ὅ ἐστι τὸ θῦσαι, ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον. νεαλὲς δὲ, τὸ νεωστὶ ἑαλωκὸς οἷον ἰχθὺς, ὃ δύναται καὶ νεωστὶ ἁλὶ πεπασμένον.

¶ Νηρεΐδες τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων διαφέρει. Δίδυμος ὁμοίως ἐν ὑπομνήματι Βακχυλίδου ἐπινίκων. φησὶ γὰρ κατὰ λέξιν, εἰσί τινες οἵ φασι διαφέρειν τὰς Νηρεΐδας τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων, καὶ τὰς μὲν ἐκ Δωρίδος, γνησίας αὐτοῦ θυγατέρας νομίζεσθαι· τὰς δὲ ἐξ ἄλλων, ἤδη κοινότερον Νηρεΐδας καλεῖσθαι. καὶ τὰς μὴ γνησίας καὶ τὸν ἀριθμὸν πλείους εἶναι τὰς ἄλλας. ὥσπερ φησὶ μνησίαν ἐν τοῖς περὶ τὸν Εὐρώπης, τὸν τρόπον τοῦτον εἶπεν ἐκτίθεται διὰ μακρῶν τὴν λέξιν, καὶ ἐπιφέρει πλανῶσι τὰς μὲν ἐκ μιᾶς τῆς Δωρίδος γνησίας θυγατέρας τοῦ Νηρέως οὔσας, Νηρέως θυγατέρας λέγεσθαι· τὰς δὲ συμμιχθείσας αὐτῷ, μόνον Νηρεΐδας.

¶ Νῆες πλοίων διαφέρει. Δίδυμος ἐν δεκάτῳ ῥητορικῶν ὑπομνημάτων φησὶν οὕτως, ὅτι διαφέρουσιν αἱ νῆες τῶν πλοίων. τὰ μὲν γάρ ἐστι στρογγύλα, αἱ δὲ κατήρεις καὶ στρατιωτίδες. Ἀριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν πολιτειῶν οὕτως, Ἀλέξανδρος ὁ Μολοττὸς Ταραντίνων αὐτὸν μεταπεμψαμένων ἐπὶ τὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους πόλεμον, ἐξέπλευσε ναυσὶ μὲν πεντήκοντα, πλοίοις δὲ πολλοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ στρατηγικοῖς.

¶ Νοῦς μέν ἐστιν ἀπόκρυφος λογισμός. φρένες δὲ, αἱ ἀγαθαὶ διάνοιαι.

¶ Νῦν καὶ νυνὶ διαφέρει. φησὶ καθά τινας Ἡρακλείδης ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προσῳδίας. τὸ μὲν γὰρ νῦν χρονικὸν ἐπίρρημα λαμβάνεται ἐπὶ τριῶν χρόνων ἐνεστῶτος, παρῳχημένου, καὶ μέλλοντος. εἰσὶν ὅτε ἀμφοῖν ἐστι νῦν ἔσω. τὸ δὲ νυνὶ, ἐπὶ μόνου ἐνεστῶτος.

¶ Νωθέστερος μὲν, ὁ βλακώδης. Νωχελέστερος δὲ, ὁ ἀσθενέστερος.

Ξ.

Ξόανον, βρέτας, ἄγαλμα διαφέρει. ξόανον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξεσμένον ἐκ λίθου ἢ ἐλεφαντίνου. βρέτας δὲ τὸ βροτῷ ὁμοιούμενον, χαλκοῦν ἐκ τῆς ἐμφεροῦς ὕλης πεποιημένον. ἄγαλμα δὲ, τὸ παράσημον ἢ ἐκ τινος ἐπὶ λίθου κατεσκευασμένον.

¶ Ξενίζειν

¶ Ξενίζειν μὲν οὐ μόνον τὸ καταδέχεσθαι ξένον, ἀλλὰ καὶ τὸ ξένως διαλέγεσθαι, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν.

¶ Ξυστὸς τό τε ἀκόντιον ὡς παρ᾽ Ἡσιόδῳ ἐν τῷ τετάρτῳ· καὶ τὸ οἰκοδόμημα, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Οἰκονομικῷ.

O.

Ὀβελὸς ὀβολοῦ διαφέρει. ὀβελὸς μὲν γάρ ἐστιν εἰς ὃν διαπείρονται τὰ κρέα μέλλοντα ὀπτᾶσθαι. ὀβολὸς δὲ, μέρος δραχμῆς.

¶ Ὅδε καὶ ὁδὶ διαφέρει. ὅδε μὲν γὰρ, ἀναφορικῶς καὶ δεικτικῶς. ὁδὶ δὲ, δεικτικῶς μόνον κατ᾽ ἐπίτασιν.

¶ Οἰκέτας καὶ οἰκείους διαφέρειν φασίν. οἰκείους μὲν γὰρ, καὶ οἱ κατ᾽ ἐπιγαμίαν προσήκοντες. οἰκῆας δ᾽ ἅπαντας καὶ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τυγχάνοντες τῇ αὐτῇ, εἴτε οἰκέται, εἴτε ἐλεύθεροι. φησὶ γοῦν Ἕκτωρ·
- ὄφρα ἴδωμαι
Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην, καὶ νήπιον υἱόν. καὶ,
Ἐξ ὕπνου γρηῦν ὦσε, φίλους οἰκῆας ἐγείρει. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ,
Κήδετ᾽ οἰκήων οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

¶ Οἰκίζεται καὶ συνοικίζεται διαφέρει. οἰκίζεται μὲν γὰρ πόλις ὑπὸ τοῦ πρώτης συνοικηθείσης ἀρχηγέτου καὶ καθιδρύσεως. συνοικίζεται δὲ, ἡ ἐκ πολλῶν πόλεων εἰς μίαν πόλιν συναχθεῖσα ὑπὲρ τοῦ πλείονα δύναμιν ἔχειν. διοικίζεται δὲ, ἡ ἐκ μιᾶς πόλεως μεγάλης ἰσχυούσης εἰς πολλὰς διαιρεθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἵνα ἀσθενὴς γένηται, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγάλην πόλιν διῴκισαν.

¶ Οἰκότριψ καὶ οἰκέτης διαφέρει. οἰκότριψ μὲν γὰρ ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ διατρεφόμενος, ὃν ἡμεῖς θρεπτὸν καλοῦμεν. οἰκέτης δὲ, ὁ δοῦλος ὁ ὠνητός. παρὰ δὲ Σόλωνι ἐν τοῖς ἄξοσιν οἰκεὺς κέκληται ὁ οἰκότριψ.

¶ Οἶμος οἴμης διαφέρει. οἶμος μὲν γάρ ἐστιν ἀρσενικῶς ἡ ὁδός. οἴμη δὲ, ἡ ᾠδή.

¶ Οἶκτος καὶ οἰκτισμὸς διαφέρει. οἶκτος μὲν γάρ ἐστιν οἰκτιζομένου ἔλεος. οἰκτισμὸς δὲ ὁ λόγος τοῦ οἰκτείροντος.

¶ Οἴνη καὶ οἰνάνθη διαφέρει. οἴνη μὲν γὰρ ἡ ἄμπελος. οἰνάνθη δὲ, ἡ πρώτη τῶν βοτρύων ἐξάνθησις. οἰνάρεα δὲ τὰ φύλλα.

¶ Οἴκαδε τοῦ εἰς οἶκον διαφέρει. οἴκαδε μὲν γὰρ, τὸ εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν βαδίζειν. εἰς οἶκον δὲ καὶ ἐφ᾽ ἕτερον.

¶ Οἶκος, οἰκία, συνοικία, οἴκημα καὶ δῶμα διαφέρουσιν. οἶκος μὲν λέγεται ἡ πᾶσα οὐσία. οἰκία δὲ, ἡ ὑπὸ ἑνὸς ἢ ὑπὸ δευτέρου κατοικουμένη. συνοικία δὲ, ἡ πολλοῖς καὶ μισθουμένη. οἴκημα δὲ, τὸ τέγος, ἢ τὸ δεσμωτήριον. οἰκίσκος, τὸ μικρὸν οἴκημα. δῶμα δὲ ὁ λεγόμενος κοιτών.

¶ Ὄλβιος καὶ εὐτυχὴς διαφέρει. ὄλβιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων. εὐτυχὴς δὲ ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

¶ Ὀλίγον καὶ μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ὀλίγον ἐπ᾽ ἀριθμοῦ. τὸ δὲ μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τίθεται. Ἀρίσταρχος ἐν ὑπομνήματι, ἐκάλεσεν ἐπὶ στοιχοῦ ὀλίγην μικρὰν ἐπαλλακτικῶς. τὸ μὲν γοῦν ὀλίγον, ἐπ᾽ ἀριθμοῦ. τὸ δὲ μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσσει. καὶ Ὅμηρος,
Δίφρον ἀεικέλιον παραθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν,
τὴν μικράν.

¶ Ὅλμος καὶ ὅρμος διαφέρει. ὅλμος μὲν γάρ ἐστι μυρεψικὸν σκεῦος, εἰς ὃ κόπτεται τὰ εἴδη τὰ μυρεψικά. ὅρμος δέ ἐστι λιμήν.

¶ Ὄρθρος καὶ πρωῒ διαφέρει. ὄρθρος μὲν γὰρ, ἡ πρὸ ἀνατολῆς ἡλίου ὥρα, καθ᾽ ἣν ἀναστάντες ἐξ ὕπνου ὀρθοὶ γινόμεθα. πρωῒ δὲ, ἡ μετὰ τοῦ ἥκοντος καιροῦ. Ὅμηρος.
Πρωῒ δ᾽ ὑπ᾽ ἠοίοισιν τόξοισι δαμασθέντες. καὶ Ἡσίοδος, πρωῒ δὲ τῷ λάβοισθαι μάλα κέρδιον τοῦτ᾽ ἐστι προσώρου.

¶ Ὁρᾶν καὶ ὑφορᾶν διαφέρει. ὁρᾶν μὲν γάρ ἐστι τὸ θεωρεῖν. ὑφορᾶν δὲ, τὸ καταφρονεῖν.

¶ Ὀρνιθευτὴς καὶ ὀρνιθοσκόπος διαφέρει. ὀρνιθευτὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ θηρεύων ὄρνιθας. ὀρνιθοσκόπος δὲ, ὁ οἰωνοσκόπος.

¶ Ὀροφὴ καὶ τέγος διαφέρει. ὀροφὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ στέγη. τέγος δὲ, τὸ δῶμα.

¶ Ὅσιον καὶ ἱερὸν διαφέρει. ὅσια μὲν γάρ ἐστι τὰ ἰδιωτικὰ ἃ ἐφίεται καὶ ἔξεστι προσάψασθαι. ἱερὰ δὲ τὰ τῶν θεῶν, ἃ οὐκ ἔξεστι προσάψασθαι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους λέγει. ὥσπερ πάντα τοῦτον τὸν νόμον, δι᾽ οὗ τῶν μὲν ἱερῶν χρημάτων τοὺς θεοὺς, τῶν δὲ ὁσίων τὴν πόλιν ἀποστερεῖ.

¶ Ὅτι καὶ διότι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ὅτι αἰτίαν δηλοῖ. ὅτι δὲ βεβαίωσιν. τὸ δὲ διότι αἰτίαν δηλοῖ. αὐτίκα γοῦν ὅτι μὲν ἐκλείπει ἡ σελήνη, πάντες ἴσμεν. διότι δὲ, οὐκέτι, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἔμπειροι.

¶ Οὔκουν παροξυτόνως μὲν ἀποφατικὸν ἴσον τῷ οὐχί· οἷον, οὔκουν ἀπιστεῖν. προπερισπωμένως δὲ συλλογιστικός ἐστι σύνδεσμος, καὶ σημαίνει ἀπόφασιν.

¶ Οὐδὲν διὰ τοῦ δ καὶ οὐθὲν διὰ τοῦ θ διαφέρει. οὐδὲν μὲν τὸ ἐν τῷ μηδέν, ὡς φαμὲν, οὐδὲν ἐν κόσμῳ κενόν. πάντα γὰρ ἡ τοῦ κενοῦ φύσις βαστάζεται. οὐδὲν δὲ αὐχηθὲν εἰς τὸ ὅλον ἀντίστιχον, σημαίνει τὴν τοῦ ἐπιφορὰν ἑτέρας ἀρχῆς. οὐδὲ ἕν, οὔτε δύο. τὸ δὲ διὰ τοῦ θ, ἐκμηρίζει, διὸ καὶ ὁ ποιητής φησιν.
Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο.
ἐκ τοῦ ἐναλλάσσειν ἁμαρτάνει. διὸ καὶ Ζηνόδοτον εὐθύνουσι, γράφοντα
Οὐθὲν ἀκιδνότερον.

¶ Οὕνεκα καὶ ἕνεκα διαφέρει. οὕνεκα μὲν σημαίνει τὸ ὅτι. ἕνεκα δὲ, χάριν. Ὅμηρος διαστέλλει.
Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ᾽ ἀρητῆρα.
ἀντὶ τοῦ ὅτι. Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης. ἥμαρτεν οὖν ὁ Καλλίμαχος, εἰπὼν,
Εἵνεκεν οὐχ ἓν ἄεισμα. ὁ περ ἄν ποτ᾽ ἔδει γὰρ εἰπεῖν οὕνεκα, ἵνα ᾖ, ὅτι οὐχ ἓν ἄεισμα.

¶ Οὗτος καὶ οὑτοσὶ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ οὑτοσὶ, δεικτικὸν μόνον. τὸ δὲ οὗτος, δεικτικὸν καὶ ἀναφορικόν. δεικτικὸν μέν,

Οὗτος σοι Διομήδης. ἀναφορικὸν δὲ,
Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦδε καὶ τουδί.

¶ Οὐλὴ καὶ ὠτειλὴ διαφέρει. οὐλὴ μέν ἐστιν ἡ ἠκασμένη σὰρξ ἐκ παλαιοῦ τραύματος. ὠτειλὴ δὲ, τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ τὸ οὐτάσαι. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν ἐπὶ μὲν τῆς οὐλῆς εἰπὼν,
-τὴν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.
ἐπὶ δὲ τῆς ὠτειλῆς.
Αὐτίκα δ᾽ ἔρρεεν αἷμα κατ᾽ οὐταμένην ὠτειλήν.

¶ Οὖρος καὶ οὐρὸς διαφέρει. οὖρος μὲν, ὁ ἄνεμος. οὐρὸς δὲ, ὁ τόπος ἢ τὸ νεώριον.
Οὐρούς τ᾽ ἐξεκάθαιρον.

¶ Ὀφλεῖν καὶ ὀφείλειν διαφέρει. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν ὑπομνήματι περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένους, ὀφλεῖν μὲν γάρ ἐστι (φησὶν) ἐπὶ καταδίκῃ. ὀφείλειν δέ ἐστιν, ὡς ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα.

¶ Ὄφλημα καὶ χρέος διαφέρει. ὄφλημα μὲν γὰρ καὶ ὀφείλημα, τὸ ἐκ καταδίκης τῷ δημοσίῳ ὀφειλόμενον. χρέος δὲ, τὸ ἰδιωτικὸν δάνειον.

¶ Ὄχθαι καὶ ὄχθοι διαφέρουσι. ὄχθαι μὲν γάρ εἰσι ποταμῶν χείλη. ὄχθοι δὲ, ἐπάρματα γῆς.

Ὀψὲ καὶ ἑσπέρα διαφέρει. ἑσπέρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὥρα. ὀψὲ δὲ, ἡ μετὰ πολὺ τῆς δύσεως, καὶ καθόλου μετὰ πολὺν χρόνον. ὡς Ὅμηρος.
Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε. καὶ ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει.
Ὀψαρότης γὰρ ὁ μετὰ πολὺ τοῦ προσήκοντος χρόνου ἀροτριῶν.

Π.

Παρέχειν καὶ παρέχεσθαι διαφέρει. παρέχειν μὲν γὰρ λέγεται τὰ διὰ χειρὸς διδόμενα, οἷον ἐσθήματα ἢ ἐκπώματα. τὸ δὲ παρέχεσθαι λέγεται ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων. οἷον ἐπιθυμίαν, εὔνοιαν. Θουκυδίδης, καὶ πᾶν τὸ πρόθυμον παρεχόμενοι. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, τὴν αὐτὴν παρεχόμεθα προθυμίαν.

¶ Παρειαὶ καὶ πάρειαι διαφέρουσι. παρειαὶ μὲν γὰρ ὀξυτόνως, αἱ τοῦ ἀνθρώπου. πάρειαι δὲ προπαροξυτόνως, ὄφεις τινὲς μετέωρα τὰ παρεῖα ἔχοντες. ὡς παρείας ὢν ὄφις.

¶ Πάσασθαι βραχέως μὲν ὄντος τοῦ α, τὸ γεύσασθαι δηλοῖ. ἐκτεταμένου δὲ τούτου, τὸ κτήσασθαι.

¶ Παραβολὴ καὶ παράδειγμα διαφέρει. παραβολὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ οἷα γενέσθαι ἐπὶ παραδείγματος. οἷον,
Ὡς δ᾽ ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδών.

¶ Παράδειγμα δὲ, γεγονότος πράγματος ἀντιπαράθεσις. Οἶνος καὶ κένταυρον ἀπώλεσεν.

¶ Πάλτον καὶ πέλτη διαφέρει. πάλτον μὲν γάρ ἐστι τὸ δόρυ. πέλτη δὲ, ἀσπὶς ἴτυν οὐκ ἔχουσα.

¶ Παρακέκρουσται καὶ παρακέκρουται διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ σὺν τῷ σ, ἐνεργητικόν ἐστι, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηκε. τὸ δὲ χωρὶς τοῦ σ, παθητικὸν, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηται.

¶ Παῖς καὶ ἀντίπαις διαφέρει. παῖς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ. ἀντίπαις δὲ ὁ ἐκβεβηκὼς τὴν παιδὸς ἡλικίαν, καὶ ἤδη πρόσηβος. Βούπαις δὲ, ὁ μέγας παῖς.

¶ Παιδίσκη καὶ θεράπαινα διαφέρει. παιδίσκη μὲν γάρ ἐστι πᾶσα ἡ τὴν παιδικὴν ἔχουσα ἡλικίαν ὡς παιδίσκος. θεράπαινα δὲ ἡ δούλη.

¶ Παίδευσις καὶ παιδεία διαφέρει, ὥς φησι Πλάτων ἐν Ὅροις. παιδεία μὲν γάρ ἐστι δύναμις θεραπευτικὴ ψυχῆς. παίδευσις δὲ, παιδείας καὶ ἀρετῆς παράδοσις, καὶ ἐκ παιδὸς ἀρετὴ ἐπ᾽ ἀρετὴν ὁδηγοῦσα.

¶ Παιδίσκη καὶ παῖς διαφέρει. παιδίσκη μὲν γὰρ, ἡ ἐλευθέρα παρ᾽ Ἀττικοῖς. παῖς δὲ, ἡ δούλη. Μένανδρος ἐν Δακτυλίῳ.
Ἐπὶ τοῦδ᾽ αὖθις οὗτοσὶ κηδευμένων ἔφη.
Ὃς οὐκ ἂν ἐκδοίη θυγατέρας μόνος,
Καὶ ταῦτα πεντήκοντα παιδίσκας ἔχων.

¶ Παρθενία καὶ σωφροσύνη διαφέρει, καὶ παρθένος σώφρονος. καθὸ ἡ μὲν παρθένος σώφρων ἐστὶ πάντως. ἡ δὲ σώφρων οὐ πάντως παρθένος.

¶ Πάσχειν καὶ συμπάσχειν διαφέρει, ὡς πάσχων συμπάσχοντες. ὁ μὲν γὰρ πάσχων, λυπεῖται μὲν ἐπὶ τῷ τοῦ συμπάσχοντος πάθει· οὐ μὴν δὲ συμπάσχων ἀλγεῖ καθάπερ ὁ πάσχων. οἷον, πυρέττει τις τῶν φίλων σφόδρα, καὶ συμπάσχομεν τούτῳ περὶ τὸν πυρετόν, οὐ μὴν δὲ καὶ πυρέττομεν.

¶ Πατρῷα, πατρώων καὶ πατρικῶν διαφέρει. πατρῷα μὲν γὰρ, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα. πατρικοὶ δὲ, οἱ φίλοι ἢ ξένοι. πάτρια δὲ, τὰ τῆς πόλεως ἔθη.

¶ Παιδίσκη καὶ παιδισκάριον διαφέρει. παιδίσκην μὲν γὰρ λέγομεν τὴν ἐλευθέραν. παιδισκάριον δὲ, τὴν δούλην. παῖδα δὲ οὐ μόνον τὸν υἱὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν δοῦλον, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Πανταίνετον.

¶ Πελάτης καὶ πενέστης διαφέρει. πελάτης μὲν γὰρ ὁ προσφυγών. πενέστης δὲ παρὰ Θεσσαλοῖς, ὁ κατὰ πόλεμον δουλωθεὶς, ὡς παρὰ Λάκωσιν οἱ εἵλωτες.

¶ Πένης καὶ πτωχὸς διαφέρει. πένης μὲν γὰρ ὁ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν πορίζόμενος τὸν βίον. πτωχὸς δὲ, ὁ ἐπαίτης, ὁ τοῦ ἔχειν ἐκπεπτωκὼς, ἢ ἀπὸ τοῦ πτώσσειν,
πτωχὸν ἀνιηρὸν δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα.
καὶ ἐτυμολογῶν φησιν,
--ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον.
Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ᾽ ἄναλτον.

¶ Περιμάξαι καὶ ἐκμάξαι, τὸ τοὺς οἰομένους πεφαρμάχθαι δι᾽ ἐπῳδῶν καὶ καθαρμῶν προσποιεῖσθαι ἀπολύειν.

¶ Πειραστὴς καὶ πειρατὴς διαφέρει. πειραστὴς μὲν γὰρ, ὁ πειράζων. πειρατὴς δὲ, θαλάσσιος λῃστής. καὶ Νεῖλος, Ταῖς διαλυθείσαις σανίσι καταλιπόντες τοὺς πειρατάς.

¶ Πεῖρα καὶ Πήρα διαφέρει. Πεῖρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐπιστήμη τε καὶ ἐμπειρία. πήρα δὲ τὸ ἐντεχνικὸν ἐγχειρίδιον, καὶ δερμάτινον ἀγγεῖον ὃ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσιν οἱ ποιμένες.

¶ Πηδάλιον καὶ πλήθριον διαφέρει. πηδάλιον μὲν γὰρ νηός· πλήθριον δὲ, σχεδίας.

¶ Πῇ καὶ ποῖ, καὶ ποῦ διαφέρει. τὸ μὲν πῇ καὶ ποῖ, εἰς τὸ ποιεῖν, παρ᾽ ἴδοι Ἀνδρομάχῃ. τὸ δὲ ποῦ, ἐν τόπῳ, οἷον.

πῇ ἰὼν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα;

ὅθ᾽ ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες, ποῦ ἀπέρχῃ, δέον εἰπεῖν, ποῖ ἀπέρχῃ.

¶ Πλεῖν τοῦ ἀποπλεῖν, καὶ παραπλεῖν καὶ περιπλεῖν διαφέρει. πλεῖν μὲν γάρ ἐστι, τὸ κατ᾽ εὐθὺ πλεῖν. ἀποπλεῖν δὲ, τὸ ἐκ τόπου τινὸς ἀπαίρειν. παραπλεῖν δὲ, τὸ τόπον τινὰ διαπλεῖν διέρχεσθαι. περιπλεῖν δὲ, τὸ σκάφος ἀναστρέφεσθαι περὶ τὸν αὐτὸν τόπον.

¶ Πλούσιος, Εὔπορος, Ἀφνειός, Ὄλβιος καὶ Εὐτυχὴς διαφέρει. πλούσιος μὲν ὁ πλεονεκτῶν, ὁ πολλὴν ἔχων οὐσίαν. Εὔπορος δὲ ὁ πρὸς τὰς ἐπιβαλλούσας χρείας αὐτάρκης. Ἀφνειὸς δέ ἐστιν ἀπ᾽ ἐνιαυτοῦ τὴν τροφὴν συλλέγων (ἔνος γὰρ ὁ ἐνιαυτός.) Ὄλβιος δὲ ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἐχων ἐλέγετο. Εὐτυχὴς δὲ ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

¶ Πλῆμμαι καὶ πλῆναι διαφέρουσι. πλήμμαι μὲν γὰρ αἱ πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν πλῆναι δὲ, αἱ τῶν τειχῶν συζύξεις.

¶ Πλῆθος καὶ Ὄχλος διαφέρει. πλῆθος μὲν γάρ ἐστι σύστημα ἀνθρώπων. Ὄχλος δὲ κυρίως ἡ ὄχλησις.

¶ Πλουσίους καὶ Εὐπόρους διαφέρουσιν. εἰ μὲν γὰρ πλούσιοι οὐ πάντως εὔποροι, ἀλλὰ ἐκ πολυτελεστέρων καὶ ἀπορούντων ὑπερηφανεύονται ἢ ἄλλως τινὲς οἱ δὲ Εὔποροι κἂν μὴ πλουτῶσιν, ἃν δέονται ἔχουσιν. τινὲς δὲ Εὐπορίαν μὲν τὴν μετρίαν περιουσίαν, πλοῦτον δὲ τὴν μεγάλην εὐπορίαν.

¶ Πολεμικὸς καὶ αἰχμητὴς διαφέρει. πολεμικὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐμπείρως πολεμῶν. Αἰχμητὴς δὲ ὁ ἐμπείρως τοῖς κατὰ πόλεμον ὅπλοις χρώμενος.

¶ Πόμα καὶ πῶμα διχῶς λέγουσι. τὸ μὲν ἁπλοῦν, διὰ τοῦ ο μικροῦ. ἐν δὲ συνθέσει, μόνον διὰ τοῦ ω μεγάλου, οἷον χαλκοπώματα, καὶ ὑδροπώσιν.

¶ Πομπὴ καὶ πομπεία διαφέρει. πομπὴ μὲν γὰρ ἡ εἰς πέμψιν. πομπεία δὲ ἡ λοιδορία. Δημοσθένης, πομπείας τῆς σεμνῆς.

¶ Παρρησία καὶ παρουσία διαφέρει. παρρησία μὲν γὰρ, ἡ διὰ λόγων πρὸς τινα οἰκείωσις. παρουσία δὲ, ἡ ἐπέλευσις.

¶ Πολίτης καὶ πατριώτης διαφέρει. πολίτης μὲν γὰρ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, ἐλεύθερος ἐλευθέρῳ. πατριώτης δὲ ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, δοῦλος δούλῳ. γὰρ πατρὶς καὶ ἐπὶ τῆς χώρας τίθεται.

Τοῖσι δ᾽ ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ᾽ ἠὲ νέεσθαι.

Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

οὐ γὰρ πάντες ἐκ μιᾶς ἦσαν πατρίδος ἀλλ᾽ ἐκ μιᾶς χώρας.

¶ Πόλις καὶ ἄστυ διαφέρει. Πόλις μὲν γὰρ καὶ ὁ τόπος καὶ οἱ κατοικοῦντες, ἤγουν τὸ συναμφότερον. ἄστυ δὲ μόνος ὁ τόπος.

φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς.

¶ Ποιεῖν τοῦ περιποιεῖν διαφέρει. ποιεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ κατασκευάζειν. περιποιεῖν δὲ, τὸ περιέχεσθαι, ἢ κτᾶσθαι.

¶ Πόνηρον βαρυτονούμενον ὡς σέλινον καὶ πονηρὸν ὀξυτονούμενον ὡς κυανοῦν φασὶ διαφέρειν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὁμοίως μόχθηρον καὶ μοχθηρόν. πονηρὸς γάρ ἐστιν ὀξυτόνως ὁ κακοήθης· πόνηρος δὲ ὁ ἐπίπονος. Ἀττικῶς φησὶ Τρύφων, καὶ τὰ φαῦλα μοχθηρὰ λέγομεν, κατὰ δὲ ὀξύτητα φησὶ καὶ ἐπὶ ἐμψύχων μοχθηρὰς λέξεις τέχνης δημιούργημα φαμὲν εἶναι εἰ δὴ τὰ τοῦ τύπου κινηθείη κεν, ἄμφω ὀφείλει καὶ τῶν αὐτῶν τόνων μετέχειν, ὅτι ὀξυτονεῖν ἀπαιτεῖ ὁ λόγος βίᾳ ἀνάγκης. πᾶν γὰρ παρώνυμον εἰς ρος λῆγον παρασχηματιζόμενον τοῖς γένεσιν ὀξυτονεῖται. οἷον κάματος καματηρὸς, ὄλεθρος ὀλεθρηρὸς, μέλι μελιτηρὸς, τόλμα τολμηρὸς, νόσος νοσηρὸς. εἰ δὴ πόνος καὶ μόχθος τὰ πρωτότυπα, πονηρὸς καὶ μοχθηρὸς ῥητέον ὀξυτόνως. εἰ δὲ οἱ Ἀττικοὶ βαρυτονοῦσιν, οὐ θαυμαστόν ἐστι· χαίρουσι γὰρ τῇ βαρύτητι. Ἄδελφε γοῦν λέγουσι. τὴν προτέραν ὀξυνοῦντες ὡς ἁπλῆ φησὶν ὁ Τρύφων, παρατηρητέος Φιλήμονα τὸν Ἀλεξανδρέα ὡς Θετταλὴν ὡς Μυρτίλον, καὶ χαίρειν, τὴν προτέραν συλλαβὴν ὀξυτονοῦντες. ὥστε οὐκ εἰς διαστολὴν φησὶν τοῦ σημαινομένου ἔσχον τὴν βαρύτητα, ἀλλ᾽ ὡς ἔθος ἐκπληροῦντες, οὕτω προσήνεγκαν.

¶ Ποῖ καὶ ποῦ παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ. πῆ μὲν τὴν ἐπὶ τόπον. ποῦ δὲ τὴν ἐκ τόπου.

¶ Πονεῖν καὶ Ἀλγεῖν διαφέρει. πονεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐνεργεῖν. Ἀλγεῖν δὲ τὸ ὀδυνᾶσθαι.

¶ Πότος βαρυτόνως καὶ ποτὸς ὀξυτόνως διαφέρει. πότος μὲν γάρ ἐστι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον ὡς Μένανδρος.

πότοι συνεχεῖς κύβοι.

ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ ἔκπωμα, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος Βρωτοῦ καὶ ποτοῦ μεταλαβεῖν.

¶ Πολύτιμος καὶ πολυτίμητος διαφέρει. πολύτιμος μὲν γάρ ἐστιν ὁ πολλῆς τιμῆς ἠγορασμένος ἄνθρωπος. πολυτίμητος, ὁ πολλῆς τιμῆς ἄξιος, ὡς τοὺς θεοὺς πολυτιμήτους λέγομεν.

¶ Πρεσβεύεσθαι καὶ πρεσβεύειν διαφέρει. πρεσβεύεσθαι μὲν γὰρ τὸ πέμπειν πρέσβεις. πρεσβεύειν δὲ, τὸ πέμπεσθαι πρεσβευτὴν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι.

¶ Πρόξενος καὶ ἰδιόξενος καὶ δορύξενος διαφέρει. πρόξενος, πόλεως καὶ ἔθνους, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ. ξένος δὲ ὁ εἷς ἑνός, ὁ δὲ αὐτὸς καὶ ἰδιόξενος. οὐκ ὀρθῶς οὖν Φορμίδης ἐν Τηλέφῳ πρόξενον εἴρηκε τὸν ἰδιόξενον,

Κακός τις εἶ προξένῳ συγχρώμενος.

Δορύξενος δὲ, ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος φίλος. ἀλλήλοις γὰρ ξενίων τιμὴν ἀφεῖσαν πρὸς τοὺς πολεμίους λύτρα λαβόντες μισθὸν ἢ τελευτήσαντα νεκρὸν κομίσας δὲ καὶ φυλάξας τὴν πίστιν, ἐγένετο φίλος καὶ δορύξενος ἐκαλεῖτο.

¶ Προτέρα καὶ προτεραία διαφέρει. προτέρα μὲν γὰρ, ἐπὶ τάξεως. προτεραία δὲ, ἐπὶ μόνης ἡμέρας.

¶ Πρῶτος καὶ πρότερος διαφέρει. πρῶτος μὲν γὰρ ἐπὶ πολλῶν. πρότερος δὲ, ἐπὶ δύο. καὶ τῷ μὲν πρώτῳ ἀκόλουθός ἐστιν ὁ ὕστατος, τῷ δὲ προτέρῳ ὕστερος. καὶ πρότερος μὲν ἐπὶ τάξεως, πρῶτος δὲ ἐπὶ ποιότητος, ὡς ὅταν ἐπὶ ἀγαλμάτων λέγωμεν, πρώτως ἔχειν τῇ τέχνῃ εἶναι ἐξόχως. πλάτων οὖν διαιρούμενος τὰς πολιτείας, τὴν μὲν πρώτως ἔχειν φησί, τὴν δὲ ὑστέρας δηλονότι ἡ μὲν πρωτεύει, ἡ δὲ ἐπιτάσσει. εἰς δέ τις εἴποι πρότερον ἦλθον εἰς Ἀθήνας, ἁμαρτάνει. πρῶτον γὰρ χρή.

¶ Πρυτανεῖα, τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν διωκόντων τὴν δίκην. ἦν δὲ τὰ ἐπιδέκατα τῆς ἡμερησίας τῆς δίκης. πρυτανεία δὲ θηλυκῶς, ὁ χρόνος. διῄρητο γὰρ παρὰ Ἀθηναίοις ὁ ἐνιαυτὸς εἰς δέκα πρυτανείας, ἴσαι καὶ φυλαὶ ἦσαν. καὶ ἐπρυτάνευον ἑκάστη φυλὴ κατ᾽ ἐνιαυτὸν ἅπαξ. ὅθεν καὶ τοὺς μισθοὺς καὶ τὰ ἐνοίκια καὶ τὰς πρυτανείας κατὰ μῆνα ἐτέλουν.

¶ Πρὸ μοίρας καὶ πρὸ ὥρας διαφέρει. πρὸ μοίρας μὲν γὰρ, ὁ βιαίως ἀποθανών. πρὸ ὥρας δὲ ὁ ἐν νεότητι.

¶ Πρεσβεύονται καὶ πρεσβεύουσι διαφέρει. πρεσβεύονται μὲν γὰρ οἱ τοὺς πρέσβεις χειροτονοῦντες καὶ πέμποντες. πρεσβεύουσι δὲ, οἱ χειροτονούμενοι ἐπὶ τὴν πρεσβείαν.

¶ Πρέσβεις, οἱ πρεσβευταί. πρέσβους δὲ οὐδέ ποτε λέγεται. τὸ γὰρ ἑνικὸν πρεσβευτής αὐτοὶ γνωσται.

¶ Πρότερος καὶ πρῶτος διαφέρει. πρότερος μὲν, ἐπὶ δυεῖν τάσσεται, ὡς Ὅμηρος ἐπὶ Τληπολέμου καὶ Σαρπηδόνος.

ὁ δὲ Τληπόλεμος πρότερος.

τὸ δὲ πρῶτος ἐπὶ πολλῶν.

Ὦρτο πολὺ πρῶτος ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

¶ Πρωτότοκος μὲν προπαροξυτόνως, ὁ πρότερον τεχθείς. πρωτοτόκος δὲ παροξυτόνως, ἡ πρῶτον τεκοῦσα.

¶ Προσάπτεσθαι μὲν λέγεται τοῖς κάτω μέρεσιν ἢ ποσὶν ἢ κνήμῃ. προσκεῖσθαι δὲ τοῖς ἄνω καὶ κεφαλῇ.

¶ Πείθεσθαι μὲν τὸ ἑκουσίως συγκατατίθεσθαι. πειθαρχεῖν δὲ τὸ κελευσθέντα πείθεσθαι.

¶ Πυθὼν θηλυκῶς καὶ ὀξυτόνως, ὁ τόπος. βαρυτόνως δὲ καὶ ἀρσενικῶς, ὁ δράκων.

¶ Ποῖ, καὶ ποῦ, καὶ πῇ, καὶ πεῖ, καὶ πῶ διαφέρει παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. τὸ μὲν γὰρ ποῖ καὶ πῶ τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ. τὸ δὲ πεῖ, τὴν ἐν τόπῳ. τὸ δὲ πῶ, τὴν ἐκ τόπου. ὅθεν οἱ διορίζοντες καὶ λέγοντες, πεῖ πορεύῃ, ἁμαρτάνουσι. δέον γὰρ πᾷ πορεύῃ. τὸ γὰρ πεῖ τὴν ἐν χρείᾳ σχέσιν δηλοῖ. Σώφρων

πεῖ γὰρ ἄσφαλτος; ποίας εὑρίσκεται.

αὐτὶ τοῦ ποῦ. ὅταν δὲ εἰς τόπον θέλῃ εἰπεῖν, φησί, πῶς ἐς μυχὸν καθιστᾷς δήν αὐτὶ τοῦ εἰς τινὰ μυχόν.

Ρ.

Ῥάφανος καὶ ῥαφανὶς διαφέρει. ῥάφανον μὲν γὰρ Ἀττικοὶ λέγουσι τὴν παρ᾽ ἡμῖν κράμβην. ῥαφανίδα δὲ τὴν παρ᾽ ἡμῖν ῥάπανιν.

¶ Ῥέφανον καὶ ῥάφανον διαφέρει παρὰ Ἴωσι καὶ Ἀττικοῖς. ῥέφανον μὲν ὃ καὶ ἡμεῖς φαμέν. ῥάφανον δὲ, τὴν κράμβην.

¶ Ῥεῖθρον, ῥεῦμά τε διαφέρει. ῥεῖθρον μὲν γάρ ἐστιν ὁ τόπος δι᾽ οὗ φέρεται τὸ ῥεῦμα. ῥεῦμα δὲ αὐτὸ τὸ ὕδωρ.

¶ Ῥάδιον μὲν εὔοδον, τὸ ῥᾷστα τῇ ὁδῷ ἐπιτελούμενον. Εὐχερὲς δὲ τὸ ταῖς χερσὶν ῥᾳδίως ἐπιτελεσθέν. Εὐπετὲς δὲ τὸ ἐμπεσὸν εἰς εὐμάρειαν.

¶ Ῥὶς καὶ ῥύγχος διαφέρει. ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπου. ῥύγχος δὲ ἐπὶ ἀλόγων ζῴων.

¶ Ῥὶς καὶ Μυκτὴρ διαφέρει. ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ἡ ἀπὸ τοῦ μεσοφρύου καταγωγὴ μέχρι τοῦ χείλους. Μυκτῆρες δὲ, αἱ τῶν ῥινῶν κατατρήσεις δι᾽ ὧν ἔξεισι τὸ ὑγρὸν ἀπομυσσόμενον.

¶ Ῥοιὰ μὲν μετὰ τοῦ ι τὸ δένδρον. ῥόα δὲ ὁ καρπός.

¶ Ῥόδον καὶ ῥοδωνιὰ καὶ ῥοδῆ διαφέρει. ῥόδον μὲν γὰρ, τὸ ἄνθος. ῥοδωνιὰ δὲ, ὁ τόπος. ῥοδῆ δὲ τὸ φυτὸν. Ἀρχίλοχος.

Ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο.

Ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος.

¶ Ῥύσασθαι καὶ ἐρύσασθαι διαφέρει. Ἀρίσταρχος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ πραγματείας βελτιωτέρων οὕτω φησὶ κατὰ λέξιν. ῥύσασθαι καὶ ἐρύσασθαι διαφορὰν ἔχει πρὸς ἄλληλα. τὸ μὲν γὰρ ῥύσασθαι, ἐκ θανάτου ἕλκειν. τὸ δὲ ἐρύσασθαι, φυλάττειν.

Σ.

Σταθῆναι καὶ Στῆναι διαφέρει. σταθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑφ᾽ ἑτέρου. στῆναι δὲ τὸ κατ᾽ ἰδίαν ὁρμὴν καὶ προαίρεσιν. οἷον, Ἐστάθη ὁ ἀνδριὰς ὑφ᾽ ἑτέρου, Ἐστάθη ἡ νόσος. Ἔστη δὲ ὁ ἄνθρωπος δι᾽ αὑτοῦ.

¶ Στάχυς ὁ βραχέως τὸ ἑνικὸν ἐκτεινόμενος τὸ πληθυντικόν.

¶ Σταφυλὴν ὀξυτονητέον, ὡς ἀκμήν, καὶ σταφύλην βαρυτόνως, ὡς Μιλτιάδην διαφέρειν φησὶ Πτολεμαῖος ἐν δευτέρᾳ περὶ τῆς ἐν Ὀδυσσείᾳ προσῳδίας. τὸ μὲν γὰρ βαρυτονούμενον (φησὶν) ἔστι ἐπὶ τοῦ καθιεμένου μολύβδου παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθεται. τὸ δὲ ὀξυτονούμενον, ἐπὶ τοῦ βότρυος. ὁ αὐτὸς πάλιν ἐν δευτέρᾳ τῆς ἐν Ἰλιάδι προσῳδίας κατὰ λέξιν φησὶν οὕτως.

-σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας.

σταφύλη βαρυτόνως ὡς Νιόβη. οὐ γάρ ἐστιν ὅμοιον τῷ συνήθει. τοῦτο γὰρ διαιρεῖται συνεχῶς. ἐκεῖνο δὲ οὐ διαιρεῖται. Ἡρακλείδης ὁ ἡμέτερος φησίν. ἡμαρτῆσθαι δοκεῖ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὀξυτονούμενον τοὔνομα. οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς η ληγόντων θηλυκῶν ὑπερμέτρων μετέχειν χρόνου τοῦ οὐδετέρου παραπεπλασμένον τοῦ υ ὀξυτονεῖται, ἀλλὰ παιδία τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυτονεῖται. καὶ τὸ υ μὴ ὀξυτονούμενα, ἀλλὰ βαρυτονοῦντα τὸ στοιχεῖον ἔχει, οἷον κονδύλη, θαμύλη, φιτύλη, ἐτύλη, δοκεῖ δ᾽ αὕτη μία τῶν ἐπιθετικῶν γενομένη Διονύσου. ὡς ὁ Λυκοῦργος.

Ζεὺς κατ᾽ ἠγάθεον Νυσήϊον, ἐτύλη.

ὅθεν καὶ τὸ σταφύλη βαρυντέον. οἱ δὲ ὀξυνοῦντες, φασὶν ὅτι ἀπὸ βαρυτόνων ἀρσενικῶν εἰς ος ληγόντων τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ ὀξυτονεῖται, ἢ ἴσα τὰ ἀρσενικὰ ὀξύνεται, τὰ θηλυκὰ βαρυτονηθήσεται. οἷον πόθος, ποθή· νόμος, νομή· οἶνος, οἰνή· ὦμος, ὠμή· φόνος, φονή.

ἐν Ἀρχαλίησι ποίησι.

καὶ τοὔμπαλιν Δαναός, Δανάη, ἐπεὶ οὖν καὶ ἐπὶ τούτου τὸ ἀρσενικόν ἐστι Σταφυλὸς, (οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ τοῦ Διονύσου υἱός) τὸ θηλυκὸν Σταφυλὴ ὀξυτονηθήσεται πρὸς οὓς ῥητέον ἰδοὺ καὶ γεννᾶται καὶ οὐκ ὀξυτονεῖται. φίλος φίλη· μοῖρος μοίρη· μόλος μύλη· καὶ ἐπὶ τῶν ὀξυτόνων, καλὸς, καλή· σοφὸς, σοφή· καὶ τὰ θηλυκὰ οὐ βαρύνεται ἀλλ᾽ ὁμοτονεῖ τοῖς μὲν βαρυτόνοις τὰ βαρύτονα, τοῖς δὲ ὀξυτόνοις τὰ ὀξύτονα. ὅθεν οὐ παράδοξον καὶ ἀπὸ τοῦ Σταφυλὸς βαρυτόνου ὀνόματος καὶ τὸ θηλυκὸν βαρύνειν σταφύλη, ὡς ἐτύλη. Τινὲς δὲ ἑπόμενοι τῇ συνηθείᾳ καὶ ὀξύνειν βουλόμενοι φασὶν ὅτι ὅσα τοῦ αὐτοῦ ἀπαραλλάκτως ἔχεται σημαινομένου ὁμοτονεῖ. ὅσα δὲ διαλλάσσει τῷ σημαινομένῳ ἐκεῖνο ὁ μὲν οὖν φίλος καὶ φίλη καὶ ξένος ξένη, καὶ τὰ προκείμενα, ἀπαράλλακτά ἐστιν. διὸ ὁμοτονεῖ. τὰ δὲ διαφέροντα ἐκεῖνα καὶ τὸ μὲν γὰρ χόλος χολή, καὶ τρόπος τροπή καὶ νόμος, νομή· δόμος, δομή· στρόφος, στροφή· πόθος, ποθή. πρὸς ταῦτα καὶ ἄλλα εὐτελῶς εἴρηται ὅτι διαφέρει. εἰ οὖν ἐστι Σταφυλὸς ἀρσενικόν, διαφέρει δὲ τῷ σημαινομένῳ, ἡ σταφυλὴ ὀπώρα δὲ οὕτως ὀξύνεται. τὸ μὲν τῇ προκειμένῳ τοῦ Ἡρακλείδους παρατήρημα ἰσχυρὸν καθὰ παραγγέλλεται ὀξυτονεῖν, οὐ μόνον διὰ τὰ παραγγελθέντα τοῦ διωμαλίσαι, ἀλλ᾽ ὅτι καὶ ὑπὲρ δύο ἐστι συλλαβάς. τὰ γὰρ προκείμενα δισύλλαβα ὥστε οὐ τὴν ὀπώραν ὀξύνειν ἀναλογία ἐπιτρέπει. ἀλλὰ καὶ ἡ Πτολεμαίου ἀθετεῖται παρατήρησις, καθ᾽ ἣν διαφέρειν φησὶ τοῖς τόνοις καὶ τῷ σημαινομένῳ.

¶ Σημεῖον καὶ Τεκμήριον διαφέρει. Ἀνάλογον ἐν τῇ τέχνῃ τὰ παρεπόμενα σημεῖα προσαγορεύεται, τὰ δὲ μέλλοντα τεκμήρια.

¶ Σισύρα καὶ Σίσυρνα διαφέρει. Σισύρα μὲν γὰρ, τὸ ἐκ τῶν πεπλεγμένων ἐρίων ἀμπέχονον ἐστρωμένον. Σίσυρνα δὲ, τὸ ἐκ τῶν κερκύδων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον.

¶ Σηκὸς δὲ σημαίνει θεῶν τε ναὸν καὶ προβάτων περιφράγματα.

¶ Σικελὸς καὶ Σικελιώτης διαφέρει. Σικελὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς Σικελίας ὤν. Σικελιώτης δὲ ὁ Σικελὸς μὲν μὴ ὤν, ἐπὶ τῆς δὲ χώρας αὐτὴν οἰκῶν.

¶ Σιωπὴ καὶ Σιγὴ διαφέρει. Σιωπὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐπίσχεσις λόγου. Σιγὴ δὲ, [illegible]

¶ Σκήπτεσθαι καὶ Σκίπτεσθαι διαφέρει. Σκήπτεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ προφασίζεσθαι. Σκίπτεσθαι δὲ τὸ [illegible]

¶ Σκῶμμα, Γελοῖον [illegible] διαφέρει. Σκῶμμα μὲν γάρ ἐστι [illegible] σκέμμα. Γελοῖον δὲ [illegible] ὕβρεως. Εὐτράπελον δὲ [illegible] Γεωμετρικὸς [illegible] ἐπιγράφει [illegible]

¶ Σοφὸς καὶ Συνετὸς διαφέρει. καθὸ ὁ Σοφὸς καὶ Συνετός, ὁ δὲ Συνετὸς οὐ πάντως Σοφός.

¶ Σεῖο καὶ Σέο παρὰ τοῖς ἀκριβῶς ἀναγινώσκουσι διαφέρει. Σεῖο μὲν γάρ ἐστι σύναρθρον αἰτιολογίας, οἷον Μνῆσαι πατρὸς σεῖο. ἢ δὲ Σέο οὐ σύναρθρον.

Σέο δ᾽ ἂν ζῶντος καὶ τρεῖς τόσσα δοίην ἄποινα αὐτὶ τοῦ σοῦ ζῶντος καὶ τρεῖς τόσου δοίην ἄποινα, ἐκεῖνο σοῦ ζῶντος καὶ φυλάττοντος ταῦτα ἀπέχας πυρὸς Ὅμηρος.

¶ Σπονδαὶ καὶ Συνθῆκαι διαφέρει. Σπονδαὶ μὲν γὰρ ὡς ἐκ πολέμου συντίθενται πρὸς ἀλλήλους ἃς ἀναγράφονται ἐφ᾽ οἷς διακρίνονται. οἷον συντίθεμαι μὴ πολεμήσειν μηδ᾽ ἀδικήσειν ἀλλήλους. Συντίθενται δὲ εἰρήνην καὶ φιλίαν πρὸς ἀλλήλους, καὶ τὸ παρὰ ταύτας προπαθεῖν ἀρχὴ γίνεται πολέμου.

¶ Σπουδάζειν καὶ Σπεύδειν διαφέρει. σπουδάζειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐναντίον τοῦ παίζειν. σπεύδειν δὲ τὸ βοηθεῖν τινὶ καὶ συναίρεσθαι.

¶ Στρατόπεδον καὶ στρατὸς διαφέρει. στρατόπεδον μὲν ὁ τόπος ἐν ᾧ ἡ στρατεία. στρατὸς δὲ τὸ στρατιωτικὸν πλῆθος.

¶ Στρατεία ἐκτεταμένως, τὸ πρᾶγμα. στρατιὰ συνεσταλμένως, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος. ἐναλλάσσει δὲ πολλάκις ἐν τῇ χρήσει.

¶ Στρατὸς καὶ στράτευμα καὶ στρατόπεδον διαφέρει. στρατὸς μὲν γὰρ καὶ στράτευμα κυρίως τὸ πλῆθος λέγεται. στρατόπεδον δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ εἰσι.

¶ Συμμαχεῖν καὶ Ἐπιμαχεῖν διαφέρει. συμμαχεῖν μὲν γὰρ λέγουσι τὸ συνεῖναι ἑαυτοῖς φησὶ Δίδυμος, εἴτ᾽ αὐτοῖς ἐπίοιεν πολέμιοι, εἴθ᾽ ἑτέροις ἐπιστρατεύοιεν. Ἐπιμαχεῖν, ὅταν τοὺς ἐπιόντας ἀμύνωνται μόνον. διέστειλε Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ λέγων, Κερκυραίοις Ἀθηναῖοι συμμαχίαν μὲν οὐ ποιήσασθαι, ἐπιμαχίαν δέ.

¶ Συνεργὸς καὶ συνέργος διαφέρει. συνεργὸς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, ὁ περὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐπιτήδειος συμπονῶν. συνέργος δὲ προπαροξυτόνως, ὁ τοῦ αὐτοῦ μετέχων εἶναι συντεχνος.

¶ Σύγγραμμα συντάγματος διαφέρει. σύγγραμμα μὲν γάρ ἐστιν ὁ δίχα μέτρου λόγος, ὁ προσαγορευόμενος πεζός. σύνταγμα δὲ, πολεμικὸν τὸ σύστημα ἀφ᾽ οὗ καὶ συνταγματάρχης ὁ τοῦ συστήματος αὐτοῦ ἄρχων.

¶ Σύνθεσις συντάξεως διαφέρει. σύνθεσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ λόγος ὁ ἔμμετρος. σύνταξις δὲ, ὁ λόγος ὁ πεζός.

¶ Συμβουλὴ Παραινέσεως διαφέρει. συμβουλὴ μὲν γάρ ἐστιν εἰσήγησις, αὐτολογίαν ἐπιδεχομένη διὰ τὸ ἄδηλον τοῦ ἐκβησομένου. καὶ γὰρ ἐάν τις συμβουλεύσῃ πόλεμον ἄρασθαι, ἐναντίον εἰσφέρει διὸ καὶ ἔχει τὸ ἐνιστάμενον. Παραίνεσις δέ ἐστι συμβουλὴ ἀντίρρησιν οὐκ ἐπιδεχομένη, διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς λεγόμενον πάντως ὁμολογεῖσθαι ἀγαθὸν ὡς εἴ τις παραινέσοι σωφρονεῖν. ὅπερ ἐστιν ὁμολογούμενον ἀγαθόν.

¶ Σφάξαι καὶ Θῦσαι διαφέρει. Θῦσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ θυμιᾶσαι. σφάξαι δὲ τὸ ἱερουργῆσαι τὰ ζῶα. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν,

οὕτως μὲν Θῦσαι εἰπών.

-θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει.

Πάτροκλον ὃν ἑταῖρον ὁ δ᾽ ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.

ἐπὶ δὲ τοῦ σφάξαι.

Αὐέρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν.

Στύραξ θηλυκῶς μὲν θυμίαμα. ἀρσενικῶς δὲ, τὸ ξύλον τοῦ ἀκοντίου.

¶ Σχισταὶ τὰ ὑποδήματα. Εὔπολις Φίλοις,

Οὐ δεινὰ ταῦτα δὲ ἀργείας φέρειν,

Σχιστὰς ἐνεργεῖν.

Σχιστὸς δὲ ἀρσενικῶς χιτὼν γυναικεῖος. Ἀπολλόδωρος ἐν Ἐφήβοις.

Σχιστὸν χιτωνίσκον ἵνα ἐνδέδυκας.

¶ Σχολὴ τὸ ἠρεμία, καθὸ φαμέν. Σχολῇ βαδίζω καὶ τὸ ἐν ἡμέρᾳ, καθ᾽ ὃ λέγεται, Οὐκ ἔχω σχολήν, καὶ ἡ διατριβὴ καὶ οἱ μαθηταί. διὸ φαμὲν λαμπρὰν σχολήν.

Τ.

Τάλαν διὰ τοῦ ν τὸ ἐπίρρημα, διὰ δὲ τοῦ ς ὁ ταλαίπωρος.

¶ Τάπητες καὶ Ἀμφιτάπητες διαφέρουσι. Τάπητες μὲν γάρ εἰσιν οἱ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μαλακὸν ἔχοντες. Ἀμφιτάπητες δὲ, οἱ ἐξ ἀμφοτέρων.

¶ Ταυρόκτονος, ὁ ὑπὸ ταύρου ἀναιρεθείς. Ταυροκτόνος, ὁ ταῦρον ἀποκτείνας.

¶ Τέχνη Ἐπιτηδεύματος διαφέρει. Τέχνη μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἄνευ λόγου μὴ δυναμένη εἶναι, οἷον γραμματικὴ, ῥητορική. Ἐπιτήδευμα δὲ τὸ λόγου χωρὶς ὄν, οἷον χαλκευτικὴ, τεκτονική.

¶ Τεχνίτης καὶ Βάναυσος διαφέρει. Τεχνίτης μὲν γάρ ἐστιν ὁ λογικῆς τινος τέχνης ἔμπειρος καθεστώς. Βάναυσος δὲ ὁ δίχα λόγου τινὸς ἐπιτηδεύματος.

¶ Τέτραχμον καὶ Τετράδραχμον διαφέρει. Τέτραχμον μὲν γάρ ἐστι τὸ νόμισμα. Τετράδραχμον δὲ τῶν τεσσάρων δραχμῶν.

¶ Τέρας Σημείου διαφέρει, τὸ μὲν γὰρ Τέρας, παρὰ φύσιν γίνεται. τὸ δὲ Σημεῖον, παρὰ συνήθειαν.

¶ Τεχνάσματα καὶ Τεχνήματα διαφέρει. Τεχνάσματα μὲν γὰρ, τὰ κακουργήματα. Τεχνήματα δὲ, αἱ τέχναι.

¶ Τείχη καὶ Τειχία διαφέρει. Τείχη μὲν γάρ ἐστι τὰ τῶν πόλεων. Τειχία δὲ, τὰ τῶν οἰκιῶν.

¶ Τήθη καὶ Τηθὶς διαφέρει. Τήθη μὲν γάρ ἐστιν ἡ τοῦ παιδὸς τροφὸς (ταύτας δ᾽ ἔνιοι Μάμμας καλοῦσι) Τηθὶς δέ ἐστιν ἡ τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφὴ, ἣν ἔνιοι Θείαν καλοῦσι.

¶ Τιτθὴ καὶ Τροφὸς καὶ Τιθήνη διαφέρει. Τιτθὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ μαστὸν παρέχουσα. Τροφὸς δὲ καὶ Τιθήνη, ἡ τὴν ἄλλην ἐπιμέλειαν ποιουμένη τοῦ παιδὸς καὶ μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμόν.

¶ Τιμωρεῖσθαι καὶ Τιμωρεῖν διαφέρει. Τιμωρεῖσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν. Τιμωρεῖν δὲ τὸ βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις.

¶ Τίθησι καὶ Τίθεται διαφέρει. Τίθησι μὲν γὰρ τὸν νόμον ὁ νομοθέτης. Τίθενται δὲ τὸν νόμον οἱ δικάζοντες καὶ αἱρούμενοι.

¶ Τοὔνεκα καὶ Οὕνεκα διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Τοὔνεκα, ἐστι τούτου ἕνεκα. τὸ δὲ Οὕνεκα αὐτὶ τοῦ ὅτι. ἁμαρτάνει οὖν ὁ Καλλίμαχος ἐν Αἰγιαλῷ κατὰ δύο τρόπους λέγων.

Τοὔνεκεν αἰγιαλὸς ἔσχεν.

ὅτι τε δέον εἰπεῖν Οὕνεκα, Τοὔνεκεν εἶπε καὶ ὅτι αὐτὶ τοῦ Οὕνεκα, Τοὔνεκεν εἶπεν.

Τιμωρεῖν καὶ Τιμωρεῖσθαι διαφέρει. Τιμωρεῖν μὲν γάρ ἐστιν τὸ βοηθεῖν τινι καὶ συναίρεσθαι. Τιμωρεῖσθαι δὲ τὸ κολάζειν καὶ συντάττειν. Τιμωρῶ τῷ φίλῳ, αὐτὶ τοῦ βοηθῶ. Τιμωροῦμαι τὸν ἐχθρὸν, αὐτὶ τοῦ κολάζω.

¶ Τίθεται νόμον καὶ Τίθησι διαφέρει. Τίθησι μὲν γὰρ, ὁ εἰσφέρων. Τίθεται δὲ, οἱ κυροῦν.

¶ Τόμος καὶ Τομεὺς διαφέρει. Τόμος μὲν γάρ, ἐστιν ὁ τεμνόμενος χάρτης. Τομεὺς δὲ ὁ τέμνων σίδηρος.

¶ Τρίετες βαρυτόνως, καὶ Τριετὲς ὀξυτόνως διαφέρει, φησὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης. ἐὰν μὲν γὰρ βαρυτονήσωμεν, ἔσται ἐπὶ χρόνου. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησιν.

Ὡς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ, ἐὰν δὲ ὀξυτονήσωμεν Τριετὲς, ὡς εὐφυὲς, ἔσται ἐπὶ ἡλικίας. οἷον τριετὲς τὸ παιδίον. ὅθεν τὸ Ἑξέτες ἀδμήτην χρὴ οὖν ἀναγινώσκειν ὡς ἀξιοῖ Ἀσκαλωνίτης.

¶ Τροχοὶ ὀξυτόνως καὶ Τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς φησὶ Τρύφων ἐν δευτέρᾳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. τοὺς μὲν γὰρ περιφερεῖς Τροχοὺς ὁμοίως ἡμῖν προφέρονται ὀξυνοῦντες. Τρόχους δὲ βαρυτόνως λέγουσι τοὺς δρόμους. ἀναγινώσκομεν γάρ, ὥς φησιν, μὲν ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδου.

Ὁρᾷ Μένανδρον τὸν δὲ γυμνάδα στόλον

στείχοντα θᾶσσον ἐκ τρόχων πεπτωμένον.

ἀναλογώτερον δὲ τὸ βαρύνειν. τὰ γὰρ εἰς χος δισύλλαβα, παραπλήσιον τοῦ ὄντος τοῦ ο βαρύνεται. οἷον λόχος, ἔχος, βρόχος, κόγχος, κόλχος, μόχος, οὕτω καὶ τρόχος, καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ ῥήμασιν εἰς ω βαρύτονα, καὶ αὐτὰ βαρυτονεῖται ἰσοσυλλαβοῦντα. οἷον πλέκω πλόκος, σπείρω σπόρος, λέγω, λόγος· φέρω, φόρος· οὕτω καὶ τρέχω, τρόχος.

¶ Τραγῳδοὶ καὶ Κωμῳδοὶ, καὶ Τραγῳδοποιοὶ καὶ Κωμῳδοποιοὶ διαφέρουσι. Τραγῳδοὶ μὲν γὰρ καὶ Κωμῳδοί, εἰσιν οἱ ὑποκριταὶ τῆς κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας. Τραγῳδοποιοὶ δὲ, καὶ κωμῳδοποιοί, οἱ ποιηταὶ τῶν δραμάτων.

¶ Τύραννοι οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ βασιλέως ἐτίθεσαν, Ἡρόδοτος ἐπὶ Κροίσου. Τύραννος δ᾽ ἐθνέων καὶ προσέβαλε, Τελευτήσαντος δὲ Ἀλυάττεω διεδέξατο τὴν βασιλείαν καὶ Ἀρισταγόρης ἐν Λημνίαις. Ἔνθα δ᾽ ἐτυράννευεν Ὑψιπύλης πατὴρ Θόας, βραδύτερος τῶν ἐν ἀνθρώποις δραμεῖν. ἴσθ᾽ ὅτι καὶ τὸν τύραννον βασιλέα ἔλεγον, ὡς Εὔπολις ἐν Δήμοις ἐπὶ τοῦ Πεισιστράτου.

¶ Τήθη μὲν ἐστὶν ἡ μάμμη. Ἐπιτήθη δὲ, ἡ προμάμμη. Τηθὶς δὲ, ἡ θεία. Τιτθὴ δὲ, ἡ τροφός.

Υ.

Ὕμνος ἐγκωμίου διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ ὕμνος ἐστὶ θεῶν· τὸ δὲ ἐγκώμιον ἀνθρώπων.

¶ Ὕπαρ ὀνείρατος διαφέρει. ὕπαρ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐναργὴς ὄψις· ὄνειρος δὲ ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία.

¶ Ὑπαντῆσαι καὶ ἀπαντῆσαι διαφέρει. ὑπαντῆσαι μὲν γὰρ ἐπὶ ὁδοῦ λέγεται· ἀπαντῆσαι δὲ, τὸ περιτυχεῖν δικαστηρίῳ(?), ἀπάντησε(?) κατὰ τὴν δίκην, αὐτὸ τὸ περιτυχεῖν.

¶ Ὑπισχνεῖσθαι καὶ ἐπαγγέλλεσθαι διαφέρει. ὑπισχνεῖται μὲν γὰρ, ὁ τὰ ἀξιωθεὶς [illegible]· ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ δίχα παρακλήσεως παρέχειν βουλόμενος.

¶ Ὑποψία ὑφοράσεως διαφέρει. ὑποψία μὲν γὰρ, ἐστὶ κακοῦ τις ὑπόνοια· ὑφόρασις δὲ, δόξα ἐπὶ τὸ χεῖρον.

¶ Ὑπάρξαι τὸ [illegible], καὶ τὸ κατάρξασθαι.

¶ Ὑπάγειν καὶ προάγειν διαφέρει. ὅτι τὸ προάγειν μέν ἐστι τὸ βαδίζειν· ὑπάγειν δὲ τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν βοῦς ἢ ἵππους ἤτοι τὸ πιέζειν, ὡς Ὅμηρος,
--ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους.
οἱ δὲ βουλόμενοι τῇ λέξει φασὶν, ὅτι ὑπάγειν λέγομεν αὐτὶ τοῦ προάγειν. ὥσπερ ὑφηγητὴν αὐτὶ τοῦ προηγητὴν καὶ ὑπογραμμὸν αὐτὶ τοῦ προγραμμόν· ὥς φησι καὶ Ἀριστοφάνης.
Ἐγὼ δ᾽ ὑπάγω τὸν ὄρνιν αὐτὶ τοῦ προάγω.
οὕτως οὖν καὶ ὑπάγειν λέγομεν αὐτὶ τοῦ προάγειν, τουτέστιν εἰς τοὔμπροσθεν προϊέναι. κέχρηται τῇ λέξει Εὔπολις ἐν Βάπταις,
Σὺ δ᾽ ὕπαγε εἰς τοὔμπροσθεν.

Φ.

Φακὸς φακῆς διαφέρει φασί. φακοὶ οἱ ἐπ᾽ ὤμοις, οὐκ εἰκῶς· φακὴ δὲ ἡ ἑψηθεῖσα. τετήρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά.

¶ Φαυλία καὶ φυλία διαφέρει. φαυλία μὲν γὰρ, εἶδος ἐλαίας. φυλία δὲ, ἡ ἄγριος.

¶ Φάκελος καὶ φάκελλον διαφέρει. φάκελος μὲν γάρ ἐστι φορτίον ξύλων. Θουκυδίδης, φακέλους ὕλης [illegible] φάκελλον δὲ, ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός.

¶ Φάσκωλος φασκωλίου διαφέρει. φάσκωλος μὲν γάρ ἐστιν ἱματιοφορία· φασκώλιον δὲ ἐστὶ δερμάτινον.

¶ Φαρμακεία γοητείας διαφέρει. φαρμακεία μὲν γὰρ κυρίως, ἡ βλάβη ἡ διὰ [illegible] γινομένη φαρμάκου· γοητεία δὲ ἡ ὑπὸ ἐπικλήσεώς τε καὶ ἐπαοιδῆς. Φαρμακὸς. φαρμακὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ ἐπὶ καθάρσει τῆς πόλεως πεμπόμενος.

Φάσμα μέν ἐστι τὸ ὅμοιον ἀληθείᾳ φαντασμα· [illegible] δὲ, τὸ ἑτερόμορφον. Εἴδωλον δὲ, τὸ ὅμοιον τῇ σκιᾷ. Τέρας δὲ, συνεχῶς σῶμα ἑτερόμορφον. Βρέτας δὲ τὸ ξόανον.

¶ Φάγαινα μὲν λέγεται ἡ μετὰ τῆς νόσου πολυφαγία. φαγέδαινα δὲ, φῦμα αἴνκειον.

¶ Φεύγει καὶ ἀποφεύγει διαφέρει. φεύγει μὲν γὰρ δίκην ὁ κατηγορούμενος. (καὶ γὰρ ὁ κατηγορῶν διώκει) ἀποφεύγει δὲ ὁ νικήσας, καὶ λυθεὶς τῆς κατηγορίας.

¶ Φθῖοι καὶ Φθιῶται διαφέρουσι. Φθῖοι μὲν γὰρ, οἱ ὑπὸ τῷ Πρωτεσιλάῳ. φησὶ γοῦν Ὅμηρος.
--πρὸ Φθίων τε μέδοντες.
οἷον, οὐκ ἀπὸ πόλεως οὐδ᾽ ἀπὸ χώρας ἀλλ᾽ ἀπ᾽ ἀνδρὸς Φθίου. Φθιῶται δὲ οἱ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ ἀπὸ πόλεως Θεσσαλικῆς Φθίας, καὶ χώρας ὁμωνύμου.
Φθίην δ᾽ ἐξικόμην ἐριβώλακα.
ἠγνόησεν οὖν Καλλίμαχος εἰπών,
Οὐδὲ τὴν Φθίην εἶχεν ἀνακτορέην.

¶ Φιλεῖν καὶ κυνεῖν διαφέρει. ὅτι τὸ μὲν κυνεῖν, τὸ τοῖς χείλεσιν ἀσπάζεσθαι. φιλεῖν δὲ τὸ ἀγαπᾶν καὶ ξενίζειν.

¶ Φίλος καὶ ἑταῖρος διαφέρει. φίλοι μὲν γὰρ κοινῶς ἅπαντες οἱ τὰ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες. ἑταῖροι δὲ ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ παραπλησίως ἔχοντες οἱ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ ἐν τῇ συνεργείᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

¶ Φόρος καὶ φορὸς διαφέρει. φόρος μὲν γὰρ λέγεται ὁ φερόμενος, καὶ φόρος ἡ ἀναίρεσις· φορὸς δὲ ὁ τόπος τῆς ἀναιρέσεως, καὶ φορὸς ὁ φερόμενος.

¶ Φράσαι καὶ φράσασθαι διαφέρει. φράσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ εἰπεῖν· φράσασθαι δὲ αὐτὶ τοῦ διανοηθῆναι.
- σὺ δὲ φράσαι εἴ με σαώσεις.

¶ Φριμάττεσθαι καὶ φρυάττεσθαι διαφέρει. φριμάττεσθαι μὲν γὰρ τὸν τράγον φασίν (καὶ φριμαγμὸς ἡ τοῦ τράγου φωνὴ ὥσπερ φρυαγμός.) φρυάττεσθαι δὲ τὸν ἵππον τὸ φυσιᾶν καὶ γαυρούμενον.

¶ Φρονεῖν τοῦ καταφρονεῖν διαφέρει. φρονεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ λογίζεσθαι τι καὶ ἐνθυμεῖσθαι· καταφρονεῖν δὲ, τὸ εὐτελίζειν καὶ ὑπερορᾶν.

¶ Φρ[illegible] μὲν ἡ πρὸς [illegible] φ[illegible]ριον δὲ τὸ ἁλιευτικὸν ἀγγεῖον.

¶ Φύλλον καὶ φῦλον διαφέρει. φύλλον μὲν γὰρ, τὸ πέταλον δένδρου. φῦλον δὲ, τὸ γένος.

¶ Φωνεῖν καὶ ὠρύεσθαι διαφέρει. φωνεῖν μὲν γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται. ὠρύεσθαι δὲ, ἐπὶ λύκων· παρατηρητέον δὲ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τὸ οἰκεῖον ἑκάστῳ ὅτι βληχᾶσθαι μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν προβάτων. μηκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν αἰγῶν, διὰ τοῦ η. μυκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν βοῶν, διὰ τοῦ υ. βρωμᾶσθαι δὲ, ἐπὶ ὄνων. βρυχᾶσθαι δὲ, ἐπὶ λεόντων. χρεμετίζειν δὲ, ἐπὶ ἵππων. ἀρράζειν δὲ, ἐπὶ κυνῶν, παρ᾽ Ἀθηναίοις, ἀπὸ τῆς φωνῆς· παρ᾽ ἡμῖν δ᾽ ὑλακτεῖν λέγεται.

¶ Φωλεὸς καὶ κοίτη διαφέρει. φωλεὸς μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν ἑρπετῶν τάσσεται· κοίτη δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων. ὥστε ἐπὶ μὲν τῶν ἑρπετῶν ῥητέον τὸ φωλεύειν. ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, τὸ κοιτάζεσθαι. ἐπὶ δὲ τῶν ὀρνέων, τὸ νοσσεύειν. ὁ γοῦν λέγων νοσσιὰ τῶν τέκνων ἀκυρολογεῖ. τέκνα μὲν γὰρ ἀνθρώπων. νεοσσοὶ δ᾽ ὀρνίθων, νεβροὶ δὲ, ἐλάφων. σκύμνοι δὲ, λεόντων, σκύλακες δὲ κυνῶν.

Χ.

Χάραξ θηλυκῶς μὲν, ἐπὶ τῶν τῇ ἀμπέλῳ παραδεσμευμένων ὀρθοστάτων· ἀρσενικῶς δὲ, ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πολέμοις περιπηγνυμένων ἀφ᾽ ὧν λέγεται χαρακῶσαι, αὐτὶ τοῦ περιφράξαντες καὶ χαρακώματα τὰ περιφράγματα.

¶ Χαρὰ καὶ εὐφροσύνη καὶ τέρψις καὶ εὐθυμία καὶ ἡδονὴ καὶ ἀπόλαυσις διαφέρουσι. χαρὰ μὲν γάρ ἐστι περιφανὴς ψυχῆς ἔπαρσις καὶ διάχυσις. εὐφροσύνη δὲ, πάθος γενόμενον μετὰ σωφροσύνης γενόμενον. τέρψις δὲ, οἱονεὶ τέρψις καὶ ψυχαγωγία ἀπὸ τοῦ ἀκοῦσαι ἐπὶ τὸ κρεῖσσον. εὐθυμία δὲ βραχεῖα ψυχῆς χαρά. ἡδονὴ δὲ ἐν ψυχῆς ὄρεξις. ἀπόλαυσις δὲ ἕξις κοινῶς ἐπὶ πάσης μεταλήψεως τασσομένη ἀγαθῆς τε καὶ φαύλης.

¶ Χειμάζειν οὐ μόνον τὸ παραχειμάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνοχλεῖν· ὡς Μένανδρος ἐν Ἡνιόχῳ.

¶ Χλαῖναν καὶ χλαινίδα διαφέρειν φησὶ Τρύφων ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ Ἑλληνισμοῦ, καὶ παρατίθεται Ξενοφῶντα. χλαίνας μὲν γάρ φησι λέγεσθαι τῶν ἐγχωριμωτέρων καὶ παχειῶν. διὸ καὶ Ὅμηρος φασί.
Ἔνθα δὲ τ᾽ ἐν [illegible] πυκινὸν λέχος ἐμβάλετ᾽ αὐλῷ.
Δέμνια καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
Χλαμίδας δὲ, τὰς φορουμένας καὶ μαλακωτέρας.
αὐτὸ πίπτει τῷ παρατηρήματι.
Χλαῖναν πορφυρέην [illegible] ὀφθαλμοῖσιν ἐπηγαγεν.
μήποτε οὖν ἄμεινον λέγειν τὰς μὲν χλαίνας ἐπὶ τῶν ἐγχωριωτέρων καὶ φορουμένων· χλαινίδας δὲ, ἐπὶ μειόνων τῶν πορφυρῶν. οὐκ ἐπὶ τῶν ἐγχωριωτέρων.

¶ Χλαμὺς καὶ χλαῖνα διαφέρει, καθὸ διὰ πολλῶν ἀπόδειξις Δίδυμος ἐν ὑπομνήμασι δευτέρῳ Ἰλιάδος· ἡ μὲν χλαῖνα ἡρωικὸν φόρημα. χλαμὺς δὲ Μακεδονικὸν μετὰ [illegible] κατὰ ἐπὶ τῶν ἡρωικῶν ὀνομασθεῖσα. Σαπφὼ αὕτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος) διαφέρει φησὶ καὶ τῷ σχήματι· ἡ μὲν γὰρ χλαῖνα τετράγωνον (φησὶν) ἱμάτιον. ἡ δὲ χλαμὺς [illegible] τέλειον πρὸς τὰ κάτω συνῆκται· καὶ τοὺς χρησαμένους πολὺ καὶ ἀπ᾽ ἄλλων διαστάσιν παρατίθεται Ἀριστοτέλην, Φύλαρχον, Πολέμωνα, [illegible] διαφέρουσι.

¶ Χιτώνιον καὶ χιτωνίσκος διαφέρει. χιτωνίσκος μὲν γὰρ ὁ τοῦ ἀνδρὸς χιτών. χιτώνιον δὲ τὸ γυναικεῖον ἔνδυμα.

¶ Χόας συντελοῦμεν τὴν ἑορτήν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν,
Ἀκούετε λεῴ. κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χόας.
Χοᾶς δὲ προσταττομένας ἐπὶ μετρῷ τοῦ οἴνου.

¶ Χορήγιον καὶ χορηγεῖον διαφέρει. χορήγιον μὲν, τὸ διδασκαλεῖον καὶ χορηγεῖον [illegible] ὁ διδάσκαλος. χορὸς δὲ τὸ σύστημα τῶν παίδων καὶ τῶν ἀνδρῶν.

¶ Χολάδες καὶ χόλικες διαφέρει. χολάδες μὲν γὰρ τὰ ἔντερα.
Χωρὶς χαμαὶ χολάδες.
Χόλικες δὲ, τὰ βοῶν κοιλίαι. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις·
Ἤ βοιδαρίων τις ἀπέκτιννε ζεῦγος χολίκων ἐπιθυμῶν.

¶ Χρῆσαι καὶ δανεῖσαι λεκτέον καὶ τοὺς χρεωφειλέτας.

¶ Χρηστήριον ὁ τόπος, καὶ ὁ χρησμὸς, καὶ τὸ ἱερόν.

¶ Χύτρα καὶ χυτρεῖα διαφέρει. χύτραι μὲν γὰρ καὶ αὐτὰ τὰ σκεύη καὶ ἡ χυτροπωλεία. χυτρεῖα δὲ, τὰ τῶν χυτρῶν ὄστρακα.

Ψ.

Ψάλιον καὶ ψέλλιον διαφέρει. ψάλιον μὲν τὸ τοῦ ἵππου. ψέλλιον δὲ, τὸ ἄκροις βραχίοσι περιτιθέμενον κόσμιον οἱ Δωριεῖς ψέλλιον καλοῦσι τὸ ἄκρον ὀπίσω ἡμεῖς τὴν ἐπ᾽ ἄκρων χεῖρα [illegible] ψέλλιον ἐκάλεσαν ὥς φησι Τρύφων.

¶ Ψάμαθος καὶ ἄμαθος διαφέρει. ψάμαθον μὲν γὰρ, τὴν παραθαλασσίαν σημαίνει· ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίησιν,
Ἄμαθον δὲ, τὴν κόνιν·
- [illegible] γὰρ ἀμάθοιο βαθείας.

Ω.

Ὥρα. θυσίας, τοῦ ἔτους, καὶ τῆς ἡμέρας ψιλῶς· δὲ ἡ φροντίς.

¶ Ὠνήσασθαι καὶ ἀγοράσαι διαφέρει. ὠνήσασθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ πραχθῆναι τι τῶν πωλουμένων. ἀγοράσαι δὲ, καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίψαι.

¶ Ὠτειλὴ καὶ οὐλὴ διαφέρει. ὠτειλὴ μὲν γάρ ἐστι τὸ πρόσφατον τραῦμα πληγὰ τὸ ἐπιπολῆς. οὐλὴ δὲ, ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ τραύματος πληγῆς· ὡς Ὅμηρος.
Οὐλὴν τὴν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

ΤΑΞΙΣ ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ὀνομασίαι τῶν ἀρχόντων.

Καταλοχίσαι ἐστὶ τὸ εἰς λόχους καταμερίσαι τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ.

Λόχος, ἔνιοι μὲν, τὸ σύστημα τὸ ἐξ ἀνδρῶν η᾽. οἱ δὲ, τὸ ἐξ ἀνδρῶν ι᾽. οἱ δὲ, τὸ ἀπὸ ἑκκαίδεκα ἀνδρῶν πλῆθος. ὃ καὶ τέλειον φασὶ καὶ σύμμετρον.

Λοχαγὸς, πρωτοστάτης καὶ ἡγεμὼν, ὁ αὐτός ἐστιν. ἔστι δὲ ὁ πρῶτος καὶ ἄριστος τοῦ λόχου.

Οὐραγὸς ὁ τελευταῖος τοῦ λόχου.

Στίχος καὶ δεκανία καὶ λόχος, τὸ αὐτό ἐστιν. οἱ δὲ καὶ ἐνωμοτίαν αὐτὸ καλοῦσιν. οἱ δὲ τὸ ς᾽ λέγουσι τοῦ λόχου τὴν ἐνωμοτίαν, οἱ δὲ, τὸ δ᾽.
Ἐνωμοτάρχης, ὁ τῆς ἐνωμοτίας ἄρχων.

Διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν τὸ αὐτό φασι καὶ διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τῆς διμοιρίας καὶ ἡμιλοχίας.

Ἐπιστάτης ὁ τοῦ λόχου ὀπίσω τεταγμένος. ὁ δὲ μετ᾽ αὐτὸν, πρωτοστάτης· ὁ δὲ μετὰ τοῦτον πάλιν, ἐπιστάτης, ὡς εἶναι τὸν ὅλον στίχον ἐκ πρωτοστατῶν καὶ ἐπιστατῶν συγκείμενον. ἔνιοι δὲ λοχαγὸν μὲν τὸν πρωτοστάτην λέγουσιν, ὥσπερ καὶ οὕτω καὶ οὐραγὸν τὸν ἐπιστάτην τοὺς ἐν μέσῳ δὲ οὐχ ἁπλῶς ἀλλ᾽ ἐπιστάτην μὲν τὸν μετὰ τὸν πρωτοστάτην, ἤτοι δεύτερον τὸν δὲ τέταρτον ἀπὸ τοῦ πρωτοστάτου, ὑποστάτην.

Συλλοχισμὸς ἐστιν ὅταν τῷ πρώτῳ λόχῳ ἕτερος λόχος ἐπιζευχθῇ ὥστε λοχαγὸν λοχαγῷ, καὶ οὐραγὸν οὐραγῷ, καὶ τοὺς μεταξὺ τοῖς ὁμοζύγοις παρεῖναι.

Παραγ-

Παραστάται, οἱ ὁμόλοχοι. ἀνδρῶν ξδ᾽. καὶ ὁ ἡγούμενος, τετράρχης.

Τάξεις, αἱ δύο τετραρχίαι ἀνδρῶν ρκη καὶ ὁ ἡγούμενος, πάλαι μὲν ταξίαρχος, νῦν δὲ ἑκατοντάρχης.

Σύνταγμα, ὅ ἔνιοι παράταξιν, αἱ β᾽ τάξεις, ἄνδρες σνς᾽. καὶ ὁ ἡγούμενος, συνταγματάρχης. τοῦτο δὲ ἔνιοι καὶ ξεναγίαν καλοῦσι, καὶ ξεναγὸν τὸν ἡγούμενον.

Πεντακοσιαρχία, τὰ β᾽ συντάγματα, ἄνδρες φιβ. καὶ ὁ ἡγούμενος, πεντακοσιάρχης.

Ἔκτακτοι, τούτους τὸ μὲν παλαιὸν ἡ τάξις εἶχεν, ὡς καὶ τοὔνομα δηλοῖ διὰ τὸ ἔξω τάξεως εἶναι· εἰσὶ δὲ ε᾽. στρατοκῆρυξ, σαλπιγκτὴς, σημειοφόρος, ὑπηρέτης, οὐραγός. νῦν δὲ, καὶ τοῦ συντάγματος λέγονται, καὶ τῶν ἄλλων. ἔχειν δὲ δεῖ τούτους τὴν τάξιν. ἢ τὸ σύνταγμα. τὸν μὲν ὅπως τῇ φωνῇ σημαίνῃ τὸ προστασσόμενον. τὸν δὲ ὅπως τῷ σημείῳ εἰ μὴ ἡ φωνὴ κατακούοιτο διὰ θόρυβον. τὸν δὲ σαλπιγκτὴν, ὁ ποτὲ μηδὲ σημεῖα βλέποιεν διὰ κονιορτόν. καὶ τὸν ὑπηρέτην, ὥστε τι τῶν εἰς τὴν χρείαν παρακομίσαι τόν γε μὴν ἔκτακτον οὐραγὸν, πρὸς τὸ ἐπανάγειν τὸ ἀπολειπόμενον ἐπὶ τὴν τάξιν, ὅσον τῶν τεσσάρων οὕτω τυπουμένων κατὰ μέτωπον κάτω τάσσεται.

Ξεναγία, αἱ β᾽ πεντακοσιαρχίαι, ἀνδρῶν ακδ᾽. οἱ δὲ πλεῖστοι τοῦτο τὸ πλῆθος χιλιαρχίαν καλοῦσι. καὶ χιλίαρχον τὸν ἡγούμενον.

Μεραρχία, αἱ β᾽ χιλιαρχίαι ἀνδρῶν βμη. οἱ δὲ καὶ τέλος ὀνομάζουσι, καὶ τὸν ἡγούμενον μεράρχην οἱ δὲ, τελάρχην.

Φαλαγγαρχία, αἱ β᾽ μεραρχίαι ἄνδρες δϙς᾽, τοῦτο ἔνιοι καὶ ἀποτομὴν κέρατος φασίν, οἱ δὲ μέρος· πάλαι δὲ καὶ στρατηγία ἐκαλεῖτο, καὶ ὁ ἡγούμενος στρατηγὸς νῦν δὲ, φαλαγγάρχης.

Διφαλαγγία, αἱ β᾽ φαλαγγαρχίαι, ἄνδρες ηρϙβ τοῦτο δὲ καὶ μέρος ὑπ᾽ ἐνίων καλεῖται ἀλλὰ καὶ κέρας. καὶ ὁ ἡγούμενος, κεράρχης.

Φάλαγξ ἡ τετραφαλαγγαρχία αἱ β᾽ φαλαγγίες· ἄνδρες ͵ιϛτπδ. τοῦτο γὰρ, ἡ πλείω καὶ τελεώτερος φάλαγξ.

Μῆκός ἐστι φάλαγγος τὸ ἐκ τῶν λόχων συντεταγμένον. ὃ μίαν εὐθείαν ποιεῖται ἀπὸ κέρατος εἰς κέρας διατεῖνον καλεῖται δὲ τοῦτο καὶ πρόσωπον, καὶ μέτωπον καὶ στόμα, καὶ παράταξις. καὶ πρωτολοχία καὶ πρωτοστάται. ὁ δὲ κατόπιν τούτου στίχος καὶ παράλληλος κείμενος, δεύτερον ζυγὸν καλεῖται καὶ ὁ τρίτος, τρίτον ζυγόν. καὶ ἑξῆς ὁμοίως.

Βάθος ἐστὶ φάλαγγος τὸ μετὰ τὸ μέτωπον ἅπαν καὶ ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ἐπὶ οὐραγὸν στίχος, κατὰ βάθος λέγεται.

Ζυγεῖν ἐστι τὸ ἐπ᾽ εὐθείας τῷ κατὰ μῆκος στίχῳ κεῖσθαι, ἤτοι παραλλήλως ἔχειν.

Στιχεῖν ἐστι τὸ ἐπ᾽ εὐθείας κεῖσθαι τῷ κατὰ βάθος στίχῳ. τοῦτο γὰρ, καὶ κυρίως στίχος λέγεται.

Διχοτομία φάλαγγος, ἡ εἰς δύο ἴσα τομή. ταῦτα δὲ τὰ μέρη καλεῖται κέρατα ἂν τὸ μὲν, εὐώνυμον κέρας λέγεται, καὶ οὐρά. τὸ δὲ λοιπὸν δεξιὸν καὶ κεφαλὴ καὶ δεξιὸν ἀκρωτήριον, καὶ δεξιὰ ἀρχή.

Ἀραρὸς καὶ ὀμφαλὸς καὶ συνοχὴ [illegible] ὡς ἔνιοι, καὶ στόμα, ὡς ἑτέροις, ἡ διχοτομία καλεῖται.

Ὁπλῖται, πελτασταί, ψιλοί, τῆς πεζικῆς εἰσι καὶ μαχίμου δυνάμεως, ἔχουσι δὲ διαφοράν. ὁπλῖται μὲν γὰρ λέγονται οἱ βαρυτάτῃ κεχρημένοι ὁπλίσει, κατὰ τὸν Μακεδονικὸν τρόπον. ἀσπίσι περιφερέσι καὶ δόρασι περιμήκεσι. Ψιλοὶ δὲ, οἱ κουφοτάτῃ κεχρῶνται γὰρ τόξῳ καὶ ἀκοντίοις καὶ λίθοις ἐκ σφενδόνης, ἢ ἐκ χειρός. οἱ δὲ πελτασταὶ μέσῃ πως κέχρηνται σκευῇ· ἡ γὰρ πέλτη μικρά τίς ἐστιν ἀσπιδίσκη· καὶ κούφη, καὶ τὰ δόρατα πολὺ τῶν ὁπλιτῶν λειπόμενα.

Εἰσὶ δὲ καὶ τῆς ὀχηματικῆς δυνάμεως τρεῖς διαφοραί. ἡ μὲν γάρ ἐστιν ἱππικὴ δὲ, δι᾽ ἁρμάτων, ἡ δὲ δι᾽ ἐλεφάντων. τοῦ δὲ ἱππικοῦ τὸ μὲν ἁπλῶς οὕτω καλεῖται, ἱππεῖς καὶ ἱππικόν. τὸ δὲ, ἀμφιππον καὶ ἀμφιπποι μὲν οἱ ἐπὶ δυοῖν ἀσφαλῶς ἵπποιν συνδεδεμένοι ὀχούμενοι. οἱ καὶ μεταπηδῶσιν ἀπ᾽ ἄλλου ἐπ᾽ ἄλλον ὅταν ἡ χρεία καλῇ. τοῦ δὲ κυρίως ἱππικοῦ τὸ μέν ἐστι κατάφρακτον. ὃ καὶ τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἱππέας πεφραγμένους παρέχεται. τὸ δὲ, ἀκατάφρακτον. τούτων δὲ οἱ μὲν θυρεοὺς ἔχοντες, θυρεοφόροι καλοῦνται οἱ δὲ, ἁπλῶς δορατοφόροι. αὐτῶν δὲ οἱ μὲν μόνον ἀκοντίζουσιν. εἰς δὲ χεῖρας τοῖς πολεμίοις οὐκ ἔρχονται καὶ καλοῦνται ἱππακοντισταὶ καὶ Ταραντῖνοι· οἱ δὲ τόξοις οἱ λέγονται ἱπποτοξόται εἰσὶ δέ. οἱ μὲν δορατοφόροι, ἢ κοντοφόροι. ἢ ξυστοφόροι· καλοῦνται γὰρ τοῖς τρισὶν ὀνόμασιν. οὗτοι δ᾽ εἰσὶν οἱ ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ πλησίον πολεμίοις δόρασι μαχόμενοι. οἱ δὲ, ἀκροβολισταί. οἷον πόρρωθεν βάλλοντες. ἔτι τῆς ἱππικῆς δυνάμεως κατάφρακτοι, ἱππακοντισταὶ, ἐλαφροί, θυρεοφόροι οἱ καὶ Ταραντῖνοι, ἱπποτοξόται.

Πύκνωσις, κατὰ παραστάτην καὶ ἐπιστάτην. τουτέστι, πύκνωσις κατὰ μῆκος καὶ βάθος. κατέχει δὲ ὁ πεπυκνωμένος ἀνὴρ πήχεις β᾽. ὁ δὲ ἁπλῶς τεταγμένος πήχεις δ᾽.

Συνασπισμὸς, ὅταν ἕκαστος ἀνὴρ τῶν ἐν τῇ φάλαγγι κατέχῃ πῆχυν ἕνα, τοῦτο καλεῖται συνασπισμός.

Πρόταξις ψιλῶν, ὅτε τῶν ὅπλων πρὸ ἐν πολέμῳ προτάττονται. ὑπόταξις δὲ, ὅτε ὑποτάττονται. παρένταξις δὲ, ὅτε καὶ ἐμπλεκόμενοι τῇ φάλαγγι παρ᾽ ἄνδρα τάττονται λέγεται δὲ καὶ παρένταξις τοῦτο.

Παρεμβολὴ παρεντάξεως διαφέρει. ἡ μὲν γάρ ἐστι τῶν ὁμοίων παρένθεσις, οἷον ὁπλιτῶν παρ᾽ ὁπλίτας, ἢ ψιλῶν παρὰ ψιλούς. παρένταξις δὲ, ἡ τῶν ἀνομοίων. οἷον ὁπλιτῶν ψιλοῖς. ἢ ψιλῶν παρ᾽ ὁπλίταις.

Λόχος ἀνδρῶν ὀκτώ.

Σύστασις τέσσαρες λόχοι. ἀνδρῶν λβ᾽.

Πεντηκονταρχία, β᾽ συστάσεων, ἀνδρῶν ἑξηκοντατεσσάρων.

Ἑκατονταρχία, β᾽ πεντηκονταρχίαι ἀνδρῶν ρκη. ἑκάστη δὲ ἑκατονταρχία ἐκτάκτους ἔχει πέντε.

Ψιλαγία β᾽ ἑκατονταρχίαι ἀνδρῶν διακοσίων πεντηκονταέξ.

Ξεναγία, β᾽ ψιλαγίαι ἀνδρῶν φιβ᾽.

Σύστρεμμα. β᾽ ξεναγίαι, ἀνδρῶν, ακδ᾽.

Ἐπιξεναγία, δύο συστρέμματα ἀνδρῶν βμη.

Στῖφος, δύο ἐπιξεναγίαι, ἀνδρῶν, δϙς᾽.

Ἐπίταγμα, δύο στίφη. ἀνδρῶν ηρϙβ᾽. τούτου ἔκτακτοι ἄνδρες [illegible] ἐπιξεναγίαι μὲν δύο, συστρέμματα δὲ [illegible], αἱ λοιποί. (δὲ ὄντες)

Ἔμβολον παρατάξεως ὄνομα· τάσσεται δὲ ἐστὶ δὲ τὸ ἥμισυ τοῦ ῥόμβου τάξις.

Ῥομβοειδὴς, παράταξις ὀνομάζεται καὶ σφηνοειδής.

Ἴλη, ἱππέων ἐστὶν ἑξηκοντατεσσάρων.

Ἐπιλαρχία, β᾽ ἶλαι ἱππέων ρκη.

Ταραντιναρχία, β᾽ ἐπιλαρχίαι, ἱππέων διακοσίων πεντηκονταέξ.

Ἱππαρχία, β᾽ ταραντιναρχίαι ἱππέων πεντακοσίων δώδεκα.

Ἐφιππαρχία, β᾽ ἱππαρχίαι, ἱππέων χιλίων εἰκοσιτεσσάρων.

Τέλος, δύο ἐφιππαρχίαι, ἱππέων δισχιλίων τεσσαρακονταοκτώ.

Ἐπίταγμα β᾽ τέλη, ἱππέων τετρακισχιλίων λς᾽.

Κλίσις, ἡ κατ᾽ ἄνδρα κίνησις.

Κλίσις ἐπὶ δόρυ, ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κλίσις. Ἐπανάκλισις δὲ, ἡ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ κλίσις.

Ἐπ᾽ ἀσπίδα κλίσις, ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ὁμοίως.

Μεταβολή ἐστιν ἡ δὶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ γινομένη κλίσις. κατὰ νώτου τὰς τῶν ὁπλιτῶν ὄψεις μετατεθεῖσα. ἧς δύο διαφοραί· ἡ μὲν ἀπὸ τῶν πολεμίων, ἣν καὶ ἐπ᾽ οὐρὰν ὀνομάζουσιν. ἡ δὲ, ἐπὶ τοὺς πολεμίους. ἀπ᾽ οὐρᾶς καλουμένη ἔνιοι δὲ οὕτω καὶ αὐτὴν ὑπογράφουσιν. μεταβολή ἐστι μετάληψις τῆς προυπαρχούσης ἐπιφανείας εἰς τὴν κατ᾽ οὐρὰν ἐπιφάνειαν, ἢ ἀπὸ ταύτης ἐπὶ τὴν ἐναντίαν καὶ ἡ μὲν ἀπὸ πολεμίων μεταβολή. δὶς ἐπὶ δόρυ κλινάντων γίνεται ἡ δὲ ἐπὶ τοὺς πολεμίους, δὶς ἐπ᾽ ἀσπίδα.

Ἐπιστροφή ἐστιν ἐπειδὰν τὸ πᾶν σύνταγμα πυκνώσαντες κατὰ παραστάτην καὶ ἐπιστάτην, καθάπερ ἑνὸς ἀνδρὸς σῶμα ἐπὶ δόρυ. ἢ ἐπ᾽ ἀσπίδα ἐγκλίνωμεν καθάπερ ἐπὶ κέντρῳ τῷ λοχαγῷ, παντὸς τοῦ τάγματος περιενεχθέντος καὶ μεταλαβόντος τόπον, μετὰ τὸν ἔμπροσθεν ἐπιφάνειαν δὲ τὴν ἐκ δεξιῶν. διαμενόντων ἑκάστῳ τῶν παραστατῶν ἐπιστατῶν.

Ἀναστροφή ἐστιν ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν προτέραν χώραν.
Περισπασμὸς δέ ἐστιν ἡ ἐκ δυοῖν ἐπιστροφῶν τοῦ τάγματος κίνησις· ὥστε μεταλαμβάνειν τὸν ὀπίσω τόπον. ἐκπερισπασμὸς δέ ἐστιν, ἐκ τριῶν ἐπιστροφῶν συνεχῶν κίνησις. ὥστε μεταλαμβάνειν. ἐὰν μὲν ἐπὶ δόρυ γίνηται, τὴν ἐξ ἀριστερῶν ἐπιφάνειαν ἐὰν δὲ ἐπ᾽ ἀσπίδα, τὴν ἐκ δεξιῶν. εἰς ὀρθὸν δέ ἐστιν ἀποδοῦναι, τὸ ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς θέσιν ἀποκαταστῆσαι ἄνδρα ἕκαστον. ὥστε εἰ ἐπὶ δόρυ κλίνειν ἐκ τῶν πολεμίων κελεύοιντο, εἶτ᾽ αὖθις εἰς ὀρθὸν ἀποδοῦναι, δέοι ἐπὶ τοὺς πολεμίους πάλιν τρέπεσθαι, καλεῖ δὲ τοῦτο καὶ ἐπ᾽ ὀρθὸν ἀποκαταστῆσαι.

Ἐξελιγμῶν διτταί εἰσιν ἰδέαι. ἡ μὲν κατὰ λόχους ἡ δὲ κατὰ ζυγά· εἴδη δὲ αὐτὰ ἑκάτερα αὐτῶν, β᾽, καλεῖται γὰρ ὁ μὲν Μακεδών, ὁ δὲ Χορεῖος, ὃν καὶ Κρητικὸν καὶ Περσικὸν καλοῦσι τούτων δὲ, Μακεδὼν ἐξελιγμός ἐστιν, ὁ κατὰ λόχους, ὁ μεταλαμβάνων τῆς φάλαγγος τὸν ἔμπροσθεν τόπον αὐτῇ δὲ τὸ κατὰ πρόσωπον ἐπιφανείας. τὴν ὄπισθεν. Χορεῖος δὲ, ὁ τὸν αὐτὸν ἐπέχων τόπον τῆς φάλαγγος τῶν ὁπλιτῶν κατὰ μέρος, ἀνθ᾽ ὧν προκατεῖχον τόπον ἑτέρους μεταλαμβανόντων. τοῦ μὲν λοχαγοῦ, τὸν τοῦ οὐραγοῦ. τοῦ δὲ οὐραγοῦ, τὸν τοῦ λοχαγοῦ. αὐτὴ δὲ τὸ κατὰ πρόσωπον ἔμπροσθεν ἐπιφανείας. τὴν ὄπισθεν. οἱ δὲ δὴ κατὰ ζυγὰ ἐξελιγμοὶ γίνονται, ἐπειδὰν ἐπὶ τῶν ἀκρωτηριῶν βούληταί τις τὰ κέρατα καθιστάναι. τὰς δὲ ἀποτομὰς ἐπὶ τῶν κεράτων. χάριν τοῦ τὰ μέσα ἰσχυροποιεῖν· καὶ ὁμοίως τὰ δεξιὰ ἐν τοῖς εὐωνύμοις, καὶ τὰ εὐώνυμα, ἐν τοῖς δεξιοῖς.

Διπλασιάσαι διχῶς λέγεται, ἢ γὰρ τόπον ἐν ᾧ ἡ φάλαγξ, μένοντος τοῦ πλήθους τῶν ἀνδρῶν ἢ ἀριθμὸν αὐτῶν. γίνεται δὲ ἑκάτερον διχῶς, ἢ κατὰ λόχους, ἢ ζυγά. ταυτὸν δ᾽ εἰπεῖν κατὰ μῆκος καὶ κατὰ βάθος. κατὰ μῆκος μὲν οὖν γίνεται διπλασιασμὸς ἀνδρῶν, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων λόχων παραβάλλωμεν ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλους αὐτοῖς ἀριθμοὺς τὸ μῆκος φυλάττοντες τὸ αὐτὸ τῆς φάλαγγος, ὥστε πύκνωσιν γενέσθαι μόνον ἐκ τῆς τῶν ἀνδρῶν διπλασιάσεως. κατὰ βάθος δὲ, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων ζυγῶν παρεμβάλλωμεν ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλα αὐτοῖς ἰσάριθμα, ὥς τι κατὰ βάθος πύκνωσιν εἶναι μόνην. κατὰ μῆκος δὲ, τόπου γίνεται διπλασιασμὸς, ὅταν τὴν προειρημένην κατὰ μῆκος πύκνωσιν μανότητι μετατάττωμεν, ἢ οἱ παρεντεθέντες ἐξελίξωσι κατὰ μῆκος. κατὰ βάθος δὲ γίνεται τόπου διπλασιασμὸς, ὅταν τὴν προειρημένην κατὰ βάθος πύκνωσιν μετατάττωμεν μανότητι, ἢ οἱ παρεντεθέντες ἐξελίξωσι κατὰ βάθος, ἔνιοι δὲ τοὺς τοιούτους διπλασιασμοὺς ἀποδοκιμάζουσι, καὶ μάλιστα ἐγγὺς ὄντων πολεμίων ἐφ᾽ ἑκάτερα δὲ τῶν κεράτων τοὺς ψιλοὺς καὶ τοὺς ἱππέας ἐπεκτείνοντες τὴν ὄψιν τοῦ διπλασιασμοῦ, χωρὶς ταραχῆς φάλαγγος ἀποδιδόασι.

Πλαγία λέγεται φάλαγξ. ἥτις ἔχει τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον. Ὀρθία δὲ λέγεται ὅταν ἐπὶ κέρατος πορεύηται, πολλαπλάσιον ἔχουσα τὸ βάθος τὸ μῆκος, καθόλου δὲ παράμηκες μὲν λέγεται πᾶν τάγμα, ὃ ἂν τὸ μῆκος ἔχῃ πλέον τοῦ βάθους.

Λοξὴ λέγεται φάλαγξ, ἡ τὸ μὲν ἕτερον κέρας, ὁπότερον ἂν προαιρῆται πλησίον τῶν πολεμίων ἔχουσα καὶ ἐν αὐτῷ τὸν ἀγῶνα ποιουμένη· τὸ δὲ ἕτερον ἐν ἀποστάσει δι᾽ ὑποστολῆς ἔχουσα. Δεξιὰ μὲν, ἡ τὸ δεξιὸν προβεβλημένη· λαιὰ δὲ, ἡ τὸ λαιόν.

Παρεμβολὴ λέγεται ἐπειδὰν προτεταγμένων τινῶν, εἰς τὰ μεταξὺ διαστήματα ἐκ τῶν ἐπιτεταγμένων καθεσθῶνται αὐτοῖς ἐπ᾽ εὐθείας.

Πρόπτυξις δὲ ὅταν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τῆς τάξεως, ἢ ἑκατέρου κατὰ τὸ κέρας αὐτῷ προστεθῇ τι στῖφος τῇ πάσῃ φάλαγγι, κατευθὺ τοῦ μετώπου τῆς τάξεως.

Ἔνταξις δὲ ἐπειδάν τις προαιρῆται τοὺς ψιλοὺς εἰς τὰ διαστήματα τῆς φάλαγγος ἐντάσσειν, ἄνδρα παρ᾽ ἄνδρα. ἔνιοι δὲ τοῦτο καὶ παρένταξιν ὀνομάζουσιν.

Ἐπαγωγὴ δὲ λέγεται, ὅταν τάγμα τάγματι ὑποτάσσηται οἷον, τετραρχίας ἡγουμένης αἱ λοιπαὶ τετραρχίαι ὑποτάσσονται, ἢ ξεναγίας ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ ξεναγίαι ἐπακολουθοῦσι. καὶ καθόλου ὅταν σύνταγμα συντάγματι ἐν πορείᾳ ἕπηται, ὥστε τοῖς τοῦ προηγουμένου συντάγματος οὐραγοῖς τοὺς τοῦ ἑξῆς τάγματος ἡγεμόνας συνάπτειν.

Παραγωγή

Παραγωγὴ λέγεται ὅταν ἡ φάλαγξ περιάγηται τοὺς ἡγεμόνας ἐκ τῶν εὐωνύμων ἔχουσα ἢ ἐκ τῶν δεξιῶν· καὶ μὲν ἐκ τῶν εὐωνύμων ἔχῃ τοὺς ἡγεμόνας, Εὐώνυμος παραγωγὴ λέγεται, ἐὰν δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν, δεξιὰ παραγωγή. εἴτε δὲ ἡ πορεία ἐν ἐπαγωγῇ γίνεται, εἴτε ἐν παραγωγῇ, ἐν μονοπλεύρῳ ἢ διπλεύρῳ ἢ τριπλεύρῳ ἢ τετραπλεύρῳ πίγματι βαδίζεται· μονοπλεύρῳ μὲν ὅταν μοναχόθεν φοβηθῇ· διπλεύρῳ δέ, ὅταν διχόθεν· τριπλεύρῳ δὲ ὅταν τριχόθεν· καὶ τετραπλεύρῳ, ὅταν οἱ πολέμιοι πανταχόθεν ἐπιθέσθαι ὑφορῶνται.

Ἀμφίστομος φάλαγξ καλεῖται ἡ τοὺς ἡμίσεας τῶν ἐν τοῖς λόχοις ἀνδρῶν ἀπεστραμμένους ἀπὸ σφῶν ἔχουσα, ὡς ἀντιωπούς εἶναι. Διφαλαγγία δὲ ἀμφίστομος, ἥτις ἐν τῇ πορείᾳ τοὺς ἡγεμόνας ἔχει ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐν ἐπαγωγαῖς τεταγμένους, οὓς μὲν δεξιᾷ παραγωγῇ, οὓς δὲ ἐν εὐωνύμοις τοὺς δὲ οὐραγοὺς εἴσω τεταγμένους.

Ἀντίστομος διφαλαγγία, ἡ τοὺς μὲν ἡγεμόνας ἔχει μέσους τεταγμένους τοὺς δὲ οὐραγοὺς ἔξω ἔχουσα ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐν παραγωγαῖς πεζεύοντας.

Ἑτερόστομος φάλαγξ καλεῖται, ἥτις αὖ περιάγηται τὸ μὲν ἡγούμενον ἥμισυ ἔχουσα ἐν εὐωνύμῳ παραγωγῇ τουτέστι τοὺς ἡγεμόνας ἐξ εὐωνύμου τοῦ δὲ λοιποῦ ἡμίσεας τοὺς ἡγεμόνας ἐν δεξιᾷ παραγωγῇ.

Ὁμοιόστομος δὲ ἐν πορείᾳ διφαλαγγία ἐστὶν ἥτις τοὺς ἡγεμόνας ἑκατέρας τῆς φάλαγγος ἐκ τῶν αὐτῶν μερῶν ἔχει τεταγμένους, οἷον ἐκ δεξιῶν ἢ ἐξ εὐωνύμων ἑκατέρας φάλαγγος.

Ἔμβολον δὲ καλεῖται, ὅταν ἡ ἀμφίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἡγούμενα κέρατα ἀλλήλοις συνάψῃ ἐπόμενα διαστήσῃ.

Κοιλέμβολον δὲ καλεῖται, ἐπειδὰν ἡ ἀντίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἑπόμενα κέρατα συνάψῃ, τὰ δὲ ἡγούμενα διαστήσῃ.

Πλαίσιον ὀνομάζεται ὁπόταν πρὸς πάσας τὰς πλευρὰς παρατάξηται τοῖς ἑτερομήκει σχήματι.

Πλινθίον δὲ ἢ Πλινθίον λέγεται, ὅταν ἐν τετραγώνῳ σχήματι τοῦτο τὸ τάγμα παραταχθῇ. Εἰ καὶ Ξενοφῶν ὁ τοῦ Γρύλλου Πλαίσιον ἰσόπλευρον καλεῖ.

Πεπληγμένη φάλαγξ ἐστὶν ἥτις τοῖς ὑποπίπτουσι τόποις ἀναγκαζομένη ἐξομοιοῦσθαι, περιοδεύοντος λόγου ἐπιτηδ. καὶ ξιφοειδὴς ἡ φάλαγξ ὅλη γίνεται, καὶ πολυειδὴς τῇ τάξει.

Ἐπικαμπὴ δὲ ἐστὶν τὰ μέσα τοῖς πολεμίοις προσπίπτῃ, τὰ δὲ κέρατα ἐκ τῶν ὄπισθεν μερῶν ὀρθὰ ὑφ᾽ ἑαυτῶν ἔχῃ τεταγμένα.

Ἐπεκτεταμένη δὲ, ὅταν εἰς ὄγκους πλείονας διαλύηται τῶν ταγμάτων.

Κυρτὴ δὲ καὶ Κοίλη καὶ Ἐπικάμπιος λέγεται εἰς τοὔπισω καὶ πρόσω, ἢ τὸ σῶμα κοῖλον ἔχουσα ἢ κυρτὸν ἢ ἐπικαμπὲς καὶ τοῦτο (ὡς εἴρηται) ἢ εἰς τοὔπισω ἢ εἰς τὸ πρόσω ὥστε τὰ εἴδη αὐτῶν γίνεσθαι ἐξ ἑκάστης τῶν τριῶν εἰς τοὔπισω σχηματιζομένης, ἢ εἰς τὸ πρόσω.

Ὑπερφαλαγγίσις λέγεται ὅταν ἐξ ἑκατέρων μερῶν τῆς φάλαγγος ὑπερέχωσι τῶν πολεμίων.

Ὑπερκέρασις δὲ ὅταν ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μόνον ὑπερέχωσι τῶν πολεμίων.

Λεπτυσμός ἐστιν ὅταν τὸ βάθος τῆς φάλαγγος συναχθῇ, καὶ αὐτὴ εἰς τὸ ὀλίγον ἀνδρῶν ἐλάττους γένηται.

ΟΡΒΙΚΊΟΥ ΠΕΡΊ ΤΩ͂Ν
περὶ τὸ στράτευμα τάξεων.

Ἴστέον δὲ ὅτι τῷ περὶ τὸ στράτευμα τάξεων καὶ ἡγεμονιῶν ὁ μὲν πέντε ἀνδρῶν ἀριθμὸς καλεῖται Πεμπὰς· ὁ δὲ ἄρχων Πεμπάδαρχος. ὁ δὲ τῶν δέκα, Δεκὰς καὶ Δεκάδαρχος. ὁ δὲ τῶν πέντε καὶ εἴκοσι Λόχος καὶ Λοχαγὸς ὁ τῶν πεντήκοντα. πεντηκοστὺς καὶ Πεντηκόνταρχος, ὁ τῶν ἑκατόν, Τάξις, καὶ Ταξίαρχος, ὁ τῶν πεντήκοντα καὶ διακοσίων, Σύνταγμα, καὶ Συνταγματάρχης ὁ τῶν πεντακοσίων. Πεντακοσιοστύς, καὶ Πεντακοσίαρχος, ὁ τῶν χιλίων, Χιλιοστύς, καὶ Χιλίαρχος. ὁ τῶν δισχιλίων, Μεραρχία καὶ Τέλος, καὶ Μεράρχης, καὶ Τελάρχης, ὁ τῶν τετρακισχιλίων, Φαλαγγάρχης. ὁ τῶν μυρίων, Μυριαστύς, καὶ Μυρίαρχος. αἱ δύο διφαλαγγαρχίαι Τετραφαλαγγαρχία, ἀνδρῶν μυρίων ἑξακισχιλίων. καὶ ὁ ἄρχων Τετραφαλαγγάρχης τὸ μὲν τοι πεζικὸν ἅπαν στράτευμα ὁμωνύμως τοῖς μερικοῖς τάγμασι λέγεται Φάλαγξ καὶ ὁ ἡγούμενος, Στρατηγὸς τοῦ δὲ ἱππικοῦ, Ἵππαρχος· τὸ δὲ συναμφότερον πεζοί τε καὶ ἱππεῖς, Στρατιά· τῆς δὲ στρατιᾶς τὸ Μέτωπον λεγόμενον (ὃ καὶ πρῶτον Ζυγὸν καλοῦσι) Πρωτοστάτης καὶ ὁ ἡγούμενος Πρωτοστάτης. οἱ δὲ παρ᾽ ἑκάτερα τεταγμένοι κέρατα. δεξιόν τε καὶ εὐώνυμον, εἰ αὐτοὶ καὶ Παραστάται. ὁ δὲ λόχος ὁμωνύμως· οἱ δὲ ὄπισθεν αὐτῶν ὡς ἐπὶ τὸ βάθος τεταγμένοι. Ἐπιστάται τὸ δὲ ἐπὶ τούτοις πρὸς τὸ βάθος ἔσχατον ζυγὸν Οὐρὰ καὶ Οὐραγὸς. ὁ αὐτὸς δὲ Ὀπισθοφύλαξ. ἡ συνήθεια Πεντηκοντοφύλακα αὐτὸν καλεῖ. ὁ δὲ γε τοῦ παντὸς στρατοῦ ἡγεμονεύων, Βασιλεύς.

ΤΈΛΟΣ.

VERBORVM QVORVNDAM
THEMATA QVÆ MAGNA EX PARTE
vel sunt anomala, vel poetica, aut certè eiusmodi vt non obuiam cuilibet habeant originem.

De hac autem illorum collectione aliquid in eius calce dicetur.

A.

Ἄαδε, (molestus fuit: ἐλύπησε, Hesych.) aor. 2. verbi ἀαδέω. Præsentis autem ἀαδεῖν idem Hesych. meminit exponens ὀχλεῖν, ἀδικεῖν, item λυπεῖσθαι, δυσαρεστεῖσθαι.

Ἀάσθην, (deceptus fui, ἠπατήθην, Var.) Aor. 1. pass. verbi ἀάομαι.

Ἀασάμην, (damnum dedi: interdum & damnum accepi, læsus sum, ἐβλάβην. Hesych. & Eust.) aor. 1. medius, ab aor. act. ἄασα, ex verbo ἀάω. Vnde & Aor. 1. pass. ἀάσθην, significans itidem ἐβλάβην. Sed & ἄαται tertia persona præsentis temporis apud Homerum legitur, ex prima persona ἄαμαι.

Ἄαται (satiatur: κορέννυται. Varino) ab ἄαμαι, id autem ab ἄημι actiuo.

Ἀβάκησαν, (nescierunt: ἠγνόησαν, Hesych. & aliis) poeticè in Ionicè pro ἠβάκησαν, ab ἀβακέω.

Ἄβαλε, poeticè pro ἀνέβαλε, (vt κάββαλε pro κατέβαλε, & ὕββαλε pro ὑπέβαλε) ex præsenti ἀναβάλλω.

Ἀγάγας pro ἀγαγὼν dici Hesych. tradit. Est autem ἀγαγὼν particip. Aor. 2. Actiuæ vocis, ab ἄγω. Idem & ἄγαγων pro ἄγαγε vsurpari scribit. quod est imperatiui modi Aor. 2. ab ἄγω.

Ἀγαπῴην, optatiuo modo & tempore præsenti dicunt Attici pro ἀγαπάοιμι, ἀγαπῷμι. à themate ἀγαπάω.

Ἀγασαίμην aor. 1. opt. modi: cuius indicatiuus ἠγασάμην, à themate ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι, significante, admiror, vel etiam, colo. Hesych. enim ἀγάζεται exp. etiam σέβεται. Poeticè & Ionicè ἀγάσαντο etiam dicitur pro ἀγάσαντο, admirati sunt: ab ἀγασσάμην pro ἠγασάμην. Vnde & partic. ἀγασσάμενος metri causa duplicatum habens σ pro ἀγασάμενος, admiratus. at ἀγασσόμενος est fut. 1. medij participium.

Ἀγασθεὶς, admiratus: partic. aor. 1. pass. ab eodem them. nimirum ab ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι.

Ἀγγελέων, nunciaturus: fœm. ἀγγελέουσα, nunciatura. Ionicè pro ἀγγελῶν & ἀγγελοῦσα. Est autem ἀγγελῶν partic. à futuro indicatiui ἀγγελῶ. id verò ex præsenti ἀγγέλλω. Itidem in aliis solent Iones ῶ in έω resoluere, & οῦ in έου.

Ἀγγελλόντων Attici dicunt pro ἀγγελλέτωσαν. nuntient: participij actiui genitiuo plurali posito pro tertia persona plurali imperatiui modi. Sic βοώντων dicunt pro βοάτωσαν: & τυπτόντων pro τυπτέτωσαν.

Ἀγέμεν, Doricè pro ἄγειν, ducere: ab ἄγω.

Ἄγεν, Bœoticè pro ἄγησαν, fracti sunt: tertia persona pluralis Aor. 2. pass. ab ἄγην: id autem ab ἄγνυμι seu ἄγω significante frango.

Ἄγεο prima syllaba producta & aspirata, Doricum est pro ἡγοῦ, duc: à præsenti ἡγέομαι. At ἄγεο, prima correpta & tenuata Ionicè pro ἄγου, ducere: præsenti ἄγομαι, ducor.

Ἀγέρμοι quidam pro ἀγέρωχοι positum aiunt: Hesych. tamen exp. θαυμάζοντες, admirantes: ab ἀγέρμων.

Ἀγέρθεν congregati sunt: Aor. 1. pass. Ionicum pro ἠγέρθησαν, ab ἠγέρθην: id autem ab ἀγείρω. Similiter ἀγέρθη dicunt iidem Iones pro ἠγέρθη, congregatus est. Vnde particip. ἀγερθεὶς, futurum indicatiuum ἀγερθήσομαι.

Ἀγέροντο, Ionicè pro ἠγέροντο, congregati sunt. Aor. 2. medius, ἀγείρω enim facit fut. 2. ἀγερῶ, vnde Aor. 2 ἠγερόμην: ex quo ἀγερόμην. Quidam poeticè pro ἠγείροντο dictum volunt, imperfecti esse temporis dicentes: itidemque ἀγέρω pro ἀγείρω dici aiunt poeticè exempto ι.

Ἄγες, Hesychio ἄγε, φέρε, poeticè forsan adiecto σ.

Ἄγεσκον, pro ἦγε dicunt Iones. vt τύπτεσκε pro ἔτυπτε: abiecto primum augmento, deinde annexo σκον: ab ἄγω.

Ἄγη Ionicè pro Attico ἐάγη fractus est: tertia pers. sing. Aor. 2. pass. à them. ἄγνυμι seu ἄγω. Vnde fut. 2. ἀγῶ: ex quo Aor. 2. ἤγην. vnde pass. ἤγην, Ionicè ἄγην. Atticè, ἐάγην.

Ἀγηγέραται, tertia persona plur. præteriti passiui Ionica pro ἀγηγερμένοι εἰσί: itidemque in plusquamperfecto ἀγηγέρατο pro ἀγηγερμένοι ἦσαν: ex ἀγείρω facto præterito actiuo ἤγερκα, & Attica reduplicatione ἀγήγερκα: passiuè ἤγερμαι, & Attica reduplicatione ἀγήγερμαι.

Ἀγήγερκα, Congregaui) Atticè iteratis duabus initialibus literis præsentis pro ἤγερκα. Itemque ἀγήγερμαι pro ἤγερμαι dicitur, Congregatus seu collectus sum. Quorum illud actiuæ vocis, hoc autem passiuæ præteritum est, à them. ἀγείρω.

Ἀγῆλαι, (exornasse, consecrasse: Hesychio κοσμῆσαι, σεμνῦναι, αἰσθῆναι: necnon εἰς ἀγάλλω ἀγαγεῖν) Aor. 1. infinitiui modi, ab Aoristo 1. indicatiui modi ἤγηλα, ex them. ἀγάλλω. Vnde & coniunctiuo modo ἀγήλω, quod idem exp. κοσμήσω, exornauero: & particip. ἀγήλας qui exornauit. At ἀγηλάμενος, quod lexicographus affert, pro χαίρουσα, ab alio profectum themate videtur.

Ἀγήοχα, duxi: præt. perf. act. ex ἦχα factum formatione Attica. primum enim reduplicatis primis duabus literis, fit ἀγήχα, & ἀγήγεχα ex ἤγεχα: deinde ο inserto, ἀγήοχα.

Ἀγκαλέει, tertia person. sing. præsentis indic. poeticè pro ἀνακαλεῖ: ab ἀνακαλέω, vt ἀγκαλέω etiam dicitur ἀνακαλῶ, teste Hesych.

Ἄγκαλον, idem lexicogr. affert pro ἄνοιξον, aperi. Pro quo fortassis scribendum ἄγχαλον, ab ἀγχαλάω poeticè itidem vsurpato pro ἀναχαλάω relaxo & aperio.

Ἀγκεῖμαι, poeticè pro ἀνάκειμαι, recumbo, vel repositus sum.

Ἀγκλίνας, partic. Aor. 1. act. pro ἀνακλίνας, more poetico, à them. ἀνακλίνω, recline, resupino, vel etiam aperio: Hesych. ἀγκλίνας exponente non solùm ἀνακλίνας, sed etiam ἀνοίξας.

Ἄγκυ ευ

Ἀγκορυφῶσα, itidem pro ἀνακορυφῶσα, apud Hesych. qui exp ἀνατιθεῖσα.

Ἀγκρινάμενοι, quod idem pro ἀποκρινάμενοι affert, poëticum est ipsum est pro ἀνακρινάμενοι: ab ἀγκρίνω poeticè dicto pro ἀνακρίνω.

Ἀγνοιήκαμες, teste eodem dicunt Aeoles pro ἠγνοήκαμεν, ignorauimus, à them. ἀγνοέω.

Ἀγοίατο (ducerentur) tertia pers. plur. optatiui passiui, Ionicè pro ἄγοιντο, à them. actiuo ἄγω.

Ἆγον, penult. circunfl. præt. imperf. Doricum est pro ἦγον, ducebam: ἄγον, autem penultima correpta & penacuta. Aor. 2. duxit: pro quo Attici dicunt ἤγαγεν, à them. à ἄγω.

Ἀγοράασθαι, poëticè pro ἀγοράασθαι seu ἀγορᾶσθαι, concionari, διαλέγεσθαι à them ἀγοράομαι, Hesych. (ἀγορεύω.

Ἀγόρευον, Ionicè & poeticè pro ἠγόρευον, nuntiabant á themate.

Ἀγρομένους [quòd Hesych. exp. συνελθόντας, συναθροισθέντας, qui coierunt & in vnum congregati sunt] particip. est per syncopen factum ex ἀγειρομένους est autem ἀγρόμενος particip. Aor. 2. à them. fact. ἀγείρω.

Ἄγχαζε, poëtice pro ἀνάχαζε: & ἄγχασσαι pro ἀνάχασσαι, itidemque ἀγχάσσασθαι pro ἀναχάσσασθαι à themate ἀγχάζω, poëticè pro ἀναχάζω, quod est ἀναχωρέω, recedo.

Ἄγχαζε, Doricè pro ἔγχαζε· ἄγχαζε autem pro ἀνάχαζε, vt dictum est. Ambo apud Hesych.

Ἀγχιβάσκει, Doricè pro ἐγγιβάσκει, propè accessit: ab ἀγχιβαίνω vnde & ἀγχιβάτης & ἀγχιβατέω. id autem βάσκω futurum facit βάσω.

Ἄγχεο, imperatiuus passiuus à them. act. ἄγχω, suffoco, strangulo, ango: at ἀγχοῦ, perispomenωs, aduerbium est significans propè.

Ἀγωνίδαται, Ionicè pro ἠγωνισμένοι εἰσί: tertia pers. pl. præt. perf. pass. thematis actiui ἀγωνίζω. facta ex tertia singulari ἠγώνισται, abiecto primùm augmento, deinde correpta penultima, hoc est exempto σ. & eius loco syllaba δα. vt πεφράδαται dicitur pro πεφρασμένοι εἰσί. Quidam ex prima persona præteriti medij, formare malunt, adiecta syllaba ται.

Ἀγωνιεῦμαι, Ionicè & Doricè pro ἀγωνιοῦμαι, pugnabo. Hoc autem ἀγωνιοῦμαι, Atticum est pro ἀγωνίσομαι, à them. act. ἀγωνίζω.

Ἀδδηκότες, metri causa pro ἀδηκότες dicitur. Id autem ἀδηκότες est præt. temp. Ionicum pro ἠδηκότες, à them. ἀδέω: quod à ἀδέω ex ἀδία factum putatur, & significat ærumnis seu laboribus & molestiis conficior seu fatisco.

Ἅδον, prima circumflexa, & iota ascripto, est vel imperfectum Doricum pro ᾖδον, canebam: vel partic. neutrius generis, à masculino ᾄδων: vtrunque autem à them. actiuo ᾄδω. At ἅδον, prima breui & aspirata est Aor. 2. actiuæ vocis ab ἁνδάνω, & significat, placui: vt apud Hom. ἅδε δ᾽ Ἕκτορι μῦθος, pro ἤρεσε, teste Hesych. etiam. (them. ἀείρω.

Ἄειρα [sustuli vel extuli] Aor. 1. actiuæ vocis sine augmento, à

Ἀείς, partic. præs. temp. ab ἄημι significante flo, spiro

Ἄεισε cecinit. Aor. 1. ab ἀείδω poetico verbo pro quo in prosa dicitur ᾄδω. Caret autem illud ἄεισε, augmento more Ionico & poëtico.

Ἀεῖσι, Aeolicè pro ἀεῖσι spirant à them. ἄημι.

Ἄεξε, augebat: & ἀέξετο, augebatur, poëticè & Ionicè sine augmento ab ἀέξω, itidem poëtico verbo pro αὔξω.

Ἀεξήσω, poëticè pro αὐξήσω, augebo: à poëtico them ἀεξέω.

Ἀερθεὶς, particip. Aorist. 1. pass. significans sublatus, elatus, euectus à them. actiuo ἀείρω. itidem ἀέρθην est Aor. 1. pass. indic. modi augmento carens pro ἠέρθην, ex tertia persona præt. pass. ἤερται & ipsum à them. actiuo ἀείρω, cuius fut. 1. ἀερῶ. Aor. 1. præt. ἤερκα præt. perf ἦρκα.

Ἄερσε, sustuli extuli, Aor. 2. act. à them. ἀείρω. Vnde in subiunctiuo ἀέρσῃς quod Hesych. exp ἄρῃς βαστάσῃς.

Ἄεσαι, Aor. 1 infinitiui modi, ab inus. them. ἀέω, significans spirare, dormire: Hesychio ἄεσαι κοιμηθῆναι, apud quem est & ἀέσαμεν pro ἐκοιμήθημεν, duplicato σ, Meminit & Eust. Rursum verò apud Hes. est ἀέσμο τὸ ab eodem themate deriuato verbo ἀέσκομαι: quod itidem exp ἀναπαύεσθαι ἐκοιμήθη.

Ἄζεο, (cole, euerere: σέβου, σέβε, αἰδοῦ, Hesych. (Ionicè pro ἄζου, à them ἄζομαι.

Ἄη (spirabat. ἔπνει, ἐφύσα, Hesych.) tertia persona præt. imperf. auctum à them. ἄημι.

Ἀηδεῖν, sine augmento: dicitur pro ἀηδίζειν propter cacophoniam illam ex concurrentia duorum ι. à them ἀηδίζω Eust.

Ἀήθεσσον, itidem pro ἀήθεσον dicitur euphoniæ causa, à them. ἀηθέσσω insuetus sum.

Ἀήμεναι infinitiuus præsens Ionicus pro ἀῆναι, spirare, flare: συνεῖν. Hes. à them ἄημι. Quanquam Eust. hoc ἀῆναι, esse dicit tanquam ex ἀάω. tunc autem esset Aor. 1.

Ἀίσθησαν, Ionicè pro ᾐδέσθησαν, veriti sunt: ab ᾐδέσθην. Aor. 1. pass. verbi αἰδέομαι. Ex quo Aoristo est imperat. αἰδέσθητι, reuerere. Nota autem hoc αἰδέομαι duplex habere. futurum alterum per η nimirum αἰδήσομαι: alterum per ε, αἰδέσομαι. vnde & imper. med. αἴδεσαι reuerere.

Ἄιον, præt. imperf. augmento carens pro ἤιον, audiebā, à them. ἀΐω

Αἴρεε, per syncopen pro αἰρέεο, ex them. αἱρέω, nam ab αἴρεο fit αἴρευ, in eune diphthongo.

Αἱρεθέωσι, Aor. 1. pass. subiunctiui modi, Ionicè pro αἱρεθῶσι, cuius indicatiuus modus est ᾑρέθην, ex them. αἱρέομαι.

Αἱρέθη, tertia pers. sing. Aor. 1. pass. indic. modi. Ionicè pro ᾑρέθη, captus est: vnde & fut. 1. pass. αἱρεθήσομαι, ambo ab act. them. αἱρέω. (mate αἱρέω.

Αἱρήκει, apud Herodot. Ionicè pro ᾑρήκει. ceperat, ab actiuo the-

Αἰσθέσθαι, Aor. 2. med. infin. modi, ex Aoristo indicatiuo ᾐσθόμην, à them. αἰσθάνομαι, vel αἴσθομαι. Ex quo αἰσθήσομαι, est, & fut. med. αἰσθήσομαι, sentiam.

Αἰσχυνθείην, optatiui modi Aor. 1. ab ᾐσχύνθην pudefactus sum, vel veritus sum. Id autem ab actiuo them. αἰσχύνω.

Αἰτιόωντο, apud Homer. & Herodot. Ionicè pro αἰτιῶντο, culparent, à them αἰτιάομαι.

Ἀκαχήατο, [pro quo & ἀκαχείατο dicitur metri gratia.) Ionicè pro ἀκάχηντο, tristati erant, vel etiam tristabantur, ex ἄχομαι, reduplicatione Attica facto præt. ἀκάχημαι. Ex quo particip. ἀκαχήμενος. Quòd si ἀκαχήμενος scribas, signif. λυπούμενος. éstque particip. præsentis temporis. à them. ἀκάχημαι, cuius Hesych. meminit apud quem legitur & ἀκαχέδαται, expositum itidem λυποῦνται pro quo & ἀκηχέδαται infrà.

Ἀκαχμένος, quidam ex ἀκάζω formant, quidam ex ἀκαχήμενος factum per syncopen aiunt, quorum probabilior est opinio. Exponit autem ἀκαχμένον ἔγχος. Hesych. apud Hom. ἠκονημένον καὶ ἐστομωμένον, ὀξύ, acuta hasta, possit etiam, tristis seu dolorificas hasta, interpretari, ex eo quòd ἄχος & dolorem afferat suo ictu. vt ψυχρὸς χαλκὸς ab eodem poëta dicitur ex eo quòd lethale frigus inferat ictis.

Ἀκειόμενος, Ionicè & poeticè pro ἀκεόμενος.

Ἀκηδέαται, apud Hesych. λύπῃ κατέχονται, pro quo fortassis scribendum ἀκηχέδαται.

Ἀκήκοα, præt. med Atticum pro ἤκοα, reduplicatis literis initialibus præsentis: à quo ἀκηκόεσαν in plusquam perf. pro ἠκόεσαν seu ἀκηκόεισαν, audiuerant. à them. ἀκούω.

Ἀκηχέατο, præt. plusquam perf pass. Ionicè pro ἀκήχηντο, ex ἄχομαι, reduplicatione Attica literarum initialium facta ἀκηχέμην, tristitia affectus fueram, vel etiam tristitia afficiebar.

Ἀκηχέδαται, Ionicè itidem pro ἀκήχηνται, interposito etiam δ. sicut in ἐληλέδαται pro ἐλήλανται interpositum itidem δ est vnà cum ε, vt Eustath. testatur qui illud ἀκηχέδαται expon λελύπηνται. Est & partici. præt. pass. ἀκηχεμένη, ex indic. ἀκήχεμαι, vt ἀκαχήμενος est ex ἀκάχημαι.

Ἀκουέμεν, Ionicus infinitiuus est pro ἀκούειν, audire: à themate ἀκούω.

Ἄκουσα, præt. perf. Ionicum augmento carens pro ἤκουσα, audiui: itidem à them ἀκούω.

Ἀκουτιεῖς, fut. Attic. pro ἀκουτίσεις, audire facies: ex them. ἀκουτίζω.

Ἀκοῦ (audiam) fut. 2. ex them. ἀκούω: vnde & Aorist. 2 ἤκουον.

Ἀλαθεὶς, particip. aor. 1. significans, vagatus, qui errauit, ex them. ἀλάομαι, vnde & præter. imperf. ἀλᾶτο apud Homerum.

Ἀλάλημαι, (erraui, vagatus sum, Hesychio πεπλάνημαι) præt. perf. pass. ab ἄλημαι reduplicatione literarum initialiū. Quidam præsentis etiam temporis esse hoc ἀλάλημαι, dicunt ex ἄλημαι, reduplicatis itidem initialibus literis. Vnde & infinitiuus ἀλάλησθαι, præsentis temporis & ipse significationem habens: itidemque particip. ἀλαλήμενος. Sic verò & ἀκάχημαι secundum quosdam præsentis, secundum alios præteriti temporis est. Rursum tamen Hes. ἀλάλητο per præt. plusquamp. exp. ἐπεπλάνητο.

Ἄλαλκον, Aor. 2 actiui pro ἤλαλκον, ex ἀλαλκέω, vt ἔδουπον ex δουπέω. Vnde & subiunctiuo modo ἀλάλκῃ, quod Hes. exp βοηθήσῃ, ἀπαλέξήσῃ, iuuerit, propulsarit.

Ἀλαλύκτημαι, (perturbatus sum: Hesychi ο τεθορύβημαι, ἀπὸ τοῦ κατ᾽ ἀλαλύκτας ἀλᾶσθαι) præt. perf. pass. Atticam reduplicationem habens, à them ἀλυκτέομαι. Quidam verò & præsentis esse temporis volunt, vt ἀλάλημαι & ἀκάχημαι facto nimirum primùm ἀλύκτημι ex ἀλυκτῶ, indeque passiuo ἀλύκτημαι: ex hoc autem repetitis initialibus literis, ἀλαλύκτημαι. Vtriusque deriuationis meminit Eusthath.

Ἀλεὶς, particip. præs. temp. à them. ἄλημι. Est autem ἄλημι, contorqueo me & conglobo. Vnde apud Hesych. ἀλέντων quod exp. συστραφέντων, itē ἀθροισθέντων, necnon συγκλεισθέντων. Et ἀλήμεναι, eidem συστραφῆναι, nec non πλανηθῆναι, errare. Apud eundem & ἀλεὶς legitur, exponitúrque non modò συστραφεὶς, sed etiam πληγεὶς κατηθεὶς ἀθροισθεὶς, item φυλαχθεὶς, & πτήξας.

Ἀλέξασθαι, quidam per syncopen factum aiunt ex ἀλεξήσασθαι. Aor. 1. verbi medij ἀλέξομαι. Potest tamen & regularis esse. Aoristus ille ex barytono themate ἀλέξω

Ἀλεξέμεναι, Doricè & Ionicè pro ἀλέξειν seu ἀλεξεῖν, à themate ἀλέξω, vel ἀλεξέω.

Ἀλήλεκα, (molui) præt. perf. Attica reduplicatione factum ex communi ἤλεκα, à them ἀλέω. Vnde & præt. pass. ἀλήλεσμαι, molitus sum ex quo particip. ἀληλεσμένος, molitus.

Ἀλήλημαι, Atticum præteritum pass. ex them ἀλάομαι, reduplicatis literis initialibus, & synonymum τῷ ἀλάλημαι, erraui, vagatus sum, sed ab eo differens ea re sola, quòd ἀλήλημαι,

δ augmen-

augmento caret, hoc autem ἀγλαΐσμαι non item: sicut ἀκήρασμαι, quoque augmentum non habet, habet autem ἀνήρασμαι. Sunt tamen & qui præsentis temporis hæc esse dicant, vti suprà quoque admonui.

Α' ἀλίμμαι, Atticum itidem præter. pass. pro ἤλειμμαι, reduplicatis literis initialibus, & exempto ε ex diphthongo, à them. alτίνω ἀμύνω. Vnde particip. ἀλιμμένος pro ἠλειμμένος, vnctus. Itidem ἀμύνθαι dicitur pro ἤλειπται, vnctus est.

Α' ἄλιφα, Atticum præter. actiuum pro ἤλειφα, ex eodem them. ἀλείφω eodem modo quo passiuum formatum.

Α' ἀλίμμαι, Doricè pro ἀλῖμαι, significans ἀθροισθῆναι vel συγκλεισθῆναι, congregari aut concludi: ex them. ἄγυμι.

Α' λίξαι, poëticè & Ionicè pro ἀϊλιν, resoluebat. Poëtæ enim ἄγλυς dicunt pro ἀϊλυς, metri causa: & Iones addunt suum σκ: ex them. ἀιδηλέω. Eustath.

Α' λμένος pro ἀλῄμενος, ex them. ἄλῃμαι per syncopen, & Aeolicè renui facto ex aspirato.

Α' λίλιτο, [captus sim) Aor. 2. actiui opt. modi, à them. ἄγμι vt δίλιτο à δίδημι pro quo Atticè dicitur ἀφέλιτο, vt ἀφέλω pro ὄφελον.

Α' λίτες, (captus) particip. Aor. 2. actiui ab eodem them. Fit enim ex ἤλατο ἅλεσθαι, vt δύσεσθαι ex ἔδυτο.

Α' λτο, & Α' λτο, (saliisti, salit: seu cum saltu irruisti & irruit) secundum quosdam per syncopen sunt ex ἄλεσο & ἄλετο, abiecto augmento pro ἤλεσο & ἤλετο, & exempto α: & tunc essent Aor. 1. medij: secundum alios sunt præteriti plusquam perfecti temporis abiecto itidē augmento pro ἤλτο & ἅλτο, & aspirata in tenuem conuersa. Quæ posterior opinio est probabilior & simplicior: sed tunc ἅλτο & ἄλτο, imperfecto potius reddenda sunt, ir siliebas, insiliebat.

Ἀμάω, captus sim vel caperer. Atticè pro ἁλίσκω, quod vide.

Α' λάσθαι, capere seu capiaris, imperatiuus Aor. 2. ab ἅλαμαι, vt δόσθαι, ex δίδομαι, & χρῆσθαι ex inusitato χίρναμαι.

Α' λωτος, captus sum, præt. perf. act vocis, pro ἅλωκα. ex them. ἅλωμι, pro quo Attici dicunt ἐάλωκα.

Α' μμεν, errauit, peccauit, Aor. 1. actiuæ vocis augmento carens pro ἤμαρτε, ab inusitato them. ἀμαρτέω.

Α' μαρτάσω, futurum eiusdem inusitati thematis ἀμαρτέω.

Α' μβλήμασθαι, poëticè & metri causa pro ἀναβλῆσθαι.

Α' μβάν poeticè & Doricè pro ἀναβάς, ascendens: ex poëtico them. ἀμβάσκω pro ἀναβαίνω, cuius fut. poëticum & Doricum ἀμβάσομαι pro ἀναβήσομαι. Itidem verò ἄμβασις & ἀμβατός poëticè dicuntur pro ἀνάβασις & ἀναβατός.

Α' μβρμι, satiatum esse, infinitiuus Doricus ex them. ἔω. inde enim primùm fit ἄεν, regulariter: ex quo ἄμβρμι, Doricè seu Ionicè & exempto ε eiusque loco inserto μ ἀμέμβρμι, vt Varinus tradit. Apud Hesych. vnico μ scriptum ἄβρμι, itidem expositum πλησθῆναι, quod simpliciter Doricum seu Ionicum est pro ἔσθ.

Α' μπ'σαι, poëticè pro ἀναπῆσαι ex ἀναπίεμι.

ἀμπτακών, particip. Aor. 2. poëticum ex them. ἀναπάλλω. Inde enim regulariter fit ἀναπτακών, ex quo poëticè ἀμπτακών, & inserto augmento præteriti perfecti ἀμπεπτακών. Est autem ἀναπάλλω, vibro.

Α' μπίσκω, Laconicè pro ἀμφίεσμι, apud Hesych. ex inus. them. ἀμπίω, pro quo dicitur ἀμφιέννυμι. Sic ἀμφίεσμαι pro ἀμφίεσται.

Α' μπίτασον, poëticè pro ἀναπέτασον, à themat. ἀμπετάζω pro ἀναπετάζω.

Α' μπτακών, qui errauit particip. Aor. 2. actiui ex them. ἁμπτακέω, ex quo primùm fit ἁμπτακών, inde autem ἁμαρτακών.

Α' μπτυδα, tertia persona Aor. 1. passi. tanquam ex them. ἀπατιώω, ex quo & ἀπατύδη, duplici enim modo formant præteritum illa in ιάω terminata, vel in μαι vel in σμαι. Est autem ἀμπτύδα respirauit: pro ἀϋπνίαδον. Verùm & ἀμπνύδη legitur apud poëtas, ab ἄμπνυμαι, idem significante quod ἀϋπνίαω, in prosa.

Α' μφίσιν, circumstiti, Aor. 2. act. vocis ab ἀμφίστημι.

Α' μφίγυα circumfusus erat, vel etiam circumfundebatur, præt. pluſquamperf. passi. augmento ex parte carens pro ἀμφικέχυτο, ex them. ἀμφιχέω: vnde & Aor. 1. passi. ἀμφεχύθη, circumfusus fuit.

Α' μφιεσάμην, partic. ex Aor. 1. med. ἀμφιέσαμαι: id autem ex them. ἀμφιέννυμι, circuminduor seu circuminduo me.

Α' μφίων, futurum eiusdem thematis ἀμφιέννυμι seu ἀμφίω, pro quo metri gratia dicitur interdum ἀμφιόω, circuminduam seu circumamiciam.

Α' ν, per apocopen ἀνάστα, retracto etiam accentu, ab ἀίστημι, significante, surgo.

Α' νβᾶ pro ἀνέβα, ascende imper. Aor. 2. ex indic. ἀνέβην, vt ἀνέστα ex ἀνίστημι, à them. ἀνάβημι pro ἀναβαίνω.

Α' νδρίξας, poëticè metri causa duplicato λ, pro ἀνδρίζας, ex them. ἀνδρίγω, relego seu subligo, aut colligo. (unueo.

Α' νεθεμάτισε, fut. Atticum pro ἀνεθεμάτιζε, ex them ἀνεθεματίζω. de

Α' νέλαβε, præt. perf. augmento carens pro ἀνέλαβε, ex them. ἀναβίω seu ἀναβίσκω. Sic ἀνέλαβε, ab eodem them, pro ἀνέλαβε: pro quo ἀνείλαβε, transpositis literis dicitur interdum ἰωνικῶς.

λαβε. Futurum eiusdem thematis est ἀναλήψω, confumam seu insumam.

Α' να ατάξω, Ionicè pro ἀνάξατε, ex them. ἀνάσσω, regno, impero.

Α' νάστα, pro ἀνάζησθι, surge, per apocopen: ex them. ἀνίστημι, vt ἐστάτε ex ἀνάστατε.

Α' νασ, per syncopen ex ἀνάσχης. factum aiunt, ab eodem them.

Α' νασπάλαι, Aor. 1. actiuus infinit. modi, ex indic. ἀνέσπασα. id autem ex ἀναστράφω, significante, resurgo ex lapsu, vel resurgo ex morbo.

Α' νδραποδιοῦσθαι, Ionicum est pro ἀνδραποδιεῖσθαι, hoc autem ἀνδραποδίσασθαι, est futurum 2. mediæ vocis. Atticum, pro ἀνδραποδίσασθαι, mancipabuntur, seu in seruitutem rapientur: ex act. them. ἀνδραποδίζω.

Α' νδύσις, (remissus) participii. pass. ex aor. 2. passi. ex ἀνδύω: id autem ex actiuo them. ἀνύω.

Α' νέϊλεν, (sustulit seu interemit) tertia pers. aor. 2. actiui. ex them. ἀναίρω, quod fut. 2. habet mutuatitium ἀνελῶ, ex ἀείρω: vnde aor. 1. ἀνεῖλον.

Α' νεῖσαι, (remisisse, vel omisisse) infinit. aor. 1. ex them. ἀνίημι cuius aor. 2. indic. modi, est ἄνεῖν. ex quo infinitiuus ille. Inde & particip. ἀνείς: necnon infin. med. ἀνεῖσθαι. At ἀνῆσθαι, est præter. perf. passi. infinitiui modi, ab eodem themate.

Α' νεῖσαν, tertia pers. plur. aor. 1. à them. ἀείρω, ascendo.

Α' νεῖσθαι, (semissum seu resolutum esse) infin. præt. perf. passi. ex indic. ἀνεῖμαι: id autem ex act. them. ἀνίημι, vt paulò ante dixi in Α' νῆκα.

Α' νελεῖν, (tollere, interimere) tertia persona fut. temp. tanquam à them. ἀείκω. Isto porrò futuro ἀνελῶ verbum ἀναιρῶ vtitur mutuatitio loco futuri 2. eitque inde Aor. 2. ἀνεῖλον, ex quo infinit. ἀνεῖλεῖν, & particip. ἀνελών. Inde & infin. med. ἀνελεῖσθαι, eiusdem tempori, & significum ἀνεῖλεῖν.

Α' νῆκεν, pro ἀείκει, more Syracusano: ab indic. ἀείκω, Aor. 2. mutuatitio verbi ἀείρω. Est autem ἀνῆκεν, tolle, perime.

Α' νῆτε, num. plur. ex fing. ἀνῆς. Est autem hoc ἀνῆς, partic. Aor. 2. ex indic. ἄνην. Id autem ex them. ἀνίημι, remitto.

Α' νηπαλάβου, pro ἀνηπαλάβου, ex them. ἀνηπάλαμαι, ex quo & ἀνηπαλτο, pro ἀνήλατο, vt ἅλτο pro ἅλατο dici suprà monui.

Α' νῆς, (omitte vel remitte) imper. Aor. 2. ex ἄνην, id autem ex thē. ἀνίημι. Ex illo verò Aor. 2. ἄνην. Est & tertia pers. plur. num. ἄνεσαν, remiserunt aut dimiserunt.

Α' νίσας, ex ἀνισάσκω, factum est Aeolica syncope. Est autem ἀνίσκω tertia persona plur. num. Aoristi 2. indic. modi, à prima ἀνίσκω. Hoc verò ἀνίσκω à them ἀνίσαμι.

Α' νίτεκε, tertia person. singul. Aoristi 1. ἀνίτεκα, exortus fum à them. ἀνατέλλω.

Α' νῳγα, præteritum medium Atticum pro ἀνέῳγα, apertus fum: à them ἀνοίγω Solent enim Attici in præteritis & Aoristis verborum ab ο vel ω incipientium, augmento præponere ε, dicētes ἐάρεκα pro ἔρηκα, ἀνέῳμαι pro ἀνῳμαι, ἐώστο pro ὦστο: non id tamen faciunt in omnibus. Itidem in Aorist. 1. dicitur ἀνέῳξα pro ἀνῳξα: pro quo & ἀνῴξα, interdum reperitur, vt ἀνέῳκτο pro ἀνέῳκτο.

Α' νίωτας, Atticum esse tradunt nonnulli pro ἀνιέντας, dimissi sunt, quod est præt. perf. passi. ab actiuo them. ἀνίημι. Ego tamen potius esse iudico Aor. 2, coniunctiui modi, pro ἀνῶσι, vt ἀνέῳγα pro ἀνῴγω dici tradit. Eust.

Α' νὶς pro ἀνῇς, epenthesi literæ: vel etiam ex ἀνέα, diphtongo ε conuersa in vocalem, ι, à them. ἀνίημι, teste Eustathio Hesyc. priorem opinionem sequitur, exponens ἀφῇς, item ἀνανίσῃς: innuēnsque esse Aorist. 2. coniunctiui modi.

Α' νόλθη, tertia pers. Aor. 1. passi. ab inus. them ἀνολίσκω. Vnde & præt. per. actiuum ἀνόλωκα, & Aoristi 1. ἀνόλεσα, consumpsi seu insumpsi. Pro quibus mutata vocalium sede reperitur etiam ἐώλωκα, ἐώλεσα, ἐωλύθην.

Α' νῦμι, tradunt nonnulli per syncopen dici pro ἀνύεται, remissus: à them. ἀνίημι, quidam pro ἀνῦμι, producta penultima ex eodem themate. At ἀνῦμι est præt. imperf. ab ἄνυμι significante ἀνύρχομαι.

Α' νύτα Θεῷ, (renuisse) ab αἰώτατος, aor. 1. med. ex them. αἰώμαι: vt ἠμυνάμην ex μαίνομαι.

Α' νωίγκα, & Α' νώϊγα, & Α' νωϊκθην, sunt ab inusitato themate ἀνοίγκω, à quo verbum ἀναφέρω, hæc tempora mutuatur.

Α' νωμαί, participii præt. perf. actui, ex ἀνώγμαι, quod significat fustuli. Id autem ex them ἀνωμέω.

Α' ὀθιδῶσι, poëticè metri causa pro ἀναδίδωσι, ex them ἀναδίδωμι

Α' ὀΐξομαι, fut. 1. med. à them. ἀνοίγω: tenui in aspiratam mutata, quoniam & ἴξω suum spiritum in futuro mutat.

Α' ὀσσον, poëticè metri causa pro ἀνῶξεν est autē ἀνῴξαν, tertia persone plur. num. ex prima sing. ἀνῴξω: quod est aor. 2. verbi ἀνατίνυμι.

Α' ὀξαν, itidem poëticè pro ἀνῴξεν, metri causa. aor. 2. medius ex eodem them.

Α' ὀξαν, quoque poëticè metri causa dicitur pro ἀνῴξαμι, ex them. ἀνῴοξα poeticè pro ἀνεῴγω. ἐστque itidem aor. 2.

Α' ὀτῖσι, (surſum mittit) tertia perſ. plūr. indic. modi, ex thē. ἀνίστ.

Α' ὄτω, (surge) Atticè pro ἀνίστω, imper. modo, ex the. ἀνίστημι.

Α' νύσ, (qui ascendit vel exortus est) perticip. act. Aor. 1. ab ἄϊσεν, id autem ex them ἀείσω. (στεμμ.

Α' ὀρσε poëtice pro ἀνόρσει, qui surrexit ab ἀείρω, Aor. 2. verbi ἀείρω.

Α' ὀρῶσι poëticè itidem pro ἀνορῶσι seu ἀνορῶντι, ab ἀείρω. Aor. 2. eiusdem them.

Α' ὀχῶσι, & ipsum poëticè & metri causa pro ἀνόρσει dicitur, oppratiuo modo, ab ἀείρω. Aoristo 2. medio verbi actiui ἀείρω. Facit enim ἀείρω, fut. 2. act. ἀέρῶ, vnde Aor. 2 ἄείρην, ex quo med. ἀείρόμην.

Α' ττεσι, quoque dicitur eodē modo pro ἀνάτεινον, extende: imperf. modo, Aor. 1 ex ἀίτεινα. Aoristi 1. verbi ἀίτεινω. Similiter ἀέπτω pro κάπτειτο reperitur. Quam syncopen nonnulli non poëticam sed ſūm metri causa esse dicunt, sed etiam Doricam.

Α' ὐλίσαι & Α' πόσπα, poëticè pro ἀπῶσι & ἀπώσασι, epenthesi literæ σ & retractione accentus facta à them. ἀπάω, obuio seu occurro.

Α' ὐσα, præt. med. verbi αὐάω seu αὐαίνω, augmento carens: ex them. & imperf. αὐάγομαι & Aor. 2. αὐαγόμην.

Α' ὐξήσω, resoluta diphthongo pro αὐξήσω, pertus fum, à themate αὔξω.

Α' ὐφρι, imperatiuus ταπεινώσεως ἐν ᾠδαῖς, teste Eustath. cuius Hesych. quoque meminit, aliato etiam αὐχλῶ pro αὐοχλῶ, iubeat καθίστω.

Α' ᾧω, vt volens nonnulli, est imperatiuus præsentis temporis futuri formam habens, à verbo ἄζω, quo poëtæ fecerūt ex ἄξω, futuro verbi ἄγω. Vel dictum est pro ἄξον, in Aoristo 1, vt vidiſſim in Aor. 2. reperitur λάβε pro λαβέ.

Ἄξω, imper. Aor. 2. à themate ἄγω vel ἀγέομαι, significans vel due vel frange à quo est futur. indic. ἄξω.

Ἀ ξῶ Doricum est pro ἄξω, à them ἄγω vel ἀγνυμι.

Ἀ παμνᾷ, Ionicè pro ἀφαμνᾷ, sublata aspiratione & augmento: à them ἀφαπέμνω.

Ἀ πέξας, partic. act Aor. 1. à them. ἀπαύρω id enim fut facit ἀπαρῶ. Aor. 1 ἀπάρᾳ seu ἀπάρῃ, vnde istud particip.

Ἀ πέρ, Doricè pro ἀτάρ, Aor. 2. verbi ἀείρω.

Ἀ πίδραν, per apocopen secundum quosdam pro ἀπίδρασαν, aufugit vnde plur. ἀπίδρᾱμεν & ἀπίδρᾱν. Alii verò ab ἀπίδραμον derivare malunt.

Ἀ πιε, secunda persona præsentis indic à them ἄπειμι absum seu deſum, & secunda persona præc. indic. ab ἄπειμι, abeo & imper. verbi eiusdem pro ἄπηθι, abi.

Ἀ πολάτω, per ι scriptum in penultima, est per syncopen factum ἀπολατέω, at per ει diphthongum, est præter. imper. dualis num. à them. ἀπολέω Eust.

Ἀ πολαυσι & ἀπόλαυσε sunt ex them. Ἀπολαύω: pro quibus reperitur etiam ἀπόλαυσι & ἀπόλαυσε.

Ἀ πόλεσι, Ionicè pro ἀπώλεσαν, abstulisse, infinitiui modi, Aor. 2. med. indic. ἀφωλόμην, à them ἀφωρίζω, ἀφόλω. quod fut. 2. mutuatitium facit ἀφολῶ.

Ἀ πόπτην, (auolui) Aor. 2. indic. modi à them ἀφίστημι, ἵστημι enim facit ἔστην, vt ἔθημι facit ἔθην. vnde comp. ἀπόστην.

Ἀ ρῇ μαι, præt perf passi. ex them ἀπήρω, abaiceo: vnde particip. ἀπάρημένος.

Ἄ ρι, Ionicè pro ἄφρι, imp. modo, Aor. 2 à them. ἀφίημι, dimitto.

Ἀ ρόμαι, futur. verbi ἀείρω, aduluor.

Ἄ ρτλω, Aor. 2. indic modi à them. ἀφίστημι.

Ἀ πᾷ δ' ἅπασαι, præt. 1. med verbi ἀπαφίσκομαι, pro quo dicitur potius ἀπαφέσθαι, vnde & Aor. 2. med ἀπαφόμην, odio fui, inuitus fui, nisi imperfectum id esse malis.

Ἀ πᾷς, præt imperfectum impersonalis verbi Ἀπαφεῖ, sufficit.

Ἀ πάσι, participia Ionicum pro ἀπαῖ, à them ἄπειμι, absum.

Ἄ πασε, Aoristi 1, Ionicus indic. modi pro ἀφῆκε, dimisit à themate ἀφίημι,

Ἀ πάλαυσε & ἀπόλαυσε pro Α' πόλαυσε & Α' πόλαυσε, ex themate Ἀπολαύω Vtrorumque exempla suo loco reperies in Α' πολαύω.

Ἀ πλῶ, præt. imperf. indic. modi ab ἄπειμι, significans aberam. Quidam aiunt esse etiam præt. imperf. ab ἄπειμι significante abeo. Sed tunc scribendum esset potius ἀπῆν, nam verbi εἶμι, præt. imperf. est ἦν.

Ἀ πλωδήν, (obstupefactus sum & obmutui) Aor. 1. passi. indic. modi ab ἀπωλήσμην.

Ἀ πλῶδεν, Doricè pro ἀπῆλθεν apud Theocritum frequēs. Est autem ἀπῆλθον, Aor. 2. ind. modi, à them ἀπείρομαι seu ἀπαν. & ἀπάω.

Ἀ πόρει, quod Hesych ex Euripi. Androm. affert pro ἀπεστέναται. est Aor. 2. indic. modi, ab ἀπαυράω. vnde & ἀπαύρει, quod idem expon. ἀφέλκει, nec non ἀφέρεται, in imperf.

Ἀ πύχ' ἅπασα, præterit. perfect. passi. indic. modi à themate ἀπέχθομαι, pro quo vsitatius est ἐπέχθεσθαι, significans, odio fum, infensus fum.

Α' πώτατος, Ionicè pro ἀείστατος, ex Ionico them. ἀπίημι pro ἄφιμι, & ἀπώϊσθαι, ex itidem Ionico pro ἀφωϊσθῆναι. particip. ex Aor. 2. indic modi ἀπώϊμαν pro ἀφωϊσθεν, ex Ionico them. ἀπώϊσμαι pro ἀφωϊσμαι.

Α' πόδρᾱς, particip. Aor. 2. ab ἀπίδρᾱ, tanquam ex Ἀπόδρημι, pro quo dicitur potius Ἀποδιδράσκω, ſugio.

Α' πόρρῑψαι, Atticus vtitur pro Ἀποβήσομαι, ausugerem.

Α' πεῖπον, poëticè pro ἀπεῖπεν. Aor 2 ab inusitato them. ἀπέπω, à quo ἀπεφάσκω mutuatur futurum secundum.

Α' πέσσυα, & Α' πεσσύμην, & Α' πέσσυο. Aor. 1. à them. Κεσσύω. quod Aeolice format futurum suum Κεσσύσω, vt tradit Eustathius, Κεσβ- σω illud exponens ἀπεύξομαι. itidémque cætera duo.

Α' πέλεξον, imper. Aor. 1. Doricè pro Κεκλεσον seu Κεκλῆσον, nā loco communis futuri Κεκλέσω, dicunt primùm Κεκλέξω, deinde ι in α conuerſo & subscripto κέκλᾱξα. vnde Aor. 1. ἀπέκλᾱξεν, & ex eo imper. Κέκλᾱξον.

Α' πολαμφθίντος, particip. Aoristi 1. passi Ionicum pro Κεκλεσθέντος. Nam ab Κεκλαμβάνω, ones in futuro dicunt non Κεκλήσω, cum aliis Græcis, sed peculiari modo Κεκλάμψω tanquam ab Κεκλάμβω Itidem verò Κεκλαμψάμην, dicunt pro Κεκλοψάμην, seu ἀπεκλεμμένος, Ambo apud Herodotum frequenti in vſu.

Α' πολεῖ Attice pro Κεκλῇ, perīuis. fecunda perſona fut 2. medii Κεκλέσμαι ex them. Κεκλοψμαι seu ἀπολοψμαι.

Α' πολλαμένῳ, vide in præcedente. Α' πολαμφθίντος.

Α' πολλαύσας, præt perf actiuum, à them Κεκλαύω.

Α' πολλαύσω, fut. 2 med. verbi Κεκλαύομαι seu Κεκλέψομαι.

Α' πόλωλε, præt. med. eiusdem thematis. Eiusdem præteritum actiuum est Κεκλόλοιπα. Ambo habentia reduplicationem Atticam literarum ſimplicium thematis initialium, vt ἐξεκαθίρθεικας, & ſimilia

Α' πόσπα pro Α' πόσπασι, vt ἀάσπα pro ἀάσπασι, imper. Aor. 2. ex them. ἀφίστημι.

Α' πόστας, participi. Aor. 2 ab eodem them.

Α' ποτμῆναι, infinitiuus Aor. 1. 2. eiusdem them. ex quo etiam futur. 1 act. Κεκλέσω.

Α' πόσσω, per syncopen, pro Κεκλοψάσσω itidémque Κεκλέψω pro Κεκλοψάσσω, voce media pro Κεκλοψάσσομαι, à themate ἀποίσω pro ἀποφέρω, compoſito ex ἔσω Ionico pro ἐφέρω Eust. Sic verò ἀπαλέσω dicitur futurū pro κεκλοψάσω.

Α' πτῶσι, impersonale verbum ſignificans, ſufficit, ſatis est. Vnde infinit. ἀπτῶσθαι pro ἀπτῶσθαι, ſatis esse aut ſufficere. Futur ἀπτῶσθαι, ſatis erit, ſufficiet. particip. ἀπτῶσθη, ſufficiens: cuius fem. ἀπτῶσθα.

Α' πτόμενος, poëticè pro ἀπτώμενος, abiurabas, à poëtico themate ἀπτέομαι pro ἀπτώμαι.

Αἰεί, infinitiuus ab ἄημι ſeu ἄω. Aoristo 1. verbi αὔω.

Α' ϊστοῦσθ' Atticè & Ionicè ſimul pro ἀϊστῶσθ' à them. ἀϊστόω. Illa enim reduplicatio initialium literarum, Attica est: augmenti autem omiſſio, Ionica est ἀϊστώσω pro ἤϊστωσα. Ambo apud Herodot

Α' κέκοα, eodem modo dicitur pro ἤκουα in præt med. à them. ἀκόω. Vnde particip ἀκέκοα.

Α' κεκοήασι, Ionicè pro ἀκεκοήκεσαν, cognouiſſent. Potest autem hoc ἀκεκοήκω, esse vel præſens optatiui paſſiui, vel Aor. 2. optatiui medii, ambo habentia Attica m literarum initialium reduplicationem. Sed eſt potius Aoristi 2. quàm præſentis, quia reperitur actiu. Aor. ἀκέκοον eandem habens reduplicationem pro ἤκουσα, vt λελαθέσθαι pro ἐπιλελῆσθαι & κέκλυμαι, pro ἐκεκλυμαι, quæ tamen poëtis duntaxat vſitata ſunt.

Α' κεκόθη, inf. n. 1. med. ab ἀκέζω Aor. 1. med. verbi ἀέζω.

Α' κέσατο, fut. 1. med. verbi ἀκέσω, tanquam à them. ἀκέω. A' quo them. eſt & fut. 1 act ἀκέσω & Aor. 1. ἤκεσα & infinit. ἀκέσαι.

Α' κεσ, Ionica confuetudine pro ἀφ', vel eſt autem Aor. 1. med. ſubiunct. ἀκέσω, à them. ἀέζω.

Α' κηκε, Atticè reduplicatione pro ἧκε. Eſt autem præt. med. vel ab ἀέω & ſignificat compaſſus ſum, aut congruit: vel ab ἀέζω. & ſignificat ſuſtuli vel abſtuli. Vbi dilucimuis causa fubiicibi poſſet 1. Præt pluſquamperf. ἀάφειμι.

Α' ϐάς, particip. paſſ. ab Aor. 1. indic. κβῆσαι ex quo & infin. ἀβῆναι, & futurum primum paſſ ἀβήσομαι, ex them. actiuo ἄϐω.

Α' ϐλητο, imper. paſſi. itidem ab κβλῶ. Aor. 1 paſſ verbi ἀϐλομαι.

Α' γεν, imper. aor. 1. ab ἤγαγε Aeolico Aoristo verbi ἄγω Facit enim id Aeolicè futurum ἄξω pro ἀγῶ. vnde illi duo Aoristi.

Α' γκυλῶσι, per ſyncopen pro ἀγκυλώσασι, ex ἀγκυλόομαι. Var.

Α' ϵρ interdum est thema, cuius fut. ἀξω, & præt. med ἀγαγε ſeu ἀγοχε interdum est Aor. 1. fubiunctiui modi, à them. ἀγέρω.

Α' σαι, infin. Aor. 1. act. ſignificans interdum θηλάσαι, & tunc per contractionem ex ἀάσαι ſiebat pronunciatum ex them. ἀάω: interdum κορέσαι aut ἀκαπνῶσαι à verbo ἄω Vnde & media voce ἀσασθαι pro κορέσασθαι & optat. act. ἀσαιμι ſignificans itidem κορέσαιμι

Α' σθησθεν, Aor. 1. paſſi optat, medi ex πάθω Aoristo 1. paſſi. indic modi. Id autem ex them. πάσμαι. Vnde & Aor. 1. med. ſubiunct. πάσωμαι quod Hesych. exponit πάθωμεν ἐλεγόμενον.

Α' τάσθαι participi paſſ ex ἀτάω Aor. 1. paſſi. ex them. ἄτω vel ἄω ſignifi. ante, damno afficio, lædo. pro quo tamen potius ἀάω, dicitur.

Α' χνῦσι pro ἀχνύουσι ex them ἄχνυμι, secundum nonnullos. Videtur tamen potius ex ἄλγω derivandum. Ionicè primùm detracto augmento & ſpiritu aſpero in tenuem mutato, poſtea retracto accentu, more Aeolico.

Ἀ ϐάλλω, Aor. 1. paſſi. indic. modi ex them.

Αὐχέω, Doricus imperf. præf. temporis pro αὐχέζω ex them. αὐχέζω, ζ in σθ mutato, & diphthongo ω in ου reſoluta.

Αὐξήσω futur. 1. verbi αὐξάνω, pro quo dicitur potius αὐξάνω vel αὐξέω, augeo.

Ἀφεῖμαι, præt perf. paſſ. indic. modi, ex them act. ἀφίημι, vt πέπομαι ex πέπτω. Vnde participia ἀφειμένος, -η, -ον, & ἀφεῖς, -εῖσα, -έν, diminutiua.

Ἀφείλετο, pro ἀφεῖλε, ab ἀφέλω, Aor. 2. verbi ἀφίημι. Vnde & infin. ἀφεῖλεσθαι, diminutiue.

Ἄφελε, & ſæpe Ἄφελες, & neutrum Ἄφελ, participium ab eodem Aoriſto ἄφελον, ex eod. m them ἀφίημι.

Ἀφιέντος, aduerb. poſitivum à verbo ἀφίημι.

Ἀφέξω futurum 1. eiuſdem thematis.

Ἄφες, Aor. 2. imper. modi ab ἀφίημι Aor. 2 indic. verbi ἀφίημι, Vnde med. vocis Aor. 2. ἀφέμην, ex quo part. ἀφέμενος.

Ἀφίσσομαι, mouo & poetico more pro κτάομαι apud Homer. ſecundum quotidam ex them. ἀείσσομαι.

Ἀφίστατο, per ſyncopen pro ἀφίσταετο, ab ἀφίστημι. Euſt.

Ἀφαυρότατα, aduerb. poſitivum ab ἀφαυρότατος, -η, -ον, diminuto.

Ἀφάσσατο, pro ἀφεῖ γαλήνην, ſi literæ σ & pleonaſmo τῶν α ex them ἀφάω Var. (ex eodem them. v.

Ἀφίατην, Ionicè pro ἀφῶστο, Aor. 2. medius ſubiunctiui modi ab Ἀφάομαι Aor 1 paſſ. indic modi à them ἀφάσσομαι.

Ἀφθέτε, participium ab ἀφθέτος, Aor. 1. paſſ verbi πάσσομαι.

Ἀφίστασι, tia pert. plur. præſ. indic. ἀφίημι, per contractionem ex Ionico ἀφίᾶσι pro quo communiter dicitur ἀφίασι.

Ἀφίγμαι, præt. perf. paſſ. indic. modi ex them. ἀφίκομαι, pro quo frequentius dicitur ἀφῖγμαι.

Ἀφίκτην, tertia perſ. ſing. præt imperfect. act indic. modi, ex them. ἀφίκω, pro quo dicitur etiam ἀφίκω ex them. ἀφίκομαι, vt non ſolum ἵκτην dicitur, ſed etiam ἵκτην ex baryt. them. πίτνω. dem ἀφίκτην eſt etiam imperatiuus ab eodem them. barytono, ἀφίκτω: pro quo ἀφίκοιμι ex ἀφίκομαι dicitur ἀφικέτω.

Ἀφίκοντο, Ionica paragoge pro ἀφίκετο ſecunda perſona Aor 2 medij ſubiunctiui modi ex them. ἀφικνέομαι, cuius Aoriſt 2 indic. eſt ἀφικόμην.

Ἀφίξομαι, futur 1. med. eiuſdem thematis ἀφικνέομαι. vel potius ἀφίκομαι. Vnde & præterit. perfectum. paſſ. ἀφῖγμαι. ex quo infinit. ἀφῖχθαι.

Ἀφῖκται, imper. Aor. 2. vocis mediæ: ſed irregularis. regulariter enim ἄφετο dicitur, vnde poſtea fit ἄφεο, exempto σ & ε contracto in α diphthongum. ſicut δῦ quoque pro δῦσο dicitur, ac ſimilia alia. ex them. ἀφέομαι.

Ἄφιν, Aor. 2. coniunct. modi. ab eodem them.

Ἀχέ prima longa, Dorice pro ἄχῃ, retonabatur ex them. ἀχέω. Sin priore breui reperiatur vſurpatum, eſt à them. ἀχέω, augmento carens.

Ἀχθείς participium paſſ. ex ἄχθομαι. Aor 1 paſſ indic. modi. thē. actiui ἄχω.

Ἀχεύσῃ, Atticè pro ἀχέσῃς, moleſtè feres: ſecunda perſona futuri ἀχεύσεται ex inuſitato them ἀχεύσομαι, pro vſurpatur ἀχέσομαι Vnde & Aor. 1 paſſ. ἠχεύσθην, ex quo participium ἀχευσθείς. Reperitur tamen & ἀχεσθῆναι pro ἀχέσασθαι in futuro medio.

Ἀωρὶ, per ſyncopen pro ἀώρως, ex them. ἀωτέω. Si ἀωρὶ ſcribas, bas. eſt them ἀείρω Euſtath. Quidam ex ἄωρι factum volunt, ι in ε conuerſo, & inſerto ω. Eſt autem illud ἄωρι præter. pluſquamperf. paſſ. ex them ἄω, vel etiam ab ἄωρα.

B.

Βᾶ, pro βᾶθι incede: ab ἴθλω, Aoriſto 2, verbi βῆμι vt κατέβα ex etiam dicitur pro κατέβαθι.

Βαδήμεν, Attice pro βαδῆναι, fut med. verbi act βαδίζω. Sic βαδῆσαι Atticè itidem pro βαδίσαι, ab eodem them.

Βάεν. Aor. 2. opt. modi per contractionem pro βαίησαν. ex prima perſona βαίην, vt φαίην. Hoc autem βαίεν, ex Aor. 2. ἔβαν, à them βάω.

Βᾶε, Ionice pro ἔβαινε, incedebat à them. βαίνω Alioqui & imperfectus eſſe poteſt eiuſdem verbi.

Βάῃσιν, Ionice & poeticè pro βᾷ, infin. Aor 2. vel fut. 2. à them. βάω. De quo futuro dicemus & paulò póſt.

Βάτω, Ionicè pro ἰέτω: vel etiam imperatiuus à them. βάω.

Βάτω, imper. Ionic pro βάθι, ex them βάσκω.

Βάτην, futur. inuſitati them. βάσιω, apud Ariſtoph. Alio qui βάσω fut. 1. mutuatitium habet à βάω, nimirum ἐκβάσω (ſicut præt. βέβακα ex eodem ſumit.) nam βάζω (licet quidam vtrunque eſſe velint) eſt fut 2. itidem βλήσετο poeticè pro ἐβλήσατο, ex eodem them βλάω.

Βάβλε, participium ex βάλλω. Aoriſto 2 act. them. βάλλω.

Βήσετο Dorice apud Theocr. pro βάσετο, eamus. Aor. 2. ſubiunct, modi ex ἴθλω Aoriſto 2. indic. modi them. βάω.

Βᾶσι, pro ἴσασι, itidem Aor. 2 indic. modi. verbi. βῆμι.

Βαὶ & Βάεσσι, participi ex ἴθλω, Aor. 2. them.

Βεστεύσω, Doricè pro βέσσομαι, ex eodem ἔβην ſeu βαίνω. Sed & Caſaubonus affertur pro βέσσομαι, dicitúrque Aeolicum eſſe.

Βᾶτε Dorice pro βῆτε: & βάτω pro ἰέτω, ambo Aor 2. eiuſdem thematis. (verbi.

Βάτην, tertia perſ. imper. ex prima perſ. βάω. itidē ex Aor 2 eiuſdē βάσαι, quidam ex βάσαι factum eſſe dicunt, detracto α, & ι in α mutato Ionicè, quemadmodum & ἵστημι formatur ex ἵστατα. Vnde tertia perſon. plural. βάσαν pro βάσαντ : & participiū βάσας.

Βάσκω quoque ex βάσκασκω, per ſyncopen eſſe dicunt. At βάσκασκω infinitiuus eſt pro βάσκασκειν, quaſi Ambo ex inuſitato them. βάσκω.

Βαφέος, Ionicè pro βαφεῦντος, exempto ν, ex them. βαφέω, Βάζασκε, præt act ex verbo βάζω.

Βάσσας participium ex præt. βέβακα, de quo paulò anté.

Βέβακα, præt. perf actuæ vocis, ex inuſ. them. βάκω pro quo alioqui βάσω dicitur. Vnde præter pluſquamperf. ἐβέβακειν. & participiū βεβακώς.

Βέβακα, præt. perf act. them. βάζω. Vnde & partic ip. paſſ βεβασμένος.

Βεβίωμαι, præt paſſ ex act. them. βίω, Paſſ. tertiam perſonam præteriti habet βεβίωται, qui impersonaliter nonnunquam ponitur. Hinc participi paſſ. βεβιωμένος.

Βέβρωκα, præt. perf. act ex them. βρώσκω Medium præteritum, βέβρωμαι paſſ. βεβρωμένος. Vnde aor. 1. ἐβλήθην.

Βεβλήκατο, Ionice pro βέβληται: itidemque βεβλήκατο pro βέβλητο. quorum illud eſt præteritum perfectum paſſiuum, hoc verò præt. pluſquamperf. Ambo ex actiuo them. βάλλω, habentia loco præteriti mutuatitium βάσω.

Βέβρωκα, præt perfect act verbi βιβρώσκω, habentis (vt iam dixi) mutuatitium futurum βρόσω, ex mutuatitio them. βόω. Vnde præter. pluſquamperf. βεβρώκειν. Et præt. paſſ. βέβρωμαι, ex quo part. imp. βεβρωμένος.

Βέβασται, Ionica conſuetudine pro βέβηται, ex them βάω.

Βεβλήκατο, & βεβλήαται, Ionice pro βέβληται, ex them βάλλω. Hæc autem ſunt vel ex them βεβλήκω, vel ex βεβλήατο & βεβλήαται, vnde ſecunda littera α ſubducta, quod & de participio βεβλημένος dicendum eſt. nec non de infin. βεβλῆσθαι.

Βέβρωκα, præt. med. vel act. verbi βιβρώσκω.

Βεβρώθατε, præt paſſ. verbi βιβρώσκω, ex inuſ. βεβρώθω formatum.

Βεβλήκατο, præt. perf. act. verbi βάλλω, interpoſito κ euphoniæ cauſa, vt ſæpe iam oſtendimus, vt in κεκλήγω, & κέκλυκα. Nihil potius eſt mutuatitium præteritum ex mutuatitio βέσσομαι.

Βέβρωκα, præt. perf. act. verbi βιβρώσκω, & βέβρωμαι, paſſ. autem mediæ vocis præter ab eodem themate.

Βέβρωθε, præt. med. verbi βιβρώσκω. Vnde participium βεβρωθώς.

Βεβρώθω, thema habet ex verbo βιβρώσκω, vt κλάζω ex κλαγγω, reduplicatione Attica ſyllabæ βε. Euſt. Alij tamen βέβρωθε volunt, eſſe ſecundam perſonam præt med in opt. modo.

Βέβρωκα, mutuatitium præteritum verbi βιβρώσκω, ex inuſitato them. βρόω. Vnde plus quamperfect. βεβρώκειν. & præt. perfect. paſſ. βέβρωμαι.

Βεβρώθε, participium præt. perf. ab eodem them. per ſyncopen ex βεβρόαθε, ſecundum Euſt. Niſi malis eſſe præteritum med. vt fit ex βεβρώθε ſicut ἐ, ἐ ex ἐσσάτε.

Βέβρωκα, mutuatitium præt. perf. verbi βιβρώσκω, ex inuſitato them. βρόω.

Βεβίᾶς ex βεβίαται ipſe ex ἐβεβιάσθη. Eſt autem βεβιάσθε per contract præt med βέβια ab inuſitato them βιάω, vbi ex βεβιάσθε, eſſe fictum aiunt Attico more, exempto primùm σ, deinde ι in ε conuerſo, & α atque ε contractis.

Βίῃ, Ionice pro βῇ, vt βίην pro βῆν, Aoriſt 2. ſubiunctiui mod, ex them. βάω.

Βείομαι, apud Homerum pro βιώσομαι, facto βείο ex βίεαι ex Βίῃαι, interiecto ι. Euſtath. Fuerit itaque βείομαι pro βιώσομαι, vt τείσω pro τίσω & φείσομαι.

Βεῖα poeticè, metri cauſa pro βᾶ. primùm enim ex βᾶ, Ionicè fit βέα, inde ι inſerto βεῖα Ambo Aor. 2. coniunctiui mod. ex inuſit. them. βάω ſeu βέω.

Βᾶ, Aor. 2. poeticus augmento carens, pro ἔβη, ex eo dem them. Sin cum ι ſubſcripto occurrat. eſt tertia perſ. ſing. ſubiunctiui modi eiuſdem temporis, & ex eodem them. At ζῆ pro ζῇ vt σῶ pro σῷς teſte Euſt.

Βᾶθι imper. Aor. 2. actiui. ex eodem them.

Βάωμεν, Doricè & poeticè pro βῶμεν, Aor. 2. infinit. modi, ex eodem themate.

Βᾶσ poeticè ſine augmento, pro ἔβαν, ex eodem verbo.

Βασσεύομεν, participi. ex ἐβασίλευον Aor. 1. n edio, verbi βάσις, mutuantis ſua tempora ex inuſitato βάω.

Βᾶσαν poeticè ſine augmento pro ἔβασαν, Aor. 2. verbi βῆμι. Sic ἔθεν pro ἔθησαν.

Βάσασθαι fut med. verbi βάσις, mutuò ſumptum ex βάω, à quo habet & actiuum fut. βάσω.

Βᾶτον, poeticè pro ἔβατον, quod eſt tertia perſ. dualis num. ex ἴθλω Aor. 2. verbi βάω.

Β ἄσσατο poeticè itidem ſine augmento. ex them. βάλλομαι.

Βαὶς participi Aor. 2. ex βάω vel βαίνω vel ἴθλω, Hoc autem βάω, ex them βάσω, vt ἴδω ex βείδομαι.

Β ἄλον, Attice pro βάλλον, vt ἄλω pro βάλλω, ex eodem them. Βάσκω quoque eſt ex βάλλω, vt χάσκω ex χάλλω.

Βιωτὸν, tertia perſ. imper. ex tertia perſ. temporis. Aor. 2. ex prima βιῶ, vt δότω, & δῶ. Ambo autē illa ex them βιόω, vel hoc ex βίημι.

Βλᾶεὶς partic. Aoriſt. 2. paſſ. ex βλάω, tantùm hoc ex them. βλάπτω, faciente fut 2. βλαβῆ. tenui in mediam cpmmutata. ſæpiſſ.

ſœm. gen. βλαβείσης. Ex eodem verò ἐβλάβλω eſt & infin. βλαβλαβέμεναι. nec non fut. 2. βλαβήσομαι.

Βλᾶτο, mutuatitium fut. verbi βλάσκω, ex inuſ. βλάσιω.

Βλείμην, βλεῖο, βλεῖτο, optatiuo modo, Aor. 2. medij ex inuſ. them. βλέω, vt δείμην, δεῖο, δεῖτο, ex τίθημι: & εἶλο, εἵλοντο, ex ἵημι.

Βλεὶς participi. ex ἴθλω. Aoriſto ſecundo verbi βλῆμι, vt δεὶς ex ἴθλω. alij verò per ſyncopen ex βλητὶς factum volunt, teſte Varino.

Βλῆθεν, ἐκβλῆθεν βλῆθι, & huiuſmodi alia, ſunt Aoriſti 1. paſſ. ex them. Βλήω, cuius mutuatitium futurum eſt βλήσω.

Βλῆν, poeticè pro ἐβλήτην, abiecto augmento præteriti pluſquamperfecti ex eod. m them. Sic infinitiuo præterin perf. & pluſquamperfecti dicent, & βαλθῆναι, pro βεβλῆσθαι, & participio βλήμενος, -η, -ον. it

Βλᾶε, Poëticè pro βαῖ. dicitur, vt ὁρᾶε pro ὁρᾷ, pleonaſmo literæ α.

Βλώσκω, mutuatitium futurum verbi βόσκω, ex inuſitato them. βόω.

Βλῶν, Atticè pro βλᾶν, ſecunda perſ. verbi βλώσκω.

Βλώσομαι, fut. 1. medium, verbi βλώσκω, mutuatitium ex them. βολέομαι, quod inuſitatum eſt.

Βοῶλον, Atticè pro βεόλιον ſeu βούλιον, à them. βούλω.

Βεχεδὶς, participi. ex ἐβεχέδιλον, Aor. 2. verbi βοχέω. E x quo Aor. 2. ἐβόχελον, eſt etiam infin. βοχέλειν.

Βεχεδὸς participi. ex ἐβόχελον. Nam verbum βιζέσκω fut 1. facit βόσω mutuatitium ex inuſitato themate βεζέω. vnde præterit. perfect. actiu. βέζοκα, paſſ. βέζομαι, ex cuius tertia perſ. ſing. eſt Aor. 1 ἐβόσθη.

Βοῶν, per contractionem ex βοάων. Euſt.

Βοῶσιν, itidem ex βοόωσι per contractionem factum eſſe teſtatur idem grammaticus, & βώσιν pro βόωσιν. Teſtatur verò & Heſy. qui præterea affert βόσιν pro βόωσι, nè quis necnon Varinus βόσιαν affert pro βοήσιαν, κράξαν: afferens tamen & βόωσιν pro βώσιν ab Apollonio. apud eum enim lib 1. Πῶς τήμιν βόωσιν ὑπὸ μμοιρίδες, ſchol. eponit πῶς βώσιν αἱ ζῶσαι.

Γ.

Γάδεν, Dorice pro γήθειν, ex them. γαδέω pro γηθέω.

Γαμέεται, poeticè pro γαμέσεται ſeu γαμέσεται ex them. γαμέω, quanquam Euſt. inter illa duo γαμέεται & γαμέσεται diſcrimen facit. Annotat enim γαμέεται per η, ſignificare εἰς γάμον ἀφίξιν, ſine γαμήσεως καθέξιν. γαμέσεται autem per ε eſſe τὸ γαμῆσαι δοῶσιν, vicente Homero Iliad. 4. Πασὶ δ' ἔπειτα γαμέσεται ἠμαθόεσσα γαμέεται σεῖο, vſurpantique illud γαμέσασθαι, pro ἐγγαμίσασθαι & ἐκδοσεῖναι σε, vt recentiores loquuntur.

Γαμέω, apud Pind. Dorice pro γαμῶ, à Dorico them. γαμίω, pro γαμῶ. Primùm enim ι in α vertunt, deinde ex infinitiuis in ειν definentibus ι tollunt.

Γέγαα poeticum præterium ex γάω, tradunt enim ex eius præterito γέγαα, exépto γ fieri primùm γέγαα, deinde α etiam dempto γέγα. Vnde & tertia perſona plur. γεγάᾶσι, & partic. γεγαὼς. Poſſit tamen hoc ipſum γέγαα pro præterito etiam medio haberi, facto videlicet ex γάω, futuro 2. γάσ, & inde præt. med γέγαα.

Γεγάᾶσι, Dorice pro γεγόᾶσι, dicitur. Facto nimirū γέγαμι ex inuſitato γάω, indeque infinitiuo γεγάμεν, vt ἐσταμεν ex ἵστημι, & Doricè γεγάᾶσι pro γεγάᾶσι, vt ἑστάᾶσι pro ἑστᾶσι. Etymolog.

Γέγαμαι præt perf. paſſ. verbi γείομαι, ſeu γάομαι, mutuatitium ex inuſitato them. γέω, ἔω.

Γέγαθε. per ſyncopen ex γεγήθασι, quod eſt præt. perf. act. verbi γήθω ex inuſitato them. γηθέω. Vnde participia γεγηθώς.

Γέγαται præt. med. verbi γάομαι. ex inuſ. them γείομαι vel γέομαι. Huius enim γείω ſeu γέω fut. 2. eſt γέσω. vnde γέγασται, vt τέτυκται, τετύσται. ἐβεβλήατο, βεβλήαται. Vnde participi. γεγασμένος.

Γεγαυῖαι, Dorice pro γεγαυῖαι, & γεγάασι Doricè itidem pro ἐγέγαον, abiecto etiam augmēto. Hoc autem γεγαυῖαι, eſt ex præ. med. γέγαα, teſte Euſt. qui idipſum γέγασι per metathefin factum eſſe ait ex γέγαται, ab inuſ. them. γάω.

Γεγὰς per contractionem pro γεγαὼς dicitur, vt βεβὰς pro βεβαὼς. Hoc autem γεγὰς participium eſt ex præter. perf. γέγαα, de quo paulò anté.

Γεγάμεθα, poëticè & Ionicè pro ἐγεγάμεθα abiecto augmento. quod ἐγάμεθα eſt Aor. 1. med. verbi γαμέω. vt ἐστεφάμεθα verbi τεύχω. Itidémque γεγάμεθα dicitur pro ἐγεγάμεθα. Vnde participi. γεγάμενος, apud Homerum paſſiuè ſumit. pro γεγαμένος.

Γεγήθασι, itidem poëticè pro ἐγεγήθεσαν, abiecto primùm augmento, deinde ε inſerto metri cauſa. Itidemque γεγήνατο pro ἐγέγηνα, & γέγηθα, pro ἐγεγήθεσθα ſeu ἐγεγήθεσθε, nati ſumus, apud Homerum. apud quem tamen γεγήθασι in hoc hemiſtichio. Odyſſ. 8. χαλεπὸν τὸ γεγηθέμεν τε. Euſt. accipi poſſe ait non ſolùm pro γεγήθεσαν, ſed etiam pro γεγήκαμεν, & τετυκόσμεθα. Et τῦς præſentis effet temporis, ex them. γεγήομαι, ex quo & γεγήατο pro γέγηνα, actiua ſignificatione: γεγήθομεν enim pro γεγηθόμεθα ſeu γεγήθεσθε, eſt Aoriſti ſecundi medii, paſſiuam habens ſignificationem.

Γέγων, Ionicè pro γέγηνα, ex themate γείομαι, actiua ſignif. apud Homer. Od. υ, Οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας ὑπιδὲ γέγωνα αὐτός. Vbi tamen Euſt. videtur innuere eſſe communitur modi, quàm exponit γέγηνα eſſe etiam Aor. 2. non præſentis.

Γεγώς, Aeolicè pro γεγάᾶς, ſecundum quotidam: ex them. γεγάω.

Γελαῖ, Doricè pro γελᾷς, vt ἐλαῖ pro ἐλᾷς. At γελᾷς cum ι ſubſcripto, infinitiuus eſt contractus ex γελάειν. Ambo ex thē. γελάω.

Γελάσσατε, Dorice item dem pro γελάσατε. quod eſt part. fem. gen. ex eodem them Ambo apud Vadin. & γελάσσατε nimirum & præcedens γελαᾶ.

Γελᾶτε. Dorice iterum pro γελᾶε. Atticè etiam ſecundum quoſdā.

Γελοίσσατες, & γελοίσσατε, poeticè pro γελῶντες. Ambo apud Homer. ſub finem. Odyſſ. υ. Ibi enim quidam codices habent γελοίσσατε πεπύκασται, quidam γελάσσατε, teſte etiam Euſtath. Sed & γελοίσσατε paulò antè locum illum legitur pro ἐγέλων: γναθμοῖσι γελοίσσατο δημότεσσιν.

Γέλθι, poëticè & Doricè pro ἔχθι, abiecto augmento & ι in ει conuerſo: Aoriſt. 2. med. ex them γέλομαι ſeu γείομαι. Infinit. γέλεσθαι, participi. γέλεσθαι.

Γένσομαι, futur. 1. med. verbi γείομαι ſeu γέομαι. ex inuſitato them. γένσομαι vel γένσομαι. I x quo & præt. paſſ γεγένσμαι. & Aoriſt. 1. ἐγένσάμην. At γένσο eſt tertia perſona Aoriſt. 2. med. ſubiunctiui modi.

Γίνεται, ſignificans ἐγένσατο. Varin. ait factum eſſe vel ex ἐγένσατο abiecto primùm augmento, deinde ε in ι conuerſo. Aeolica conſuetudine, vel ex ἐγένσατο, per ſyncopen ex aphæreſi.

Γενοίατο, Ionicè aro γένσατο Ambo Aor. 2. med. vocis opt. modi, ex them. γείομαι ſeu γέομαι.

Γένετο, poëticè & pro ἐγένσατο, abiecto primùm augmento, deinde exempto ε. Ambo Aor. 2 med. vocis ind. mod. ex eodem them. Interdum verò hoc γένσο ſignificat ἐκαδέν ἑτέρωτε itidem. aor. 2. med. vocis indic. modi ſed factum ex ε in ο conuerſo, more Doricо, vt ἐδόθη. idem dicunt pro ἐδόθη. Etymol. & Euſt.

Γήθησεν, Ioan. cè & poëticè pro ἐγήθησεν. abiecto augmento: à γηθέω. Nam & γηθέω reperitur & γήθω ſecundi ordinis pro ε γήθεον ex eodē.

Γῆμαι Ionice itidem & poëticè pro γῆναι. Eſt autem γῆναι aor. 2. actiu verbi γαμέω. tanquam ex them γάμω ſyncopen ex γάλαω. Ex quo Aoriſt. eſt & infin γῆναι & particip γήμας.

Γηράσκαι, Ionicè pro γηρᾶναι. Eſt autem hoc datiuus pluralis participii γηρᾶς. quod eſt ex inuſitato them. γήρημι, vt ἐστὰς ex ἵστημι: vel etiam per ſyncopen factum ex γηρᾶσας, participio mutuatitio verbi γηράσκω ex γηρᾶω.

Γηράσω, fut. mutuatitium verbi γηράσκω ex γηρᾶω: vti iam dictum eſt. vnde eſt aor. 1. ἐγήρασα, præt perf. γεγήρακα ex quibus participia γηράσας & γεγηρακώς.

Γοίλω, aor. 2. opt. modi, ex inuſ. them γοάω, vt ὀφέλλω ex ὄφελον, ὄφελλω ex βίωναι cuius ſecunda perſ. ſing. γοίης, & tertia plur. γοίεν apud Homer. Atticè autem γοάω pro eodem dici poteſt, vt ὀφέλω pro ὄφελλω, & ὀφέλον pro ὄφελλε.

Χνιὸς, participium ex aor. 2. ἔχνεν, vt ἐδὼς ex ἴδων, ab eodem them.

Γνᾶ, Ionicè & poëticè pro ἔγνω, ab eodem them.

Γνῶθι, imper. Aor. ex inuſit. them. γνάω, vt δόθι ex δίδομι. Itémque γνῶναι ab eodem them. vt φάναι ex φάσκω.

Γναμπτὸν, Atticè pro γναφέσιον, γναφεῖον.

Γνάσιον, fut. 1. act. verbi γνάσσω mutatitium à them. inuſ. γνάω. vnde fut. med γνάσομαι, cuius ſecunda perſona Ionica eſt γνάσεαι pro γνάσῃ. Inde aor. 1. paſſ. participi. γνασθείς.

Γνάσσαι, poetice pro γνῶσαι. aor. 2. ſubiunctiui modi. Etymol. tamē ex them. γνάω deriuare mauult.

Γοήσσω, Doricus infinitiuus ex them. γοάω vel γόομαι. Euſt.

Γραῦσις, participi. augmento carens ex ἐγραῦσα præterito medio verbi γραύσω.

Δ.

Δᾶμεν, Doricè pro δώωμεν, ambo infinitiui modi ex ἔδωκα. Aor. 2. paſſ. verbi δάω: ex quo & fut. 2. δαήσομαι. cuius ſecunda perſona Ionice eſt δαήσεαι pro δαήσῃ apud Homerum.

Δάφνο, pro δαφνοῦ per apocopen, ex them. δάφνω.

Δάκον, poeticè abiecto augmento pro ἔδακον, à them. δάκνω. hoc enim δάκνω facit fut. 2. δακῶ, vel ex ſe nimirum abiecto ν, vel ex inuſit. them. δάκω: vnde poſtea Aor. ille ἔδακον, & ex eo infin. δακεῖν.

Δάμασσε, itidem poeticè pro ἐδάμασσε, abiecto augmento & duplicato σ metri cauſa. Itidémque δάμασσε pro δάμασσο, & voce media δαμᾷ σσατο pro ἐδάμασατο. Ex the. δαμάζω, poetis vſurpato.

Δάμεν, itidem & poeticè & Bœoticè pro ἐδάμασσαν: aor. 2. paſſ. ex thē. δάμνω. facit enim id fut. 2. δαμῶ, vnde aor. 1. ἐδάμασσαν, & voce paſſ. ἐδάμεν. Vnde opt. quoque δαμεῖεν, & infin. δαμῆναι, partic. δαμείς, & ſimilia alia.

Δαμήμεναι, Doricè pro δαμῆναι, infin. Aor. 2. paſſ. ex them. δάμνω vti iam dictum eſt.

Δαμνάμενος, Doricè itidem pro δαμαζόμενος: opt. paſſ. præſent. temporis ex actiuo themate δάμνημι: cuius tertia perſ. δαμνᾶτο apud Homerum, & paſſ. δάμνατο apnd eundem.

Δαφόσομαι, fut. 2. paſſ. verbi δάφω. facit enim id fut. 2. δαφῶ, vnde Aor. 1. ἐδάφθην, paſſ. ἐδάφθην, ex quo δαφθήσομαι.

Δαίω, infin. Aor. 2. δάσσαι, ex δαΐσσαι seu δαΐδαι, vnde & fut. medium δάσσομαι.

Δάλυσκον, Ionicè & Ionicè pro ἐδάλυσκον, abiecto augmento: ex tertia δαλύσκω vel δάλω directo, vt & infin. δάλυσκειν.

Δαπὰ, ex Dorico pro δαπάνη, & contractè pro ἰδία, vnde & fut. medium δαπάσομαι. Nisi ex them. δαπάσκω derivare malis vt ἀπὸ τοῦ ἀπάσκω.

Δασεῖ, Dorice pro δάσσονται, confluentibus enim Dores futura primitivi cujus non nisi vocalis ει exigunt pro σ ponunt.

Δα, paulò pro δάεσκον, Ionicè à medio augmento, & α in ω contracto à them. δασκάνω.

Δάσασθαι, Aor. 1. diffinctum modi ex them. δάσω seu δάσκω: at δάσασθαι est passivo sensu, idem tamen & temporis & modi, vt δασάμενος ex δασάσθαι de illad ex δάσκω telle Eustath. Possit tamen δάσασθαι esse etiam praesentis actiuum subiunctiui itidem modi ex them. δάσω.

Δάσσασθαι, pro δάσασθαι, vbi duplicato σ, & addito augmento & tertio accentu more Aeolico hiantis.

Δάσσατο, infin. Aor. 1. à præt. δέδασται, hoc autem ex δαΐσσω, exemptor. & reduplicatus primis literis, vt annotat idem grammaticus.

Δάσσατο, præt. perf. act. ex them. δαΐω. Pass. δέδασμαι, eiusdem temporis ex eodem vnde participium δασσάμενος, sicut ex δάσασθαι, infin. δάσασθαι & in hanc partem epicum δάσσασθαι.

Δάσσατο, Ionicè pro δάσαντο, mutatoque ε in α δασάμενος pro δάσαντο: ex them. δαΐω. Etymol.

Δάσσατο, reduplicatione poetica pro δάσατο, vt δάλλαξε pro ἄλλαξε: ex them. δαΐσσω seu δάω.

Δάσσαμεν, præt. perf. ex them. δάσσω. facit enim id fut. δαΐσω, præt. perf. act δέδαϊκα.

Δάσσασθαι, præt. pass. verbi δαΐζω.

Δάσσας, part. ex δάσσατο ex medio verbi δάσσω.

Δάσσασθαι, præt. perf. pass. verbi. δασσάμενος habet enim id fut. mutuatitium δασσόμενος ex inuf. them. δάσσω.

Δάσσασθαι, ex reduplicatione, δάσσομαι, Ionicè pro δάσομαι primitiui cujus non nisi vocalis ο exigit futurus. Tollit tamen dici esse etiam post medium verbi δάσσασθαι, vt δάσσατο est à δάσσω.

Δάσσε, solonica reliqui eadem apud poetas pro δάσσας, in Aor. 1. infin. mod. à them. δάσσω.

Δάτεται, (pro quo Ionice δάσσεται) præt. perf. act. verbi δάσσομαι, mutatitium ex inuf. them δάσκω.

Δάσσασθαι & δάσσασθαι, præt. perf & plusquamperf. pass. verbi δάσσομαι, ea eodem contrahendi regula minus regulariter etiam pro δάσασθαι & δάσασθαι, in fut fact. δάσσω.

Δάσσαντο, præt. perf. act verbi δάσσομαι, vt τετάσσαντο verbi τάσσομαι: mutatitium ex inuf. them. δάσκω.

Δάσσατο, Ionice ex reduplicatione pro δάσατο, teste Eust. Potest tamen esse & fut. paulò post vt τετάσσομαι.

Δάσσατο, Ionice pro δάσαντο, itidemque δάσσασθαι pro δάσασθαι, quod aliquando accipitur etiam pro imperfecto ἐδάσσαντο seu ἐδάσσατο.

Δάσσε, & δάσσαι, vt perf. & plusquamperf. med. à them δάσσω, vt κέκασσε ex κάσσω. Atticè vel Ionice pro δέδασαι in σ verso & subtempto σ.

Δάσσεται, pro δασσάμενοι εἰσὶν: secunda persona plur. præt. perf. & plusquampe f. ordinis passiui à them. δάσσω, facit enim id fut. δάσσομαι, præt. pass. δέδασμαι, vnde hoc δάσσασθαι vt τετάσσασθαι ex τάσσω à them. τάσσω.

Δάσσεται, fut. paulò pòst, ex eodem them. facit enim fut. duplex verbum illud & δάσσω similitur & δάσσω.

Δάσσεται, præt. perf. tertium verbi δάσσομαι, mutuatitium ex inuf. them. δάσσω, vnde participium δασσάμενος Pass. δέδασμαι, vnde partic. δασσάμενος aor. 1. δάσασθαι, vnde participium δασσάμενος.

Δάσσατο, præt. perf. pass. ex them. δάσσω.

Δάσσατο, præt. med. verbi δάσσω ex inuf. them. δάω, secundum Eust. Nisi ex δάσσασθαι factum esse malis dicere, ex empto primùm σ deinde ε ex diphthongo σα fublato vel potius ex δάσσασθαι, regulari præt. medio, ex empto itidem σ & α.

Δάσσατο, præt. perf. act ex verbo δαΐσσω, duplex habens augmentum ex quo pass. δασσάμενος.

Δάσσαι, imper. verbi δάσσω factus ex δάσσω, conuerso ω in σ, vt tradunt grammatici. Videtur tamen potius esse ex inuf. them. δάσκω.

Δάσσαι & δάσσασθαι, per syncopen pro δάσασθαι & δάσασθαι, præt. med. verbi δάσσω vt paulò antè etiam dictum est.

Δάσσασθαι, præterit. perfect. act verbi δασσάμενος, duplex habens augmentum.

Δάσσασθαι, præt. perf. pass. ex verbo δασσάμενος, duplici augmento pro δασσάμενος, quo & δάσσασθαι dicitur. Eust.

Δάσσατο, Ionicè pro δάσαντο seu δάσσαντο, ἐστὶ δὲ ἀπὸ τοῦ δάσσω: vt & δάσσασθαι pro δάσασθαι seu δάσσασθαι, ἐστὶν, ex inus. them. δάσκω significante δάσκω Etymolog addit, διὰ τοῦ σσ literæ (dicendum enim fuisse δάσσασθαι vt πασσάσθαι) hoc δάσσασθαι factum esse, vt παρ. ἕλκω.

Δάσσασθαι, per syncopen pro δάσασθαι, præt. perf. act. verbi δάσσω. Vel potiùs à contracto δάσσασθαι, vt à δάσσασθαι, ex eo δάσσασθαι, vnde δάσσασθαι pro δάσασθαι in participium & fecto.

Δάσσασθαι, medium & passiuum perfect. alia verbi δάσσασθαι mutuatitium ex inusitato tertio δάσσω.

Δάσσασθαι, per syncopen pro δάσασθαι tenui in medium conuerso σ, ex them. verbi δάσσω.

Δάσσασθαι, ἐστὶ δὲ ἀπὸ τοῦ δάσσασθαι, ὃ ἐστὶ παρὰ τὸ δάσσασθαι, τὸ δὲ δάσσασθαι, ἐκ τοῦ δάσσω. Ita enim scribendum ex Eustath. & sensus hoc loco postulat. Male tamen Spondanus vertit loco prædicto, more Dorico.

Δάσσασθαι, præt. perf. pass. verbi δάσσω.

Δάσσασθαι, præt. perf. medium verbi δάσσω vt δάσσασθαι ex δάσσασθαι, τέτακται ex τάσσω.

Δάσσασθαι, præt. perf. med. verbi δασσάμενος, vnde participium δασσάμενος.

Δάσσασθαι, præt. perf. act. verbi δασσάμενος, ex quo participium δασσάμενος.

Δάσσασθαι, præterit. perfect. act. inusit. verbi δάσσω facit enim futur. δασσάσω, vnde præsens δασσάμενος, vt τετάσσασθαι ex τάσσω futur. verbi τάσσω.

Δάσσατο, apud Homerum pro δάσσασθαι facta literarum transpositione in hoc vocis δάσσασθαι pro δάσσασθαι ex them. δάσσω & δάσσασθαι facit enim δάσσω, quorum fut. δάσσασθαι, pass. δάσσασθαι, & per metathesin δάσσασθαι.

Δάσσασθαι, quoque pro δάσσασθαι, literis transpositis literis aiunt.

Δάσσασθαι, item medium verbi πάσσω, mutuatitium ex inusitato δάσσω.

Δάσσατο, pro δάσσατο, poetice, vel etiam Dori à τὸ quòd Theoc. ait habuit τὸ τῶν Δωρίων ἔθος δάσσατο δάσσατο, totum accidit Solœcismi, à verbo δάσσω fit δάσσω.

Δάσσασθαι, per syncopen pro δάσασθαι, mutuatitium à δάσσω, futurum δάσσασθαι.

Δάσσασθαι, vt præterit. perfect. pass. δασσάμενος, mutuatitium à δάσσω, futurum δάσσασθαι.

Δάσσασθαι, vt præterit. verbi δαΐζω, forte à Timoneo accentuatum. Quæ tamen est in cæteris quoque verbis compositis eadem ratio.

Δάσσασθαι, futurum impersonalis verbi ἐδάσσατο, mutuatitium ex inusitato δάσσω. Vnde participium δασσάμενος, futurum δασσάσομαι, quod apud Homerum δασσάσσατο. Aliquando δάσσασθαι, vt δάσσασθαι, quæ omnia tunc regulariter etiam pro δάσασθαι, δάσασθαι, & δάσασθαι, in fut fact. δάσσω.

Δάσσατο, pro δάσσαντο, vt τετάσσατο verbi τάσσω: mutuatitium ex inus. them δάσκω.

Δάσσασθαι, præt. perf. act verbi δάσσομαι, mutuatitium ex inusitato them δάσκω vnde participium δασσάμενος, & Ionicè ac poeticè δασσάμενος.

Δάσσασθαι, Ionicè pro δάσασθαι, vt & δάσσασθαι pro δάσασθαι, quæ omnia tunc regulariter etiam pro δάσασθαι & δάσασθαι, in fut fact. δάσσω.

Δάσσατο, Ionicè pro δάσαντο, vt & δάσσασθαι pro δάσασθαι, itidemque δάσσασθαι pro δάσασθαι, quod aliquando accipitur etiam pro imperfecto ἐδάσσαντο seu ἐδάσσατο.

Δάσσε, & δάσσαι, vt perf. & plusquamperf. med. à them δάσσω, vt κέκασσε ex κάσσω. Atticè vel Ionice pro δέδασαι in σ verso & subtempto σ.

Δάσσεται, pro δασσάμενοι εἰσὶν: secunda persona plur. præt. perf. & plusquampe f. ordinis passiui à them. δάσσω, facit enim id fut. δάσσομαι, præt. pass. δέδασμαι, vnde hoc δάσσασθαι vt τετάσσασθαι ex τάσσω à them. τάσσω.

Δάσσεται, fut. paulò pòst, ex eodem them. facit enim fut. duplex verbum illud & δάσσω similitur & δάσσω.

Δάσσεται, præt. perf. tertium verbi δάσσομαι, mutuatitium ex inusitato them. δάσσω, vnde participium δασσάμενος Pass. δέδασμαι, vnde partic. δασσάμενος aor. 1. δάσασθαι, vnde participium δασσάμενος.

Δάσσατο, præt. perf. pass. ex them. δάσσω.

Δάσσατο, præt. med. verbi δάσσω ex inuf. them. δάω, secundum Eust. Nisi ex δάσσασθαι factum esse malis dicere, ex empto primùm σ deinde ε ex diphthongo σα fublato vel potius ex δάσσασθαι, regulari præt. medio, ex empto itidem σ & α.

Δάσσατο, præt. perf. act ex verbo δαΐσσω, duplex habens augmentum ex quo pass. δασσάμενος.

Δάσσαι, imper. verbi δάσσω factus ex δάσσω, conuerso ω in σ, vt tradunt grammatici. Videtur tamen potius esse ex inuf. them. δάσκω.

Δάσσαι & δάσσασθαι, per syncopen pro δάσασθαι & δάσασθαι, præt. med. verbi δάσσω vt paulò antè etiam dictum est.

Δάσσασθαι, præterit. perfect. act verbi δασσάμενος, duplex habens augmentum.

Δάσσασθαι, præt. perf. pass. ex verbo δασσάμενος, duplici augmento pro δασσάμενος, quo & δάσσασθαι dicitur. Eust.

Δάσσατο, Ionicè pro δάσαντο seu δάσσαντο, ἐστὶ δὲ ἀπὸ τοῦ δάσσω: vt & δάσσασθαι pro δάσασθαι seu δάσσασθαι, ἐστὶν, ex inus. them. δάσκω significante δάσκω Etymolog addit, διὰ τοῦ σσ literæ (dicendum enim fuisse δάσσασθαι vt πασσάσθαι) hoc δάσσασθαι factum esse, vt παρ. ἕλκω.

Δάσσασθαι, per syncopen pro δάσασθαι, præt. perf. act. verbi δάσσω. Vel potiùs à contracto δάσσασθαι, vt à δάσσασθαι, ex eo δάσσασθαι, vnde δάσσασθαι pro δάσασθαι in participium & fecto.

Δάσσασθαι, medium & passiuum perfect. alia verbi δάσσασθαι mutuatitium ex inusitato tertio δάσσω.

Δάσσασθαι, per syncopen pro δάσασθαι tenui in medium conuerso σ, ex them. verbi δάσσω.

Δάσσασθαι, ἐστὶ δὲ ἀπὸ τοῦ δάσσασθαι, ὃ ἐστὶ παρὰ τὸ δάσσασθαι, τὸ δὲ δάσσασθαι, ἐκ τοῦ δάσσω. Ita enim scribendum ex Eustath. & sensus hoc loco postulat. Male tamen Spondanus vertit loco prædicto, more Dorico.

Δάσσασθαι, præt. perf. pass. verbi δάσσω.

Δάσσασθαι, præt. perf. medium verbi δάσσω vt δάσσασθαι ex δάσσασθαι, τέτακται ex τάσσω.

Δάσσασθαι, præt. perf. med. verbi δασσάμενος, vnde participium δασσάμενος.

Δάσσασθαι, præt. perf. act. verbi δασσάμενος, ex quo participium δασσάμενος.

Δάσσασθαι, præterit. perfect. act. inusit. verbi δάσσω facit enim futur. δασσάσω, vnde præsens δασσάμενος, vt τετάσσασθαι ex τάσσω futur. verbi τάσσω.

Δάσσατο, apud Homerum pro δάσσασθαι facta literarum transpositione in hoc vocis δάσσασθαι pro δάσασθαι ex them. δάσσω & δάσσασθαι facit enim δάσσω, quorum fut. δάσσασθαι, pass. δάσσασθαι, & per metathesin δάσσασθαι.

Δάσσασθαι, quoque pro δάσασθαι, literis transpositis literis aiunt.

Δάσσασθαι, item medium verbi πάσσω, mutuatitium ex inusitato δάσσω.

Δάσσατο, pro δάσσατο, poetice, vel etiam Dori à τὸ quòd Theoc. ait habuit τὸ τῶν Δωρίων ἔθος δάσσατο δάσσατο, totum accidit Solœcismi, à verbo δάσσω fit δάσσω.

Δάσσασθαι, per syncopen pro δάσασθαι, mutuatitium à δάσσω, futurum δάσσασθαι.

Δάσσασθαι, vt præterit. perfect. pass. δασσάμενος, mutuatitium à δάσσω, futurum δάσσασθαι.

Δάσσασθαι, vt præterit. verbi δαΐζω, forte à Timoneo accentuatum. Quæ tamen est in cæteris quoque verbis compositis eadem ratio.

Δάσσασθαι, futurum impersonalis verbi ἐδάσσατο, mutuatitium ex inusitato δάσσω. Vnde participium δασσάμενος, futurum δασσάσομαι, quod apud Homerum δασσάσσατο. Aliquando δάσσασθαι, vt δάσσασθαι, quæ omnia tunc regulariter etiam pro δάσασθαι, δάσασθαι, & δάσασθαι, in fut fact. δάσσω.

Δάσσατο, pro δάσαντο, vt & δάσσασθαι pro δάσασθαι, itidemque δάσσασθαι pro δάσασθαι, quod aliquando accipitur etiam pro imperfecto ἐδάσσαντο seu ἐδάσσατο.

Δάσσε, & δάσσαι, vt perf. & plusquamperf. med. à them δάσσω, vt κέκασσε ex κάσσω. Atticè vel Ionice pro δέδασαι in σ verso & subtempto σ.

Δάσσεται, pro δασσάμενοι εἰσὶν: secunda persona plur. præt. perf. & plusquampe f. ordinis passiui à them. δάσσω, facit enim id fut. δάσσομαι, præt. pass. δέδασμαι, vnde hoc δάσσασθαι vt τετάσσασθαι ex τάσσω à them. τάσσω.

Δάσσεται, fut. paulò pòst, ex eodem them. facit enim fut. duplex verbum illud & δάσσω similitur & δάσσω.

Δάσσεται, præt. perf. tertium verbi δάσσομαι, mutuatitium ex inusitato them. δάσσω, vnde participium δασσάμενος Pass. δέδασμαι, vnde partic. δασσάμενος aor. 1. δάσασθαι, vnde participium δασσάμενος.

Δάσσατο, præt. perf. pass. ex them. δάσσω.

Δάσσατο, præt. med. verbi δάσσω ex inuf. them. δάω, secundum Eust. Nisi ex δάσσασθαι factum esse malis dicere, ex empto primùm σ deinde ε ex diphthongo σα fublato vel potius ex δάσσασθαι, regulari præt. medio, ex empto itidem σ & α.

Δάσσατο, præt. perf. act ex verbo δαΐσσω, duplex habens augmentum ex quo pass. δασσάμενος.

Δάσσαι, imper. verbi δάσσω factus ex δάσσω, conuerso ω in σ, vt tradunt grammatici. Videtur tamen potius esse ex inuf. them. δάσκω.

Δάσσαι & δάσσασθαι, per syncopen pro δάσασθαι & δάσασθαι, præt. med. verbi δάσσω vt paulò antè etiam dictum est.

Δάσσασθαι, præterit. perfect. act verbi δασσάμενος, duplex habens augmentum.

Δάσσασθαι, præt. perf. pass. ex verbo δασσάμενος, duplici augmento pro δασσάμενος, quo & δάσσασθαι dicitur. Eust.

Δάσσατο, Ionicè pro δάσαντο seu δάσσαντο, ἐστὶ δὲ ἀπὸ τοῦ δάσσω: vt & δάσσασθαι pro δάσασθαι seu δάσσασθαι, ἐστὶν, ex inus. them. δάσκω significante δάσκω Etymolog addit, διὰ τοῦ σσ literæ (dicendum enim fuisse δάσσασθαι vt πασσάσθαι) hoc δάσσασθαι factum esse, vt παρ. ἕλκω.

Δάσσασθαι, per syncopen pro δάσασθαι, præt. perf. act. verbi δάσσω. Vel potiùs à contracto δάσσασθαι, vt à δάσσασθαι, ex eo δάσσασθαι, vnde δάσσασθαι pro δάσασθαι in participium & fecto.

Δάσσασθαι, medium & passiuum perfect. alia verbi δάσσασθαι mutuatitium ex inusitato tertio δάσσω.

Δάσσασθαι, per syncopen pro δάσασθαι tenui in medium conuerso σ, ex them. verbi δάσσω.

Δάσσασθαι, ἐστὶ δὲ ἀπὸ τοῦ δάσσασθαι, ὃ ἐστὶ παρὰ τὸ δάσσασθαι, τὸ δὲ δάσσασθαι, ἐκ τοῦ δάσσω. Ita enim scribendum ex Eustath. & sensus hoc loco postulat. Male tamen Spondanus vertit loco prædicto, more Dorico.

Δάσσασθαι, præt. perf. pass. verbi δάσσω.

Δάσσασθαι, præt. perf. medium verbi δάσσω vt δάσσασθαι ex δάσσασθαι, τέτακται ex τάσσω.

Δάσσασθαι, præt. perf. med. verbi δασσάμενος, vnde participium δασσάμενος.

Δάσσασθαι, præt. perf. act. verbi δασσάμενος, ex quo participium δασσάμενος.

Δάσσασθαι, præterit. perfect. act. inusit. verbi δάσσω facit enim futur. δασσάσω, vnde præsens δασσάμενος, vt τετάσσασθαι ex τάσσω futur. verbi τάσσω.

Δάσσατο, apud Homerum pro δάσσασθαι facta literarum transpositione in hoc vocis δάσσασθαι pro δάσασθαι ex them. δάσσω & δάσσασθαι facit enim δάσσω, quorum fut. δάσσασθαι, pass. δάσσασθαι, & per metathesin δάσσασθαι.

Δάσσασθαι, quoque pro δάσασθαι, literis transpositis literis aiunt.

Δάσσασθαι, item medium verbi πάσσω, mutuatitium ex inusitato δάσσω.

Δάσσατο, pro δάσσατο, poetice, vel etiam Dori à τὸ quòd Theoc. ait habuit τὸ τῶν Δωρίων ἔθος δάσσατο δάσσατο, totum accidit Solœcismi, à verbo δάσσω fit δάσσω.

Δάσσασθαι, per syncopen pro δάσασθαι, mutuatitium à δάσσω, futurum δάσσασθαι.

Δάσσασθαι, vt præterit. perfect. pass. δασσάμενος, mutuatitium à δάσσω, futurum δάσσασθαι.

Δάσσασθαι, vt præterit. verbi δαΐζω, forte à Timoneo accentuatum. Quæ tamen est in cæteris quoque verbis compositis eadem ratio.

Δάσσασθαι, futurum impersonalis verbi ἐδάσσατο, mutuatitium ex inusitato δάσσω. Vnde participium δασσάμενος, futurum δασσάσομαι, quod apud Homerum δασσάσσατο. Aliquando δάσσασθαι, vt δάσσασθαι, quæ omnia tunc regulariter etiam pro δάσασθαι, δάσασθαι, & δάσασθαι, in fut fact. δάσσω.

Δάσσατο, pro δάσαντο, vt & δάσσασθαι pro δάσασθαι, itidemque δάσσασθαι pro δάσασθαι, quod aliquando accipitur etiam pro imperfecto ἐδάσσαντο seu ἐδάσσατο.

Δάσσε, & δάσσαι, vt perf. & plusquamperf. med. à them δάσσω, vt κέκασσε ex κάσσω. Atticè vel Ionice pro δέδασαι in σ verso & subtempto σ.

Δάσσεται, pro δασσάμενοι εἰσὶν: secunda persona plur. præt. perf. & plusquampe f. ordinis passiui à them. δάσσω, facit enim id fut. δάσσομαι, præt. pass. δέδασμαι, vnde hoc δάσσασθαι vt τετάσσασθαι ex τάσσω à them. τάσσω.

Δάσσεται, fut. paulò pòst, ex eodem them. facit enim fut. duplex verbum illud & δάσσω similitur & δάσσω.

Δάσσεται, præt. perf. tertium verbi δάσσομαι, mutuatitium ex inusitato them. δάσσω, vnde participium δασσάμενος Pass. δέδασμαι, vnde partic. δασσάμενος aor. 1. δάσασθαι, vnde participium δασσάμενος.

Δάσσατο, præt. perf. pass. ex them. δάσσω.

Δάσσατο, præt. med. verbi δάσσω ex inuf. them. δάω, secundum Eust. Nisi ex δάσσασθαι factum esse malis dicere, ex empto primùm σ deinde ε ex diphthongo σα fublato vel potius ex δάσσασθαι, regulari præt. medio, ex empto itidem σ & α.

Δάσσατο, præt. perf. act ex verbo δαΐσσω, duplex habens augmentum ex quo pass. δασσάμενος.

Δάσσαι, imper. verbi δάσσω factus ex δάσσω, conuerso ω in σ, vt tradunt grammatici. Videtur tamen potius esse ex inuf. them. δάσκω.

Δάσσαι & δάσσασθαι, per syncopen pro δάσασθαι & δάσασθαι, præt. med. verbi δάσσω vt paulò antè etiam dictum est.

Δάσσασθαι, præterit. perfect. act verbi δασσάμενος, duplex habens augmentum.

Δάσσασθαι, præt. perf. pass. ex verbo δασσάμενος, duplici augmento pro δασσάμενος, quo & δάσσασθαι dicitur. Eust.

Δάσσατο, Ionicè pro δάσαντο seu δάσσαντο, ἐστὶ δὲ ἀπὸ τοῦ δάσσω: vt & δάσσασθαι pro δάσασθαι seu δάσσασθαι, ἐστὶν, ex inus. them. δάσκω significante δάσκω Etymolog addit, διὰ τοῦ σσ literæ (dicendum enim fuisse δάσσασθαι vt πασσάσθαι) hoc δάσσασθαι factum esse, vt παρ. ἕλκω.

Δαίω, δᾷς, δᾷ. Atticè pro δηίω, δεῖνε, δῆι, aor. 2. optat. modi, à them. δηίομαι.

Δᾶρ, cum ι subscripto, est sing. numeri & tertiæ pers. poeticam seu Ionicam habens paragogen, vt κεῖνᾶρ, ἐλθᾶρ, & similia, pro ἐκεῖνη, in abſque ι, est tertia persona pluralis. Anbo subiunct. modi aor. 2. act. à them. δηίομαι. Hes. & alij.

Δε τοῦτο, Doricè pro δεῦτε νε τοῦτωῦν, pro ξύνεμε. Solet. n. Dores circunflectere futura, & in tertiis plural pro ει dicere νν.

Δέομαι, poetico pleonasf. literæ ω pro ομαι. de quo paulò antè. Sed & δέω affertur pro δῶ, dicitúrque esse Ionicum.

E'A, interdum est præteritū imperfectum Ionicum, pro ἦν, vel ἦ secundum quosdam συνεπτυγμένον, ex ἔᾶ, dicentes etiā regulariter debuisse dici ἐᾶν: secundum alios ex ἦν, per πρόθεσιν siue διάθεσιν, vt γῆθεν ex γῆσεν. ¶ Interdum est tertiæ personæ sing. præs. te nporis per apocopen facta ex ἐᾶτι. nam ἰάσι facit ἰᾶ in tertia pers. per contractionem ex ἰάεσι pro quo poetæ dicunt ἰᾶτι, vt ἐᾶ γὰρ ἐμοὶ ἐμπέδως, πρὶν μ' ὑπ' ἐκ τε πολλὸ Α'δῆναι, non finit me trepidare & metuere. Nonnunquam est imper. præs. temp. per cōtractionem ex ἔᾶσο. Alioqui est & interiectio ἐαοικότως, vt tradunt nonnulli.

E'άω, poeticè pro ἐάω, vti iam dixi in præcedente ἐ'ω.

E'αρᾶ Attica seu Ionica dialysi diphthongi pro ἦρα, præt. med. verbi ἄειρω seu ἄρω significantis, frango. Vnde partic. ἐαγώς.

E'αγὸν. Atticè itidem pro ἦγον. tor. 2. paſſ. ab eodem them. Vnde participi. ἐαγώς, & inf. ἐαγέναι. retento augmento.

E'αδ', itidem Attica seu Ionica diphthongi resolutione. pro ἦδ, quod ἔᾶδ est præt. med. verbi αἴδομαι seu ἄδω, significantis αἰσχύνομαι. placeo. Vnde partic. ἐαδώς.

E'αται pro εἰσαται, præt. perf. verbi ἵεμαι.

E'άω, similiter Attica seu Ionica diphthongi resolutione pro ἤλω aor. 2. à them. ἅλωμι, significantis ἁλίσκομαι, πολεμίων συλλαμβάνω, ex quo particip. ἁλούς Etymol.

E'άλων, eodē modo ꝑ ἤλων aor. 2. act. verbi ἅλωμι. Et ἐάλωσαν, itidē pro ἤλωσαν, ab eodem ἅλωμι mutuante sua tempora ab ἁλίσκω.

E'αίδαν, eadem ratione pro ἐωΐδεσαν dicitur, à them αἰδάω

E'άνται, Ionica resolutione diphthongi & ipsum dicitur pro ἐῶνται, & ἐάνται pro ἐῶντο, ab ἐάω. Ambo apud Hesych.

E'αξε quoque pro ἔξε dicitur, vt ἔαγα pro ἦγα, itidem ab ἄγνυμι seu ἄγω significante, frango.

E'απας etiam Var. affert pro ἐκκεκοπίσασι, annotans & ipse Ionica diphthongi dissolutione dictum esse pro ἔσασι, ab ἐάω. Alioqui ab ἄδω seu αἰδάω esse posset, si neutralem significationem haberet.

E'απι, Ionicè pro εἶπι sicut ποθέαται iidem Iones dicunt pro πόθεσι, & ἀφίεται pro ἀφ' ἕᾶται, resoluentes diphthongum penultimæ syllabæ in tertias person. plur. præs. temp. vocis actiuæ verborum in μι.

E'απε, Ionicè itidem pro εἶπε, ex them. ἐάω: nisi malis ἔ'απον.

E'απε & ἔ'απε, Ionicè pro ἐῶπτε & ἐῶπτο, sicut παπείαπε & παπείαπο pro παπείωπε & παπείωπο. Ambo à verbo ἔωπα, quod formam præter. præs. autem habet significatiſ. Paulò antè ἔαπτε & ἔαπτο habuimus ex Hesych. Ionicè itidem, sed tantùm cum vocabulis a resolutione in εα.

E'άφθα etiam Ionicam habet diphthōgi resolutionē pro ἔφθα, ex them. ἔπεμμι, sicut ἔαπ pro εἰσὶ iidem Iones dicunt, & πάϊα ος pro πάθεσι necnō ἐάλη, secundum Euſt. pro εἶλε. ex ἕλλομαι. de riuato ab εἶλω: secundum alios tamen pro ἤλω, ab ἅλλομαι. Vtitur autem isto ἐάφθα. Hom. Il. 9. dicens: ἔ'κλίνθησ' ἱπτάμενοι κῆρι, ἐπεὶ ἦ' ἐπὶ κακὸν ἐάφθει, infequuta est, θάνατος. Hinc quidam obſcurorum opinio est qui ἐάφθα istud pro ἰάφθα dictū volunt pleonasmo literæ φ. Verùm affertur ἐάφθα & pro ἤφθα, ab ἅπτομαι, vt, in ea resoluto, vt paulò antè in multis aliis.

E'βᾶν, pro ἔβαν. aor. 2. indic. verbi βαίνω, significantis gradior, vado. quod ἔβα Aristophan. vſurpauit etiam pro ἐπέβη seu ἐπέβα. de. aggreſſus est & inuasit. ſimplici vſurpato pro compoſito: dicens νεκρὸν ἔβα μ. Rursum ἔβα Laconice vſurpari aiunt pro ἔα, pleonasmo literæ β, vt ἔβασαν pro ἔασαν dici, paulò pòst annotabo.

E'βαν, poeticè pro ἔβασαν, aor. 2. indic. verbi. βαίνω.

E'βαρκάτησαν, aor. 1 ind. à verbo βαρκατέω.

E'βασαν pro ἔασαν, hoc est, συγχώρησαν, pleonasmo literæ β, Syracusano & Laconico, vt testatur Etym. qui itidem ἔβατος pro ἔατος dici annotat.

E'βασον, aor 2. act. indic. modi à verbo βαίνω, tanquam ex βάσω, vel etiam tenui in aſpiratam conuerſa, euphoniæ cauſa, Vnde paſſ ἐβάθην.

E'βλω, aor. 2. med. modi à verbo βάλλω, vt ἴσλω ab ἵστημι, ἴσθλω, à τίθημι, cuius tertia plur. est ἔβλωντο.

E'βλωτο. aor. 1. ind. modi, itidem à βάλλω seu βαλέω, mutuantibus sua tempora à βάλω, vt ἐ'γνηται à γνάω.

E'βόατο. imperf. verbi βοάομαι, quod poetico more ex futur. in præſens tralatum est. Sic δύσετο ex δύσομαι, de quo paulò ſuprà. Sunt verò & alia quorum ὁ μέλλων εἰς ἐσόμενον κατήρτικεν.

E'βραν, aoriſt. 2. verbi βαίνω, vt & ἔγραν & ἔβραν & ἔβρην à γράω, & ἐ'ω.

μι. δίδωμι. Verùm pro βίαμαι dicitur potius βέομαι.

E'βλαβον, aor. 2. verbi βλάπτω, tenui in mediam versa: vnde paſſ. βλαβῆναι (βλαπῆναι.

E'βλάνωμαι, Atticè ſecundū quoſdam pro βλώσκω, ex them. ἐβλάμην, itidem Attice pro βλίσκομαι, à themata βλάπτω. Euſtath.

E'βλαστηκέναι, itidem pro βεβλαστάνειν. Attica abiectione consonantis ex augmento, quemadmodum iidem Attici ἐζεύχθην dicunt pro βεζευγμένον, ἐβεβρύχθην pro βεβρυχώς. Aeolica lingua ecōtrà consonantem augmenti in communi etiam lingua omitti ſolitam, aſciſcente. dicentéque παπέφευγμαι pro ἐπαπέφευγμαι, & πεπτέρυγμαι pro ἐπεπτέρυγμαι. præſente enim in cipiente à duplici consonante, tantùm ε augmenti loco aſciſcitur. Etymol. & lex. meum vetus.

E'βλαστον, aor. 2. indic. à them. βλαστέω seu βλαστάω, vt ἤμυσεν ab ἀμύνω seu ἀμύσσω.

E'βλατο, per syncopen pro ἐβλάβετο, quod est præt. pluſquamperf. paſſ. verbi βλάπτω, mutuantis sua tempora à βάλλω. Nisi quis esse velit im perf. à them. βλάπτω.

E'βλίκην, Attice pro βλίκηνα, propter euphoniam, vt refert. Euſt. At ἔβλιτον. Hesych. affert pro ἔβλιπον & ἐβλιπόμην. quod haud scio an ſit aor. 2. verbi βλίπομαι.

E'βλωθον, aor 1. paſſ. verbi βλώσκω seu βεβλῆσθαι

E'βρύχθη, aoriſt. 2. act. verbi βρύχω. vnde paſſ. ἐβρύχθην, & participio βεβρυχώς.

E'βρων, aor. 2. act. verbi βρύω, vt ἴδω ex δίδωμι ἔσω, ex γνῶμι. Legitur apud Hes. & exponitur non ſolùm ἔφαγον, ſed etiam ἔπιον & ἐπόμπευσα.

E'βωσαν, apud eūdem pro ἐβόησαν, ſeu ἐκραξεν ἐκάλεσαν. vt Var. quoque ἐβόασαι affert pro ἐβόησας. Sic βοάσομαι ſupra habuimus pro βόήσομαι.

E'γγείκαμεν, præt. med. verbi ἐγγείνομαι seu ἐγγενάομαι, ex quam ex ἐγγάω. Pro ſecunda & tertia pers. duali ἐγγείκατον per ſyncopen metri cauſa dicitur ἐγγάτην, vt infrà ἐκφάτην pro ἐκφάτον. Hom. Il. χ. vt' ὑπὸ ἐγγάτην. Et apud Etym. Ἄμφω δ' ἐγγάτην φαεσιμβρότην ἠελίοιο. vbi legendum videtur ἐκγάτην, & ἐπιμβρότην.

E'γεγώνης, præt. perf. verbi ἐγγυάω, habens augmentum intrinſecus, alioqui & extrinſecus augmentum aſſumendo, facit ἐγέγωνα.

E'γείρω, fut. Atticum verbi ἐγγυάω, pro ἐγγύσω.

E'γγύησα, aoriſt. 1. act. verbi ἐγγυάω, augmento carens, vt & in comp. παρεγγύησα apud Synef. & in ἐνεγγύησα apud Plutarch. itidémque in ἐνεγγυησάμενος, apud Demoith. Quorum hæc duo ſunt ab ἐνεγγυάω illud à παρεγγυάω.

E'γεγαάκειν, præterirum pluſquamperf. actiuum verbi γράφω, mutuatirum ex γεγαῶτα. facit enim γεγάφω non ſolùm γεγάφω. ſed etiam γεγάφατο: vt τύπτω non ſolùm τύφω, verùm etiam τυπτάτω.

E'γεγοθέμεν, aor. 2. verbi γείνομαι.

E'γέγοτο, per ſyncopen poeticam ex ἐγένετο, à verbo γίνομαι ſeu γένομαι. Exponitur etiam. ἐ'κτισε. de qua ſigni. dixi ſuprà in τίνω.

E'γερθεν, Doricè ſeu Bœotice ꝑ ἐγείρεσθαι: aor. 2. paſſ. verbi ἐγείρω, facit enim id fut. ἐγερθῆσομαι vel ἐγέρσω: vnde ἔγερσις & paſſ. ἔγερμα, ex quo ἐγέρθην.

E'γκρίσσεται, Ionicè pro ἐγκεκριμένοι εἰσὶν: pluſquamperf. paſſ indic. modi ab eodem them.

E'γκρυφμεν, præt perf. paſſ. eiuſdem verbi ἐγκρύπτω, Atticè pro ἐγκέκρυμμεν, vt act. quoque voce ἐγκρύπτω dicitur pro ἐγκέκρυφα. Vnde pluſquam. perf. paſſ. ἐγκρύφμεν, & partic ἐγκρυφθείς.

E'γκρυφε, aor. 1. act. verbi γράφω, tanquam ex γράω, vt ἔβλιτα ex βλάπτω, ἔγραπα ex φαίνω. Alii tamen per ſyncopen ex ἐγέγραπα factum aiunt α in ε Ionicè conuerſo. Vnde partic. γράψας.

E'γνεφ pro ἐγήρᾳ vt ἔζα pro ἔζω. ex inuſ. them. γήρημι, vt Euſt. tradit. Poteſt tamen & à γηράω deduci.

E'γκίχασθαι, præt. med. verbi ἐγκίχω, vt φράζω facit πέφραδμαι autem in eiuſmodi biſyllabis verbis in præter. medio verbi in ο notum est, vt λίπω, λέλοιπα.

E'γκεχυρσπέμενος, participi. paſſ. ex præterit. perfect. verbi ἐγχέω ζω, vt ἐγκεχεσπέμενος ex verbo ἐγχεσπίζω facit ἐγχυσπέμαι, præterit. perfect. ἐγκέχυσπαι, vt ἐγχεσπέομαι dat. ἐγκεχέσθαι. Verùm non ſolùm iustrinſecus augeri dicunt hoc verbum ſed etiam intrinſecus, & dici ἐκεχυσπέμην. Quod tamen non eſt ab hoc ἐγχυσπέζω, ſed ab ἐνεχυσπέζω. Itaque dicēdum foret ἐγχυσπεσμένος, vt non modò κέκλαγγα, ſed etiam ἐκέκλαγγα reperimus.

E'γκυρσαι, participium ex ἐγκύρσω aor. 1 act. ἐγκύρω, facientis fut. non modò ἐγκυρῶ. ſed etiam ἐγκύρσω. Aeolicè.

E'γκλιβ, per ſyncopen ex ἐγκλίνω, Dorico infinit. verbi ἔγκλω, apud Hesych.

E'γνωσμεν, præt. perf. act. verbi γιγνώσκω, mutuatitium ex γνάω facit enim γνάσμεν futurum γνώσω. vnde & aor. 1. med. ἐγνώσατο.

E'γνων, aor. 2. verbi γνάω: vt ἔλων ex ἅλωμι eſt.

E'γρηγορα, præt. perf. paſſ. eiuſdem verbi γράω ſeu γρηγόρεσκω, mutuatitium itidem ex γράω. Vnde aor. 1. paſſ ἐγρηγόρθην.

E'γρω, Attica ſyncopa, vt volunt quidam, ex ἐγείρω. imperat. verbi ἐγείρω, cuius tertia pers. plur. facit ἐγρόντων. Vnde & imperf. ἐγρόμην.

E'γρήγορα, præt. perf. verbi ἐγείρομαι. id enim, ſecundùm ſententiā præt. ἐγρήγορα ſonat. & ideò recte ἐγρήγορσι dicitur. Quidam tamen ἐγρήγορα ex ἐγείρω, & ἐγρήγορσι ex ἐγρήγορα per ſyncopen. Vide & ἐγρηγορέναι. Sed & ἐγρηγορέναι pro ὀπνῶ ἀλλὰ νῦν ἐγρήγορα. Vide & ἐγρηγορέναι.

E'γρήγορε, non ita ex medio ſonat. quia ἐγρήγορε enim facit præterea ἐγρηγόρεμεν, quam & etiam ex vnde fit ἐγρήγορε, ἐγρηγόρεμεν, ἐγρήγορτε, ἐγρηγόρασι. ex quo imperat. ἐγρηγόρετω, ἐγρηγορέτωσαν. ampliùs nonnulli ex patrio ἐγρήγορσι facient in indic per ſyncopen. Solent autem Aeolici eiusmodi imperfectos patrios in ορσι deſinentes, quorum penultimam ſyllabam ρσ habet, contra communem regulam, vt ἐπίσταρσι, ἐπιστάρσαν. Ita tamen ea ſui imperfecta ſyncopen ſuscipiant, vt ἐπίστασαν per ſyncopen ἐπίστασαν. Hesych. affert pro ἐγρήγορε: forſan inuſ. them. ἐγείρω ex quo ἐγρήγορσι inſolens ζοτὸν ἀρίστου, vnum caput.

E'γρηγορέναι Attica ſyncope pro ἐγρηγορέναι. indéque à participio ἐγρηγορώς. Per ſyncopen fit ἐγρὼς ὦ &c.

E'γρηγορσι Atticè pro ἐγρήγορα. ſine argumento, à them. ἐγείρω.

E'γρὼς nō pars aor. 1 act. verbi ἐγρηγορέναι, mutuat. ab ἐγρήγορα.

E'δαν Ionice, ἔδαν, aor. 2 act. verbi δάω ſeu δαίω. Vide & paſſ. δαίομαι.

E'δακον, aor. 2. act. verbi δάκνω, vel proprius vel mutuatitius ab eodem them. δάκω.

E'δεάλην, aor. 1. paſſ. verbi δαίομαι ſeu δάλλομαι. Facit enim fut. 2. δαλῶ. vnde aor. 2. act. ἔδαλον, ex quo paſſ. δαλῆναι.

E'δε, præt. imperf. verbi δαίομαι. Poteſt tamen eſſe & à δέω, habēs augmentum & ſyncopen. Vide & ἐδήεσσα.

E'δεγδεν, aor. 1. act. verbi δεγδάνω. Et, ab Hesych. delgitur & paſſ. aor. 2 ἐδέγδην. capoſ. ſenſum.

E'δέμεν, per metathesin pro ἐδεῖν, metri gratia, eſt autem aor. 2. act. verbi δέω.

E'δεύσω, fut. Attici verbi ἐδαφίζω, pro ἐδάφισω.

E'δεύσω, fut. Attici verbi ἐδαφίζω, pro ἐδάφισω.

E'δήδεσσι, poeticè geminata consonante metri gratia, pro ἤδεσαν aor. 1. act. verbi ἀηδέω.

E'δήεσαν, Ionice pro ἐδάεσαν. ſecunda perſ. verbi ἐδάην.

E'δήκαμεν, per ſyncopen, vel pro ἐδηδόκειμεν exempta ſyllaba δή, & tunc eſt præt. pluſquamperf vel pro ἐδηδόκεμεν exempto ει, & aſpirata in ejusdem contenſa, à them. ἐδήομαι.

E'δηλήθη præt. plenquam. perf. them. verbi δάομαι. facit id præt. perf. ἐδήλημαι. At ἐδήλησαι eſt præt pluſquamperf med. verbi ἐδηλέομαι. facere enim id præteritum ἐδήλεσα. ſuprà docui.

E'δήομαι, præter pluſquam perf. paſſ. δήομαι verbi per ſyncopen pro ἐδήεσθαι. Nonnulli δήομαι. vnde præt. perf. δέδημαι vt ναι μὰ γε νεύω: & per ſyncopen δέδμημαι ex mito e paſſ. δέδμημαι, ex quo ἐδμήθην.

E'δησαν, aor. 1. act. verbi δέω, vel etiam impersonalia verbi δεῖ, mutuat ex δήσω ſeu δεήσω.

E'δθεν, aor. 1. paſſ. verbi δίω, cuius præt. paſſ. δέδυμαι.

E'δήεσται per ſyncopen pro ἐδήεσσαν, vt teſtatur Etym. Eſt autem hoc ἐδήεσται ex tertia perſ plur. præt. pluſquamperf. verbi δήεσθαι ex pe fecto med. δήεται de quo ſuprà.

E'δίεσκε. aor 1 act. verbi δίεμαι. vt ἔκτεκε. Et voce med. ἐδιεσάμεθα, cuius tertia perſ plur num. eſt ἐδίεσαντο.

E'δῆ ἐξ aoriſt 1. act. verbi δείκνυμι ſeu δεικνύω, mutuantis futur. ſuum ab inuſ. them. δείκω. Vnde med. aor. ἐδειξάμην. paſſ. autem ἐδείχθην

E'δον, aor 1 act. verbi δίεμαι, vt ἔθεσαν paulò antè.

E'δρακον. Doricè pro ἐδράκοσαν per ſyncopen, pluſquamperf paſſ. verbi δέρκομαι.

E'δύσετο poeticè pro ἐδύσατο ſeu ἔδυσε. dicunt enim δύσόμην, pro δύσομαι, & δύσω pro δύσω. metri gratia.

E'δῆ ſecunda perſona fut. 2 ἐδήσομαι. ex verbo ἔζομαι.

E'δωλα, præt med verbi ἐδάω pro ἤδηκα, habens Atticam reduplicationem durarum præterita initialium literarum.

E'δώδεκτο & ἐδώδεκτο, Ionicè pro ἐδηδέχθαι & ἐδηδεγμένος. perſ. & pluſquam perf. Paſſ. vtrumque ἐδώδεκτο facit ἐδώ fut. 1. act ἐδῶ pro præt perf. ἐδήδεγμαι, & Atticè ἐδώδεγμαι. vnde præt. perf. paſſ ἐδήδεγμαι. cuius tertia perſona ἐδήδεγται abiecto σ ἐδήδεχθε, & Ionice ἐδήδεκται. vt refert Etymol. ex Herodiano gram. V. tur autem eo verbo Homer. dicens, ὅσσα τε ἐπιπτάνοντα ἰὼ ἐδώδεκται, quæcunque tum circuita & comeſa ſunt.

E'δώδη, præt. perf. act. verbi ἔδω Atticum. Fut. enim facit ἐδήσω ex inuſ. them. ἐδέω. Vnde præt. perf. ἐδήκα & Atticè primùm reduplicatis duabus præteritis initialibus literis. deinde & in ω conuerſo. vt in ἐδέχθαι, πέπωκα, & ſimilibus aliis) ἐδώδεκα. Sic in præt. pluſquam perf. ἐδώδεκειν, & participi. ἐδώδη

κώς ex cuibus compoſitis ἐπεδώδεκον, & παρεδώδεκα. Verùm ἐδώδεκα. ex ver bo ἔδω ſeu comm ent affertur. quod paſſim ex thro ica ſcriptis ſit. ἐδώδεκα, præt. δώδεκα, & Attice ἐδήδεκα. cuius ꝑticipium ἐδώδεκώς.

E'δώδη, pa tiop præterit. ἐδώδα ex eodem them. Facit enim ἔδω. fut. 2. ἐδῶ præter. perfect. & Attice recō pōsitus primus diuinus literis ἐδήδοκα.

E'δωκον, dorice ille dicitur pro Atticum pro ſuis præſ primis literis pro ſuccessionem eandem aoriſtum apud Græcos mentionem reperis. dicēque ſuſpectum ipſum habuo.

E'δῶν, aor. 1 poſſeruiti δώω. habet enim in fut. δώσω. mutuat. ab inuſ themate δώω. Vnde præt. paſſ. δέδωμαι. & ex eo aor. 1. ἐδώθην.

E'δώδω pro ἐδώδα, vt ἐπιδῶ pro ἐπιδῶν. Illud ex δώδω pro δίδωμι vſurpato, hoc ex πάδω pro πάδημι.

E'δωρον, aor. 1 act. verbi ἐδωρέομαι. ſyncopen.

E'δωρ. Dorice & poeticè pro ἐδῶρον. ex them. ἔδω. Habet autem ſyncopen hoc ἐδώρημαι. nam pro ἐδώρεμαι. prius dicitur ἐδώρημι & ἐδώρεμι. vnde poſtea illud ἐδώρημαι per ſyncopen factum eſt.

E'δωσαν Attice interdum pro ἔδοσαν, vt ἐκφέρωσαν pro ἐκφέρασαι, πίεσωσαν pro πίεσαν ſine μ. med verbi ἔδω

E'δωτον, Ionice ſeu Atticè, aor. 2. verbi δίδωμι more Bœotico.

E'ε, Doricè ſeu Atticè, pro ἑαυτόν, à them. ἑαυτόν.

E'ε, Atticè aor. 2 med verbi ἵημι tenui autem ſpiritu ſcriptum ἐέμενος. ſit à med. verbi εἶμι.

E'έλδομαι, aor. 2 act. verbi ἐλπίζω. Facit enim fut. 2. ἐλπόμαι & aor. 2. ἐέλπομαι. facit ἐέλπωμαι & κτυπίω ἐέλπομαι.

E'έργω, Attice & Ionice pro εἴργω. ſine argumento, à them. ἔργω.

E'έρσαι, Hesych. affert pro ἔρσαι: forſan inuſ. them. ἐρσάω ex quo ἐέρσαι inſolens ζοτὸν ἀρίστου, vnum caput.

E'έρσαν, Attice ſyncope pro ἐέρσασαν. indéque à participio ἐέρσας ὦ. Per ſyncopen fit ἐέρσὼ &c.

E'έρσασαν, Attice pro ἐρράσαντο apud Hes.

E'έσσαι, Doricè & Ionice pro ἐαίσαι. ſine argumento, à them. ἐάω.

E'έχω, ſecundæ & tertiæ perſ. duali ἐέχατον per ſyncopen metri cauſa dicitur ἐχθάτην, vt ſuprà ἐκφάτην pro ἐκφάτον. Hom. Il. χ. vt' ὑπὸ ἐχθάτην. Et apud Etym. Ἄμφω δ' ἐχθάτην φαεσιμβρότην ἠελίοιο. vbi legendum videtur ἐκχάτην, & ἐπιμβρότην. Sed & ἐέχατον affertur pro ἔχω. Ambo apud Hesych.

E'έχω, præt. perf. verbi ἐχθάνω, habens augmentum intrinſecus, alioqui & extrinſecus augmentum aſſumendo, facit ἐέχθαγα.

E'ζάλωσε, per metathesin pro ἐζάλοσε, metri gratia, eſt autem aor. 2. act. ve. bi ἐζέλω.

E'ζαλ. ſi. fut. 1 Attici um verbi ἐζάλλω, pro ἐζάλσω.

E'ζάλωσε poeticè geminata consonante metri gratia, pro ἔζαλσε aor. 1. act. verbi ἐζάλλω.

E'ζάλωσε, Ionice pro ἐζάλοσε. ſecunda perſ. verbi ἐζάλλω.

E'ζάγλαον, per ſyncopen, vel pro ἐζαγλάϊσον exempta ſyllaba ϊσ, & tunc eſt præt pluſquamperf vel pro ἐζαγλάϊκειν exempto ει, & aſpirata in ejusdem contenſa, à them. ἐζάγλαϊσμαι.

E'ζαγλάϊσε præt. plenquam. perf. them. verbi ἐζάω. facit id præt. perf. ἐζάϊκα. At ἐζάγλαϊσμαι eſt præt pluſquamperf med. verbi ἐζαγλάϊσμαι. facere enim id præterituin ἐζάϊσα. ſuprà docui.

E'ζάϊσατο, poeticè metri gratia geminato σ pro ἐζάϊσατο: aor. 1. med. verbi ἐζάϊσμαι ſeu ἐζάω.

E'ζάϊσεν, pro ἐζάϊσε, vt ἔθηκεν pro ἔθηκε: aoriſt. 1. act. verbi ἐζάϊσμι, mutuat ex inuſ. them. ἐζάω.

E'ζάκτησε, poetice pleonasmo pro ἔζακτο: vt ἐ'ζάϊσθαι pro εἰ'ζάϊσθαι, & ἐ'ζάκτο pro εἴκτο dicunt iidem. Eſt autem hoc ἔζακτο præter. perf. paſſ. verbi ἔζομαι ſeu ἔζω.

E'ζάκων, eodem modo pro ἔζακον. ex them. εἰκάω.

E'ζαπτε, itidem poetico pleonaſ. dicitur pro ἔζαπτε: & ἔεπτον pro ἔζαπον eiusdem illud eſt aor. 1. verbi inuſ ἔπτω, hoc autem aor. 2.

E'ε ἐπάλμενος, ſimiliter pro ἐεπαλμένος: particip. ἐ'εσσάμενος pro ἐεσάμενος, aor 1. med. verbi ἐέζω. Cuius aor. fecūda perſ eſt ἐ'εσσο pro ἔεσσο. vel potius ἔεσσο ſignificans ἐμοιώσω. nam paſſiuam habet ſignif. Hesych. verò ἐ'εσσθαι affert etiam pro ἁρμόσαι, ἐ'σπάζθαι, quod videtur eſſe ab ἔεσσθαι eo. duo.

E'ε'ιμένον autem eſt pro εἰσαμένον, ab ἵστημι, ſeu ἔω ſignificāte inE'έδρομεν etiam pleonaſmo literæ ε dicitur pro ἐδρόμεν. Et derivatum inde ἐ'εδρόμην pro ἐδρόμην.

E'ε'λσαν itidem pro ἔλσαν: hoc autem per ſyncopen interdum pro ἐ'ελάσαν. interdum pro ἐλάσαν. Vnde partic. ἐ'ελάσᾶ. & pro ἐ'λᾶς. ſignificans ἐλαύνω. & ἐλαυνόμενος. interdum & ἐλαυνόμενος pro ἐλαυνόμενος. Ambo apud Homer.

E'ε'ιπνον ſimiliter pro ἔπνεον ſeu ἔπνευν: & ἐ'ε'ιπνεῖν pro ἔπνεμεῖν ſeu ἐπνεύμονεῖν. Ambo poetica. (ἐπνέω.

E'ε'ίσαν, eodem modo pro ἐίσαν, ſeu ἔσαν, à themat ἐω-

E'ε'ίρασα, itidem poetico pleonaſ. pro εἴρασα ſeu ἔρασα à them. ἐράσσω.

E'ε'ιρε quoque pro ἔρρε ſeu ἔρρει, à them. ἴρρω. Vnde & præt imperf ἐ'ίρρεν pro ἐ'ίρρει: ſeu εἴρρεν & præter. pluſquam perfect. ἐ'ίρρεκε, pro ἔρρεκε particip. ἐ'ιρρυῖα pro εἰρρυῖα.

E'ε'ιρυσθε eadem ratione pro ἐρρύσθην quod ἐρρυσθῆ deriuatum eſt ex ἐρύω.

E'ε'ιρω autem, quod Hesych. affert pro ἐκρίνω, dubium ſit ne pro ἐέρσω. ad ἔρσαι an alio quopia. n.

E'ε'ιρωτον rurſum pro ἔρρατον ſeu εἴρατον. Eſt autem hoc Ionicum pro εἰρρωμένοι ἦτον. præt. pluſquam perf paſſ. ab ἔρρω.

E'ε'ρω

Ε'ιδέω item pro ἴδω. tertia pers. aor. 2. pass. imper. modi ex activo them. ἰδόντω & ἴτω. Ex quo & ἴστω pro ἴσθι. prat. pluquam perf. pass. Et aorist. 1. med. ἰδεσάμην pro ἐδησάμην geminato etiam σ metri causa.

Ε'ίζω ἵζησ, ίζω. Doricè secundum quosdam dicitur pro ἵζω, ἵζεσ, ἵζει, à them ἵζω. Peculiarimen est etiam ab inusit. them. ἵζημι. Eiusdem. ἔζεσα, aor. 1 est ἵζ-ησα.

Ε'ζωγέω, aor. 2. Pass. verbi ζωγρέω seu ζώγρω facit enim futur. 2. ζωγρῶ aor. 2 ἐζώγρων. vnde postea passiuum illud.

Ε'ζωκα, poetice pro ἵζω, ex them ζάω.

Ε'ζωσμαι, præt pass. verbi ζώννυμι, mutuatitium ex ζίω, vt χρώννυμι siue tempora ex χρῶ, mutuatur. Vnde aor. 1. ἐζώσθην & partici. ζωσάμενος.

Ε'ή, poetice pro ᾗ tertia persona præsentis subiunctiui ex verbo εἰμι Vide & εἶμι ſ. à.

Ε'ίαν, indeclin. poetice pro δεῦ, etiam ἴαν. pro ἴφ, erasis imperf. indic. modi ab eodem them.

Ε'ᾶκα, similiter pro ἔκα, pleonasmo literæ α poetico: & ἔκαμεν, pro ἔκαμε. aor. 1 act. verbi ἔκημι. facientis fut. 1. ἕσω ἵημι.

Ε'ἰαθέως, eodem modo pro ἐαθέως, à them εἰάθεω. apud Var.

Ε'ἀκᾶν quoque pro ἑκὰν vsurpatum, habet poeticum illam literæ α pleonasmo n. Rursum verò ἑκὰν illud poeticum habet paragogen pro ἔς vt ἑμαυτόν pro ἐμαυτ. est autē imperfectum verbi ἐμμι.

Ε'ᾶν. Item pro ἐάσω, hoc autem ἐᾶν poetica ad hæc paragone pro ᾗ solent enim poetæ tertiæ personis singularibus connectionum atticè ferre illud ν. hinc ἐᾶν & ἐᾶσι pro ἐᾷ & ἐᾶσι. ἐᾶσθα pro ἐᾷς. & peculiariter nominatam fuit ἐᾶν ἔκουσαν, quod Hycus inprimis ea vtitetur, annotat ex priscis grammaticis Varinus.

Ε'ᾶπερ, idem quod ἴσ-περ, teste Hesych. Vnde intelligimus ἰάω, duplex facere futurum, & ἴάσω nimirum ἴσω.

Ε'ἀπὶ, vsurpatum pro ἐπί, inscriptis. aorist. 2. conunctiui modi, à themate ἵημι.

Ε'ᾶσαν, aor. 2. act. verbi ἔᾶσα.

Ε'ᾶσαι, aor. 1. act. verbi ἴᾶσαι. mutuatitius ex inus. them. ἔσ-ω.

Ε'ᾶσι, participium, ab ἴᾶσω seu εἴᾶσω aor. 2. pass. verbi act. ἵημι.

Ε'ᾶσκε poetica paragoge pro ἴᾶσι, vt ἴφασκε pro ἴφησι, & ἔᾶσκε pro ἴη. Coniunctè præsenti ex them. εἰάω.

Ε'ᾶσόμαι. fut. 1. verbi ἴᾶμαι, mutuatitium ex inus. them ἰάομαι.

Ε'ᾶσον, aor. 2 indic. modi à them εἰάω. Media voce ἰάσατο. dicitur in eodem tempore & ab eodē them. cuius prima perf. sing. est ἰᾶκε tertia ἰᾶτο.

Ε'ᾶτάω & Ε'ᾶτέω, Ionicè pro ἰάομαι & ἰάομαι : à ᾖατος Ionicè itidem vsurpato pro ἴασις, vnde & aor. 1 med. ἰᾶτησάμην pro ἰάσασθαι. ω. nec non ἰᾶτήσατο, voce actiua Varinus affert pro ἰάσατο & ἰάτησεν.

Ε'ᾶφαμαι, aor. 1. verbi ἀάω contra regulam pro ἠάσατο, vt ἐδάφαμαι, irregulariter itidem pro ἐάσατο vsurpari notum est. Mutuatur autem hoc ἐᾶφαμαι futurum suum ab inusitato them. ἀάω.

Ε'ᾶφαν, aor. 1. act. verbi ἀάπαω, vt ἐβόαν est à βόαω.

ι Ἰάω, aor. 1. pass. indic modi à verbo actiuo ἵημι, τ do duo & ἴστω dicitur. Dicitur enim & ἔδωκα & ἔθηκα. quia duplex est præteritum passiuum ἐδόθην & ἐτέθην.

Ι'βᾶς, pro ἴβαθι, vt ἔβας pro ἔβατι : secunda pers. aor. 2. act. med. indic. modi ex themate ἰβάω facit enim ἰβήσομαι aor. 2 act ἴβην vnde & pass. ἰβήθην & secunda person. ἴβησο. ex qua ἴβης, electo σ & ε contracto in ει.

Ι'βησε, aorist 1. act. verbi πήγνυω tenui in aspiratam reuersa. propter χ enim sequens ϑ in πήγνυω. mutatum fuit in τ.

Ι'βρίθω, itidem tenui in aspiratam reuersa. est aor. 1. à verbo πρίω. cuius fut. βρίσω. At aor 1 pass. ἐβρίσθην an rectè itidem per aspiratam scribatur, dubito.

Ι'βῆν, tertia pers. aorist 2. pass. coniunct. modi à them. ἴημι : ex prima ἵβ. Ea autem ex aorist. 2. pass. indicat ἴημι.

Ιδ secunda pers. verbi εἰμὶ vel εἶμι: interdum & imper. præsens verbi εἶμι. vnde ἴσσεο pro ἔσῃσο & ἴσσεσο quoque pro πίσεσο repetitum.

Ι'δέ, ἴδεσ, ἴδεν. præt. med. verbi εἶδω. pr quo & ἴδε dicitur poeticè. Alioqui εἶδε est & interiectio quædam hortantis. pro quo εἶδε quoque scribitur.

Ι'δεσκε, poetice metri causa pro ἴδετο, hoc autem ἴδεσκε. Ionicam relolutionem habet ν & pro ἴδον, sicut ἐδίδασκε pro ἐδίδασκον dicitur. & similia alia ; præt. imperf. ab ἴδω. Hesych. tamen exp ἴδεσκε.

Ι'δέσκετο. Ionica paragoge τὸ ετο pro εἶτο : imperf. verbi ἵεμαι. At ἐδέσκετο est aor. 1 eiusdem.

Ι'δετο & ἴδεσο, poetice & metri gratia pro ἵεσο: & ἵετο, Ε'κετο autem & Ε'κεο Ionicè dicta sunt pro ἵεσο, & ἵετο quorum illud est præterperf. temporis vel præsentis, hoc plusquamperfecti vel imperfecti.

Ι'δέειν, Ionia ἐδέειν τὸ κατακλίνεσθαι. pro λεῖδειν, sicut εἰδέτω quoque & εἰδέμεν pro ἰέναι & ἰέναι.

Ι'δέμεν, opt præt. verbi δίδωμι ex quo & infin. præsens εἰδέμεν, vt πιθέμεν & πιθεῖν ex πείθω. Hæc enim formatio simplicior est quàm eorum qui illud ex εἰδόμην dicunt μετακατὰ τὴν δεῦ, hoc autem ex πίθι ἴσσο πεποίηται. Notum autem est esse multa verba, quorum quædam tempora sequuntur normam verborū in μι desinentium, quædam τῆς εἰ ω.

Ι'δέω, aor. 1. act. verbi εἴδω. mutuatitium à them. εἶδον nam ex esse εἶσα facit.

Ι'δήσασθαι, aor. 1. act. verbi εἴδω. pro quo & ἴδω dicitur.

Ι'δίσκανε, Boeotice pro ἐδίδασκον dicitur. Tradunt enim Boeotos tertias personas plurales imperfecti & veriùs pro aoristi ἐποίησαν Cæ. Facere primis pluralibus desinentes pro ἐποίεσαν pro ἐποίουν & ἐποίησκε pro ἐποίουν. Nostrum ἐποίησκον pro ἐποίουν.

Ι'δκω, præsens subiunctiui à verbo εἶδομαι, vt ὀράω à πάομαι, ἴστω ab ἵστημι. Nam εἶδω seu εἰδῶ fuit quædam tempora in modum verborum in μι mirarum εἶδῃς &c. in optativo præsentis temporis: εἰδοῖς, in infinitivo: εἰδοῖν in infinitivo. Mutuantur autem verba in μι præsens illud subiunctiui à suis verbis circumflexis, τιθῶ à τιθέω ab ἵστημι, ὀρῶμι à δύομαι, & tic alia ab aliis.

Ι'δόμενος, participium medium eiusdem them. εἶδω seu εἰδῶ. fit enim in modificatiuo præteritum med. εἰδόμην futur. 2. εἴδωμαι. vnde & aor. 1. εἰδάμην. Quinimus alij hoc εἰδόμενος per syncopen ex εἰδάμενος fictum existimant, inter quos est Eustath. Sed Etymologi sententia simplicior est.

Ι'δοιτο, tertia pers. præs. optat. per syncopen Atticam pro εἰδοίατο. ex them εἶμι. Quin & cæteras personas pluralis numeri syncopen hanc pati annotant, dicitq. εἶμεν pro εἰμεν & εἶτε pro εἰτε sicuti ἐδυνάσθην pro ἐδυνηθέσαν, apud Homerum legitque docui. Prima autem singul est εἶδο.

Ι'δον autem est aor. 2. ept act ex them ἴσμι. vt ἔβλην ex πίβλω.

Ι'δόμεν, item ἴδομεν, aor. 1. pass. indic. modi. ex eodem them. Facit enim ἴσμι seu ἴω. præter. pass. duplex ἔσμαι & ἔδαμαι vnde duplex ille aoristus ἐδάσθην & ἰδόμεν.

Ι'δὸν, aor 1 act. verbi εἴδω, ex quo & participium. præteriti actiui εἰδυῖα. & præt. pass. εἴδομαι.

Ι'δρα præt. perfect. 2. act. verbi ἵζανω pro quo Attice ἵζω dicitur repetita initiali præsentis litera. & ε in ο verso, sicut in πέπλος, εἶπα. Quidam tamen volunt esse aor. 1. Boeoticum pro ἵζεν vt ἴθεμεν pro ἴσμεν.

Ι'δρω, præter. perf. med. verbi actiui εἶδω ex cuius plusquamperfectū ἐίδρειν. Atticè fit ἐ'δρεις.

Ι'δρω, præt. perf. actiuum ve bi ἵημι. Boeoticum secundum quosdam pro ἧκα, vt τεθέωκα pro τεθήκαμεν. Potest tamen ex ἵω formatum tale habere augmentum dici, quale εἶπα, εἶδον ἐξῆν, & quæ his sunt similia, quæ nimirum, augmenti loco sibi adsciscunt in præteritis & aoristis.

Ι'δυια & ἐίδυῖα, poetica diphongi dialysi dicuntur pro εἶσι, & εἰσ-ῦσα, hæc autem, syncopen passi vsurpantur pro εἶκασι, & εἰκασ-υῖαι personis dualibus præteriti perfecti & plusquamperfecti. εἶκα & εἰκασ-ον ex them. εἴκω.

Ι'δεις, aorist. 1. act. tertia persona sing. præt. plusquam. passiuæ prima εἰ'μαι. passa itidem poeticam diphongi dialysin, facit enim εἶκα præt pass. εἶμαι ex actiuo εἶμι.

Ι'δώς, participium præteriti perfecti εἰκώς, ex actiuo εἴκω.

Ι'ζηκατο, præt. perf pass. verbi ἱκάνω. Atticum pro ἱκάνομαι. solent enim Attici augmentū ἡ quorundam à κ incipientium in præteritis vertere in ε vt εἵκατο, etiam dicunt pro ἵκανε, euphonię gratia, vt putatur. Inde participium. εἱκάμενος pro κεκαμένος.

Ι'ζον, aor. 2. act. item præt. Atticum verbi κάθω pro κάθεζα.

Ι'λαται, tertia pers. sing. aorist. 2. med. εἱλάμην. ex verbo αἱρέω, mutuante tuum fut. 2 ab inusitato them. ἕλω.

Ι'λάσκω. Doricè pro ἱλάσκετο seu ἱλάσατο, à them. actiuo. ἱλάω.

Ι'λλάδε. poeticè pro ἑλλάδα, metri gratia infertis ι & δ. hoc aut. in ἑλλάδα, est præt. med. verbi ἱστάνω, mutuantis fut. 2. act. ab ἑστάω facit enim fut. 2. στάσω, exempto ε ex diphongo ad corripiendam (iuxta regulam) pen ultimam. vide aor. 2. ἔστασα. & per syncopen ἔστην præt. med. ἕσταμαι. & Atticè, reduplicanti primis præsentis ἑστάω literis. ἑστάμαι.

Ι'λλάδε, poetica syncope pro ἑστάλασι. ἡμῖν. Notandum verò præterea ellipsin hoc ad ἑστάλασι, attinet, esse qui dicant in prima quidem syllaba poeticam esse ἔστασι σ' ι. in penultim a verò syncopen Aeolibus propriam Enst. τὸν σ' ἐστάλασι τὸν τῶ ἑστάχασι Ionicam esse scribit, alteram autem Boeoticam.

Ι'λήκαμεν, Atticè pro ἱλήκαμεν, vt εἵλκυσα, pauló ante pro ἵλασα: præter pass. verbi act. κεκλῆσθαι, mutuantium ab inus. them κλέω. Vnde partic εἰκλεῖς & pro κεκλημένος.

Ι'λήκασι, præt. actium eiusdem thematis. Atticum itidem pro ἵλασι. Vnde partic εἰκλεῖς. (λήκω.

Ι'λήκεσαν, itidē præt. Atticū verbi πεπρᾶσθαι pro ἵλασι. ex inu. them.

Ι'λήκετο Ionicè pro εἰκλεῖσθε ἦτον : tertia pers. plur. præt. plusquam perf. passiui. & actiuo them. ἑστάω. vt ἑστᾶσι, idem dicunt pro ἑστηκότες ἦσαν ante τν in tertia singulari inserto κ & tenui quæ præcedit conuerta in aspiratam.

Ι'λήμενος, aor. 1. med. verbi κλίνω, mutuatitius ab ἵλαω, cuius tertia plur. εἵλασαν secunda singularis εἵλω.

Ι'λον, aor. 2. act. eiusdem them.

Ε'λκω

Εἵλοχε, Atticè secundum quosdam pro λέλοχε. præterit. perf. actium verbi λέχω hacet autem ο, in penultima, vt κέκλοφε, πέπομφε, & similia.

Εἰνάτας, Ionicè pro εἰνυάδες εἰσὶ, ex them. εἰνὰς. Dictum enim est paulò ante etiam, Ionesq tertias personas præteritorum passiuorum indicatiui modi formare ex tertiis singularibus, inferto α ante ται vel ντο.

Εἷμαι, præt. perf. pass. interdum verbi ἵημι, interdum verbi ἕννυμι: ideóque significans modò missus sum, modò indutus sum. Vnde partic. εἱ μὲν &c.

Εἵμεσθα, Attice pro μέμφεμαι. præt. perf passiuum verbi. act. μέμφω, facit enim μέμφεσα præt. pass. μέμφεμαι, & κατέφεσα, κατέφεμαι: vnde εἵμεσθα fit augmento μι Atticè in ει conuerso, sicut in εἵλαχε. εἵλαχα, εἵλαμαι augmentum α in ε verſum esse videmus.

Εἶμεν, poeticè pro ἐσμὲν prima pers plur. verbi εἰμί.

Εἶμμεν, Doricè pro εἶναι : præsens infinitiui eiusdem them. Habet verò illud εἶμμεν ſ. ascitium. Dicitur enim primùm ἔσμεν Dosice pro ἐσμὲν, deinde εἶμμεν, aduocato ι ad ε, vt volunt nonnulli.

Εἰμὶς, Doricè itidem pro εἰσὶν, vt κέχυμαι pro κέχυσθε dicunt itidem εἰσὶν autem poetice pro ἐσμὲν, vt paulò ante docui, est à them. εἰμί. quanquam secundum Heraclidem εἰσὶν regularius est quàm ἐσμὲν, vt prolixius docet Varin. & alij.

Εἶμπερ, præt. imperf. verbi εἶμι, ibam : secundum quosdam poeticè etiam vtirpari solitum pro ἤειμ, eram, à them. εἶμί quibus nōdum assentiri possum.

Εἶπὲ, in fin. aor. 1. act. à them. ἔπω, vt ὄλλυμι in fin. aoristi. 2. ex verbo πίπτω. At verò ἔπὲ est infin. præsens verbi substantiui εἰμί. nam εἶμι, significans πεφύσημαι, & properispomenon hoc ἴστω.

Εἶπαν, tertia pers. plur. præt. perf. pass. εἶπμαι, de quo suprà. cuius plusquam perf εἶπτο

Εἶπε, aorist 1 verbi εἶπα At tertia persona plur. εἶπαν. Bœoticè pro εἶπασι vsurpata cōpertur, pleonasmo literæ σ, ésque præt. med. non item aor. 1. act. Aristoph. εἶπασι σ' ὑ'ν ἐφίσιν πατασχόντες. Etym.

Εἶπε, aoristus. 2. anomalus verbi inus. ἔπω : vt tradunt nonnulli. Quod si præteritum medium esse dicamus, regulare erit, vt εἶπα. Aoristum tamen potius esse, ostendit participium εἶπας.

Εἶπὲ, imper. aor. 2. ab εἶπον, vt καθὲ ab καθέω, Attice mutato accentu, vt volunt nonnulli. Ab eodem them. ἔπω.

Εἶπεῖν, infinitiuus eiusdem aoristi, ab eodem verbo.

Εἶπες, conicè pro εἶπον tertia pers. sing. aor. 2, εἶπον.

Εἶπέσκε, Aeolica paragoge pro εἶπε, vt ἤδησκε pro ἤδε, aor. 2. subiunct ab eodem them.

Εἰπέμεν, imperf. verbi ἔπομαι, augmenti loco ascitum habens ε vt εἱλόμεθα, & similia.

Εἶπον, aor. 2. act. verbi ἔπω, itidem augmenti loco habens ascititium ι, quod in reliquorum quoque modorum temporibus inde formatis retinetur peculiari quodam priuilegio. nā εἶπὲ dicitur in imperatiuo, εἴποιμι in optatiuo, εἶπεν in subiunctiuo. εἰ'πεῖν in infinitiuo, itidemque participium facit εἰπών. At εἶπὲ est imperatiuus ex aor. 2. ἔπω, mutatum habēs accēntum vt εἶπε, pro εἶπον : forlan etiam ad differentiam aor. 1. indic. modi.

Εἰ'ρᾶσθαι, εἴρᾶσθε. εἰ'ρᾶσθη. sunt præt. perf & aor. 1. pass. ab actiuo themate. εἴρᾶσα, quod itidem augmenti loco adsciscit ε. Vnde & aor. 1. med. εἰ'ρασάμην.

Εἴρᾶται, præt. pass. verbi ἐράω : at εἴρηται est ab εἴρυνμι, mutuante tuum fut. 2 ab inusitato them. ἔρω.

Εἰρέσθαι, Ionicè pro εἴρεσθε secunda pers. sing. verbi εἴρομαι.

Εἴρεσι, Ionice itidem pro εἶρε : fecunda pers. imperf. præs. ab eodem them.

Εἰ'ρηκα, præt. perf. actiuū inus. verbi εἴρω, habens ε ascititium loco augmenti, vt εἴρω. εἰ'ρηκα, & similia. Cuius pass. εἴρημαι: vnde participium. εἰ'ρημένος.

Εἴρηκε, præt. perf. act. verbi ἐρύω, habēs ε ipsum, loco augmenti ascitum. cuius aor. 1. εἴρυσα: præt imperf εἴρυον.

Εἰρύσσατο, Ionicè pro εἱρύατο ἦτον : tertia persona plur. facta ex 3, singul. ante σ inferto α, sicut in εἱλύατο. ab eodem them. ἐρύω.

Εἴρυτο, tertia pers. singul. num. præt. plusquam perf. passiui, ab eodem them.

Εἴρχατο & εἴργατο. Ionice pro εἰ'ργαθο οι ατο & εἰ'ργάθοι ἦσαν. præt. perf. & plusquam perf verbi εἴργνυμι Ion εἴργω. sicut εἱλάχατο suprà.

Εἶρξε, aor. 1. verbi εἴργω, habens ε ipse ſ. loco augmenti ascitum, vt εἴργασε, εἴργαγα. & similia. itidem in imperf. facit εἰ'ργασθε.

Εἰ'ρπυσε, itidē præt. Atticū verbi ἑρπύζω pro εἱρπύζηκε ex inu. them.

Εἰ'ρύκατο Ionicè pro εἱκατο ἦτον : tertia pers. plur. præt. plusquam perf. passiui. & actiuo them. ἑστάω. vt ἑστᾶσι, idem dicunt pro ἑστηκότες ἦσαν ante τν in tertia singulari inserto κ & tenui quæ præcedit conuerta in aspiratam.

Εἰλύμενος, aor. 1. med. verbi εἴλω, mutuatitius ab ἵλαω, cuius tertia plur. εἵλασαν secunda singularis εἵλω.

Εἶσα, aor. 2. act. eiusdem them.

Εἴσατο

ἔσκε etiam dicitur, resoluta diphthongo, conuersò ιε in ι & subscripto α. At εἶσα aspiratum, est aor 1 verbi ἵσημι seu ἴω.

Εἰ'σσάμην, aor 1. med. verbi ἐέω vt ἔβην. exponitur enim non solùm ἐμαιέσθην necnon ἐδεύσαμαι, sed etiam ἐσπερχόμην. vnde est εἴσατ' ἐάων. pro eo quod Homerus dicit ἕσ' ἐ'ρέων. Quanquā in hac significatione qui non ab ἔω, sed ab εἴω deriuatū velint.

Εἴσεαι, Ionice pro εἶ σαι, secunda perſon fut. 1. medij ex them. ἐσθω vel εἴω.

Εἴσετε, Aeolica paragoge pro εἶσι, vt εἴπετε pro εἶπε, ἤδεσκε pro ἤδει à them. εἰμι. apud Hom.

Εἴσεν, infin. præt perf. pass. interdum à verbo ἵημι, interdum à them. ἕννυμι seu ἴω, vt εἶμαι quoque.

Εἶσι, tertia pers sing. verbi εἶμι. at verò oxytonon εἶσὶ est tertia plurālis, verbi substantiui εἰμί.

Εἴσομαι, fut. 1. med. verbi εἶμι item verbi εἶμι ab inusit. εἴω. vnde & aor. 1. med eadem duo verba communem habent. Het. verò εἴσασθαι exp. non solùm ἐλέσθαι, χειρώσασθαι: necnon ἐκπαίσασθαι. ab εἴδω: ad hæc εἴσομαι, ἐδιδαχθήσομαι, ab εἶμι: verum etiam ἐδρύσασθαι. In qua posthema significatione videtur ; habere χρὴ σφέδασαι τ' ἀπιθῶν. ab εἴω pro ἔω. Significat etiam ἔω etiam statuo. vnde aor. 1 εἴσατο, quod Etymolog. exp ἔκαθισαν: & comp. κατέδ σ' εἴσατο pro ἐκαθίσατο ϑ.

Εἴσῃς, tertia pers præt pers pass. εἶμαι. quod est non solùm ab ἵημι, sed etiam ab ἕννυμι seu ἴω. significans. ἐκδύσῃ, indue, interdum & ab ἔω significante καθίζω. vnde in plusquamperf. εἵσῃν.

Εἵσκαν, præterit. plusquamperf. act. verbi ἵσημι, pleonasmo literæ κ in prima syllaba.

Εἴσω, fut. 1. act verbi εἶμι.

Εἶτε per syncopen pro εἴπατε. vt, θωρήξεθ' ἔτε apud Hom. pro θωρήξεσθε præsens optatiui à them εἶμι.

Εἶτον, per contractionem ex εἴτατον: quod est tertia pers. imperfectiui pro ἔτην à them. εἶμι. Buit. At εἴτην quod Hes. exp. ἐκάθητον est ab εἶμι.

Εἰχάτα, quod idem Hesychius affert pro ἐσκήνει est infin. præteriti perfect. act. ab εἴκω futur. prin. um, εἴξω, præt perfect. εἶχα.

Εἴχεν, præt. imperf verbi ἴχω augmenti loco ascitum habens ε.

Εἴωθα, præt med verbi ἴθω: augmenti loco itidem ascitum habens. α autem χρηματικῶς, vt tradunt grammatic.

Εἶων, præt imperf. verbi ἐάω, contractum ex ἔεων, habens verò & ipsum ι loco augmenti. At in εἴων, præsente coniunctiui, pleonasmus est τῶ pro τοῦτο.

Εἴωσιν, p. o ἔωσι, itidem habet pleonasmum τῶ ſ. apud Hesychiū.

Ε'κάδιστον, Doricè pro ἑκάστων, à κασάστιος Dorico them. pro κασάστιος: apud eundem exponit autem ἑκάστοθεν.

Ε'κάλυν, aor. 2. pass. verbi κρύω, facit enim ἐκρύβην, aor. 2, ἔκρυν, vnde pass. ἐκάλυν.

Ε'καθίδον præterit. imperf. verbi κασθίζω: habens augmentū ex trinsecus assumptum, sicut aor. 1. ἐκάθισα. & similia.

Ε'κασέμαλον, itidem augmentum habet extrinsecus, hoc est præpositioni præfixum, à verbo κασθήμαι.

Ε'κάθηρα, aor. 1 act. verbi κασθαίρω duplex habens augmentum & extrinsecus, vt & alia quædam.

Ε'κασθίζον, præt. imperf. verbi κασθίζω, habens & ipsum augmentum extrinsecus, vt ἐκασθέμαλον. Itidémque ἐκασθίσαν dicitur necnon ἐκασθίδη à κασθίζομαι. (Varin.

Ε'κακλέμαλον, Aeolicè pro ἐκαλέμαλον, vt ἐκόμμαλον pro ἐκόμαλον. Apud

Ε'κάκασα, aor. 2. act. verbi κείρω : med. autem. ἐκάμμην apud Hesych qui exp. κατεσχόμην.

Ε'κάμμοι, poeticè pro κατίμοι, à καμμία pro κατακαίω.

Ε'κασον, aor. 2 act. verbi κεί-ω. facit enim fut. 2. κερῶ.

Ε'κασον, aor. 2. act. verbi κείω, vnde med. voce ἐκασάμην.

Ε'κάρη, aor. 2. pass. verbi κείρω.

Ε'κασσαν, aor. 1. act. verbi κείω at pass. aor 1. ἐκασθέθην.

Β'κέβηρον. poetice pro ἔβλεβηρον: aor. verbi ἐκβάλλω.

Εκχυτρίσθη, poeticè pro ἐκχυτρίσε: aor. verbi ἐκχύτρίζω. ex quo infin. ἐκχυτρίσαι, Doricè ἐκχυτρίσθαι, ex quo ἐκχυτρίσθη per syncopen. apud Homerum.

Ε'κέλευθον & Ε'κέλευσον, præterit. plusquam perfect. pass. verbi κέλλω.

Ε'κέκλιτο pro ἐκέκλιτο pleonasmo τῶ κ, ex them. κέκλομαι pro κέκλημαι. Varinus tamen longiùs periram formationem effert.

Ε'κέρασε. Aeolicè pro ἔκειρε, aor. 1. act. verbi κείρω.

Ε'κ χ' ὑλας, Ionice pro ἐκεχύλεσι & ἐκεχυλώσι: pro quo Atticè ἐκεχύλι dicitur, contractus ε & α in ω. Varin.

Ε'κεχαι, aor. 1. act. verbi κχίω. vt χέω facit ἔχεα. Verùm hîc retenta b. cutillic autem in longam versa, sicut in ἔδαπε. Sic ἔλαα.

Ε'κήκεα, per reduplicationem poeticam pro ἔκηα, tanquam ex them κκέω.

Ε'κθίβασι, Doricè pro ἐκθᾶσι, significante ἐκπήχουσι, apud Hesych. Possit verò alicubi esse etiam pro ἐκβείσης, à verbo ἐκπίθημι.

Ε'κκυκε. aor. 2. verbi κκέλλω, mutuat à κκίνω.

Ε'κλαγον, aor. 2. act verbi κλάζω mutuat. à κλάγγω. At aor. 1. eiusdem est ἐκλαγξα. (bi κλείω.

Ε'κλάδδην, aorist. 1. pass. verbi κλάω: vt ἐκλείδθην, aorist. 1. pass. ver-

Ε'κλίνε-

ἐλύσθην: poeticè pro ἐξέλυσθην, aor act. verbi ἐκλύω. At ἐκλύσθη est præt med. eiusdem verbi, habens σ in α conuersum.

Ἐλωΐσων, Ionicè pro ἐλαίωσεν, resoluta diphthongo, & σ in ν conuerso. Nisi malis esse à κοτίζω, vtroque certe modo deriuat Eustath.

ἐμάρτω, aor. 2 pass. coniunctiui modi, ex them. ἐμμάρω. Vnde infin. ἐμαρτῆναι.

Ἐμεῖλο, poetice pro ἐξέμυσε, à them. ἐμμυσία.

Ἐν ἵπτ, aor. 2 pass. verbi κίπτω (usu. them κρίω.

Ἐ κερίσθη, aor. 1. pass. verbi. κερίννυμι, facientis fut. 1. κερῶ, ex in-Ἐ κέρασθαι, Bœotice pro ἐκέρασθαι, conuerso ασ in ττ aor. 1. pass. verbi. κεράω.

Ἐ κλωστίσω, fut. Atticum pro, ἐκλωτήσω, à them. ἐκλωτίζομαι.

Ἐ κραγε, præt. med. verbi κράζω, facit enim fut. 2. κράγω, vnde & aor. 2 ἔκραγον. At ἐκεκράξαι, & ἐκέκραγε, sunt ab ἐξεπράζω, aor. 2. pass. verbi. ἐκράγημι seu ἐκράτω.

Ἐ κρίνατ, tertia persona præt. imperf. à κρίνομαι. At ἐ κρίμο, pro ἐ κρί μεσο, est eiusdem imperf. secunda persona. Ionice enim κρίμαι dicitur pro ἐκρίμασο, exempto σ, vnde postea ἐ κρίκο per contractionem & Attice.

Ἐ κρυπτε, pro ἔκρυπτε, aoristo 1. actiui verbi κρύπτω pro κρύπτω.

Ἐ κρύφθε, secunda persona aor. med. ἐκρυπτόμην à them. κρύπτομαι. Pro quo Ioues dicunt ἐκρύφθο. At ἐ κρυβδῆναι est aor. 2. pass. eiusdem verbi.

Ἐ κρύφθην, aor. pass. verbi κρύπτω, facientis fut. 2. κρυβῶ. tenui in mediam versa, vt in ἔκλεβε.

Ἐ κτυπον, poetice pro ἔκτυπε: à κτυπέω, vt τίτυπε à τύπτω.

Ἐ κτυπτον, Bœoticè pro ἐκτύπησαν, cùm σαν in τν, & retracto accentu itidem à verbo κτυπέω. At ἐκτύπθην est infin. aor. 1. pass. à verbo ἐκτύπον. Ambo apud Varin.

Ἐ κτύφαον, Ionica paragoge pro ἐκτύφε: aor. 2. act. subiunctiui modi ex them ἐ κτυφσο.

Ἐ λασσε pro ἔλασσε, vt ἴδε pro ἴδεσε seu ἴδεσο, aor. 1. act. inus. verbi κτίμι. medius autem ἐκτάμην Varin. & Etymol.

Ἐ κτεινε, aor. 2. act. verbi. κτείνω, facit enim fut. 2. κτανῶ, vt κτείνω, καπεφ. vnde aor. 2. ἔκτανον.

Ἐ κτήσθην, infinit. præt. pass. à κτεάομαι, vt ἐ κτεάσθην à κτείνω. Et ἐ κτε-σθαι, aor. 1. pass. indic. modi ab eodem them. Facit enim κτείνω. perf. act. ἐκτόνηκα, tanquam à κτάομαι.

Ἐ κτυς, per syncopen pro ἔκτησε, secundum quosdam. Sed est potius aor. 2, verbi κτῆμι, vt in ἔστη paulò ante admonui.

Ἐ κτυπτ, aor. 1, med. verbi κτῆμι. facit enim ἐκτησάμην voce media ἐ κτησάμεν, Varin.

Ἐ κτὸν, aduerbium positiuum à verbo ἔχω.

Ἐ κτυπτ, Ionice pro ἐκτυπτ, seu ἐκέκτυπτο. Solent enim tertias plurales præteritorum ex verbis in ω purum definentibus formare ex tertiis singularibus in ετο, & το Nota verò & ἐκτυπτο pro ἐ κτυπτο. Ionice itidem vsurpatum, vel Atticè secundum quosdam & similiter ἐκτύβδην pro κεκτύβδην, quæ apud Herodotum sunt frequentia.

Ἐ κτο à præt med verbi κτάομαι vt ἔσσο.

Ἐ κυδάνασε, Ionice & poetice pro ἐ κύδανε. aoristi. 1. med. verbi κυδάνομαι.

Ἐ λαστρε, aor. 1, Aeolicus verbi λάστρω ἔλαστρε.

Ἐ λέχθην, poeticè & Bœotice pro ἐξελέχθην, sublato primùm augmento, deinde σθην in ν conuerso ex them ἐ λεχ-ν.

Ἐ λᾶ. Attice pro ἐ λάνῶς.

Ἐ λάων, poeticè pro ἐ λᾶς seu ἐ λᾶνες, vt ὄφ'ας pro ὄφεις. Itidemque ἐ λάα in Epigr. pro ἐ λάες seu ἐ λάους. Alioqui ἐ λάα est & nomen Atticum pro ἐ λαία.

Ἐ λάσσων, Ionicè pro ἥλασσ seu ἥλαττον, ab ἐ λάω. Missi malis ab ἐλάσσω. (mate λάω.

Ἐλεῖσθ, aor. 2. act. verbi λαμβάνω, mutuatitius ex inusitato theἐλεθεῖς, particip. ex ἐλεῖσθω aor. 1. pass. verbi ἐ λεύω seu ἐ λάω.

Ἐ λεσσ, aor. 2. act. verbi λείβω, mutuatitius ab inus. item them. λέβω. Vnde & aor. 2 med. ἐ λεβ ἐμην.

Ἐ λεσσ, aor. 2. act. verbi λαύω, teste Eustath.

Ἐ λέφασσ, poetice & Ionice pro ἔλασσ, abiecto primum augmẽto, deinde σσ in φασσ cõuerso, aor. 1 act. verbi ἐ λάσσω, ex ἐλάω ἔλασσ, itidem poetice & Ionicè pro ἦλα seu ἦλασ: præt. imper verbi ἐ λάω.

Ἐ λασσ' ὀμφ-, poetice geminato σ metri causa, pro ἐ λασ' ὀμφ-' particip. aor. 1. med. à verbo ἐ λαύνω. faciente fut. 1. act. ἐ λάσω, ex them. ἐ λᾶ. item voce act ἐ λάσαντο pro ἐ λάσσαντο.

Ἐ λαχ, aor 1 act. verbi λαχαίνω

Ἐ λαχον, aor. 2. act. verbi λαγχάνω, ex inus. them λάχω.

Ἐ λᾶς, imper. aor. 2. act. verbi αἱρέω, ex them ἕλω.

Ἐ λέσθαι, Ionicè & poeticè pro ἑλεῖν aor. 2. vel fut 2. eiusdem verbi ab eodem them.

Ἐ λεσθέσθαι, aor. 1. pass coniunctiui modi ex them. ἐ λέω.

Ἐ λεύ ξασθαι, Ionicè pro ἐλευθερώσασθαι (terminatione plurali tertiæ perf. aoristi. 1. act. indi. modi) verso in α σαν, vt ἐφύτευσαν & ἔστασαν itidem Iones dicunt pro ἔφυτο, & ἔστατο. Etymol.

Ἐ λεῦτ, Ionice & poeticè pro ἐλεύθερος, participium perfecti passiui verbi λιγύνω. Nisi malit elle præs. in perf. excepto per hyperbolen, & media in sp iritum conuerta. sic ἐλεύτο dicitur vel pro ἐλεύθερο vel pro ἐλεύτερο, & similia alia.

Ἐ λιλαίσ, Ionica diphthongi α resolutio n pro ἐλιλάσθ, Præterit. plusquamperfect. med verbi λιλάσκω ex ioni tacem λάω. A quo est & ἐλιλαίσσετο, pro ἐλιλάσ ετο, Attice exempto ε ex diphthongo.

Ἐ λίκετο, præterit. plusquamperfect. passiui verbi ἐλίσσω, facit enim fut. 1 ἑλίξω, præt. perfect. ἐλέλιγμαι passiuum, & Attice repetitis duabus initialibus thematis literis ac tystole facta τὸ ἐλελιγμαι ita Etymol. Possit tamen dici etiam esse ab ἐλικίζω, & cæteræ augmento sicut aor. 1. act. ἐλίκιξα itidem augmento carens, ab eodem verbo deflexit, ex quo & particip. ἐλικιξάμενος. Vtitur autem his Homerus, apud quem & particip. præt ἐλελιγμένος.

Ἐ λίκτο, Bœotice pro ἐλικίβησαν, conuerso πσαν in κτο aor. 1. pass. verbi ἐλικίζω, augmento carens: vel etiam verbi ἐλίσσω, habẽs reduplicationem Atticam & τροπὴν τοῦ σ in κ, sicut præcedens ἐ λίκ κτο.

Ἐ λιλίσσοντο, Atticè pro ἐλιλίσσοντο, tertia pers. plur. præt. perfect. med. à them. λίσσω, vt ἐπεπείθ' ατο à πείθω.

Ἐλίξω, infin. aor. 2. med. ex them. εἰρω, mutuatitius ex inus. verbo ἐω. At ἐλίξασθ, & ἐλιξάσθ, sunt imperatiui eiusdem temporis & ab eodem them.

Ἐ λίτω, Ionicè & poeticè pro ἐλίτω. dempto augmento tertia perf. dualis num. ex prima ἔασ pro ἔστον. aor. 2. act. ab eodem verbo.

Ἐ λὲ, Doricè pro ἔλε. imper. aor. 2. med. ab eodem.

Ἐ λλόγησε, fut. 1. med. verbi ἐγκαλέω mutuatitium ab inus. Vnde & partic ἐλλογησάμ-.

Ἐ λλοξθεν, aor. 1. pass. indic modi, à them. act. λίζω.

Ἐ λον, aor 1 act. verbi λείω, pro ἔλεσα, exempto σ, vt ἔλεα & ἐξέλεα pro ἐλεῶσα, & ἐλεᾶ pro ἐλεήσω seu ἐλεῶσω. Nisi quis per aphæresin in duarum initialium literarũ & syncopen τοῦ σ ex ἐξέλεσα factum esse malit.

Ἐ λλῦτο, secundi quosdam aor 2. med. verbi καλύπτω pro ἐκάλυπτο. Potest tamen esse & imperf. passiui verbi καλύπτω.

Ἐ λόλυξα, præt. perf. actiuum verbi ἐλολύζω, ex ἐλόλυ, habens Atticam duarum initialium præsentis literarũ reduplicationem, pro ἐλελυξα. Vnde præt plusquamperfect. ἐλελύκειν, cuius tertia pers. plur. ἐλελύκεσαν pro ἐλελύκεισαν, Attico itidem more correpta penultima, Inde & partic ἐλελυκώς.

Ἐ μαν ἴωσα, præterit. perfect. pass. eiusdẽ them habens & ipsum reduplicationem Atticam pro ἐλαμμαι. Vnde præterit. plusquam perfect. ἐμεμάκειμεν, cuius tertia person. ἐμέμακτο. Ex ambobus autem participium ἐμεμαγμένος pro ἐμεμαγμένος, amisso σ, & accentu in antepenultimam retracto, sicut in ἐπεφυσμένος pro ἐπεφυσμένος, solẽt enim eiusmodi participia præteritorum passiuorum ἀπὸ τῶν εἰς κτω λήγ ντων τοῦ σ, σκευὴν ἐξελθούσης τῷ συμπίπτειν τοῦ κατὰ τὴν πρὸ εἰς σθαι κατάληξιν ἐπεσκῶσθαι, vt Etimol. annotat.

Ἐ μάλης κται præterit. perfect. pass. verbi actiui ἐμάχω itidem initialium duarum thematis literarum reduplicationem habens pro ἐ ἐγκα: sicut in prima persona ἐλέλεγμαι pro ἐλέγμαι: in qua nota etiam vnum γ omissum esse, quod in secunda & tertia reiumitur.

Ἐ λλάσσατο, Ionice pro ἐλλάσατο seu ἐλλάσαντο, ἐστὶ. tertia pers. plur. num præt. perf. pass. verbi ἐλλάω seu ἐλάω, facit & tertia singulari pleonasmo τοῦ ῐ ũcut ἀκηχέδατο pro ἀκήχεν τε ex ἀκάχησο, & πεφύασσι pro πεφύκασι, ἐστὶ ex πέφυκε. in quibus tamen σσ per pleonasmum insertum est tertiæ singulari correpta ῐmul penultima.

Ἐ λλιδὸς participip. præt perf medij, à verbo ἐλίσσω seu ἐλίσσω, facit enim ἐ λέλυδο fut. 2. ἐ λίσσω præt. med. ἔλυδα, & Atticè redu plicatis primis duabus literis themitis ἐ λελυδα: ex quo postea ἐ λέλυδα, Aeolica epenthesi τοῦ ν. Nisi potius υ hoc dicendũ est ex ipso themate fuisse tetentum, & ι in ο conuersum, sicut in οἴσυδα, οἶδα τε & similibus.

Ἐ λελύθει, præt. plusquam perf. med. eiusdem verbi, cuius tertia plur. ἐ λελύθεισαν. Attico more correpta penult. pro ἐλελύθεσαν ἐ λελυδ-θέ. participip. fœm. præt. perf. & pluiquam perfect. medij. ab eodem them.

Ἐ λδί, Atticè pro ἔλθε, vt ἐλθεῖ pro ἐλθέ-εἰπὲ. pro ἔπε. solent enim Attici in aorist 2. imperatiuis quorundam verborum accentũ ex penultima transferre in vltimam est autem hoc ἐλδί aor. 2. imper. verbi ἐλθάνω. (dem them.

Ἐ λδίεσθε, siue ἐ λθέσθω, Doricè pro ἐ λθεῖτε, infin. aor. 2 act. ab eodẽ ἐλθεῖν itidem Doricè pro ἐλθεῖν.

Ἐ λδόντα, Bœoticè pro ἐλθόντ, inserto α ante ν in tertia persona plurali aorist 2 actiui indicatiui modi, vt εἴδοντα supra pro εἶδον. vn le etiam ἐλθόντας apud Græcos Bibliorum interpres pro ἐλθοῦς, in optatiuo.

Ἐ λθὼν, particip. ab ἔλθω, aor. 2 act indic. verbi.

Ἐ λιγήσομαι, fut. 2. pass. verbi actiui ἐλίσσω facit enim id fut. 2 act. ἐλιγῶ.

ἐλιγῶ, aor. 2. ἤλιγην, passiua voce ἠλίγ-λω, vnde postea futurum il-Ἐ λιπον, aor. 2. act. verbi λείπω cuius pass. ἐλίπην. [lud.

Ἐ λιτόμβ & Ἐ λιτόμβρεμ, Doricè pro ἐλίσσω, à them. ἐλίτομαι. Apud Homerum.

Ἐ μφυν, Bœotica seu Æolica syncope pro ἐλεφάνταν, exempto simul ε ex diphthongo, vt volunt nonnulli. Est autem aor. 1. pass. eiusdem them.

Ἐ λκτο, pro ἔλκτο, Ionica diphthongi resolutione. est autem imper. præt. pass. vocis, ab act. ἕλκω.

Ἐ λλάσ, poeticè metri gratia duplicato λ pro ἔλασε, aor. 2. act. indic. à verbo λαμβάνω seu λήθω. itidem voce media ἐλλάβετο dicitur pro ἐλάβετο.

Ἐ λλαν, annotant quidam dictum esse pro ἐλάσαι, itidem poetico more p opter metrum geminato λ: Hesych. tamen exp. συγκλεῖσαι, καλύψαι.

Ἐ λλαχε, itidem geminatum habet λ metri causa, pro ἔλαχε. aorist. 2. act. verbi inusitati λήχω ex quo λαγχάνω mutuatur sua tempora.

Ἐλλεξε, eodem modo pro ἔλεξε: aor. 1. act. verbi λέγω.

Ἐλόδην, Doricè pro ἐλάσην seu ἐλάσαν. à poetico them. λάω.

Ἐ λυμι, & Ἐ λυν. Ἐ λὰν, ab eodem them. sunt & eiusdem temporis: inimirum ab εἰμὶ ἐών. facit enim id fut. 2. ἐλῶ, aoristo 2. ἐλων. Vnde optatiuus actiuæ vocis ἐλοίμι, & imperatiuus vocis mediæ ἐλὰ-ἀ ἐλων, poeticum est, pro ἔλων, augmento carens.

Ἐ λὰν, per syncopen Atticam pro ἐλεῶν, præt. imperf. actiuum verbi λάω. At ἐλᾶν, à piratum, est fut. 2. act. verbi αἱρέω, mutuatitium ab inus. them. ἕλω.

Ἐ λάων, poeticè pro ἐλάσων seu ἐλάσσων, vt ὀρέωσι, poeticè itidem pro ἐρέσσω ὀρέωσι. Homer. in fut. vtitur pro ἐλάσσω, vt ἐλᾶ quoque pro ἐλάσω, & ἐλᾷν pro ἐλάσαι Attice vsurpata comperiuntur.

Ἐλω, Ionica diphthongi resolutione pro ἔλασ, imper. præsentis temp. à poetico verbo ἔλπομαι.

Ἐλπιῶ, fut. 1. act. verbi ἐλπίζω, Attice pro ἐλπίσω. solent enim Attici futura verborum in ίζω terminatorum circumflectere in vltima syllaba exempto σ.

Ἔλυμ, apud Homerum per syncopen aliàs pro εἴλυσμ, aliàs pro ἐλύσαμ, vt tradunt grammatici. itidémque participp. ἔλυσας pro ἐλύσας.

Ἐλύμην, aor. 2. med. indic. modi, significans ἐλυτρώθην, vt tradit Etymol. Erit igitur à them. λύμι. Vtitur autem eo Homerus, dicens: Ναῦ σ' ἐλύμην τρὶς ὀγδοάτην πρόσω.

Ἐ λυμηνάμ, aor. 1. med. verbi μαίνομαι.

Ἐ λυτρώσ, secunda pers. aor. 1. med. ab act. them. λυτρόω.

Ἔλω, aor. 2. act. coniunctiui modi, similis ipsi them. ἔλω. à quo εἰμὶ suum fut. 2. mutuatur. At ἐλᾶ, perispwmenos, est fut. 2. act. eiusdem εἰμὶ. vnde aor. 2. ἐλᾶν.

Ἐ λωμεθ, aor. 2. med. subiunctiui modi. ab eodem them.

Ἐλὼν, partic. aor. 2. actiui eiusdem thematis.

Ἐ μβη, aor. 2. act. indic. modi, ex inus. them. μήθω. vnde μεμαθὼν ἐμὲ fiunt fut. 2. mutuatur.

Ἐ μβησσε, Bœoticè pro ἔμβησε. tertia pers. plura'is eiusdem temporis, vt ἔδδεσαν supra pro ἔδδεν, & ἤλθοσαν pro ἦλθον.

Ἐ μεμφσ-τ, poeticè metri causa geminato σ pro ἐμέμφ-τ. aor. 1. act. verbi μέμφομαι.

Ἐ μπλάκ ὠλω, aor. 1. pass. verbi μπλάκω.

Ἐ μφύλω, aor. 2. pass. verbi μαίνομαι.

Ἐ μφύτ, aor. 1. med. verb. μάσσω seu μάττω.

Ἐ μφυτεύθη, aor. 1. pass. verbi μφυτεύω, facit enim fut. 1. μφυτεύσω, præt. act. μεμφύτευκα, passiuum μεμύφυμαι, ex cuius tertia pers. fing. μεμύφυτται fit μεμφύσθω.

Ἐ μφυ λόω, aor. 1. med. verbi μφυλόω.

Ἐ μφυσσ μένω, aor. 1. med. verbi μφύσσω, facientis fut. 1. μφυσσόμενος, ex inus. them. μφυσσάω.

Ἐ μπεπ μένος, participip. præt. perf. pass. ab act. them. ἐ μπίτνω. facit enim præt. act. ἐ μπέπτακα, vt ἐ σπαρκα.

Ἐ μπεσε, poeticè & Ionicè pro ἐνέπεσε, abiecto augmento, aor. 2. verbi ἐ μπίπτω. mutuatitius ab inus. them. ἐ μπετέω. Vnde infin. ἐ μπετεῖν & ἐ μπετέσθαι.

Ἐ μφυ ἀ parti. præter. perf. medij ἐ μπέφυα, à them. ἐ μφύω: fœminimini autem generis, ex masculino ἐ μπεφυώς. Sunt tamen qui πέφυα per Ionicum factum dicant ex act. præt. πέφυκα.

Ἐ μπίτνη, Atticè pro ἐ μπίπτῃ, seu ἐ μπίπτοιμι (vtrunque enim reperitur) præt. imper. modi à them. ἐ μπίτνημι.

Ἐ μπολέμ λω, aor. 1. med. verbi ἐ μπολάω, vt θείλω ex θήσω, & βάλεμαι ex βάλλω. Apud Varin.

Ἐ μπολήσ μβος, per syncopen pro ἐ μπολητός μβος, ab eodẽ ἐ μπόλημ: apud Aristoph. teste Eustathio. Sed apud Suid. scribitur ἐ μπολημβός, qui præteritum esse innuit augmento carens, ex ponitque πεπολημβός, in hoc loco eiusdem Aristoph. ἐ ὄρτη νὺξ' ὅλην τεταρτ', ἐ μπολημβός. (dem them.

Ἐ μπολήσατο, poeticè pro ἐ νεπολήσατο, abiecto augmento. ab eodẽ μπολῶ apud Hesych. aor. 1. pass. tanquam à verbo ἐ μπολέομαι aut ἐ μπολημαι, vnde & ἐ μπολητο apud eundem ab eodem them: Vtrunque autem caret augmento.

Ἐ μπολήσατο, poeticè pro ἐ μπολήσατο, pleonasmo τοῦ σ, hoc autem ἐ μπολήτο est præt. imperf. verbi ἐ μπολάω. augmento carens more Ionico & poetico.

Ἐ μπτυχθείς, particip. ab ἐνεπτύχθην, aor. 1. pass. verbi ἐ μπτύσσω seu ἐ μπ-

ἐμυθήν, pro ἐμυσάμην, vt ἔθην pro ἐσάμην, φύην pro φάμην: aorist. 2. act. optati modi ab eodem themate habens υ conuersum in ῡ, & σ subscriptum.

Ἐμὸν θη, aor. 2. act. imper. modi, ab ἐνίσσω, aoristo 2. indicatiui, vt ἔθην ab ἔω cuius secunda perf. dualis est ἔμοσθον, tertia ἐμόσθην, & sic deinceps.

Ἐμύξαμεν, Laconicè pro εἴμυξαμεν: itidémque ἐμύξατο pro εἴμυξατο, & ἐμυξάμην pro εἰμυξάμην, sublato primùm ι & mutato spiritu, deinde transposito ρ, & præmissa ei β euphoniæ causa. Apud Hesych. & Etymol.

ἐμύχησε, aor. 1. act. verbi μυχάομαι.

Ἐμύχθ, aorist. med. ab actiuo verbo ἴημι. facit enim in prima person. ἐμέμυ, vt πίθημι ἐπίθμεν.

Ἐμένυα, aor. 1. act. verbi μάω.

Ἐμέλλε, aor. 2. vel præt. imperf. impersonalis verbi μέλλ.

Ἐμέλησε, aor. 1. eiusdem verbi. ex fut. μελήσω tanquam à μέλλει.

Ἐμεμηκώς, participip. præt. perf. actiui à them. ἐμίω. facit enim id fut. 1. ἐμέσω (interdum verò & ἐμίσω) vnde ἤμεκε, & Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis ἐμεμεκε.

Ἔμεν, & Ἔμμεν, Doricè pro εἶναι: infinit. verbi substantiui εἰμί.

At ἐμὲν, Doricum itidem est, sed pro ἐγὼ, sumus, ab eodem themate.

Ἔμεν & Ἔμμεν, Dorica & ipsa pro εἶναι, aor. 2. act. infinit. modi, à them. ἐνημι. Alioqui ἔμμεν est etiam prima perf. plur. aorist. 2. indic. modi ab eodem them. vt ἵζημεν à πίθημι: cuius prima persona est ἶδ, vt ἴδμεν.

Ἐμὸς, participip. est ἔμελον, aor. 2. med. eiusdem them. vt ὄφελον.

Ἐμέτσας, participip. aor. 1. act. à verbo ἐμίω faciente fut. 1. ἐμέσω.

Ἐμέλον, aor. 2. med. verbi ἤνεμ, vt ὑφήμελον ex ὑφήνεμ.

Ἐμέλυθεν, Bœotica seu Æolica syncope pro ἐμελύθησαν, ab eodem them. vt ἐμελύθεν paulò ante habuimus ἐπὶ δὲ ἐμελύθησαν.

Ἐμεμυ δε, poeticè pro ἐμεμυδε. metri causa geminato μ. vt ἐλλαβε-δὲ ἔλλαβε & similibus: aorist. 2. act. verbi actiui μαμάω. ex inusi. them μήθω.

Ἐμεμφμαι præt. med. verbi ἐμεμύομαι.

Ἐμεμφ- Ἐμεμφμαι: pro ἔμθω & ἔφθω vtraque Dialecti Doricę propria pro εἶναι: ex substantiuo verbo εἰμὶ, vt πίθημι & πιθέμεναι ex πίθω.

Ἐμμὶ, Doricè itidem pro εἰμὶ, sublato ι & duplicato μ.

Ἐμεμφεν pro μέμφεται, transpositis primæ syllabæ literis: præterit. med. verbi μείφω.

Ἐ μνήμονε. Eustat. teste, dictum est pro ἤμνησε ab ἀμάω, reduplicatione Attica & pleonasmo τοῦ ε. exponit autem ἐσὺ γὰρ ἐμνήσω, τουτέστι πέσημαινες τῷ ἐθέλειν μνήσαι.

Ἐμνησα, aor. 1. verbi μιμνήσκω, mutuatitius à verbo μνάω.

Ἐμνήθη, aor. 1. pass. vel bi μνάομαι. facit enim fut. μνησόμαι. præt. pass. μέμνημαι.

Ἐμνήσθ, poeticè pro ἐμνῆτο, pleonasmo τοῦ σ, ex eodem them.

Ἐμολι, aor. 2. act. verbi μολέω.

Ἐμπάζεαι, Ionicè pro ἐμπάζῃ, secunda person. verbi ἐμπάζομαι ἐμπάλεα imper. præsens verbi ἐμπαλάω.

Ἐμπεπαρθ, participp. præt. perf. pass. ab act. them. ἐμπείρω. facit enim præt. act. ἐμπέπαρκα, vt ἐσπαρκα.

Ἐμπεσε, poeticè & Ionicè pro ἐνέπεσε, abiecto augmento, aor. 2. verbi ἐμπίπτω. mutuatitius ab inus. them. ἐμπετέω. Vnde infin. ἐμπετεῖν & ἐμπετέσθαι.

Ἐ πιφυ ἀ parti. præter. perf. medij ἐ μπέφυα, à them. ἐ μφύω: fœminimini autem generis, ex masculino ἐ μπεφυώς. Sunt tamen qui πέφυα per Ionicum factum dicant ex act. præt. πέφυκα.

Ἐ μπίτνη, Atticè pro ἐ μπίπτῃ, seu ἐ μπίπτοιμι (vtrunque enim reperitur) præt. imper. modi à them. ἐ μπίτνημι.

Ἐ μπολέμ λω, aor. 1. med. verbi ἐ μπολάω, vt θείλω ex θήσω, & βάλεμαι ex βάλλω. Apud Varin.

Ἐ μπολήσ μβος, per syncopen pro ἐ μπολητός μβος, ab eodẽ ἐ μπόλημ: apud Aristoph. teste Eustathio. Sed apud Suid. scribitur ἐ μπολημβός, qui præteritum esse innuit augmento carens, ex ponitque πεπολημβός, in hoc loco eiusdem Aristoph. ἐ ὄρτη νὺξ' ὅλην τεταρτ', ἐ μπολημβός. (dem them.

Ἐ μπολήσατο, poeticè pro ἐνεπολήσατο, abiecto augmento. ab eodẽ μπολῶ apud Hesych. aor. 1. pass. tanquam à verbo ἐ μπολέομαι aut ἐ μπολημαι, vnde & ἐ μπολητο apud eundem ab eodem them: Vtrunque autem caret augmento.

Ἐ μπολήσατο, poeticè pro ἐ μπολήσατο, pleonasmo τοῦ σ, hoc autem ἐ μπολήτο est præt. imperf. verbi ἐ μπολάω. augmento carens more Ionico & poetico.

Ἐ μπτυχθείς, particip. ab ἐνεπτύχθην, aor. 1. pass. verbi ἐ μπτύσσω seu ἐ μπ-

seu ἐμπεσθῆ. At ἐμπεσθεὶς est particip. itidem aorist. 1. pass. ex ἔμπεσον ... 2. act. verbi μνάω. (them. ἐμπέω,

ἐναγκαλιῶ, fut. 1. act. verbi ἐναγκαλίζω, Atticum pro ἐναγκαλίσω.

ἐναλόντες, particip. act. aor. 2, interdum ab ἐνάλωμι, & nominatiuum sing. habet ἐναλὼς interdum ab ἐνάλωμι (vt Hesych. innuit) & habet ἐναλών.

ἐνάξεις, aor. 1. act. verbi νάσσω.

ἐναρέξας, poëticè & Doricè pro ἐνήρεξας, abiecto augmento & σ in ξ verso. à them. ἐναρέζω.

ἔναρον, aor. 1. act. poëtici verbi ἐναίρω, pro ἤνεγον vel ἤναρον.

ἐνάσθην aor. 1. pass. inusit. them. νάω, pro quo ναίω dici solet.

ἐνάσσατο, poëticè duplicato σ metri causa pro ἐνάσατο, aor. 1. med. eiusdem them.

ἐνδεδέκτο, præter. plusquam perf. pass. verbi ἐνδέχομαι mutuantis sua tempora ab ἐνδέκω, augmento carens pro ἐνεδέδεκτο, seu ἐνεδέδεκτο, vt δέκτο pro δέδεκτο, seu ἐδέδεκτο, reperitur. Quidam ἐνδέκτο scribendum aiunt, sed non assentientibus Hesychij exemplaribus.

ἐνδίεσαν, poeticè sine augmento pro ἐνεδίεσαν, à them. ἐνδίημι. vt ἐτίθεσαν à τίθημι. Eustath. verò annotat, hoc ἐνδίεσαν quosdam non solum accipere pro ἐνεδίωξαν à them. ἐνδίημι, sed etiam pro ἐνίεσαν, significante ἐν βάλλειν, dicentes esse pleonasmum pro ἐνίεσαν, à them. ἐνίημι: alios rursum dicere esse compositum ex δίημι significante διώκω.

ἐνεγγύησα, aor. 1. act. verbi ἐγγυάω, augmento carens, pro ἐνηγγύησα, quemadmodum apud Demosth. quoque ἐνεγγυησάμην legitur pro ἐνηγγυησάμην.

ἔνεγκον, aorist. 2. act. verbi φέρω, mutatiuus ab inus. them. ἐνέγκω: carensque augmento, more Ionico & poetico, pro ἤνεγκον. Potest esse & imper. aor. 1 ab eodem.

ἐνέγκαι, aorist. act. infin. modi, ab eodem them. Vnde & particip. ἐνέγκας

ἐνέγκατο, aorist. 1. med. augmento carens, pro ἠνέγκατο: ab eodē verbo. Ex quo aoristo est infin. ἐνέγκασθαι, & particip. ἐνεγκάμενος.

ἐνεγκάτω, imper. aor. 1 actiui, ab eodem them.

ἐνεγκεῖν, infin. aor. 1. act. eiusdem verbi, vnde & particip. ἐνεγκών, eiusdem cum ἐνεγκεῖν temporis.

ἐνείκαμεν, poeticè pro ἠνείκαμεν necnon ἐνείκω pro ἐνέγκω. Ambo aor. 1. actiui, necnon à φέρω mutante sua tempora ab ἐνέγκω. ambo etiam apud Hesych.

ἐνέγκειν, poeticè & Ionicè pro ἐνεγκεῖν, aor. 1. act. vel etiam præter. perf. act. verbi ἐνίημι. (θημι.

ἐνεθῆναι, aor. 1. pass. infin. modi à them. act. ἐνίημι. vt τεθῆναι à τίθημι.

ἐνείην, optatiuus interdum præsentis temporis à verbo ἔνειμι, insum: interdum aor. 2. act. à them ἐνίημι, facit enim ἵημι in opt. aor. 2. act εἵην. vt τίθημι facit θείην.

ἔνεικα, aor. 1. act. verbi φέρω mutatiuus ab ἐνέγκω, carens autem augmento pro ἤνεικα. itidem ἔνεγκα pro ἤνεγκα eiusdem temporis, & ab eodem them. Quanquam hoc ἔνεικα sit potius ab ἐνείκω vsurpato Ionicè pro ἐνέγκω, vt Eustat. quoque indicat. Vnde infin. ἐνεῖκαι, & particip. ἐνείκας. Item media voce ἐνεικάμην, pro ἠνεικάμην cuius subiunct. est ἐνείκωμαι, infin. ἐνείκασθαι, particip. ἐνεικάμενος.

ἐνέμην, ab ἔνειμι est aorist. 1. act. verbi νέμω vt ἔδειμεν. Interdum tamē ἐνείμεν, pro ἔνεσμεν est prim. persona pluralis verb. ἔνειμι.

ἐνείς, particip. aorist. 2. actiui a verbo ἐνίημι: facit enim ἵημι aorist. 2. actiui ἦν, vnde particip. εἵς, vt τίθημι facit ἔθην, vnde particip. θείς. Fœmin. autem genus eius participij est ἐνεῖσα, neutrum ἐνέν.

ἐνεῖσθαι, præt. perf. pass. infin. modi, interdum ab actiuo them. ἐνίημι, interdum ab ἐνέω seu ἐνέννυμι. nam & ἕννυμι & ἵημι faciunt præt. pass. indic. modi, εἷμαι.

ἐνείχθην, sine augmento pro ἠνείχθην, Ionicè etiam insertum ι habens pro ἠνέχθην, ab ἐνείκω Ionico verbo pro ἐνέγκω. Vnde particip. ἐνειχθείς.

ἐνεκτέον, aduerbium positiuum ex verbo ἐνέγκω.

ἐνελίπανεν aor. 1. act. verbi ἐλλιπαίνω.

ἐνεμήθην, aor. 1. pass. verbi νέμω, facientis præt. perf. act. νενέμηκα, tanquam ex νεμέω.

ἐνένιπε Hesych. exp ἐνενίπτε, ideoq; pro ipso per syncopen vsurpatum indicat. Est autem hoc ἐνενίπτε præt. plusquamperf. pass verbi actiui ἐνίπτω Vide & Ε'νεπάκησε paulò post.

ἐνένιπτε, Attica reduplicatione pro ἠνίπτε à them. ἐνίπτω.

ἐνενώκεσαν & ἐνένωσαν Ionicè apud Herodot. per contractionem pro ἐνενοήκεσαν, ἐνενόησαν: ab act. them. νοέω.

ἐνεπάγησαν aor. 2. pass. indic. modi, à verbo actiuo ἐμπήγνυμι seu ἐμπήσσω. vt ἐνεπλάγησαν est ab ἐμπλήσσω seu ἐμπλήττω.

ἐνεπνεύσθη, aor. 1. pass. tanquam à them. ἐμπνεύω. pro quo in prosa dicitur ἐμπνέω. Sic ἀνεπνεύσθη suprà dixi esse quasi ex them. ἀναπνεύω. Nisi quis esse malit pleonasmum τοῦ υ, tanquam ex ἀναπνεύομαι & ἐμπνεύομαι. Apud Hesych. enim & ἐμπνύνθη legitur sine ε augmento carens & ἐνεπνύνθη cum υ.

ἐνέσαν, tertia pers. plur. aor. 2. actiui ind. modi à them. ἐνίημι. vt ἔθεσαν à τίθημι. Etymolog. dicit esse etiam ab ἔνειμι significante ἐνυπάρχω. nam imperf. ἦν facere numero plurali ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. systole igitur fuerit pro ἐνῆσαν.

ἐνέσομαι per syncopen pro ἐνέσεσθαι: fut. med. verbi ἔνειμι.

ἐνεστησάμην, aor. 1. med. verbi ἐνίστημι.

ἐνεστώς, per syncopen pro ἐνεστηκώς, sublato κ & correpta penultima, vt tradunt grammatici. Est igitur parti. præt. perf. à them. ἐνίστημι.

ἐνετείλατο, aor. 1. med. verbi ἐντέλλω.

ἐνεχθῆναι, aor. 1. pass. infin. modi à verbo φέρω, mutante sua tempora ab ἐνέγκω. Reperitur & in indic. modo ἐνέχθη, sine augmento pro ἠνέχθη, ab eodem them.

ἐνέχευε, aor. 2. act. verbi ἐγχεύω vel ἐγχέω.

ἐνῆεν, poeticè pro ἐνῆν. tanquam ab ἐνέω. imo sunt qui & ἦν per contractionem ex ἦεν factum dicunt, ex them ἔω. Qua de re prolixius apud Varin.

ἐνῆκα, præt. perf. actiuum verbi ἐνίημι, mutatiuum ab ἐνέω. ex quo habet fut. ἐνήσω. Vel etiam aor. act. 1. irregularis pro ἐνῆσα, vt ἔδωκα quoq; pro ἔδωσα vsurpari notum est, & ἔθηκα pro ἔθησα.

ἐλήλυθα, poeticum præteritum verbi ἐλεύθω, habens primùm reduplicationem Atticam, vt ἐνήνοχα & similia, deinde interpositum ο nam regulariter dici debuisset ἤλυθα. Vnde compos. ἐπελήλυθα.

ἐνήνοχα, præterit. med. verbi φέρω, ex ἐνέγκω seu ἐνέκω. facit enim fut. ἐνέγξω, præt. perf. act. ἤνεγχα, med. ἤνοχα: & Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum, ἐνήνοχα. Etym.

ἐνῆσαν, tertia pers. plur. præt. imperf. a them. ἔνειμι.

ἐνήσω, fut. 1. indic. verbi ἐνίημι, mutatiuum, ab ἐνέω, vnde infin. ἐνήσειν, & particip. ἐνήσων.

ἔνθεο, interdum est indicatiui modi, temp. aor. 2. med. pro ἐνέθου seu ἐνέθεσο, augmento carens: interdum imperatiui modi est, eiusdem temporis. Ab act. them ἐντίθημι.

ἔνθες, imper. aor. 2. actiui, ab eodem them. facit enim τίθημι aor. 2. ἔθην, vnde in imperatiuo θές. vt δός, à δίδωμι, ἕς ab ἵημι.

ἔνθεσαν, Ionicè & poeticè pro ἐνέθεσαν, metri causa abiecto augmento, aor. 2. act. verbi ἐντίθημι.

ἔνι per syncopen pro ἔνεστι, à them. ἔνειμι.

ἐνίει, imperfect. præsens verbi ἐνίημι mutatiuus ab ἐνιέω, vt τίθημι quoque facit interdum τίθει ex τιθέω. Suidas verò ἐνίει affert etiam pro ἐνῆκεν: quod suspectum est: si enim præsentis esset temporis, potius scribendum foret ἐνιεῖ ab ἐνιέω: alioqui esset à them. ἐνίω.

Ε'νειν aor. 2. act. verbi ἔνειμι, compositi ex ἐν & εἶμι significantis πορεύομαι, Ita nonnulli, non tamen allato exemplo vel nominato authore. At pro ἔνες, quod Varin. affert pro ὦκε, fortasse scribendum ἔνες, vt ita sit à νέω sicut ἔχες à χέω seu χύω.

ἐνεῖναι, infin. præt. act. them. ἐνίημι. Vnde & particip. ἐνείς, cuius fœm. ἐνεῖσα. Ex eodem verò ἐνίημι est & imperf. ἐνίεσαν & imper. præs. ἐνίετε. Alioqui ἐνεῖναι posset esse & infin. præsens verbi ἔνειμι compositi ex εἶμι significante πορεύομαι, si vsus eius aliquid comperiretur.

ἐγκάτθεο, poeticè & Ionicè pro ἐγκατάθου seu ἐγκατάθεσο, aori. 2. med. imper. modi, à them. ἐγκατατίθημι.

ἔνισπε, aor. 2. act. indic. modi, ex them. ἐνισπέω.

ἐνισπέμεν, Doricè pro ἐνίσπειν, à them. ἐνίσπω.

ἐννισπέμεν, Doricè itidē pro ἐνίσπειν, ab ἐνίσπω, habente ν geminatum metri gratia. Hesych. verò, illud ἐννισπέμεν exp. ἀπαγγεῖλαι.

ἐννώσας, Ionicè apud Herodotum pro ἐννοήσας, teste Suida. sicut supra βῶσαι pro βοῆσαι, & βωθεῖν pro βοηθεῖν accipi dictum est. Itidem ἐννωσάμενος pro ἐννοησάμενος: à them. ἐννοέω.

ἐνηνεχθείς, particip. aor. 2. pass. à them. act. ἐνήκω.

ἐνηλεθείς, partici. aor. 1. pass. à them. ἐνείλλω.

ἐντέταται, præt. perf. pass. verba actiui ἐντείνω.

ἐντετύχηκα, præt. perf. act. verbi ἐντυγχάνω, ex ἐντυχέω.

ἐντί, Doricè pro εἰσί, à verbo substantiuo εἰμί.

ἕνες, aor. 2. med. à verbo ἵημι. facit enim ἕμην, vt τίθημι facit θέμην vnde tertia illa persona plur. ἕντο vt θέντο.

ἔντυε, sine augmento pro ἔντυε, à verbo ἐντύω.

ἐνῶρσε, aorist. 1. act. verbi ἐνόρω. Aeolicus, vt κέρσαι. Ex quo & præt. plusquamperf. pass. ἐνώρετο: ὄρω faciente ὄρηκα, pass. ὤρμαι.

ἐνῶσι, subiunct. præsens verbi ἔνειμι.

ἐξαγρόμην, pro ἐξηγρόμην, omisso augmento & η verso in α.

ἐξέβαν, per syncopen pro ἐξέβησαν: aor. 2. verbi ἐκβαίνω.

ἔξεε, imperatiuum præsens verbi ἔξειμι, ex inus. them. ἐξέω vt εἶμι quoque facit εἶ, ex them. ἴω. At ἔξιθι erit imperatiuus ab ἔξειμι ex inus. them ἐξίω. (mate ἐξέλω.

ἐξειλόμην, ἐξεῖλε, ἐξεῖλες, aor. 2. med. verbi ἐξαιρέω, ab inus. the-

ἐξείκασα, aor. 1. act. Ionici verbi ἐξεικάζω pro ἐξικάζω.

ἐξείς, partic. aor. 2. act. à them. ἐξίημι. Ex quo est & infin. ἐξεῖναι, sicut ἐκθεῖναι ab ἐκτίθημι.

ἔξεισι, tertia pers. sing. verbi ἔξειμι.

ἐξεῖλεν, aor. 2. act. verbi ἐξαιρέω, augmento carens pro ἐξεῖλεν, itidemq; ἔξελε pro ἐξεῖλε. Vnde etiam infin. ἐξελεῖν, & particip. ἐξελών.

ἐξελῶ, interdū est fut. 2. verbi ἐξαιρέω, ab ἐξέλω: & tunc aspero spiritu notādum esset in media syllaba, hoc modo ἐξελῶ, interdum futurum Atticum pro ἐξελάσω, ab ἐξελαύνω seu ἐξελάω: & tunc differentiæ causa tenui spiritu scribi posset ἐξελῶ. nā medias quoque syllabas in compositis admittere spiritum discriminis causa, Eustath. docet, vt inter alia videre est in iis quæ in Α'ωρ ab H. Steph. dicta sunt.

ἐξέμεν, infin. aor. act. Doricus pro ἐξεῖναι, à them. ἐξίημι. Itidem verò ἐξέμεναι Doricè dicitur pro ἐξεῖναι. Verùm ἐξέμεν & ἐξέμεναι dici possent etiam pro ἐξεῖναι, ab ἔξεστι, sicut ἔμεν & ἔμμεναι pro εἶναι vsurpari suprà annotatum fuit.

ἐξενήνεγμαι, pro ἐξενήνεγμαι, Ionicè, ab Ionico itidem them. ἐξενείκω pro ἐξενέγκω, refertur autem ad ἐκφέρω.

ἐξεῖτε, tertia persona pluralis aorist. 2. med. ἐξείμην, ab act. themate ἐξίημι.

ἐξεπλάγην, aor. 2. pass. à them. ἐκπλήσσω faciēte futur. 2. ἐκπλαγῶ.

ἐξέπραθον, aor. 2. act. verbi ἐκπέρθω, habens literarum transpositionem: vt aor. 2. ἔδρακον ex δέρκω.

ἐξέπτην, aorist. 2. act. verbi ἐξίπτημι. nam ἵπτημι, aorist. 2. facit ἔπτην, vt ἵστημι, ἔστην.

ἐξέρρει, præt. imperf. verbi ἐκρέω.

ἐξεκέκλητο, præt. perf. verbi ἐκκαλέω seu ἐκκαλεσίω, vel etiam verbi ἐκκλήμι, mutuantis fut. ab ἐκκαλέω.

ἐξέστην, aorist. 2. act. verbi ἐξίστημι. aorist. autem 1. est ἐξέστησα præt. ἐξέστηκα siue ἐξέστακα, vnde apud Varin. ἐξεστακέναι, quod expon: καταπλῆξαι.

ἐξέταμον, aor. 2. act. verbi ἐκτέμνω.

ἐξετμήθη, aor. 1. pass. eiusdem verbi tanquam ab ἐκτμέω.

ἐξετράπησαν, aor. 2. pass. verbi ἐκτρέπω, facientis fut. 2. ἐκτραπῶ, vnde aor. 2. ἐξέτραπον.

ἐξέτρωσα, aor. 1. act. verbi ἐκτιτρώσκω, ab ἐκτρώω.

ἐξεφαάνθη, pleonasmo τοῦ α pro ἐξεφάνθη: aor. 1. pass. verbi act. ἐκφαίνω.

ἐξεφθείρετο, Ionicè pro ἐξεφθείρετο, tanquā à them. ἐκφθείρω: apud Aristoph. Videtur autem ex φθίρω factum primùm, φθέω, per methathesin, deinde Ionica epenthesi τοῦ ι, φθείω, vnde postea compos. illud.

ἐξῶσαι, Atticè pro ἐξῶσαι, à them. ἐξωθέω seu ἐξώθω.

ἐξηγέρμην, per syncopen pro ἐξηγερμένη vel ἐξεγήγερμην, à them. ἐξεγείρω habente itidem syncopen pro ἐξεγήγερμαι

ἐξήλασα, aor. 1. med. verbi ἐξάλλομαι, vt à ψάλλω est ψῆλαι.

ἐξήλυθον, per syncopen pro ἐξήλυθον: aor. 2. act. verbi ἐξέρχομαι, facientis fut. 2. ἐξελεύσω, ab ἐξελεύθω.

ἐξηπάλωτο, præt. plusquamperf. pass. verbi ἐξαπαλόω. Ineptiunt enim qui ab ἐκπαλόω detorquent.

ἐξῆρα, aor. 1. act. verbi ἐξαίρω, vt ἔπηρα ab ἐπαίρω.

ἐξήρασμαι siue ἐξήρασμαι præt. perf. pass. verbi actiui ξηραίνω. Vnde & aor. 1. pass ἐξηράνθην.

ἐξίμεναι, Doricè pro ἐξιέναι, teste Eustath. etiam, nec non Hesychio exponente ἐξελθεῖν. idem exp. & ἐξαφεῖναι, pro quo scribendum potius esset ἐξίμεναι, de quo paulò ante.

ἐξοιχνεῦσι, Ionicè pro ἐξοιχνοῦσι, à poetico them. ἐξοιχνέω.

ἐξώναξε, vide infrà in Ε'σωναξε.

ἐξύρημαι, præt. perf. pass. verbi act. ξυρέω siue ξυράω.

ἕξω, futur. 1. act. verbi ἔχω: cuius med. fut. ἕξομαι.

ἐξώδηκα, præt. perf. act. verbi ἐξοιδέω.

ἐξώκισα, aor. 1. act. verbi ἐξοικίζω.

ἐξωλέκει, præt. plusquamperf. act. verbi ἐξόλλυμι ab ἐξολέω.

ἐξώλισθεν, aor. 2. verbi ἐξολισθαίνω ab ἐξολισθέω.

ἐξῴχετο, præt. imperf. verbi ἐξοίχομαι.

ἔοι, aor. 2. optatiui modi à verbo εἰμί, mutuatitius ab ἔω. facit enim aor. 2 ἔον. vnde optatiuus ille ἔοι, & coniunctiuus ἔῃ poetis vsurpatus pro ᾖ: necnon particip. ἐών. Ita Eustath.

ἔοιγμεν, per syncopen pro ἐοίκαμεν, exempto α, & κ in γ conuerso. Ambo præt. med. verbi εἴκω cum reduplicatione Attica, vt ἔοικα, ἐοικότες.

ἐΐκτην, Atticè pro ἐοίκεισαν, exempto ι ex diphthongo, præt. plusquamperf. med. eiusdem them. Facit enim εἴκω præt. med. εἶκα, & πείθω πέποιθα, & Attica initialis literæ præsentis repetitione ἔοικα, vt ἐώργημαι. Vnde particip. ἐοικώς.

ἔοιμι, aor. 2. act. verbi ἵημι ex ἕω, sicut εἰμὶ facit ἔοιμι ex ἔω. Meminit autem huius ἔοιμι Hesychius, exponens ἐμβάλλοιμι.

ἐοῦσα, Doricè pro οὖσα: particip. aor. 2. ab εἰμί.

ἔολπα, præs. med. verbi poetici ἔλπω seu ἔλπομαι. vt enim εἴκω facit primùm οἶκα, sic ἔλπω ὄλπα, & Atticè reduplicata initiali præsentis litera ἔοικα & ἔολπα.

ἔον, aor. 2. verbi εἰμί, ab ἔω, augmento carens pro ἦον. Vnde opt. ἔοιμι apud Homerum, Πῶς γδ' ἔοι τάδε ἔργα; Atq; adeò hæc regularia sunt, vt & ἦον. Necnon ἔην ab εἰμὶ regularius est quàm ἦν, vt Eustath. annotat. (ἔολπα.

ἔοργα, partic. med. verbi ἔργω, eandē habens formationem quam

ἐοῦσα, particip. fœm. gen. ex masculino ἐών. Ambo aorist. 2. verbi εἰμί. vt in Ε'οι paulò antè annotaui.

Ε'πάγην, aor. 2. pass. verbi πήγνυμι seu πήσσω facientis fut. act. παγῶ, ex quo aor. 2. act. ἔπαγον, & inde pass. ἐπάγην, vt ἐπλάγην à πλήσσω. (lios ex πείθω.

Ε'παθον, aor. 2. act. verbi πάσχω ex inus. them. παθέω: secundum a-

Ε'πάχθη, aor. 1. pass. verbi actiui πάζω.

Ε'πάλμενος, per syncopen pro ἐφαλλόμενος, Aeolicè mutato etiam spiritu aspero in tenuem. à them. ἐφάλλομαι.

Ε'παλτο, eodem modo pro ἐφάλλετο, abiecto simul augmento.

Ε'πάμειπτο præterit. plusquamperf. pass. verbi ἐπαμείβομαι, augmento carens.

Ε'πανεθήσεται, fut. 1. pass. verbi actiui ἐπανίημι, vt τεθήσεται est à τίθημι. Ex quo ἐπανίημι est & particip. aor. 2. act. ἐπανείς, vt θείς à τίθημι. (ticip. ἐπανιών.

Ε'πανιτέον, aduerbium theticū ex verbo ἐπάνειμι, ex quo & par-

Ε'παον, aor. 2. verbi πάω, vnde pass. ἐπάην.

Ε'πάρη, aor. 2. pass. à verbo πείρω, vt ἐσπάρη à σπείρω. Et ἐπάρῃ est aorist. 1. act. subiunctiui modi, à them. ἐπαίρω. ex quo & particip. ἐπάρας.

Ε'παρήρει, præt. plusquamperf. medium verbi ἐπαίρω, facit enim ἄρω præt. med. ἦρα. & Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis, ἄρηρα.

Ε'παρθον, aor. 2. act. verbi πέρθω, pro quo & ἔπραθον dicitur transpositis literis. Sic δέρκω aor. 2. facit ἔδρακον simul & ἔδαρκον.

Ε'πάσατο, per syncopen quidam vsurpatum tradunt pro ἐπατήσατο, à them. πατέω, significante ἐσθίω. Alii præsenti carere aiunt, præsens enim mutuatitium est δαίνυμαι, ex quo imperf. ἐδαινύμην: fut. πάσομαι, aor. 1. med. ἐπασάμην, præt. pass. πέπασμαι. omnia autem hæc esse poetica. Ε'πάσαι autem, est aor. 1. infin. modi, ex verbo ἐπάδω.

Ε'πατήθην, aor. 1. pass. verbi πατέω.

Ε'παύρηαι, Ionicè pro ἐπαύρῃ, secunda persona præsentis subiunct. à them. ἐπαύρομαι. Ex quo & infin. aor. 1. med. ἐπαύρασθαι. At Ε'παυρέμεν, siue ἐπαυρέμεναι Dorica sunt pro ἐπαυρεῖν.

Ε'παύσω, secunda pers. aor. 1. med. indic. modi a παύομαι.

Ε'παφαυάνθη, aor. 1. pass. indic. modi, à them. ἐπαφαυαίνω.

Ε'πάφησεν, aorist. 1. act. indic. verbi actiui ἐπαφίημι, ex ἐπαφιέω. vnde & med. vocis particip. ἐπαφησάμενος. Eiusdem ἐπαφίημι tertia plur. est ἐπαφιᾶσι: præterit. perfect. ἐπαφῆκα: & aor. 2. coniunct. ἐπαφῶ.

Ε'πιβήσατο. aor. 1. med. verbi ἐπιβημι seu ἐπιβαίνω: actiuus autem aor. 1. est ἐπέβησα, aor. 2. ἐπέβην.

Ε'πέγρετο, per syncopen poeticam pro ἐπηγείρετο ex poetico itidem & syncopen passo them. ἐπέγρομαι pro ἐπεγείρομαι.

Ε'πέδην, aor. 2. vel præt. imperf. act. ἐπίδημι.

Ε'πεζάρησαν pro ἐπεβάρησαν dici κατ' ξενὴν ἰδίαν γλῶσσαν, annotat

Ε'πέζησα, aor. 1. act. verbi ἐπιζάω. (Eustath.

Ε'πέθετο, & Ε'πέθεντο, aor. 2. med. à verbo ἐπιτίθημι. à quo est & aorist. 1. act. ἐπέθηκα, irregularis pro ἐπέθησα, vt ἔδωκα pro ἔδωσα itidem vsurpari scimus contra regulam.

Ε'πείρασω, secunda pers. aor. 1. med. indic. à them. πειράομαι.

Ε'πειρη. Ionicè pro ἐπείρα: præt. imperf. act. verbi πειράω.

Ε'πέχθη, ἐπείχθην, ἐπείχθην, aor. 1. pass. verbi ἐπείγομαι: at ἐπείχθη augmento carens pro ἠπείχθη à poetis vsurpatum est.

Ε'πεμηνάμην, aor. 1. med. verbi ἐπιμαίνομαι.

Ε'πελήλυθε, præt. med. secundum quosdā ex ἐπαυθέω. dicunt enim ἐπαυθῶ facere præt. med. ἐπλύθα, vnde fieri ἐπλύθα. epēthesi τοῦ ο, & ἐπανλύθα, reduplicatione Attica. Secundum alios est præt. med. verbi ἐπιθέω, dicentes primùm pro θέω dici ἔθω, per methathesin, vnde ἐνέθω facere præt. med. λύθα, ex quo fieri ἐνλύθα, Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis: & ἐπιλύθα per compositionem.

Ε'πέξιθι, imper. act. verbi ἐπέξειμι. vt ἄπιθι ab ἄπειμι.

Ε'πέπιθον, per syncopen Aeolicam pro ἐπίθομεν, Ionicè reduplicatis etiam primis duabus literis: aor. 2. act. verbi πείθω. Ita quidam. Sed aliorū probabilior videtur sententia, qui dicunt esse præt. plusquamperf. med. pro ἐπεπίθειμεν seu ἐπεποίθειμεν. nam πείθω præt. perf. med. facere potest & πέποιθα, vt ἔοικα, & πέπιθα, vt ἐλήλυθα, abiecto ι ex diphthongo. Passiuè certè accipitur pro ἐπεθαρρήκειμεν.

Ε'πέπληγον, Syracusana lingua pro ἔπληγον, vt ἐπέφραδε pro ἔφραδε, & ἐπέφραδον pro ἔφραδον: formato præsenti πεπλήγω ex præt. πέπληγα, vt κεκλήγω ex κέκληγα.

Ε'πέπλως, præt. imperf. act. verbi ἐπίπλωμι, vt ἐδίδως. secundum alios verò per apocopen dictum est pro ἐπέπλωσας, aorist. 1. verbi ἐπιπλώω.

Ε'πεποίθειν, præt. plusquamperf. med. verbi πείθομαι seu πείθω, facit enim id præt. perf. πέποιθα, vt λείπω, λέλοιπα. Facit verò & πέποιθα sine diphthongo, vt ἦλυθα. quemadmodum in ἐπέπιθον admonui paulò ante.

Ε'πεποίθη, Atticè vel Ionicè pro ἐπεποίθειν, vt ἐωρράκη pro ἐωράκειν ᾔδη pro ᾔδειν. præt. plusquamperf. med. verbi πείθω tanquam ex πείθω. Apud Suid.

Ε'πέπταρε, aor. 2. act. verbi ἐπιπταίρω.

Ε'πεπτώκειν, præt. plusquamperf. act. verbi πίπτω, ex πτόω.

Ε'πέπυστο, præt. plusquamperf. pass. verbi πυνθάνομαι, ex πεύθομαι seu πύθομαι.

Ε'περήρεισμαι, præt. perfect. pass. verbi ἐπερείδομαι, habens duarum initialium præsentis literarum reduplicationem Atticam. Itidē pro ἐπερήρεισθε, quod Varin. affert pro ἐπιστηριχθῆναι videtur scribendum potius ἐπερηρεῖσθαι, vt sit infinit. eiusdem præteriti.

Ε'πήλυθ

Ε'πρήγη, aor.2.pass.verbi ἐμπρήνημι seu ἐμπίπρημι.
ἐμπρίπρη aor.2.pass verbi ἐμπίπρημι, facientis fut. 2. act. ἐμπρήσω. tanquam ab ἐμπίπρημι.
ἐμπρήσσω & ἐμπρήσσομαι, præt.imperf.pass. & aor.1. med. verbi ἐμπρήσω, significantis ἐμπιέζω & ἐμπίνω. vt Etymol.annotat.
ἔναιτον, aor.2.,act.verbi πίνω. ex inus.them. πιτέω.
ἐπάσατο, aor.1.act.indic.verbi inusitati ἐπάομαι. vnde & infin. ἐπάσασθαι, & particip ἐπασάμενος. vnde vocis particip. ἐπασάμενος. Varin.
ἐπόησαμι, poetica geminatione τοῦ σ metri causa pro ἐπόησα, fut. 1.med.verbi ἐποίημι deriuati ab ἐποίεμι.
ἐπόησατο, præter.perf.pass.verbi ἐποίημι seu ἐποιέομαι, habens ἐπόησαμι pro ἐποιησάμην, secundum quosdam. Verumtamen vt dicitur ἐποιήσω & ἐποίησον, metri causa duplicato σ pro ι ἐποίησσα, & ἐποίησον, ita ἔοικατον dici potest esse pro ἔοικα hoc autem Ionicè pro πέποιται, vt ἐπίστασθαι pro ἐπίστηται, ἐβάλλοντο pro ἐβάλοντο.
ἐπόησμαι, præt.perf.pass.verbi actiui ἐποίημι.
ἐπόμπευσαν, aor.1.pass. verbi actiui πομπεύω seu πομπίζω, ridiculi enim sunt qui ex πέμπω deriuant. (τρωπῶ.
ἐπότρυλε, aor.1.act. verbi ἐποτρύνω.
Ε'πότρυμαι, aor.2.pass.verbi ἐποτρύνω, facientis fut. 2. actiu. ἐποτρυνῶ. aor.2.act.verbi ἐποτρυγάνω ex ἐποτρύω.
ἐπόφκει, Ionica diphthongi resolutione pro ἐπόλυε: imper. præsens verbi ἐπόλυμαι.
ἔπόφησαν, per syncopen pro ἐπόθυσαν hoc autem, Syracusanæ linguæ propria reduplicatione pro ἔθυσαν, aoristo 2. verbi θύω deriuat ex φῶ, significante φοτέω. ita Etymolog. qui etiam addit imperitè quosdam dicere esse præterit.imperfect. verbi πέφυκα. id enim πέφυα non esse præsentis indi.sed aorist.2. coniunctiui.
ἔπόφυσα, Syracusana reduplicatione pro ἔφυσα, facto them. πεφύσακα. ex præt.med. πέφυσμαι, quod est ex φύσζω faciete fut. 2.act φύσω. Sic ἐπίφυσαμαι pro ἐφυσάμην aoristi.1. act. eiusdem themat. is. Ambo apud Hesych.
ἐπύφυσον, itidem Syracusano more pro ἔφυσαν, facto them. πεφύκασι ex præterit act πέφυκα, vt πεπλήγατε. Legitur autem apud Hesiod.
ἐπύχθη, aor.1.pass.verbi actiui πύκω.
ἐπύχθησαν, aor.2.act.verbi ἐπήγνυμι seu ἐπηγέω.
Ε'πᾶσι & Ε'πᾶσαι, præt.imp.verbi ἐπάω significantis ἐπέγομαι.
Ε'πᾶσιον, aor.1.act. verbi πάσσω. vt πᾶσις est ab ἠπάσατο.
Ε'πᾶφυκα, partic.præt.perfect.act.à them. ἐπαφύω.
ἔπλαον, aor.1.act.πλάω, vt ἔψλαον à ψλάω.
Ε'πλήμαν, aor.1.act. verbi πλημμύρω.
Ε'πλησον pro ἐπίμπλασκον, præt.imperfect. act. verbi ἐπίμπλημι. Vnde & aoristi 1. ἐπίμπλησα. & pass. ἐπλήσθην. Item præt. act. ἐπίμπλημι, vnde & infin. ἐπλωκέμεν: sed rarioris vsus. Apud Homer. verò & ἐπίμπλασκον legitur pro ἐπίμπλασκον.
Ε'πνυ'σθη, aor.1.pass.verbi actiui πνύω seu ἐπυνθόμην: ex quo & actiuæ vocis aor.1. ἐπλύσατο.
Ἔπος'σαδε, poeticè metri causa geminato σ pro ἔπος'σαδε, aor. 1.med.verbi ἐπέρπομαι. ex inus.them. ἐπόρπω.
Ε'πῆρε, aor.1.act.verbi πείρω, vnde media voce ε'πηράμην: ac pass. ε'πήρθην ex præt.pass. ε'πήρμαι.
Ε'πίρη, præt.imperf. verbi ε'πίρημι, significantis apud poetas, ε'σθίστηδ. At ε'πήρθη, cum ι subscripto, est imperfect. pass. verbi ε'πείρημι significantis, attrilo.
Ε'πίρθη, aor.1.pass.eiusdem verbi ε'πείρω. ex præt. perf. ε'πάρμαι.
Ε'πῆσαν, aor.1.Aeolicus verbi ε'πάρω, vt ἔκτησαν.
Ε'πῆσαν, per synæresin pro ε'πέσαν, teste Var. Ambo præt. imperf. verbi ἔπημι significantis ε'πί ἔρεσσον.
Ε'πηδέκεσι, Ionicè pro ε'φηδέσι, & ε'πηρεῖσι, ab Ionico themat. ε'πήδομαι pro ε'φήδομαι. Itidemq; ε'πηδέ'ντες pro ε'φηδέ'ντες. Apud Suid & Varin.
Ε'πήθεν, aor.2.med.verbi ε'πάομαι ex ε'πάθον.
Ε'πιθέσθε, imper.præsens ex them. ε'πιθέσομαι, Ionica diphthongi resolutione pro ε'πίθεσθε. Thema autem illud ε'πίθ'σομαι cõtra regulam è futuro in præsens ex translatum, ficut πεπλήγαν ex præt.med. πέπληγμαι, κεκλάγαν ex κέκλαγμα. & similia.
Ε'πιδόμην & Ε'πιδώμαι, aor.2.subiunct. verbi ε'πίδω.
Ε'πιδρίθη, partic.præt.perf.pass.ex them. ε'πιδ'νυμι seu ε'πιδ'ω: pro quo in prola diceretur potius ε'φείδρθ- & ε'φδ'νυμι.
Ε'πιείστην, fut.1.med. verbi ε'πίσμαι ex ε'πίων. Interdum verò est fut.1.med.verbi ε'πείθω.
Ε'πιε'σσαδε, poeticè metri causa geminato σ, pro ε'πιε'σαδε, seu ε'φε'σαδε: aor.1.med.verbi ε'πιε'νυμι facientis fut.1.act. ε'πιε'σω, ex ε'πιε'ω. Vnde partic. ε'πιε'σάμενος. At ε'πιε'σσω & ε'πιε'σαμβρ, sunt itidem aor.1.ab eodem themate, sed actiuæ vocis.
Ε'πιλεν, aor.1.act.verbi ε'πιλέω, vt πιλέω facit ἔπιλα.
Ε'πιπθ'ντες Ionicè vel poeticè pro ε'φηδ'ντες. à them. ε'πιδέομαι vsurpato pro ε'φηδόμην.
Ε'πιτέτην per syncopen pro ε'πιτέτατον, vt λελεκτέτην pro λελεκτέτατον. aor.2. act. optatiui modi.à them. ε'πιτάνημι. At ε'πιτέτην infinitiuus est eiusdem temporis: & ε'πιτέτης, partic. ε'πίζης autem imper.

Ε'πιτι, imper.p. ς esens verbi ἐπάω significantis ε'πέ'ρχομαι, vt ἔπω quoq; facit ἔπιθι.
ἔπιφνον, aor.2.act.verbi πέφνω.
Ε'πιχθόντας, aor.2.med.subiunct.modi, ex actiuo them. ε'πιχθήμι. facit enim aor.2.indic. ε'πιχθόμεν. (act. ε'πιχθόμαι.
Ε'πιχρανῶ, fut.1.vel 2.verbi act. ε'πιχρώω. Vnde & infin.aori.1.
F'πιχρωθῆν, aor.1.pass.verbi actiui ε'πιχρώω.
Ε'πικλίπιδεν, aor.1.act.subiunct.ab ε'πικρέμνημι, facientis aor.1.act. indic.modi ε'πί'κρεμα, vt ἔφημα, ε'ρίπια. Imper.autem eiusdem temporis est ε'πικρέμ'λον, pro quo dicitur & ε'πίκρημον.
Ε'πικρήσας, Ionicè pro ε'πικρεμάσας, tãquã ex ε'πικρέ'σαι aut ε'πικρᾶσαι.
Ε'πλήσ'σαμαι, fut.1.med.verbi ε'πιλαθέσθαι, ex ε'πιλήθομαι.
Ε'πιμέσσαδε, poeticè metri causa geminato σ pro ε'πιμέσαδε ex them.act. ε'πιμέω, vt Eustath.tradit.
Ε'πιμέμφεαι Ionicè pro ε'πιμέμφη, à them. ε'πιμέμφομαι.
Ε'πίμπλαν, secunda persona præt. imperfect. à them. πίμπλαμαι per contractionem ex ε'πίμπλασο, id autem Ionico more ex ε'πίμπλασσο factum est exempto σ. vt ὀκρί'ρων ex ὀκρί'ρασο, id verò ex ὀκρέ'ρεσο.
Ε'πινυστρόφ-, partri. præt. per. pass. ex them. ε'πινύθω, vnde & aoris 1.pass. ε'πινύσθεσαι.
Ἔπιον, aor.2.act. verbi πίνω, ex them. πίω.
Ε'πιπείσασι, Ionica epẽthesi τοῦ ι pro ε'πίσασι ex the. ε'πίσαμαι.
Ε'πίστασ', aor.2.med.infi.modi, ex ε'πιστάω aut ε'πίσταμαι, vt ἀφ'σ'ασ ex ἀφ'ά'ω vel ἀφάμαι. ἐσ'ε ex ἴσμι fen'ia, est ij; aor. 2. med. indic. modi, ε'πίσ'ασο, vnde apud Soph. ἀξιοχρεῶς δ' αὖ κἀφ'σ'ασθαι vt ἐμέμφ'σο itidem à φ'ί'ω. Nisi malis esse per syncopen pro ε'πίστ'σασ, Etymol.
Ε'πισσᾶ, Ionicè pro ε'πισμᾶ. à them. ε'πισμάω.
Ε'πίστη, Atticè pro ε'πίσευσι, secunda per. præt. indic. ab ε'πίστευκα. primùm enim ex isto ε'πίστευται fieri tradunt ε'πίστευμι, Ionicè exempto σ, vnde postea ε'πίστη esse per contractionem.
Ε'πισῶσ'ν itidem secunda persona fut. 1. med. ab eodem ε'πίσωμαι, tanquam ex ε'πισ'σόμαι.
Ε'πισβίνοιεν, Ionicè pro ε'πισσ'σαιεν seu ε'πισσίσειεν, ex them. ε'πισβέω. Varin. ex Apollonio.
Ε'πίσω, interdum est persona secunda præt. imperf. pass. ab ε'πίσμαι. interdum imperatiuus præsens eiusdem verbi. Dicitur autem per contractionem pro ε'πίσεο, quod Ionico more factum est ex ε'πίσεσο exempto σ, vt ε'πίμπλασο & ἐπιμέμφεο pro ε'πίμπλασσο & ἐπιμέμφασσο. ἐπιμέμφεο.
Ε'πιφ'σ'ο, Ionica diphthongi resolutione pro ε'πίφ'σ imper. aor. 2. med. à them. act. ε'πίφημι. mutuante fut. 2. ab ε'πιφήσω. Iodo est & partic. aor. 2. med. ε'πιφ'σάμενος, necnon particip. aoristi 2. act. ε'πιφάς.
Ε'πιστάσαι, aor. 1. act, infin. modi, à them. ε'πιστάω, vt ε'σῶμι ab ε'πιστάω. Vnde & partic. ε'πιστάσας. Inde imper. quoq; ε'πίστασαι, & subiunct. ε'πιστέω.
Ε'πιστέω, Ionica diphthongi diffolutione pro ε'πιστάω: imperi. præsens pass. ex eodem ε'πιστάω.
Ε'πιστέωμι, præt. perfect. pass. indic. verbi actiui ε'πιστάω. faciet enim id præt. perf. act. ε'πιστέωκα. tanquam ex ε'πιστάω.
Ε'πιστόρα φωνει, Ionicè pro ε'πιστορεμένοις εἰσὶ, vt ὁρμὴν χεται pro ὁρμεῦ ρθαι εἰσὶ, tertia pers. plur. præt. perf. pass. ε'πίσταμαι ex actiuo themate ε'πιστέ'ρω, facta ex tertia singulari, inserto α ante τὴν finale, & tenui in aspiratam conuerfa.
Ε'πλήγη, aor. 2. pass. verbi πλήσσω facientis fut. 2. act. πλαγῶ: ab ἔπλαγον, aor. 2. act. eiusdem them. Dicitur & ε'πλήγην.
Ε'πλάγχθησ, aor. 1. pass. ab inus. themate πλα'γχω, vnde & fut. 1. med. πλα'γ'σομαι. Secundum alios verò per epenthesin τοῦ γ pro ε'πλα'χθη ex πλάσσω.
Ἔπλασα, aor. 1. act. ind. modi ex act. them. πλάσσω seu πλάσω: vade & aor. 1. pass. ε'πλά'σθη, faciente præterito perf. pass. tertiam pers. ε'πλασμαι.
Ἔπλασο, ἔπλω, & ἔπλω, per syncopen dicta sunt pro ε'πλά'σω, ε'πλά'σω. Vnde & partic. ε'πλέ'λεις. Inde imper. quoq; ε'πλέλαι, & subiunct. ε'πλείω.
Ε'πλείω, Ionica diphthongi diffolutione pro ε'πλέω: imperi. præsens pass. ex eodem ε'πλέω.
Ε'πλέ'σθαι, præt. perfect. pass. indic. verbi actiui ε'πλέω. faciet enim id præt. perf. act. ε'πλέ'κα. tanquam ex ε'πλέω.
Ε'πλεόνα φασιν, Ionicè pro ε'πλεονασμένοις εἰσὶ, vt ὁρμὴν χεται pro ὁρμεῦ ρθαι εἰσὶ, tertia pers. plur. præt. perf. pass. ε'πίπλασμαι ex actiuo themate ε'πλεό'νω, facta ex tertia singulari, inserto α ante τὴν finale, & tenui in aspiratam conuerfa.
Ἔπλω, aor. 2. pass. verbi πλώω facientis fut. 2. act. πλαγῶ: ab ἔπλαγον, aor. 2. act. eiusdem them. Dicitur & ε'πλά'γην.
Ε'πλώχθησ, aor. 1. pass. ab inus. themate πλα'γχω, vnde & fut. 1. med. πλα'γ'σομαι. Secundum alios verò per epenthesin τοῦ γ pro ε'πλα'χθη ex πλάσσω.
Ἔπνευσε, itidem Ionicè pro ἐπνεῦ ρθαι, tertia pers. plur. præt. perf. passiui, facta ex tertia singulari ἐπνέ'κε, inserto α ante ϐ, & tenui versa in aspiratam: à them. simplici οἴω, faciente fut. 1. act. οἴσω præt. perf. act. ὄ'ωκα. pass. ὄ'ωμαι: & in compos. ἐπνέω, ἐπνέ'σω, ἐπνέ'γμαι. At ἐπνέχθη est tertia pers. singul. præt. imperf. pass. à them. ἐπνέ'ρμαι. Ambo apud Homerum.
Ἔποίθη, aor. 1. pass. verbi actiui, ποίω.
Ἔρδεθε, Ionicè vel poeticè pro ἔρδετε. fine augmento: aor. 1. pass. verbi ἔρδομαι seu ἐρέομαι.
Ἔρε. Bœotice pro ἐρᾶτε: secunda pers. singul. fut. 1. medii ex ἐρέσσομαι. hoc autem modo formatur: eximitur primùm σ, vt itidem in secundis personis aoristorum 1. med. & præt. imperf. passiuorum in ασο finitorum: deinde α & η in ε contrahuntur secundum regulam.
Ἔρεθον, poeticè pro ἐέρεθον, fine augmento. ex them. ἐρεθίω.
Ἔρεθτα, Ionicè, primùm augmento carens, deinde Ionicam illam paragogen σκα habens, vt πίκτοκα: à poetico them. ἐρέθω.
Ἔρεω, Ionicè itidem pro ἔρῳ, ex them. ἐρέομαι: primùm videlicet

Ἔρυσθη, aor. 1. pass. tanquam à them. ῥυῶ, vt ἐκαλύφθη à καλύπτω. vnde comp. ἀμπυῶ & ἐμπυῶ, augmento carentia pro ἀνέρυσθη & ἐνέρυσθη. Verùm & sine ῥ reperitur ἐμύνθη & ἐμύνθη, itidemque ἔρυτο, tanquam à them. ῥύω vel ῥύομαι. vnde & ῥύτωρ. Omnium mentio apud Hesych. Vide & ε'ρύκω, paulò infra.
Ἔρυσαι, Aor. 1. infin. modi, à verbo ἐρύω, mutuatitius à them. inusitato ἔρυμι: vnde & fut. 1. act. ἐρύσω, & pass. ἐρύσθην.
Ἔρυσσαι, aor. 1. act. infin. modi à them. ἐπέρυμι, faciente fut. 1. act. ἐρύσσω, ex ἐρύω.
Ἔρυσσεν, aor. 1. act. imper. modi, à them. ἐπόρυμι, faciente aor. 1. act. ἐρύσσω, ex ἐρύω.
Ἔρυσσεν, aor. 1. act. ind. modi ex act. them. ἐπόρυμι, faciente præterito perf. pass. tertiam pers. ἐρύσσαται. [bi ἐρύω.
Ἔρυσσι, Ionica circunflexæ vocalis dialysi pro ἐρῶ: futur. 1. verbi ἐρύω.
Ἔρχείσατμι, Ionicè pro ἐρχεσιμβρίοι εἰσὶ: tertia pers. plur. præt. perf. pass. ex them. ἐρείδω: facta ex tertia singulari ἐρήρεισμ, inserto primùm δα, deinde correpta syllaba præcedente. Sicut πεφρείδαται, positum itidem pro πεφρεσμβρίοι εἰσὶ, fit ex πέφρεσμαι, correpta penultima. & δα ante τὴν inserto: aliis tamen ex præt. medio hæc formare malentibus.
Ἔρήκεσκε, præt. act. verbi ἐρείδω, Atticam habens reduplicationẽ duarum initialium præsentis literarum pro ἤρεικε: vnde pass. ἐρήρεισμαι, ex quo infin. ἐρηρεῖσθ.
Ἔρήκεσκε, præt. perf. act. verbi ἐρείκω, habens & ipsum Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem. Vnde de pass. ἐρήρεισμαι.
Ἔρήκφε, præt. perf. actiui verbi ἐρείπω, præter Atticam istam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem, habens etiã συγκοπὴν & παραγωγὴν, exempto ε ex diphthongo, ficut ἀλήλιφα ex ἀλείφω. Vnde præt. perf. pass. ἐρήρεμμαι, ἐρήρεψαι, ἐρήρεπται: & præt. plusquamperf. ἐρηρέμμεθα, ἐρήρεψο, ἐρηρέπτην: vt ἀλήλιμμαι, ἀλήλιψαι.
Ἔρηρώκεσκε, præt. perf. act. verbi ἐρωδιάω, Attico more habens & ipsum repetitas duas initiales literas præsentis. Vnde partic. ἐρηρωτηκὼς, apud Suidam.
Ἔρήσομαι, fut. 1. med. verbi ἔρομαι seu ἐρέομαι. vnde & aoristi. 1. med. optatiui modi ἐρήσσο apud Hesych. quod expon. ἐρωτήσαιο.
Ἐρήτυθ'. Bœotica fyncope pro ἐρητύθησαν: tertia persona plur. aoristi. 1. pass. indic. modi, à themate ἐρητύω, habens συγκοπὴν ὅτων εἰς σὺ, deinde etiam augmento carens, more poetico & ionico.
Ἔρίδηκα, aor. 1. act. verbi ἐρεθίζω, carens augmento pro ἐρέδηκα.
Ἔρίδδαδε, poetico more pro ἐρίσσω seu ἐρίσσωδε, facto them. ἐρίδδω ex fut. 2. ἐριδῶ.
Ἔρίδμήσιν, poetico pleonasmo τοῦ μ, metri causa pro ἐρίδησιν à them. ἐριδήω.
Ἔρίζωδι & Ἐρίζωδα, Doricè pro ἐρίζειν, ex them. ἐρίζω.
Ἔρικτόν, infin. aor. 2. vel fut. 2. act. ex them. ε'ρείκω, faciente fut. 2. ε'ρικτῶ, aor. 1. ἤρικτον.
Ἔρξαι, Aor. 1. infin. modi, omisso augmento, aor. 1. act. verbi ἔρδω significantis vel arceo, prohibeo, vel facio, ε'ργάζομαι. Aliis tamen in hac postrema signif. malentibus esse a ῥίζω ἐπιμεθήσιον τὸ φ ἀφαίρεσις συμφωνῆς γραμμάτων. idem dicendum de fut. 1. act. ἔρξω. ἐρξεις: & de participio ἔρξας, cæteris ἁπλῶς vel à futuro vel ab aor. 1. deriuatis.
Ἔρσίλιν, Atticè pro ἐρσίμιν, vt πειοίλιον pro πειοίλιν.
Ἔρσην tertia pers. plur. fut. 1. act ἐ'ρῶ. ex them. ἐέρω.
Ἐ'ρύσσην, aor. 2. act. verbi ῥύγνυμι seu ῥήσσω facientis fut. 2. act. ῥαγῶ. vt πλήσσω πλαγῶ. Vnde aor. 2. pass. ἐ'ρράγην, vt ε'πλάγην.
Ἐ'ρράδατμι, & Ἐ'ρράδαδε, Ionico more pro ε'ρραδμβρίοι εἰσὶ: ε'ρραδμβρίοι ὦσι: tertia pers. plur. præt. perf. & plusquamperf. pass. ex tertia singulari ἐ'ρράσται, correpta primùm penultima, deinde ante τὴν & ν inserto δα, vt fiunt item πεφρείδαται & πεφρείδαδε ex πέφρεσται & πέφρεσσο. Nisi malis formare hæc ex præterito med. ἐ'ρράδμαι, adrecto τὴν & ν. Additum autem horum thema est ῥάζω, significans idem quod ῥαίνω, teste Eustath. & Ethymologico.
Ἐ'ρράφη, aor. 2. pass. verbi act. ῥάπτω, facientis fut. 1. ῥαφῶ, aspirata fumpta loco tenuis, vt in alijs quoq. fieri docent exempla.
Ἔ'ρρι, imper. verbi ε'ρρίω, significatis ἐᾷ φθησεῖ ἄπιμι. existimatur enim ex φθείρω factum esse aphæresi duarum initialium literarum, Aeolibus φθέρρω dicentibus.
Ἐ'ρρίλω, contra regulam pro ε'ρρήθω: vt ἐρρίθω pro ἐρρήθω, aor. 1. pass. verbi ῥέω. ambo apud Var.
Ἐ'ρρήξαν, aor. 1. act. verbi ῥήγνυμι seu ῥήσσω.
Ἐ'ρρήσαν, fut. 1 act. verbi ἐ'ρρέω, tanquam ex ε'ρρίω: apud Aristophanẽ. ε'ς πόρρωθεν ε'ρρήσετε.
Ἐ'ρρίγα, præterit. med. verbi ε'ρρίγω. cuius tertia pers. ἔρριγθ apud Homer. Quidam tamen malunt dicere συγκεκόφθαι ἐκ τοῦ ε'ρρίγησα.
Ἐ'ρρίγησι, Ionica seu poetica paragoge pro ε'ρρίγη: tertia pers. singul. præt. perf. medij coniunctiui modi. ab ε'ρρίγω.
Ἐ'ρρίγοδε, partic. præsent. act. à them. ε'ρρίγω. nouo & poetico more è præterito imperfecto assumpto in præsens, quale est & κεκλάγω, πεφύκω. (ρίζέδηκα.
Ἐ'ρρίζωμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ῥίζόω: vnde & aoristi. 1. ἐ'ρριζώθην.
Ἐ'ρρίμμεν, præt. perfect. pass. verbi actiui ῥίπτω: ex quo them. & imperf. ἐ'ρρίπτ'ν, aoristi. 2. ἐ'ρρίφ'ν, aoristi. 2. ἐ'ρ'ίφ'ν, tenui in aspiratam versa, vt in Ἐ'ρ'άφη. ex passiui autem præteriti perfecti

secunda persona ἐῤῥύηκας. est imper. ἐῤῥύψω, cuius tertia dualis ἐῤῥύφθω, apud Var.

ἐῤῥύηκα, præt. imperf. act. verbi ῥύομαι.

ἐῤῥύλιον aor. 2. pass. eiusdem them.

ἐῤῥύησαν, aor. 1. act. verbi ῥυπαίνω. Idq; Atticum esse tradunt, non item ἐῤῥύπωσα.

ἐῤῥύσατο, aorist. 1. med. verbi ῥύομαι. Ab ἐρύομαι enim est potius εἰρύσατο, vel ἐρύσατο sine augmento apud poetas. Eustath.

ἐῤῥώγασι. præt. perf. med. verbi ῥήγνυμι seu ῥήσσω, habens η vel ω versum in ω, regulariter enim dicendum foret ἐῤῥήγασι vel ἐῤῥάγασι. futuro secundo faciente ῥαγῶ & ῥαγήσω. Vnde tertia pers. ἐῤῥώγησι & partic. ἐῤῥωγώς.

ἐῤῥώγμαι præt. perf. pass. verbi ῥώννυμι, tanquam ex ῥέω. Vnde & aor. 1. pass. ἐῤῥώσθην. vt ἐχρώσθην, imper. præt. perf. ἐῤῥώσο, infin. ἐῤῥῶσθαι partic. ἐῤῥωμένος. (ῥώομαι.

ἐῤῥώσατο, aorist. 1. med. verbi ῥόω, ex quo & præt. imperf. ἐπῐ-ῤῥοώμην. fut. 1. Aeolicum verbi ἐῤῥύω.

ἐγυγέην, aor. 1. vel fut. 2. act. infin. modi them. ἐρύω, faciente fut. 2. ἐρυγῶ. & aorist. 2. ἤρυγον, exempto ε ex diphthongo vt & in ἐλεύσω fit.

ἐρυθρύνας, particip. aor. 1. act. ex verbo ἐρυθαίνω.

ἐρυκάνδω & ἐρυκανάομαι, Doricè pro ἐρύκειν vel ἐρύκω.

ἔρχατεν & ἔρχαθ' Ionicè pro εἴργηθοι εἶσι, & εἴργηθοι ἦσαν. tertia pers. plur. præt. perfect. & pluſquamperfect. paſſ. à verbo εἴργνυμι ſeu εἴργω, facta ex tertia ſingulari, inſerto α ante ν & ρ precedente tenui in aſpiratam verſa : deinde ε ex diphongo ſublato & mutato ſpiritu.

ἐρχατόωθ', Ionicè pro ἐρχατάω, ex them. ἐρχατόω. nouo more facto ex Ionico illo præterito ἤρχατο, vt ἐβρίγαν, πιφυ'κα, κικλυ'ων, ex τέβριμα, πέφυκα, κέκλυκα.

ἐρῶ, fut. 1. vel 2. verbi εἶρω.

ἐρωπέω, per contractionē pro ἐρωπάειο, vt ἐρατεῖ pro ἐρατέϊ ἐστι. & ἐρωτύμλω pro ἐρωπασίμλω. præt. opt. paſſ. ab actiuo themat. ἐρωτάω.

ἔς, aor. 2. imper. modi, ex them. ἕπομαι, vt ἕο ex πέπνυμαι, ὄο ex δέδμαι, vnde comp. ἀνάς, κάθες, & ſimilia alia.

ἐσάλθη, ſecundum quoſdam pro ἐσάλθη, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi ἀλέομαι, carens augmento : ſecundum alios autem itidem augmento carens, ſed per ſyncopen pro imperf. ἐσάλεθ', aut aor. 1. med. ἐσάλατο.

ἔσαν, tertia perſ. plur. præt. imperf. à them. εἰμὶ pro ἦσαν, facta ſyſtole : niſi potius eſt aor. 2. vt ἔσαν, regulariter formatus. corripitur enim η illud aor. 2. verborū in μι. in duali & plurali numero. nam ἦμεν dicitur ἔσμεν, ab ἦα ἦμεν, ab ἔδαν ἔδμεν.

ἔσαν, aor. 2. act. indic. modi, à them ἵημι : interdum ab ἵννυμι ſeu ἵω eſt idipſum ἔσαν, ſed tunc eſt aor. 1. act. ex fut. ἴσω, carens augmento pro ἕσαν. (ſeu ἵννυμι.

ἐσαώθη, ſine augmento pro εἴσαωθ' : aor. 1. med. eiuſdem them. ἴω

ἐσβάκλω, aor. 2. paſſ. verbi actiui, σήκω.

ἐσάωθεν, pro ἐσαώθησαν, ſyncope Bœotica. ſolent enim Bœoti tertias perſonas aoriſt. 1. paſſ. indic. modi, finitas in ησαν, terminare in εν. A' them. poetico σαόω, vnde eſt ἐσάωσε in voce actiua, à fut. σαώσω.

ἔσβεσε, aor. 1. act. verbi σβέννυμι ex σβέω.

ἐσβίλω, aor. 2. act. verbi σβῆμι. vt ἔκτειν, facit ἔβλην. (ζοκτεῖν.

ἐσδόμεθα, Doricè pro ἐζόμεθα, ex Dorico themat. ἵσδομαι pro ἵζομαι, Ionicè pro ἵεμαι ſecunda perſona fut. 1. med. à them. εἶμι.

ἔσθ' autem Atticum eſt pro eodem ἴσῃ.

ἐσείσατο, Aor. 1. med. verbi actiui σείω.

ἐσεῖται Doricè pro ἔσσεται. fut. 1. med. verbi εἰμὶ circumflectunt enim Dores futura act. & med. vt ἐσ ἴμεν, ἐσῆ, ἐσεῖται.

ἐσεκέκοιτο, præt. pluſquamperf. paſſ. indic. modi, tertia perſ. pl. verbi σείκω, facta Ionico more ex tertia ſingulari ἐσεκέκοιτο, inſerto α ante ε & tenui quæ præcedit conſerta in aſpiratam. vt ἔρχατεν quoque paulò ante.

ἐσκίρει, præt. pluſquamperf. med. themat σίρω potius quam σείρω.

ἔσδαε, Aoriſt 1. act. verbi σέω, pro ἔσσαε, ablata characteriſtica conſonante futuri, ſicut in ἵζομαι : Aeolico more ſecundum quoſdam grammaticos.

ἔσιγμεν, Doricè pro ἔσιμεν, fut. 1. med. verbi εἰμὶ ex inuſ. them. ἴω.

Ἐσίφθω, Aor. 1. paſſ. indic. modi, ex them σίβομαι.

ἐσίχωθ', Ionicè pro ἐσιέχωθ', vt ἐκλῆτο pro ἐκέκλητο, ἔκτιωτο pro ἐκέκτητο, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi χόω tanquam ex χυέω : vt à πνέω eſt ἔπνωτο & ἐπνώθη, tanquam ex πνυέω.

ἐσήκεθεν, Bœotica ſyncope pro ἐσηκέθεσαν : tertia perſ. plur. Aoriſt 1. paſſ. ex them. σηκόζω.

ἐσῆλατο, Aor. 1. med. indic. modi, ex them ἐσελάομαι.

ἐσημήναντο, Aor. 1. med. indic. modi, ex actiuo ἐσήμηνα : ambo à them. σημαίνω. (μι ſeu ἴω.

ἐσσάϝ, Aor. 2. med. infin. interdum ex them. ἵημι, interdum ex ἵννυμι.

ἐσσεῦρε, poeticè pro εἰσεῦρε : aor. 2. act. à them εὑρίσκω ſeu εὑρέω.

ἔσσω, poeticum them. factū ex ἔδω, pleonaſmo τῷ σ, & τρατὰ τῷ δ vnde ἐδῶ in proſa. quanquam nonnulli ex hoc ἐδῶ, illud ἔσσω per ſyncopen factum dicere malint. Vnde participium. ἐδών. Alioqui ἐδῶ ſiue ἔσσω, eſt etiam Aor. 2. act. ſubiunctiui modi ex them. ἰσήμενος.

ἔδω. Aoriſt. 2. med. imper. tertia perſona ſing. ex ſecunda ου, vt ῥῆξαι facit ῥήξασθω, ex actiuo them. ἴημι. E'σθῶ autem eſt Aoriſt. 1. paſſ. ſubiunct. modi, à verbo ἵννυμι ſeu ἴω.

ἐσκαφε, verbi actiui σκάπτω præt. perf. act. vel medium. nam ἐσκάφθαι facit fut. 2. σκαφῶ, vt ἐμάσσω μαχῶ, ῥίπτω ῥιφῶ, & ſimilia tenui in aſpiratam mutata. vnde Aor. 2. ἔσκαφον, vt ἐβλάβην, ἔπτημαι pro κέκτημαι. licet alij malint in hoc ἔσσυμαι, vt & in ἔσσυμαι & reliquis eiuſmodi, eſſe metathetin τῶν ῥηζικῶν : ῥεγμένων.

Ἐσπτην quoque pro ἔσπητο dictum videtur, eſſéque Aor. 1. med. coniunctiui modi, a themate εἶμι. Heſych. tamen in indic. modo exp. futuro ἔσομ.

Ἐστί, poeticè & contra regulas grammaticas pro ἔῃ ſeu εἴῃ, es : ſecunda perſ. præſ. indic. à them εἶμι. licet Varin. annotet poeticè vſurpari ἐσῇ quoque. Nunquam autem aſciſcit ν, ſequente vocali aliqua, vt annotat Euſt.

Ἔστο, poeticè rurſum geminatum metri cauſa σ habet pro ἕο : ſitque imper. præſens verbi εἶμι. At ἔστο, ſi itidem geminatum habens σ pro ἔσσο, abiecto augmento pro ἔσσο. eſt ſecunda perſ. ſingul. præt. pluſquamperf. paſſ. à them. ἵννυμι ſeu ἴω, faciente fut. 1. act. ἴσσω præt. ἔσσα. paſſ. ἔῤῥυμαι. & pluſquamperf. ἔῤῥυτο.

Ἐστόῤῥυθ', ſimiliter pro ἐστόῤῥυθο : participp. fut. 1. à them. εἶμι.

Ἔστο, itidem pro ἔσσο geminato metri cauſa σ, imper. Aor. 1. act. ab eodem them. cuius Aoriſt. 1. act. indic. eſt ἔστα, vt paulò ſupra docui.

Ἐστύγει, Bœoticè pro ἐστύθησαν, aor. 1. paſſ. indic. modi à them. σύω, habens & ipſe metri cauſa duplicatum σ.

Ἔστυτο & Ἐστύθ', dici poſſunt & ipſa habere σ metri gratia geminatum, vt in ἔστασαν paulò ſuprà admonui : aſſerens tamen & aliorum ſuper iis ſententiam. ſunt autem ab eodem themate σύω.

Ἔσυμαι, Ionicè pro ἥσυμαι, ab ἑσύομαι, Ionico them. pro ἡσύω, quod eſt ἡσυχάζω. caret autem augmento pro ἥσυμαι.

Ἔσυε per ſyncopen pro ἔσυεσο, verſo ſimul η in α, vt volunt nonnulli præt. perf. verbi ἵημι mutuantis fut. 1. à σείω.

Ἔσυθεν, pro ἔσυσθαι, Bœotica ſyncope, vt ἔσυθεν pro ἐσύθησαν. Aor. 1. paſſ. eiuſdem verbi Facientis præt. paſſ. ἔσυμαι, ex cuius tertia perſ. fit Aor. ille ἐσύθην.

Ἔσῳ, per ſyncopen pro ἔσσῃ : tertia perſ. ſing. fut. ἔσομαι ex εἰμί.

Ἐσῴδει, opt. præſ. act. verbi ἴσημι, vnde & imper. ἔσεδι, in ſin. ἡσεδάτω, & participp. ἰσεδ- : & in comp. ἀφίσεδι ἀφεσείω. Varin.

Ἔσχεθε, per ſyſtolen & τρατὰ τὸ η εἰς α pro ἴσχησε : itidemq; ἴσχεσκον pro ἐσχήκεσαν, præt. perf. verbi ἴσημι.

Ἐσχεδόν, præ. pluſquamperf. verbi σχέζω, regulare.

Ἐσχαλάσατο, Ionico pleonaſmo ſyllabæ δα pro ἐσέλασθε, ſignificante ἐσελασίῤῥοι ἦσαν ſeu ἐσελῄῤῥοι. Apud Heſych.

Ἐσχάλασε & ἐ'σχέλασε, Ionicè pro ἐσελῄῤῥει εἶσι & ἐσελῄῤῥοι ἦσαν. tertia perſ. plur. præterit. perfect. & pluſquamperfect. paſſ. verbi actiui σέλλω, factæ ex tertiis ſing. ἐσέλατο & ἐσέλασε, inſerto α ante τ & σ.

Ἐσχάλλε, præt. perfect. act. eiuſdem themat. σέλλω : vnde præterit. perf. paſſ. ἔσταλμαι. & inde præterit. pluſquamperf. ἐσάλλω, & Aor. 1. paſſ. ἐσάλθην.

Ἔσχαλον, Aor. 2. act. eiuſdem verbi ex quo paſſ. ἐσάλλω.

Ἐσχαῤῥε, ſecundum Euſtath. per ſyncopen vſurpatum eſt pro ἐσήκεσθε, præt. perf. act. verbi ἵσημι ex ἐσίω. Alij tamen dicunt eſſe præſentis temporis ex them. ἴσημι. de quo vide quæ in E'σχάλλω paulò antè tradidi ex Varin.

Ἔσχαν, Bœotica ſyncope pro ἔσχασαν. vt ἔχει pro ἔχειαν. ἔδον pro ἔδοσαν, tertia perſ. plur. Aoriſt. 2. act. indic. à them. ἴσημι. Scribitur & ἔσσαν aſpirata prima litera, quod potius ex ἔσασαν videtur συγκεκόφθαι.

Ἐσώκεα, ſecundum quoſdam συγκέκλεισμαι ὀπὸ τῶ ἐσηκέναι ſeu ἐσακέναι : tunc que præteriti perf. eſt actiui, à themate ἴσημι : ſecundum alios autem præſens eſt infinitiui modi ex themate ἴσημι. v. ἐσάσαι ex ἴσημι Vide E'σάλλω.

Ἔσωσαν per ſyncopen, pro ἐσήκεισαν, verſo etiam η in ε vt tradit Euſtathius : vt alii pro ἐσεκέασιν, itidem per ſyncopen. Quidam tenui ſpiritu ἔσασαν ſcribunt, & habere dicunt τρατὰ τὸ εἰς α, eſſeque Aor. 2. pro ἔσησαν.

Ἔσῶν per contractionem pro ἐσάσαι : hoc autem per ſyncopen & τρατὰ τὸ η pro ἐσήκασι, vt tradunt nonnulli, innuentes eſſe præt. verbi ἴσημι. Poteſt tamen eſſe etiam præſ. temporis, ex them ἴσημι vt ἐσῶσι. ex ἵσημι. de quo thē. vide in E'σάλλω ſuprà.

Ἐτάνυ, quoque nonnulli tradunt per ſyncopen eſſe pro ἐτανάσσατο. poteſt tamen & ipſum eſſe præſens imperatiuum ex ſecunda perſona ἔτανῦ, ab ἔτανυμι. Vide itidem E'σάλλω.

Ἐτανύε, partic. præt. ἐτανε. ex them. ἴσημι.

Ἔτγλα. Aor. 1. act. verbi τίλλω : vnde voce media ἐτιλάμην.

Ἐτέτμεσαν, præterit. perf. paſſ. verbi τρέπω ex τρέμω. vnde Aor. 1. paſſ. ἐτρέπθην.

Ἐτηράκεσε. Aor. 1. act. verbi τηρακίζω, Doricè pro ἐτηρᾶσε.

Ἔτησε, pro ἐτησάτο, apud Hom. ex præt. perf. ἔτηα pro ἔτηαται, ab ἴστημι. Dicit enim ἔτηατ' εἰν' ἀίδαο.

Ἔτη. Aor. 2. act verbi ἵστημι. vt ἵθημι facit ἔθλω habet tertiā perſ. pluralem ἔτησαν communē cum Aor. 1. ἔτηκε ſed in eo differentem, quod neutram habeat ſignif. at Aor. 1. tranſitiuam,

bo autem Aoriſt. 1 ſunt indicatiui modi, ſed prius actiuæ, poſteriùs mediæ vocis : ambo etiam carentia σ characteriſtica litera futuri, vt ἔχεσα. Similiter ἔσσυμαι (quod eſt prima perſ. ſing. præt. perf. paſſ. ex eodem them.) dici poteſt pro ἔσσυμαι poſitum eſſe : hoc autem, Ionicè pro πέσσυμαι, vt ἐβλάκην, ἔπτημαι pro κέκτημαι. licet alij malint in hoc ἔσσυμαι, vt & in ἔσσυμαι & reliquis eiuſmodi, eſſe metathetin τῶν ῥηζικῶν : ῥεγμένων.

Ἔστην quoque pro ἔστητο dictum videtur, eſſéque Aor. 1. med. coniunctiui modi, a themate εἶμι. Heſych. tamen in indic. modo exp. futuro ἔσομ.

Ἑστί, poeticè & contra regulas grammaticas pro ἔῃ ſeu εἴῃ, es : ſecunda perſ. præſ. indic. à them εἶμι. licet Varin. annotet poeticè vſurpari ἐσῇ quoque. Nunquam autem aſciſcit ν, ſequente vocali aliqua, vt annotat Euſt.

Ἔστο, poeticè rurſum geminatum metri cauſa σ habet pro ἕο : ſitque imper. præſens verbi εἶμι. At ἔστο, ſi itidem geminatum habens σ pro ἔσσο, abiecto augmento pro ἔσσο. eſt ſecunda perſ. ſingul. præt. pluſquamperf. paſſ. à them. ἵννυμι ſeu ἴω, faciente fut. 1. act. ἴσσω præt. ἔσσα. paſſ. ἔῤῥυμαι. & pluſquamperf. ἔῤῥυτο.

Ἐστόῤῥυθ', ſimiliter pro ἐστόῤῥυθο : participp. fut. 1. à them. εἶμι.

Ἔστο, itidem pro ἔσσο geminato metri cauſa σ, imper. Aor. 1. act. ab eodem them. cuius Aoriſt. 1. act. indic. eſt ἔστα, vt paulò ſupra docui.

Ἐστύγει, Bœoticè pro ἐστύθησαν, aor. 1. paſſ. indic. modi à them. σύω, habens & ipſe metri cauſa duplicatum σ.

Ἔστυτο & Ἐστύθ', dici poſſunt & ipſa habere σ metri gratia geminatum, vt in ἔστασαν paulò ſuprà admonui : aſſerens tamen & aliorum ſuper iis ſententiam. ſunt autem ab eodem themate σύω.

Ἔσυμαι, Ionicè pro ἥσυμαι, ab ἑσύομαι, Ionico them. pro ἡσύω, quod eſt ἡσυχάζω. caret autem augmento pro ἥσυμαι.

Ἔσυε per ſyncopen pro ἔσυεσο, verſo ſimul η in α, vt volunt nonnulli præt. perf. verbi ἵημι mutuantis fut. 1. à σείω.

Ἔσυθεν, pro ἔσυσθαι, Bœotica ſyncope, vt ἔσυθεν pro ἐσύθησαν. Aor. 1. paſſ. eiuſdem verbi Facientis præt. paſſ. ἔσυμαι, ex cuius tertia perſ. fit Aor. ille ἐσύθην.

Ἔσῳ, per ſyncopen pro ἔσσῃ : tertia perſ. ſing. fut. ἔσομαι ex εἰμί.

Ἐσῴδει, opt. præſ. act. verbi ἴσημι, vnde & imper. ἔσεδι, in ſin. ἡσεδάτω, & participp. ἰσεδ- : & in comp. ἀφίσεδι ἀφεσείω. Varin.

Ἔσχεθε, per ſyſtolen & τρατὰ τὸ η εἰς α pro ἴσχησε : itidemq; ἴσχεσκον pro ἐσχήκεσαν, præt. perf. verbi ἴσημι.

Ἐσχεδόν, præ. pluſquamperf. verbi σχέζω, regulare.

Ἐσχαλάσατο, Ionico pleonaſmo ſyllabæ δα pro ἐσέλασθε, ſignificante ἐσελασίῤῥοι ἦσαν ſeu ἐσελῄῤῥοι. Apud Heſych.

Ἐσχάλασε & ἐ'σχέλασε, Ionicè pro ἐσελῄῤῥει εἶσι & ἐσελῄῤῥοι ἦσαν. tertia perſ. plur. præterit. perfect. & pluſquamperfect. paſſ. verbi actiui σέλλω, factæ ex tertiis ſing. ἐσέλατο & ἐσέλασε, inſerto α ante τ & σ.

Ἔσχαλλε, præt. perfect. act. eiuſdem themat. σέλλω : vnde præterit. perf. paſſ. ἔσταλμαι. & inde præterit. pluſquamperf. ἐσάλλω, & Aor. 1. paſſ. ἐσάλθην.

Ἔσχαλον, Aor. 2. act. eiuſdem verbi ex quo paſſ. ἐσάλλω.

Ἐσχαῤῥε, ſecundum Euſtath. per ſyncopen vſurpatum eſt pro ἐσήκεσθε, præt. perf. act. verbi ἵημι ex ἐσίω. Alij tamen dicunt eſſe præſentis temporis ex them. ἴσημι. de quo vide quæ in E'σάλλω paulò antè tradidi ex Varin.

Ἔσχαν, Bœotica ſyncope pro ἔσχασαν. vt ἔχει pro ἔχειαν. ἔδον pro ἔδοσαν, tertia perſ. plur. Aoriſt. 2. act. indic. à them. ἴσημι. Scribitur & ἔσσαν aſpirata prima litera, quod potius ex ἔσασαν videtur συγκεκόφθαι.

Ἐσώκεα, ſecundum quoſdam συγκέκλεισμαι ὀπὸ τῶ ἐσηκέναι ſeu ἐσακέναι : tunc que præteriti perf. eſt actiui, à themate ἴσημι : ſecundum alios autem præſens eſt infinitiui modi ex themate ἴσημι. v. ἐσάσαι ex ἴσημι Vide E'σάλλω.

Ἔσωσαν per ſyncopen, pro ἐσήκεισαν, verſo etiam η in ε vt tradit Euſtathius : vt alii pro ἐσεκέασιν, itidem per ſyncopen. Quidam tenui ſpiritu ἔσασαν ſcribunt, & habere dicunt τρατὰ τὸ εἰς α, eſſeque Aor. 2. pro ἔσησαν.

Ἔσῶν per contractionem pro ἐσάσαι : hoc autem per ſyncopen & τρατὰ τὸ η pro ἐσήκασι, vt tradunt nonnulli, innuentes eſſe præt. verbi ἴσημι. Poteſt tamen eſſe etiam præſ. temporis, ex them ἴσημι vt ἐσῶσι. ex ἵσημι. de quo thē. vide in E'σάλλω ſuprà.

Ἐτάνυ, quoque nonnulli tradunt per ſyncopen eſſe pro ἐτανάσσατο. poteſt tamen & ipſum eſſe præſens imperatiuum ex ſecunda perſona ἔτανῦ, ab ἔτανυμι. Vide itidem E'σάλλω.

Ἐτανύε, partic. præt. ἐτανε. ex them. ἴσημι.

Ἔτγλα. Aor. 1. act. verbi τίλλω : vnde voce media ἐτιλάμην.

Ἐτέτμεσαν, præterit. perf. paſſ. verbi τρέπω ex τρέμω. vnde Aor. 1. paſſ. ἐτρέπθην.

Ἐτηράκεσε. Aor. 1. act. verbi τηρακίζω, Doricè pro ἐτηρᾶσε.

Ἔτησε, pro ἐτησάτο, apud Hom. ex præt. perf. ἔτηα pro ἔτηαται, ab ἴστημι. Dicit enim ἔτηατ' εἰν' ἀίδαο.

Ἔτη. Aor. 2. act verbi ἵστημι. vt ἵθημι facit ἔθλω habet tertiā perſ. pluralem ἔτησαν communē cum Aor. 1. ἔτηκε ſed in eo differentem, quod neutram habeat ſignif. at Aor. 1. tranſitiuam,

Ἔτηκε, præt. perfect. act. verbi ἵστημι. vnde pluſquamperf. ἐτήκειν & partic. ἐτηκώς. Alij tamen med. vocis eſſe hæc volunt ex themate ἐτήκω.

E'τήκατο, apud Hom. pro ἐτήκετο facta contractione Ionica ἐτήκειτο, in quo, propter ſequentem vocalem aſcitum eſt. Ambo tertiæ perſonæ ſing. præt. pluſquamperf. à them. ἵστημι.

Ἐτήκανδε, Doricè pro ἐτήκοντο præt. perf. verbi ἵστημι.

Ἐτήκει & Ἐτήξεται, futur. 1. act. med. verbi ἐτήκω, facti ex præt. ἔτηκα.

Ἐτήσι, Aor. 1. act. verbi ἵστημι facientis fut. 1. act. ἐτήσω ex τάω. Tertia autem perſ. plur. ἔτησαν, eiuſdem aoriſt. eadem eſt terminatione cum tertia Aor. 2. ſed non idem ſignificatione, vt annotaui in E'τη paulò antè.

Ἐτησάμεθα, aor. 1. med. ex act. ἔτησα ab eodem them.

Ἐτηϋδ', quoque per ſyncopen dici pro ἐτηνεώδ', vt ἰσχεώς pro ἰσχνός, κικατηώς pro κικατηκώς, κιχρατεώς pro κιχρατηκώς, annotant nonnulli recentiores grammatici.

Ἐ'τιάθη, Ionicè pro εἰσιάθη. omiſſo augmento à them. ἰσιάομαι. apud Heſych.

Ἐ'τιθεν, Aor. 2. verbi τείθω, facientis fut. 2. τιθῶ.

Ἐτιχώσατο, poeticè pro ἐτιχώθη præt. imperf. paſſ. verbi τιχόομαι.

Ἔτο, poeticè ſeu Ionicè pro εἶτο : tertia perſona ſingularis præterit. pluſquamperfecti paſſ. à them. ἵννυμι ſeu ἴω, facientis fut. 1. act. ἴσω, præt. perf. ἔσσω, vnde paſſ. ἔῤῥυμαι.

Ἔτον, ſecunda & tertia dualis numeri, præſ. τέποris, ex them. εἰμὶ.

Ἔτοτγα, præt. perf. med. verbi τέρχω, vt ἔοργα.

Ἔτρεταν, aoriſt. 1. act. verbi τορίννυμι ex τορέω, faciente fut. 1. act. τορέ'σω. Vnde aoriſt. 1. paſſ. ἐτορέ'θη.

Ἔτρατται, in tertia ſingulari perfecti paſſ. ab eodem them. Dorice pro ἐτέρεται dicitur, vt ex recentioribus quidam tradunt.

Ἔτραμμαι, præt. perf. paſſ. verbi act. τρέφω, vt πέτραμμαι eſt ex τρέφω, verſo η in α.

Ἐ'τρατώθη, Ionicè vel poeticè pro ἐτρατώθητε, pleonaſmo τῶ θ, ex them. τρατόομαι.

Ἐ'τράφατο, Ionicè pro ἐτραμεδρίοι ἦσαν : tertia perſ. plur. præteriti pluſquamperf. paſſ. à themate eodem, facta ex tertia ſingulari ἐτράπτο, inſerto α ante τ & θ, & tenui præcedente commutata in aſpiratam.

Ἐ'τρεφθ', aor. 1. paſſ. verbi act. τρέφω, ex tertia præt. ἔτραπται. & per ſyncopen ſui reuerſo in ε præſentis.

Ἔτρεφε, præteritum perfectum med. eiuſdem verbi, vt πέτρεφε ex τρέφω eſt, ε verſo in α, vt in aliis fieri ſolet biſyllabis ε in priore ſyllaba habentibus, vt ſunt λέγω, τέλκω, πέκω, πέθω, καπέφω, & ſimilia.

Ἔτρωμαι, præteritum perfectum paſſ. verbi act. τρώννυμι, ex τρόω faciente fut. 1. act. τρώσω, vt χώννυμι ex χόω facit χώσω.

Ἔ'τρωσε, aoriſt. 1. act. verbi τυγχάνω, facientis fut. 2. τυχῶ.

Ἔτυγεν, aori. 2. act. verbi τυγχάνω, facientis fut. 2. τυχῶ.

Ἔτυν, tertia perſ. imperatiui præt. à them. εἰμὶ.

Ἐ'τυμπυλάμεθα, aor. 1. med. verbi τυμπύλλω.

Ἔτυν, Attica ſyncope pro ἔτυπτον ponitur, vt ἐφέ'τυν quoque pro ἐφέ'τυπτον : duali numero vſurpato pro plurali. eſt enim ἔτυτον dualis numeri, perſonę tertię, imperatiui modi : à them. εἰμὶ ἔτυπτον autem pluralis numeri, & tertię perſonę, eiuſdem aliquo modi, & ab eodem them.

Ἐ'τυς, partic. præt. perf. ſyncopen itidem paſſum, factumque ex ἐτετυκώς, ſeu ἐτετυκώς, vel potius ex ἐτετύκειν, aut ἐτετύκη abſorpta vocali præcedente. itidem in comp. κάτυς, ἄφυς, δύτυς, σύντυς, ὑφε-τυς, κροκοβήτυς, & cęteris.

Ἐ'υδλον, aor. 1. paſſ. verbi σύω, vt ἐκύδλω eſt ex χόω.

Ἐ'υωθλεν, apud Alcęum & ἐξωθλεν apud Anacreontē. Atticè pro ἐυωλε ſiue ἐξυῶλεν, Attico more aſcito duplici augmento, vt in πτερυόντα. ἐυώλχλησαν, περιυόφλησα, à πτερύγιον, ἐνεχλέω, παρεχλέω Etym : Eſt autem aori. 1. irreg ver. bi ἐυώλησε ſiue ἐξυώλησε factentis fut. 1. act. ἐξυώλησω, tanquam à ξυυλέω ſeu ξυυλάω.

Ἐ'σφάλλω, aor. 2. paſſ. verbi σφάττω faciētis fut. 2. σφαλῶ, & aor. 2. ἔσφαλον. [λῶ, & aoriſt. 2. ἔσφαλον.

Ἐ'σφάλλω, aor. 2. paſſ. verbi act. σφάλλω. facientis fut. 2. act. σφαλῶ.

Ἐ'σφαλμαι, præt. perf. paſſ. eiuſdem thematis, ex act. ἔσφαλκα.

Ἐ'σφαξα, aor. 1. act. verbi σφάζω, ſeu σφάττω.

Ἐ'σφηλα, aor. 1. act. verbi σφάλλω, vt ἔπηλα, à πάλλω. ἴψηλα à ψάλλω

Ἐ'σχεθ'ον, aor. 1. paſſ. act. verbi ἴχω ſeu σχάω, facientis fut. 1. act. σχήσω, præt. perf. ἔσχηκα, paſſ. ἔσχημαι ex cuius tertia perſ. ἔσχηται hic aor. ἐσχέθην, commutata vocali longa in breuem, vt in εὑρέ'θη, ἐῤῥέ'θη & ſimilibus.

Ἐ'σχεθε, aſſumit eam tertia perſ. ſingul. præt. imperf. act. è them. ἐσχέθω, nonnunquam tamen & Bœotica ſyncope vſurpatum eſſe poteſt pro ἐσχέθησαν, vt ἐμελώθησαν. & ſimiliaq; tunc que rurſum eſt aor. 1. paſſ. à them. σχάω, pluralis num. & tertię perſonę.

Ἐ'σχηκα. præt. perf. act. eiuſdem them σχάω.

Ἐ'σχον, aor. 2. act. verbi ἴχω. mutuatitius ab eodem verbo σχάω. Vnde aor. 2. med. ἐσχόμεθα.

Ἔσω, fut. 1 act. verbi ἵημι ſignificantis vel induo ; (pro quo ἕννυμι potius dicitur) vel ſedere facio : pro quo vſitatius eſt ἵζω, nec non ἵζομαι.

Ε'σπόλω, Aor. 1. pass. verbi act. σπολζω, ex tertia person. singul. præt. pass. ἔσπολμαι, detracto σ.

Ε'σχύλω. Aor. 1. 2. pass. verbi act. πάσχω facientis fut. 2. act. σχῶ, Aor. 2. ἔσχον.

Ε'τέλω, Aor. 1. 2. pass. verbi τέλω, facientis præt. perf. act. τέτελκα, pass. τέτολμαι, tanquam ex them. τόλω. [ἔτολκον.

Ε'τίλω. Aor. 1. 2. pass. verbi act. τίλω, facientis fut. 2. act. τιλῶ, Aor. ἔτιλμαι, Aor. 2. act. verbi τίμνω vel ζημνω.

Ε'ζεσκόμην, Aor. 1. med. augmento caret & σ duplicatum habens metri causa: ex poetico them. ἐζεσκέζω, pro quo in prosa dicitur ἐτιθεζόμην.

Ε'ζεσεν, aor. 1. act imper. modi, ex them. act. ἐπίζω.

Ε'πάφλω, Aor 2. pass. verbi act. ζάπτω, facientis fut. 2. act. ζαφῶ, Aor. 2. ἔζαφον. tenui in aspiratam versa, vt ἐρίφλω, ἐπικάφλω, ἐρράφλω, ex ῥίπτω, κάπτω, ῥάπτω.

Ε'τῆπλει, præt. pluquamperf. med. verbi ζάλλω, ectasin habens penultimæ syllabæ pro ἐπῆλλει metri gratia ab Homero admissam, regulariter enim ex fut. 2. ζαλῶ, fit præteritum medium πέπαλα, vnde participium πεπαλῶν, apud eundem frequentissimum irregulariter vero propter metrum πέπλημαι, non minus crebrum apud eundem.

Ε'τίθλω, Aor. 1. pass. verbi act. ζθῆμι. facientis fut. 1 act. ζήσω, ex ζήω, verbo inus.)præt. perf. πέζηκα, & voce pass. πέζημαι, seu πέθνημαι, ex cuius tertia pers. sing. πέζηται, seu πέθνεται. Aor. hic ἐπάθλω, concepta penultima, & aspirata. a versa in tenuem propter aliam immediata sequentem aspiratam, vt in ἐπάθλω, ζάω.

Ε'πῆτα, Ionicè pro ἐπῆζα: tertia persona præteriti plusquamperf med. verbi ζάομαι, facientis præt. medium πέζημαι.

Ε'τέθνεισαν, præt. pluſquamperf. verbi θνήσκω, facientis fut. ἐτεθνήξω, præt. τέθνηκα,

Ε'τέκον, Aor. 1. act. verbi act. τίκτω. ex inus. them. τέκω.

Ε'πελεῖθ, Ionice & poeticè ἐπέλεσο, nulla facta contractione ex imperfecto pass. ἐπελέζθ, & ascisco σ ad ε metri causa. vt & πελεῖο dicunt iidem Ιones pro πέλει.

Ε'τέλεσα. Aor. 1. act. eiusdem verbi τελέω, facientis fut. 1. τελέσω, retento σ. Ex quo est & pass. Aor. 1 ἐτελέσθην. factus ex tertia persona singulari præt. pass. τετέλεσμαι.

Ε'τεμε, aor. 1. act. verbi act. τέμνω. ex inus. them. τέμω.

Ε'πεφν, aor. 1. 2. act. verbi ἔκτανον. ex inus. them. πέφνω.

Ε'πελεῖθ, Ionice & poeticè ἐπέλεσο, nulla facta contractione ex imperfecto pass. ἐπελέζθ, & ascisco σ ad ε metri causa. vt & πελεῖο dicunt iidem Ιones pro πέλει.

Ε'πέλεσα. Aor. 1. act. eiusdem verbi πελέω, facientis fut. 1. πελέσω, retento σ. Ex quo est & pass. Aor. 1 ἐπελέσθην. factus ex tertia persona singulari præt. pass. πεπέλεσμαι.

Ε'τεμε, aor. 1. act. verbi act. τέμνω. ἔτεμον, potius à τέμω est. Vnde pass. Aor. 2. ἐτάμην.

Ε'πεσε, Aorist 1. act. verbi πέσω Æolicè vt ἔπεσσε ex πέσνω est. Alioqui est & à πέσσω significante exicco, vnde πεσσόω etiam.

Ε'πεπάλημαι, p æ pluquamperf pass. verbi act. πάλλω, facientis præt perf. πέπαλκα, vt ἐπάλκην. pass πέπαλμαι, vt ἐπάλμην.

Ε'πέφατο, verbi actiui ζέομαι in præterito pluſquamperf. pass. tertia persona pluralis, Ionicè & poeticè ἐπέφαντο, ex tertia singulari ἐπέφαντο, inserto α ante το, & tenui præcedente versa in aspiratam. Sic ἐπεπόφατο suprà.

Ε'πεπόφατο, Ionicè vt præcedens ἐπεπόφατο, tertia persona pluralis præteriti pluſquāperf. pass. a them. act. πόφημι, facta ex tertia singulari ἐπέφαντο, inserto α ante το, & tenui præcedente versa in aspiratam. Cōmuni linguę dicitur ἐπεφήμιστο.

Ε'πίμπρη, imperf. act. inusitati verbi πίμπρημι, facti ex πρημι pleonasmo syllabæ πι: pro quo in prosa dicitur πίπρημι. Nisi pleonasmus esse malis ἔ pro ἔπιμπρη.

Ε'πεπόκη, præt. pluſquamperf. med. tanquam ex πέκω vel πεκέω: cuius vsus apud poetas duntaxat est pro ἐπεπέκειντο.

Ε'πέπυκτο præteritum pluſquamperf. pass. verbi πύζω tanquam ex πύκω. Vſurpatur verò & ipsum tantummodo a poetis, secunda persona est ἐπέπυξο, ex prima ἐπέπυγμαι.

Ε'πτύφω, Ionicè pro ἐπτύφειν, & ἐπτύφθαι pro ἐπτυφέναι vel ἐπτυπέναι, & ἐπτυπῆναι pro ἐπτυπάναι, & ἐπτυπάσθαι pro ἐπτυπάναι, resoluta diphthongo & abiecto ν. Est autem præterit. pluſquamperf. act. verbi πύπτω.

Ε'πτόλεμκα. præt. perf. act. verbi ἐτολμήζω. Atticum pro ἐτόλμηκα, reduplicatis duabus initialibus literis præsentis. Dicitur verò pro eodem & ἐπτόλμηκα exempto κ ex diphthongo.

Ε'πίθει, tertia persona præt. imperfecti, ex verbo ζθημι. Attico more transſumpta ab inus. thema: ζθίω, vt ἀφίει ex ἀφίθω.

Ε'πίθεσ, secunda perſ. præt. imperf. pass. ἐπθέσο, pro ἐπθησο. Solent enim Ιones exempto σ dicere ἐπθε. vt ἐκείμεο. pro ἐκείμεσο: vnde postea Attice & in communi lingua factum ἐπθῆ, per contractionem. Sunt verò ex eodem them. πθημι.

Ε'τλαν, præt. imperf. vel Aor. 2. verbi τλάω facti ex τλάλν.

Ε'τμαγεν, Bœotica syncope pro ἐτμήγησαν, ab ἐτμήγω, Aor. 2. pass. verbi act. τμήγω seu τμήσσω facientis futur. 2. act. τμαγῶ, Aor. 2. ἔτμαγον. Alioqui & tertia pers. sing. esse potest Aor. 2. act. habens asciti um ϐ, pro ϐήτμαγε.

Ε'τμεγον. Aor. 2. act. eiusdem them. τμέγω seu τμήσσω facientis futur. 2. act. non solum τμαγῶ, sed etiam τμηγῶ, vt πλήσσω & πλαγῶ dicit & πλεγῶ.

Ε'τμήθλω, Aor. 1. pass. verbi τήμω, tanquam ex τμήω. facit enim fut. 1. act. τμήσω, præt. perf. τέτμηκα, pass. τέτμημαι: ex cuius tertia perf. τέτμηται fit Aor. ille.

Ε'τμήξα, Aor. 1. act. verbi τμήγω, seu τμήσσω.

Ε'τον, Ε'τμεν, ἔτην, ἔτσαν, dual. & plur. aor. 2. act. à them. ἔτω, facientes imperfecta ἔτον vel ἔθλον.

Ε'τραφον, aor. 2. act. v rb. τρέφω, quam ex τρέφω vel τραφέω.

Ε'τραπον, aor. 2. act. verb. τρέπω facientis fut. 2. τραπῶ, quo Homerus in passiua significatione vſus est pro ἐτράφην (sic enim ἐτράφθαν, aor. 2. pass. ex actiuo illo ἔτραπον) dicens. Ἐς δ' ὄφρα νέ μοι ἀκαὶ φίλα γ' ἐτράφεν, vt annosa esset. Alioqui enim subaudiendum foret accelatiuus aliquis, non minus τὰς ἔτραπες vel ἔκαν, Media voce dicitur ἐτραπόμην, ἐτράπη, ἐτράπθη. Rursum ἔτραπον potest alicubi Bœotica syncope punctum esse pro ἐτράφθαν, in aor. 2. pass.

Ε'τραφθεν. aor. 1. pass. verbi τρέφω, facientis fut. 2. act. τραφῶ, & aor. 2. ἐτράφην

Ε'τρεσα, aor. 1. act. verbi τρέω, facientis fut. 1. τρέσω, retento σ.

Ε'τρεσσα, aor. 1. act. verbi τρέζω facientis fut. 1. τρεξῶ, verso ζ in γ, vt alia quoque secundæ coniugationis verba in ζω desinentia τ. κράζω, κλάζω.

Ε'τρόφθ aor. 2. pass. verbi act. θρέπτω facientis fut. 1. act. τρεφῶ, vt ῥάπτω ῥαφῶ· ῥίπτω ῥιφῶ, & similia quę cenuem mutant in aspiratam. propter quam etiam aspiratam coactum est verbum hoc præcedentis syllabæ aspiratam vertere in tenuem, nempe duę aspiræ concurrentes τεθρέφθαι quamplurim & cacophoniam efficerent. sicut ἐτύθθην pro ἐτύφθην & ἐπύθθαι mutarunt thematis sui aspiratam θ in tenuem, a θύω & ῥ θύμαι.

Ε'τῆσαν, aor. 1. act. verbi ἵστημι, ex inus. them. στέω vnde fut. 1. στέσω. Pass. aor. 1. ἐστάθην. exp. præterit. pass. ἕστασαι tertia persona singul. quę est τέστρφ.

Ε'τύθλω, aor. 1. pass. verbi θύω, in quo aspirata præsentis litera θ versa in tenuem propter sequentem immediatè aliam aspiratam, qualem mutationem factā esse in Ε'τίθλω quoque & Ε'τρέφθλω, paulò suprà admoni.

Ε'τύχθλω, aor. 1. pass. verbi act. τύχω, abiectum habens κ ex diphthongo, nisi potius est ex inus. them. τύχω, vel τίκω

Ε'τυχον, aorist. 2. act. verbi τυγχάνω ex τύχω faciente fut. 1. τεύξω

Εὐάδε, pleonasmo Æolico θ υ, pro ἔαδε, mutato simul spiritu, hoc autem ἔαδε factum ex ϝεσ̔ϝοῦτα ionicè seu Atticè vocali circumflexa ᾶ in ε, ex ϝᾶδε. Aor. 2. verbi poetici εὐάδω seu ἄδω, vt suprà dictum.

Εὐμολίς apud Hom. pro δῖ ϝολίς.

Εὐσγέλλω. Aor. 1. pass. verbi εὐαγγελίζω, intrinsecus habens augmentum. (gm. num.

Εὐκετόν, præterit. imperf. verbi εὐκετέω, intrinsecus habens augmentum.

Εὐκησα. Aor. 1. act. verbi εὐαρτέω. vnis præcedentibus.

Εὐρεμέλω, per syncopen pro εὐρικοτέμλω, vt tradunt quidā grammatici veteres: Aor. 1. med. verbi act. εὐρέομαι, mutuatis ab illorum εὑρίσκω ex εὑρέω. Nisi quis ex εὗρα mali. facere fut. 1 εὑρῶ, Aor. 1. act. εὗρα indeq; medium εὑρεμλν. Ex quo infinitiuus εὑρεσθαι. Ambo autem rationis vtius sunt. atque adeò quidam eorum vſu interdicunt.

Εὑρὲ, Aor. 2. actiui imper. modi, Atticè mutatum habens accentum pro εὗρε, vt εἰπὲ pro εἶπε, λαβὲ pro λάβε. Fit autem ex indic. εὗρον.

Εὑρέθλω, Aor. 1. pass. verbi eiusdem εὑρέσκω ex εὑρέω, facièteque fut. 1. act. εὑρέσω. præter. perfect. εὕρηκα. pass. εὕρεμαι, ex cuius tertia pers. εὕρηται factus est Aor. ille εὑρέθλω, mutata vocali longa in breuem. Vnde participi. εὑρεθείς, & inf. fin εὑρεθλναι.

Εὑρέσω, fut. 1. act. verbi εὑρέσκω, ex inus. them. εὑρέω: ex quo Aor. 1. ἔηρσα, & præt. perf εὕρηκα.

Εὕρην, aor. 1. act. eiusdem them. ex eodem verbo εὑρέω facit enim futurum 2. εὑρῆ, vnde hic aorist. εὗρην, & inde aor. 2. med. εὑρέμλν.

Εὔχεσθαι, aor. 1. act. verbi εὐχέω, carens augmento.

Εὔσσω, aor. 1. act. verbi ἕω, facientis fut. 1. act. εὔσω.

Εὔχο. Ionicè pro ἤυχε, primùm omisso augmento, deinde diphthongo ε resoluta in ε. secunda pers. præterit. imperf. pass. à themate εὔχομαι.

Εὐχατόωμλν, pleonasmo poetico τῦ α pro εὐχετόωμλν. Est autem hoc εὐχατόωμλν, opt. præs. per contractionem ex εὐχεϊόωμλν, à them. εὐχατόομαι, ficut βοάωμλν fit ex βοόωμλν: & pleonasmo τῦ α βοώμλν.

Εὔχω, tertia pers. imper. modi præt. perf. pass. ex secunda εὖξαι. Ambo ex them. εὔχομαι.

Ε'φαύθλω. vide pauló post in Ε'φαύθλω.

Ε'φαγεν, aor. 1. verbi, φάγω, facientis fut. 1. φαγῶ.

Ε'φαλάν, quod Hesychius exponit ἐσφηλῶν, Doricum est pro ἐφηλάν ex them. ἐφηλέω.

Ε'φάμλν, aor. 2. med. verbi φημὶ. ex aor. 2. act. ἔφλν, vt ἐφίλλν ex ἰθέλω. Etym.

Ε'φαν, Bœotica syncope pro ἔφασαν, vt ἔβαν pro ἔβασαν, exempta syllaba σα. est autem præt. imperf. act. eiusdem thematis. Idem Etym. [aor. 2. ἔφασαν

Ε'φαύθλω, aor. 2. pass. verbi act. φαίνω. facientis futur. 2. act. φανῶ.

Ε'φαύθλν, aor. 2. pass. eiusdem thematis, facientis præt. pass. πέφαμμλν, ex cuius tertia persona πέφαν̔ται. Aoristus ille formatus est.

Poetæ autem ἐφαύθλν dicunt pleonasmo τῦ υ, necnon φαύθλον, sine augmento, pro eodem.

Ε'φάξατο, Aor. 1. med. verbi φάζομαι, facientis fut. 1. act. φάξω. Factum est autem φάζομαι hoc ex φεζόομαι, transpositis literis, meminitque eius Hesych. afferens ἐφάζομαι. quod exp. ἐφοβήθην quamuis id potius sit Aor. 1. act. pass. φαεινῶ.

Ε'φίκανεν, Ionicè seu poeticè pro ἐφίκαν: Aorist. 1. act. verbi ἐφίκω, facientis fut. 1. ἐφίξω exinuit. them. ἰφίκω: habens η circumflexum Ionico more dissolutum in εη, vt ἐφίκηκα, ξυνίκηκα, & similia dicuntur pro ἐφίκακα, συνίκακα.

Ε'φθείς, particip. Aor. 1. pass. ex eodem them. Facit enim præt. perf. pass. ἐφθεῖμαι: ex cuius tertia pers. fit ἐφίθλω hoc, exempto ε ex diphthongo, correpta penult. vt ex πίπτω fit ἐπίπθλω.

Ε'φθάνεα, Aor. 2. act. eiusdem verbi, vt θάνεα ex θῆμι est.

Ε'φῆθ, præt. pluſquamperf. pass. vel ex eodem them. vel ex ἐφίσσω seu ἐφίω. habent enim hæc commune perf. pass. ἐφεῖμαι, quod eandem cum πίθεμαι formationem est fortitum.

Ε'φθόω, imper. præt. perf. pass. ab eodem.

Ε'φίεα, poeticè pro ἐφῆα resoluto primùm ω circumflexo in ια, deinde metri causa ascito ι ad ε. Aor. 2. act. subiunct. modi, ab eodem verbo.

Ε'φίλδν, Doricè pro ἐφίνεα Aor. 1. act. infin. modi, ex eodē them.

Ε'φίκτοσαν, Ionicè pro ἐφίκασαν, abiecto augmento, & inserto σσ. præt. imperf. vel Aor. 2. act. 1 verbo ἰφίκω.

Ε'φκεον, quod Hesych. affert pro ὑπόνουν, videtur esse Aor. 1. actiuus verbi φίεω facientis Aeolico more fut. 1. φίεσω, & significantis eo in loco quem exponit, in vtero fero.

Ε'φνε, Aorist. 2. act. imper. modi à them. ἰφίκω, vt θὲς ex τίθημι.

Ε'φεσσαμ, poeticè metri causa geminato σ pro ἐφίεσο: Aorist. 1. med. imper. modi, ex them. ἰφίσσομαι aut ἰφίω, faciente fut. 1. act. ἰφίσω. Vnde med. aor. 1. infin. modi ἰφίσασθ, pro ἰφίσασθαι.

Ε'φυλάνθ, poetice pleonasmo τῦ ο pro ἰφυλάχθ, præt. imperf. verbi ἰφυλάσσομαι.

Ε'φῆκα, præt. perf. act. verbi ἰφίημι ex fut. ἰφήσω, quod mutuatur à them. inus. ἰφίω Vel etiā Aor. 1. act. irregularis. vt ἔδωκα, ἤθηκα, pro ἰφῆσα, ἰδωκα, ἤθηκα. Mediæ certè vocis Aor. 1. ἰφησάμλν apud Hesyc. legitur. At ἰφίκεα, præsens est tertiæ pers. ex the.

Ε'φίλατο, Aor. 1. med. verbi ἰφίλκομαι. (ἰφίκω.

Ε'φλν, præt. perf. vel Aor. 1. act. verbi φημὶ, vt ἔβλν.

Ε'φλνα, Aor. 2. act. verbi φαίνω. Vnde med. voce ἰφηνάμλν.

Ε'φμι, Aor. 1. act. verbi φημὶ, mutuatius ab inus. φάω faciente futur. 1. φάσω.

Ε'φνωκα, paragoge Aeolica pro ἔφης, vt εἰσπνωκα pro εἴσπης. secunda persona Aor. 2. ἔφλν, ab eodem them.

Ε'φυδίαν, optat. Aor. 1. pass. ex them. ἰφύδημι, faciente præt. pass. ἰφῦσμαι. Aorist. 1. pass. ἰφύσθλν. vnde & particip. ἰφυδείς.

Ε'φύσμαι, fut. 1. med. verbi actiui ἰφίημι, vel etiā verbi pass. ἰφήσομαι. Habet verò ἰφίημι huc fut. medium, vt & actiuum ἰφήσω, ex inus. them. ἰφίω: ἰφήδομαι autem suum ex seipso.

Ε'φθακα, præt. perf. act. verbi φθάνω, ciecto φ.

Ε'φθάλν, Aorist. 2. pass. verbi φθείρω facientis fut. 2. act. φθαρῶ, Aorist. 2. ἔφθαρον.

Ε'φθαρκα, præt. perf. act. verbi eiusdem. mutuatitium à Dorico φθείρω, vt Eustath. tradit. Vnde præt. perf. pass. ἔφθαρμαι, cum suo infin. ἰφθάρθαι, & particip. ἰφθαρμένος: ueenon Aorist. 1. iadic. ἰφθάρθλν.

Ε'φθησα. Aor. 1. act. verbi φθάνω ex them. φθάω.

Ε'φθλν, Aor. 2. eiusdem verbi, ex them. φθέμι. vt ἰφλν.

Ε'φθιζε, Ionicè pro ἰφθίνθ: tertia persona plural. præterit. pluſquamperfect. ex themate φθίνω seu φθίω, facta ex tertia singulari, inserto α ante θ.

Ε'φθίνθ, Aor. 1. pass. verbi φθίνω facientis præt. pass. ἰφθίσμαι. Legitur apud Hesych.

Ε'φθθ, præt. pluſquamperf. pass. eiusdem them. vti iam dixi, φθίω nimirum.

Ε'φθορεν, præt. perfect. med. verbi φθείρω, vt ex κατέφθορα est ἔκαφορεν.

Ε'φίαται, tertia perf. plur. verbi ἰφίημι, in ι fæc. indic. medi, vt ἵεμαι quoque facit ἵεται.

Ε'φιγμένον, partic. præter. perf. pass. ab ἰφινίσσομαι, faciente fut. 1. med. ἰφίξομαι, & præteritum pass. ἰφίγμαι, ex inusitato them. ἰφίγομαι, vnde fut. 2. etiam habet, & Aorist. 2.

Ε'φίει, tertia pers. sing. præt. imperf. act inus. them. ἰφίω, pro quo, ἰφίημι in vſu est. Interdum est & secunda persona imperatiui præsab eodem them.

Ε'φίκθαι, & Ε'φικάθαι, Doricè pro ἰφίκεσθαι, præs. infinit. ab eodem ἰφίκμι. [πίθημι.

Ε'φίκτα. infin. præsens verbi ἰφίημι, vt dixi: veluti πίθικτα est ex Ε'φίκτω, tertia pers. sing. præs. indic. ab eodem. At ἰφίκτη, est præsens quidem itidem, sed subiunctiui modi, habens Ionicam paragogen ε, vt λαβῇσι, θίκτε, & similia, pro ἰφίκῃ, θίκῃ.

Ε'φίκτο, Aorist. 2. med. verbi ἰφικνέομαι facientis fut. 2. med. ἰφίξομαι, Aorist. 2. ἰφικόμλν cuius hoc ἰφίκτο est tertia persona plural.

Ε'φίλαθε, aor. 1. med. verbi φίλημι, vnde & imper. φίλαι, vt Eust. tradit. Ambobus vtitur Homerus, illo pro ἤχθοντο. Il. ε: hoc autem pro ἠχθέσθησαν, Iliad. κ: in ambobus producens.

Ε'φίλησε, Bœotica syncope pro ἐφιλήσαμεν, aor. 1. pass. verbi act. φιλέω, facientis fut. 1. act. φιλήσω, præt. perf. pass. πεφίλημαι, & imperatiuum esse aiunt ἰφίτω.

Ε'φίσεν, tertia pers. sing. præt. imperfect. à them. ἰφίσμαι. Quidam

Ε'φλαδεν, aor. 2. act. verbi φλάζω: apud Etym.

Ε'φλιξθη, aor. 1. pass. verbi act. φλίζω facientis fut. 1. φλίξω, præt. pass. πέφλιγμαι.

Ε'φόβηθεν, vt ἐφίληθεν paulò antè. Bœotica syncope pro ἐφοβήθησαν. aor. 1. pass. verbi act. φοβέω.

Ε'φορβάν, aor. 2. act. verbi φορβάω facientis fut. 2. φορβῶ, conuerso ζ in β, vt in aliis quoque verbis tertiæ coniugationis fit, quæ in ζω finiuntur.

Ε'φρυζε, Aor. 1. act. verbi φρύγω seu φρύττω.

Ε'φυ, tertia pers. aor. 2. ἔφυν de quo mox.

Ε'φυσα, aor. 2. act. verbi φύω facientis fut. 2. φυσῶ exempto α ex diphthongo, vt in ἰλάθω, ἰλάσω, & similibus.

Ε'φύτευσε, Dorica apenthesi syllabæ ευ pro ἔφυσε, tertia plural. Aor. 2. act. vt ἐπέπτασαν pro ἔπτασαν.

Ε'φθη, Aor. 2. pass. verbi act. φθάω, ex Aor. 2. act. ἔφθαν.

Ε'φων, Aor. 2. act. verbi inusitati φέμι. vnde partic. φάς.

Ε'χανδν, Aor. 2. act. verbi χάζω, vt ἐφεσσάμλν. (pro ἐ

Ε'χασ'ηνεν, aor. 1. act. verbi act. χαλεπαίνω, verso α in η, & subiecta. [Aor. 2. ἐχάσσησα.

Ε'χασεν, Aor. 2. verbi act. χαίνω facientis fut. 2. χασῶ. At aor. 1. foret ἔχανα.

Ε'χεάμλν, Aor. 2. pass. verbi act. χεάνω facientis fut. 1. act. χεῶ.

Ε'χεν, Aor. 1. act. verbi χέω, ex ἔχεσα. vnde infin. χέαι.

Ε'χέσθαι, Doricè pro ἔχεν. infin. præs. verbi ἔχω.

Ε'χεσκε, Ionicè pro ἔσχε, abiecto primùm augmento, deinde adiecta paragoge σκε, vt & in aliis præt. imperf. ind. modi ab eodem them.

Ε'χεσθαι, Aor. 1. act. verbi χέω, vti iam dixi: contra regulam pro ἔχεσθαι, exempto σ characteristica futuri litera in tertia conjugatione. vnde, dempto præterea ν, fit ἔχεα. Nisi quis potius hoc ἔχεσθαι ex illo ἔχεα factum existimet pleonasmo τῦ σ Æolico, qualis est in βύσσθν, & Δόσσεμος, ac similibus. Inde in medio voce ἰχέσθαι.

Ε'χησεν, Aor. 1. act. verbi χάσμα, vt à δώμα, est ἐδήμα. Var. Ionicum esse ait pro ἰχάσθαι.

Ε'χθέσεις, Aor. 1. act. oprat. modi, Atticus & Æolicus pro ἰχθέσῃ à them. ἰχθέσω faciente Aor. 1. ind. modi, ἔχθεσα, vt præcedens ἔχεσα à χέω est subiun. Aor. 1. act. est ἰχθέσω.

Ε'χθόμαμεν, fut. 1. med. verbi ἔχθομαι ex ἰχθέομαι.

Ε'χθόντων, Atticè pro ἰχθόντοιν: participio præsentis temporis pluralis numeri geniti. casus vſurpato pro tertia persona pluralis imperatiui modi. Ambo à them. ἔχω.

Ε'χθεσσον, Aor. 1. act. verbi χθύω facientis fut. 1. χθέσω, exempto υ ex diphthongo, ad corripiendum penultimam. Interdum est imperf. verbi χθέω.

Ε'χθύσσετο, Poetico pleonasmo τῦ ο pro ἐχθύσετο, vt ἐφυλάσσετο pro ἐφυλάσετο, & similia præt. imperf. verbi act. χθύσσω.

Ε'χθη, aor. 2. pass. verbi χθύω seu χέω, vt ἐχύθη. Apud Hesych.

Ε'χθθη, aor. 1. pass. eiusdem verbi ἐχύθη.

Ε'χνώθη, Aor. 1. pass. verbi χθάνω seu χθόω facientis fut. 1. act. χνώσω. præt. pass. κέχνωσμαι, vt χεώνυμαι facit κέχρωσμαι. & similia. assumpto σ contra morem aliorum in ωμ desinentium.

Ε'ψαθήλατο, aor. 1. med. verbi act. ψαθάλλω, vt ἤλατο ab ἄλλομαι formatum est.

Ε'ψάλαξ), Ionicè pro ἐφαλθρίοι eiot. tertia pers. plur. præt. perf. pass. verbi act. ψάλλω, ex tertia singul. facta inserto α ante ται. Nisi malis formare ex præterit. medio ἔψαλται, adiecta syllaba ται.

Ε'ψεαι, Ionicè itidem pro ἔψη, resoluta diphthongo secunda persona singul. fut. 1. med. ψέομαι, ex themate ἔπσμαι. Apud Hesychium verò & ἔψεο, legitur quod itidem Ionicam diphthongi diſſolutionem admisit pro ἔψυ: ipse in imper. modo & temp. præs. exp. ἐκκλίθεσθε, ἐκκλίνεσθε. Sed tempore tanquam fut. 1. medio ἐψόμαι, transeunte in præsens, sicut à ζπόμαι & δύσομαι est ἔζπεσθε & ἐδύσετε.

Ε'ψιάασθ, poetico pleonasmo τῦ α pro ἐψιάσθ vt μειχανάασθ, pro μειχανᾶσθε, & similia.

Ε'ψθγέτοιο, Doricè pro ἐψθνερέτοιο, à Dorico itidem them. ψθνερόω pro ψθνερίζω.

Ε'ψύοντο, poetico pleonasmo τῦ ο pro ἐψῦντο, vt ἰχεόωντο, pro ἰχεῦντο à them. ἰχεύομαι seu ἰχέομαι.

Ε'ω ἴτε ἴτη, Ionicè pro ὦ, ἦς, ἦ, resoluta vocali circumflexæ, aor. 2. act. subiun. modi à them. ἴημι seu ἴω. nam interdum ἴω thema quoque est, & aliquando τῦ ἴτημι vel τὸ ἴζω faciens ἴσω.

Ε'ω. ἴης. ἴῃ, itidem Ionicè pro ὦ, ἦς, ᾖ, resoluta vocali circumflexa. præsens est subiunctiui à them. εἰμί, nisi Aor. 2. esse malis: nam tradunt grammatici hoc εἶμι in Aor. 2. facere ἴον optatiuo ἴοιμι, subiunctiuo ἴω. participio ἰών. Hoc verò ἴον est & ipsum à them. ἴω. nam & ἴω. vt ἴω thema interdum est, & primitiuum atque origo est modò τῦ εἶμι, faciens fut. 1. med. ἴσομαι, modò τῦ εἶμι, significantis πορεύομαι, faciens fut. ει med. εἶσομαι, assumpto δ.

Ἔαγα, præt.med.verbi ἄγω, Atticè assumpto ε pro ἆγα.

Ἔαγμαι, præt.pass.eiusdem them.itidem habens Atticè assumptum ε pro ἆγμαι. Vnde partic.ἐαγμένος.

Ἐαγυῖα, partic.fœm.gen.ex masc.ἐαγώς, Ambo partic. ex præt. med.ἔαγα.

Ἔαδα, præt. med. verbi ἅδω, vt ἔργω facit ἔοργα pro ἔοδα & ἔοργα, verbo primùm ε prioris syllabæ in ο, deinde repetita initiali litera præsentis, vt ἔλπω etiam facit ἔολπα. Vtitur porrò hoc præterito ἔαδα Araros, vt & Thuc.plusquamperf.Attico ἐάδεσαν pro ἑάδεισαν: & Archippus partic. ἐαδώς. Var Alioquin & ἔαδα dicitur pro ἦδα, assumpto ε.

Ἐᾶθεν, itidem Atticè assumpto ε dicitur pro ᾆθεν: hoc autem per contractionem pro ἄθεον. præt.imperf.act.verbi ἀθέω.

Ἐώκει, pro ἐοίκει, ο verso in ω & subscripto ι plusquamperf. med.verbi act.εἴκω, habens & ipsum ε, ex Attica reduplicatione initialis literæ præsentis, vt ἔαδα.

Ἐώλπει, pro ἠόλπει, κατὰ χρόνου μετάθεσιν, vt scribit Eust. innuens regulariter debuisse dici ἠόλπει in hoc plusquamperf. verbi ἔλπω, assumpto aliquo augmento præter augmentum præteriti ἔολπα: sed poetica quadam licentia ab Homero transposito augmento, hoc est è prima syllaba translato in secundam, dictum fuisse ἐώλπει. Habet verò & hoc ἔολπα, necnon ἐώλπει, Attico more reduplicatam initialem præsentis literam. Sic ἐώργει dicitur.

Ἐῶμεν, pleonasmo τοῦ ε pro ὦμεν: aor.2.subiun.act.ab inus.them. ἵημι ex ἕω significante πληρῶ, vt tradit Eust. qui etiam addit, pro eo ἑῶμεν scribi & ἐῶμεν.

Ἐῷμι, per contractionem ex ἐάοιμι: optat.præsens verbi act. ἐάω.

Ἐών, poetico pleonasmo τοῦ ε pro ὤν, vt tradunt nonnulli, qui partic.præsentis esse temporis indicant. Alij Aoristi secundi esse aiunt, regulare, ab Aor.2.indic.modi ἔον, vt paulò antè etiam in Ἔω admonui.

Ἔων, fine augmento pro εἴων, poetico vel Ionico more. præt. imperf.act.verbi ἐάω.

Ἐώνημαι Atticè assumpto ε dicitur pro ὤνημαι, vt ἐώθει & ἔωσε pro ὤθει & ὦσε. Est autem præt.perf. pass. verbi ὠνέομαι: ex quo & Aor.1.pass.ἐωνήθην. Itidem in præt.imperf. ἐωνούμην dicitur pro ὠνούμην.

Ἐῳνοχόει, præt.imperf.act.verbi οἰνοχοέω, habens & ipsum Attico more assumptum ε, pro ᾠνοχόει, vt ἔαγα dici pro ἆγα suprà docui.

Ἔωξα, eodem modo pro ὦξα: aor.1.act. verbi οἴγω.

Ἐώρα, itidem Atticè assumpto ε pro ὥρα. tertia persona præt. imperf.act.ex prima ἑώρων, pro ὥρων, ambo ex act.them.ὁράω.

Ἑώρακα, similiter pro ὥρακα dicitur: præt. perf.act. eiusdem thematis ὁράω.

Ἐώργει, præt.plusquamperf. medium verbi ἔργω, ex perfecto ἔοργα, assumpto augmento intrinsecus quod extrinsecus assumi oportebat, vt ἐώλπει suprà. Similem ectasin habere tradunt & ἐωργώς pro ἐοργώς. Legitur verò & in præt.perf.ind. modi apud Hes. ἔωργα quod exp. εἴργασται, similem habens ectasin. (trinsecus.

Ἐώρταζον, præt.imperf.act.verbi ἑορτάζω, habens augmentum in-

Ἑώρων, Atticè pro ὥρων assumpto ε vt in ἐῳνοχόει, præt.imperf. verbi act.ὁράω.

Ἔωσα, itidem Atticè assumpto ε, pro ὦσα: Aor.1.act. verbi ὠθέω ex inus.them.ὤθω, itidemque media voce in eodem tempore dicitur ἐωσάμην & ἐώσατο pro ὠσάμην & ὤσατο.

Ἐώσθην, simili modo assumpto Atticè ε pro ὤσθην dicitur: est autem Aor.pass.eiusdem them. ὠθέω, itidem ab inus. ὤθω, ex præt.perf.pass.ἔωσμαι.

Ἔωσι, Ionicè pro ὦσι, resoluta vocali circumflexa, vt volunt nonnulli, qui aiunt esse præsentis temporis subiun.modi. Potest tamen esse & regularis Aor.2. subiun. ex Aor.2. indicatiui ἔον, qua de re vide & quæ paulò antè dixi in Ἔω.

Ἔωσμαι, præt.perf.pass.verbi act.ὠθέω ex inus.them.ὤθω, faciente fut. 1. ὤσω, habet autem Atticè assumptum ε, vt & Aor.ἔωσα & ἐωσάμην, itidemque præt.ἔωσμαι pro ὦσμαι, itidemque in tertia pers.ἔωσται pro ὦσται.

Z

ZAεὶς, partic.præs.ex them. Poetico ζάημι, vt ἀεὶς ex ἄημι. Idemque ferè significant ζάημι & ἄημι, nisi quod ζάημι videtur significare σφόδρα ἄημι, tanquam compositum ex ζα particula intensiua, & verbo ἄημι.

Ζαῖεν, syncope Attica pro ζαείησαν tertia persona pluralis, ex prima ζαείην: præsens optatiui modi: ex inusitato them.ζάημι, vt βαίην ex βῆμι, ἱσταίην ex ἵστημι. Itidem verò ζαῖμεν & ζαῖτε syncope illa Attica dicunt, aiunt pro ζαείημεν & ζαείητε.

Ζαλεῦ, Doricè pro ζηλοῦ, verso η in α & ου in ευ. imperat. præsent. pass. verbi act.ζηλόω. Legitur apud Hesych. ab eoque exponitur μιμοῦ.

Ζατεῦσα, eodem modo pro ζητοῦσα dicunt iidem Dores. Est autem partic.præs.act.ex them.Dorico ζατέω pro ζητέω.

Ζεύγνυσα, Ionicè & poeticè inserto ε, pro ζεύσασα à them.ζέω pro ζέω.

Ζεῦσε, Ionicè itidem & poeticè pro ἔζευσε, abiecto augmento: aor. 1.act.verbi ζέω, facientis fut. 1.act.ζέσω, retento ε. Passiua autem voce facit Aorist. 1.ἐζέσθην, vnde & partic.ζεσθείς, ferrefactus.

Ζώγνυσι, Var.tradit elegantius esse quàm ζώγνυσι. Videtur tamen id Ionicum esse, vt ἴθεισι pro ἴθεισι. Est autem tertia pers. plur.præsent.temporis vocis act.à them.ζώγνυμι, habens epenthesin τοῦ α pro ζωγνῦσι, vt δεικνῦσι.

Ζώξαι, infin. act.aor.1. eiusdem verbi ζώγνυμι facientis fut.1. act.ζώξω, ab inus.them.ζώγω.

Ζώσατε, Doricè pro γώσατε, verso γ in ζ à Dorico itidem them.ζώομαι pro γώομαι seu ζώω pro γώω. Etym.& Var.

Ζῆ, interdum est imp.modi, κατ' ἀποκοπήν pro ζῆθι, interdum indic.modi est, & tertia persona singularis vel præt. imperf.vel Aor.2.act.carens augmento pro ἔζη: vt βῆ scimus à poetis vsurpari pro ἔβη. Ambo ab inusitato them.ζῆμι. Quidam verò per contractionem esse dicunt pro ζάει.

Ζῆθι, imper.præsens, vel aor.2.act.ab eodem them.vt στῆθι ab ἵστημι. Alij tamen ex ζάω formare malunt. volunt enim ex eo primùm esse ζάε, ex quo per contractionem fieri ζῆ, indeque ζῆθι abiecta syllaba θι, quam cęteris quoque monosyllabis imperatiuis accersi aiunt. Sed altera formatio simplicior est.

Ζῆν, pro ζᾶν, Dorica mutatione τοῦ α εἰς η, vt πεινῆν pro πεινᾶν iidem dicunt. infin.act. verbi ζάω, Atticæ etiam linguæ & communi vsitatus.

Ζῆς, itidem pro ζᾷς seu ζάεις, iidem Dores dicunt vt γελῆς pro γελᾷς contracto α & ε in η, & subscripto ι. Quòd si verò dicamus esse secundam pers.verbi inus.ζῆμι, non amplius subscribendum fuerit.

Ζῆσαι, Aor.1.act.infin.medi, ab eodem them.ζάω faciente fut.1. act.ζήσω, ex quo med.ζήσομαι.

Ζώσθω, tertia pers. sing.imper. pass. ab inus. them. ζόω pro quo ζώννυμι solet vsurpari.

Ζηλῶντες, partic. plur.ex singulari ζωγείς: quod est aor.2.pass. à them.act.ζώγνυμι, faciente fut.2.act.ζωγῶ ex inusitato them. ζώγω, vt ἐζώγω facit ἐζωγῶ.

Ζώγρει, imper.præs. act. verbi ζωγρέω, per compositionem dictũ pro ζώεις ἀγρεύω.

Ζώην, Atticè pro ζῷμι, vt βοῴην pro βοῷμι: optat. præsens act. verbi ζάω, facit enim id communiter ζάοιμι, ex quo per contractionem ζῷμι. & Atticè ζῴην, verso μι in ην, contractisque α & ο in ω, & subscripto ι.

Ζωσθεῖσα, partic.fœm.gen.Aor.1.pass.ex them. ζώννυμι, faciente fut.1.act.ζώσω, ex inus.them ζόω: præt.perf.pass. ἔζωσμαι, vt ἔζωσμαι: aor.1 pass.infin.modi est ζωσθῆναι.

Ζώεσκον, Ionicè pro ἔζωον, abiecto primùm augmento, deinde inserta syllaba σκον: vt ὤθεσκον & τύπτεσκον iidem dicunt pro ὤθουν & ἔτυπτον. Est autem illud ζώεσκον præt.imperf. ab Ionico them.ζώω.

Ζωννύσκετο, Ionicè pro ἐζώννυτο, abiecto augmento, & inserta syllaba σκε, imperfectum passiuum, verbi actiui ζώννυμι.

Ζώοντες, Ionicè vel poeticè pro ζῶντες, pleonasmo τοῦ ο, vt κομόωντες pro κομῶντες apud Hom.legimus. Partic. perf.act. verbi ζάω.

Ζῶσαι, Aor.1.act.infin.verbi ζώννυμι facientis fut.1.act. ζώσω, ex inus.them.ζόω, vti iam dictum est. Vnde media voce ζώσασθε & indic. modo ζώσατο apud poetas pro ἐζώσατο abiecto augmento. Rursum verò ζῶσαι interdum est partic. præsens fœm. gen.per contractionem pro ζάουσαι, vt ζώσας itidem legimus pro ζάουσας. Tũc autem est à them.ζάω. Ζωσάσας autem est particip.Aor.act.ex them.ζώω.

H.

H, Atticè apud Aristoph.abiecto ν pro ἦν vel ἤμην. Quidam sic formatum aiunt, dicunt εἰμὶ præt. imperf. facere ἔα, vt τίθημι facit ἐτίθην, ex eo fieri ἦ primum abiecto ν, & diphthongo more Ionico resoluta in εα. (vt iidem Iones dicunt ᾔδεα pro ᾔδειν, ἐπεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, ἐνενοήκεα pro ἐνενοήκειν) deinde contractis ε & α in η. Interdum ἦ est pro ἔφη, inquit: præt.imperf.vel Aor.2.verbi ἠμί, per apocopen pro φημί vt iidem grammatici tradunt. Alioquin est & coniunctio seu particula significans interdum ἄρα, interdum ἀληθῶς interdum etiam δή. Etym.

Ἦ, cum ι asscripto siue subscripto, est tertia pers. coniun. modi ex prima ὦ; ambo ex inus. verbo ἕω, ex quo εἰμὶ quędam sua mutuatur tempora.

Ἧ, itidem asscripto siue subscripto ι, sed asperum gerens spiritum, interdum est tertia person.sing.coniun. modi, itidem ex prima ὧ, sed Aor.2.act.ex them. inus.ἕω, ex quo ἵημι sua mutuatur tempora. Interdum est datiuus articuli fœm.postpositiui: nonnunquam aduerbium etiam ex eodem articulo factum.

Ἦα. Atticè pro ἦα. Ambo autem sunt præteritum med.verbi εἶμι significantis πορεύομαι: sed prius formatum ex posteriore. tradunt etenim esse them.εἴω epenthesi Ionica vel poetica pro ἔω. huius præteritum medium esse ἔα, ex quo ἦα hoc fieri, ε in η verso. & subscripto ι id quod satis est manifestum ex Ionico illo ἤια. Interdum verò ἦα nomen quoque est plurale ex singulari ἦον, itidem per contractionem pro ἦια & ἤιον. Ἦα autem

esse Aoristum primum verbi εἰμὶ ex ἕω, annotat Eust. innuit enim εἰμὶ ex ἕω facere Aoristũ 1.ἕα, vt χέω facit ἔχεα, vnde κατ' ἔκτασιν esse ἦα. Ita verò ἦα siue ἕα facere hoc verbum in Aorist. 1. vt facit ἦον siue ἕον in Aor.2.

Ἦαζε, Ionicè pro ἦσε ab ἥμαι.

Ἠακότες, quod Suidas exp.θρυλοῦντες, videtur esse partic. præt. perf.act.à them.αἰάζω, ideóque deberet habere subscriptum ι.

Ἡβηκώς, partic.præt.perf.act.à them.ἡβάω faciente fut.1.ἡβήσω: vnde & partic.Aor.1.ἡβήσας.

Ἠβουλήθην, Attico more pro ἐβουλήθην dicitur, vt ἠδυνήθην pro ἐδυνήθην, assumpto præter syllabicum augmẽtum etiam temporali. Est autem Aor.1.pass.verbi. βούλομαι ex inusitato themate βουλέομαι, ex quo habet fut. βουλήσομαι. Sed & ἠβουλόμην dicitur pro ἐβουλόμην, Atticè itidem.

Ἡδοίμην poeticè pro ἡδοίμην seu ἡδῷμι: optat.præs.act. ab eodem verbo. Vtitur autem eo Homerus.

Ἡδόωσα, poetico pleonasmo τοῦ ω pro ἡδῶσα: partic. præs. ab eodem them. Varin.

Ἤγαγον, Aor.2.act.verbi ἄγω, Atticam reduplicationem habens mediæ syllabæ γα pro ἦγον. itidem media voce in eodem tempore ἠγαγόμην dicitur pro ἠγόμην.

Ἠγάμην, præt.imperf.verbi ἄγαμαι.

Ἠγάσθην, Aorist.1. passiuum indicatiui, verbi ἄγαμαι, vel potius ἀγάζομαι: ex quo habet & præteritum perfectum ἤγασμαι, vnde tertia persona præt.plusquamperf.ἤγαστο apud Hesych.

Ἠγάσσατο, poeticè metri causa geminato σ pro ἠγάσατο: tertia persona singul.Aor. 1. med.indic. ab eodem themate ἄγαμαι faciente fut.1.med.ἀγάσομαι exp.verbo ἀγάζομαι.

Ἠγγειλάμην, Aor.1.med.ind.ex them.act.ἀγγέλλω.

Ἠγγέλην, Aorist.2.pass.verbi ἀγγέλλω, facientis futur.2.ἀγγελῶ, Aorist.2.ἤγγελον.

Ἠγγέλθην, Aor.1.pass.indic.ab eodem them. faciente fut.1. ἀγγελῶ, præt. ἤγγελκα, pass.ἤγγελμαι.

Ἠγνόαζε, præt.imperf.pass.verbi act.ἀγνοάω.

Ἤγειρα Aor.1.act.verbi ἐγείρω.

Ἠγερέθοντο, præt. imperf. pass. poetici verbi ἠγερέθω deriuari ex ἀγείρω, vt tradunt grammatici.

Ἤγερθεν, Bœotica syncope pro ἠγέρθησαν, tertia pers. plural.Aor. 1.pass.ex act.them.ἀγείρω. Prima verò persona est ἠγέρθην.

Ἤγερκα, præt. perf.act.verbi ἐγείρω facientis fut.1.act. ἐγερῶ. Ex quo pass præt.perf.ἤγερμαι.

Ἠγησάμην, Aor.1.med.verbi ἡγέομαι, facientis fut.1.ἡγήσομαι.

Ἦγμαι, præt perf.pass.verbi actiui ἄγω, ex quo partic.ἠγμένος.

Ἠγνοίησε pleonasmo τοῦ ι, dicitur pro ἠγνόησε: ab ἀγνοιέω habente itidem pleonasmum τοῦ ι, pro ἀγνοέω.

Ἦγον, præt.imperf.vel Aor.2.verbi ἄγω. Pass.est ἠγόμην. vnde apud Hom. ἦγε κήρυξ.

Ἠγορόωντο, Aor.1.pass.verbi act. ἀγορεύω.

Ἠγορόωντο, poetico & Ionico pleonasmo τοῦ ο pro ἠγορῶντο, præt. imperf.verbi ἀγοράομαι.

Ἤγρετο, poetica syncope pro ἠγείρετο, ex ἔγρομαι itidem per syncopen vsurpato à poetis pro ἐγείρομαι.

Ἠγρίωσαι, apud Soph.secunda pers. sing.præt. perf.pass.à them. ἀγριόω, facit enim id fut.1.act.ἀγριώσω, præt. perf. ἠγρίωκα, & pass.voce ἠγρίωμαι. Vnde infin.præt.perf.pass.ἠγριῶσθαι.

Ἠγρευσάμην, Aor.1.med.verbi act.ἀγρεύω. apud Hesych.

Ἠδάφωται, præt.perf.pass.verbi act.ἐδαφόω.

Ἤδεα, præt.plusquam perf.med.verbi εἴδω, habẽs Ionicam diphthongi dissolutionem pro ᾔδειν. solẽt enim Iones primas personas singul.præt.plusquamperf.act.cõmuniter in ειν desinentes, terminare in εα, resoluta diphthõgo, nimirum πεποιήκεα dicentes pro ἐπεποιήκειν, πεπύφεα pro ἐπεπύφειν, ἤια pro ᾔειν vnde apud Homer. ἤια πολλὰ γυναῖκα. qui & altero ἤδεα vtitur, dicens: εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδεα. Iidem Iones itidem ᾔδει dicunt pro ᾔδει, resoluta diphthongo. Eust.

Ἤδειν, præt.plusquam perf.med.verbi εἴδω, habens diphth. ει conuersam in η cum ι subscripto. Alioqui & οἶδα pro eodem dici solet verso ε in ο, sicut in ἐπεποίθειν. At εἰδήκειν est præt.plusquam perf.act.eiusdem verbi εἴδω ex εἰδέω.

Ἤδεισθα, Æolica paragoge syllabæ θα pro ᾔδεις: secunda person. sing.præcedentis præt.plusquam perf.medij ᾔδειν. Similiter οἶδασθα dicitur pro οἶδας. Etym. Atticè & ᾔδησθα dici scribit pro illo ᾔδεισθα. Potest tamen ᾔδησθα illud esse & coniunct. modi, sed tunc subscribendum ei potius ι, vt in ἀπῄησθα.

Ἤδηκα, præt.act.verbi εἴδω ex εἰδέω. pro quo Atticè dicitur εἰδήδηκα, repetitis duabus initialibus literis præsentis, & ε cõuersa in ο.

Ἤδεσαν, Atticè pro ᾔδεισαν, correpta penult. Tertia pers. plur. præt.plusquam perf.ᾔδειν, de quo suprà.

Ἠδέσθην, Aorist. 1. pass. verbi αἰδέομαι. facientis fut.αἰδέσομαι, & præt.pass ᾔδεσμαι.

Ἤδη. Atticè per contractionem ex Ionico ᾔδεα. solent enim Attici plusquam perfecta Ionica desinentia in εα, factáque ex communibus terminatis in ειν, resolutione diphthongi, contrahere. & pro πεποιήκεα dicere πεποιήκη, itidémque ᾔδη pro ᾔδεα. Est autem hoc ᾔδη prima persona singul.præt.plusquam perf.med.ex themate εἴδω.

Ἥδον, Aor.2.act.verbi ἁνδάνω ex ἅδω.

Ἤδρασα, Aor.2.act.verbi ἑδράζω facientis fut.1.ἑδράσω. Vnde & passiuum præt.perfect. ἥδρασμαι, & Aor.1.pass.ἡδράσθην.

Ἠδρώθην, Aor.1.pass.verbi act.ἀδρόω. Est verò & thema ἀδρέω ex quo particip.ἠδρηκώς, apud Diosc.& Aorist.1.pass.ἠδρήθη.

Ἠδυνάμην, Atticè pro ἐδυνάμην, augmento syllabico verso in temporale, præt.imperf.verbi δύναμαι. Similiter ἠδυνήθην dicitur pro ἐδυνήθην, in Aorist. 1.pass.eiusdem thematis facientis futurx 1.δυνήσομαι, ex δυνέομαι. Habet verò idem δύναμαι & alium Aoristum 1.passium, nimirum ἠδυνάσθην, ex inusitato themate δυνάζομαι. [ἠδυνάσθω.

Ἤδυνται, tertia pers.sing.præt.perf.pass. ἥδυμμαι, ex act. them.

Ἤε, tertia pers.singul. Aorist.2. ἦεν, ex themate inus.ἕω, pro quo vsurpari solet εἰμί: vel etiam præt. medij ἦια ab eodem verbo. Nonnunquam ἦε est etiam ex ἕω significante πορεύομαι, & declarat ἐπορεύετο: cuius Hesych. meminit, ἦεν afferens pro ἤιεν: sed tunc est subscribendum ι, vt ex ἤιε sit per contractionem seu synæresin.

Ἤει, quod idem Hesychius affert pro ἐπορεύετο, ἤρχετο, est præt. plusquam perfecti tertia pers.singul. itidem per contractione ex ἤιει, ι subscripto, εἶμι (significante πορεύομαι) faciente præteritum med.ἤια, & per contractionem ἦα.

Ἤεα, Ionica diphthongi resolutione pro ᾔειν, vt ἤδεα pro ᾔδειν suprà. est autem hoc ᾔειν præt. plusquam perfectum med. ex præt.perf.ἦχα. Ambo ex them.εἶμι.

Ἠείδει, pleonasmo τοῦ η, pro εἴδει. vel etiam pro ᾔδει, Attica epenthesi τοῦ ει, vt tradit Eustath.apud Homerum. qui etiam addit, esse præteritum plusquam perf.med.verbi εἴδω.

Ἤειν, præt. plusquam perf. medium verbi εἶμι significantis πορεύομαι: vnde in compos.ἀπῄειν. Fit autem hoc plusquamperf.ᾔειν ex perfecto ἦχα: hoc autem ex εἶα, verso ε in η & subscripto ι. Sed notandum est, in plurali numero facta syncope, dici ᾖμεν pro ᾔειμεν, & ᾖσαν pro ᾔεισαν. Quorum ambobus Aristophanes vsus esse comperitur. Dicit enim in Pluto: Ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ᾖμεν τοῦ θεοῦ. Et in Gerytade: ᾖσαν εὐθὺ τοῦ Διονυσίου. Apud Etymol.

Ἤειρα, Aor. 1. actiuus verbi ἀείρω. Quidam & pro εἶρα, Aristo 1. actiuo verbi εἴρω, vsurpatum volunt pleonasmo τοῦ η.

Ἦεν pro ἦε, ascito ν propter sequentem vocalem: tertia pers. sing. Aor.2. ἦον, ex inus.them. ἕω, pro εἰμί, sum. At ᾖεν cum ι subscripto, est à themate εἶμι significante πορεύομαι, itidem ex ἔον, quod factum aiunt ex εἶον (Aoristo 2.vel imperf.verbi εἴω inusitati pro εἶμι) verso ε in η & subscripto ι. quanquam esse potest & tertia persona præt.med. ἦια. Vtitur autem illo ἦε Apollonius dicens. ἦε θέραζε. Apud Var.& Eust.

Ἠερέθονται & Ἠερέθοντο, apud poëtas duntaxat leguntur, suntque ex poëtico verbo ἠερέθομαι deriuato ab ἀείρω, vt suprà ἠγερέθοντο ex themate poëtico ἠγερέθομαι deriuato ab ἀγείρω. Ea enim formatio simplicior est, quippe quùm ἠερέθεσθαι exponatur εἰς ἀέρα ἀείρεσθαι.

Ἠέρθην, Aorist.1.passiuus indicat.verbi actiui ἀείρω, facientis futurum ἀερῶ. Vnde tertia persona pluralis est ἠέρθησαν.

Ἤερτο, præt. plusquam perf.pass.verbi act.ἀείρω.

Ἦες, secunda persona sing.Aor.2.ἦον.

Ἤεσαν, tertia pers.plur.præt. plusquam perf. ᾔειν, Atticè exemptum ex diphthongo habens ι, ex prima ᾔειν de qua suprà.

Ἠέλιον, apud Hesych.legitur ab eoq; exponitur ἦν, ἤμην. Legitur verò & apud Eust. qui dicit habere poeticum pleonasmum τοῦ η, esseque tertiæ pers.à them.εἰμὶ significante ὑπάρχω.

Ἠζάνθη, Aor.1.pass.ind.verbi act.ἀζαίνω, vt ἐφάνθη ex φαίνω est.

Ἦθα, præt.med. verbi ἔθω, vt tradunt nonnulli: sed ego eius rarissimum esse vsum existimo. nam pro eo εἴωθα solet vsurpari.

Ἠθέλησα, Aor.1.Act.verbi ἐθέλω, ex ἐθελέω, ex eo enim mutuatum fut.1.ἐθελήσω.

Ἤθηκα, præt.perf.act.verbi ἠθέω facientis fut.1.ἠθήσω, Aor.1.ἤθησα. Vnde etiam participium præt.perfect.passiui ἠθημένος.

Ἤια, Eustathius alicubi esse dicit præt. med. verbi εἴω, dissoluta diphthongo, & ε in η verso; alibi Aoristum 1. actiuũ esse scribit ex eodem themate, eodem modo formatum: alicubi etiã ait esse præteritum plusquamperfectũ act. resolutione Ionica vsurpatum pro ᾔειν. Solent enim Iones primas personas plusquamperfectorum in ειν, resoluere in εα, pro ᾔδειν, dicentes ᾔδεα, & πεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, vt supra ex eodem grammatico docui. Pro hoc verò ἤια per syncopen dicitur etiam ἦα, vel potius per contractionem. Tertia eius persona est ἤιε seu ἤιεν, sequente vocali.

Ἦιχα, præt.med.verbi act. εἴσω.

Ἤιειν, præt.plusquamperf.ex præterito perf.ἤια: ambo ex them. εἴω, pro quo εἶμι dici solet. Solet autem pro isto ἤιειν per contractionem dici etiam ᾔειν, subscripto ι. Meminit Eust.

Ἤιεν seu ἤιε, tertia persona singularis præteriti ἤια, vt suprà annotaui: pro quo per synæresin dicitur ᾖε, vt ἦα pro ἤια. Potest esse & tertia persona Aorist.2. ἤιον, de quo infrà.

Ἤικτο, præt.plusquamperfect. pass. verbi actiui εἴσκω facientis futurum 1.actiuum εἴξω. Interdum est plusquamperf. pass. verbi actiui εἴκω, habẽs resolutionẽ diphthongi ει & ...

σῶ ι εἰς η, vtriusque meminit Hesych. illud exponens ἰφίτω, hoc verò ἀμοίρητο.

Η῎ιδμι, quod Hesych. exp. ἐποροῦμι, per diphthongi resolutionem dictum est pro ἴημι. hoc autem ἴημι per syncopen pro ἵστημι vsurpatum esse ab Aristoph. docui paulò ante in Η ειμι.

Η῎ιξε, Aor. 1. act. verbi αἴσσω.

Η῎ιξεν, pocetica diphthongi resolutione pro εἶξεν, verso simul ι in η. Est autem hoc εἶξεν secunda persona. singul. præterit. perf. pass. ind. modi, à them. εἰκω, faciente fut. 1. act. εἴξω, & præt. perf. pass. ἐοίκημαι.

Η῎ιον, præt. imperf. vel aor. 2. act. verbi inusitati ἴω, habens poeticam diphthongi dissolutionem, & τρεπτὸν τῶ ι εἰς η. Prima persona pluralis est ἴομεν, pro qua dicitur etiam ἤομεν, facta synæresi & subscripto ι, vt refert Var. Tertiam autē sing. ἤει siue ἴει. communem habet cum præt. med. εἶτο. in compos. porrò ἴειν facit αὐτόιειν, vt Eust. annotauit.

Η῎ιστευ, apud Hesych. legitur, exponiturq; πιστευτέον. Videtur autem habere poeticam vel Ionicam diphthongi αι dissolutionē, simulque τρεπτὸν τῶ ε εἰς η. pro αἰστευε, à them. αἰσάω.

Η῎ιστευε, prima persona præt. imperfecti vti ἴστημι pro ἵστων, versō primùm η in α, deinde per pleonasmum assumpto ab initio η, Meminit Etym. Alioqui ἤιστευε significans ἐπιστρόφει est tertia pers. plur. secundum quosdam præt. imperf. secundum quosdam Aor. 1. secundum quosdam præteriti plusquāperf. Qui imperfecti esse volunt, sic declinant, εἴη, εἴεσθε, ἴσθι, ἴστω, ἤμην, ἴστο, & pleonasmo literæ η, ἤιστευε. Qui Aorilli primi, dicunt εἴω (ex quo hoc verbum εἰμὶ) facere εἶστε: ex cuius tertia plurali εἶσαν fieri hoc ἤιστευε, dissoluta diphthongo ει & ε verso in η. Qui verò tradunt esse præteriti plusquāperfecti, ita formant: ἤιστεις, ἤιστες, ἤιστει: & per syncopen subscripto simul ι, ἦστον, ἦστες, ἦστε: plur. numero, ἤειμεν, ἤειστε, ἤειστεν, & dempto ε ex diphthongo, ἤιστευε. Sed tunc ει subscribendum foret in prima syllaba. Hæc ferè Eust. (ἀϊστευόμενος.

Η῎ιστευν, præter. imperf. poetici verbi ἴστημι. à quo & prima plur.

Η῎ισταμαι, Aor. 1. act. verbi ἀίσσω.

Η῎ιχθη, Aor. 1. pass. verbi act. ἀίσσω.

Η῎κα, tenui scriptum spiritu, est præteritum perfectum act. modò verbi ἵζω, modò verbi ἵδω, facientium fut. 1. ἵσω, aspero vicissim notatum spiritu, est item præteritum actiuum, modò verbi ἥδω, modò verbi ἵημι seu ἵω, facientium futurum 1. ἥσω, vnde in comp. ἀσύνηκα, ἀξύνηκα. Item præt. med. verbi ἵκω. Rursum tenui spiritu scriptum & subscripto ι, est præt. perf. act. modò verbi ἀΐδω, modò verbi αἴζω, modò verbi αἴδω. Eust. Vide & ἵκνεο paulò post.

Η῎κηζον, Attice pro εἴκαζον verso ει diphthongo propria, in impropriam η, vt idem Eust. annotat. Sic ἥκει pro εἴκει.

Η῎κησεν, Aoristus 2. actiuus inusitati thematis ἄκω, insertum habēs κε. vt ἔκαρσεν, inserti habet χα, more Attico. pro ἦρσε & ἦχαρ.

Η῎κεν, Attice pro εἴκει, vt paulò antè ἤκαζον pro εἴκαζον, propria diphthongo ει versa in impropriam η. Est autem tertia pers. sign. præt. pluſquamperf. ἤκει seu εἴκει, à them. εἴκω, faciente præt. med. ἧκα & εἶκα. Vtitur autem hoc ἧκε Aristoph. Apud Suid. dicens: Ὅ γὰρ κελεύσας ἧκε δὴ ἧκε ἔρτυν, quod exp. ἐκεῖνος ἀφιόμενος, similis erat. [ἔκφρ.

Η῎κισμεν, Aor. 1. med. verbi ἀχίομαι facientis fut. 1. med. ἀκέσο-

Η῎κκησεν, pro ἐκκησεν, assumpto nouo argumento in pluſquamperfecto. Legitur apud Aristop. in Pace, atque ita per η scribi annotat schol. ex Phrynicho. Vnde & tertia plur. ἐκκησάσαν Attico more correpta penultima pro ἐκκησέσαν: dicentibus iisdem ἐχαγόφησαν, ἐκαπαύκησαν, ἐσυνόκισαν, vt idem Phrynic. tradit. [ἐκκησάμενος.

Η῎κλισθο, Aor. 1 med. verbi actiui κλίζω: ex quo & partic. præt. Η῎κρίνημαι, præt. perf. pass. verbi actiui ἐκκρίνω.

Η῎κω, tertia pers. sing. præt. pluſquāperf. pass. ab actiuo themate ἄκω, faciente fut. 1. act. ἄξω, præt. perf. act. ἦχα, pass. ἦγμαι.

Η῎λαθλον, Aor. 1. pass. verbi ἐλαύνω, facientis fut. 1. act. ἐλάσω, ex themate ἐλάω.

Η῎λακα, præt. perf. act. eiusdem them. cuius Aor. 1. act. est ἤλασα.

Η῎λαμαι, Aor. 1. med. verbi ἅλλομαι: cuius prima plur. ἠλάμεθα, tertia ἤλατο. Sic verò ψάλλω in eodē tempore facit ἐψηλάμεθον.

Η῎λασα, Aor. 1. act. verbi ἐλαύνω ex them. ἐλάω: cuius tertia pers. sing. ἤλασεν, frequens est apud Homerum.

Η῎λασκεν, præt. imperf. act. verbi ἐλαύνω non contractum pro ἠλάσκων. Simpliciter ἐλάσκεν à verbo ἠλασκέω, deriuato ex ἐλάω.

Η῎λγηκα. præt. perf. act. verbi ἀλγέω: vnde partic. ἀλγηκώς.

Η῎λθα, præt. perf. act. verbi ἀλείφω: vnde pass. ἤλιμμαι. Inde & Aor. 1. act. ἤλιψα, & voce med. ἀλιψάμενος.

Η῎λλεα, Aor. 1. act. verbi ἐλαύνω, poeticè vel Aeolicè pro ἤλασα, sublata litera characteristica futuri & Aoristi. Itidemque media voce ἠλεύμεθα, ἠλάσθαι. Similiter ἴχθυα dicitur pro ἰχθύσσε & quędam alia.

Η῎λλαον, assumpto nouo in præterito pluſquamperf. augmento pro ἐλάλαον, vt ἐκαπήκην pro ἐκαπήκειν. Est enim hoc ἠλάλαον, siue ἐλαλάσθη, pluſquamperf. pass. verbi actiui ἰλαύνω facientis fut. 1. act. ἐλάσω, (ex ἐλάω) præt. perf. act. ἐλήλακα, repetitis Attice duabus initialibus literis præsentis, & in pass. ἐλήλαμαι,

Η῎λθον, Aor. 2. Act. verbi ἰλάσθω, per syncopen pro ἤλυθον facit enim fut. 2. ἐλυθῶ. Secunda persona ἦλθες, tertia ἦλθε siue ἔβλητο & sic deinceps.

Η῎λθοτον, Chalcidica seu Bœotica dialecto pro ἦλθον: παρεγκλιθὲν ἀπὸ τῶν ἰδίων, traditque Etymologus, Βοιωτοὶ ἐπὶ μὴ ὑγιεντῶν τὸν μετοχὴν εἰς ὀξύβοτον. ποιεῖν ἰστεύσκαζον.

Η῎λκησεμαι, pro ἀλκήσομαι. vt ἐκκησάν pro ἐκκησέν, & ἐλκήσαθε pro ἐλκήσατε, assumpto nouo augmento in pluſquamperfecto. Est enim hoc ἠλκήμεθα siue ἐλκήλιμμαι, præt. pluſquamperf. pass. verbi actiui ἀλείφω, habens Atticam duarum initialium thematis literarum reduplicat. & συναλῶ diphthongē quę est in penultima.

Η῎λπεδαζ, præt. perf. pass. infin. modi à them. ἀλπίδω: ex quo & partic. præt. perf pass. ἠλπεδημένος, & Aor. 1. act. ἠλπέδησε,

Η῎λπτο, Aor. 2. act. verbi poetici ἀλέπτω, vt tradunt quidā grammatici. potest tamen esse & Aor. 2. verbi ἅλτομαι, vnde est Aor. 1. ἠλπησεν & partic. ἀλπήσας.

Η῎μαχσαν, Aor. 2. pass. verbi actiui ἀμάσσω seu ἀμάττω facientis futur. 2. act. ἀμαχῶ, Aorist. 2. ἤμαχον. Eiusdem thematis præsentis perf. pass. est ἤμαχμαι, vnde infinit. ἠμάχθαι, & participia. ἠμαχμένος.

Η῎μαρμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ἀμάομαι.

Η῎μοτρωτον, itidem perf. pass. verbi act. ἀμάοτρέω.

Η῎λείησεν, pleonasmo literæ ι pro ἤλεησεν, vt ἠγοίησεν pro ἠγόησεν Aor. 1. act. verbi ἀλοιάω poeticè intertū ι habentis pro ἀλοάω.

Η῎λοίθλω, Aor. 1. pass. ciuidem them. ἀλοάω facientis futur. 1. act. ἀλοήσω.

Η῎λυθον, Aor. 2. act. verbi ἔρχομαι, mutatitius ab ἰλάσθω faecntis futur. 1. act. ἐλυθῶ, exempto ε ex diphthongo iuxta regulam. Veruntamen regularis hic Aor. ἤλυθον non nisi apud poetas vsum habet. in prosa enim dicunt ἦλθον per syncopen, vt suprà quoque admonui.

Η῎λυξεν, Aor. 1. act verbi ἀλύσκω.

Η῎λωκα, præt. perf. act. verbi ἅλωμι ex ἀλόω, vt δίδωμι ex δίδοω sua tempora mutuatur. Vnde participia. ἠλωκώς. Attice proindicitur ἐάλωκα & ἐαλωκώς, dissoluta vocali η in εα, vt sua series suprà docui. Verùm notandum est, ἐάλωκα esse interdum mutuatitium præteritum perf. verbi ἀλίσκω, præsertim in compositione. Ideoque Suid. ἠλωκώς exponens κεκρατηκότα, in neutrali seu passiua significatione, simul affert ἤλωκεν pro ἐκρατήθησαν, in significatione act.

Η῎λωμαι, præt. imperf. verbi ἁλάομαι significantis, vagor, erro.

Η῎λων, Aor. 2. act. verbi ἅλωμι, vt ἔγνων ex γνόμι est pro quo Attice ἐα῎λων quoque dici suprà docui. At ἤλων quod exponitur ἤλωσεν, est præt. imperf. act. verbi ἐλά῎ω. Eustat. affert & aliud ἤλων significans ἤλυθον, ex them. ἀλία, pro quo debuisset dici portus ἦλιν. Affert autem ex Achen. ἤλων ὑφῆρεσεν τὸ σῖτον.

Η῎λωσαν, tertia pers. plur. eiusdem Aor. 2. ἤλων.

Η῎μφήνεν, Aor. 1 3. act. verbi ἀμφαίνω. Η῎μφίωσεν autem est Aor. 1. vel 2. vel imperf. act. verbi ἀμφιόω.

Η῎μεν, per contractionem ex ἴεμεν: hoc autem ex ἴημι deriuato ex ἴειν, vt ἴημι ex ἴειν, velut tradunt grammatici. eosque sequendo est præsentis temporis.

Η῎μῆστηκα, præt. perf. act. verbi ἀμφιστάω ex inus. them. ἀμφιστῶ.

Η῎μφεγον, Aor. 2. act. eiusdem verbi ex eodem them.

Η῎μφίσσαμαι, præt. perf. pass. verbi ἀμφισσάω.

Η῎μβλακεσν, Aor. 2. act. verbi poetici ἀμβλακέω.

Η῎μβροθεν, apud poetas pro ἤμφεγεν frequens est, & verso in β, & pleonasticè inserto ε, vt grammatici docent. Similiter ἤμβεγεν pro ἤμφεγεν, & ἤμβεσσε pro ἤμφεσσε. Eodem propemodum modo Lacones ἐμβεβρμαι dicunt pro ἤμφεμαι.

Η῎μείδησε & η῎μείδησεν, præteriti perf. act. à them. ἀμείδω significante γελῶ.

Η῎μελγθεν, partic. præt. pass. ex actiuo them. ἀμέλγω.

Η῎μελξαν, Atticè pro ἤμελσαν, præt. imperf. act. verbi μέλδω.

Η῎μην, per contractionem pro ἤεμην, vt ex Etymologico supra docui in ἧμι. At ἤμην sine ι subscripto, est præteritum imperf. verbi εἰμὶ significantis ι sum, Alioqui ἦμην Eust. Apud Homeroni ait etiam pro ἤμελον.

Η῎μην & ἤμμην, Doricè etiam pro ἤειμεν, vsurpata comperiuntur. Itidemque ἦμεν & ἤμμεν pro ἤειμεν. aspiratè. illud ab εἰμὶ, hoc ab ἴημι. Prioris meminit Hesych. exponens ἴεσαν ἐγχέαι, & scribens etiā ἤμμεν, quę scriptura lōgè magis cōsentanea videtur.

Η῎μμον, participi verbi ἧμαι, de quo suprà. At ἐμμένω participi. præt. pass. à them. ἄπ-πω.

η῎μπεδον, partic. præt. perf. pass. ab act. them. ἀμπέω.

Η῎μυδον, præt. imperf. pass. verbi actiui ἀμύσσω seu ἀμύττω facientis futur. 2. act. ἀμαχῶ, Aorist. 2. ἤμαχον. Eiusdem thematis præsentis perf. pass. est ἤμαγμαι, vnde infinit. ἠμάχθαι, & participia. ἠμαγμένος.

Η῎μφιπλεμεν, eodem modo augmentum extrinsecus assumpsit. Est autem imperf. pass. verbi act. ἀμφιπλέω.

Η῎μφίεσσε, aor. 1. act. eiusdem verbi ἀμφιέννυμι, ex inus. them. ἀμφίω, habet verò ε ipsum extrinsecus augmentum. nam regulariter dici debuisset ἠμφίεσσε.

Η῎μχθεν, præt. perf. pass. eiusdem verbi: vnde participi. ἠμφιεσμένος. pro quo suprà habuimus etiam ἠμφιωμένος. nam simplex ἵστημι seu ἴω facit præt. pass. ἕσταμαι.

Η῎ν, eram: præteritum imperfectum verbi εἰμὶ ex ἔω: facit enim id ἔω imperfectum (aor. etiā 2.) ἦον, ex quo hoc ὦ fit per syncopen: ideoq; regulariter habet ν, nō item tertia persona singularis. ea enim regulariter esset ἦ, per contractionem ex ἦε vel ἦα, sed eodē themate. Nisi fortè ἐῶ tertiæ personæ aſt iuisse, putandum sit. sicuti Doricum ἐτάλεν contractum ex ἐτάλεεν. Eustath. Sunt nonnulli qui dicant ὦ Dorica etiam dialecto vsurpari pro ἤσαν, erant: sed eius rei exemplum desidero.

Η῎ν, ἔν, ἦ ab ἠμὶ pro φημὶ, idem valent quod ἴφθι, ἴφης, ἴφη, dicebam, dicebas, dicebat. dicitur enim & ἠμὶ pro φημὶ, vt paulò suprà annotaui.

Η῎ν, autem aspiratum, est aor. 2. act. verbi ἵημι, vt ἕθλω à ἄθημι est.

Η῎ναιδηκότες, participi. præt. perf. act. à them. αἰναιδέω.

Η῎ναισσε, Aor. 1. act. verbi αἰσχύνω facientis fut. 1. act. αἰσχλύσω, ex inusit them. αἰσχλέω: augmentum habens extrinsecus pro αἰσχύνω. Similiter verò præt. perf. act. facit λώϊλακωκ, pass. λώϊλάδημαι, & aor. 1. pass. λώϊλήθλην, pro αἰσχλακα, αἰσχλεμμαι, αἰσχλήθλην. Η῎ναστο ἀμφι, præt. perf. pass. verbi ἀναπόδεμαι. vnde & aor. 1. pass. λώϊαλώσθην. & participi. præt. perf. λώϊαπεμβόμενος.

Η῎νεκε, Aor. 1. act. verbi αὐξάνω.

Η῎νεκεν, aor. 1. act. verbi ἐνάγω.

Η῎νεκτο, præt. imperf. act. verbi αὐλέσσω.

Η῎νηνόθλεν, aor. 1 pass. verbi αἰσθάνομαι ex quo them. est & partic. præt. pass. ἠνθρωμένος, aoristi autem 1. αἰσθωθεῖς.

Η῎νηκα, aor. 1. act. verbi φέρω. mutuatitius ab inus. them. ἐνίγκω. aorist. 2. act. est ἤνεγκον. Mediæ autem vocis, aorist. 1. est ἠνεγκάμην, aor. 2. ἠνεγκόμην.

Η῎νηγμαι, præt. perf. pass. eiusdem them. act. φέρω, mutuatitium ab ἐνίγκω. vti dictum est. nam ἐνίγκω. pass. præt. ἤνεγμαι, vt ἐλίγκω facit ἤλιγμαι. Vnde participi. ἠνεγμένος.

Η῎νείλα, aor. 1. pass. verbi actiui αἴρω ex facientia futur. 1. act. αἰρέσω. vnde compos. ἐκπηνέλθω.

Η῎νεικα, aor. 1. act. verbi ἐνίγκω, à them. ἐνείκω, contra regulam etiam pro ἤνεγκα, vt πτέγκα pro πτήνεξα, & ἴθηκα pro ἴθησα, & similia. Media voce ἠνεικάμην dicitur ex hoc ἤνεικα: ambo autem referuntur ad verbum φέρω.

Η῎πεπα, aor. 1. vel 2. verbi inusitati αὐπτω, pro quo αὐαγορεύω dici solet: duplici augmento pro αὐεῖπτω, pro quo poetæ dicunt αὐείπατο per anadiplasiasmum.

Η῎πορτο, præt. imperf. pass. verbi αὐίσχομαι, duplex augmentum habens pro αὐείχετο. Sic ἠμπιχρόμενος suprà pro ἀμπιχρόμενος.

Η῎πτεσ, præt. imperf. vel aor. 1. act. verbi poetici ἐνίπτω. extrinsecus habens augmentum pro ἐνένιπτον.

Η῎ρατε, aor. 1. act. verbi αἴρω facientis fut. αἰρήσω. Ex quo them. est & imperf. ἤρεον poeticè vel Ionicè pro ἦρων, nulla facta contractione.

Η῎ρεχθεν, aor. 1. pass. verbi actiui αἴρω, mutuantis fut. act. ἀέρχω. facientisque præt. pass. ἄρωρα: ex cuius tertia pers. sing. fit aoristus ille ἤρερεθεν. facta syllabe vocalis longæ quæ erat in penultima, cuiusmodi syllabe facta est & in ἐρείθω ac similibus. Habet verò idem aor. ἠνεχθην duplex augmentum, ἠνερεχόμεθα, ἠνεχεμεν, & similia.

Η῎νεχθεν, aor. 1. act. med. eiusdem verbi αἴρω habentis fut. 1. act. ἀνέχω. mutuatitium ab αἴσσω. vnde aor. 1. act. ἤνεχσεν, ex quo ille medius: ambo habentes duplex augmentum, vt & præcedens ἠνεχθην pro αἴρεσθαι & αἰνόμενος.

Η῎νεχλεν, aor. 1. pass. verbi actiui φέρω ex inus. them. ἐνίγκω, facit enim id præt. pass. ἤνεγμαι, vt ἐλίγκω ἤλεγμαι.

Η῎νεγκαν, duplici augmento dicitur pro ἤνεγκαν: præt. perf. med.

Η῎γορεσκες, participi. præt. perf. act. à verbo ἀμφιέω.

Η῎κατέμηλα pro ἠμπεπόμηλα dicitur geminato augmento à themate act. ἀμπέπω.

Η῎μπεφύλα, itidē pro ἠμπεφύμηλα dicitur duplici augmento, & intrinsecus & extrinsecus: aor. 2. medius verbi act. ἀμπέφυκα.

Η῎μπεφύλα quoque ab ἀμπέφυκα extrinsecus augmentum accepit. [πολέω.

Η῎μπλασε, codē modo auctum est. est autem aor. 1. act. verbi ἰμπλάω.

Η῎μυνε, imperf. vel aor. verbi actiui ἀμύνω.

Η῎μυνε, aor. 1 act. verbi ἠμύω, carens augmento.

Η῎μφαγόων, præt. imperf. verbi ἀμφαγαίω, apud Hesych. exp. ἐδίστασεν ἐπεπρόνει, dubitabant & ambigebant.

Η῎μφεμμένος. partic. præt. perf. pass. ab act. them. ἀμφίεννυμι, faciēs fut. 1. act. ἀμφίεσω ab ἀμφίω. præt. pass. ἠμφίεσμαι, vtrinque assumpto augmento, & extrinsecus & intrinsecus.

Η῎μφίεσκον, pro ἀμφίεσκαν, forinsecus assumpto augmento: à them. ἀμφιέσκω.

Η῎μφιγνόησε, similiter augmentum extrinsecus accipit. Est autem aorist. 1. act. verbi ἀμφιγνώω, vnde & imperf. ἠμφιγνόων.

Η῎μφιννύμενος, eodem modo augmentum extrinsecus assumpsit. Est autem imperf. pass. verbi act. ἀμφίεννυμι.

Η῎μφίεσσε, aor. 1. act. eiusdem verbi ἀμφίεννυμι, ex inus. them. ἀμφίω, habet verò ε ipsum extrinsecus augmentum. nam regulariter dici debuisset ἠμφίεσσε.

Η῎μχθεν, præt. perf. pass. eiusdem verbi: vnde participi. ἠμφιεσμένος. pro quo suprà habuimus etiam ἠμφιωμένος. nam simplex ἵστημι seu ἴω facit præt. pass. ἕσταμαι.

Η῎ν, eram: præteritum imperfectum verbi εἰμὶ ex ἔω: facit enim id ἔω imperfectum (aor. etiā 2.) ἦον, ex quo hoc ὦ fit per syncopen: ideoq; regulariter habet ν, nō item tertia persona singularis. ea enim regulariter esset ἦ, per contractionem ex ἦε vel ἦα, sed eodē themate. Nisi fortè ἐῶ tertiæ personæ aſt iuisse, putandum sit. sicuti Doricum ἐτάλεν contractum ex ἐτάλεεν. Eustath. Sunt nonnulli qui dicant ὦ Dorica etiam dialecto vsurpari pro ἦσαν, erant: sed eius rei exemplum desidero.

Η῎ν, ἔν, ἦ ab ἠμὶ pro φημὶ, idem valent quod ἴφθι, ἴφης, ἴφη, dicebam, dicebas, dicebat. dicitur enim & ἠμὶ pro φημὶ, vt paulò suprà annotaui.

Η῎ν, autem aspiratum, est aor. 2. act. verbi ἵημι, vt ἕθλω à ἄθημι est.

Η῎ναιδηκότες, participi. præt. perf. act. à them. αἰναιδέω.

Η῎ναισσε, Aor. 1. act. verbi αἰσχύνω facientis fut. 1. act. αἰσχλύσω, ex inusit them. αἰσχλέω: augmentum habens extrinsecus pro αἰσχύνω. Similiter verò præt. perf. act. facit λώϊλακωκ, pass. λώϊλάδημαι, & aor. 1. pass. λώϊλήθλην, pro αἰσχλακα, αἰσχλεμμαι, αἰσχλήθλην. Η῎ναστο ἀμφι, præt. perf. pass. verbi ἀναπόδεμαι. vnde & aor. 1. pass. λώϊαλώσθην. & participi. præt. perf. λώϊαπεμβόμενος.

Η῎νεκε, Aor. 1. act. verbi αὐξάνω.

Η῎νεκεν, aor. 1. act. verbi ἐνάγω.

Η῎νεκτο, præt. imperf. act. verbi αὐλέσσω.

Η῎νηνόθλεν, aor. 1 pass. verbi αἰσθάνομαι ex quo them. est & partic. præt. pass. ἠνθρωμένος, aoristi autem 1. αἰσθωθεῖς.

Η῎νηκα, aor. 1. act. verbi φέρω. mutuatitius ab inus. them. ἐνίγκω. aorist. 2. act. est ἤνεγκον. Mediæ autem vocis, aorist. 1. est ἠνεγκάμην, aor. 2. ἠνεγκόμην.

Η῎νηγμαι, præt. perf. pass. eiusdem them. act. φέρω, mutuatitium ab ἐνίγκω. vti dictum est. nam ἐνίγκω. pass. præt. ἤνεγμαι, vt ἐλίγκω facit ἤλιγμαι. Vnde participi. ἠνεγμένος.

Η῎νείλα, aor. 1. pass. verbi actiui αἴρω ex facientia futur. 1. act. αἰρέσω. vnde compos. ἐκπηνέλθω.

Η῎νεικα, aor. 1. act. verbi ἐνίγκω, à them. ἐνείκω, contra regulam etiam pro ἤνεγκα, vt πτέγκα pro πτήνεξα, & ἴθηκα pro ἴθησα, & similia. Media voce ἠνεικάμην dicitur ex hoc ἤνεικα: ambo autem referuntur ad verbum φέρω.

Η῎πεπα, aor. 1. vel 2. verbi inusitati αὐπτω, pro quo αὐαγορεύω dici solet: duplici augmento pro αὐεῖπτω, pro quo poetæ dicunt αὐείπατο per anadiplasiasmum.

Η῎πορτο, præt. imperf. pass. verbi αὐίσχομαι, duplex augmentum habens pro αὐείχετο. Sic ἠμπιχρόμενος suprà pro ἀμπιχρόμενος.

Η῎πτεσ, præt. imperf. vel aor. 1. act. verbi poetici ἐνίπτω. extrinsecus habens augmentum pro ἐνένιπτον.

Η῎ρατε, aor. 1. act. verbi αἴρω facientis fut. αἰρήσω. Ex quo them. est & imperf. ἤρεον poeticè vel Ionicè pro ἦρων, nulla facta contractione.

Η῎ρεχθεν, aor. 1. pass. verbi actiui αἴρω, mutuantis fut. act. ἀέρχω. facientisque præt. pass. ἄρωρα: ex cuius tertia pers. sing. fit aoristus ille ἤρερεθεν. facta syllabe vocalis longæ quæ erat in penultima, cuiusmodi syllabe facta est & in ἐρείθω ac similibus. Habet verò idem aor. ἠνεχθην duplex augmentum, ἠνερεχόμεθα, ἠνεχεμεν, & similia.

Η῎νεχθεν, aor. 1. act. med. eiusdem verbi αἴρω habentis fut. 1. act. ἀνέχω. mutuatitium ab αἴσσω. vnde aor. 1. act. ἤνεχσεν, ex quo ille medius: ambo habentes duplex augmentum, vt & præcedens ἠνεχθην pro αἴρεσθαι & αἰνόμενος.

Η῎νεχλεν, aor. 1. pass. verbi actiui φέρω ex inus. them. ἐνίγκω, facit enim id præt. pass. ἤνεγμαι, vt ἐλίγκω ἤλεγμαι.

Η῎νεγκαν, duplici augmento dicitur pro ἤνεγκαν: præt. perf. med. verbi actiui αἰσίγω, Atticè etiam pro αἰσσάω, assumpto ε præter augmentum. Similiter participi. præt. pass. ἠνεγμένος. est αἰσίγμένος seu αἰσχγμένος.

Η῎νήλαμεν, duplici itidem augmento pro αἰνήλαμεν: itidémque ἠνηλαμένος pro αἰνηλαμένος, & ἠνήλασσε pro αἰνήλασσε. & ἠνήλασε pro αἰνήλασε: à themate αἰνάλίσκω faciente fut. αἰνᾰλώσω & inus. verbo αἰνάλόω. Verùm & alteratra tantum ex parte augmentum illa: nam modò ἠνάλωκα & ἠνάλωσε dicitur, modò αἰνήλωκα, & αἰνήλωσε, itidémq; in cæteris temporibus.

Η῎ηνεσθο, aor. 1. med. verbi αἰνάγομαι, facientis fut. 1. αἰναξῆμαι. Prima pers. est ἠνηγάμην.

Η῎ηε siue Η῎ηει, Dorica τρεπτὸν τῶ ε εἰς η dicitur pro ἦλθε, venit: sicut βίηλος pro βίαλλος, & φίλατος pro φίλητος. Est autem ἦλθε, aor. 2. act. verbi ἰλάσθω iuxta regulam. nam ἦλθε, aor. 1. act. verbi ἰλάσθω iuxta regulam. nam ἦλθε, aor. 2. act. verbi ἰλάσθω iuxta regulam. nam ἦλθε, vt suprà docui.

Η῎ηθεμμένος, participi. præt. perf. pass. ex act. à them. αἰσίζω.

Η῎ηι, vide paulò post in Η῎ιδε.

Η῎ηγμαι, præt. perf. pass. verbi αἰρέσσομαι. vnde participi. ἠνεσμένος. At aor. 1. med. est ἠνεξάμην.

Η῎ιδε, Doricum est pro ἴνιδε seu ἰδὲ, respice, legitúrque lib. 3. Epig. Verùm & ἠνὶ dicunt iidem Dores eodem significatu, reperiturque id apud Aristophanem quoque.

Η῎ιπιπτε, pleonasmo poetico pro ἤπιπτε: quod est præt. med. verbi poetici ἐνίπτω, Ita Eust. Sunt qui aor. 2. act. esse velint.

Η῎ιστεθο, præt. imperf. verbi αἰνίσσομαι, fine ι autem subscripto, foret præt. imperf. pass. poetici verbi ἐνίσσω.

Η῎ιστε, præt. med. verbi αἰσθάω, interpositum poeticè habens ο. pro ἠ. ὅτε, vt volunt nonnulli recentiores.

Η῎ιστλιν, aor. 2. pass. verbi actiui αἰσίζω, præposterè habens augmentum pro αἰσίγλιν.

Η῎ιστευσ, quod Hesych. affert pro ἐστοῖτως ᾧ. est præt. perf. pass. verbi actiui αἰσφέω vel ἰκφέω, mutuantium futurum 1. act. ab inus. them. οἴω, habéque præteritum hoc augmentum suum extrinsecus.

Η῎ιχα, præt. med. verbi οἰκέω, seu οἴκω: pro quo Attice reduplicatis duabus initialibus literis præsentis dicitur ἐοίκηκα.

Η῎ιον, prgt. imperf. act. verbi poetici οἴω. Sunt autem qui maliné dicere per syncopen positum esse pro ἤνεον ab εἰνέω deriuato, ex illo αἴω.

Η῎ντο, tertia pers. plur. verbi ἧμαι, de quo suprà.

Η῎ντετο. imperf. verbi poetici αἴσσομαι. pro quo in prosa dicitur ἐπήντετο vel ἐπήντησο a verbo ἐπαντάω.

Η῎ντησεν, aor. 1. act. verbi εὑρίσκω facientis fut. 1. εὑρήσω. Pro ἤντησε autē quod Varinus accepit ex vulgatis Suidę exemplaribus, reponendum ἤντυσε ex manuscripti etiam codicis autoritate.

Η῎ντιβόλει, præterimus imperf. verbi ἀντιβολέω.

Η῎ιδιεκεν, præter. imperf. verbi act. αἰδιδάκω, extrinsecus habens augmentum. At ἤντιδικεν, sicuti reperiretur, esset præt. imperf. verbi ἀντιδικέω, vtrinque habens augmentum pro ἀντιδικεῖν.

Η῎ηβ, tertia pers. plur. præt. imperf. ἤμελον.

Η῎νυον. præt. imperf. act. verbi αἰνύω, nisi malis esse Aor. 2.

Η῎νωγα, præt. perf. med. poetici verbi αἰνάγω significantis, iubeo.

Η῎νωμαι, præterit. perfect. pass. verbi actiui ἰνόω: vnde & infinit. ἠνῶσθαι, apud Helych.

Η῎ιοξε, aor. 1. act. verbi poetici αἰόω.

Η῎ιόθην, præt. imperf. act. verbi αἰοράω, habens geminum augmentum pro αἰόρᾱθον. Itidémque in aorist. 1. ἠνόρᾱθον dicitur, pro αἰόρθωσα, atque eodem modo in voce passiua.

Η῎ιόχλεν, similiter est præt. imperf. verbi ἐνόχλεω duplex habēs augmentum pro ἐνώχλεν. Itidémque in aor. 1. ἠνώχλησα pro ἐνώχλησα, & in præt. perf. ἠνώχληκα pro ἐνώχληκα, & similiter in voce passiua.

Η῎ξα, aspiratum est aor. 1. act. verbi ἴημι facientis fut. 1. ἥξω, vnde ἥξει apud Hesych. quod exp. ἰκάσεται.

Η῎ξεν autem tenui notatum spiritu, est aor. 1. verbi ἄσσω facti ex ἄϊσσω per syncopē vel synæresin. vnde ἦξεν apud Varin. quod exp ἄφεισεν: & apud Sophoc. Κοὐκέτ᾽ ἐς δυσλίμενον δῆθ᾽ ἦξεν χέρα: transitiuè pro, impulit. Alioquin ἦξεν est etiam aor. 1. act. verbi ἄγω significans communiter ἤγαγε. interdum verò & κατέπλαγεν, ab eo ἄγω seu ἄγνυμι quod significat, frāgo. vt apud Homerum, πᾶσαι κατ᾽ αὐχένας ἦξε, omnibus cōfregit cervices. pro quo ἦξε seu κατῆξε. Attici solent dicere, ἴναξε & κατέαξε, vocali η in εα resoluta, vt suprà annotaui.

Η῎ξε autem, quod Hesych. exp. σωνεπέθηκεν, ὑπέπεσεν, factum est ex ἄξει, vt idem innuit, verso ι in η, & subscripto seu ascripto ι, vt suprà ἤκει habuimus & ἤκαζον pro εἴκει & εἴκαζον.

Η῎οθλε, per syncopen pro ἠόησθε, vnde & ι subscriptum seu ascriptum habet. Illud verò ἠόησθε, est prima pers. plur. præt. imperf. vel aorist. 2. ἠόον ex them. εἴω, seu ἴέω pro quo vsurpari solet ἔμι. Vtitur autem eo Homerus, dicens Od. x. Η῎οθλε δὲ οὐκ ἄλλος ἀθάνατος φείδεσθ᾽ Ὀδυσῆος. Et aliquando pōst, Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ ῥ᾽ ἐπὶ πᾶσι θεὰς ἠδὲ θεοὺς ἠνάλυσσεν Η῎οθλε ἀξυθόμενος. Sunt quā pro ἠόησθε quoque dictum velint, significante, eamus, in subiunctiuo. sed pro eo dici ἴοθλε aio.

Η῎ρον, per synæresin dicitur pro ἤϊον, vt suprà quoque admonui. est

autem præt.imperf.vel aor.2.act.verbi εἶμι (pro quo εἴμι vsurpari solet) habens dialysin diphthongi ει & ο pro ου, & ει pro ι. Prima persona pluralis huius fiue imperfect.fiue aorist.1. est præcedens ἦα pro ἤειμεν. At ἔα per syncopen fieri ab εἶμι cum suis annotat.Eust. (ἐκφέρ᾽ ὅτ.

H᾽ὄτρηρον, aor.1. act. verbi ὀτρύνω, vnde & particip.præt. pass. τὸ ὀτρηρὸν ὑπαφῆς ὑπαφὴς, aor.1.act. verbi ἀπαφίσκω seu ἀπαφῶ.

H᾽πεῖγεται, prætcrp. pass. verbi actiui πείγω, vnde participia πεπειγὼς & πεπειγόμενος.

Ἐπιτροθάδες, affertur pro ἀπτοηθάδες, præposterè assumpto augmento ex rusticis à tiscm. ἀπτοηθάδες.

H᾽πεπήθειν, aor.1. pass. verbi actiui πείθω.

H᾽πιστέλλω, aor.1 pass. verbi ἀπιστέομαι significantis, non creditur mihi, ex actiuo ἀπιστέω, non credo, fidem non adhibeo. Quidam aiunt esse etiam aor.1. pass. verbi ἐπίστημαι, interpretantes, ictus, dicentes q̃ re præt. perf. eiusdem ἐπίστευμαι esse ἐπίστημαι. Sed hi parum ἐπιστρώμενοι mihi illa affere re videntur.

H᾽πόπιον Varin. p᾽ ἠπιάλιον differt. dicitq; esse imperf. verbi ἐπίστημαι: idemq; apud Hesych. legimus ἤπιτο exp. stitim ἠκολούθει. Vnde dicimus ἵπτομαι duplex facere imperfectum, vel ἐπιόμην vel εἱπόμην. posterioris tamẽ per diphthongũ ει, maior vsus est tam in carmine quàm in prosa: quod augmẽ. i loco assumpti, vt ἕσπετε, εἶπον, ἔειπε, & similia.

H᾽πταμεν, tertia pers. sing. præt. perf. pass. ἤμασαι, ex act. them. ἅπτω.

H᾽ρα, aor.1. act. verbi εἴρω vnde in compol. ἀνέρρω ἐπέρρω. At ἤρα simus, subscripto seu iacripto, est præt. med. verbi ἄρομαι pro quo visitatius est ἤραμαι Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis.

H᾽ρα, tertia pers. sing. præt. imperf. ἤρων, ex them. ἐράω.

H᾽ρέμα, aorist.1. med. verbi act. αἴρω, ex aoristo actiuo ἦρα, de quo paulò antè. cuius tertia pl. ἦραν apud Hesych. legitur. Et apud Homerum: ἦχτο μὲ χαλκὸς θ᾽ ἅμα καὶ σάκος ἠδὲ κόρυθες. Sic rursum, ἠράμεθα μὲν ἅμα πάντ᾽.

H᾽ρεσσε, tertia pers. sing. præt. imperf. ἤρεσσον, ex them. ἐρέσσω pro ἤρεσσε. Est autem præt. med. verbi ἄρω apud Homerum. vbi Eust & alij exponunt ἔρωσε.

H᾽ερατεμένῳ, aor.1. med. verbi ἱερατεύω, frequens apud Homerum cum tertia pers. ἱερήατο. propter metri causa geminato σ dicit interdum ἱερέσσατο. Vide & H᾽ρήσσω paulò infrà.

H᾽ερέθθω, aor.1. pass. verbi ἐρεθίζομαι.

H᾽ερτο, præt. imperf. pass. verbi ἐρείομαι. H᾽ερτο autem, est aori. 1. med. verbi αἴρω.

H᾽ερυσσε, aor.1 pass. verbi actiui ἀρύομαι. vt ἐπιπείθω est à πείθω.

H᾽ερχαται, præteriti perf. pass. verbi ἔρχομαι: vnde & participium ἐρχθείς. Illud antè participium ἠερχθείς, quod Hesych. exp. ἐρχθέντος, καλυπτόμενος, est à them. act. ἔρχω significante, arceo, prohibeo.

H᾽ρήσθω, aor.1. pass. verbi act. αἴρω. habens fyrtolen τῶν, vt εὐρήσθω, & similia. nam ἕξειμι facit fut. act. αἱρήσω. præt. perfect. act. ἕρηκα pass. ἤρημαι.

H᾽ρεμ, præt. imperf. act eiusdem them. αἴρω.

H᾽ρήκει præt. pluſquam perf. act. verbi ἠρείδω vnde participium. ἠρεικώς. H᾽ερικον autem est imperf. act. verbi ἠρίκω.

H᾽ρῖτο præt. imperf. pass. verbi αἰρίομαι, actiua autem voce αἴρω in eadem pers. præt. imperf. facit ἦρα, & in prima sing. ἦρον, & per contract. ἦρ᾽ εἶον.

H᾽ρήσσω, aor.1 med. verbi actiui ἐρέσσω. facit enim act. voce aoristi. ἤρεσ᾽ ἐκ.

H᾽ρτο, tertia person. sing. aoristi 2. ἦρτο. de quo suprà.

H᾽ρτυσα, præt. perf. pass. verbi actiui ἐρίφω.

H᾽ρτυσε, aor.1. act. ve bi ἄρτυσα est ἄρ᾽ ὦ. Et enim aor.1. act. verbi ἀρτύω significantis, cmigo. vt apud Apollon. Rhod. Argon. li. 1. Οἳ δ᾽ ἄρα λυπόμενοι ἵππος ἐλατῆρα μογῆσαι, H᾽ρτυσε δὲ λιθάδα Θρηικίων.

H᾽ρτυσσάμεθα, aor.1. med. verbi act. ἀρτύζω.

H᾽ρυτο, præt. imperf. verbi ἔρυμαι. Atticũ nam Iones per diphthõgum ει dicunt εἴρυτο, vt annotat Varin. Atticum igitur facit. vt imperf. ἤρυτο pro ἐρύετο ab ἐρύομαι. Vide & H᾽ερύεται. At H᾽ρύσατο Atticum est adiecto, σ. est imperf. verbi act. εἴρω.

H᾽ρώησεν, aor.1. act. verbi ἐρώομαι.

H᾽ρωμαι præt. perf. pass. verbi actiui ἀρόω facientis. præt. perfect. act. ἤρωκα, cuius apud Eumenium tertia pers. plur. ἠρώκεσαν. pluſquamperf ἠρώκειν, infin. ἠρωκέναι, & particip. ἠρωκώς. Ex ἤρωμαι autem est participium ἠρωμένος.

H᾽ρωτο Varin. per syncopen dici tradit pro ἠρώτησθε.

H᾽σσων, præt. pluſquamperf. med. verbi ἧσσω, nouum habens augmentum, vt ἠκκήκει, ἀλλάλων. & similia ex præt. perf. medio ἄκκημαι. vt ἠκκήκειν ex ἀκκήκεσμαι, & ἀλλάλοιν ex ἀλλάλοιν. Illud autẽ ἄκκεσμαι. Atticum est præt. med verbi ἄκω, pro quo habens Atticè reduplicatas duas initiales literas præsentis.

H᾽σσησεν, quoque est præt. pluſquamperf. pass. verbi ἰσάω, nouum habens augmentum pro ἐσσήσην ex præt. perf ἐσσάσμαι. quod & ipsum habet Atticè reduplicatas duas initiales literas præsentis pro ἐσήσμαι. Apud suidam ex historico quopiã τὸ ὑφ᾽ ἡμῶν ἐλεγόμενον ἠσσᾶσθαι, pro ἡττᾶσθαι. vbi tamen ipse ex eo ἠσσᾶσθαι.

H᾽σσᾶτο, apud Homerũ aor.1. med. verbi ἀρνέομαι. Prosæ autem

scriptores dicunt ἠρνήσατο, vt ostendit comp. ἐξαρνήσασθαι, item ἀπαρνήσατο, ἀπάρνησαι &c. fuerit q; illud ἀρνήσασθαι Iunonem potius, quàm apud Aristoph. quoque legamus κατασσήσασθαι. At ἠρύσατο, spiritu aspero & subscripto ι, est aor.1. med. verbi ἀρύομαι.

H᾽σσελμεν, aor.1. pass. verbi actiui εἴσω, facientis perf. pass. ἔσσυμαι.

H᾽σσήσασε, aor.1. act. verbi ἀσσάω.

H᾽σχεν, aor.2. act. verbi ἴσχω apud Homerum.

H᾽σχεσ᾽, præt. pluſquãperf. act. verbi ἰσχέω vnde & partic. σ᾽ἐσχεθόντε.

H᾽σχατο, tertia pers. sing. aor.2. ἔσχατο cum them. ἴσκω.

H᾽σχαθ᾽ autem, quod Suid. affert pro ἔπαυτο, est aor.1. pass. verbi ἴσχάνω.

H᾽σσατο, aor.1 act. verbi ἰσχέω. ἔσχεσα autem cum diphthongo ει in penultima, est aor.1. act. verbi ἰσχειῶ.

H᾽σχε, præterit. perfect. act. verbi ἴσκω: vnde pass. ἴσγμαι. & in comp. ἐπέσχετο ἐπεσχόμην.

H᾽σχε, præt. imperf. verbi ἔχω.

H᾽σχεα, aor.1. act. eiusdem them.

H᾽σται, tertia pers. sing. præt. perf. pass. ἔσχημαι, ex them. ἄσχομαι.

H᾽σχεσ, partic. præt. act ἔσχηκ ex ἔσχον.

H᾽σχεμαι, præt. perf. pass. verbi actiui αἴρω ex actiuo præt. ἦκα, vnde & partic. ἠρκώς. & in compol. ἐπηρκώς.

H᾽σχίλιον, præt. imperf. verbi ἰσχιάω.

H᾽σωσε, præterit. perfect. act. verbi ἴσημι: vnde pass. ἴσμαι. & in compositis ἐπίστασαι.

H᾽σχε, præt. imperf. verbi ἔχω.

H᾽σχεο, præt. imperf. act. verbi ἐρύω.

H᾽σχεσα, aor.1. act. verbi ἴσχω. facientis fut. 1. ἀρέσω, per σ. H᾽σχεσα, tertia pers. sing. imperf. ἤσχεσκον, significans ἐπέρσεσκε: itidemq; ἤρατο secunda pers. imperf. ἤ ρέμην ab actiuo them. αἴρω. At ἤ ρᾶο est secunda pers. præt. imperf. ἤ ρμην ab αἴρομαι.

H᾽ρτον, tertia pers. plur. eiusdem imperf. ἤ ρέμην, ab act. themat. ἀείρω.

H᾽ρῶ. præt. imperf. pass. verbi act. ἀρόω. apud Hesych. quicrp. ἠσπερχόμην ἐσπείρετο.

H᾽ρσε aor.1. act. verb. αἴρω vnde ἄρτο quod Hesych. exp. ἤρατο. At ἤσσατο, quod idem affert pro ἐπέσσατο, est ab ἀρόω significante humectio, irrigo.

H᾽ρτησ, tertia pers. sing. præt. pass. ἤρμαι, ex act. them. αἴρω.

H᾽ρτημαι præt. perf. pass. verbi act. ἀρόω facientis fut. 1. ἀρέσω, vnde impe. præt. perf. p᾽ρτ᾽ὸ σο. vt in prouerb. ῥ᾽ρτ᾽ὸ σο ῥᾴσσον.

H᾽ρτο tertii pers. sing. præt. pluſquamperf. pass. ἤρμην, ex actiuo them αἴρω, vt ἀχνύμενος ἐπὶ σοὶσιν ἤρτο.

H᾽ρυσσε, aor. 1. act. verbi ἐρύω facientis futur. 2. ἐρυσσῶ. vt ἐλιδῶ ἐλυσσῶ. dissoluta diphthongo & exempto ε.

H᾽ρωεσ, præt. imperf. vel aor. 2. verbi ἐρύω.

H᾽ρυεν præt. imperf. act. verbi ἀρύω vnde & aor. 1. med. ἠρύσατο.

H᾽ρυσο, præt. pluſquamperf. pass. verbi act ἐρύω. Hesych. tamen ἤρυσο, vel à them. ἄρυμαι. habent enim ea duo & particip. præt. pass. ἠρυμένος. commune, vt suprà ex Hesych. docui.

H᾽ρχατο, aor. 1. pass. verbi ἀρύομαι idem significans cum Aoristo medio ἠρύσατο, vt ἠρύσαντο χηρῶν ἀδίκων. apud Hesych.

H᾽ρω, secunda pers. aoristi. medij. ἠρώμην, ex act. themate ἄρω. Alioqui ἤρω & nomen est, vel actiui casus per apocopen pro ἤρωα, vel accusatiui pro ἤρωας, per contractionem.

H᾽ρων, præt. imperf. verbi actiui ἐρύω.

H᾽ς, secunda persona præteriti perfecti εἶδ, idq; vel ab εἰμὶ, sum, vel ab ἴημι vsurpato pro ἔφημι. sicut εἶθ quoq; est interdum, ab εἰμὶ interdum ab illo ἴημι. H᾽ς autem cum iota ascripto siue subscripto, est secunda persona subiunctiui ᾖ, ab eodem themate εἰμὶ.

H᾽ς. Doricè ponitur etiã pro ἦν. erat, nominatimq; eo Alemanvsus est, vt refert Eust. ex Heraclide. solent enim Dores ι in ε vertere, dicentes πεπυσμένες & λέλυσες pro πεπυσμένοι, & λελυκότες: quorũ similia exempla passim occurrunt apud Theocr.

H᾽σαν, aor. 1. act. verbi εἶδω, vel etiam verbi εἴδω, verso ι in η, & subscripto ι, vt in pluſquamperf. ἤδη.

H᾽σαν, secunda perf. verbi ἦμαι, præsit temporis & indic. modi.

H᾽σαν, tertia pers. plur. præt. imperf. ἦδ, à them. εἰμὶ, sum. At ἦσαν habens subscriptum iota, est tertia persona pluralis modo aor. 1. ἦσαν, ab ἄω, modo aor. 1. ἦσαν ab εἶδω. Ideoq; à Vario exponitur non to῀ῦμ ὑπῆρχον, sed etiam ὑπνωσαν. ἐπέπεσαν necnon εἶδέσαν. ἐφάνησαν, afferente, ἐσῆ᾽ ἀφ᾽ ἑσπέρου τὸ πάροιθεν ἦσαν quæ apud Suidam quoq; leguntur. Est etiam per synæresin positũ pro ἤϊσαν, vt tradit Eust. Hoc autem ἤϊσαν est tertia per-

tia persona plur. præt. pluſquamperf ἤειν, à them. ἴω seu ἔω significante πορεύομαι. Vide & ἤεσαν, paulò infrà.

H᾽σαν, secunda persona Aor. 1. ἔσαι, a them. ἔδω.

H᾽σαθ᾽, Hesych. exp. ἐφθάσατε: & tunc est aor. 1. verbi ἔω, ex quo ἔζω & ἵζω: exponit etiam ἤδη, & φθάνω, διήχθη, & tunc aor. 2. med. verbi ἔδραμον. At ἧστο, essect aor. 1. med. verbi εἶδω vel ἴδω, ex actiuo ἧκα.

H᾽στι, tertia pers. sing. aoristi 1. ἦσε.

H᾽στό, tertia pers. sing. fut. 1. act. vel ab ἵ ημι (ex inus. them. ἴω) vel ex ἤδω. Idcó q; Hesych. ἧσεν, exp. non solùm ἀφῆκεν, πέμψεν, sed etiam πέφυκεν.

H᾽στι, idem lexicographus interp. ἐκράδανον, quod est à them. ἴω significante ἵζω seu ἵζω. Exponit etiam ἔπαυσεν, sed tunc tenui spiritu scribendum est, existimandumque est per contractionem factum esse ex ἴασεν à them. ἰάω. At ἧσεν, est tertia persona aoristi 1. ἦσε: ab ἤδω vel εἶδω, vt suprà annotaui.

H᾽σθησα, aor. 1. act. verbi ἀισθάνομαι.

H᾽σθα, Aeolica paragoge syllabæ θα pro ῆς, eras: secunda person. præt. imperf. ἤδ. a them. εἰμὶ. H᾽θα autem cum ι subscripto siue ascripto, pro ῆς ponitur, secunda pers. singul. coniunctiui, ab eodem them. Sunt qui hoc ipsum ἦσθα dicant per syncopen poni etiam pro ἤδεισθα, quod est secunda persona sing. præt. pluſquamperf. act. ἤδειν, a them. εἶδω. Pro quo frequentius οἶσθα vsurpatum comperitur, scriptum pro οι.

H᾽σθ, infinitiuus verbi ἧμαι, sedere.

H᾽σθα, quoque dicitur pro ἤδησθα. & οἶσθας pro οἶδας, ascito ς, vt Aelius Dionysius refert apud Eustath.

H᾽σθίλιον, aor. 1. pass. opt. modi à verbo ἰσθμόω.

H᾽σθιον, præt. imperf. act. verbi ἰσθιάω: vnde & aor. 1. ἐσθίησα.

H᾽σθῆ, aor. 2. med. verbi ἐσθίω ἐσθίομαι, ex ἐσθίομαι.

H᾽σθα, aorist. 1. pass. verbi ἴσθημι H᾽σθι autem tenui spiritu & subscripto ι, est aorist. 1. pass. verbi actiui εἶδω vel εἴδω, vt & aorist. 1. actiuum ἧσα eadem duo verba habere communem suprà docui.

H᾽σθημαι, præt. perf. pass. verbi εἰσθάομαι, ex εἰσθέομαι faciente fut. 1. εἰσθήσομαι. vnde apud Aristoph. ἠσθῆσθαι, quod exponitur ἡσυχάσαι. & tertia pers. sing. præt. pluſquamperf. ἠσθῆτο, necnon ἐσθῆσαι. H᾽σθησάμεθα, aor. 1. med. eiusdem them. εἰσθάομαι facientis fut. 1. εἰσθήσομαι ex εἰσθέομαι.

H᾽σθήσομαι, fut. pass. verbi ἴσθημι, ex aor. 1. ἔσθλον.

H᾽σθᾶ, præt. pluſquãperf. pass. inusitat. them. ἰσθάομαι significantis ἐπιτυγχάνω, induor: vestior. vt apud Suidam. ᾗ ἡδονῇ κεχαυνῶσθαι χιτῶνα quod exp. ἐδεδύκεσαν. Et apud Herodotum sine augmento, ἐσθᾶσθαι ἐσθῆτι Μηδικῇ: necnon, ἐσθησθῆναι ῥάκεσι. At ἠσθῆτο, cum ι subscripto, est pluſquamperf. pass. verbi εἰσθάομαι ex εἰσθέομαι. vnde mutuatur fut. 1. εἰσθήσομαι.

H᾽σθιον, præt. imperf. verbi ἐσθίω.

H᾽σθησα, aor. 1. act. verbi ἀσθμαίνω.

H᾽σθόμην, aor. 2. med. verbi εἰσθάνομαι: ex inus. them. εἰσθίομαι.

H᾽σσι, poetica ex Ibycea paragoge syllabæ σσι pro ῆ vt λάβεσσι pro λάβῃ, ἔπεσσι pro ἔπῃ tertia pers. sing. subiunctiui ω, à them. εἰμὶ. fuit autem dialectus Rheginorum ait vsurpari etiam pro ἰσῶ seu ἴσ ἔφερε. vt apud Homer. καὶ ἴς ἑ νέον ἦσσι οἱ φήσεαι ἐμοῖσι. Sed tunc σ non est subscribendum.

H᾽σί, per apocopen pro φησί. ab ἄμι vsurpato itidem per apocopen pro φημί. Apud Hesych. & Eustath. qui Ionicum esse ait.

H᾽σκεν, præt. imperf. act. verbi ἀσκέω.

H᾽σκεν apud Homerum pro ἤσκει, exercebat. dicentem, ἤσκειε δ᾽ ἁλὰς κελεύθους. solet verò & in aliis imperfectis verborũ in ω in tertia persona singulari ει assumentium, propter sequentem vocalem, in contractione idipsum ῆ retinere. est enim hoc ἤσκειε præt. imperf. verbi ἀσκέω. per contractionem factum ex ἤσκεεν.

H᾽σκήθεν, aor. 1. pass. eiusdem verbi ἀσκέω, facientis fut. 1. ἀσκήσω. aor. 1. act. ἤσκησα. præt. perf. act. ἤσκηκα. pass. ἤσκημαι, ex cuius tertia singulari Aoristus ille ἠσκήθην.

H᾽σκεσε, præt. imperf. eiusdem them. ἀσκέω.

H᾽σμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ἄζω.

H᾽σμαι. præterit. perf. pass. verbi ἴημι. Sunt qui interpretentur etiam, sedi, dicántque esse præt. perf. pass. verbi ἵω significantis ἵζω seu ἵζω, à quo suprà habuimus etiam aor. 1. med. ἧσάμην. Id tamen rariſſimi admodum vsus esse existimo.

H᾽σσον pro ἤδεσαν sic positum ait Etymologicus. verbum ἤδω facere præt. med. ἧσμαι: in duali ἧσθον, ἧσθόν τον: in plur. ἧσμεν, ἧσθε, ἧσαται. Pro quibus dici ἧσται, ἧσμεθα, ἧσθε, ἧσαν. syncope dipthongi ει & τεγαπὴ τῶν ει εἰς σ. Nonnullorúmq. horum affert exempla, vt ᾗ ἤδειν pro ᾔ ἤδεισθα, huc esse autoris nomine, πῶ δ᾽ ἀμ᾽ ἐδίδει ἤδειν ἄλκα καλὸν δάκτυλον. Et primæ pers. plur. ἧμεν pro ἤδειμεν, ex Eurip. Hec. εἰ ἧ μὴ φρυγῶν ἤθεμεν ἀνδρῶν. Necnon certiæ pluralis ἦσαν pro ἤδεισαν, hoc ex eiusdẽ Rhesi: ὡς ἀφειμένοι τ᾽ πάσσαλοι ἦσαν. Ité hoc secundæ ἦσθ pro ἤδησθα, ex Sophoclis Ciclopi: Υμεῖς δὲ σὺν ἐμοὶ ἦσθ᾽ ἐπόμενοι θήμ. Hæc Steph. in Lex. suo vet. in quo subscribitur, quod perperam in Etymologi exemplaribus est neglectum, quùm tamen rationem ipſam exigere manifestum sit vel ex ipso ἤδειν ex ἤδεσαν verso ε in η & subscripto ι.

H᾽σν, eras vel fueras: secunda persona imperfecti ἤμην, de quo suprà: ἦσθ autem, aspiratum est secunda persona imperfecti ἤμην, sedebam: illud à them. εἶμι, hoc à verbo ἧμαι. Rursum verò ἦσο est imperativi modi, habéque formam imperatiui præteriti perfecti passiui, vt πέπυψο: velut apud Hom. H᾽σο κακῶν ἀϊόντων. ἐϊόντα. ἀϊόντας.

H᾽σσήσατες, particip. ex ἤσσημαι præt. perf. act. verbi ἀσσάζω.

H᾽σσάθεν, aor. 1. pass. verbi ἡσσάομαι: ex quo & præt. pluſquamperfect. pass. ἤσσημαι, & infin. ἡσσᾶσθαι. Ex act. autem ἡσσάω est participium. præt. perfect. ἡσσηκώς.

H᾽σσάτων, præt. imperf. verbi ἀσσάτέω.

H᾽στε, scicbatis: per syncopen pro ἤδειτε, verso simul ι in σ: secunda persona pluralis præteriti pluſquam perfecti ἤδειν, ex them. εἶδω, vt prolixiùs annotaui in H᾽σθα paulò suprà.

H᾽στο, tertia persona dualis præt. imperf. ἧμαι: apud Aristoph. in Auibus, τὼ δ᾽ ἄρ᾽ ἑστὼ ἧστο: id est, ἐκαθέζοντο. sedebant.

H᾽στο, tertia pers. dualis præt. imperf. ἧμαι, de quo suprà. quidam tamen malunt habere pleonasmum τῶν σ pro τῶν, essèque ab imperfecto ἵω, à them. εἶμι.

H᾽στο autem per syncopen factum est ἠδείστω, verso δι in σ, ex themate εἶδω, vt suprà docui in H᾽σθα, vbi etiam exemplum habes.

H᾽στο, tertia pers. sing. præt. imperf. ἤμαι, à verbo ἧμαι.

H᾽στον, secunda persona dualis præteriti imperfecti ἤμαι significantis: eram: aliis tamen malentibus habere pleonasmum τῶν σ pro τῶν, ex imperf. ἵω. Est à them. εἶμι. At ἦστον, cum ι subscripto, est secunda dualis syncopen passa pro ἤδειτον, verso siclus δι in σ. ex prima sing. ἤδειν, quod est præt. pluſquam perf. med. verbi εἶδω, vt videbis in H᾽σμεν. H᾽στον vero aspero notatum spiritu, erit secunda dualis præt. imperf. ἤμαι ab ἧμαι.

H᾽στυνθησαν, aor. 1. act. verbi ἀστυνθέτω.

H᾽σχολήθησαν, aor. 1. pass. verbi act. ἀσχολέω. (bi ἤδδι?

H᾽σων, fut. 1. act. verbi ἵ ημι, ex inus. them. ἴω vel etiã fut. 1. act. verbi ἵ ημι, secunda person. plurál. præt. imperfect. ἴω ab εἶμι. H᾽σε autem cum ι subscripto, est secunda person. plurál. præt. imperfect. ἴω ab εἶμι. H᾽σε autem cum ι subscripto; est secunda person. plural. præsentis subiunctiui ᾖ, ab eodem themati.

H᾽σωσεν, aor. 1. act. verbi ἰσάζω.

H᾽τ᾽ præt. imperf. act. verbi αἴτέω: ex quo & præt. pluſquamperf. ἠτήκειν. aor. 1. ἤτησεν & particip. præt. pass. ἠτημένος.

H᾽τθω & H᾽τσον, tertia & secunda dualis præt. imperf. ἴω à them. εἶμι. Dicitur etiam ἧσσα & ἥ τθω, sed ab ἧμαι. præt. imperf. passiuo eiusdem them.

H᾽τσι, sit: per crasin ex ἴέτσι, vt volunt grammatici. nam ἴω prima mitiuum verbi εἶμι, in imperf. facit ἴ ει: ἴετσι, vnde per contractionem fit ἴσσι. ex quo τρόπῃ Dorica hoc ἦ τσι fieri dicunt. Alioqui & ἴσσι dicitur pro hoc ἦ τσι, ab eodem them.

H᾽υγά, præt. imperf. verbi αὐγέω.

H᾽υδε, præt. imperf. act. verbi αὐδάω.

H᾽υάξετον Doricè pro ὑυδέατος. aor. 1. med. verbi αὐδάζομαι. ὑυδήσας, partic. præt. perf. ἠ ὐδηκα. ex αὐδάω. Faciente fut. αὐδήσω.

H᾽υδον, præt. imperf. vel aor. 2. act. verbi αὐδάω.

H᾽υθυνθη, aor. 1. pass. verbi ἀθύνω.

H᾽υλίσθησαν, aoristi. 1. pass. verbi αὐλιζομαι, ex quo est & aoristi. 1. med. ἠ υλίσαντο.

H᾽υξήθη, aor. 1. pass. verbi act. αὐξάνω facientis fut. 1. αὐξήσω: vnde præt. pass. ἠ υξημαι. præt. autem act. est ἠ ὔξηκα, & aor. 1. ἠ ὔξησα. ἠ υξήμην. ἠ υξῆσθαι. ἠ υξῆσθ᾽, per syncopen pro ἠ υξησαμένου, vt volunt nónulli aor. 1. med. verbi αὐξάνω ex αὔξω. Potest tamen fingi verbum αὐξέω, quod faciat aor. 1. act. αὔξεα seu ἤυξεα, & med. voce ἠ υξεάμην. quæ quidem ἠ υξεάμην, sicut facit aor. 2. act. ἄ ρεσσ᾽, & med. voce ἀρέσσατο.

ἠ υξήθη, infin. præt. perf. pass. à them. act. ἀξέσκω faciente futur. 1. ἀξήσω ab ἄξεα ω. Dicitur etiam sine augmento ἀξηθῆς, vt ἀξέμεναι quoque & ἀξεέμεναι.

H᾽υσα, secunda pers. aor. 1. ἠ υσάμην. de quo iam dixi.

H᾽ῦσε. aor. 1. act. verbi ἄϋω significantis vociferor apud poetas, dicitur autem illud per ϑ ἔλαυνον esse factum ex αὔϑω.

H᾽φίλκυσεν, præt. pluſquamperf. actiu. verbi ἀφέλκω, ex quo & particip. præt. perf. ἀφολκώς, & præt. imperf. ἠ φόλκων.

ἠ φείρη, duplici augmento pro ἀφείρη: aor. 1. pass. verbi act ἀφίημι facientis præt. perf. pass. ἀφεῖμαι.

ἠ φλωσανεις, itidem duplici augmento dicitur pro ἀφλωσανθεὶς. particip. præt. perf. act. à them. ἀφλωσέω.

H᾽φθαν, infin. præt. perf. pass. ἤμενον, ab act. them. ἅπτω.

ἠ φίει, duplici augmento pro ἀφίει: tertia persona singul. præter. imp. act. ex inus. them. ἀφίεω pro ἀφίω, quod est ex them. ἀφίημι: sicut ἐπίθει quoque reperimus pro ἐπίθη, ex πίθω. Varin. videtur innuere ἠφίει vsurpari etiã pro ἔσκε ἀφίει: sed hoc parum est probabile, opusq; habet exemplis.

H᾽φειν pro ἠ φίει apud Marc. cuang. legimus, cap. 11. ἓ ἔσκε ἢ φειν ἕνα τῶν διεπίστευσεν ὅτε ἢ ἀμὴ τῆς ἐρῆς. Et ε. ἐ. ὃς ἔσκε ἢ φειν καλεῖν τὸ βαμμένον ὑπ᾽ ἢ δέσματι αὐτῆς. Sunt qui dicant esse aor. 1. ex them. ἀφείω pro ἀφίω: aut ἀφήκα. Sed est potius aoristi. 1. them. ἀφίημι. facientis fut. ἀφέω. aor. 1. ἦ φεσα.

H᾽φυσάμην, aor. 1. med. verbi ἀφύσσω seu ἀφύω.

H᾽φωϊδᾶ, duplici augmẽto pro ἀφωϊδᾶ, infin. præter. perf. pass.

à them. ἀφορίζω. Itidemq; in Aorist.1.act.eiusdem them. ἠφόριζεν dicitur pro ἀφώριζε. Ambo apud Suidam.

Ἦχα, tertia pers.sing.præt.perf.act. ἦχα, à them. ἄγω: vt apud Suidam. ἦχαι ἐπὶ τὸ οἰκεῖ. Vnde & infin.præt.perf.pass. ἦχθαι.

Ἠχθέσθην, aor.1.pass.verbi ἄχθομαι ex ἀχθέομαι faciente futur.1. ἀχθέσομαι. Alioqui est etiam tertia pers. dualis præt. imperf. ἠχθόμην ab eodem them. ἄχθομαι.

Ἤχθημαι, præt.perf.pass. verbi ἐχθαίρομαι facientis fut. ἐχθήσομαι ab inusitato them. ἐχθέομαι.

Ἤχθην, aor.1.pass.verbi actiui ἄγω facientis præt.pass. ἦγμαι.

Ἠχθόμην, odio fui: aor.2.med.verbi ἐχθάνομαι, ex ἐχθέομαι. Alioqui est & præt.imperf. verbi ἄχθομαι.

Ἤχλυσε, aor.1.act.verbi ἀχλύω.

Ἤψησεν, aor.1 act.verbi ἑψέω: vnde & med.vocis aorist.1. ἠψήσατο.

Ἧψω, secunda pers sing.aor.1.med. ἡψάμην, à them. ἅπτομαι. Actiuum autem ἅπτω facit ἧψα, ex fut. ἅψω.

Ἠωνίκει, præt.plusquamperf.act.verbi αἰωνίζω.

Ἠώρει, præt.imperf.act.verbi αἰωρέω: vnde & plusquamperf.pass. ἠώρητο, & infin. ἠωρῆσθαι & particip. ἠωρημένος.

Θ.

ΘΑγῆ, quod Hesych. exp ἥξεις, videtur esse secunda pers. fut. 2.med. θαγοῦμαι ex verbo θάσσω, quod idem significat, propero: nam θάσσουσι exp. σπεύδουσι.

θαέο, Doricè pro θεῶ seu θεάου: ex them. θαέομαι pro θεάομαι. est autem imperat.præs.

θαλέει poeticè pro θάλλει: à them. θαλέω pro θάλλω. vnde apud Homerum σύες θαλέοντες ἀλοιφῇ.

θαλφθῇ, aor.1 pass.subiunctiui modi à verbo θάλπω.

θάλωμεν, aorist.2.act.subiunct.modi, à θάλλω vel etiam θαλέω.

θάμβησε, Ionicè & poeticè pro ἐθάμβησε: aor.1.act. verbi θαμβέω.

θανέειν, Itidem Ionicè & poeticè pro θανεῖν, infin.aor.2.actiu. secundum quosdam à them. θανέω, secundum alios à θείνω. Vnde partic. θανών, & infin.fut.2.med. θανεῖσθαι.

θάνοιμι, aor.2.opt.modi, ab eodē θανέω seu θείνω, vel etiam à θνήσκω secundum alios: quanquā id θνήσκω ex θανέω originē sumpsit.

θανοῦμαι fut.2 med.eiusdem them. vnde infin. θανεῖσθαι.

θάοντα, Ionicè vel Doricè pro θεῶντα, à θάω pro θεάω. vt suprà θαέο habuimus pro θεάεο seu θεῶ.

θάρσει imper.verbi θαρσέω.

θᾶσαι, pro θέασαι, Ionicè vel Doricè. aor.1.med.imperatiu.modi, à them. θάομαι pro θεάομαι vsurpato. ex quo & θάεο & θάοντα, de quib. paulò antè. Theoc. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὅσδε, aspice.

θαυμαίνοντες, Ionica & poetica diphthongi dissolutione pro θαυμανοῦντες: particip.fut.1.act. à verbo θαυμαίνω.

θέα, imperat.præsens verbi θεάω, per contract.ex θέαε.

θέει Ionicè & poeticè pro θεῖ, assumpto ε metri causa: itidemque θέειν pro act. θεῖν seu θέειν.

θείην, θείης, θείη, aor.1.opt.verbi τίθημι.

θείομεν poeticè pro θῶμεν, aor.2.act.subiunct.ab eodem themat. Faciunt enim poetæ ex illo θῶμεν primùm θέωμεν, resolutione Ionica vocalis circumflexæ, deinde inserto ι θείωμεν & systole τοῦ θείομεν: quomodo & βείομεν dicunt pro βῶμεν, & στρατείομεν pro στρατῶμεν.

θεῖναι, infin.aor.2.act.à verbo τίθημι.

θεῖτε per syncopen pro θείητε, vt ἀποδοῖτε, pro ἀποδοίητε, secunda persona plur.optatiui θείω, de quo suprà.

θείωσε, Ionica & poetica augmenti detractione pro ἐθείωσε: aor. 1.act.verbi θειόω.

θέλγον, eodem modo pro ἔθελγον: à them. θέλγω.

θελήσω fut.1.act.verbi θέλω ex inus. θελέω.

θέμεν & θέμεναι Doricè vel Ionicè pro θεῖναι. vt ἔμεν & ἔμεναι pro εἶναι. aor.2.act.infin.modi à them. τίθημι. At θέμενος est partic. Aor.2.med.ab eodem them.

θερέω Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro θερῶ: hoc autem θερῶ est aor.2.subiunct.modi à verbo actiu. θέρω. vt apud Homerum, θερέω πυρός, pro θερμανθῶ διὰ πυρός, calefiam igni.

θερίσδεν Doricè pro θερίζειν, à θερίζω.

θέρμετο, Ionicè & poeticè sine augmento pro ἐθέρμετο, præt. imperf.pass.verbi poetici θέρμω.

θές, pro θέτι, pone: aor.2.act.imper.modi, à τίθημι.

θέσθαι, aor.2.med.infin.modi, ab eodem them.

θέσθω, aor.2.med.imper.modi ab eodem them.

θέτω, tertia persona imperatiui θές, de quo paulò antè.

θεύγεσθαι, Cretensium dialecto pro θέλγεσθαι. Hesych.

θεύσεαι, Ionica resolutione diphthongi η pro θεύσῃ. hoc autem θεύσῃ secunda persona fut.1. med. θεύσομαι, à themat. θέω vt πλεύσομαι à πλέω. vnde & infin. θεύσεσθαι. Ambo apud Hesych.

θευσούμενος pro θευσόμενος, fut.verbi θέω Doricum potius quàm linguæ communis proprium. vtitur tamen prosæ quidā scriptor apud Suidam. cuius nomen tacetur: οἱ δὲ ἀφίκοντο, (inquit) ὁ μὲν ἀγωνιούμενος πυγμὴν, ὁ δὲ θευσούμενος στάδιον. i. δραμούμενος.

θέωμεν, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro θῶμεν: aor.2. act.subiunctiui modi à verbo τίθημι.

θηεῖτο, Ionicè & poeticè pro ἐθηεῖτο, detracto augmento præt.imperf.pass.verbi Ionici θηέομαι vsurpati pro θεάομαι: vnde & infin. θηεῖσθαι pro θεᾶσθαι.

θηεῦντο, pro ἐθηεῦντο, Ionicè primùm abiecto augmento, deinde ε verso in ευ præt.imperf.pass. eiusdem them.

θηήσατο, itidem pro ἐθηήσατο, aor.1.med.eiusdem them.

θηοῖο, præsens opt.pass.secundæ pers.ab eodem.

θησαίατο, Ionicè pro θεάσαιτο, contracto primùm εα in η, deinde ι in ω verso & traiato accētu aor.1.med.opt.modi à θεάομαι.

θῆσαι, quod exp. θρέψαι, θηλάσαι, per syncopen ex θηλάσαι factū creditur. Est tamen potius aor.2.act. verbi θάω, vt videbis paulò post in θῆσθαι.

θήσειν, fut.1.act.infin.modi à τίθημι faciente futur.1. θήσω. vnde & med vocis fut.1. θήσομαι.

θῆσθαι, quo significare aiunt non modò θηλάζειν, sed etiam ἀμέλγειν, ex θάεσθαι contractum volūt, à θάω: vnde θηλὴ deriuata creditur.

θήσω, fut.1.act.verbi τίθημι ex θέω: vnde med.voce θήσομαι.

θίγον, Doricè pro θίγε: solent enim Dores imper. quosdam in ε mutata propria terminatione, finire in ον. est autem hoc θίγε imper.verbi θίγω.

θνήσκω, thema deriuatum ex θανέω per syncopen pro quo Doricè θνάσκω dicitur. Vnde fut.act. θνήξω, & med. θνήξομαι, pro quo & τεθνήξομαι dicitur. sed potius in fut.paulò pōst.

θοίμην, θοῖο, θοῖτο, reperiri aiunt nonnulli pro θείμην, θεῖο, θεῖτο, quę sunt aor.2.med. à verbo τίθημι. Sed iis parum fidei adhibeo, quùm apud Græcos grammaticos & lexicographos eorum nullam repererim mentionem.

θόρε, poeticè & Ionicè sine augmēto pro ἔθορε, aor.2. act.à them. θόρνυμι seu θρώσκω. vnde & infin θορεῖν, & particip. θορών.

θοῦ per contractionem pro θέσο, exempto primùm Ionico more σ, deinde εο contracto in ου: Aorist.2.med.imper. modi à verbo τίθημι.

θρέξασκον, Ionicè pro ἔθρεξαν, vt ἄσασκον pro ἄσαν. abiecto primū augmento, deinde inserto σκο aor.1.actiui verbi τρέχω.

θρέξω, fut.1.act.verbi τρέχω, habens τροπὴν tenuis literæ in aspiratam, vt in sequenti θρέψω.

θρέψω, fut.1.act.verbi τρέφω, tenui in aspiratam versa vt in præcedenti θρέξω. nec enim poterat scribi θρέχω & θρέφω, propter concursum duarum aspiratarum. vnde imper. θρέψον, & partic.aor.1.med. θρεψάμενος. Inde & infi.aor.pass. θρεφθῆναι.

θρηνηθῆναι, Aorist.1.pass.infin.modi, à them. θρηνέω. vnde & particip. θρηνηθείς.

θυμήνας particip.aor.1.act. ἐθύμηνα, à them. θυμαίνω.

θῶ, θῇς, θῇ, aor.1.act subiunct.modi, à verbo τίθημι.

I.

IΑνθη, aor.1.pass.verbi actiui ἰαίνω.

Ἴασι, tertia pers.plur.præs.indic.verbi εἶμι significantis πορεύομαι: Ionicè secundùm quosdam pro ἴσι, vnde in comp. ἐξίασι, εἰσίασι, προσίασι.

Ἰᾶσι, per contractionem ex ἰέασι: hoc autem ἰέασι Ionicum est pro ἱεῖσι, vt τιθέασι pro τιθεῖσι. tertia pers.plur.præs.indicatiui à them. ἵημι: vnde per comp. ἀφιᾶσι.

Ἰάυχεν, Aeolicè pro ἴαχεν. Hoc autē ἴαχε est tertia pers.sing.vel aor.1 ἴαχεν, vel præt.med ἴαχα: quæ ambo sunt ex them. ἰαχέω.

ἰαφθῆναι, aor.1.pass.infin.modi à them. act. ἰάπτω faciente fut.1. ἰάψω, vnde & particip. ἰαφθείς.

ἰαχυῖα. particip.fœm.gen.ex masculino ἰαχώς. Ambo ex præt. med. ἴαχα facto ex them. ἰαχέω.

Ἰγμένος, partic.præt.pass.ex ἵκομαι vel ἱκνέομαι. vnde comp. ἀφιγμένος.

Ἴδε, tertia pers. singul aor.2. ἴδον, à them. εἴδω faciente fut.2. ἰδῶ. Alioqui hoc ἴδε (pro quo Attici & ἰδὲ dicunt, vt εἰπὲ) est imper. eiusdē aor.2.act.ab eodē them. significans, vide, respice, aspice: vel etiam, ecce. Pro quo ἰδοὺ quoque dicitur aduerbialiter ex ἰδοῦ aor.2.med.imper.modi. Dores verò & ἠνὶ & ἠνίδε dicunt pro eodem. Theocr. ἰδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθ' ἕρπει, ecce iterum hæc adrepit. Rursum ἰδὲ pro ἠδὲ ponitur interdum apud poetas, & signif. καί.

Ἰδέειν, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro ἰδεῖν: aor. vel fut.2.act.infin.ab eodem them.

Ἰδέσθαι, aor.2.med.infin.modi, ab eodem εἴδω.

Ἴδεσκε, Ionica paragoge τοῦ σκε pro ἴδε aor.2.act. indic.modi ab eodem.

Ἰδέω, Ionica diphthongi circumflexæ dissolutione pro ἰδῶ: fut. 2.act.subiunct.modi, ab eodem εἴδω.

Ἴδηαι, Ionicè pro ἴδῃ, secunda pers.sing. aorist.2.med.ab eodem them.

Ἴδισε, aor.1.act.verbi ἰδίω.

Ἴδμεν, Dorica siue Aeolica προσθήκη τοῦ σ εἰς δ pro ἴσμεν, vt veteres grammatici tradunt. Sunt qui ex ἴδομεν etiam per syncopen factum dicant, vel ex præt.med. εἴδαμεν, vt refert Etymol. apud quem & exemplum hoc legitur, ἴδμεν γὰρ ἐκεῖ τεκνίς.

Ἴδμεν per syncopen dicitur etiam pro ἰδέμεν: quod ἰδέμεν Ionicum seu Doricum est pro ἰδεῖν aor.1.act.infin.modi ex verbo εἴδω. vt apud Homerum: Ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν αὐτήν, volo videre & tueri oculis.

Ἰδοίατο, Ionicè pro ἴδοιντο tertia pers.plur.aorist.2.med.opt. modi à themate act. εἴδω.

Ἰδόμην, aor.2.med.indic.ex eodem εἴδω. actiua autem voce idem thema aor.2. facit ἴδον.

Ἴδοσαν Bœotico more pro ἴδον, vt ἤλθοσαν pro ἦλθον, solent enim Bœoti tertiis pluralibus imperfectorum & Aorist. inserere σα. Est autem hoc ἴδοσαν tertia pers.plur. à prima ἴδον, aor.2.act. indic.modi ex them. εἴδω. Apud Suid. ἴδοσαν σε ὕδατα.

Ἰδού, aduerbium demonstrandi factum accentus mutatione ex ἰδοῦ aor.2.med.imper.modi ab eodem them.

Ἰδυίῃ, particip.fœm.gen.ex ἴδα præterito med.verbi εἴδω: vnde apud Homer ἰδυίῃσι πραπίδεσσι.

Ἴδυμι pro ἴδυμι dici σκληρὸν τ' προσαλληγούσης, tradit Eust.

Ἴθι, significans, i. vade, est aor.2.imper.modi ex ἴον aor.2. infinitiui modi, quem verbum εἶμι mutuatitium habet ex them. ἴω.

Ἱεῖτε, præsens imper.act à them. ἵημι.

Ἵει, pro ἵεν vsurpatū alicubi reperitur, vt ἐτίθει pro ἐτίθη, éstque tertia persona singul. præteriti imperfecti ἵην ex inus. them. ἱέω. Est interdum & secunda persona imperatiui præsentis actiui ab eodem themate pro ἵεθι.

Ἱείην, ἱείης, ἱείη, præsens optatiu.actiu.ab eodem themate ἵημι, vt τιθείην ex τίθημι.

Ἱείς, particip. præs.act. eiusdem thematis, vt τιθεὶς ex τίθημι est fœm. ἱεῖσα, neutrum ἱέν. At ἱεῖς est secunda pers. sing. præt. imperf. indicat.modi, pro ἵης, mutuatitia ab ἱέω. referri tamen solita ad idem ἵημι.

Ἱεῖσι, tertia pers.plur. præs.indic.act. eiusdem them. vt τιθεῖσι est ex τίθημι.

Ἵεμαι, præs.indic.pass.ex act. ἵημι: vnde imperf ἱέμην & particip. (ἱέμενος:

Ἱέμεν & Ἱέμεναι, Ionicè & Doricè pro ἱέναι: infinit. præsens act. ab eodem themate, vt τιθέμεν & τιθέμεναι pro τιθέναι dicunt itidem. Alioqui ἱέμεναι est etiam particip. fœmin. ex mascul. ἱέμενος: ambo ex ἵεμαι.

Ἴμεν & Ἴμεναι, itidem Ionicè & Doricè pro ἰέναι dicuntur, suntque præt.infin.act.à them εἶμι.

Ἱέμενος. particip.ex ἵεμαι passiuo verbi ἵημι.

Ἵεν aspiratum: Bœoticum est pro ἵεσαν, mittebant, ab ἵημι. ἴεν autem, tenui spiritu, est tertia pers. sing. aor.1 ἴον, ascitum habens ν propter sequentem vocalem, ex them. εἶμι.

Ἱέναι, infinit.præsens, verbi ἵημι: ἰέναι autem est infinit. præsens thematis εἶμι.

Ἵενται, tertia pers.plur. præsentis ἵεμαι. ἵεντο autem tertia plur. imperfecti ἱέμην. At ἱέντες est partic.nominat.plur. ex sing ἱείς de quo supra.

Ἵεσαν, tertia pers plur.præteriti imperf. ἵην ex ἵημι.

Ἱέσθην, tertia dualis præt.imperf ἱέμην ex ἵεμαι, cuius secunda pluralis est ἵεσθε, tertia sing. ἵετο, & tertia plur. ἵεντο.

Ἵζεο & Ἵζευ, Ionicè pro ἵζου, imperat.præs.pass à them. ἵζομαι.

Ἰζήσας. particip.aor.1.act ab ἰζήνω, ex ἰζάω.

Ἵηλα, aor.1.act.verbi ἰάλλω, vnde & subiunct. ἰήλω.

Ἵησι, tertia pers.sing.verbi ἵημι.

Ἴῃσι, Ionica & poetica paragoge pro ἴῃ. Hoc autem ἴῃ, est tertia pers.sing. aor.2. ἴω ex them. εἶμι faciente aor.2. indic ἴον ex inusit.them ἴω. Sic ἵησι pro ἵῃ dicitur, quod est subiunct præs. ex them. ἵημι.

Ἴθι, imper.præs.eiusdem them. εἶμι, secundum quosdam grammaticos μεταπεπλασμένος ἐκ τοῦ ἴε.

Ἵκεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ἵκου: impër. aor.2. med. à them. ἱκνέομαι faciente fut.2. ἵξομαι.

Ἵκηαι, Ionicè itidem pro ἵκῃ, vt apud Hesiod ἐπὴν δ' ἐς ἄκρον ἵκηαι secunda pers.sing.aor.2.med.subiunct.modi, ab eodem them. ἱκνέομαι, faciente aor.2.indic. ἱκόμην, ex ἵκομαι.

Ἵκμενος, per syncopen, pro ἱκόμενος, particip.ex them. ἵκομαι.

Ἱκόμην, aor.2.med.verbi ἱκνέομαι ex ἵκομαι, vnde infin. ἱκέσθαι, & particip. ἱκόμενος. Doricè verò pro ἱκόμην dicitur ἱκόμαν.

Ἵκτο, præt. plusquamperf. pass.ab eodem them. Nisi quis aor.2. med.esse velit per syncopen factum ex ἵκετο.

Ἵλαθι, imper.præs.ex inusi.verbo ἵλημι, vt ἵσταθι ex ἵστημι ex quo them. est & particip. ἱλάς, vt ἱστὰς ex ἵστημι.

Ἱλάσθητι, imper.aorist.2.pass. à them. ἱλάσκομαι faciente futur. 1. ἱλάσομαι.

Ἱλάσομαι, fut.2.med.verbi ἱλάσκομαι seu ἱλάομαι.

Ἵληθι pro ἵλαθι, ab inus.them. ἵλημι.

Ἱλήκησι, Ionica poeticaque paragoge pro ἱλήκῃ. Est autē hoc ἱλήκῃ tertia pers.sing.præt.perf.act.subiunctiui modi, ab inusitato illo them. ἵλημι faciente fut. ἱλήσω ex ἱλάω vel ἱλέω: nec vlla alia ab iis tempora in vsu sunt quàm imper. ἵληθι. siue ἵλαθι. præt.perf.opt ἱλήκοις & ἱλήκοι & subiunct. ἱλήκῃ vt apud Hom. Odyss. γ, Ἀλλὰ ἄνασσ' ἵληθι δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. Et Od. φ, αἴ κεν Ἀπόλλων Ἧμιν ἱλήκῃσι, nobis fit propitius.

Ἴμεν, prima pers.plur.præs εἶμι imus. Alioqui ἴμεν & ἴμεναι, Ionicè & Doricè dicuntur pro ἰέναι, ire: à them. eodem.

Ἴναι, pro ἰέναι dici ex εἶμι tradunt quidam recentiores: sed nulla authoritate vel exemplo id confirmantes.

Ἵξομαι, fut.1.med.verbi ἱκνέομαι mutuatitium ab ἵκομαι.

Ἶξον, Bœotica dialecto pro ἧκον, solēt enim ii κ in ξ commutare, dicentes itidem ἧξασι pro ἥκασι, quorum hoc ἧξασι, est præt. med.verbi ἥκω pro ἥκασι, vt iam dictum est, apud Aristoph: ἧξασι γὰρ ἐρίφοισι παιδαρίοις. Illud verò aor.2. à ?.indic.modi à them. ἵκω: apud Hom. Il. κ, Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος

ἶξον ἰόντες. Et Iliad. γ, Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον Ἶξον. Itidémque alibi: Οἱ δ' ἶξον κοίλην Λακεδαίμονα.

Ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, opt.aor.2.act.à them. εἶμι. Facit enim εἶμι aor.2.indic.modi ἴον, ex inusit.them. ἴω. vnde & particip. ἰών.

Ἵευν, præt.imperf. act. verbi ἵημι, mutuatitium ab ἱέω, vt ἐτίθουν facit interdum ἐτίθευν ex τιθέω.

Ἱπτήσομαι, fut.1.med.verbi ἵπταμαι, vt volunt nonnulli, sed parum πιθανὰ λέγοντες: nam ἵπταμαι facit fut. πτήσομαι, vt ἵσταμαι facit στήσομαι, ἱπτήσομαι autem, sicubi reperitur, est à verbo ἱπτᾶσθαι quod tamen reiicit Phrynichius.

Ἱρῶται, Ionicè pro ἱερῶται apud Herodotum, à them ἱερόομαι.

Ἵσαμι, Doricè pro ἴσημι.

Ἴσαν, tertia pers.plur.præteriti imperfect. ᾖν, ex them. εἶμι. Interdum per syncopen positum reperitur pro ἴσασαν, tertia persona plurali præteriti imperfecti ἴσην, sciebam, ex themate, ἴσημι apud Homerum: τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.

Ἴσας particip.præt.verb. ἴσημι, contra regulam pro ἰσάς, vt ἱστὰς ex ἵστημι.

Ἴσασι. similiter pro ἰσᾶσι contra morem aliorum verborum in μι. Doricè, vt volunt nonnulli, tertia pers plur.præsentis ἴσημι. deberet enim προπαροξύνεσθαι: vt ἱστᾶσι ex ἵστημι, πιμπρᾶσι ex πίμπρημι & similia.

Ἴσῃ, pro Ἴσεαι, secunda persona singul.verbi ἴσομαι. Varin. ἴσῃ exp. μαθήσῃ deriuans ex ἴσομαι significante γνώσομαι ea tamen cum diphthongo potius scribenda forent εἴσῃ εἴσομαι. Quanquam & apud Hesychium legimus ἴσατο expositum ὡμοιώθη, itidem pro εἴσατο, aor.1.med. verbi actiui εἴδω facientis fut.1. εἴσω. At ἴσατο, quod Suid. affert pro καθίδρυσεν, est à them. ἵζω itidem aor.1.med.

Ἴσθι, imper.præsens duo significans, nimirum γίνωσκε & ὕπαρχε. Prius est à ἴσημι, per syncopē pro ἴσαθι, vt & in tertia persona ἴστω pro ἰσάτω, itidémq; in duali ἴστον pro ἰσάτων, & in plur. ἴστε pro ἴσατε ἴστωσαν pro ἰσάτωσαν. Posterius autē ἴσθι significans ὕπαρχε, est ab εἰμί, à posteris Homeri vsurpatū pro ἔσο, nec similiter facit ἴστω in tertia persona, vt præcedens, sed ἔστω: & sic deinceps, vt cùm alij tradunt grammatici, tum Varin.

Ἴσκε, apud Homerum imperfectum est verbi ἴσκω facti ex εἴδω, eandémque plerunque cum eo habentis significationem. vnde & particip. ἴσκων.

Ἴσμεν per syncopen pro ἴσαμεν, prima persona pluralis thematis ἴσημι: pro quo ἴσμεν dici etiam ἴδμεν, suprà docui.

Ἴσονται apud Hesychium legitur cum his duabus expositionibus ἱδρύσονται, πορεύσονται. At quod ad ἱδρύσονται attinet, scribendum esse potius aspero spiritu ἵσονται, à them. ἵζομαι: quod verò ad πορεύσονται attinet, si ἴσονται in ea significatione scribamus; videtur amisisse primam ex diphthongo vocalem, pro εἴσονται à them εἴω, siquidem apud eundem legimus εἴσομαι expositum εἰσελεύσομαι, necnon εἰσόμενον ὁδοιπορήσων.

Ἴστα, præteriti imperfecti verbi ἵστημι tertia pers.sing.ex them. ἱστάω, vt τίθημι scimus facere ἐτίθει, & ἵημι ἵει, ex τιθέω, & ἱέω. Est interdum & præsens imperatiui, itidem contractum ex ἵσταε.

Ἵστεο, Ionicè exempto σ pro ἵστασο: secunda pers.sing. præteriti imperf. ἱστάμην, ex pass.them ἵσταμαι.

Ἴστε, per syncopen ex ἴσατε, quod est verbi ἴσημι secunda persona pluralis modò in præsenti indicatiui pro, scitis; modò in præsenti imperatiui pro, scite.

Ἴστον, aduerbium θεϊκόν ex them. εἴδω, amisso ι ex diphthongo: nam olim εἴστον scriptum fuisse, testatur Eust.

Ἴστη, interdum est tertia pers.sing. præteriti imperfecti ἵστην ex ἵστημι, interdum secunda imperatiui præsentis. nam ex tertiis singularibus imperfectorum actiuorum fiunt secundæ imperatiuorum, abiecto augmento, idq; tam in verbis in ω terminatis quàm finitis in μι: nec enim solùm ex ἐνόει, ἐφίλει, ἐβόα, ἔλεγε, fit νόει, φίλει, βόα, λέγε: sed etiam ex ἐτίθη & ἐπίμπλη fit τίθη, πίμπλη. Quanquam sunt qui hos imperatiuos verborum in μι factos per apocopen velint ex iis qui in θι finiuntur, breui quæ præcedebat in longam conuersa, vt ex πίμπλαθι & ἵσταθι fieri πίμπλη & ἵστη. Etym. & Varin.

Ἴστω, per syncopen pro ἰσάτω, tertia pers. sing. imper.modi ex themate ἴσημι: itidemque ἴστων pro ἰσάτων dicitur & sic deinceps in reliquis pers.

Ἵστω autem per contractionem est ex ἵστάο, quod Ionico more factum est ex ἵστασο, exempto σ, sunt verò hæc secunda persona singul. vel præt.imperfecti pass. ἱστάμην vel imperatiui præsentis passiui à them. ἵσταμαι.

Ἵστων pro ἵστην per contractionē ex ἵστάον præterito imperf.verbi ἱστάω. At ἴστων per syncopen pro ἰσάτων est tertia pers. dualis imperatiui præs.ex them. ἴσημι, vt in Ἴσθι suprà admonui.

Ἰσχανάα poetico pleonasmo pro ἰσχανᾷ, ex them. ἰσχανάω. Itidemque Ἰσχανάαν, pro ἰσχανᾶν.

Ἰσχανόων, itidem poetico pleonasmo pro ἰσχανῶν: & ἰσχανόωσα, pro ἰσχανῶσα. particip.præs.act.ab eodem them.

Ἰσχέμεν & Ἰσχέμεναι, Ionicè & Doricè pro ἴσχειν: infinit.præsens à themate ἴσχω.

Ἴσχεο. Ionica diphthongi resolutione pro ἴσχου: imperat. præs. pass. ab eodem them: cuius imperat. secunda plur. est ἴσχεσθε

Ἴχϑ,Ionicè itidem vel Doricè pro eodem ἴχϑ.
Ἴτον,fecunda perfona dualis interdum præfentis εἶμι, & tunc tertiam dualis facit itidem ἴτον: interdum imperfecti ᾖα ab eodem themate, & tunc tertiam dualis facit ἴτην. Vtrobiq; autem fecundam pluralis facit ἴτε,quæ feruit & imperatiuo.
Ἴσϑι apud Ariftophanē pro ἴσω,vt fchol.ipfius & Suid. tradunt.
Ἴτω,tertia perf.fing.imperatiui præfens ἴτων autem & ἴτωσαν, funt tertiæ dualis & pluralis num.ab eodem.
Ἴψαο,Ionicè pro ἴψασο,exempto σ,fecunda perf.fingul.aorift. 1. med.ἰψάμην à themate ἴπτω pro quo Atticè per contractionem dicitur ἴψω.Homerus : μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν. At præteriti ἴφα,quod ab eodem ἴπτω affertur,rarum admodum exiftimo vfum effe.
Ἰῶ præfens act.fubiunctiui modi,verbi ἵημι ex ἱέω.
Ἴωμεν,aor.2.act.fubiunct.verbi εἶμι ex εἴω.ex quo facit aor. 2. ἴον.
Ἰὼν,particip.ex eodem Aorifto ἴον,cuius fœm.ἰοῦσα.

K.

Καββαλεῖν Dorica συγκοπῇ, & τροπῇ dicitur pro καταβαλεῖν: itidemq; κάββαλεν pro κατέβαλεν, quæ ambo funt aor.2.actiui,fed prius infinitiui modi,alterum indicatiui: ambo etiam à them. καταβάλλω.
κάδ δ' ἔβαλεν eodem modo pro κατέβαλε δὲ.
κάδ δ' ἔθηκε, itidem pro κατέθηκε δὲ. καταθήκω.
κάδ δ' ἔχε, fimiliter pro κατέσχε δὲ.
κὰδ δὲ λοπὸς σχίσθη pro κατεσχίσθη δὲ λοπός.
καδδραθέτην,Doricè vel Aeolicè itidem pro καταδραθέτην: aor.2. act.verbi καταδαρθάνω feu καταδρήθω,facientis futu.2.καταδραθῶ. (καταδύω.
καδδῦσαι,itidem pro καταδῦσαι,Aorift. 1.act.infin.modi,à them.
καδέλοσαν autem, quod Hefych. affert pro κάθισαν, fi per υ in penultima fcriptum effet, per fyncopen pofitum videretur pro καθίδρυσαν.
καείς,particip aor.2.paff ἐκάην ex act. them.καίω.
καήσομαι,fut 2.paff.ex eodem aor.2.ἐκάην.
καθαρθῆναι, Aorift.2.paff.infin. modi..à themate actiuo καθαίρω. Attici: & præter.perfect.paff.infin. καθάρθαι per fyncopen pro κεκαθάρθαι.
καθεδοῦμαι,καθεδῇ,καθεδεῖται,fut.2.med verbi καθέζομαι. Vnde & fut.1.paff.καθεσθήσομαι
καθεικέναι,præt.perfect.act.infin.modi à them. καθίημι faciente præt.perf.indic modi καθεῖκα:vnde & particip.καθεικώς. Paffiua autem voce præt.perf.facit καθεῖμαι, vnde particip. καθειμένος, lemiffus.
καθεῖλον,aor.2.act.verbi καθαιρέω ex inufitato them.καθέλω.
καθεῖναι,aor.2.act.infin modi,à them.καθίημι.
καθεῖντο,tertia perf.plur.præt.plufquamperf.paff. ab eodem themat. καθίημι faciente præt.perf.paff καθεῖμαι.
καθεῖρκται & καθεῖρκτο,præt.perf.& plufquamperf.paff. verbi actiui καθείργνυμι ex καθείργω.
καθείς,particip.aor.2.act à them.καθίημι.
καθέσαι, aor.1.act. verbi καθίζω vel καθέω. habens afcitum ε loco augmenti.apud Varin.
καθεῖτο,tertia perf.fing.præt. plufquamperf. paff. à them.καθίημι faciente præt.perf.paff.καθεῖμαι.
καθελῶ,fut.2.act.verbi καθαιρέω ex inuf.them.καθέλω: vnde infin aor.2 καθελεῖν, & particip.καθελών.
καθέξω,fut.1.act. verbi κατέχω:vnde med.καθέξομαι.
καθέο,Ionica diphthongi diffolutione pro κάθου,de quo mox.
κάθες aor.1.act.imper.modi,à them.καθίημι
κάθεσαν,aor.2.act.verbi καθίημι,vt κατέθηκα.facit κατέθεσαν.
καθεσταμένος,particip.præteriti perf.paff.καθέσταμαι, ex act.them. καθίστημι. (mate.
καθεστηκώς,particip.præterit.perf. actiu.καθέστηκα ex eodem theκαθεστὼς ὄντος,particip.eiufdem præt.perf.act.per fyncopen ex καθεστηκώς, vt volunt nonnulli : nifi potius exiftimandum eft καθίστημι habere præt.med καθέστεα à καθιστέω ex quo per contractionem fiat hoc particip καθεστώς.
κάθη fecunda perf.fingul. verbi κάθημαι.pro κάθησαι , vt volunt nonnulli : tradunt enim ex κάθησαι Ionicè fieri κάθηαι & κάθεαι,indeq; Attica contractione κάθη.
καθῆκα,aor.1.act.verbi καθίημι, facientis fut.1. act.καθήσω ex καθέω,irregularis autem eft pro καθῆσα, vt ἧκα & ἔδωκα quoq: pro ἧσα,& ἔδωσα dicuntur.
καθηρέθην,aor.1 paff.verbi καθαιρέω,facientis fut.1.act.καθαιρήσω,præt.paff.καθῄρημαι.habet autem fyftolen pro καθῃρέθην,vt ᾑρέθην Ex eodem καθαιρέω , eft & imperf. act. καθῄρεον apud Homerum pro καθῄρουν.
καθῄρητο,præt.plufquamperf.paff.verbi actiui καθαιρέω.
καθῆσθαι infin.verbi κάθημαι,καθήσθω autem eft tertia perfona imperatiui: κάθησο,ex eodem them.
καθῆστο,tertia perfona fingul.præteriti imperfect.καθήμην,ab eodem κάθημαι.
καθίει,præt.imperf.verbi καθίημι ex καθιέω,vt ἠφίει.ἐτίθει, pro καθίη.ἀφίη,ἐτίθη.Ex quo καθίημι & particip.καθιείς,& infin. καθιέναι.
καθίεσαν,præt.imperfect.act.eiufdem them. (ναι.
καθίκω,Ionica refolutione diphthongi pro καθίκω aor.2.med.à

them. καθικνέομαι, faciente fut.2. καθικοῦμαι ex καθίκομαι. Ex eodem aor.2.καθικόμην eft aor.2.fubiunct.καθίκωμαι.
καθίξω,Doricè pro καθίσω itidemq; καθίξη & καθίξας pro καθίσῃ & καθίσας,à them.καθίζω.
καθιζοῦμαι,Atticè pro καθίσομαι,fut.1.med.verbi actiui καθίζω.
καθίστω,imper.perf.verbi καθίστημι,ex καθιστέω.
κάθου,aor.2.med.imperatiui modi,à themate actiuo καθίημι, vt κατατίθημι facit κατάθου.hoc autem κάθου per contractionem eft ex Ionico κάθεο facto ex κάθεσο exempto σ.Sunt etiam qui κάθου ex κάθησο factum velint, primùm ἀποβολῇ τοῦ σ , deinde συστολῇ τοῦ η,& contractione τοῦ ε ὡσαύτως ἀλόμενου ε τοῦ ο.
καθυφείς,particip.aor.2.à themate καθυφίημι:ex quo & aorift.2. med infin.καθυφέσθαι.Ex eodem καθυφίημι eft aorift.1.act. καθυφῆκα,irregulariter pro καθυφῆσα:ex quo med. voce καθυφηκάμην.Item καθυφῇς,fecunda perfon.fing.Aorift.2.actiu. fubiunct.modi.
κάη,aor.2.act.fubiunctiui modi à themate καίω, faciente fut.2. καῶ. At καῆναι eft infin.aor.2.paff.ἐκάην ex actiuo ἔκαον.
κακκείειν,Aeolica fyncope pro κατακείειν, quod eft κοιμηθῆναι ἔχειν & dormiturire.
κακκῆαι,autem eft Aeolica itidem fyncope pro κατακῆαι, quod eft κατακαῦσαι.nam καίω.fiue κάω aor.1. act. facit non folùm ἔκαυσα,fed etiam ἔκηα.
κάκτανε,itidem per fyncopen pro κατέκτανε præt.imperf.actiu. verbi κατακτείνω.Itidemq; κάκτανε, pro κατέκτανε, in aor,2.
κακχεῦσαι fimiliter pro καταχεῦσαι,aorift.1.act. infinit.modi à καταχέω.
κακχωρεῖ quoq; pro καταχωρεῖ pofitum videtur. ab Hefychio tamen exponitur δραπετεύει,κακουργεῖ.
κάλεον,Ionicè pro ἐκάλεον,præt.imperfect.act.verbi καλέω. Idem Ionicè in præfente optatiui paffiui καλεοίμην dicitur pro καλοίμην. [ἐκαλοῦντο.
καλεῦνται, Ionicè & Doricè pro καλοῦνται,ab eodē. Et καλιεῦντο pro
καλήμεναι,Doricè & poeticè pro καλεῖν,tanquam ex καλήμι vel κάλημι,vt annotat Euftath.apud Hom.
καλήμενος,pro καλούμενος,vt νοήμενος pro νοούμενος, Aeolica μεταθέσει τοῦ ου διφθόγγου εἰς η,vt tradit Varin. Nifi potius fit particip. ex them.κάλημι.
κάλλιπον, Aeolica fyncope pro κατέλιπον,aor.2. act. verbi actiui καταλείπω,Sic κάλλιψεν itidem dicunt pro κατέλιψεν.
κάμβαλον itidem pro κατέμβαλον pofitum aiunt nonnulli. Sed viderint ne fcribendum fit κάββαλον.
καμμάρψαι,eadem fyncope pro καταμάρψαι,quod eft καταλαβεῖν, apud Hefych. (tur.
καμμορίην,fimiliter pro καταμορίην : Laconicum tamen id effe dici-
καμμορέων pro κακαμορέων feu κακομορέων,ex nomine κάμμορος vfurpato itidem apud poetas pro κακόμορος.
Καμμύειν,eodem modo pro καταμύειν.
Κάμον,Ionicè pro ἔκαμον,abiecto augmento:aorift.2. act.verbi κάμνω.vnde & particip Καμών.facit enim fut.2.καμῶ,vt τέμνω ταμῶ.
Κανεῖν,aor.2.act.infin.modi à them. καίνω fignificante, perimo: vnde particip κανών,ambo apud Hefych.
κάππεσε Aeolica fyncope pro κατέπεσε, quod eft aorift. 2.verbi καταπίπτω,mutuatitius à καταπέτω.
Καρῆναι,aor.2.paff. infin. modi.à them.act. κείρω.facit enim id fut.2.καρῶ,aor.2.ἔκαρον,vnde aor.2.paff. indic. modi ἐκάρην.
Καρρίζειν, Aeolica fyncope pro καταρρίζειν, apud Euftath. qui exp.καταψᾶν.
Καρτῦναι,poetica μεταθέσει pro κρατῦναι,quod eft aor. 1.act. infin. modi à them.κρατύνω.
Κάσχεθε, Aeolica fyncope pro κατέσχεθε, præt. imperf.act. verbi κατασχέθω, apud Homerū.Itidem κάσχετο dicitur pro κατέσχετο,quod eft aor.2.med.indic.modi à them. κατέχω mutuante fut 2.κατασχῶ & aor.2.act κατέσχον ex them.κατασχέω.
Κατάβα per apocopen pro κατάβαθι apud Atticos:aor.2.act.imperat.modi à themate inuf.Καταβῆμι,pro quo vfurpatur καταβαίνω.
Καταδύμεναι,Doricè pro καταδύειν,à them.καταδύω.
Καταδύσεο,Ionicè pro καταδύσου:præfens imper. paff.à themat. καταδύσομαι, quod ex futuro in præfens abiit.
Καταειμένος,poeticè pro καθειμένος, particip.præter.perf.paff. ex them.καθίημι feu καθέω faciente præt. paff. καθεῖμαι. (quod tamen præteritum commune eft & verbo καθίημι) Similiter καταειμένον eft à κάτατείνω pro καθειννύω feu καθέννυμι pofito.
καταείσατο,aor.1.med.verbi καθέημι ex inuf.them.κατέω.
Καταιρεόμενος, Ionicè apud Herodotum pro καθαιρούμενος, ab Ionico them.καταιρέω pro καθαιρέω.
Κατάκαιε,aor. 2.act.imper.modi à them.κατακαίω.
Κατακτανέεσθαι,aor.2.med.infinitiui modi,à themate act. κατακτείνω.
καταυγῆς, aor.2.paff.fubiunctiui modi , à themate act. καταυγάσω faciente futur.2.actiui καταυγῶ vnde & part.aorift.2. paff καταυγείς.
Καταξέμεν,Ionicè pro καταξεῖν:fut.1.act.infinit. modi à themat. κατάγω,apud Homer.

Καταπεπτηῶτα,fecundum quofdam pro καταπεπτωκηῶτα, exempta per fyncopen κ & ω in η verfo:particip.præt.perf.act.verbi καταπίπτω ex καταπτόω.Vide & Πεπτηώς.
Καταπημήνειε,aor.1.act.optatiui modi,à them.καταπημαίνω.
Καταποθῇ, aor. 1. paff.fubiunctiui modi,à themate actiuo καταπίνω faciente futur.1.act.καταπόσω ex inuf.verbo καταπόω.
καταπρηθῆ, aorift. 1. paffiui fubiunctiui modi , ab act. themate καταπρήθω.
Καταπροήσεσθαι,fut.1.med.infin.modi, à them. καταπροΐημι. vnde eft & aor.2.med.infin.modi καταπροέσθαι.
Κατάσχῃ,aor.2.act.fubiunct. à them. κατέχω mutuante fut.2. act. κατασχῶ à κατασχέω.Vnde & infin.κατασχεῖν: & particip. aorift. 2. med.κατασχόμενος.
Καταχύνῃ,aor.1.act.fubiunct.modi,à them. καταχύνω , faciente aor.1.act.indic.κατέχυνα.
Καταγῆναι,præt. perf. med.infin. modi, à them. κατάγω feu κατάγνυμι, diffoluta vocali more Ionico & Attico pro κατηγέναι. vnde particip.καταγώς.At κατεάγη.eft aor.2.paff.indic. modi ab eodem them.Inde eft aor.1.act.κατέαξα pro κατῆξα.
Κατεδάη,aor.2.paff.indic.modi, à them.act κατάδαίω , vt κατεκάην à κατακαίω.
κατεδηδέκει,præt.perf.act.verbi κατέδω,Atticè pro κατήδεκεν,à κατεδέω:vnde & paff.κατεδήδεσμαι.
Καθεῖς,præt.perf.med.verbi κάθημι ex κατέω,vt tradit Varinus.
Κατείλοχε,Atticum præt.perf.act. verbi καταλέγω pro καταλέλοχε.
Κατέκανε.aor.2.act.verbi κατακαίνω.
Κατέκηλε,quod Hefych.affert. pro σιωπῶν ἡδέως.videtur effe aor. 2.act.verbi κατακηλέω,ex quo eft aorift.1.act. κατεκήλησε apud eundem.
κατεκόπησαν,aor.2 .paff,indicatiui à them.act.κατακόπτω.
Κατέκλα,fecundum quofdam per apocopen pro κατέκλαυε,ex κατακτείνω,fecundum alios pro κατέκτη,ex κατάκτημι.
Κατέκταθεν.Bœotica fyncope pro κατεκτάθησαν,aor.1.paff. verbi κατακτείνω,facientis præt.perf.act. κατέκταγκα, paff.κατέκταμαι,tanquam ex κατακτάινω.
Κατέλεκτο.Ionicè pro κατελέλεκτο,præt.plufquamperf.paff. verbi act.καταλέγω.
Κατένειξε,aor.1.act.irregularis pro κατήνεγξε, ab Ionico themate κατενείκω,quod fubferuit verbo καταφέρω.
Κατενύγησαν, aor.2. paff.verbi act.κατανύσσω, facientis fut.2.act. κατανυγῶ.
Κατενήνεκται,præt.perf.paff.eiufdem verbi καταφέρω, ex inufitato them.κατενέγκω feu κατενείκω, vnde & præt.med.κατενήνοχα ambo habentia Atticam duarum initialium præfentis literarum reduplicationem,& pro κατήνεκται & κατήνοχα.
Κατενήνοθε,præt.med.verbi κατενθέω. fecūdum quofdam veteres grammaticos,quod fic formant.Dicūt ex ἐνθέω fieri primùm ἐνέθω,metathefi literarum:inde præt. med. ἤνοθα , & Attica duarum initialium literarum præfentis reduplicatione ἐνήνοθα vnde præmiffa propofitione κατ,κατενήνοθα.
Κατηνήρατο,aor.1.med.verbi act.κατεναίρω,apud Hefych.
Κατεπιάσθη,aor.1.paff.verbi act.καταπιαίνω.
Κατεπόθη,aor.1.paff.verbi act.καταπίνω,facientis fut.1.καταπόσω ex inuf.them.καταπόω.
Κατέσβη,aor.2.paff.verbi act.κατασβέννυμι. facit enim id fut. 2. κατασβῶ,ex κατασβέω,vnde aor.2.κατέσβην,ex quo paff. aor. 2. κατέσβην.quidam tamen malunt dicere effe aor.2.act.ex themate κατάσβημι
Κατέστην,aorift.2.act.verbi καθίστημι , cuius tertia perfona plur. κατέστησαν. [θῶσαι ἐποίησα.
Κατῄδεσα,aor.1.act.verbi καταιδέω,apud Hefyc. qui exp. αἰδεσ-
Κατηθαλωμένοι,particip.præterit.perfect.paff.ex themate actiuo καταιθαλόω.
Κατήκει,Ionicè pro καθήκει ex Ionico them. κατήκω pro καθήκω.
Κατήκιζον,præt.imperf.act.verbi καταικίζω,vnde & præt.paff.κατῄκισμαι,& aor. 1.med.κατῃκισάμην.
Κατηλόκισαι,præt.perf.paff.verbi act.καταλοκίζω.
Κατηλοκυῖα,Ionicè pro καθηλωκυῖα particip. fœm. præt.perf.act. ex them.καθηλόω faciente fut.1.καθηλώσω.
κατημύχθη,aor.1 .paff.verbi act.καταμύσσω.
κατήνυσε,aor.1 .act.verbi κατανύω.
κατηνόχα,præterit.med.verbi act.κατενέγκω feu κατενείκω fubferuientis verbo καταφέρω.
κατήνυον,præt.imperf verbi act.καταινύω.
κατῆρε aor.1.act.verbi καταίρω.
κατήρει.Ionicè pro κατῄρει à them.καταιρέω pro καθαιρέω.
κατῄρεῖτο,præt.imperf.paff.verbi act.καθαιρέω.
κάτθανεν,Aeolica fyncope pro κατέθανε.aor.2.act.verbi καταθνήσκω ex καταθανέω.
κατθέμεν,itidem pro καταθέμεν : hoc autē Ionicè vel Doricè pro καταθεῖναι,quod eft aor.2.act.infin.modi,à them.act.κατατίθημι. Similiter κάτθεο pro κατάθεο.Hoc autem pro κατάθεσο feu κατάθου,quod eft aor.2.med.imper.modi ab eodem them.
καθιᾶσι,tertia perfona plur.præfentis κάθιημι,at καθιᾶσι præfentis καθίημι.
καυάξαις pro κατεάξαις , fublato primùm τ,deinde eius loco inferto υ more Æolico,vt αὐήρ pro ἀήρ:Aor.1.act.opt.modi itidemque in infin. pro κατάξαι dicitur καυάξαι: hoc autem κατάξαι eft à κατάγω feu κατάγνυμι fignificante frango.
Καυχάεσαι & Καυχᾶσαι ex Καυχάομαι pro καυχᾷ in fecunda perfona dici,annotant grammatici quidam recentiores.
Κεάσσας,poeticè metri caufa geminato σ pro κεάσας : particip. Aor.1.act.à them.κεάζω.
Κέαται & κέατο , Ionicè pro κεῖνται & κεῖντο , abiecto etiam augmento in pofteriore,ficut δεδίαται ijdem dicunt pro δέδενται, & ἐπεποιέατο pro ἐπεποίηντο
Κείαντες & Κειάμενοι pro καύσαντες,& καυσάμενοι dicitur tanquā ex κείω ambo Aor.1.alterum actiui,alterum medij.
Κείαται & Κείατο , rurfum Ionicè pro κεῖνται & ἔκειντο : inferto etiam metri caufa.
Κεισεῦμαι & Κεισοῦμαι,Doricè pro κείσομαι,à them.κεῖμαι.
Κεκαδῆσαι pro στερῆσαι & χάσασθαι ποιῆσαι,ex χάζω deriuant. nam ex fut.2 χαδῶ,faciunt κεκαδῶ, per anadiplafiafmum & τροπὴν τοῦ χ εἰς κ,vnde & fut.1 .med.κεκαδησόμεθα Similiter ex ἔχαδον faciunt κέκαδον,& med.voce κεκάδοντο.
Κεκαδμένος verfo σ in δ dicitur pro κεκασμένος,vt ἴδμεν pro ἴσμεν,eft autem id præt. perfect.paff.verbi act.κάζω.
Κεκάθικα,duplici augmento, pro κάθικα dicitur in præt. perf. act.verbi καθίζω.
Κεκάμω,poetico anadiplafiafmo pro κάμω, quod eft Aor.1. act. fubiun.modi,à them.κάμνω.
Κεκάρθαι,præterit.perf.paff.infin.modi,à them.act.κείρω.facit enim id fut.1 .καρῶ,præt. κέκαρκα,& præt.plufquam perf. ἐκεκάρκειν,in paff.κέκαρμαι.
Κεκάσθαι præt. perf. paff. infin. modi, à them. act. κάζω faciente præt. paff.κέκασμαι:cuius fecunda perfona κέκασσαι apud Homerum legitur,geminato metri caufa σ pro κέκασαι.
Κεκαῦσθαι præt.perf. paff. infin. modi, à verbo act. καίω faciente fut.1.act.καύσω.
Κεκαφηώς,Ionicè pro κεκαφηκώς:part.præt.perf.act.à them.καφέω,quod ex κέκαφα, præt. perf. act. verbi κάπτω effe factum dicitur.
Κεκινέαται,præt.perf.paff.verbi κινέω,Ionicum pro κεκινημένοι εἰσὶ vt πεποιέαται pro πεποίηνται,feu πεποιημένοι εἰσί.
Κέκλαμμαι,præt.perfect. paff.verbi κλέπτω,habens verfum ε in α,vt ἔτραμμαι.
Κεκλάγξω,poetico anadiplafiafmo pro κλάγξω:itidemque med: voce κεκλάγξομαι pro κλάγξομαι , ambo futura funt verbi κλάγγω vel κλάζω.
Κεκλασμένων. Varin.affert pro κεκλασμένων vfurpatum. quorum vtrunque eft partic.præt.paff.à verbo κλάω.facit enim id præt. perf. paff. κέκλασμαι, vnde etiam in plufquamperf. κέκλαστο Ionicè vel Atticè.
Κεκλειμένος, itidem pro κεκλεισμένος affertur à them.κλείω faciente præt.paff. & κέκλειμαι & κέκλεισμαι : quorum hoc tamen vfitatius eft.
Κέκλεο,Ionicè pro κέκλου,refoluta diphthongo:quod eft imperatiui præfentis à poetico verbo κέκλομαι habente pleonafmum τοῦ κ pro κέλομαι.Itidem κέκλετο ab eodem eft, augmento carens pro ἐκέκλετο. Apud Hefychium verò & κέκλει legitur, expofitum itidem κέλευε,καλεῖ,à them.κεκλέω.
Κεκλήαται & Κεκλήατο, Ionicè pro κέκληνται & κέκληντο,vt κεκινέαται paulò antè pro κεκίνηνται tertia perfona pluralis præt. perf. & plufquamperf.paff.à verbo καλέω,faciente fut.1.act. κλήσω & præt.κέκληκα,ex inuf.them.κλέω.
Κέκληγα,præt.perf.med. verbi κλάζω, habens τροπὴν τοῦ α εἰς η pro κέκλαγα:vnde part.κεκληγώς apud Hom.Ab eodem κέκληγα fit thema κεκλήγω,ex quo partic.κεκλήγων apud eundem.
Κεκλήσομαι,fut.paulò pòft verbi act.καλέω, ex fecunda perfona præt.perf.paff.κέκλησαι facit enim præt.paff.κέκλημαι ex inufitato them.κλέω,ex quo habet futurum κλήσω.
Κεκλίαται & κεκλίατο,Ionicè pro κέκλινται & κέκλιντο feu ἐκέκλιντο: tertia perfona pluralis præt.perf.& plufquamperf.paff. à themate κλίνω,vt κεκλήαται paulò ante.
Κεκλόμενοι, partic. poetici verbi κέκλομαι vfurpati pro κέλομαι: Vnde & imper.κέκλου pro κέλου.
Κέκλοφα præt.perf.act.verbi κλέπτω,Atticè habens ε verfum in ο,vt πέπομφα & fimilia vnde infinitiuus κεκλοφέναι.
Κέκλυθι,poetico anadiplafiafmo pro κλῦθι : imper.præf. verbi [κλῦμι:
Κέκλωσμαι,præt.perf.paff.verbi act.κλώθω.
Κεκμηκώς,Doricè pro κεκμηκώς. Apud Hefych.itidem pro κεκμῆσθαι,quod exp.κεκοπιακέναι, videtur legendum κέκμηται, vt verbi κάμνω,tanquam ex κμάω vt τέμνω facit τέτμηκα tāquam ex τμάω.Vnde partic.κεκμηκώς.
Κεκμηώς,apud Homerum Ionica τοῦ κ ἐξαιρέσει pro κεκμηκώς,vt κεκαφηώς paulò ante pro κεκαφηκώς,& fimilia alia. Præterea verò κεκμηῶτος idem dicit pro κεκμηότος,metri caufa.
Κέκνισμαι,præt.perf.paff.verbi act.κνίζω.
Κέκομμαι,præt.perf.paff.verbi act.κόπτω.
Κέκτικα.apud Sophoclem pro ἔκτικα, eiecto τ, ideoque reduplicata initiali litera præfentis præt.med.verbi κτείνω.Etym.

Κεκρηνώς, Ionicè ponitur pro κεκρηκὼς apud Homerum, exempto κ. vt de bobus. Βόες κεκρυόντ' ἀπίσω. Vbi etiam nota κεκρύοντ', neutraliter vel passiuè vtrùm pro κεκρυφότες seu κρυφθέντ' sutiat: sàtuti.

Κεκρυβάδω, ab eodè per syncopen vsurpatũ creditur, pro κεκρυμμένος, quod est partic. prǽt. perf. passi. à them. act. κρυβέω. Sed verisimilior Eustathij opinio est qui κεκρυβάδα dictum τροπῇ β σὶς δ ait pro κεκρυφότα à them. κρύπτω, præsertim quùm partic. κεκρυφάδα legatur apud Hesych.

Κεκτόνες, pro κεκτόνικες, Ionicè vt κεκρηνὼς pro κεκρηκὼς, paulò suprà exempto κ. veluti κεκπόπι δομῷ apud Homerum. Est autem partici. prǽt. act. à them. κοπέω.

Κεκῶθω, prǽt. perf. passi. infin. modi, à them. act. κήπτω.

Κεκραάνω, poetico pleonasmo β α Ionica detractione augmenti dicitur pro ἐκέκρανται. prǽt. pluſquamperf. passi. verbi act. κράω, Similiter φαάνθη pro ἐφαάνθη reperitur apud poetas à φαίνω.

Κέκρυγμαι. prǽt. perf. med. verbi κράζω facientis fut. 2. κεκρᾱγὼ. Ex quo & thema κεκρύγω fit. vt κεκλήγω ex κέκληγα. At κεκραγόντ, quod Hesych. affert pro κρανθέντ, est ex them. κεκρᾱγέω.

Κέκρυμμαι. prǽt. perf. act. verbi κρύπτω, facientis fut. 1. κρύψω per syncopen pro κεκρύφομαι. Idemque in pass. voce κέκρυμμαι dicitur pro κεκρύφθαι. ex quo participium κεκρυμμένος.

Κεκρυφήσομαι, fut. paulò pòst verbi act. κρύβω ex κέκρυφα secunda persona singularis prǽt. perf. passi. κέκρυφας.

Κεκρύφατται, Ionicè pro κεκρυμμένοι εἰσί: tertia perſ. plur. prǽt. perf. passi. à them. κρύβω. facta autem est ex tertia singulari interto α ante τται, & tenui præcedente versa in aſpiratam, ſublatoque ι. ante τται, & tenui præcedente versa in aſpiratam, ſublatoque ι.

Κέκρυχθι, imperatiuus est verbi κρύβω pro κέκρυφα, vt annotatur apud Varinum. Apud Suid. verò reperitur κέκρυβι ſcribitur, qui exponit κρύβου.

Κέκρυφται, prǽt. perf. med. verbi κρύβω, habens τροπὴν β α εἰς η, ſicut κέκληγα ex κλάζω fit. Vnde infin. κεκρηφθῆναι apud Suid. & partic. κεκρηφθὲν apud Hesych.

Κέκρυπτο, Ionicè pro ἐκέκρυβτο, ſublato primùm augmento, deindè α verſo in η prǽt. pluſquamperf. paſſ. verbi κρύπτω facientis fut. 1. κρύψω per ſyncopen pro κρύφω.

Κεκρώγοντες apud Ariſtoph. eſt partic. prǽt. perf. med. à verbo κράζω, quod Heſych. exp. κράζω.

Κέκρυφθα, prǽt. med. verbi act. κρύπτω, tenui verſa in mediam veluti in βέβληκα, & ſimilibus.

Κεκρύφατται, Ionicè pro κεκρυμμένοι εἰσί. tertia perſona plur. prǽt. perf. paſſ. ab eodem them. κρύπτω, facta ex tertia ſingulari, inſerto α ante τται, & præcedente tenui verſa in aſpiratam.

Κέκτημαι, prǽt. perf. paſſ. verbi κτάομαι: pro quo & ἔκτημαι dicunt Iones.

Κεκυ'ῦσαι, Ionico & poetico anadiplaſiaſmo pro κυ'ῦσαι, vt λελάβοσι pro λάβωσι, κεκρίωσι pro κρίωσι: Aor. 2. act. ſubiun. modi, à them. κύω.

Κέλεαι, Ionicè pro κέλῃ. reſoluta diphthongo: ſecunda perſ. ſing. poetici verbi κέλομαι.

Κελήσεται fut. 1. med. verbi κέλομαι, vt θέλω & μέλει ex θέλιω & μέλᾱ'ει ſua futura mutuantur. Apud Homerum κελήσεται, οὐκ ἀθέλω.

Κι'ᾶσκε Aor. 1. act. infin. modi, à them. κι'άω.

Κε νσιμ, aor. 1. med. ſyncopen paſſus pro κι'ήσασθαι, ex them. act. κιντέω. Eſt & Aor. 1. act. infin. modi pro κινῆσαι, ab eodè thè.

Κι'σσητο, apud Theocr. pro κι'ῆτο, neenò κι'σῆτο Ionicè abiecto augmento reperitur pro ἵκετο, ex them. κι'σάομαι. Apud Heſych, & κι'σῆσθαι legitur expoſitum κιῆσθαι: quod ipſum Suid. exp. ὑπάρξαι.

Κι'εσκον, Ionicè pro ἐκι'εσκον, omiſſo augmento & geminato ſimul σ metri cauſa aoriſt. 1. act. verbi κιάω facientis fut. 1. act. κιήσω.

Κιεσσῆσθαι, Atticè pro κιεσσῆσθαι: fut. 1. act. verbi κιεσσῆζω.

Κιεσσὸν poetico ſeu Ionico pleonaſmo β ο pro κιεσσῆς: prǽt. impeſ. paſſ. verbi act. κιεσσάω.

Κι'ουσι, Æolico more pro κίρασι. nam Æoles fut. 1. verbi κίρω faciunt κι'ρσω, vt φθερσω à φθείρω eſt.

Κιρᾶ. ciuſdem κίρω fut. 1. regulare & commune ex quo infin. poeticus κιρᾶ'ειν pro κιρᾶν, vel potius Ionicus. ſolent enim Iones ει circumflexum diſſoluere in ε'ει. Alioqui κιρᾶ'ειν eſt etiam thema contractum ex κιρέω.

Κι'σιτον. Ionicè pro ἔκιεσθε, ex κι'σ'ομαι tacto them. κι'σομαι, vt ex ἴω fit ἴσομαι, teſte Euſt. Apud Heſych. κι'σασθε legitur, itidem expoſitum ἵκεσθε.

Κι'χάνθω, Ionico diplaſiaſmo pro ἐχάνθη, vt λελάβοντο pro ἐλάβοντο Aor. 2. med. eiuſdem them. χάζω facientis fut. 2. χαδῶ Aor. 2. ἔχαδον.

Κιχαυῖζε, pleonaſmo poetico metri cauſa pro κιχανθάνε: partic. prǽt. perf. med. ab eodem verbo χάζω. (xiſtimò.

Κι'χαται, prǽt. perf. med. verbi χάσκω vel χαίρ'ω: rariſſimi vſus, vt εἰρήκατε & τεθνᾶμεν ex ῥῆσ'ω & τεμεῖ'ω. niſi potius futura horum verborum χαδῶ, θανῶ. τεμῶ, ex ſefe prǽterita illa formare putanda ſunt, πόσα δ' ἐχρήσατο εἰς ὀνομάζειν. vnde paſſ. κιχάσθαι.

Κιχαχνόωσι, Ionicè apud Homerum pro χαίνουσι, quod eſt fut. 1. act. infin. modi ex them. χαί'ω faciente fut. 1 χάσω. Vnde & media voce κιχαχνόωμαι quanquam hoc κ προσῳδίαν poteſt eſſe etiam futurum paulò pòſt ex κιχάρησθε ſecunda perſona ſingulari præterita perfecti κιχάρηται.

Κιχανάω, Ionica ἐξαιρέσει τοῦ κ pro κιχανέω, vt κικοπάω pro κοπάω, velut apud Hom. κεχαρμένα τίνη.

Κιχανόωσι, Ionicè pro κιχάνουσι. Hoc autem κιχάνουσι poeticũ anadiplaſiaſmum habet pro κιχάᾶσι, vt λελάβοντο pro λάβοντο, itidemque κιχάᾶσθαι dicitur pro ἐχάᾶσθαι, eodem anadiplaſiaſmo, vt λελάβοντο pro ἐλάβοντο. Eſt portò vtrumque illorum κιχάᾶσθαι nimirum & κιχάᾶσθαι. Aor. 2. med. ab eodem them. χαίνω: aliud optatiui modi, hoc, indicatiui.

Κι χημι, prǽt. med. verbi act. χαίνω: vnde partic. κεχηώς.

Κιχλᾶζω, prǽt. perf. med. verbi χλάζω apud Pind. tene Varino.

Κιχλίζηκε, prǽt. perf. act. verbi χλιαίνω.

Κιχλιόων, prǽt. med. verbi χλιαίνω.

Κιχλοῦσσιν, fut. paulò pòſt verbi act. χολόω, ex κιχόλωσιν ſecunda perſ. ſing. prǽt. paſſ. κιχόλωμαι.

Κι'χρημι, prǽt. perf. paſſ. verbi act. χράω vel paſſ. χράομαι.

Κι'χρεται, prǽt. perf. paſſ. verbi χρέω.

Κεκμηκέτων, Atticè pro κεκμηκότων, correpta penultima, & ſublato ſimul augmento. pro quamperfecti. nam ſecundum regulam dici debebat ἐκεκμηκότων. præter. pluſquamperf. act. verbi act. κμηί'ω.

Κιμαίδατται, Ionicè pro κιμαιδάβριοί εἰσί. tertia perſona plur. prǽt. perf. paſſ. à verbo χμαίζω, facta ex tertia ſingulari, correpta primùm penultima: hoc eſt, ſublato σ, deindè inſerto δα: vel etiam ex præterito medio, adiecta ſyllaba ττ.

Κῆαι, aor. 1. act. infin. verbi κάω. facit enim ια in indicatiuo modo Aor. 1. ἔκηα. vnde partic. act. κήας, & med. voce κηάμενος.

Κήατι, poetice pro ἐκεῖ, Aor. 2. act. verbi κεί'ω, facit enim in Aor. 2. ἔκιον, & poetico anadiplaſiaſmo κί'κιον, vt λελάβετο pro ἔλαβε, vnde ἐκῆσε vocalis breuis τὴν ει, vt tradit Varin. poſt Etym. & Euſt. Hom. μεῖ'ων δ' ἀθανάτοις ἐνέκησε.

Κῆφα, Doricè pro σὺ ἔφη. Theocr. Κῆφα Δαφνὶ θέλων ὐπνῶσαι.

Κίε, Ionicè & poeticè pro ἐκεῖ: aor. 2. act. verbi κίω, ſeu κιέω. Itidemque κίεν ſequente vocali pro ἔκιον.

Κίρνα, Ionicè pro ἐκίρνα: prǽt. imperf. verbi κιρνάω.

Κίρνη autem pro ἐκίρνη, eſt prǽt. imperf. verbi κίρνημι. quanquã nonnulli Doricum eſſe malint pro ἐκίρνα vt ἔζη pro ἔζα.

Κιχείη, prǽſens opt. act. ex κίχημι, vt θείη ex θῶμαι. vnde & partic. κιχείς, vt θείς. At κιχῶ, eſt Aor. 2. act. infin. modi, à them. κιχάνω ſeu κιχέω.

Κίχεῖτε, Attica ſyncope pro κιχείητε, itidem præſens opt. ex eodè κίχημι. Sic κιχεῖμεν & κιχεῖεν dicitur pro κιχείημεν & κιχείαεν. Κιχήσεσθαι, Doricè pro κιχεῖσθαι vel κιχεῖν. Euſt.

Κιχεῖσθαι, infin. x eodem κίχημι vel κιχάνω, vt Euſt. tradit. Sed ſi ex κιχέω eſſet, ſcribendum foret κιχήσθαι, cum σ ſubſcripto.

Κιχήσατο, Ionicè pro ἐκικήσατο Aor. 1. med. verbi κιχάνω ſeu κιχέω facientis fut. κιχήσομαι. vnde & infin. κιχήσεσθαι.

Κιχήτην, per ſyncopen pro κιχησάτην ſeu ἐκικησάτην: tertia perſona dualis Aor. 1. mediꝰ ἐκικησαμένω, à κιχέω. ſin κιχείτην ſcribas, eſt tertia dualis præteriti imperf. ἐκίκαον, vt ἐπιστήτην à them. κιχάω. Euſt. apud Hom.

Κλαδεῖ, quod Heſych. exp. κλαδάσσει: fut. eſt à them. κλαί'ω.

Κλαίγεσκε, Ionicè pro ἔκλαιε, abiecto augmento & annexo εσκε. pro imperf. act. verbi κλαίω.

Κλαιηοῖδα, Aeolica paragoge pro κλαίοις, vt ἐπιχθοῖα, pro ἐπιχθοῖς. præſens opt. act. à them. κλάω.

Κλάζεν, Doricè pro κλείσαι, ex κλᾱΐζω. Faciunt enim primum fut. Κλᾱξῶ. deinde ᾱ verſo in α & ſubſcripto ι κλᾳξῶ. Theocr. τὰ αὐλάγια ὐπέκλᾳξεν. Similiter κλᾱξέμεν pro κλῄσειν in Aor. 1. infin. modi.

Κλάισια. Doricè pro κλαίουσα partic. verbi κλάω.

Κλαυτῶ, quoque dicunt pro κλαύσω, eodem modo. nam futura verborum in ζω & per ξ faciunt more ſuo, & per σ communi more.

Κλαυσέστην, Doricè itidem pro κλαύσετον. ſolent enim circumflectere futura actiua & media, itidemque κλαυσῶ dicunt pro κλαύσω, & ſic deinceps in cæteris perſonis. Eſt autem hoc κλαύσω. fut. 1. act. verbi κλαίω, vt ex κείω κεύσω eſt.

Κλείσεαν. Ionicè & poeticè pro κλᾱ'σεαν. ex them. κλέω vſurpato pro κλᾱ'ω: vnde eſt & opt. κλείσειας ſignificans ἄδυμοι, ὑμεναῖοι: necnon paſſ. κλείσεται ſignificans ὑπηκόῳ ἔσεσθαι. Eſt alioquì aliud thema κλείω ſignificans, claudo.

Κλείσαν. Ionicè pro κλείσαι ſeu κλεῖσαι à them. κλείζω & κλείω.

Κλῆσαν apud Ariſtoph. pro κλᾱΐζον per ſynæreſin à them. κλᾱΐζω. At κλῆσον, ſine ι ſubſcripto, eſt aor. 1. imperatiui modi, à them. κλᾱΐω faciente fut. 1. κλήσω, per ſyncopen.

Κλιθήτην, Aor. 1. paſſ. indic. modi, augmento carens pro ἐκλιθήτην. à them. act. κλί'ω

Κλυ'ζεσκεν, Ionicè pro ἔκλυζε: prǽt. imperf. act. verbi κλυ'ζω. κλῦθι imperat. præſens, ſecundum alios ex inuſ. them. κλῦμι, ſecundum alios ex κλυ'ω per metaplaſmum pro κλυ'ς, vt κε'κρᾱχθι itidem metaplaſmum habere dicunt pro κε'κρᾱχας.

Κύδοσι, Doricè pro κύδει: aoriſt. 1. actiui infin. modi, à them. κυδα vel κυδῶ.

Κυδοιάλω, aoriſt. 1. paſſ. optat. modi, à them. act. κυδάω faciente prǽt. perfect. paſſ. κέκυσμαι.

Κυῆ, Ionicè pro ἔκυη, quod eſt prǽt. imperf. act. vel ex them. κυέω, vel ex κύσω. nam ἔκυη per contractionem quidam fieri aiũt ex ἔκυεα, vt ἔζη ex ἔζεα.

Κύοσαι, poeticè metri gratia pro κύησαι, quod eſt aor. 1. act. infin. modi, à them κύζω. (Ciemus.

Κυσσώττει apud Theocr. Dorico more pro κυζᾷ, à them. κυ'ω.

Κοιλάωσι, aoriſt. 1. act. infin. modi à them. κοιλαίνω faciente aor. 1. ἐκοίλανα.

Κομεύτεω, Ionicè detracto augmento pro ἐκομείτεω: tertia perſ. dualis prǽt. imperf. act. ex them. κομίω.

κομιῶ. Attico more pro κομίσω. fut. 1. act. verbi κομίζω: itidémque media voce κομιοῦμαι pro κομίσομαι.

κοπέτι, aor. 2. vel fut. 2 act. infin. modi. à verbo κόπτω faciente futur. 1. indic. modi κοψῶ. aor. 2. ἔκοπον, vnde paſſ. ἐκόπην, ex quo infin. κοπῆναι & partic. κοπείς.

κορέξαι, aor. 1. act. infin. à them. κορέσσαι vel κορέσθαι.

κορίει apud Homerum pro κορίσῃ, itidémque κορίεις pro κορίσῃς: forſan fut. 2. verbi κορί'ω habens dialyſin Ionicam diphthongi ει circumflexæ, vt in ἐρί'ει pro ἐρεῖ.

κορί'εσθε, Ionicè pro ἐκορί'εσθε, necnon κορί'εσθε geminato metri cauſa σ, pro eodem aor. 1. med. verbi κορέννυμι ſeu κορέ'ω facientis fut. 1. act. κορέ'σω. vnde & paſſ. voce aoriſt. 1. infin. modi κορεσθῆναι.

κορύσσετο, per metatheſin ab Homero vſurpatum creditur pro κορύθετο, à κορύθομαι ſignificante, galeæ in modum faſtigior.

κοτέσσεται, Bœotica ſyncope pro ὀποτμίξηται, abiecto ſimul augmento aor. 1. paſſ. verbi act. κοτμί'ω facientis fut. 1 κοτμήσω.

κοχλάσσαν, Ionicè pro ἐκοχλάδωσι. vt ὠδύσσαν pro ὠδυσαν. à themate κοχλάδω.

κρᾶ'ε, Ionicè pro ἔκρᾱε omiſſo augmẽto: aor. 1. act. verbi κράω. κρᾶσθαι. pleonaſmo poetico pro κρᾶναι, vt κεκρᾶσθαι pro κ'κρᾶναι: Ambo apud Hom.

κρᾶνέες, part. aor. 2. paſſ. ex them. act. κράζω faciente fut. 2. κρᾱγῶ & aor. 2. ἔκρᾱγον, ac voce paſſ. ὀκρᾱγέν τε & infin. κραγῆναι.

κραδείη, participi. aor. 2. paſſ. ex them. act. κραίω faciente futur. 1. act. κραύσω. per ſyncopen, pro κραίσω.

κραυ'ᾶσι. dialyſi Ionica & poetica, pro κραυΐᾶσι, fut. 1. vel 2. med. verbi act. κραύω, facit enim act. voce in indicat. modo κραυῶ, media κραυοῦμαι.

κρήηνον, aor. 1 act. imper. modi à them. κραίω faciente aoriſt. 1. 2 act. indic. ἔκρηνα, pleonaſmum poeticum habens pro κρῆνον. Itidémque in infin. modo κρηῆναι dicitur pro κρῆναι.

κρήμνη, Ionicè pro ἐκρήμνη: prǽt. imperf. act. verbi κρήμνημι. Item imper. præſentis eius thematis, nam imperatiui actiui præſentis ſecunda perſona ſimilis eſt tertiæ præteriti imperfecti actiui, dempto augmento.

κρῖσαι, aor. 1. act. infin. modi, a them. κρείνω. vt φῆναι ex φαίνω. Itidémque imperatiuus κρῖνον ex eodem eſt.

κρίνε, poeticè pro ἔκρινε, omiſſo augmento: aoriſt. 2. act. à them. κρίζω, faciente fut. 2. κρινῶ, vnde & prǽt. med. κ'κρικα. κρίνε autem videtur potius eſſe à themate κρίνω. Ambo legi apud Homerũ teſtatur Euſtath. in hoc loco Iliad. τ, de equis: Τὼ δ' Ἀξιοχίτω, κρίνε δ' ζυγὸν. Ambo ſunt ὀνομοθετικῶτατα, vt τερέσθω quoque. Ex eiuſdem eſt aor. 1. act. infin. modi κρῖξαι apud Heſych. pro κρῖναι.

κρούει, Ionicè ſine augmẽto pro ἔκρουει: prǽt. imperf. verbi κρούω. Itidemque in aor. 1. paſſ. ab eodem dicitur κρούθη pro ἐκρούθη.

κρυβέντες, participp. aor. 2. paſſ. à them. κρύπτω faciente fut. 2. act. κρυβῶ. vnde etiam à them. κρύβω. nam & ipſius eſſe vſum aliquè credunt nonnulli. Vnde & infin. κρυβῆναι. Ab eodem eſt fut. 2. paſſ. κρυβήσομαι.

Κῦε, Ionicè abiecto augmento pro ἔκυε. hoc autem ἔκυε ab aliis per apocopen factum dicitur ex ἔκυεα, ab aliis ex aor. 2. ἔκυτον τροπῇ τὸ η, vt ἔβη pro ἔβην.

Κῦσθον, participp. aor. 2. med. ex them. κύπω facit enim id aor. 2. ἔκυπτον, & voce media ἐκύπτετο. Quanquam Euſtath. præſentis temporis eſſe innuit, & paſſ. vocis. ſcribit enim ex κύπτ' fieri κύπτει. vnde participp. κῦσθ', vt ἰσάμενος, & paſſ. κῦσθαι pro vt ἰσάσθαι. Vtitur certè Homerus paſſiua ſignif. Iliad. ε, τὸν μὲν ἀλεξάμενον, ἢ ὑπὸ κῦσθαι παρ' ὄχεσφι. occiſum.

Κῶεν, Ionicè & poeticè ſine augmento pro ἔκωεν. hoc autẽ Bœotica ſyncope pro ἔκῶσαν, vt ἔβαν pro ἔβασαν, tertia perſ. plur. Aor. 1. ἔκτεινα ex them. κτίνω ſignificante occido, vt κτείνω.

Κτανέτην, Ionica & poetica dialyſi diphthongi circumflexæ pro κτανέσθην aoriſt. vel fut. 1. med. verbi κτείνω faciente fut. 2. act. κτανῶ.

Κτανόντες, itidem poetica & Ionica diphthongi circumflexæ dialyſi pro κτανθέντες participp. act. fut. 2. κτανῶ, ex eodem themate κτείνω

Κῶφθη, Bœotica ſyncope. ſimúlque Ionica augmẽti detractione pro ἐκωφθήσθη: aor. 1. paſſ. indic. modi ab eodem κτείνω. faciente prǽt. perfect. act. ἔκτονα.

Κτάσθω, infinitiuus aoriſt. 2. medij à them. κτήμι, vnde ſuprà partic. κτάμενος. Euſtat. exp. πιφορῶσθαι. At κτᾶσθαι eſt infin. verbi κτάομαι, per contractionem ex κτάεσθαι.

Κτεῖβε, Ionica & poetica augmenti detractione pro ἔκτεῖβε tertia perſona ſing. ciuſdem aor. medij ἐκτάμλω, ab eodem them. κτᾶμι. Heſych. paſs. exp. ἀπῆγαν. At κτᾶτο pro ἐκτᾶτο, eſt imperf. paſſ. verbi κτάομαι.

Κτεάνοισι, Itidem Ionicè & poeticè pro ὀκτεάνοισι, geminato etiam σ metri cauſa. aor. 1. act. verbi κτεαλίζω.

Κτέϊσμαι pro κτένιοιμι dici κατ' ἔκθεσιν, tradit Euſt.

Κτενῶ, fut. 1. act. verbi κτείνω, ſignificans occidam.

Κτεριῶν, Atticè pro κτερέσασι. fut. 1. act. verbi κτερίζω. Suid. exp. θάψῃσι.

Κτέσσαμεν, Ionica vocalis circumflexæ reſolutione pro κτᾶμεν. aor. 2. act. ſubiunct. modi, à them. κτᾶμι, quod deriuantur ex κτᾶ idem ſignificante quod κτείνω. Euſtath. apud Homerum exp. φονεύσωμεν.

Κτήσομεσθα, fut. 1. med. verbi κτάομαι.

Κτίλλε, poeticè pro ὀκτησμβόλω, vt ἐλαλεάβω pro ἐλαλησμβόλω. partic. prǽt. perf. paſſ. ab act. them. κτίζω.

Κυδαιῶ, fut. 1. act. verbi κυδαίνω.

Κυεῖς, partic. aor. 2. paſſ. κυάλω, ex act. them. κυέ'ω, vt tradunt nonnulli: ſed rarum eius eſſe vſum puto.

Κυήβαφι, Doricè pro κυῆσι ex κυέ'ω.

Κύθοι, κύθες, κύθι, pro ἔκυθοι, ἔκυθες, ἔκυθε: aor. 2. act. infin. modi, à poetico them. κύθω faciente fut. 2. κυθῶ, exempto ε ex diphthongo, vt ἐλεύθω facit ἐλυθῶ.

Κυκεκήσετλε, Ionicè dempto augmento pro ὀκυκεκήσετλε aor. 1. paſſ. indic. modi, à them. act. κυκάω faciente fut. 1 act. κυκήσω.

Κυκι'οιω, apud Heſych. legitur expoſitum ἰφίλουν: quod habet poeticum pleonaſmum τῶ ι. & Ionicam augmenti detractionem pro ὀκυκι'οιω, à them. κυκι'ω.

Κύες, Ionicè & poeticè pro ἔκυες: prǽt. imperf. verbi κύ'ρω. Hom. αἶψα ἐπ' οἰκήτ'κ' ἰὼν φαεινῶ δ' ἐγὼς ἀκουὴ: id eſt, ἐπιστύγνασι γὰρ κατούσηχά.

Κύρσαν, aor. 1. act. infin. modi, Æolico more pro κῦραι. faciunt enim Æoles fut. 1. verbi κύρω, non κυρῶ, ſed κύ'σω. Vnde & partic. κύ'σας. Ambo apud Hom.

Κῶσι ſiue Κῦσι, poetica & Ionica augmenti detractione pro ἔκυσι: aor. 1. act. verbi κυ'ω. Hom. Κῶσι δὲ μιν κεφαλήν. Inde & imper. Κῶσον, quo Ariſtoph. vtitur in Nub. Κῶσόν μι. ᾧ τῶν χεῖρε δ' ἐ τῶν δεξιάν.

Λ

Λᾶ'ες, itidem apud poetas legitur pro ἔλαβε: aori. 2. act. indic. modi, à verbo λαμβάνω faciete fut. 2. act. λαβῶ, ex inuſ. them. λάθω, vnde & ſut. 1. mutuatur. Λαβὲ autem imperatiuus eſt eiuſdem thematis in eodem tempore, Atticam habens mutationem accentus, vt εἰπὲ, & ſimilia. Ex hoc porrò aori. 2. ἔλαβον eſt præterea opt. λάβοιμι, ſubiunct. λάβω, infin. λαβεῖν, participia. λαβών.

Λάβησι, Ionica & poetica paragoge τῦ σι, pro λάβῃ, vt ἔπησι pro ἔπῃ. tertia perſ. ſingul. aoriſt. 2. act. coniunctiui modi, ab eodem themate.

Λαζοίαθε, Ionicè pro λάζοιντο: præſ. opt. paſſ. à them. poetico λάζομαι. ex quo eſt & imperf. λαζόθε, augmento carens more poetico & Ionico pro ἐλάζετο.

Λαιᾶβραι, Doricè pro λάεσθαι. Heſych. exp. φθίγγεσθαι qui λαᾶ'ς (poetice & Ionicè carens augmento pro ἔλαε) exp. ἰφθέγξατο. ſtoicheſtichiam: ſi δὲ λάε νιφετὸν ἀπαγχόνη. A them. λαᾶ. quod tamen & alias habet ſignif.

Λαᾶ'ε, Ionicè & poeticè abiecto augmento pro ἔλαᾳε: aor. 2. act. indic. modi, à them. λαυθάνω faciente fut. 2. λαθῶ, ex inuſ. verbo λήθω. Eſt alioqui λαᾶ'ε etiam imperatiuus eiuſdem them. in eodem tempore. Ex hoc porrò aor. 2. ἔλαθον, eſt optat. λαᾶ'οιμι, ſubiun. λαᾶ'ω, infin. λαθεῖν, partic. λαθών, & in media voce ex ἐλαθόμλο eſt imper. λαᾶ'ϑυ, opt. λαθοίμλο, ſubiun. λαᾶ'ωμαι, infin. λαθέσθαι, partic. λαθόμλος.

Λαᾶ'ει, aor. 2. act. verbi λανθάνω vnde & infin. λαᾶ'ειν, [Ciemus.

Λαμπετόωσι, poetico pleonaſmo τῶ ο pro λαμπετῶσι, à them. λαμπετάω.

Λαμφθείς, aor. 1. paſſ. opt. modi, Ionicè pro ληφθείη à them. λαμβάνω. Sic in infin. itidem dicunt λαμφθέμεν pro ληφθῆναι, & λαμφθεὶς pro ληφθείς. Itidemque in fut. 1. med. λαμψόμεναι pro ληψόμεναι. Quæ frequentia ſunt apud Herodotum.

Λαπ'ξαδ, quod Heſych. affert pro κληρώσασθε. Dorìcum eſt, pro λήξασθε hoc autem λήξασθε eſt aor. 1. med. infin. modi, ex inuſ. them λήχω, ex quo λαγχάνω ſua tempora mutuatur. Ex Herodoto quoque affertur verbale λᾶξις pro λῆξις, exponiturque μεγεθος κλῆρ.

Λαπτέσθω, aor. 2. paſſ. infin. modi à them. act. λαπ'πτω.

Λαχεῖν, aor. 2. act. infin. modi à them λαγχάνω faciente fut. 2. act. λαχῶ ex inuſ. verbo λήχω. Vnde & partic. λαχών.

Λαχήτας, partic. aor. 1. act. a them. λαχτάνω.

Λαχίλω, λαχίνε, λαχίν. Attica formationis vſurpari aiunt pro λαχῆτε λαχᾶς. λαχοῖ, vt σοιοῖτω, σοιοῖτος. σοιοῖν pro σοιῆτε, σοιῆς, σοιῆ. fut. 2. act. opt. modi, a them. λαχχάνω, faciente fut. 2. λαχῶ & aor. 2. ἔλαχον, à verbo inuſitato λάχω.

Λελῦμαι, siue λελῦσμαι, λελῦμαι, λελῦσται, Doricè pro λέλυμαι, λέλυσαι, fut. 1. med. verbi λαμβάνω ex λύω.

Λιαύην. Aor. 1. act. infin. modi, à them. λιαρύω.

Λιγχαίνῃς, Æolicè pro λιγχάνῃς, vt φιλέμεν pro φιλεῖν. Iidem vicissim pro ἔπιθον & ἔπτην dicunt ἐπιθεῖν & ἐπτῆναι, vt annot. Etym.

Λειῖ μαι. Doricè & Ionicè pro λείπομαι, ex act. them λείπω.

Λείπειν poeticè Ionicè dempto augmento pro ἐλείπειν, aorist. 1. act. verbi, λείπω. Vnde & participium λείπεις.

Λεῖπε, itidem line augmento pro ἔλειπε: & λείπετο pro ἐλείπετο, pret. imperf. act. & pass. verbi λείπω & λείπτομαι.

Λείπουσα, Doricè pro λείπουσα: partic. fœm. verbi λείπω.

Λεῖψαν, poeticè & Ionicè sine augmento pro ἔλειψαν. aor. 1. act. verbi λείπω.

Λίπε, itidem pro λίπετο seu ἐλίπετο: plusquamperf. dicitur pass. verbi act. λίπω.

Λιπάθησι, Ionico anadiplasiasmo & paragoge τῦ σι, pro λιπάθῃ aor. 1. act. subiunct. modi, à them. λαμπάνω faciente fut. 2. λαβῶ, & aor. 2. ἔλαβον. Sic λιλαβίμεν dicitur pro ἐλαβόμεν, & λελαβίσθαι pro λαβίσθαι.

Λιπάσσας pro ἐλιπε, pret. perf. act. ex them. λαβίω. nimirum τῦ δ' ὕστερα μέλισσα λαβῶ, καὶ αὖ ξυμῦσα εἰς σύριγγα. quod in aliis quoque fieri notum est.

Λίπαζε, pract. med. verbi λαμπάνω seu λάπω, Doricum pro λίλαπα. vnde apud Pind. ἐπιλίλαπα. Ex hoc vero pret. λίλαπα fit them. λιλάπω, more Siculo. Solent enim ij ex preteritis forma re themata præs. vt πεπόνηκα ex πεπόνηκ, δεδύνα ex δέδυκα. Var. ex Eust.

Λίλαβε, anadiplasiasmo Ionicè pro ἔλαβε: aor. 1. act. indic. à themate λαμπάνω, faciente fut. 2. λαβῶ, & aor. 2. ἔλαβον, ex inus. verbo λαβω. Sic λιλαβήσεται pro ἐλαβήσεται, & λελαβοῦτο pro λάβοιτο, & λελαβήσῃ pro λαβήσῃ, & λελάβη pro λάβῃ.

Λίλαπε. pract. med. verbi λαπίω. vnde participium fœm. gen. λιλαπίης. Quidam tamen hoc participium ex λιλαπιάω factum volunt per syst. lenid. autem ex λιλαπιάω, per syncopen.

Λιλάδ. Doricè pro λιλᾶς pret. perf. pass. infin. modi, & them. act. λάω, faciente præteritum perfectum pass. indic. λίλασμαι. Sic λάσασθαι dicitur pro λάβεσθαι, & λιλησάμενος pro λιλησάμενος, apud Hom. λιλασμένος ὦσε ἐκπροθέν. Nisi ex them. λάσθη deriuare malis.

Λιλαχε, (vt λιλαπε) præteritum medium verbi actiui λαγχάνω, facientis fut. 2. λαχῶ, ex inusitato themate λάχω.

Λιλαχίσπωμεν. quod Hesych. exponit λαχεῖν πειρώμεθα. est aorist. 1. act. subiun. modi, à them. λιλαχίζω, facto ex p. æterito medio λιλαχα, vt λιλάζω fit ex λιλαπα, more Siculo, qui ex præteritis medio λιλαχα, vt λιλάζω fit ex λιλαπα, more Siculo, qui ex præteritis faciunt themata præs. temporis.

Λιλάχοτε, Ionico anadiplasiasmo pro λάχοιεν, vt suprà λιλάζοιτο pro λάζοιτο. aor. 2. act. subiunct. modi, à them. λαγχάνω faciente fut. 2. λαχῶ, ex inus. λάχω.

Λιλαπεῖν. pract. med. verbi λαμπάνω seu λαπῶ.

Λιλαπεν, pract. med. verbi λαπίω vnde partic. λιλαπεῖν. & apud Hesiodum in secunda persona. λιλαπες. in Erg. Διαμοιρᾶν δ' λιλαπεσίζηλ' ὑπὲρ ἀσκὸν δρῆναι. Vbi tamen & λιλάπεσε scribitur. Sunt qui hoc λιλάπεσε ex λιλάπεσε per syncopen factum dicãt. Sed quid opus est è longinquo originem petere, quum habeamus in propinquo verbum λαπίω cuius Hesych. meminit, λαπεῖ afferens pro ζωῇ & κορτεῖ: & λαπέσι in eadem sign.

Λιλάμμαν, pret. perf. pass. verbi λαμπάνω ex λαβῶ.

Λελάβηκ. pret. perf. pass. infin. modi a them. act. λάβω seu λαμπάνω, facit enim id pret. pass. indic. λιλάμμαι: vnde & partic. λιλαμμένος.

Λελάβηκ. autem per synæresin dictum est pro λελάβηκ, itidemque λελαμμένος pro λελαμμένος, quę sunt pret. perf. pass. ex them. λάζω pro λαμίζω.

Λιλάφαι. prę. per. act. verbi λαμπάνω ex λαβῶ. Sic λιλάπε ex λάβε

Λιλαμμένος. partic. pret. perf. pass. ex act. them. λαῶ, facto ex λᾶ. Hom. Il. μ. Βαῖ' ἰέναι δαιτὸς λιλαμμένοι.

Λιλάσα. pret. med. verbi act. λάσω. verso ε in ο. vt in λιλόσπε ex λιλέσπε.

Λιλέγχε. pret. act. verbi λαγχάνω seu λαγχω, contra regulam formatum tanquam ex λάγχω. Hom. Od. λ. Ἰμεῖρ' ἢ λελόγχασιν ἴσον θεοῖσι. Vnde participia λελογχώς, & fœm. gen. λελογχυίης. At λελογχαμένος, est partic. pret. perf. pass. à them. act. λογχάω.

Λιλείπε, pret. med. verbi act. λείπω, mutatum habens ει in ε, vt πέπονθε ex πείθω. Vnde partic. λελειπώς.

Λελειμμένος. partic. pret. perf. pass. ex them. act. λείπω.

Λιλέγε. pret. perf. act. verbi λιγω, habens Atticam τροπὴν ῦ ε εἰς ο. vt λιλόγε ex λιγω. Vnde part. λελεγώς, & fœm. gen. λελεγυίης.

Λελύμεσθαι, pract. pass. verbi act. λυμαίνω.

Λιλυ, pret. perf. pass. verbi act. λύω. Et in plusquamperf. λιλύμην, numero plur. Vnde & infin. λελύσθ. & partic. λελυμένος. Hom. verò λιλυντο vsurpauit etiam pro λυθεῖν seu λύσαι, indicatiuo vsurpato pro optatiuo, vt annotat Eustath. in hoc loco Od. σ. Νόσφιν κεφαλῆς, λιλύντο δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου.

Λιλτο, imper. præsens ex them. λιτομαι, quod ex futuro in præsens abiit. vt βαίνω, δύνω, itidem ex futuris sunt, quę εἰς σύνταξιν σπῆ δ' ἔρχομαι.

Λιξῶν, Doricè pro λιξων fut. 1. act. verbi λιγω.

Λόλυπται δὲς. part. aor. 1. pass. ex them. act. λολύπτω.

Λιχνόωντο. poetico pleonasmo τῦ ο, & Ionica diæresi augmenti, dicitur pro ἐλιχνόωντο, à them. λιχνόομαι, apud Hesych.

Λωβᾶν, apud eundem legitur, exponiturque ζημιοῦν. quod per contractionem est ex λοιβάομεν, optatiui verbi λοιβάω.

Λῆ, Doricè pro ἦλε. Itidémque λῆς pro ἦλθες. vt in illo hemistichio chorico: σὺ δὲ λῆς, καὶ μόσδε. Ex them. λάω.

Λιόσκετο, poeticè pro ἐλιόσκετο, abiecto augmento & geminato σ metri causâ, aor. 1. med. verbi act. λοίσκω.

Λοξὸν, itidem poeticè & Ionicè pro ἐλόξευσε: aor. 1. act. verbi λόγω facientis fut. 1. λόξω, vnde & in opt. λόξειαν χεῖρας φόνῳ apud Homerum. Alioqui λόξευσ ἔστ etiam aor. 1. med. verbi λοχεύω ex λόχος. vnde & verbale λόξις.

Λῦς, Doricè pro ἦλεις, vt paulo supra dixi. ex them λάω faciente in secunda persona λάεις, & Dorica contractione λᾶς, vt γελᾶς est ex γελάεις.

Λυ'σσαι, fut. 1. med. verbi λωδάω ex λύσσα. At λυσσᾶν: Ionico more abiecto augmento, est pro ἐλυσσᾶν. partic. pract. pass. λυσσάμενος ex eodem them.

Λυσῶ, Doricè pro λύσω, fut. 1. act. verbi λύω.

Λῦτ', Hesych. affert pro ἐλυλύθει. quod forsan per syncopen vsurpatum est pro λύθη, vel pro λῦτο, dempto augmento & exempto σ.

Λυφθείς, partic. aorist. 1. pass. ex themate act. λαμβάνω, faciente fut. 1. act. λήψω, ex inus. themate λήβω. Eiusdem aorist. 1. infinitiuus est λυφθῆναι.

Λήψομαι, fut. 1. med. verbi λαμβάνω, λήβω.

Λίγξε, poeticè vel Ionicè pro ἔλιγξε, aor. 1. act. verbi inus. λίγξω.

Λίπεν, itidem pro ἔλιπεν, dicunt iidem poetæ quod est aor. 1. act. verbi λείπω, facientis fut. 2. λιπῶ. vnde optat. λίποιμι, coniunct. λίπω. infin. λιπεῖν, partic. λιπὼν: & media voce ἐλιπόμην, imper. λιπῆσθ, opt. λιποίμεθα, subiunct. λίπωμαι, infin. λιπέσθαι, partic. λιπόμενος. Sed & λιπόμην sine augmento apud poetas reperitur pro ἐλιπόμην. (act. λιπεῖν.

Λιπὸν, poetico pleonasmo τῦ ε pro λιπὼν: partic. præt. verbi λιπαίνω, Ionicè apud Homerum pro ἐλίπαινε, abiecto primum augmento, deinde inserto ισ ante ϐ. p. act. imperf. pass. verbi λίσσομαι.

Λιτέσθαι, aor. 1. med. infin. modi à them. λίτομαι. (nem λύω.

Λόσε, aor. 1. act. indic. verbi poetici λοίω ex quo per contractionem λόσαν, aorist. 1. act. eiusdem verbi, augmento carens, geminatúmq; metri causa σ habẽs pro ἐλόεσαν. Vnde infin. λοῆσαι, & partic. aor. 1. med. λοησάμενος. Item fut. 1. med. indic. λοεῖται, pro λοήσεται.

Λῆμαι. Attica syncope pro λύομαι, itidémq; λῆται pro λύεται, λύεσθε pro λύεσθε, ἐλῆτο pro ἐλύετο: & in infin. λῆσθαι pro λύεσθαι ac in partic. λύμενος pro λυόμενος.

Λύσε, Bœotica syncope & Ionica augmenti detractione dicitur pro ἐλύθεσαν, aor. 1. pass. indic. à them. act. λύω.

Λύμεν apud Homerum pro λυθεῖεν seu λελυμένοι εἶεν. Iliad. φ. Νεῦ δ' ἄγε λύμεν πρὶς τόσσα πορόντ, præt. perf. seu plusquamperf. optat. pass. pro λελύμεθα. secundum alios aorist. 2. med. optat. modi, vt θείμεθα, ex them. λάμι. in qua sententia Eustath. est.

Λυμενάδην, partic. aor. 1. ex them. λυμαίνω faciente aor. 1. indic. ἐλύμηνα.

Λωΐτερ, Ionicè pro λαωτερ seu ἐλαωτέρῳ, abiecto augmento, præt. plusquamperf. pass. à them. act. λύω.

Λυ'σι, itidem Ionicè & poeticè sine augmento pro ἔλυσι, & λύσαν pro ἔλυσαν. aor. 1. act. eiusdem verbi λύω. vnde & in aorist. 1. opt. λύσιμι, & partic. λύσας.

Λυσεῖν, Doricè pro λυσᾶν. infin. act. verbi λυσάω.

Λυσόων, poetico pleonasmo, seu Ionica dissolutione vocalis circumflexæ pro λυσῶν. partic. præsens à them. λυσάω.

Λυ'τε Ionicè & poeticè sine augmento pro λῦτε seu ἐλύετε. præt. plusquamperf. pass. verbi actiui λύω. Quidam pro ἐλύετε vsurpatum aiunt per syncopen vel synæresin.

Λῶτε, Doricè pro λᾶτε. quod contractum est ex λάετε tertia pers. plur. verbi λάω, significantis idem quod ἥλα: vnde & partic. fœm. λᾶσα, quod est ἥλασα.

M.

Μᾶθήσομαι, fut. 1. med. verbi act. μανθάνω ex inusitato themate μαθέω.

μαθὼν, partic. aor. 2. act. eiusdem thematis itidem ex μαθέω vel etiam μαθῶ. facit enim fut. 2. μαθῶ, aor. 2. ἔμαθον. vnde opt. μαθοίμι, subiunct. μαθῶ, & infin. μαθεῖν.

μαμήσαν. poetico pleonasmo, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione, pro μαμῆσαν, itidemque μαμήσασα pro μαμῆσα, à them. μαμήσω. At μαμήσαν & μαμήσασα sunt à them. μαμάω.

μακτέσα. partic. ex ἐμακέω, aor. 2. pass. verbi μάσσομαι.

μανύσω. futur. 1. vel 2. med. ex themate μάνυμι. vnde aorist. 2. ἐμανύσμην. At μανήσομαι est futurum 2. pass. ex aoristo 2. pass. ἐμανύμην.

Μαπέσθαι. Atticè pro μαπεῖν. fut. 1. act. verbi μαπέζω.

μαπὼν, partic. aorist. 1. act. à themate μαπέω. Exponitur etiam ἐς μᾶκον συνελθεῖν, quasi ex μακὼν vel μακὼν.

μάσσατο

Μαύσσω, Doricè pro μύσσω: aor. 1. act. imper. modi, à Dorico them. μαύω pro μύω.

Μεγαλύνηται, aor. 1. pass. infin. modi, à them. act. μεγαλύνω.

Μεζέων. Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro μεζῶν: aor. vel fut. 2. act. infin. verbi μήδομαι.

Μεθύσσω. Doricè apud Theocr. pro μεθύσκω à Dorico themate μεθύσσω pro μεθύοντας, [πίζω.

Μεσίζουσι, Doricè itidem pro μισίζουσι, à them. μεσίσδω pro μισέω.

Μεχόμβω, poetica epenthesi τῦ ε metri causa pro μεχόμβω, ex them. μεχόομαι pro μεχόομαι.

Μεχάϊς, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro μεχῶις: præt. opt. pass. à them. μεχάομαι.

Μεχανήσθω aor. 1. med. optat. modi, à them. μήχομαι seu μηχάνομαι faciente fut. 1. med. μηχήσομαι. Alio qui facit & μηχήσομαι, vt le præt. perf. μεμήχημαι.

Μεζῶν. fut. 2. med. verbi μάζομαι seu μαζόομαι. cuius vsus apud optimos quosque scriptores est, vt tradunt grammatici.

Μιχαλίζει. Ionica diphthongi dissolutione pro μιχαλίζε præsens imper. pass. à them. act. μιχαλίζω.

Μιδίαις, Ionicè pro μιδίῳ præsens optatiuus pass. à themate μιδάομαι.

Μιθήσει, aorist. 1. act. verbi μισθόω facientis fut. 1. μισθώσω ex μίσθα habet verò Ionicam vocalis circumflexæ dissolutionem pro μισθήσω. est; irregularis pro μισθῶ, vt ἔδωκα & ἔδωνα pro ἔδοσα & ἐδόσα reperiuntur. (ἥλασ.

Μολεῖν, aorist. 2. act. verbi act. μολέω, ex inusitato them. μόλω.

Μολῶν, partic. præterit. perfect. pass. à themate act. μολύνω. facit enim id μεμόλυμαι in præt. perfect. pass. vnde præt. plusquamperf. μεμολύμην.

Μόσσαν, aor. 2. act. infinit. ex eodem, vt θέσσαι ex τίθημι est. Vnde & participium μοσσάς.

Μοῦσαι. per syncopen pro μουσόωντο, vt θέσσι pro θοώντο more Attico aor. 2. act. opt. modi ab eodem.

Μοῦσα, poeticè vel Ionicè pro μῶσ, primùm enim vocalẽ circumflexam ῶ resoluunt in ου, deinde σ metri gratia inserunt aor. 2. act. subiunct. modi ex eodem.

Μυήσῃσι, aorist. 2. act. infin. modi, à them. μυήσιμι mutuante fut. ex inus. μυήλαω.

Μυῆσαι, Ionicè pro μυθῆναι, vt θῆσαι pro θεῖναι, aor. 2. act. infin. modi ex μίθημι.

Μυῆσθον, fut. 1. med. verbi act. μυτίχω.

Μῦσ', aor. 2. act. imper. modi ex them. μυθήμι, cuius secunda persona pluralis μῦστε. Ex medio autem aor. 2. μυῆμεν est secunda persona pluralis μι θεσθε, & infin. μυῆσθαι.

Μῦστέσαι præt. perf. infin. modi ex them. μυθήμι, per contractionem pro μυῆστεῖσθαι. Item Ionicam detractionem pro μυῆστεῖσθαι. Hesych.

Μῦσθαι, præt. perf. act. iusdem them. vnde partic. μυῆσθαι & per syncopen μυῆστός.

Μύσηται, aor. 1. act. verbi μισθόω facientis fut. 1. μισθώσω ex μισθὸς: irregularis pro μισθώσα, v. ἔδωκα pro ἔδοσα. At μισθώσειν est infin. verbi μισθόω.

Μύσης, secunda persona singularis aorist. 2. act. subiunctiui modi ab eodem. [ἥλασ.

Μυῆσαι, fut. 1. act. eiusdem thematis ex μισθόω. vnde & infinit. μισθώσειν. Ionicè pro μισθοῦν, de quo iam dixi.

Μύσκε. præter. imperf. verbi μισθόω ex μισθέω vt ἐζώσκε ex πηθέω.

Μύσ' ἔμεναι. Doricè pro μισθέναι, quod est præsentis infinit. modi ex eodem them. vt ζώειναι.

Μυσθεν Bœotica syncope pro μισθέσαν, tertia pers. plur. aor. 2. act. indic. ab eodem.

Μῦσ', aor. 2. act. subiunct. modi, ab eodem.

Μυλλάτεο. Ionica diphthongi resolutione pro μυλλοῦτο præs. imper. pass. à them. μυλλόσσομαι. Item Ionica augmenti detractione μυλλέσθω pro ἐμυλλέσθω, in aoristo 1. med. indic. modi, ab eodem them.

Μύνας, partic. ex ἐμυνα. aor. 1. act. indicat. modi à them. μύω.

Μοίρεται aiunt accipi interdũ pro ἐμοίρετο, primæ syllabæ aphæresi alioqui est à them μοίρομαι.

Μολοῦ, fut. 1. act. imperton. vis verbi μολέω, tanquam ex μολέ'ῦ. Similiter μολοῦμεν faci μολήσομεν ex μολέ'ομεν.

Μολέοις Dorice pro μολέσεις, ex Dorico themate μολέσδω pro μολεῖσθε

Μολόντα, fut. 1. act verbi μόλω. ex inus. them. μολέω.

Μολόντων, Atticè pro μολέ'ντων. cu ę sint genitiuo plur. participij masculi. vsurpato pro tertia plur. imperatiui à verbo imperson. μολεῖ.

Μομήκων per syncopen pro μεμηκόσιν. à them. μήω, vnde fit μηκάω. Similiter μεμήκοσι per syncopen dicitur pro μεμηκάασι. At μεμηκάδι, infin. Ionicus vel Doricus est pro μεμηκέναι. Rursum in participio, μεμηκὼς & μεμηκῶσ syncope est pro μεμηκώς & μεμηκῶσ: quorum ambo leguntur apud Hom.

Μεμόθηκε præterit. perfect. actiuum verbi μανθάνω ex inus. themate μαθέω.

Μεμακυῖαι, partic. ex μεμηκα. præt. med. verbi μηκάω. habente syllabam τῦ υ, pro μεμηκα.

Μ' ἐμαρτεν, Ionico pleonasmo pro ἔμαρτεν, vt λιλάσθαι pro ἐλάσθαι.

Aor. 2. act. verbi μάρπτω, at μεμαρπὼς est partic. ex μέμαρπα præt. med. eiusdem them.

Μέμασσαν. per syncopen dictum videtur pro μεμάασσαν seu μεμήκασαν, vt μέμαμεν pro μεμάαμεν, à them. μάω. apud Hom. Il. η. initio: οἳ δ' ἄρα ῥα μάν μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι prompti erant & cupiebant.

Μεμᾶσι, partic. ex præt. μέμαμεν, de quo paulò suprà in μεμάασι.

Μεμόλυσται. Syncope & vleonasmo τῦ θ dici pro μεμόλυπται, tradit Eust. Itidemque μέμοληθε pro μεμόλυπται. Quin & μεμόλασι. hem. ex μέλω facit diplasiasmo τῦ μ, & περιθήσει τῦ θ, euphoniæ gratia.

Μέμβλωκε, quo que dicitur pro μεμόληκε seu πεπόληται: vt apud Hom. Od. ρ. δηθὰ μεμβλωκὼς κόλπον Η' ἤμαρ. Est autem syncope in hoc μεμβλωκὼς pro μεμόληκὼς pleonasmusque τῦ θ, & τροπὴ τῦ η εἰς ω à them. μόλω.

Μεμβλήκω. præt. perf. verbi μάω, vt νέμω facit νενέμηκα τῦ μέλλοντος εἰς ησω, futurum enim μάω facit, quasi φ γίνεται, aliud fut. νεμέσω. ex quo præt. hoc νενέμηκα.

Μεμιστύασται, Ionicè pro μεμισῆσται, vt πεπείθασι pro πεπόλιωται, tertii persona plur. præt. perf. pass. à them. act. μισῆω.

Μίσγεσκε, præt. perf. med. verbi μισγάω: vnde partic. μεμισγόμενος. pro quibus μίσγεσκε etiam dicitur & μεμίσγεσκε. facta fyllabæ vocalis longæ.

Μίμηλε, præt. med. verbi imperf. μίλεα, habens ectasin vocalis breuis pro μίμελε. Quidam tamen ex μεμέλημι per syncopen factum volunt. Vnde in subiun. modo μεμήλω. Est verò & partic. μεμηλὼς ex μέλω significans φροντίζων, ἐπιμελόμενος.

Μίμνεται. præt. med. verbi μάσσομαι.

Μεμίασμαι siue Μεμίαμμαι. præt. perf. pass. verbi act. μιαίνω.

Μεμιγμένα. præt. perf. pass. vtì act. μίγνυμι ex inus. them. μίσω, vnde & infin. μεμίχθαι.

Μεμνό'χθ, factum aiunt grãmatici veteres vel ex μεμνῆ'στον, κατ' ἔκθεσιν τῦ ο, vel à μεμνῶθ. ἰσοτροπίᾳ τῦ ω. vt θώμβω, Iones dicunt pro θῶμβω, resoluta vocali circumflexa à quo posteriore est apud Soph. Λιχᾶς ἢ τὸν σὸν μνῶμαι μεμνῶμένος. Quidam anadiplasiasmo Ionico vsurpatum aiunt pro μνᾶσθε, quod est tertia persona sing. præsentis opt. contract. ex μνάοιτο, quod est tertia persona sing. præsentis opt. contract. ex μνάοιτο, habereque itidem dialysin Ionicam diphthongi circumflexæ.

Μ' μην pro μέμνησαι vsurpatum reperitur per contractionem huiusmodi. Iones primùm μέ'μνησαι dicunt pro μέ'μνησαι: ex quo per systolen fit μέ'μνησαι, vocali longa conuerta in breuẽ inde postea per contractionem μέ'μνη, Attico more ε & α in η coalescentibus, & ι quod remansit, subscripto.

Μέ'μνησε, pro μεμνῆσθε dici per syncopen tradunt nonnulli ex recentioribus, tuncque est præt. perf. act. verbi μνάω.

Μέ'μνημαι, præt. perf. pass. verbi μνάομαι, vsurpatum tamen pro præsenti, vt ἦκομαι.

Μεμνήμεθα, μεμνῆσθε. μεμνῆσθον, præt. perf. pass. opt. modi ab eodem them. vel etiam à μεμνήσκομαι. Aristoph. Pluto: ἵνα τὰμὰν ἐμέ'νην φρᾶν μεμνῆσθ' μοι. mei meminerit. ἐσφάλασται autem hoc μεμνῆσθ. Quidam annotat ex Homerica Herodiani prosodia.

Μεμόρασται, præt. perf. pass. verbi μοιράομαι: vnde & partic μεμορᾶσθαι.

Μέ'μονα, μέ'μοτας, μέ'μοτε, præt. med. verbi μάω.

Μέ'μορε, præt. med. verbi μείρω. vt κείρω facit ἔκαρσε.

Μέ'μυθ, per syncopen pro μεμύθηται hoc autem pro μεμυθήσθαι. Sic μεμορημένον pro μεμορημένον. apud Suid. & Varin.

Μέ'μυκε Ionica diphthongi dissolutione pro μέ'μυφε, à themate μέ'μυφα.

Μεμῶς pro μεμῶσ, absorpto α vt ἴστε ex ἴστατε.

Μεν'ήνα, Aor. 1. act. verbi μήνω, Ionicam habens augmenti detractionem pro ἐμήνα. Sic μήνασθε pro ἐμήνασθε.

Μεν'εῖσθε, Ionica vocalis circunflexæ dialysi pro μῆσθε: fut. 1. vel 2. act. verbi μάω.

Μεῖσεσθε, poeticè pro μετελεῖτε vsurpatum est fut. 1. med. infin. modi vel à μείσημι ex μετείω, vel à μειτέομαι, vnde ab Hesych. exponitur non solùm μετελθεῖν, sed etiam μεζωννῦσθαι quanquam sine diphthongo μεζέσασθ apud eum scriptum sit.

Μεπάλμενος, per syncopen pro μεθαλόμενος, mutata simul aspirata in tenuem. vt in ἐπαλμένος.

Μήδε. Ionica diphthongi dissolutione pro μήδου præs. imper. à them. μήδομαι.

Μήσατο, Ionica augmenti sublatione pro ἐμήσατο, Aor. 1. med. ex them. μήδομαι vel μήδω.

Μῆσι, Ionica itidem augmenti detractione pro μέ'μηστο seu ἐμέ'μηστο: plusquamperf. pass. ab eodem them.

Μιαυῶ, fut. 1. vel 2. act. verbi μιαίνω.

Μιγείς, partic. Aor. 2. pass. ex act. them. μίγνυμι faciente fut. 2. act. μιγῶ ex inus. them. μίχω, vnde aor. 2. ἔμιγον, & voce pass. ἐμίγην.

Μιγέντ. Ionica vocalis circunflexæ resolutione pro μιγῶσι, aor. 2. pass. subiuni. ab eodem them.

Μιγήσομαι, Doricè pro μίγησομαι: infin. eiusdem Aoristi 2. pass. ab eodem them.

Μιγήσομαι, fut. 2. pass. ex eodem Aoristo.

Μίξω. fut. 1. act. eiusdem them. μίγνυμι, ex inus. them. μίγω.
Μίσγαι, Ionica diphthongi resolutione pro μίσγη. Secunda pe. l. fing. verbi μίσγομαι.
Μισηθείς, particip. Aor. 1. pass. à them. act. μισέω.
Μιχθείς, partici. Aoristi. 1. pass. à them. act. μίγνυμι faciente fut. 1. μίξω. ab in. μίγω, vnde præt. perfect. pass. μέμιγμαι.
Μιῶν, Dorico pleonastico τῶ ω pro μιῶ. hoc autem μιῶ est vel secundæ personæ à them μιάομαι, pei contractionem ex μιάῃ, vel tertiæ sing. ex them. act. μιάω, per contractionem ex μιάει.
Μνᾶμαι, δύμηλε, Doricè pro ἐμνημόδυμηλε, sublato simul augmento Aoristi. 1. pass. à them. act. μναμάω δω pro μνημονεύω.
Μνησάμᾱν, Ionicè pro μνήσωντο, aor. 1. med. opt. modi à them. μνημόσυνον seu μνάομαι.
Μνησάσκε, Ionicè pro ἐμνήσατο, abiecto primum augmento, deinde inserta syllaba σκε. Aoristi. 1. med. indic. modi, ab eodem them.
Μνηθείς, partic. Aor. 1. pass. ab eodem them. Facit enim ἐμνήθην, vnde & fut. 1. pass. μνηθήσομαι. Ab eodem est imperf. μνήθην. opt. μνηθείην. subiun. μνηθῶ. infin. μνηθῆναι.
Μνήσομαι, fut. 1. med. eiusdem them. μεμνήσομαι seu μνάομαι ex quo & Aor. 1. infin modi μνήσασθαι.
Μνάω, Ionica diphthongi dissolutione pro μνῶ. præsens imperf. modi à poetico them. μνάομαι.
Μνώοντο, poetico pleonasmo τῶ ο pro μνῶντο, præt. imperf. verbi μνάομαι, augmento carens. Nisi ex them. μνόομαι esse malis.
Μολὼν, partic. Aoristi 2. act. à them. μολέω.
Μόρξαι, Aor. 1. act. infin. verbi μορξάνυμι ex inus. them. μόρξω.
Μοχθίζουλο, Dorice pro μοχθίζεται. à them. μοχθίζω.
Μυθώσασθαι, poetico pleonasmo pro μυθῶσαι partic. fœm. gen. à them. μυθόω.
Μύθεαι, apud Suidam legitur expositum λίζῃ. Ionicam autem habet diphthongi resolutionem pro μάθῃ, ex them. μύθομαι. pro quo solet vsurpari frequentius μυθέομαι.
Μυθήσατο, Ionicè omisso augmento dicitur pro ἐμυθήσατο, est que aor. 1. med. verbi poetici μυθέομαι.
Μύκε, Ionica augmenti detractione pro ἔμυκε: Aor. 2. act. verbi μυκάω. Sic in Aor. 1. med. ab eodem dicitur μυκήσατο pro ἐμύκησατο. Et rursum in tertia pers. plur. aor. illius secundi actiui, μύκῃ pro ἔμυκῃσαν. vt apud Hom. Il. 9. Αὐτόματοι δ' ὑπὸ πύλαι μύκῃ ὄμφαὶ.
Μύσσω, itidem pro ἔμυσσε: Aor. 1. act. verbi μύω. pro quo alicubi & μύσσαι reperitur σ geminato metri causa.
Μωμᾱθείς, partic. Aor. 1. pass. ἐμωμήθην, ex act. them. μωμάομαι.

N

Ναιπέτοιο, Ionicè, pro ναιφέτοιο seu ἐναίπιος, abiecto primùm augmento, deinde annexo illo οιο, præt. imperf. poetici verbi ναιπετάω.
Ναιτάουσι, poetico pleonasmo τῶ α, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione, pro ναιτᾶσι, ab eodem them.
Νάσσε, poeticè & Ionicè itidem augmento detracto pro ἐνάσσατο. Aor. 1. med. verbi νάω & infin. νάσασθαι.
Νέσσω, itidem pro ἐνέσσω. Aor. 1. pass. indicat ab eodem them.
Νέσσα, itidem pro ἔνεσσα. Aoristi 1. act. eiusdem thematis, habès præterea geminatum metri causa σ, pro ἔνασα.
Νέστιν, Ionicè detracto augmento dicitur pro νείαστιν, quod vide infra. Alioqui νείαστιν est etiam nomen fœm. gener. à masc. νέαστος.
Νέφεα, Ionica paragoge pro νέφη, secunda perf. præs. subiun. pass. à them. νέφομαι.
Νεικείοντες, Ionicè pro ἐνείκεις, abiecto primùm augmento, deinde annexo σες præt. imperf. act. verbi poetici νεικείω.
Νεικείην, Ionica paragoge pro νεικείη, præsens subiun. act. ab eodem νεικέω poeticè metri causa vsurpato pro νεικέω, inserto ι.
Νείκεσσε & ἐνείκεστε, Ionicam augmenti detractionem habent pro ἐνείκεσσε & ἐνείκεστε. ambo Aor. 1. act. à them. νεικέω faciente fut. 2. act. & νεικήσω & νεικέσω. Sed & νείκεστε metri causa geminato σ dicitur pro ἐνείκεστε.
Νεῖμεν, itidem pro ἔνειμεν, aor. 1. act. verbi νέμω, vnde & particip. νείμας. itidem media voce νείμασθε pro ἐνείμασθε, ab eodem them. & in eodem temp.
Νείοντο, Ionica diphthongi dissolutione pro νέοντο secunda perf. singul. præsentis temp. à them. νείομαι. Sic & imperf. νείοντο dicitur pro νέοντο.
Νέῖτ᾽ αι, per contractionem ex νέεται, à them. νίομαι.
Νενεῳθείς, partic. Aor. 1. pass. ἐνενήθην, ab act. them. νέμω faciente præt. perf. act. νενέμηκα, pass. νενεμημαι.
Νεμεσσᾶ Aor. 2. med. infin. modi, ex νεμέω. futur. act. verbo νέμω tranſeunte in præſens.
Νένασται, prçt. perf. pass. verbi act. νάω. significantis inter alia σωρεύω vt tradunt grammatici quidam.
Νενίηκε, Ionicè pro νενίκηκε, tertia pers. plur. præter. perf. pass. νίκημαι. ex act. them. νίκω faciente fut. 1. act. νίκσω. Ionica præterea ἀφαιρέσει αὐξησαπαισχέτε, qui augmenti locum tenet, νίκημαι dicitur.
Νενίκηται, præt. perf. a ct. verbi νίκω, ex fut. circumflexo νικῶ, faciente ex se aliud fut. νικήσω, vnde Aor. 1. med. infin. νικήσασθαι.
Νενήκαμεν, præt. perfect pass. verbi act. νήω: νήσαμεν autem verbi act. νέω.
Νεόφατ, præt. perf. med. verbi act. νέφω. apud Eust.
Νεφάμεθα, quod Hesych. & Suid. afferunt pro ἐνεφασάμεθα, habet contractionem seu synæresin Ionicam pro νεφάμεθα. Itidemque νεφᾶ, quod idem He sych. expon. εἰς τὸ ἐγὼ factum est Ionicè ex νεφέω. Ambo præt. perf. pass. a themate act. νεφάω faciente fut. 1. νεφήσω.
Νήμεναι, Doricè vel Ionicè pro νέεσθαι.
Νεύσεσι, Ionicè poeticè pro ἐνεύσεσι, sublato augmento. Aor. 1. act. verbi νεύω significantis nuo. At νευσίμβρια significans Hesyc. νηξόμενοι, est fut. 1. med. vocis à them. νεύω significante, nato. vnde & partic. νευσάμβροι apud Suid. ex Xen.
Νήνεον, poeticè & Ionicè detracto augmento pro ἐνήνεον Aor. 1. act. verbi νηνέω, vnde & infin. νηνεῆναι, & partic. νηνεήσας. Necnon Aor. 1. med. imper. modi νηνεήσασθω. Factum est autem hoc νηέω ex νέω, pleonasmo τῶ η.
Νῆσαι, Aor. 1. act. infin. modi, à them. νέω. At νῆσσαι, significans ἔπλευσαν seu ἐπιέπλευσαν, est aor. 1. med. indicat. modi à them. act. νῆω, habens Ionicam seu poeticam augmenti detractionem pro ἐνήνεον.
Νικάων Attica contractione ex νικάοντ. tertia pers. plur. præs. opt. act. à them. νικάω.
Νοείς, partic. præsens ex Æolico them. νόημι facto ex νοέω.
Νοεσσῶ, Doricè seu Æolicè pro νοήσω, partic. præs. verbi νοέω. At νοήσασα quod Hesych. adfert pro νοήσασα, est partic. aor. 1. act. à them. νοέω. Nisi potius pro νοήσασ scribendum est νοήσασ, vt νοέσασ itidem Doricum seu Æolicū sit pro νοήσασ.
Νοῆσι, poeticè seu ionicè dempto augmento. pro ἐνόησι, aor. 1. act. verbi νοέω.
Νομεύσω, Doricè pro νομεύσω, fut. 1. act. verbi νομεύω.
Νομιῶ Atticum fut. 1. act. verbi νομίζω pro νομίσω. Itidemque νομιοῦμεν voce media pro νομίσομαι.
Νυγείς, partic. aor. 2. pass. a them. act. νύσσω faciente fut. 2. act. νυγῶ, aor. 2. & pass. voce ἐνύγην.
Νόῃσι, aor. 1. act. indic. ab eodem νόημα, faciente fut. 1. act. νόήσω caret autem augmento, more Ionico seu poetico, pro ἐνόησε. vnde & infin. νοῆσαι & partic. νοήσας.
Νώθητι, Ionica synæresi pro νοήθητι aor. 1. pass. imper. modi, à themate νοέω. Hesych. exp. νόθρωσον, ἀνάγνωθι.
Νῶσαι, itidem pro νοῆσαι dicunt Iones quod est aor. 1. act. infin. modi, ab eodem them. Similiter media voce νώσατο pro ἐνόησατο, abiecto simul augmento, & νώσασθαι pro νοήσασθαι, necnon νωσάμβρον, pro νοησάμβρον. Sed & νώσω pro νοήσω dicitur in fut. 1. act.

Ξ

Ξαίω, fut. 1. vel 2. act. verbi ξαίνω.
Ξεσθείς, partic. aor. 1. pass. à them. ξύω faciente fut. 1. ξύσω, retento σ.
Ξυνδεδίατο, Ionicè pro ξυνδέδετο: tertia pers. plur. præt. pluſquamperf. pass. à them. act. ξυνδέω.
Ξυνήνατο, Ionica vocalis circumflexæ diſſolutione pro ξυνῆνατο. Aor. 1. act. verbi ξυνήνημι facientis fut. 1. ξυνήσω. ex ξυνέω. irregularis autem est pro ξυνώσατο, vt ὄψομαι pro ὄψεσθαι.
Ξύνεσ. aor. 2. act. imper. modi, ab eodem them. Communiter σωίης dicitur per σ.
Ξυντε, aor. 2. med. indic. modi, ab eodem them.
Ξυνίασι. tertia pers. plur. præt. indicat. à them. ξυνίημι seu σύνειμι vnde & infin. ξυνιέναι. Ab eodem imperf. cto est ξυνίεσαν.
Ξυνίον pro ξυνίεσαν. præt. imperf. act. verbi ξυνίημι. ex ξυνιέω.
Ξυνισοφῶαν, partic. fœm. præt. perf. med. à them. ξυνίημι facit enim id ξυνίοφα, Attica mutatione ι in ο.
Ξυνοίσεε, fut. 1. act. verbi ξυμφέρω, ex inus. them. ξυνοίω.
Ξυθείς, partic. aor. 1. pass. ξύω, ex them act. ξύω.

O

Οἀν᾽ ρι, Ionica diphthongi dissolutione pro ὀάρι, imperp præt. verbi ὀάομαι.
Ὀ ἄδε, præt. med. verbi ὄζω. Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem habens pro ὤδα, ex fut. 2. ὀδοῦ. Vnde infin. ὀδεῖν, & partic. ὀδώς.
Ὀ ἤδη, in pluſquamperf. medio eiusdem them. pro ὀδήδει, dicitur verſo ε in η, & subſcripto ι. Ὀ ἤδη autem fine ι subſcripto, foret primæ personæ, contractum ex ὀδήδεα, quod Ionica resolutione diphthongi factum est ex ὀδήδειν, vt ἀπατηῶνας ex ἀπατεῶνας.
Ὀ ἤδησι, itidem Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum pro ὄδει φησι dictum est. præt. perf. pass. verbi ὀδήσασ.
Οἰήσομαι, fut. 2. pass. indicat. modi, ex act. them. οἴω. facit enim id aor. 2. pass. ὤφλω.
Οἰδέα, præt. med. verbi εἴδω, habens Atticam τεραπεῖα ει ει. vt in πίπτειδα. Alioqui & εἴδεα dicitur, nulla facta mutatione quin & ἴδᾳ sublato ι ex diphthongo.
Οἴεαι, Ionica diphthongi resolutione pro οἶῃ, secunda perf. sing. præſentis, them. οἴομαι.

Οἷες, Atticè pro eodem, οἵη dicitur verſo η in ε: quod in aliis quoque paſſim is fieri vſu docemur.
Οἰκεδίωσαι, aor. 1. paſſ. infin. modi, ab eodem them. οἴομαι faciente fut. 1. med. οἰκέσομαι, ex inus. verbo, οἰκίομαι.
Οἶκε, præt. med. verbi εἴκω, vt οἶδα eſt ex εἴδω, verſo ι in ο, ſed frequentius pro eo vſurparur ἔοικα. habens Atticè repetitam initialem literam præſentis.
Οἶκεύλε, Æolice pro οἰκεῖτο dici, vt πόθευλε pro πόθεῖτο tradunt nonnulli ex recentioribus grammaticis. eſt autem id tertia perſ. plur. præſentis οἴκεμαι ſacti ex οἰκίω.
Οἰκείω, Ionica diphthongi circumflexæ reſolutione pro οἰκεῖτε: præſens opt. paſſ. ex act. them. οἰκίω.
Οἰκῆσαι, infin. aor. 1. act. ex them οἰκίω: οἰκίσαι autem, ex them οἰκίζω. quorum illud, neutralem habet ſignificationem: hoc vero actiuam.
Οἰκῶ, Atticum fut. 1. act. verbi οἰκίζω pro οἰκίσω.
Οἰομα, thema per ſyncæſin ex οἴεσομαι factum.
Οἰσθ᾽ quidam dicunt eſſe aoriſt. 1. med. verbi οἴομαι. ſed perperam. ſcribendum enim diuiſim οἴσθ᾽, à them. οἴομαι.
Οἶσι, imper. ex οἶσον. fut. verbi φίζω mutuatitio ex οἴω, ſicut δῦσαι & βῆσαι ſunt ex futuris δύσομαι & βήσομαι tranſſumptis more poetico. in præſentia. vnde οἴσετε ſecunda perſ. plur.
Οἴσῃ. Doricè pro οἴσῃ fut. 1. med. verbi φίρω, mutuatitium ab οἴω. itidem verò in tertia perſ. οἰσέτω dicitur pro οἴσεται, & οἰσέτωσαν in prima pro οἴσομαι.
Οἴδω, per ſyncopen pro οἰδάθω. quod οἰδάνθαι Aeolica paragoge dicitur pro οἰδᾶς. præt. perf. med. verbi εἴδω.
Οἰδέεις, participi. Aor. 1. paſſ. οἰδέω. ex poet. them. οἴομαι.
Οἰσομαι, fut. 1. med. verbi φίρω ex them. οἴω. pro quo Dores οἰσῦμαι dicunt, vt iam admonui.
Οἰσαῖς, aor. 1. med. verbi ὀίομαι, augmẽto carens & metri gratia geminatum σ habens, vnde partic. ὀσάμενος.
Οἴσιν, aduerbium poſitiuum verbi φίρω ex οἴω.
Οἶτο, fut. 1. act. ciuſdem verbi ex eodem οἴω. pro quo Dorice οἴσω dicitur, circumflexa vltima.
Οἰχόμενος, fut. 1. med. verbi οἰχόμαι, ex οἰχόμεσα.
Οἰχεσθε, partic. aor. 1. paſſ. οἰχέθω, ex act. them. οἴχω.
Οἰχνισσον, Ionicè pro ἄχνισον, abiecto augmento & inſerto σκι præt. imperf. act. verbi οἰχνίω.
Οἰχλίζη, Ionicè pro οἰχνίζῃ præſens opt. paſſ. à them. οἰχνίομαι.
Οἰμωγῆς, Ionicè ſeu Atticè (vt voluit nonnulli) pro ὠχμωγῆς. dempto augmento & verſo η in ω præter. perf. & act. verbi οἴμωξα ex ὀιμάω.
Οἰκκλεπτες, particip. ex ὤκκλαε, aor. 1. act. verbi ὀκκλάω.
Ὀλίσσηρ, Ionicè pro ὤλεσον, abiecto primùm augmento, deinde inſerta ſyllaba σσκ præt. imperf. act. verbi ὀλίω.
Ὀλίαζ. Aor. 2. med. infin. modi, ab eodem them.
Ὀλίασι, aor. 1. act. ſubiunctiui modi, ab eodem habens σ metri cauſa geminatum pro ὀλίσῃ. vnde & infinit. ὀλίωμι, & particip. ὀλίσας. (themate.
Ὄλεσε, aoriſt. 2. med. ſubiunct. modi, Ionicè pro ὄλῃ, ex eodem
Ὀλόθη, aor. 2. act. indicat. modi. à them. ὀλοθέω, carens augmento. vnde infin ὀλοθεῖν.
Ὀλόμην, Ionicè pro ὄλλῃ. ſecunda perſona ſingularis præſentis ſubiunctiui ὄλωμαι, ex themate ὄλλω. Sic in aoriſt. 2. med. ὀλόμην dicitur pro ὄλῃ
Ὀ λολίζω. Ionicè itidem pro ὀλολύζω: aor. 2. med. opt. paſſ. ab eodem them. ὄλλω vel ὀλέω.
Ὀ λολε, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ὤλολε, aor. 2. med. indic. modi, ab eodem ὀλέω ſeu ὄλλω faciente fut. 2. ὀλοῦ. aoriſt. 2. ὤλον.
Ὀλώλασιν, fut. 2. med. ciuſdem thematis, ex actiuo ὀλῶ.
Ὀ λώλασι, præt. perf. med. eiuſdem, habens Atticam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem pro ὤλα, ex fut. 2. ὀλῶ. Vnde prima pe ſ. pluralis ὀλώλασι, & ſubiunct ὀλώλῃ. Similiter ἐλώλασιν in p æter. perf. actiuo dicitur pro ὤλασι, ex them. ὀλέω faciente fut. 1. ὀλέσω.
Ὄμνυ pro ὄμνυσι, præſ. imper. act. à them ὄμνυμι.
Ὀμόσσε, tergam, fut. 1. act. verbi ὀμόργνυμι ex ὀμόργω.
Ὀμοῦν. fut. 1. act. verbi ὄμνυμι ex ὀμόω, retento ο.
Ὀμόσσαι. fut. 2. med. ciuſdem verbi ex eodem ὀμόω.
Ὀ μωδίζω, quidam dici ſcribunt pro ἐμῳωδίζω. Heſych. tamen exp. εἰς ὁμόγνωμα ἐλθεῖν. Euſtath. ἐμῳωδίζω, innuentes ex ὁμῶ fieri verbum ὁμόω, eo umq; opinio verſimilior eſt, quorſum enim illa ſyncope diphthongi in οι.
Ὀ μόσσης, præt. perf. act. verbi ὄμνυμι ex ὀμόω. habens Atticam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem pro ὤμοσσης. vt ὀλώλασι.
Ὀ νεμήλιο, per ſyncopen pro ὀνησαίμελιο: aor. 1. med. opt. modi à them. ὀνημαι, ex quo & præſ. infinit. ὄνασθ᾽ & particip. ὀνάμενος. Quanquam ſunt qui & hæc duo per ſyncopen dicta velint pro ὀνήσασθ᾽ & ὀνησάμενος: ſed iſ non habentes aſſentientem Euſtathium, qui ὄνασθαι & cætera pro ὄνημαι dici annotat, ex themate ὄνημι facto ex ὀνέω.
Ὀ νοσε, Dorice ſeu Aeolicè pro ὀνόσῃ translato accentu in vltimam, & verſo ſimul η in ω.

Ὀ ὀσαν, præſens infin. à them. ὄναμαι: vnde apud Homer. compoſ. verbo ἄνεῳ σὺν ἀνόσσαν.
Ὀ ὀτεύω, Atticum fut. 1. act. verbi ὀτεόζω, pro ὀτεύσω.
Ὀ ὀτήλιε, aor. 1. paſſ. infin. à verbo ὀτίνω ſeu ὀτίω. ex quo & aor. 1. med. ὀ ὀτήσασθ᾽.
Ὀ ὀτήμενος, partic. paſſ. verbi ὄνημι ex ὄνημι. pro quo alioqui ὀνάμενος quoque dicitur ex ὀναμαι.
Ὀ ὀτήσει. Ionica diphthongi diſſolutione pro ὀ ὀτῆσῃ fut. 1. med. verbi ὄνημι ſeu ὀναμαι. vnde & infinit. ὀ ὀτήσασθ᾽.
Ὀ ὀτασο, præſens impera. paſſ. ex them. ὄνημι, vt ὕθησο ex ὕθημι.
Ὀ ὀτῆ autem eſt præſ. opt. paſſ. à them. ὄνομαι. vel etiam aor. 2. med. ex ὀ ὀτόμην, ex quo & imp. ὄνοσο, in aor. 1. med. & opt. ὀ ὀτοῖτο in eodem them.
Ὀ πιστε, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ὤπιστε. aor. 1. act. indic. modi, à them ὀ πίζω. vnde & aor. 1. med. ὀ πίσασθαι habens præter augmenti detractionem etiam geminatum metri cauſa σ.
Ὀ πωπα. præt. perf. med. verbi ὄπτομαι, habens attico more reduplicatas duas initiales literas præſentis pro ὤπτα. vnde participi. ὀ πωπώς.
Ὀ πωλεῖ. Atticè pro ὀ πωλεῖσ: fut. 1. act. verbi ὀ πωλέζω. itidémque media voce ὀ πωλεῖμαι pro ὀ πωλέσομαι. Sed & ὀ πωλεῦντες Dorico ſeu Aeolico more dicitur pro ὀ πωλέοντες, quod Atticum eſt pro ὀ πωλέσοντες. [ὄρσω.
Ὀ ρεῖται, tertia perſona ſingul. fut. 2. med. ὀ ρνυμαι. ex act. them.
Ὀ ρέξαι, infin. ab ὄρεξα, aor. 1. act. verbi ὀ ρέγω.
Ὀ ρίονται, poetica detractione augmenti & pleonaſmo τῶ ε dicitur pro ὤρορτο, in præt. imperf. ve, aor. 2. med. verbi ὄρνυμι.
Ὀ ρω, Ionicum thema pro ὀρέω. vnde ὀ ρίῃ pro ὀ ρᾶ̃ & particip. ὀ ρίων pro ὀ ρᾶ̃ν.
Ὀ ρκαν apud Homerũ legitur pro ὀ ρέᾱς, vides: Odyſſ. ξ. πὸ ὠμῶν ἐξ ὀ ὀφθαλμῶν ὀ ρκαν. Vbi Euſtath. annotat, quoddam proparoxytonũ legere ὄρκαν, à them. ὄρκημι, quo Theocr. vſus eſt. quaſiũ proiperiſpumenos, vt ſit ex ὀ ρέκτης, exempto primùm τ, deinde α verſo in η. Poſſimus etiam dicere Ionicum eſſe pro ὄρκησαν. exempto σ, ex paſſ. ὀ ρόμενος. cuius Heſych. meminit, exponens ipſum per act. ὀρᾶ̃. At verò ὄρκημι. Ionicum itidem eſt pro ὄρᾳ. ſecunda perſona ſingul. aor. 2. med. ſubiunct. ὄρωμαι, ex them. act. ὀ ρω.
Ὀ ρῆς. Dorica contractione τῶ α εἰς η pro ὀρᾶ̃ες, vt πτῆς pro πτέρᾶ̃ες. ab eodem themate ὀράω. Itidem verò ὀρῆται pro ὀρᾶ̃ται dicunt iidem.
Ὀ ρθρη apud Suidam legitur expoſitum ἀνιαρὰ θλῖψις. quod ſi mendo caret, habet ſyſtolen Ionicam τῶ ω pro ὠρθρια. quod eſt præter. perf. paſſ. infin. ex indic. ὤρθρημαι: ambo a them. act. ὄρθω.
Ὀ ρθωῦ, Doricè ſeu Aeolicè pro ὀ ρθῶ, à them. ὀρθόω. Apud Heſych.
Ὀ ρθρίω, Atticè pro ὀ ρθρίσω, fut. 1. act. verbi ὀ ρθρίζω.
Ὀ ρίω, itidem Atticè pro ὀρίσω fut. 1. act. verbi ὀρίζω.
Ὀ ρμαγμα grammatici quidam recẽtiores dictum aiunt pro ὄρεγμα, facta literarum methathesi, eſt autem ὄρμαγμα præt. perfect. paſſ. verbi act. ὀρμάζω, augmento carens pro ἤρμαγμαι.
Ὀ ρόγ᾽ ᾶ, Ionica ſyntoſe pro ὀ ρόγεᾶ nec aliter ὀ ρόγεᾶ participij eſt fœm. gen. ex ὄρογος præt. perf. medio verbi ὀ ρόγω, habentes Atticam ναὸν τῶ ε εἰς ο, veluti λέλεγε, & ſimilia.
Ὀ ρόωντε, Ionico pleonaſmo τῶ ε, vel cuam Ionica diphthongi circumflexæ reſolutione, pro ὀ ρῶ τε. quod eſt contractum ex ὀ ρόεντε, ſecunda perſ. plur. præſ. opt. act. à them ὀ ρόω.
Ὀ ρόωντες, itidem pro ὀ ρῶντες, ab eodem them.
Ὀ ρσαι, Aeolicè pro ὀ ρέαι: aor. 1. act. infin. modi, à them. ὄρω. faciunt enim Aeoles futur. 1. act. non ὀ ρέσ, ſed ὄρσω, more quodam pecu liari.
Ὀ ρσο, Ionica diphthongi diſſolutione pro ὄρσω. quod eſt præſ. imper. paſſ. à themate ὀ ρσομαι. hoc autem ὀ ρσομαι eſt μέλλων εἰς σύτοῦ τε μετηγμένος. ſolent enim quidam μέλλοντες εἰς σύτοῦ τως αὐτομεταβάλλειν, vt ὀ ὄσομαι, ὀ ὄσομαι, & huiuſmodi.
Ὀ ρώμεν. Atticè pro ὀ ρέομεν: præſens opt. act. à them. ὀρόω.
Ὀ ρωρώς, prçt. med. Attic. verbi ὄρω habens nimirum Attico more reduplicatas duas initiales præſentis literas pro ὄρωρ. Vnde præter. pluſquamperf. ὀ ρώρει, & in ſubiunct. ὀ ρώρῃ.
Ὀ ρωρίχαι, Ionicè pro ὀ ρωρεχ-μῦοι, ἦσαν tertia perſon. plural. præterit. pluſquamperfect. paſſiui à themate ὀρίχω: facta ex tertia ſingulari ὀ ρώρεκ᾽, inſerto α ante κ, & præcedente tenui verſa in aſpiratam. habent verò & hæc Atticam illam reduplicationem duarum præſentis initialium literarum præter augmentum.
Ὀ ρώρηκα, itidem Attica reduplicatione duarum initialium præſentis literarum pro ὄρηκα præt. perf. paſſ. verbi ὀ ρέω, facientis, futur. 1. act. ὀ ρήσω. Vnde præt. paſſ. ὀ ρώρημαι. quod apud Homerum legimus, Iliad. π. ὀ ππότε πύργος ὑπὸς ἐχθρῶν πολέμοιο. Hoc autem ὀρίω thema eſt ex futuro verbi ὄρνυμι. ſolemus enim nõnulli os μικρόν τε εἰς σύτοῦ τε μετηγμένος à poetis. Niſi potiùs hoc ὀρώρηται eſt præſens ſubiunctiui paſſiui ex them. ὀρόω. quod factum ſit ex præter. medio ὄρωρα. Vnde in paſſ. ὀρώρηται apud eundem Hom. Odyſſ. τ. ἐπεὶ μοι ὀρώρηται ἐνὶ φρεσὶ δῶμος Κλυτίοιο. Similiter verò ex aliis quoque præteritis perf. faciunt iidem poetæ præſentia.

Ὄεργον quoque dicit aiunt pro ἄεργον, anadiplasiasmo Ionico, vt λιλαῖος pro ἰλαῖος, est autem ἄεργον præt. imperf. vel Aorist. 2. act. verbi ἔργω.

Ὀμήρυκε præter. perf. act. verbi ὀμήρω seu ὀμηρέω, habens & ipsum præter augmentum Atticam reduplicationem duarum initialium præsentis literarum.

Ὄοτις, Ionica seu poetica augmenti detractione pro ὅστις, præter. imperf. passi. verbi ὄοτομαι, quod poetas Aeolicè pro ὑπέσχημαι vsurpare tradunt quidam grammatici.

Ὀοφορέων per syncopen aiunt dictum pro ὀοφορεόντων. Videtur tamen hoc potius ex illo deriuatum, atque illud antiquius. elegantius certè esse illud quàm hoc tradunt nonnulli, afferentes cius vsus exemplum ex Libanio. Leguntur verò & apud alios insin. ὄοφρίζ & participio ὀοφρίζοντ.

Οὖ, pro ἴσα, exempto Ionicè σ, & facta deinde contractione: est interdum secunda persona Aorist. 1. medij ἠμὖν, in indicatiuo modo: interdum secunda persona eiusdem aor. in imperatiuo: vnde compos. κάθου, ἀνάστου, & similia. Ex act. themate ἵημι. Alioqui est & genitiuus singul. articuli postpositiui ὅς, nec non pronomen est, itidem genitiui casus.

Οὔδ, apud Homerum pro ὄσσε vel ἄτας, per apocopen. vnde & α in ea corripitur à them. οὔδω vel οὐδόω.

Οὐβρίμαν Doricè vel Aeolicè pro ὑπερῆν, vt ἰστάμαν pro ἱστάσαι. hoc autem ὑπέρημι est ex them. οὔτημι, vt ἱστάμαν ex ἵστημι. Ex passiuo autem οὔτημαι est participium ὑτάμενος, vt ἱστάμενος. Nisi potius id ὑτάμενος censendum est per syncopen factum ex ὑπατάμενος, vt ἰλαλαμένος ex ἰλαλασιάζω, exempto σ & accentu ex penultima translato in antepenultimam. Exponitur certè per præt. perf. πεπωμένος & ὑπλισμένος.

Ὀφιλον, ὀφιλις: ὄφιλος, ποetice pro ἄφελον, ἄφελες, ἄφελε, abiecto augmento & correpta penultima præter. imperf. verbi ὀφείλω, habens plerunque vsum aduerbij.

ὀφλήσω, futur. 1. act. verbi ὀφλισκάνω seu ὀφλίσκω aut ὀφλισκάνω, ex ὀφλέω. Vnde aor. 2. act. ὤφλον, infin. ὀφλεῖν & participio ὀφλών.

Ὄχεσθαι, Ionicè pro ὄχεσθαι, abiecto primùm augmento, deinde inserto σ in præt. imperf. act. verbi ὀχέω. ex quo & futur. 1. med. ὀχήσομαι.

Ὀχλίσσαι, Doricè vel Aeolicè pro ὀχλίσαντες: præt. passi. à them. act. ὀχλίω. Necnon ὀχλίσθη pro ὀχλίσθησαν dicunt iidem.

Ὄψει, Atticè pro ὄψῃ secunda persona sing. futuri 1. med. ὀπτάνω, à them. ὀπ.

Π

Παγείς. participio aor. 1. passi. ἐπάγλω, ex act. them. πάγνυμι seu πήγνυ faciente fut. 1. πάγω Aor. 2. ἔπαγον. Ex eodem aorist. 2. passi. ἐπάγλω. est opt. παγείλη, subiunct. παγῶ & infin. παγῆναι: necnon fut. 2. passi. παγήσομαι.

παῖεν Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro παῦεν: aorist. 2. act infin. modi, à them. πάω mutuante fut. 2. παῆσω, vnde aor. 2. indicat. modi ἔπαθε, ex quo optat. πάθοιμι, subiunct. πάθω, & participio παθών.

παίσατε, aor 1. act. imper. à them. παίζω faciente non solùm παίζω. ied & πείσω vnde & subiunct. πάσω μεν, & infin. πάσειν: & in passi. voce apud Herodotum πάσεσθαι, necnon compos. ἀπαπάσειν. Alioqui πάσαι est & aorist. 1. act. infin. modi à themate πάω significante cædo.

παίσδη Doricè pro παίζῃ. à Dorico Them. παίσδω pro παίζω.

παιχθεὶς participio aorist. 1. passi. à them. παίζω faciente fut. 1. act. παίξω, & præter. perf. πέπαιγμαι.

πλαξέμεν, Ionicè seu Aeolicè pro πλαγῆναι, fut. 1. act. infinitiui modi, à them. πλαγέω. Ab eodem est præter. imperfect. passi. πλαγέσθη, Ionicè catens augmento pro ἐπλαγέσθη.

πλάξ, Ionicè pro πέπλαγε, seu ἐπέπλαγε, abiecto augmento, præt. plusquamperf. passi. verbi act. πλάσσω. Alij pro ἐπάπλαξ positum aiunt, abiecto itidem augmento, & facta præterea syncope.

πλαφήσῃ, Ionica paragoge τῆ pro πλαφείῃ. præsens subiunct. à them. poetico πλαφέω.

πλαφέωσιν, poetico pleonasmo τῆ σ, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione, pro πλαφεῶσι, itidemq; πλαφεώσαι pro πλαφεῶσαι participp. præt. act. à them. πλαφαάω.

πλεκεσθαπ legitur apud Hesych. expositum τῶν φρενῶν ἐλαττοῦσθ, quod videtur esse præt. perf. passi. Ionicum pro πεπλεγμένοι εἰσί: faciunt enim ij tertias personas plur. à tertijs singularibus, correpta primùm penultima, vt & hîc electo ο & ε, deinde inserto α ante ν: vel etiam ex prima persona præter. med. addito ν, facere autem πλαφκέρω in præter. med. πεπλαφκέρμαι, exempto ε ex diphthongo, vt ἰλάομαι facit ἵλυμαι. Sed pro ἐλαττοῦσθ, puto scribendum ἠλαττωντο. quod si ἐλαττοῦσθ est: t, scribendum foret πεπλεγμένατ, & tunc esset præt. plusquamperf.

πλεκόμενοι apud eundem est præsens subiunctiui à themate πλέκω.

πλεκτοχαδὶς, Atticè pro πλεκτοχοδὶς: fut. 1. act. verbi πλεκτοχοδίζω. πλεξάτεσι, Ionicè pro πλεξάτω, inserto σ: præt. imperf. act. verbi πλεξάτω, nisi à them. πλεξάτεω esse malis.

πλεῦ'ζεο, Ionica diphthongi dissolutione pro πλεῦ'ζε: præt. imperf. passi. à them. πλευ'ζομαι.

πλεῦ'ζη, aorist. 1. passi. indic. modi à them. πλεύσω, faciente fut. 1. πλεύσω. præt. perf. πέπλευκα. passi. πεπλεύσμαι. ex cuius tertia πλεῦσαι fit aor. ille πλεῦ'ζη. exempto σ, vt τέθηπα ex τέθηπτα. Inde participp. πλεῦ'ζθείς. Reperitur tamen & πλεῦζη, retento σ, cuius indic. memini. Hesych. Alioqui πλεῦ'ζη est etiam aorist. 2. act. modi, à them. πλεπαῖνω.

πλεῦ'ζεσκε per syncopen pro πλεῦζεσκεν: aor. 1. act. indic. medi à themate πλεῦζω, ex πλεῦζέσκω significante πλεῦσιν. Apud Apoll. Rhod.

πλεῦ'ζ, secunda persona singul. præt. imperf. à themate πλεῦζω significante πλεῦσιν. Apud Soph. in Aiace, & apud Eurip. in Phœnyss.

πλεῦ'ζε, Ionicè pro πλεῦζε, præt. pluſquamperf. passi. ex præt. πλεῦσμαι: cuius paulò post mentio fiet. Alioqui apud Homerum πλεῦ'ζε, ἐλαυνέμεναι, significat πλεῦσαι vel πλεῦ'ζαι. quod sic format Etymol. Dicit ab ἐω esse ἔμεν. medium eius aorist. 2. esse ἔβλεν, ἔτεν, ἔθεν, & ἔτεν, epenthesi τῦ ι vnde pleonasmo τῦ α fieri ἔβλαν, & πλεῦ'ζαν, illcita præpositione.

πλεῦ'ζλεν, aor. 1. passi. verbi πλεῦσμαι, vt dixi in πλεῦ'ζλεν.

πλεῦ'ζκα, præter. perf. act. verbi πλεῦσμαι vti iam dixi. vnde apud Hesychium πλεῦ'ζκω, expositum πλεῦσμαι. Alioqui est etiam præt. med. verbi πλεῦσιν.

πλεῦ'ζμαι, præterium perfectum passiuum eiusdem πλεῦσιν, vt à παρακεῖσθαι est παρακεῖσθμαι, ex præterito actiuo πλεῦσκε. Vnde participia πλεῦ'ζμένος, & plusquamperf πλεῦ'ζμένος, cuius secunda pers. πλεῦ'ζσο. Alioquin hoc πλεῦ'ζμένος est etiam plusquamperf. seu perf. passi. opt. modi, necnon aorist. 2. medius eiusdem modi, sed tunc in secunda pers. facit πλεῦ'ζο.

πλεῦ'ς, participio aorist. 2. act. πλεῦν, ab eodem them. πλεῦσιν vt παρεσθεὶς à παρεῖναι.

πλεῦσθαι, præt. perf. passi. imper. modi, tertiæ personæ, ex secunda πλεῦσο.

πλεῦσιται, Ionica diphthongi resolutione pro πλεῦσονται, fut. 1. med. verbi πλεῦ'ζομαι ex πλεῦσομαι.

πλεῦ'σσεν, aor. 2. act. verbi πλεῦσσω, vt πλεῦ'ζω.

πλεῦ'χε', adv. Ionicè pro πλεῦ'χθη, à them. πλεῦχω.

πλεῦη, subiunct. præsens tertiæ personæ ex prima πλεῦῶ, à them. πλεῦσιν significante, adsum.

πλεῦῆσι, apud Hesychium legitur, expositum ἐα'θῃ. quod si menda caret, est aor. 1. passi. indicatiui modi, ab eodem them. πλεῦσιν faciente præt. perf. πέπλεῦσμαι. & passi. πλεῦ'ζθην. Alioqui πλεῦσθη dicitur pro eodem & πλεῦ'ζθη, vt iam docui.

πλεῦῆκα, aorist. 1. act. verbi πλεῦσιν ex πλεῦσω, irregulariter pro πλεῦσα, vt ἔδηκα pro ἔδησα poni scimus, & similia alia. Varia πλεῦ'ικεῖ affert etiam pro πλεῦλεθον, quod est præter. med. vetus bi πλεῦσιν.

πλεῦλεθον, Ecloticè pro πλεῦλθον. solent enim tertiis pluralibus imperfectorum & aoristorum ante ν inserere σκ, dicentes itidem ἐτύπτασκεν pro ἔτυπτον, vt ἐσταότασκαν sint personæ pluralis numeri. Apud Varinum κόψεισι μέλλῦς πλεῦ'ζθεσαν τρεῖς. Est autem hoc πλεῦλεθον, siue πλεῦθον, aorist. 1. act. verbi πλεῦ'ζω seu ex πλεῦλθω.

πλεῦ'ζμένη, poetica seu Aeolica syncope pro πλεῦσμένη, metri causa, participio aor. 2. med. πλεῦμένος, à them. act. πλεῦσιν. Similiter πλεῦ'ζμένοι pro πλεῦ'σμένοι reperitur in aorist. 2. act. ab eodem them.

πλεῦκλίνεσθ itidem pro πλεῦκλίνεσθαι, à πλεῦκλίνω pro πλεῦκλίνω. Similiter πλεῦκτο pro πλεῦκτο.

πλεῦμεν, μεῦλαις, habet & ipsum Aeolicâ istam syncopen pro πλεῦσμεν, μεῦλαις quod autem ad μεῦμβλαις attinet, factum illud ex μεμῦλαις tradunt grammatici, nimirum syncope τῦ ε, cuius loco propter euphoniam inserto ζ, & η verso in ω, sicut πλεῦ'χθην pro πλεῦφθην dicitur. Tradunt hoc ipsum πλεῦμεν, μεῦλαις pro πλεῦμεν, μεῦλαις etiam dici, ideoq; expon. non solum πλεῦ'ζμένοι, sed etiam πλεῦλθοι: factumq; hoc πλεῦμεν, μεῦλαις ex πλεῦσμένοι, μεμῦλαις tradūt, videlicet syncope ipsius præpositionis, deinde β posito loco σ, & ν verso itidem in ω, vt in præcedente.

πλεῦσθ'ν, participio aorist. 1. passi. ex them. πλεῦσθ'ω mutuante futur. 1. act. πλεῦσω ex inus. them. πλεῦσιν.

πλεῦσπνδέν, apud Homerum pro πλεῦσπνδεῖν, facta primùm syncope in præpositione, deindeque diplasiasmo Ionico qualis est in λιλαδεῖν. pro λαδεῖν. Aorist. 2. act. infinit. modi, à themate πλεῦσιν. Itidem in participio πλεῦσπνδὼν dicitur pro πλεῦσπνδών.

πλεῦῆτεν, itidem Aeolicam illam syncopen habet pro πλεῦσῆτεν: est autem præs. imperat. act. à them. πλεῦσιν. Similiter πλεῦσῆτων, quod Hesych. affert pro πλεῦσῆτε. eandem syncopen habet pro πλεῦσῆτε, à them. πλεῦσῆ ειμι.

πλεῦφ'λθ, itidem pro πλεῦφθ'λθ, quod Ionicum est pro πλεῦφάω. Aorist. 2. act. infinit. modi à them. πλεῦφῆναι. Itidemq; in participio aor. 2. med πλεῦφάμενος pro πλεῦφθάμενος: & in infin. πλεῦφ'λθ pro πλεῦφθ'λθ: Sed & verbale πλεῦφατος eandem syncopen habet pro πλεῦφατος

πλεῦῆ

πλεῦμένως, præt. perf. passi. verbi act. πλεῦσιν.

πλεῦ'ν, præt. pluſquamperf. passi. verbi πλεῦσιν.

πλεῦ'ν, poetica πλεῦσιν τῦ η εἰς ω, pro πλεῦσιν, vt suprà extra compositionem οἴκεται pro οἰκεῖται, detracto etiam augmento.

πλεῦσιν, aor. 1. med. infinit. modi ab inusit. them. πλεῦω. vnde & πλεῦσιν, significans γνῶναι, εὑρεῖν. Eustath. Est alioqui πλεῦσιν etiam à πλεῦσω seu πλεῦω, item aor. 1. med. significās inspergere vel conspergere. vnde verbale πλεῦσιν. Quanquam præcedens quoque πλεῦσιν à them. πλεῦσιν deduci potest: siquidem apud Hesychium legimus πλεῦσιν, expositum ἐλεῖν. Aliis tamen volentibus ipsum syncopen habere pro πλεῦσιν, ex them. πλεῦσιν significante ἰκεῖσθαι. quorum opinio mihi equidem parum est probabilis. Metri causa reperitur etiam πλεῦσι pro ἔπλευσε, dempto augmento & geminato σ: itidémque πλεῦσιν pro πλεῦσιν, ab iisdem them.

πλεῦσα, Ionico pleonasmo vel etiam diphthongi circumflexæ resolutione pro πλεῦᾶ, à themate πλεῦω. Sic in infinit. πλεῦσαι pro πλεῦᾶν.

πλεῦσαιεν, Ionicè itidem pro ἐπλεῦσαν seu ἐπλεῦσα, abiecto primùm augmento, deinde inserto σκ. præter. imperfect. act. verbi πλεῦω.

πλεῦσατο, aor. 1. act. eiusdem verbi, Ionicam & ipsè augmenti detractionem habens pro ἐπλεῦσατο.

πλεῦτο, Ionica diphthongi resolutione pro πλεῦτα. præs. imp. passi. à them. πλεῦσιν.

πλεῦτος, Doricè & Æolicè pro πλεῦν. seu (vt alij volunt) pro πλεῦσμα. vt πνεῦμα pro πνεῦσιμα, ναῦμαχος & φιλεῦμαχος pro ναῦναχος & φιλεῦναχος. Deriuant autem ij πλεῦτος ex them. πλεῦσιν vel πλεῦσιν. itidémque cætera. πλεῦν verò ex πλεῦα est, Doricum itidem pro πλεῦᾶν, vt χαλᾶν.

πλεῦσιμι, aor. 1. med imperat. modi, à them. πλεῦσιμαι. At πλεῦσαι est participio aor. 1. act. à them. πλεῦσιν.

πλεῦσιμι, Ionicè pro πλεῦσῶ, quod est tertia persona plur. optat. pall. per contractionem ex πλεῦσοιεν. à them. πλεῦσιμαι.

πλεῦσιμι, fut. 1. med. verbi πλεῦσιμι nutatiuum. vnde πλεῦσιμι, quod Hesych. ex. ναυσθμῶ: & infin. πλεῦσιμι eidem significans παυθῆν. Apud eundem legimus πλεῦσιμες expositum πλεῦσωμεν, ὑγιεῖς ὦμεν: vnde procul dubio iunt πλεῦσι apud Homerum λιλαίεται ἐλθέμεναι. Sed quæram hæc duorum posteriorum themata sint, an itidem πλεῦω an aliud quodpiam, dubium adhuc est. certè videtur pro πλεῖσαι τες signif. πολῖσαι τες scribendum potius πλεῖσαι τες à πλεῖω.

πλεῦσι, Ionicè pro ἔπλεῦ, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε. præt. imperf. act. à poetico them. πλεῦω.

πλεῦσθαμαι, Doricè pro πλεῦλῶμαι, quod πλεῦλῶμαι aiunt esse infin. verbi vel πλεῦμι. vel πλεῦσιν. Nisi potius est κατ' ἔκτασιν pro πλεῦσθαμαι, Doricè pro πλεῦσθαι. præterito, vt εἰπέσθαμαι pro εἰπεῖν.

πλεῦσθε, participp. fœm. præteriti perf. πεπλεῦσμαι per syncopen pro πεπλεῦσμένα. vt ἰσῶν pro ἰσρισῶν, itidem per syncopen dici aiunt. ita Eustath. & alij grammatici. Potest tamen esse etiam præteriti medij hoc participium, πλεῦσιν (ex quo πλεῦσμαι hoc præterium mutuatur) faciente fut. 2. πλεῦσ, & præt. med. πεπλεῦσμαι. vt λαῶν facit λέλαος, μεμῦλαι μέμῦλος.

πλεῦσμῶν, participp. præt. perf. pass. ab act. them. πλεῦσιν. vt quidem Varin. vult, sed parum probabilis videtur eius opinio. regulariter enim facere hoc πλεῦσιν debet πεπλεῦσμένος, vt μεῦσιν facit μεμεῦσμένος. vnde verbale πλεῦσις & participp. aor. 1. passi. πλεῦσθείς. Itaque πλεῦσμῶν est potius participp. præt. perf. ex them. vel πλεῦσιν. ea enim fut. 1. act. faciunt πλεῦσω. præt. perf. passi. πέπλεῦσμαι.

πλεῦλων. participp. aorist. 2. act. à themate πλεῦλω, habens Ionicum anadiplasiasmum pro πλεῦν, vt λελαθὼν pro λαθὼν, πλεῦσῶν pro πλεῦν.

πλεῦσαι, aor. 1. act. infin. modi, à them. πλεῦσιν, ex quo est & participium aor. 1. passi. πλεῦσθείς.

πλεῦσῆ, præt. perf. passi. infin. modi, à them. act. πλεῦσιν faciente præt. perf. act. verbi πλεῦσιν. vnde infinitiuus πλεῦσῆναι. & participium πλεῦσῆς.

πλεῦσῆ, Homerus pleonasmo τῦ ε dicit pro πλεῦσῆ. πλεῦσῆ autem per syncopen pro πλεῦσῆ, vt ἑστᾶς per syncopē pro ἑστηκῶς, seu ἑστηκῆς. participp. præter. perf. act. à themat. πλεῦσιν faciente futur. 1. πλεῦσω ex πλεῦσιν.

πλεῦσῆ, quidam per syncopen itidem vsurpatum aiunt pro πλεῦσῆ. participio præter. perf. act. à themate πλεῦσιν. Sed magis vero consentaneum videtur κατ' ἔκτασιν dictum esse pro πλεῦσῆ. vt πλεῦσῆ tradunt κατ' ἔκτασιν pro πλεῦσῆ vsurpari.

πλεῦσῆ, præteritum perfectum actiuum verbi πλεῦσῆ, ex πλεῦσῆ faciente fut. 1. act. πλεῦσω, vt paulò ante quoque admonui.

πλεῦσῆ, per syncopen pro πλεῦσῆ. vt ἑστᾶς pro ἑστηκῶς seu ἑστηκῆς. At πλεῦσῆ cuius accidentiuus est hoc πλεῦσῆ. est participp. præt. perfecti πλεῦσῆ. cuius idem memini.

πλεῦσῆ, Ionico anadiplasiasmo pro πλεῦσῆ, vt λελάθωσι) pro λάθωσι aorist. 1. med. subiunct. modi, à themate πλεῦσῆ. mutuante futur. 2. πλεῦσῆ ex verbo πλεῦσῆ, subiato ε ex diphthongo.

πλεῦσῆ, Ionico anadiplasiasmo pro πλεῦσῆ, aorist. 2. act. optat. modi, ab eodem them. πλεῦσῆ. itidem πλεῦσῆ in eodē modo & temp. pro πλεῦσῆ: & in participp. πλεῦσῆ & πλεῦσῆ pro πλεῦσῆ, & πλεῦσῆ. Homer πλεῦσῆ πλεῦσῆ.

πλεῦσῆ, & πλεῦσῆ, Ionica & Dorica iunt pro πλεῦσῆ, a them. πλεῦσῆ, quod ex præterito med. πλεῦσῆ est in præsens abiit. vnde & præt. imperf. πλεῦσῆ, augmento carēs pro ἐπλεῦσῆ. nisi hoc πλεῦσῆ esse malis aor. 2. act. verbi πλεῦσῆ facientis futur. 2. πλεῦσῆ, anadiplasiasmo Ionico pro ἐπλεῦσῆ. vt λελαθὼν pro ἐλαθὼν. Ex huius porrò verbi πλεῦσῆ præterito medio πλεῦσῆ est participp. πλεῦσῆς. At πλεῦσῆς, est participium præteriti perfecti passiui ab eodem them.

πλεῦσῆ, participp. perf. pas. πλεῦσῆ. à them. vel πλεῦσῆ per syncopen deriuato ex πλεῦσῆ, vel ex πλεῦσῆ. Eust.

πλεῦσῆ, Ionicè pro πλεῦσῆ. εἰσί præt. perf. passi. verbi actiui πλεῦσῆ. Sic pro πλεῦσῆ seu πλεῦσῆ εἰσί iidem dicunt πλεῦσῆ, à them. πλεῦσῆ.

πλεῦσῆ, Doricè pro πλεῦσῆ præt. perf. act. eiusdem them.

πλεῦσῆ, præter. med. verbi πλεῦσῆ habens Attico more ε versum in αι. λίλοιπε à λείπω. Vnde participp. πλεῦσῆ.

πλεῦσῆ, præsens indic. à them. πλεῦσῆ. quod Syracusano seu Siculo more factum est ex præt. med. πλεῦσῆ, vt πλεῦσῆ ex πλεῦσῆ. πλεῦσῆ ex κίκλησκα, & huiusmodi alia infinita.

πλεῦσῆ, præt. perfect. act. à them. πλεῦσῆ, habens & ipsum Atticam τροπὴν τῦ ε εἰς ο, vt πλεῦσῆ ex πλεῦσῆ. & similia.

πλεῦσῆ, præt. med. verbi πλεῦσῆ, ex πλεῦσῆ, vt volunt nonnulli per pleonasmum pro τῦ θ. Etymolog. & Eustath. idem tamen Eustat. alibi πλεῦσῆ hoc præter. med. mutuari ait à πλεῦσῆ, mutato η in ο, & pleonasticè inserto γ & θ.

πλεῦσῆ, præt. med. verbi πλεῦσῆ, habens Atticam τροπὴν τῦ ε εἰς ο. vt λέλοιπα ex λέλοιπα.

πλεῦσῆ, Ionice anadiplasiasmo pro πλεῦσῆ, vt suprà πλεῦσῆ pro πλεῦσῆ aor. 2. act. infinitiui modi, à them. πλεῦσῆ. Hesych.

πλεῦσῆ, apud Homerum quidam aiunt per syncopen factum ex πλεῦσῆ præterito perfecto pass. verbi act. πλεῦσῆ quidam ex πλεῦσῆ, præterito med. verbi inusitati πλεῦσῆ, verso η in ο & ε pleonasticè inserto. nonnulli etiam ex πλεῦσῆαι, facta syncope; & itidem pleonasticè inserto σ. Refertur autem ad themata πλεῦσῆ, quod mutuatitia habet cætera, præsente & præt. imperf. excepto, tempora.

πλεῦσῆ, pro πλεῦσῆ dicitur κῦ προσῳδῶ τῦ α præt. perf. act. verbi πλεῦσῆ facientis fut. πλεῦσῆ, & præt. perf. πέπλεῦσῆ, Epicharmus. Ἀ γραυγᾶς, ἀεῦ Σικελία πεπλεῦσῆ. Etymol.

πλεῦσῆ pro πλεῦσῆ dicunt Iones, η resolutā in εα, vt ἰάλωα: itidem vsurpant pro ἤλωα, & ἐάφη pro ἔφη. est autem tertia persona singularis præteriti perf. passi ab act. them. πλεῦσῆ faciēte fut. 1. πλεῦσῆ. ita Varin. Alioqui est etiam tertiæ personæ pluralis pro πλεῦσῆ, Ionicè itidem, vt πλεῦσῆ pro πλεῦσῆ.

πλεῦσῆ, pro πλεῦσῆ dici κῦ ἰαλῶσιν, tradit Etymolog. quē ipsum accipit pro tertia pers. plur. præter. perfect. pass. ab eōdem them.

πλεῦσῆ, præter. perf. passi. infinit. modi, à them. act. πλεῦσῆ faciente futur. 1. act. πλεῦσῆ. ex inusit. them. πλεῦσῆ per syncopen facto ex πλεῦσῆ, vt κρῶν ex κεράων. Ex eodē est futur. paulò post πλεῦσῆσθαι, quod magis Atticum esse tradunt quàm πλεῦσῆσθαι. quod est fut. 1. passi. eiusdem verbi, ex aor. 1. ἐπλεῦσῆν.

πλεῦσῆ, per syncopen apud poetas pro πλεῦσῆ, itidémque participio πλεῦσῆ pro πλεῦσῆ, præt. perf passi. à themate act. πλεῦσῆ facto itidem per syncopen ex πλεῦσῆ.

πλεῦσῆ tradunt nonnulli esse præter. perf. passi. verbi act. πλεῦσῆ facientis fut. 1. πλεῦσῆ, vt ἵστημι est ex ἵσημι. Ego tamen, quīd videam ipsum nullam habere volandi significationem apud Homerum, qui passim eo vtitur, sed τῦ πετᾶσθαι & πτολέσθαι. quod est apertum & expansum esse, ideo per syncopen dictū existimo pro πεπέτασμαι, vt λιλάμεθα pro ἐλιλάσμεθα, à themate act. πλεῦσῆ. Vnde infinitiuus πλεῦσῆ, & participium πλεῦσῆς.

πλεῦσῆ, Homerus pleonasmo τῦ ε dicit pro πλεῦσῆ. πλεῦσῆ autem per syncopen pro πλεῦσῆ, vt ἑστᾶς per syncopē pro ἑστηκῶς, seu ἑστηκῆς. participp. præter. perf. act. à themat. πλεῦσῆ faciente futur. 1. πλεῦσῆ ex πλεῦσῆ.

πλεῦσῆ, quidam per syncopen itidem vsurpatum aiunt pro πλεῦσῆ. participio præter. perf. act. à themate πλεῦσῆ. Sed magis vero consentaneum videtur κατ' ἔκτασιν dictum esse pro πλεῦσῆ. vt πλεῦσῆ tradunt κατ' ἔκτασιν pro πλεῦσῆ vsurpari.

πλεῦσῆ, præteritum perfectum actiuum verbi πλεῦσῆ, ex πλεῦσῆ faciente fut. 1. act. πλεῦσῆ, vt paulò ante quoque admonui.

πλεῦσῆ, per syncopen pro πλεῦσῆ. vt ἑστᾶς pro ἑστηκῶς seu ἑστηκῆς. At πλεῦσῆ cuius accidentiuus est hoc πλεῦσῆ. est participp. præt. perfecti πλεῦσῆ. cuius idem memini.

πλεῦσῆ, Ionico anadiplasiasmo pro πλεῦσῆ, vt λελάθωσι) pro λάθωσι aorist. 1. med. subiunct. modi, à themate πλεῦσῆ. mutuante futur. 2. πλεῦσῆ ex verbo πλεῦσῆ, subiato ε ex diphthongo.

πεπύθω, Ionicè dempto augmento pro ἐπεπύθω, quod est tertia persona dualis præter. plusquamperfect. passiui à themate πυθέσθαι, faciente præterit. perfect. passiuum πέπυσμαι, ex themate πυθόμην, exempto s, Homer. iliad. ϱ. ὃ δὲ δύο δ' ὕπνω φῶτε πεπύθει Πατρόκλειο θανάτοιο, nondum audierant de Patroclo mortuo.

πέπω κε, præterit. perfect. verbi πίνω, mutuatitium ex them. πίω

πεφύκω, Ionico pleonasmo τοῦ ω, vel Ionica diphthongi circumflexæ resolutione, pro φῦναι, infinitivo præs. actiui à themate φύω.

πεφύσαι, aorist. 1. act. infin. modi, ab eodem φύω faciente fut. 1. act. φύσω. Alioqui idem & πεφύσω facit. quorum hoc prosæ scriptoribus Atticis: illud poetis & Ionicè scribentibus familiarius est.

πήδομι, Ionica augmenti detractione pro ἐπήδομαι, vt δύσομαι pro ἐδυσάμην, præt. perf. pass. infin. modi, à them. act. πείδω. Etymo. & Varin.

πᾶσι δ' ἄνασσε, ectasi poetica pro ἔπασι δ' ἄνασσε. metri causa. participi aorist. 1. act. à themate πάσσω, vnde & præter. med. ἐπασάμην.

πάσχαζον, apud Hesych. legitur expositum κόψον ἀφελῶ, est autem aorist. 1. med. imp. modi, à themate πάσσω, futurum etiam 1. πάσσω mutante ex inus. themate πάσλω, vnde aorist. 1. πάσσα. (stath.

πάσχω, aor. 1. pass. verbi act. πάσσω, carens augmento. Eustath.

πάσχουσι, Ionica dissolutione diphthongi pro πάσχωσι præs. imper. pass. à them. πάσσω.

πάσχωσι, aorist. 2. passiuus infinitiui modi, à themate act. πάσχω.

πάσχω, Atticè pro πάσσω, vt πασίλω pro πασίσω. præs. opt. act. à them. πάσσω.

πάσχωλοῦμεν, ἐνίκων, apud Homerū per syncopen vsurpatum aiunt pro πάσχολοῦμεν seu πάσχολώμην. à them. πάσχολος. syncopen itidem pallo pro πάσχω λέγω seu πάσχολέγω.

πάσχω, Ionica diphthongi dissolutione per πάσχω aor. 2. med. imper. modi à them. act. πάσχω mutuante fut. 2. πάσχω à πάσχω, vnde & infin. πάσχεσθαι.

πάσχθείς, participp. aorist. 2. act. ab inus. verbo πάσχω, pro quo πάσχω vsurpatur.

πάσχω, participp. præt. act. à them. πάσσω.

πάσχω, apud Hesychium pro πάσχω, proculdubio metri causa sublato ε & geminato ϱ. Sic πάσχω, quod idem exponit ὑστερίζει, positum est pro πάσχει.

πάσχω, aor. 1. infin. modi à them. πάσχω.

πάσχω, Ionica diphthongi circumflexæ dissolutione pro πάσχω fut. med. verbi πάσχω ex πάσχω.

πάσχω, Ionicè pro πάσχω. futurum 2. act. eiusdem πάσχω ex eodem. πάσχω.

πάσχωσι, aor. 2. act. imper. modi, ab eadem origine.

πάσχω, Doricè seu Aeolicè pro πάσχω, fut. med. ab eodem themate. (eodem.

πάσχω, Ionicè, patagoge pro πάσχω. aor. 2. act. subiunctiui modi ab πάσχω, Ionica augmenti detractione pro ἔπασον. aor. est 2. act. indicat. modi, itidem à πάσχω faciente fut. 2. πάσω ex πάσέω. Alioqui πάσον est etiam aor. 1. act. imper. modi, ab eodem.

πάσχω, fut. 1. vel 2. med. verbi eiusdem.

πάσω, participii. aorist. 1. act. ab eodem them. Facit enim aorist. 2. indic. ἔπασον ex fut. 2. πάσω.

πάσσαν, Ionica augmenti detractione pro ἐπάσσαν aorist. 1. act. indic. modi, à them. πάσσω, vnde & aor. 1. opt. πάσειας, & participi. πασάσης.

πάσσω, itidem pro ἐπασάσθω. tertia dual. præterit. imperfect. pass. à them. πάσσομαι.

πάσσε, Ionicè aut Doricè pro πάσσοιτο, præsens optatiuus passiua themate πάσσομαι.

πάσσαι, Ionica itidem diphthongi resolutione pro πάσσῃ. secunda per singul. fut. 1. med. indicatiui modi, ab eodem πάσσομαι, vel etiam à πασσάμην: nam id fut. πάσσομαι hinc mutuatur. Attici autem πάσσῃ dicunt pro illo πάσῃ.

πάφαμαι, præter. perf. pass. verbi act. φάω significantis φονεύω. cuius tertia pers. πάφαται, & infin. πάφασθαι. A πάφαμαι siue πάφασμαι, est præter. perf pass. verbi act. φάσκω.

πάφαγμένος, participi. præt. perf. passiua them. act. φαγέω, faciente fut. 1. act. φαγέω. Habent autem metathesin hæc literarum pro πάφαγμένος, φαγέομαι & φαγέω: quorum thema est φάγω seu φαγέω.

πάφασμένος, participp. præt. perf. pass. commune verbi φάω significantis φονεύω, & thematis φάσκω. Alioqui φάσκω facit etiam πάφαμένος.

πάφτώδες, participp. præt. perf. passiua them. φειδομαι.

πάφυσίλω, Attico metaplasmo pro πάφύσιμι, vt tradit Eustat. Hoc autem πάφύσιμι est præt. med. act. optat. mod. à themate φύω.

πάφυκα, præt. perf. med. verbi φάσκω. πεφυκὼ habens τῦ α pro πέφασκα. Sic ζάσκω facit πέζυκα. Nisi potius hæc scribenda sint

diphthongo πέφυκα, κεζύκασι, vt πέπεισθα quoq; & λελοίπασι ac similia retinuere diphthongum, mutata tantum priore eius litera. Idem de μεμνῆσθαι dicendum est similibus aliis.

πεφύσηκα, Ionica diphthongi resolutione pro πεφύσηκα, significante φυσιόω fut. paulò post verbi φάω facientis fut. 1. φήσω. Commune tamen idem est verbo φάω significanti φάσκω. vnde de πεφύσηται. Eustath. expon. φασὶ ἐστιν. At πεφύσηται est fut. paulò pòst verbi act. φείδω.

πεφιδήσω, aor. 2. med. infin. modi, à them. φείδω, habens Ionicum anadiplasiasmum pro φιδέσθαι, vt λελαβεῖν pro λαβέσθαι.

πεφιδήσεται, fut. paulò pòst verbi φείδω quod ex futur 2. φιδῶ in præsens abiit. Nisi malis esse fut. 1. med. verbi πεφιδήσω facti ex præt. med. πέφιδα, more Siculo seu Syracusano. Eust.

πεφιδόμεθα, πεφοίδοισι, πεφοίδοντο, aorist. 2. med. optatiui modi, à them. φείδω faciente fut. 2. φιδῶ: anadiplasiasmum Ionicum habens pro φίδοίμεθα, vt λελαβοίμεθα pro λαβοίμεθα.

πέφνα, poetica augmenti detractione pro ἔπεφνον. quod Etymologicè deducit ex φένω. Alij à themate πέφνω, derivato ex eodem φένω, facto anadiplasiasmo & syncope, vel ex φάω. Vide Ἔπεφνον.

πεφοβέατο, Ionicè pro πεφοβέοντο, seu ἐπεφόβεντο, præt. pluſquamperf. passi. indicatiui modi, à them. act. φοβέω. Verum notandum hoc πεφοβέατο cētasin vocalis habere pro πεφοβέοντο, vt πεπτεώτασι iuprà pro πεπτεῶσι).

πέφραδον, præt. perf. med. eiusdem φράζω facientis fut. 2. φραδῶ. Vnde imperat. πέφραδοῦ significans εἰπὲ σ' quanquam cum nōnulli putant esse aor. 2. & habere anadiplasiasmum Ionicum pro φράδοῦ. At πέφρασμαι, est præterit. perfect. pass. eiusdem thematis.

πεφραδέατο, itidem Ionico more vsurpatum pro πεφρασμένοι ἦσαν præter. plusquamperfect. pass. verbi actiui φράζω.

πέφραδε, in aor. 2. act. eiusdem thematis reperitur positum pro ἐφράδε, vt λελαβὲ pro ἔλαβε. Sic in infinitiuo πεφραδεῖν pro φραδέειν, itidem anadiplasiasmo Ionico. Pro quo πεφραδέειν Ionicè vel Doricè πεφραδέμεν dicitur.

πεφραδέτην, itidem anadiplasiasmo Ionico pro ἐφραδήτην, tertia pers. dualis aorist. 2. πέφραδον, qui & ipse anadiplasiasmum illum habet pro ἔφραδον.

πέφρασμαι, pro πεφράσμαι, dicitur verso σ in δ, vt κέκρυδμαι pro κέκρυσμαι. præt. perf. pass. eiusdem them. φράζω, vnde participp. πεφρασμένος.

πέφυγμαι, pro πεφέυγμαι dici dialecto Chalcidica annotat Varin. vt ἔχυγμαι pro ἐχέχυμαι. Est autem πέφευγα præter. med. verbi φέλσομαι, vnde participi. fœm. gener. πεφευγυῖα.

πέφυγμένος, apud Homerum pro πεφυγαδευμένος reperitur, ἀλλ' ἢ λάθεσθαι τῶ φανῆς, vt πέφυγμένος, quoq; dicitur pro πεφυγαδευμένος, participp. præter. perf. pass. à them. φύγω, habens nihilominus significationem actiuam, & modò genitiuum in constructione recipiēs, modò accusatiuum. Legimus enim apud Homerum non solùm πεφυγμένος ὄλεθρον, sed etiam πεφυγμένος φόβοιο ἀέλλην, vt Eustath. quoque annotauit.

πέφύγω, præsens à præterito medio πέφυγμαι factum more Syracusano. Alioquin est & præterit. medij subiunctiui modi à φύγω.

πέφυζα, Ionicè pro πέφυγα. itidemque participp. πεφυζὼς pro πεφυγὼς, vt refert Eustath. Quidam tamen ex them. φυζέω deriuare malunt.

πέφυκα, præter. perf. act. verbi φύω facientis fut. 1. φύσω. Ex hoc porrò πέφυκα fit thema. πεφύκω, more Siculo & Syracusano, vt πεφύγω ex πέφυγα. Vnde præter. imperf. ἐπεφύκην apud Hesiod. in Theogon.

πεφύρμαι, præt. perf. pass. infin. modi, ex act. them. φύρω faciente fut. 1. φύρσω. At πεφυραμένος est particip. præter. perf. pass. sed à them. φυρόω.

πεφυρμένος, præt. perf. pass. à verbo act. φυρόω faciente fut. 1. φυρέω. Idem tamen & φυρόω facit, sed magis Ionicè, vnde participip. præt perf. pass. πεφυρμένος apud Hesych.

πέχλι, Ionicè & poeticè detracto augmento pro ἔπεχλι: aor. 1. act. verbi πέχλω, vt ψαλάω facit ἐψήλα. vnde & partic. πήλας & infinit. πῆλαι.

πεχμήκης, aor. 1. act. opta. modi, Aeolicus pro πεχμείλιος, à them. act. πεχμάω faciente in aor. 1. indicat. modi, ἐπέχμηκα. Ab eodem est fut. med. πεχμήσομαι. Item aorist. 1. pass. πεχμήθην, augmento carens pro ἐπεχμήθην ex quo infin. πεχμηθῆναι.

πέχῃς, aor. 1. act. indic. modi, à them. πέχω seu πάσσω faciente futur. 1. act. πέχῶ. caret autem augmento pro ἔπεχῆς. more Ionico & poetico.

πέχθω. Bœotica syncope & simul Ionica augmenti detractione pro ἐπέχθησα. aor. 1. pass. indicat. modi, ab eodem them.

πέχασσα, aor. 1. act. imper. modi, tertiæ personæ, ex prima πέχασσα à them. πάσσω, faciente fut. 1. πάσσω. aor. 1. ἔπάσσα. Vnde & in subiunct. πάσσω. (2. ἔπασσα,

πῆς, aor. 2. act. imper. modi, à them. πίνω faciente fut. 2. πιῶ. aorist. 1. πῆσον, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro πιεῖν, aorist. 2. vel fut. 2. act. infin. modi, à them. πίνω, facientę fut. 2. act. πιῶ. Media voce fut. 2. facit πίσομαι.

πῆτ' ἔλθω

πῆλθεν, Ionicè seu Doricè pro ἐπῆλθεν, à blecto simul augmento, præt. imperf. act. verbi πέλω.

πῆν, aor. 2. act. subiunct. modi, ab eodem them.

πῆνα, Aeolica paragoge pro πῆς. aorist. 2. act. subiunct. modi.

πῆναι, Ionica diphthongi resolutione pro πίῃ, vel potiùs paragoge Ionica, aor. 2. med. subiunctiui πίῃμαι, ex act. themate πείω.

πῆσι, metaplasmo vsurpatum pro πίς, vt κλῆθι pro κλὶς, κίκραχθι pro κίκραχε. vt in illo prouerbiali dicto, ἢ πίθι ἢ ἄπεπθι. Est autem πίς, aor. 1. act. imperat. modi, à them. πίνω, faciente fut. 2. πιῶ.

πήσσω, Ionicè pro πήσω. aorist. 2. med. opt. modi, à them. act. πάσσω faciente fut. 2. πάσω.

πεπαταλ. participp. præt. act. ex them. πίμπρημι.

πεπάρμαι, Doricè pro πέπαν: præsens infinit. act. à them. πίνω.

πέπασμαι, pro πέπαμαι vsu patum reperitur frequentissimè, ita vt & πέπαμαι vsu interdicant. vnde participp. πεπάμενος pro πεπάσμενος: id est, πεπὶν μέλιτι. fut. 1. vel 2. med. verbi πίνω, facientis itidem πιῶ in actiua voce: habens systolen diphthongi, & accentus retractionem. Similiter verò φάσκομαι pro φαγέσμαι vsurpari scimus. Notandumque est, in hoc futuro produci ac si præsentis esset temporis. vt apud Hom. Odyss. κ. πεπαμένῳ δὲ κεν οἶνος ἐν κοιλῇ ἅλῃ, πεπάμενος, bibiturus.

πέπαν, quod Hesych. exp. πολίσαι potum præbere, est aorist. 1. act. infin. modi. à them. πεπάσκω faciente fut. 1. πέσω, ex inus. them. πάω. Frequens apud Hippocr. Itidem πάσῃ ex Eupol. affert Eustath. pro πόλει.

πεπαῦσον, dualis aor. 1. pass. imper. modi, ex prima persona πεπαῦσθω, ea autem est à them. act. πεπάω. vnde & aorist. 1. med. πεπαύσαθε augmento carens pro ἐπεπαύσασθε. Ambo apud Homer.

πέπε & πέσσομαι, fut. 1. act. & medio à them. πέπω, in vsu esse vt πέμψει ∞ πέψομαι, tradit Eustath. Attamen πέπω transitiuum potius est, vt ex eodem docui in πέπασμαι paulò antè, necnon ex Hesych.

πέπτω, Ionicè & poeticè pro ἔπεπτον, omisso augmento. præter. imperf. act. vel ex πεπτάω per contractionem pro πέπτων, vel ex them. πέπτομαι. σχεσὴ τῶ μὲν ε, vt dicitur ἕως pro ἔως. Ex quo πέπτομαι est participium, πεπτικός.

πέπων, participium aorist. 2. act. à them. πίνω, faciente futur. 2. πιῶ. ex inusitat. πέπω.

πεπρωμένον, vt quidem nonnullis recentioribus grammaticis placet, est participium aor. 2. poeticè geminatum habens γ pro λλ. ἀ them. πελλω, faciente fut. 2. πεπρωῶ, aor. 2. ἔπεπρωγον. Sed iis assentiri nondum possum, quùm apud Græcos grammaticos & lexicographas non reperiam mentionem participii πεπρωμένου, sed nominis, de quo suo loco dicetur.

πεπρώγῃ, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐπεπρώγῃ. aorist. 1. pass. verbi πελάζω habens epenthesin τῦ γ euphoniæ causa. Nisi ex πεπλάγῃ aliquis deriuare malit.

πέπρωται, part. aor. 2. pass. à them. πέπρωμι. faciente futur. 2. πεπρώσω, aor. 1. ἐπέπρωσα, verso ε in α, vt τρίτον τέτρατον facit.

πέπτω, Ionica seu poetica epenthesi τῦ π pro πλέω.

πέπτω, Ionica metaplasiasmo pro πέπω seu πλέω, vt ζέω pro ζέω seu ζέω & πίω paulò ante pro πέω. præsens imper. act. à themate πέπω.

πέπω pro ἔπεπω vsurpatum asserunt nonnulli. ἔπεπω autem est præt. imperf. verbi πέπομαι, syncopen passum pro ἐπέπω.

πέπομαι, Ionica diphthongi dissolutione pro πέπομαι futur. 1. med. verbi act. πέπω.

πέπομαι, πέπομεν, πέπονται). Doricè pro πέπομαι, πέπομεν, πέπομαι. itidem fut. 1. med. ab eodem them. πέπω faciente fut. 1. act. πέπόσω, assumpto ν.

πέπονθα, aor. 2. pass. infin. modi, à them. act. πένθω, faciente fu. 2. πάθησω, & aor. 2. ἔπαθησον.

πέπωθε, Ionicè seu poeticè detracto augmento dicitur pro πέπωθε. Idem & πεπώθησι, itidémq; πεπῶ pro πέπωθα seu ἐπέπωθα. præt. pluſquamperf. pass. verbi actiui πέπαται facientis fut. 1, act. mutuatitium πέπώσω vel etiam verbi πέπω syncopē habentis pro πέπασα. nam apud Homerum scimus πέπωτο χθονὶ vsurpari pro ἐπεπώκεσαν, & appropinquabat.

πέπῃξι, Ionicè seu poeticè detracto augmento pro ἐπέπῃξι: aor. 1. act. verbi πέπῆξα facientis fut. 1. act. πέπῆξω.

πεπιθεῖς, particip. aor. 1. pass. à πεπείθω, ex actiuo them. πεπιθέω, faciente præter. perf. pass. πεπιθημαι, tanquam ex πείθω. regulariter enim πέπιθημαι vel πέπιθσμαι facit. vt μηλέω μεμήλυμαι, & μεμήλσμαι.

πεπίλνασι, Ionicè pro ἔπεπλνσι, abiecto primùm augmento, deinde annexo σι præt. imperf. actiuum verbi πελάω.

πεπλώσας, itidem Ionicè pro ἔπεπλωσε, à them. πελάω. similitérque πελάζασι pro ἐπελάζησι à them. πελάζω.

πεπλῶσαι, aor. 1. act. infinitiui modi, à them. act. πείω, faciente fut. 1. act. πεπλῶσω. assumpto υ. πλῦσαι facit πεπλῦσαι.

πεπνεῖς, particip. aor. 1. pass. verbi actiui πίμπρημι facientis futur. 2. πεπνῶ, aorist. 1. ἔπεπνευσα, & pass. voce ἐπεπνεύσην. vnde & fut. 2. pass. πεπνήσομαι.

πέπνυτο, Ionicè & poeticè detracto augmento pro πέπνυτο seu, ἐπέπνυτο, præt. pluſquamperf. passi. verbi πείω ex πέω, vt χέω facit κέχυτο ex κέχυμαι.

πεπόλᾶ, fut. 1. act. Atticum pro πεπόλσω, à them. πεπόλζω.

πεπόλ, Atticè pro πεπόλ præs. imperf. act. à th. πείω Attico pro πείω.

πεπόϊσθαι, Ionicè pro ἐπεπόϊσθαι seu ἐπεπόϊσθ', abiecto primùm augmento, deinde annexo σθαι, præsent. imperf. act. verbi πεπόϊσθαι.

πεπόϊσθαι, aor. 1. act. indic. à them. πεπόϊσα faciente fut. 1. act. non solum πεπόϊσω, sed etiam πεπόϊσω, & quidem Atticè, vt volunt nonnulli, aliis tamen πεπεικάσθην id esse affirmantibus, habet autē aor. ille Ionicam seu poeticam augmenti detractionem pro ἐπεπόϊσθην. Sic in infin. modo πεπόϊσθαι pro πεπόϊσαι dicitur, quo post Homerū Plato vsus est, dicens apud Eust. ἐπεὶπὼ πεπόϊσθαι ἄλλο εἶδος οἰζύος. Indéque est & κύων ἀκόϊτερος rursum à pud Homerum pro ἀδίψητος, cuius desiderio nemo teneatur.

πεπόϊμαι, Doricè pro πεπόϊσαι: à them. πεπόϊμαι vel πεπόϊσω, vt scribit Eust. Sed alij poeticam ἐκθεσιν habere aiunt pro πεπόϊμαι.

πεπόϊλμαι, Doricè itidem vel Ionicè pro πεπόϊμαι.

πεπόϊσι, Ionica paragoge pro πεπόϊ. præsens subiunct. act. à them. πείω.

πεπόησθ, Doricè pro πεπόϊκατε. itidémque πεπόησθε & πεπόϊσθε, pro πεπόϊκατε πεπόϊκε, & sic deinceps fut. 1. act. verbi πείω.

πεπόμεθα, fut. 1. vel 2. act. verbi πίμπρημι.

πεποίεσι, πεποίης, πεποίη, Attica inflectione pro πεποίηκα, πεποίηκας, πεποίηκε præt. opt. act. à them. πείω.

πεποιωμένοι, Atticè itidem pro πεποιεῖσθαι: genitiuo plurali partic. præt. act. posito pro tertia persona plur. imperf. præt. act. Itidem à them. πείω.

πεποίλον, pro πεποίλμεν, Doricum esse tradunt vel Æolicum, verso ο in ω & subscripto ι præt. optat. act. ab eodem πείω.

πεπολίσται, Doricè pro ἐπεπολίσται, sublato simul augmento, aor. 1. med. verbi act. πολίζω.

πεπολίσται, Ionicè pro ἐπεπολίσται seu ἐπεπολίσθη, sublato primùm augmento, deinde inserto σκ p ecliptico, ass. verbi actiui πολίω. Nisi ex πολίσκω deriuare malis, facto ex πολίω.

πεποιδύμην, Doricè pro πεποίδυμαι participp. præt. pass. à Dorico itidem them. ποιδύμαι pro ποιδύμαι. Ex quo & imperf. πεποίδυτο poeticum pro ἐπεποίδυτο, sine augmento & contractione. itidémque in aor. 1. med. πεποίσατο pro ἐπεποίσατο.

πέρᾱ, præterit. imperfect. vel aorist. 2. act. augmento carens pro ἔπερᾱ, a them. πόρω.

πέπερα, Doricè pro πεφύσαμαι: præsimper. act. a Dorico themate πεφύσω pro πεφύσαμαι.

πεφάγμαδον, apud Hesych. legitur, expositum πεφυσημένος ἦν. Doricum & ipsum, a themate πεφάγμαι pro πεφύσαγμαι: si mendo caret.

πεφεσκεπάσμένω apud eundem legitur, expositū πεφυσημένῳ. Doricè itidem fortassis pro πεφεσκεπάσμένω: significante ibi πεφεσκεπάσθαι, fortè ad aligenus duci vel peruenire.

πέπτᾱ, itidem pro πεφύσᾱ, a them. πεπτάω pro πεφυσάω.

πεπτάμην, similiter Doricè pro πεφεύγειν, a themate πεφύσμαι. vt in epist. Melissæ Pythagoricæ ad Clearetam: τῇ κῦ νόμῳ αἰσχυνεῖ πεπτάμην.

πεπτέθ' ἄμην, pro πεφυσιδέθ' ἄμην, Doricum itidem est, habens simul Ionicam detractionem augmenti, particip. præter. perf. pass. a πεφυσιδήμαι.

πεπτέδρεται quoque Doricum est pro πεφυσίδρεται.

πεπτέδη itidem pro πεφυσίδη. aor. 2. act. subiunct. modi a πεφυσίδω pro πεφυσιδῶ.

πεπτέμβεται, itidem pro πεφυσιμβήσατο, ablato simul augmento aor. 1. med. verbi Dorici πεπτεμβέω pro πεφυσιμβέω.

πεπτόσσεται, similiter pro πεφυσόσσεται.

πεπτόσθη itidem pro πεφυσίζω dicitur ab iisdem Dorib. itidémque πεπτοίσεται & πεφυσοίσεται, dicunt iidem. Quibus similia alia verba compostta, necnon & nomina, crebrò occurrunt tum apud allos poetas, tum apud Theocritum, apud eos etiam qui prosa oratione Dorica scripserunt.

πεχαδεῖν, Ionica diphthongi resolutione pro πεχαδεῖν, aor. 2. act. infinit. modi a them. act. πείχω faciente fut. 2. πεχαδῶ, aor. 2. ἔπεχαδον, transpositis literis ad corripiendum penultimam quę breuis esse debet in penultima fut. 2. & aor. 2.

πεχαδεῖς, particip. aor. 1. pass. a them. act. πεπτάσκω, faciente fut. 1. act. πεχάσω ex πείχω facto per syncopen ex πεφύσω, vt suo loco docui.

πεχαιχθεῖς, part. aor. 1. pass. a Dorico them. πεχαίζω pro πεχλίζω.

πεχείμην, Ionicè & Doricè pro πείκην. præs. infinit. act. a them. πείκω.

πεχήσω, aor. 1. act infin. modi, ab Ionico them. πεχάσω pro πεφύσω. πεχῆσι, aorist. 1. act. indic. a them. πείχω, augmento carens Ionico more pro ἔπεχησι. vel etiam a thē. πίμπρημι ex inus. πεχέω. Vnde infin. πεχῆσαι.

πεχείωτο, præt. opt. pass. a them. πεχείαμαι. vnde & imperf. πεχείατο. augmento carens pro ἐπεχείατο.

πεχλιδεῖς, particip. aor. 1. pass. ἐπεχλιδῶ, ex act. them. πεχλίω seu πεχλίζω, faciente præt. perf. pass. πεπεχλισμαι. Ex eodem them. est ἀπέχλιδα 1. act. infin. πεχλίσαι.

πέω, Atticè pro πεφύσω, primùm enim Iones pro πεχείσω dicunt

πρίαο, exempto α. deinde Attici πρίω, contractis αο in ω, vt Aristoph. μὴ πρίω τῷ δᾷδι præs. imper. pass. à them. πρίαμαι. Alioqui πρίω thema quoque est, vti dixi.
προείδαι, præt. med. verbi προδαίω seu προδαίω.
προίηκε, Ionica vocalis circumflexæ dissolutione pro προῆκε. aorist. 1. act. indic. à them. προίημι, faciente fut. 1. act. προήσω, ex inusit. verbo προέω. Irregularis autem aorist. iste est. characteristicam enim futuri commutauit characteristica præteriti, vt ἔδωκα quoque ἔθηκα, & similes alij.
προϊέμεν, Ionicè seu Doricè pro προϊέναι quod est aor. 2. act. infin. modi, ab eodem them.
πρόες, aorist. 2. act. imper. modi, ab eodem. At πρόεσαν est tertia plur. aor. 2. indicatiui, ex prima singul. πρόην ab eodem.
προήδειν, præter. plusquamperf. act. perfecto προῆκα, à themate εἰμὶ, ex εἴω. (mate προίημι.
προϊέμεν, Ionicè, & Doricè pro προϊέναι. infinit. præs. act. à the-
προΐηλε, aor. 1. act. indic. à them. προϊάλλω.
προῦ, aor. 2. med. imper. modi à them. προΐημι, per contractionē factus ex πρόεο. quod Iones exempto σ fecerunt ex πρόεσο. Similiter πρόσου est aorist. 2. med. imper. à them. προσίημι, itidem ex Ionico πρόσεο contractus.
προσέθου, aorist. 2. med. indic. à themate προστίθημι. Factum autem est hoc προσέθου itidem ex προσέθεσο exempto Ionicè σ.
προσείλου, aori. 2. med. indic. à themat. προσαιρέω, mutuante fut. 2. προσελῶ ab inus. them. προσέλω. vnde aori. 2. act. προσεῖλον, med. προσειλόμην, cuius illud προσείλου est secunda pers. sing.
προσελεῦμαι, futur. 2. act. indic. eiusdem thematis ex quo & infin. προσελεῖν.
προσέπταισε, Plato Atticè pro προσέπταιξε dixit: quod est aor. 1. act. indic. à them. προσπαίζω.
προσεπλάκη, aorist. 2. pass. indic. à themate προσπλέκω, faciente fut. 2. act. προσπλακῶ. (σίημι.
προσεῖσθε, aorist. 2. med. indic. vel imper. modi, à them. act. προ-
προσεσίκται, quod Hesych. affert pro προσέοικε, est præter. perf. pass. verbi προσεικόμαι, nisi malis Ionicam habere diphthongi dialysin pro προσεῖται, verso ε in η & subscripto ι, à them. act. προσείκω.
προσήκα, aorist. 1. med. indic. à them. προσίημι, faciente futur. 1. act. προσήσω, ex quo fit aor. 1. act. indic. προσῆκα, mutata characteristica futuri in characteristicam præteriti. quam προσῆκα habent ἔθηκα quoq; ἔδωκα, ἦκα, & huiusmodi alij aoristi. Vnde partic. προσηκάμενος.
προσήσομαι, fut. 1. med. eiusdem them. ex προσέω.
προσῆχα præter. perfect. act. verbi προσάγω, pro quo Attici προσαγήοχα dicunt.
προσπίσθαι, aor. 1. act. subiunct. modi, à them. προσφέρω mutuante fut. 1. προσοίσω ab inus. verbo προσοίω.
προσθεῖτο. aor. 2. med. opt. modi, ab act. them. προσίημι, vt προσθοῖτο, à προστίθημι. Vide in Πρίμην.
πρόσου, vide in πρόου.
προσχῇς, aorist. 2. actiu. subiunct. modi à them. προσέχω mutuante fut. 2. προσχῶ ex inusit. them. προσχέω. vnde particip. προσχὼν, & media voce προσχόμενος.
προτιμείμην, aorist. med. optatiu. modi, à them. προτίμω, faciente fut. 2. προτιμῶ.
προτιβάλλεσθαι, pro προσβάλλη, ab initio Doricum est, in fine Ionicam diphthongi habet dissolutionem. Itidem verò προτιπάπτω Doricum est pro προσπίπτω.
προτιδέγμενος similiter Doricum est, habens simul augmenti detractionem vel syncopen, pro προσδεδεγμένος, vel προσδεχόμενος à Dorico them. προτιδέχομαι pro προσδέχομαι.
προτιείδη quoque pro προσείδη, & προτιείδω pro προσείδω.
προτιλεῖν, eodem modo pro προσελεῖν, quod est aor. 2. act. infinit. modi, à them. προσαιρέω, faciente fut. 2. προσελῶ, ex inus. them. προσέλω Similiter προτιόσσομαι significans προσβλέπω, est pro προσόσσομαι quod Aeolicum esse ferunt pro προσόπτομαι. Necnon προτιπτυσσοίμεθα pro προσπτυσσοίμεθα.
προὔβαλες, Attica synæresi pro προέβαλες: aor. 2. act. indic. à themate προβάλλω.
προὔβη, itidem pro προέβη aor. 2. act. indic. à them. πρόβημι. Sic Προὔγραψε pro προέγραψε. Προὐδιδάξατο pro προεδιδάξατο: aor. 1. med. à προδιδάσκω. προὔδωκας pro προέδωκας, aorist. 1. act. infin. à them. προδίδωμι. προὔθηκα pro προέθηκα. aor. 1. act. indi. à them. προτίθημι. Προὐκινδύνευσε pro προεκινδύνευσε. Προὔπεμψε pro προέπεμψε: aorist. 1. act. indic. à them. προπέμπω. Προὐπίθανσαι pro προεπιθανοῦσαι: aorist. 1. à προπιθάνω. Προὐτίθει pro προετίθει præter. imperf. verbi προτίθημι ex προθέω, προὐτρέπετο pro προετρέπετο, præteri. imperfect. pass. à themate actiui προτρέπω. προὔτυψαν pro προέτυψαν, aorist. 1. act. à προτύπτω. προὔφειλες pro προέφειλες imperfect. à themate προφείλω, augmento etiam carens pro προώφειλες. προὔχε pro προέχε, & προὔχοντο pro προέχοντο, itidem fine augmento pro προεῖχοντο. In aliis quoque infinitis fit hæc Attica synæresis ε & ο, vel οε, vt vsus abundè docet.
πρῶμαι, aor. 2. med. subiunctiui modi, à them. act. πρίημι: cuius prima plur. πρώμεθα, & tertia πρῶνται.

πταίην, aor. 2. act. opt. modi à them. ἵπτημι, vt σταίην, ab ἵστημι.
πτάμενος, partic. aor. 2. medij ab eodē them. vt στάμενος ab ἵστημι.
πτάτο, aor. 2. med. indic. eiusdem verbi, augmento carens pro ἔπτατο. Vnde infin. πτάσθαι, & in comp. διαπτάσθαι apud Europ. initio Medeæ.
πτέσθαι, aorist. 2. med. infi. modi, syncopen habens pro πετέσθαι, à them. πέτομαι. vnde comp. ἐπιπτέσθαι apud Homerum. Alij tamen à πτέω deriuare malunt. (στῆναι.
πτῆναι aorist. 2. act. verbi ἵπτημι in infinit. modo, vt ab ἵστημι est
πτήσω. fut. 1. act. indic. à verbo ἵπτημι. vt στήσω ab ἵστημι, ex inusit. them. πτάω.
πτίμην, (vnde in compos. apud Plat. in Phæd. αὐάπτιτο) aor. 2. med. opt. modi, syncopen habens pro πτείμην, à them. πτέομαι. Quidam tamen à πτέω deriuare malunt, qui etiam addūt pro πτείμην dici, vt θεῖτο pro θεῖτο. οἶτο (vnde ἀπέσοιτο) pro εἶτο.
πτυχθεὶς, particip. aorist. 1. pass. ἐπτύχθην, ex act. them. πτύσσω, faciente fut. 1 πτύξω.
πτωκαζέμεν, Ionicè siue Doricè pro πτωκάζειν. præs. infin. act. à them. πτωκάζω.
πτώσω, fut. 1. act. indic. verbi πίπτω ex πτόω.
πυθέσθαι, aor. 2. med. indic. à them. πυνθάνομαι seu πεύθομαι; faciente fut. 2. πυθοῦμαι, vnde & partic. πυθόμενος.
πύθευ, Ionicè seu Doricè pro πύθου, aor. 2. med. imper. modi, ab eodem themate. (eodem.
πύθηαι, Ionicè itidem pro πύθῃ, aor. 2. med. subiun. modi ab
πυθοίατο, Ionicè rursum pro πύθοιντο, aorist. 2. med. opt. modi, ab eodem. At πύθοντο est aorist. 2. med. indic. modi ab eodem verbo augmento carens pro ἐπύθοντο.
πύσω, fut. 1. act. verbi πύθω, significantis, putrefacio. vnde & particip. aor. 1. pass. πυσθεὶς.
πῶ pro πῶθι per ectasin dici, in præs. imperat. act. à themat. πῶμι. volunt quidam recentiores grammatici, cuius apud veteres grammaticos & lexicographos Græcos nulla occurrit mentio, nec apud Varinum quidem. Alioqui πῶ Doricum est pro πῶς.
πωλεαι, Ionica dialysi diphthongi circumflexæ pro πωλῇ. secunda pers. præs. indic. à them. πωλέομαι.
πωλέσκε, Ionicè itidem pro ἐπώλει, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε præt. imperf. act. eiusdem them. πωλέω.
πωλέσκετο quoq; Ionicum est pro ἐπωλεῖτο, detracto itidem augmento & inserto σκ, vt suprà in πωλέσκε. Quidam tamen ex πωλέσκομαι deriuatum malunt hoc imperfectum, dempto itidem augmento.
πωλεύμην, Ionicè seu Doricè pro ἐπωλούμην, sublato simul augmento præt. imperf. eiusdem πωλέομαι.
πωλήσεαι, Ionicè pro πωλήσῃ, dissoluta diphthongo. fut. 1. med. eiusdem πωλέομαι.
πώσω, fut. 1. act. verbi πίνω, ex them. πῶμι seu πόω.

P

P'Αγεὶς, partic. aor. 2. pass. ἐῤῥάγην, ex actiuo them. ῥήγνυμι seu ῥήσσω, faciente fut. 2. act. ῥαγῶ. vnde & fut. pass. ῥαγήσομαι.
ῥανθεὶς, particip. aor. 1. pass. ἐῤῥάνθην, ab act. them. ῥαίνω, faciente præt. perfect. ἔῤῥαγκα, pass. ἔῤῥαμμαι. Ab eodem est aorist. 1. subiunct. ῥάνωσι, facit enim fut. 2. act. ῥανῶ.
ῥάσατε, aorist. 1. act. imperatiu. modi à them. ῥάζω pro ῥαίνω, apud Home. vnde & præt. perf. pass. Ionicum ἐῤῥάδαται pro ἐῤῥασμένοι εἰσί. Scribitur & ῥάσσατε duplici σ, metri causa.
ῥαχθεὶς, partic. aor. 1. pass. ἐῤῥάχθην, ex them. act. ῥάσσω.
Ῥέε, seu ῥέε, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἔῤῥεε pret. imper. act. verbi ῥέω.
ῥέζεσκε, Ionicè itidem pro ἔῤῥεζε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε pret. imperf. verbi ῥέζω.
ῥέῃ, Ionica rursum & poetica epenthesi τοῦ ι, metri causa, pro ῥέῃ præs. subiunct. act. à them. ῥέω pro ῥέω.
ῥέξαι, aorist. 1. act. opt. modi à them. ῥέζω. alij tamen sese torquere malunt in eo ab ἔρδω deducendo.
ῥεύσω, fut. 1. act. verbi ῥέω, absumpto υ, vt πνέω facit πνεύσω.
ῥηγλῶναι. Aor. 2. pass. infin. modi, à them. act. ῥήγνυμι seu ῥήσσω faciente fut. 2. act. non solùm ῥάγω, sed etiam ῥηγῶ, ideoq; duplicem Aoristum 2. & ἔῤῥαγον & ἔῤῥηγον. sicut à πλήττω scimus esse non tantùm πλαγῆναι, ex fut. 2. πλαγῶ, sed etiam πληγῆναι, ex fut. 2. πληγῶ.
ῥηθεὶς, part. aor. 2. pass. ἐῤῥήθην, ab inus. them. ῥέω, faciente fut. 1. act. ῥήσω, & significante dico, refertur ad ἀγορεύω. Ab Aoristo autem illo ἐῤῥήθην, est & fut. 1. pass. ῥηθήσομαι.
ῥῆξαι, Aor. 1. act. infin. à themat. ῥήγνυμι seu ῥήσσω, faciente fut. 1. act. ῥήξω. At ῥηξάτω est aor. 1. act. imper. modi, ab eodem.
ῥήσαιτο, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐῤῥήσατο. aor. 1. med. indic. modi, ab inus. them. ῥέω significante, dico, & faciente fut. 1. act. ῥήσω. Vnde & particip. ῥησάμενος. Referuntur autem hæc ad ἀγορεύω.
ῥικνώσεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro ῥικνώσῃ, futur. 1. med. verbi act. ῥικνόω.
ῥίπτασκον, Ionica syncope pro ῥιπτάζεσκον. hoc autē ῥιπτάζεσκον Ionicum itidem est pro ἐῤῥίπταζον, abiecto primùm augmento, deinde inserto σκ, pret. imperf. act. verbi ῥιπτάζω.

Ῥιπτοῦμαι, Atticum est pro ῥίπτομαι, ab act. them. ῥίπτω.
Ῥιφεὶς, partic. Aor. ἐῤῥίφην, ex them. act. ῥίπτω, faciente fut. 2. ῥιφῶ, mutata tenui in aspiratam. vt ῥάπτω, ῥαφῶ. vnde Aorist. 2. ἔῤῥιφον, & voce pass. ἐῤῥίφην. At Aorist. 1. est ἐῤῥίφθην, vnde ῥιφθῆναι in inf. & partic. ῥιφθεὶς, item fut. 1. pass. ῥιφθήσομαι.
Ῥυεὶς, part. Aor. 2. pass. ἐῤῥύην, ex act. them. ῥύω idem significāte, quod ῥέω.
Ῥύεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ῥύου. præs. imper. pass. à them. ῥύομαι. [ab ἐῤῥύην.
Ῥύηθι, itidem Aor. 2. pass. imper. modi, ab eodem ἐῤῥύην, vt τύπηθι
Ῥυήσομαι, fut. 1. pass. ex Aor. 2. ἐῤῥύην, facto ex them. ῥύω.
Ῥυθῆναι, Aor. 1. pass. inf. modi, à them. act. ῥύω, vel à pass. ῥύομαι.
Ῥύμαι, Ionicè dempto augmento pro ἔῤῥυμαι præter. perf. pass. eiusdem them. ῥύω seu ῥύομαι. Nisi potius per synæresin factū est ex ῥύομαι, vt λῦμαι ex λύομαι. Certè ῥῦσθαι pro ῥύεσθαι dici, infrà annotabo.
Ῥύοντο, itidem pro ἐῤῥύοντο: præt. imperf. eiusdem verbi ῥύομαι.
Ῥυπόω, Ionico pleonasmo τοῦ ο, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro ῥυπῶ dicitur, vt ὁρόω pro ὁρῶ, βοόω pro βοῶ.
Ῥῦσαι, significans φυλάξαι, est Aorist. 1. med. imperat. modi, à them. ῥύομαι.
Ῥῦσθαι, per synæresin pro ῥύεσθαι dici tradunt grammatici veteres. quemadmodum λῦσθαι quoque contractione Attica pro λύεσθαι vsurpari nouimus.
Ῥῦτο, quod Hesych. exp. ἐῤῥύσατο, ἔσωσε, est præterit. plusquamperfect. pass. ab eodem them. ῥύομαι, Ionico more seu poetico abiectum habens augmentum, pro ἔῤῥυτο, vt λύτο, pro λέλυτο. Nisi quis per syncopen ex ἐῤῥύετο vel ἐῤῥύσατο factum existimet, detracto itidem augmento, vt λύτο ex ἐλύετο factum prædicant nonnulli.
Ῥωσθεὶς, particip. Aor. 1. ἐῤῥώσθην, ex act. them. ῥώννυμι seu ῥόω, faciente præt. perf. pass. ἔῤῥωσμαι.
Ῥώσω, fut. 1. act. eiusdem them. ῥώννυμι seu ῥόω, vt χώννυμι seu χόω facit χώσω. Vnde in media voce ῥώσομαι.

Σ

ΣΑμαίνεται, ab Epicharmo vsurpatum pro σφραγίζεται, teste Hesychio, Doricum est pro σημαίνεται, à Dorico itidē themate σαμαίνω pro σημαίνω.
Σαπεὶς, partic. Aor. 2. act. à them. σήπω, faciente fut. 2. act. σαπῶ, vt λήγω λαγῶ, πλήσσω πλαγῶ, vnde & Aor. 2. ἔσαπον, & in pass. ἐσάπην, ex quo infin. pass. σαπῆναι, & particip. σαπεὶς.
Σαρεῖ, fut. 1. act. verbi σαίρω, vt χαίρω facit χαρῶ. Vtitur autem verbo σαίρω Eurip. in Hecuba dicens: Σαίρειν τε δῶμα, κἀξέχειν τ' ἱστὸν.... At σαρεῖ, est à verbo σαρόω, quod huic σαίρω est synonymum.
Σαφηνιῶ, fut. 1. act. verbi σαφηνίζω. Atticum pro σαφηνίσω.
Σαχθεὶς, partic. Aor. 1. pass. ἐσάχθην, ex act. them. σάττω.
Σάω apud Homerum modò est tertia persona præt. imperf. act. modò secunda præsentis imperatiui, per apocopen pro σάωζε, vt οὔτα pro οὔτασε seu οὔταζε, à them. σαόζω. in imperfecto autem Ionicam habet augmenti detractionem pro ἐσάω seu ἐσάωζε. Quanquam sunt qui imper. σάω Doricum esse dicant pro σάου. verso ου in ω more Dorico, ex them. pass. σάομαι, faciente imperat. σάεο, σάου. Quin & secunda persona præte. imperf. pass. ἐσαόμην eodem modo esse potest hoc σάω, detracto augmento pro ἐσάου.
Σβέσε, Ionica seu poetica augmenti detractione pro ἔσβεσε, vt σβέσαν pro ἔσβεσαν. Aor. 1. act. verbi σβέννυμι ex inusit. themate σβέω, faciente fut. 1. act. σβέσω. præt. perf. pass. ἔσβεσμαι. & Aor. 1. pass. ἐσβέσθην, vnde infinit. σβεσθῆναι, particip. σβεσθεὶς & fut. 1. pass. σβεσθήσομαι.
Σβήσομαι, quoque esse dicitur fut. 1. med. verbi σβέννυμι ex σβέω. Ego tamen puto id potius esse fut. 2. pass. ex Aorist. 2. ἐσβέσθην: nam fut. 2. σβῶ facit Aor. 2. ἔσβην, vnde in pass. voce ἐσβέσθην, ex quo σβήσομαι. Certè futur. 1. act. σβήσω, vel Aor. 1. ἔσβησα, nulla mihi occurrit mentio apud Græcos grammaticos aut lexicographos. [1. pass. à them. σεβάζομαι.
Σεβάσθησαι, Ionica augmenti detractione pro ἐσεβάσθησαι aorist.
Σεισθεὶς, particip. Aor. 1. pass. ἐσείσθην, ex act. them. σείω, faciente fut. 1. σείσω.
Σέσαγμαι, præt. perf. pass. verbi act. σάττω. vnde infin. σεσάχθαι.
Σεσαρυῖα, particip. fœm. gen. ex præt. medio σέσαρα, deriuato ex σαίρω significante ἀκουσίως μειδιῶ, seu ἀκούσιον μειδίαμα ποιῶ. Dicitur etiam σεσηρυῖα. Varin.
Σεσεῖσθαι, præterit. perfect. pass. infin. modi, à them. actiuo, σείω, faciente fut. 1. σείσω.
Σέσηπε, præt. perf. med. verbi act. σήπω, facientis fut. 2. non solum σαπῶ, sed & σηπῶ, vnde & particip. σεσηπυῖα.
Σέσηρα, vel potius σέσηρα, præter. med. verbi σαίρω. vt φαίνω facit πέφηνα seu πέφαγκα. vnde particip. σεσηρὼς, & fœm. gen. σεσηρυῖα. Pro quo paulò ante habuimus σεσαρυῖα. Quidam à σήρω deriuare malunt.
Σεῦα, Ionica augmenti detractione pro ἔσσευα: Aor. 1. act. verbi σεύω, carens futuri litera characteristica, vt ἔχευα. itidem voce media σεύατο, pro ἐσσεύατο: vnde particip. σευάμενος.
Σεῦσθε, per syncopē pro σεύεσθε vsurpari aiunt grammatici qui-

dam recentiores. hoc autem σεύσθω est tertia persona Aor. 1. med. imp. σεῦσαι, ex eodem them.
σέψασθαι, Aor. 1. med. infin. à them. act. σέβω: passiuus autem aor. 1. infin. ab eodem them. est σεφθῆναι.
σήκασθεν, Bœotica syncope pro ἐσηκάσθησαν, abiecto simul augmento more Ionico. Aor. 1. pass. indic. modi, à them. actiui σηκάζω. Apud Suid.
σημανέω, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro σημανῶ fut. 1. vel 2. act. verbi σημαίνω. Ab eodem & Aor. 1. act. ἐσήμηνα, cuius infin. σημῆναι. [1. σιγήσω.
σιγηθεὶς, part. Aor. 1. pass. ἐσιγήθην, à them. act. σιγάω, faciente fut.
σιγῆν, Doricè pro σιγᾶν, præs. infin. act. ab eodem them.
σκαφθῆναι, Aor. 1. pass. infin. modi, à them. act. σκάπτω.
σκεδῶ, pro σκεδάσῃ per contractionem, exempto prius σ more Ionico secunda pers. sing. fut. 1. med. à them. act. σκεδάννυμι seu σκεδάζω.
σκήλη, quod Homerus vsurpauit pro ξηράνῃ, & σκελετὸν ποιήσῃ Eust. ait esse potius à them. σκάλλω: Aor. 1. act. subiunct. modi, vt ψήλη à ψάλλω, nam si à σκέλλω esset, faceret σκείλη, vt ἀνατέλλω ἀνατείλη, ἀγγέλλω ἀγγείλη. Veruntamen σκάλλω longè diuersam habet significationem. Ab eadem origine est optat. σκήλειε apud Hesychium expositum σκελετώσειε, ξηράνειε: & infin. σκῆλαι, eandem habens expos.
σκιόωντο Ionicè pro ἐσκιῶντο. abiecto primùm augmento; deinde pleonasticè inserto ο, seu resoluta vocali circumflexa: præt. imperf. pass. verbi act. σκιάω.
σκλῆναι, Aorist. 2. infin. modi à them. σκλῆμι, facto ex σκλέω. vnde & præt. perf. act. ἔσκληκα, ex quo partic. ἐσκληκώς.
σκωπταζέμεν, Ionicè seu Doricè pro σκωπτάζειν, infin. præs. act. à σκωπτάζω.
σκυλῆναι, Aorist. 2. pass. infin. modi, à them. σκύλλομαι.
σκυλμανεῖς, fut. 1. act. them. σκυλμαίνω vel etiam fut. 2.
σμυγεὶς, particip. Aorist. 1. pass. ἐσμύγην, ex act. them. σμύχω, faciente fut. 2. act. σμυγῶ, versa aspirata in mediam:
σόης, secunda pers. sing. poetici verbi σόω pro σώζω, à quo & in subiunct. modo est σοῖ pro σώζῃ. Et σόωσι pro σώζωσι. Homer. Ἦ γὰρ δή με σόωσι θεοί, καὶ οἴκαδ' ἵκωμαι.
σοῦ, imper. præs. pass. verbi σόομαι per contractionem ex σόω. vnde tertia persona σούσθω, per contractionem ex σοέσθω: & secunda plur. σοῦσθε per contractionem ex σόεσθε. Alioqui σοῦ est etiam pronomen genitiui casus ex nominatiuo σὺ vel σός.
σπαλεὶς, Aeolicè pro σταλεὶς. quod est partic. Aor. 2. pass. à them. act. στέλλω, faciente fut. 2. σταλῶ. Sic σπολλῶ dicunt itidē pro στολλῶ.
σπαρεὶς, particip. Aor. 2. pass. ἐσπάρην, ex act. them. σπείρω, faciente fut. 2. σπαρῶ.
σπεῖο, Ionicè pro σποῦ dicitur resoluta primùm diphthongo ου in εο, deinde inserto metri gratia ι. Est autem hoc σποῦ, præsens vel Aor. 2. med. verbi poetici σπόμαι seu σπίομαι significantis idem quod ἕπομαι. vnde & Aor. 2. indic. ἐσπόμην.
σπείομεν, itidem Ionicè dicitur, pro σπώμεθα, in Aorist. 2. act. subiunctiui modi, resoluta itidem vocali circumflexa ω in εω, deinde facta systole τοῦ ω & inserto itidem metri causa ι, vt θείομεν pro θῶμεν, significat autem σπείομεν Hesychio πορευθῶμεν, ἀκολουθήσωμεν, estque ab actiuo them. σπῶ.
σπεῖσαι, Aor. 1. act. infin. modi, ab act. them. σπένδω. faciente fut. 1. σπείσω, ex inus. them. σπείδω. Vnde med. vocis aor. 1. infinit. σπείσασθαι, & particip. σπεισάμενος.
σπένδεσκε, Ionicè pro ἔσπενδε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε: præt. imperf. act. eiusdem verbi σπένδω.
σπὶς, Aorist. 2. act. imper. modi, à them. σπῶ, faciente fut. 2. σπήσω Aor. 2. ἔσπον, ex quo factum est hoc σπὶς, pleonasmo τοῦ σ pro σπὶ, vt θὲς, pro θὲ, ad formam verborum in μι, nam τίθημι in Aor. 2. imper. act. θὲς facit ἵημι ἕς. inde compos. σύνες: ambo significantia λέγε, εἰπέ. Porrò videtur hoc thema σπῶ, vsurpatum esse pro ἕπω: vt præcedens σπῶ significans ἀκολουθῶ, pro ἕπω: vel potius hæc duo ex illis duobus facta sunt.
σπέσθαι, Aor. 2. med. infin. modi à them. σπόμαι facto ex ἕπομαι, dempto ε & eius loco posito σ.
σπέτε, secunda pers. plur. Aor. 2. σπὶς, de quo paulò antè.
σπόμενοι, particip. Aor. 2. med. ἐσπόμην, ex poetico verbo σπόμαι facto ex ἕπομαι, vt paulò antè etiam adnotaui in σπέσθαι, vnde comp. ἐπισπόμενος. Ambo apud Hom.
σταθεὶς, partic. Aor. 1. pass. ἐστάθην, ex act. them. ἵστημι. ex quo aoristo est & infin. σταθῆναι, & fut. 1. σταθήσεται.
στᾶθι pro στῆθι, vt πίμπλαθι pro πίμπληθι, præs. imper. act. à them. ἵστημι.
σταῖμεν, σταῖτε, σταῖεν, Attica syncope pro σταίημεν, σταίητε, σταίησαν, vt θεῖμεν, θεῖτε, θεῖεν, pro θείημεν, θείητε, θείησαν. Aorist. 2. act. opt. modi. à them. ἵστημι.
σταλῆναι, Aor. 2. pass. infin. modi. ab act. them. στέλλω, faciente fut. 2. act. σταλῶ. Aor. 2. ἔσταλον. Vnde partic. σταλεὶς.
στάμεν, Ionicè seu Doricè pro στῆναι, vt θέμεν pro θεῖναι.
στὰν, Bœotica syncope, simul cum Ionica augmenti detractione, pro ἔστησαν, vt βὰν pro ἔβησαν. Aor. 2. act. indic. modi, à themate ἵστημι.
στὰς, part. eiusdem Aor. 2. ἔστην, ab eodem them.

σείσαι Ϛ. Aor. 1. med. verbi σείω, augmento carens pro ἐσείσατο Ϛ mor. Ionico.

σείομβρ, Ionicè pro σῶμβρ, resoluta primùm vocali circumflexa ῶ in ει, deinde facta systole Ϛ ω, & inserto metri gratia ι, vt κατείομβρ. paulò suprà pro σπῶμβρ. Aor. 2. act. subiunct. modi, ab eodem them.

σέομβρ, itidem pro σῶμβρ, Ionica vocalis circumflexæ ῶ resolutione in εω, & syntole Ϛ ω.

στείσω, poeticè metri causa pro στήσω. Aor. 1. act. infin. modi, à them. στεῖω subleruiente verbo στείσαω.

στερήμβρ, apud Hesych. legitur, exponitum στερηθῶσιν. Videtur igitur habere syncopen simulque systolen pro στερεήμβρ, quod Ionicum seu Doricum est pro στερηθῶσιν, vt βᾶμβρ pro βῶσαν.

στέξαμ, Aor. 1. act. infinit. modi à them. στέζω ex quo & partic. aor. 1. pass. στεχθείς, facit enim præt. perf. passi. indic. ἐστέγμαι, & Aor. 1. ἐστέχθην.

στῆται, Eust. per syncopen factum ait ex στάδιται: quod est præs. pass. verbi actiui στάω facti ex στέω pleonasmo τᾶν. Itidemque in imperf. στᾶτο pro ἐστάοντο, subtato simul augmento. Exponitur verò hoc στᾶτο alias διεβεβαίωτο, alias ἐστασιάζετο, alias ἐστέλλετο, quæ primaria eius est significatio, vtpote originem trahentia ex στᾶν.

στᾶς partic. act. Aor. 1. them. στάω faciente fut. 1. στήσω.

στομβρ, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro στῶμβρ. aor. 1. act. subiunct. modi, à them. ἰστημι.

στὴν pro στᾶν α verso in η & ι subscripto, vt φθὴν pro φθᾶν, teste Eust. Aliꝭ tamen pleonasmo τᾶν pro στὴν dictum volunt. Illum sequendo, est opt. modi: hos autem, erit coniunct. vtrobique autem Aor. 2. act. à them. eodem.

στῶμι, infin. itidem Aoristi. 2. ἵστημι, ex eodem them.

στῶτω, Aor. 1. act. infin. modi, ab eodem themate, faciente fut. 1. στήσω, x inuſ. verbo στέω.

στῶτω, Ionicè & poeticè demptoaugmento pro ἐστήτω. tertia pers. dual. Aor. 2. act. indic. ab eodem them.

σύω, σῆς, σῆ, factum aiunt ex σέω, σέῃς, σέῃ, quod Ionicam habere diphthongi diſſolutionem iu, ia dixi. Fictum (inquam) ex eo aiunt ecſtaſi τᾶ, vel etiam ex σείω, σείῃς, σείῃ verſo ει in η & ſubſcripto quam formationem ſequendo, vbique iſti η ſubiiciendum fuerit, σέω, σῇς, σῇ.

σχῶ, Aor. 2. act. imperat. modi, a them. σέχω faciente fut. 1. σχήσω.

σχεῖς, partic. aor. 1. pall. ἰσχέθην, ex act. them. σέχω.

σφείσαι, Aor. 1. act. infin. modi, à them. σφέομαι faciente fut. 1. σφείσω, ex them. σφέω. In eodem Aoriſt. 1. actiu. indicatiui modi poetæ σφείσατο dicunt Ionicè ecſtaſto augmento pro ἐσφείσατο: itidemq. voce media σφείσωθ pro ἐσφείσαθ.

σφετέροιτο, Ionicè pro ἐσφετέρωτο, dempto primùm augmento, deinde vocali circumflexa reſoluta, ſeu o pleonaſticè inſerto. præt. imperf. verbi σφετερόομαι.

σφαφῶσι, aor. 1. paſſ. infin. modi, à them. act. σφάζω, faciente fut. 2. σφαφήσω.

σφεβεῖν, participi. aor. 1. pall. ἰσφέβην, ex eodem them.

σφέξαμι, Aor. 1. act. optatiu. modi, a them. σφέω, mutuante ipſum à σῴζω, quamquam nonnulli ſint qui a. r. i. σῴξω, per contractionem factum velint ex σωγήσω, excepto η, & γ ac σ abeuntibus in ξ.

σῴζω, Bœotica ſyncope, & Ionica ſimul augmenti detractione pro ἐσώζοσαν. Aor. 1. paſſ. indic. mod. à them. σόω vel σύω. vnde partic. συθείς.

σῶδι, quod Heſych. affert pro ἰαχῇ, metaplaſmum habere videtur pro σύι. vt κλόδι pro κλύδι, & ſimilia alia. vt fit præt. imper. ab eodem σύω. (σώδεκεν.

σωμβάλλω, Doricè pro συμβάλλω. Aor. 1. act. infin. modi à them. συμπεσῶ, partic. Aor. 1. paſſ. σωμπεσθείς, a them. συμπίτνω, faciente fut. 1. συμπέσω ex inuſ. verbo συμπέω.

σωναγείρομαι, participi. a poetico verbo σωνάγερσις. quod metri cauſa factum eſt x σωναγείρομαι.

σωνάσσαι, Aor. 1. med. infin. modi à them. act. σωνάσσω.

σωναρήκατε, præt. perf. paſſ. indic. modi. ab act. them. σωναρήκω, hab. t autem præter augmentum Attică reduplicationẽ duarum initialium præſentis literarum. vt ἀνορώρεται ab ὄρνυμι.

σωνίσσω, Ionica vocalis circumflexæ diſſolutione pro σωνῆκα. Aor. 1. act. verbi σωνίσμι ex σωνίω. habens characteriſticæ futuri mutatam contra regulam in characteriſticam præt. perf. vt ἔζηκα. ἐδίηκα. lῶ ſynge, & ſimiles alij Aoriſti.

σωνῆσθα & σωνῆδα, ſunt Aoriſti 2. med. indic. modi ab act. them. σωνῆκμι.

σωνεσλεγμένα, participi. præt. perf. paſſ. Atticum pro συλελεγμένα, à them. act. συλέγω. Itidémq. partic. præt. perf. act. ab eode them. eſt σωνειλεγκώς, pro συλελεγκώς. Atticè augmento λ verſo in ε.

σωνείλεγκε, itidem pro συλέλεγκε. præt. perf. paſſ. act. verbi συλλέγω ex συλέγω. Similiter σωνειλεγμαι Atticè pro συλέλεγμαι dicitur, quod eſt præt. perf. act. verbi συλέγω, habens Atticè rurſum ι mutatum in ε.

σωνεσί φησι, Attica ſyncope pro σωνεισφέρησι. aor. 1. act. verbi (plur. σωνεῖσφορα.

σωνεῖσφορα.

σωνέσσαι, Aoriſt. 2. act. imperat. modi, à them. σωνίσμι. vnde ſecundæ

σωνεῦσι, Atticum fut. 1. verbi σωνεύζω pro σωνεύσω.

σωνέχω, Aor. 2. med. indic. modi, ab eodem them.

σωνῆκα Aor. 1. act. verbi σωνίσμι, vt paulò antè dixi in σωνίκω.

σωνῆσι, Ionicè exempto σ pro σωνῆισι. ex quo poſtea contractione Attica fit σωνῆσι. eſt aor. 2. med. imper. modi à them. σωνῆμι.

σωνιέμβρ, Doricè vel Ionicè, pro σωνίωσι quod eſt præt. infin. act. vel a them. σωνίημι vel à σωνίω ſignificante συμπεράνειν.

σωνίεν, pro σωνίεσαν eſt præt. imperf. act. verbi σωνίημι, mutuantium à them. σωνίω.

σωνεῖσκον, Ionicè pro σωνίεσκον, detracto primùm augmento, deinde annexo σκε præt. imperf. act. vel 1 σωνίσκανον.

σωνίσκατο, Ionicè pro σωνίσκωντο. præt. perfect. paſſ. ex act. verbo σωνίσκω.

σωοχωκότες, partic. præt. perf. act σωόχωκα. Ionico more carentes augmento, & præter aug. nem habentis amiſſum etiam, præterea ἀφ. paſſ. τερπλὸν τᾶν εἰς ω, pro σωοχώκασι à them. σωοχόω. Apud Homer. Iliad. Ϛ. de humeris Thetidis, κυρτὼ, ἐπὶ σφὶν σωοχωκότα. Heſych. habet σωοκοχότα. exponens συμπεπτωκότες: quo modo (inquit) σωοκοχότα dicitur ἡ συμπτωσις tymologi. & Euſtath. ex σωοχῶ factum verbum σωοχόω, ex quo participi. illud deriuant. A quibus diſſentire videtur Heſychius ex σωοχόω deriuatum innuens. nam ex σῴχω inquit fieri præter. med. ὄλωμαι. & Atticè reduplicatis initialibus literis præſentis ὀλώλεκα. & addita præpoſ. σωοίχωκα.

συρίσδω, Doricè pro συρίζω. idem συρισδεῖν & συρίσδειν pro συρίζειν & συρίζειν dicunt. exempto ι ex vocali.

συτὸ, Aoriſt. 2. act. ſubiunct. modi à them. σωίζομι. Ex quo & partic. Aoriſt. 1. paſſ συσωθείς, facit enim præt. paſſ. σωσῆμαι, ex quo Aor. 1. σωσήθην.

συχθῆ, Aor. 1. paſſ. ſubiunct. modi à them. σωίχω. faciente fut. 1. συχήσω. præt. perf. paſſ σωίχθημαι. Aor. 1. σωιχθῆναι, facta ſyſtole vocalis longæ, vt in ἀμφίθλυσι. vnde participi. συχθείς.

σῴζω, præter. pluſquam perf. paſſ. verbi σόω ſeu σύω, augmento carens pro ἐσωυτο, vt χύτο, pro κὶ χύτο.

σφαγείς, participi. Aor. 1. paſſ. ἰσφάγην, ab act. them. σφάζω faciente fut. 2. σφαγῶ.

σφαλείας, Aor. 2. paſſ infin. modi, a them. σφάλω, faciente fut. 2. σφαλῶ. Ex eodem eſt aor. 2. paſſ. opt. modi σφαλείη, Atticam habens ſyncopen pro σφαλοίσμι.

σφαφγωῦτο, Ionicè ſeu Doricè apud Hom. pro ἐσφαφγώντο, ſublato etiam augmento, præter. imperf. verbi σφαφγόομαι.

σφῆλαι. aor. 1. act. infin. modi, a them. σφάλω, vnde & partic. σφήλας. [χάσω.

χαεθείλω, aor. 1. paſſ. opt. modi a them. act. χάζω, faciente fut. 1. χαθήσω, præt. imperf. act. verbi χαίω, augmento carens pro ἐχάιον.

χαθείς, partic. aor. 1. paſſ. ab act. them. χάω, faciente fut. 1. χήσω. (ex them χαΐω) & præter paſſ. χαήμενος, aor. 1. paſſ. ἰχαΐθλω. facta ſyſtole vocalis longæ, vt in ἀμφίθλυσι. vnde & aor. infin. χαῆναι.

χαΐθλω Ionicè ſeu Doricè pro χῆναι, Aoriſt. 2. act. infinit. modi, ab eodem them.

σχέθω, Ionica diphthongi diſſolutione pro σχῶ, Aor. 2. med. imper. modi, ab eodem them.

σχές, pleonaſmo τᾶ σ pro σχῶ. Aor. 2. act. imper. modi ab eodem. Similiter σπές dicitur pro σπῶ. & σύσπες pro σύσπα, ſequendo formam Aor. 2. imper. verborum in μι, nimirum θές, ἵς.

σχήσω, fut. 1. med. infinit. modi, ab eodem verbo ἴχω, faciente fut. 1. act. σχήσω ex inuſ. them. σχέω.

σχοῖσθαι Aoriſt. 1. paſſ. infinit. modi à them. act. σχίζω faciente præt. perf. paſſ. ἔσχισμαι.

σχίσετο, Ionicè pro σχίσατο. Aor. 2. med. opt. modi a verbo ἴχω faciente fut. 1. σχήσω, ex inuſit. them. σχέω Idem in Aor. 2. act. ſacit σχεῖλον, Atticè pro σχεῖσα, vt πεισῖλον pro πεῖσαι. ex quo poſtea med. tic σχείλου.

σχέθθ, participi. Aor. 2. med. ἰσχέμην, ex eodem them. σχῶ, Aor. 2. med. imp. modi, ab eodem.

σχών, participi. Aor. 2. act. ab eodem.

σωίεν, Ionicè pro ἴσων, abiecto primùm augmento, deinde annexa Ionica illa ſyllaba σκε, præt imperf. act. verbi σόω. quam quam nonnulli a σωΐσκω deriuare maluntEx eodem σόω eſt præt. imperf. paſſ. σώιτο, itidem augmento carens pro ἐσώιτο, aliis tamen id pro σώζετο vſurpatum dicentibus per syncopẽ. Sed notandum eſt eſſe thema σόω, alterius etiam ſignificationis a quo eſt præt. imperf. paſſ. σώοντο, quod Heſych. exponit ἐφυλάσσοντο, ἐτηροῦντο.

σωθείς, partic. Aor. 1. paſſ. ἰσώθην, facti ex tertia perſ. præter. perf. paſſ. σέσωσται, dempto σ, a them. act. σῴζω.

T

TAγὲς, partic. aor. 2. act. paſſ. ἰτάγλω, ex act. them. πίσσω πτάσσω, faciente fut. 2. act. ταγῶ.

Taθείς, partic. aor. 1. paſſ. ἰτάθλω, ex act. them. τάω faciente præt. perf. act. πέτηκα, tanquam ex πάω. Inde & infin. τεθλῶναι.

Taκείς, partic. aor. 2. paſſ. ἰτάκλω, ex act. them. τήκω faciente fut. 2. ac. ταχῶ, vnde aor. 2. ἔτακον, & paſſ. voce ἐτάκλω: ex quo fut. 2. ταχήσομαι.

Τάμι, aoriſt. 2. act. indic. modi, augmento carens more Ionico & poetico pro ἔταμε facit enim τέμνω fut. 2. ταμῶ, vnde aoriſt. iſſe 2. ἔτεμον. ex quo participium τεμών. aor. 2. paſſ. eſt ἐτμήλω, vnde in ſubiunct. eſt τμηῶ.

Τεμάε, Ionica diphthongi circumflexæ diſſolutione pro τμηῶ. itidémque τμήεις pro τεμεῖς, in fut. 2. act. eiuſdem verbi τέμνω.

Τέρπομβρ, Ionica augmenti detractione pro ἐτερπόμβρ: itidémque τέρπησιν pro ἐτέρπησαν. Aoriſt. 2. paſſ. indic. modi, à themate act. πέρνω faciente fut. 2. act. περῶ mutato ε in α, vt in præcedenti περᾶ. Legitur cum genitiuo apud Homerum, τέρπεσθαι ἰμάτιό ϛ, ἠδὲ ποτῆϛ, pro ad ſcientiam vſque nos oblectauimus & exhilaruimus cibo potúque: vel etiam ſimpliciter, nos ſatiauimus. nam & infin. paſſ. huius Aoriſt. exponũt κορεσθῆναι ſimpliciter. inepti autem ſunt qui in his à τέρφω deformandis ſeſe torquent.

Τερφθήμβρ, Doricè pro περφθῶμβρ. Aor. 1. paſſ. infinit. modi, ab eodem them. habens præterea mutatum ε in α.

Taφείς, participi. Aor. 2. paſſ. ἰθάφλω, ex act. them. θάπτω, faciente fut. 2. ταφῶ, propter ſequentem aſpiratam priore conuerſa in tenuem, vt in aliis quoq; fieri notum eſt. itidem partic. Aor. 2. act. eſt ταφών. Sùntq; qui Ionicè eſſe putent harum cognatarum literarum enallagen, ij ſiquidem dicunt ἐληθῶτο, κιθών, κεῖθι, κάθαρκτος, pro ἐνῆσθω μετὰ τὴν ἡμέραν, Σάτταλος. Notandũ porrò eſt, hoc ταφὲν, duplicem habere ſignificationem. nonnunquam enim déclarat idem quod θάψας, qui ſepeliuit: nonnunquam idem quod θαμβήσας & ἐκπαγλήσας. in qua ſignificatione ſunt qui hoc participium itidem à θάπτω deriuent, ſignificante θαμβεῖν, nonnulli à θάπτω. Vide & τεθηπώς infrà.

Τεχνάζω, partic. fœmin. gener. ex τέτηλα præterito medio verbi θάλλω.

Tεθεῖν, Attica ſyncope pro τεθείναι. Aor. 1. paſſ. optat. modi. ex Aor. 2. indic. ἐτάθλω, vnde & partic. τεθείς.

Tέθνημι, præt. act. indic. verbi τίθημι. Bœotice pro τέθηκα. nam id regulare eſt ex fut. 1. act. θήσω. itidémque in præter. perf. paſſ. τέθεμμαι dicitur pro τέθημαι, vt ἔκκλ & ἔκμαι pro ἧκα & ἧκαι à them. ἵημι faciente fut. 1. act. ἥσω.

Tηλαπάσι dici Alexandrinorum dialecto tradunt, pro ἠθλαπάσι. in infinitiuo præteriti perf. act. à them. θλάω. Sed improbatur eius vſus.

Tήθλα, metri gratia verſo α in η dicitur pro πήθλα, in præterito medio verbi θλάω. Frequens apud Homerum, vna cum participio τηλεθάων.

Tηλέμεσθ apud Heſych. legimus expoſitum αὐτοφόνθμ. quod eſt præt. perf. med. habens terminationem paſſiui. vt ἐχεφόρ-θαι quoque apud poetas reperimus pro ἐχεχόρθαι.

Tήπειν, infinitiuus præt. perf. med. πέπημαι, ex quo & participium. πεπήκως. ſecundum quoſdam à verbo πήκω, ſecundum alios ex θάλλω, inter quos eſt Euſtath.

Tήθησθα, Ionico pleonaſmo pro ἠθήσω. Aor. 1. med. verbi θάομαι. ex quo ſuprà Doricus infinit. θῆϛ. ſignificat autem ἠθήλασας.

Τίθεκα, quidam κῆ συγκρῶ ϛ τρόπον factum aiunt ex τέθηκα ſimplicius tamen poſſumus dicere eſſe præt. perf. med. verbi inuſitati θάω, vt ἵστα eſt ex στάω.

Tίθνα θ, præſentis. præt. act. à them. τίθημι, vt ἴστα θ ab ἵστημι. Apud Euſt. τέθνα θ ſcribitur, tenui poſita loco aſpiratæ ob immediatè præcedentem aſpiratam.

Tιθνείλω, Aor. 2. act. opt. modi, anadiplaſiaſmum Ionicum habens pro θνάλλω ex verbo τίθνημι, facto ex θνάω ex quo τέθνηκα eſt prima plur. τέθνεκμεν. infin. τεθνάμεν. & particip. τεθνά.

Tεθνάμμεν, τεθνᾶτε, τεθνᾶσι, Attica ſyncope τεθνείναμεν, τεθνείητε, τεθνήκασι numerus pluralis præcedentis τεθνείλω.

Tεθνάσσιτες, Doricè apud Theocritũ per τεθνήκασι. de quo mox.

Tεθνάσσι, Doricè pro τέθνασι, infin. præt. act. ab eodem. τίθνημι.

Tεθνᾶσι, per ſynæreſin τεθνάασι, vt βιῶσι ex βιόασι. De τέθνασι autem (cuius tertia perſon. plur. eſt hoc τεθνάασι) dixi paulò ante.

Tέθνασσο. præſ. imper. paſſ. ex τέθνεμμαι, vt ἵστασσο ἵστεμμαι.

Tεθνεώς, partic. præt. act. τέθνεκα, quod ſyncopen paſſum eſſe factúmque ex τέθνεκκα aiunt. hoc autem τέθνεκα Bœoticum eſſe volunt pro τέθνηκα. vt τέθνεκα paulò ſuprà pro τέθνηκα. à them. θνήσκω faciente fut. 1. θνήσω ex θνάω. Quod porrò ad obliquos attinet huius participij, ſciendum eſt eos apud Homerum efferri modò per ε, quum metri lex poſtulat, modò per αι vt quum dicit: τὰ δ' ἀπήορε τεθνειῶτα. idem in τεθνηώς accidit.

Tεθνῆϛ quoque legitur apud Suidam. partic. ex præt. τέθνεα habente ἐρασμὸν, vt ἑστὼς ex ἕστεα. Niſi pleonaſmum τᾶ ϛ habere dicamus pro τεθνώϛ.

Tέθνεκα, præt. act. verbi θνήσκω ex θνάω.

Tεθνήξω, apud Ariſtoph. legitur in Acharnen. Eſt autem futur. 1. act. verbi τέθνημα, facti more Siculo ſeu Syracuſano ex præt. τέθνημα, vt πεφύκω ex πέφυκα.

Tεθνήσω, fut. act. verbi θνήσκω ex θνάω, habens Ionicam reduplicationem pro θνήσω. Niſi ex τεθνάω deriuare malis. Legitur apud Suid.

Tεθνηώς, participi. perf. verbi τέθνημα, ſyncopen habens pro τεθνηκώς. Ac quod de obliquis participij τεθνεὼς dictum eſt, hoc

huius quoque obliquis accidere ſciendum eſt, eos nimirum pro metri neceſſitate modò per ω proferri ab Homero, modò per ο, vt Od. ο. Οὐκ ἔθ' ἱμείρεται τεθνηότ' ὀφθαλμοῖϛ.

Tεθνὼϛ, quoque per ſyncopen dicitur pro τεττακὼϛ ex τέθνακα, vt in ἑστὼϛ quoque ex ἕστακα abſorbetur α. De τέθνακα autem ſuprà dictum eſt.

Tεθρεῖν, anadiplaſiaſmo Ionico pro ἠθρεῖν, vt λελαβίεϛ pro λαβὲϛ. Aoriſt. 2. act. infin. modi. à θρέω.

Tεθρεῶϛ, Doricè pro πεθρεῶϛ, præt. perf. paſſ. infin. modi, ab act. them. τίτρημι faciente fut. 1. τρήσω ex inuſ. τρέω. Apud Varin. obſcœnam habet ſignificationem pro ᾠκῦϛ, vt Terebrari quoque apud Latinos.

Tεκτήναϛ, Aor. 1. med. verbi τεκτήνομαι, augmento carens ἐτεκτήναϛ.

Tεὼν, partic. Aoriſt. 2. act. à them. πίτνημι mutuante fut. 2. πεσῶ ab inuſ. them πέω vnde Aoriſt. 2. ἔπτην.

Tλαθὶϛ, Ionicè pro ἐτλαθέϛ: præt. imperf. paſſ. ἀσώιξθη, à them. poetico τλάθω pro τλάω.

Tλάσσαν, itidem ſine augmento pro ἐτλάσσαν: Aoriſt. 1. act. indic. à them. τλάω faciente fut. 1. τλάσω. retento ε.

Tελαιῶσι, Doricè pro τλᾶσι, à τλάω.

Tλμεῖ. fut. 1. act. verbi τίμνω: vnde infin. τλμεῖν. Quanquam & fut. 2. hæc eſſe poſſunt. nam reperitur etiam Aor. 2. ἔτμον. Mediæ vocis fut. 1. vel 2. eſt τεμοῦμαι.

Tίξω. fut. 1. act. verbi τίκτω mutuantis ab inuſ. τέκω, vnde & fut. τεκῶ. In voce med. fut. facit τέξομαι. at in paſſ τιχθήσομαι.

Tίρπω, Ionica diſſolutione diphthongi pro τέρπω, præt. imperf. paſſ. ab act. them. πέρνω. Dores pro eodẽ τέρπω dicunt τίρπω. Tίρπεν δ, Ionicè ſine augmẽto pro ἐτίρπεν δ. præt. imperf. paſſ. verbi actiui τίρπω. Alioqui τίρπω, eſt & Aeolicum fut. 1. act. verbi τείρω, vt τίρσω à πείρω eſt. [σάω.

Tίρσατο, itidem ſine augmẽto pro ἐτίρσατο, aor. 1. act. indic. à τερσαίνω, Ionico anadiplaſiaſmo pro τέρσω, vt λελαβὲν pro λαβὲν. partic. Aor. 2. act. à them. πτέω. deriuato ex πτῶ ſignificante λαμβάνειν, vt annotat Euſt.

Tίρσαν, præt. perf. act. indicatiuum verbi τείρω, tanquam ex πάω. Vnde præt. paſſ. τίρσμαι, ex quo Aoriſt. 1. ἐτίρθην.

Tετέρσγμαι, præt. perf. paſſ. indic. verbi act. τερσαίνω.

Tέρσατο Ϛ, Ionico & poetico anadiplaſiaſmo pro τερπέσθω ϛ. partic. aor. 2. med. à them. act. τίρπω faciente fut. 2. act. τερπῶ Hom. Il. ι. πεπερσόμβοι φίλον ἦτορ Οἴνῳ & σίτῳ, quùm ad ſatietatem vſque amicum pectus oblectaſſent exhilaraſſentque vino & cibo. [σω.

Tετίρσατο, Ionicè pro ἐτετιρσάβοι εἰσὶ, præt. perf. paſſ. verbi act. τέρσω.

Tετέρπατο itidem pro τετέρψαβοι εἰσὶ tertia perſ. plur. præteriti perf. paſſ. τέτερψαι, facta ex tertia ſingul. τέτερπται. inſerto ν ante τ, & præcedente tenui verſa in aſpiratam. Sic in pluſquamperf. τετέρφαβο pro τετέρψαβοι ἦσαν. Ab act. them. τέρπω.

Tετάρχεϛ, poeticè pro ἀτάλλεϛ. & armis inſtructum eſſe, quaſi verbo τάρχω facto παρὰ τὸ τεύχω.

Tίτηκα, præt. perf. med. verbi τήκω, vt ſuprà σύηκα à σήκω, retenta vocali longa in fut. 2. Aoriſt. 2.

Tυλίπμην, apud poetas pro πτάμην ſeu τετμήσαμην. præt. perfect. paſſ. tanquam à πίω, facto ex τίω ſignificante, punio, vltiſcor. Ab eodem verbo eſt partic. τετμηκὼϛ poeticam habẽs ſyncopen pro τετύπηκὼϛ vt κεκορηκὼϛ pro κεκορεσμένοϛ, & ſimilia. vnde in plur. τετύπότες apud Hom.

Tετυλίφθω ϛ, quidam per ſyncopen pro πεπλημμέθω ϛ vſurpatum aiũt, quod eſt partic. præteriti perfect. paſſ. à them. πλήσσω. Sed quid verat dicere eſſe partic. præterit. perf. paſſ. πέπλεσμαι, ex act. them. πλω: nec enim è longinquo petenda ſunt quæ habemus in propinquo.

Tίτλαι, per apocopen pro πίτλαθι, præſ. imper. act. à verbo πίτλημι, vt πίθναθι à πίθνημι. Sunt tamen qui hæc Aor. 2. eſſe dicant, haberéque anadiplaſiaſmum Ionicum pro τλὰ & τλάθι.

Tετλαίλλω, præſens opt. ab eodem πίτλημι. vt πεθαίλλω à πίθνημι.

Tέθλαθμεν, per ſyncopen pro τέθλαδαμεν, vt τέθναθμεν pro τεθνάμεν. Prima perſ. plur. præt. perf. τετίτλαμεν. quod per ſyncopen itidem & τέρφθω τᾶ ϛ factum ex τετίτληκμεν dicunt, ego autem habeo pro præterito medio. At τετλάφθω, eſt infin. Doricus pro τετλάσθαι, vt in eo ipſo videbis.

Tετλάσεν, præſens inf. act. ab eodem, vt τεθναίμεν à τέθνημι eſt. Atque vt Doricè & Aeolicè τεθνάμβρ & τεθνάμμεν dicitur pro τεθνάναι, ita pro hoc τετλάσται itidem τετλάμβρ &, τετλάμμεν reperiri ſciendum eſt.

Tετληκὼϛ, Ionica ſyncope pro τετλακὼϛ, vt ſuprà τεθνὼϛ pro τεθνηκὼϛ partic præt. perf. act. τέτληκα, ex τετλῆμι ſeu τλάω, faciente fut. 1. act. τλήσω.

Tέτρηκα, præt. perf. act. verbi τείρω ex inuſ. them. τρήω. vt πέφευγα facit πεφύγηκα ex πεφύβω. Quidam tamen ſyncopen habere volunt pro τετρήκηκα, quod τετρήκηκα factum eſſet ex futuro τρήσω, abeunte in præſens, vt πεφύγηκα, ex φεύξομαι, κεκράγηκα ex κράξω & huiuſmodi alia. Inde paſſ. præt. τέτρημμαι, ex quo partic. τετρημμένος.

Tέτρηκα, præt. perf. med. verbi ὄλκτω, ex τέτροπα habente τροπὸν τᾶ ϛ ο, vt λελοιπὸϛ, & ſimilia.

τίθεμαι præt. perf. med. verbi τίημι, habens eandem τεθημένος.

Τίτηκε, itidem præt. med. verbi vel τήκω vel τρίω. Et in πεπεσεῖν apud Hesiod. poeticum nomen numerale est pro πέντε.

Τίτρεμμαι, præt. perf. pass. indic. modi, à them. actiuo τρίω, habens τέτρεπα τὰς εἰς α, vt ἕτρεμμαι & similia alia. Vnde infin. τετρεφέναι, & particip. τετρεμμένος.

Τετρέφατο, Ionicè pro πετρεμμένοι εἰσί. vt suprà πέπρωται & πεπόλητο. præt. perf. pass. indic. eodem verbo πίπτω.

Τετρήνομαι, fut. pas. ὁ pro ε ab eiusdem them. ex πετρέψομαι secunda pers. præteriti pass.

Τετρήχη pro πετρόχη seu ἐπετρόχη vsurpat poetæ, facta syncope alterius α. & alterius τρα in ρη. præt. plusquamperfect. med. verbi ἔρχομαι Hom. Τετρήχη δ' ἀγορή, i. ἐπετρόχει. Etym.

Τέτρησι, Aor. 1. act. indic. augmento carens pro ἐτέτρησι à them. πετρόω, vnde & participi. πετρήσας apud Lycophr.

Τετρήχει, præt. plusquamperf. med. verbi poetici τρήχω significantis τραχύνομαι. vnde particip. πετρηχώς, & fœmin. πετρηχῦια. Varin.

Τέτριβε, præt. plusquamperf. med. verbi τρίζω. Vnde particip. πετριγώς, cum suo fœm. πετριγῦια.

Τέτροφα, Atticum præt. perf. act. verbi τρέφω, vt πέπεφα à πέπτω, mutato τ in π.

Τέτρυμαι, præt. perf. pass. verbi act. τρύω.

Τέτυμμαι, præt. perf. pass. verbi act. τεύχω, mutuo sumptum ab inus. τετύμω. Vnde participi. τετυμμένος.

Τέτυγμαι pro πέπυγμαι dicitur ἀποβολῇ Π, vt πέπυσμαι pro πέπυσμαι præt. perf. pass. verbi act. πύζω. Nisi quis à τύκω deriuare malit. Vnde infin. τετύχθαι & particip. τετυγμένος.

Τετύχηκα, Aor. 2. med. indic. modi, Ionicum habens anadiplasiasmum pro ἐτύχησα, vt λελάβηκα. Sunt qui ex τέθνηκα. Aor. 2. deriuent, verùm quòd id facere deberet Aor. 2. med. πέπνυτο. Xrut. 2 τυχεῖν, ideo magis consentaneum est vt formemus à verbo τύκω, quod Hesych. affert pro ἐξυφαίζω. Similiter in act. voce τετυκεῖν, pro τυκεῖν, est Aor. 2. in fin. ab eodem them.

Τετύχηκε, pers. 3. sing. perf. act. indic. verbi τυγχάνω ex τυγάω. Vnde particip. τετυχηκώς.

Τετύχητο, Ionicè pro τύχη, primùm anadiplasiasmo, dein paragoge. Aor. 2. subiunct. modi, ab eodem τυχεῖν, ex inus. them. τυχέω.

Τευκτός, infin. præt. perf. pass. à them. act. τεύχω, dempto ε ex diphthongo. vel potius ex verbo τύκω, cuius ineminisse Hesych. iam dixi. At πεπτύχθαι est imperat. eiusdem præteriti ab eodem themate.

Τεύχεσκε, Aor. 1. pass. indic. modi, a them. act. τεύχω faciente fut. 1. act. τεύξω, ex inus. verbo τέκω. Inde & fut. 2. pass. τετεύξεσθαι.

Τή, impersonal. præsens verbi vel πάομαι & ε contractus in η, vt ζῶ pro ζάω reperimus vel τῆμι per apocopen. vt τλὴ pro τλῆθι significat autem λάβε apud Homerum quum ait: Κύκλωψ, τῆ νέκταρ εἶνον.

Τηλεθόωσα κόμη apud Homerum pleonasmo poetico Θ o pro λ, τηλεθάουσα: quod est particip. præs. fœm. gen. ex verbo poetico τηλεθάω, deriuato ex θάλλω.

Τήμεν, Ionicè exempto σ pro θῆσειν, secunda pers. verbi θῆμαι.

Τήνδε, ἐμὶ, epenthesi τ & ν pro θῆδε μὶ, vt διδεμὶν, pro δίδωδε. Eust.

Τήνη, Ionicè itidem pro πῆχυ. tertia plur. eiusdem them.

Τῆσι ετιμ. Ionicè itidem pro πῆσι, resoluta primùm circumflexa diphthongo ῆι in ε ι, deinde annexa illa paragoge σι præsens subiunct. act. à πῆμι.

Τῆσι, præs. imperat. act. ab eodem themate, mutum sumptum ex πῆσι, pro θῆσι.

Τεῦδε, ἰδεῖτε, ἰδέτω, Attica syncope pro ἰδείσθω, ἰδεῖσθε, ἰδείσθωσαν præt. opt. act. ab eodem.

Τέθειν ἀφαμαι, assumpto metri gratia ι pro πῆδάφαμαι. Eust.

Τέχεμεν, Aeolicè dici tradunt pro τέκνα. Itidemque τέκεσι pro τέκοισι.

Τέχνάζομαι, ectasi poetica dicitur pro τέκνάφομαι, quod est Doricus infin. verbi τέκνημι pro τέκνάω. Verùm & πτήσσω in participio reperitur pro πτήσσω, itidem ectasi illa poetica versò ε in η, metro ita postulante.

Τέτιτος, Ionicè pro τέτος, detracto primùm augmento, deinde annexa particula σκε. præt. imperf. act. verbi τίνω.

Τετίσεται, Ionicè pro τίσεται, Aor. 1. med. verbi τίομαι significantis, vicissim, punio. facit enim id fut. 1. med. τίσομαι. Inde infin. Τίσασθαι. [ποιεῖν.

Τλάσι, imper. præs. act. à them. τλάω.

Τλείμεν, opt. præs. act. ab eodem vt τίσειμεν.

Τλαὶς, particip. præs. act. ab eodem.

Τλῆναι, Aor. 2. act. infin. modi, ab eodem, vt φλῆναι ab ἴστημι.

Τλίνω, eiusdem verbi est fut. 1. actiuum mutuo sumptum ex inusitat. them. τλάω.

Τμήδην, Ionica augmenti detractione & Bœotica syncope dicitur pro ἐτμήδαγεν, in Aor. 2. pass. indic. modi, à them. act. τμήδω seu τρώσω, faciente fut. 2. act. τμηδῶ. Alioqui τμήδην. Ionica itidem augmenti detractione posset esse pro ἔτμηδα in Aor. 2. actiuo, tertia nimirum persona singul. ex prima ἔτμηδον.

Τμηγείς, particip. ex Aor. 2. ἐτμάγην, ab eodem themate τμήγω seu τρώσω, retinente γ in futur. 2. quemadmodum πλήσσω notum est facere non solùm πλαγείς, sed etiam πλαγέντες.

Τμῶσα, itidem particip. fœm. Aorist. 1. pass. ἐτμήθην, ex act. them. τέμνω, faciente præt. act. τέτμηκα, & pass. τέτμημαι. de quibus suprà.

Τμήσω, fut. 1. act. eiusdem verbi τέμνω, mutatitium ab inus. τμάω vt κρίνω ex κριδάω sua tempora mutuatur. Τμῆξε autem est tut. vt verbi τμήγω seu τρώσω.

Τεγεῖν, Aor. 2. act. infin. modi, à them. πέγω faciente fut. 2. πεγῶ, vertò ω in α, ad corripiendam penultimam quę in fut. 2. & Aor. 2. plerunque breuis est.

Τεγεόνδε, Ionicè pro τεγεᾶδε dicunt poetę, resoluta primùm vocali circumflexa ᾶ in εω, deinde facta systole τῦ ω, & metri causa inserto ο. Aor. 1. pass. subiunct. modi à them. πέσσω faciente fut. 2. act. πεσῶ, mutato ε in α, vt πέσωσι πεσᾶσι. Eiusdem Aorist. 2. pass. infin. est πεσᾶμεν, & particip. πεσᾰών: & in med. voce πεσᾰόντος ac πεσᾰμένῳ.

Τεφάει, Ionica augmenti detractione pro ἐτεφάει. Aorist. 2. act. a them. πέφω, faciente fut. πεφᾶ, verso ε in α. Potest τεφάει Ionica itidem augmenti detractione & præterea Bœotica syncope, esse etiam Aor. 2. pass. indic. modi pro ἐτεφάπτου, vt ἡμάξη paulò suprà pro ἐτεμάχθην.

Τεφθεῖν, Ionica augmenti detractione & Bœotica syncope dicitur pro ἐτεφθάμεν, vt ἡμάξη suprà pro ἐτμάχθην. Aor. 2. pass. indic. modi, a them. act. πέφω, faciente fut. 2. act. τεφῶ, mutato ε in α, vt πέσωσι τεφᾶσι est etiam hoc idem τεφθῆναι. Aor. 2. act. ex fut. 2. τεφῶ, augmento itidem carens pro ἐτεφόμην, ex prima pers. ἐτέφθην.

Τρέσσαι, Ionicè & poeticè pro ἔτρεσσαι, abiecto primùm augmẽto, deinde geminato σ metri causa. Aorist. 2. act. indic. à them. πρέω, faciente fut. 1. act. τρέσω, retento ε, vt τελέσω τελέσσω.

Τρίφαι, præs. opt. act. per syncopen pro τριφείλοι. quod Atticum est pro τρίφοιμι. Ita Etymologus, affert ex Eurip. hunc huius τρίφειν vtlum, Ἀ' τρέφων αὖ δῶμ' τρίφοι πὸ πίλας

Τεμαχθείς, Aor. 1. pass. infin. modi, à them. ἀτέμαχον.

Τεμεσσάμενος, Ionicè pro τεμησάμενος, præs. opt. pass. ab act. τεμήσω.

Τεμνόμενος, Ionicè itidem seu poetico pleonasmo Θ o pro τεμνῶ. τεμ. participp. præt. à them. τέμνω.

Τενών, Aor. 1. pass. subiunct. modi à them. act. τείνω faciente fut. 1. τενέω, ex inus. them. τένω.

Τράω, fut. 1. act. verbi τιτράω, ex inus. them. τέρω.

Τυπτήσες, Attice pro τύψεις, ex τύπτω formato them. τυπτέω.

Τυπτόντων, itidem Attice pro τυπτόντων: participij præt. genitiuo plur. posito loco tertiæ pers. plur. imper. præs. act. vt ἀγέλαι λέλαν ijdem dicunt pro ἀγελᾶται τέτανται.

Τυφθεῖρ, τυφθεῖτε, τυφθήτω, Attica syncope pro τυφείσθω, τυφθείσθε, τυφθείσθωσαν. Aor. 1. pass. opt. modi, à them. act. τύπτω.

Τυχεῖς, partic. p. ss. Aor. 1. ἐτύχθην, ex them. τεύχομαι. de posito ε ex diphthongo, vel potius ex τύκομαι, cuius Hesych. meminit.

Τυχεῖν, partic. aor. 2. act. ἔτυχον, à them. τυγχάνω. faciente fut. 2. τυχῶ. ex inus. verbo τυγάω. Ex quo them. est & in indic. modo τύχω. ex inus. verbo τυγάω. Ex quo them. est & in indic. modo τύχω pro ἔτυχε, poeticè & Ionicè dempto augmento. Ex τυγάω autem est fut. 1. act. τυχήσω. [πλὴν τυσσω.

Τυψάτω, Attice pro ἰυψάτωσαν vt paulò suprà ὑπαντήτων pro ἰυ τυψοῦν, Doricè pro ἰύψωσι, fut. 1. act. verbi ἴυπτω.

Υ.

Υβάδην, Æolica syncope pro ὑπεβάδην dicitur, vt κρυβδάλεον pro κατεβάδην, exempto ο, & π in β mutato propter sequens β. Eust. annotat hanc λέξιν à quibuldam βλαβεῖς.

Υπείρειρε, Ionicè seu poeticè metri causa inserto ι pro ὑπερέχοι. dempto etiam augmento præter. imperf. act. verbi ὑπερέχω.

Υπιλύσαι, Ionica cõtractionis dissolutione pro ὑπαλύσαι, secunda persona sing. aor. 1. med. indic. modi, ab act. them. ὑπολύω.

Υπισχνέομαι, Eust. diplasiasmo & pleonasmo vsurpatum scribit pro ὑπέσχημαι, à them. ὑπισχέω, significare quę aut τῷ ἐπιτιθέναι μηχανὴν ἀλλήλοις. Idem tradit Etym.

Υπόβασσαι, Attice pro ὑποβᾶσσαι fut. 1. act. verbi ὑποβασίζω.

Υπίσαν, Bœotica syncope pro ὑπίστασαν, aor. 2. act. indicat. à themate ὐφίσημι.

Υπισχόμενος, Aor. 2. indic. à them. ὑπισχέομαι, mutuante fut. 2. ὑποχήσομαι ex inus. them. ὑποχέω ex quo habet & fut. 1. ὑποσχήσω ex quo præt. perf. pass. ὑπέσχημαι.

Υπόσχημαι, præt. perf. pass. indic. modi, ex act. them. ὑποσχέω. Vnde partic. ὑποσχημένος.

Υπόσχε, Aor. 1. act. indic. à them. ὑποσχέω: cuius præterit. perfect. act. est ὑπόσχηκα.

Υπόωγα, Ionica diphthongi dissolutione pro ὑπώγα, aor. 2. med. imper. modi, à verbo ὑπάγνυμι, vel ὑπεάγνυμι faciẽte fut. 2. med. ὑποαξόμαι ex ὑποαγέω, ex quo facit & fut. 2. ὑποαχήσομαι.

Υσθῆναι, Aor. 1. pass. infin. modi, à them. act. ὕω faciente fut. 1. act. ὕσω.

Υφάμεν, præt. perf. pass. verbi act. ὑφαίνω vnde partic. ὑφαμμένος.

Υφιλάσατο, Ionicè pro ὑφιλάσθη, Aorist. 2. med. opt. modi, à them. ὑφαμέω faciente fut. 2. act. ὑφιλῶ, ex inus. them. ὑφιλάω.

Υφιοῦσι, Ionica cõtractione pers. plur. Aor. 2. med. vel in indicat. vel in imper. modo, à them. act. ὑφίημι.

Υφῆκε, Aor. 1. act. indic. modi, ab eodem them. Υφῆκαν.

Φάαμι, Aorist. 1. act. infin. modi à them. ἐφάαν, vnde & med. Aor. 1. ἐφησάμην.

Φάλη, Doricè pro ἐφήνη, vt ἔθηκε pro ἔθηκε, à themate ἐφίημι, vt annotat Varin. A quo themate est & infin. act. ἐφέμεν, & particip. ἐφείς.

Φάσεται, Ionico pleonasmo τῦ ε pro ἐφάσει, à them. act. ἐφάω.

Φάσκαμεν, præt. perf. pass. indic. modi à themate, act. ἐφοφαίνω faciente præteritum perf. pass. ἐφόφασμαι, vt φαίνω πίφασμαι. Zenodot. apud Etymol.

Φ

Φᾶ'ωξεν, pro ἐφαίδηκεν dicitur primùm Ionica augmenti detractione, deinde poetico pleonasmo τῦ α, & tertio Bœotica syncope Aor. 1. pass. indic. modi à them. act. φαίνω. Similiter φαιδρὴν pro ἐφαιδρὴν, Ionicam habet thematis amissionem & poeticum pleonasmum τῦ α.

Φαγεῖν, Aor. 2. act. infin. modi, à them. vel φάγω vel φήγω faciente fut. 2. act. φαγῶ. Referunt ad verbum πάγω vel ἐσθίω.

Φάγμοι pro φαγᾶ more quodam peculiari vsurpatum reperitur. secunda person. sing. futuri φάγεμι, de quo nunc dicetur. Itidemq; φάγεται pro φαγεῖται.

Φάγμεν, pro φαγεῖμεν dicitur correpta penultima & translato accentu, vt πίομεν suprà habuimus pro πιεῖμεν, & ἴδμεν pro ἰδεῖμεν. fut. 2. med. verbi act. φάγω seu φήγω.

Φαμένη apud Theoc. Doricè pro φάσκουσα. Aorist. 2. act. subiunct. modi, ab eodem.

Φάσ, præs. imper. act. à them. φημί, vt ἵστα.

Φάτην, φᾶσι, φᾶσι, Attica syncope pro φάτηνδ, φάντω, φάντωσαν. Aor. 2. act. opt. modi, ab eodem φημί.

Φαυσίσιδε, Ionicè pro ἐφαύσιδε, dicitur dempto primùm augmento, deinde inserta syllaba σι. præt. imperf. pass. verbi φαίνομαι. Nisi à φαυσίκομαι deriuare malis.

Φαμὶ, Doricè pro φημί.

Φαὸ Ionica augmenti detractione & syncope Bœotica, pro ἔφαον seu ἔφηνα. Aorist. 2. act. indic. modi à them. φημί.

Φάτναι. infin præt. vel aor. 2. act. ab eodem, vt ἱστάναι & στάναι. At φαίνω est Aor. 1. act. infin. modi. à φαίνω. vt μειόναι ἐμειόναι. pro quo & φῆναι dicitur. facit enim Aor. 1. indic. & ἔφανα & ἔφηνα.

Φανὶς. particip. ex ἐφαόμην, Aorist. 2. pass. verbi φαίνω facientis futur. 2. φανοῦμαι.

Φαείσατε, Ionicè pro ἔφανε, dempto augmento, & inserto σι. Aorist. 2. act. ab eodem.

Φανῆναι, pleonasmo τῦ η pro φανῦναι. aor. 2. pass. subiunct. modi, à them. act. φαίνω in eodem aorist. 2. indic. modi. φαὴν poeticè & Ionicè dicitur pro ἐφανὴν: & in duali numero φανήτην pro ἐφανήτην. Ab eodem est imper. φαήνηθι & infin. φανῆναι.

Φανθείς, particip. Aor. 2. pass. ἐφάνθην, ab eodem them.

Φανῆι. Doricè pro φανεῖ. tertia pers. plur. verbi φημί.

Φάο, Ionicè pro ἔφασκον, dempto primùm augmento, deinde exempto σ, secunda pers. Aorist. 2. med. ἐφάμην. ex them. φάμι. item Aorist. 1. med. imper. modi, itidem pro φάσο Homer. φάο μετ' ἐπικόδρῃς, dic ne celes.

Φαῖ, participi. Aor. 2. act. ἔφαν. ab eodem them.

Φάσκ, infin. ex ἐφάμην, Aor. 2. med. eiusdem them.

Φασὶ, φασὶν, Doricè pro φάσιν, φάσι, φάσι. fut. 1. act. ab eodem φημί. faciente fut. 1. φήσω, ex inus. them. φάω.

Φάτ, tertia pers. sing. Aorist. 2. med. ἐφάμην, ab eodem them. At φᾶ Doricum esse tradunt pro φησὶ ab eodem.

Φάτεσσαν, Ionicè pro ἔφασαν, dempto augmento, & inserta syllaba σσ. præt. imperf. act. verbi φάω.

Φάμεσθα, Æolicè pro φαμεν, ἐθε dicit, ab eodem themate, tradit Etymologus.

Φᾶς, Ionica augmenti detractione pro ἔφης, præt. imperf. vel Aor. 2. act. verbi φημί. [eodem.

Φᾶ autem cum ι subscripto est præsens subiunct. vel Aor. 2. ab Φέω, pro eodem φῇ dicitur pleonasmo τῦ η, vt φῇ pro φᾷ.

Φέα, Ionica augmenti detractione pro ἔφευ, itidémque φῆς pro ἔφης. & sic deinceps, præt. imperf. vel Aor. act. ab eodem φημί.

Φέασαι, Aor. 3. act. infin. modi, ab eodem them. φημί, vt φέασα ab ἔστημι. At φῆναι, cum ι subscripto, est Aorist. 1. act. infin. modi, à them. φαίνω faciente Aorist. 1. act. ἔφηνα. Suprà φαέμεν pro vtroque horum.

Φῆς, secunda pers. sing. præsentis φημὶ, præter morem aliorum verborum in μι habens subscriptum ι. φῆς autem ἀδιαθέτως pro ἐφησ, est secunda pers. sing. præt. imperf. vel Aorist. 2. act. ἔφυν, ab eodem them.

Φήσεις. Aorist. 1. act. opt. modi, ab eodem themate, faciente futur. 1. act. φήσω, ex φάω.

Φῆσθε, Ionica augmenti detractione & Æolica paragoge dicitur pro ἔφησε, ab eodem.

Φῆσιν, Ionica paragoge pro φῆ. præs. vel Aor. 2. subiunct. modi, ab eodem. At φησὶ, est tertia sing. à præs. φημὶ.

Φήσω, fut. 1. act. indic. eiusdem φημί, ex inus. them. φάω.

Φθάμην, Aor. 2. act. opt. modi ab inusit. them. φθᾶμι, vt στῆθι ab ἵστημι. Refertur ad verbum φθάνω.

Φθάμενος, partic. aor. 2. med. ἐφθάμην, ex eodem φθῆναι, vt πέφθαμεν ab ἵστημι.

Φθάνω, Aor. 2. act. infin. modi ab eodem φθῆμι, vt στῆναι ab ἵστημι, & φάναι à φημί.

Φθεῖσι, partic. ex Aor. 2. ἐφθίμην, ab act. them φθείρω, faciente fut. 2. φθερῶ.

Φθάρδι, quidam ex recentioribus positum aiunt pro φθίσεσθε per syncopen est autem hoc φθερθῆτε. imper. aor. 2. pass. ab eodem φθείρω, faciente præ. per. φθαρμένη.

Φθᾶς, partic. ex Aor. 2. ἐφθίμην vt ἔθηκε, ab inus. them. φθήσω. fut. 1. act. verbi φθίνω. tanquam ex φθίω. Vnde Ao 1st. ἔφθησε. cuius opt. est φθήσειε. Ionic. φθῆναι partic φθήσας.

Φθείμεν, φθεῖεν, φθεῖτε, Aorist. 2. med. opt. modi, à φθίω facto ex φθίω. Idemque significante quod φθίνω, vt quidem traduni nonnulli ex recentioribus.

Φθείσιβρο, Ionicè pro φθῖβρο, resoluta primùm vocali circumflexa ῖ in εω, deinde facta systole τῦ ω, & inserto ι metri causa. Aor. 2. act. subiunct. à them. φθίμι. vt φείσιβρο pro φῖβρο. à φθίμενος φθίμενος. Aolicum them. est pro φθείρω, vnde fut. 1. φθέρσω.

Φθεισόμην, Ionica vocalis circumflexæ ῖ resolutione in εισ, pro φθῖσόμην, Aorist. 2 act. subiunct. modi à them. φθίμι.

Φθῆ, Ionica augmenti detractione pro ἔφθη. Aorist. 2. act. indic. modi à them. φθίμι. At φθῇ. aor. 2. act. subiunctiui modi, ab eodem.

Φθῆν dici pro φθείην, vt σῆν pro σείην, α verso in η & subscripto ι. ita ibit Eust. Atque ita erit Aorist. 2. act. opt. modi, ab eodem them. φθῆμι. Alij tamen subiunctiui modi esse volunt & eiusdem temporis, dicentes esse pleonasmum τῦ η, pro φθῇ, scribentesque φθῆ.

Φθῆσι, Ionica augmenti detractione dicitur pro ἔφησι: Aor. 1. act. indic. modi, ab eodem. φθῆμι faciente futur. 1. φθήσω, ex φθάω, vnde & fut. 1. med. φθήσονται.

Φθῆσι. Ionica paragoge τῦ σι pro φθῆ. tertia pers. sing. Aorist. 2. subiunct. φθῆσι ex eodem. φθῆμι.

Φθίζω, per ῑ scripsen pro φθίσδω: partic. 1. them. φθίομαι.

Φθίζᾰ, per syncopen aiunt itidem vsurpatum esse pro φθίσᾰ: poterit tamen esse etiam infin. præt. perf. pass. ab eodem φθίσδω, augmento carens pro, ἐφθίσᾰ.

Φθίσθω, itidem per syncopen factum aiunt ex φθίσθω. præs. imper. à verbo φθίομαι.

Φθίσω, fut. 1. act. verbi φθίω, vnde infin. fut. 1. med. φθίσεσθαι.

Φίλαντο, Ionicè dempto augmento pro ἐφίλαντο, præt. imperf. pass. verbi φίλημαι ex actiuo φίλημι: quorum tamen vtriusque nullus est vsus. Alij per syncopen malunt ex φιλίσασθαι factum esse, & tunc esset Aor. 1. med. verbi act. φιλέω.

Φίλισσα, Ionicè pro ἐφίλησα. dempto primùm augmento: deindè annexa syllaba σσα.

Φιλιωσιν, Doricè pro φιλῶσι, à them. eodem.

Φιλιμβρομ, Ionicè itidem seu Doricè pro φιλῶσαι, ex them. φίλημι, vt tradit Eust. Alij ectasin habere dicunt pro φιλίμβρομ quod Doricum itidem est pro φιλεῖν à them. φιλέω.

Φίμισθε, partic. Aor. 1. pass. ἐφιμώθην, à them. act. φιμόω.

Φλαγέσιδε, Ionicè pro φλαγέσθαι, præs. opt. pass. à them. φλασσίω.

Φλαγεὶς, participp. Aor. 2. pass. ἐφλάγην, à them. act. φλάγω.

Φλαγμένᾳ, Aor. 4. act. infin. modi, à them. φλαγμάτω faciente Aor. 1. indic. ἐφλάγμανα, vt φείγω ἔφηνα.

Φλαγέσθαι, præt. opt. pass. Ionicum pro φλάγισθε, ex act. them. φλάγω.

Φλαγεὶς, Aor. 1. passiui participium, ex eodem them. φλάγω. Similiter in infin. eiusdem aor. 1. φλαγεῖναι dicitur. facit enim φλάγω, fut. 1. act. φλάξω, præt. perf. pass. πέφλαγμαι, ex cuius tertia perl. πέφλακται fit Aor. 1. pass. ἐφλάγθην.

Φοβεόμβρο, Ionicè seu Doricè pro φοβέσθω: partic. à them. φοβίομαι.

Φορῆναι, Aor. 2. act. infin. modi, à them. φορέω.

Φορῆσᾰ, Aor. 1. act. imperf. modi, à them. φορῆω, faciente futur. 2. act. φορήσω. Est & Aor. 2. act. indic. modi, augmento carens pro ἐφόρεσᾰ ab eodem them.

Φορῆσιεν, Ionicè pro ἐφόρεσᾰν, dempto primùm augmento, deinde annexa paragoge σιν. præt. imperf. act. eiusdem φορῆω.

Φορῆσιο, & φορῆσᾰο, Ionicè pro φορῆσε, præs. imper. pass. ab eodem.

Φορεσαίμεθ', Ionicè itidem pro φορεσαίμην, aor. 1. med. opt. modi ab eodem. (φορῆται.

Φορεσθὲς, partic. Aorist. 1. pass. ἐφορῆσθεν, ab act. them. φορέω seu φορῆω, per syncopen pro φόρεμι seu φορεῖω. Ex eodem φορῆω est futur. 1. act. φορέσω. habens & ipsum syncopen. At φορῆς est aor. 2. act. imper. à them. φορῆμι. vt φόρες, ex φόρεμι, φόρε, ex φόρημι. Nisi id φορὲς pleonasmum τῦ σ habere velis pro φορ, ex eodem them. φόρεμι, sicut ἐσπὶ ex ἔπω.

Φορὶ, per contractionem ex φόρεε: hoc autem per syncopen ex φορέω factum est. Thema est præsentis temporis.

Φοῦ, Ionica augmenti detractione pro ἔφυ. Aorist. 2. act. indic. modi, à them. φύω.

Φυσσῶ, itidem pro ἐφύσωσα. dempto augmento. præt. imperf. pass. ex them. φύσμαι facto ex act. φύω. Possit etiam esse præt. plusquam pe. f. pass. pro πέφῡκα seu ἐπεφύκη, à them. act. φύω, vt χέσσω pro κέχυκα seu ἐκέχυντο ex χύω.

Φῦς, φυὶς, partic. Aor. 2. act. ἔφυν, ex them. φύω.

φανιῶ, Doricè seu Ionicè pro φανῶ, particip. præs. act. ex [φαίνω.
tu. m. φανέω.
φωγῆθι, participp. Aor. 1. pass. ἐφάχθην, ex act. them φάγνυμι seu

Χ

Χᾶδε seu χᾶνδε Ionica augmẽti detractione pro ἔχανδε aor. 2. act indic modi, à them χάζω faciente futur. 2. act. χαδῶ & Aor. 2. ἔχαδε. Alioqui χάδε potest esse etiam imper. Aor. 2. act. ab eodem.

Χαδεῖν, Ionica diphthongi circunflexæ resolutione pro χαδῶν Aor. 2. act. infin. modi, ab eodem them.

Χάζεο & Χάζεσθε, Ionicè & Doricè pro χάζου præs. imper. pass. ab eodem χάζω.

Χαυεῖν, Aor. 1. act. vel fut. 1. aut 2. act. infin. modi, à them. χαύσω, faciente χαυσῶ in vtroque fut. act. Ex quorum posteremo, Aor. 2. ἔχαυον, vnde opt. χαύοιμι, & subiunct. χαύω, & particip. χαυών, fut. med. est χαυσόμην, vnde particip. χαυσόμενος.

Χαχεῖς, participp. Aor. 1. pass. ἐχάχθεν, ex act. them. χαζω faciente vtrunque futurum χαχῶ, & ex horum posteremo Aor. 1. ἐχαχον. Potrò ex ἐχάχθεν est χάχη tertia perſ. sing. augmento carens more poetico pro ἐχάχη. Inde & imper. χαχήτω, opt. χαχήθην, subiunct. χαχῶ, infin. χαχῆσαι: necnon fut. 2. pass. χαχήσομαι.

Χέαι, Aor. 1. act. indic. modi, à them. act. χέω, contra regulam pro χεῦαι nam Aor. 1. act. indic. modi, facit primum χεῦαι, abiecta characteristica futuri, ex quo postea hoc χέαι. exempto præterea τ. Sic κτέαι pro κτεῦαι vsurpatum est. Ex eodem Aor. est part. χέας: & voce med. χεάσθαι, χεάμενος.

Χείσεται, fut. 1. med. indic. modi, à verbo inus. χείω significante χεῦσαι. vt cum alij tradunt, tum Eust.

Χεύαντων, Atticè pro χεάντων: posito genitiuo plur. participij Aor. 1. act. à tertia perſ. plur. Aor. 1. act. imperat. modi. Ambo sunt ex themate χέω faciente fut. 1. χεύσω, Aor. 1. ἔχευσα, & dempto σ, ἔχεα.

Χεύσατο fut. 1. act. indic. modi, à them. χέω, assumpsit autem, σ cũ σ futurum illud, vt χέω facit χέσω, πτέω πτέσω, & alia huiusmodi verba bisyllaba in ω terminata.

Χλιῆναι partic. Aor. 1. act. à them. χλιαίνω. Ex quo them. est χλιᾶναι θεῖς, participp. ex Aorist. 1. pass. ἐχλιάνθην, facto ex præt. perf. pass. ἐχλίανμαι.

Χολωσάμην & Χολωσάμεθα, Dorica sunt pro χολῶσαι, Aor. 1. act. infin. modi a them. χολόω, faciente fut. 1. χολώσω.

Χραισθείς, partic. aor. 1. pass. ἐχραίσθην, ex act. them χραίσω, faciente præt. perf. pass. κέχραιστμαι, ex quo Aor. ille.

Χρεώμην, Ionica vocalis ei cumhexæ ω resolutione in εω, pro χρεῶμην, partic. præt. pass. χρεώμενος seu χρεῶμαι, alij pleonasmum esse dicunt, sicut μεμαιῶτο.

Χρῆν, Ionica augmenti detractione pro ἐχρῆν apud Sophoclem. Alioquin est & infin. præsens, significans oportere, conuenire apud Eurip. in Hecuba. & tunc habet apocopen pro χρῆναι, Iolitque poetis est vsitatum, vt Varin. tradit ex vet. grammat.

Χρῆναι, infin. impersonalis verbi χρή, vt iam dixi.

Χρῆς, Hesych exp. θῆλυς, χρήστης. Dorica igitur contractione factum fuerit ex χρήεις, vt ζῆς ex ζάεις & ζῇ sub eiusdem est.

Χρήσαο pro χρῆ. Doricum esse tradit Varin.

Χρήσθω, seu pro χρήσθωσαν Atticum esse annotat, vt ἐχρήσθην & μεμνήσθων pro ἐχρήσθωσαν, μεμνήσθωσαν, positis dualibus passiuis loco pluralium in imperandi modo. licet iidem in act. voce vtuntur. genitiuis pluralibus participium pro tertijs perſ. plur. iidem in imperatiuo. χρῆσθε autem pro χρᾶσθε Doricum quid meſt, sed in communi vſu apud Atticos quoque.

Χρῆσαι, Aor. 1. act. infin. modi, à tem. χρήσω faciente fut. 1. act. χρήσω. ex inus. themate χεύω. Ab eodem est Aor. 1. pass. infin. χρησθῆναι.

Χρήσω per contractionem pro χρήσῳ præs. opt. pass. à χράομαι.

Χύτο, Ionicè detracto augmento pro κέχυτο seu ἐκέχυτο, præterit. plusquamperf. act. pass. indic. modi, a them. act. χέω. Itidemque in plur. num. χυτο pro κεχύατο seu ἐκέχυντο. vt λύτο & λυτο pro λέλυτο & λέλυντο.

Χώετο, Ionica resolutione diphthongi pro χώ præs. imperf. pass. a them. χώομαι significante, iratcorsa quo est imperf. χώετο, augmento carens pro ἐχώετο.

Χώσω Aor. 1. act. infin. modi à χώννυμι, mutuante fut. ex inusit. themate χώσω: vel etiam a poetico verbo χώω significante idem quod ὀχθίζω & λυπῶ. Ab iisdem them. sunt Aor. 1. med. vocis χώσατο, huc augmento pro ἐχώσατο: infin. χώσασθαι, & particip. χωσάμενος.

Χωσθείς, participp. aor. 1. pass. χώσθην, ex them χώννυμι seu χόω.

Χώσω, fut. 1. act. indic. modi, vel ex χώννυμι mutuante id ex inusit. them χώω, vel ex poetico them χόω.

Ψ

Ψαῦσα, fut. 1. act. indic. modi, à them. ψαίρω.

Ψαυσάτω, partic. Aor. 1. pass. ἐψαύσθην, à them. act. ψαύω.

Ψυχθείς, partic. Aor. 1. pass. ἐψύχθην, à them. ψύχω.

Ψυχθείς, partic. Aor. 1. pass. ἐψύχθην à them. ψύχω.

Ψύλλας partic. Aor. 1. act. ἐψύλλα, à them. ψύλλω.

Ψύξας, partic. Aor. 1. act. ἔψυξα, à them. ψύχω. Ab eodem them. est infin. Aor. 1. pass. ψυχθῆναι, & partic. ψυχθείς.

Ω

Ὦ præs. subiunct. act. verbi εἰμι, ex inus. them. ἴω. Ὦ autem, aſpiratum, est inde præt. subiunct. act. id. vel verbi ἵημι ex ἔω. facit idem thema in præt. imperf. act.

Ὦγκωται, præt. imperf. pass. à them. ὄγκομαι.

Ὦδε, præt. perf. med. verbi οἶδα. Itaque in plusquamperf. ᾔδεα. Ionica resolutione diphthongi pro ᾔδει, sine, autè subscripto ᾤδει, ſt præt. med. verbi ᾄζω faciens fut. 2. act. ᾄδω, itidemque ᾤδε est præt. plusquam perf. itidem.

Ὦδησαίου, Dorice pro ᾠδήσαιτο, præt. perf. act. a them. οἰδάω. Vnde part. ὠδηκώς.

Ὦδηθῶ, partic. præt. perf. pass. ᾠδήκημι, ex eodem them. οἰδάω.

Ὦδον, præt. imperf. act. eiusdem verbi, per contractionem ex ὤεδον.

Ὦδοιοῦσθε, metri causa pro ὠδύσασθε, a them. ὀδύσσω, vnde & præt. perf. act. ὤδυσμαι.

Ὦδυδεν, præt. pluſquamperf. med. ex perfecto ὤδυδα, assumpto augmento ambo ex them. ὄζω, habentia reduplicationem Atticam pro ὤδδα & ὤδδειν.

Ὦτο, præt. imperfect. pass. verbi οἴομαι, facit enim id in prima perſ. imperf. ᾠόμεθα, in secunda ᾠό, in tertia ᾠέτο & sic deinceps.

Ὦζεσαν, aor. 1. act. verbi ὄζω facientis fut. 1. ὀζέσω, vt quidam recentiores tradunt.

Ὦὀλεν, Aor. 1. pass. indic. modi ex them. οἴομαι, faciente fut. 1. οἰόσομαι ex inus. them. οἰόμην.

Ὦγνυθ', poetica seu Ionica diphthongi resolutione pro ὄγνυτο a them. ὀγνύμι pro ὄγνυμι.

Ὦιήθη, præt. imperf. pass. verbi οἴομαι.

Ὦίελον aor. 1. pass. verbi poetici οἴομαι facientis fut. 1. med. οἰόσομαι apud Varin. Deberet tamen potius facere οἰόσθην.

Ὦξις, omissa seu poetica diphthongi diſſolutione pro ὤῳξις, aor. 1. act. them. ὤιγω pro οἴγω.

Ὦσατο aor. 1. med. verbi poetici ὤομαι. Ex quo est & aor. 1 pass. ὠόθη & præt. pluſquamperf. pass. ὦσμαι.

Ὦὐνατο, aor. 1. med. act. verbi οἴνημι. ἐκτείνησεν est Aor. 1. act. verbi οἰκτείρω a quam ex οἰκτεῖρε.

Ὦπαζε, præt. med. verbi ὄπιθεν seu ὄπασε pro quo Attici dicunt ὀπάρμοσε, repetitis duabus initialibus præſentis. Eiusdem thematis aor. 2. med. est ὀπάσσατο & ὀπασσάμενος.

Ὦρθη, præt. subiunct. act. ex hem. εἰμί faciente primâ perſ. subiunctiui ὦ ex ω per contractionem. Ὦμεν autem, spiritu aspero est itidem præsens subiunct. act. a hem. εἰμί. quod itidem primam subiunct. act. facit ὦ ex ἔω. Ὦσιν verò est aor. 2. med. subiunct. modi, ab eodem them. vt ἵημαι à ἧμι.

Ὦμελλον, per syncopen pro ὠφείλομεν præt. imperf. verbi ὀφείλω, habentis itidem syncopen pro ὤφειλον.

Ὦμοσσα, aor. 1. act. vt ὤμνυμι facientis fut. 1. ὀμοῦμαι ex ὀμόω. retento σ. Sic præt. perfect. act. idem facit ὄμωμοκα, pro quo Attici dicunt ὀμόμοκα, repetitis duabus initialibus præſentis.

Ὦμοξα. aor. 1. act. verbi οἰμώζω.

Ὠνάμελον, quidam per syncopen positum aiunt pro ὠνοσύμελον. mihi tamen verat quo minus sit præter. imperf. verbi ὀνομαι facti ex act ὄνημι.

ὠνόσω, secunda vel 3. aorist. 1. med. ὠνησύμελον, ex them. ὄνημαι seu ὀνίσκω. x quo ὀνήσω est etiam præt. pluſquamperf. imperf. ὤνησ. Idem tamen ὠνῆσθαι potest esse etiam præt. pluſquamperf. pass. verbi ὀνοσσω vel ὀνόομαι.

ὠνορμάσατην, Ionicè pro ὠνομασθήτην εἰσὰ, præterit. perf. pass. indic. modi, à them. act. ὀνομάζω.

ὦξε, aor. 1. act verbi οἴγω.

ὠόμελον, præt. imperf. pass verbi οἴομαι, cuius tertia plur. ex ὄνται.

ὦπται, præt. perf. pass. indic. modi a them. ὄπτομαι.

ὦρεο, Ionicè pro ὤρου, seu ὦρευ, ab Ionico itidem themate ὀρέω pro ὀρόω.

ὠρμεν, aor. 2. ὀρμάω.

ὠρορεν, Ionicè pro ὠρμησε præt. pluſquamperf. pass. a them. act. ὀρμάω vel ὁρμάω.

ὄρορεν, aor. 2. ὀρμάω.

ὦρορε, præt. perf. med. verbi ὄρω, habens vocalium αὐτόςεφον, ἡδίςεφον, ficut litera π: similiterque senarium notat hoc ipsum π adiecto vno α, veluti ad quinque priora addita vno: & ita deinceps vſque ad nouem. Nam denarius numerus (τὸ δέκα) significatur litera ι, vicenarius verò, duobus δι, eodémque modo vſque ad quadragenarium. Nam quinquagenarius (τὸ πεντήκοντα) notatur litera π habente ι in medio suo ventre, hoc modo, ⟦π⟧. Sexagenarius autem, hac ipsa nota itidem vt in præcedentibus appositum habente suum ι, & ita progressio fit vſque ad nonagenarium. Centenarius enim (τὸ ἑκατὸν) significatur litera η: ducenarius, duplici ηη, & ita vſque ad quingenarium. eius quippe (τὸ πεντακόσιοι) nota est litera π, in cui medio habens literam ε sic nimirum, ⟦π⟧. Sexcenarius verò consimiliter notatur eadem pacto proceditur. Etenim millenarij, (τὸ χίλιοι) nota est litera χ: at duo millia significantur duobus χχ. & sic vſque ad quatuor millia progredimur. nam η rursum vti suprà, in sese

Ὦχετο, ἠ, itidem est pluſquam perfect. verbi ὀχέω, habens suũ augmentum, sed in pass. voce, & more Ionico pro ἐκεκομίδμην ἤειν.

Ὦχρισε, similiter augmentum habet, in præt. pluſquam perf. act. ἀ, a them. act. ἀχρίω sic ἀχρωκὼς ex ὠχρόω.

Ὦχετο, Ionicè pro ὤκισται inserta syllaba κατα, vt in πανσασκε. aor. 1. act. verbi πήγνυμι. x mutat. them. ὤγν. Vnde in med. voce ὤκατο, & particip. ἀκάμενος.

Ὦν, tria participia præſſ. subiunct. act. à them. οἰμι, faciente primam ting. ω ex themate ἔω. At ὦσ, aspiratum, est itidem tertia perſ. plur. præſ. subiunctiui actiui, sed à themate ἴομι, quod & ipsum facit ω ex inus. themate ἔω.

Ὦγμαι, p. act. perf. pass. verbi actiui ὠθίω, facientis fut. 1. act. ὤσω, ex inus. them. ὤθω. Vnde particip. ὠσμένος. inde & Aor. 1. pass. ὠσθῆναι ex quo partic. ὠσθείς.

Ὦφ, Atticè pro ὤμοι secunda perf. sing. fut. 1. med. ὠσθήσῃ pro ὠσθήσεαι, a them. act. ὠσθέω.

Ὤφθησαν, aor. 1. pass. indic. modi. ex them. ὄπτομαι. faciente fut. 1. med. ὀψόμαι. præt. perf. pass. ὦμμαι, ex cuius tertia perf. Aorist. 1. pass. ὤφθη.

Ὦχα, præt. perf. act verbi ὄιγω. [stus ille.

Ὦχθη, Ionicè pro ὠχθήσι ἦσαν. præt. pluſquamperf. pass. eiusdem them.

Ὦχρηκα, poetica τροπὴ τῆ η pro ὤχρωκα præt. perf. act. verbi ὠχρόω ex ἐκεκόμισμαι.

Hæc ex doctissimis Græcorum commentariis & aliorum nostræ ætatis Orthographicè scriptis desumpta proposuimus. Cæterùm quæ verborum passiuæ vocis renouatur ad thema quod est actiuæ, sciendum est respici ad primum thema, non ad id ex quo illud proximè derivatum est.

DE GRAECORVM NOTIS Arithmeticis compendium ex Adriani Amerotij scriptis.

RÆCI vtûtur notis numerorum, literis alphabeticis idq; tribus modis. Primò singulis elemẽtis secũdũ alphaberi seriem loci sui numerũ significãtibus. Nam quorsũ in ordine alphaberi locũ quæq; litera fortita est, eiusdem numerũ repræſẽtat, vt æ primũ, β secundũ, &ita deinceps vſq; ω, quod vigesimi quarti symbolũ habet. Secundò, toto alphabero in tres classes diuiſo, quarum prima est vnitatum ab α prima vnitate vſque ι decimam vnitatẽ porrecta, hac tamen nota σ pro senario vſurpata. Secunda est denariorum à litera ι vſq; ρ procedens interiecto itidem hoc signo σ pro nonagenario. Tertia est centenorum, à litera ϱ vſque ad finem sua serie protenſa. sed pari modo hac nota π pro nonagesimo addita. Singulis literis pariter & notis, ſi virgula toni grauis nota subscribatur, hoc modo, α prima quidem classis millenariorum monadas, secunda millenariorum decadas, tertia millenariorum centurias significat. Tertiò, sex duntaxat literis alphaberi in designandis numeris vtuntur ΙΠΔΗΧΜ, quarum Ι vnitatem significat. π πέντε, id est, quinque. δι. δέκα, id est, decem. Η ἑκατὸν, id est, centum. Χ, χίλιοι, id est, mille. Μ, μύριοι, id est, decies mille significat. Reliquæ sunt capitales literæ numerorum suorum, quos eosdem per se significant. Et hæ quidem omnes præter π vſque ad quaternarium numerum, siue per se, siue aliis adiunctæ, multiplicantur. vt, Ι Ι Ι. Ι Ι Ι Ι Ι Ι Ι. 1. 2. 3. 4. Δ. ΔΔ. ΔΔΔ. ΔΔΔΔ. id est, 10. 20. 30. 40. Η. ΗΗ. ΗΗΗ. ΗΗΗΗ. id est, 100. 200. 300 400. Χ. ΧΧ. ΧΧΧ. ΧΧΧΧ. id est, 1000. 2000. 3000. 4000. Μ. ΜΜ. ΜΜΜ ΜΜΜΜ. id est, 10000. 20000. 30000. 40000.

Decadum verò, centuriam & chiliadum ac myriadum quinarios, hęc elementa Δ Η Χ Μ. literæ π inclusa significant, vt Δ inclusum π. efficit 50. Η. inclusum π, 500. Χ. inclusum π, 5000. Μ. inclusum π 50000. Horum numerorum adiunctione reliqui omnes numeri gignuntur, in quorum compositione semper maior minori præponendus est.

Herodiani de iisdem tractatus.

VNitatis numerum significat vnum, iota: binarium, duo ει: & ita vſque ad quatuor. Quinarium enim (τὸ πέντε) significat littera π: similitérque senarium notat hoc ipsum π adiecto vno α, veluti ad quinque priora addita vno: & ita deinceps vſque ad nouem. Nam denarius numerus (τὸ δέκα) significatur litera δι vicenarius verò, duobus δι, eodémque modo vſque ad quadragenarium. Nam quinquagenarius (τὸ πεντήκοντα) notatur litera π habente δι in medio suo ventre, hoc modo, ⟦π⟧ Sexagenarius autem, hac ipsa nota itidem vt in præcedentibus appositum habente suum δι & ita progressio fit vſque ad nonagenarium. Centenarius enim (τὸ ἑκατὸν) significatur litera η: ducenarius, duplici ηη, & ita vſque ad quingenarium. eius quippe (τὸ πεντακόσιοι) nota est litera π, in cui medio habens literam ε sic nimirum, ⟦π⟧. Sexcenarius verò consimiliter notatur eadem pacto proceditur. Etenim millenarij, (τὸ χίλιοι) nota est litera χ: at duo millia significantur duobus χχ. & sic vſque ad quatuor millia progredimur. nam η rursum vti suprà, in sese

Ι, ἑ ἷν.	I, 1. Vnum.
ΙΙ, δ δύο.	II. 2, duo.
ΙΙΙ, γ', τρεῖα.	III. 3. tria.
ΙΙΙΙ δ', τέσσαρα.	IIII. 4. quatuor.
Ι͵Ε, πέντε.	V. 5. quinque.
Ι͵Ι͵Ε, ἕξ.	VI. 6. sex.
Ι͵Ι͵Ζ' ἑπτά.	VII, 7. septem.
Ι͵Ι͵Η, ὀκτώ.	VIII. 8. octo.
Ι͵Ι͵Ι͵Θ' ἐννέα.	VIIII. 9. nouem.
Δ, δέκα.	X. 10. decem.
Δι, ἑνδέκα.	XI. 11. vndecim.
Δι͵Β, δώδεκα.	XII. 12. duodecim.
Δι͵Ι͵Γ, τρεῖς καὶ δέκα.	XIII. 13. decemtres.
Δι͵Ι͵Δ, τέσσαρες καὶ δέκα.	XIIII. 14. quatuordecim.
Δι͵Ε πέντε καὶ δέκα.	XV. 15. quindecim.
Δι͵Ι͵Ε, ἓξ καὶ δέκα.	XVI. 16. sedecim.
Δι͵Ι͵Ζ, ἑπτὰ καὶ δέκα.	XVII. 17. septendecim.
Δι͵Ι͵Η, ὀκτὼ καὶ δέκα.	XVIII. 18. octodecim.
Δι͵Ι͵Θ', ἐννέα καὶ δέκα.	XVIIII. 19. nouendecim.
ΔΔ, εἴκοσι.	XX. 20. vigintiunum.
ΔΔ ι, εἴκοσιἑνί.	XXI. 21. vigintiunum.
ΔΔ ι͵Β, εἴκοσι δύο.	XXII. 22. vigintiduo.
ΔΔ ι͵Γ, εἴκοσι τρία.	XXIII. 23. vigintitria.
ΔΔ ι͵Δ, εἴκοσι τέσσαρες.	XXIIII. 24. vigintiquatuor.
ΔΔ Π, πεντήκοντα.	XXV. 25. vigintiquinque.
ΔΔ Π͵Χ', εἴκοσιἕξ.	XXVI. 26. vigintiſex.
ΔΔ Π͵Ζ, εἴκοσιεπτά.	XXVII. 27. vigintiſeptem.
ΔΔ Π͵Η, εἴκοσιοκτώ.	XXVIII. 28. vigintiocto.
ΔΔ Π͵Θ', εἴκοσιἐννέα.	XXVIIII. 29. vigintinouem.
ΔΔΔ, τριάκοντα.	XXX. 30. triginta.
ΔΔΔ ι, τριάκοντα καὶ ἕν.	XXXI. 31.
ΔΔΔ ι͵Β',	XXXII. 32.
ΔΔΔ ι͵Γ,	XXXIII. 33.
ΔΔΔ ι͵Δ,	XXXIIII. 34.
ΔΔΔ Π, τεσσαράκοντα.	XXXV. 35.
ΔΔΔ Π͵Α',	XXXVI. 36.
ΔΔΔ Π͵Β,	XXXVII. 37.
ΔΔΔ Π͵Γ,	XXXVIII. 38.
ΔΔΔ Π͵Δ,	XXXVIIII. 39.
ΔΔΔΔ, μύριοι.	XL. 40. quadraginta.
ΔΔΔΔ ι, μύριοι καὶ ἕν.	XLI. 41.
ΔΔΔΔ Π, μύριοι καὶ δέκα.	XLII. 42.
ΔΔΔΔ ι͵Β', μύριοι καὶ δώδεκα.	XLIII. 43.
ΔΔΔΔ ι͵Δ, μύριοι καὶ τέσσαρες καὶ δέκα.	XLIIII. 44.
ΔΔΔΔ Π, μύριοι καὶ πεντήκοντα.	XLV. 45.
ΔΔΔΔ ι͵Α', μύριοι καὶ ἑνὸς καὶ πεντήκοντος.	XLVI. 46.
ΔΔΔΔ Π͵Β, μύριοι καὶ δυοῖν καὶ πεντήκοντος.	XLVII. 47.
ΔΔΔΔ Π͵Γ, μύριοι καὶ τριῶν καὶ πεντήκοντος.	XLVIII. 48.
ΔΔΔΔ Π͵Δ, μύριοι καὶ τεσσάρων καὶ πεντήκοντος.	XLVIIII. 49.
Δ ι͵Ν', πεντήκοντα.	L, 50. quinquaginta.
Δ ι͵Ν ι, πεντήκοντα καὶ ἕν.	LI. 51.
Δ ι͵Ν Β', πεντήκοντα καὶ δύο.	LII. 52.
Δ ι͵Ν Γ, πεντήκοντα καὶ τρία.	LIII. 53.
Δ ι͵Ν Δ, πεντήκοντα καὶ τέσσαρα.	LIIII. 54.
Δ ι͵Ν Π, πεντήκοντα καὶ πέντε.	LV. 55.
Δ ι͵Ν Π͵Α', πεντήκοντα καὶ ἕξ.	LVI. 56.
Δ ι͵Ν Π͵Ζ', πεντήκοντα καὶ ἑπτά.	LVII. 57.
Δ ι͵Ν Π͵Η, πεντήκοντα καὶ ὀκτώ.	LVIII. 58.
Δ ι͵Ν Π͵Θ', πεντήκοντα καὶ ἐννέα.	LVIIII. 59.
Δ͵Ε͵Ξ ἑξήκοντα.	LX. 60. sexaginta.
Δ ι͵Ξ ἑξήκοντα καὶ ἕν.	LXI. 61.
Δ ι͵Ξ Β', ἑξήκοντα καὶ δύο.	LXII. 62.
Δ ι͵Ξ Γ, ἑξήκοντα καὶ τρία.	LXIII. 63.
Δ ι͵Ξ Δ, ἑξήκοντα καὶ τέσσαρα.	LXIIII. 64.
Δ Π, ἑβδομήκοντα.	LXV. 65.
Δ Π ι͵Ξ', ἑβδομήκοντα καὶ ἕξ.	LXVI. 66.
Δ Π ι͵Ζ, ἑβδομήκοντα καὶ ἑπτά.	LXVII. 67.
Δ Π ι͵Η, ἑβδομήκοντα καὶ ὀκτώ.	LXVIII. 68.

ΔΠΙΙΙΙ.ξϱ'	LXVIII,69.
ΔΔ,ὁμηκοντοέπτα.	LXX,70.septuaginta.
ΔΔΙ.οά.	LXXI,71.
ΔΔΙΙ.οβ'.	LXXII,72.
ΔΔΙΙΙ.ογ'.	LXXIII,73.
ΔΔΙΙΙΙ,οδ'.	LXXIIII,74.
ΔΔΠει.	LXXV,75.
ΔΔΠΙ.οϛ'.	LXXVI,76.
ΔΔΠΙΙ.οζ'.	LXXVII,77.
ΔΔΠΙΙΙ,οή.	LXXVIII,78.
ΔΔΠΙΙΙΙ,οθ'.	LXXVIIII.79.
ΔΔΔ.π'.ὀγδήκοντα.	LXXX,80.octuaginta.
ΔΔΔΙ.πά.	LXXXI,81.
ΔΔΔΙΙ.πβ'.	LXXXII,82.
ΔΔΔΙΙΙ.πγ'.	LXXXIII.83.
ΔΔΔΙΙΙΙ,πδ'.	LXXXIIII,84.
ΔΔΔΠ πέ.	LXXXV,85.
ΔΔΔΠΙ πϛ'.	LXXXVI,86.
ΔΔΔΠΙΙ,πζ'.	LXXXVII,87.
ΔΔΔΠΙΙΙ,πή.	LXXXVIII,88.
ΔΔΔΠΙΙΙΙ.πθ'.	LXXXVIIII,89.
ΔΔΔΠΙΙΙΙ.ϟ'.ἐνενήκοντα.	LXXXX 90,nonaginta.
ΔΔΔΔΙ,ϟά.	LXXXXI,91.
ΔΔΔΔΙΙ ϟβ'.	LXXXXII,92.
ΔΔΔΔΙ Ι,ϟγ'.	LXXXXIII,93.
ΔΔΔΔΙ ΙΙ,ϟδ'.	LXXXXIIII,94.
ΔΔΔΔΠ,ϟέ.	LXXXXV,95.
ΔΔΔΔΠΙ ϟϛ'.	LXXXXVI,96.
ΔΔΔΔΠΙ.ϟζ'.	LXXXXVII 97.
ΔΔΔΔΠ Ι.ϟή.	LXXXXVIII,98.
ΔΔΔΔΠΙΙΙ,ϟθ'.	LXXXXVIIII,99.
Η.ϱ,ἑκατόν.	C,100,centum.
Η Η.ϱ.διακόσια.	CC,(vel ∞)200,ducenta.
ΗΗΗ.τ.τριακόσια.	CCC,300,trecenta.
ΗΗΗΗ.υ.τετρακόσια.	CCCC,400.quadringenta.
Ι,φ.πεντακόσια.	D,(vel I ↀ)500,quingenta.
ΗΗΗΗΗ ↓ ἑξακόσια.	DC.600,sexcenta.
ΗΗ ↓↓ ἑπτακόσια.	DCC.700.septingenta.
ΗΗ ώ.ὀκτακόσια.	DCCC.800 octingenta.
ΗΗΗΗ.πϡ.ἐνακόσια.	DCCCC,900.nongenta.
Χ.α χίλια.	M,(vel ↀↀↀ,I)ↀↀↀ,mille.
ΧΧ.β.δισχίλια.	II,(vel II.∞)2000,duo millia.
ΧΧΧ.γ.τρισχίλια.	III,(vel III.∞)3000. tria millia.
ΧΧΧΧ,δ.τετρακισχίλια.	IIII.(vel IIII ∞) 4000 , quatuor millia.
Χ ε,πεντακισχίλια.	V,(vel V ∞,IↃↃ) 5000 , quinque millia.
Χ,ϛ.ἑξακισχίλια.	VI,(vel VI ∞)6000, sex millia.
ΧΧ. ἑπτακισχίλια.	VII , (vel VII ∞) 7000. septem millia.
ΧΧΧ,η ὀκτακισχίλια.	VIII , (vel VIII ∞) 8000, octo millia.
ΧΧΧΧ.θ,ἐνακισχίλια.	VIIII,(vel VIIII.∞)9000, nouem millia.
Μ,μύρια.M.	X , vel (CCIↃↃ. ↀMC. IMI) 10000,decem millia.

Porrò si quis Herodiani myriadem excedere , & aliquanto vlterius progredi velit , instituram ab eo rationem sequetur hoc modo:

MM,κ,δεκάκις μύρια.	XX,(vel XX ∞)20000, viginti millia.
MMM,λ,τριακισμύρια.	XXX , (vel XXX ∞) 30000, triginta millia.
MMMM,μ.τετρακισμύρια.	XXXX,(vel ∞XXX)40000 quadraginta millia.
Μ ν,πεντακισμύρια.	L , (vel L ∞, IↃↃↃ) 50000, quinquaginta millia.
Μ ξ,ἑξακισμύρια.	LX, (vel LX ∞) 60000 , sexaginta millia.
Μ ΜΜ.ο ἑπτακισμύρια.	LXX,(vel LXX ∞) 70000 ,septuaginta millia.
Μ Μ Μ.π ὀκτακισμύρια.	LXXX.(vel LXXX ∞) 80000. octuaginta millia
Μ ΜΜΜ.ϟ ἐνακισμύρια.	LXXXX , (vel L X X X X ∞) 90000, nonaginta millia.

Quòd si viterius adhuc progredi velimus,sequemur notas minusculorum litetarum:quarum hæc est series:

ϱ,δεκακισμύρια.	C, (vel CM , C ∞ CCCIↃↃↃ) 100000.centum millia.
σ.εἰκοσακισμύρια.	CC,vel CC ∞)200000, ducenta millia.
τ.τριακοντακισμύρια.	CCC, (vel CCC ∞)300000 trecenta millia.
υ.τετρακοντακισμύρια.	CCCC , (vel CCCC ∞) 400000.quadringẽta millia.
φ.πεντηκοντακισμύρια.	D,(vel IↃ,D ∞)500000,quingenta millia.
χ.ἑξηκοντακισμύρια.	DC,(vel DC. ∞)600000, sexcenta millia.
ψ.ἑβδομηκοντακισμύρια.	DCC,(vel DCC ∞)700000, septingenta millia.
ω.ὀγδοηκοντακισμύρια.	DCCC, (vel DCCC ∞) 800000. octingenta millia.
π.ἐνενηκοντακισμύρια.	DCCCC, (vel DCCCC ∞) 900000 , noagenta millia.

Hæc sequuntur ἑκατοντακισμύρια , χιλιακισμύρια , μυριακισμύρια. Quæ integra potius scribuntur quam notis repræsententur: quamuis apud Latinos decies centena millia hoc signo CCCCIↃↃↃↃ notata comperiantur.

De nominibus ordinatibus.

Ordinalia nomina quæ vocant,à superioribus originem ducunt.

πρῶτος,	Primus.
Δεύτερος,	Secundus.
Τρίτος, (poëtis τρίτατος)	Tertius.
Τέταρτος, (poëtis τέτρατος)	Quartus.
πέμπτος,	Quintus.
Ἕκτος,	Sextus.
Ἕβδομος,	Septimus,
Ὄγδοος,	Octauus.
Ἔνατος,	Nonus,
Δέκατος,	Decimus.
ἑνδέκατος,	Vndecimus.
Δωδέκατος,	Duodecimus.
Τριτεμδέκατος,	Decimus tertius, seu Tertiusdecimus,
Τεσσαρεσκαιδέκατος,	Decimusquartus,seu Quartusdecimus. vtrobique enim modo Latini loquuntur. id quod de sequentibus etiam dictum putatur.
πεντεκαιδέκατος,	Decimusquintus.
Ἑκκαιδέκατος,	Decimussextus.
Ἑπτακαιδέκατος,	Decimusseptimus.
Ὀκτωκαιδέκατος,	Decimusoctauus.
Ἐνεκαιδέκατος,	Decimusnonus.
Εἰκοστός,	Vigesimus,seu Vicesimus.
Εἰκοστὸς πρῶτος,	Vigesimusprimus.
Εἰκοστὸς δεύτερος,	Vigesimussecundus.
Εἰκοστὸς τρίτος,	Vigesimustertius:& sic deinceps,
Τριακοστός,	Trigesimus,seu Tricesimus.
Τριακοστὸς πρῶτος,	Trigesimusprimus.
Τεσσαρακοστός,	Quadragesimus.
Τεσσαρακοστὸς πρῶτος,	Quadragesimusprimus:& sic deinceps,
πεντηκοστός,	Quinquagesimus.
Ἑξηκοστός,	Sexagesimus.
Ἑβδομηκοστός,	Septuagesimus.
Ὀγδοηκοστός,	Octogesimus.
Ἐνενηκοστός,	Nonagesimus.
Ἑκατοστός,	Centesimus.
Διακοσιοστός,	Ducen esimus,vel Ducesimus.
Τριακοσιοστός,	Trecentesimus
Τετρακοσιοστός,	Quadringẽtesimus, vel Quadringesimus
πεντακοσιοστός,	Quingentesimus,vel Quingesimus.
Ἑξακοσιοστός,	Sexcentesimus,vel Sexcesimus.
Ἑπτακοσιοστός,	Septingentesimus,vel septingesimus.
Ὀκτακοσιοστός,	Octingentesimus,vel Octingesimus.
Ἐνακοσιοστός,	Nongentesimus,vel Noningesimus.
Χιλιοστός,	Millesimus.
Δισχιλιοστός,	Bis millesimus.
Τρισχιλιοστός,	Ter millesimus.
Τετρακισχιλιοστός,	Quatermillesimus.
πεντακισχιλιοστός,	Quinquies millesimus,
Ἑξακισχιλιοστός,	Sexies millesimus.
Ἑπτακισχιλιοστός,	Septies millesimus.
Ὀκτακισχιλιοστός,	Octies millesimus.
Ἐνακισχιλιοστός,	Nonies millesimus.
Μυριοστός,	Decies millesimus.
Δεκακισμυριοστός,	Vicies millesimus.
Τριακισμυριοστός,	Tricies millesimus:& ita deinceps vsque μυριακισμυριοστός. & in infinitum vsque multiplicando per adverbia numeralia. Porrò efferuntur hæc ordinalia etiam intercedente copula,& interdum quidem maiore numero minorem præcedente,interdum sequente , vt videre est passim apud Athenæum.

Numeralia in πλᾶς & πλάσιος finita.

Sunt & alia numerativa nomina adiectiua vnà cum præcedentibus ordinalibus deriuata ex numeralibus , vel etiam ex numeralium aduerbiis.Duorum ea generum sunt. Quædam enim in πλᾶς desinunt,quædam in πλάσιος.

Ἁπλᾶς,
Διπλᾶς,
Τριπλᾶς,
Τετραπλᾶς,
Πενταπλᾶς,
Ἑξαπλᾶς,
Ἑπταπλᾶς,
Ὀκταπλᾶς,
Ἐννεαπλᾶς,
Δεκαπλᾶς,
Ἑνδεκαπλᾶς, μυριαπλᾶς.

Simplex.
Duplex.
Triplex.
Quadruplex.
Quintuplex.
Sextuplex.
Septuplex.
Octuplex.
Noncuplex.
Decuplex. Et ita deinceps, ἑκατονταπλᾶς, χιλιαπλᾶς, μυριαπλᾶς. Quibus adde infinitum πολλαπλᾶς, multiplex.

Sequuntur ea quæ in πλάσιος desinunt.

Διπλάσιος,	Duplus.
Τριπλάσιος,	Triplus.
Τετραπλάσιος,	Quadruplus.
Πενταπλάσιος,	Quincuplus.
Ἑξαπλάσιος,	Sextuplus.
Ἑπταπλάσιος,	Septuplus.
Ὀκταπλάσιος,	Octuplus.
Ἐννεαπλάσιος,	Nonuplus.
Δεκαπλάσιος,	Decuplus.
Εἰκοσαπλάσιος,	Vigecuplus. Et sic deinceps vsque ad ἑκατονταπλάσιος seu ἑκατονταπλασίων, centuplus: χιλιαπλάσιος, millecuplus : μυριαπλάσιος , deno milleno numero auctus. Quibus itidem adde infinitum πολλαπλάσιος, multiplus seu multiplex.

Substantiua quædam ex numeralibus deriuata.

Μονάς,	Vnitas:numerus singularis.
Δυάς,	Dualis numerus,secùdù alios Binarius.
Τριάς,	Ternarius numerus, vel Trinitas.
Τετράς,	Quaternarius numerus.
Πεντάς, siue Πεμπτάς,	Quinarius numerus.
Ἑξάς,	Senarius numerus.
Ὀγδοάς,	Octonarius numerus.
Ἐνάς,	Nouenarius numerus.
Δεκάς,	Denarius numerus.
Ἑνδεκάς,	Vndenarius numerus.
Δυοδεκάς,	Duodenarius numerus.
Εἰκάς,	Vicenarius numerus.
Τριακάς,	Tricenarius numerus. Et ita deinceps vsque ad ἑκατοντάς, centenarius numerus : χιλιάς , millenarius numerus:μυριάς,numerus denarius millenarius.

Aduerbia numeralia.

Sunt & aduerbia quædam ex numeralibus nominibus orta.

Ἅπαξ,	Semel.
Δίς,	Bis.
Τρίς,	Ter.
Τετράκις,	Quater.
Πεντάκις,	Quinquies.
Ἑξάκις,	Sexies.
Ἑπτάκις,	Septies.
Ὀκτάκις,	Octies.
Ἐνάκις,	Nouies.
Δεκάκις,	Decies.
Ἑνδεκάκις,	Vndecies.
Δωδεκάκις,	Duodecies.
Τρισκαιδεκάκις,	Tredecies.
Τεσσαρεσκαιδεκάκις.	Quaterdecies.
πεντεκαιδεκάκις,	Quindecies.
Ἑκκαιδεκάκις,	Sedecies.
Ἑπτακαιδεκάκις,	Deciessepties.
Ὀκτωκαιδεκάκις,	Deciesocties.
Ἐνεκαιδεκάκις,	Deciesnouies.
Εἰκοντάκις,	Vigecies,seu Vicies.
Τριακοντάκις,	Trigecies,seu Tricies.
Τεσσαρακοντάκις	Quadragies.
Πεντηκοντάκις,	Quinquagies.
Ἑξηκοντάκις,	Sexagies.
Ἑβδομηκοντάκις,	Septuagies.
Ὀγδοηκοντάκις,	Octogies.
Ἐνενηκοντάκις,	Nonagies.
Ἑκατοντάκις,	Centies.
Διακοσιάκις,	Ducenties.
Τριακοσιάκις,	Trecenties.
Τετρακοσιάκις,	Quadringenties:& sic deinceps.
Χιλιάκις,	Millies.
Δισχιλιάκις,	Bis millies:& sic deinceps.
Μυριάκις,	Decies millies.
Δεκαμυριάκις,	Vicies millies:& sic deinceps vsque ad μυριάκις μυριάκις.

In infinitum autem est πολλάκις, multoties, sæpius. Quibus adde ποσάκις,ποσάκις,quoties & toties.

DE MENSIBVS, ET EORVM partibus.

DVODECIM apud omnes gentes comperiuntur fuisse menses: sed non eadem apud omnes fuit ratio:in primis verò Attici menses non conueniunt cum nostris, quòd illi, sicut & Hebræorum menses,tantum ad lunæ cursum computarentur, luna auspicante & finiente mensem: nostri verò ita descripti sint , vt in conficiendo anno magis ad Solis cursum quadrarent. Apud Atticos primus mensis à solstitio æstiuo inchoabat annum: quod quum ferè incidat in medium mensem Iunium apud nos,mensem qui illi exactè respondeat , opponere non possumus, quùm videamus eum partem sibi ex Iunio capere ,partem ex Iulio. quæ ratio eadem deinceps est in cæteris. Quoniam autem apud Græcos scriptores crebra occurrit mentio non solùm Atticorum mensium , sed etiam Aegyptiacorum & Hebræorum, singulorum nomina & seriem subscribemus.

Athenienſium.

Ἑκατομβαιών, Iunius. Primus hic fuit mensium Atticorum & anni initiũ,vt paret ex Dionys. Hal.Rom.antiq.lib.1.ideoque ab hecatombis sacrificiis maioribus, quæ tunc fiebant,nomen accepit. Antiquitus dictus fuit Κρόνιος,(i. Saturnalis) à Boeotis Hippodromus,à Macedonibus Lous,vt refert Plut.in Thes.& Cam.& Alex.

Μεταγειτνιών, Iulius à Metagitniis Apollinis sacris.Hunc mensem fuisse secundum annot.Suid.post Harpocrationem.

Βοηδρομιών, Augustus,à Boedromiis sacris.Plut.in Aristide.

Μεμακτηριών, September:à Mæmacta quod turbidum aerem significat.

Πυανεψιών, October.sic dictus à festo quod agitabatur frugibus terræ iam collectis atq; conditis,vt ex Plut.in Thes.colligere licet.

Ἀνθεστηριών, Nouember dictus quòd ἀνθῶν περῶν τὸν χεῖμ. Apud Philostr.vernum esse mensem scribit,denominatum ita παρὰ τῶν ἀνθῶν. Vnde & Plut.in Sylla.& Appian.lib.2. Bell. ciuil. & Macrob.Saturn.lib. 1.cap.12.

Ποσιδεών, (q.d.Neptunius) December. vt interpr.Suidas.Ianuario tamen eum comparat Plut.in Cæs.

Γαμηλιών.Ianuarius:à Iunone quæ nuptiis præest,Suid.

Ἀνθεστηριών,Februarius,à venatione ceruorum.

Μουνιχιών.Martius. à Munichiis Dianæ sacris. Plut.in Thes. Vide & Harpocr.& Suid.

Θαργηλιών,Aprilis,dictus παρὰ τὰ θαργήλια.quod erat festum ex eo nominatum.quia in eo primitiæ earum frugum quas calor Solis ὥρων, & θάλπος τοῦ χεῖμ produxerat,diis offerrentur.

Σκιροφοριών,Maius,à sacris vmbraculis. Vide Dionys.Hal. Rom.antiq.lib.1.

Aegyptiacorum.

Φαῶφι,ἡ ἀρ.ὅ.ὁ Σεπτίμβριος.
Παῦφι ἢ Φαωφὶ,ὁ Ὀκτόβριος.
Ἀθὺρ,ὁ Νοέμβριος.
Χοὰκ,ὁ Δεκέμβριος.
Τυβὶ ὁ Ἰανουάριος.
Μεχεὶρ ἢ Βεχεὶρ,ὁ Φεβρουάριος.
Φαμενὼθ ὁ Μάρτιος.
Φαρμοῦθι ἢ Ἀπρίλιος.
Παχὼν,ὁ Μάϊος.
Παυνὶ ὁ Ἰούνιος.
Ἐπεὶφ,ὁ Ἰούλιος.
Μεσορὴ,ὁ Αὔγουστος.

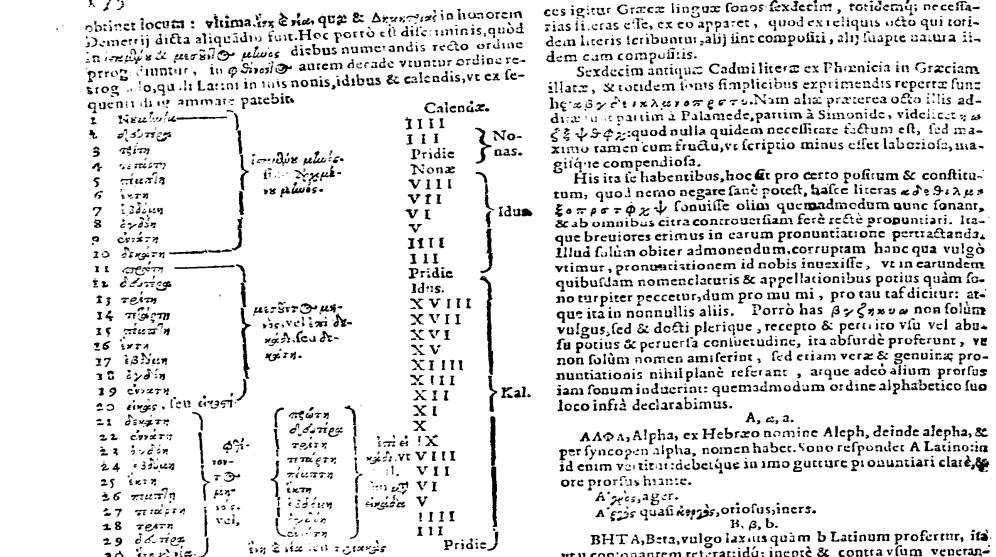
Hebraorum.

Τισρὶ,ὁ Σεπτέμβριος.
Μαρσουὰν,ὁ Ὀκτόβριος.
Κισλὲυ, ὁ Νοέμβριος.
Τεβὴθ,ὁ Δεκέμβριος.
Σεβὰτ,ὁ Ἰανουάριος.
Ἀδὰρ,ὁ Φεβρουάριος.
Νισσὰν ὁ Μάρτιος.
Ἴαρ,ὁ Ἀπρίλιος.
Σιβὰν ὁ Μάϊος.
Θαμεὺζ ὁ Ἰούνιος.
Ἀβ, ὁ Ἰούλιος.
Ἐλὰλ ὁ Αὔγουστος.

De partibus mẽsis.

Diuidunt Græci mensem suum in tres decadas seu τριάκαδας, vt pollux nominari posse ait. primam vocant μὶαν ἱσταμένην siue φθίνουσαν secundam , μεσοῦσας μίας , vel ἐπὶ δεκάδι: tertiam. Φθίνουσας μίας, siue παυομένας, aut λήγουσας : vel etiam ἐπὶ εἰκάδι.Vtuntur igitur in diebus numerãdis , nominibus ordinalibus,πρώτῃ , δευτέρᾳ, τετράδι, πέμπτῃ, siue πέμπτῃ, ἕκτῃ , siue ἑξάδι , & sic deinceps:nisi quòd prima cuiusq; mensis dies vocetur νουμηνία : (quoniam in ea erat nouilunium)decima quinta peculiariter ab Hesiodo μέσῃ , quoniam medium

obtinet locum: vltima ἴσχ δ' ἕνὰς, quæ & Δημητριὰς in honorem Demetrij dicta aliquãdiu fuit. Hoc porrò est discriminis, quòd ἱσταμένου & μειουμένου μῆνος diebus numerandis recto ordine retrogradiuntur, in φθίνοντος autem decade vtuntur ordine retrogrado, quali Latini in suis nonis, idibus & calendis, vt ex sequenti duplici ammare patebit.

Ita numerandũ est, tum ex Polybio constat, tum ex scholiis in Aristophanem & ipsissimum etiam ex ipso Plutarcho Solone.

Qui verò Latinis inusitatis nominibus apud Græcos vtuntur, Latinorum quos fuppuiari nem fecuntur. Dicunt enim πρὸ ἑπτὰ εἰδῶν Ἰανουαρίων, πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐπὶ δεκάδι Σεπτεμβρίων. d quod in manuscript. quo Josephi meridib. visitur. Sic etiam apud Latinos quoque legimus, Plinius, qui dies XV. ante Augusti Kal. est. Item is dies textus est ante Februarias Idus. Et Ciceron epist. ad Atticum, Vt Athenis ad VII Kal. Quinct. venerem. Et rursum: Actum venimus a.d. XVII Kal. Quinct. Fra enim scribendum esse, a.d. (id est, ante diem) non ad, doctissimi quique censent, & Græca consuetudo confirmat. Quæ fuerit autem inter eos laudi ratio, vide apud Macrob. Saturn. lib. 1. c. 13.

DE VETERI ET RECTA GRAECAE LINGVAE PRONVNTIATIONE.

Vacaturis aliquot hisce paginis tractatum de veteri & recta linguæ Græcæ pronuntiatione à doctissimis hujus ætatis viris collectum ac memoriæ proditum adiscere, nec ab opere alienum, nec illustrioris ingratum aut inutile fore existimaui.

RAECORVM literæ XXIIII, ΑΒΓΔΕΖΗΘΙΚΛΜΝΞΟΠΡΣΤΥΦΧΨΩ Quarũ omnium vim Latinos fentire probeq; experiri testatur Plin. natur. hist. l. 7. Grammatici autem à literis tanquam à parte simplicissima exordiuntur. Oratione enim in qua versantur primum omnia in vocabula, eaq; rursus in syllabas, misi quùm monosyllaba sunt; syllabas demum in literas diuidunt, nisi quũ & ipsæ ex vna vocali constituuntur. Quamobrem etiã literæ à Græcis στοιχεῖα, id est elementa vocantur, vt docet Plato in Cratylo, & Dionysius. Fæ le verò etiã γράμματα appellãtur à scribendo siue quòd ex lineis constent. Sunt enim inuisibiles & simplicissimi articulatæ vocis sonis certo lineari dictu exprimẽdis. Cæterùm diuini huius muneris quis primus inter mortales author fuerit, non liquet: de qua re, si libet, videre Plinij lib. 7. c. 56. Ex Phœnicia quidem constat à Cadmo in Græciam illatas. Sed, quod ipsi Græci ignorárunt, Hebræis deberi earũ inuentionẽ, ipsa nomina apertè declarant. Sexdecim autẽ initio fuisse, idem Plinius, Dionysius, & Plutarchus, verè scribunt. Quum enim inueniræ sint literæ simplicibus sonis significãdis, necesse est profectò in omni lingua, vt quidẽ cõmodè scribi possit, totidem omnino literas extare, quod sunt eius soni simplices. Alioquin siue plures siue pauciores fuerint, & scriptioni & pronuntiationi magnas tenebras offundi necesse fuerit. Idq; sollicitè Græci obseruasse, vel hoc vnum satis ostẽdit, quod inter Elenchos Aristoteles nullam ex literis fallacem conclusionem numerat: quùm nihil possit frequentiùs occurrere, si vni literæ duplicem sonum, vel contrà vni sono duas literas tribueris. Simplices igitur Græcæ linguæ sonos sexdecim, totidemq; necessarias literas esse, ex eo apparet, quod ex reliquis octo qui totidem literis scribuntur, alij sint compositi, alij suapte natura iidem cum compositis.

Sexdecim antiquæ Cadmi literæ ex Phœnicia in Græciam illatæ, & totidem soni simplicibus exprimendis repertæ sunt: ἡ β γ δ ει κλ μ ν ο π ρ σ τ υ. Nam aliæ præterea octo illis additæ sunt partim à Palamede, partim à Simonide, videlicet φ ξ ψ θ χ ζ: quod nulla quidem necessitate factum est, sed maximo tamen cum fructu, vt scriptio minus esset laboriosa, magisque compendiosa.

His ita se habentibus, hoc est pro certo positum & constitutum, quod nemo negare sanè potest, hasce literas α δ ε φ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ φ χ ψ sonuisse olim quemadmodum nunc sonant, & ab omnibus citra controuersiam ferè rectè pronuntiari. Itaque breuiores erimus in earum pronuntiatione pertractanda. Illud solùm obiter admonendum, corruptam hanc qua vulgò vtimur, pronuntiationem id nobis inuexisse, vt in earundem quibusdam nomenclaturis & appellationibus potius quàm sono turpiter peccetur, dum pro mu mi, pro tau taf dicitur: atque ita in nonnullis aliis. Porrò has β γ ζ η υ ω non solùm vulgus, sed & docti plerique, recepto & pertito vsu vel abusu potius & peruersa consuetudine, ita absurdè proferunt, vt non solùm nomen amiserint, sed etiam veræ & genuinæ pronuntiationis nihil planè referant, atque adeò alium prorsus iam sonum induerint: quemadmodum ordine alphabetico suo loco infrà declarabimus.

A, α, a.

ΑΑΦΑ, Alpha, ex Hebræo nomine Aleph, deinde alepha, & per syncopen alpha, nomen habet. Sono respondet A Latinorũ id enim veritur: debetque in imo gutture pronuntiari clarè, & ore prorsus hiante.

Ἀγρὸς, ager.
Ἀ ζῷα quasi ἄκρᾳζᾶ, oriosus, iners.

B, β, b.

ΒΗΤΑ, Beta, vulgo laxius quàm b Latinum profertur, ita vt consonantem retractidq; ineptè & contra vsum veneranda antiquitatis. Nunc enim βῆ pronuntiant vitiosè: quo vitio perpetuo laborat in Hispania Burgensis diœcesis, enuncians *vejis, vene*, pro *bestis, bene*: quin eadem adhuc vitium geminat quùm præposterè profert *bita, baccus*: pro *vita, vacca*: & *vonum binum* pro *bonum vinum*.

Sonanda est vt prior syllaba Gallicæ dictionis *beste* seu *bête*, quæ bestiam significat.

Ab Hebræo Beth nomen habet, addita formali litera α.

Eustathius in Homerum β (inquit) μεμιλκὼν τῆς παρ' αὐτοῖς φωνῆς & alio loco βῆ βῆ φωνῆς αὐξῆσαι σημαινούσης. Citatque hunc Cratini versum, qui est apud Actium Dionysium:

Ὁ δ' ἀλεξὶς βάκτρῳ αὐξάνει, βῆ βῆ λίγων ἐαδίζει.

Quod ita profecto mihi est,
Hod' elethos hoosper probaton bec bee legon badizei. Hoc est,
Is autem fatuus tanquam ouis bee bee, sonans badizat, id est, incedit, vadit, iuxta illud Plauti in Asinaria: Demam hercle iam de hordeo tollutim, ni badizat.

Quod multis ipsius literæ B figura quæ Græcis & Latinis eadem est, satis indicat eam apud vtrosq; eandem habere vim, potestatem, & sonum.

Γ, γ, g, & ȝ siue Digamma Aeolicum.

ΓΑΜΜΑ, siue vt Iones appellãt, Gema, de quo docti minus laborant. Sonant vt G Latinum: & ab omnibus ferè rectè quonuntiatur ante pleraſq; consonantes, vt γνῆσιος, γλῶσσα, γμῶρι γραφὴς, γῦρος & ante vocales α ο ω, γάμος, γενέσις, γνώ: sed ante reliquas vocales vulgò vitiosius & effœminatius profertur: tunc enim nouum huic literæ sonum quendam tribuunt, cum i consonante (vt quidem ferè profertur) communem itaque pro ζ, ζωλεσία, legunt *Ienealoija*: quùm vbique deberet masculũ illum, & per omnia similem seruare sonum, medium, iaquam, inter tenuem & aspirarum, quem perpetuò adhibent Germani: nec in coniugatione λέγω, λέξῃς, λέγῃ, vel alibi, vllo modo variant, quascunque tandem concingat eam præcedere vel subsequi literas. Certum enim est i consonantis sonum à Græcis nunquam fuisse vsurpatum, sicut ἰῶτα hicemus. Deinde vni literæ duplicem sonum tribuere non possumus, quin Græcos fateamur literarum inopia laborare, quod ne veritimile quidem esse potest. Eodem igitur sono tam Græcis quàm Latinis hæc littera pronuntiari debet, quæcunque tandem vocalis sequatur, eo scilicet quem integrum retinuit inter a & o.

Ab Hebræo nomine *Gimel* longime Gamma recessit: vnde digamma Aeolicum appellatur, quòd duplicis Gammæ imagi nem referre videatur. de quo plura in φ.

Δ, δ, d.

ΔΕΛΤΑ, Delta, à nomine Hebræo Daleth, siue Deleth.

Sonat vt nostrum d.

Ab eius figura astrum δελτωτὸν, nuncupatum est, quod est signum in cœlo supra arietis caput positum, δελτοειδὲς, hoc est triangulare figura, A literæ imaginem referẽs, à qua etiam nomen habet, duobus æquis lateribus, vno breuiori, in vno quoque angulo stellam habens.

E, ε, e breue.

ΕΨΥΛΟΝ, id est, exile seu tenue, peculiare nomen non habet. Nam Hebræis nulla est litera quæ huic respondeat.

Vna est ex iis quatuor, quas Plato in Cratylo scribit à Græcis pronunciari, quum reliquæ non enuntientur, sed tantum ipsarum nomina, vt Alpha, Betha, & cæteræ omnes literę præter ε, ω & υ. Ex his autem Platonis verbis liquet, epitheton illud quo psilon vocatur, id est, tenue, postea adiectum esse, quum inter ε & α distingui, & illud quidẽ inter literas, hoc verò inter diphthongos numerari cœpisset. Veteres enim initiò hanc literam ει vocabant, sicut ostendit Plutarchus in eo libello quem inscripsit εἰ τὸ ει εἰ ἢ δεύτερον, & post eum etiam Eustathius Iliad. 1. Item Nigidius apud Gellium lib. 19. cap. 14. meritò quidem in eo Græcos reprehendens.

Pierius dicit η graui esse sono, ac tum demum exaudiri, quum spiritus aliquando inferius contrahi videtur, & suppresso quodammodo sono enunciatur: ἡ λὲν verò acutum habere sonum, quum ad aperta vsque labra porrigitur, & vocaliore sono se prodit.

Cauendum autem in primis ne η literã vel αι diphthongum pronuntiemus vt ε neque incidamus in vitium orationis effœminatæ, quòd vocant Grammatici πολυήλαιον: vt inferius in η & αι ostendemus.

Z, ζ, z.

ΖΗΤΑ, zeta, non zita: id autem oppositum Tsade Hebræorum, non zain. Neque etiam pronunciari debet sicut hodie à Gallis Z litera effertur, quum est inter duas vocales media, neque etiam vt duplex ss, sed vt ds, qui sonus est suauissimus, & à Latinis nunquam satis rectè exprimi potuit.

Quintilianus lib. 12. iucundissimas esse testatur apud Græcos ζ & υ: quibus, inquit, nullæ apud eos dulcius spirant. & subdit, quas mutuari solemus quoties illorum nominibus vtimur. Quod quum contingit, nescio quo modo hilarior protinus renidet oratio, vt in zephyris ζοφυρίσῃ, quæ si nostris literis scribantur, surdum quiddam & barbarum efficient, & velut in locum earum succedent tristes & horridæ, quibus Græcia caret: Hæc Quintilianus. Contrà Martianus Capella refert Appiũ Claudium idcirco hanc literam reformidasse, quòd dum exprimitur, morientis dentes imitetur: hinc factum vt quidam non omnino malè eam cum stridore quodam pronuntiandam censeant. Cæterùm quòd omnes asserunt Græci Grammatici, nimirum non dissimus) sed sd valere, hoc mihi quidem probari non potest. Nam primùm omnium debet inter tres duplices eadem esse analogia. Cæteræ autem non valent ββ vel σσ, sed ψ, vel κκ. Deinde vbi illa esset huius literæ suauitas, qua Fabius testatur nullam dulcius spirare?

Romani qui peregrinam ζ inter suas adsciuerunt, eam aliquando duplici ſſ reddunt: *πατρίζω* patrisso. *μάζα* massa.

H, η, ee, siue ē longum.

ΗΤΑ, Beta ab Heth denissima Hebræorum consonante nomen traxit, fuisq; olim nota aspirationis, vt declarat Athenæus lib. 9. his verbis, Οἶμαι δ' ἐγὼ τὴν ἡ συμπλοκὴν τυπώσασθαι τὰς παλαιὰς τῶν Ἑλλήνων διὰ τοῦ Η· ἐφ' ἑαυτοῦ γὰρ τὸ Η δασυνόμενον ὀνομάζουσι τὸ ἀσπιρόμενον. id est, veteres arbitror H elemento aspirationem formasse. quamobrem etiam Romani omnibus aspiratis nominibus η præscribunt.

Ideoq; in notis numerorum antiquitùs apud Græcos H, ἑκατὸν, id est, centum, designabat, quod prima esset eius vocis litera, quam tunc sic scribebant ΗΕΚΑΤΟΝ. Quia verò Græci hanc aspirationem non suprà ponebant, sed ipsi lineæ inferebant, hinc ortus est magnus error. Quo factum est vt cœperint eam supra ponere, ac tandem illam diffecuerint, hoc pacto Η. ita vt anterior pars significaret spiritum asperum, posterior lenem. quibus adhuc vtimur in literis grandiusculis. in antiquissimis Heracleensium numismatis, legitur ΗΡΑΚΛΕΩΝ & ΗΡΑΚΛΗΤΩΝ, præposito in ipso contextu spiritu aspero.

Eam autem notam postea pro ε longo Græcia vsurpauit, vt diserte testatur Plato in Cratylo his verbis, ἐπὶ δὲ ἡ ἐχρήσαντο ἀλλὰ τῷ πνεύματι, id est, η enim non vsurpabamus olim, sed ε. idipsum Ausonius poeta de literis Græcis & Latinis; hisce verbibus, qui submutili videntur, confirmat:

Hẽc quod Aeolidum. quidque valet hoc Latium E:
Præsto quod E Latium semper breue Dorica vox E.

Η igitur nullo modo exiliter pronunciandũ vt ἰῶτα, quicum nihil commune habet, sed e obliquo vastóque quodam sono, medio inter α & ε: rictu minus diducto quàm α, hiantiore tamen ac minus in ima depresso sono, quàm ε. Hinc fit vt Græci δημοθένεα, τείχεα, in δημοθένη, τείχη contraxerint: vt vbicunque ferè εα incidit, in η contrahunt.

Legatum Iurisconsulti Græci λῆγατον: quòd quàm absurdè *ligatum* proferrur, quis non videt?

Caius Iurisc. de verb. signif. Telum, inquit, vulgò quidem id appellatur, quod ab arcu mittitur: sed nunc omne significatum mittitur nomen: vt lapis & lignum & ferrum hoc nomine contineatur: dictumq; ab eo quòd in longinquum mittitur, Græca voce figuratum ἀπὸ τοῦ πηλοῦ, id est, ab eo quod est longè: quam etiam etymologiam Iustinianus in suas institutiones retulit.

Franciscus Vergara nostri seculi doctissimus Grammaticus, de vi & prolatione literarum sic scribit, η perinde nunc profertur ac si esset, longũ, quũ sit e longũ: ex H per virgulã transuersam intersecta duæ propemodũ Ε Ε fiunt, sic Η quas geminas continere dicitur Η tam figura quàm etiam tempore, nimirum semper longa, duas semper breues. Atque ita transfertur à Latinis per e longum, vt Δημοσθένης Demosthenes, κρατὴρ, crater.

Ex quibus apparet, perperam eos facere qui η cum iota confundunt.

Θ, θ, th.

ΘΗΤΑ ab Hebræo nomine Theth, ideóque vocatur theta; non vt nunc chita, quia in priore syllaba est η siue ε longum; quemadmodum etiam ab omnibus veteribus vocantur *beta* Ζῆτα *eta theta*. Persius satyr. 4.

Et potus ex nigrum vitio prefigere theta.

Et Martial. lib. 7.

Nostri mortiferum quæ sloru Castrice signum;
Est operæpretium discere Theta nouum.

Θ enim funesta illa in capitalibus iudiciis litera (quòd dictionem Θανάτου inchoet) nota erat condemnationis.

I, ι, i.

ΙΩΤΑ, Iota trissyllabum ab Hebræo Iod, i pro d vsurpato, respondet i Latino.

Cæcilius hanc literam vocat pumilionem, quod omnium & figura & sono tenuissima sit & minima: est itaquidem μικρόγραμμον. Plato indicat accommodam esse ad exprimendas res subtiles & penetrabiles, quod declarant, vt ait, ἴσασι, ἰσχνὸς, ac similia. Itaque planè aliter sunt proferenda η υ ει οι ι; quàm ι: ne inter legendum incidamus in ἰαβικισμὸν & πολυήλαιον. quæ orationem faciunt exilem, eneruem, pipiennem & confusam. Neque enim χρεὼν sonandum vt χρῆσις: neque κεῖνο vt κυδιάνειρα, longum, vt μεικὼν.

K, κ, K, c, q.

ΚΑΠΠΑ, Kappa siue Cadpa ab Hebræo Cap seu Caph, valet c nostrum, item k seu q. Ab omnibus ferè incorruptè & rectè pronuntiatur, scilicet vt k non solùm ante consonantes, vt κλίνω, κράνος, κτίσμα, κφῶσις, κραυπάλη crapula, κραμπίς: sed etiam ante vocales α ο ω, κλέος, κόμη coma, κώμη vicus, pagus, & in fine dictionis, οὐκ ex.

Prisicianus author est, k & q, quamuis figura & nomine videantur aliquam habere differentiam, cum c tamen eandem tam in sono vocum, quàm in metro continere potestatem, & k penitùs in Latina lingua superuacuum esse, quod ante Prisicianum testati sunt etiam Fabius Terentianus, & Fl. Sosipater Carisius. Vnde & in antiquissimis marmoribus legimus PEQVNIAM pro *pecuniam*.

Certum est igitur κ eodem fuisse sono quãcunque litera sequente, & κικέρων pronuntiandum esse *kikeroon*.

Veteres quoque Græci quod Latini per q efferunt, per κ reddunt Quirites Κυρίτες. [dunt.

Quintus Κόιντος, alij Κόϊντος numismata quædam ΚΟΪΝΤΟΣ.

Λ, λ, l.

ΛΑΜΒΔΑ, Lambda, non lambfda, ex Hebræo nomine Lamed, & syncope interposito β, λάμβδα. Valet l nostrum.

Græci aliquando n sequente l, per λ transtulerunt: Manlius Μάλλιος scribentes. Inuenitur tamẽ & Μάλιος, apud Plutarchũ. Ab huius literæ forma λαμβδοειδὲς figura dicta est.

M, μ, m.

ΜΥ, my, hoc est mu per u exile Gallicum, non mi, longius, recessit ab Hebræo nomine Mem: Iones vocant μῦ, idem valet quod Latinum m. Μάμμη auia: hoc etiam infantuli matrem vel nutricem appellant, sicut patrem Tatam. Marr. lib. 1.

Mammas atque Tatas habet Asia, sed ipsa Tatarum
Dici & mammarum maxima mamma potest.

Cato, qui cibum ac potionem Buas & Papas vocant; & patrem Tatam, & matrem Mammam.

Græcis nulla dictio in eam terminatur, quod & ait Fabius; à quo etiam *mugiens* vocatur; quia mugitum edere videtur.

N, ν, n.

ΝΥ, Ny, hoc est Nu per u exile, ab Hebræo Nun; abiecto vltimo n. Sonat n Latinum, debétque linguæ mucrone intimos dentes & palatum ferienti enũtiari, siue syllabam inchoet siue claudat, apud Græcos præsertim.

Ξ, ξ, x.

Ξ I, xi ab Hebræo Schin ductum videtur: Latini nomen inuertimus, ix dicentes. Valet ks vel gs, quod ex obliquorum analogia apparet. Dicimus enim φοίνιξ φοίνικος, & αἴσσω αἴσσω: Interdum tamen x in obliquis aspiratur, sed præter recti naturam. Nam inter x & σ locus adspirationi nullus esse potest. Itaque quàmuis dicamus ἅλς ἁλσός, minimè tamen existimandum est ξ in ἅλς valere χσ.

Ο, ο, Ο, breue.

ΟΜΙΚΡΟΝ, o paruum, & ipsum quoq; , vt ait Plato, à Græcis pronuntiatur, peculiareq; nomẽ non habet. Nam Hebræorum nulla litera est huic respondens.

Latini ο Græcorum suo u expresserunt, vt Ὀδυσσεύς Vlysses. Talis est etiam apud Romanos cognatio u cum o: vpilio, opilio. Atque etiamnum hodie magna Galliæ Lugdunensis pars sic o pronuntiant vt ou intelligas. Nat bonensis contrà ou mutat in o. Sed rectiùs omnino fecerunt recẽtiores, qui o ab ω diphthongo & appellatione & scriptione distinxerunt. Debet enim o intra palatum ore rotundo enuntiari, quod & ipsa figura indicat, vt o breue.

Π, π, p.

Π. Pi, ab Hebræo Pe nomen habet, sonat P. Latinum.

πατὴρ, pater, German. Vatter seu Fatter, per digamma Aeolicũ.

P, ρ, rh, r.

Ρῶ, Rhoo per o longum ab Hebræo Res longiùs remotum nomen habet. Valet r nostrum.

Apud Græcos perpetuò initio aspiratur.

ῥύτωρ defensor, Belgis ruter, id est, eques, miles.

Et in medio dictionis geminatum prius tenue est, posterius aspiratur: vt πύῤῥος pur rhos.

Σ, σ, ſ.

ΣΙΓΜΑ. Sigma, à Samech Hebræo.

Dores San vocant, sicut Herodotus & alij testantur. Sonat ſ Latinum.

Σίγμα apud Lucianum actionẽ instituit aduersus ῶ, constitutis iudicibus septem vocalibus, conquerens sese ab ῶ pluribus dictionibus spoliari. (tera.

Pindaro κἀβδάλου vocatur, hoc est, adulterina & nõ vera li-

Messala Corninus vocat sibilum.

Malè autem infracto sono & sicut zain Hebræorũ pronuntiari solet, quoties vel in eadem vel in diuersis dictionibus reperitur media inter duas vocales. Sic enim causa pronuntiant, ac si Cauza scriptum esset.

Plutarchus: Sæpè pro aspiratione ponitur in his dictionib. quas Græcis sumpsimus, vt semis, sex, septem, ſe, ſal. Nam ἥμισυ, ἕξ, ἑπτά, ἅλας apud illos aspirationem habent in principio.

Τ, τ, t.

ΤΑΥ, non taf, sed tau, quomodo nautæ littoris Belgici sonant tau, quod denotat funem nauticum. Apud Hebræos idem nomen habet. Valet t Latinum.

Τάνταλος, Tantalos, Ἀντώνιος, Antonios, πάντα, panta.

Non (vt habent neotericorum Grammaticorum inuenta) Tandalos, Andonios, panda: quum t ante n, ne Latini quidem requant.

Υ, υ, y, siue u tenue.

ΥΨΙΛΟΝ, y, hoc est, u tenue, gracile, siue exile, (Vergilius Iteram Pythagoræ vocat) simplex nomen non habet, nec Hebræis litera est quæ huic respondeat.

Valet y, quod à Græcis mutati sunt Latini.

Cuius sonus medius est inter ι & ου, & tam Græcè quàm Latinè vt u Gallicum enuntiandum est, non vt ι.

Q. Terentius Scaurus ait, Y literam superuacuã Latino sermoni putauerunt, quoniam pro illa V cederet: sed quum quædam in nostrum sermonẽ Græca nomina admissa sint, in quibus euidenter sonus huius literæ exprimitur, vt hyperbaton, vt hymnus, & hyacinthus, & similia, in eisdem hæc litera necessariò vtimur.

Terentius dixit, *An in astu venit*, pro ἄστυ, hoc est ciuitatem.

Iurisconsulti nostri Senatusconsultum Tertullianum & Terzyllianum dicunt: quod inde accidisse verisimile est, quia quùm Romani destituerentur voce υ, nec haberẽt literam quæ omni ex parte ei responderet, deflexerunt ad vocem proximam, pro υ, sonantes υ, quod etiamnũ hodie euenit Italis & Hispanis Belgicè vel Gallicè loquentibus. Nam pro *buten*, id est, foris dicunt *bouten*, pro *murallie*, *mouralle*: hoc est pro βυῖ & μυρ, βουῖ & μουρ.

Φ, φ, ph, ſ, vt consonans, digamma Aeolicum.

Φι, Phi, nomen habet ex Hebræo Phe, quod & Pe dicitur: respondet f Latino, id est, τῷ δίγαμμα Aeolico, vt tunc quidem effertur.

Priscianus: f verò τῷ δίγαμμα sono enuntiabatur, ita scilicet vt nunc u consonans, erat: qi sonus fuit inter Græcos Aeolibus peculiaris. Sed postea in eius locum successit u consonans, ipsum verò digamma f in locum p aspirati: quod tamen in vocabulis Græcis seruatum est, vt in Philosophia, Philomela, Sophisti, & multis eiusmodi. Pauca tamen excipiuntur, vt fama Φάμα. faga Φαγὴ, fagus φηγὸς. fur φὼρ, & alia præterea nonnulla quæ vsus obtinuit vt per f scriberentur, quãuis Græca sint. Hęc igit ir causa est cur Cicero pro Fũdanio (sicut annotat Fabius) testem irriserit qui primam eius literã dicere nõ posset. Quum enim esset digamma, Græcus ille testis vel eius literæ sonum ignorabat, à solis scilicet Aeolibus inter Græcos vsurpatum, vel certè pronuntiabat vt etiamnum hodie Germani solent per u consonantem

Idem ad Atticum lib. 12. fundum suum Formianum vocat di-

gamma, quod nomen eius ab F litera initium sumeret, cuius figuram & sonum repræsentat: eoque Græci vtebantur initio dictionum à vocali aspirata incipientium, ἑκάτη, F ἑκάτη, Heneti. Veneti itemque in medio, si vocalium concursus erat, ΩΟΝ ΩΦΟΝ dicentes, vnde nostrum Ouum & ΟΙΣ ΟΦΙΣ, Vnde Ouis: ΒΟΟΣ ΒΟΦΟΣ Bouis. Sed præstat Terentiani Mauri Grammatici antiquissimi & grauissimi versus hue adferre:

Nominum multa inchoata literis vocalibus
Aeolicus vsus vertit, & digammon præficit:
Aeolica dilectos autem mista firme est Italæ:
Hesperum quum dico Græce, Vesperum cognominat.
Et sic Vesta facta, Vestis ἑστὴς dicitur,
Quæ quum Græcis vocamus, Vmsubet me dicere.
Itaque est multis in vsu, & magis poeticum est.
Ne enim natiua vox est: ille Ver hoc dicitat.
Quos Homerus dixit Ἔαρ τε, ille Venetos autumat,
Et viola flos nuncupatur, quem Graij vocant ἴον.
Et Iolaus ille Violens, crede Marco Tullio.
Quamque Ἕλλω dicunt Achæi, hanc Vitym gens Aeoli.
Plura Sappho comprobauit: Aeoles, & cæteri.

Χ, χ, ch.

ΧΙ. Chi, apud Hebræos nihil habet cui respondeat. Nomen formandum est ad modum πῖ, φῖ, &c. valet ch, seu c aspiratum: profertur enim aëre è gutture erumpente.

Χάλυβες Calybes, χάος chaos, & huiusmodi alia.

Ψ, ψ, pſ, bſ.

ΨΙ, psi ab Hebræo etiam nomen non habet, sed ad formam ξῖ, πῖ χῖ, nominatum est. Sonat vt pſ, & aliquando vt bſ.

αὐθάδεσ ψαῦσαπες, Ethiops, ψαλμὸς, psalmus, ἄφρων ψαφαῖος, Arabs.

Ω, ω, o o siue o longum.

Ὦμέγα, id est, o magnum, ita vocatum est ex collatione cum altero quod μικρὸν dicitur. Est enim re vera magnum, siue quãtitatem spectes, quùm sit natura longum, siue figuram, quòd sit veluti ex duobus οο cõflatum ex veterum cõsuetudine, qui (vt inquit Fabius) ante repertam temporis longi notam vocales productas in scribendo geminabant. Valet autem o longum, proferendumq; vt οο duplicatum, non ictu vocis, sed productione, eodemq; planè modo pronuntiandum βασίλειος, id est, cibus, vt Belgis *broot*, hoc est, panis, à Græco deductum.

Ex his xxiiij. literis, Vocales sunt septẽ, id est, quæ per se possunt plenã vocem edere, α ε η ι ο υ ω. Breues duæ, ε ο: quibus respondent totidem longæ η ω cõtractæ ex duabus breuibus, solaq; quantitate ab iis differentes: & tres ancipites siue communes, id est, in quibusdam vocabulis longæ, in quibusdã breues, in paucis indifferentes. Priscianus, Vocales, ait, apud Latinos omnes sunt ancipites vel liquidæ, hoc est, quæ facilè modo produci, modò corripi possunt. Sicut etiam apud antiquissimos erant Græcorum ante inuentionem η & ω: quibus inuentis quæ ancipites erant, remanserũt perpetuò breues, quũ earum productarum loca possessa sint à prædictis vocalibus semper longis. Hæc Priscianus. Quod hac ratione factum esse aiunt, quia vetustissimi illi, si quando syllabã vellent producere, debebant eandem vocalem bis pingere, ΔΕΕΜΟΣ pro ΔΗΜΟΣ, ΑΝΘΡΟΟΠΟΣ. pro ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Postea Simonides Melicus ex duobus Ε E, inuertit alterum, hoc modo Ε Ǝ, deinde ea coniunxit ac effecit vnũ H, quam etiam notam adspirationis fuisse ostendimus. Hinc à Βᾶλ. (vnde in Euangelio Βεελζεβοὺλ ὁ ἄρχων δαιμονίων) nelus Græcis Βῆλος, primus Assyriorum rex, Nini pater: cui vita functo templum erexerunt Babylonij, diuinisq; eum honoribus sunt prosequuti. Sic etiam duplex ο ο vniuit Simonides, hoc modo ω.

Ancipites autem ferè eertam habent quantitatem, quanquam apud Græcos in iisdem dictionibus interdum varient iuxta illud Martialis.

Et quos ἄρεις ἄρας, decet sonare.

Et illud Theocriti, ἦ ῥᾳδίως

παῖδάς τ' ὀλὺφαρες, τὰ μὲν καλὰ καλὰ πέφανται.
ὁ Polypherse,

Id est,

Quæ minimè sunt pulchra, ea pulchra videntur amanti.

Sed præstat hanc rem Terentiani Mauri trochaicis versibus illustriorem reddere:

Ergo Græcis esse septem scimus è vocalibus
H & Ω. quæ bina pedibus subministrant tempora.
E & O breues vocari singularis temporis,
Cæteras tres quæ superfunt dyzygos cognominant.
Corripi quòd sæpe eadem, sæpe produci valent.
Ἄλφα primum est, inde ἴωτα, tertium quod υ vocant.

Et paulò post:

Literam namq. E videmus esse ad HTA proximam.
Sicut O & Ω videntur esse vicinæ sibi.
Temporum momenta dissimt, non soni natiuitas.
Vnde vertunt hanc in HTA sæpe diphthongum Graij,
Quando quos ἐπαρεῖς solebant aut ἀχαρεῖς dicere,
Lemmata ἐπῶν quæ potius aut ἀχαριῶν nominant.

Nèsque

Nèsque Medeam Latinè sicin vsum vertimus.
Nomen & Regina gesserat Græci furens Amazonum.
Sic & αἰγείαν Achaus, noster Æneam vocat.

Sed & Martianus Capella dicit e Latinum duarum literarum Græcarum vim possidere: quum breuis est, τῷ ε, vt hoste: quum longa est, τῷ η, vt die: eodemq; modo de ο statuendum esse. Et in hoc Virgilii, *Conticuere ηγνυκτες*, dicũt esse tum η cum ε: primum nanque ε, η est, alterum verò ι, ει est. In illo autem *rapti Ganymedis honores*, ηδέως dicunt prius esse ε, posterius verò ω esse.

Reliquæ literæ vocem non edunt, ideoq; à Platone in Cratylo & Theæteto generali vocabulo ἄφωνα vocantur, id est, vocis expertes: à Grammaticis verò σύμφωνα, id est, Consonantes, quòd cum vocalibus adiunctis sonos suos communicent. Sunt autem numero xvii, β γ δ ζ θ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ.

Ex quibus sunt ἡμίφωνα, id est, Semiuocales octo: sic dictæ, quòd, vt nullas habeant vocales adiunctas, quandam tamen strepitus & soni speciem edant, ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ.

Ex his sunt διπλᾶ, id est, duplices tres, quòd duarum literarum sint compendia ζ ξ ψ.

Υγρὰ, id est, liquidæ quatuor, quòd ita sint lubricæ, vt quasi liqueſcant in pronuntiando, λ μ ν ρ. Eædem etiam ἀμεταβόλα dicuntur, id est, immutabiles, quod in formationibus casuum vel temporum non mutentur.

Μονάδικὸν, id est, solitarium, vnum, σ, quod ab aliis ἄσημον hoc est, sine signo, vel ignobile vocatur.

Cæteræ nouem appellantur ἄφωνα, id est, Mutæ, quòd per se neque vocem vt vocales, neque strepitum edant vt Semiuocales, β γ δ κ π τ θ φ χ.

In aspiratis autem primùm omnium vetus error ille corrigendus videtur, quo nonnulli iampridẽ has literas pro aspiratis asperas nominant, quum potius densas & crassas vocare oporteat. Neque enim à Græcis τραχέα γράμματα, sed δασέα dicuntur: quòd copiosiorem spiritum requirant, vt sit earum opima & quasi adipalis pronuntiatio. Quamobrem etiã literas alias oppositas non lenes, sed ψιλὰ, id est, tenues & exiles appellant. R potius litera est aspera, & l cõrà admodum lenis. ſicut Ouidius his versiculis optimè declarat de Remuriis loquens, quæ postea Lemuria dicta sunt:

Aspera mutata est in lenem tempore longo
Littera, quæ toto nomine prima fuit.

Itaque à Græcis initio dictionum, & si quando geminata occurrerit, addito spiritu denso lenitur: tantum abest vt rectè faciant qui densum cum aspero confundunt.

Hoc loco obiter admonendum, omnia ferè vocabula in quibus apud Latinos inueniuntur ζ θ υ φ χ, Græca esse, aut à Græcis deriuata, saltem non Latina vt Gaza, baptizo, thalamus, ocyus ab ὠκὺς, lachrimæ, philtrum, Christus. Quocirca vulgò peccatur in orthographia dictionum, charus, sepulchrum, simulachum, & similium: quum scribenda sint sine aspiratione, carus, sepulcrum, & simulacrum. fiunt enim duo superiora à supinis sepultum & simulatum, vt ab inuolutum inuolucrum, à fultum, fulcrum, à lauatum lauacrum, ab ambulatũ ambulacrũ mutata t in c, & addito r. Testatur Seruius in iij. Georg. veteres scripsisse sepulchrum: post abiectam esse aspirationem: eius verba sunt hæc: Tria veteres habebant nomina in quibus c literam sequeretur aspiratio, sepulchrum, orchus, pulcher: è quibus pulcher tantum hodie recipit aspirationem. Quid apertius? Pulcher certè in veteribus inscriptionibus, & numismatis sæpius inuenitur, quàm pulcer. Et hæc quidem habemus hoc tempore quæ de literis & germana earum pronuntiatione diceremus. Libuit autem quosdam Euripidis valde artificiosos & festiuos versus ex Athenæo subiicere: ex quibus cognoscere liceat antiquas quarundam literarum formas. Apud Euripidem igitur in Theseo pastor quidam literarum imperitus, literas tamen quibus Thesei nomen scribitur, sic depingit.

Ε'γὼ πίφυκα γραμμάτων μὲν οὐκ ἔμοὶ,
Μορφὰς δ' λέξω σαφῆ τεκμήρια
Κὐκλῳ πὶ ὀς ὑρύσιον ὁμαυτῷ δ
Οὗτος σ' ἔχ' σημεῖον ἐν μέσῳ σαφές.
Τὸ δ' ὄπτερον ἦ σχῆμα μὲν γραμμαὶ δύο, ψ
Τεύχουσ' διείργ' σ' ἐν μέσοις ἄκρα μία.
Τρίτον δ' βόστρυχός τις ὡς ἑλιγδρόν. ζ
Τὸ σ' ὦ πέπαρσαι δὸ μὲν εἰς ὀρθὸν μία.
Λοξὰ σ' ἐπ' αὐτῆς πρὸς κατησφαλισμένη
Εἰσὶν τὸ πέμπτον σ' οὐκ ἐν ὀλίγοις φράσαι,
Γραμμαὶ δ' εἰσὶν ὦν διεστάτην δύο,
Ἄκρων δ' σωτὶν κοινὸς εἰς μίαν βάσιν.
Τὸ λοίσθιον δ' πὸ τρίτου σφαλισμένον. ζ

Quos versus ita reddit Natalis Venetus:

Quàm litterarum non peritus ipse sim,
Dicam figuras signaque euidentia.
Est circulus tornio velut factus bene.
Signumque habens in ventre quod clarè patet.
Binas secunda forma lineas tenet.
Discretio has medio incidens mox altera.
Cinctinnus inde tortus ipsa tertia.
Subit figura quarta, rectà linea.
Tres incidentes diuidunt hanc lineæ.
Quinetiam minùs promptum sit ipsam dicere,
Sed differentes lineæ inter se duæ.
Quæ conueniunt ambæ simul in vnam basim.
Extrema differt nil figura tertia.

De literis quidem Latinis acutè admodum & breuiter his versibus Iulius Quintianus Stoa Pergamenus Capellam imitatus.

A *sub directo memorabilis oris hiatu est.*
B *simul inclusis profertur utrinque labellis.*
C *linguam adpulsos compellit ad usque molares.*
D *cogit superos linguam contingere dentes.*
E *paulum pressa profertur gutture lingua.*
F *Labrum inferius superis cum dentibus urget.*
G *damus, extremum quum tangit lingua palatum.*
H *oritur tractis quum ventus faucibus halat.*
I *linguam impellit collidi dentibus imis.*
K *fauces formant media cum parte palati.*
L *facit extremum contingens lingua palatum.*
M *quum fit, pressum premitur per utrumque labellum.*
N *lingua adpulsa collidit litera dentes.*
O *venit, exoritur quum spiritus ore rotundo.*
P *datur eruptis ter litera quinta labellis.*
Q *fit in adpulsa quum stringimus ora palati.*
R *facit vt supero crispetur lingua repulso.*
S *quum fit, peragit colliso sibila dente.*
T *linguam impulsis contactis dentibus exit.*
V *facit os strictum, sic promula labra fatigat.*
X *reddit quidquid c atque s formare videmus.*
Y *psilon apprensis labris procedere iussum est.*
Z *ea sepulchrales imitatur concita dentes.*

Hactenus de literis.

De syllabis: deinde de diphthongis.

Ex literis constituuntur syllabæ. Syllabam autem vocamus docendi causa, spiritus comprehensionem ad vnam vocem exprimendam. Est autem in triplici differentia. Constat enim vel ex vna vocali: vel ex duabus vocibus in mixtam vnam vocem coeuntibus: vel ex consonante vna, vel pluribus cum vna vocali aut duabus ad summum.

Primi generis syllabæ quinque sunt quot scilicet vocalium soni: nam η & ω non voce, sed vocis quãtitate differunt ab ε & ο.

Secundi generis diphthongi: id est, gemini sonæ appellantur, quòd ex duabus vocibus tertiam vnam efficientibus componantur.

Tertij generis syllabæ ex consonantium & vocalium multiplici connexione penè sunt infinitæ, quas enumerare minimè necesse est.

Diphthongus autem ita solet definiri à Grammaticis, vt sit syllaba ex duabus vocalibus sonum suum retinentibus cõflata, ita dicta quòd duos φθόγγους, id est, sonos efficiat. Sic Terentianus Maurus: *vnde diphthongos eas*

Græcæ dicunt magistri: quod duæ iunctæ simul
Syllabam sonant in vnam, vique gemina præditæ.

Ego verò malim dicere, In vnam mixtam vocem coëuntibus (quam alioqui quando distinctæ sunt vocalium voces, duæ syllabæ nascantur necesse est) aut hoc certè addiderim definitioni, Quæ raptim & vno spiritu proferri possunt.

Diphthongi sunt duodecim, nouem propriæ, tres impropriæ, quod pace Grammaticorum dictum velim, qui totidem proprias quot improprias numerant.

Propriæ dicuntur, quòd potuluet eas naturalis prolatio, hoc est, quòd duę vocales, vt integrè scribuntur, ita integrè pronuntiantur: vel quòd vna eademque syllaba geminę vocalis sonum edat αι ai, non ε, ασ au, non αβ, ει ei, non ι, ευ eu non εβ, ηι oi, non ο, ου, ουι, vel ψ ui, non ι, ηυ vel ευυ, non ιβ, ωυ oou, non οβ.

Ex quibus hodie vulgò sola ει rectè pronuntiatur, cæteræ omnes depraua tè. Tres verò posteriores hactenus inter impropriias numerantur.

Impropriæ siue abusiuæ diphthongi sunt, quæ contra veram rationem & definitionem diphthongi & scribuntur & proferuntur: hoc est, quando prior solùm vocalis integrè pingitur & enuntiatur, & ι subscriptum non exauditur: sic vocatæ, quòd naturalis pronuntiatio ipsas non requirat. Nam vt simplices vocales efferuntur, nec compositam vocem edunt. α ι, ρ ει, non ι, ω οο, non ο.

De diphthongorum propriarum sono in genere.

Qui duos sonos in diphthongis non agnoscunt, quomodo illas diphthongos existimare possunt? quomodo enim à vocabulis sono distant, si simplicem aliquem sonum adferunt? diphthongus enim non scriptura, sed voce cernitur: aliàs non diphthongus, sed digraphus est. Cur autem quum diphthongi omnes propriæ definitione diphthongorum contineantur, quædam duos sonos, vt αυ εὐ ου ηυ ωυ, quædam simplicem habent, vt αι ει οι υι? At id sauè, si diphthongus aliquid sit, & si

quid diphthongus à vocali differt, verum esse nõ potest. Et quũ vsus in diphthongorum numerũ istas retulerit, cur abusus dimidiam & meliorẽ soni partem ab illis auferet? Detur hoc vsui vt diphthongos faciat, vocales faciat, syllabas faciat: sed hoc dare vsui nemo potest, vt quamdiu diphthongum eam faciat, illud ab ea auferat quo diphthongus sit. Eximatur igitur è numero diphthongorum, si nihil in sono cum diphthongis habẽt cõmune. At Quintilianus quærendum putauit, quomodo duabus demum vocalibus in se ipsas coeundi natura sit, quum consonantium nulla nisi alteram frangat. Sed hoc est pati illas minimè in se ipsas coire, si alteram extrahas, & obtorto collo illam à sonando rapias, ne sonus è duabus vocalibus in seipsas coeuntibus collectus efferatur. Sin in sonando nihil altera vocalis adiuuet, tum non modò tuta frangitur, sed etiam consumitur. Igitur vt diphthongus fiat, copulatio non modò literarum, sed sonorum fieri debet, ne videlicet, quo cæteræ linguæ omnes abundant, eo Græca & Latina lingua destituatur.

Diphthongi autem quùm minimè simplices voces, sed conpositæ & diuisibiles sint, in varios sonos tribui possunt. Quonodo enim *διείρεται* talis diphthongorum esset, nisi diphthongus coitionem illorum sonorum antea habuisset: vt *πεῖς πεῖτε*. Aut quomodo *συνέχεται* fieri aliquorum potest quæ non antea seiuncta separataq; voce erant? vt *βασιλεῖ βασιλεῖ, οἷς, οἷς*. Videmus autem vt sones sæpe ex *αι* reijciant *ι*, & relinquant: sæpe *ει* & *οι* in *ε* & *ε* diuidat. Sequitur ergo vocalẽ præpositiuam æquè proferendam vt subiunctiuã. Nam si res diuisas voceſq; diphthongorum separatas pronuntiamus, quid ni easdem coniunctas? Quidistúne illarum natura dissentiens est, vt ad societatem soni adduci non possint? At quare tantopere in Græca lingua dissentirent, quum in omnibus iam aliis linguis cũ suauitate vsurpentur? Non igitur rei natura à hoc fit, neq; aurium causa: quia si in re consisteret, in nulla lingua hoc fieri posset. Sin aures ab eo abhorrent, cur in patriis linguis cum voluptate audiuntur, vbi aures omnium & peritissimæ & delicatissimæ sunt. Et quoniam in Græcis diphthongorum sonis vel *ι* subiũgi necesse est vel *υ*, vt verè Terentianus dicit, nos quoque elaborabimus vt istarum literarũ sonus subiungatur, non dominetur. Nõ enim ibi quicquã subiungimus, vbi nihil anteeedit: sed vt subiungatur quod sequitur, necesse est aliquid constituatur quod præponitur. At *ε* literæ quatuor vocales præponuntur in propriis diphthongis, & *υ* quoque quinque vocales quasi duces soni anteeunt, quibus illæ vt scriptura sic sono subiunguntur: quod quemadmodũ in diphthongis quibus *υ* subiicitur, est perspicuũ, sic in diphthongis quibus postponitur, esse quoq; debet manifestũ. Nam in iis quæ *ι* subiectum habent, vitium in prioribus literis est: in iis quibus *ι* subditur, vitium in ipso *υ* est. Nam vna tantùm diphthongus *ευ* nobis pura puta in sono hactenus relicta est.

AI.

AI igitur diphthongus nullo modo sonat vt e, sed planè Lacinorum ai respondet, raptim scil. & vno spiritu pronuntiato, vt post a non respires, ne duæ syllabæ pro vna audiantur. Hinc Plutarchus in Symposiacis *α* literã semper præesse cæteris vocalibus, nunquam subiici, & eam in dicendo, quidquid consequatur, sonum suum retinere dicit, ac cæteris simul cum eo sonantibus vti. Neque enim vel post *ε* vel *υ* si ponatur *α* cum illis conueniet, aut illorum sic ductũ sequetur vt ex iis vna fiat syllaba, sed quasi indignabunda litera & sese admodum efferens dominatum quæret semper. Et si alteri illarũ præponatur, tum subsequente illa & simul sonante vtitur, & syllabas etiam verborum facit, vt in *αὔριον, αὐλῶν, αἴμα, αἰδοῖος*, & sexcentis aliis. Hæc ille. Quod si *ἀσυμφωνῶν δ' ἀναλυθέντων χρῆται*, vt Plutarchus dicit, quis negabit *α* in eo & *ι* simul sonare? An cæ literæ dominatum non amittunt, quæ in sono nõ minuuntur modò & quasi de gradu deiiciuntur, sed prorsus extinguuntur, vt ne minimus quidem eius sensus in auribus remaneat? Annón idem accidit quùm *αι* litera *ωδ ι* nullo modo consonat, si neutra harum sonum habeat, sed quoddam peregrinum pro vtroque reponatur? Itaque simul istæ sic sonent, vt consonare & consentire possint. Nũc autem quasi neutra digna sono sit, tertium aliquid, nempe *ε* pro vtroque adhibetur.

Perdet igitur *α* dominatum suum, & magistratu suo abibit, si in *αἰμα*. in *αἰδοῖος*, & sexcentis aliis, nihil sonet: sed hoc est imperum facere in magistratum, non pati vt munus suum vbi debet opportunè admuistret. Ex hoc igitur satis probetur *α* in *αι* reliquisque locis vbi ponitur sonum suum retinere, & *ι* cum illo consonare.

Quintilianus etiam *αι* diphthongum Græcos semper per ai vtutuisse memorat. Nos ergo nequaquam Græci sumus, qui diphthongum non efferimus.

Et Terentius Scaurus de orthographia testatur priscos Latinos diphthongum æ Græcis literis *αι* scribere solitos, quam pestea mutárint in æ, sed ita pronuntiárint vt vtraq; vocalis exaudiretur: quemadmodum etiam hoc tempore pronuntiari deberet. Hinc in quibusdam numismatis antiquis in auro & argẽto sculptis videre est, ab altera parte caput Vestæ, & ab altera basilicam Æmiliam cum hac inscriptione, AIMILIA REF.

 Vnde multa diuisis syllabis remanserunt, Persius Satyra 6. citat hoc carmen Ennij.

Lunaí portum (est operæ) cognoscite ciues.

Idem Ennius, *Albai rex longa.ai.*

Lucretius, *Ignoratur enim quæ sit natura animai.*

Idem, *geũdai stridor aquai.*

Martialis, *Attonitusque legis terrai frugiferai.*

Vergilius etiam vetustatis amantissimus.

Aulai in medio libabant pocula Bacchi. Et,

Dines equúm, dines pictai vestes & auri.

In hoc nempe imitati sunt Græcos, qui ex *παῖς*, hoc est, pais, faciunt *παΐς*.

Gellius probat hoc verbum *fimus* non à *φάρτος* Græco, vt quidam arbitrantur, sed à fetu ideo venire, quia M. Cato & cæteri eius ætatis fenus & feneratorem fine a sonabant, vnde existimat à *φάρτος* illud deduci non posse. At quis non ex hoc videt, in *φάρτος* illos *α* literę sono vsos esse? nunc per nos æquè à *φάρτος* ac à fetu venire potest, qui nullam in istis verbis differentiam ponimus, & propter soni confusionẽ verborum etymologiam agnoscere non possumus. Sæpè enim Grammatici ineptas etymologias adferre nobis videntur, qui distinctionem sonorum non audertimus. Quòd si in veris sonis conquirendis laboraremus, in veris etymologiis constituendis minus hęreremus. Existimemus igitur, si *α* semper sonum retineat vbicunque inciderit: si semperà Græcis *αι* efferatur, si in *φάρτος* cęterisque pronuntietur *αι*, debere *α* in *αι* diphthongo semper sonari. Cur enim non æquè in Græcis hoc fieret, ac in Latinis, vbi Aiax & Achaia dicimus? cur non eodem modo *αἴωρα* & *ἀχαΐνη* Græcè sonamus? si Germanicis, *καΐσαρ* rectè *Kaiser* scribitur, quid vetat eodem sono à Græcis hoc fieri? aut quare apud Græcos vastus, apud Latinos & alios sublimis sonus est? cur in eisdem verbis tanta sonorum dissensio existit, vt vix cognoscamus eadem esse? Nunc verò quomodo illos versus apud Sophoclem legemus?

αἰαῖ, ἰὼ ἰώ· πανταχᾷ δὲ βέβλ. ι πάντυμος
τύμβου ξυνοίκου δυσμορ. πῶς ἐμοῖς πεπλοῖς;
νῦν γὰρ πάρεστι κοὐδὲν αἰσχύνει ἐμοί,
κοὐ πρὸς πατρὸς πεπλοῖς κεκτῆς σύννομον. Hoc est,

At ubique undique pestifere sic concinnum
Meum concursum fuisse nomen meis malis?
Nunc enim res fert & vos lamentari mihi,
Et ter sin tales quippe miserias incido.

Quanquam enim Pindarus sexto Isthmiorum nomen *Αἴανθ' ὁ Τελαμῶνος* deducat: de cuius volatu auguratur Hercules exauditas suas preces, & futurum esse prædicit vt nascatur Telamoni fortissimus filius: non tamen minus fortasse rectè Sophocles & alij à crebra voce *αἰ αἰ*, vel *λὰν δ' αἰάζειν*, quod Theocrito etiam frequens est, deriuant.

Aduerbio *αἰ* consine est *αἰβοῦ*, id est, heu, etiam dolentis & indignantis, interdum admirantis & gestientis præ gaudio. Quod quidem si *ει* vi proferatur, quis non videt quàm nullam planè affectum mentis desiguet?

Quid igitur dubitemus hanc diphthongum *αι* sic sonare, quemadmodum Raiam piscem, Graium, Aio, Aiacem, Maiam, Naiades, & cętera eius generis, confusio sono *α* & *ι*: nullo autem modo vt *ε*?

AY.

AY nequaquam af, sed au sonat, quia litera *υ* non est f vel u consonans, sed u Gallicum: non enim diphthongus conflatur ex vocali & consonante. Et quanquam u Latinum sępè sonum *ϝῦ* digamma habet, illũ non in fine syllabę, sed in principio semper tenet. Temerè igitur hic vitiatus *υ* literę sonus nunc in *αυ* & *ευ* irrepsit. Si autem hoc natura literæ fieret, cur non hoc in *υ* quoque vsu veniret? At *υ* diphthongum bene sonamus. Itaq; vt reliquę bene sonentur, idem sonusin reliquis obseruetur. Si enim vocalis cõsonantibus iuncta diphthongus esse nõ potest, (diphthongus enim duarum vocalium copulatio est) iunctus etiam ex vtraque sonus proficiscetur. Quod si altera à vocali abeat, iam non diphthongus, sed alia syllaba erit.

Hîc ergo Demosthenis exemplo ne pudeat à canibus diligenter diphthongum *αυ* cognoscere. Nam Aristoph. poeta dum canem latrantem exprimere vellet, *αὖ αὖ* dixit.

Terentij fabulam *Ἑαυτὸν τιμωρούμενον* dicimus Heauton timorumenon, non heafton dimorumenon.

Cæterum hic posset fortassis alicui scrupulum iniicere locus Ciceronis, qui est lib. 2. de diuinat. Quum, inquit, M. Crassus exercitum Brũdusij imponeret, quidã in portu caricas Cauno aduectas vendens, *cauneas* clamitabat. dicamus, si placet, monitum ab eo Crassum, caueret ne iret: non fuisse periturum, si omini paruisset, quas si suscipiamus, pedis offensio nobis, & abruptio corrigiæ, & sternutamenta erunt obseruanda. Hactenus Cicero: ex quo colligitur ea tempestate vicinitatem quandam soni fuisse in vocibus *Cauneas* & *caue ne eas*.

Ex quibus constat voces *καυνέας*, & *caue ne eas* pronuntiatio. ne non admodum diuersas fuisse, præsertim quum Romani non *cafseas* sonuerint vel *caqueas*, sed *cauneas*: *cauneas* autem *cauve-*

EI.

EI diphthongum hodie cum simplici iota confundunt homines etiã eruditissimi, sed errore non minus manifesto quàm periculoso, propter multiplicem vnius soni significandi rationem, quum debeat proferri ei, hoc est, vtraque vocalis *ε* & *ι* cõiuncto sono exaudiri, sicut in Eia aduerbio adhortantis. Martial. lib. 11.

Eia age rumpe moras.

quod Græci dicunt *ἔια, ὦ ἔια*. Aristoph. *εἶα πρόλα*. Hei interiectio dolentis siue iugemiscentis. vnde apud Terentium, Hei hoi: vbi in posteriori etiam sonus diphthongi *ει* exauditur.

Galli diphthongum hanc referunt in *sein* sinus, *feint* fictus, *plein* plenus.

I longum antiquis Romanis proferebatur vt hæc diphthongus *ει*, hoc est *e*, & ei inclusum habebat: quod vsitatum fuisse tempore Ciceronis ex vocibus *βίνει* & Latina *bini* constat. Confirmat hoc Quintilianus, dum de ei Latino dicit, durauit diutius vt ei iungendis eadem ratione qua Græci *ει* vterẽtur. Quomodo autem Latini hoc eadem ratione qua Græci vtebantur? quomodo, nisi quemadmodum tradunt veteres, vbi i longum esset, Valerium semper ei scripsisse, inémq; vetustiores Latinos, extaréque in vetustis inscriptionibus hanc scripturam. *Celeberrimei, vem. preimus*, pro *celeberrimi, vir. primus*? & Sospiter ait Varronem lib. 6. Epistolicarum quæstionum dicere *Eclogas ex Annalei descript. ss.* Vnde in numismatis antiquis I. EI BERTAS SERVEILIVS, EIDVS, quod Plutarchus *εἰδῶν*. Plauti comœdia Captiuei, & passim apud authores, queis, omneis, Tralleis, Sardeis, & id genus alia, quæ etiam per I longiusculũ & extans solẽt scribi: OP EIMIVS OPIMIVS, BINEI BINI, EIRONEIA IRONIA, eodẽ tamẽ seruato sono ei.

Vnde Victorinus de orthographia: Quum verò eadem i, e literæ iuncta esset, non solùm pro longa ly llaba accipiebatur, sed nominatiuum pluralem ita scriptum significabat, vt amicei, boneí, sodeíi, Romanei, & similia. At ii per solum i scripta esset, eadem genitiuum singularem faciebat, vt *huius amicí*.

Hermogenes autem in dicendi formis, vbi *ἐπιτομὴν* loquitur, diphthongos & vocales longas hanc formam illustrare dicit, si in finem dictionum cadant. præter *αι* diphthongum. Sin ipsum per se ponatur, minimè, tum grandem orationem eam facit quæ ea abundat: contrahit enim magis, & ad rictum deducit os, & minimè fauces compler.

Eam verò in lingua Latina hæc diphthongus suauitatem obtinuit, vt quum Sulpitius ex *ει* diphthongo *ε* tolleret, & e plenissimum relinqueret, à Crasso apud Ciceronem lib. de Oratore iij. reprehensus sit, quòd non antiquos oratores, sed messores videretur imitari. Quòd si nos nunc in alteram partem perpetuò peccantes audiret Crassus, mirum ni non messores nos, sed passeres vocaret, qui sic pipitaremus. Cùm nunc æ accusatiuos quidem illos plurales omneis, treis, parteis, scribamus, sed expuncto *ι* cum Sulpitio dicamus omnes, tres, partes. Seruata est tamen in paucis quibusdam vt in hei & queis & poeticis illis, *Iam validam Ilionei nauem, & Orphei Calliopeia.*

Vitiosa huius diphthongi tum pronuntiatio tum scriptio non paucos authorum locos corrupit, vtróſq; alioqui doctissimos decepit. Et, vt de multis vnum aut alterum adferamus, elegantissimum adagium *πηδεῖν τὸν πρόβλον ὡς πείσῃ*, id est, retinere eor in ancorali fune: hoc est, in sua constantia atque firmitudine, apud Synesium in Encomio caluicij hactenus redditum fuit, in Pisa animum præparare. Interpres enim pro *πείσῃ* (quę etiam *πείσεμε* & *πεμνύσιον* vocatur) legit *πίσῃ*. Similis menda in libello Plutarchi *περὶ ἀοργησίας*, vbi librariorum incuria, quę ob negligetam pronuntiationem solet intidere, vox *πείση*, deprauata est in *πίσει*: ita vt Erasmo ipsi ansam erroris præbuerit, dum hæc *ὁ τῆ ὁμοιογκῆ πείσῃ ῥᾳδίως τ' ὀμῷν* vertit in persuasione Homerica permanentem.

EY.

In *εὖ* diphthongo hodie peccatur, sicut in *αυ* paulò ante peccari ostendimus. Nam *εὖ* sonat eu, non ef, *εὖρος*, eurus, *εὖγε*, euge, *πανσὰρ εὖρος* pentateuchos non pendatefchos.

OI.

OI, sicut in *αι* tradidimus, integrè quoque proferendum, vt vtriusque vocalis sonus possit exaudiri, non tanquam simplex *ῖῶτα*, quemadmodum vulgo. Sono quippe differunt *πάσης* obesitas, & *πάσης* qualitas. Quod liquet ex dictionibus Gallicis, *moi, foi, toi*: quas retinuerunt à Græcis *μοὶ, σοὶ*, Doricè, *τοὶ*, & *οἰ*, aspiratione mutata in ſquemadmodum *ὅς* in *ſus*.

Manfit in extremis syllabis, integrior hæc diphthongus in his quidem vocabulis quæ in n desinunt, vt *soin, besoin, loin*. Et apud Latinos in his vocibus, Troia *τροῖα*, non Tria.

Hanc diphthongum etiam retinent antiqui illi datiui *bonoi, dominoi*, pro *bono, domino*: & illud Catulli initium, *Quoi dono lepidum nouum libellum.*

Thucydidis locus ex libro historiarum primo tam planus est, vt de sono *οι* minimè dubitari possit. Nam quũ patrum aut quorum memoria oraculum quoddam Atheuienſibus datum esset, propter longitudinem temporis iterum pènè è memoria illorum abiit, vt ij qui à patribus illud acceperant, in magna varietate & dissensione essent, aliis *λοιμὸν* in carmine, aliis *λιμὸν* pestis stragesque hominum & bestiarum totam terram inuasisset, tum *λοιμὸν* fuisse in oraculo dicebant. Quòd si a'io tempore, inquit Thucydides, aliud bellum ingruat quod fames quædam sequuntura sit, tum *λιμὸν* & non *λοιμὸν* dicent. Carmen verò apud Thucydidem hoc est:

Ἥξει Δωριακὸς πόλεμος καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ.

Matthæi xiiij. cap. *Καὶ ἐσονται λιμοὶ καὶ λοιμοὶ κατὰ τόπους καὶ σεισμοί.*

Latini hanc diphthongum per *oe* reddunt, *Φοῖβος* Phœbus, *Κροῖσος* Crœsus.

OY, u vocalis.

OY profertur vt u vocalis, id est, ou. *μοῦσα* Musa, *τοῦ λόγου*, tous logous.

u enim, licet nonnullis hodie corruptè sonet vt *υ* sive u Gallicum, omninò Latinè proferendum vt hæc diphthongus *ου* quæ inter proprias sola rectè ab omnibus pronuntiatur, & pura puta in sono relinquitur.

Igitur u Latinum scriptura simplex, sono coniunctum est: quare diphthongus potius quàm vocalis censenda videtur.

Nisi enim o in u sonaremus, à Latino u ad Græcum *υ* veniremus. hoc autem inter se distant quòd *υ* simplex est, nihil admixtum, nihil alienum adiunctum habet: u verò perpetuum ducem soni habet, & iunctus cum illo perpetuò in ore exit.

Tradunt etiam nonnulli aliquando pro u longo scripsum ab antiquis fuisse *ϝ* vt lemen, nuntij, & Græci ferè *υ* diphthongo reddunt vocalem u Latinum idem sonantem.

Tullius *Τύλλιος*: Gaza & Planudes *Τοῦλλος*. Iunius *Ἰούνιος*. Brutus *Βροῦτος*, custodia, *κουστωδία*. Itemque u consonantem crescente numero syllabarum, Valerius *ἐναλέριος*. Varro *ἑκάεργον*. Seruius *Στρόβιος*, Heluetij *Ἑλουήτιοι*, Plutarchi *Γαλάτοι*.

YI.

TRES quæ sequuntur diphthongi, licet proprię, rariores tamen sunt, & *καταφωνεῖ* vocantur hoc est, male sonantes, quòd difficilioris sint pronuntiationis: videtur esse causa cur à Grammaticis inter impropias numerarę sint.

ηι igitur siue *ῃ* sonat ui per u Gallicum vna syllaba comprehensum, non *ι* longum, vt vulgò solent efferre: vt *ἅρπυια* harpuia non harpia. Quam diphthongum videre licet in his dictionibus Gallicis, *puis*, puteus, *pluie*, pluuia, *huis*, ostium.

Quæ Græcè scriberentur, *πῆς, πῶλος, πῆδε*.

HY.

HY sonandum esse aiunt plerique vt ceu, non if, quemadmodum vulgò, quòd si: facta ex *ὅϋ*, id est ceu, *ι* in *η* mutato, vt ab *ὅϋτος* huiusmodi, ceuchomeen, non ifchomin.

ΩY.

ΩY proferendum eodem ferè modo vt *ω*, sed vastiori sono, nempè oou non of. Ionum propria est: illi enim pro *ὠὸν* dicunt *ὠυὸν*, hoc est, ooutos, non oftos vt vulgò. Hoc tamen interest inter *ὦ ου* & *ηυ αυ*, quod *η* & *ω* in istis, quòm longa sint, pronuntiationem ita retinent vt hiatum vitare non possis.

De tribus diphthongis impropriis.

IMPROPRIÆ diphthongi dicuntur, quòd licèt ex duabus constent vocalibus, non tamen duos sonos in vnum coactos exprimant, sed vnius tantùm vocalis sonum edant. Ideóque abusiuè & *καταχρηστικῶς* diphthongi vocantur.

α.

ᾳ, Id est alpha, *ι* paruulo subscripto, sonat a longum: neque enim aliter *α* atque *α* simplex vocalis effertur, *φιλίᾳ* philia. *ᾅδης* hadees, id est, Pluto: sæpè pro inferis & terra ponitur, quomodo vtitur Polyxena apud Euripidem in Hecuba,

ὑπὸ σὸν ἄδμ' ἔκειτο μὴ χωρὶς σέθεν.

η.

ῃ, id est, *ῆ* subscripto *ἠῖθε*, sonat vt *ῃ*, hoc est, ee, *τῇ ὑμῇ* tee time ee, non ti timi.

ληῖς leeltees, *πῦ λῃίσεσιν κελεύεις*.

ω.

ῳ, id est, o mega *ἰῶτα* subscripto, sonat *ὠ, πῇ λόγῳ* too log oo. Pro hac Latini œ vtuntur: *κωμῳδία* comœdia, *τραγῳδία* tragœdia.

Olim, *ἰῶτα* ipsum literis adscribebatur; non subscribebatur, minori tamen forma quàm præcedens litera, quasi dimidiatum *ἰῶτα* hoc modo, *ῳ τι ου*. Quæ scribendi ad latus confuetudo remansit in literis capitalibus *ΑΙ, ΗΙ, ΩΙ*.

De τ post γ: ante β: π post μ: ante γ, & similibus.

Grammatici nouos quosdam pronuntiationis canones hîc solent subiicere.

Illi enim ranquam edicto perpetuo caueruut literas *τ γ π γ* alios atque alios sonos admittere. *τ* enim post *γ* sonare vt *d*: ante *β, μ, π*, vt *m*: *π* post *μ*, vt *b* Latinum, itidem post *γ* in diuersis dictionibus: *γ* ante *γ* & *ξ* sonare perinde vt *n*, sic ante *c*, sed ipsum *s* sonandum vt *χ*.

ἐφωνίαν præterunt, ſicut in omnium literarum & diphthongorum ſonis.

τὸ πάνταλον & Ἀντώνιον proferunt *ton dandalon & Andonion.*

Atqui ſi ita ſit, quis diſcernet inter τὸ τόμον, id eſt tremorem, & τὸ δόμον curſum: item inter οἶκόνδε aduerbium ad locum, id eſt, domum, ſiue ad domum, & οἶκον τε domumque, ſi eadem vtrobique eſt pronuntiatio? Quorſum denique attinebat illa diſputatio περὶ συλλαχείας καὶ διαλλαχείας, quæ tot tantorumque virorum ingenia & labores in vtramque partem torſit, dum hic per τ, ille per δ ſcribendum putat, niſi quia non eadem vtrinq; ſignificatio, nec prolatio?

Harmenopolus ac Theophilus in libris iuris Græcè conſcriptis vtuntur dictione πεμπτάμενος, vt verisimile ſit non aliter ſonuiſſe quàm Latinâ vocem *teſtamento*, non autem *teſtamendo*.

Euphonia id ſuadet, quòd omnes literæ ſonent vt ſcribuntur. Longè verò commodiùs τὸ βίον ſonamus *ton bion*, quàm *tom vion*, quemadmodum Latinis *nomen bonum*, non *nomen vonum*: itē facilius τὸ παῦλον *ton Paulon*, quàm *ton Baſſon*. Ad quod etiam facit ſententia Fabij, qui ait apud Græcos nullam dictionem in μ finiri, nempe quia moleſta eius ſit pronuntiatio.

Γ ante alterum γ, vel κ, vel χ, vel ξ, quod docent Grammatici ſicut γ pronuntiari ſolere, vt ἄγγελος, ἀγκύλιαι, ἀγχίσης, Angelus, Ancilia, Anchiſes, quo modo proferre ſolent Latinitas hoc quidem controuerſia caret. Nam probabile eſt, Græcos, ſi pronuntiationem mutaſſent, ipſam quoque literam fuiſſe mutaturos, ſicut in συμπλυγάδες pro σαν πλεγάδες, προ κρέμαλος, & ſimilibus: quod γ ante κ, & τ ante ζ collocari non poſſit vt teſtatur Dionyſius. Atqui tantum abeſt vt ſuum γ ſequentibus illis literis mutârint in γ, vt contrà ſi ipſum γ occurrerit, ſonum illius auerſati, & mollitiem illam aſpernati, ſoleant conuertere in γ, vſitata illa orthographiæ regula, quod ſemper γ ante γ κ ξ χ migrat in γ, quam ita tradit Gaza, τὸ ὅτι ἀεὶ τὸ γ, ἢ χ, ἢ κ, ἢ ζ σὺν ἑαυτῇ ἑρμοσθέν, ἀλλὰ πρίνεται εἰς τὸ γ. Cedò, qua ratione dici poteſt γ conuerti in γ, vt deinde ipſum γ ſicut γ pronuntietur? Nam potius ipſum γ ſeruari & γ, ſi occurriſſet, in γ conuerti oportuerat. Quòd ſi quis obiiciat, Latinam pronuntiationem: reſpondemus non de Latina, ſed de Græca lingua hîc quæri. Γ autem in γ à Latinis mutari non magis miror, quàm λ in l, vt Ὀδυσσεύς Vlyſſes: & in ζ, vt δὶς bis. Si rurſus quis opponat, id poſtulare pronuntiationis rationem: iterum quæram, cur igitur γ, quùm eiuſmodi plerique locis occurrit, in γ conuertitur, ac non potiùs retinetur? deinde quid tandem cauſæ ſit, cur hoc dicamus poſcere pronuntiandi rationem, quàm ipſum potius, cum illis literis cohærere non poſſe Dionyſ. doceat, & regula orthographiæ id apertè declaret? Certè Priſcianus author eſt, vetuſtiſſimos ſcriptores Romanorum euphoniæ cauſa pro n ſcripſiſſe g, vt Agchiſes, ageps, aggelus, aggens: quod oſtendit Varro 1. de origine linguæ Latinæ, his verbis: Aggulus, aggens, agguilla, iggerunt, in eiuſmodi Græci & Actius noſter binam g ſcribunt, alij n & g, quod in hoc veritatem facilè videre non eſt, ſimiliter ageceps & agcora. Victorinus autem cui propter antiquitatem plurimum tribuendum eſt, ait γ ante γ & ante κ ſonandum potius vt n. Idem vult duo g ſcribi quoties duorum g ſonum aures exigent, vt aggredior, ſuggero, oggannio, & ſimilibus. Cur enim non conſulatur auribus? quarum eſſe iudicium ſuperbiſſimum dixit Cic. in Oratore. Duplex igitur γγ Græcè efferendum quemadmodum ipſi Latini pronuntiant in aggero: & tantò mollius eſſe videtur quàm duplex κ, quantò molliùs pronuntiatur γ quàm κ: illud autem κκ & Latini & Græci vſurpant, vt ἐκκλησία Eccleſia.

Fatendum quidem eſt ante χ vel κ vel ξ. γ proferri non poſſe, præſertim in vltimis ſyllabis, vt σάραγξ, φάλαγξ, λύγξ, Syrinx, Phalanx, Lynx. quia nimirum γ nullam habet coniunctam vocalem cum qua cohæreat.

Sed quid hic facias, quum diſertè dicant Græci ipſum γ, iiſdem his literis præponi non poſſe? quod ſi verum eſt, cur Latini tamen id faciunt? ſcribunt enim Ancillæ, Anxur, Anchiſes) & Græci Grammatici cur γ ante has literas vt γ pronuntiandum eſſe docent? Nam ſi pronuntiari poteſt vt debet, certè etiam ſcribi. Reſpond. in huiuſmodi vocabulis literam quidem n & à Latinis ſcribi, & à Græcis pronuntiari, ſed adulterinum, ſicut Gellius ex Nigidio obſeruauit. nam n non eſſe (inquit Nigidius) lingua indicio eſt: nam ſi ea litera eſſet, lingua palatum tangeret.

Hanc ergo doctiſſimi Grammatici præceptionem ſi ſequamur, dicemus γ ante γ κ ξ, mutari à Græcis in γ, non vt ipſum γ enuntietur, (nam id fieri non poteſt) ſed vt ſignificetur illud γ peregrino quodam ſono eſſe pronuntiandum, id eſt, infracto, ita vt lingua palatum non feriat, quomodo etiamnum hodie à Gallis pronuntiari ſolet m vel n, in mediis præſertim dictionibus, quùm ſyllabam claudunt: *manger* edere, *entre* atramentum, *Anglois* Anglus, *Anion* Andegauum, *trembler* tremere, *ſomme* ſomnus, *colomne* columna, *combattre* pugnare.

APPENDICIS FINIS.